

ULB

Assamese Unlocked Literal Bible

সংস্করণ 4

[as]

কপিরাইট এবং লাইসেন্সিং

Assamese Unlocked Literal Bible

তারিখ.: 2018-08-06

সংস্করণ: 4

দ্বারা প্রকাশিত: BCS

unfoldingWord® Hebrew Bible

তারিখ.: 2022-04-29

সংস্করণ: 2.1.24

দ্বারা প্রকাশিত: unfoldingWord

Tischendorf Greek New Testament 8th edition

তারিখ.: 2019-06-28

সংস্করণ: 2.7

দ্বারা প্রকাশিত: Door43

License

Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0)

This is a human-readable summary of (and not a substitute for) the full license found at <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

You are free to:

- **Share** — copy and redistribute the material in any medium or format
- **Adapt** — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

- **Attribution** — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.
- **ShareAlike** — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

সুচিপত্ৰ

সৃষ্টিৰ পাতনি	6
যাত্ৰাপুস্তক অৰ্থাৎ মোচিয়ে লিখা দ্বিতীয় পুস্তক।	64
লেবীয়া পুস্তক অৰ্থাৎ মোচিয়ে লিখা তৃতীয় পুস্তক	108
গণনাপুস্তক অৰ্থাৎ মোচিয়ে লিখা চতুৰ্থ পুস্তক।	139
দ্বিতীয় বিৱৰণ	188
যিহোচুৱাক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা আৰু লোকসকলক দিয়া যিহোচুৱাৰ আদেশ	234
বিচাৰকৰ্তাসকলৰ পুস্তক	261
ৰুথ শাহুৱেকৰ লগত বৈৎলেহেমলৈ যোৱা	288
চমূৱেলৰ প্ৰথম পুস্তক	292
চমূৱেলৰ দ্বিতীয় পুস্তক।	324
বাজাৰলিৰ প্ৰথম পুস্তক	355
বাজাৰলিৰ দ্বিতীয় পুস্তক।	387
বংশাৱলিৰ প্ৰথম পুস্তক।	420
বংশাৱলিৰ দ্বিতীয় পুস্তক।	457
ইজ্জাৰ পুস্তক।	492
নেহেমিয়া	502
ইষ্টেৰৰ বিৱৰণ	517
যোব	525
প্ৰথম খণ্ড	547
হিতোপদেশ	739
উপদেশক	803
পৰম গীত	810
যিচয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।	816
যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।	903
যিৰিমিয়াৰ বিলাপ	970
যিহিষ্কেল ভাববাদীৰ পুস্তক।	980
দানিয়েলৰ পুস্তক।	1023
হোচেয়াৰ পুস্তক	1035
যোৱেল ভাববাদীৰ পুস্তক।	1043
আমোচ	1046
ওবদিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক। ওবদিয়াৰ দৰ্শন	1056
যোনা ভাববাদীৰ পুস্তক	1057
ভাববাদী মীখাৰ পুস্তক	1060
নহুম ভাববাদীৰ পুস্তক	1072
হবকুক ভাববাদীৰ পুস্তক।	1074
চফনিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।	1078
হগ্নয় ভাববাদীৰ পুস্তক।	1080
জখৰিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।	1083
মলাখী ভাববাদীৰ পুস্তক।	1095
মথি	1098
মাৰ্ক	1139
লুক	1166
যোহন	1211
পাঁচনি	1240
ৰোমীয়া	1275
১কৰিন্থীয়া	1295
২ কৰি	1311
গালা	1323

হাঁফ	1329
ফিলি.	1335
কল	1340
১ থিচল	1345
২ থিচল	1349
১ তীম	1352
২ তীম	1358
তীত	1362
ফিলী	1364
ইব্রী	1366
যাকোব	1381
১ পিত	1387
২ পিত	1393
১ যো	1396
২যো	1401
৩যো	1402
যিহু	1403
প্র বা	1405
অবদানকারী	1430
Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকারী	1430
Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকারী	1430

সৃষ্টিৰ পাতনি

1 অধ্যায় 1

প্ৰথম দিন

¹আদিতে ঈশ্বৰে আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিবী সৃষ্টি কৰিলে। ²পৃথিবীৰ আকাৰ নাছিল আৰু সম্পূৰ্ণ শূণ্য আছিল; তাৰ ওপৰত আন্ধাৰে ঢকা অগাধ জল আছিল আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মাই সেই জলসমূহৰ ওপৰত উমাই আছিল। ³ঈশ্বৰে ক'লে, “পোহৰ হওক,” তাতে পোহৰ হ'ল। ⁴তেতিয়া ঈশ্বৰে পোহৰক অতি উত্তম দেখিলে; তেওঁ আন্ধাৰৰ পৰা পোহৰক পৃথক কৰিলে। ⁵পাছত ঈশ্বৰে পোহৰৰ নাম “দিন” আৰু আন্ধাৰৰ নাম “ৰাতি” থলে। এইদৰে গধূলি হ'ল আৰু পুৱা হোৱাত এক দিন হ'ল। পাছে ঈশ্বৰে পোহৰৰ নাম দিন, আৰু আন্ধাৰৰ নাম ৰাতি থলে। গধূলি আৰু পুৱা হোৱাত প্ৰথম দিন হ'ল।

দ্বিতীয় দিন

⁶তাৰ পাছত ঈশ্বৰে ক'লে, “জলসমূহৰ মাজত ভাগ হৈ এক বিস্তৃত খালী অংশ হওঁক আৰু ই জলসমূহক দুভাগ কৰক।” ⁷এইদৰে ঈশ্বৰে জলসমূহৰ মাজত এক খালী অংশৰ সৃষ্টি কৰিলে আৰু তলত থকা জলসমূহৰ পৰা ওপৰৰ জলসমূহক পৃথক কৰিলে; তাতে তেনেদৰেই হ'ল। ⁸ঈশ্বৰে সেই বিস্তৃত খালী অংশৰ নাম “আকাশ” ৰাখিলে। গধূলি আৰু পুৱা হ'লত, দ্বিতীয় দিন হ'ল।

তৃতীয় দিন

⁹তাৰ পাছত ঈশ্বৰে ক'লে, “আকাশৰ তলত থকা জলসমূহ এক ঠাইত আহি গোট খাওঁক আৰু শুকান ভূমি ওলাওক;” তেতিয়া তেনেদৰেই হ'ল। ¹⁰ঈশ্বৰে শুকান ভূমিৰ নাম “স্থল” আৰু গোট খোৱা জলসমূহৰ নাম “সমুদ্ৰ” থলে; তেতিয়া ঈশ্বৰে ইয়াক উত্তম দেখিলে। ¹¹ঈশ্বৰে ক'লে, “ভূমিয়ে ঘাঁহ-বন, শস্য উৎপাদনকাৰী উদ্ভিদ আৰু বীজ থকা গছ উৎপন্ন কৰক; বিভিন্ন ধৰণৰ ভিতৰত গুটি থকা ফলৰ গছ স্থলভাগৰ ওপৰত গজি উঠক।” তাতে তেনেদৰেই হ'ল; ¹²ভূমিত ঘাঁহ-বন, শস্যদায়ী উদ্ভিদ আৰু বীজ থকা গছ উৎপন্ন হ'ল; বিভিন্ন ধৰণৰ ফলৰ গছ হ'ল আৰু ফলৰ ভিতৰত গুটি হ'ল। তেতিয়া ঈশ্বৰে এইবোৰ উত্তম দেখিলে। ¹³গধূলি আৰু পুৱা হোৱাৰ পাছত তৃতীয় দিন হ'ল।

চতুৰ্থ দিন

¹⁴তাৰ পাছত ঈশ্বৰে ক'লে, “পোহৰ হবলৈ আকাশত অনেক জ্যোতিবোৰ হওঁক; সেই পোহৰে ৰাতিৰ পৰা দিনক পৃথক কৰিব। সেইবোৰ বেলেগ বেলেগ ঋতু, দিন আৰু বছৰৰ চিন ৰূপে ব্যৱহাৰ হওঁক।” ¹⁵সেইবোৰে পৃথিবীৰ ওপৰত পোহৰ দিবলৈ আকাশত প্ৰদীপস্বৰূপ হওঁক।” তেতিয়া তেনেদৰেই হ'ল।

¹⁶ঈশ্বৰে দিনৰ ওপৰত অধিকাৰ চলাবলৈ এক মহা-জ্যোতি, আৰু ৰাতিৰ ওপৰত অধিকাৰ চলাবলৈ তাতকৈ এক ক্ষুদ্ৰ-জ্যোতি, এই দুই বৃহৎ জ্যোতি আৰু তৰাবোৰকো নিৰ্মাণ কৰিলে। ¹⁷ঈশ্বৰে সেইবোৰক আকাশৰ মাজত স্থাপন কৰিলে যাতে সেইবোৰে পৃথিবীৰ ওপৰত পোহৰ দিয়ে; ¹⁸দিন আৰু ৰাতিৰ ওপৰত অধিকাৰ চলায় আৰু আন্ধাৰৰ পৰা পোহৰক পৃথক কৰে। তেতিয়া ঈশ্বৰে ইয়াক উত্তম দেখিলে। ¹⁹গধূলি আৰু পুৱা হোৱাৰ পাছত চতুৰ্থ দিন হ'ল।

পঞ্চম দিন

²⁰তাৰ পাছত ঈশ্বৰে ক'লে, “বিভিন্ন প্ৰাণীৰে জলসমূহ পূৰ্ণ হওঁক আৰু পৃথিবীৰ ওপৰ ভাগত আকাশৰ মাজত চৰাইবোৰ উড়ি ফুৰক।”

²¹এইদৰে ঈশ্বৰে ডাঙৰ ডাঙৰ সাগৰীয় প্ৰাণী, জলসমূহৰ মাজত বিচৰণ কৰা বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ উৰণ প্ৰাণী আৰু নানাবিধ ডেউকা থকা চৰাই সৃষ্টি কৰিলে; তেতিয়া ঈশ্বৰে এইবোৰ উত্তম দেখিলে। ²²ঈশ্বৰে সেইবোৰক আশীৰ্ব্বাদ কৰি ক'লে, “বংশ বৃদ্ধি কৰি তোমালোকে নিজৰ সংখ্যা বঢ়াই তোলা আৰু সমুদ্ৰবোৰৰ পানী পৰিপূৰ্ণ কৰা; পৃথিবীৰ ওপৰত চৰাইবোৰেও নিজৰ সংখ্যা বৃদ্ধি কৰক।” ²³গধূলি আৰু পুৱা হোৱাৰ পাছত পঞ্চম দিন হ'ল।

ষষ্ঠ দিন

24তৰ পাছত ঈশ্বৰে ক'লে, “পৃথিৱীত বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰাণী উৎপন্ন হওঁক; ঘৰচীয়া পশু, বগাই ফুৰা প্ৰাণী আৰু নানা বিধ বনৰীয়া জন্তু উৎপন্ন হওঁক।” তাতে তেনেকুৱাই হ'ল। 25ঈশ্বৰে বিভিন্ন বনৰীয়া জন্তু, বিভিন্ন ঘৰচীয়া পশু আৰু মাটিত বগাই ফুৰা বিভিন্ন প্ৰাণী নিৰ্মাণ কৰিলে। তেতিয়া ঈশ্বৰে এইবোৰ উত্তম দেখিলে।

প্ৰথম মনুষ্য নিৰ্মাণ

26তৰ পাছত ঈশ্বৰে ক'লে, “আমি নিজৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিৰ দৰে আমাৰ সাদৃশ্যেৰে মানুহ নিৰ্মাণ কৰোঁক; তেওঁলোকে সমুদ্ৰৰ মাছ, আকাশৰ চৰাই, ঘৰচীয়া পশু, সমুদায় পৃথিৱী আৰু পৃথিৱীত বগাই ফুৰা প্ৰাণীৰ ওপৰত অধিকাৰ চলাওঁক।” 27তেতিয়া ঈশ্বৰে নিজৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিৰে মানুহ সৃষ্টি কৰিলে; ঈশ্বৰে নিজৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিৰেই মানুহ সৃষ্টি কৰিলে; তেওঁ তেওঁলোকক পুৰুষ আৰু স্ত্ৰী কৰি সৃষ্টি কৰিলে। 28পাছত ঈশ্বৰে তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰি ক'লে, “তোমালোক বহুবংশ হোৱা; বাঢ়ি বাঢ়ি পৃথিৱীখন পৰিপূৰ্ণ কৰা আৰু তাক বশীভূত কৰা; সমুদ্ৰৰ মাছ; আকাশৰ চৰাই, আৰু পৃথিৱীৰ ওপৰত বিচৰণ কৰা সকলো প্ৰাণীৰ ওপৰত অধিকাৰ চলোৱা।” 29ঈশ্বৰে ক'লে, “চোৱা, গোটেই পৃথিৱীৰ ওপৰিভাগত গুটি উৎপন্ন কৰা গছ আৰু ভিতৰত গুটি থকা সকলো ফলধৰা গছ মই তোমালোকক দিলো; সেয়ে তোমালোকৰ আহাৰ হ'ব।

30সকলো বনৰীয়া জন্তু, আকাশৰ সকলো চৰাই আৰু মাটিত বগাই ফুৰা সকলো প্ৰাণীৰ আহাৰৰ কাৰণে সকলো কেচাঁ বন দিলো; তাতে তেনেকুৱাই হ'ল।

31পাছত ঈশ্বৰে নিজে নিৰ্মাণ কৰা সকলোকে চালে। সেইবোৰ চাই অতি উত্তম পালে। গধূলি আৰু পুৱা হোৱাৰ পাছত ষষ্ঠ দিন হ'ল।

1 অধ্যায় 2

সপ্তম দিন-ঈশ্বৰৰ বিশ্ৰাম দিন

1এনেদৰে আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী নিৰ্মাণ কৰা হ'ল; সেই উভয়কে সকলো প্ৰাণীৰে পৰিপূৰ্ণ কৰা হ'ল। 2ইতিমধ্যে ঈশ্বৰে তেওঁৰ কাম শেষ কৰি সপ্তম দিনত সোমল আৰু সেইদিনা সকলো কাৰ্য্যৰ পৰা তেওঁ বিশ্ৰাম ল'লে। 3ঈশ্বৰে সেই সপ্তম দিনক আশীৰ্ব্বাদ কৰি পবিত্ৰ কৰিলে; কিয়নো সেইদিনা ঈশ্বৰে নিজৰ সকলো সৃষ্টি কাৰ্য্যৰ পৰা বিশ্ৰাম ল'লে।

প্ৰথম মনুষ্যৰ বিৱৰণ

4এয়াই হৈছে আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টিৰ ইতিহাস। ঈশ্বৰ যিহোৱাই যিদিনা পৃথিৱী আৰু আকাশ-মণ্ডল নিৰ্মাণ কৰিলে, সেই কালৰ ঘটনাৰ বিৱৰণ এই। 5তেতিয়াও পৃথিৱীৰ পথাৰত একো তৃণ আদি নাছিল; পথাৰত কোনো শস্যদায়ী গছ গজা নাছিল; কিয়নো তেতিয়াও ঈশ্বৰ যিহোৱাই পৃথিৱীত বৰষুণ বৰষোৱা নাছিল আৰু মাটি চহাবৰ কাৰণে মানুহো নাছিল। 6কিন্তু পৃথিৱীৰ পৰা এক ঘন কুঁৱলী উঠি আহিল আৰু গোটেই ভূমি ভিজালে। 7ঈশ্বৰ যিহোৱাই মাটিৰ পৰা ধূলি লৈ মানুহ নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু সেই মানুহৰ নাকত ফুঁ দি প্ৰাণ-বায়ু সুমুৱাই দিলে; তাতে মানুহ জীৱন্ত প্ৰাণী হ'ল।

8ঈশ্বৰ যিহোৱাই পূবফালে এদনত এখন বাৰী পাতিলে আৰু তাতে তেওঁ নিজে নিৰ্মাণ কৰা মানুহক ৰাখিলে। 9সেই ঠাইৰ মাটিত ঈশ্বৰ যিহোৱাই দেখিবলৈ সুন্দৰ, খাবলৈকো ভাল এনে সকলো জাতৰ গছ উৎপন্ন কৰিলে; বাৰীৰ মাজত তেওঁ জীৱন-বৃক্ষ আৰু ভাল বেয়া জ্ঞান দিওঁতা বৃক্ষকো উৎপন্ন কৰিলে। 10সেই বাৰীত পানী দিবৰ কাৰণে এদনৰ পৰা এখন নদী ওলাই আহিছিল আৰু সেই ঠাইৰ পৰাই নদীখন চাৰিটা উপনৈত ভাগ হৈছিল।

11প্ৰথম নৈৰ নাম পীচোন; এই নদীখন সমুদায় হবীলা দেশকে ঘেৰি বৈ গৈছে; এই দেশত সোণ পোৱা যায়। 12সেই দেশৰ সোণ উত্তম; তাত গুগণলু আৰু বছৰঙী মূল্যৱান পাথৰও পোৱা যায়।

13দ্বিতীয় নৈখনৰ নাম গীহোন। এই নদী কুচ দেশখনক ঘেৰি বৈ গৈছে। 14তৃতীয় নৈখনৰ নাম হিন্দেকেল (টাইগ্ৰীচ)। সেই নদী অচুৰ দেশৰ পূবদিশে বৈ গৈছে। চতুৰ্থ নদীখনৰ নাম হৈছে ফৰাৎ (ইউফ্ৰেটিচ)।

15ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহক নি এদন বাৰীত ৰাখিলে যাতে তেওঁ তাত কাম কৰে আৰু তাৰ যত্ন লয়। 16ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহক এই আজ্ঞা দিলে, “তুমি বাৰীৰ সকলো গছৰ ফল স্বচ্ছন্দে খাব পাৰা; 17কিন্তু ভাল বেয়া জ্ঞান দিওঁতা গছৰ ফল হ'লে নাখাবা; কিয়নো যি দিনা তুমি তাক খাবা, সেই দিনা অৱশ্যেই তোমাৰ মৃত্যু হ'ব।”

প্ৰথম নাৰী

18তাৰ পাছত ঈশ্বৰ যিহোৱাই ক'লে, “মানুহ অকলে থকা ভাল নহয়; মই তেওঁৰ বাবে এজন উপযুক্ত সহকাৰী নিৰ্মাণ কৰিম।” 19ঈশ্বৰ যিহোৱাই মাটিৰ পৰা সকলো প্ৰকাৰৰ জীৱ-জন্তু আৰু আকাশৰ চৰাইবোৰ নিৰ্মাণ কৰিলে; তাৰ পাছত তেওঁ সকলো প্ৰাণীকে মানুহৰ ওচৰলৈ আনিলে; তেওঁ চাব বিচাৰিলে যে মানুহে সেই সকলোবোৰক কি নাম দি মাতে। তেওঁ সেই প্ৰাণীবোৰৰ যাক যি নামেৰে মাতিলে, তাৰ নাম সেয়ে হ'ল। 20মানুহে সকলো ঘৰচীয়া পশু, আকাশৰ চৰাই, বনৰীয়া জন্তুবোৰৰ নাম দিলে; কিন্তু মানুহে নিজৰ কাৰণে সেইবোৰৰ মাজত উপযুক্ত সহকাৰী নাপালে।

21সেয়ে ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহলৈ গভীৰ টোপনি আনিলে; তাতে তেওঁ গভীৰ টোপনি গ'ল। তেতিয়া ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁৰ এডাল কামী-হাড় উলিয়াই সেই ঠাই মঙহেৰে পুৰালে। 22ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহৰ পৰা উলিওৱা কামী-হাড়ডালেৰে এগৰাকী স্ত্ৰী নিৰ্মাণ কৰি তেওঁক মানুহৰ ওচৰলৈ লৈ আনিলে। 23তেতিয়া মানুহে ক'লে, “এতিয়া হৈছে; এওঁ মোৰ হাড়ৰো হাড়, মোৰ মঙহৰো মঙহ; এওঁক 'নাৰী' বুলি মতা হ'ব; কিয়নো এওঁক নৰৰ পৰা লোৱা হৈছে।” 24সেইবাবে মানুহে নিজৰ পিতৃ মাতৃক ত্যাগ কৰি তেওঁৰ স্ত্ৰীৰ প্ৰতি আসক্ত হ'ব আৰু তেওঁলোক দুয়োজন এক দেহ হ'ব। 25সেই সময়ত সেই মানুহ আৰু তেওঁৰ স্ত্ৰী দুয়োজন বিবস্ত্ৰ আছিল; কিন্তু তাক তেওঁলোকে লাজ বুলি নাজানিছিল।

1 অধ্যায় 3

মানুহৰ অবাধ্যতা

1ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিৰ্মাণ কৰা সকলো বন্য প্ৰাণীৰ মাজত সৰ্প আছিল আটাইতকৈ টেঙৰ। সেই সৰ্পই এদিন নাৰী গৰাকীক ক'লে, “ঈশ্বৰে কি সঁচাই 'তোমালোকে বাৰীত থকা কোনো গছৰ ফল নাখাবা' এইবুলি তোমালোকক ক'লে নে? 2নাৰীয়ে সৰ্পক ক'লে, “বাৰীৰ গছবোৰৰ ফল আমি খাব পাৰোঁ; 3কিন্তু বাৰীৰ মাজত থকা গছ জোপাৰ ফলৰ বিষয়ে হ'লে আমাক ঈশ্বৰে ক'লে, 'তোমালোকে তাক নাখাবাও, নুচুবাও; তাকে কৰিলে তোমালোকৰ মৃত্যু হ'ব'।” 4তেতিয়া সৰ্পই নাৰীক ক'লে, “দৰাচলতে তোমালোকৰ মৃত্যু নহয়। 5কিয়নো ঈশ্বৰে জানে যে, যিদিনাই তোমালোকে সেই গছৰ ফল খাবা, সেইদিনাই তোমালোকৰ চকু মুকলি হ'ব। তাতে তোমালোকে ভাল বেয়া জানোতা হৈ ঈশ্বৰৰ নিচিনা হ'বা।” 6নাৰীগৰাকীয়ে যেতিয়া বুজিলে যে সেই গছৰ ফল খাবলৈ ভাল হ'ব; ই দেখাত লোভনীয় আৰু জ্ঞান লাভ কৰা কথাটোও মনোমোহা; তেতিয়া নাৰীগৰাকীয়ে তাৰ পৰা কেইটামান ফল চিঙি খালে আৰু লগত থকা তেওঁৰ গিৰিয়েককো দিলে; তাতে তেৱোঁ খালে। 7তাতে তেওঁলোক দুয়োজনৰ চকু মুকলি হ'ল। তেতিয়া তেওঁলোক যে বিবস্ত্ৰ অৱস্থাত আছে, এই বিষয়ে বুজি পালে। সেয়ে তেওঁলোকে ডিম্ব গছৰ পাতবোৰ একেলগে জোৰা লগাই নিজৰ কাৰণে কপিং চিলাই ল'লে। 8পাছত যেতিয়া সন্ধ্যাবেলাৰ শীতল বতাহ ববলৈ ধৰিলে, তেতিয়া সেই মানুহ আৰু তেওঁৰ স্ত্ৰীয়ে বাৰীৰ মাজত ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ খোজৰ শব্দ শুনিবলৈ পালে আৰু তেওঁৰ সৈতে সাক্ষাৎ নহ'বলৈ গছবোৰৰ মাজত লুকালগৈ। 9ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহক মাতি সুধিলে, “তুমি ক'ত আছা?”

10মানুহে ক'লে, “মই বাৰীত আপোনাৰ শব্দ শুনি মোৰ বিবস্ত্ৰতাৰ কাৰণে ভয় কৰি লুকাই আছোঁ।” 11ঈশ্বৰে ক'লে, “তুমি যে বিবস্ত্ৰ, তাক তোমাক কোনে ক'লে? যি গছৰ ফল নাখাবা বুলি মই তোমাক নিষেধ কৰিছিলো, তাক তুমি খালা নেকি?” 12তেতিয়া মানুহে ক'লে, “যি স্ত্ৰী গৰাকীক আপুনি মোৰ সঙ্গী কৰি দিলে, তেঁৱেই মোক সেই গছৰ ফল দিলে আৰু সেই ফল মই খালোঁ।” 13তেতিয়া ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই নাৰীক ক'লে, “তুমি এইটো কি কৰিলা?” নাৰীয়ে ক'লে, “সৰ্পই মোক ছলনা কৰি ভুলালে আৰু সেয়ে মই তাক খালোঁ।”

অবাধ্যতাৰ শাস্তি

14ঈশ্বৰ যিহোৱাই সৰ্পক ক'লে, “তোৰ এই কাৰ্যৰ কাৰণে তুমিৰ সকলো ঘৰচীয়া আৰু বনৰীয়া প্ৰাণীবোৰৰ মাজত কেৱল তোকে অভিশপ্ত কৰা হ'ল। তই পেটেৰে গতি কৰিব আৰু তোৰ জীৱনৰ গোটেই কালত ধূলি খাবি। 15মই তোৰ আৰু নাৰীৰ মাজত, তোৰ বংশ আৰু নাৰীৰ বংশৰে মাজত শত্ৰুতা সৃষ্টি কৰিম; তেওঁ তোৰ মূৰ গুড়ি কৰিব আৰু তই তেওঁৰ ভৰিৰ গোৰোহা গুড়ি কৰিবি।” 16তাৰ পাছত ঈশ্বৰে নাৰীক ক'লে, “মই তোমাৰ গৰ্ভ-বেদনা অতিশয় ৰূপে বৃদ্ধি কৰিম; তুমি কষ্টেৰে সন্তান প্ৰসৱ কৰিবা; স্বামীৰ কাৰণে তোমাৰ কামনা হ'ব, কিন্তু তেওঁ তোমাৰ ওপৰত অধিকাৰ চলাব।”

17তেওঁ আদমক ক'লে, “যি গছৰ ফল খাবলৈ মই তোমাক নিষেধ কৰিছিলো, তুমি তোমাৰ স্ত্ৰীৰ কথা শুনি তাক খালা। সেয়ে তোমাৰ কাৰণে তুমি অভিশপ্ত হৈছে। তুমি গোটেই জীৱন কালত কষ্টেৰে পৰিশ্ৰম কৰি তাৰ পৰা খাবলৈ পাবা। 18ভূমিয়ে তোমালৈ কাঁইট আৰু কাঁইটীয়া বন উৎপন্ন কৰিব আৰু তুমি পথাৰৰ শস্য ভোজন কৰিবা। 19মাটিলৈ উলটি নোযোৱা পৰ্যন্ত মূৰৰ ঘাম পেলাই তুমি আহাৰ কৰিব লাগিব; কিয়নো তোমাক মাটিৰ পৰা লোৱা হৈছিল; তুমি ধূলি মাথোন আৰু পুনৰায় ধূলিলৈকে উলটি যাবা।”

20পাছত মানুহে নিজৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম হৱা(জীৱিত) ৰাখিলে; কিয়নো তেওঁ সকলো জীৱিত লোকৰ মাতৃ। 21ঈশ্বৰ যিহোৱাই আদম আৰু তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ কাৰণে ছালৰ বস্ত্ৰ তৈয়াৰ কৰি তেওঁলোকক পিন্ধাই দিলে।

22তাৰ পাছত ঈশ্বৰ যিহোৱাই ক'লে, “চোৱা, ভাল বেয়া জ্ঞান পাই মানুহ আমাৰ এজনৰ নিচিনা হৈ গৈছে। সেয়েহে এতিয়া আমি মানুহক এই অনুমতি দিব নালাগে যেন তেওঁ হাত আগবঢ়াই জীৱন বৃক্ষৰ ফল পাৰি খাই সদাকাললৈকে জীৱিত হৈ থাকে।” 23এইবুলি কৈ ঈশ্বৰ যিহোৱাই মাটিৰ পৰা নিৰ্মাণ কৰা মানুহক মাটিত খেতি কৰিবৰ বাবে এদন বাৰীৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে। 24এইদৰে ঈশ্বৰে মানুহক এদন বাৰীৰ পৰা খেদাই দিলে; তাৰ পাছত জীৱন-বৃক্ষৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ পথ ৰখিবলৈ, এদন বাৰীৰ পূবফালে কৰুবসকলক ৰাখিলে আৰু চাৰিওফালে ঘূৰি থকা এখন জলন্তময় তৰোৱালকো তাত থলে।

1 অধ্যায় 4

কয়িন আৰু হেবলৰ বিৱৰণ

1মানুহে তেওঁৰ ভাৰ্য্যা হৱাৰ সৈতে একেলগ হোৱাত তেওঁ গৰ্ভৱতী হৈ কয়িনক প্ৰসৱ কৰিলে। তেতিয়া হৱাই ক'লে, “যিহোৱাৰ সহায়ত মই এটি পুত্ৰ সন্তান পালো।” 2পাছত তেওঁ পুনৰায় কয়িনৰ ভায়েক হেবলক প্ৰসৱ কৰিলে। হেবল এজন ভেড়াপালক আৰু কয়িন কৃষক হ'ল।

3পাছত এটা সময়ত কয়িনে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁৰ ভূমিত উৎপন্ন হোৱা কিছু ফল উৎসৰ্গ কৰিলে; 4হেবলেও নিজৰ জাকৰ পৰা প্ৰথমে জগা কেইটামান পশু আৰু সেইবোৰৰ চৰ্বি উৎসৰ্গ কৰিলে। যিহোৱাই হেবলক আৰু তেওঁৰ উৎসৰ্গ গ্ৰহণ কৰিলে; 5কিন্তু কয়িনক আৰু তেওঁৰ উৎসৰ্গক হ'লে গ্ৰহণ নকৰিলে। সেয়েহে কয়িনৰ অতিশয় খং উঠিল আৰু তেওঁৰ মুখো ক'লা পৰি গ'ল। 6তেতিয়া যিহোৱাই কয়িনক ক'লে, “কিয় খং কৰিছা আৰু কেলেই বা মুখ ক'লা কৰি আছা? 7তুমি যদি ভাল কাম কৰা, তেন্তে জানো তোমাক গ্ৰহণ কৰা নহ'ব? কিন্তু যদি ভাল কাম নকৰা, তেন্তে পাপে তোমাক তাৰ বশ কৰিবলৈ দুৱাৰ মুখত খাপ পাতি থাকে; সেয়ে তুমি তাক দমন কৰিব লাগে।” 8তাৰপাছত এদিন খেতি-পথাৰত থকাৰ সময়ত কয়িনে ভায়েক হেবলৰ লগত কথা কৈ আছিল আৰু তেতিয়া কয়িনে নিজ ভায়েক হেবলৰ বিৰুদ্ধে উঠি তেওঁক বধ কৰিলে।

9তেতিয়া যিহোৱাই কয়িনক সুধিলে, “তোমাৰ ভাই হেবল ক'ত আছে?” কয়িনে ক'লে, “মই নেজানো, মই মোৰ ভাইৰ ৰখীয়া নেকি?”

10তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, “তুমি কি কৰিলা? তোমাৰ ভাইৰ তেজে ভূমিৰ পৰা মোলৈ কালিছে। 11সেয়েহে যি ভূমিয়ে তোমাৰ হাতৰ পৰা তোমাৰ ভাইৰ তেজ গ্ৰহণ কৰিবৰ কাৰণে মুখ মেলিলে, সেই ভূমিৰ পৰাই তুমি অভিশপ্ত হ'লা। 12এতিয়াৰে পৰা তুমি ভূমিত খেতি কৰিলেও ভূমিৰ পৰা উৎপাদিত বহু শস্য তুমি নাপাবা। তুমি পৃথিবীত পলৰীয়া আৰু খানখিত নোহোৱা হ'বা।”

13তেতিয়া কয়িনে যিহোৱাক ক'লে, “এই শাস্তি মোৰ বাবে অসহনীয়। 14আজি আপুনি মোক ভূমিৰ পৰা খেদি পঠালে; মই আপোনাৰ সন্মুখৰ পৰা লুকাই থকিব লগা হ'ব; এই পৃথিবীত পলৰীয়া হৈ মই যেতিয়া ঘূৰি ফুৰিব লগা হ'ব, তেতিয়া যেয়ে মোক পাব তেঁৱে মোক বধ কৰিব।”

15তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “তেনেহলে যি কোনোৱে তোমাক বধ কৰিব, তেওঁৰ ওপৰত সাতগুণ প্ৰতিশোধ লোৱা হ'ব।” তাৰ পাছত যিহোৱাই কয়িনৰ বাবে এনে এটা চিন দিলে যেন কোনেও তেওঁক পাই বধ নকৰে।

কয়িনৰ বংশ

16তাৰ পাছত কয়িনে যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা ওলাই গৈ, এদনৰ পূব দিশে থকা নোদ দেশত বাস কৰিলে। 17কয়িনে তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ সৈতে একেলগ হোৱাত, তেওঁ গৰ্ভৱতী হৈ হনোকক প্ৰসৱ কৰিলে; কয়িনে এখন নগৰ নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু পুত্ৰৰ নাম অনুসাৰে সেই নগৰখনৰ নাম হনোক ৰাখিলে। 18হনোকৰ পুতেকৰ নাম ঈৰদ, ঈৰদৰ পুতেকৰ নাম মছৱায়েল, মছৱায়েলৰ পুতেকৰ নাম মথুচায়েল, মথুচায়েলৰ পুতেকৰ নাম লেমক।

19লেমকৰ দুগৰাকী ভাৰ্য্যা আছিল। এগৰাকীৰ নাম আদা আৰু আনগৰাকীৰ নাম চিল্লা। 20আদাৰ গৰ্ভত যাবলৰ জন্ম হ'ল; তন্মুত বাস কৰি পশুপালন কৰা লোকসকলৰ তেওঁ আদিপুৰুষ আছিল। 21তেওঁৰ ভায়েকৰ নাম আছিল যুবল; তেওঁ বীণা আৰু বাঁহী বজোৱাসকলৰ আদি পুৰুষ আছিল। 22চিল্লাৰ গৰ্ভত তুবল-কয়িনৰ জন্ম হ'ল; তেওঁ পিতল আৰু লোহাৰ নানাবিধ অস্ত্ৰ গঢ়োতা আছিল; সেই তুবল-কয়িনৰ নয়মা নামেৰে এজনী ভনীয়েক আছিল।

23লেমকে তেওঁৰ দুই ভাৰ্য্যাক ক'লে,

“হে আদা আৰু চিল্লা, তোমালোকে

মোৰ কথা শুনা;

হে লেমকৰ ভাৰ্য্যাসকল, মোৰ কথালৈ কাণ দিয়া; কিয়নো

আঘাত কৰাৰ বাবে এজন লোকক,

আঘাত কৰাৰ বাবে এজন যুবকক

মই বধ কৰিলো।

²⁴কয়িনে হত্যা কৰাৰ প্ৰতিশোধ

যদি সাতগুণ হয়, তেন্তে

অৱশ্যেই লেমকৰ প্ৰতিশোধ হ'ব সাতসত্তৰ গুণ।”

²⁵পাছত আদমে পুনৰায় তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ সৈতে একেলগ হোৱাত, তেওঁৰ পুণৰ এটি পুত্ৰ সন্তান জন্ম হ'ল। হৱাই সেই সন্তানৰ নাম চেথ ৰাখিলে আৰু ক'লে, “কয়িনে হেবলক বধ কৰাৰ কাৰণে ঈশ্বৰে মোক হেবলৰ সলনি পুণৰ এটি সন্তান দিলে।”

²⁶পাছত চেথৰো এটি পুত্ৰ জন্মিল। তেওঁ তেওঁৰ নাম ইনোচ ৰাখিলে। সেই সময়ৰ পৰা লোকসকলে যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা আদি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

1 অধ্যায় 5

আদমৰ বংশ

¹এয়া হৈছে আদমৰ বংশৰ বিৱৰণ। মানুহ সৃষ্টি কৰাৰ দিনা, ঈশ্বৰে তেওঁলোকক নিজৰ সাদৃশ্যেৰে সৃষ্টি কৰিলে; ²তেওঁলোকক পুৰুষ আৰু স্ত্ৰী কৰি সৃষ্টি কৰিলে; সৃষ্টিৰ সময়ত তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰি “মানুহ” (আদম) নাম দিলে। ³এশ ত্ৰিশ বছৰ বয়সত নিজৰ সাদৃশ্যেৰে আদমৰ এটি পুত্ৰ জন্মিল আৰু তেওঁৰ নাম চেথ ৰাখিলে। ⁴চেথৰ জন্মৰ পাছত আদম আঠশ বছৰ জীয়াই থাকিল। ইতিমধ্যে তেওঁৰ আৰু পুতেক জীয়েকৰ জন্ম হ'ল। ⁵সৰ্বমুঠ ন শ ত্ৰিশ বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত আদমৰ মৃত্যু হ'ল।

⁶চেথৰ যেতিয়া এশ পাঁচ বছৰ বয়স হ'ল, তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ ইনোচৰ জন্ম হ'ল। ⁷ইনোচৰ জন্মৰ পাছত চেথ আঠ শ সাত বছৰ কাল জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আৰু পুতেক জীয়েকৰ জন্ম হ'ল। ⁸মুঠ ন শ বাৰ বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত চেথৰ মৃত্যু হ'ল।

⁹ইনোচৰ নব্বই বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুতেক কৈনন জন্মিল। ¹⁰কৈননৰ জন্মৰ পাছত ইনোচ আঠ শ পোন্ধৰ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ পুণৰ পুতেক জীয়েক জন্মিল। ¹¹সৰ্বমুঠ ন শ পাঁচ বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত ইনোচৰ মৃত্যু হ'ল। ¹²কৈননৰ সত্তৰ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুতেক মহললেল জন্মিল। ¹³মহললেলৰ জন্মৰ পাছত কৈনন আঠ শ চল্লিশ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আন আন পুতেক জীয়েক জন্মিল। ¹⁴সৰ্বমুঠ ন শ দহ বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত কৈননৰ মৃত্যু হ'ল।

¹⁵মহললেলৰ পয়ষষ্ঠি বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ যেৰদ জন্মিল। ¹⁶যেৰদৰ জন্মৰ পাছত মহললেল আঠশ ত্ৰিশ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ পুণৰ পুতেক জীয়েক জন্মিল। ¹⁷সৰ্বমুঠ আঠ শ পঞ্চানব্বৈ বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত মহললেলৰ মৃত্যু হ'ল।

¹⁸যেৰদৰ এশ বাষষ্ঠি বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুতেক হনোক জন্মিল। ¹⁹হনোকৰ জন্মৰ পাছত যেৰদ আঠ শ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ পুণৰ পুতেক জীয়েক জন্মিল। ²⁰সৰ্বমুঠ ন শ বাষষ্ঠি বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত যেৰদৰ মৃত্যু হ'ল।

²¹হনোকৰ পয়ষষ্ঠি বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুতেক মথুচেলহ জন্মিল। ²²মথুচেলহৰ জন্মৰ পাছত তিনি শ বছৰ পৰ্যন্ত ঈশ্বৰৰ লগত হনোকৰ অহা-যোৱাৰ সম্বন্ধ আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ পুণৰ পুতেক জীয়েক জন্মিল। ²³হনোক সৰ্বমুঠ তিনি শ পয়ষষ্ঠি বছৰ কাল আছিল। ²⁴তাৰ পাছত তেওঁক পুণৰ দেখা নগ'ল; ঈশ্বৰৰ লগত অহা-যোৱাৰ সম্বন্ধ আছিল বাবেই ঈশ্বৰে তেওঁক লৈ গ'ল।

²⁵মথুচেলহৰ এশ সাতাশী বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুতেক লেমক জন্মিল। ²⁶লেমকৰ জন্মৰ পাছত মথুচেলহ সাত শ বিৰাশী বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আৰু পুতেক জীয়েক জন্মিল। ²⁷সৰ্বমুঠ ন শ উনসত্তৰ বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত মথুচেলহৰ মৃত্যু হ'ল।

²⁸লেমকৰ এশ বিৰাশী বছৰ বয়সত এটি পুত্ৰ জন্মিল; ²⁹তেওঁ ক'লে, “যিহোৱাই ভূমিক শাও দিয়াৰ কাৰণে আমি যি পৰিশ্ৰম আৰু হাতেৰে কষ্ট কৰিব লাগে, তাৰ মাজতো আমাক এই ল'ৰায়েই শান্তনা দিব।” এই বুলি কৈ তেওঁ তেওঁৰ নাম নোহ (বিশ্ৰাম) ৰাখিলে। ³⁰নোহৰ জন্মৰ পাছত লেমক পাঁচ শ পঞ্চানব্বৈ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ পুণৰ পুতেক আৰু জীয়েক জন্মিল। ³¹সৰ্বমুঠ সাত শ সাতসত্তৰ বছৰ জীয়াই থকাৰ পাছত লেমকৰ মৃত্যু হ'ল।

³²নোহ পাঁচ শ বছৰ জীয়াই থকাত তেওঁৰ চেম, হাম আৰু য়েফৎ এই তিনিজন পুত্ৰৰ জন্ম হ'ল।

1 অধ্যায় 6

মানুহৰ ভ্ৰষ্টতা

¹এইদৰে পৃথিৱীত মানুহৰ সংখ্যা বাঢ়িবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত অনেক কন্যা সন্তানৰো জন্ম হ'ল। ²ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলে মানুহৰ এই যুৱতীবোৰক ৰূপৱতী দেখিলে আৰু সেয়ে, তেওঁলোকৰ যিয়ে যাকে পছন্দ কৰে, তেওঁ তাইকে বিয়া কৰাই ল'লে। ³এই অবস্থা দেখি যিহোৱাই ক'লে, “মোৰ আত্মাই চিৰকাললৈকে মানুহত থাকি অধিকাৰ নচলাব; কিয়নো মানুহ ৰক্তমাংসৰে গঠিত মাত্ৰ। তেওঁলোক এশ বিশ বছৰ জীয়াই থাকিব।”

⁴সেইকালত আৰু পৰৱৰ্তীকালত পৃথিৱীত নাফিলসকল আছিল। তেওঁলোক আছিল ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ লগত মানুহৰ যুৱতীবোৰৰ মিলনৰ ফলত জন্ম পোৱা সন্তান। নাফিলসকল পুৰণিকালৰ মহাবলী পুৰুষৰূপে বিখ্যাত আছিল।

⁵যিহোৱাই দেখিলে যে, পৃথিৱীত মানুহৰ দুষ্টিতা অধিককৈ বৃদ্ধি পাইছে আৰু তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ সকলো ভাৱ-চিন্তা সকলো সময়তে কেৱল মন্দতাৰ ফালে যায়। ⁶পৃথিৱীত মানুহ সৃষ্টি কৰি যিহোৱা দুঃখিত হ'ল আৰু অন্তৰত বেজাৰ পালে। ⁷সেয়ে যিহোৱাই ক'লে, “মই নিজে সৃষ্টি কৰা মানুহক পৃথিৱীৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিম; মানুহৰ লগতে সকলো ডাঙৰ জীৱ-জন্তু, বগাই ফুৰা প্ৰাণী আৰু আকাশৰ চৰাইবোৰ লুপ্ত কৰিম; কিয়নো এই সকলোকে সৃষ্টি কৰি মই দুঃখ পাইছো। ⁸কিন্তু নোহৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ অনুগ্ৰহৰ দৃষ্টি আছিল।

নোহ আৰু জল প্লাৱন

⁹এয়া হৈছে নোহৰ বিৱৰণ। নোহ এজন ধাৰ্মিক লোক আছিল। সেই সময়ৰ লোকসকলৰ মাজত তেৱেঁই সিদ্ধ আছিল; ঈশ্বৰৰ লগত নোহে সম্পৰ্ক ৰাখি চলিছিল। ¹⁰চেম, হাম আৰু য়েফৎ নামৰ নোহৰ তিনিজন পুত্ৰ আছিল। ¹¹সেই কালত ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত গোটেই পৃথিৱী দুৰ্নীতি আৰু হিংসাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ পৰিছিল। ¹²ঈশ্বৰে পৃথিৱীলৈ দৃষ্টিপাত কৰি দেখিলে যে, পৃথিৱী ভ্ৰষ্টতাৰে পূৰ্ণ হৈছে; কিয়নো পৃথিৱীৰ সকলো প্ৰাণীয়ে দুৰ্নীতিৰ পথত চলিবলৈ ধৰিলে।

¹³ঈশ্বৰে নোহক ক'লে, “মই দেখা পাইছো যে, সমগ্ৰ মানুহজাতিকে ধ্বংস কৰাৰ সময় হ'ল; কিয়নো তেওঁলোকে ক্ৰোধ আৰু হিংসাৰে পৃথিৱী পৰিপূৰ্ণ কৰিছে। মানুহৰ লগতে মই পৃথিৱীৰ সকলোকে ধ্বংস কৰিম। ¹⁴তুমি নিজৰ কাৰণে গোফৰ কাঠেৰে এখন জাহাজ নিৰ্মাণ কৰা। তাৰ ভিতৰত কিছুমান কোঠালি থাকিব আৰু সেই জাহাজৰ ভিতৰে বাহিৰে শিলাজতুৰে (আলকাতাৰাজাতীয় পানী নোসোমোৱা এবিধ প্ৰলেপ) লিপি দিবা। ¹⁵জাহাজখন তুমি এইদৰে নিৰ্মাণ কৰিবা: দীঘলে তিনিশ হাত, পথালিয়ে পঞ্চাশ হাত আৰু তাৰ উচ্চতা হ'ব ত্ৰিশ হাত।

¹⁶জাহাজখনত এখন চালি বনাবা আৰু চালৰ পৰা তললৈ একহাত পৰ্যন্ত খিৰিকী কৰিবা আৰু জাহাজৰ কাষত দুৱাৰ ৰাখিবা; প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় এনে তিনি তলাকৈ তাক নিৰ্মাণ কৰিবা; ¹⁷আৰু চোৱা, মই পৃথিৱীত এনে এক বন্যা আনিম, তাতে আকাশৰ তলত শ্বাস-প্ৰশ্বাস লৈ জীয়াই থকা সকলো প্ৰাণীয়েই ধ্বংস হৈ যাব। তেতিয়া পৃথিৱীত থকা সকলো প্ৰাণীৰ মৃত্যু হ'ব।

¹⁸কিন্তু মই তোমাৰ লগত মোৰ ব্যৱস্থা স্থাপন কৰিম; তুমি গৈ জাহাজত উঠিবা আৰু তোমাৰ লগত তোমাৰ পুত্ৰসকল, তোমাৰ ভাৰ্য্যা আৰু তোমাৰ পো-বোৱাৰীসকল থাকিব। ¹⁹তোমাৰ লগত জীয়াই ৰাখিবলৈ প্ৰত্যেকবিধ প্ৰাণীৰ পৰা মতা মাইকী এযোৰ এযোৰকৈ জাহাজত তুলিবা।

²⁰বিধে বিধে চৰাই, বিধে বিধে পশু, আৰু বিধে বিধে মাটিত বগাই ফুৰা সকলোৰে এযোৰ এযোৰকৈ তোমাৰ ওচৰলৈ আহিব। তুমি সিহঁতক জীয়াই ৰাখিবা। ²¹তুমি সকলোবিধৰ খোৱা-বস্তু গোটাই থ'বা। সেইবোৰ তোমাৰ আৰু সিহঁতৰ বাবে আহাৰ হ'ব। ²²তেতিয়া নোহে সেই দৰেই কৰিলে; ঈশ্বৰে আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই তেওঁ সকলোকে কৰিলে।

1 অধ্যায় 7

জলপ্লাৱন

¹তাৰপাছত যিহোৱাই নোহক ক'লে, “তুমি আৰু তোমাৰ পৰিয়ালৰ সকলোৱে জাহাজত উঠাগৈ; কিয়নো মোৰ দৃষ্টিত এই কালৰ লোকসকলৰ মাজত কেৱল তুমিয়েই ধাৰ্মিক হৈ আছা। ²তুমি তোমাৰ লগত প্ৰতিবিধ শুচি পশুৰ মতা মাইকী সাতোটা সাতোটা আৰু অশুচি পশুৰ মতা মাইকী এযোৰ এযোৰ কৈ আনিবা। ³আকাশত উৰিফুৰা চৰাইবোৰৰো মতা মাইকী সাতোটা সাতোটা তোমাৰ লগত ল'বা; পৃথিৱীৰ ওপৰত সেইবোৰৰ বংশ জীয়াই ৰাখিবলৈ তুমি ইয়াকে কৰিবা।

⁴সাত দিনৰ পাছত মই দিনে-ৰাতিয়ে চল্লিশ দিনলৈকে পৃথিৱীৰ ওপৰত বৰষুণ বৰষাম আৰু মই সৃষ্টি কৰা সকলোবোৰ জীৱকুলকে পৃথিৱীৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিম।” ⁵যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে নোহে সকলোকে কৰিলে।

6পৃথিৱীত জলপ্লাৱন হোৱাৰ সময়ত নোহৰ বয়স আছিল ছশ বছৰ। 7জলপ্লাৱনৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে নোহ, তেওঁৰ ভাৰ্য্যা, তেওঁৰ পুত্ৰসকল আৰু তেওঁলোকৰ ভাৰ্য্যাসকল জাহাজত উঠিল। 8শুচি আৰু অশুচি পশু, চৰাই আৰু মাটিত বগাই ফুৰা সকলোবিধ জন্তুৰ 9মতা মাইকী যোৰ যোৰকৈ নোহৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ঈশ্বৰে আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে সেইবোৰ জাহাজত উঠিল। 10সাত দিনৰ পাছত পৃথিৱীত জল-প্লাৱন হ'বলৈ ধৰিলে। 11নোহৰ বয়স যেতিয়া ছশ বছৰ হৈছিল, সেই বছৰৰ দ্বিতীয় মাহৰ সোতৰ দিনৰ দিনা ভূগৰ্ভস্থৰ সকলো ডুমুক ফুটি পানী ওলাবলৈ ধৰিলে আৰু আকাশৰ খিৰিকীবোৰ মুকলি হ'ল। 12চল্লিশ দিন আৰু চল্লিশ ৰাতি পৃথিৱীত বৰষুণ হ'ল।

13যি দিনা বৰষুণ পৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, সেই দিনা নোহ, তেওঁৰ ভাৰ্য্যা, তেওঁৰ তিনিজন পুত্ৰ চেম, হাম, য়েফৎ আৰু তিনিগৰাকী পুত্ৰ-বোৱাৰী জাহাজত গৈ উঠিল। 14তেওঁলোকৰ লগত বিধে বিধে সকলো বনৰীয়া পশু আৰু ঘৰচীয়া পশু, বিধে বিধে মাটিত বগাই ফুৰা সকলো প্ৰাণী আৰু সকলো বিধ চৰাই চিৰিকটিও উঠিল। 15শ্বাস-প্ৰশ্বাস লৈ জীয়াই থকা সকলো প্ৰাণী এযোৰ এযোৰকৈ নোহৰ ওচৰলৈ আহি জাহাজত সোমাল। 16ঈশ্বৰে তেওঁক যেনেদৰে আজ্ঞা দিছিল, সেই অনুসাৰে সকলো প্ৰাণীৰে মতা আৰু মাইকী জাহাজত সোমালগৈ; তাৰ পাছত পাছত যিহোৱাই জাহাজৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিলে।

17তাৰ পাছত চল্লিশ দিনলৈকে পৃথিৱীৰ ওপৰত জলপ্লাৱনৰ পানী বাঢ়ি যাবলৈ ধৰিলে; পানী বাঢ়ি যোৱাত জাহাজখন মাটিৰ পৰা দাং খাই পানীত ওপঙি উঠিল। 18পৃথিৱীৰ ওপৰত পানী বাঢ়ি বাঢ়ি গৈ থাকিল আৰু সোঁত প্ৰৱলৰূপে প্লাৱিত হোৱাত জাহাজখন পানীত ওপঙিবলৈ ধৰিলে। 19পৃথিৱীৰ ওপৰত পানী কেৱল বাঢ়িয়েই থাকিল; সমুদায় আকাশৰ তলত থকা সকলো ওখ ওখ পৰ্বত ডুব গ'ল। 20পাহাৰ-পৰ্বতবোৰ ডুব গৈ পোন্ধৰ হাত ওপৰলৈকে পানী উঠিল। 21পৃথিৱীৰ ওপৰত থকা সকলো জীৱিত প্ৰাণীৰে মৃত্যু হ'ল। চৰাই-চিৰিকতি, ঘৰচীয়া আৰু বনৰীয়া পশু, মাটিৰ ওপৰত জাক পাতি ঘূৰি ফুৰা কীট-পতঙ্গ আৰু সকলো মানুহৰেই মৃত্যু হ'ল। 22শুকান মাটিৰ ওপৰত থকা সকলো প্ৰাণীৰে অৰ্থাৎ শ্বাস-প্ৰশ্বাস লৈ জীয়াই থকা আটাই প্ৰাণীৰে মৃত্যু হ'ল। 23এইদৰে পৃথিৱীৰ ওপৰি ভাগত থকা সকলো প্ৰাণীকে নিঃশেষ কৰা হ'ল-মানুহকে আদি কৰি ডাঙৰ ডাঙৰ পশু, বগাই ফুৰা প্ৰাণী আৰু আকাশৰ চৰাইবোৰক উচ্ছন্ন কৰা হ'ল; কেৱল নোহ আৰু তেওঁৰ লগত যি সকল জাহাজত থাকিল সেইসকলহে জীয়াই থাকিল। 24এইদৰে পৃথিৱীৰ ওপৰত এশ পঞ্চাশ দিনলৈকে জলপ্লাৱন হৈ আছিল।

1 অধ্যায় 8

জলপ্লাৱনৰ পাছত

1পাছত ঈশ্বৰে নোহ আৰু তেওঁৰ লগত জাহাজত থকা পশু আদি সকলো প্ৰাণীকে সুঁৱৰিলে; তেওঁ পৃথিৱীৰ ওপৰেদি বতাহ বোৱালে আৰু তাতে পানী কমিবলৈ ধৰিলে। 2ভূগৰ্ভস্থৰ জলৰ ডুমুকবোৰ আৰু আকাশৰ খিৰিকীবোৰ বন্ধ হৈ গ'ল; আকাশৰ পৰা বৰষুণ পৰিবলৈ এৰিলে। 3পৃথিৱীৰ ওপৰৰ পানী ক্ৰমান্বয়ে কমিবলৈ ধৰিলে আৰু এশ পঞ্চাশ দিনৰ মূৰত পানী অনেক কমিল। 4সপ্তম মাহৰ সোতৰ দিনৰ দিনা জাহাজখন অৱাৰট পৰ্বতশ্ৰেণীৰ ওপৰত গৈ লাগি ৰ'ল। 5তাৰ পাছতো পানী ক্ৰমে কমি কমি গৈ থাকিল আৰু দশম মাহৰ প্ৰথম দিনা পৰ্বতশ্ৰেণীৰ টিংবোৰ দেখা গ'ল।

6তাৰ পাছত চল্লিশ দিন পাৰ হোৱাত নোহে নিজে সজা জাহাজৰ খিৰিকীখন মেলিলে। 7তেওঁ এটি চোৰা কাউৰী বাহিৰলৈ উডুৱাই পঠালে। পৃথিৱীৰ পৰা পানী নুশুকুৱা পৰ্যন্ত কাউৰীজনীয়ে অহা-যোৱা কৰি উড়ি ফুৰিছিল। 8তাৰপাছত পৃথিৱীৰ পৰা পানী শুকাল নে নাই, তাক জানিবৰ কাৰণে তেওঁ এটা কপৌ বাহিৰলৈ উডুৱাই পঠালে। 9কিন্তু তেতিয়াও গোটেই পৃথিৱীত পানী আছিল আৰু সেয়ে কপৌজনীয়ে নিজৰ ভৰি থ'বলৈ ঠাই বিচাৰি নাপাই জাহাজলৈ নোহৰ ওচৰলৈ উভটি আহিল। তেতিয়া নোহে হাত মেলি তাক ধৰি জাহাজত নিজৰ ওচৰলৈ সুমুৱাই আনিলে। 10তাৰ পাছত তেওঁ আৰু সাত দিন অপেক্ষা কৰি পুণৰ সেই কপৌজনীক জাহাজৰ পৰা উডুৱাই পঠালে। 11সন্ধিয়া সময়ত কপৌজনী নোহৰ ওচৰলৈ উলটি আহিল আৰু তাইৰ ঠোঁটত এইমাত্ৰ চিঙি অনা জলফাই গছৰ নতুন পাত এখিলা আছিল; তেতিয়া নোহে বুজি পালে যে, পৃথিৱীৰ ওপৰৰ পৰা পানী কমি গৈছে। 12নোহে আৰু সাত দিন অপেক্ষা কৰি পুণৰ সেই কপৌজনীক উডুৱাই পঠালে; কিন্তু এইবাৰ তাই আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ পুণৰ উভটি নাহিল।

13নোহৰ বয়স তেতিয়া ছশ এক বছৰ। সেই বছৰৰ প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনৰ পৰা পৃথিৱীৰ পানী শুকাবলৈ ধৰিলে; তেতিয়া নোহে জাহাজৰ দুৱাৰখন মেলি বাহিৰলৈ চাই দেখিলে যে, ভূমিৰ ওপৰৰ পানী শুকাই গৈছে। 14দ্বিতীয় মাহৰ সাতাইশ দিনৰ ভিতৰত পৃথিৱী একেবাৰে শুকাই গ'ল।

15তেতিয়া ঈশ্বৰে নোহক ক'লে, 16“তুমি তোমাৰ ভাৰ্য্যা, পুত্ৰ আৰু বোৱাৰীসকলক লগত লৈ, জাহাজৰ পৰা ওলাই যোৱা। 17তোমাৰ লগত চৰাই, ঘৰচীয়া পশু আৰু মাটিত বগাই ফুৰা উৰগ আদি কৰি সকলো জীৱিত প্ৰাণীকে জাহাজৰ পৰা উলিয়াই আনা; সেইবোৰে পৃথিৱীত সিহঁতৰ বংশ বৃদ্ধি কৰক আৰু বহুবংশ হৈ সংখ্যাত বাঢ়ি যাক।”

18তেতিয়া নোহে তেওঁৰ ভাৰ্য্যা, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু বোৱাৰীসকলক সৈতে জাহাজৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। 19পৃথিৱীত ঘূৰি-ফুৰা সকলো জীৱিত প্ৰাণী, সকলো বগাই ফুৰা জীৱ, পশু-পক্ষীও নিজৰ জাতি অনুসাৰে জাহাজৰ পৰা ওলাই আহিল।

প্ৰথম হোম-বলি উৎসৰ্গ আৰু কৰা

²⁰তাৰ পাছত নোহে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে; তেওঁ কিছুমান শুচি পশু আৰু পক্ষী লৈ সেই বেদিৰ ওপৰত হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ²¹যিহোৱাই সেই হোম-বলিৰ সুম্ৰাণত সন্তোষ পাই নিজৰ মনেতে ক'লে, “সৰু কালৰে পৰা মানুহৰ মন মন্দতাৰ ফালে ঢাল খোৱা; কিন্তু মই মানুহৰ কাৰণে ভূমিক আৰু কেতিয়াও শাও নিদিওঁ; সেয়ে, মই যি দৰে কৰিলো, পুনৰায় সেইদৰে সকলো প্ৰাণীক ধ্বংস নকৰোঁ। ²²যিমান দিনলৈকে এই পৃথিৱী থাকিব, সিমান দিন শস্য ৰোৱা আৰু শস্য দোৱাৰ সময় থাকিব; সিমান দিন শীতকাল আৰু গ্ৰীষ্মকাল, গৰম আৰু ঠাণ্ডা, দিন আৰু ৰাতি এইবোৰ চলি থাকিব।”

1 অধ্যায় 9

ঈশ্বৰে পৃথিৱীৰ বাবে নিয়ম স্থাপন কৰা

¹ঈশ্বৰে নোহ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আশীৰ্বাদ কৰি ক'লে, “তোমালোক বহুবংশ হৈ বাঢ়ি বাঢ়ি পৃথিৱীখন পৰিপূৰ্ণ কৰা। ²পৃথিৱীৰ সকলো জীৱ-জন্তু, আকাশৰ চৰাই, মাটিত বগাই ফুৰা সকলোবোৰ প্ৰাণী আৰু সমুদ্ৰৰ সকলো মাছে তোমালোকক ভয় কৰিব; সেইবোৰ তোমালোকৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে।

³সকলো চলা-ফুৰা কৰা প্ৰাণীয়েই তোমালোকৰ আহাৰ হ'ব; যি দৰে তোমালোকক সকলো সেউজীয়া শস্য আদি আহাৰ হিচাবে দিলো, তেনেদৰে এতিয়া মই এই সকলোবোৰ তোমালোকক দিছোঁ। ⁴কিন্তু প্ৰাণে সৈতে অৰ্থাৎ তেজেৰে সৈতে তোমালোকে মঙহ নাখাবা।

⁵কিন্তু তোমালোকক যদি কোনোবাই বধ কৰে, তোমালোকৰ সেই তেজৰ কাৰণে, যি তেজত তোমালোকৰ প্ৰাণ আছে তাৰ প্ৰতিকাৰ মই অৱশ্যেই সাধিম; সেয়ে পশুৱেই হওক বা মানুহেই হওক, প্ৰত্যেকৰে পৰা তাক সাধিম। এনেকি নিজ ভায়েকক হত্যা কৰা প্ৰত্যেক মানুহৰ পৰাও প্ৰাণৰ প্ৰতিকাৰ মই সাধিম। ⁶ঈশ্বৰে মানুহক নিজ প্ৰতিমূৰ্ত্তিৰ দৰেই নিৰ্মাণ কৰিলে। সেয়ে, কোনো মানুহে যদি কাৰোবাৰ ৰক্তপাত কৰে, তেন্তে মানুহৰ দ্বাৰাই তেওঁৰো ৰক্তপাত কৰা হ'ব; ⁷তোমালোক বহুবংশ হৈ বৃদ্ধি হোৱা; পৃথিৱীৰ চৌদিশে বিয়পি পৰা আৰু প্ৰচুৰ পৰিমাণে সংখ্যাত বৃদ্ধি পাই যোৱা।”

⁸তাৰ পাছত ঈশ্বৰে নোহক আৰু তেওঁৰ লগত থকা তেওঁৰ পুত্ৰসকলক ক'লে, ⁹“চোৱা! মই তোমালোকৰ আৰু তোমালোকৰ বংশধৰসকলৰ সৈতে আৰু ¹⁰যি সকলো প্ৰাণী তোমালোকৰ লগত আছে অৰ্থাৎ চৰাই, ঘৰটীয়া আৰু বনৰীয়া পশু আদি কৰি তোমালোকৰ লগত থকা যিমান জীৱ-জন্তু জাহাজৰ পৰা ওলাল, পৃথিৱীত থকা সেই সকলোবোৰৰ কাৰণে মই মোৰ নিয়ম স্থাপন কৰোঁ। ¹¹মই তোমালোকৰ সৈতে মোৰ এই নিয়মটি স্থাপন কৰিলো যে, জল-প্লাৱনৰ দ্বাৰাই কেতিয়াও কোনো প্ৰাণীকে আৰু বিনষ্ট কৰা নহব; পৃথিৱী ধ্বংস কৰাৰ দৰে জল-প্লাৱনো আৰু কেতিয়াও নহ'ব।”

¹²ঈশ্বৰে আৰু ক'লে, “মোৰ আৰু তোমালোকৰ মাজত আৰু তোমালোকৰ লগত যি সকলো জীৱিত প্ৰাণী আছে, সেই সকলোৰে সৈতে ভৱিষ্যতৰ সকলো বংশৰ কাৰণে যি নিয়ম স্থাপন কৰিলো, তাৰ চিন এই: ¹³মেঘত মই মোৰ ধনু থৈছোঁ; এই মেঘধনুয়েই হ'ব মোৰ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত হোৱা প্ৰতিজ্ঞাৰ চিন। ¹⁴যেতিয়া মই পৃথিৱীৰ ওপৰলৈ মেঘ আনিম, তেতিয়া তোমালোকে সেই মেঘৰ মাজত মেঘধনু দেখা পাবা; ¹⁵তেতিয়া মোৰ আৰু তোমালোকৰ মাজত আৰু তোমালোকৰ লগত যি সকলো জীৱিত প্ৰাণী আছে, সেই সকলোৰে বাবে কৰা মোৰ নিয়মৰ কথা মই সঁৱৰিম; তাতে পানীয়ে সকলো প্ৰাণী ধ্বংস কৰাকৈ কেতিয়াও আৰু জলপ্লাৱন নহ'ব। ¹⁶মেঘত যেতিয়া মেঘধনু ওলাব, তেতিয়া মই তাক দেখি পৃথিৱীৰ সকলো প্ৰাণীৰ কাৰণে মোৰ এই চিৰস্থায়ী নিয়মৰ কথা মই সঁৱৰণ কৰিম।”

¹⁷ঈশ্বৰে নোহক ক'লে, “মোৰ আৰু পৃথিৱীত থকা সকলো প্ৰাণীৰে মাজত মই যি নিয়ম স্থাপন কৰিছোঁ, ইয়েই হৈছে তাৰ চিন।

নোহৰ তিনিজন পুত্ৰ

¹⁸জাহাজৰ পৰা নোহৰ পুত্ৰ চেম, হাম আৰু য়েফৎ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। পাছত কনান নামেৰে হামৰ এটি পুত্ৰ জন্মিল। ¹⁹গোটেই পৃথিৱীতে নোহৰ এই তিনি জন পুত্ৰৰ বংশধৰসকল বিয়পি পৰিল।

²⁰নোহ এজন কৃষক হ'ল আৰু তেওঁ এখন দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিলে। ²¹তেওঁ এদিন দ্ৰাক্ষাৰস (আঙুৰৰ ৰস) খাই মতলীয়া হ'ল আৰু নিজৰ তম্বুৰ ভিতৰত বিবস্ত্ৰ হৈ পৰি আছিল। ²²তেতিয়া কনানৰ পিতৃ হামে নিজৰ দেউতাকক বিবস্ত্ৰ অৱস্থাত দেখিলে আৰু বাহিৰলৈ আহি সেই কথা তেওঁৰ দুজন ভাই-ককাইক ক'লে। ²³তাতে চেম আৰু য়েফৎে এখন কাপোৰ তেওঁলোকৰ কান্ধত তুলি ল'লে আৰু পাছ হুঁহকি হুঁহকি গৈ বাপেকৰ বিবস্ত্ৰতা ঢাকিলে। তেওঁলোকৰ মুখ বিপৰীত দিশত আছিল বাবে বাপেকৰ নগ্নতা তেওঁলোকে দেখা নাপালে। ²⁴পাছত নোহৰ চেতনা অহাত তেওঁৰ সৰু পুতেকে তেওঁলৈ যি কৰিলে, তাক জানিবলৈ পালে।

²⁵তেতিয়া তেওঁ ক'লে,

“কনানৰ ওপৰত অভিশাপ আইক;

সি তাৰ ভাতৃসকলৰ দাসবোৰৰো দাস হওক।”

²⁶তেওঁ পুণৰ ক'লে,

“চেমৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য;

কনান চেমৰ দাস হওক।

²⁷ঈশ্বৰে যেফতক যেন বিস্তাৰিত কৰে,

সি চেমৰ তন্তুত বসতি কৰক,

আৰু কনান তাৰ দাস হওঁক।

²⁸জল-প্লাৱনৰ পাছত নোহ পুণৰ তিনিশ পঞ্চাশ বছৰ জীয়াই থাকিল। ²⁹পাছত নোহৰ সৰ্ব্বমুঠ ন শ পঞ্চাশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল।

1 অধ্যায় 10

¹নোহৰ পুত্ৰ চেম, হাম আৰু যেফতৰ বংশৰ বিৱৰণ এই: জলপ্লাৱনৰ পাছত তেওঁলোকৰ বহুতো সন্তান জন্ম হ'ল।

যেফতৰ বংশ তালিকা

²যেফতৰ সন্তানসকলৰ নাম গোমৰ, মাগোগ, মাদয়, যাবন, তুবল, মেচেক আৰু তীৰচ। ³গোমৰৰ সন্তানসকল হ'ল অস্কিনজ, ৰীফৎ, আৰু তোগৰ্মা। ⁴যাবনৰ সন্তানসকল হ'ল ইলীচা, তৰ্চীচ, কিত্তীম আৰু দোদানীম। ⁵যাবনৰ বংশৰ লোকসকলে সাগৰৰ কাষৰীয় অঞ্চল আৰু দ্বীপবোৰত বসবাস কৰিলে। তেওঁলোকৰ বংশধৰসকল বিভক্ত হৈ বিভিন্ন জাতি হ'ল আৰু প্ৰত্যেক জাতিৰ নিজস্ব ভাষা, গোষ্ঠী আৰু অঞ্চল হ'ল।

হামৰ বংশ তালিকা

⁶হামৰ সন্তানসকলৰ নাম কুচ, মিচৰ, পুট, আৰু কনান। ⁷কুচৰ সন্তানসকল হ'ল চবা, হবীলা, চবতা, ৰয়মা, আৰু চবতকা; ৰয়মাৰ সন্তানসকল হ'ল চিবা আৰু দদান।

⁸কুচৰ পুত্ৰৰ নাম নিম্ৰোদ; এই নিম্ৰোদ পৃথিৱীত এজন মহা-পৰাক্ৰমী পুৰুষ হৈ উঠিছিল। ⁹যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁ আছিল এজন পৰাক্ৰমী চিকাৰী। সেইবাবে তেওঁৰ তুলনা দি এই লোক-প্ৰবাদ আছে, “নিম্ৰোদৰ নিচিনা, যিহোৱাৰ সন্মুখতো এজন পৰাক্ৰমী চিকাৰী।” ¹⁰নিম্ৰোদৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম ঠাইবোৰ আছিল চিনাৰ দেশৰ বাবিল, এৰক, অক্কদ, আৰু কলনি। ¹¹তেওঁ সেই ঠাইৰ পৰা অচুৰ দেশলৈকে গ'ল; তেওঁ নীনবি, ৰহোবোৎ-ঈৰ, কেলহ, ¹²আৰু ৰেচন, এইবোৰ নগৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। নীনবি আৰু কেলহৰ মাজত অৱস্থিত ৰেচন এখন মহানগৰ আছিল।

¹³লুদীয়া, অনামীয়া, লহাবীয়া, নপুহীয়া, ¹⁴পথ্ৰোচীয়া, কচলুহীয়া আৰু কপ্তৰীয়াসকল মিচৰৰ বংশৰ লোক আছিল। ফিলিস্তানীসকল এই কচলুহীয়াসকলৰ পৰা আহিছিল।

¹⁵কনান, চীদোন আৰু হেতৰ পিতৃ আছিল। চীদোন আছিল কনানৰ প্ৰথম সন্তান। ¹⁶যিবুচীয়া ইমোৰীয়া, গিৰ্গাচীয়া, ¹⁷হিব্বীয়া, অৰ্কীয়া, চীনীয়া, ¹⁸অৰ্দীয়া, চমাৰীয়া, আৰু হমাতীয়াসকলো কনানৰ বংশৰ লোক আছিল। পাছত কনানীয়া গোষ্ঠীবোৰ বিস্তাৰিত হৈ পৰিল।

¹⁹কনানীয়াসকলৰ সীমা চীদোনপৰা গৰাৰৰ ফালে ঘচা পৰ্যন্ত আৰু চদোম, ঘমোৰা, অদমা, আৰু চবোয়িমলৈ যোৱাৰ ফালে লেচা পৰ্যন্ত আছিল। ²⁰নিজৰ নিজৰ জনগোষ্ঠী, ভাষা, দেশ আৰু জাতি হিচাবে এইসকল লোকেই আছিল হামৰ বংশৰ লোক।

চেমৰ বংশ তালিকা

²¹যেফতৰ ডাঙৰ ককায়েক চেমৰো সন্তান-সন্ততি হ'ল। চেম এবৰৰ বংশধৰসকলৰ আদি পুৰুষ আছিল। ²²চেমৰ পুত্ৰসকল হ'ল এলম, অচুৰ, অৰ্ফকচদৰ, লুদ আৰু অৰাম। ²³অৰামৰ পুত্ৰসকল উচ, হল, গেথৰ, আৰু মচ।

²⁴অৰ্ফকচদৰ সন্তানৰ নাম চেলহ আৰু চেলহৰ সন্তানৰ নাম এবৰ। ²⁵এবৰৰ দুজন পুত্ৰ আছিল। তেওঁলোকৰ এজনৰ নাম পেলগ (বিভাগ), কিয়নো তেওঁৰ দিনতে পৃথিবী বিভক্ত হৈছিল। পেলগৰ ভায়েকৰ নাম আছিল যক্তন।

²⁶যক্তনৰ পুত্ৰসকলৰ নাম অলমোদদ, চেলফ, হচমাবৎ, য়েৰহ, ²⁷হদোৰাম, উজল, দিল্লা, ²⁸ওবল, অবীমায়েল, চিবা, ²⁹ওফীৰ, হবীলা আৰু য়োবব; এইলোক সকলোৱেই যক্তনৰ সন্তান।

³⁰মেচাৰ পৰা পূব দিশৰ ছফাৰ পৰ্ব্বতলৈকে যোৱা অঞ্চলত তেওঁলোকে বসবাস কৰিছিল। ³¹নিজৰ নিজৰ জনগোষ্ঠী, ভাষা, দেশ আৰু জাতি হিচাবে এইসকল লোকেই আছিল চেমৰ বংশৰ লোক।

³²এয়াই হ'ল বংশানুক্ৰমে আৰু জাতি অনুসাৰে নোহৰ পুত্ৰসকলৰ গোষ্ঠী। জলপ্লাৱনৰ পাছত এওঁলোকৰ বংশৰ লোকসকলেই পৃথক পৃথক জাতি হ'ল আৰু গোটেই পৃথিবীতে সিঁচৰিত হ'ল।

1 অধ্যায় 11

বাবিলত ভাষাভেদ

¹সেই সময়ত গোটেই পৃথিবীৰ মানুহে কেৱল এটা ভাষাতে কথা কৈছিল। ²পাছত লোকসকলে পূব দিশে ঘূৰি ফুৰি গৈ চিনাৰ দেশত আহি এখন সমতল ভূমি পালে আৰু তাতে বাস কৰিবলৈ ধৰিলে। ³তেওঁলোকে এজনে আনজনক ক'লে, "ব'লা, আমি ইটা সাজি ভালকৈ জুইত পোৰোঁহক।" এইবুলি কৈ তেওঁলোকে শিলৰ সলনি ইটা আৰু গাঁথনিৰ কাৰণে এঠামাটিৰ সলনি আলকতৰাৰ প্ৰলেপ ল'লে।

⁴তেওঁলোকে ক'লে, "আহাঁ, আমি নিজৰ কাৰণে এখন নগৰ নিৰ্মাণ কৰো আৰু এনে এটা উচ্চ স্তম্ভ নিৰ্মাণ কৰোঁহক যাৰ চূড়াই আকাশ চুব পাৰে। আমি আমাৰ নাম খ্যাতিমন্ত কৰোঁহক, নহ'লে আমি গোটেই পৃথিবীতে সিঁচৰিত হৈ পৰিম।"

⁵আদমৰ বংশধৰসকলে যি নগৰ আৰু উচ্চ স্তম্ভ নিৰ্মাণ কৰিছিল, তাক চাবলৈ যিহোৱা নামি আহিল। ⁶যিহোৱাই কৈছিল, "এই লোকসকল এক জাতিৰ লোক আৰু এইসকলৰ ভাষাও এক! এওঁলোকে এনেকুৱাকৈ কাৰ্য্যও আৰম্ভ কৰিলে! এতিয়া তেওঁলোকে ইচ্ছা কৰা কোনো কাৰ্য্যই তেওঁলোকৰ বাবে অসাধ্য নহ'ব। ⁷গতিকে, আহাঁ, আমি নামি গৈ তেওঁলোকৰ ভাষাত বিভ্ৰান্তিৰ সৃষ্টি কৰোঁ যাতে তেওঁলোকে এজনে আনজনৰ কথা বুজিব নোৱাৰে।"

⁸এইদৰে যিহোৱাই তেওঁলোককক সেই ঠাইৰ পৰা গোটেই পৃথিবীতে সিঁচৰিত কৰিলে; তাতে তেওঁলোকে সেই নগৰ সজাৰ কাম বন্ধ কৰিলে।

⁹এইবাবেই সেই ঠাইৰ নাম বাবিল (ভেদ) ৰখা হ'ল, কিয়নো সেই ঠাইতেই যিহোৱাই গোটেই পৃথিবীত ভাষাৰ ভেদ জন্মালে আৰু তাৰ পৰাই যিহোৱাই তেওঁলোকক পৃথিবীত সিঁচৰিত কৰিলে।

চেমৰ বংশৰ বিৱৰণ

¹⁰চেমৰ বংশৰ বিৱৰণ এই। জলপ্লাৱনৰ দুবছৰৰ পাছত যেতিয়া চেমৰ বয়স এশ বছৰ তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ অৰ্ফকচদ জন্মিল। ¹¹অৰ্ফকচদৰ জন্মৰ পাছত চেম আৰু পাঁচ শ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আৰু পুত্ৰ-কন্যা জন্মিল।

¹²অৰ্ফকচদৰ পঁয়ত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ চেলহ জন্মিল; ¹³চেলহৰ জন্মৰ পাছত অৰ্ফকচদ আৰু চাৰি শ তিনি বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আৰু পুত্ৰ-কন্যা জন্মিল।

¹⁴চেলহৰ ত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ এবৰ জন্মিল; ¹⁵এবৰৰ জন্মৰ পাছত চেলহ পুণৰ চাৰি শ তিনি বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আন আন পুত্ৰ-কন্যা জন্মিল।

¹⁶এবৰৰ চৌত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ পেলগ জন্মিল; ¹⁷পেলগৰ জন্মৰ পাছত এবৰ পুণৰ চাৰি শ ত্ৰিশ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আন আন পুত্ৰ-কন্যাসকল জন্মিল।

¹⁸পেলগৰ ত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ ৰিয়ু জন্মিল। ¹⁹ৰিয়ুৰ জন্মৰ পাছত পেলগ পুণৰ দুশ ন বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আন আন পুত্ৰ আৰু কন্যাসকল জন্মিল।

²⁰ৰিয়ুৰ ত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ চৰুগ জন্মিল। ²¹চৰুগৰ জন্মৰ পাছত ৰিয়ু পুণৰ দুশ সাত বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আন আন পুত্ৰ আৰু কন্যাসকল জন্মিল।

²²চৰুগৰ ত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ নাহোৰ জন্মিল; ²³নাহোৰৰ জন্মৰ পাছত চৰুগ আৰু দুশ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আৰু পুত্ৰ-কন্যা জন্মিল।

²⁴নাহোৰৰ উনত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁৰ পুত্ৰ তেবহ জন্মিল; ²⁵তেবহৰ জন্মৰ পাছত নাহোৰ পুণৰ এশ উনৈশ বছৰ জীয়াই আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ আন আন পুত্ৰ আৰু কন্যাসকল জন্মিল।

²⁶তেবহৰ সত্তৰ বছৰ বয়সৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ অৱ্ৰাম, নাহোৰ আৰু হাৰণ জন্মিল।

তেবহৰ বংশ বিৱৰণ

²⁷তেবহৰ বংশৰ বিৱৰণ এই। তেবহৰ সন্তানসকল আছিল অৱ্ৰাম, নাহোৰ আৰু হাৰণ; হাৰণৰ সন্তানৰ নাম আছিল লোট। ²⁸পিতৃ তেবহ জীয়াই থাকোতেই জন্মস্থান কলদীয়াসকলৰ উৰ নগৰত হাৰণৰ মৃত্যু হৈছিল। ²⁹অৱ্ৰাম আৰু নাহোৰ এই দুজনেই বিয়া কৰিছিল। অৱ্ৰামৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম আছিল চাৰী আৰু নাহোৰৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম আছিল মিলকা; তেওঁ হাৰণৰ জীয়েক আছিল। সেই হাৰণ মিলকা আৰু যিচকাৰ পিতৃ আছিল। ³⁰কিন্তু চাৰী বন্ধ্যা আছিল; তেওঁৰ কোনো সন্তান নাছিল।

³¹তেবহে তেওঁৰ পুত্ৰ অৱ্ৰাম, হাৰণৰ পুত্ৰ তেওঁৰ নাতিয়েক লোট, অৱ্ৰামৰ ভাৰ্য্যা তেওঁৰ বোৱাৰীয়েক চাৰীক লগত লৈ কনান দেশলৈ যাবৰ কাৰণে কলদীয়াসকলৰ উৰ নগৰৰ পৰা ওলাই গ'ল; কিন্তু তেওঁলোকে হাৰণ নগৰ পৰ্যন্ত গৈ তাতে বসবাস কৰিবলৈ ধৰিলে। ³²দুশ পাঁচ বছৰ বয়সত তেবহৰ হাৰণতে মৃত্যু হ'ল।

1 অধ্যায় 12

ঈশ্বৰে অৱ্ৰামক আমন্ত্ৰণ কৰা

¹যিহোৱাই অৱ্ৰামক ক'লে, “তুমি তোমাৰ নিজৰ দেশ, তোমাৰ আত্মীয়-স্বজন আৰু তোমাৰ পিতৃৰ ঘৰ ত্যাগ কৰি মই যি দেশ তোমাক দেখুৱাম সেই দেশলৈ যোৱা। ²মই তোমাৰ পৰা এক মহাজাতি সৃষ্টি কৰিম আৰু তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰি তোমাৰ নাম খ্যাতিমন্ত্ৰ কৰিম; তাতে তুমি আশীৰ্ব্বাদৰ আকৰ হ'বা। ³যিসকলে তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰে, মই তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিম আৰু যিসকলে তোমাক শাও দিয়ে, মই তেওঁলোকক শাও দিম। তোমাৰ দ্বাৰায়েই পৃথিৱীৰ সমুদায় গোষ্ঠীয়ে আশীৰ্ব্বাদ পাব।”

⁴পাছত অৱ্ৰামে যিহোৱাৰ কথা মতে যাত্ৰা কৰিলে আৰু লোটো তেওঁৰ লগত গ'ল। হাৰণ নগৰৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ সময়ত অৱ্ৰামৰ বয়স আছিল পঁয়সত্তৰ বছৰ। ⁵অৱ্ৰামে তেওঁৰ ভাৰ্য্যা চাৰী আৰু ভতিজা পুতেক লোটক লগত লৈ ওলাই গ'ল। তেওঁৰ সকলো উপাৰ্জিত ধন, সম্পত্তি আৰু তেওঁ হাৰণত পোৱা সকলো দাসবোৰক লৈ কনান দেশ অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলে। পাছত তেওঁলোকে কনান দেশ গৈ পালে।

কনান দেশত অৱ্ৰাম

⁶কনান দেশৰ মাজেদি অৱ্ৰাম চিখিম নগৰলৈ গ'ল আৰু তাৰ পাছত মোৰিৰ ওক গছজোপা পৰ্যন্ত গ'ল। সেইসময়ত কনানীয়াসকলে সেই দেশত বাস কৰিছিল। ⁷পাছত যিহোৱাই অৱ্ৰামক দৰ্শন দি ক'লে, “এই দেশখনকে মই তোমাৰ বংশক দিম।” তাতে অৱ্ৰামে তেওঁক দৰ্শন দিয়া যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সেই ঠাইত এটা যজ্ঞ-বেদী নিৰ্মাণ কৰিলে।

⁸তাৰ পাছত চিখিমৰ পৰা অৱ্ৰামে বৈৎএলৰ (ঈশ্বৰৰ গৃহ) পূবফালে পাহাৰীয়া এলেকালৈ আগুৱাই গ'ল আৰু তাত তেওঁ বৈৎএলক পশ্চিম আৰু অয়ক পূব কৰি তম্বু তৰিলে; সেই ঠাইতো তেওঁ যিহোৱালৈ এটা যজ্ঞ-বেদী নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ⁹তাৰ পাছত অৱ্ৰামে পুণৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে আৰু তেওঁ নেগেভৰ ফালে অগ্ৰসৰ হ'ল।

অৱ্ৰামৰ মিচৰ যাত্ৰা

¹⁰পাছত কনান দেশত আকাল হ'ল; আকাল অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি হোৱাত অৱ্ৰামে মিচৰ দেশত প্ৰবাস কৰিবলৈ নামি গ'ল। ¹¹তেওঁ মিচৰ দেশত প্ৰৱেশ কৰাৰ ঠিক আগমুহূৰ্তত তেওঁৰ ভাৰ্য্যা চাৰীক ক'লে, “শুনা, মই জানো তুমি এগৰাকী সুন্দৰী মহিলা। ¹²তোমাক যেতিয়া মিচৰীয়াসকলে

দেখিব, তেতিয়া তেওঁলোকে ক'ব, 'এই মহিলাগৰাকী সেই লোকজনৰ ভাৰ্য্যা।' পাছত তেওঁলোকে মোক বধ কৰি তোমাক জীয়াই ৰাখিব।

¹³সেয়ে তুমি ক'বা যে, তুমি মোৰ ভনী হয়। তাতে তোমাৰ কাৰণে মোলৈ ভাল হ'ব পাৰে আৰু মোৰ প্ৰাণো ৰক্ষা পৰিব পাৰে।"

¹⁴অব্ৰাম যেতিয়া মিচৰ দেশত সোমাল, তেতিয়া মিচৰীয়াসকলে চাৰীক অতি সুন্দৰী দেখিলে। ¹⁵ফৰৌণৰ ৰাজপুত্ৰসকলেও চাৰীক দেখা পাই ফৰৌণ ৰজাৰ আগত তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিলে। ফলত চাৰীক ফৰৌণৰ ৰাজপ্ৰাসাদলৈ লৈ গ'ল। ¹⁶চাৰীৰ কাৰণে ফৰৌণে অব্ৰামলৈ ভাল ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে; তেওঁ অব্ৰামক অনেক ভেড়া, গৰু, গাধ, গাধী, দাস-দাসী আৰু উট দিলে।

¹⁷কিন্তু অব্ৰামৰ ভাৰ্য্যা চাৰীৰ কাৰণে যিহোৱাই ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলো লোকৰ মাজত ভয়ঙ্কৰ মহামাৰী ঘটালে। ¹⁸ফৰৌণে অব্ৰামক মাতি ক'লে, "আপুনি মোৰ লগত এইটো কি কাম কৰিলে? এওঁ যে আপোনাৰ ভাৰ্য্যা, তাক মোক কিয় কোৱা নাছিল? ¹⁹আপুনি কিয় 'তাই মোৰ ভনী' বুলি কৈছিল? সেই কাৰণেহে মই তেওঁক বিয়া কৰিবলৈ আনিছিলোঁ। এতিয়া, এয়া আপোনাৰ ভাৰ্য্যা; তেওঁক লৈ আপুনি গুছি যাওঁক।" ²⁰তাৰ পাছতে অব্ৰামৰ বিষয়ে ফৰৌণে তেওঁৰ লোকসকলক আজ্ঞা দিলে আৰু তেওঁলোকে অব্ৰামক তেওঁৰ ভাৰ্য্যা আৰু তেওঁৰ সকলো সম্পদেৰে সৈতে দূৰলৈ পঠিয়াই দিলে।

1 অধ্যায় 13

অব্ৰামৰ কনানলৈ প্ৰত্যাহ্বান

¹তেতিয়া অব্ৰামে তেওঁৰ ভাৰ্য্যা আৰু তেওঁলোকৰ সকলো বয়-বস্তুৰে সৈতে মিচৰ দেশ এৰি নেগেভলৈ গ'ল; সেই সময়ত লোটও তেওঁলোকৰ লগত আছিল। ²এই সময়ত অব্ৰাম অতিশয় ধনী আছিল। তেওঁৰ অনেক পশু, সোণ আৰু ৰূপ আছিল।

³পাছত তেওঁ নেগেভৰ পৰা যাত্ৰা কৰি কৰি বৈৎএল পৰ্যন্ত গ'ল। এই বৈৎএল আৰু অয় নগৰৰ মধ্যৱৰ্তী স্থানতে পূৰ্বে তেওঁৰ তম্বু আছিল। ⁴এই ঠাইতে তেওঁ আগেয়ে নিৰ্মাণ কৰা যজ্ঞ-বেদীটো আছিল আৰু তাত তেওঁ যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল।

অব্ৰাম আৰু লোট বেলেগ হোৱা

⁵অব্ৰামৰ যাত্ৰাত একেলগে থকা যি লোট, তেওঁৰ নিজৰো বহুত ভেড়া, পশুৰ জাক, আৰু তম্বু আছিল। ⁶অব্ৰাম আৰু লোট উভয়ৰ কাৰণে একেলগে কাষত থাকি বাস কৰিবলৈ সেই ঠাই যথেষ্ট নাছিল, কাৰণ তেওঁলোকৰ সা-সম্পদ বহুত বেছি আছিল। ⁷তাৰ উপৰি অব্ৰাম আৰু লোটৰ পশু-ৰখীয়াৰ মাজতো বিবাদ আৰম্ভ হৈছিল। সেই সময়ত কনানীয়া আৰু পৰিজীয়াসকলো সেই দেশত বাস কৰিছিল।

⁸তেতিয়া অব্ৰামে লোটক ক'লে, "চোৱা, আমি আত্মীয় হওঁ আৰু সেয়ে, মোৰে তোমাৰে মাজত, মোৰ পশু-ৰখীয়া আৰু তোমাৰ পশু-ৰখীয়াৰ মাজত বিবাদ হোৱাটো উচিত নহব; ⁹গোটেই দেশখনেই জানো তোমাৰ আগত নাই? সেয়ে তুমি মোৰ পৰা বেলেগ হোৱা উচিত; তুমি বাওঁহাতে গ'লে, মই সোঁহাতে যাম; নাইবা তুমি সোঁহাতে গ'লে মই বাওঁহাতে যাম।

¹⁰তেতিয়া লোটে চাৰিওফালে চাই দেখিলে যে যৰ্দন নদীৰ পাৰৰ গোটেই সমতল ভূমিত চোৱালৈকে প্ৰচুৰ পানী আছে; সেই ঠাইখিনি যিহোৱাৰ বাগিছাৰ নিচিনা আৰু মিচৰ দেশৰ নিচিনা; যিহোৱাই চদোম আৰু ঘমোৰা নগৰ ধ্বংস কৰাৰ পূৰ্বে এই সমতল ভূমি তেনেকুৱা আছিল।

¹¹তেতিয়া লোটে যৰ্দন নদীৰ গোটেই সমভূমিলৈ নিজৰ কাৰণে বাচি লৈ পূব ফাললৈ যাত্ৰা কৰিলে; এইদৰে তেওঁলোক এজন আনজনৰ কাষৰ পৰা বেলেগ হৈ গ'ল। ¹²অব্ৰামে কনান দেশত আৰু লোটে সেই সমভূমিৰ নগৰবোৰত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে। লোটে চদোমৰ ওচৰত তম্বু তৰিলে। ¹³চদোমত বাস কৰা অধিবাসীসকল অতিশয় দুষ্ট আছিল আৰু যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে ভীষণ পাপ কৰিছিল।

অব্ৰাম হিব্ৰোনলৈ যোৱা

¹⁴অব্ৰামৰ পৰা লোট বেলেগ হৈ যোৱাৰ পাছত যিহোৱাই অব্ৰামক ক'লে, "তুমি যি ঠাইত থিয় হৈ আছা, তাৰ পৰা উত্তৰ-দক্ষিণ আৰু পূব-পশ্চিমলৈ এবাৰ চোৱা; ¹⁵যি সকলো ঠাই তুমি দেখিছা, তাক মই তোমাক আৰু তোমাৰ বংশক চিৰকালৰ কাৰণে দিম। ¹⁶মই তোমাৰ বংশৰ লোকসকলক পৃথিবীৰ ধূলিৰ নিচিনা অসংখ্য কৰিম; কোনোৱে যদি পৃথিবীৰ ধূলি গণিব পাৰে, তেন্তে তোমাৰ বংশকো গণিব পাৰিব। ¹⁷উঠা, এই ভূমিৰ দীঘে পথালিয়ে ঘূৰি ফুৰা; কিয়নো মই তোমাক এই দেশখনকে দিম।" ¹⁸তেতিয়া অব্ৰামে তেওঁৰ তম্বু তুলি ল'লে আৰু হিব্ৰোন এলেকালৈ আহি মন্দিৰ ওক গছবোৰৰ ওচৰত নিবাস কৰিলে। সেই ঠাইত তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দেশে এটা যজ্ঞ-বেদী নিৰ্মাণ কৰিলে।

1 অধ্যায় 14

ৰজাসকলৰ যুদ্ধ আৰু লোট বন্দী হোৱা

¹যি সময়ত চিনাৰ দেশৰ^[1] ৰজা অশ্রাফল আছিল, তেতিয়া অৰিয়োক আছিল ইল্লাচৰৰ ৰজা, এলমৰ ৰজা আছিল কদৰ্লায়োমৰ আৰু গোয়ীমৰ ৰজা তিদিয়ল আছিল, ²সেইসময়ত এই কেইজন ৰজাই মিলি চদোমৰ বিৰা ৰজা, ঘমোৰাৰ বিৰা ৰজা, অদমাৰ চিনাৰ ৰজা, চবোয়ীমৰ চিমোবৰ ৰজা আৰু বিলা অৰ্থাৎ চোৱৰৰ ৰজাসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। ³পাছৰ এই পাঁচজন ৰজা চিদ্দিম উপত্যকাত একত্ৰিত হ'ল। এই ঠাইখিনিক লোণসমুদ্ৰ বোলা হ'য়। ⁴এই ৰজাসকল বাৰ বছৰলৈকে ৰজা কদৰ্লায়োমৰ অধীনত আছিল, কিন্তু তেৰ বছৰত তেওঁলোকে বিদ্ৰোহ কৰিলে। ⁵তাৰ পাছত চৈধ্য বছৰত ৰজা কদৰ্লায়োমৰ আৰু তেওঁৰ সংগী ৰজাসকলে গৈ ৰফায়ীয়াসকলক অস্ত্ৰোৎকৰ্ণয়িত, জজীয়াসকলক হামত, এমীয়াসকলক চাবি-কিৰিয়াথয়িত আহি আক্ৰমণ কৰিলে আৰু ⁶হোৰীয়াসকলক এল-পাৰণলৈকে তেওঁলোকৰ পাহাৰীয়া অঞ্চল চেয়ীত পৰাজয় কৰিলে। এল-পাৰণ মৰু-প্ৰান্তৰৰ কাষত অৱস্থিত। ⁷তাৰ পাছত এই ৰজাসকল ঘূৰি গৈ অয়িন-মিস্পাট অৰ্থাৎ কাদেচলৈ গ'ল। তেওঁলোকে অমালেকীয়াসকলৰ গোট্টেই দেশ জয় কৰি ল'লে আৰু হচচোন-তামৰত থকা ইমোৰীয়াসকলকো পৰাজয় কৰিলে।

⁸এই সকলো ঘটনাৰ পাছত চদোমৰ ৰজা, ঘমোৰাৰ ৰজা, অদমাৰ ৰজা, চবোয়ীমৰ ৰজা আৰু বিলাৰ ৰজা অৰ্থাৎ চোৱৰৰ ৰজা ওলাই গৈ যুদ্ধৰ কাৰণে যুগুত হ'ল। ⁹তেওঁলোকে এলমৰ ৰজা কদৰ্লায়োমৰ, গোয়ীমৰ ৰজা তিদিয়ল, চিনাৰ দেশৰ ৰজা অশ্রাফল, ইল্লাচৰৰ ৰজা অৰিয়োকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল। এই যুদ্ধ পাট জন ৰজাৰ বিৰুদ্ধে চাৰিজন ৰজাৰ মাজত হৈছিল।

¹⁰চিদ্দিম উপত্যকাত আলকাতৰাৰে পূৰ্ণ বহুতো গাঁত আছিল; যেতিয়া চদোম আৰু ঘমোৰাৰ ৰজা পলাই গৈছিল, তেতিয়া তেওঁলোক সেই গাঁতত পৰিল; আন অৱশিষ্ট লোকসকল পাহাৰলৈ পলাই গ'ল। ¹¹শত্ৰুপক্ষই চদোম আৰু ঘমোৰাৰ সকলো ধন-সম্পত্তি আৰু বয়-বস্তু লুট কৰি লৈ গুচি গ'ল। ¹²তেওঁলোক যাওঁতে সকলো সম্পদেৰে সৈতে চদোমত বাস কৰা অৱ্ৰামৰ ভতিজা পুতেক লোটকো বন্দী কৰি লৈ গ'ল।

লোটৰ উদ্ধাৰ

¹³তেতিয়া পলাই আহি ৰক্ষা পোৱা এজন পলাতকে ইব্ৰীয়া অৱ্ৰামক সেই খবৰ দিলে; সেই সময়ত অৱ্ৰাম ইঞ্চোল আৰু আনেৰৰ ভায়েক ইমোৰীয়া মম্বিৰ ওক গছবোৰৰ ওচৰত বাস কৰিছিল আৰু তেওঁলোক অৱ্ৰামৰ মিত্ৰ আছিল। ¹⁴অৱ্ৰামে যেতিয়া শুনিলে যে তেওঁৰ আত্মীয়ক বন্দী কৰি লৈ গৈছে, তেতিয়া তেওঁ প্ৰশিক্ষণ প্ৰাপ্ত তেওঁৰ গৃহতেই জন্ম হোৱা তিনি শ ওঠৰ জন দাসক লৈ শত্ৰুবোৰৰ পাছে পাছে দানলৈকে খেদি গ'ল। ¹⁵পাছত ৰাতি তেওঁ নিজৰ লোকসকলক কিছুমান দলত বিভক্ত কৰি শত্ৰুবোৰক আঘাট কৰিলে আৰু দম্বেচকৰ উত্তৰে অৱস্থিত হোৱা পৰ্যন্ত তেওঁলোকক খদি পঠিয়ালে। ¹⁶তেওঁ সকলোবোৰ সম্পত্তি ঘূৰাই আনিলে; তেওঁৰ ভতিজা পুতেক লোটক তেওঁৰ বয়-বস্তুৰে সৈতে উদ্ধাৰ কৰিলে আৰু পুৰুষ-মহিলা সকলোকে ওভটাই আনিলে।

অৱ্ৰামৰ সৈতে মন্কীচেদকৰ সাক্ষাৎ হোৱা

¹⁷কদৰ্লায়োমৰ আৰু তেওঁৰ সংগী ৰজাসকলক অৱ্ৰামে যেতিয়া হৰুৱাই উভতি আহিছিল, তেতিয়া চদোমৰ ৰজাই তেওঁৰ লগত সাক্ষাত হবলৈ চাবি উপত্যকালৈ অৰ্থাৎ ৰজাৰ উপত্যকালৈ ওলাই গ'ল। ¹⁸চালোমৰ^[2] ৰজা মন্কীচেদকে পিঠা আৰু দ্ৰাক্ষাৰস আনিলে; মন্কীচেদক সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ পুৰোহিত আছিল। ¹⁹তেওঁ অৱ্ৰামক আশীৰ্বাদ কৰি ক'লে, “স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ সৃষ্টিকৰ্তা সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা অৱ্ৰাম আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত হওক; ²⁰যিজনে আপোনাৰ শত্ৰুবোৰক আপোনাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিছে, সেই সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ ধন্য হওক।” তেতিয়া অৱ্ৰামে সকলো বস্তুৰে দহ ভাগৰ এভাগ তেওঁক দিলে।

²¹পাছত চদোমৰ ৰজাই অৱ্ৰামক ক'লে, “আপুনি ধন-সম্পদবোৰ ৰাখি লোকসকলক মোক দিয়ক।” ²²অৱ্ৰামে চদোমৰ ৰজাক ক'লে, “মই স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ সৃষ্টিকৰ্তা সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে হাত দাঙি কৈছোঁ যে, ²³আপোনাৰ একো বস্তুৱেই, এনে কি এগছি সূতা কি জোতাৰ ফিটাও নলওঁ; যাতে আপুনি কেতিয়াও ক'ব নোৱাৰে ‘মইহে অৱ্ৰামক ধনবান কৰিলোঁ’ বুলি। ²⁴কেৱল (মোৰ) যুবকসকলে ইতিমধ্যে যি খালে, তাৰ বাহিৰে মই ইয়াৰ পৰা একো নিনিওঁ; কিন্তু আনেৰ, ইঞ্চোল আৰু মম্বি মোৰ লগত গৈছিল; তেওঁলোকক নিজৰ ভাগ ল'ব দিয়ক।

14:1 [1]

14:18 [2]

1 অধ্যায় 15

অব্ৰামৰ সৈতে ঈশ্বৰৰ নিয়ম স্থাপন

¹এইবোৰ ঘটনাৰ পাছত, দৰ্শনযোগে অব্ৰামলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, তেওঁ ক'লে, “হে অব্ৰাম, ভয় নকৰিবা; ময়েই তোমাৰ ঢাল আৰু মহা পুৰস্কাৰস্বৰূপ।” ²অব্ৰামে ক'লে, “হে প্ৰভু যিহোৱা; আপুনি মোক কি দিব? মই যে নিঃসন্তান। দম্বেচকীয়া ইলীয়েজৰহে মোৰ ঘৰৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈছে।” ³অব্ৰামে ক'লে, “আপুনি মোক সন্তান নিদিলে আৰু সেয়ে মোৰ ঘৰৰ এজন দাসেই মোৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব।” ⁴তেতিয়া যিহোৱাৰ বাক্য তেওঁলৈ আহিল; তেওঁ ক'লে, “নহয়, এই মানুহ তোমাৰ উত্তৰাধিকাৰী নহ'ব। কিন্তু তোমাৰ ঔৰসত জন্মা জনহে তোমাৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব।” ⁵তেতিয়া যিহোৱাই অব্ৰামক বাহিৰলৈ নি ক'লে, “তুমি আকাশৰ ফালে চোৱা আৰু যদি পাৰা তৰাবোৰ গণনা কৰা।” তেওঁ আকৌ অব্ৰামক ক'লে, “এইদৰে তোমাৰ বংশও হ'ব।”

⁶তেতিয়া অব্ৰামে যিহোৱাত বিশ্বাস কৰিলে আৰু যিহোৱাই অব্ৰামৰ বিশ্বাসক তেওঁৰ পক্ষে ধাৰ্মিকতা বুলি গণ্য কৰিলে। ⁷পাছত যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “ময়েই সেই যিহোৱা! এই দেশৰ অধিকাৰী হবৰ কাৰণে ময়েই তোমাক কলদীয়াসকলৰ^[1] উৰ নগৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিবো।” ⁸তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “হে প্ৰভু যিহোৱা, মই কেনেকৈ জানিম যে এই দেশখন মোৰ অধিকাৰত আহিব?” ⁹তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “তুমি মোৰ ওচৰলৈ এজনী তিনি বছৰীয়া চেউৰী গৰু, এজনী তিনি বছৰীয়া মাইকী ছাগলী, এটা তিনিবছৰীয়া মতা ভেড়া পোৱালী, এটা কপৌ আৰু এটা পাৰ পোৱালি আনা।” ¹⁰অব্ৰামে সেই সকলোকে আনি সেইবোৰক দুফালকৈ কাটি প্ৰতিডোখৰ টুকুৰা তাৰ অন্য টুকুৰাৰ বিপৰীতে সজাই ৰাখিলে; কিন্তু চৰাইবোৰ হ'লে তেওঁ দুফাল নকৰিলে। ¹¹পাছত চিকাৰী চৰাইবোৰ নামি আহি সেই পশুৰ মাংসখণ্ডৰ ওপৰত পৰিল, কিন্তু অব্ৰামে সেইবোৰক খেদাই দিলে।

¹²পাছত যেতিয়া সূৰ্য মাৰ গৈছিল, তেতিয়া অব্ৰামৰ ঘোৰ টোপনি আহিল; হঠাতে এক ঘন আৰু ভয়ংকৰ অন্ধকাৰ তেওঁৰ ওপৰত নামি আহিল। ¹³তেতিয়া তেওঁ অব্ৰামক ক'লে, “তুমি এই কথা নিশ্চিতভাৱে জনা উচিত যে তোমাৰ বংশৰ লোকসকল যি দেশত বাস কৰিব, সেই দেশ তেওঁলোকৰ নিজৰ নহয়। সেই ঠাইত তেওঁলোকে প্ৰবাসী হৈ দাস হ'ব আৰু চাৰিশ বছৰ কাল তেওঁলোকে উৎপীড়ন ভোগ কৰিব।

¹⁴তেওঁলোকে যি জাতিৰ বন্দীকাম কৰিব, মই সেই জাতিৰ সোধ-বিচাৰ কৰিম আৰু পাছত তেওঁলোকে অধিক সম্পত্তিৰে সৈতে বাহিৰ হৈ আহিব। ¹⁵কিন্তু তুমি শান্তিৰে তোমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ওচৰলৈ যাবা; অতি বৃদ্ধ অৱস্থাত তোমাক মৈদাম দিয়া হ'ব। ¹⁶তোমাৰ চতুৰ্থ প্ৰজন্মৰ লোকসকল ইয়ালৈ পুণৰ উলটি আহিব; কিয়নো এতিয়ালৈকে মোৰ ওচৰত ইমোৰীয়াসকলৰ অপৰাধ শাস্তি পোৱাৰ দৰে হোৱা নাই।”

¹⁷বেলি মাৰ গৈ যেতিয়া আন্ধাৰ হ'ল তেতিয়া জুইৰ এক ধোঁৱাময় চুলা আৰু এক জ্বলন্ত মশাল দেখা গ'ল। সেইবোৰ সেই মণ্ডৰ টুকুৰাবোৰৰ মাজেদি পাৰ হৈ গ'ল। ¹⁸সেই দিনা যিহোৱাই অব্ৰামে সৈতে এটি এইবুলি কৈ এটা নিয়ম স্থিৰ কৰিলে, “মিচৰৰ নদীৰ পৰা মহানদী ইউফ্ৰেটিচ (ফৰাৎ) পৰ্যন্ত গোটেইখন দেশ মই তোমাৰ বংশক দিলো। ¹⁹তাৰ মাজত থাকিব কেনীয়া, কনিজ্জীয়া, কদমোনীয়া, ²⁰হিত্তীয়া, পৰিজ্জীয়া, ৰফায়ীয়া, ²¹ইমোৰীয়া, কনানীয়া, গিৰ্গাচীয়া, আৰু যিবুচীয়া।

15:7 ^[1]

1 অধ্যায় 16

চাৰীৰ দাসী হাগাৰ

¹অব্ৰামৰ ভাৰ্য্যা চাৰী তেতিয়ালৈকে নিঃসন্তান আছিল; হাগাৰ নামেৰে চাৰীৰ এগৰাকী মিচৰীয়া দাসী আছিল। ²এদিন চাৰীয়ে অব্ৰামক ক'লে, “চোৱা, যিহোৱাই মোক নিঃসন্তান কৰি ৰাখিছে। সেই কাৰণে আপুনি মোৰ দাসীৰ শয্যাৰ সংগী হওঁক, কিজানি মই তাইৰ পৰা সন্তান লাভ কৰিম।” তেতিয়া অব্ৰাম চাৰীৰ কথাত মান্তি হ'ল।

³কনান দেশত অব্ৰামে দহ বছৰ কটোৱাৰ পাছত ভাৰ্য্যা চাৰীয়ে তেওঁৰ মিচৰীয়া দাসী হাগাৰক আনি নিজৰ স্বামী অব্ৰামৰ সংগী কৰি দিলে।

⁴অব্ৰামে হাগাৰৰ সৈতে একেলগ হোৱাত তাই গৰ্ভৱতী হ'ল। হাগাৰে যেতিয়া বুজি পালে যে তাই গৰ্ভৱতী হৈছে, তেতিয়া তাই নিজৰ গৰাকীনীক ডুচ্ছ জ্ঞান কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁵সেয়ে চাৰীয়ে অব্ৰামক ক'লে, “মোৰ প্ৰতি কৰা তাইৰ এই অন্যায়ৰ কাৰণে আপুনিয়ৈ দায়ী; মোৰ এই দাসীক ময়েই আপোনাৰ বাছত দিলোঁ; কিন্তু এতিয়া তাই নিজকে গৰ্ভৱতী হোৱা জানি মোকেই হেয়জ্ঞান কৰিছে; এতিয়া যিহোৱায়ে আপোনাৰ আৰু মোৰ মাজত বিচাৰ কৰক।”

⁶অব্ৰামে চাৰীক ক'লে, “চোৱা, তোমাৰ দাসী তোমাৰ অধীনতে আছে; গতিকে যিহকে ভাল বুলি ভাবা, তুমি তাইৰ প্ৰতি তাকে কৰা।” তেতিয়া চাৰীয়ে হাগাৰৰ প্ৰতি এনে কঠোৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে যে তাই তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা পলাই গ'ল।

হাগাৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েল

⁷পাছত মৰুপ্ৰান্তৰ মাজত এটা জলৰ ভুমুকৰ কাষত যিহোৱাৰ দুতে হাগাৰক দেখা পালে। এই ভুমুকতো চুবলৈ যোৱাৰ পথত আছিল।

⁸যিহোৱাৰ দুতে ক'লে, “হেৰা চাৰীৰ দাসী হাগাৰ, তুমি ক'ৰ পৰা আহিছা আৰু ক'লে গৈ আছা?” তাই ক'লে, “মই মোৰ গৰাকীনী চাৰীৰ ওচৰৰ পৰা পলাই আহিছোঁ।” ⁹তেতিয়া যিহোৱাৰ দুতে ক'লে, “তুমি তোমাৰ গৰাকীনীৰ ওচৰলৈ উলটি যোৱা আৰু তেওঁৰ অধীনত থাকি বাধ্য হোৱা।” ¹⁰যিহোৱাৰ দুতে পুণৰ তাইক ক'লে, “মই তোমাৰ বংশৰ লোকৰ সংখ্যা ইমান বৃদ্ধি কৰিম যে তেওঁলোকৰ সংখ্যা গণিবই নোৱাৰা হ'ব।”

¹¹পুণৰ যিহোৱাৰ দুতে তাইক ক'লে, “চোৱা, তুমি গৰ্ভৱতী। তোমাৰ এটি পুত্ৰ জন্ম হ'ব; তুমি সেই ল'ৰাৰ নাম ইশ্মায়েল^[1] ৰাখিবা; কিয়নো যিহোৱাই তোমাৰ দুঃখৰ কথা শুনিলে। ¹²মানুহ হলেও সেই ল'ৰা বনৰীয়া গাধৰ দৰে হ'ব। সকলো মানুহৰ বিৰুদ্ধে তাৰ শত্ৰুভাৱ হ'ব আৰু সকলো মানুহেও তাক শত্ৰু জ্ঞান কৰিব; সি নিজৰ ভাইসকলৰ দেশৰ কাষত বাস কৰিব।”

¹³এই কথা শুনি হাগাৰে তেওঁৰে সৈতে কথা কোৱা যিহোৱাক এই নাম দিলে, “আপুনি ঈশ্বৰ হয়, যি জনে মোক চাই আছে,” কিয়নো তাই ক'লে, “মই তেনেহলে সচাকৈয়ে যিহোৱাক দেখিলোনেকি, যি জনে মোক চাই আছে।” ¹⁴সেই নাদৰ নাম বেৰ-লহয়-ৰোৱী [যাৰ অৰ্থ 'মৌলৈ দৃষ্টি কৰা জীৱন্ত জনাৰ নাদ'] হ'ল; সেই নাদ কাদেচ আৰু বাৰদৰ মাজত অৱস্থিত

¹⁵পাছত হাগাৰে অৱ্ৰামলৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৰ কৰিলে আৰু অৱ্ৰামে হাগাৰৰ পৰা জন্মা সেই পুত্ৰৰ নাম ইশ্মায়েল থ'লে। ¹⁶অৱ্ৰামৰ ছয়াশী বছৰ বয়সত হাগাৰে অৱ্ৰামলৈ ইশ্মায়েলক প্ৰসৰ কৰিলে।

16:11 ^[1]

1 অধ্যায় 17

চুলুং কৰা বিধি স্থাপন।

¹অৱ্ৰামৰ বয়স যেতিয়া নিৰানব্বই বছৰ হ'ল, তেতিয়া যিহোৱাই অৱ্ৰামক দৰ্শন দি ক'লে, “মই সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰ; মোৰ লগত চলাচল কৰা আৰু সিদ্ধ হোৱা। ²মোৰ আৰু তোমাৰ মাজত মই মোৰ বিধি স্থাপন কৰিম আৰু মই তোমাৰ বংশক অতিশয় ৰূপে বৃদ্ধি কৰিম।”

³তেতিয়া অৱ্ৰামে উবুৰি খাই মাটিত মুখ থৈ প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু ঈশ্বৰে তেওঁৰে সৈতে কথা ক'বলৈ ধৰিলে। ⁴তেওঁ ক'লে, “শুনা, তোমাৰ সৈতে স্থাপন কৰা মোৰ বিধি এই: তুমি এক বাহুল্য জাতিৰ আদিপিতৃ হ'বা। ⁵তোমাক অৱ্ৰাম (মহান পিতা) বুলি পুণৰ কোৱা নহ'ব, কিন্তু এতিয়াৰ পৰা তোমাৰ নাম অৱ্ৰাহামহে (অনেক লোকৰ পিতা) হ'ব; কিয়নো মই তোমাক এক বৃহৎ জাতিৰ আদিপিতৃ হ'বলৈ নিৰূপণ কৰিলোঁ।

⁶মই তোমাৰ বংশ অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি কৰিম। তোমাৰ পৰা মই অনেক নতুন জাতিৰ সৃষ্টি কৰিম আৰু তোমাৰ পৰা ৰজাসকলৰো জন্ম হ'ব।

⁷এই বিধি মোৰ, তোমাৰ আৰু তোমাৰ ভাবী-বংশৰ মাজত পুৰুষানুক্ৰমে স্থাপন কৰিলোঁ; ই এক চিৰকালৰ বিধি হ'ব। মই তোমাৰ আৰু তোমাৰ ভাবী-বংশৰ লোকসকলৰ ঈশ্বৰ হ'বলৈ মোৰ বিধি স্থাপন কৰিলোঁ। ⁸যি কনান দেশত তুমি প্ৰবাসী হৈ বাস কৰিছা, মই তোমাক আৰু তোমাৰ ভাবী-বংশক এই সমুদায় দেশ সদাকালৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে দিম আৰু মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম।”

⁹পুণৰ ঈশ্বৰে অৱ্ৰাহামক ক'লে, “তোমালোকৰ বাবে মোৰ এই বিধি পালন কৰিব লাগিব; তুমি আৰু তোমাৰ ভাবী-বংশই পুৰুষানুক্ৰমে তাক পালন কৰিব লাগে। ¹⁰তোমালোকে মানিবলগীয়া এই বিধি হৈছে-তোমালোকৰ মাজৰ প্ৰত্যেক পুৰুষৰ চুলুং হ'ব লাগিব; এই বিধি তোমাৰ আৰু তোমাৰ বংশৰ লোকসকলে মানি চলিব লাগিব। ¹¹তোমালোকে নিজ নিজ লিঙ্গাণ্ড-চৰ্ম ছেদন কৰিবা আৰু সেয়ে মোৰে আৰু তোমালোকৰ মাজত স্থাপিত হোৱা নিয়মৰ চিন হ'ব।

¹²বংশানুক্ৰমে তোমালোকৰ প্ৰত্যেকজন পুত্ৰ-সন্তানৰ জন্মৰ আঠ দিনৰ দিনা এই চুলুং হ'ব লাগিব; বংশৰ কোনো নহলেও তোমালোকৰ ঘৰত জন্ম হোৱা আৰু বিদেশীৰ পৰা কিনি লোৱা দাসসকলৰো চুলুং হ'ব লাগিব। ¹³তোমাৰ ঘৰত জন্ম হোৱা পুৰুষ আৰু তুমি কিনি লোৱা সকলো পুৰুষৰে চুলুং হ'ব লাগিব; এইদৰে তোমালোকৰ শৰীৰত মোৰ বিধি চিৰকালৰ এক নিয়ম হ'ব। ¹⁴যি জন পুৰুষৰ লিঙ্গাণ্ড-চৰ্ম ছেদন কৰা নহয়, এনে চুলুং নোহোৱা পুৰুষক নিজ জাতিৰ মাজৰ পৰা বহিস্কাৰ কৰা হ'ব; কাৰণ তেওঁ মোৰ বিধি অমান্য কৰিলে।”

ইচহাকৰ জন্ম

¹⁵ঈশ্বৰে অৱ্ৰাহামক ক'লে, “তোমাৰ ভাৰ্য্যা চাৰীক আৰু চাৰী বুলি নামাতিবা; কিন্তু তেওঁৰ নাম চাৰা [ৰাণী] হ'ব। ¹⁶মই তেওঁক আশীৰ্ব্বাদ কৰিম আৰু তেওঁৰ পৰা তোমাক এটি পুত্ৰও দিম; মই তেওঁক আশীৰ্ব্বাদ কৰিম যাতে তেওঁ অনেক জাতি আৰু তেওঁলোকৰ ৰজাসকলৰ আদিমাতৃ হ'ব।”

17এই কথা শুনি অৱ্ৰাহামে মাটিত উবুৰি হৈ পৰিল আৰু হাঁহি মাৰি মনতে ক'লে, “এশ বছৰীয়া বৃদ্ধই সন্তান পাবনে আৰু নকৈ বছৰীয়া চাৰাই জানো সন্তান প্ৰসৱ কৰিব পাৰে?” 18অৱ্ৰাহামে ঈশ্বৰক ক'লে, “ইশ্মায়েলেই যেন আপোনাৰ দৃষ্টিত জীয়াই থাকে, মোলৈ এয়ে সন্তোষজনক।”

19ঈশ্বৰে ক'লে, “নহয়, তোমাৰ ভাৰ্য্যা চাৰাই তোমালৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব আৰু তুমি তেওঁৰ নাম ইচহাক [হাঁহি] ৰাখিবা; মই চিৰকালৰ এক বিধিৰূপে ইচহাক আৰু তেওঁৰ ভাবী-বংশৰ লোকসকলৰ সৈতে মোৰ বিধি স্থাপন কৰিম। 20ইশ্মায়েলৰ বিষয়ে হ'লে মই তোমাৰ কথা শুনিবলৈ; চোৱা, মই তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ; তেওঁকো মই বহুবংশ কৰিম আৰু তেওঁৰ সন্তান-সন্ততি অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি কৰিম; তেঁৱো বাৰজন গোষ্ঠী-নেতাৰ পিতৃ হ'ব আৰু তেওঁৰ পৰা মই এক মহাজাতি উৎপন্ন কৰিম। 21কিন্তু মোৰ নিয়মটি হ'লে অহা বছৰ এই সময়তে চাৰাই তোমালৈ যি সন্তান প্ৰসৱ কৰিব, সেই ইচহাকৰ সৈতেহে স্থাপন কৰিম।” 22অৱ্ৰাহামৰ লগত কথা কৈ শেষ কৰাৰ পাছত ঈশ্বৰ তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা ওপৰলৈ গুছি গ'ল। 23তাৰ পাছত ঈশ্বৰৰ কথা অনুসাৰে অৱ্ৰাহামে তেওঁৰ পুতেক ইশ্মায়েলক, তেওঁৰ ঘৰত জন্ম হোৱা আৰু কিনি লোৱা দাসসকলক অৰ্থাৎ অৱ্ৰাহামৰ ঘৰত যিমান পুৰুষ আছিল, তেওঁ সেই দিনাই সকলোৰে লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম ছেদন কৰিলে। 24অৱ্ৰাহামে যেতিয়া নিজৰ লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম ছেদন কৰিছিল, সেই সময়ত তেওঁৰ বয়স আছিল নিৰানব্বৈ বছৰ আৰু 25তেওঁৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েলৰ বয়স আছিল তেৰ বছৰ। 26সেই একে দিনাই অৱ্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েল দুয়োৰে চুলুং কৰা হ'ল। 27তেওঁৰ লগতে ঘৰৰ আন সকলো পুৰুষৰ অৰ্থাৎ তেওঁৰ ঘৰত জন্ম হোৱা আৰু বিদেশীৰ পৰা যি সকলক কিনি লোৱা হৈছিল, সেই সকলো পুৰুষৰে চুলুং কৰা হ'ল।

1 অধ্যায় 18

ইচহাকৰ জন্মৰ বিষয়ে ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা

1অৱ্ৰাহামে যেতিয়া মসিৰ ওক গছবোৰৰ ওচৰত বাস কৰিছিল, তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক এদিন দৰ্শন দিলে। তেওঁ দুপৰীয়াৰ ৰদত নিজৰ তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত বহি আছিল; 2তেনে সময়তে তেওঁ মূৰ তুলি চাই দেখিলে, কিছু দূৰৈত তেওঁৰ সন্মুখত তিনি জন লোক থিয় হৈ আছে; তেওঁলোকক দেখামাত্ৰকে লগ ধৰিবলৈ তেওঁ তম্বুৰ দুৱাৰ মুখৰ পৰা লৰি গ'ল আৰু মাটিত উবুৰি হৈ প্ৰণিপাত কৰিলে। 3তেওঁ ক'লে, “হে প্ৰভু, যদি আপোনালোকৰ দৃষ্টিত মই অনুগ্ৰহ প্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তেন্তে আপোনালোকৰ এই দাসক এৰি পাৰ হৈ আগবাঢ়ি নাযাব। 4মই অলপ পানী আনি দিওঁ, আপোনালোকে ভৰি ধুই লওঁক আৰু গছজোপাৰ তলতে বিশ্রাম লওঁক। 5আপোনালোক যেতিয়া এই দাসৰ গুৰিলৈ আহিছে, তেন্তে মই অলপমান আহাৰো লৈ আনোঁগৈ; তাৰে আপোনালোকে যেন নিজৰ প্ৰাণ জুৰাব পাৰে আৰু পুণৰ যাত্ৰা কৰিব পাৰিব।” তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, “ঠিক আছে, তুমি কোৱাৰ দৰেই কৰা।”

6অৱ্ৰাহামে তেতিয়া বেগাই তম্বুৰ ভিতৰলৈ গৈ চাৰাক ক'লে, “তুমি সোনকালে তিনি চেয়া ভাল ময়দা মাখি লৈ কেইখনমান ৰুটি যুগুত কৰি দিয়া।” 7তাৰ পাছত অৱ্ৰাহামে লৰি গৈ পশুৰ জাকৰ পৰা ভাল চাই এটা সৰু দামুৰি আনি তেওঁৰ দাসক দিলে; সেই দাসেও ততাতৈয়াকৈ তাক ৰান্ধিলে। 8পাছত অৱ্ৰাহামে দৈ, গাখীৰ আৰু দামুৰিৰ ৰন্ধা মঙহ লৈ তেওঁলোকৰ সন্মুখত থলে; তেওঁলোকে যেতিয়া ভোজন কৰি আছিল, তেতিয়া অৱ্ৰাহাম তেওঁলোকৰ কাষতে থকা গছজোপাৰ তলত থিয় হৈ আছিল।

9তেওঁলোকে অৱ্ৰাহামক সুধিলে, “তোমাৰ ভাৰ্য্যা চাৰা ক'ত আছে?”

তেওঁ ক'লে, “সৌ তাত, তম্বুৰ ভিতৰত আছে।”

10তেতিয়া তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে ক'লে, “বসন্তকালত মই নিশ্চয়ে তোমাৰ ওচৰলৈ আকৌ উলটি আহিম; তেতিয়া তোমাৰ ভাৰ্য্যা চাৰাৰ এটি পুত্ৰ হ'ব।” চাৰাই তেওঁৰ পাছ ফালে তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত থাকি সকলো কথা শুনি আছিল। 11অৱ্ৰাহাম আৰু চাৰা সেই সময়ত যথেষ্ট বৃদ্ধ-বৃদ্ধা; বয়সে ভাঁটি দিছিল আৰু চাৰাৰ পক্ষে সন্তান লাভৰ বয়সো নাছিল। 12সেয়ে চাৰাই মনৰ ভিতৰতে হাঁহি নিজকে ক'লে, “মোৰ স্বামী এতিয়া বুঢ়া হ'ল আৰু ময়ো ক্ষয় পাই আহিলো, মোৰ এনে আনন্দ হ'ব নে?”

13যিহোৱাই তেতিয়া অৱ্ৰাহামক ক'লে, “চাৰাই কেলেই এই কথা কৈ হাঁহিলে যে ‘মই বুঢ়ীয়ে জানো সচাকৈয়ে এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিম?’

14যিহোৱাৰ ওচৰত দুঃসাধ্য বুলি জানো কিবা আছে? বসন্তকালত, মই নিৰূপণ কৰা সময়ত মই তোমাৰ ওচৰলৈ আকৌ আহিম। অহা বছৰ প্ৰায় এই সময়তে চাৰাৰ এটি পুত্ৰ হ'ব।”

15চাৰাই তেতিয়া ভয় খাই আঁসৈ মাতি ক'লে, “নাই, মই হ'লে হাঁহি নাছিলোঁ”; কিন্তু যিহোৱাই ক'লে, “নহয়, তুমি হাঁহিছিল।”

16তাৰ পাছত সেই লোককেইজন উঠিল আৰু তললৈ চদোমৰ ফালে চালে। অৱ্ৰাহামে তেওঁলোকক আগবাঢ়াই থবলৈ তেওঁলোকৰ লগে লগে গ'ল। 17পাছত যিহোৱাই ক'লে, “মই যি কৰিম, তাক জানো অৱ্ৰাহামৰ পৰা লুকুৱাই ৰাখিম? 18অৱশ্যেই অৱ্ৰাহামৰ পৰা এক মহান আৰু পৰাক্ৰমী জাতি হ'ব। তেওঁতেই পৃথিৱীৰ সমুদায় জাতিবোৰ আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত হ'ব। 19মই তেওঁক মনোনীত কৰিলো যেন তেওঁ নিজৰ সন্তানসকলক আৰু ঘৰৰ ভাবী-সন্তানসকলক যিহোৱাৰ পথত চলিবলৈ, সৎ আৰু ন্যায় কাৰ্য কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়ে আৰু যেন যিহোৱাই অৱ্ৰাহামক যি কথা ক'লে তাক সিদ্ধ কৰিব পাৰে।”

²⁰তাৰ পাছত যিহোৱাই ক'লে, “চদোম আৰু ঘমোৰাক লৈ ভীষণ চিঞৰ-বাখৰ হৈছে আৰু তেওঁলোকৰ পাপও অতিশয় গুৰুতৰ হৈছে;

²¹সেইবাবে, মই এতিয়া তালৈ নামি গৈ তেওঁলোকে যি কৰিছে বুলি মই শুনিছো, সচাকৈয়ে তেওঁলোক সেইদৰে দুষ্ট হৈছে নেকি তাক চাম; যদি তেনে নহয়, তাকো মই জানিব পাৰিম।

চদোমৰ কাৰণে অৱাহামৰ মিনতি

²²তাৰ পাছতে সেই পুৰুষ কেইজন তাৰ পৰা ঘূৰি চদোমৰ ফাললৈ গ'ল আৰু অৱাহাম তেতিয়াও যিহোৱাৰ সন্মুখত থিয় হৈ থাকিল।

²³অৱাহামে যিহোৱাৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গৈ সুধিলে, “আপুনি দুষ্টৰ লগত ধাৰ্মিককো বিনষ্ট কৰিব নে? ²⁴সেই নগৰৰ মাজত যদি পঞ্চাশজন ধাৰ্মিক লোক আছে, সেই পঞ্চাশ জনৰ কাৰণে আপুনি সেই নগৰক ক্ষমা নিদি বিনষ্ট কৰিব নে? ²⁵ই আপোনাৰ পৰা দূৰ হওক! ধাৰ্মিক আৰু দুষ্টৰ প্ৰতি একে ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰি, দুষ্টৰ লগত ধাৰ্মিকৰ প্ৰাণ লোৱা এনে কৰ্ম আপোনাৰ পৰা দূৰ হওক; সমুদায় পৃথিৱীৰ বিচাৰকৰ্তাজনাই জানো ন্যায়-বিচাৰ নকৰিব?”

²⁶তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, “যদি চদোম নগৰত পঞ্চাশ জনও ধাৰ্মিক লোক পাওঁ, তেন্তে তেওঁলোকৰ কাৰণে মই সেই গোটেই নগৰ খনকে ক্ষমা দিম।”

²⁷অৱাহামে উত্তৰ দি ক'লে, “চাওক, যদিও মই কেৱল ধূলি আৰু ছাঁই, তথাপিও মই প্ৰভুৰ লগত কথা ক'বলৈ সাহ কৰিছোঁ; ²⁸যদি পঞ্চাশজন ধাৰ্মিক লোক নহৈ পাঁচজন কম হয় তেনেহলে কি সেই পাঁচজন কম হোৱাৰ কাৰণে গোটেইখন নগৰকে আপুনি বিনষ্ট কৰিব নে?” তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “মই তাত পঞ্চাশজনক পালেও বিনষ্ট নকৰোঁ।”

²⁹অৱাহামে আকৌ তেওঁক ক'লে, “ধৰক, যদি তাত মাত্ৰ চল্লিশজন ধাৰ্মিক লোকক পোৱা গ'ল!” তেওঁ ক'লে, “সেই চল্লিশজনৰ কাৰণেও মই বিনষ্ট নকৰোঁ।”

³⁰তেতিয়া অৱাহামে ক'লে, “মোৰ প্ৰভুৱে যেন ক্ৰোধ নকৰে, মই পুণৰ কওঁ যদি তাত ত্ৰিশজনকো পোৱা যায়?” তেওঁ ক'লে, “মই যদি তাত ত্ৰিশজনকো পাওঁ, তেতিয়াও বিনষ্ট নকৰোঁ।” ³¹অৱাহামে ক'লে, “চাওক, মই আকৌ এবাৰ সাহস কৰি প্ৰভুক কব বিচাৰিছোঁ! যদি তাত বিশজনক পোৱা যায়?” “বিশজনৰ কাৰণেও মই সেই নগৰ বিনষ্ট নকৰোঁ।”

³²অৱশেষত অৱাহামে ক'লে, “প্ৰভুৱে যেন মোক ক্ৰোধ নকৰে; মই কেৱল আৰু এবাৰহে মাথেন কওঁ, তাত যদি দহজনকো পোৱা যায়?”

তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “সেই দহজনৰ কাৰণেও মই তাক বিনষ্ট নকৰোঁ।” ³³অৱাহামৰ সৈতে কথোপকথন শেষ হোৱাৰ পাছত যিহোৱা নিজ বাটেদি সেই ঠাইৰ পৰা গুচি গ'ল আৰু অৱাহামো নিজৰ ঘৰলৈ উভটি গ'ল।

1 অধ্যায় 19

লোটৰ অতিথিসকল।

¹সেইদিনা সন্ধিয়া দুজন দূত চদোম নগৰলৈ আহিল। লোট তেতিয়া চদোম নগৰৰ প্ৰৱেশ দুৱাৰত বহি আছিল। তেওঁলোকক দেখা পাই লোটে উঠি সাক্ষাৎ কৰিবলৈ গ'ল আৰু মাটিত উৰুৰি হৈ প্ৰণিপাত কৰিলে। ²তেওঁ ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভুসকল, অনুগ্ৰহ কৰি আপোনালোকৰ এই দাসৰ ঘৰলৈ আহঁক আৰু ভৰি-হাত ধুই ৰাতিটো আজি ইয়াতে কটাওক। পুণৰ ৰাতিপুৱাতে উঠি নিজ বাটেদি গুচি যাব।” তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, “নহয়, ৰাতিটো আমি নগৰৰ চকতেই থাকিম।” ³কিন্তু বৰকৈ জোৰ কৰিবলৈ ধৰাত, তেওঁলোক লোটৰ লগত গৈ তেওঁৰ ঘৰত সোমাল; লোটে তেওঁলোকৰ কাৰণে খমিৰ নিদিয়া পিঠা সেকি এসাঁজ আহাৰ যুগুত কৰিলে আৰু তেওঁলোকক খাবলৈ দিলে।

⁴কিন্তু তেওঁলোকে শুবলৈ যোৱাৰ পূৰ্বেই নগৰৰ লোকসকলে অৰ্থাৎ চদোমৰ ল'ৰা-বৃদ্ধ আদি কৰি সকলো লোক নগৰৰ চাৰিওফালৰ পৰা আহি ঘৰটো বেৰি ধৰিলেহি। ⁵তেওঁলোকে লোটক মাতি ক'লে, “আজি ৰাতি যি কেইজন লোক তোমাৰ ইয়াত সোমাল, তেওঁলোক ক'ত আছে? তেওঁলোকক আমাৰ ওচৰলৈ উলিয়াই আনা; আমি সিহঁতৰ পৰিচয় লওঁ।” তেতিয়া লোটে দুৱাৰৰ বাহিৰত ওলাই গৈ দুৱাৰখন জপাই ক'লে, ⁷“হে ভাইসকল, মই বিনয় কৰিছোঁ, আপোনালোকে এনে কু-আচৰণ নকৰিব; ⁸চাওঁক, মোৰ দুজনী ছোৱালী আছে; কোনো পুৰুষৰ সৈতে সিহঁতৰ সংস্পৰ্শ হোৱা নাই; সিহঁতকে মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ উলিয়াই আনো; সিহঁতৰ লগত আপোনালোকে যি ভাল দেখে কৰক; কেৱল এই লোকসকলক একো নকৰিব; কিয়নো তেওঁলোকে এতিয়া মোৰ ঘৰৰ ছাঁত আশ্ৰয় লৈছে।”

⁹তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, “যোৱা, আমাৰ পথৰ পৰা আঁতৰ হৈ যোৱা!” তেওঁলোকে আকৌ ক'লে, “এইজন বিদেশী হিচাবে আমাৰ ইয়ালৈ আহিছিল আৰু এতিয়া আমাৰে বিচাৰক হ'বলৈ গৈছে। এতিয়া আমি সিহঁততকৈ তোৰ লগত আৰু বেয়া আচৰণ কৰিম।” এই বুলি কৈ লোকসকলে সেই মানুহৰ বিৰুদ্ধে আগবঢ়িল আৰু লোটক ঠেলা মাৰি দুৱাৰ ভাঙিবলৈ কাষ চাপি গ'ল। ¹⁰তেতিয়া সেই দুজন পুৰুষে হাত মেলি

লোটক ঘৰৰ ভিতৰলৈ টানি নিলে আৰু ভিতৰৰ পৰা দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিলে; ¹¹তাৰ পাছত লোটৰ অতিথিসকলে ঘৰৰ দুৱাৰৰ বাহিৰত থকা সৰু বৰ সকলো মানুহকে আঘাত কৰি কণা কৰিলে; তাতে সেই মানুহবোৰে দুৱাৰ বিচাৰি বিচাৰি হাবাথুৰি খালে।

লোটৰ চদোম নগৰ ত্যাগ

¹²তাৰ পাছত সেই লোক দুজনে লোটক সুধিলে, “এই ঠাইত তোমাৰ আৰু কোনোবা আছে নেকি? তোমাৰ জোঁৱাই, পো, জী বা কোনো আত্মীয়-স্বজন আদি কৰি যিসকল লোক এই নগৰত আছে, সেই সকলোকে এই ঠাইৰ পৰা উলিয়াই লৈ যোৱা। ¹³কিয়নো আমি এই নগৰ ধ্বংস কৰিবৰ কাৰণে যুগুত হৈছো। যিহোৱাৰ আগত এই ঠাইৰ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে ভীষণ হৈ চৈ হৈছে আৰু সেইবাবে তেওঁ তাক ধ্বংস কৰিবলৈ আমাক পঠাইছে।”

¹⁴তেতিয়া লোটে বাহিৰলৈ গৈ তেওঁৰ হবলগীয়া জোঁৱাইসকলক ক’লে, “সোনকাল কৰা! এতিয়াই এই ঠাই এৰি গুছি যোৱা; কিয়নো যিহোৱাই এই নগৰ ধ্বংস কৰিবলৈ যুগুত হৈছে।” কিন্তু জোঁৱায়েকহঁতে ভাৱিলে, তেওঁ ধেমালি কৰিছে। ¹⁵তাৰ পাছত ৰাতিপুৱা সেই দুজন দূতে লোটক সোনকাল কৰিবলৈ দিলে আৰু ক’লে, “ইয়াত থকা তোমাৰ ভাৰ্য্যা আৰু দুজনী জীয়ৰীক লৈ গৈ থাকা; তেতিয়াহে নগৰৰ লগত তোমালোকক এই শাস্তিত ধ্বংস কৰা নহ’ব।”

¹⁶লোটে সংকোচ কৰি পলম কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু যিহোৱাৰ দয়া তেওঁৰ ওপৰত থকা কাৰণে সেই পুৰুষ দুজনে তেওঁক, তেওঁৰ ভাৰ্য্যাক আৰু দুজনী জীয়েককো হাতত ধৰি টানি নগৰৰ বাহিৰলৈ উলিয়াই আনিলে। ¹⁷সকলোকে বাহিৰ কৰি অনাৰ পাছত তেওঁলোকৰ এজনে লোটক ক’লে, “প্ৰাণ বচাবলৈ হ’লে পলোৱা! পাছলৈ ঘূৰি নাচাবা আৰু এই সমভূমিৰ কোনো ঠাইতে নৰখিবা; পাহাৰটোলৈ পলাই যোৱা; নহ’লে তোমালোকো বিনষ্ট হ’ব।” ¹⁸তেতিয়া লোটে তেওঁলোকক ক’লে, “নহয়, হে মোৰ প্ৰভু, তেনে নকব! ¹⁹চাওঁক, আপোনালোকৰ দৃষ্টিত আপোনালোকৰ এই দাসে অনুগ্ৰহ পাইছো আৰু মোৰ জীৱন ৰক্ষা কৰাত আপোনালোকে মোলৈ দয়াও দেখুৱালে; কিন্তু মই পাহাৰটোলৈ পলাই যাব নোৱাৰোঁ; কিয়নো মই গৈ পোৱাৰ আগেয়ে হয়তো সেই বিপদ আহি পৰিব আৰু মই মৰিম। ²⁰চাওঁক, পলাই যাবলৈ হ’লে যথেষ্ট কাষতে সেইখন সৰু চহৰ আছে। প্ৰাণ ৰক্ষাৰ বাবে মোক তালৈকে পলাই যাবলৈ দিয়ক। ই জানো সৰু নহয়? তাতেই মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা পৰিব।”

²¹তেতিয়া দূতে ক’লে, “বাৰু, মই তোমাৰ এই অনুৰোধ ৰাখিলো। যি চহৰখনৰ কথা তুমি ক’লা, তাক মই ধ্বংস নকৰোঁ; ²²কিন্তু সোনকাল কৰা! বেগাই সেই ঠাইলৈকে পলোৱা; কিয়নো তুমি সেই ঠাই নোপোৱালৈকে, মই একো কৰিব নোৱাৰোঁ।” সেয়ে সেই চহৰখনৰ নাম হ’ল চোৱৰ [সৰু]।

চদোম আৰু ঘমোৰাৰ ধ্বংস

²³লোটে যেতিয়া চোৱৰ গৈ পালে তেতিয়া সূৰ্য্য উদয় হৈছিল। ²⁴তেনেতে যিহোৱাই আকাশৰ পৰা চদোম আৰু ঘমোৰাৰ ওপৰত গন্ধক আৰু অগ্নি বৰ্ষাবলৈ ধৰিলে। ²⁵তেওঁ সেই নগৰকেইখন, গোটেই সমথল, নগৰৰ সকলো লোক আৰু ভূমিত গজা সকলো বস্তুকে বিনষ্ট কৰিলে।

²⁶কিন্তু পাছত গৈ থকা লোটৰ ভাৰ্য্যাই পাছফালে উভটি চালে, তাতে তেওঁ লোণৰ এটা স্তম্ভ হৈ গ’ল। ²⁷অব্ৰাহামে অতি পুৱাতে উঠি যি ঠাইত পূৰ্বে যিহোৱাৰ সন্মুখত থিয় হৈছিল, সেই ঠাইলৈ গ’ল। ²⁸তেওঁ তলৰ ফালে চদোম, ঘমোৰা আৰু গোটেই সমতল ভূমিলৈ চাই দেখিলে যে অগ্নিকুণ্ডৰ ধূঁৱাৰ দৰে সেই সকলো ঠাইৰ পৰা ধূঁৱা উঠিছে।

²⁹যেতিয়া ঈশ্বৰে সমথলৰ নগৰবোৰ বিনষ্ট কৰিলে, তেতিয়া ঈশ্বৰে অব্ৰাহামক সোঁৱৰণ কৰিলে; তেওঁ লোটে য’ত বাস কৰিছিল, সেই নগৰবোৰৰ ধ্বংসস্থূপৰ মাজৰ পৰা তেওঁক বাহিৰলৈ উলিয়াই পঠালে।

³⁰পাছত লোটৰ চোৱৰত থাকিবলৈ সাহস নহ’ল আৰু সেয়ে তেওঁ জীয়েক দুজনীক লগত লৈ চোৱৰৰ পৰা ওলাই পাহাৰত বাস কৰিবলৈ উঠি গ’ল; তাত তেওঁ জীয়েক দুজনীৰে সৈতে এটা গুহাত বাস কৰিলে।

³¹পাছত ডাঙৰ জীয়েকে সৰু জনীক ক’লে, “আমাৰ পিতৃ বৃদ্ধ হৈ গৈছে। এই এলেকাত এনে কোনো পুৰুষ নাই যিয়ে পৃথিৱীৰ নিয়ম অনুসাৰে আমাৰ লগত সম্বন্ধ কৰিব পাৰে। ³²আহাঁ, আমি আমাৰ পিতৃক দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাই তেওঁৰ লগত শয়ন কৰোঁহক। তাতে আমি আমাৰ পিতৃৰ বংশ ৰক্ষা কৰিব পাৰিম।” ³³সেই কথা অনুসাৰে সেইদিনা ৰাতি তেওঁলোকে বাপেকক দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাই মতলীয়া কৰিলে। তাৰ পাছত ডাঙৰজনীয়ে সোমাই গৈ বাপেকৰ লগত শয়ন কৰিলে; কিন্তু কেতিয়া তাই শুলে আৰু কেতিয়ানো উঠি গ’ল লোটে গমকে নাপালে। ³⁴পাছদিনা ডাঙৰজনীয়ে সৰু জনীক ক’লে, “শুনা, যোৱাকালি ৰাতি মই পিতৃৰ লগত শয়ন কৰিলোঁ; আহাঁ আজি ৰাতিও আমি পিতৃক দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাওঁ আৰু তুমি সোমাই গৈ তেওঁৰ লগত শয়ন কৰিবা। তাতে পিতৃৰ পৰা আমি আমাৰ বংশ ৰক্ষা কৰিব পাৰিম। ³⁵এইভাৱে সেইদিনা ৰাতিও তেওঁলোকে নিজৰ বাপেকক দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰালে আৰু সৰু জীয়েকে গৈ বাপেকৰ লগত শয়ন কৰিলে; কিন্তু কেতিয়া যে তেওঁৰ ওচৰত শুলে আৰু কেতিয়ানো উঠি গ’ল, তাক লোটে গম নাপালে।

³⁶এইদৰে লোটৰ দুয়ো জনী জীয়েক নিজ বাপেকৰ দ্বাৰা গৰ্ভৱতী হ'ল। ³⁷পাছত ডাঙৰজনীৰ এটি পুত্ৰ হ'ল আৰু তেওঁ তাৰ নাম মোৱাব (পিতৃৰ পৰা) ৰাখিলে; এই মোৱাবেই বৰ্তমানৰ মোৱাবীয়াইতৰ আদিপিতৃ। ³⁸পাছত সৰুজনীয়েও এটি পুত্ৰ প্ৰসব কৰিলে আৰু তাৰ নাম বিন-অম্মি (আমাৰ বংশৰ সন্তান) থ'লে; তেওঁ বৰ্তমানৰ অম্মোনীয়াইতৰ আদিপিতৃ।

1 অধ্যায় 20

ৰজা অৰীমেলক

¹অব্ৰাহামে পূৰ্বৰ ঠাই এৰি নেগেড দেশৰ ফালে গ'ল। তাত তেওঁ কাদেচ আৰু চোৰৰ মাজৰ এঠাইত থাকিবলৈ ল'লে; সেই গৰাৰ নগৰত তেওঁ প্ৰবাসী আছিল। ²তাত অব্ৰাহামে নিজৰ ভাৰ্য্যা চাৰাৰ বিষয়ে ক'লে, "এওঁ মোৰ ভনী।" সেয়ে সেই ঠাইৰ ৰজা অৰীমেলকে মানুহ পঠাই চাৰাক লৈ গ'ল। ³কিন্তু ৰাতি ঈশ্বৰে সপোনত অৰীমেলকৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "চোৱা, যি মহিলাগৰাকীক তুমি লৈ আনিছা, তেওঁৰ কাৰণে তোমাৰ মৃত্যু অনিবাৰ্য। কিয়নো তেওঁ এজন পুৰুষৰ ভাৰ্য্যা।"

⁴অৰীমেলকে কিন্তু তেতিয়াও চাৰাৰ ওচৰলৈ যোৱা নাছিল; সেয়েহে তেওঁ ক'লে, "হে প্ৰভু, অপৰাধ নকৰিলেও আপুনি এটা সং জাতিৰ সংহাৰ কৰিব নে? ⁵সেই লোকজনে জানো নিজেই মোক কোৱা নাছিল 'তাই মোৰ ভনী' বুলি? এনেকি সেই মহিলাগৰাকীয়েও কৈছিল, 'তেওঁ মোৰ ককাই' বুলি। মই মোৰ সৰল মনেৰে আৰু নিৰ্দোষী হাতেৰেহে এই কাম কৰিলোঁ।" ⁶তেতিয়া ঈশ্বৰে সপোনত তেওঁক ক'লে, "হয়, মই জানো যে তুমি সৰল মনেৰেই এই কাম কৰিলা আৰু সেই কাৰণেই মোৰ অহিতে পাপ নকৰাকৈ তোমাক ৰাখিলো; তেওঁক স্পৰ্শ কৰিবলৈ তোমাক নিদিলা।" ⁷গতিকে সেই পুৰুষৰ ভাৰ্য্যাক এতিয়া উভটাই দিয়া; কিয়নো সেই লোকজন এজন ভাববাদী। তেওঁ তোমাৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰিব আৰু তুমি জীবা। কিন্তু যদি তেওঁক উভটাই নিদিয়া, তেন্তে ইয়াকে জানিবা যে তুমি আৰু তোমাৰ লোকসকলৰ সকলোৰে অৱশ্যেই মৃত্যু হ'ব।

⁸পাছদিনা অৰীমেলকে অতি ৰাতিপুৱাতে উঠি নিজৰ দাসসকলক ওচৰলৈ মাতি এই সকলো কথা ক'লে। এই কথা শুনি লোকসকলৰ অতিশয় ভয় লাগিল। ⁹তেতিয়া অৰীমেলকে অব্ৰাহামক মাতি আনি ক'লে, "আপুনি আমাৰ লগত এইটো কি কাম কৰিলে? মইনো আপোনাৰ বিৰুদ্ধে কি দোষ কৰিলো যে আপুনি মোক আৰু মোৰ ৰাজ্যক ইমান ডাঙৰ এক মহাপাপত পেলালে। মোলৈ এই ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰা আপোনাৰ মুঠেই উচিত হোৱা নাই।"

¹⁰অৰীমেলকে অব্ৰাহামক পুণৰ ক'লে, "আপুনি কি ভাৱি এনে কাৰ্য্য কৰিলে?" ¹¹তেতিয়া অব্ৰাহামে ক'লে, "মই ভাৱিছিলো, এই ঠাইৰ লোকসকলৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি নিশ্চয়ে ভয়-ভীতি নাই; সেয়ে মোৰ ভাৰ্য্যাক পাবলৈ তেওঁলোকে মোকেই বধ কৰিব।" ¹²তাৰ বাহিৰেও বাস্তৱিকত তেওঁ মোৰ ভনীও হয়; আমাৰ মাতৃ বেলেগ হ'লেও তেওঁৰ আৰু মোৰ পিতৃ একে। এতেকে তেওঁ মোৰ ভাৰ্য্যা হ'ল। ¹³ঈশ্বৰে যেতিয়া মোক মোৰ পিতৃৰ ঘৰ ত্যাগ কৰিবলৈ দিলে আৰু মোক এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ ভ্ৰমণ কৰাই লৈ ফুৰালে, তেতিয়া মই মোৰ ভাৰ্য্যাক কৈছিলোঁ, 'মোৰ ভাৰ্য্যা হিচাবে তুমি মোলৈ এই বিশ্বস্ততা প্ৰকাশ কৰিবা: আমি যি ঠাইলৈকে যাম, তুমি মোক তোমাৰ ককাই বুলি পৰিচয় দিবা।'

¹⁴তাৰ পাছত অৰীমেলকে কিছুমান ভেড়া, গৰু আৰু দাস-দাসীক আনি অব্ৰাহামক দিলে আৰু তাৰ লগতে তেওঁৰ ভাৰ্য্যা চাৰাকো উভটাই দিলে। ¹⁵অৰীমেলকে ক'লে, "চোৱা, মোৰ দেশখনেই আপোনাৰ আগত আছে; আপোনাৰ যি ঠাইতে ভাল লাগে, তাতে নিগাজীকৈ থাকক।"

¹⁶তেওঁ চাৰাকো ক'লে, "চোৱা, তোমাৰ ককায়েক মই এক হাজাৰ ৰূপ দিছোঁ; ইয়েই তোমাৰ লগতে সকলো লোকৰ সন্মুখত তোমাৰ বিৰুদ্ধে হোৱা অপৰাধ ঢাকিবলৈ কৰা হৈছে। তোমাৰ কোনো দোষ নাই।"

¹⁷তাৰ পাছত অব্ৰাহামে ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। তেতিয়া অৰীমেলক, তেওঁৰ ভাৰ্য্যা, আৰু তেওঁৰ আন আন দাসীসকলে যাতে সন্তান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰে, ঈশ্বৰে তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে। ¹⁸কিয়নো যিহোৱাই অব্ৰাহামৰ ভাৰ্য্যা চাৰাৰ কাৰণে অৰীমেলকৰ ঘৰত থকা সকলো মহিলাৰ সন্তান ধাৰণৰ ক্ষমতা সম্পূৰ্ণভাৱে বন্ধ কৰিছিল।

1 অধ্যায় 21

ইচহাকৰ জন্ম।

¹যিহোৱাই নিজৰ কথাৰ দৰে চাৰালৈ অনুগ্ৰহ কৰিলে আৰু চাৰালৈ যি কৰিব বুলি কৈছিল তেওঁ তাক সিদ্ধ কৰিলে। ²চাৰা গৰ্ভৱতী হ'ল। অব্ৰাহামৰ অতি বৃদ্ধ বয়সত চাৰাই তেওঁলৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। ঈশ্বৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ সময়তে সেই পুত্ৰৰ জন্ম হ'ল। ³অব্ৰাহামে চাৰাই প্ৰসৱ কৰা এই পুত্ৰৰ নাম "ইচহাক" ৰাখিলে। ⁴ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা অনুসাৰে অব্ৰাহামে আঠ দিনৰ দিনা নিজ পুত্ৰ ইচহাকৰ চুলুং কৰিলে।

⁵পুত্ৰ ইচহাকৰ জন্মৰ সময়ত অব্ৰাহামৰ বয়স হৈছিল এশ বছৰ। ⁶চাৰাই ক'লে, "পূৰ্বে নিঃসন্তান হোৱাৰ বাবে যদিও মই দুখী আছিলো, ঈশ্বৰে মোৰ মুখত আনন্দৰ হাঁহি দিলে; তেওঁ যি কৰিলে সেই কথা শুনা প্ৰতিজনেও মোৰে সৈতে হাঁহিবা।" ⁷তেওঁ পুণৰ ক'লে, "ইয়াৰ আগতে কোনোৱে

জানো অৱাহামক ক'ব পাৰিলেহেঁতেন যে মই এদিন সন্তানক পিয়াহ খুৱাম? কিয়নো মই এতিয়া তেওঁৰ বুঢ়া কালত তেওঁলৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলোঁ।”

হাগাৰ আৰু ইশ্মায়েলক বাহিৰ কৰি দিয়া

⁸ইচহাক ক্ৰমে ডাঙৰ হ'বলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁৰ পিয়াহো একৱালে। পিয়াহ এৰোৱাৰ দিনা অৱাহামে এক বৰভোজ পাতিলে। ⁹এদিন চাৰাই দেখিলে যে হাগাৰৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েলে ইচহাকক ইতিকিং কৰিছে। ¹⁰তাকে দেখি চাৰাই অৱাহামক ক'লে, “তুমি এই মিচৰীয়া দাসী আৰু তাইৰ পুতেকক খেদি দিয়া! মই নিবিচাৰো যে আমাৰ ইচহাকৰ সৈতে সেই দাসীৰ পুত্ৰ উত্তৰাধিকাৰৰ ভাগী হওঁক।”

¹¹পুত্ৰ ইশ্মায়েলৰ বিষয়ে এই কথা শুনি অৱাহামে মনত অতিশয় বেজাৰ পালে। ¹²কিন্তু ঈশ্বৰে অৱাহামক ক'লে, “তোমাৰ ল'ৰা ইশ্মায়েল কাৰণে আৰু তোমাৰ দাসীৰ কথা ভাৱি মনত বেজাৰ নকৰিবা। চাৰাই কোৱা কথাবোৰ শুনি তুমি সেইদৰে কাৰ্য কৰা; কিয়নো ইচহাকৰ দ্বাৰায়েই তোমাৰ বংশধৰসকলৰ নামাকৰণ হ'ব। ¹³সেই দাসীৰ পুত্ৰৰ যোগেদিও মই এক জাতি উৎপন্ন কৰিম, কাৰণ তেৱোঁ তোমাৰেই বংশধৰ।”

¹⁴পিছদিনা অৱাহামে নিচেই পুৱাতে উঠি কিছু পিঠা আৰু ছালেৰে তৈয়াৰী পানী ভৰা এটা মোনা লৈ হাগাৰৰ কান্ধত তুলি দিলে। তাৰ পাছত ইশ্মায়েলকো সোধাই দি তেওঁলোক দুয়োকে বিদায় দিলে; পাছত দুয়ো আতঁৰি গ'ল আৰু বেৰচেবাৰ মৰুপ্ৰান্তৰত ভ্ৰমি ফুৰিলে।

¹⁵যেতিয়া ছালৰ মোনাৰ পানী শেষ হৈ গ'ল, তেতিয়া হাগাৰে ল'ৰাটোক এটা জোপোহাৰ তলত শুৱাই থ'লে। ¹⁶তাৰ পাছত অলপ আতঁৰতে, প্ৰায় এটা কাঁড় মাৰিলে যোৱা দূৰত্বমানলৈ গৈ হাগাৰ বহি থাকিল। “ল'ৰাৰ মৃত্যু মই চকুৰে চাই থাকিব নোৱাৰো,” বুলি কৈ তেওঁ তাতে বহি চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। ¹⁷ল'ৰাটিৰ কান্দোন ঈশ্বৰৰ কাণত পৰাত ঈশ্বৰৰ দূতে আকাশৰ পৰা হাগাৰক মাত দিলে; দূতে ক'লে, “হাগাৰ, তোমাৰ কি হৈছে? ভয় নকৰিবা; কিয়নো তাত পৰি থকা তোমাৰ ল'ৰাৰ কান্দোন ঈশ্বৰে শুনা পাইছে। ¹⁸তুমি উঠা আৰু ল'ৰাটোক তুলি লৈ শান্ত কৰাত সহায় কৰা; কিয়নো মই তেওঁৰ যোগেদি এক মহাজাতি উৎপন্ন কৰিম।” ¹⁹তাৰপাছতে ঈশ্বৰে হাগাৰৰ চকু মুকলি কৰাত তেওঁ এটা কুঁৱা দেখা পালে; তেতিয়া হাগাৰে সেই কুঁৱাৰ কাষলৈ গৈ নিজৰ ছালৰ মোনাটোত পানী ভৰাই ল'ৰাক পান কৰালে। ²⁰ঈশ্বৰ সেই ল'ৰাৰ লগত থাকিল আৰু তেওঁ ডাঙৰ হ'বলৈ ধৰিলে। তেওঁ মৰুপ্ৰান্তৰত বাস কৰিলে আৰু এজন ধনুৰ্দ্ধৰ হ'ল। ²¹পাৰণ নামৰ এক মৰুপ্ৰান্তৰত তেওঁ বসতি কৰিবলৈ ধৰিলে; পাছত মিচৰ দেশৰ এজনী ছোৱালীক তেওঁৰ বাবে ভাৰ্য্যা কৰি মাকে বিয়া পাতি দিলে।

ৰজা অৱীমেলকৰ সৈতে অৱাহামৰ চুক্তি

²²সেই সময়ত অৱীমেলক আৰু তেওঁৰ সৈন্যদলৰ সেনাপতি ফীখোলে অৱাহামৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “আপোনাৰ সকলো কাৰ্যতে ঈশ্বৰ আপোনাৰ সংগত আছে। ²³সেইবাবে ঈশ্বৰৰ নামত আপুনি এতিয়া মোৰ ওচৰত এই শপত খাওঁক যে, মোৰ অথবা মোৰ সন্তানসকলৰ সৈতে নাইবা মোৰ বংশধৰসকলৰ কাৰো লগত আপুনি ছলনাৰ কাৰ্য নকৰিব। মই যেনেকৈ আপোনাৰ প্ৰতি বিশ্বস্ততাৰে ব্যৱহাৰ কৰিছোঁ, ঠিক তেনেকৈ আপুনিও মোৰ সৈতে আৰু যি দেশত আপুনি বাস কৰি আছে, সেই দেশৰ প্ৰতিও বিশ্বস্ততাৰে ব্যৱহাৰ কৰিব।” ²⁴অৱাহামে ক'লে, “হয়, মই শপত খাইছোঁ।” ²⁵কিন্তু তেওঁ এটা কুঁৱাৰ বিষয়ে অভিযোগ কৰি অৱীমেলকক ক'লে যে অৱীমেলকৰ দাসসকলে সেইটো বলেৰে তেওঁৰ পৰা অধিকাৰ কৰি লৈছে। ²⁶তেতিয়া অৱীমেলকে ক'লে, “এই কাম কোনে কৰিলে তাক মই নাজানো; এই কথা আগেয়ে আপুনি মোক জনোৱাও নাই। মই আজিলৈকে এই কথা শুনা নাছিলো, এতিয়াহে শুনিলো।”

²⁷তাৰপাছত অৱাহামে কিছুমান ভেড়া আৰু গৰু আনি অৱীমেলকক দিলে আৰু দুয়োজনে এক চুক্তি কৰিলে। ²⁸পাছত অৱাহামে নিজৰ ভেড়াৰ জাকৰ পৰা সাতজনী মাইকী ভেড়াপোৱালি বেলেগ কৰি থ'লে। ²⁹তাকে দেখি অৱীমেলকে অৱাহামক সুধিলে, “আপুনি এই সাতজনী মাইকী ভেড়াপোৱালি বেলেগে যে থৈছে, তাৰ কাৰণটো কি?” ³⁰তেওঁ ক'লে, “আপুনি মোৰ হাতৰ পৰা এইবোৰ গ্ৰহণ কৰিলেহে মোৰ বাবে ই প্ৰমাণিত হ'ব যে এই কুঁৱাটো মই খান্দিছিলো।”

³¹সেই ঠাইতে তেওঁলোক দুয়োয়ে এক শপত লোৱাৰ বাবে তেওঁ সেই ঠাইৰ নাম বেৰ-চেবা (অৰ্থাৎ “শপতৰ কুঁৱা”) ৰাখিলে। ³²এইদৰে তেওঁলোকে বেৰ-চেবাত চুক্তি কৰাৰ পাছত অৱীমেলক আৰু তেওঁৰ সেনাপতি ফীখোল ফিলিষ্টিনীসকলৰ দেশলৈ উভটি গ'ল। ³³অৱাহামে বেৰ-চেবাত যিহোৱা অৰ্থাৎ সেই অনন্তকালৰ ঈশ্বৰৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। তেওঁ সেই ঠাইত এজোপা ৰাওঁ গছ ৰলে। ³⁴অৱাহাম ফিলিষ্টিনীসকলৰ দেশত বহুদিন ধৰি বিদেশীৰূপে থাকিল।

1 অধ্যায় 22

অব্রাহামৰ মহা পৰীক্ষা।

¹এইবোৰ ঘটনাৰ পাছত ঈশ্বৰে অব্রাহামক পৰীক্ষা কৰিলে। ঈশ্বৰে তেওঁক “অব্রাহাম!” বুলি মতাত অব্রাহামে ক’লে, “এইয়া, মই আছোঁ।”

²তেতিয়া ঈশ্বৰে ক’লে, “তুমি প্ৰেম কৰা তোমাৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ ইচহাকক লৈ মোৰিয়া দেশলৈ যোৱা; তাত যি পাহাৰটোৰ কথা মই তোমাক কম, তাৰ ওপৰতে তুমি ল’ৰাক হোমবলিকৰূপে উৎসৰ্গ কৰাগৈ।

³সেয়ে, অব্রাহামে ৰাতিপুৱাতে উঠি নিজৰ গাধৰ পিঠিত আসন সজালে। তাৰপাছত পুত্ৰ ইচহাক আৰু দুজন যুবক দাসকো লগত ল’লে। তেওঁ হোমবলি উৎসৰ্গৰ কাৰণে কাঠো কাটি ল’লে আৰু ঈশ্বৰে যি ঠাইৰ কথা তেওঁক কৈছিল সেই ঠাইলৈ যাত্ৰা কৰিলে। ⁴তিন দিনৰ দিনা অব্রাহামে চকু তুলি চাই দূৰৈৰ পৰাই সেই ঠাই দেখা পালে। ⁵তেতিয়া অব্রাহামে নিজৰ দাস দুজনক ক’লে, “তোমালোক গাধটোৰে সৈতে ইয়াতে থাকা; মই আৰু মোৰ ল’ৰাই সেই ঠাইলৈকে যাওঁ; তাত আমাৰ প্ৰাৰ্থনা শেষ কৰি তোমালোকৰ ওচৰলৈ পুণৰ উলটি আহিম।” ⁶এইবুলি কৈ অব্রাহামে হোমবলিৰ কাঠখিনি তেওঁৰ পুত্ৰ ইচহাকৰ কান্ধত দি অগ্নি আৰু ছুৰীখন নিজৰ হাতত ল’লে। তাৰপাছত তেওঁলোক দুয়ো একেলগে খোজকাঁটি যাবলৈ ধৰিলে। ⁷তেতিয়া ইচহাকে তেওঁৰ পিতৃ অব্রাহামক মাতিলে, “হে মোৰ পিতৃ!” তাত অব্রাহামে ক’লে, “মোৰ বোপা, মই ইয়াতে আছোঁ।” সি ক’লে, “হোমবলি উৎসৰ্গৰ কাৰণে চাওঁক জুই আৰু কাঠ আছে, কিন্তু ভেড়াপোৱালি ক’ত?” ⁸অব্রাহামে ক’লে, “বোপা, হোমবলিৰ কাৰণে ঈশ্বৰে নিজেই ভেড়া পোৱালি যোগাব।” এইদৰে কথা পাতি পাতি তেওঁলোক দুয়ো একেলগে আগুৱাই গ’ল।

⁹পাছত যি ঠাইৰ কথা ঈশ্বৰে অব্রাহামক কৈছিল, তেওঁলোকে গৈ সেই ঠাই পালে আৰু সেই ঠাইতে অব্রাহামে এটা যজ্ঞবেদি নিৰ্মাণ কৰি তাৰ ওপৰত কাঠ সজাই থ’লে। তাৰপাছত নিজৰ পুত্ৰ ইচহাকক বান্ধি যজ্ঞবেদিৰ কাঠৰ ওপৰত থ’লে। ¹⁰তেতিয়া অব্রাহামে নিজ পুত্ৰক বধ কৰিবলৈ ছুৰীখন হাতত ল’লে। ¹¹তেনে সময়তে আকাশৰ পৰা যিহোৱাৰ দূতে তেওঁক মাতি ক’লে, “অব্রাহাম, অব্রাহাম!” তেওঁ ক’লে, “এইয়া মই আছোঁ।” ¹²দূতে ক’লে, “তুমি ল’ৰাটোৰ গাত হাত নিদিবা আৰু তাৰ একো হানি নকৰিবা; কিয়নো তুমি যে ঈশ্বৰৰ ভয়কাৰী লোক, সেই বিষয়ে মই এতিয়া জানিছোঁ; কাৰণ তুমি তোমাৰ একোটি পুত্ৰকো মোৰ বাবে বলি দিবলৈ অসম্মত নহ’লা।” ¹³তেতিয়া অব্রাহামে চকু তুলি চাই নিজৰ পাছফালে এটা মতা ভেড়া দেখা পালে আৰু তাৰ শিংকেইটা জোপোহাৰ মাজত জপটিয়াই লাগি আছিল। অব্রাহামে গৈ সেই ভেড়াটো আনি নিজৰ পুত্ৰৰ সলনি তাকে হোমবলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹⁴তাৰবাবে অব্রাহামে সেই ঠাইৰ নাম যিহোৱা-যিৰি (অৰ্থাৎ যিহোৱাই যোগাব) ৰাখিলে; সেয়ে আজিও লোকে এইবুলি কয়, “যিহোৱাৰ পাহাৰত যিহোৱায়ে যোগাই দিব।”

¹⁵পাছত ঈশ্বৰৰ দূতে আকাশৰ পৰা পুণৰ মাত লগালে। ¹⁶তেওঁ ক’লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘তুমি তোমাৰ পুত্ৰ, একোটি পুত্ৰকো মোৰ বাবে বলিদান দিবলৈ অসম্মত নহ’লা আৰু যিহেতু তুমি এই কাৰ্য কৰিলা, সেয়ে মই নিজ নামেৰে শপত খাই কৈছো যে, ¹⁷মই নিশ্চয় তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিম; আকাশৰ তৰাবোৰৰ দৰে আৰু সাগৰৰ তীৰত থকা বালিৰ দৰে তোমাৰ বংশ অতিশয় ৰূপে বৃদ্ধি কৰিম; তোমাৰ বংশৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰৰ নগৰৰ দুৱাৰ জয় কৰিব। ¹⁸তোমাৰ বংশৰ যোগেদিয়েই পৃথিৱীৰ সমুদায় জাতি আশীৰ্ব্বাদ প্ৰাপ্ত হ’ব; তুমি মোৰ কথা পালন কৰিলা বাবেই তেনে হ’ব।”

¹⁹পাছত অব্রাহাম নিজৰ দাসসকলৰ ওচৰলৈ উভটি আহিল আৰু সকলো একেলগে বেৰ-চেবালৈ ঘূৰি গ’ল; এই বেৰ-চেবাত অব্রাহামে বাস কৰিছিল।

অব্রাহামৰ ককায়েক নাহোৰৰ বংশধৰ

²⁰এইবোৰ ঘটনাৰ পাছত অব্রাহামে এই কথা শুনিবলৈ পালে, “তোমাৰ ককাই নাহোৰৰ ভাৰ্য্যা মিল্কাৰো সতি-সন্ততিৰ জন্ম হ’ল।” ²¹তেওঁলোক হ’ল তেওঁৰ বৰ পুতেক উচ; তাৰপাছত ভায়েক বুজ আৰু কমৱেলৰ জন্ম হ’ল। কমৱেলৰ পুত্ৰৰ নাম আছিল অৰাম। ²²অন্যান্য সন্তানসকল কেচদ, হজো, পিলদচ, ফিদলফ, আৰু বথোৱেল। ²³এই বথোৱেলৰ ছোৱালীৰ নাম ৰিবেকা আছিল। মিল্কাই অব্রাহামৰ ককায়েক নাহোৰলৈ এই আঠজনক প্ৰসৰ কৰিলে। ²⁴নাহোৰৰ এগৰাকী উপপত্নী আছিল। তাইৰ নাম আছিল ৰোমা। তাই টেবহ, গহম, তহচ, আৰু মাখা এইসকলক প্ৰসৰ কৰিলে।

1 অধ্যায় 23

চাৰাৰ মৃত্যু আৰু তেওঁক মৈদাম দিয়া।

¹চাৰা এশ সাতাইশ বছৰ কাল জীয়াই আছিল। এয়ে আছিল চাৰাৰ জীৱনৰ আয়ুসৰ কাল। ²কনান দেশৰ কিৰিয়ৎ-অৰ্ক নগৰত অৰ্থাৎ হিব্ৰোণত তেওঁৰ মৃত্যু হ’ল; তাত অব্রাহামে চাৰাৰ কাৰণে কান্দি কান্দি শোক কৰিলে। ³পাছত অব্রাহামে তেওঁৰ মৃত ভাৰ্য্যাৰ ওচৰৰ পৰা উঠি

গৈ সেই ঠাইৰ হেতৰ সন্তানসকলক ক'লে, ⁴“মই আপোনালোকৰ মাজত এজন বিদেশী হিচাবে বাস কৰিছোঁ। সেয়ে, দয়া কৰি আপোনালোকৰ মাজৰ এডোখৰ স্থান আমাৰ অধিকাৰত দিয়ক যাতে মই মোৰ মৃতকক কবৰ দিব পাৰোঁ।” ⁵তেতিয়া হেতৰ সন্তানসকলে অৱাহামক উত্তৰ দি ক'লে, ⁶“হে মালিক, আমাৰ কথা শুনক; আপুনি আমাৰ মাজত ঈশ্বৰৰ এজন নিযুক্ত ৰজা স্বৰূপ; আমাৰ কবৰবোৰৰ আটাইতকৈ উত্তমটো নিৰ্বাচন কৰি তাতেই আপোনাৰ মৃতকক কবৰ দিয়ক। আপোনাৰ মৃতকক কবৰ দিবৰ কাৰণে আমাৰ মাজৰ কোনেও নিজৰ কবৰস্থান এৰি দিবলৈ আপত্তি নকৰিব।”

⁷তেতিয়া অৱাহামে উঠি সেই দেশৰ লোকসকলৰ অৰ্থাৎ হেতৰ বাসিন্দাসকলৰ আগত নতশিৰে প্ৰণিপাত কৰিলে।

⁸তেওঁলোকৰ সৈতে কথা-বতৰা হৈ ক'লে, “মোৰ মৃতকৰ মৈদাম দিবলৈ তোমালোক যে সন্মত হৈছা এই কাৰণে মোৰ কথা শুনা মোৰ হৈ চোহৰৰ পুত্ৰ ইফ্ৰোণৰ সৈতে আলোচনা কৰা। ⁹পথাৰৰ মুৰত যিটো মকপেলাৰ গুহা আছে সেইটো মই কিনিবলৈ বিছাৰো, ইফ্ৰোণ সেই গুহাৰ গৰাকী সেয়ে যি মূল্য হয় সকলো মই পৰিশোধ কৰিম। মই বিছাৰো মোৰ পত্নীৰ মৈদামৰ বাবে যে এই ঠাই কিনি লৈছো তাৰ সাক্ষী আপোনালোক হ'ব।”

¹⁰তেতিয়া হেতৰ সন্তানসকলৰ মাজত ইফ্ৰোণ বহি আছিল। হেতৰ সন্তানসকল আৰু নগৰৰ প্ৰৱেশ দুৱাৰেদি সোমোৱা সকলোৱে শুনাকৈ, হিত্তীয়া ইফ্ৰোণে অৱাহামক উত্তৰ দি ক'লে, ¹¹“নহয়, মোৰ প্ৰভু, মোৰ কথা শুনক, পথাৰ খন মই আপোনাক দিছোঁ আৰু তাত থকা গুহাটো মই আপোনাক দিছোঁ; মই স্ব-জাতীয় সকলৰ সাক্ষাতেই আপোনাক দিছোঁ; যাতে আপোনাৰ ইচ্ছামতে নিজ পত্নীক মৈদাম দিয়ে।”

¹²তাতে অৱাহামে সেই বাসিন্দাসকলৰ আগত নতশিৰে প্ৰণিপাত কৰিলে। ¹³আৰু বাসিন্দাসকলে শুনাকৈ ইফ্ৰোণক ক'লে, কিন্তু “মই সেই মাটিৰ উচিত দাম আপোনাক দিবলৈ বিচাৰো। মই দিয়া দাম অনুগ্ৰহ কৰি আপুনি গ্ৰহণ কৰক, পাছত মই সেই ঠাইত মোৰ মৃত পত্নীক মৈদাম দিম।”

¹⁴তেতিয়া ইফ্ৰোণে অৱাহামক উত্তৰ দি ক'লে, ¹⁵“হে মোৰ প্ৰভু, মোৰ কথা শুনক, চাৰিশ চেকল ৰূপৰ মাটি; আপোনাৰ আৰু মোৰ মাজত সিনো কি বস্তু? এতেকে আপোনাৰ মৃতকৰ মৈদাম দিয়কগৈ।” ¹⁶পাছত অৱাহামে ইফ্ৰোণৰ কথাত মান্তি হৈ, হেতৰ সন্তানসকলে শুনাকৈ তেওঁ যি ৰূপৰ কথা কৈছিল, সেই চাৰি শ চেকল ৰূপ বণীয়াইতৰ দ্বাৰাই জুখি তেওঁক দিলে।

¹⁷মন্দিৰ সন্মুখত মকপেলাত ইফ্ৰোণৰ যি পথাৰ আছিল, সেই পথাৰ আৰু তাত থকা গুহা আৰু সেই পথাৰৰ আটাইবোৰ গছ, তাৰ চাৰিও সীমাৰ ভিতৰত থকা গছ, এই সকলোতে, ¹⁸হেতৰ সন্তানসকল, তাৰ নগৰৰ দুৱাৰেদি সোমোৱা সকলোৰে আগতে অৱাহামৰ স্বত্বাধিকাৰ নিশ্চয় কৰা হ'ল। ¹⁹পাছে অৱাহামে কনান দেশৰ মন্দিৰ অৰ্থাৎ হিব্ৰোণৰ সন্মুখত থকা মকপেলাৰ পথাৰৰ গুহাত তেওঁৰ ভাৰ্য্যা চাৰাক মৈদাম দিলে।

²⁰এই দৰে মৈদামৰ ঠাই অধিকাৰৰ অৰ্থে, সেই পথাৰ আৰু তাত থকা গুহাত, হেতৰ সন্তানসকলৰ দ্বাৰাই অৱাহামৰ স্বত্বাধিকাৰ স্থিৰ কৰা হ'ল।

1 অধ্যায় 24

ইচহাকৰ বিয়া

¹অৱাহাম অতিশয় বৃদ্ধ অৱস্থালৈ জীয়াই আছিল। আৰু যিহোৱাই সকলোতে অৱাহামক আশীৰ্বাদ কৰিছিল। ²পাছত অৱাহামে সকলো কাৰ্য পৰিচালনা কৰা ঘৰৰ বৃদ্ধ দাসক ক'লে, “বিনয় কৰোঁ, তুমি মোৰ কৰণত তলত হাত দিয়া। ³মই তোমাক স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে শপত দিছোঁ। এই যি কনানীয়া লোকৰ মাজত বাস কৰিছোঁ, তুমি মোৰ পুত্ৰৰ বিয়াৰ বাবে ইহুতৰ কোনো ছোৱালী নানিবা, ⁴তুমি মোৰ দেশত থকা জ্ঞাতীসকলৰ ওচৰলৈ গৈ মোৰ পুত্ৰ ইচহাকৰ বিয়াৰ বাবে ছোৱালী বিচাৰি ইয়ালৈ লৈ আনিবা।”

⁵তেতিয়া সেই দাসে তেওঁক ক'লে, “যদি কোনো ছোৱালী মোৰ লগত এই দেশলৈ আহিবলৈ মান্তি নহয়? পাছত আপুনি যি দেশৰ পৰা ওলাই আহিল, মই আপোনাৰ পুত্ৰক লৈ আকৌ সেই দেশলৈ যাম নে?” ⁶অৱাহামে তেওঁক ক'লে, “সাৱধান হোৱা, তুমি মোৰ পুত্ৰক সেই দেশলৈ কেতিয়াও ওলোটাই নিনিবা! ⁷স্বৰ্গৰ প্ৰভু স্বয়ং ঈশ্বৰ যিহোৱাই মোৰ পিতৃৰ জন্মভূমিৰ পৰা মোক সপৰিয়ালে সৈতে ইয়ালৈ লৈ আহিল আৰু মই তোমাৰ বংশক এই দেশ দিম বুলি মোৰ আগত শপত কৰিলে, স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাৰ আগে আগে নিজ দূত পঠাই দিব; তাতে তুমি মোৰ পুত্ৰৰ নিমিত্তে সেই ঠাইৰ পৰাই ছোৱালী আনিব পাৰিবা।

⁸যদি কোনো ছোৱালী তোমাৰ লগত আহিবলৈ মান্তি নহয়, তেন্তে তুমি এই শপতৰ পৰা মুক্ত হ'বা; কিন্তু মোৰ পুত্ৰক হ'লে তালৈ পুনৰাই নিনিবা।” ⁹তাতে, সেই দাসে নিজ প্ৰভু অৱাহামৰ কৰণত তলত হাত দি, সেই বিষয়ে তেওঁৰ আগত শপত কৰিলে।

পাত্ৰীৰ সন্ধানত যোৱা

¹⁰পাছত সেই দাসে নিজ প্ৰভুৰ উটবোৰৰ মাজৰ দহোটা উট লগত ল'লে; আৰু নিজ প্ৰভুৰ পৰা সকলো ধৰণৰ উত্তম উত্তম বস্তুৰ অলপ লৈ সেই ঠাইৰ পৰা অৰাম-নহৰিয়মৰ নাহোৰ নগৰৰ ওচৰ পালে। ¹¹তাতে তেওঁ নগৰৰ বাহিৰত থকা কুঁৱাৰ ওচৰলৈ গ'ল। তাতে গধূলি সময়ত মহিলাসকল ওলাই কুঁৱাৰ পানী তুলিবলৈ সেই ঠাইলৈ আহে। তেওঁ তাতেই উটবোৰক আঁঠুকঢ়াই বহাই থ'লে।

¹²তেতিয়া সেই দাসে ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু অৱাহামৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই বিনয় কৰোঁ, আজি মোক সহায় কৰি সফল কৰক। মোৰ প্ৰভু, অৱাহামৰ পুত্ৰৰ বাবে এগৰাকী যোগ্য পাত্ৰী বাচিবলৈ সহায় কৰক। অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ প্ৰভু অৱাহামক এই দয়া কৰক। ¹³চাওঁকচোন, মই এই ডুমুকৰ ওচৰত থিয় হৈ আছোঁ; পাছত সেই নগৰীয়া মানুহৰ ছোৱালীবোৰ পানী তুলিবলৈ ওলাই আহিব। ¹⁴ইচহাকৰ বাবে যি গৰাকী যোগ্য হ'ব তেওঁ যদি আমাক কলহ নমাই পানী খাবলৈ দিয়ে। তেতিয়া 'বিনয় কৰোঁ তুমি কলহ নমাই মোক পানী খাবলৈ দিয়া', এই কথা মই যি ছোৱালীক ক'ম, সেই ছোৱালীয়ে যদি কয়, 'খাওক আৰু আপোনাৰ উটবোৰকো খুৱাওঁক', তেন্তে সেই ছোৱালী জনীয়েই আপোনাৰ দাস ইচহাকৰ কাৰণে আপোনাৰ নিৰূপিত কন্যা হওক; আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই যে মোৰ প্ৰভুলৈ আপুনি দয়া কৰিছে, সেই বিষয়ে মই জানিম।"

এগৰাকী যোগ্য পাত্ৰী পোৱা গ'ল

¹⁵পাছত তেওঁ প্ৰাৰ্থনা শেষ কৰাৰ আগতে, বিবেকাই কান্ধত কলহ লৈ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। বিবেকা অৱাহামৰ ভাই নাহোৰৰ ভাৰ্যা মিন্কাৰ পুতেক বথুৱেলৰ জীয়েক। ¹⁶সেই যুৱতী দেখাত পৰম সুন্দৰী আৰু কোনো পুৰুষৰ সৈতে সংস্পৰ্শ নথকা কুমাৰী আছিল। তাই ডুমুকলৈ নামি কলহ ভৰাই উঠি আহিল। ¹⁷এনেতে, দাসজনে লৰি গৈ, তাইৰে সৈতে সাক্ষাত কৰি ক'লে, "বিনয় কৰোঁ, তোমাৰ কলহৰ পৰা মোক অলপমান পানী খাবলৈ দিয়া।" ¹⁸তাতে তাই ক'লে, "আপুনি খাওঁক," এই বুলি তাই হাতত লৈ অহা কলহটো নমাই থলে আৰু সেই দাসক পানী খাবলৈ দিলে। ¹⁹এনেদৰে পানী খুৱাই অঁতোৱাৰ পাছত তাই ক'লে আৰু তাক খুৱাই অঁতাই ক'লে, "আপোনাৰ উটবোৰেও পানী খাই নুঠালৈকে মই সিহঁতলৈকে তুলিম।" ²⁰এই বুলি তাই বেগতে ঘোলনিত কলহৰ পানী বাকি দি, আকৌ পানী তুলিবলৈ কুৱালৈ গৈ, উটবোৰলৈ পানী তুলি দি আছিল।

²¹তাতে সেই দাসে তাইৰ সকলো কৰ্ম নীৰৱে লক্ষ্য কৰি আছিল। তেওঁ নিশ্চিত হ'ব বিচাৰিছিল যে যিহোৱাই তেওঁৰ যাত্ৰা সফল কৰিছে নে নাই। ²²উটবোৰে পানী খাই শেষ কৰাৰ পাছত, সেই দাসজনে আধা চেকল সোণৰ এটা নথ(নাকফুলি) আৰু হাতৰ কাৰণে দহ চেকল সোণৰ এযোৰ খাৰু লৈ তাইক ক'লে, ²³"কোৱাচোন তুমি কাৰ জীয়েক? বিনয় কৰোঁ, এই ৰাতি থাকিবলৈ তোমাৰ পিতৃৰ ঘৰত আমাৰ বাবে ঠাই হ'ব নে?"

²⁴তেতিয়া তাই ক'লে, "মই নাহৰ আৰু মিন্কাৰ পুত্ৰ বথুৱেলৰ জীয়েক।" ²⁵তাই তেওঁক আৰু ক'লে, "আমাৰ তাত খেৰ আৰু দানা বহুত আছে ৰাতি থাকিবলৈ কোঠালিও আছে।"

²⁶তেতিয়া সেই দাসজনে মূৰ দোৱালে আৰু যিহোৱাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। ²⁷তেওঁ ক'লে "মোৰ প্ৰভু অৱাহামৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য; মোৰ প্ৰভুৰ প্ৰতি তেওঁ বিশ্বস্ততা আৰু বিশ্বাসযোগ্যতা এতিয়ালৈ ত্যাগ কৰা নাই। এইদৰে মোক যিহোৱাই স্পষ্টভাৱে বাট দেখুৱাই মোৰ প্ৰভুৰ আত্মীয়ৰ ঘৰলৈ লৈ আনিলে।"

²⁸পাছত সেই ছোৱালীজনী বেগাই ঘৰলৈ গ'ল আৰু মাকৰ লগতে ঘৰৰ সকলোকে এই সকলো কথা ক'লে। ²⁹বিবেকাৰ লাবন নামেৰে এজন ককায়েক আছিল; তেতিয়া লাবনে বেগাই সেই ডুমুকৰ ওচৰত থকা সেই পুৰুষজনৰ ওচৰলৈ গ'ল। ³⁰তেওঁ যেতিয়া ভনীয়েকৰ হাতত খাৰু আৰু নথ(নাকফুলি) দেখিলে আৰু নিজৰ ভনী বিবেকাৰ মুখেৰে যেতিয়া "তেওঁ এই কথা ক'লে," বুলি শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ সেই পুৰুষজনৰ ওচৰলৈ গ'ল। সেই পুৰুষজন তেতিয়া উটবোৰৰ সৈতে পানীৰ ডুমুকটোৰ ওচৰত থিয় হৈ আছিল। ³¹লাবনে ক'লে, "আপুনি যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত লোক, আইক; বাহিৰত কিয় এনেদৰে থিয় হৈ আছে? মই আপোনাৰ বাবে ঘৰ আৰু উটবোৰলৈয়ো ঠাই যুগুত কৰিছোঁ।"

³²তেতিয়া পুৰুষজন গৈ সেই ঘৰত সোমাল। উটবোৰৰ পৰা বোজাবোৰ নমালে আৰু খাবলৈ খেৰ আৰু দানা দিলে। তাৰ পাছত তেওঁক আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা লোকসকলক ভৰি ধুবলৈ পানী দিলে। ³³পাছত তেওঁলোকৰ আগত খাবলৈ আহাৰ যুগুত কৰি দিলে; কিন্তু তেওঁ খাবলৈ সন্মত নহ'ল। তেওঁ ক'লে, "মোৰ ক'বলগীয়া কথা নোকোৱালৈকে মই আহাৰ গ্ৰহণ নকৰোঁ।" তেতিয়া লাবনে ক'লে, "তেনেহ'লে কওঁক।"

³⁴তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "মই অৱাহামৰ দাস। ³⁵যিহোৱাই মোৰ প্ৰভুক অতিশয়ৰূপে আশীৰ্বাদ কৰিছে আৰু এতিয়া এজন মহান ব্যক্তি। যিহোৱাই তেওঁক ভেড়া, ছাগলী আৰু গৰুৰ জাক, ৰূপ আৰু সোণ, দাস-দাসী, উট, গাধ এই সকলো দিছে।

³⁶চাৰা, মোৰ প্ৰভুৰ ভাৰ্য্যাই বৃদ্ধ কালত মোৰ প্ৰভুলৈ এটি পুত্ৰ সন্তান প্ৰসৱ কৰিলে আৰু তেওঁকেই তেওঁ নিজৰ সকলোখিনি দিছে। ³⁷মোৰ প্ৰভুৱে শপত খুৱাই মোক কৈছিল যে, 'মই যি কনান দেশত বাস কৰিছোঁ, তুমি মোৰ পুত্ৰৰ ভাৰ্য্যাকৰূপে এই দেশৰ কোনো কনানীয়া লোকৰ ছোৱালীক নানিবা। ³⁸ইয়াৰ পৰিবৰ্তে, মোৰ পিতৃৰ আৰু মোৰ আত্মীয়সকলৰ পৰিয়াললৈ যোৱা আৰু মোৰ পুত্ৰৰ বাবে এগৰাকী ভাৰ্য্যা লৈ আহাঁ। ³⁹মই মোৰ প্ৰভুক ক'লোঁ, 'সম্ভৱতঃ ছোৱালীয়ে যদি মোক অনুসৰণ নকৰে'। ⁴⁰কিন্তু তেওঁ মোক ক'লে, 'যিজনৰ সাক্ষাতত মই জীৱন-যাপন কৰি আছোঁ, সেইজনা যিহোৱাই তোমাৰ সৈতে যাবৰ বাবে তেওঁৰ দূত পঠিয়াই দিব, আৰু তোমাৰ পথ উন্নত কৰিব; তাতে তুমি মোৰ

পুত্ৰৰ বাবে মোৰ আত্মীয়সকলৰ আৰু মোৰ পিতৃৰ বংশৰ পৰা ভাৰ্য্যা আনিব পাৰিবা।⁴¹ কিন্তু তুমি যদি মোৰ আত্মীয়সকলৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু তেওঁলোকে যদি মোৰ পুত্ৰৰ বাবে ছোৱালী দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰে, তেনেহলে তুমি মোৰ এই শপতৰ পৰা মুক্ত হ'বা।

⁴²সেয়েহে মই আজি এই পানীৰ ডুমুকৰ ওচৰ পালো আৰু ক'লো, 'হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰভু অৱ্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ; অনুৰোধ কৰো, তুমি যদি মোৰ যাত্ৰা সফল কৰিবলৈ প্ৰকৃতপক্ষে মনস্থ কৰা।⁴³ তেনেহ'লে মই এই পানীৰ ডুমুকৰ ওচৰত থিয় হৈ আছোঁ; ইয়াতে পানী তুলিবলৈ অহা যিজনী ছোৱালীক ক'ম, 'বিনয় কৰো, তোমাৰ কলহৰ পৰা মোক পানী খাবলৈ দিয়া',⁴⁴ তাতে সেই ছোৱালীজনীয়ে যদি মোক কয়, 'আপুনিও খাওঁক আৰু আপোনাৰ উটবোৰলৈকো পানী তুলি দিম', তেনেহ'লে সেই ছোৱালীয়েই মোৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰলৈ যিহোৱাই নিৰূপণ কৰা কন্যা হওঁক।⁴⁵ এই কথা মই মনতে ভাৱি শেষ নকৰোতেই, চাওক, ৰিবেকাই কান্ধত কলহ লৈ ওলাই আহিল আৰু পানী নিবৰ বাবে জলৰ ডুমুকৰ ওচৰ পালে। তাতে মই তেওঁক ক'লো, 'অনুৰোধ কৰো, মোক পানী খাবলৈ দিয়া'।⁴⁶ তেতিয়া তেওঁ বেগতে কান্ধৰ পৰা কলহ নমাই থৈ ক'লে, "খাওঁক, মই আপোনাৰ উটবোৰকো খুৱাম।" তাতে মই খালো আৰু তেওঁ উটবোৰকো খুৱালে।⁴⁷ পাছত মই তেওঁক সুধিলোঁ, 'তুমি কাৰ জীয়েক?' তেওঁ ক'লে, 'মই বথুৱেলৰ জীয়েক; তেওঁ নাহোৰ আৰু মিল্কাৰ পুত্ৰ'। তেতিয়া মই তেওঁৰ নাকত সেই নথ(নাকফুলি) আৰু হাতত সেই খাৰুও পিন্ধালোঁ।⁴⁸ তেতিয়া মই মূৰ দোৱালো আৰু যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিলো। ধন্য যিহোৱা, মোৰ প্ৰভু অৱ্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ; মোৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰৰ বাবে তেওঁৰ আত্মীয়ৰ পৰা কন্যা বিচাৰি আনিবলৈ তেওঁ মোক সঠিক পথত চলায় আনিলে।⁴⁹ এতিয়া মই কওঁ, 'তুমি যদি মোৰ প্ৰভুৰ পৰিয়ালৰ সৈতে বিশ্বাসযোগ্য আৰু নিৰ্ভৰযোগ্য হ'বলৈ সন্মত হোৱা, তেনেহলে মোক কোৱা; কিন্তু যদি নহোৱা, তেনেহলেও মোক কোৱা, কিয়নো তেতিয়া মই সোঁফালে বা বাওঁফালে ঘূৰিম।"

⁵⁰তেতিয়া লাবন আৰু বথুৱেলে উত্তৰ দি ক'লে, "এই বিষয় যিহোৱাৰ পৰা আহিল; সেয়েহে এই বিষয়টো ভাল বা বেয়া বুলি আমি তোমাক ক'ব নোৱাৰিম।

⁵¹চোৱা, ৰিবেকা তোমাৰ ওচৰতে আছে; তাইক লৈ যোৱা; যিহোৱাই কোৱাৰ দৰেই তাই তোমাৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰৰ ভাৰ্য্যা হওক।"

⁵²যেতিয়া অৱ্ৰাহামৰ দাসে তেওঁলোকৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ মাটিত আঁঠুকাঢ়ি যিহোৱাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে।⁵³ পাছত সেই দাসে সোণ, ৰূপৰ অলংকাৰ আৰু বস্ত্ৰ উলিয়াই ৰিবেকাক দিলে, আৰু তেওঁৰ ককায়েক আৰু মাককো বহুমূলীয়া উপহাৰ দিলে।⁵⁴ পাছত তাতে তেওঁ আৰু তেওঁৰ লগত অহা লোকসকলে ভোজন-পান কৰিলে আৰু ৰাতিটো থাকিল। তাতে ৰাতিপুৱা তেওঁলোক যেতিয়া উঠিল, তেতিয়া সেই দাসে ক'লে, "এতিয়া মোৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ মোক যাবলৈ দিয়ক।"⁵⁵ তেতিয়া তেওঁৰ ককায়েক আৰু মাকে ক'লে, "আমাৰ লগত পুণৰ কিছু দিনলৈ কন্যাজনী থাকক; অতি কমেও দহ দিন মান থাকক। তাৰ পাছত তেওঁ যাব।"

⁵⁶কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "যিহোৱাই মোৰ যাত্ৰা সফল কৰিছে; এতেকে মোক পলম কৰি নাৰাখিব; মই মোৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ যাওঁ, মোক বিদায় দিয়ক।"⁵⁷ তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, "আমি আমাৰ ছোৱালীক মাতি আনো আৰু তেওঁৰ মুখৰ কথা শুনো।"⁵⁸ তাৰ পাছত তেওঁলোকে ৰিবেকাক মাতি আনি সুধিলে, "তুমি এই জন মানুহৰ লগত যাবা নে?" তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দিলে, "হয়, মই যাম।"

⁵⁹তেতিয়া তেওঁ নিজ ভনী ৰিবেকা আৰু ৰিবেকাৰ আলপৈচান ধৰা দাসীগৰাকীক অৱ্ৰাহামৰ দাস আৰু তেওঁৰ সৈতে অহা লোকসকলৰ লগত যাত্ৰা কৰিবলৈ পঠিয়াই দিলে।⁶⁰ তেওঁলোকে ৰিবেকাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু ক'লে, "হে আমাৰ ভনী, তুমি অযুত অযুত লোকৰ আদি-মাতৃ হোৱাটো, আৰু তোমাৰ বংশই তোমাক ঘৃণা কৰা লোকসকলৰ নগৰৰ দুৱাৰবোৰ অধিকাৰ কৰক।"

⁶¹তেতিয়া ৰিবেকা আৰু তেওঁৰ দাসীয়ে আহি উটত উঠিল আৰু সেই লোকজনক অনুসৰণ কৰিলে। তাতে সেই দাসে ৰিবেকাক লগত ল'লে আৰু তেওঁৰ পথত যাত্ৰা কৰিব ধৰিলে।⁶² সেই সময়ত ইচহাকে নেগেভ(দক্ষিণ অঞ্চল)ত বাস কৰিছিল, আৰু তেওঁ বেৰ-লহয়-ৰোৱীৰ পৰা উভতি আহিছিলহে মাত্ৰ।⁶³ ইচহাকে সন্ধিয়া সময়ত কোনো বিষয় বিবেচনা কৰি পথাৰলৈ গৈছিল। তাতে তেওঁ যেতিয়া চকু তুলি চালে, তেতিয়া উটবোৰক আহি থকা দেখিলে।⁶⁴ তাতে ইচহাকক যেতিয়া ৰিবেকাই দেখা পালে, তেতিয়া তেওঁ লগে লগে উটৰ পৰা নামিল।⁶⁵ আৰু সেই দাসক তেওঁ সুধিলে, "আমাক সাক্ষাত কৰিবলৈ পথাৰৰ মাজেদি খোজকাঢ়ি আহি থকা সেইজন কোন?" সেই দাসে ক'লে, "এইজন মোৰ প্ৰভু।" তেতিয়া ৰিবেকাই ওৰণি ল'লে আৰু নিজকে ঢাকিলে।

⁶⁶পাছত সেই দাসে নিজে কৰা সকলো কাৰ্য্যৰ কথা ইচহাকক জনালে।⁶⁷ তেতিয়া ইচহাকে নিজ মাতৃ চাৰাৰ তন্তুলৈ ৰিবেকাক লৈ গ'ল আৰু আৰু ইচহাকে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলে, তাতে ৰিবেকা তেওঁৰ ভাৰ্য্যা হ'ল। আৰু ইচহাকে তেওঁক প্ৰেম কৰিলে; তাতে তেওঁৰ মাতৃৰ মৰণৰ পাছত, তেওঁ শান্তনা পালে।

1 অধ্যায় 25

অব্রাহামৰ দ্বিতীয় বিবাহ

¹পাছত অব্রাহামে কটুৰা নামৰ আন এগৰাকীক বিয়া কৰিলে। ²তেওঁৰ ঔৰসত জিফ্ৰণ, যফ্ৰান, মদান, মিদিয়ন, যম্বক আৰু চুহৰ জন্ম হ'ল। ³যফ্ৰানৰ সন্তান চিবা আৰু দদান। অচুৰীয়া, লটুচীয়া, লিয়ুশ্মীয়া, এইকেইজন দদানৰ সন্তান। ⁴মিদিয়নৰ সন্তান ঐফা, এফৰ, হনোক, অবীদা আৰু ইল্ডায়া। এই আটাইকেইজন আছিল সেই কটুৰাৰ বংশধৰ।

⁵অব্রাহামে নিজৰ সৰ্বস্বৰ ওপৰত ইচহাকক অধিকাৰ দিলে। ⁶কিন্তু উপপত্নীৰ সন্তানসকলকো তেওঁ জীৱিত কালত অলপ অলপ দানস্বৰূপে দিলে। এই সন্তানসকলক তেওঁ তেওঁৰ পুত্ৰ ইচহাকৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ কৰি পূবফালৰ দেশলৈ পঠাই দিলে।

অব্রাহামৰ মৃত্যু

⁷অব্রাহাম মুঠ 175 বছৰ জীয়াই আছিল। ⁸অব্রাহামে সম্পূৰ্ণ আয়ুস পাই এক উত্তম বৃদ্ধ অৱস্থাত মৃত্যু বৰণ কৰিলে আৰু তেওঁ ওপৰ পিতৃসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল।

⁹মসি চহৰৰ পূব ফালে হিত্তীয়া চোহৰৰ পুত্ৰ ইফ্ৰোণৰ পথাৰত মকপেলাৰ গুহাত পুত্ৰ ইচহাক আৰু ইশ্মায়েলে একেলগে অব্রাহামক মৈদাম দিলে। ¹⁰সেই পথাৰ অব্রাহামে হেতৰ সন্তানসকলৰ পৰা কিনিছিল; তাতেই অব্রাহাম আৰু তেওঁৰ ভাৰ্য্যা চাৰা দুয়োকো কবৰ দিয়া হ'ল।

¹¹অব্রাহামৰ মৃত্যুৰ পাছত ঈশ্বৰে তেওঁৰ পুত্ৰ ইচহাকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে; আৰু ইচহাকে বেৰ-লহয়-ৰোৱীৰ ওচৰত বসবাস কৰিবলৈ ধৰিলে।

অব্রাহামৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েলৰ বংশ।

¹²চাৰাৰ দাসী মিচৰীয়া হাগাৰে অব্রাহামলৈ যি পুত্ৰ জন্ম দিছিল, অব্রাহামৰ সেই পুত্ৰ ইশ্মায়েলৰ বংশৰ বিৱৰণ এই। ¹³জন্ম অনুসাৰে ইশ্মায়েলৰ বংশধৰসকলৰ নাম হ'ল: ইশ্মায়েলৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ নবায়োৎ, তেওঁৰ পাছত কেদৰ, অদ্বেল, মিৰচম, ¹⁴মিস্মা, দুমা, মচ্ছা ¹⁵হদদ, তেমা, যটুৰ, নাফীচ আৰু কেদ্দা; ¹⁶ইশ্মায়েলৰ এই বাৰজন পুত্ৰই আছিল তেওঁলোকৰ জনগোষ্ঠীৰ মূলসূঁতি আৰু তেওঁলোকৰ নাম অনুসাৰেই গাওঁ আৰু ছাউনিবোৰৰ নাম ৰখা হৈছিল।

¹⁷ইশ্মায়েল 137 বছৰ জীয়াই আছিল। পাছত তেওঁ মৃত্যু বৰণ কৰিলে আৰু নিজৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰলৈ তেওঁক নিয়া হ'ল। ¹⁸হবীলাৰ পৰা চুৰ পৰ্যন্ত যি ঠাই আছিল, তেওঁৰ বংশৰ লোকসকলে তাতে বাস কৰিছিল। এই ঠাইখিনি আছিল মিচৰ দেশৰ কাষত অচুৰলৈ যোৱাৰ পথত। এই দৰে তেওঁলোকে নিজৰ ভাইসকলৰ ওচৰত বসতি কৰিবলৈ ঠাই পালে।

যাকোব আৰু ইচহাকৰ জন্ম।

¹⁹অব্রাহামৰ পুত্ৰ ইচহাকৰ বিৱৰণ এই। অব্রাহামৰ পুত্ৰৰ নাম ইচহাক। ²⁰ইচহাকে চল্লিশ বছৰ বয়সত ৰিবেকাক পত্নীৰূপে গ্ৰহণ কৰে। ৰিবেকা আছিল পদ্দন-অৰাম দেশৰ অৰামীয়া বথুৱেলৰ জীয়েক আৰু অৰামীয়া লাৱনৰ ভনীয়েক। ²¹ইচহাকৰ ভাৰ্য্যা নিঃসন্তান আছিল বাবে ইচহাকে তেওঁৰ বাবে যিহোৱাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; তাতে যিহোৱাই তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলে আৰু তেওঁৰ ভাৰ্য্যা ৰিবেকা গৰ্ভৱতী হ'ল। ²²তেওঁৰ গৰ্ভত যমজ সন্তান আছিল আৰু সিহঁতে ইটোৱে সিটোক ঠেলা-ঠেলি কৰিব ধৰিলে; সেয়ে ৰিবেকাই ক'লে, "মোৰ কিয় এনেকুৱা হৈছে?" এইবুলি কাৰণটোনো কি তাক জানিবলৈ তেওঁ যিহোৱাক সুধিবলৈ গ'ল।

²³যিহোৱাই তেওঁক ক'লে,

"তোমাৰ গৰ্ভত দুটা ভিন্ন জাতি আছে,

আৰু তোমাৰ উদৰৰ পৰাই দুই জাতি বাহিৰ হৈ বেলেগ হ'ব;

এক জাতি আন জাতিতকৈ পৰাক্ৰমী হ'ব,

আৰু বৰটো সৰুটোৰ দাস হ'ব।"

²⁴যেতিয়া সন্তান প্ৰসৱৰ কাল সম্পূৰ্ণ হ'ল, সঁচাই তেওঁৰ গৰ্ভত এহাল যঁজা সন্তান আছিল। ²⁵তাৰে প্ৰথমটো ৰঙা আৰু গোটেই গা নোমাল বস্ত্ৰৰ নিচিনা নোমাল হৈ ওলাল; এই কাৰণে তেওঁলোকে তাৰ নাম এটো (নোমাল) ৰাখিলে। ²⁶তাৰপাছত এটোৰ গোৰোৱা ধৰা অৱস্থাতে তাৰ ভায়েকৰ জন্ম হ'ল; তাৰ নাম যাকোব [গোৰোৱা ধৰা] ৰখা হ'ল। ইচহাকৰ ষাঠি বছৰ বয়সত তেওঁৰ ভাৰ্য্যাই সিহঁতক জন্ম দিলে।

ডাঙৰ পুত্ৰৰ অধিকাৰ বিক্ৰী

27 এই ল'ৰা দুটি ডাঙৰ হ'লত এটো এজন নিপুণ চিকাৰী হ'ল। তেওঁ বনে বনে ঘূৰি ফুৰিছিল। কিন্তু যাকোব আছিল শান্ত স্বভাৱৰ। তেওঁ তম্বুত থাকিয়েই সময় কটাইছিল। 28 চিকাৰ কৰা মঙহ খাবলৈ পোৱাৰ কাৰণে ইচহাকে এটোক স্নেহ কৰিছিল, কিন্তু বিবেকাই হ'লে যাকোবকহে স্নেহ কৰিছিল।

29 এদিনাখন যাকোবে দাইল ৰান্ধিছিল; তেনে সময়তে এটো পথাৰৰ পৰা উলটি আহিছিল আৰু তেওঁ বৰ ক্লান্ত হৈ পৰিছিল। 30 তেওঁ যাকোবক ক'লে, "মই বৰ ক্লান্ত। অনুগ্রহ কৰি তোমাৰ সেই ৰঙা বস্ত্ৰ কিছু মোক খাবলৈ দিয়া।" এই কথাৰ কাৰণে এটোৰ নাম ইদোম [ৰঙা] হ'ল।

31 তেতিয়া যাকোবে ক'লে, "প্ৰথমে ডাঙৰ ল'ৰা হিচাবে তোমাৰ যি অধিকাৰ আছে, সেয়া আজি মোক বেচ।" 32 তাতে, এটোৱে ক'লে, "চোৱা, মোৰ প্ৰাণ যাওঁ যাওঁ যেন হৈছে, সেয়ে জেষ্ঠ্যাধিকাৰত মোৰ কি লাভ?" 33 যাকোবে ক'লে, "আগেয়ে তুমি মোৰ আগত শপত খোৱা।" তাতে এটোৱে তেওঁৰ আগত শপত খাই নিজৰ জেষ্ঠ্যাধিকাৰ যাকোবক বেচিলে। 34 তেতিয়া যাকোবে এটোক পিঠা আৰু মচুৰ দাইল খাবলৈ দিলে; তাতে তেওঁ খাই উঠি গুচি গ'ল। এই দৰে এটোৱে নিজৰ জেষ্ঠ্যাধিকাৰ হেয়জ্ঞান কৰিলে।

1 অধ্যায় 26

ইচহাকে অবিমেলকক মিছা কথা কোৱা।

1 অব্ৰাহামৰ দিনত হোৱা প্ৰথম আকালৰ দৰে সেই দেশত পুনৰায় আকাল হোৱাত, ইচহাকে গৰাৰালৈ, ফিলিষ্টীনীয়াসকলৰ ৰজা অবিমেলকৰ ওচৰলৈ গ'ল। 2 পাছত যিহোৱাই তেওঁক দৰ্শন দি ক'লে, "তুমি মিচৰ দেশলৈ নামি নাযাবা; যি দেশৰ কথা মই তোমাক ক'ম, তাতে থাকিবা। 3 তুমি এই দেশতে প্ৰবাস কৰা; তাতে মই তোমাৰ সঙ্গী হৈ তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিম; কিয়নো এই সকলো দেশ তোমাক আৰু তোমাৰ বংশকেই দিম, মই তোমাৰ পিতৃ অব্ৰাহামলৈ কৰা শপত সাফল কৰিম।

4 মই আকাশৰ তৰাবোৰৰ দৰে তোমাৰ বংশ বঢ়াই, তোমাৰ বংশক এই সকলো দেশ দিম; আৰু তোমাৰ বংশতে পৃথিৱীৰ সমুদায় জাতি আশীৰ্ব্বাদ প্ৰাপ্ত হ'ব; 5 কিয়নো অব্ৰাহামে মোৰ কথা মানি, মোৰ আজ্ঞা আৰু বিধি-ব্যৱস্থাৰ পালন কৰিছিল।"

6 সেইবাবে ইচহাকে গৰাৰত বসবাস কৰিছিল। 7 সেই ঠাইৰ লোকসকলে ইচহাকৰ ভাৰ্য্যাৰ কথা সোধাত, "তেওঁ মোৰ ভনী বুলি ক'লে।" বিবেকা বৰ সুন্দৰী, ইয়াৰ মানুহবোৰে বিবেকাক পাবলৈ কিজানি মোক বধ কৰে এই কাৰণে "মোৰ ভাৰ্য্যা বুলি" পৰিচয় নিদিলে। 8 পাছত তেওঁ সেই ঠাইত ভালেমান দিন থাকিল, এদিন পলেষ্টীয়াসকলৰ ৰজা অবিমেলকে খিড়িকীদি চাই, ইচহাকক তেওঁৰ ভাৰ্য্যা বিবেকাই সৈতে ক্ৰীড়া কৰিবৰ দেখিলে। 9 তাতে অবিমেলকে ইচহাকক মাতি আনি ক'লে তুমি তেওঁৰ লগত কি কৰি আছিলি? "সেই মহিলা গৰাকী নিশ্চয়ে তোমাৰ ভাৰ্য্যা; তেন্তে তুমি ভনী বুলি কেনেকৈ ক'লে? ইচহাকে ক'লে, তেওঁৰ কাৰণে মই মৰিম বুলি ভাবি সেইদৰে কৈছিলোঁ। 10 তেতিয়া অবিমেলকে ক'লে, "তুমি আমালৈ এইটো কি কাম কৰিলা? লোকসকলৰ মাজৰ কোনো এজনে তোমাৰ ভাৰ্য্যাৰে সৈতে অনায়েসে শয়ন কৰিব পাৰিলেহেঁতেন; সেয়ে হোৱা হ'লে তুমি আমাক দোষী সাব্যস্ত কৰিলাহেঁতেন।" 11 পাছত অবিমেলকে সকলো লোকক এই আজ্ঞা দি সাবধান কৰি দিলে, যি কোনোৱে এই পুৰুষ বা তেওঁৰ ভাৰ্য্যাক স্পৰ্শ কৰিব, নিশ্চয়ে তাৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব।"

12 সেই কালত ইচহাকে সেই দেশত ধান ৰোপণ কৰি, সেই একে বছৰতেই এশ গুণ পালে; আৰু যিহোৱাই তেওঁক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু তেওঁ বৰ মানুহ হ'ল; 13 আৰু ইচহাক বৰ ধনী হৈ হৈ, ক্ৰমেৰে অতিশয় মহান ব্যক্তি হ'ল। 14 আৰু তেওঁৰ অনেক পশুধন আৰু অনেক দাস-দাসী হ'ল। এইকাৰণে ফিলেষ্টীয়াসকলে তেওঁক সঁৰ্ষা কৰিলে।

15 ইচহাকৰ পিতৃ অব্ৰাহামৰ দিনত, অব্ৰাহামৰ বন্দীবোৰে যি যি নাদ খান্দিছিল, সেই সকলোকে ফিলিষ্টীয়াসকলে মাটি দি পুতি বন্ধ কৰিলে।

16 পাছত অবিমেলকে ইচহাকক ক'লে, "তুমি আমাৰ ওচৰৰ পৰা গুচি যোৱা কিয়নো তুমি আমাতকৈও অতিশয় ক্ষমতা শালী হ'লা।"

17 তেতিয়া ইচহাকে তাৰ পৰা গুচি গৈ, গৰাৰৰ উপত্যকাত তম্বু তৰি তাতেই বাস কৰিলে।

18 আৰু তেওঁৰ পিতৃ অব্ৰাহামৰ দিনত খন্দা যি যি পানীৰ নাদ পলেষ্টীয়াসকলে অব্ৰাহামৰ মৃত্যুৰ পাছত পুতি পেলাইছিল, ইচহাকে পুনৰাই সেইবোৰ নাদ খানি উলিয়ালে; আৰু তেওঁৰ পিতৃয়ে দিয়া নামৰ দৰেই, ইচহাকে সেইবোৰৰ নাম দিলে। 19 আৰু ইচহাকৰ বন্দীবোৰে সেই উপত্যকা খানি তাত এটা পানীৰ নিজৰাৰ ভূমুক পালে। 20 তাতে গৰাৰৰ পশু ৰখীয়াবোৰে ইচহাকৰ পশু ৰখীয়াই সৈতে বিবাদ কৰি ক'লে, "এই পানী আমাৰ।" এই হেতুকে ইচহাকে সেই নাদৰ নাম "এচক" (বিবাদ) ৰাখিলে; কাৰণ সিহঁতে তেওঁৰ লগত বিবাদ কৰিছিল। 21 পাছে আৰু এটা নাদ খান্দি, সিহঁতে তাৰ নিমিত্তেও বিবাদ কৰিলে; তাতে ইচহাকে তাৰ নাম "চিল্লা" [বিপক্ষতা] ৰাখিলে। 22 আকৌ তেওঁ তাৰ পৰা গৈ, আন এটা নাদ খান্দি। তাৰ নিমিত্তে হ'লে সিহঁতে বিবাদ নকৰিলে; তাতে তেওঁ তাৰ নাম ৰহোবোৎ (বহল) ৰাখি ক'লে, "এতিয়াহে যিহোৱাই আমাক বহল ঠাই দিছে; এতেকে আমি দেশত বৃদ্ধি হ'ম।"

²³তাৰ পাছত ইচহাক তাৰ পৰা বেৰ-চেবালৈ গ'ল। ²⁴সেই ৰাতিয়েই যিহোৱাই তেওঁক দৰ্শন দি ক'লে, “মই তোমাৰ পিতৃ অৱ্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ, ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই তোমাৰ সঙ্গী হৈ তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিম আৰু মোৰ নিজ দাস অৱ্ৰাহামলৈ চাই তোমাৰ বংশ বৃদ্ধি কৰিম।” ²⁵পাছত ইচহাকে সেই ঠাইতে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰি যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু তাতে নিজ তম্বু তৰিলে। পাছে ইচহাকৰ বন্দীহঁতে তাত এটা নাদ খালীলে।

²⁶তেতিয়া অৱীমেলকে অহুজ্জৎ নামেৰে নিজৰ এজন বন্ধুক আৰু তেওঁৰ প্ৰধান সেনাপতি ফীখোলকো লগত লৈ, গৰাৰৰ পৰা ইচহাকৰ ওচৰলৈ গ'ল। ²⁷তাতে ইচহাকে তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে মোক ঘিণ কৰি তোমালোকৰ ওচৰৰ পৰা খেদি পঠালা; এতিয়া নো তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ কেলৈ আহিছা?”

²⁸তাতে তেওঁলোকে ক'লে, “যিহোৱা যে তোমাৰ সঙ্গী, তাক আমি জানিলোঁ তোমাৰ আৰু আমাৰ মাজত এক শপত হ'বলৈ, ²⁹আমি যেনেকৈ তোমাক স্পৰ্শ কৰা নাই, বৰং শান্তিৰে বিদায় কৰিছিলোঁ, তেনেকৈ তুমিও যাতে আমাক হিংসা নকৰা, এয়ে তোমাৰে সৈতে এটা নিয়ম স্থাপন কৰিলোঁ; তুমি এতিয়া যিহোৱাৰ আশীৰ্ব্বাদ প্ৰাপ্ত হ'লা।”

³⁰তেতিয়া ইচহাকে তেওঁলোকলৈ ভোজ যুগুত কৰিলে আৰু তেওঁলোকে ভোজন-পান কৰিলে। ³¹পাছত তেওঁলোক দুজনে নিচেই ৰাতিপুৱাতে উঠি, ইজনে সিজনৰ আগত শপত কৰিলে আৰু ইচহাকে তেওঁলোকক বিদায় কৰিলে, তেওঁলোক শান্তিৰে তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা গুচি গ'ল।

³²আৰু সেই দিনাই ইচহাকৰ দাসবোৰে আহি সিহঁতে খন্দা এটা নাদৰ বিষয়ে তেওঁক সন্বাদ দিলেহি বোলে “আমি পানী পালোঁ।” ³³তাতে তেওঁ সেই নাদৰ নাম চিবিয়া [শপত] ৰাখিলে; এই হেতুকে আজিলৈকে সেই নগৰৰ নাম বেৰ-চেবা বুলি প্ৰখ্যাত।

³⁴পাছত এচোৱে 40 বছৰ বয়সত, হিত্তীয়া বেৰীৰ জীয়েক যিহুদিং আৰু হিত্তীয়া এলোনৰ জীয়েক বাচমতক বিয়া কৰিলে। ³⁵কিন্তু ইহঁত দুজনী ইচহাক আৰু ৰিবেকাৰ মনত দুখ দিওঁতা হ'ল।

1 অধ্যায় 27

ৰিবেকাৰ চতুৰতা

¹ইচহাক ক্ৰমে বৃদ্ধ হ'ল; তাতে চকুৰ দৃষ্টিশক্তি দুৰ্ব্বল হোৱাত তেওঁ চকুৰে মনিব নোৱাৰা হ'ল; এদিন তেওঁ বৰ পুতেক এচোক মাতি ক'লে, “বোপা।” এচোৱে উত্তৰ দিলে, “মই ইয়াতে আছোঁ।” ²তেতিয়া ইচহাকে ক'লে, “চোৱা, মই বৃদ্ধ হৈছো আৰু কোন দিনা যে মৰিম, তাকো নাজানো। ³সেয়ে, তোমাৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ, তীৰ-ধনু লৈ চিকাৰলৈ যোৱা আৰু মোৰ বাবে পহু মাৰি আনাগৈ। ⁴মৃত্যুৰ পূৰ্বেই মই তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰি যাবৰ কাৰণে মই ভাল পোৱা সু-স্বাদু আহাৰ মোলৈ যুগুত কৰি আনা।”

⁵তাৰ পাছত এচোৱে পহু মাৰি আনিবৰ বাবে চিকাৰলৈ গ'ল। ইচহাকে যেতিয়া এইবোৰ কথা তেওঁৰ পুত্ৰ এচোক কৈছিল, তেতিয়া ৰিবেকাই শুনি আছিল। ⁶ৰিবেকাই তেওঁৰ প্ৰিয়পুত্ৰ যাকোবক ক'লে, “চোৱা, তোমাৰ পিতৃয়ে তোমাৰ ককায়েৰা এচোক এইবুলি কোৱা মই শুনা পালোঁ; ⁷মোৰ মৃত্যুৰ পূৰ্বেই, তোমাক যিহোৱাৰ উপস্থিতিত আশীৰ্ব্বাদ কৰি যাবৰ কাৰণে তুমি পহু মাৰি আনি মোৰ বাবে সু-স্বাদু আহাৰ যুগুত কৰা।” ⁸সেয়ে বোপা, এতিয়া মই যি কথা কওঁ, তাক মানি তুমি সেইদৰে কৰা। ⁹তুমি পশুৰ জাকলৈ গৈ, তাৰ পৰা দুটা উত্তম ছাগলী পোৱালি মোৰ ওচৰলৈ লৈ আনা; তাৰে মই তোমাৰ পিতৃয়ে যেনেকৈ ভাল পায়, তেনেদৰেই সু-স্বাদু আহাৰ তেওঁৰ কাৰণে ৰাখি দিম। ¹⁰মৃত্যুৰ পূৰ্বেই তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিবৰ কাৰণে, সেই আহাৰ তুমি পিতৃক খোৱাবলৈ তেওঁৰ কাষলৈ লৈ যাবা।” ¹¹তেতিয়া যাকোবে তেওঁৰ মাক ৰিবেকাক ক'লে, “মোৰ ককাই এচো এজন নোমাল মানুহ; কিন্তু মই হ'লে এজন মসৃণ ছালৰ মানুহ। ¹²কি জানি মোৰ পিতৃয়ে মোক চুই চাব আৰু তেওঁৰ আগত মই এজন প্ৰবঞ্চক হ'ম; তাতে মই নিজলৈ আশীৰ্ব্বাদ নানি এক অভিশাপহে আনিম।”

¹³তাতে মাকে তেওঁক ক'লে, “মোৰ বোপা, সেই শাও মোৰ ওপৰতে পৰক; তুমি কেৱল মোৰ কথা মানি ছাগলী আনাগৈ।” ¹⁴তেতিয়া যাকোবে গৈ ছাগলী পোৱালিবোৰ আনি মাকক দিলেহি আৰু মাকে তেওঁৰ পিতৃয়ে ভাল পোৱাকৈ সু-স্বাদু আহাৰ যুগুত কৰিলে। ¹⁵তাৰপাছত ৰিবেকাই তেওঁৰ ওচৰত ঘৰতে থকা বৰ পুতেক এচোৰ আটাইতকৈ উত্তম বস্ত্ৰ লৈ সৰু পুতেক যাকোবক পিন্ধালে। ¹⁶যাকোবৰ হাত আৰু ডিঙিৰ মসৃণ অংশত সেই ছাগলী পোৱালি দুটাৰ ছালবোৰ লগাই দিলে ¹⁷সেই সু-স্বাদু আহাৰ আৰু পিঠা নিজে যুগুত কৰা তেওঁৰ পুত্ৰ যাকোবৰ হাতত দিলে।

¹⁸যাকোবে পিতৃৰ ওচৰলৈ গৈ মাত দিলে, “হে মোৰ পিতৃ।” ইচহাকে ক'লে, “মই ইয়াতে আছোঁ; বোপা, তুমিনো কোন?” ¹⁹যাকোবে পিতৃক ক'লে, “মই আপোনাৰ বৰ পুত্ৰ এচো; আপুনি মোক কোৱাৰ দৰে মই কৰিলোঁ; এতিয়া উঠি বহক আৰু মাংস ভোজন কৰক যাতে আপুনি মোক আশীৰ্ব্বাদ কৰিব পাৰে।” ²⁰তেতিয়া ইচহাকে নিজ পুত্ৰক সুধিলে, “বোপা, তুমি কেনেকৈ তাক ইমান সোনকালে পাল্লা?” তেওঁ ক'লে, “কিয়নো আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱায়েই তাক মোলৈ আনিলে।” ²¹ইচহাকে যাকোবক পুণৰ ক'লে, “মোৰ ওচৰলৈ চাপি আহাঁ বোপা; তুমি সচায়েই মোৰ পুত্ৰ এচো হোৱানে নোহোৱা, তাক জানিবলৈ মই তোমাক যেন চুই চাব পাৰো। ²²তাতে যাকোবে তেওঁৰ পিতৃ ইচহাকৰ ওচৰলৈ চাপি গ'ল; তেতিয়া ইচহাকে তেওঁক চুই চাই ক'লে, “মাত-কথা যাকোবৰ, কিন্তু হাত হ'লে এচোৰ।” ²³ইচহাকে যাকোবক চিনি নাপালে, কাৰণ তেওঁৰ হাত

দুখন ককায়েক এচৌৰ হাতৰ দৰে নোমাল আছিল। সেয়ে ইচাহাকে যাকোবক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ²⁴তেওঁ ক'লে, “তুমি সচাকৈয়ে মোৰ পুত্ৰ এচৌ হোৱানে?” যাকোবে ক'লে, “হয়, মইয়ে হওঁ।” ²⁵তেতিয়া ইচাহাকে ক'লে, “মোৰ ওচৰলৈ আহাৰখিনি আনা; তুমি চিকাৰ কৰি অনা মাংস খাই মই তোমাক আশীৰ্বাদ কৰোঁ।” তাতে যাকোবে আহাৰখিনি আনি দিলে আৰু ইচাহাকে তাক ভোজন কৰিলে। তাৰ পাছত যাকোবে দ্ৰাক্ষাৰসো আনি দিয়াত, তেওঁ তাকো পান কৰিলে। ²⁶তাৰপাছত তেওঁৰ পিতৃ ইচাহাকে তেওঁক ক'লে, “বোপা, ওচৰলৈ আহি তুমি মোক চুমা খোৱাহি।”

ইচাহাকে যাকোবক আশীৰ্বাদ কৰা

²⁷যাকোবে ওচৰলৈ গৈ ইচাহাকক চুমা খালে আৰু ইচাহাকে তেওঁৰ গাৰ কাপোৰৰ গোলন্দ পাই তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰি ক'লে,

“চোৱা, মোৰ পুত্ৰৰ গোলন্দ

যিহোৱাই আশীৰ্বাদ কৰা এক ক্ষেত্ৰৰ দৰে এই গোলন্দ।

²⁸ঈশ্বৰে যেন তোমাক আকাশৰ নিয়ৰৰ এক অংশ দিয়ে,

পৃথিৱীৰ উৰ্বৰতাৰ এক অংশ দিয়ে,

আৰু প্ৰচুৰ শস্য আৰু নতুন দ্ৰাক্ষাৰস দিয়ে।

²⁹লোকসমূহে তোমাৰ সেৱা কৰক

আৰু জাতিবোৰে তোমাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰক।

তোমাৰ ভাইসকলৰ ওপৰত তুমি প্ৰভুত্ব কৰা,

আৰু তোমাৰ মাতৃৰ সন্তানসকলে তোমাক প্ৰণিপাত কৰক।

যিসকলে তোমাক শাও দিব,

তেওঁলোক অভিশপ্ত হওঁক;

যিসকলে তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিব,

তেওঁলোক আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হওঁক।”

³⁰ইচাহাকে যাকোবক আশীৰ্বাদ দি শেষ কৰিলে আৰু যাকোবে তেওঁৰ পিতৃ ইচাহাকৰ ওচৰৰ পৰা বাহিৰ হৈ যোৱা মাত্ৰকেই, তেওঁৰ ককায়েক এচৌ চিকাৰৰ পৰা ঘূৰি আহি পালেহি। ³¹তেৱোঁ সুস্বাদু আহাৰ ৰান্ধি বাপেকৰ ওচৰলৈ আনি ক'লে, “হে পিতৃ, উঠক আৰু আপোনাৰ পুত্ৰই চিকাৰ কৰি অনা মাংস ভোজন কৰি মোক আশীৰ্বাদ কৰক।” ³²তেতিয়া তেওঁৰ পিতৃ ইচাহাকে তেওঁক সুধিলে, “তুমি কোন?” এচৌৱে ক'লে, “মই আপোনাৰ বৰপুত্ৰ এচৌ।” ³³এই কথা শুনি ইচাহাকৰ শৰীৰত কঁপনি উঠিল। তেওঁ সুধিলে, “তেন্তে যিটোৱে মোৰ ওচৰলৈ চিকাৰৰ মঙহ আনিছিল, সি কোন? তুমি অহাৰ আগেয়েই মই সেই সকলোকে খালোঁ আৰু তাক আশীৰ্বাদো কৰিলোঁ; সেই আশীৰ্বাদৰ ফলও অৱশ্যেই সিয়ে পাব।” ³⁴বাপেকৰ এই কথা শুনি এচৌ শোকত ভাগি পৰিল আৰু হুৰাওৱাৰে কান্দি কান্দি বাপেকক ক'লে, “পিতৃ, মোক, মোকো আশীৰ্বাদ কৰক।” ³⁵তেওঁ ক'লে, “তোমাৰ ভায়েৰাই আহি ছল কৰি তুমি পাবলগীয়া আশীৰ্বাদ লৈ গ'ল।” ³⁶তেতিয়া এচৌৱে ক'লে, “তাক দিয়া যাকোব নামটো স্বৰূপেই সঠিক হোৱা নাই নে? কিয়নো এইবাৰকে লৈ দুবাৰ সি মোৰ অধিকাৰ ছল কৰি ললে; ডাঙৰ ল'ৰা হিচাবে মোৰ যি জ্যেষ্ঠ অধিকাৰ, তাক সি ল'লে আৰু চাওঁক, এতিয়া মোৰ আশীৰ্বাদো লৈ গ'ল।” এচৌৱে আকৌ ক'লে, “মোৰ কাৰণে আপুনি একো আশীৰ্বাদ ৰখা নাই নে?” ³⁷তেতিয়া ইচাহাকে এচৌক উত্তৰ দি ক'লে, “চোৱা, মই তাক তোমাৰ ওপৰত প্ৰভু পাতিলোঁ আৰু তাৰ জাতি-ভাইসকলক তাৰেই দাস কৰিলো; মই তাক শস্য আৰু নতুন দ্ৰাক্ষাৰস দিলোঁ; ইয়াৰ পিছত বোপা, মইনো তোমাৰ অৰ্থে আৰু কি কৰিব পাৰোঁ?” ³⁸তেতিয়া এচৌৱে আকৌ বাপেকক কাকুতি-মিনতি কৰি ক'লে, “হে পিতৃ, মোৰ কাৰণে আপোনাৰ ওচৰত এটাও আশীৰ্বাদ নাইনে? হে মোৰ পিতৃ, আপুনি মোক, মোকো আশীৰ্বাদ কৰক।” এইদৰে কৈ এচৌৱে বৰকৈ কান্দিব ধৰিলে।

³⁹পাছে তেওঁৰ বাপেক ইচাহাকে উত্তৰ দি ক'লে,

“চোৱা, যি ঠাইত তুমি বাস কৰিবা

সেই ভূমি উৰ্বৰ নহ'ব;

তাত আকাশৰ পৰা নিয়ৰ নপৰিব।

40তুমি নিজৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই জীবা,
তুমি তোমাৰ ভাইৰ সেৱা কৰিবা;
কিন্তু যেতিয়া তুমি বিদ্ৰোহী হৈ উঠিবা,
তেতিয়া তুমি তোমাৰ ডিঙিৰ পৰা
তাৰ যুঁৱলি জোকোৰি পেলাবা।”

মাতৃ ৰিবেকাই যাকোবক পৰামৰ্শ দিয়া

41পাছত যাকোবে তেওঁৰ পিতৃৰ পৰা আশীৰ্ব্বাদ লাভ কৰাৰ কাৰণে এচোৱে তেওঁক ঘিণ কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁ নিজ মনতে ক’লে, “মোৰ পিতৃৰ বাবে শোকৰ দিন ওচৰ চাপি আহিছে; তাৰ পাছতে মই মোৰ ভাই যাকোবক বধ কৰিম।” 42বৰপুতেক এচোৰ এই সকলো কথা ৰিবেকাই জানিব পাৰিলে আৰু সেয়ে তেওঁ মানুহ পঠাই সৰু পুতেক যাকোবক মতাই আনি ক’লে, “শুনা, তোমাৰ ককায়েৰা এচোৱে তোমাক বধ কৰাৰ মন্ত্ৰণাৰে নিজকে নিজে শাস্তনা দিছে। 43সেইবাবে বোপা, তুমি মোৰ কথা শুনা। এতিয়া তুমি হাৰণত থকা মোৰ ককাই লাখনৰ ওচৰলৈকে পলাই যোৱা। 44তোমাৰ ককাইৰ খং মাৰ নেয়ায় মানে তুমি তেওঁৰ লগতে কিছুদিন থাকাগৈ। 45তোমাৰ প্ৰতি তোমাৰ ককায়েৰাৰ খং মাৰ নোযোৱা পৰ্যন্ত আৰু তুমি তেওঁলৈ যি কৰিলা তাক তেওঁ পাহৰি নোযোৱালৈকে তুমি তেওঁৰ লগত কিছুদিন থাকা; পাছত মানুহ পঠাই মই তোমাক তাৰ পৰা ঘূৰাই আনিম; কিয় মই একেদিনাই তোমালোক দুয়োকো হেৰুৱাম?”

46পাছত ৰিবেকাই ইচহাকক ক’লে, “এই হিতীয়া ছোৱালীবোৰৰ কাৰণে মোৰ আৰু জীয়াই থাকিবলৈ ইচ্ছা নোহোৱা হৈছে। তাৰ উপৰি যাকোবেও যদি এই দেশৰে কোনো হিতীয়া ছোৱালী বিয়া কৰে, তেন্তে মই জীয়াই থকাৰ কি লাভ?”

1 অধ্যায় 28

পুত্ৰৰ প্ৰতি পিতৃৰ আদেশ

1ইচহাকে যাকোবক মাতি আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু এই আশ্বা দিলে, “তুমি কনান দেশৰ কোনো ছোৱালী বিয়া নকৰিবা। 2তুমি উঠি পদ্দন-অৰাম দেশত তোমাৰ মাতৃৰ পিতৃগৃহ বথুৱেলৰ ঘৰলৈ যোৱা। তাৰ পৰা তোমাৰ মোমায়েৰা লাখনৰ জীয়েকহঁতৰ মাজৰ কোনো এজনীক বিয়া কৰি আনগৈ। 3সৰ্ব্বশক্তিমান ঈশ্বৰে তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰক আৰু বহুবংশ কৰি বৃদ্ধি কৰক। তোমাক অনেক জাতিসমূহৰ পিতৃ হোৱাৰ ক্ষমতা দিয়ক। 4যি আশীৰ্ব্বাদ ঈশ্বৰে অৱ্ৰাহামক দিছিল, সেই আশীৰ্ব্বাদ তেওঁ তোমাক আৰু তোমাৰ পাছত তোমাৰ বংশৰ লোকসকলক দান কৰক। যি দেশ ঈশ্বৰে অৱ্ৰাহামক দিছিল আৰু য’ত তুমি বাস কৰি আছা, সেই দেশ তোমাৰ অধিকাৰলৈ আহক।”

5এইদৰে ইচহাকে যাকোবক পঠাই দিলে আৰু যাকোবেও পদ্দন-অৰামৰ অৰামীয়া বথুৱেলৰ পুত্ৰ লাখনৰ ওচৰলৈ গ’ল। লাখন যাকোব আৰু এচোৰ মাক ৰিবেকাৰ ককায়েক আছিল।

6পাছত এচোৱে জানিলে যে ইচহাকে যাকোবক আশীৰ্ব্বাদ কৰি পদ্দন-অৰামৰ পৰা কোনো ছোৱালীক বিয়া কৰি আনিবলৈ পঠাইছে; তেওঁ আৰু শুনিলে যে ইচহাকে যাকোবক আশীৰ্ব্বাদ দিয়াৰ সময়ত এই আশ্বা দিছিল “তুমি কোনো কনানীয়া ছোৱালীক বিয়া নকৰিবা।” 7এচোৱে দেখিলে, যাকোবে তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ আদেশ মানি পদ্দন-অৰামলৈ গুছি গ’ল। 8তাতে এচোৱে বুজি পালে যে এই কনানীয়া মহিলাসকলৰ প্ৰতি তেওঁৰ পিতৃ ইচহাক সন্তুষ্ট নহয়। 9সেয়ে দুগৰাকী ভাৰ্য্যা থকাতো তেওঁ অৱ্ৰাহামৰ পুতেক ইশ্মায়েলৰ ঘৰলৈ গৈ তেওঁৰ জীয়েক মহলতক বিয়া কৰিলে। মহলত নবায়োতৰ ভনীয়েক আছিল।

বাটত যাকোবে সপোন দেখা।

10আনফালে যাকোবে বেৰ-চেবাৰ পৰা ওলাই হাৰণৰ ফালে যাত্ৰা কৰিলে। 11এখন ঠাইত বেলি মাৰ যোৱাত তেওঁ সেই ঠাইতে ৰাতিটো কটালে। সেই ঠাইৰে এটা শিল মূৰৰ তলত লৈ তেওঁ শুই থাকিল। 12তেওঁ শুই থাকোতে সপোনত দেখিলে যে পৃথিৱীৰ ওপৰত এডাল জখলা থিয় হৈ আছে আৰু তাৰ মূৰটো গৈ স্বৰ্গত লাগি আছে। তেওঁ দেখিলে যে তাৰ ওপৰেদি ঈশ্বৰৰ দূতবোৰে উঠা-নমা কৰি আছিল আৰু 13যিহোৱাই তাৰ ওপৰত থিয় হৈ কৈছিল, “ময় যিহোৱা। মই তোমাৰ ওপৰ পিতৃ অৱ্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ আৰু ইচহাকৰো ঈশ্বৰ; তুমি যি ঠাইত শয়ন কৰিছা, সেই দেশ মই তোমাক আৰু তোমাৰ বংশক দিম। 14তোমাৰ বংশ পৃথিৱীৰ ধূলিৰ নিচিনা অসংখ্য হ’ব; তুমি পূৱ, পশ্চিম, উত্তৰ আৰু দক্ষিণলৈ বিস্তাৰিত হৈ যাবা; পৃথিৱীৰ সমুদায় জাতি, তোমাৰ আৰু তোমাৰ বংশতে আশীৰ্ব্বাদপ্ৰাপ্ত হ’ব। 15চোৱা, মই তোমাৰ লগত আছোঁ; তুমি যি যি ঠাইলৈ

যাবা, মই তোমাক বক্ষা কৰিম আৰু পুনৰায় মই তোমাক এই দেশলৈ ওলোটাই আনিম; কিয়নো মই তোমাক কোৱা সকলো কথাকে সিদ্ধ নকৰোঁমানে, মই তোমাক ত্যাগ নকৰিম।”

¹⁶যাকোবে টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই ক’লে, “তেন্তে যিহোৱা নিশ্চয়কৈ এই ঠাইত আছে, অথচ মই তাক জনা নাছিলোঁ।” ¹⁷তেওঁ ভয়তে ক’লে, “কি ভয়ানক এই ঠাই! ই ঈশ্বৰৰ গৃহৰ বাহিৰে আন একো নহয়; ইয়েই স্বৰ্গৰ দুৱাৰ।”

¹⁸পাছত যাকোবে অতি ৰাতিপুৱাতে উঠিল আৰু তেওঁ যি শিল মুৰৰ তলত লৈছিল তাক স্তম্ভৰূপে স্থাপন কৰি ওপৰত তেল বাকি দিলে। ¹⁹তেওঁ সেই ঠাইৰ নাম বৈৎ-এল [ঈশ্বৰৰ গৃহ] ৰাখিলে; কিন্তু পূৰ্বে সেই নগৰৰ নাম লুজ আছিল। ²⁰যাকোবে সঙ্কল্প কৰি এই প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে, “যদি ঈশ্বৰ মোৰ সঙ্গী হয়, মোৰ এই যাত্ৰাপথত তেওঁ মোক বক্ষা কৰে, যদি তেওঁ মোক অন্ন-বস্ত্ৰও যোগাই দিয়ে, ²¹যদি মই পিতৃৰ ঘৰলৈ পুনৰায় নিৰাপদে ঘূৰি আহিব পাৰো, তেন্তে এই যিহোৱায়েই মোৰ ঈশ্বৰ হ’ব। ²²তেতিয়া এই যি শিল মই স্তম্ভ স্বৰূপে স্থাপন কৰিলো, ই এক পবিত্ৰ শিল হ’ব; আপুনি মোক যি যি দিব, মই তাৰ দহ ভাগৰ এভাগ আপোনাক ঘূৰাই দিম।”

1 অধ্যায় 29

যাকোবৰ বিবাহ আৰু তেওঁৰ এঘাৰ জন পুত্ৰৰ জন্ম

¹পাছত যাকোবে যাত্ৰা কৰি কৰি পূৱদেশীয় লোকসকলৰ দেশ পালেগৈ। ²তাত তেওঁ চাৰিওফালে চাই পথাৰৰ মাজত এটা নাদ দেখা পালে। সেই নাদটোৰ ওচৰত তিনি জাক ভেড়া শুই আছিল। ৰখীয়াবোৰে সেই নাদৰ পৰা জাকবোৰক পানী খুৱায়। নাদটোৰ মুখত এটা ডাঙৰ শিল আছিল। ³যেতিয়া ভেড়াৰ জাকবোৰ আহি তাৰ কাষত গোট খায়, তেতিয়া ৰখীয়াবোৰে নাদৰ মুখৰ পৰা শিলটো আতঁৰাই ভেড়াবোৰক পানী খুৱায় আৰু তাৰ পাছত পুণৰায় নাদৰ মুখত শিলটো আগৰ দৰে থৈ দিয়ে।

⁴যাকোবে তেওঁলোকক সুধিলে “হে ভাইসকল, আপোনালোক ক’ৰ মানুহ?” তেওঁলোকে ক’লে “আমি হাৰণৰ মানুহ।” ⁵যাকোবে তেওঁলোকক সুধিলে, “আপোনালোকে নাহোৰৰ পো-নাতি লাভনক চিনি পাইনে?” তেওঁলোকে ক’লে, “হয়, আমি চিনি পাওঁ।” ⁶তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, “তেওঁ ভালে আছেনে?” তেওঁলোকে ক’লে, “হয়, তেওঁ ভালে আছে; সোৱা চাওঁক, তেওঁৰ জীয়েক ৰাহেলে ভেড়াৰ জাক লৈ আহিছে।”

⁷যাকোবে ক’লে, “চোৱা, বেলি পৰিবলৈ এতিয়াও বহুত দেৰি আছে; পশুবোৰ এঠাইত গোট খোৱাৰ সময় এতিয়াও হোৱা নাই। আপোনালোকে ভেড়াবোৰক পানী খুৱাই আকৌ চৰাবলৈ লৈ যাওঁক।” ⁸কিন্তু তেওঁলোকে ক’লে, “আটাইবোৰ পশুৰ জাক একেলগে গোট নাখায় মানে আমি সেইবোৰক পানী খুৱাব নোৱাৰোঁ; পাছত নাদৰ মুখৰ পৰা শিলটো আতৰোৱা হব আৰু তেতিয়াহে আমি ভেড়াবোৰক পানী খুৱাব পাৰিম।”

⁹যাকোবে তেওঁলোকৰ সৈতে কথাবাৰ্তা হৈ থাকোঁতেই, ৰাহেলে নিজৰ পিতৃৰ ভেড়াবোৰক লৈ সেই ঠাই পালেহি; কিয়নো তেওঁ সেই জাকবোৰক চৰাইছিল। ¹⁰যাকোবে নিজৰ মোমামেয়ক লাভনৰ জীয়েক ৰাহেল আৰু তেওঁৰ ভেড়াবোৰক দেখি ওচৰ চাপি গ’ল। তেওঁ নাদৰ মুখৰ পৰা শিলটো আতঁৰাই দি ভেড়াবোৰক পানী খুৱালে।

¹¹তাৰপাছত যাকোবে ৰাহেলক চুমা খাই বৰকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে। ¹²তেওঁ ৰাহেলক জনালে যে, তেওঁ তাইৰ পিতৃৰ আত্মীয়, বিবেকাৰ ল’ৰা। তেতিয়া ৰাহেলে দৌৰি গৈ নিজৰ পিতৃক এই কথা জনালে।

¹³লাবনে নিজৰ ভনীয়েকৰ ল’ৰা যাকোব অহাৰ খবৰ পাই আগবঢ়াই নিবলৈ দৌৰি আহি তেওঁক সাৱটি ধৰি চুমা খালে আৰু নিজৰ ঘৰলৈ লৈ গ’ল। তেতিয়া যাকোবে লাভনক তেওঁ অহাৰ সকলো কথা জনালে। ¹⁴লাবনে তেওঁক ক’লে, “তুমি সচাকৈয়ে মোৰ শৰীৰৰ হাড় আৰু মণ্ডহৰ লোক।” তাৰপাছত যাকোব লাভনৰ ঘৰত এমাহ থাকিল।

¹⁵এদিন লাবনে যাকোবক ক’লে, “তুমি মোৰ আত্মীয় হোৱা বাবে জানো বিনা পাৰিশ্ৰমিকৰে মোৰ সেৱা কৰা উচিত? তুমি কি বেচ লবা, তাক মোক কোৱা।” ¹⁶লাবনৰ দুজনী জীয়েক আছিল; তাৰে বৰ জনীৰ নাম লেয়া আৰু সৰু জনীৰ নাম ৰাহেল। ¹⁷লেয়াৰ চকু দুটা শান্ত আছিল; কিন্তু ৰাহেল গঠনত ধুনীয়া আৰু দেখনীয়াৰ আছিল। ¹⁸যাকোবে ৰাহেলক প্ৰেম কৰিছিল; সেয়ে তেওঁ ক’লে, “আপোনাৰ সৰু ছোৱালী ৰাহেলৰ কাৰণে মই সাত বছৰ আপোনাৰ সেৱা কৰি দিম।”

¹⁹তেতিয়া লাবনে ক’লে, “ৰাহেলক আন কোনো মানুহক দিয়াতকৈ তোমাক দিয়াই ভাল; তুমি মোৰ লগতে থাকা।” ²⁰সেয়ে, যাকোবে ৰাহেলৰ কাৰণে সাত বছৰ সেৱা-কাৰ্য কৰিলে; ৰাহেলক প্ৰেম কৰাৰ কাৰণেই সেই বছৰবোৰ যাকোবৰ মনত মাত্ৰ অলপ দিন যেন লাগিল।

²¹তাৰপাছত যাকোবে লাভনক ক’লে, “মোৰ কামৰ কাল পূৰ হৈ গ’ল; গতিকে মই যেন বিবাহত বহিব পাৰো, সেয়ে মোৰ ভাৰ্য্যাক মোক দিয়ক।” ²²তেতিয়া লাবনে সেই ঠাইৰ সকলো মানুহক গোটাই এটা ভোজৰ আয়োজন কৰিলে।

²³পাছত সন্ধ্যা সময়ত লাবনে তেওঁৰ জীয়েক লেয়াক আনি যাকোবৰ ওচৰত দিলে আৰু যাকোবে লেয়াক শয্যাৰ সঙ্গী কৰিলে। ²⁴লাবনে নিজৰ দাসী জিল্লাক জীয়েক লেয়াক তেওঁৰ দাসী হিচাবে দিলে। ²⁵ৰাতিপুৱা হোৱাত যাকোবে আচৰিত হৈ দেখিলে যে, এওঁ দেখুন লেয়াহে!

যাকোবে লাভনক ক'লে, “আপুনি মোলৈ এইটো কি কাম কৰিলে? ৰাহেলৰ কাৰণে মই জানো আপোনাৰ সেৱা কৰা নাছিলো? তেন্তে মোক কিয় ছলনা কৰিলে?”

²⁶তেতিয়া লাভনে ক'লে, “ডাঙৰ জনীৰ আগেয়ে সৰু জনীক বিয়া দিয়া আমাৰ নিয়ম নাই। ²⁷এতিয়া তুমি মোৰ এই ছোৱালীৰ বিৱাহৰ উৎসৱ সপ্তাহ পূৰ্ণ কৰা। তুমি আৰু সাত বছৰ মোৰ সেৱা কৰিলে, আমি তোমাক আন জনীও দিম।”

²⁸তেতিয়া যাকোবে সেইদৰেই কৰিলে আৰু লেয়াৰ সপ্তাহো সম্পূৰ্ণ কৰিলে। তাৰপাছত লাভনে তেওঁৰ জীয়েক ৰাহেলকো তেওঁৰ লগত বিয়া দিলে। ²⁹লাভনে তেওঁৰ দাসী বিলহাকো জীয়েক ৰাহেলক তেওঁৰ দাসী ৰূপে দিলে। ³⁰এইদৰে যাকোবে ৰাহেলকো বিয়া কৰিলে; কিন্তু তেওঁ লেয়াতকৈ ৰাহেলক অধিক প্ৰেম কৰিলে; তাৰপাছত তেওঁ আৰু সাত বছৰ খাটি লাভনৰ সেৱা কৰিলে।

লেয়াৰ পুত্ৰসকল

³¹যিহোৱাই লেয়াক অৱহেলা কৰা দেখি, তেওঁক গৰ্ভধাৰণৰ ক্ষমতা দিলে; কিন্তু ৰাহেল নিঃসন্তান হ'ল। ³²লেয়া গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ সন্তানৰ জন্ম দিলে আৰু তাৰ নাম থলে ৰূবেণ [পুত্ৰক চোৱা]; কিয়নো তেওঁ ক'লে, “যিহোৱাই মোৰ দুখ দেখিলে, সেয়ে এতিয়া মোৰ স্বামীয়ে মোক প্ৰেম কৰিব।”

³³তাৰপাছত লেয়া পুণৰ গৰ্ভৱতী হ'ল আৰু তেওঁৰ এটি পুত্ৰ জন্মিল। তেওঁ ক'লে, “মোক অৱহেলা কৰাৰ কথা যিহোৱাই শুনিলে আৰু সেয়ে মোক এই ল'ৰাটিও দিলে।” তেওঁ সেই পুত্ৰৰ নাম চিমিয়োন [শ্ৰৱণ] ৰাখিলে। ³⁴পুণৰ তেওঁ গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। তেওঁ ক'লে, “এইবাৰ মোৰ স্বামী মোত আসক্ত হ'ব; কিয়নো মই তেওঁলৈ তিনিটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলোঁ।” এইবুলি তেওঁ ল'ৰাটোৰ নাম লেবী (আসক্ত) ৰাখিলে।

³⁵তাৰপাছত তেওঁ পুনৰায় গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। তেওঁ ক'লে, “এইবাৰ মই যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিম।” সেয়ে তেওঁ ল'ৰাটোৰ নাম যিহূদা (যিহোৱাৰ প্ৰশংসা) ৰাখিলে; তাৰ পাছত তেওঁৰ আৰু সন্তান জন্ম নহ'ল।

1 অধ্যায় 30

বিলহা আৰু জিল্লাৰ সন্তানসকল

¹ৰাহেলে যেতিয়া দেখিলে যে তেওঁ যাকোবলৈ কোনো সন্তান জন্ম দিব পৰা নাই, তেতিয়া বায়েকক হিংসা কৰিবলৈ ধৰিলে। ৰাহেলে যাকোবক ক'লে, “মোক সন্তান দিয়া, নহ'লে মই মৰিম।” ²তেতিয়া ৰাহেললৈ যাকোবৰ অতিশয় খং উঠিল। তেওঁ ক'লে, “যিজনে তোমাক গৰ্ভফল নিদিয়াকৈ ৰাখিছে, মই সেই ঈশ্বৰ নেকি?”

³ৰাহেলে ক'লে, “চাওঁক, মোৰ দাসী বিলহা আছে; আপুনি তাইৰ সৈতে শয়ন কৰক যাতে তাই মোৰ কোলাত সন্তান দিব পাৰে আৰু মই তাইৰ দ্বাৰাই সন্তান লাভ কৰিম।” ⁴তেতিয়া ৰাহেলে তেওঁৰ দাসী বিলহাৰ লগত যাকোবৰ বিয়া দিলে। ⁵তাতে বিলহা গৰ্ভৱতী হৈ যাকোবলৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। ⁶তেতিয়া ৰাহেলে ক'লে, “ঈশ্বৰে মোৰ কথা শুনি সুবিচাৰ কৰিলে। তেওঁ নিশ্চয়কৈ মোৰ কাকুতি শুনিলে আৰু মোক এটি পুত্ৰ দিলে।” সেয়ে তেওঁ সেই পুত্ৰৰ নাম দান (সুবিচাৰ) ৰাখিলে।

⁷ৰাহেলৰ দাসী বিলহা পুনৰ্ৰ্বাৰ গৰ্ভৱতী হৈ যাকোবলৈ দ্বিতীয় পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। ⁸তেতিয়া ৰাহেলে ক'লে, “মই মোৰ বাইদেউৰ সৈতে মালযুদ্ধ কৰি জয়ী হ'লো।” সেয়ে তেওঁ ল'ৰাটিৰ নাম নপ্তালী (মালযুদ্ধ) থলে। ⁹পাছত লেয়াই নিজে গৰ্ভধাৰণ কৰিবলৈ এৰা দেখি, তেৱোঁ নিজৰ দাসী জিল্লাক যাকোবৰ ভাৰ্য্যা কৰি দিলে। ¹⁰তাতে লেয়াৰ দাসী জিল্লাই যাকোবলৈ এটি পুত্ৰৰ জন্ম দিলে। ¹¹লেয়াই ক'লে, “ই কেনে সৌভাগ্য!” এইবুলি তেওঁ ল'ৰাটিৰ নাম গাদ (সুভাগ্য) ৰাখিলে। ¹²তাৰপাছত লেয়াৰ দাসী জিল্লাই যাকোবলৈ তেওঁৰ দ্বিতীয় পুত্ৰ জন্ম দিলে। ¹³তাতে লেয়াই ক'লে, “মই সুখী! কিয়নো ছোৱালীবোৰে মোক সুখী বুলি ক'ব।” সেয়ে তেওঁ তাৰ নাম আচেৰ (সুখী) ৰাখিলে।

লেয়া পুণৰ মাতৃ হোৱা

¹⁴পাছত ঘেঁহুধান দোৱাৰ সময়ত, ৰূবেণে ওলাই গৈ পথাৰত দুদা ফল পাই তেওঁৰ মাক লেয়াক আনি দিলে; তেতিয়া ৰাহেলে লেয়াক ক'লে, “তোমাৰ পুত্ৰই অনা দুদা ফলৰ কেইটামান মোকো দিয়া।” ¹⁵তাতে লেয়াই তেওঁক ক'লে “তুমি মোৰ স্বামীকে ল'লা, ই জানো সৰু কথা? আকোঁ এতিয়া মোৰ পুত্ৰই অনা দুদা ফলো তুমি ল'ব খোজানে?” তেতিয়া ৰাহেলে ক'লে, “তেন্তে তোমাৰ পুত্ৰই অনা দুদা ফলৰ সলনি তেওঁ আজি ৰাতি তোমাৰে সৈতে শয়ন কৰিব।”

¹⁶গধূলিপৰত যাকোব যেতিয়া পথাৰৰ পৰা উলটি আহিল লেয়াই বাহিৰলৈ আহি তেওঁক আগবঢ়ায় আনিবলৈ গ'ল। লেয়াই ক'লে, “তুমি আজি ৰাতি মোৰ লগত শয়ন কৰিব লাগে; কিয়নো মোৰ ল'ৰাই অনা দুদা ফল দি মই আপোনাৰ বেচ দিলোঁ।” তাতে সেই ৰাতি যাকোবে

লেয়াৰ সৈতে শয়ন কৰিলে। ¹⁷ঈশ্বৰে লেয়াৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলে আৰু তেওঁ পুণৰ গৰ্ভৱতী হৈ যাকোবলৈ পঞ্চম পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। ¹⁸তেতিয়া লেয়াই ক'লে, “মই মোৰ স্বামীক মোৰ দাসীক দিছিলোঁ আৰু সেয়ে, ঈশ্বৰে মোক তাৰ বেচ দিলে।” তাৰ কাৰণে তেওঁ পুত্ৰৰ নাম ইচাখৰ [বেচ] ৰাখিলে। ¹⁹পাছত লেয়া আকৌ গৰ্ভৱতী হ'ল আৰু যাকোবলৈ তেওঁ ষষ্ঠ পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। ²⁰লেয়াই ক'লে, “ঈশ্বৰে মোক এক উত্তম উপহাৰ দিলে। এতিয়া মোৰ স্বামীয়ে মোক সন্মান কৰিব, কিয়নো মই তেওঁলৈ ছয়টি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলো।” তাতে লেয়াই তেওঁৰ পুত্ৰৰ নাম জবুলুন (সন্মান) ৰাখিলে। ²¹তাৰ পাছত তেওঁ এজনী ছোৱালী প্ৰসৱ কৰিলে আৰু তাইৰ নাম দীনা ৰাখিলে।

বাহেলৰ প্ৰথম সন্তান

²²পাছত ঈশ্বৰে বাহেলক সুঁৱৰিলে। ঈশ্বৰে বাহেলৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলে আৰু তেওঁকো গৰ্ভধাৰণৰ ক্ষমতা দিলে। ²³তাতে বাহেল গৰ্ভৱতী হ'ল আৰু তেওঁ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “ঈশ্বৰে মোৰ অপযশ দূৰ কৰিলে।” ²⁴তেওঁ সন্তানৰ নাম যোচেফ (বৃদ্ধি) ৰাখি ক'লে যে, “যিহোৱাই মোক আন এটি পুত্ৰ দান কৰিলে।”

লাবনৰ সৈতে যাকোবৰ নতুন বন্দোবস্ত।

²⁵বাহেলে যোচেফক প্ৰসৱ কৰাৰ পাছত যাকোবে লাবনক ক'লে, “এতিয়া মোক বিদায় দিয়ক যাতে মই নিজৰ দেশ আৰু নিজৰ ঘৰলৈ যাব পাৰো। ²⁶মোৰ ভাৰ্যা আৰু সন্তানসকলৰ কাৰণে মই আপোনাৰ সেৱা কৰিলো। এতিয়া তেওঁলোকক লৈ মোক যাবলৈ দিয়ক। কিয়নো আপুনি নিজেই জানে মই কিভাৱে আপোনাৰ সেৱা কৰিলো।” ²⁷তেতিয়া লাবনে তেওঁক ক'লে, “যদিহে মই তোমাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তেন্তে থাকা। কাৰণ যিহোৱাই যে তোমাৰ কাৰণে মোক আশীৰ্ব্বাদ কৰিছে, তাক মই অনুমান কৰি বুজিছোঁ।” ²⁸তেওঁ আৰু ক'লে, “তোমাৰ বেচ তুমি নিৰূপণ কৰা, মই তাকে তোমাক দিম।” ²⁹তেতিয়া যাকোবে তেওঁক ক'লে “মই কেনেকৈ আপোনাৰ সেৱা কৰিছোঁ আৰু মোৰ হাতত আপোনাৰ পশুৰ জাকবোৰৰ কি অৱস্থা হৈছে, তাক আপুনি জানে। ³⁰মই অহাৰ আগেয়ে আপোনাৰ পশুধন অলপ আছিল; কিন্তু এতিয়া সেইবোৰ বাঢ়ি গৈ প্ৰচুৰ হ'ল; মই যি যি ঠাইতে কাম কৰিলো তাতেই যিহোৱাই আপোনাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। কিন্তু মোৰ নিজৰ পৰিয়ালৰ কাৰণেনো মই কেতিয়া কাম কৰিম?”

³¹তেতিয়া লাবনে ক'লে, “মই তোমাক কি বেচ দিম?” যাকোবে ক'লে, “আপুনি মোক একোকে দিব নালাগে। আপুনি যদি মোলৈ এই কাম কৰে, তেন্তে মই পুণৰ আপোনাৰ পশুৰ জাক চৰাম আৰু তাৰ যত্ন লম। ³²আজি আপোনাৰ আটাইবোৰ পশুৰ জাকৰ মাজেদি মোক যাবলৈ দিয়ক। সেইবোৰৰ মাজৰ যিবোৰ ভেড়াৰ গাত ফুটুকা-ফুটুকী আৰু পখৰা-পখৰি দাগ আছে আৰু সকলো ক'লা বৰণৰ ভেড়া আছে, মই বেলেগ কৰিম। আকৌ যি ছাগলী ফুটুকা-ফুটুকী আৰু পখৰা-পখৰি দাগ আছে, সেইবোৰকো বেলেগ কৰিম। সেয়ে মোৰ বেচ হব।

³³তাতে ভৱিষ্যতে যেতিয়া আপুনি মোৰ বেচ চাবলৈ আহিব, তেতিয়া মোৰ ন্যায় কাৰ্যই আপোনাৰ আগত মোৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিব; ফুটুকা-ফুটুকী আৰু পখৰা-পখৰি দাগ নথকা, এনে কোনো ছাগলী আৰু ক'লা বৰণ নোহোৱা, এনে কোনো ভেড়া যদি মোৰ ওচৰত পায়, সেয়ে মই চুৰ কৰা বুলি ধৰা হ'ব।” ³⁴তেতিয়া লাবনে ক'লে, “বাৰু, তোমাৰ কথাৰ দৰেই হওঁক।”

³⁵পাছত লাবনে সেই দিনাই পখৰা-পখৰি আৰু ফুটুকা-ফুটুকী দাগ থকা মতা ছাগলী আৰু পখৰা-পখৰি ও ফুটুকা-ফুটুকী মাইকী ছাগলীবোৰক অৰ্থাৎ যিবোৰৰ গাত বগা বৰণ আছিল সেইবোৰক আৰু ক'লা বৰণৰ ভেড়াবোৰক বেলেগ কৰি নিজৰ পুতেকসকলৰ হাতত সেইবোৰ গটাই দিলে। ³⁶তাৰপাছত তেওঁ যাকোবৰ ওচৰৰ পৰা তিনি দিনৰ পখৰ দূৰত্বলৈ আতাৰি গ'ল আৰু যাকোবে লাবনৰ অৱশিষ্ট পশুৰ জাকবোৰ চৰাবলৈ ধৰিলে।

³⁷তাৰ পাছত যাকোবে ঝাও, বাদাম আৰু অস্মোন গছৰ কেঁচা ডাল কাটি আনি সেইবোৰৰ বগা আঁচৰ ছাল গুছালে। তাতে ডালবোৰত থকা ভিতৰৰ বগা কাঠৰ আঁচ দেখা পোৱা গ'ল। ³⁸পশুৰ জাকবোৰে যেতিয়া পানী খাবলৈ আহে, তেতিয়া তেওঁ সেই ডালবোৰ লৈ সিহঁতৰ সন্মুখত পানী খোৱা পাত্ৰবোৰৰ মাজত থিয়কৈ থয়; তাতে পানী খাবলৈ আহোঁতে, সিহঁত গাভিনী হয়।

³⁹এইদৰে সেই ডালবোৰৰ সন্মুখত মিলিত হোৱাৰ পাছত জাকবোৰ গাভিনী হয় আৰু সিহঁতে ফুটুকা-ফুটুকী ও পখৰা-পখৰি পোৱালি জগায়।

⁴⁰যাকোবে মাইকী ভেড়াবোৰক বেলেগ কৰে আৰু পোৱালীবোৰক লৈ লাবনৰ আঁচ থকা পশুবোৰ আৰু ক'লা বৰণীয়া সকলো ভেড়াবোৰৰ মাজত ৰাখে; এইদৰে তেওঁ নিজৰ কাৰণে বেলেগে এক পশুপাল গঢ়ি তোলে আৰু সেইবোৰক তেওঁ লাবণৰ জাকৰ সৈতে মিলিবলৈ নিদিয়।

⁴¹যেতিয়া জাকত থকা স্বাস্থ্যবান ভেড়াবোৰ গাভিনী হয়, তেতিয়া যাকোবে সিহঁতৰ পানী খোৱা পাত্ৰৰ মাজত চকুৰ সন্মুখত সেই ডালবোৰ থয় যাতে সেই ডালবোৰৰ সন্মুখতে সিহঁত গাভিনী হয়। ⁴²কিন্তু দুৰ্বল পশুবোৰৰ আগত হ'লে নথয়; তাতে দুৰ্বলবোৰ লাবণৰ আৰু বলী পশুবোৰ যাকোবৰ হয়। ⁴³এইদৰে যাকোব অতিশয় ধনী লোক হৈ উঠিল। তেওঁৰ পশুধন, উট, গাধ আৰু দাস দাসীৰ সংখ্যা অধিকৰূপে বৃদ্ধি পালে।

1 অধ্যায় 31

যাকোব পলাই যোৱা।

¹পাছত যাকোবে শুনিলে, লাবনৰ পুতেকহঁতে এই কথা কৈ ফুৰিছে যে “যাকোবে আমাৰ পিতৃৰ সকলোবোৰ লৈছে আৰু আমাৰ পিতৃৰ সম্পদৰ পৰাহে সি ইমান ঐশ্বৰ্য্যশালী হৈছে।” ²যাকোবেও লক্ষ্য কৰিলে যে তেওঁৰ প্ৰতি লাবনৰ আগৰ সেই মনোভাৱ সলনি হৈছে। ³তেতিয়া যিহোৱাই যাকোবক ক’লে, “তুমি তোমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দেশলৈ, নিজৰ আত্মীয়সকলৰ ওচৰলৈ উভটি যোৱা; মই তোমাৰ সঙ্গী হ’ম।”

⁴তেতিয়া যাকোবে মানুহ পঠাই পথাৰত থকা নিজৰ জাকবোৰৰ ওচৰলৈ ৰাহেল আৰু লেয়াক মাতি আনিলে। ⁵যাকোবে তেওঁলোকক ক’লে, “মই লক্ষ্য কৰিছো মোৰ প্ৰতি তোমালোকৰ পিতৃৰ মনোভাৱ সলনি হৈছে, কিন্তু মোৰ পিতৃৰ ঈশ্বৰ হ’লে মোৰ সংগে সংগে আছে।

⁶তোমালোকেতো জানাই যে মই মোৰ সকলো শক্তিৰে তোমালোকৰ পিতৃৰ সেৱা কাৰ্য কৰিলো। ⁷তথাপিও তোমালোকৰ পিতৃয়ে মোক প্ৰতাৰনা কৰিলে আৰু মোৰ বেচ দহ বাৰকৈ সলনি কৰিলে। যিয়েই নহওঁক, ঈশ্বৰে মোৰ কোনো ক্ষতি কৰিবলৈ তেওঁক নিদিলে। ⁸যেতিয়া তেওঁ কৈছিল, ‘ফুটুকা-ফুটুকী পশুবোৰ তোমাৰ বেচ হ’ব’, তেতিয়া জাকৰ সকলো পশুৱেই ফুটুকা-ফুটুকী পোৱালি জগালে; আকৌ, তেওঁ যেতিয়া কৈছিল, আঁচ থকা পশুবোৰ তোমাৰ বেচ হ’ব, তেতিয়া জাকৰ সকলো পশুৱেই আঁচ থকা পোৱালি জগালে। ⁹এইদৰেই ঈশ্বৰে তোমালোকৰ পিতৃৰ পশুবোৰ নি মোক দিলে।

¹⁰এবাৰ পশুবোৰ গাভিনী হোৱাৰ সময়ত মই এটা সপোন দেখিছিলো। জাকৰ মাইকী ছাগলীবোৰৰ ওপৰত যিবোৰ মতা ছাগলী উঠিছে, সেই সকলোবোৰ আঁচ থকা, ফুটুকা-ফুটুকী আৰু পখৰা-পখৰী। ¹¹তেতিয়া সপোনতে ঈশ্বৰৰ দূতে মোক মাতিলে, ‘হে যাকোব।’ মই ক’লোঁ, ‘কওঁক, মই ইয়াতে আছোঁ।’

¹²ঈশ্বৰে ক’লে, ‘সোৱা, চকু তুলি চোৱা, মাইকী ছাগলীবোৰৰ ওপৰত যিবোৰ মতা ছাগলী উঠিছে, সেইবোৰ আঁচ থকা, ফুটুকা-ফুটুকী আৰু পখৰা-পখৰী; কিয়নো লাবনে তোমালৈ যি যি কৰিছে, সেই সকলোকে মই দেখিছোঁ। ¹³ময়েই বৈংএলৰ সেই ঈশ্বৰ, যি ঠাইত তুমি স্তম্ভৰ ওপৰত তেল ঢালি মোৰ ওচৰত সঙ্কল্প কৰি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল। এতিয়া এই ঠাই এৰি তোমাৰ জন্মস্থানলৈ উলটি যোৱা।”

¹⁴তাতে ৰাহেল আৰু লেয়াই তেওঁক ক’লে, “পিতৃৰ ঘৰত আমাৰ জানো কিবা ভাগ বা অধিকাৰ আছে? ¹⁵তেওঁ আমাক বিদেশিনীৰূপে গণ্য হোৱা নাই নে? কিয়নো তেওঁ আমাক বেচিলে আৰু বেচি পোৱা ধনকো তেওঁ গ্ৰাস কৰিলে। ¹⁶কাৰণ ঈশ্বৰে আমাৰ পিতৃৰ পৰা যি সকলো সম্পত্তি নিলে, সেই সকলোবোৰ এতিয়া নিশ্চয়ে আমাৰ আৰু আমাৰ সন্তানসকলৰ; গতিকে ঈশ্বৰে আপোনাক যি দৰে কৈছে আপুনি এতিয়া সেইদৰেই কৰক।”

¹⁷তেতিয়া যাকোবে উঠি, তেওঁৰ সন্তান আৰু ভাৰ্য্যা দুগৰাকীক উটত উঠালে। ¹⁸তেওঁ পদ্মন-অৰামত উপাৰ্জিত নিজৰ পশুধনবোৰকে আদি কৰি সকলো সম্পত্তি লৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁ কনান দেশলৈ নিজৰ পিতৃ ইচহাকৰ ওচৰলৈ ৰাওনা হ’ল।

¹⁹সেই সময়ত লাবনে তেওঁৰ ভেড়াবোৰৰ নোম কাটিবৰ কাৰণে গৈছিল আৰু সেই সুযোগতে ৰাহেলে তেওঁৰ বাপেকৰ গৃহ-দেৱতাবোৰ চুৰ কৰি নিলে। ²⁰যাকোবেও তেওঁৰ যোৱাৰ কথা অৰামীয়া লাবনক নজনাই তেওঁৰ প্ৰতি ছলনা কৰিলে। ²¹এইদৰে যাকোবে নিজৰ সকলো বয়-বস্ত্ৰ লৈ পলাই গ’ল। তেওঁ সোনকালেই নদী পাৰ হৈ গিলিয়দৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ ফালে আগবাঢ়ি গ’ল।

²²পাছত তৃতীয় দিনা লাবনে জানিব পাৰিলে যে যাকোব পলাই গ’ল। ²³তেওঁ নিজৰ আত্মীয়স্বজনক লগত লৈ যাকোবৰ পাছে পাছে খেদি গৈ সাত দিনৰ পথ গ’ল আৰু গিলিয়দৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলত তেওঁক লগ পালে। ²⁴কিন্তু ঈশ্বৰে নিশা সপোনত অৰামীয়া লাবনৰ ওচৰলৈ আহি ক’লে, “সৱধান, তুমি যাকোবক ভাল-বেয়া একোকে নক’বা।” ²⁵যাকোবৰ তম্বু পাহাৰৰ ওপৰত তৰা আছিল আৰু তাতেই লাবনে গৈ যাকোবক লগ ধৰিলে। লাবন আৰু তেওঁৰ আত্মীয়স্বজনসকলেও গিলিয়দৰ পাহাৰীয়া অঞ্চলত তম্বু তৰিলে।

²⁶পাছত লাবনে যাকোবক ক’লে, “তুমি এইয়া কি কৰিলা? কিয় মোক ঠগালা আৰু মোৰ ছোৱালীবোৰক যুদ্ধৰ বন্দীৰ দৰে লৈ আহিলা?”

²⁷কিয় চালাকি কৰি মোক নোকোৱাকৈ মনে মনে পলাই আহিলা? মোক কোৱা হ’লে আনন্দেৰে মই খঞ্জৰী আৰু বীণা-বাদ্যেৰে গান কৰি কৰি তোমালোকক বিদায় দিলোহেতেন? ²⁸তুমি মোক মোৰ ছোৱালী আৰু নাতি-নাতিবোৰক বিদায় বেলাত চুমা খাবলৈকো নিদিল। তুমি অজ্ঞানৰ দৰে কৰ্ম কৰিলা। ²⁹তোমালোকৰ ক্ষতি কৰিবৰ ক্ষমতা মোৰ আছে, কিন্তু যোৱা ৰাতি তোমাৰ পিতৃৰ ঈশ্বৰে মোক এই কথা ক’লে, ‘সৱধান, যাকোবক তুমি ভাল কি বেয়া একোকে নক’বা।’ ³⁰এতিয়া তুমি তোমাৰ পিতৃৰ ঘৰলৈ যাবলৈ ইচ্ছা কৰাৰ কাৰণে তুমি ওলাই গৈছা; কিন্তু মোৰ দেৱ-দেৱীবোৰক কিয় চুৰ কৰি আনিলা? ³¹তাতে যাকোবে উত্তৰত লাবনক ক’লে, “মোৰ ভয় লাগিছিল; কিয়নো মই ভাবিছিলোঁ যে আপুনি আপোনাৰ ছোৱালীক মোৰ পৰা বলেৰে কাটি লব আৰু সেইবাবে মই গোপনে পলাই আহিলো। ³²কিন্তু আপোনাৰ দেৱ-দেৱীবোৰক যেনে চুৰ কৰি আনিছে, সি জীয়াই নেথাকিব; আমাৰ বস্তুবোৰৰ মাজত যদি আপোনাৰ কিবা বস্ত্ৰ আছে, তেন্তে আমাৰ উভয়ৰ আত্মীয়-স্বজনৰ সন্মুখতে তাক বিচাৰি লওঁক। কিয়নো সেই দেৱ-দেৱীৰ মূৰ্তিবোৰ যে ৰাহেলে চুৰ কৰি আনিছিল, তাক যাকোবে জনা নাছিল।

³³তেতিয়া লাবনে এটা এটাকৈ যাকোব, লেয়া আৰু দুজনী দাসীৰ তম্বুত সোমাল, কিন্তু তাত তেওঁ সেইবোৰ নাপালে; তেওঁ লেয়াৰ তম্বুৰ পৰা ওলাই ৰাহেলৰ তম্বুত সোমালগৈ। ³⁴কিন্তু ৰাহেলে সেই মূৰ্তিবোৰ নি উটৰ গাদিৰ ভিতৰত সুমুৱাই থৈছিল আৰু তেওঁ নিজে সেই গাদিৰ ওপৰত

বহি আছিল। লাবনে তম্বুৰ সকলো ঠাইতে তন্নতন্নকৈ বিচাৰিলে, কিন্তু তাতে সেইবোৰ নাপালে।³⁵ বাহেলে বাপেকক ক'লে, “মই আপোনাৰ আগত উঠি থিয় হ'ব নোৱাৰাৰ কাৰণে মোৰ প্ৰভু ক্ৰোধিত নহব। কিয়নো মোৰ মাহেকীয়া হৈছে।” সেয়ে লাবনে বিচাৰিলতো সেই মূৰ্তিবোৰ নাপালে।³⁶ তেতিয়া যাকোবৰ খং উঠিল আৰু লাবনৰ সৈতে বিবাদ কৰিবলৈ ধৰিলে। যাকোবে লাবনক ক'লে, “মোৰ অপৰাধেই বা কি আৰু মইনো কি পাপ কৰিলো যে, আপুনি প্ৰজ্জ্বলিত হৈ মোৰ পাছত খেদি আহিছে?”³⁷ মোৰ সকলো বস্তু তন্নতন্নকৈ খেপিয়াই চাই আপোনাৰ ঘৰৰ কি বস্তু পালে? যদিহে পালে, তাক ইয়াত, আমাৰ উভয়ৰ আত্মীয়স্বজনৰ আগত ৰাখক যাতে তেওঁলোকে আমাৰ দুয়ো পক্ষৰে মাজত বিচাৰ কৰিব পাৰে।

³⁸মই আপোনাৰ লগত বিশ বছৰ ধৰি আছিলোঁ। এই কালছোৱাত আপোনাৰ কোনো মাইকী ভেড়া বা ছাগলীৰ গৰ্ভফল বিনষ্ট হোৱা নাছিল নাইবা আপোনাৰ জাকৰ কোনো এটা মতা ভেড়াও মই মাৰি খোৱা নাছিলো।³⁹ এনেকি বন্য জন্তুৱে মৰা কোনো পশুও মই আপোনাৰ ওচৰলৈ অনা নাছিলো; সেই ক্ষতি মই নিজেই বহন কৰিছিলো; কিন্তু কোনো পশু চুৰ হ'লে-সেইয়া দিনতেই হওঁক বা ৰাতিয়েই হওঁক, আপুনি তাৰ ক্ষতিপূৰণ মোৰ পৰা আদায় কৰিছিল।⁴⁰ মই দিনৰ গৰমত পুৰিছিলো আৰু ৰাতিৰ ঠাণ্ডাত কঁপিছিলো, মোৰ চকুত টোপনি নাছিল; তাত মোৰ অৱস্থা এয়ে আছিল।⁴¹ এই যি বিশ বছৰ মই আপোনাৰ ঘৰত আছিলোঁ, তাৰ চৌদ্ধ বছৰ মই আপোনাৰ দুজনী ছোৱালীৰ কাৰণে আপোনাৰ সেৱা কৰিছিলো আৰু ছয় বছৰ কটালোঁ আপোনাৰ পশুজাকৰ পাছত। তাৰ মাজতে আপুনি মোৰ বেচ দহবাৰ সলনি কৰিলে।⁴² মোৰ পিতৃ ঈশ্বৰ, যিজন অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ আৰু ইচহাকৰ ভয়ৰ পাত্ৰ, তেওঁ মোৰ সঙ্গী নোহোৱা হলে, আপুনি নিশ্চয়ে মোক আজি শুদা-হাতেই বিদায় দিলেহেতেন। ঈশ্বৰে মোৰ দুখ আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰমলৈ দৃষ্টি কৰিলে। সেইবাবেই যোৱা ৰাতি তেওঁ আপোনাক ধমকি দিলে।”

যাকোব আৰু লাবনৰ মাজত চুক্তি

⁴³এই কথাত লাবনে যাকোবক উত্তৰ দি ক'লে, “ছোৱালীকেইজনী মোৰেই ছোৱালী, সন্তানবোৰ মোৰ নাতি-নাতিনী আৰু এই পশুৰ জাকবোৰো মোৰ পশুৰ জাক। তুমি যি সকলো দেখিছা, সেই সকলোবোৰ মোৰেই। তথাপিও মই আজি মোৰ এই ছোৱালী বা সিহঁতৰ সন্তানবোৰলৈ কি কৰিব পাৰো? ⁴⁴সেয়েএতিয়া আহাঁ, আমি দুজনে এটি চুক্তি কৰোঁক যি তোমাৰ আৰু মোৰ মাজত সাক্ষী হৈ থাকিব।”

⁴⁵তেতিয়া যাকোবে এটা শিল আনি তাক স্তম্ভস্বৰূপে স্থাপন কৰিলে।⁴⁶ যাকোবে তেওঁৰ আত্মীয়সকলক ক'লে “আপোনালোকে শিলবোৰ গোটাওক।” তেতিয়া তেওঁলোকে শিলবোৰ আনি এটা স্তূপ বনালে আৰু সকলোৱে সেই স্তূপৰ কাষতে ভোজনপান কৰিলে।⁴⁷ লাবনে সেই স্তূপৰ নাম যিগৰ-চাহদুখা (সাক্ষীৰ স্তূপ) ৰাখিলে; কিন্তু যাকোবে হ'লে, তাৰ নাম গলেদ (নিজৰ ভাষাত তাৰ অৰ্থও হৈছে ‘সাক্ষীৰ স্তূপ’) ৰাখিলে।

⁴⁸তেতিয়া লাবনে ক'লে, “এই স্তূপেই আজি তোমাৰে মোৰে মাজত সাক্ষী হৈছে।” এই হেতুকে এই স্তূপৰ নাম গলেদ ৰখা হ'ল।⁴⁹ তাৰ উপৰি ইয়াৰ নাম মিস্পাও (প্ৰহৰিস্থান) ৰখা হ'ল, কিয়নো লাবনে ক'লে, “আমি ইজনে সিজনে চকুৰ আঁতৰা-আঁতৰি হ'লে, যিহোৱাই তোমাৰ আৰু মোৰ মাজত পৰ দি থাকক।⁵⁰ তুমি যদি মোৰ ছোৱালী দুজনীক বেয়া ব্যৱহাৰ কৰা নাইবা মোৰ ছোৱালীবোৰ থকাতে আন মহিলাক গ্ৰহণ কৰা, তেতিয়া যদিও আমাৰ ওচৰত কোনো মানুহ নাথাকিব, কিন্তু মনত ৰাখিবা ঈশ্বৰ তোমাৰ আৰু মোৰ মাজত সাক্ষী হৈ থাকিব।”⁵¹ লাবনে যাকোবক আৰু ক'লে, “এই স্তূপটোলৈ চোৱা আৰু এই যি স্তম্ভটো মই তোমাৰ আৰু মোৰ মাজত স্থাপন কৰিলো, তাৰ ফালেও চোৱা; ⁵²এই স্তূপ আৰু স্তম্ভ দুয়োটাই এই কথাত সাক্ষী হৈ থাকিল যে, এই স্তূপ পাৰ হৈ মই তোমাৰ অপকাৰ কৰিবলৈ নাযাওঁ আৰু তুমিও এই স্তূপ আৰু স্তম্ভ পাৰ হৈ মোৰ অপকাৰ কৰিবলৈ নাইবা।⁵³ তেনে কৰিলে অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ আৰু নাহোৰ ও তেওঁলোকৰ পিতৃবোৰ ঈশ্বৰে যেন আমাৰ বিচাৰ কৰে।” তেতিয়া যাকোবে তেওঁৰ পিতৃ ইচহাকে ভয় ৰখা ঈশ্বৰৰ নামেৰে শপত খালে।

⁵⁴তাৰ পাছত যাকোবে সেই পৰ্ব্বতত পশুবলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু তেওঁৰ আত্মীয়সকলক ভোজন কৰিবলৈ মাতিলে; তাতে তেওঁলোকে ভোজন কৰি সেই পৰ্ব্বততে ৰাতিটো কটালে।⁵⁵ পাছদিনা পুৱাতে উঠি লাবনে তেওঁৰ জীয়েক আৰু নাতি-নাতিনীক চুমা খাই আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। তাৰপাছত লাবনে প্ৰস্থান কৰি নিজৰ ঘৰলৈ উভটি গ'ল।

1 অধ্যায় 32

¹পাছত যাকোবেও নিজৰ পথত যাত্ৰা কৰিলে। বাটত ঈশ্বৰৰ দূতসকলে তেওঁৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিলে।² তেওঁলোকক দেখি যাকোবে ক'লে, “এইয়া ঈশ্বৰৰ শিবিৰ।” সেই কাৰণে তেওঁ সেই ঠাইৰ নাম মহনয়িম [শিবিৰ] ৰাখিলে।

যাকোবে এচৌলৈ উপহাৰ পঠোৱা

³যাকোবে তেওঁৰ আগে আগে চেয়ীৰ, অৰ্থাৎ ইদোমৰ অঞ্চললৈ তেওঁৰ ককায়েক এচৌৰ ওচৰলৈ কেইজনমান বাৰ্তাবাহকক পঠালে,⁴ তেওঁ তেওঁলোকক এই বুলি আজ্ঞা দিলে, “তোমালোকে মোৰ প্ৰভু এচৌক জনাবা যে তেওঁৰ দাস যাকোবে এই দৰে কৈ পঠাইছে, ‘মই আজিলৈকে লাবনৰ সৈতে আছিলো।’⁵ মোৰ গৰু, গাধ, ভেড়া-ছাগলী আদি পশু আৰু দাস-দাসী সকলো আছে। সেয়ে মই মোৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ আগতীয়াকৈ সংবাদ পঠাইছো মই যেন আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাওঁ।”

⁶বাৰ্তাবাহকসকলে যাকোবৰ ওচৰলৈ উলটি আহি ক'লে, "আমি আপোনাৰ ককাই এচৌৰ তালৈ গৈছিলো। তেওঁ চাৰিশ মানুহ লগত লৈ আপোনাৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিছে।" ⁷তাতে যাকোবে অতিশয় ভয় খালে আৰু তেওঁৰ মন অস্থিৰ হৈ পৰিল। সেয়ে তেওঁ তেওঁৰ লগত থকা লোকসকলক, গৰু, গাধ, ভেড়া-ছাগলী, উট আদি পশুৰ জাকবোৰক দুটা দলত ভাগ কৰিলে। ⁸তেওঁ ক'লে, "এচৌৱে যদি আহি এটা দলক আক্ৰমণ কৰে, তেন্তে আনটো দলে পলাব পাৰিব।"

⁹যাকোবে এইবুলি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, "হে যিহোৱা, মোৰ পূৰ্বপুৰুষ অৱাহামৰ ঈশ্বৰ আৰু মোৰ পিতৃ ইচহাকৰো ঈশ্বৰ, তুমি মোক কৈছিলো, 'তোমাৰ দেশ আৰু তোমাৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ উভতি যোৱা। মই তোমাৰ মঙ্গল কৰিম।' ¹⁰আপোনাৰ এই দাসক আপুনি যে সকলো কৰুণা আৰু বিশ্বস্ততা দেখুৱাইছে, মই তাৰ এফেৰিও যোগ্য নহওঁ; কিয়নো মই কেৱল এডাল লাখুটি লৈয়েই এই যৰ্দন নদী পাৰ হৈ গৈছিলোঁ; কিন্তু এতিয়া মোৰ দুটা দল হৈ গ'ল।

¹¹মই মিনতি কৰোঁ, মোৰ ককাই এচৌৰ হাতৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰক। কিয়নো মোৰ ভয় লাগিছে যে তেওঁ আহি মোৰ লগতে মাক আৰু সন্তানসকলকো বধ কৰিব। ¹²কিন্তু আপুনি কৈছিলে, 'মই নিশ্চয়ে তোমাৰ মঙ্গল কৰিম; তোমাৰ বংশ সাগৰৰ তীৰৰ বালিৰ দৰে কৰিম যাক গণি শেষ কৰিব নোৱাৰিব।'

¹³যাকোবে সেই ঠাইতে ৰাতিটো কটালে। তেওঁৰ যি আছিল তাৰ পৰাই কিছু লৈ ককায়েক এচৌৰ কাৰণে এক উপহাৰ স্বৰূপে ঠিক কৰি ৰাখিলে। ¹⁴দুশ মাইকী ছাগলী আৰু বিশটা মতা ছাগলী, দুশ মাইকী ভেড়া আৰু বিশটা মতা ভেড়া, ¹⁵পোৱালিয়ে সৈতে ত্ৰিশ জনী খিৰতী উট, চল্লিশ জনী গাই গৰু আৰু দহোটা ষাৰ্ড গৰু, বিশ জনী গাধী আৰু দহোটা গাধ এই সকলোকে ৰাখিলে। ¹⁶সেইবোৰক জাক জাক কৰি দাসবোৰৰ হাতত শোধাই দি এই আঞ্জা দিলে, "তোমালোক মোৰ আগেয়ে যোৱা আৰু প্ৰত্যেকটো জাকৰ মাজত কিছু ঠাই ৰাখি ৰাখি যাবা।"

¹⁷তেওঁ প্ৰথমটো দলৰ দাসক এই আঞ্জা দিলে, "মোৰ ককাই এচৌৰ লগত দেখা হ'লে তেওঁ তোমাক যেতিয়া সুধিব, 'তুমি ক'ৰ মানুহ? তুমি ক'লে গৈ আছা? তোমাৰ আগত থকা সেই পশুবোৰ কাৰ?' ¹⁸তেতিয়া তুমি ক'বা, 'সেইবোৰ আপোনাৰ দাস যাকোবৰ; তেওঁ মোৰ প্ৰভু এচৌলৈ এই উপহাৰ পঠাইছে। তেৱোঁ আমাৰ পাছে পাছে আহি আছে।' "

¹⁹এইদৰে যাকোবে দ্বিতীয়, তৃতীয় আৰু জাকবোৰৰ পাছত যোৱা আন আন সকলোকে এই আঞ্জা দিলে, "তোমালোকেও এচৌক ল'গ পালে ঠিক এই কথাকে কবা। ²⁰তোমালোকেও কবা, 'আপোনাৰ দাস যাকোবও আমাৰ পাছত আহি আছে।' " কিয়নো যাকোবে ভাবিলে, "মোৰ আগে আগে যি উপহাৰবোৰ গৈছে, তাৰ দ্বাৰাই মই তেওঁক শান্ত কৰিম। পাছত যেতিয়া মোৰ তেওঁৰে সৈতে দেখা দেখি হব, তেতিয়া হয়তো তেওঁ মোক গ্ৰহণ কৰি লব।" ²¹এইদৰে তেওঁৰ আগে আগে উপহাৰবোৰ গ'ল; কিন্তু তেওঁ নিজে সেই ৰাতি তেওঁৰ ছাউনিত থাকিল।

²²সেই ৰাতিয়েই যাকোবে উঠি তেওঁৰ দুজনী ভাৰ্য্যা, দুজনী দাসী আৰু তেওঁৰ এঘাৰজন পুত্ৰক লৈ খোজকাটি পাৰ হব পৰা এনে এক খৰাং ঠাইয়েদি যকোক নদীৰ সিপাৰে পঠালে। ²³এইদৰে তেওঁৰ যি যি আছিল সেই সকলো বস্তুও তেওঁলোকৰ লগত সিপাৰলৈ পঠাই দিলে।

যাকোবৰ মল্লযুদ্ধ

²⁴তাতে যাকোব সেই ঠাইত অকলে থাকিল। তেতিয়া এজন পুৰুষে আহি ৰাতিপুৱা নোহোৱা পৰ্যন্ত তেওঁৰ সৈতে মল্লযুদ্ধ কৰিলে। ²⁵সেই পুৰুষে যেতিয়া দেখিলে যে তেওঁ যাকোবক পৰাজয় কৰিব পৰা নাই, তেতিয়া তেওঁ যাকোবৰ কৰঙনৰ জোৰাত আঘাত কৰিলে; তাতে তেওঁৰ কৰঙনৰ হাড়ৰ জোৰা লৰিল। ²⁶পুৰুষ জনে ক'লে, "ৰাতিপুৱা হৈ আহিছে, মোক এৰি দিয়া।" যাকোবে ক'লে, "আপুনি মোক আশীৰ্ব্বাদ নকৰা পৰ্যন্ত মই আপোনাক এৰি নিদিওঁ।" ²⁷পুৰুষজনে তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ নাম কি?" তেওঁ ক'লে, "যাকোব।" ²⁸পুৰুষজনে ক'লে, "তুমি ঈশ্বৰ আৰু মানুহৰ সৈতে যুদ্ধ কৰি বিজয়ী হলা; সেয়েহে তোমাক আৰু যাকোব নামেৰে মতা নহ'ব, কিন্তু ইস্ৰায়েল (ঈশ্বৰৰ লগত যুঁজ কৰোঁতা) বুলিহে মতা হ'ব।" ²⁹যাকোবে তেওঁক সুধিলে, "আপোনাৰ নামটোনো কি অনুগ্ৰহ কৰি মোক কওঁক।" তাতে তেওঁ ক'লে, "তুমি মোৰ নাম কিয় সুধিছা?" এই কথা কৈয়ে তেওঁ যাকোবক সেই ঠাইতে আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। ³⁰তেতিয়া যাকোবে সেই ঠাইৰ নাম পনীয়েল [ঈশ্বৰৰ মুখ] ৰাখিলে। তেওঁ ক'লে, "মই ঈশ্বৰক সন্মুখা-সন্মুখিকৈ দেখা পালতো, মই জীয়াই আছোঁ।"

³¹যাকোবে পনীয়েল (ঈশ্বৰৰ মুখ) পাৰ হৈ যাওঁতে সূৰ্য উদয় হ'ল; কৰঙনৰ হাড়ৰ জোৰা লৰাৰ কাৰণে তেওঁ লেকেচিয়াবলৈ ধৰিলে। ³²সেই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে আজিও কৰঙনৰ জোৰাৰ পেশীৰ মাংস নাখায়, কাৰণ সেই পুৰুষে যাকোবৰ কৰঙনৰ জোৰা লৰাই পেশীবোৰ আঘাত কৰিছিল।

1 অধ্যায় 33

যাকোব আৰু এচৌৰ পুণর্মিলন

¹তাৰপাছত যাকোবে দেখিলে যে, এচৌৱে চাৰিশ মানুহ লগত লৈ আগুৱাই আহি আছে। তেওঁ তেতিয়া লেয়া, ৰাহেল, আৰু দুজনী দাসীৰ মাজত সন্তানসকলক ভাগ কৰি দিলে। ²দুয়োজনী দাসী আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকলক তেওঁ প্ৰথমতে ৰাখিলে, তাৰ পাছত ৰাখিলে লেয়া আৰু তেওঁৰ সন্তানসকলক। অৱশেষত ৰাহেল আৰু যোচেফক ৰাখিলে। ³তেওঁ নিজে সকলোৰে আগে আগে গ'ল। ককায়েকৰ ওচৰ নোপোৱালৈকে তেওঁ মাটিত উবুৰি হৈ সাতবাৰ প্ৰণিপাত কৰিলে। ⁴তেতিয়া এচৌৱে তেওঁৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহি তেওঁক সাৱটি ধৰিলে; ডিঙিত ধৰি সাৱটি চুমা খালে আৰু তাৰপাছত দুয়োৱে কান্দিবলৈ ধৰিলে। ⁵পাছত এচৌৱে চকু তুলি মহিলা আৰু সন্তানসকলক দেখি সুধিলে, “তোমাৰ লগত এওঁলোক কোন?” যাকোবে ক'লে “ঈশ্বৰে অনুগ্ৰহ কৰি আপোনাৰ দাসক এই সকলো সন্তান দিলে।”

⁶তেতিয়া দাসী দুজনীয়ে নিজৰ সন্তানসকলৰ সৈতে আগবাঢ়ি গৈ প্ৰণিপাত কৰিলে। ⁷তাৰপাছত লেয়াই তেওঁৰ সন্তানসকলক লৈ আগবাঢ়ি আহি প্ৰণিপাত কৰিলে; শেষত যোচেফ আৰু ৰাহেলেও আগুৱাই গৈ প্ৰণিপাত কৰিলে। ⁸এচৌৱে ক'লে, “মই যি দলবোৰক লগ পালো, সেই সকলো কিহৰ বাবে?” যাকোবে ক'লে, “সেইবোৰ মোৰ প্ৰভুৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাবৰ বাবে।” ⁹তেতিয়া এচৌৱে ক'লে, “ভাই, মোৰ যথেষ্ট আছে; তোমাৰ যি আছে, সেয়া তোমালৈকে থাকক।” ¹⁰যাকোবে ক'লে, “নহয় নহয়, মই মিনতি কৰি কৈছো, যদি আপোনাৰ দৃষ্টিত মই অনুগ্ৰহ পাইছোঁ, তেন্তে মোৰ হাতৰ পৰা উপহাৰ গ্ৰহণ কৰক। কিয়নো, আপুনি মোক গ্ৰহণ কৰিছে আৰু অৱশ্যেই মোৰ বাবে আপোনাৰ মুখ দেখা ঈশ্বৰৰ মুখ দেখাৰ দৰে।” ¹¹বিনয় কৰি, আপোনালৈ অনা মোৰ উপহাৰ গ্ৰহণ কৰক; কিয়নো ঈশ্বৰে মোক প্ৰচুৰ দয়া কৰিছে আৰু মোৰ যথেষ্ট আছে।” যাকোবে এইদৰে কাৰ্বৌকাকুতি কৰাত এচৌৱে তাক গ্ৰহণ কৰিলে।

¹²পাছত এচৌৱে ক'লে, “আহাঁ, আমি আমাৰ পথত যাওঁহঁক। মই তোমাৰ আগে আগে যাম।” ¹³যাকোবে তেওঁক ক'লে, “মোৰ প্ৰভুৱেতো জানেই যে এই ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ বয়স বেচি নহয় আৰু মোৰ লগত থকা ভেড়া-গৰুৰ জাকবোৰৰ পিয়াহ খোৱা পোৱালীও আছে। যদি ততাতৈয়া কৰি সিহঁতক এটা দিনো লৈ যোৱা হয়, তেন্তে আটাইবোৰেই মৰি যাব।” ¹⁴তাতোকৈ বৰং মোৰ প্ৰভুৱে তেওঁৰ এই দাসৰ আগেয়ে যাওঁক; মই চেয়ীৰত মোৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ গৈ নাপাওঁমানে, মোৰ আগত থকা পশুধন আৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে যাব পৰাকৈ মই অধিক ধীৰে ধীৰে যাব লাগিব।” ¹⁵এচৌৱে ক'লে, “তেন্তে মোৰ লগৰ কিছুমান মানুহ তোমাৰ লগত থৈ যাওঁ।” কিন্তু যাকোবে ক'লে, “তাৰ কি প্ৰয়োজন? মোৰ প্ৰভুৰ পৰা মই যি দয়া পাইছোঁ, সেয়ে মোলৈ যথেষ্ট।” ¹⁶পাছত এচৌৱে সেই দিনাই চেয়ীৰৰ ফাললৈ নিজ বাটেদি উভটি গ'ল; ¹⁷যাকোবে যাত্ৰা কৰি চুকোতলৈ গ'ল। তেওঁ নিজৰ কাৰণে তাত এটা ঘৰ সাজিলে আৰু তেওঁৰ পশুবোৰৰ কাৰণে আশ্ৰয়ৰ চালিঘৰ সাজিলে; এই নিমিত্তে সেই ঠাইৰ নাম চুকোত [চালিঘৰ] হ'ল।

চিখিম নগৰত যাকোব

¹⁸পদ্দন-অৰামৰ পৰা যাকোবে কুশলে আহি কনান দেশৰ চিখিম নগৰ পালে। তাত তেওঁ নগৰৰ ওচৰত নিজৰ তম্বু তৰিলে। ¹⁹পাছত তেওঁ নিজৰ তম্বু তৰা মাতি ডোখৰ চিখিমৰ বাপেক হমোৰৰ সন্তানসকলৰ পৰা কিনি ললে। ²⁰সেই ঠাইত তেওঁ এটা যজ্ঞবেদি স্থাপন কৰি তাৰ নাম এল-এলোহে ইস্ৰায়েল [ঈশ্বৰ, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ] ৰাখিলে।

1 অধ্যায় 34

দীনাৰ ভ্ৰষ্টতাৰ প্ৰতিশোধ

¹লেয়াৰ গৰ্ভত দীনা নামেৰে যাকোবৰ যিগৰাকী ছোৱালীৰ জন্ম হৈছিল, তাই এদিন সেই ঠাইৰ ছোৱালীবোৰৰ লগত দেখা কৰিবলৈ ওলাই গৈছিল। ²তেতিয়া চিখিম নামৰ সেই দেশৰ ৰজা হিকীয়া হমোৰৰ পুতেকে তাইক দেখা পালে। চিখিমে দীনাক ধৰি নি বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিলে। ³চিখিম যাকোবৰ জীয়েক দীনাৰ প্ৰেমত পৰি আকৰ্ষিত হৈছিল; তেওঁ দীনাক ভাল পাইছিল আৰু তাইৰ লগত মৰমেৰে কথা পাতিছিল। ⁴চিখিমে নিজৰ বাপেক হমোৰক ক'লে, “আপুনি এই ছোৱালীগৰাকীক মোক বিয়া কৰাই দিয়ক।” ⁵জীয়েক দীনাক যে সেই ল'ৰাজনে বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিলে, যাকোবৰ কাণত পৰিল। সেই সময়ত যাকোবৰ পুত্ৰসকল পথাৰত পশুধন চৰাবলৈ গৈছিল; সেয়ে তেওঁলোক আহি নোপোৱালৈকে যাকোব মনে মনে থাকিল।

⁶চিখিমৰ বাপেক হমোৰ যাকোবৰ সৈতে কথা-বতৰা হ'বলৈ ওলাই আহিল। ⁷এই বিষয়ে শুনি যাকোবৰ পুত্ৰসকল পথাৰৰ পৰা আহিল; তেওঁলোকে মনত যিমান কষ্ট পালে, সিমান বেছিকৈ খঙত জ্বলিও উঠিল। কিয়নো যাকোবৰ জীয়েকৰ প্ৰতি বেয়া ব্যৱহাৰ কৰি চিখিমে ইস্ৰায়েলৰ প্ৰতি এক অপমানৰ কাৰ্য কৰিলে, যি কৰা তেওঁৰ উচিত নাছিল।

৪হমোৰে তেওঁলোক সকলোকে ক'লে, “মোৰ পুত্ৰ চিখিমে আপোনালোকৰ ছোৱালীক ভাল পায়। অনুগ্রহ কৰি তাইক আপোনালোকে মোৰ পুত্ৰলৈ বিয়া দিয়ক। ৯ইয়াৰ দ্বাৰা আপোনালোকৰ সৈতে আমাৰ বিবাহৰ এক ব্যৱস্থা হ'ব। আপোনালোকৰ জীয়ৰী আমালৈ দিয়ক আৰু আমাৰ জীয়ৰীকো আপোনালোকে বিয়া কৰি গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব। ১০আপোনালোকে আমাৰ মাজতে বাস কৰক। আপোনালোকৰ কাৰণে এই দেশ মুকলি হৈ আছে; ইয়াতেই থাকি বেহা বেপাৰ কৰি ঐশ্বৰ্য্যৱন্ত হওঁক।”

১১চিখিমেও দীনাৰ বাপেক আৰু ভায়েক ককায়েকসকলক ক'লে, “আপোনালোকে মোলৈ এই অনুগ্রহ দান কৰক; আপোনালোকে মোক যিহকে কব, মই তাকে কৰিম। ১২বিয়াৰ ধন আৰু উপহাৰ হিচাবে আপোনালোকে যিহকে দাবী কৰিব, মই সেই সকলো আপোনালোকক দিম; আপোনালোকে মাথোন ছোৱালীজনীক মোৰ লগত বিয়া দিয়ক।” ১৩যিহেতু চিখিমে তেওঁলোকৰ ভনীয়েক দীনাক ভ্ৰষ্ট কৰিলে, সেয়ে যাকোবৰ পুত্ৰসকলে চিখিম আৰু তেওঁৰ বাপেক হমোৰক ছলনাৰে উত্তৰ দিলে। ১৪তেওঁলোকে ক'লে, “আমি এনে কাম কৰিব নোৱাৰোঁ; যাৰ চুল্লং কৰা হোৱা নাই, এনে কাৰো লগত আমাৰ ভনীক বিয়া দিয়াটো আমাৰ বাবে অসন্মানৰ বিষয়। ১৫কেৱল এটা কাৰ্য্য কৰিলে আমি আপোনালোকৰ কথাত মান্তি হ'ব পাৰো; সেয়া হৈছে আপোনালোকৰ প্ৰত্যেকজন পুৰুষে আমাৰ নিচিনাকৈ চুল্লং হ'ব লাগিব। ১৬তেতিয়া আমি আপোনালোকলৈ আমাৰ ছোৱালী দিম; আপোনালোকৰ ছোৱালীবোৰকো আমি গ্ৰহণ কৰিম আৰু আমি আপোনালোকৰ সৈতে নিবাস কৰি এক জাতি হ'ম। ১৭কিন্তু যদি আপোনালোকে আমাৰ কথা নুশনে আৰু চুল্লং হবলৈ মান্তি নহয়, তেনেহলে আমাৰ ছোৱালীক লৈ আমি ইয়াৰ পৰা গুচি যাম।”

১৮তেওঁলোকৰ কথাত হমোৰ আৰু তেওঁৰ পুতেক চিখিমে সন্তোষ পালে। ১৯পৰিয়ালৰ সকলোতকৈ সন্মানীত ব্যক্তি যুবক চিখিমে পলম নকৰি তেওঁলোকে কোৱা কথাত সন্মতি জনালে; কাৰণ তেওঁ যাকোবৰ জীয়েকক বৰ ভাল পাইছিল।

২০পাছত হমোৰ আৰু তেওঁৰ পুতেক চিখিমে তেওঁলোকৰ নগৰৰ দুৱাৰ মুখলৈ গৈ নগৰৰ লোকসমূহৰে সৈতে কথোপকথন কৰিলে।

২১তেওঁলোকে ক'লে, “এই লোকসকল আমাৰ সৈতে মিলাবে আছে; তেওঁলোক থাকিবৰ কাৰণে আমাৰ দেশত যথেষ্ট এক বৃদ্ধি হৈছে। তেওঁলোক ইয়াতেই থাকক আৰু বেহা-বেপাৰ কৰক। আমি তেওঁলোকৰ ছোৱালীবোৰক বিয়া কৰাই আনিম আৰু আমাৰ ছোৱালীকো তেওঁলোকলৈ দিম। ২২কিন্তু মাথোন এটা কথাহে আছে, তেওঁলোক যেনেকৈ চুল্লং হোৱা লোক, আমি প্ৰত্যেক পুৰুষেও তেনেকৈ চুল্লং হলেহে তেওঁলোক আমাৰ কথাত আমাৰ মাজত নিবাস কৰি এক জাতি হ'বলৈ মান্তি হ'ব। ২৩তেওঁলোকৰ পশুধন আৰু সা-সম্পত্তি-অৰ্থাৎ সকলো জীৱ-জন্তুৱেই জানো আমাৰ নহ'ব? গতিকে আহঁক, আমি তেওঁলোকৰ সেই কথাত মান্তি হওঁহক; তাতে তেওঁলোকে আমাৰে সৈতে বাস কৰিব।

২৪তেতিয়া নগৰৰ সকলো মানুহে হমোৰ আৰু তেওঁৰ পুতেক চিখিমৰ কথাত মান্তি হ'ল আৰু প্ৰত্যেক পুৰুষৰ চুল্লং কৰা হ'ল।

২৫তাৰ পাছত তৃতীয় দিনা যেতিয়া পুৰুষসকলে বিষত কষ্ট পাই আছিল, তেতিয়া দীনাৰ ককায়েক অৰ্থাৎ যাকোবৰ দুজন পুতেক চিমিয়োন আৰু লেবীয়ে তৰোৱাল লৈ হঠাৎ নগৰত সোমাই সকলো পুৰুষক বধ কৰিলে। ২৬তেওঁলোকে হমোৰ আৰু চিখিমক তৰোৱালৰ ধাৰেৰে বধ কৰিলে আৰু চিখিমৰ ঘৰৰ পৰা দীনাক উলিয়াই আনিলে। ২৭ভনীয়েকক ভ্ৰষ্ট কৰাৰ কাৰণে যাকোবৰ আন আন পুত্ৰসকলেও হত হোৱা লোকসকলৰ কাষলৈ গৈ নগৰখন লুটপাত কৰিলে। ২৮নগৰৰ ভিতৰত আৰু পথাৰত চৰি থকা তেওঁলোকৰ যিমান ভেড়া, ছাগলী, গৰু, গাধ আদি আছিল, সেই সকলো তেওঁলোকে লৈ গ'ল। ২৯তেওঁলোকে লোকসকলৰ ধন-সম্পদ, ভাৰ্য্যা আৰু তেওঁলোকৰ শিশুসকলক বন্দী কৰি নিলে; এনেকি ঘৰত থকা বস্তুবোৰো তেওঁলোকে লুট কৰি নিলে। ৩০যাকোবে চিমিয়োন আৰু লেবীক ক'লে, “তোমালোকে এই দেশ-নিবাসী কনানীয়া আৰু পৰীজ্জীয়া লোকসকলৰ মাজত মোক ঘূণাৰ পাত্ৰ কৰি বিপদত পেলালা; মোৰ লোক সংখ্যাত তাকৰ। যদি তেওঁলোকে মোৰ অহিতে একগোট হৈ মোক আক্ৰমণ কৰে, তেতিয়া মই সপৰিবাৰে বিনষ্ট হ'ম।” ৩১তাতে চিমিয়োন আৰু লেবীয়ে ক'লে, “চিখিমে আমাৰ ভনীক জানো বেশ্যাৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা উচিত আছিল?”

1 অধ্যায় 35

যাকোবে আশীৰ্বাদ লাভ কৰা

১তাৰপাছত ঈশ্বৰে যাকোবক ক'লে, “উঠা, তুমি এতিয়া বৈৎএললৈ গৈ তাত নিবাস কৰাগৈ আৰু তুমি তোমাৰ ককাই এচৌৰ আগৰ পৰা পলাই যোৱা সময়ত, যি জনাই তোমাক দৰ্শন দিছিল, সেই ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে তাত এটা যজ্ঞবেদি নিৰ্মাণ কৰাগৈ।” ২তেতিয়া যাকোবে নিজৰ পৰিয়াল আৰু তেওঁৰ লগৰ সকলো লোকক ক'লে, “তোমালোকৰ মাজত বিদেশৰ যিবোৰ দেৱ-দেৱী আছে, সেইবোৰ দূৰ কৰা আৰু নিজকে গুচি কৰি আন কাপোৰ পিন্ধা। ৩তাৰপাছত, ব'লা আমি বৈৎএললৈ যাওঁহঁক; তাত ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞবেদি নিৰ্মাণ কৰিম, যি জনা ঈশ্বৰে মোৰ দুখৰ সময়ত মোৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিছিল আৰু মই যোৱা বাটত মোৰ সংগত আছিল। ৪তেতিয়া তেওঁলোকৰ হাতত বিদেশৰ যিমানবোৰ দেৱ-দেৱী আছিল যাকোবক দিলে। তাৰ লগতে কাণৰ কুণ্ডলবোৰো যাকোবক দিলে; যাকোবে সেই সকলোকে লৈ চিখিম নগৰৰ ওচৰত ওচৰৰ এলা গছজোপাৰ ত'লতে পুতি থলে। ৫পাছত তেওঁলোকে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁলোক যোৱাৰ পথত ঈশ্বৰে চাৰিওফালৰ নগৰৰ মাজত এনে এক ভয়ৰ সৃষ্টি কৰিলে যাৰ ফলত সেই লোকসকলে যাকোবৰ পুত্ৰসকলৰ পাছত খেদি নগ'ল।

৬এইদৰে যাকোব আৰু তেওঁৰ লগত থকা আনসকলো কনান দেশৰ লুজ নগৰ অৰ্থাৎ বৈৎএল গৈ পালে। ৭তেওঁ তাত এটা যজ্ঞবেদি নিৰ্মাণ কৰিলে। তেওঁ সেই ঠাইৰ নাম এল-বৈৎএল [বৈৎএলৰ ঈশ্বৰ] ৰাখিলে, কিয়নো, তেওঁ নিজৰ ককায়েকৰ ওচৰৰ পৰা পলাই অহাৰ সময়ত,

ঈশ্বৰে সেই ঠাইতে তেওঁক দৰ্শন দিছিল।⁸ইতিমধ্যে বিবেকাৰ ধাত্ৰী দবোৰাৰ মৃত্যু হ'ল। তেওঁক বৈৎএলৰ ওচৰত থকা এজোপা ওক গছৰ তলত কবৰ দিয়া হ'ল; সেই কাৰণে সেই ঠাইৰ নাম অল্লোন-বাখুৎ [ফ্ৰন্দনৰ ওক গছ] হ'ল।

⁹পদ্মন-অৰামৰ পৰা যাকোব উভটি অহাৰ পাছত, ঈশ্বৰে তেওঁক পুনৰায় দৰ্শন দি আশীৰ্বাদ কৰিলে।¹⁰ঈশ্বৰে তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ নাম হৈছে যাকোব, কিন্তু তোমাক আৰু যাকোব বুলি মতা নহ'ব; তোমাৰ নাম হ'ব ইস্ৰায়েল।" এইদৰে ঈশ্বৰে তেওঁৰ নাম ইস্ৰায়েল ৰাখিলে।¹¹ঈশ্বৰে তেওঁক আৰু ক'লে, "ময়েই সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰ; তুমি বহুবংশ হৈ বাঢ়ি বাঢ়ি যোৱা; তোমাৰ পৰা এক জাতি, এনে কি, জাতিসমূহৰ এক সমাজ গঠন হ'ব; তোমাৰ বংশত অনেক ৰজাসকলৰ জন্ম হ'ব।¹²মই অৱাহাম আৰু ইচহাকক দিয়া দেশ তোমাক আৰু তোমাৰ পাছত তোমাৰ ভাবী-বংশকো দিম।"¹³ঈশ্বৰে তেওঁৰে সৈতে কথা বতৰা হোৱা ঠাইতে তেওঁক এৰি ওপৰলৈ উঠি গ'ল।

¹⁴যাকোবে তেওঁৰে সৈতে কথা বতৰা হোৱা সেই ঠাইতে এটা শিলৰ স্তম্ভ স্থাপন কৰিলে আৰু তাৰ ওপৰত পেয় নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিলে। তেওঁ তাৰ ওপৰত তেলও ঢালি দিলে।¹⁵ঈশ্বৰে সৈতে কথা বতৰা হোৱা সেই ঠাইৰ নাম যাকোবে বৈৎএল ৰাখিলে।

ৰাহেলৰ মৃত্যু

¹⁶তাৰ পাছত যাকোব আৰু তেওঁৰ লোকসকলে বৈৎএলৰ পৰা যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁলোকে ইফ্ৰাথ পাবলৈ কিছু বাট থাকোঁতেই ৰাহেলৰ প্ৰসৰ-বেদনা আৰম্ভ হ'ল আৰু তেওঁ বৰকৈ কষ্ট পাবলৈ ধৰিলে।¹⁷প্ৰসৱৰ কালত তেওঁৰ বেদনা যেতিয়া তীষণ বাঢ়ি গ'ল, তেতিয়া ধাত্ৰীয়ে তেওঁক ক'লে, "ভয় নকৰিবা; কিয়নো এইবাৰো আপোনাৰ এটি পুত্ৰ সন্তান হ'ব।"¹⁸কিন্তু ৰাহেলৰ মৃত্যু হ'ল। প্ৰাণত্যাগ কৰাৰ সময়ত তেওঁ সেই পুত্ৰৰ নাম বিন-ওনী [মোৰ কষ্টৰ পুত্ৰ] ৰাখিলে; কিন্তু তাৰ বাপেকে হ'লে তাৰ নাম বিন্যামীন ৰাখিলে।¹⁹ৰাহেলৰ মৃত্যু হোৱাৰ পাছত ইফ্ৰাথ অৰ্থাৎ বৈৎলেহেমলৈ যোৱা বাটৰ ওচৰতে তেওঁক কবৰ দিলে।²⁰যাকোবে তেওঁৰ কবৰৰ ওপৰত এটা স্তম্ভ স্থাপন কৰিলে; সেয়া আজিও ৰাহেলৰ কবৰৰ চিহ্ন হিচাবে সেই ঠাইত আছে।

²¹তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলে (যাকোব) তাৰ পৰা আকৌ যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁ মিকদল-এদৰ নামৰ ঠাইখন এৰি আগবাঢ়ি গৈ তেওঁৰ তম্বু তৰিলে।

²²ইস্ৰায়েলে সেই দেশত নিবাস কৰা সময়ত ৰবেণে তেওঁৰ বাপেকৰ উপপত্নী বিলহাৰ লগতে শয়ন কৰিলে; সেই কথা ইস্ৰায়েলৰ কাণত পৰিল।

যাকোবৰ সন্তান

যাকোবৰ পুত্ৰ আছিল বাৰজন।²³লেয়াৰ গৰ্ভত যাকোবৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ ৰবেণৰ জন্ম হৈছিল। তাৰ পাছত চিমিয়োন, লেবী, যিহূদা, ইচাখৰ আৰু জবুলনৰ জন্ম হৈছিল।²⁴ৰাহেলৰ গৰ্ভত তেওঁৰ পুত্ৰ যোচেফ আৰু বিন্যামীন।²⁵ৰাহেলৰ দাসী বিলহাৰ গৰ্ভত তেওঁৰ পুত্ৰ দান আৰু নপ্তালী।

²⁶লেয়াৰ দাসী জিল্লাৰ গৰ্ভত তেওঁৰ পুত্ৰ গাদ আৰু আচৰ। এইসকলেই হৈছে পদ্মন-অৰামত জন্মা যাকোবৰ পুত্ৰ।

ইচহাকৰ মৃত্যু

²⁷শেষত যাকোব কিৰিয়ৎ-অৰ্বা অৰ্থাৎ হিব্ৰোণৰ ওচৰৰ মন্দিৰ নগৰত তেওঁৰ পিতৃ ইচহাকৰ ওচৰলৈ আহিল। এই ঠাইতে অৱাহাম আৰু ইচহাকে বাস কৰিছিল।

²⁸ইচহাক এশ আশী বছৰ জীয়াই আছিল।²⁹ইচহাকে এক পৰিপূৰ্ণ আয়ুস কটাই বৃদ্ধ হৈ মৃত্যু বৰণ কৰি তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল; তাতে তেওঁৰ পুত্ৰ এচো আৰু যাকোবে তেওঁক কবৰ দিলে।

1 অধ্যায় 36

এচোৰ বংশৰ তালিকা

¹এচো অৰ্থাৎ যিজনক ইদোম বোলা হয়, তেওঁৰ বংশৰ তালিকা হৈছে এনেদৰে।²এচোৱে কনানীয়া ছোৱালীবোৰক বিয়া কৰিছিল। সেই ছোৱালীবোৰ হৈছে হিত্তীয়া এলোনৰ জীয়েক আদা; হিব্ৰীয়া চিমিয়োনৰ নাতিনীয়েক অৰ্থাৎ অনাৰ জীয়েক অহলীবামা।³আৰু ইস্ৰায়েলৰ জীয়েক নবায়োতৰ ভনীয়েক বাচমতকো বিয়া কৰিছিল।⁴এইসকলৰ মাজত আদাই এচোলৈ ইলীফজ আৰু বাচমতে ৰৱেলক প্ৰসৱ কৰিলে;⁵অহলীবামাৰ ঔৰসত যিযুচ, যালম, আৰু কোৰহৰ জন্ম হ'ল; কনান দেশত এচোৰ এই সকলো পুত্ৰৰে জন্ম হ'ল।

⁶পাছত এচোৱে তেওঁৰ ভাৰ্যাসকলক, ল'ৰা-ছোৱালীক আৰু তেওঁৰ ঘৰৰ আন সকলোৰে লগত তেওঁৰ পশুধন অৰ্থাৎ ভেড়া, ছাগলী, গৰু আদি অন্যান্য পশু আৰু কনান দেশত উপাৰ্জন কৰা সকলো সম্পত্তিকে লৈ তেওঁ ভায়েক যাকোবৰ ওচৰৰ পৰা আন এক দেশলৈ গুছি গ'ল।⁷এচো

আৰু যাকোবৰ ধন-সম্পদ ইমান বেছি হ'ল যে তেওঁলোকৰ পক্ষে একেলগে বাস কৰাটো সম্ভৱ নহ'ল; কিয়নো তেওঁলোক যি ঠাইত আছিল সেই ঠাইত তেওঁলোকৰ পশুৰ জাকবোৰ চৰাবলৈ যথেষ্ট ঠাইৰ অভাৱ আছিল।⁸সেয়ে এটোয়ে চেয়ীৰৰ পাহাৰীয়া এলেকাত গৈ স্থায়ীভাৱে বাস কৰিবলৈ ধৰিলে; সেই এটোৰ আন এটা নাম আছিল ইদোম।

⁹চেয়ীৰৰ পাহাৰীয়া এলেকাত ইদোমীয়াসকলৰ ওপৰপিতৃ এটোৰ বংশৰ তালিকা হৈছে এনেধৰণৰ।¹⁰এটোৰ পুত্ৰসকলৰ নাম ইলীফজ আৰু ৰৱেল। ইলীফজ আদাৰ পুত্ৰ আৰু ৰৱেল এটোৰ বাচমতৰ পুত্ৰ।¹¹ইলীফজৰ পুত্ৰসকল হ'ল তৈমন, ওমাৰ, চফো, গয়িতম আৰু কনজ।

¹²এটোৰ পুত্ৰ ইলীফজৰ তিমা নামেৰে এজনী উপপত্নী আছিল। তেওঁৰ গৰ্ভত অমালেকৰ জন্ম হ'ল; এই সকলোৱেই এটোৰ ভাৰ্য্যা আদাৰ পো-নাতি।¹³ৰৱেলৰ পুত্ৰসকল হ'ল নহৎ, জেৰহ, চম্মা আৰু মিঞ্জা; এই সকলোৱেই এটোৰ ভাৰ্য্যা বাচমতৰ পো-নাতি।¹⁴চিবিয়োনৰ নাতিনী অৰ্থাৎ অনাৰ জীয়েক আৰু এটোৰ ভাৰ্য্যা অহলীবামাই এটোলৈ প্ৰসৱ কৰা পুত্ৰসকল হ'ল যিমুচ, যালম আৰু কোৰহ।

¹⁵এটোৰ বংশৰ সন্তানসকলৰ মাজত এইসকলেই অধিপতি হৈছিল-এটোৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ ইলীফজৰ বংশৰ পৰা হোৱা অধিপতিসকল হ'ল-তৈমন, ওমাৰ, চফো, কনজ অধিপতি।¹⁶কোৰহ, গয়িতম, অমালেক অধিপতি; ইলীফজৰ বংশৰ পৰা, ইদোম দেশত এওঁলোকেই অধিপতি হ'ল। এইসকল আদাৰ পো-নাতি আছিল।

¹⁷এটোৰ পুত্ৰ ৰৱেলৰ বংশৰ পৰা হোৱা অধিপতিসকল হ'ল: নহৎ, জেৰহ, চম্মা আৰু মিঞ্জা; ৰৱেলৰ বংশৰ পৰা ইদোম দেশত এওঁলোক অধিপতি হ'ল। এইসকল এটোৰ ভাৰ্য্যা বাচমতৰ পো-নাতি আছিল।¹⁸এটোৰ ভাৰ্য্যা অহলীবামাৰ বংশত এইসকল অধিপতি হ'ল: যিমুচ, যালম আৰু কোৰহ; অনাৰ জীয়েক এটোৰ ভাৰ্য্যা অহলীবামাৰ বংশৰ পৰা এইসকলেই অধিপতি হৈছিল।¹⁹এওঁলোকেই এটো অৰ্থাৎ ইদোমৰ সন্তান আৰু তেওঁলোকই নিজৰ বংশৰ অধিপতি আছিল।

চেয়ীৰৰ বংশৰ তালিকা

²⁰সেই ঠাইৰ বাসিন্দা হোৰীয়া চেয়ীৰৰ সন্তানসকলৰ নাম লোটন, চোবল, চিবিয়োন, অনা,²¹দিচোন, এচৰ আৰু দীচন। ইদোমত চেয়ীৰৰ এইসকল সন্তানেই হোৰীয়া বংশৰ অধিপতি হ'ল।²²লোটনৰ পুত্ৰসকলৰ নাম হোৰী আৰু হেমম; লোটনৰ ভনীয়েকৰ নাম তিমা।²³চোবলৰ পুত্ৰসকলৰ নাম: অলবন, মানহৎ, এবল, চফো, আৰু ওনম।²⁴চিবিয়োনৰ পুত্ৰসকলৰ নাম: অয়া আৰু অনা; এই অনাই পিতৃ চিবিয়োনৰ গাধ চৰাওঁতে মৰুপ্ৰান্তৰ মাজত গৰম পানীৰ জুৰি পালে।²⁵এই অনাৰ পুত্ৰৰ নাম দিচোন আৰু জীয়েকৰ নাম অহলীবামা।

²⁶দিচোনৰ পুত্ৰসকলৰ নাম হিমদন, ইচবন, যিৱন আৰু কৰান।

²⁷এচৰৰ পুত্ৰ বিলহন, জাবন, আৰু অকন।²⁸দীচনৰ পুত্ৰ উচ আৰু অৰান।

²⁹হোৰীয়াৰ অধিপতিসকলৰ নাম আছিল: লোটন, চোবল, চিবিয়োন, অনা,³⁰দিচোন, এচৰ আৰু দীচন; এইসকলেই চেয়ীৰ দেশত বংশৰ তালিকা অনুসাৰে হোৰীয়া জাতিৰ অধিপতি আছিল।

³¹ইশ্ৰায়েলীসকলৰ মাজত কোনো ৰজাই ৰাজত্ব কৰাৰ পূৰ্বেই, ইদোম দেশত যি সকল ৰজাই ৰাজত্ব কৰিছিল, তেওঁলোক হ'ল: ³²বিয়োৰৰ পুত্ৰ বিলাই ইদোমত ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ নগৰৰ নাম আছিল দিনহাৰা।³³বিলাৰ মৃত্যুৰ পাছত তেওঁৰ ঠাইত বস্ৰা নগৰৰ জেৰহৰ পুত্ৰ যোববে ৰাজত্ব কৰিছিল।

³⁴যোববৰ মৃত্যুৰ পাছত তেওঁৰ ঠাইত তৈমনীয়সকলৰ দেশৰ হুচমে ৰাজত্ব কৰিছিল।³⁵হুচমৰ মৃত্যুৰ পাছত তেওঁৰ ঠাইত বদদৰ পুত্ৰ হদদে ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁ মোৱাব দেশত মিদয়নীয়সকলক পৰাজয় কৰিছিল; তেওঁৰ নগৰৰ নাম আছিল অবীৎ।³⁶যেতিয়া হদদৰ মৃত্যু হ'ল, তেতিয়া তেওঁৰ ঠাইত মস্ৰেকাৰ চম্মাই ৰাজত্ব কৰিছিল।³⁷চম্মাৰ মৃত্যু হ'লত, তেওঁৰ ঠাইত ফৰাৎ নদীৰ ওচৰৰ ৰহোবোতীয়া চৌলে ৰাজত্ব কৰিছিল।³⁸চৌলৰ মৃত্যু পাছত তেওঁৰ ঠাইত অকবোৰৰ পুত্ৰ বাল-হাননে ৰাজত্ব কৰিছিল।³⁹অকবোৰৰ পুত্ৰ বাল-হাননৰ মৃত্যু পাছত তেওঁৰ ঠাইত হদৰে ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ নগৰৰ নাম পাউ আছিল; তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম আছিল মহেটবেল। তেওঁ মট্ৰেদৰ জীয়েক আৰু মে-জাহবৰ নাতিনীয়েক।

⁴⁰এটোৰ বংশৰ যি সকল লোক অধিপতি আছিল, সেইসকলৰ নাম: তিমা, অলবা, যিথেৎ,⁴¹অহলীবামা, এলা, পীনোন,⁴²কনজ, তৈমন, মিৰচৰ,⁴³মগদীয়েল আৰু ঈৰম; এওঁলোক আছিল ইদোমীয়সকলৰ পূৰ্বপুৰুষ এটোৰ বংশৰ লোক ইদোমৰ অধিপতি। দেশৰ যিবোৰ ঠাইত তেওঁলোকে বাস কৰিছিল, তেওঁলোকৰ নাম অনুসাৰে সেই সকলো ঠাইৰ নাম দিয়া হৈছিল।

1 অধ্যায় 37

যোচেফৰ সপোন

¹যাকোব কনান দেশত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ পিতৃয়েও কনান দেশত বাস কৰিছিল। ²যাকোবৰ বংশৰ বৃত্তান্ত এইধৰণৰ। যোচেফ যেতিয়া সোতৰ বছৰ বয়সৰ এজন যুবক, তেতিয়া তেওঁ ককায়েকসকলৰ সৈতে পশুৰ জাকবোৰ চৰাইছিল। তেওঁ মাহী মাক বিলহা আৰু জিল্লাৰ পুতেকসকলৰ লগত আছিল আৰু বাপেকৰ আগত তেওঁলোকৰ বেয়া কাৰ্যবোৰৰ বিষয়ে সংবাদ দিছিল। ³বৃদ্ধ বয়সত হোৱা পুত্ৰ দেখি ইস্রায়েলে যোচেফক আন সকলো পুতেকতকৈ তেওঁক অধিক স্নেহ কৰিছিল। তেওঁ তেওঁক এটা ধুনীয়া দীঘল চোলা তৈয়াৰ কৰি দিছিল। ⁴ককায়েকসকলে যেতিয়া বুজিলে যে পিতৃয়ে তেওঁলোকতকৈ যোচেফক অধিক স্নেহ কৰে, তেতিয়া তেওঁলোকে যোচেফক ঘৃণা কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু সেয়ে, তেওঁলোকে তেওঁক মৰমেৰে কথা কবলৈও নিবিচাৰিলে।

⁵এদিন যোচেফে এটা সপোন দেখিলে আৰু তেওঁ সেই সপোনৰ বিষয়ে ককায়েকসকলক কোৱাত তেওঁলোকে তেওঁক অধিক বেছিকৈ ঘৃণা কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁶যোচেফে তেওঁলোকক ক'লে, "শুনা, মই এটা সপোন দেখিলো। ⁷মই দেখিলো যে আমি পথাৰত কাটি খোৱা শস্যৰ মুঠি বান্ধিছিলোঁ; তাতে মোৰ মুঠিটো পোন হৈ উঠি থিয় হ'ল; তাৰ পাছত তোমালোকৰ মুঠিবোৰে মোৰ মুঠিৰ চাৰিওফালে থিয় হৈ প্ৰণিপাত কৰিলে।" ⁸তাতে তেওঁৰ ককায়েকসকলে তেওঁক ক'লে, "তেনেহ'লে তই সচাকৈয়ে আমাৰ ওপৰত ৰজা হবি নেকি? আমাৰ ওপৰত সচাই তই অধিকাৰ চলাবি নেকি?" এইদৰে তেওঁৰ সপোন, আৰু তেওঁৰ কথাৰ কাৰণে ককায়েকসকলে আৰু অধিককৈ তেওঁক ঘিণ কৰিলে। ⁹পাছত যোচেফে আন এটা সপোন দেখিলে আৰু তেওঁৰ ককায়েকসকলক তাক ক'লে। তেওঁ ক'লে, "শুনা, মই আন এটা সপোন দেখিলোঁ; মই দেখিলো যে সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু এঘাৰটা তৰাই মোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে।"

¹⁰তেওঁ এই সপোনৰ কথা ককায়েকসকলক কোৱাৰ দৰে বাপেককো কোৱাত বাপেকে তেওঁক ধমকি দি ক'লে, "তই এইটো কি সপোন দেখিলি? তোৰ মাৰ, মই আৰু ককায়েকসকলে তোৰ আগত মাটিত পৰি প্ৰণিপাত কৰিবলৈ আহিম নে?" ¹¹তাতে তেওঁৰ ককায়েকসকলে তেওঁক হিংসা কৰিলে; কিন্তু বাপেকে হ'লে সেই কথা মনত ৰাখিলে।

¹²পাছত যোচেফৰ ককায়েকসকলে তেওঁলোকৰ বাপেকৰ পশুৰ জাকবোৰ চৰাবলৈ চিখিমলৈ গৈছিল। ¹³ইস্রায়েলে যোচেফক ক'লে, "তোমাৰ ককায়েকসকলে চিখিমত পশুৰ জাকবোৰ জানো চৰাই থকা নাই? আঁহা, মই তোমাক সিহঁতৰ ওচৰলৈ পঠাম।" তাতে যোচেফে তেওঁক ক'লে "ঠিক আছে, মই যাবলৈ প্ৰস্তুত আছোঁ।" ¹⁴তেতিয়া বাপেকে তেওঁক ক'লে, "তুমি গৈ তোমাৰ ককায়েকসকলক আৰু পশুৰ জাকবোৰ কুশলে আছে নে নাই, সেই সংবাদ লৈ আহি মোক দিবা।" ইয়াকে কৈ যাকোবে যোচেফক হিব্ৰোণ উপত্যকাৰ পৰা পঠালে আৰু যোচেফও চিখিমলৈ গ'ল। ¹⁵কোনো এজন মানুহে যোচেফক পথাৰৰ মাজত ঘূৰি ফুৰা দেখি সুধিলে, "তুমি কি বিচাৰি ফুৰিছা?" ¹⁶যোচেফে ক'লে, "মই মোৰ ককায়েকসকলক বিচাৰি আছোঁ; দয়া কৰি আপুনি মোক কবনে তেওঁলোকে ক'ত পশুৰ জাক চৰাই আছে?" ¹⁷মানুহজনে ক'লে, "এই ঠাই এৰি তেওঁলোক গুছি গ'ল; মই তেওঁলোকে এইবুলি কোৱা শুনিছিলো, 'ব'লা, আমি দোখানলৈ যাওঁ।'" তাতে যোচেফে তেওঁৰ ককায়েকসকলৰ পাছত গৈ দোখানত তেওঁলোকক বিচাৰি পালে।

যোচেফক হত্যা কৰাৰ ষড়যন্ত্ৰ।

¹⁸যোচেফক ককায়েকসকলে দুৰৰ পৰাই দেখা পালে আৰু তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহি পোৱাৰ আগেয়েই, তেওঁক বধ কৰাৰ ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে। ¹⁹তেওঁলোকে ইজনে সিজনক ক'লে, "সৌটো চা, সপোন দেখাটো আহিছে। ²⁰ব'লা এতিয়াই আমি তাক বধ কৰি, কোনো এটা গাতত পেলাই দিওঁ আৰু পাছত আমি ক'ম, কোনো হিংস্ৰ জন্তুৱে তাক খালে। তেতিয়া তাৰ সপোনবোৰ কি হয়, আমি চাম।" ²¹কিন্তু ৰুবেনে সেই কথা শুনি তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা তেওঁক ৰক্ষা কৰি ক'লে, "নহয়, আমি তাৰ প্ৰাণ নলওঁ।" ²²ৰুবেনে তেওঁলোকক ক'লে, "ৰক্তপাত নকৰো। তেওঁৰ শৰীৰত হাত নুতুলাকৈয়ে বৰং তেওঁক এই মৰুপ্ৰান্তৰৰ এটা গাঁতত পেলাই দিয়া"-পাছত যোচেফক তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি যেন পিতৃৰ ওচৰলৈ আনি ঘূৰাই দিব এই মনেৰে তেওঁ এই কথা ক'লে।

²³যোচেফ তেওঁৰ ককায়েকসকলৰ ওচৰ পালত তেওঁলোকে তেওঁৰ গাৰ পৰা পিন্ধি থকা দীঘল চোলাটো জোৰেৰে সোলোকাই ল'লে। ²⁴তাৰ পাছত তেওঁলোকে তেওঁক ধৰি গাতৰ ভিতৰত পেলাই দিলে; সেই গাতটো পানী নথকা এটা শুকান গাত আছিল।

যোচেফক বিক্ৰী কৰা

²⁵তাৰ পাছত তেওঁলোকে ভোজন কৰিবলৈ বহিল; তেনেতে তেওঁলোকে চকু তুলি চাই দেখিলে যে, গিলিয়দৰ পৰা ইস্রায়েলীয়া এক ব্যৱসায়ী দল আহি আছে। উটৰ পিঠিত তেওঁলোকে মা-মচলা, বিষ নিৰাময়ৰ সুগন্ধি মলম আৰু গন্ধৰস লৈ মিচৰ দেশলৈ নামি যাবলৈ আহি আছিল। ²⁶তেতিয়া যিহূদাই তেওঁৰ ককায়েকসকলক ক'লে, "আমি ভাইক বধ কৰি তাৰ তেজ লুকুৱাই ৰাখিলে আমাৰ কি লাভ হ'ব? ²⁷কাৰণ সি আমাৰ নিজৰে ভাই আৰু আমাৰ মণ্ডহো। সেয়ে তাৰ শৰীৰত হাত নিদি বৰং আঁহা, আমি তাক এই ইস্রায়েলীয়াসকলৰ ওচৰত বিক্ৰী কৰোঁ। ককায়েকসকল তেওঁৰ এই কথাত মান্তি হ'ল। ²⁸সেই মিদিয়নীয়া ব্যৱসায়ীসকল ওচৰেদি পাৰ হোৱাত, তেওঁলোকে যোচেফক গাতৰ পৰা টানি

ওপৰলৈ উঠালে আৰু বিশ ডোখৰ ৰূপৰ বিনিময়ত যোচেফক ইশ্মায়েলীয়াসকলৰ ওচৰত বিক্ৰী কৰিলে। তাতে সেই ব্যৱসায়ীসকলে যোচেফক মিচৰ দেশলৈ লৈ গ'ল।

²⁹পাছত ৰূবেণে গাঁতৰ ওচৰলৈ গৈ যোচেফক গাঁতত নেদেখি দুখতে নিজৰ কাপোৰ ফালিলে। ³⁰তেওঁ ভায়েকসকলৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, “যোচেফ ক'লে গ'ল-তাতটো নাই; এতিয়া মই কলৈ যাম?”

³¹তেতিয়া তেওঁলোকে এটা ছাগলী মাৰি তাৰ তেজত যোচেফৰ সেই চোলাটো জুবুৰিয়ালে। ³²পাছত তেওঁলোকে চোলাটো বাপেকৰ ওচৰলৈ আনি ক'লে, “এইটো আমি পালোঁ; চাওঁকচোন, এইটো আপোনাৰ পুত্ৰৰ চোলা হয় নে নহয়।”

³³যাকোবে চোলাটো চিনি পায় ক'লে, “এইটো মোৰ পুত্ৰৰেই চোলা হয়; কোনো হিংস্ৰ জন্তুৱে তাক খালে; নিশ্চয়ে জন্তুটোৱে যোচেফক ডোখৰ ডোখৰ কৰি ফালি পেলালে।”

³⁴তেতিয়া যাকোবে নিজৰ কাপোৰ ফালি কঁকালত চট পিন্ধি বহুদিনলৈকে পুতেকৰ কাৰণে শোক কৰিলে। ³⁵তেওঁৰ পুতেক জীয়েক আটাইবোৰে আহি তেওঁক শান্তনা দিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু তেওঁ কোনো শান্তনাই নুশুনিলে। তেওঁ ক'লে, “শোক কৰিয়েই মই চিয়োললৈ মোৰ পুত্ৰৰ ওচৰলৈ যাম। এইবুলি কৈয়ে যোচেফৰ কাৰণে যাকোবে ক্ৰন্দন কৰিবলৈ ধৰিলে।

³⁶আনফালে, সেই মিদিনিয়াসকলে যোচেফক মিচৰ দেশলৈ লৈ গৈ পোটিফৰ ওচৰত বিক্ৰী কৰিলে। পোটিফৰ আছিল ফৰৌণ ৰজাৰ এজন বিষয়া, ৰক্ষকৰ প্ৰধান সেনাপতি।

1 অধ্যায় 38

যিহূদা আৰু তামাৰ

¹পাছত যিহূদাই তেওঁৰ ভায়েক ককায়েকসকলক এৰি অদুল্লমীয়া হীৰা নামৰ এজন লোকৰ লগত বাস কৰিলেগৈ। ²সেই ঠাইত যিহূদাই চুৱা নামৰ কোনো এজন কনানীয়া মানুহৰ ছোৱালীক দেখা পাই তেওঁ সেই ছোৱালীজনীক বিয়া কৰিলে আৰু তাইৰ সৈতে শয়ন কৰিলে। ³পাছত তাই গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে আৰু ল'ৰাটিৰ নাম এৰ ৰাখিলে। ⁴পুনৰায় তাই গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰি তাৰ নাম ওনন ৰাখিলে। ⁵তাই পুণৰ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে আৰু তাৰ নাম চেলা ৰাখিলে; তাই এই পুত্ৰ কজীবত থকাৰ সময়ত প্ৰসৱ কৰিলে।

⁶পাছত যিহূদাই তেওঁৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ এৰৰ লগত তামাৰ নামেৰে এজনী ছোৱালীক বিয়া কৰাই দিলে। ⁷কিন্তু যিহূদাৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ এৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত দুষ্ট হোৱাত যিহোৱাই তাক বিনষ্ট কৰিলে।

⁸তেতিয়া যিহূদাই ওননক ক'লে, “তুমি তোমাৰ ককায়েৰাৰ ভাৰ্য্যাক বিয়া কৰোৱা। দেওৰেক হিচাবে তুমি তাইলৈ কৰিবলগীয়া কৰ্তব্য কৰা আৰু তোমাৰ ককায়েৰাৰ বংশ বৃদ্ধি কৰা।” ⁹কিন্তু ওননে জানিছিল যে, সেই বংশ তেওঁৰ নিজৰ নহ'ব। সেয়ে ককায়েকৰ হৈ বংশ ৰক্ষা নকৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে বৌৱেকৰ লগত শয়ন কৰা কালত তেওঁ মাটিতে বীৰ্য্যপাত কৰিলে। ¹⁰তেওঁ কৰা কাৰ্য্য যিহোৱাৰ দৃষ্টিত দুষ্টতা আছিল। সেয়ে যিহোৱাই তেওঁকো বিনষ্ট কৰিলে।

¹¹তেতিয়া যিহূদাই নিজৰ পো-বোৱাৰী তামাৰক ক'লে, “যেতিয়ালৈকে মোৰ পুত্ৰ চেলা ডাঙৰ নহয়, তেতিয়ালৈকে তুমি তোমাৰ পিতৃৰ ঘৰত বিধৱা হিচাবে থাকাগৈ।” কিয়নো তেওঁ ভাবিছিল, “কিজানি চেলাৰো ককায়েকহঁতৰ দৰে মৃত্যু হ'ব।” তাতে তামাৰে নিজৰ পিতৃৰ ঘৰত গৈ বাস কৰিলে।

¹²পাছত কালক্ৰমে যিহূদাৰ ভাৰ্য্যক অৰ্থাৎ চুৱাৰ জীয়েকৰ মৃত্যু হ'ল। যিহূদাৰ শোক প্ৰকাশৰ দিন শেষ হোৱাত, যিহূদা আৰু তেওঁৰ অদুল্লমীয়া বন্ধু হীৰা তিম্বালৈ যিহূদাৰ ভেড়াৰ নোম কটা লোকসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল। ¹³তেতিয়া কোনোৱে তামাৰক ক'লে, “শুনা, তোমাৰ শহুৰ দেউতাই নিজৰ মেৰৰ নোম কটাবলৈ তিম্বালৈ গৈছে।” ¹⁴তাকে শুনি তামাৰে বিধৱা-বস্ত্ৰ সোলোকাই থৈ, ওৰণিৰে মুখ ঢাকি, গাত কাপোৰ মেৰিয়াই ঐনয়িমৰ দুৱাৰ-মুখত বহি থাকিল; ঐনয়িম তিম্বালৈ যোৱা বাটৰ ওচৰত আছিল। কিয়নো তাই মন কৰিছিল যে, চেলা ডাঙৰ হোৱাটো তেওঁৰ সৈতে তাইক বিয়া নিদিলে। ¹⁵তেতিয়া যিহূদাই তাইক দেখি বেশ্যা বুলি জানিলে; কিয়নো তাই নিজ মুখ ঢাকি ৰাখিছিল। ¹⁶তাতে তেওঁ বাটৰ দাঁতিলৈ তাইৰ ওচৰলৈ গৈ, তাইক নিজ পো-বোৱাৰীয়েক বুলি নেজানি তাইক ক'লে, “আহাঁ, মই তোমাৰ লগত শয়ন কৰোঁ। তাতে তামাৰে ক'লে, “মোৰ লগত শয়ন কৰাৰ বাবদ আপুনি মোক কি দিব?”

¹⁷তেওঁ ক'লে, “মোৰ জাকৰ পৰা এটা ছাগলী পোৱালি পঠাই দিম।” তাতে তাই ক'লে, “তাক পঠাই নিদিয়োমানে মোৰ ইয়াত কিবা বন্ধক ৰাখি যাবনে?” ¹⁸যিহূদাই ক'লে, “কি বন্ধক ৰাখিম?” তাই ক'লে, “ৰছীডালেৰে সৈতে আপোনাৰ মোহৰটো আৰু আপোনাৰ হাতত থকা লাখুটিডাল ৰাখক।” তেতিয়া তেওঁ তাইক সেইবোৰ দি তাইৰ লগত শয়ন কৰিলে; তাৰফলত তাই তেওঁৰ দ্বাৰা গৰ্ভৱতী হ'ল।

¹⁹পাছত তামাৰে উঠি গুচি গ'ল আৰু ওৰণি গুচাই নিজৰ বিধৱা-বস্ত্ৰ পিন্ধিলে। ²⁰যিহুদাই সেই মহিলাৰ হাতৰ পৰা বন্ধক মোকোলাই নিবলৈ, তেওঁৰ বন্ধু অদুল্লমীয়াৰ হাতত নিজৰ জাকৰ পৰা ছাগলী পোৱালিটো পঠাই দিলে। কিন্তু তেওঁ আহি তাইক নেপালে। ²¹তেতিয়া তেওঁ সেই ঠাইৰ লোকসকলক সুধিলে, “ঐনয়িমৰ বাটৰ ওচৰত যি মন্দিৰৰ দেৱদাসী আছিল, তাই ক’ত?” তেওঁলোকে ক’লে, “ইয়াত কোনো দেৱদাসী নাই।” ²²তেতিয়া তেওঁ যিহুদাৰ ওচৰলৈ উভটি গৈ ক’লে, “মই তাইক বিচাৰি নাপালোঁ। সেই ঠাইৰ মানুহেও ক’লে যে, “তাত কোনো দেৱদাসী নাই।” ²³যিহুদাই ক’লে, “তেন্তে সেই বন্ধকৰ বস্তুবোৰ তাইৰ লগতে থাকক, নহলে আমাক লাজত পেলাব; মইতো ছাগলী পোৱালি পঠায়েই দিছিলোঁ, কিন্তু তুমি তাইক বিচাৰি নাপালা।”

²⁴ইয়াৰ তিনি মাহৰ পাছত যিহুদাই এই খবৰ পালে যে, “আপোনাৰ বোৱাৰী তামাৰে ব্যভিচাৰ কৰিছে; ব্যভিচাৰত তাই গৰ্ভৱতীও হ’ল।” তেতিয়া যিহুদাই ক’লে, “তাইক উলিয়াই আনি পুৰি পেলোৱা হওঁক।” ²⁵পাছে তাইক যেতিয়া বাহিৰলৈ অনা হ’ল, তাই শহুৰেকলৈ এই বাৰ্তা পঠালে, “মোৰ গৰ্ভত যিজনৰ সন্তান আছে, এইবোৰ তেওঁৰ বস্ত্ৰ।” তাই আৰু ক’লে, “দয়া কৰি এই বহীৰে সৈতে মোহৰ আৰু লাখুটি কাৰ, তাক এবাৰ পৰীক্ষা কৰি চাওঁক।” ²⁶তেতিয়া যিহুদাই সেইবোৰ চিনি পাই ক’লে, “তাই মোৰ তুলনাত অধিক ধাৰ্মিক; কিয়নো মই তাইক মোৰ পুত্ৰ চেলাৰ সৈতে বিয়া নিদিলাোঁ।” তাৰ পিছত যিহুদাই আৰু তাইৰ সৈতে পুণৰ শয়ন নকৰিলে।

²⁷পাছত তাইৰ প্ৰসৱৰ কাল ওচৰ হোৱাত দেখা গ’ল তামাৰৰ গৰ্ভত এহাল যঁজা ল’ৰা আছে। ²⁸জন্ম হওঁতে, এটা সন্তানে তাৰ হাতখন বাহিৰ কৰিলে; তেতিয়া ধাত্ৰীয়ে এডাল ৰঙা সূতা লৈ তাৰ সেই হাতত বান্ধি ক’লে, “এইটোৰ জন্ম প্ৰথমে হৈছে।” ²⁹কিন্তু সি যেতিয়া নিজৰ হাতখন ভিতৰলৈ সুমুৱাই নিলে, তেতিয়াই তাৰ ভায়েক প্ৰথমে বাহিৰ ওলাই আহিল; তাতে ধাত্ৰীয়ে ক’লে, “তুমি কেনেকৈ ভেদ ভাঙি ওলাই আহিলা!” এই কাৰণে তেওঁৰ নাম পেৰচ [ভেদ] ৰখা হ’ল। ³⁰পাছত হাতত ৰঙা সূতা বন্ধা তাৰ ভায়েক বাহিৰ হ’ল আৰু তাৰ নাম জেৰহ ৰাখিলে।

1 অধ্যায় 39

মিচৰ দেশত যোচেফ

¹যোচেফক মিচৰ দেশলৈ লৈ যোৱা হ’ল। ইশ্মায়েলীয়াসকলে যোচেফক মিচৰ দেশলৈ আনিছিল আৰু তাত ফৰৌণ ৰজাৰ পোটিফৰ নামৰ এজন মিচৰীয় বিষয়াই যোচেফক তেওঁলোকৰ পৰা কিনি লৈছিল। পোটিফৰ ফৰৌণ ৰজাৰ ৰক্ষক-সেনাপতি আছিল। ²যিহোৱা যোচেফৰ সংগে সংগে থকাত তেওঁ এজন সফল ব্যক্তি হৈছিল। তেওঁ তেওঁৰ মিচৰীয় প্ৰভুৰ ঘৰত আছিল। ³যিহোৱা যে তেওঁৰ সংগে সংগে আছে আৰু তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্যকে যিহোৱাই যে সফল কৰি তুলিছে, তাক তেওঁৰ প্ৰভুৱে দেখিছিল। ⁴যোচেফে পোটিফৰৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাই তেওঁ তেওঁৰ ব্যক্তিগত পৰিচাৰক হ’ল; তাতে পোটিফৰে যোচেফক নিজৰ ঘৰৰ অধ্যক্ষ পাতিলে আৰু তেওঁৰ যি যি আছিল, সেই সকলোৰে দেখা-শুনাৰ ভাৰও তেওঁৰ অধীনত দিলে। ⁵যোচেফক তেওঁ নিজ ঘৰ আৰু সৰ্বস্বৰ ওপৰত অধ্যক্ষ পতাৰ পাছৰ পৰাই যোচেফৰ কাৰণে যিহোৱাই সেই মিচৰীয়ৰ ঘৰক আশীৰ্বাদ কৰিলে; তাতে পোটিফৰৰ ঘৰ-বাৰী আৰু খেতি-পথাৰ সকলোৰে ওপৰত যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁶সেয়ে পোটিফৰে নিজৰ সৰ্বস্ব যোচেফৰ তত্বাৱধানত শোধাই দিলে। কেৱল নিজৰ খোৱা আহাৰৰ বাহিৰে পোটিফৰে আৰু আন একো চিন্তা নকৰিছিল। গঠনত যোচেফ সুন্দৰ আৰু দেখনীয়াৰ আছিল।

⁷কিছুদিনৰ পাছতে, যোচেফৰ ওপৰত তেওঁৰ প্ৰভুৰ ভাৰ্য্যাৰ দৃষ্টি পৰিল। তেওঁ যোচেফক ক’লে, “মোৰ লগত শয়ন কৰাহি।” ⁸কিন্তু তেওঁ সেই কথাত ৰাজী নহ’ল। তেওঁ নিজ প্ৰভুৰ ভাৰ্য্যাক ক’লে, “চাওঁক, এই ঘৰত মই যি কৰোঁ, মোৰ প্ৰভুৱে তাৰ একোৰে বিচাৰ নলয়; তেওঁ মোৰ হাতত তেওঁৰ সৰ্বস্ব শোধাই দিলে। ⁹এই ঘৰত মোৰ ওপৰত আন কোনো নাই; তেওঁ মোক নিদিয়াকৈ একোকে ধৰি ৰখা নাই; কিন্তু কেৱল আপোনাকহে মোক দিয়া নাই; কাৰণ আপুনি তেওঁৰ ভাৰ্য্যা; তেন্তে মই কেনেকৈ ইমান ডাঙৰ এটা জঘন্য কাম কৰি ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিব পাৰোঁ?”

¹⁰পোটিফৰৰ ভাৰ্য্যাই দিনে দিনে যোচেফক এই কথা কৈ থাকিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু যোচেফে তেওঁৰ লগত শয়ন কৰিবলৈ, এনেকি তাইৰ ওচৰত থাকিবলৈও তেওঁ মান্তি নহ’ল। ¹¹এদিনাখন নিজৰ কোনো কাৰ্যৰ বাবে যোচেফ ঘৰৰ ভিতৰলৈ গৈছিল। তেতিয়া ঘৰৰ কোনো মানুহ সেই ঠাইত নাছিল। ¹²পোটিফৰৰ ভাৰ্য্যাই যোচেফক তেওঁৰ কাপোৰত ধৰি টানি ক’লে, “মোৰে সৈতে শয়ন কৰাহি।” কিন্তু যোচেফে কাপোৰখন তাইৰ হাততে এৰি থৈ বাহিৰলৈ পলাই গ’ল।

¹³তাতে তাইৰ হাতত যোচেফে নিজৰ কাপোৰ এৰি থৈ বাহিৰলৈ পলাই যোৱা দেখি, ¹⁴তাইৰ ঘৰৰ মানুহবোৰক তাই মাতিবলৈ ধৰিলে আৰু সিহঁতক ক’লে, “চোৱাচোন, আমাক অপমানিত কৰিবৰ কাৰণেহে মোৰ স্বামীয়ে এই ইব্ৰীয়া মানুহক আমাৰ ইয়ালৈ আনিছে; সি মোৰ ওচৰলৈ মোৰ লগত শোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে আহিছিল; সেয়ে মই বৰকৈ চিঞৰ মাৰি উঠিলোঁ; ¹⁵মই চিঞৰ-বাখৰ কৰা শুনি, সি তাৰ কাপোৰ মোৰ ওচৰতে এৰি থৈ বাহিৰলৈ পলাই গ’ল।”

¹⁶যোচেফৰ প্ৰভু ঘৰলৈ নহাঁ পৰ্যন্ত কাপোৰখন তাই নিজৰ ওচৰতে ৰাখিলে। ¹⁷পাছত তাই পোটিফৰৰ ওচৰত এই কথা কবলৈ গৈ ক’লে, “তুমি যি ইব্ৰীয়া দাসক আমাৰ ইয়ালৈ আনি ৰাখিছা, সি মোক অপমান কৰিবলৈ মোৰ ইয়ালৈ সোমাই আহিছিল; ¹⁸কিন্তু মই চিঞৰ-বাখৰ কৰাত সি মোৰ ওচৰত নিজৰ কাপোৰ এৰি বাহিৰলৈ পলাই গ’ল।”

যোচেফ বন্দীশালত থকা

¹⁹যোচেফৰ প্ৰভুৱে যেতিয়া নিজৰ ভাৰ্য্যাৰ মুখেৰে “তোমাৰ দাসে মোলৈ এনেধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰিছে” বুলি শুনিলে, তেওঁ খঙত জ্বলি উঠিল। ²⁰সেয়ে, তেওঁ যোচেফক ধৰি নি যি ঠাইত ৰজাৰ বন্দীবোৰক ৰখা হয়, তেওঁক সেই কাৰাগাৰত আটক কৰি থলে; তাতে তেওঁ কাৰাগাৰতে থাকিল। ²¹কিন্তু যিহোৱা যোচেফৰ সংগে সংগে আছিল আৰু তেওঁ যোচেফৰ প্ৰতি অংগীকাৰযুক্ত বিশ্বস্ততা দেখুৱাইছিল। যিহোৱাই তেওঁক কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত কৰিলে। ²²তাতে অধ্যক্ষই কাৰাগাৰত থকা সকলো বন্দীবোৰক যোচেফৰ তত্বাৱধানত শোধাই দিলে; তেতিয়া সিহঁতে তাত কৰা সকলো কাৰ্য্য যোচেফৰ পৰিচালনাত হৈছিল। ²³যোচেফৰ তত্বাৱধানত থকা কোনো বিষয়ক লৈ কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষ চিন্তিত নাছিল; কাৰণ যিহোৱা তেওঁৰ সংগত আছিল আৰু সেয়ে যোচেফে কৰা সকলো কাৰ্যকে যিহোৱাই সফল কৰিছিল।

1 অধ্যায় 40

যোচেফে সপোনৰ ফলিতা দিয়া।

¹এইবোৰ ঘটনাৰ পাছত, মিচৰৰ ৰজাৰ প্ৰধান পান-পাত্ৰ ধৰোঁতা আৰু প্ৰধান ৰুটি প্ৰস্তুতকাৰীয়ে (চাংমাই) তেওঁলোকৰ প্ৰভু অৰ্থাৎ মিচৰৰ ৰজাৰ অহিতে অপৰাধ কৰিলে। ²ফৰোঁণে তেওঁৰ এই প্ৰধান পান-পাত্ৰ ধৰোঁতা আৰু প্ৰধান ৰুটি প্ৰস্তুতকাৰী বিষয়া দুজনৰ ওপৰত ক্ৰোধিত হৈছিল। ³তাতে যি কাৰাগাৰত যোচেফ আটকাধীন হৈ আছিল, কাৰাৰক্ষক-প্ৰধানৰ সেই একেটা ঘৰৰ কাৰাগাৰতে তেওঁলোকক বন্দী কৰি থলে। ⁴প্ৰধান কাৰাৰক্ষকে তেওঁলোকক যোচেফৰ পৰিচৰ্যাৰ অধীনত ৰাখিলে আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ তত্বাৱধান লবলৈ ধৰিলে। এইদৰে তেওঁলোক কিছু দিন সেই কাৰাগাৰত থাকিল। ⁵এদিনাখন ৰাতি কাৰাগাৰত আটকাধীন অৱস্থাতে মিচৰৰ ৰজাৰ সেই পান-পাত্ৰ ধৰোঁতা আৰু ৰুটি-প্ৰস্তুতকাৰী দুয়োৱে এটাকৈ সপোন দেখিলে আৰু প্ৰত্যেকৰ সপোনৰ নিজস্ব অৰ্থ আছিল। ⁶ৰাতিপুৱা যোচেফে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকক মন মাৰি থকা দেখিলে। ⁷তেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ প্ৰভুৰ ঘৰৰ কাৰাগাৰত নিজৰ সৈতে বন্দী হৈ থকা, ফৰোঁণৰ সেই দুজন বিষয়াক সুধিলে, “আজি আপোনালোকক কিয় ইমান মন মাৰি থকা দেখা গৈছে?” ⁸তেওঁলোকে ক’লে, “আমি দুয়োজনেই এটাকৈ সপোন দেখিলোঁ; কিন্তু তাৰ অৰ্থ বুজাবলৈ কোনো নাই।” তেতিয়া যোচেফে তেওঁলোকক ক’লে, “সপোনৰ অৰ্থ কোৱাৰ ক্ষমতা জানো ঈশ্বৰৰ পৰা নহয়? আপোনালোকে অনুগ্ৰহ কৰি মোক কওঁকচোন।”

⁹তেতিয়া প্ৰধান পান-পাত্ৰ ধৰোঁতাই যোচেফক নিজৰ সপোনৰ কথা ক’লে। তেওঁ ক’লে, “শুনক, সপোনত মই মোৰ সন্মুখত এজোপা দ্ৰাক্ষালতাৰ গছ দেখিলো; ¹⁰সেই গছত তিনিটা ডাল আছিল; সেই ডালত কুঁহি মেলাৰ লগে লগে ফুল ফুলিবলৈ ধৰিলে আৰু থোপে থোপে আঙুৰবোৰ লাগি পকি উঠিল। ¹¹ফৰোঁণৰ পান-পাত্ৰ তেতিয়া মোৰ হাততে আছিল। মই সেই আঙুৰবোৰ লৈ পাত্ৰটোত চেপি ৰস উলিয়াই ফৰোঁণৰ হাতত সেই পান-পাত্ৰ দিলোঁগৈ।”

¹²যোচেফে তেওঁক ক’লে, “ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে এই; সেই তিনিটা ডালে তিনি দিন বুজায়। ¹³তিনি দিনৰ ভিতৰত ফৰোঁণে আপোনাৰ মূৰ উচ্চ কৰি আপোনাৰ পুণৰ আগৰ কাৰ্যত নিযুক্তি দিব; আপুনি আগেয়ে পান-পাত্ৰ ধৰোঁতা হৈ যেনেকৈ ফৰোঁণৰ হাতত পান-পাত্ৰ তুলি দিছিলে, তেনেকৈয়ে আকৌ দিব। ¹⁴তেন্তে আপোনাৰ সুদিনৰ সময়ত মোক সুঁৱৰি মোলৈ দয়া কৰি কুপা দৃষ্টি কৰিব; ফৰোঁণৰ আগত মোৰ সম্বন্ধে জনাই মোক এই কাৰাগাৰৰ পৰা উলিয়াই নিব; ¹⁵কিয়নো সত্য কথা কবলৈ হ’লে ইব্ৰীয়াবিলাকৰ দেশৰ পৰা মোক জোৰ কৰি অনা হৈছিল আৰু এই দেশতো মই এনে একো কাৰ্য কৰা নাই যিহৰ কাৰণে তেওঁলোকে মোক এই কাৰাগাৰত ভৰাই থৈছে।

¹⁶প্ৰধান ৰুটি-প্ৰস্তুতকাৰীয়ে যেতিয়া দেখিলে যে অন্যজনৰ সপোনৰ অৰ্থটো ভাল, তেতিয়া তেওঁ যোচেফক ক’লে, “মইও এটা সপোন দেখিলোঁ; শুনক, মই সপোনত মোৰ মূৰৰ ওপৰত ৰুটিৰ তিনিটা খৰাহি থকা দেখিলো; ¹⁷তাৰে ওপৰৰ খৰাহিটোত আছিল ফৰোঁণৰ কাৰণে বিভিন্ন ধৰণৰ তাও দি সেকা আহাৰ; কিন্তু চৰাইবোৰে আহি মোৰ মূৰৰ ওপৰৰ সেই খৰাহিৰ পৰা সেইবোৰ খালে।” ¹⁸তেতিয়া যোচেফে উত্তৰ দি ক’লে, “আপোনাৰ সপোনৰ অৰ্থ এই; তিনিটা খৰাহিয়ে তিনি দিন বুজায়; ¹⁹তিনি দিনৰ ভিতৰত ফৰোঁণে আপোনাৰ পৰা আপোনাৰ মূৰ কাটি লৈ এডাল কাঠত আঁৰিব; চৰাইবোৰে আহি আপোনাৰ শৰীৰৰ পৰা মঙহ খাবহি।”

²⁰পাছত তৃতীয় দিনা ফৰোঁণৰ জন্ম দিন আছিল। ফৰোঁণে তেওঁৰ দাসসকলৰ কাৰণে এক ভোজৰ আয়োজন কৰিলে। সেইদিনা ফৰোঁণে তেওঁৰ অন্যান্য দাসসকলতকৈ তেওঁৰ প্ৰধান পান-পাত্ৰ ধৰোঁতা আৰু প্ৰধান ৰুটি-প্ৰস্তুতকাৰীৰ প্ৰতি বিশেষ মনোযোগ দিলে। ²¹তেওঁ প্ৰধান পান-পাত্ৰ ধৰোঁতাক আগৰ কামত নিযুক্ত কৰিলে আৰু তেওঁ পুণৰ ফৰোঁণৰ হাতত পান-পাত্ৰ তুলি দিলে। ²²কিন্তু প্ৰধান ৰুটি-প্ৰস্তুতকাৰীক হ’লে তেওঁ আৰি থলে। যোচেফে তেওঁলোকক যেনেকৈ সপোনৰ অৰ্থ কৈছিল, তেনেকৈয়ে ঘটিল।

²³কিন্তু তথাপিও যোচেফক সহায় কৰিবলৈ প্ৰধান পান-পাত্ৰ ধৰোঁতাৰ মনত নপৰিল; যোচেফৰ কথা তেওঁ একেবাৰে পাহৰি গ’ল।

1 অধ্যায় 41

যোচেফৰ উন্নতি।

¹এই ঘটনা ঘটি যোৱাৰ সম্পূৰ্ণ দুবছৰৰ পাছত, ফৰৌণে এটা সপোন দেখিলে। তেওঁ নীল নদীৰ দাঁতিত থিয় হৈ আছে। ²এনে সময়ত নদীৰ পৰা দেখিবলৈ সুন্দৰ আৰু হৃষ্টপুষ্ট সাতজনী গৰু ওলাই আহি নল বননিত চৰিবলৈ ধৰিলে। ³তাৰ পাছত, দেখিবলৈ কুচ্ছিত আৰু ক্ষীণোৱা আন সাতজনী গৰুও সেই কেইজনীৰ পাছত নীল নদীৰ পৰা ওলাই, নদীৰ দাঁতিত আগতে অহা গৰু কেইজনীৰ ওচৰতে আহি থিয় হ'ল।

⁴তাতে সেই ক্ষীণোৱা আৰু দেখিবলৈ কুচ্ছিত গৰু কেইজনীয়ে দেখিবলৈ সুন্দৰ আৰু হৃষ্টপুষ্ট সেই গৰু সাতজনীক গিলি পেলালে। এনেতে ফৰৌণে সাৰ পালে। ⁵তাৰ পাছত তেওঁ পুণৰ টোপনি গৈ দ্বিতীয় বাৰ সপোন দেখিলে; তেওঁ দেখিলে ঘেঁহুৰ একে ডাল ঠাৰিতে গুটিৰে ভৰা সাতোটা থোক ওলাল। ⁶তেতিয়া চোৱা, সেইবোৰৰ পাছতে, পূবৰ বতাহত লেৰেলি শুকাই যোৱা এনে সাতোটা থোক ওলাল।

⁷লেৰেলা থোকবোৰে গুটিৰে ভৰা সেই সাতোটা পূৰঠ থোক গিলি পেলালে। তেতিয়া ফৰৌণে সাৰ পাই দেখিলে যে, এইটো সপোনহে। ⁸যেতিয়া ৰাতি পুৱাল, তেতিয়া তেওঁৰ মনটো অস্থিৰ হৈ উঠিল। তেওঁ মানুহ পঠাই মিচৰ দেশৰ শাস্ত্ৰজ্ঞ আৰু বিদ্বান লোক সকলক মতাই আনিলে আৰু ফৰৌণে তেওঁলোকৰ আগত তেওঁৰ সপোনৰ কথা ক'লে। কিন্তু কোনেও ফৰৌণক এই সপোনৰ ফলিতা দিব নোৱাৰিলে।

⁹তেতিয়া প্ৰধান পান-পাত্ৰ ধৰোঁতাই ফৰৌণক ক'লে, “আজি মোৰ নিজৰ অপৰাধৰ কথা মনত পৰিছে। ¹⁰ফৰৌণে নিজৰ দাসসকললৈ ক্ৰোধিত হৈ মুখ্য ৰাক্ষসিৰ সতে মোক কাৰাৰক্ষকৰ অধ্যক্ষৰ ঘৰৰ বন্দীশালত থৈছিল। ¹¹তেতিয়া সেই ৰাতিয়েই আমি দুয়ো এটা এটা সপোন দেখিলোঁ। আমি দেখা প্ৰত্যেকটো সপোনৰ বেলেগ বেলেগ অৰ্থ আছিল।

¹²তেতিয়া সেই ঠাইত ৰক্ষক-সেনাপতিৰ ওচৰত এজন ইব্ৰীয়া ডেকা বন্দী হৈ আমাৰ লগত আছিল। আমি তেওঁৰ আগত আমাৰ সপোনৰ কথা ক'ওতে, তেওঁ আমাক সপোনৰ অৰ্থ ক'লে, ¹³আৰু তেওঁ যেনেকৈ আমাক সপোনৰ অৰ্থ কৈছিল, তেনেকৈয়ে আমালৈ ঘটিল। মোক মহাৰাজে পুনৰায় আগৰ পদতে নিযুক্ত কৰিলে, কিন্তু অন্য সকলক হ'লে ফাঁচি দিলে।”

¹⁴তেতিয়া ফৰৌণে যোচেফক আনিবলৈ মানুহ পঠালে। বন্দীশালৰ পৰা তেওঁক যেতিয়া বেগাই উলিয়াই দিয়া হ'ল; তেতিয়া তেওঁ মূৰ খুৰালে আৰু কাপোৰ সলাই ফৰৌণৰ সন্মুখলৈ আহিল। ¹⁵তাতে ফৰৌণে যোচেফক ক'লে, “মই এটা সপোন দেখিলোঁ, তাৰ অৰ্থ বুজাই দিব পৰা কোনো নাই; কিন্তু তুমি শুনামাত্ৰে সপোনৰ ফলিতা দিব পাৰা বুলি মই তোমাৰ বিষয়ে শুনিছোঁ। ¹⁶তেতিয়া যোচেফে ফৰৌণক উত্তৰ দি ক'লে, “এইটো মোৰ বাবে অসাধ্য। ঈশ্বৰেহে ফৰৌণ ৰজাৰ সপোনৰ অৰ্থ বুজাই দিয়াৰ লগতে মনত শাস্তনা দিব।”

¹⁷তেতিয়া ফৰৌণে যোচেফক ক'লে, “মই সপোনত নীল নদীৰ দাঁতিত থিয় হৈ আছিলোঁ; ¹⁸এনে সময়ত নদীৰ পৰা হৃষ্টপুষ্ট আৰু দেখিবলৈ সুন্দৰ সাত জনী গৰু ওলাই আহি নল বননিত চৰিবলৈ ধৰিলে। ¹⁹পাছত চোৱা, ক্ষীণোৱা, দেখিবলৈ কুচ্ছিত, চেৰেলা গাৰে সাত জনী গৰুও সেই কেইজনীৰ পাছত ওলাই আহিল; তেনেকুৱা কুচ্ছিত গৰু মই গোটেই মিচৰ দেশত কেতিয়াও দেখা নাই। ²⁰আৰু চেৰেলা গাৰে দেখিবলৈ কুচ্ছিত গৰু কেইজনীয়ে প্ৰথমে হৃষ্টপুষ্ট গৰু সাত জনী গিলি পেলালে। ²¹যেতিয়া হৃষ্টপুষ্ট গৰুবোৰ কুচ্ছিত কেইজনীয়ে খালে, সেইবোৰ চেৰেলা কেইজনীৰ পেটত সোমোৱা যেন নালাগিল। কিন্তু সিহঁত আগৰ দৰে কুচ্ছিত হৈয়েই থকিল। তেতিয়া মই সাৰ পালোঁ।

²²মই পুনৰাই সপোন দেখিলোঁ, একে ডাল ঠাৰিতে গুটিৰে ভৰা ঘেঁহুৰ উত্তম সাতোটা থোক ওলাল। ²³তেতিয়া সেইবোৰৰ পাছত শুকান, পতনুৱা সেইবোৰ পূবৰ গৰম বতাহত শুকাই গৈছিল, এনে সাতোটা থোকো ওলাল। ²⁴পাছত সেই শুকান পতনুৱা থোকবোৰে সাতোটা উত্তম থোক গিলি পেলালে। পাছত শাস্ত্ৰজ্ঞসকলক মই ক'লোঁ; কিন্তু কোনেও মোক তাৰ অৰ্থ ক'ব নোৱাৰিলে।”

²⁵তেতিয়া যোচেফে ফৰৌণক ক'লে, “ফৰৌণৰ সপোনৰ অৰ্থও একেই। ঈশ্বৰে যি কৰিব খুজিছে, তাক তেওঁ ফৰৌণক জনাইছে। ²⁶সেই সাত জনী উত্তম গৰু সাত বছৰক বুজায়; সেই সাতোটা উত্তম থোকেও সাত বছৰক বুজায়; সপোনৰ অৰ্থও একেই। ²⁷পাছত অহা সেই কুচ্ছিত সাত জনী গৰুও সাত বছৰ, পূবৰ বতাহত শুকুৱা গুটি নথকা সাতোটা থোকেও সাত বছৰক বুজায়। সেইবোৰ আকালৰ সাত বছৰ হ'ব। ²⁸মই ফৰৌণৰ আগত ইয়াকে ক'লোঁ যে, ঈশ্বৰে যি কৰিব খুজিছে, তাকেহে তেওঁ ফৰৌণক দেখুৱাইছে। ²⁹তাতে গোটেই মিচৰ দেশত এনে সাতটা বছৰ আহিব য'ত বহুত শস্য উৎপন্ন হ'ব।

³⁰সেইবোৰৰ পাছত হ'ব আকালৰ সাত বছৰ, তাতে মিচৰ দেশত বহু শস্যৰ কথা সকলোৱে পাহৰি যাব; আৰু সেই আকালে দেশখনকে নষ্ট কৰিব। ³¹এই আকালৰ কাৰণে লোকসকলৰ দেশত, আগতে উৎপন্ন হোৱা বহু শস্যৰ কথা মনত নপৰিব। কিয়নো এইটো অতিশয় ভয়ংকৰ হ'ব। ³²ফৰৌণৰ আগত দুবাৰ এই সপোন দেখুৱা হৈছে। ইয়াৰ কাৰণ হৈছে ঈশ্বৰে, নিজ মন স্থিৰ কৰিছে আৰু ঈশ্বৰে অতি শীঘ্ৰেই এই সকলো কৰিব।

³³এই হেতুকে এতিয়া ফৰৌণ ৰজাই এনে এজন বুদ্ধিমান জ্ঞানী মানুহ বিচাৰি আনক, তেওঁক আনি আপুনি মিচৰ দেশৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰক।

³⁴ফৰৌণে এইদৰে কৰক; তেওঁ দেশৰ ওপৰত বিষয়াসকলক পাতক আৰু বহু শস্য উৎপন্ন হোৱা সাত বছৰত, মিচৰ দেশৰ পৰা শস্য পাঁচ ভাগৰ এভাগ তুলি আনক।

35 এই লোকসকলে অহা বছৰ কেইটাৰ সকলো শস্য গোটাই ফৰৌণৰ অধীনলৈ আহাৰ হ'বৰ কাৰণে নগৰে নগৰে তাক সাঁচি ৰাখক। তাক সুৰক্ষা দিয়ক। 36 এইদৰে মিচৰ দেশত আগলৈ হ'ব লগা আকালৰ সাত বছৰৰ কাৰণে, সেই আহাৰ দেশত সঞ্চিত হৈ থাকিব; তাতে আকালত দেশখন বিনষ্ট নহব।"

37 তেতিয়া ফৰৌণে আৰু তেওঁৰ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলেও এই সকলো কথা কে উত্তম দেখিলে। 38 তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁৰ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলক ক'লে, "এই যি জন মানুহত ঈশ্বৰৰ আত্মা আছে, এওঁৰ নিচিনা আমি কাক পাম?"

39 তেতিয়া ফৰৌণে যোচেফক ক'লে, "ঈশ্বৰে তোমাক এই সকলো কথা জনাইছে; এই যে তোমাৰ নিচিনা বুদ্ধিমান জ্ঞানী মানুহ কোনো নাই।

40 তুমিয়েই মোৰ ঘৰৰ অধ্যক্ষ হ'ব লাগে; মোৰ সকলো প্ৰজা তোমাৰ কথাৰ দৰেই চলিব; কেৱল সিংহাসনতহে মই তোমাতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হ'ম।"

41 ফৰৌণে যোচেফক পুনৰ ক'লে, "চোৱা, গোটেই মিচৰ দেশৰ ওপৰত মই তোমাক নিযুক্ত কৰিলোঁ।" 42 পাছত ফৰৌণে নিজৰ হাতৰ পৰা মোহৰ মৰা আঙঠি সোলোকাই যোচেফৰ হাতৰ আঙুলিত পিন্ধাই দিলে। তেওঁক আৰু মিহি শণ সূতাৰ কাপোৰ পিন্ধাই, ডিঙিত সোণৰ অলঙ্কাৰও দিলে। 43 তেওঁক নিজৰ দ্বিতীয় ৰথত উঠালে; তাতে লোকসকলে তেওঁৰ আগে আগে "আঁঠুকাঢ়া" বুলি ঘোষণা কৰিলে। এইদৰে ফৰৌণে তেওঁক গোটেই মিচৰ দেশ খনৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰিলে।

44 ফৰৌণে যোচেফক ক'লে, "মই ফৰৌণ, কিন্তু তোমাৰ বিনা অনুমতিত গোটেই মিচৰ দেশত কোনেও হাত, ভৰি লৰচৰ কৰিব নোৱাৰিব।"

45 ফৰৌণে যোচেফৰ নাম "চাফনৎপানেহ ৰাখিলে।" তেওঁ ওন নগৰৰ পুৰোহিত পোটিফেৰাৰ জীয়েক আচনতৰ লগত বিয়া পাতি দিলে। পাছত যোচেফ গোটেই মিচৰ দেশ খন চাব লৈ ওলাই গ'ল।

46 যোচেফ মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ আগত উপস্থিত হোৱা সময়ত, তেওঁৰ বয়স ত্ৰিশ বছৰ হৈছিল। যোচেফ ফৰৌণ ৰজাৰ আগৰ পৰা ওলাই গ'ল আৰু মিচৰ দেশৰ সকলো ঠাইতে ফুৰিলে। 47 তাতে বহু শস্য হোৱা সেই সাত বছৰত ভূমিয়ে মুঠিয়ে মুঠিয়ে শস্য উৎপন্ন কৰিলে।

48 মিচৰ দেশত সেই সাত বছৰত উৎপন্ন হোৱা সকলো শস্য গোটাই, তেওঁ নগৰে নগৰে সাঁচি থ'লে; প্ৰত্যেক নগৰৰ চাৰিওফালৰ পথাৰত যি শস্য উৎপন্ন হ'ল, তাক তেওঁ সেই নগৰতে সাঁচি থলে। 49 এইদৰে যোচেফে সাগৰৰ বালিৰ দৰে ইমান বহু শস্য গোটালে যে, তাক পাছত লেখিবলৈকে এৰিলে; কিয়নো সেয়ে অসংখ্য হৈছিল।

50 যোচেফৰ দুটি পুত্ৰ আকাল অহাৰ আগেয়ে জন্ম পালে, ওন নগৰৰ পুৰোহিত পোটি-ফেৰাৰ জীয়েক আচনতে জন্ম দিলে। 51 তাতে যোচেফে জ্যেষ্ঠ পুত্ৰৰ নাম মনচি [পাহৰণ] থ'লে; কিয়নো তেওঁ ক'লে, "ঈশ্বৰে মোৰ সকলো দুখ আৰু নিজ পিতৃৰ ঘৰকো পাহৰাইছে।" 52 দ্বিতীয় পুত্ৰৰ নাম তেওঁ ইফ্ৰয়িম [ফলৱান] ৰাখিলে; কাৰণ তেওঁ ক'লে, "ঈশ্বৰে মোক দুখ ভোগ কৰা এই দেশত ফলৱান কৰিলে।"

53 তাৰ পাছত মিচৰ দেশত বহু শস্য উৎপন্ন হোৱা সাত বছৰ শেষ হ'ল। 54 তাতে যোচেফে কোৱাৰ দৰেই আকালৰ সাত বছৰ আৰম্ভ হ'ল, তেতিয়া সকলো দেশতে আকাল হ'ল; কিন্তু গোটেই মিচৰ দেশত হ'লে আহাৰ আছিল।

55 যেতিয়া মিচৰ দেশৰ গোটেইখনতে আকাল হ'বলৈ ধৰিলে, তেতিয়া প্ৰজাসকলে আহাৰৰ অৰ্থে ফৰৌণ ৰজাৰ আগত ডিম্বা খুজিলে গৈ; তাতে ফৰৌণে সকলো মিচৰীয়াকে ক'লে, "তোমালোকে যোচেফৰ ওচৰলৈ যোৱা; তেওঁ যি কৰিবলৈ কয়, তাকে তোমালোকে কৰিব।"

56 তেতিয়া গোটেই দেশতে আকাল হ'ল, যোচেফে সকলো ঠাইৰ ভৰালবোৰ খুলিলে আৰু মিচৰীয়াসকলৰ ওচৰত শস্য বেচিবলৈ ধৰিলে। সেই সময়ত মিচৰ দেশত ভয়ংকৰ আকাল হ'ল। 57 সকলো দেশৰ মানুহবোৰে শস্য কিনিবৰ কাৰণে মিচৰ দেশত থকা যোচেফৰ ওচৰলৈ আহিল; কিয়নো গোটেই পৃথিৱীত ভীষণ আকাল হ'বলৈ ধৰিলে।

1 অধ্যায় 42

মিচৰলৈ যাকোবৰ পুত্ৰসকলৰ প্ৰথম যাত্ৰা

1 যেতিয়া যাকোবে মিচৰত শস্য আছে বুলি শুনা পালে, তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰসকলক ক'লে, "তোমালোকে ইজনে সিজনৰ মুখলৈ কিয় চোৱাচুই কৰি আছা?" 2 তেওঁ পুনৰ ক'লে, "চোৱা, মিচৰত শস্য আছে বুলি মই শুনিছোঁ; তোমালোকে তালৈ নামি গৈ, তাৰ পৰা আমাৰ বাবে শস্য কিনি আন। গৈ; তেতিয়াহে আমি নমৰি জীয়াই থাকিব পাৰিম।" 3 যোচেফৰ ককায়েক দহ জনে মিচৰৰ পৰা শস্য কিনি আনিবলৈ নামি গ'ল। 4 কিন্তু যোচেফৰ ভায়েক বিন্যামীনক হ'লে, যাকোবে ককায়েকসকলৰ লগত নপঠালে; কিয়নো তেওঁ ক'লে, "কিজানি তাৰ কিবা বিপদ ঘটে।"

5 এইদৰে শস্য কিনিবলৈ যোৱা মানুহবোৰৰ লগত ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰসকল গ'ল; কিয়নো কনান দেশত আকাল হৈছিল। 6 সেই সময়ত যোচেফ মিচৰ দেশৰ অধ্যক্ষ আছিল। তেওঁই দেশৰ সকলো লোকক শস্য বেচিছিল। যেতিয়া যোচেফৰ ককায়েকসকলে গৈ তেওঁৰ আগত মাটিত উৰুৰি হৈ প্ৰণিপাত কৰিলে, 7 তেতিয়া যোচেফে তেওঁৰ ককায়েকসকলক দেখি চিনি পালে; কিন্তু তেওঁ অচিনাকিৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিলে আৰু কঠোৰভাৱে তেওঁলোকৰ লগত কথা পাতিলে। তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, "তোমালোক ক'ৰ পৰা আহিছা?" তেওঁলোকে ক'লে, "কনান দেশৰ পৰা শস্য কিনিবলৈ আহিছোঁ।" 8 এইদৰে যোচেফে ককায়েকসকলক চিনি পালে, কিন্তু তেওঁলোকে হ'লে ভায়েকক চিনি নাপালে।

9যোচেফে তেওঁলোকৰ সম্বন্ধে যি সপোন দেখিছিল, সেই কথা তেতিয়া তেওঁৰ মনত পৰিল। তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোক গুপ্তচৰ। আমাৰ দেশৰ অসুৰক্ষিত অংশবোৰ চাবলৈহে তোমালোক আহিছা।" 10তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "নহয়, মোৰ প্ৰভু; আপোনাৰ এই দাস সকলে শস্য কিনিবলৈহে আহিছো।" 11আমি সকলো এজন লোকৰে পুত্ৰ; আমি সং মানুহ। আপোনাৰ দাসসকল গুপ্তচৰ নহয়।"

12তেতিয়া যোচেফে তেওঁলোকক ক'লে, "নহয়, তোমালোকে দেশৰ অসুৰক্ষিত অংশবোৰ চাবলৈহে আহিছা।" 13কিন্তু তেওঁলোকে ক'লে, "আপোনাৰ দাস আমি ভাই ককাই বাৰজন; আমি কনান দেশৰ বাসিন্দা এজন লোকৰেই সন্তান; আমাৰ সকলোতকৈ সৰু ভাইটো বৰ্তমান পিতাৰ ওচৰত আছে আৰু আন এজন ভাই জীৱিত নাই।"

14যোচেফে তেওঁলোকক ক'লে, "মই তোমালোকৰ বিষয়ে যি কৈছো, সেয়াই ঠিক; তোমালোক গুপ্তচৰ।" 15ইয়াৰেই তোমালোকক পৰীক্ষা কৰা হ'ব-তোমালোকৰ সৰু ভাই যেতিয়ালৈকে ইয়ালৈ নাহে, তেতিয়ালৈকে তোমালোকে এই ঠাই এৰি যাব নোৱাৰিবা। এই কথা মই ফৰৌণৰ জীৱনৰে শপত খাই কৈছো। 16সৰু ভাইক আনিবলৈ তোমালোকৰ মাজৰ পৰা এজনক পঠাই দিয়া আৰু আন সকলো বন্দী হৈ থাক। তাতে তোমালোকৰ কথা সত্য হয় নে নহয়, প্ৰমাণিত হ'ব। নহ'লে, ফৰৌণৰ জীৱনৰে শপত, তোমালোক যে গুপ্তচৰ, ই নিশ্চিত।" 17এইবুলি কৈ যোচেফে তিনি দিনলৈকে তেওঁলোক সকলোকে কাৰাগাৰত বন্দী কৰি থ'লে।

18তৃতীয় দিনা যোচেফে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে মই কোৱাৰ দৰে কৰি প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা; কিয়নো মই ঈশ্বৰ ভয়কাৰী লোক হওঁ।"

19তোমালোক যদি সঁচাই সং লোক হোৱা, তেন্তে তোমালোকৰ ভাইসকলৰ মাজৰ পৰা এজন এই কাৰাগাৰত বন্দী হৈ থাকক; বাকী সকলোৱে তোমালোকৰ ভোকত থকা পৰিয়ালৰ কাৰণে আকালৰ শস্য লৈ যাওক। 20তোমালোকৰ কথা সত্য বুলি প্ৰমাণ হ'ব কাৰণে সৰু ভাইক মোৰ ওচৰলৈ লৈ আনা; তেতিয়াহে তোমালোকৰ প্ৰাণ ৰক্ষা পাব।" তাতে তেওঁলোকে সেইদৰে কৰিলে।

21তাৰ পাছত তেওঁলোকে এজনে আনজনক ক'লে, "বাস্তৱিকতে আমাৰ ভাইৰ বিষয়টোত আমি দোষী; সি যেতিয়া আমাৰ আগত কাকুতি-মিনতি কৰিছিল, তেতিয়া তাৰ মনোকষ্ট দেখিও, আমি কাণসাৰ নিদিলো। সেইবাবেই আমাৰ ওপৰত এই সৰুটো আহিছে।" 22তেতিয়া ৰূবেণে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, "মই জানো তোমালোকক কোৱা নাছিলো, 'ল'ৰাটোৰ প্ৰতি অন্যায় কৰি পাপ নকৰিবা,' তথাপিও তোমালোকে নুশুনিলো; এতিয়া চোৱা, আমি তাৰ বক্তৃতাৰ পৰিশোধ সাধিব লগা হৈছে।"

23যোচেফে যে তেওঁলোকৰ কথাবোৰ বুজি পাইছিল, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে নাজানিলে; কিয়নো দুভাষীৰ মাধ্যমেদিহে তেওঁ তেওঁলোকৰ সৈতে কথা-বতৰা হৈছিল। 24পাছত যোচেফে তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা গ'ল আৰু কান্দিবলৈ ধৰিলে। পুনৰ আহি তেওঁলোকৰ সৈতে কথাবতী হ'ল। তেওঁ তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা চিমিয়োনক বাচি ল'লে আৰু তেওঁলোকৰ চকুৰ সন্মুখতে তেওঁক বান্ধিলে। 25তাৰ পাছত যোচেফে নিজৰ দাসসকলক আদেশ দিলে যেন তেওঁলোকৰ বস্তাবোৰত শস্য ভৰাই দিয়া হয় আৰু প্ৰতিজনে দিয়া ধন তাৰ বস্তাত ওভটাই দিয়া হয়; তাৰ উপৰিও যাত্ৰাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুবোৰো দিবলৈ আদেশ দিলে। তাতে তেওঁলোকৰ কাৰণে যোচেফে কোৱাৰ দৰেই সকলো কৰা হ'ল।

26তাৰ পাছত তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ গাধৰ পিঠিত শস্য বোজা তুলি লৈ তাৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিলে। 27পাছত বিশ্ৰামৰ ঠাই পাই তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে যেতিয়া নিজৰ গাধক দানা দিবলৈ বস্তা মেলিলে, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ ধনখিনি দেখা পালে; ধনখিনি বস্তাৰ মুখতে আছিল।

28তাতে তেওঁ ভায়েক-ককায়েকসকলক ক'লে, "এই চোৱাহি, মোৰ ধনখিনি উভটাই দিছে। এয়া চোৱা, মোৰ বস্তাতেই সেই ধন আছে।" তেতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰাণ উড়ি গ'ল। তেওঁলোকে ভয়তে কঁপি কঁপি ইজনে সিজনৰ ফালে ঘূৰি ক'লে, "ঈশ্বৰে নো আমালৈ এইটো কি কৰিলে?"

29কনান দেশলৈ উলটি গৈ তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ বাপেক যাকোবক তেওঁলোকলৈ যি যি ঘটিল সেই সকলোকে জনাই ক'লে, 30"যি জন লোক সেই দেশৰ প্ৰভু, তেওঁ আমাৰ লগত অতি কৰ্কশভাৱে কথা পাতিছিল। তেওঁ ভাৱিছিল যে আমি সেই দেশত গুপ্তচৰ।" 31কিন্তু আমি তেওঁক কলৌ, 'আমি সং মানুহ, গুপ্তচৰ নহওঁ; 32আমি ভাই-ককাই বাৰজন, একে পিতাৰে সন্তান; এজন জীৱিত নাই আৰু সকলোতকৈ সৰুটো এতিয়া পিতাৰ লগত কনান দেশত আছে।'

33তেতিয়া সেই দেশৰ যি জন প্ৰভু, তেওঁ আমাক ক'লে, 'বোলে, ইয়াৰ দ্বাৰায়েই মই জানিম যে তোমালোক সং মানুহ, সেয়েহে তোমালোকৰ এজন ভাইক মোৰ লগত থৈ, ভোকত থকা পৰিয়ালৰ কাৰণে আকালৰ শস্য লোৱা আৰু নিজ বাটে যোৱা। 34তোমালোকৰ সৰু ভাইক মোৰ ওচৰলৈ লৈ আনা; তেতিয়া মই জানিম যে, তোমালোক গুপ্তচৰ নোহোঁৱা, কিন্তু সং লোক। তেতিয়াহে মই তোমালোকৰ ভাইক তোমালোকলৈ মুকলি কৰি দিম আৰু তোমালোকে এই দেশত ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰিব পাৰিবা।"

35তাৰ পাছত তেওঁলোকে নিজৰ বস্তাবোৰ খালী কৰাৰ সময়ত দেখিলে যে, তেওঁলোক প্ৰত্যেকৰ ধনৰ টোপোলাও প্ৰত্যেকৰ বস্তাৰ ভিতৰত আছে; তাকে দেখি তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ পিতৃয়ে ভয় খালে। 36তেওঁলোকৰ পিতৃ যাকোবে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে মোক সন্তানহাৰা কৰিছা। যোচেফ গ'ল, চিমিয়োনও নাই আৰু এতিয়া বিন্যামীনকো তোমালোকে লৈ যাব খুজিছা; এই সকলোবোৰ দুখ-কষ্ট মোৰ অহিতেই হৈছে।"

37ৰূবেণে তেওঁৰ পিতৃক ক'লে, "মই যদি বিন্যামীনক আপোনাৰ ওচৰলৈ উভটাই আনিব নোৱাৰো, তেন্তে আপুনি মোৰ দুই পুত্ৰকে বধ কৰিব। কেৱল বিন্যামীনক মোৰ হাতত শোধাই দিয়ক, মই পুণৰ তাক আপোনাৰ ওচৰলৈ ঘূৰাই আনিম।" 38তেতিয়া যাকোবে ক'লে, "নহয়, মোৰ পুত্ৰ তোমালোকৰ লগত নাযায়; কিয়নো তাৰ ককায়েক মৰিল আৰু এতিয়া সি অকলে আছে; তোমালোকৰ যাত্ৰাপথত যদিহে তালৈ কিবা আপদ ঘটে, তেন্তে এই পকা চুলিৰে সৈতে দুখ দি মোক চিয়োললৈহে পঠাৰা।"

1 অধ্যায় 43

যাকোবৰ মিচৰলৈ দ্বিতীয় যাত্ৰা।

¹কনান দেশত আকালে ভয়ানক ৰূপ লৈ উঠিল। ²মিচৰ দেশৰ পৰা কিনি অনা শস্য খাই শেষ হোৱাত, তেওঁলোকৰ বাপেকে ক'লে, "তোমালোকে আকৌ যোৱা আৰু আমাৰ বাবে কিছুমান শস্য কিনি আনাগৈ।" ³যিহুদাই তেওঁক ক'লে, "সেই পুৰুষে আমাক দৃঢ়ভাৱে সতৰ্ক কৰি দিছিল, ""তোমালোকৰ লগত তোমালোকৰ ভাই নাহিলে, মোৰ মুখ চাব নোৱাৰিবা।" ⁴তুমি যদি আমাৰ ভাইক আমাৰ লগত পঠোৱা, তেতিয়াহে আমি নামি গৈ তোমাৰ কাৰণে শস্য কিনি আনিম। ⁵কিন্তু যদি নপঠোৱা, তেন্তে আমি নাযাওঁ; কিয়নো সেই লোকে আমাক কৈছিল, 'তোমালোকৰ লগত তোমালোকৰ ভাই নাহিলে, মোৰ মুখ চাব নোৱাৰিবা।' ⁶ইস্ৰায়েলে (যাকোবে) ক'লে, "তোমালোকে মোলৈ কিয় এনে দুৰ্ব্যৱহাৰ কৰিলা? তোমালোকৰ যে এজন ভাই আছে সেই কথানো লোকজনক কিয় ক'লা?" ⁷তেওঁলোকে ক'লে, "সেই লোকজনে আমাৰ আৰু আমাৰ পৰিয়ালৰ সম্বন্ধে পুংখানুপুংখভাবে সুধিছিল; তেওঁ সুধিছিল, 'তোমালোকৰ পিতা এতিয়াও জীয়াই আছে নে? তোমালোকৰ আৰু কোনো ভাই আছে নে?' আমিও তেওঁৰ প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ সেইদৰেই দিছিলোঁ; পাছত তেওঁ যে আমাক 'তোমালোকৰ ভাইক লৈ আনা' বুলি ক'ব আমি কেনেকৈ জানিম?"

⁸তেতিয়া যিহুদাই পিতৃ ইস্ৰায়েলক ক'লে, "আপুনি বিন্যামীনক মোৰ লগত পঠাওঁক; আমি, আপুনি আৰু আমাৰ সন্তানবোৰেৰে সৈতে উভয়ে যেন নমৰি জীয়াই থাকিম, তাৰ বাবে আমি সোনকালে ওলাই যাওঁহক। ⁹মই বিন্যামীনৰ বাবে জামিন হৈছোঁ। বিন্যামীনৰ দায়িত্বক লৈ আপুনি মোকে জগৰীয়া কৰিব। মই যদি তাক ঘূৰাই আনি আপোনাৰ সন্মুখলৈ নানো, তেন্তে চিৰকাল মই আপোনাৰ ওচৰত অপৰাধী হৈ থাকিম।

¹⁰আমি যদি ইমান পলম নকৰিলো হয়, ইতিমধ্যে আমি দ্বিতীয়বাৰো ঘূৰি আহিব পাৰিলোহেঁতেন।"

¹¹তেওঁলোকৰ পিতৃ ইস্ৰায়েলে তেতিয়া ক'লে, "যদি সেয়ে কৰিব লাগে, তেন্তে এতিয়া এটা কাম কৰা। সেই লোকৰ কাৰণে উপহাৰ হিচাবে তোমালোকৰ নিজৰ নিজৰ বস্তুত এই দেশৰ সকলোতকৈ উত্তম দ্ৰব্যবোৰৰ কিছু কিছু লৈ যোৱা; যেনে, কিছু বিষ নিৰাময়ৰ মলম, মৌজোল, মা-মচলা, গন্ধৰস, পেস্তা আৰু বাদাম। ¹²তোমালোকৰ হাতত দুগুণ ধন লোৱা; কাৰণ তোমালোকৰ বস্তুৰ মুখত যি ধন তেওঁলোকে উভটাই দিলে, তাকো ঘূৰাই দিবলৈ লৈ যোৱা। হয়তো ভুলতে সেয়া তোমালোকক দিছিল। ¹³তোমালোকৰ ভাইক লৈ সোনকালে সেই লোকৰ ওচৰলৈ আকৌ যোৱাইক। ¹⁴সেই লোক জনে তোমালোকক যেন দয়া কৰে, সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰে ইয়াকে কৰক আৰু তোমালোকৰ আনজন ভাই চিমিয়োন আৰু বিন্যামীনক তোমালোকলৈ এৰি দিয়ে। মই যদি পুত্ৰহীনৰ শোক ভুগিব লগাই হয়, তেন্তে তেনেকৈয়ে থাকিম।" ¹⁵তেতিয়া তেওঁলোকে সেই উপহাৰ, হাতত দুগুণ ধন আৰু বিন্যামীনক লগত লৈ মিচৰ দেশলৈ নামি গ'ল, আৰু তেওঁলোক যোচেফৰ সন্মুখত উপস্থিত হ'ল।

¹⁶তাতে তেওঁলোকৰ লগত বিন্যামীনক দেখি, যোচেফে তেওঁৰ ঘৰৰ ঘৰগিৰীক ক'লে, "এই লোকসকলক ঘৰৰ ভিতৰলৈ লৈ আহা আৰু এটা পশু মাৰি আহাৰ যুগুত কৰা; এই লোকসকলে দুপৰীয়া মোৰ সৈতে ভোজন কৰিব।" ¹⁷যোচেফে যিদৰে ক'লে, ঘৰগিৰীয়ে সেইদৰেই কৰিলে; তেওঁ তেওঁলোকক যোচেফৰ ঘৰলৈ লৈ আহিল।

¹⁸যোচেফৰ ঘৰলৈ তেওঁলোকক লৈ যোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে ভয়তে কোৱাকুই কৰি ক'লে, "আগৰ বাৰত যি ধন আমাৰ বস্তুৰ ভিতৰত উভটি গ'ল, তাৰ কাৰণেই আমাক তালৈ লৈ আনিছে নেকি; এইবাৰ হয়তো আমাৰ বিৰুদ্ধে দোষ বিচাৰি তেওঁ আমাক বন্দী কৰি থ'ব আৰু আমাৰ গাধবোৰকো লৈ আমাক তেওঁৰ দাস কৰি ৰাখিব।" ¹⁹সেয়ে তেওঁলোকে যোচেফৰ ঘৰৰ দুৱাৰ মুখত ঘৰগিৰীজনৰ কাষলৈ গ'ল। ²⁰তেওঁলোকে ক'লে, "মহাশয়, আমি ইয়াৰ আগেয়েও প্ৰথমবাৰ শস্য কিনিবলৈ আহিছিলোঁ; ²¹কিন্তু উলটি যোৱাৰ পথত বিশ্রামৰ ঠাই পোৱাত আমি আমাৰ বস্তু মেলাতেই দেখিলো যে, আমাৰ সম্পূৰ্ণ ধন প্ৰতিজনৰ বস্তুৰ মুখত আছিল; আমি এতিয়া সেই ধন উভটাই আনিছোঁ। ²²ইয়াৰ উপৰিও আমি শস্য কিনিবলৈ লগত ধন আনিছোঁ। আমাৰ সেই ধন আমাৰ বস্তুৰ ভিতৰত কোনে যে সুমুৱাই দিছিল, তাক আমি নাজানো।" ²³সেই ঘৰগিৰীয়ে তেতিয়া কলে, "আপোনালোকে ভয় কৰিব নালাগে, শান্তি মনেৰে থাকক। আপোনালোকৰ আৰু আপোনালোকৰ পিতৃৰ ঈশ্বৰেই নিশ্চয়কৈ সেই ধন আপোনালোকৰ বস্তুত ৰাখিছিল। মই কিন্তু আপোনালোকৰ ধন পালোঁ।" পাছত ঘৰগিৰীজনে চিমিয়োনক বাহিৰ কৰি তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আনিলে।

²⁴তাৰ পাছত ঘৰগিৰীয়ে সেই সকলো লোকক যোচেফৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ লৈ গৈ পানী দিলে আৰু তেওঁলোকে নিজৰ ভৰি ধুলে; তেওঁ তেওঁলোকৰ গাধবোৰকো খাবলৈ দিলে। ²⁵যোচেফ দুপৰীয়া আহিব বুলি তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ উপহাৰবোৰ যুগুত কৰি ৰাখিলে। কিয়নো তেওঁলোকে শূনিছিল যে তেওঁলোকৰ খোৱা-বোৱা তাতেই হ'ব।

²⁶যোচেফ যেতিয়া ঘৰলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ উপহাৰবোৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ আনি তেওঁক দিলে আৰু মাটিত উবুৰি হৈ পৰি তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিলে। ²⁷তেওঁলোকৰ কুশল মঙ্গল জনাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, "তোমালোকৰ বৃদ্ধ পিতাৰ কথা যে তোমালোকে কৈছিল, তেওঁ ভালে আছে নে? তেওঁ এতিয়ালৈকে জীয়াই আছে নে?"

28তেওঁলোকে ক'লে, “আপোনাৰ দাস আমাৰ পিতৃ এতিয়াও জীয়াই আছে আৰু তেওঁ ভালে আছে।” এই বুলি তেওঁলোকে উবুৰি হৈ প্ৰণিপাত কৰিলে। 29তেতিয়া তেওঁ চকু তুলি নিজ মাকৰ পুতেক ভায়েক বিন্যামীনক দেখি ক'লে, “এওঁৱেই নেকি তোমালোকৰ সেই সৰু ভাই, যি জনৰ কথা তোমালোকে মোক কৈছিল?” তেওঁ তাক ক'লে, “বোপা, ঈশ্বৰে তোমাক আশীৰ্বাদ কৰক।”

30নিজ ভায়েকক দেখি মৰমতে যোচেফৰ অন্তৰ শোকত ভাগি পৰিল। তেওঁ কান্দিবলৈ ঠাই বিচাৰি বেগাবেগিকৈ সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই গ'ল আৰু নিজৰ কোঁঠালিত সোমাই কান্দিবলৈ ধৰিলে। 31পাছত তেওঁ নিজৰ চকু-মুখ ধুই বাহিৰলৈ আহিল আৰু নিজকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি আহাৰ পৰিবেশন কৰিবলৈ ক'লে।

32তেতিয়া দাসসকলে যোচেফক, তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েকসকলক আৰু যি মিচৰীয়সকলে যোচেফৰ লগত ভোজন কৰে, তেওঁলোকক বেলেগ বেলেগকৈ খাবলৈ দিলে; কিয়নো মিচৰীয়সকলে ইব্ৰীয়সকলৰ সৈতে খোৱা-বোৱা নকৰে; কাৰণ সেয়া মিচৰীয়সকলৰ কাৰণে এক ঘৃণনীয় কাৰ্য। 33ভায়েক-ককায়েকসকল যোচেফৰ সন্মুখত বয়স অনুসাৰে জ্যেষ্ঠৰ পৰা কনিষ্ঠজন বহিল। তাতে তেওঁলোক সকলোৱে একেলগে আচৰিত মানিলে। 34তাৰ পাছত যোচেফে তেওঁৰ নিজৰ সন্মুখৰ আহাৰৰ পৰা কিছু ভাগ ভায়েক-ককায়েকসকলক দিবলৈ দিলে। কিন্তু আন সকলো ভায়েক-ককায়েকসকলৰ ভাগতকৈ বিন্যামীনক পাঁচ গুণ অধিক দিয়া হ'ল। এইদৰে তেওঁলোকে যোচেফৰ সৈতে ভোজন-পান কৰি আনন্দ কৰিলে।

1 অধ্যায় 44

যোচেফৰ হলনা

1যোচেফে তেওঁৰ ঘৰৰ ঘৰগিৰীক আদেশ দি ক'লে, “এই লোকসকলে যিমান শস্য লৈ যাব পাৰে, তেওঁলোকৰ বস্তাবোৰ সিমানকৈ পূৰ কৰি দিয়া আৰু প্ৰতিজন লোকৰ ধন তেওঁলোকৰ বস্তাৰ মুখত থ'বা। 2মোৰ ৰূপৰ পিয়লাটো সবটোকৈ সৰুটোৰ শস্য ভৰোৱা বস্তাৰ মুখত থ'বা; শস্য কিনাৰ বাবে অনা তাৰ ধনখিনিও থ'বা।” তেতিয়া ঘৰগিৰী জনে যোচেফে কোৱাৰ দৰেই কৰিলে।

3পাছদিনা অতি পুৱাতেই লোকসকলক তেওঁলোকৰ গাধবোৰৰ সৈতে বিদায় দিলে। 4তেওঁলোক নগৰৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ পাছত, অধিক দূৰ গৈ পোৱাৰ আগতেই যোচেফে তেওঁৰ ঘৰগিৰীক ক'লে, “সোনকালে সেই লোকসকলৰ পাছে পাছে যোৱা। তেওঁলোকক লগ পাই ক'বা, 'তোমালোকে উপকাৰৰ সলনি কিয় অপকাৰ কৰি আহিলা? কিয় তোমালোকে মোৰ প্ৰভুৰ পিয়লা চুৰ কৰিলা? 5সেইটো পিয়লাতে মোৰ প্ৰভুৱে পান কৰে আৰু মঙ্গল চোৱাৰ কাৰণেও ব্যৱহাৰ কৰে? তোমালোকে এই কৰ্ম কৰি অতি অন্যায় কৰিছা।”

6এইদৰে সেই ঘৰগিৰীয়েও গৈ বাটত তেওঁলোকক লগ ধৰিলে আৰু এইবোৰ কথা ক'লে। 7কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, “মহাশয়, আপুনি কিয় এনেবোৰ কথা কৈছে? আপোনাৰ দাসসকলৰ পৰা এনে ধৰণৰ কৰ্ম কৰা দূৰ হওক। 8চাওক, যোৱাৰ আমাৰ বস্তাৰ মুখত যি ধন পাইছিলোঁ, সেয়া আমি কনান দেশৰ পৰা পুণৰ আপোনালৈ ওভটাই আনিলা; তেন্তে আপোনাৰ প্ৰভুৰ ঘৰৰ পৰা আমি ৰূপ বা সোণ কেনেকৈ চুৰ কৰি আনিব পাৰো? 9যদি সেই পিয়লা আপোনাৰ এই দাসসকলৰ কোনোবা এজনৰ ওচৰত পোৱা যায়, তেন্তে তাৰ মৃত্যু হওঁক আৰু আমিও প্ৰভুৰ দাস হৈ থাকিম।” 10তেতিয়া ঘৰগিৰীজনে ক'লে, “ঠিক আছে, আপোনালোকৰ কথাৰ দৰেই হওক; কিন্তু যিজনৰ ওচৰত সেই পিয়লা পোৱা যাব, কেৱল তেৱেঁ মোৰ দাস হ'ব; আন সকলো নিৰ্দোষী হ'ব।”

11তেতিয়া তেওঁলোকে বেগতে নিজৰ বস্তা মাটিত নমাই খুলিলে। 12ঘৰগিৰীয়ে ডাঙৰজনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি শেষত সৰুজনলৈকে বিচাৰোতে বিন্যামীনৰ বস্তাৰ ভিতৰত সেই পিয়লা পোৱা গ'ল। 13তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ কাপোৰ ফালিলে। নিজৰ গাধত বোজাবোৰ দি পুণৰ নগৰলৈ উভটি গ'ল।

14যিহূদা আৰু তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েকসকল যেতিয়া যোচেফৰ ঘৰ আহি পালে, যোচেফ তেতিয়াও তাতে আছিল। তেওঁলোকে তেওঁৰ সন্মুখলৈ গৈ মাটিত উবুৰি হৈ পৰিল। 15তেতিয়া যোচেফে তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকেনো এইটো কি কাম কৰিলা? তোমালোকে নাজানা নে যে মোৰ নিচিনা এজন লোকে মঙ্গল চোৱাৰ অভ্যাস কৰিব পাৰে?” 16যিহূদাই ক'লে, “মোৰ প্ৰভুকনো আমি কি ক'ম? উত্তৰেইবা কি দিম? কেনেদৰেইবা আমি নিজক নিৰ্দোষী বুলি প্ৰমাণ কৰিম? আপোনাৰ দাসসকলৰ অপৰাধ ঈশ্বৰেই প্ৰকাশ কৰি দিলে; যাৰ হাতত সেই পিয়লাটো পোৱা গৈছে, চাওঁক, সি আৰু আমি সকলোৱেই মোৰ প্ৰভুৰ দাস হ'লোঁ।” 17তাতে যোচেফে ক'লে, “এনে কৰ্ম কৰা মোৰ পৰা দূৰ হওঁক; যাৰ হাতত পিয়লাটো পোৱা গৈছে, তেওঁহে মোৰ দাস হ'ব; কিন্তু আন সকলোৱে শান্তিৰে তোমালোকৰ পিতৃৰ কাষলৈ ঘূৰি যোৱা।”

18তেতিয়া যিহূদাই তেওঁৰ ওচৰলৈ আগুৱাই গৈ ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, ফৰোণ যেনে আপুনিও তেনে। দয়া কৰি মোৰ প্ৰভুৰ কাণত আপোনাৰ এই দাসক এষাৰ কথা জনাবলৈ অনুমতি দিয়ক। আপোনাৰ এই দাসৰ ওপৰত আপোনাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত নহওঁক। 19মোৰ প্ৰভুৱে তেওঁৰ এই দাসসকলক সুধিছিল, 'তোমালোকৰ পিতৃ আৰু কোনো ভাই আছে নে?' 20তাতে আমি প্ৰভুক কৈছিলোঁ, 'আমাৰ এজন বৃদ্ধ পিতা আছে আৰু তেওঁৰ বুঢ়া কালৰ এজন সৰু ল'ৰাও আছে; তাৰ ককায়েকৰ মৃত্যু হৈছে আৰু একে মাকৰ সন্তান হিচাবে সি এতিয়া অকলেই আছে; সেয়ে তাৰ পিতাই তাক অতি মৰম কৰে।”

21পাছত আপুনি আপোনাৰ এই দাসসকলক কৈছিল, 'তাক মোৰ ওচৰলৈ লৈ আনা, মই তাক চাব বিচাৰো।' 22তেতিয়া আমি প্ৰভুক কৈছিলো, 'ল'ৰাটিয়ে তাৰ পিতাকক এৰি আহিব নোৱাৰে; কিয়নো যদি আছে, তেন্তে তাৰ পিতাৰ মৃত্যু হ'ব।' 23কিন্তু আপুনি আপোনাৰ দাসসকলক কৈছিল, 'তোমালোকৰ সৰু ভাইক লগত লৈ নাহিলে, তোমালোকে পুণৰ মোৰ মুখ দেখা নাপাব।' 24সেয়ে মোৰ প্ৰভুক সকলো কথা আমি আপোনাৰ দাস, মোৰ পিতাক কৈছিলো। 25পাছত আমাৰ পিতায়ে কৈছিল, 'তোমালোকে পুণৰ গৈ আমাৰ বাবে কিছু শস্য কি নি আনাগৈ।' 26তেতিয়া আমি ক'লোঁ, 'আমাৰ সৰু ভাই যদি আমাৰ লগত যায়, তেতিয়াহে আমি যাম। নহ'লে আমি যাব নোৱাৰো। কিয়নো আমাৰ সৰু ভাই যদি আমাৰ লগত নাথাকে, তেন্তে সেই পুৰুষৰ মুখকে আমি দেখিবলৈ নাপাম।'

27তেতিয়া আপোনাৰ দাস অৰ্থাৎ মোৰ পিতায়ে আমাক ক'লে, 'তোমালোকেতো জানাই যে মোৰ ভাৰ্য্যাই মৌলৈ দুটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিছিল।

28তাৰে এটি মোৰ পৰা ওলাই গ'ল আৰু মই কলোঁ, 'নিশ্চয় কোনো জন্তুৱে তাক ডোখৰ ডোখৰ কৰি ছিৰাছিৰ কৰিলে; তাৰ পাছৰ পৰাই মই তাক পুনৰ দেখা নাপালে; 29এতিয়া যদি তোমালোকে ইয়াকে মোৰ ওচৰৰ পৰা লৈ যোৱা আৰু তাৰ যদি কোনো ক্ষতি হয়, তেন্তে এই পকা চুলিৰে সৈতে শোকতে মোক তোমালোকে চিয়োললৈ পঠাব।'

30গতিকে, এতিয়া মই আপোনাৰ দাসৰ কাষলৈ অৰ্থাৎ মোৰ পিতাৰ কাষলৈ যদি ল'ৰাটো অবিহনে উভটি যাওঁ আৰু যিহেতু ল'ৰাটোৰ লগত তেওঁৰ প্ৰাণ একেলগে বন্ধা আছে, 31সেয়ে ল'ৰাটোক আমাৰ লগত নেদেখিলে, তেওঁৰ নিশ্চয়ে মৃত্যু হ'ব। তাতে আপোনাৰ এই দাসসকলে আপোনাৰ দাস অৰ্থাৎ আমাৰ পিতাইক তেওঁৰ পকা চুলিৰে সৈতে শোকতে চিয়োললৈ পঠাব; 32মই, এই আপোনাৰ দাসে মোৰ পিতাৰ ওচৰত এই ল'ৰাৰ কাৰণে জামিন হৈ কৈছিলোঁ, 'মই যদি তাক আপোনাৰ ওচৰলৈ নানো, তেন্তে পিতা মই চিৰকাললৈকে আপোনাৰ ওচৰত অপৰাধী হৈ থাকিম। 33সেয়েহে মোৰ প্ৰভু, দয়া কৰি সেই ল'ৰাৰ পৰিবৰ্তে মোকে আপোনাৰ দাসৰ দৰে ৰাখক আৰু ল'ৰা জনক তাৰ ককায়েকসকলৰ সৈতে ঘূৰি যাবলৈ দিয়ক। 34কিয়নো, ল'ৰা জনক লগত নিনিয়াকৈ মই কেনেকৈ পিতাৰ ওচৰলৈ উলটি যাম? মোৰ পিতালৈ যি আপদ ঘটিব, তাক মই চাব নোৱাৰিম।'

1 অধ্যায় 45

যোচেফে নিজৰ পৰিচয় দিয়া।

1তেতিয়া যোচেফে তেওঁৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ সন্মুখত নিজকে নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখিব নোৱাৰিলে। তেওঁ চিঞৰি ক'লে, "মোৰ আগৰ পৰা সকলো গুছি যাওঁক।" সেয়েহে ভায়েক-ককায়েকসকলৰ ওচৰত যোচেফে যেতিয়া নিজৰ পৰিচয় দিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ কাষত কোনো দাস থিয় হৈ থকা নাছিল। 2তাৰ পাছত তেওঁ চিঞৰি চিঞৰি ইমানকৈ কান্দিব ধৰিলে যে, মিচৰীয়সকলে তেওঁৰ কান্দোন শুনা পালে আৰু ফৰৌণৰ ঘৰত থকা লোকসকলেও শুনা পালে। 3যোচেফে ককায়েকসকলক ক'লে, "মই যোচেফ! মোৰ পিতৃ কি এতিয়াও জীয়াই আছে?" এই কথা শুনি তেওঁৰ ককায়েকসকলে একো উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে; কাৰণ যোচেফৰ উপস্থিতিত তেওঁলোক হতবুদ্ধি হ'ল।

4তেতিয়া যোচেফে তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েকসকলক ক'লে, "তোমালোকে অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ ওচৰ চাপি আহাঁ।" তাতে তেওঁলোকে ওচৰ চাপি অহাত তেওঁ ক'লে, "মই যোচেফ, তোমালোকৰ সেই ভাই, যি জনক তোমালোকে মিচৰ দেশলৈ বিক্ৰী কৰি দিছিল। 5কিন্তু তোমালোকে মোক ইয়াত বিক্ৰী কৰি দিছিল। বুলি এতিয়া বেজাৰ নকৰিবা নাইবা নিজৰ ওপৰত খং নকৰিবা। কিন্তু প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণেহে ঈশ্বৰে তোমালোকৰ আগেয়ে মোক ইয়ালৈ পঠিয়ালে। 6কাৰণ, এই দুবছৰ ধৰি দেশত আকাল হৈছে; এইদৰে আৰু পাঁচ বছৰ কাল চলিব; কোনো খেতি কৰা নহ'ব আৰু শস্য দোৱাও নহ'ব। 7পৃথিবীত অৱশেষ স্বৰূপে তোমালোকৰ বংশক জীৱিত ৰাখিবৰ কাৰণে আৰু ধ্বংসৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি তোমালোকৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে ঈশ্বৰে তোমালোকৰ আগেয়ে মোক পঠাই দিলে। 8গতিকে, তোমালোকে মোক ইয়ালৈ পঠোৱা নাই, ঈশ্বৰেহে পঠালে; তেওঁ মোক ফৰৌণৰ এজন পিতৃৰ স্থানত ৰাখিলে আৰু তেওঁৰ গোটেই পৰিয়ালৰ অধিপতি কৰিলে। ইয়াৰোপৰি তেওঁ মোক গোটেই মিচৰ দেশৰ ওপৰত শাসনকৰ্তা পাতিলে।

9এতিয়া তোমালোকে অতি শীঘ্ৰেই পিতাৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক কোৱাগৈ যে, "আপোনাৰ পুত্ৰ যোচেফে এই কথা কৈছে, 'ঈশ্বৰে মোক সমুদায় মিচৰ দেশৰ অধিপতি কৰিলে; আপুনি এতিয়া পলম নকৰি মোৰ ওচৰলৈ নামি আহঁক। 10আপুনি আহি গোচন এলেকাত বাস কৰিব; তাতে আপুনি আৰু আপোনাৰ ল'ৰা-ছোৱালী, আপোনাৰ নাতি-নাতিনী, আপোনাৰ পশু আৰু ভেড়াৰ জাককে আদি কৰি যি সকলো আপোনাৰ আছে, সেই সকলোবোৰ লৈ মোৰ কাষত থাকিব। 11আপোনাৰ, আপোনাৰ পৰিয়ালৰ আৰু আপোনাৰ আন লোক সকলৰ যাতে কোনো অভাৱ নহয়, সেইবাবে মই সেই ঠাইতে আপোনালোকৰ বাবে যোগানৰ ব্যৱস্থা কৰিম। কিয়নো আকাল শেষ হ'বলৈ এতিয়াও পাঁচ বছৰ আছে।'

12মই যে নিজ মুখেৰে তোমালোকক এইবোৰ কৈছোঁ, ইয়াক তোমালোকে নিজৰ চকুৰে দেখা পাইছা আৰু মোৰ ভাই বিন্যামীনৰ চকুৱেও দেখিছে। 13মিচৰ দেশত থকা মোৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে আৰু যি সকলোবোৰ দেখিছা, সেইবোৰৰ বিষয়ে মোৰ পিতাৰ ওচৰত গৈ জনাব। এতিয়া সোনকাল কৰা আৰু পিতাক ইয়ালৈ লৈ আনাগৈ।" 14তেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ ভায়েক বিন্যামীনৰ ডিঙিত ধৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু বিন্যামীনেও তেওঁৰ ডিঙিত ধৰি কান্দিলে। 15পাছত যোচেফে তেওঁৰ সকলো ভায়েক-ককায়েকক চুমা খালে আৰু তেওঁলোকৰো ডিঙিত ধৰি কান্দিলে; তাৰ পাছতহে তেওঁৰ ককায়েকসকলে তেওঁৰ লগত কথা পাতিলে।

¹⁶যোচেফৰ ভায়েক-ককায়েকসকল অহাৰ বাতৰি যেতিয়া ফৰৌণৰ ঘৰৰ লোকসকলে শুনিবলৈ পালে, তেতিয়া ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ কৰ্মচাৰীসকল অতিশয় আনন্দিত হ'ল। ¹⁷ফৰৌণে যোচেফক ক'লে, "তোমাৰ ভাই-ককাইসকলক ক'বা, 'তেওঁলোকে যেন এনেদৰে কৰে: তেওঁলোকৰ গাধবোৰত শস্যৰ বোজা লৈ তেওঁলোক কনান দেশলৈ উলটি যাওঁক। ¹⁸আৰু তেওঁলোকৰ পিতৃৰ সৈতে সপৰিবাৰক লৈ তেওঁলোক মোৰ ওচৰলৈ আহক।' ইয়াকো ক'বা যে, 'মিচৰ দেশৰ উত্তম উত্তম বস্তু মই তেওঁলোকক দিম আৰু দেশৰ ভাল খাদ্য তেওঁলোকে ভোগ কৰিবলৈ পাব।'

¹⁹এতিয়া তোমাক মই আদেশ দিছো, 'তুমি তোমাৰ ভাই-ককাইসকলক ক'বা: 'তোমালোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী, ভাৰ্যাসকলৰ কাৰণে মিচৰ দেশৰ পৰা কিছুমান পশুৱে টনা গাড়ী লৈ যোৱা আৰু তোমালোকৰ পিতৃক লৈ ঘূৰি আহাঁ। ²⁰তোমালোকে তোমালোকৰ বস্তুবোৰক লৈ চিন্তা নকৰিবা, কাৰণ সমগ্ৰ মিচৰ দেশৰ উত্তম উত্তম বস্তুবোৰতো তোমালোকৰেই।"

²¹পাছত ইস্ৰায়েলৰ (যাকোবৰ) পুত্ৰসকলে তেনেকৈয়ে কৰিলে; ফৰৌণৰ আদেশ অনুসাৰে যোচেফে তেওঁলোকৰ কাৰণে গাড়ী আৰু পথত যোৱাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বস্তুবোৰো দিলে। ²²তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেককে এযোৰকৈ পোছাক দিলে; কিন্তু বিন্যামীনক হ'লে তেওঁ তিনিশ ৰূপৰ টুকুৰা আৰু পাঁচ যোৰ পোছাক দিলে। ²³তাৰ পাছত তেওঁৰ পিতৃৰ কাৰণে তেওঁ এইখিনি বস্তু পঠালে: দহটা গাধ আৰু দহজনী গাধী। এই দহটা গাধৰ পিঠিত মিচৰ দেশৰ উত্তম উত্তম বস্তুবোৰ বোজাই কৰা আছিল আৰু গাধীবোৰৰ পিঠিত আছিল পিতৃৰ বাটৰ বাবে শস্য, পিঠা অৰু আন আন খোৱা বস্তু সমূহ। ²⁴এইদৰে ব্যৱস্থা কৰি তেওঁ নিজৰ ভায়েক-ককায়েকসকলক পঠাই দিলে। বিদায়ৰ সময়ত তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "সৱধান, বাটত তোমালোকে কাজিয়া-পেচাল নকৰিবা।"

²⁵পাছত তেওঁলোকে মিচৰ দেশৰ পৰা গৈ কনান দেশত থকা তেওঁলোকৰ পিতৃ যাকোবৰ ওচৰলৈ গ'ল। ²⁶তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "যোচেফ এতিয়াও জীয়াই আছে, আৰু সিয়েই গোটেই মিচৰ দেশৰ শাসনকৰ্তা।" যাকোবে যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ স্তম্ভিত হৈ পৰিল; কিয়নো পুত্ৰসকলৰ কথাষাৰ তেওঁৰ বিশ্বাসেই হোৱা নাছিল। ²⁷পাছত যোচেফে তেওঁলোকক যি যি কৈছিল, সেইবোৰ শুনি আৰু তেওঁক লৈ যোৱাৰ কাৰণে যোচেফে যি গাড়ী পঠাইছিল, তাকে দেখি তেওঁলোকৰ পিতৃ যাকোবৰ মন জাগি উঠিল। ²⁸তেওঁ ক'লে, "মোৰ পুত্ৰ যোচেফ যে এতিয়াও জীয়াই আছে, সেয়াই যথেষ্ট; মৃত্যুৰ পূৰ্বেই মই গৈ তাক চাম।"

1 অধ্যায় 46

যাকোব সপৰিবাৰে মিচৰলৈ যোৱা।

¹ইস্ৰায়েলে নিজৰ সকলোকে লগত লৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে আৰু গৈ বেৰ-চেবা পালে। তাতে তেওঁ নিজ পিতৃ ইচহাকৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ²ঈশ্বৰে ৰাতি দৰ্শনত ইস্ৰায়েলৰ লগত কথা ক'লে; তেওঁ ক'লে, "যাকোব, হে যাকোব।" যাকোবে ক'লে, "এয়া মই আছোঁ।" ³ঈশ্বৰে ক'লে, "মই ঈশ্বৰ, তোমাৰ পিতৃৰ ঈশ্বৰ। মিচৰ দেশলৈ নামি যাবলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই সেই ঠাইতে তোমাৰ পৰা এক মহাজাতিৰ সৃষ্টি কৰিম। ⁴মই তোমাৰ সংগে সংগে মিচৰলৈ নামি যাম আৰু পুণৰ ময়েই তোমাক নিশ্চয় উভটাই আনিম। মৃত্যুকালত যোচেফে নিজ হাতেৰে তোমাৰ চকু বন্ধ কৰি দিব।"

⁵তাৰ পাছত যাকোব বেৰ-চেবাৰ পৰা ৰাওনা হ'ল; ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰসকলে তেওঁলোকৰ পিতৃ যাকোবক আৰু তেওঁলোকৰ ভাৰ্য্যাৰে সৈতে লৰা-ছোৱালীকবোৰক লৈ ফৰৌণে যাকোবক নিবৰ কাৰণে পঠোৱা বাহনবোৰত উঠি যাত্ৰা কৰিলে। ⁶যি সকলো পশুধন আৰু ধন-সম্পত্তি তেওঁলোকে কনান দেশত লাভ কৰিছিল, সেই সকলোবোৰ লগত লৈ যাকোব আৰু তেওঁৰ সকলো বংশধৰেই মিচৰ দেশ অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলে। ⁷এইদৰে যাকোবে তেওঁৰ পুতেক-জীয়েক, নাতি-নাতিনী আৰু তেওঁৰ বংশধৰ সকলোকে নিজৰ লগত লৈ মিচৰ দেশলৈ গ'ল।

যাকোবৰ বংশ তালিকা

⁸ইস্ৰায়েলীয়াসকল অৰ্থাৎ যাকোব আৰু তেওঁৰ বংশৰ যি সন্তানসকল মিচৰ দেশলৈ আহিছিল, তেওঁলোকৰ নামৰ তালিকা এই:

যাকোবৰ জেষ্ঠ পুত্ৰ ৰূবেণ। ⁹ৰূবেণৰ পুত্ৰ হনোক, পল্লু, হিশ্বোণ, আৰু কৰ্মী। ¹⁰চিমিয়োনৰ পুত্ৰ যিমুৱেল, যামীন, ওহদ, যাখীন, চোহৰ আৰু চৌল। চৌল এগৰাকী কনানীয়া মহিলাৰ পুত্ৰ। ¹¹লেবীৰ পুত্ৰ গেৰোণ, কহাৎ, আৰু মৰাৰী। ¹²যিহূদাৰ পুত্ৰ এৰ, ওনন, চেলা, পেৰচ, আৰু জেৰহ; এৰ আৰু ওনন কনান দেশতে মৰিল। পেৰচৰ পুত্ৰ হিশ্বোণ আৰু হামূল। ¹³ইচাখৰৰ পুত্ৰ তোলা, পুৰ্বা, যোব আৰু চিম্বোণ। ¹⁴জবুলুনৰ পুত্ৰ চেৰদ, এলোন আৰু যহলেল। ¹⁵জীয়েক দীনাৰে সৈতে এওঁলোক লেয়াৰ দ্বাৰা যাকোবৰ বংশ। এওঁলোক পদ্মন-অৰামত জন্মিছিল। পুত্ৰ আৰু জীয়াৰীৰে সৈতে এওঁলোক সৰ্ব্বমুঠ তেত্ৰিশ জন আছিল।

¹⁶গাদৰ পুত্ৰ চিপুন, হগ্লী, চুনী, ইচবোন, এৰী, আৰোদী আৰু অৰেলী। ¹⁷আচেৰৰ পুত্ৰ যিলা, যিচবা, যিচবী, বৰীয়া, আৰু তেওঁলোকৰ ভনীয়েক চেৰহ; বৰীয়াৰ পুত্ৰ হেবৰ আৰু মঙ্কীয়েল। ¹⁸এওঁলোক হ'ল, লাবনে নিজৰ জীয়েক লেয়াৰ লগত দিয়া জিল্লাৰ যোগেদি; এওঁলোক আছিল সৰ্ব্বমুঠ ষোল্লজন।

¹⁹যাকোবৰ ভাৰ্য্যা ৰাহেলৰ পুত্ৰ যোচেফ আৰু বিন্যামীন। ²⁰ওন নগৰৰ পুৰোহিত পোটিফৰ জীয়েক আচনতে প্ৰসব কৰা মনচি আৰু ইফ্ৰিয়ম, যোচেফৰ এই দুই পুত্ৰ মিচৰ দেশত জন্মিছিল। ²¹বিন্যামীনৰ পুত্ৰ বিলা, বেখৰ, অচবেল, গেৰা, নামন, এহী, ৰোচ, মুপপীম, হুপপীম আৰু অৰ্দ। ²²এওঁলোক ৰাহেলে জন্ম দিয়া যাকোবৰ সন্তান; এওঁলোক আছিল সৰ্ব্বমুঠ চৌদ্দ জন।

²³দানৰ পুত্ৰ হুচীম। ²⁴নপ্তালীৰ পুত্ৰ যহচিয়েল, গুনী, যেচৰ, আৰু চিল্লোম। ²⁵এওঁলোক হ'ল, লাবনে নিজৰ জীয়েক ৰাহেলৰ লগত দিয়া বিলহাৰ যোগেদি জন্ম হোৱা যাকোবৰ সন্তান। এওঁলোক সৰ্ব্বমুঠ সাতজন আছিল।

²⁶পুত্ৰ-বোৱাৰীৰ উপৰিও যাকোবৰ লগত মিচৰ দেশলৈ যিসকল লোক আহিছিল, তেওঁৰ নিজৰ বংশধৰৰ এই লোকসকল আছিল সৰ্ব্বমুঠ ছয়ষষ্ঠী জন। ²⁷মিচৰ দেশত যোচেফৰ যি দুজন পুত্ৰ জন্মিছিল আৰু যাকোবৰ পৰিয়ালৰ যিসকল লোক মিচৰলৈ গৈছিল, তেওঁলোক সৰ্ব্বমুঠ সত্তৰ জন আছিল।

যাকোবৰ সৈতে যোচেফৰ সাক্ষাত

²⁸যাকোবে নিজে যোৱাৰ আগেয়ে যিহূদাক যোচেফৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে, যাতে যোচেফে তেওঁক গোচনলৈ যোৱাৰ পথ দেখুৱাই দিয়ে; আৰু তাৰ পাছত তেওঁলোক গৈ গোচন পালে। ²⁹যোচেফে নিজৰ ৰথ সজালে আৰু তেওঁৰ পিতৃ ইস্ৰায়েলৰ সৈতে সাক্ষাত কৰিবলৈ গোচনলৈ গ'ল। পিতৃক দেখা পায়ই যোচেফে তেওঁৰ ডিঙিত সাবটি ধৰি বহু সময় কান্দিলে। ³⁰ইস্ৰায়েলে যোচেফক ক'লে, "তুমি যে এতিয়াও জীয়াই আছা, আৰু মই যে তোমাৰ শ্ৰীমুখ নিজ চকুৰে দেখিলো; এতিয়া মই মৰিবলৈ প্ৰস্তুত আছো। ³¹তাৰ পাছত যোচেফে ভায়েক-ককায়েক আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ ঘৰৰ সকলোকে ক'লে, "মই ফৰৌণৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক জনাওঁগৈ যে, 'কনান দেশত থকা মোৰ ভাই-ককাইসকল আৰু মোৰ পিতৃৰ ঘৰৰ সকলো লোক মোৰ ওচৰলৈ আহিছে। ³²এই লোকসকল ভেড়াৰখীয়া; পশুধন ৰখাই হৈছে এওঁলোকৰ জীৱিকা। এওঁলোকে ভেড়া-ছাগলী, গৰুৰ জাক আদি যি যি আছিল, সেই সকলোকে লৈ আনিছে। ³³তাতে ফৰৌণে যেতিয়া তোমালোকক মাতি সুধিব, 'আপোনালোকে কি কাম কৰে?' ³⁴তেতিয়া তোমালোকে ক'বা, 'আপোনাৰ এই দাসসকল আৰু আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে সৰু কালৰে পৰা এই পৰ্যন্ত পশু পালন কৰি আহিছে।' তোমালোকে গোচনত বাস কৰিবৰ বাবে এইদৰে কৰা; কাৰণ পশুপালকসকল মিচৰীয়াসকলৰ মানত ঘূণাৰ পাত্ৰ।

1 অধ্যায় 47

মিচৰত যাকোবৰ পৰিয়াল

¹যোচেফে ফৰৌণৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, "মোৰ পিতৃ আৰু ভাই-ককাইসকলে তেওঁলোকৰ ভেড়া, ছাগলী, গৰুৰ জাক আদি যি যি আছিল সকলোকে লৈ কনান দেশৰ পৰা আহি পালে। তেওঁলোক এতিয়া গোচনত আছে।" ²ভাই-ককাইসকলৰ মাজৰ পাঁচজনক বাচি লৈ তেওঁ ফৰৌণৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই দিলে। ³ফৰৌণে তেওঁলোকক সুধিলে, "আপোনালোকৰ জীৱিকা কি?"

তেওঁলোকে ক'লে, "আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰে আপোনাৰ এই দাসসকল পশুপালক।" ⁴তেওঁলোকে পুণৰ ক'লে, "আমি এই দেশত কিছুকালৰ বাবে থাকিবলৈ আহিছোঁ। কনান দেশত অতিশয় আকাল হোৱাৰ কাৰণে আপোনাৰ এই দাসসকলৰ পশুৰ জাকে খাবলৈ চৰণীয়া ঠাই পোৱা নাই; সেয়েহে দয়া কৰি আপোনাৰ এই দাসসকলক গোচনত থাকিবলৈ অনুমতি দিয়ক।"

⁵ফৰৌণে যোচেফক ক'লে, "তোমাৰ পিতৃ আৰু তোমাৰ ভাই-ককাইসকল তোমাৰ ওচৰলৈ আহিল। ⁶মিচৰ দেশখনেই তোমাৰ সন্মুখত আছে। দেশৰ সকলোতকৈ উত্তম ঠাইত তোমাৰ পিতৃ আৰু ভাই-ককাইসকলক থাকিবলৈ দিয়া। তেওঁলোক গোচনতে বাস কৰক। তেওঁলোকৰ মাজত কোনো যোগ্য লোকক যদি জানা, তেন্তে মোৰ পশুধনৰো দায়িত্ব তেওঁলোকৰ ওপৰত দিয়া।"

⁷তাৰ পাছত যোচেফে তেওঁৰ পিতৃ যাকোবক আনি ফৰৌণৰ সন্মুখত উপস্থিত কৰিলে। তাতে যাকোবে ফৰৌণক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। ⁸ফৰৌণে যাকোবক সুধিলে, "আপোনাৰ বয়স কিমান হ'ল?" ⁹যাকোবে ক'লে, "মোৰ আয়ুসৰ যাত্ৰাকাল এশ ত্ৰিশ বছৰ; মোৰ জীৱনৰ আয়ুস অলপদিনীয়া আৰু দুখজনক। মোৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে যিমান দীৰ্ঘ দিনলৈকে জীৱন কটাইছিল, মই সিমান আয়ুস পোৱা নাই।" ¹⁰তাৰ পাছত যাকোবে ফৰৌণক আশীৰ্ব্বাদ কৰি তাৰ পৰা ওলাই গ'ল।

¹¹যোচেফে তেওঁৰ পিতৃ আৰু ভাই-ককাইসকলৰ বাবে স্থায়ীভাৱে বসবাসৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। ফৰৌণৰ আজ্ঞা অনুসাৰে, মিচৰ দেশৰ আটাইতকৈ উত্তম ঠাই ৰামিচেচৰ অঞ্চলত যোচেফে অধিকাৰ হিচাবে তেওঁলোকক বসতি কৰিবলৈ দিলে। ¹²যোচেফে তেওঁৰ পিতৃ, ভাই-ককাই আৰু পিতৃৰ পৰিয়ালৰ সকলোকে আহাৰ যোগান ধৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ সংখ্যা অনুসাৰে যোগান ধৰিলে।

মহা আকাল

¹³পাছত আকাল ইমান ভীষণ হ'ল যে, গোটেই দেশৰ কোনো ঠাইতে আহাৰ পাবলৈ নাইকিয়া হ'ল। আকালৰ কাৰণে মিচৰ আৰু কনান দেশ বিধ্বস্ত হৈ পৰিল। ¹⁴মিচৰ আৰু কনান দেশৰ বাসিন্দাসকলৰ শস্য বিক্ৰী কৰি পোৱা যি ধন সেই দুই দেশত আছিল, যোচেফে তাক গোটাই ফৰৌণৰ ৰাজকাৰেঙলৈ আনিলে। ¹⁵যেতিয়া মিচৰ আৰু কনান দেশৰ সকলো ধন শেষ হ'ল, তেতিয়া মিচৰীয়সকলে যোচেফৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "আমাক শস্য দিয়ক! আমি আপোনাৰ চকুৰ আগতেই মৰিম নেকি? কিয়নো আমাৰ যি ধন আছিল সকলো শেষ হ'ল?" ¹⁶যোচেফে ক'লে, "তেনেহ'লে তোমালোকৰ পশুধনবোৰ মোক দিয়া; তোমালোকৰ ধন যদি শেষ হ'ল, তেন্তে সেইবোৰৰ সলনিয়েই মই শস্য দিম।" ¹⁷তেতিয়া লোকসকলে তেওঁলোকৰ সকলো পশুধন যোচেফৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ ধৰিলে। ঘোঁৰা, ভেড়া, ছাগলী, গৰুৰ জাক আৰু গাধবোৰৰ সলনি তেওঁ তেওঁলোকক শস্য দিলে; এইদৰে পশুবোৰ লৈ যোচেফে সেই বছৰ তেওঁলোকলৈ আহাৰ যোগালে।

¹⁸সেই বছৰ অন্ত হোৱাত, তাৰ পাছৰ বছৰত লোকসকলে যোচেফৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "প্ৰভুৰ ওচৰত আমি লুকাই নাৰাখোঁ যে, আমাৰ সকলো ধন শেষ হ'ল আৰু আমাৰ পশুবোৰো প্ৰভুৰেই হ'ল; এতিয়া শৰীৰ আৰু মাটিৰ বাহিৰে প্ৰভুক দিবলৈ আমাৰ একো নাই। ¹⁹মাটিৰে সৈতে আমি সকলোবোৰ আপোনাৰ চকুৰ সন্মুখতে বিনষ্ট হ'ম কিয়? সেয়ে আপুনি আমাক আৰু আমাৰ মাটিকো কি নি লওক আৰু তাৰ সলনি আমাক আহাৰ দিয়ক। মাটিয়ে সৈতে আমি সকলো ফৰৌণৰ দাস হৈ থাকিম। তাৰ পাছত আমি যেন নমৰি জীয়াই থাকিব পাৰো, সেই কাৰণে আমাক কিছুমান বীজও দিয়ক; তাতে আমাৰ মাটি ছন পৰি নাথাকিব।"

²⁰তেতিয়া যোচেফে মিচৰ দেশৰ সকলো মাটি ফৰৌণৰ বাবে কিনি ল'লে; আকাল ইমান বেছি হ'ল যে, মিচৰীয়সকলে তেওঁলোকৰ নিজ নিজ মাটি বেচি দিব লগীয়া হ'ল। এইদৰে মিচৰ দেশৰ সকলো মাটি ফৰৌণৰ হ'ল। ²¹ফৰৌণৰ দাস হ'ব কাৰণে যোচেফে লোকসকলক মিচৰ দেশৰ এক সীমাৰ পৰা অন্য সীমা পৰ্যন্ত তুলি আনিলে। ²²কেৱল পুৰোহিতসকলৰ মাটিহে যোচেফে নিকিনিলে; কিয়নো পুৰোহিতসকলে ফৰৌণৰ পৰা এক অংশ পায় আৰু তাৰেই তেওঁলোক চলে। সেয়ে তেওঁলোকে নিজৰ মাটি নেবেচিলে। ²³তেতিয়া যোচেফে লোকসকলক ক'লে, "চোৱা, ফৰৌণৰ পক্ষে মই আজি তোমালোকক আৰু তোমালোকৰ মাটি কিনি ললোঁ। এতিয়া এয়া বীজ তোমালোকে লোৱা আৰু গৈ নিজৰ মাটিত খেতি কৰা। ²⁴শস্য চপোৱাৰ পাছত শস্যৰ পাঁচ ভাগৰ এভাগ ফৰৌণক অৱশ্যেই দিবা; বাকি চাৰিভাগ হ'লে, মাটিৰ বীজৰ কাৰণে আৰু তোমালোকৰ নিজৰ ও পৰিয়ালৰ সকলো ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ আহাৰৰ কাৰণে ৰাখিবা।"

²⁵তেওঁলোকে ক'লে, "আপুনি আমাৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিলে। আপোনাৰ দৃষ্টিত দয়া পালে আমি ফৰৌণৰ দাস হৈ থাকিম।" ²⁶পাছত যোচেফে মিচৰৰ ভূমি সম্বন্ধে এই ব্যৱস্থা স্থাপন কৰিলে যে, সকলো শস্যৰ পাঁচ ভাগৰ এভাগ ফৰৌণৰ হ'ব। এইটো ব্যৱস্থা মিচৰ দেশত আজিলৈকে চলি আছে; কেৱল পুৰোহিতসকলৰ মাটিহে ফৰৌণৰ নহ'ল।

যাকোবে যোচেফৰ দুই পুত্ৰক আশীৰ্ব্বাদ দিয়া।

²⁷ইস্ৰায়েলে মিচৰ দেশৰ গোচনত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই ঠাই অধিকাৰ কৰি তেওঁলোক বহুবংশ হ'ল আৰু অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি পালে।

²⁸মিচৰ দেশত যাকোবে সোতৰ বছৰ জীয়াই থাকিল। সেয়ে, তেওঁ সৰ্ব্বমুঠ এশ সাতচল্লিশ বছৰ জীয়াই আছিল।

²⁹ইস্ৰায়েলৰ মৃত্যুৰ সময় ওচৰ হোৱাত, তেওঁ নিজ পুত্ৰ যোচেফক মাতি আনি ক'লে, "তোমাৰ অনুগ্ৰহ যদি মোলৈ হয়, মোৰ কৰঙনৰ তলত তোমাৰ হাত ৰাখি মোক কথা দিয়া যে, তুমি মোৰ প্ৰতি বিশ্বাসী আৰু বিশ্বস্ত হৈ থাকিবা। অনুগ্ৰহ কৰি মোক মিচৰত মৈদাম নিদিবা। ³⁰কাৰণ মই মোৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ মাজত শয়ন কৰিব বিচাৰো। তুমি মোৰ মৃতদেহ মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি লৈ গৈ আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক যি ঠাইত মৈদাম দিয়া হৈছিল, সেই ঠাইতে মোকো মৈদাম দিবা।"

যোচেফে তেওঁক ক'লে, "আপুনি কোৱাৰ দৰেই মই কৰিম।" ³¹ইস্ৰায়েলে পুনৰায় ক'লে, "মোৰ ওচৰত শপত খোৱা।" তাতে যোচেফে যাকোবৰ ওচৰত শপত খালে। তেতিয়া ইস্ৰায়েল শয্যাৰ মূৰৰ শিতানত মূৰ দোঁৱাই পৰিল।

1 অধ্যায় 48

¹এইবোৰ ঘটনা ঘটি যোৱাৰ পাছত কোনো এজনে আহি যোচেফক ক'লে, "চোৱা, তোমাৰ পিতৃ নৰিয়াত পৰিছে।" সেয়েহে তেওঁ তেওঁৰ দুজন পুত্ৰ, মনচি আৰু ইফ্ৰায়িমক লগত লৈ পিতৃৰ ওচৰলৈ গ'ল। ²যেতিয়া যোচেফ গৈ পালে, তেতিয়া কোনো এজনে আহি যাকোবক ক'লে, "চাওক, আপোনাৰ পুত্ৰ যোচেফে আপোনাক চাবলৈ ওচৰলৈ আহিছে।" তেতিয়া ইস্ৰায়েলে বল পালে আৰু শয্যাত উঠি বহিল। ³তেতিয়া যাকোবে যোচেফক ক'লে, "সৰ্ব্বশক্তিমান ঈশ্বৰে কনান দেশৰ লুজত মোক দৰ্শন দিলে, ⁴আৰু তেওঁ মোক আশীৰ্ব্বাদ কৰি ক'লে, 'চোৱা মই তোমাক বহুবংশ কৰিম আৰু অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি কৰিম। মই তোমাৰ পৰাই জাতিসমূহ উৎপন্ন কৰিম আৰু চিৰকাল অধিকাৰ কৰিবৰ অৰ্থে মই তোমাৰ ভাবী-বংশক এই দেশ দিম। ⁵মই মিচৰত তোমাৰ ওচৰলৈ অহাৰ আগতে তোমাৰ যি দুজন পুত্ৰ মিচৰ দেশত জন্মিছে, তেওঁলোকো মোৰেই। ৰুবেণ আৰু চিমিয়োনৰ দৰে ইফ্ৰায়িম আৰু মনচি মোৰেই হ'ব। ⁶তেওঁলোকৰ পাছত তোমাৰ যি সন্তান জন্ম হ'ব, সেই সন্তানসকল হ'লে তোমাৰ হ'ব। সেই দুজন ভায়েক-ককায়েকৰ নাম অনুসাৰেই তেওঁলোকৰ অধিকাৰত তেওঁলোক প্ৰখ্যাত হ'ব। ⁷কিন্তু মোৰ হ'লে, যেতিয়া

মই পদনৰ পৰা আহি আছিলো, তেতিয়া ইফ্ৰাথ পাবলৈ কিছু সময় থাকোতেই কনান দেশৰ বাটত ৰাহেল মৰিল। মই বাটত আহি থাকোতেই ইফ্ৰাথ তেওঁক মৈদাম দিলোঁ (এই ঠাই বৈৎলেহেম)।”

⁸পাছত ইস্ৰায়েলে যেতিয়া যোচেফৰ পুত্ৰ দুজনক দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ সুধিলে, “এওঁলোক কোন?” ⁹তাতে যোচেফে তেওঁৰ পিতৃক ক’লে, “ঈশ্বৰে এই ঠাইত মোক দিয়া, এওঁলোক মোৰ পুত্ৰ।” তেতিয়া ইস্ৰায়েলে তেওঁক ক’লে, “তেওঁলোকক মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহা, মই তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ দিওঁ।” ¹⁰বৃদ্ধ হৈ অহাৰ কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ চকু দুৰ্বল হৈ পৰিছিল, সেয়েহে তেওঁ ভাল দৰে দেখা পোৱা নাছিল। পাছত যোচেফে তেওঁলোকক তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল, তাতে তেওঁ তেওঁলোকক চুমা খালে, আৰু সাবট মাৰি ধৰিলে।

¹¹ইস্ৰায়েলে যোচেফক ক’লে, “মই ভাবিছিলোঁ তোমাৰ মুখকেই দেখিবলৈ নাপাম; কিন্তু চোৱা, ঈশ্বৰে মোক তোমাৰ সন্তানকো দেখুৱালে।”

¹²তেতিয়া যোচেফে ইস্ৰায়েলৰ আঠু দুটাৰ মাজৰ পৰা তেওঁলোকক উলিয়াই আনিলে, আৰু মাটিত মুখ লগাই প্ৰণিপাত কৰিলে। ¹³যোচেফে তেওঁলোক দুয়োকো ইস্ৰায়েলৰ ওচৰলৈ আনিলে। ইফ্ৰয়িমক তেওঁৰ সোঁ হাতেৰে ধৰি ইস্ৰায়েলৰ বাওঁহাতলৈ, আৰু মনচিক তেওঁৰ বাওঁ হাতেৰে ধৰি ইস্ৰায়েলৰ সোঁহাতলৈ লৈ আহিল। ¹⁴কিন্তু ইস্ৰায়েলে তেওঁৰ সোঁ হাত মেলি ইফ্ৰয়িম সৰুটোৰ মূৰত, আৰু বাওঁ হাত মনচিৰ মূৰত দিলে; তেওঁ বুজিবাজি হাত দিলে; কিয়নো মনচি জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ। ¹⁵পাছত তেওঁ যোচেফক আশীৰ্ব্বাদ কৰি ক’লে, “যি ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে মোৰ ওপৰ-পিতৃ অৱ্ৰাহাম আৰু ইচহাক চলিছিল, যি ঈশ্বৰে পূৰ্বৰে পৰা আজিলৈকে মোক প্ৰতিপালন কৰি আহিছে, ¹⁶যি দূতে সকলো আপদৰ পৰা মোক মুক্ত কৰিলে, তেৱেঁই এই ল’ৰাইতক আশীৰ্ব্বাদ কৰক। মোৰ নাম আৰু মোৰ ওপৰ-পিতৃ অৱ্ৰাহাম আৰু ইচহাকৰ নাম এওঁলোকৰ দ্বাৰাই প্ৰখ্যাত হওক। এওঁলোক বাঢ়ি বাঢ়ি পৃথিবীৰ মাজত বহুবংশ হওক।

¹⁷পাছত যোচেফে তেওঁৰ বাপেকৰ সোঁ হাত ইফ্ৰয়িমৰ মূৰত দেখি অসন্তোষ পালে; তাতে তেওঁ ইফ্ৰয়িমৰ মূৰৰ পৰা মনচি মূৰত দিবলৈ, বাপেকৰ হাত দাঙি বাপেকক ক’লে, ¹⁸“এনে নহয় পিতৃ; কিয়নো এওঁহে জ্যেষ্ঠ; এওঁৰেই মূৰত আপোনাৰ সোঁ হাত দিয়ক।” ¹⁹কিন্তু এই কথাতে তেওঁৰ পিতৃ অমান্তি হ’ল আৰু ক’লে, “মোৰ পুত্ৰ মই জানো; মই জানিছোঁ। তেৱোঁ এক জাতি হ’ব আৰু এৱোঁ মহান হ’ব, তথাপিও ইয়াৰ সৰু ভায়েক হ’লে, ইয়াতকৈয়ো মহান হ’ব, আৰু তেওঁৰ বংশই জাতিসমূহৰ মাজত বৃদ্ধি হৈ যাব।” ²⁰তেওঁলোকক সেইদিনা খনে তেওঁ আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু ক’লে, “ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে আশীৰ্ব্বাদ কৰাৰ সময়ত তোমালোকৰ নাম ধৰি ক’ব, “ঈশ্বৰে তোমাক ইফ্ৰয়িম আৰু মনচিৰ নিচিনা কৰক।” এইদৰে তেওঁ মনচিতকৈ ইফ্ৰয়িমক অগ্ৰগণ্য কৰিলে।

²¹পাছত ইস্ৰায়েলে যোচেফক ক’লে, “চোৱা, মই এতিয়া প্ৰায় মৰিবলৈ ওলোৱাৰ নিচিনা; কিন্তু ঈশ্বৰ তোমালোকৰ সঙ্গী হ’ব, আৰু তোমালোকক পুনৰায় তোমালোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ দেশলৈ লৈ যাব। ²²তোমাক মই তোমাৰ ভাই-ককাইসকলতকৈ অধিক দিলো, মোৰ নিজ তৰোৱাল আৰু ধনুৰে ইমোৰীয়াসকলৰ পৰা যি পাহাৰ লৈছিলো, সেয়া মই তোমাক বেচিকৈ দিছোঁ।

1 অধ্যায় 49

যাকোবৰ পুত্ৰসকলৰ বিষয়ে তেওঁৰ ভাববাণী; আৰু তেওঁৰ মৃত্যু।

¹পাছত যাকোবে তেওঁৰ পুত্ৰসকলক মাতি আনিলে আৰু ক’লে, “তোমালোক গোট খোৱা; আগলৈ তোমালোকৰ যি যি ঘটিব, সেই বিষয়ে মই তোমালোকক জনাওঁ।

²হে যাকোবৰ পুত্ৰসকল,

গোট খোৱা আৰু শুনা;

তোমালোকৰ পিতৃ

ইস্ৰায়েলৰ বাক্য শ্ৰৱণ কৰা।

³হে ৰুবেণ,

তুমি মোৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ,

মোৰ বল, আৰু মোৰ শক্তিৰ প্ৰথম ফল;

তুমি মৰ্যদাত লক্ষণীয় আৰু পৰাক্ৰমত লক্ষণীয়।

⁴তুমি উতলা পানীৰ নিচিনা

হোৱা বাবে তোমাৰ প্ৰাধান্যতা

নাথাকিব; কিয়নো তুমি নিজ
পিতৃৰ শোৱা বিচনালৈ উঠি
গৈছিল। তেতিয়া তুমি
অপবিত্ৰ কৰ্ম কৰিছিল। সি
মোৰ শয়্যালৈ উঠি গৈছিল।

⁵চিমিয়োন আৰু লেবী দুয়ো ভাই, সিহঁতৰ
তৰোৱাল হিংস্ৰতাৰ অস্ত্ৰ।

⁶মই নিজে সিহঁতৰ সভালৈ নাহিম;
মোৰ হৃদয়ৰ বহু সন্মানৰ বাবে, মই সিহঁতৰ সমাজত যোগ নহম।
কিয়নো সিহঁতে
ক্ৰোধত নৰ-হত্যা কৰে,
আৰু আনন্দ কৰি ষাড় গৰুবোৰ বধ কৰে।

⁷সিহঁতৰ খং অভিশপ্ত হওক, সেয়ে প্ৰচণ্ড, প্ৰকোপ আৰু নিষ্ঠুৰ
মই যাকোবৰ মাজত
সিহঁতক ভাগ কৰিম; আৰু
ইস্ৰায়েলৰ মাজত সিহঁতক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম।

⁸হে যিহূদা, তোমাক হ'লে,
নিজৰ ভাইসকলে প্ৰশংসা
কৰিব; তোমাৰ হাতে
শত্ৰুবোৰৰ ডিঙিত ধৰিব;
তোমাৰ পিতৃৰ সন্তানসকলে
তোমাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিব।

⁹যিহূদা যুবা সিংহ; হে মোৰ
বোপা, তুমি পশু ছিৰি
পেলোৱাৰ পৰা উঠি আহিলা।
সি সিংহৰ দৰে পৰি শুইছে,
এনে কি, সিংহিনীৰ দৰে
শুইছে; কোনে তাক জগাব?

¹⁰চীলো নহালৈকে যিহূদাৰ
পৰা ৰাজদণ্ড নাযাব, আৰু
তাৰ ভৰি দুখনৰ মাজৰ
পৰা বিচাৰদণ্ড নুগুচিব;

লোকসমূহ সেই জনাৰ

আজ্ঞাধীন হ'ব।

11সি দ্রাক্ষালতাত নিজৰ

ডেকা গাধ, আৰু উত্তম

দ্রাক্ষালতাত নিজৰ গাধ

পোৱালি বান্ধি, নিজ বস্ত্ৰ

দ্রাক্ষাৰসত, নিজ কাপোৰ

দ্রাক্ষাদুটিৰ তেজৰূপ বসত ধুইছে।

12তাৰ চকু দ্রাক্ষাৰসেৰে

ৰঙা, তাৰ দাত গাখীৰেৰে বগা।

13জবুলুনে সমুদ্ৰৰ তীৰত

বসতি কৰিব; সি

জাহাজবোৰৰ আশ্ৰয়ৰ তীৰ

হ'ব; আৰু চীদোনলৈকে তাৰ সীমা হ'ব।

14ইচাখৰ বলৱান গাধ; সি

দুটা গৰালৰ মাজত শোৱে।

15সি জিৰণিক ভাল দেখি,

আৰু দেশক সুন্দৰ দেখি,

ভাৰ ব'বলৈ নিজৰ কান্ধ

পাতি দিলে আৰু কৰি দিবলগীয়া কামৰ ভাৰ লৈ দাস হ'ল।

16দান ইস্ৰায়েলৰ এক ফৈদ

হ'ল; তেওঁ নিজ লোকসকলৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব।

17দান পথৰ দাঁতিত থকা সাপ,

সি পথৰ দাঁতিত থকা বিষাক্ত সাপ,

যিয়ে ঘোঁৰাৰ ঠেঙত দংশিব পাৰে, য'ত অস্বাৰোহী জন পাছফালে পৰিব।

18হে যিহোৱা, মই তোমাৰ

পৰিত্ৰাণলৈ অপেক্ষা কৰি আছোঁ।

19গাদ-অস্বাৰোহীয়ে তেওঁক হ'লে আক্রমণ কৰিব;

কিন্তু সি সিহঁতৰ পাছফালে আক্রমণ কৰিব।

20আচেৰৰ মাজৰ পৰা

নিজৰ উত্তম আহাৰ জন্মিব;

সি ৰজাই খাব পৰা সুখাদ্য আহাৰ যোগাব।

21নপ্তালী মুকলি হোৱা

হৰিণ; সি মনোহৰ কথা কয়।

22যোচেফ ফলৱান গছৰ

ডাল; ভুমুকৰ ওচৰত থকা

লাগনী গছৰ ডাল; তাৰ

ডালবোৰ গড়ৰ ওপৰলৈকে জুৰি যায়।

23ধনুৰ্দ্ধৰসকলে তাক

বৰকৈ ক্লেস দিলে, আৰু

তালৈ কঢ়িয়াই আনি তাক তাড়না কৰিলে;

24কিন্তু তেওঁৰ অৱশিষ্ট ধনু অতল হৈ থাকিল,

আৰু তেওঁৰ হাত দক্ষতাপূৰ্ণ

কিয়নো যাকোবৰ একমাত্ৰ

পৰাক্ৰমী জনাৰ হাতৰ দ্বাৰাই,

কিয়নো তেওঁৰ নাম মেস-ৰখীয়া,

ইস্ৰায়েলৰ শিলা।

25কিয়নো তোমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ, তেৱেঁ তোমাক সহায় কৰিব,

কিয়নো সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰ জনাই আশীৰ্বাদ কৰিব,

তেওঁ ওপৰত থকা

আকাশৰ আশীৰ্বাদৰ সৈতে

তলত থকা অগাধ জল,

স্তন আৰু গৰ্ভৰ আশীৰ্বাদেৰে,

তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিব।

26মোৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ

আশীৰ্বাদতকৈ তোমাৰ নিজ

পিতৃৰ আশীৰ্বাদ ফলদায়ক হ'ল, আৰু

চিৰকালীয়া পৰ্বতৰ

সীমালৈকে বিয়পি গ'ল।

সেয়ে যোচেফৰ মূৰত

থকিব; ভায়েক-

ককায়েকসকলৰ পৰা

পৃথকে থকা জনৰ মূৰৰ তালুত থাকিব।

27 বিন্যামীন পশু ছিৰি

পেলাব পৰা বাংকুকুৰ।

ৰাতিপুৱা সি মৃগ ভক্ষণ

কৰিব; সন্ধ্যা পৰত লুটদব্য ভগাই দিব।

28 এই সকলেই হ'ল ইস্ৰায়েলৰ বাৰ ফৈদ; আৰু তেওঁলোকৰ পিতৃয়ে আশীৰ্ব্বাদ কৰি তেওঁলোকক কোৱা কথাও এয়ে। তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনকে এইদৰে তেওঁ বিশেষ বিশেষ আশীৰ্ব্বাদেৰে আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। 29 পাছত তেওঁ তেওঁলোকক আজ্ঞা কৰি ক'লে, "মই মোৰ নিজ লোকসকলৰ ওচৰলৈ যাম। হিত্তিয়া ইফ্ৰোণৰ পথাৰত যি গুহা আছে, তাতে মোৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ সৈতে মোক মৈদাম দিবা। 30 সেই গুহা কনান দেশত মন্দিৰ ওচৰৰ মকপেলাৰ পথাৰত আছে, অৱ্ৰাহামে মৈদাম দিবৰ বাবে সেই গুহা হিত্তিয়া ইফ্ৰোণৰ পৰা পথাৰে সৈতে কিনি লৈছিল।

31 সেই ঠাইতে অৱ্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ ভাৰ্য্যা চাৰাক মৈদাম দিয়া হ'ল; সেই ঠাইতে ইচহাক আৰু তেওঁৰ ভাৰ্য্যা ৰিবেকাকো মৈদাম দিয়া হ'ল, আৰু সেই ঠাইতে মইও লেয়াক মৈদাম দিলোঁ। 32 সেই পথাৰ আৰু গুহা হেতৰ সন্তানসকলৰ পৰা কিনা হৈছিল।" 33 এইদৰে যাকোবে তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আজ্ঞা দিয়াৰ পাছত, ভৰি দুখন শয্যাৰ ওপৰত কোঁচ খুৱাই ল'লে আৰু শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰিলে। পাছত তেওঁৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ তেওঁক নিয়া হ'ল।

1 অধ্যায় 50

1 তেতিয়া যোচেফে তেওঁৰ বাপেকৰ মুখৰ ওপৰত মুখ দি পৰিল, আৰু কান্দি কান্দি তেওঁক চুমা খালে। 2 পাছত যোচেফে তেওঁৰ বাপেকৰ মৃত দেহ সুগন্ধিদ্ৰব্যযুক্ত কৰি ৰাখিবলৈ, তেওঁৰ দাস চিকিৎসক সলক আজ্ঞা দিলে; তাতে চিকিৎসক সকলে ইস্ৰায়েলৰ দেহ সুগন্ধিদ্ৰব্যযুক্ত কৰিলে। 3 তেওঁলোকে এই কাৰ্য্যত চল্লিশ দিন সময় ল'লে; কিয়নো সেই কাৰ্য্য কৰিবলৈ ইমান দিনেই প্ৰয়োজন হয়। পাছত মিচৰীয়াসকলে তেওঁৰ কাৰণে সত্তৰ দিন শোক কৰিলে।

যাকোবক মৈদাম দিয়া। যোচেফৰ মৃত্যু।

4 সেই শোকৰ দিন অতীত হোৱাৰ পাছত, যোচেফে ফৰোণৰ অধিকাৰীসকলক ক'লে, "মই যদি আপোনালোকৰ আগত অনুগ্ৰহ প্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তেনেহলে বিনয় কৰোঁ, ফৰোণৰ ওচৰত এই কথা কওক যে, 5 'মোৰ পিতৃয়ে মোক শপত কৰাই কৈছিল, চোৱা, মই এতিয়া মৰোঁহে; কনান দেশত মই মোৰ নিজৰ অৰ্থে খনা মৈদামতেই তুমি মোক মৈদাম দিবা।' এতেকে, মই বিনয় কৰোঁ, এতিয়া মোৰ পিতৃক মৈদাম দিবলৈ মোক যাব দিয়ক; পাছত মই পুনৰ ঘূৰি আহিম।" 6 তেতিয়া ফৰোণে ক'লে, "যোৱা; তোমাৰ পিতৃয়ে তোমাক শপত কৰোৱাৰ দৰেই তুমি তেওঁক মৈদাম দিয়াগৈ।"

7 তেতিয়া যোচেফে তেওঁৰ বাপেকক মৈদাম দিবলৈ যাত্ৰা কৰিলে; তাতে ফৰোণৰ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকল, তেওঁৰ ঘৰৰ বৃদ্ধসকল, মিচৰ দেশৰ সকলো বৃদ্ধ লোক, 8 যোচেফ আৰু তেওঁৰ আটাই পৰিয়াল, তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েকসকল, আৰু বাপেকৰ পৰিয়ালো তেওঁৰ লগত গ'ল; তেওঁলোকে কেৱল নিজৰ ল'ৰা-তিৰোতা আৰু মেৰ, ছাগ, আৰু গৰু আদিৰ জাকবোৰহে গোচনত এৰি গ'ল। 9 তেওঁৰ লগত ৰথ, আৰু অশ্বাৰোহীসকল গ'ল। এইদৰে সকলো মিলি অতি বৃহৎ দল হ'ল।

10 পাছত তেওঁলোকে গৈ যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা আটদৰ মৰণা মৰা ঠাই পালে, সেই ঠাইতে তেওঁলোকে অতি দাৰুণ মহা-বিলাপেৰে বিলাপ কৰিলে। 11 তাতে সেই দেশ নিবাসী কনানীয়াসকলে আটদৰ মৰণা মৰা ঠাইত এইদৰে শোক কৰা দেখি ক'লে, "মিচৰীয়াসকলৰ এয়ে অতি দাৰুণ শোক।" এই হেতুকে যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা সেই ঠাই আবেল-নিশ্ৰিয়াম (মিচৰীয়াসকলৰ শোক) নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'ল।

12 পাছত যাকোবে নিজৰ পুত্ৰসকলক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই তেওঁলোকে কৰিলে। 13 তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তেওঁক কনান দেশলৈ লৈ গ'ল আৰু মন্দিৰ সন্মুখত থকা মকপেলাৰ পথাৰত যি গুহা আছিল, তাতে মৈদাম দিলে। অৱ্ৰাহামে পথাৰে সৈতে সেই গুহা মৈদাম দিবৰ বাবে কিনিছিল। তেওঁ হিত্তিয়া ইফ্ৰোণৰ পৰা সেই ঠাই কিনি লৈছিল। 14 বাপেকক মৈদাম দিয়াৰ পাছত যোচেফ আৰু তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েকসকলৰ লগতে বাপেকক মৈদাম দিবলৈ তেওঁলোকৰ লগত অহা সকলো লোক মিচৰদেশলৈ উভতি গ'ল।

15 পাছত যোচেফৰ ককায়েকসকলে দেখিলে যে তেওঁলোকৰ পিতৃৰ মৃত্যু হ'ল, সেয়ে তেওঁলোকে ক'লে, "যদি যোচেফে ঘৃণা কৰে, আৰু আমি তেওঁলৈ যি যি অন্যায়ে কৰিছিলোঁ, তাৰ যদি প্ৰতিফল আমাক দিয়ে?" 16 সেয়েহে তেওঁলোকে যোচেফলৈ বাৰ্তা পঠালে, আৰু ক'লে, "তোমাৰ পিতৃয়ে তেওঁৰ মৃত্যুৰ আগেয়ে এই আদেশ দিছিল, যে, 17 তোমালোকে যোচেফক এই দৰে ক'বা, 'বিনয় কৰোঁ, তুমি তোমাৰ ককায়েকসকলৰ জগৰ, তেওঁলোকৰ পাপ ক্ষমা কৰা; কিয়নো তেওঁলোকে তোমাক দুৰ্গতি কৰিছিল।' এতেকে, এতিয়া আমি বিনয় কৰোঁ, আপুনি নিজ পিতৃৰ ঈশ্বৰৰ দাস সকলৰ দোষ ক্ষমা কৰক।" এইদৰে তেওঁলোকে যোচেফলৈ কৈ পঠোৱাত, তেওঁ কান্দি পেলালে। 18 তাৰ পাছত তেওঁৰ ককায়েক সকলে গৈ তেওঁৰ সন্মুখত পৰি ক'লে, "চাওক, আমি আপোনাৰে বন্দী।" 19 তেতিয়া যোচেফে তেওঁলোকক ক'লে, "ভয় নকৰিবা; কিয়নো, মই জানো ঈশ্বৰৰ প্ৰতিনিধি? 20 তোমালোকে মোৰ বিৰুদ্ধে অনিষ্টৰ কল্পনা কৰিছিলো হয়, কিন্তু এতিয়া যেনেকৈ দেখিছা তেনেকৈ অনেক লোকৰ

প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা কাৰ্য্য সিদ্ধ কৰাৰ অভিপ্ৰায়েৰে, ঈশ্বৰে ইয়াকে মঙ্গলৰ কল্পনা কৰিলে। ²¹এতিয়া তোমালোকে ভয় নকৰিবা; মই তোমালোকক আৰু তোমালোকৰ ল'ৰা-তিৰোতাসকলকো প্ৰতিপালন কৰিম।" এইদৰে তেওঁলোকক তেওঁ শাস্ত্ৰনা দিলে, আৰু মৰমৰ কথা ক'লে।

²²পাছত যোচেফে তেওঁৰ পিতৃ-বংশৰ সৈতে মিচৰ দেশতে নিবাস কৰি থাকিল। আৰু যোচেফ এশ দহ বছৰ জীয়াই থাকিল। ²³এইদৰে যোচেফে ইফ্ৰয়িমৰ পৰিণতি (তৃতীয় পুৰুষ) দেখিবলৈ পালে। তেওঁ মনচিৰ পুতেক মাথীৰ সন্তানসকলকো দেখা পালে। তেওঁ তেওঁলোকক কোলাত লবলৈ পালে। ²⁴পাছত যোচেফে তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েকসকলক ক'লে, "মই এতিয়া মৃত্যুৰ সময়ত উপস্থিত হৈছো; কিন্তু ঈশ্বৰে তোমালোকলৈ অৱশ্যে দৃষ্টি কৰিব আৰু অৱ্ৰাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবৰ আগত যি দেশ দিম বুলি শপত কৰিছিল, সেই দেশলৈ তোমালোকক এই দেশৰ পৰা লৈ যাব।" ²⁵তাৰ পাছত যোচেফে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক শপত কৰালে। তেওঁ ক'লে, "ঈশ্বৰে অৱশ্যে তোমালোকলৈ দৃষ্টি কৰিব। সেই সময়ত নিশ্চয়কৈ তোমালোকে ইয়াৰ পৰা মোৰ অস্থি লৈ যাব।" ²⁶এইদৰে যোচেফ এশ দহ বছৰ বয়সত মৰিল; পাছত তেওঁক সুগন্ধিদ্ৰব্য যুক্ত কৰি, মিচৰত এটা পেড়াত (কফিনত) ভৰাই ৰখা হ'ল।

যাত্রাপুস্তক অৰ্থাৎ মোচিয়ে লিখা দ্বিতীয় পুস্তক।

Chapter 1

ইস্রায়েলৰ সন্তান সকলৰ বৃদ্ধি।

¹যাকোবৰ লগত ইস্রায়েলৰ যি সকল পুত্ৰই নিজৰ পৰিয়ালৰ সৈতে মিচৰ দেশলৈ আহিছিল, তেওঁলোকৰ নাম: ²ৰূবেণ, চিমিয়োন, লেবী আৰু যিহুদা; ³ইচাখৰ, জবুলুন, আৰু বিন্যামীন; ⁴দান আৰু নপ্তালী; গাদ আৰু আচৰ। ⁵যাকোবৰ বংশধৰ সকল সৰ্ব্বমুঠ সত্তৰ জন আছিল। ইতিমধ্যে যোচেফ মিচৰত আছিল।

⁶তাৰ পাছত যোচেফ, তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েক সকল আৰু সেই প্ৰজন্মৰ সকলোৰেই মৃত্যু হ'ল। ⁷ইস্রায়েলৰ সন্তান সকল বহুবংশ হৈ সংখ্যাত বৃদ্ধি পালে; আৰু বাঢ়ি বাঢ়ি অতিশয় বলৱন্ত হ'ল। তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই দেশ পৰিপূৰ্ণ হ'ল।

ইস্রায়েলৰ সন্তান সকলে উপদ্ৰৱ পোৱা।

⁸তাৰ পাছত যোচেফক সোঁৱৰণ কৰা কথাক গুৰুত্ব নিদিয়া এজন নতুন ৰজাৰ মিচৰত উত্থান হ'ল। ⁹তেওঁ তেওঁৰ প্ৰজা সকলক ক'লে, “সেই ইস্রায়েল জাতিক চোৱা; তেওঁলোক সংখ্যাত অধিক আৰু আমাতকৈ বলৱন্ত। ¹⁰আহাঁ, আমি তেওঁলোকৰ লগত জ্ঞানেৰে লেনদেন কৰোঁহঁক। নহলে, তেওঁলোক অবিৰত ভাৱে বৃদ্ধি পাব, আৰু কোনো যুদ্ধ হ'লে, তেওঁলোকে আমাৰ শত্ৰুবোৰৰ লগত যোগ হৈ আমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিব, আৰু দেশ ত্যাগ কৰি যাব।

¹¹সেয়েহে তেওঁলোকক কঠিন পৰিশ্ৰমৰ দ্বাৰাই অত্যাচাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ ওপৰত কঠোৰ তত্ত্বাবধায়ক নিযুক্ত কৰিলে। ইস্রায়েলী লোক সকলে পিথোম আৰু ৰামিচেচ নামেৰে ফৰৌণৰ অৰ্থে ভৰাল ঘৰৰ নগৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। ¹²কিন্তু মিচৰীয়া সকলে যিমান বেছিকৈ ইস্রায়েলী সকলক অত্যাচাৰ কৰিলে, সিমান বেছিকৈ তেওঁলোক সংখ্যাত বৃদ্ধি পালে আৰু বিস্তাৰ লাভ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেয়ে মিচৰীয়া সকলে ইস্রায়েলী লোক সকলক ভয় কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

¹³মিচৰীয়া সকলে ইস্রায়েলী লোক সকলক অব্যাহতি নিদিয়াকৈ কাম কৰাইছিল। ¹⁴চূণ, বালি আৰু পানী মিহলাই তৈয়াৰ কৰোৱা বোকা, ইটা প্ৰস্তুত কৰা, আৰু পথাৰৰ সকলো বিধৰ কামৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ জীৱন তিজ্ঞ কৰিছিল। তেওঁলোকে কৰিব লগা সকলো কামেই কঠিন আছিল।

¹⁵তাৰ পাছত মিচৰৰ ৰজাই চিফ্ৰা আৰু পুৱা নামৰ দুজনী ইব্ৰীয়া ধাত্ৰীৰ লগত কথা পাতিলে। ¹⁶ৰজাই ক'লে, “যি সময়ত আপোনালোকে ইব্ৰীয়া মহিলা সকলক প্ৰসৱ আসনত সন্তান প্ৰসৱ কৰাত সহায় কৰিব, সেই সময়ত তেওঁলোকে জন্ম দিয়া সন্তানক লক্ষ্য কৰিব; যদি সেই সন্তান ল'ৰা হয় তেনেহ'লে তাক অৱশ্যে বধ কৰিব, আৰু যদি ছোৱালী হয়, তেনেহ'লে তাইক জীয়াই থাকিবলৈ দিব।” ¹⁷কিন্তু ধাত্ৰী দুজনীয়ে ঈশ্বৰলৈ ভয় কৰিছিল, সেয়ে মিচৰৰ ৰজাই তেওঁলোকক দিয়া আজ্ঞা পালন নকৰি, তাৰ পৰিৱৰ্তে ল'ৰা শিশু সকলক জীয়াই ৰাখিলে।

¹⁸মিচৰৰ ৰজাই ধাত্ৰী দুজনীক মাতি অনালে আৰু তেওঁলোকক ক'লে, “আপোনালোকে কিয় ল'ৰা শিশু সকলক জীয়াই ৰাখিলে?” ¹⁹তেতিয়া ধাত্ৰী দুজনীয়ে ফৰৌণক ক'লে, “ইব্ৰীয়া মহিলা সকল মিচৰীয়া মহিলা সকলৰ দৰে নহয়; তেওঁলোক সবল, আৰু তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ ধাত্ৰী অহাৰ পূৰ্বেই, তেওঁলোক নিজে সন্তান প্ৰসৱ কৰে।”

²⁰ঈশ্বৰে সেই ধাত্ৰী দুজনীক ৰক্ষা কৰিলে। লোক সকল সংখ্যাত বৃদ্ধি পালে আৰু অধিক বলৱন্ত হ'ল। ²¹ধাত্ৰী দুজনীয়ে ঈশ্বৰলৈ ভয় কৰিছিল, সেয়ে ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ বাবে পৰিয়াল গঠন কৰিলে। ²²পাছত ফৰৌণে নিজৰ সকলো প্ৰজাকে এই আজ্ঞা দিলে, “আপোনালোক নতুন কৈ জন্ম হোৱা প্ৰত্যেক ল'ৰা শিশুক নদীত পেলাই দিব লাগিব, কিন্তু প্ৰতিজনী ছোৱালীক হ'লে জীয়াই ৰাখিব পাৰিব।”

Chapter 2

মোচিৰ জন্ম; আৰু তেওঁ ডাঙৰ দীঘল হোৱা।

¹লেবী বংশৰ এজন মানুহে এজনী লেবীয়া ছোৱালী বিয়া কৰালে। ²পাছত সেই মহিলা গৰাকী গৰ্ভৱতী হ'ল, আৰু এটি পুত্ৰ সন্তান প্ৰসৱ কৰিলে। তেওঁ যেতিয়া দেখিলে যে, সন্তানটো স্বাস্থ্যবান; তেতিয়া তেওঁ সন্তানটি তিনি মাহলৈ লুকুৱাই ৰাখিলে।

³কিন্তু তেওঁ যেতিয়া দেখিলে যে, ল'ৰাটোক বেছি দিন লুকুৱাই ৰাখিব নোৱাৰিব; তেতিয়া তেওঁ নলেৰে এটা পাচি সাজিলে, আৰু সেই পাচিটো শিলাজতু আৰু এঁঠাৰে লেপি ল'লে, পাছত সেই পাচিটোত ল'ৰাজনক সুমুৱাই ল'লে, আৰু নদীৰ দাঁতিত থকা নল-খাগড়িৰ মাজত গৈ থলে।

⁴দূৰৈত থিয় হৈ বায়েকে সেই শিশুটোৰ কি হ'ব, সেই বিষয়ে জানিবলৈ বাট চাই থাকিল।

⁵ফৰোণৰ জীয়েকে নদীত গা ধুবলৈ নামি গৈছিল, আৰু তেওঁৰ যুৱতী দাসীসকলে নদীৰ তীৰত ফুৰি আছিল। এনেতে তেওঁ নল খাগড়ি মাজত সেই পাচিটো দেখি, তেওঁৰ দাসী এজনীক পাচিটো আনিবলৈ পঠিয়ালে। ⁶তেওঁ পাচিটো মেলি শিশুটি দেখিলে। এনেতে শিশুটিয়ে কান্দিবলৈ ধৰিলে; আৰু তেওঁৰ শিশুটিলৈ মৰম লাগি ক'লে, "এই সন্তানটি নিশ্চয় এটি ইব্ৰীয়া সন্তান।"

⁷তেতিয়া শিশুটিৰ বায়েকে ফৰোণৰ জীয়েকক ক'লে, "আপোনাৰ অৰ্থে এই সন্তানটিক পিয়াহ খোৱাই তুলিবলৈ, মই এজনী ইব্ৰীয়া মহিলা বিচাৰি মাতি আনিম নে?" ⁸ফৰোণৰ জীয়েকে ক'লে, "যোৱা।" তেতিয়া সেই ছোৱালী জনীয়ে শিশুটিৰ মাককে মাতি নিলে।

⁹ফৰোণৰ জীয়েকে শিশুটিৰ মাতৃক ক'লে, "আপুনি এই ল'ৰাটি লওক আৰু মোৰ বাবে পিয়াহ খুৱাই প্ৰতিপালন কৰক; তাৰ বাবে মই আপোনাক পাৰিশ্ৰমিক দিম।" তেতিয়া মহিলা গৰাকীয়ে ল'ৰাটি ল'লে আৰু পিয়াহ খোৱাই প্ৰতিপালন কৰিলে। ¹⁰ল'ৰাটি যেতিয়া ডাঙৰ হ'ল, তেওঁ ল'ৰাটিক ফৰোণৰ জীয়েকৰ ওচৰলৈ আনিলে; তেতিয়া সেই লৰাটি তেওঁৰ পুত্ৰ হ'ল। তেওঁৰ লৰাটিৰ নাম মোচি ৰাখি ক'লে, "কিয়নো মই ইয়াক পানীৰ পৰা তুলি আনিলোঁ।"

¹¹মোচি যেতিয়া ডেকা হ'ল, তেওঁ বাহিৰলৈ ওলাই গৈ নিজৰ লোকসকলৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰম লক্ষ্য কৰিলে। তেওঁ দেখিলে যে, নিজৰ লোকসকলৰ মাজৰ এজন ইব্ৰীয়ক এজন মিচৰীয়াই মাৰি আছে। ¹²তেতিয়া মোচিয়ে ইফালে সিফালে চাই কাকো দেখা নাপায়, সেই মিচৰীয়াজনক বধ কৰি বালিত পুতি থলে।

¹³তাৰ পাছ দিনা তেওঁ ওলাই গৈ, দুজন ইব্ৰীয়ক বিবাদ কৰি থকা দেখি, দোষী জনক তেওঁ ক'লে, "আপোনাৰ ভাইক কিয় মাৰিছে?" ¹⁴কিন্তু মানুহ জনে ক'লে, "আমাৰ ওপৰত আপোনাক কোনে অধিপতি আৰু বিচাৰক পাতিছে? সেই মিচৰীয়াজনক যেনেদৰে বধ কৰিলে, তেনেদৰে মোকো বধ কৰিবলৈ পৰিকল্পনা কৰিছে নেকি?" তেতিয়া মোচিয়ে আতঙ্কিত হৈ ক'লে, "বাস্তৱিকতে মই যি কৰিলোঁ, সেই কথা নিশ্চয় আনেও গ'ম পালে।"

¹⁵ফৰোণে যেতিয়া সেই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ মোচিক বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰালে। কিন্তু তেওঁ ৰজা ফৰোণৰ ওচৰৰ পৰা পলাই গ'ল, আৰু মিদিয়ন দেশত বাস কৰিলে। তাত তেওঁ এটা নাদৰ ওচৰত বহিল।

¹⁶মিদিয়নৰ পুৰোহিতৰ সাত গৰাকী জীয়েক আছিল। তেওঁলোকে সেই নাদলৈ আহিছিল, আৰু পিতৃৰ ভেড়াৰ জাকক পানী খুৱাবৰ বাবে নাদৰ পৰা পানী তুলি পাত্ৰত ভৰাই আছিল। ¹⁷তেতিয়া ভেড়া ৰখীয়া সকল তালৈ আহিল আৰু তেওঁলোকক খেদিবলৈ চেষ্টা কৰিলে; কিন্তু মোচিয়ে গৈ তেওঁলোকক সহায় কৰিলে। তাৰ পাছত মোচিয়ে তেওঁলোকৰ ভেড়া জাকক পানী খুৱালে।

¹⁸ছোৱালী কেইজনী যেতিয়া তেওঁলোকৰ পিতৃ ৰুৱেলৰ ওচৰলৈ গ'ল, তেতিয়া তেওঁ ছোৱালী কেইজনীক সুধিলে, "আজিনো কেনেকৈ ইমান সোনকালে ঘৰলৈ আহিলা?" ¹⁹তেওঁলোকে ক'লে, "এজন মিচৰীয়া মানুহে আমাক ভেড়া ৰখীয়া সকলৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে। তেওঁ এনেকি আমাৰ বাবে পানী তুলি ভেড়া জাকক খুৱালে। ²⁰তেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ ছোৱালী কেইগৰাকীক সুধিলে, "তেওঁ ক'ত আছে? তোমালোকে সেই ব্যক্তি জনক কিয় এৰি আহিলা? তেওঁক মাতি আনা যাতে তেওঁ আমাৰ লগত ভোজন কৰিব পাৰে।"

²¹মোচিয়ে সেই মানুহ জনৰ লগত থাকিবলৈ মান্তি হ'ল, আৰু তেওঁ তেওঁৰ ছোৱালী চিপ্পোৰাক তেওঁৰ সৈতে বিয়া দিলে। ²²চিপ্পোৰাই এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে, আৰু মোচিয়ে পুত্ৰটিৰ নাম গেৰোম (প্ৰবাসী) ৰাখিলে। মোচিয়ে ক'লে, "মই বিদেশত প্ৰবাসী হৈ আছোঁ।"

ঈশ্বৰে মোচিক আমন্ত্ৰণ কৰা।

²³বহুত দিনৰ পাছত, মিচৰৰ ৰজাৰ মৃত্যু হ'ল। ইস্ৰায়েলী লোকসকলে বন্দীকামৰ বাবে আৰ্তনাদ কৰিলে। তেওঁলোকে সহায়ৰ বাবে কাতৰোক্তি কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ দাসত্ব জীৱনৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ অনুৰোধ ঈশ্বৰে শুনিলে। ²⁴তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ ক্ৰন্দন শুনি, অৱাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবৰ লগত কৰা তেওঁৰ নিয়মটি সোঁৱৰণ কৰিলে। ²⁵ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েলী লোক সকললৈ দৃষ্টি কৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ পৰিস্থিতি বুজি পালে।

Chapter 3

¹মোচিৰ শহুৰ যিথো মিদিয়নৰ পুৰোহিত আছিল, মোচিয়ে তেওঁৰ ভেড়াৰ জাক চৰাইছিল। তেতিয়া মোচিয়ে মৰুপ্ৰান্তৰ কাষদি ভেড়াৰ জাক লৈ গৈ আছিল, আৰু তেওঁ গৈ হোৰেৰ নামৰ ঈশ্বৰৰ পৰ্বত পাইছিল। ²সেই ঠাইত যিহোৱাৰ দূতে এজোপা জোপোহা গছৰ মাজত অগ্নিশিখাত তেওঁক দেখা দিলে। মোচিয়ে চাই দেখিলে যে, জোপোহাটোত জুই জ্বলি আছে, কিন্তু জোপোহাটো পুৰি যোৱা নাই। ³তেতিয়া মোচিয়ে ক'লে, "মই এফলীয়া হৈ যাওঁ, আৰু এই আচৰিত বিষয়টো মই চাওঁ, কিয়নো এই জোপোহাটো পুৰি যোৱা নাই?"

⁴যেতিয়া যিহোৱাই দেখিলে যে, তেওঁক চাবলৈ মোচি এফলীয়া হৈ গৈছে, তেতিয়া জোপোহাটোৰ মাজৰ পৰা ঈশ্বৰে তেওঁক মাতি ক'লে, “হে মোচি, হে মোচি।” তেওঁ ক'লে, “চাওঁক, মই ইয়াতে আছোঁ।” ⁵যিহোৱাই ক'লে, “তুমি ওচৰ চাপি নাহিবা; তোমাৰ ভৰিৰ পৰা জোতা সোলোকোৱা, কিয়নো তুমি যি ঠাইত থিয় হৈ আছাঁ, সেয়ে পবিত্ৰ ভূমি।” ⁶তেওঁ পুনৰ ক'লে, “মই তোমাৰ ওপৰ-পিতৃ সকলৰ ঈশ্বৰ; অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ, ইচহাকৰ ঈশ্বৰ, আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰ।” তেতিয়া মোচিয়ে নিজৰ মুখ ঢাকিলে, কিয়নো তেওঁ ঈশ্বৰক চাবলৈ ভয় কৰিলে।

⁷যিহোৱাই ক'লে, “মই নিশ্চয় মিচৰত থকা মোৰ লোকসকলৰ যন্ত্ৰণালৈ দৃষ্টি কৰিছোঁ। কাৰণ তেওঁলোক অতি কঠোৰ তহাৰধায়কৰ তলত আছে, মই তেওঁলোকৰ ক্ৰন্দন শুনিছোঁ, মই তেওঁলোকৰ যন্ত্ৰণাৰ বিষয় বুজি পাইছোঁ। ⁸মই তেওঁলোকক মিচৰীয়া লোকসকলৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ নামি আহিলোঁ। সেই দেশৰ পৰা উলিয়াই আনি, গাথীৰ মৌ-জোল বৈ থকা এখন উত্তম আৰু বহল দেশলৈ, য'ত কনানীয়া, হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, পৰিঞ্জীয়া, হিব্বীয়া, যিবুটীয়া লোক সকলে বাস কৰি আছে, এনে ঠাইলৈ তেওঁলোকক নিবলৈ আহিলোঁ।

⁹এতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ কাতৰোক্তি মোৰ ওচৰলৈ আহিল। অৱশ্যে মিচৰীয়া সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত কৰা উপদ্ৰৱো মই দেখিছোঁ।

¹⁰সেয়ে মোৰ ইস্ৰায়েলী লোকসকলক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই আনিবলৈ, মই এতিয়া তোমাক ফৰোণৰ ওচৰলৈ পঠাওঁ।”

¹¹কিন্তু মোচিয়ে ঈশ্বৰক ক'লে, “মই নো কোন যে, ফৰোণৰ ওচৰলৈ গৈ ইস্ৰায়েলী লোকসকলক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই আনিম?” ¹²ঈশ্বৰে উত্তৰ দি ক'লে, “অৱশ্যে মই তোমাৰ সঙ্গী হ'ম; আৰু ময়ে তোমাক পঠালোঁ, ইয়াৰ চিন তোমালৈ এয়ে হ'ব যে, তুমি মিচৰৰ পৰা লোকসকলক উলিয়াই আনি, এই পৰ্বততে তোমালোকে ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰিবা।”

¹³মোচিয়ে ঈশ্বৰক ক'লে, “মই যেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলক ক'ম যে, তোমালোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰে মোক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠালে; তেতিয়া তেওঁলোকে মোক ক'ব, ‘তেওঁৰ নাম কি?’ তেতিয়া মই কি উত্তৰ দিম?” ¹⁴ঈশ্বৰে মোচিক ক'লে, “মই যি জন হওঁ, মই হওঁ।” ঈশ্বৰে পুনৰ ক'লে, “তুমি ইস্ৰায়েলী লোকসকলক নিশ্চয়কৈ ক'বা যে, ‘মই যি জন হওঁ’ তেৱেই মোক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠালে।” ¹⁵ঈশ্বৰে মোচিক পুনৰ ক'লে, “তুমি ইস্ৰায়েলী লোকসকলক অৱশ্যে ক'বা যে, ‘তোমালোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ, অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ, ইচহাকৰ ঈশ্বৰ, আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাইয়ে মোক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠালে। এয়ে মোৰ চিৰস্থায়ী নাম, আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই পুৰুষানুক্ৰমে মই সোঁৱৰণীয় হম।’

¹⁶তুমি যোৱা, আৰু ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধ লোকসকলক একত্ৰিত কৰি সমবেত কৰোৱা। তেওঁলোকক ক'বা যে, ‘তোমালোকৰ ওপৰ-পিতৃ অব্ৰাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই মোক দৰ্শন দি ক'লে যে, ‘মই তোমালোকক নিৰীক্ষণ কৰিলো আৰু তোমালোকক মিচৰত কেনে ব্যৱহাৰ কৰিছে, সেয়া মই দেখিলোঁ। ¹⁷মিচৰ দেশত তোমালোকৰ ওপৰত কৰা উপদ্ৰৱৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনি, গাথীৰ, মৌ-জোল বৈ থকা সেই কনানীয়া, হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, পৰিঞ্জীয়া, হিব্বীয়া, আৰু যিবুটীয়া সকলৰ দেশলৈ, মই তোমালোকক লৈ যাবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছোঁ।’” ¹⁸তেতিয়া তেওঁলোকে তোমাৰ কথা শুনিব। তাৰ পাছত তুমি আৰু ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধ লোকসকলে মিচৰৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ, তেওঁক নিশ্চয়কৈ কবা যে, ‘ইব্ৰীয়া সকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা আমাৰ আগত সাক্ষাৎ হ'ল। সেয়েহে আমি তিনি দিন মৰুভূমিৰ মাজেৰে গৈ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশে বলিদান কৰিবৰ আৰ্থে আমাক যাবলৈ দিয়ক।’

¹⁹কিন্তু মই জানো, যেতিয়ালৈকে মিচৰৰ ৰজাক বাধ্য কৰোৱা নহয়, তেতিয়ালৈকে তেওঁ তোমালোকক যাব নিদিব। ²⁰মই নিজ হাত মেলিম, আৰু মিচৰ দেশৰ মাজত সকলো আচৰিত কৰ্মেৰে মই তেওঁলোকক আঘাত কৰিম। তাৰ পাছতহে তেওঁ তোমালোকক যাব দিব। ²¹মই মিচৰীয়াসকলৰ পৰা তোমালোকক অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত কৰিম। সেয়ে তোমালোকে যোৱা সময়ত শুদা-হাতে যাব লগা নহ'ব। ²²প্ৰতি গৰাকী মহিলাই নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া, আৰু নিজৰ ঘৰৰ ওচৰত বাস কৰা মহিলা সকলৰ পৰা ৰূপ আৰু সোণৰ অলঙ্কাৰ আৰু বস্ত্ৰ খুজিবা; আৰু তোমালোকে সেইবোৰ নিজৰ লৰা-ছোৱালীক পিন্ধাৰা; এই প্ৰকাৰে তোমালোকে মিচৰীয়া সকলক লুট কৰিবা।”

Chapter 4

¹মোচিয়ে উত্তৰ দি ক'লে, “কিন্তু তেওঁলোকে যদি মোক বিশ্বাস নকৰে, আৰু মোৰ কথাও নুশুন; আৰু তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকে মোক ক'ব, ‘যিহোৱাই তোমাক দৰ্শন দিয়া নাই’ তেতিয়া কি হ'ব।” ²যিহোৱাই তেওঁক কলে, “তোমাৰ হাতত কি আছে?” মোচিয়ে ক'লে, “লাখুটি।”

³তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, “লাখুটি ডাল মাটিত পেলাই দিয়া।” তেতিয়া মোচিয়ে লাখুটিডাল মাটিত পেলাই দিলে, আৰু তেতিয়াই সেই লাখুটি ডাল সাপ হৈ গ'ল। মোচিয়ে তাৰ পৰা পাছ হুকি গ'ল।

⁴তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি তোমাৰ হাত মেলি তাৰ নেগুৰত ধৰা।” মোচিয়ে নিজৰ হাত মেলি তাক ধৰিলে, আৰু তেওঁৰ হাতত সেই সাপ ডাল পুনৰ লাখুটি হ'ল। ⁵“ইয়াৰ বাবেই তেওঁলোকৰ ওপৰ-পিতৃ অব্ৰাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাইয়ে যে তোমাক দৰ্শন দিলে, সেই কথা তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰিব।”

⁶যিহোৱাই তেওঁক পুনৰ ক'লে, “তুমি তোমাৰ হাত চোলাত ভৰোৱা।” সেয়ে মোচিয়ে হাতখন নিজৰ চোলাত ভৰালে। পাছত তেওঁ যেতিয়া হাতখন বাহিৰলৈ উলিয়াই আনিলে, তেতিয়া তেওঁ দেখিলে যে, তেওঁৰ হাত কুষ্ঠ ৰোগেৰে হিমৰ নিচিনা বগা হৈছে। ⁷যিহোৱাই ক'লে, “তোমাৰ হাত পুনৰ চোলাত ভৰোৱা।” তেতিয়া মোচিয়ে নিজৰ হাত পুনৰ চোলাত ভৰালে; আৰু যেতিয়া বাহিৰলৈ উলিয়ালে তেওঁ দেখিলে যে, তেওঁৰ শৰীৰৰ বাকি অংশৰ দৰেই হাতখন পুনৰ সুস্থ হ'ল।

⁸যিহোৱাই ক'লে, “তেওঁলোকে যদি তোমাক বিশ্বাস নকৰে, আৰু মোৰ শক্তিৰ সেই প্ৰথম চিনকো যদি বিশ্বাস নকৰে, তেনেহ'লে তেওঁলোকে দ্বিতীয় চিনত বিশ্বাস কৰিব। ⁹তেওঁলোকে যদি এই দুয়োটা চিনকো বিশ্বাস নকৰে, আৰু তোমাৰ কথাও নুশনে, তেনেহ'লে তুমি নদীৰ পৰা অলপ পানী লৈ শুকান মাটিত চালিবা। তেতিয়া তুমি নদীৰ পৰা লোৱা সেই পানী শুকান মাটিত চালি দিওতে, সেই পানী তেজলৈ পৰিণত হ'ব।”

¹⁰তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাক ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মিনতি কৰিছোঁ, মই বাকপটু নহওঁ; ইয়াৰ পূৰ্বেও নাছিলোঁ, বা আপুনি নিজ দাসক কথা কোৱাৰ পাছতো নহওঁ। কাৰণ মোৰ মুখ আৰু জীবা গধুৰ।” ¹¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “মানুহৰ মুখ কোনে নিৰ্মাণ কৰিলে? বোবা বা কলা, নাইবা চকু থকা বা অন্ধ কোনে ক'ৰে? মই যিহোৱায়ে জানো তাক নকৰোঁ? ¹²তেনেহ'লে এতিয়া তুমি যোৱা; মই তোমাৰ মুখত থাকিম, আৰু তুমি কবলগীয়া কথা মই তোমাক শিকাম।” ¹³কিন্তু মোচিয়ে ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু অনুগ্ৰহ কৰি, আপুনি যি জনক ইচ্ছা কৰে, তেনে আন কোনো এজনক পঠিয়াওক।”

¹⁴তেতিয়া মোচিলৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হ'ল। তেওঁ ক'লে, “তোমাৰ লেবীয়া ককায়েক হাৰোণ ক'ত আছে? মই জানো, তেওঁ ভালকৈ কথা ক'ব পাৰে। অৱশ্যে তেওঁ তোমাক ল'গ পাবলৈ আহি আছে; আৰু তেওঁ আহি তোমাক যেতিয়া দেখিব, তেতিয়া তেওঁ আনন্দিত হ'ব। ¹⁵তুমি তেওঁক ক'বা, আৰু তেওঁৰ মুখে কি ক'ব লাগে সেই বাক্য দিবা। মই তোমাৰ আৰু তেওঁৰ মুখৰো সহায় হ'ম, আৰু কি কৰিব লাগে, সেই বিষয়ে তোমালোকক জনাম। ¹⁶তেওঁ লোক সকলৰ আগত তোমাৰ হৈ কথা ক'ব। তেওঁ তোমাৰ মুখস্বৰূপ হ'ব, আৰু তুমি তেওঁৰ ঈশ্বৰ স্বৰূপ হ'ব। ¹⁷এই লাখুটিডাল তুমি নিজ হাতত লোৱা। এই লাখুটি ডালেৰেই তুমি চিনবোৰ দেখুৱাবা।”

মোচি মিচৰ দেশলৈ উভটি যোৱা।

¹⁸তাৰ পাছত মোচিয়ে তেওঁৰ শহুৰেক যিথ্ৰোৰ ওচৰলৈ উভটি গ'ল, আৰু তেওঁক ক'লে, “মই বিনয় কৰোঁ, মিচৰত থকা মোৰ সম্পৰ্কীয় লোকসকল এতিয়ালৈকে জীয়াই আছে নে নাই, তাক চাবৰ বাবে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ উভটি যাবলৈ মোক দিয়ক।” যিথ্ৰোৱে মোচিক ক'লে, “শান্তিৰে যোৱা।” ¹⁹যিহোৱাই মিদিয়নত মোচিক ক'লে, “তুমি মিচৰলৈ উভটি যোৱা; কিয়নো যি সকল লোকে তোমাৰ প্ৰাণ ল'ব বিচাৰিছিল, সেই লোক সকলৰ মৃত্যু হ'ল।” ²⁰তেতিয়া মোচিয়ে নিজৰ ভাৰ্যা আৰু পুত্ৰক এটা গাধত তুলি লৈ, মিচৰ দেশলৈ যাত্ৰা কৰিলে। মোচিয়ে ঈশ্বৰৰ সেই লাখুটি ডালো নিজৰ হাতত ল'লে।

²¹যিহোৱাই মোচিক কৈছিল, “তুমি যেতিয়া মিচৰলৈ উভটি যাবা, তেতিয়া মই তোমাৰ হাতত যি সকলো আচৰিত কাৰ্যৰ শক্তি দিলো, সেই সকলো ফৌৰণৰ সাক্ষাতে কৰিবা। কিন্তু মই তেওঁৰ মন কঠিন কৰিম, আৰু তেওঁ তেতিয়া লোকসকলক এৰি নিদিব। ²²তুমি ফৰৌণক নিশ্চয়কৈ ক'বা, “যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ইস্ৰায়েল মোৰ পুত্ৰ, মোৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ; ²³মই তোমাক কৈছিলোঁ, “মোৰ আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে মোৰ পুত্ৰক এৰি দিয়া।” কিন্তু তথাপিও তেওঁলোকক এৰি দিবলৈ তুমি অসম্মত হ'লা; সেয়েহে মই তোমাৰ পুত্ৰ, তোমাৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰক নিশ্চয় বধ কৰিম।”

²⁴তাৰ পাছত যাত্ৰা কৰি গৈ থাঁকোতে, ৰাতি হোৱাৰ বাবে তেওঁলোক এঠাইত ৰখিলে; তাতে যিহোৱাই মোচিক লগ পালে, আৰু বধ কৰিব খুজিলে। ²⁵তেতিয়া চিপ্লোৰাই এটুকুৰা চিকমিকিয়া চুকা পাথৰ ল'লে; আৰু নিজৰ পুত্ৰৰ লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম ছেদন কৰি, মোচিৰ ভৰিত পেলাই দি ক'লে, “নিশ্চয়ে আপুনি মোৰ পক্ষে তেজৰ দ্বাৰাই পোৱা দৰা।” ²⁶সেয়ে যিহোৱাই তেওঁক এৰি দিলে। চিপ্লোৰাই ক'লে, চুনতৰ কাৰণে “আপুনি তেজৰ দ্বাৰাই পোৱা দৰা।”

²⁷যিহোৱাই হাৰোণক কৈছিল, “তুমি মোচিৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ মৰুভূমিলৈ যোৱা।” তেতিয়া হাৰোণ গ'ল, আৰু ঈশ্বৰৰ পৰ্বতত মোচিক লগ ধৰি, তেওঁক চুমা খালে। ²⁸তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাই কোৱা সকলো কথা আৰু চিন দেখুৱাবৰ বাবে শক্তিতে কাৰ্য কৰিবলৈ যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ কথা হাৰোণক ক'লে।

²⁹তাৰ পাছত মোচি আৰু হাৰোণ দুয়ো গৈ ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ বৃদ্ধ লোকসকলক একগোট কৰিলে। ³⁰যিহোৱাই মোচিক কোৱা সকলো কথা হাৰোণে তেওঁলোকক ক'লে। তেওঁ লোকসকলৰ আগত যিহোৱাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাই চিনবোৰো দেখুৱালে। ³¹তেতিয়া লোকসকলে বিশ্বাস কৰিলে। যিহোৱাই যে ইস্ৰায়েলী লোক সকললৈ দৃষ্টি কৰিলে; আৰু তেওঁলোকৰ যাতনা চালে, সেই কথা শুনি তেওঁলোকে মূৰ দোঁৱাই প্ৰণিপাত কৰি ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰিলে।

Chapter 5

মোচি আৰু হাৰোণ ফৰৌণৰ সাক্ষাৎ হোৱা। তেওঁলোকৰ বংশাৱলি।

¹এই ঘটনাৰ পাছত মোচি আৰু হাৰোণে গৈ ফৰৌণক ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, ‘মৰুভূমিত মোৰ উদ্দেশ্যে উৎসৱ পালন কৰিবলৈ, মোৰ লোকসকলক যাবলৈ দিয়া।’” ²ফৰৌণে ক'লে, “যিহোৱা কোন? কিয় মই তেওঁৰ কথা শুনিম; আৰু ইস্ৰায়েলী লোক সকলক যাবলৈ কিয় এৰি দিম? মই যিহোৱাক নাজানো, গতিকে ইস্ৰায়েলী লোক সকলক যাবলৈ এৰি নিদিওঁ।”

³তাৰ পাছত মোচি আৰু হাৰোণে ক'লে, “ইব্রীয়াসকলৰ ঈশ্বৰে আমাৰ লগত সাক্ষাত কৰিলে। আহক আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবৰ অৰ্থে মৰুভূমিৰ মাজেৰে তিনি দিনৰ বাট যাওঁহক; যাতে তেওঁ আমাক প্লেগ মহামাৰী বা তৰোৱালেৰে আক্ৰমণ নকৰে।” ⁴কিন্তু মিচৰৰ ৰজাই তেওঁলোকক ক'লে, “মোচি আৰু হাৰোণ, আপোনালোকে কিয় লোক সকলক তেওঁলোকৰ কামৰ পৰা লৈ গৈছে?” এই বুলি লোকসকলক তেওঁ ক'লে, “আপোনালোক কামলৈ ঘূৰি যাওক।” ⁵ফৰোণে পুনৰ ক'লে, “বৰ্তমান আমাৰ দেশত অনেক ইস্রায়েলী লোক আছে, আৰু আপোনালোকে তেওঁলোকৰ কাম বন্ধ কৰাইছে।”

⁶সেই দিনাই ফৰোণে লোক সকলৰ কঠোৰ তত্ত্বাৱধায়ক আৰু মুখিয়াল সকলক এই আজ্ঞা দি ক'লে, ⁷“আগেয়ে দিয়াৰ দৰে তেওঁলোকক ইটা বনাবলৈ আপোনালোকে নৰা আনি নিদিব। তেওঁলোকে নিজেই গৈ নৰা বিচাৰি লওক। ⁸তেওঁলোকে আগেয়ে যিমান পৰিমাণৰ ইটা বনাইছিল, এতিয়াও তেওঁলোকক সিমানেই বনাবলৈ দিয়ক। তাৰ অলপো কম গ্ৰহণ নকৰিব; কাৰণ তেওঁলোক এলেহুৱা। তেওঁলোকে চিঞৰিছে আৰু ক'বলৈ ধৰিছে, আমাক যাবলৈ অনুমতি দিয়ক আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে বলিদান উৎসৰ্গ কৰিবলৈ দিয়ক।” ⁹তেওঁলোকৰ ওপৰত কামৰ ভাৰ অধিক গধূৰ কৰি দিয়া হওক; যাতে তেওঁলোকে কামৰ মাজত ব্যস্ত থাকি বিদ্ভাস্তিকৰ কথাত মন নিদিয়ে।

¹⁰তাৰ পাছত, কঠোৰ তত্ত্বাৱধায়ক আৰু মুখিয়াল সকলে বাহিৰলৈ ওলাই আহিল আৰু লোকসকলক তেওঁলোকে ক'লে, “ফৰোণে এইদৰে কৈছে, ‘মই আপোনালোকক এতিয়াৰ পৰা কোনো নৰা নিদিওঁ। ¹¹আপোনালোকে নিজে যাওক আৰু য'ত বিচাৰি পায়, তাৰ পৰা নৰা বিচাৰি আনিব; কিন্তু আপোনালোকৰ কামৰ নিৰ্দ্দিষ্ট পৰিমাণ হ্রাস কৰা নহব।”

¹²তেতিয়া লোক সকলে নৰা বিচাৰি জমা কৰিবলৈ মিচৰ দেশৰ চাৰিওফালে সিঁচৰিত হৈ গ'ল। ¹³তথাপি কঠোৰ তত্ত্বাৱধায়ক সকলে তেওঁলোকক তাড়না কৰিলে, আৰু ক'লে, “আপোনালোকক নৰা দিওঁতে, আপোনালোকে যেনেকৈ কাম কৰিছিল, এতিয়াও তেনেকৈ প্ৰতিদিনৰ নিৰূপিত কাম সম্পূৰ্ণ কৰক।” ¹⁴তাৰ পাছত ফৰোণৰ কঠোৰ তত্ত্বাৱধায়ক সকলে শ্ৰমিক সকলৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰা ইস্রায়েলী মুখিয়াল সকলক প্ৰহাৰ কৰিলে। সেই তত্ত্বাৱধায়ক সকলে তেওঁলোকক সুধিলে, “আপোনালোকক নিৰূপিত কৰি দিয়া অনুপাতে আগৰ দৰে, কালি নাইবা আজি আপোনালোকে কিয় ইটা তৈয়াৰ কৰিব পৰা নাই?”

¹⁵সেয়ে কাৰখানাত কাম কৰা ইস্রায়েলী কৰ্মচাৰী সকলে ফৰোণৰ ওচৰলৈ আহিল; আৰু তেওঁক কাকুতি কৰি ক'লে, “আপোনাৰ দাস সকলৰ লগত কিয় আপুনি এনে ব্যৱহাৰ কৰিছে? ¹⁶আপোনাৰ দাস সকলক এতিয়া নৰা দিয়া হোৱা নাই, তথাপিও তেওঁলোকে আমাক কৈ আছে ‘ইটা তৈয়াৰ কৰা!’ এনেকি আমিও আপোনাৰ দাস তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই প্ৰহাৰিত হৈছোঁ। কিন্তু এয়া আপোনাৰ নিজৰ লোক সকলৰহে ভুল।” ¹⁷কিন্তু ফৰোণে ক'লে, “আপোনালোক এলেহুৱা! আপোনালোক সকলোৱে এলেহুৱা! আপোনালোকে কৈছে, ‘আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবলৈ আমাক যাবলৈ দিয়ক।’ ¹⁸সেয়ে এতিয়া কাম কৰিবলৈ ঘূৰি যাওক। আপোনালোকক পুনৰ নৰা দিয়া নহব, কিন্তু আপোনালোকে আগৰ পৰিমাণৰ সমানেই ইটা তৈয়াৰ কৰিব লাগিব।”

¹⁹“আপোনালোক প্ৰতিদিনে বনাব লগা ইটাৰ সংখ্যা অলপো কম কৰা নহব।” এই কথা কোৱাৰ পাছত, ইস্রায়েলী মুখিয়াল সকলে দেখিলে যে, তেওঁলোক বিপদত পৰিছে। ²⁰তেওঁলোকে ফৰোণৰ আগৰ পৰা ওলাই আহোঁতে ৰাজপ্ৰসাদৰ বাহিৰত ঠিয় হৈ থকা মোচি আৰু হাৰোণক লগ পালে। ²¹তেওঁলোকে মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, “যিহোৱাই আপোনালোকলৈ দৃষ্টি কৰি দণ্ড দিয়ক; কাৰণ আপোনালোকে ফৰোণ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ সাক্ষাতে আমাক দোষী কৰিলে। আমাক বধ কৰিবলৈ আপোনালোকে তেওঁলোকৰ হাতত তৰোৱাল তুলি দিলে।”

²²তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, “হে প্ৰভু, আপুনি এই লোক সকলক বিপদত কিয় পেলালে? মোৰ আগৰ ঠাইলৈ মোক কিয় পঠিয়ালে? ²³মই যেতিয়াৰে পৰা আপোনাৰ নামেৰে ফৰোণৰ আগত কথা ক'বলৈ উপস্থিত হালোঁ, তেতিয়াৰে পৰা তেওঁ এই লোক সকলৰ যত্ন দিছে; আৰু আপুনি নিজৰ লোক সকলক সমূলি উদ্ধাৰ কৰা নাই।”

Chapter 6

¹তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “ফোৰণলৈ মই কি কৰিম, এতিয়া তুমি দেখিবলৈ পাবা। তুমি দেখিবলৈ পাবা যে, মোৰ হাতৰ শক্তিৰ বাবেই ৰজাই লোক সকলক যাবলৈ দিব। মোৰ হাতৰ শক্তিৰ কাৰণেই ৰজা ফৰোণে নিজই তেওঁলোকক দেশৰ পৰা খেদি পঠিয়াব।”

²ঈশ্বৰে মোচিৰ সৈতে কথা পাতি তেওঁক ক'লে, “মই যিহোৱা। ³মই অব্ৰাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবৰ আগতো সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰ বুলি দৰ্শন দিছিলোঁ, কিন্তু মোৰ নাম যিহোৱাৰ দ্বাৰাই মই তেওঁলোকক পৰিচয় দিয়া নাই। ⁴ইয়াৰ উপৰিও যি কনান দেশত তেওঁলোকে বিদেশীৰ দৰে বাস কৰিছিল, আৰু অনাই বনাই ঘূৰি ফুৰিছিল, সেই দেশ তেওঁলোকক দিবলৈ মই তেওঁলোকৰ সৈতে এটা নিয়ম স্থিৰ কৰিছিলোঁ। ⁵তাৰ উপৰিও, মিচৰীয়া সকলে বন্দীকামত লগোৱা ইস্রায়েলী লোক সকলৰ ক্ৰন্দন মই শুনিলোঁ, আৰু মোৰ সেই নিয়মটি মই স্মৰণ কৰিলোঁ।

⁶এই হেতুকে ইস্রায়েলী লোক সকলক কোৱা, ‘মই যিহোৱা; মই মিচৰীয়া সকলৰ বন্দীত্বৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনিম, আৰু মই তেওঁলোকৰ ক্ষমতাৰ পৰা তোমালোকক মুক্ত কৰিম। মই মোৰ শক্তি প্ৰদৰ্শন কৰিম; আৰু ন্যায়-বিচাৰৰ মহা-কৰ্মেৰে তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিম। ⁷মই তোমালোকক মোৰ নিজৰ লোক কৰি ল'ম, আৰু ময়ে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম। তোমালোকক মিচৰৰ বন্দীত্বৰ পৰা উলিয়াই অনা ময়েই যে তোমালোকৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা, ইয়াক তোমালোকে জানিবা।

⁸মই যি দেশ অব্রাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবক দিম বুলি শপত খাইছিলোঁ, সেই দেশলৈ তোমালোকক নিম, আৰু তোমালোকৰ অধিকাৰৰ অৰ্থেও সেই দেশ মই তোমালোকক দিম; ময়েই যিহোৱা'।" ⁹যেতিয়া মোচি গৈ ইস্রায়েলী লোক সকলক সেই কথা কলে; তেতিয়া তেওঁলোকে কঠিন বন্দীকামৰ বাবে নিৰুৎসাহ হৈ মোচিৰ কথাত মন নিদিলে।

¹⁰সেয়ে যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ¹¹"তুমি গৈ মিচৰৰ ৰজা ফৰোণক কোৱা যে, ইস্রায়েলী লোক সকলক আপোনাৰ দেশৰ পৰা ওলাই যাবলৈ এৰি দিয়ক।" ¹²মোচিয়ে যিহোৱাক ক'লে, "যদি ইস্রায়েলী লোক সকলেই মোৰ কথা নুশনে; তেনেহ'লে ফোৰণে মোৰ কথা কিয় শুনিব? যিহেতু মই কথা কোৱাত নিপুন নহয়।" ¹³যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণৰ লগত কথা পাতিলে; আৰু মিচৰ দেশৰ পৰা ইস্রায়েলী লোক সকলক উলিয়াই দিবলৈ ইস্রায়েলী লোক আৰু মিচৰ দেশৰ ৰজা ফোৰণৰ বাবে তেওঁ আঞ্জা দিলে।

¹⁴এওঁলোকেই নিজৰ পিতৃ-বংশৰ প্ৰধান লোক আছিল: ইস্রায়েলৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ ৰবেণ, আৰু ৰবেণৰ পুত্ৰ হনোক, পল্লু, হিম্বোণ, আৰু কৰ্মী। এওঁলোক আছিল ৰবেণ গোস্বামীৰ পূৰ্বপুৰুষ। ¹⁵চিমিয়োনৰ পুত্ৰ সকল আছিল যিমুৱেল, যামীন, ওহদ, যাখীন, চোহৰ আৰু চোল। চোল কনানীয়া মহিলাৰ পুত্ৰ আছিল। এওঁলোক আছিল চিমিয়োন গোস্বামীৰ পূৰ্বপুৰুষ।

¹⁶লেবীৰ পুত্ৰ সকলৰ সৈতে তেওঁলোকৰ বংশধৰ সকলৰ নাম এই তালিকাত উল্লেখিত আছে। তেওঁলোকৰ নাম হ'ল: গেৰোণ, কহাৎ, আৰু মৰাৰী। লেবী এশ সাতত্ৰিশ বছৰ বয়সলৈকে জীয়াই আছিল। ¹⁷গেৰোণৰ পুত্ৰ লিবনী আৰু চিমিয়ী আছিল। ¹⁸কহাতৰ পুত্ৰ সকল হ'ল অশ্ৰম, যিচহৰ, হিম্বোণ, আৰু উজ্জীয়েল। কহাত এশ তেত্ৰিশ বছৰ বয়সলৈকে জীয়াই আছিল। ¹⁹মৰাৰীৰ পুত্ৰ সকল হ'ল মহলী আৰু মুচী। এওঁলোক বংশধৰ সকলৰ সৈতে লেবী গোস্বামীৰ পূৰ্বপুৰুষ আছিল।

²⁰অশ্ৰমে তেওঁৰ পিতৃৰ ভনীয়েক(পেহী) জোকেবদক বিয়া কৰাইছিল। তেওঁ হাৰোণ আৰু মোচিক জন্ম দিছিল। অশ্ৰম এশ সাতত্ৰিশ বছৰ জীয়াই আছিল আৰু তাৰ পাছত তেওঁৰ মৃত্যু হৈছিল। ²¹যিচহৰৰ পুত্ৰ সকল আছিল কোৰহ, নেফগ, আৰু জীশ্বী। ²²উজ্জীয়েলৰ পুত্ৰ সকল আছিল মিচায়েল, ইলিচাফন, আৰু চিথ্বী।

²³হাৰোণে অশ্মীনাদবৰ জীয়েক নহচোণৰ ভনীয়েক ইলীচেবাক বিয়া কৰিছিল। তেওঁ নাদব, অবীহো, ইলিয়াজৰ, আৰু ঈখামৰক, জন্ম দিলে।

²⁴কোৰহৰ পুত্ৰ সকল আছিল অচীৰ, ইলকানা, আৰু অবীয়াচক। এওঁলোক কোৰহীয়া গোস্বামীৰ পূৰ্বপুৰুষ। ²⁵হাৰোণৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰে পুত্ৰীয়েলৰ এজনী জীয়েকক বিয়া কৰিলে। তেওঁ পীনহচক জন্ম দিলে। এওঁলোকেই লেবীয়া সকলৰ বংশৰ সৈতে পিতৃবংশৰো প্ৰধান লোক আছিল।

²⁶এই দুজন পুৰুষ হাৰোণ আৰু মোচিক যিহোৱাই কৈছিল, "তোমালোকে ইস্রায়েলৰ লোকসকলক তেওঁলোকৰ যুদ্ধাৰু দলৰ সৈতে মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনগৈ।" ²⁷মিচৰৰ দেশৰ পৰা ইস্রায়েলী লোকসকলক উলিয়াই আনিবৰ বাবে মিচৰৰ ৰজা ফোৰণক কোৱা লোক সকল মোচি আৰু হাৰোণেই হয়।

²⁸মিচৰ দেশত যেতিয়া যিহোৱাই মোচিৰ সৈতে কথা পাতিছিল, ²⁹তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক কৈছিল, "মই যিহোৱা; মই তোমাক যি যি কথা কলোঁ, সেই সকলো কথা তুমি মিচৰৰ ৰজা ফোৰণৰ আগত গৈ কবা।" ³⁰কিন্তু মোচিয়ে যিহোৱাক কৈছিল, "মই কথা কোৱাত পাৰ্গত নহয়, সেয়ে ফৰোণে মোৰ কথা কিয় শুনিব?"

Chapter 7

¹তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "চোৱা, ফোৰণৰ আগত মই তোমাক ঈশ্বৰস্বৰূপ কৰিলোঁ; আৰু তোমাৰ ককায়েক হাৰোণ তোমাৰ ভাববাদী হ'ব। ²মই তোমাক যি আঞ্জা দিওঁ, সেই সকলোকে তুমি ক'বা; তাতে ফৰোণে ইস্রায়েলী লোক সকলক নিজৰ দেশৰ পৰা যাবৰ বাবে এৰি দিবলৈ, তোমাৰ ককায়েক হাৰোণে সেই সকলো কথা ফৰোণক ক'ব।

³কিন্তু মই ফৰোণৰ মন কঠিন কৰিম, আৰু মিচৰ দেশত মোৰ পৰাক্ৰমী চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱাম। ⁴তথাপিও ফৰোণে তোমালোকৰ কথা নুশনিব। সেয়েহে মই মিচৰৰ ওপৰত আঘাত কৰিম, আৰু মোৰ ইস্রায়েলী লোকসকল, যুদ্ধাৰু দল, ইস্রায়েলৰ বংশধৰ সকলক দণ্ডৰ পৰাক্ৰমী কাৰ্য কৰি মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিম। ⁵মই মিচৰৰ ওপৰত মোৰ পৰাক্ৰমী হাত দিম, আৰু মিচৰ দেশৰ পৰা ইস্রায়েলী লোকসকলক উলিয়াই আনিম, তেতিয়া ময়ে যে যিহোৱা, সেই বিষয় মিচৰীয়া সকলে জানিব পাৰিব।"

⁶মোচি আৰু হাৰোণে সেইদৰে কৰিলে; যিহোৱাই আঞ্জা দিয়াৰ দৰেই তেওঁলোকে কাৰ্য কৰিলে। ⁷তেওঁলোকে যেতিয়া ফৰোণৰ লগত কথা পাতিছিল, তেতিয়া মোচিৰ আশী বছৰ আৰু হাৰোণৰ তিৰাশী বছৰ বয়স হৈছিল।

অদ্ভুত চিন দেখুওৱা। প্ৰথম উৎপাত।

⁸যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, ⁹“যেতিয়া ফোঁৰণে তোমালোকক ক'ব, তোমালোকে কোনো এটা আচৰিত কাৰ্য কৰি দেখুওৱা, তেতিয়া তুমি হাৰোণক ক'বা যে, তোমাৰ লাখুটি সাপ হ'বৰ বাবে, লাখুটিডাল ফোঁৰণৰ সন্মুখত পেলোৱা।” ¹⁰তাৰ পাছত মোচি আৰু হাৰোণে ফোঁৰণৰ ওচৰলৈ গ'ল, আৰু যিহোৱাই আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই কাৰ্য কৰিলে। হাৰোণে নিজৰ লাখুটি ফোঁৰণৰ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ সন্মুখত পেলাই দিলে; আৰু সেই লাখুটিডাল সাপ হ'ল।

¹¹তেতিয়া ফোঁৰণে তেওঁৰ জ্ঞানী আৰু মায়াকৰ্ম জনা লোক সকলক মাতি পঠিয়ালে; তেতিয়া সেই মিচৰীয়া শাস্ত্ৰজ্ঞ সকলেও নিজৰ নিজৰ মায়াকৰ্মেৰে সেইদৰেই কৰিলে। ¹²তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ লাখুটি তলত পেলাই দিলে, আৰু সেইবোৰো সাপ হ'ল। কিন্তু হাৰোণৰ লাখুটিয়ে তেওঁলোকৰ সাপবোৰ গিলি পেলালে। ¹³তাৰ পাছত যিহোৱাই কোৱাৰ দৰেই, ফোঁৰণৰ মন কঠিন হ'ল, আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ কথা নুশুনিলে।

¹⁴যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “ফোঁৰণৰ মন কঠিন হ'ল, আৰু তেওঁ লোকসকলক এৰি দিবলৈ অমান্তি হৈছে। ¹⁵ৰাতিপুৱা যেতিয়া ফোঁৰণে পানীৰ ওচৰলৈ যায়, সেই সময়ত তুমি তেওঁৰ ওচৰলৈ যাবা। তুমি তেওঁৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ নদীৰ পাৰত থিয় হৈ থাকিবা; আৰু যি লাখুটিডাল সাপ হৈছিল, সেই লাখুটি ডালো তোমাৰ হাতত ল'বা।

¹⁶তুমি তেওঁক ক'বা, ‘ইব্ৰীয়া সকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাৰ ওচৰলৈ মোক ক'বলৈ পঠিয়াইছে, “মৰুভূমিত ইশ্বৰৰ আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ লোক সকলক যাবলৈ দিয়ক। কিন্তু আপুনি এতিয়ালৈকে শুনা নাই।” ¹⁷যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, “মই যে যিহোৱা, তাক তুমি ইয়াৰ দ্বাৰাই জানিবা।” মই নিজৰ হাতত থকা লাখুটিৰে নীল নদীৰ পানীত প্ৰহাৰ কৰিম, তাতে নদীৰ পানী তেজলৈ পৰিণত হ'ব। ¹⁸তেতিয়া নদীত থকা মাছবোৰ মৰিব, আৰু নদী দুৰ্গন্ধময় হ'ব। দুৰ্গন্ধময় পানী হোৱাৰ বাবে মিচৰীয়া সকলে নদীৰ পানী খাব নোৱাৰিব।”

¹⁹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “হাৰোণক এই কথা কোৱা, ‘তুমি তোমাৰ লাখুটিডাল হাতত লৈ মিচৰ দেশৰ সকলো পানী যেনে নদী, খাল, বিল, আৰু সকলো পুখুৰীবোৰত লাখুটিডালেৰে প্ৰহাৰ কৰা; যাতে সেই সকলো পানী তেজলৈ ৰূপান্তৰিত হয়। এইদৰে কৰা যাতে গোটেই মিচৰ দেশত এনেকি তেওঁলোকৰ কাঠ আৰু শিলৰ পাত্ৰতো পানী তেজলৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

²⁰তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণে যিহোৱাই আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই সেই কাৰ্য কৰিলে। হাৰোণে ফোঁৰণ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ সন্মুখত নদীৰ পানীত লাখুটি দাঙি প্ৰহাৰ কৰিলে; তেতিয়া নদীৰ সকলো পানী তেজ হ'ল। ²¹নদীৰ মাছবোৰ মৰিল, আৰু নদী দুৰ্গন্ধময় হ'ল। মিচৰীয়া লোক সকলে নদীৰ পানী খাব নোৱাৰিলে; আৰু সেই তেজ মিচৰ দেশৰ সকলো ঠাইতে হ'ল। ²²কিন্তু মিচৰীয়া শাস্ত্ৰজ্ঞ সকলেও নিজৰ নিজৰ মায়াকৰ্মেৰে সেইদৰেই কৰিলে। সেয়ে যিহোৱাই কোৱাৰ দৰে ফোঁৰণৰ মন কঠিন হ'ল, আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ কথা শুনিবলৈ অমান্তি হ'ল।

²³তাৰ পাছত ফোঁৰণে সেই আচৰিত কাৰ্যলৈ মনযোগ নিদি, নিজৰ ঘৰলৈ উভটি গ'ল। ²⁴সকলো মিচৰীয়া লোক সকলে খোৱা পানীৰ বাবে নদীৰ চাৰিওফালে গাঁত খানিলে; কিন্তু সেই পানীও নদীৰ পানী দৰে হোৱা বাবে তেওঁলোকে খাব নোৱাৰিলে। ²⁵যিহোৱাই নদী প্ৰহাৰ কৰা সাত দিন পূৰ হ'ল।

Chapter 8

দ্বিতীয়, আৰু চতুৰ্থ উৎপাত। তৃতীয়,

¹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি ফোঁৰণৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক কোৱা যে, ‘যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “মোৰ আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে মোৰ লোকসকলক যাবলৈ দিয়া। ²তুমি যদি তেওঁলোকক যাবলৈ দিয়াত অমান্তি হোৱা, তেনেহ'লে মই তোমাৰ দেশৰ সকলো ঠাইত ভেকুলীৰে উপদ্ৰৱ কৰিম। ³নদী ভেকুলীৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব; সেইবোৰ উঠি তোমাৰ ঘৰত, শোৱা কোঠালিত, বিচনাত, আৰু তোমাৰ দাস সকলৰ ঘৰতো সোমাব। এনেকি তোমাৰ লোক সকলৰ গাৰ ওপৰত উঠিব, তোমাৰ তন্দুৰ আৰু তোমাৰ আটা খচা পাত্ৰতো সোমাব। ⁴ভেকুলীয়ে তোমাক, তোমাৰ লোক সকল, আৰু তোমাৰ দাস সকলক আক্ৰমণ কৰিব।”

⁵যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি হাৰোণক কোৱা, ‘নদী, নিজৰা আৰু বিলৰ ওপৰলৈ তুমি তোমাৰ হাত দাঙি লাখুটিৰে প্ৰহাৰ কৰি মিচৰ দেশৰ ওপৰলৈ ভেকুলীবোৰ তুলি আনা।’ ⁶তেতিয়া হাৰোণে মিচৰ দেশৰ পানীবোৰত নিজৰ হাত মেলিলে, আৰু ভেকুলীবোৰ উঠি আহি, গোটেই মিচৰ দেশখনক চানি ধৰিলে। ⁷কিন্তু শাস্ত্ৰজ্ঞ সকলেও নিজৰ নিজৰ মায়াকৰ্মেৰে সেইদৰেই কৰিলে, আৰু মিচৰ দেশৰ ওপৰলৈ ভেকুলীবোৰ তুলি আনিলে।

⁸তেতিয়া ফোঁৰণে মোচি আৰু হাৰোণক মাতি ক'লে, “যিহোৱাই যেন মোৰ আৰু মোৰ লোক সকলৰ পৰা ভেকুলীবোৰ আঁতৰাই নিয়ে, তাৰ বাবে তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰক। তাৰ পাছত মই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবলৈ ইস্ৰায়েলী লোকসকলক যাবলৈ দিম।” ⁹তেতিয়া

মোচিয়ে ফৰৌণক ক'লে, “ভেকুলীবোৰ আপোনাৰ দাস আৰু আপোনাৰ ঘৰবোৰৰ পৰা নাইকিয়া হৈ কেৱল নদীতহে থাকে, সেইবাবে আপোনাৰ লোকসকলৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ক'বৰ বাবে আপুনি নিৰূপিত সময়ৰ সুযোগ পাইছে।

¹⁰তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, “কাইলৈ।” মোচিয়ে তেওঁৰ কথা শুনি ক'লে, “আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ তুল্য কোনো নাই, ইয়াক যেন আপুনি জানিব পাৰে, সেই বাবে আপুনি কোৱাৰ দৰেই হওক। ¹¹ভেকুলীবোৰ আপোনাৰ, আপোনাৰ ঘৰ, দাস, আৰু লোকসকলৰ পৰাও গুচি যাব। সেইবোৰ কেৱল নদীতহে থাকিব।” ¹²মোচি আৰু হাৰোণ ৰজা ফৰৌণৰ সন্মুখৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। পাছত ফৰৌণৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাই অনা ভেকুলীবোৰৰ কাৰণে মোচিয়ে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে। ¹³যিহোৱাই মোচিৰ নিবেদন শুনিলে; আৰু ঘৰ, চোতাল, আৰু পথাৰবোৰত ভেকুলীবোৰ মৰিল। ¹⁴তেতিয়া লোকসকলে সেইবোৰ গোটাই দ'ম দ'ম কৰিলে; আৰু গোটেই দেশ দুৰ্গন্ধময় হ'ল। ¹⁵কিন্তু ফৰৌণে ভেকুলীৰ উপদ্ৰৱৰ পৰা সকাহ পোৱা দেখি, যিহোৱাই কোৱাৰ দৰে, ফৰৌণে পুনৰ নিজৰ মন কঠিন কৰি মোচি আৰু হাৰোণৰ কথা নুশুনিলে।

¹⁶যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “হাৰোণক কোৱা যে, ‘গোটেই মিচৰ দেশত পৃথিৱীৰ ধূলি ওকণী হবৰ বাবে তুমি নিজৰ লাখুটি দাঙি ধূলিত প্ৰহাৰ কৰা’।” ¹⁷তেতিয়া তেওঁলোকে সেইদৰে কৰিলে; হাৰোণে নিজৰ লাখুটি লৈ, হাত দাঙি দেশৰ ধূলিত প্ৰহাৰ কৰিলে, আৰু মানুহ আৰু পশুবোৰতো ওকণী হ'ল। গোটেই মিচৰ দেশৰ ধূলিবোৰ ওকণী হ'ল।

¹⁸শাস্ত্ৰজ্ঞ সকলেও নিজৰ নিজৰ মায়াকৰ্মেৰে সেইদৰেই ওকণী উৎপন্ন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল, কিন্তু তেওঁলোকে কৰিব নোৱাৰিলে। দেশত মানুহ আৰু পশুবোৰতো ওকণী হ'ল। ¹⁹তেতিয়া শাস্ত্ৰজ্ঞ সকলে ফৰৌণক ক'লে, “এই কৰ্ম, ঈশ্বৰৰ আঙুলিৰ দ্বাৰাই কৰা কৰ্ম।” কিন্তু যিহোৱাই কোৱাৰ দৰে, ফৰৌণৰ মন পুনৰ কঠিন হ'ল, সেয়ে তেওঁ তেওঁলোকৰ কথা শুনিবলৈ অমান্তি হ'ল।

²⁰যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি ৰাতিপুৱাতে উঠি গৈ ফৰৌণে পানীৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ সময়ত তুমি তেওঁৰ সন্মুখত থিয় হৈ ক'বা, ‘যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “মোৰ আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে মোৰ লোকসকলক যাব দিয়া। ²¹কিন্তু যদি মোৰ লোকসকলক যাব নিদিয়া, তেনেহ'লে মই আপোনালৈ, আপোনাৰ দাস সকল, লোকসকল আৰু ঘৰবোৰৰ ভিতৰলৈকে জাকে জাকে ডাঁহ পঠাম; তেতিয়া মিচৰীয়া সকলৰ ঘৰ, এনেকি তেওঁলোকৰ বাস কৰা ভূমিও ডাঁহৰ জাকেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব। ²²কিন্তু সেই দিনা গোচন দেশত বাস কৰা মোৰ লোক সকলৰ বাবে মই বেলেগ ব্যৱস্থা কৰিম। সেয়ে গোচন দেশত কোনো ডাঁহৰ জাক নহ'ব। পৃথিৱীৰ মাজত ময়েই যে যিহোৱা, এই কথা জানিবৰ বাবে এই সকলো ঘটিব। ²³এইদৰে মোৰ লোকসকলৰ, আৰু তোমাৰ লোকসকলৰ মাজত মই প্ৰভেদ জন্মাম। মোৰ পৰাক্ৰমৰ কাৰ্য কাইলৈ সম্পন্ন হ'ব।” ²⁴যিহোৱাই সেই দৰেই কৰিলে। ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ ঘৰত জাকে জাকে ডাঁহবোৰ সোমাল। গোটেই মিচৰ দেশতে সেই ডাঁহৰ জাকৰ উৎপাতত ভূমি নষ্ট হ'ল।

²⁵তেতিয়া ফৰৌণে মোচি আৰু হাৰোণক মাতি আনি ক'লে, “আপোনালোকে আমাৰ দেশতে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰক।” ²⁶মোচিয়ে ক'লে, “সেইদৰে কৰাটো আমাৰ বাবে উচিত নহয়; কাৰণ আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে কৰা বলিদান মিচৰীয়া সকলৰ বাবে ঘৃণনীয়। সেয়ে মিচৰীয়া সকলৰ সাক্ষাতে তেওঁলোকৰ ঘৃণনীয় বলিদান কৰিলে তেওঁলোকে আমাক শিল দলিয়াই নামাৰিব নে? ²⁷নহয়! আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবৰ অৰ্থে, আমাক তিনিদিনৰ বাট মৰুভূমিৰ মাজেৰে যাবলৈ দিয়ক।”

²⁸তাৰ পাছত ফৰৌণে ক'লে, “মৰুভূমিত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবৰ অৰ্থে, মই আপোনালোকক যাবলৈ অনুমতি দিছোঁ। কিন্তু আপোনালোকে বহুত দুৰলৈ নাযাব। আপোনালোকে মোৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰক।” ²⁹তেতিয়া মোচিয়ে ক'লে, “মই আপোনাৰ ওচৰৰ পৰা যোৱাৰ পাছতে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিম; যাতে ফৰৌণ, আৰু আপোনাৰ দাস সকল, আৰু লোক সকলক কাইলৈ ডাঁহৰ জাকবোৰে যেন এৰি গুচি যায়। কেৱল যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবৰ অৰ্থে ইস্ৰায়েলী লোক সকলক যাবলৈ দিয়াত আপুনি যেন পুনৰ প্ৰবঞ্চনা নকৰে।”

³⁰তাৰ পাছত মোচিয়ে ফৰৌণৰ ওচৰৰ পৰা ওলাই গৈ, যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ³¹তেতিয়া যিহোৱাই মোচিয়ে কোৱাৰ দৰে কৰিলে: তেওঁ ফৰৌণ, তেওঁৰ দাস সকল, আৰু লোক সকলৰ পৰা ডাঁহৰ জাকবোৰ গুচালে। এটিও অবশিষ্ট নাথাকিল। ³²তথাপিও ফৰৌণে সেইবাবে মন কঠিন কৰিলে, আৰু তেওঁ লোকসকলক যাবলৈ এৰি নিদিলে।

Chapter 9

পঞ্চম, ষষ্ঠ, আৰু সপ্তম উৎপাত।

¹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি ফৰৌণৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক কোৱা, ‘ইব্ৰীয়া লোক সকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, “মোৰ আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে মোৰ লোক সকলক যাবলৈ দিয়ক। ²কিন্তু এতিয়াও যদি তেওঁলোকক যাব দিয়াত অমান্তি হৈ তেওঁলোকক ধৰি ৰাখিব, ³তেনেহ'লে আপোনাৰ পথাৰত থকা পশুবোৰ, যেনে ঘোঁৰা, গাধ, উট, গৰু, ভেড়া, আৰু ছাগলী জাকবোৰৰ ওপৰত যিহোৱাই হাত দিব; আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই ভয়ানক মহামাৰী হ'ব। ⁴কিন্তু যিহোৱাই ইস্ৰায়েলী লোক সকলৰ পশুবোৰ আৰু মিচৰীয়া লোক সকলৰ পশুবোৰৰ মাজত প্ৰভেদ কৰিব; তেতিয়া যিবোৰ পশু ইস্ৰায়েলী লোক সকলৰ নহয় সেইবোৰ মৰিব।”

⁵যিহোৱাই সময় নিৰূপণ কৰি ক'লে, "কাইলৈ দেশত মই এই কাৰ্য কৰিম।" ⁶পাছদিনা যিহোৱাই সেই কাৰ্য কৰিলে। মিচৰৰ আটাইবোৰ পশু মৰিল; কিন্তু ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ পশুবোৰৰ এটাও নমৰিল। ⁷তেতিয়া ফৰৌণে বিচাৰ কৰি দেখিলে যে, ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ এটাও পশু মৰা নাই। তথাপিও ফৰৌণৰ মন কঠিন হ'ল, আৰু তেওঁ লোক সকলক যাবলৈ এৰি নিদিলে।

⁸তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, "তোমালোকে মুঠি ভৰাই অগ্নিকুণ্ডৰ পৰা ছাই লোৱা, কিন্তু মোচি, তুমি ফৰৌণে চাই থকা সময়ত সেই ছাই ওপৰ ফাললৈ ছটিয়াই দিবা। ⁹তাতে, সেই ছাই গোটেই মিচৰ দেশখনতে মিহি ধূলি হৈ পৰিব। এই ধূলিৰ কাৰণে গোটেই মিচৰ দেশৰ মানুহ আৰু পশুবোৰৰ শৰীৰত অনেক ঘা আৰু ফোঁহা উঠিব।" ¹⁰সেয়ে তেওঁলোকে অগ্নিকুণ্ডৰ পৰা ছাই লৈ, ফৰৌণৰ আগত থিয় হ'ল। মোচিয়ে সেই ছাই ওপৰলৈ ছটিয়াই পঠিয়ালে, আৰু সেই ছাইৰ কাৰণে মানুহ আৰু পশুবোৰৰ শৰীৰত অনেক ঘা আৰু ফোঁহা উঠিল।

¹¹শাস্ত্ৰজ্ঞ সকলে সেই বিষম খহৰ কাৰণে মোচিক বাধা দিব নোৱাৰিলে। কাৰণ সকলো শাস্ত্ৰজ্ঞ আৰু মিচৰীয়া লোকসকলৰ শৰীৰত সেই বিষম খহ ওলাইছিল। ¹²তথাপি যিহোৱাই মোচিক কোৱাৰ দৰে, তেওঁ ফৰৌণৰ মন কঠিন কৰিলে, সেয়ে ফৰৌণে মোচি আৰু হাৰোণৰ কথা নুশুনিলে।

¹³তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "তুমি ৰাতিপুৱাতে উঠি, ফৰৌণৰ আগত থিয় হৈ, তেওঁক কবা, 'ইব্ৰীয়াসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, "মোৰ সেৱা কৰিবৰ অৰ্থে মোৰ লোক সকলক যাব দিয়ক।" ¹⁴কিয়নো গোটেই পৃথিৱীত মোৰ তুল্য যে কোনো নাই, ইয়াক আপুনি জানিবৰ বাবে, মই এইবাৰ তোমাৰ, তোমাৰ দাস আৰু তোমাৰ লোক সকলৰ ওপৰলৈ মোৰ সকলো প্লেগ মহামাৰী পঠিয়াম।

¹⁵মই এতিয়ালৈকে তোমাৰ ওপৰত হাত দি, তোমাক আৰু তোমাৰ লোকসকলক মহামাৰীৰে প্ৰহাৰ কৰা হ'লে, তোমালোকে পৃথিৱীৰ পৰা উচ্ছন্ন হ'লাহেঁতেন। ¹⁶অৱশ্যে তোমাক মোৰ শক্তি দেখুৱাবলৈ আৰু গোটেই পৃথিৱীত মোৰ নাম যেন খ্যাতিমন্ত হয়, সেই কাৰণে মই তোমাক জীয়াই থাকিব দিছোঁ। ¹⁷এতিয়ালৈকে তুমি গৰ্ব কৰি, মোৰ লোকসকলক এৰি দিবলৈ সন্মত হোৱা নাই।

¹⁸শুনা, মিচৰ দেশ স্থাপন হোৱা দিনেৰে পৰা আজিলৈকে যি ধৰণে শিলাবৃষ্টি হোৱা নাই, মই কাইলৈ এনে সময়তে প্ৰচণ্ড শিলাবৃষ্টি বৰষাম। ¹⁹সেয়েহে তুমি এতিয়া মানুহ পঠিয়াই পথাৰত থকা তোমাৰ পশু আৰু যি সকলো আছে, সেই সকলো গোটাই নিৰাপদ স্থানত ৰাখা। যিবোৰ মানুহ আৰু পশু ঘৰলৈ ননাকৈ পথাৰত থাকিব, সেইবোৰৰ ওপৰত শিলাবৃষ্টি হোৱাত, তেওঁলোক মৰিব।"

²⁰তেতিয়া ফৰৌণৰ যি সকল দাসে যিহোৱাৰ বাক্য বিশ্বাস কৰিছিল, তেওঁলোকে নিজৰ বন্দী আৰু পশুবোৰক বেগাই ঘৰলৈ আনিলে। ²¹কিন্তু যি সকল লোকে যিহোৱাৰ বাক্য গম্ভীৰভাৱে লোৱা নাছিল, তেওঁলোকে নিজৰ বন্দী আৰু পশুবোৰক পথাৰতে থাকিব দিলে।

²²তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "গোটেই মিচৰ দেশৰ মানুহ, পশু, আৰু পথাৰত থকা সকলো গছ-গছনিৰ ওপৰত শিলাবৃষ্টি হবলৈ তুমি আকাশৰ ফাললৈ চাই তোমাৰ হাত মেলা।" ²³মোচিয়ে আকাশলৈ চাই নিজৰ লাখুটি দাঙিলে। তেতিয়া যিহোৱাই গোটেই মিচৰ দেশত মেঘ-গৰ্জ্জন কৰি বিজুলী আৰু শিলাবৃষ্টি বৰষালে। ²⁴এইদৰে শিলাবৃষ্টি আৰু বিজুলী মিহলি হৈ ভয়ঙ্কৰ ৰূপ ল'লে। এনে শিলাবৃষ্টি মিচৰ দেশ স্থাপন হোৱা দিনেৰে পৰা কেতিয়াও হোৱা নাছিল।

²⁵গোটেই মিচৰ দেশৰ পথাৰত থকা মানুহ আৰু পশু সকলোকে শিলাবৃষ্টিয়ে বিনষ্ট কৰিলে। শিলাবৃষ্টিয়ে পথাৰৰ সকলো গছ-গছনি আৰু দেশৰ সকলো গছ ভাঙিলে। ²⁶কেৱল ইস্ৰায়েলী লোক সকল বাস কৰা গোচন দেশতহে শিলাবৃষ্টি হোৱা নাছিল।

²⁷তেতিয়া ফৰৌণে মানুহ পঠিয়াই মোচি আৰু হাৰোণক মাতি অনালে। ফৰৌণে তেওঁলোকক ক'লে, "মই এইবাৰ পাপ কৰিলোঁ। যিহোৱা ন্যায়পৰায়ন, কিন্তু মই আৰু মোৰ লোক সকল হ'লে দুৰ্নীতিপৰায়ন। ²⁸মহা-গৰ্জ্জন আৰু শিলাবৃষ্টি সহিব নোৱাৰাকৈ অধিক হৈছে, সেয়ে তোমালোকে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা। মই তোমালোকক যাবলৈ দিম; তোমালোক আৰু ইয়াত থাকিব নালাগে।"

²⁹মোচিয়ে তেওঁক ক'লে, "নগৰৰ ত্যাগ কৰাৰ পাছতেই মই যিহোৱালৈ হাত মেলি প্ৰাৰ্থনা কৰিম। তেতিয়া পৃথিৱী যে যিহোৱাৰহে হয়, এই কথা আপুনি জানিবলৈ মেঘ-গৰ্জ্জন বন্ধ হ'ব, আৰু শিলাবৃষ্টিও নহ'ব। ³⁰কিন্তু আপুনি আৰু আপোনাৰ দাস সকলে যে এতিয়াও ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰকৃততে সন্মান কৰা নাই, সেই কথা মই জানো।"

³¹সেই সময়ত শণ সূতাৰ ফুলবোৰ আৰু ঘৰ ধান নষ্ট হৈছিল; কাৰণ ঘৰ ধানৰ খোক পুৰঠ হৈছিল, আৰু শণ সূতাৰ ফুলবোৰ ফুলিছিল। ³²কিন্তু ঘেঁহু আৰু সৰিয়হ নষ্ট নহ'ল কাৰণ সেইবোৰ ইয়াৰ পাছত হোৱা শস্য। ³³মোচিয়ে যেতিয়া ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ নগৰ ত্যাগ কৰি যোৱাৰ পাছত যিহোৱালৈ হাত মেলি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তেতিয়া মেঘ-গৰ্জ্জন আৰু শিলাবৃষ্টি হ'বলৈ বন্ধ হ'ল।

³⁴ফৰৌণে যেতিয়া বৰষুণ, শিলাবৃষ্টি, আৰু মেঘ-গৰ্জ্জন বন্ধ হোৱা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ আৰু তেওঁৰ দাস সকলে নিজৰ মন পুনৰ কঠিন কৰি পাপ কৰিলে। ³⁵এইদৰে যিহোৱাই মোচিক কোৱাৰ দৰে, ফৰৌণৰ মন কঠিন হ'ল, আৰু তেওঁ ইস্ৰায়েলী লোক সকলক যাবলৈ এৰি নিদিলে।

Chapter 10

অষ্টম, নৱম উৎপাত।

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি ফৰৌণৰ ওচৰলৈ যোৱা। মিচৰ দেশত মোৰ শক্তিৰ চিনবোৰ দেখুৱাবৰ বাবে মই ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ মন কঠিন কৰিলোঁ। ²মই এইদৰে কৰাৰ কাৰণ এইয়াও হয় যে, মই মিচৰীয়া লোক সকলক কিদৰে কঠোৰ ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ, আৰু তেওঁলোকৰ মাজত মোৰ শক্তিৰ চিন কিদৰে দেখুৱালোঁ এই সকলো কথা তুমি তোমাৰ সন্তান আৰু নাতি-নাতিনীয়েক সকলক যাতে ক'ব পাৰিবা। ইয়াৰ যোগেদি তোমালোকে জানিবা যে, মই যিহোৱাই।”

³তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণ ফৰৌণৰ ওচৰলৈ গ'ল, আৰু তেওঁক ক'লে, “ইব্ৰীয়া সকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ‘তুমি মোৰ আগত নম্ৰ হবলৈ কিমান সময়লৈকে অমান্তি হৈ থাকিবা? মোৰ আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে মোৰ লোক সকলক যাবলৈ এৰি দিয়া। ⁴কিন্তু তুমি যদি মোৰ লোক সকলক যাবলৈ দিয়াত অমান্তি হোৱা, তেনেহ'লে শুনা, কাইলৈ তোমাৰ দেশলৈ মই কাকতী ফৰিং আনিম।

⁵সেইবোৰে গোটেই দেশখন এনেকৈ ঢাকি ধৰিব যে, কোনো এজনে মাটিও দেখা নাপাব। শিলাবৃষ্টিৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা অৱশিষ্ট গছবোৰ সেইবোৰে খাই পেলাব। আনকি তোমালোকৰ বাবে পথাৰত উৎপন্ন হোৱা সকলো গছো খাই পেলাব ⁶তোমাৰ ঘৰ, আৰু তোমাৰ দাস সকলৰ ঘৰত, আৰু সকলো মিচৰীয়াৰে সকলৰ ঘৰবোৰ সেই কাকতী ফৰিঙেৰে ভৰি পৰিব। ইমান ফৰিং হ'ব যে, তোমাৰ পিতৃ নাইবা তোমাৰ ওপৰ-পিতৃ সকলেও কেতিয়াও তেনে ফৰিং দেখা নাই।” তাৰ পাছত মোচি ফৰৌণৰ আগৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

⁷তেতিয়া ফৰৌণৰ দাস সকলে ফৰৌণক ক'লে, “এই মানুহ জন আমালৈ কিমান দিনলৈকে ফান্দস্বৰূপ হৈ থাকিব? ইশ্ৰায়েলী লোকসকল নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে যাবলৈ এৰি দিয়ক। মিচৰ দেশখন যে ধ্বংস হ'ল, এতিয়ালৈকে সেই কথা আপুনি উপলব্ধি কৰা নাই নে? ⁸তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণক ফৰৌণৰ আগলৈ পুনৰ মাতি অনা হ'ল, ফৰৌণে তেওঁলোকক ক'লে, “যোৱা, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰা; কিন্তু কোনবোৰ সকল লোক যাব?”

⁹মোচিয়ে ক'লে, “আমি আমাৰ ডেকা, বুঢ়া, নিজৰ নিজৰ লৰা-ছোৱালী, আৰু ভেড়া, ছাগলী, গৰুৰ জাকবোৰকো লগত লৈ যাম। কাৰণ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আমি উৎসৱ পালন কৰিব লাগিব।” ¹⁰ফৰৌণে তেওঁলোকক ক'লে, “যিহোৱা তোমালোকৰ লগত থাকক; যিহেতু মই তোমালোকে সন্তান সকলৰ সৈতে তোমাক যাবলৈ এৰি দিছোঁ, আৰু চোৱা, তোমালোকৰ মন কিছু দুষ্টতাৰে পৰিপূৰ্ণ। ¹¹সেয়ে নহব; কেৱল তোমালোকৰ মাজৰ পুৰুষসকল যাওক, আৰু যিহোৱাৰ সেৱা কৰক; কিয়নো এইদৰে কৰাটোৱেই তোমালোকে বিচাৰিছে।” পাছত ফৰৌণৰ আগৰ পৰা মোচি আৰু হাৰোনক খেদাই দিয়া হ'ল।

¹²তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “কাকতী ফৰিঙবোৰ মিচৰ দেশলৈ আহি, শিলাবৃষ্টিৰ পৰা অৱশিষ্ট থকা তৃণ আদি সকলোকে খাবলৈ তুমি কাকতী ফৰিঙৰ বাবে মিচৰ দেশৰ ওপৰলৈ হাত মেলা।” ¹³তেতিয়া মোচিয়ে মিচৰ দেশৰ ওপৰলৈ নিজৰ লাখুটি দাঙিলে, আৰু যিহোৱাই সেই দিনা দিনে ৰাতিয়ে সেই দেশৰ ওপৰত পূব ফালৰ পৰা বায়ু বোৱালে। যেতিয়া ৰাতিপুৱা হ'ল, তেতিয়া পূব ফালৰ পৰা অহা বতাহে কাকতী ফৰিঙবোৰ উৰোৱাই আনিলে।

¹⁴তাতে ফৰিঙবোৰ সমগ্ৰ মিচৰ দেশলৈ আহিল, আৰু মিচৰৰ আটাই অঞ্চলত উপদ্ৰৱ কৰিলে। ইমান বেছি ফৰিং পূৰ্বে কেতিয়াও হোৱা নাই, আৰু পুনৰ কেতিয়াও নহ'ব। ¹⁵সেই ফৰিঙবোৰে সমগ্ৰ দেশ ছানি ধৰিলে, তাতে দেশখন আন্ধাৰময় হ'ল। সেই ফৰিঙবোৰে দেশৰ সকলো গছ-গছনি আৰু শিলাবৃষ্টিৰ পৰা অৱশিষ্ট থকা গছৰ সকলো ফলবোৰ খালে। তাতে সমগ্ৰ মিচৰ দেশত এজোপাও সেউজীয়া গছ জীয়াই নাথাকিল, আৰু পথাৰত এজোপাও গছ-গছনি নাথাকিল।

¹⁶তেতিয়া ফৰৌণে মোচি আৰু হাৰোণক বেগাই মাতি আনি কলে, “মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰু তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।

¹⁷এতেকে বিনয় কৰোঁ, এইবাৰৰ বাবে মোৰ পাপ ক্ষমা কৰা, আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা, যাতে তেওঁ মোৰ পৰা এই মৃত্যুদায়ক কষ্ট আঁতৰাই।” ¹⁸তেতিয়া মোচিয়ে ফৰৌণৰ ওচৰৰ পৰা বাহিৰলৈ গ'ল; আৰু যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

¹⁹যিহোৱাই পশ্চিম ফালৰ পৰা অতিশয় প্ৰবল বতাহ বোৱাই আনিলে; তাতে সেই বতাহে ফৰিঙবোৰ উৰোৱাই নি চূফ সাগৰত পেলাই দিলে। সমগ্ৰ মিচৰ দেশৰ কোনো অঞ্চলতে এটাও ফৰিং অৱশিষ্ট নাথাকিল। ²⁰কিন্তু যিহোৱাই ফৰৌণৰ মন কঠিন কৰিলে, তাতে তেওঁ ইশ্ৰায়েলৰ লোকসকলক যাবলৈ নিদিলে।

²¹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “সমগ্ৰ মিচৰ দেশ আন্ধাৰময় হ'বলৈ, তুমি আকাশৰ ফাললৈ হাত মেলা; তাতে সেই আন্ধাৰে সমগ্ৰ দেশ গ্ৰাস কৰিব।” ²²তেতিয়া মোচিয়ে আকাশৰ ফাললৈ হাত মেলিলে, আৰু সমগ্ৰ মিচৰ দেশ তিনি দিনলৈকে যোৰ আন্ধাৰময় হ'ল।

²³কোনোও ইজনে সিজনক দেখা নাপালে, আৰু তিনি দিনলৈকে কোনেও নিজৰ ঘৰৰ পৰা নোলাল। অৱশ্যে ইশ্ৰায়েলী লোকসকল বাস কৰা ঠাইত পোহৰ হৈ আছিল।

²⁴তেতিয়া ফৰৌণে মোচিক মাতি আনি ক'লে, "তোমালোক যোৱা, যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰা গৈ। এনেকি তোমালোকৰ পৰিয়াল বৰ্গও লগত যাব পাৰিব, কিন্তু তোমালোকৰ ভেড়া, ছাগলী, আৰু গৰুৰ জাকবোৰ ইয়াতেই থাকিব লাগিব।" ²⁵কিন্তু মোচিয়ে ক'লে, "আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবলৈ আৰু হোম বলিৰ অৰ্থে আপুনি আমাৰ লগত জীৱ জন্তুবোৰো দিবই লাগিব।" ²⁶আমাৰ লগত আমাৰ পশুবোৰো নিশ্চয় যাব; আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিবলৈ আমাৰ পশুবোৰৰ এটা খুৰাও ইয়াত নাথাকিব। কাৰণ আমি কিহেৰে যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিম, সেই বিষয়ে আমি সেই ঠাই নোপোৱালৈকে নাজানো।"

²⁷কিন্তু যিহোৱাই ফৰৌণৰ মন কঠিন কৰিলে, তাতে তেওঁ তেওঁলোকক যাবলৈ নিদিলে। ²⁸তেতিয়া ফৰৌণে মোচিক ক'লে, "মোৰ সনুখৰ পৰা গুচি যোৱা! এটা বিষয়ত সৱধান হ'বা, মোৰ মুখ পুনৰ চাব নিবিচাৰিব; কিয়নো যি দিনাই মোৰ মুখ চাবা, সেই দিনাই তোমাৰ মৃত্যু হ'ব।" ²⁹তেতিয়া মোচিয় ক'লে, "আপুনি নিজেই কৈছে; মই আপোনাৰ মুখ পুনৰ নাচাও।"

Chapter 11

ডাঙৰ পুত্ৰবোৰৰ মৃত্যু হোৱা। নিস্তাৰ-পৰ্ব স্থাপন, আৰু মানিবলগীয়া বিধি।

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "মই ফৰৌণ আৰু মিচৰ দেশৰ ওপৰত আন এক মহামাৰী আনিম। তাৰ পাছত তেওঁ তোমালোকক ইয়াৰ পৰা যাবলৈ এৰি দিব। আৰু অৱশেষত তেওঁ যেতিয়া তোমালোকক যাবলৈ দিব, তেতিয়া তেওঁ তোমালোকৰ সকলোকে ইয়াৰ পৰা খেদি পঠিয়াব। ²সেয়েহে, প্ৰতিজন পুৰুষ আৰু মহিলাক নিজৰ নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ পৰা তেওঁলোকৰ ৰূপ আৰু সোণৰ অলঙ্কাৰবোৰ খুজি ল'বলৈ নিৰ্দেশ দিয়া।"

³যিহোৱাই মিচৰীয়া লোকসকলক ইস্ৰায়েলী লোকসকললৈ অনুগ্ৰহ কৰিবলৈ আগ্ৰহী কৰালে। অৱশ্যে মিচৰ দেশত মোচি, ফৰৌণৰ দাস আৰু লোকসকলৰ দৃষ্টিত অতি আকৰ্ষণীয় পুৰুষ আছিল।

⁴মোচিয়ে ক'লে, "যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'মই মাজ নিশামানত মিচৰ দেশৰ মাজেৰে যাম।' ⁵তেতিয়া মিচৰ দেশৰ সকলো প্ৰথম পুত্ৰৰ মৃত্যু হ'ব। সিংহাসনত বহা ৰজা ফৰৌণৰ প্ৰথম পুত্ৰৰ পৰা জাঁত ঘৰুৱা দাসীৰ প্ৰথম পুত্ৰলৈকে, আৰু মিচৰ দেশত থকা সকলো প্ৰথমে জন্মা পশুবোৰো মৃত্যু হ'ব।

⁶তেতিয়া সমগ্ৰ মিচৰ দেশত এনে ক্ৰন্দন হ'ব যে, তেনে ক্ৰন্দন কেতিয়াও হোৱা নাছিল, আৰু পুনৰ কেতিয়াও নহ'ব। ⁷কিন্তু যিহোৱাই যে মিচৰীয়া লোকসকল আৰু ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ মাজত প্ৰভেদ কৰে, ইয়াক যেন আপোনালোকে জানিব পাৰে, সেই বাবে ইস্ৰায়েলী লোকসকল হওক বা তেওঁলোকৰ পশুৱেই হওক, তেওঁলোকৰ অহিতে এটা কুকুৰেও নুভুকিব।" ⁸ফৌৰণ, আপোনাৰ সকলো দাস মোৰ ওচৰলৈ নামি আহি মোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিব। তেওঁলোকে ক'ব, 'আপুনি আৰু আপোনাক অনুসৰণ কৰা লোকসকল ওলাই য়াওক!' তাৰ পাছতহে মই বাহিৰলৈ ওলাই যাম।" এই বুলি তেওঁ বৰ ক্ৰোধেৰে ফৰৌণৰ ওচৰৰ পৰা ওলাই আহিল।

⁹যিহোৱাই মোচিক কৈছিল, "মোৰ অদ্ভুত লক্ষণ যেন মিচৰ দেশত অধিককৈ দেখুওৱাব পাৰো, সেই বাবে ফৰৌণে তোমাৰ কথা নুশুনিব।"

¹⁰মোচি আৰু হাৰোণে ফৰৌণৰ সাক্ষাতে সেই সকলো অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱাইছিল। কিন্তু যিহোৱাই ফৰৌণৰ মন কঠিন কৰিছিল, সেই বাবে তেওঁ নিজৰ দেশৰ পৰা ইস্ৰায়েলী লোকসকলক যাবলৈ এৰি নিদিলে।

Chapter 12

¹যিহোৱাই মিচৰ দেশত মোচি আৰু হাৰোণৰ সৈতে কথা পাতিলে। তেওঁ ক'লে, ²"এই মাহেই তোমালোকৰ বাবে মাহৰ আৰম্ভণী হ'ব; আৰু এই মাহ তোমালোকৰ কাৰণে বছৰৰ প্ৰথম মাহ।

³তোমালোকে সমবেত হোৱা আৰু ইস্ৰায়েলী লোকসকলক কোৱা, 'এই মাহৰ দশম দিনা তেওঁলোক প্ৰত্যেকে নিজৰ বাবে এটাকৈ ভেড়া পোৱালি বা ছাগলী পোৱালি ল'ব। প্ৰত্যেক পৰিয়ালে এইদৰে পৰিয়ালবৰ্গৰ বাবে এটা ভেড়া পোৱালি ল'ব। ⁴সেই ভেড়া পোৱালি ভোজন কৰিবলৈ যদি পৰিয়ালৰ মানুহ তাকৰ হয়, তেনেহলে তেওঁ আৰু তেওঁৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ সদস্যৰ সংখ্যা অনুসাৰে এটা ভেড়া পোৱালি বা ছাগলীৰ মাংস প্ৰত্যেক মানুহলৈ জোৰাকৈ লওক। প্ৰত্যেক মানুহে খাব পৰা শক্তি অনুসাৰে সেই মাংস যাতে হয়।

⁵তোমালোকৰ সেই ভেড়া বা ছাগলী পোৱালি এবছৰীয়া আৰু নিঘূণী মতা পোৱালি হ'ব লাগিব। তোমালোকে তাক ভেড়া বা ছাগলীবোৰৰ জাকৰ মাজৰ পৰা ল'ব। ⁶তোমালোকে এই মাহৰ চৌদ্ধ দিনলৈকে তাক ৰাখিবা; তাৰ পাছত সমবেত ইস্ৰায়েলী সকলো লোকে গধূলী পৰত তাক বধ কৰিবা। ⁷তোমালোকে তাৰ কিছু তেজ লৈ, যি ঘৰবোৰত মাংস ভোজন কৰা হ'ব, সেই ঘৰবোৰৰ দুৱাৰৰ চৌকাঠৰ দুই দাঁতিত, আৰু ওপৰতো লগাব। ⁸সেই ৰাতিয়েই তোমালোকে প্ৰথমে জুইত খৰিকাত দি সেই মাংস খমীৰ নিদিয়া পিঠা আৰু তিতা শাকেৰে সৈতে ভোজন কৰিবা।

- ⁹তোমালোকে তাক কেঁচাই, নাইবা পানীত সিজায়ো নাখাবা; তাৰ পৰিৱৰ্তে মূৰ, ঠেং, আৰু তাৰ ভিতৰত থকা অংশই সৈতে জুইত খৰিকাত দিহে খাবা। ¹⁰ৰাতিপুৱালৈ তাৰ অলপো অৱশিষ্ট নাৰাখিবা। কিন্তু ৰাতিপুৱালৈ যি অৱশিষ্ট থাকিব, তাক তোমালোকে জুইত পুৰি ভষ্ম কৰি দিবা।
- ¹¹তোমালোকে টঙালীৰে কঁকাল বান্ধি, জোতা পিন্ধি, আৰু হাতত লাথুটি লৈ, বেগাবেগিকৈ তাক ভোজন কৰিবা। সেয়ে যিহোৱাৰ নিস্তাৰ-পৰ্ব।
- ¹²যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘মই সেই ৰাতিয়েই মিচৰ দেশৰ মাজেদি গৈ, মিচৰ দেশত প্ৰথমে জন্ম হোৱা মানুহ বা পশুৱেই হওক, সকলোকে সংহাৰ কৰিম। মিচৰীয়াসকলৰ সকলো দেৱতাকে মই দণ্ড দিম। মই যিহোৱা। ¹³তোমালোকে যিবোৰ ঘৰত থাকা, সেইবোৰ ঘৰত সেই তেজেই তোমালোকৰ চিন হ’ব; মই যেতিয়া মিচৰ দেশ মই আক্ৰমণ কৰিম, তেতিয়া সেই তেজ দেখি, মই তোমালোকক অতিক্ৰম কৰি এৰি থৈ যাম। এই মহামাৰীয়ে তোমালোকক স্পৰ্শ নকৰিব আৰু তোমালোকক বিনষ্ট নকৰিব। ¹⁴এই দিন সোঁৱৰণীয় দিন হ’ব; আৰু তোমালোকে এই দিন যিহোৱাৰ বাবে উৎসৱৰ দিন বুলি নিশ্চয়কৈ পালন কৰিবা। এই দিন পালন কৰাটো তোমালোকৰ বাবে এটা বিধান হ’ব, পুৰুষানুক্ৰমে চিৰস্থায়ী বিধিমতে এই দিন তোমালোকে পালন কৰিব লাগিব।
- ¹⁵তোমালোকে সাত দিন খমীৰ নিদিয়া পিঠা ভোজন কৰিবা। প্ৰথম দিনাই তোমালোকে নিজৰ ঘৰৰ পৰা খমীৰ দূৰ কৰিবা। কিয়নো যি কোনোৱে প্ৰথম দিনৰ পৰা সপ্তম দিনলৈকে খমীৰ দিয়া পিঠা খাব, তেওঁক ইস্ৰায়েলৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ’ব। ¹⁶প্ৰথম দিনা লোক সকল সমবেত হৈ মোৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰকৃত হ’ব, আৰু সপ্তম দিনাও সেই একেদৰে লোকসকল সমবেত হ’ব। সেই দিনবোৰত কোনো কাম কৰা নহব, কেৱল প্ৰত্যেকে খাব পৰাকৈ ৰন্ধা কাম কৰিব।
- ¹⁷এইদৰে তোমালোকে খমীৰ নিদিয়া পিঠাৰ পৰ্ব পালন কৰিবা; কিয়নো সেই দিনাই মই তোমালোকৰ লোক সকলক, সৈন্যৰ দলক মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি অনিছিলো। এতেকে তোমালোকে পুৰুষানুক্ৰমে চিৰস্থায়ী বিধিমতে সেই দিন পালন কৰিবা। ¹⁸তোমালোকে বছৰৰ প্ৰথম মাহৰ চৌদ্ধ দিনৰ গধূলিৰে পৰা একৈশ দিনৰ গধূলিলৈকে খমীৰ নিদিয়া পিঠাহে ভোজন কৰিবা।
- ¹⁹এই সাত দিনলৈকে তোমালোকৰ ঘৰবোৰত খমিৰ পোৱা নাযাব। কাৰণ বিদেশী হওক, বা স্বদেশীয়েই হওক, যি কোনোৱে খমিৰ দিয়া বস্তু খাব, তেওঁক ইস্ৰায়েলৰ সমাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ’ব। ²⁰তোমালোকে খমিৰ দিয়া কোনো বস্তুৱেই নাখাবা। তোমালোকে যি ঠাইতে বাস কৰা সেই সকলো ঠাইত, খমীৰ নিদিয়া পিঠাহে খাব।”
- ²¹তেতিয়া মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ সকলো পৰিচাৰকক মাতি আনিলে আৰু তেওঁলোকক ক’লে, আপোনালোকে নিজৰ নিজৰ পৰিয়ালৰ লোকক পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে খোৱাবলৈ ভেৰাৰ জাকৰ পৰা পোৱালি বাছি লওক আৰু নিস্তাৰ পৰ্বৰ বলিৰ বাবে তাক কাটক। ²²তাৰ পাছত এচোব বন একোঁচা লৈ, পাত্ৰটোত থকা তেজত জ্বুৰিয়াব। সেই তেজ পাত্ৰৰ পৰা লৈ দুৱাৰৰ চৌকাঠৰ ওপৰত আৰু দুই দাঁতিৰ কাঠত লগাব। ৰাতিপুৱালৈকে আপোনালোক কোনেও নিজৰ নিজৰ ঘৰৰ দুৱাৰৰ বাহিৰ নহব।
- ²³কিয়নো যিহোৱাই মিচৰীয়া সকলক আক্ৰমণ কৰিবৰ বাবে, আপোনালোকৰ ওচৰেদি গমন কৰিব। যেতিয়া তেওঁ দুৱাৰৰ চৌকাঠৰ ওপৰত, আৰু চৌকাঠৰ দুই দাঁতিত সেই তেজ দেখিব, তেতিয়া যিহোৱাই সেই দুৱাৰ এৰি যাব, আৰু আপোনালোকক আক্ৰমণ কৰিবৰ বাবে, আপোনালোকৰ ঘৰত আক্ৰমণকাৰীক সোমাবলৈ নিদিব।
- ²⁴আপোনালোকে আৰু আপোনালোকৰ সন্তানসকলেও চিৰকাললৈকে পালন কৰিবলগীয়া বিধি বুলি, এই ৰীতি পালন কৰি থাকিব।
- ²⁵যিহোৱাই নিজৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ দৰে আপোনালোকক যি দেশ দিব, সেই দেশত যেতিয়া আপোনালোক সোমাব, তেতিয়াও আপোনালোকে এই উপসনাৰ কাৰ্য কৰি থাকিব।
- ²⁶যেতিয়া আপোনালোকৰ সন্তানসকলে সুধিব “এই উপসনাৰ অৰ্থ কি,” ²⁷তেতিয়া আপোনালোকে ক’ব, ‘যিহোৱাই মিচৰীয়ালোকক আক্ৰমণ কৰোঁতে মিচৰত থকা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ ঘৰবোৰ এৰি থৈ গৈছিল, এই দৰেই তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ঘৰবোৰ নিস্তাৰ কৰিছিল, সেইয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে কৰা এয়ে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলিদান।’” তেতিয়া লোকসকলে মূৰ দোঁৱাই যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিলে। ²⁸ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে সেয়ে যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই কৰিলে।
- ²⁹মাজ নিশা সিংহাসনত বহা ফৰোণৰ জেষ্ঠ পুত্ৰৰ পৰা বন্দীশালত থকা লোকৰ বৰ পুত্ৰলৈকে মিচৰ দেশত প্ৰথমে জন্মা সকলোলোক আৰু পশুবোৰৰ প্ৰথমে জন্মাবোৰকো আক্ৰমণ কৰিলে। ³⁰সেয়ে ফৰোণ, তেওঁৰ দাসসকল আৰু মিচৰৰ সকলোলোক ৰাতিয়েই উঠিল। মিচৰত সেয়ে মহাক্ৰন্দন হ’ল; কাৰণ এনে এটা ঘৰ নাছিল য’ত কাৰো মৃত্যু হোৱা নাছিল।
- ³¹ৰাতিয়েই ফৰোণে মোচি আৰু হাৰোণক মাতি আনি ক’লে, “উঠা, তোমালোক আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক মোৰ প্ৰজাসকলৰ মাজৰ পৰা বাহিৰ হৈ যোৱা। তোমালোকে কোৱাৰ দৰেই যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰা। ³²তোমালোকে কোৱাৰ দৰেই নিজৰ নিজৰ ভেৰা, ছাগলী, আৰু তোমালোকৰ জাকবোৰকো লৈ যোৱা; আৰু মোকো আশীৰ্বাদ কৰি যোৱা।” ³³তেতিয়া মিচৰীয়া লোকসকলে শীঘ্ৰে ইস্ৰায়েলী লোকসকলক দেশৰ পৰা পঠাবৰ বাবে ততাতৈয়া লগালে; কাৰণ তেওঁলোকে ক’লে, “আমি সকলো মৃত লোক।”
- ³⁴লোকসকলে সেয়ে খমীৰ নিদিয়াকৈ নিজৰ নিজৰ আটাগুড়ি ল’লে। তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ সনা পাত্ৰ গাৰ কাপোৰত বান্ধিলে, নিজৰ নিজৰ কান্ধত ল’লে। ³⁵তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে মোচিয়ে কোৱাৰ দৰেই কৰিলে। তেওঁলোকে মিচৰীয়া লোকসকলৰ পৰা সোণ আৰু ৰূপৰ অলঙ্কাৰ, আৰু বস্ত্ৰও খুজি ল’লে। ³⁶যিহোৱাই মিচৰীয়া লোকসকলৰ আগত ইস্ৰায়েলী লোকসকলক অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত কৰিলে। সেয়ে তেওঁলোকে খোজাৰ দৰেই তেওঁলোকক দিলে; এইদৰে তেওঁলোকে মিচৰীয়ালোক সকলক লুট কৰিলে।

মিচৰৰ পৰা ইস্ৰায়েল লোকৰ প্ৰস্থান। নানা বিধি।

³⁷ইস্ৰায়েলী লোকসকল ৰামিচেচৰ পৰা চুক্কোতলৈ যাত্রা কৰি গ'ল। মহিলা আৰু সন্তানৰ ওপৰিও তেওঁলোকৰ ছয় লাখমান পদাতিক পুৰুষ আছিল। ³⁸ইয়াৰ উপৰিও অনা ইস্ৰায়েলী বহুলোক, তেওঁলোকৰ ভেৰা, ছাগলী আদি কৰি বহুতো পশুৰে সৈতে তেওঁলোকৰ লগত গৈছিল।

³⁹তাৰ পাছত, তেওঁলোকে মিচৰৰ পৰা অনা খমীৰ নিদিয়া আটাগুড়িৰে পিঠা যুগুত কৰিলে। সেইবোৰত খমীৰ দিয়া নাছিল, কাৰণ তেওঁলোকক মিচৰৰ পৰা খেদাই দিয়া হ'ল, সেয়ে খোৱা যুগুত কৰিবৰ কাৰণে তেওঁলোকে পলম কৰিব নোৱাৰিলে। ⁴⁰ইস্ৰায়েলী লোকসকল মিচৰ দেশত প্ৰবাসী হৈ চাৰিশ ত্ৰিশ বছৰ আছিল।

⁴¹চাৰিশ ত্ৰিশ বছৰৰ শেষৰ দিনা, যিহোৱাৰ বাহিনীৰ সকলো দল মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ হৈ আহিছিল। ⁴²যিহোৱাই মিচৰ দেশৰ পৰা তেওঁলোকক বাহিৰ কৰি অনাৰ কাৰণে, সেই ৰাতি তেওঁলোক সজাগ হৈ আছিল। সেই ৰাতি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পালন কৰা ৰাতি বুলি ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰে।

⁴³যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, “নিস্তাৰ পৰ্বৰ বলিৰ বিধি এই: কোনো বিদেশী লোকে ইয়াক ভোজন কৰিব নোৱাৰিব। ⁴⁴অৱশ্যে ইস্ৰায়েলী লোকৰ প্ৰতিজন ধন দি কিনা বন্দীক (ক্ৰীতদাসক) যদি চুল্লং কৰা হৈছে, তেতিয়া তেওঁ ভোজন কৰিব পাৰিব। ⁴⁵কিন্তু বিদেশী সকল আৰু ভাড়া কৰি অনা দাস সকলে ইয়াক খাব নোৱাৰিব। ⁴⁶আহাৰ একেটা ঘৰতে ভোজন কৰিবই লাগিব। সেই মাংসৰ অলপো ঘৰৰ বাহিৰলৈ নিনিবা, আৰু তাৰ এডাল হাড়ো নেভাঙিব।

⁴⁷ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজে তাক পালন কৰিব। ⁴⁸তোমাৰ লগত বাস কৰা কোনো বিদেশী লোকে যদি যিহোৱাৰ নিস্তাৰ পৰ্ব পালন কৰিব খোজে, তেন্তে তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলো পুৰুষে চুল্লং কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে তেওঁ আহি তাক পালন কৰিব পাৰিব। তেওঁ দেশত জন্ম হোৱা লোকৰ নিচিনা হ'ব। অৱশ্যে চুল্লং নোহোৱা কোনো লোকে ইয়াক ভোজন কৰিব নালাগে।

⁴⁹দেশত জন্মা হোৱা লোকৰ বাবে, আৰু তোমালোকৰ মাজত বাস কৰা বিদেশী লোকৰ কাৰণেও একেটা বিধিয়েই হ'ব। ⁵⁰সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই কৰিলে। ⁵¹এইদৰে যিহোৱাই সেই দিনাই ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলক সৈন্যৰ দলেৰে সৈতে মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিলে।

Chapter 13

¹যিহোৱাই মোচিৰ সৈতে কথা পাতি ক'লে, ²“ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলৰ মানুহৰেই হওক বা পশুৰে হওক, সকলো প্ৰথম গৰ্ভফল মোৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰা। প্ৰথমে জন্মা সকলো মোৰেই।”

³মোচিয়ে লোকসকলক ক'লে, “আপোনালোকে বন্দী-ঘৰস্বৰূপ মিচৰৰ পৰা ওলাই অহা এই দিন সোঁৱৰণ কৰিব; কাৰণ যিহোৱাই তেওঁৰ বাহুবলেৰে আপোনালোকক সেই ঠাইৰ পৰা উলিয়াই আনিলে। খমীৰ দিয়া পিঠা আৰু ভোজন কৰা নহব। ⁴আৰীৰ মাহৰ এই দিনাই আপোনালোকক মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ হৈ আহিল। ⁵কনানীয়া, হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, হিব্বীয়া আৰু যিবুচীয়া লোকসকলৰ যি দেশ আপোনালোকক দিবলৈ, যিহোৱাই আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই গাখীৰ আৰু মৌ বৈ থকা দেশত, যেতিয়া তেওঁ আপোনালোকক সুমুৱাব, তেতিয়া আপোনালোকে এই মাহত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আৰাধনাৰ কাৰ্য কৰিব।

⁶সাত দিনলৈকে খমীৰ নিদিয়া পিঠা ভোজন কৰিব; আৰু সপ্তম দিনটো যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গৰ দিন হ'ব। ⁷সেই সাত দিন নিশ্চয়কৈ খমীৰ নিদিয়া পিঠা ভোজন কৰিব লাগিব; আপোনালোকৰ মাজত খমীৰ দিয়া কোনো পিঠা যাতে দেখা পোৱা নাযাওক। এনেকি আপোনালোকৰ চাৰিও সীমাৰ ভিতৰতো খমীৰ দেখা পোৱা নাযাওক।

⁸সেই দিনা আপোনালোকে আপোনালোকৰ সন্তানসকলক ক'ব, ‘যেতিয়া মিচৰৰ পৰা আমি ওলাই আহিলোঁ, তেতিয়া যিহোৱাই আমাৰ বাবে যি কৰিছিল, সেই কাৰ্যৰ কাৰণে এইদৰে কৰা হৈছে।’ ⁹এয়ে উদ্ধাৰক সোঁৱৰণ বাবে আপোনালোকৰ হাতত আৰু আপোনালোকৰ কপালত থাকক। যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা আপোনালোকৰ কথাত থাকক, কিয়নো আপোনালোকৰ হাতত, আৰু আপোনালোকৰ কপালত এই মুক্তি সোঁৱৰণীয় হৈ থাকিব। কিয়নো যিহোৱাই বাহুবলেৰে মিচৰৰ পৰা আপোনালোকক বাহিৰ কৰি আনিলে। ¹⁰এই হেতুকে আপোনালোকে প্ৰত্যেক বছৰে এই সময়ত, এই বিধি পালন কৰিব।

¹¹যিহোৱাই আপোনাক আৰু আপোনাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলক দিয়া প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে, যেতিয়া তেওঁ আপোনাক কনানীয়া সকলৰ দেশত আনি সুমুৱাব, ¹²তেতিয়া আপোনালোকৰ প্ৰত্যেকৰে প্ৰথমে জন্ম হোৱা সন্তান আৰু আপোনালোকৰ জীৱ জন্তুৰ প্ৰথমে জন্মা পশু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পৃথক কৰিব। প্ৰথমে জন্মা সকলো পুৰুষ আৰু মতা পশু যিহোৱাৰ হ'ব। ¹³প্ৰত্যেক প্ৰথমে জন্মা গাধক এটা ভেড়া পোৱালি দি মুক্ত কৰিব। যদি মুক্ত নকৰে, তেন্তে তাৰ ডিঙি ভাঙিব; কিন্তু আপোনালোকৰ পুত্ৰসকলৰ মাজত প্ৰথমে জন্মা পুত্ৰক আপোনালোকে নিশ্চয় কিম্বা মুক্ত কৰিব লাগিব।

¹⁴পাছত আপোনালোকৰ পুত্ৰই যেতিয়া 'ইয়াৰ অৰ্থ কি' বুলি সুধিব?' তেতিয়া আপুনি তাক ক'বা যে, "যিহোৱাই বাহুবলেৰে মিচৰৰ বন্দী ঘৰৰ পৰা আমাক উলিয়াই আনিলে। ¹⁵যেতিয়া ফৰৌণে আমাক এৰি দিবলৈ মন কঠিন কৰিলে, তেতিয়া যিহোৱাই মিচৰ দেশত, মানুহৰ প্ৰথমে জন্মা পুত্ৰ আৰু পশুৰ প্ৰথমে জগা মতাপশু সকলোকে বধ কৰিলে। এই হেতুকে, মই পশুবোৰৰ প্ৰথমে জন্মা মতা পশুক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰোঁ; সেই বাবে মই মোৰ প্ৰথমে জন্মা পুত্ৰক কিনি লৈ মুক্ত কৰোঁ।' ¹⁶এয়ে আপোনালোকৰ হাতত, আৰু আপোনালোকৰ কপালত সোৱঁৰণী স্বৰূপে থাকিব। কিয়নো যিহোৱাই বাহুবলেৰে আমাক মিচৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিলে।"

ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলে চূফ সাগৰ পাৰ হৈ যোৱা। ফৰৌণৰ সৈন্যসমূহৰ বিনাশ।

¹⁷ফৌৰণে যেতিয়া লোকসকলক যাবলৈ এৰি দিলে, তেতিয়া ফিলিষ্টীয়া সকলৰ দেশেৰে বাট চমু আছিল যদিও, ঈশ্বৰে তেওঁলোকক সেই বাটেদি নিনিলে। কিয়নো ঈশ্বৰে ক'লে, "হয়তো যুদ্ধৰ সন্মুখিন হ'লে লোকসকলে মন সলনি কৰি মিচৰলৈ উভটি যাব।" ¹⁸সেয়ে ঈশ্বৰে লোকসকলক মৰুভূমিৰ মাজেৰে চূফ সাগৰলৈকে লৈ গ'ল। ইস্ৰায়েলী লোক সকলে যুদ্ধৰ বাবে সুসজ্জিত হৈ মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই গ'ল।

¹⁹মোচিয়ে যোচেফৰ অস্থিকো নিজৰ লগত ল'লে; কিয়নো যোচেফে ইস্ৰায়েলী লোকসকলক শপত খুৱাই কৈছিল, "ঈশ্বৰে আপোনালোকক নিশ্চয় উদ্ধাৰ কৰিব আৰু আপোনালোকে তেতিয়া মোৰ অস্থিকো আপোনালোকৰ লগত লৈ যাব।" ²⁰ইস্ৰায়েলী লোকসকলে চুকোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, মৰুপ্ৰান্তৰ দাঁতিত থকা এখমত তম্বু তৰিলে। ²¹তেওঁলোকে দিনে-ৰাতিয়ে যাত্ৰা কৰিবলৈ যিহোৱাই দিনত তেওঁলোকক মেঘ-স্তুস্ত, আৰু ৰাতি তেওঁলোকক পোহৰ দিবলৈ অগ্নি-স্তুস্তৰে তেওঁলোকৰ আগে আগে গৈছিল। ²²যিহোৱাই লোকসকলৰ আগৰ পৰা দিনত মেঘ-স্তুস্ত, আৰু ৰাতি অগ্নি-স্তুস্ত আঁতৰ নকৰিলে।

Chapter 14

¹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে: ²"ইস্ৰায়েলী লোক সকলক কোৱা যে, তেওঁলোক ঘূৰি বাল-চফোনৰ সন্মুখত, মিগদোল আৰু সাগৰৰ মাজত, পী-হহীৰোতৰ আগত তম্বু তৰিব। তোমালোকে পী-হহীৰোতৰ বিপৰীতে থকা সাগৰৰ দাঁতিত তম্বু তৰিবা। ³ফৰৌণে ইস্ৰায়েলী লোকসকলক বিষয়ে এই দৰে ক'ব, 'তেওঁলোকে দেশৰ মাজত বিচৰণ কৰি ফুৰিছে, আৰু তেওঁলোক মৰুভূমিত আৱদ্ধ হৈ আছে।'

⁴মই ফৰৌণৰ মন কঠিন কৰিম; আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি আহিব। মই ফৰৌণৰ আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্যসমূহৰ বাবে গৌৰৱান্বিত হ'ম। মিচৰীয়া সকলে জানিব যে, মই যিহোৱা।" সেয়ে ইস্ৰায়েলী লোক সকলে তেওঁলোকক নিৰ্দেশ দিয়াৰ দৰে তম্বু তৰিলে।

⁵ইস্ৰায়েলী লোকসকল পলাই গ'ল বুলি মিচৰৰ ৰজাক জনোৱাৰ পাছত ফৌৰণ আৰু তেওঁৰ দাসসকলৰ মন ইস্ৰায়েলী লোকসকলক বিৰুদ্ধে হ'ল। তেওঁলোকে ক'লে, "আমাৰ বন্দীকামৰ পৰা ইস্ৰায়েলী লোকসকলক এৰি দি আমি কি কাম কৰিলোঁ?"

⁶তেতিয়া ফৌৰণে নিজৰ ৰথ সাজু কৰিলে, আৰু নিজৰ সৈন্য সকলক তেওঁৰ লগত ল'লে। ⁷তেওঁ মনোনীত ছশ ৰথ, আৰু মিচৰৰ আন সকলো ৰথ, আৰু সেই সকলোবোৰৰ ওপৰত নিযুক্ত সেনাপতি সকলকো ল'লে। ⁸যিহোৱাই মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ মন কঠিন কৰিলে, তাতে তেওঁ ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল। তেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলে যিহোৱাৰ জয়ধ্বনি কৰি ওলাই গৈছিল। ⁹কিন্তু মিচৰীয়া লোক সকলে যোঁৰা, ৰথ, অশ্বাৰোহী, আৰু সৈন্যৰ সৈতে তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল। বাল-চফোনৰ সন্মুখত পী-হহীৰোতৰ ওচৰৰ সাগৰৰ দাঁতিত ইস্ৰায়েলী লোকসকলে তম্বু তৰি থকা ঠাইত, তেওঁলোকে আগচি ধৰিলে।

¹⁰ফৌৰণ যেতিয়া ওচৰ চাপি আহিল, তেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলে তেওঁলোকক চাই আচৰিত হ'ল। তেওঁলোকৰ পাছে পাছে মিচৰীয়া সকল আহি আছিল; তাতে ইস্ৰায়েলী লোকসকলে অতিশয় ভয় কৰি যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে। ¹¹তেওঁলোকে মোচিক ক'লে, "মিচৰত মৈদাম নাই নে যে, আমি মৰুভূমিত মৰিবলৈ, আপুনি আমাক ইয়ালৈ আনিলে? আপুনি আমাক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই আনি, আমালৈ কিয় এনেকুৱা ব্যৱহাৰ কৰিছে? ¹²আমি মিচৰতে আপোনাক এই কথা কোৱা নাছিলোঁ নে? আমি আপোনাক কৈছিলোঁ, 'আমাক মিচৰীয়া সকলৰ বন্দীকাম কৰিবলৈ অকলে এৰি দিয়ক? কিয়নো মৰুভূমিত মৰাতকৈ মিচৰীয়া সকলৰ বন্দীকাম কৰাই আমাৰ পক্ষে ভাল আছিল।'"

¹³মোচিয়ে লোকসকলক ক'লে, "ভয় নকৰিব। নিৰৱে থাকক; আৰু চাওক, যিহোৱাই আজি আপোনালোকলৈ পৰিত্ৰাণৰ কাৰ্য সিদ্ধ কৰিব। কাৰণ যি মিচৰীয়া সকলক আজি আপোনালোকে দেখিছে, তেওঁলোকক পুনৰ কেতিয়াও নেদেখিব। ¹⁴যিহোৱাই আপোনালোকৰ বাবে যুদ্ধ কৰিব; আৰু আপোনালোক কেৱল নিৰৱে থাকক।"

¹⁵তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "তুমি মোলৈ কিয় কাতৰোক্তি কৰিছা? ইস্ৰায়েলী লোকসকলক আগুৱাই যাবলৈ কোৱা। ¹⁶তুমি তোমাৰ লাখুটি তুলি, সাগৰৰ ওপৰলৈ তোমাৰ হাত মেলা, আৰু সাগৰক দুভাগ কৰা; তাতে ইস্ৰায়েলী লোকসকলে সাগৰৰ মাজেৰে শুকান বাটেদি যাব পাৰিব। ¹⁷চোৱা মই মিচৰীয়া সকলৰ মন কঠিন কৰিম; তাতে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পাছে পাছে যাব। মই ফৌৰণ, তেওঁৰ সকলো ৰথ ও অশ্বাৰোহী আৰু সৈন্য সকলৰ দ্বাৰাই গৌৰৱান্বিত হ'ম। ¹⁸তেতিয়া ফৌৰণ, তেওঁৰ ৰথ, আৰু অশ্বাৰোহী সকলৰ দ্বাৰাই মই গৌৰৱান্বিত হ'লে, ময়েই যে যিহোৱা, এই কথা মিচৰীয়া সকলে জানিব।"

¹⁹ঈশ্বৰৰ যি দূত ইস্রায়েলী লোকসকলৰ আগে আগে গৈছিল, তেওঁ তেওঁলোকৰ আগৰ পৰা আঁতৰি পাছফাললৈ গ'ল। মেঘ-স্তুস্ত তেওঁলোকৰ আগৰ পৰা আঁতৰি গৈ তেওঁলোকৰ পাছফালে স্থিৰ হ'ল। ²⁰মেঘ-স্তুস্ত মিচৰীয়া সৈন্য সকল আৰু ইস্রায়েলী লোকসকলৰ তম্বুৰ মাজলৈ আহিল। সেয়ে মিচৰীয়া লোকসকলৰ বাবে অন্ধকাৰময় মেঘ হ'ল, কিন্তু ইস্রায়েলী লোকসকলৰ বাবে ৰাতি পোহৰ দিওঁতা হ'ল। তাতে ওৰে ৰাতি ইদলে সিদলৰ ওচৰ চাপিব নোৱাৰিলে।

²¹মোচিয়ে সাগৰৰ ওপৰত তেওঁৰ হাত মেলিলে। যিহোৱাই সেই গোটেই নিশা পূব ফালৰ প্ৰবল বতাহেৰে সাগৰ হোঁহোকাই নি, তাক শুকান ভূমি কৰিলে। এইদৰে পানী দুভাগ কৰা হ'ল। ²²তেতিয়া ইস্রায়েলী লোকসকল শুকান বাটেদি সাগৰৰ মাজলৈ গ'ল। তেওঁলোকৰ সোঁফালে আৰু বাওঁফালে জল সমূহ তেওঁলোকলৈ দেৱাল স্বৰূপ হ'ল।

²³মিচৰীয়া সকলে তেওঁলোকক খেদি গ'ল। ফৌৰণৰ সকলো ঘোঁৰা, ৰথ, আৰু অশ্বাৰোহী সকল তেওঁলোকৰ পাছে পাছে সাগৰৰ মাজলৈ সোমাই গ'ল। ²⁴কিন্তু দোকমোকালীতে যিহোৱাই অগ্নিস্তুস্ত আৰু মেঘ-স্তুস্তৰ মাজৰ পৰা মিচৰীয়া সৈন্য সকললৈ চাই, মিচৰীয়া সৈন্য সকলক ব্যাকুল কৰিলে। ²⁵যিহোৱাই তেওঁলোকৰ ৰথৰ চকা সোলোকাললে, আৰু অশ্বাৰোহী সকলে অতি কষ্টেৰে ৰথ চলালে। সেয়েহে মিচৰীয়া সকলে ক'লে, “আহাঁ, আমি ইস্রায়েলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাওঁক; কিয়নো যিহোৱাই তেওঁলোকৰ ফলীয়া হৈ, আমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছে।”

²⁶তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “মিচৰীয়া সকল, তেওঁলোকৰ ৰথ আৰু অশ্বাৰোহী সকলৰ ওপৰলৈ যেন পুনৰায় জলসমূহ আহিব, তাৰ বাবে তুমি সাগৰৰ ওপৰলৈ তোমাৰ হাত মেলা।” ²⁷সেয়ে মোচিয়ে সাগৰৰ ওপৰলৈ হাত মেলিলে, আৰু যেতিয়া ৰাতিপুৱা হ'ল, তেতিয়া সাগৰ পুনৰ স্বাভাৱিক ৰূপত আহিল। মিচৰীয়া সকলে সাগৰলৈ পলাই যাওঁতে, যিহোৱাই মিচৰীয়া সকলক সাগৰৰ মাজত পেলালে। ²⁸জলসমূহ উভটি আহি ফৌৰণৰ ৰথ, অশ্বাৰোহী সকল, আৰু তেওঁলোকৰ পাছে পাছে সাগৰত সোমোৱা ফৌৰণৰ সকলো সৈন্যক পানীয়ে ঢাকি ধৰিলে। তাতে তেওঁলোকৰ কোনো জীয়াই নাথাকিল।

²⁹ইস্রায়েলী লোকসকল সাগৰৰ মাজেদি শুকান বাটেৰে গ'ল; আৰু তেওঁলোকৰ সোঁফালে আৰু বাওঁফালে জলসমূহ তেওঁলোকলৈ দেৱাল স্বৰূপ হ'ল। ³⁰এইদৰে সেই দিনা যিহোৱাই মিচৰীয়া সকলৰ হাতৰ পৰা ইস্রায়েলক পৰিত্ৰাণ কৰিলে। ইস্রায়েলী লোকসকলে মিচৰীয়া সকলৰ মৃতদেহ সাগৰৰ তীৰত পৰি থকা দেখিলে। ³¹ইস্রায়েলী লোক সকলে যেতিয়া মিচৰীয়া সকলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ মহা পৰাক্ৰম দেখিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৌৰৱ কৰিলে, আৰু তেওঁলোকে যিহোৱা আৰু তেওঁৰ দাস মোচিক বিশ্বাস কৰিলে।

Chapter 15

চুফ সাগৰৰ দাঁতিত গোৱা মোচিৰ গীত।

¹তাৰ পাছত মোচি আৰু ইস্রায়েলী লোকসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এই স্তুতি গীত গাইছিল; তেওঁলোকে এইদৰে গাইছিল,

“মই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰিম, কিয়নো তেওঁ মহা জয়েৰে গৌৰৱাশ্বিত হ'ল;

তেওঁ ঘোঁৰা আৰু অশ্বাৰোহীক সমুদ্ৰত পেলালে।

²যিহোৱা মোৰ বল আৰু গান;

তেওঁ মোৰ পৰিত্ৰাণকৰ্তা হ'ল;

তেওঁ মোৰ ঈশ্বৰ, আৰু মই তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিম;

তেওঁ মোৰ পিতৃৰো ঈশ্বৰ, আৰু মই তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিম।

³যিহোৱা পৰাক্ৰমী বীৰ;

যিহোৱা তেওঁৰ নাম।

⁴তেওঁ ফৰৌণৰ ৰথ আৰু সৈন্য সমূহক সমুদ্ৰত পেলালে।

ফৌৰণৰ মনোনীত সেনাপতি সকল চুফ সাগৰত ডুবিল।

⁵জল সমূহে তেওঁলোকক ঢাকি ধৰিলে;

শিলৰ দৰে তেওঁলোক অগাধ জলৰ ত'ললৈ গ'ল।

⁶হে যিহোৱা, আপোনাৰ সোঁ হাত, পৰাক্ৰমত মহিমাৱিত হ'ল;

হে যিহোৱা, আপোনাৰ সোঁ হাতে শত্ৰুক গুড়ি কৰিছে।

⁷আপুনি আপোনাৰ মহান মহিমাৰে আপোনাৰ বিৰুদ্ধে উঠা সকলক বিনষ্ট কৰিছে।

আপুনি পঠোৱা আপোনাৰ ক্ৰোধাগ্নিয়ে; তেওঁলোকক নৰাৰ দৰে গ্ৰাস কৰিছে।

⁸আপোনাৰ নিশ্বাসতে জল সমূহ স্তূপাকৃত হ'ল;

বৈ যোৱা জলসমূহো স্তূপাকৃত হ'ল;

সমুদ্ৰৰ অগাধ জল সাগৰৰ অন্তৰ ভাগত গোট বান্ধিলে।

⁹শত্ৰুৱে কৈছিল, 'মই পাছে পাছে খদি যাম, মই আগ ভেটি ধৰিম, মই লুটদ্রব্য ভগাই লম;

মোৰ হাবিয়াস তেওঁলোকৰ ওপৰত পূৰ হ'ব;

মই তৰোৱাল উলিয়াম, মোৰ হাতে তেওঁলোকক সংহাৰ কৰিব।'

¹⁰কিন্তু আপুনি আপোনাৰ বায়ুৰে ফু দিলত সাগৰে তেওঁলোকক ঢাকি ধৰিলে;

তেওঁলোক সীহৰ দৰে মহাজলত ডুব গ'ল।

¹¹হে যিহোৱা, দেৱতাবোৰৰ মাজত আপোনাৰ তুল্য কোন?

পবিত্ৰতাত আপোনাৰ দৰে মহিমাৱিত কোন?

প্ৰশংসাত গৌৰৱাৱিত, আচৰিত কৰ্ম কৰোঁতা কোন?

¹²আপুনি আপোনাৰ সোঁ হাত মেলিলে,

আৰু পৃথিৱীয়ে তেওঁলোকক গ্ৰাস কৰিলে।

¹³আপুনি উদ্ধাৰ কৰা লোক সকলক আপোনাৰ দয়াৰে চলাই আনিছে;

আপুনি আপোনাৰ পৰাক্ৰমেৰেই তেওঁলোকক আপোনাৰ পবিত্ৰ নিবাসলৈ লৈ গৈছে।

¹⁴লোক সকলে শনিব আৰু তেওঁলোক কঁপি উঠিব;

ফিলিষ্টীয়া লোকসকলক ত্ৰাসে বেৰি ধৰিছে।

¹⁵তেতিয়া ইদোমৰ প্ৰধান লোকসকলে ভয় কৰিলে;

মোৱাবৰ সৈন্য সকল কঁপি উঠিল;

কনান-বাসী সকলোৱেই দিশহাৰা হৈ গ'ল।

¹⁶ভয় আৰু ত্ৰাসে তেওঁলোকক বেৰি ধৰিলে;

আপোনাৰ বাহুবলৰ শক্তিৰ কাৰণে তেওঁলোক শিলৰ দৰে নীৰৱ হৈ ৰ'ল;

হে যিহোৱা, আপোনাৰ লোকসকল পাৰ নোহোৱালৈকে;

আপুনি উদ্ধাৰ কৰা লোকসকল পাৰ নোহোৱালৈকে।

¹⁷আপুনি তেওঁলোকক আনিব আৰু আপোনাৰ অধিকাৰ কৰা পাহাৰত স্থাপন কৰিব,

হে যিহোৱা, আপুনি নিবাস কৰিবলৈ যুগুত কৰা ঠাই,

হে প্ৰভু, যি ধৰ্মধাম আপুনি নিজৰ হাতেৰে নিৰ্মাণ কৰিলে,

¹⁸যিহোৱাই সদা-সৰ্বদায় ৰাজত্ব কৰিব।”

¹⁹কাৰণ ফৰোণৰ ৰথ আৰু অশ্বাৰোহী সকলৰ সৈতে যোঁৰাবোৰ সমুদ্ৰৰ মাজত সোমালে। যিহোৱাই সমুদ্ৰৰ জল তেওঁলোকৰ ওপৰলৈ উভটাই আনিলে। কিন্তু ইস্রায়েলী লোকসকল হ'লে, সমুদ্ৰৰ মাজেদি শুকান বাটেদি গুছি গ'ল। ²⁰তেতিয়া হাৰোণৰ বায়েক মিৰিয়ম ভাববাদিনীয়ে তেওঁৰ হাতত খঞ্জৰি ল'লে; আৰু তেওঁৰ পাছে পাছে আন আন মহিলা সকলোৱেও হাতত খঞ্জৰি লৈ, নাচি নাচি ওলাই গ'ল। ²¹মিৰিয়মে তেওঁলোকৰ আগত গীত গালে,

“তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰা, কিয়নো তেওঁ মহা-গৌৰৱাশ্বিত হ'ল;

তেওঁ যোঁৰা আৰু অশ্বাৰোহীক সমুদ্ৰত পেলাই দিলে।

চূফ সাগৰৰ তীৰৰ পৰা ইস্রায়েলৰ যাত্রা। বটা চৰাই আৰু মান্না দিয়া।

²²তাৰ পাছত মোচিয়ে ইস্রায়েলী লোকসকলক চূফ সাগৰৰ তীৰৰ পৰা যাত্রা কৰিবলৈ দিলে, তেওঁলোকে চূৰ মৰুভূমিৰ মাজেৰে যাত্রা কৰি গ'ল। তেওঁলোকে সেই মৰুভূমিৰ মাজেৰে তিনি দিন বাট গ'ল, আৰু সেই ঠাইত পানী বিচাৰি নাপালে। ²³তাৰ পাছত তেওঁলোকে মাৰা গৈ পালে, আৰু মাৰাত থকা পানী তিতা হোৱাৰ বাবে, তেওঁলোকে পান কৰিব নোৱাৰিলে; সেয়েহে তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ নাম মাৰা (তিতা) ৰাখিলে।

²⁴সেই কাৰণে লোকসকলে মোচিক অভিযোগ কৰি ক'লে, “আমি কি পান কৰিম?”

²⁵তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে, আৰু যিহোৱাই তেওঁক এজোপা গছ দেখুৱালে। তেওঁ তাকে আনি পানীত পেলাই দিলে, আৰু পানী খাবলৈ মিঠা হ'ল। সেই ঠাইতে যিহোৱাই তেওঁলোকৰ অৰ্থে এটা কঠোৰ বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালী দিলে। সেই ঠাইতে যিহোৱাই তেওঁলোকক পৰীক্ষা কৰিলে। ²⁶তেওঁ ক'লে, “মই, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, যদি তোমালোকে সাৱধানে মোৰ বাক্য শুনা, আৰু মোৰ দৃষ্টিত যি উচিত সেই কাৰ্য কৰা, আৰু মোৰ আজ্ঞাবোৰলৈ মনোযোগ দিয়া আৰু মোৰ সকলো বিধি পালন কৰা তেনেহ'লে, মই মিচৰীয়া সকলক যি সকলো ৰোগ দিছিলোঁ, সেইবোৰৰ কোনো ৰোগ তোমালোকক নিদিম, কাৰণ মই তোমালোকৰ আৰোগ্যকাৰী যিহোৱা।

²⁷তাৰ পাছত লোকসকল এলীমলৈ আহিল; সেই ঠাইত পানীৰ বাৰটা ডুমুক, আৰু সত্তৰ জোপা খেজুৰ গছ আছিল; তেওঁলোকে সেই ঠাইতে পানীৰ কাষত তন্মু তৰিলে।

Chapter 16

¹ইস্রায়েলী লোকসকলে এলীমৰ পৰা যাত্রা কৰিলে। মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহাৰ পাছত দ্বিতীয় মাহৰ পোন্ধৰ দিনৰ দিনা, এলীম আৰু চীনয় এই দুয়োৰো মাজত থকা চীন মৰুপ্ৰান্তৰ পালে। ²ইস্রায়েলী সকলৰ গোটেই সমাজে মোচি আৰু হাৰোণৰ বিৰুদ্ধে মৰুভূমিত অভিযোগ কৰিবলৈ ধৰিলে। ³ইস্রায়েলী সকলে তেওঁলোকক ক'লে, “আমি যেতিয়া মাংস ৰখা পাত্ৰৰ ওচৰত বহি লৈ হেঁপাহ নপলাইমানে পিঠা খাইছিলোঁ, সেই সময়তেই মিচৰ দেশত যিহোৱাৰ হাতত মৰা হ'লে ভাল আছিল। আপোনালোকে আমাক সকলোকে ভোকত মৰিবলৈ এই মৰুভূমিলৈ উলিয়াই আনিলে।”

⁴তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “লোকসকলে মোৰ ব্যৱস্থা মানি চলিব নে নাই, তাৰ পৰীক্ষা কৰিবৰ অৰ্থে, ‘মই তোমালোকলৈ আকাশৰ পৰা পিঠা বৰষাম’ আৰু লোকসকলে ওলাই গৈ প্ৰতি দিনৰ আহাৰ প্ৰতি দিনে গোটাব। ⁵তেওঁলোকে প্ৰতিদিনে যিমান আহাৰ গোটাইছিল সৰ্ব্ব দিনত তাতকৈ দুগুণ গোটাব, আৰু তেওঁলোকে যি পৰিমাণে আনিব, তাকে ৰাখিব।”

⁶তাৰ পাছত মোচি আৰু হাৰোণে ইস্রায়েলী লোকসকলক ক'লে, “গধূলি আপোনালোকে জানিব পাৰিব যে, যিহোৱাইহে আপোনালোকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে।” ⁷ৰাতিপুৱা আপোনালোকে যিহোৱাৰ মহিমা দেখিবলৈ পাব; কাৰণ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে আপোনালোকে কৰা অভিযোগ তেওঁ শুনিলে। আমি নো কোন যে, আপোনালোকে আমাৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ কৰিছে?” ⁸মোচিয়ে পুনৰ ক'লে, “যিহোৱাই গধূলি যেতিয়া আপোনালোকক খাবলৈ মাংস, আৰু ৰাতিপুৱা উপচি পৰাকৈ পিঠা দিব, তেতিয়া যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে আপোনালোকে কৰা অভিযোগ তেওঁ যে শুনিলে, সেই কথা আপোনালোকে বুজি পাব। হাৰোণ আৰু মই কোন? আপোনালোকৰ অভিযোগ আমাৰ বিৰুদ্ধে নহয়; যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধেহে।”

⁹মোচিয়ে হাৰোণক ক'লে, “আপুনি ইস্রায়েলী লোকসকলৰ সমাজক কওক, ‘আপোনালোক যিহোৱাৰ ওচৰলৈ চাপি আহক; কাৰণ তেওঁ আপোনালোকৰ অভিযোগ শুনিলে।’” ¹⁰হাৰোণে ইস্রায়েলী লোকসকলৰ সমাজক এই কথা কৈ থাকোতে, তেওঁলোকে মৰুপ্ৰান্তৰ ফাললৈ চাই দেখিলে যে, মেঘৰ মাজত যিহোৱাৰ মহিমা প্ৰকাশিত হৈছে। ¹¹তেতিয়া যিহোৱাই মোচিৰ সৈতে কথা পাতি ক'লে, ¹²“মই ইস্রায়েলী লোকসকলৰ অভিযোগ শুনিলোঁ। তুমি তেওঁলোকক কোৱা, ‘গধূলি তোমালোকে মাংস আৰু ৰাতিপুৱা হেঁপাহ পলোৱাই পিঠা খাবলৈ পাবা। তেতিয়া তোমালোকে জানিবা যে, ময়ে তোমালোকৰ যিহোৱা, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ।’”

¹³গধূলি পৰত, বটা চৰাইবোৰ তম্বুৰ ওপৰলৈ আহি তম্বু ঢাকি ধৰিলে। ৰাতিপুৱা তম্বুৰ চাৰিওফালে নিয়ৰ পৰি আছিল। ¹⁴পৰি থকা সেই নিয়ৰবোৰ যেতিয়া শুকাই গ'ল, তেতিয়া ক্ষুদ্ৰ বৰফৰ টুকুৰাৰ দৰে সৰু সৰু ঘূৰণীয়া বস্তু গোটেইখন মৰুপ্ৰান্তৰ ভূমিত পৰি আছিল। ¹⁵ইস্ৰায়েলী লোকসকলে সেই বস্তু দেখি ইজনে সিজনক ক'লে, "এইয়া কি?" (মান-হু?) কিয়নো সেই বস্তু নো কি তেওঁলোকে নাজানিছিল। তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, "এইয়া যিহোৱাই আপোনালোকক খাবলৈ দিয়া পিঠা।"

¹⁶যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা এই, "আপোনালোক প্ৰতিজনে খাব পৰা শক্তি অনুসাৰে; আৰু আপোনালোক প্ৰতিজনে তম্বুত থকা মানুহৰ সংখ্যা অনুসাৰে এক ওমৰ (আধা গেলন পৰিমাণৰ) গোটাৰ। এইদৰেই আপোনালোকে গোটাৰ: আপোনালোকে তম্বুত থকা প্ৰতিজন মানুহে খাব পৰা অনুসাৰে গোটাৰ।" ¹⁷তেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলে সেইদৰেই কৰিলে। কিছুমান লোকে অধিক আৰু কিছুমান লোকে তাকৰকৈ গোটালে। ¹⁸তেওঁলোকে যেতিয়া সেইবোৰ ওমৰৰ জোখত জোখিলে, যি সকলে অধিককৈ গোটাইছিল, তেওঁলোকৰ অতিৰিক্ত নহ'ল, আৰু যি সকলে তাকৰকৈ গোটাইছিল তেওঁলোকৰো অভাৱ নহ'ল। তেওঁলোক প্ৰতিজনে প্ৰয়োজন অনুসাৰে গোটালে।

¹⁹তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, "কোনো এজনেও ৰাতিপুৱালৈকে ইয়াৰ অৱশিষ্ট নাৰাখিব।" ²⁰তথাপিও তেওঁলোকে মোচিৰ কথা নুশুনিলে। কিছুমানে ৰাতিপুৱালৈকে সেইবোৰৰ কিছু অৱশিষ্ট ৰাখি থলে; কিন্তু সেইবোৰত পোক জন্মিল, আৰু দুৰ্গন্ধময় হ'ল; তেতিয়া তেওঁলোকৰ ওপৰত মোচিৰ খং উঠিল। ²¹প্ৰতি ৰাতিপুৱাতে তেওঁলোকে সেইবোৰ গোটাইছিল। প্ৰতিজন মানুহে সেই দিনটোত খাব পৰা অনুসাৰে গোটাইছিল। যেতিয়া ৰ'দ প্ৰখৰ হয়, সেইবোৰ গ'লি গৈছিল।

²²তাৰ পাছত ষষ্ঠ দিনৰ দিনা তেওঁলোকে দুগুণ, অৰ্থাৎ প্ৰতিজনৰ বাবে দুই ওমৰকৈ পিঠা গোটাইছিল। তেতিয়া সমাজৰ মুখ্য লোকসকল মোচিৰ ওচৰলৈ আহি সেই কথা ক'লে। ²³মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, যিহোৱাই যে কৈছিল সেয়া এই, 'কাইলৈ সম্পূৰ্ণ বিশ্ৰাম-দিন, যিহোৱাৰ গৌৰৱৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ বিশ্ৰাম-দিন। আপোনালোকে যি ভাজিব খোজে ভাজক, আৰু যি সিজাব খোজে সিজাওক। নিজৰ বাবে ৰাতি পুৱালৈকে তাৰ অৱশিষ্ট অংশ থৈ দিব।'"

²⁴সেয়ে তেওঁলোকে মোচিৰ নিৰ্দেশ অনুসাৰে, ৰাতিপুৱালৈকে একাষৰিয়াকৈ থৈ দিলে। সেই খাদ্য দুৰ্গন্ধময় নহ'ল, আৰু তাত পোকো নহ'ল।

²⁵মোচিয়ে ক'লে, "সেই আহাৰ আজি ভোজন কৰক; কাৰণ আজি যিহোৱাৰ গৌৰৱৰ উদ্দেশ্যে বিশ্ৰাম-দিন। আজি আপোনালোকে পথাৰত সেইবোৰ বিচাৰি নাপাব।

²⁶আপোনালোকে ছয় দিন সেইবোৰ গোটাৰ; কিন্তু সপ্তম দিন বিশ্ৰাম-দিন হয়। সেয়েহে বিশ্ৰাম বাৰে পথাৰত মান্না^[1] (যিহোৱাই ইস্ৰায়েলী লোকক দিয়া খাদ্য) নাথাকিব।" ²⁷তথাপিও সপ্তম দিনা কিছুমান লোকে মান্না গোটাৰলৈ ওলাই গৈছিল; কিন্তু তেওঁলোকে একো বিচাৰি নাপালে।

²⁸তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "তোমালোকে মোৰ আজ্ঞা আৰু ব্যৱস্থাবোৰ কিমান দিনলৈকে পালন কৰিবলৈ অমান্তি হৈ থাকিব?"

²⁹চোৱা, মই যিহোৱা, মইয়ে তোমালোকক বিশ্ৰামবাৰ দিলোঁ। সেয়ে তোমালোকক ষষ্ঠ দিনা মই দুদিনৰ আহাৰ দি আছোঁ। তোমালোক প্ৰতিজনে নিজৰ ঠাইত থাকিব লাগিব; সপ্তম দিনত কোনো এজনেও নিজৰ ঠাইৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই নাযাওক।" ³⁰সেয়েহে লোকসকলে সপ্তম দিনা বিশ্ৰাম কৰিলে।

³¹ইস্ৰায়েলী লোকসকলে সেই আহাৰৰ নাম "মান্না" ৰাখিলে। সেইবোৰ ধনীয়া গুটিৰ দৰে বগা; আৰু ইয়াৰ সোৱাদ মৌজোলৰ সৈতে বনোৱা পিঠাৰ দৰে আছিল। ³²মোচিয়ে ক'লে, "যিহোৱাই কৰা আজ্ঞা এই 'মই তোমালোকক মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি অনাৰ পাছত, মৰুভূমিত যি পিঠা তোমালোকক খুৱাইছিলোঁ, সেই পিঠা তোমালোকৰ ভাবী-বংশই যাতে দেখিবলৈ পাব; তাৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষানুক্ৰমে এক ওমৰ ৰাখি থবা।"

³³মোচিয়ে হাৰোণক ক'লে, "তুমি এটা পাত্ৰ লোৱা, আৰু তাত এক ওমৰ মান্না ভৰোৱা। পুৰুষানুক্ৰমে তোমালোকৰ লোকসকললৈ, যিহোৱাৰ সন্মুখত সেই পাত্ৰটো সংৰক্ষিত কৰি থৈ দিয়া।" ³⁴যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে, হাৰোণে সেই পাত্ৰত এক ওমৰ মান্না ভৰাই নিয়ম চন্দুকৰ ভিতৰত বিধান পুস্তকৰ কাষত সংৰক্ষিত কৰি ৰাখিলে। ³⁵ইস্ৰায়েলী লোকসকলে নিবাস কৰা দেশ নোপোৱালৈকে চল্লিশ বছৰ সেই মান্না খাইছিল। তেওঁলোকে কনান দেশৰ সীমা নোপোৱালৈকে সেই মান্নাকে ভোজন কৰিছিল। ³⁶এক ওমৰ ঐফাৰ দহ ভাগৰ এভাগ।

16:26 ^[1]

Chapter 17

লোকসকলক পানী দিয়া আমালেকৰ সৈতে যুদ্ধ।

¹তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজে যিহোৱাৰ নিৰ্দেশ অনুসাৰে চীণ মৰুভূমিৰ পৰা যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁলোকে ৰফীদীমত তম্বু তৰিলে; কিন্তু সেই ঠাইত লোকসকলৰ খাবলৈ পানী নাছিল। ²সেই অৱস্থাৰ কাৰণে লোকসকলে মোচিক দোষ ধৰি ক'লে, "আমাক খাবলৈ পানী দিয়ক।" মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকে মোৰে সৈতে কিয় বিবাদ কৰিছে?" যিহোৱাক আপোনালোকে কিয় পৰীক্ষা কৰিছে?"

³লোকসকল পিয়াহত আতুৰ হ'ল, আৰু মোচিৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ কৰিলে। তেওঁলোকে ক'লে, “আপুনি কিয় আমাক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই আনিলে? আমাক, আমাৰ সন্তানসকলক, আৰু পশুবোৰকো পিয়াহত মৰিবলৈ মিচৰৰ পৰা আনিলে নেকি?”

⁴তাৰ পাছত মোচিয়ে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰি ক'লে, “মই এই লোকসকলৰ সৈতে কি কৰিম? তেওঁলোকে মোক শিল দলিয়াই মাৰিবলৈ প্ৰায় যুগুত হৈ আছে।” ⁵তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি ইস্ৰায়েলৰ পৰিচাৰক কেইজন মানক লগত লৈ, লোক সকলৰ আগে আগে যোৱা; আৰু তুমি যিডাল লাখুটিৰে নদীত প্ৰহাৰ কৰিছিল, তোমাৰ সেই লাখুটিকো লগত লৈ যোৱা। ⁶মই হোৰেবত শিলৰ ওপৰত তোমাৰ সনুখত থিয় হম; আৰু তুমি সেই শিলটোক প্ৰহাৰ কৰিবা। তেতিয়া লোকসকলে খাবলৈ, সেই শিলৰ পৰা পানী ওলাবা।” তাৰ পাছত মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ পৰিচাৰক সকলৰ আগত সেইদৰে কৰিলে। ⁷মোচিয়ে সেই ঠাইৰ নাম মছা আৰু মিৰীবা (পৰীক্ষা আৰু বিবাদ) ৰাখিলে। কাৰণ সেই ঠাইতে ইস্ৰায়েলী লোকসকলে অভিযোগ কৰিছিল, আৰু “যিহোৱা আমাৰ মাজত আছে নে নাই?” এই কথা কৈ যিহোৱাৰ পৰীক্ষা কৰিছিল।

⁸সেই সময়ত অমালেকৰ লোকসকলে ৰফীদীমত ইস্ৰায়েলক আক্ৰমণ কৰিলে। ⁹সেয়ে মোচিয়ে যিহোচুৱাক ক'লে, “কিছুমান লোকক মনোনীত কৰি বাহিৰলৈ ওলাই গৈ, অমালেকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰক। কাইলৈ মই ঈশ্বৰৰ লাখুটি হাতত লৈ পৰ্বতৰ ওপৰত থিয় হ'ম।” ¹⁰মোচি, হাৰোণ, আৰু হূৰ যেতিয়া পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল, তেতিয়া যিহোচুৱাই মোচিৰ নিৰ্দেশ অনুসাৰে অমালেকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে।

¹¹মোচিয়ে যেতিয়া হাত ওপৰলৈ দাঙি ৰাখিছিল, তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ জয় হৈছিল; কিন্তু যেতিয়াই হাত তললৈ নমাইছিল, তেতিয়াই অমালেক জয়ী হ'বলৈ ধৰে। ¹²এইদৰে হাত দাঙি মোচিৰ হাত ভাগৰি পৰিল, তেতিয়া হাৰোণ আৰু হূৰে এচটা শিল আনি, তেওঁ ৰহিবৰ কাৰণে তেওঁৰ তলত থলে। সেই একে সময়তে হাৰোণ আৰু হূৰে, এজনে এফালে, আৰু আন জনে আন ফালে তেওঁৰ হাত দুখন ধৰি দাঙি ৰাখিলে। সেয়ে বেলি মাৰ নোযোৱালৈকে মোচিৰ হাত থিৰে থাকিল। ¹³তেতিয়া যিহোচুৱাই অমালেকৰ লোকসকলক তৰোৱালেৰে পৰাজয় কৰিলে।

¹⁴তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “সোঁৱৰণৰ অৰ্থে এই কথা পুস্তকত লিখা, আৰু যিহোচুৱাক শুনোৱা; কাৰণ মই আকাশৰ তলৰ পৰা অমালেকৰ নাম সম্পূৰ্ণকৈ লুপ্ত কৰিম।” ¹⁵তেতিয়া মোচিয়ে এটা যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰি, তাৰ নাম “যিহোৱা-নিষ্ঠী” (যিহোৱা মোৰ ধৰ্মজা) ৰাখিলে। ¹⁶তেওঁ এইদৰে কৰিলে, কাৰণ তেওঁ কৈছিল, “যিহোৱাই প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে যে, তেওঁ পুৰুষে, পুৰুষে অমালেকে সৈতে যুদ্ধ কৰিবা।”

Chapter 18

মোচিক দিয়া যিথোৰ পৰামৰ্শ।

¹ঈশ্বৰে মোচিলৈ আৰু নিজৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েললৈ যি যি কাৰ্য কৰিলে, বিশেষকৈ যিহোৱাই মিচৰৰ পৰা ইস্ৰায়েলক কেনেকৈ বাহিৰ কৰি আনিলে, সেই সকলো কথা মোচিৰ শহৰক মিদিয়নীয়া পুৰোহিত যিথোৱে শুনিবলৈ পালে। ²তেতিয়া মোচিৰ শহৰক যিথোৱে, মোচিৰ ভাৰ্যা চিপ্লোৰাক, আৰু দুজন পুত্ৰক ঘৰলৈ পঠোৱাৰ পাছত, ³তেওঁৰ এজন পুত্ৰৰ নাম গেৰ্চোম, কাৰণ মোচিয়ে কৈছিল, “মই বিদেশত প্ৰবাসী হৈ আছোঁ।” ⁴আৰু আন জন পুত্ৰৰ নাম ইলিয়েজৰ কাৰণ তেওঁ কৈছিল, “মোৰ পূৰ্বপুৰুষৰ ঈশ্বৰে মোক সহায় কৰিছিল; আৰু তেওঁ মোক ফোঁৰণৰ তৰোৱালৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে।”

⁵মোচিয়ে মৰুভূমিত, ঈশ্বৰৰ পৰ্বতৰ যি ঠাইত তম্বু তৰি আছিল, সেই ঠাইলৈ মোচিৰ শহৰক যিথোৱে মোচিৰ ভাৰ্যা আৰু দুজন পুত্ৰক লগত লৈ আহিল। ⁶তেওঁ মোচিক ক'লে, “মই তোমাৰ শহৰ যিথোৱে তোমাৰ ভাৰ্যা আৰু তাইৰ দুজন পুত্ৰক লগত লৈ তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ।”

⁷মোচিয়ে তেওঁৰ শহৰকক লগ ধৰিবলৈ বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল, আৰু তেওঁক প্ৰণাম কৰি চুমা খালে। তেওঁলোকে ইজনে সিজনৰ ভাল-বেয়া খবৰ ল'লে, আৰু তাৰ পাছত তম্বুলৈ সোমাই গ'ল। ⁸তাৰ পাছত যিহোৱাই ফৰোণ আৰু মিচৰীয়া লোকসকললৈ, আৰু ইস্ৰায়েলীলোক সকলৰ বাবে যি যি কৰিছিল, বাটত তেওঁলোকলৈ যি সকলো ক্লেশ ঘটিছিল, আৰু যিহোৱাই তেওঁলোকক কেনেকৈ উদ্ধাৰ কৰিলে, সেই সকলো কথা মোচিয়ে তেওঁৰ শহৰকক ক'লে।

⁹যিহোৱাই মিচৰীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰি, তেওঁলোকৰ বাবে যি যি সকলো মঙ্গল কৰিলে, সেই কাৰ্যবোৰৰ বাবে যিথোৱে আনন্দ কৰিলে। ¹⁰যিথোৱে ক'লে, “যি জনাই মিচৰীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা, আৰু ফৰোণৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিলে, সেই যিহোৱাৰ গৌৰৱ হ'ওক।” ¹¹যিহোৱা যে সকলো দেৱতাবোৰতকৈ মহান, তাক মই এতিয়া জানিলোঁ; কাৰণ মিচৰীয়াসকলে যেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে গৰ্ব আচৰণ কৰিছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ লোক সকলক তেওঁলোকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিল।

¹²তাৰ পাছত মোচিৰ শহৰক যিথোৱে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশে হোম-বলি, আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। হাৰোণ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো পৰিচাৰক আহি, ঈশ্বৰৰ সনুখত মোচিৰ শহৰকৰ সৈতে ভোজন কৰিলে।

¹³তাৰ পাছদিনা মোচিয়ে লোকসকলৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ বহিল। ৰাতিপুৱাৰে পৰা সন্ধ্যালৈকে লোকসকল তেওঁৰ চাৰিওফালে থিয় হৈ আছিল। ¹⁴মোচিয়ে লোকসকললৈ কৰা সকলো কাৰ্য দেখি তেওঁৰ শহুৰেকে তেওঁক ক'লে, “তুমি লোকসকলৰ সৈতে এয়া কি কাৰ্য কৰিছা? তুমি কিয় অকলে বহি থাকা, আৰু লোকসকল ৰাতিপুৱাৰ পৰা সন্ধ্যালৈকে তোমাৰ চাৰিওফালে থিয় হৈ থাকে?”

¹⁵তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁৰ শহুৰেকক ক'লে, “লোকসকলে ঈশ্বৰৰ নিৰ্দেশনৰ কথা সুধিবলৈ মোৰ ওচৰলৈ আহে। ¹⁶যেতিয়া তেওঁলোকৰ মাজত বিবাদ হ'য়, তেতিয়া তেওঁলোক মোৰ ওচৰলৈ আহে। তেতিয়া মই এজনৰ লগত আন জনৰ মীমাংসা কৰোঁ; আৰু মই ঈশ্বৰৰ বিধি আৰু ব্যৱস্থাবোৰ তেওঁলোকক বুজাই দিওঁ।”

¹⁷তেতিয়া মোচিৰ শহুৰেকে মোচিক ক'লে, “তুমি যি কাৰ্য কৰি আছা সেই কাৰ্য বৰ ভাল নহয়। ¹⁸এই দ্বায়িত্ব তোমাৰ বাবে ভাৰস্বৰূপ হৈছে, সেয়ে তুমি অকলে বহন কৰিব নোৱাৰিবা। এইদৰে কৰিলে তুমি আৰু তোমাৰ ওচৰলৈ অহা লোকসকল নিশ্চয় ভাগৰি পৰিবা। ¹⁹মোৰ কথা শুনা, মই তোমাক পৰামৰ্শ দিম, আৰু ঈশ্বৰ তোমাৰ লগত থাকক; কাৰণ তুমি ঈশ্বৰৰ সন্মুখত লোকসকলৰ প্ৰতিনিধি হৈ, তেওঁলোকৰ বিবাদৰ কথা ঈশ্বৰৰ ওচৰত জনোৱা। ²⁰তুমি তেওঁলোকক তেওঁৰ বিধি আৰু ব্যৱস্থাবোৰ শিকোৱা উচিত। তেওঁলোকে চলিবলগীয়া পথ আৰু কৰিবলগীয়া কাৰ্য তেওঁলোকক দেখুৱা।

²¹তুমি এই লোকসকলৰ মাজৰ পৰা সক্ষম, ঈশ্বৰক সন্মান কৰা, আৰু অন্যায় ঘৃণা কৰা, সত্যবাদী লোকক মনোনীত কৰা। লোকসকলৰ ওপৰত তেওঁলোকক সহস্ৰপতি, শতপতি, পঞ্চাশপতি, আৰু দশপতি নিযুক্ত কৰা। ²²তেওঁলোকে লোকসকলৰ সকলো সাধাৰণ বিষয়বোৰৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব; কিন্তু কঠিন বিষয়বোৰ বিচাৰৰ বাবে তোমাৰ ওচৰলৈ আনিব। সকলো সাধাৰণ বিষয়ৰ বিচাৰ তেওঁলোকে নিজেই কৰিব। এইদৰে কৰিলে তোমাৰ কাৰণে সহজ হ'ব; আৰু তেওঁলোকে তোমাৰ সৈতে ভাৰ বহন কৰিব। ²³তুমি যদি এইদৰে কাৰ্য কৰা, আৰু ঈশ্বৰে যদি তোমাক এইদৰে কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়ে, তেতিয়া তুমি সহ্য কৰিব পাৰিবা, আৰু লোকসকল সন্তুষ্ট হৈ নিজৰ ঘৰলৈ যাব পাৰিবা।”

²⁴সেয়ে মোচিয়ে তেওঁৰ শহুৰেকৰ কথা শুনিলে, আৰু তেওঁ কোৱাৰ দৰেই সকলো কৰিলে। ²⁵মোচিয়ে সকলো ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা সক্ষম লোকসকলক মনোনীত কৰি, লোকসকলৰ ওপৰত সহস্ৰপতি, শতপতি, পঞ্চাশপতি, আৰু দশপতি, এইদৰে প্ৰধান লোক নিযুক্ত কৰিলে।

²⁶তেওঁলোকে সাধাৰণ পৰিস্থিতিত লোকসকলৰ বিচাৰ কৰিছিল। কঠিন বিষয়বোৰ তেওঁলোকে মোচিৰ ওচৰলৈ আনিছিল; কিন্তু সাধাৰণ বিষয়বোৰ তেওঁলোকে নিজে বিচাৰ কৰিছিল। ²⁷তাৰ পাছত মোচিয়ে শহুৰেকক বিদায় দিলে, আৰু যিথো তেওঁৰ নিজৰ দেশলৈ গুচি গ'ল।

Chapter 19

ঈশ্বৰে ব্যৱস্থাৰ অৰ্থে লোকসকলক যুগুত কৰোৱা।

¹ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল তৃতীয় মাহত মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ পাছত, সেই দিনাই তেওঁলোক চীনয় মৰুভূমি আহি পালে। ²তেওঁলোকে ৰফীদীমৰ পৰা যাত্ৰা কৰি চীনয় মৰুভূমিলৈ অহাৰ পাছত, মৰুভূমিত পৰ্বতৰ সন্মুখত তম্বু তৰিলে।

³মোচি ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ উঠি গ'ল। যিহোৱাই পৰ্বতৰ পৰা তেওঁক মাত লগাই ক'লে, “তুমি যাকোবৰ বংশক আৰু ইস্ৰায়েলী লোকসকলক নিশ্চয়কৈ কোৱা: ⁴মই মিচৰীয়া লোকসকললৈ যি কৰিলোঁ, আৰু কেনেকৈ কুৰৰ পক্ষীৰ ডেউকাৰ দ্বাৰাই, তোমালোকক মোৰ ওচৰলৈ আনিিলোঁ। ⁵এতিয়া যদি তোমালোকে বাধ্যতাৰে মোৰ কথা শুনা, আৰু মোৰ নিয়মটি পালন কৰা, তেতিয়াহে তোমালোক সকলো লোকৰ মাজৰ পৰা লোৱা মোৰ বিশেষ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত লোক হ'ব; কাৰণ সমুদায় পৃথিৱী মোৰেই। ⁶মোৰ বাবে তোমালোক ৰাজকীয় পুৰোহিত আৰু পবিত্ৰ জাতি হ'ব। এই সকলো কথা তুমি ইস্ৰায়েলী লোকসকলক ক'ব লাগে।”

⁷সেয়ে মোচিয়ে আহি লোকসকলৰ পৰিচাৰক সকলক মাতিলে। যিহোৱাই তেওঁক দিয়া সকলো আজ্ঞা তেওঁলোকৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে।

⁸সকলো লোকে একেলগে উত্তৰ দি ক'লে, “যিহোৱাই যি কৈছে, সেইবোৰ আমি কৰিম।” তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ আগত লোকসকলে কোৱা কথা জনালে। ⁹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “মই ঘন মেঘৰ মাজত তোমাৰ ওচৰলৈ আহিম; আৰু মই যেতিয়া তোমাৰ লগত কথা পাতিম, তেতিয়া যেন লোকসকলে সেই কথা শুনিবলৈ পাই; আৰু তোমাকো যেন তেওঁলোকে সদায় বিশ্বাস কৰিব পাৰে।” তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ আগত লোকসকলৰ কথা ক'লে।

¹⁰যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “লোকসকলৰ ওচৰলৈ যোৱা। আজি আৰু কাইলৈ তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰিবা, আৰু তেওঁলোকক নিজৰ কাপোৰ ধুই, মই অহাৰ বাবে তেওঁলোকক যুগুত কৰা। ¹¹তৃতীয় দিনৰ বাবে প্ৰস্তুত হোৱা, তৃতীয় দিনৰ দিনা মই যিহোৱা, চীনয় পৰ্বতলৈ নামি আহিম।

¹²তুমি লোকসকলৰ বাবে পৰ্বতৰ চাৰিওফালে সীমা নিৰূপন কৰা। তেওঁলোকক কোৱা, ‘সৱধান হওক; আপোনালোক পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠি নাযাব, আৰু তাৰ সীমাও স্পৰ্শ নকৰিব। যিজন পৰ্বত স্পৰ্শ কৰিব, তেওঁক অৱশ্যেই প্ৰাণদণ্ড দিয়া হ'ব।’ ¹³সেই লোকক কোনেও হাতেৰে স্পৰ্শ নকৰিব। তাৰ পৰিৱৰ্তে, তেওঁলৈ শিল দলিওৱা হ'ব বা কাঁড় মৰা হ'ব। পশুৱেই হওক, বা মানুহেই হওক, তেওঁ নিশ্চয় মৃত্যুদণ্ড পাব। যেতিয়া দীঘল কৈ শিঙা বাজিব, তেতিয়া তেওঁলোক পৰ্বতৰ নামনিলৈ নামি আহিব।”

¹⁴তেতিয়া মোচিয়ে পৰ্বতৰ পৰা লোকসকলৰ ওচৰলৈ নামি আহিল। তেওঁ লোকসকলক পবিত্ৰকৃত কৰিলে; আৰু তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ কাপোৰবোৰ ধুলে। ¹⁵তেওঁ লোকসকলক ক'লে, “আপোনালোক তৃতীয় দিনৰ বাবে যুগুত হওক; আৰু আপোনালোকৰ ভাৰ্যাৰ ওচৰলৈ নাযাব।”

¹⁶তৃতীয় দিনা ৰাতি পুৱা, মেঘ-গজ্জন, বিজুলী, পৰ্বতৰ ওপৰত ঘন মেঘ, আৰু উচ্ছ শিঙা-ধ্বনি হ'ল। তাতে তম্বুত থকা সকলো লোক কঁপিবলৈ ধৰিলে। ¹⁷মোচিয়ে ঈশ্বৰক ল'গ ধৰিবলৈ লোকসকলক তম্বুৰ পৰা উলিয়াই আনিলে; আৰু তেওঁলোক পৰ্বতৰ নামনিত থিয় হ'ল।

¹⁸যিহোৱা চিনয় পৰ্বতৰ ওপৰলৈ অগ্নিত নামি অহাত, গোটেই পৰ্বত ধোঁৱাময় হ'ল; আৰু অগ্নিকুণ্ডৰ ধোঁৱাৰ নিচিনাকৈ তাৰ ধোঁৱা উঠিল। সেয়ে গোটেই পৰ্বত বৰকৈ কঁপিব ধৰিলে।

¹⁹শিঙাৰ উচ্ছ ধ্বনি যেতিয়া ক্ৰমে ক্ৰমে বাঢ়ি গ'ল, তেতিয়া মোচিয়ে কথা ক'লে, আৰু ঈশ্বৰে আকাশী-বাণীৰে তেওঁক উত্তৰ দিলে। ²⁰এইদৰে যিহোৱা চিনয় পৰ্বতৰ ওপৰলৈ নামি আহিল; আৰু মোচিক ওপৰলৈ মাতিলে। সেয়ে মোচি উঠি গ'ল। ²¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “লোকসকলে মোক চাবৰ বাবে যেন সীমা লঙ্ঘন কৰি নাহে, আৰু তেওঁলোকৰ অনেক লোক যেন বিনষ্ট নহয়, সেই বাবে তুমি নামি গৈ তেওঁলোকক সাৱধান কৰা। ²²যি পুৰোহিতসকল মোৰ ওচৰলৈ আহে, তেওঁলোকক পৃথক কৰা; যিহোৱাই যেন তেওঁলোকক আক্ৰমণ নকৰে, সেই বাবে তেওঁলোকে নিজকে পবিত্ৰকৃত কৰক।”

²³মোচিয়ে যিহোৱাক ক'লে, “লোকসকল চিনয় পৰ্বতৰ ওপৰলৈ আহিব নোৱাৰে; কাৰণ, আপুনি আমাক আজ্ঞা কৰিছে: ‘বিশেষভাৱে যিহোৱাৰ গৌৰৱৰ অৰ্থে পৰ্বতৰ সীমা নিৰূপণ কৰি তাক পবিত্ৰ কৰিবলৈ।’” ²⁴তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি পৰ্বতৰ পৰা নামি যোৱা; আৰু হাৰোণক তোমাৰ লগত লৈ আহাঁ; কিন্তু পুৰোহিত আৰু লোকসকলক সীমা অতিক্ৰম কৰিব নিদিবা। নহ'লে মই তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিম।” ²⁵সেয়ে মোচিয়ে লোকসকলৰ ওচৰলৈ নামি গ'ল, আৰু তেওঁলোকৰ আগত সেই কথা ক'লে।

Chapter 20

ঈশ্বৰে দিয়া দহ আজ্ঞা।

¹ঈশ্বৰে এই সকলো কথা ক'লে: ²“মই যিহোৱা, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ, মিচৰ দেশৰ বন্দীঘৰৰ পৰা উলিয়াই অনা তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ময়েই। ³মোৰ আগত তোমালোকৰ আন কোনো দেৱতা নাথাকক।

⁴তোমালোকে নিজৰ বাবে, স্বৰ্গত থকা, অথবা পৃথিবীত থকা, বা পানীৰ তলত থকা কোনো আকৃতিৰ মূৰ্ত্তি নাসাজিবা। ⁵সেইবোৰৰ আগত তোমালোকে প্ৰণিপাত নকৰিবা, আৰু সেইবোৰক সেৱাপূজাও নকৰিবা; কাৰণ মই যিহোৱা, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ। মই ঈৰ্ষান্বিত ঈশ্বৰ। মোক ঘৃণা কৰা সকলৰ সন্তানসকলক তেওঁলোকৰ পিতৃসকলৰ অপৰাধৰ শাস্তি মই তৃতীয় চতুৰ্থ পুৰুষলৈকে দিওঁ। ⁶কিন্তু মোক প্ৰেম কৰা আৰু মোৰ আজ্ঞা পালন কৰা সকলক মই মোৰ বিশ্বাসযোগ্য চুক্তি হাজাৰ হাজাৰ পুৰুষলৈকে দেখাওঁ।

⁷তোমালোকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম অনৰ্থকৰূপে নলবা; কিয়নো, যি কোনোৱে তেওঁৰ নাম অনৰ্থকৰূপে লয়, যিহোৱাই তেওঁক নিৰ্দোষী নকৰিব।

⁸মোৰ উদ্দেশ্যে বিশ্ৰাম-দিন সোঁৱৰণ কৰি পবিত্ৰ কৰিবা। ⁹ছয় দিন পৰিশ্ৰম কৰি তোমালোকে সকলো কাৰ্য কৰিবা। ¹⁰কিন্তু সপ্তম দিন তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বিশ্ৰাম-দিন। সেই দিনা তোমালোকে, অথবা তোমালোকৰ পুত্ৰ, ছোৱালী, বা তোমালোকৰ দাস, বা দাসী, বা তোমালোকৰ পশু, বা তোমালোকৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত থকা বিদেশী, কোনোৱে একো কাম নকৰিবা। ¹¹কাৰণ, মই যিহোৱাই আকাশ-মণ্ডল, পৃথিৱী, সমুদ্ৰ, আৰু সেইবোৰত থকা সকলোকে ছয় দিনত নিৰ্মাণ কৰিলোঁ, আৰু তাৰ পাছত সপ্তম দিনা বিশ্ৰাম কৰিলোঁ; এই হেতুকে মই যিহোৱাই মোৰ উদ্দেশ্যে বিশ্ৰাম-দিনক আশীৰ্বাদ কৰি পবিত্ৰ কৰিলোঁ।

¹²তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক যি দেশ দিছে, সেই দেশত তোমালোকৰ আয়ুস দীঘল হ'বলৈ, তোমালোকে তোমালোকৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰিবা।

¹³নৰ-বধ নকৰিবা।

¹⁴কোনো লোকৰ সৈতে ব্যভিচাৰ নকৰিবা।

¹⁵কাৰো পৰা চুৰ নকৰিবা।

¹⁶তোমালোকে তোমালোকৰ চুবুৰীয়াৰ অহিতে মিছা সাক্ষ্য নিদিবা।

17তোমালোকে তোমালোকৰ চুবুৰীয়াৰ ঘৰলৈ লোভ নকৰিবা; তোমালোকে তোমালোকৰ চুবুৰীয়াৰ ভাৰ্যালৈ লোভ নকৰিবা, অথবা তেওঁৰ দাস, তেওঁৰ দাসী, তেওঁৰ গৰু, তেওঁৰ গাধ, বা তেওঁৰ আন কোনো বস্তুলৈকে লোভ নকৰিবা।

18তেতিয়া লোকসকলে মেঘ-গজ্জন, বিজুলী, শিঙাধ্বনি, আৰু পৰ্বত ধোঁৱাময় হোৱা দেখিলে। লোকসকলে এইদৰে হোৱা দেখি ভয়ত কম্পমান হৈ তেওঁলোক দূৰত থিয় হ'ল। 19তেওঁলোকে মোচিক ক'লে, “আপুনিয়া আমাক কথা কওক; আমি শুনিম। কিন্তু আমাৰ সৈতে ঈশ্বৰক কথা ক'বলৈ নিদিব, নহ'লে আমি মৰিম।” 20তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “ভয় নকৰিব; আপোনালোকে যেন ঈশ্বৰলৈ ভয়ভক্তি ৰাখে আৰু পাপ নকৰে, সেই বাবে আপোনালোকক পৰীক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আহিল।” 21সেয়ে লোকসকল দূৰত থিয় হৈ আছিল; কিন্তু মোচিয়ে যি ঠাইত ঈশ্বৰ আছিল, সেই ঘোৰ অন্ধকাৰৰ ফালে গতি কৰিলে।

ইস্রায়েলৰ লোকসকলে পালন কৰিব লগীয়া নানা বিধি।

22যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি ইস্রায়েলী লোকসকলক এই কথা কবা: ‘মই যে স্বৰ্গৰ পৰা তোমালোকৰ সৈতে কথা পাতিলোঁ, তোমালোকে নিজেই তাক দেখিলা। 23তোমালোকে মোৰ কাষত তোমালোকৰ বাবে আন কোনো ৰূপৰ বা সোণৰ দেৱমূৰ্তি নাসাজিবা।

24তোমালোকে মোৰ অৰ্থে মাটিৰ যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিবা, আৰু তাৰ ওপৰতে তোমালোকৰ হোম-বলি, সমজুৱা বলি, ভেড়া, আৰু ষাড়গৰুবোৰ উৎসৰ্গ কৰিবা। যি ঠাইবোৰত মই মোৰ নাম গৌৰৱমানিত কৰিম, সেই সকলো ঠাইতে মই তোমাৰ ওচৰলৈ আহি তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিম।

25তুমি যদি মোৰ অৰ্থে শিলৰ যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰা, তেনেহলে তুমি সেই বেদী কটা-শিলেৰে নিৰ্মাণ নকৰিবা; কাৰণ তাৰ ওপৰত যদি তুমি তোমাৰ অস্ত্ৰ লগোৱা, তেন্তে তুমি তাক অপবিত্ৰহে কৰিবা। 26তোমাৰ গোপনীয় অংশ যেন দেখা নাযায়, সেই বাবে মোৰ যজ্ঞবেদীলৈ তুমি খটখটিয়েদি নাযাব।”

Chapter 21

1“তুমি যিবোৰ বিধি তেওঁলোকৰ আগত প্ৰকাশ কৰিবা, সেয়ে এই:

2‘তুমি যদি কোনো ইব্ৰীয়া দাস কিনি লোৱা, তেওঁ ছয় বছৰৰ বাবে সেৱা কৰিব; কিন্তু সপ্তম বছৰত তেওঁ বিনামূল্যে মুক্ত হৈ যাব। 3তেওঁ যদি নিজে আহে, তেনেহ'লে তেওঁ নিজেই মুক্ত হৈ যাব। তেওঁ যদি বিবাহিত হয়, তেনেহ'লে তেওঁৰ ভাৰ্যা তেওঁৰ সৈতে মুক্ত হৈ যাব। 4যদি তেওঁৰ মালিকে তেওঁক বিয়া কৰাই দিয়ে, আৰু তেওঁ ল'ৰা বা ছোৱালী জন্ম দিয়ে, তেনেহ'লে সেই ভাৰ্যা আৰু তেওঁৰ সন্তানসকল মালিকৰ স্বত্বত থাকিব, আৰু তেওঁ নিজেই মুক্ত হৈ যাব লাগিব।

5সেই দাসে যদি স্পষ্টৰূপে কয়, “মই মোৰ মালিকক, মোৰ ভাৰ্যাক, আৰু মোৰ সন্তান সকলক প্ৰেম কৰোঁ, সেয়ে মই মুক্ত হৈ নাযাওঁ।” 6তেতিয়া তেওঁৰ মালিকে তেওঁক ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ আনিব লাগিব। মালিকে তেওঁক দুৱাৰ বা দুৱাৰৰ চৌকাঠৰ দুই দাঁতিৰ এডাললৈ আনি, তেওঁৰ মালিকে বেজিৰে তেওঁৰ কাণ ফুটা কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে দাস জনে গোটেই জীৱন তেওঁৰ মালিকৰ সেৱা কৰিব পাৰিব।

7কোনো মানুহে যদি নিজৰ জীয়েকক দাসী হ'বলৈ বিক্ৰী কৰে, তেনেহ'লে দাসৰ দৰে তেওঁ মুক্ত হৈ যাব নোৱাৰিব। 8যি জনে তাইক নিজৰ কাৰণে মনোনীত কৰি লয়; সেই মালিকক যদি তাই সন্তুষ্ট কৰিব নোৱাৰে, তেনেহ'লে তেওঁ তাইক ঘূৰাই পঠিয়াব লাগিব। তেওঁ তাইক বিদেশীক বেচিবৰ অধিকাৰ নাথাকিব। তাইক প্ৰতাৰণা কৰাৰ কাৰণে তেওঁৰ সেই অধিকাৰ নাথাকিব।

9তাইৰ মালিকে যদি তাইক নিজৰ পুত্ৰৰ বাবে ভাৰ্যা কৰি লয়, তেনেহ'লে তেওঁ তাইক নিজৰ জীয়েকৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। 10তেওঁ যদি নিজৰ বাবে আন এগৰাকী ভাৰ্যা আনে, তেনেহ'লে তেওঁ তাইৰ অন্ন, বস্ত্ৰ, আৰু বিবাহৰ অধিকাৰৰ বিষয়ে ঋণ কৰিব নোৱাৰিব। 11কিন্তু যদি তেওঁ তাইলৈ এই তিনিওটা বিষয়ত ঋণ কৰে, তেনেহ'লে তাই বিনামূল্যে মুক্ত হৈ যাব পাৰিব।

12কোনো মানুহে যদি কোনো মানুহক মাৰোতে তেওঁৰ মৃত্যু হয়; তেনেহ'লে সেই ব্যক্তিৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব। 13কোনো মানুহে যদি পূৰ্বপৰিকল্পনা নকৰাকৈ মাৰোতে আকস্মিকভাৱে কাৰো মৃত্যু হয়; তেনেহ'লে তেওঁ পলাই যাব পৰা ঠাই মই নিৰূপণ কৰিম। 14যদি কোনোবাই ছলেৰে দুঃসাহিয়াল হৈ কোনো লোকক বধ কৰে, তেনেহ'লে তেওঁক প্ৰাণদণ্ড দিবৰ বাবে, ঈশ্বৰৰ যজ্ঞবেদীত থাকিলেও তেওঁক লৈ যাব।

15যি কোনোৱে নিজৰ পিতৃ বা মাতৃক প্ৰহাৰ কৰে, তেওঁৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব।

16কোনোৱে যদি কোনো মানুহক অপহৰণ কৰি বিক্ৰী কৰে বা সেই মানুহক যদি অপহৰণকাৰীৰ হাতত পোৱা যায়, তেনেহ'লে তেওঁৰো অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব।

17যি কোনোৱে নিজৰ পিতৃ বা মাতৃক শাও দিয়ে, তেওঁৰ অৱশ্যেই প্ৰাণদণ্ড হ'ব।

- ¹⁸লোকসকলে বিবাদ কৰোঁতে, এজনে আন জনক শিল দলিয়ালে বা ডুকু মাৰিলে, তেওঁ যদি নমৰি শয্যাগত হয়, ¹⁹তাৰ পাছত তেওঁ সুস্থ হৈ লাখুটি ধৰি খোজ কাঢ়িব পৰা হয়, তেতিয়া সেই ব্যক্তিৰ নষ্ট হোৱা সময় আৰু সম্পূৰ্ণ সুস্থতাৰ কাৰণে প্ৰহাৰ কৰা জনে তাৰ মূল্য দিব লাগিব। কিন্তু সেই প্ৰহাৰক জন হত্যাকাৰী বুলি বিবেচিত নহব।
- ²⁰কোনোৱে নিজৰ দাস বা দাসীক লাখুটিৰে মাৰোঁতে, তেওঁৰ যদি মৃত্যু হয়, তেনেহ'লে তেওঁ অৱশ্যে শাস্তি পাব। ²¹তথাপিও তেওঁ যদি এদিন বা দুদিন জীয়াই থাকে, তেনেহ'লে তেওঁ শাস্তি নাপায়; কাৰণ তেওঁ তেওঁৰ দাস হেৰোৱাই কষ্ট ভুগিব।
- ²²পুৰুষসকলে ইজনে সিজনৰ লগত বিবাদ কৰোঁতে যদি কোনো গৰ্ভৱতী মহিলাই আঘাত পাই তেওঁৰ গৰ্ভপাত হয়, কিন্তু তেওঁৰ যদি আন কোনো ঠাইত আঘাত নহয়, তেনেহ'লে দোষী পুৰুষজনে জৰিমনা দিব লাগিব। সেই মহিলাৰ স্বামীয়ে যদি তেওঁৰ পৰা জৰিমনা বিচাৰে, তেনেহ'লে বিচাৰকৰ্তাসকলে নিৰূপন কৰা অনুসাৰে জৰিমনা দিব লাগিব। ²³কিন্তু যদি গৰ্ভীৰ আঘাত হয়, তেনেহ'লে প্ৰাণৰ সলনি প্ৰাণ, ²⁴চকুৰ সলনি চকু, দাঁতৰ সলনি দাঁত, হাতৰ সলনি হাত, ভৰিৰ সলনি ভৰি, ²⁵জুইৰ আঘাতৰ সলনি জুইৰ আঘাত, আঘাতৰ সলনি আঘাত, বা খেতেলা খোৱাৰ সলনি খেতেলা খোৱা, দিব লাগিব।
- ²⁶কোনো লোকে যদি নিজৰ দাস বা দাসীৰ চকুত আঘাত কৰোঁতে চকু নষ্ট হয়, তেনেহ'লে তেওঁৰ চকুৰ বাবে তেওঁক ক্ষতিপূৰণ দি মুক্ত কৰি পঠাই দিব। ²⁷তেওঁ যদি মাৰোঁতে নিজৰ দাস বা দাসীৰ দাঁত সৰে, তেনেহ'লে সেই দাঁতৰ কাৰণে ক্ষতিপূৰণ দি তেওঁ তেওঁক মুক্ত কৰি পঠাই দিব।
- ²⁸কোনো গৰুৱে যদি কোনো পুৰুষ বা মহিলাক শিঙেৰে খোঁচোতে, তেওঁৰ মৃত্যু হয়, তেনেহ'লে লোকসকলে সেই গৰুটোক অৱশ্যে শিল দলিয়াই বধ কৰিব। সেই গৰুৰ মাংস খাব নোৱাৰিব; কিন্তু গৰুৰ গৰাকী সেই দোষত নিৰ্দোষী হ'ব। ²⁹কিন্তু যদি সেই গৰুৱে আগেও শিঙেৰে খোঁচাৰ অভ্যাস আছে, আৰু গৰাকীক সেই বিষয়ে সাৱধান কৰি দিয়াৰ পাছতো যদি গৰাকীয়ে গৰুটোক সাৱধানে নাৰাখে, আৰু সেই গৰুৱে যদি কোনো পুৰুষ বা মহিলাক খুঁচি মাৰে, তেনেহ'লে সেই গৰুটোক শিল দলিয়াই বধ কৰা হ'ব, লগতে গৰুটোক গৰাকীকো প্ৰাণদণ্ড দিয়া হ'ব।
- ³⁰তেওঁৰ পৰা যদি মূল্য বিচৰা হয়, তেনেহ'লে তেওঁ দিবলগীয়া মূল্য দিবই লাগিব।
- ³¹সেই গৰুৱে যদি কোনো লোকৰ পুত্ৰ বা জীয়েকক খোঁচে, তেনেহ'লে এই নিয়ম অনুসাৰেই গৰুৰ গৰাকীয়ে তেওঁলৈ কৰিব লাগিব। ³²সেই গৰুৱে যদি কোনো লোকৰ দাস বা দাসীক খোঁচে, তেনেহ'লে গৰুৰ গৰাকীয়ে ত্ৰিশ চেকল ৰূপ দিব লাগিব, আৰু গৰুটোক শিল দলিয়াই বধ কৰা হ'ব।
- ³³কোনো লোকে যদি গাঁত মুকলি কৰি ৰাখে, বা গাঁত খানি তাক ঢাকি নথয়, আৰু সেই গাঁতত যদি কোনো গৰু বা গাধ পৰে, ³⁴তেনেহ'লে সেই গাঁতৰ গৰাকীয়ে ক্ষতিপূৰণ দিব লাগিব। তেওঁ মৃত জন্তুটোক গৰাকীক ধন দিব লাগিব, কিন্তু সেই মৃত জন্তুটো তেওঁৰ হ'ব।
- ³⁵এজনৰ গৰুৱে যদি আন জনৰ গৰুক খোঁচোতে, সেই গৰু মৰে, তেনেহ'লে তেওঁলোকে জীয়াই থকা গৰুটো বেচি তাৰ মূল্য দুভাগ কৰিব, আৰু সেই মৰা গৰুটোকো দুভাগ কৰি লব। ³⁶কিন্তু যদি সেই গৰুৱে আগেও খোঁচাৰ অভ্যাস আছে, আৰু সেই কথা গৰাকীয়ে জানিবলৈ পায়ো গৰুটোক সাৱধানে নেৰাখে, তেনেহ'লে তেওঁ সেই গৰুৰ সলনি আন গৰু দি ক্ষতিপূৰণ কৰিব লাগিব, আৰু মৰা গৰুটো তেওঁৰ নিজৰ হ'ব।

Chapter 22

- ¹কোনো লোকে যদি গৰু বা ভেড়া চুৰ কৰি বধ কৰে অথবা বিক্ৰী কৰে, তেনেহ'লে তেওঁ এটা গৰুৰ সলনি পাঁচটা গৰু, আৰু এটা ভেড়াৰ সলনি চাৰিটা ভেড়া দিব লাগিব। ²চোৰে সিদ্ধি দিওঁতে যদি ধৰা পৰে, আৰু তেওঁক প্ৰহাৰ কৰোঁতে যদি তেওঁ মৰে, তেনেহ'লে তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ দোষত কোনো লোকক হত্যাকাৰী বুলি গণিত কৰা নহ'ব। ³কিন্তু যদি সিদ্ধি দিয়াৰ পূৰ্বেই সূৰ্য উদয় হয়, তেনেহ'লে তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ দোষত হত্যাকাৰীজন দোষী হ'ব।
- চোৰে অৱশ্যে ক্ষতিপূৰণ কৰিবই লাগিব। তেওঁৰ যদি একো নাথাকে, তেনেহ'লে চোৰি কাৰ্যৰ বাবে তেওঁ নিজে বেচা যাব। ⁴চুৰে চুৰ কৰা গৰু, গাধ, বা ভেড়া, যদি তেওঁৰ হাতত জীয়াই থকা পোৱা যায়, তেনেহ'লে তেওঁ তাৰ পৰিৱৰ্তে দুগুণ দিব লাগিব।
- ⁵কোনো লোকে যদি শস্য-ক্ষেত্ৰত বা দ্ৰাক্ষাবাৰীত পশু চৰায় বা নিজৰ পশু মেলি দিওঁতে যদি আনৰ পথাৰত গৈ চৰে, তেনেহ'লে তেওঁ নিজৰ পথাৰৰ উত্তম শস্য, বা নিজৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ উত্তম ফল দি ক্ষতিপূৰণ কৰিব লাগিব।
- ⁶জুই বিস্তাৰিত হৈ কাঁইটনিত লাগি যদি কোনো লোকৰ দমাই খোৱা শস্য, বা পথাৰৰ শস্য, বা পথাৰ গ্ৰাস কৰে, তেনেহ'লে যি জনে সেই জুই লগাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল, তেওঁ অৱশ্যে ক্ষতিপূৰণ দিব লাগিব।
- ⁷কোনো লোকে যদি ধন বা বস্তু আন লোকৰ হাতত থ'বলৈ দিয়ে, আৰু সেয়ে যদি সেই লোকৰ ঘৰৰ পৰা চুৰি হয়, তেনেহ'লে চোৰ ধৰা পৰিলে, চোৰে তাৰ দুগুণ লাগিব দিব। ⁸কিন্তু যদি চোৰ ধৰা নপৰে, তেনেহ'লে চুবুৰীয়াৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত তেওঁ হাত দিছে নে নাই সেই কথা প্ৰমাণ কৰিবলৈ ঘৰৰ গৰাকী বিচাৰকৰ্তাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। ⁹কোনো বস্তুৰ বাবে হোৱা সকলো বিবাদ, যেনে গৰু, গাধ, ভেড়া বা কাপোৰ আদি যি

কোনো হেৰোৱা বস্ত্ৰৰ বিষয়ে “এই বস্ত্ৰ মোৰ” বুলি কোৱা দুয়ো পক্ষৰ লোক বিচাৰকৰ্তাৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। এই বিষয়ত বিচাৰকৰ্তাই যিজনক দোষী সাব্যস্ত কৰিব, তেওঁ তেওঁৰ চুবুৰীয়াক তাৰ দুগুণ দিব লাগিব।

¹⁰কোনো লোকে যদি নিজৰ চুবুৰীয়াক এটা গাধ বা গৰু, বা ভেড়া বা আন কোনো পশু ৰাখিবলৈ দিয়ে, আৰু কোনোৱে নেদেখাকৈ সেই পশু মৰে, বা আঘাত পায়, অথবা কোনোৱে যদি লৈ যায়, ¹¹তেনেহ’লে মই চুবুৰীয়াৰ বস্ত্ৰত হাত দিয়া নাই, এই বুলি এজনে আন জনৰ আগত যিহোৱাৰ নামেৰে শপত খাব। পশুৰ গৰাকীয়ে সেই শপতত মান্তি হ’ব লাগিব; আৰু আন জনে তাৰ বাবে ক্ষতিপূৰণ দিব নালাগিব। ¹²কিন্তু যদি সেই পশু তেওঁৰ ঘৰৰ পৰা চুৰি হয়, তেনেহ’লে তেওঁ তাৰ গৰাকীক ক্ষতিপূৰণ দিব লাগিব। ¹³যদি কোনো জন্তুৱে সেই পশুটো ছিন্ন বিছিন্ন কৰি টুকুৰা কৰে, তেনেহ’লে আনজনে প্ৰমাণৰ বাবে পশুটোক আনিব লাগে। তেওঁ ছিৰা পশুৰ বাবে ক্ষতিপূৰণ দিব নালাগিব।

¹⁴কোনো লোকে যদি চুবুৰীয়াৰ কোনো পশু ধাৰত আনে, আৰু গৰাকী নথকা অৱস্থাত সেই পশুটোৱে আঘাত পায়, বা মৰে, তেনেহ’লে তেওঁ অৱশ্যে ক্ষতিপূৰণ দিব লাগিব। ¹⁵কিন্তু যদি গৰাকী পশুটোৰ লগত থাকে, তেনেহ’লে তেওঁ ক্ষতিপূৰণ দিব নালাগিব; পশুটো যদি ভাড়াত অনা হয়, তেনেহ’লে তাৰ বাবে ভাড়াৰ মূল্য দিব লাগিব।

¹⁶কোনো লোকে যদি তেওঁলৈ বাপদান নকৰা কুমাৰী যুৱতীৰ সৈতে শয়ন কৰে, তেনেহ’লে ইয়াৰ বাবে তেওঁ অৱশ্যেই যুৱতী গৰাকীৰ গা ধন দি তেওঁক নিজৰ ভাৰ্যা কৰি ল’ব লাগিব। ¹⁷যদি যুৱতী গৰাকীৰ পিতৃয়ে সেই লোকজনলৈ বিয়া দিবলৈ অসম্মত হয়, তেনেহ’লে তেওঁ যুৱতী গৰাকীৰ কুমাৰীত্বৰ গা-ধন অনুসাৰে ধন দিব লাগিব।

¹⁸তোমালোকে মায়াকৰ্ম কৰা সকলক জীয়াই থাকিব নিদিবা।

¹⁹পশুৰ সৈতে যৌন সম্পর্ক কৰা লোকক অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড দিয়া হ’ব।

²⁰যি জনে যিহোৱাৰ বাহিৰে আন কোনো দেৱতাৰ আগত বলিদান কৰে, তেওঁ নিঃশেষে বিনষ্ট হ’ব। ²¹তোমালোকে বিদেশীক অন্যায়ে নকৰিবা, আৰু তেওঁলোকক উপদ্ৰৱ নকৰিবা; কিয়নো মিচৰ দেশত তোমালোকো বিদেশী হৈ আছিল।

²²তোমালোকে বিধৱা আৰু পিতৃহীন সন্তানক বেয়া ব্যৱহাৰ নকৰিবা। ²³তেওঁলোকক যদি তোমালোকে কষ্ট দিয়া, আৰু তেওঁলোকে যদি মোৰ আগত কাতৰোক্তি কৰে, তেনেহ’লে মই যিহোৱাই অৱশ্যে তেওঁলোকৰ কাতৰোক্তি শুনিম। ²⁴মোৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হ’ব, আৰু মই তোমালোকক তৰোৱালেৰে বধ কৰিম। তোমালোকৰ ভাৰ্যাসকল বিধৱা, আৰু সন্তানসকল পিতৃহীন হ’ব।

²⁵তোমালোকে যদি মোৰ লোকসকলৰ মাজত থকা কোনো দৰিদ্ৰ লোকক ধন ধাৰে দিয়া, তেনেহ’লে তোমালোকে সুতলৈ ধাৰ দিয়া অথবা সুত আদায় কৰা লোকৰ দৰে নহ’ব। ²⁶তোমালোকে যদি কেতিয়াবা তোমালোকৰ চুবুৰীয়াৰ পৰা কাপোৰ বন্ধকত লোৱা, তেনেহ’লে বেলি মাৰ যোৱাৰ আগেয়ে তাক ঘূৰাই দিব লাগিব। ²⁷কাৰণ সেই কাপোৰখন তেওঁৰ একমাত্ৰ গা ঢকা কাপোৰ; সেই খন নহ’লে তেওঁ কিহত শুব? তেওঁ যেতিয়া মোৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিব, তেতিয়া মই তেওঁৰ কাতৰোক্তি শুনিম; কাৰণ মই দয়ালু।

²⁸তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যি মই, মোক নিন্দা নকৰিবা, নাইবা তোমালোকৰ শাসনকৰ্তাক শাও নিদিবা।

²⁹তোমালোকৰ শস্য, বা পেয় দ্ৰব্যৰ পৰা উৎসৰ্গ কৰিবলৈ তোমালোকে পলম কৰিব নালাগে। তোমালোকৰ প্ৰথমে জন্ম হোৱা পুত্ৰক মোৰ অৰ্থে দিব লাগিব। ³⁰তোমালোকৰ গৰু আৰু ভেড়াৰ জাকৰ ক্ষেত্ৰতো সেইদৰেই কৰিবা। সেই পশুবোৰ সাত দিন নিজৰ মাকৰ লগত থাকিব, কিন্তু অষ্টম দিনা তোমালোকে সেইবোৰ মোক দিব লাগিব। ³¹তোমালোক মোৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ লোক হ’ব। সেয়েহে পথাৰত জন্তুৱে ছিৰা ছিৰ কৰা যিকোনো মাংস তোমালোকে নাখাবা; তাৰ পৰিৱৰ্তে কুকুৰৰ আগত পেলাই দিবা।

Chapter 23

¹তোমালোকে কোনো লোকৰ অহিতে মিছা কথা নকৰা। অন্যায়ে সাক্ষী দিবলৈ তোমালোকে দুৰ্জন লোকৰ লগত সহযোগ নকৰিবা।

²তোমালোকে কু-কৰ্ম কৰিবলৈ জনসাধাৰণক অনুসৰণ নকৰিবা; নাইবা অন্যায়ে বিচাৰ কৰিবলৈ জনসাধাৰণৰ পক্ষত থাকি সিদ্ধান্ত নলবা।

³তোমালোকে কোনো দৰিদ্ৰ লোকৰ বিচাৰত তেওঁৰ পক্ষ নল’বা।

⁴তোমালোকৰ শত্ৰুৰ গৰু বা গাধ বাট হেৰুওৱা দেখিলে, তোমালোকে অৱশ্যে তাক তেওঁৰ ওচৰলৈ উভতাই লৈ যাব। ⁵তোমালোকে যদি তোমালোকক ঘৃণা কৰা কোনো লোকৰ মালবাহী গাধক বস্ত্ৰৰ ভৰত মাটিত পৰা দেখা, তেনেহ’লে সেই লোকজনক তোমালোকে এৰি থৈ নাযাবা। তেওঁৰ গাধ, লগতে তেওঁকো নিশ্চয় সহায় কৰিবা।

⁶তোমালোকে কোনো দৰিদ্ৰ লোকৰ বিচাৰত তেওঁৰ প্ৰতি অন্যায়ে বিচাৰ নকৰিবা। ⁷মিছা অভিযোগ দিওঁতে আনলোকৰ সৈতে সহযোগ নকৰিবা, নিৰ্দোষী বা ধাৰ্মিক লোকক হত্যা নকৰিবা; কাৰণ মই দুষ্টলোকক নিৰ্দোষী নকৰিম। ⁸তোমালোকে ভেঁটা নলবা; কাৰণ ভেঁটীয়ে, ভেঁটীলোৱা সকলক অন্ধ কৰে, আৰু ধাৰ্মিক সকলৰ কথা বিপথগামী কৰে। ⁹তোমালোকে বিদেশী লোকক উপদ্ৰৱ নকৰিবা; কাৰণ তোমালোকো মিচৰ দেশত বিদেশী হৈ আছিল, সেয়ে বিদেশী লোকৰ মনৰ কথা তোমালোকে জানিব লাগে।

¹⁰তোমালোকে তোমালোকৰ মাটিত ছয় বছৰৰ বাবে গুটি সিঁচিবা, আৰু তাত উৎপন্ন হোৱা শস্য চপাবা। ¹¹কিন্তু সপ্তম বছৰত, সেই মাটি ছন পৰি থাকিবলৈ দিবা; সেয়ে তোমালোকৰ মাজৰ দৰিদ্ৰ লোকসকলে খাবলৈ পাব। তেওঁলোকে যি এৰিব, তাক বনৰীয়া পশুবোৰে খাব। এইদৰেই তোমালোকৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী আৰু জলফাই গছৰ বাৰীৰ ক্ষেত্ৰতো কৰিবা।

¹²তোমালোকে ছয় দিন নিজৰ কাম কৰিবা, কিন্তু সপ্তম দিনা বিশ্রাম কৰিবা। এইদৰে কৰিবা; যাতে তোমালোকৰ গৰু, গাধ, তোমালোকৰ দাসীৰ পুত্ৰ আৰু যিকোনো বিদেশী লোকে বিশ্রাম ল'ব পাৰিব আৰু সতেজতা লাভ কৰিব। ¹³মই তোমালোকক যি সকলো কথা কলোঁ, সেই সকলো কথাত মনোযোগ দিবা। তোমালোকে আন দেৱতাবোৰৰ নাম উল্লেখ নকৰিবা, নাইবা তোমালোকৰ মুখৰ পৰা সেইবোৰৰ নাম শুনা নাযাওক।

¹⁴তোমালোকে প্ৰতি বছৰত তিনিবাৰ মোৰ অৰ্থে উৎসৱ পালন কৰিবলৈ নিৰ্দিষ্ট স্থানলৈ আহিব লাগিব। ¹⁵তোমালোকে খমীৰ নিদিয়া পিঠাৰ উৎসৱ পালন কৰিবা। মই দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে, সাত দিন খমীৰ নিদিয়া পিঠা ভোজন কৰিবা। সেই সময়তে এই উদ্দেশ্যৰ কাৰণে নিৰ্দিষ্ট কৰা আৰীৰ মাহত মোৰ সন্মুখত উপস্থিত হ'ব। কাৰণ এই মাহতে তোমালোক মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ হৈ আহিলা। কিন্তু তোমালোকে শুদা হাতে মোৰ ওচৰত উপস্থিত হ'ব নালাগে।

¹⁶তোমালোকে শস্য দোৱাৰ উৎসৱ, অৰ্থাৎ পথাৰত যি গুটি সিঁচিলা, সেই পৰিশ্ৰমৰ প্ৰথম ফলৰ উৎসৱ পালন কৰিব লাগিব; আৰু বছৰৰ শেষত তোমালোকে উৎপন্ন কৰা খেতিৰ ফল চপোৱা সময়ত, ফল চপোৱা উৎসৱ পালন কৰিব লাগিব। ¹⁷তোমালোকৰ পুৰুষসকলে প্ৰতি বছৰে তিনি বাৰ, যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হ'ব লাগিব।

¹⁸তোমালোকে খমীৰ দিয়া পিঠাৰে সৈতে বলিৰ তেজ মোলৈ উৎসৰ্গ নকৰিবা। মোৰ উৎসৱৰ সময়ত বলিদান কৰা পশুৰ চৰ্বি গোটেই ৰাতিৰ পৰা ৰাতিপুৱালৈকে অৱশিষ্ট থাকিব নালাগে। ¹⁹তোমালোকৰ মাটিৰ প্ৰথম ফলৰ উত্তম ভাগ তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহলৈ আনিবা। ছাগলী পোৱালীৰ মাংস তাৰ মাকৰ গাখীৰৰ লগত নিসিজাব।

ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা আৰু নিয়ম স্থাপন।

²⁰যাত্রা পথত তোমালোকক সুৰক্ষা দান কৰিবলৈ, আৰু মই যি ঠাই তোমালোকৰ বাবে যুগুত কৰিছোঁ, সেই ঠাইলৈ তোমালোকক লৈ যাবলৈ, মই তোমালোকৰ আগে আগে এজন দূত পঠাম। ²¹তেওঁলৈ মনোযোগী হ'ব আৰু তেওঁক মানি চলিবা। তেওঁক উত্তেজিত নকৰিবা, কাৰণ তেওঁ তোমালোকৰ অপৰাধ ক্ষমা নকৰিব। মোৰ নাম তেওঁত আছে। ²²তোমালোকে যদি নিশ্চয়ে তেওঁৰ কথা শুনা, আৰু মই যি কলোঁ সেই সকলোকে কৰা, তেনেহ'লে মই তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰৰ শত্ৰু আৰু প্ৰতিদ্বন্দ্বীৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী হম।

²³মোৰ দূত তোমালোকৰ আগে আগে যাব, আৰু ইমোৰীয়া, হিত্তীয়া, পৰিজ্জীয়া, কনানীয়া, হিব্বীয়া, আৰু যিবুচীয়া লোকসকলৰ দেশলৈ তোমালোকক লৈ যাব। মই তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিম। ²⁴তোমালোকে তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত নকৰিবা, সেৱা পূজাও নকৰিবা বা তেওঁলোকে কৰা কাৰ্যৰ দৰে কোনো কাৰ্য নকৰিবা। তাৰ পৰিৱৰ্তে সেইবোৰক সম্পূৰ্ণকৈ বিনষ্ট কৰিবা, আৰু তেওঁলোকৰ শিলৰ স্তম্ভবোৰ একেবাৰে ভাঙি গুড়ি কৰি পেলাবা। ²⁵তোমালোকে নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সেৱা কৰিবা। তোমালোকে এইদৰে কৰিলে মই তোমালোকৰ অন্ন-জলক আশীৰ্বাদ কৰিম। মই তোমালোকৰ মাজৰ পৰা ৰোগ দূৰ কৰিম।

²⁶তোমালোকৰ দেশত কোনো মহিলাৰ গৰ্ভপাত নহ'ব, আৰু কোনো বাঁজী হৈ নাথাকিব। মই তোমালোকক দীৰ্ঘায়ু দিম। ²⁷তোমালোক যি দেশলৈ যাবা সেই দেশৰ লোকসকলৰ মনত মই মোৰ ভয় জন্মাম। তোমালোকে যি লোকসকলক ল'গ পাবা, সেই লোকসকলক মই বধ কৰিম। মই তোমালোকৰ সকলো শত্ৰুবোৰক তোমালোকৰ ভয়ত তোমালোকৰ পৰা দূৰ কৰিম। ²⁸মই তোমালোকৰ আগেয়ে কোনো পঠাম; সেয়ে সেইবোৰে হিব্বীয়া, কনানীয়া, আৰু হিত্তীয়া সকলক তোমালোকৰ আগৰ পৰা খেদি পঠিয়াব। ²⁹দেশ যেন পৰিত্যক্ত নহয়, আৰু তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে বনৰীয়া জন্তুবোৰ যেন বৃদ্ধি নাপায়, সেই বাবে মই একে বছৰতে তেওঁলোকক তোমালোকৰ আগৰ পৰা খেদি নপঠিয়াম।

³⁰তাৰ পৰিৱৰ্তে তোমালোক বৃদ্ধি পাই দেশ অধিকাৰ নকৰা মানে, মই তেওঁলোকক তোমালোকৰ আগৰ পৰা অলপ অলপকৈ বাহিৰলৈ খেদি থাকিম। ³¹মই চুফ সাগৰৰ পৰা ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সমুদ্ৰলৈকে, আৰু মৰুভূমিৰ পৰা ফৰাৎ নদীলৈকে তোমালোকৰ সীমা নিৰূপণ কৰিম। সেই দেশ নিবাসী সকলৰ ওপৰত মই তোমালোকক জয়ী কৰিম। তোমালোকে তোমালোকৰ আগৰ পৰা তেওঁলোকক খেদি বাহিৰ কৰিবা।

³²তোমালোকে তেওঁলোকৰ সৈতে, বা তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ সৈতে কোনো নিয়ম স্থিৰ নকৰিবা। ³³তেওঁলোকে তোমালোকৰ দেশত বাস কৰিব নোৱাৰিব; বাস কৰিলে, তেওঁলোকে তোমালোকক মোৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰাব। কিয়নো তুমি যদি তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰক পূজা কৰা, তেনেহ'লে নিশ্চয়ে তোমালোকলৈ সেয়ে ফান্দস্বৰূপ হ'ব।

Chapter 24

¹যিহোৱাই মোচিক কলে, “তুমি, হাৰোণ, নাদব, অবীহু, আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তৰজন পৰিচাৰক মোৰ ওচৰলৈ উঠি আহাঁ; আৰু তোমালোকে দূৰৰে পৰা মোক আৰাধনা কৰা। ²কেৱল মোচিহে মোৰ ওচৰলৈ আহিব। আন লোকসকল ওচৰলৈ আহিব নালাগে; বা লোকসকল তেওঁৰ লগত ওপৰলৈ উঠি আহিব নালাগে।”

- ³তেতিয়া মোচিয়ে গৈ, যিহোৱাৰ সকলো বাক্য আৰু শাসন প্ৰণালীৰ কথা লোকসকলক ক'লে। সকলোৱে একে লগে উত্তৰ দি ক'লে, “যিহোৱাই কোৱা সকলো কথা আমি পালন কৰিম।” ⁴তাৰ পাছত মোচিয়ে যিহোৱাৰ সকলো বাক্য লিখিলে। ৰাতিপুৱাই উঠি, মোচিয়ে পৰ্বতৰ তলত এটা যজ্ঞবেদী আৰু ইস্ৰায়েলৰ বাৰ ফৈদ অনুসাৰে বাৰটা স্তম্ভ নিৰ্মান কৰিলে।
- ⁵তেওঁ ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ মাজৰ কিছুমান যুৱকক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোমবলি আৰু মঙ্গলার্থক বলিস্বৰূপে ষাডগৰু উৎসৰ্গ কৰিবলৈ পঠিয়ালে। ⁶মোচিয়ে তেজৰ আধা অংশ, কেইটামান চৰিয়াত থলে, আৰু বাকি আধা অংশ বেদীৰ ওপৰত ছটিয়াই দিলে।
- ⁷তেওঁ নিয়ম-পুস্তকখন ল'লে লোকসকলে শুনাকৈ পাঠ কৰিলে। তেওঁলোকে ক'লে, “যিহোৱাই যি যি সকলো কৈছে, সেই সকলোকে আমি পালন কৰিম, আৰু আমি তেওঁৰ আজ্ঞাধীন হম।” ⁸তাৰ পাছত মোচিয়ে সেই তেজ লৈ, লোকসকলৰ ওপৰত ছটিয়াই দিলে। মোচিয়ে ক'লে, “যিহোৱাই এই সকলো বাক্যৰ সৈতে আপোনালোকক দিয়া প্ৰতিজ্ঞাৰ যি নিয়ম স্থাপন কৰিলে, এয়ে সেই নিয়মৰ তেজ।”
- ⁹তাৰ পাছত মোচি, হাৰোণ, নাদব, অবীহু, আৰু ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ সন্তৰ জন পৰিচৰক পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল। ¹⁰তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ দৰ্শন পালে। নীলা আকাশৰ দৰে স্বচ্ছ নীলকান্ত বাখৰেৰে তৈয়াৰী বাটত তেওঁ থিয় হৈ আছিল। ¹¹ঈশ্বৰে ক্ৰোধেৰে ইস্ৰায়েলী মুখ্যলোক সকলৰ ওপৰত হাত নিদিলে। তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ দৰ্শন পালে আৰু তেওঁলোকে ভোজন পান কৰিলে।
- ¹²যিহোৱাই মোচিক কলে, “তুমি পৰ্বতলৈ মোৰ ওচৰলৈ উঠি আহাঁ, আৰু তাতে থাকা। মই লিখা ব্যৱস্থা আৰু আজ্ঞাৰ শিলৰ ফলি মই তোমাক দিম; যাতে সেইবোৰ তুমি তেওঁলোকক শিকাব পাৰা।” ¹³তেতিয়া মোচিয়ে আৰু তেওঁৰ পৰিচৰক যিহোচুৱাক লগত লৈ ঈশ্বৰৰ পৰ্বতলৈ উঠি গ'ল।
- ¹⁴মোচিয়ে পৰিচৰক সকলক ক'লে, “আমি আপোনালোকৰ ওচৰলৈ উভটি নহালৈকে, আপোনালোক ইয়াতে থাকক। হাৰোণ আৰু হুৰ আপোনালোকৰ লগত আছে। কোনো জনৰ যদি কিবা বিবাদ থাকে, তেওঁক তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ যাব দিব।” ¹⁵সেই বুলি কৈ, মোচি পৰ্বতলৈ উঠি গ'ল, আৰু মেঘে পৰ্বত ঢাকি ধৰিলে।
- ¹⁶সেই চিনয় পৰ্বতৰ ওপৰত যিহোৱাৰ প্ৰতাপ স্থাপিত আছিল, আৰু ছয় দিনলৈকে মেঘে পৰ্বত ঢাকি ৰাখিছিল। সপ্তম দিনত তেওঁ মেঘৰ মাজৰ পৰা মোচিক মাতিলে। ¹⁷ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ দৃষ্টিত, যিহোৱাৰ প্ৰতাপ পৰ্বতৰ ওপৰত গ্ৰাসকাৰী অগ্নিৰ দৰে প্ৰকাশিত হ'ল। ¹⁸মোচি মেঘৰ মাজত সোমাই পৰ্বতলৈ উঠি গ'ল। মোচি সেই পৰ্বততে চল্লিশ দিন আৰু চল্লিশ ৰাতি থাকিল।

Chapter 25

উপহাৰ, নিয়ম-চন্দুক, মেজ, আৰু দীপাধাৰৰ বিষয়ে আদেশ।

- ¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²“মনৰ ইচ্ছাৰে প্ৰভৱিত হোৱা প্ৰতিজন ইস্ৰায়েলী লোকৰ পৰা মোৰ অৰ্থে দান গ্ৰহণ কৰিবলৈ ক'বা। তুমি নিশ্চয়কৈ মোৰ অৰ্থে এই দান গ্ৰহণ কৰিবা।
- ³তুমি তেওঁলোকৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিব লগা দান এইবোৰ: সোণ, ৰূপ, পিতল, ⁴আৰু নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা, মিহি শণ সূতা, ছাগলীৰ নোম, ⁵ৰঙা ৰং কৰা ভেড়া পোৱালীৰ ছাল, গৰুৰ মিহি ছাল, চিটীম কাঠ, ⁶পবিত্ৰ প্ৰদীপৰ বাবে তেল, অভিষেক তেলৰ বাবে মচলা, আৰু সুগন্ধি ধূপ, ⁷এফোদ আৰু বুকুপতাত লগাবৰ বাবে গোমেদক আৰু আন বহুমূল্য বাখৰ।
- ⁸মই তেওঁলোকৰ মাজত বাস কৰিবৰ অৰ্থে, তেওঁলোকক মোৰ বাবে এটা ধৰ্মধাম নিৰ্মাণ কৰিবলৈ কোৱা। ⁹সেই আবাস আৰু তাৰ সকলো বস্তুৰ যি নমুনা মই তোমাক দেখুৱাম, তোমালোকে সেই নমুনাৰ দৰেই সকলো কৰিবা।
- ¹⁰তেওঁলোকে চিটীম কাঠেৰে আঢ়ৈ হাত দীঘল, ডেৰ হাত বহল আৰু ডেৰ হাত ওখকৈ এটা নিয়ম চন্দুক সাজিব। ¹¹তুমি সেই নিয়ম চন্দুকৰ ভিতৰে বাহিৰে শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিবা; আৰু তাৰ ওপৰৰ চাৰিওফালৰ সীমা সোণেৰে তৈয়াৰ কৰিবা।
- ¹²ইয়াৰ বাবে সোণৰ চাৰিটা আঙঠি সাঁচত বনাবা, আৰু নিয়ম চন্দুকৰ এফালে দুটা, আৰু আন ফালে দুটা, এইদৰে চাৰিওটা খুৰাত লগাবা। ¹³তুমি চিটীম কাঠৰ দুডাল কানমাৰি সাজি, তাতে সোণৰ পতা মাৰিবা। ¹⁴নিয়ম চন্দুক বৈ নিবৰ বাবে, সেই কানমাৰি নিয়ম চন্দুকৰ দুয়ো ফালে থকা আঙঠিত সুমুৱাবা।
- ¹⁵সেই কানমাৰি নিয়ম চন্দুকৰ আঙঠিৰ ভিতৰতে থাকিব লাগে, তাৰ পৰা উলিয়াব নালাগে। ¹⁶মই তোমাক যি সাক্ষ্য ফলি দিম, সেই সাক্ষ্য ফলি নিয়ম চন্দুকৰ ভিতৰত ৰাখিবা। ¹⁷তাৰ পাছত তুমি শুদ্ধ সোণৰ আঢ়ৈ হাত দীঘল, ডেৰ হাত বহল এখন পাপাবৰণ সাজিবা। ¹⁸তুমি সোণ পিটি দুটা কৰিব সাজিবা; পাপাবৰণৰ দুই মূৰত সেই কৰিব দুটা লগাবা।

- ¹⁹এক মুৰত এটা কৰুৰ আৰু আন মুৰত আনটো কৰুৰ লগাবা; পাপাবৰণৰ দুই মুৰত তাৰে সৈতে একে ডোখৰ সোণতে সেই দুটা কৰুৰ সাজিবা। ²⁰কৰুৰ দুটাই ওপৰলৈ ডেউকা মেলি নিজৰ ডেউকাৰে পাপাবৰণক ঢাকিব; সেই কেইটা মুখামুখি হৈ থাকিব; আৰু কৰুৰ দুটাৰ দৃষ্টি পাপাবৰণৰ মাজত থাকিব। ²¹তুমি সেই পাপাবৰণ, সেই নিয়ম চন্দুকৰ ওপৰত ৰাখিবা; আৰু মই তোমাক যি সাক্ষ্য-ফলি দিম, সেই ফলি নিয়ম চন্দুকৰ ভিতৰত থবা।
- ²²মই সেই নিয়ম চন্দুকতে তোমাৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিম। পাপাবৰণৰ ওপৰৰ পৰা, সাক্ষ্য ফলিৰ নিয়ম চন্দুকৰ ওপৰত থকা কৰুৰ দুটাৰ মাজৰ পৰা, ইস্রায়েলৰ লোকসকলৰ বাবে যিবোৰ আজ্ঞা দিম, সেই বিষয়ে তোমাৰে সৈতে কথা পাতিম।
- ²³তুমি দুহাত দীঘল, এহাত বহল, আৰু ডেৰ হাত ওখকৈ চিটীম কাঠৰ এখন মেজ সাজিবা, ²⁴সেই মেজত শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিবা, আৰু তাৰ চাৰিওফালে সোণৰ সীমা দিবা।
- ²⁵সেই মেজৰ চাৰিওফালে চাৰি আঙুলী জোখৰ এচটা কাঠ দি ফ্ৰেম বনাবা, আৰু সেই ফ্ৰেমৰ চাৰিও ফালে সোণৰ সীমা বনাবা। ²⁶সোণৰ চাৰিটা আঙঠি সাজি, সেই আঙঠি চাৰিটা খুৰা থকা মেজৰ চাৰি চুকত লগাবা। ²⁷মেজ বৈ নিবলৈ কানমাৰি সুমুউৱাবলৈ ফ্ৰেমত আঙঠি লগাবা।
- ²⁸তুমি মেজ বৈ নিবৰ বাবে, চিটীম কাঠৰ দুডাল কানমাৰি সাজি, তাতে সোণৰ পতা মাৰিবা। ²⁹পেয় নৈবেদ্যৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ কাঁহি, চামুচ, জাৰ আৰু বাটি গঢ়াবা। এই সকলোকে শুদ্ধ সোণেৰে গঢ়াবা। ³⁰তুমি সেই মেজৰ ওপৰত মোৰ আগত সদায় দৰ্শন-পিঠা ৰাখিবা।
- ³¹তুমি শুদ্ধ পিটা সোণৰএটা দীপাধাৰ সাজিবা। দীপাধাৰৰ সৈতে তাৰ বাটিবোৰ, তাৰ তলৰ পাতবোৰ, আৰু ফুলবোৰ একেডোখৰ সোণেৰেই বনোৱা হ'ব লাগে। ³²দীপাধাৰৰ কাষৰ পৰা ছয়ডাল শাখা ওলোৱা হ'ব লাগিব। তাৰে তিনি ডাল শাখা এফালৰ পৰা, আৰু আন তিনি ডাল শাখা আন ফালৰ পৰা ওলোৱা হ'ব লাগিব।
- ³³তাৰ এটা শাখাত বাদাম ফুলৰ আকৃতিৰে তিনিটা বাটি, এটা কলি, আৰু এটা ফুল থাকিব লাগিব। আন শাখাতো বাদাম ফুলৰ আকৃতিৰে তিনিটা বাটি, এটা কলি, আৰু এটা ফুল থাকিব। দীপাধাৰৰ পৰা ওলোৱা ছয়টা ডালতে সেই একে দৰেই হ'ব। ³⁴দীপাধাৰৰ মাজভাগতো বাদাম ফুলৰ আকৃতিৰে চাৰিটা বাটি, কলি, আৰু ফুল থাকিব।
- ³⁵সেই দীপাধাৰৰ প্ৰথম যোৰ শাখাত একে ডোখৰ সোণেৰে এটা কলি, আৰু আন দ্বিতীয় যোৰ শাখাতো একে ডোখৰ সোণেৰে এটা কলি থাকিব। ³⁶সেইবোৰৰ কলি আৰু সেইবোৰৰ শাখাবোৰ একে ডোখৰ সোণেৰে হ'ব; আৰু সেই সকলোৱেই শুদ্ধ সোণ পিটি বনোৱা হ'ব।
- ³⁷তুমি দীপাধাৰ আৰু ইয়াৰ সাতটা প্ৰদীপ সাজিবা। প্ৰদীপৰ পৰা পোহৰ ওলাবলৈ প্ৰদীপবোৰ দীপাধাৰত লগাবা। ³⁸এঙাৰ ধৰা চেপেনা আৰু ট্ৰে শুদ্ধ সোণৰ হ'ব লাগিব। ³⁹দীপাধাৰ আৰু দীপাধাৰৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা সকলো বস্তু সাজিবলৈ এক কিল্কৰ শুদ্ধ সোণ ব্যৱহাৰ কৰিবা।
- ⁴⁰মই তোমাক পৰ্বৰতত দেখুওৱা নমুনাৰ দৰেই সেই সকলো নিশ্চয় সাজিবা।

Chapter 26

ঈশ্বৰৰ আবাসৰ বিষয়ে আদেশ।

- ¹তুমি দহখন পৰ্দাৰে আবাস যুগুত কৰিবা; সেই পৰ্দাৰ কাপোৰ কেইখন পকোৱা মিহি শণ সূতা, আৰু নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতাৰে নিপুণ শিল্পকাৰৰ দ্বাৰাই কৰুৰ নক্সাৰে তৈয়াৰ কৰিবা। ²প্ৰত্যেক খন পৰ্দা আঁঠাইশ হাত দীঘল, আৰু চাৰি হাত বহল, এইদৰে সকলোবোৰ পৰ্দা একে জোখৰ হ'ব লাগিব। ³পাঁচখন পৰ্দা ইখনৰ লগত সিখন একেলগে জোৰা দিব লাগিব, আৰু আন পাঁচখন পৰ্দাও একেদৰে যোৰা দিব লাগিব।
- ⁴প্ৰথম জোৰা দিয়া পৰ্দা কেইখনৰ শেষৰ খনৰ চুকত, আৰু দ্বিতীয়তে জোৰা দিয়া পৰ্দা কেইখনৰ শেষৰ খনৰ চুকত নীলা বৰণীয়া জৰীৰ পাক লগাবা। ⁵সেই প্ৰথম খন পৰ্দাৰ কিনাৰত পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক লগাবা, আৰু জোৰা দিয়া দ্বিতীয়খন পৰ্দাৰ শেষৰ কিনাৰতো পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক লগাবা। এইদৰে কৰিবা যাতে, জৰীৰ পাক দুশাৰী মুখামুখি হ'ব। ⁶সোণৰ পঞ্চাশটা হাঁকোটা গঢ়াই সেই হাঁকোটাৰে কাপোৰ দুখন ইখনৰ সৈতে সিখনক বান্ধিবা; সেইদৰে কৰিলে আবাস একলগ হ'ব।
- ⁷সেই আবাস ঢাকিবলৈ তম্বুৰ দৰে ছাগলীৰ নোমেৰে পৰ্দা যুগুত কৰিবা। তুমি এঘাৰখন পৰ্দা যুগুত কৰিব লাগিব। ⁸প্ৰতিখন পৰ্দা দীঘলে ত্ৰিশ হাত আৰু বহলে চাৰি হাত হ'ব; সেই এঘাৰখন পৰ্দা একে জোখৰ হ'ব লাগিব। ⁹পাঁচখন পৰ্দা ইখনৰ লগত সিখনক জোৰা লগাবা, আৰু আন ছয়খন পৰ্দাও ইখনৰ লগত সিখনক জোৰা লগাবা। তুমি ষষ্ঠ পৰ্দাখন দুতৰপিয়া কৰি তম্বুৰ সন্মুখত থবা।

- ¹⁰প্ৰথম জোৰা দিয়া পাঁচখন পৰ্দাৰ শেষৰ খনৰ আউঠিত পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক লগাবা, আৰু সেই দৰে জোৰা দিয়া দ্বিতীয়খন পৰ্দাৰ শেষৰ আউঠিতো পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক লগাবা। ¹¹পিতলৰ পঞ্চাশটা হাঁকোটা গঢ়াই, সেই হাঁকোটাৰে জৰীৰ পাক যোৰা দি তম্বু ল'গ লগাবা। তাৰ পাছত তম্বুৰ ঢাকনিৰ দৰে একেলগে যোৰা দিবা, সেয়ে এটাৰ দৰে হ'ব।
- ¹²সেই তম্বুৰ পৰ্দা কেইখনৰ পৰা ওলমি থকা আধা কাপোৰ আবাসৰ পাছফালে ওলমি থাকিব লাগিব। ¹³তম্বুৰ পৰ্দা কেইখনৰ এফালে এহাত দীঘল, আৰু আনফালে এহাত দীঘল হ'ব লাগিব। তম্বুৰ বাকী থকা পৰ্দাৰ দীঘল অংশ আবাসৰ এটা ফালে ওলমি থাকিব লাগিব, আৰু আন ফালৰ ওলমি থকা অংশ আবাস ঢাকি ৰাখিব। ¹⁴তুমি ৰঙা ৰঙ কৰা ভেড়া পোৱালীৰ ছালেৰে তম্বুৰ বাবে এটা আবৰণ যুগুত কৰিবা। তাৰ ওপৰত আন এটা আবৰণ মিহি ছামড়াৰে যুগুত কৰিবা।
- ¹⁵তুমি আবাসৰ বাবে চিটীম কাঠৰ থিয়কৈ তক্তা যুগুত কৰিবা। ¹⁶প্ৰতিখন তক্তা দহ হাত দীঘল, আৰু ডেৰ হাত বহল হ'ব। ¹⁷প্ৰতিখন তক্তাত একে ধৰণৰ দুটা ভাগ ওলাই থকা হ'ব লাগিব; যাতে ইখন তক্তা সিখন তক্তাৰ লগত যোৰা দিব পাৰি। আবাসৰ কাৰণে এইদৰেই তক্তা তৈয়াৰ কৰিবা। ¹⁸তুমি আবাসৰ বাবে তক্তা যুগুত কৰোঁতে, বিশখন তক্তা দক্ষিণ দিশৰ বাবে তৈয়াৰ কৰিবা।
- ¹⁹সেই বিশখন তক্তাৰ তলত চল্লিশটা ৰূপৰ চুঙী লগাবা, এখন তক্তাৰ তলত দুটা স্তম্ভমূলৰ বাবে দুটা চুঙী, আৰু আনবোৰ তক্তাৰ তলতো দুটা দুটা স্তম্ভমূলৰ বাবে দুটা দুটা চুঙী লগাবা। ²⁰তুমি আবাসৰ দ্বিতীয় ফালৰ উত্তৰদিশত বিশখন তক্তা তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। ²¹আৰু সেইবোৰত চল্লিশটা ৰূপৰ চুঙী লগাবা; প্ৰথম তক্তাৰ তলত দুটা চুঙী, আৰু আনবোৰ তক্তাৰ তলতো দুটা দুটা চুঙী থাকিব।
- ²²আবাসৰ পশ্চিমদিশে পাছফালৰ বাবে ছয়খন তক্তা তৈয়াৰ কৰিবা। ²³তুমি আবাসৰ পাছফালৰ চুক দুটাৰ বাবে দুখন তক্তা যুগুত কৰিবা। ²⁴প্ৰত্যেক তক্তা তলৰ ফালে খোলা হৈ থাকিব, কিন্তু ওপৰফালে একেডাল আঙঠিতে যোৰা লাগি থাকিব। এইদৰেই পিছফালৰ দুয়োটা চুকৰ বাবেও হ'ব। ²⁵তাৎ আঠখন তক্তা ৰূপৰ চুঙীৰ সৈতে একেলগে থাকিব লাগিব। সৰ্ব্বমুঠ ষোল্লটা চুঙী হ'ব লাগিব। প্ৰথম তক্তাৰ তলত দুটা চুঙী, আৰু আনখন তক্তাৰ তলতো দুটা চুঙী থাকিব। এইদৰে বাকিবোৰ তক্তাতো থাকিব লাগিব।
- ²⁶তুমি আবাসৰ এটা ফালৰ তক্তাৰ বাবে চিটীম কাঠৰ ছয়ডাল পখালি ডাং বনাবা। ²⁷আবাসৰ আনফালৰ তক্তাৰ বাবে পাঁচডাল, আৰু আবাসৰ পশ্চিমদিশে থকা পাছফালৰ তক্তাৰ বাবেও পাঁচডাল; চিটীম কাঠৰ পখালি ডাং বনাবা। ²⁸তক্তাৰ মাজত থকা ডাং ডাল তক্তাবোৰৰ মাজেদি এমুৰৰ পৰা আন মুৰলৈকে যাব।
- ²⁹সেই তক্তাবোৰত সোণৰ পতা মাৰিবা, আৰু ডাংবোৰ সুমুউৱাবলৈ, সোণৰ চক্ৰ গঢ়াবা; আৰু ডাংবোৰতো সোণৰ পতা মাৰিবা। ³⁰তোমাক পৰ্বৰতত আবাসৰ যি আচনি দেখুওৱা হৈছিল, তুমি সেইদৰেই তাক তৈয়াৰ কৰিবা।
- ³¹তুমি নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে এখন পৰ্দা যুগুত কৰিবা। সেই পৰ্দা নিপুণ শিল্পকাৰে কৰিবৰ নক্সাৰে তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। ³²তুমি সেই পৰ্দাবোৰ, সোণৰ পতা মৰা চিটীম কাঠৰ চাৰিটা খুটাৰ ওপৰত ওলমাই দিবা। সেই খুটাবোৰৰ হাঁকোটা সোণৰ হ'ব লাগিব, আৰু সেই খুটা ৰূপৰ চাৰিটা চুঙীৰ ওপৰত থাকিব। ³³তুমি পৰ্দাবোৰ হাঁকোটাবোৰত ওলমাবা; আৰু তাৰ ভিতৰলৈ নিয়ম চন্দুকৰ সাক্ষ্য ফলি আনিবা। সেই পৰ্দাই পবিত্ৰ-স্থান আৰু অতি পবিত্ৰ-স্থানৰ মাজত প্ৰভেদ ৰাখিব।
- ³⁴তুমি অতি পবিত্ৰ-স্থানত সাক্ষ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুকৰ ওপৰত পাপাবৰণ থ'বা। ³⁵মেজখন পৰ্দাৰ বাহিৰত ৰাখিবা, মেজৰ বিপৰীতে আবাসৰ দক্ষিণ ফালে দীপাধাৰ ৰাখিবা, আৰু মেজখন উত্তৰফালে থ'ব লাগিব।
- ³⁶তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰৰ বাবে নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে ফুল বহা এখন পৰ্দা যুগুত কৰিবা। ³⁷সেই পৰ্দা ওলমাবলৈ চিটীম কাঠৰ পাঁচটা খুটা যুগুত কৰিবা, আৰু সেইবোৰত সোণৰ পতা মাৰিবা। সেইবোৰৰ হাঁকোটা সোণৰ হ'ব; আৰু সেইবোৰৰ বাবে পিতলৰ পাঁচটা চুঙী সাঁচত ঢালিবা।

Chapter 27

যজ্ঞবেদী আৰু চোতালৰ বিষয়ে আদেশ।

¹তুমি যজ্ঞবেদীটো চিটীম কাঠেৰে সাজিবা। সেই বেদীৰ দীঘলে পাঁচ হাত, বহলে পাঁচ হাত হ'ব লাগিব। যজ্ঞবেদীৰ চাৰিও দিশ সমান হ'ব লাগিব, আৰু ওখই তিনি হাত হ'ব লাগিব। ²তুমি তাৰ চাৰিও চুকে ওলাই থকা অংশ, গৰুৰ শিংৰ আকৃতিৰে তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। শিং কেইটা যজ্ঞবেদীৰ সৈতে একেলগে তৈয়াৰ কৰিব লাগিব; আৰু তাৎ পিতলৰ পতা মাৰিব লাগিব।

³তুমি যজ্ঞবেদীৰ সকলো সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰিবা: ছাঁই পেলোৱা পাত্ৰ, হেঁতা, চৰিয়া, মাংস খুচা যাঠি, আৰু জুই ধৰা পাত্ৰ। সেই সকলো সঁজুলি পিতলেৰে গঢ়াবা। ⁴যজ্ঞবেদীৰ বাবে পিতলৰ এটা জালি গঢ়াবা, আৰু সেই জালিৰ চাৰিওটা চুকত পিতলৰ চাৰিটা চক্ৰ লগাবা।

⁵তুমি সেই জালি, যজ্ঞবেদীৰ ভিতৰৰ স্তৰত লগাবা। সেই জালি বেদীৰ তলৰ আধা ভাগলৈকে পাব। ⁶বেদিৰ বাবে চিটীম কাঠৰ কান্ধমাৰি সাজিবা, আৰু তাত পিতলৰ পতা মাৰিবা।

⁷কান্ধমাৰি কেইডাল চক্ৰৰ ভিতৰত সুমুউৱাই ৰাখিবা; আৰু যজ্ঞবেদি কঢ়িয়াবলৈ কান্ধমাৰিবোৰ বেদীৰ দুয়ো কাষে ৰাখিব লাগিব। ⁸তুমি সেই যজ্ঞবেদী তজ্জাৰে ফোঁপোলা কৰি সাজিবা। পৰ্বতত তোমাক যি দৰে দেখুৱা হৈছিল, সেইদৰেই তৈয়াৰ কৰিবা।

⁹তুমি আবাসৰ বাবে চোতাল প্ৰস্তুত কৰিব লাগিব। চোতালৰ দক্ষিণফালে মিহি শণ সূতাৰ এশ হাত দীঘল কাপোৰ ওলমাবা। ¹⁰সেই কাপোৰ ওলমাবলৈ বিশটা খুঁটা; আৰু সেইবোৰৰ বাবে পিতলৰ বিশটা চুঙী; খুঁটাবোৰৰ হাঁকোটা আৰু মাৰি কেইডাল ৰূপৰ হ'ব লাগিব।

¹¹সেইদৰে উত্তৰফালে এশ হাত দীঘল কাপোৰ বিশটা খুঁটাৰ সৈতে থাকিব। সেই খুঁটাবোৰত বিশটা পিতলৰ চুঙী, আৰু হাঁকোটা লগা থাকিব আৰু মাৰি কেইডাল ৰূপৰ হ'ব লাগিব। ¹²সেই চোতালৰ পশ্চিমফালে পঞ্চাশহাত দীঘল পৰ্দা থাকিব। তাত দহটা খুটা আৰু দহটা চুঙী থাকিব। ¹³পূবদিশে চোতালখন পঞ্চাশ হাত দীঘল হ'ব লাগিব। ¹⁴প্ৰবেশ দুৱাৰৰ এফালে ওলমাই খোৱা পৰ্দা পোন্ধৰ হাত দীঘল হ'ব লাগিব; আৰু সেই পৰ্দাৰ বাবে তিনিটা চুঙীৰে সৈতে তিনিটা খুটা লাগিব। ¹⁵আনদিশে পোন্ধৰ হাত দীঘল কাপোৰ ওলমাব লাগিব। তাৰ বাবে তিনিটা চুঙী আৰু তিনিটা খুটা হ'ব।

¹⁶চোতালখনৰ দুৱাৰৰ বাবে নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা ও পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে ফুল বহা বিশ হাত দীঘল এখন পৰ্দা তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। সেই পৰ্দাৰ চাৰিটা খুটা, আৰু সেই খুঁটাবোৰৰ বাবে চাৰিটা চুঙী লাগিব।

¹⁷চোতালৰ সকলো খুঁটাবোৰত ৰূপৰ মাৰি, ৰূপৰ হাঁকোটা আৰু পিতলৰ চুঙী থাকিব লাগিব। ¹⁸চোতাল দীঘলে এশ হাত, পথালিয়ে পঞ্চাশ হাত, আৰু ওখই পাঁচ হাত। চোতালৰ চাৰিওফালে ওলমি থকাই পকোৱা মিহি শণ সূতাৰ পৰ্দা, আৰু চুঙীবোৰ পিতলৰ হ'ব। ¹⁹আবাসৰ কাৰ্যত ব্যৱহাৰ হোৱা সকলো সামগ্ৰী, আবাস আৰু চোতালৰ কাৰণে সকলো তম্বুৰ খুঁটি পিতলৰ হ'ব লাগিব।

²⁰সদায় প্ৰদীপ জ্বলাই পোহৰ কৰিবলৈ, খোন্দি উলিওৱা জলফাই গছৰ গুটিৰ শুদ্ধ তেল তোমাৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ, তুমি ইস্ৰায়েলী লোকসকলক আজ্ঞা দিবা। ²¹সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰত সাক্ষ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুকৰ আগত থকা পৰ্দাৰ বাহিৰত যিহোৱাৰ আগত গধূলিৰ পৰা ৰাতিপুৱালৈকে প্ৰদীপ জ্বলি থাকিবৰ বাবে হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তত্বাৱধান ল'ব লাগিব। এয়ে ইস্ৰায়েলী লোকসকলে পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিব লগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি।

Chapter 28

পুৰোহিত সকলে পিন্ধা বস্ত্ৰৰ বিষয়ে আদেশ।

¹পুৰোহিত হৈ মোৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ, ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ মাজৰ পৰা তোমাৰ ককায়েক হাৰোণক আৰু তেওঁৰ লগত তেওঁৰ পুত্ৰ নাদব, অৱীহু, ইলিয়াজৰ, আৰু ঈখামৰক তুমি নিজে মাতি আনিবা। ²তোমাৰ ককায়েক হাৰোণৰ বস্ত্ৰ মোৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ কৰি সংৰক্ষিত কৰি ৰাখিবা। ³মোৰ অৰ্থে পুৰোহিতৰ কাৰ্য কৰিবলৈ হাৰোণক পবিত্ৰকৃত কৰিবলৈ মই দিয়া জ্ঞানৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা নিপুণ লোকসকলক তেওঁৰ বস্ত্ৰ যুগুত কৰিবলৈ তুমি আজ্ঞা কৰিবা।

⁴তেওঁলোকে তৈয়াৰ কৰিব লগীয়া বস্ত্ৰ এইবোৰ: এটা বুকুপটা, এফোদ, চোলা, হাতে বোৱা কোট চোলা, পাগুৰি, আৰু টঙালী। তেওঁলোকে এইসকলো বস্ত্ৰ তৈয়াৰ কৰি পবিত্ৰ কৰিব; আৰু মোৰ উদ্দেশ্যে সংৰক্ষিত কৰি ৰাখিব। পুৰোহিত হৈ মোৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ, তোমাৰ ককায়েক হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ কাৰণে এই সকলো বস্ত্ৰ হ'ব। ⁵শিল্পকাৰে সোণালী, নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু মিহি শণ সূতা ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব।

⁶তেওঁলোকে সোণালী আৰু নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া উল, আৰু মিহি পকোৱা শণ সূতাৰে সেই এফোদ বস্ত্ৰ তৈয়াৰ কৰিব। সেয়ে নিপুণ শিল্পকাৰৰ কাৰ্য হ'ব। ⁷এফোদৰ ওপৰৰ দুয়ো কান্ধৰ চুকত লগাবলৈ দুপাত স্কন্ধপটি থাকিব। ⁸এফোদৰ দৰেই কঁকালত বান্ধিবৰ বাবে এডাল টঙালী এফোদৰ সৈতে সোণোৱালী, নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা, ও পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে তৈয়াৰ কৰা হ'ব। ⁹তুমি দুটা গোমেদক বাখৰ ল'বা, আৰু তাৰ ওপৰত ইস্ৰায়েলৰ বাৰ জন পুত্ৰৰ নাম ক্ষোদিত কৰাবা। ¹⁰তেওঁলোকৰ জন্মৰ ক্ৰম অনুসাৰে ছয় জনৰ নাম এটা বাখৰত আৰু বাকী ছয় জনৰ নাম আন এটা বাখৰত ওপৰত ক্ষোদিত কৰাবা। ¹¹পাথৰৰ খনিকৰে মোহৰত ক্ষোদিত কৰাৰ দৰেই সেই দুটা বাখৰৰ ওপৰতো ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰসকলৰ নাম ক্ষোদিত কৰাবা। তুমি সেই বাখৰ দুটা সোণত খটোৱাব লাগিব। ¹²ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সোঁৱৰণীয় বাখৰ হ'বলৈ, তুমি সেই দুটা বাখৰ এফোদৰ দুয়ো কান্ধত লগাবা। সেয়ে হাৰোণে তেওঁৰ দুয়ো কান্ধত তেওঁলোকৰ নাম সোঁৱৰণৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে বহন কৰিব।

¹³তুমি নিশ্চয়কৈ সেই বাখৰ দুটা লগাবলৈ সোণ ব্যৱহাৰ কৰিবা। ¹⁴দুটা পকোৱা ৰচিৰ দৰে দুডাল শুদ্ধ সোণৰ শিকলি তৈয়াৰ কৰি, বাখৰ লগোৱা সোণত লগাই দিবা।

- ¹⁵তুমি সিদ্ধান্ত ল'বলৈ এটা বুকুপটা তৈয়াৰ কৰিবা। সেয়ে নিপুণ শিল্পকাৰৰ কাৰ্য হ'ব; এফোদ বস্ত্ৰৰ দৰে তাক প্ৰস্তুত কৰিবা। নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা ও পকোৱা মিহি শণ সূতাৰ লগত সোণেৰে তৈয়াৰ কৰিবা। ¹⁶তুমি বুকুপতাৰ চাৰিওদিশ সমানে দুতৰপীয়াকৈ ভাজ কৰিবা। সেয়ে দীঘলে এবেগেত আৰু পথালিয়েও এবেগেত হ'ব।
- ¹⁷বুকুপতাত চাৰি শাৰী বহুমূলীয়া পাথৰ খুৱাবা। তাৰ প্ৰথম শাৰীত এটা ৰুবী, এটা পোখৰাজ, আৰু এটা ৰক্তমণি। ¹⁸দ্বিতীয় শাৰীত এটা মৰকত, এটা নীলকান্ত, আৰু এটা হীৰা। ¹⁹তৃতীয় শাৰীত এটা নীলকান্তমণি, এটা আকীক, আৰু এটা নীলা। ²⁰আৰু চতুৰ্থ শাৰীত এটা পান্না, গোমেদক, আৰু জ্যাসপাৰ। এই সকলোবোৰ সোণৰ ওপৰত খটোৱাব লাগিব।
- ²¹এই পাথৰবোৰ ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰসকলৰ নাম অনুসাৰে স্থিৰ কৰা হ'ব। মোহৰত ক্ষোদিত কৰাৰ দৰেই তেওঁলোকৰ নাম প্ৰত্যেক পাথৰত বাৰ ফৈদ অনুসাৰে ক্ষোদিত কৰা হ'ব লাগিব। ²²বুকুপটাত লগাবলৈ, তুমি পকোৱা ৰচীৰ দৰে দুডাল শুদ্ধ সোণৰ শিকলি তৈয়াৰ কৰিবা। ²³তুমি বুকুপটাৰ বাবে সোণৰ দুটা আঙঠি গঢ়াই, সেই দুটা আঙঠি বুকুপটাৰ দুই মূৰত লগাবা। ²⁴সোণৰ সেই শিকলি দুডাল বুকুপটাৰ দুই চুকত লগাবা।
- ²⁵শিকলি দুডালৰ দুই মূৰ, পাথৰ খটোৱা সোণত লগাবা। তাৰ পাছত এফোদৰ আগফালৰ কান্ধৰ ওপৰত লগাবা। ²⁶তুমি সোণৰ দুটা আঙঠি গঢ়াবা, আৰু বুকুপটাৰ দুই মূৰত, এফোদৰ সন্মুখত থকা ভিতৰ দাঁতিত লগাবা।
- ²⁷তুমি আৰু দুটা সোণৰ আঙঠি গঢ়াবা, আৰু এফোদৰ আগফালে থকা দুপাত স্ক্ৰুপটিৰ তল ভাগত লগাবা। অৱশেষত এফোদৰ বাবে বোৱা টঙালী বান্ধিবলৈ ইয়াৰ ওপৰত লগাবা। ²⁸বুকুপটা যেন এফোদৰ বোৱা টঙালীৰ ওপৰত থাকে, আৰু এফোদৰ পৰা এৰাই নাযায়, সেই বাবে নীলা বৰণীয়া ৰচীৰে সেই বুকুপটাক তাৰ আঙঠিৰে সৈতে এফোদৰ আঙঠিত বান্ধিবা।
- ²⁹হাৰোণ যেতিয়া পবিত্ৰ স্থানলৈ যাব, তেতিয়া তেওঁ হৃদয়ত সিদ্ধান্ত ল'বলৈ, ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰসকলৰ নাম নিজৰ বুকুপটাত কঢ়িয়াব। ³⁰সেই সিদ্ধান্ত লোৱা বুকুপটাত উৰীম আৰু তুশীম লগাবা। হাৰোণে যি সময়ত যিহোৱাৰ আগলৈ যাব, সেই সময়ত হাৰোণৰ বুকুৰ ওপৰত সেইবোৰ থাকিব। যিহোৱাৰ আগত হাৰোণে ইস্ৰায়েলী সকলৰ বাবে সিদ্ধান্ত ল'বলৈ সেইবোৰ সদায় নিজৰ বুকুত কঢ়িয়াব।
- ³¹তুমি এফোদৰ চোলা সম্পূৰ্ণ বেঙুনীয়া ৰঙৰ কাপোৰেৰে তৈয়াৰ কৰিবা। ³²তাৰ সোঁ মাজত, মূৰ সুমুৱাবলৈ এটা বাট থাকিব। সেয়ে নাফালিবলৈ মূৰ সোমোৱা অংশৰ চাৰিওফাল সিপিনীয়ে বোৱা হ'ব লাগিব।
- ³³তুমি তাৰ তল দাঁতিৰ চাৰিওফালে নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতাৰে ডালিমৰ চানেকি তুলিবা, আৰু তাৰ মাজে মাজে চাৰিওফালে সোণৰ জ্বনুকা থাকিব। ³⁴সেই এফোদৰ তল দাঁতিত চাৰিওফালে এটা সোণৰ জ্বনুকা এটা ডালিম, আৰু এটা সোণৰ জ্বনুকা এটা ডালিম এইদৰে থাকিব। ³⁵হাৰোণে যেতিয়া পৰিচৰ্যা কৰিব, তেতিয়া সেই বস্ত্ৰ পিন্ধিব। তেওঁ যেতিয়া যিহোৱাৰ পবিত্ৰ-স্থানত যিহোৱাৰ আগলৈ যাব, আৰু ওলাই আহিব, তেতিয়া সেই জ্বনুকাৰ শব্দ শুনা যাব। এইদৰে কৰাত তেওঁৰ মৃত্যু নহ'ব।
- ³⁶তুমি শুদ্ধ সোণৰ এচটা পতা গঢ়িবা, আৰু মোহৰত ক্ষোদিত কৰাৰ দৰে সেই পতাৰ ওপৰত “যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ” এই কথা ক্ষোদিত কৰিবা। ³⁷তুমি সেই পতা নীলা বৰণীয়া ৰচীৰে পাণ্ডুৰ আগফালে লগাবা। ³⁸সেয়ে হাৰোণৰ কপালত থাকিব। ইস্ৰায়েলী সকলে পবিত্ৰ কৰি উৎসৰ্গ কৰা পবিত্ৰ দানত থকা যিকোনো দোষ হাৰোণে বব। তেওঁলোক যেন যিহোৱাৰ আগত গ্ৰহণীয় হয়, সেই বাবে পাণ্ডুৰ সদায় তেওঁৰ কঁপালৰ ওপৰত থাকিব।
- ³⁹তুমি মিহি শণ সূতাৰে কোট চোলা আৰু পাণ্ডুৰ তৈয়াৰ কৰিবা, আৰু এটা ফুলবছা টঙালীও তৈয়াৰ কৰিবা।
- ⁴⁰হাৰোণৰ পুত্ৰসকলৰ বাবে কোট চোলা, টঙালী, আৰু পাণ্ডুৰি তেওঁলোকৰ মৰ্যদা আৰু শোভাৰ বাবে তৈয়াৰ কৰিবা। ⁴¹তোমাৰ ককায়েক হাৰোণ, আৰু তেওঁৰ সৈতে তেওঁৰ পুত্ৰসকলক সেইবোৰ পিন্ধিবা, আৰু মোৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে পুৰোহিতৰ কাৰ্য কৰিবলৈ তুমি তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰি অভিষিক্ত কৰিবা, আৰু পুৰোহিত পদত নিযুক্ত কৰিবা।
- ⁴²তেওঁলোকৰ গোপনীয় অংশ ঢাকিবলৈ, কঁকালৰ পৰা কৰঙলৈকে তুমি তেওঁলোকলৈ শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ তৈয়াৰ কৰিবা। ⁴³যেতিয়া হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকল সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰলৈ সোমাব, বা পবিত্ৰ-স্থানত পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ বেদীৰ ওচৰ চাপিব, তেতিয়া তেওঁলোকে যেন সেইবস্ত্ৰ পৰিধান কৰে। তেওঁলোকে নিশ্চয়কৈ এইদৰে কৰিব লাগিব যাতে তেওঁলোকে পাপৰ ভাৰ বব লগা নহয় আৰু তেওঁলোকৰ মৃত্যু নহয়। এয়ে হাৰোণ আৰু তেওঁৰ ভাবি বংশৰ পালন কৰিবলগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি।

Chapter 29

পুৰোহিত সকলক কামত নিযুক্ত কৰাৰ বিষয়ে আদেশ।

¹মোৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে পুৰোহিতৰ কাৰ্য কৰিবৰ বাবে, এতিয়া তুমি তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰিবলৈ এই কাৰ্য কৰিবা। এটা নিঘূণী দমৰা আৰু দুটা নিঘূণী মতা ভেড়া ল'বা। ²খমিৰ নিদিয়া পিঠা, তেল মিহলোৱা খমীৰ নিদিয়া পিঠা, আৰু তেল সনা খমীৰ নিদিয়া পাটল পিঠা ল'বা। সেইবোৰ মিহি আটাগুড়িৰে তৈয়াৰ কৰিবা।

³এটা পাচিত সেইবোৰ ৰাখিবা; আৰু সেই পাচিৰ সৈতে দমৰা আৰু দুটা ভেড়া উপহাৰ দিবা। ⁴হাৰোণ, আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক তুমি সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত আনি তেওঁলোকৰ গা ধুৱাৰা।

⁵তুমি সেই বস্ত্ৰবোৰ, হাৰোণৰ কোট চোলা, এফোদ বস্ত্ৰ, এফোদ আৰু বুকুপটা, আৰু এফোদৰ নিপুণৰূপে বোৱা টঙালী ল'বা আৰু তেওঁক পিন্ধাৰা। ⁶তেওঁৰ মূৰত পাগুৰি পিন্ধাই তাৰ ওপৰত পবিত্ৰ মুকুট লগাৰা। ⁷তাৰ পাছত অভিষেক কৰা তেল ল'বা, আৰু তেওঁৰ মূৰত বাকি, তেওঁক অভিষেক কৰিবা। ⁸তুমি তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আনিবা; আৰু কোট চোলা পিন্ধাৰা। ⁹হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ কঁকালত টঙালী বান্ধিবা, আৰু তেওঁলোকৰ মূৰত পাগুৰি মাৰি দিবা। পুৰোহিত পদৰ কাৰ্য এক চিৰস্থায়ী বিধিৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ অধিকাৰত থাকিব। এইদৰেই তুমি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক মোৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে পবিত্ৰকৃত কৰিবা।

¹⁰তুমি সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ সনুখলৈ সেই দমৰাটো লৈ আনিবা; তেতিয়া হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে দমৰাটোৰ মূৰত হাত দিব লাগিব। ¹¹তুমি সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত যিহোৱাৰ সনুখত সেই দমৰাটো বধ কৰিবা।

¹²তুমি বধ কৰা দমৰাটোৰ কিছু অংশ তেজ লৈ, আঙুলিৰে বেদীৰ শিঙত লগাৰা, আৰু বাকী তেজখিনি বেদীৰ ভিত্তিমূলত বাকি দিবা। ¹³তাৰ প্ৰতিটো অংশত থকা তেল, কলিজাৰ ওপৰত থকা তেলীয়া ভাগ, ঘিলা দুটা, আৰু সেই দুটাৰ ওপৰত থকা তেল লৈ, বেদীত জ্বলাৰা। ¹⁴কিন্তু সেই দমৰা টোৰ মাংস আৰু তাৰ লগতে ছাল আৰু গোবৰ তম্বুৰ বাহিৰফালে জুইত পুৰি ভষ্ম কৰি দিবা; সেয়ে পাপাৰ্থক বলি হ'ব।

¹⁵তুমি এটা ভেড়া পোৱালীও লগত ল'বা। হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে সেই ভেড়াটোৰ মূৰত হাত দিব। ¹⁶তুমি সেই ভেড়াটো বধ কৰিবা। তাৰ পাছত সেই বধ কৰা ভেড়াটোৰ তেজ লৈ বেদীৰ ওপৰৰ চাৰিওফালে ছটিয়াই দিবা। ¹⁷তুমি ভেড়াটো কাটি টুকুৰা টুকুৰ কৰিবা। তাৰ ভিতৰৰ অংশ আৰু ঠেংবোৰ ধুবা; ধুই মাংসৰ টুকুৰাবোৰৰ সৈতে মূৰটো একেলগে বেদীৰ ওপৰত থবা। ¹⁸তাৰ পাছত সম্পূৰ্ণ ভেড়াটো বেদীত জ্বলাই দিবা; সেয়ে মোৰ অৰ্থাৎ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি হ'ব। এয়ে মোৰ বাবে সুমধুৰ সুগন্ধ উৎপন্ন কৰিব; এয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব।

¹⁹তাৰ পাছত তুমি আনটো ভেড়া পোৱালী ল'বা। হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে সেই ভেড়াটোৰ মূৰত হাত দিব। ²⁰তুমি সেই ভেড়া বধ কৰিবা আৰু তাৰ অলপমান তেজ লৈ, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ সোঁ কাণৰ অগ্ৰভাগত, তেওঁলোকৰ সোঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলি, আৰু সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিত লগাৰা। তেজৰ বাকী থকা অংশ বেদীৰ ওপৰৰ চাৰিওফালে ছটিয়াই দিবা।

²¹তুমি বেদীৰ ওপৰত থকা তেজ, আৰু অভিষেক কৰা তেলৰ কিছু অংশ লৈ, হাৰোণৰ ওপৰত, তেওঁৰ বস্ত্ৰৰ ওপৰত, তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ ওপৰত আৰু তেওঁলোকৰ বস্ত্ৰৰ ওপৰতো ছটিয়াই দিবা। এইদৰে তেওঁ, তেওঁৰ বস্ত্ৰ, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু তেওঁলোকৰ বস্ত্ৰ পবিত্ৰীকৃত হ'ব।

²²তুমি ভেড়াটোৰ চৰ্বি, নেগুৰৰ চৰ্বি, ভিতৰৰ অংশত থকা চৰ্বি, কলিজাৰ ওপৰত থকা চৰ্বি, ঘিলা দুটা আৰু তাৰ ওপৰত থকা চৰ্বি, আৰু পাছফালৰ সোঁ কৰঙন ল'বা; কাৰণ সেয়ে মোৰ বাবে পুৰোহিতক পবিত্ৰকৃত কৰিবৰ বাবে লোৱা ভেড়া। ²³তুমি যিহোৱাৰ সনুখত থকা খমীৰ নিদিয়া পিঠাৰ সেই পাচিটোৰ পৰা এটা পিঠা, তেল মিহলোৱা এটা পিঠা, আৰু খমীৰ নিদিয়া এটা পাতল পিঠা ল'বা।

²⁴হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ হাতত সেই সকলোকে দিবা। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ সনুখত উৎসৰ্গ কৰিবৰ বাবে সেই পিঠাবোৰ ওপৰলৈ তুলি ধৰিব। ²⁵তুমি তেওঁলোকৰ হাতত পৰা আহাৰ লৈ, সেইবোৰ হোম বলিৰ সৈতে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে বেদীত জ্বলাই দিবা। ই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব।

²⁶তুমি হাৰোণক পবিত্ৰকৰণৰ অৰ্থে লোৱা ভেড়াৰ বুকু ল'বা, আৰু ওপৰলৈ তুলি লৈ, যিহোৱাক দিয়াৰ দৰে উপহাৰ দিবা। তাৰ পাছত সেই অংশ তোমাৰ খোৱাৰ বাবে থবা। ²⁷মোলৈ হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ পবিত্ৰকৰণৰ যি ভেড়াটোৰ বুকু ওপৰলৈ তুলি ধৰিবা আৰু উপহাৰ দিয়া কৰণ, সেই দুয়োটাতে তুমি পবিত্ৰ কৰিবা। ²⁸ইস্ৰায়েলী সকলৰ পৰা পোৱা হাৰোণ আৰু তেওঁৰ বংশৰ লোকসকলৰ এয়ে চিৰস্থায়ী বিধি হ'ব। কিয়নো সেয়ে উত্তোলনীয় উপহাৰ। ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ মঙ্গলার্থক বলিৰ পৰা দিবলগীয়া এয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকৰ উত্তোলনীয় উপহাৰ।

²⁹পবিত্ৰ বস্ত্ৰ পিন্ধি অভিষিক্ত আৰু নিযুক্ত হ'বলৈ হাৰোণৰ পাছত তেওঁৰ পবিত্ৰ বস্ত্ৰ তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ বাবে হ'ব। ³⁰তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ মাজৰ যি জনে তেওঁৰ সলনি পুৰোহিত হৈ পবিত্ৰ-স্থানত পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত সোমাব, সেই জনেই সেই বস্ত্ৰ সাত দিন পিন্ধিব।

³¹তুমি মোৰ উদ্দেশ্যে পুৰোহিতসকলক পবিত্ৰকৃত কৰিবলৈ, ভেড়া পোৱালিটোৰ মাংস এক পবিত্ৰ স্থানত সিজাব লাগিব। ³²সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে সেই ভেড়া মাংস আৰু পাচিত থকা পিঠা ভোজন কৰিব লাগিব। ³³মোৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰায়চিত্ত হ'বলৈ, তেওঁলোকে মাংস আৰু পিঠা ভোজন কৰিব। কিন্তু আন কোনো লোকে সেইবোৰ ভোজন কৰিব নালাগে; কাৰণ সেই সকলো পবিত্ৰ বস্তু। ³⁴সেই নিযুক্তকৰণৰ মাংস আৰু পিঠাৰ পৰা যদি কিছু অৱশিষ্ট ৰাতিপুৱালৈকে থাকি যায়, তেনেহ'লে সেই অৱশিষ্ট ভাগ জুইত পুৰি ভস্ম কৰিব লাগিব। এইটো কোনেও ভোজন কৰিব নোৱাৰিব, কাৰণ সেয়ে মোৰ বাবে পবিত্ৰকৃত কৰি ৰখা।

³⁵মই তোমাক কৰিবলৈ দিয়া সকলো আজ্ঞা অনুসাৰে, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে কৰিব। এনেকি তেওঁলোকক মোৰ বাবে পবিত্ৰকৃত কৰিবলৈ তুমি সাত দিন ল'বা। ³⁶তুমি প্ৰায়শ্চিত্তৰ বাবে প্ৰতি দিনে পাপাৰ্থক বলিৰূপে এটা ষাড় গৰু বলি দিবা। এইদৰে প্ৰায়শ্চিত্ত বেদীক শুচি কৰিবলৈ ইয়াকে কৰিব লাগিব। এই বেদী পবিত্ৰ কৰি ইয়াক অভিশেক কৰিবা, আৰু মোৰ বাবে পৃথক কৰি ৰাখিবা। ³⁷তুমি সাত দিন ধৰি প্ৰায়শ্চিত্ত কৰি বেদীক পবিত্ৰ কৰিবা। তাৰ পাছত সেই বেদী অতি পবিত্ৰ হ'ব। বেদীৰ সংস্পৰ্শত যি কোনোৱে আহিব, তেৱেঁ পবিত্ৰ হৈ যাব।

³⁸সেই যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত তুমি প্ৰতিদিনে সদায় এবছৰীয়া দুটা ভেড়া পোৱালী বলি উৎসৰ্গ কৰিবা। ³⁹তাৰে এটা ৰাতিপুৱা, আনটো গধূলি উৎসৰ্গ কৰিবা।

⁴⁰প্ৰথম ভেড়া পোৱালিটোৰ লগত হিনৰ চাৰি ভাগৰ এভাগ খুন্দি উলিওৱা হিন তেল মিহলোৱা এক ঐফাৰ দহ ভাগৰ এভাগ মিহি আটাগুড়ি, আৰু পেয় নৈবেদ্যৰ বাবে হিনৰ চাৰিভাগৰ এভাগ দ্ৰাক্ষাৰস দিবা।

⁴¹দ্বিতীয় ভেড়া পোৱালিটো গধূলি উৎসৰ্গ কৰিবা। ৰাতিপুৱাৰ ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্যৰ দৰেই কৰিবা; সেয়ে সুমধুৰ সুগন্ধ উৎপন্ন কৰি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব। ⁴²তোমাৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ য'ত মই তোমাক সাক্ষাৎ কৰিম, সেই সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত যিহোৱাৰ সন্মুখত এয়ে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে সদায় কৰিবলগীয়া হোম বলি হ'ব।

⁴³সেই ঠাইতে মই ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিম; তাতে মোৰ প্ৰতাপৰ দ্বাৰাই সেই তম্বু পবিত্ৰকৃত হ'ব। ⁴⁴মই সেই সাক্ষাৎ কৰা তম্বু আৰু যজ্ঞবেদী পবিত্ৰ কৰিম, আৰু মোৰ অৰ্থে পুৰোহিত কাৰ্য কৰিবলৈ হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলকো পবিত্ৰ কৰিম।

⁴⁵মই ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ মাজত বাস কৰিম, আৰু তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হম। ⁴⁶তেতিয়া যি জনাই তেওঁলোকৰ মাজত বাস কৰিবলৈ তেওঁলোকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে, তেওঁলোকৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা যে মই, সেই কথা তেওঁলোকে জানিব। ময়েই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

Chapter 30

ধূপ-বেদি, প্ৰায়শ্চিত্তৰ ধন, প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ, অভিশেক তেল, আৰু ধূপৰ বিষয়ে আদেশ।

¹তুমি ধূপ জ্বলাবৰ বাবে চিটীম কাঠেৰে এটা বেদী সাজিবা। ²সেয়ে এহাত দীঘল, এহাত বহল হ'ব; আৰু সেই বেদীৰ চাৰিওদিশ সমান হ'ব। ওখই দুহাত; তাৰ শিংবোৰ একে ডোখৰ কাঠেৰে হ'ব লাগিব।

³তুমি বেদীটোৰ ওপৰত, চাৰিও ফালে আৰু শিংবোৰত শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰি আৱৰণ কৰিবা। তাৰ চাৰিওফালৰ কিনাৰত সোণ লগাবা। ⁴তুমি সোণৰ দুটা আঙঠি গঢ়াই, কিনাৰৰ তলত দুই কাষৰ দুই চুকৰ ওপৰত লগাবা। বেদীটো বৈ নিবলৈ আঙঠি দুটা কানমাৰি সুমুউৱাৰ ঠাই হ'ব।

⁵সেই কানমাৰি চিটীম কাঠেৰে সাজিবা, আৰু তাত সোণৰ পতা মাৰিবা। ⁶তুমি ধূপবেদিটো সাক্ষ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুকৰ পৰ্দাৰ আগফালে ৰাখিব লাগিব। সেই পৰ্দা সাক্ষ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুকৰ ওপৰত থকা পাপাবৰণৰ ওচৰত থাকিব। সেই ঠাইতে মই তোমালোকৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিম।

⁷হাৰোণে প্ৰতি ৰাতিপুৱা সুগন্ধি ধূপ জ্বলাব। প্ৰতি ৰাতিপুৱা প্ৰদীপ পৰিষ্কাৰ কৰা সময়ত তেওঁ সেই ধূপ জ্বলাব। ⁸গধূলীও প্ৰদীপ জ্বলোৱাৰ সময়ত তেওঁ ধূপ জ্বলাব। সেয়ে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে যিহোৱাৰ সন্মুখত নিত্য ধূপদাহ হ'ব। ⁹তোমালোকে তাৰ ওপৰত সাধাৰণ ধূপ, বা হোম বলি, বা ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ নকৰিবা, আৰু তাৰ ওপৰত পেয় নৈবেদ্যও নাঢ়ালিবা।

¹⁰বছৰত এবাৰ হাৰোণে তাৰ শিংবোৰ পবিত্ৰকৃত কৰিব। তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে প্ৰায়শ্চিত্তাৰ্থক পাপ-বলিৰ তেজেৰে তেওঁ বছৰত এবাৰ পবিত্ৰকৃত কৰিব। এই বেদী যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অতি পবিত্ৰ হ'ব।

¹¹যিহোৱাই মোচিক কলে, ¹²তুমি যেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ জনসংখ্যা গণনা কৰিবা, তেতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিজৰ নিজৰ প্ৰাণৰ অৰ্থে মুক্তি-ধন দিব লাগিব। তুমি তোমাৰ পাছত তেওঁলোকৰ গণনা কৰিব লাগিব। তুমি তেওঁলোকক গণনা কৰিবা, তাতে তেওঁলোকৰ মাজত মহামাৰী নহ'ব। ¹³প্ৰতিজন লোকে গণনা কৰা সময়ত আধা চেকল ৰূপ দিব লাগিব। তেওঁ পবিত্ৰ-স্থানৰ চেকল অনুসাৰে

আধা চেকল দিব। আধা চেকলত বিশ গেৰা হয়; সেই আধা চেকল যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিবলগা উপহাৰ। ¹⁴বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সৰ লোক প্ৰতিজনে গণনা কৰা সময়ত, যিহোৱালৈ উপহাৰ দিব লাগিব।

¹⁵তোমালোকে প্ৰাণৰ অৰ্থে প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ যিহোৱাৰ সেই উপহাৰ দিয়াৰ সময়ত, ধনী লোকসকলে আধা চেকলতকৈ অধিক নিদিব, আৰু দুখীয়া লোকসকলে তাতকৈ কম নিদিব। ¹⁶তুমি ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ পৰা সেই প্ৰায়শ্চিত্তৰ ধন ল'ব লাগিব, আৰু সেই ধন সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্যৰ অৰ্থে দিব লাগিব। তোমালোকৰ প্ৰাণৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ বাবে সেয়ে ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ সোঁৱৰণৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ আগত থাকিব।”

¹⁷যিহোৱাই মোচিক কলে, ¹⁸“প্ৰক্ষালনৰ বাবে তুমি পিতলৰ এটা প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ গঢ়াবা, আৰু তাত পিতলৰ খুৰা লগাবা। তুমি সেই প্ৰক্ষালন পাত্ৰ সাক্ষাৎ কৰা তম্বু আৰু হোম বেদীৰ মাজত থবা; আৰু তুমি ইয়াৰ ভিতৰত পানী ভৰাই ৰাখিবা।

¹⁹হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তাত থকা পানী লৈ নিজৰ হাত ভৰি ধুব। ²⁰তেওঁলোকে যেতিয়া সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত সোমাব, বা যিহোৱাৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ, তেওঁৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ দক্ষ কৰিবলৈ বেদীৰ ওচৰলৈ যাব, তেতিয়া তেওঁলোকৰ যেন মৃত্যু নহয়, সেই কাৰণে তেওঁলোকে নিজৰ হাত ভৰি ধুব। ²¹তেওঁলোকৰ মৃত্যু নহবলৈ তেওঁলোকৰ নিজৰ হাত ভৰি ধুব লাগিব। এয়ে তেওঁ আৰু তেওঁৰ বংশৰ পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিব লগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি হ'ব।”

²²যিহোৱাই মোচিক কলে, ²³“তুমি নিজৰ বাবে বিশেষ বিশেষ সুগন্ধি দ্ৰব্য, অৰ্থাৎ পবিত্ৰ-স্থানৰ চেকল অনুসাৰে, পাঁচশ চেকল গন্ধৰস, আৰু দশ পঞ্চাশ চেকল সুগন্ধি দালচিনি, দশ পঞ্চাশ চেকল সুগন্ধি বচ, ²⁴পাঁচ শ চেকল তেজপাত, আৰু এক হিন জলফাই তেল ল'বা।

²⁵সেইবোৰে তুমি অভিষেকৰ অৰ্থে পবিত্ৰ তেল, অৰ্থাৎ সুগন্ধি দ্ৰব্য ব্যৱসায়ীয়ে তৈয়াৰ কৰা অনুসাৰে সুগন্ধি তেল যুগুত কৰিবা। সেয়ে অভিষেকৰ পবিত্ৰ তেল হ'ব।

²⁶তুমি সাক্ষাৎ কৰা তম্বু, সাক্ষ্য ফলিৰ নিয়ম চন্দুক, ²⁷মেজ আৰু তাৰ সকলো সঁজুলি, দীপাধাৰ আৰু তাৰ সঁজুলিবোৰ, ধূপ বেদী, ²⁸হোমবেদী আৰু তাৰ সকলো সঁজুলি, প্ৰক্ষালন পাত্ৰ আৰু তাৰ খুৰা সেই অভিষেক তেলেৰে অভিষেক কৰিবা।

²⁹সেই সকলোকে অভিষেক কৰি পবিত্ৰ কৰিবা; তাতে সেই সকলো বস্তু মোৰ বাবে পবিত্ৰ আৰু সংৰক্ষিত হ'ব। সেইবোৰৰ সংস্পৰ্শত যি লোক আহিব, তেওঁ পবিত্ৰ হ'ব। ³⁰মোৰ উদ্দেশ্যে পুৰোহিত কাৰ্য কৰিবলৈ, তুমি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক অভিষেক কৰি তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰিবা। ³¹তুমি ইস্ৰায়েলী লোকসকলক কৰা, “তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে মোৰ বাবে সেয়ে অভিষেকৰ পবিত্ৰ তেল হ'ব।

³²মানুহৰ গাত সেই তেল ব্যৱহাৰ কৰা নহ'ব। সেই তেলৰ সূত্ৰ অনুসাৰে, সেই তেলৰ দৰে আন কোনো তেল প্ৰস্তুত কৰা নহ'ব; কাৰণ সেয়ে মোৰ বাবে পবিত্ৰ কৰি সংৰক্ষিত কৰা তেল। ³³যি কোনোৱে এই তেলৰ দৰে আন সুগন্ধি প্ৰস্তুত কৰিব, বা যি কোনোৱে গাত তাৰ অলপো লগাব, তেওঁক নিজৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।”

³⁴যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি নিজৰ বাবে সুগন্ধি দ্ৰব্য, অৰ্থাৎ নাটাফ, নখী, হেলনা, এই সকলো সুগন্ধি দ্ৰব্যৰ, আৰু নিৰ্মল কুলুৰুৰ প্ৰতিটো সমান পৰিমাণে লোৱা। ³⁵সেইবোৰৰ দ্বাৰাই সুগন্ধি-দ্ৰব্য ব্যৱসায়ীৰ সূত্ৰ অনুসাৰে লোণ মিহলোৱা এক নিৰ্মল পবিত্ৰ সুগন্ধি ধূপ যুগুত কৰা।

³⁶সেই ধূপ গুড়ি কৰি মিহি কৰিবা, যি সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত মই তোমাৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিম, সেই সাক্ষ্য ফলিৰ নিয়ম চন্দুকৰ সন্মুখত তাক থবা। সেয়ে তোমালোকলৈ অতি পবিত্ৰ হ'ব।

³⁷তুমি যি সুগন্ধি ধূপ প্ৰস্তুত কৰিবা, সেই সূত্ৰ অনুসাৰে তোমালোকৰ বাবে ধূপ প্ৰস্তুত নকৰিবা। সেয়ে তোমাৰ মানত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হ'ব। ³⁸যি কোনোৱে নিজৰ বাবে এইদৰে সুগন্ধি তৈয়াৰ কৰিব, তেওঁক নিজৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।

Chapter 31

ধৰ্ম্মধাম নিৰ্মাণ কৰাসকলৰ বিষয়, বিশ্ৰাম-দিনৰ বিষয়ে আদেশ।

¹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²“চোৱা, মই যিহুদা ফৈদৰ পৰা হুৰ, হুৰৰ পুত্ৰ উৰী, উৰীৰ পুত্ৰ বচলেলক নাম কাঢ়ি মাতিলোঁ।

³মই বচলেলক মোৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিম, তেওঁলৈ সকলো প্ৰকাৰ শিল্পকৰ্মৰ বাবে প্ৰজ্ঞা, বুদ্ধি, আৰু জ্ঞান দিম। ⁴সোণ, ৰূপ, আৰু পিতলত শিল্পিসুলভ নক্সাৰে কাম কৰিব। ⁵তেওঁ পাথৰ কটা, পাথৰ খটোৱা আৰু কাঠৰ কাম, এই সকলো প্ৰকাৰৰ শিল্পকৰ্ম কৰে।

⁶চোৱা, মই দান ফৈদৰ অহীচামকৰ পুত্ৰ অবলীয়াবক তেওঁৰ সহকাৰী নিযুক্ত কৰিলোঁ। সকলো জ্ঞানী লোকৰ হৃদয়ত দক্ষতাৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিলোঁ; সেয়েহে মই তোমাৰ যিবোৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলোঁ, সেই সকলোবোৰ তেওঁলোকে নিৰ্মাণ কৰিব। ⁷সাক্ষাৎ কৰা তম্বু, সাক্ষ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুক, আৰু নিয়ম চন্দুকৰ ওপৰত থকা পাপাবৰণ, আৰু তম্বুৰ সকলো আচবাবপত্ৰ। ⁸মেজ আৰু তাৰ সামগ্ৰী, শুদ্ধ সোণৰ দীপাধাৰাৰ সৈতে তাৰ সকলো সামগ্ৰী, ধূপবেদী, ⁹হোমবেদীৰ সৈতে সকলো সামগ্ৰী, প্ৰক্ষালন-পাত্ৰৰ সৈতে তাৰ খুৰা;

¹⁰এই সকলো বোৱা বস্ত্ৰৰ লগত সংযুক্ত কৰা হৈছিল। পুৰোহিতৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে পুৰোহিত হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকল বাবে এই সকলো পবিত্ৰ বস্ত্ৰ। ¹¹অভিষেক তেল, আৰু পবিত্ৰস্থানৰ বাবে মধুৰ সুগন্ধি ধূপ। মই যিদৰে তোমাক আজ্ঞা কৰিলোঁ, সেইদৰেই শিল্পকাৰ সকলে সকলো বস্ত্ৰ তৈয়াৰ কৰিব।”

¹²যিহোৱাই মোচিক ক’লে, ¹³“তুমি ইস্ৰায়েলী লোকসকলক কোৱা, ‘তোমালোকে নিশ্চয় মোৰ বিশ্রাম-দিন পালন কৰিব লাগিব। ময়েই যে তোমালোকৰ যিহোৱা, ইয়াক যেন তোমালোকে বুজি পোৱা, সেই বাবে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে মোৰ আৰু তোমালোকৰ মাজত এয়ে এক চিন হ’ব। ¹⁴সেয়েহে তোমালোকে বিশ্রাম-দিন পালন কৰিব লাগিব; কিয়নো তোমালোকৰ বাবে সেয়ে পবিত্ৰ দিন। যিজনো সেই দিন অপবিত্ৰ কৰিব, অৱশ্যেই তেওঁৰ প্ৰাণ দণ্ড হ’ব; কিয়নো যিকোনোৱে সেই দিনা কাম কৰিব, তেওঁক নিজৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ’ব। ¹⁵ছয়দিন কাম কৰিব লাগিব, কিন্তু সপ্তম দিন সম্পূৰ্ণ বিশ্রামৰ বাবে বিশ্রাম-দিন হ’ব। সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ দিন; সেই বিশ্রাম দিনত যি কোনোৱে কাম কৰিব, তাৰ অৱশ্যেই প্ৰাণদণ্ড হ’ব।

¹⁶এই হেতুকে ইস্ৰায়েলী লোকসকলে চিৰস্থায়ী বিধিৰূপে পুৰুষানুক্ৰমে মানি চলিবলৈ এই বিশ্রাম দিন পালন কৰিব। ¹⁷মোৰ আৰু ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ মাজত এয়ে চিৰস্থায়ী চিন হ’ব; কাৰণ যিহোৱাই ছয়দিনতে আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰি সপ্তম দিনা বিশ্রাম কৰিবৰ বাবে বিশ্রাম লৈছিল।”

¹⁸যিহোৱাই যেতিয়া চীনয় পৰ্বতত মোচিৰ সৈতে কথা পাতি শেষ কৰিলে, তেতিয়া ঈশ্বৰে নিজৰ হাতেৰে লিখা সাক্ষ্য-ফলি দুখন মোচিক দিলে।

Chapter 32

ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ বিপথ-গমন, আৰু তাৰ দণ্ড।

¹পৰ্বতৰ পৰা নামি আহিবলৈ মোচিৰ পলম হোৱা দেখি, লোকসকলে হাৰোণৰ চাৰিওফালে গোট খাই তেওঁক ক’লে, “আহক, আমাৰ আগে আগে যাবৰ বাবে আমাৰ অৰ্থে এজন দেৱতা নিৰ্মাণ কৰো। কিয়নো যি জনে আমাক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিছিল, সেই মোচিৰ লগত কি হ’ল, সেই বিষয়ে আমি একো নাজানো।” ²তেতিয়া হাৰোণে তেওঁলোকক ক’লে, “আপোনালোকে আপোনালোকৰ ভাৰ্যা, পুত্ৰ আৰু জীয়েক সকলৰ কাণৰ সোণৰ ফুলিবোৰ সোলোকাই মোৰ ওচৰলৈ আনক।”

³সকলো লোকে নিজৰ নিজৰ কাণৰ পৰা সোণৰ ফুলিবোৰ সোলোকাই হাৰোণৰ ওচৰলৈ আনিলে। ⁴হাৰোণে তেওঁলোকৰ পৰা সোণ ল’লে, আৰু সেইবোৰ সাঁচত ঢলি এটা দামুৰিৰ আকৃতিৰে সোণৰ দামুৰি তৈয়াৰ কৰিলে। তাৰ পাছত লোকসকলে ক’লে, “হে ইস্ৰায়েল, মিচৰ দেশৰ পৰা তোমাক উলিয়াই অনা ঈশ্বৰ এয়া।”

⁵হাৰোণে যেতিয়া এইবোৰ দেখিলে, তেতিয়া সেই দামুৰিটোৰ আগত এটা যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিলে; আৰু “কাইলৈ যিহোৱাৰ সন্মানৰ উদ্দেশ্যে উৎসৱ হ’ব”; এইবুলি তেওঁ ঘোষণা কৰিলে। ⁶লোকসকলে তাৰ পাছ দিনা ৰাতিপুৱাতে উঠি হোম-বলি উৎসৱ কৰিলে, আৰু মঙ্গল্যাৰ্থক বলি দিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোকে ভোজন পান কৰিবলৈ বহিলে, আৰু ভোজন কৰাৰ পাছত উঠি আনন্দেৰে উৎসৱ পালন কৰিলে।

⁷তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক’লে, “তুমি তোমাৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ বেগাই যোৱা; কাৰণ যি লোকসকলক তুমি মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলা, তেওঁলোকে নিজেই নিজকে ভ্ৰষ্ট কৰিছে। ⁸তেওঁলোকক যি পথত যাবলৈ মই আজ্ঞা দিছিলোঁ, সেই পথৰ পৰা তেওঁলোকে ক্ষিপ্ৰবেগে ঘূৰিলে। তেওঁলোকে নিজৰ বাবে সাঁচত ঢলা এটা দামুৰি নিৰ্মাণ কৰিলে, আৰু তাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। তেওঁলোকে ক’লে, ‘হে ইস্ৰায়েল, মিচৰ দেশৰ পৰা তোমাক উলিয়াই অনা ঈশ্বৰ এয়া।’”

⁹যিহোৱাই মোচিক পুনৰ ক’লে, “মই সেই লোকসকলক দেখিলোঁ। চোৱা, তেওঁলোক ঠৰডিঙীয়া লোক। ¹⁰সেয়ে এতিয়া মোক বাধা দিবলৈ চেষ্টা নকৰিব। তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে মোৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হৈছে, সেয়ে মই তেওঁলোকক সংহাৰ কৰিম। তাৰ পাছতহে মই তোমাৰ পৰা এক মহাজাতি উৎপন্ন কৰিম।” ¹¹কিন্তু মোচিয়ে তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক শান্ত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি ক’লে, “হে যিহোৱা, আপোনাৰ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে কিয় ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হৈছে; কাৰণ তেওঁলোকক আপুনি মহা পৰাক্ৰম আৰু বলৱান হাতেৰে মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে।

¹²মিচৰীয়া লোকসকলক কিয় ক’ব দিব যে, ‘তেওঁলোকক পৰ্বতীয়া অঞ্চলত বিনষ্ট কৰি পৃথিৱীৰ পৰা লুপ্ত কৰিবৰ বাবেহে তেওঁ তেওঁলোকক বাহিৰ কৰি আনিলে’। আপুনি নিজৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ পৰা ঘূৰি নিজৰ লোকসকলৰ অপকাৰ কৰাৰ বিষয়ে ক্ষান্ত হওক। ¹³আপোনাৰ দাস অৱ্ৰাহাম, ইছহাক, আৰু ইস্ৰায়েলক সোঁৱৰণ কৰক। তেওঁলোকৰ আগত আপুনি নিজৰ নামেৰে শপত দি তেওঁলোকক কৈছিল, ‘মই আকাশৰ তৰাবোৰৰ নিচিনাকৈ তোমালোকৰ বংশ বৃদ্ধি কৰিম, আৰু এই যি দেশৰ কথা কলোঁ, সেই গোটেইখন দেশ তোমালোকৰ বংশক দিম। তেওঁলোকে চিৰকাল অধিকাৰ কৰিব।’” ¹⁴তেতিয়া যিহোৱাই নিজৰ লোকসকলৰ যি অপকাৰ কৰিম বুলি কৈছিল, তাৰ পৰা ক্ষান্ত হ’ল।

¹⁵তাৰ পাছত মোচিয়ে ঘূৰি, সাক্ষ্য ফলি দুখন হাতত লৈ পৰ্বতৰ পৰা নামি আহিল। সেই ফলিৰ আগফালৰ আৰু পিছফালৰ দুয়ো পিঠিতে লিখা আছিল। ¹⁶সেই ফলি দুখন ঈশ্বৰে নিজৰ হাতেৰে তৈয়াৰ কৰা। সেই দুখন ফলিৰ লিখনিও ঈশ্বৰে নিজে লিখা আছিল।

¹⁷যিহোচুৱাই যেতিয়া লোকসকলৰ চিঞৰ শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ মোচিক ক'লে, “ছাউনিত যুদ্ধৰ শব্দ হৈছে।” ¹⁸কিন্তু মোচিয়ে তেওঁক ক'লে,
“এয়ে জয় ধ্বনিৰ শব্দ নহয়;

আৰু পৰাজয়ী লোকসকলৰো শব্দ নহয়,

কিন্তু গান গোৱাৰহে শব্দ মই শুনিবলৈ পাইছোঁ।”

¹⁹মোচিয়ে যেতিয়া তম্বুৰ ওচৰ চাপি আহিল, তেতিয়া তেওঁ সেই দামুৰিটোক দেখিলে, আৰু লোকসকলে তেতিয়া নাচি আছিল। তেওঁ ক্ৰোধস্থিত হ'ল। তেওঁৰ হাতৰ পৰা সেই ফলি দুখন পৰি গ'ল; আৰু পৰ্ব্বতৰ তলত পৰি ভাঙি গ'ল। ²⁰লোকসকলে নিৰ্মাণ কৰা দামুৰিটো লৈ জুইত পুৰি দিলে। পুৰা দামুৰিটোক পিহি ধূলিৰ নিচিনা কৰি পানীত মিহলাই ইস্রায়েলী লোকসকলক পান কৰালে।

²¹তাৰ পাছত মোচিয়ে হাৰোণক ক'লে, “এই লোকসকলে তোমাক কি কৰিছিল, যে তুমি তেওঁলোকক এনে মহাপাপত পেলালা?” ²²হাৰোণে ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, আপোনাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত নহওঁক; আপুনি এই লোকসকলক জানে, যে তেওঁলোক দুষ্ট কাৰ্যত কিমান আসক্ত।

²³তেওঁলোকে মোক ক'লে, ‘আমাৰ আগে আগে যাবৰ বাবে আমাৰ অৰ্থে এজন দেৱতা নিৰ্মাণ কৰক; কাৰণ যি মোচিয়ে আমাক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে, সেই মোচিৰ কি হ'ল, সেই বিষয়ে আমি নাজানো’। ²⁴সেয়ে মই তেওঁলোকক ক'লোঁ, ‘যি কোনো লোকৰ সোণৰ অলঙ্কাৰ আছে, সেই সকলোবোৰ সোলোকাই দিয়ক’। তেতিয়া তেওঁলোকে সেই সোণবোৰ মোক দিলে, আৰু মই সেইবোৰ জুইত পেলাই দিলোঁ; আৰু এই দামুৰি বাহিৰলৈ উলাই আহিল।”

²⁵মোচিয়ে দেখিলে যে, হাৰোণৰ লোকসকলৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ হেৰাইছে আৰু তেওঁলোকে নিজৰ ইচ্ছামতে চলি, তেওঁলোক শত্ৰুবোৰৰ আগত হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হৈছে। ²⁶তেতিয়া মোচিয়ে তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত থিয় হৈ ক'লে, “যিজন যিহোৱাৰ ফলীয়া, তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহক।” লেবীৰ সকলো লোক তেওঁৰ চাৰিওকাষে গোট খালে। ²⁷তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘তোমালোক প্ৰতিজনে নিজৰ তৰোৱাল নিজৰ কাষত বান্ধা, আৰু তম্বুৰ চাৰিওফালৰ এটা প্ৰবেশ দুৱাৰৰ পৰা আন প্ৰবেশ দুৱাৰলৈকে ঘূৰি গৈ নিজৰ ভাই, বন্ধু আৰু চুবুৰীয়া সকলক বধ কৰা’।”

²⁸তেতিয়া লেবীয়া লোকসকলে মোচিয়ে কোৱাৰ দৰেই কৰিলে। সেইদিনা লোকসকলৰ মাজত প্ৰায় তিনি হাজাৰ লোকৰ মৃত্যু হ'ল। ²⁹মোচিয়ে লেবীয়া লোকসকলক ক'লে, “আজিৰ পৰা যিহোৱাই তোমালোকক তেওঁৰ সেৱাৰ বাবে উৎসৰ্গ কৰিলে; কাৰণ তোমালোক প্ৰতিজনে তোমালোকৰ ভাইসকলৰ বিৰুদ্ধে কাৰ্য কৰিলা, সেয়ে যিহোৱা তোমালোকক আজি আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে।”

³⁰তাৰ পাছদিনা মোচিয়ে লোকসকলক ক'লে, “তোমালোকে মহা পাপ কৰিলা। মই এতিয়া যিহোৱাৰ ওচৰলৈ যাওঁ; যদি পাৰো তেনেহ'লে মই তোমালোকৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিম।” ³¹মোচিয়ে যিহোৱাৰ ওচৰলৈ উভটি গৈ ক'লে, “হায় হায়, এই লোকসকলে মহা পাপ কৰিলে; আৰু নিজৰ বাবে এটা সোণৰ দেৱতা নিৰ্মাণ কৰিলে। ³²তথাপি এতিয়া অনুগ্ৰহ কৰি তেওঁলোকক ক্ষমা কৰক; কিন্তু যদি আপুনি ক্ষমা নকৰে, তেনেহ'লে আপুনি লিখা আপোনাৰ পুস্তকৰ পৰা মোৰ নাম বাহিৰ কৰি দিয়ক।”

³³যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “যি জনে মোৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলে, সেই জনৰ নামহে মই মোৰ পুস্তকৰ পৰা বাহিৰ কৰিম। ³⁴এতেকে এতিয়া যোৱা, মই যি দেশৰ বিষয়ে তোমাক কৈছিলোঁ, সেই দেশলৈকে লোকসকলক লৈ যোৱা। চোৱা, মোৰ দূত তোমাৰ আগে আগে যাব; কিন্তু যি দিনা তেওঁলোকে দণ্ড পাব লাগে; সেই দিনা তেওঁলোকৰ পাপৰ দণ্ড মই দিম। ³⁵তাৰ পাছত যিহোৱাই লোকসকলৰ ওপৰত প্লেগ মহামাৰী পঠাই আঘাত কৰিলে; কিয়নো লোকসকলে হাৰোণক দামুৰি নিৰ্মাণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল।

Chapter 33

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “ইয়াৰ পৰা যোৱা, যি দেশ তোমাৰ বংশক দিম বুলি মই অৱ্ৰাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবৰ আগত শপত কৰিছিলোঁ, সেই দেশলৈ, মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি অনা লোকসকলৰ সৈতে তুমি যোৱা। ²মই তোমাৰ আগে আগে এজন দূত পঠাম, আৰু কনানীয়া, ইমোৰীয়া, হিত্তীয়া, পৰিজ্জীয়া, হিব্ৰীয়া, আৰু যিবুচীয়া লোকসকলক খেদিম। ³গাখীৰ আৰু মৌজোল বৈ থকা দেশলৈ যোৱা। কিন্তু মই তোমালোকৰ লগত নাযাওঁ; কাৰণ তোমালোক ঠৰডিঙীয়া লোক। মই হয়তো বাটতে তোমালোকক বিনষ্ট কৰিব পাৰোঁ।”

⁴লোকসকলে যেতিয়া সেই সমস্যাৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে শোক কৰিলে; আৰু কোনো এজনেও অলঙ্কাৰ পৰিধান নকৰিলে।

⁵যিহোৱাই মোচিক কৈছিল, “তুমি ইস্রায়েলী লোকসকলক এই কথা কোৱা, ‘তোমালোক ঠৰডিঙীয়া লোক। মই যদি তোমালোকৰ মাজলৈ এক মুহূৰ্তৰ বাবেও যাওঁ, তেনেহ'লে মই তোমালোকক বিনষ্ট কৰিম। সেয়েহে তোমালোকৰ লগত মই কি কৰিব লাগে, সেই বিষয়ে যেতিয়ালৈকে মই সিদ্ধান্ত নলওঁ, তেতিয়ালৈকে তোমালোকে নিজৰ অলঙ্কাৰ খুলি ৰাখিব।’” ⁶তেতিয়া ইস্রায়েলী লোকসকলে হোৰেৰ পৰ্ব্বতৰ পৰাই নিজৰ অলঙ্কাৰবোৰ পৰিধান নকৰিলে।

⁷মোচিয়ে তম্বুৰ কাপোৰ এটা লৈ, তম্বুৰ বাহিৰত কিছু দূৰত তৰিলে; আৰু তাৰ নাম সাক্ষাৎ কৰা তম্বু ৰাখিলে। যিহোৱাক বিচৰা প্ৰতিজনে তম্বুৰ বাহিৰত থকা সেই সাক্ষাৎ কৰা তম্বুলৈ যায়। ⁸মোচি যেতিয়া সেই তম্বুৰ ভিতৰলৈ যায়, তেতিয়া সকলো লোকে উঠি প্ৰতিজনে নিজৰ তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত থিয় হয়। মোচিয়ে যেতিয়ালৈকে সেই তম্বুত নোসোমায়, তেতিয়ালৈকে লোকসকলে মোচিক চাই থাকে।

⁹মোচি যেতিয়াই তম্বুত সোমায়, তেতিয়াই মেঘ-স্তুস্ত নামি আহি তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত স্থিতি লয়, আৰু যিহোৱাই মোচিৰে সৈতে কথা পাতে।

¹⁰লোকসকলে যেতিয়াই তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত মেঘ-স্তুস্ত স্থিতি হোৱা দেখে, তেতিয়াই প্ৰতিজনে নিজৰ তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত থিয় হৈ আৰাধনা কৰে। ¹¹যিদৰে মানুহে নিজৰ বন্ধুৰ লগত কথা পাতে, সেইদৰে যিহোৱাই মুখামুখি মোচিৰ লগত কথা পাতে। তাৰ পাছত মোচিয়ে তম্বুৰ পৰা ওলাই আহে, কিন্তু তেওঁৰ যুৱক পৰিচাৰক, নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা তম্বুৰ ভিতৰতে থাকে।

ইশ্ৰায়েলী লোকসকলৰ বাবে মোচিৰ প্ৰাৰ্থনা।

¹²মোচিয়ে যিহোৱাক ক'লে, “চাওক, আপুনি এই লোকসকলক লৈ মোক যাত্ৰা কৰিব কৈছে; কিন্তু মোৰ লগত যি জনক পঠাব, তেওঁৰ বিষয়ে আপুনি মোক জানিব দিয়া নাই। আপুনি কৈছিল, মই নামৰ দ্বাৰাই তোমাক জানো, আৰু তুমি মোৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পলা। ¹³এতিয়া মই যদি আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পালোঁ, তেনেহ'লে বিনয় কৰিছোঁ, মই যেন আপোনাক জানি আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাওঁ, সেই বাবে মোক আপোনাৰ পথ দেখাওক; আৰু এই লোকসকল যে আপোনাৰেই লোক ইয়াকো সোঁৱৰণ কৰক।”

¹⁴তেতিয়া যিহোৱাই উত্তৰ দিলে, “মই স্বয়ং তোমাৰ লগত যাম, আৰু মই তোমাক বিশ্ৰাম দিম।” ¹⁵মোচিয়ে তেওঁক ক'লে, “যদি আপুনি স্বয়ং মোৰ লগত নাযায়, তেনেহ'লে আমাক ইয়াৰ পৰা লৈ নাযাব। ¹⁶নহ'লে আমি কি দৰে বুজি পাম যে, আপোনাৰ দৃষ্টিত মই আৰু আপোনাৰ লোকসকলে অনুগ্ৰহ পাইছোঁ ইয়াক কিহৰ দ্বাৰাই জনা যাব? আপোনি আমাৰ লগত যোৱাৰ দ্বাৰায়েই মই আৰু আপোনাৰ লোকসকল পৃথিৱীত থকা সকলো জাতিৰ পৰা পাৰ্থক্য হ'ব।”

¹⁷যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “এই যি কথা তুমি ক'লা, তাকো মই কৰিম। কিয়নো তুমি মোৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাইছা, আৰু মই তোমাক তোমাৰ নামে সৈতে জানো।” ¹⁸তেতিয়া মোচিয়ে ক'লে, “বিনয় কৰিছোঁ মোক আপোনাৰ প্ৰতাপ দেখাওক।”

¹⁹যিহোৱাই ক'লে, “মই তোমাৰ ওচৰেৰে মোৰ সকলো ধাৰ্মিকতা গমন কৰাম, আৰু তোমাৰ আগত মোৰ নাম (যিহোৱা) ঘোষণা কৰিম। যাক মই অনুগ্ৰহ কৰিব খোজোঁ, তাক মই অনুগ্ৰহ কৰিম, আৰু যাক মই দয়া কৰিব খোজোঁ, তাক মই দয়া কৰিম।” ²⁰কিন্তু যিহোৱাই পুনৰ ক'লে, “তুমি মোৰ চেহেৰা দেখা নোপোৱা; কাৰণ কোনো মানুহে মোক দেখাৰ পাছত জীয়াই নাথাকে।”

²¹যিহোৱাই ক'লে, “চোৱা, মোৰ ওচৰত এটা শিল আছে, আৰু তুমি সেই শিলটোৰ ওপৰত থিয় হ'বা। ²²তোমাৰ আগেদি যেতিয়া মোৰ প্ৰতাপ গমন কৰিব, তেতিয়া মই তোমাক শিলটোৰ ফাটত থম, আৰু মোৰ গমন শেষ নোহোৱালৈকে মোৰ হাতেৰে তোমাক ঢাকি ধৰিম। ²³তাৰ পাছত মই তোমাৰ ওপৰৰ পৰা হাত গুচাম, আৰু তুমি মোৰ পাছফাল দেখিবলৈ পাবা, কিন্তু মোৰ মুখ দেখা নাপাবা।”

Chapter 34

পুনৰ নিয়ম স্থাপন কৰা।

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “তুমি প্ৰথম ফলিৰ দৰে দুখন শিলৰ ফলি কাটা। তুমি ভঙা আগৰ সেই ফলি দুখনত যি যি লিখা আছিল, সেই সকলো কথা, মই পুনৰ এই দুখন ফলিত লিখিম। ²তুমি ৰাতিপুৱাতে যুগুত হৈ চীনয় পৰ্বতলৈ উঠি আহিবা। পৰ্বতৰ ওপৰত মোৰ ওচৰত উপস্থিত হ'বা।

³আন কোনো লোক তোমাৰ লগত নাহিব; আৰু গোটেই পৰ্বতত কোনো লোক যেন দেখা পোৱা নাযায়। গৰু ভেড়াৰ জাকোবোৰো যেন পৰ্বতৰ আগত চৰি নাথাকে। ⁴সেয়ে মোচিয়ে আগৰ নিচিনা শিলৰ দুখন ফলি কাটি, যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে ৰাতিপুৱাই উঠি চীনয় পৰ্বতলৈ গ'ল। যিহোৱাই নিৰ্দেশ দিয়া অনুসাৰে শিলৰ সেই ফলি দুখনো লগত লৈ গ'ল।

⁵যিহোৱা মেঘৰ মাজত নামি আহিল; আৰু মোচিৰ সৈতে সেই ঠাইত থিয় হ'ল। তেওঁ “যিহোৱা” নাম উচ্চাৰণ কৰিলে। ⁶যিহোৱাই তেওঁৰ আগেদি গমন কৰিলে আৰু ঘোষণা কৰিলে, “যিহোৱা, যিহোৱা কৃপা আৰু দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ ঈশ্বৰ, ক্ৰোধত ধীৰ, দয়া আৰু সত্যতা মহান; ⁷হাজাৰ হাজাৰ পুৰুষলৈকে দয়া কৰোঁতা; অপৰাধ, আজ্ঞা লঙ্ঘন, আৰু পাপ ক্ষমা কৰোঁতা। তথাপি তেওঁ নিশ্চয়ে দোষীক নিৰ্দোষী নকৰে। তৃতীয় চতুৰ্থ পুৰুষলৈকে তেওঁলোকৰ সন্তানক পিতৃৰ অপৰাধৰ প্ৰতিফল দিওঁতা।”

⁸তেতিয়া মোচিয়ে বেগাই মাটিলৈ মূৰ দোঁৱাই প্ৰণিপাত কৰিলে, ⁹তাৰ পাছত মোচিয়ে কলে, “হে প্ৰভু, মই যদি আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাইছোঁ, তেনেহ’লে বিনয় কৰিছোঁ আমাৰ লগত যাওঁক। কিয়নো এইলোক ঠৰডিঙীয়া লোক; আৰু আমাৰ অপৰাধ আৰু পাপ ক্ষমা কৰি, আমাক নিজৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে গ্ৰহণ কৰক।”

¹⁰যিহোৱাই কলে, “চোৱা, এই বিষয়ত মই এটি নিয়ম কৰিলো। মই তোমাৰ লোকসকলৰ আগত এনে আচৰিত কৰ্ম কৰিম যে, ইয়াৰ পূৰ্বে গোটেই পৃথিৱীত আৰু কোনো জাতিতৰ মাজত এনে কৰ্ম হোৱা নাই। তুমি যি লোকসকলৰ মাজত আছা, তেওঁলোক সকলোৱে যিহোৱাৰ সেই কাৰ্য দেখিব, কাৰণ তোমাৰ আগত মই যি কৰিম, সেয়ে ভয়ঙ্কৰ হ’ব। ¹¹মই তোমাক যি আজ্ঞা দিছোঁ আজি তাক পালন কৰা। মই ইমোৰীয়া, কনানীয়া, হিত্তীয়া, পৰিজীয়া, হিব্ৰীয়া, আৰু যিবুটীয়াসকলক তোমাৰ আগৰ পৰা খেদি বাহিৰ কৰিম।

¹²সাৱধান, তোমালোক যি দেশলৈ গৈ আছা, সেই দেশত নিবাস কৰা লোকসকলৰ সৈতে কোনো নিয়ম স্থিৰ নকৰিবা। যদি কৰা, তেনেহ’লে সেয়ে তোমাৰ মাজত ফাল্গুৰূপ হ’ব। ¹³তাৰ পৰিৱৰ্তে, তোমালোক তেওঁলোকৰ যজ্ঞবেদিবোৰ ভাঙিব লাগিব। তেওঁলোকৰ স্তম্ভবোৰ গুড়ি কৰিবা, আৰু তেওঁলোকৰ আঁচৰা দণ্ডবোৰ কাটি পেলাবা। ¹⁴তুমি অন্য কোনো দেৱতাৰ আৰাধনা নকৰিবা; কাৰণ, মই যিহোৱা, যাৰ নাম ঈৰ্ষান্বিত; তেওঁ নিজ মৰ্যাদা ৰখাত ঈৰ্ষান্বিত ঈশ্বৰ।

¹⁵তুমি সেই দেশ নিবাসী সকলৰ সৈতে কোনো চুক্তি নকৰিবা; কাৰণ তেওঁলোকে ব্যভিচাৰ কৰে আৰু দেৱতাবোৰৰ আগত তেওঁলোকে বলিদান কৰে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ নৈবেদ্য খাবলৈ তোমালোকক নিমন্ত্ৰণ কৰিব। ¹⁶সেয়ে তোমালোকে যদি তেওঁলোকৰ ছোৱালী নিজৰ পুত্ৰৰ বাবে বিয়া কৰি আনা, তেনেহ’লে সেই ছোৱালীয়ে তোমালোকৰ পুত্ৰক তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ অনুগামী কৰাব; আৰু ব্যভিচাৰ কৰাব। তোমালোকৰ পুত্ৰসকলেও তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ অনুগামী হৈ ব্যভিচাৰ কৰিব। ¹⁷তুমি নিজৰ বাবে কোনো দেৱমূৰ্ত্তি নিৰ্মাণ নকৰিবা।

¹⁸তোমালোকে খমীৰ নিদিয়া পিঠাৰ পৰ্ব পালন কৰিবা। মই তোমালোকক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে আৰ্ঘ্যৰ মাহৰ নিৰূপিত কালত সাত দিন ধৰি খমীৰ নিদিয়া পিঠা খাবা। কিয়নো সেই আৰ্ঘ্যৰ মাহতে তুমি মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই আহিলা। ¹⁹প্ৰথমে জন্ম হোৱা সকলো মোৰ, এনেকি গৰু, ভেড়া সকলো পশু জাকৰ মাজতো সকলো প্ৰথমে জগা মতা পশু মোৰ। ²⁰তোমালোকে প্ৰথমে জগা গাধ কিনিব খোজা যদি এটা ভেড়া দিব লাগিব; কিন্তু যদি কিনি লব নোখোজা, তেনেহ’লে তোমালোকে গাধটোৰ ডিঙি নিশ্চয় ভাঙিব লাগিব। তোমালোকৰ প্ৰথমে জন্ম হোৱা পুত্ৰসকলক তোমালোক কিনি ল’ব লাগিব। কোনো এজনো শুদা হাতে মোৰ আগত উপস্থিত নহ’ব।

²¹তোমালোকে ছয় দিন পৰিশ্ৰম কৰিবা, কিন্তু সপ্তম দিনা বিশ্রাম কৰিবা। শস্য ৰোৱা আৰু শস্য দোৱা সময়ত অৱশ্যে বিশ্রাম কৰিবা।

²²তোমালোক সপ্তাহৰ পৰ্ব পালন কৰিবা। য়েঁহু কটাৰ প্ৰথম ফল এই পৰ্বত ব্যৱহাৰ কৰিবা, আৰু বছৰৰ শেষত ফল চপোৱাৰ পৰ্ব পালন কৰিবা।

²³বছৰত তিনিবাৰ তোমালোকৰ পুৰুষসকল ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হ’ব। ²⁴মই তোমালোকৰ পৰা পৰজাতিসকলক দূৰ কৰিম, আৰু তোমালোকৰ দেশৰ সীমা বিস্তাৰ কৰিম। তোমালোক অৱশ্যে বছৰত তিনিবাৰ নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হ’ব লাগিব, যাতে কোনেও তোমালোকৰ দেশ অধিকাৰ কৰাৰ চেষ্টা নকৰে।

²⁵তোমালোকে মোৰ নৈবেদ্য হিচাপে তেজ উৎসৰ্গ কৰোঁতে তাৰ লগত খমীৰ নিদিবা। নিস্তাৰ পৰ্বত উৎসৰ্গিত মাংস পাছদিনা ৰাতিপুৱালৈকে নাৰাখিবা। ²⁶তোমালোকে নিজৰ খেতিৰ প্ৰথম ফলৰ উত্তম ভাগ নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহলৈ আনিবা। তোমালোকে ছাগলী পোৱালিক তাৰ মাকৰ গাখীৰ দি নিসিজাবা।”

²⁷তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক’লে, “তোমাক মই যি সকলো কথা কলোঁ, সেই সকলো লিখি ৰাখা। ইয়াৰ দ্বাৰাই তোমাৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ লগত মই এটি নিয়ম স্থিৰ কৰিলোঁ।” ²⁸মোচি সেই ঠাইত যিহোৱাৰ সৈতে চল্লিশ দিন চল্লিশ ৰাতি বাস কৰিছিল। মোচিয়ে চল্লিশ দিন একো ভোজন পান কৰা নাছিল; আৰু তেওঁ সেই দুখন ফলিত নিয়মৰ বাক্য, দহ আজ্ঞা লিখিছিল।

²⁹মোচি যেতিয়া সেই দুখন ফলি লৈ চীনয় পৰ্বতৰ পৰা নামি আহিল, তেতিয়া যিহোৱাৰ লগত কথা পতাৰ পাছত তেওঁৰ চেহেৰা যে উজ্জ্বল হৈ আছিল, সেই কথা মোচিয়ে নিজে জনা নাছিল। ³⁰হাৰোণ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে মোচিৰ চেহেৰা উজ্জ্বল দেখি, তেওঁলোকে তেওঁৰ ওচৰলৈ যাবলৈ ভয় কৰিলে। ³¹কিন্তু মোচিয়ে তেওঁলোকক মাতিলে, তেতিয়া হাৰোণ আৰু সমাজৰ মুখ্যলোক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ ওভটি আহিল। তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁলোকৰ লগত কথা পাতিলে। ³²তাৰ পাছত, ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল মোচিৰ ওচৰ চাপিলে। তেওঁ চীনয় পৰ্বতত যিহোৱাই যিবোৰ আজ্ঞা দিছে সেই সকলো তেওঁলোকক ক’লে। ³³মোচিয়ে যেতিয়া তেওঁলোকৰ লগত কথা পাতিলে শেষ কৰিলে, তেতিয়া মোচিয়ে নিজৰ চেহেৰা ওৰণি লৈ ঢাকি ল’লে।

³⁴মোচিয়ে যেতিয়াই যিহোৱাৰ লগত কথা পাতিবলৈ তেওঁৰ সন্মুখলৈ গৈছিল, তেতিয়া সেই ওৰণি গুচাইছিল। কিন্তু ঘূৰি অহাৰ লগে লগে তেওঁ পুনৰ ওৰণি লৈছিল। তেওঁ যি সকলো নিৰ্দেশ পাইছিল, সেই সকলো তপ্ৰৰ বাহিৰলৈ আহি ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক কৈছিল। ³⁵তেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলে তেওঁৰ চেহেৰাত এটা উজ্জ্বলতা দেখা পাইছিল। কিন্তু মোচিয়ে যিহোৱাৰ লগত কথা পাতিবলৈ পুনৰ ভিতৰলৈ নোযোৱালৈকে, নিজৰ চেহেৰা ওৰণিৰে ঢাকি লৈছিল।

Chapter 35

লোকসকলে উপহাৰ দিয়া। ধৰ্মধাম নিৰ্মাণ কৰাসকলৰ বিষয়।

- ¹মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ লোকসকলক গোট খুৱালে, আৰু তেওঁলোকক ক'লে, “আপোনালোকে পালন কৰিবলৈ যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা এইবোৰ।
²ছয়দিন কাম কৰিব, কিন্তু সপ্তম দিনা আপোনালোকলৈ পবিত্ৰ দিন হ'ব। সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সম্পূৰ্ণ বিশ্রামৰ বাবে বিশ্রাম-দিন হ'ব; যি কোনোৱে সেই দিনা কাম কৰিব, তাৰ নিশ্চয় প্ৰাণদণ্ড হ'ব।³বিশ্রাম দিনত আপোনালোকৰ কাৰো ঘৰত জুই নজ্বলাব।”
- ⁴মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ সকলো সমাজক কলে, “যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা এইবোৰ; ⁵যিহোৱাৰ বাবে আপোনালোকে উপহাৰ আনক। ইচ্ছাকৃত মনেৰে আনিব বিচৰা উপহাৰসমূহ এইবোৰ; সোণ, ৰূপ আৰু পিতল; ⁶নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা, মিহি শণ সূতা, আৰু ছাগলীৰ নোম। ⁷ৰঙা ৰং কৰা ডেড়াৰ ছাল, তহচ জন্তুৰ ছাল, আৰু চিটীম কাঠ। ⁸প্ৰদীপৰ বাবে তেল, আৰু অভিষেক তেল আৰু সুগন্ধি ধূপৰ বাবে গন্ধদ্রব্য। ⁹এফোদ আৰু বুকুপতাৰ বাবে গোমেদক আৰু আন বহুমূলীয়া পাথৰ।
- ¹⁰আপোনালোকৰ মাজৰ প্ৰত্যেক দক্ষতাসম্পন্ন লোক আহক, আৰু যিহোৱাই আজ্ঞা কৰা সকলোকে তৈয়াৰ কৰক। ¹¹আবাসৰ তম্বু, আবৰণ, হাঁকোটা, তক্তা, ডাং, খুঁটা, আৰু চুঙী। ¹²চন্দুক আৰু তাৰ কানমাৰি, পাপাবৰণ আৰু আঁৰ কৰি ৰখা পৰ্দা।
- ¹³তেওঁলোকে মেজৰ সৈতে তাৰ খুটাবোৰ, আৰু তাৰ সকলো সঁজুলি, দৰ্শন পিঠা; ¹⁴দীপ্তিৰ বাবে দীপাধাৰ আৰু তাৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী, প্ৰদীপবোৰ, আৰু প্ৰদীপৰ বাবে তেল; ¹⁵ধূপ-বেদি আৰু তাৰ খুটাবোৰ, অভিষেকৰ তেল আৰু সুগন্ধি ধূপ, আবাসৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত ওলমাবলৈ পৰ্দা। ¹⁶হোমবলিৰ বাবে বেদি আৰু তাৰ পিতলৰ জালি, খুটাবোৰ আৰু তাৰ সামগ্ৰী, ডাঙৰ পাত্ৰ আৰু তাৰ ভিত্তি আনিব।
- ¹⁷তেওঁলোকে চোতালত ওলমাবলৈ তাৰ খুটা, চুঙী, আৰু চোতালৰ দুৱাৰৰ পৰ্দাবোৰ, ¹⁸আবাসৰ খুটা, চোতালৰ খুটাৰ সৈতে সেইবোৰৰ ৰচি। ¹⁹তেওঁলোকে পবিত্ৰ-স্থানত পৰিচৰ্যা কৰিবৰ বাবে বোৱা মিহি বস্ত্ৰ, পুৰোহিতৰ কৰ্ম কৰিবলৈ হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ বস্ত্ৰ আনিব।”
- ²⁰তাৰ পাছত ইস্রায়েলৰ জাতিৰ সকলো লোক মোচিৰ আগৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। ²¹যিসকলৰ হৃদয়ত প্ৰবৃত্তি আৰু মনত ইচ্ছা জন্মিল তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বাবে উপহাৰ আনিলে। তেওঁলোকে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ, তম্বুৰ সম্পৰ্কীয় সকলো সামগ্ৰী, আৰু পবিত্ৰ বস্ত্ৰৰ বাবে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ আনিলে। ²²পুৰুষ আৰু স্ত্ৰী যিসকল লোকৰ ইচ্ছা জন্মিল, তেওঁলোক সকলোৱে ব্ৰোচ, কাণফুলি, আঙঠি, আৰু অলঙ্কাৰ, সকলো ধৰণৰ সোণৰ অলঙ্কাৰ আনিলে। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সোণৰ উপহাৰ আনিলে।
- ²³যিসকল লোকৰ নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু মিহি শণ সূতা, ছাগলীৰ নোম, ৰঙা ৰং কৰা ডেড়াৰ ছাল, আৰু তহচ জন্তুৰ ছাল আছিল, তেওঁলোকে প্ৰতিজনে সেইবোৰ আনিলে। ²⁴প্ৰতিজনে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ৰূপ বা পিতল উপহাৰস্বৰূপে আনিলে; আৰু যিসকলৰ চিটীম কাঠ আছিল, তেওঁলোক যিকোনো কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সেইবোৰ আনিলে।
- ²⁵প্ৰত্যেক দক্ষতাসম্পন্ন মহিলা নিজৰ হাতেৰে সূতা কাটি নীলা, বেঙুনীয়া, ৰঙা বৰণীয়া আৰু মিহি শণ সূতা আনিলে। ²⁶সকলো মহিলাৰ যিসকলৰ হৃদয়ত উৎসাহ জন্মিছিল তেওঁলোকে ছাগলীৰ নোমৰ সূতা কাটিলে।
- ²⁷মুখ্যলোক সকলে এফোদ আৰু বুকুপটাত লগাবলৈ গোমেদ আৰু আন পাথৰ আনিলে। ²⁸তেওঁলোকে মছলা আৰু প্ৰদীপৰ বাবে তেল, অভিষেকৰ তেল, আৰু সুগন্ধি ধূপৰ বাবে সুগন্ধি দ্ৰব্য আনিলে। ²⁹ইস্রায়েলৰ সকলোলোকে ইচ্ছাকৃত ভাৱে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ আনিলে। প্ৰত্যেক পুৰুষ আৰু মহিলাই ইচ্ছাকৃতভাৱে উপহাৰ প্ৰদান কৰিলে। যিহোৱাই মোচিক যিসকলো কৰিবলৈ আজ্ঞা কৰিছিল, সেই সকলো উপহাৰ সামগ্ৰীৰ সহায়ত মোচিয়ে তৈয়াৰ কৰিলে।
- ³⁰তাৰ পাছত মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ লোকসকলক ক'লে, “চোৱা, যিহোৱাই যিহুদা ফৈদৰ হুৰৰ পুত্ৰ উৰী, উৰীৰ পুত্ৰ বচলেলৰ নাম কাঢ়ি মাতিলে।
³¹যিহোৱাই বচলেলক তেওঁৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিলে, তেওঁক জ্ঞান, বুদ্ধি, বিদ্যা, আৰু সকলো প্ৰকাৰ শিল্প কৌশল দিলে। ³²তেওঁ সোণ, ৰূপ, আৰু পিতলৰ সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰি তাৰ ওপৰত কাৰুকাৰ্য কৰিব। ³³পাথৰ কাটি খটাব পাৰে, আৰু কাঠেৰেও সকলো প্ৰকাৰ শিল্প কৰ্ম কৰিব পাৰে।
- ³⁴যিহোৱাই বচলেল আৰু অহলীয়াবক শিক্ষা দাৰ কৰিবলৈ বিশেষ ক্ষমতা দিলে, অহলীয়াব হ'ল দান বংশৰ অহীচামকৰ পুত্ৰ। ³⁵যিহোৱাই এই দুয়োজনক সকলো প্ৰকাৰ কাৰ্য কৰিবলৈ বিশেষ দক্ষতা দিলে। তেওঁলোক সূতাৰ আৰু ধাতুৰ কাৰ্য কৰাত দক্ষতাসম্পন্ন। নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া মিহি শণ সূতাৰে ফুল বহা কৰ্ম, আৰু কাপোৰ বোৱা কাৰ্য কৰে। তেওঁলোকে সকলো প্ৰকাৰৰ শিল্পকাৰ্য কৰে, আৰু তেওঁলোক শিল্পিসুলভ নক্সাকাৰ।

Chapter 36

¹সেয়েহে পবিত্ৰ-স্থানৰ সকলো কাৰ্য ভালদৰে কৰিবলৈ, যিহোৱাই বচলেল আৰু অহলীয়াৰ সৈতে আন যি সকলো লোকক দক্ষতা আৰু বুজিব পৰা শক্তি দিলে, সেই সকলো জ্ঞানী লোকে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য কৰিব।”

ঈশ্বৰৰ আবাস নিৰ্মাণ কৰা।

²তাৰ পাছত মোচিয়ে বচলেল আৰু অহলীয়াৰ সৈতে যিহোৱাই যিসকল লোকক দক্ষতা দিছিল, আৰু ইচ্ছাকৃত ভাৱে তেওঁলোকৰ লগত কাম কৰিবলৈ আহিছিল, তেওঁলোকক মাতিলে। ³তেওঁলোকে, পবিত্ৰ-স্থানৰ নিৰ্মাণ কাৰ্যৰ বাবে ইস্ৰায়েলী লোকসকলে আনি দিয়া সকলো উপহাৰ মোচিৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিলে। লোকসকলে প্ৰতি ৰাতিপুৱা মোচিৰ আগত ইচ্ছাকৃত ভাৱে দান আনিছিল। ⁴সেয়ে পবিত্ৰ স্থানত কাম কৰি থকা সকলো দক্ষতাসম্পন্ন লোকসকল কামৰ পৰা আহিল।

⁵তেওঁলোকে মোচিক ক’লে, “যিহোৱাই যিবোৰ কাম কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল, সেই কাৰ্যৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বস্তুতকৈ লোকসকলে অধিক বস্তু আনি আছে।” ⁶সেয়ে মোচিয়ে নিৰ্দেশ দিলে যে, তম্বুত থকা লোকসকলে পবিত্ৰ-স্থানৰ কাৰ্যৰ বাবে আৰু উপহাৰ আনিব নালাগে। তেতিয়া লোকসকলে উপহাৰ অনা বন্ধ কৰিলে। ⁷কিয়নো সকলো কাৰ্য কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁলোকৰ যথেষ্ট বস্তু আছিল, এনেকি প্ৰয়োজনতকৈ অধিক আছিল।

⁸সেয়ে তেওঁলোকৰ মাজত শিল্পকাৰ্য কৰা লোকসকলে আবাসৰ কাৰ্য আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁলোকে পকোৱা মিহি শণ সূতা, আৰু নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতাৰে দহখন পৰ্দা তৈয়াৰ কৰিলে। তেওঁলোকে পৰ্দাৰ ওপৰত কৰুৱৰ ছবি আঁকিলে। এই কাৰ্য অতি নিপুণ শিল্পকাৰ বচলেলৰ কাম আছিল। ⁹প্ৰত্যেকখন পৰ্দাই সমান জোখৰ আছিল, আঠাইশ হাত দীঘল, আৰু চাৰি হাত বহল। ¹⁰তাৰ পাছত বচলেলে পাঁচখন পৰ্দা ইখনক সিখনৰ লগত জোৰা দিলে, আৰু আন পাঁচখনো ইখনক সিখনৰ লগত জোৰা দিলে।

¹¹তেওঁ নীলা জৰীৰ পাক প্ৰথমে জোৰা দিয়া পাঁচখন পৰ্দাৰ শেষৰ খনৰ আউঠিত লগালে, আৰু দ্বিতীয়তে জোৰা দিয়া পাঁচখন পৰ্দাৰ শেষৰ খনৰ আউঠিতো নীলা জৰীৰ পাক দিলে। ¹²সেই প্ৰথমখন পৰ্দাৰ পঞ্চাশটা আউঠিত পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক, আৰু দ্বিতীয়তে জোৰা দিয়া পৰ্দাৰ শেষৰ আউঠিত পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক দিলে। সেই জৰীৰ পাক দুশাৰী মুখামুখকৈ লগালে। ¹³তেওঁ সোণৰ পঞ্চাশটা হাঁকোটা গঢ়াই, সেই হাঁকোটাৰে পৰ্দা দুখন ইখনক সিখনৰ লগত বান্ধিলে; আৰু এইদৰে সেই আবাস একলগ কৰি এটা কৰা হ’ল।

¹⁴সেই আবাসৰ ওপৰৰ তম্বুৰ বাবে ছাগলীৰ নোমেৰে কাপোৰ যুগুত কৰিলে। তেওঁ এঘাৰখন পৰ্দা যুগুত কৰিলে। ¹⁵প্ৰতিখন পৰ্দা সমান জোখৰ আছিল, দীঘলে ত্ৰিশ হাত, আৰু বহলে চাৰি হাত। ¹⁶তেওঁ পাঁচখন পৰ্দা ইখনক সিখনৰ লগত জোৰা দিলে, আৰু আন ছয়খন পৰ্দা ইখনক সিখনৰ লগত জোৰা দিলে। ¹⁷প্ৰথমে জোৰা দিয়া পাঁচখন পৰ্দাৰ শেষৰ খনৰ আউঠিত পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক, আৰু তেনেকুৱাই জোৰা দিয়া দ্বিতীয়খন পৰ্দাৰ শেষৰ আউঠিত পঞ্চাশটা জৰীৰ পাক দিলে।

¹⁸বচলেলে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয়তে জোৰা দিয়া পৰ্দাবোৰ লগলগাই তম্বু একে লগ কৰিবৰ অৰ্থে পিতলৰ পঞ্চাশটা হাঁকোটা গঢ়ালে। ¹⁹ৰঙা ৰং কৰা ভেড়াৰ ছালেৰে তম্বুৰ বাবে এটা আবৰণ আৰু তাৰ ওপৰতো তহচ জন্তুৰ ছালেৰে আৰু এটা আবৰণ যুগুত কৰিলে।

²⁰বচলেলে আবাসৰ বাবে চিটীম কাঠেৰে থিয়কৈ দিয়া তক্তা যুগুত কৰিলে। ²¹তাৰ এখন তক্তা দহ হাত দীঘল, আৰু ডেৰ হাত বহল আছিল। ²²প্ৰতিখন তক্তাত তেওঁ একে জোখৰ দুটাকৈ ওলোৱা অংশ কৰিলে; এইদৰে তাৰ আবাসৰ সকলো তক্তা কৰিলে। ²³এইদৰে আবাসৰ বাবে যি তক্তা প্ৰস্তুত কৰিলে তাৰে বিশখন তক্তা দক্ষিণ ফালৰ বাবে যুগুত কৰিলে।

²⁴বচলেলে সেই বিশখন তক্তাৰ তলত ৰূপৰ চল্লিশটা চুঙী গঢ়ালে; এখন তক্তাৰ তলত তাৰ দুটা খুটাৰ বাবে দুটা চুঙী, আৰু আন আন তক্তাৰ তলতো দুটা দুটা চুঙী গঢ়ালে। ²⁵আবাসৰ দ্বিতীয় ফালৰ উত্তৰ দিশে বিশখন তক্তা যুগুত কৰিলে, ²⁶আৰু সেইবোৰৰ বাবে ৰূপৰ চল্লিশটা চুঙী গঢ়ালে। এখন তক্তাৰ তলত দুটা চুঙী, আৰু আনবোৰ তক্তাৰ তলতো দুটাকৈ চুঙী লগালে।

²⁷আবাসৰ পিছফালৰ পশ্চিম দিশৰ বাবে ছয় খন তক্তা যুগুত কৰিলে। ²⁸আবাসৰ পিছফালৰ চুক দুটাৰ বাবে দুখন তক্তা যুগুত কৰিলে।

²⁹প্ৰত্যেক তক্তাৰ তলৰফাল খোলা ৰাখিলে, কিন্তু ওপৰফালে আঙঠিৰে একলগ কৰা হ’ল। দুয়োটা চুকৰ বাবে দুয়োখন তক্তা এইদৰে কৰা হ’ল। ³⁰ৰূপৰ চুঙীৰে সৈতে আঠখন তক্তা আছিল। সেইবোৰৰ বাবে ৰূপৰ চুঙী সৰ্বমুঠ ষোল্লটা, প্ৰত্যেক তক্তাৰ তলত দুটাকৈ চুঙী লগোৱা হ’ল।

³¹বচলেলে আবাসৰ এফালৰ তক্তাৰ বাবে পাঁচডাল, ³²আৰু আবাসৰ আন ফালৰ তক্তাৰ বাবে পাঁচডাল, আৰু আবাসৰ পশ্চিম দিশে থকা পাছফালৰ তক্তাৰ বাবেও পাঁচডাল চিটীম কাঠৰ পথালি ডাং যুগুত কৰিলে। ³³কিন্তু মাজৰ ডাং ডাল তক্তাবোৰৰ মাজেদি এমুৰৰ পৰা আন মূৰলৈকে যোৱাকৈ কৰিলে। ³⁴সেই তক্তাবোৰত সোণৰ পতা মাৰিলে, আৰু ডাংবোৰ সুমুৱাবলৈ, সেইবোৰত সোণৰ আঙঠি গঢ়ালে; আৰু ডাং বোৰতো সোণৰ পতা মাৰিলে।

³⁵বচলেলে নীলা, বেঙেনা, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে এখন পৰ্দা তৈয়াৰ কৰিলে। সেই পৰ্দাত নিপুণ শিল্পকাৰৰ দ্বাৰাই কৰিব নক্সা তৈয়াৰ কৰা হ'ল। ³⁶পৰ্দাৰ বাবে চিটীম কাঠৰ চাৰিটা খুটা বনাই, সেইবোৰত সোণৰ পতা মাৰিলে। খুটাৰ বাবে সোণৰ হাঁকোটা গঢ়ালে, আৰু ৰূপৰ চাৰিটা চুঙী সাঁচত ঢালিলে।

³⁷তেওঁ তম্বুৰ দুৱাৰৰ বাবে নীলা, বেঙেনা আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে বোৱা, শিল্পকাৰে ফুল বহা এখন পৰ্দা যুগত কৰিলে। ³⁸পৰ্দাৰ বাবে পাঁচোটা খুটা আৰু সেইবোৰৰ হাঁকোটা বনালে। খুটাবোৰৰ ওপৰভাগত আৰু মাৰিবোৰত সোণৰ পতা মাৰিলে। সেইবোৰৰ বাবে পাঁচোটা পিতলৰ চুঙী তৈয়াৰ কৰিলে।

Chapter 37

নিয়ম-চন্দুক, মেজ, দীপাধাৰ, আৰু ধূপ-বেদি নিৰ্মান কৰা।

¹তাৰ পাছত বচলেলে চিটীম কাঠৰ আঢ়ৈ হাত দীঘল, ডেৰ হাত বহল, আৰু ডেৰ হাত ওখকৈ নিয়ম চন্দুক নিৰ্মান কৰিলে। ²তেওঁ নিয়ম চন্দুকৰ বাহিৰে ভিতৰে শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিলে, আৰু তাৰ চাৰিওফালৰ কিনাৰ বোৰত সোণ লগালে। ³তেওঁ তাৰ খুটাৰ বাবে সোণৰ চাৰিটা চক্ৰ গঢ়ালে। তাৰ এফালে দুটা আন ফালে দুটা এই দৰে তাৰ চাৰিটা খুৰাত লগালে। ⁴আৰু তেওঁ চিটীম কাঠৰ দুডাল কানমাৰি সাজি, তাত সোণৰ পতা মাৰিলে। ⁵তেওঁ চন্দুক বৈ নিবলৈ, সেই কানমাৰি চন্দুকৰ দুই কাষে থকা আঙঠি সুমুৱালে। ⁶তেওঁ শুদ্ধ সোণৰ আঢ়ৈ হাত দীঘল আৰু ডেৰ হাত বহলকৈ এখন পাপাবৰণ সাজিলে।

⁷বচলেলে সোণ পিটাই দুটা সোণৰ কৰুৰ সাজিলে, আৰু পাপাবৰণৰ দুই মূৰত ৰাখিলে। ⁸এটা মূৰত এটা কৰুৰ আৰু আনটো মূৰত আন এটা কৰুৰ থ'লে। পাপাবৰণৰ দুই মূৰত একে ডোখৰ সোণতে সেই দুটা কৰুৰ সাজিলে। ⁹কৰুৰে ওপৰলৈ ডেউকা মেলি নিজৰ ডেউকাৰে পাপাবৰণক ঢাকি ধৰিলে; আৰু কৰুৰ দুটা মুখামুখি হৈ থাকিল; আৰু কৰুৰৰ দৃষ্টি পাপাবৰণৰ মাজভাগত আছিল।

¹⁰তেওঁ দুহাত দীঘল, এহাত বহল, আৰু ডেৰ হাত ওখকৈ চিটীম কাঠৰ মেজ সাজি, তাত শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিলে। ¹¹মেজখনত তেওঁ সোণৰ পতা মাৰিলে, আৰু তাৰ ওপৰৰ চাৰিওফালৰ দাঁতিত সোণ লগালে। ¹²তাৰ চাৰিওফালে চাৰি আঙুলি জোখৰ এটা কাঠৰ ফ্ৰেম যুগত কৰিলে, আৰু ফ্ৰেমৰ চাৰিওকাষৰ দাঁতি সোণৰ কৰিলে। ¹³তেওঁ তাৰ বাবে সোণৰ চাৰিটা আঙঠি সাঁচত ঢালিলে। সেই আঙঠি চাৰিটা খুটা থকা ঠাইৰ চাৰি চুকত লগালে।

¹⁴মেজ বৈ নিবলৈ, আৰু কানমাৰি সুমুৱাবলৈ সেই আঙঠি ফ্ৰেমৰ কাষত লগালে। ¹⁵তেওঁ মেজ বৈ নিবৰ কাৰণে চিটীম কাঠৰ দুডাল কানমাৰি সাজি, তাতো সোণৰ পতা মাৰিলে। ¹⁶মেজৰ ওপৰত থকা পাত্ৰবোৰ, অৰ্থাৎ তাৰ কাঁহি, চামুচ, বাটি, আৰু দ্ৰাক্ষাৰস ঢালিবলৈ জাৰ প্ৰস্তুত কৰিলে। সেই সকলো শুদ্ধ সোণেৰে গঢ়ালে।

¹⁷তেওঁ শুদ্ধ সোণ হাতুৰিৰে পিটি এটা দীপাধাৰ সাজিলে; তাৰ খুৰা, গা ভাগ, তাত কটা বাটি, কলি, আৰু ফুল একে ডোখৰ সোণেৰে গঢ়িলে। ¹⁸তাৰ এফালৰ পৰা তিনটা শাখা, আৰু আনফালৰ পৰা তিনটা শাখা, এই দৰে সেই দীপাধাৰৰ দুই ফালৰ পৰা ছটা শাখা ওলাল। ¹⁹তাৰ প্ৰথম শাখাত বাদাম ফুলৰ আকৃতিৰে তিনটা বাটি, এটা কলি, আৰু এটা ফুল, আৰু আনটো শাখাত বাদাম ফুলৰ আকৃতিৰে তিনটা বাটি, এটা কলি, আৰু এটা ফুল কৰিলে। দীপাধাৰৰ পৰা ওলোৱা ছয়োটা শাখাত একে দৰেই কৰিলে।

²⁰সেই দীপাধাৰৰ মাজভাগতো বাদামফুলৰ আকৃতিৰে চাৰিটা বাটি, তাৰ কলি আৰু ফুল কৰিলে। ²¹সেই দীপাধাৰৰ প্ৰথম জোৰা শাখাৰ তলত একে ডোখৰ সোণতে এটা কলি আৰু আনটো শাখাৰ তলতো একে ডোখৰ সোণতে এটা কলি আছিল। এইদৰে তৃতীয় শাখাতো একে ডোখৰ সোণতে এটা কলি আছিল। এইদৰেই দীপাধাৰৰ পৰা বহিৰ ওলোৱা ছয়োটা শাখাতে একেদৰে কৰা আছিল। ²²সেইবোৰৰ কলি আৰু সেইবোৰৰ ডাল একে ডোখৰ সোণতেই আছিল। সেই সকলোৱেই শুদ্ধ সোণ হাতুৰিৰে পিটি গঢ়োৱা হৈছিল।

²³বচলেলে দীপাধাৰৰ সাতোটা প্ৰদীপ, চেপেনা আৰু তাৰ ট্ৰে শুদ্ধ সোণেৰে গঢ়ালে। ²⁴সেই দীপাধাৰ আৰু তাৰ সকলো বস্তু এক কিল্কৰ শুদ্ধ সোণেৰে নিৰ্মান কৰিলে।

²⁵বচলেলে চিটীম কাঠেৰে ধূপ-বেদি নিৰ্মান কৰিলে। সেই বেদি এহাত দীঘল, আৰু এহাত বহল; তাৰ চাৰিওফালৰ চাৰিওটা চুক সমান; তাৰ ওখই দুহাত; আৰু তাৰ শিং একে ডোখৰ কাঠেৰেই তৈয়াৰ কৰা হ'ল। ²⁶তেওঁ ধূপ বেদিত, ইয়াৰ ওপৰত, কাষত, আৰু শিংবোৰত শুদ্ধ সোণেৰে পতা মাৰিলে। তেওঁ চাৰিওফালৰ দাঁতিও সোণেৰে তৈয়াৰ কৰিলে।

²⁷ধূপ বেদি বৈ নিবৰ বাবে কানমাৰি সুমুৱাবলৈ, তেওঁ সোণৰ দুটা আঙঠি গঢ়ালে, আৰু দাঁতিৰ তলত দুয়ো ফালে লগালে। ²⁸তেওঁ চিটীম কাঠেৰে কানমাৰি সাজি, তাত সোণৰ পতা মাৰিলে। ²⁹সুগন্ধিদ্ৰব্য তৈয়াৰ কৰা লোক সকলৰ দৰে, তেওঁ অভিষেকৰ পবিত্ৰ তেল, আৰু শুদ্ধ সুগন্ধি ধূপ যুগত কৰিলে।

Chapter 38

যজ্ঞবেদী, প্ৰক্ষালন-পত্ৰ নিৰ্মান আৰু চোতাল যুগুত কৰা। ধৰ্মধামত খৰচ কৰা ধাতুৰ জোখ।

- ¹বচলেলে চিটীম কাঠেৰে পাঁচ হাত দীঘল, পাঁচ হাত বহল, আৰু তিনি হাত ওখকৈ চাৰিওদিশ আৰু চাৰিওটা চুক সমানকৈ হোমবলিৰ অৰ্থে বেদি সাজিলে। ²তেওঁ তাৰ চাৰিওটা চুক ষাড় গৰুৰ শিংৰ আকৃতিত সাজিলে। সেই শিংবোৰ বেদিৰ সৈতে একে ডোখৰ কাঠেৰেই সাজিলে; আৰু তাত পিতলৰ পতা মাৰিলে। ³তেওঁ বেদিৰ সকলো সামগ্ৰী যেনে, ছাই পেলোৱা পাত্ৰ, ছাই উলিওৱা হেঁতা, চৰিয়া, মাংস খুচা যাঠি, আৰু জুই ধৰা পাত্ৰ, এই সকলো সামগ্ৰী পিতলেৰে গঢ়ালে।
- ⁴তেওঁ বেদিৰ বাবে পিতলৰ জালি গঢ়ালে, আৰু বেদিৰ তলৰ পৰা ওপৰলৈকে আধা অংশত সেই জাল লগালে। ⁵কানমাৰি সুমুৱাবলৈ, চাৰিটা আঙঠি সাঁচত চালিলে, আৰু পিতলৰ সেই জালিৰ চাৰি চুকত লগালে।
- ⁶বচলেলে চিটীম কাঠেৰে মাৰি সাজিলে, আৰু তাত পিতলৰ পতা মাৰিলে। ⁷বেদি বৈ নিবৰ বাবে, তেওঁ তাৰ কাষত থকা আঙঠিত কানমাৰি সুমুৱালে; তেওঁ সেই বেদি তক্তাৰে ফোঁপোলাকৈ নিৰ্মান কৰিলে।
- ⁸যি মহিলাসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত সেৱা কৰিছিল, সেই মহিলাসকলৰ পিতলৰ দৰ্পণেৰে বচলেলে ডাঙৰ প্ৰক্ষালন পাত্ৰ আৰু তাৰ খুটা গঢ়ালে।
- ⁹তেওঁ চোতালখনো যুগুত কৰিলে। চোতালৰ দক্ষিণ দিশে পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে এশ হাত দীঘল পৰ্দা যুগুত কৰিলে। ¹⁰বিশটা খুটাৰ পৰা পৰ্দাবোৰ ওলমোৱা হৈছিল, আৰু খুটাবোৰৰ বিশটা চুঙী পিতলৰ আছিল। খুটাবোৰৰ হাঁকোটা আৰু শলি ৰূপৰ আছিল।
- ¹¹একেদৰেই উত্তৰদিশৰ বাবেও পৰ্দা যুগুত কৰিলে। সেইবোৰো এশ হাত দীঘল আছিল। সেইবোৰৰ খুটা বিশটা; আৰু খুটাবোৰৰ বিশটা চুঙী পিতলৰ আছিল, আৰু সেই খুটাবোৰৰ হাঁকোটা আৰু মাৰি ৰূপৰ আছিল। ¹²আৰু পশ্চিম দিশৰ পৰ্দা পঞ্চাশ হাত দীঘল আছিল। সেইবোৰৰ খুটা দহটা, আৰু খুটাবোৰৰ চুঙী দহটা আছিল; আৰু খুটাবোৰৰ হাঁকোটা আৰু মাৰি ৰূপৰ আছিল।
- ¹³চোতালখনৰ পূৱদিশও পঞ্চাশ হাত দীঘল আছিল। ¹⁴প্ৰবেশ দুৱাৰৰ এটা কাষৰ পৰ্দা পোন্ধৰ হাত দীঘল আছিল; আৰু সেইবোৰৰ খুটা তিনিটা আৰু খুটাবোৰৰ চুঙী তিনিটা আছিল। ¹⁵চুতালৰ প্ৰবেশ দুৱাৰৰ আন কাষতো একেদৰে পোন্ধৰ হাত দীঘল পৰ্দা আছিল। সেইবোৰৰ খুটা তিনিটা আৰু খুটাবোৰৰ চুঙী তিনিটা আছিল। ¹⁶চোতালৰ চাৰিওদিশৰ পৰ্দাবোৰ পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে তৈয়াৰী আছিল।
- ¹⁷খুটাবোৰৰ চুঙীবোৰ পিতলেৰে তৈয়াৰ কৰিছিল। খুটাবোৰৰ বাবে হাঁকোটা আৰু মাৰিবোৰ ৰূপেৰে তৈয়াৰ কৰিছিল। খুটাবোৰৰ মুৰ ৰূপেৰে তৈয়াৰ কৰা হৈছিল; আৰু চোতালৰ আটাইবোৰ খুটাতে ৰূপৰ মাৰি লগোৱা হৈছিল। ¹⁸চোতালৰ দুৱাৰৰ পৰ্দাবোৰ নীলা, বেঙুনীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া মিহি শণ সূতাৰে বোৱা, আৰু শিল্পকাৰে ফুল বাছি তৈয়াৰ কৰিছিল। পৰ্দাখন আছিল দীঘলে বিশ হাত, আৰু ওখই পাঁচ হাত, চোতালৰ বাকী পৰ্দাবোৰৰ জোখৰ আছিল। ¹⁹পৰ্দাৰ বাবে চাৰিটা খুটা; আৰু চাৰিটা পিতলৰ চুঙী; আৰু সেইবোৰৰ হাঁকোটা ৰূপৰ আছিল। খুটাৰ ওপৰভাগ আৰু মাৰী বোৰ ৰূপেৰে তৈয়াৰী। ²⁰আবাসৰ আৰু চোতালৰ চাৰিওফালৰ খুটাবোৰ পিতলৰ আছিল।
- ²¹মোচিৰ নিৰ্দেশ অনুসাৰে, সাক্ষ্য ফলি থকা আবাসৰ সকলো বস্ত্ৰৰ সংখ্যাৰ বৃত্তান্ত লিখিবলৈ পুৰোহিত হাৰোণৰ পুত্ৰ ঈথামৰে লেবীয়া সকলক আদেশ দিলে। ²²যিহূদা ফৈদৰ হুৰৰ পুত্ৰ উৰী, উৰীৰ পুত্ৰ বচলেলে, যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে সকলোকে কৰিলে। ²³দান ফৈদৰ অহীচামকৰ পুত্ৰ অহলীয়াব তেওঁৰ সহায়কাৰী আছিল, তেওঁ এজন দক্ষতাসম্পন্ন লোক আৰু নিপুণ শিল্পকাৰ আছিল। তেওঁ নীলা, বেঙুনীয়া আৰু ৰঙা বৰণীয়া মিহি শণ সূতাৰে ফুল বাছিব জনা লোক আছিল।
- ²⁴পবিত্ৰ স্থানৰ প্ৰকল্পৰ বাবে ব্যৱহাৰ হোৱা সকলো উপহাৰৰ সোণ পবিত্ৰ স্থানৰ চেকলৰ জোখৰ অনুপাতে উনত্ৰিশ কিল্কৰ আৰু সাত শ ত্ৰিশ চেকল আছিল। ²⁵সমাজৰ দ্বাৰাই দিয়া ৰূপৰ ওজন পবিত্ৰ স্থানৰ চেকলৰ জোখৰ অনুপাতে এশ কিল্কৰ আৰু এক হাজাৰ সাত শ পঁয়সত্তৰ চেকল আছিল। ²⁶বা বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সৰ লোকপিয়ল অনুসাৰে ছয় লাখ তিনি হাজাৰ পাঁচশ পঞ্চাশ জন লোকৰ প্ৰতিজনে এক এক বেকা, অৰ্থাৎ পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে আধা চেকলকৈ ৰূপ দিছিল।
- ²⁷এশ কিল্কৰ ৰূপ পবিত্ৰস্থান আৰু পৰ্দাৰ চুঙীৰ বাবে খৰচ কৰা হ'ল। প্ৰত্যেক চুঙীত এক কিল্কৰকৈ এশ চুঙীৰ বাবে এশ কিল্কৰ ৰূপ খৰচ কৰা হ'ল। ²⁸এক হাজাৰ সাত শ পঁয়সত্তৰ চেকল ৰূপেৰে তেওঁ খুটাবোৰৰ হাঁকোটা তৈয়াৰ কৰিছিল। সেইবোৰৰ মুৰত, ৰূপৰ পতা মাৰিছিল, আৰু সেইবোৰৰ বাবে মাৰী তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। ²⁹উপহাৰৰ পৰা পোৱা পিতলৰ ওজন সত্তৰ কিল্কৰ দুই হাজাৰ চাৰিশ চেকল আছিল।
- ³⁰এইবোৰেৰে তেওঁ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ প্ৰবেশ দুৱাৰৰ বাবে চুঙী, পিতলৰ বেদি, পিতলৰ জালিকটা, আৰু বেদিৰ সকলো সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰিছিল। ³¹চোতালৰ বাবে চুঙী, চোতালৰ প্ৰবেশ দুৱাৰৰ বাবে চুঙী, আবাসৰ বাবে সকলো খুটা, আৰু চোতালৰ বাবে সকলো খুটা গঢ়ালে।

Chapter 39

পুৰোহিতসকলে পিঙ্কিব লগা বস্ত্ৰ যুগুত কৰা।

¹তেওঁলোকে, যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, নীল বৰণীয়া, বেঙেনা বৰণীয়া আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতাৰে, পবিত্ৰস্থানত পৰিচৰ্যা কৰিবৰ বাবে নিপুণৰূপে বোৱা মিহি বস্ত্ৰ, আৰু হাৰোণৰ বাবে পবিত্ৰ বস্ত্ৰ যুগুত কৰিলে।

²তেওঁ সোণ, আৰু নীল বৰণীয়া, বেঙেনা বৰণীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে এফোদ বস্ত্ৰখন যুগুত কৰিলে।

³তেওঁলোকে সোণ পিটি পিটি পতা কৰি,কাটি মিহি গুনা তৈয়াৰ কৰি নীল বৰণীয়া, বেঙেনা বৰণীয়া, আৰু ৰঙা বৰণীয়া মিহি শণ সূতাৰ কাপোৰত নিপুণ শিল্পকাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই কাম কৰালে।

⁴তেওঁলোকে ওপৰৰ দুয়োফালে এফোদৰ কান্ধত লগাবলৈ স্কন্ধপটি যুগুত কৰিলে। ⁵এফোদৰ কঁকালত বান্ধিবৰ বাবে তাৰ লগত নিপুণৰূপে বোৱা কাপোৰৰ সোণোৱালী, আৰু নীলা, বেঙেনা আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে টঙালী প্ৰস্তুত কৰিলে। যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা কৰাৰ দৰে তেওঁলোকে সেই সকলো কৰিলে।

⁶তেওঁলোকে মোহৰ কটাৰ দৰে কটা, ইস্ৰায়েলৰ বাৰজন পুত্ৰৰ নাম থকা, সোণত খটোৱাবলৈ গোমেদ পাথৰ যুগুত কৰিলে। ⁷সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰসকলৰ সোৱৰণীয় পাথৰ স্বৰূপে তাক এফোদৰ স্কন্ধপটিৰ ওপৰত লগালে। যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই কৰিলে।

⁸এফোদ তৈয়াৰ কৰাৰ দৰে, তেওঁ সোণোৱালী, আৰু নীলা, বেঙেনা আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে নিপুণ শিল্পকাৰ্য্যেৰে বুকুপটা যুগুত কৰিলে। ⁹এই বুকুপটা চাৰিচুকীয়া আছিল। তেওঁলোকে বুকুপটাটো দুতৰপ কৰিলে; সেয়ে দীঘে এবেগেত, বহলে এবেগেত আছিল।

¹⁰তেওঁলোকে তাত চাৰি শাৰী বহুমূলীয়া পাথৰ খুৱালে। প্ৰথম শাৰীত ৰুবী, পীতমণি, আৰু মৰকত; ¹¹দ্বিতীয় শাৰীত পদ্মৰাগ, নীলকান্ত, আৰু হীৰা; ¹²তৃতীয় শাৰীত পেৰোজ, যিম্ব, আৰু কটাহেলা; ¹³আৰু চতুৰ্থ শাৰীত বৈদূৰ্য্য, গোমেদক আৰু সূৰ্য্যকান্ত আছিল; এই সকলো পাথৰ সোণত খটোৱা হ'ল।

¹⁴এই পাথৰ ইস্ৰায়েলৰ বাৰজন পুত্ৰৰ নাম অনুসাৰে, একাদিক্ৰমে ডাঙৰৰ পৰা সৰুলৈকে লিখা হ'ল; মোহৰৎ স্কুদিত কৰা দৰে প্ৰত্যেক পাথৰত বাৰ ফৈদৰ বাবে এজন এজন পুত্ৰৰ নাম স্কুদিত কৰা হ'ল। ¹⁵তেওঁলোকে ৰছীৰ দৰে পকোৱা মালাৰ নিচিনা দুডাল শুদ্ধ সোণৰ শিকলি তৈয়াৰ কৰি, বুকুপটাত লগাই দিলে। ¹⁶তেওঁলোকে সোণৰ দুটা আঙঠি তৈয়াৰ কৰি, বুকুপটাৰ দুই মূৰত সেই আঙঠি দুটা লগালে।

¹⁷মালাৰ দৰে গঁঠা সোণৰ সেই শিকলি দুডাল বুকুপটাৰ দুই মূৰত থকা আঙঠি দুটাত লগালে। ¹⁸মালাৰ দৰে গঁঠা শিকলি দুডালৰ দুই মূৰ সোণৰ খাপ দুটাত লগালে, এফোদৰ আগফালে স্কন্ধপটি দুটাৰ ওপৰত লগালে।

¹⁹সোণৰ দুটা আঙঠি গঢ়াই, বুকুপটাৰ দুই মূৰত এফোদৰ সন্মুখত থকা ভিতৰৰ দাঁতিত লগালে। ²⁰তাৰ পাছত আৰু দুটা আঙঠি গঢ়াই, এফোদৰ স্কন্ধপটি দুটাৰ তল ভাগত তাৰ আগফালে, জোৰা দিয়া ঠাইৰ ওচৰত, এফোদৰ নিপুণৰূপে বোৱা টঙালীৰ ওপৰত তাক লগালে।

²¹বুকুপটা এফোদৰ নিপুণৰূপে বোৱা টঙালীৰ ওপৰত যেন থাকে, আৰু এফোদৰ পৰা যেন এৰাই নাযায়, সেই বাবে তেওঁলোকে নীলা ৰছীৰে বুকুপটাক তাৰ আঙঠিৰে সৈতে এফোদৰ আঙঠিত বান্ধিলে। যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে সকলো কৰিলে।

²²বচলেলে এফোদৰ চোলা সিপিনীয়ে বোৱা, সম্পূৰ্ণ বেঙেনা বৰণীয়া কাপোৰেৰে তৈয়াৰ কৰিলে। ²³সেই চোলাত মূৰ সুমুৱাবলৈ সোঁ মাজত খোলা আছিল। সেয়ে নাফালিবৰ বাবে, ডিঙিৰ চাৰিওফালটো চিলোৱা হৈছিল। ²⁴তেওঁলোকে সেই চোলাৰ তল দাঁতিত, নীলা, বেঙেনা আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতা, আৰু পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে ডালিমৰ নক্সা তুলিলে। ²⁵তেওঁলোকে শুদ্ধ সোণৰ জুগুকা গঢ়াই, সেই জুগুকাবোৰ ডালিমৰ মাজে মাজে চোলাৰ তলৰ দাঁতিৰ চাৰিওফালে লগাই দিলে। ²⁶পৰিচৰ্যা কৰোঁতে, পিঙ্কিবলৈ চোলাৰ তল দাঁতিত এটা জুগুকা এটা ডালিম, এটা জুগুকা এটা ডালিম এই দৰে চোলাৰ চাৰিওফালে লগাই দিলে। যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে সকলো কৰিলে।

²⁷তেওঁলোকে হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ বাবে মিহি শণ সূতাৰে কোট চোলা প্ৰস্তুত কৰিলে। ²⁸মিহি শণ সূতাৰ পাগুৰি, পকোৱা মিহি শণ সূতাৰে কপালত বন্ধা কাপোৰ, মিহি শণ সূতাৰে গুপ্তাঙ্গ ঢাকিবলৈ কাপোৰ প্ৰস্তুত কৰিলে। ²⁹পকোৱা মিহি শণ সূতা আৰু নীলা, বেঙেনা, আৰু ৰঙা বৰণীয়া সূতাৰে, শিল্পকাৰে ফুল বহা টঙালী যুগুত কৰিলে।

³⁰যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁলোকে শুদ্ধ সোণৰ পবিত্ৰ মুকুট যুগুত কৰিলে, আৰু মোহৰৎ স্কুদিত কৰাৰ দৰে তাৰ ওপৰত “যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ”, এই বচন স্কুদিত কৰিলে। ³¹তেওঁলোকে পাগুৰিৰ ওপৰত মুকুট বান্ধিবলৈ, নীলা বৰণীয়া ৰছী লগালে।

³²এই দৰে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আবাসৰ সকলো কাৰ্য কৰি শেষ কৰিলে, যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে সকলো কাৰ্য কৰিলে। ³³তেওঁলোকে মোচিৰ ওচৰলৈ সেই আবাস লৈ গ'ল; তম্বু, আৰু তাৰ সকলো সামগ্ৰী, তাৰ হাঁকোটা, তক্তা, ডাং, খুটা, আৰু চুঙী।

³⁴ৰঙা ৰং কৰা ডেড়াৰ ছালৰ আৱৰণ, তহচ জন্তৰ ছালৰ আৱৰণ, আৰু আঁৰ কৰি ৰখা পৰ্দা, ³⁵সাম্ফ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুক, আৰু তাৰ কানমাৰি, আৰু পাপাবৰণ।

³⁶মেজ, তাৰ সকলো সঁজুলি, আৰু দৰ্শন পিঠা; ³⁷শুদ্ধ সোণৰ দীপাধাৰ আৰু শাৰী পাতি ৰখা প্ৰদীপবোৰ, তাৰ সকলো সঁজুলি, আৰু প্ৰদীপৰ বাবে তেল; ³⁸সোণৰ বেদি, অভিষেক কৰা তেল, সুগন্ধি ধূপ, আৰু তম্বুৰ দুৱাৰৰ বাবে পৰ্দা। ³⁹পিতলৰ বেদি তাৰ লগৰ পিতলৰ জালি, তাৰ কানমাৰি, আৰু তাৰ সকলো সঁজুলি। প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ, আৰু তাৰ খুৰা। ⁴⁰চোতালৰ পৰ্দাবোৰ, তাৰ খুটা আৰু চুঙী, আৰু চোতালৰ দুৱাৰৰ পৰ্দা, তাৰ ৰছী আৰু তম্বুৰ খুটি, আৰু সাম্ফাং কৰা তম্বুৰ বাবে আবাসৰ কাৰ্যৰ সকলো সঁজুলি। ⁴¹পবিত্ৰ-স্থানত পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ নিপুণৰূপে প্ৰস্তুত কৰা মিহি বস্ত্ৰ, আৰু পুৰোহিত কৰ্ম কৰিবলৈ হাৰোণ পুৰোহিতৰ পবিত্ৰ বস্ত্ৰ, আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ বস্ত্ৰ।

⁴²যি যি কৰ্ম কৰিবলৈ যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা কৰিছিল, সেই সকলোকে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে কৰিলে। ⁴³তাৰ পাছত মোচিয়ে সেই সকলো কাম চোৱা চিতা কৰি সেই কাম সম্পূৰ্ণ হোৱা দেখিলে। যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰেই সকলোকে কৰিলে; সেয়ে মোচিয়ে তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিলে।

Chapter 40

ধৰ্মধাম স্থাপন কৰা।

¹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক কলে, ²“তুমি প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা সাম্ফাং কৰা তম্বুৰ আবাস স্থাপন কৰিবা।

³তুমি তাৰ ভিতৰত সাম্ফ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুক ৰাখি পৰ্দাৰে সেই চন্দুক আঁৰ কৰি ৰাখিবা। ⁴মেজ ভিতৰলৈ আনি তাক সজাই ৰাখিবা; আৰু দীপাধাৰ ভিতৰলৈ আনি, তাৰ ওপৰত প্ৰদীপবোৰ জ্বলাই দিবা।

⁵ধূপ জ্বলাবৰ বাবে সোণৰ বেদিটো সাম্ফ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুকৰ আগত ৰাখিবা, আৰু আবাসৰ দুৱাৰত পৰ্দাবোৰ লগাই দিবা। ⁶সাম্ফাং কৰা তম্বুৰ আবাসৰ দুৱাৰৰ সন্মুখত হোম-বেদি ৰাখিবা। ⁷সাম্ফাং কৰা তম্বু আৰু হোম-বেদিৰ মাজত প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ থৈ, তাত পানী ভৰাবা।

⁸চাৰিওফালে চোতাল যুগুত কৰিবা, আৰু চোতালৰ দুৱাৰত পৰ্দাবোৰ লগাবা। ⁹তুমি অভিষেক কৰা তেল লৈ, আবাস আৰু তাৰ সকলোকে অভিষেক কৰি, তাক আৰু তাৰ সকলো বস্ত্ৰ পবিত্ৰ কৰিবা; তাতে সেয়ে পবিত্ৰ হ'ব। ¹⁰তুমি হোম-বেদিটো আৰু তাৰ সকলো সঁজুলি অভিষেক কৰি, সেই বেদি পবিত্ৰ কৰিবা; তাতে সেই বেদি অতি পবিত্ৰ হ'ব। ¹¹তুমি প্ৰক্ষালন পাত্ৰ আৰু তাৰ খুৰা অভিষেক কৰি তাক পবিত্ৰ কৰিবা।

¹²তুমি হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক সাম্ফাং কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখলৈ আনি, তেওঁলোকক পানীৰে গা ধুৱাবা। ¹³হাৰোণক পবিত্ৰ বস্ত্ৰ পিন্ধাই, মোৰ অৰ্থে পুৰোহিত কৰ্ম কৰিবলৈ তেওঁক অভিষেক কৰি পবিত্ৰ কৰিবা।

¹⁴তেওঁৰ পুত্ৰসকলকো আনি, কোট চোলা পিন্ধাবা। ¹⁵তেওঁলোকৰ পিতৃক যেনেকৈ অভিষেক কৰিবা, তেনেকৈ, তেওঁলোকেও মোৰ অৰ্থে পুৰোহিত-কৰ্ম কৰিবলৈ পুএ সকলক অভিষেক কৰিব। তাতে সেই অভিষেকেই তেওঁলোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে চিৰস্থায়ী পুৰোহিত পদৰ চিন হ'ব।

¹⁶মোচিয়ে সেই দৰেই কৰিলে; যিহোৱাই আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই তেওঁ সকলোকে কৰিলে।

¹⁷পাছে দ্বিতীয় বছৰৰ প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা আবাস স্থাপন কৰা হ'ল। ¹⁸যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁ আবাস স্থাপন কৰিবলৈ, তাৰ চুঙী বহুৱাই, তক্তা খুৱাই ডাং সুমুৱাই, আৰু তাৰ খুটাবোৰ তুলি, ¹⁹সেই আবাসৰ ওপৰত তম্বু তৰিলে, আৰু তাৰ ওপৰত তম্বুৰ আৱৰণ লগালে। ²⁰পাছে যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁ সাম্ফ্য-ফলি দুখন লৈ নিয়ম চন্দুকটোৰ ভিতৰত ভৰাই, চন্দুকত কানমাৰি লগাই, নিয়ম চন্দুকৰ ওপৰত পাপাবৰণ থৈ, ²¹আৰু আবাসৰ ভিতৰলৈ নিয়ম চন্দুকটো আনি, আঁৰ কৰি ৰখা পৰ্দা লগাই, সাম্ফ্য-ফলিৰ নিয়ম চন্দুক ঢাকিলে। ²²যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁ আবাসৰ উত্তৰফালে পৰ্দাৰ বাহিৰত সাম্ফাং কৰা তম্বুত মেজ ৰাখিলে, ²³তাৰ ওপৰত যিহোৱাৰ সন্মুখত পিঠা সজাই থলে।

²⁴পাছে যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁ সাম্ফাং কৰা তম্বুত মেজৰ সন্মুখত আবাসৰ দক্ষিণফালে দীপাধাৰ ৰাখিলে। ²⁵যিহোৱাৰ সন্মুখত প্ৰদীপবোৰ জ্বলাই দিলে। ²⁶পাছে যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁ সাম্ফাং কৰা তম্বুৰ পৰ্দাৰ আগত সোণৰ বেদি ৰাখিলে।

²⁷তাৰ ওপৰত সুগন্ধি ধূপ জ্বলালে। ²⁸পাছে যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁ আবাসৰ দুৱাৰৰ পৰ্দা লগালে, ²⁹আৰু সাম্ফাং কৰা তম্বুত আবাসৰ দুৱাৰৰ মুখত হোম-বেদি ৰাখি তাৰ ওপৰত হোমবলি আৰু ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিলে। ³⁰পাছে যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞাৰ দৰে, তেওঁ সাম্ফাং কৰা তম্বুৰ আৰু হোম-বেদিৰ মাজত, প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ ৰাখি ধোবলৈ তাত পানী ভৰাই থলে। ³¹তাৰ পৰাই মোচি, হাৰোণ, আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে নিজৰ নিজৰ হাত ভৰি ধোৱে। ³²যেতিয়া তেওঁলোকে সাম্ফাং কৰা তম্বুত সোমায়, বা বেদিৰ ওচৰলৈ আহে, তেতিয়া ধোৱে। ³³পাছে তেওঁ আবাসৰ আৰু হোমবেদিৰ চাৰিওফালে চোতাল যুগুত কৰিলে; আৰু চোতালৰ দুৱাৰত পৰ্দা লগালে। এইদৰে মোচিয়ে কাৰ্য সমাপ্ত কৰিলে।

³⁴তাৰ পাছত মেঘে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুটো ঢাকি ধৰিলে, আৰু যিহোৱাৰ প্ৰতাপে আবাস পৰিপূৰ্ণ কৰিলে। ³⁵মোচিয়ে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত সোমাব নোৱাৰিলে; কিয়নো মেঘ তাৰ ওপৰত আছিল, আৰু যিহোৱাৰ প্ৰতাপে আবাস পৰিপূৰ্ণ কৰিছিল। ³⁶পাছে আবাসৰ ওপৰৰ পৰা মেঘ উঠিলে, ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। ³⁷কিন্তু আবাসৰ ওপৰৰ পৰা যদি মেঘ আঁতৰি নাযায়, তেতিয়ালৈকে তেওঁলোকে যাত্ৰা নকৰে। ³⁸কিয়নো গোটেই ইস্ৰায়েল বংশৰ চকুৰ আগত, তেওঁলোকৰ আটাই যাত্ৰাত, দিনত যিহোৱাৰ মেঘ আবাসৰ ওপৰত আছিল, আৰু ৰাতি অগ্নি আবাসৰ ভিতৰত আছিল।

লেবীয়া পুস্তক অৰ্থাৎ মোচিয়ে লিখা তৃতীয় পুস্তক

Chapter 1

হোম বলিৰ নিয়ম

¹যিহোৱাই মোচিক মাতিলে, আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ পৰা তেওঁ এই কথা ক'লে, ²"তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক এই কথা কোৱা, 'তোমালোকৰ মাজৰ কোনোৱে যদি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰে, তেন্তে সেয়ে ষাড়-গৰু আৰু মেৰ বা ভেড়া হ'ব লাগিব।

³যদি তেওঁৰ উপহাৰ ষাড়-গৰুৰ জাকৰ পৰা অনা হোম বলি হয়, তেন্তে নিঘূণী মটা গৰু উৎসৰ্গ কৰিব লাগিব। যিহোৱাৰ আগত গ্ৰাহ হ'ব কাৰণে, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত ইয়াক উৎসৰ্গ কৰিব লাগিব। ⁴পাছত তেওঁ হোম-বলিৰ মূৰত হাত দিব; তেতিয়া সেই বলি তেওঁৰ প্ৰায়চিত্তৰ অৰ্থে তেওঁৰ পক্ষত গ্ৰাহ হ'ব।

⁵আৰু তেওঁ যিহোৱাৰ সন্মুখত সেই দমৰা ষাড়-গৰুটো কাটিব। তেতিয়া হাৰোণৰ পুত্ৰ পুৰোহিত সকলে তাৰ তেজ আনিব, আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰৰ সন্মুখত থকা যজ্ঞবেদীৰ চাৰিওফালে সেই তেজ ছটিয়াই দিব। ⁶তেতিয়া সেই বলিৰ ছাল বখলিয়াই তাক খণ্ড খণ্ড কৰা হ'ব।

⁷আৰু হাৰোণ পুৰোহিতৰ পুত্ৰসকলে বেদীৰ ওপৰত জুই ৰাখিব আৰু জুইৰ ওপৰত কাঠ জাপি দিব। ⁸আৰু হাৰোণৰ পুত্ৰ পুৰোহিতসকলে সেই বেদীৰ ওপৰত থকা জুই আৰু কাঠৰ ওপৰত সেই খণ্ডবোৰ, মূৰ আৰু তেল ঠিক মতে ৰাখিব। ⁹কিন্তু তেওঁ তাৰ নাড়ী-ডুৰু আৰু ঠেং পানীত ধুব লাগিব। তেতিয়া পুৰোহিতে বেদীৰ ওপৰত সেই সকলোকে দক্ষ কৰিব। সেয়ে হোম-বলি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব।

¹⁰আৰু যদি তেওঁৰ উপহাৰ ভেড়া বা ছাগলীৰ জাকৰ পৰা অনা হোম-বলি হয়, তেন্তে তেওঁ নিঘূণী মটা পশু উৎসৰ্গ কৰিব। ¹¹আৰু যজ্ঞবেদীৰ কাষত উত্তৰফালে যিহোৱাৰ সন্মুখত তাক কটা হ'ব; তেতিয়া হাৰোণৰ পুত্ৰ পুৰোহিত সকলে বেদীৰ চাৰিওফালে তাৰ তেজ ছটিয়াব।

¹²পাছত তেওঁ তাক খণ্ড খণ্ড কৰি কাটিব; আৰু পুৰোহিতে তাৰ মূৰ আৰু তেলেৰে সৈতে তাক বেদীৰ ওপৰত থকা জুই আৰু কাঠৰ ওপৰত ঠিকমতে সজাই ৰাখিব। ¹³কিন্তু তাৰ নাড়ী-ডুৰু আৰু ঠেং পানীৰে ধুব লাগিব; তাৰ পাছত পুৰোহিতে সেই সকলো উৎসৰ্গ কৰিব আৰু বেদীৰ ওপৰত দক্ষ কৰিব; সেয়ে হোম-বলি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ।

¹⁴যদি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া তেওঁৰ উপহাৰ পক্ষীবোৰৰ মাজৰ পৰা অনা হোম-বলি হয়, তেন্তে তেওঁ কপৌবোৰৰ বা পাৰ পোৱালিবোৰৰ মাজৰ পৰা নিজ উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিব। ¹⁵পাছত পুৰোহিতে তাক বেদীৰ ওপৰলৈ আনি, মূৰটো মুচৰি চিঙি, তাক বেদীত দক্ষ কৰিব; আৰু তাৰ তেজ বেদীৰ কাষত টুপিওয়াই টুপিওয়াই ওলিয়াই দিব লাগিব।

¹⁶পাছত পুৰোহিতে তাৰ পাখীবোৰ আৰু আমঠুটো লৈ, বেদীৰ কাষত থকা পূবফালৰ ছাঁই পেলোৱা ঠাইত পেলাই দিব লাগিব। ¹⁷তাৰ পাছত পুৰোহিতে তাৰ ডেউকা দুখন কাটিব, কিন্তু সম্পূৰ্ণৰূপে তাক দুভাগ নকৰিব, আৰু বেদীত জুই আৰু কাঠৰ ওপৰত তাক দক্ষ কৰিব; সেয়ে হোম-বলি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ।

Chapter 2

ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ নিয়ম

¹আৰু কোনো লোক এজনে যেতিয়া যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰে, তেতিয়া তেওঁৰ উপহাৰ মিহি আটাগুড়ি হ'ব; আৰু তেওঁ তাত তেল ঢালি তাৰ ওপৰত ধূপ-ধূনা দিব। ²তেতিয়া তেওঁৰ সেই উপহাৰ তেওঁ হাৰোণৰ পুত্ৰ পুৰোহিত সকলৰ ওচৰলৈ আনিব; পাছত পুৰোহিতসকলৰ এজনে তাৰ পৰা এমুঠি মিহি আটাগুড়ি, এচলু তেল, আৰু আটাইখিনি ধূপ-ধূনা লৈ, তাৰ স্মৰণাৰ্থক অংশ বুলি তাক বেদীৰ ওপৰত দক্ষ কৰিব; সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ। ³সেই ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ বাকীখিনি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ কাৰণে হ'ব; যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰবোৰৰ মাজত সেয়ে অতি পবিত্ৰ।

⁴আৰু যেতিয়া তুমি তন্দুৰত তাও দিয়া ভক্ষ্য নৈবেদ্য উপহাৰস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিবা, তেতিয়া তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে কৰা খমিৰ নিদিয়া বিন্ধা থকা কেইটামান পিঠা, বা তেল চলা খমিৰ নিদিয়া কেইটামান পাতল চকলীয়া পিঠা দিব লাগিব। ⁵আৰু যদি তাৱাত তাও দিয়া ভক্ষ্য নৈবেদ্য তোমাৰ উপহাৰ হয়, তেন্তে খমীৰ নিদিয়া তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে কৰা পিঠা হ'ব।

⁶তুমি তাক ডোখৰ-ডোখৰ কৰি, তাৰ ওপৰত তেল ঢালিবা; সেয়ে ভক্ষ্য নৈবেদ্য। ⁷আৰু যদি কেৰাহিত ভজা ভক্ষ্য নৈবেদ্য তোমাৰ উপহাৰ হয়, তেন্তে তেলত ভাজি মিহি আটাগুড়িৰে কৰিব লাগিব।

⁸এইবোৰ নিয়মৰ কোনো নিয়মৰে যুগুত কৰা ভক্ষ্য নৈবেদ্য তুমি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আনিবা; আৰু তাক পুৰোহিতক দিয়া হ'ব। তেতিয়া তেওঁ তাক বেদীৰ ওচৰলৈ আনিব। ⁹পুৰোহিত জনে সেই নৈবেদ্যৰ স্মৰণাৰ্থক অংশ লৈ বেদীত দক্ষ কৰিব; সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ। ¹⁰আৰু সেই নৈবেদ্যৰ বাকীখিনি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ হ'ব; যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰবোৰৰ মাজত সেয়ে অতি পবিত্ৰ।

¹¹তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যি কোনো ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবা, তাক খমীৰেৰে যুগুত কৰা হ'ব নালাগে; কিয়নো খমীৰ বা মৌ ইয়াৰে একোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে তোমালোকে দক্ষ নকৰিবা। ¹²তোমালোকে প্ৰথম ফলৰ উপহাৰ বুলি তাক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিব পাৰা; কিন্তু সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে বেদীৰ ওপৰত তাক তোলা নাযাব। ¹³আৰু তুমি নিজ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ প্ৰত্যেক উপহাৰত লোণ সানিবা; তুমি নিজ ভক্ষ্য নৈবেদ্যত, নিজ ঈশ্বৰৰ নিয়মটিৰ চিন যি লোণ, তাক দিবলৈ ক্ৰুতি নকৰিবা; তোমাৰ সকলো উপহাৰবোৰ লোণে সৈতে উৎসৰ্গ কৰিবা।

¹⁴তুমি যদি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে শস্যৰ প্ৰথম ফলৰ নৈবেদ্য স্বৰূপে জুইত পোৰা খোক, অৰ্থাৎ মোহাৰি উলিওৱা শস্যৰ নতুন গুটি উৎসৰ্গ কৰিবা।

¹⁵তাৰ পাছত তুমি তাৰ ওপৰত তেল আৰু ধূপ-ধূনা দিবা; সেয়ে ভক্ষ্য নৈবেদ্য। ¹⁶পাছত পুৰোহিতে তাৰ স্মৰণাৰ্থক অংশ বুলি কিছু মোহৰা শস্য, কিছু তেল আৰু আটাইখিনি ধূপ-ধূনা দক্ষ কৰিব; সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ।

Chapter 3

মঙ্গল্যাৰ্থক বলিৰ নিয়ম।

¹যদি কোনো এজন লোকৰ উপহাৰ মঙ্গল্যাৰ্থক বলি হয়, তেন্তে পশুৰ জাকৰ মটা বা মাইকীয়েই হওঁক, তাক উৎসৰ্গ কৰিলে, তেওঁ যিহোৱাৰ সন্মুখত এটা নিৰ্ঘূণী পশু উৎসৰ্গ কৰিব। ²তেওঁ নিজ উপহাৰৰ মূৰত হাত দিব আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত তাক কাটিব; তেতিয়া হাৰোণৰ পুত্ৰ পুৰোহিত সকলে তাৰ তেজ বেদীৰ কাষৰ চাৰিওফালে ছটিয়াই দিব।

³সেই লোক জনে তেওঁৰ সেই মঙ্গল্যাৰ্থক বলিৰ পৰা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে তাৰ নাড়ী-ভুৰু চকা তেল, ⁴নাড়ীত লাগি থকা আটাই তেল, ঘিলা দুটা আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তেলীয়া ভাগ উৎসৰ্গ কৰিব; সেই ভাগ ঘিলালৈকে একৱাই ল'ব। ⁵তেতিয়া হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে বেদীত, জুই, কাঠ আৰু হোমৰ ওপৰত তাক দক্ষ কৰিব; সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ।

⁶আৰু যদি তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে মঙ্গল্যাৰ্থক বলিৰ উপহাৰ ভেড়া বা ছাগলীৰ জাকৰ পৰা দিয়ে, তেন্তে তেওঁ নিৰ্ঘূণ মতা বা মাইকী পশু উৎসৰ্গ কৰিব। ⁷নিজ উপহাৰৰ অৰ্থে যদি তেওঁ ভেড়া পোৱালি উৎসৰ্গ কৰে, তেন্তে তেওঁ তাক যিহোৱাৰ সন্মুখত উৎসৰ্গ কৰিব। ⁸তেওঁ নিজ উপহাৰৰ মূৰত হাত দিব আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ সন্মুখত তাক কাটিব; তেতিয়া হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে বেদীৰ কাষৰ চাৰিওফালে তাৰ তেজ ছটিয়াই দিব।

⁹পাছত তেওঁ সেই মঙ্গল্যাৰ্থক বলিৰ পৰা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে তাৰ তেল, গোটেইডাল নেগুৰ, (সেই নেগুৰ ৰাজহাড়ৰ ওচৰৰ পৰা একৱা হ'ব) নাড়ী-ভুৰু চকা তেল আৰু নাড়ীত লাগি থকা আটাই তেল, ¹⁰ঘিলা দুটা আৰু কিনাৰত লাগি থকা তাৰ ওপৰৰ তেল আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তাৰ তেলীয়া ভাগ উৎসৰ্গ কৰিব; তেওঁ এই ভাগবোৰ ঘিলালৈকে একৱাই ল'ব। ¹¹তেতিয়া পুৰোহিতে তাক বেদীত দক্ষ কৰিব। সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপ ভক্ষ্য নৈবেদ্য।

¹²আৰু যদি তেওঁৰ উপহাৰ ছাগলী হয়, তেন্তে তেওঁ তাক যিহোৱাৰ সন্মুখত দান কৰিব। ¹³তেওঁ সেই ছাগলীৰ মূৰত হাত দিব আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ সন্মুখত তাক কাটিব; তেতিয়া হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে বেদীৰ কাষৰ চাৰিওফালে তাৰ তেজ ছটিয়াই দিব। ¹⁴পাছত তেওঁ তাৰ পৰা নিজৰ নৈবেদ্য, অৰ্থাৎ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে নাড়ী-ভুৰু চকা তেল, নাড়ীত লাগি থকা আটাই তেল একৱাৰ।

¹⁵তেওঁ তাৰ ভিতৰৰ ঘিলা দুটা আৰু কিনাৰত লাগি থকা তাৰ ওপৰৰ তেল আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তেলীয়া ভাগ ঘিলালৈকে একৱাই ল'ব।

¹⁶তেতিয়া পুৰোহিতে বেদীৰ ওপৰত সেই সকলোকে দক্ষ কৰিব; সেয়ে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপ ভক্ষ্য দ্ৰব্য; সকলো তেল যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হ'ব। ¹⁷তোমালোকে তেল আৰু তেজ যে খাব নালাগে, এয়ে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে, তোমালোকে বাস কৰা সকলো ঠাইতে পালন কৰিবলগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি।”

Chapter 4

পাপাৰ্থক আৰু দোষাৰ্থক বলিৰ নিয়ম।

- ¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'যেতিয়া কোনো এজন লোকে, যিহোৱাই নিষেধ কৰা কোনো কৰ্ম কৰি, নজনাকৈ পাপ কৰে, তেতিয়া তেওঁ এই ধৰণে কৰিব লাগিব; ³তেতিয়া লোকসকলক দোষত পেলোৱাকৈ পাপ কৰা জন যদি অভিযুক্ত পুৰোহিত হয়, তেন্তে তেওঁ নিজে কৰা পাপৰ কাৰণে, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা নিৰ্মূণ দমৰা ষাড়-গৰু পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব।
- ⁴তেওঁ সেই দমৰা ষাড়-গৰুটো সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখেৰে যিহোৱাৰ আগলৈ আনিব আৰু ষাড়-গৰুটোৰ মূৰত হাত দি, যিহোৱাৰ সন্মুখত তাক কাটিব। ⁵তেতিয়া সেই অভিযুক্ত পুৰোহিত জনে দমৰা ষাড়-গৰুটোৰ অলপ তেজ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰলৈ আনিব।
- ⁶আৰু পুৰোহিত জনে সেই তেজত নিজৰ আঙুলি জুবুৰিয়াই পবিত্ৰ স্থানৰ প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ আগফালে যিহোৱাৰ সন্মুখত সাতবাৰ তাৰ কিছু তেজ ছটিয়াই দিব। ⁷পুৰোহিত জনে তাৰে কিছু তেজ লৈ, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰত যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা সুগন্ধি ধূপৰ বেদীৰ শিঙত লগাব; তেওঁ ষাড়-গৰুটোৰ বাকী তেজখিনি সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত থকা হোম-বেদিৰ মূলত ঢালি দিব।
- ⁸আৰু পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰা ষাড়-গৰুটোৰ আটাইবোৰ তেল একৱাই ল'ব; তাৰ নাড়ী-ডুক চকা তেল, নাড়ীত লাগি থকা আটাই তেল, ⁹ঘিলা দুটা আৰু কিনাৰত লাগি থকা তাৰ ওপৰৰ তেল আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তেলীয়া ভাগ-তেওঁ এই সকলো একৱাই ল'ব। ¹⁰মঙ্গলাৰ্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰা ষাড়-গৰুটোৰ তেল যেনেকৈ একৱাই লয়, তেনেকৈ এইটোৰো একৱাই ল'ব। তেতিয়া পুৰোহিতে সেই সকলো হোমবেদীৰ ওপৰত দক্ষ কৰিব।
- ¹¹পাছত সেই ষাড়-গৰুটোৰ ছাল আৰু অৱশিষ্ট মণ্ডহ, মূৰ আৰু ঠেং, নাড়ী-ডুক আৰু গোবৰৰ সৈতে, ¹²ষাড়-গৰুটোৰ বৈ যোৱা সকলো অৱশিষ্ট অংশ ছাউনিৰ বাহিৰত মোৰ কাৰণে, সেই শুচি কৰা ছাই পেলোৱা ঠাইলৈ লৈ আনিব; আনিব; আৰু সেইবোৰ কাঠৰ ওপৰত তুলি জুইত জ্বলাই ভষ্ম (ছাই) কৰিব লাগিব, আৰু সেইবোৰ ছাই পেলাই দিয়া ঠাইতহে পুৰি ভষ্ম কৰিব লাগিব।
- ¹³ইস্ৰায়েলৰ সমাজৰ সকলোৱে যদি নজনাকৈ পাপ কৰে আৰু যিহোৱাই নিষেধ কৰা কোনো কৰ্ম কৰাৰ বিষয়ে যদি সমাজে নেদেখাকৈ থাকে, আৰু তেওঁলোক যদি দোষী হয়, ¹⁴আৰু তেওঁলোকে কৰা সেই পাপ যেতিয়া প্ৰকাশ পাব, তেতিয়া সমাজে পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে এটা দমৰা ষাড়-গৰু উৎসৰ্গ কৰিব আৰু তেওঁলোকে তাক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ সন্মুখলৈ আনিব।
- ¹⁵তেতিয়া সমাজৰ পৰিচাৰক সকলে যিহোৱাৰ সন্মুখত সেই ষাড়-গৰুটোৰ মূৰত হাত দিব আৰু তেওঁলোকৰ এজনে যিহোৱাৰ সন্মুখত তাক কাটিব।
- ¹⁶তেতিয়া অভিযুক্ত পুৰোহিত জনে ষাড়-গৰুটোৰ কিছু তেজ লৈ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰলৈ আনিব; ¹⁷আৰু পুৰোহিত জনে সেই তেজত নিজ আঙুলি জুবুৰিয়াই, তাৰ কিছু তেজ প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ আগফালে যিহোৱাৰ সন্মুখত সাতবাৰ ছটিয়াব।
- ¹⁸তেওঁ সেই তেজৰ পৰা কিছু তেজ লৈ, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰত যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা বেদীৰ শিঙত লগাব, আৰু অৱশিষ্ট থকা তেজখিনি তেওঁ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত থকা হোমবেদীৰ মূলত ঢালি দিব। ¹⁹তেওঁ সেই বলিৰ পৰা তাৰ আটাইবোৰ তেল একৱাই ল'ব আৰু বেদীৰ ওপৰত তাক দক্ষ কৰিব।
- ²⁰তেওঁ সেই দমৰা ষাড়-গৰুটোকো এইদৰে কৰিব। পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰা গৰুটো যেনেকৈ কৰে, তেনেকৈ ষাড়-গৰুটোকো কৰিব। এইদৰে পুৰোহিত জনে লোকসকলক প্ৰায়চিত্ত কৰিব আৰু তেতিয়া তেওঁলোকৰ পাপ ক্ষমা হ'ব। ²¹তেওঁ সেই ষাড়-গৰুটো চাউনিৰ বাহিৰলৈ নি প্ৰথম গৰুটোৰ নিচিনাকৈ তাকো পুৰি ভষ্ম কৰিব লাগিব; এয়েই সমাজৰ পাপাৰ্থক বলি।
- ²²যেতিয়া কোনো শাসনকৰ্তাই নাজানি পাপ কৰে, নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিষেধ কৰা কৰ্মবোৰৰ কোনো এটা কৰে, আৰু তেওঁ যদি দোষী হয়, ²³পাছত নিজে কৰা সেই পাপৰ বিষয়ে তেওঁ যেতিয়া জ্ঞাত হ'ব, তেতিয়া তেওঁ নিজ উপহাৰ স্বৰূপে এটা নিৰ্মূণী মটা ছাগলী আনিব।
- ²⁴তেওঁ সেই ছাগলীটোৰ মূৰত হাত দিব আৰু হোম-বলি কটা ঠাইত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তাক কাটিব; সেয়ে পাপাৰ্থক বলি। ²⁵তেতিয়া পুৰোহিতে নিজ আঙুলিৰে সেই পাপাৰ্থক বলিৰ অলপ তেজ লৈ, হোমবেদীৰ শিঙত লগাব; আৰু অৱশিষ্ট তেজ খিনি হোমবেদীৰ মূলত ঢালি দিব।
- ²⁶তেওঁ মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ তেলৰ দৰে তাৰ আটাই তেল বেদীত দক্ষ কৰিব। এইদৰে পুৰোহিতে শাসনকৰ্তা জনৰ পাপ-মোচনৰ অৰ্থে প্ৰায়চিত্ত কৰিব আৰু তেতিয়া তেওঁৰ পাপৰ ক্ষমা হ'ব।
- ²⁷আৰু সাধাৰণ লোকসকলৰ মাজৰ যদি কোনোৱে নজনাকৈ পাপ কৰে; যিহোৱাই নিষেধ কৰা কোনো কৰ্ম কৰে, আৰু সেই পাপত যদি তেওঁ দোষী হয়, ²⁸তেন্তে নিজে কৰা পাপ যেতিয়া তেওঁৰ জ্ঞাত হ'ব, তেতিয়া নিজে কৰা সেই পাপৰ কাৰণে নিজ উপহাৰ স্বৰূপে তেওঁ জাকৰ মাজৰ পৰা এজনী নিৰ্মূণী ছাগলী আনিব।

²⁹তেওঁ সেই পাপাৰ্থক বলিৰ মূৰত হাত দিব আৰু হোম-বলি কটা ঠাইত সেই পাপাৰ্থক বলি কাটিব। ³⁰তেতিয়া পুৰোহিতে আঙুলিৰে তাৰ কিছু তেজ লৈ, হোমবেদীৰ শিঙত লগাব আৰু তাৰ অৱশিষ্ট তেজখিনি বেদীৰ মূলত ঢালি দিব।

³¹আৰু মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ পৰা তেল এৰোৱাই লোৱাৰ দৰে তাৰো আটাইবোৰ তেল একৰাই ল'ব; তাৰ পাছত পুৰোহিতে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুস্বাণৰ অৰ্থে বেদীৰ ওপৰত তাক দক্ষ কৰিব; এইদৰে পুৰোহিতে সেই লোক জনৰ পাপৰ অৰ্থে প্ৰায়চিত্ত কৰিব আৰু তেওঁৰ পাপ ক্ষমা হ'ব।

³²যদি তেওঁ পাপাৰ্থক বলিৰ উপহাৰ স্বৰূপে ভেড়া পোৱালি আনে, তেন্তে তেওঁ এজনী নিৰ্ঘূণী চেষ্টীৰী ভেড়া আনিব। ³³তাৰ পাছত তেওঁ সেই পাপাৰ্থক বলিৰ মূৰত হাত দিব আৰু হোম-বলি কটা ঠাইত পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে তাক কাটিব।

³⁴পুৰোহিতে নিজ আঙুলিৰে সেই পাপাৰ্থক বলিৰ কিছু তেজ লৈ হোমবেদীৰ শিঙত লগাব আৰু অৱশিষ্ট তেজখিনি বেদীৰ মূলত ঢালি দিব।

³⁵তেওঁ মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ ভেড়া পোৱালিটোৰ তেল একৰাই লোৱাৰ দৰে ইয়াৰো আটাইবোৰ তেল একৰাই ল'ব আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰৰ বিধি মতে পুৰোহিতে বেদীত তাক দক্ষ কৰিব; এইদৰে পুৰোহিতে লোক জনে কৰা পাপৰ অৰ্থে প্ৰায়চিত্ত কৰিব আৰু তেওঁৰ পাপৰ ক্ষমা হ'ব।

Chapter 5

¹যদি কোনো এজন লোকে কোনো এক বিষয়ৰ কথা শুনি বা দেখি, সেই বিষয়ে সাক্ষ্য দিব পৰা হৈয়ো তাক প্ৰকাশ নকৰি পাপ কৰে, তেন্তে তেওঁ নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব। ²অথবা কোনো অশুচি বনৰীয়া জন্তুৰ শৰ বা অশুচি ঘৰচীয়া পশুৰ শৰ আৰু অশুচি উৰগ আদি জন্তুৰেই হওঁক, যিটোক ঈশ্বৰে অশুচি কৰিলে, তাক যদি কোনোবাই কোনো অশুচি বস্তু বুলি নজনাকৈ স্পৰ্শ কৰি অশুচি হয়, তেন্তে তেওঁ দোষী হ'ব।

³বা মানুহৰ যিকোনো ধৰণৰ অশৌচ হওঁক, তাক যদি কোনোৱে নজনাকৈ স্পৰ্শ কৰে, তেন্তে তেওঁ সেই বিষয়ে জানিলে দোষী হ'ব। ⁴বা মানুহে অবিবেচনাৰে যি যি বিষয় শপত লয়, সেই সেই বিষয়ে ভাল কাৰ্যই হওঁক বা বেয়া কাৰ্যই হওঁক, কৰিম বুলি যদি কোনোৱে নিজ ওঁঠেৰে অবিবেচনাৰে, আগলৈ কি হব তাক নজনাকৈ শপত খায়, তেন্তে তেওঁ তাক জানিলে, সেই সেই বিষয়ত তেওঁ দোষী হ'ব।

⁵আৰু সেই বিষয়বোৰৰ কোনো বিষয়ত যেতিয়া কোনোজন দোষী হয়, তেতিয়া তেওঁ নিজ পাপ অৱশ্যে স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। ⁶তেওঁ নিজে কৰা পাপৰ দণ্ডস্বৰূপে পাপাৰ্থক বলিদানৰ বাবে, জাকৰ পৰা এজনী চেষ্টীৰী ভেড়া বা চেষ্টীৰী ছাগলী যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আনিব; আৰু পুৰোহিতে তেওঁৰ পাপৰ কাৰণে তেওঁক প্ৰায়চিত্ত কৰিব।

⁷যদি তেওঁ মেৰ বা ছাগলী আনিবলৈ অসমৰ্থ হয়, তেন্তে তেওঁ কৰা নিজৰ পাপৰ দণ্ডস্বৰূপে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দুটা কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি আনিব, তাৰে এটা পাপাৰ্থক বলিৰ বাবে আৰু আনটো হোম-বলিৰ বাবে হ'ব। ⁸তেওঁ সেই দুটাক পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব; আৰু পুৰোহিতে আগেয়ে পাপাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ তাৰ মূৰৰ ওচৰত ডিঙি মুচৰিব, কিন্তু মূৰটো সম্পূৰ্ণকৈ নেকুৱাব। ⁹তাৰ পাছত পাপাৰ্থক বলিৰ অলপ তেজ বেদীৰ গাত ছটিয়াব আৰু অৱশিষ্ট তেজখিনি বেদীৰ মূলত বাকি দিব লাগিব; এয়ে পাপাৰ্থক বলি।

¹⁰তেতিয়া তেওঁ বিধি মতে দ্বিতীয়টো হোমৰ অৰ্থে উৎসৰ্গ কৰিব। এইদৰে পুৰোহিতে, তেওঁ কৰা পাপৰ কাৰণে তেওঁক প্ৰায়চিত্ত কৰিব; আৰু তেওঁৰ পাপ ক্ষমা হ'ব।

¹¹কিন্তু তেওঁ যদি দুটা কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি আনিবলৈ অসমৰ্থ হয়, তেন্তে তেওঁ নিজে কৰা পাপ কৰ্মৰ বাবে, নিজ উপহাৰ স্বৰূপে ঐফাৰ দহ ভাগৰ এভাগ মিহি আটাগুড়ি, পাপাৰ্থক নৈবেদ্যস্বৰূপে আনিব; তাৰ ওপৰত তেল নিদিব, কিয়নো সেয়ে পাপাৰ্থক নৈবেদ্য।

¹²তেওঁ ইয়াক নিশ্চয়ে পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব আৰু পুৰোহিতে তেওঁৰ স্মৰণাৰ্থক নৈবেদ্য হিচাবে তেওঁৰ বুলি তেওঁৰ পৰা এমুঠি লৈ যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰৰ বিধি মতে তাক বেদীত দক্ষ কৰিব; সেয়ে পাপাৰ্থক নৈবেদ্য। ¹³এইদৰে, পুৰোহিতে সেইবোৰ ভিতৰৰ কোনো এটা বিষয়ত, তেওঁ কৰা পাপৰ কাৰণে তাক প্ৰায়চিত্ত কৰিব; তেতিয়া তেওঁৰ পাপ ক্ষমা হ'ব; আৰু অৱশিষ্ট ভাগ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ দৰে পুৰোহিতৰ হ'ব।

¹⁴তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ¹⁵"যদি কোনোৱে যিহোৱাৰ পবিত্ৰ বস্তুৰ কোনো এটা বস্তু ৰাখি, আত্মা লংঘন কৰি নজনাকৈ পাপ কৰে, তেন্তে তেওঁ জাকৰ পৰা, পবিত্ৰ-স্থানৰ চেকল অনুসাৰে যিহোৱাই নিৰূপণ কৰাৰ দৰে, অতি কমেও দুই দুই চেকল দামৰ এটা নিৰ্ঘূণী মটা মেৰ দোষাৰ্থক বলি স্বৰূপে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আনিব লাগিব। ¹⁶তেওঁ যি যি পবিত্ৰ বস্তু ৰাখি তেওঁ পাপ কৰিলে, যিহোৱাক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ ক্ষতি পূৰণ কৰিব লাগিব আৰু তাৰ লগত পাঁচভাগৰ এভাগ পুৰোহিতক বেছিকৈ দিব লাগিব; পাছত পুৰোহিতে সেই দোষাৰ্থক মেৰটো বলি দিয়াৰ দ্বাৰাই তেওঁক প্ৰায়চিত্ত কৰিব, তেতিয়া তেওঁৰ পাপ ক্ষমা হ'ব।

¹⁷আৰু কোনোৱে যদি যিহোৱাই নিষেধ কৰা কোনো কৰ্ম কৰি পাপ কৰে, তেন্তে তেওঁ তাক নাজানিলেও দোষী হ'ব; আৰু নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব। ¹⁸তেওঁ দোষাৰ্থক বলি দানৰ বাবে, জাকৰ পৰা তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য এটা নিৰ্ঘূণী মটা মেৰ পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব আৰু পুৰোহিতে, তেওঁ নাজানি কৰা দোষৰ বাবে তেওঁক প্ৰায়চিত্ত কৰিব, তেতিয়া তেওঁৰ পাপৰ ক্ষমা হ'ব। ¹⁹এয়ে হৈছে দোষাৰ্থক বলি; তেওঁ অৱশ্যে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে দোষী।"

Chapter 6

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, আৰু মোচিয়ে, ক'লে, ²"কোনোৱে যদি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে আজ্ঞা লংঘন কৰি পাপ কৰে, আৰু কোনো লোকৰ তাত বস্ত্ৰ খোৱা বা বন্ধক ৰখা বা অপহৰণ কৰা, কোনো বস্ত্ৰৰ বিষয়ে লোকৰ আগত মিছা কথা কোৱা বা লোকক অত্যাচাৰ কৰা ³বা হেৰুৱা বস্ত্ৰ পাই ৰাখি মিছা কথা কোৱা আৰু মিছা শপত কৰা আদি যি সকলো কৰ্মৰ দ্বাৰাই মানুহ পাপী হয়, ⁴সেইবোৰৰ এটা কৰ্ম কৰি যদি পাপ কৰে আৰু দোষী হয়, তেন্তে তেওঁ যি বস্ত্ৰ অপহৰণ কৰিলে বা অত্যাচাৰ কৰি পালে বা যি বস্ত্ৰ খবলৈ তেওঁৰ হাতত গটাই দিয়া হ'ল বা হেৰুৱা বস্ত্ৰ পাই ৰাখিলে, তাক পুণৰ ঘূৰাই দিব লাগিব।

⁵বা যিকোনো বিষয়ত যদি তেওঁ মিছা শপত খালে, তেনেহলে নিশ্চয়কৈ সম্পূৰ্ণৰূপে তেওঁ সেই বস্ত্ৰৰ ক্ষতি পুৰণ কৰিব লাগিব আৰু তাৰ লগত পাঁচভাগৰ এভাগ বেছিকৈ দিব লাগিব আৰু তাৰ দোষ প্ৰকাশিত হোৱা দিনা তেওঁ সেই বস্ত্ৰৰ প্ৰকৃত গৰাকীক দিব লাগিব। ⁶তেওঁ দোষাৰ্থক বলিদানৰ কাৰণে যিহোৱালৈ বলি আনিব আৰু ইয়াক জাকৰ পৰা নিৰূপিত মূল্যৰ এটা নিৰ্ঘূণী মটা মেৰ নিজৰ দোষাৰ্থক বলি স্বৰূপে পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব। ⁷পুৰোহিতে যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁক প্ৰায়চিত্ত কৰিব; আৰু যি কৰ্মৰ দ্বাৰাই তেওঁ দোষী হয়, সেই দোষৰ পৰা তেওঁ ক্ষমা পাব।

বলি আৰু নৈবেদ্য আদি বিষয়ে পুৰোহিতসকলে পালন কৰিবলগীয়া বিধি।

⁸তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ⁹"তুমি হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক এই আজ্ঞা দিয়া, 'হোমৰ নিয়ম এই: হোম-দ্রব্য ওৰে ৰাতি আনকি ৰাতিপুৱালৈকে বেদীৰ ওপৰত জুইশালত থাকিব আৰু বেদীৰ জুই তাৰ দ্বাৰাই জ্বলি থাকিব।

¹⁰পুৰোহিত শণ সূতাৰ অন্তৰ্বাস পিন্ধিব আৰু বেদীৰ ওপৰত অগ্নিকৃত হোমৰ পাছত যি ভস্ম বাকি থাকে, তাক গুচাই বেদীৰ দাঁতিত থব।

¹¹পাছত তেওঁ নিজৰ সেই বস্ত্ৰ পিন্ধিব আৰু ছাউনিৰ বাহিৰৰ কোনো গুচি ঠাইলৈ সেই ভস্ম লৈ যাব।

¹²আৰু বেদীৰ ওপৰত জুই তাত সদায় জ্বলি থাকিব, নুমাৰ; পুৰোহিতে প্ৰতি ৰাতিপুৱা তাৰ ওপৰত কাঠ দি জুই জ্বলাব, আৰু তাৰ ওপৰত হোম-বলি সজাই দিব, আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ তেলখিনি তাৰ ওপৰত দক্ষ কৰিব। ¹³বেদীৰ ওপৰত অগ্নি সদায় জ্বলি থাকিব। ই কেতিয়াও নুমাই নাযাব।

¹⁴শস্য উৎসৰ্গ (ভক্ষ্য নৈবেদ্য) কৰাৰ নিয়ম এই। হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে ইয়াক বেদীৰ আগত যিহোৱাৰ সন্মুখত উৎসৰ্গ কৰিব। ¹⁵পাছত পুৰোহিতে ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ পৰা এমুঠি মিহি আটাগুড়ি আৰু সেই তেল লৈ নৈবেদ্যৰ ওপৰত থকা আটাইখিনি ধূপ-ধুনা লৈ, তাৰ স্মৰণার্থক অংশ বুলি সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বেদীত দক্ষ কৰিব।

¹⁶ইয়াৰ অৱশিষ্ট ভাগ হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে ভোজন কৰিব; খমীৰ নিদিয়াকৈ কোনো পবিত্ৰ ঠাইত সেই ভাগ ভোজন কৰিব।

¹⁷খমীৰেৰে সৈতে তাক তন্দুৰত তাও দিয়া নহ'ব। মই নিজ অগ্নিকৃত উপহাৰৰ পৰা তেওঁলোকৰ পাবলগীয়া ভাগ বুলি তাক দিলোঁ; পাপার্থক বলি আৰু দোষাৰ্থক বলিৰ দৰে সেয়ে অতি পবিত্ৰ। ¹⁸হাৰোণৰ সন্তানসকলৰ মাজত যি কোনো পুৰুষে তাক ভোজন কৰিব পাৰিব; যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰৰ পৰা এয়ে পুৰুষানুক্ৰমে চিৰকাল তোমালোকৰ অধিকাৰ হ'ব। যিকোনোৱে ইয়াক স্পৰ্শ কৰিব, তেৱোঁ পবিত্ৰ হ'ব।

¹⁹পাছত যিহোৱাই মোচিক পুনৰ ক'লে, ²⁰"হাৰোণ অভিষিক্ত হোৱা দিনা তেওঁ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যি উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিব, সেয়ে এই; তেওঁলোকে নিত্য ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে, ঐফাৰ দহভাগৰ এভাগ মিহি আটাগুড়ি লৈ ৰাতিপুৱা আধা আৰু গধূলি আধা উৎসৰ্গ কৰিব।

²¹তাক তেলেৰে তাৱাত যুগুত কৰিব লাগিব; সেয়ে ভাজা হ'লে তাক তুমি ভিতৰলৈ আনিবা; তুমি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে, সেই ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ সিজোৱা খণ্ডবোৰ উৎসৰ্গ কৰিবা। ²²পাছত হাৰোণৰ পুত্ৰসকলৰ মাজৰ যি জন তেওঁৰ পদত অভিষিক্ত পুৰোহিত হ'ব, তেওঁ ইয়াক উৎসৰ্গ কৰিব। ইয়াক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সম্পূৰ্ণৰূপে দক্ষ কৰা হ'ব; এয়ে চিৰস্থায়ী বিধি। ²³পুৰোহিতে দিয়া প্ৰত্যেক ভক্ষ্য নৈবেদ্য সম্পূৰ্ণৰূপে দক্ষ কৰিব লাগিব, তাৰ একোকে খাব নালাগিব।

²⁴যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²⁵"তুমি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক কোৱা, 'পাপার্থক বলিদানৰ নিয়ম এই: যি ঠাইত হোমবলি কটা হ'ব, সেই ঠাইতে যিহোৱাৰ সন্মুখত পাপার্থক বলিও কটা হ'ব; সেয়ে অতি পবিত্ৰ। ²⁶যি পুৰোহিতে পাপৰ অৰ্থে তাক উৎসৰ্গ কৰিব, তেৱেঁই তাক ভোজন কৰিব; সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ চোতালত কোনো পবিত্ৰ ঠাইত তাক ভোজন কৰিব।

²⁷যিকোনোৱে তাৰ মাংস স্পৰ্শ কৰিব, তেওঁ পবিত্ৰ হ'ব; আৰু যদি তাৰ তেজৰ কিছু কোনো বস্ত্ৰত ছিতা লাগে, তেন্তে তুমি সেই তেজ লগা বস্ত্ৰ কোনো পবিত্ৰ ঠাইত ধুবা। ²⁸কিন্তু যি মাটিৰ পাত্ৰত তাক সিজোৱা হ'ব, তাক ভাঙি পেলাব লাগিব; যদি পিতলৰ পাত্ৰত তাক সিজোৱা হয়, তেন্তে তাক ভালদৰে মাজি পানীত ধুই পৰিষ্কাৰ কৰিব লাগিব।

²⁹পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ যিকোনো পুৰুষে ইয়াক ভোজন কৰিব পাৰিব; সেয়ে অতি পবিত্ৰ। ³⁰আৰু পবিত্ৰ স্থানত প্ৰায়চিত্ত কৰিবৰ বাবে যি পাপার্থক বলিৰ তেজ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰলৈ অনা হ'ব, সেই বলিৰ অলপো ভোজন কৰা নহব; তাক জুইত পুৰি পেলোৱা হ'ব।

Chapter 7

¹এইটোৱেই দোষাৰ্থক বলিদানৰ নিয়ম। সেয়ে অতি পবিত্ৰ। ²যি ঠাইত হোম-বলি কটা হ'ব, সেই ঠাইতে দোষাৰ্থক বলিও কটা হ'ব; আৰু পুৰোহিতে বেদীৰ চাৰিওকাষে তাৰ তেজ ছটিয়াই দিব। ³তেওঁ তাৰ সকলো তেল (চৰ্বি) উৎসৰ্গ কৰিব: চৰ্বিযুক্ত নেজ, ভিতৰভাগৰ নাড়ী-ডুৰুৰ তেল (চৰ্বি), ⁴ঘিলা দুটা আৰু কিনাৰত লাগি থকা তাৰ ওপৰৰ তেল আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তাৰ তেলীয়া ভাগ উৎসৰ্গ কৰিব; আৰু সেই ভাগ ঘিলালৈকে একুৱাই ল'ব।

⁵পাছত পুৰোহিতে সেই সকলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে বেদীৰ ওপৰত দক্ষ কৰিব; সেয়ে দোষাৰ্থক বলি।

⁶পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ যিকোনো পুৰুষে তাক ভোজন কৰিব পাৰিব আৰু কোনো পবিত্ৰ ঠাইত তাক ভোজন কৰিব লাগিব; সেয়ে অতি পবিত্ৰ।

⁷পাপাৰ্থক বলি যেনে, দোষাৰ্থক বলিও তেনে। আৰু দুয়োৰো নিয়ম-নীতি একে। যি পুৰোহিতে তাৰ দ্বাৰাই প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব সেয়ে তেওঁৰ হ'ব।

⁸আৰু যি পুৰোহিতে কোনো হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিব, নিজে উৎসৰ্গ কৰা সেই হোম বলিৰ ছাল তেওঁৰ নিজৰ হ'ব। ⁹আৰু তন্দুৰত তাও দিয়া প্ৰত্যেক ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু কেৰাহিত ভজা, বা তাৱাত তাও দিয়া সকলো বস্তু উৎসৰ্গকাৰী পুৰোহিতৰ হ'ব। ¹⁰তেল মিহলোৱা বা শুকান প্ৰত্যেক ভক্ষ্য নৈবেদ্য হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে সমানে পাব।

¹¹যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰা মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ নিয়ম এই। ¹²যদি কোনোৱে ধন্যবাদাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰে, তেনেহলে তেওঁ বলিৰ সৈতে, তেল মিহলোৱা খমীৰ নিদিয়া বিন্ধা থকা কেইটামান পিঠা, তেল নিদিয়া খমীৰ কেইটামান পাতল চকলীয়া পিঠা আৰু তেলত ভজা মিহি আটাগুড়িৰে কৰা তেল মিহলোৱা বিন্ধা থকা কেইটামান পিঠা উৎসৰ্গ কৰিব।

¹³ধন্যবাদ দিয়াৰ উদ্দেশ্যে নিজ মঙ্গলাৰ্থক বলিৰে সৈতে খমীৰ দিয়া বিন্ধা থকা কেইটামান পিঠাও উপহাৰ স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব। ¹⁴আৰু তেওঁ প্ৰত্যেক উপহাৰৰ পৰা এটা এটা পিঠা লৈ, উত্তোলনীয় উপহাৰ স্বৰূপে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিব; যি পুৰোহিতে মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ তেজ ছটিয়াব; তেওঁৱেই তাক পাব।

¹⁵ধন্যবাদ দিয়াৰ উদ্দেশ্যে দিয়া মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ মাংসৰ উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰাৰ দিনাখনে ভোজন কৰিব লাগিব; তাৰ অলপো ৰাতিপুৱালৈ ৰাখিব নোৱাৰিব। ¹⁶কিন্তু তেওঁ উৎসৰ্গ কৰা বলি যদি সংকল্প কৰা বা নিজৰ ইচ্ছামতে এনেই দিয়া উপহাৰ হয়; তেন্তে বলি উৎসৰ্গ কৰা দিনাই তাক ভোজন কৰিব লাগিব; আৰু পাছ দিনাও তাৰ অৱশিষ্ট ভাগ ভোজন কৰিব পাৰিব।

¹⁷কিন্তু তৃতীয় দিনা বলিৰ অৱশিষ্ট মাংস জুইত পুৰি ভস্ম কৰিব লাগিব। ¹⁸যদি তৃতীয় দিনাও সেই মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ অলপ মাংস ভোজন কৰে, তেন্তে সেই বলি গ্ৰহন নহব আৰু সেই বলি উৎসৰ্গকাৰীৰ পক্ষে গণিত নহব; সেয়ে ঘিণলগীয়া হ'ব।

¹⁹যদি কোনো মঙহ অশুচি বস্তুৰ লগত স্পৰ্শ হয়, তেনেহলে সেই মঙহ খাব পৰা নহ'ব। সেয়া জুইত পুৰি ভস্ম কৰা হ'ব। আন মঙহ হ'লে, প্ৰত্যেক শুচি মানুহে খাব পাৰিব। ²⁰যি কোনোৱে অশুচি হৈ থাকি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰা মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ মাংস ভোজন কৰিব, সেই মানুহক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।

²¹কোনোৱে যদি কোনো অশুচি দ্ৰব্য-মানুহৰ অশৌচ বা অশুচি পশু বা কোনো অশুচি ঘিণলগীয়া বস্তু চুই, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰা মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ মাংস ভোজন কৰে, তেন্তে সেই মানুহক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।"

²²পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²³"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'তোমালোকে গৰুৰ, কি মেৰৰ, কি ছাগলীৰ তেল নাখাব। ²⁴আৰু নিজে-নিজেই মৰা বা জন্তুৰ দ্বাৰাই চিৰা পশুৰ তেল কোনো কামত লগাব পাৰা, কিন্তু তাক তোমালোকে কোনোমতে নাখাব।

²⁵কিয়নো যিকোনো পশুৰ পৰা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰা যায়, সেই পশুৰ তেল যি কোনোৱে খাব, সেই খোৱা জনক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব। ²⁶আৰু তোমালোকে বাস কৰা কোনো ঠাইত, পক্ষীৰে হওঁক বা পশুৰেই হওঁক, তোমালোকে একোৰেই তেজ নাখাব। ²⁷যি কোনোৱে কোনো ধৰণৰ তেজ খাব, সেই মানুহক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।"

²⁸পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²⁹"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'যি জনে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিজৰ মঙ্গলাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিব, সেই জনে নিজৰ মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ পৰা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিজ উপহাৰ আনিব। ³⁰তেওঁ নিজ হাতে যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰ আনিব। দোলনীয় নৈবেদ্য স্বৰূপে বলিৰ আমঠু যিহোৱাৰ সন্মুখত দোলোৱা হবলৈ, আমঠুৱে সৈতে তেওঁ তেলখিনি আনিব।

³¹আৰু পুৰোহিতে সেই তেল বেদীৰ ওপৰত দক্ষ কৰিব; কিন্তু আমঠুটো হাৰোণৰ আৰু তেওঁ পুত্ৰসকলৰ হ'ব। ³²আৰু তোমালোকে নিজ নিজ মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ সোঁ কৰঙন অংশটো উত্তোলনীয় উপহাৰৰ অৰ্থে পুৰোহিতক দিব।

³³হাৰোণৰ পুত্ৰসকলৰ মাজৰ যি জনে মঙ্গলার্থক বলিৰ তেজ আৰু তেল উৎসৰ্গ কৰিব, তেওঁ নিজৰ অঙ্গ স্বৰূপে সেই সোঁ কৰণটো পাব।

³⁴ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পৰা মই তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক মঙ্গলার্থক বলিৰ দোলনীয় উপহাৰ যি আমৰু আৰু উত্তোলনীয় উপহাৰ যি সোঁ পাছ-পিৰা, তাক লৈ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে দিবলগীয়া বুলি চিৰস্থায়ী অধিকাৰ স্বৰূপে হাৰোণ পুৰোহিত আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক দিলোঁ।

³⁵যিদিনা তেওঁ হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক যিহোৱাৰ পুৰোহিত কৰ্মৰ বাবে উপস্থিত কৰিলে, সেই দিনা যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰৰ পৰা সেইয়াই তেওঁলোকে পাবলগীয়া ভাগ। ³⁶তেওঁ তেওঁলোকক অভিষেক কৰা দিনা পুৰুষানুক্ৰমে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে দিবলগীয়া বুলি চিৰস্থায়ী অধিকাৰ স্বৰূপে তাক তেওঁলোকক দিবলৈ যিহোৱাই আজ্ঞা কৰিলে।

³⁷এইবোৰেই হোম-বলিৰ, ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ, পাপার্থক বলিৰ, দোষার্থক বলিৰ, নিযুক্তকৰণার্থক বলিৰ আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ নিয়ম। ³⁸যিহোৱাই যিদিনা চীনয় অৰণ্যত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিজ নিজ উপহাৰৰ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে সেই দিনা তেওঁ চীনয় পৰ্ব্বতত মোচিক এইবোৰৰ বিষয়ে আজ্ঞা দিলে।

Chapter 8

হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক কাৰ্য্যত নিযুক্ত কৰা।

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"তুমি হাৰোণক আৰু তেওঁৰ লগত তেওঁৰ পুত্ৰসকলক, লগত বস্ত্ৰবোৰ, অভিষেকার্থক তেল, পাপার্থক বলিদানৰ দমৰা গৰুটো, মটা মেৰ দুটা আৰু খমীৰ নিদিয়া পিঠাৰ খৰাহীটো লোৱা। ³আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত গোটেই সমাজক গোটাৱা।"

⁴সেয়েহে মোচিয়ে যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ দৰে কৰিলে আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত সমাজ গোট খালে। ⁵তেতিয়া মোচিয়ে গোট খোৱা সমাজখনক ক'লে, "যিহোৱাই এই কৰ্ম কৰিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে।"

⁶এইদৰে মোচিয়ে হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক ওচৰলৈ আনি পানীৰে গা ধুৱালে। ⁷তেওঁ হাৰোণক অঙ্গ-ৰক্ষক বস্ত্ৰখন পিন্ধালে আৰু টঙালি বন্ধা চোলাটো পিন্ধালে আৰু এফোদ পিন্ধাই, এফোদত নিপুণ ৰূপে বোৱা টঙালি কাপোৰ কঁকালত মেৰাই তাৰে সৈতে এফোদ বান্ধিলে।

⁸তেওঁৰ বুকুত বুকুপতা দিলে আৰু বুকুপতাত পুৰীম আৰু তুস্মীম দিলে। ⁹আৰু তেওঁৰ মূৰত পাগুৰি পিন্ধালে, আৰু পাগুৰিটোৰ ওপৰত আগফালে পবিত্ৰ মুকুটস্বৰূপ সোণৰ পচাখন লগাই দিলে। যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই মোচিয়ে এই সকলোকে কৰিলে।

¹⁰মোচিয়ে অভিষেকার্থক তেল লৈ, আবাস আৰু তাৰ সকলোকে অভিষেক কৰি পবিত্ৰ কৰিলে। ¹¹তাৰ পৰা অলপ তেল লৈ যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত সাতবাৰ ছটিয়ালে আৰু বেদী আৰু তাৰ সকলো সজুলি, প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ আৰু তাৰ খুৰা পবিত্ৰ কৰিবৰ অৰ্থে অভিষেক কৰিলে।

¹²তেওঁ অভিষেকার্থক তেলৰ কিছু লৈ, হাৰোণৰ মূৰত ঢালি দিলে আৰু তেওঁক পবিত্ৰ কৰিবৰ অৰ্থে অভিষেক কৰিলে। ¹³মোচিয়ে হাৰোণৰ পুত্ৰসকলক আগলৈ আনি তেওঁলোককো অঙ্গৰক্ষক বস্ত্ৰ পিন্ধাই, কঁকালত টঙালি বান্ধি মূৰত পাগুৰি মাৰি দিলে। যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই মোচিয়ে এই সকলোকে কৰিলে।

¹⁴তেতিয়া মোচিয়ে পাপার্থক বলিদানৰ বাবে অনা দমৰা গৰুটো লৈ অহাৰ পাছত, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে সেই পাপার্থক গৰুটোৰ মূৰত হাত দিলে। ¹⁵তেওঁ তাক কাটিলে আৰু মোচিয়ে তাৰ কিছু তেজ লৈ, আঙুলিৰে বেদীৰ চাৰিওফালৰ শিঙত লগাই বেদীটো পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিলে; আৰু বাকী তেজখিনি লৈ, বেদীৰ মূৰত ঢালি দিলে আৰু তাক প্ৰায়চিত্ত কৰি পবিত্ৰ কৰিলে।

¹⁶পাছত নাড়ী-ডুক লাগি থকা আটাই তেল আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা, তেলীয়া ভাগ, ঘিলা দুটা আৰু তাৰ তেল আতৰোৱাৰ পাছত, মোচিয়ে সেইবোৰ বেদীত দক্ষ কৰিলে। ¹⁷কিন্তু গৰুটো, ইয়াৰ ছাল, মাংস আৰু গোবৰেৰে সৈতে ছাউনিৰ বাহিৰত জুইত পুৰি ভস্ম কৰা হ'ল। যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই মোচিয়ে এই সকলোকে কৰিলে।

¹⁸পাছত মোচিয়ে আন এটা মতা মেৰ হোমবলিৰ বাবে লৈ আহিল; হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে মেৰৰ মূৰত হাত দিলে। ¹⁹তেওঁ তাক কাটিলে আৰু বেদীৰ চাৰিওফালে তাৰ তেজ ছটিয়াই দিলে।

²⁰মোচিয়ে মেৰটো খণ্ড খণ্ড কৰি কাটিলে, আৰু তাৰ মূৰ, আন খণ্ডবোৰ আৰু তেল (চৰ্বি) জুইত পুৰিলে। ²¹তেওঁ মেৰটোৰ ভিতৰ অংশৰ নাড়ী-ডুক আৰু ঠেংকেইখন পানীত ঢুলে, আৰু সম্পূৰ্ণ মেৰটো বেদীত পুৰিলে। এয়ে হোম-বলি, সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ। যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই মোচিয়ে এই সকলোকে কৰিলে।

²²তাৰ পাছত মোচিয়ে দ্বিতীয় মতা মেৰটো আনিলে, এইটো অভিষেকৰ মেৰ; হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে সেই মেৰৰ মূৰত হাত দিলে।

²³হাৰোণে এইটো কটাৰ পাছত, মোচিয়ে ইয়াৰ অলপ তেজলৈ, হাৰোণৰ সোঁ কাণত, মূৰত, সোঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলিত আৰু সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া

আঙুলিটোত লগাই দিলে। ²⁴পাছত তেওঁ হাৰোণৰ পুত্ৰসকলক নিজৰ ওচৰলৈ আনিলে আৰু তেওঁ সেই তেজৰ অলপমান তেওঁলোকৰো সোঁ কাণত, সোঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলিত আৰু সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিত লগাই দিলে। তাৰ পাছত অৱশিষ্ট তেজখিনি বেদীৰ চাৰিওফালে ছটিয়াই দিলে।

²⁵পাছত তেওঁ তেল (চৰ্বি) খিনি, নেজডাল, নাড়ী-ভুৰুত লাগি থকা আটাই তেল, কলিজা আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তেলীয়া ভাগ, ঘিলা দুটাৰ সৈতে তাৰ তেল (চৰ্বি) আৰু পাছফালৰ সোঁ কৰঙনটো ল'লে। ²⁶আৰু যিহোৱাৰ সনুখত থকা খমীৰ নিদিয়া পিঠা, খৰাহীৰ পৰা এটা খমীৰ নিদিয়া বিন্ধা থকা পিঠা আৰু এটা পাতল চকলীয়া পিঠা লৈ, সেই তেল (চৰ্বি) আৰু সোঁ কৰঙনটোৰ ওপৰত থ'লে। ²⁷আৰু হাৰোণ ও তেওঁৰ পুৰোহিতসকলৰ হাতত সেই সকলোকে দি, যিহোৱাৰ সনুখত দোলনীয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে দোলালে। ²⁸তেতিয়া মোচিয়ে, তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা সেইবোৰ লৈ, বেদীত হোম-বলিৰ ওপৰত দক্ষ কৰিলে; এয়ে সুহ্মাণৰ অৰ্থে দিয়া অভিশেকৰ নৈবেদ্য। এয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ। ²⁹পাছত তেওঁ আমঠুটো লৈ যিহোৱাৰ সনুখত দোলনীয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে দোলালে; অভিশেকৰ মেৰৰ এই আমঠুটো মোচিৰ ভাগ হ'ল। যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ দৰে মোচিয়ে এই সকলোকে কৰিলে।

³⁰পাছত মোচিয়ে অভিশেকাৰ্থক তেলৰ পৰা আৰু বেদীৰ ওপৰত থকা তেজৰো পৰা কিছু লৈ, হাৰোণৰ ওপৰত আৰু তেওঁৰ বস্ত্ৰৰ ওপৰত, তেওঁৰ সৈতে তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ ওপৰত আৰু তেওঁলোকৰ বস্ত্ৰৰ ওপৰতো ছটিয়াই দি, হাৰোণক আৰু তেওঁৰ বস্ত্ৰবোৰ আৰু তেওঁৰ সৈতে তেওঁ পুত্ৰসকলক আৰু তেওঁলোকৰ বস্ত্ৰবোৰ পবিত্ৰ কৰিলে।

³¹সেয়েহে মোচিয়ে হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক ক'লে, "সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত তোমালোকে মণ্ডহখিনি সিজাবা; আৰু 'হাৰোণ ও তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তাক ভোজন কৰিব লাগে', এইবুলি কোৱা মোৰ আজ্ঞাৰ দৰে তোমালোকে সেই ঠাইত তাক আৰু নিযুক্ত কৰণাৰ্থক খৰাহীত থকা পিঠা ভোজন কৰিবা। ³²যিবোৰ বাকী থকা মাংস আৰু পিঠা ৰৈ যাব, সেইবোৰ জুইত পুৰি ভস্ম কৰিবা। ³³আৰু তোমালোকে সাত দিনলৈকে, অৰ্থাৎ তোমালোকক নিযুক্ত কৰা দিন শেষ নোহোৱালৈকে, সাক্ষাৎ কৰা তম্বু দুৱাৰৰ পৰা বাহিৰলৈ নাযাবা। কাৰণ তোমালোকক নিযুক্ত কৰোঁতে সাতদিন লাগিব।

³⁴আজি যেনেকৈ কৰা গ'ল, তোমালোকক প্ৰায়চিত্ত কৰিবৰ অৰ্থে তেনেকৈ কৰিবলৈ যিহোৱাই আজ্ঞা দিলে। ³⁵এই হেতুকে তোমালোকে মৰা নপৰিবৰ বাবে, সাত দিনলৈকে দিনে ৰাতিয়ে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত থাকি পাৰ্যমানে যিহোৱাৰ পালনীয়াখিনি পালন কৰিবা, কিয়নো মই এনে আজ্ঞা পালো।" ³⁶যিহোৱাই মোচিৰ দ্বাৰাই যি সকলো কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে সেই সকলোকে কৰিলে।

Chapter 9

¹পাছত অষ্টম দিনা মোচিয়ে হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকল আৰু ইস্ৰায়েলৰ পৰিচাৰক সকলক মাতি আনিলে। ²তেওঁ হাৰোণক ক'লে, "তুমি নিজৰ অৰ্থে, পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে জাকৰ পৰা এটা নিঘূণী দামুৰী আৰু হোম-বলিৰ কাৰণে এটা নিঘূণী মটা মেৰ লৈ, যিহোৱাৰ সনুখত উৎসৰ্গ কৰা।

³আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক তুমি নিশ্চয় কোৱা, 'তোমালোকে যিহোৱাৰ সনুখত বলিদান কৰিবৰ অৰ্থে, পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মটা ছাগলী আৰু হোমৰ কাৰণে এটা এবছৰীয়া নিঘূণী দমৰা গৰু আৰু এটা এবছৰীয়া নিঘূণী মেৰ পোৱালি, ⁴আৰু মঙ্গলাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা ষাড় আৰু এটা মটা মেৰ আৰু তেল মিহলোৱা ভক্ষ্য নৈবেদ্য লোৱা; কিয়নো আজি যিহোৱাই তোমালোকক দৰ্শন দিব'।" ⁵তেতিয়া তেওঁলোকে, মোচিয়ে আজ্ঞা কৰা সকলোকে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখলৈ নিলে আৰু গোটেই মণ্ডলী ওচৰ চাপি যিহোৱাৰ সনুখত থিয় হ'ল। ⁶পাছত মোচিয়ে ক'লে, "যিহোৱাই তোমালোকক এই কৰ্ম কৰিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে; ইয়াকে কৰিলে তোমালোকলৈ যিহোৱাৰ প্ৰতাপ প্ৰকাশিত হ'ব।" ⁷পাছত মোচিয়ে হাৰোণক ক'লে, "তুমি বেদীৰ ওচৰলৈ গৈ, যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তোমাৰ পাপাৰ্থক বলি আৰু হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰি, নিজক আৰু লোকসকলক প্ৰায়চিত্ত কৰা; আৰু লোকসকলৰো উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰি, তেওঁলোককো প্ৰায়চিত্ত কৰা।"

⁸তেতিয়া হাৰোণে বেদীৰ ওচৰলৈ গৈ, নিজৰ অৰ্থে লোৱা পাপাৰ্থক বলিদানৰ দামুৰীটো কাটিলে। ⁹পাছত হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে সেই বলিৰ তেজ তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে; আৰু তেওঁ নিজ আঙুলি তেজত জুবুৰিয়াই বেদীৰ শিঙত লগালে, পাছত অৱশিষ্ট তেজখিনি বেদীৰ মূলত ঢালি দিলে।

¹⁰কিন্তু পাপাৰ্থক বলিৰ তেল, ঘিলা দুটা আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তেলীয়া ভাগ বেদীত দক্ষ কৰিলে। যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই মোচিয়ে এই সকলোকে কৰিলে। ¹¹আৰু তাৰ মণ্ডহখিনি আৰু ছালখন ছাউনিৰ বাহিৰত জুইত পুৰি ভস্ম কৰা হ'ল।

¹²পাছত হোম-বলিটো কটা হ'ল, আৰু হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে তাৰ তেজখিনি তেওঁৰ ওচৰলৈ তেওঁ বেদীত চাৰিওফালে ছটিয়াই দিলে। ¹³পাছত তেওঁলোক হোম-বলিৰ মাংস খণ্ড খণ্ড কৰি মূৰটোৰে সৈতে খণ্ডবোৰ তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে, আৰু তেওঁ সেই সকলোকে বেদীৰ ওপৰত দক্ষ কৰিলে। ¹⁴তেওঁ নাড়ী-ভুৰুখিনি আৰু ঠেং-কেইটা ধুই, বেদীত হোমৰ ওপৰত দক্ষ কৰিলে।

¹⁵পাছত লোকসকলৰ উপহাৰ ওচৰলৈ নিয়া হ'ল। তেওঁ লোকসকলৰ পাপাৰ্থক বলিদানৰ ছাগলীটো লৈ, প্ৰথমটোৰ নিচিনাকৈ কাটি পাপৰ অৰ্থে উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹⁶আৰু হোম-বলিটোও নিয়া হ'ল আৰু তেওঁ বিধিমেতে তাক উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹⁷আৰু ভক্ষ্য (শস্য) নৈবেদ্য নিয়াৰ পাছত তেওঁ তাৰ পৰা মুঠি ভৰাই ল'লে, আৰু বেদীৰ ওপৰত দক্ষ কৰিলে; ৰাতিপুৱাৰ হোম-বলিৰ দৰে তেওঁ ইয়াকো কৰিলে।

¹⁸পাছত তেওঁ লোকসকলৰ মঙ্গলার্থক বলিদানৰ ষাড় আৰু মতা মেৰটো কাটিলে; তেতিয়া হাৰোণৰ পুত্ৰসকলে তেওঁৰ ওচৰলৈ সেই বলিৰ তেজ আনিলে, আৰু তেওঁ বেদীৰ চাৰিওকাষে তাক ছটিয়াই দিলে। ¹⁹পাছত তেওঁলোকে ষাড় আৰু মতা মেৰটোৰ তেল (চৰ্বি), নাড়ী-ভুৰুত লাগি থকা তেল (চৰ্বি), ঘিলা দুটা আৰু কলিজাৰ ওচৰত থকা তেলীয়া ভাগ আৰু মেৰটোৰ নেজডাল ল'লে,

²⁰সেই সকলো তেল আমঠু দুটাৰ ওপৰত থ'লে; আৰু তেতিয়া তেওঁ বেদীৰ ওপৰত সেই তেল দক্ষ কৰিলে। ²¹আৰু মোচিৰ আজ্ঞা অনুসাৰে, হাৰোণে যিহোৱাৰ সন্মুখত আমঠু দুটা আৰু সোঁ কৰঙনটো দোলনীয় উপহাৰৰ অৰ্থে দোলালে।

²²তেতিয়া হাৰোণে তেওঁলোকৰ ফাললৈ হাত দাঙি তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিলে; এইদৰে তেওঁ পাপার্থক বলি, হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰি নামি আহিল। ²³পাছত মোচি আৰু হাৰোণ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰত সোমাল আৰু তেওঁলোকে বাহিৰ ওলাই লোকসকলক আশীৰ্বাদ কৰিলে; তেতিয়া সকলো লোকসকলৰ আগত যিহোৱাৰ প্ৰতাপ প্ৰকাশিত হ'ল। ²⁴আৰু যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা অগ্নি ওলাই, বেদীৰ ওপৰত থকা হোম-বলি আৰু তেলখিনি পুৰি ভস্ম কৰিলে। তাকে দেখি সকলো লোকে আনন্দ-ধ্বনি কৰি উবুৰি হৈ পৰিল।

Chapter 10

¹পাছত হাৰোণৰ পুত্ৰ নাদব আৰু অবীহুৱে নিজ নিজ আঙঠা ধৰা লৈ, তাত জুই ৰাখি তাৰ ওপৰত ধূপ দি, যিহোৱাই আজ্ঞা নিদিয়া সাধাৰণ জুই যিহোৱাৰ সন্মুখত উৎসৰ্গ কৰিলে। ²তেতিয়া যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা অগ্নি ওলাই তেওঁলোকক গ্ৰাস কৰিলে; তেওঁলোকে যিহোৱাৰ সন্মুখত প্ৰাণত্যাগ কৰিলে।

³তেতিয়া মোচিয়ে হাৰোণক ক'লে, “যিহোৱাই ইয়াকে কৈছিল, বোলে,

‘যি সকলে মোৰ কাষ চাপিব, তেওঁলোকৰ মাজত মোৰ পবিত্ৰতা প্ৰকাশ কৰিম।

আৰু সকলো লোকৰ সাক্ষাতে মই গৌৰৱান্বিত হ'ম’।”

হাৰোণ হতভম্ব হৈ নিজমে থাকিল। ⁴মোচিয়ে হাৰোণৰ দদায়েক উজ্জীয়েলৰ পুত্ৰ মীচায়েল আৰু ইলীচাফনক মাতি নি ক'লে, “ইয়ালৈ আহাঁ আৰু ওচৰলৈ গৈ তোমালোকৰ জ্ঞাতি দুজনক তুলি পবিত্ৰস্থানৰ সন্মুখৰ পৰা ছাউনিৰ বাহিৰলৈ লৈ যোৱা।”

⁵আৰু সেয়ে তেওঁলোকে মোচিৰ আজ্ঞা অনুসাৰে, ওচৰলৈ গৈ, অঙ্গৰক্ষক বস্ত্ৰে সৈতে তেওঁলোকক তুলি ছাউনিৰ বাহিৰলৈ লৈ গ'ল। ⁶তেতিয়া মোচিয়ে হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰক ক'লে, “তোমালোক যেন নমৰা আৰু গোটেই মণ্ডলীলৈ যেন তেওঁৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত নহয়, এই কাৰণে তোমালোকে নিজ নিজ মূৰৰ চুলি মুকলিকৈ নাৰাখিবা আৰু নিজ নিজ কাপোৰ নাফালিবা; কিন্তু যিহোৱাৰ ক্ৰোধান্বিত জ্বলাৰ বাবে তোমালোকৰ ভাই গোটেই ইস্ৰায়েল বংশই ক্ৰন্দন কৰক। ⁷আৰু এই সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰৰ পৰা বাহিৰলৈ নাযাবা, নহ'লে মৰিবা, কিয়নো তোমালোকৰ গাত যিহোৱাৰ অভিষেকার্থক তেল আছে।” তেতিয়া তেওঁলোকে মোচিৰ বাক্য অনুসাৰে সেই দৰে কৰিলে।

⁸তেতিয়া যিহোৱাই হাৰোণক ক'লে, ⁹“তোমালোক যেন নমৰা, সেই কাৰণে তুমি বা তোমাৰে সৈতে তোমাৰ পুত্ৰসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত সোমোৱা কালত, দ্ৰাক্ষাৰস বা সুৰা পান নকৰিবা। এয়ে তোমালোকে পুৰুষানুক্রমে পালন কৰিবলগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি, ¹⁰আৰু তোমালোকে যেন পবিত্ৰ আৰু সামান্য বিষয়ৰ আৰু শুচি আৰু অশুচিৰ প্ৰভেদ কৰিব পাৰিবা, ¹¹আৰু মোচিৰ দ্বাৰাই যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক দিয়া সকলো বিধিৰ শিক্ষা তোমালোকে যেন তেওঁলোকক দিব পাৰিবা, সেই বাবে এই বিধি তোমালোকক দিয়া হ'ল।”

¹²মোচিয়ে হাৰোণক আৰু তেওঁৰ অৱশিষ্ট পুত্ৰ ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰ এই দুজনক ক'লে, “যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰবোৰৰ অৱশিষ্ট ভক্ষ্য নৈবেদ্য লৈ গৈ, বেদীৰ কাষত খমীৰ নোহোৱাকৈ ভোজন কৰিবা। কিয়নো সেয়ে অতি পবিত্ৰ। ¹³কোনো পবিত্ৰ ঠাইত তাক ভোজন কৰিবা; কিয়নো যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰবোৰৰ মাজত সেয়ে তুমি আৰু তোমাৰ পুত্ৰসকলে পাবলগীয়া ভাগ, কাৰণ মই এই আজ্ঞা পালোঁ।

¹⁴আৰু দোলনীয় উপহাৰ যি সোঁ ফালৰ কৰঙনটো, তাক তুমি তোমাৰ পো-জীসকলেৰে সৈতে কোনো শুচি ঠাইত ভোজন কৰিবা। কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মঙ্গলার্থক বলিৰ পৰা তাক তোমাৰ আৰু তোমাৰ সন্তানসকলক পাবলগীয়া ভাগ বুলি দিয়া হ'ল। ¹⁵অগ্নিকৃত উপহাৰৰ অৰ্থে দিয়া তেলখিনিয়ে সৈতে উত্তোলনীয় উপহাৰ যি সোঁ কৰঙন আৰু যিহোৱাৰ সন্মুখত দোলনীয় উপহাৰৰ অৰ্থে দোলাবলৈ দোলনীয় উপহাৰৰ যি আমঠু, এইবোৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ দৰে আনিব লাগিব; সেয়ে তোমাৰ আৰু তোমাৰ সন্তানসকলৰ চিৰস্থায়ী অধিকাৰ হ'ব।”

¹⁶তেতিয়া মোচিয়ে পুৰুষার্থ কৰি, পাপার্থক বলিদানৰ অৰ্থে দিয়া ছাগলীটো বিচাৰোতে দেখিলে যে, তাক পুৰি ভস্ম কৰা হ'ল। গতিকে তেওঁ হাৰোণৰ অৱশিষ্ট পুত্ৰ ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰ এই দুজনলৈ ক্ৰোধ হৈ তেওঁলোকক ক'লে, ¹⁷“তোমালোকে সেই পাপার্থক বলি কোনো পবিত্ৰস্থানত কিয় ভোজন নকৰিলা? কাৰণ সেয়ে অতি পবিত্ৰ আৰু মণ্ডলীৰ অপৰাধ বৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁলোকক প্ৰায়চিত্ত কৰিবৰ অৰ্থে তাক তোমালোকক দিয়া হ'ল। ¹⁸চোৱা, পবিত্ৰস্থানৰ ভিতৰলৈ তাৰ তেজ নিয়া নহ'ল; মোৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তোমালোকে অৱশ্যে তাক পবিত্ৰস্থানত ভোজন কৰিব লাগিছিল।”

¹⁹তেতিয়া হাৰোণে মোচিক ক'লে, "চোৱা, এওঁলোক দুজনেই আজি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিজ পাপাৰ্থক বলি আৰু নিজ হোমবলি উৎসৰ্গ কৰিলে, তথাপি মোঁলৈ এনে ঘটিল; যদি মই আজি পাপাৰ্থক বলি ভোজন কৰিলোঁহেতেন, তেন্তে যিহোৱাই তাত সন্তোষ পালেহেতেন নে?"

²⁰মোচিয়ে ইয়াকে শুনি সন্তুষ্ট হ'ল।

Chapter 11

শুচি অশুচি জন্তুৰ বিষয়

¹পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, ²"তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা যে, 'সকলো ভূ-চৰ পশুবোৰৰ মাজত এইবোৰ জন্তু তোমালোকে খাব পাৰিবা।

³পশুবোৰৰ মাজত যি কোনো জন্তুৰ খুৰা সম্পূৰ্ণৰূপে দুফাল আৰু ঘাঁহ পাণ্ডলে তাক তোমালোকে খাব পাৰিবা ⁴তথাপি ঘাঁহ পাণ্ডলা বা খুৰা দুফাল হোৱাবোৰৰ মাজত তোমালোকে কোনোমতে খাব নলগীয়া পশু এইবোৰ; উঁট, কিয়নো সি ঘাঁহ পাণ্ডলে হয়, কিন্তু দুফলীয়া খুৰা থকা নহয়, সি তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি।

⁵আৰু চাফন পশু, কিয়নো সিও ঘাঁহ পাণ্ডলে, তথাপি দুফলীয়া খুৰা থকা নহয়, সিও তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি। ⁶শহা; কিয়নো সিও ঘাঁহ পাণ্ডলে, কিন্তু দুফলীয়া খুৰা থকা নহয়, সি তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি। ⁷আৰু গাহৰি: কিয়নো তাৰ খুৰা সম্পূৰ্ণৰূপে দুফাল হয় তথাপি সি ঘাঁহ নাপাণ্ডলে, তোমালোকৰ পক্ষে সিও অশুচি। ⁸তোমালোকে সেইবোৰৰ মাংস ভোজন নকৰিবা আৰু সেইবোৰৰ শৱকো নুচুবা; সেইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি।

⁹জলজন্তুবোৰৰ মাজত সমুদ্ৰত কি নদীত বা আন পানীত থকা জন্তুৰ মাজত, পাখি আৰু বাকলি থকা জন্তু তোমালোকে খাব পাৰিবা। ¹⁰কিন্তু সমুদ্ৰত বা নদীত থকা জলচৰবোৰৰ মাজত বা পানীত থকা সকলো প্ৰাণীৰ মাজত, যিবোৰৰ পাখি আৰু বাকলি নাই, সেইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে যিগলগা।

¹¹সেইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে সদায় যিগলগা। তোমালোকে সেইবোৰৰ মাংস ভোজন নকৰিবা আৰু সেইবোৰৰ শৱকো যিগ কৰিবা।

¹²জলজন্তুবোৰৰ মাজত যিবোৰৰ পাখি আৰু বাকলি নাই, সেই সকলোৱেই তোমালোকৰ পক্ষে যিগলগা।

¹³আৰু পক্ষীবোৰৰ মাজত এইবোৰ তোমালোকে যিগ কৰিবা আৰু এইবোৰ নাখাৰা, ঙ্গল, শগুণ, ¹⁴মটীয়া চিলনী আৰু সকলো বিধৰ ৰঙা চিলনী; ¹⁵আৰু সকলো বিধৰ কাউৰী, ¹⁶বগা ফেচা, লক্ষী ফেচা, গঙ্গা-চিলনী আৰু সকলো বিধৰ শেন।

¹⁷তোমালোকে এইবোৰকো যিগ কৰিবা, যেনে-ফেঁচা, মাছবোকা আৰু হুদু, ¹⁸দীঘল ডিঙীয়া হাঁহ, চেঁৰা আৰু সৰু শগুণ, ¹⁹বৰটোকোলা, সকলো বিধৰ বগলী, গোবৰ খোঁচোৰা আৰু বাদুলী।

²⁰চাৰি ঠেঙেৰে উৰি ফুৰা সকলো পাখী থকা জন্তু তোমালোকৰ পক্ষে যিগলগা। ²¹তথাপি পাখী থকা উৰি ফুৰা চাৰি ঠেঙেৰে ফুৰা জন্তুৰ মাজত, মাটিত ভৰ দি জাপ মাৰিবৰ বাবে যিবোৰৰ চাৰি ভৰিৰ ওপৰত দুটা ঠেং থাকে, সেইবোৰ খাব পাৰিবা। ²²আৰু সকলো বিধৰ কাকতী ফৰিং, সকলো বিধৰ খগা ফৰিং, সকলো বিধৰ উই-চিৰিঙা আৰু সকলো বিধৰ তামুলী ফৰিং, এই সকলোকে তোমালোকে খাব পাৰিবা।

²³কিন্তু উৰি ফুৰা সকলো চাৰি ঠেঙীয়া জন্তু তোমালোকৰ পক্ষে যিগ লগা।

²⁴তোমালোক এই জন্তুবোৰৰ দ্বাৰাই সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ পৰিবা, যদি কোনোৱে এইবোৰৰ শৱবোৰো স্পৰ্শ কৰে, তেন্তে অশুচি হ'ব।

²⁵আৰু যিকোনোৱে সেইবোৰৰ শৱ লৈ যাব, সি নিজ কাপোৰ ধুব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।

²⁶যিবোৰ জন্তুৰ খুৰা দুফাল হলেও সম্পূৰ্ণৰূপে দুফাল নহয় আৰু যি জন্তুৱে ঘাঁহ নাপাণ্ডলে, সেইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি। যিকোনোৱে সেইবোৰৰ শৱ চুব, তেওঁ অশুচি হ'ব। ²⁷আৰু চাৰি ঠেঙেৰে ফুৰা সকলো জন্তুৰ মাজত যিবোৰ ভৰিৰ তলুৱাৰে খোজ কাঢ়ে, সেইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি। যিকোনোৱে সেইবোৰৰ শৱ চুব, তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ²⁸আৰু যিকোনোৱে সেইবোৰৰ শৱ লৈ যাব, সি নিজ বস্ত্ৰ ধুব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। সেইবোৰেই তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি।

²⁹মাটিত বগাই ফুৰা সকলো বিধৰ উৰগ জন্তুৰ মাজত এইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি; নেউল, এন্দুৰ, ³⁰সকলো বিধৰ গুঁই জেঠী, নাইপিয়া, তেজপিয়া, সোণগুঁই, আৰু মটিয়া গুঁই।

³¹বগাই ফুৰা জন্তুৰ জন্তুবোৰৰ ভিতৰত এইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি; সেইবোৰ মৰিলে, যি কোনোৱে সেইবোৰৰ শৱ চুব, তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ³²আৰু সেইবোৰৰ মাজৰ কোনো শৱ যি বস্ত্ৰৰ ওপৰত পৰিব, সিও অশুচি হ'ব; কাঠৰ পাত্ৰ বা বস্ত্ৰ বা ছাল বা মোনা, যিকোনো কামত লগা বস্ত্ৰেই হওক, তাক পানীত জুবুৰিয়াৰ লাগিব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব আৰু তেতিয়াহে শুচি হ'ব।

³³আৰু কোনো মাটিৰ পাত্ৰৰ ভিতৰত সেইবোৰৰ শৰ পৰিলে, তাৰ ভিতৰত থকা সকলো বস্তু অশুচি হ'ব আৰু তোমালোকে তাক ভাঙি পেলাবা।

³⁴তাৰ ভিতৰত থকা পানী দি সিজোৱা সকলো খোৱা বস্তু অশুচি হ'ব আৰু তেনেকুৱা সকলো পাত্ৰত থকা সকলো প্ৰকাৰ পেয় দ্ৰব্য অশুচি হ'ব। ³⁵আৰু এন্দুৰেই হওঁক বা চুলাই হওঁক, যিকোনো বস্তুৰ ওপৰত সেইবোৰৰ শৰ পৰিব, সেয়ে অশুচি হ'ব; তাক ভাঙি পেলাব লাগিব; সেইবোৰ অশুচি, তোমালোকৰ পক্ষে সেইবোৰ অশুচি হৈ থাকিব।

³⁶তথাপি ডুমুক বা যি নাদত অনেক পানী জমা হৈ থাকে, সেয়ে শুচি হ'ব; কিন্তু যি জনে সেইবোৰৰ মৰা শৰ চুব, তেওঁ অশুচি হ'ব। ³⁷আৰু সেইবোৰৰ শৰ যদি কোনো ববলগীয়া গুটিত পৰে, তেন্তে সেয়ে শুচি হৈ থাকিব। ³⁸কিন্তু গুটিৰ ওপৰত পানী দিলে, যদি সেইবোৰৰ শৰ তাৰ ওপৰত পৰে, তেন্তে সেয়ে তোমালোকৰ পক্ষে অশুচি।

³⁹তোমালোকে খাব পৰা পশুৰ মাজত কোনো পশু মৰিলে, যিকোনোৱে তাৰ শৰ চুব, সি সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ⁴⁰আৰু যিকোনোৱে তাৰ মাংস খাব, সি নিজৰ কাপোৰ ধুব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। আৰু যি কোনোৱে তাৰ শৰ লৈ যাব তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।

⁴¹আৰু মাটিত বগাই ফুৰা প্ৰত্যেক উৰগ জন্তু ঘিণ লগা; তাক খাব নালাগে। ⁴²মাটিত বগাই ফুৰা যিকোনো জীৱজন্তু পেটেৰে যায় বা চাৰি ঠেঙেৰে যায় বা যিবোৰৰ অধিক ভৰি থাকে, সেইবোৰ তোমালোকে নাখাবা; কিয়নো সেইবোৰ ঘিণ লগা।

⁴³সেই সকলো বগাই ফুৰা উৰগ আদি জন্তুবোৰৰ দ্বাৰাই তোমালোকে নিজক অশুচি নকৰিবা আৰু অশুচি হ'বলৈ সেইবোৰৰ দ্বাৰাই নিজকে অশুচি নকৰিবা। ⁴⁴কাৰণ মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা; এই হেতুকে তোমালোকে নিজকে পবিত্ৰ কৰি পবিত্ৰ হোৱা, কিয়নো মই পবিত্ৰ; তোমালোকে মাটিৰ ওপৰত বগাই ফুৰা ভূ-চৰ জন্তুবোৰৰ দ্বাৰাই নিজকে অশুচি নকৰিবা। ⁴⁵কিয়নো, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হ'বলৈ তোমালোকক মিছৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনা যিহোৱা মই; এই হেতুকে তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা, কাৰণ মই পবিত্ৰ।

⁴⁶শুচি অশুচি বস্তুৰ আৰু খাব পৰা, খাব নোৱাৰা জন্তু, প্ৰভেদ জন্মাবৰ বাবে, ⁴⁷পশু, পক্ষী; জলচৰ আৰু বগাই ফুৰা উৰগ আদি প্ৰাণীবোৰৰ বিষয়ে এই নিয়ম।”

Chapter 12

প্ৰসৰকাৰীনী শুচি হোৱাৰ নিয়ম।

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা বোলে, “কোনো এগৰাকী মহিলাই প্ৰসৰ কৰিলে, যদি তাইৰ ল'ৰা হয়, তেতিয়া তাই সাতদিন অশুচি হৈ থাকিব; তাইৰ মাহেকীয়া অশৌচৰ কালৰ দৰেই অশুচিতাৰ দৰেই তাই অশুচি হৈ থাকিব। ³পাছত অষ্টম দিনা ল'ৰাটিৰ লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম ছেদন কৰা হ'ব।

⁴আৰু সেই মহিলা গৰাকীৰ ৰক্তস্ৰাৱৰ পৰা শুচি হ'বৰ অৰ্থে তাই তেত্ৰিশ দিন ৰখিব লাগিব; ৰক্তস্ৰাৱৰ অৱস্থাৰ পৰা শুচি নোহোৱালৈ তাই কোনো পবিত্ৰ বস্তু নুচুব আৰু ধৰ্ম্মধামত নোসোমাব। ⁵যদি তাইৰ ছোৱালী হয়, তেতিয়া তাইৰ মাহেকীয়া অশৌচৰ কালৰ দৰে দুসপ্তাহ অশুচি হৈ থাকিব; আৰু ৰক্তস্ৰাৱৰ পৰা শুচি হ'বৰ কাৰণে তাইক ছয়ষষ্ঠি দিন ৰখিব লাগিব।

⁶পাছত যেতিয়া তাইৰ ৰক্তস্ৰাৱৰ পৰা শুচি হোৱা দিনবোৰ পূৰ হ'লে, তাইৰ ল'ৰা বা ছোৱালীৰ অৰ্থে তাই হোম-বলিৰ এটা এবছৰীয়া ভেড়া পোৱালি, আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা পাৰ পোৱালি বা এটা কপৌ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখলৈ পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব।

⁷তেতিয়া পুৰোহিত জনে যিহোৱাৰ সন্মুখত তাক উৎসৰ্গ কৰি, সেই মহিলা গৰাকীক প্ৰায়চিত্ত কৰিব; তেতিয়া তাই নিজ ৰক্তস্ৰাৱৰ পৰা শুচি হ'ব। ল'ৰা বা ছোৱালী প্ৰসৰ কৰা মহিলাসকলৰ কাৰণে এই নিয়ম। ⁸যদি তাই ভেড়া পোৱালি আনিবলৈ অসমৰ্থ হয়, তেতিয়া তাই দুটা কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি লৈ, তাৰ এটা হোমৰ অৰ্থে, আনটো পাপাৰ্থক বলিৰ অৰ্থে দিব, আৰু পুৰোহিতে তাইক প্ৰায়চিত্ত কৰিব; তেতিয়া তাই শুচি হ'ব।”

Chapter 13

কুষ্ঠ ৰোগৰ বিষয়

¹পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, ²"যদি কোনো এজন লোকৰ গাৰ ছাল উখহি উঠে, বা চোকোৰা বান্ধি উঠে, বা জিলিকা দাগ হয়, আৰু সেয়ে যদি গাৰ ছালত কুষ্ঠৰোগৰ ঘা হৈ যায়, তেতিয়া তেওঁক হাৰোণ পুৰোহিত বা তেওঁৰ পুত্ৰ পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ এজনৰ ওচৰলৈ অনা হ'ব।

³তেতিয়া পুৰোহিত জনে তেওঁৰ গাৰ ছালত থকা সেই ঘাটো চাব; যদি সেই ঘাৰ নোম বগা হৈ উঠে, আৰু ঘা যদি গাৰ ছালতকৈ দ যেন বোধ হয়, তেতিয়া সেই ঘা কুষ্ঠৰোগৰ ঘা; তেওঁৰ সেই ঘা চোৱাৰ পাছত পুৰোহিতে তেওঁক অশুচি বুলি জনাব। ⁴আৰু যদি তেওঁৰ সেই জিলিকা দাগ ঘাৰ ছালত বগা হয়, কিন্তু ছালতকৈ দ যেন বোধ নহয়, আৰু তেওঁৰ ঘাৰ নোম বগা হৈ যোৱা নাই, তেতিয়া সেই ঘা হোৱা লোক জনক পুৰোহিতে সাতদিন আতৰ কৰি ৰাখিব।

⁵পাছত সপ্তম দিনা পুৰোহিত জনে সেই ঘা হোৱা লোকজনক চাই যদি তেওঁৰ দৃষ্টিত ঘা সেই একেদৰে থাকে বা ছালত ব্যাপি যোৱা নাই, তেতিয়া পুৰোহিত জনে তেওঁক আকৌ সাত দিনলৈ আতৰত ৰাখিব। ⁶আৰু সপ্তমদিনা পুৰোহিত জনে তেওঁক আকৌ চাব; তেতিয়া যদি সেই ঘা শুকাবলৈ ধৰে, আৰু ছালত যদি বিয়পি যোৱা নেদেখে, তেতিয়া পুৰোহিতে তেওঁক শুচি বুলি জনাব; সেয়ে কেৱল চোকোৰা বন্ধা ঘা হে; পাছত তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুই শুচি হ'ব।

⁷কিন্তু তেওঁৰ শুচিৰ অৰ্থে নিজকে পুৰোহিতক দেখুওৱাৰ পাছত যদি সেই চোকোৰা বন্ধা ঘা ছালত বিয়পি যায়, তেতিয়া তেওঁ পুনৰায় নিজকে পুৰোহিতক দেখুৱাব লাগিব। ⁸তেতিয়া পুৰোহিতে সেই ঘা চাই যদি তেওঁৰ চোকোৰা বন্ধা ঘা ছালত বিয়পি যোৱা দেখে, তেতিয়া তেওঁ লোকজনক অশুচি বুলি জনাব; সেয়ে কুষ্ঠৰোগ।

⁹কোনো এজন লোকৰ কুষ্ঠৰোগৰ ঘা হ'লে, তেওঁক পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ অনা হ'ব। ¹⁰তেতিয়া পুৰোহিতে তেওঁক চাব; যদি তেওঁৰ ছালত বগা ধৰণৰ টেমুনা বান্ধে, আৰু তাৰ দ্বাৰাই তাৰ নোম বগা হৈ উঠে, আৰু সেই টেমুনাট কেঁচা মণ্ডহ থাকে, ¹¹তেতিয়া তেওঁৰ গাৰ ছালত সেয়ে পুৰণি কুষ্ঠৰোগ; তাতে পুৰোহিতে তেওঁক অশুচি বুলি জনাব; তেওঁ সেই লোকজনক আতৰত নাৰাখিব, কিয়নো তেওঁ আগৰে পৰা অশুচি।

¹²যদি ছালৰ সকলোতে সেই কুষ্ঠৰোগ ব্যাপি যায়, আৰু পুৰোহিতৰ যিমানলৈকে চকু পৰে, সিমানলৈকে সেই ঘা থকা লোকজনৰ মূৰৰ পৰা ভৰিলৈকে গোটেই ছাল কুষ্ঠৰোগেৰে ঢাকে, ¹³তেতিয়া তেওঁৰ গোটেই গা কুষ্ঠৰোগেৰে ঢকা দেখি, পুৰোহিতে সেই ঘা থকা লোকজনক শুচি বুলি ক'ব; তেওঁৰ গোটেই গা বগা হোৱাত তেওঁ শুচি। ¹⁴কিন্তু যেতিয়া সেই ঘাত কেঁচা মণ্ডহ দেখা যায়, তেতিয়া তেওঁ অশুচি হ'ব।

¹⁵তেতিয়া পুৰোহিতে সেই কেঁচা মণ্ডহ দেখি, তেওঁক অশুচি বুলি ক'ব, কিয়নো সেই কেঁচা মণ্ডহ অশুচি; সেয়ে কুষ্ঠৰোগ। ¹⁶আৰু সেই কেঁচা মণ্ডহ যদি পুনৰায় বগা হৈ যায়, তেতিয়া তেওঁ পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ যাব। ¹⁷তেতিয়া পুৰোহিতে সেই লোকজনৰ বগা হৈ উঠা ঘাটো চাব, আৰু যদি সেই ঘা বগা হোৱা দেখে, তেতিয়া পুৰোহিতে সেই ঘা থকা লোকজনক শুচি বুলি ক'ব।

¹⁸আৰু গাৰ ছালত ফোঁহোৰা হৈ ভাল হোৱাৰ পাছত, ¹⁹যদি সেই ফোঁহোৰাৰ ঠাইত বগা বৰণৰ টেমুনা বান্ধে, বা বগা আৰু অলপ ৰঙা বৰণৰ জিলিকা দাগ হয়, তেতিয়া তাক পুৰোহিতক দেখুওৱা হ'ব। ²⁰তেতিয়া পুৰোহিতে তাক চাব; যদি সেয়ে ছালতকৈ দ যেন বোধ হয়, আৰু তাৰ নোম বগা হৈ গ'ল, তেতিয়া পুৰোহিতে তেওঁক অশুচি বুলি ক'ব; সেয়ে ফোঁহোৰাত ওলোৱা কুষ্ঠৰোগৰ ঘা।

²¹কিন্তু পুৰোহিতে তাক চাই যদি বগা নোম নেদেখে, আৰু সেয়ে ছালতকৈ দ নহয়, কিন্তু শুকাই গৈছে, তেতিয়া পুৰোহিতে তেওঁক সাত দিন আতৰত ৰাখিব। ²²পাছত সেয়ে যদি ছালত বিয়পি যায়, তেন্তে পুৰোহিতে তেওঁক অশুচি বুলি ক'ব; সেয়ে কুষ্ঠ ৰোগৰ ঘা। ²³কিন্তু যদি সেই জিলিকা দাগ নিজ ঠাইতে থাকে, আৰু বিয়পি নাযায়, তেন্তে সেয়ে ফোঁহোৰাৰ দাগ মাত্ৰ; আৰু পুৰোহিতে তেওঁক শুচি বুলি ক'ব।

²⁴যদি গাৰ ছালত পোৰা দাগ হয়, আৰু সেই দাগৰ নতুন ছালৰ ৰঙচুৱা বগা বা শুদ্ধ বগা বা জিলিকা দাগ হয়, ²⁵তেন্তে পুৰোহিতে তাক চাব; যদি জিলিকা দাগত থকা নোম বগা হৈ গ'ল, আৰু আন ছালতকৈ দ যেন দেখা যায়, তেতিয়া সেয়ে জুইয়ে পোৰা দাগত ওলোৱা কুষ্ঠ ৰোগ; পুৰোহিতে তাক অশুচি বুলি ক'ব, কিয়নো সেয়ে কুষ্ঠ ৰোগৰ ঘা।

²⁶কিন্তু যদি পুৰোহিতে চাই জিলিকা দাগত বগা নোম নেদেখে, আৰু সেই দাগ ছালতকৈ দ নহয়, কিন্তু শুকাই গ'ল, তেতিয়া পুৰোহিতে তেওঁক সাত দিন আতৰত ৰাখিব। ²⁷পাছত সপ্তম দিনা পুৰোহিতে তেওঁক চাব; তেতিয়া যদি ছালত সেয়ে বিয়পি যায়, তেন্তে পুৰোহিতে তেওঁক অশুচি বুলি ক'ব; সেয়ে কুষ্ঠ ৰোগৰ ঘা। ²⁸আৰু যদি সেই জিলিকা দাগ নিজ ঠাইতে থাকে, আৰু ছালত ব্যাপি নাযায়, কিন্তু শুকাই যায়, তেন্তে সেয়ে পোৰা ঠাইত উঠা টেমুনা মাথোন; আৰু পুৰোহিতে তেওঁক শুচি বুলি ক'ব, কিয়নো সেয়ে জুইয়ে পোৰা ঘাৰ দাগহে মাথোন।

²⁹কোনো পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ মূৰত বা খুঁতৰিৰ তলত ঘা হ'লে, ³⁰পুৰোহিতে সেই ঘা চাব; সেয়ে যদি ছালতকৈ দ যেন বোধ হয়, আৰু তাত হালধীয়া মিহি নোম থাকে তেন্তে পুৰোহিতে তেওঁক অশুচি বুলি ক'ব; সেয়ে খজুৱা ৰোগ; মূৰৰ চুলি বা দাড়ি সৰা কুষ্ঠ ৰোগ।

- ³¹আৰু পুৰোহিতে সেই খজুৱা চুলি বা দাড়ি সৰা ৰোগৰ ঘা চালে, যদি সেয়ে ছালতকৈ দ যেন বোধ নহয়, আৰু তাত ক'লা নোম নাথাকে, তেন্তে পুৰোহিতে সেই চুলি কি দাড়ি সৰা ৰোগ থকা লোকজনক সাতদিন আতৰ কৰি ৰাখিব।
- ³²পাছত পুৰোহিতে সপ্তম দিনা সেই ঘা চাব; যদি সেই ঘা বিয়পি যোৱা নাই, আৰু তাত হালধীয়া নোম নাই, আৰু ছালতকৈ ঘাৰ ছাল দ যেন বোধ নহয়, ³³তেন্তে সেই ঘাৰ কাষৰ চৰিওফালে থকা চুলি খুৰুউৱা হ'ব, কিন্তু ঘা থকা ঠাইডোখৰ নুখুৰাব; তেতিয়া পুৰোহিতে সেই খজুৱা ঘা থকা লোকজনক আৰু সাতদিন আতৰ কৰি ৰাখিব।
- ³⁴পাছত সপ্তমদিনা পুৰোহিতে সেই ঘা চাব; তাতে, যদি সেই ঘা ছালত ব্যাপি যোৱা নাই, আৰু ছালতকৈ দ যেন বোধ নহয়, তেন্তে পুৰোহিতে তেওঁক শুচি বুলি ক'ব; পাছত সেই লোকজনে নিজ বস্ত্ৰ দুই শুচি হ'ব।
- ³⁵কিন্তু পুৰোহিতে শুচি কৰোৱাৰ পাছত, যদি তেওঁৰ ছালত সেই ঘা ব্যাপি যায়, ³⁶তেন্তে পুৰোহিতে তেওঁক পুনৰায় চাব; যদি তেওঁৰ ছালত সেই ঘা ব্যাপি যোৱা দেখে, তেন্তে পুৰোহিতে হালধীয়া নোম নিবিচাৰিব; সেই লোকজন অশুচি। ³⁷কিন্তু তেওঁৰ দৃষ্টিত যদি সেই ঘা একেদৰে থাকে, আৰু তাৰ মাজত ক'লা নোম গজে, তেন্তে সেই ৰোগ ভাল হ'ল; তেওঁ শুচি; আৰু পুৰোহিতে তেওঁক শুচি বুলি ক'ব।
- ³⁸আৰু যদি কোনো পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ গাৰ ছালত ঠায়ে ঠায়ে বগা দাগ হয়, ³⁹তেন্তে পুৰোহিতে সেই লোকজনক চাব; যদি তেওঁৰ ছালত হোৱা জিলিকা দাগবোৰ গোম বৰণীয়া বগা হয়, তেন্তে সেয়ে ছালত উৎপন্ন হোৱা এবিধ ফোঁহা; আৰু তেওঁ শুচি।
- ⁴⁰আৰু যদি কোনো মানুহৰ মূৰৰ চুলি সৰি যায়, তেন্তে তেওঁ টকলা মুৰা; কিন্তু তেওঁ শুচি। ⁴¹আৰু যদি তেওঁৰ মূৰৰ আগফালৰ চুলি সৰি যায় আৰু টপা; তেৱোঁ শুচি।
- ⁴²কিন্তু যদি তেওঁৰ টকলা বা টপা মূৰত ৰঙচীয়া বগা ঘা হয়, তেন্তে সেয়ে তাৰ টকলা মূৰত বা টপা মূৰত হোৱা কুষ্ঠ ৰোগ। ⁴³তেতিয়া পুৰোহিতে তেওঁক চাব; যদি গাৰ ছালত হোৱা কুষ্ঠ ৰোগৰ দৰে তেওঁৰ টকলা বা টপা মূৰত সেই ঘা দমলা ৰঙচীয়া বগা হয়, ⁴⁴তেন্তে তেওঁ কুষ্ঠ ৰোগী আৰু অশুচি; অৱশ্যে পুৰোহিতে তেওঁক অশুচি বুলি ক'ব; তাৰ কুষ্ঠৰোগৰ ঘা তেওঁৰ মূৰতে আছে।
- ⁴⁵যি কুষ্ঠৰোগীৰ গাত কুষ্ঠৰোগৰ ঘা থাকে, তেওঁ ফলা বস্ত্ৰ পিন্ধিব, আৰু তেওঁৰ মূৰৰ চুলি মুকলিকৈ ৰখা হ'ব, আৰু তেওঁ নিজৰ ওপৰ ওঠ ঢাকিব, আৰু 'অশুচি, অশুচি,' বুলি চিঞৰিব। ⁴⁶যিমান দিন তেওঁৰ গাত সেই কুষ্ঠৰোগ ঘা থাকিব, সিমান দিন তেওঁ অশুচি হৈ থাকিব; তেওঁ অশুচি হোৱাত আৰু তেওঁৰ সেই ৰোগ যেন ব্যাপি নাযায় সেই কাৰণে তেওঁ অকলে থাকিব; তেওঁৰ থকা ঠাই ছাউনিৰ বাহিৰত হ'ব।
- ⁴⁷আৰু নোমৰ কি শণ সুতাৰ এটা বস্ত্ৰত, কুষ্ঠৰোগৰ কোনো দাগ থাকিলে ⁴⁸বা শণৰ কি নোমৰ দীঘ সুতা বা বাণী সুতাত, বা কোনো ছালত, কি ছালেৰে সজা ⁴⁹কোনো বস্ত্ৰত, বস্ত্ৰ বা ছালত, বা দীঘ সুতাত বা বাণী সুতাত, বা ছালৰ কোনো বস্ত্ৰত থকা সেই দাগ যদি অলপ কেঁচা বৰণীয়া বা ৰঙচুৱা হয়, তেন্তে সেয়ে কুষ্ঠৰোগ দাগ, তাক পুৰোহিতক দেখুওৱা যাব।
- ⁵⁰পাছত পুৰোহিতে সেই দাগ চাই, দাগ থকা বস্ত্ৰটো সাতদিন আতৰ কৰি ৰাখিব। ⁵¹পাছত সপ্তমদিনা পুৰোহিতে সেই দাগ চাই যদি কাপোৰত, বা দীঘ সুতা কি বাণী সুতাত, বা কোনো কামৰ কাৰণে ব্যৱহাৰ কৰা ছালত সেই দাগ ব্যাপি যোৱা দেখে, তেন্তে সেই দাগ সংহাৰক কুষ্ঠৰোগৰ দাগ; সেয়ে অশুচি বস্ত্ৰ। ⁵²এই কাৰণে যি বস্ত্ৰত, বা নোমৰ যি শণ বা যি দীঘ সুতাত বা বাণী সুতাত, বা ছালেৰে সজা যি বস্ত্ৰত সেই দাগ হয়, তাক পুৰি ভস্ম কৰিব; কিয়নো সেয়ে সংহাৰক কুষ্ঠ; তাক সম্পূৰ্ণৰূপে জুইত পুৰি ভস্ম কৰা হ'ব।
- ⁵³কিন্তু পুৰোহিতে চাই যদি সেই দাগ কাপোৰত, বা দীঘ সুতাত কি বাণী সুতাত, বা ছালৰ কোনো বস্ত্ৰত সেই দাগ ব্যাপি যোৱা নেদেখে, ⁵⁴তেতিয়া পুৰোহিতে সেই দাগ থকা বস্ত্ৰটো ধুবলৈ আজ্ঞা দিব; পাছত আৰু সাতদিন সেই বস্ত্ৰটো আতৰত ৰাখিব। ⁵⁵সেই দাগ থকা বস্ত্ৰ ধোৱাৰ পাছত পুৰোহিতে সেই দাগ চাব; আৰু সেই দাগ ব্যাপি নগলেও যদি আন বৰণ ধৰা নাই, তেন্তে সেয়ে অশুচি; যি ঠাইতে সেই দাগে বস্ত্ৰটোক অশুচি নকৰক, তুমি তাক জুইত পুৰি ভস্ম কৰিবা।
- ⁵⁶কিন্তু ধোৱাৰ পাছত পুৰোহিতে চাই যদি সেই দাগ গোমা দেখে, তেন্তে তেওঁ সেই বস্ত্ৰৰ পৰা, বা ছালৰ পৰা, বা দীঘ সুতা বা বাণী সুতাৰ পৰা তাক চিঙি পেলাব। ⁵⁷তথাপিও যদি সেই বস্ত্ৰত, বা দীঘ সুতা কি বাণী সুতাত, বা ছালেৰে সজা কোনো বস্ত্ৰত তাক পুনৰাই দেখা যায়, তেন্তে সেয়ে ব্যাপি যোৱা কুষ্ঠ; সেই দাগ থকা যিয়ে বস্ত্ৰ তুমি তাক জুইত পুৰি ভস্ম কৰিবা। ⁵⁸আৰু ধোৱাৰ পাছত সেই দাগ বস্ত্ৰৰ পৰা বা দীঘ সুতা কি বাণী সুতাৰ পৰা, বা ছালৰ কোনো বস্ত্ৰৰ পৰা এৰাই, তেন্তে দ্বিতীয়বাৰ তাক ধোৱা হ'ব; তেতিয়া সেয়ে শুচি হ'ব।
- ⁵⁹নোমৰ বা শণ সুতাৰ বস্ত্ৰত, বা দীঘ সুতা কি বাণী সুতাত বা ছালৰ কোনো বস্ত্ৰত হোৱা কুষ্ঠ ৰোগৰ দাগৰ বিষয়ে শুচি অশুচি বুলি কোৱা নিয়ম এই।”

Chapter 14

- ¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²“কুষ্ঠৰোগী লোক জন সুস্থ হোৱাৰ দিনা তেওঁৰ শুচি হোৱা নিয়ম এই; তেওঁক পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ অনা হ'ব।

- ³তেতিয়া পুৰোহিতে ছাউনিৰ বাহিৰলৈ ওলাই গৈ সেই কুষ্ঠৰোগী জনৰ কুষ্ঠৰোগ যদি সুস্থ হৈছে, তেনেহলে সেই বিষয়ে তেওঁ লক্ষ্য কৰিব।
- ⁴তেতিয়া পুৰোহিতে সেই শুচি কৰিব লগা লোকজনৰ কাৰণে দুটা জীয়া শুচি চৰাই, এডোখৰ এৰচ কাঠ, অলপ ৰঙা নোম, আৰু একোটা এচোব বন, এই সকলোকে লবলৈ আজ্ঞা দিব। ⁵আৰু পুৰোহিত জনে তেওঁক মাটিৰ পাত্ৰত থোৱা নিৰ্মল পানীৰ ওপৰত সেই দুটা চৰাইৰ এটাক কাটিবলৈ আজ্ঞা কৰিব।
- ⁶তাৰ পাছত তেওঁ জীয়া চৰাইটো, এৰচ কাঠডোখৰ আৰু এচোব বন কোচা, এই সকলোকে লৈ সেই নিৰ্মল পানীৰ ওপৰত কটা চৰাইটোৰ তেজত জীয়া চৰাইটোৰ সৈতে জুবুৰিয়াই দিব। ⁷তেতিয়া কুষ্ঠ ৰোগৰ পৰা শুচি হ'বলগীয়া লোক জনৰ ওপৰত সাতবাৰ এই পানী ছটিয়াব, আৰু তেওঁক শুচি বুলি ঘোষণা কৰিব। তাৰ পাছত পুৰোহিত জনে জীয়া চৰাইটো মুকলি পথাৰত উৰুৱাই দিব।
- ⁸আৰু সেই শুচি হ'বলগীয়া লোক জনে নিজ বস্ত্ৰ ধুই, চুলি দাড়ি আদি গাৰ আটাই নোম খুৰাই পানীত গা ধুব আৰু তাৰ পাছত তেওঁ শুচি হ'ব। এই বোৰ কৰাৰ পাছত তেওঁ ছাউনিত সোমাব, কিন্তু তেওঁ সাত দিন নিজ তম্বুৰ বাহিৰত থাকিব লাগিব। ⁹পাছত সপ্তম দিনা তেওঁ নিজ মূৰৰ চুলি, দাড়ি, চেলাউৰী আদি গোটেই গাৰ নোম খুৰাব, আৰু নিজ বস্ত্ৰ ধুই, নিজেও পানীত গা ধুব; তেতিয়া তেওঁ শুচি হ'ব।
- ¹⁰অষ্টম দিনা তেওঁ দুটা নিৰ্ঘূণ মতা ভেড়া পোৱালি, এজনী এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ চেঁউৰী ভেড়া পোৱালি, ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তেল মিহলোৱা আটা গুড়ি ঐফাৰ দহ ভাগৰ তিনিভাগ, আৰু এক "লোগ" (ইব্ৰীসকলৰ পনীয়া দ্ৰব্য জোখা মাপ) তেল ল'ব। ¹¹তাৰ পাছত শুচি কৰোতা পুৰোহিত জনে, সেই শুচি হ'বলগীয়া লোক জনক আৰু সেই বস্ত্ৰবোৰ লৈ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰৰ ওচৰত যিহোৱাৰ সন্মুখত ৰাখিব।
- ¹²পাছত পুৰোহিত জনে সেই ভেড়া পোৱালি দুটাৰ এটা পোৱালি, সেই এক "লোগ" তেলেৰে সৈতে দোষাৰ্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব, আৰু দোলনীয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে সেইবোৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত তুলি দিব। ¹³আৰু যি ঠাইত পাপাৰ্থক বলি আৰু হোম-বলি কটা যায়, পবিত্ৰ স্থানৰ সেই ঠাইতে সেই ভেড়াৰ পোৱালিটো কাটিব লাগিব, কিয়নো সেই দোষাৰ্থক বলি পুৰোহিতৰ ভাগ, আৰু সেয়ে অতি পবিত্ৰ।
- ¹⁴পুৰোহিতে সেই দোষাৰ্থক বলিৰ কিছু তেজ লৈ, সেই শুচি হবলগীয়া মানুহটোৰ সোঁ কাণৰ মূৰত, সোঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলিত আৰু সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিত লগাই দিব। ¹⁵তাৰ পাছত পুৰোহিতে সেই "লোগ" তেলৰ কিছু লৈ নিজৰ বাওঁহাতৰ তলুৱাত ঢালিব; ¹⁶আৰু সেই বাওঁ হাতৰ তলুৱাত থকা তেলত নিজ সোঁহাতৰ আঙুলি জুবুৰিয়াই, আঙুলিৰে সেই তেলৰ পৰা অলপ অলপকৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত সাতবাৰ ছটিয়াব।
- ¹⁷পুৰোহিতে নিজৰ হাতৰ তলুৱাত থকা অৱশিষ্ট তেলৰ কিছু লৈ, শুচি হ'বলগীয়া লোক জনৰ সোঁ কাণৰ মূৰত, সোঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলিত আৰু সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিত পূৰ্বে দিয়া দোষাৰ্থক বলিৰ তেজৰ ওপৰত লগাই দিব। ¹⁸পুৰোহিতে নিজৰ হাতৰ তলুৱাত থকা অৱশিষ্ট তেল খিনি সেই শুচি হ'বলগীয়া লোক জনৰ মূৰত দিব, আৰু পুৰোহিতে যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁক প্ৰায়চিত্ত কৰিব।
- ¹⁹তাৰ পাছত পুৰোহিতে পাপাৰ্থক বলিটো উৎসৰ্গ কৰিব, আৰু সেই শুচি হ'বলগীয়া লোকজনৰ অশৌচৰ কাৰণে তেওঁক প্ৰায়চিত্ত কৰিব; তাৰ পাছত হোমবলিটো কাটিব। ²⁰যেতিয়া পুৰোহিতে হোমবলিটো আৰু ভক্ষ্য নৈবেদ্য খিনি বেদীত উৎসৰ্গ কৰিব, তেতিয়া পুৰোহিতে সেই ব্যক্তিক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব আৰু তেওঁ তেতিয়া শুচি হ'ব।
- ²¹কিন্তু যদি সেই লোক জন দৰিদ্ৰ হয়, আৰু এই সকলো বলি আনিবলৈ তেওঁৰ সমৰ্থ নাথাকে, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ কাৰণে প্ৰায়চিত্ত কৰিবলৈ দোলনীয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে দোষাৰ্থক বলি স্বৰূপে এটা মতা ভেড়া পোৱালি, ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তেল মিহলোৱা আটাগুড়িৰ ঐফাৰ দহভাগৰ এভাগ এক "লোগ" তেল, ²²আৰু নিজৰ সমৰ্থ অনুসাৰে দুটা কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি আনিব; তাৰে এটা পাপাৰ্থক বলি আৰু আনটো হোমবলি হ'ব। ²³পাছত অষ্টম দিনা, তেওঁ নিজকে শুচি কৰিবৰ অৰ্থে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখলৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ সেইবোৰ আনিব।
- ²⁴তেতিয়া পুৰোহিতে দোষাৰ্থক বলিৰ কাৰণে সেই ভেড়া পোৱালিটো আৰু সেই "লোগ" তেল লৈ, যিহোৱাৰ সন্মুখত দোলনীয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তুলি দিব। ²⁵পাছত তেওঁ সেই দোষাৰ্থক বলিৰ ভেড়া পোৱালিটো কাটিব লাগিব; পুৰোহিতে সেই দোষাৰ্থক বলিৰ কিছু তেজ লৈ, শুচি হ'বলগীয়া লোকজনৰ সোঁ কাণৰ মূৰত, সোঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলিত আৰু সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিত লগাই দিব।
- ²⁶তাৰ পাছত পুৰোহিতে সেই তেলৰ অলপ নিজৰ বাওঁ হাতৰ তলুৱাত বাকিব, ²⁷আৰু পুৰোহিতে সোঁ আঙুলিৰে বাওঁ হাতৰ তলুৱাত থকা সেই তেল অলপ অলপকৈ সাতবাৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত ছটিয়াব।
- ²⁸আৰু পুৰোহিতে নিজৰ হাতৰ তলুৱাত থকা তেলৰ কিছু লৈ, শুচি হ'বলগীয়া লোক জনৰ সোঁ কাণৰ মূৰত, সোঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলিত আৰু সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিত পূৰ্বে দিয়া সেই দোষাৰ্থক বলিৰ তেজ থকা সেই একে ঠাইবোৰৰ ওপৰত লগাই দিব। ²⁹আৰু শুচি হ'বলগীয়া লোক জনক যিহোৱাৰ সন্মুখত প্ৰায়চিত্ত কৰিবলৈ, পুৰোহিতে নিজৰ হাতত থকা অৱশিষ্ট তেল খিনি তেওঁৰ মূৰত দিব।
- ³⁰পাছত সেই লোক জনৰ সমৰ্থ অনুসাৰে অনা সেই কপৌ দুটাৰ বা পাৰ পোৱালি দুটাৰ মাজৰ এটা উৎসৰ্গ কৰিব; ³¹অৰ্থাৎ সেই দুটাৰ এটা পাপাৰ্থক বলি আনটো হোম-বলিস্বৰূপে আৰু সেই ভক্ষ্য নৈবেদ্যখিনিয়ে সৈতে উৎসৰ্গ কৰিব। তাৰ পাছত পুৰোহিতে শুচি হ'বলগীয়া লোক জনক যিহোৱাৰ সন্মুখত প্ৰায়চিত্ত কৰিব। ³²কুষ্ঠৰোগৰ ঘা থকা যি লোক জনে নিজকে শুচি কৰা সময়ত নিয়মিত বলিদান আদি দিবলৈ অসমৰ্থ, তাৰ এই নিয়ম।"

- ³³পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, ³⁴"মই যি দেশ অধিকাৰ অৰ্থে তোমালোকক দিম, সেই কনান দেশত তোমালোকে যেতিয়া সোমাবা, তোমালোকে অধিকাৰ কৰা সেই দেশৰ কোনো এটা ঘৰত যদি মই কুষ্ঠৰোগৰ দাগ উৎপন্ন কৰোঁ, ³⁵তেতিয়া সেই ঘৰৰ গৰাকীয়ে আহি পুৰোহিতক জনাব। তেওঁ এই বুলি ক'ব যে, 'মই মোৰ ঘৰত কুষ্ঠ ৰোগৰ দাগ যেন দেখিছোঁ'।
- ³⁶তেতিয়া ঘৰৰ সকলো বস্তু যেন অশুচি নহয় এই কাৰণে, সেই দাগ চাবলৈ পুৰোহিতে ঘৰ সোমোৱাৰ পূৰ্বেই ঘৰ খালী কৰিবলৈ তেওঁলোকক আজ্ঞা কৰিব; তাৰ পাছত পুৰোহিতে ঘৰটো চাবলৈ সোমাব। ³⁷তেওঁ সেই দাগৰ বিষয়ে চাব; যদি সেই দাগ ঘৰৰ দেৱালত অলপ কেঁচা বৰণীয়া বা ৰঙচীয়া চকলা-চকলী হয় আৰু দেৱালতকৈ দ যেন বোধ হয়, ³⁸আৰু যদি সচাকৈ সেই ঘৰত কুষ্ঠ ৰোগৰ দাগ আছে, তেতিয়া পুৰোহিতে ঘৰৰ পৰা দুৱাৰ-মুখলৈ ওলাই সাতদিন সেই ঘৰ বন্ধ কৰি ৰাখিব।
- ³⁹সপ্তমদিনা পুৰোহিতে পুনৰায় আহি সেই ঘৰৰ দেৱালত সেই দাগ বিয়পি যোৱা বিষয়ে চাব; ⁴⁰আৰু এনে যদি হয়, তেনেহলে মানুহে যেন সেই দাগ থকা শিলবোৰ উলিয়াই নগৰৰ বাহিৰত অশুচি ঠাইত পেলাই দিয়ে, পুৰোহিতে এনে আজ্ঞা কৰিব।
- ⁴¹পাছত সেই ঘৰৰ ভিতৰৰ চাৰিওফালৰ দেৱাল তেওঁ টুঁচাই পেলোৱা লাগিব, আৰু টুঁচি পেলোৱাৰ কৰালবোৰ তেওঁলোকে নগৰৰ বাহিৰত সেই অশুচি ঠাইত পেলাব লাগিব। ⁴²তেওঁলোকে আন শিল লৈ সেই শিলৰ ঠাইত বহুৱাব, আৰু নতুন কৰাল লৈ পুনৰায় সেই ঘৰ লিপিব।
- ⁴³এইদৰে শিল উলিওৱা আৰু ঘৰ টুঁচা আৰু লিপাৰ পাছত, যদি পুনৰায় ঘৰত সেই দাগ ওলাই, ⁴⁴তেতিয়া পুৰোহিতে আহি চাব আৰু যদি সেই ঘৰত দাগ ব্যাপি যোৱা দেখে, তেনেহলে সেই ঘৰত সংহাৰক কুষ্ঠ আছে; আৰু সেই ঘৰখন অশুচি।
- ⁴⁵তেতিয়া সেই ঘৰ ভাঙি পেলোৱা হ'ব। তাৰ শিল, কাঠ আৰু কৰাল আদি সকলোকে নগৰৰ বাহিৰলৈ সেই অশুচি ঠাইলৈ লৈ যাব। ⁴⁶তদুপৰি সেই ঘৰ বন্ধ থকাত যদি কোনো লোকে তাৰ ভিতৰত সোমাব, তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ⁴⁷আৰু যিকোনো লোকে সেই ঘৰত শুব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব আৰু যিকোনো লোকে সেই ঘৰত আহাৰ কৰিব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব।
- ⁴⁸আৰু সেই ঘৰ লিপাৰ পাছত পুৰোহিতে সোমাই যদি সেই দাগ ব্যাপি নোযোৱা দেখে, তেন্তে পুৰোহিতে সেই ঘৰ শুচি বুলি ক'ব; কিয়নো তাৰ কুষ্ঠ ভাল হ'ল।
- ⁴⁹পাছত তেওঁ সেই ঘৰ শুচি কৰিবৰ কাৰণে দুটা চৰাই, এডোখৰ এৰচ কাঠ, অলপ ৰঙা নোম, আৰু একোটা এচোব বন ল'ব। ⁵⁰মাটিৰ পাত্ৰত থোৱা নিৰ্মল পানীৰ ওপৰত তেওঁ এটা চৰাই কাটিব। ⁵¹তেওঁ সেই এৰচ কাঠডোখৰ, এচোব বনকোচা, ৰঙা নোমখিনি আৰু জীয়া চৰাইটো এই সকলোকে লৈ, সেই কটা চৰাইৰ তেজত আৰু নিৰ্মল পানীত জুবুৰিয়াই সাতবাৰ ঘৰত ছটিয়াব।
- ⁵²এইদৰে তেওঁ চৰাইৰ তেজ, নিৰ্মল পানী, জীয়া চৰাই, এৰচ কাঠ, এচোব বন আৰু ৰঙা নোম, এই সকলোৰে দ্বাৰাই সেই ঘৰ শুচি কৰিব।
- ⁵³কিন্তু তেওঁ নগৰৰ বাহিৰত থকা মুকলি পথাৰত সেই জীয়া চৰাইটো উৰুৱাই দিব; এইদৰে তেওঁ ঘৰ প্ৰায়চিত্ত কৰিব; তাতে সেই ঘৰ শুচি হ'ব।
- ⁵⁴এয়ে ছালৰ সকলো প্ৰকাৰ কুষ্ঠ ৰোগৰ চিনৰ নিয়ম যেনে ছালত খজুৱতি ধৰা চুলি দাড়াই সৰা, ⁵⁵কাপোৰ আৰু ঘৰত হোৱা কুষ্ঠ, ⁵⁶ছাল উখহি উঠা, চোকোৰা বন্ধা, জিলিকা দাগ। ⁵⁷এই সকলো কোন সময়ত শুচি আৰু কোন সময়ত অশুচি, সেই বিষয়ে জনোৱাই তাৰ অভিপ্ৰায়; এইয়ে কুষ্ঠৰোগ আৰু কুষ্ঠৰোগৰ দাগৰ নিয়ম।"

Chapter 15

নানা অশৌচৰ পৰা শুচি হোৱাৰ নিয়ম।

- ¹যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক কোৱা কথাখিনি এইদৰে ক'লে, ²"তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক এই কথা কোৱা, 'কোনো পুৰুষৰ শৰীৰৰ পৰা কোনো ধৰণৰ বৈ থকা সোঁচৰা ৰোগ হ'লে, সেই ৰোগৰ কাৰণে তেওঁ অশুচি হ'ব। ³সেই ৰোগ থকাৰ বাবে তেওঁ অশুচি হৈ থাকিব। তেওঁৰ শৰীৰৰ পৰা সেই ৰোগ বৈ থাকক বা বন্ধ হওঁক, তথাপি তেওঁ অশুচি।
- ⁴সেই ৰোগী শোৱা প্ৰত্যেক শয্যা অশুচি আৰু তেওঁ বহা প্ৰত্যেক আসনো অশুচি। ⁵যিজনে তেওঁৰ শয্যা চুব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব আৰু পানীৰে গা ধুব লাগিব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।
- ⁶আৰু সেই ৰোগী বহা আসনত যদি কোনোজনে বহে, তেন্তে তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব আৰু পানীত গা ধুব লাগিব আৰু এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ⁷আৰু যিজনে সেই ৰোগীৰ গা চুব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব আৰু পানীত গা ধুব লাগিব আৰু এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।
- ⁸সেই ৰোগীয়ে যদি কোনো মানুহৰ গা'ত থুই পেলায়, তেন্তে তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব আৰু পানীত গা ধুব লাগিব, এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ⁹আৰু সেই ৰোগী যিকোনো বাহনত উঠিব, সেয়ে অশুচি হ'ব।

- ¹⁰আৰু যিজনে তেওঁৰ তলত থকা কোনো বস্তু চুব, তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব আৰু যিজনে সেই বস্তু তুলি বৈ নিব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব আৰু এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ¹¹সেই ৰোগীয়ে হাত নোধোৱাকৈ যিজনক চুব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব, পানীত গা ধুব লাগিব আৰু এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ¹²আৰু সেই ৰোগীয়ে যি কোনো মাটিৰ পাত্ৰ চুব, তাক ভাঙি পেলাব লাগিব আৰু সকলো কাঠৰ পাত্ৰ পানীত ধুব লাগিব।
- ¹³পাছত সেই ৰোগী যেতিয়া নিজ ৰোগৰ পৰা সুস্থ হ'ব, তেতিয়া তেওঁ নিজ শুচিৰ অৰ্থে, সাত দিন বাট চাই থাকি নিজ বস্ত্ৰ ধুব আৰু বোৱতী পানীত গা ধুব লাগিব; তেতিয়া তেওঁ শুচি হ'ব। ¹⁴অষ্টম দিনা তেওঁ নিজৰ কাৰণে দুটা কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি লৈ, সান্ধাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখলৈ যিহোৱাৰ আগলৈ আহি সেইবোৰ পুৰোহিতক দিব লাগিব। ¹⁵তেতিয়া পুৰোহিতে তাৰ এটা পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব; এইদৰে পুৰোহিতে তেওঁৰ সেই ৰোগৰ কাৰণে যিহোৱাৰ সন্মুখত তাক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব।
- ¹⁶যদি কোনো পুৰুষৰ স্বাভাৱিকভাৱে বীৰ্যপাত হয়, তেন্তে তেওঁ নিজৰ গোটেই শৰীৰ পানীত ধুব লাগিব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ¹⁷আৰু যিকোনো বস্ত্ৰত বা ছালত বীৰ্য লাগিলে, তাক পানীত ধুব লাগিব আৰু সেয়ে সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ¹⁸আৰু কোনো পুৰুষে স্ত্ৰীৰ সৈতে শয়ন কৰোঁতে যদি বীৰ্যপাত হয়, তেওঁলোক দুয়ো পানীত গা ধুব লাগিব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।
- ¹⁹যেতিয়া কোনো মহিলাৰ ঋতুস্ৰাৱ হয়, তেতিয়া সাত দিনলৈ তেওঁ অশুচি হৈ থাকিব আৰু যিজনে তাইক চুব, সি সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ²⁰আৰু সেই অশৌচৰ কালত তেওঁ য'ত শুব, সেয়ে অশুচি হ'ব। আৰু য'তেই তেওঁ বহিব, সেই সকলো অশুচি হ'ব।
- ²¹আৰু যিজনে তেওঁৰ শয্যা চুব; তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব আৰু পানীত গা ধুব লাগিব আৰু এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ²²আৰু যিজনে তেওঁ বহা আসন চুব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব লাগিব আৰু পানীত গা ধুব লাগিব আৰু এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ²³আৰু তাইৰ শয্যাৰ ওপৰত থকা কিবা বস্তু বা যিকোনো বস্তু যদি তেওঁ চুৱে তেন্তে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।
- ²⁴আৰু যদি কোনো পুৰুষে তাইৰে সৈতে শয়ন কৰে আৰু তাইৰ তেজ তেওঁৰ গা'ত লাগে, তেন্তে তেওঁ সাত দিনলৈ অশুচি হৈ থাকিব আৰু যিকোনো শয্যাতে তেওঁ শুব, সেই শয্যাও অশুচি হ'ব।
- ²⁵আৰু মাহেকীয়া অশৌচৰ কালত ৰক্তস্ৰাৱ নহৈ, যদি অসময়ত কোনো স্ত্ৰী'ৰ বহু দিনলৈকে ৰক্তস্ৰাৱ হয় বা মাহেকীয়া অশৌচৰ কালত যদি অনেক দিনলৈ ৰক্তস্ৰাৱ হয়, তেন্তে মাহেকীয়া অশৌচৰ কালৰ দৰে, সেই অশুচি ৰক্তস্ৰাৱৰ সকলো দিন তাই অশুচি হৈ থাকিব; তাই অশুচি। ²⁶সেই ৰক্তস্ৰাৱৰ সকলো দিন যিকোনো শয্যাতে তাই শুব, সেয়ে মাহেকীয়া অশৌচৰ কালৰ দৰে অশুচি হ'ব; আৰু যিকোনো আসনৰ ওপৰত তাই বহিব সেয়ে মাহেকীয়া অশৌচৰ কালৰ অশুচিতাৰ দৰে অশুচি হ'ব। ²⁷আৰু যিজনে সেইবোৰ চুব, তেওঁ অশুচি হ'ব আৰু তেওঁ বস্ত্ৰ ধুই পানীত গা ধুব লাগিব আৰু এইদৰে তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।
- ²⁸পাছত সেই স্ত্ৰী ৰক্তস্ৰাৱৰ পৰা সুস্থ হ'লে, তাই সাত দিন থাকিব; তাৰ পাছত তাই শুচি হ'ব। ²⁹পাছত অষ্টম দিনা, তাই নিজৰ কাৰণে দুটা কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি লৈ, সান্ধাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখলৈ পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব। ³⁰পুৰোহিতে তাৰ এটা পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে আৰু আনটো হোম-বলিস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব; এইদৰে তাই অশুচি ৰক্তস্ৰাৱৰ কাৰণে পুৰোহিতে যিহোৱাৰ সন্মুখত তাইক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব।
- ³¹ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তাৰ মাজত থকা মোৰ আৱাস অশুচি কৰি তেওঁলোকে নিজ নিজ অশৌচৰ কাৰণে নমৰিবলৈ এইদৰে তোমালোকে তেওঁলোকক নিজ নিজ অশৌচৰ পৰা পৃথক কৰিবা।
- ³²গা'ৰ পৰা কিবা বৈ থকা ৰোগী, বীৰ্যপাতৰ অশুচি হোৱা লোক, ³³ৰজস্বলা হোৱা কোনো পুৰুষ বা মহিলাৰ শৰীৰৰ পৰা যদি কোনো তৰল পদাৰ্থ বৈ থাকে, আৰু অশুচি স্ত্ৰী'ৰে সৈতে শয়নকাৰী পুৰুষ, এই লোকসকলৰ বাবে এই নিয়ম।"

Chapter 16

মহা-প্ৰায়শ্চিত্ত দিনৰ কাৰ্য্য।

¹হাৰোণৰ যি দুজন পুত্ৰ যিহোৱাৰ ওচৰলৈ গ'ল, তেওঁলোকৰ মৃত্যুৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক কৈছিল। ²যিহোৱাই মোচিক এই কথা ক'লে, "হাৰোণ নমৰিবৰ বাবে, চন্দুকৰ ওপৰত থকা পাপাবৰণৰ সন্মুখলৈ প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ ভিতৰৰ পবিত্ৰ-স্থানলৈ সকলো সময়ত নোসোমাবৰ বাবে আজ্ঞা কৰা; কিয়নো মই পাপাবৰণৰ ওপৰত মেঘত দৰ্শন দিম।

³হাৰোণে এইদৰে পবিত্ৰ স্থানত সোমাব লাগিব। তেওঁ পাপাৰ্থক বলিৰ বাবে এটা দমৰা গৰু আৰু হোমৰ অৰ্থে এটা মতা মেৰ লগত ল'ব। ⁴তেওঁ শণ সুতাৰ পবিত্ৰ বস্ত্ৰখন গাত লব, শণৰ জাঙিয়াটো পিন্ধিব, শণৰ টঙালি গছ কঁকালত বান্ধিব আৰু পাগটো পিন্ধিব। এইবোৰ পবিত্ৰ বস্ত্ৰ; তেওঁ পানীত গা ধুই, এইবোৰ পিন্ধিব। ⁵পাছত তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সমাজৰ পৰা পাপাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ দুটা ছাগলী আৰু হোমৰ অৰ্থে এটা মতা মেৰ ল'ব।

- ⁶আৰু হাৰোণে পাপাৰ্থক বলিৰ বাবে দমৰা গৰুটো আনি, নিজক আৰু নিজ বংশক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব। ⁷তেতিয়া তেওঁ নিশ্চয়কৈ ছাগলী দুটা ল'ব আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হ'ব।
- ⁸তেতিয়া হাৰোণে সেই দুটা ছাগলীৰ বিষয়ে চিঠি খেলিব; এটা গুটি যিহোৱাৰ বাবে, আনটো অজাজেলৰ বাবে হ'ব। ⁹তেতিয়া যি ছাগলী যিহোৱাৰ নামত উঠিব, হাৰোণে সেই ছাগলীটো লৈ পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব। ¹⁰কিন্তু যি ছাগলীৰ অৰ্থে অজাজেলৰ নামত গুটি উঠিব, তাক অজাজেললৈ অৰ্থাৎ ভিতৰলৈ পঠিয়াবৰ কাৰণে, তাৰ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত তাক জীয়াই উপস্থিত কৰিব লাগিব।
- ¹¹তেতিয়া হাৰোণে নিজৰ বাবে লোৱা পাপাৰ্থক বলিৰ দমৰা গৰুটো আনি নিজক আৰু নিজ বংশক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব। তেওঁ নিজৰ বাবে লোৱা সেই পাপাৰ্থক বলিৰ বাবে অনা দমৰা গৰুটো কাটিব।
- ¹²হাৰোণে যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা বেদীৰ ওপৰৰ পৰা জ্বলা আঙঠাৰে এটা আঙঠা-ধৰাত ভৰাই ল'ব আৰু মিহিকৈ গুড়ি কৰা দুমুঠি সুগন্ধি ধূপ লৈ প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ ভিতৰলৈ আনিব। ¹³আৰু তেওঁ নমৰিবলৈ সাক্ষ্য ফলিৰ চন্দুকৰ ওপৰত থকা পাপাবৰণক যেন ধূপৰ ধোৱাই চাকে, এই কাৰণে সেই সুগন্ধি ধূপ যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা জুইত দিব।
- ¹⁴তেতিয়া তেওঁ সেই দমৰাৰ অলপমান তেজ লৈ, পূবফালে থকা পাপাবৰণত আঙুলিৰে ছটিয়াব আৰু আঙুলিৰে পাপাবৰণৰ সন্মুখতো সেই তেজৰ কিছু লৈ সাতবাৰ ছটিয়াব।
- ¹⁵তেতিয়া তেওঁ লোকসকলৰ পাপাৰ্থক বলিৰ ছাগলীটো কাটি, তাৰ তেজ প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ ভিতৰলৈ আনিব আৰু দমৰাৰ তেজ লৈ যেনেকৈ কৰিছিল, তেনেকৈ ইয়াৰ তেজকো কৰিব, অৰ্থাৎ পাপাবৰণত আৰু পাপাবৰণৰ সন্মুখত তাক ছটিয়াব। ¹⁶এইদৰে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সকলো প্ৰকাৰ অশৌচ আৰু অপৰাধৰ কাৰণে, তেওঁলোকৰ আটাই পাপৰ কাৰণেই তেওঁ পবিত্ৰ স্থান প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব; আৰু যি সাক্ষাৎ কৰা তম্বু তেওঁলোকৰ লগত তেওঁলোকৰ সকলো প্ৰকাৰ অশৌচৰ মাজত আছে তাকো সেইদৰে কৰিব।
- ¹⁷আৰু প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ পবিত্ৰ স্থানত তেওঁ সোমোৱাৰে পৰা নিজক, নিজ বংশক আৰু ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজক প্ৰায়শ্চিত্ত সম্পূৰ্ণকৈ প্ৰায়শ্চিত্ত নকৰালৈকে, কোনো কোনো লোক সেই সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত নাথাকিব। ¹⁸তেওঁ যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা বেদীৰ ওচৰলৈ ওলাই গৈ তাক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব। তেওঁ সেই দমৰাটোৰ অলপ তেজ আৰু ছাগলীটোৰ অলপ তেজ লৈ বেদীৰ চাৰিওফালৰ শিং কেইটাত লগাই দিব। ¹⁹আৰু তেওঁ নিজ আঙুলিৰে তেজৰ কিছু লৈ তাৰ ওপৰত সাতবাৰ ছটিয়াই তাক শুচি কৰিব আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সকলো প্ৰকাৰ অশৌচৰ পৰা শুচি কৰি তাক পবিত্ৰ কৰিব।
- ²⁰এইদৰে পবিত্ৰ স্থান, সাক্ষাৎ কৰা তম্বু আৰু বেদী প্ৰায়শ্চিত্ত কৰাৰ পাছত, হাৰোণে সেই জীয়া ছাগলীটো আনিব। ²¹পাছত তেওঁ তেওঁৰ হাত দুখন সেই জীয়া ছাগলীটোৰ মূৰত দিব; আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সকলো অপৰাধ আৰু তেওঁলোকৰ আটাই অধৰ্ম, তেওঁলোকৰ সকলো পাপ তাৰ ওপৰত স্বীকাৰ কৰি, তেওঁ সেই সকলোকে সেই ছাগলীৰ মূৰত অৰ্পণ কৰিব। পাছে যুগতে থকা মানুহ এটাৰ হতুৱাই তাক মৰুভূমিলৈ পঠিয়াই দিব। ²²আৰু ছাগলীটোৱে নিজৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ সকলো অপৰাধ নিৰ্জৰ্ন ঠাইলৈ বৈ নিব। আৰু তাত সেই লোকে সেই ছাগলীটো মৰুভূমিত এৰি দিব।
- ²³তেতিয়া হাৰোণে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত সোমাব আৰু পবিত্ৰ স্থানত সোমোৱা সময়ত যি শণৰ বস্ত্ৰবোৰ পিন্ধে তাক সোলোকাই সেই ঠাইতে থ'ব।
- ²⁴পাছত তেওঁ কোনো পবিত্ৰ ঠাইত গা ধুই, নিজ বস্ত্ৰ পিন্ধি ওলাব; আৰু নিজৰ হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰি নিজক আৰু লোকসকলক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব।
- ²⁵আৰু পাপাৰ্থক বলিটোৰ তেলখিনি বেদীত দক্ষ কৰিব। ²⁶আৰু যিজনে অজাজেলৰ কাৰণে ছাগলীটো এৰি দিব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ আৰু গা ধুব আৰু তাৰ পাছত ছাউনিত সোমাব পাৰিব।
- ²⁷আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ অৰ্থে যি দমৰা গৰু আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ অৰ্থে যি ছাগলী, যিবোৰৰ তেজ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবৰ বাবে পবিত্ৰ স্থানৰ ভিতৰলৈ অনা হ'ব আৰু সেইবোৰৰ ছাল, মঙহ আৰু গোবৰ জুইত পুৰি ভস্ম কৰা হ'ব। ²⁸আৰু যিজনে সেইবোৰ পুৰিব, তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুব, পানীত গা ধুব আৰু তাৰ পাছত ছাউনিত সোমাব পাৰিব।
- ²⁹তোমালোকৰ বাবে চিৰস্থায়ী বিধি এই। সপ্তম মাহৰ দশম দিনা স্বদেশীয় হওঁক বা তোমালোকৰ মাজত বাস কৰা বিদেশীয়েই হওঁক, তোমালোক সকলোৱেই নিজ নিজ প্ৰাণক দুখ দি লঘোণ দিব আৰু কোনো কৰ্ম নকৰিব। ³⁰কিয়নো সেই দিনা তোমালোকক শুচি কৰিবৰ অৰ্থে তোমালোকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰা হ'ব; আৰু তোমালোক সকলোৱেই পাপৰ পৰা যিহোৱাৰ সাক্ষাতে শুচি হ'ব। ³¹সেয়েই তোমালোকৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্ৰামৰ বিশ্ৰাম-দিন; তোমালোকে নিজ নিজ প্ৰাণত দুখ দি লঘোণ দিব। এইয়েই তোমালোকৰ মাজত চিৰস্থায়ী বিধি হ'ব।
- ³²পিতৃৰ সলনি পুৰোহিত-কৰ্ম কৰিবলৈ যিজনক অভিষিক্ত আৰু নিযুক্ত কৰা হ'ব, সেই পুৰোহিতে প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব আৰু শণ সুতাৰ বস্ত্ৰ অৰ্থাৎ পবিত্ৰ বস্ত্ৰবোৰ পিন্ধিব। ³³আৰু তেওঁ পবিত্ৰ-স্থান প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব, সাক্ষাৎ কৰা তম্বু আৰু বেদী প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব। আৰু পুৰোহিতসকলৰ আৰু গোটেই সমাজৰ বাবে প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব।
- ³⁴ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল, তেওঁলোকৰ সকলো পাপৰ কাৰণে বছৰৰ ভিতৰত এবাৰ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰাটোৱেই তোমালোকৰ বাবে চিৰস্থায়ী বিধি হ'ব।" তেতিয়া হাৰোণে মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰেই কাৰ্য কৰিলে।

Chapter 17

বলিদান আৰু তেজৰ বিধি

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"তুমি হাৰোণক, তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক এই কথা কোৱা; এই বিষয়ে যিহোৱাই আজ্ঞা কৰি কৈছে, ³'ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ যি কোনো লোক এজনে গৰু, ভেড়া বা ছাগলী, ছাউনিৰ ভিতৰত বা ছাউনিৰ বাহিৰত, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰে- ⁴কিন্তু তেওঁ যদি সেই উপহাৰ যিহোৱাৰ আবাসৰ সন্মুখত সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখলৈ নানে, তেতিয়া সেই লোকজনলৈ ৰক্তপাতৰ দোষ গণিত হ'ব; সেই লোকজনে ৰক্তপাত কৰাত, তেওঁক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।

⁵ইয়াৰ অভিপ্ৰায় এই, যে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মুকলি পথাৰত যি যি পশু বলিদান কৰে, সেই সকলোকে তেওঁলোকে যেন সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখলৈ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে মঙ্গলার্থক বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰে। ⁶পুৰোহিতে সেই মঙ্গলার্থক বলিৰ তেজ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত যিহোৱাৰ বেদীৰ ওপৰত ছটিয়াব আৰু তাৰ তেলখিনি সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দগ্ধ কৰিব।

⁷তেওঁলোকে যি বন দেৱতাবোৰৰ অনুগামী হৈ ব্যভিচাৰ কৰি আহিছে, সেইবোৰৰ উদ্দেশ্যে আৰু বলিদান কৰিব নালাগে। এয়ে তেওঁলোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিব লগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি হ'ব'।

⁸আৰু তুমি তেওঁলোকক কোৱা, 'ইস্ৰায়েল-বংশীয় যি কোনো লোক বা তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা যি কোনো বিদেশী জনে নিজৰ হোম-বলি বা মঙ্গলার্থক বলি, ⁹যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবলৈ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখলৈ ননাকৈ উৎসৰ্গ কৰিব, সেই লোকজন নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন হ'ব।

¹⁰ইস্ৰায়েল বংশীয় যিকোনো লোক এজনে বা তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা যি কোনো বিদেশীয়ে কোনো প্ৰকাৰৰ তেজ খাব, মই সেই তেজ খোৱা জনৰ পৰা বিমুখে থাকিম আৰু তেওঁৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা তেওঁক উচ্ছন্ন কৰিম। ¹¹কিয়নো শৰীৰৰ প্ৰাণ তেজত থাকে; আৰু তোমালোকৰ প্ৰাণ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবৰ অৰ্থে মই সেই তেজ বেদীৰ ওপৰত দিবলৈ তোমালোকক দিলোঁ; কিয়নো প্ৰাণৰ গুণে তেজেই প্ৰায়শ্চিত্ত সাধক!

¹²এই হেতুকে মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক ক'লো বোলে, তোমালোকৰ মাজৰ কোনেও তেজ খাব নালাগে আৰু তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা কোনো বিদেশীয়েও তেজ খাব নালাগে। ¹³আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত যি কোনো লোক বা তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা যি কোনো বিদেশীয়ে কোনো খাব পৰা পশু বা চৰাই চিকাৰত মাৰিব, তেওঁ তাৰ তেজ উলিয়াই ধুলিৰে ঢাকি থ'ব।

¹⁴কিয়নো প্ৰত্যেক প্ৰাণীৰ প্ৰাণ তেজত থাকে; এই হেতুকে মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক ক'লোঁ, "তোমালোকে কোনো প্ৰাণীৰ তেজ নাখাবা; কিয়নো প্ৰত্যেক প্ৰাণীৰ তেজেই তাৰ প্ৰাণ; যিকোনোৱে তাক খাব, তেওঁ উচ্ছন্ন হ'ব।"

¹⁵স্বদেশীয় বা বিদেশীয় লোকসকলৰ মাজৰ যি কোনোৱে নিজে নিজেই মৰা, বা হিংসুক জন্তুৱে ছিৰা পশু ভোজন কৰিব তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ ধুই পানীত গা ধুব আৰু সন্ধ্যালৈকে তেওঁ অশুচি হৈ থাকিব; তাৰ পাছত তেওঁ শুচি হ'ব। ¹⁶কিন্তু যদি তেওঁ নিজ বস্ত্ৰ বা গা নুধোৱে, তেতিয়া তেওঁ নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব।

Chapter 18

বিবাহ আদিৰ বিষয়ে বিধি

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক এই কথা কোৱা, 'মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা। ³তোমালোকে যেতিয়া মিচৰ দেশত বাস কৰিছিলো, সেই দেশৰ স্বীতি-নীতিৰ দৰে আচৰণ নকৰিবা। মই তোমালোকক যি কনান দেশলৈ লৈ আহিম, সেই দেশৰ স্বীতি-নীতিৰ দৰে আচৰণ নকৰিবা আৰু তেওঁলোকৰ বিধি অনুসাৰেও নচলিবা।

⁴তোমালোকে মোৰ শাসন প্ৰণালী মতে কাৰ্য্য কৰিবা আৰু মোৰ বিধিবোৰ পালন কৰিবা, আৰু সেইদৰে আচৰণ কৰিবা; কিয়নো মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা। ⁵এই হেতুকে তোমালোকে মোৰ বিধি আৰু শাসন প্ৰাণালীবোৰ সকলোকে পালন কৰিবা। কোনো এজন লোকে যদি সেইবোৰ পালন কৰে, তেনেহলে তেওঁ তাৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব। মই যিহোৱা।

⁶তোমালোকে কোনেও উলঙ্গতা অনাবৃত কৰিবলৈ, নিজ বংশ পৰিয়ালৰ কাৰো ওচৰলৈ নাযাবা; মই যিহোৱা। ⁷তুমি নিজ পিতৃক, তোমাৰ মাতৃৰ উলঙ্গতাৰেই অনাবৃত নকৰিবা; তেওঁ তোমাৰ মাতৃ; তেওঁক লজ্জিত নকৰিবা। ⁸তোমাৰ পিতৃৰ ভাৰ্য্যাৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; সেইদৰে তোমাৰ পিতৃক লজ্জিত নকৰিবা।

⁹তোমাৰ বাই, ভনী, তোমাৰ পিতৃৰ জীয়েক বা তোমাৰ মাতৃৰ জীয়েক, ঘৰত জন্মাই হওঁক বা আন ঠাইতে জন্ম হওঁক, তেওঁলোকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা। ¹⁰তোমাৰ পো-নাতিয়েৰ বা জী-নাতিয়েৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; কিয়নো তেওঁলোকৰ উলঙ্গতা তোমাৰ নিজৰেই উলঙ্গতা। ¹¹তোমাৰ পিতৃৰ ওৰসত জন্মা তোমাৰ পিতৃৰ ভাৰ্য্যাৰ জীয়েকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; তাই তোমাৰ ভনী।

¹²তোমাৰ পিতৃৰ বায়েক বা ভনীয়েকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; তাই তোমাৰ পিতৃৰ ওচৰ সম্বন্ধীয়া। ¹³তোমাৰ মাতৃৰ বায়েক বা ভনীয়েকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; কিয়নো তাই তোমাৰ মাতৃৰ ওচৰ সম্বন্ধীয়া। ¹⁴তোমাৰ পিতৃৰ ককায়েক বা ভায়েকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; তুমি তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ ওচৰলৈ নাযাবা; তাই তোমাৰ বৰমা, বা খুৰী।

¹⁵তোমাৰ বোৱাৰীয়েৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; কিয়নো তাই তোমাৰ পো'ৰ ভাৰ্য্যা। তাইৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা। ¹⁶তোমাৰ ককায়েৰা বা ভায়েৰাৰ ভাৰ্য্যাৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; সেয়ে তোমাৰ ককায়েৰা বা ভায়েৰাৰ উলঙ্গতা।

¹⁷কোনো মহিলা আৰু তাইৰ জীয়েকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত নকৰিবা; উলঙ্গতা অনাবৃত কৰিবলৈ তাইৰ পো-নাতিয়েক বা জী-নাতিয়েকক বিয়া নকৰিবা। তেওঁলোক ওচৰ সম্বন্ধীয়া; এইয়ে লম্পটতা। ¹⁸নিজ তিৰোতাৰ সতিনী খটাবলৈ তাই জীয়াই থকা কালত, উলঙ্গতা অনাবৃত কৰিবৰ অৰ্থে তাইৰ লগত বায়েক বা ভনীয়েকক বিয়া নকৰিবা।

¹⁹আৰু কোনো মহিলাৰ মাহেকীয়া অশৌচেৰে অশুচি হৈ থকা সময়ত, তাইৰ উলঙ্গতা অনাবৃত কৰিবলৈ তাইৰ ওচৰলৈ নাযাবা। ²⁰আৰু তুমি নিজকে অশুচি কৰিবলৈ ওচৰ-চুবুৰিয়াৰ ভাৰ্য্যাৰ লগত সহবাস নকৰিবা।

²¹তোমাৰ সন্তানৰ কাকো মোলক দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিৰ মাজেদি গমণ কৰাই, তোমাৰ ঈশ্বৰৰ নাম অপবিত্ৰ নকৰিবা; মই যিহোৱা।

²²তুমি মহিলাৰ লগত শয়ন কৰাৰ দৰে পুৰুষে সৈতে শয়ন নকৰিবা। সেয়ে ঘিণলগীয়া কৰ্ম। ²³আৰু তুমি নিজকে অশুচি কৰিবলৈ, কোনো জন্তুত পতিত নহ'বা; আৰু কোনো মহিলাই নিজৰে সৈতে সংসৰ্গ কৰিবলৈ, কোনো জন্তুৰ আগত থিয় নহ'ব, সেয়ে স্বভাৱৰ বিৰুদ্ধে কৰা কাৰ্য।

²⁴তোমালোকে এই কাৰ্যবোৰৰ ভিতৰৰ কোনো কাৰ্যৰ দ্বাৰাই নিজকে অশুচি নকৰিবা; কিয়নো যি যি জাতিক মই তোমালোকৰ সন্মুখৰ পৰা খেদিম, তেওঁলোক এই সকলো কৰ্মৰ দ্বাৰাই অশুচি হ'ল। ²⁵আৰু সেই দেশখনো অশুচি হ'ল; এই হেতুকে মই তাৰ অপৰাধৰ ফল তাক ভোগ কৰালো আৰু সেই দেশে নিজ নিবাসীসকলক বতিয়াই পেলালে।

²⁶এই হেতুকে তোমালোকে মোৰ বিধি আৰু শাসন প্ৰণালীবোৰ পালন কৰিবা, আৰু স্বদেশীয় বা তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা বিদেশীয়েই হওঁক, তোমালোকে সেই সকলো ঘিণলগীয়া কাৰ্যৰ মাজৰ কোনো কাৰ্য্য নকৰিবা। ²⁷কিয়নো তোমালোকৰ পূৰ্বে থকা লোকসকলে এই সকলো ঘিণলগীয়া কৰ্ম কৰাত সেই দেশ অশুচি হ'ল। ²⁸কিয়নো সাৱধান, তোমালোকে সেই দেশ অশুচি কৰিলে, তোমালোকৰ পূৰ্বে থকা সেই জাতিক বতিয়াই পেলোৱাৰ নিচিনাকৈ, সেই দেশে তোমালোককো বতিয়াই পেলাব।

²⁹কিয়নো যি যি লোকে এইবোৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্যৰ মাজৰ কোনো কাৰ্য কৰিব, ঘিণলগীয়া কাৰ্য কৰা সেই সকলোকে নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব। ³⁰এই হেতুকে তোমালোকৰ পূৰ্বে প্ৰচলিত হোৱা ঘিণলগীয়া ৰীতি-নীতিবোৰৰ মাজৰ একোকে তোমালোকে যেন নকৰা, আৰু তাৰ দ্বাৰাই নিজকে যেন অশুচি নকৰা, এই কাৰণে মোৰ আজ্ঞা পালন কৰিবা; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।"

Chapter 19

নানা বিষয়ৰ নানা আদেশ।

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সমুদায় মণ্ডলীক এই কথা কোৱা, 'তোমালোক পবিত্ৰ হ'ব লাগে; কিয়নো মই তোমালোকৰ যি ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই পবিত্ৰ। ³তোমালোকে প্ৰতিজনে নিজ নিজ মাতৃ আৰু নিজ নিজ পিতৃক সন্মান কৰিবা আৰু মোৰ বিশ্রাম দিনবোৰ পালন কৰিবা। মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা। ⁴তোমালোকে প্ৰতিমাবোৰৰ ফালে মূৰ নুঘুৰাবা আৰু তোমালোকৰ কাৰণে সাঁচত ঢলা মূৰ্তি নিৰ্মাণ নকৰিবা; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

⁵যেতিয়া তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিবা, তেতিয়া তোমালোকে গ্ৰহন হ'বৰ কাৰণে ইয়াকে কৰিবা।

⁶তোমালোকে তাক উৎসৰ্গ কৰা দিনা বা তাৰ পাছদিনা তাক ভোজন কৰিব লাগিব; তৃতীয় দিনলৈ যদি অৱশিষ্ট থাকে, তেন্তে তাক জুইত পুৰি ভস্ম কৰিব লাগিব। ⁷তৃতীয় দিনা যদি কেনেকৈ তাৰ অলপ খোৱা যায়, তেন্তে সেয়ে ঘিণলগীয়া আৰু অগ্ৰাহ হ'ব। ⁸কিন্তু ভোজন কৰা জনে নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব, কিয়নো তেওঁ যিহোৱাৰ পবিত্ৰ বস্তু অপবিত্ৰ কৰিলে, সেই লোক জনক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।

⁹যেতিয়া তোমালোকে নিজ নিজ ভূমিত উৎপন্ন হোৱা শস্য দাবৰ সময়ত, খেতিৰ চুকত থকা শস্য সম্পূৰ্ণৰূপে শেষ নকৰাকৈ নাদাবা আৰু তোমাৰ খেতিৰ এৰি যোৱা শস্য নুবুটলিবা। ¹⁰আৰু নিজ নিজ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ এৰি যোৱা দ্ৰাক্ষাফল নিছিঙিবা আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ সৰি পৰা দ্ৰাক্ষাফল নুবুটলিবা; তুমি দুখীয়া আৰু বিদেশীৰ কাৰণে তাক এৰি যাবা; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

¹¹তোমালোকে চুৰ নকৰিবা।

মিছা কথা নকবা।

আৰু ইজনে সিজনক নঠগাবা।

¹²আৰু তুমি মোৰ নাম লৈ মিছা শপত খাই তোমাৰ ঈশ্বৰৰ নাম অপবিত্ৰ নকৰিবা। মই যিহোৱা।

¹³তুমি নিজ চুবুৰীয়াক অত্যাচাৰ নকৰিবা আৰু তেওঁৰ বস্তু অপহৰণ নকৰিবা; বেচলৈ কাম কৰা চাকৰৰ বেচ গোটেই ৰাতি নিদিয়াকৈ থাকি ৰাতিপুৱালৈ নাৰাখিবা। ¹⁴তুমি কলাক শাও নিদিবা আৰু অন্ধৰ আগত উজুতি খোৱা মুঢ়া নথবা, কিন্তু তোমাৰ ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখিবা; মই যিহোৱা।

¹⁵তোমালোকে বিচাৰত অন্যায্য নকৰিবা; বিচাৰত তুমি দুখীয়াৰ মুখলৈ নাচাবা আৰু সম্ভ্ৰান্ত লোকক সমাদৰ নকৰিবা; কিন্তু তুমি ধাৰ্মিক ভাৱে নিজ চুবুৰীয়াৰ বিচাৰ নিস্পত্তি কৰিবা।

¹⁶তুমি নিজ লোকসকলৰ মাজত চৰ্চ্চি ফুৰোঁতা নহ'বা; আৰু তোমাৰ ওচৰ চুবুৰীয়াৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰোতা হ'বা; মই যিহোৱা।

¹⁷তুমি নিজ ভাইক নিজ মনত ঘিণ নকৰিবা; তুমি নিজ চুবুৰীয়াক চুবুৰীয়াৰ কাৰণে পাপৰ ভাৰ নব'বলৈ, অৱশ্যে তেওঁক সতৰ্ক কৰিবা।

¹⁸তুমি নিজ সন্তানসকলৰ প্ৰতিকাৰ নাসাধিবা বা তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে আখেজ নাৰাখিবা; কিন্তু নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰিবা; মই যিহোৱা।

¹⁹তোমালোকে মোৰ বিধিবোৰ পালন কৰিবা।

তোমাৰ পশুৰে সৈতে, তুমি বেলেগ বেলেগ প্ৰজাতিৰ পশুৰ জাকক ফুৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব নিদিবা।

তোমাৰ পথাৰত একেডোখৰ মাটিত দুবিধ শস্যৰ গুটি নিসিঁচিবা;

আৰু দুই প্ৰকাৰ সুতা মিহলি কৰি বোৱা বস্ত্ৰ নিপিন্ধিবা। ²⁰ধনেৰে বা আন ৰূপে মুক্ত নোহোৱা এনে যি বাগদান কৰা বেটী, তাইৰে সৈতে যদি কোনোৱে শয়ন কৰে, তেন্তে তেওঁলোক দুয়ো দণ্ডনীয় হ'ব, কিন্তু তেওঁলোকৰ প্ৰাণদণ্ড নহ'ব; কিয়নো তাই মুক্ত হোৱা নাই।

²¹তেতিয়া সেই পুৰুষে সাক্ষাৎ কৰা তন্ত্ৰৰ দুৱাৰ-মুখলৈ, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিজৰ দোষাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ভেড়া আনিব। ²²তেতিয়া পুৰোহিতে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে সেই দোষাৰ্থক ভেড়াটোৰ দ্বাৰাই, তেওঁ কৰা পাপৰ কাৰণে তেওঁক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব; তেতিয়া তেওঁ কৰা সেই পাপৰ ক্ষমা হ'ব।

²³তোমালোকে যেতিয়া দেশত সোমাই, খাদ্যৰ অৰ্থে সকলো প্ৰকাৰ গছ ৰুবা, তেতিয়া তাৰ ফল নিষিদ্ধ যেন গণ্য কৰিবা আৰু তিনি বছৰলৈকে সেয়ে তোমালোকৰ মানত নিষিদ্ধ হৈ থাকিব। তাক খাব নালাগে। ²⁴পাছত চতুৰ্থ বছৰত তাৰ সকলো ফল যিহোৱাৰ প্ৰশংসাৰ্থক উপহাৰ স্বৰূপে পবিত্ৰ হ'ব। ²⁵আৰু গছে ফল উৎপন্ন কৰি থাকিবৰ কাৰণে, তোমালোকে পঞ্চম বছৰত তাৰ ফল খাবা; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

²⁶তোমালোকে তেজেৰে সৈতে একো মণ্ডহ নাখাবা।

শুভ অশুভ লক্ষণ নামানিবা আৰু গণকৰ বিদ্যা ব্যৱহাৰ নকৰিবা।

²⁷তোমালোকে নিজ নিজ মূৰৰ চুলি ঘূৰণীয়াকৈ নাকাটিবা আৰু নিজ নিজ দাড়িৰ চুক অশূৰণীয়াকৈ নুখুৰাবা।

²⁸আৰু মৰা লোকৰ কাৰণে তোমালোকে নিজ গা কাট-কুট নকৰিবা আৰু গাত কাটি বা বিন্ধি দাগ নলগাবা; মই যিহোৱা।

²⁹তুমি নিজ জীয়েকাক বেশ্যা হ'বলৈ দি তাইক ভ্ৰষ্টা নকৰিবা; কিয়নো তেনে কৰিলে দেশ ব্যভিচাৰত পতিত হ'ব আৰু দেশ দুষ্টতাৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব।

³⁰তোমালোকে মোৰ বিশ্ৰাম দিন পালন কৰিবা আৰু মোৰ ধৰ্মধামলৈ ভয় ৰাখিবা; মই যিহোৱা।

³¹ভূত পোহা আৰু গুণ-মন্ত্ৰ জনাসকলৰ ফালে মুখ নকৰিবা; নিজকে অশুচি কৰিবৰ কাৰণে তেওঁলোকক সুধিবলৈ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ নাযাবা; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

- ³²তুমি পকামুৰীয়া জনৰ আগত উঠি থিয় হ'বা, বৃদ্ধলোকক সমাদৰ কৰিবা আৰু নিজ ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখিবা; মই যিহোৱা।
- ³³আৰু কোনো বিদেশী লোকে যদি তোমালোকৰ দেশত তোমালোকৰে সৈতে বাস কৰে, তেন্তে তোমালোকে তাক উপদ্ৰৱ নকৰিবা।
- ³⁴তোমালোকৰ মাজত স্বদেশীয় লোক যেনে, তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা বিদেশী লোকো তোমালোকৰ পক্ষে তেনে হ'ব আৰু তুমি সেই লোকসকলক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰিবা; কাৰণ মিচৰ দেশত তোমালোকো বিদেশী আছিল; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।
- ³⁵তোমালোকে বিচাৰত, পৰিমাণত বা ওজনত বা দ্ৰব্যৰ জোখত অন্যায় নকৰিবা; ³⁶তোমালোকে সঠিক পাল্লা, সঠিক দগা, ঠিক ঐফা আৰু ঠিক হীন ৰাখিবা; মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই অনা তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ময়েই। ³⁷এতেকে তোমালোকে মোৰ সকলো বিধি আৰু সকলো শাসন-প্ৰণালী পালন কৰি, সেই অনুসাৰে আচৰণ কৰিবা। মই যিহোৱা।”

Chapter 20

নানা দোষ, নানা দণ্ড

- ¹পাছেত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক পুনৰ কোৱা, 'ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ যিকোনোৱে বা ইস্ৰায়েলৰ মাজত প্ৰবাস কৰা যিকোনো বিদেশীয়ে নিজ সন্তানৰ কোনো এজনক মোলক দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে দান কৰিব, তেওঁৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব। দেশীয় লোকসকলে তেওঁক শিল দলিয়াই বধ কৰিব।
- ³ময়ো সেই লোকলৈ কন্দুৱাকৈ চাই তেওঁৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা তেওঁক উচ্ছন্ন কৰিম; কাৰণ মোৰ ধৰ্মধাম অশুচি কৰিবলৈ আৰু মোৰ পবিত্ৰ নাম অপবিত্ৰ কৰিবলৈ, তেওঁ নিজ সন্তানৰ কোনো এজনক মোলক দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে দান কৰিলে। ⁴আৰু যি সময়ত সেই মানুহে নিজ সন্তানৰ কোনো এজনক মোলক দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে দান কৰে, সেই সময়ত যদি দেশীয় লোকসকলে সেই মানুহৰ কাৰ্যলৈ চকু মুদে আৰু তেওঁক বধ নকৰে, ⁵তেন্তে ময়েই সেই মানুহলৈ আৰু তেওঁৰ গোষ্ঠীলৈ কন্দুৱাকৈ চাই তেওঁক আৰু মোলক দেৱতাৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁৰ অনুগামী হোৱা আটাই ব্যভিচাৰীক আৰু তেওঁলোকক, লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিম।
- ⁶আৰু যি কোনো মানুহে ভুত পোহা আৰু গুণ-মন্ত্ৰ জনাসকলৰ অনুগামী হৈ ব্যভিচাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ ফাললৈ মুখ কৰিব, মই সেই মানুহলৈ কন্দুৱাকৈ চাই, তেওঁৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা তেওঁক উচ্ছন্ন কৰিম। ⁷এই হেতুকে তোমালোকে তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি পবিত্ৰ হোৱা; কিয়নো মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।
- ⁸তোমালোকে মোৰ বিধিবোৰ পালন কৰিবা আৰু সেই অনুসাৰে আচৰণ কৰিবা। মই তোমালোকৰ পবিত্ৰকাৰী যিহোৱা।
- ⁹কিয়নো যিকোনোৱে নিজ পিতৃ বা মাতৃক শাও দিব, তাৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব। পিতৃ-মাতৃক শাও দিয়াৰ বাবে সেই ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁৰ নিজৰ গাতে থাকিব।
- ¹⁰যি লোকে পৰস্ত্ৰীৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিব, যি লোকে ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ মহিলাৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিব, সেই ব্যভিচাৰী আৰু সেই ব্যভিচাৰীনী দুয়োৰো অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব।
- ¹¹আৰু যি মানুহে নিজ পিতৃ-ভাৰ্য্যাৰে সৈতে শয়ন কৰিব, তেওঁ নিজ পিতৃৰ উলঙ্গতা প্ৰকাশ কৰে। অৱশ্যে সিহঁত দুয়োৰো প্ৰাণদণ্ড হ'ব। তেওঁলোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁলোকৰ গাতে লাগি থাকিব।
- ¹²যদি কোনো লোকে নিজ নিজ পো-বোৱাৰীয়েকৰ লগত শয়ন কৰে, তেন্তে অৱশ্যে তেওঁলোক দুয়োৰো প্ৰাণদণ্ড হ'ব। তেওঁলোকে স্বভাৱৰ বিৰুদ্ধে কাৰ্য্য কৰে। তেওঁলোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁলোকৰ গাতে লাগি থাকিব।
- ¹³আৰু কোনো পুৰুষে যদি মহিলাৰ দৰে পুৰুষে সৈতে শয়ন কৰে, তেন্তে তেওঁলোক দুয়ো যিণ লগীয়া কৰ্ম কৰে। তেওঁলোকৰ প্ৰাণদণ্ড অৱশ্যে হ'ব। তেওঁলোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁলোকৰ গাতে লাগি থাকিব।
- ¹⁴কোনো লোকে যদি কোনো মহিলাক আৰু তাইৰ মাকক গ্ৰহণ কৰে, তেন্তে সেয়ে কুকৰ্ম; তোমালোকৰ মাজত যেন এনে কুকৰ্ম নহয়, এই কাৰণে তেওঁক আৰু তেওঁলোকক তিনিওটাকে জুইত পুৰি ভস্ম কৰা হ'ব।
- ¹⁵যদি কোনো লোকে পশুত পতিত হয়, তেওঁৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব। আৰু তোমালোকে সেই পশুকো বধ কৰিবা।
- ¹⁶যদি কোনো মহিলাই সংসৰ্গ কৰিবলৈ পশুৰ ওচৰলৈ যায়, তেন্তে তুমি সেই মহিলাক আৰু পশুক বধ কৰিবা। তেওঁলোকৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব। তেওঁলোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁলোকৰ গাতে লাগি থাকিব।

- 17 যদি কোনো লোকে নিজৰ বায়েক কি ভনীয়েক, অৰ্থাৎ বাপেকৰ জীয়েক বা মাকৰ জীয়েকক গ্ৰহণ কৰি উভয়ে উভয়ৰ উলঙ্গতা দেখে, তেন্তে সেয়ে বৰ লাজৰ বিষয়। তেওঁলোক নিজ জাতিৰ সন্তানসকলৰ সাক্ষাতে উচ্ছন্ন হ'ব। তেওঁ নিজ বায়েক কি ভনীয়েকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত কৰাত, তেওঁ নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব।
- 18 যদি কোনোবাই মাহেকীয়া অশৌচ হোৱা মহিলাৰে সৈতে যৌন সম্পৰ্ক স্থাপন কৰে, তাইৰ উলঙ্গতা প্ৰকাশ কৰে, তেন্তে সেই পুৰুষে তাইৰ ডুমুক অনাবৃত কৰাত আৰু সেই মহিলায়ো নিজৰ তেজৰ ডুমুক অনাবৃত কৰাত, তেওঁলোক দুয়ো নিজ লোকসকলৰ মাজৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন হ'ব।
- 19 তুমি নিজ মাতৃৰ বা পিতৃৰ বায়েক কি ভনীয়েকৰ সৈতে যৌন সম্পৰ্ক স্থাপন নকৰিব। কিয়নো ইয়াকে কৰিলে, নিজ ওচৰ-সম্বন্ধীয়াৰ উলঙ্গতা অনাবৃত কৰা হয়; তেওঁলোক দুয়ো নিজ নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব।
- 20 আৰু যদি কোনো মানুহে নিজ বৰ-মাক বা খুৰীয়েকেৰে সৈতে শয়ন কৰে, তেন্তে তেওঁ নিজ বৰ-বাপেকৰ বা দদায়েকৰ উলঙ্গতা অনাবৃত কৰা হয়। তেওঁলোক নিজ নিজ পাপৰ ফল ভোগ কৰিব; তেওঁলোক নিঃসন্তান হৈ মৰিব।
- 21 আৰু যদি কোনোবাই নিজ ককায়েক কি ভায়েকৰ ভাৰ্য্যাক গ্ৰহণ কৰে, তেন্তে সেয়ে অশুচি কৰ্ম। নিজ ককায়েক কি ভায়েকৰ ভাৰ্য্যাক উলঙ্গতা অনাবৃত কৰাত, তেওঁলোক নিঃসন্তান হৈ থাকিব।
- 22 এই হেতুকে তোমালোকে বাস কৰিবৰ বাবে যি দেশলৈ মই তোমালোকক লৈ আহিছোঁ, সেই দেশে যেন তোমালোকক বতিয়াই নেপেলায় এই কাৰণে তোমালোকে মোৰ সকলো বিধি আৰু সকলো শাসন প্ৰণালী পালন কৰিবা আৰু সেই অনুসাৰে আচৰণ কৰিবা।
- 23 মই তোমালোকৰ সন্মুখৰ পৰা যি জাতিক খেদিম, তেওঁলোকৰ ৰীতি-নীতিৰ দৰে তোমালোকে আচৰণ নকৰিবা, কিয়নো তেওঁলোকে সেই সকলো কাৰ্য্য কৰাত, মই তেওঁলোকক ঘিণ কৰিলোঁ।
- 24 কিন্তু মই তোমালোকক ক'লোঁ, তোমালোকেই তেওঁলোকৰ দেশ অধিকাৰ কৰিবা; মই তোমালোককেই অধিকাৰৰ অৰ্থে সেই গাখীৰ আৰু মৌ-জোল বৈ থকা দেশ দিম। আন জাতিসকলৰ পৰা তোমালোকক পৃথক কৰা তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ময়েই।²⁵ এতেকে তোমালোকে শুচি অশুচি পশুৰ, আৰু শুচি অশুচি পক্ষীৰ প্ৰভেদ কৰিবা। মই যি যি পশু, পক্ষী আৰু ভুচৰ পোক পৰুৱা আদি জন্তু অশুচি বুলি তোমালোকৰ পৰা পৃথক কৰিলোঁ, সেইবোৰৰ কোনো এটাৰ দ্বাৰাই তোমালোকে নিজক ঘিণলগীয়া নকৰিবা।
- 26 তোমালোক মোৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হব লাগে; কিয়নো মই যিহোৱা পবিত্ৰ আৰু তোমালোক মোৰ হবলৈ মই তোমালোকক আন জাতিৰ পৰা পৃথক বেলেগ কৰিলোঁ।
- 27 যি পুৰুষ কি স্ত্ৰীয়ে ভূত পুহিব বা গুণী হ'ব, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড অৱশ্যে হব; লোকসকলে তেওঁলোকক শিল দলিয়াই বধ কৰিব; তেওঁলোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁলোকৰ গাতে লাগি থাকিব।"

Chapter 21

পুৰোহিতসকলৰ বিষয়ে নানা বিধি।

- 1 পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে: "তুমি পুৰোহিত সকলক অৰ্থাৎ হাৰোণৰ পুত্ৰসকলক কোৱা, 'নিজ লোকসকলৰ মাজৰ কোনো মানুহ মৰিলে, তেওঁৰ বাবে কোনেও নিজকে অশুচি কৰিব নালাগে।² কেৱল নিজৰ ওচৰ সম্বন্ধীয়া একে তেজৰ, অৰ্থাৎ নিজৰ মাক, বাপেক, পুতেক, জীয়েক, ককায়েক আৰু ভায়েকৰ বাবে নিজকে অশুচি কৰিব পাৰে।³ আৰু যি কন্যা ছোৱালী বিয়া হোৱা নাই, এনে ওচৰ সম্বন্ধীয়া নিজৰ বায়েক কি ভনীয়েক মৰিলে, তেওঁৰ বাবেও নিজকে অশুচি কৰিব পাৰে।
- 4 নিজ লোকসকলৰ মাজত এজন প্ৰধান লোক হোৱাৰ কাৰণে, তেওঁ নিজকে অপবিত্ৰ কৰিবৰ অৰ্থে নিজকে অশুচি কৰিব নোৱাৰে।
- 5 পুৰোহিতসকলে নিজ নিজ মুৰৰ কোনো ঠাই খুৰাই টকলা নকৰিব, দাড়িৰ চুক নুখুৰাব আৰু নিজ গা কাট-কুট নকৰিব।⁶ তেওঁলোক তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হ'ব, নিজৰ ঈশ্বৰৰ নাম অপবিত্ৰ নকৰিব। কিয়নো তেওঁলোকে যিহোৱাৰ অগ্নিকৃত উপহাৰ, নিজৰ ঈশ্বৰৰ "ভক্ষ্য" উৎসৰ্গ কৰে, এই হেতুকে তেওঁলোক পবিত্ৰ হ'ব লাগে।
- 7 আৰু পুৰোহিতে বেশ্যা বা ভ্ৰষ্টা মহিলা গ্ৰহণ নকৰিব আৰু স্বামীয়ে ত্যাগ কৰা মহিলা গ্ৰহণ নকৰিব, কিয়নো তেওঁ নিজ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ।
- 8 এই কাৰণে তুমি তেওঁক পবিত্ৰ কৰি ৰাখিবা; কিয়নো তেওঁ তোমাৰ ঈশ্বৰৰ "ভক্ষ্য দ্ৰব্য" উৎসৰ্গ কৰে। তেওঁ তোমাৰ পক্ষে পবিত্ৰ হব লাগে, কিয়নো তোমালোকক পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা যি মই, মই পবিত্ৰ।

⁹আৰু কোনো পুৰোহিতৰ জীয়েকে যদি বেশ্যা কৰ্ম কৰি নিজক অপবিত্ৰ কৰে, তেন্তে তাই নিজ বাপেককো অপবিত্ৰ কৰা হয়; তাইক জুইত পোৰা যাব।

¹⁰আৰু নিজ ভাইসকলৰ মাজত যি প্ৰধান পুৰোহিতৰ মূৰত যি অভিষেকাৰ্থক তেল ঢলা গ'ল আৰু পবিত্ৰ বস্তুবোৰ পিন্ধিবৰ কাৰণে নিযুক্ত কৰা হ'ল, তেওঁ নিজৰ মূৰৰ চুলি মুকলিকৈ নাৰাখিব আৰু নিজৰ কাপোৰ নাফালিব। ¹¹আৰু তেওঁ কোনো মৰা শৱৰ ওচৰলৈ নাযাব; নিজ পিতৃ কি মাতৃৰ কাৰণেও তেওঁ নিজকে অশুচি নকৰিব। ¹²আৰু ধৰ্ম্মধামৰ পৰা বাহিৰ হৈ নাযাব আৰু নিজ ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম্মাধাম অপবিত্ৰ নকৰিব, কিয়নো নিজ ঈশ্বৰৰ অভিষেকাৰ্থক তেল কিৰীটি স্বৰূপে তেওঁৰ মূৰত আছে। মই যিহোৱা।

¹³প্ৰধান পুৰোহিতে কেৱল পুৰুষে স্পৰ্শ নকৰা ছোৱালীহে বিয়া কৰিব। ¹⁴বিধৱা বা স্বামীয়ে ত্যাগ কৰা, ভ্ৰষ্টা বা বেশ্যা এনে মহিলা তেওঁ বিয়া নকৰিব। কিন্তু নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পুৰুষে স্পৰ্শ নকৰা কোনো ছোৱালী বিয়া কৰিব। ¹⁵তেওঁ নিজ লোকসকলৰ মাজত নিজ বংশ অপবিত্ৰ নকৰিব, কিয়নো মই তেওঁক পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা।”

¹⁶যিহোৱাই মোচিক আৰু ক'লে, বোলে, ¹⁷”তুমি হাৰোণক কোৱা, ‘পুৰুষানুক্ৰমে তোমাৰ বংশৰ মাজত যিজনৰ গাত ঘূণ থাকিব, তেওঁ নিজ ঈশ্বৰৰ ‘ভক্ষ্য’ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ ওচৰ নাচাপিব।

¹⁸কিয়নো যিকোনো লোকৰ ঘূণ থাকিব, সি ওচৰ নাচাপিব; যেনে কণা, খোৰা, ফেঁচা-নকা, ¹⁹অধিক অঙ্গ থকা, কি ভৰি ভগা, কি হাত ভগা, ²⁰কি কুজাঁ, কি বাওনা বা চকুৰ ৰোগী বা খঁজুলি থকা, কি নিকৰি বন্ধা, কি অণ্ডকোষ কঢ়া। ²¹আদি কৰি কোনো ঘূণ থকা যি পুৰুষ হাৰোণ পুৰোহিতৰ বংশৰ মাজত থাকিব, তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ ওচৰ নাচাপিব। তেওঁৰ ঘূণ আছে; তেওঁ নিজ ঈশ্বৰৰ ‘ভক্ষ্য’ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ ওচৰ নাচাপিব।

²²ঈশ্বৰৰ ‘ভক্ষ্য’, অৰ্থাৎ অতি পবিত্ৰ আৰু পবিত্ৰ বস্তু দুয়োকো তেওঁ ভোজন কৰিব পাৰিব। ²³কেৱল প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ ভিতৰলৈ নোসোমাব আৰু যজ্ঞবেদীৰ ওচৰ নাচাপিব, কিয়নো তেওঁৰ ঘূণ আছে; তাতে তেওঁ মোৰ পবিত্ৰ ঠাইবোৰ অপবিত্ৰ নকৰিব। কিয়নো মই সেই সকলোকে পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা।” ²⁴এইদৰে মোচিয়ে হাৰোণক, তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আৰু ইস্ৰায়েলৰ আটাই সন্তানসকলক এই কথাবোৰ ক'লে।

Chapter 22

উৎসৰ্গ কৰা পবিত্ৰ বস্তুৰ বিষয়ে নানা বিধি।

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, বোলে, ²”ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মোৰ উদ্দেশ্যে যি বস্তু পবিত্ৰ কৰে, তাৰ পৰা যেন নিজকে পৃথকে ৰাখে আৰু মোৰ পবিত্ৰ নাম যেন অপবিত্ৰ নকৰে, এনে আজ্ঞা তুমি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক দিয়া। মই যিহোৱা। ³তুমি তেওঁলোকক কোৱা, ‘ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ কৰা পবিত্ৰ বস্তুৰ ওচৰলৈ, পুৰুষানুক্ৰমে তোমালোকৰ বংশৰ মাজৰ যিকোনোৱে অশুচি হৈ ওচৰ চাপিব, তেওঁক মোৰ সন্মুখৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব। মই যিহোৱা।

⁴হাৰোণৰ বংশৰ মাজত যিজন লোক কুষ্ঠৰোগী বা যিজনৰ গাৰ পৰা কিবা বৈ থকা ৰোগ থাকে, তেওঁ শুচি নহয় মানে পবিত্ৰ বস্তুৰ একোকে ভোজন কৰিব নোৱাৰিব। আৰু মৰা শৱৰ দ্বাৰাই অশুচি হোৱা বস্তু চুব বা যিজনৰ বীৰ্যপাত হব, ⁵বা বস্তুৰ দ্বাৰাই মানুহ অশুচি হ'ব পৰা এনে বগাই ফুৰা জন্তু বা যিকোনো প্ৰকাৰ অশৌচ মানুহৰ পৰা লাগিব পৰা অৱস্থা, এনে অশৌচ থকা মানুহক যদি চুব, ⁶সেই চুৱা লগা মানুহজন সন্মুখলৈকে অশুচি হৈ থাকিব আৰু পানীত নিজৰ গা নুধুলে পবিত্ৰ বস্তু ভোজন কৰিব নোৱাৰিব।

⁷বেলি মাৰ গলেহে তেওঁ শুচি হ'ব। বেলি মাৰ যোৱাৰ পাছত তেওঁ পবিত্ৰ বস্তু ভোজন কৰিব পাৰিব, কিয়নো সেইবোৰ তেওঁৰেই আহাৰ।

⁸পুৰোহিতে নিজক অশুচি কৰিবৰ অৰ্থে কোনো মৰি থকা বা হিংসুক জন্তুৱে ছিৰা পশুৰ মণ্ডহ নাখাব। মই যিহোৱা।

⁹এই হেতুকে তেওঁলোকে মোৰ পালনীয় নিৰ্দেশবোৰ পালন কৰিব লাগে, নতুবা তেওঁলোকে সেইবোৰ অপবিত্ৰ কৰিলে, তাৰ কাৰণে তেওঁলোক পাপত পৰিব আৰু তাৰ বাবে মৰিব। মই তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা।

¹⁰পুৰোহিত বংশৰ নোহোৱা কোনো লোকে পবিত্ৰ বস্তু খাব নোৱাৰিব; পুৰোহিতৰ ঘৰত থকা আলহী বা বেচ-খোৱা চাকৰসকলেও পবিত্ৰ বস্তু ভোজন কৰিব নোৱাৰিব। ¹¹কিন্তু যদি পুৰোহিতে ধন দি কোনো লোকক কিনি লয়, তেন্তে তেওঁ যিহোৱাৰ বাবে ৰখা অংশৰ পৰা ভোজন কৰিব পাৰিব; আৰু তেওঁৰ ঘৰৰ উপজা লোকসকল আৰু চাকৰসকলেও তেওঁৰ সৈতে আহাৰ খাব পাৰিব।

¹²আৰু পুৰোহিতৰ জীয়েক যদি আন বংশৰ লোকৰ সৈতে বিয়া হয়, তেন্তে উপহাৰ স্বৰূপে দিয়া পবিত্ৰ বস্তু তাই ভোজন কৰিব নোৱাৰিব।

¹³আৰু পুৰোহিতৰ জীয়েক যদি বিধৱা বা স্বামীয়ে ত্যাগ কৰা হয় আৰু তাইৰ যদি সন্তান নাথাকে আৰু নিজ পিতৃৰ ঘৰলৈ আহি, জীয়াৰী কালৰ দৰে থাকে, তেন্তে তাই পিতৃৰ আহাৰ খাব পাৰে। কিন্তু পুৰোহিত বংশৰ নোহোৱা লোকে সেই পুৰোহিতৰ আহাৰ ভোজন নকৰিব।

¹⁴আৰু যদি কোনোৱে অজানিতে পবিত্ৰ বস্তু খায়, তেন্তে তেওঁ পুৰোহিতক তাৰ ক্ষতিপূৰণ কৰিব আৰু তাৰ পাঁচভাগৰ এভাগ বেচিকৈ দিব।

¹⁵এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰা পবিত্ৰ বস্তুবোৰ পুৰোহিতসকলে অপবিত্ৰ নকৰিব, ¹⁶ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকৰ পবিত্ৰ বস্তুবোৰ খোৱাৰ সময়ত, তেওঁলোকক দোষাৰোপ কৰি অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰাব নালাগে। কিয়নো মই তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা।”

¹⁷পাছে যিহোৱাই মোচিক ক’লে, বোলে, ¹⁸“তুমি হাৰোণক, তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো সন্তানসকলক কোৱা। তেওঁলোকক এইদৰে কোৱা যে, ‘প্ৰতিজ্ঞা সিদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে দিয়া বা ইচ্ছামতে এনেই দিয়া, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি স্বৰূপে অনা উপহাৰবোৰৰ মাজৰ নিজৰ উপহাৰ যদি ইস্ৰায়েল বংশৰ কোনো মানুহে, নাইবা ইস্ৰায়েলৰ মাজত প্ৰবাস কৰা কোনো বিদেশীলোকে আনে, ¹⁹তেন্তে সেয়ে গ্ৰাহ্য হবৰ বাবে গৰুৰ বা মেৰৰ বা ছাগলীৰ পৰা নিৰ্ঘূণ মতা পশু উৎসৰ্গ কৰিব লাগে।

²⁰কিন্তু তোমালোকে ঘূণ থকা একোকে উৎসৰ্গ নকৰিবা। কিয়নো সেয়ে তোমালোকৰ পক্ষে মই গ্ৰহণ নকৰিম।

²¹কোনো লোকে যদি প্ৰতিজ্ঞা সিদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে নাইবা ইচ্ছামতে এনেই দিবৰ অৰ্থে, গৰু, কি মেৰ, কি ছাগলীৰ জাকৰ পৰা মঙ্গলার্থক বলি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰে, তেন্তে গ্ৰাহ্য হবৰ বাবে সেয়ে নিৰ্ঘূণ হব লাগিব। তাত কোনো ঘূণ থাকিব নালাগিব।

²²কণা, কি ঠেং ভগা, কি খুন হোৱা, কি পুঁজ-পানী বৈ থকা, কি খহুৱা, কি নিকৰি বন্ধা, এনে পশু তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ নকৰিবা; আৰু তাৰ একোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে যজ্ঞবেদীত নুতুলিবা। ²³আৰু অধিক অঙ্গ কি কমটি অঙ্গ থকা গৰু, মেৰ বা ছাগলী পোৱালি ইচ্ছামতে এনেই দিয়া উপহাৰ স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব পাৰা; কিন্তু প্ৰতিজ্ঞা সিদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে সেয়ে গ্ৰহণ নহ’ব।

²⁴আৰু অণুকোষ চেপি ভঙা, কি খুন্দা, কি মুচৰি চিঙা, কি কটা, একোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ নকৰিবা। এই সকলো তোমাৰ দেশত উৎসৰ্গ নকৰিবা, ²⁵আৰু বিদেশীৰ হাতৰ পৰাও সেইবোৰৰ মাজৰ কিবা লৈ, তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ ভক্ষ্য স্বৰূপে উৎসৰ্গ নকৰিবা; কিয়নো সেইবোৰত দোষ আছে, সেইবোৰত ঘূণ আছে; সেইবোৰ তোমালোকৰ পক্ষে মই গ্ৰহণ নকৰিম।”

²⁶পাছত যিহোৱাই মোচিক ক’লে, ²⁷“গৰু, কি মেৰ, কি ছাগলী জগাৰ পাছত সাতদিনলৈকে মাকৰ লগত থাকিব লাগিব। তেতিয়া অষ্টম দিনৰ পৰা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আগ কৰা অগ্নিকৃত উপহাৰৰ বাবে তাক গ্ৰহণ কৰা হ’ব।

²⁸গাই গৰু হওঁক, কি মাইকী মেৰ বা ছাগলী হওঁক, তাইক তাইৰ পোৱালিৰে সৈতে একেদিনাই মাৰিব নালাগে। ²⁹তোমালোকে যি সময়ত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অনুগ্ৰহ মনা বলি উৎসৰ্গ কৰিবা সেই সময়ত, গ্ৰহণ হবৰ বাবেহে তাক উৎসৰ্গ কৰিবা। ³⁰সেয়ে একেদিনাই তাক ভোজন কৰিব লাগিব। তোমালোকে ৰাতিপুৱালৈ তাৰ একোকে অৱশিষ্ট নাৰাখিবা। মই যিহোৱা।

³¹এই হেতুকে তোমালোকে মোৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰি, সেই অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিবা। মই যিহোৱা।

³²আৰু তোমালোকে মোৰ পবিত্ৰ নাম অপবিত্ৰ নকৰিবা; কিন্তু মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত পবিত্ৰীকৃত হ’ম। তোমালোকক পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা ময়েই। ³³তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হবৰ বাবে যিজনে মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনিলে। মই যিহোৱা।”

Chapter 23

পৰ্ব আৰু প্ৰায়চিত্ত-দিনৰ বিষয়।

¹যিহোৱাই মোচিক ক’লে, ²“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কথা কোৱা, তেওঁলোকক এই কথা কোৱা যে ‘তোমালোকে যিহোৱাৰ যি সকলো পৰ্ব পবিত্ৰ সভা বুলি ঘোষণা কৰিবা, মোৰ সেইবোৰ পৰ্ব এই।

³ছদিনৰ কাম কৰা যাব; কিন্তু সপ্তমদিন বিশ্রাম-দিন, অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ বিশ্রামৰ, সেই দিনা পবিত্ৰ সভা হ’ব। সেই দিনা তোমালোকে কোনো প্ৰকাৰৰ কাম নকৰিবা; সেয়ে তোমালোক থকা সকলো ঠাইতে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বিশ্রাম-দিন হ’ব।

⁴যিহোৱাৰ যিবোৰ পৰ্ব, যিবোৰ পবিত্ৰ সভা তোমালোকে নিজ নিজ নিৰূপিত সময়ত ঘোষণা কৰিবা, সেইবোৰ এই। ⁵প্ৰথম মাহৰ চতুৰ্দশ দিনা সন্ধ্যা সময়ত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিস্তাৰ পৰ্ব হ’ব। ⁶আৰু সেই মাহৰ পঞ্চদশ দিনা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে খমীৰ নিদিয়া পিঠাৰ উৎসৱ হ’ব। তোমালোকে সাত দিন ধৰি খমীৰ নিদিয়া পিঠা ভোজন কৰিবা।

⁷প্ৰথম দিনা তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ’ব; সেই দিনা তোমালোকে কোনো ব্যৱসায়ৰ সাধাৰণ কৰ্ম নকৰিবা। ⁸কিন্তু সাত দিন যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবা; সপ্তম দিনা পবিত্ৰ সভা হ’ব; সেই দিনা তোমালোকে কোনো ব্যৱসায়ৰ সাধাৰণ কৰ্ম নকৰিবা।”

⁹পাছে যিহোৱাই মোচিৰ সৈতে কথা পাতি এইদৰে ক’লে, ¹⁰“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, ‘মই তোমালোকক যি দেশ দিম, সেই দেশত সোমালে তোমালোকে যেতিয়া তাত শস্য দাৰা, তেতিয়া, তোমালোকে দোৱা শস্যৰ আগভাগ বুলি এডাঙৰি পুৰোহিতৰ গুৰিলৈ আনিবা।

¹¹তোমালোকে গ্ৰহণীয় হ’বৰ বাবে, তেওঁ যিহোৱাৰ আগত সেই ডাঙৰি দোলাব; বিশ্রাম-বাৰৰ পাছদিনাখনত পুৰোহিতে তাক দোলাব।

- 12 আৰু যি দিনা তোমালোকে সেই ডাঙৰি দোলাবা, সেই দিনা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্য হোমৰ অৰ্থে এটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণী মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা। 13 তাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য ঐফাৰ দহভাগৰ দুভাগ তেল মিহলোৱা মিহি আটা গুৰি; সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্য সুহ্মাণৰ অৰ্থে অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব; আৰু তাৰ পেয় নৈবেদ্য এক হীন দ্রাক্ষাৰস চাৰিভাগৰ এভাগ হ'ব। 14 আৰু তোমালোকে নিজ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে এই উপহাৰ ননা দিনলৈকে; পিঠা বা ভজা শস্য বা ছিঙা নতুন চোঁই ভোজন নকৰিবা; তোমালোকে থকা আটাই ঠাইতে এইয়া পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিব লগীয়া চিৰকলীয়া বিধি।
- 15 সেই বিশ্রাম-বাৰৰ পাছদিনাৰ পৰা, দোলনীয় নৈবেদ্য স্বৰূপে ডাঙৰি অনা দিনাৰ পৰা তোমালোকে পূৰ্বা সাত বিশ্রাম-বাৰ লেখ কৰিবা।
- 16 এইদৰে সপ্তম বিশ্রাম-বাৰৰ পাছদিনালৈকে তোমালোকে পঞ্চাশদিন লেখ কৰিবা। আৰু তেতিয়া যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নতুন ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবা।
- 17 তোমালোকে থকা ঠাইৰ পৰা দোলনীয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে ঐফাৰ দহভাগৰ দুভাগ দুটা পিঠা আনিবা; সেইবোৰ মিহি আটাগুৰিৰে যুগুত কৰা আৰু খমীৰ দি তন্দুৰত তাও দিয়া হ'ব লাগে; সেইবোৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰথমে পকা শস্যৰ আগভাগ হ'ব। 18 আৰু তোমালোকে সেই দুটা পিঠাৰ লগত সাতোটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ মেৰ পোৱালি আৰু এটা দমৰা গৰু আৰু দুটা মতা মেৰ উৎসৰ্গ কৰিবা; সেইবোৰৰ নিজ নিজ ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু পেয় নৈবেদ্যৰে সৈতে সেইবোৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুহ্মাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব।
- 19 আৰু তোমালোকে পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগলী আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে দুটা এবছৰীয়া মতা ভেড়া পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা। 20 আৰু পুৰোহিতে সেই প্ৰথমে পকা শস্যৰ পিঠাৰে সৈতে যিহোৱাৰ আগত দোলনীয় নৈবেদ্য স্বৰূপে সেইবোৰ দোলাব আৰু মেৰ পোৱালি দুটাৰে সৈতে পুৰোহিতৰ কাৰণে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হ'ব। 21 আৰু সেই দিনা তোমালোকে ঘোষণা কৰিবা, তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ'ব আৰু তোমালোকে কোনো ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা; এইয়ে তোমালোকে থকা সকলো ঠাইতে পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিবলগীয়া সদাকালৰ বিধি।
- 22 আৰু তোমালোকে নিজ নিজ ভূমিত উৎপন্ন হোৱা শস্য দাবৰ কালত, খেতিৰ চুকত থকা শস্যৰ সম্পূৰ্ণৰূপে নথকাকৈ নাদাবা আৰু তোমাৰ খেতিৰ এৰি যোৱা শস্য নুবুটলিবা। তুমি সেইবোৰ দুখীয়া আৰু বিদেশীৰ কাৰণে এৰি যাবা; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।"
- 23 পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 24 "তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'সপ্তম মাহৰ প্ৰথম দিনা তোমালোকৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্রামৰ দিন, শিঙা বজাই সোঁৱৰণ কৰোওৱা দিন আৰু পবিত্ৰ সভা হ'ব। 25 সেই দিনা তোমালোকে কোনো ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা; আৰু তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবা।"
- 26 তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 27 "সেই সপ্তম মাহৰ দশম দিন অৱশ্যে প্ৰায়চিত্তৰ দিন হ'ব; সেই দিনা তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ সভা পালন কৰিবা; তোমালোকে উপবাস ৰাখিবা আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবা।
- 28 আৰু সেই দিনা তোমালোকে কোনো প্ৰকাৰৰ কাম নকৰিবা কিয়নো তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত তোমালোকক প্ৰায়চিত্ত কৰিবলৈ সেয়ে প্ৰায়চিত্তৰ দিন হ'ব। 29 কিয়নো যিকোনোৱে সেই দিনা উপবাস নাৰাখে, তেওঁক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব।
- 30 আৰু যিকোনো লোকে সেই দিনা কোনো প্ৰকাৰৰ কাম কৰিব মই তেওঁক তেওঁৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা বিনষ্ট কৰিম। 31 তোমালোকে সেই দিনা কোনো প্ৰকাৰৰ কাম নকৰিবা; এইটো তোমালোকৰ সকলো নিবাসৰ ঠাইত পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিব লগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি।
- 32 সেই দিন তোমালোকৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্রামৰ দিন হ'ব; সেই মাহৰ নৱম দিনা তোমালোকে উপবাস ৰাখিবা আৰু সন্ধ্যা সময়ত এক সন্ধ্যাৰ পৰা আন সন্ধ্যালৈকে তোমালোকে তোমালোকৰ সেই বিশ্রাম-দিন পালন কৰিবা।"
- 33 আৰু যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 34 "তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'সেই সপ্তম মাহৰ পঞ্চদশ দিনাৰ পৰা সাত দিনলৈকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পঁজা পৰ্ব হ'ব।
- 35 প্ৰথম দিনা পবিত্ৰ সভা হ'ব। সেই দিনা তোমালোকে কোনো ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা। 36 তোমালোকে সাত দিনালৈকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবা; অষ্টম দিনা তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ'ব আৰু তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবা; সেয়ে ধৰ্ম-সভা; সেই দিনা তোমালোকে কোনো ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা।
- 37 অগ্নিকৃত উপহাৰ, অৰ্থাৎ হোম-বলি, ভক্ষ্য নৈবেদ্য, মঙ্গলার্থক বলি, আৰু পেয় নৈবেদ্য নিজ নিজ দিন উৎসৰ্গ কৰিবলৈ তোমালোকে পবিত্ৰ সভা বুলি ঘোষণা কৰিবলগীয়া যিহোৱাৰ পৰ্ব এইবোৰ। 38 যিহোৱাৰ বিশ্রাম-বাৰ বোৰৰ বাহিৰে আৰু তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যি যি দান দিয়া, প্ৰতিজ্ঞা সিদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে আৰু ইচ্ছামতে এনেই দিবৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তোমালোকে যি যি উপহাৰ দিয়া, সেই বোৰৰ কাৰণে এই পৰ্ববোৰ পালন কৰিবা।
- 39 ভূমিত উৎপন্ন হোৱা শস্য চপোৱাৰ পাছত, সপ্তম মাহৰ পঞ্চদশ দিনাৰ পৰা সাতদিন তোমালোকে অৱশ্যে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পঁজা পৰ্ব পালন কৰিবা; প্ৰথম আৰু অষ্টম দিন সম্পূৰ্ণ বিশ্রামৰ বিশ্রাম-দিন হ'ব।

⁴⁰আৰু প্ৰথম দিনা তোমালোকে শুৱনি গছৰ গুটি, খাজুৰ গছৰ পাত, ঘন পতীয়া গছৰ ডাল আৰু জুৰিৰ পাৰত থকা বাইচী গছ লৈ তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত সাতদিন আনন্দ কৰিবা। ⁴¹আৰু তোমালোকে বছৰে বছৰে সাতদিন যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সেই উৎসৱ পালন কৰিবা; এইয়ে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিবলগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি; সপ্তম মাহত তোমালোকে সেই উৎসৱ পালন কৰিবা।

⁴²তোমালোকে সাতদিন সৰু পঁজাত বাস কৰিবা। ইস্রায়েল বংশত ওপজা সকলোৱে সাত দিন সৰু পঁজাত বাস কৰিব; ⁴³কিয়নো যি বিষয়ে তোমালোকৰ ভাবী-বংশই যেন জানে যে মই কিদৰে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনা সময়ত পঁজাত বাস কৰাইছিলোঁ। মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা'।" ⁴⁴তেতিয়া মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ সন্তানবিলাককক যিহোৱাৰ সকলো পৰ্কৰৰ কথা এইদৰে জনালে।

Chapter 24

প্ৰদীপ দৰ্শন-পিঠা, ঈশ্বৰৰ নাম নিন্দা কৰা বিষয়ৰ বিধি।

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"সদায় প্ৰদীপ জ্বলাই পোহৰ কৰি ৰাখিবৰ কাৰণে, খুন্দি উলিওৱা জিত গছৰ গুটিৰ নিৰ্মল তেল তোমাৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ, তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক আজ্ঞা দিয়া।

³সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰত সাক্ষ্য-ফলিৰ চন্দুকৰ আগত থকা প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ বাহিৰে, হাৰোণে যিহোৱাৰ আগত গধূলি আৰু ৰাতিপুৱা নিত্যে নিত্যে তাক যুগুত কৰি থ'ব লাগিব। এইয়ে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিবলগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি। ⁴পুৰোহিতে শুদ্ধ সোণৰ দীপাধাৰৰ ওপৰত যিহোৱাৰ সন্মুখত সেই প্ৰদীপবোৰ সদায় যুগুত কৰি জ্বলাই থ'বা।

⁵তুমি মিহি আটাগুৰি লৈ, বাৰটা পিঠা তন্দুৰত তাও দিবা; প্ৰত্যেক পিঠাত ঐফাৰ দহভাগৰ দুভাগ আটাগুৰি হ'ব। ⁶তাৰ পাছত তুমি শাৰীত ছটাকৈ দুশাৰী কৰি যিহোৱাৰ আগত শুদ্ধ সোণৰ মেজখনৰ ওপৰত সেইবোৰ ৰাখিবা।

⁷আৰু প্ৰত্যেক শাৰীৰ ওপৰত নিৰ্মল ধূপ-ধূনা দিবা; তাতে সেই পিঠাৰ ওপৰত সেয়ে সোঁৱৰণৰ অৰ্থে হ'ব। সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব। ⁸আৰু পুৰোহিতে প্ৰত্যেক বিশ্রাম-বাৰে যিহোৱাৰ আগত সেই পিঠা নিত্যে নিত্যে সজাই থ'ব; সেয়ে চিৰস্থায়ী নিয়মৰ চিন স্বৰূপে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ পক্ষে হ'ব। ⁹আৰু সেয়ে হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ উপহাৰ হ'ব। কোনো পবিত্ৰ ঠাইত তেওঁলোকে তাক ভোজন কৰিব; কিয়নো যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ বোৰৰ মাজত সেয়ে অতি পবিত্ৰ; সেয়ে তেওঁৰ চিৰস্থায়ী অধিকাৰ।

¹⁰পাছত মাক ইস্রায়েলীয়া, কিন্তু বাপেক মিচৰীয়া, এনে এজন মানুহ ওলাই ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজলৈ গ'ল; তাতে ছাউনিৰ মাজত সেই ইস্রায়েলীয়া মহিলাৰ পুত্ৰৰ সৈতে এটা ইস্রায়েলীয়া মানুহৰ দণ্ড লাগিল। ¹¹তেতিয়া সেই ইস্রায়েলীয়া মহিলাৰ পুত্ৰই যিহোৱাৰ নাম নিন্দা কৰি শাও দিয়াত, লোকসকলে তেওঁক মোচিৰ ওচৰলৈ আনিলে। তেওঁৰ মাতৃৰ নাম চলোমীথ; তাই দান ফৈদীয়া, দিব্ৰীৰ জীয়েক। ¹²লোকসকলে তেওঁক বন্ধ কৰি ৰাখি, যিহোৱাৰ মুখৰ পৰা ঠিক আদেশ পাবলৈ বাট চাই থাকিল।

¹³তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ¹⁴"তুমি সেই শাও দিয়া জনক ছাউনিৰ বাহিৰলৈ লৈ যোৱা। পাছত যিসকলে তেওঁক শাও দিয়া শুনিছিল, সেই সকলোৱে তেওঁৰ মূৰত হাত দিয়ক আৰু গোটেই মণ্ডলীয়ে শিল দলিয়াই তেওঁক বধ কৰক।

¹⁵আৰু তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'যি কোনোৱে নিজৰ ঈশ্বৰক শাও দিব, তেওঁ নিজৰ পাপৰ ফল ভোগ কৰিব। ¹⁶আৰু যি জনে যিহোৱাৰ নামৰ নিন্দা কৰিব, সেই জনৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব। গোটেই সমাজে তেওঁলৈ অৱশ্যে শিল দলিয়াব, যদিও তেওঁ বিদেশী বা ইস্রায়েলৰ বংশত জন্মাই হওঁক। যি কোনোৱে যিহোৱাৰ নামৰ নিন্দা কৰিব, সেই জনৰ অৱশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব।

¹⁷আৰু যি জনে আন এজনক বধ কৰিব, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড অৱশ্যে হ'ব। ¹⁸আৰু যি জনে আন এজনৰ পশুক মাৰিব, তেওঁ তাৰ সলনি দিব; প্ৰাণৰ সলনি প্ৰাণ।

¹⁹আৰু যদি কোনোৱে তেওঁৰ ওচৰ-চুবুৰিয়াক আঘাত কৰে, তেন্তে তেওঁ যেনে কৰিলে, তেওঁলৈকো তেনে কৰা যাব; ²⁰অঙ্গ ভঙাৰ সলনি অঙ্গ ভঙা, চকুৰ সলনি চকু, দাঁতৰ সলনি দাঁত। যিদৰে তেওঁ আন জনক আঘাত কৰিলে, তেওঁলৈকো তেনেই কৰা হ'ব। ²¹যি জনে পশু বধ কৰিব, তেওঁ তাৰ সলনি দিব আৰু যি জন লোকে বধ কৰিব, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব।

²²তোমালোকৰ স্বদেশীয় আৰু বিদেশীয় উভয়ৰ কাৰণে একে ৰূপবিধি হ'ব; কিয়নো মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা'।" ²³তেতিয়া মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকললৈ এই আজ্ঞা প্ৰকাশ কৰাত, লোকসকলে সেই শাও দিয়াজনক ছাউনিৰ বাহিৰলৈ নি, শিল দলিয়াই তেওঁক বধ কৰিলে। যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই, ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে কাৰ্য্য কৰিলে।

Chapter 25

বিশ্ৰাম-বছৰ আৰু যোৱেল বছৰৰ বিষয়।

¹পাছত যিহোৱাই চীনয় পৰ্বৰত মোচিক ক'লে, ²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, মই তোমালোকক যি দেশ দিম, তোমালোকে সেই দেশত সোমালে, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ভূমিয়ে বিশ্ৰাম ভোগ কৰিব।

³তুমি ছবছৰ নিজ পথাৰত গুটি ববা, আৰু ছবছৰ নিজ বাৰীৰ দ্ৰাক্ষালতাবোৰ পৰিষ্কাৰ কৰিবা, আৰু তাৰ গুটি চপাবা। ⁴কিন্তু সপ্তম বছৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ভূমিৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্ৰামৰ বিশ্ৰাম-কাল হ'ব; সেই বছৰত তুমি নিজ পথাৰত গুটি নববা, আৰু দ্ৰাক্ষালতা পৰিষ্কাৰ নকৰিবা।

⁵তুমি নিজ পথাৰত নিজে হোৱা শস্য নাদাবা, আৰু পৰিষ্কাৰ নকৰা দ্ৰাক্ষালতাৰ গুটি নচপাবা; সেয়ে ভূমি সম্পূৰ্ণ বিশ্ৰামৰ বছৰ হ'ব। ⁶তাতে, বিশ্ৰাম-বছৰত হোৱা ভূমি শস্য তোমালোকলৈ আহাৰ হ'ব; অৰ্থাৎ তোমাৰ পথাৰত উৎপন্ন হোৱা সকলো শস্য তোমাৰ আৰু তোমাৰ দাস, বেটী আৰু তোমাৰ লগত থকা বেচ খোৱা দাস আৰু বিদেশীৰ বাবে যুগুত কৰিব পাৰিবা। ⁷আৰু তোমাৰ পশু আৰু দেশত থকা বনৰীয়া পশুবোৰৰ অৰ্থে সেইবোৰ আহাৰ হ'ব।

⁸তুমি নিজৰ কাৰণে সাত বিশ্ৰাম-বছৰ, সাত গুণ সাত বছৰ লেখ কৰিবা; তাতে সাত বিশ্ৰাম-বছৰৰ কাল উনপঞ্চাশ বছৰ হ'ব। ⁹তেতিয়া সপ্তম মাহৰ দশম দিনা দেশৰ সকলো ফালে বৰ মাতৰ শিঙা বজাবা; প্ৰায়চিত্তৰ দিনা তোমালোকৰ দেশৰ সকলো ফালে শিঙা বজাবা।

¹⁰তোমালোকে পঞ্চাশ বছৰটো পবিত্ৰ বুলি মানিবা, আৰু গোটেই দেশত তাৰ সকলো নিবাসীসকললৈ মুক্তি ঘোষণা কৰিবা; সেয়ে তোমালোকৰ কাৰণে বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱ (অৰ্থাৎ শিঙা বজোৱা বছৰ) হ'ব, আৰু তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ উত্তৰাধীকাৰলৈ উলতি যাবা আৰু দাসসকলক নিজ নিজ গোষ্ঠীৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিবা। ¹¹সেই পঞ্চাশ বছৰটো তোমালোকৰ কাৰণে বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱ হ'ব; সেই বছৰত তোমালোকে গুটি নববা, নিজে হোৱা শস্যও নাদাবা আৰু কলম নিদিয়া দ্ৰাক্ষালতাৰ গুটিও নচপাবা। ¹²কিয়নো সেয়ে বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰ; সেয়ে তোমালোকলৈ পবিত্ৰ হ'ব। তোমালোকে সেই বছৰত নিজে উৎপন্ন হোৱা শস্য পথাৰৰ পৰা আনি খাবা।

¹³সেই বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰত তোমালোকে সকলোকে নিজ নিজ উত্তৰাধীকাৰবোৰ ঘূৰাই দিবা।

¹⁴যদি তুমি নিজ চুবুৰীয়াক কোনো মাটি বেচা, বা তেওঁলোকৰ পৰা কিনা, তেতিয়া তোমালোকে ইজনে সিজনক অন্যায় নকৰিবা।

¹⁵তুমি বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ পাছত হোৱা বছৰৰ লেখ অনুসাৰে লোকৰ পৰা মাটি কিনিবা, আৰু শস্য উৎপন্ন হোৱা বছৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে তেওঁ তোমাক বেচিব। ¹⁶বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱলৈ বেছি বছৰ থাকিলে বেছি দাম কৰিবা আৰু কম বছৰ থাকিলে কম দাম কৰিবা; কিয়নো নতুন গৰাকীৰ ভূমিত শস্য উৎপন্ন হোৱা বছৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে তেওঁ তোমাক মাটি বেচে। ¹⁷আৰু তোমালোকে ইজনে সিজনক অন্যায় নকৰিবা, কিন্তু নিজ ঈশ্বৰক ভয় কৰিবা; কিয়নো মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

¹⁸এই কাৰণে তোমালোকে মোৰ বিধি অনুসাৰে আচৰণ কৰিবা, আৰু মোৰ শাসন প্ৰণালী পালন কৰি, সেই অনুসাৰে কাৰ্য কৰিবা; তেতিয়া তোমালোকে দেশত নিৰ্ভয়ে বাস কৰিবা। ¹⁹আৰু ভূমিয়ে নিজ শস্য উৎপন্ন কৰিব; তাতে তোমালোকে হেঁপাহ পলোৱাকৈ খাবলৈ পাবা; আৰু দেশত নিৰ্ভয়ে থাকিবা।

²⁰কিন্তু তোমালোকে ক'ব পাৰা যে, "পথাৰ নবলে, আৰু তাত উৎপন্ন হোৱা গুটি নচপালে আমি সপ্তম বছৰত কি খাম?" ²¹তেতিয়া মই ঈশ্বৰবচৰত তোমালোকৰ ওপৰত আশীৰ্ব্বাদ পৰিবলৈ আদেশ কৰিম, তাতে ভূমিয়ে সেই বছৰত তিনি বছৰলৈ থকাকৈ শস্য উৎপন্ন কৰিবা।

²²পাছত অষ্টম বছৰত তোমালোকে গুটি ববা, কিন্তু তেতিয়াও পুৰণি শস্য খাবা; নবম বছৰৰ শস্য নহয় মানে তোমালোকে পুৰণি শস্য খাই থাকিবা।

²³আৰু মাটি চিৰকালৰ কাৰণে আনক বেচা নহব; কিয়নো সেই মাটি মোৰ, আৰু তোমালোক মোৰ লগত অতিথি আৰু প্ৰবাসী আছা। ²⁴আৰু তোমালোকে তোমালোকৰ উত্তৰাধীকাৰ সকলো দেশত মাটি মোকলাবলৈ ক্ষমতা দিবা। ²⁵তোমাৰ ইস্ৰায়েলী লগৰ যদি দুখীয়া হৈ তেওঁৰ উত্তৰাধীকাৰৰ মাটি তোমাক কিছু বেচে, তেন্তে তাক মোকলাব পৰা তেওঁৰ ওচৰ-সম্বন্ধীয়ই আহি, নিজ ভায়েকে বেচা সেই মাটি মোকলাই দিব।

²⁶আৰু যাৰ মুকলি কৰোঁতা গৰাকী নাই, কিন্তু তেওঁ চহকী হোৱাত, তেওঁৰ যদি নিজে মুকলি কৰিবা পৰা সমৰ্থ হয়, ²⁷তেন্তে তেওঁ তাক বেচা বছৰ লেখ কৰি, বাকী থকা ধন বেচাজনক ওলোটাই দিব; তেতিয়া তেওঁ পুনৰায় তেওঁৰ নিজৰ উত্তৰাধীকাৰ পাব। ²⁸কিন্তু যদি তেওঁ তাক ওলোটাই লবলৈ অসমৰ্থ হয়, তেন্তে সেই বেচা মাটি বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰলৈকে কিনা জনৰ হাতত থাকিব, পাছত বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰত সেয়ে মুকলি হ'ব, তেতিয়া তেওঁৰ সেই উত্তৰাধীকাৰ তেওঁ পুনৰায় পাব।

²⁹আৰু যদি গড়েৰে আবৃত থকা নগৰৰ ভিতৰত বাস কৰা ঘৰ কোনোৱে বেচে, তেন্তে তেওঁ বেচাৰ পাছত সম্পূৰ্ণ এবছৰৰ ভিতৰত তাক মুকলি কৰিব পাৰিব; গোটেই বছৰৰ ভিতৰত তাক মুকলি কৰিবলৈ তেওঁৰ ক্ষমতা থাকিব। ³⁰কিন্তু যদি পুৰা এবছৰৰ ভিতৰত তাক মুকলি কৰা নহয়, তেন্তে গড়েৰে আবৃত থকা নগৰৰ সেই ঘৰ পুৰুষানুক্ৰমে চিৰকাললৈ কিনা জনৰ অধিকাৰ হ'ব; সেইয়ে বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰতো মুকলি নহ'ব।

³¹কিন্তু গড়েৰে আবৃত নোহোৱা গাঁৱত থকা যিবোৰ ঘৰ, সেইবোৰ নগৰৰ বাহিৰৰ মাটিৰ লগত লেখ কৰা হ'ব; সেইবোৰ ঘৰক মোকলাব পাৰে, আৰু বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰত সেইবোৰ মুকলি হৈ যাব। ³²তথাপি লেবীয়াসকলৰ উত্তৰাধীকাৰত থকা নগৰৰ ঘৰবোৰ লেবীয়াসকলে যি কোনো সময়ত মুকলি কৰিব পাৰিব।

³³যদি লেবীয়াসকলৰ মাজৰ কোনো এজনে তাক মুকলি নকৰে, তেন্তে লেবীয়াসকলৰ উত্তৰাধীকাৰত থকা সেই বেচা ঘৰ বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰত মুকলি হৈ যাব, কিয়নো লেবীয়াসকলৰ নগৰৰ ঘৰবোৰ ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত থকা তেওঁলোকৰ উত্তৰাধীকাৰ। ³⁴কিন্তু তেওঁলোকৰ নগৰৰ চাৰিওফালে থকা চৰণীয়া পথাৰ বেচা নহ'ব; কিয়নো সেয়ে তেওঁলোকৰ চিৰকলীয়া উত্তৰাধীকাৰ।

³⁵আৰু তোমাৰ লগৰ নিবাসী যদি দুখীয়া হয়, আৰু নিজৰ কাৰণে একোকে যুগুত কৰিব নোৱাৰে তেন্তে তেওঁক বিদেশী আৰু প্ৰবাসীৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ লগত জীৱন-ধাৰণ কৰিবলৈ সহায় কৰিবা; ³⁶তেওঁৰ পৰা সূত বা বাঢ়ি নলবা, কিন্তু নিজ ঈশ্বৰক ভয় কৰিবা যাতে তোমাৰ ভাই তোমাৰ লগত জীৱন-ধাৰণ কৰি থাকে। ³⁷তুমি সূতলৈ তাক ধন নিদিবা, বা বাঢ়িলৈ তাক অন্ন নিদিবা। ³⁸যি জনাই তোমালোকক কনন দেশ দিবৰ কাৰণে, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হবলৈ তোমালোকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে, তোমালোকৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা মই।

³⁹আৰু তোমাৰ ভাই যদি তোমাৰ গুৰিত দুখীয়া হৈ, নিজকে নিজে বেচে, তেন্তে তুমি তেওঁক বন্দীৰ নিচিনাকৈ কাম নকৰাবা। ⁴⁰তেওঁ বেচ খোৱা চাকৰ আৰু প্ৰবাসীৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ লগত থাকিব আৰু বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰলৈকে তোমাক খাতি দিব। ⁴¹তাৰ পাছত তেওঁ নিজ সন্তানসকলৰে সৈতে মুকলি হৈ নিজ গোষ্ঠীৰ ওচৰলৈ উভতি যাব।

⁴²কিয়নো তেওঁলোক, মই মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনা মোৰ দাস; তেওঁলোকক বন্দীস্বৰূপে বেচা নহ'ব। ⁴³তুমি তেওঁলোকলৈ কঠিন ব্যৱহাৰ নকৰিবা, কিন্তু নিজ ঈশ্বৰক ভয় কৰিবা। ⁴⁴তোমাৰ বন্দী আৰু বেটী, তুমি তোমালোকৰ চাৰিওফালে থকা জাতিসকলৰ মাজৰ পৰা তেওঁলোকক কিনিব পাৰিবা।

⁴⁵আৰু তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা আন জাতিৰ সন্তানসকলৰ আৰু তোমালোকৰ দেশত তেওঁলোকৰ পৰা জন্মা তেওঁলোকৰ যি যি গোষ্ঠী তোমালোকৰ লগত বাস কৰিছে, তেওঁলোকৰ পৰাও কিনিবা আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত তোমালোকৰ অধিকাৰ থাকিব। ⁴⁶আৰু তোমালোকে নিজ নিজ ভাৰী সন্তানসকলৰ উত্তৰাধীকাৰৰ বাবে দিব লগা ভাগ স্বৰূপে তেওঁলোকক দিব পাৰিবা, আৰু চিৰকাললৈকে তেওঁলোকক বন্দী কাম কৰিব পাৰিবা; কিন্তু নিজ ভাই ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত হ'লে, তোমালোক কোনেও কাৰো ওপৰত কঠিন ব্যৱহাৰ নকৰিবা।

⁴⁷আৰু যদি তোমালোকৰ মাজত কোনো প্ৰবাসী বা বিদেশী লোক ধনী হয়, আৰু তাৰ ওচৰত থকা তোমাৰ ভাই দৰিদ্ৰ হৈ, সেই প্ৰবাসী বা বিদেশীৰ গুৰিত, বা বিদেশীৰ গোষ্ঠীত জন্মালোকৰ গুৰিত যদি তেওঁ নিজকে বেচে, ⁴⁸তেন্তে বেচাৰ পাছত তাক মোকলাব পাৰে; তাৰ পৰিয়ালৰ মাজৰ কোনোৱে তেওঁক মোকলাব পাৰে;

⁴⁹তেওঁৰ মোমায়েক, বা মোমায়েকৰ পুত্ৰ, বা তাৰ গোষ্ঠীৰ মাজৰ তাৰ ওচৰ-সম্বন্ধীয়াই তেওঁক মুকলি কৰিব পাৰে; নাইবা তেওঁ যদি ধনী হয়, তেন্তে তেওঁ নিজে নিজকে মুকলি কৰিব পাৰে। ⁵⁰তেওঁক বেচা বছৰেৰে পৰা বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰলৈকে, কিনা জনে সৈতে হিচাপ কৰি, বছৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে মুক্তিৰ ধন দিব; বেচ-খোৱা দাসৰ নিৰিখেৰে, তেওঁ কিনাজনৰ লগত থাকিব।

⁵¹যদি অনেক বছৰ বাকী থাকে, তেন্তে সেই বছৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে যিমান ধন দি তেওঁক কিনা হৈছিল, তেওঁ সেই ধনৰ পৰা নিজকে মুকলি কৰা ধন ওলোটাই দিব। ⁵²আৰু যদি বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰলৈকে অলপ বছৰেহে বাকী থাকে, তেন্তে তেওঁক কিনাজনে সৈতে হিচাপ কৰি, নিজৰ খাতিব লগা বছৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, নিজকে মুকলি কৰা ধন ওলোটাই দিব।

⁵³বছৰে বেচ-খোৱা দাসৰ দৰে, তেওঁ তাৰে সৈতে থাকিব; তোমাৰ সাক্ষাতে তেওঁ তাৰ ওপৰত, কঠিন ব্যৱহাৰ নকৰিব। ⁵⁴আৰু যদি তেওঁ এইবোৰ উপায়েৰে মুক্ত হ'ব নোৱাৰে, তেন্তে নিজ সন্তানসকলৰে সৈতে বৰ্ষপূৰ্তি উৎসৱৰ বছৰত মুকলি হৈ যাব। ⁵⁵কিয়নো ইস্রায়েলৰ সন্তানসকল মোৰেই দাস, তেওঁলোক মিচৰ দেশৰ পৰা মই উলিয়াই অনা মোৰ দাস; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

Chapter 26

ঈশ্বৰীয় প্ৰতিজ্ঞা আৰু শাও

¹“তোমালোকে তোমালোকৰ কাৰণে প্ৰতিমা নাসাজিবা, আৰু কটা-মুৰ্তি বা স্তম্ভ স্থাপন নকৰিবা, পৰিসেৱা কৰিবৰ কাৰণে তোমালোকৰ দেশত নক্সা কটা কোনো শিল স্থাপন নকৰিবা; কিয়নো মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা। ²তোমালোকে মোৰ বিশ্ৰাম-বাৰ পালন কৰিবা, আৰু মোৰ ধৰ্মধামলৈ ভয় ৰাখিবা; মই যিহোৱা।

³যদি তোমালোকে মোৰ বিধানতে চলা আৰু মোৰ আজ্ঞা পালন কৰি সেই অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰা, ⁴তেতিয়া মই উচিত সময়ত তোমালোকলৈ বৰষুণ বৰষাম; তাতে ভূমিয়ে নিজৰ শস্য উৎপন্ন কৰিব, আৰু বাৰীৰ নিজ গছবোৰত গুটি লাগিব।

5 তোমালোকৰ শস্য মৰা কাল দ্রাক্ষাগুটি চিঙা কাললৈকে থাকিব, আৰু তোমালোকে হেঁপাহ পলুরাকৈ তোমালোকৰ আহাৰ ভোজন কৰিবা আৰু নিৰ্ভয়ে তোমালোকৰ দেশত বাস কৰিবা। 6 আৰু মই দেশত শান্তি দান কৰিম; তাতে তোমালোকক কোনেও ভয় নোখোৱাকৈ তোমালোকে শুবলৈ পাবা; মই তোমালোকৰ দেশৰ পৰা হিংসুক জন্তুবোৰ নাইকীয়া কৰিম, আৰু তোমালোকৰ দেশৰ মাজেদি তৰোৱাল নচলিব।

7 তোমালোকে তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰক খেদি দিবা, আৰু তোমালোকৰ আগতে তেওঁলোক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব। 8 আৰু তোমালোকৰ পাঁচজনে এশ জনক আৰু তোমালোকৰ এশজনে দহ হাজাৰ জনক খেদি দিব, আৰু তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰ তোমালোকৰ আগত পতিত হ'ব।

9 মই তোমালোকলৈ অনুগ্রহেৰে দৃষ্টি কৰি তোমালোকক বছৰংগ কৰিম; আৰু অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি কৰিম; আৰু মই তোমালোকৰ লগত কৰা মোৰ নিয়মটি সিদ্ধ কৰিম। 10 আৰু তোমালোকে বহুদিনৰ পৰা সাঁচি থোৱা পুৰণি শস্য ভোজন কৰিবা, আৰু নতুন শস্য থবলৈ পুৰণি শস্য বোৰ উলিয়াবা।

11 মই তোমালোকৰ মাজত মোৰ আবাস স্থাপন কৰিম, আৰু মোৰ মনে তোমালোকক ঘিণ নকৰিব। 12 আৰু মই তোমালোকৰ মাজত অহা-যোৱা কৰি, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হম আৰু তোমালোক মোৰ প্ৰজা হ'ব। 13 মিচৰীয়াসকলৰ বন্দী নহবৰ কাৰণে যিজনাই মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনিলে, তোমালোকৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা মই; মই তোমালোকৰ খুঁৱলিৰ শ'লমাৰি ভাঙি, তোমালোকক মুৰ দঙাই গমণ কৰিলোঁ।

14 কিন্তু যদি তোমালোকে মোৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিয়া, মোৰ এই সকলো আজ্ঞামতে কাৰ্য্য নকৰা, 15 মোৰ বিধি অগ্ৰাহ্য কৰা, আৰু মনতে মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ ঘিণ কৰি মোৰ আজ্ঞামতে কাৰ্য্য নকৰা, কিন্তু মোৰ নিয়মটি লঙ্ঘন কৰা;

16 তেন্তে তোমালোকে এনে কৰাত মইও তোমালোকলৈ এইদৰে আচৰণ কৰিম: মই তোমালোকৰ ওপৰত চকু নাশকাৰী আৰু প্ৰাণ ক্ষয়কাৰী ব্যাকুলতা, যক্ষ্মাৰোগ আৰু পোৰণি জ্বৰ নিৰূপণ কৰিম; আৰু তোমালোকে মিছায়ে গুটি ববা; কিয়নো তোমালোকৰ শত্ৰুৱে সেইবোৰ খাব।

17 আৰু মই তোমালোকলৈ কোন্দুৱাকৈ চাম, তাতে তোমালোক তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰৰ আগত ঘাটিবা, তোমালোকক ঘিণাওতাবোৰে তোমালোকৰ ওপৰত শাসন কৰিব, আৰু কোনেও তোমালোকক নেখেদিলেও তোমালোক পলাই যাব।

18 আৰু যদি তোমালোকে মোৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিয়া তেন্তে মই তোমালোকৰ পাপৰ কাৰণে তোমালোকক আৰু সাতগুণ দণ্ড দিম। 19 মই তোমালোকৰ গৰ্ৰ খৰ্ৰ কৰিম, আৰু তোমালোকৰ আকাশ লোহা যেন, আৰু মাটি পিতল যেন কৰিম। 20 তাতে তোমালোকৰ পৰিশ্ৰম বিফল হ'ব; কিয়নো তোমালোকৰ ডুয়ে শস্য উৎপন্ন নকৰিব; আৰু দেশৰ গছবোৰত গুটি নালাগিব।

21 আৰু যদি তোমালোকে মোৰ বিপৰীত আচৰণ কৰা আৰু মোৰ বাক্য শুনিবলৈ অসন্মত হোৱা, তেন্তে মই তোমালোকৰ পাপ অনুসাৰে তোমালোকলৈ আৰু সাতগুণ আপদ ঘটাম। 22 তোমালোকৰ মাজলৈ বনৰীয়া জন্তুবোৰ পঠিয়াম; সেইবোৰে তোমালোকৰ সন্তান নাইকীয়া কৰিব, তোমালোকৰ পশু নষ্ট কৰিব, আৰু তোমালোকৰ সংখ্যা কম কৰিব; আৰু তোমালোকৰ ৰাজ-আলিবোৰ নিজান হৈ পৰিব।

23 ইমানতো যদি মোৰ শিকনি নোলোৱা, কিন্তু মোৰ বিপৰীত আচৰণ কৰা, 24 তেন্তে মইয়ো তোমালোকৰ বিপৰীত আচৰণ কৰিম আৰু তোমালোকৰ পাপৰ কাৰণে, মই তোমালোকলৈ সাতগুণ আপদ ঘটাম।

25 আৰু নিয়মটিৰ উলঙঘন প্ৰতিফল দিবলৈ তোমালোকলৈ তৰোৱাল আনিম, আৰু তোমালোকে নগৰৰ মাজত গোট খালে তোমালোকৰ মাজলৈ মহামাৰী পঠিয়াম; আৰু তোমালোকক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিয়া যাব। 26 মই তোমালোকৰ অন্ন ৰূপ লাখুটি ভঙা কালত দহজনী মহিলাই একেটা তন্দুৰত তোমালোকৰ পিঠা তাও দিব, আৰু তেওঁলোকে জুখি জুখি তোমালোকৰ পিঠা তোমালোকক দিব, আৰু তাক খাই তোমালোকৰ ভোক নপলাব।

27 ইমানতো তোমালোকে যদি মোৰ বাক্যলৈ কাণ নিদি মোৰ বিপৰীত আচৰণ কৰা, 28 তেন্তে মইও ক্ৰোধত তোমালোকৰ বিপৰীত আচৰণ কৰিম, আৰু তোমালোকৰ পাপৰ কাৰণে তোমালোকক সাতগুণ দণ্ড দিম।

29 তোমালোকে নিজ নিজ পো-জীহঁতৰ মণ্ড খাব। 30 মই তোমালোকৰ পবিত্ৰ ঠাইবোৰ নষ্ট কৰিম, তোমালোক সূৰ্য্য প্ৰতিমা কাটি পেলাম, আৰু তোমালোকৰ মূৰ্ত্তিবোৰৰ শৰৰ ওপৰত তোমালোকৰ শৰ পেলাম; আৰু মোৰ মনে তোমালোকক ঘিণ কৰিব।

31 মই তোমালোকৰ নগৰবোৰ ধ্বংস কৰিম, তোমালোকৰ ধৰ্ম্মধামবোৰ উচ্ছন্ন কৰিম, আৰু তোমালোকৰ সুগন্ধ বস্ত্ৰৰ ঘ্ৰাণ গ্ৰহণ নকৰিম। 32 মই তোমালোকৰ দেশখন উচ্ছন্ন কৰিম; তাতে দেশত থকা তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰে তাকে দেখি আচৰিত মানিব। 33 মই জাতিবোৰৰ মাজত তোমালোকক গোট গোট কৰিম, আৰু মোৰ তৰোৱাল উলিয়াই তোমালোকৰ পাছত খেদি যাম; তাতে তোমালোকৰ দেশ উচ্ছন্ন আৰু নগৰবোৰ ধ্বংস কৰা হ'ব।

34 যেতিয়ালৈতে দেশ উচ্ছন্ন হৈ থাকিব আৰু তোমালোক শত্ৰুবোৰৰ দেশত থাকিবা তেতিয়ালৈকে দেশে নিজৰ বিশ্ৰাম-বছৰবোৰ ভোগ কৰিব; সেই কালত দেশে বিশ্ৰাম পাই, নিজৰ বিশ্ৰাম-বছৰবোৰ ভোগ কৰিব। 35 যিমান কাল সেয়ে উচ্ছন্ন হৈ থাকিব, সিমান কাল বিশ্ৰাম কৰিব; তোমালোকে দেশত বাস কৰা কালত তোমালোকৰ বিশ্ৰাম-বছৰবোৰত যি যি বিশ্ৰাম ভোগ কৰা নাই, দেশে তাক ভোগ কৰিব। 36 আৰু শত্ৰুৰ দেশত থকা তোমালোকৰ মাজৰ অৱশিষ্ট লোকসকলৰ মনলৈ ব্যাকুলতা পঠিয়াম; আৰু সৰি পৰা পাতৰ শব্দেয়ো তেওঁলোকক পলুৱাব; যেনেকৈ তৰোৱালৰ আগৰ পৰা পলাই তেনেকৈ পলাব; আৰু কোনেও তোমালোকক খেদি নিনিলেও তোমালোক পতিত হ'ব।

³⁷আৰু কোনেও তোমালোকক খেদি নিনিলেও তৰোৱালৰ আগৰ পৰা পলাওঁতে ইজনে-সিজনৰ লগত খুন্দা খাই পৰিবা; আৰু শত্ৰুবোৰৰ সন্মুখত থিয় হ'বলৈ তোমালোকৰ শক্তি নাথাকিব। ³⁸আৰু তোমালোক জাতিসকলৰ মাজত বিনাশ হ'বা, আৰু তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰৰ দেশে তোমালোকক গ্ৰাস কৰিব। ³⁹আৰু তোমালোকৰ মাজৰ অৱশিষ্ট ভাগ নিজ নিজ অপৰাধৰ কাৰণে শত্ৰুবোৰৰ দেশত ক্ষীণ হৈ যাব, আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ আৰু পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ অপৰাধৰ কাৰণেও ক্ষীণ হৈ যাব।

⁴⁰কিন্তু যদি তেওঁলোকে আৰু তেওঁলোকৰ পিতৃয়ে কৰা পাপ বা মোৰ সত্য লঙ্ঘন কৰাৰ কাৰণে নিজ নিজ অপৰাধ স্বীকাৰ কৰে, আৰু তেওঁলোকে মোৰ বিপৰীত আচৰণ কৰাত, ⁴¹মইও তেওঁলোকৰ বিপৰীত আচৰণ কৰি তেওঁলোকক শত্ৰুবোৰৰ দেশলৈ অনাকো স্বীকাৰ কৰে, বিশেষকৈ যদি তেওঁলোকে নিজৰ অচুল্লত মন নম্ৰ কৰে, আৰু নিজৰ পাপৰ দণ্ড যোগ্য যেন মানে, ⁴²তেন্তে যাকোবেৰে সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটি মই সোঁৱৰিম আৰু ইচাহাকেৰে সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটিও, অৱ্ৰাহামেৰে সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটিও সূঁৱৰিম; আৰু মই দেশকো সোঁৱৰণ কৰিম। ⁴³দেশ তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই পৰিত্যক্ত হ'ব, আৰু তেওঁলোক নথকাকৈ দেশ উচ্ছন্ন হৈ থকা মানে নিজৰ বিশ্ৰাম-বছৰবোৰ ভোগ কৰিব; আৰু তেওঁলোকে নিজ নিজ অপৰাধ দণ্ড যোগ্য যেন মানিব; কিয়নো তেওঁলোকে মোৰ শাসন প্ৰণালীবোৰ অগ্ৰাহ কৰিলে।

⁴⁴তথাপি যেতিয়া তেওঁলোক শত্ৰুবোৰৰ দেশত থাকিব, তেতিয়াও মই শেষ নথকাকৈ বিনষ্ট কৰিবৰ অৰ্থে বা তেওঁলোকৰ সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটি ভাঙিবৰ কাৰণে তেওঁলোকক অগ্ৰাহ বা ঘিণ নকৰিম; কিয়নো মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা। ⁴⁵কিন্তু মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ'বৰ অৰ্থে তেওঁলোকৰ যি পূৰ্বপুৰুষসকলক জাতিসকলৰ আগতে মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিবোঁ, তেওঁলোকৰ সেই পূৰ্বপুৰুষসকলে সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটি তেওঁলোকৰ মঙ্গলৰ অৰ্থে সোঁৱৰিম; মই যিহোৱা।”

⁴⁶ঈনয় পৰ্বতত যিহোৱাই মোচিৰ দ্বাৰাই নিজৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত এইবোৰ বিধি, শাসন-প্ৰণালী আৰু ব্যৱস্থা স্থাপন কৰিলে।

Chapter 27

সঙ্কল্প কৰা বস্তু আদিৰ বিষয়ৰ বিধি।

¹আৰু এইদৰে যিহোৱাই মোচিক কৈছিল আৰু ক'লে, ²“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য অনুসাৰে যদি কোনোৱে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে মানুহে দিয়া সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিব খোজে, তলত উল্লেখ কৰা মূল্যৰ ব্যৱহাৰ কৰা।

³তেন্তে বিশ বছৰতকৈ অধিক আৰু ষাঠি বছৰতকৈ কম বয়স হোৱা পুৰুষৰ কাৰণে হ'লে, পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য পঞ্চাশ চেকল ৰূপ হ'ব। ⁴কিন্তু স্ত্ৰীৰ বাবে হ'লে, তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য ত্ৰিশ চেকল হ'ব।

⁵আৰু যদি পাঁচ বছৰতকৈ অধিক আৰু বিশ বছৰতকৈ কম বয়সীয়া হয়, তেন্তে পুৰুষৰ বাবে তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য বিশ চেকল হ'ব আৰু স্ত্ৰীৰ বাবে দহ চেকল হ'ব। ⁶আৰু যদি এমাহতকৈ অধিক আৰু পাঁচ বছৰতকৈ কম বয়সীয়া হয়, তেন্তে ল'ৰাৰ বাবে তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য পাঁচ চেকল হ'ব আৰু ছোৱালীৰ বাবে তিনি চেকল ৰূপ হ'ব।

⁷আৰু যদি ষাঠি বছৰ ও তাতকৈ অধিক বয়সীয়া হয়, তেনেহলে পুৰুষৰ বাবে তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য পোন্ধৰ চেকল আৰু স্ত্ৰীৰ বাবে দহ চেকল ৰূপ হ'ব। ⁸কিন্তু যদি লোকজন দুখীয়া হয় আৰু তুমি নিৰূপণ কৰা মূল্য তেওঁ দিবলৈ যদি অক্ষম হয়, তেন্তে পুৰোহিতে তাৰ মূল্য স্থিৰ কৰিব; সঙ্কল্প কৰা লোকজনৰ সমৰ্থ অনুসাৰে পুৰোহিতে তাৰ মূল্য স্থিৰ কৰিব।

⁹আৰু যদি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে কোনো পশু উৎসৰ্গ কৰিবলৈ খোজে আৰু সেই পশু যদি যিহোৱাৰ দৃষ্টিত গ্ৰহণযোগ্য হয়, তেন্তে সেই পশু সম্পূৰ্ণৰূপে তেওঁৰ হ'ব। ¹⁰তেওঁ তাৰ অন্যথা বা সলনি নকৰিব, বেয়াৰ সলনি ভাল বা ভালৰ সলনি বেয়া নিদিব; যদি তেওঁ কোনো ৰূপে পশু সলনি কৰে, তেন্তে সেইটো আৰু তাৰ সলনি দিয়াটো পবিত্ৰ হ'ব।

¹¹আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিব নোৱাৰা কোনো অশুচি পশু যদি হয়, তেন্তে তেওঁ সেই পশু পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব। ¹²সেই পশুৰ ভাল বেয়া বিবেচনা কৰি পুৰোহিতে বজাৰ দৰৰূপে মূল্য স্থিৰ কৰিব। পুৰোহিতে নিৰূপণ কৰাৰ দৰে তাৰ মূল্য স্থিৰ হ'ব। ¹³গৰাকীয়ে যদি কোনো ৰূপে তাক মুকলি কৰিব খোজে, তেন্তে তেওঁ তোমাৰ নিৰূপিত মূল্যৰ পাঁচভাগৰ এভাগ বেছিকৈ দিব।

¹⁴আৰু যদি কোনো লোকে তেওঁৰ ঘৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেন্তে সেই ঘৰ ভাল বেয়া বিবেচনা কৰি পুৰোহিতে তাৰ মূল্য স্থিৰ কৰিব। পুৰোহিতে নিৰূপণ কৰাৰ দৰে তাৰ মূল্য স্থিৰ হ'ব। ¹⁵আৰু গৰাকীয়ে তেওঁ পবিত্ৰ কৰা ঘৰ যদি মোকলাব খোজে, তেন্তে তেওঁ নিৰূপিত মূল্যৰ পাঁচভাগৰ এভাগ বেচিকৈ দিব; আৰু তেতিয়া সেই ঘৰ তেওঁৰ হ'ব।

¹⁶আৰু যদি কোনোৱে নিজৰ আধিপত্যৰ মাটি কোনো এভাগ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ কৰিব খোজে, তেন্তে তেন্তে তাত সিটা কঠিয়া অনুসাৰে তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য হ'ব। এক হোমৰ যৱ সিটিৰ পৰা মাটিৰ মূল্য পঞ্চাশ চেকল ৰূপ হ'ব।

- 17 যদি তেওঁ যোৱেল বছৰ যোৱা মাত্ৰকে নিজৰ সেই ডোখৰ মাটি পবিত্ৰ কৰে, তেন্তে তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য অনুসাৰে সেয়ে স্থিৰ হ'ব। 18 আৰু যদি তেওঁ যোৱেল বছৰৰ কিছু কালৰ পাছত নিজৰ মাটি পবিত্ৰ কৰে, তেন্তে পুৰোহিতে যোৱেল বছৰলৈকে বাকী থকা বছৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে তালৈ হিচাপ কৰিব আৰু নিৰূপিত মূল্য কম কৰা হ'ব।
- 19 আৰু যদি সেই মাটি পবিত্ৰ কৰাজনে কোনো ৰূপে তাক মুকলি কৰিব খোজে তেন্তে তেওঁ নিৰূপিত মূল্যৰ পাঁচভাগৰ এভাগ বেছিকৈ দিব, তাতে সেইয়ে তেওঁৰ নিজৰ হ'ব। 20 কিন্তু যদি তেওঁ সেই মাটি মুকলি নকৰে বা যদি আন কোনোজনক বেচি দিয়ে, তেন্তে তাক আৰু মোকলোৱা নাযাব। 21 কিন্তু সেই মাটি যোৱেল বছৰত মুকলি হৈ, বৰ্জিত কৰি দিয়া মাটিৰ নিচিনাকৈ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হ'ব; আৰু তাত পুৰোহিতৰহে অধিকাৰ থাকিব।
- 22 আৰু যদি কোনোৱে নিজৰ পৈত্ৰিক ভূমিৰ বাহিৰে নিজে কিনি লোৱা মাটি এডোখৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ কৰে, 23 তেন্তে যোৱেল বছৰলৈকে তুমি নিৰূপণ কৰা মূল্য পুৰোহিতে তাক হিচাপ কৰা দিব; তেওঁ সেই দিনাই, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হোৱা বস্তুৰূপে তোমাৰ নিৰূপিত মূল্য দিব।
- 24 সেই মাটি যাৰ পৰা কিনা হৈছিল, তেওঁ, সেই মাটিৰ যাৰ স্বত্ব আছিল, তেওঁৱেই যোৱেল বছৰত তাক পুনৰায় পাব। 25 আৰু তুমি নিৰূপণ কৰা আটাই মূল্য পবিত্ৰ স্থান চেকল অনুসাৰে হব; বিশ গেৰাই এক চেকল হয়।
- 26 তথাপি প্ৰথমে জগা বুলি যি পশু যিহোৱাৰ, পশুবোৰৰ মাজত সেই প্ৰথমে জগা পশু কোনেও পবিত্ৰ কৰিব নোৱাৰিব; গৰু, মেৰ, বা ছাগলী হওক, সেয়ে যিহোৱাৰেই। 27 যদি সেই পশু অশুচি পশু হয়, তেন্তে উৎসৰ্গ কৰা জনে নিৰূপিত মূল্যৰ পাঁচভাগৰ এভাগ বেছিকৈ দি তাক মোকলাব পাৰে। মোকলোৱা নহ'লে, নিৰূপণ কৰা মূল্যত তাক বেচা যাব।
- 28 তথাপি মানুহ বা পশু হওক বা নিজ আধিপত্যৰ মাটিয়েই হওক, যি কোনো মানুহে নিজৰ সৰ্বস্বৰ পৰা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বৰ্জিত কৰি দিয়ে, সেই বৰ্জিত বস্তু বেচা মোকলোৱা নাযাব; প্ৰত্যেক বৰ্জিত বস্তু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ। 29 মানুহৰ মাজত যাক বৰ্জিত কৰি দিয়া হয়, সেই বৰ্জিত লোকক মোকলোৱা নাযাব; নিশ্চয়ে তেওঁক বধ কৰা হ'ব।
- 30 আৰু ভূমিৰ শস্য বা গছৰ গুটিয়েই হওক, ভূমিৰ উৎপন্ন সকলো বস্তুৰ দশম ভাগ যিহোৱাৰ হ'ব; সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ। 31 আৰু যদি কোনোৱে নিজৰ দশম ভাগৰ কিছু মোকলাব খোজে, তেন্তে তেওঁ তাৰ পাঁচভাগৰ এভাগ বেছিকৈ দিব।
- 32 আৰু গৰু বা মেৰ বা ছাগলীৰ জাকৰ আটাই দশমভাগ, লাখুটিৰ তলেদি যোৱা বোৰৰ দশমভাগ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হ'ব। 33 তাৰ ভাল বেয়া বিচাৰ নকৰিব আৰু তাক নসলাব। কিন্তু যদি তেওঁ কোনো প্ৰকাৰে তাক সলায়, তেন্তে সেইটো আৰু সলনি দিয়াটো দুয়োটাও পবিত্ৰ হ'ব। তাক মোকলোৱা নাযাব।"
- 34 এইবোৰ আঞ্জাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ বাবে যিহোৱাই চীনয় পৰ্বতত মোচিক দিছিল।

গণনাপুস্তক অৰ্থাৎ মোচিয়ে লিখা চতুৰ্থ পুস্তক।

Chapter 1

ইস্রায়েলৰ জনগোষ্ঠীসকলক গণনা কৰা।

¹পাছত মিচৰ দেশৰ পৰা লোকসকল ওলাই যোৱাৰ দ্বিতীয় বছৰৰ দ্বিতীয় মাহৰ প্ৰথম দিনা, চীনয় মৰুভূমিত সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত যিহোৱাই মোচিক কলে, ²“তোমালোকে গোষ্ঠী অনুসাৰে আৰু পিতৃ বংশমতে নামৰ সংখ্যা অনুসাৰে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মণ্ডলীৰ অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক নাম অনুসাৰে গণনা কৰা। ³বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া যিমান পুৰুষ ইস্রায়েলৰ মাজত যুদ্ধলৈ যাব পৰা অৱস্থাত আছে, তেওঁলোকৰ সৈন্যদল অনুসাৰে তুমি আৰু হাৰোণে তেওঁলোকক গণনা কৰা।

⁴আৰু প্ৰত্যেক জনগোষ্ঠীৰ এজন এজন লোক, নিজ নিজ পিতৃবংশৰ প্ৰধান লোক, তেওঁলোকৰ নিজ নিজ জনগোষ্ঠীৰ বিষয়া হিচাবে তোমালোকৰ লগত সহায় কৰোঁতা হ’ব লাগিব। সেই প্ৰত্যেকজন বিষয়াই নিজ নিজ জনগোষ্ঠীৰ অনুসাৰে যুদ্ধ কৰিবলৈ নেতৃত্ব দিব। ⁵যি সকল লোকে তোমালোকক সহায় কৰিবলৈ আহিব, সেই সহায় কৰোঁতা লোকসকলৰ নামবোৰ হ’ল:

ৰবেণ জনগোষ্ঠীৰ পৰা চদেয়ুৰৰ পুত্ৰ ইলীচুৰ। ⁶চিমিয়োন জনগোষ্ঠীৰ পৰা চূৰীচদ্দয়ৰ পুত্ৰ চল্মীয়েল।

⁷যিহূদা জনগোষ্ঠীৰ পৰা অশ্মীনাডবৰ পুত্ৰ নহচোন।

⁸ইচাখৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা চূৰাৰৰ পুত্ৰ নথনেল।

⁹জবুলুন জনগোষ্ঠীৰ পৰা হেলোনৰ পুত্ৰ ইলীয়াব।

¹⁰যোচেফৰ সন্তানসকলৰ মাজত ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীৰ পৰা অশ্মীহূদৰ পুত্ৰ ইলীচামা, আৰু আন এজন হ’ল, মনচি জনগোষ্ঠীৰ পৰা পদাচূৰৰ পুত্ৰ গল্লীয়েল।

¹¹বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ পৰা গিদিয়োনীৰ পুত্ৰ অবীদান।

¹²দান জনগোষ্ঠীৰ পৰা অশ্মীচদ্দয়ৰ পুত্ৰ অহীয়েজৰ।

¹³আচেৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা অক্ৰণৰ পুত্ৰ পগীয়েল।

¹⁴গাদ জনগোষ্ঠীৰ পৰা দুৱেলৰ পুত্ৰ ইলিয়াচফ।

¹⁵নপ্তালী জনগোষ্ঠীৰ পৰা ঐননৰ পুত্ৰ অহীৰা।

¹⁶এইসকল লোকেই মণ্ডলীৰ আমন্ত্ৰিত লোক আছিল। তেওঁলোক নিজ নিজ পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষ আৰু ইস্রায়েলৰ গোষ্ঠীসকলৰ প্ৰধান লোক।

¹⁷তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণে নামেৰে উল্লেখ কৰা সেই লোকসকলক লগত ল’লে, ¹⁸আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে দ্বিতীয় মাহৰ প্ৰথম দিনাই গোটেই মণ্ডলীক গোটালে। তেতিয়া মণ্ডলীৰ লোকসকলে নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে আৰু পিতৃ-বংশমতে বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া লোকসকলৰ নাম আৰু তেওঁলোকৰ সংখ্যা অনুসাৰে সকলোৰে বংশাৱলী নামাকৰণ কৰিলে। ¹⁹এইদৰে মোচিয়ে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে চীনয় মৰুভূমিত তেওঁলোকৰ গণনা কৰিলে।

²⁰গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যাবৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, ইস্রায়েলৰ জেষ্ঠ পুত্ৰ ৰবেণৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ’ল। ²¹ৰবেণ জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা ছয়চল্লিশ হাজাৰ পাঁচশ জন আছিল।

²²গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, চিমিয়োনৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ’ল। ²³চিমিয়োনৰ সেই জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা ঊনষাঠি হাজাৰ তিনিশ জন লোক আছিল।

- ²⁴গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে গাদৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ²⁵গাদৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা পঞ্চাশ হাজাৰ ছশ পঞ্চাশ জন লোক আছিল।
- ²⁶গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, যিহুদাৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা জন্ম হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ²⁷যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল চৌসত্তৰ হাজাৰ ছশ জন লোক।
- ²⁸গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, ইচাখৰৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ²⁹ইচাখৰৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল চৌৱন হাজাৰ চাৰিশ জন।
- ³⁰গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, জুবুলুনৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ³¹জুবুলুন জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল সাতাৱন হাজাৰ চাৰিশ জন।
- ³²গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, যোচেফৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ ইফ্ৰয়িমৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ³³ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল চল্লিশ হাজাৰ পাঁচ শ জন।
- ³⁴গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে মনচিৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ³⁵মনচি জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল বত্ৰিশ হাজাৰ দুশ জন।
- ³⁶গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, বিন্যামীনৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ³⁷বিন্যামীনৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল পঁয়ত্ৰিশ হাজাৰ চাৰিশ জন।
- ³⁸গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, দানৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ³⁹দান জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল বাষষ্ঠী হাজাৰ সাত শ জন।
- ⁴⁰গোষ্ঠী অনুসাৰে, পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, আচেৰৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ⁴¹আচেৰৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল একচল্লিশ হাজাৰ পাঁচশ জন।
- ⁴²গোষ্ঠী অনুসাৰে পিতৃ-বংশমতে, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ নাম আৰু মূৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে, নপ্তালীৰ পুত্ৰসকলৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। ⁴³নপ্তালী জনগোষ্ঠীৰ পৰা গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল তেপন হাজাৰ চাৰিশ জন।
- ⁴⁴মোচি আৰু হাৰোণে এই আটাই লোকসকলক গণনা কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে ইস্ৰায়েলৰ সেই বাৰ জন অধ্যক্ষকো গণনা কৰিলে যিসকল ইস্ৰায়েলৰ জনগোষ্ঠীৰ নেতৃত্বত আছিল। ⁴⁵নিজ নিজ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক, অৰ্থাৎ বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া, যুদ্ধলৈ যোৱাৰ যোগ্য এনে লোকক, ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ সকলো লোককে এইদৰে গণনা কৰা হ'ল। ⁴⁶গণনা কৰা সেই লোকসকলৰ সংখ্যা আছিল ছয় লাখ তিনি হাজাৰ পাঁচশ পঞ্চাশ জন।
- ⁴⁷কিন্তু নিজ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে উৎপন্ন হোৱা সেই লেবীয়াসকলক গণনা কৰা নহ'ল। ⁴⁸কিয়নো যিহোৱাই মোচিক কৈছিল, ⁴⁹'তুমি লেবী জনগোষ্ঠীক সৰ্বমুঠ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত তেওঁলোকক গণনা বা অন্তৰ্ভুক্ত নকৰিবা।'
- ⁵⁰কিন্তু বিধানৰ নিয়ম চন্দুক থকা আবাস, তাৰ সকলো বস্তু আৰু তাৰ সম্পৰ্কীয় সকলোৰে ওপৰত লেবীয়াসকলক যত্ন লবলৈ নিযুক্ত কৰিবা। তেওঁলোকে নিয়ম চন্দুকৰ আবাস আৰু তাৰ আটাই বস্তুৰ ভাৰ বৈ নিব লাগিব। তেওঁলোকে তাৰ পৰিচৰ্যা কৰি আবাসৰ চাৰিওফালে তম্বু তৰি থাকিব লাগিব।
- ⁵¹আৰু যেতিয়া নিয়ম চন্দুকৰ আবাসখন আন ঠাইলৈ নিব লগা হয়, তেতিয়া লেবীয়াসকলেহে তাক খণ্ড-বিখণ্ডকৈ খুলিব। পাছত নিয়ম চন্দুকৰ আবাসখন স্থাপন কৰাৰ সময়ত তেওঁলোকেই তাক সাজিব। আৰু যি লোক সেই আবাসৰ ওচৰলৈ আহিব, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব।
- ⁵²ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে নিজ নিজ ছাউনিৰ পতাকাৰ গুৰিত, তম্বু তৰিব লাগিব।

⁵³কিন্তু ইস্রায়েলৰ লোকসকলৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ নহ'বলৈ, নিয়ম চন্দুক থকা সেই আবাসৰ চাৰিওফালে লেবীয়াসকলে তম্বু তৰি থাকিব লাগিব। নিয়ম চন্দুক থকা আবাসখন লেবীয়াসকলৰ জিম্মাত থাকিব।" ⁵⁴ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে সেইদৰে এই সকলোকে কৰিলে। যিহোৱাই মোচিৰ দ্বাৰাই দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে আটাই কাৰ্য কৰিলে।

Chapter 2

ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে ছাউনি পতা আৰু প্ৰস্থান কৰা ক্ৰম।

¹যিহোৱাই পুনৰায় মোচি আৰু হাৰোণক কলে, ²"ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকৰ নিজ নিজ সৈন্য দলৰ পিতৃ-বংশৰ নিচানৰ পতাকাৰ গুৰিৰ চাৰিওফালে তম্বু তৰি থাকিব লাগিব। তেওঁলোকৰ তম্বু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুলৈ মুখ কৰি থাকিব লাগিব।

³যিহুদাৰ ছাউনিৰ অধীনে থকা লোকসকলে নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে, পূৱদিশে থকা সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ফালে অৰ্থাৎ সূৰ্য্য উদয় হোৱা দিশে তম্বু তৰি যিহুদাৰ পতাকাৰ চাৰিওফালে থাকিব লাগিব। অশ্বীনাদবৰ পুত্ৰ নহচোন যিহুদাৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ⁴তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল চৌসত্তৰ হাজাৰ ছশ জন।

⁵তেওঁলোকৰ কাষত ইচাখৰ জনগোষ্ঠীয়ে তম্বু তৰি থাকিব লাগিব। চূৱাৰ পুত্ৰ নখনেলে ইচাখৰৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ⁶তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল চৌৱন হাজাৰ চাৰিশ জন।

⁷তেওঁলোকৰ কাষত জবুলুনৰ জনগোষ্ঠীয়ে ছাউনি পাতিব লাগিব। হেলোনৰ পুত্ৰ ইলীয়াব জবুলুনৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ⁸তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল সাতাৱন হাজাৰ চাৰিশ জন।

⁹যিহুদাৰ ছাউনিৰ গণিত লোক, নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে, সৰ্ব্বমুঠ আছিল এক লাখ ছয়াশী হাজাৰ চাৰিশ জন। প্ৰথমে তেওঁলোকে ছাউনিৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিব।

¹⁰দক্ষিণ দিশে থকা সৈন্যদলবোৰে ৰবেণৰ ছাউনিৰ পতাকাৰ চাৰিওফালে থাকিব। চদেয়ুৰ পুত্ৰ ইলীচুৰ ৰবেণৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব।

¹¹তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল ছয়চল্লিশ হাজাৰ পাঁচশ জন।

¹²তেওঁলোকৰ কাষত চিমিয়োনৰ জনগোষ্ঠীয়ে তম্বু তৰি থাকিব। চুৰিচন্দয়ৰ পুত্ৰ চলুমীয়েল চিমিয়োনৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ¹³তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল ঊনষাঠি হাজাৰ তিনিশ জন।

¹⁴তেওঁলোকৰ কাষত গাদৰ জনগোষ্ঠী থাকিব। ৰৱেলৰ পুত্ৰ ইলীয়াচফ গাদৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ¹⁵তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল পঞ্চল্লিশ হাজাৰ ছশ পঞ্চাশ জন।

¹⁶ৰবেণৰ ছাউনিৰ গণিত লোক, নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে, সৰ্ব্বমুঠ আছিল এক লাখ একাৱন হাজাৰ চাৰিশ পঞ্চাশ জন। তেওঁলোকে দ্বিতীয় হৈ ছাউনিৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিব।

¹⁷তেওঁলোকৰ সৈন্যদলৰ পাছত ছাউনিবোৰৰ মাজত লেবীয়াসকলৰ ছাউনি ৰাখি, সাক্ষাৎ কৰা তম্বু নিয়া হ'ব; প্ৰতিজনে যি দৰে তম্বু তৰে, সেই দৰে নিজ নিজ শ্ৰেণীত থাকি, নিজ নিজ পতাকাৰ কাষে কাষে প্ৰস্থান কৰিব।

¹⁸সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ পশ্চিম দিশে, নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে, ইফ্ৰয়িমৰ জনগোষ্ঠীয়ে ছাউনি পাতি থাকিব। অশ্বীহুদৰ পুত্ৰ ইলীচামা ইফ্ৰয়িমৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ¹⁹তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল চল্লিশ হাজাৰ পাঁচ শ জন।

²⁰তেওঁলোকৰ কাষত মনচিৰ জনগোষ্ঠী থাকিব। পদাচুৰৰ পুত্ৰ গল্লীয়েল মনচিৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ²¹তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল বত্ৰিশ হাজাৰ দুশ জন।

²²তেওঁলোকৰ পাছত আহিব বিন্যামীনৰ জনগোষ্ঠী। গিদিয়োনীৰ পুত্ৰ অবিদান বিন্যামীনৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ²³তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল পঁয়ত্ৰিশ হাজাৰ চাৰিশ জন।

²⁴ইফ্ৰয়িমৰ ছাউনিৰ গণিত লোক, নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে, সৰ্ব্বমুঠ আছিল এক লাখ আঠ হাজাৰ এশ জন। তেওঁলোকে তৃতীয় হৈ প্ৰস্থান কৰিব।

²⁵সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ উত্তৰ দিশে দানৰ সৈন্যদলে তেওঁলোকৰ পতাকাৰ চাৰিওফালে ছাউনি পাতিব। অশ্বীচন্দয়ৰ পুত্ৰ অহীয়েজৰ দানৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ²⁶তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল বাষষ্ঠী হাজাৰ সাতশ জন।

²⁷তেওঁলোকৰ কাষতে আচেষৰ জনগোষ্ঠীয়ে তম্বু তৰি থাকিব। আক্ৰনৰ পুত্ৰ পগীয়েল আচেষৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব; ²⁸তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল একচল্লিশ হাজাৰ পাঁচ শ জন।

²⁹তেওঁলোকৰ পাছত আহিব নপ্তালী ফৈদ। ঐননৰ পুত্ৰ অহীৰা নপ্তালীৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হ'ব; ³⁰তেওঁৰ সৈন্যসমূহৰ গণিত লোক আছিল তেপন্ন হাজাৰ চাৰিশ জন।

³¹দানৰ ছাউনিৰ গণিত লোক সৰ্ব্বমুঠ আছিল একলাখ সাতাৰন হাজাৰ ছশ জন। তেওঁলোকে ছাউনিৰ পৰা নিজ নিজ পতাকা লৈ, শেষত প্ৰস্থান কৰিব।”

³²ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ পিতৃ-বংশৰ সৰ্ব্বমুঠ ছয় লাখ তিনি হাজাৰ পাঁচশ পঞ্চাশ জন সৈন্যদল অনুসাৰে ছাউনিবোৰৰ গণিত লোক আছিল।

³³কিন্তু যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে, লেবীয়াসকলক ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত গণনা কৰা নহ'ল।

³⁴যিহোৱাই মোচিৰ দ্বাৰা দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে সেই সকলো কাৰ্য কৰিলে। তেওঁলোকে নিজ নিজ গোষ্ঠী আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে নিজ নিজ পতাকাৰ গুৰিত তম্বু তৰিলে আৰু সেই দৰেই প্ৰস্থান কৰিলে।

Chapter 3

লেবীয়াসকলক গণনা কৰা, তম্বুৰ সকলো বস্তু তেওঁলোকক গতাই দিয়া আৰু প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলক মোকলোৱা।

¹এয়েই হৈছে হাৰোণ আৰু মোচিৰ বংশধৰৰ জীৱনী, যি কালত চীনয় পৰ্বতত যিহোৱাই মোচিক কথা কৈছিল। ²হাৰোণৰ পুত্ৰসকলৰ মাজত প্ৰথমে জন্ম পোৱা জনৰ নাম নাদব, তাৰ পাছত অবীহু, ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰ।

³পুৰোহিতৰ কৰ্ম কৰিবলৈ যিসকলক তেওঁ নিযুক্ত কৰিছিল, সেই অভিষিক্ত পুৰোহিত হাৰোণৰ পুত্ৰসকলৰ নাম এয়ে। ⁴কিন্তু নাদব আৰু অবীহুৱে চীনয় পৰ্বতৰ মৰুপ্ৰান্তত যিহোৱাৰ আগলৈ অগ্ৰহণীয় সাধাৰণ জুই নিওঁতে যিহোৱাৰ আগতে প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে। নাদব আৰু অবীহুৰ কোনো সন্তান নাছিল, এই হেতুকে, ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰে নিজ পিতৃ হাৰোণৰ সৈতে পুৰোহিতৰ কৰ্ম কৰিলে।

⁵আৰু যিহোৱাই মোচিক কথা কৈছিল। তেওঁ কৈছিল, ⁶“হাৰোণ পুৰোহিতৰ পৰিচৰ্য্যাত সহায় কৰিবলৈ, তুমি লেবীৰ জনগোষ্ঠীক তেওঁৰ সন্মুখলৈ আনা।

⁷আবাসৰ পৰিচৰ্য্যা কৰি, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আগত হাৰোণৰ আৰু গোটেই ইস্রায়েলৰ হৈ যি যি কৰিব লগীয়া, তাক তেওঁলোকে সম্পন্ন কৰিব লাগিব। ⁸আবাসৰ কাৰ্য্য কৰি সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আটাই বস্তুৰ বাবে যি যি যত্ন ল'ব লগীয়া আৰু ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ যি যি কৰিব লগীয়া, তাত তেওঁলোকে সহায় কৰিব লাগিব।

⁹আৰু তুমি লেবীয়াসকলক হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক দিবা। ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ পৰিচৰ্য্যাত সহায় কৰিবলৈ সম্পূৰ্ণৰূপে তেওঁলোকক তেওঁলৈ দিয়া হ'ল। ¹⁰তুমি হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক পুৰোহিত ৰূপে নিযুক্ত কৰিবা, কিন্তু আন বংশৰ যিকোনো লোক ওচৰলৈ আহিলে তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব।”

¹¹আৰু যিহোৱাই মোচিক কথা কৈছিল। তেওঁ কৈছিল, ¹²“চোৱা, মই ইস্রায়েলৰ সন্তান সকলৰ মাজৰ পৰা লেবীয়াসকলক ল'লো। ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত গৰ্ভভেদ কৰি অহা প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলৰ সলনি লবলৈ মই ইয়াকে কৰিলো। এই হেতুকে লেবীয়াসকল মোৰেই হ'ব। ¹³কিয়নো সকলো প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকল মোৰেই। যিদিনা মিচৰ দেশত সকলো প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলক ধংশ কৰিছিলো, সেই দিনাই মানুহৰ পৰা জীৱ-জন্তুলৈকে ইস্রায়েলৰ আটাই প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলক মোৰ অৰ্থে পবিত্ৰ কৰিলোঁ। এতেকে সেই সকলো মোৰেই হ'ব। মই যিহোৱা।”

¹⁴পাছে চীনয় মৰুপ্ৰান্তত যিহোৱাই মোচিক কৈছিল। তেওঁ কৈছিল, ¹⁵“তুমি নিজ নিজ পিতৃ-বংশ আৰু গোষ্ঠী অনুসাৰে লেবীৰ সন্তানসকলক গণনা কৰা। এমহীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষক গণনা কৰিবা।” ¹⁶তাতে মোচিয়ে যেনেকৈ যিহোৱাৰ পৰা আজ্ঞা পালে, তেনেকৈ যিহোৱাৰ বাক্যৰ দৰেই তেওঁলোকক গণনা কৰিলে।

¹⁷লেবীৰ পুত্ৰসকলৰ নাম আছিল গেৰোন, কহাৎ আৰু মৰাৰী। ¹⁸আৰু নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে গেৰোনৰ পুতেক সকলৰ নাম লিবনী আৰু চিমিয়ী আছিল। ¹⁹আৰু নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে কহাতৰ পুতেক সকলৰ নাম অশ্ৰম, যিচহৰ, হিব্ৰোণ আৰু উজ্জীয়েল। ²⁰আৰু নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে মৰাৰীৰ পুতেক সকলৰ নাম মহলী আৰু মূচী। নিজ নিজ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে এই সকলেই লেবীয়াসকলৰ বংশ।

²¹গেৰোঁনৰ পৰা লিবনীয়া সকলৰ বংশ আৰু চিমীয়ায়া সকলৰ বংশ উৎপন্ন হ'ল। এওঁলোকেই হ'ল গেৰোঁনীয়া সকলৰ বংশ। ²²এওঁলোকৰ এমহীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষকে গণনা কৰা হ'ল, এওঁলোকৰ গণিত লোক সাত হাজাৰ পাঁচ জন আছিল।

²³গেৰোঁনীয়া সকলৰ দুই বংশই আবাসৰ পশ্চিম দিশে তম্বু তৰি থাকিব।

²⁴আৰু লায়েলৰ পুত্ৰ ইলিয়াচফ গেৰোঁনীয়া সকলৰ পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ²⁵গেৰোঁনৰ পৰিয়ালে আবাসৰ আৱৰণৰ ভিতৰত থকা সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰৰ পৰ্দাৰ যত্ন ল'ব। পৰ্দা তম্বু, তাৰ আৱৰণ আৰু প্ৰবেশ দুৱাৰৰ পৰ্দাবোৰৰ যত্ন ল'ব। ²⁶আবাসৰ আৰু যজ্ঞ-বেদিৰ চাৰিওফালে থকা চোতালৰ আঁৰ কাপোৰবোৰ আৰু তাৰ দুৱাৰৰ পৰ্দাবোৰৰ যত্ন ল'ব। তাৰ আটাই কামৰ ৰছী, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ এই সকলো বস্তু তেওঁলোকৰ জিম্মাত থাকিব।

²⁷আৰু কহাতৰ পৰা অশ্ৰীময়া সকলৰ বংশ, যিচহৰীয়া সকলৰ বংশ, হিব্ৰোঁনীয়া সকলৰ বংশ আৰু উজ্জীয়েলীয়া সকলৰ বংশ উৎপন্ন হ'ল; এই সকলো কহাতীয়া সকলৰ গোষ্ঠী। ²⁸এওঁলোকৰ এমহীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ সংখ্যা আঠ হাজাৰ ছয় জন, পবিত্ৰস্থানৰ যি যি কৰিবলগীয়া, তাক এওঁলোকেই কৰিব। ²⁹কহাতৰ সন্তান সকলৰ বংশবোৰে আবাসৰ দক্ষিণফালে তম্বু কৰি থাকিব।

³⁰আৰু উজ্জীয়েলৰ পুত্ৰ ইলিচাফন কহাতীয়া গোষ্ঠী সকলৰ পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষ হ'ব। ³¹আৰু চল্লুক, মেজ, দীপাধাৰ বেদিবোৰ, পবিত্ৰস্থানৰ পৰিচৰ্যা কৰা আটাই বস্তুবোৰ যত্ন ল'ব। আৰু আঁৰ কৰি ৰখা বস্তু এইবোৰ তেওঁলোকৰ জিম্মাত থাকিব আৰু তাৰ সম্পৰ্কীয় সকলো কাৰ্য্য তেওঁলোকে কৰিব। ³²আৰু হাৰোণ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰ লেবীয়া সকলৰ অধ্যক্ষৰো অধ্যক্ষ হ'ব। যিসকলৰ জিম্মাত পবিত্ৰস্থান থাকিব, তেওঁলোকৰ ওপৰত তেওঁ নিযুক্ত হ'ব।

³³আৰু মৰাৰীৰ পৰা মহলীয়া সকলৰ বংশ আৰু মুচীয়া সকলৰ বংশ উৎপন্ন হ'ল। এওঁলোকেই মৰাৰীয়া সকলৰ গোষ্ঠী। ³⁴এওঁলোকৰ এমহা আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া আটাই পুৰুষৰ সংখ্যা ছয় হাজাৰ দুশ জন। ³⁵অবীহয়িলৰ পুত্ৰ চুৰীয়েল মৰাৰীৰ গোষ্ঠী সকলৰ পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষ হ'ব। তেওঁলোকে আবাসৰ উত্তৰফালে কাষত তম্বু তৰি থাকিব।

³⁶আৰু আবাসৰ তক্তা, তাৰ ডাং, তাৰ খুটা, তাৰ চুঙী আৰু তাৰ সকলো বস্তু মৰাৰীৰ সন্তান সকলৰ জিম্মাত থাকিব আৰু তাৰ সম্পৰ্কীয় আটাই কাৰ্য্য তেওঁলোকে কৰিব, ³⁷লগত চোতালৰ চাৰিওফালে থকা খুটাবোৰ আৰু সেইবোৰৰ চুঙী, খুটি আৰু ৰছী তেওঁলোকৰ জিম্মাত থাকিব।

³⁸পাছে মোচি, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে পূৰ্ণফালে আবাসৰ আগত, সূৰ্য্য উদয় হোৱা ফালে, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আগত তম্বু তৰি থাকিব। ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ পবিত্ৰ স্থানৰ বিষয়ে যি কৰিব লগীয়া, তাৰ কাৰ্য্য তেওঁলোকৰ জিম্মাত থাকিব। বিদেশী যি কোনো লোক তাৰ ওচৰ চাপিলে তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব। ³⁹মোচি আৰু হাৰোণে যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ দৰে নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে যি লেবীয়া সকলক গণনা কৰিলে, লেবীয়া সকলৰ সেই গণিত লোক, এমহীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া পুৰুষৰ সংখ্যা সৰ্ব্বমুঠ বাইচ হাজাৰ।

⁴⁰পাছে যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ মাজৰ, এমহীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলো পুৰুষক গণনা কৰা আৰু তেওঁলোকৰ নামৰ তালিকা কৰা। ⁴¹আৰু মোৰ অৰ্থে, তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ প্ৰথমে জন্ম আটাই মানুহৰ সলনি লেবীয়া সকলক গ্ৰহণ কৰা। ময়েই যিহোৱা। আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ প্ৰথমে জগা আটাই পশুৰ সলনি লেবীয়া সকলৰ পশুবোৰ গ্ৰহণ কৰা।"

⁴²মোচিয়ে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ মাজৰ প্ৰথমে জন্ম আটাই লোকসকলক গণনা কৰিলে। ⁴³তেওঁলোকৰ এমহীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া প্ৰথমে জন্ম সকলো পুৰুষৰ নামে সৈতে তেওঁ গণনা কৰিলে। তেওঁৰ গণনাত সংখ্যা বাইশ হাজাৰ দুশ ত্ৰেসত্তৰ জন হ'ল।

⁴⁴পাছে যিহোৱাই মোচিক কথা ক'লে। তেওঁ ক'লে, ⁴⁵"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ প্ৰথমে জন্ম আটাই লোকৰ সলনি লেবীয়া সকলক লোৱা। আৰু তেওঁলোকৰ পশুবোৰৰ সলনি লেবীয়া সকলৰ পশুবোৰ লোৱা। লেবীয়া সকল মোৰেই হ'ব। ময়েই যিহোৱা।

⁴⁶তেওঁলোকক মোকলাবৰ বাবে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলৰ মাজত লেবীয়া সকলৰ সংখ্যাতকৈ বঢ়া যি দুশ ত্ৰেসত্তৰ জন লোক আছে, ⁴⁷তুমি তেওঁলোকৰ সলনি এজন এজনৰ সলনি পাঁচ পাঁচ চেকল ল'বা; বিশ গেৰাই এক চেকল হয়। ⁴⁸আৰু সেই সংখ্যাতকৈ বঢ়া লোকসকলক যি ধনেৰে মোকলোৱা হ'ব, সেই ধন হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক দিবা।"

⁴⁹তেতিয়া লেবীয়া সকলৰ যোগেদি মোক লোৱা লোক সকলৰ বাহিৰে যি লোক বাঢ়ি আছিল, তেওঁলোকক মোকলোৱা ধন মোচিয়ে সংগ্ৰহ কৰিলে। ⁵⁰তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ প্ৰথমে জন্ম পোৱা লোকসকলৰ পৰা পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে সেই ধন এক হাজাৰ তিনিশ পঁয়ষষ্ঠি চেকল সংগ্ৰহ কৰিলে। ⁵¹পাছত যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে মোচিয়ে সকলো কৰিলে, যিহোৱাই যিদৰে মোচিক আজ্ঞা দিছিল, মোচিয়ে সেই মোকলোৱা ধন হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক দিলে।

Chapter 4

লেবীয়াসকলৰ পুৰুষে কৰা কাৰ্য আৰু সেই কাৰ্য কৰা পুৰুষসকলৰ গণনা।

¹পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক কথা কৈছিল। তেওঁ ক'লে, ²"তোমালোকে লেবীৰ সন্তানসকলৰ মাজত নিজ নিজ বংশ আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে কহাতৰ সন্তানসকলৰ লোকপিয়ল গণনা কৰিবলৈ পৰিচালনা কৰা। ³ত্ৰিশ বছৰ বয়সৰ পৰা পঞ্চাশ বছৰ বয়সলৈকে যিমান পুৰুষ সাক্ষাৎ কৰা তেওঁলোকৰ লেখ লোৱা। তম্বুৰ কাৰ্য কৰিবলৈ কৰ্মকাৰীবোৰৰ শ্ৰেণীত, এই লোকসকল অন্তৰ্ভুক্ত হ'ব লাগিব। ⁴মোৰ বাবে সংৰক্ষিত কৰি ৰখা অতিশয় পবিত্ৰ বস্ত্ৰৰ বিষয়ে কহাতীয়াসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাম কৰিব লাগিব।

⁵যেতিয়া ছাউনি উঠিব লগা হ'ব, তেতিয়া হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তম্বুৰ ভিতৰত সোমাই, আঁৰ কৰি ৰখা প্ৰভেদক বস্ত্ৰ নমাই তাৰে সাক্ষ্য-ফলিৰ চন্দুক ঢাকিব। ⁶তেওঁলোকে তাৰ ওপৰত তহচৰ ছালৰ এক আৱৰণ দিব। তেওঁলোকে তাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ নীল বৰণীয়া এখন বস্ত্ৰ মেলি দিব। তেওঁলোকে তাক বৈ নিবলৈ তাত কানমাৰি সুমুৱাই দিব।

⁷আৰু তেওঁলোকে দৰ্শন পিঠাৰ মেজৰ ওপৰত এখন নীল বৰণীয়া কাপোৰ পাৰিব। তাৰ ওপৰত তেওঁলোকে খাল, পিয়লা, বাটি, আৰু পেয় নৈবেদ্য দ্ৰাক্ষাৰসৰ পাত্ৰ থব। আৰু নিত্য পিঠা সদায় তাৰ ওপৰত ৰাখিব। ⁸সেইবোৰৰ ওপৰত তেওঁলোকে ৰঙা বৰণীয়া কাপোৰ এখন মেলি দিব আৰু তহচৰ ছালৰ এক আৱৰণেৰে তাক ঢাকিব। আৰু তেওঁলোকে তাক কঢ়িয়াই লৈ যাবলৈ তাত কানমাৰি সুমুৱাই দিব।

⁹আৰু এখন নীল বৰণীয়া কাপোৰ লৈ, দীপাধাৰ, তাৰ প্ৰদীপ, শলাকানি-কটা, এঙেকুৱা ধৰা আৰু তাৰ পৰিচৰ্চ্যা কৰা গোটেই তেলৰ পাত্ৰ ঢাকিব। ¹⁰তাক আৰু তাৰ সকলো সঁজুলি তহচৰ ছালৰ এক আৱৰণেৰে মেৰাই লৈ এখন বৈ নিয়া যতনৰ ওপৰত থ'ব। ¹¹পাছত তেওঁলোকে সোণৰ বেদিৰ ওপৰত নীল বৰণীয়া কাপোৰ পাৰি দিব। তহচৰ ছালৰ এক আৱৰণেৰে তাক ঢাকিব আৰু পাছত বৈ নিয়া কানমাৰি সুমুৱাই দিব।

¹²তেওঁলোকে পবিত্ৰস্থানত পৰিচৰ্চ্যা কৰিব লগা সকলো সা-সৰঞ্জাম লৈ, নীল বৰণীয়া কাপোৰেৰে মেৰাব। আৰু তেওঁলোকে তহচৰ ছালৰ এক আৱৰণেৰে ঢাকি, তাক বৈ নিয়া যতনৰ ওপৰত ৰাখিব। ¹³আৰু যন্ত্ৰ বেদিৰ পৰা ছাই উলিয়াই পেলাই দি, তাৰ ওপৰত এখন বেঙেনা বৰণীয়া কাপোৰ পাৰিব। ¹⁴আৰু তাৰ ওপৰত তাৰ পৰিচৰ্চ্যা কৰিব লগা আটাই সঁজুলি আদি বেদিৰ সকলো পাত্ৰ ৰাখিব। তেওঁলোকে অৰ্থাৎ আঙঠা-ধৰা, ত্ৰিশূল, ছাই উলিয়াওৱা হেতা, তেজ ছটিওৱা পাত্ৰ, পাছে তেওঁবিলাকে তাৰ ওপৰত তহচৰ ছালৰ এক আৱৰণ দি, কানমাৰি সুমুৱাই দি তাক ঢাকি ৰাখিব।

¹⁵ছাউনি উঠিব যাব লগা সময়ত, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে পবিত্ৰস্থান আৰু ইয়াৰ সকলো বস্ত্ৰ চকাৰ পাছত, কহাতৰ সন্তানসকলে তাক বৈ নিবলৈ আহিব লাগিব। কিন্তু তেওঁলোকে যদি পবিত্ৰ বস্ত্ৰবোৰ স্পৰ্শ কৰে, তেনেহলে তেওঁলোক মৰিব লাগিব। এইবোৰেই কহাতৰ সন্তানসকলৰ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ বস্ত্ৰবোৰ বৈ নিয়া কাম আছিল। ¹⁶আৰু প্ৰদীপৰ অৰ্থে তেল, সুগন্ধি ধূপ, নিত্য ভক্ষ্য নৈবেদ্য, অভিষেকাৰ্থক তেল, হাৰোণ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰৰ জিম্মাত থাকিব। গোটেই আবাস আৰু তাত থকা সকলো পবিত্ৰস্থান আৰু তাৰ সকলো বস্ত্ৰ তেওঁৰ জিম্মাত থাকিব।

¹⁷পাছে যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক কথা কৈছিল। তেওঁ ক'লে, ¹⁸"তোমালোকে লেবীয়াসকলৰ মাজৰ পৰা কহাতীয়া গোষ্ঠীৰ বংশক উচ্ছন্ন হ'বলৈ নিদিবা। ¹⁹তেওঁলোকক সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিবা, এইবোৰ কৰাৰ দ্বাৰাই তেওঁলোক নমৰিব, কিন্তু জীয়াই থাকিব। যেতিয়া তেওঁলোকে অতি পবিত্ৰস্থানৰ ওচৰ চাপে, ²⁰তেতিয়া কিন্তু তেওঁলোকে মৰা নপৰিবৰ বাবে পবিত্ৰ বস্ত্ৰবোৰ খন্তেকৰ বাবে চাবলৈ পবিত্ৰস্থানৰ ভিতৰলৈ নাহিব। হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে ভিতৰত সোমাই কহাতীয়াসকলৰ প্ৰতিজনক নিজ নিজ কৰিব লগীয়া কামত আৰু নিযুক্ত কৰিব।"

²¹যিহোৱাই মোচিক পুনৰ কথা ক'লে। তেওঁ ক'লে, ²²"তুমি পিতৃ-বংশ আৰু বংশানুসাৰে গেৰ্চোনৰ সন্তান সকলৰো লোকপিয়ল পৰিচালনা কৰিবা। ²³ত্ৰিশ বছৰ বয়সৰে পৰা পঞ্চাশ বছৰ বয়সলৈকে যিমান লোক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্য কৰিবলৈ কৰ্মকাৰীসকলৰ শ্ৰেণীত সোমায়, তেওঁলোকক গণনা কৰা।

²⁴পৰিচৰ্চ্যা আৰু তাৰ বৈ লৈ যোৱাই গেৰ্চোনীয়া গোষ্ঠীসকলৰ কাম আছিল। ²⁵তেওঁলোকে আবাসৰ কাপোৰবোৰ সাক্ষাৎ কৰা তম্বু, তাৰ আৱৰণ, তাৰ ওপৰত থকা তহচৰ ছালৰ আৱৰণ, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰৰ পৰ্দা এই সকলো বৈ লৈ যাব লাগিব। ²⁶আবাসৰ আৰু যন্ত্ৰ-বেদিৰ চাৰিওফালে থকা চোতালৰ আঁৰ কাপোৰবোৰ আৰু তাৰ দুৱাৰৰ পৰ্দা, সেইবোৰৰ ৰছী আৰু তাৰ কাম কৰা আটাই হাতীয়াৰ, এইবোৰ তেওঁলোকে বব আৰু এইবোৰৰ সম্পৰ্কীয় যি যি কাম কৰিব লগা হ'ব, তাকো কৰিব লাগিব।

²⁷গেৰ্চোনৰ সন্তানসকলৰ সকলো ভাৰ বোৱা কাৰ্য, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ আজ্ঞা অনুসাৰে হ'ব। ভাৰ বোৱা আটাই বস্ত্ৰ তোমালোকে তেওঁলোকৰ জিম্মালৈ দিব। ²⁸গেৰ্চোনৰ সন্তানসকলৰ গোষ্ঠীসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কৰিব লগা কাম এয়ে। আৰু তেওঁলোকে কৰিব লগা কাম হাৰোণৰ পুত্ৰ ঈখামৰৰ জিম্মাত থাকিব।

²⁹পাছত নিজ নিজ গোষ্ঠী আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে মৰাৰীৰ সন্তানসকলকো তুমি গণনা কৰা, ³⁰ত্ৰিশ বছৰ বয়সৰে পৰা পঞ্চাশ বছৰ বয়সলৈকে যিমান লোক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্য কৰিবলৈ কৰ্মকাৰীসকলৰ শ্ৰেণীত সোমায়, তেওঁলোকক গণনা কৰা।

- ³¹আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ তেওঁলোকৰ সকলো কাৰ্য্য অনুসাৰে তেওঁলোকৰ জিম্মাত থকা তেওঁলোকে বৈ নিব লগা বস্তু এই-আবাসৰ তক্তা, তাৰ ডাং, খুটা, চুপ্তী, ³²আৰু চোতালৰ চাৰিওফালে থকা খুটা, সেইবোৰৰ চুপ্তী, খুটি, বহী আৰু তাৰ আটাই কাৰ্য্যৰ হাতিয়াৰ; তোমালোকে নাম ধৰি ধৰি, তেওঁলোকে বৈ নিব লগা সকলো বস্তু তেওঁলোকক গতাই দিবা।
- ³³মৰাৰীৰ সন্তানসকলৰ গোষ্ঠীসকলে তেওঁলোকৰ সকলো কাৰ্য্য অনুসাৰে সাক্ষাৎ কৰিব লগা তম্বুৰ কৰিব লগা কাৰ্য্য এয়ে। তেওঁলোকৰ কাৰ্য্য হাৰোণ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ ঈখামৰৰ জিম্মাত থাকিব।
- ³⁴পাছত মোচি, হাৰোণ আৰু মণ্ডলীৰ অধ্যক্ষসকলে কহাতৰ সন্তানসকলৰ গোষ্ঠী আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে গণনা কৰিলে। ³⁵তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা ত্ৰিশ বছৰ বয়সৰে পৰা পঞ্চাশ বছৰ বয়সলৈকে যিমান লোক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্য্য কৰিবলৈ কৰ্মকাৰীসকলৰ শ্ৰেণীত সোমাল, তেওঁলোকক গণনা কৰিলে। ³⁶তেতিয়া তেওঁলোকৰ গোষ্ঠী অনুসাৰে তেওঁলোকৰ গণিত লোক দুই হাজাৰ সাতশ পঞ্চাশ জন হ'ল।
- ³⁷মোচিৰ যোগেদি দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা মতে যিসকলক মোচি আৰু হাৰোণে গণনা কৰিলে, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাম কৰা, কহাতিয়া গোষ্ঠীসকলৰ সেই গণিত লোক এইসকল।
- ³⁸গেৰোণৰ সন্তানসকলৰ মাজত, যিসকলক নিজ নিজ গোষ্ঠী আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে গণনা কৰা হ'ল, ³⁹ত্ৰিশ বছৰ বয়সৰ পৰা পঞ্চাশ বছৰ বয়সলৈকে যিমান লোক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাম কৰিবলৈ কৰ্মকাৰীসকলৰ শ্ৰেণীত সোমাল, ⁴⁰নিজ নিজ গোষ্ঠী আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে তেওঁলোকৰ মাজৰ সেই গণিত লোক দুই হাজাৰ ছশ ত্ৰিশ জন হ'ল।
- ⁴¹যিহোৱাই আজ্ঞা কৰাৰ দৰে মোচি আৰু হাৰোণে যিসকলক গণনা কৰিলে, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্য্য কৰা গেৰোণৰ গোষ্ঠীসকলৰ সেই গণিত লোক এইসকল।
- ⁴²আৰু মৰাৰীৰ সন্তানসকলৰ গোষ্ঠীসকলৰ মাজত যিসকলক নিজ নিজ গোষ্ঠী আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে গণনা কৰা হ'ল, ⁴³ত্ৰিশ বছৰ বয়সৰ পৰা পঞ্চাশ বছৰ বয়সলৈকে যিমান লোক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্য্য কৰিবলৈ কৰ্মকাৰীসকলৰ শ্ৰেণীত সোমাল, ⁴⁴নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে তেওঁসকলৰ মাজৰ সেই গণিত লোক তিনি হাজাৰ দুশ জন হ'ল।
- ⁴⁵মোচিৰ যোগেদি যিহোৱাই আজ্ঞা কৰাৰ দৰে মোচি আৰু হাৰোণে যিসকলক গণনা কৰিলে, মৰাৰীৰ সন্তানসকলৰ গোষ্ঠীসকলৰ সেই গণিত লোক এইসকল।
- ⁴⁶নিজ নিজ গোষ্ঠী আৰু পিতৃ-বংশ অনুসাৰে, মোচি, হাৰোণ আৰু ইস্ৰায়েলৰ অধ্যক্ষ সকলে গণনা কৰা, লেবীয়া লোকসকলৰ যিমান লোকক গণনা কৰা হ'ল, ⁴⁷ত্ৰিশ বছৰ বয়সৰ পৰা পঞ্চাশ বছৰ বয়সলৈকে যিমান লোক দাস্যকৰ্ম কৰিবলৈ, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভাৰ বোৱা কাম কৰিবলৈ সোমাল, ⁴⁸তেওঁলোকৰ মাজৰ সেই গণিত লোক আঠ হাজাৰ পাঁচশ আশী জন হ'ল।
- ⁴⁹কি কি কামত আৰু কি কি ভাৰত কিমান মানুহ লাগিব, তাক যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ দৰে মোচিৰ যোগেদি গণনা কৰা হ'ল। এইদৰে মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰেই তেওঁলোক তেওঁৰ যোগেদি গণিত হ'ল।

Chapter 5

কুষ্ঠ আদি ৰোগীকে বাহিৰ কৰা। পৰপুৰুষে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰা মহিলা, অন্তৰ্জালা আদি বিষয়ৰ বিধি।

- ¹তাৰ পাছত যিহোৱাই মোচিক কলে, ²"তুমি প্ৰতিজন কুষ্ঠৰোগীক, আৰু গাৰ ঘাৰ পৰা কিবা বৈ থকা প্ৰতিজন ৰোগীক, আৰু মৰা শ চুই অশুচি হোৱা প্ৰতিজন লোককে ছাউনিৰ পৰা বাহিৰ কৰিবলৈ, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক আজ্ঞা দিয়া। ³তোমালোকে পুৰুষে হওঁক বা স্ত্ৰীয়ে হওঁক, দুয়োকে ছাউনিৰ পৰা বাহিৰ কৰিব লাগিব। তেওঁলোকে যেন কোনো প্ৰকাৰে ছাউনিবোৰ অশুচি নকৰে সেই বাবে তেওঁলোকক বাহিৰ কৰা, কিয়নো মই তাত বাস কৰোঁ।" ⁴তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তাকে কৰিলে, আৰু যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে সেইদৰেই কাৰ্য্য কৰি ছাউনিৰ পৰা তেওঁলোকক বাহিৰ কৰি দিলে।
- ⁵যিহোৱাই মোচিক পুনৰায় ক'লে, ⁶"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, যেতিয়া কোনো এজন পুৰুষে হওঁক বা স্ত্ৰীয়েই হওঁক, যদি কোনোবাই মানুহে মানুহক কৰা পাপৰ দৰে কোনো পাপ কৰি যিহোৱাৰ অহিতে অপৰাধ কৰে, সেই জন ব্যক্তি দোষী হয়। ⁷তেতিয়া সেই পুৰুষ বা স্ত্ৰীয়ে নিজে কৰা সেই পাপ স্বীকাৰ কৰিব লাগিব, আৰু যি দোষ কৰিছিল সেই পাপৰ মূল্য সম্পূৰ্ণৰূপে তাৰ ক্ষতিপূৰণ কৰিব লাগিব; আৰু পাঁচ ভাগৰ এভাগ বেচিকৈ দিব লাগিব। তেওঁ যাৰ অহিতে দোষ কৰিলে, সেই জন লোকক দিব লাগিব।
- ⁸আৰু যাক দোষৰ বাবে ক্ষতিপূৰণ কৰিব লগীয়া, সেই জন লোকৰ যদি এনে কোনো ওচৰ সম্বন্ধীয়া লোক নাথাকে, তেন্তে যি প্ৰায়শ্চিত্তৰ মতা মেৰটোৰ দ্বাৰাই তাক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰা হ'ব, তেওঁৰ সেই দোষৰ বাবে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে কৰিব লগা ক্ষতিপূৰণ পুৰোহিতে পাব। ⁹আৰু ইস্ৰায়েলৰ

সন্তানসকলে তেওঁলোকৰ পবিত্ৰ বস্ত্ৰৰ মাজৰ যিমান উত্তোলনীয় উপহাৰ মোৰ উদ্দেশ্যে পুৰোহিতৰ গুৰিলৈ আনিব, সেই সকলো সেই পুৰোহিত জনৰ হ'ব।¹⁰প্ৰতিজনৰ পবিত্ৰীকৃত বস্ত্ৰ তেওঁৰেই হ'ব। যিকোনো বস্ত্ৰ যেতিয়া কোনো এজন লোকে পুৰোহিতক দিব, তাকো তেওঁৰেই হ'ব।"

¹¹যিহোৱাই মোচিক আকৌ কলে, ¹²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'ধৰি লোৱা কোনো এজন লোকৰ পত্নীয়ে যদি অবাটে গ'ল আৰু তেওঁৰ বিৰুদ্ধে সত্যলঙ্ঘন কৰিলে;

¹³অৰ্থাৎ আন এজন পুৰুষে তাইৰে সৈতে শয়ন কৰিলে; সেই ক্ষেত্ৰত তাই অশুচি হ'ল; যদিও তাইৰ গিৰীয়েকে নেদেখাকৈ বা নজনাকৈ বা যদিও তাইৰ সেই কৰ্ম ধৰাত নপৰিল বা তাইৰ অহিতে সাক্ষী কোনো নাই, ¹⁴আৰু নিজ পত্নী অশুচি হ'ল, এই বুলি তাইৰ প্ৰতি গিৰীয়েকৰ অন্তৰ্জালায়ুক্ত মন হ'ব পাৰে, নাইবা নিজ পত্নী অশুচি নহলেও, মিছাতে তাইৰ প্ৰতি তেওঁৰ অন্তৰ্জালায়ুক্ত মন হ'ব পাৰে।

¹⁵তেতিয়া এই বোৰ ক্ষেত্ৰত সেই পুৰুষ জনে নিজ পত্নীক পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব। তেওঁ তাইৰ কাৰণে তাইৰ উপহাৰ, অৰ্থাৎ ঐফাৰ দহ ভাগৰ এভাগ যৱৰ আটাগুড়ি আনিব। কিন্তু তেওঁ তাৰ ওপৰত তেল নাঢ়ালিব, আৰু কুল্দুক নিদিব; কিয়নো সেয়ে অন্তৰ্জালাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য, অপৰাধ সোঁৱৰণ কৰাওঁতা স্মৰণাৰ্থক ভক্ষ্য নৈবেদ্য।

¹⁶তেতিয়া পুৰোহিতে সেই মহিলাক আনি যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত কৰিব। ¹⁷আৰু পুৰোহিতে মাটিৰ পাত্ৰত পবিত্ৰ জল ৰাখি, আবাসৰ মজিয়াৰ কিছু ধুলি লৈ, সেই জলত দিব।

¹⁸পুৰোহিতে সেই মহিলা গৰাকীক যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত কৰিব আৰু তাইৰ মূৰৰ চুলি মুকলি কৰিব। আৰু সেই স্মৰণাৰ্থক নৈবেদ্য, অন্তৰ্জালাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য তাইৰ হাতত থ'ব, আৰু শাও জন্মাওতা সেই তিতা পানী পুৰোহিতে নিজৰ হাতত ল'ব। ¹⁹আৰু পুৰোহিতে সেই মহিলাক শপত খোৱাৰ লাগিব, তেওঁ তাইক কব লাগিব বোলে, "কোনো পুৰুষে যদি তোমাৰে সৈতে শয়ন কৰা নাই, আৰু তুমি নিজ স্বামীৰ অধীন হৈ অবাটে যোৱা নাই, তেতিয়াহলে শাও জন্মাওতা এই তিতা পানী তোমালৈ নিষ্ফল হ'ব।

²⁰কিন্তু তুমি যদি নিজ স্বামীৰ অধীন হৈয়ো অবাটে গৈ অশুচি হ'লা, আৰু তোমাৰ স্বামীৰ বাহিৰে আন কোনো পুৰুষে যদি তোমাৰ লগত শয়ন কৰিলে...." ²¹এইবোৰ কথা কৈ পুৰোহিতে শাও জন্মাওতা শপতৰে সেই মহিলাক শপত খোৱাৰ, "....তেন্তে যিহোৱাই তোমাৰ কৰঙন শুকুৱাই আৰু তোমাৰ পেট উখহাই তোমাৰ লোকসকলৰ মাজত তোমাক শাও আৰু শপতৰ বিষয় কৰিব; ²²আৰু এই শাও জন্মাওতা পানী তোমাৰ পেট উখহাবলৈ আৰু কৰঙন শুকুৱাবলৈ তোমাৰ পেটত সোমাব।" তেতিয়া সেই মহিলাই উত্তৰ দিব, "হয়, যদি মই দোষী, তেনেহলে এনেই হওঁক।"

²³পুৰোহিতে জনে এইবোৰ শাও এখনি পুথিত লিখিব আৰু তাৰ পাছত তাক সেই তিতা পানীত তেওঁ ধুই পেলাব লাগিব।

²⁴তাৰ পাছত পুৰোহিতে সেই শাও জন্মাওতা তিতা পানী তাইক পান কৰাব; তাতে সেই শাও জন্মাওতা তিতা পানী তাইৰ পেটত সোমাই তিতা হ'ব। ²⁵পুৰোহিতে সেই মহিলাৰ হাতৰ পৰা সেই অন্তৰ্জালাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য নিজ হাতত লৈ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে দোলাই যজ্ঞ-বেদিৰ ওচৰলৈ আনিব লাগিব। ²⁶আৰু পুৰোহিতে সেই ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ এমুঠি লৈ, তাৰ স্মৰণাৰ্থক অংশস্বৰূপে যজ্ঞ-বেদিৰ ওপৰত দগ্ধ কৰিব; তাৰ পাছত তেওঁ সেই মহিলাক সেই পানী পান কৰাব।

²⁷আৰু তাই যদি নিজ স্বামীৰ বিৰুদ্ধে কুকৰ্ম কৰি অশুচি হৈছে, তেন্তে সেই পানী খুউৱাৰ পাছত সেই শাও জন্মাওতা পানী তাইৰ পেটতসোমাই তিতা হ'ব। তাইৰ পেট উখহিব আৰু কৰঙন শুকাই যাব। আৰু তাই নিজ লোকসকলৰ মাজত শাওৰ বিষয় হ'ব। ²⁸কিন্তু যদি সেই মহিলা অশুচি নহৈ, শুচি আছে, তেন্তে তাই শাওৰ পৰা মুক্ত হ'ব আৰু গৰ্ভধাৰণ কৰিব।

²⁹এয়ে অন্তৰ্জালায়ুক্ত বিধি; যেতিয়া কোনো মহিলাই নিজ স্বামীৰ অধীন হৈয়ো অবাটে গৈ অশুচি হয়, তাইৰ বাবেই এই বিধি। ³⁰যেতিয়া কোনো মানুহৰ মন অন্তৰ্জালায়ুক্ত হৈ, তেওঁ নিজৰ পত্নীৰ প্ৰতি অন্তৰ্জালাৰে জ্বলে, সেই সময়ত তেওঁ নিজ পত্নীক যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত কৰিব, আৰু পুৰোহিতে তাইৰ বিষয়ে এই সকলো বিধি পালন কৰিব।

³¹তেতিয়া নিজ পত্নীক পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ অনাৰ কাৰণে সেই পুৰুষ অপৰাধৰ পৰা মুক্ত হ'ব, আৰু সেই তিবোতাই নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব।

Chapter 6

নাচৰীয়া লোকৰ, আৰু আশীৰ্কাঁদৰ বিধি।

¹যিহোৱাই মোচিক কলে, ²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'কোনো পুৰুষ বা স্ত্ৰীয়ে যেতিয়া যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বিশেষ নাচৰীয়া ব্ৰত ধৰিবৰ অৰ্থে পৃথকে থাকিব, ³তেতিয়া তেওঁ দ্ৰাক্ষাৰস আৰু সুৰাপানৰ পৰা নিজকে আতৰত ৰাখিব লাগিব। তেওঁ দ্ৰাক্ষাৰসৰ চিৰ্কা বা সুৰাৰ

চিৰ্কা পান নকৰিব আৰু দ্ৰাক্ষাফলৰ পৰা চেপি উলিওৱা নতুন ৰসকো পান নকৰিব, বা কেঁচা কি শুকান দ্ৰাক্ষাফলো নাখাব। ⁴তেওঁ মোৰ উদ্দেশ্যে পৃথকে থকা সকলো কালত, গুটিৰ পৰা বাকলিলৈকে দ্ৰাক্ষাফলৰে যুগুত কৰা কোনো বস্তু ভোজন নকৰিব।

⁵আৰু ব্ৰত ধৰি পৃথকে থকা সকলো কালত তেওঁৰ মূৰত স্কুৰ নলগাব; যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বেলেগে থকা দিনৰ সংখ্যা পূৰ নহয়মানে তেওঁ নিজৰ মূৰৰ চুলি বাঢ়িবলৈ দিব।

⁶তেওঁ যেতিয়ালৈকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পৃথকে থাকে, তেতিয়ালৈকে কোনো মৰা শৱৰ ওচৰলৈ নাযাব। ⁷তেওঁৰ পিতৃৰ বা মাতৃৰ, ককায়েকৰ বা ভনীয়েকৰ মৃত্যুৰ সময়ত, তেওঁ তেওঁলোকৰ কাৰণে নিজকে অশুচি নকৰিব, কিয়নো তেওঁৰ মূৰৰ দীঘল চুলি দেখি, তেওঁ নিজ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে যে পৃথকে আছে সেই বিষয়ে সকলোৱে জানিব। ⁸তেওঁ পৃথকে হৈ থকা সকলো কালত, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হৈ থাকিব।

⁹আৰু যদি কোনো এজন মানুহৰ অকস্মাৎ তেওঁৰ ওচৰত মৃত্যু হয়, তেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ নিজ পৃথকে থকাৰ চিন অশুচি কৰে। তেতিয়া তেওঁ শুচি হোৱা দিনা, নিজৰ মূৰ স্কুৰাব। সেয়া সপ্তম দিনাই তেওঁ নিজ মূৰৰ চুলি স্কুৰাব লাগিব।

¹⁰অষ্টম দিনা তেওঁ দুটা কপৌ, বা দুটা পাৰ পোৱালি সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখলৈ পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিব লাগিব। ¹¹তেতিয়া পুৰোহিতে তাৰে এটা পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে, আৰু আনটো হোম বলিস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব। তেতিয়া তেওঁ মৰা শৱৰ ওচৰত থকাৰ পাপৰ কাৰণে তেওঁক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব; আৰু সেই দিনাই তেওঁ নিজকে পুনৰ পবিত্ৰ কৰিব।

¹²তেওঁ নিজকে পুনৰায় যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পৃথকে থাকিব লাগিব। তেওঁ দোষাৰ্থক বলিস্বৰূপে এটা এবছৰীয়া ভেড়া পোৱালি আনিব। কিয়নো তেওঁ পূৰ্বে নিজকে অশুচি কৰালে সেই কাৰণে তেওঁ পূৰ্বে নিজকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পৃথকে থকা দিনবোৰ গণ্য নহ'ব।

¹³নাচৰীয়া লোক হৈ পৃথকে থকাৰ কাল পূৰ হলে, তেওঁ পালন কৰিব লগা বিধি এনে-তেওঁক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখলৈ অনা হ'ব। ¹⁴তেওঁ নিজে অনা উপহাৰ যিহোৱালৈ দান কৰিব। তেওঁ হোম বলিৰ কাৰণে গাত কোনো দাগ নথকা এটা এবছৰীয়া মতা ভেড়া পোৱালি আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে গাত দাগ নথকা এজনী এবছৰীয়া নিঘূণ চেঁউৰী ভেড়া পোৱালি, আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে গাত দাগ নথকা এটা নিঘূণ মতা ভেড়া দান কৰিব লাগিব; ¹⁵আৰু সেই জন্তুবোৰৰ সৈতে একেৰাহি খমিৰ নিদিয়া পিঠা অৰ্থাৎ তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰ বিন্ধা থকা পিঠা কেইটামান, আৰু খমীৰ নিদিয়া তেল চলা পাতল চাকলিয়া পিঠা কেইটামান, আৰু তাৰ লগত ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য উপহাৰৰ সৈতে এই সকলো উপহাৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আনিব।

¹⁶তাতে পুৰোহিতে এই সকলো বস্তু যিহোৱাৰ আগলৈ আনিব। তেতিয়া তেওঁৰ পাপাৰ্থক বলি আৰু হোম বলি উৎসৰ্গ কৰিব। ¹⁷খমীৰ নিদিয়া পিঠাৰ খৰাহিটোৰে সৈতে মঙ্গলার্থক বলিৰ ভেড়াটো যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিব আৰু তাৰ পাছত পুৰোহিতে তাৰ লগৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু পেয় নৈবেদ্যও উৎসৰ্গ কৰিব।

¹⁸পাছত নাচৰীয়া লোকজনে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত নিজে পৃথক হৈ থকাৰ চিন অৰ্থাৎ তেওঁৰ মূৰৰ দীঘল চুলি স্কুৰাই, সেই মূৰৰ চুলি লৈ, মঙ্গলার্থক বলিৰ তলত থকা অগ্নিত পেলাই দিব।

¹⁹আৰু নাচৰীয়া লোকজনে পৃথকে থকাৰ যি চিন, তাক স্কুৰাৰ পাছত, পুৰোহিতে পানীত সিজোৱা মেৰৰ আগ-পিৰাটো, আৰু খৰাহিৰ পৰা খমীৰ নিদিয়া বিন্ধা থকা পিঠা এটা, আৰু খমীৰ নিদিয়া পাতল চাকলীয়া পিঠা এটা লৈ, নাচৰীয়া লোকজনৰ হাতত দিব। ²⁰আৰু পুৰোহিতে সেই সকলোকে দোলনীয় নৈবেদ্যস্বৰূপে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তেওঁৰ সন্মুখত দান কৰিব; দোলনীয় আমঠু আৰু উত্তোলনীয় পাছ-পিৰাই সৈতে সেয়ে পুৰোহিতৰ অৰ্থে পবিত্ৰ হ'ব। তাৰ পাছত নাচৰীয়া লোকজনে দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিব পাৰিব।

²¹নাচৰীয়া ব্ৰত ধৰোতা মানুহৰ আৰু পৃথকে থকাৰ কাৰণে যিহোৱাক দিব লগা তাৰ উপহাৰৰ এয়ে বিধি। ইয়াৰ বাহিৰে তেওঁ নিজৰ শক্তি অনুসাৰে দিবলৈ আগ কৰে, তাকো দিব পাৰে; তেওঁ যি ব্ৰত ধৰে, সেই ব্ৰত অনুসাৰে তেওঁ নিজে পৃথকে থকা বিধি পালন কৰিব লাগে।”

²²পাছত যিহোৱাই পুনৰায় মোচিক কলে, “তুমি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক কোৱা, ²³তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক এইদৰে আশীৰ্ব্বাদ কৰিবা। তোমালোকে তেওঁলোকক এইদৰে ক'বা,

²⁴“যিহোৱাই তোমালোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰি ৰাখক।

²⁵যিহোৱাই তেওঁৰ নিজ পোহৰৰে তোমালোকক উজ্জ্বল কৰি ৰাখক আৰু তোমালোকৰ প্ৰতি দয়ালু হোক।

²⁶যিহোৱাই তোমালৈ দৃষ্টি কৰক আৰু তোমাক শান্তি দান কৰক।” ²⁷এইদৰে তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত মোৰ নাম স্থাপন কৰিব। তেতিয়া মই তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিম।

Chapter 7

ইস্রায়েলৰ অধ্যক্ষসকলে দিয়া উপহাৰ।

¹পাছত যি দিনা মোচিয়ে আবাস স্থাপন কৰি সমপন্ন কৰিলে, তেতিয়া তেওঁ সেই আবাস আৰু তাৰ সকলো বস্তু যিহোৱাৰ বাবে অভিষেক আৰু পবিত্ৰ কৰিলে। তেওঁ যজ্ঞ-বেদি আৰু তাৰ সকলো বস্তু, সকলোকে সঁজুলি অভিষেক আৰু পবিত্ৰ কৰিলে। ²সেই দিনা ইস্রায়েলৰ অধ্যক্ষসকল, তেওঁলোকৰ পিতৃ-বংশৰ মুখিয়ালসকলে নিজ নিজ উপহাৰ দান কৰিলে। তেওঁলোক জনগোষ্ঠীবোৰৰ অধ্যক্ষ আছিল। তেওঁলোক যুদ্ধৰ বাবে গণিত লোকসকলৰ ওপৰত নিযুক্ত হৈছিল। ³তেওঁলোকে যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁৰ উদ্দেশ্যে নিজ নিজ উপহাৰ স্বৰূপে ঢাকনি থকা ছখন গাড়ী আৰু বাৰটা ষাড়-গৰু আনিলে। তেওঁলোকে দুজন দুজন অধ্যক্ষলৈ এখন এখন গাড়ী, আৰু প্ৰতিজনৰ কাৰণে এটা এটা ষাড়-গৰু আনি আবাসৰ আগত উপস্থিত কৰিলে।

⁴তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক কলে, ⁵“সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কামত ব্যৱহাৰ কৰাৰ কাৰণে, তুমি তেওঁলোকৰ পৰা উপহাৰবোৰ লোৱা। তুমি সেই সকলোকে লেবীয়াসকলক দিবা, অৰ্থাৎ তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনকে নিজ নিজ কাৰ্য অনুসাৰে দিবা।”

⁶পাছত মোচিয়ে সেই সকলো গাড়ী আৰু ষাড়-গৰুবোৰ লৈ লেবীয়াসকলক দিলে। ⁷গেৰোণৰ সন্তানসকলক তেওঁলোকৰ কাৰ্যৰ প্ৰয়োজন অনুসাৰে দুখন গাড়ী আৰু চাৰিটা ষাড়-গৰু দিলে। ⁸তেওঁ মৰাৰীৰ সন্তানসকলক চাৰিখন গাড়ী আৰু আঠটা ষাড়-গৰু হাৰোণ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ ঈথামৰৰ দায়িত্বত দিলে। তেওঁলোকৰ কাৰ্যৰ প্ৰয়োজন অনুসাৰে মোচিয়ে এনে কৰিলে।

⁹কিন্তু কহাতৰ সন্তানসকলক মোচিয়ে একোকে নিদিলে, কিয়নো পবিত্ৰস্থানৰ বস্তুবোৰৰ ভাৰ হৈ তেওঁলোকৰ ওপৰত আছিল আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনীয়া বস্তুবোৰ তেওঁলোকে কান্ধতকৈ ভাৰ বব লগীয়া।

¹⁰মোচিয়ে যজ্ঞ-বেদি অভিষেক কৰা দিনা, অধ্যক্ষসকলে তাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ অৰ্থে উপহাৰ আনিলে আৰু নিজ নিজ উপহাৰ যজ্ঞ-বেদিৰ আগত উপস্থিত কৰিলে। ¹¹তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক কলে, “প্ৰতিজন অধ্যক্ষে এদিন এদিন যজ্ঞ-বেদিৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ অৰ্থে নিজ নিজ উপহাৰ আনিব লাগিব।”

¹²তেতিয়া প্ৰথম দিনা যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ অশ্মীনাদবৰ পুত্ৰ নহচোনে নিজৰ উপহাৰ আনিলে। ¹³তেওঁৰ উপহাৰ পবিত্ৰ স্থানৰ চেকল অনুসাৰে এশ ত্ৰিশ চেকল জোখৰ ৰূপৰ এখন থাল, আৰু সত্তৰ চেকল জোখ ৰূপৰ এটা বাটি আছিল। এই দুটা পাত্ৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে ভৰা আছিল। ¹⁴তেওঁ ধূপেৰে পূৰ হোৱা দহ চেকল জোখ সোণৰ এটা পিয়লাও দান কৰিছিল।

¹⁵নহচোনে হোমৰ অৰ্থে এটা দমৰা ষাড়-গৰু, এটা মতা ভেড়া দিছিল। ¹⁶তেওঁ পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা এবছৰীয়া মতা ছাগলী পোৱালি দিছিল। ¹⁷আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে দুটা ষাড়-গৰু, পাঁচটা মতা ভেড়া, পাঁচটা মতা ছাগলী আৰু পাঁচটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি দিছিল। এয়ে অশ্মীনাদবৰ পুত্ৰ নহচোনৰ উপহাৰ।

¹⁸দ্বিতীয় দিনা, ইচাখৰৰ অধ্যক্ষ চুৱাৰৰ পুত্ৰ নখনেলে উপহাৰ আনিলে। ¹⁹তেওঁ অনা উপহাৰ পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে এশ ত্ৰিশ চেকলজোখৰ ৰূপৰ এখন থাল, আৰু সত্তৰ চেকল জোখৰ ৰূপৰ এটা বাটি আছিল। এই দুটা পাত্ৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে ভৰা আছিল।

²⁰তেওঁ ধূপেৰে পূৰ হৈ থকা দহ চেকল জোখৰ সোণৰ এটা পিয়লাও দান কৰিছিল। ²¹নখনেলে হোমৰ অৰ্থে এটা দমৰা ষাড়-গৰু, এটা মতা ভেড়া আৰু এটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল। ²²তেওঁ পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগলী আনিছিল। ²³মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে তেওঁ দুটা ষাড়-গৰু, পাঁচটা মতা ভেড়া, পাঁচটা মতা ছাগলী আৰু পাঁচটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল। এয়ে আছিল চুৱাৰৰ পুত্ৰ নখনেলৰ উপহাৰ।

²⁴তৃতীয় দিনা, জবুলুনৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ হেলোনৰ পুত্ৰ ইলীয়াবে উপহাৰ আনিলে। ²⁵তেওঁ উপহাৰ হিচাপে পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে এশ ত্ৰিশ চেকল জোখ ৰূপৰ এখন থাল আৰু সত্তৰ চেকল জোখৰ ৰূপৰ এটা বাটি আনিলে। এই দুই পাত্ৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে ভৰা আছিল; ²⁶তেওঁ ধূপেৰে পূৰ হৈ থকা দহ চেকল জোখৰ সোণৰ এটা পিয়লাও আনিছিল।

²⁷তেওঁ হোমৰ অৰ্থে এটা দমৰা ষাড়-গৰু, এটা মতা ভেড়া আৰু এটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল। ²⁸পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে তেওঁ এটা মতা ছাগলী আনিছিল; ²⁹আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে তেওঁ দুটা ষাড়-গৰু, পাঁচটা মতা ভেড়া, পাঁচটা মতা ছাগলী আৰু পাঁচটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল। এয়ে আছিল হেলোনৰ পুত্ৰ ইলীয়াবৰ উপহাৰ।

³⁰চতুৰ্থ দিনা, ৰবেণৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ চদেয়ুৰৰ পুত্ৰ ইলীচুৰে উপহাৰ আনিলে। ³¹তেওঁ উপহাৰ হিচাপে পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে এশ ত্ৰিশ চেকল জোখৰ ৰূপৰ এখন থাল আৰু সত্তৰ চেকল জোখৰ ৰূপৰ এটা বাটি আনিছিল। এই দুটা পাত্ৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে ভৰা আছিল; ³²তেওঁ ধূপেৰে পূৰ হৈ থকা দহ চেকল জোখৰ সোণৰ এটা পিয়লাও আনিছিল।

⁷⁵তেওঁ হোম বলিৰ অৰ্থে এটা দমৰা ষাড্-গৰু, এটা মতা ভেড়া আৰু এটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল; ⁷⁶আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগলী। ⁷⁷তেওঁ মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে দুটা ষাড্-গৰু, পাঁচটা মতা ভেড়া, পাঁচটা মতা ছাগলী আৰু পাঁচটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল। এয়ে আছিল অক্ৰণৰ পুত্ৰ পগীয়েলৰ উপহাৰ।

⁷⁸দ্বাদশ দিনা, নপ্তালীৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষ ঐননৰ পুত্ৰ অহীৰাই উপহাৰ আনিলে। ⁷⁹তেওঁ উপহাৰ হিচাপে পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে এশ ত্ৰিশ চেকল জোখৰ ৰূপৰ এখন খাল, আৰু সত্তৰ চেকল জোখৰ ৰবপৰ এটা বাটি আনিছিল; এই দুটা পাত্ৰ ভৈক্ষ্য নৈবেদ্যৰ অৰ্থে তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে ভৰা আছিল। ⁸⁰তেওঁ ধূপেৰে পূৰ হৈ থকা দহ চেকল জোখৰ সোণৰ এটা পিয়লাও আনিছিল।

⁸¹তেওঁ হোম বলিৰ অৰ্থে এটা দমৰা ষাড্-গৰু, এটা মতা ভেড়া আৰু এটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল; ⁸²আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগলী। ⁸³তেওঁ মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে দুটা ষাড্-গৰু, পাঁচটা মতা ভেড়া, পাঁচটা মতা ছাগলী আৰু পাঁচটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি আনিছিল। এয়ে আছিল ঐননৰ পুত্ৰ অহীৰাৰ উপহাৰ।

⁸⁴মোচিয়ে যজ্ঞ-বেদি অভিষেক কৰা দিনা, তাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ অৰ্থে, এই সকলোবোৰ উপহাৰ ইস্ৰায়েলৰ অধ্যক্ষসকলৰ দ্বাৰাই দিয়া হ'ল; তেওঁলোকে ৰূপৰ বাৰখন খাল, ৰূপৰ বাৰটা বাটি আৰু সোণৰ বাৰটা পিয়লা দান কৰিছিল। ⁸⁵তাৰে প্ৰতিখন খাল এশ ত্ৰিশ চেকল জোখৰ ৰূপৰ আৰু প্ৰত্যেক বাটি সত্তৰ চেকল জোখৰ ৰূপৰ আছিল; সৰ্ব্বমুঠ এই সকলো পাত্ৰৰ ৰূপ পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে দুই হাজাৰ চাৰিশ চেকল আছিল; ⁸⁶প্ৰত্যেকখন ধূপেৰে পূৰ হোৱা সোণৰ বাৰটা পিয়লা পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে দহ চেকল জোখৰ সোণৰ আছিল; আটাই কেইটা পিয়লাৰ সোণ সৰ্ব্বমুঠ এশ বিশ চেকল আছিল।

⁸⁷তেওঁলোকে হোম বলিৰ অৰ্থে সৰ্ব্বমুঠ বাৰটা দমৰা ষাড্-গৰু, বাৰটা মতা ভেড়া, বাৰটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি, আৰু এইবোৰৰ সৈতে ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে বাৰটা মতা ছাগলী দান কৰিছিল। ⁸⁸তেওঁলোকৰ পোহনীয়া জন্তুৰ জাকৰ পৰা তেওঁলোকে মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে সৰ্ব্বমুঠ চক্ৰিশটা ষাড্-গৰু, ষাঠিটা মতা ভেড়া, ষাঠিটা মতা ছাগলী আৰু ষাঠিটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি দান কৰিছিল। যজ্ঞ-বেদি অভিষেক কৰাৰ পাছত, তাৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ উপহাৰ এইবোৰ।

⁸⁹পাছত যেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ সৈতে কথা-বতৰা কৰিবলৈ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ভিতৰলৈ সোমাল, তেতিয়া তেওঁ ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ শব্দ সেই সাক্ষ্য-ফলিৰ চন্দুকৰ ওপৰত থকা পাপাবৰণৰ পৰা, কৰুৱা দুটাৰ মাজৰ পৰা তেওঁক কোৱা শুনিলে। এইদৰে তেওঁ মোচিক কথা ক'লে।

Chapter 8

লেবীয়াসকলক উৎসৰ্গ কৰা।

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"তুমি হাৰোণক কোৱা বোলে, 'যেতিয়া তুমি প্ৰদীপবোৰ জ্বলাবা, তেতিয়া সেই সাতোটা প্ৰদীপ দীপাধাৰৰ সন্মুখত পোহৰ কৰাকৈ ৰাখিবা।'"

³তেতিয়া হাৰোণে সেইদৰে কৰিলে। মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰেই দীপাধাৰৰ সন্মুখত পোহৰ কৰাকৈ তেওঁ প্ৰদীপবোৰ জ্বলালে।

⁴সেই দীপাধাৰ এইদৰে সজা হৈছিল: দীপাধাৰটো তলৰ পৰা ওপৰলৈ সোণৰে পিটাই সজা হৈছিল আৰু তাৰ ওপৰটো ফুলৰ আকৃতিত সজা হৈছিল; যিহোৱাই মোচিক এইদৰেই দীপাধাৰটো সাজিবলৈ কৈছিল।

⁵যিহোৱাই মোচিক পুনৰায় ক'লে, ⁶"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পৰা লেবীয়াসকলক লৈ, তেওঁলোকক শুচি কৰা।

⁷তেওঁলোকক শুচি কৰিবলৈ, তেওঁলোকলৈ এই কাম কৰা; তেওঁলোকৰ ওপৰত পাপ নাশক জল ছটিওৱা, আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনে নিজ গোটেই গাৰ চুলি ক্ষুৰাই আৰু কাপোৰ ধুই নিজকে শুচি কৰক। ⁸তাৰ পাছত তেওঁলোকে এটা দমৰা ষাড্-গৰু আৰু তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰে যুগুত কৰক তাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য আনক; আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে আৰু এটা দমৰা গৰু লওঁক।

⁹তুমি লেবীয়াসকলক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আগত উপস্থিত কৰা, আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মঙলীক একত্ৰিত কৰা। ¹⁰তাৰ পাছত লেবীয়াসকলক মোৰ আগত উপস্থিত কৰা। ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে লেবীয়াসকলৰ গাত হাত দিব লাগিব। ¹¹ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পক্ষে হাৰোণে মোৰ আগত লেবীয়াসকলক উৎসৰ্গ কৰিব যাতে তেওঁলোক মোৰ সেৱাৰ কাৰ্যত নিযুক্ত হ'ব।

¹²পাছত লেবীয়াসকলে সেই দুটা দমৰা ষাড্-গৰুৰ মূৰত হাত দিব; আৰু তুমি লেবীয়াসকলক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবৰ কাৰণে, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা দমৰা ষাড্-গৰু পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে আৰু আনটো হোম বলিস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিবা। ¹³এইদৰে তুমি হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ আগত লেবীয়াসকলক উপস্থিত কৰা আৰু তেওঁলোকক মোৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবা।

- ¹⁴এইদৰে তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পৰা লেবীয়াসকলক পৃথক কৰিবা; আৰু লেবীয়াসকল মোৰেই হ'ব। ¹⁵তাৰ পাছত লেবীয়াসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্য্য কৰিবলৈ সেই ঠাইত সোমাব। এইদৰে তুমি তেওঁলোকক শুচি কৰিবা আৰু মোলৈ তেওঁলোকক উৎসৰ্গ কৰিবা।
- ¹⁶তুমি ইয়াকে কৰিবা কিয়নো তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণৰূপে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পৰা মোক দিয়া হ'ল। তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ গৰ্ভ ভেদ কৰি সকলো প্ৰথমে জন্মাসকলৰ সলনি তেওঁলোকক মোৰ কাৰণে গ্ৰহণ কৰিলোঁ। ¹⁷কাৰণ মানুহেই হওঁক বা পশুৱেই হওঁক, ইস্ৰায়েলৰ মাজত প্ৰথমে জন্মা সকলো মোৰেই; যিদিনা মই মিচৰ দেশৰ পৰা প্ৰথমে জন্মা সকলোকে মাৰিলোঁ, সেই দিনা মোৰ কাৰণে তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰিছিলোঁ।।
- ¹⁸এই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ প্ৰথমে জন্মা সকলো সন্তানসকলৰ সলনি মই লেবীয়াসকলক গ্ৰহণ কৰিলোঁ। ¹⁹আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে কৰিবলগীয়া কাৰ্য্য কৰিবলৈ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পৰা লেবীয়াসকলক, হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক দানস্বৰূপে দিলোঁ; যাতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে পবিত্ৰস্থানৰ ওচৰ চাপিলে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত কোনো আপদ নঘটিব।”
- ²⁰মোচি, হাৰোণ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মঙলীয়ে লেবীয়াসকললৈ এই দৰে কৰিলে। যিহোৱাই লেবীয়াসকলৰ বিষয়ে মোচিক দিয়া সকলো আদেশ অনুসাৰেই, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকলৈ এই কাৰ্য্য কৰিলে। ²¹লেবীয়াসকলে নিজ নিজ কাপোৰ ধুই নিজকে পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিলে; আৰু হাৰোণে তেওঁলোকক যিহোৱাৰ উৎসৰ্গ কৰিলে, আৰু তেওঁলোকক শুচি কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁলোকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিলে।
- ²²তেতিয়াৰে পৰা লেবীয়াসকলে হাৰোণৰ আগত আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ আগত সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত নিজ নিজ কাৰ্য্য কৰিবলৈ সোমাল। লেবীয়াসকলৰ বিষয়ে যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰেই তেওঁলোকে সেইদৰেই তেওঁলোকলৈ কাৰ্য্য কৰিলে।
- ²³পাছত যিহোৱাই পুনৰায় মোচিক কলে, ²⁴“লেবীয়াসকলৰ বিষয়ে এই নিয়ম-পঁচিশ বছৰ বয়সৰে পৰা লেবীয়াসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত কাম কৰিবলৈ কৰ্মকাৰীসকলৰ শ্ৰেণীত সোমাব।
- ²⁵আৰু পঞ্চাশ বছৰ বয়স হ'লে, সেই কৰ্মকাৰীসকলৰ শ্ৰেণীৰ পৰা ওলাব আৰু সেই কাম বন্ধ কৰিব। ²⁶তেওঁলোকে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত বস্ত্ৰ বুজ-বিচাৰ লৈ নিজৰ ভাইসকলৰ সহায় কৰোঁতা হ'ব কিন্তু দাস্যকৰ্ম আৰু নকৰিব। লেবীয়াসকলে কৰিবলগীয়া কাৰ্য্যৰ বিষয়ে তুমি তেওঁলোকলৈ এইদৰে কৰিবা।

Chapter 9

চীনয় অৰণ্যত নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা। যাত্ৰা কৰা নিয়ম।

- ¹ইস্ৰায়েল লোক মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহাৰ পাছত, দ্বিতীয় বছৰৰ প্ৰথম মাহত, চীনয় মৰুভূমিত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, তেওঁ ক'লে, ²“ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিৰূপিত সময়ত নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিব লাগে। ³এই মাহৰ চতুৰ্দশ দিনা সন্ধ্যাপৰত নিৰূপিত সময়ত তোমালোকে তাক বছৰি পালন কৰিবা। আৰু এই সময়ে ইয়াৰ নিয়ম-নীতি অনুসৰণ কৰা আৰু সকলো আজ্ঞাবোৰ পালন কৰি ইয়াক তোমালোকে ধৰি ৰাখিবা।”
- ⁴তেতিয়া মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ⁵তেতিয়া তেওঁলোকে প্ৰথম মাহৰ চতুৰ্দশ দিনা সন্ধ্যাপৰত চীনয় মৰুভূমিত নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিলে। যিহোৱাই মোচিক দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে সেই সকলোকে কৰিলে।
- ⁶কিন্তু কিছুমান লোকে মানুহৰ শৰ চুই অশুচি হোৱা হেতুকে সেই দিনা নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিব নোৱাৰিলে। সেইবাবে তেওঁলোকে সেই দিনা মোচি আৰু হাৰোণৰ গুৰিলৈ গ'ল। ⁷সেই লোকসকলে তেওঁক ক'লে, “আমি মানুহৰ শৰ চুই অশুচি হলোঁ; ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত নিৰূপিত সময়ত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আমি কিয় ৰক্ষিত হ'ম?” ⁸তাতে মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোক অলপ ৰ'বা; তোমালোকৰ বিষয়ে যিহোৱাই কি আজ্ঞা দিয়ে, তাক শুনো।”
- ⁹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, তেওঁ ক'লে ¹⁰“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, ক'বা, 'তোমালোকৰ মাজত নাইবা তোমালোকৰ ভাৰি-বংশৰ মাজত যদি কোনোৱে শৰ চুই অশুচি হয়, বা দূৰ বাটত পথিক হৈ থাকে, তথাপিও তেওঁ যিহোৱাৰ নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিব লাগিব'।
- ¹¹দ্বিতীয় মাহৰ চতুৰ্দশ দিনা সন্ধ্যাপৰত তেওঁলোকে তাক পালন কৰিব। তেওঁলোকে খমীৰ নিদিয়া পিঠা আৰু তিতা শাকেৰে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলি খাব। ¹²ৰাতিপুৱালৈ তাৰ একোকে অৱশিষ্ট নাৰাখিব আৰু কোনো হাড় নাভাঙিব; তেওঁলোকে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ সকলো বিধি অনুসাৰে তাক পালন কৰিব।

¹³কিন্তু যিকোনোৱে শুচি হৈ থাকে আৰু পথিকো নহয়, কিন্তু তেওঁ যদি নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিবলৈ হেলা কৰে, তেন্তে সেই মানুহ নিজ লোকসকলৰ মাজত পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব। কাৰণ, নিৰূপিত সময়ত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ নিদিয়াত, তেওঁ নিজৰ পাপৰ ফল ভোগ কৰিব লাগিব। ¹⁴আৰু কোনো বিদেশী লোকে তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাসী হৈ থাকি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যদি নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিব খোজে, তেন্তে তেওঁ নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বিধি মতে আৰু তাৰ শাসন-প্ৰণালী অনুসাৰে তাক পালন কৰিব; স্বদেশত জন্মা, দুয়োৰো বাবে তোমালোকৰ একেটাই বিধি হ'ব।"

¹⁵আৰু যিদিনা আবাস স্থাপন কৰা হ'ল, সেই দিনা মেঘে সেই আবাস, সেই সাক্ষ্য-ফলি থকা তম্বু চাকি ধৰিলে, আৰু সন্ধ্যাবেলাৰ পৰা ৰাতিপুৱালৈকে সেই আবাসৰ ওপৰত তাক জুই যেন দেখা গৈছিল। ¹⁶এইদৰে সদায় আছিল। মেঘে তাক ঢাকিছিল আৰু ৰাতি জুইৰ নিচিনা দেখা গৈছিল। ¹⁷পাছে তম্বুৰ ওপৰৰ পৰা সেই মেঘ ওপৰলৈ নিয়া হ'লে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যাত্ৰা কৰে। আৰু সেই মেঘ যি ঠাইত ৰখে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলেও সেই ঠাইতে ছাউনি পাতি থাকে।

¹⁸যিহোৱা আজ্ঞা অনুসাৰেই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যাত্ৰা কৰে আৰু তেওঁৰ আজ্ঞাৰ দৰেই ছাউনি পাতি থাকে; সেই মেঘ যেতিয়ালৈকে আবাসৰ ওপৰত থাকে, তেতিয়ালৈকে তেওঁলোক ছাউনিত থাকে। ¹⁹আৰু সেই মেঘে যেতিয়া আবাসৰ ওপৰত বহুদিন ধৰি থাকে, তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলেও যাত্ৰা নকৰি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যি কৰিব লগীয়া, তাকে কৰে।

²⁰আৰু সেই মেঘ কোনো কোনো সময়ত আবাসৰ ওপৰত অলপ দিন থাকে। তেনে স্থলত যিহোৱাৰ আজ্ঞা মতে তেওঁলোকে ছাউনিত থাকে আৰু যিহোৱাৰ আজ্ঞামতে যাত্ৰাও কৰে। ²¹আৰু কোনো কোনো সময়ত মেঘ সন্ধ্যাপৰৰ পৰা ৰাতিপুৱালৈকে থাকে। আৰু ৰাতিপুৱা ওপৰলৈ নিয়া হ'লে, তেওঁলোকে যাত্ৰা কৰে। দিনত কি ৰাতিয়েই হওক, মেঘ ওপৰলৈ নিয়া হ'লেই তেওঁলোকে যাত্ৰা কৰে।

²²দুদিন বা এমাহ, নাইবা এবছৰ হওক, যিমান দিন আবাসৰ ওপৰত মেঘে ৰখি থাকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলেও সিমান দিন যাত্ৰা নকৰি ছাউনিত থাকে। কিন্তু তাক ওপৰলৈ নিয়া হ'লেই, তেওঁলোকে যাত্ৰা কৰে। ²³যিহোৱাৰ আজ্ঞামতেই তেওঁলোকে ছাউনিত থাকে আৰু যিহোৱাৰ আজ্ঞা মতেই যাত্ৰাও কৰে; এইদৰে, মোচিৰ যোগেদি দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে কৰিব লগীয়া কাৰ্য্য কৰে।

Chapter 10

ৰূপৰ দুটা তুৰীৰ বিষয়। চীনয় অৰণ্যৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ প্ৰস্থান।

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে। তেওঁ ক'লে, ²"তুমি ৰূপৰ দুটা তুৰী সাজা। সেই ৰূপক পিতাই গঢ়াবা। লোকসকলক মাতিবলৈ আৰু ছাউনিবোৰ উঠি যাবৰ বাবে তুমি তাক ব্যৱহাৰ কৰিবা।

³সেই দুটা তুৰী বজালে, গোটেই লোকসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত তোমাৰ গুৰিত গোট খাব। ⁴কিন্তু এটা তুৰী বজালে, অধ্যক্ষসকল ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোস্ৰীসকলৰ মূল মানুহ তোমাৰ গুৰিত গোট খাব। ⁵আৰু তোমালোকে ৰণত বজোৱাৰ দৰে তুৰী বজালে, পূৰ্ণফালে থকা ছাউনিবোৰ উঠি যাব।

⁶আৰু দ্বিতীয়বাৰ ৰণত বজোৱাৰ দৰে তুৰী বজালে, দক্ষিণফালে থকা ছাউনিবোৰ উঠি যাব। এইক্ৰমে তেওঁবিলাকে উঠি যাবলৈ ৰণৰ দৰে তুৰী বজাব লাগিব। ⁷লোকসকল গোট খাবৰ হলেও, তোমালোকে তুৰী বজাবা, কিন্তু ৰণত বজোৱাৰ দৰে নবজাবা। ⁸হাৰোণৰ পুত্ৰ পুৰোহিত সকলে সেই দুটা তুৰী বজাব। তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে চিৰস্থায়ী বিধিৰ কাৰণে তোমালোকে তাক ৰাখিবা।

⁹আৰু যি সময়ত তোমালোকে তোমালোকৰ দেশত উপদ্ৰৱ কৰোঁতা শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলাবা, সেই সময়ত সেই দুটা তুৰী ৰণত বজোৱাৰ দৰে বজাবা। তেতিয়া মই, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক সোঁৱৰণ কৰিব আৰু তোমালোকক তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰা নিস্তাৰ পাবা।

¹⁰আৰু আমোদৰ দিনতো, পৰ্বৰ দিনত আৰু মাহৰ আৰম্ভণত, তোমালোকৰ হোম-বলিৰ আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ কাষত তোমালোকে সেই তুৰী বজাবা; তাতে সেয়ে তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে তোমালোকৰ সোঁৱৰণৰ উপায় হ'ব। মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।"

¹¹পাছত দ্বিতীয় বছৰৰ দ্বিতীয় মাহৰ বিশ দিনৰ দিনা সেই মেঘ সাক্ষ্য-ফলি থকা আবাসৰ ওপৰৰ পৰা নিয়া হ'ল। ¹²তাতে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যাত্ৰা কৰাৰ নিয়ম অনুসাৰে চীনয় অৰণ্যৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিলে; পাছত সেই মেঘ পাৰণ মৰুভূমিত ৰ'ল। ¹³মোচিৰ যোগেদি যিহোৱাই আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁলোকে এই প্ৰথম বাৰ যাত্ৰা কৰিলে।

¹⁴প্ৰথমে যিহুদাৰ সন্তানসকলৰ ছাউনিৰ পতাকাৰ অধীনে থকা লোকসকলে নিজ নিজ সৈন্য দল অনুসাৰে প্ৰস্থান কৰিলে। আৰু অশ্বীনাদবৰ পুত্ৰ নহচোন তেওঁলোকৰ সেনাপতি আছিল। ¹⁵আৰু চুৱাৰ পুত্ৰ নখনেলে ইচাখৰ ফৈদৰ সেনাপতি আছিল। ¹⁶আৰু হেলোনৰ পুত্ৰ ইলীয়াব জবুলুন ফৈদৰ সেনাপতি আছিল।

17পাছে আবাস ভণ্ডা হ'ল, আৰু গেৰ্চোনৰ সন্তানসকলে আৰু মৰাৰীৰ সন্তানসকলে সেই আবাস ভাৰ বৈ প্ৰস্থান কৰিলে। 18তাৰ পাছত ৰুবেণৰ ছাউনিৰ পতাকাৰ অধীনে থকা লোকসকলে নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে প্ৰস্থান কৰিলে। আৰু চদেয়ুৰৰ পুত্ৰ ইলীচুৰ তেওঁলোকৰ সেনাপতি আছিল। 19আৰু চৰীচদয়ৰ পুত্ৰ চলুমীয়েল চিমিয়োন ফৈদৰ সেনাপতি আছিল। 20আৰু দুৱেলৰ পুত্ৰ ইলিয়াচফ গাদ ফৈদৰ সেনাপতি আছিল।

21পাছে পবিত্ৰস্থানৰ বস্ত্ৰ ভাৰ বওঁতা কহাতীয়া লোকসকলে প্ৰস্থান কৰিলে। আৰু তেওঁলোকে গৈ নৌ পাওঁতেই, আনলোকসকলে আবাস স্থাপন কৰিলে। 22পাছে ইফ্ৰয়িমৰ ছাউনিৰ পতাকাৰ অধীনে থকা লোকসকলে নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে প্ৰস্থান কৰিলে; আৰু অশ্মীহুদৰ পুত্ৰ ইলীচামা তেওঁলোকৰ সেনাপতি আছিল। 23আৰু পদাচুৰৰ পুত্ৰ গল্লীয়েল মনচি ফৈদৰ সেনাপতি আছিল। 24আৰু গিদিয়োনীৰ পুত্ৰ অৰীদান বিন্যামীন ফৈদৰ সেনাপতি আছিল।

25পাছে সকলো ছাউনিৰ পাছত, নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে দানৰ সন্তানসকলৰ ছাউনিৰদপতাকাৰ অধীনে থকা লোকসকলে প্ৰস্থান কৰিলে; আৰু অশ্মীচদয়ৰ পুত্ৰ অহীয়েজৰ তেওঁলোকৰ সেনাপতি আছিল। 26আৰু অক্ৰণৰ পুত্ৰ পগীয়েল আচেৰ ফৈদৰ সেনাপতি আছিল। 27আৰু ঐননৰ পুত্ৰ অহীৰা নপ্তালী ফৈদৰ সেনাপতি আছিল। 28প্ৰস্থান কৰা সময়ত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিজ নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে এইদৰে প্ৰস্থান কৰিলে।

29পাছে মোচিয়ে তেওঁৰ শহুৰেক মিদিয়ন দেশৰ ৰুৱেলৰ পুত্ৰ হোবকক ক'লে, “যিহোৱাই আমাক যি দেশ দিম বুলি কৈছে, আমি সেই দেশলৈ যাত্ৰা কৰিছোঁ। যিহোৱাই ক'লে, ‘এই দেশ মই তোমাক দিম’। তুমিও আমাৰ লগত ব'লা, তাতে আমি তোমাৰ মঙ্গল কৰিম; কিয়নো যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ মঙ্গল কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে।” 30কিন্তু হোবাবে মোচিক ক'লে, “মই তোমাৰ লগত নাযাওঁ। মই নিজ দেশৰ জ্ঞাতিসকলৰ ওচৰলৈ যাম।”

31মোচিয়ে আকৌ ক'লে, “মিনতি কৰিছোঁ, তুমি আমাক নেৰিবা; কিয়নো মৰুভূমিত মাজত কোন ঠাইত আমাৰ ছাউনি স্থাপন কৰিব লগা হ'ব, তাক তুমি জানা। এই কাৰণে তুমি আমাৰ চকুস্বৰূপ হ'বা। 32আৰু যদি তুমি আমাৰ লগত যোৱা, তেনেহলে, যিহোৱাই আমাৰ যি মঙ্গল কৰিব, আমি তোমাকো সেই মঙ্গল ভোগ কৰাম।”

33পাছত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ পৰ্বতৰ পৰা তিনদিনৰ বাট প্ৰস্থান কৰিলে; আৰু যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক তেওঁলোকৰ কাৰণে বিশ্ৰামৰ ঠাই বিচাৰি বিচাৰি তিন দিনৰ বাট তেওঁলোকৰ আগে আগে গ'ল। 34আৰু ছাউনি ভাঙি প্ৰস্থান কৰা সময়ত যিহোৱাৰ মেঘ দিনত তেওঁলোকৰ ওপৰত থাকিছিল।

35আৰু চন্দুক যোৱা সময়ত মোচিয়ে কয়, “হে যিহোৱা উঠা, তোমাৰ শত্ৰুবোৰ ছিন্ন ভিন্ন হওঁক আৰু তোমাক ঘিণ কৰোঁতাসকল তোমাৰ আগৰ পৰা পলাই যাওঁক।” 36আৰু যেতিয়াই নিয়ম-পুস্তকটি বৈ যায়, তেতিয়া মোচিয়ে কয়, “হে যিহোৱা তুমি ইস্ৰায়েলৰ হাজাৰ হাজাৰ গোষ্ঠীৰ ওচৰলৈ উলটি আহা।”

Chapter 11

তবিয়েৰাত আৰু কিব্ৰোৎ-হত্তাবাত কৰা লোকসকলৰ বলকনি।

1পাছত লোকসকলে, যিহোৱাৰ কাণত পৰাকৈ বাটৰ দুখৰ কাৰণে বকা লোকৰ নিচিনাকৈ আচৰণ কৰিলে, তাকে শুনি যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল; তাতে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধাগ্নি জ্বলি উঠি, ছাউনিৰ শেষ ভাগত লোকসকলক গ্ৰাস কৰিবলৈ ধৰিলে। 2এই কাৰণে লোকসকলে মোচিৰ গুৰিত কাতৰোক্তি কৰিলে; তাতে মোচিয়ে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰাত সেই অগ্নি নুমাল। 3তেতিয়া সেই ঠাইৰ নাম তবিয়েৰা [দাহ] ৰখা হ'ল; কিয়নো যিহোৱাৰ অগ্নিয়ে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে দাহ কৰিছিল।

4তাৰ পাছত, তেওঁলোকৰ মাজত থকা মিশ্ৰিত লোকসকলে খঁকুৱা স্বভাৱ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে পুনৰায় কান্দি কান্দি ক'লে, “আমাক মঙহ খাবলৈ কোনে দিব? 5আমি মিচৰ দেশত বিনামূল্যে যি যি মাছ খাইছিলোঁ আৰু তিয়হ, খৰমুজা; পৰু, পিঁয়াজ আৰু নহৰুলৈ মনত পৰে। 6আৰু এতিয়া আমাৰ প্ৰাণ শুকাল; আমাৰ আগত এই মান্নাৰ বাহিৰে আৰু একোৱেই নাই।

7সেই মান্না ধনীয়া গুটিৰ নিচিনা আৰু তাৰ বৰণ গুগলুৰ বৰণৰ নিচিনা আছিল। 8লোকসকলে ইফালে সিফালে ফুৰি তাক চপায় আৰু জাঁতত পিহি বা খপবলি খুন্দি গুড়ি কৰি টোত সিজায় আৰু তাৰ দ্বাৰাই পিঠা বনায়; তাৰ আশ্বাদ তেলেৰে যুগুত কৰা সুস্বাদু আহাৰৰ আশ্বাদৰ নিচিনা আছিল।

9ৰাতি ছাউনিৰ ওপৰত নিয়ৰ পৰা সময়ত, নিয়ৰ লগত সেই মান্না পৰি থাকে। 10পাছে মোচিয়ে লোকসকলৰ গোষ্ঠী অনুসাৰে নিজ নিজ তম্বুৰ দুৱাৰৰ ওচৰত প্ৰতিজনে কান্দি থকা শুনিলে। তেতিয়া যিহোৱাৰ ক্ৰোধ অতিশয়ৰূপে জ্বলি উঠিল, আৰু মোচিয়েও অসন্তোষ পালে।

- ¹¹পাছে মোচিয়ে যিহোৱাক জনালে, “তুমি কি কাৰণে তোমাৰ দাসক ইমান ক্লেস দিছা? কি কাৰণে বা মই তোমাৰ দৃষ্টিত অনুগ্রহ পোৱা নাই? তুমি এই সকলো লোকৰ ভাৰ মোৰ ওপৰত দিছা? ¹²মই জানো এই সকলো লোকক গৰ্ভধাৰণ কৰিলোঁ, বা এই সকলো লোকক প্ৰসৱ কৰিলোঁ, যে তুমি এওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ আগত যি দেশ দিবলৈ অঙ্গীকাৰ কৰিছিলো, সেই দেশলৈ গাখীৰ খোৱা কেঁচুৱাক পালন কৰোঁতা বাপেকৰ দৰে তেওঁলোকক বুকুত বান্ধি নিবলৈ মোক আজ্ঞা দিছা?”
- ¹³এই সকলো লোকক দিবৰ বাবে মই ক’ত মাংস পাম? কিয়নো এওঁলোক সকলোৱে মোৰ গুৰিত কান্দি কৈছে, ‘আমাক মাংস দিয়া আমি খাওঁ।’ ¹⁴এই আটাই লোকৰ ভাৰ মই অকলেই বব নোৱাৰোঁ; কিয়নো সেয়ে মোৰ শক্তিকৈয়ো গধুৰ। ¹⁵তুমি যদি মোলৈ এনে ব্যৱহাৰ কৰা, তেন্তে মই বিনয় কৰিছোঁ, মই যদি তোমাৰ দৃষ্টিত অনুগ্রহপ্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তেন্তে এতিয়া মোক একেবাৰে মাৰা আৰু মোৰ দুৰ্গতি মোক দেখিবলৈ নিদিবা।
- ¹⁶তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক’লে, “তুমি লোকসকলৰ মাজত যিসকলক বৃদ্ধ আৰু লোকসকলৰ অধ্যক্ষ বুলি জানা, ইস্ৰায়েলৰ এনে সত্তৰ জন বৃদ্ধ লোকক চপাই সাক্ষাৎ কৰি তম্বুৰ দুৱাৰলৈ আনা; তেওঁলোকে তোমাৰ লগত সেই ঠাইত থিয় হওঁক। ¹⁷পাছত মই সেই ঠাইলৈ নামি আহি তোমাৰে সৈতে কথা হ’ম আৰু তোমাত যি আত্মা আছে, তাৰ কিছু লৈ তেওঁলোকত ৰাখিম; তাতে, তুমি যেন অকলেই লোকসকলৰ ভাৰ নোবোৱা, এইবাবে তেওঁলোকে তোমাৰ লগত লোকসকলৰ ভাৰ বব।
- ¹⁸আৰু তুমি লোকসকলক কোৱা, ‘তোমালোকে কালিৰ বাবে নিজক পবিত্ৰ কৰা; যিহোৱা যে আহিব নিজকে যুগুত কৰা। তেতিয়া তোমালোকে মাংস খাবলৈ পাবা; কিয়নো তোমালোকে কান্দি কান্দি কৈছিলো, “আমাক মাংস খাবলৈ কোনে দিব? কিয়নো মিচৰ দেশত আমাৰ ভাল আছিল।” এই হেতুকে যিহোৱাই তোমালোকক মাংস দিব; আৰু তোমালোকে খাবলৈ পাবা। ¹⁹তোমালোকে এদিন বা দুদিন, বা পাঁচ দিন, বা দহ দিন, বা বিশ দিন যে তাক খাবা এনে নহয়; ²⁰সম্পূৰ্ণ এমাহলৈকে খাবা, যেতিয়ালৈকে সেয়ে তোমালোকৰ নাকেদি নোলায় আৰু যিণ লগা নহয়, তেতিয়ালৈকে তাক খাবা, কিয়নো তোমালোকে তোমালোকৰ মাজত থকা যিহোৱাক অগাহ্য কৰি তেওঁৰ আগত কান্দি কান্দি এই কথা কৈছিলো যে “আমি কিয় মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ হৈ আহিলোঁ?”
- ²¹তেতিয়া মোচিয়ে ক’লে, যি লোকসকলৰ মাজত আছোঁ, তেওঁলোক ছয় লাখ পদাতিক; তথাপি তুমি কৈছা, ‘সম্পূৰ্ণ এমাহ খাবৰ বাবেই মই তেওঁলোকক মঙহ দিম।’ ²²তেওঁলোকক আটাই মেৰ, ছাগ আৰু গৰুৰ জাক মাৰিব লাগে নে? নাইবা তেওঁলোকক অটাকৈ সাগৰৰ আটাই মাছ গোটাৰ লাগে নে? ²³তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক’লে, “যিহোৱাৰ হাত জানো চুটি হ’ল? তোমাৰ আগত মোৰ বাক্য সিদ্ধ হ’ব নে নহ’ব, তাক তুমি এতিয়া দেখিবলৈ পাবা।”
- ²⁴তেতিয়া মোচিয়ে বাহিৰলৈ গৈ, যিহোৱাৰ বাক্য লোকসকলক ক’লে, আৰু তেওঁলোকৰ বৃদ্ধ লোকৰ মাজৰ সত্তৰ জনক গোটাই তম্বুৰ চাৰিওফালে থিয় কৰিলে। ²⁵তাতে যিহোৱাই মেঘত নামি তেওঁক কথা ক’লে আৰু যি আত্মা মোচিত আছিল, তাৰ কিছু লৈ, সেই সত্তৰজন বৃদ্ধ লোকত ৰাখিলে। তাতে সেই আত্মা তেওঁলোকত থকাত, তেওঁলোকে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে; কিন্তু তাৰ পাছত আৰু নকৰিলে।
- ²⁶কিন্তু দুজন মানুহ ছাউনিত থাকিল, এজনৰ নাম ইন্দদ, আন জনৰ নাম মেদদ। এই দুজনতো আত্মা থাকিল। তেওঁলোকৰ নাম বহীত নাম লিখা লোকসকলৰ মাজত আছিল হয়, কিন্তু ওলাই তম্বুৰ ওচৰলৈ যোৱা নাছিল। যিয়েই নহওঁক লাগে, কিন্তু তেওঁলোকে ছাউনিত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। ²⁷তাতে এজন ডেকা মানুহে লৰি গৈ মোচিক ক’লে, “ইন্দদ আৰু মেদদে ছাউনিত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছে।”
- ²⁸তেতিয়া মোচিৰ পৰিচাৰক, তেওঁৰ মনোনীত লোক নূনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাই উত্তৰ দি ক’লে, “হে মোৰ প্ৰভু মোচি, তেওঁলোকক নিষেধ কৰক।”
- ²⁹তাতে মোচিয়ে তেওঁ ক’লে, “তুমি মোৰ পক্ষ হৈ ঈৰ্ষা কৰিছা নে? যিহোৱাৰ আটাইলোক লোক ভাববাদী হোৱা হ’লে, আৰু যিহোৱাই তেওঁলোকৰ ওপৰত নিজ আত্মা থাকিবলৈ দিয়া হ’লে, মই কেনে সন্তোষ পালোঁহেঁতেন।” ³⁰পাছত মোচি আৰু ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধসকল ছাউনিলৈ গ’ল।
- ³¹পাছত যিহোৱাৰ ওচৰৰ পৰা বায়ু ওলাই সমুদ্ৰৰ পৰা ইমান বটা চৰাই আনি ছাউনিৰ ওপৰত পেলালে, যে, ছাউনিৰ চাৰিওফালে ইকাষে-সিকাষে এদিনৰ বাটলৈকে, সেইবোৰ দুহাত ওখ হৈ মাটিৰ ওপৰত পৰিল। ³²তাতে তেওঁলোকে সেই ওৰে দিন ওৰে ৰাতি আৰু পিছদিনাও গোটেই দিন উঠি সেই বটা চৰাইবোৰ গোটালে। তেওঁলোকৰ মাজত যেনে সকলোতকৈ তাকৰকৈ গোটালে, তাৰো দহ হোমৰ আছিল। পাছত তেওঁলোকৰ ছাউনিৰ চাৰিওফালে নিজৰ বাবে, তাক শুকাবলৈ মেলি দিলে।
- ³³কিন্তু তেওঁলোকে দুই দাঁতৰ মাজত মঙহ কামোৰ মাৰি ধৰোঁতেই, চোবোৱাৰ আগেয়ে লোকসকললৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল। তাতে যিহোৱাই লোকসকলক অতিশয় মহামাৰীৰ দ্বাৰাই আঘাত কৰিলে। ³⁴আৰু সেই ঠাইৰ নাম কিব্ৰোৎ-হত্তাবা [খঁকুৱা স্বভাৱ কৰাসকলৰ মৈদাম] ৰখা হ’ল; কিয়নো সেই ঠাইত তেওঁলোকে খঁকুৱা স্বভাৱ কৰাবোৰক মৈদাম দিলে। ³⁵পাছত লোকসকলে কিব্ৰোৎ-হত্তাবাৰ পৰা হচেৰোতলৈ যাত্ৰা কৰি সেই ঠাইতে থাকিল।

Chapter 12

হাৰোণ আৰু মিৰিয়মে মোচিৰ অহিতে দোষ কৰা; আৰু তাৰ দণ্ড।

¹মোচিয়ে কুচ দেশীয় যি জনীক বিয়া কৰিছিল, সেই গৰাকীৰ বিষয়ে মিৰিয়ম আৰু হাৰোণে মোচিৰ অহিতে কথা কলে; কাৰণ তেওঁ এজনী কুচীয়া মহিলাৰ সৈতে বিয়া পাতিছিল। ²তেওঁলোকে ক'লে, “যিহোৱাই জানো কেৱল মোচিৰ যোগেদি কথা কয়? আমাৰ যোগেদি নকয় জানো?” আৰু যিহোৱাই সেই কথা শুনিলে। ³পৃথিৱীত থকা লোকসকলৰ মাজত মোচি সকলোতকৈ অতিশয় নম্ৰ লোক আছিল।

⁴পাছে যিহোৱাই পোনে পোনেই মোচি, হাৰোণ আৰু মিৰিয়মক ক'লে, “তোমালোক তিনিওজন বাহিৰ হৈ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ গুৰিলৈ আহাঁ।” তাতে তেওঁলোক তিনিওজন ওলাই গ'ল। ⁵তেতিয়া যিহোৱাই মেঘ-স্তুভত নামি আহি, তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত স্থিতি হৈ, হাৰোণ আৰু মিৰিয়মক মাতিলে। তেতিয়া তেওঁলোক দুয়ো আগ বাঢ়ি গ'ল।

⁶যিহোৱাই ক'লে, “এতিয়া তোমালোকে মোৰ বাক্য শুনা।

তোমালোকৰ মাজত যদি মোৰ কোনো ভাববাদী হয়,

তেন্তে মই যিহোৱাই তেওঁৰ আগত কোনো দৰ্শনৰ দ্বাৰাই নিজকে চিনাকি দিম,

নাইবা সপোনত তেওঁৰ লগত কথা হ'ম। ⁷মোৰ দাস মোচি তেনে নহয়।

তেওঁ মোৰ ঘৰৰ আটাই লোকৰ মাজত বিশ্বাসী। ⁸তেওঁৰ সৈতে মই নিগূঢ় বাক্যৰ দ্বাৰাই কথা নহওঁ, কিন্তু মুখা-মুখি হৈ, স্পষ্টকৈ কথা হওঁ।

আৰু তেওঁ মোৰ (যিহোৱাৰ) আকাৰ দেখে।

এই হেতুকে মোৰ দাস মোচিৰ অহিতে কথা ক'বলৈ তোমালোকে কিয় ভয় নকৰিলা?”

⁹তাতে তেওঁলোকলৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁ প্ৰস্থান কৰিলে। ¹⁰পাছে তম্বুৰ ওপৰৰ পৰা মেঘ গুচিলত, চোৱা, মিৰিয়মৰ গাত হিমৰ দৰে কুষ্ঠৰোগ হ'ল-তেতিয়া হাৰোণে মিৰিয়মৰ ফাললৈ মুখ ঘূৰাই চাই তেওঁক কুষ্ঠৰোগ হোৱাতো তেওঁ দেখিলে।

¹¹তেতিয়া হাৰোণে মোচিক ক'লে, “হায় হায় মোৰ প্ৰভু, আমি মুৰ্খৰ দৰে কাৰ্য্য কৰি যি পাপ কৰিলোঁ, বিনয় কৰিছোঁ, সেই পাপৰ ফল আমাক ভোগ কৰিবলৈ নিদিয়ক। ¹²মাকৰ গৰ্ভৰ পৰা ওলোৱা কালত যাৰ মাংস আধা নষ্ট, এনে মৰা গৰ্ভফলৰ দৰে এওঁক হ'বলৈ নিদিয়ক।”

¹³তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰি ক'লে, “হে ঈশ্বৰ, বিনয় কৰিছোঁ, এওঁক সুস্থ কৰা।” ¹⁴পাছত যিহোৱাই মোচিক কলে, “তেওঁৰ বাপেকে তেওঁৰ মুখত যদি কেৱল থুই পেলালেহেঁতেন, তেনেহলে তেওঁৰ জানো সাত দিনলৈকে লাজ কৰি নাথাকিলেহেঁতেন? এই হেতুকে তেওঁ সাত দিন ছাউনিৰ বাহিৰে বন্ধ হৈ থাওঁক, পাছত তেওঁক পুনৰায় ভিতৰলৈ আনিবা।”

¹⁵তেতিয়া মিৰিয়মক সাদিন ছাউনিৰ বাহিৰত বন্ধ কৰি ৰখা হ'ল; যেতিয়ালৈকে মিৰিয়মক ভিতৰলৈ অনা নহ'ল, তেতিয়ালৈকে লোকসকলে যাত্ৰা নকৰিলে। ¹⁶পাছে লোকসকলে হচেৰোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, পাৰণ মৰুভূমি ছাউনি পাতিলে।

Chapter 13

কনান দেশ চাবলৈ চোৰাং-চোৱা পঠোৱা; উভটি আহি কুসম্বাদ দিয়া।

¹তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²“মই ইস্ৰায়েল সন্তানসকলক যি দেশ দিম, সেই কনান দেশ গুপতে চাবলৈ তুমি কেইজন মান মানুহ পঠোৱা। তোমালোকে তেওঁলোকৰ নিজ নিজ পিতৃ-বংশৰ প্ৰত্যেকখন জনগোষ্ঠীৰ পৰা এজন এজন অধ্যক্ষক পঠোৱা।”

³তেতিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে মোচিয়ে পাৰণ মৰুভূমিৰ পৰা তেওঁলোকক পঠিয়ালে। তেওঁলোক সকলোৱে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মূল মানুহ আছিল। ⁴তেওঁলোকৰ নাম এই এই; ৰুবেণ ফৈদৰ মাজৰ জকুৰৰ পুত্ৰ চম্মুৱা।

⁵চিমিয়োন ফৈদৰ মাজৰ হোৰীৰ পুত্ৰ চাফট। ⁶যিহূদা ফৈদৰ মাজৰ যিফুন্নিৰ পুত্ৰ কালেব। ⁷ইচাখৰ ফৈদৰ মাজৰ যোচেফৰ পুত্ৰ যিগাল।

⁸ইফ্ৰায়িম ফৈদৰ মাজৰ নূনৰ পুত্ৰ হোচেয়া।

⁹বিন্যামীন ফৈদৰ মাজৰ ৰাফূৰ পুত্ৰ পল্টী। ¹⁰জবুলূন ফৈদৰ মাজৰ চোদীৰ পুত্ৰ গন্দীয়েল। ¹¹যোচেফ ফৈদৰ অৰ্থাৎ মনচি ফৈদৰ মাজৰ চুচীৰ পুত্ৰ গন্দী। ¹²দান ফৈদৰ মাজৰ গমল্লীৰ পুত্ৰ অশ্মীয়েল।

¹³আচেৰ ফৈদৰ মাজৰ মীখায়েলৰ পুত্ৰ চখুৰ। ¹⁴নপ্তালী ফৈদৰ মাজৰ বফটীৰ পুত্ৰ নহী। ¹⁵গাদ ফৈদৰ মাজৰ মাখীৰ পুত্ৰ গুৱেল। ¹⁶এই এই নামৰ লোকসকল মোচিয়ে গুপতে দেশ চাবলৈ পঠিয়ালে। মোচিয়ে নুনৰ পুত্ৰ হোচেয়াৰ নাম যিহোচুৱা ৰাখিলে।

¹⁷কনান দেশ চাবলৈ পঠোৱা সময়ত মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোক এই দক্ষিণ অঞ্চলেদি গৈ পৰ্ব্বতত উঠাংগৈ। ¹⁸আৰু সেই দেশ কেনেকুৱা আৰু তাত বাস কৰা লোকসকল বলী নে নিৰ্বলী আৰু তাকৰ নে সবহ। ¹⁹আৰু তেওঁলোক যি দেশত বাস কৰিছে, সেই দেশ কেনেকুৱা, ভাল নে বেয়া আৰু যি যি নগৰত তেওঁলোকে বাস কৰিছে, সেইবোৰ নগৰ কেনেধৰণৰ, মুকলি নে গড়েৰে আবৃত হোৱা? ²⁰আৰু সিহঁতৰ মাটি কেনেকুৱা, সাৰোৱা নে অসাৰোৱা, তাৰ মাজত গছ-গছনি আছে নে নাই, এই সকলোকে তোমালোকে চাব। তোমালোকে সাহিয়াল হোৱা আৰু সেই দেশৰ কোনো কোনো ফল লগত আনিবা।" তেতিয়া প্ৰথমে পকা দ্ৰাক্ষাফলৰ সময় আছিল।

²¹তাতে তেওঁলোকে উঠি গৈ, ছিন মৰুভূমিৰ পৰা বহোবলৈ, হমাতৰ প্ৰৱেশস্থানলৈকে দেশখন গুপতে চালে। ²²তেওঁলোক দক্ষিণ অঞ্চলেদি গৈ, হিব্ৰোণলৈকে উঠিল, সেই ঠাইতে অহামন, চেচয় আৰু তন্নয়, এই তিনিজন অনাক'ৰ সন্তান আছিল। মিচৰ দেশত থকা চোৱন নগৰ স্থাপন কৰাৰ সাত বছৰৰ আগেয়ে হিব্ৰোণ স্থাপন কৰা হ'ল।

²³পাছে তেওঁলোকে ইঞ্চোল উপত্যকালৈ আহি সেই ঠাইতে এথোপা দ্ৰাক্ষাফল থকা দ্ৰাক্ষলতাৰ এটা ডাল কাটি, কানমাৰি লগাই দুজনে সাজী কৰি ল'লে আৰু কিছুমান ডালিম আৰু ডিমৰু ফলো লগত ললে। ²⁴ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে সেই ঠাইতে সেই দ্ৰাক্ষাৰ থোপা কাটিলে দেখি, সেই ঠাইৰ নাম ইঞ্চোল উপত্যকা ৰখা হ'ল।

²⁵চল্লিশ দিনৰ পাছত, তেওঁলোকে দেশ চাই উলটি আহিল। ²⁶পাছে তেওঁলোকে পাৰণ মৰুভূমিৰ কাৰ্বেচলৈ, মোচি, হাৰোণ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মণ্ডলীৰ গুৰিলৈ আহি, তেওঁলোকক আৰু গোটেই সমাজক সম্বাদ দিলে আৰু সেই দেশৰ ফল তেওঁলোকক দেখুৱালে।

²⁷আৰু তেওঁলোকে মোচিক ক'লে, "আপুনি যি দেশলৈ আমাক পঠাইছিল, আমি সেই দেশলৈ গৈছিলোঁ। সঁচাকৈ সেই দেশ গাখীৰ আৰু মৌজোল বৈ থকা দেশ। চাওঁক এইয়া তাৰ ফল। ²⁸সেই দেশত থকা লোকসকল বলী আৰু নগৰবোৰ গড়েৰে আবৃত আৰু অতি ডাঙৰ। আৰু সেই ঠাইতে আমি অনাকীয়া সন্তানসকলকো দেখিলোঁ। ²⁹দক্ষিণ অঞ্চলত অমালেকে বাস কৰিছে। আৰু পৰ্ব্বতত হিন্তীয়া, যিবুটীয়া, আৰু ইমোৰীয়া লোকসকলে বাস কৰিছে। সমুদ্ৰৰ দাঁতিত আৰু যৰ্দনৰ পাৰত কনানীয়া লোকসকলে বাস কৰিছে।"

³⁰পাছত কালেবে মোচিৰ আগত লোকসকলক শান্ত কৰিবৰ অৰ্থে ক'লে, "আহা, আমি একেবাৰে উঠি গৈ, তাক অধিকাৰ কৰোঁ; কিয়নো তাক জয় কৰিবলৈ অৱশ্যে আমাৰ অধিক শক্তি আছে।" ³¹কিন্তু যি লোকসকল তেওঁৰ লগত গৈছিল, তেওঁলোকে ক'লে, "আমি সেই লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে উঠি যাব নোৱাৰোঁ, কিয়নো আমাতকৈ সিহঁত বলী।"

³²এইদৰে, তেওঁলোকে যি দেশ চাবলৈ গৈছিল, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আগত সেই দেশ দুৰ্ঘশ কৰি ক'লে, "আমি যি দেশৰ মাজেদি চাই চাই গৈছিলোঁ; সেই দেশ নিজৰ নিবাসীসকলক গ্ৰাস কৰোঁতা দেশ। আৰু তাৰ মাজত আমি যিমান মানুহ দেখিলোঁ, তেওঁলোক অতি ওখ ওখ লোক।

³³আৰু তাৰ নাফিল বংশ অনাকৰ সন্তান নাফিলসকলক দেখি, আমাৰ মানত আমি ফৰিঙৰ নিচিনা হ'লো; আৰু সিহঁতৰ দৃষ্টিতো তেনেকুৱাই আছিলোঁ।"

Chapter 14

ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে বিদ্ৰোহ-আচৰণ কৰা আৰু তাৰ দণ্ড।

¹পাছত গোটেই সমাজে বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে; সেই ৰাতি তেওঁলোকে সকলোৱে চকুলো টুকিলে। ²আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সকলোৱে মোচি আৰু হাৰোণৰ অহিতে নিন্দা কৰিবলৈ ধৰিলে। আৰু গোটেই সমাজে তেওঁলোকৰ আগতে ক'লে, "হায় হায়, আমি এই মৰুভূমিত মৰাতকৈ মিচৰ দেশতেই মৰা হ'লে কেনে ভাল আছিল! ³যিহোৱাই আমাক তৰোৱালৰ আগত পেলাবলৈ আৰু আমাৰ পত্নীসকল আৰু আমাৰ কনমানি সকলক লুট কৰাবলৈ এই দেশলৈ আমাক কিয় আনিছে? মিচৰ দেশলৈ উলটি যোৱা জানো আমাৰ পক্ষে ভাল নহয়?"

⁴পাছত তেওঁলোকে ইজনে সিজনক ক'লে, "আহাঁ, আমি কোনো এজনক প্ৰধান কৰি লৈ মিচৰ দেশলৈ উলটি যাওঁ ব'লা। ⁵তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সমাজৰ, আৰু তেওঁলোকৰ গোটেই গোট খোৱা সমাজৰ আগত উবুৰি হৈ পৰিল।

⁶দেশ গুপতে চাই অহাসকলৰ মাজত নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা আৰু যিফুয়িৰ পুত্ৰ কালেবে নিজ নিজ কাপোৰ ফালিলে। ⁷ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই সমাজক ক'লে, "আমি যি দেশ চাবলৈ দেশৰ মাজেদি গৈছিলোঁ সেয়ে যাৰ পাৰ নাই উত্তম দেশ। ⁸যিহোৱাই যদি আমাত সন্তোষ পায়, তেন্তে তেওঁ আমাক সেই দেশলৈ নিব, গাখীৰ আৰু মৌজোল বোৱা সেই দেশ আমাক দিব।

⁹কেৱল তোমালোকে কোনো ধৰণৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আচৰণ নকৰিবা, সেই দেশৰ লোকসকলে ভয়ো নকৰিবা। কিয়নো তেওঁলোক আমাৰ ভক্ষনস্বৰূপ। সিহঁতৰ আশ্ৰয় সিহঁতৰ পৰা গুচিল, কাৰণ যিহোৱা আমাৰ সঙ্গত আছে; তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা।" ¹⁰কিন্তু গোটেই

সমাজে তেওঁলোকক শিল দলিয়াই বধ কৰিবলৈ ক'লে, তাতে সাক্ষাৎ কৰা তন্তুত যিহোৱাৰ প্ৰতাপ ইশ্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আগত প্ৰকাশিত হ'ল।

¹¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “এই লোকসকলে কিমান দিন মোক হেয়জ্ঞান কৰিব? আৰু তেওঁলোকৰ মাজত মই দেখুওৱা আটাইবোৰ চিন দেখিওঁ, তেওঁলোকে কিমান কাল মোত অবিশ্বাস কৰি থাকিব? ¹²মই মহামাৰীৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকক আঘাত কৰিম আৰু তেওঁলোকৰ আধিপত্য গুচাম আৰু তেওঁলোকতকৈ তোমাকেই ডাঙৰ আৰু বলৱান জাতি কৰিম।”

¹³মোচিয়ে যিহোৱাক ক'লে, “তেনে কৰিলে, মিচৰীয়াসকলে তাক শুনিবলৈ পাব; কিয়নো সিহঁতৰেই মাজৰ পৰা তুমি নিজ শক্তিৰ দ্বাৰাই এই লোকসকলক উলিয়াই আনিলা। ¹⁴আৰু তেওঁলোকে এই দেশ নিবাসীসকলকো সম্বাদ দিব। তেওঁলোকে শুনিছে, যে, তুমি যিহোৱা এই লোকসকলৰ মাজত আছা, তুমি যিহোৱাই সন্মুখা-সন্মুখকৈ তেওঁলোকক দৰ্শন দি থাকা, তোমাৰ মেঘ তেওঁলোকৰ ওপৰত আছে আৰু তুমি দিনত মেঘ-স্তম্ভ আৰু ৰাতি অগ্নি স্তম্ভত তেওঁলোকৰ আগে আগে যোৱা।

¹⁵এতিয়া যদি তুমি এই লোকসকলক এজনক মৰাৰ দৰে মাৰা, তেন্তে এই যি আন জাতিসকলে তোমাৰ যশস্যৰ কথা শুনিছে, সিহঁতে ক'ব, ¹⁶যিহোৱাই এই লোকসকলক যি দেশ দিবলৈ শপত কৰিছিল, সেই দেশলৈ তেওঁলোকক নিবলৈ তেওঁ অসমৰ্থ হ'ল, এই কাৰণে অৰণ্যত তেওঁলোকক মাৰিলে।

¹⁷এতিয়া মই এই নিবেদন কৰোঁ, যে, যিহোৱা ক্ৰোধত ধীৰ আৰু দয়াতো মহান, অপৰাধ আৰু আজ্ঞা-লঙ্ঘন ক্ষমা কৰোঁতা, তথাপি তেওঁ অৱশ্যে দোষীক নিৰ্দোষী নকৰে আৰু তৃতীয় চতুৰ্থ পুৰুষলৈকে সন্তানসকলক পিতৃসকলৰ অপৰাধৰ প্ৰতিফল দিওঁতা, ¹⁸তুমি এই কথা কোৱামতে প্ৰভূৰ মহৎ প্ৰভাৱ দেখা যাওঁক। ¹⁹বিনয় কৰোঁ, তুমি মিচৰ দেশৰ পৰা এতিয়ালৈকে এই লোকসকলক যেনেকৈ ক্ষমা কৰি আহিছা, তেনেকৈ তোমাৰ মহৎ কুপাৰ দৰে তেওঁলোকৰ এই অপৰাধ ক্ষমা কৰা।”

²⁰তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, “তোমাৰ বাক্যমতে মই তেওঁলোকক ক্ষমা কৰিলোঁ। ²¹তথাপি মই যদি সঁচাকৈ জীৱন্ত ঈশ্বৰ হওঁ আৰু গোটেই পৃথিৱী যদি যিহোৱাৰ প্ৰতাপেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়, ²²তেন্তে তেওঁলোকৰ মাজত যিমান লোকে মোৰ প্ৰতাপ আৰু মিচৰত ও মৰুভূমিত দেখুওৱা মোৰ চিন দেখিও, এই দহবাৰ মোক পৰীক্ষা কৰিছে আৰু মোৰ বাক্যলৈ কাণ নকৰা হৈছে।

²³তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলক মই যি দেশ দিবলৈ শপত কৰিছিলোঁ, তেওঁলোকৰ কোনেও সেই দেশ দেখিবলৈ নাপাব, মোক হেয়জ্ঞান কৰা সকলৰ কোনেও তাক দেখা নাপাব, ²⁴কিন্তু মোৰ দাস কালেবৰ মন বেলেগ, তেওঁ সম্পূৰ্ণকৈ মোৰ আজ্ঞামতে চলিলে; এতেকে কেৱল তেওঁ যি দেশত সোমাল, সেই দেশৰ ভিতৰলৈ মই তেওঁক নিম আৰু তেওঁৰ বংশই তাক অধিকাৰ কৰিব। ²⁵অমালেকীয়া আৰু কনানীয়া লোকসকলে উপত্যকাত বাস কৰিছে; কাহিলৈ তোমালোকে মুখ ঘূৰাই চুফ সাগৰৰ বাটেদি মৰুভূমিলৈ যাবা।”

²⁶পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে। তেওঁ ক'লে, ²⁷“মোৰ বিৰুদ্ধে নিন্দা কৰি থকা এই দুই সমাজৰ ভাৰ মই কিমান কাল সহিম? ইশ্ৰায়েলৰ সন্তান সকলে মোৰ বিৰুদ্ধে যি যি বকিছিল, তাক মই শুনিবোঁ।

²⁸তুমি তেওঁলোকক কোৱা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘মোৰ জীৱনৰ শপত’, ‘তোমালোকে মোৰ কাণত যি ক’লা, অৱশ্যে মই তোমালোকলৈ তাক কৰিম; ²⁹তোমালোকৰ সম্পূৰ্ণ সংখ্যা অনুসাৰে গণিত হোৱা বিশ বছৰ আৰু তাতকৈয়ো অধিক বয়সীয়া তোমালোকৰ যি সকলো লোকে মোৰ অহিতে বকিছিল, তোমালোকৰ সেই সকলোৰ শৱ এই মৰুভূমিত পতিত হ'ব। ³⁰মই তোমালোকক যি দেশত বাস কৰাবলৈ শপত কৰিছিলোঁ, সেই দেশত তোমালোকে সোমাবলৈ নাপাবা; কেৱল যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেব আৰু নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা সোমাব।

³¹কিন্তু তোমালোকে নিজৰ যি ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ বিষয়ে লুটদ্রব্য হ'ব বুলি কৈছিল, মই তেওঁলোকক তাত সোমোৱাম; আৰু তোমালোকে যি দেশ অগাহ কৰিলা, তেওঁলোকে তাৰ পৰিচয় পাব। ³²কিন্তু তোমালোকৰ বিষয়ে হ'লে, তোমালোকৰ শৱ এই মৰুভূমিত পতিত হ'ব। ³³আৰু তোমালোকৰ সন্তানসকলে চল্লিশ বছৰ এই মৰুভূমিত ভ্ৰমি ফুৰি, মৰুভূমিত তোমালোকৰ শৱৰ সংখ্যা পূৰ নহয়মানলৈকে তোমালোকৰ ব্যভিচাৰৰ ফল সিহঁতে ভোগ কৰিব। ³⁴তোমালোকে যি চল্লিশ দিন দেশ চাই ফুৰিছিল। সেই দিনৰ লেখ অনুসাৰে চল্লিশ বছৰ অৰ্থাৎ এক এক বছৰ তোমালোকে নিজ নিজ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব; আৰু মোৰ বিপক্ষতা কেনে তাক জানিবলৈ পাবা। ³⁵মই যিহোৱাই ইয়াক ক'লোঁ। মোৰ বিপৰীতে গোট খোৱা এই গোটাই দুই সমাজলৈ মই ইয়াক অৱশ্যে কৰিম; এই অৰণ্যত তেওঁলোক নিচেইকৈ বিনষ্ট হ'ব, এই ঠাইতে তেওঁলোক মৰিব।”

³⁶পাছত দেশ চাবলৈ মোচিয়ে পঠোৱা যি লোকসকলে উলটি আহি সেই দেশৰ কুশ কৰি তেওঁৰ অহিতে গোটাই সমাজক বকাইছিল, ³⁷দেশৰ কুশ কৰা সেই লোকসকল যিহোৱাৰ আগত মহামাৰীৰ দ্বাৰাই মৰিল। ³⁸দেশ চাবলৈ যোৱা সেই লোকসমূহৰ মাজত কেৱল নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা আৰু যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেব জীয়াই থাকিল।

³⁹মোচিয়ে ইশ্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক সেই সকলো কথা যেতিয়া জনালে, লোকসকলে অতিশয় শোক কৰিলে। ⁴⁰পাছত তেওঁলোকে ৰাতিপুৱাতে ওলাই পৰ্বতৰ টিঙালৈ উঠিবলৈ উদ্যত হৈ ক'লে, “চোৱা, এইয়া আমি আছোঁ, যিহোৱাই যি ঠাইৰ বিষয়ে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, আমি সেই ঠাইলৈ যাওঁ; কিয়নো আমি পাপ কৰিলোঁ।”

41তাতো মোচিয়ে ক'লে, এতিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা কিয় লঙ্ঘন কৰিছা? তোমালোকৰ সেই কাৰ্য সাফল নহ'ব। 42তোমালোকে উঠি নাযাবা, কাৰণ যিহোৱা তোমালোকৰ মাজত নাই; গ'লে শত্ৰুৰ আগত পৰাজয় হ'ব। 43কিয়নো অমালেকীয়া আৰু কনানীয়া লোকসকল সেই ঠাইত তোমালোকৰ আগত আছে আৰু তোমালোক তৰোৱালৰ ধাৰত পতিত হ'ব। তোমালোক যিহোৱাৰ পাছত চলিবলৈ বিমুখ হোৱাত যিহোৱা তোমালোকৰ লগত নাথাকিব।"

44তথাপি তেওঁলোকে কুসাহ কৰি, পৰ্বতৰ টিঙলৈ উঠি গ'ল; কিন্তু যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক আৰু মোচি ছাউনিৰ পৰা নগ'ল। 45তেতিয়া সেই পৰ্বতত থকা অমালেকীয়া আৰু কনানীয়া লোকসকল নামি আহি তেওঁলোকৰ কিছুমানক বধ কৰিলে, আৰু হৰ্মালৈকে তেওঁলোকক আঘাত কৰি কৰি খেদিলে।

Chapter 15

ভক্ষ্য নৈবেদ্য আদি বিষয়ৰ বিধি। বিশ্রাম-বাৰ লঙ্ঘন কৰা লোকৰ প্ৰাণদণ্ড।

1পাছে যিহোৱাই মোচিক ক'লে। তেওঁ ক'লে, 2"তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিয়া, 'মই তোমালোকক যি দেশ দিম, তোমালোকে বসতি কৰিব লগা সেই দেশত সোমোৱাৰ পাছত, 3যেতিয়া তোমালোকে প্ৰতিজ্ঞা-সিদ্ধিৰ অৰ্থে বা নিজ ইচ্ছাৰে এনেই দিবৰ অৰ্থে নাইবা তোমালোকৰ পৰ্বৰ দিনত, গৰু, কি মেৰ, কি ভেড়াৰ জাকৰ পৰা আনি যিহোৱাক সুঘ্ৰাণ দিবৰ কাৰণে, হোম-বলি বা মঙ্গলার্থক বলি আদি অগ্নিকৃত উপহাৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবা,

4তেতিয়া যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰা লোকে হোম-বলি আৰু আন বলিৰ অৰ্থে দিয়া প্ৰত্যেক মেৰে সৈতে, হীনৰ চাৰিভাগৰ এভাগ এভাগ তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়িৰ দহ ভাগৰ এভাগ ভক্ষ্য নৈবেদ্য আনিবা। 5আৰু তুমি হীনৰ চাৰিভাগৰ এভাগ দ্ৰাক্ষাৰসৰ পেয় নৈবেদ্য যুগুত কৰিবা।

6বা এটা মতা মেৰে সৈতে, তুমি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে, হীনৰ তিনি ভাগৰ এভাগ তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি দহ ভাগৰ দুভাগেৰে ভক্ষ্য নৈবেদ্য যুগুত কৰিবা। 7আৰু পেয় নৈবেদ্যৰ বাবে হীনৰ তিনি ভাগৰ এভাগ দ্ৰাক্ষাৰস উৎসৰ্গ কৰিবা।

8আৰু যিহোৱাৰ অৰ্থে প্ৰতিজ্ঞা সিদ্ধ কৰিবলৈ, বা মঙ্গলার্থক বলিৰ অৰ্থে যেতিয়া তুমি হোম বলি বা আন বলিস্বৰূপে দমৰা গৰু উৎসৰ্গ কৰিবা,

9তেতিয়া সেই দমৰাই সৈতে, হীনৰ আধা ভাগ তেল মিহলোৱা দহ ভাগৰ তিনি ভাগ মিহি আটাগুড়িৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য অনা হ'ব। 10আৰু পেয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে হীনৰ আধা ভাগ দ্ৰাক্ষাৰস আনিবা; সেয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ হ'ব।

11প্ৰত্যেক দমৰা নাইবা প্ৰত্যেক মতা মেৰ, বা প্ৰত্যেক মতা মেৰ পোৱালি; বা প্ৰত্যেক ভেড়া পোৱালিৰ কাৰণে এইদৰে কৰিব লাগিব।

12তোমালোকে যিমান পশু উৎসৰ্গ কৰিবা, সেইবোৰৰ সংখ্যা অনুসাৰে প্ৰত্যেক পশুলৈ এইদৰে কৰিবা। 13স্বদেশীয় লোকসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবৰ সময়ত, তেওঁলোক আটায়ে এই নিয়মৰ দৰে সেই সকলো যুগুত কৰিব।

14আৰু তোমালোকৰ লগত প্ৰবাস কৰা কোনো বিদেশী লোকে, নাইবা তোমালোকৰ মাজত পুৰুষানুক্ৰমে বাস কৰা কোনো লোকে যদি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণ দিবৰ অৰ্থে অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিব খোজে, তেন্তে তোমালোকে যেনেকৈ কৰা, তেৱোঁ তেনেকৈ কৰিব।

15সমাজৰ কাৰণে হ'লে, তোমালোক আৰু তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা বিদেশী লোক, উভয়ে একেটা বিধি হ'ব: এয়ে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে পালন কৰিবলগীয়া চিৰ স্থায়ী বিধি। যিহোৱাৰ আগত তোমালোক যেনে, বিদেশীও তেনে। 16তোমালোকৰ আৰু তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা বিদেশী, উভয়ে একে বিধি আৰু একে শাসন প্ৰণালী হ'ব।"

17পাছে যিহোৱাই মোচিক ক'লে। তেওঁ ক'লে, 18"তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিয়া, 'মই তোমালোকক যি দেশলৈ লৈ আহিছোঁ, সেই দেশত সোমোৱাৰ পাছত, 19তোমালোকে সেই দেশৰ অন্ন ভোজন কৰা কালত, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উত্তোলনীয়া নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবা।

20তোমালোকে প্ৰথমে উৎপন্ন হোৱা শস্যৰ খৰচীয়া আটাৰ এটা পিঠা উত্তোলনীয়া নৈবেদ্যস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিবা; মৰণা মৰা খোলাৰ উত্তোলনীয়া নৈবেদ্যৰ নিচিনাকৈ এয়াকো উৎসৰ্গ কৰিবা। 21তোমালোকে পুৰুষানুক্ৰমে প্ৰথমে উৎপন্ন হোৱা শস্যৰ নিজ নিজ খৰচীয়া আটাৰ কিছু উত্তোলনীয়া নৈবেদ্যস্বৰূপে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবা।

22আৰু মোচিক যিহোৱাই কোৱা এই সকলো আজ্ঞা, তোমালোক ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে পালন কৰা নাছিল, যদিওবা পালন নকৰিবলৈ তোমালোকৰ কোনো উদ্দেশ্য নাছিল, 23অৰ্থাৎ যিহোৱাই যি দিনা তোমালোকক আজ্ঞা দিছিল, সেই দিনাৰ পৰা তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে তেওঁ মোচিৰ দ্বাৰাই যি যি আজ্ঞা কৰিছিল, সেই সকলোকে যেতিয়া তোমালোকে ভুলক্ৰমে পালন নকৰা। 24তেতিয়া সেয়ে যদি সমাজে নজনাকৈ ভুলক্ৰমে কৰা হয়, তেন্তে গোটেই সমাজে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে হোমৰ কাৰণে এটা দমৰা আৰু নিয়মমতে তাৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্য আৰু পাপার্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ভেড়া উৎসৰ্গ কৰিব।

²⁵আৰু পুৰোহিতে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিব; তাতে তেওঁলোকক ক্ষমা কৰা হ'ব। কিয়নো তাক ভুলক্রমে কৰা হ'ল আৰু তেওঁলোকে সেই ভুলৰ কাৰণে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকৰ উপহাৰ, তেওঁলোকৰ অগ্নিকৃত উপহাৰ আনিলে আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকৰ পাপাৰ্থক বলিও আনিলে। ²⁶এইদৰে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই সমাজক আৰু তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা বিদেশীক ক্ষমা কৰা হ'ব; কিয়নো সকলো লোকৰ সম্পৰ্কে সেই কাৰ্য্য ভুলক্রমে কৰা হ'ল।

²⁷আৰু যদি কোনো মানুহে ভুলক্রমে পাপ কৰে, তেন্তে, সি পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে এজনী এবছৰীয়া ভেড়া উৎসৰ্গ কৰিব লাগিব। ²⁸আৰু যিহোৱাৰ সাক্ষাতে সেই লোকে ভুলক্রমে পাপ কৰাত, সেই ভুল কৰা লোকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ পুৰোহিতে তেওঁৰ বাবে প্ৰায়শ্চিত্ত কাৰ্য্য কৰিব; তাতে তেওঁক ক্ষমা কৰা হ'ব। ²⁹ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ স্বজাতীয় বা তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা বিদেশী হওঁক উভয়ৰে বাবে, ভুলক্রমে কোনো কাৰ্য্য কৰা লোকৰ অৰ্থে একেটা বিধি হ'ব।

³⁰কিন্তু স্বদেশীয় কি বিদেশীয় যি লোকে কৰোঁ বুলি পাপ কৰিব, তেওঁ যিহোৱাক অপমান কৰা হ'ব; সেই লোকক নিজ লোকসকলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব। ³¹কিয়নো তেওঁ যিহোৱাৰ বাক্য হেয়জ্ঞান কৰিলে আৰু তেওঁৰ আজ্ঞা লঙ্ঘন কৰিলে; অৱশ্যে সেই মানুহক উচ্ছন্ন কৰা হ'ব আৰু তাৰ দোষ তাৰ গাতে থাকিব।"

³²আৰু ইস্রায়েলৰ সন্তানসকল যেতিয়া মৰুভূমিত আছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে বিশ্ৰাম দিনত এজনক খৰি বুটলা পালে। ³³আৰু যিসকলে তেওঁক খৰি বুটলা পাইছিল, তেওঁলোকে মোচি, হাৰোণ আৰু গোটেই সমাজৰ আগলৈ তেওঁক আনিলে। ³⁴আৰু তেওঁলোকে তেওঁক বন্ধ কৰি ৰাখিলে; কিয়নো তেওঁলৈ কি কৰা উচিত, সেয়ে ঠিককৈ প্ৰকাশিত হোৱা নাছিল।

³⁵পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "সেই মানুহৰ প্ৰাণদণ্ড অৱশ্যে হ'ব লাগে; গোটেই সমাজে তাক ছাউনিৰ বাহিৰলৈ নি শিল দলিয়াই বধ কৰিব। ³⁶তেতিয়া, যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, গোটেই সমাজে তেওঁক ছাউনিৰ বাহিৰলৈ লৈ গৈ, তেওঁ মৰাকৈ, তেওঁলৈ শিল দলিয়ালে।

³⁷পাছত যিহোৱাই আকৌ মোচিক ক'লে। তেওঁ ক'লে ³⁸"তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিয়া; তেওঁলোকে পুৰুষানুক্ৰমে নিজ নিজ কাপোৰৰ চুকত আৰিবলৈ সূতাৰ থোপা সাজক আৰু নিজ নিজ কাপোৰৰ চুকত লগাব লগীয়া থোপাত নীল বৰণীয়া ফিতা লগাওঁক। ³⁹তোমালোকে যেন সেই থোপা দেখি, যিহোৱাৰ আজ্ঞাবোৰ সোঁৱৰণ কৰি পালন কৰা আৰু নিজৰ যি মন আৰু চকুৰ পাছত চলি তোমালোকে ব্যভিচারী হৈছিল, সেই মন আৰু চকুৰ পাছত যেন আৰু নচলা।

⁴⁰কিন্তু মোৰ সকলো আজ্ঞা সোঁৱৰি পালন কৰি, নিজ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে যেন পবিত্ৰ হোৱা, এই কাৰণে তোমালোকলৈ সেই থোপা হ'ব।

⁴¹তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা হ'বৰ কাৰণে, যি জনাই তোমালোকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে, ময়েই তোমালোকৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা; মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।"

Chapter 16

কোৰহৰ চক্ৰান্ত।

¹পাছত লেবীৰ পৰিনাতি, কহাতৰ নাতিয়েক, যিচহৰৰ পুতেক কোৰহ আৰু ৰবেনৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ, ইলিয়াবৰ পুতেক দাথন আৰু অবিৰাম আৰু পেলতৰ পুতেক ওনে, এওঁলোকে কিছুমান লোকক গোটাই ল'লে। ²ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ দুশ পঞ্চাশজন মণ্ডলীৰ অধ্যক্ষ আৰু সমাজ ভুক্ত নাম জ্বলা লোকক লগত লৈ, মোচিৰ বিৰুদ্ধে উঠিল। ³তেওঁলোকে মোচি আৰু হাৰোণৰ বিৰুদ্ধে গোট খাই তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে তোমালোকৰ পদ বৰ বুলি মানিছা। কিয়নো গোটেই সমাজৰ প্ৰতিজনেই পবিত্ৰ আৰু যিহোৱা তেওঁলোকৰ মাজত আছে; তেন্তে তোমালোকে কিয় যিহোৱাৰ সমাজৰ ওপৰত নিজকে ওখ কৰিছা?"

⁴যেতিয়া মোচিয়ে সেই কথা শুনিলে, তেওঁ উবুৰি হৈ পৰিল। ⁵আৰু তেওঁ কোৰহক আৰু তেওঁৰ গোটেই দলটোক ক'লে, "যিহোৱাৰ লোক কোন আৰু কোন পবিত্ৰ, যিহোৱাই তাক ৰাতিপুৱাই জনাব আৰু তাক নিজৰ ওচৰ চপাব; তেওঁ যিজনক মনোনীত কৰিব, তেওঁকেই নিজৰ ওচৰ চপাব।

⁶হে কোৰহ আৰু তোমাৰ গোটেই দল, এই কাম কৰা; ধূপাধাৰ লোৱা ⁷তোমালোকে আঙঠা-ধৰালৈ, তাত জুই দি কাইলৈ যিহোৱাৰ আগত তাৰ ওপৰত ধূপ দিবা। তাতে যিহোৱাই তেওঁক মনোনীত কৰিব, সেইজনেই পবিত্ৰ হ'ব। হে লেবীয়া সন্তানসকল, তোমালোকে নিজকে বৰ বুলি মানিছা।

⁸পাছত মোচিয়ে কোৰহক ক'লে, হে লেবীৰ সন্তানসকল, মোৰ কথা শুনা: ⁹ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰে যে তোমালোকক ইস্রায়েলৰ সমাজৰ পৰা পৃথক কৰি, যিহোৱাৰ আবাসৰ দাস্যকৰ্ম কৰিবলৈ আৰু মণ্ডলীৰ আগত থিয় হৈ তাৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ নিজৰ ওচৰ চপাই ৰাখিছে, ই জানো তোমালোকৰ মানত সৰু কথা? ¹⁰তেওঁ তোমাক, আৰু তোমাৰে সৈতে তোমাৰ ভাই লেবীৰ সন্তানসকলক নিজৰ ওচৰ চপাই ৰাখিছে, তথাপি

তোমালোকে পুৰোহিতৰ বাবলৈকো চেপ্টা কৰিছা নে! ¹¹সেইবাবে তুমি আৰু তোমাৰ গোট্টেই দলে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে গোট খাইছা। গতিকে কিয় তোমালোকে হাৰোণৰ বিৰুদ্ধে আপত্তি কৰিছা, যিজনে যিহোৱাক মানি চলে?"

¹²তেতিয়া মোচিয়ে ইলিয়াবৰ পুতেক দাখনক আৰু অবিৰামক মাতিবলৈ মানুহ পঠালে, কিন্তু তেওঁলোকে ক'লে, আমি নাযাওঁ। ¹³তুমি আমাক মৰুভূমিত মাৰিবলৈ দুফ্ৰমধু বোৱা দেশৰ পৰা আনিছা, এয়ে জানো সৰু কথা? তুমি সদায় আমাৰ ওপৰত অধিকাৰ কৰি থাকিবানে? ¹⁴কেৱল এয়ে নহয়, তুমি আমাক দুফ্ৰ মধু বোৱা দেশলৈ নিয়া নাই আৰু শস্যৰ খেতি ও দ্ৰাক্ষাবাৰীৰো অধিকাৰ দিয়া নাই। তুমি এই লোকসকলক অন্ধ কৰিবা নে? আমি নাযাওঁ।

¹⁵তাতে মোচিয়ে অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হৈ যিহোৱাক জনালে, বোলে, "এওঁলোকৰ উপহাস গ্ৰহণ নকৰিবা; মই এওঁলোকৰ পৰা এটা গাধও লোৱা নাই, আৰু এওঁলোকৰ এজনকো দুখ দিয়া নাই।" ¹⁶পাছত মোচিয়ে কোৰহক ক'লে, "তুমি আৰু তোমাৰ গোট্টেই দল কাইলৈ হাৰোণে সৈতে যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হ'বা। ¹⁷তোমালোকে প্ৰতিজনে আঙঠা-ধৰালৈ তাৰ ওপৰত ধূপ দি, নিজ নিজ আঙঠা-ধৰা যিহোৱাৰ আগত লৈ আনিবা। দূশ পঞ্চাশ আঙঠা-ধৰাই আগ কৰিবা; তুমি আৰু হাৰোনেও নিজ নিজ আঙঠা-ধৰা ল'বা।"

¹⁸পাছত তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ আঙঠা-ধৰা লৈ, তাৰ ওপৰত জুই ৰাখি, ধূপ দি, মোচি আৰু হাৰোণৰ লগত সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত থিয় হ'ল। ¹⁹আৰু কোৰহে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰৰ ওচৰত তেওঁলোকৰ অহিতে গোট্টেই সমাজকে গোট খুৱালে; তেতিয়া যিহোৱাৰ প্ৰতাপ গোট্টেই সমাজলৈ প্ৰকাশিত হ'ল।

²⁰পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, ²¹"তোমালোক এই সমাজৰ মাজৰ পৰা বেলেগ হোৱা, মই এক নিমিষতে এওঁলোকক সংহাৰ কৰোঁ।" ²²তেতিয়া তেওঁলোকে উবুৰি হৈ পৰি ক'লে, "হে ঈশ্বৰ, এজনে পাপ কৰাত তোমাৰ কুপ জানো গোট্টেই সমাজৰ ওপৰত হ'ব লাগে?"

²³তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে। তেওঁ ক'লে, ²⁴"তুমি সমাজক কোৱা, 'তোমালোক কোৰহ, দাখন আৰু অবিৰামৰ বসতিৰ ঠাইৰ চাৰিওফালৰ পৰা গুচি যোৱা'।"

²⁵তেতিয়া মোচি উঠি দাখন আৰু অবিৰামৰ ওচৰলৈ গ'ল; আৰু ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধসকলে তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। ²⁶তেওঁ সমাজক ক'লে, "বিনয় কৰোঁ, তোমালোকে এই দুষ্ট লোকসকলৰ তম্বুৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি যোৱা, আৰু এওঁলোকৰ একো বস্তু নুচুৰা; নহ'লে এওঁলোকৰ পাপ সমূহত বিনষ্ট হ'বা।" ²⁷তেতিয়া তেওঁলোকে কোৰহ, দাখন আৰু অবিৰামৰ বসতিৰ ঠাইৰ চাৰিওফালৰ পৰা আঁতৰি গ'ল, কিন্তু দাখন আৰু অবিৰাম ওলাই নিজ নিজ ল'ৰা-তিৰোতাই সৈতে নিজ নিজ দুৱাৰ-মুখত থিয় হ'ল।

²⁸পাছত মোচিয়ে কলে, এই সকলো কাৰ্য্য কৰিবলৈ মোক যে, যিহোৱাই পঠালে, তাক ইয়াৰ দ্বাৰাই জানিবলৈ পাবা। কিয়নো মই নিজ ইচ্ছাৰে তাক কৰা নাই। ²⁹আন লোকসমূহ যি মৰণেৰে মৰে, এই মানুহ যদি তেনে মৰণেৰে মৰে বা লোসমূহলৈ যেনে আপদ ঘটে, এই লোকসমূহলৈকো যদি তেনে আপদ ঘটে, তেন্তে যিহোৱাই মোক পঠোৱা নাই। ³⁰কিন্তু যিহোৱাই যদি নতুন কাৰ্য্য কৰে, আৰু যদি পৃথিৱীয়ে নিজ মুখ মেলি ইহঁতক, আৰু ইহঁতৰ সকলোকে গ্ৰাস কৰে, আৰু ইহঁত জীয়াই জীয়াই চিয়োললৈ নামি যায়, তেন্তে এওঁলোকে যে যিহোৱাক হেয়জ্ঞান কৰিলে, তাক তোমালোকে জানিবলৈ পাবা। ³¹পাছত মোচিয়ে এইবোৰ কথা কৈ শেষ কৰা মাত্ৰকে, তেওঁলোকৰ তলত থকা মাটি ফাটলি, ³²আৰু পৃথিৱীয়ে নিজ মুখ মেলি তেওঁলোকক আৰু তেওঁলোকৰ পৰিয়ালবোৰক আৰু কোৰহৰ আটাই লোকক আৰু তেওঁলোকৰ সৰ্বস্ব গ্ৰাস কৰিলে।

³³এইদৰে তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ লগৰ সকলোৱেই জীয়াই জীয়াই চিয়োললৈ নামি গ'ল; আৰু পৃথিৱী তেওঁলোকৰ ওপৰত জাপ খাই পৰিলত, তেওঁলোক সমাজৰ মাজৰ পৰা লুপ্ত হ'ল। ³⁴তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে থকা গোট্টেই ইস্ৰায়েলে তেওঁলোকৰ চিঞৰ শুলি পলাল। কিয়নো তেওঁলোকে আৱেগিক হৈ কৈছিল, "পৃথিৱীয়ে কিজানি আমাকো গ্ৰাস কৰিব!" ³⁵তেতিয়া যিহোৱাৰ পৰা অগ্নি ওলাই ধূপ উৎসৰ্গ কৰা সেই দূশ পঞ্চাশ জনক গ্ৰাস কৰিলে।

³⁶আকৌ যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ³⁷"তুমি হাৰোণৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰ পুৰোহিতক অগ্নিয়ে গ্ৰাস কৰা ঠাইৰ পৰা এই সকলো আঙঠা ধৰা তুলি নিবলৈ আৰু তাৰ জুই দূৰৈত সিচৰিত কৰি পেলাই দিবলৈ কোৱা; কিয়নো সেইবোৰ আঙঠা ধৰা পবিত্ৰ। ³⁸নিজৰ প্ৰাণৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰা সেই লোকসকলৰ আঙঠা ধৰাবোৰ পিতাই যজ্ঞ-বেদি ঢাকিবৰ বাবে লোকসকলে পতা কৰক; কিয়নো তেওঁলোকে সেইবোৰ যিহোৱাৰ আগত উৎসৰ্গ কৰিলে; এইহেতুকে সেইবোৰ পবিত্ৰ; আৰু সেইবোৰ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকললৈ চিন হ'ব। ³⁹তাতে সেই গ্ৰাসিত লোকসকলে উৎসৰ্গ কৰা পিতলৰ আঙঠা ধৰাবোৰ ইলিয়াজৰ পুৰোহিতে নিলে, ⁴⁰আৰু মোচিৰ দ্বাৰাই যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সৌৱৰণৰ অৰ্থে, অৰ্থাৎ হাৰোণৰ বংশৰ বাহিৰে আন বংশৰ কোনো মানুহ যেন যিহোৱাৰ আগত ধূপ উৎসৰ্গ কৰিবৰ নিস্তেত ওচৰ নাচাপে আৰু কোৰহৰ ও তাৰ দলৰ দৰে নহয়, এই কাৰণে সেইবোৰ পিতাই যজ্ঞ-বেদিৰ ঢাকনিৰ অৰ্থে পতা কৰা হ'ল।

⁴¹তথাপি পাছদিনা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোট্টেই সমাজে মোচি আৰু হাৰোণৰ বিৰুদ্ধে বকি ক'লে, "তোমালোকেই যিহোৱাৰ প্ৰজাসকলক বধ কৰিলা।" ⁴²তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণৰ বিৰুদ্ধে গোট খালত, তেওঁলোকে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুলৈ মুখ ঘূৰাই দেখিলে, যে, মেঘে তাক ঢাকিছে আৰু যিহোৱাৰ প্ৰতাপ প্ৰকাশিত হৈছে। ⁴³তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আগলৈ গ'ল।

⁴⁴তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক'লে। তেওঁ ক'লে, ⁴⁵"তোমালোকে এই সমাজৰ মাজৰ পৰা আঁতৰি যোৱা, মই এক নিমিষতে এওঁলোকক সংহাৰ কৰোঁ।" তেতিয়া তেওঁলোক উবুৰি হৈ পৰিল। ⁴⁶মোচিয়ে হাৰোণক ক'লে, "তোমাৰ আঙঠা ধৰা লোৱা আৰু যজ্ঞ-বেদিৰ ওপৰৰ পৰা জুই লৈ

তাত ধূপ দি, শীঘ্ৰে সমাজৰ গুৰিলৈ লৈ যোৱা আৰু তেওঁলোকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰা; কিয়নো যিহোৱাৰ আগৰ পৰা ক্ৰোধ বাহিৰ হোৱাত মহামাৰী আৰম্ভ হ'ল।

⁴⁷গতিকে হাৰোণে মোচিৰ আজ্ঞা অনুসাৰে আঙঠা ধৰা লৈ, সমাজৰ মাজলৈ লৰি গ'ল। তেতিয়া চোৱা, তেওঁলোকৰ মাজত মহামাৰী আৰম্ভ হৈছে, তেতিয়া তেওঁ ধূপ দি লোকসকলক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিলে। ⁴⁸আৰু মৰা ও জীয়া লোকসকলৰ মাজত তেওঁ থিয় হোৱাত, মহামাৰী নিবাৰণ হ'ল।

⁴⁹যিসকল লোক কোৰহৰ দোষত মৰিছিল, সেইসকলৰ বাহিৰে চৌদ্ধ হাজাৰ সাত শ লোক এই মহামাৰীত মৰিল। ⁵⁰মহামাৰী নিবাৰণ হোৱাৰ পাছত, হাৰোণ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখলৈ মোচিৰ গুৰিলৈ উলটি আহিল।

Chapter 17

হাৰোণৰ পৌৰহিত্যৰ প্ৰমাণ দেখুওৱা।

¹যিহোৱাই মোচিক ক'লে। তেওঁ ক'লে, ²“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কথা কোৱা। তেওঁলোকৰ পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষসকলৰ পৰা এক এক পিতৃ-বংশৰ কাৰণে এডাল এডাল লাখুটি, এইদৰে বাৰডাল লাখুটি লোৱা আৰু প্ৰত্যেকৰ লাখুটিত তেওঁৰ নাম লিখা।

³আৰু লেবীৰ লাখুটিত হাৰোণৰ নাম লিখা। কিয়নো তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক পিতৃ-বংশৰ মুখ্যলোকৰ বাবে এডাল এডাল লাখুটি হ'ব। ⁴আৰু সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ যি ঠাইত মই তোমালোকেৰে সৈতে সাক্ষাৎ হওঁ, সেই ঠাইতে সাক্ষ্য-ফলিৰ চন্দুকৰ আগত সেই সকলোকে থৰা। ⁵পাছত মোৰ মনোনীত লোকৰ লাখুটিত কলি ধৰিব। তাতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে বকা বকনি মোৰ ওচৰৰ পৰা মই দূৰ কৰিম।

⁶পাছত মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক এই সকলো কথা ক'লে। তেওঁলোকৰ অধ্যক্ষসকলৰ প্ৰতিজনে নিজ নিজ পিতৃ-বংশৰ বাবে এডাল এডাল লাখুটি, এইদৰে বাৰডাল লাখুটি তেওঁক দিলে। আৰু হাৰোণৰ লাখুটি তেওঁলোকৰ লাখুটিবোৰৰ মাজত আছিল। ⁷তাতে মোচিয়ে সেই সকলো লাখুটি লৈ, সাক্ষ্য-ফলি থকা তম্বুৰ যিহোৱাৰ আগত থ'লে।

⁸আৰু পাছদিনা মোচিয়ে সাক্ষ্য-ফলি থকা তম্বুৰ সোমাই দেখিলে, যে, লেবী বংশৰ নিমিত্তে লোৱা হাৰোণৰ লাখুটিত কুঁহি ওলাই কলি ধৰি ফুলিল, আৰু বাদামৰ পকা গুটি লাগিল। ⁹তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা সেই সকলো লাখুটি উলিয়াই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ আগলৈ আনিলে, আৰু তেওঁবিলাক প্ৰতিজনে চাই চাই নিজ নিজ লাখুটি ললে। ¹⁰পাছে যিহোৱাই মোচিক কলে, এই বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰা সন্তানসকলৰ বিৰুদ্ধে চিন থাকিবৰ কাৰণে তুমি হাৰোণৰ লাখুটিডাল পুনৰায় সাক্ষ্য-ফলিৰ চন্দুকৰ আগত ৰাখা; তাতে, তেওঁলোক নমৰিবৰ বাবে, মোৰ বিৰুদ্ধে হোৱা তেওঁলোকৰ বকনি নাইকিয়া কৰিবা। ¹¹তেতিয়া মোচিয়ে সেইদৰেই কৰিলে; যিহোৱাই আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই তেওঁ কাৰ্য্য কৰিলে।

¹²পাছে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মোচিক কলে, চাওঁক, আমি মৰিলোঁ, আমি বিনষ্ট হলোঁ, আমি সকলোৱেই বিনষ্ট হলোঁ। ¹³যি কোনো লোক ওচৰ চাপে, যি কোনো লোক যিহোৱাৰ আবাসৰ ওচৰ চাপে, তেৱেই মৰা পৰে, আমি সকলোৱেই মৰা পৰিম নেকি?

Chapter 18

লেবীয়াসকলে কৰিবলগীয়া কাৰ্য্য, আৰু পাবলগীয়া ভাগ।

¹যিহোৱাই হাৰোণক কলে, “তুমি আৰু তোমাৰে সৈতে তোমাৰ পিতৃ-বংশই পবিত্ৰস্থানত হোৱা অপৰাধৰ ভাৰ বৰা। আৰু তুমিও তোমাৰে সৈতে তোমাৰ পুত্ৰসকলে পুৰোহিত পদত হোৱা অপৰাধৰ ভাৰ বৰা। ²আৰু তোমাৰ ভাই লেবী ফৈদ, অৰ্থাৎ তোমাৰ পিতৃ ফৈদক লগত আনিবা; তেওঁলোকে তোমাৰ লগ লৈ, তোমাৰ পৰিচৰ্যা কৰিব লাগে, কিন্তু তুমি আৰু তোমাৰে সৈতে তোমাৰ পুত্ৰসকলে সাক্ষ্য-ফলি থকা তম্বুৰ আগত থাকিবা।

³আৰু তেওঁলোকে তোমাৰ আৰু গোটেই তম্বুৰ কৰিব লগীয়া কাৰ্য্য কৰিব। কিন্তু তেওঁলোক আৰু তোমালোক নমৰিবৰ বাবে, তেওঁলোক পবিত্ৰস্থানৰ বস্ত্ৰ আৰু যজ্ঞ-বেদিৰ ওচৰলৈ নাযাব। ⁴তেওঁলোকে তোমাৰ লগ লৈ সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আটাই দাস্যকৰ্ম্মৰ সম্বন্ধে যি কৰিব লাগে, অৰ্থাৎ কৰিব লগীয়া তম্বুৰ সেই কাৰ্য্য কৰিব আৰু আন বংশৰ কোনো মানুহ তোমালোকৰ ওচৰ নাচাপিব। ⁵ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকললৈ মোৰ যেন আৰু ক্ৰোধ নহয়, এই কাৰণে তোমালোকে পবিত্ৰস্থানৰ আৰু যজ্ঞ-বেদিৰ কৰিব লগীয়া কাৰ্য্য কৰিবা।

⁶আৰু চোৱা, মই ময়েই তোমালোকৰ ভাই লেবীয়াসকলক ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিলোঁ। সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দাস্যকৰ্ম্ম কৰিবৰ অৰ্থে, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকক তোমালোকলৈ দান দিয়া হ'ল। ⁷এই হেতুকে তুমি আৰু তোমাৰে সৈতে তোমাৰ পুত্ৰসকলে যজ্ঞ-

বেদি সম্বন্ধীয় সকলো বিষয়ত আৰু প্ৰভেদক বস্ত্ৰৰ ভিতৰৰ সকলো বিষয়ত নিজ নিজ পুৰোহিত পদৰ কৰিবলগীয়া কাৰ্য্য কৰিবা, তোমালোকে নিজেই দাস্যকৰ্ম্ম সকলো কাম সমাধা কৰিবা, মই দান স্বৰূপেই পুৰোহিত পদৰ কাৰ্য্য তোমালোকক দিলোঁ। কিন্তু আন বংশৰ যি কোনো লোক ওচৰ চাপিলে, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব।

⁸পাছে যিহোৱাই হাৰোণক ক'লে, চোৱা, মোৰ উত্তোলনীয় নৈবেদ্য অৰ্থাৎ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সকলো পবিত্ৰীকৃত বস্ত্ৰৰ মাজৰ পৰা অনা মোৰ উত্তোলনীয় নৈবেদ্যবোৰ পৰিচালনা কৰিবলৈ দিলোঁ। মই তোমাক আৰু তোমাৰ পুত্ৰসকলক এক অংশ স্বৰূপে সেই সকলোকে তোমালোকক দিলোঁ তোমালোকে সেইবোৰ পাবলৈ চিৰস্থায়ী বিধি হ'ব। ⁹অগ্নিত নিদিয়াকৈ ৰখা অতি পবিত্ৰ বস্ত্ৰৰ মাজৰ এই আটাইবোৰ তোমাৰ হ'ব। মোৰ উদ্দেশ্যে অনা তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক উচ্চ নৈবেদ্য, প্ৰত্যেক পাপৰ্থক বলি আৰু প্ৰত্যেক দোষাৰ্থক বলি, এই সকলো অতি পবিত্ৰ উপহাৰ তোমাৰ আৰু তোমাৰ পুত্ৰসকলৰ বাবে হ'ব।

¹⁰সেইবোৰ মোৰ বাবে সংৰক্ষিত অতি পবিত্ৰ বস্ত্ৰ, তোমালোকে এইবোৰ নিশ্চয় খাব। প্ৰতিজন পুৰুষে সেইবোৰ নিশ্চয় খাব লাগিব। সেইবোৰ মোৰ বাবে সংৰক্ষিত তোমাৰ পক্ষে পবিত্ৰ হ'ব। ¹¹আৰু এইবোৰ তোমাৰ হ'ব: অৰ্থাৎ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে দান দিয়া সকলো উত্তোলনীয় নৈবেদ্য আৰু তেওঁলোকৰ সকলো দোলনীয় নৈবেদ্য; চিৰ কালৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে মই তোমাৰ আৰু তোমাৰে সৈতে তোমাৰ পো-জীসকলক সেইবোৰ দিলোঁ; তোমাৰ বংশৰ সকলো শুচি লোকে সেইবোৰ ভোজন কৰিব পাৰিব।

¹²তেওঁলোকে সকলো উত্তম তেল, উত্তম দ্ৰাক্ষা ৰস আৰু শস্য আদিৰ যি যি আগভাগ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিব, সেইবোৰ মই তোমাক দিলোঁ।

¹³তেওঁলোকৰ ভূমিত উৎপন্ন হোৱা ফল আদিৰ প্ৰথমে পকা যি ভাগ তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আনিব, সেয়ে তোমাৰেই হ'ব। তোমাৰ বংশৰ সকলো শুচিলোকে তাক ভোজন কৰিব পাৰিব।

¹⁴ইস্ৰায়েলৰ মাজত বৰ্জিত কৰি দিয়া সকলো বস্ত্ৰ তোমাৰেই হ'ব। ¹⁵মানুহেই হওঁক বা পশুৱেই হওঁক, সকলো প্ৰাণীৰ মাজত গৰ্ভভেদ কৰি প্ৰথমে ওলোৱা যিবোৰক তেওঁলোকে যিহোৱাৰ অৰ্থে আগদান কৰিব, সেই সকলো তোমাৰেই হ'ব। কিন্তু মানুহৰ প্ৰথমে জন্মক তুমি অৱশ্যে মুকলাই দিবা, আৰু অশুচি পশুৰ প্ৰথমে জন্মকো তুমি মুকলাই দিবা। ¹⁶সেইবোৰৰ মাজৰ এমাহ বয়সৰে পৰা মুকলাই দিব লগা প্ৰতিজনক পবিত্ৰস্থানৰ চেকল অনুসাৰে, তুমি নিৰূপণ কৰাৰ দৰে পাঁচ চেকল ৰূপলৈ মুকলাই দিবা; সেয়ে বিশ গেৰাই এক চেকল হয়।

¹⁷কিন্তু গৰুৰ বা ভেড়াৰ বা ছাগলীৰ প্ৰথমে জন্মক তুমি মুকলাই নিদিবা। সেইবোৰ পবিত্ৰ আৰু মোৰ উদ্দেশ্যে পৃথকে ৰখা হ'ল। তুমি যন্তু-বেদিৰ ওপৰত সেইবোৰৰ তেজ ছটিয়াবা আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুস্বাৰ্ণৰ অৰ্থে অগ্নিকৃত উপহাৰৰ কাৰণে সেইবোৰৰ তেল দক্ষ কৰিবা।

¹⁸সেইবোৰৰ মঙহ তোমাৰ হ'ব; দোলনীয় নৈবেদ্যৰ অৰ্থে দিয়া আমঠু আৰু সোঁ পাছ পিৰাটো যেনেকৈ তোমাৰ হয়, তেনেকৈ সেইবোৰৰ মঙহো তোমাৰ হ'ব।

¹⁹ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰা পবিত্ৰ বস্ত্ৰৰ মাজৰ আটাই উত্তোলনীয় নৈবেদ্য তোমাক আৰু তোমাৰে সৈতে তোমাৰ পো-জীসকলক চিৰ কালৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে দিলোঁ; তোমাৰ আৰু তোমাৰ সৈতে তোমাৰ বংশৰ পক্ষে এয়ে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে লোণৰ চিৰস্থায়ী নিয়মৰ চিন হ'ব। ²⁰পাছত যিহোৱাই হাৰোণক ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাটিত তোমাৰ কোনো অধিকাৰ নাথাকিব, আৰু তেওঁলোকৰ মাজত তুমি কোনো ভাগ নাপাবা; ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত তোমাৰ ভাগ আৰু উত্তৰাধীককাৰ ময়েই।

²¹আৰু চোৱা, লেবীৰ সন্তানসকলে কৰা দাস্যকৰ্মৰ, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ কাৰ্য্যৰ বেচ স্বৰূপে মই তেওঁলোকৰ উত্তৰাধীকাৰৰ অৰ্থে ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ আটাই দশম ভাগ দিলোঁ। ²²আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে পাপ বৈ যেন নমৰে এই কাৰণে এতিয়াৰ পৰা তেওঁলোকে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ওচৰ চাপিব নালাগে। ²³কিন্তু লেবীয়াসকলেই সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দাস্যকৰ্ম্ম কৰিব, আৰু তেওঁলোকে সেই বিষয়ে কোনো পাপৰ ভাৰ বব; এয়ে তোমালোকৰ পুৰুষানুক্রমে পালন কৰিব লগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি; আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত তেওঁলোকে কোনো অধিকাৰ নাপাব।

²⁴কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উত্তোলনীয় উপহাৰ স্বৰূপে যি দশম ভাগ উৎসৰ্গ কৰিব, তাকে মই লেবীয়াসকলৰ উত্তৰাধীকাৰ স্বৰূপে দিলোঁ; এই কাৰণে মই তেওঁলোকক ক'লোঁ, 'ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত তেওঁলোকে কোনো অধিকাৰ নাপাব।'

²⁵পাছত যিহোৱাই মোচিক কলে, ²⁶"তুমি লেবীয়াসকলক এই আজ্ঞা দি কোৱা, 'তোমালোকক উত্তৰাধীকাৰৰ অৰ্থে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পৰা যি দশম ভাগ যিহোৱাই দিলে, তাক যেতিয়া তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিবা, তেতিয়া তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উত্তোলনীয় উপহাৰ স্বৰূপে সেই দশম ভাগৰো দশম ভাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। ²⁷তোমালোকে সেই উপহাৰ মৰণা মৰা ঠাইৰ শস্য আৰু কুণ্ড পূৰ কৰা দ্ৰাক্ষাৰস যেন বুলি তোমালোকৰ পক্ষে গণিত হ'ব।

²⁸তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পৰা যি দশম ভাগ গ্ৰহণ কৰিবা, তাৰ পৰা তোমালোকেও এইদৰে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উত্তোলনীয় উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবা; তাৰ পৰা যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া সেই উত্তোলনীয় উপহাৰ তোমালোকে হাৰোণ পুৰোহিতক দিবা। ²⁹যিহোৱাই পাব লগা এই সকলো উত্তোলনীয় উপহাৰ তোমালোকে লোৱা দানৰ পৰাই উৎসৰ্গ কৰিবা, অৰ্থাৎ তাৰ সকলো উত্তম ভাগৰ পৰা পবিত্ৰীকৃত ভাগ উৎসৰ্গ কৰিবা।'

³⁰এই হেতুকে তুমি তেওঁলোকক কোৱা, 'তোমালোকে যেতিয়া তাৰ পৰা উত্তম ভাগ উত্তোলনীয় উপহাৰ স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিবা, তেতিয়া সেয়ে লেবীয়াসকলৰ পক্ষে মৰণা মৰা ঠাইত মৰা শস্য আৰু কুণ্ডৰ পৰা উলিওৱা দ্ৰাক্ষাৰস যেন গণিত হ'ব। ³¹তোমালোকে আৰু তোমালোকৰ পৰিয়ালসকলে যি কোনো ঠাইত তাক ভোজন কৰিব পাৰিবা, কিয়নো সেয়ে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত কৰা তোমালোকৰ কাৰ্য্যৰ কাৰণে তোমালোকৰ

বেচ স্বৰূপ হ'ব।³² আৰু তাৰ পৰা তাৰ উত্তম ভাগ উত্তোলনীয় উপহাৰস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিলে, তাৰ কাৰণে পাপৰ ভাৰ নববা, আৰু নিজৰ মৃত্যু নহবলৈ সেই বিষয়ে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ পবিত্ৰ বস্তু অপবিত্ৰ নকৰিবা'।"

Chapter 19

অশুচিতা-নাশক জলৰ বিধি।

¹পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক কলে, ²"যিহোৱাই আজ্ঞা দিয়া ব্যৱস্থাৰ বিধি এই: ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক, নিখুঁত, নিঘূণ আৰু যুৱলি মোলোৱা ৰাঙলী চেঁউৰি গৰু এজনী তোমাৰ গুৰিলৈ আনিবলৈ আজ্ঞা দিয়া। ³পাছত তোমালোকে তাইক ইলিয়াজৰ পুৰোহিতক দিবা; আৰু তেওঁ তাইক ছাউনিৰ বাহিৰলৈ নিব, আৰু তেওঁৰ সাক্ষাতে কোনো এজন লোকে তাইক বধ কৰিব। ⁴তেতিয়া ইলিয়াজৰ পুৰোহিতে নিজ আঙুলিৰে তাৰ কিছু তেজ লৈ, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আগলৈ সাত বাৰ ছটিয়াব; ⁵তেওঁৰ সাক্ষাতে সেই গৰুজনীক আন এজন পুৰোহিতে দক্ষ কৰিব; তাইৰ গোবৰে সৈতে তাইৰ ছাল, মঙহ, তেজ দক্ষ কৰিব। ⁶সেই পুৰোহিতে এডোখৰ এৰচ কাঠ, একোঁচা এচোৰ বন আৰু অলপ ৰঙা নোম লৈ, গৰুজনীক পোৰা জুইৰ মাজত পেলাই দিব।

⁷তাৰ পাছত পুৰোহিতজনে নিজ কাপোৰ আৰু গা ধুব। তাৰ পাছত তেওঁ ছাউনিত সোমাব পাৰিব; কিন্তু পুৰোহিতজনে সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ⁸আৰু যিজনে গৰুজনীক পুৰিব, তেওঁ পানীত নিজ কাপোৰ আৰু গা ধুব আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।

⁹পাছত কোনো এজন শুচি লোকে সেই গৰুজনীৰ ছাই গোটাই, ছাউনিৰ বাহিৰত কোনো পৰিস্কাৰ ঠাইত ৰাখিব। তাক ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মঙলীৰ কাৰণে অশুচিতা-নাশক জলৰ কাৰণে ৰখা যাব কিয়নো সেই বলি পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে দান কৰা হৈছিল। ¹⁰আৰু যি জন লোকে গৰুজনীৰ ছাই গোটাৱ, তেওঁ নিজৰ কাপোৰ ধুব, আৰু সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। এয়ে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ আৰু তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা বিদেশীসকলৰো পালন কৰিবলগা চিৰস্থায়ী বিধি।

¹¹যি কোনো লোকে যেতিয়া মৰা মানুহৰ শৱ চুব, তেওঁ সাত দিন অশুচি হৈ থাকিব। ¹²তেওঁ তৃতীয় দিনা আৰু সপ্তমদিনা নিজকে শুচি কৰিব, তাৰ পাছত শুচি হ'ব। কিন্তু তেওঁ যদি তৃতীয় দিনা আৰু সপ্তম দিনা নিজকে শুচি নকৰে, তেন্তে তেওঁ শুচি নহ'ব। ¹³যি কোনোৱে মৰা মানুহৰ শৱ চুই নিজকে শুচি নকৰিব, তেওঁ যিহোৱাৰ আবাস অশুচি কৰিব; সেই লোকজনক ইস্রায়েলৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব, কিয়নো তেওঁৰ ওপৰত অশুচিতা নাশক জল নছটিওৱাত তেওঁ অশুচি হ'ল আৰু তেওঁৰ অশুচিতা তেওঁৰ লগতে থাকিব।

¹⁴যেতিয়া কোনো এজন লোকৰ তম্বুৰ ভিতৰত মৃত্যু হ'ব তেতিয়া এনে নিয়ম হ'ব-সেই তম্বুৰ ভিতৰত সোমোৱা সকলো লোক আৰু তম্বুৰ ভিতৰত থকা সকলো মানুহ সাত দিন অশুচি হৈ থাকিব। ¹⁵আৰু ৰছীৰে বন্ধা ঢাকনি নথকা সকলো মুকলি পাত্ৰ অশুচি হ'ব। ¹⁶আৰু যি কোনো লোকে মুকলি ঠাইত তৰোৱালত হত হোৱা বা এনেই মৰা লোকৰ শৱ, নাইবা নৰা মানুহৰ হাড়, বা মৈদাম চুব-তেওঁ সাত দিন অশুচি হৈ থাকিব।

¹⁷আৰু সেই অশুচি মানুহৰ কাৰণে পাপাৰ্থক বলিৰ সেই পোৰা ছাইৰ কিছু পাত্ৰত ৰাখি, তাৰ ওপৰত ভুমুকৰ পানী দিয়া যাব। ¹⁸আৰু কোনো শুচি লোক এজনে একোঁচা এচোৰ বন লৈ, সেই পানীত জুবুৰীয়াই, সেই তম্বুৰ ওপৰত, আৰু তাত থকা সকলো বস্তুৰ আৰু আটাই প্ৰাণীৰ ওপৰত আৰু হাড়, বা হত হোৱা বা এনেই মৰা লোকৰ শৱ, নাইবা মাদাম স্পৰ্শ কৰা সেই মানুহজনৰ ওপৰতো তাক ছটিয়াব। ¹⁹সেই শুচি লোকজনে তৃতীয় দিনা আৰু সপ্তম দিনা সেই অশুচি লোকজনৰ ওপৰত সেই জল ছটিয়াব। পাছত সপ্তম দিনা সেই অশুচি লোকজনে নিজকে শুচি কৰিব; তেওঁ নিজৰ কাপোৰ ধুব আৰু পানীত গা ধুব। পাছত সন্ধ্যা সময়ত তেওঁ শুচি হ'ব।

²⁰কিন্তু যি জন লোকে অশুচি হৈয়ো নিজকে শুচি নকৰিব, সেই লোকজনক সমাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব, কিয়নো তেওঁ যিহোৱাৰ পবিত্ৰস্থান অশুচি কৰিলে; তেওঁৰ ওপৰত অশুচিতা-নাশক জল ছটিওৱা নহ'ল; আৰু তেওঁ অশুচি হৈ থাকিল। ²¹এয়ে তেওঁলোকে পালন কৰিব লগীয়া চিৰস্থায়ী বিধি হ'ব। আৰু যি জনে অশুচিতা-নাশক জল ছটিয়াব, তেওঁ নিজৰ কাপোৰ ধুব; আৰু যি জনে সেই অশুচিতা-নাশক জল চুব তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব। ²²আৰু সেই অশুচি লোকে যি কিছু চুব, সেয়ে অশুচি হ'ব; আৰু যি লোকে তাক চুব, তেওঁ সন্ধ্যালৈকে অশুচি হৈ থাকিব।

Chapter 20

মিৰিয়মৰ মৃত্যু। শিলৰ পৰা পানী উলিওৱা। ইদোমৰ মাজেদি যাব নিদিয়া। হাৰোণৰ মৃত্যু।

¹পাছত ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মঙলীয়ে প্ৰথম মাহত ছিন অৰণ্য পালে। তেওঁলোকে কাদেচত থাকিল, সেই ঠাইতে মিৰিয়মৰ মৃত্যু হ'ল আৰু তাতে তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল।

2সেই ঠাইত মণ্ডলীৰ কাৰণে পানী নথকাত, লোকসকলে মোচি আৰু হাৰোণৰ অহিতে গোট খালে। 3তেওঁলোকে মোচিৰে সৈতে বিবাদ কৰি ক'লে, “যিহোৱাৰ আগত আমাৰ ভাইসকলৰ মৃত্যু হোৱাৰ সময়ত আমাৰো মৃত্যু হোৱা হেতেন কেনে ভাল আছিল!

4আমি আৰু আমাৰ পশুবোৰ মৰিবৰ কাৰণে যিহোৱাৰ সমাজক কেলেই তোমালোকে এই মৰুভূমিলৈ আনিলা? 5এই কুচ্ছিত ঠাইলৈ আনিবৰ বাবে আমাক কেলেই মিচৰৰ পৰা উলিয়াই আনিলা? এয়ে শস্য বা ডিমৰু, বা দ্ৰাক্ষা, বা ডালিমৰ ঠাই নহয় আৰু খাবলৈকো পানী নাই।

6পাছত মোচি আৰু হাৰোণে সমাজৰ আগৰ পৰা সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখলৈ গৈ উবুৰি হৈ পৰিল। তাতে যিহোৱাৰ প্ৰতাপ তেওঁলোকৰ আগত প্ৰকাশিত হ'ল।

7আৰু যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 8“তুমি লাখুটিডাল লোৱা, আৰু তুমি আৰু তোমাৰ ককায়েক হাৰোণে সমাজক গোটাই লোৱা। শিলটোৱে পানী উলিয়াই বৈ যাবৰ বাবে, তোমালোকে তেওঁলোকৰ চকুৰ আগতেই শিলটোক আজ্ঞা কৰা। এইদৰে তুমি তেওঁলোকৰ বাবে শিলটোৰ পৰা পানী উলিয়াই সমাজক আৰু তেওঁলোকৰ পশুবোৰকো খুৱাবা।” 9তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁৰ আগত পৰা লাখুটি ল'লে।

10তাৰ পাছত মোচি ও হাৰোণে শিলটোৰ আগত সমাজক গোটাই ল'লে, তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “হে বিদ্ৰোহীহঁত, শুন তহঁতৰ কাৰণে আমি এই শিলৰ পৰা পানী উলিয়াম নে?” 11এই বুলি মোচিয়ে হাত দাঙি, সেই লাখুটিৰে শিলটোত দুবাৰ কোব মাৰিলে; তেতিয়া অধিক পানী ওলাল আৰু সমাজে আৰু তেওঁলোকৰ পশুবোৰেও পানী খালে।

12তেতিয়া যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক ক'লে, “তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আগত মোক পবিত্ৰ কৰিবলৈ মোত দৃঢ়ৰূপে বিশ্বাস নকৰিলা; এই হেতুকে মই এই সমাজক দিয়া দেশত তোমালোকে তেওঁলোকক নুসুমুৱাবা। 13সেই ঠাইৰ নাম মিৰীবা [বিবাদ] ৰাখিলে; কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰে সৈতে বিবাদ কৰিলে; আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ মাজত পবিত্ৰ হ'ল।

14পাছত মোচিয়ে কাদেচৰ পৰা ইদোমৰ ৰজাৰ গুৰিলৈ দূত পঠাই ক'লে, তোমাৰ ভায়েৰা ইস্ৰায়েলৰ এই কথা কৈছে: “আমালৈ যি সকলো দুখ ঘটিল, তাক তুমি জানি আছা। 15আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকল মিচৰলৈ নামি গৈছিল, সেই মিচৰতে আমি অনেক দিন বাস কৰি আছিলোঁ। আৰু মিচৰীসকলে আমালৈ আৰু আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকললৈ কু-ব্যৱহাৰ কৰিলে। 16তেতিয়া আমি যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰোতে, তেওঁ আমাৰ বাক্যলৈ কাণ দিলে, তেওঁ দূত পঠাই মিচৰৰ পৰা আমাক উলিয়াই আনিলে। আৰু এতিয়া চোৱা, আমি তোমাৰ দেশৰ সীমাত থকা কাদেচ নগৰত আছোঁ।

17বিনয় কৰোঁ, তোমাৰ দেশৰ মাজেদি আমাক যাবলৈ দিয়া। আমি শস্য ক্ষেত্ৰ বা দ্ৰাক্ষা-ক্ষেত্ৰেদি নাযাওঁ আৰু নাদৰ পানীও পান নকৰোঁ, কেৱল ৰাজবাটেদি যাম। তেতিয়ালৈকে তোমাৰ দেশৰ সীমা পাৰ নহওঁমানে, সোঁহাতে কি বাওঁহাতে নুঘূৰিম।

18তাতে ইদোমৰ ৰজাই তেওঁক উত্তৰ দি ক'লে, “তুমি মোৰ দেশৰ মাজেদি যাব নোৱাৰা; গ'লে মই তৰোৱাল লৈ তোমাৰ বিৰুদ্ধে ওলাম।”

19তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁক ক'লে, “আমি কেৱল ৰাজবাটেদি যাম, যদি মই আৰু মাৰ পশুবোৰে তোমাৰ পানী খায়, তেন্তে মই তাৰ মূল্য দিম; মোক আন একোকে নালাগে, কেৱল মোক খোজ কাঢ়ি যাব দিয়া।

20কিন্তু তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, “তুমি ইয়াৰ মাজেৰে যাবলৈ নোৱাৰিবা।” পাছত ইদোমৰ ৰজাই অনেক সৈন্যক লগত লৈ বাহুবল দেখুৱাই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ওলাল। 21এইদৰে ইদোমৰ ৰজাই ইস্ৰায়েলক নিজ অঞ্চলৰ মাজেদি যাবলৈ অনুমতি দিবলৈ অমান্তি হ'ল। সেইবাবেই ইস্ৰায়েল তেওঁৰ পৰা ঘূৰি আন বাটেদি গ'ল।

22তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই সমাজে কাদেচৰ পৰা যাত্ৰা কৰি হোৰ পৰ্বত পালেগৈ। 23তেতিয়া ইদোম দেশৰ সীমাৰ ওপৰত থকা হোৰ পৰ্বতত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক কথা ক'লে, 24“হাৰোণক নিজ লোকসকলৰ লগলৈ নিয়া হ'ব; কিয়নো মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক দিয়া দেশত তেওঁ সোমাব নোৱাৰিব। কাৰণ মিৰীবা জলৰ ওচৰত তোমালোক দুয়োই মোৰ বাক্যৰ বিৰুদ্ধে আচৰণ কৰিলা।

25তুমি হাৰোণক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰক হোৰ পৰ্বতলৈ লৈ যোৱা। 26আৰু হাৰোণৰ বস্ত্ৰ সোলোকাই তেওঁৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰক পিন্ধোৱা। হাৰোণক নিজ লোকসকলৰ লগত নিয়া হ'ব, আৰু তেওঁ সেই ঠাইতে মৰিব।

27তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কৰিলে। তেওঁলোকে গোটেই সমাজৰ আগতে হোৰ পৰ্বতলৈ উঠি গ'ল। 28আৰু মোচিয়ে হাৰোণৰ বস্ত্ৰ সোলোকাই তেওঁৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰক পিন্ধালে। আৰু হাৰোণ সেই পৰ্বতৰ টিঙত থকা ঠাইতে মৰিল। পাছে মোচি আৰু ইলিয়াজৰ পৰ্বতৰ পৰা নামি আহিল। 29যেতিয়া গোটেই সমাজে হাৰোণৰ মৃত্যু হোৱা দেখিলে, তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ গোটেই বংশই হাৰোণৰ কাৰণে ত্ৰিশ দিনলৈকে ক্ৰন্দন কৰিলে।

Chapter 21

লোকসকলক সাপে দংশা। চীহোন আৰু ওগক পৰাজয় কৰা।

¹পাছে দক্ষিণ অঞ্চলত থকা অৰাদৰ কনানীয়া ৰজাই অথাৰীমৰ বাটেদি ইশ্ৰায়েল আহিছে বুলি শুনি, তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি তেওঁলোকৰে কিছুমান লোকক বন্দী কৰি নি ৰাখিলে। ²তেতিয়া ইশ্ৰায়েলে যিহোৱাৰ আগত অঙ্গীকাৰ কৰি ক'লে, "আপুনি যদি এই লোকসকলক আমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰে, তেন্তে আমি তেওঁলোকৰ নগৰবোৰ নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিম।" ³তেতিয়া যিহোৱাই ইশ্ৰায়েলৰ বাক্যলৈ কাণ দিলে, সেই কনানীয়াসকলক সমৰ্পণ কৰিলে। তেতিয়া লোকসকলে তেওঁলোকক আৰু তেওঁলোকৰ নগৰবোৰ নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে। সেই ঠাইৰ নাম হৰ্মা ৰখা হ'ল।

⁴পাছত তেওঁলোকে ইদোম দেশ ঘূৰিবৰ অৰ্থে, চোফ সাগৰৰ বাটেদি হোৰ পৰ্ব্বতৰ পৰা যাত্ৰা কৰিলে। আৰু বাটৰ কাৰণে লোকসকলৰ মন অতিশয় অধৈৰ্য হ'ল। ⁵আৰু লোকসকলে ঈশ্বৰ ও মোচিৰ বিৰুদ্ধে ক'বলৈ ধৰিলে: বোলে, "মৰুভূমিত মৰিবলৈ তোমালোকে মিচৰৰ পৰা আমাক কেলেই উলিয়াই আনিলা?" কিয়নো আহাৰো নাই পানীও নাই আৰু আমাৰ মনে এই সামান্য আহাৰ ঘিণ কৰিছে।

⁶তেতিয়া যিহোৱাই লোকসকলৰ মাজলৈ বিষাক্ত সাপ পঠিয়ালে আৰু সেইবোৰে দংশিবলৈ ধৰাত ইশ্ৰায়েলৰ মাজত অনেক লোক মৰিল।

⁷লোকসকলে মোচিৰ গুৰিলৈ আহি ক'লে, "আমি গুপ্ত পাপ কৰিলোঁ, কাৰণ আমি যিহোৱা আৰু তোমাৰ বিৰুদ্ধে কথা কলোঁ। আমাৰ ওচৰৰ পৰা যিহোৱাই সাপবোৰ দূৰ কৰিবৰ বাবে, তুমি তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা।" তেতিয়া মোচিয়ে লোকসকলৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

⁸যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "তুমি এটা বিষাক্ত সাপ সাজি এডাল খুটিৰ ওপৰত নিচানস্বৰূপে তুলি ৰাখিবা। তেতিয়া সাপে দংশা যিকোনো লোকে যদি তালৈ চায়, সেইজন জীৱ।" ⁹তেতিয়া মোচিয়ে পিতলৰ এটা সাপ বনাই নিচানস্বৰূপে এডাল খুটিত তুলি ৰাখিলে। যেতিয়া সাপে কোনো মানুহক দংশিলে, তেতিয়া তেওঁ সেই পিতলৰ সাপলৈ দৃষ্টি কৰি জীলৈ।

¹⁰তেতিয়া ইশ্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যাত্ৰা কৰি এবোতত ছাউনি পাতিলে। ¹¹আৰু এবোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি সূৰ্য ওলোৱা দিশে মোৱাবৰ সন্মুখে থকা মৰুভূমিৰ ইয়ে-অবাৰীমত ছাউনি পাতিলে।

¹²তাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি জেৰদ উপত্যকাত ছাউনি পাতিলে। ¹³আৰু তাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি ইমোৰীয়াসকলৰ সীমাৰ পৰা ওলোৱা, মৰুভূমিত থকা অৰ্গোনৰ অন্য পাৰে ছাউনি পাতিলে, কিয়নো মোৱাবৰ আৰু ইমোৰীয়াসকলৰ মাজত থকা অৰ্গোন মোৱাবৰ সীমা আছিল।

¹⁴এই হেতুকে যিহোৱাৰ যুদ্ধ-পুস্তকত কোৱা হৈছে, বোলে,

".....চুফাত বাহেবক,

অৰ্গোনৰ উপত্যকাবোৰক,

¹⁵আৰু আৰ নামেৰে লোকালয়লৈ

মুখ কৰা আৰু মোৱাবৰ সীমাত লগা

চাৱলীয়া উপত্যকাবোৰ তেওঁ জয় কৰিলে।

¹⁶তাৰ পৰা তেওঁলোকে বেৰলৈ, অৰ্থাৎ যি নাদৰ বিষয়ে যিহোৱাই মোচিক কৈছিল, তুমি লোকসকলক গোটোৱা, মই তেওঁলোকক পানী দিম। সেই নাদলৈ যাত্ৰা কৰিলে।"

¹⁷সেই কালত ইশ্ৰায়েলে এই গীত গান কৰিলে:

হে নাদ উঠলি উঠা; তোমালোকে ইয়াৰ উদ্দেশ্যে গান কৰা।

¹⁸এয়ে অধ্যক্ষ সকলে খনা নাদ,

লোকসকলৰ প্ৰধানসকলে ৰাজ-দণ্ডেৰে

আৰু নিজ নিজ লাখুটিৰে এয়াক খনন কৰিলে।"

পাছে তেওঁবিলাকে অৰণ্যৰ পৰা মন্তানালৈ।

¹⁹মন্তানাৰ পৰা নহলীয়েললৈ, নহলীয়েলৰ পৰা বামোতলৈ, ²⁰আৰু বামোতৰ পৰা উপত্যকাইদি মোৱাবৰ দেশলৈ। সেয়ে যিচীমোনৰ ফাললৈ মুখ কৰি থকা পিচগা পৰ্ব্বতৰ টিঙলৈ গ'ল।

21 পাছে ইস্রায়েলে ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা চীহোনৰ গুৰিলৈ দূতৰ দ্বাৰাই এই কথা কৈ পঠালে বোলে, 22 “তুমি নিজ দেশৰ মাজেদি মোক যাবলৈ দিয়া; আমি শস্যক্ষেত্ৰত বা দ্ৰাক্ষা-ক্ষেত্ৰত নোসোমাও আৰু নাদৰ পানীও নাখাওঁ। তোমাৰ সীমা পাৰ নহওঁমানে ৰাজবাটে গৈ থাকিম।” 23 তথাপি চীহোনৰ ৰজাই নিজ অঞ্চলৰ মাজেদি ইস্রায়েলক যাবলৈ নিদিলে। কিন্তু চীহোনে নিজৰ সকলো প্ৰজাক গোটাই ইস্রায়েলৰ বিৰুদ্ধে মৰুভূমিলৈ ওলাল আৰু যহচলৈ গৈ ইস্রায়েলে সৈতে যুদ্ধ কৰিলে।

24 তাতে ইস্রায়েলে তৰোৱালৰ ধাৰত তেওঁক আঘাত কৰি, অৰ্ণোনৰ পৰা যৰ্বোকলৈকে অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ সীমালৈকে তেওঁৰ দেশ অধিকাৰ কৰিলে; কাৰণ অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ সীমা গড়েৰে দৃঢ় আছিল। 25 এইদৰে ইস্রায়েলে সেই সকলো নগৰ হাত কৰি ললে; আৰু ইস্রায়েলে ইমোৰীয়াসকলৰ আটাই নগৰত, হিচবোনত আৰু তাৰ সকলো উপত্যকাবোৰত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে। 26 কিয়নো হিচবোন ইমোৰীয়াইতৰ ৰজা চীহোনৰ নগৰ আছিল; সেই চীহোনে মোৱাবৰ আগৰ ৰজাৰ অহিতে যুদ্ধ কৰি তেওঁৰ হাতৰ পৰা অৰ্ণোনলৈকে তেওঁৰ আটাই দেশ লৈছিল।

27 এই কাৰণে কবি সকলে কয়,

“তোমালোক হিচবোনলৈ আহা,

চীহোনৰ নগৰ সজা আৰু দৃঢ় কৰা হওঁক।

28 কিয়নো হিচবোনৰ পৰা অগ্নি-শিখা ওলাই,

চীহোনৰ পৰা শিখাই,

মোৱাবৰ আৰ লগৰ গ্ৰাস কৰিলে,

আৰু অৰ্ণোনৰ ওখ ঠাইবোৰৰ প্ৰভূসকলক গ্ৰাস কৰিলে।

29 হে মোৱাব!, তোমাৰ সন্তাপ হ’ল,

আৰু হে কমোচৰ প্ৰজা, তুমি বিনষ্ট হ’লা;

সি নিজৰ পুতেকসকলক পলাবলৈ,

আৰু নিজৰ জীয়েকসকলক বন্দী অৱস্থাত পৰিবলৈ এৰি দিলে,

ইমোৰীয়াসকলক ৰজা চীহোনৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে।

30 আৰু আমি তেওঁলোকলৈ বাণ মাৰিলোঁ; দীবোনলৈকে হিচবোন বিনষ্ট হ’ল।

মেদবালৈ বিস্তৃত

নোফহলৈকে আমি সকলোকে ধ্বংস কৰিলোঁ।

31 এইদৰে ইস্রায়েলে ইমোৰীয়াসকলৰ দেশত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে। 32 মোচিয়ে যাজেৰক গুপতে চাবলৈ মানুহ পঠালে। তাৰ পাছত লোকসকলে তাৰ সকলো উপনগৰ হাত কৰি লৈ, তাত থকা ইমোৰীয়াসকলক দূৰ কৰিলে।

33 তেতিয়া তেওঁলোক ঘূৰি বাচানৰ বাটেদি উঠি গ’ল। তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে ইদ্ৰেয়ীত যুদ্ধ কৰিবলৈ বাচানৰ ৰজা ওগ আৰু তেওঁৰ সকলো

প্ৰজাসকল ওলাল। 34 তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক ক’লে, “তুমি তেওঁলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই তেওঁক, তেওঁৰ আটাই প্ৰজাক আৰু তেওঁৰ

দেশকো তোমাৰ হাতত শোধাই দিলোঁ। তুমি হিচবোনত থকা ইমোৰীয়া ৰজা চীহোনলৈ যেনে কৰিলা, তেওঁলৈকো তেনে কৰিবা।” 35 গতিকে

তেওঁলোকৰ তেওঁৰ কোনো শেষ নথকা কৈ, তেওঁক, তেওঁৰ পুতেকসকলক আৰু তেওঁৰ আটাই প্ৰজাক মাৰি, তেওঁৰ দেশ অধিকাৰ কৰি ল’লে।

Chapter 22

পাছে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে যাত্ৰা কৰি, যিৰীহোৰ সন্মুখত থকা যৰ্দনৰ পূব পাৰত মোৱাবৰ সমথলত ছাউনি পাতিলে। বালাক আৰু বিলিয়মৰ বিৱৰণ।

¹ যৰ্দন নদীৰ পৰা আনফালে যিৰীহোৰ ওচৰত থকা মোৱাবৰ সমথলত ছাউনি নপতালৈকে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে যাত্ৰা কৰি আছিল।

²তেতিয়া আটাই ইস্রায়েলে ইমোৰীয়াসকললৈ কৰা আটাইকে চিপ্লোৰৰ পুত্ৰ বালাকে দেখি আছিল। ³আৰু মোরাবে লোকসকলৰ কাৰণে অতিশয় ভয়ত আছিল, কিয়নো তেওঁলোক অধিক আছিল; আৰু মোৰাব ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে অতিশয় ব্যাকুল হ'ল। ⁴মোৰাবৰ বজাই মিদিয়নৰ বৃদ্ধ লোক সকলক ক'লে, "গৰুৱে পথাৰৰ কোমল ঘাঁহ চেলেকাদি, এই লোকসমূহে আমাৰ চাৰিওফালে থকা সকলোকে খাই শেষ কৰিব।" সেই কালত চিপ্লোৰৰ পুত্ৰ বালাক মোৰাবৰ বজা আছিল।

⁵তেওঁ বিয়োৰৰ পুত্ৰ বিলিয়মক মাতিবলৈ, তেওঁৰ স্ব-জাতীয় লোকসকলৰ দেশলৈ ফৰাৎ নদীৰ পাৰত থকা পথোৰ নগৰলৈ দূত পঠাই তেওঁক ক'লে, "চোৱা, মিচৰৰ পৰা এক জাতি ওলাই আহিছে। চোৱা, তেওঁলোকে পৃথিৱীখন ঢকাৰ দৰে ঢাকি এই মুহূৰ্ত্ত আমাৰ সন্মুখতে আছে। ⁶মই নিবেদন কৰোঁ, আপুনি আহি মোৰ কাৰণে সেই জাতিক শাও দিয়ক, কিয়নো তেওঁলোক মোতকৈ অতি বলৱন্ত। কিজানি তেওঁলোকক জয় কৰি দেশৰ পৰা খেদিবলৈ মোৰ সাধ্য হ'ব। কিয়নো মই জানো, আপুনি যিজনক আশীৰ্ব্বাদ কৰে, তেওঁ আশীৰ্ব্বাদ পায়, আৰু যিজনক শাও দিয়ে, তেওঁ শাও পায়।

⁷পাছে মোৰাবৰ বৃদ্ধসকলে আৰু মিদিয়নৰ বৃদ্ধসকলে মঙ্গল চোৱাৰ বেচ হাতত লৈ প্ৰস্থান কৰিলে। আৰু তেওঁলোকে বিলিয়মৰ ওচৰ পাই বালাকৰ কথাবোৰ তেওঁক ক'লে। ⁸তাতে তেওঁ তেওঁলোকক উত্তৰ দিলে, "তোমালোক আজি ৰাতি এই ঠাইতে থাকা। যিহোৱাই মোক যিহকে ক'ব, সেই দৰেই মই তোমালোকক উত্তৰ দিম।" গতিকে মোৰাবৰ অধ্যক্ষসকল বিলিয়মৰ লগতে সেই ৰাতিটো থাকিল।

⁹ঈশ্বৰে বিলিয়মৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ লগত থকা এই লোকসকল কোন? ¹⁰বিলিয়মে ঈশ্বৰক উত্তৰ দি ক'লে, "মোৰাবৰ বজা চিপ্লোৰৰ পুত্ৰ বালাকে মোৰ ওচৰলৈ তেওঁলোকক কৈ পঠিয়াইছে। তেওঁ কৈছে, ¹¹'চোৱা, মিচৰৰ পৰা ওলাই অহা জাতিয়ে পৃথিৱী ঢকা দি মোৰ ঠাই ঢাকি ধৰিছে। এতিয়া তুমি আহি মোৰ কাৰণে তেওঁলোকক শাও দিয়া। কিজানি মই যুদ্ধ কৰি তেওঁলোকক খেদিব পাৰিম।'"

¹²তেতিয়া ঈশ্বৰে বিলিয়মক ক'লে, "তুমি তেওঁলোকৰ লগত নাযাব। তুমি সেই জাতিক শাও নিদিবা; কিয়নো তেওঁলোক আশীৰ্ব্বাদ পোৱা লোক। ¹³পাছত বিলিয়মে ৰাতিপুৱাতে উঠি বালাকৰ অধ্যক্ষসকলক ক'লে, "তোমালোকে নিজ দেশলৈ গুচি যোৱা; কিয়নো যিহোৱাই তোমালোকৰ লগত মোক যাবলৈ অনুমতি নিদিলে।" ¹⁴তাতে মোৰাবৰ অধ্যক্ষসকলে উঠি বালাকৰ গুৰিলৈ আহিল। তেওঁলোকে ক'লে, "আমাৰ লগত আহিবলৈ বিলিয়ম অসম্মত হ'ল।"

¹⁵বালাকে তেওঁলোকতকৈ অৰ্থাৎ প্ৰথম দলটিকৈ অধিক আৰু অতিশয় সম্ভ্ৰান্ত আন অধ্যক্ষসকলক পঠিয়ালে। ¹⁶তেওঁলোকে বিলিয়মৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক ক'লে, "চিপ্লোৰৰ পুত্ৰ বালাকে এই কথা কৈছে, 'মই নিবেদন কৰোঁ, মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ আপোনাক একোৱে বাধা নিদিয়ক। ¹⁷কিয়নো মই আপোনাক অতিশয়ৰূপে সন্মানিত কৰিম আৰু যি যি আঞ্জা দিব, তাকে কৰিম; এই হেতুকে বিনয় কৰোঁ। আপুনি আহি মোৰ কাৰণে এই জাতিক শাও দিয়ক।

¹⁸তেতিয়া বিলিয়মে বালাকৰ দাসসকলক উত্তৰ দিলে, "যদিও বালাকে ৰূপ আৰু সোণেৰে পূৰ হোৱা নিজৰ ৰাজপ্ৰাসাদো মোক দিয়ে, তথাপি মই ক্ষুদ্ৰ কি মহৎ কাৰ্য্য কৰিবলৈ নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আঞ্জা উলঙ্ঘন কৰিব নোৱাৰোঁ। ¹⁹এতিয়া নিবেদন কৰোঁ, তোমালোকো এই ঠাইতে আজি ৰাতিটো থকা, যিহোৱাই মোক আৰু যি ক'ব, তাক মই জানিম।" ²⁰পাছত ঈশ্বৰে ৰাতি বিলিয়মৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, "যিহেতু সেই লোকসকলে তোমাক মাতিবলৈ আহিছে, তুমি উঠি তেওঁলোকৰ লগত যোৱা; কিন্তু মই তোমাক যিহকে ক'ম, তাকেহে তুমি কৰিবা।"

²¹বিলিয়মে ৰাতিপুৱাতে উঠি নিজৰ গাধ সজাই তাত উঠি মোৰাবৰ অধ্যক্ষসকলৰ লগত প্ৰস্থান কৰিলে। ²²পাছত তেওঁ যোৱাতে ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল। আৰু যিহোৱাৰ দূত তেওঁৰ বিৰুদ্ধকাৰী হৈ বাটৰ মাজত থিয় হ'ল। তেতিয়া তেওঁ নিজৰ গাধত উঠি নিজৰ দুজন দাসেৰে সৈতে গৈছিল। ²³তেতিয়া সেই গাধজনীয়ে খোলা তৰোৱাল ধৰা যিহোৱাৰ দূতক বাটৰ মাজত থিয় হৈ থকা দেখিলে। এই হেতুকে গাধজনীয়ে বাট এৰি পথাৰৰ ফাললৈ গ'ল। বিলিয়মে গাধজনীক বাটলৈ আনিবৰ কাৰণে তাইক কোবালে।

²⁴তেতিয়া যিহোৱাৰ দূত দুইফালে গড় থকা দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ ঠেক বাটত থিয় হ'ল। ²⁵গাধজনীয়ে যিহোৱাৰ দূতক আকৌ দেখি গড়ত গা ঘঁহাই যাওঁতে, বিলিয়মৰ ভৰি গড়ত ঘৰা খালে; তেতিয়া তেওঁ আকৌ তাইক কোবালে।

²⁶যিহোৱাৰ দূত আৰু অলপমান আগলৈ গৈ, সোঁফালে কি বাওঁফালে ঘূৰিবলৈ ঠাই নোহোৱা এনে এক চেপ ঠাইত থিয় হ'ল। ²⁷তেতিয়া গাধজনীয়ে যিহোৱাৰ দূতক দেখি বিলিয়মেৰে সৈতে আঁঠুকাঢ়ি পৰিল, বিলিয়াম খঙত জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁ গাধজনীক লাখুটিৰে কোবাবলৈ ধৰিলে।

²⁸তেতিয়া যিহোৱাই গাধক কথা ক'বলৈ শক্তি দিলে। গাধজনীয়ে বিলিয়মক ক'লে, মই তোমাক কি কৰিলোঁ যে, তুমি এই তিনিবাৰ মোক কোবাল?" ²⁹বিলিয়মে গাধজনীক ক'লে, "তই মোক অমান্য কৰিছ; মোৰ হাতত তৰোৱাল থকা হ'লে বৰ ভাল আছিল; সেয়ে হোৱা হ'লে মই এতিয়াই তোক বধ কৰিলোঁহেঁতেন।" ³⁰গাধজনীয়ে বিলিয়মক ক'লে, "যাৰ ওপৰত তুমি আজিলৈকে তোমাৰ সমস্ত জীৱন উঠি আহিছা, মই জানো সেই গাধজনী নহওঁ? মই জানো কেতিয়াবা তোমালৈ এনে ব্যৱহাৰ কৰিছিলোঁ?" বিলিয়মে ক'লে, "নাই কৰা।"

³¹তেতিয়া যিহোৱাই বিলিয়মৰ চকু মুকলি কৰিলে, খোলা তৰোৱাল হাতত লোৱা যিহোৱাৰ দূতক বাটৰ মাজত থিয় হৈ থকা তেওঁ দেখিলে; তেতিয়াই তেওঁ মূৰ দোৱাই উৰুৰি হৈ পৰিল। ³²তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতে তেওঁক ক'লে, "তুমি সেই তিনিবাৰ নিজৰ গাধজনীক কিয় মাৰিলা? চোৱা, মই তোমাৰ বিৰুদ্ধকাৰী হৈ ওলাইছোঁ, কিয়নো মোৰ সাক্ষাতে তুমি অপথে গৈছা। ³³আৰু গাধজনীয়ে মোক দেখি এই তিনিবাৰ মোৰ সন্মুখৰ পৰা ঘূৰিছিল। তাই মোৰ সন্মুখৰ পৰা নুঘুৰা হ'লে মই নিশ্চয়ে তোমাক বধ কৰিলোঁহেঁতেন, কিন্তু তাইক জীয়াই ৰাখিলোঁহেঁতেন।"

³⁴বিলিয়মে যিহোৱাৰ দূতক ক'লে, “মই পাপ কৰিলোঁ; কিয়নো আপুনি যে মোৰ বিৰুদ্ধে বাটত থিয় হৈ আছে, তাক মই নাজানিলোঁ। কিন্তু এতিয়া যদি ইয়াত আপোনাৰ বেজাৰ হৈছে, তেন্তে মই উলটি যাওঁ।” ³⁵তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতে বিলিয়মক ক'লে, “সেই লোকসকলেৰে সৈতে যোৱা। কিন্তু মই যি কথা তোমাক ক'ম, কেৱল তাকেহে ক'বা।” আৰু বিলিয়ম বালাকৰ অধ্যক্ষসকলেৰে সৈতে গ'ল।

³⁶পাছে বিলিয়ম অহাৰ বাতৰি শুনি, বালাকে তেওঁক আগবঢ়াই নিবলৈ দেশৰ সীমাৰ দাঁতিত অৰ্ণোনৰ সীমাত থকা মোৱাবৰ নগৰলৈ গ'ল।

³⁷পাছত বালাকে বিলিয়মক ক'লে, “মই আপোনাক মাতিবলৈ জানো অতি যত্নেৰে মানুহ পঠোৱা নাছিলো? আপুনি মোৰ ওচৰলৈ কিয় নহাকৈ আছিল? আপোনাক সন্মানিত কৰিবলৈ মই জানো নিচেই অসমৰ্থ?”

³⁸তাতে বিলিয়মে বালাকক ক'লে, “এইয়া চোৱা, মই তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। তথাপি এতিয়াও কোনো কথা ক'বলৈ জানো মোৰ ক্ষমতা আছে? ঈশ্বৰে মোৰ মুখত যি বাক্য দিব, তাকেহে মই ক'ম।” ³⁹বিলিয়মে বালাকৰ লগত আহি কিৰিয়ৎ-ছচোৎ পালেহি। ⁴⁰আৰু বালাকে গৰু আৰু মেৰ বলিদান কৰি, বিলিয়ম আৰু তেওঁৰ লগৰ অধ্যক্ষসকললৈ মাংস পঠিয়ালে।

⁴¹পাছে ৰাতিপুৱাতে বালাকে বিলিয়মক বালৰ ওখ ঠাইবোৰলৈ লৈ গ'ল। তাৰ পৰা তেওঁ ইস্ৰায়েলীয়া সকলৰ মাথোন এফালহে দেখা পালে।

Chapter 23

¹তাতে বিলিয়মে বালাকক ক'লে, “তুমি এই ঠাইত মোৰ কাৰণে সাতোটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মান কৰোঁৱা আৰু এই ঠাইতে মোৰ বাবে সাতোটা ভতৰা আৰু সাতোটা মতা মেৰ আয়োজন কৰা।” ²বালাকে বিলিয়মৰ কথাৰ দৰেই কৰিলে। তেতিয়া বালাক আৰু বিলিয়মে প্ৰত্যেকটা যজ্ঞ-বেদিত এটা এটা ভতৰা আৰু এটা এটা মতা মেৰ উৎসৰ্গ কৰিলে। ³তেতিয়া বিলিয়মে বালাকক ক'লে, “তুমি তোমাৰ হোম বলিৰ ওচৰত থিয় হোৱা, মই যাওঁ। কিজানি যিহোৱাই মোৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিব। সেয়ে হলে তেওঁ মোক যিহকে দেখুৱাই, তাকেই মই তোমাক ক'ম।” পাছে তেওঁ গছ-গছনি নথকা এনে এখন ওখ ঠাইলৈ গ'ল।

⁴তেতিয়া ঈশ্বৰে বিলিয়মেৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিলত, বিলিয়মে তেওঁ ক'লে, “মই সাতোটা যজ্ঞ-বেদি যুগুত কৰিলোঁ আৰু প্ৰত্যেকটি যজ্ঞ-বেদিত এটা এটা ভতৰা আৰু এটা এটা মতা মেৰ উৎসৰ্গ কৰিলোঁ।” ⁵তেতিয়া যিহোৱাই বিলিয়মৰ মুখত এক বাক্য দি তেওঁক ক'লে, “তুমি বালাকৰ ওচৰলৈ উলটি গৈ তেওঁক এই কথা কোৱা।” ⁶তেতিয়া বিলিয়ম বালাকৰ ওচৰলৈ উলটি গ'ল, চোৱা, সেই সময়ত মোৱাবৰ অধ্যক্ষসকলেৰে সৈতে বালাক নিজৰ হোম বলিৰ ওচৰত থিয় হৈ আছিল।

⁷তেতিয়া বিলিয়মে নিজৰ ভৱিষ্যৎ বাণী পদ্যৰূপে গাই ক'লে,

“বালাকে অৰামৰ পৰা মোক অনালে,

মোৱাবৰ ৰজাই পূবফালৰ পৰ্বতৰ পৰা মোক অনালে।

‘আহাঁ, মোৰ কাৰণে যাকোবক শাও দিয়া,’ তেওঁ ক'লে।

আহাঁ, ইস্ৰায়েলক ধিক্কাৰ দিয়া।’

⁸কিন্তু ঈশ্বৰে শাও নিদিয়া লোকক মই কেনেকৈ শাও দিম?

আৰু যিহোৱাই ধিক্কাৰ নিদিয়া লোকক মই কেনেকৈ ধিক্কাৰ দিম?

⁹কিয়নো মই শিলবোৰৰ টিঙৰ পৰা সেইজনক দেখা পাইছোঁ;

আৰু পৰ্বতৰ পৰা সেইজনক দেখিছোঁ।

চোৱা, তেওঁলোক অকলে বাস কৰা লোক

জাতিসকলৰ মাজত তেওঁলোক গণিত নহয়।

¹⁰যাকোবৰ ধূলি কোনে লেখ কৰিব পাৰে?

বা ইস্ৰায়েলৰ চাৰি ভাগৰ এভাগকে কোনে গণিব পাৰে?

ধাৰ্মিকৰ মৃত্যুৰ নিচিনা মোৰ মৃত্যু হওঁক,

আৰু তেওঁৰ শেষ গতিৰ নিচিনা মোৰ শেষগতি হওঁক।

¹¹তেতিয়া বালাকে বিলিয়মক ক'লে, "আপুনি মোলৈ এইয়া কি কৰিলে? মোৰ শত্ৰুবোৰক শাও দিবলৈ মই আপোনাক অনালোঁ; আপুনি সিহঁতক সকলো ভাৱে আশীৰ্ব্বাদহে কৰিলে।" ¹²তেতিয়া বিলিয়ামে উত্তৰ দি ক'লে, "যিহোৱাই মোৰ মুখত যি কথা দিব, সাৱধান হৈ মই তাকে নক'ম নে?"

¹³পাছত বালাকে তেওঁক ক'লে, "মই বিনয় কৰোঁ, আপুনি যি ঠাইৰ পৰা তেওঁলোকক দেখিবলৈ পাব, এনেকুৱা আন ঠাইলৈ মোৰ লগত আহক। আপুনি তেওঁলোকৰ সকলোকে দেখা পোৱা নাই, কেৱল এফালহে দেখিবলৈ পাইছে, সেই ঠাইৰ পৰা মোৰ কাৰণে তেওঁলোকক শাও দিব।

¹⁴তেতিয়া বালাকে তেওঁক চোফীম পথাৰৰ মাজলৈ পিচগাৰ টিঙলৈ লৈ গ'ল; সেই ঠাইতে তেওঁ সাতোটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু প্ৰত্যেক যজ্ঞ-বেদিত এটা এটা ভতৰা আৰু এটা এটা মতা মেৰ উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹⁵পাছে তেওঁ বালাকক ক'লে, "তুমি এই ঠাইতে তোমাৰ হোম-বলিৰ ওচৰত থিয় হৈ থাক; মই হ'লে, সৌ তাত ঈশ্বৰৰ সাক্ষাৎ কৰোঁগৈ।"

¹⁶পাছে যিহোৱাই বিলিয়মেৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰি, তেওঁৰ মুখত এক বাক্য দি তেওঁক ক'লে, "তুমি বালাকৰ ওচৰলৈ উলটি গৈ তেওঁক এই কথা কোৱা।" ¹⁷তাতে বিলিয়ম তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল; সেই সময়ত মোৱাবৰ অধ্যক্ষসকলেৰে সৈতে বালাক নিজৰ হোম-বলিৰ গুৰিত থিয় হৈ আছিল। তেতিয়া বালাকে তেওঁক সুধিলে, যিহোৱাই কি কলে? ¹⁸বিলিয়মে নিজৰ ভৱিষ্যৎ বাণী পদ্যৰূপে গাই ক'লে, তেওঁ ক'লে,

"হে বালাক, উঠি শুনা,

হে চিপ্লোৰৰ পুত্ৰ, মোৰ কথালৈ কাণ কৰা।

¹⁹ঈশ্বৰ মনুষ্য নহয়, যে তেওঁ মিছা কথা ক'ব,

তেওঁ মানুহৰ সন্তানো নহয়, যে তেওঁ মন ঘূৰাব।

তেওঁ কৈ জানো সিদ্ধ নকৰিব?

তেওঁ বাক্য কৈ জানো সাক্ষফল নকৰিব?

²⁰চোৱা, মই আশীৰ্ব্বাদ কৰিবলৈ আজ্ঞা পালোঁ।

তেওঁ আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে; মই তাৰ অন্যথা কৰিব নোৱাৰোঁ।

²¹তেওঁ যাকোবত অধৰ্ম্ম দেখা নাই,

বা ইস্ৰায়েলৰ মাজত দুষ্টতা দেখা নাই;

নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱা তেওঁৰ লগত থাকে,

আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত ৰজাৰ জয়ধ্বনি আছে।

²²ঈশ্বৰে মিচৰ দেশৰ পৰা তেওঁলোকক আনিছে।

তেওঁৰ বল মেঠনৰ বলৰ নিচিনা।

²³নিশ্চয়ে যাকোবৰ মাজত লক্ষণ চোৱা দস্তৰ নাই,

ইস্ৰায়েলৰ মাজত মঙ্গল চোৱা কাৰ্য্য নাই।

এতিয়া যাকোব আৰু ইস্ৰায়েলৰ বিষয়ে কোৱা যাব,

'চোৱা ঈশ্বৰে কেনে কাৰ্য্য কৰিলে!'

²⁴চোৱা, সেই লোকসমূহ সিংহীৰ দৰে উঠিছে,

সিংহৰ দৰে নিজৰ গা দাঙিছে;

তেওঁ ধৰা পশু নাখায়মানে নুশুব,

আৰু বধ কৰা লোকৰ তেজ পান নকৰেমনে শয়ন নকৰিব।"

²⁵তেতিয়া বালাকে বিলিয়মক ক'লে, "আপুনি তেওঁলোকক সমূলি শাৱো নিদিব আৰু সমূলি আশীৰ্ব্বাদো নকৰিব।" ²⁶তেতিয়া বিলিয়মে উত্তৰ দি বালাকক ক'লে, "যিহোৱাই মোক যি যি ক'ব, মই তাকেই কৰিম, এইবুলি জানো মই তোমাক কোৱা নাছিলো? ²⁷তথাপি বালাকে বিলিয়মক

ক'লে, “বিনয় কৰি কওঁ, আহক, মই আপোনাক আন ঠাইলৈ লৈ যাওঁ। সেই ঠাইতে মোৰ কাৰণে আপুনি তেওঁলোকক শাও দিবলৈ কিজানি ঈশ্বৰ সন্তোষ্ট হ'ব পাৰে।”

²⁸গতিকে বালাকে যিচীমোনৰ ফাললৈ মুখ কৰা পিয়োৰৰ টিঙলৈ বিলিয়মক লৈ গ'ল। ²⁹বিলিয়মে বালাকক ক'লে, “এই ঠাইত মোৰ বাবে সাতোটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মান কৰোঁৱা আৰু ইয়াতো মোৰ বাবে সাতোটা ভতৰা আৰু সাতোটা মতা মেৰ আয়োজন কৰা।” ³⁰তেতিয়া বালাকে বিলিয়মৰ বাক্য অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰি, প্ৰত্যেক যজ্ঞ-বেদিতে এটা এটা ভতৰা আৰু এটা এটা মতা মেৰ উৎসৰ্গ কৰিলে।

Chapter 24

¹তেতিয়া বিলিয়ামে দেখিলে যে ইস্ৰায়েলক আশীৰ্বাদ কৰাত ঈশ্বৰ তুষ্ট হৈছে, ইয়াকে দেখি বিলিয়মে আগৰ দৰে লক্ষণ চাবৰ নিমিত্তে নগ'ল। বৰং, মৰুভূমিৰ ফাললৈহে মুখ কৰিলে।

²বিলিয়মে নিজৰ চকু তুলি ফৈদ অনুসাৰে বাস কৰা ইস্ৰায়েলক ছাউনি পাতি থকা দেখিলে আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মা তেওঁত স্থিতি হ'ল। ³তেতিয়া তেওঁ এই ভৱিষ্যৎ বাণী পাই নিজৰ পদ্যৰূপে গাই গাই ক'লে,

বিয়োৰৰ পুত্ৰ বিলিয়মে কৈছে, যাৰ চকু সম্পূৰ্ণ মেলা আছিল,

সেই পুৰুষে কৈছে,

⁴যি জনে ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনে,

যি জনে সৰ্বশক্তিমানক দৰ্শন পায়,

তেওঁ মাটিত পৰি চকু মেলি কৈছে,

⁵হে যাকোব, তোমাৰ তম্বুবোৰ কেনে সুন্দৰ!

হে ইস্ৰায়েল, তোমাৰ আবাসবোৰ কেনে মনোহৰ!

⁶সেইবোৰ উপত্যকাৰ নিচিনা বিস্তৃত,

আৰু নদীৰ পাৰত থকা বাৰীবোৰৰ সদৃশ,

যিহোৱাই ৰোৱা অগৰু গছৰ নিচিনা,

আৰু পানীৰ ওচৰত থকা এৰচ গছৰ তুল্য।

⁷তেওঁৰ কলহৰ পৰা পানী উথালি খাই পৰিছে;

তেওঁৰ গুটি অনেক পানীৰ কাষত সিঁচা হ'ব,

তেওঁৰ ৰজা অগাগতকৈয়ো ওখ হ'ব,

তেওঁৰ ৰাজ্যৰ উন্নতি হ'ব।

⁸ঈশ্বৰে মিচৰৰ পৰা তেওঁক উলিয়াই আনিছে;

তেওঁৰ বল মেঠনৰ বলৰ নিচিনা।

তেওঁ নিজৰ বিৰুদ্ধী জাতিবোৰক গ্ৰাস কৰিব,

আৰু সিহঁতৰ হাড় গুড়ি কৰিব,

আৰু নিজৰ বাণৰ দ্বাৰাই সিহঁতক সৰকাই পেলাব।

⁹তেওঁ সিংহৰ দৰে পৰি শুলে,

সিংহীৰ দৰে শয়ন কৰিলে; কোনে তেওঁক জগাব?

তোমাক আশীৰ্বাদ দিওঁতা প্ৰতিজন আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত হওক,

আৰু তোমাক শাও দিওঁতা প্ৰতিজন অভিষপ্ত হওক।

¹⁰তেতিয়া বিলিয়মলৈ বালাকৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিলত, তেওঁ নিজৰ হাতত চাপৰ মাৰিলে। আৰু বালাকে বিলিয়মক ক'লে, “মোৰ শত্ৰুবোৰক শাও দিবলৈ মই তোমাক অনালোঁ, কিন্তু চোৱা, তিনিবাৰ তুমি সকলো প্ৰকাৰে তেওঁলোকক আশীৰ্বাদহে কৰিলা। ¹¹এই হেতুকে মোক এতিয়াই এৰা আৰু নিজ ঘৰলৈ গুচি যোৱা। মই তোমাক অতিশয় সন্মানিত কৰিম বুলি কৈছিলোঁ, কিন্তু চোৱা, যিহোৱাই তোমাক সন্মানিত হোৱাৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিলে।”

¹²তেতিয়া বিলিয়মে বালাকক ক'লে, “তুমি পঠিওৱা দূতসকলৰ আগত মই কোৱা নাছিলো নে, যে, ¹³‘যদি বালাকে সোণ আৰু ৰূপেৰে পূৰ হোৱা নিজৰ ৰাজপ্ৰাসাদো মোক দিয়ে, তথাপি মই নিজ ইচ্ছাৰে ভাল বা বেয়া কাৰ্য্য কৰিবলৈ যিহোৱাৰ আজ্ঞা উলঙ্ঘন কৰিব নোৱাৰোঁ; যিহোৱাই যিহকে ক'ব, মই তাকেই ক'ম।’ ¹⁴এতিয়া চোৱা, মই এই স্ব-জাতীয় লোকসকলৰ ওচৰলৈ যাওঁ। আহা, এই জাতিয়ে পাছত তোমাৰ প্ৰজাসকলক কি কৰিব, তাক মই তোমাক জনাওঁ।”

¹⁵বিলিয়ামে নিজৰ পদ্য গাই ক'লে,

বিয়োৰৰ পুত্ৰ বিলিয়মে কৈছে,

যাৰ চকু মেলা আছিল, সেই পুৰুষে কৈছে।

¹⁶এয়েই এজনৰ ভাৱবাণী যি জনে ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনে,

আৰু সৰ্বোপৰি জনাৰ তত্ত্ব জানে,

যি জনে সৰ্বশক্তিমানক দৰ্শন পায়,

সেই জনে মাটিত পৰি চকু মেলি কৈছে।

¹⁷মই তেওঁক দেখিছোঁ, কিন্তু বৰ্তমানে নাই;

তেওঁক দৰ্শন পাইছোঁ, কিন্তু তেওঁৰ ওচৰত থকা নাই।

যাকোবৰ মাজৰ পৰা এটা তৰা উদয় হ'ব,

ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা এক ৰাজ-দণ্ড উঠিব;

সেয়ে মোৱাবৰ দীৰ্ঘ-প্ৰস্থ গুড়ি কৰিব,

আৰু হুৰামুৰা কৰা গোটেই বংশক সংহাৰ কৰিব।

¹⁸তেওঁৰ শত্ৰু ইদোম এক আধিপত্য হ'ব,

তেওঁৰ শত্ৰু চেয়ীৰেই এক আধিপত্য হ'ব;

তেতিয়া ইস্ৰায়েলে বীৰৰ কাৰ্য্য কৰিব।

¹⁹যাকোবৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা এজনে ৰাজত্ব কৰিব,

আৰু নগৰৰ অৱশিষ্ট লোকসকলক বিনষ্ট কৰিব।

²⁰তেতিয়া বিলিয়মে অমালেকলৈ দৃষ্টি কৰি নিজৰ পদ্য গাই ভৱিষ্যৎ বাণী গাবলৈ ধৰিলে। তেওঁ ক'লে,

“এই অমালেক জাতিবিলাকৰ মাজত প্ৰথম;

কিন্তু তাৰ শেষ-দশা সৰ্বনাশ।”

²¹তেতিয়া বিলিয়মে কেনীয়া সকললৈ দৃষ্টি কৰি নিজৰ পদ্য গাই ক'লে,

“তোমাৰ নিবাস অতি দৃঢ়,

আৰু তোমাৰ বাহ শিলত পতা।

²²তথাপি কেনীয়ালোক বিনষ্ট হ'ব,

শেষত অচুৰে তোমাক বন্দী কৰি লৈ যাব।

²³তেতিয়া বিলিয়ামে নিজৰ শেষ পদ্যটি গাই গ'ল। তেওঁ ক'লে,

হায় হায়! যেতিয়া ঈশ্বৰে ইয়াক কৰিব, তেতিয়া কোন জীয়াই থাকিব পাৰিব?

²⁴আৰু কিত্তীমৰ তীৰৰ পৰা জাহাজবোৰ আহিব;

সেইবোৰে অচুৰক ক্লেশ দিব, আৰু এবৰকো ক্লেশ দিব,

কিন্তু তেওঁলোকৰো আৰু তাৰো বিনাশ ঘটিব।

²⁵তেতিয়া বিলিয়ামে উঠি গুচি গ'ল। তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈ উলটি আহিল আৰু বালাকো নিজৰ বাটে গুচি গ'ল।

Chapter 25

ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ দেৱপূজা আৰু ব্যভিচাৰ।

¹পাছে ইস্রায়েলে চিটীমত বাস কৰাত, লোকসকলে মোৱাবৰ জীয়ৰীসকলেৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে, ²কিয়নো সেই জীয়ৰীসকলে তেওঁলোকক নিজ দেৱতাৰ বলিদান দিয়াবলৈ মাতিলত, লোকসকলে ভোজন কৰি সিহঁতৰ দেৱতাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। ³ইস্রায়েল পিয়োৰৰ বাল দেৱতাত আসক্ত হোৱাত, ইস্রায়েলৰ অহিতে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল।

⁴যিহোৱাই মোচিক ক'লে, “যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ ইস্রায়েলৰ পৰা গুচিবৰ বাবে, তুমি লোকসকলৰ আটাই মূল মানুহক নি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সূৰ্য্যৰ সন্মুখত তেওঁলোকক আঁৰি থোৱা।” ⁵তেতিয়া মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ বিচাৰকৰ্তাসকলক ক'লে, “তোমালোক প্ৰতিজনে পিয়োৰৰ বাল দেৱতাত আসক্ত হোৱা নিজ লোকসকলক বধ কৰা।

⁶পাছে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত ক্ৰন্দন কৰি থাকোঁতে, মোচিৰ আৰু গোটেই সমাজৰ সাক্ষাতে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ এজন পুৰুষে নিজ স্ত্ৰীসকলৰ গুৰিলৈ এজনী মিদিয়নীয়া মহিলাক আনিলে। ⁷তাকে দেখি, হাৰোণ পুৰোহিতৰ নাতিয়েক ইলিয়াজৰৰ পুত্ৰ পীনহচে সমাজৰ মাজৰ পৰা উঠি হাতত বৰচা ল'লে।

⁸সেই ইস্রায়েলীয়া পুৰুষৰ পাছে পাছে খেদি গৈ, কোঁঠালিত সোমাই সেই দুই জনক, সেই ইস্রায়েলীয়া পুৰুষক আৰু সেই মহিলাগৰাকিৰ পেটত খুচি মাৰিলে। তাতে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পৰা মহামাৰী স্থগিত হ'ল। ⁹আৰু যিসকল মহামাৰীত মৰিল, তেওঁলোক চক্ৰিশ হাজাৰ লোক আছিল।

¹⁰যিহোৱাই মোচিক কৈছিল আৰু ক'লে, ¹¹হাৰোণ পুৰোহিতৰ নাতিয়েক ইলিয়াজৰৰ পুত্ৰ পীনহচে ইস্রায়েলৰ মাজত মোৰ অন্তৰ্জ্বালাৰে জ্বলি উঠি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ পৰা মোৰ ক্ৰোধ ঘূৰুৱাত মই নিজ অন্তৰ্জ্বালাৰে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক বিনষ্ট নকৰিলোঁ।

¹²এই হেতুকে তুমি এই কথা কোৱা, ‘যিহোৱাই কৈছে, “চোৱা, মই পীনহচক শান্তিদায়ক নিয়মটিৰ প্ৰতিজ্ঞা সিদ্ধ কৰোঁ; ¹³সেয়ে তেওঁৰ পক্ষে আৰু তেওঁৰ ভাবি-বংশৰ পক্ষেও চিৰস্থায়ী পুৰোহিত পদৰ নিয়ম হ'ব; কিয়নো তেওঁ নিজ ঈশ্বৰৰ পক্ষে অন্তৰ্জ্বালাৰে জ্বলিছিল আৰু ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিলে।”

¹⁴হত হোৱা যি ইস্রায়েলীয়া পুৰুষক সেই মিদিয়নীয়া তিৰোতাৰ লগত বধ কৰা হৈছিল, তেওঁৰ নাম চালুৰ পুতেক জিদ্দী, তেওঁ চিমিয়োনীয়াসকলৰ পিতৃ-বংশৰ এজন অধ্যক্ষ আছিল। ¹⁵আৰু সেই হত হোৱা মিদিয়নীয়া মহিলাগৰাকিৰ নাম চুৰৰ জীয়েক কজ্জী, চুৰ মিদিয়নৰ মাজত পিতৃ-বংশৰ লোকসকলৰ মূল মানুহ আছিল।

¹⁶গতিকে যিহোৱাই মোচিক কৈছিল আৰু ক'লে, ¹⁷“তুমি মিদিয়নীয়া লোকসকললৈ শক্ৰতা আচৰণ কৰি সিহঁতক প্ৰহাৰ কৰা। ¹⁸কিয়নো পিয়োৰৰ দেৱতাৰ বিষয়ে আৰু সেই পিয়োৰৰ কাৰণে মহামাৰীৰ দিনা হত হোৱা তেওঁলোকৰ নিজ জাতিৰ কজ্জী নামেৰে মিদিয়নীয়া অধ্যক্ষৰ জীয়েকৰ বিষয়েও তেওঁলোকে তোমালোকক প্ৰতাৰণা কৰি ছলেৰে তোমালোকলৈ শক্ৰতা আচৰণ কৰিলে।

Chapter 26

ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক দ্বিতীয়বাৰ গণনা কৰা।

¹এই মহামাৰীৰ পাছত যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰ পুৰোহিতক ক'লে, ²“তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মঙলীৰ মাজত নিজ নিজ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে, ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে ৰণলৈ যাব পৰা অৱস্থাত থকা বিশ বছৰ বয়সীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া যিমান লোক আছে, তেওঁলোকক গণনা কৰা।”

³তেতিয়া মোচি আৰু ইলিয়াজৰ পুৰোহিতে যিৰীহোৰ সন্মুখত যৰ্দনৰ ওচৰত মোৱাবৰ সমথলত লোকসকলক ক'লে, ⁴“মোচিক, আৰু মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে, বিশ বছৰ বয়সীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া লোকক গণনা কৰা।”

⁵ৰূবেণ ইস্ৰায়েলৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ আছিল। তেওঁৰ পুত্ৰ হনোকৰ পৰা হনোকীয়া গোষ্ঠী, পল্লুৰ পৰা পল্লুইয়া গোষ্ঠী, ⁶হিষ্মোণৰ পৰা হিষ্মোণীয়া গোষ্ঠী, কৰ্মীয়াৰ পৰা কৰ্মীয়া গোষ্ঠী। ⁷এই সকলোৱেই ৰূবেণৰ গোষ্ঠী; তেওঁলোকৰ মাজৰ গণিত লোক তিয়াল্লিশ হাজাৰ সাতশ ত্ৰিশজন আছিল।

⁸আৰু পল্লুৰ সন্তান ইলীয়াব আছিল; ইলীয়াবৰ সন্তানসকল নমুৱেল, দাখন, আৰু অবীয়াম আছিল। ⁹কোৱহৰ দলে যেতিয়া যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিবাদ কৰিছিল, তেতিয়া মোচি আৰু হাৰোণৰ অহিতে বিবাদ কৰা মঙলীভুক্ত লোক সেই দাখন আৰু অবীৰামেই আছিল।

¹⁰সেই সময়ত পৃথিৱীয়ে মুখ মেলি তেওঁলোকক আৰু কোৱহকো গ্ৰাস কৰিলে, আৰু তেওঁৰ পাছত চলোতাসকলোৰে মৃত্যু হ'ল; সেই সময়ত অগ্নিয়ে দুশ পঞ্চাশ জনক পুৰি ভষ্ম কৰিলে, আৰু তেওঁলোকেই দৃষ্টান্তস্বৰূপ হ'ল। ¹¹কিন্তু কোৱহৰ সন্তানসকলৰ হ'লে মৃত্যু হোৱা নাছিল।

¹²নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এই লোকসকল চিমিয়োনৰ সন্তান:

নমুৱেলৰ পৰা নমুৱেলীয়া গোষ্ঠী,

যাখীনৰ পৰা যাখীনীয়া গোষ্ঠী,

যামীনৰ পৰা যামীনীয়া গোষ্ঠী,

যাখীনৰ পৰা যাখীনীয়া গোষ্ঠী,

¹³জেৰহৰ পৰা জেৰহীয়া গোষ্ঠী,

চৌলৰ পৰা চৌলীয়া গোষ্ঠী। ¹⁴চিমিয়োনীয়া গোষ্ঠীবোৰৰ বাইশ হাজাৰ দুশজন লোক আছিল।

¹⁵নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এই লোকসকল গাদৰ সন্তান:

চফোনৰ পৰা চফোনীয়া গোষ্ঠী,

হন্নীয়াৰ পৰা হন্নীয়া গোষ্ঠী,

চুনীৰ পৰা চুনীয়া গোষ্ঠী,

¹⁶অজনী পৰা অজনীয়া গোষ্ঠী,

এৰীৰ পৰা এৰীয়া গোষ্ঠী,

¹⁷অৰোদৰ পৰা অৰোদীয়া গোষ্ঠী,

অৰেলাৰ পৰা অৰেলীয়া গোষ্ঠী। ¹⁸গাদৰ এই গোষ্ঠীবোৰৰ লোকসকলৰ সংখ্যা চল্লিশ হাজাৰ পাঁচ শ লোক আছিল।

¹⁹যিহুদাৰ পুত্ৰ এৰ আৰু ওনন আছিল; এই দুজন লোকৰ কনান দেশতেই মৃত্যু হৈছিল। ²⁰নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এই লোকসকল যিহুদাৰ সন্তান:

চেলাৰ পৰা চেলানীয়া গোষ্ঠী,

পেৰচৰ পৰা পেৰচীয়া গোষ্ঠী,

জেৰহৰ পৰা জেৰহীয়া গোষ্ঠী। ²¹পেৰচৰ সন্তান এইসকল:

হিম্বোণৰ পৰা হিম্বোণীয়া গোষ্ঠী,

হামুলৰ পৰা হামুলীয়া গোষ্ঠী। ²²যিহূদাৰ এই গোষ্ঠীবোৰৰ লোকসকলৰ সংখ্যা ছয়সত্তৰ হাজাৰ পাঁচ শ লোক আছিল।

²³নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এই লোকসকল ইচাখৰৰ সন্তান:

তোলাৰ পৰা তোলাইয়া গোষ্ঠী,

পুৰাৰ পৰা পুনীয়া গোষ্ঠী,

²⁴যাচুবৰ পৰা যাচুবীয়া গোষ্ঠী,

চিম্বোণৰ পৰা চিম্বোণীয়া গোষ্ঠী। ²⁵ইচাখৰৰ এই গোষ্ঠীবোৰৰ লোকসকলৰ সংখ্যা চৌষষ্ঠী হাজাৰ তিনিশ লোক আছিল।

²⁶নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এই লোকসকল জবুলুনৰ সন্তান:

চেৰদৰ পৰা চেৰদীয়া গোষ্ঠী,

এলোনৰ পৰা এলোনীয়া গোষ্ঠী,

যহলেলৰ পৰা যহলেলীয়া গোষ্ঠী। ²⁷জবুলুনৰ এই গোষ্ঠীবোৰৰ লোকসকলৰ সংখ্যা ষাঠী হাজাৰ পাঁচশ লোক আছিল।

²⁸নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে যোচেফৰ পুত্ৰ মনচি আৰু ইফ্ৰয়িম আছিল। ²⁹মনচিৰ সন্তান এইসকল:

মাখীৰৰ পৰা মাখীৰীয়া গোষ্ঠী (মাখীৰৰ গিলিয়দৰ পিতৃ আছিল),

সেই গিলিয়দৰ পৰা গিলিয়দীয়া গোষ্ঠী।

³⁰গিলিয়দৰ সন্তান এইসকল:

ঈয়েজৰৰ পৰা ঈয়েজৰীয়া গোষ্ঠী,

হেলকৰ পৰা হেলকীয়া গোষ্ঠী

³¹অশ্ৰীয়েলৰ পৰা অশ্ৰীয়েলীয়া গোষ্ঠী,

চেখমৰ পৰা চেখমীয়া গোষ্ঠী,

³²চমীদাৰ পৰা চমীদাইয়া গোষ্ঠী,

আৰু হেফৰৰ পৰা হেফৰীয়া গোষ্ঠী।

³³সেই হেফৰৰ পুত্ৰ চলফাদৰ কোনো পুত্ৰ সন্তান নাছিল, কেৱল জীয়েক আছিল। সেই চলফাদৰ জীয়েকসকলৰ নাম মহলা, নোৱা, হগ্গা, মিল্কা, আৰু তিৰ্চা আছিল। ³⁴এইসকলেই মনচিৰ গোষ্ঠী আছিল যাৰ লোকসকলৰ সংখ্যা বাৱন হাজাৰ সাত শ জন লোক আছিল।

³⁵নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসৰি এই লোকসকল ইফ্ৰয়িমৰ সন্তান:

চুখেলহৰ পৰা চুখেলহীয়া গোষ্ঠী,

বেখৰৰ পৰা বেখৰীয়া গোষ্ঠী,

তহনৰ পৰা তহনীয়া গোষ্ঠী, ³⁶আৰু চুখেলহৰ সন্তানসকল এই, এৰণৰ পৰা এৰণীয়া গোষ্ঠী। ³⁷ইফ্ৰয়িমৰ সন্তানসকলৰ এই গোষ্ঠীবোৰৰ বত্ৰিশ হাজাৰ পাঁচ শ লোক আছিল। নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এই লোকসকলেই যোচেফৰ সন্তান।

³⁸নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে বিন্যামীনৰ সন্তান এই লোকসকল:

বেলাৰ পৰা বেলাইয়া গোষ্ঠী,

অচবেলৰ পৰা অচবেলীয়া গোষ্ঠী,

অহীৰামৰ পৰা অহীৰামীয়া গোষ্ঠী,

³⁹চুফুফমৰ পৰা চুফমীয়া গোষ্ঠী,

হুফমৰ পৰা হুফমীয়া গোষ্ঠী।

⁴⁰আৰু বেলাৰ সন্তান অৰ্দ আৰু নামন আছিল; অৰ্দৰ পৰা অৰ্দীয়া গোষ্ঠী আৰু নামনৰ পৰা নামনীয়া গোষ্ঠী। ⁴¹নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এওঁলোকেই বিন্যাসীয়াৰ সন্তান; তেওঁলোকৰ সংখ্যা পঞ্চল্লিশ হাজাৰ ছশ জন লোক আছিল।

⁴²নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে দানৰ সন্তান এই লোকসকল: চুহমৰ পৰা চুহমীয়া গোষ্ঠী। নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এওঁলোকেই দানৰ গোষ্ঠী।

⁴³চুহমীয়াৰ আটাই গোষ্ঠীৰ সংখ্যা চৌষষ্ঠী হাজাৰ চাৰিশ জন লোক আছিল।

⁴⁴নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে আচেৰৰ সন্তান এই লোকসকল:

যিম্মাৰ পৰা যিম্মীয়া গোষ্ঠী,

যিচবিৰ পৰা যিচবিয়া গোষ্ঠী,

বৰীয়াৰ পৰা বৰীয়াইয়া গোষ্ঠী।

⁴⁵বৰীয়াৰ সন্তান এই লোকসকল:

হেবৰৰ পৰা হেবৰীয়া গোষ্ঠী,

মঙ্কীয়েলৰ পৰা মঙ্কীয়েলীয়া গোষ্ঠী।

⁴⁶আচেৰৰ জীয়েকৰ নাম চেৰহ আছিল। ⁴⁷আচেৰৰ এই গোষ্ঠীবোৰৰ সন্তানসকলৰ সংখ্যা ত্ৰেপন্ন হাজাৰ চাৰিশ জন লোক আছিল।

⁴⁸নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে নপ্তালীৰ সন্তান এই লোকসকল:

যহচিয়েলৰ পৰা যহচিয়েলীয়া গোষ্ঠী,

গুণীৰ পৰা গুণীয়া গোষ্ঠী,

⁴⁹যেচৰৰ পৰা যেচৰীয়া গোষ্ঠী,

চিল্লেমৰ পৰা চিল্লেমীয়া গোষ্ঠী।

⁵⁰নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে এই লোকসকল নপ্তালীৰ গোষ্ঠী; তেওঁলোকৰ গণিত লোক পঞ্চল্লিশ হাজাৰ চাৰিশ জন আছিল।

⁵¹ইশ্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত গণনা কৰা লোকসকলৰ সংখ্যা ছয় লাখ এক হাজাৰ সাতশ ত্ৰিশ জন আছিল।

⁵²পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ⁵³“নামৰ সংখ্যা অনুসাৰে উত্তৰাধীকাৰৰ অৰ্থে এই লোকসকলৰ মাজত দেশ ভাগ কৰা হ'ব।

⁵⁴অধিককে থকা লোকসকলৰ গোষ্ঠীক অধিককৈ উত্তৰাধীকাৰ দিবা, আৰু কমকৈ থকা লোকসকলৰ গোষ্ঠীক কমকৈ দিবা; প্ৰতিজন পৰিয়ালৰ যিমান গণিত লোক, তাক সেই হিচাপে তাৰ উত্তৰাধীকাৰ দিবা। ⁵⁵কিন্তু চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই দেশ ভাগ কৰা হ'ব; নিজ নিজ পিতৃ বংশৰ নাম অনুসাৰে তেওঁলোকে উত্তৰাধীকাৰ পাব। ⁵⁶লোক অধিক বা কমে হওঁক, চিঠি খেলৰ দ্বাৰাইহে তেওঁলোকৰ উত্তৰাধীকাৰ তেওঁলোকৰ মাজত ভাগ বাঁটি দিয়া হ'ব।”

⁵⁷নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে লেবী জনগোষ্ঠীৰ মাজত গণিত লোক এই সকল:

গেৰ্চোনৰ পৰা গেৰ্চোনীয়া গোষ্ঠী,

কহাতৰ পৰা কহাতীয়া গোষ্ঠী,

মৰাৰীৰ পৰা মৰাৰীয়া গোষ্ঠী।

⁵⁸লেবীয়া গোষ্ঠী এই লোকসকল:

লিবনীয়া গোষ্ঠী,

হিব্ৰোণীয়া গোষ্ঠী মহলীয়া গোষ্ঠী,

মুচীয়া গোষ্ঠী

আৰু কোৰহীয়া গোষ্ঠী।

⁵⁹অম্ৰমৰ সন্তান কহাত আছিল; অম্ৰমৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম য়োকেবদ; তেওঁ লেবীৰ জীয়েক; তেওঁৰ মাকে তেওঁক লেবীসকললৈ মিচৰ দেশত জন্মালে; তেওঁ অম্ৰমলৈ হাৰোণ, মোচি আৰু তেওঁলোকৰ বায়েক মিৰিয়মক জন্মালে।

⁶⁰হাৰোণলৈ নাদব, অবীহু, ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰ জন্মিল।

⁶¹কিন্তু নাদব আৰু অবীহুয়ে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে সাধাৰণ জুই উৎসৰ্গ কৰোতে তেওঁলোকৰ মৃত্যু হ'ল। ⁶²তেওঁলোকৰ মাজত এমাহ বয়সীয়া আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া পুৰুষসকলৰ সংখ্যা তেইশ হাজাৰ জন হ'ল আছিল। কিয়নো, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত তেওঁলোকক কোনো উত্তৰাধীকাৰ নিদিয়াৰ কাৰণে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত তেওঁলোক গণিত নহ'ল।

⁶³এই সকল লোকক মোচি আৰু পুৰোহিত ইলিয়াজৰ দ্বাৰাই গণনা কৰা হ'ল; তেওঁলোকে যিৰীহোৰ সন্মুখত যৰ্দনৰ ওচৰত মোৰাবৰ সমথলত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক গণনা কৰিলে। ⁶⁴কিন্তু চীনয় মৰুপ্ৰান্তত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক গণনা কৰা মোচি আৰু হাৰোণ পুৰোহিতৰ দ্বাৰাই যি লোকসকলক গণনা কৰা হৈছিল, তেওঁলোকৰ এজনো এই লোকসকলৰ মাজত নাছিল।

⁶⁵কাৰণ যিহোৱাই তেওঁলোকৰ বিষয়ে কৈছিল যে তেওঁলোকে নিশ্চয়ে মৰুপ্ৰান্তত মৰিব। এই হেতুকে তেওঁলোকৰ মাজত যিফুন্নিৰ পুত্ৰ কালেব আৰু নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাৰ বাহিৰে এজনো অৱশিষ্ট নাথাকিল।

Chapter 27

চলফাদৰ জীয়েকসকলক উত্তৰাধীকাৰ দিয়া, আৰু সেই বিষয়ৰ বিধি। মোচিৰ পদত যিহোচুৱাক নিযুক্ত কৰা।

¹পাছত য়োচেফৰ পুত্ৰ মনচিৰ গোষ্ঠীৰ মাজৰ মনচিৰ বৃদ্ধ পৰিনাতি, মাখীৰ পৰিনাতি, গিলিয়দৰ নাতি হেফৰৰ পুত্ৰ চলফাদৰ জীয়েক যি মহলা, নোৱা, হগ্লা, মিল্কা আৰু তিৰ্চা, তেওঁলোক মোচিৰ ওচৰলৈ আহিল।

²তেওঁলোকে মোচি, পুৰোহিত ইলিয়াজৰ, অধ্যক্ষসকল আৰু গোটেই মণ্ডলীৰ আগত সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ সন্মুখত থিয় হৈ এই কথা ক'লে বোলে,

³"আমাৰ পিতৃৰ মৰুপ্ৰান্তত মৃত্যু হ'ল; তেওঁ কোৰহৰ দলৰ মাজত, যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে আলচ পতাসকলৰ দলৰ মাজত নাছিল, তেওঁৰ নিজ পাপতেহে মৃত্যু হৈছিল; অৰ্থাৎ তেওঁৰ নিজ পাপৰ কাৰণেই তেওঁৰ মৃত্যু হৈছিল।

⁴আমাৰ পিতৃৰ পুত্ৰ সন্তান নথকাত তেওঁৰ গোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা তেওঁৰ নাম কিয় লোপ পাব? আমাৰ পিতৃ বংশৰ ভাইসকলৰ মাজত আমাকো আমাৰ উত্তৰাধীকাৰ দিয়ক।" ⁵তেতিয়া মোচিয়ে সেই বিষয়ে যিহোৱাৰ আগত তেওঁলোকৰ কথা ক'লে।

⁶তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক কলে, ⁷"চলফাদৰ জীয়েকসকলে ঠিকেই কৈছে। তুমি তেওঁলোকৰ পিতৃ বংশৰ ভাইসকলৰ মাজত অৱশ্যে তেওঁলোকক উত্তৰাধীকাৰ দিবা আৰু তেওঁলোকৰ পিতৃৰ উত্তৰাধীকাৰ তেওঁলোকে যেন পাই সেই বিষয়ে নিশ্চিত কৰিবা। ⁸আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, 'কোনো এজন লোকৰ যদি মৃত্যু হয় আৰু তেওঁৰ যদি কোনো পুত্ৰ নাথাকে তেতিয়া তোমালোকে তেওঁৰ উত্তৰাধীকাৰ তেওঁৰ জীয়েকক গতাই দিবা।

⁹যদি তেওঁৰ জীয়েক নাথাকে, তেন্তে তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েকক তেওঁৰ উত্তৰাধীকাৰ দিবা। ¹⁰যদি তেওঁৰ কোনো ভাই বা ককাই নাথাকে, তেন্তে তেওঁৰ পিতৃৰ ভাইসকলক তেওঁৰ উত্তৰাধীকাৰ দিবা। ¹¹যদি তেওঁৰ পিতৃৰ কোনো ভাই বা ককাই নাথাকে, তেন্তে তাৰ গোষ্ঠীৰ মাজৰ আটাইতকৈ ওচৰৰ সম্বন্ধীয়া লোক জনক তেওঁৰ উত্তৰাধীকাৰ দিবা; আৰু তেওঁ তাক নিজ অধিকাৰ কৰিব। মোচিলৈ কোৱা যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ দৰে এয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ স্বত্ববিষয়ক বিধি হ'ব।"

¹²যিহোৱাই মোচিক পুনৰায় কলে, "তুমি অবাৰীম পৰ্ব্বতত উঠি, যি দেশ মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক দিলোঁ, তাক চোৱা। ¹³তাক দেখাৰ পাছত তোমাৰ ভাই হাৰোণৰ নিচিনাকৈ তোমাকো নিজ লোকসকলৰ ওচৰলৈ নিয়া হ'ব। ¹⁴কিয়নো ছিন মৰুপ্ৰান্তত মণ্ডলীৰ বিবাদত, শিলৰ পৰা জল বৈ যোৱা সময়ত তোমালোকে লোকসকলৰ আগত মোক পবিত্ৰৰূপে মান্য কৰিবলৈ দিয়া আজ্ঞা উলঙ্ঘন কৰিলা। (সেই জল ছিন অৰণ্যৰ কাদেচত থকা মিৰীবাৰ জল)।

¹⁵তেতিয়া মোচিয়ে যিহোৱাক ক'লে, ¹⁶"হে যিহোৱা, আপুনি সকলোৰে শৰীৰত থকা আত্মাৰ ঈশ্বৰ, আপুনি মণ্ডলীৰ ওপৰত এজন লোকক নিযুক্ত কৰক, যি জন লোকে ¹⁷ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আগত অহা-যোৱা কৰিব পাৰে আৰু তেওঁলোকক বাহিৰলৈ-ভিতৰলৈ নিব পাৰে যাতে যিহোৱাৰ মণ্ডলী ৰখীয়া নোহোৱা মেৰৰ জাকৰ নিচিনা নহয়।" ¹⁸তেতিয়া যিহোৱাই মোচিক কলে, মোৰ আত্মাই বাস কৰা নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাক লৈ তেওঁৰ মূৰত হাত দিয়া, ¹⁹আৰু ইলিয়াজৰ পুৰোহিত আৰু গোটেই মণ্ডলীৰ আগত তেওঁক উপস্থিত কৰি তেওঁলোকৰ আগতে তেওঁলোকক আগবঢ়াই নিবলৈ তেওঁক আদেশ দিয়া।

²⁰ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মণ্ডলীয়ে তেওঁৰ আজ্ঞা মানিবৰ কাৰণে তেওঁক নিজ সন্মানৰ ভাগী কৰা। ²¹তেওঁ পুৰোহিত ইলিয়াজৰ সন্মুখত থিয় হ'ব, আৰু ইলিয়াজৰে তেওঁৰ কাৰণে উৰীমৰ বিচাৰৰ দ্বাৰাই যিহোৱাক সুধিব, তেতিয়া তেওঁ আৰু তেওঁৰ লগত ইস্ৰায়েলৰ সকলো সন্তানসকলে, গোটেই মণ্ডলীয়ে সৈতে ইলিয়াজৰৰ আজ্ঞাতে বাহিৰলৈ-ভিতৰলৈ অহা-যোৱা কৰিব।" ²²পাছত মোচিয়ে যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞাৰ দৰেই কাৰ্য্য কৰিলে; তেওঁ যিহোচুৱাক নি, গোটেই মণ্ডলীৰ আগত উপস্থিত কৰিলে। ²³তেওঁ তেওঁৰ মূৰত হাত দি, মোচিৰ দ্বাৰাই কোৱা যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে তেওঁক আদেশ দিলে।

Chapter 28

নিৰূপিত সময়ত দিব লগা বলিদান-বিষয়ক বিধি।

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক আজ্ঞা দিয়া আৰু কোৱা, 'তেওঁবিলাকে যেন মোৰ উপহাৰ আৰু মোৰ সুম্মাণাৰ্থক মোৰ ভক্ষ্যস্বৰূপ মোৰ অগ্নিকৃত উপহাৰ নিজ নিজ নিয়মিত সময়ত মোৰ অৰ্থে উৎসৰ্গ কৰে, তাৰ বাবে তোমালোক সজাগে থাকিব।

³এই হেতুকে তুমি ইয়াকো তেওঁলোকক কোৱা, যে, "তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিব লগা অগ্নিকৃত উপহাৰ এই, প্ৰতিদিনে নিত্য হোমৰ অৰ্থে দুটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ মতা মেৰ পোৱালি ল'বা। ⁴এটা মেৰ পোৱালি ৰাতিপুৱা উৎসৰ্গ কৰিব আৰু আনটো মেৰ পোৱালি সন্ধ্যা পৰত উৎসৰ্গ কৰিব। ⁵আৰু ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ কাৰণে হীনৰ চাৰিভাগৰ এভাগ খুন্দি উলিওৱা তেল মিহলোৱা ঐফাৰ দহ ভাগৰ এভাগ মিহি আটাগুড়ি ল'বা।

⁶এয়ে নিত্য হোম; যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুম্মাণাৰ্থক অগ্নিকৃত উপহাৰস্বৰূপে চীনয় পৰ্বৰত এই আজ্ঞাই নিৰূপিত হৈছিল। ⁷আৰু তাৰ প্ৰথম মেৰ পোৱালিৰ কাৰণে হীনৰ চাৰি ভাগৰ এভাগ তাৰ পেয় নৈবেদ্য হ'ব; তুমি পবিত্ৰস্থানত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পেয় নৈবেদ্যস্বৰূপে ৰাগীয়াল ৰস ঢালি দিব। ⁸আৰু দ্বিতীয় মেৰ পোৱালিটো সন্ধ্যা পৰত উৎসৰ্গ কৰিব; ৰাতিপুৱা দিয়া ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু তাৰ পেয় নৈবেদ্যৰ দৰে তাকো যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুম্মাণাৰ্থক অগ্নিকৃত উপহাৰস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব।

⁹আৰু বিশ্ৰাম-দিনত দুটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ মতা মেৰ পোৱালি, আৰু তেল মিহলোৱা ঐফাৰ দহ ভাগৰ দুভাগ ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু তাৰ পেয় নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিব; ¹⁰নিত্য হোম আৰু পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও প্ৰতি বিশ্ৰাম-বাৰে এই হোম হ'ব।

¹¹আৰু প্ৰত্যেক মাহৰ আৰম্ভণিতে তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোমৰ বাবে দুটা দমৰা গৰু, এটা মতা মেৰ আৰু সাতোটা নিৰ্ঘূণ মতা মেৰ পোৱালি, এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিব। ¹²আৰু প্ৰত্যেক দমৰা গৰুৰ কাৰণে ভক্ষ্য নৈবেদ্যস্বৰূপে ঐফাৰ দহ ভাগৰ তিনি ভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি, আৰু মতা মেৰটোৰ কাৰণে ভক্ষ্য নৈবেদ্যস্বৰূপে দহ ভাগৰ দুভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি, ¹³আৰু প্ৰত্যেক মেৰ পোৱালিৰ কাৰণে ভক্ষ্য নৈবেদ্যস্বৰূপে দহ ভাগৰ এভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি উৎসৰ্গ কৰিব; সেয়ে সুম্মাণাৰ্থক হোম-বলি, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ।

¹⁴আৰু প্ৰত্যেক দমৰা গৰুৰ কাৰণে হীনৰ আধা ভাগ, আৰু মতা মেৰটোৰ কাৰণে হীনৰ তিনি ভাগৰ এভাগ আৰু প্ৰত্যেক মেৰ পোৱালিৰ কাৰণে হীনৰ চাৰিভাগৰ এভাগ দ্ৰাক্ষাৰস সেইবোৰৰ পেয় নৈবেদ্য হ'ব; এয়ে বছৰৰ প্ৰত্যেক মাহত কৰিব লগীয়া মাহেকীয়া হোম। ¹⁵আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিব। নিত্য হোম আৰু তাৰ পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও ইয়াক কৰিব লাগিব।

¹⁶পাছত প্ৰথম মাহৰ চতুৰ্দশ দিনা যিহোৱাৰ নিস্তাৰ পৰ্ব হ'ব। ¹⁷আৰু সেই মাহৰ পঞ্চদশ দিনা উৎসৱ হ'ব, সাত দিন খমীৰ নিদিয়া পিঠা ভোজন কৰিব লাগিব। ¹⁸প্ৰথম দিনা পবিত্ৰ সভা হ'ব; সেই দিনা তোমালোকে কোনো ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিব।

¹⁹কিন্তু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলিৰ অৰ্থে অগ্নিকৃত উপহাৰস্বৰূপে দুটা দমৰা গৰু, এটা মতা মেৰ আৰু সাতোটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিব; সেইবোৰ নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব। ²⁰আৰু প্ৰত্যেক দমৰা গৰুৰ কাৰণে দহ ভাগৰ তিনিভাগ, মতা মেৰটোৰ কাৰণে দহ ভাগৰ দুভাগ। ²¹আৰু মেৰ পোৱালি সাতোটাৰ প্ৰত্যেক পোৱালিৰ কাৰণে দহ ভাগৰ এভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি সেইবোৰৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য হ'ব। ²²আৰু তোমালোকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিব।

²³নিত্য হোমৰ অৰ্থে ৰাতিপুৱাৰ যি হোম-বলি, তাৰ বাহিৰেও এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা। ²⁴এই নিয়ম অনুসাৰে তোমালোকে সাত দিনলৈকে প্ৰতি দিনে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে ভক্ষ্যস্বৰূপ অগ্নিকৃত উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবা; নিত্য হোম আৰু তাৰ পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও ইয়াক উৎসৰ্গ কৰিবা। ²⁵আৰু সপ্তম দিনা তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ'ব। সেই দিনা তোমালোকে কোনো ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা।

²⁶যি দিনা তোমালোকে সাত সপ্তাহৰ অন্তত হোৱা পৰ্বত যিহোৱালৈ কোনো নতুন ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰা, প্ৰথমে পকা ফল দিয়া সেই দিনা তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ'ব। সেই দিনা কোনো ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা। ²⁷কিন্তু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে হোম-বলিস্বৰূপে দুটা দমৰা গৰু, এটা মতা মেৰ আৰু সাতোটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি ²⁸আৰু প্ৰত্যেক দমৰা গৰুৰ কাৰণে দহ ভাগৰ তিনি ভাগ, মতা মেৰটোৰ কাৰণে দহ ভাগৰ দুভাগ।

²⁹আৰু মেৰ পোৱালি সাতোটাৰ প্ৰত্যেক পোৱালিৰ কাৰণে দহ ভাগৰ এভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি সেইবোৰৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবা। ³⁰আৰু তোমালোকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। ³¹নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে আৰু এইবোৰৰ পেয় নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবা; এই সকলো নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব।

Chapter 29

¹আৰু সপ্তম মাহত, মাহৰ প্ৰথম দিনা যিহোৱাৰ সন্মানৰ অৰ্থে তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ'ব। সেই দিনা তোমালোকৰ কোনো দৈনন্দিন ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা। সেই দিনা তোমালোকৰ তুৰী বজোৱা দিন হ'ব।

²সেই দিনা তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে হোম-বলিস্বৰূপে এটা দমৰা গৰু, এটা মতা মেৰ আৰু সাতোটা নিৰ্ঘূণ এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি ৰাখিবা।

³আৰু সেই দমৰা গৰুটোৰ কাৰণে দহ ভাগৰ তিনি ভাগ, মতা মেৰটোৰ কাৰণে দহ ভাগৰ দুভাগ, ⁴আৰু মেৰ পোৱালিৰ সাতোটাৰ প্ৰত্যেক পোৱালিৰ কাৰণে দহ ভাগৰ এভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি সেইবোৰৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবা। ⁵আৰু তোমালোকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা।

⁶নতুন জোনৰ হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য, নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু সেইবোৰৰ পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও, সেইবোৰৰ বিধিমেতে তোমালোকে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে সেই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

⁷সেই সপ্তম মাহৰ দশম দিনা যিহোৱাৰ সন্মানৰ অৰ্থে তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ'ব; সেই দিনা তোমালোকে নিজ নিজ প্ৰাণক দুখ দিবা আৰু কোনো কাৰ্য নকৰিবা। ⁸কিন্তু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে হোম-বলি স্বৰূপে এটা দমৰা গৰু, এটা মতা মেৰ আৰু সাতোটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা; আৰু সেইবোৰ নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব।

⁹আৰু দমৰা গৰুটোৰ কাৰণে দহ ভাগৰ তিনি ভাগ, মতা মেৰটোৰ কাৰণে দহ ভাগৰ দুভাগ, ¹⁰আৰু মেৰ পোৱালি সাতোটাৰ প্ৰত্যেক পোৱালিৰ কাৰণে দহ ভাগৰ এভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি সেইবোৰৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য হ'ব। ¹¹আৰু পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। প্ৰায়শ্চিত্তৰ পাপাৰ্থক বলিৰ, নিত্য হোম বলিৰ, তাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্যৰ আৰু সেইবোৰৰ পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও, এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

¹²আৰু সপ্তম মাহৰ পঞ্চদশ দিনা যিহোৱাৰ সন্মানৰ উদ্দেশ্যে তোমালোকৰ পবিত্ৰ সভা হ'ব। সেই দিনা তোমালোকে কোনো দৈনন্দিন ব্যৱসায় কৰ্ম নকৰিবা আৰু তোমালোকে সাত দিনলৈকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ পালন কৰিবা। ¹³আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে অগ্নিকৃত উপহাৰস্বৰূপে হোম-বলিৰ কাৰণে তেৰটা দমৰা গৰু, দুটা মতা মেৰ আৰু চৌদ্ধটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা; আৰু সেইবোৰ প্ৰত্যেকটিয়েই নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব।

¹⁴আৰু দমৰা গৰু তেৰটাৰ প্ৰত্যেক গৰুৰ কাৰণে দহ ভাগৰ তিনি ভাগ আৰু মতা মেৰ দুটাৰ প্ৰত্যেক মেৰৰ কাৰণে দহ ভাগৰ দুভাগ, ¹⁵আৰু মতা মেৰ পোৱালি চৌদ্ধটাৰ প্ৰত্যেক মেৰ পোৱালিৰ কাৰণে দহ ভাগৰ এভাগ, তেল মিহলোৱা মিহি আটাগুড়ি সেইবোৰৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য হ'ব।

¹⁶আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

¹⁷আৰু পবিত্ৰ সভাৰ দ্বিতীয় দিনা বাৰটা দমৰা গৰু, দুটা মতা মেৰ আৰু চৌদ্ধটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা; আৰু সেইবোৰ প্ৰত্যেকটি নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব। ¹⁸আৰু দমৰা গৰুৰ, মেৰৰ আৰু মেৰ পোৱালিৰ সংখ্যা অনুসাৰে বিধিমেতে সেইবোৰৰ ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য হ'ব; আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ নিমিত্তে এটা মতা ছাগ আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই উৎসৰ্গ কৰিবা। ¹⁹নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য ও সেইবোৰৰ পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

²⁰আৰু পবিত্ৰ সভাৰ তৃতীয় দিনা এঘাৰটা দমৰা গৰু, দুটা মতা মেৰ আৰু চৌদ্ধটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা, আৰু সেইবোৰ নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব। ²¹আৰু দমৰা গৰুৰ, মেৰৰ আৰু মেৰ পোৱালিৰ সংখ্যা অনুসাৰে বিধিমেতে সেইবোৰৰ ভক্ষ্য আৰু পেয়

নৈবেদ্য হ'ব। ²²আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ অৰ্থে এটা মতা ছাগ, উৎসৰ্গ কৰিবা। নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

²³আৰু পবিত্ৰ সভাৰ চতুৰ্থ দিনা দহোটা দমৰা গৰু, দুটা মতা মেৰ আৰু চৌদ্ধটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা আৰু প্ৰত্যেকটি নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব। ²⁴আৰু দমৰা গৰুৰ, মেৰৰ, আৰু মেৰ পোৱালিৰ সংখ্যা অনুসাৰে বিধি অনুসাৰে সেইবোৰৰ ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য হ'ব। ²⁵আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

²⁶আৰু পঞ্চম দিনা নটা দমৰা গৰু, দুটা মতা মেৰ আৰু চৌদ্ধটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণ মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা, আৰু প্ৰত্যেকটি নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব। ²⁷আৰু দমৰা গৰুৰ, মেৰৰ, মেৰ পোৱালিৰ সংখ্যা অনুসাৰে বিধি অনুসাৰে সেইবোৰৰ ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য হ'ব; ²⁸আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

²⁹আৰু পবিত্ৰ সভাৰ ষষ্ঠ দিনা আঠোটা দমৰা গৰু, দুটা মতা মেৰ আৰু চৌদ্ধটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা আৰু প্ৰত্যেকটি নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব। ³⁰আৰু দমৰা গৰুৰ, মেৰৰ আৰু মেৰ পোৱালিৰ সংখ্যা অনুসাৰে বিধিমতে সেইবোৰৰ ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য হ'ব।

³¹আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। নিত্য হোম-বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

³²আৰু সপ্তম দিনা সাতোটা দমৰা গৰু, দুটা মতা মেৰ আৰু চৌদ্ধটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা আৰু প্ৰত্যেকটি নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব। ³³আৰু দমৰা গৰুৰ, মেৰৰ আৰু মেৰ পোৱালিৰ সংখ্যা অনুসাৰে বিধিমতে সেইবোৰৰ ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য হ'ব। ³⁴আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। নিত্য হোম বলি আৰু তাৰ ভক্ষ্য নৈবেদ্য ও তাৰ পেয় নৈবেদ্যবোৰৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

³⁵অষ্টম দিনা তোমালোকৰ আৰু এখন ধৰ্মীয় সভা হ'ব। সেইদিনা তোমালোকে কোনো দৈনন্দিন ব্যৱসায়ৰ কৰ্ম নকৰিবা। ³⁶কিন্তু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সুস্ৰাণৰ অৰ্থে অগ্নিকৃত উপহাৰ স্বৰূপে হোম বলিৰ কাৰণে এটা দমৰা গৰু এটা মতা মেৰ আৰু সাতোটা এবছৰীয়া মতা মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা আৰু প্ৰত্যেকটি নিৰ্ঘূণ পশু হ'ব লাগিব।

³⁷আৰু দমৰা গৰুৰ, মেৰৰ আৰু মেৰ পোৱালিৰ সংখ্যা অনুসাৰে বিধিমতে সেইবোৰৰ ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য হ'ব। ³⁸আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ কাৰণে এটা মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা। নিত্য হোম আৰু তাৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে এই সকলোকে উৎসৰ্গ কৰিবা।

³⁹সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে দিয়া আৰু ইচ্ছামতে এনেই দিয়া তোমালোকৰ উপহাৰৰ বাহিৰে, তোমালোকৰ ভক্ষ্য ও পেয় নৈবেদ্যৰ কাৰণে আৰু তোমালোকৰ মঙ্গলার্থক বলিৰ কাৰণে এইবোৰ তোমালোকৰ নিজৰ নিৰূপিত পৰ্ববোৰত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবা।" ⁴⁰মোচিয়ে যিহোৱাৰ পৰা পোৱা সকলো আজ্ঞা অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক এই সকলো কথা ক'লে।

Chapter 30

সঙ্কল্প আৰু ব্ৰত-বিষয়ক বিধি।

¹পাছত মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ মূল লোকসকলক ক'লে। তেওঁ ক'লে, "যিহোৱাই এই আজ্ঞাই দিছে। ²কোনো পুৰুষে যদি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সঙ্কল্প কৰে বা ব্ৰত-বন্ধনেৰে নিজ প্ৰাণ বন্ধ কৰিবলৈ শপত কৰে, তেন্তে তেওঁ নিজৰ বাক্য ব্যৰ্থ নকৰি, নিজৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা আটাই বাক্য সিদ্ধ কৰিব লাগিব।

³আৰু কোনো মহিলাই যদি জীয়াৰী কালত পিতৃৰ ঘৰত থাকোঁতে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে কোনো সঙ্কল্প কৰে বা ব্ৰত-বন্ধনেৰে নিজকে বন্ধ কৰে

⁴আৰু তাইৰ পিতৃয়ে যদি, তাই সঙ্কল্প কৰা, বা ব্ৰত-বন্ধনেৰে তাই নিজকে বন্ধ কৰা কথা শুনিও, তাইক একো নকৈ মনে মনে থাকে, তেন্তে তাইৰ সকলো সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিব লাগিব আৰু বন্ধনেৰে তাই নিজকে বন্ধ কৰে, তাকো সিদ্ধ কৰিব লাগিব।

⁵কিন্তু শূনা দিনা যদি তাইৰ পিতৃয়ে তাইক নিষেধ কৰে, তেন্তে তাইৰ সঙ্কল্প বা যি বন্ধনেৰে তাই নিজকে বন্ধ কৰিলে, সেই আটাই কথা সিদ্ধ কৰিব নালাগিব; আৰু তাইৰ পিতৃয়ে নিষেধ কৰা হেতুকে যিহোৱাই তাইক ক্ষমা দিব।

⁶আৰু তাই সঙ্কল্পৰ অধীন থকা বা অবিবেচনাৰূপে মুখৰ পৰা ওলোৱা বাক্যেৰে নিজকে বন্ধ কৰা কালত, যদি তাইক বিয়া দিয়া হয়, ⁷আৰু তাইৰ স্বামীয়ে তাক শুনিও, শূনা দিনা তাইক একো নকৈ মনে মনে থাকে, তেন্তে তাইৰ সঙ্কল্পবোৰ সিদ্ধ কৰিব লাগিব বা যি যি বন্ধনেৰে তাই নিজকে বন্ধ কৰিলে, তাকো সিদ্ধ কৰিব লাগিব। ⁸কিন্তু শূনা দিনা যদি তাইৰ স্বামীয়ে তাইক নিষেধ কৰে, তেন্তে তাই যি সঙ্কল্পৰ অধীন আৰু

অবিবেচনাৰূপে নিজৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা যি বাক্যৰ দ্বাৰাই তাই নিজকে বন্ধ কৰিলে, স্বামীয়ে তাক ব্যৰ্থ কৰিব আৰু যিহোৱাই তাইক ক্ষমা দিব।

⁹কিন্তু বাঁৰী বা স্বামীয়ে ত্যাগ কৰা মহিলাই সঙ্কল্প আদি বন্ধনেৰে নিজকে বন্ধ কৰা সকলো কথা সিদ্ধ কৰিব লাগিব। ¹⁰আৰু তেওঁ যদি স্বামীৰ ঘৰত থাকোঁতে সঙ্কল্প কৰে বা শপত কৰি নিজকে ব্রত বন্ধনেৰে বন্ধ কৰে, ¹¹আৰু তাইৰ স্বামীয়ে তাক শূনি তাইক একো নকৈ যদি মনে মনে থাকে, তাইক নিষেধ নকৰে, তেন্তে তাইৰ সকলো সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিব লাগিব। আৰু তাই যি বন্ধনেৰে নিজকে বন্ধ কৰিলে, তাকো সিদ্ধ কৰিব লাগিব।

¹²কিন্তু শূনা দিনা তাইৰ স্বামীয়ে যদি সেই সকলোকে কোনো ৰূপে ব্যৰ্থ কৰে, তেন্তে তাইৰ সঙ্কল্প আৰু তাইৰ ব্রত-বন্ধনৰ বিষয়ে তাইৰ মুখৰ পৰা যি বাক্য ওলাইছিল, তাকো সিদ্ধ কৰিব নালাগিব। তাইৰ স্বামীয়ে তাক ব্যৰ্থ কৰিলে আৰু যিহোৱাই তাইক ক্ষমা দিব।

¹³মহিলাৰ প্ৰত্যেক সঙ্কল্প আৰু নিজকে দুখ দিবলৈ নিজকে বন্ধ কৰা শপত তাইৰ স্বামীয়ে সিদ্ধও কৰিব পাৰে, তাইৰ স্বামীয়ে তাক ব্যৰ্থও কৰিব পাৰে। ¹⁴কিন্তু তাইৰ স্বামীয়ে যদি কেইবা দিনলৈকে তাইক একো নকৈ সকলোভাৱে মনে মনে থাকে, তেন্তে তাইৰ সকলো সঙ্কল্প আৰু নিজকে বন্ধ কৰা সকলো কথা সিদ্ধ কৰিব লগীয়া কৰে। কিয়নো শূনা দিনা একো নকৈ মনে মনে থাকাত, সি তাক সিদ্ধ কৰিব লগীয়া কৰিলে।

¹⁵কিন্তু তাক শূনাৰ পাছত যদি কোনোৰূপে সি তাক ব্যৰ্থ কৰে, তেন্তে স্বামীয়ে তাইৰ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰিব। ¹⁶স্বামী আৰু ভাৰ্য্যাৰ বিষয়ে, পিতৃয়ে আৰু যৌৱন কালত তেওঁৰ ঘৰত থকা জীয়েকৰ বিষয়ে যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়া বিধি এইবোৰ।

Chapter 31

মিদিয়নীয়াসকলৰ পৰাজয় আৰু বিনাশ।

¹পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ²“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে মিদিয়নীয়াসকলৰ প্ৰতিকাৰ সাধা; তেনে কৰি উঠি তোমাৰ মৃত্যু হ'ব আৰু নিজ লোকসকলৰ মাজত তোমাক নিয়া হ'ব।”

³তেতিয়া মোচিয়ে লোকসকলক ক'লে, “যিহোৱাৰ কাৰণে মিদিয়নৰ প্ৰতিকাৰ সাধিবলৈ, মিদিয়নৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধযাত্ৰা কৰিবৰ কাৰণে তোমালোকৰ মাজৰ কিছুমান লোকক যুদ্ধলৈ সুসজ্জিত কৰা। ⁴তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেকখন জনগোষ্ঠীৰ পৰা এক এক হাজাৰ লোকক যুদ্ধলৈ পঠাৰা।” ⁵তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেক গোষ্ঠী অনুসাৰে এক এক হাজাৰ লোকক যুদ্ধৰ বাবে যুগুত কৰা হ'ল। এইদৰে যুদ্ধলৈ সুসজ্জিত হোৱা বাৰ হাজাৰ জন লোকক উলিওৱা হ'ল।

⁶তাৰ পাছত মোচিয়ে, প্ৰত্যেকখন জনগোষ্ঠীৰ পৰা এক এক হাজাৰ লোকৰ সৈতে পুৰোহিত ইলিয়াজৰ পুত্ৰ পীনহচক যুদ্ধলৈ পঠিয়ালে; পবিত্ৰস্থানৰ বস্ত্ৰ, ৰণ বাদ্যৰ অৰ্থে কালি সেই পীনহচৰ হাতত আছিল। ⁷মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে মিদিয়নৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি তেওঁলোকৰ সকলো পুৰুষকে বধ কৰিলে। ⁸আৰু তেওঁলোকে আন আন হত লোকৰ লগত মিদিয়নৰ ৰজাসকলক, অৰ্থাৎ ইবী, ৰেকম, চূৰ, হূৰ আৰু ৰেবা, এই মিদিয়নীয়া পাঁচজন ৰজাক বধ কৰিলে; আৰু বিয়োৰৰ পুত্ৰ বিলিয়মকো তেওঁলোকে তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে।

⁹ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে মিদিয়নৰ সকলো মহিলা, তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী বন্দী কৰি লৈ গ'ল, আৰু তেওঁলোকৰ গৰু, ভেড়াৰ জাক আদি সকলো সম্পত্তি লুটি লৈ গ'ল। ¹⁰তেওঁলোকে যি যি ঠাইত বাস কৰিছিল, তেওঁলোকৰ সেই সকলো নগৰ আৰু তেওঁলোকৰ আটাই ছাউনিবোৰ জ্বলাই দিলে।

¹¹তেওঁলোকে লুট-দ্রব্য আৰু বনদীবোৰক আৰু তাৰে সৈতে সকলো পশুৰ জাকবোৰ লগত ল'লে। ¹²তেওঁলোকে যিৰীহোৰ সন্মুখত যদ্দনৰ পাৰৰ মোৱাবৰ সমথলত থকা ছাউনিলৈ, মোচি, পুৰোহিত ইলিয়াজৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গোটেই মণ্ডলীৰ গুৰিলৈ, সেই বন্দী কৰি নিয়া লোকবোৰ, যুদ্ধত ধৰা পশুবোৰ, আৰু লুটি লোৱা সম্পত্তিবোৰ আনিলে।

¹³তেতিয়া মোচি, পুৰোহিত ইলিয়াজৰ আৰু মণ্ডলীৰ আটাই অধ্যক্ষসকলে তেওঁলোকক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ ছাউনিৰ বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

¹⁴তেতিয়া যুদ্ধৰ পৰা উভটি অহা সহস্ৰপতি আৰু শতপতি, এই সেনাপতিসকলৰ ওপৰত মোচিৰ খং উঠিল। ¹⁵মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে মহিলাসকলক জীয়াই ৰাখিছা নেকি?”

¹⁶চোৱা, বিলিয়মৰ পৰামৰ্শত তেওঁলোকে পিয়োৰ দেৱতাৰ কথাত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে সত্যলঙ্ঘন কৰাইছিল; সেই কাৰণেই যিহোৱাৰ মণ্ডলীত মহামাৰী হৈ আছিল। ¹⁷এতিয়া এই হেতুকে, তোমালোকে শিশুবোৰৰ মাজৰ আটাই ল'ৰাবোৰক বধ কৰা, আৰু পুৰুষৰে সৈতে শয়ন কৰা সকলো মহিলাক বধ কৰা।

¹⁸কিন্তু ছোৱালীসকলৰ মাজৰ যিবোৰে পুৰুষৰে সৈতে কেতিয়াও শয়ন কৰা নাই, তেওঁলোকক তোমালোকে নিজৰ কাৰণে ৰাখা।

¹⁹তোমালোকে সাত দিনলৈকে ছাউনিৰ বাহিৰত ছাউনি পাতি থাকা; তোমালোকৰ যিমান লোকে বধ কৰিছা বা হত হোৱা লোককো চুইছা,

তোমালোকৰ সেই সকলোৱে আৰু বন্দী কৰি অনা লোকসকলক তৃতীয় আৰু সপ্তম দিনা শুচি কৰা। ²⁰আৰু সকলো কাপোৰ, ছালেৰে সজা বা ভেড়াৰ নোমেৰে যুগুত কৰা বা কাঠেৰে সজা আটাই বস্ত্ৰৰ বিষয়ে তোমালোকে নিজৰ কাৰণে শুচি কৰা।”

²¹পাছত পুৰোহিত ইলিয়াজৰে ৰণলৈ যোৱা লোকসকলক ক’লে, “যিহোৱাই মোচিক দিয়া ব্যৱস্থাৰ এয়াও এক বিধি বোলে: ²²কেৱল সোণ, ৰূপ, পিতল, লোহা, বগীতাম, ²³আৰু সীহ আদি যিবোৰ বস্ত্ৰ জুইত নুপুৰে, সেই সকলোকে জুইৰ মাজেদি নিবা, তেতিয়া সেয়া শুচি হ’ব। তাৰ পাছত তোমালোকে তাক অশুচি-নাশক জলৰ দ্বাৰাই শুচি কৰিব লাগিব; কিন্তু যি যি বস্ত্ৰ জুইত পুৰে, তাক প্ৰথমে তোমালোকে সেই পানীৰে শুচি কৰিবা। ²⁴আৰু সপ্তম দিনা তোমালোকে নিজ নিজ কাপোৰ ধোবা, তেতিয়া তোমালোক শুচি হ’ব; তাৰ পাছত তোমালোকে ছাউনিত সোমাব পাৰিবা।”

²⁵যিহোৱাই পুনৰায় মোচিক ক’লে, ²⁶“তুমি, পুৰোহিত ইলিয়াজৰ আৰু মণ্ডলীৰ পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষসকলে, মানুহ বা পশু যুদ্ধত ধৰা সেই আটাই লুট-দ্রব্যৰ লেখ লোৱা; ²⁷আৰু সেইবোৰ দুভাগ কৰি, এভাগ ৰণলৈ যোৱা লোকসকল আৰু এভাগ গোটেই মণ্ডলীৰ মাজত ভাগ কৰি দিয়া;

²⁸আৰু যুদ্ধলৈ যোৱা লোকসকলৰ পৰা মানুহ, গৰু, গাধ, আৰু ভেড়া বা ছাগলীৰ পাঁচ শ পাঁচ শ প্ৰাণীৰ মাজৰ এটা এটা প্ৰাণী যিহোৱাৰ কাৰণে কৰম্বৰূপে লোৱা; ²⁹তেওঁলোকৰ আধা ভাগৰ পৰা তাক লৈ, যিহোৱাৰ উত্তোলনীয় উপহাৰম্বৰূপে পুৰোহিত ইলিয়াজৰক দিয়া।

³⁰আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আধা ভাগৰ পৰা মানুহ, গৰু, গাধ আৰু ভেড়াৰ জাক আদি আটাই প্ৰাণীৰেই পঞ্চাশটা পঞ্চাশটাৰ মাজৰ পৰা এটা লৈ যিহোৱাৰ আবাসৰ ৰখীয়া লেবীয়াসকলক দিয়া।” ³¹তেতিয়া মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে মোচি আৰু পুৰোহিত ইলিয়াজৰে সেই কাৰ্য্য কৰিলে।

³²ৰণুৱাসকলে লুটি অনা সম্পত্তিৰ বাহিৰে ধৰি অনা প্ৰাণীৰ সংখ্যা এইদৰে: ছয় লাখ পঁয়সত্তৰ হাজাৰ ভেড়া ³³বাসত্তৰ হাজাৰ ষাড়-গৰু, ³⁴এষষ্ঠী হাজাৰ গাধ, ³⁵আৰু কেতিয়াও পুৰুষে সৈতে শয়ন নকৰা ছোৱালীৰ সংখ্যা সৰ্বমুঠ বত্ৰিশ হাজাৰ আছিল।

³⁶যুদ্ধলৈ যোৱা সৈন্যসকলৰ আধা ভাগ প্ৰাণীৰ সংখ্যা তিনি লাখ সাতত্ৰিশ হাজাৰ পাঁচ শ ভেড়া; ³⁷সেই ভেড়াবোৰৰ পৰা লোৱা যিহোৱাৰ কৰ ছয় পঁয়সত্তৰটা। ³⁸ষাড়-গৰু ছয়ত্ৰিশ হাজাৰ; সেইবোৰৰ মাজৰ পৰা লোৱা যিহোৱাৰ কৰ বাসত্তৰটা।

³⁹গাধবোৰৰ সংখ্যা ত্ৰিশ হাজাৰ পাঁচশ আছিল আৰু সেইবোৰৰ মাজৰ পৰা লোৱা যিহোৱাৰ কৰ এষষ্ঠীটা। ⁴⁰মানুহৰ সংখ্যা ষোল্ল হাজাৰ গৰাকী মহিলা আৰু তেওঁলোকৰ পৰা লোৱা যিহোৱাৰ কৰ বত্ৰিশটা। ⁴¹তাৰ পাছত মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে, সেই কৰ তেওঁ যিহোৱাৰ উত্তোলনীয় উপহাৰ স্বৰূপে পুৰোহিত ইলিয়াজৰক দিলে।

⁴²আৰু যুদ্ধলৈ যোৱা লোকসকলৰ ভাগৰ পৰা যি আধা ভাগ মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে ৰাখিলে- ⁴³মণ্ডলীৰ সেই আধা ভাগৰ সংখ্যা তিনি লাখ সাতত্ৰিশ হাজাৰ পাঁচশ ভেড়া, ⁴⁴ছয়ত্ৰিশ হাজাৰ ষাড়-গৰু, ⁴⁵ত্ৰিশ হাজাৰ পাঁচশটা গাধ ⁴⁶আৰু কেতিয়াও পুৰুষৰ সৈতে শয়ন নকৰা ষোল্ল হাজাৰ মহিলা আছিল।

⁴⁷ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পৰা সেই আধা ভাগৰ পৰা মানুহ আৰু পশুৰ পঞ্চাশটা পঞ্চাশটাৰ মাজৰ এটা এটা লৈ মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁ যিহোৱাৰ আবাসৰ ৰখীয়া লেবীয়াসকলক দিলে।

⁴⁸তাৰ পাছত সহস্ৰপতি আৰু শতপতি, সৈন্যসমূহৰ হাজাৰ হাজাৰৰ ওপৰত সেই সেনাপতিসকল মোচিৰ ওচৰলৈ আহিল। ⁴⁹তেওঁলোকে তেওঁক কলে, “আপোনাৰ এই দাসসকলে নিজৰ নিজৰ অধীনে থকা সৈন্যবোৰৰ লেখ ল’লে আৰু আমাৰ মাজৰ এজনো হেৰোৱা নাই।

⁵⁰এই হেতুকে আমি প্ৰতিজনে যি সোণৰ অলঙ্কাৰ, অৰ্থাৎ নেপুৰ, খাৰু, আঙঠি, কুণ্ডল, হাৰ, এইবোৰ যি পাইছোঁ, তাক আমি যিহোৱাৰ আগলৈ, নিজৰ নিজৰ প্ৰাণ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ যিহোৱাৰ উপহাৰ স্বৰূপে আনিছোঁ।” ⁵¹তেতিয়া মোচি আৰু পুৰোহিত ইলিয়াজৰে তেওঁলোকৰ পৰা সেই সোণ, অৰ্থাৎ শিল্পকাৰে বনোৱা সেই সকলো অলঙ্কাৰবোৰ ল’লে।

⁵²সহস্ৰপতি আৰু শতপতিসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰা উত্তোলনীয় উপহাৰৰ সেই সোণ ষোল্ল হাজাৰ সাতশ পঞ্চাশ চেকল আছিল; ⁵³কিয়নো সৈন্যসকলৰ প্ৰতিজনে নিজৰ কাৰণে লুটদ্রব্য আনিছিল। ⁵⁴পাছত মোচি আৰু পুৰোহিত ইলিয়াজৰে সহস্ৰপতি আৰু শতপতি, এই সেনাপতিসকলৰ পৰা সেই সোণ লৈ, যিহোৱাৰ আগত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ স্বৰ্ণাৰ্থক চিন হ’বলৈ, তাক সাক্ষাৎ কৰা তম্বুত ৰাখিলে।

Chapter 32

যৰ্দনৰ সিপাৰৰ দেশ ভাগ বাঁটি দিয়া।

¹ৰূবেণৰ সন্তানসকলৰ আৰু গাদৰ সন্তানসকলৰ অতিশয় অধিক পশুৰ জাক আছিল; এই কাৰণে তেওঁলোকে যেতিয়া যাজেৰ আৰু গিলিয়দ দেশখন দেখিলে, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পশুবোৰৰ কাৰণে সেই ঠাই ভাল দেখিলে। ²সেই কাৰণে গাদৰ আৰু ৰূবেণৰ সন্তানসকলে আহি মোচিক, পুৰোহিত ইলিয়াজৰক আৰু মণ্ডলীৰ অধ্যক্ষসকলক ক'লে, ³অটাৰোৎ, দীবোন, যাজেৰ, নিম্ৰা, হিচবোন, ইলিয়ালি, চিবাম, নবো আৰু বিয়োন,

⁴এই যি যি দেশ যিহোৱাই ইস্রায়েলৰ মণ্ডলীৰ আগত পৰাজয় কৰিলে, এয়ে পশুবোৰৰ বাবে যোগ্য ঠাই; আৰু আমি, আপোনাৰ যি দাসকল, আমাৰ অধিক পশুৰ জাক আছে।” ⁵তেওঁলোকে আকৌ ক'লে, “আমি যদি আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্রহ পাইছোঁ, তেতিয়াহলে উত্তৰাধীকাৰৰ অৰ্থে আপোনাৰ এই দাসসকলক এই দেশ দান কৰক। আমাক যৰ্দন পাৰ কৰি নিনিব।”

⁶তেতিয়া মোচিয়ে গাদৰ আৰু ৰূবেণৰ সন্তানসকলক ক'লে, “তোমালোকৰ ভাইসকলে যুদ্ধ কৰিবলৈ যোৱাৰ সময়ত তোমালোকে এই ঠাইত বাস কৰিবা নে? ⁷যিহোৱাই ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক দিয়া দেশলৈ তেওঁলোকে পাৰ হৈ নাযাবলৈ তেওঁলোকৰ মন কেলেই নিৰুৎসাহ কৰিছা?”

⁸যি কালত মই তোমালোকৰ পিতৃসকলক দেশ চাবৰ কাৰণে কাদেচ-বৰ্ণেয়াৰ পৰা পঠিয়াইছিলোঁ সেই কালত তেওঁলোকেও সেইদৰে কৰিছিল। ⁹কিয়নো তেওঁলোকে ইঞ্চোল উপত্যকালৈকে গৈ দেশ চাই, যিহোৱাই দিয়া সেই দেশত নোসোমাবলৈ ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ মন নিৰোৎসাহ কৰিছিল।

¹⁰এই কাৰণে সেই দিনা যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁ শপত কৰি, এই কথা কৈছিল, ¹¹‘মই অব্ৰাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবক যি দেশ দিম বুলি শপত কৰিছিলোঁ, মিচৰৰ পৰা অহা লোকসকলৰ মাজত বিশ বছৰ আৰু তাতোকৈ অধিক বয়সীয়া কোনো এজন লোকেও সেই দেশ দেখিবলৈ নাপাব, কিয়নো তেওঁবিলাকে মোৰ পথত সম্পূৰ্ণৰূপে নচলিলে; ¹²কেৱল কনিজ্জীয়া যিফুন্নিৰ পুত্ৰ কালৈৰ আৰু নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাই সেই দেশ দেখিব, কাৰণ তেওঁলোকে যিহোৱাৰ পথত সম্পূৰ্ণৰূপে চলিলে’।

¹³এইদৰে ইস্রায়েললৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠাত, যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু কৰ্ম কৰা আটাই বংশৰ শেষ নোহোৱালৈকে, তেওঁ চল্লিশ বছৰ ধৰি তেওঁলোকক অৰণ্যত ভ্ৰমণ কৰালে। ¹⁴এতিয়া চোৱা, ইস্রায়েলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ আৰু বঢ়াবলৈ, পাপী লোকসকলৰ নিচিনা তোমালোকে তোমালোকৰ পিতৃসকলৰ ঠাইত উঠিছা। ¹⁵কিয়নো, তোমালোকে যদি এইদৰে তেওঁৰ পাছৰ পৰা বিমুখ হোৱা, তেনেহলে তেওঁ পুনৰায় ইস্রায়েলক অৰণ্যত ত্যাগ কৰিব; তেতিয়া তোমালোকে এই সকলো লোকক বিনষ্ট কৰাবা।”

¹⁶তেতিয়া তেওঁলোকে মোচিৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, আমি এই ঠাইত নিজ পশুবোৰৰ কাৰণে গঁঢ়াল সাজিম, আৰু আমাৰ পৰিয়ালবোৰৰ কাৰণে নগৰবোৰ নিৰ্মাণ কৰিম; ¹⁷আৰু আমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক নিজ ঠাইলৈ নিনিয়া মানে আমি নিজে ৰণলৈ সাজো হৈ, তেওঁলোকৰ আগে আগে যাম; কেৱল আমাৰ পৰিয়ালবোৰ দেশ নিবাসীসকলৰ ভয়ত গঢ়েৰে আবৃত নগৰবোৰত বাস কৰিব।

¹⁸ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতিজনে নিজ নিজ উত্তৰাধীকাৰৰ ভাগ নোপোৱালৈ আমি নিজ নিজ ঘৰলৈ উভটি নাহিম। ¹⁹আমি যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা সেই দেশৰ উত্তৰাধীকাৰৰ ভাগ তেওঁলোকৰ সৈতে নলওঁ, কিয়নো পূৱ দিশে যৰ্দনৰ এইপাৰে আমি উত্তৰাধীকাৰৰ ভাগ পালোঁ।”

²⁰তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে কোৱা এই কাৰ্য যদি কৰা, তোমালোকে যদি সুসজ্জিত হৈ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে যুদ্ধলৈ যাব নিজকে সাজু কৰা, ²¹তেতিয়া তোমালোকৰ প্ৰতিজন যুদ্ধলৈ সাজু হোৱা লোকে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে যৰ্দন পাৰ হৈ যাব লাগিব যেতিয়ালৈ তেওঁ নিজ শত্ৰুবোৰক নিজৰ আগৰ পৰা দূৰ নকৰে ²²আৰু তেওঁৰ আগত যেতিয়ালৈ দেশ বশীভূত নহয়। তাৰ পাছত তোমালোক উভটি আহিব পাৰিবা। যিহোৱাৰ দৃষ্টিত আৰু ইস্রায়েলৰ দৃষ্টিত তোমালোক নিৰ্দোষী হ'বা, আৰু যিহোৱাৰ সাক্ষাতে এই দেশ তোমালোকৰ উত্তৰাধীকাৰ হ'ব।

²³কিন্তু যদি তোমালোকে সেই দৰে নকৰা, তেন্তে চোৱা, তোমালোকে যিহোৱাৰ অহিতে পাপ কৰিবা, আৰু তোমালোকৰ পাপে যে তোমালোকক বিচাৰি ওলিয়াব, সেই বিষয়ে নিশ্চয় জানিবা। ²⁴তোমালোকে নিজ নিজ পৰিয়ালৰ কাৰণে নগৰ, আৰু ভেড়া আৰু ছাগলীৰ জাকৰ কাৰণে গঢ়াল সাজা; আৰু তোমালোকৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা বাক্যৰ দৰেই সেই কাৰ্য কৰা।” ²⁵তেতিয়া গাদৰ আৰু ৰূবেণৰ সন্তানসকলে মোচিক ক'লে, “আমাৰ প্ৰভুৱে যি আজ্ঞা কৰিলে, আপোনাৰ এই দাসসকলে সেইদৰেই কৰিব। ²⁶আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালী, আমাৰ পত্নীসকল আৰু ভেড়া, ছাগলী গৰু আদিৰ আটাই পশুৰ জাকবোৰ এই ঠাইৰ গিলিয়দৰ নগৰবোৰত থাকিব। ²⁷কিন্তু আমাৰ প্ৰভুৰ কথাৰ দৰে, আপোনাৰ এই দাসসকলৰ সকলোৱে সাজু হৈ যুদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে পাৰ হৈ যাব।”

²⁸তেতিয়া মোচিয়ে তেওঁলোকৰ বিষয়ে পুৰোহিত ইলিয়াজৰক, নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাক আৰু ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ সকলো পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষসকলক উপদেশ দিলে। ²⁹মোচিয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “গাদৰ আৰু ৰূবেণৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতিজনে যুদ্ধলৈ সুসজ্জিত হৈ, যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তোমালোকৰ লগত যদি যৰ্দন পাৰ হৈ যায়, তেন্তে দেশ তোমালোকৰ আগত বশীভূত হ'লে, তোমালোকে অধিকাৰ কৰিবৰ অৰ্থে

তেওঁলোকক এই গিলিয়দ দেশ দিবা।³⁰ কিন্তু যদি তেওঁলোক সুসজ্জিত হৈ, তোমালোকৰ লগত পাৰ নহয়, তেন্তে তেওঁলোকে তোমালোকৰ মাজত কনান দেশত উত্তৰাধীকাৰ পাব।”

³¹তেতিয়া গাদৰ আৰু ৰবেণৰ সন্তানসকলে উত্তৰ দিলে, “যিহোৱাই আপোনাৰ এই দাসসকলক যি আঞ্জা কৰিছে, আমি সেইদৰেই কৰিম।

³²আমি সুসজ্জিত হৈ, যিহোৱাৰ সাক্ষাতে পাৰ হৈ কনান দেশত সোমাম, কিন্তু আমাৰ উত্তৰাধীকাৰ যৰ্দনৰ ইপাৰত আমাৰ স্বত্ব থাকিব।”

³³পাছত মোচিয়ে গাদৰ আৰু ৰবেণৰ সন্তানসকলক, আৰু যোচেফৰ পুত্ৰ মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীক ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা টীহোনৰ ৰাজ্য আৰু বাচানৰ ৰজা ওগৰ ৰাজ্য দিলে। আৰু নিজ নিজ অঞ্চলে সৈতে নগৰ থকা দেশবোৰ, এইদৰে চাৰিওফালে থকা দেশৰ আটাই নগৰবোৰ দিলে।

³⁴গাদৰ সন্তানসকলে দীবোন, অটাৰোৎ, অৰোয়েৰ, ³⁵অটাৰোৎ-চোফন, যাজেৰ, যথ্বেহা, ³⁶বেৎ-নিম্বা আৰু বৈৎ-হাৰণ, গড়েৰে আবৃত এই নগৰবোৰ পুনৰায় নিৰ্মান কৰিলে আৰু ভেড়াবোৰ জাকৰ কাৰণে গঢ়ালবোৰ সাজিলে।

³⁷আৰু ৰবেণৰ সন্তানসকলে হিচবোন, ইলিয়ালি, কিৰিয়াথয়িম, ³⁸নবো, আৰু বাল-মিয়োন, (পাছলৈ এই নামবোৰ সলনি কৰা হ’ল) আৰু চিবমাও পুনৰায় নিৰ্মান কৰিলে; তেওঁলোকে পুনৰায় নিৰ্মান কৰা নগৰৰ নাম নতুনকৈ দিলে। ³⁹আৰু মনচিৰ পুত্ৰ মাখীৰৰ সন্তানসকলে গিলিয়দলৈ গৈ, তাক হাত কৰি ল’লে, আৰু তাত থকা ইমোৰীয়াসকলক দূৰ কৰিলে।

⁴⁰পাছত মোচিয়ে মনচিৰ পুত্ৰ মাখীৰক গিলিয়দ দেশ দিলে; তেওঁৰ লোকসকলে তাৰ মাজত বাস কৰিলে। ⁴¹আৰু মনচিৰ সন্তান যায়ীৰে গৈ, তেওঁলোকৰ সৰু গাঁওবোৰ হাত কৰি ল’লে, আৰু সেইবোৰৰ নাম হৰোৎ-যায়ীৰ [অৰ্থাৎ যায়ীৰৰ গাওঁ] ৰাখিলে। ⁴²আৰু নোবহে গৈ, কনাত নগৰ আৰু তাৰ গাওঁবোৰ হাত কৰি ল’লে, আৰু নিজৰ নামৰ দৰেই তাৰো নাম নোবহ ৰাখিলে।

Chapter 33

ইস্রায়েলৰ সন্তানবিলাকে বাটে বাটে থাকি ৰাওনা হোৱা ঠাইবোৰৰ তালিকা।

¹ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে মোচি আৰু হাৰোণৰ অধীনত নিজ সৈন্যদল অনুসাৰে মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই আহোঁতে, তেওঁলোকে যি যি যাত্ৰা কৰিছিল, সেই সকলো যাত্ৰাৰ বিৱৰণ এই। ²মোচিয়ে যিহোৱাৰ আঞ্জামতেই তেওঁলোকৰ সকলো যাত্ৰা অনুসাৰে তেওঁলোকে থাকি ৰাওনা হোৱা ঠাইৰ তালিকা লিখিলে। তেওঁলোকে থাকি ৰাওনা হোৱা ঠাই অনুসাৰে তেওঁলোকৰ এই এই যাত্ৰা।

³প্ৰথম মাহত, প্ৰথম মাহৰ পঞ্চদশ দিনা ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে ৰামিচেচৰ পৰা যাত্ৰা কৰি নিম্বাৰ-পৰ্ব্বৰ পাছদিনা আটাই মিচৰীয়া লোকৰ সাক্ষাতে যিহোৱাৰ পৰাক্ৰমী বাহুৰে ওলাই গ’ল। ⁴তেতিয়া মিচৰীয়াসকলে, যিহোৱাই তেওঁলোকৰ মাজত বধ কৰা তেওঁলোকৰ প্ৰথমে ওপজাবোৰৰ মৰা শৱ পুতি আছিল, আৰু যিহোৱাই তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰকো দণ্ড দিছিল।

⁵ৰামিচেচৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে চুক্কোতত ছাউনি পাতিলে। ⁶আৰু চুক্কোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, মৰুভূমিৰ দাঁতিত থকা এথমত ছাউনি পাতিলে। ⁷আৰু এথমৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, বাল-চফোনৰ আগত থকা পীহীৰোতলৈ ঘূৰি আহি মিন্গেদালৰ সন্মুখত ছাউনি পাতিলে।

⁸তেতিয়া হীৰোতৰ সন্মুখৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, সমুদ্ৰৰ মাজেদি গৈ মৰুভূমিত সোমাল আৰু এখন অৰণ্যত তিন দিনৰ বাট যাত্ৰা কৰি, মাৰাত ছাউনি পাতিলে। ⁹আৰু মাৰাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, এলীম পালে; এলীমত বাৰটা জলৰ ভূমুক আৰু ষাঠী জোপা খাজুৰ গছ আছিল; তেওঁলোকে সেই ঠাইত ছাউনি পাতিলে। ¹⁰পাছত এলীমৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, চুফ সাগৰৰ ওচৰত ছাউনি পাতিলে।

¹¹আৰু চুফ সাগৰৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ছিন অৰণ্যত ছাউনি পাতিলে। ¹²পাছত ছিন মৰুভূমিৰ পৰা যাত্ৰা কৰি দফকাত ছাউনি পাতিলে। ¹³আৰু দফকাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, আলুচত ছাউনি পাতিলে। ¹⁴আৰু আলুচৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ৰফীদীমত ছাউনি পাতিলে; সেই ঠাইত লোকসকলৰ খাবলৈ পানী নাছিল।

¹⁵পাছত তেওঁলোকে ৰফীদীমৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, চীনয় মৰুভূমিত ছাউনি পাতিলে। ¹⁶আৰু চীনয় মৰুভূমিৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, কিব্ৰোৎহত্তাবাত ছাউনি পাতিলে। ¹⁷আৰু কিব্ৰোৎহত্তাবাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, হচেৰোতত ছাউনি পাতিলে। ¹⁸আৰু হচেৰোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ৰিংমাত ছাউনি পাতিলে।

¹⁹আৰু ৰিংমাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ৰিম্মোন-পেৰচত ছাউনি পাতিলে। ²⁰আৰু ৰিম্মোন-পেৰচৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, লিবনাত ছাউনি পাতিলে। ²¹আৰু লিবনাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ৰিচ্ছাত ছাউনি পাতিলে। ²²আৰু ৰিচ্ছাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, কহেলাখাত ছাউনি পাতিলে।

²³আৰু কহেলাখাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, চেফৰ পৰ্ব্বতত ছাউনি পাতিলে। ²⁴পাছত তেওঁলোকে চেফৰ পৰ্ব্বতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, হৰাদাত ছাউনি পাতিলে। ²⁵আৰু হৰাদাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, মখেলোতত ছাউনি পাতিলে। ²⁶আৰু মখেলোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, তহতত ছাউনি পাতিলে।

- 27আৰু তহতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, তেৰহত ছাউনি পাতিলে। 28আৰু তেৰহৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, মিৎকাত ছাউনি পাতিলে। 29আৰু মিৎকাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, হতমোনাৎ ছাউনি পাতিলে। 30আৰু হচমোনাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, মোচেৰোতত ছাউনি পাতিলে।
- 31আৰু মোচেৰোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, বনেই-যাকনত ছাউনি পাতিলে। 32আৰু বনেই-যাকনৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, হোৰহগ্নিদগদত ছাউনি পাতিলে। 33আৰু হোৰহগ্নিদগদৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, যটবাখাত ছাউনি পাতিলে। 34আৰু যটবাখাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, অব্ৰোণাত ছাউনি পাতিলে।
- 35আৰু অব্ৰোণাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ইচিয়োন-গেবৰত ছাউনি পাতিলে। 36আৰু ইচিয়োন-গেবৰৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ছিন মৰুভূমিত থকা কাদেচত ছাউনি পাতিলে। 37আৰু কাদেচৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ইদোম দেশৰ কাষত থকা হোৰ পৰ্বতত ছাউনি পাতিলে।
- 38এই সময়ত হাৰোণ পুৰোহিত যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে হোৰ পৰ্বতত উঠি, মিচৰৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল ওলাই অহাৰ চল্লিশ বছৰৰ পঞ্চম মাহৰ প্ৰথম দিনা সেই ঠাইতে মৰিল। 39হোৰ পৰ্বতত হাৰোণ মৰা সময়ত, তেওঁৰ এশ তেইশ বছৰ বয়স হৈছিল।
- 40আৰু কনানৰ দক্ষিণ মৰুভূমিত থকা অৰাদৰ কনানীয়া ৰজাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল অহা সম্বাদ পালে।
- 41পাছত তেওঁলোকে হোৰ পৰ্বতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, চল্মোনাৎ ছাউনি পাতিলে। 42আৰু চল্মোনাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, পুনোনত ছাউনি পাতিলে। 43আৰু পুনোনৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, ওবোতত ছাউনি পাতিলে।
- 44আৰু ওবোতৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, মোৰাবৰ সীমাৰ ওচৰত থকা ইয়ে-অবাৰীমত ছাউনি পাতিলে। 45আৰু ইয়ীমৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, দীবোন-গাদত ছাউনি পাতিলে। 46আৰু দীবোন-গাদৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, অল্মোনদিলাথয়িমত ছাউনি পাতিলে।
- 47আৰু অল্মোনদিলাথয়িমৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, নবোৰ সন্মুখত থকা অবাৰীম পৰ্বতৰ মাজত ছাউনি পাতিলে। 48আৰু অবাৰীম পৰ্বতবোৰৰ পৰা যাত্ৰা কৰি, যিৰীহোৰ সন্মুখত থকা যৰ্দনৰ ওচৰত মোৰাবৰ সমথলত ছাউনি পাতিলে। 49আৰু তেওঁলোকে যৰ্দনৰ ওচৰত বৈৎ-যিচীমোতৰ পৰা আবেল-চিচীমলৈকে মোৰাবৰ সমথলত ছাউনি পাতিলে।
- 50তেতিয়া যিৰীহোৰ সন্মুখত যৰ্দনৰ ওচৰত মোৰাবৰ সমথলত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 51“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিয়া, 'তোমালোকে যেতিয়া যৰ্দন পাৰহৈ কনান দেশত সোমাবা, 52তেতিয়া তোমালোকৰ আগৰ পৰা সেই দেশ নিবাসী সকলো লোকক দূৰ কৰিবা। আৰু তেওঁলোকৰ সকলো নক্সা কটা শিলবোৰ আৰু আটাই সাচত চলা প্ৰতিমাবোৰ নষ্ট কৰিবা আৰু তেওঁলোকৰ আটাই ওখ ঠাইবোৰ উচ্ছন্ন কৰিবা।
- 53আৰু তোমালোকে সেই দেশ অধিকাৰ কৰি, তাৰ মাজত বাস কৰিবা; কিয়নো মই আধিপত্যৰ অৰ্থে সেই দেশ তোমালোকক দিলোঁ। 54আৰু তোমালোকে চিঠি-খেলেৰে নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে দেশ অধিকাৰ কৰি ল'বা; অধিকক অধিক আধিপত্য আৰু তাকৰক কম আধিপত্য দিবা; আৰু যাৰ ভাগ যি ঠাইত পৰে, তাৰ ভাগ সেই ঠাইতে হ'ব; তোমালোকে নিজ নিজ পিতৃ-ফৈদ অনুসাৰে তাক অধিকাৰ কৰি ল'বা।
- 55কিন্তু তোমালোকে যদি তোমালোকৰ আগৰ পৰা সেই দেশ নিবাসীসকলক দূৰ নকৰা, তেন্তে তোমালোকে যিসকলক অৱশিষ্ট ৰাখিবা, তেওঁলোকেই তোমালোকৰ চকুত কাঁইট আৰু তোমালোকৰ গাৰ কাষত ছলস্বৰূপ হ'ব আৰু তোমালোকে নিবাস কৰা সেই দেশত তেওঁলোকে তোমালোকক ক্লেস দিবা। 56আৰু মই তেওঁলোকলৈ যি কৰিবৰ মন কৰিছোঁ, তাক তোমালোকলৈ কৰিম।

Chapter 34

কনান দেশৰ সীমা আৰু দেশ ভাগ কৰি দিয়া লোকৰ তালিকা।

- 1পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 2“তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক এই আজ্ঞা দিয়া, তেওঁলোকক এই কথা কোৱা, 'যেতিয়া তোমালোক কনান দেশত সোমাবা, (তোমালোকে অধিকাৰৰ অৰ্থে পাব লগা দেশ এই, চাৰিসীমা অনুসাৰে এয়ে কনান দেশ), 3তেতিয়া ইদোমৰ কাষত থকা ছিন মৰুভূমিৰ পৰা তোমালোকৰ দক্ষিণ অঞ্চল হ'ব; তোমালোকৰ দক্ষিণ সীমা লৱণ-সমুদ্ৰৰ অন্তৰ পৰা পূৰফালে হ'ব।
- 4আৰু তোমালোকৰ সীমা পৰ্বত পাৰ হৈ যোৱা অক্ৰকীম নামেৰে ঠাইৰ দক্ষিণে ঘূৰি ছিনলৈকে যাব আৰু কাদেচ-বৰ্ণেয়াৰ দক্ষিণফালে ওলাব আৰু হচৰ-অদ্দৰ ওলাই অশ্মোনলৈকে যাব। 5পাছত এই সীমা অশ্মোনৰ পৰা মিচৰ জুৰিলৈ ঘূৰি আহিব আৰু সমুদ্ৰত এই সীমা শেষ হ'ব।
- 6আৰু তোমালোকৰ পশ্চিম সীমা হ'লে, মহাসাগৰ আৰু তাৰ অঞ্চল; এয়ে তোমালোকৰ পশ্চিম সীমা হ'ব।
- 7আৰু তোমালোকৰ উত্তৰ সীমা এই; তোমালোকে মহাসাগৰ পৰা হোৰ পৰ্বত লক্ষ্য কৰিবা। 8পাছত হোৰ পৰ্বতৰ পৰা হমাতৰ প্ৰৱেশস্থানলৈকে ঠিক কৰিবা আৰু তাৰ পৰা সেই সীমা ওলাই চাদদ পাব। 9আৰু সেই সীমা বাহিৰ হৈ জিফোণলৈ যাব আৰু হচৰ-ঐননত তাৰ শেষ হ'ব। এয়ে তোমালোকৰ উত্তৰ সীমা হ'ব।

10আৰু তোমালোকে হচৰ-ঐননৰ পৰা চফামলৈকে তোমালোকৰ পূৱ সীমা ঠিক কৰিবা। 11পাছে সেই সীমা চফামৰ পৰা ঐনৰ পূৱফাল হৈ ৰিল্লালৈ নামি যাব; সেয়ে আৰু নামি কিন্নেৰং সাগৰৰ পূৱ চুকত লাগিব। 12পাছত সেই সীমা যৰ্দনলৈ নামি লৱণ-সমুদ্ৰত তাৰ শেষ হ'ব। সেই চাৰিফালৰ সীমা অনুসাৰেই তোমালোকৰ দেশ হ'ব।”

13পুনৰায় মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক এই আজ্ঞা কৰিলে, “যি দেশ তোমালোকে চিঠি-খেলেৰে অধিকাৰ কৰিবা, যি দেশ যিহোৱাই ন-ফৈদ আধা ফৈদক দিবলৈ আজ্ঞা কৰিছে, সেয়ে এই দেশ। 14কিয়নো নিজ নিজ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে ৰূবেণৰ সন্তানসকলৰ ফৈদ আৰু নিজ নিজ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে গাদৰ সন্তানসকলৰ ফৈদ আৰু মনচিৰ আধা ফৈদে নিজ নিজ আধিপত্য ল'লে। 15যিৰীহোৰ সন্মুখত যৰ্দনৰ পূৱ পাৰত সূৰ্য্য ওলোৱা ফালে সেই আট্টে ফৈদে নিজ নিজ আধিপত্য ল'লে।”

16পাছে যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 17“যিসকলে দেশ ভাগ কৰি তোমালোকক দিব, তেওঁলোকৰ নাম এই, ইলিয়াজৰ পুৰোহিত আৰু নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা। 18আৰু আধিপত্যৰ অৰ্থে দেশ ভাগ কৰিবলৈ প্ৰত্যেক ফৈদৰ এজন এজন অধ্যক্ষ ল'বা।

19সেই লোকসকলৰ নাম এই:

যিহুদা ফৈদৰ যিফুন্নিৰ পুত্ৰ কালেব।

20আৰু চিমিয়োনৰ সন্তানসকলৰ ফৈদৰ অশ্মীহুদৰ পুত্ৰ চমুৱেল।

21আৰু বিন্যামীন ফৈদৰ কিন্সোনৰ পুত্ৰ ইলীদদ।

22আৰু দানৰ সন্তানবিলাকৰ ফৈদৰ অধ্যক্ষ যশীৰ পুত্ৰ বুল্লী।

23আৰু যোচেফৰ পুত্ৰসকলৰ মাজত মনচিৰ সন্তানসকলৰ ফৈদৰ অধ্যক্ষ এপোদৰ পুত্ৰ হন্নীয়েল।

24আৰু ইফ্ৰয়ীমৰ সন্তানসকলৰ ফৈদৰ অধ্যক্ষ চিপ্তনৰ পুত্ৰ কেমুৱেল।

25আৰু জবুলুনৰ সন্তানসকলৰ ফৈদৰ অধ্যক্ষ পৰ্ণাকৰ পুত্ৰ ইলিচাফন।

26আৰু ইচাখৰৰ সন্তানসকলৰ ফৈদৰ অধ্যক্ষ অজ্জনৰ পুত্ৰ পল্টীয়েল।

27আৰু আচেৰৰ সন্তানসকলৰ ফৈদৰ অধ্যক্ষ চলোমীৰ পুত্ৰ অহীহুদ।

28আৰু নপ্তালীৰ সন্তানসকলৰ ফৈদৰ অধ্যক্ষ অশ্মীহুদৰ পুত্ৰ পদহেল।

29কনান দেশত ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে আধিপত্য ভাগ কৰি দিবলৈ যিহোৱাই এই সকলো লোকক আজ্ঞা কৰিলে।

Chapter 35

লেবীয়াসকলৰ নগৰ আৰু আশ্ৰয়-নগৰ নিৰূপণ।

1পাছে যিহোৱাই মোৱাবৰ সমথলত যিৰীহোৰ সন্মুখত যৰ্দনৰ ওচৰত মোচিক ক'লে, 2“তুমি ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক তেওঁলোকৰ স্বত্ব থকা আধিপত্যৰ পৰা কেইখনমান নগৰ, বাস কৰিবৰ কাৰণে লেবীয়াসকলক দিবলৈ আৰু সেই নগৰে সৈতে তাৰ চাৰিওফালে থকা চৰণী ঠাই তেওঁলোকক দিবলৈ আজ্ঞা দিয়া।

3তেতিয়া, তেওঁলোকে নিবাস কৰিবৰ কাৰণে সেই সকলো নগৰ হ'ব আৰু সেই নগৰৰ চৰণী ঠাই তেওঁলোকৰ গৰু, মেৰ, ভেড়া আদি পশু চৰাবৰ বাবে হ'ব। 4আৰু তোমালোকে যি যি নগৰ লেবীয়াসকলক দিবা, তাৰ চৰণী ঠাই নগৰৰ চাৰিওফালে গড়ৰ বাহিৰে এক হাজাৰ হাতলৈকে হ'ব।

5আৰু তোমালোকে নগৰৰ বাহিৰে, পূৱদিশে দুই হাজাৰ হাত আৰু দক্ষিণ দিশে দুই হাজাৰ হাত, পশ্চিম দিশে দুই হাজাৰ হাত আৰু উত্তৰ দিশে দুই হাজাৰ হাত জুখি দিবা; তাৰ মাজ ঠাইত নগৰ থাকিব; এয়ে তেওঁলোকৰ নগৰৰ চৰণী ঠাই হ'ব।

6তোমালোকে যি যি নগৰ লেবীয়াসকলক দিবা, সেইবোৰ নগৰৰ মাজত, মানুহ বধী পলাবৰ কাৰণে ছখন আশ্ৰয় নগৰ হ'ব লাগিব; আৰু তাৰ বাহিৰেও বিয়াল্লিশখন নগৰ তোমালোকে তেওঁলোকক দিবা। 7তোমালোকে সৰ্বমুঠ আঠচল্লিশখন নগৰ আৰু তাৰ চৰণী ঠায়ে সৈতে দিবা।

⁸আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আধিপত্যৰ পৰা যি যি নগৰ দিবা, সেইবোৰ নগৰৰ বিষয়ে হ'লে, তোমালোকে অধিকাৰ কৰা অধিক, কমৰ পৰা কম ল'বা; এইদৰে প্ৰত্যেক ফৈদে নিজে পোৱা নিজ আধিপত্য অনুসাৰে, নিজ নিজ নগৰবোৰৰ পৰা কেইখনমান নগৰ লেবীয়াসকলক দিবা।"

⁹পাছে যিহোৱাই মোচিক ক'লে, ¹⁰"তুমি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কোৱা, তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিয়া, 'তোমালোকে যেতিয়া যৰ্দন পাৰ হৈ কনান দেশত সোমাবা, ¹¹তেতিয়া অজ্ঞানত কোনো লোকৰ প্ৰাণ হানি কৰা কোনো নৰ-বধী পলাই যাবলৈ, তোমালোকে তোমালোকৰ কাৰণে কেইখনমান নগৰ আশ্ৰয়-নগৰ নিৰূপণ কৰিবা।

¹²আৰু মানুহ বধীটো বিচাৰৰ অৰ্থে সমাজৰ আগলৈ নৌ আহোঁতেই যেন নমৰে, এই কাৰণে সেই নগৰ প্ৰতিকাৰ সাধকৰ হাতৰ পৰা তোমালোক বক্ষা পোৱা আশ্ৰয়স্থান হ'ব। ¹³আৰু যি যি নগৰ তোমালোকে দিবা, সেইবোৰৰ মাজৰ তোমালোকৰ ছখন আশ্ৰয়নগৰ হ'ব।

¹⁴তোমালোকে তাৰ মাজৰ তিনিখন নগৰ যৰ্দনৰ পূৱ পাৰত আৰু আন তিনিখন কনান দেশত দিবা। সেইবোৰ আশ্ৰয়-নগৰ হ'ব। ¹⁵যিকোনোৱে অজ্ঞানত মানুহক বধ কৰে, সি যেন সেই ঠাইলৈ পলাব পাৰে, এই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকললৈ, বিদেশীলৈ আৰু তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা লোকলৈ সেই ছখন নগৰ আশ্ৰয়-স্থান হ'ব।

¹⁶কিন্তু যদি সি লোহাৰ অস্ত্ৰেৰে তাক মৰাকৈ মাৰে, তেন্তে সি মানুহ বধী; তেনে মানুহবধীৰ অবশ্যে প্ৰাণদণ্ড হ'ব। ¹⁷নাইবা যিহেৰে মানুহ মাৰিব পাৰে, সি হাতত এনে শিল লৈ যদি তাক মৰাকৈ মাৰে, তেন্তে সি মানুহ বধী; অৱশ্যে তেনে মানুহ বধীৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব। ¹⁸নাইবা যিহৰ দ্বাৰাই মৰিব পাৰে, এনে কাঠৰ বস্ত্ৰ লৈ যদি তাক মৰাকৈ মাৰে, তেন্তে সি মানুহ বধী; অৱশ্যে তেনে মানুহ বধীৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব।

¹⁹ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰসাধকে নিজে তেনে মানুহ বধীক বধ কৰিব পাৰিব; সি তাক লগ পালেই বধ কৰিব পাৰিব। ²⁰আৰু যদি সি হিংসা কৰি তাক আঘাত কৰে, বা খাপ দি থাকি তাৰ ওপৰলৈ কিবা বস্ত্ৰ দলি মাৰে আৰু সি যদি তাতে মৰে, ²¹নাইবা শত্ৰুভাব কৰি তাক হাতেৰে মৰাকৈ মাৰে, তেন্তে, যিজনে তাক মাৰে, অৱশ্যে তাৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব; সি মানুহ বধী; ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰসাধকে তেনে মানুহ বধীক লগ পালেই তাক বধ কৰিব পাৰিব।

²²কিন্তু যদি শত্ৰুভাব নকৰাকৈ অকস্মাতে তাক আঘাত কৰে, বা খাপ দি নথকাকৈ তাৰ গালৈ কিবা দলি মাৰে, ²³বা যিহৰ দ্বাৰাই মৰিব পাৰে, এনে শিল তাৰ ওপৰত তাক নেদেখাকৈ পেলায় আৰু তাতে সি মৰে, তথাপি সি তাৰ শত্ৰু বা অনিষ্টকাৰী নহ'ব।

²⁴তেতিয়া সমাজে সেই প্ৰহাৰকৰ আৰু ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰ সাধকৰ মাজত এই শাসন অনুসাৰে বিচাৰ কৰিব। ²⁵আৰু সমাজে ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰ সাধকৰ হাতৰ পৰা সেই মানুহ বধীক উদ্ধাৰ কৰিব; আৰু সি যি ঠাইলৈ পলাইছিল, নিজৰ সেই আশ্ৰয় নগৰলৈ সমাজে তাক পুনৰায় পঠাই দিব; আৰু পবিত্ৰ তেলেৰে অভিষিক্ত হোৱা প্ৰধান পুৰোহিতৰ মৃত্যু নহয়মানলৈকে সি সেই নগৰতে থাকিব।

²⁶কিন্তু এই মানুহ বধী যদি কোনো সময়ত পলাই যোৱা আশ্ৰয় নগৰৰ সীমাৰ বাহিৰ হয়, ²⁷আৰু ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰ সাধকে আশ্ৰয় নগৰৰ সীমাৰ বাহিৰে তাক পাই যদি বধ কৰে, তেন্তে সি ৰক্তপাতৰ দোষী নহ'ব। ²⁸কিয়নো প্ৰধান পুৰোহিতৰ মৃত্যু নোহোৱালৈকে সি নিজৰ আশ্ৰয় নগৰত থাকিব লাগিছিল; কিন্তু প্ৰধান পুৰোহিতৰ মৃত্যুৰ পাছত সেই মানুহ বধী নিজ আধিপত্যৰ দেশলৈ উলটি যাব পাৰিব।

²⁹আৰু তোমালোকৰ পুৰুষানুক্ৰমে, তোমালোকে নিবাস কৰা সকলো ঠাইতে এয়ে তোমালোকৰ বিচাৰৰ বিধি হ'ব। ³⁰যি মানুহে কোনো লোকক বধ কৰে, সেই মানুহ বধীক সাক্ষীৰ মুখেই বধ কৰা হ'ব; কিন্তু এজন সাক্ষীৰ কথা কোনো লোকৰ বিৰুদ্ধে প্ৰাণদণ্ডৰ বাবে গ্ৰাহ্য নহ'ব।

³¹আৰু প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য মানুহ বধীৰ প্ৰাণৰ বাবে তোমালোকে কোনো প্ৰায়শ্চিত্ত নল'বা; কিন্তু তাৰ প্ৰাণদণ্ড অৱশ্যে হ'ব। ³²আৰু যি মানুহ আশ্ৰয় নগৰলৈ পলাই গ'ল, সেই মানুহ পুৰোহিত নৌ মৰোঁতেই দেশত বাস কৰিবলৈ উলটি আহিবৰ বাবে প্ৰায়শ্চিত্ত নল'বা।

³³এইদৰে, তোমালোকে থকা দেশ অশুচি নকৰিবা; কিয়নো তেজে দেশ অশুচি কৰে আৰু তাত যি ৰক্তপাত কৰা হয় তাৰ কাৰণে ৰক্তপাতৰ বিনে দেশৰ প্ৰায়শ্চিত্ত হ'ব নোৱাৰে। ³⁴এই হেতুকে, তোমালোকে নিবাস কৰা যি দেশৰ মাজত মই বাস কৰোঁ, সেই দেশ তোমালোকে অশুচি নকৰিবা; কিয়নো মই যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ মাজত বাস কৰোঁ।"

Chapter 36

উত্তৰাধিকাৰিণীৰ বিষয়ে দিয়া বিধি।

¹পাছে যোচেফৰ সন্তানসকলৰ গোষ্ঠীবোৰৰ মাজৰ মনচিৰ নাতিয়েক মাখীৰৰ পুত্ৰ গিলিয়দৰ গোষ্ঠীৰ পিতৃ-বংশৰ মূল ব্যক্তিসকলে মোচিৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পিতৃ-বংশৰ মূল ব্যক্তি যি অধ্যক্ষসকল, ²তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহি এই কথা ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক আধিপত্যৰ অৰ্থে এই দেশ চিঠি খেলাই দিবলৈ, যিহোৱাই মোৰ প্ৰভুক আজ্ঞা কৰিলে আৰু আমাৰ ভাই চলফাদৰ আধিপত্য তেওঁৰ জীয়েকসকলক দিবলৈ মোৰ প্ৰভুৱে যিহোৱাৰ পৰা আজ্ঞা পালে।

³কিন্তু ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ আন ফৈদৰ কোনো লোকেৰে সৈতে যদি তেওঁলোক বিয়া হয় তেন্তে আমাৰ পিতৃৰ আধিপত্যৰ পৰা তেওঁলোকৰ অধিকাৰ কটা যাব আৰু তেওঁলোক যি জনগোষ্ঠীৰ হ'ব, সেই জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধীকাৰৰ লগত তাক যোগ কৰা হ'ব; এইদৰে তেওঁক আমাৰ উত্তৰাধীকাৰৰ ভাগৰ পৰা কটা যাব। ⁴আৰু যেতিয়া ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলকৰ যোবেল বছৰ হ'ব, তেতিয়া তেওঁলোক যি জনগোষ্ঠীৰ হ'ব, সেই জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধীকাৰৰ লগত তেওঁলোকৰ উত্তৰাধীকাৰ যোগ কৰা হ'ব; এইদৰে আমাৰ পিতৃৰ জনগোষ্ঠীৰ ভাগৰ পৰা তেওঁলোকৰ উত্তৰাধীকাৰ কটা যাব।"

⁵তাতে মোচিয়ে যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক এই আজ্ঞা কৰিলে, "যোচেফৰ সন্তানসকলৰ ফৈদে ঠিক কৈছে। ⁶যিহোৱাই চলফাদৰ জীয়েকসকলৰ বিষয়ে এই আজ্ঞা কৰিছে, 'তেওঁলোকে যাক ভাল পায়, তাৰে সৈতে বিয়া হ'ব পাৰিব কিন্তু কেৱল নিজৰ পিতৃফৈদৰ কোনো গোষ্ঠীৰ মাজতহে বিয়া হ'ব পাৰিব।'

⁷এইদৰে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ কোনো আধিপত্য এক ফৈদৰ পৰা আন ফৈদলৈ নাযাব; কিয়নো ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতিজনে নিজ নিজ পিতৃ-ফৈদৰ আধিপত্যতে থাকিব লাগিব।

⁸আৰু ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে প্ৰতিজনে যেন নিজ নিজ পিতৃৰ আধিপত্য ভোগ কৰে, এই কাৰণে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ কোনো ফৈদৰ মাজত আধিপত্য পোৱা প্ৰতিজনী জীয়েক নিজ পিতৃ-ফৈদৰ গোষ্ঠীৰ মাজৰ কোনো পুৰুষে সৈতে বিয়া হ'ব লাগিব। ⁹তেতিয়া এক ফৈদৰ পৰা আন ফৈদলৈ কোনো আধিপত্য নাযাব; কিয়নো ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ প্ৰত্যেক ফৈদ নিজ নিজ আধিপত্যতে থাকিব লাগিব।"

¹⁰চলফাদৰ জীয়েকসকলে মোচিক দিয়া যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিলে। ¹¹কিয়নো মহলা, তিৰ্চা হগ্গা, মিল্কা আৰু নোৱা, চলফাদৰ এই জীয়েক কেইজনীয়ে নিজৰ বৰ বাপেক কি দদায়েকৰ পুতেকসকলৰ সৈতে বিয়া হ'ল। ¹²যোচেফৰ পুত্ৰ মনচিৰ সন্তানসকলৰ গোষ্ঠীৰ মাজত সিহঁতৰ বিয়া হোৱাত, তেওঁলোকৰ আধিপত্য, তেওঁলোকৰ পিতৃ-গোষ্ঠীৰ ফৈদতেই থাকিল।

¹³যিহোৱাই যিৰীহোৰ সন্মুখত যৰ্দ্দনৰ ওচৰত মোৰাবৰ সমখলত মোচিৰ দ্বাৰাই ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক এই সকলো আজ্ঞা আৰু শাসন-প্ৰণালী দিলে।

দ্বিতীয় বিৱৰণ

Chapter 1

মোচিয়ে কোৱা ইস্ৰায়েলৰ ইতিহাস

হোৰেব পাহাৰ এৰি যোৱাৰ আজ্ঞা দিয়া

¹মোচিয়ে যৰ্দন নদীৰ সিপাৰে মৰুভূমি অঞ্চলত সকলো ইস্ৰায়েলীয়াসকলক এইবোৰ কথা কৈছিল। এই ঠাই চুফৰ সন্মুখত আছিল। এফালে পাৰণ মৰুভূমি আৰু আনফালে তোফল,লাবন, হচেৰোৎ আৰু দী-জাহব নগৰবোৰৰ মাজত যৰ্দন নদীৰ উপত্যকাৰ সমথল ভূমিত তেওঁ এই বাৰ্তা দিছিল। ²হোৰেব (চিনয়)পাহাৰৰ পৰা চেয়ীৰ পৰ্ব্বতমালাৰ পথেদি কাদেচ-বৰ্ণেয়ালৈ যাবলৈ এঘাৰ দিন লাগে। ³ইস্ৰায়েলীয়াসকলে মিচৰ দেশ ত্যাগ কৰাৰ চল্লিশ বছৰ হ'ল। সেই বছৰৰ এঘাৰ মাহৰ প্ৰথম দিনা যিহোৱাই ইস্ৰায়েলীয়া সকলৰ সম্পৰ্কে মোচিক যি সকলো আজ্ঞা দিছিল, সেই সকলো কথা তেওঁ তেওঁলোকৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰিলে। ⁴যিহোৱাই ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা হিচবোন নিবাসী চীহোনক আৰু অষ্টাৰোৎ নিবাসী বাচানৰ ৰজা ওগক ইদ্ৰেয়ীত বধ কৰাৰ পাছত মোচিয়ে এই কথা ক'লে। ⁵বিধানৰ এই সকলোবোৰ কথা মোচিয়ে যৰ্দনৰ সিপাৰে মোৰাব দেশত ঘোষণা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ⁶তেওঁ ক'লে, হোৰেব পাহাৰত, “আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাক কৈছিল, ‘তোমালোকে যথেষ্ট কাল এই পাহাৰত বাস কৰিছা।’ ⁷এতিয়া তোমালোকে ঘূৰি যাত্ৰা কৰা। ইমোৰীয়াসকলে বাস কৰা পাহাৰীয়া অঞ্চললৈ যোৱা। তাৰ ওচৰ পাজৰৰ সকলো ঠাইলৈকে যোৱা। তাৰ ওচৰৰ যৰ্দন নদীৰ উপত্যকাৰ সমথল, পাহাৰীয়া অঞ্চল, নিম্ন ভূমি অঞ্চল, নেগেড আৰু সমুদ্ৰতীৰলৈ যোৱা। কনানীয়াসকলৰ দেশৰ লগতে লিবানোনৰ পাহাৰলৈকে ইউফ্ৰেটিচ (ফৰাৎ) নামৰ মহানদী পৰ্যন্ত যোৱা। ⁸শুনা, মই সেই দেশ তোমালোকৰ আগত ৰাখিছোঁ; মই যিহোৱাই তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ অব্ৰাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবলৈ আৰু পাছত তেওঁলোকৰ ভাবী-বংশলৈকো যি দেশ দিম বুলি শপথ খাইছিলো, তোমালোকে গৈ তাক অধিকাৰ কৰা।”

নেতা নিয়োগ কৰা

⁹সেই সময়ত মই আপোনালোকক কৈছিলোঁ, “মোৰ পক্ষে আপোনালোকৰ ভাৰ অকলে বৈ নিয়াটো সম্ভৱ নহয়। ¹⁰আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ জনসংখ্যা অধিককৈ বৃদ্ধি কৰিলে আৰু চাওঁক, আজি আপোনালোক আকাশৰ তৰাৰ নিচিনা অসংখ্য হ'ল। ¹¹আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই বৰ্তমানতকৈ আপোনালোকৰ সংখ্যা আৰু হাজাৰ গুণে বৃদ্ধি কৰক; তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰেই আপোনালোকক তেওঁ আশীৰ্বাদ কৰক। ¹²কিন্তু মই অকলে কেনেকৈ আপোনালোকৰ সকলো বাদ-বিবাদ মীমাংসা কৰাৰ ভাৰ আৰু বোজা বহন কৰিম? ¹³আপোনালোকে আপোনালোকৰ প্ৰত্যেকটো জনগোষ্ঠীৰ পৰা কেইজনমান জ্ঞানৱান, বিজ্ঞ আৰু সুখ্যাতিপূৰ্ণ লোকক বাচি লওঁক; মই আপোনালোকৰ ওপৰত তেওঁলোকক মুখীয়াল পাতিম।”

¹⁴আপোনালোকে তাৰ উত্তৰত মোক কৈছিল, “আপুনি যি কথা কৈছে তাকে কৰা ভাল।” ¹⁵সেয়েহে মই আপোনালোকৰ জনগোষ্ঠীবোৰৰ পৰা জ্ঞানৱান আৰু সুখ্যাতিপূৰ্ণ লোকসকলক লৈ আপোনালোকৰ ওপৰত মুখীয়াল পাতিলো। প্ৰত্যেক জনগোষ্ঠীৰ পৰা হাজাৰপতি, শতপতি, পঞ্চাশপতি, দশপতি আৰু অন্যান্য পদাধিকাৰী ব্যক্তিক নিযুক্ত কৰিলো। ¹⁶আপোনালোকৰ বিচাৰকসকলক সেই সময়ত মই এই আজ্ঞা দিছিলোঁ, “আপোনালোকে বাদ-বিবাদৰ সময়ত ভাইসকলৰ দুই পক্ষৰ কথা শুনি ন্যায্যভাৱে বিচাৰ কৰিব; সেই বিবাদ ইস্ৰায়েলীয়া ভাইসকলৰ মাজতেই হওঁক বা এজন ইস্ৰায়েলীয়া আৰু ভিন্ন জাতিৰ বিদেশীৰ মাজতেই হওঁক। ¹⁷বিবাদৰ সময়ত আপোনালোকে কাৰো পক্ষ নল'ব আৰু ডাঙৰ-সৰু সকলোৰে কথা সমানে শুনিব। বিচাৰৰ কাৰ্য প্ৰকৃততে ঈশ্বৰৰ; সেয়ে আপোনালোকে মানুহৰ মুখলৈ চাই ভয় নাখাব। যদি কোনো বিবাদ আপোনালোকৰ কাৰণে কঠিন যেন লাগে, তেন্তে সেই বিচাৰ মোৰ ওচৰলৈ আনিব, মই সেই বিচাৰ কৰিম।” ¹⁸আপোনালোকে কৰিবলগীয়া সকলোবোৰেই মই তেতিয়া আপোনালোকক আজ্ঞা দিছিলো।

কনান দেশলৈ গুপ্তচৰ পঠোৱা

¹⁹ইয়াৰ পাছত আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে আমি হোৰেব পাহাৰ এৰি ইমোৰীয়াসকলৰ পাহাৰীয়া অঞ্চলৰ অভিমুখে যাত্ৰা কৰিছিলো। আপোনালোকে যি ডাঙৰ আৰু বিপদসংকুল মৰুভূমি দেখিছিল, তাৰ মাজেদি আমি গৈ কাদেচ-বৰ্ণেয়া পাইছিলোঁ।

²⁰তাৰ পাছত মই আপোনালোকক কৈছিলোঁ, “আপোনালোক ইমোৰীয়া পাহাৰী অঞ্চল আহি পালে। আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাক এই দেশ দিবলৈ গৈ আছে। ²¹চাওঁক, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া গোটেই দেশ আপোনালোকৰ আগত আছে। আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ কথা অনুসাৰে আপোনালোকে গৈ দেশখন অধিকাৰ কৰক; আপোনালোকে ভয় নকৰিব, নিৰাশ নহ'ব।”

²²তেতিয়া আপোনালোক সকলোৱে আহি মোক কৈছিলে, “কেইজনমান লোকক আগেয়ে পঠাই দিয়া হওঁক যাতে তেওঁলোকে দেশখন চাই মেলি আহি আমাক কব পাৰে কোন পথেৰে গৈ আমি আক্রমণ কৰা উচিত আৰু কোন কোন নগৰবোৰ আমি সন্মুখত পাম।”
²³আপোনালোকৰ এই প্ৰস্তাৱ মোৰ ভাল লাগিছিল; সেয়ে মই আপোনালোকৰ প্ৰত্যেক জনগোষ্ঠীৰ পৰা এজনকৈ মুঠ বাৰজন লোকক বাচি লৈছিলো। ²⁴তেওঁলোকে পাৰ্বত্য দেশৰ ওপৰলৈ উঠি গৈছিল আৰু ইষ্টোলৰ উপত্যকালৈ আহি ভালদৰে দেশখন অনুসন্ধান কৰি আহিছিল।
²⁵তেওঁলোকে হাতত সেই দেশৰ কিছু কিছু ফল লৈ নামি আহি আমাক কৈছিল, “আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ আমাক দিছে, ই সঁচাকৈয়ে এক উত্তম দেশ।” ²⁶কিন্তু আপোনালোকে সেই দেশ আক্রমণ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল। আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধাচাৰণ কৰিছিল। ²⁷আপোনালোকে আপোনালোকৰ তম্বুত আপত্তি দৰ্শাই কৈছিল, “যিহোৱাই আমাক ঘৃণা কৰে। সেয়ে তেওঁ আমাক মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিছিল যাতে ইমোৰীয়াসকলৰ শক্তিৰ দ্বাৰা আমি পৰাজিত হৈ সম্পূৰ্ণ বিনষ্ট হওঁ।” ²⁸এতিয়া আমি ক’লে যাব পাৰো? ভাইসকলে আমাৰ মন ভাঙি দিলে। কিয়নো তেওঁলোকে কৈছিল, ‘সেই ঠাইৰ অধিবাসীসকল আমাৰ তুলনাত অতিশয় ডাঙৰ আৰু দীঘল; তেওঁলোকৰ নগৰবোৰো ডাঙৰ ডাঙৰ আৰু তাৰ চৌদিশ আকাশ লক্ষ্য প্ৰাচীৰেৰে আবৃত। তাত বাজেও, আমি সেই ঠাইত অনাকীয়াৰ বংশধৰ দৈত্যকায় লোকসকলকো দেখিলোঁ।’”

²⁹তেতিয়া মই আপোনালোকক কৈছিলোঁ, “আপোনালোকে ভয় নকৰিব, সেই লোকসকললৈ ভয় নকৰিব।” ³⁰আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা আপোনালোকৰ আগে আগে আছে আৰু তেওঁ আপোনালোকৰ হৈ যুদ্ধ কৰিব। মিচৰ দেশত আপোনালোকৰ চকুৰ সন্মুখত তেওঁ যি কৰিছিল, ইয়াতো তেওঁ সেই একে কাৰ্য কৰিব। ³¹পুণৰ আপোনালোকে মৰুভূমিত দেখিছিল যে, কেনেদৰে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সন্মুখত থাকি আপোনালোকক লৈ গৈছিল; যেনেকৈ পিতৃয়ে পুত্ৰক কোলাত তুলি লৈ যায়, তেনেকৈয়ে আপোনালোক যোৱা সকলো ঠাইতে, গোটেই পথত এই ঠাই নোপোৱালৈকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক লৈ আনিলে।” ³²তথাপিও ইমানতো আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওপৰত ভাৰসা নকৰিলে। ³³যিহোৱা! যি জন আপোনালোকৰ যাত্ৰাপথত আগে আগে গৈছিল, যাতে তেওঁ আপোনালোকৰ কাৰণে শিবিৰ পাতিবৰ ঠাই বিচাৰি পায় আৰু যি পথেদি আপোনালোক যোৱা উচিত, সেই পথ দেখুৱাই আপোনালোকক লৈ যাবলৈ তেঁৱেই ৰাতি অগ্নিৰ মাজেৰে আৰু দিনত মেঘৰ মাজেদি আপোনালোকৰ আগে আগে গৈছিল। ³⁴আপোনালোকৰ কথা শুনি যিহোৱাই ক্ৰোধিত হৈ শপত খাই এইদৰে কৈছিল, ³⁵“যি উত্তম দেশ তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক দিম বুলি মই শপত খাইছিলোঁ, নিশ্চয়কৈ এই দুই বংশৰ লোকসকলৰ মাজৰ এজনেও সেই উত্তম দেশ দেখা নাপাব।” ³⁶কেৱল যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেবে তাক দেখিব; কালেবে যি ঠাইৰ মাজেদি খোজ কাঢ়ি গৈছিল, সেই ভূমি মই তেওঁক আৰু তেওঁৰ উত্তৰপুৰুষসকলক দিম। কাৰণ তেওঁ যিহোৱাৰ পথত সম্পূৰ্ণভাৱে চলিলে।” ³⁷আপোনালোকৰ বাবে যিহোৱাই মোৰ ওপৰতো ক্ৰুদ্ধ হৈ কৈছিল, “তুমিও সেই ঠাইত সোমাবলৈ নাপাব।” ³⁸কিন্তু পৰিচাৰক হিচাবে তোমাৰ আগত থকা নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাইহে সেই দেশত প্ৰৱেশ কৰিব; তুমি যিহোচুৱাক উৎসাহিত কৰিবা, কিয়নো দেশখন অধিকাৰ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁৱেই ইস্ৰায়েলীয়াসকলক নেতৃত্ব দি আগবঢ়াই নিব। ³⁹তাৰোপৰি তোমালোকে কৈছিলো, তোমালোকৰ সৰু সৰু ল’ৰা-ছোৱালীবোৰ ক্ষতিগ্ৰস্ত হ’ব; কিন্তু শিশুবোৰে সেই দেশত প্ৰৱেশ কৰিব। কাৰণ, সিহঁতৰ ভাল বা বেয়া বুজাৰ জ্ঞান বৰ্তমানো হোৱা নাই। সিহঁতকেই মই এই দেশ দিম আৰু সিহঁতেইহে তাক অধিকাৰ কৰিব। ⁴⁰কিন্তু তোমালোকে হ’লে চূফ সাগৰলৈ যোৱা বাটেদি ঘূৰি মৰুভূমিৰ ফালে যাত্ৰা কৰা।” ⁴¹যিহোৱাৰ এই কথা শুনি আপোনালোকে মোক কৈছিল, “আমি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ; আমি যুদ্ধ কৰিবলৈ উঠি যাম আৰু আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰেই সকলো কাৰ্য কৰিম।” এই বুলি আপোনালোক প্ৰতিজনে যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ লৈ পাৰ্বত্য অঞ্চল আক্রমণ কৰিবলৈ যুগুত হৈছিল। ⁴²তেতিয়া যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তুমি তেওঁলোকক কোৱা, ‘তোমালোকে আক্রমণ নকৰিবা আৰু যুদ্ধও নকৰিবা। কিয়নো মই তোমালোকৰ লগত নাথাকিম;’ সেয়ে যদি তোমালোক যোৱা, তোমালোক শত্ৰুবোৰৰ হাতত পৰাজিত হ’বা।”

⁴³মই আপোনালোকক সেই কথা জনাইছিলোঁ, কিন্তু আপোনালোকে তাক নুশুনিলে। আপোনালোকে যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধাচাৰণ কৰিলে; কিন্তু আপোনালোক অভিমানী লোক আৰু পাৰ্বত্য অঞ্চললৈ উঠি গৈছিল। ⁴⁴সেই পৰ্বৰত বাসকৰা ইমোৰীয়াসকল আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে ওলাই আহিছিল আৰু মৌ-মাখিৰ দৰে আপোনালোকক খেদি পঠাইছিল। চেয়ীৰত হৰ্মালৈকে আপোনালোকক আঘাত কৰি খেদি নিছিল। ⁴⁵তেতিয়া আপোনালোকে উলটি আহি যিহোৱাৰ আগত কান্দিছিল, কিন্তু যিহোৱাই আপোনালোকৰ ক্ৰন্দন নুশুনিলে; তেওঁ আপোনালোকৰ ক্ৰন্দনলৈ কাণ নিদিলে। ⁴⁶এইদৰে আপোনালোক কাদেচত অনেক দিন ধৰি আছিল আৰু তাতেই দীৰ্ঘদিন অতিবাহিত কৰিছিল।

Chapter 2

মৰুভূমিত ইস্ৰায়েলীসকল

¹যিহোৱাই যেনেকৈ আমাক নিৰ্দেশ দিছিল, সেইদৰে আমি ঘূৰি চূফ সাগৰৰ বাটেদি মৰুভূমিলৈ যাত্ৰা কৰিছিলো আৰু বহুদিন ধৰি আমি চেয়ীৰ (ইদোম) পৰ্বতমালাত ঘূৰি ফুৰিছিলো। ²তাৰ পাছত যিহোৱাই মোক কৈছিল, ³“তোমালোকে অনেক দিন ধৰি এই পাহাৰী এলেকাত ঘূৰিলা; এতিয়া উত্তৰ ফালে ঘূৰ।” ⁴তুমি লোকসকলক এই আজ্ঞা দিয়া, ‘চেয়ীৰত বাস কৰা তোমালোকৰ ভাই এচৌৰ বংশধৰসকলৰ সীমাৰ ওচৰেদি এতিয়া তোমালোক যাব লাগে; তাতে তেওঁলোকে তোমালোকলৈ ভয় কৰিব; তোমালোকক দেখি তেওঁলোক আতঙ্কিত হ’ব; সেয়ে তোমালোক সাৱধান হৈ থাকিবা।’ ⁵তোমালোকে এচৌৰ বংশধৰৰ সৈতে যুদ্ধ নকৰিবা; কিয়নো তেওঁলোকৰ দেশৰ কোনো অংশই মই তোমালোকক নিদিওঁ; এনেকি ভৰি থব পৰা ঠাইৰ পৰিমাণো নিদিওঁ। কাৰণ চেয়ীৰ এই পাৰ্বত্য অঞ্চল মই এচৌক অধিকাৰ কৰিবলৈ দিলোঁ।

6তোমালোকে আহাৰৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ পৰা ধন দি আহাৰ কিনি খাবা; সেইদৰে পানীও তেওঁলোকৰ পৰা কিনি পান কৰিবা। 7কিয়নো, মনত ৰাখিবা যে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকৰ হাতে কৰা সকলো কাৰ্য্যত তোমালোকক আশীৰ্বাদ কৰিছে; এই বৃহৎ মৰুভূমিৰ মাজেদি তোমালোকে খোজকাঢ়ি ফুৰা সময়ৰ ঘটনাবোৰ তেওঁৰ অৱগত। এই চল্লিশটা বছৰ তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তোমালোকৰ লগত আছে আৰু তোমালোকৰ একোৰে অভাৱ হোৱা নাই।”

8সেয়ে আমি আমাৰ ভাই চেয়ীৰৰ বাসিন্দা এচৌৰ বংশধৰৰ ওচৰেদি পাৰ হৈ আহিলো। আমি এলং ও ইচিয়োন-গেবৰ নগৰৰ পৰা অৰাবাৰ বাট ত্যাগ কৰি মোৱাবৰ মৰুভূমিলৈ যোৱা পথৰ ফালে ঘূৰিছিলো।

9তাৰ পাছত যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তোমালোকে মোৱাবীয়াসকলক বিৰক্ত নকৰিবা। তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ নকৰিবা। তেওঁলোকৰ দেশৰ কোনো অংশই মই তোমালোকক অধিকাৰ কৰিবলৈ নিদিওঁ; কাৰণ, তেওঁলোক লোটৰ বংশধৰ আৰু মই তেওঁলোকক অধিকাৰৰ অৰ্থে আৰ নগৰ দিলোঁ।”

10(পূৰ্বে এই ঠাইত এমীয়াসকলে বাস কৰিছিল; এমীয়া জাতিৰ লোকসকল আছিল শক্তিশালী, সংখ্যাত অধিক আৰু অনাকীয়াসকলৰ দৰে দীৰ্ঘকায়। 11অনাকীয়াসকলৰ দৰে এমীয়াসকলকো ৰেফায়ীয়া বুলি গণিত কৰা হৈছিল; কিন্তু মোৱাবীয়াসকলে তেওঁলোকক এমীয়া বুলি কয়। 12চেয়ীৰতো পূৰ্বে হোৰীয়াসকলে বাস কৰিছিল, কিন্তু পাছত এচৌৰ বংশধৰসকলে তেওঁলোকৰ সেই ঠাইত আধিপত্য বিস্তাৰ কৰিলে। যিহোৱাই অধিকাৰ সূত্ৰে ইস্ৰায়েলীয়াসকলক যি দেশ দিছিল তাত তেওঁলোকে যি কাৰ্য কৰিছিল, এচৌৰ বংশধৰসকলেও সেই একে কাৰ্য কৰিছিল। তেওঁলোকৰ আগৰ পৰা হোৰীয়াসকলক বিনষ্ট কৰি তেওঁলোকে সেই ঠাইত নিজে বাস কৰিবলৈ ধৰিলে।)

13পাছত যিহোৱাই কৈছিল, “এতিয়া তোমালোকে উঠি জেৰদ জুৰি পাৰ হৈ যোৱা।” তেতিয়া আমি জেৰদ জুৰি পাৰ হলোঁ। 14কাদেচ-বৰ্ণেয়াৰ পৰা জেৰদ জুৰি পাৰ হোৱালৈকে আমি যাত্ৰা কৰা আঠত্ৰিশ বছৰ হ’ল; এই আঠত্ৰিশ বছৰত আমাৰ ছাউনিত যিসকল যোদ্ধা পুৰুষ আছিল, তেওঁলোক সকলো যিহোৱাৰ শপত অনুসাৰে সেই প্ৰজন্মৰ সকলো লোক উচ্ছন্ন হ’ল। 15ছাউনিৰ মাজৰ পৰা সেই প্ৰজন্মক উচ্ছন্ন কৰিবৰ কাৰণে তেওঁলোক নিঃশেষ নোহোৱা পৰ্যন্ত যিহোৱাৰ হাত তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে আছিল।

16সেয়ে, সকলো যোদ্ধাৰ মৃত্যু হ’ল আৰু তেওঁলোক লোকসকলৰ মাজৰ পৰা গ’ল। 17যিহোৱাই মোক কৈছিল, 18“আজি তোমালোকে মোৱাবৰ সীমায়ৈদি আৰ নগৰ পাৰ হৈ যাব লাগে। 19তোমালোকে যেতিয়া অস্মোনৰ লোকসকলৰ কাষত গৈ উপস্থিত হ’বা, তেতিয়া তেওঁলোকক বিৰক্ত নকৰিবা আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধও নকৰিবা। কিয়নো, অস্মোনীয়াসকলৰ দেশৰ কোনো অংশই মই তোমালোকক অধিকাৰ কৰিবলৈ নিদিওঁ; কাৰণ, লোটৰ বংশধৰসকলক মই অধিকাৰৰ অৰ্থে এই নগৰ দিলোঁ।” 20(সেই দেশকো ৰেফায়ীয়াসকলৰ দেশ বুলি গণিত কৰা হয়, কাৰণ পূৰ্বে ৰেফায়ীয়াসকলে তাত বাস কৰিছিল। কিন্তু অস্মোনীয়াসকলে তেওঁলোকক জুমজুমীয়া বুলিহে কয়। 21এই জাতিৰ লোকসকল আছিল শক্তিশালী, সংখ্যাত অধিক আৰু অনাকীয়াসকলৰ দৰেই দীৰ্ঘকায়। কিন্তু যিহোৱাই তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰিলে; অস্মোনীয়াসকলে জুমজুমীয়াসকলক উচ্ছন্ন কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ ঠাইত নিজৰ আধিপত্য বিস্তাৰ কৰি সেই ঠাইত বসতি কৰিলে। 22যিহোৱাই চেয়ীৰ-নিবাসী এচৌৰ বংশধৰসকলৰ কাৰণেও এই একে কাৰ্য্য কৰিছিল। সেই সময়ত যিহোৱাই এচৌৰ লোকসকলৰ সন্মুখৰ পৰা হোৰীয়াসকলক উচ্ছন্ন কৰিছিল আৰু তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ আধিপত্য ল’লে; আজি পৰ্যন্ত তেওঁলোক সেই ঠাইতে বাস কৰি আছে।

23কপ্তোৰৰ পৰা কপ্তোৰীয়াসকলে আহি অৰীয়াসকলক উচ্ছন্ন কৰি তেওঁলোকৰ সেই ঠাইত বসতি কৰিছিল। অৰীয়াসকল তেতিয়া গাজা পৰ্যন্ত সকলো গাওঁবোৰতে বাস কৰি আছিল।)

ইমোৰীয়া লোকৰ সৈতে যুদ্ধ

24তাৰ পাছত যিহোৱাই কৈছিল, “তোমালোক উঠা আৰু যাত্ৰা কৰি অৰ্ণোন উপত্যকা পাৰ হৈ যোৱা। চোৱা, মই হিচবোনৰ ৰজা ইমোৰীয়া চীহোনক আৰু তেওঁৰ দেশকো তোমালোকৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলোঁ; তোমালোকে তাক অধিগ্ৰহণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা; সেয়ে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ আৰম্ভ কৰা। 25আজিৰ পৰা মই আকাশৰ তলত থকা সমগ্ৰ জাতিৰ মাজত তোমালোকৰ সন্মুখে এক ভীতি আৰু ত্ৰাসৰ সঞ্চাৰ কৰিম। তোমালোকৰ বিষয়ে শুনা মাত্ৰকেই তেওঁলোকৰ কঁপনি উঠিব আৰু তোমালোকৰ কাৰণে অত্যন্ত আতঙ্কিত হ’বা।”

26সেয়ে মই কদেমোৎ মৰুভূমিৰ হিচবোনৰ ৰজা চীহোনলৈ লোক পঠাই শান্তিৰ প্ৰস্তাৱ দি কৈছিলো, 27“আপোনাৰ দেশৰ মাজেদি মোক ৰাজআলিয়েদি যাবলৈ দিয়ক; মই সোঁ বা বাওঁ কোনোফালে নুঘূৰিম। 28আপোনালোকে ধনৰ বিনিময়ত মোক খাবলৈ আহাৰ আৰু পান কৰিবলৈও পানী বেচিব। কেৱল আপোনাৰ দেশৰ মাজেদি মোক খোজকাঢ়ি যাবলৈ দিয়ক। 29চেয়ীৰ-নিবাসী এচৌৰ বংশধৰসকলে আৰু আৰ-নগৰ নিবাসী মোৱাবীয়াসকলে মোক তেওঁলোকৰ দেশৰ মাজেদি খোজকাঢ়ি যাবলৈ দিয়াৰ দৰে আপুনিও মোক ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ আমাক দিছে, যৰ্দন নদী অতিক্ৰম কৰি সেই দেশ নোপোৱা পৰ্যন্ত আপোনাৰ দেশৰ মাজেদি পাৰ হৈ যাবলৈ দিয়ক।”

30কিন্তু হিচবোনৰ ৰজা চীহোনে নিজ দেশৰ মাজেদি যাবলৈ আমাক অনুমতি নিদিলে; কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁৰ মন কঠিন কৰি হৃদয় অটল কৰি ৰাখিছিল, যাতে তেওঁ আপোনালোকৰ হাতত পৰে। আজি এই সময়ত তেওঁ তাকেই কৰিছে। 31পাছত যিহোৱাই মোক কৈছিল, “শুনা, মই চীহোন আৰু তেওঁৰ দেশ তোমাৰ হাতত শোধাই দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। তুমি এতিয়া তেওঁৰ দেশত বাস কৰিবৰ অৰ্থে সেই দেশ অধিগ্ৰহণ কৰা।” 32তেতিয়া আমাৰ বিপক্ষে যুদ্ধ কৰিবলৈ চীহোন আৰু তেওঁৰ সকলো লোক যহচ নামৰ ঠাইলৈ ওলাই আহিছিল।

33আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁক আমাৰ হাতত শোধাই দিলে; তাতে আমি তেওঁক, তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আৰু তেওঁৰ লোকসকলকো আঘাত কৰি

পৰাস্ত কৰিছিলোঁ।³⁴ সেই সময়ত আমি তেওঁৰ সকলো নগৰ অধিকাৰ কৰি লৈছিলো; নগৰৰ সকলো অধিবাসীৰ লগতে মহিলা, সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিছিলোঁ, কাকো অৱশিষ্ট নাৰাখিলোঁ;³⁵ কেৱল পশুধনবোৰ আৰু নগৰৰ পৰা লুট কৰা বস্তুবোৰ আমি নিজৰ কাৰণে লৈ আহিছিলো।³⁶ অৰ্গোন উপত্যকাৰ দাঁতিত অৰোয়ৰ নগৰ আৰু সেই উপত্যকাৰ মাজত থকা নগৰৰ পৰা গিলিয়দলৈকে আমি জয় কৰিব নোৱাৰা এনে কোনো নগৰ বাকী নাথাকিল। আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাৰ সন্মুখত থকা সকলো শত্ৰুপক্ষৰ ওপৰত আমাক জয়ী কৰাইছিল।³⁷ কেৱল অশ্মোনৰ বংশধৰসকলৰ দেশ, জব্বুক নদীৰ কাষলৈ, পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ নগৰবোৰলৈ আৰু অন্যান্য যি সকলো ঠাইলৈ আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিষেধ কৰিছিল, তাৰ ওচৰলৈ আপোনালোক যোৱা নাই।

Chapter 3

বাচানৰ লোকসকলৰ সৈতে যুদ্ধ

¹ তাৰ পাছত আমি ঘূৰি বাচান দেশৰ ফালে যোৱা বাটেদি গ'লো। আমাৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ বাচানৰ ৰজা ওগ আৰু তেওঁৰ সকলো লোক ইদ্ৰেয়ী নগৰলৈ আমাক আক্ৰমণ কৰিবৰ কাৰণে ওলাই আহিছিল।² তেতিয়া যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তুমি তেওঁলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই তেওঁৰ ওপৰত তোমাক বিজয়ী কৰিলো; তেওঁক, তেওঁৰ লোকসকলক আৰু তেওঁৰ দেশ তোমাৰ অধীনত শোধাই দিলো; তুমি হিচবোন নিৱাসী ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা চীহোনক যেনে কৰিছিলো, এওঁলৈকে তেনে কৰিবা।”

³ এইদৰে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই বাচানৰ ৰজা ওগক আৰু তেওঁৰ সকলো লোকক আমাৰ অধীনত শোধাই দিছিল; তাতে আমি তেওঁক আৰু তেওঁৰ সকলো লোককে আঘাত কৰি বধ কৰিছিলো; এজনকো অৱশিষ্ট নাৰাখিলো।⁴ সেই সময়ত আমি ওগৰ সকলোবোৰ নগৰ অধিকাৰ কৰি লৈছিলো; তেওঁৰ ষাঠখন নগৰৰ সকলোৱেই আমি দখল কৰিছিলো; এটাও বাদ নপৰিল। অৰ্গোবৰ সমগ্ৰ অঞ্চল অৰ্থাৎ বাচান দেশৰ ৰজা ওগৰ ৰাজ্য আমি অধিকাৰ কৰি লৈছিলো।⁵ সেই নগৰবোৰ ওখ ওখ প্ৰাচীৰেৰে ঘেৰি থোৱা আছিল আৰু তাত দুৱাৰ আছিল; দুৱাৰবোৰ শলখাৰে বন্ধ কৰি ৰখা আছিল; তাৰ উপৰিও বহুতো প্ৰাচীৰ নথকা নগৰো আছিল।⁶ আমি সেই সকলো নগৰ সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস কৰিছিলো। আমি হিচবোনৰ ৰজা চীহোনলৈ যেনে কৰিছিলোঁ, তেনেকৈ নগৰৰ সকলো অধিবাসীৰ লগতে মহিলা, সৰু ল'ৰা-ছোৱালী সকলোকে নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিছিলোঁ।⁷ কিন্তু সকলো পশুধন আৰু নগৰৰ লুট কৰা বস্তুবোৰ আমি নিজৰ কাৰণে লৈ আহিছিলো।

⁸ সেই সময়ত আমি অৰ্গোন নদীৰ উপত্যকাৰ পৰা হৰ্মোন পাহাৰলৈকে যৰ্দন নদীৰ সিপাৰৰ এলেকা ইমোৰীয়াসকলৰ দুজন ৰজাৰ হাতৰ পৰা অধিকাৰ কৰিছিলো।⁹ (চীদোনৰ লোকসকলে এই হৰ্মোন পাহাৰক চিৰিয়োন বুলি কয় আৰু ইমোৰীয়াসকলে চনীৰ বোলে।)¹⁰ সেই সমতলভূমিৰ সকলোবোৰ নগৰ, সমস্ত গিলিয়দ এলেকা আৰু বাচানৰ ৰজা ওগৰ ৰাজ্যৰ সকলো নগৰ, চলখা আৰু ইদ্ৰেয়ীলৈকে গোটেই বাচান দেশ আমি অধিকাৰ কৰিলো।¹¹ (অৱশিষ্ট ৰেফায়ীয়া লোকসকলৰ মাজত কেৱল বাচানৰ ৰজা ওগেই জীৱিত আছিল; তেওঁৰ বিচনাখন লোহাৰে নিৰ্মিত আছিল; সেই বিচনা মানুহৰ হাতৰ মাপ অনুসাৰে দীঘলে ন হাত, বহলে চাৰি হাত আছিল। সেইখন এতিয়াও জানো অশ্মোনৰ বংশধৰসকলে বাস কৰা ৰক্বা নগৰত নাই?)

ভূমিৰ ভাগ বিতৰণ

¹² সেই সময়ত আমি অধিকাৰ কৰা ঠাই অৰ্গোনৰ উপত্যকাৰ ওচৰত অৰোয়ৰ নগৰৰ পৰা গিলিয়দৰ পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ আধা অংশ আৰু তাৰ নগৰবোৰ মই ৰুবেন আৰু গাদ জনগোষ্ঠীক দিলোঁ।¹³ গিলিয়দ দেশৰ বাকী অংশ আৰু অৰ্গোবৰ সমগ্ৰ অঞ্চল অৰ্থাৎ বাচান দেশৰ ৰজা ওগৰ ৰাজ্য মই মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীক দিলো। (বাচানৰ সেই অঞ্চলক ৰেফায়ীয়াসকলৰ দেশ বোলা হয়।¹⁴ য়ায়ীৰ নামৰে মনচিৰ এজন বংশধৰে গচুৰীয়া আৰু মাখাথীয়াসকলৰ সীমালৈকে গোটেই অৰ্গোব অঞ্চলটো অধিকাৰ কৰি নিজৰ নাম অনুসাৰে সেই ঠাইৰ নাম, এনেকি বাচানৰো নাম হৰ্বোৎ-য়ায়ীৰ ৰাখিছিল। আজিলৈকে এই নাম আছে।)¹⁵ মই মাখীৰক গিলিয়দ দিলোঁ।¹⁶ ৰুবেন আৰু গাদ জনগোষ্ঠীৰ লোকক মই গিলিয়দৰ পৰা অৰ্গোন উপত্যকাৰ মাজৰ সীমা পৰ্যন্ত আৰু যাব্বোক নদীলৈকে দিলো। যাব্বোক নদীখন অশ্মোনৰ বংশধৰসকলৰ সীমা।¹⁷ ইয়াৰ আন সীমাবোৰ হৈছে যৰ্দন নদীৰ উপত্যকাৰ সমতলভূমি; কিন্নৰতৰ (গালীল সাগৰ) পৰা আৰাবা সাগৰলৈকে (লৱন বা মৰু সাগৰ) আৰু পূবফালৰ পিচগা পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ এচলীয়া ঠাইলৈকে।

¹⁸ সেই সময়ত মই আপোনালোকক এইবুলি কৈ আদেশ দিছিলোঁ, “আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই ঠাই আপোনালোকৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে দিলে; কিন্তু আপোনালোকৰ যোদ্ধাসকলে সুসজ্জিত হৈ, আপোনালোকৰ অন্যান্য ইস্ৰায়েলীয়া ভাইসকলৰ আগে আগে নদী পাৰ হৈ যাব লাগিব।¹⁹ অৱশ্যে, মই আপোনালোকক যিবোৰ নগৰ দিলো, সেই নগৰবোৰত আপোনালোকৰ ভাৰ্যা, ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগতে আপোনালোকৰ পশুধনবোৰ থাকিব। মই জানো যে আপোনালোকৰ বহুত পশুধন আছে।

²⁰ যিহোৱাই আপোনালোকক জিৰণিৰ ভূমি দিয়াৰ দৰে আপোনালোকৰ ভাইসকলেও যৰ্দনৰ সিপাৰে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁলোকক দিয়া জিৰণিৰ ভূমি অধিকাৰ নকৰা পৰ্যন্ত আপোনালোকে তেওঁলোকক সহায় কৰিব লাগিব। তাৰ পাছতহে মই আপোনালোকক দিয়া নিজৰ নিজৰ আধিপত্যলৈ আপোনালোক প্ৰত্যেকেই ঘূৰি আহিব।”

²¹সেই সময়ত মই যিহোচুৱাক এই আজ্ঞা দি কৈছিলোঁ, “তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই দুজন ৰজালৈ কৰা সকলো কাৰ্য্য তুমি নিজ চকুৰে দেখিলা; তোমালোকে পাৰ হৈ যি ৰাজ্যলৈকে যাবা, সেই ৰাজ্যবোৰলৈকো যিহোৱাই সেইদৰে কৰিব। ²²তোমালোকে তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজে তোমালোকৰ পক্ষে যুদ্ধ কৰিব।”

মোচিয়ে কনানত প্ৰৱেশৰ অনুমতি নাপালে

²³সেই সময়ত মই যিহোৱাক মিনতি কৰি কৈছিলো, ²⁴“হে মোৰ প্ৰভু যিহোৱা, আপুনি যে কিমান মহান আৰু আপোনাৰ হাত কিমান যে শক্তিশালী, তাক আপুনি আপোনাৰ দাসক দেখুৱাবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। আপুনি যি মহৎ আৰু শক্তিসম্পন্ন কাৰ্য্যবোৰ কৰিছে, তেনে কাৰ্য্য কৰিব পৰা এনে কোন দেৱতা স্বৰ্গত বা পৃথিৱীত আছে? ²⁵মই আপোনাৰ ওচৰত বিনয় কৰিছোঁ, মোক যৰ্দন নদী পাৰ হবলৈ আৰু সেই উত্তম দেশ প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ দিয়ক। মোক সেই সুন্দৰ পৰ্বত্য দেশ আৰু লিবানোন দৰ্শন কৰিবলৈ দিয়ক।”

²⁶কিন্তু আপোনালোকৰ কাৰণেই যিহোৱা মোৰ ওপৰত ক্ষুদ্ধ হৈ আছিল; তেওঁ মোৰ বিনয় শুনিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে। যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তোমাৰ বাবে ইমানেই যথেষ্ট! এই প্ৰসঙ্গত মোক আৰু কোনো কথা নক’বা; ²⁷তুমি পিচগাৰ চূড়ালৈ উঠি যোৱা আৰু তাৰ পশ্চিমফালে, উত্তৰফালে, দক্ষিণফালে আৰু পূব ফালে চকু তুলি চোৱা। এই সকলো তুমি নিজৰ চকুৰে প্ৰত্যক্ষ কৰিবা। কিন্তু তুমি যৰ্দন নদী অতিক্ৰম নকৰিবা। ²⁸তাৰ পৰিৱৰ্তে, তুমি যিহোচুৱাক নিৰ্দেশ দিবা। তুমি অৱশ্যেই তেওঁক উৎসাহিত আৰু সবল কৰিবা। কিয়নো তেৱেই এই লোকসকলক নেতৃত্ব দি আগে আগে গৈ পাৰ কৰি নিব। তুমি কেৱল দেশখন দেখাহে পাবা, কিন্তু যিহোচুৱাই তেওঁলোকক সেই দেশ অধিকাৰ কৰাব।” ²⁹সেয়ে আমি বৈৎ-পিয়োৰৰ বিপৰীত ফালৰ উপত্যকাত থাকি গ’লো।

Chapter 4

মোচিয়ে বাধ্যতাৰ সম্বন্ধে দিয়া উপদেশ।

¹এতিয়া, হে ইস্ৰায়েলীয়াসকল শুনক! আপোনালোক যেন জীয়াই থাকে আৰু আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক দিয়া দেশত প্ৰৱেশ কৰি আপোনালোকে যেন তাক অধিকাৰ কৰিব পাৰে, সেয়ে মই আপোনালোকক যি বিধান আৰু অনুশাসনবোৰৰ বিষয়ে শিকাবি বিচাৰিছো, সেইবোৰ মানি চলিব। ²মই আপোনালোকক যি আজ্ঞা দিছো তাৰ লগত একো যোগ নিদিব আৰু তাৰ পৰা একো বাদ নিদিব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যি সকলো আজ্ঞা মই আপোনালোকক দিছো, সেইবোৰ আপোনালোকে মানি চলিব। ³আপোনালোকেতো বাল-পিয়োৰৰ কাৰণে যিহোৱাই কি কি কৰিছিল, তাক নিজ চকুৰেই দেখিলে; আপোনালোকৰ মাজৰ যিমান লোকে বাল-পিয়োৰক অনুসৰণ কৰিছিল, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁলোক সকলোকে আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিলে। ⁴কিন্তু আপোনালোক যিসকলে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক খামুচি ধৰি আছিল, আপোনালোক সকলো এতিয়াও জীয়াই আছে।

⁵শুনক, মই মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা মানি আপোনালোকক বিধান আৰু অনুশাসনবোৰৰ বিষয়ে শিকাইছো; যি দেশ অধিকাৰ কৰিবৰ কাৰণে আপোনালোকে প্ৰৱেশ কৰিবলৈ গৈ আছে, সেই দেশত যেন এইবোৰ মানি চলিব পাৰে। ⁶আপোনালোকে সেইবোৰ পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিব; কিয়নো এইসকলো পালন কৰাৰ যোগেদি আন আন জাতিৰ লোকসকলৰ দৃষ্টিত আপোনালোকৰ জ্ঞান আৰু বুদ্ধি প্ৰকাশ পাব। তেওঁলোকে এই সকলো বিধানৰ বিষয়ে শুনি ক’ব, “সঁচাকৈয়ে এই মহাজাতিৰ লোকসকল জ্ঞানী আৰু বুদ্ধিমান।”

⁷চাওঁক, যেনেকৈ আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক আমি মাতিলেই আমাৰ কাষত পাওঁ, তেনেকৈ এনে কোন মহাজাতি আছে যি সকলৰ এজন দেৱতা তেওঁলোকৰ অতি ওচৰত থাকে? ⁸মই আজি আপোনালোকৰ আগত যি সকলো বিধান শিকাইছো, তেনেকুৱা ধৰ্মময় বিধান আৰু অনুশাসন আন কোন মহাজাতিৰ আছে?

⁹যিমান দিনলৈকে আপোনালোক জীয়াই থাকিব, সিমান দিনলৈকে আপোনালোকে নিজৰ বিষয়ে সতৰ্কতাৰে চলি আপোনালোকৰ আত্মাক যত্নেৰে সুৰক্ষা দিব; আপোনালোকে নিজ চকুৰে যি যি দেখিলে, সেইবোৰ যেন পাহৰি নাযায় আৰু আপোনাৰ হৃদয়ৰ পৰা যেন সেইবোৰ লুপ্ত নহয়। অৱশ্যেই আপোনালোকে আপোনালোকৰ সন্তান-সন্ততি আৰু আপোনালোকৰ নাতি-নাতিনীসকলক এই সকলোবোৰৰ বিষয়ে শিকাব।

¹⁰যি দিনা হোৰেৰ পৰ্বতত আপোনালোক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হৈছিল, সেই দিনটোৰ কথা আপোনালোকে মনত ৰাখিব। সেই দিনা যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তুমি লোকসকলক মোৰ ওচৰত একগোট কৰা। মই তেওঁলোকক মোৰ কথা শুনিবলৈ দিম যাতে তেওঁলোকে এই পৃথিৱীত থাকোঁতে জীৱনৰ সকলো কালত মোকেই ভয় কৰি চলিব আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকলকো মোৰ আজ্ঞাৰ বিষয়ে শিক্ষা দিব পাৰে।”

¹¹সেয়ে আপোনালোকে ওচৰ চাপি আহি সেই পৰ্বতটোৰ তলত থিয় হৈছিল। তেতিয়া পৰ্বতটোত জুই জ্বলিছিল আৰু সেই জুই আকাশ পৰ্যন্ত প্ৰসাৰিত হৈছিল; ক’লা ঘন মেঘ আৰু ঘোৰ অন্ধকাৰে পৰ্বতটো জুৰি পেলাইছিল। ¹²সেই সময়তে যিহোৱাই জুইৰ মাজৰ পৰা আপোনালোকক কথা কৈছিল; আপোনালোকে যিহোৱাৰ মাত শুনিছিল; কিন্তু আপোনালোকে তেওঁৰ কোনো আকাৰ দেখা পোৱা নাছিল, কেৱল এক মাতৰ শব্দহে শুনিছিল। ¹³তেওঁ আপোনালোকৰ ওচৰত নিজৰ নিয়ম অৰ্থাৎ দহ আজ্ঞা ঘোষণা কৰিছিল আৰু সেই দহ আজ্ঞা আপোনালোকক

পালন কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল। তেওঁ সেই আজ্ঞাবোৰ দুখন শিলৰ ফলিত লিখিছিল। ¹⁴সেই সময়ত যিহোৱাই আপোনালোকক বিধি আৰু নিয়মবোৰ শিকাবলৈ মোক আদেশ দিলে যাতে আপোনালোকে যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈ আছে, সেই ঠাইত সেইবোৰ মানি চলিব পাৰে।

¹⁵যি দিনা হোৰেব পৰ্বতত যিহোৱাই জুইৰ মাজৰ পৰা আপোনালোকক কথা কৈছিল, তেতিয়া আপোনালোকে তেওঁৰ কোনো আকাৰ দেখা পোৱা নাছিল; সেয়ে আপোনালোক নিজে অতি সাৱধান হওঁক। ¹⁶সাৱধান হওঁক! আপোনালোক নিজে ভ্ৰষ্ট নহ'ব; কোনো প্ৰাণীৰ আকৃতিৰে খোদিত কৰা কটা প্ৰতিমা বা পুৰুষ কি স্ত্ৰীৰ আকাৰ নিৰ্মাণ কৰি, ¹⁷পৃথিৱীত থকা কোনো পশুৰ আকৃতিৰে বা আকাশত উড়ি ফুৰা ডেউকা লগা চৰাইৰ আকৃতিৰে ¹⁸নাইবা কোনো সৰীসৃপ জীৱ বা ভূমিৰ তলৰ পানীত থকা কোনো মাছৰ আকৃতি নিৰ্মাণ কৰি ভ্ৰষ্ট নহ'ব। ¹⁹আকাশৰ ফালে যেতিয়া আপোনালোকে চকু তুলি চায় আৰু সূৰ্য, চন্দ্ৰ, তৰা আদি কৰি আকাশৰ বাহিনীবোৰ দেখে, তেতিয়া আপোনালোক সাৱধান হ'ব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আকাশৰ তলত থকা সকলো জাতিকে দিয়া এই সকলোবোৰ বস্তুলৈ আকৰ্ষিত হৈ সেইবোৰক সেৱা আৰু ভক্তি-পূজা কৰাৰ পৰাও সাৱধান হ'ব। ²⁰যিহোৱাই লোহা গলোৱা অগ্নিশালৰ দৰে সেই মিচৰ দেশৰ পৰা আপোনালোকক তেওঁৰ নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ লোক কৰি উলিয়াই আনিলে। যেনেকৈ আজি আপোনালোক আছে। ²¹তাৰ উপৰি আপোনালোকৰ কাৰণে যিহোৱা মোৰ ওপৰত ক্ষুব্ধ হৈছিল আৰু তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰি কৈছিল যে মোক যৰ্দন নদী অতিক্ৰম কৰি যাব নিদিব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ দিছে, মই সেই উত্তম দেশত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিম। ²²মই এই ঠাইতেই মৰিম; মই যৰ্দন নদী পাৰ হৈ যাব নোৱাৰিম; কিন্তু আপোনালোকে নদী পাৰ হৈ গৈ সেই উত্তম দেশ অধিকাৰ কৰিব।

²³এই কাৰণে আপোনালোকে মনোযোগেৰে নিজৰ কাৰণে সৰ্তক হৈ থাকক, প্ৰভু ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ লগত যি নিয়মৰ চুক্তি কৰিছিল তাক নাপাহৰে আৰু ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক নিষেধ কৰা কোনো বস্তুৰ আকৃতিৰে কটা প্ৰতিমা যেন নাসাজে। ²⁴কিয়নো আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা গ্ৰাস কৰোঁতা অগ্নিস্বৰূপ আৰু নিজৰ মৰ্যদা ৰখাত উদ্যোগী ঈশ্বৰ।

²⁵যি সকল আপোনি জন্ম দিয়া শিশু আৰু পো-নাতি হ'ব আপুনিও সেই ঠাইত বহু কাল বাস কৰাৰ পাছত, যদি আপোনালোকে ভ্ৰষ্ট হৈ কোনো বস্তুৰ আকৃতিৰে কটা প্ৰতিমা সাজি তেওঁৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকে কৰি ঈশ্বৰ যিহোৱাক উত্তেজিত কৰি ক্ৰোধ জন্মায়। ²⁶মই আজি আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে আকাশ আৰু পৃথিৱীক সাক্ষী কৰি কৈছোঁ, আপোনালোকে যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ যৰ্দন পাৰ হৈ যাব; সেই দেশত আপোনালোকৰ বৃদ্ধি নহব শীঘ্ৰেই বিনষ্ট হ'ব; আৰু সম্পূৰ্ণভাৱে সকলো ধ্বংস হ'ব।

²⁷যিহোৱাই আপোনালোকক মানুহৰ মাজত সিঁচৰিত কৰিব আৰু যিহোৱাই যি ঠাইলৈ আপোনালোকক লৈ যাব, তাত ক'ম সংখ্যক লোকহে জাতিবোৰৰ মাজত থাকিব। ²⁸সেই ঠাইত আপোনালোকে, মানুহৰ হাতেৰে নিৰ্মাণ কৰা কাঠ আৰু শিলৰ দেৱ-মুৰ্তিবোৰ যিবোৰে নেদেখে, যিবোৰে নুশুনে, যিবোৰে খাব নোৱাৰে আৰু গোন্ধও ল'ব নোৱাৰে এনে কাঠ আৰু শিলক সেৱা পূজা কৰিব। ²⁹কিন্তু সেই ঠাইত থাকি যদি আপোনালোকে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক বিচাৰে, তেন্তে, আপোনালোকে তেওঁক পাব। আপোনালোকে যদি নিজৰ সমস্ত হৃদয়ৰে আৰু আত্মাৰে বিচাৰে তেহে তেওঁক পাব। ³⁰যেতিয়া আপুনি সংস্কৃত পৰিব, আৰু এই সকলো ঘটনা আপোনালৈ ঘটিব, তেতিয়া সেই ভৱিষ্যত কালত আপোনি নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ উলটিব; আৰু তেওঁৰ কঠম্বৰ শুনিবলৈ পাব। ³¹কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা দয়ালু ঈশ্বৰ; তেওঁ আপোনাক হতাশ নকৰে আৰু ধ্বংসও নকৰে, আৰু আপোনালোকৰ পিতৃসকলৰ লগত যি অঙ্গীকাৰ কৰি শপত খাইছিল তাক তেওঁ নাপাহৰে।

³²এই কাৰণে পূৰ্বে হৈ যোৱা দিনৰ বিষয়ে এতিয়া চাওঁক, আপোনাৰ আগত যে আছিল; আগতে যিদিনা, ঈশ্বৰে পৃথিৱীত মানুহ সৃষ্টি কৰিলে আৰু আকাশৰ আৰম্ভণিৰ পৰা অন্তলৈকে সোধক, যদি কোনোবাই এনে মহৎ কাৰ্য জানো কেতিয়াবা কৰিব পাৰিছে, অথবা মহৎ কাৰ্যৰ কথা শুনিবলৈ পাইছে? ³³আপোনালোকৰ মাজৰ কোনোলোক অগ্নিকুণ্ডৰ মাজৰ পৰা, ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ কঠম্বৰ শুনি কোনো জাতি জীয়াই থকা আপুনি শুনিছে নে?

³⁴ঈশ্বৰ যিহোৱাই কেতিয়াবা এখন দেশৰ পৰা আন এখন দেশলৈ তেওঁক লৈ যাবলৈ চেষ্টা কৰিছে নে, তেওঁ তেওঁৰ বিচাৰ, চিন আৰু আচৰিত কাৰ্য, যুদ্ধ আৰু ক্ষমতাশালী হাত, আৰু তেওঁৰ মহান শক্তি প্ৰদৰ্শন কৰি আৰু ভয়ানক কাৰ্যৰ দ্বাৰাই ইজিপ্তিত যিহোৱাই আপোনাৰ সন্মুখত এই সকলো কাৰ্য কৰা নাছিল নে?

³⁵যিহোৱা যে ঈশ্বৰ, তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনো ঈশ্বৰ নাই ইয়াক জানিবৰ কাৰণে এই সকলো আপোনাকহে দেখুওৱা হ'ল। ³⁶তেওঁ আপোনাক শিক্ষা দিবৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ পৰা নিজৰ বাণী শুনালে। পৃথিৱীত নিজৰ অতন্ত অগ্নিশিখা আপোনাক দেখুৱালে; আৰু অগ্নিশিখাৰ মাজৰ পৰা তেওঁৰ কঠম্বৰ শুনিবলৈ পালে।

³⁷কাৰণ তেওঁ আপোনাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক প্ৰেম কৰিছিল, এই কাৰণে আপোনাৰ অৰ্থাৎ তেওঁলোকৰ পাছত ভাৰি-পুৰুষসকলক মনোনিত কৰিছিল। এই কাৰণে আপোনালোকক তেওঁ আপোনালোকৰ লগত থাকি মহাপৰাক্ৰমেৰে মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিলে;

³⁸আপোনাতকৈ বৃহত আৰু ক্ষমতাশালী জাতিবোৰৰ মাজৰপৰা আপোনাক উলিয়াই তেওঁৰ দেশলৈ আনিলে, তেওঁলোকৰ দেশ আধিপত্য স্বৰূপে দিবলৈ; যিবোৰ হ'ল ঠিক আজিওঁ তেনে হবলৈ ধৰিছে। ³⁹এই হেতুকে, আপোনালোকে অৱশ্যেই জ্ঞাত হওঁক, ওপৰত থকা স্বৰ্গত আৰু তলত থকা পৃথিৱীত যিহোৱা যে ঈশ্বৰ; তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনো ঈশ্বৰ নাই। ⁴⁰সেয়ে আজি মই আপোনালোকক যি বিধি আৰু আজ্ঞাবোৰৰ আদেশ দিলো, সেইবোৰ আপোনালোকে অৱশ্যেই মানি চলিব। আপোনাৰ আৰু ভাৰী-সন্তানসকলৰ যেন মঙ্গল হয়, ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ আপোনালোকক চিৰকালৰ কাৰণে দিছে, তাত যেন আপোনালোক দীৰ্ঘায়ু হয়।

⁴¹ইয়াৰ পাছত মোচিয়ে যৰ্দন নদীৰ পূব ফালে তিনখন নগৰ বাচি বেলেগ কৰি ৰাখিলে। ⁴²সেয়ে যদি কোনো ব্যক্তিয়ে দুৰ্ঘটনাক্ৰমে, আগৰ কোনো শত্ৰুতা নথকাতো আন এজনক বধ কৰে, আৰু তেওঁ পলাই গৈ সেই তিনখন নগৰৰ মাজৰ এখনত সোমাই বাচি থাকিব। ⁴³সেই নগৰ কেইখন আছিল: অৰণ্যৰ সমথল ভূমিত থকা ৰবেনীয়াসকলৰ কাৰণে বেচৰ; আৰু গাদীয়াসকলৰ বাবে গিলিয়দত থকা ৰমোৎ, মনচিয়াসকলৰ বাবে বাচানত থকা গোলন।

দহ আঙা পুনৰায় প্ৰকাশ কৰা, আৰু লোকসকলৰ ভয়।

⁴⁴এইবোৰ বিধি-ব্যৱস্থা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সন্মুখত মোচিয়ে স্থাপন কৰিছিল। ⁴⁵এইবোৰ চুক্তি কৰি শিক্ষা, বিধি-বিধান মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই অনা সময়ত দিছিল। ⁴⁶যেতিয়া তেওঁলোক যৰ্দনৰ পূবফালে অৰ্থাৎ বৈৎ-পিয়োৰৰ বিপৰিতৰ উপত্যকাত, চিহোন দেশত বস-বাসকৰা ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা, যি জন হিচবোন-নিবাসি আছিল। মিচৰ দেশৰ পৰা উলাই অহা সময়ত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকক পৰাজিত কৰিছিল। ⁴⁷তেওঁলোকে চিহোন অধিকাৰ কৰি ল'লে আৰু ইয়াৰ বাহিৰেও বাচানৰ ৰজা ওগৰ দেশ অধিকাৰ কৰি লৈছিল। ইমোৰীয়াসকলৰ এই ৰজা দুজন যৰ্দন নদীৰ পূবদিশত বাস কৰিছিল। ⁴⁸এই অঞ্চলটো অৰ্ণোনৰ পৰা আৰম্ভ, উপত্যকাৰ দাঁতিত থকা অৰোয়েৰৰ পৰা চীয়েন অৰ্থাৎ হৰ্মোন পৰ্বতলৈকে বিস্তাৰিত হৈ আছে; ⁴⁹এই পৰ্বতলৈকে থকা সকলো দেশ আৰু পিচগাৰ চাৱলীয়া ঠাইবোৰৰ তলত থকা যৰ্দন নদীৰ পূবফালৰ সমগ্ৰ যৰ্দন উপত্যকা এই দেশৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল।

Chapter 5

মূৰ্তি-পূজাৰ সম্বন্ধে সাৱধানবাণী

¹তেতিয়া মোচিয়ে গোটেই ইস্ৰায়েলীয়াসকলক মাতি আনি ক'লে, “হে ইস্ৰায়েল, আজি মই যি যি বিধি আৰু ব্যৱস্থা আপোনালোকক জনাম সেইবোৰ শুনক আৰু শিকি পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিব। ²আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই হোৰেবত আমাৰ লগত এটি নিয়ম কৰিলে। ³যিহোৱাই আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগতে এই চুক্তি কৰা নাই, কিন্তু আজি আমি যিমান লোক জীয়াই আছে, আমাৰ সকলোৰে সৈতে কৰিলে।

⁴যিহোৱাই পৰ্বতত অগ্নিৰ মাজৰ পৰা আপোনালোকৰ সৈতে মুখামুখিকৈ কথা কৈছিল। ⁵সেই সময়ত জুইৰ ভয়ত আপোনালোকে পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠা নাছিল বাবে মই আপোনালোকৰ আৰু যিহোৱাৰ মাজত থিয় হৈ তেওঁৰ কথা আপোনালোকৰ আগত প্ৰকাশ কৰিছিলো। তেতিয়া যিহোৱাই কৈছিল:

⁶‘মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা। মিচৰ দেশৰ দাসত্বৰ পৰা ময়েই তোমালোকক বাহিৰ কৰি আনিলো।

⁷মোৰ আগত আন কোনো দেৱতা নাথাকক।

⁸তোমালোকে নিজলৈ কোনো কটা প্ৰতিমা, ওপৰত থকা স্বৰ্গত, তলত থকা পৃথিবীত, আৰু পৃথিবীৰ তলত থকা পানীত যি যি আছে, সেইবোৰৰ আকৃতিৰে কোনো মূৰ্ত্তি নাসাজিবা। ⁹সেইবোৰৰ আগত তোমালোকে প্ৰণিপাত নকৰিবা আৰু সেইবোৰৰ সেৱাপূজাও নকৰিবা; কিয়নো কেৱল মই যিহোৱা, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ। মই নিজ মৰ্য্যাদা ৰখাত উদ্যোগী; যিসকলে মোক ঘিণ কৰে, তেওঁলোকৰ দুষ্টতাৰ শাস্তি মই তেওঁলোকৰ তৃতীয় আৰু চতুৰ্থ পুৰুষলৈকে দিওঁ। ¹⁰কিন্তু মোক প্ৰেম কৰা ও মোৰ আঙা পালন কৰাসকলক মই হাজাৰ হাজাৰ পুৰুষলৈকে দয়া কৰোঁ।

¹¹তোমালোকে অনৰ্থকৰূপে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম নল'বা; কিয়নো যিকোনোৱে তেওঁৰ নাম অনৰ্থকৰূপে লয়, যিহোৱাই তেওঁক নিৰ্দোষী নকৰিব।

¹²তোমালোকক ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া আঙা অনুসাৰে বিশ্ৰাম-দিন পালন কৰি পবিত্ৰ কৰা। ¹³সপ্তাহৰ ছয়দিন পৰিশ্ৰম কৰি তোমালোকৰ সকলো কাৰ্য্য সম্পন্ন কৰিবা; ¹⁴কিন্তু সপ্তম দিন তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এক বিশ্ৰাম-দিন; সেই দিনা তোমালোকে তোমালোকৰ পো বা জী, দাস বা দাসী, আৰু গৰু বা গাধ, নাইবা আন কোনো পশু, আৰু তোমালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত থকা বিদেশী, কোনোৱে একো কাম নকৰিবা, তোমালোকৰ দাস-দাসীয়েও যেন তোমালোকৰ নিচিনাকৈ বিশ্ৰাম পাব। ¹⁵সোঁৱৰণ কৰা, তোমালোকো মিচৰ দেশত দাস আছিল আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই ক্ষমতাশালী হাতৰ শক্তি প্ৰদৰ্শন কৰি তাৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনিলে; এই কাৰণেই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক বিশ্ৰাম-দিন পালন কৰিবলৈ আঙা দিছে।

¹⁶নিজ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰিবা; ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাক দিয়া আঙা অনুসাৰে, সেই আদেশ মানি চলিলে তোমালোকৰ আয়ুস দীঘল হ'ব আৰু তোমালোকৰ মঙ্গল হ'ব

¹⁷তোমালোকে নৰবধ নকৰিবা।

¹⁸তোমালোকে ব্যভিচাৰ নকৰিবা।

¹⁹তোমালোকে চুৰ নকৰিবা।

²⁰তোমালোকে ওচৰ চুবুৰীয়াৰ অহিতে মিছা সাক্ষ্য নিদিবা।

²¹আনৰ ভাৰ্য্যালৈ লোভ নকৰিবা; আন লোকৰ ঘৰ-দুৱাৰ, খেতি-বাতি, দাস-দাসী, গৰু-গাধ বা আন কোনো বস্তুলৈকে লোভ নকৰিবা।'

²²এইবোৰ আজ্ঞা সেই পৰ্বতৰ ওপৰত জুই, মেঘ আৰু ঘোৰ অন্ধকাৰৰ মাজৰ পৰা যিহোৱাই আপোনালোকৰ গোটেই সমাজৰ আগত বৰ মাতেৰে ঘোষণা কৰিছিল; ইয়াৰ বাহিৰে তেওঁ আৰু একোকে কোৱা নাছিল। পাছত তেওঁ সেইবোৰ দুখন শিলৰ ফলিত লিখি মোক দিলে।

²³সেইদিনা যেতিয়া পৰ্বতত জুই জ্বলিছিল আৰু অন্ধকাৰৰ মাজৰ পৰা আপোনালোকে তেওঁৰ সেই কঠম্বৰ শুনিবলৈ পাইছিল, তেতিয়া আপোনালোকৰ সকলো পৰিচাৰক আৰু জনগোষ্ঠীৰ মুখ্য লোকসকল মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল ²⁴আপোনালোকে কৈছিল, 'আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাৰ আগত নিজৰ প্ৰতাপ আৰু মহিমা দেখুৱালে, আৰু জুইৰ মাজৰ পৰা আমি তেওঁৰ মাত শুনিলোঁ; আজি আমি জানিলো যে, ঈশ্বৰে মানুহৰ লগত কথা পতাৰ পাছতো মানুহ জীয়াই থাকিব পাৰে। ²⁵কিন্তু এতিয়া আমি কিয় মৰিবলৈ যাম? কিয়নো এই মহান জুইয়ে আমাক গ্ৰাস কৰি পেলাব; যদি আৰু বেছি সময় আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ কঠম্বৰ শুনো, তেন্তে আমি নিশ্চয়ে মৰিম। ²⁶মৃত্যু লোকৰ মাজত এনে কোন লোক আছে যে, আমাৰ দৰে অগ্নিৰ মাজৰ পৰা কোৱা জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ কঠম্বৰ শূনাৰ পাছতো জীয়াই আছে? ²⁷আপুনি, আপুনিয়েই ওচৰলৈ গৈ, আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কোৱা সকলো কথা শুনি আহক; তেওঁ আপোনাক যি যি ক'ব, সেই সকলো কথা আমাক জনায় দিব; আমি সেইবোৰ শুনি সেইদৰে চলিম।'

²⁸এইবুলি যেতিয়া আপোনালোকে মোক ক'লে, তেতিয়া যিহোৱাই আপোনালোকৰ সেই কথা শুনি মোক ক'লে, 'এই লোকসকলে তোমাক যি যি ক'লে তাক মই শুনিলোঁ। তেওঁলোকে যি কৈছে ভাল কথাই কৈছে। ²⁹মোক ভয় কৰিবলৈ আৰু মোৰ আজ্ঞা পালন কৰাৰ এই মনোভাৱ যেন তেওঁলোকৰ সদায় থাকে; তাতে তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকল চিৰকাল কুশলে থাকিব! ³⁰তুমি গৈ তেওঁলোকক নিজ নিজ তন্তুলৈ উলটি যাবলৈ কোৱা। ³¹কিন্তু তুমি হ'লে মোৰ ওচৰত এই ঠাইতে থিয় হৈ থাকা; মই তোমাক সেই সকলো আজ্ঞা, নিয়ম আৰু ব্যৱস্থা দিম যিবোৰ তুমি তেওঁলোকক শিকাব লাগিব যাতে অধিকাৰ কৰিবলৈ যি দেশ মই তেওঁলোকক দিম, সেই দেশত তেওঁলোকে সেইবোৰ পালন কৰি চলিব।'

³²এতেকে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি যি আজ্ঞা দিলে, আপোনালোকে যত্নেৰে সেইবোৰ পালন কৰক; তাৰ পৰা সোঁ কি বাওঁফালে নুঘুৰিব। ³³আপোনালোক যেন জীয়াই থাকিব পাৰে, আপোনালোকৰ যেন মঙ্গল হয়, আৰু যি দেশ আপোনালোকে অধিকাৰ কৰিব, তাত যেন অনেক কাল জীয়াই থাকিব পাৰে, সেইবাবে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি যি পথত আপোনালোকক চলিবলৈ আজ্ঞা দিলে, সেই পথতে আপোনালোক চলিব।''

Chapter 6

ব্যৱস্থাৰ প্ৰধান আজ্ঞা

¹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইবোৰ আজ্ঞা, নিয়ম আৰু ব্যৱস্থা আপোনালোকক শিকাবৰ কাৰণে মোক নিৰ্দেশ দিলে যাতে যৰ্দন নদী পাৰ হৈ যি দেশ আপোনালোকে অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈ আছে, সেই দেশত আপোনালোকে সেইবোৰ পালন কৰি চলিব। ²আপোনালোকে, আপোনালোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী আৰু তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলে যেন আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ভয় ৰাখি মই দিয়া সকলো নিয়ম আৰু আজ্ঞাবোৰ গোটেই জীৱন কালত পালন কৰে আৰু তাৰ ফলত আপোনালোকৰ আয়ুস যেন দীঘল হয়।

³সেয়ে, হে ইস্ৰায়েলীয়াসকল, মনোযোগেৰে শুনক আৰু সেইবোৰ মানি চলক। আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ শপত অনুসাৰে গাখীৰ-মধু বোৱা দেশত আপোনালোকৰ যেন মঙ্গল হয় আৰু আপোনালোক যেন বহুবংশ হয়।

⁴হে ইস্ৰায়েলীয়াসকল, শুনক আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা এজনেই; ⁵আপোনালোক সকলোৱেই আপোনাৰ সকলো মন, সকলো প্ৰাণ, আৰু সকলো শক্তিয়ে সৈতে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰক। ⁶আজি মই আপোনালোকক দিয়া আজ্ঞাৰ সকলো কথা আপোনালোকৰ হৃদয়ত ৰাখিব লাগে। ⁷আপোনালোকে নিজৰ সন্তানসকলক যত্নেৰে সেইবোৰ শিকাব; আপুনি ঘৰত বহোঁতে বা বাটত যাওঁতে, আৰু শোওঁতে বা উঠোঁতে, সেইবোৰৰ বিষয়ে কথা-বতৰা হ'ব। ⁸আপোনাৰ হাতত চিনস্বৰূপে সেইবোৰ বান্ধিব, আৰু সেইবোৰ আপোনাৰ দুই চকুৰ মাজত ভূষণস্বৰূপ হ'ব লাগে। ⁹আপোনাৰ ঘৰৰ দুৱাৰৰ খুটাত আৰু বাহিৰৰ দুৱাৰত সেইবোৰ লিখি ৰাখিব।

¹⁰আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ অৱ্ৰাহাম, ইচাহাক আৰু যাকোবৰ আগত ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ দিবলৈ শপত কৰিছিল, সেই দেশলৈ তেওঁ আপোনালোকক লৈ যাব; সেই ঠাইত এনে ডাঙৰ আৰু সুন্দৰ নগৰবোৰ আছে, যাক আপোনালোকে সজা নাই। ¹¹এনে ধৰণৰ সকলো উত্তম দ্ৰব্যৰে ঘৰবোৰ পূৰ্ণ হৈ আছে, যিহক আপোনালোকে ভৰোৱা নাই; এনে নাদ আছে, যিহক আপোনালোকে খনা নাই; এনে দ্ৰাক্ষাবাৰী জলফাই গছবোৰ আছে, যিহক আপোনালোকে ৰোৱা নাই; তাত এই সকলো খাই তৃপ্ত হ'ব। ¹²কিন্তু সাৱধান হ'ব, আপোনালোকে যিহোৱাক যেন পাহৰি নাযায়, যি জনে আপোনালোকক মিচৰ দেশৰ দাসত্বৰ বন্ধনগৃহৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিলে।

¹³আপোনালোকে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ভয় কৰিব, কেৱল তেওঁৰেই আৰাধনা কৰিব, আৰু তেওঁৰ নামেৰেই শপত খাব। ¹⁴আপোনালোকে, আপোনালোকৰ চাৰিওফালে থকা জাতিবোৰৰ দেৱতাবোৰৰ পাছত নচলিব; ¹⁵কিয়নো, আপোনালোকৰ মাজত থকা আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা নিজৰ মৰ্য্যদা ৰখাত উদ্যোগী; আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে জ্বলি উঠিব, তাতে তেওঁ পৃথিবীৰ পৰা আপোনালোকক উচ্ছন্ন কৰিব।

¹⁶আপোনালোকে মচ্ছাত যেনেকৈ নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক পৰীক্ষা কৰিছিল, তেনেকৈ তেওঁক পৰীক্ষা নকৰিব। ¹⁷আপোনালোকে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আদেশ কৰা আজ্ঞা, শাসন-প্ৰণালী আৰু নিয়মবোৰ অৱশ্যেই যথেষ্ট পালন কৰিব লাগিব। ¹⁸ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি যি ন্যায় আৰু সজ কাম আপোনালোকে তাকে কৰিব, তেহে আপোনালোকৰ মঙ্গল হ'ব আৰু যিহোৱাই যি দেশ দিম বুলি আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক শপত কৰিছিল, আপোনালোকে সেই উত্তম দেশ অধিকাৰ কৰিব; ¹⁹যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে আপোনালোকৰ আগৰ পৰা আপোনালোকৰ সকলো শত্ৰুক আপোনালোকে দূৰ কৰিব পাৰিব।

²⁰ভৱিষ্যতে যেতিয়া আপোনালোকৰ সন্তানে সুধিব, যে, “আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা, বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰৰ অৰ্থ কি?”

²¹তেতিয়া আপোনালোকে নিজ সন্তানক ক'ব, “আমি মিচৰ দেশত ফৰৌণৰ দাস আছিলো; পাছত ঈশ্বৰ যিহোৱাই ক্ষমতাসালী হাতেৰে মিচৰৰ পৰা আমাক উলিয়াই আনিলে। ²²ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাৰ চকুৰ সন্মুখতে মিচৰলৈ, ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ বংশলৈ, মহৎ আৰু ভয়ঙ্কৰ ক্লেশযুক্ত চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱালে। ²³সেই ঠাইৰ পৰা তেওঁ আমাক বাহিৰ কৰি আনিলে যাতে যি দেশ দিম বুলি তেওঁ আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত শপত কৰিছিল, সেই দেশলৈ আনি তাক আমাক দিব পাৰে। ²⁴আজিৰ দৰে সদায় আমাৰ মঙ্গল হবলৈ আৰু আমাক জীয়াই ৰাখিবলৈ যিহোৱাই আমাক এই সকলো নিয়ম পালন কৰিবলৈ আৰু তেওঁক ভয় কৰি চলিবলৈ আজ্ঞা দিছে। ²⁵আমি যদি নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আদেশ কৰা আজ্ঞাৰ দৰে তেওঁলৈ ভয় ৰাখি এই সকলো পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰোঁ, তেন্তে সেয়ে হ'ব আমাৰ ধাৰ্মিকতা।”

Chapter 7

ইশ্ৰায়েল ঈশ্বৰৰ বিশেষ লোক

¹আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ উলিয়াই আনিলে, সেই দেশত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক লৈ যাব আৰু অনেক জাতিক আপোনালোকৰ সন্মুখৰ পৰা দূৰ কৰিব। এই জাতিবোৰ হ'ল হিত্তীয়া, গিৰ্গাটীয়া, ইমোৰীয়া, কনানীয়া, পৰিজ্জীয়া, হিব্ৰীয়া, আৰু যিবুচীয়া। এই সাতটা জাতি আপোনালোকতকৈ বৃহৎ আৰু শক্তিশালী। ²তেওঁ যেতিয়া যুদ্ধত তেওঁলোকক আপোনালোকৰ হাতত আনি দিব আৰু আপোনালোকক বিজয়ী কৰিব, তেতিয়া আপোনালোকে তেওঁলোকক সমূলে ধ্বংস কৰি পেলাব। তেওঁলোকৰ সৈতে কোনো সন্ধি নকৰিব আৰু তেওঁলোকক দয়া নেদেখুৱাব; ³নাইবা তেওঁলোকৰ সৈতে বিবাহৰ সম্বন্ধ স্থাপন নকৰিব; আপোনালোকৰ ছোৱালীবোৰক তেওঁলোকৰ পুতেকলৈ বিয়া নিদিব, আৰু নিজৰ ল'ৰাৰ কাৰণেও তেওঁলোকৰ ছোৱালীক বিয়া কৰাই নানিব। ⁴কিয়নো সেই ছোৱালীবোৰে আপোনালোকৰ ল'ৰাবোৰক মোক অনুসৰণ কৰাৰ পৰা আঁতৰাই নিব আৰু আন দেৱ-দেৱীৰ সেৱা পূজা কৰাব; সেয়ে হ'লে, আপোনালোকলৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হ'ব, আৰু তেওঁ আপোনালোকক শীঘ্ৰে বিনষ্ট কৰিব। ⁵বৰং আপোনালোকে তেওঁলোকলৈ এই ব্যৱহাৰ কৰিব; তেওঁলোকৰ যজ্ঞ-বেদীবোৰ ভাঙি পেলাব, তেওঁলোকৰ পূজাৰ স্তম্ভবোৰ ডোখৰ ডোখৰ কৰিব, আচৰা মূৰ্তিবোৰ কাটি পেলাব, আৰু কটা প্ৰতিমাবোৰ জুইত পুৰি পেলাব।

⁶কিয়নো আপোনালোক নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পবিত্ৰ লোক; পৃথিবীত থকা সকলো জাতিৰ মাজৰ পৰা, নিজৰ এক বিশেষ জাতি হ'বলৈ, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোককহে মনোনীত কৰি আনিলে। ⁷আন সকলো জাতিতকৈ আপোনালোক লেখত অধিক বুলি যে যিহোৱাই আপোনালোকক স্নেহ কৰিলে বা মনোনীত কৰিলে, এনে নহয়; কিয়নো আন সকলো জাতিৰ তুলনাত আপোনালোক লেখত তাকৰহে আছিল। ⁸কিন্তু যিহোৱাই আপোনালোকক প্ৰেম কৰে, আৰু আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ওচৰত তেওঁ যি শপত কৰিছিল, তাক ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে তেওঁ ইয়াক কৰিলে। সেইবাবেই তেওঁ এক ক্ষমতাসালী হাতেৰে আপোনালোকক বাহিৰ কৰি আনিলে আৰু মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ অধীনত দাসত্বৰ বন্ধনগৃহৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে। ⁹এতেকে আপোনালোকে জানিব যে, ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাৰ ঈশ্বৰ; তেওঁক প্ৰেম কৰা আৰু তেওঁৰ আজ্ঞা পালন কৰাসকলৰ পক্ষে তেওঁ হাজাৰ হাজাৰ পুৰুষলৈকে দয়া আৰু নিয়মটি ৰক্ষা কৰোঁতা বিশ্বস্ত ঈশ্বৰ; ¹⁰কিন্তু তেওঁক ঘিণ কৰাসকলক বিনষ্ট কৰি তেওঁ তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিয়ে; তেওঁক ঘিণ কৰা লোকলৈ তেনে কৰাত তেওঁ পলম নকৰে; যিহোৱাই তেওঁৰ সাক্ষাতেই তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিব। ¹¹এই হেতুকে, মই আজি আপোনালোকক যি সকলো আজ্ঞা, বিধি, আৰু শাসন-প্ৰণালী দিছো, সেই সকলোকে মানি চলি সেইদৰে কাৰ্য্য কৰিব।

বাধ্যতাৰ পুৰস্কাৰ

¹²যদি আপোনালোকে এই সকলো নিয়মবোৰলৈ মনোযোগ দিয়ে আৰু সেইবোৰ যথেষ্ট পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰে, তেন্তে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ওচৰত যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই অনুসাৰে আপোনালোকৰ কাৰণে তেওঁ যি নিয়ম স্থাপন কৰিলে, তাক বিশ্বস্ততাৰে ৰক্ষা কৰিব। ¹³তেওঁ আপোনালোকক প্ৰেম কৰিব, আশীৰ্বাদ কৰিব আৰু আপোনালোকৰ সংখ্যা

বৃদ্ধি কৰিব; যি দেশ দিম বুলি আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত তেওঁ শপত কৰিছিল, সেই দেশত আপোনালোকৰ গৰ্ভফল, খেতিৰ ফল, শস্য, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস, তেল, আপোনালোকৰ পশুবোৰৰ লগতে মেৰ আৰু ছাগলী পোৱালীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি আদি সকলোতে তেওঁ আশীৰ্বাদ কৰিব।

¹⁴সকলো জাতিতকৈ আপোনালোকে অধিকগুণে আশীৰ্বাদ পাব আৰু আপোনালোকৰ মাজত কোনো পুৰুষেই সন্তানহীন নহ'ব বা মহিলা সকলো বন্ধ্যা নহ'ব। ল'ৰা সন্তানসকল আৰু জাকৰ পশুবোৰৰ পোৱালী নোহোৱাকৈ নাথাকিব। ¹⁵যিহোৱাই আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা সকলো ৰোগ দূৰ কৰিব; মিচৰত যি সকলো বিষম ৰোগ আপোনালোকে দেখিলে, সেইবোৰ তেওঁ আপোনালোকৰ ওপৰত নিদিব, কিন্তু আপোনালোকক যিণ কৰোঁতাসকলৰ ওপৰতহে দিব।

¹⁶আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ হাতত যি সকলো জাতিক শোধাই দি জয়যুক্ত দিব, আপোনালোকে তেওঁলোক সকলোকে গ্ৰাস কৰিব; তেওঁলোকলৈ আপোনালোকে কৃপা-দৃষ্টি নাৰাখিব; তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰক সেৱা-পূজাও নকৰিব, কিয়নো সেয়া আপোনালোকলৈ এক ফালদস্বৰূপ হ'ব।

¹⁷আপোনালোকে যদি নিজৰ মনতে ক'য়, যে, "এই জাতিসকল আমাতকৈ সংখ্যাত অধিক, আমি কেনেকৈ তেওঁলোকক উৎখাত কৰিম?"

¹⁸কিন্তু আপোনালোকে তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিব; আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই ফৰোণ আৰু গোটেই মিচৰ দেশলৈ যি যি কৰিছিল, তাক সোঁৱৰণ কৰিব। ¹⁹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি সকলো দুখ-কষ্ট, অন্ধুদ চিন, আচৰিত কাৰ্য, শক্তিশালী আৰু ক্ষমতাসালী হাতৰ প্ৰদৰ্শনৰ দ্বাৰা আপোনালোকক বাহিৰ কৰি আনিছিল, তাক আপোনালোকে নিজ চকুৰে দেখিছিল। আপোনালোকে এতিয়া যি জাতিবোৰক দেখি ভয় খাইছে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁলোকলৈকো সেইদৰে কৰিব।

²⁰ইয়াৰ বাহিৰেও, যিসকল অৱশিষ্ট লোক আপোনালোকৰ পৰা লুকাই থাকিব, তেওঁলোক বিনষ্ট নহয় মানে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁলোকৰ মাজলৈ কোনো পঠাই দিব। ²¹আপোনালোকে তেওঁলোকক ভয় নকৰিব; কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা যিজন মহান আৰু ভয়ঙ্কৰ ঈশ্বৰ তেওঁ আপোনালোকৰ মাজত আছে। ²²আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ আগৰ পৰা সেই জাতিবোৰক ক্ৰমে ক্ৰমে দূৰ কৰিব; তেওঁলোক সকলোকে আপোনালোকে একেলগে পৰাস্ত নকৰিব, কাৰণ তেনে কৰিলে আপোনালোকৰ চাৰিওফালৰ বনৰীয়া জন্তুবোৰৰ সংখ্যা বাঢ়ি যাব। ²³কিন্তু ঈশ্বৰ যিহোৱাই ভীষণ বিশৃঙ্খলতাৰ মাজত তেওঁলোকক ধ্বংস নকৰালৈকে যুদ্ধক্ষেত্ৰত আপোনালোকৰ হাতত তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিবলৈ শোধাই দিব। ²⁴তেওঁলোকৰ ৰজাসকলক আপোনালোকৰ হাতত শোধাই দিব; তাত আপোনালোকে আকাশৰ তলৰ পৰা তেওঁলোকৰ নাম লুপ্ত কৰিব। আপোনালোকে তেওঁলোকক বিনষ্ট নকৰে মানে আপোনালোকৰ আগত কোনো লোক থিয় হ'ব নোৱাৰিব।

²⁵আপোনালোকে তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ খোদিত মুৰ্তিবোৰ জুইত পুৰি ভষ্ম কৰিব; আপোনালোক যেন ফালদত নপৰে, এই কাৰণে সেইবোৰত থকা ৰূপ বা সোণলৈ লোভ নকৰিব আৰু তাক নিজৰ কাৰণে নল'ব; কিয়নো সেইবোৰ আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ অতিশয় ঘিণলগীয়া বস্তু। ²⁶আপোনালোকে ঘিণলগীয়া কোনো বস্তু নিজৰ ঘৰলৈ আনি তাৰ উপাসনা নকৰিব। সেইবোৰক আপোনালোকে মনে-প্ৰাণে ঘৃণা আৰু তুচ্ছ কৰিব, কাৰণ সেইবোৰক ধ্বংসৰ বাবে পৃথক কৰা হৈছে।

Chapter 8

যিহোৱাক মনত ৰাখক

¹আজি মই আপোনালোকক যি আজ্ঞা দিছো, সেই সকলো আজ্ঞা আপোনালোকে মানি চলিব যাতে আপোনালোক জীয়াই থাকি সংখ্যাত বৃদ্ধি পায় আৰু যিহোৱাই আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত যি দেশ দিম বুলি শপত কৰিছিল, সেই দেশত প্ৰৱেশ কৰি অধিকাৰ কৰিব পাৰে। ²আপোনালোকে অৱশ্যেই মনত ৰখা উচিত, যে ঈশ্বৰ যিহোৱাই চল্লিশ বছৰলৈকে মৰুপ্ৰান্তৰত আপোনালোকক নেতৃত্ব দি পৰিচালিত কৰিছিল। তেওঁ আপোনালোকক নম্ৰ কৰিবলৈ আৰু আপোনালোকে যিহোৱাৰ আজ্ঞা মানি চলিব নে নাই তাক পৰীক্ষা কৰি জানিবলৈ তেওঁ এই কাৰ্য কৰিছিল।

³ভোকত কষ্ট দি আৰু যি মান্নাৰ কথা আপোনালোকে আৰু আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে জনা নাছিল তাক খোৱাই যিহোৱাই আপোনালোকক নম্ৰ কৰিছিল। এই কাৰ্যবোৰৰ দ্বাৰাই তেওঁ আপোনালোকক জনাব বিচাৰিছিল যে, মানুহ কেৱল পিঠাৰে নিজীয়ে, কিন্তু মানুহৰ জীৱন যিহোৱাই কোৱা বাক্যৰ দ্বাৰাইহে জীয়ে।

⁴এই চল্লিশ বছৰত, আপোনালোকৰ গাৰ কাপোৰ ফাটি যোৱা নাছিল আৰু আপোনালোকৰ ভৰিও ফুলা নাছিল। ⁵এই কথা আপোনালোকে অৱশ্যেই মনত ৰখা উচিত যে বাপেকে যেনেকৈ নিজ পুতেকক শাসন কৰে, ঠিক তেনেকৈয়ে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱায়ো আপোনালোকক শাসন কৰিব। ⁶আপোনালোকে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা পালন কৰিব, তেওঁৰ পথত চলিব আৰু তেওঁক ভয় কৰিব।

⁷কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এখন উত্তম দেশলৈ আপোনালোকক লৈ গৈছে; সেই দেশ পাহাৰ আৰু উপত্যকাৰ মাজেদি বৈ যোৱা জলৰ সোঁত আৰু জুৰি থকা দেশ; মাটিৰ তলত ওলোৱা পানীৰ ডুমুকৰ দেশ। ⁸সেই দেশ ঘেঁ ধান আৰু যৱ ধান উৎপন্ন হোৱা দেশ, আৰু দ্ৰাক্ষালতা, ডিমৰু, ডালিম গছ থকা দেশ, জলফাই গছ আৰু মৌ উৎপন্ন হোৱা দেশ।

⁹সেই দেশত আপোনালোকে অভাৱত নপৰাকৈ আহাৰ খাবলৈ পাব আৰু আপোনালোকৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো বস্তুয়েই আপোনালোকে পাব। সেই ঠাইৰ শিলবোৰ লোহাৰ আৰু সেই ঠাইৰ পাহাৰবোৰৰ পৰা আপোনালোকে খনন কৰি তাম পাব। ¹⁰আপোনালোকে তাত ভোজন কৰি তৃপ্ত হ'ব আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া উত্তম দেশৰ কাৰণে তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰিব।

¹¹আপোনালোক সান্নিধ্য হ'ব; আজি মই আপোনালোকক তেওঁৰ যি সকলো আজ্ঞা, নিৰ্দেশ আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ দিছো, সেইবোৰ যেন অমান্য কৰি আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক পাহৰি নাযাব। ¹²অন্যথা, এনেকুৱা নহওঁক যে আপোনালোকে ভোজন কৰি তৃপ্ত হ'ব আৰু সুন্দৰ ঘৰ সাজি তাত বাস কৰিব।

¹³যেতিয়া আপোনালোকৰ গৰু-ছাগলী, ভেড়া জাকৰ বৃদ্ধি পাব, আপোনালোকৰ অধিক সোণ ৰূপ হব আৰু আপোনালোকৰ সকলো সম্পত্তি বৃদ্ধি পাব, ¹⁴তেতিয়া আপোনালোকৰ হৃদয় অহঙ্কাৰী হৈ উঠিব আৰু যি জনে আপোনালোকক মিচৰ দেশৰ বন্দীগৃহৰ পৰা উলিয়াই আনিলে আপোনালোকৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱাক আপোনালোকে পাহৰি যাব।

¹⁵তেওঁ আপোনালোকক শুকান, জলহীন, বিষাক্ত সাপ আৰু কেকোৰাবিছা ভৰা বিশাল আৰু ভয়ানক মৰুপ্ৰান্তৰ মাজেদি যিহোৱাই আপোনালোকক লৈ আনিলে। সেই ভয়ানক মৰুপ্ৰান্তৰত বহুতো বিষাক্ত সাপ আৰু কেকোৰাবিছা আছিল। তেওঁ কঠিন শিলৰ পৰা আপোনালোকৰ কাৰণে পানী বাহিৰ কৰি উলিয়াইছিল। ¹⁶তেওঁ সেই মৰুভূমিত আপোনালোক মান্না খাবলৈ দিছিল-যিটো আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে কেতিয়াও দেখা নাছিল। যিহোৱাই আপোনালোকক পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে আৰু নম্ন কৰিবৰ কাৰণে তেওঁ এইদৰে কৰিছিল যাতে শেষত আপোনালোকৰ সকলো ভাল হয়। ¹⁷আপোনালোকে হয়তো মনতে ক'ব পাৰে, "মোৰ নিজৰ শক্তিত আৰু নিজৰ হাতৰ কৰ্মৰেহে এই ধন-সম্পত্তি পালোঁ।"

¹⁸কিন্তু আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক সোঁৱৰণ কৰিব; কিয়নো তেওঁৰেই আপোনালোকক এই সম্পত্তি লাভ কৰিবলৈ সামৰ্থ্য কৰিলে, আৰু আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত যি নিয়মৰ শপত খাই কৈছিল, তেওঁ তাক এতিয়া পূৰ্ণ কৰিছে। ¹⁹আপোনালোকে যদি কেতিয়াবা আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক পাহৰি গৈ আন দেৱতাবোৰৰ পাছত চলে আৰু সেইবোৰৰ সেৱা-পূজা কৰে, তেন্তে আজি মই আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে এই কথা নিশ্চয় কৰি কৈছো যে, আপোনালোক ধ্বংস হৈ যাব। ²⁰আপোনালোকৰ সন্মুখত যিহোৱাই যি সকলো জাতিক বিনষ্ট কৰিছে, আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য নুশুনিলে তেনেদৰেই বিনষ্ট হ'ব।

Chapter 9

যিহোৱা ইস্ৰায়েলৰ সঙ্গত থাকিব

¹হে ইস্ৰায়েলীয়সকল শুনক; যি সকলো জাতি আপোনালোকতকৈ বৃহৎ আৰু শক্তিশালী, আপোনালোকে এতিয়া তেওঁলোকৰ আকাশলঙ্ঘা দেৱালৰে আবৃত বৃহৎ বৃহৎ নগৰবোৰ অধিকাৰ কৰিবৰ কাৰণে যৰ্দন নদী পাৰ হবলৈ গৈ আছে। ²সেই ঠাইৰ লোকসকল অনাকীয়া। তেওঁলোক শক্তিশালী আৰু ওখ। আপোনালোকে অনাকীয়াসকলৰ বিষয়ে জানে। তেওঁলোকৰ বিষয়ে এইবুলি কোৱা আপোনালোকে শুনিলে যে, "অনাকীয়া সন্তানসকলৰ আগত থিয় হ'ব পৰা কোন লোক আছে?"

³কিন্তু আজি আপোনালোকে এই কথা জানি ৰাখক যে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা গ্ৰাসকাৰী অগ্নিৰ নিচিনাকৈ আপোনালোকৰ আগে আগে যাওঁতা; তেওঁ তেওঁলোকক ধ্বংস কৰি দিব; তেওঁৰেই আপোনালোকৰ সন্মুখত তেওঁলোকক তল কৰিব। আপোনালোকৰ ওচৰত যিহোৱাই যি আশ্বাস দিছিল সেই অনুসাৰে আপোনালোকে তেওঁলোকক খেদি পঠিয়াব আৰু মুহূৰ্ততে তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিব।

⁴আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ সন্মুখৰ পৰা তেওঁলোকক খেদাই পঠোৱাৰ পাছত আপোনালোকৰ কোনেও যেন মনতে এনে কথা নকয়, 'মোৰ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণেই যিহোৱাই মোক এই দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ লৈ আনিছে।' আচলতে এইসকলো জাতিৰ লোকসকলৰ দুষ্টিতাৰ কাৰণেই যিহোৱাই আপোনালোকৰ সন্মুখৰ পৰা তেওঁলোকক খেদাই পঠাব। ⁵আপোনালোকৰ ধাৰ্মিকতা বা অন্তৰৰ সততাৰ কাৰণেই যে আপোনালোকে তেওঁলোকৰ দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈছে, সেয়ে নহয়, বৰং এই জাতিবোৰৰ দুষ্টিতাৰ কাৰণেহে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ সন্মুখৰ পৰা তেওঁলোকক খেদাব যাতে আপোনালোকৰ তেওঁ আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ অৱ্ৰাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবৰ ওচৰত যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তাক পূৰ্ণ কৰিব পাৰে।

⁶এই হেতুকে আপোনালোকে জানিব যে, আপোনালোকৰ ধাৰ্মিকতাৰ বাবেই যে ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই উত্তম দেশ আপোনালোকৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে দিছে, সেয়ে নহয়; কিয়নো আপোনালোক এক ঠৰডিঙীয়া জাতি।

যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ কথা মনত ৰাখক

⁷আপোনালোকে মৰুভূমিত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ কেনেদৰে ক্ৰোধ জগাই তুলিছিল, তাক মনত ৰাখক, কেতিয়াও পাহৰি নাযাব। মিচৰ দেশ এৰি দিনেৰে পৰা আৰম্ভ কৰি এই ঠাই পোৱালৈকে আপোনালোকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰি আহিছে।

⁸হোৱেবতো আপোনালোকে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জন্মাইছিল; তাতে যিহোৱাই আপোনালোকৰ ওপৰত ক্ৰোধিত হৈ আপোনালোকক ধ্বংস কৰিব খুজিছিল।

⁹যি সময়ত যিহোৱাই আপোনালোকৰ সৈতে স্থাপন কৰা নিয়ম লিখা শিলৰ ফলি দুখন গ্ৰহণ কৰিবলৈ মই পৰ্বতলৈ উঠি গৈ চল্লিশ দিন আৰু চল্লিশ ৰাতি সেই ঠাইতে আছিলো। তেতিয়া মই আহাৰ কি পানী নোখোৱাকৈয়ে আছিলোঁ। ¹⁰যিহোৱাই নিজৰ আঙুলিৰে লিখা এনে দুখন শিলৰ ফলি মোক দিলে; যিদিনা আপোনালোক সকলোৱে যিহোৱাৰ সন্মুখত গোট খাইছিল, সেইদিনা তেওঁ পাহাৰৰ ওপৰত জুইৰ মাজৰ পৰা আপোনালোকক যি যি আজ্ঞা ঘোষণা কৰিছিল, সেইবোৰ সেই ফলি দুখনত লিখা আছিল।

¹¹সেই চল্লিশ দিন আৰু চল্লিশ ৰাতিৰ শেষত যিহোৱাই মোক এই শিলৰ ফলি দুখন দিছিল। ¹²যিহোৱাই মোক কৈছিল, “উঠা, তুমি শীঘ্ৰেই এই ঠাইৰ পৰা তললৈ নামি যোৱা; কিয়নো তুমি তোমাৰ যি লোকসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলা, তেওঁলোক ভ্ৰষ্ট হৈছে। মই আজ্ঞা কৰা পথ এৰি তেওঁলোকে নিজৰ কাৰণে সাঁচত চলা এটা মূৰ্ত্তি নিৰ্মাণ কৰি লৈছে।”

¹³যিহোৱাই মোক পুণৰ কৈছিল, “মই এই লোকসকললৈ চাই দেখিলোঁ, তেওঁলোক এক ঠৰডিঙীয়া জাতি। ¹⁴তুমি মোক বাধা নিদিবা; মই তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিম আৰু আকাশৰ তলৰ পৰা তেওঁলোকৰ নাম লুপ্ত কৰিম; তাৰ পাছত তোমাৰ পৰাই মই এক শক্তিশালী আৰু মহান জাতি সৃষ্টি কৰিম।”

¹⁵সেয়ে মই পৰ্বতৰ পৰা উলটি তললৈ নামি আহিলোঁ; তেতিয়াও পৰ্বতত জুই জ্বলি আছিল আৰু মোৰ দুখন হাতত নিয়ম লিখা দুখন ফলি আছিল। ¹⁶তাৰপাছত মই দেখিলোঁ, আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰি পূজাৰ অৰ্থে আপোনালোকে সাঁচত চলা এটা দামুৰি নিৰ্মাণ কৰিলে; যিহোৱাই আপোনালোকক যি পথত চলিবলৈ আজ্ঞা দিছিল, মুহূৰ্ত্তে আপোনালোকে সেই পথৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল।

¹⁷তাতে মই সেই ফলি দুখন মোৰ হাতৰ পৰা দলিয়াই পেলাই দিছিলো; আপোনালোকৰ চকুৰ আগতে সেই দুখন ভাঙি পেলাইছিলো।

¹⁸যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, এনে সকলো পাপ কৰি আপোনালোকে তেওঁৰ ক্ৰোধ জগাই তুলিছিল বাবে মই পুণৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত পূৰ্বদৰে চল্লিশ দিন চল্লিশ ৰাতি উবুৰি হৈ পৰিছিলো; আহাৰ-পানী একো নোখোৱাকৈ আছিলো।

¹⁹যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধত মই ভয় খাইছিলো; কিয়নো, আপোনালোকক বিনষ্ট কৰিবলৈ তেওঁ আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে ক্ৰোধিত হৈ পৰিছিল। কিন্তু সেই সময়তো যিহোৱাই মোৰ নিবেদন শুনিছিল। ²⁰ধ্বংস কৰি পেলাব পৰাকৈ যিহোৱা হাৰুণৰ ওপৰতো অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হৈছিল; মই তেতিয়া হাৰুণৰ নিমিত্তেও প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলোঁ।

²¹মই আপোনালোকৰ পাপ, অৰ্থাৎ আপোনালোকে নিৰ্মাণ কৰা দামুৰিটো জুইত পুৰি দিছিলো। তাৰ পাছত মই তাক ধূলিৰ নিচিনাকৈ গুড়ি কৰি পৰ্বতৰ পৰা বৈ অহা নদীৰ সোতত ধূলিবোৰ পেলাই দিছিলোঁ।

²²ইয়াৰ পাছত, তবিয়েৰাত, মচ্ছাত আৰু কিব্ৰোৎ-হত্তাবাত আপোনালোকে যিহোৱাকৈ ক্ৰোধ জগাই তুলিছিল। ²³তাৰ পাছত, যিহোৱাই কাদেচ-বৰ্ণেয়াৰ পৰা আপোনালোকক পঠোৱাৰ সময়ত ক’লে, “তোমালোক উঠি যোৱা, মই তোমালোকক যি দেশ দিছো তোমালোকে তাক অধিকাৰ কৰা।” কিন্তু সেই সময়ত আপোনালোকে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে। আপোনালোকে তেওঁক বিশ্বাসো নকৰিলে আৰু তেওঁৰ কথালৈ কাণসাৰ নিদিলে। ²⁴মই যেতিয়াৰে পৰা আপোনালোকক জানিছো, তেতিয়াৰে পৰা আপোনালোক সকলো সময়তে যিহোৱাৰ অবাধ্য হৈছে।

²⁵যিহোৱাই আপোনালোকক ধ্বংস কৰিম বুলি কোৱাৰ কাৰণে মই যিহোৱাৰ আগত চল্লিশ দিন আৰু ৰাতি উবুৰি হৈ পৰি আছিলো। ²⁶মই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি কৈছিলোঁ, “হে মোৰ প্ৰভু যিহোৱা, তুমি তোমাৰ লোকসকলক ধ্বংস কৰি নেপেলাবা। তেওঁলোক তোমাৰেই; নিজ মহিমাৰে মুক্ত কৰি, তোমাৰ ক্ষমতাসালী হাতেৰে মিচৰৰ পৰা উলিয়াই অনা তোমাৰ উত্তৰাধিকাৰী লোকসকলক ধ্বংস নকৰিবা।

²⁷তোমাৰ দাস অৱ্ৰাহাম, ইচাহাক, আৰু যাকোবক সোঁৱৰণ কৰা; এই লোকসকলৰ ঠৰডিঙীয়া স্বভাৱ, দুষ্টতা আৰু পাপলৈ দৃষ্টি নকৰিবা;

²⁸কৰিলে, তুমি আমাক যি দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলা, সেই দেশৰ লোকসকলে ক’ব, “যিহোৱাই তেওঁলোকক যি দেশ দিম বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই দেশলৈ নিবলৈ অসমৰ্থ হোৱাৰ কাৰণে আৰু তেওঁলোকক ঘিণ কৰাৰ কাৰণে তেওঁ মৰুপ্ৰান্তৰত তেওঁলোকক বধ কৰিবলৈ উলিয়াই আনিলে।”

²⁹কিন্তু তথাপিও তেওঁলোক তোমাৰেই লোক আৰু আধিপত্য, যাক তুমি তোমাৰ পৰাক্ৰমী শক্তিৰ দ্বাৰা আৰু তোমাৰ ক্ষমতাৰ প্ৰদৰ্শনেৰে উলিয়াই আনিছিল।”

Chapter 10

দ্বিতীয়বাৰ শিলৰ ফলি দিয়া

¹সেই সময়ত যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তুমি আগৰ বাৰৰ দৰেই দুখন শিলৰ ফলি কাটি লোৱা আৰু পৰ্বতৰ ওপৰত মোৰ ওচৰলৈ উঠি আহাঁ। তাৰ লগতে কাঠৰ এটা চন্দুকো নিৰ্মাণ কৰি ল’বা। ²তুমি আগেয়ে যি দুখন শিলৰ ফলি ভাঙি পেলালা তাৰ ওপৰত যি কথা লিখা আছিল, মই তাকে এই ফলি দুখনত লিখি দিম। পাছত তুমি সেই দুখন লৈ চন্দুকত ভৰাই থবা।”

³সেইবাবে মই চিটিম কাঠৰ এটা চন্দুক সাজিছিলো আৰু আগৰ দৰেই শিলৰ দুখন ফলি কাটি লৈছিলো; তাৰ পাছত ফলি দুখন হাতত লৈ পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠি গ’লো। ⁴যিহোৱাই প্ৰথম ফলি দুটাৰ ওপৰত যি কথা লিখিছিল, এই দুটাৰ ওপৰতো তাকে লিখি ফলি দুখন মোক দিলে। এই কথাবোৰেই হৈছে তেওঁৰ দহ আঞ্জা যি তেওঁ আপোনালোক সকলো একগোট হোৱা দিনা পৰ্বতৰ ওপৰত জুইৰ মাজৰ পৰা আপোনালোকক কৈছিল।

⁵তাৰ পাছত যিহোৱাৰ আঞ্জা অনুসাৰে মই পৰ্বতৰ পৰা উভটি নামি আহি মই তৈয়াৰ কৰা সেই চন্দুকৰ ভিতৰত ফলি দুখন থলোঁ; সেইবোৰ এতিয়াও তাতে আছে।’

⁶তাৰপাছত ইস্ৰায়েলীয়াসকল বোৰোৎবেনেই-যাকনৰ পৰা মোচেৰালৈ যাত্ৰা কৰিছিল; সেই ঠাইতে হাৰুণৰ মৃত্যু হৈছিল আৰু তেওঁক মৈদাম দিয়া হ’ল; তেওঁৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰে তেওঁৰ সলনি পুৰোহিতৰ কাৰ্য্য কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁷সেই ঠাইৰ পৰা তেওঁলোকে গুদগোদালৈ যাত্ৰা কৰিছিল আৰু তাৰ পৰা যটবাথালৈ গৈছিল। যটবাথাত বহুতো জুৰি আছিল।

⁸সেই সময়ত, যিহোৱাই তেওঁৰ নিয়ম চন্দুক বৈ নিবৰ কাৰণে, পুৰোহিতৰ কাৰ্য্য কৰিবৰ উদ্দেশ্যে তেওঁৰ সন্মুখত থিয় হবলৈ আৰু তেওঁৰ নামত লোকসকলক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ লেবীয়া জনগোষ্ঠীক মনোনীত কৰিলে। এই সকলো কাম তেওঁলোকে এতিয়ালৈকে কৰি আছে। ⁹সেই কাৰণে লেবীয়াসকলে তেওঁলোকৰ ইস্ৰায়েলীয়া ককাই ভাইসকলৰ মাজত সম্পত্তিৰ কোনো ভাগ বা দেশৰ অধিকাৰ পোৱা নাই। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ কথা অনুসাৰে যিহোৱাই তেওঁলোকৰ আধিপত্য।

¹⁰পূৰ্বৰ দৰেই সেইবাবে মই চল্লিশ দিন আৰু চল্লিশ ৰাতি পৰ্বতৰ ওপৰত আছিলোঁ আৰু সেই সময়তো যিহোৱাই মোৰ নিবেদন শুনিছিল। আপোনালোকক ধ্বংস কৰি দিয়াৰ ইচ্ছা যিহোৱাৰ নাছিল। ¹¹যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তুমি উঠি লোকসকলক পৰিচালনা কৰি আগে আগে যাত্ৰা কৰা; মই তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰত যি দেশ দিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ সেই দেশলৈ গৈ তেওঁলোকে যেন তাক অধিকাৰ কৰে।”

আঞ্জা পালন কৰিবলৈ উপদেশ।

¹²ইস্ৰায়েলীয়াসকল, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এতিয়া আপোনালোকৰ পৰা কি বিচাৰিছে? তেওঁ কেৱল বিচাৰিছে যেন আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ভয় কৰে, তেওঁৰ সকলো পথত চলে, তেওঁক প্ৰেম কৰে, আপোনালোকৰ সকলো মন আৰু প্ৰাণেৰে সৈতে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰে; ¹³লগতে আপোনালোকৰ ভালৰ কাৰণে আজি মই আপোনালোকৰ ওচৰত যিহোৱাৰ যি সকলো আঞ্জা আৰু বিধি আপোনালোকক দিছো, সেই সকলোকে যেন পালন কৰে।

¹⁴শুনক, আকাশ আৰু তাৰ ওপৰৰ সকলোবোৰেই, পৃথিৱী আৰু তাত থকা সকলোবোৰেই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ। ¹⁵কেৱল আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ প্ৰতি যিহোৱা সন্তুষ্ট আছিল বাবেই তেওঁ তেওঁলোকক প্ৰেম কৰিছিল। তেওঁ তেওঁলোকৰ পাছত, তেওঁলোকৰ বংশধৰ আপোনালোকক আন সকলো জাতিৰ মাজৰ পৰা বাচি ল’লে। আজিও আপোনালোক তেওঁৰ সেই মনোনীত জাতি।

¹⁶সেয়েহে, আপোনালোকে আপোনালোকৰ অন্তঃকৰণৰ চূন্নত কৰক; আপোনালোক ঠৰডিঙীয়া নহ’ব। ¹⁷কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, ঈশ্বৰৰো ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভুৰো প্ৰভু, মহান ঈশ্বৰ; পৰাক্ৰমী আৰু ভয়ঙ্কৰ ঈশ্বৰ; কাৰো মুখলৈ নাচায় আৰু উৎকোচো নলয়।

¹⁸তেওঁ পিতৃহীন আৰু বিধৱাৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰোঁতা আৰু বিদেশীক এনে দৰে প্ৰেম কৰে যে তেওঁলোকক অন্ন-বস্ত্ৰও দিয়ে।

¹⁹আপোনালোকেও বিদেশীক প্ৰেম কৰিব; কিয়নো মিচৰ দেশত আপোনালোকো বিদেশী আছিল।

²⁰আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাকেই ভয় কৰিব আৰু তেওঁৰেই আৰাধনা কৰিব; তেওঁতেই লাগি থাকিব আৰু তেওঁৰ নামেৰেই প্ৰতিজ্ঞা কৰিব। ²¹তেওঁৰেই আপোনালোকৰ প্ৰশংসা, তেওঁৰেই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ। আপোনালোকে নিজ চকুৰে যি সকলো মহৎ আৰু ভয়ঙ্কৰ কাৰ্য্যবোৰ দেখিছে তাক তেওঁ আপোনালোকৰ কাৰণেই কৰিছে।

²²আপোনালোকৰ যি পূৰ্ব-পুৰুষসকল মিচৰলৈ গৈছিল তেওঁলোক সংখ্যাত মাত্ৰ সত্তৰ জন আছিল আৰু এতিয়া আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ সংখ্যা আকাশৰ তৰাবোৰৰ দৰে অসংখ্য কৰিলে।

Chapter 11

আজ্ঞা পালন কৰা

¹“আপোনালোকে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰিব আৰু তেওঁ যি বিচাৰিছে, তাক কৰিব আৰু তেওঁৰ নিৰ্দেশ, নিয়ম, শাসন-প্ৰণালী আৰু আজ্ঞাবোৰ নিতৌ পালন কৰিব।

²মই আপোনালোকৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে কোৱা নাই, যি সকলে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ শাস্তি, তেওঁৰ মহান কাৰ্য, তেওঁৰ শক্তিশালী হাত আৰু পৰাক্ৰম প্ৰদৰ্শনৰ কথা জনা নাছিল আৰু দেখাও নাছিল; ³মিচৰৰ দেশত মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণলৈ কৰা তেওঁৰ চিন আৰু কাৰ্যবোৰো তেওঁলোকে দেখা নাছিল।

⁴যিহোৱাই মিচৰীয় সৈন্যদললৈ, তেওঁলোকৰ ঘোঁৰা আৰু ৰথবোৰলৈ যি কৰিছিল আৰু সৈন্যদলে যেতিয়া আপোনালোকৰ পাছে পাছে খেদি আহিছিল, তেতিয়া কেনেকৈ তেওঁ লোহিত সাগৰৰ পানীত তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণকৈ ডুবাই দিছিল আৰু কেনেকৈ তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিছিল, তাকো দেখা নাই। ⁵আপোনালোকে এই ঠাইলৈ আহি নোপোৱালৈকে আপোনালোকৰ কাৰণে তেওঁ মৰুপ্ৰান্তৰ মাজত কি কৰিছিল, তাকো আপোনালোকৰ সন্তানসকলে দেখা নাই।

⁶ৰবেন জনগোষ্ঠীৰ ইলিয়াবৰ পুতেক দাখন আৰু অবিৰামৰ প্ৰতি তেওঁ যি কৰিছিল অৰ্থাৎ সমগ্ৰ ইস্ৰায়েলীয়া লোকৰ মাজত পৃথিৱীয়ে মুখ মেলি তেওঁলোকক আৰু তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ লোকসকলক, তেওঁলোকৰ তম্বু আৰু সকলোবোৰ প্ৰাণীক যিদৰে গ্ৰাস কৰিছিল সেয়াও তেওঁলোকে দেখা নাছিল। ⁷কিন্তু যিহোৱাৰ সেই মহৎ মহৎ কাৰ্যবোৰ আপোনালোকেই নিজ চকুৰে দেখিছিল।

⁸এই হেতুকে, মই আজি আপোনালোকক যি সকলো আজ্ঞা দিছো তাক পালন কৰিব যাতে যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ আপোনালোকে যৰ্দন নদী অতিক্ৰম কৰি যাব, সেই ঠাইলৈ গৈ আপোনালোক শক্তিশালী হৈ তাক অধিকাৰ কৰি ল’ব পাৰে আৰু ⁹যিহোৱাই আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ আৰু তেওঁলোকৰ বংশধৰৰ ওচৰত দুগুণ-মধু বোৱা যি দেশ দিয়াৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই দেশত যেন আপোনালোক অনেক দিন জীয়াই থাকিব পাৰে।

¹⁰কিয়নো যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ আপোনালোক গৈছে, সেইখন যি দেশৰ পৰা আপোনালোক ওলাই আহিছে সেই মিচৰ দেশৰ নিচিনা নহয়; য’ত আপোনালোকে শস্য সিঁচি, শাকনি বাৰীত যেনেকৈ কৰা হয় তেনেকৈ ভৰিৰে পানী দিয়াৰ কাৰ্য কৰিছিল। ¹¹কিন্তু যৰ্দন নদী পাৰ হৈ যি দেশ আপোনালোকে অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈছে, সেই ঠাই পাহাৰ আৰু উপত্যকাৰে ভৰা। সেই দেশে পানী আকাশৰ পৰা পানী পায়;

¹²আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই দেশৰ যন্ত্ৰ লয়; বছৰৰ আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈকে সকলো সময়ত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ চকু সেই দেশৰ ওপৰত থাকে।

¹³গতিকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰিবলৈ আৰু সমস্ত মন আৰু প্ৰাণেৰে তেওঁৰ সেৱা-আৰধনা কৰিবলৈ যি আজ্ঞা আজি মই আপোনালোকক দিলো তাক আপোনালোকে বিশ্বস্ততাৰে পালন কৰিব।

¹⁴তেতিয়া যিহোৱাই সঠিক কালত আপোনালোকৰ দেশৰ ওপৰত আগতীয়া আৰু শেষতীয়া বৰষুণ পঠাব। তাতে আপোনালোকে প্ৰচুৰ শস্য, নতুন আঙ্গুৰৰ ৰস আৰু তেল গোটাৰ পাৰিব। ¹⁵আপোনালোকৰ পশুধনবোৰৰ কাৰণেও যিহোৱাই পথাৰত ঘাঁহ হবলৈ দিব; আপোনালোকেও তৃপ্ত হোৱাকৈ খাবলৈ পাব।

¹⁶আপোনালোকৰ হৃদয় যেন ছলনাত পৰি ভ্ৰান্ত হৈ নাযায় আৰু আপোনালোকে আন দেৱতাবোৰৰ উপাসনা কৰি সেইবোৰৰ আগত যেন প্ৰণিপাত নকৰিব, তাৰ বাবে আপোনালোক নিজৰ বিষয়ে সন্ধান হ’ব; ¹⁷তেনে কৰিলে আপোনালোকৰ ওপৰত যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত হৈ উঠিব আৰু তেওঁ আকাশৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিব, যাৰ ফলত বৰষুণ নহ’ব আৰু ভূমিয়ে নিজ ফল উৎপন্ন নকৰিব। যি উত্তম দেশ যিহোৱাই আপোনালোকক দিব, তাৰ পৰা আপোনালোক অতি শীঘ্ৰেই নিশ্চিহ্ন হৈ যাব।

¹⁸এতেকে আপোনালোকে মোৰ এই কথাবোৰ নিজ নিজ হৃদয়ত আৰু মনত গাঁথি ৰাখিব; চিনস্বৰূপে সেইবোৰ হাতত বান্ধিব আৰু আপোনালোকৰ চকুৰ মাজত প্ৰতীকৰূপে ভূষিত কৰিব। ¹⁹আপোনালোকৰ নিজৰ সন্তানসকলক সকলো সময়তে, ঘৰত বহোঁতে বা বাটত যাওঁতে, শোওঁতে বা উঠোঁতে বা কোনো কাৰ্য কৰোঁতে সেইবোৰৰ বিষয়ে শিক্ষা দিব।

²⁰আপোনালোকে ঘৰৰ দুৱাৰৰ চৌকাঠত আৰু নগৰৰ প্ৰৱেশ দুৱাৰত সেইবোৰ লিপিবদ্ধ কৰি থ’ব।

²¹যিহোৱাই আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ওচৰত যি দেশ দিয়াৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল সেই দেশত আপোনালোক আৰু আপোনালোকৰ সন্তানসকল যিমানকাল এই পৃথিৱীৰ ওপৰত আকাশ থাকিব সিমানকাল জীয়াই থাকিব।

²²কিয়নো এই যি আজ্ঞাবোৰ মই আপোনালোকক আদেশ দিছোঁ, আপোনালোকে যদি যত্নেৰে সেই গোটেই ব্যৱস্থা পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰি নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰে, তেওঁৰ সকলো পথত চলে, আৰু তেওঁত লাগি থাকে, ²³তেন্তে যিহোৱাই আপোনালোকৰ আগৰ পৰা এই আটাই জাতিবোৰক দূৰ কৰিব, আৰু আপোনালোকে আপোনালোকতকৈ মহান আৰু শক্তিশালী জাতিবোৰক উচ্ছেদ কৰিব।

²⁴আপোনালোকে যি যি ঠাইত ভৰি দিব, সেই সকলো ঠাই আপোনালোকে হ'ব; মৰুভূমিৰ পৰা লিবাণোন পৰ্যন্ত আৰু ইউফ্ৰেটাচ (ফৰাৎ) নদীৰ পৰা ভূমধ্য সাগৰলৈকে আপোনালোকৰ সীমা হ'ব। ²⁵আপোনালোকৰ আগত কোনো লোক থিয় হ'ব নোৱাৰিব; আপোনালোকে সেই দেশত যলৈকে যাব, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক কোৱা বাক্য অনুসাৰে তেওঁলোকৰ মনত আপোনালোকৰ সমক্ষে এক ভয় আৰু আতঙ্ক ভাৱৰ সৃষ্টি কৰিব।

ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ আৰু শাও

²⁶চোৱা, আজি মই আপোনালোকৰ আগত আশীৰ্বাদ আৰু শাও ৰাখিছোঁ। ²⁷আজি মই আপোনালোকৰ ওচৰত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যি আজ্ঞাবোৰ দিলো, সেইবোৰলৈ যদি আপোনালোকে মনোযোগ দিয়ে, তেন্তে আপোনালোকে আশীৰ্বাদ পাব। ²⁸কিন্তু যদি আপোনালোকে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞাবোৰলৈ কাণ নিদিয়, আৰু মই আজি আপোনালোকক যি পথত চলিবলৈ আজ্ঞা দিছোঁ, তাৰ পৰা আঁতৰি আপোনালোকে নজনা আন দেৱতাৰ পাছত চলে, তেন্তে আপোনালোকে শাও পাব।

²⁹আপোনালোকে যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈছে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যেতিয়া সেই দেশত ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যেতিয়া লৈ যাব, তেতিয়া গৰিভ্ৰজীম পৰ্বতত সেই আশীৰ্বাদ, আৰু এবাল পৰ্বতত সেই শাও প্ৰকাশ কৰিব। ³⁰সেই দুই পৰ্বত যৰ্দনৰ সিপাৰত পশ্চিমফালৰ বাটৰ পশ্চিমত গিলগলৰ সন্মুখত অৰাবা-নিবাসী কনানীয়াসকলৰ দেশৰ মাজত মোৰিৰ এলোন গছবোৰৰ ওচৰত নহয় নে?

³¹কিয়নো ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ দিছে, তাক অধিকাৰ কৰিবৰ অৰ্থে আপোনালোকে তাত সোমাবলৈ যৰ্দন পাৰ হৈ যাব। আপোনালোকে তাক অধিকাৰ কৰি তাতে বসতি কৰিব। ³²এই কাৰণে, মই আজি আপোনালোকৰ আগত যি যি বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালী প্ৰকাশ কৰিছোঁ, সেই সকলোকে পালন কৰি সেই অনুসাৰে কাৰ্য কৰিব।

Chapter 12

ঈশ্বৰৰ আৰাধনাৰ কাৰণে বিশেষ ঠাই নিৰূপণ।

¹আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ আপোনালোকক অধিকাৰৰ অৰ্থে দিছে, সেই দেশত গোটেই জীৱনকাল আপোনালোকে এই সকলো বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ মানি চলিব। ²আপোনালোকে যি জাতিবোৰক উচ্ছেদ কৰিব, তেওঁলোকে ওখ পৰ্বতত, পাহাৰত আৰু সেউজীয়া গছৰ তলত যি সকলো দেৱ-দেৱীৰ পূজা কৰে, সেই ঠাইবোৰ আপোনালোকে সম্পূৰ্ণকৈ ধ্বংস কৰিব।

³তেওঁলোকৰ যজ্ঞ-বেদীবোৰ ভাঙি পেলাব, তেওঁলোকৰ শিলৰ স্তম্ভবোৰ ডোখৰ ডোখৰ কৰিব, তেওঁলোকৰ আচৰা মূৰ্তিবোৰ জুইত পুৰি পেলাব, তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ সকলো কটা-প্ৰতিমাবোৰ কাটি পেলাব আৰু এই দৰে সেই ঠাইৰ পৰা তেওঁলোকৰ নাম লুপ্ত কৰিব।

⁴আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উপসনা সেই লোকসকলে কৰাৰ দৰে নকৰিব।

⁵কিন্তু ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ নাম স্থাপন কৰিবৰ কাৰণে আপোনালোকৰ সকলো ফৈদৰ মাজত যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাই তেওঁৰ বসতিৰ ঠাই হ'ব। আপোনালোকে অৱশ্যেই তেওঁৰ উপসনাৰ কাৰণে সেই ঠাইলৈ যাব। ⁶আপোনালোকে আপোনালোকৰ হোম-বলি, বলি উৎসৰ্গ, দশমভাগ আৰু আপোনালোকৰ হাতেৰে আগবঢ়োৱা নৈবেদ্য, সঙ্কল্প পূৰণৰ নৈবেদ্য, ইচ্ছাকৃত বিশেষ দান আৰু গৰু-ছাগলী, মেৰ আদিৰ জাকৰ প্ৰথমে জগা পোৱালি সেই ঠাইলৈ লৈ যাব।

⁷সেই ঠাইতেই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত আপোনালোকে আৰু আপোনালোকৰ পৰিয়ালৰ সকলোৱে আহাৰ গ্ৰহণ কৰিব আৰু আপোনালোকে হাত দিয়া সকলো কাৰ্যত তেওঁ দিয়া আশীৰ্বাদক লৈ আপোনালোকে আনন্দ উল্লাস কৰিব।

⁸আমি এতিয়া ইয়াত যি যি কাৰ্য কৰিছোঁ, সেইবোৰৰ দৰে আপোনালোকে সেই ঠাইত নকৰিব; প্ৰতিজনে নিজৰ চকুত যি ভাল দেখে তাকে নকৰিব। ⁹কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই বিশ্ৰামৰ কাৰণে যি আধিপত্য আপোনালোকক দিবলৈ গৈছে, আপোনালোকে এতিয়াও সেই ঠাইত প্ৰৱেশ কৰা নাই।

¹⁰আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আধিপত্য হিচাবে যি দেশ আপোনালোকক দিছে, আপোনালোকে যৰ্দন নদী পাৰ হৈ যেতিয়া সেই দেশত বাস কৰিব, তেতিয়া তেওঁ আপোনালোকৰ চাৰিওফালে থকা শত্ৰুবোৰৰ কাষৰ পৰা আপোনালোকক বিশ্ৰাম দিব আৰু আপোনালোকে নিৰাপদে সেই ঠাইত বাস কৰিব পাৰিব।

- ¹¹তাৰ পাছত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁৰ নাম স্থাপনৰ কাৰণে যি ঠাই বাছি লব, সেই ঠাইলৈ মই আদেশ কৰা সকলো বস্তু লৈ আহিব অৰ্থাৎ নিজ নিজ হোমবলি, বলি উৎসৰ্গ, দশমভাগ, আপোনালোকৰ হাতেৰে আগবঢ়োৱা নৈবেদ্য, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে কৰা সকলো সঙ্কল্প পূৰণৰ নৈবেদ্য।
- ¹²সেই ঠাইত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত আপোনালোকে, আপোনালোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী, দাস-দাসী, আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত বাস কৰা লেবীয়া লোকসকল, যি সকলৰ নিজৰ বুলিবলৈ কোনো ভাগ বা আধিপত্য নাই, আপোনালোক সকলোৱেই আনন্দ কৰিব।
- ¹³নিজৰ বিষয়ে সারধান হ'ব। যি কোনো স্থানতে আপোনালোকে হোম-বলি উৎসৰ্গ নকৰিব; ¹⁴কিন্তু আপোনালোকৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজত যিহোৱাই যি ঠাই মনোনীত কৰিব, কেৱল সেই ঠাইতেহে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিব আৰু সেই ঠাইতেহে মই আদেশ কৰা সকলো আজ্ঞা পালন কৰিব।
- ¹⁵তেতিয়াহে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক আশীৰ্বাদ কৰি যি সকলো পশু দিব, সেইবোৰ আপোনালোকে আপোনালোকৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত নগৰত মাৰি মাংস ভোজন কৰিব পাৰিব; যেনেকৈ আপোনালোকৰ শুচি আৰু অশুচি সকলো লোকেই কৃষ্ণসাৰ আৰু হৰিণাৰ মাংস খায়। ¹⁶কিন্তু আপোনালোকে তেজ নাখাব; তাক পানীৰ দৰে মাটিত ঢালি পেলাব।
- ¹⁷আপোনালোকৰ শস্য, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস বা তেলৰ দশমভাগ নাইবা গৰু-ছাগলী, মেৰ আদিৰ প্ৰথমে জগা পোৱালি, সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে দিয়া কোনো নৈবেদ্য, ইচ্ছাকৃত বিশেষ দান বা আপোনালোকৰ হাতেৰে আগবঢ়োৱা নৈবেদ্য আপোনালোকে নিজৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত খাব নোৱাৰিব; ¹⁸কিন্তু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত আপোনালোকে, আপোনালোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী, দাস-দাসী, আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত বাস কৰা লেবীয়া লোকসকলে সেইবোৰ ভোজন কৰিব আৰু আৰু আপোনালোকে হাত দিয়া সকলো কাৰ্য্যত তেওঁ দিয়া আশীৰ্বাদক লৈ আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত আনন্দ উল্লাস কৰিব। ¹⁹শুনক, আপোনালোকে যিমান দিন আপোনালোকৰ দেশত বাস কৰিব, সিমান দিনলৈকে লেবীয়াসকলক ত্যাগ নকৰিব।
- ²⁰আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৰা নিজ প্ৰতিজ্ঞাৰ দৰে সীমা বিস্তাৰ কৰাৰ পাছত যেতিয়া আপোনালোকে মাংস খাবলৈ ইচ্ছা কৰি ক'ব, "মাংস খাম," তেতিয়া আপোনালোকে ইচ্ছা মনেৰে মাংস খাব পাৰিব।
- ²¹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ নাম স্থাপন কৰিবৰ অৰ্থে যি ঠাই বাছি ল'ব, সেয়ে যদি আপোনালোকৰ ওচৰৰ পৰা বহুত দুৰৈত হয়, তেন্তে মই দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে আপোনালোকে যিহোৱাই আপোনালোকক দিয়া গৰু-ছাগলী, মেৰ আদি জাকৰ পৰা পশু লৈ মাৰিব পাৰিব আৰু আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত মনৰ ইচ্ছাৰ দৰে ভোজন কৰিব পাৰিব। ²²কৃষ্ণ-সাৰ আৰু হৰিণাৰ মাংস খোৱাৰ দৰেই আপোনালোকে তাক খাব; শুচি বা অশুচি সকলো লোকেই তাক ভোজন কৰিব পাৰিব।
- ²³কিন্তু সারধান! তেজ নাখাব; কিয়নো তেজেই হৈছে জীৱনৰ প্ৰাণ; এই হেতুকে মঙহেৰে সৈতে প্ৰাণ নাখাব। ²⁴আপোনালোকে তাক নাখাই পানীৰ দৰে মাটিত ঢালি দিব। ²⁵আপোনালোক আৰু আপোনালোকৰ ভাবী সন্তানসকলৰ মঙ্গল হ'বৰ কাৰণে আপোনালোকে তেজ পান নকৰিব; তেতিয়া যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ভাল তাক কৰা হ'ব।
- ²⁶যিহোৱাই মনোনীত কৰা ঠাইত কেৱল আপোনালোকৰ পবিত্ৰ দ্ৰব্য আৰু সংকল্প কৰা নৈবদ্য নিব লাগিব। ²⁷আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যজ্ঞ-বেদীৰ ওপৰত আপোনালোকে আপোনালোকৰ হোমবলি অৰ্থাৎ মঙহ আৰু তেজ উৎসৰ্গ কৰিব; আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যজ্ঞ-বেদীৰ ওপৰত বলিৰ তেজ ঢালি দিব লাগিব; কিন্তু তাৰ মাংস আপোনালোকে খাব পাৰিব।
- ²⁸আপোনালোকৰ আৰু আপোনালোকৰ পাছত আপোনালোকৰ ভাবী সন্তানসকলৰ যেন চিৰকাল মঙ্গল হয়, সেয়ে মই দিয়া এই সকলো আজ্ঞা আপোনালোকে যত্নেৰে পালন কৰিব; কাৰণ তেনে কৰিলে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায় আৰু ভাল তাক কৰা হ'ব।
- ²⁹যি জাতিসকলৰ আধিপত্য ল'বলৈ আপোনালোক গৈছে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ আগৰ পৰা তেওঁলোকক একেবাৰে ধ্বংস কৰি দিব। যেতিয়া আধিপত্য ভোগ কৰি তেওঁলোকৰ দেশত বাস কৰিব, ³⁰তেতিয়া সারধান হ'ব যাতে আপোনালোকৰ আগৰ পৰা তেওঁলোক বিনষ্ট হৈ যোৱাৰ পাছত তেওঁলোকৰ দেৱ-দেৱীৰ বিষয়ে বিচাৰ নিবলৈ গৈ আপোনালোকে এইবুলি সুধি ফালদত নপৰিব "এই জাতিবোৰে কেনেদৰে নিজৰ দেৱতাবোৰৰ আৰাধনা কৰে? শেষত ক'ব 'ময়ো তেনেকৈ কৰিম'।" ³¹আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা তেওঁলোকে কৰাৰ দৰে নকৰিব। কিয়নো তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে যি ঘিণলগীয়া কাৰ্য কৰে, সেই সকলোবোৰ যিহোৱাই ঘিণ কৰে; এনেকি, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক জুইত পুৰি উৎসৰ্গ কৰে।
- ³²মই আপোনালোকক যি যি আজ্ঞা দিছোঁ, আপোনালোকে সেই সকলোকে পালন কৰিব; ইয়াৰ লগত আপোনালোকে একো কথা যোগ নিদিব আৰু ইয়াৰ পৰা একো কথা বাদ নিদিব।

Chapter 13

মূৰ্তিপূজাৰ বিৰুদ্ধে সতৰ্কবাণী

¹যদি আপোনালোকৰ মাজত কোনো ভাৱবাদী বা সপোন দেখি ভৱিষ্যতৰ কথা কব পৰা এনে কোনোবাই চিন বা অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱায়, ²আৰু সেই লোকজনেও যদি চিন বা অদ্ভুত লক্ষণৰ প্ৰমাণ দেখুৱাই আপোনালোকক কয় আঁহ “আমি আন দেৱতাবোৰৰ পাছত চলি যি বোৰৰ বিষয়ে আপোনালোকে নাজানে সেইবোৰৰ সেৱা-পূজা কৰোঁগৈ,” ³তেন্তে আপোনালোকে সেই ভাৱবাদী বা সপোন দেখা লোকৰ কথা নুশুনিব। কিয়নো আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক সকলো মনেৰে আৰু সকলো প্ৰাণেৰে প্ৰেম কৰে নে নকৰে, তাক জানিবৰ কাৰণেহে আপোনালোকৰ যিহোৱাই আপোনালোকক পৰীক্ষা কৰে।

⁴আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰেই পাছত চলিব, তেওঁকেই ভয় কৰিব, তেওঁৰেই আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিব, তেওঁকেই অনুসৰণ কৰিব, তেওঁৰেই আৰাধনা কৰিব আৰু তেওঁক কেতিয়াও পৰিত্যাগ নকৰিব। ⁵তেনে ভাৱবাদী বা সপোন দেখা লোকক প্ৰাণদণ্ড দিয়া হ’ব; কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, যিজনে মিচৰ দেশৰ পৰা আপোনালোকক উলিয়াই আনিলে আৰু বন্দীত্বৰ গৃহৰ পৰা আপোনালোকক মুক্ত কৰিলে, তেওঁৰেই বিৰুদ্ধে সেই লোকে উচটনি দিছে; আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি পথত চলিবলৈ আপোনালোকক আজ্ঞা দিছে, তেওঁ সেই পথৰ পৰা আপোনালোকক এফলীয়া কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে; সেয়ে আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা তেনে দুষ্টতাক লোপ কৰিব।

⁶যদি আপোনাৰ নিজৰ ভাই বা আপোনাৰ ল’ৰা কি ছোৱালী নাইবা প্ৰিয় ভাৰ্থা কি আপোনাৰ প্ৰাণৰ বন্ধুৱে আপোনাক বিপথে নিবৰ কাৰণে যিসকল দেৱতাক আপোনালোকে আৰু আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে নাজানে, সেইসকলৰ বাবে গোপনে প্ৰবৃত্তি দি কয় যে, ‘ব’লা, আমি গৈ আন দেৱতাৰ পূজা কৰোঁ; ⁷পৃথিৱীৰ এক সীমাৰ পৰা অন্য সীমানা পৰ্যন্ত আপোনাৰ চাৰিওফালৰ ওচৰৰ বা দূৰৈৰ লোকসকলে যাক সেৱা কৰে, তেনে যি কোনো দেৱতাৰ পূজা কৰোঁ,” ⁸তেন্তে আপোনালোকে সেই মানুহৰ কথাত সন্মত নহ’ব আৰু তেওঁৰ কথালৈ কাণ নিদিব; তেওঁলৈ দয়া নেদেখুৱাব; কৃপাও নকৰিব আৰু তেওঁক লুকুৱাই নাৰাখিব। ⁹কিন্তু অৱশ্যেই সেই জনক বধ কৰিব। তেওঁক বধ কৰিবলৈ আপুনি নিজৰ হাতেৰেই আৰম্ভ কৰিব; তাৰ পাছত সকলোৱে যোগ দিব।

¹⁰যিজনে আপোনালোকক মিচৰ দেশৰ বন্দীত্বৰ গৃহৰ পৰা উলিয়াই আনিলে; আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পাছত চলাৰ পৰা আপোনালোকক এফলীয়া কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ কাৰণে তেওঁক আপোনালোকে শিল দলিয়াই হত্যা কৰিব। ¹¹তাতে ইস্ৰায়েলীয়া সকলে সেই কথা শুনি ভয় খাব আৰু আপোনালোকৰ মাজত কোনেও তেনে কু-কৰ্ম পুণৰ নকৰিব।

¹²আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি নগৰবোৰ আপোনালোকক বাস কৰিবৰ অৰ্থে দিছে, তাৰ কোনো এখনৰ বিষয়ে যদি শুনিবলৈ পায় যে: ¹³সেই ঠাইৰ ইস্ৰায়েলবাসীৰ মাজত কেইজনমান দুষ্টলোক ওলাই সেই ঠাইৰ নিবাসীসকলক এই বুলি কৈ বিপথে নিছে, “আইক, আমি গৈ ইটৰ দেৱতাক পূজা কৰোঁ যাৰ বিষয়ে আপোনালোকে নাজানে।”

¹⁴তেনেকুৱাই যদি হয়, তেন্তে বিষয়টো ভালদৰে বিচাৰ কৰি আপোনালোকে পৰীক্ষা আৰু তদন্ত কৰিব। সেয়ে যদি সচাঁ বুলি প্ৰমাণিত হয় যে এই ঘৃণনীয় কাম আপোনালোকৰ মাজত হৈছে, ¹⁵তেন্তে আপোনালোকে তৰোৱালৰ ধাৰেৰে সেই নগৰ-নিবাসীসকলক প্ৰহাৰ কৰি, পশু আদি তাৰ মাজত থকা সকলোকে তৰোৱালেৰে নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিব। ¹⁶সেই ঠাইৰ সকলো লুটদ্রব্য আপোনালোকে নগৰৰ চকৰ মাজত গোটাই সেই নগৰ আৰু তাৰ লুটদ্রব্যৰ সকলোবোৰ নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে জুইত পুৰিব; সেই নগৰ চিৰকালৰ কাৰণে যেন ভগ্নাৱশেষ হৈ থাকিব; তাক পুণৰায় কেতিয়াও সজা নহ’ব।

¹⁷যিহোৱাই যেন তেওঁৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ পৰা ক্ষান্ত হয়, সেইবাবে আপোনালোকৰ হাতত যেন এই লুটদ্রব্যবোৰৰ এটাও দেখা নাযায়; তেতিয়া তেওঁ আপোনালোকক কৃপা আৰু দয়া কৰিব লগতে আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত কৰা শপতৰ দৰে আপোনালোকৰ বংশ বৃদ্ধি কৰিব। ¹⁸তেওঁ এইদৰে কৰিব, যেতিয়া আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ মাত শুনি মই আজি আপোনালোকক যি সকলো আজ্ঞা দিছো, তাক পালন কৰিব আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ভাল, তাক কৰি বাধ্য হ’ব।

Chapter 14

আন ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতি পালনত নিষেধ

¹আপোনালোক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্তান। আপোনালোকে মৰা মানুহৰ কাৰণে শোক প্ৰকাশ কৰিবলৈ নিজৰ শৰীৰত কাটকুট নকৰিব বা মূৰৰ চুলি নুখুৰাব। ²কিয়নো আপোনালোক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এক পবিত্ৰ জাতি; পৃথিৱীত থকা সকলো জাতিৰ মাজৰ পৰা যিহোৱাই আপোনালোকক মনোনীত কৰিলে যাতে আপোনালোক তেওঁৰ নিজৰ বিশেষ সম্পত্তি হয়।

শুচি আৰু অশুচি আহাৰ

³আপোনালোকে কোনো ঘিণলগীয়া বস্তু নাখাব। ⁴আপোনালোকে খাব পৰা পশু এইবোৰ; গৰু, মেৰ, ছাগলী, ⁵হৰিণা, কৃষ্ণ-সাৰ, যহমুৰ পহ, বনৰীয়া ছাগলী, দীচোন, টৰো আৰু পৰ্বতীয়া ভেড়া। ⁶যিবোৰ জন্তুৰ খুৰা সম্পূৰ্ণকৈ দুফাল আৰু ঘাঁহ পাণ্ডলে, সেই সকলো পশু আপোনালোকে খাব পাৰিব। ⁷তথাপিও এইবোৰৰ মাজত যিবোৰে ঘাঁহ পাণ্ডলে বা খুৰা দুফাল হোৱা পশুবোৰৰ মাজত আপোনালোকে এইবোৰ খাব নালাগে: উট, শহা আৰু চাফন পহ। কাৰণ সেইবোৰে ঘাঁহ পাণ্ডলে হয়, কিন্তু খুৰা দুফাল নহয়; সেইবোৰ আপোনালোকৰ কাৰণে অশুচি।

⁸গাহৰি অশুচি। কাৰণ তাৰ খুৰা দুফাল হলেও সি ঘাঁহ পাণ্ডলি নাথাকে, সি আপোনালোকৰ পক্ষে অশুচি। আপোনালোকে সেইবোৰৰ মাংস নাখাব, সেইবোৰৰ শৱকো নুচুব।

⁹পানিত বাস কৰা প্ৰাণীবোৰৰ মাজত যিবোৰৰ পাখি আৰু বাকলি আছে, সেইবোৰ আপোনালোকে খাব পাৰিব। ¹⁰কিন্তু যিবোৰৰ পাখি আৰু বাকলি নাই, সেইবোৰ নাখাব। সেইবোৰ আপোনালোকৰ কাৰণে অশুচি।

¹¹আপোনালোকে সকলোবিধৰ শুচি চৰাই খাব পাৰিব। ¹²কিন্তু আপোনালোকে এইবোৰ খাব নোৱাৰিব: ঙ্গল, শগুণ, শেন, ¹³শঙ্কৰ চিলনী, ৰঙা চিলনী, সকলোবিধৰ মটীয়া চিলনী, ¹⁴সকলো বিধৰ কাউৰী, ¹⁵উট চৰাই, ৰাতি-শেন, গঙ্গা-চিলনী, সকলোবিধৰ শেন জাতীয়, ¹⁶ফেঁচা, হুদু, বগা-ফেঁচা, ¹⁷হাড়গিলা, টোঁৰা কাউৰী, মাছৰোকা, ¹⁸বৰটোকোলা, সকলো বিধৰ বগলী, ৰাজহংস আৰু বাদুলী। ¹⁹জাক বান্ধি উৰি ফুৰা সকলো পতঙ্গ আপোনালোকৰ কাৰণে অশুচি হ'ব; সেইবোৰ খাব নালাগে। ²⁰কিন্তু আন পাখি থকা শুচি প্ৰাণীবোৰ আপোনালোকে খাব পাৰিব।

²¹নিজে মৰি পৰি থকা কোনো পশু আপোনালোকে নাখাব। কিয়নো আপোনালোক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এক পবিত্ৰ জাতি। কিন্তু আপোনাৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত থকা কোনো বিদেশীক তাক দিব পাৰিব আৰু তেওঁলোকে তাক খাব পাৰিব নাইবা আপোনালোকে কোনো বিদেশীৰ ওচৰত তাক বিক্ৰী কৰিব পাৰিব। ছাগলী পোৱালিৰ মাংস তাৰ মাকৰ গাখীৰত নিসিজাব।

দশমাংশৰ বিষয়ে ৰীতি

²²বছৰে বছৰে উৎপন্ন হোৱা খেতিৰ শস্যৰ দশম ভাগ আপোনালোকে পৃথক কৰি থব। ²³যি ঠাই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ নামৰ বাসস্থান কৰিবৰ কাৰণে মনোনীত কৰিলে, সেই ঠাইত আপোনালোকৰ শস্য, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস, তেলৰ দশম ভাগ আৰু নিজৰ গৰু, ভেড়া, ছাগলীৰ প্ৰথমে জগাবোৰক আপোনালোকে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত খাব: তাতে আপোনালোকে ঈশ্বৰ যিহোৱাক ভয় ভক্তি কৰিবলৈ শিকিব। ²⁴কিন্তু যি ঠাই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ নাম স্থাপন কৰিবৰ অৰ্থে মনোনীত কৰিব, যদি সেই ঠাই বহু দূৰৈত হয় আৰু তাৰ কাৰণে আপোনালোকৰ যাত্ৰাও ইমান দীঘলীয়া হয় যে আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদত পোৱা দশম ভাগৰ বস্তু তালৈ নিব নোৱাৰিব। ²⁵তেন্তে সেই উৎসৰ্গিত বস্তু বিক্ৰি কৰি তাৰ ধন লৈ আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ মনোনীত ঠাইলৈ যাব।

²⁶আপোনালোকে সেই ধনেৰে নিজৰ ইচ্ছামতে বস্তু কিনিব, যেনে গৰু, ভেড়া, ছাগলী নাইবা দ্ৰাক্ষাৰস বা সুৰা বা আপোনালোকৰ মনৰ ইচ্ছাৰ যি কোনো বস্তু। সেইবোৰ কিনি আপোনালোকে আপোনালোকৰ সপৰিয়ালক লৈ সেই ঠাইতে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আহাৰ গ্ৰহণ কৰি আনন্দ কৰিব। ²⁷আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত থকা যি লেবীয়াসকল তেওঁলোকক নাপাহৰিব; কিয়নো নিজৰ বুলিবলৈ তেওঁলোকৰ কোনো অংশ বা আধিপত্য নাই।

²⁸প্ৰত্যেক তৃতীয় বছৰৰ শেষত, আপোনালোকৰ সেই বছৰৰ উৎপাদিত শস্যৰ দশম ভাগ উলিয়াই আনি আপোনালোকে নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত জমা কৰিব। ²⁹তাতে লেবীয়াসকল, যি সকলৰ নিজৰ বুলিবলৈ কোনো আধিপত্য নাই, তেওঁলোকৰ লগতে সেই নগৰৰ বিদেশী বাসিন্দাসকল, বিধৱা আৰু পিতৃহীন ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে তৃপ্তিৰে খাবলৈ পাব। আপোনালোকৰ হাতে কৰা এই সকলো কাৰ্যত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আশীৰ্বাদ কৰিবৰ কাৰণে ইয়াকে কৰিব।

Chapter 15

ধাৰ ক্ষমা কৰা বছৰ। বন্দী মুক্ত কৰা আৰু প্ৰথমে জগা পশু পবিত্ৰ কৰা।

¹আপোনালোকে প্ৰত্যেক সাত বছৰৰ মূৰত ধাৰ ক্ষমা কৰিব। ²সেই ধাৰ ক্ষমা কৰাৰ নিয়ম এই, প্ৰতিজন ধাৰ দিওঁতাই নিজৰ ওচৰ চুবুৰীয়াক দিয়া ধাৰ ক্ষমা কৰিব; তেওঁ নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া ভাইৰ পৰা তাক আদায় নকৰিব, কিয়নো যিহোৱাৰ ধাৰ ক্ষমাৰ সময় ঘোষণা কৰা হ'ল।

³আপোনালোকে পৰজাতিৰ পৰা দাবি কৰি ঋণ আদায় কৰিব পাৰে; কিন্তু ভাইৰ ওচৰত আপোনালোকৰ যি ঋণ আছে, সেয়া এৰি দিব।

⁴যাহোক আপোনালোকৰ মাজত কোনো দৰিদ্ৰলোক নাথাকিব। কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক অধিকাৰৰ কাৰণে যি দেশ আধিপত্য স্বৰূপে দিছে, যিহোৱাই সেই দেশত আপোনালোকক নিশ্চয় আশীৰ্বাদ কৰিব। ⁵যদি তোমালোকে কায়মনোবাক্যে ঈশ্বৰ

যিহোৱাৰ কথা শুনা, তোমালোকে তেওঁৰ সকলো আজ্ঞা পালন কৰা; এই আদেশ মই আজি তোমালোকক দিলো।⁶কিয়নো ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ আগত যি দৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল সেইদৰেই আপোনালোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিব। তেতিয়া আপোনালোকে অনেক জাতিক ঋণ দিব। কিন্তু অন্য লোকৰ পৰা আপোনালোকে ঋণ ল'ব লগা নহ'ব। আপোনালোকে বহুতো জাতিৰ ওপৰত শাসন কৰিব পাৰিব, কিন্তু তেওঁলোকৰ কোনো এজনেও আপোনালোকক শাসন কৰিব নোৱাৰিব।

⁷ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ দিছে, তাৰ কোনো নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত যদি কোনো ভাই আপোনালোকৰ দেখাত দুখীয়া, তেতিয়া আপোনালোকে তেওঁলৈ হৃদয় কঠিন নকৰিব, সেই দুখীয়া ভাইলৈ আপোনালোকৰ হাত বন্ধ নকৰিব।⁸কিন্তু আপুনি তেওঁলৈ হাত মুকলি কৰি, তেওঁৰ অভাৱ পূৰ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁক যি প্ৰয়োজন, অৱশ্যে সিমান তেওঁক ধাৰ দিব লাগে।

⁹সাৱধান হওঁক সপ্তম বছৰ, ধাৰ ক্ষমা কৰা বছৰ ওচৰ হৈছে, এই বুলি নিজৰ হৃদয়ত নীহ ভাব উদয় নহওক; নহ'লে নিজৰ দুখীয়া ভাইলৈ কু-দৃষ্টি ৰাখি তেওঁক একোকে নিদিব, আৰু তেওঁ আপোনাৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিব; তাতে আপোনাৰ পাপ হ'ব।¹⁰আপুনি তেওঁক অৱশ্যে দিব; দিওঁতে মনত বেজাৰ নকৰিব। কিয়নো এই কাৰ্যৰ কাৰণে ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাৰ সকলো কৰ্মত, আৰু আপুনি হাত দিয়া আটাই কাৰ্যত আপোনাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিব।

¹¹কিয়নো দুখীয়া মানুহ দেশৰ পৰা আতৰ নহ'ব, এই কাৰণে মই আপোনাক এই আজ্ঞা দিছোঁ, যে, আপুনি নিজৰ দেশত থকা দুখীয়া আৰু দৰিদ্ৰ ভাইলৈ হাত মুকলি কৰি ৰাখিব।

¹²যদি তোমাৰ ভাই এজন ইব্ৰীয়া পুৰুষ বা এজনী ইব্ৰীয়া মহিলা আপোনাৰ হাতত বেচা হয়, আৰু তেওঁ আপোনাক ছয় বছৰ খাটি দিয়ে, তেন্তে আপুনি সপ্তম বছৰত তেওঁক মুকলি কৰি বিদায় দিব।¹³মুকলি কৰি বিদায় দিয়া সময়ত, তাক শুদা হাতে নপঠাব।¹⁴আপোনালোকে আপোনালোকৰ ভেড়া আৰু ছাগলী জাকৰ পৰা, মৰণামৰা খোলাৰ পৰা আৰু দ্ৰাক্ষাকুণ্ডৰ পৰা তাক ভালকৈ দি পঠাব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰাৰ দৰেই তেওঁক দি দিব।

¹⁵আপুনি অৱশ্যেই মনত ৰখা উচিত যে মিছৰ দেশত আপোনালোক বন্দী অৱস্থাত আছিল, আৰু ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক মুক্ত কৰিলে; তাক সোঁৱৰক; এই কাৰণে মই আজি আপোনালোকক এই আজ্ঞা দিছোঁ।

¹⁶কিন্তু আপোনাৰ আৰু আপোনালোকৰ পৰিয়ালৰ লোকসকলৰ প্ৰতি ভাল পোৱাৰ কাৰণে আৰু আপোনালোকৰ ওচৰত সুখেৰে আছে কৈ আপোনালোকক এৰি নাযাওঁ বুলি কয়,¹⁷তেন্তে আপোনালোকে তেওঁৰ কাণৰ লতিলৈ দুৱাৰত লগাই ৰাখি বিক্ষনাৰে ফুটা কৰিব। তেতিয়া তেওঁ সদায় আপোনাৰ বন্দী হৈ থাকিব; আৰু বেটীলৈকো সেইদৰেই কৰিব।

¹⁸তেওঁ ছয় বছৰ আপোনালোকৰ কাৰণে আপোনাৰ বেচ খোৱা চাকৰতকৈ দুগুণ কাম কৰিলে, আপুনি তেওঁক মুকলি কৰি বিদায় দিয়াত আপুনি কষ্টবোধ নকৰিব; তাতে আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপুনি কৰা সকলো কাৰ্যত আপোনাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিব।

¹⁹আপোনালোকে আপোনালোকৰ গৰু, ভেড়া আদি পশুৰ জাকৰ পৰা প্ৰথমে আটাই মতা পশুবোৰ আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ কৰিব; আপোনালোকে প্ৰথমে জগা গৰু, কোনো কামত নলগাব, আৰু আপোনালোকৰ ভেড়াৰ প্ৰথমে জগা নোম নাকাটিব।²⁰যিহোৱাই যি ঠাইত মনোনীত কৰিব সেই ঠাইত আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে আপুনি আপোনালোকৰ সপৰিয়ালে তাক প্ৰতিবছৰে আহাৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব।²¹যদি তাত কোনো ঘুণীয়া থাকে, অৰ্থাৎ সেইবোৰত যদি খোৰা, কণা, বা আন প্ৰকাৰৰ কোনো ঘুণ থকা হয়, তেন্তে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তাক উৎসৰ্গ নকৰিব।

²²আপোনাৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত তাক খাব। শুচি আৰু অশুচি সকলো লোকে সমানে কৃষ্ণসাৰ বা হৰিণাৰ মাংস খোৱাৰ দৰে তাক খাব পাৰিব।²³আপুনি কেৱল তাৰ তেজ নাখাব; তাক পানীৰ দৰে মাটিত ঢালি পেলাব।

Chapter 16

প্ৰধান বাৰ্ষিক পৰ্ব বিষয়ক বিধি

¹আপুনি আৰ্বীৰ মাহ মানিব, আৰু আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিব; কিয়নো আৰ্বীৰ মাহতেই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক মিছৰ দেশৰ পৰা ৰাতি উলিয়াই আনিছিল।²ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে, নিজৰ নাম স্থাপন কৰিবৰ অৰ্থে যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত আপোনালোকে আপোনালোকৰ ভেড়া, ছাগ, আৰু গৰুৰ জাকৰ পৰা পশু লৈ, নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলি উৎসৰ্গ কৰিব।

³মিছৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহাৰ দিন ধৰি জীয়াই থাকে মানে সোঁৱৰণ কৰিবৰ কাৰণে, আপোনালোকে তাৰে সৈতে খমিৰ দিয়া পিঠা নাখাব। সাত দিন তাৰে সৈতে, খমিৰ নিদিয়া পিঠা ভোজন কৰিব; কিয়নো আপোনালোকে লৰালৰিকৈ মিছৰ দেশৰ পৰা ওলাই আহিছিল।

⁴সাদিনলৈকে আপোনালোকৰ সকলো সীমাত, আপোনালোকৰ ওচৰত খমীৰ দেখা নাযাওক; আৰু প্ৰথম দিনক সন্ধ্যাকালত মৰা যি বলি, তাৰ কোনো মাংস ৰাতিপুৱালৈকে গোটেই ৰাতি থকা অৱশিষ্ট নাথাকক।

⁵ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি যি নগৰ দিছে, তাৰ কোনো নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত নিস্তাৰ-পৰ্কৰ বলি উৎসৰ্গ কৰিব নোৱাৰিব। ⁶কিন্তু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ নাম স্থাপনৰ অৰ্থে যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত, মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহাৰ সময় পৰিলে, সন্ধ্যাবেলা সূৰ্য্য মাৰ যোৱা সময়ত নিস্তাৰ-পৰ্কৰ বলি উৎসৰ্গ কৰিব।

⁷আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত তাক খৰিকাত দি খাব। পাছত ৰাতিপুৱা নিজ নিজ তথুৱালৈ উলটি যাব।

⁸আপোনালোকে ছয় দিন খমীৰ নিদিয়া পিঠা খাব; আৰু সপ্তম দিনা আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ধৰ্ম্ম-সভা আয়োজন হ'ব, সেই দিনা আপোনালোকে কোনো কাম নকৰিব।

⁹তাৰ পাছত আপোনালোকে সাত সপ্তাহ লেখ কৰিব। শস্যত প্ৰথমে কাঁচি লগোৱাৰে পৰা আৰম্ভ কৰি সাত সপ্তাহ গণ্তি কৰিব। ¹⁰আৰু ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি পৰিমাণে আশীৰ্বাদ দিলে, সেই পৰিমাণে নিজ ইচ্ছাৰে দিয়া উপহাৰৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সেই সাত সপ্তাহৰ মুৰত হোৱা সেই পৰ্ক পালন কৰিব।

¹¹আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ নাম স্থাপনৰ অৰ্থে যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত, আপোনালোকৰ পো-জী, বন্দী-বেটী, আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত থকা লেবীয়া লোক, আৰু আপোনালোকৰ মাজত বাস কৰা বিদেশী, পিতৃহীন, আৰু বিধৱা, এই সকলোৰে সৈতে আনন্দ কৰিব। ¹²আৰু আপোনালোক মিচৰ দেশত যে বন্দীস্থ অৱস্থাত আছিল, তাক সোঁৱৰণ কৰিব; আৰু এই সকলো বিধি পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিব।

¹³পাছত আপোনালোকৰ শস্য মৰা ঠাইৰ আৰু দ্ৰাক্কাকুণ্ডৰ পৰা যি গোটাব লগীয়া, তাক গোটোৱা হ'লে, আপোনালোকে সাত দিন পঁজা-পৰ্ক পালন কৰিব। ¹⁴আপোনালোকৰ সেই উৎসৱত আপোনালোকৰ পো-জী, বন্দী-বেটী আৰু আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত থকা লেবীয়াসকল, বিদেশীসকল, পিতৃহীন, আৰু বিধৱা, এই সকলোৰে সৈতে আনন্দ কৰিব।

¹⁵যি ঠাই যিহোৱাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সাত দিন উৎসৱ পালন কৰিব। কিয়নো আপোনালোকৰ ভূমিত উৎপন্ন হোৱা সকলো দ্ৰব্যত আৰু হাতেৰে কৰা আটাই কাৰ্য্যত যিহোৱাই আপোনালোকক আশীৰ্বাদ কৰিব, আৰু আপোনালোক সকলোভাৱে আনন্দিত হ'ব।

¹⁶ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত বছৰত তিনিবাৰ, খমিৰ নিদিয়া পিঠাৰ উৎসৱত, সপ্তাহবোৰৰ মুৰৰ উৎসৱত, আৰু পঁজা-উৎসৱত তেওঁৰ আগত আটাই পুৰুষ উপস্থিত হ'ব; কিন্তু শুদা হাতে তেওঁৰ আগত উপস্থিত হ'ব নালাগে। ¹⁷ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক দিয়া আশীৰ্বাদ অনুসাৰে প্ৰতিজনে নিজ সমৰ্থ অনুসাৰে উপহাৰ আনিব।

দেৱপূজা নিষেধ। বিচাৰকৰ্ত্তা আৰু ৰজাবিষয়ক বিধি।

¹⁸ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাৰ সকলো ফৈদ অনুসাৰে আপোনাক যিবোৰ নগৰ দিছে, সেইবোৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত আপুনি আপোনাৰ কাৰণে বিচাৰকৰ্ত্তা আৰু বিষয়া নিযুক্ত কৰিব। তেওঁলোকে, ন্যায়ৰূপে প্ৰজাসকলক বিচাৰ কৰিব। ¹⁹আপুনি বলপূৰ্বক অন্যায় বিচাৰ নকৰিব, আৰু কাৰো মুখলৈ নাচাব; আৰু কাৰো পৰা ভেঁটি নল'ব, কিয়নো ভেঁটিয়ে জ্ঞানীসকলৰ চকু অন্ধ কৰে, আৰু ধাৰ্ম্মিকৰ কথা ওলোটাই। ²⁰তাতে আপুনি জীয়াই থাকি, আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ দিছে, সেই দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ সকলোভাৱে যি ন্যায়, সেই মতে চলিব।

²¹তাত আপুনি আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যি যজ্ঞ-বেদি নিৰ্ম্মাণ কৰিব, তাৰ গুৰিত আচেৰা মুৰ্ত্তি বুলি কোনো প্ৰকাৰৰ কাঠ স্থাপন নকৰিব। ²²আৰু আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যিণ লগা কোনো স্তম্ভ স্থাপন নকৰিব।

Chapter 17

¹ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ আপোনালোকে কোনো ঘুণ কি খুঁত থকা গৰু, ভেড়া বা ছাগ বলিদান নকৰিব। কিয়নো সেয়ে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ঘিণলগীয়া।

²ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি যি নগৰ দিছে, তাৰ কোনো নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত যদি এনে পুৰুষ কি স্ত্ৰীক তোমাৰ মাজত পোৱা যায়, যে, তেওঁলোকে গৈ তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়মটি ভাঙি তেওঁৰ দৃষ্টিত কু-কৰ্ম্ম কৰি, আন দেৱতাক সেৱা পূজা কৰিছে। ³আৰু সেই বোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে, বা মই নিষেধ কৰা সূৰ্য্য, চন্দ্ৰ আদি আকাশৰ বাহিনীসকলৰ যি কোনো এজনৰ আগত প্ৰণিপাত কৰে, ⁴আৰু সেইবোৰ আপোনালোকৰ আগত কোৱা হ'ল, আৰু আপোনালোকে তাক শুনিলে, এই সকলো আপোনালোকে শূনি সাৱধানতাৰে বিচাৰ কৰিব। ইস্ৰায়েলৰ মাজত তেনে ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰা যদি হৈছে, সেই কথা যদি সচা আৰু নিশ্চয় হয়, ⁵তেন্তে যি পুৰুষ কি স্ত্ৰীয়ে সেই কু-কৰ্ম্ম কৰিলে, সেই পুৰুষ কি স্ত্ৰীক আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰ-মুখলৈ উলিয়াই নি, তেওঁলোক মৰাকৈ তেওঁলোকক শিল দলিয়াই মাৰিব। ⁶পাছত

আপোনালোকে সেই কথাৰ দুজন সাক্ষীৰ মুখেৰে শুনিহে, যাৰ প্ৰাণদণ্ড কৰিব লাগে, তাৰ প্ৰাণদণ্ড কৰিব। এজন সাক্ষীৰ মুখেৰে তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড নহ'ব।⁷ তেওঁক বধ কৰিবলৈ, প্ৰথমে সাক্ষীসকলে, পাছত সকলো প্ৰজাই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে হাত উঠাব। এইদৰে আপুনি তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা দুষ্টতা উৎক্ষাত কৰিব।

⁸ যদি তেওঁৰ বিচাৰ কৰিবলৈ আপোনালোকলৈ কঠিন হ'য়, সেয়া হত্যায়েই হওঁক নাইবা দুৰ্ঘটনাৰ কাৰণেই হওঁক, যদি দুজন লোকৰ বিবাদ আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত হ'য়; যদি তেওঁৰ বিচাৰ কৰিবলৈ আপোনালোকলৈ অতি কঠিন হয়, তেন্তে আপোনালোকে উঠি, ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইলৈ যাব, ⁹ আৰু লেবীয়া পুৰোহিতসকলৰ আৰু সেইসময়ৰ বিচাৰকৰ্তাৰ গুৰিলৈ গৈ সুধিব; তাতে তেওঁলোকে আপোনালোকক ৰায় দিব।

¹⁰ পাছত যিহোৱাই যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত তেওঁলোকে আপোনালোকক যি ৰায় দিব, আপুনি সেইদৰেই কাৰ্য্য কৰিব। তেওঁলোকে আপোনাক যি ক'ব, তাক সাৱধানে কৰিব। ¹¹ আপোনালোকক তেওঁলোকে যি ব্যৱস্থাৰ শিক্ষা দিব, আৰু যি শাসন-প্ৰণালী ক'ব, সেই ব্যৱস্থা আৰু শাসন-প্ৰণালী অনুসাৰে আপুনি কাৰ্য্য কৰিব। তেওঁলোকে দিয়া ৰায়ৰ সোঁ কি বাওঁফালে নুঘুৰিব।

¹² কিন্তু যিকোনো লোকে গৰ্ব কৰি, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পৰিচৰ্যা কৰাৰ কাৰণে সেই ঠাইত থিয় হোৱা পুৰোহিতৰ, বা বিচাৰকৰ্তাৰ কথা নুশুনে, সেই মানুহৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব। এইদৰে আপুনি ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা তেনে দুষ্টতা দূৰ কৰিব। ¹³ তাত সকলো প্ৰজাই তাক শুনি ভয় পাই সেইদৰে আৰু গৰ্ব নকৰিব।

¹⁴ আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ দিছে, সেই দেশত সোমাই তাক অধিকাৰ কৰি বাস কৰোঁতে, যেতিয়া ক'ব, “মোৰ চাৰিওফালে থকা আটাই জাতিৰ দৰে মইও মোৰ ওপৰত এজন ৰজা পাতোঁ।” ¹⁵ তেতিয়া আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি জনক মনোনীত কৰিব, সেইজনকেই আপোনালোকৰ ওপৰত ৰজা পাতিব। আপোনালোকৰ নিজৰ ভাইসকলৰ মাজৰ পৰা এজনক বাচি লৈ আপোনালোকৰ ওপৰত ৰজা পাতিব। যি জন আপোনালোকৰ ভাই নহয়, এনে অনাইহুদী লোকক আপোনালোকৰ ওপৰত ৰজা পাতিব নোৱাৰিব।

¹⁶ কেৱল তেওঁ নিজৰ কাৰণে অনেক ঘোঁৰা নাৰাখিব, বা অনেক ঘোঁৰা ৰাখিবৰ মনেৰে প্ৰজাসকলক পুনৰায় মিচৰলৈ নপঠাব। কিয়নো যিহোৱাই আপোনালোকক কৈছিল, ইয়াৰ পাছত “আপোনালোকে সেই বাটেদি পুনৰায় উলটি নাযাব।” ¹⁷ আৰু তেওঁৰ মন যেন অপথে নাযায়, এই কাৰণে তেওঁলোকৰ ছোৱালী বিয়া নকৰিব; আৰু তেওঁ নিজৰ কাৰণে ৰূপ আৰু সোণ অধিককৈ নবঢ়াব।

¹⁸ যেতিয়া তেওঁ সেই ৰাজসিংহাসনত বহিব, তেতিয়া তেওঁ নিশ্চয়কৈ লেবীয়া পুৰোহিতসকলৰ আগত থকা পুস্তকখনিৰ পৰা এখন আন এখন পুস্তক নিজৰ কাৰণে নকল কৰি লিখি থব। ¹⁹ ইস্ৰায়েলৰ মাজত নিজ ৰাজ্যত তেওঁ আৰু তেওঁৰ সন্তানসকল দীৰ্ঘজীৱী হবৰ কাৰণে তেওঁ যেন ভাইসকলৰ সন্মুখত অহংকাৰ নকৰে আৰু এই আশ্ৰয়ৰ সোঁ কি বাওঁফালে যেন নুঘুৰে। ²⁰ এই কাৰণে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ভয় কৰিবলৈ শিকি, এই ব্যৱস্থাৰ সকলো বাক্য, আৰু বিধিবোৰ পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিবৰ অৰ্থে, সেই পুস্তকখনি তেওঁৰ ওচৰত থাকিব, আৰু তেওঁ জীৱনৰ সকলো সময়ত তাক পাঠ কৰিব।

Chapter 18

পুৰোহিত আৰু লেবীসকলৰ বাবে ব্যৱস্থা

¹ লেবীয়া পুৰোহিতসকল আৰু লেবীগোষ্ঠীৰ সকলো লোকে আন ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ দৰে কোনো ভূমি বা সম্পত্তিৰ আধিপত্য নাপাব। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোমবলিৰ কাৰণে যি সকলো অনা হ'ব আৰু যিহোৱাক আন যি সকলো আগবঢ়োৱা হ'ব, তেওঁলোকে সেইবোৰ বস্তুহে খাব। ² ইস্ৰায়েলীয়া ভাইসকলৰ মাজত তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰপ্ৰাপ্তি বুলি একো নাথাকিব। যিহোৱাই কৰা প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে যিহোৱাই হ'ব তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰ।

³ লোকসকলে যিবোৰ গৰু-ছাগলী বা ভেড়া বলি দিব, সেইবোৰৰ কান্ধ, গাল দুখনৰ মাংস আৰু পাকস্থলী তেওঁলোকে পুৰোহিত সকলক দিব; এইবোৰেই হ'ব পুৰোহিতসকলে পাবলগীয়া ভাগ। ⁴ আপোনালোকৰ প্ৰথমে চপোৱা শস্যৰ ফলবোৰ, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস আৰু তেল, আৰু ভেড়াৰ পৰা প্ৰথমবাৰ কাটি উলিওৱা নোম আপোনালোকে পুৰোহিতক দিব। ⁵ কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ সকলো গোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা লেবী গোষ্ঠীক আৰু তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলক বাছি ল'লে যাতে তেওঁলোকে সকলো সময়তে যিহোৱাৰ নামেৰে পৰিচৰ্যা কাৰ্য্য কৰিব পাৰে।

⁶ সমগ্ৰ ইস্ৰায়েল দেশৰ কোনো নগৰৰ পৰা এজন লেবীয়াই যদি নিজৰ বাসস্থান এৰি সম্পূৰ্ণ নিজ ইচ্ছাৰে যিহোৱাই মনোনীত কৰা ঠাইত বাস কৰিবলৈ যায়, ⁷ তেতিয়া আন সকলো লেবীয়া ভাইসকলৰ দৰে তেওঁ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পৰিচৰ্যা কাৰ্য্য কৰিব লাগিব। ⁸ সেই লেবীয়া লোকে পৈত্ৰিক সম্পত্তি বিক্ৰী কৰি পোৱা মূল্যৰ উপৰিও সেই ঠাইৰ আন লেবীয়াসকলৰ লগত আহাৰৰ সমান ভাগ পাব।

যিহোৱাৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য

⁹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ দিবলৈ গৈছে, সেই দেশত সোমাই আন জাতিবোৰে যি সকলো ঘিণলগীয়া কাৰ্য কৰে, আপোনালোকে সেই কাৰ্যবোৰ কৰিবলৈ নিশিকিব। ¹⁰আপোনালোকৰ মাজত যেন এনে কোনো লোক নাথাকে, যি জনে নিজৰ সন্তানক হোমবলি উৎসৰ্গ কৰে, যি জনে মঙ্গল চায়, যি জনে লক্ষণ চাই ভৱিষ্যতৰ কথা কয় বা মায়াবিদ্যা, যাদুবিদ্যাৰ অভ্যাস কৰে, ¹¹যি জনে তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰেৰে সন্মোহিত কৰে, যি জনে ভুতৰ পৰামৰ্শ লয় আৰু মৃত লোকৰ আত্মাৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখে। ¹²এনেবোৰ কাৰ্য কৰা সকলো লোক যিহোৱাৰ আগত ঘিণলগীয়া আৰু এনে ঘৃণণীয় কাৰ্যৰ কাৰণেই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই সকলো জাতিক আপোনালোকৰ সন্মুখৰ পৰা দূৰ কৰিব। ¹³আপোনালোক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত নিৰ্দোষী হ'ব লাগিব।

যিহোৱাৰ ভাৱবাদী

¹⁴আপোনালোকে যি জাতিবোৰক উদ্ধাস্ত কৰি ভূমি অধিকাৰ কৰিব, তেওঁলোকে মায়াবিদ্যা আৰু মঙ্গল চোৱা ভৱিষ্যত বক্তাসকলৰ কথা শুনে। কিন্তু আপোনালোকক হ'লে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেনে কৰিবলৈ নিষেধ কৰিছে।

¹⁵আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ মাজৰ ভাইসকলৰ এজনক আপোনালোকৰ কাৰণে মোৰ নিচিনা এজন ভাৱবাদীক উৎপন্ন কৰিব। আপোনালোকে তেওঁৰ কথামতে চলিব লাগিব। ¹⁶হোৱেৰে পাহাৰৰ ওচৰত আপোনালোক সকলোৱেই যিহোৱাৰ সন্মুখত সমবেত হোৱাৰ দিনা আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওচৰত ইয়াকে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। আপোনালোকে এইবুলি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, “ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ মাত আমাক পুণৰ শুনিবলৈ নিদিব বা এই মহা-অগ্নি আমাক পুণৰ চাবলৈ নিদিব; সেয়ে হ'লে আমি মৰি যাম।”

¹⁷যিহোৱাই মোক কৈছিল, “তেওঁলোকে ঠিকেই কৈছে। ¹⁸মই তেওঁলোকৰ ভাইসকলৰ মাজৰ পৰা তেওঁলোকৰ কাৰণে তোমাৰ দৰে এজন ভাৱবাদী উৎপন্ন কৰিম। তেওঁৰ মুখেৰেই মই মোৰ কথা ক'ম আৰু মই যি সকলো কবলৈ তেওঁক আজ্ঞা দিম, তেওঁ তাকে ক'ব। ¹⁹সেই ভাৱবাদীয়ে মোৰ নামেৰে এই যি কথা ক'ব, কোনোৱে যদি মোৰ সেই কথা নুশুনে, তেন্তে মই নিজে তেওঁৰ পৰা তাৰ হিচাপ ল'ম।

²⁰কিন্তু মই আজ্ঞা নিদিয়া কথা যদি কোনো ভাৱবাদীয়ে মোৰ নাম লৈ অহংকাৰ কৰি ক'য়, অথবা যদি আন কোনো দেৱতাৰ নামেৰে ক'য়, সেই ভাৱবাদী জনৰ অৱশ্যেই প্ৰাণদণ্ড হ'ব।”

মিছা ভাৱবাদী

²¹কোনো কথাত আপোনালোকে হয়তো মনতে ভাবিব পাৰে, ‘এই বাৰ্তা যিহোৱাই কৈছে নে নাই, তাক আমি কেনেকৈ জানিম?’

²²কোনো ভাৱবাদীয়ে যদি যিহোৱাৰ নামেৰে কথা ক'য় আৰু সেয়ে যদি পাছত সিদ্ধ নহয় বা নঘটে, তেন্তে জানিব লাগিব যে, সেই কথা যিহোৱাই কোৱা নাই; সেই ভাৱবাদীয়ে অহংকাৰ কৰি সেই কথা কৈছে। আপোনালোকে তেওঁক ভয় নকৰিব।”

Chapter 19

আশ্ৰয় নগৰ

¹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ আপোনালোকক আধিপত্যৰ বাবে দিব, সেই ঠাইৰ জাতিবোৰক যেতিয়া উচ্ছন্ন কৰিব, আৰু আপোনালোকে তেওঁলোকৰ নগৰ আৰু ঘৰবোৰত বাস কৰিবলৈ ধৰিব, ²তেতিয়া যি দেশ ঈশ্বৰ যিহোৱাই অধিকাৰৰ অৰ্থে আপোনালোকক দিব, আপোনালোকে সেই দেশৰ মধ্য ভাগত তিনিখন নগৰ নিজৰ কাৰণে মনোনীত কৰি ল'ব লাগিব। ³সেই ঠাইলৈ যাবলৈ এটা পথও আপোনালোকে নিৰ্মাণ কৰি ল'ব আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশত প্ৰৱেশ কৰাবলৈ আপোনালোকক নিছে, সেই দেশৰ সীমা আপোনালোকে তিনি ভাগত ভাগ কৰিব যাতে কোনো ব্যক্তিক হত্যা কৰা প্ৰতিজন হত্যাকাৰী তালৈ পলাই যাব পাৰে।

⁴সেই ঠাইলৈ পলাই গৈ বাস কৰাই হৈছে কোনো হত্যাকাৰীৰ বাবে এই নিয়ম। পূৰ্বে মনত কোনো ঘৃণা নাৰাখি কোনোৱে যদি অজ্ঞাতে কাৰোবাক হত্যা কৰে, ⁵যেনেকৈ এজন লোক নিজৰ চুবুৰীয়াৰ সৈতে কাঠ কাটিবলৈ হাবিলৈ গ'ল আৰু গছ কাটিবলৈ কুঠাৰখন দাঙিলত, সেই কুঠাৰ নালৰ পৰা সুলকি পৰি চুবুৰীয়াক আঘাত কৰিলে, তাতে তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল; তেতিয়া সেই ব্যক্তিজনে সেই তিনিখনৰ মাজৰ কোনো এখন নগৰলৈ পলাই গৈ তাতে বাস কৰি থাকিব পাৰিব; ⁶তেওঁ এইদৰে কৰা উচিত, কিয়নো ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ লবলৈ নিহত ব্যক্তিৰ কোনো নিকট আত্মীয়ই খঙতে তেওঁক পাছে পাছে খেদি যাব পাৰে; আশ্ৰয় নগৰখনৰ বাট বহু দূৰ হ'লে, নগৰত সোমোৱাৰ আগেয়ে আত্মীয়ই ক্ৰুদ্ধ হৈ তেওঁক ধৰি বধ কৰিব পাৰে; যদিও সেই ব্যক্তি মৃত্যুদণ্ডৰ যোগ্য নাছিল; কিয়নো তেওঁ মনত কোনো ঘৃণা লৈ সেই ব্যক্তিজনে হত্যা কৰা নাছিল। ⁷এই কাৰণতে মই আপোনালোকৰ নিজৰ বাবে তিনিখন নগৰ নিৰ্বাচন কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছো। ⁸যদি আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ

পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ দৰে গোটেই দেশ দিয়ে আৰু আপোনালোকৰ সীমাবোৰ বৃদ্ধি কৰে, ⁹মই আজি আপোনালোকক দিয়া সকলো আজ্ঞা যদি আপোনালোকে মানি চলে-যদি আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰে আৰু তেওঁৰ পথত চলে, তেতিয়া আপোনালোকে সেই তিনিখন নগৰৰ উপৰিও পুণৰ তিনিখন নগৰ নিজৰ বাবে যোগ দিব। ¹⁰আপোনালোকে এইদৰে কাৰ্য কৰিব, যাতে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আধিপত্যৰ অৰ্থে আপোনালোকক যি দেশ দিব সেই দেশৰ মাজত নিৰ্দোষীলোকৰ ৰক্তপাত নহ'ব আৰু নিৰ্দোষী লোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষত আপোনালোকো দোষী নহ'ব।

¹¹কিন্তু কোনোৱে যদি আন ব্যক্তিক ঘৃণা কৰি হত্যা কৰাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি থাকে আৰু তেওঁৰ বিৰুদ্ধে উঠি আঘাট কৰি বধ কৰে, তাৰ পাছত সেই তিনিখন নগৰৰ কোনো এখনলৈ যদি তেওঁ পলাই যায়, ¹²তেন্তে তেওঁৰ নগৰৰ বৃদ্ধলোকে মানুহ পঠাই সেই আশ্ৰয় নগৰৰ পৰা হত্যাকাৰীজনক ধৰি আনিব আৰু তেওঁক বধ কৰি ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ লবলৈ নিহতৰ আত্মীয়ৰ হাতত শোধাই দিব। ¹³আপোনালোকে তেওঁলৈ কোনো দয়া নেদেখুৱাব। কিন্তু, তাৰ পৰিবৰ্তে আপোনালোকে ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা নিৰ্দোষী লোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ মছি পেলাব। তাতে আপোনালোকৰ মঙ্গল হ'ব।

¹⁴আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ আধিপত্যৰ অৰ্থে আপোনালোকক প্ৰৱেশ কৰিবলৈ দিব, প্ৰতিবেশীৰ ভূমিৰ সীমাৰ চিহ্ন কেতিয়াও নলৰাব। বহুদিনৰ আগেয়ে সেই চিহ্নবোৰ তাত ৰখা হৈছিল।

সাক্ষী সম্পৰ্কে নিয়ম

¹⁵কোনো ব্যক্তিয়ে কৰা অপৰাধৰ বাবে বা পাপ কাৰ্যৰ বাবে, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যদি গোচৰ অনা হয়, তেন্তে কেৱল এজন সাক্ষী থিয় হ'লে নহ'ব; দুই বা তিনিজন সাক্ষীৰ মুখেৰেহে কোনো বিষয় সত্য ৰূপে প্ৰমাণিত হ'ব। ¹⁶যদি কোনো অধাৰ্মিক সাক্ষীয়ে কোনো লোকৰ ভুল কাৰ্যৰ হৈ সাক্ষ্য দিবলৈ উঠে, ¹⁷তেন্তে সেই বিষয়ত জড়িত উভয় লোক সেই সময়ৰ পুৰোহিত আৰু বিচাৰকসকলৰ আগত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে থিয় হ'ব লাগিব; ¹⁸বিচাৰকসকলে বিষয়টো ভালদৰে তদন্ত কৰিব; যদি তেওঁ নিজৰ ইস্ৰায়েলীয়া ভাইৰ বিৰুদ্ধে মিছা সাক্ষী দিয়াৰ দ্বাৰা মিথ্যাবাদী বুলি ধৰা পৰে, ¹⁹তেন্তে, তেওঁ নিজ ভাইলৈ যিহকে কৰিব বিচাৰিব, তাকে তেওঁলৈ কৰিব; এইদৰে আপোনালোকে আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা তেনে দুষ্টতা দূৰ কৰিব লাগিব। ²⁰তাতে এই কথা শুনি বাকী সকলো ইস্ৰায়েলীয়া লোকে ভয় খাব আৰু এই ধৰণৰ অন্যায়ে কাৰ্য তেওঁলোকে তেতিয়াৰে পৰা আপোনালোকৰ মাজত পুণৰ কেতিয়াও নকৰিব। ²¹আপোনালোকে তেওঁৰ প্ৰতি কোনো দয়া নেদেখুৱাব; প্ৰাণৰ সলনি প্ৰাণ, চকুৰ সলনি চকু, দাঁতৰ সলনি দাঁত, হাতৰ সলনি হাত, ভৰিৰ সলনি ভৰি ল'ব।

Chapter 20

যুদ্ধ বিষয়ক নিয়ম।

¹যুদ্ধ কৰিবলৈ যাওঁতে শত্ৰু পক্ষত আপোনালোকতকৈ অধিক সংখ্যাৰ ঘোঁৰা, ৰথ আৰু সেনাদল দেখি আপোনালোকে ভয় নকৰিব; কিয়নো, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, যি জনে মিচৰ দেশৰ পৰা আপোনালোকক বাহিৰ কৰি আনিছে, তেওঁ আপোনালোকৰ লগত আছে। ²যেতিয়া আপোনালোকে যুদ্ধলৈ যাবলৈ সাজু হ'ব, পুৰোহিতে আগবাঢ়ি আহি সৈন্যদলক উদ্দেশ্য ক'ব, ³“হে ইস্ৰায়েলীয়াসকল, শূনা, আজি তোমালোকৰ শত্ৰুবোৰৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ তোমালোক ওচৰ চাপিছা; তোমালোকৰ হৃদয়ত সাহস নেহেৰুৱাবা; ভয় নকৰিবা বা কম্পিত নহ'বা আৰু শত্ৰুপক্ষক দেখি ভয়ত ত্ৰাসিত নহ'বা। ⁴কিয়নো, তোমালোকক ৰক্ষা কৰিবলৈ আৰু শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱায়েই তোমালোকৰ লগত গৈছে।” ⁵তাৰ পাছত বিষয়াসকলে সৈন্যবোৰক ক'ব, “তোমালোকৰ মাজত নতুন ঘৰ সাজি প্ৰতিষ্ঠা নকৰাকৈ থকা কোনো লোক আছে নেকি? যদি আছে, তেন্তে তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈ উলটি যাওক; নহ'লে তেওঁৰ যুদ্ধত মৃত্যু হ'লে, মৰিলে, আন কোনোবাই সেই ঘৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। ⁶দ্রাক্ষাবাৰী পাতি তাৰ ফল ভোগ নকৰাকৈ কোনো লোক আছে নেকি? তেওঁ নিজ ঘৰলৈ উলটি যাওক। নহ'লে তেওঁৰ যুদ্ধত মৃত্যু হ'লে, আনে তাৰ ফল ভোগ কৰিব। ⁷বিয়াৰ সম্বন্ধ হোৱাৰ পাছত বিয়া নকৰাকৈ থকা কোনো লোক আছে নেকি? তেন্তে তেওঁ নিজ ঘৰলৈ উলটি যাওক; নহ'লে তেওঁৰ যুদ্ধত মৃত্যু হ'লে, আনে সেই ছোৱালীক বিয়া কৰিব।” ⁸সেই বিষয়াসকলে পুণৰ ক'ব যে, “তোমালোকৰ মাজত কোনো ভয়াতুৰ বা সাহস নথকা হৃদয়ৰ লোক আছে নেকি? তেন্তে তেওঁ নিজ ঘৰলৈ উলটি যাওক; নহ'লে আন ইস্ৰায়েলীয়া ভাইসকলৰ মনোবল তেওঁৰ হৃদয়ৰ দৰে ভাঙি পৰিব।” ⁹সৈন্যসকলৰ ওচৰত কথা কোৱা শেষ কৰি বিষয়াসকলে সৈন্যদলৰ ওপৰত সেনাপতি নিযুক্ত কৰিব।

¹⁰আপোনালোকে কোনো নগৰ আক্ৰমণ কৰিবলৈ যাওঁতে, প্ৰথমতে সেই ঠাইৰ লোকসকলৰ ওচৰত শান্তিৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াব। ¹¹যদি তেওঁলোকে প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰে আৰু তেওঁলোকৰ দুৱাৰবোৰ আপোনালোকলৈ মুকলি কৰি দিয়ে, তেন্তে সেই ঠাইৰ সকলো লোক আপোনালোকৰ অধীনত ক্ৰীতদাস হ'ব আৰু আপোনালোকৰ কাৰণে কাৰ্য কৰিবলৈ বাধ্য হ'ব। ¹²কিন্তু যদি শান্তিৰ প্ৰস্তাৱ প্ৰত্যাখান কৰে আৰু তাৰ পৰিবৰ্তে আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰে, তেতিয়া আপোনালোকে সেই নগৰ অৱৰোধ কৰিব। ¹³আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যেতিয়া আপোনালোকক জয়ী কৰিব আৰু সেই ঠাই আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিব, তেতিয়া নগৰৰ সকলো পুৰুষকে আপোনালোকে বধ কৰিব। ¹⁴কিন্তু মহিলাসকলক, শিশুসকলক আৰু পশুপাল আদি কৰি সেই নগৰত থকা আন সকলো বস্তু আপোনালোকে লুটব্ৰ্য কৰিব।

সামগ্ৰীৰূপে নিজৰ কাৰণে নিব পাৰিব। শত্ৰুবোৰৰ দেশৰ পৰা লুট কৰা যি সকলো বস্তু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিব, তাক আপোনালোকে ভোগ কৰিব পাৰিব। ¹⁵যিবোৰ নগৰ আপোনালোকৰ দেশৰ পৰা অনেক দূৰৈত আছে, যিবোৰ আপোনালোকৰ ওচৰৰ জাতিবোৰৰ নগৰ নহয়, সেইবোৰৰ প্ৰতি আপোনালোকে সেইদৰে কৰিব। ¹⁶কিন্তু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আধিপত্যৰ অৰ্থে এই জাতিবোৰৰ যি সকলো নগৰ আপোনালোকক দিব, সেইবোৰ ঠাইৰ কোনো প্ৰাণীকে আপোনালোকে জীৱিত নাৰাখিব; ¹⁷কিন্তু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে আপোনালোকে হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, কনানীয়া, পৰিজ্জীয়া, হিব্ৰীয়া আৰু যিবুচীয়া লোকসকলক সম্পূৰ্ণভাৱে ধ্বংস কৰি পেলাব। ¹⁸এনে নহওঁক যে যি ঘৃণণীয় কাৰ্য তেওঁলোকে নিজৰ দেৱতাসকলৰ পূজাৰ উদ্দেশ্যে কৰে, সেইবোৰ আপোনালোককো শিকাৰ। তাতে আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিব। ¹⁹আপোনালোকে অনেক দিন ধৰি যেতিয়া কোনো নগৰ অৱৰোধ কৰি ৰাখি অধিকাৰ কৰিবলৈ যুদ্ধ কৰি থাকিব, তেতিয়া তাত থকা গছবোৰ কুঠাৰৰে কাটি নষ্ট নকৰিব। কিয়নো সেই গছবোৰৰ ফল আপোনালোকে খাব পাৰিব। সেয়ে আপোনালোকে গছবোৰ নাকাটিব। পথাৰৰ গছবোৰ জানো মানুহ যে, সেইবোৰক আপোনালোকে অৱৰোধ কৰিব?

²⁰কিন্তু যিবোৰ গছৰ ফল খাব পৰা নাযায় বুলি জানিব, কেৱল তেনে গছহে কাটি নষ্ট কৰিব পাৰিব আৰু যি ঠাইৰ লোকসকলে আপোনালোকৰ লগত যুদ্ধ কৰিব, তেওঁলোকৰ পতন নোহোৱালৈকে সেই গছবোৰক আপোনালোকে আত্মৰক্ষাৰ গড় কৰি ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিব।

Chapter 21

অজ্ঞাত হত্যাৰ সম্পৰ্কে কৰা প্ৰায়চিত্ত।

¹আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই, যি দেশ অধিকাৰৰ অৰ্থে আপোনাক দিছে, তাৰ পথাৰত যদি কোনো লোকৰ মৃতদেহ পৰি থকা দেখা পোৱা, কিন্তু তাক কোনে হত্যা কৰিলে সেয়ে জনা নাযায়; ²তেতিয়া আপোনালোকৰ মাজৰ বয়জেষ্টলোক আৰু বিচাৰকৰ্তাসকল বাহিৰলৈ গৈ, সেই হতহোৱা লোকজনৰ মৃতদেহৰ চাৰিওফালে থকা নগৰবোৰৰ দুৰত্বৰ মাপ ল'ব।

³যেতিয়া আপোনালোকে নিহত ব্যক্তিজনৰ সকলোতকৈ ওচৰত থকা চহৰ খনৰ বিষয়ে জানিব, সেই নগৰৰ বৃদ্ধলোকসকলে, জাকৰ পৰা এনে এজনী চেঁউৰী গৰু ল'ব যাৰ দ্বাৰাই যুঁৱলি টনা আদি কোনো কাম কৰোৱা নাই। ⁴পাছত সেই নগৰৰ বৃদ্ধলোকসকলে চেঁউৰী গৰুজনী লৈ, হাল নোবোৱা, গুটি নিসিচাঁ পানী বৈ থকা এনে উপত্যকালৈ নামি গৈ, সেই উপত্যকাত গৰুজনীৰ ডিঙি বিচ্ছেদ কৰিব।

⁵আৰু লেবীসকলৰ সন্তান পুৰোহিতসকলো অৱশ্যেই তালৈ যাব; কিয়নো আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ আৰু যিহোৱাৰ নামেৰে আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ এই লোকসকলকেই মনোনীত কৰিলে; আৰু তেওঁলোকে বাক্য অনুসাৰে প্ৰত্যেক বিবাদ আৰু আঘাতৰ বিচাৰ নিস্পত্তি কৰিব। ⁶সেই শৱটোৰ ওচৰত থকা নগৰৰ উপত্যকাত আটাই বৃদ্ধসকলে, গৰুজনীৰ দিঙী বিচ্ছেদ কৰাৰ ওপৰত নিজৰ নিজৰ হাত ধুব। ⁷আৰু এই লোকসকলে ক'ব "আমাৰ হাতে এই ৰক্তপাত কৰা নাই আৰু আমি এই ঘটনাও দেখা নাই।

⁸হে যিহোৱা, তুমি মুক্ত কৰা তোমাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলক ক্ষমা কৰি, তোমাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ গাত নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাতৰ দোষ নেপেলাবা।" তাতে তেওঁলোকলৈ সেই ৰক্তপাতৰ দোষ ক্ষমা কৰা হ'ব। ⁹এইদৰে আপোনালোকে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ভাল, তাকেই কৰি আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাতৰ দোষ দূৰ কৰিব।

বন্দী যুৱতীক বিয়া কৰোৱা।

¹⁰যেতিয়া আপোনালোকে আপোনালোকৰ শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ যাব, তেতিয়া আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই লোকসকলক পৰাস্ত কৰিব আৰু আপোনালোকে শত্ৰুবোৰক বন্দীকৰি আনিব পাৰিব। ¹¹আৰু সেই বন্দী কৰি অনা লোকসকলৰ মাজত কোনো সুন্দৰী যুৱতীক দেখি মুগ্ধহৈ আপুনি যদি তাইক বিয়া কৰি পত্নী কৰিব খোজে, ¹²তেন্তে তেওঁক আপোনাৰ ঘৰলৈ নিব আৰু তাই নিজৰ মূৰ খুৰাই নখ কাটি, ¹³বন্দী অৱস্থাৰ কাপোৰ সোলোকাই থৈ, আপোনাৰ ঘৰত থাকি বাপেক-মাকৰ কাৰণে পুৰা এমাহ শোক প্ৰকাশ কৰিব; তাৰ পাছত আপুনি তাইৰ ওচৰলৈ যাব পাৰিব বা তেওঁৰ স্বামী হ'ব, আৰু তাই আপোনাৰ ভাৰ্যা হ'ব। ¹⁴পাছত যদি আপুনি তেওঁকলৈ সুখী নহয়নো, তেন্তে যি ঠাইলৈ তেওঁ যাবলৈ ইচ্ছা কৰে, সেই ঠাইলৈকে যাবলৈ দিব; কিন্তু কোনো ধন লৈ তাইক নেবেচিব, আপুনি তাইলৈ বেটা বা দাসীৰ নিচিনাকৈ ব্যৱহাৰ নকৰিব, কিয়নো আপুনি তাইক অপদস্থ কৰিলে।

বৰপুত্ৰই পাবলগীয়া অধিকাৰ।

¹⁵যদি কোনো পুৰুষৰ দুগৰাকী ভাৰ্যা থাকে, এগৰাকী তেওঁৰ মৰমৰ আন গৰাকী ঘৃণাৰ। দুয়োগৰাকীয়ে তেওঁলৈ সন্তান জন্ম দিয়ে, কিন্তু বৰপুত্ৰক যদি ঘৃণাৰ গৰাকীৰ সন্তান হয়; ¹⁶তেতিয়া সেই ব্যক্তিয়ে পুত্ৰক কেইজনক সম্পত্তিৰ ভাগকৰা দিনা, ঘৃণাৰ গৰাকীৰ পৰা হোৱা বৰপুত্ৰক থাকোঁতে, তেওঁ মৰমৰ গৰাকীৰ পুত্ৰকক জ্যেষ্ঠাধিকাৰ দিব নোৱাৰিব।

¹⁷কিন্তু অৱশ্যেই তেওঁ সকলো সম্পত্তিৰ দুভাগ দি এলাগীজনীৰ পুত্ৰককে বৰ-পো বুলি স্বীকাৰ কৰিব। কাৰণ সেই সন্তান তেওঁৰ প্ৰথম সন্তান। প্ৰথমে জন্মপোৱা হিচাবে সমস্ত জ্যেষ্ঠাধিকাৰ তেওঁৰ আছে।

বিদ্ৰোহী সন্তান।

¹⁸কোনো এজন মাক-বোপেকৰ যদি জেদী ও বিৰোধী বা মাক দেউতাকৰ কথা নুশুনা আৰু শাস্তি দিলেও তেওঁলোকৰ কথা শুনিবলৈ অস্বীকাৰ কৰা ল'ৰা, কোনো মানুহৰ থাকিলে; ¹⁹সেই ল'ৰা জনৰ বাপেক-মাকে তেওঁক ধৰি, নিজৰ নগৰৰ বয়সস্তসকলৰ ওচৰলৈ আৰু তেওঁলোকে নিবাস কৰা নগৰৰ দুৱাৰ-মুখলৈ লৈ আহিব। ²⁰নগৰৰ বয়সস্ত লোকসকলক ক'ব "আমাৰ এই লৰাটি অবাধ্য আৰু বিৰোধী, আমাৰ কথা নুশুনে, তেওঁ অপব্যয়ী আৰু মদপী।" ²¹তেতিয়া ল'ৰাজন নিবাস কৰা নগৰৰ সকলো লোকে ল'ৰা জনক শিল দলিয়াই বধ কৰিব। এইদৰে আপোনালোকে আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা দুষ্টিতা দূৰ কৰিব। তাতে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে এই বিষয়ে শুনি ভয় পাব।

অন্যান্য নিয়ম।

²²পাছত কোনো মানুহে যদি প্ৰাণ দণ্ডৰ যোগ্য পাপ কৰে আৰু তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হয়; তেওঁৰ মৃত দেহতো এডাল গছত আঁৰি ৰাখিব; ²³কিন্তু তেওঁৰ মৃতদেহটো ৰাতি গছডালৰ ওপৰতে ৰাখি নথব; বৰং একেদিনাই দেহটো পুতি পেলাব। কিয়নো যি জনৰ শৱ আঁৰি থোৱা হয় তেওঁ ঈশ্বৰৰ অভিশপ্ত। সেই কাৰণেই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই অধিকাৰৰ অৰ্থে যি দেশ আপোনালোকক দিবলৈ গৈছে, আপোনালোকে সেই দেশ অশুচি নকৰিব।

Chapter 22

ওচৰ-চুবুৰীয়াক দয়া কৰিবলৈ আদেশ।

¹আপোনালোকে ইস্ৰায়েলীয়া কোনো ভাইৰ গৰু বা ভেড়াই বাট হেৰুৱাই অন্যফালে যোৱা দেখিলে, তালৈ অৱহেলা নকৰিব। আপোনালোকৰ ভাইৰ ওচৰলৈ অৱশ্যে তাক ওভটাই নিব। ²যদি আপোনালোকৰ সেই ইস্ৰায়েলীয়া ভাই ওচৰত নাই, বা সেই ভাই কোন হয় তাক নাজানে, তেন্তে সেই পশুক আপোনালোকে নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যাব আৰু সেই ভায়ে বিচাৰি নাহে মানে তাক আপোনালোকৰ ঘৰতে ৰাখি থ'ব; পাছত বিচাৰি আহিলে আপোনালোকে তাক ওলোটাই দিব।

³আপোনালোকে তেওঁৰ গাধলৈকো একেদৰেই কৰিব; আৰু তেওঁলোকৰ কাপোৰ-কানিলৈকো সেইদৰেই কৰিব; আপোনালোকৰ ইস্ৰায়েলীয়া সকলৰ হেৰোৱা যিকোনো বস্তু আপোনালোকে পায়, সেই সকলো বিষয়তে আপোনালোকে সেই একেদৰেই কৰিব; আপোনালোকে নিজৰ মতে লুকুৱাই নাৰাখিব। ⁴আপোনালোকৰ কোনো ভাইৰ গাধ বা গৰু বাটত পৰি থকা দেখিলে, আপোনালোকে সেইবোৰলৈ অৱহেলা নকৰিব; সেইবোৰক পুনৰাই উঠিবলৈ সহায় কৰিব।

⁵পুৰুষৰ অধিকাৰত থকা কোনো পোছাক মহিলাই পৰিধান কৰিব নালাগে, বা পুৰুষেও মহিলাৰ পোছাক পিন্ধিব নালাগে; কিয়নো যি কোনোৱে তেনে কাৰ্য কৰে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত তেওঁলোক বিতৃষ্ণাজনক।

⁶আপোনালোকে বাটৰ কাষত থকা গছত বা মাটিত থকা কোনো চৰাইৰ বাহত চৰাইৰ মাকে পোৱালীৰ ওপৰত বা কণীৰ ওপৰত উমনীত বহি থকা যদি দেখা পায়, তেন্তে আপোনালোকে পোৱালিবোৰৰ সৈতে চৰাইজনীক ধৰি লৈ নাযাব। ⁷আপোনালোকে পোৱালীবোৰক লৈ যাব পাৰে, কিন্তু মাকক অৱশ্যেই আপোনালোকে এৰি দিব লাগিব। তাতে আপোনালোকৰ উন্নতি হ'ব আৰু আপোনালোকৰ আয়ুস দীঘল হ'ব।

⁸ঘৰ নিৰ্মাণ কৰাৰ সময়ত আপোনালোকে ছাদৰ চাৰিওফালে বেৰা দিব, যাতে কোনো ঘৰৰ ছাদৰ ওপৰৰ পৰা পৰি কোনো মানুহৰ মৃত্যু হ'লে, সেই ঘৰৰ লোক তাৰ ৰক্তপাতৰ দায়ী নহ'ব।

⁹দ্রাক্ষাবাৰীত আপোনালোকে দুই জাতৰ বীজ নলগাব; তেনে কৰিলে আপোনালোকে সিটা বীজৰ শস্য আৰু দ্রাক্ষাবাৰীৰ ফল উভয়ে অপবিত্ৰ হ'ব। ¹⁰গৰু আৰু গাধ দুয়োকে একজুট কৰি হাল নাবাব। ¹¹উল আৰু শণ সুতা মিহলাই বোৱা কাপোৰ নিপিন্ধিব।

¹²আপোনালোকৰ গাত লোৱা চাদৰৰ চাৰি কোণা, পকোৱা সুতাৰে দহি বটিব।

সহবাস সম্পৰ্কে নিয়ম।

¹³কোনোলোকে যদি বিয়া কৰি ভাৰ্যাক লৈ শোৱাৰ পাছত তাইক পছন্দ নকৰে ¹⁴আৰু তাইৰ অহিতে অনৰ্থক অপবাদ দি ক'য়, "মই এই মহিলাক বিয়া কৰিলোঁ হয়, কিন্তু তাই যে কুমাৰী ছোৱালী তাইৰ উচৰত সেই প্ৰমাণ মই নাপালোঁ।"

¹⁵তেতিয়া সেই ছোৱালীৰ বাপেক-মাকে নগৰৰ দুৱাৰত বৃদ্ধ নেতাসকলৰ ওচৰলৈ তাইৰ সতীত্বৰ প্ৰমাণ লৈ যাব। ¹⁶ছোৱালীজনীৰ বাপেকে বৃদ্ধ নেতাসকলক ক'ব, "মই এই মানুহৰ সৈতে মোৰ জীক বিয়া দিছিলোঁ কিন্তু তেওঁ তাইক পছন্দ নকৰে। ¹⁷এতিয়া তেওঁ তাইক অপবাদ দি কৈছে, 'মই তাইক কুমাৰী অৱস্থাত পোৱা নাই।' কিন্তু এইয়া চাওঁক মোৰ ছোৱালীৰ সতীত্বৰ প্ৰমাণ।" এই বুলি কৈ তেওঁলোকে বৃদ্ধ নেতাসকলৰ আগত কাপোৰখন মেলি দেখুৱাব। ¹⁸পাছত নগৰৰ বৃদ্ধ নেতাসকলে সেই পুৰুষক ধৰি আনি শাস্তি দিব। ¹⁹সেই পুৰুষৰ পৰা তেওঁলোকে জৰিমনা হিচাবে এশ চেকল ৰূপ আদায় কৰি ছোৱালী জনিৰ বাপেকক দিব, কিয়নো সেই মানুহে এগৰাকী ইস্ৰায়েলীয়া কুমাৰীৰ দুৰ্নাম কৰিলে; তাৰ উপৰিও ছোৱালী জনী তেওঁৰ ভাৰ্যা হৈ থাকিব আৰু তেওঁ জীয়াই থাকে মানে তাইক এৰিব নোৱাৰিব।

²⁰কিন্তু কথাটো যদি সত্য হয় আৰু ছোৱালীজনীৰ সতীত্বৰ কোনো প্ৰমাণ পোৱা নাযায়, ²¹তেন্তে তেওঁলোকে ছোৱালীজনীক নিজৰ বাপেকৰ ঘৰৰ দুৱাৰ মুখলৈ উলিয়াই আনিব, আৰু নগৰৰ পুৰুষসকলে তাইক শিল দলিয়াই বধ কৰিব। কিয়নো তাই নিজৰ বাপেকৰ ঘৰত থকাৰ সময়ত ব্যভিচাৰ কৰি ইস্ৰায়েলীয়া সকলৰ মাজত তীষণ ঘৃণণীয় কাম কৰিলে। এইদৰেই ইস্ৰায়েলীয়া সকলৰ মাজৰ পৰা দুষ্টতা দূৰ কৰিব।

²²যদি আন কোনো লোকৰ ভাৰ্যাক লগত কোনো পুৰুষে শয়ন কৰোঁতে ধৰা পৰে, তেন্তে মহিলাগৰাকীৰ লগত শয়ন কৰা পুৰুষ আৰু মহিলা দুয়োৰে প্ৰাণ দণ্ড হ'ব; এইদৰে আপোনালোকে আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা দুষ্টতা দূৰ কৰিব।

²³যদি কোনো লোকলৈ বাগদান কৰি কুমাৰী ছোৱালীক আন কোনো মানুহে নগৰৰ মাজত পাই তাইৰ লগত শয়ন কৰে, ²⁴তেন্তে আপোনালোকে তেওঁলোক দুয়োকে সেই নগৰৰ দুৱাৰ মুখলৈ উলিয়াই আনিব আৰু মৃত্যু নোহোৱা পৰ্যন্ত তেওঁলোকক শিল দলিয়াই বধ কৰিব। নগৰৰ মাজত থাকিও ছোৱালীজনীয়ে চিঞৰ-বাখৰ নকৰাৰ কাৰণে তাইক আৰু আন এজন ইস্ৰায়েলীয়া ভাইৰ ভাৰ্যাক নষ্ট কৰাৰ কাৰণে পুৰুষজনক শিল দলিয়াই বধ কৰিব। এইদৰে আপোনালোকে আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা দুষ্টতা দূৰ কৰিব।

²⁵কিন্তু যদি কোনো বাগদত্তা ছোৱালীক পথাৰৰ নিৰ্জন ঠাইত পাই, বলেৰে ধৰি কোনো পুৰুষে তাইৰ লগত শয়ন কৰে, তেন্তে যি পুৰুষে শয়ন কৰে, কেৱল তেওঁৰে প্ৰাণদণ্ড হ'ব; ²⁶কিন্তু ছোৱালীজনীক হ'লে আপোনালোকে একো নকৰিব। প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য কোনো পাপ তাই কৰা নাই; কিয়নো, ই এজনে আন এজনৰ বিৰুদ্ধে উঠি তেওঁক বধ কৰাৰ দৰেই হয়। ²⁷পুৰুষজনে পথাৰতহে তাইক পালে, সেই বাগদত্তা ছোৱালীজনীয়ে যদিও চিঞৰ মাৰিছিল, কিন্তু তাইক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ তাত কোনো নাছিল।

²⁸বাগদত্তা নোহোৱা এনে কোনো কুমাৰীক যদি কোনো পুৰুষে পাই বলেৰে ধৰি তাইৰ লগত শয়ন কৰে আৰু যদি তেওঁলোক ধৰা পৰে, ²⁹তেন্তে তাইৰ লগত শয়ন কৰা পুৰুষে ছোৱালীজনীৰ বাপেকক পঞ্চাশ চেকল ৰূপ দিব লাগিব। সেই পুৰুষে তাইক নষ্ট কৰাৰ কাৰণে তায়েই তেওঁৰ ভাৰ্যা হ'ব আৰু তেওঁ জীয়াই থাকে মানে তাইক এৰিব নোৱাৰিব।

³⁰পুৰুষে বাপেকৰ কোনো ভাৰ্যাকে নিজৰ কৰি গ্ৰহণ নকৰিব; তেওঁ বাপেকৰ বৈবাহিক অধিকাৰৰ আৱৰণ নুগুচাব।

Chapter 23

ইস্ৰায়েলৰ সমাজত ভুক্ত হোৱাৰ নিয়ম

¹যি পুৰুষৰ অণুকোষ চূৰ্ণ বা গুপ্ত অঙ্গ কটা হৈছে, তেওঁ যিহোৱাৰ সমাজত সোমাব নোৱাৰিব। ²কোনো জাৰজ সন্তান যিহোৱাৰ সমাজত সোমাব নোৱাৰিব; তেওঁৰ দহ পুৰুষলৈকে কোনেও যিহোৱাৰ সমাজত সোমাব নোৱাৰিব।

³কোনো অশ্মোনীয়া বা মোৱাবীয়া লোক যিহোৱাৰ সমাজত সোমাব নোৱাৰিব; তেওঁৰ দহ পুৰুষলৈকে কোনেও যিহোৱাৰ সমাজত সোমাব নোৱাৰিব। ⁴কিয়নো মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহাৰ সময়ত আপোনালোকৰ যাত্ৰা পথত তেওঁলোকে অন্ন আৰু জল লৈ অহা নাছিল, বৰং আপোনালোকক শাও দিবলৈ তেওঁলোকে অৰাম-নহৰিয়ম (মেচোপটেমিয়া) দেশৰ পথাৰ নগৰৰ পৰা বিয়োৰৰ পুতেক বিলিয়মক ধন দি আনিছিল। ⁵কিন্তু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই বিলিয়মৰ কথা নুশুনিলে; আপোনালোকক প্ৰেম কৰাৰ কাৰণে ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ পক্ষে সেই শাও আশীৰ্বাদত পৰিণত কৰিলে। ⁶আপোনালোক জীয়াই থাকে মানে কেতিয়াও তেওঁলোকৰ মঙ্গল কি উন্নতিৰ চেষ্টা নকৰিব।

⁷কোনো ইদোমীয়া লোকক আপোনালোকে ঘৃণা নকৰিব; কিয়নো তেওঁ আপোনালোকৰ ইস্ৰায়েলীয়া ভাই। কোনো মিচৰীয়া লোকক আপোনালোকে ঘৃণা নকৰিব, কাৰণ আপোনালোক তেওঁৰ দেশত বিদেশী হৈ আছিল। ⁸আপোনালোকৰ মাজত বাস কৰাৰ পাছত তৃতীয় পুৰুষৰ পৰা তেওঁলোক যিহোৱাৰ সমাজত সোমাব পাৰিব।

সৈন্যদলৰ ছাউনিৰ পবিত্ৰতা ৰক্ষাৰ নিয়ম

⁹শত্ৰুসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ-যাত্ৰা কৰি ওলাই যোৱা সময়ত, সকলো মন্দিৰ পৰা আপোনালোকে নিজক দূৰৈত ৰাখিব। ¹⁰আপোনালোকৰ মাজত যদি কোনো পুৰুষ ৰাতি ঘটা ঘটনাৰ কাৰণে অশুচি হয়, তেন্তে সি ছাউনিৰ বাহিৰলৈ যাব লাগিব; ছাউনিৰ ভিতৰলৈ ঘূৰি নাহিব। ¹¹সন্ধ্যা হৈ আহিলে তেওঁ নিজে পানীত গা ধুব। সূৰ্য্য মাৰ যোৱাৰ পাছত তেওঁ ছাউনিলৈ ঘূৰি যাব পাৰিব। ¹²পায়খানাৰ কাৰণে আপোনালোকে ছাউনিৰ বাহিৰত এটা ঠাই ঠিক কৰি ল'ব লাগিব। ¹³আপোনালোকে সা-সামগ্ৰীৰ মাজত মাটি খান্দিবলৈ কিবা এটা ৰাখিব লাগিব। পায়খানা কৰাৰ আগতে আপোনালোকে তাৰে গৰ্ত কৰি মলখিনি আকৌ মাটিৰে ঢাকি দিব। ¹⁴আপোনালোকক ৰক্ষা কৰিবলৈ, আৰু আপোনালোকৰ শত্ৰুবোৰক আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিবলৈ আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ ছাউনিৰ মাজত অহা-যোৱা কৰে। সেই কাৰণে, আপোনালোকে ছাউনি পবিত্ৰ কৰি ৰাখিব লাগিব যাতে আপোনালোকৰ মাজত কোনো অশুচি বস্তু দেখি তেওঁ আপোনালোকৰ পৰা বিমুখ হৈ নাযায়।

নানাধৰণৰ নিয়ম

¹⁵কোনো দাসে যদি নিজৰ গৰাকীৰ পৰা পলাই আহি আপোনালোকৰ ওচৰত আশ্ৰয় লয়, আপোনালোকে তাক তাৰ গৰাকীৰ হাতত শোধাই নিদিব। ¹⁶সেই দাসে যি কোনো এখন নগৰত আপোনালোকৰ মাজত, য'তে বাস কৰিব বিচাৰে, তাতে বাস কৰিবলৈ দিব। তাক উপদ্ৰৱ নকৰিব।

¹⁷ইস্ৰায়েলৰ যুৱতীসকলৰ মাজত যেন কোনোৱে মন্দিৰৰ বেশ্যা নহয়; ইস্ৰায়েলীয়া পুৰুষৰ মাজতো যেন কোনোৱে মন্দিৰৰ বেশ্যা নহয়। ¹⁸পুৰুষ হওঁক বা মহিলাই হওঁক, যি জনে বেশ্যাৰ জীৱন কটায়, তেওঁৰ উপাৰ্জনৰ ধন কোনো সঙ্কল্প-সিদ্ধিৰ অৰ্থে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহলৈ নানিব; কাৰণ সেই ধৰণৰ পুৰুষ আৰু মহিলাক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই ঘৃণা কৰে।

¹⁹আপোনালোকে কোনো ইস্ৰায়েলীয়া ভাইক সুদ লৈ ধাৰ নিদিব-সেই সুদ ধনৰ ওপৰতে হওঁক বা খোৱা-বস্তুৰ ওপৰতে হওঁক নাইবা অন্য যি কোনো বস্তুৰ ওপৰতে হওঁক। ²⁰অন্য জাতিৰ লোকসকলৰ পৰা আপোনালোকে ধাৰ দি সুদ ল'ব পাৰে, কিন্তু, কোনো ইস্ৰায়েলীয়া ভাইৰ পৰা নোৱাৰে। এইদৰে চলিলে আপোনালোকে যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈছে, সেই দেশত আপোনালোকে যিহতে হাত দিব, সকলো কাৰ্যতে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক আশীৰ্বাদ কৰিব।

²¹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যদি আপোনালোকে কোনো সঙ্কল্প কৰে, তেন্তে তাক পূৰণ কৰিবলৈ পলম নকৰিব; কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ পৰা তাক নিশ্চয়ে আদায় কৰিব; তাক পূৰণ নকৰিলে আপোনালোকৰ পাপ হ'ব। ²²কিন্তু সঙ্কল্প নকৰিলে, তাত কোনো পাপ নহ'ব। ²³আপোনালোকৰ মুখৰ পৰা যি সঙ্কল্পৰ কথা ক'ব, তাক আপোনালোকে পূৰণ কৰিবই লাগিব, কাৰণ আপোনালোকে স্ব-ইচ্ছাৰে নিজ মুখেৰে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওচৰত সেই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে।

²⁴আনৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীলৈ গৈ আপোনালোকে ইচ্ছামতে হেঁপাহ পলুৱাই আঙুৰ খাব পাৰিব, কিন্তু লৈ যোৱাৰ বাবে আপোনালোকৰ পাত্ৰত অলপো নল'ব। ²⁵অন্যৰ শস্যক্ষেত্ৰত গৈ আপোনালোকে নিজ হাতেৰে থোক ছিঙিব পাৰিব, কিন্তু শস্যত কাচি লগাব নোৱাৰিব।

Chapter 24

ভাৰ্য্যক ত্যাগ-পত্ৰ দিয়া

¹কোনো পুৰুষে কোনো যুৱতীক বিয়া কৰাৰ পাছত, যদি তাইত কোনো দোষ পোৱাৰ কাৰণে, তাই তেওঁৰ দৃষ্টিত অনুগ্রহ নাপায়, তেন্তে সেই পুৰুষে এখন ত্যাগ-পত্ৰ লিখি তাইৰ হাতত দিব আৰু তাইক নিজ ঘৰৰ পৰা বিদায় দিব পাৰিব। ²সেই মহিলাই তেওঁৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈ, আন পুৰুষৰে সৈতে বিয়া হ'ব পাৰিব। ³কিন্তু পাছত দ্বিতীয় স্বামীয়েও যদি তাইক পছন্দ নকৰে আৰু এখন ত্যাগ-পত্ৰ লিখি তাইৰ হাতত দি, নিজৰ ঘৰৰ পৰা তাইক বিদায় দিয়ে বা সেই দ্বিতীয় স্বামীৰ যদি মৃত্যু হয়, ⁴তেন্তে তাইৰ প্ৰথম স্বামী, যি জনে তাইক বিদায় দিছিল তেওঁ তাইক পুনৰ ভাৰ্য্য কৰি ল'ব নোৱাৰিব। কাৰণ তাই অশুচি হ'ল। এই ধৰণৰ বিয়া যিহোৱাৰ দৃষ্টিত ঘিণলগীয়া। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই অধিকাৰৰ অৰ্থে যি দেশ আপোনালোকক দিব, আপোনালোকে এইভাৱে সেই দেশক পাপত নেপেলাব।

- ⁵অলপতে বিয়া কৰা পুৰুষে সৈন্য সমূহৰ লগত যুদ্ধলৈ ওলাই নাযাব নাইবা তেওঁৰ ওপৰত কোনো কামৰ ভাৰ দিয়া নাযাব। তেওঁ যাক বিয়া কৰি আনিছে, তাইৰ আনন্দৰ কাৰণে এবছৰলৈকে এই সকলো কামৰ পৰা ৰেহাই দি তেওঁক স্বচ্ছন্দে নিজ ঘৰত থাকিব দিব লাগিব।
- ⁶ঋণৰ বন্ধক হিচাবে কাৰো জাঁত শিল বা তাৰ ওপৰৰ পাথৰটো নলব। তেনে কৰিলে মানুহজনৰ জীয়াই থকাৰ উপায়কে বন্ধক লোৱা হয়।
- ⁷কোনো মানুহে যদি ইস্ৰায়েলীয়া নিজ ভাইসকলৰ মাজত কোনোক চুৰ কৰি নি দাস হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰে বা বিক্ৰী কৰি দিয়ে, তেন্তে সেই চোৰৰ মৃত্যুদণ্ড হ'ব। এইদৰে আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা আপোনালোকে দুষ্টতা দূৰ কৰিব লাগিব।
- ⁸চৰ্মৰোগে দেখা দিলে আপোনালোক সতৰ্ক হ'ব লাগিব আৰু লেবীয়া পুৰোহিতসকলে যি নিৰ্দেশ দিব, সেই সকলোকে যত্ন সহকাৰে পালন কৰিব লাগিব; মই তেওঁলোকক যি যি আজ্ঞা দিছিলো, তাক পালন কৰি আপোনালোকে সেই মতে কাৰ্য্য কৰিব। ⁹মিচৰ দেশৰ পৰা আপোনালোক ওলাই অহাৰ সময়ত বাটত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই মিৰিয়মলৈ কি ব্যৱস্থা কৰিছিল তাক সোঁৱৰণ কৰিব।
- ¹⁰ওচৰ-চুবুৰীয়াক আপোনালোকে কিবা ধাৰ দিলে, বন্ধক হিচাবে কিবা বস্তু আনিবৰ কাৰণে আপোনালোক তেওঁৰ ঘৰৰ ভিতৰত নোসোমাবা।
- ¹¹বাহিৰত থিয় হৈ থাকিব আৰু যি জনক ধাৰ দিয়ে, তেওঁকেই বন্ধকী বস্তু উলিয়াই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আনিব দিয়ক। ¹²মানুহজন যদি দুখীয়া হয়, তেন্তে তেওঁৰ বন্ধকী বস্তু নিজৰ ওচৰত ৰাখি নিদ্ৰা নাযাব। ¹³সূৰ্য্য মাৰ যোৱাৰ সময়ত তেওঁৰ সেই বন্ধকী বস্তু অৱশ্যেই ওলোটাই দিব যাতে তেওঁ নিজৰ কাপোৰ গাত লৈ টোপনি যাব পাৰে। তাতে আপোনালোকক আশীৰ্ব্বাদ দিব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত সেই ঘূৰাই দিয়া কাৰ্যই ধাৰ্মিকতা হ'ব।
- ¹⁴আপোনালোকে ভাঙালৈ অনা কোনো দুখীয়া আৰু অভাৱী দাসৰ প্ৰতি অন্যায় নকৰিব-তেওঁ আপোনালোকৰ কোনো ইস্ৰায়েলীয়া ভাইয়ে হওক, বা আপোনালোকৰ দেশত নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত থকা কোনো বিদেশীয়েই হওক। ¹⁵প্ৰতিদিনে আপোনালোকে তেওঁৰ মজুৰি দিব। সূৰ্য্য মাৰ যোৱাৰ আগেয়ে তাক আপোনালোকে পৰিশোধ কৰিব। কিয়নো তেওঁ দুখীয়া আৰু সেই মজুৰিৰ ওপৰতে তেওঁ ভাৰসা কৰে। আপোনালোকে এই কাৰ্য কৰিব যাতে তেওঁ আপোনাৰ অহিতে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে, আপোনালোকৰ পাপ হ'ব।
- ¹⁶সন্তানৰ পাপৰ কাৰণে পিতৃ-মাতৃক বা পিতৃ-মাতৃৰ পাপৰ কাৰণে সন্তানক প্ৰাণ দণ্ড দিয়া নহ'ব; প্ৰতিজনে নিজ নিজ পাপৰ কাৰণে প্ৰাণদণ্ড ভোগ কৰিব লাগিব।
- ¹⁷বিদেশী বা পিতৃহীনৰ প্ৰতি অন্যায় বিচাৰ নকৰিব আৰু কোনো বিধৱাৰ কাপোৰ বন্ধক স্বৰূপে নল'ব। ¹⁸মনত ৰাখিব, মিচৰ দেশত আপোনালোক দাস আছিল আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তাৰ পৰা আপোনালোকক মুক্ত কৰি আনিলে। এইবাবেই মই আপোনালোকক এই সকলো কাৰ্য্য কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছোঁ।
- ¹⁹আপোনালোকৰ খেতিৰ শস্য দোৱাৰ সময়ত যদি শস্যৰ কোনো মুঠি লগত আনিবলৈ পাহৰি যায়, তেন্তে তাক আনিবলৈ উলটি নাযাব; সেয়ে বিদেশী, পিতৃহীন, আৰু বিধৱাসকলৰ বাবে হ'ব। তাতে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ হাতে কৰা সকলো কাৰ্যতে আপোনালোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিব। ²⁰জলপাই পাৰাৰ সময়ত আপোনালোকে একেবোৰ ডালৰ পৰা দুবাৰ ফল পাৰিবলৈ নাযাব। যি থাকি যাব সেয়ে বিদেশী, পিতৃহীন আৰু বিধৱাসকলৰ বাবে ৰাখিব। ²¹আপোনালোকে দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ পৰা আঙুৰ চপোৱাৰ সময়ত, একেডাল ডালৰ পৰা দুবাৰ আঙুৰ নিছিঙিব। যি থাকি যাব, সেয়ে বিদেশী, পিতৃহীন, আৰু বিধৱাসকলৰ বাবে ৰাখিব। ²²পাহৰি নাযাব যে আপোনালোকো মিচৰ দেশত দাস আছিল। সেইবাবেই মই আপোনালোকক এই সকলো কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছোঁ।

Chapter 25

¹যদি লোকসকলৰ মাজত বিবাদ হয় আৰু সেই বিবাদ আদালতলৈ নিয়া হয়, তেন্তে বিচাৰকসকলে বিচাৰ কৰি তেওঁলোকৰ নিৰ্দোষীক নিৰ্দোষ আৰু দোষীক দোষী কৰিব; ²সেই বিচাৰত যদি দোষী প্ৰহাৰৰ যোগ্য হয়, তেন্তে বিচাৰকে তেওঁক মাটিত শুৱাই লৈ তাৰ দোষ অনুসাৰে গণি গণি নিজৰ সন্মুখতে তেওঁক কোবোৱাব। ³বিচাৰকে তেওঁক চল্লিশ কোবৰ অধিক মৰাব নোৱাৰিব; তাৰ অধিক মাৰিলে এজন ইস্ৰায়েলীয়া ভাইক আপোনালোকৰ আগত নীহ কৰা হ'ব।

⁴শস্য মৰণা মাৰোঁতে গৰুৰ মুখত মোখোৰা নাবান্ধিব।

⁵যদি ককাই-ভাইসকল একেলগে থাকে আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন ভাই পুত্ৰহীন হৈ মৰে, তেন্তে সেই মৃতকৰ ভাৰ্যাই বাহিৰৰ আন পুৰুষক বিয়া কৰিব নোৱাৰিব; দেওৰেক বা বৰ-জনাই তাইক বিয়া কৰি কৰিব আৰু তাইৰ প্ৰতি দেওৰেক বা বৰ-জনাৰ কৰিবলগীয়া কৰ্তব্য পালন কৰিব। ⁶পাছত সেই মহিলাৰ ওঁৰসত যি প্ৰথম সন্তান জন্ম হ'ব, তেওঁ সেই মৃত ভাইৰ নাম ৰক্ষা হ'ব আৰু সেই মৃত ভাইৰ নাম ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা লুপ্ত হৈ নাযাব। ⁷কিন্তু সেই পুৰুষে যদি নিজ ভায়েক বা ককায়েকৰ তিৰোতাক গ্ৰহণ কৰিব নোখোজে, তেন্তে তাৰ ককায়েক বা ভায়েকৰ সেই তিৰোতাই নগৰৰ দুৱাৰ মুখলৈ বৃদ্ধলোকসকলৰ ওচৰলৈ গৈ ক'ব, "মোৰ দেওৰ বা বৰজনাই ইস্ৰায়েলৰ মাজত নিজ ককায়েক বা ভায়েকৰ নাম ৰাখিবলৈ অসম্মত হৈছে; মোৰ প্ৰতি মোৰ দেওৰ বা বৰজনাই কৰিবলগীয়া কৰ্তব্য পালন কৰিবলৈ ইচ্ছুক নহয়।" ⁸তেতিয়া সেই নগৰৰ বৃদ্ধ লোকসকলে সেই পুৰুষক মাতি আনি বুজাব; ইয়াৰ পাছতো যদি তেওঁ দৃঢ়তাৰে কয় যে, "তাইক লবলৈ মোৰ ইচ্ছা নাই," ⁹তেতিয়া তেওঁৰ ককায়েক বা ভায়েকৰ ভাৰ্যাই বৃদ্ধলোকসকলৰ সাক্ষাতে দেওৰেক বা বৰজন্যৰ গুৰিলৈ গৈ তেওঁৰ ভৰিৰ পৰা জোতা খুলি ল'ব আৰু

তেওঁৰ মুখত থু পেলাই ক'ব, "নিজ ককাই বা ভাইৰ বংশ যি জনে ৰক্ষা কৰিবলৈ নিবিচাৰে, তেওঁৰ প্ৰতি এনে ব্যৱহাৰকে কৰা হয়।"

¹⁰ইস্ৰায়েলৰ মাজত সেই লোকৰ বংশ 'জোতা-খোলা পুৰুষৰ বংশ' বুলি প্ৰখ্যাত হ'ব।

¹¹দুজন লোকৰ মাজত কাজিয়া কৰাৰ সময়ত যদি এজনৰ ভাৰ্যাই তেওঁৰ স্বামীক আঘাট কৰা আনজনৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে ওচৰলৈ আহে আৰু হাত মেলি আন লোকজনৰ গুপত অঙ্গ ধৰে, ¹²তেতিয়া আপোনালোকে তাইৰ হাত কাটি পেলাব; তাইলৈ আপোনালোকে কোনো দয়া নেদেখুৱাব।

¹³আপোনালোকৰ মোনাত যেন সৰু আৰু ডাঙৰ দুই ৰকমৰ দগা নাথাকে। ¹⁴আপোনালোকৰ ঘৰত সৰু আৰু ডাঙৰ দুই ধৰণৰ জোখৰ পাত্ৰ যেন নাথাকে। ¹⁵আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ দিব, সেই দেশত আপোনালোকৰ আয়ুস দীঘল হ'বৰ কাৰণে আপোনালোকে সঠিক আৰু ন্যায় দগা, সঠিক আৰু ন্যায় জোখৰ পাত্ৰ ৰাখিব লাগিব। ¹⁶কাৰণ, যেয়ে এই সকলো কাৰ্য্য কৰে অৰ্থাৎ সকলো ধৰণৰ অধাৰ্মিক কাৰ্য্য কৰে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁক ঘৃণা কৰে।

¹⁷আপোনালোক মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই আহোঁতে বাটত অমালেকীয়াসকলে আপোনালোকৰ সৈতে যি কৰিছিল, তাক সোৱঁৰণ কৰক।

¹⁸আপোনালোক শ্ৰান্ত আৰু ক্লান্ত হৈ থকা অৱস্থাত যি দুৰ্বল লোকসকল পাছত গৈ আছিল, কেনেকৈ তেওঁলোকে বাটত লগ পাই আক্ৰমণ কৰিছিল, তাক সোৱঁৰণ কৰক। তেওঁলোকে ঈশ্বৰক ভয় কৰা নকৰিছিল। ¹⁹এই হেতুকে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ উত্তৰাধিকাৰ স্বৰূপে অধিকাৰ কৰিবলৈ আপোনালোকক দিবলৈ গৈছে, সেই দেশত আপোনালোকৰ চাৰিওফালে থকা সকলো শত্ৰুৰোৰৰ পৰা তেওঁ যেতিয়া আপোনালোকক বিপ্ৰাম দিব, তেতিয়া আকাশৰ তলৰ পৰা অমালেকীয়াসকলৰ চিন আপোনালোকে একেবাৰে মছি পেলাব লাগিব। এই কথা আপোনালোকে নাপাহৰিবা।

Chapter 26

প্ৰথম শস্যৰ আগভাগ আৰু দশমাংশ

¹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ উত্তৰাধিকাৰ হিচাবে আপোনালোকক দিব, আপোনালোকে সেই দেশ অধিকাৰ কৰি যেতিয়া তাত বাস কৰিব, ²তেতিয়া আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া সেই দেশৰ ভূমিত আপোনালোকে যি শস্য উৎপন্ন কৰিব, তাৰ প্ৰথম আগভাগৰ কিছু কিছু লৈ পাচিত ভৰাই ৰাখিব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজকে প্ৰকাশ কৰিবৰ কাৰণে যি ঠাই তেওঁৰ বাসস্থান হিচাবে মনোনীত কৰিব, সেই শস্য আপোনালোকে সেই ঠাইলৈ লৈ যাব।

³তেতিয়া যি জন পুৰোহিত থাকিব আপোনালোকে গৈ তেওঁক ক'ব, "যিহোৱাই আমাক যি দেশ দিম বুলি আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত শপত খাইছিল, সেই দেশত মই সোমালো ইয়াক আজি আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত স্বীকাৰ কৰিছোঁ।" ⁴তাতে পুৰোহিত জনে আপোনালোকৰ হাতৰ পৰা পাচিটো লৈ, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীৰ আগত থব।

⁵তাৰপাছত আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত ক'ব, "মোৰ পূৰ্বপুৰুষ এজন অৰামীয়া যাযাবৰ আছিল; তেওঁ মাত্ৰ কেইজনমান লোকক লগত লৈ মিচৰলৈ নামি গৈছিল আৰু তাতে বাস কৰিছিল। সেই ঠাইত তেওঁ এক মহান, পৰাক্ৰমী লোক হৈছিল আৰু জনসংখ্যাত বৃদ্ধি হৈ এক জাতি হৈ উঠিল। ⁶মিচৰীয়াসকলে আমাৰ লগত ভাল ব্যৱহাৰ নকৰিলে আৰু আমাক কষ্ট দিছিল। আমাৰ ওপৰত শ্ৰমৰ কঠিন বোজা দি দাসৰ কাম কৰালে; ⁷তেতিয়া আমি আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলোঁ, তাতে যিহোৱাই আমাৰ কাতৰোক্তি কৰিলে। তেওঁ আমাৰ ক্ৰন্দন শুনিলে; আমাৰ কষ্ট আৰু পৰিশ্ৰম দেখিলে আৰু আমাৰ ওপৰত হোৱা উপদ্ৰৱলৈ দৃষ্টি কৰিলে। ⁸যিহোৱাই এক বলৱান হাতেৰে, নিজৰ ক্ষমতা দেখুৱাই, মহা ভয়ানক কাৰ্য্যৰে, নানা চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণেৰে মিচৰৰ পৰা আমাক উলিয়াই আনিলে। ⁹তেওঁ আমাক এই ঠাইলৈ আনিলে আৰু গাখীৰ-মৌ বোৱা এই দেশ আমাক দিলে। ¹⁰সেয়ে, হে যিহোৱা, এইয়া চাওঁক, আপুনি দিয়া ভূমিৰ প্ৰথম শস্যৰ আগভাগ মই আপোনাৰ ওচৰলৈ আনিছোঁ।" এইবুলি কৈ আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আপোনালোকে আপোনালোকৰ পাচি থৈ তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিব। ¹¹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক আৰু আপোনালোকৰ পৰিয়ালক যি সকলো মঙ্গল কৰিছে, তাৰ বাবে আপোনালোকৰ মাজত থকা লেবীয়া আৰু বিদেশী লোকেৰে সৈতে আনন্দ কৰিব।

¹²প্ৰত্যেক তৃতীয় বছৰত অৰ্থাৎ দশমাংশৰ বছৰত, আপোনালোকৰ শস্যৰ দহ ভাগৰ এভাগ আদায় দিয়া শেষ হোৱাৰ পাছত আপোনালোকে সেইবোৰ লেবীয়া, বিদেশী, পিতৃহীন আৰু বিধৱাসকলক দিব। তাতে সেই সকলোৱে আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰতে খোৱ-বোৱা কৰি তৃপ্ত হ'ব। ¹³তাৰ পাছত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আপুনি এই কথা ক'ব, "মই আপোনাৰ সকলো আজ্ঞা অনুসাৰে মোৰ আয়ৰ পৰা পবিত্ৰ অংশটো ঘৰৰ পৰা উলিয়াই আনি লেবীয়া, বিদেশী, পিতৃহীন আৰু বিধৱাসকলক দিলোঁ; আপোনাৰ আজ্ঞাসমূহৰ এটাও মই অমান্য কৰা নাই আৰু সেইবোৰ মই পাহৰা নাই। ¹⁴মৃতলোকৰ কাৰণে শোক প্ৰকাশৰ কালত মই পবিত্ৰ অংশৰ অলপো খোৱা নাই বা অশুচি হোৱা কালত তাৰ একোকে উলিওৱা নাই বা তাৰ পৰা কোনো অংশ মৃত লোকৰ সন্মানৰ্থে দান কৰা নাই। মই মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ কথা শুনিলো; আপুনি মোক দিয়া সকলো আজ্ঞাৰ দৰে মই কাৰ্য্য কৰিলো। ¹⁵হে যিহোৱা, আপুনি নিজ পবিত্ৰ নিবাস স্বৰ্গৰ পৰা তললৈ দৃষ্টি কৰক আৰু আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলীয়াসকলক আশীৰ্বাদ কৰক। আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত তুমি কৰা শপত অনুসাৰে যি গাখীৰ-মৌ বোৱা ভূমি আমাক দিছা, সেই দেশক আশীৰ্বাদ কৰা।"

যিহোৱাৰ আজ্ঞা পালন কৰাৰ নিৰ্দেশ

¹⁶আজি আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰিবলৈ আপোনালোকক আজ্ঞা দিছে; এই হেতুকে আপোনালোকে সকলো মন আৰু সকলো প্ৰাণেৰে সেইবোৰ পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিব। ¹⁷আজিয়েই আপোনালোকে স্বীকাৰ কৰিছে যে, যিহোৱাই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ পথতে আপোনালোক চলিব। আপোনালোকে স্বীকাৰ কৰিছে যে, তেওঁৰ বিধিবোৰ, তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ আৰু তেওঁৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ আপোনালোকে পালন কৰিব আৰু তেওঁৰ বাক্যলৈ কাণ দিব। ¹⁸যিহোৱাইও আজি এই কথা স্বীকাৰ কৰিছে যে, তেওঁ যেনেকৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেইদৰে আপোনালোক তেওঁৰ নিজস্ব অধিকাৰত থকা তেওঁৰ প্ৰজা হৈছে আৰু আপোনালোকে তেওঁৰ সকলো আজ্ঞা পালন কৰা উচিত। ¹⁹যিহোৱাই আজি ঘোষণা কৰিছে যে, প্ৰশংসা, যশস্যা আৰু সন্মানৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ সৃষ্টি কৰা সকলো জাতিবোৰৰ ওপৰত আপোনালোকক স্থান দিব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দৰে কৈছিল, সেইদৰেই আপোনালোক তেওঁৰ উদ্দেশ্যে এক পবিত্ৰ জাতি হ'ব।

Chapter 27

এবল পাহাৰৰ যজ্ঞবেদী

¹মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধ নেতাসকলক লগত লৈ লোকসকলক এই আজ্ঞা দিলে, “যি সকলো আজ্ঞা মই আজি আপোনালোকক দিছো, তাক আপোনালোকে পালন কৰিব। ²আপোনালোকে যি দিনা যৰ্দন নদী পাৰ হৈ আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক দিয়া দেশলৈ যাব, তেতিয়া কেইটামান ডাঙৰ ডাঙৰ শিল স্থাপন কৰি ল'ব আৰু চুণেৰে সেইবোৰ লিপি দিব। ³সেইবোৰৰ ওপৰত এই বিধিৰ সকলো কথা লিখিব। আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ ওচৰত কৰা তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ দৰেই গাখীৰ আৰু মৌ বোৱা যি দেশ আপোনালোকক দিব, আপোনালোক তাত যোৱাৰ পাছত, ⁴অৰ্থাৎ যৰ্দন নদী পাৰ হৈ যোৱাৰ পাছত মই আজি আপোনালোকক যি আজ্ঞা কৰিছো, আপোনালোকে সেই সকলো শিল এবল পাহাৰৰ ওপৰত স্থাপন কৰি তাক চুণেৰে লিপি দিব। ⁵আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আপোনালোকে সেই ঠাইত এটা শিলৰ যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিব। সেই শিলবোৰৰ ওপৰত আপোনালোকে কোনো লোহাৰ সজুলি ব্যৱহাৰ নকৰিব। ⁶আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ এই যজ্ঞবেদীটো আপোনালোকে নকটা-শিলেৰে নিৰ্মাণ কৰি তাৰ ওপৰত ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিব। ⁷আপোনালোকে মঙ্গলার্শ্বক বলি উৎসৰ্গ কৰি তাত ভোজন কৰিব আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আনন্দ কৰিব। ⁸সেই শিলবোৰৰ ওপৰত এই নিয়মৰ সকলো কথা অতি স্পষ্টকৈ লিখিব।”

এবল পাহাৰৰ পৰা অভিশাপ উচ্চাৰণ

⁹পাছত মোচি আৰু লেবীয়া পুৰোহিতসকলে সকলো ইস্ৰায়েলীয়াক ক'লে, “হে ইস্ৰায়েলীয়াসকল, আপোনালোকে মনে মনে থাকি শুনক; আজি আপোনালোক নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ প্ৰজা হ'ল। ¹⁰আপোনালোকে সেয়ে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাধ্য হৈ চলিব। আজি মই আপোনালোকক আদেশ কৰা তেওঁৰ আজ্ঞা আৰু বিধিবোৰ আপোনালোকে পালন কৰি চলিব।

¹¹সেই দিনা মোচিয়ে লোকসকলক এই আজ্ঞা কৰিলে, ¹²“আপোনালোকে যৰ্দন নদী পাৰ হোৱাৰ পাছত লোকসকলক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ চিমিয়োন, লেবী, যিহুদা, ইচাখৰ, যোচেফ, আৰু বিন্যামীন এই জনগোষ্ঠীৰ লোকসকল গৰিঞ্জীম পৰ্ব্বতত উঠি থিয় হ'ব; ¹³ৰূবেণ, গাদ, আচৰ, জবুলুন, দান আৰু নপ্তালী, জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে শাও দিবলৈ এবল পৰ্ব্বতত থিয় হ'ব। ¹⁴লেবীয়াসকলে তেতিয়া ইস্ৰায়েলীয়া সকলো লোকক বৰ মাতোৰে ক'ব:

¹⁵ যি লোকে সাঁচত ঢালি নাইবা খোদাই কৰি কোনো মূৰ্তি নিৰ্মাণ কৰে আৰু গুপতে তাক স্থাপন কৰে, সেই লোক অভিশপ্ত হওক। এই কাৰ্য কাৰিকৰৰ হাতৰ শিল্পকলা মাত্ৰ। এইবোৰ মূৰ্তি যিহোৱাৰ ঘিণলগীয়া। তেতিয়া সকলোৱে ক'ব 'আমেন।'

¹⁶যি কোনোৱে নিজ পিতৃ-মাতৃক অমান্য কৰিব, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে কব 'আমেন।'

¹⁷যিকোনোৱে ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ মাটিৰ সীমাৰ চিন লৰাব, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে সেয়ে হওক বুলি ক'ব।

¹⁸যি কোনোৱে অন্ধক ভুল পথে লৈ যায়, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

¹⁹যি কোনোৱে বিদেশী, পিতৃহীন আৰু বিধৱাৰ প্ৰতি অন্যায় বিচাৰ হ'বলৈ দিয়ে, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

²⁰যি কোনোৱে বাপেকৰ ভাৰ্যাৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰে, তেওঁ বাপেকৰ অধিকাৰ লোৱাৰ কাৰণে অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

21যি কোনোৱে পশুৰ সৈতে সহবাস কৰে, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

22যি কোনোৱে নিজ ভনীয়েক কি বায়েকৰে সৈতে, অৰ্থাৎ নিজ বাপেক-মাকৰ জীয়েকৰ লগত শয়ন কৰিব, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

23যি কোনোৱে শাহুৱেকেৰে সৈতে শয়ন কৰিব, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

24যি কোনোৱে চুবুৰীয়াক গুপতে বধ কৰিব, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

25যি কোনোৱে নিৰ্দোষীক বধ কৰিবলৈ ভেঁটি খাব, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

26যি কোনোৱে এই নিয়মৰ কথাবোৰ পালন কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিব, তেওঁ অভিশপ্ত হওক; তাতে সকলো লোকে ক'ব 'আমেন।'

Chapter 28

বাহ্যতাৰ আশীৰ্বাদ।

1আপোনালোকে যদি আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা পালনত মনোযোগ দিয়ে আৰু আজি দিয়া মোৰ এই সকলো আজ্ঞা যত্নেৰে পালন কৰে, তেন্তে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই পৃথিবীৰ আন সকলো জাতিতকৈ আপোনালোকৰ স্থান উচ্চ কৰিব। 2আপোনালোকে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্যলৈ মনোযোগ দিলে, এই সকলো আশীৰ্বাদ আপোনালোকলৈ আহিব আৰু সেয়ে আপোনালোকৰ লগত থাকিব।

3আপোনালোকৰ নগৰ আৰু খেতি পথাৰ সকলোতে আপোনালোকে আশীৰ্বাদ পাব। 4আপোনালোকৰ গৰ্ভফল, ভূমিৰ ফল আৰু পশুধনৰ গৰ্ভফল, আপোনালোকৰ পশু আৰু ভেড়া পোৱালীবোৰৰ বৃদ্ধিত আশীৰ্বাদ পাব।

5আপোনালোকৰ শস্যৰ পাচি আৰু আটা মাৰা পাত্ৰয়ো আশীৰ্বাদ পাব। 6ভিতৰলৈ যোৱা আৰু বাহিৰলৈ অহা সময়ত আপোনালোকে আশীৰ্বাদ পাব।

7যিহোৱাই আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে উঠা শত্ৰুবোৰক আপোনালোকৰ আগত ঘটুৱাব; সিহঁতে তেওঁলোকে এক বাটদি আপোনালোকক আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহি সাত বাটেদি পলাই যাব। 8যিহোৱাই আপোনালোকৰ উৰালবোৰত, আৰু যি কাৰ্যত আপোনালোকে হাত দিব, সেই সকলোৰে ওপৰত আশীৰ্বাদ পৰিবলৈ আজ্ঞা দিব; আপোনালোকক যি দেশ দিব, তাত তেওঁ আপোনালোকক আশীৰ্বাদ কৰিব। 9আপোনালোকে যদি আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰে আৰু তেওঁৰ পথত চলে, তেন্তে যিহোৱাই আপোনালোকৰ আগত শপত কৰাৰ দৰে, আপোনালোকক নিজৰ এক পবিত্ৰ প্ৰজা হিচাবে স্থিৰ কৰিব। 10তাত, পৃথিবীত থকা সকলো জাতিবোৰে দেখা পাব যে, যিহোৱাৰ নামেই আপোনালোকৰ পৰিচয় আৰু তেওঁলোকে আপোনালোকক ভয় কৰি চলিব।

11যিহোৱাই আপোনালোকক যি দেশ দিম বুলি আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত শপত কৰিছিল, সেই দেশত তেওঁ আপোনালোকৰ গৰ্ভফল, আপোনালোকৰ পশুৰ গৰ্ভফল, আৰু ভূমিৰ ফলক প্ৰচুৰ ঐশ্বৰ্য্যশালী কৰিব। 12আপোনালোকৰ দেশত উচিত সময়ত বৰষুণ দিবলৈ, আৰু আপোনালোকৰ হাতে কৰা সকলো কাৰ্যত আশীৰ্বাদ দিবলৈ, যিহোৱাই নিজৰ দানৰ উৰাল অৰ্থাৎ আকাশ-মুকলি কৰি দিব; তাতে আপোনালোকে অনেক জাতিক খণ দিব, কিন্তু আপোনালোকে নিজে খণ নল'ব। 13যিহোৱাই আপোনালোকক মূৰ কৰিব, নেগুৰ নকৰিব; আপোনালোকৰ স্থান কেৱল ওপৰত থাকিব, কেতিয়াও তলত নাথাকিব, যদিহে আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যি যি আজ্ঞা মই আজি আপোনালোকক দিছো, সেইবোৰ শুনি আৰু পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰে, 14আৰু দেৱতাবোৰৰ সেৱাপূজা কৰি সেইবোৰৰ পাছত নচলি মই আজি আপোনালোকক দিয়া আজ্ঞাবোৰৰ এটি বাক্যৰো সোঁ কি বাওঁফালে নুঘুৰিলে আপোনালোকে সেই আশীৰ্বাদ পাব।

অবাহ্যতাৰ অভিশাপ

15কিন্তু মই আজি আপোনালোকক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যি যি আজ্ঞা দিছোঁ, সেই সকলোকে পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰিবলৈ যদি আপোনালোকে তেওঁৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিয়ে, তেন্তে এই সকলো শাও আপোনালোকৰ ওপৰত পৰিব, আৰু আপোনালোকত ফলিয়াব।

16আপোনালোকৰ নগৰ আৰু খেতি পথাৰ সকলোতে আপোনালোকে শাও পাব। 17আপোনালোকৰ শস্যৰ পাচি আৰু আটা মাৰা পাত্ৰয়ো শাও পাব। 18আপোনালোকৰ গৰ্ভফল, ভূমিৰ ফল আৰু পশুধনৰ গৰ্ভফল, আপোনালোকৰ পশু আৰু ভেড়া পোৱালীবোৰৰ বৃদ্ধিত শাও পাব।

19ভিতৰলৈ যোৱা আৰু বাহিৰলৈ অহা সময়ত আপোনালোকে শাও পাব।

20আপোনালোকে মন্দ কাৰ্য কৰি যিহোৱাক ত্যাগ কৰাৰ কাৰণে আপোনালোকে কৰা সকলো কাৰ্যতে তেওঁ শাও দিব। যেতিয়ালৈকে আপোনালোক ধ্বংস আৰু শীঘ্ৰে বিনষ্ট হৈ নাযায়, তেতিয়ালৈকে যিহোৱাই আপোনালোকৰ মাজলৈ শাও, ব্যাকুলতা, আৰু ধমকি পঠাই থাকিব।

- 21 আপোনালোকৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে যি দেশত সোমাবলৈ গৈছে সেই দেশৰ পৰা যিহোৱাই আপোনালোকক উচ্ছন্ন নকৰে মানে আপোনালোকৰ মাজত মহামাৰী লাগিয়েই থাকিব।
- 22 সংক্ৰামক ৰোগ যেনে ক্ষয় ৰোগ, জ্বৰ, জ্বলন, খৰাং, ঘামগাঁৰ, গৰম শুকান বতাহ, আৰু ককৰ্তনীয়া এইবোৰৰ দ্বাৰাই যিহোৱাই আপোনালোকক মাৰিব; আপোনালোক বিনষ্ট নোহোৱালৈকে সেইবোৰে আপোনালোকৰ লগ নেৰিব।
- 23 আপোনালোকৰ মূৰৰ ওপৰত থকা আকাশখন পিতল যেন টান আৰু তলত থকা পৃথিৱীখন লোহা যেন টান হ'ব। 24 যিহোৱাই আপোনালোকৰ দেশত বৰষুণৰ সলনি ধূলি আৰু বালি বৰষাব; আপোনালোক বিনষ্ট নোহোৱালৈকে, সেইবোৰ আকাশৰ পৰা আপোনালোকৰ ওপৰত পৰি থাকিব।
- 25 যিহোৱাই আপোনালোকৰ শত্ৰুবোৰৰ আগত আপোনালোকক ঘটুৱাব; আপোনালোকে এক বাটে তেওঁলোকৰ অহিতে ওলাই যাব, কিন্তু সাত বাটেদি তেওঁলোকৰ আগৰ পৰা পলাই আহিব; পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যৰ মাজত আপোনালোক সিঁচৰিত হ'ব। 26 আপোনালোকৰ মৃত শৰ আকাশৰ চৰাইবোৰৰ আৰু পৃথিৱীৰ জীৱ-জন্তুবোৰৰ আহাৰ হ'ব; সেইবোৰক খেদাবলৈ কোনো নাথাকিব।
- 27 যিহোৱাই আপোনালোকক মিচৰীয় বিহ ফোঁহোৰা, খহু, ফাপৰ, আৰু খজুলি এনেবোৰ সুস্থ কৰিব নোৱাৰা ৰোগেৰে আক্ৰান্ত কৰিব।
- 28 যিহোৱাই পাগলামি, অন্ধতা আৰু চিন্তাশক্তি নষ্ট কৰি আপোনালোকক অধিক কষ্ট দিব। 29 অন্ধই যেনেকৈ আন্ধাৰত খপিয়াই ফুৰে, তেনেকৈ আপোনালোকে দিন-দুপৰতে খপিয়াই ফুৰিব; আপোনালোকৰ কোনো কাৰ্যই সফল নহব; আপোনালোকৰ ওপৰত সদায় কেৱল উপদ্ৰৱ আৰু লুটপাত হ'ব আৰু আপোনালোকক ৰক্ষা কৰিবলৈ কোনো নাথাকিব।
- 30 আপোনালোকৰ কোনো ছোৱালী বাগদত্তা হ'ব, কিন্তু আন পুৰুষে তাইৰ লগত শয়ন কৰিব; আপোনালোকে ঘৰ সাজিব, কিন্তু তাত বাস কৰিবলৈ নাপাব; আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিব, কিন্তু তাৰ গুটি ভোগ কৰিবলৈ নাপাব। 31 অইন্য লোকে আপোনালোকৰ গৰু আপোনালোকৰ আগতেই বধ কৰিব, কিন্তু আপোনালোকে তাৰ মাংস খাবলৈ নাপাব; আপোনালোকৰ গাধ আপোনালোকৰ আগৰ পৰা বলপূৰ্বক ভাবে নিয়া হ'ব কিন্তু ওলোটাই দিয়া নাযাব; আপোনালোকৰ ভেড়া আৰু ছাগলী জাক শত্ৰুবোৰক দিয়া হ'ব, কিন্তু আপোনালোকৰ পক্ষত নিস্তাৰ কৰোঁতা কোনো নাথাকিব।
- 32 আপোনালোকৰ ল'ৰা, ছোৱালীক আন জাতিৰ লোকসকলে লৈ যাব আৰু গোটেই দিন তেওঁলোকলৈ বাট চাওঁতেই চকু বিষাব; আৰু আপোনালোক ক্লান্ত হৈ পৰিব, আপোনালোকক ৰক্ষা কৰোঁতা কোনো নাথাকিব।
- 33 আপোনালোকে নজনা এটা জাতিয়ে আপোনালোকৰ ভূমিৰ শস্য আৰু আপোনালোকৰ পৰিশ্ৰমৰ সকলো ফল ভোগ কৰিব; আপোনালোকে সদায় কেৱল উপদ্ৰৱ আৰু লাঞ্ছনা ভোগ কৰিব; 34 তেতিয়া, আপোনালোকে চকুৰে যি দেখিব, তাৰ কাৰণেই আপোনালোক মানসিক বিকাৰগ্ৰস্ত হ'ব।
- 35 যিহোৱাই আপোনালোকৰ আঠু, কৰঙন আৰু ভৰি তলুৱাৰ পৰা মূৰলৈকে, সুস্থ কৰিব নোৱাৰা বিহ ফোঁহোৰাৰে আপোনালোকক আক্ৰান্ত কৰিব।
- 36 যিহোৱাই আপোনালোকে মনোনীত কৰা ৰজাক আৰু আপোনালোকক এনে এটক জাতিৰ ওচৰলৈ লৈ যাব, যাক আপোনালোকে আৰু আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলেও নাজানে। সেই ঠাইত আপোনালোকে কাঠ আৰু শিলৰ আন দেৱতাবোৰৰ মূৰ্তিক সেৱাপূজা কৰিব।
- 37 যিহোৱাই আপোনালোকক যি সকলো জাতিৰ মাজলৈ লৈ যাব, সেইসকলৰ মাজত আপোনালোক এক ত্ৰাস, প্ৰবাদ আৰু বিদ্ৰূপৰ বিষয় হ'ব। 38 আপোনালোকে খেতিলৈ অধিক বীজ লৈ যাব, কিন্তু গোটাৰ অলপহে; কিয়নো কাকতি ফৰিঙে তাক বিনষ্ট কৰিব। 39 আপোনালোকে দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিব আৰু তাৰ যত্নও ল'ব, কিন্তু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিবলৈ বা আঙুৰ চপাবলৈ নাপাব; কিয়নো পোকে তাক খাই পেলাব।
- 40 আপোনালোকৰ গোটেই দেশৰ সীমাৰ ভিতৰত জলপাই গছ হ'ব, কিন্তু আপোনালোকে তেল ঘাঁহিবলৈ নাপাব; কিয়নো তাৰ ফল সৰি যাব।
- 41 আপোনালোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী জন্মিব, কিন্তু তেওঁলোক আপোনালোকৰ নহ'ব; কিয়নো তেওঁলোকক বন্দী কৰি নিয়া হ'ব।
- 42 আপোনালোকৰ ভূমিৰ সকলো গছ-গছনি আৰু ফল জকে জাকে ফৰিঙে আহি ভোগ কৰিব। 43 আপোনালোকৰ মাজত থকা বিদেশী লোক ক্ৰমে ক্ৰমে আপোনালোকৰ ওপৰলৈ উঠি যাব, কিন্তু আপোনালোক ক্ৰমে ক্ৰমে তললৈ যাব। 44 তেওঁলোকে আপোনালোকক ধাৰ দিব, কিন্তু আপোনালোকে তেওঁলোকক ধাৰ দিব নোৱাৰিব; তেওঁলোক মূৰ হ'ব আৰু আপোনালোক নেগুৰ হ'ব।
- 45 এই সকলো শাও আপোনালোকৰ ওপৰত পৰিব। আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা আৰু বিধিবোৰ পালন কৰিবলৈ কাণ নিদিয়াৰ কাৰণে এই সকলো ঘটিব। আপোনালোক বিনষ্ট নোহোৱা পৰ্যন্ত এই সকলোবোৰে আপোনালোকৰ পাছ নেৰিব। 46 এই শাওবোৰ আপোনালোকৰ আৰু আপোনালোকৰ বংশৰ ওপৰত চিৰকাললৈকে চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণ স্বৰূপে থাকিব।
- 47 কাৰণ, আপোনালোক যেতিয়া ঐশ্বৰ্যৰে পূৰ্ণ হৈ আছিল, তেতিয়া আপোনালোকে অন্তৰৰ আনন্দ আৰু উল্লাসেৰে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সেৱা নকৰিলে। 48 এই কাৰণে, যি শত্ৰুবোৰক যিহোৱাই আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে পঠাব, আপোনালোকে ভোক, পিয়াহ, বস্ত্ৰ আৰু দৰিদ্ৰতা এই সকলো বস্ত্ৰৰ অভাৱত সেই শত্ৰুবোৰৰ বন্দী কাম কৰিব আৰু তেওঁ আপোনালোকক বিনষ্ট নকৰালৈকে আপোনালোকৰ ডিঙিত লোহাৰ যুঁৱলি থৈ দিব।

49 যিহোৱাই দুইৰ পৰা, পৃথিৱীৰ শেষ সীমানাৰ পৰা, এনে এক জাতিক আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে লৈ আহিব, যাৰ ভাষা আপোনালোকে বুজিব নোৱাৰিব। ঈগল চৰাইয়ে চিকাৰ ধৰাৰ দৰে সেই জাতি ছোঁ কৰি আপোনালোকৰ ওপৰলৈ নামি আহিব। 50 সেইসকল এক নিষ্ঠুৰ জাতি হ'ব। তেওঁলোকে বয়োজ্যেষ্ঠ লোকক সন্মান নকৰিব আৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক দয়া-মায়া নকৰিব। 51 আপোনালোক ধ্বংস নোহোৱালৈকে তেওঁলোকে আপোনালোকৰ পশুবোৰৰ পোৱালী আৰু খেতিৰ শস্য খাই পেলাব; শেষ পৰ্যন্ত আপোনালোক বিনষ্ট নোহোৱালৈকে শস্য, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস বা তেল, আপোনালোকৰ পশুবোৰৰ বা ভেড়াৰ জাকৰ পোৱালীকো অৱশিষ্ট নাৰাখিব। 52 তেওঁলোকে আপোনালোকৰ নগৰৰ দুৱাৰবোৰ অৱৰোধ কৰি ৰাখিব, আৰু শেষত গোটেই দেশৰ যিবোৰ ওখ আৰু দৃঢ় গড়ত আপোনালোকে ভাৰসা কৰিব, সেয়ে ভাঙি পৰিব। আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি দেশ আপোনালোকক দিবলৈ গৈছে, সেই দেশৰ সকলো নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত সেই জাতিয়ে আপোনালোকক অৱৰোধ কৰি ৰাখিব। 53 অৱৰোধৰ কালত শত্ৰুবোৰে আপোনালোকক এনে কষ্টৰ অৱস্থালৈ নিব যে, আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দিয়া নিজৰ গৰ্ভৰ সন্তানসকলক, নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ গাৰ মঙহ খাব। 54 সেই অৱস্থাত আপোনালোকৰ মাজৰ যি লোক কোমল স্বভাৱৰ আৰু অতি শান্ত, তেওঁ নিজ ভাই, নিজৰ মৰমৰ ভাৰ্যা আৰু তেওঁৰ বাকী থকা নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ প্ৰতি এনেৰূপ নিষ্ঠুৰ হৈ উঠিব। 55 নিজৰ যি সন্তানৰ মাংস তেওঁ খাব, তাৰ অলপো তেওঁ তেওঁলোকক নিদিব। কাৰণ, যেতিয়া আপোনালোকৰ শত্ৰুৱে নগৰৰ দুৱাৰবোৰৰ ভিতৰত আপোনালোকক অৱৰোধ কৰি ৰাখি কষ্ট দিব, তেতিয়া সেই খিনিৰ বাহিৰে নিজৰ বাবে খাবলৈ আন একোকে নাখাকিব। 56 আপোনালোকৰ মাজৰ যি মহিলা কোমল স্বভাৱৰ আৰু অতি শান্ত; আলসুৱাৰ কাৰণে মাটিত ভৰি পেলাবলৈ ইচ্ছা নকৰা, তেওঁ নিজৰ প্ৰিয় স্বামী আৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ প্ৰতি নিষ্ঠুৰ হ'ব। 57 সন্তান জন্ম দিয়াৰ পাছতে সেই নৱজাতক, এনেকি নিজৰ দুই ভৰিৰ মাজৰ পৰা ওলোৱা পাচ-শূল আৰু নিজে প্ৰসৱ কৰা নিজ সন্তানবিলাকলৈও তেওঁ নিষ্ঠুৰ হ'ব; আপোনালোকক অৱৰোধ কৰাৰ সময়ত আপোনালোকৰ শত্ৰুসকলে যেতিয়া আপোনালোকক কষ্ট দিব, তেতিয়া অভাৱত তেওঁ সেইবোৰ মনে মনে খাব।

58 'আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা' বুলি তেওঁৰ এই যি গৌৰৱময় আৰু ভয়ানক নামৰ সন্মান কৰিবলৈ, এই পুস্তকত যি সকলো নিয়ম লিখা আছে, সেইবোৰ যদি আপোনালোকে যত্নেৰে সৈতে পালন নকৰে, 59 তেন্তে যিহোৱাই আপোনালোকৰ আৰু আপোনালোকৰ বংশধৰৰ ওপৰত ভয়ঙ্কৰ মহামাৰী আনিব; সেইবোৰ অনেক দিনলৈকে বৰ্তি থকা মহা-মহামাৰী আৰু ভীষণ কষ্টদায়ক ৰোগ হ'ব। 60 মিচৰ দেশত যি সকলো ৰোগ দেখি আপোনালোকে ভয় কৰিছিল, তেওঁ সেই সকলোবোৰ আপোনালোকৰ ওপৰলৈ আনিব আৰু সেইবোৰে আপোনালোকক নেৰিব। 61 তাৰ বাহিৰেও, আপোনালোক বিনষ্ট নোহোৱালৈকে যিহোৱাই এনে সকলো ৰোগ আৰু মহামাৰী আপোনালোকৰ ওপৰলৈ আনিব, যি এই ব্যৱস্থা-পুস্তকত লিখা হোৱা নাই। 62 আপোনালোকৰ জনসংখ্যা আকাশৰ তৰাৰ নিচিনা অসংখ্য হ'লেও, আপোনালোক ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ প্ৰতি অবাধ্য হোৱাৰ কাৰণে তেতিয়া কেৱল কেইজনমানহে অৱশিষ্ট জীয়াই থাকিব।

63 আপোনালোকৰ মঙ্গল ও আপোনালোকক বৃদ্ধি কৰিবলৈ যেনেকৈ যিহোৱাই আনন্দ কৰিছিল, তেনেকৈ আপোনালোকক বিনষ্ট কৰি নাশ কৰিবলৈ যিহোৱাই আপোনালোকত আনন্দ কৰিব। যি দেশ আপোনালোকে অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈ আছে, সেই দেশৰ পৰা আপোনালোকক উঘলা যাব। 64 তাৰ পাছত যিহোৱাই পৃথিৱীৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈকে জাতিবোৰৰ মাজত আপোনালোকক সিঁচৰিত কৰিব; আপোনালোকে সেই ঠাইত আপোনালোকৰ বা আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ অজানা কাঠৰ আৰু শিলৰ আন দেৱ-মূৰ্তিৰ সেৱা-পূজা কৰিব। 65 সেই জাতিবোৰৰ মাজত আপোনালোকে একো সুখ নাপাব আৰু আপোনালোকৰ ভৰি-তলুৱাই জিৰণী নাপাব; কিন্তু যিহোৱাই সেই ঠাইত আপোনালোকৰ বুকু কঁপাব, চকু দুৰ্বল কৰিব আৰু অন্তৰ নিৰাশাৰে ভৰাই দিব; 66 আপোনালোকৰ আগত আপোনালোকৰ জীৱন সন্দেহৰ সূতাত ছিগো-ছিগোহৈ ওলমি থাকিব আৰু দিনে-ৰাতিয়ে ভয় ভাৱেৰে থাকিব আৰু জীৱনৰ একো আশা নাখাকিব। 67 আপোনালোকে ৰাতিপুৱা ক'ব, 'ইচ, কেতিয়া সন্ধ্যা হ'ব!' আৰু সন্ধ্যা হ'লে ক'ব, 'ইচ কেতিয়া ৰাতিপুৱা হ'ব!' কাৰণ আপোনালোকৰ অন্তৰত ভয় থাকিব আৰু চকুৱে অনেক বিষয় দেখিব। 68 মিচৰ সম্বন্ধে মই আপোনালোকক কৈছিলো 'আপোনালোকে পুণৰ মিচৰৰ পথ নেদেখিব।' কিন্তু যিহোৱাই আপোনালোকক সেই পথেদি মিচৰ দেশলৈ জাহাজেৰে পুনৰায় লৈ আনিব। সেই ঠাইত আপোনালোকে নিজক দাস আৰু দাসী হিচাবে শত্ৰুবোৰৰ ওচৰত বিক্ৰী কৰিবলৈ বিচাৰিব, কিন্তু কোনেও আপোনালোকক নিকিনিব।

Chapter 29

মোৱাৰ দেশত মোচিৰ ঘোষণা

1 যিহোৱাই হোৱেৰ পাহাৰত মোচিৰ যোগেদি ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ কাৰণে এক নিয়ম স্থাপন কৰিছিল। সেই নিয়মৰ উপৰিও যিহোৱাই মোৱাৰ দেশত ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ কাৰণে আন কিছুমান নিয়ম স্থাপন কৰিবলৈ মোচিক আজ্ঞা দিলে।

2 মোচিয়ে সকলো ইস্ৰায়েলীয়া লোকক মাতি ক'লে, "যিহোৱাই মিচৰ দেশত ফৰৌণ, তেওঁৰ সকলো কৰ্মচাৰীলৈ আৰু গোটেই দেশখনলৈ যি যি কৰিছিল সেই সকলো কাৰ্য আপোনালোকে নিজেই দেখিলে; 3 তেওঁলোকলৈ হোৱা সেই মহাক্ৰেশ, নানা চিন আৰু আশ্চৰ্য কাৰ্যবোৰ আপোনালোকে নিজ চকুৰে দেখিছিল। 4 কিন্তু আপোনালোকক আজিলৈকে যিহোৱাই সেইবোৰ বুজিবলৈ মন, চাবলৈ চকু আৰু শুনিবলৈ কাণ দিয়া নাই।

- 5যিহোৱাই চল্লিশ বছৰ ধৰি আপোনালোকক মৰুভূমিত নেতৃত্ব দি চলাই আনিলে; সেই সময়ত আপোনালোকৰ গাৰ কাপোৰ আৰু জোতা পুৰণি হৈ ফাটি নষ্ট নাছিল। 6আপোনালোকৰ খাবলৈ কোনো পিঠা নাছিল; দ্ৰাক্ষাৰস বা আন মদিৰাৰ ৰস পান কৰা নাছিল। কিয়নো যিহোৱাই তেনে কৰিছিল যাতে আপোনালোকে বুজিব পাৰে যে তেৱেঁই আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।
- 7আপোনালোকে এই ঠাই পোৱাৰ পাছত, হিচবোনৰ ৰজা চীহোন আৰু বাচানৰ ৰজা ওগে আমাৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলাই আহিছিল, কিন্তু আমি তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিলোঁ; 8আমি তেওঁলোকৰ দেশ অধিকাৰ কৰি ৰুবেণীয়া ও গাদীয়া, আৰু মনচি গোষ্ঠীৰ আধা লোকক দিলোঁ। 9গতিকে আপোনালোকে যি কাৰ্য কৰিব, সেই সকলোতে যেন কৃতকাৰ্য হ'ব পাৰে, সেইবাবে আপোনালোকে এই নিয়মৰ সকলো আজ্ঞা পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰিব।
- 10আপোনালোক সকলোৱে আজি আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত আহি থিয় হৈছে-আপোনালোকৰ প্ৰধানসকল, গোষ্ঠীবোৰ, পৰিচাৰকসকল আৰু কৰ্মচাৰীকে ধৰি গোটেই ইস্ৰায়েলীয়াসকল থিয় হৈছে। 11আপোনালোকৰ লগত সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালী, ভাৰ্যা আৰু আপোনালোকৰ ছাউনীত বাস কৰা আপোনালোকৰ বিদেশী খৰিকটীয়াৰ পৰা পানী তোলা জনলৈকে সকলো আছে।
- 12আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ সৈতে কৰা প্ৰতিজ্ঞা আৰু নিয়ম স্থাপন কৰিবৰ কাৰণে আজি আপোনালোক সকলো ইয়াত আছে। 13যিহোৱাই আজি ইয়াক স্থাপন কৰিছে যাতে আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ অব্ৰাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবৰ আগত কৰা শপত আৰু আপোনালোকৰ ওচৰত কৰা প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁ আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ হ'ব পাৰে আৰু আজিয়েই আপোনালোকক নিজৰ লোক কৰি ল'ব পাৰে। 14কেৱল আপোনালোকৰ সৈতে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই নিয়ম আৰু প্ৰতিজ্ঞা কৰা নাই। 15আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত আজি এই ঠাইত আমাৰ সৈতে যিসকল থিয় হৈ আছে, কেৱল তেওঁলোক প্ৰতিজনৰ সৈতে তেওঁ এই নিয়ম আৰু প্ৰতিজ্ঞা কৰা নাই, কিন্তু আমাৰ উত্তৰপুৰুষ যিসকলৰ আজি জন্ম হোৱা নাই তেওঁলোকৰ সৈতেও কৰিছে।
- 16আপোনালোকে নিজেই জানে, মিচৰ দেশত আমি কেনেদৰে জীৱন অতিবাহিত কৰিছিলো আৰু বাটত কেনেকৈ আমি বিভিন্ন দেশৰ মাজেদি পাৰ হৈ এই ঠাই পালোহি।
- 17আপোনালোকে লোকসকলৰ মাজত থকা ঘিণলগীয়া বস্তুবোৰ দেখা পাইছিল; কাঠ আৰু শিলৰ, ৰূপ আৰু সোণৰ মূৰ্তিবোৰ লোকসকলৰ মাজত দেখিছিল। 18সেয়ে আপোনালোকৰ মাজত যেন আজি এনে কোনো পুৰুষ বা মহিলা নাইবা কোনো পৰিয়াল বা গোষ্ঠী নাথাকক, যাৰ অন্তৰ আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পৰা দূৰ হৈ সেই জাতিবোৰৰ দেৱতাসকলৰ পূজা কৰাত আগ্ৰহী। তেনে কোনো বিষাক্ত তিতা ফল উৎপন্ন কৰা শিপা আপোনালোকৰ মাজত গঢ় লৈ নুঠক। 19এনে ধৰণৰ ব্যক্তিয়ে এই নিয়মৰ কথাবোৰ শুনাৰ সময়ত যদি নিজকে ভাগ্যৱান বুলি ভাৱিছে আৰু নিজে মনতে কয়, 'মই মোৰ ঠৰডিঙীয়া হৃদয়েৰে ইচ্ছামতে চলি থাকিলেও নিৰাপদ হৈ শান্তি থাকিম,' তেন্তে সেই ব্যক্তিয়ে কেৱল নিজৰেই নহয়, কিন্তু আপোনালোক সকলোৰে ওপৰত সৰ্বনাশ মাতি আনিব; যিহোৱাই দুষ্ট শুকান অৱস্থাৰ লগতে ভাল ভিজা অৱস্থাকো নষ্ট কৰিব। 20যিহোৱাই তেওঁক কেতিয়াও ক্ষমা কৰিবলৈ সন্মত নহ'ব, কিন্তু যিহোৱাৰ ক্ৰোধ আৰু বিদ্বেষ সেই ব্যক্তিৰ অহিতে প্ৰজ্জ্বলিত হ'ব; এই পুস্তকত লিখা সকলো শাও তেওঁৰ ওপৰত পৰিব আৰু আকাশৰ তলৰ পৰা তেওঁৰ নাম যিহোৱাই লুপ্ত কৰিব। 21যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সকলো গোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা বিনষ্ট কৰিবৰ কাৰণে তেওঁক পৃথক কৰিব আৰু এই ব্যৱস্থা পুস্তকত লিখা নিয়মৰ মাজেদি যি সকলো শাওৰ কথা আছে, সেই অনুসাৰে বিনষ্ট কৰিব।
- 22এইদৰে এই দেশৰ ওপৰত যি সকলো বিপদ নামি আহিব আৰু যিহোৱাই যি সকলো ৰোগ দেশৰ ওপৰলৈ পঠাব, সেইবোৰ দেখি ভৱিষ্যতে আপোনালোকৰ উত্তৰপুৰুষসকলে, সন্তানসকলে আৰু দূৰ দেশৰ পৰা অহা বিদেশীসকলে আপোনালোকক সেই বিষয়ে প্ৰশ্ন কৰিব। 23তেওঁলোকে দেখা পাব সমগ্ৰ দেশ জ্বলন্ত গন্ধক আৰু লোণেৰে পুৰি গৈছে; দেশত একোকে সিঁচিব নোৱাৰিব আৰু কোনো ফল উৎপন্ন নহ'ব; এনেকি ঘাঁহ-বন, শাক-পাচলিও গজি নুঠিব। এই দেশৰ অৱস্থা চদোম, ঘমোৰা, অদ্দা, আৰু চবুয়িম নগৰৰ দৰে হ'ব, যি নগৰবোৰক যিহোৱাই খং আৰু ক্ৰোধত ক্ৰোধান্বিত হৈ ধ্বংস কৰি দিছিল। 24তাকে দেখি আন জাতিবোৰে ক'ব এনেকি, আটাই জাতিয়ে সুধিব, 'যিহোৱাই কিয় এই দেশৰ এনে দশা কৰিলে? এই মহা ক্ৰোধ জ্বলি উঠাৰ কাৰণ কি?'
- 25তেতিয়া লোকসমূহে ক'ব, 'কাৰণ এই জাতিয়ে তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়ম ত্যাগ কৰিলে, যি নিয়ম তেওঁলোকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনাৰ পাছত যিহোৱাই তেওঁলোকৰ বাবে স্থাপন কৰিছিল। 26তেওঁলোকে ঈশ্বৰ যিহোৱাক এৰি যি দেৱ-দেৱীক তেওঁলোকে নাজানে, সেই আন দেৱতাসকলৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি সেইবোৰৰ সেৱা পূজা কৰিলে, যিসকলক পূজা কৰাৰ আজ্ঞা যিহোৱাই দিয়া নাছিল।
- 27এই হেতুকে, যিহোৱাৰ খং এই দেশৰ ওপৰত প্ৰজ্বলিত হৈ উঠিছে আৰু তেওঁ এই পুস্তকত লিখা সকলো শাও এই দেশৰ ওপৰত ঢালি দিছে। 28অত্যন্ত খং, ভয়ঙ্কৰ ক্ৰোধ আৰু মহা কোপত যিহোৱাই তেওঁলোকক দেশৰ পৰা উঘালি আনি আন দেশত পেলাই দিলে আৰু সেই ঠাইতে আজি তেওঁলোক আছে।'
- 29কিছু গোপন বিষয় আছে, যি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ অধিকাৰত আছে; কিন্তু যি প্ৰকাশিত হৈছে, সেই সকলোৱেই চিৰকালৰ কাৰণে আমাৰ আৰু আমাৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে থাকিব যাতে এই নিয়মৰ সকলো আজ্ঞা আমি পালন কৰি চলিব পাৰো।

Chapter 30

যিহোৱাৰ ওচৰত ঘূৰি অহাৰ ফল

¹মই আপোনালোকৰ আগত আশীৰ্বাদ আৰু শাওৰ বিষয়ে যি যি কথা কলো, সেইবোৰ আপোনালোকৰ ওপৰলৈ আহিব। তাৰ পাছত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি সকলো জাতিবোৰৰ মাজত আপোনালোকক উলিয়াই পঠিয়াব, সেই জাতিবোৰৰ মাজত থাকোতে এইবোৰ কথা আপোনালোকে সোঁৱৰণ কৰিব। ²সেই সময়ত আপোনালোক আৰু আপোনালোকৰ সন্তানসকলে যদি সকলো মনেৰে আৰু সকলো প্ৰাণেৰে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰি আহে আৰু আজি মই আপোনালোকক যিসকলো আজ্ঞা দিছো সেই সকলো পালন কৰে, ³তেন্তে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ বন্দী-অৱস্থা সলনি কৰিব, আৰু আপোনালোকক কৃপা কৰিব আৰু যি জাতিবোৰৰ মাজত তেওঁ আপোনালোকক সিঁচৰিত কৰিব, সেইসকল জাতিৰ মাজৰ পৰা পুনৰায় আপোনালোকক আনি গোটাৰ।

⁴এনেকি দেশান্তৰিত হোৱা আপোনালোকৰ কোনো আকাশৰ তলত দুইৰ শেষ সীমনাতো যদি থাকে, আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তাৰ পৰাও আপোনালোকক গোটাই আনিব; তাৰ পৰাও তেওঁ আপোনালোকক লৈ আনিব। ⁵আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ দেশলৈকে তেওঁ আপোনালোকক ঘূৰাই আনিব আৰু আপোনালোকে তাক পুণৰ অধিকাৰ কৰিব। তেওঁ আপোনালোকৰ মঙ্গল কৰিব আৰু পূৰ্বপুৰুষসকলতকৈও আপোনালোকৰ জনসংখ্যা বৃদ্ধি কৰিব।

⁶আপোনালোকে যাতে আপোনালোকৰ সকলো মন ও সকলো প্ৰাণেৰে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰি জীয়াই থাকে, সেইবাবেই তেওঁ আপোনালোকৰ আৰু আপোনালোকৰ বংশধৰসকলৰ হৃদয়ৰ চুল্লত কৰিব। ⁷যিসকলে আপোনালোকক ঘৃণা আৰু তাড়না কৰিব, এই সকলো শাও যিহোৱাই আপোনালোকৰ সেই শত্ৰুবোৰৰ ওপৰত আনিব। ⁸তেতিয়া আপোনালোকে পুণৰ উলটি আহি যিহোৱাৰ বাধ্য হৈ চলিব আৰু তেওঁৰ যি সকলো আজ্ঞা আজি মই আপোনালোকক দিছো, সেইবোৰ পালন কৰিব।

⁹আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকৰ হাতে কৰা সকলো কাৰ্যতে প্ৰচুৰ আশীৰ্বাদ কৰিব। আপোনালোকৰ গৰ্ভফল, পশুধনৰ গৰ্ভফল আৰু ভূমিৰ শস্য বৃদ্ধি কৰি আপোনালোকক ঐশ্বৰ্যশালী কৰিব। কিয়নো আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক লৈ যিহোৱাই যি আনন্দ কৰিছিল, আপোনালোকৰ ঐশ্বৰ্যৰ বাবে তেওঁ পুণৰ আপোনালোকক লৈ আনন্দ কৰিব। ¹⁰অৱশ্যে তেওঁ এইদৰে কৰিব, যদিহে আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা আৰু নিয়মবোৰ পালন কৰে; সকলো মন আৰু সকলো প্ৰাণেৰে সৈতে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰে।

জীৱন অথবা মৃত্যু

¹¹মই আজি আপোনালোকক যি আজ্ঞা দিছোঁ, তাক পালন কৰাটো আপোনালোকৰ কাৰণে কঠিন নহয় বা আপোনালোকৰ সাধ্যৰ বাহিৰতো নহয়। ¹²এই আজ্ঞা স্বৰ্গতো ৰখা হোৱা নাই যে, আপোনালোকে ক'ব, "কোনে স্বৰ্গলৈ গৈ আমাৰ কাৰণে তাক আনি শুনাৰ যাতে আমি তাক পালন কৰিব পাৰো?" ¹³এই আজ্ঞা সমুদ্ৰৰ সিপাৰেও নাই যে আপোনালোকে ক'ব, "কোনে সমুদ্ৰ পাৰ হৈ আমাৰ কাৰণে তাক আনি শুনাৰ যাতে আমি তাক পালন কৰিব পাৰো?" ¹⁴কিন্তু বাক্য আপোনালোকৰ নিচেই ওচৰতে আছে; আপোনালোকৰ মুখত আৰু হৃদয়তে আছে যাতে আপোনালোকে তাক পালন কৰিব পাৰে।

¹⁵শুনক, মই আজি আপোনালোকৰ আগত জীৱন আৰু মৃত্যু, মঙ্গল আৰু অমঙ্গল ৰাখিছোঁ। ¹⁶আজি আপোনালোকৰ ওচৰত মোৰ আজ্ঞা এই যে, আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰিব, তেওঁৰ পথত চলিব, আৰু তেওঁৰ আজ্ঞা, বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰিব। তেনে কৰিলে আপোনালোক জীয়াই থাকিব আৰু সংখ্যাত বৃদ্ধি পাব; যি দেশ আপোনালোকে অধিকাৰ কৰিবলৈ গৈ আছে, সেই দেশত আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনালোকক আশীৰ্বাদ কৰিব।

¹⁷কিন্তু যদি আপোনালোকৰ অন্তৰ প্ৰভুৰ পৰা আতঁৰি যায় আৰু আপোনালোক তেওঁৰ অবাধ্য হয়; যদি আপোনালোকে আন দেৱ-দেৱীৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈ সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি সেৱা পূজা কৰে, ¹⁸তেন্তে আজি মই আপোনালোকক জনাইছোঁ যে, আপোনালোক নিশ্চয়ে ধ্বংস হৈ যাব। যদিও নদী পাৰ হৈ যি দেশ আপোনালোকে আধিপত্যৰ অৰ্থে গৈ আছে, সেই দেশত আপোনালোক দীৰ্ঘজীৱি নহ'ব।

¹⁹মই আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিবীক সাক্ষী কৰি কৈছোঁ যে, আজি মই আপোনালোকৰ সন্মুখত জীৱন আৰু মৃত্যু, আশীৰ্বাদ আৰু শাও ৰাখিছোঁ; সেয়ে, আপোনালোক আৰু আপোনালোকৰ ভাবীবংশ যেন জীয়াই থাকিব পাৰে আপোনালোকে জীৱনক মনোনীত কৰক। ²⁰আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰক, তেওঁৰ বাক্যলৈ কাণ দিয়ক আৰু তেওঁতেই আসক্ত হৈ থাকক। কাৰণ প্ৰভুৱেই আপোনালোকৰ জীৱন আৰু তেঁৱেই আপোনালোকক দীৰ্ঘজীৱি কৰিব। আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ অৱাহাম, ইচহাক, আৰু যাকোবক যি দেশ দিম বুলি তেওঁলোকৰ আগত যিহোৱাই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই দেশত বাস কৰিবৰ অৰ্থে আপোনালোকে জীৱনক মনোনীত কৰক।

Chapter 31

মোচিৰ দায়িত্ব হস্তান্তৰ

¹পাছত মোচিয়ে ইস্ৰায়েলীয়া লোকসকলক এইবোৰ কথা ক'লে, ²"মোৰ বয়স এতিয়া এশ বিশ বছৰ হ'ল; মই চলা-ফুৰা কৰিব নোৱাৰা হৈছো; যিহোৱাই মোক কৈছে, 'তুমি এই যৰ্দন নদী পাৰ হৈ নাযাবা।' ³আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা নিজেই আপোনালোকৰ আগে আগে পাৰ হৈ যাব; তেৱেঁই আপোনালোকৰ সন্মুখৰ পৰা এই সকলো জাতিবোৰক বিনষ্ট কৰিব আৰু আপোনালোকে তেওঁলোকৰ দেশ অধিকাৰ কৰিব। যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে যিহোচুৱাই নদী পাৰ হৈ আপোনালোকৰ আগেয়ে পাৰ হৈ যাব। ⁴ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা চীহোন আৰু ওগ এই দুজনক আৰু তেওঁলোকৰ দেশক যিহোৱাই যেনেকৈ বিনষ্ট কৰিছিল, তেনেকৈয়ে তেওঁ এই সকলো জাতিক বিনষ্ট কৰিব। ⁵যুদ্ধক্ষেত্ৰত যিহোৱাই তেওঁলোকক আপোনালোকৰ হাতত শোধাই দিব আৰু মই আপোনালোকক দিয়া সকলো আজ্ঞা অনুসাৰে আপোনালোকে তেওঁলোকৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ কৰিব। ⁶আপোনালোক শক্তিশালী হওঁক আৰু অতিশয় সাহিয়াল হওঁক; তেওঁলোকক দেখি ভয় নকৰিব বা কঁপিও নুঠিব; কিয়নো আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা নিজেই আপোনালোকৰ লগত যাওঁতা; তেওঁ আপোনালোকক কেতিয়াও নেৰিব বা ত্যাগ নকৰিব।

⁷তাৰ পাছত মোচিয়ে যিহোচুৱাক মাতিলে আৰু সকলো ইস্ৰায়েলীয়া লোকৰ সন্মুখত তেওঁক ক'লে, "তুমি বলৱান আৰু সাহিয়াল হোৱা; কিয়নো তুমিয়েই এই লোকসকলৰ লগত সেই দেশলৈ যাব লাগিব, যি দেশ দিবলৈ যিহোৱাই তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল; সেই দেশত এই লোকসকলৰে সৈতে তুমিহে সোমাবা আৰু এওঁলোকক তুমিহে সেই দেশত অধিকাৰ কৰাবা। ⁸যিহোৱা নিজেই তোমাৰ আগে আগে যাব আৰু তোমাৰ সঙ্গে সঙ্গে থাকিব; তেওঁ তোমাক কেতিয়াও নেৰিব বা ত্যাগ নকৰিব; তুমি ভয় নকৰিবা আৰু নিৰুৎসাহ নহ'বা।"

মোচিয়ে ব্যৱস্থা লিপিবদ্ধ কৰা

⁹মোচিয়ে এই ব্যৱস্থা লিখি যিহোৱাৰ নিয়ম চন্দুক কঢ়িয়াই নিয়া লেবী গোষ্ঠীৰ পুৰোহিতসকলক আৰু ইস্ৰায়েলৰ পৰিচাৰক সকলৰ হাতত দিলে। ¹⁰মোচিয়ে তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিলে, "প্ৰত্যেক সপ্তম বছৰৰ অন্তত, ধাৰ ক্ষমাৰ বছৰত অৰ্থাৎ যেতিয়া পঁজা পৰ্বৰ সময় আহিব, ¹¹যি সময়ত ইস্ৰায়েলীয়া সকলো লোক আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত উপস্থিত হ'বৰ কাৰণে তেওঁৰ মনোনীত ঠাইলৈ আহিব, তেতিয়া আপোনালোকে এই ব্যৱস্থা অৱশ্যেই লোকসমূহৰ আগত তেওঁলোকে শুনাকৈ পাঠ কৰিব। ¹²আপোনালোকে পুৰুষ, মহিলা, ল'ৰা-ছোৱালীকে আদি কৰি নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰত আপোনালোকৰ মাজত বাস কৰা বিদেশী লোক সকলোকে একগোট কৰিব। তেওঁলোকেও এই ব্যৱস্থা শুনি শিকিব পাৰিব আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক সন্মান কৰিব। তেওঁলোকে এই ব্যৱস্থাৰ সকলো বাক্য পালন কৰিব। ¹³তেওঁলোকৰ সন্তানসকলে যদি এইবোৰ কথা নজনাকৈ থাকে, তেন্তে তেওঁলোকেও শুনিব আৰু আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক সন্মান কৰিবলৈ শিকিব; যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ আপোনালোকে যৰ্দন নদী পাৰ হৈ যাব, সেই দেশত যিমান দিনলৈকে আপোনালোক জীয়াই থাকিব, সিমান দিনলৈকে তেওঁলোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক সন্মান কৰিবলৈ আপোনালোকে এইদৰে কৰিব।"

ইস্ৰায়েলক নেতৃত্ব দিবলৈ যিহোচুৱাক নিযুক্ত কৰা

¹⁴পাছত যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "এতিয়া তোমাৰ মৃত্যুৰ সময় ওচৰ চাপি আহিছে; যিহোচুৱাক মাতি আনি তুমি সাক্ষাৎ তন্তুত উপস্থিত হোৱা। সেই ঠাইতে মই যিহোচুৱাক তেওঁৰ কাৰ্যৰ আজ্ঞা দিম।" সেয়ে মোচি আৰু যিহোচুৱা গৈ সাক্ষাৎ কৰা তন্তুত উপস্থিত হ'ল। ¹⁵তেতিয়া যিহোৱাই মেঘস্তম্ভৰ মাজত সেই তন্তুত দেখা দিলে; সেই মেঘস্তম্ভ তন্তুৰ দুৱাৰৰ ওপৰত বৈ আছিল।

¹⁶যিহোৱাই মোচিক ক'লে, "শুনা, তুমি তোমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হবা; এই লোকসমূহে উঠি যি দেশত সোমাবলৈ গৈ আছে, তেওঁলোক সেই ঠাইৰ লোকৰ মাজত থাকিব; তেওঁলোকে সেই দেশৰ আন দেৱতাসকলৰ পাছত চলি ব্যভিচাৰৰ দৰে কাৰ্য কৰিব আৰু মোক ত্যাগ কৰিব; মই তেওঁলোকৰ সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটিও তেওঁলোকে ভাঙিব।

¹⁷যিদিনা তেওঁলোকে এইদৰে কৰিব, সেইদিনা তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে মোৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত হ'ব আৰু ময়ো তেওঁলোকক ত্যাগ কৰিম। মই তেওঁলোকৰ পৰা মোৰ মুখ ঢাকিম আৰু তেওঁলোক ধ্বংস হৈ যাব। তেওঁলোকলৈ অনেক দুখ-কষ্ট আৰু আপদ ঘটিব; সেইদিনা তেওঁলোকে ক'ব যে, "আমাৰ ঈশ্বৰ আমাৰ মাজত নথকাৰ কাৰণেই আমাৰ ওপৰত এই সকলো আপদ নে? ¹⁸তেওঁলোকে দেৱতাবোৰলৈ ঘৃণি যি সকলো কু-কৰ্ম কৰিব, সেইবাবে মই অৱশ্যেই সেইদিনা মোৰ মুখ ঢাকিম। ¹⁹তোমালোকে এতিয়া তোমালোকৰ বাবে এই গীত লিখি ৰাখা। এই গীত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক শিকাবা আৰু তেওঁলোকক মুখস্থ কৰিবলৈ দিবা। তাতে এই গীত ইস্ৰায়েলৰ লোকৰ অহিতে মোৰ সাক্ষী হৈ থাকিব। ²⁰কিয়নো, যি দেশ দিম বুলি মই তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ, সেই গাখীৰ আৰু মধু বোৱা দেশলৈ যেতিয়া মই তেওঁলোকক লৈ যাম আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে তৃপ্তিৰে ভোজন কৰি হঠপুট হ'ব, তেতিয়া তেওঁলোকে মোক তুচ্ছ কৰিব আৰু মোৰ নিয়মটি অগ্ৰাহ্য কৰি আন দেৱতাবোৰলৈ উলটি সেইবোৰৰ সেৱা পূজা কৰিব।

²¹তাৰ ফলত তেওঁলোকলৈ বহুত দুখ-কষ্ট আৰু বিপদ-আপদ ঘটিব; তেতিয়া এই গীতেই সাক্ষীস্বৰূপে তেওঁলোকৰ আগত সাক্ষ্য দিব; কাৰণ তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলে মুখস্থ কৰা এই গীত নাপাহৰিব। কিয়নো, যি দেশ দিম বুলি মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ, তেওঁলোকক সেই দেশলৈ নিয়াৰ আগেয়েই তেওঁলোকে কৰা মনৰ পৰিকল্পনা মই জানো।” ²²সেয়ে মোচিয়ে সেইদিনাই এই গীত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক শিকালে।

²³তাৰ পাছত যিহোৱাই নূনৰ পুত্ৰ যিহোচূৱাক আজ্ঞা দি ক’লে, “তুমি বলৱান হোৱা, আৰু অতিশয় সাহিয়াল হোৱা; কিয়নো, মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক যি দেশ দিম বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলো, সেই দেশলৈ তুমিহে তেওঁলোকক লৈ যাবা আৰু মই তোমাৰ সঙ্গী হম।”

²⁴মোচিয়ে সম্পূৰ্ণকৈ এই নিয়মৰ সকলো কথা এখন পুস্তকত লিখিলে। ²⁵তাৰ পাছত যিহোৱাৰ নিয়ম-চলনুক বৈ নিওঁতা লেবীয়াসকলক তেওঁ এই আজ্ঞা দিলে, ²⁶“এই ব্যৱস্থা পুস্তকখন লৈ আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়ম-চলনুক কাষত ৰাখক; সেই ঠাইতে এইখন ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষী হৈ থাকিব। ²⁷কিয়নো আপোনালোক যে কিমান বিদ্ৰোহী আৰু ঠৰ-ডিঙিয়া তাক মই জানো; মই আপোনালোকৰ মাজত আজি জীয়াই থাকোঁতেও যেতিয়া আপোনালোকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ-আচৰণ কৰিছে, তেন্তে মোৰ মৃত্যুৰ পাছত যে ইয়াতকৈ আৰু কিমান অধিককৈ কৰিব। ²⁸আপোনালোকৰ নিজৰ নিজৰ গোষ্ঠীৰ সকলো পৰিচাৰক আৰু বিষয়াসকল মোৰ সন্মুখত একগোট হওঁক যাতে মই তেওঁলোকক এই সকলোবোৰ কথা শুনাৰ পাৰো; আকাশ আৰু পৃথিবীক তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষী কৰি ৰাখিব পাৰো। ²⁹কিয়নো মই জানো যে, মোৰ মৃত্যুৰ পাছত আপোনালোক একেবাৰে ভ্ৰষ্ট হৈ যাব আৰু যি পথত চলিবলৈ মই আপোনালোকক আজ্ঞা দিছো, সেই পথৰ পৰা আপোনালোক আতৰি যাব; ভৱিষ্যত কালত আপোনালোকলৈ বিপদ নামি আহিব; কাৰণ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া আপোনালোকে তাকে কৰিব আৰু আপোনালোকে নিজ হাতেৰে কৰা কাৰ্যৰ দ্বাৰাই যিহোৱাক ক্ৰোধিত কৰি তুলিব।”

মোচিৰ গীত

³⁰তাৰ পাছত মোচিয়ে ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজক এই গীতৰ কথাবোৰ শেষলৈকে গাই শুনালে।

Chapter 32

¹হে আকাশ-মণ্ডল, মোৰ কথালৈ কাণ পাতা;

হে পৃথিবী, মোৰ মুখৰ কথা শুনা।

²মোৰ উপদেশ বৰষুণৰ দৰে টোপা-টোপে পৰক,

মোৰ কথা নিয়ৰৰ দৰে নামি আহক;

সেয়ে কোমল তৃণৰ ওপৰত লাহে লাহে পৰা বৰষুণৰ নিচিনা,

গছ-গছনিৰ ওপৰত জাক জাক বৰষুণৰ নিচিনাকৈ পৰক।

³কিয়নো মই যিহোৱাৰ নাম ঘোষণা কৰিম;

তোমালোকে আমাৰ যিহোৱাৰ মহিমা প্ৰশংসা কৰা,

⁴তেওঁ আশ্ৰয় শিলা, তেওঁৰ কাৰ্য নিখুঁত,

তেওঁৰ সকলো পথ ন্যায়,

তেওঁ বিশ্বস্ত ঈশ্বৰ, তেওঁ কোনো অন্যায় নকৰে;

তেওঁ ন্যায়বান আৰু সৎ।

⁵তেওঁৰ লোকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অশিষ্টাচৰণ ব্যৱহাৰ কৰিছে;

তেওঁলোকৰ পাপৰ কাৰণে

তেওঁলোক তেওঁৰ সন্তান নহয়,

তেওঁলোক এক বিপথগামী আৰু কুটিল বংশ।

⁶হে অবুজ, বুদ্ধিহীন জাতি,

এইৰূপেই তোমালোকে যিহোৱাৰ পৰিশোধ কৰানে?

তেওঁ জানো তোমালোকৰ পিতৃ আৰু স্ৰজনকৰ্তা নহয়?

তেৱেঁই তোমালোকক স্ৰজন কৰি জাতিৰূপে স্থাপন কৰিলে।

⁷সেই পুৰণি দিনবোৰৰ কথা সোঁৱৰা,

অনেক পুৰুষৰ আগৰ বৰ্ষবোৰৰ বিষয়ে ভাৱা,

সেই সকলো দিনৰ কথা তোমালোকৰ পিতৃক সোধা, তেওঁলোকে তোমালোকক জনাব;

বৃদ্ধসকলক সোধা, তেওঁলোকে তোমালোকক ক'ব।

⁸সৰ্ৱোপৰি জনাই যেতিয়া জাতিবোৰক নিজৰ আধিপত্য ভাগ কৰি দিলে,

মনুষ্যক বিভিন্ন জাতিত ভাগ কৰিলে,

তেতিয়া ইস্ৰায়েল জাতিৰ লোকসংখ্যা অনুসাৰে

তেওঁ জাতিবোৰৰ সীমা স্থিৰ কৰিলে।

⁹কিয়নো যিহোৱাৰ অংশই

হৈছে তেওঁৰ লোকসকল,

যাকোবৰ বংশই হ'ল তেওঁৰ অধিকাৰৰ অংশ।

¹⁰তেওঁ তেওঁক এক মৰুভূমিত পালে,

আৰ্তনাদ ভৰা জয়াল মৰুভূমিত পালে।

তেওঁ তেওঁক আৱৰি ৰাখিলে, যতন কৰিলে,

তেওঁ নিজৰ চকুৰ মণিৰ দৰেই তেওঁক পহৰা দি ৰাখিলে,

¹¹যেনেকৈ ঈগল চৰায়ে নিজৰ বাঁহক পহৰা দিয়ে;

যেনেকৈ পোৱালীয়ে উৰিবলৈ ঈগলে সঘনে বাঁহ লৰাই দিয়ে

আৰু তাৰ ওপৰত উৰি ফুৰে,

যেনেকৈ সিহঁতক ওপৰলৈ তুলি নিবলৈ

নিজৰ ডেউকা মেলি দিয়ে,

আৰু নিজৰ ডেউকাৰ ওপৰত সিহঁতক বৈ নিয়ে,

¹²তেনেকৈ যিহোৱাই অকলেই যাকোবক চলাই লৈ ফুৰিলে;

তেওঁৰ লগত আন কোনো বিদেশী দেৱতা নাছিল।

¹³পৃথিৱীৰ পাৰ্বত্য ঠাইৰ ওপৰত তেওঁ যাকোবক ৰাখিলে,

খেতিত উৎপন্ন হোৱা শস্য খাবলৈ দিলে;

শিলনিৰ পৰা মধু আৰু শিলাময় দুৰাৰোহ পাহাৰৰ পৰা তেল দি পৰিপুষ্ট কৰিলে।

¹⁴গৰু গাখীৰৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা মাখন আৰু মেৰপালৰ পৰা গাখীৰ দিলে।

চৰ্বিয়ুক্ত মেৰপোৱালিৰ আৰু

বাচান দেশীয় মতা মেৰ, মতা ছাগলী আৰু

উত্তম ঘেঁহুধানৰ আটা তেওঁক দিলে;

হে ইস্ৰায়েল, তোমালোকে আঙুৰৰ পৰা তৈয়াৰী বুৰবুৰণি উঠা উত্তম দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিলা।

15 যাকোবে হষ্ট-পুষ্ট হৈ খালে;

কিন্তু যিচুৰুণৰ^[1] চৰ্বি বাঢ়িল আৰু লাথ মাৰিলে;

হে যিচুৰুণ, তুমি মেদযুক্ত, স্থূলকায় আৰু মসৃণ হ'লা;

তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তা ঈশ্বৰক ত্যাগ কৰিলে, আৰু

নিজৰ পৰিত্ৰাণৰ শিলাক অগ্ৰাহ কৰিলে।

16 তেওঁলোকে অন্য দেৱতালৈ কৰা সেৱা-পূজাই যিহোৱাক ঈৰ্ষান্বিত কৰিলে;

ঘিণ লগীয়া বিষয়বোৰে তেওঁক ক্ৰুদ্ধ কৰিলে।

17 ভূতবোৰৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকে বলি উৎসৰ্গ কৰিলে, ঈশ্বৰলৈ নহয়;

যি দেৱতাবোৰক তেওঁলোকে কেতিয়াও নাজানিছিল,

সেই নতুন দেৱতাবোৰ সম্প্ৰতি আহি পৰিল,

যি দেৱতাবোৰক তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলেও ভয় নকৰিছিল,

18 যি ঈশ্বৰে তোমালোকক জন্ম দিলে তোমালোকৰ পিতৃ হ'ল, তোমালোকে সেই শিলাক অগ্ৰাহ কৰিলা,

তোমালোকৰ জন্মদাতা ঈশ্বৰক তোমালোকে পাহৰিলা;

19 যিহোৱাই এই সকলো দেখি ঈৰ্ষান্বিত হ'ল; তেওঁ নিজৰ পুত্ৰ-কন্যাক অগ্ৰাহ কৰিলে।

20 তেওঁ ক'লে, "মই তেওঁলোকৰ পৰা মোৰ মুখ লুকুৱাম। তেওঁলোকৰ শেষ দশা কি হ'ব, মই তাক চাম;

কিয়নো তেওঁলোক একেবাৰে বিপথে চলা বংশ, অবিশ্বাসী সন্তান।

21 যি ঈশ্বৰ নহয়, তাৰ সেৱা-পূজাৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকে মোক ঈৰ্ষান্বিত কৰিলে,

তেওঁলোকৰ অসাৰ মূৰ্তিবোৰৰ দ্বাৰাই মোৰ ক্ৰুদ্ধ জন্মালে;

এই হেতুকে মই তেওঁলোকক এক জাতি নোহোৱা লোকসকলৰ দ্বাৰা ঈৰ্ষা জন্মাম;

এক নিৰ্বোধ জাতিৰ দ্বাৰাই মই তেওঁলোকক কুপিত কৰিম।

22 কিয়নো মোৰ ক্ৰোধত এক অগ্নি প্ৰজ্জ্বলিত হৈছে,

চিয়োলৰ^[2] গভীৰতালৈকে পুৰিছে,

ই পৃথিৱী আৰু তাৰ উৎপাদিত বস্তু গ্ৰাস কৰিছে,

পৰ্বতৰ ভিত্তিমূলবোৰ জ্বলাইছে।

23 মই তেওঁলোকৰ ওপৰত দুৰ্যোগৰ স্তূপ গঢ়িম;

তেওঁলোকৰ অহিতে মোৰ কাড়বোৰ এৰিম:

24 দেহ শুকাই যোৱা দুৰ্ভিক্ষ,

প্ৰচণ্ড বিনাশকাৰী, কষ্টদায়ক মহামাৰী।

তেওঁলোকৰ অহিতে মই মাটিত বগাই ফুৰা জীৱৰ বিষপূৰ্ণ হিংস্ৰ পশুবোৰৰ দাঁত পঠাম।

25 বাটত তৰোৱালে মাৰিব,

ভিতৰ-কোঠালিত আতঙ্কত মৰিব।

যুৱক আৰু কুমাৰীসকলক,

পিয়াহ খোৱা কেঁচুৱা আৰু পকামুৰীয়া বৃদ্ধক একেভাৱে বিনষ্ট কৰিব।

26 মই ক'লো যে মই তেওঁলোকক সিঁচৰতি কৰিম,

আৰু মনুষ্যৰ মনৰ পৰা তেওঁলোকৰ স্মৃতি মচি পেলাম।

27 কিন্তু মই তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰৰ ক্ৰোধায়িত্বে ভয় কৰিলো,

কিয়নো তেওঁলোকৰ শত্ৰুপক্ষই ভুল বুজি কব পাৰে যে, “আমাৰ হাতেৰেই বিজয়ী হ'লো; এই সকলো কৰাজন যিহোৱা নাই।”

28 তেওঁলোক এক বিবেকহীন জাতি;

তেওঁলোকৰ বিচাৰ-বুদ্ধি বুলি একো নাই।

29 তেওঁলোক জ্ঞানী হোৱা হ'লে, এই কথা বুজিলেহেঁতেন;

শেষ দশা কি হ'ব তেওঁলোকে বিবেচনা কৰিলেহেঁতেন।

30 এজনে কেনেকৈ এহেজাৰজনক ছত্ৰভঙ্গ কৰিব পাৰে,

আৰু দুজনে দশ সহস্ৰজনক খেদাব পাৰে?

যদিহে তেওঁলোকৰ শিলাই তেওঁলোকক শত্ৰুৰ হাতত বেচি নিদিয়ে,

যদিহে যিহোৱাই তেওঁলোকক শত্ৰুৰ হাতত তুলি নিদিয়ে।

31 শত্ৰুৰ শিলা আমাৰ শিলাৰ নিচিনা নহয়;

আমাৰ শত্ৰুবোৰেও এইদৰে স্বীকাৰ কৰে।

32 সিহঁতৰ দ্ৰাক্ষালতা চদোমৰ দ্ৰাক্ষাকুণ্ডৰ পৰা, আৰু

ঘমোৰাৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ পৰা অহা;

সিহঁতৰ আঙুৰবোৰ বিহযুক্ত আঙুৰ; সিহঁতৰ থোকবোৰ তিতা;

33 সিহঁতৰ দ্ৰাক্ষাৰস সাপৰ বিষ,

ফেঁটি সাপৰ ভয়ানক বিষ

34 এই কথা মই জানো সাঁচি ৰখা নাই?

মোৰ ভঁড়ালত জানো মোহৰ মাৰি থোৱা নাই?

35 সিহঁতৰ ভৰি পিছল খোৱা সময়ত

প্ৰতিকাৰ সধা আৰু প্ৰতিফল দিয়া মোৰহে কাৰ্য্য;

কিয়নো সিহঁতৰ ক্লেৰ কাল ওচৰ চাপিছে, আৰু

সিহঁতলৈ ঘটিব লগীয়া সৰ্বনাশ শীঘ্ৰে ঘটিব।

36 যিহোৱাই যেতিয়া দেখিব যে,

তেওঁৰ লোকসকলৰ শক্তি নোহোৱা হৈছে, বন্দী কি স্বাধীন কাৰো শক্তি নোহোৱা হৈছে,

তেতিয়া অৱশ্যেই যিহোৱাই তেওঁৰ লোকসকলৰ পক্ষ লব,
তেওঁৰ দাসসকলক কৃপা কৰিব।

37 তেওঁ তেতিয়া ক'ব,

“তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰ ক'ত আছে?

ক'ত আছে তেওঁলোকৰ সেই শিল যিহত তেওঁলোকে আশ্ৰয় লৈছিল?

38 তেওঁলোকৰ বলিবোৰৰ মেদযুক্ত আহাৰ কোনে ভোজন কৰিছিল,

আৰু পেয় নৈবেদ্যৰ দ্ৰাক্ষাৰস কোনে পান কৰিছিল?

এতিয়া সেইবোৰেই উঠি তোমালোকক সহায় কৰক;

সেইবোৰেই তোমালোকৰ আশ্ৰয় হওঁক!

39 এতিয়া তোমালোকে ভাবি চোৱা,

মই ময়েই, ময়েই তেওঁ;

মোৰ বাহিৰে আন কোনো দেৱতা নাই;

ময়ে মাৰো, আৰু ময়েই জীয়াওঁ;

ময়ে ঘাঁ লগাওঁ আৰু ময়েই সুস্থ কৰোঁ;

মোৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতা কোনো নাই।

40 কিয়নো মই আকাশলৈ হাত দাঙি শপত খাই ক'লো,

মোৰ চিৰস্থায়ী জীৱনৰ শপত,

41 যেতিয়া মোৰ জিলিকি থকা তৰোৱালত ধাৰ দিওঁ,

ন্যায় বিচাৰ কৰিবলৈ মোৰ হাতেৰে তাক ধৰো,

তেতিয়া মই মোৰ শত্ৰুবোৰৰ প্ৰতিকাৰ সাধিম, আৰু

মোক ঘিণাওঁতা সকলক প্ৰতিফল দিম।

42 হত হোৱা লোক আৰু বন্দী সকলৰ তেজেৰে সৈতে

মোৰ কাড়বোৰক মই তেজ পান কৰাই মতলীয়া কৰিম,

মোৰ তৰোৱালে মঙহ খাব,

দীঘলচুলি থকা শত্ৰুৰ মূৰৰ মঙহ খাব।”

43 হে আকাশ মণ্ডল, আনন্দিত হোৱা,

হে সকলো জাতিৰ লোকসকল,

তোমালোকে যিহোৱাৰ লোকসকলৰ সৈতে প্ৰশংসা কৰা, তেওঁৰ আৰাধনা কৰা

কিয়নো তেওঁ নিজ সন্তানবোৰৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰ সাধিব,

তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰতিফল দিব;

তেওঁক ঘিণাওঁতা সকলক প্ৰতিফল দি নিজৰ লোকসকলৰ অৰ্থে ভূমি শুচি কৰিব।

44 এইদৰে মোচি আৰু নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাই গৈ এই গীতৰ সকলো কথা লোকসকলক শুনালে। 45 ইস্ৰায়েলীয়া লোকসকলৰ আগত মোচিয়ে যেতিয়া এই গীতবোৰ গাই শেষ কৰিলে, 46 তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “ যি সকলো কথা আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্যস্বৰূপে আজি মই আপোনালোকক ক'লো, তাক আপোনালোকে মনত গাঠি ৰাখক যাতে এই নিয়মৰ সকলো কথা যল্লেখৰ সৈতে পালন কৰিবৰ কাৰণে আপোনালোকৰ সন্তানসকলক আজ্ঞা দিব পাৰে। 47 কিয়নো আপোনালোকৰ কাৰণে ই সাধাৰণ কথা নহয়; বৰঞ্চ জীৱনৰহে কথা; কাৰণ ইয়াতেই আপোনালোকৰ জীৱন আছে, আৰু আপোনালোকে যি দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ যত্ন পাব হৈ যাব, সেই দেশত ইয়াৰ দ্বাৰাই আপোনালোক দীৰ্ঘায়ু হ'ব পাৰে।”

মোচিৰ মৃত্যুৰ বিষয়ে কোৱা

48 সেইদিনাখনেই যিহোৱাই মোচিক ক'লে, 49 “তুমি যিবিহোৰ বিপৰীতে মোৱাব দেশত থকা সেই অবাৰীম পৰ্বতমালাৰ নবো পাহাৰৰ ওপৰলৈ উঠি যোৱা আৰু ইস্ৰায়েলীয়াসকলক অধিকাৰৰ অৰ্থে মই যি দেশ দিবলৈ গৈ আছো, সেই কনান দেশ চোৱাগৈ। 50 যেনেকৈ তোমাৰ ককায়েৰা হাৰোণৰ মৃত্যু হোৱাৰ পাহাৰত হৈছিল আৰু তেওঁ নিজৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰলৈ গৈছিল, তেনেকৈ তোমাৰ মৃত্যু সেই পাহাৰৰ ওপৰতে হ'ব আৰু তুমিও পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰলৈ গুচি যাব। 51 কিয়নো ছীন মৰুভূমিত কাদেচৰ মিৰীবা পানীৰ ওচৰত ইস্ৰায়েলীয়া সন্তানসকলৰ মাজত মোৰ পবিত্ৰতা মানি নচলি তোমালোকে ইস্ৰায়েলীয়া সন্তানসকলৰ আগত মোৰ প্ৰতি অস্থিাসৰ কাৰ্য কৰিছিল। 52 তথাপিও, মই ইস্ৰায়েলীয়া সন্তানসকলক যি দেশ দিবলৈ গৈ আছো, তুমি সেই দেশত নোসোমাবা, কিন্তু কেৱল দুৰৰ পৰা তাক চাবলৈ পাবা।”

32:15 [1]

32:22 [2]

Chapter 33

ইস্ৰায়েলীয়াসকললৈ মোচিৰ অন্তিম আশীৰ্বাদ

1 তাৰ পাছত ঈশ্বৰৰ লোক মোচিয়ে তেওঁৰ মৃত্যুৰ আগেয়ে ইস্ৰায়েলীয়া সন্তানসকলক আশীৰ্বাদ কৰিলে। 2 তেওঁ ক'লে,

যিহোৱা চিনয় পৰ্বতৰ পৰা আহিল,

তেওঁ চেয়ীৰৰ পৰা তেওঁলোকৰ ওপৰত উদয় হ'ল;

তেওঁৰ জ্যোতি পাৰণ পৰ্বতৰ পৰা জিলিকি উঠিল

তেওঁ অযুত অযুত পবিত্ৰসকলৰ^[1] মাজৰ পৰা আহিল।

তেওঁৰ সোঁ হাতত আছিল তেওঁলোকৰ কাৰণে বিজুলীৰ চমক ভৰা ব্যৱস্থা।

3 সঁচাই তেওঁ নিজৰ

লোকসকলক প্ৰেম কৰে;

তেওঁৰ সকলো পবিত্ৰ লোক তেওঁৰ হাতত আছিল;

তেওঁলোক সকলো তেওঁৰ ভৰিত নত হ'ল;

প্ৰতিজনে তেওঁৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰিলে।

4 মই, মোচিয়ে আপোনালোকক এক ব্যৱস্থাৰ আজ্ঞা দিলো,

এই ব্যৱস্থা যাকোবৰ বংশধৰসকলৰ বাবে এক উত্তৰাধিকাৰ।

5 যেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ মুখ্য লোকসকল গোট খালে, আৰু

ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠী একত্ৰিত হ'ল,

তেতিয়া যিহোৱাই আছিল যিচুৰূপৰ^[2] ৰজা।

বাৰ জনগোষ্ঠীৰ প্ৰতি আশীৰ্বাদ

⁶ৰুবেন জীয়াই থাকক, নমৰক; কিন্তু তেওঁৰ গোষ্ঠীৰ লোক লেখত অলপ হওক।

⁷যিহূদাক দিয়া আশীৰ্বাদ এই: মোচিয়ে ক'লে,

“হে যিহোৱা, তুমি যিহূদাৰ মাতৃ শূনা,
তেওঁৰ লোকসকলৰ মাজলৈ তেওঁক পুণৰ ঘূৰাই আনা,
তোমাৰ হাতেৰে তেওঁৰ বাবে যুদ্ধ কৰা;
তেওঁৰ শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে এক সহায় হোৱা।”

⁸লেবীৰ বিষয়ে মোচিয়ে ক'লে,

“লেবী, তোমাৰ ভক্তৰ লগত তোমাৰ তুম্মীম আৰু উৰীম^[3] আছে;
মচ্ছাত তুমি যাৰ পৰীক্ষা কৰিছিলো,
মিৰীবাৰ পানীৰ ওচৰত যাৰ সৈতে বিবাদ কৰিছিলো,

⁹যিজনে নিজ পিতৃ আৰু মাতৃৰ বিষয়ে ক'লে,

‘মই তেওঁলোকক দেখা নাই।’
নিজৰ ভাই-ককাইক স্বীকাৰ নকৰিলে,
এনেকি নিজৰ সন্তানবোৰকে নিচিনিলে;
তেওঁ তোমাৰ বাক্যক পহৰা দিছে আৰু
তোমাৰ ব্যৱস্থা ৰক্ষা কৰিছে।

¹⁰লেবীসকলে তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ যাকোবক শিকায়,

ব্যৱস্থাবোৰ ইস্ৰায়েলক শিকায়;
তোমাৰ আগত ধূপ জ্বলায়,
যজ্ঞ-বেদিৰ ওপৰত হোমবলি উৎসৰ্গ কৰে।

¹¹হে যিহোৱা, তুমি তেওঁৰ তাৰ সম্পত্তিত আশীৰ্বাদ কৰা,

তেওঁৰ সকলো হাতৰ কাৰ্য্য গ্ৰহণ কৰা;
তেওঁৰ বিৰুদ্ধে উঠা শত্ৰুবোৰৰ কঁকাল ভাঙি দিয়া;
তেওঁক ঘিণাওঁতাসকলৰ কঁকাল ভাঙি দিয়া, যাতে পুণৰ উঠিব নোৱাৰে।”

¹²বিন্যামীনৰ বিষয়ে মোচিয়ে ক'লে,

“যিহোৱাই যাক প্ৰেম কৰে,
বিন্যামীন তেওঁৰ ওচৰত নিৰ্ভয়ে থাকে;
যিহোৱাই ওৰে দিনটো তেওঁক আৱৰি ৰাখে,
আৰু তেওঁ যিহোৱাৰ দুই বাহুৰ মাজত বাস কৰে।”

¹³যোচেফৰ বিষয়ে মোচিয়ে ক'লে,

“আকাশৰ উত্তম দান আৰু নিয়ৰেৰে সৈতে,
তলত ব্যাপি থকা সাগৰেৰে,
যিহোৱাই যোচেফৰ দেশক আশীৰ্বাদ কৰক।

14 সূৰ্য্যৰ তাপৰ উৎকৃষ্ট ফলেৰে,

মাহবোৰৰ উত্তম শস্যেৰে,

15 পুৰণি পৰ্ব্বতবোৰৰ অতি উত্তম সম্পদেৰে,

চিৰকালৰ পাহাৰবোৰৰ বহুমূলীয়া বস্তুৰে,

16 পৃথিবীৰ উত্তম উত্তম দ্ৰব্যৰ প্ৰচুৰতাৰে,

আৰু জ্বলন্ত জোপোহাৰ মাজত যি জনা আছিল, তেওঁৰ আনুগ্ৰহেৰে সৈতে-
যোচেফৰ মূৰত,

যিজন ভাই-ককাইসকলৰ মাজত ৰাজপুত্ৰ আছিল,

তেওঁৰ কপালত এই সকলো আশীৰ্বাদ পৰক।

17 যোচেফৰ মহিমা প্ৰথমে ওপজা এটা ষাডুঁ,

তেওঁৰ শিং দুটা বনৰীয়া ষাঁড়ৰ শিঙৰ দৰে;

তাৰ দ্বাৰাই তেওঁ সকলো জাতিকে বিদ্ধ কৰিব,

এনেকি পৃথিবীৰ অন্তলৈকে জাতিবোৰক ঠেলি নিব;

এইদৰেই ইফ্ৰয়ীমৰ অযুত অযুত আৰু মনচিৰ হাজাৰ হাজাৰ লোক হ'ব।

18 জবুলুনৰ বিষয়ে মোচিয়ে ক'লে,

হে জবুলুন, তুমি বাহিৰলৈ যোৱা কালত আনন্দিত হোৱা,

আৰু হে ইচাখৰ, তুমি নিজ তম্বুত আনন্দ কৰা।

19 লোকসকলক তেওঁলোকে পৰ্ব্বতলৈ মাতি পঠাব;

সেই ঠাইত তেওঁলোকে যোগ্য মনোভাৱেৰে বলি উৎসৰ্গ কৰিব;

তেওঁলোকে সমুদ্ৰৰ প্ৰচুৰ সমৃদ্ধি আৰু বালিৰ পৰা গুপ্ত ধন চুহিব।”

20 গাদৰ বিষয়ে মোচিয়ে ক'লে,

“যিজনাই গাদৰ ৰাজ্যৰ সীমা বঢ়াব, সেই জনা ধন্য;

গাদে সিংহৰ দৰে বাস কৰে,

তেওঁ বাহু, এনেকি মূৰৰ তালোকো বিদাৰে।

21 তেওঁ নিজৰ কাৰণে উৎকৃষ্ট ভাগ মনোনীত কৰিলে,

কিয়নো সেই ঠাইত নেতাৰ যোগ্য লোকৰ কাৰণে ভাগ ৰাখি থোৱা আছে;

তেওঁ লোকসমূহৰ মুখ্যৰ লগত আহিল।

তেওঁ যিহোৱাৰ ন্যায় কাৰ্য্য সিদ্ধ কৰিলে, আৰু

ইস্ৰায়েলৰ সৈতে যিহোৱাৰ নিয়ম পালন কৰিলে।

22 দানৰ বিষয়ে মোচিয়ে ক'লে,

“দান বাচানৰ পৰা জাপ মাৰি অহা যুৱা সিংহ।”

23 নপ্তালীৰ বিষয়ে মোচিয়ে কলে,

“হে নপ্তালী, তুমি যিহোৱাৰ অনুগ্রহেৰে তৃপ্ত, আৰু

যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদেৰে পৰিপূৰ্ণ;

পশ্চিম আৰু দক্ষিণ অঞ্চল অধিকাৰ কৰা।”

24 আচেৰৰ বিষয়ে মোচিয়ে কলে,

“আন সন্তানসকলতকৈ আচেৰে অধিক আশীৰ্বাদ পাওক;

তেওঁ যেন নিজৰ ভাই-ককাইসকলৰ প্ৰিয় হয়,

তেওঁৰ ভৰি দুখন যেন জলফাইৰ তেলত ডুবি থাকে।

25 তোমাৰ নগৰৰ ডাংবোৰ লোহা বা পিতলৰ হ'ব;

যিমানদিন তোমাৰ আয়ুস থাকিব,

সিমানদিন তোমাৰ শক্তি থাকিব।”

26 মোচিয়ে ক'লে,

“হে যিচুৰুণ, ঈশ্বৰৰ তুল্য কোনো নাই;

তোমালোকৰ সহায়ৰ কাৰণে তেওঁ

নিজ গৌৰৱেৰে মেঘৰথত উঠি

আকাশ পথত অহা যোৱা কৰে।

27 যিজন অনাদিকালৰ ঈশ্বৰ

তেৱেঁই নিজৰ লোকসকলৰ আশ্ৰয়,

অধোদেশত তেওঁ চিৰস্থায়ী বাহুৰে ধৰি ৰাখে;

তেওঁ তোমালোকৰ সন্মুখৰ পৰা শত্ৰুবোৰক দূৰ কৰিব,

তেওঁ ক'ব, “এওঁলোকক ধ্বংস কৰা!”

28 ইস্ৰায়েল জাতিয়ে নিৰ্ভয়েৰে বাস কৰিব;

যাকোবৰ ভুমুক শস্য আৰু

নতুন দ্ৰাক্ষাৰসৰ দেশত নিৰাপদ হ'ব;

তেওঁৰ ওপৰত আকাশৰ নিয়ঁৰ টোপা টোপে পৰক।

29 হে ইস্ৰায়েল, তুমি ধন্য;

যিহোৱাৰ দ্বাৰাই নিস্তাৰ পোৱা জাতি যি তোমালোক,

তোমালোকৰ সদৃশ কোন আছে?

তেওঁ তোমালোকৰ সাহাৰ্যকাৰী ঢাল,

তোমালোকৰ গৌৰৱৰ তৰোৱাল;

শত্ৰুবোৰ তোমালোকৰ ওচৰলৈ কম্পমান হৈ আহিব;

তোমালোকে ওখ ঠাইবোৰত ভৰি দিবা।

33:2 ^[1]

33:5 ^[2]

33:8 ^[3]

Chapter 34

মোচিৰ মৃত্যু

¹পাছত মোচিয়ে মোৰাবৰ সমথলৰ পৰা যিৰিহোৰ বিপৰীতে থকা নবো পৰ্বতলৈ পিচগাৰ চূড়ালৈ উঠি গ'ল। তাৰ পৰা যিহোৱাই তেওঁক গোটেই দেশ দেখুৱালে। তেওঁ তেওঁক গিলিয়দৰ পৰা দান পৰ্যন্ত গোটেই দেশ, ²গোটেই নপ্তালী, ইফ্ৰয়ীম আৰু মনচিৰ দেশ, আৰু পশ্চিম ফালে সমুদ্ৰলৈকে যিহুদাৰ সমস্ত দেশ দেখুৱালে। ³তাৰ উপৰি তেওঁ তেওঁক নেগেভ আৰু খেজুৰৰ নগৰ যিৰিহোৰ উপত্যকাৰ সমথল ভূমি অৰ্থাৎ চৌৱৰলৈকে দেখুৱালে।

⁴তাৰ পাছত যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “এইখনেই সেই দেশ যাৰ বিষয়ে মই অৱ্ৰাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবৰ ওচৰত শপথ খাই কৈছিলো, ‘এই দেশ মই তোমাৰ বংশক দিম।’ দেশখন নিজৰ চকুৰে চাবলৈ মই তোমাক সুযোগ দিলো, কিন্তু নদী পাৰ হৈ তুমি সেই ঠাইলৈ যাব নোৱাৰিবা।”

⁵সেয়ে, যিহোৱাই কোৱা বাক্য অনুসাৰে যিহোৱাৰ দাস মোচিৰ সেই মোৰাব দেশত মৃত্যু হ'ল। ⁶মোৰাব দেশত বৈথপিয়োৰৰ সন্মুখত যি উপত্যকা আছিল, যিহোৱাই তেওঁক সেই ঠাইত মৈদাম দিলে; কিন্তু তেওঁৰ মৈদামৰ ঠাই ক'ত আছে, আজিলৈকে কোনেও নাজানে। ⁷মৃত্যুৰ সময়ত মোচিৰ বয়স আছিল এশ বিশ বছৰ; তেতিয়াও তেওঁৰ চকু দুৰ্বল হোৱা নাছিল, আৰু গাৰ শক্তিও কমি যোৱা নাছিল। ⁸ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মোৰাব সমথলত ত্ৰিশ দিন পৰ্যন্ত মোচিৰ কাৰণে ক্ৰন্দন কৰিলে; তাৰপাছত মোচিৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ শোক প্ৰকাশৰ দিন শেষ হ'ল।

⁹নূনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাৰ ওপৰত মোচিয়ে হাত ৰাখিছিল বাবে তেওঁ জ্ঞানদায়ক আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল; সেয়ে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁৰ কথা অনুসাৰে চলিব ধৰিলে আৰু যিহোৱাই মোচিৰ যোগেদি যি আজ্ঞা দিছিল, সেই অনুসাৰে কাৰ্য কৰিবলৈ ধৰিলে।

¹⁰আজি পৰ্যন্ত ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ মাজত মোচিৰ দৰে কোনো ভাৱবাদীৰ উত্থান হোৱা নাই, যিজনৰ লগত যিহোৱাই মুখামুখিকৈ কথা পাতিছিল। ¹¹যিহোৱাই মোচিক মিচৰ দেশত ফৰৌণ, তেওঁৰ সকলো দাস আৰু সমগ্ৰ দেশৰ ওপৰত যি সকলো চিহ্ন আৰু অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱাবলৈ পঠাইছিল, সেই ধৰণৰ কাৰ্য কৰা আন কোনো ভাৱবাদী নাই। ¹²গোটেই ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ চকুৰ সন্মুখত মোচিয়ে যি মহাশক্তি দেখুৱাইছিল বা যি সকলো ভয়ঙ্কৰ কাৰ্য কৰিছিল, সেইদৰে আন কোনো ভাৱবাদীয়ে কৰা নাই।

যিহোচুৱাক দিয়া যিহোৱাৰ আঞ্জা আৰু লোকসকলক দিয়া যিহোচুৱাৰ আদেশ

Chapter 1

¹যিহোৱাৰ দাস মোচিৰ মৃত্যুৰ পাছত, যিহোৱাই মোচিৰ পৰিচাৰক নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাক ক'লে, ²“মোৰ দাস মোচিৰ মৃত্যু হ'ল; এতেকে তুমি এতিয়া উঠা আৰু এই লোকসকলৰ সৈতে, মই যি দেশ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক দিছোঁ, সেই দেশলৈ য'ব পাৰ হৈ যোৱা। ³যি যি ঠাইত তোমালোকে ভৰি দিবা, মই মোচিক কোৱাৰ দৰে সেই সকলো ঠাই তোমালোকক দিলোঁ।

⁴সেই মৰুপ্ৰান্তৰ পৰা লেবানোন হৈ মহা-নদী ফৰাৎ নদীলৈকে, সূৰ্য্য অস্ত যোৱা ফালৰ পৰা মহা-সমুদ্ৰলৈকে হিতীয়াসকলৰ গোটেই দেশ তোমালোকৰ অঞ্চল হ'ব। ⁵তোমাৰ জীৱনৰ গোটেই কালত কোনো লোক তোমাৰ আগত থিয় হ'ব নোৱাৰিব; মই মোচিৰ লগত থকাৰ দৰে তোমাক ত্যাগ নকৰিম বা এৰি নাযাওঁ।

⁶তুমি বলৱান আৰু সাহিয়াল হোৱা; কিয়নো এই লোকসকলক যি দেশ দিবলৈ মই তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ আগত শপত খাইছিলোঁ, তাক তুমিহে এই লোকসকলক অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাবা। ⁷মোৰ দাস মোচিয়ে তোমাক আঞ্জা কৰা গোটেই ব্যৱস্থা সাৱধানে পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিবলৈ, মথোন তুমি বলৱান আৰু অতিশয় সাহসীয়া হোৱা; তুমি যি যি ঠাইলৈ যোৱা, সেই সকলো ঠাইতে কৃতকাৰ্য্য হ'বৰ কাৰণে তুমি সেই ব্যৱস্থাৰ পৰা সোঁ কি বাওঁহাতে নুঘুৰিবা।

⁸এই বিধান-পুস্তকখনৰ কথা তোমাৰ মুখৰ পৰা কেতিয়াও আঁতৰি নাযাওঁক; কিন্তু ইয়াতে থকা আটাইখিনি কথাকে পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিবলৈ তুমি দিনে-ৰাতিয়ে ইয়াক ধ্যান কৰা; কিয়নো ইয়াকে কৰিলে তোমাৰ শুভগতি হ'ব আৰু তুমি কৃতকাৰ্য্য হ'বা। ⁹মই তোমাক আঞ্জা দিয়া নাই নে? বলৱান আৰু সাহিয়াল হোৱা! ত্ৰাসিত বা ব্যাকুল নহ'বা; কিয়নো তুমি যি যি ঠাইলৈ যাবা, সেই সকলো ঠাইতে তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তোমাৰ লগত থাকিব।”

¹⁰তেতিয়া যিহোচুৱাই লোকসকলৰ বিষয়াসকলক আঞ্জা দি ক'লে, ¹¹“তোমালোকে চাউনিৰ মাজেদি গৈ লোকসকলক এই আঞ্জা কৰা, 'তোমালোক প্ৰত্যেকে নিজৰ কাৰণে বাটৰ সম্বল যুগুত কৰা; কিয়নো তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই অধিকাৰৰ অৰ্থে তোমালোকক যি দেশ দিছে, সেই দেশত সোমাই তাক অধিকাৰ কৰিবৰ বাবে তিনি দিনৰ ভিতৰত তোমালোকে সেই য'ব নদী পাৰ হৈ যাব লাগিব।”

¹²তাৰ পাছত যিহোচুৱাই ৰবেণীয়া আৰু গাদীয়াসকলক আৰু মনচিৰ জনগোষ্ঠীৰ আধাভাগ লোকক ক'লে, ¹³“যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে দিয়া আঞ্জাত কোৱা বাক্য তোমালোকে সোঁৱৰা যে, 'তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক জিৰণি ল'বলৈ তোমালোকক এই দেশ দিছে।’

¹⁴মোচিয়ে তোমালোকক দিয়া দেশত তোমালোকৰ ল'ৰা, তিৰোতা আৰু তোমালোকৰ পশুবোৰ য'ব নদীৰ পূব পাৰে থাকিব। কিন্তু তোমালোকৰ আটাই পৰাক্ৰমী বীৰপুৰুষসকলে সাজু হৈ তেওঁলোকৰ আগে আগে গৈ, ¹⁵যিহোৱাই তোমালোকক দিয়াৰ দৰে তোমালোকৰ ভাইসকলক জিৰণি নিদিয়া পৰ্যন্ত, তোমালোকৰ ভাইসকলক সাহায্য আগবঢ়াব লাগিব; আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁলোকক দিয়া দেশ, তেওঁলোকেও অধিকাৰ কৰিব। তেতিয়া য'ব নদীৰ পূব পাৰে সূৰ্য্যোদয় হোৱা যি দেশ যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে তোমালোকক দিলে, তোমালোকৰ আধিপত্যৰ দেশলৈ উভটি আহি তাক ভোগ কৰিবা।”

¹⁶তেতিয়া তেওঁলোকে যিহোচুৱাক উত্তৰ দি ক'লে, “আপুনি আমাক যি যি আঞ্জা দিছে, আমি সেই আঞ্জা পালন কৰিম আৰু আপুনি আমাক য'লৈকে পঠিয়ায়, তা'লৈকে আমি যাম। ¹⁷আমি সকলো বিষয়তে যেনেকৈ মোচিৰ আদেশ মানি চলিছিলো, তেনেকৈ আপোনাৰো আদেশ মানি চলিমা কেৱল, মোচিৰ লগত থকাৰ দৰে, আপোনাৰ লগতো আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা থাকক। ¹⁸যদি কোনোৱে আপোনাৰ আঞ্জাৰ বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে আৰু আপুনি দিয়া আঞ্জাৰ কোনো কথা নুশনে, তেনেহলে সেই জনৰ প্ৰাণদণ্ড হ'ব। কেৱল আপুনি বলৱান আৰু সাহিয়াল হওঁক।”

Chapter 2

অধ্যায় ২-চোৰাং-চোৱা পঠোৱা।

¹তাৰ পাছত নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাই চিটিমৰ পৰা দুজন লোকক গোপনে চোৰাংচোৱা হিচাবে পঠিয়াই দিলে। তেওঁ ক'লে, “তোমালোক যোৱা, আৰু গোটেই দেশখন ভালদৰে চাবা; বিশেষকৈ যিৰীহো নগৰ নিৰীক্ষণ কৰি আহিবা।” তেতিয়া তেওঁলোক গ'ল আৰু গৈ এগৰাকী বেশ্যাৰ ঘৰ পালে। তাতে তেওঁলোকে আলহী হৈ থাকিল। সেই বেশ্যাৰ নাম ৰাহাব আছিল। ²কিন্তু কোনো লোকে গৈ যিৰীহোৰ ৰজাক ক'লে, “চাওঁক, দেশৰ

বুজ-বিচাৰ ল'বৰ অৰ্থে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ কেইজনমান লোক এই ঠাইলৈ আহিছে।" ³তেতিয়া যিৰীহোৰ ৰজাই বাহাবলৈ এই কথা কৈ পঠিয়ালে বোলে, "তোৰ ওচৰলৈ অহা যি মানুহকেইজন এতিয়া তোৰ ঘৰত আহি আছে, সিহতক বাহিবলৈ উলিয়াই দে; কিয়নো সিহতে গোটেই দেশত চোৰাংচোৱাগিৰী কৰিবলৈ আহিছে।"

⁴কিন্তু মহিলা গৰাকীয়ে সেই মানুহ দুজনক লুকুৱাই থৈ ক'লে, "হয়, সচাকৈ সেই মানুহকেইজন মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল, কিন্তু সিহঁত ক'ৰ পৰা আহিছিল, সেই বিষয়ে মই নাজানিলো।" ⁵সন্ধিয়া হওতেই সিহঁত ওলাই গ'ল, তেতিয়া নগৰৰ দুৱাৰ প্ৰায় বন্ধ কৰা সময় হৈছিল। সিহঁত ক'লে গ'ল, সেই বিষয়ে মই ক'ব নোৱাৰোঁ; সম্ভৱতঃ তোমালোকে পাছে পাছে বেগাই খেদি গ'লে সিহঁতক ধৰিব পাৰিবা।"

⁶কিন্তু তাই তেওঁলোকক ঘৰৰ চালৰ ওপৰলৈ নিলে আৰু চালৰ ওপৰত ৰীতিমতে মেলি দিয়া শণঠাৰিবোৰেৰে তেওঁলোকক লুকুৱাই থৈলে।

⁷তাৰ পাছত মানুহবোৰে যৰ্দন নৈৰ পাৰ-ঘাটলৈ যোৱা বাটেদি তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল আৰু খেদি যোৱা লোক বাহিৰ হোৱা মাত্ৰকে নগৰৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰা হ'ল।

⁸পাছত তেওঁলোক নৌ শোওঁতেই তাই চালৰ ওপৰত থৈ অহা সেই লোকসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল, ⁹আৰু তাই সেই মানুহ কেইজনক ক'লে, "মই জানিলো যে, যিহোৱাই তোমালোকক এই দেশ দিলে আৰু তোমালোকৰ পৰা আমি ত্ৰাসিত হৈছোঁ। আটাই দেশনিবাসীয়ে তোমালোকৰ আগত ভয়ত আতুৰ হৈ পৰিছে।"

¹⁰আমি শুনিবলৈ পাইছোঁ যে, তোমালোকে মিচৰৰ পৰা ওলাই অহা সময়ত যিহোৱাই তোমালোকৰ সাক্ষাতে চুফ সাগৰৰ পানী শুকুৱাইছিল আৰু আমি ইয়াকো শুনিলা যে, তোমালোকে যৰ্দনৰ সিটো পাৰত থকা ইমোৰীয়াসকলৰ চীহোন আৰু ওগ নামৰ ৰজা দুজনক কেনে ব্যৱহাৰ কৰি নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিছিল। ¹¹এই সকলোবোৰ বৃত্তান্ত শুনা মাত্ৰকে আমাৰ হৃদয়বোৰো ভয়ত আতংকিত হৈ আছে; এতিয়া তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে যাবলৈ আমাৰ মাজত কোনো এজনৰো সাহস নাই। তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তেৱেঁই ওপৰত থকা স্বৰ্গ আৰু তলত থকা পৃথিৱীৰ ঈশ্বৰ।

¹²এই হেতুকে মই এতিয়া বিনয় কৰোঁ যে, মই তোমালোকলৈ দয়া ব্যৱহাৰ কৰাৰ কাৰণে তোমালোকেও মোৰ পিতৃ বংশলৈ দয়া ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ, ¹³আৰু তোমালোকে মোৰ পিতৃ, মাতৃ, ভাই আৰু ভনীসকলক আৰু তেওঁলোকৰ সকলোকে জীয়াই ৰাখিবলৈ আৰু মৃত্যুৰ পৰা আমাৰ প্ৰাণ উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, যিহোৱাৰ নামেৰে মোৰ আগত শপত খাই মোক সত্যতা প্ৰমাণৰ চিন দিয়া।"

¹⁴তেতিয়া সেই মানুহ কেইজনে তাইক ক'লে, "যদি তোমালোকে আমাৰ এই কাৰ্যৰ কথা প্ৰকাশ নকৰা, তেন্তে তোমালোকৰ প্ৰাণৰ সলনি আমাৰ প্ৰাণ যাব; আৰু যেতিয়া যিহোৱাই আমাক এই দেশ দিব, তেতিয়া আমি তোমালৈ দয়া আৰু সত্য ব্যৱহাৰ কৰিম।"

¹⁵তাৰ পাছত তাই খিড়ীকিয়েদি তেওঁলোকক ৰচীৰে নমাই দিলে; কিয়নো তাইৰ ঘৰ নগৰৰ গড়ৰ গাতে লাগি আছিল আৰু তাই গড়ৰ ওপৰত বাস কৰিছিল। ¹⁶তাৰ পাছত তাই তেওঁলোকক ক'লে, "খেদি যোৱা লোকে যেন তোমালোকক লগ নাপায়, এই কাৰণে পৰ্বতলৈ যোৱা আৰু খেদি যোৱা মানুহ উলটি নহালৈকে, সেই ঠাইতে তিন দিন লুকাই থাকিবা। তাৰ পাছত নিজ বাটেদি গুচি যাবা।" ¹⁷তাতে মানুহ কেইজনে তাইক ক'লে, "আমি কোৱাৰ দৰে তুমি নকৰিলে, তুমি আমাক কৰিব দিয়া শপতৰ বিষয়ত আমি নিৰ্দোষী হ'ম।"

¹⁸চোৱা, তুমি এই যি খিড়ীকিয়েদি আমাক নমাই দিলা, আমি যেতিয়া এই দেশৰ ভিতৰলৈ অহিম, তেতিয়া এই খিড়ীকীত সেন্দুৰ বৰণীয়া সুতাৰে বটা এই ৰছীডাল বান্ধি ৰাখিবা আৰু তোমাৰ পিতৃ, মাতৃ, ভাইসকল আৰু তোমাৰ পিতৃবংশৰ সকলো লোককে তোমাৰ নিজ ঘৰত একত্ৰিত কৰি লুকুৱাই ৰাখিবা। ¹⁹তেতিয়া যি কোনোৱে তোমাৰ ঘৰৰ দুৱাৰৰ পৰা বাটলৈ ওলাব, তাৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তাৰ মূৰৰ ওপৰতে পৰিব আৰু আমি নিৰ্দোষী হ'ম; কিন্তু যি কোনোৱে তোমাৰ লগত ঘৰত থাকিব, তাৰ ওপৰত যদি কোনোৱে হাত দিয়ে, তেন্তে সেই ৰক্তপাতৰ দোষ আমাৰ মূৰৰ ওপৰত পৰিব।

²⁰কিন্তু তুমি যদি আমাৰ এই কাৰ্যৰ কথা প্ৰকাশ কৰা, তেন্তে আমাক খুউৱা শপতৰ বিষয়ে আমি নিৰ্দোষী হ'ম।" ²¹ৰাহাবে সমিধান দি ক'লে, "তোমালোকে যেনেকৈ কৈছা, তেনেকৈ হওঁক।" তাই এই কথা কৈ তেওঁলোকক বিদায় দিয়াৰ পাছত তেওঁলোক গুচি গ'ল আৰু তাই সেই সেন্দুৰ বৰণীয়া ৰছীডাল খিড়ীকী খনতে বান্ধি থৈ দিলে।

²²তাৰ পাছত তেওঁলোকে গৈ পৰ্বত পালে আৰু খেদি যোৱা মানুহবোৰ উলটি নহালৈকে তাতে তেওঁলোক তিন দিন থাকিল। পাছত খেদি যোৱা লোকসকলে তেওঁলোকক গোটেই বাটতে বিচাৰিলে কিন্তু তেওঁলোকক বিচাৰি নাপালে। ²³তাৰ পাছত সেই মানুহ দুজন উলটি পৰ্বতৰ পৰা নামি নদী পাৰ হৈ নূনৰ পুত্ৰ যিহোচূৱাৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁলোকলৈ ঘটা সকলো ঘটনাৰ বিষয়ে তেওঁক ক'লে। ²⁴আৰু তেওঁলোকে যিহোচূৱাক ক'লে, "সঁচাকৈ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই গোটেই দেশ আমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে; আমাৰ কাৰণে দেশ-নিবাসী আটাইবোৰ লোক ভয়ত আতংকিত হৈ আছে।"

Chapter 3

যৰ্দন পাৰ হৈ যোৱা।

¹পাছদিনা অতি ৰাতিপুৱাতে যিহোচূৱা উঠিল, আৰু তেওঁলোক আটোয়ে চিতিমৰ পৰা যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁ আৰু আটাই ইস্ৰায়েলী লোক যৰ্দন নদীৰ পাৰলৈ আহিল আৰু নদী পাৰ হোৱাৰ আগতে, তেওঁলোকে তাতে শিৱিৰ পাতি থাকিল।

²তিন দিনৰ পাছত বিষয়াসকলে শিৱিৰৰ মাজেদি গ'ল; ³আৰু লোকসকলক এই আজ্ঞা দিলে যে, “যেতিয়া তোমালোকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক দেখিবা আৰু লেবীয়া পুৰোহিতসকলক সেই চন্দুক বৈ নিয়া দেখিবা, তেতিয়া তোমালোকে এই ঠাই এৰি সেই চন্দুকৰ পাছে পাছে যাব। ⁴তথাপি তোমালোকৰ মাজত ব্যৱধান থাকিব লাগিব আৰু এই ব্যৱধান তোমালোকৰ মাজত প্ৰায় দুই হাজাৰ হাত পৰিমাণৰ ঠাই হ'ব লাগিব। তোমালোকে যাব লগা পথ দেখা পাবলৈ তাৰ ওচৰে ওচৰে নাযাবা, কিয়নো তোমালোকে আগতে কেতিয়াও সেই বাটেদি যোৱা নাই।”

⁵তাৰ পাছত যিহোচূৱাই লোকসকলক ক'লে, “তোমালোকে নিজকে পবিত্ৰ কৰা; কিয়নো কাইলৈ যিহোৱাই তোমালোকৰ মাজত আচৰিত কৰ্ম কৰিব।” ⁶পাছত যিহোচূৱাই পুৰোহিতসকলক ক'লে, “তোমালোকে নিয়ম-চন্দুক তুলি লোৱা আৰু লোকসকলৰ আগে আগে যোৱা।” তেতিয়া তেওঁলোকে নিয়ম-চন্দুক তুলি ল'লে আৰু লোকসকলৰ আগে আগে যাবলৈ ধৰিলে।

⁷যিহোৱাই যিহোচূৱাক ক'লে, “মই মোচিৰ লগত থকাৰ দৰে তোমাৰ লগতো যে আছোঁ, ইয়াক গোটেই ইস্ৰায়েলে জানিবৰ বাবে, মই আজি তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত তোমাক গৌৰৱান্বিত কৰিম। ⁸তুমি নিয়ম-চন্দুক বৈ নিয়া পুৰোহিতসকলক এই আজ্ঞা কৰা যে, ‘যেতিয়া তোমালোকে গৈ যৰ্দনৰ পানীৰ দাঁতি পাবা, তেতিয়া যৰ্দন নদীত তোমালোকে বৈ থাকিবা।’”

⁹তেতিয়া যিহোচূৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক ক'লে, “তোমালোকে ইয়ালৈ আহি তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। ¹⁰জীৱন্ত ঈশ্বৰ যে তোমালোকৰ মাজত আছে আৰু তেওঁ যে কনানীয়া, হিত্তীয়া, হিব্ৰীয়া, পৰিজ্জীয়া, গিৰ্গাচীয়া, ইমোৰীয়া আৰু যিবুচীয়া লোকসকলক তোমালোকৰ সন্মুখৰ পৰা নিশ্চয়ে যে দূৰ কৰিব, সেই বিষয়ে তোমালোকে ইয়াৰ দ্বাৰাই জানিবা। ¹¹চোৱা! সমুদায় পৃথিৱীৰ প্ৰভুৰ নিয়ম-চন্দুক তোমালোকৰ সন্মুখেৰে যৰ্দন পাৰ হৈ যাব।

¹²এই হেতুকে তোমালোকে এতিয়া ইস্ৰায়েলৰ এক এক জনগোষ্ঠীৰ পৰা এজনকৈ লোকক ল'বা; এইদৰে বাৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা বাৰ জনক নিৰ্বাচন কৰি লোৱা। ¹³সমুদায় পৃথিৱীৰ প্ৰভু যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক বৈ নিয়া পুৰোহিতসকলে নিজ ভৰিৰ পতা যৰ্দন নদীৰ পানীত দিয়াৰ পাছতে যৰ্দনৰ যি পানী ওপৰৰ পৰা বৈ আহিছে, সেই পানীবোৰ দ'ম খাই ৰ'ব।”

¹⁴পাছত নিয়ম-চন্দুক বৈ নিয়া পুৰোহিতসকল লোকসকলৰ আগে আগে গ'ল আৰু লোকসকল যৰ্দন পাৰ হ'বৰ কাৰণে নিজ নিজ তম্বুৰ পৰা ওলাই আহিল; ¹⁵পাছত নিয়ম-চন্দুক কঢ়িয়াই নিয়া লোকসকলে যেতিয়া যৰ্দন পালে, তেতিয়া নিয়ম-চন্দুক কঢ়িওৱা পুৰোহিতসকলৰ ভৰি নদীৰ দাঁতিৰ পানীত ডুবাই দিয়া মাত্ৰকে (শষ্য চপোৱা সময়ত যৰ্দনৰ পানী পাৰ ওফলি উঠি বাগৰি যায়), ¹⁶ওপৰৰ পৰা বৈ অহা পানী ছিগি বহু দূৰৈত থকা চৰ্তনৰ ওচৰৰ আদম নগৰৰ কাষত দ'ম বান্ধি ৰ'ল আৰু আৰাৰা সমুদ্ৰ অৰ্থাৎ লবণ-সমুদ্ৰলৈ বৈ যোৱা জলসমূহ বৈ গৈ সম্পূৰ্ণৰূপে নাইকিয়া হ'ল; তেতিয়া লোকসকলে যিৰীহোৰ সন্মুখেৰে পাৰ হৈ গ'ল।

¹⁷আৰু গোটেই ইস্ৰায়েল জাতিয়ে পাৰ হৈ নোযোৱালৈকে, যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক বৈ নিয়া পুৰোহিতসকল যৰ্দনৰ মাজত শুকান ভূমিত থিৰে থিয় হৈ থাকিল আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলে শুকান ভূমিয়েদি পাৰ হৈ গ'ল।

Chapter 4

¹পাছত সকলো লোকে যেতিয়া যৰ্দনৰ ওপৰেৰে পাৰ হ'ল, তেতিয়া যিহোৱাই যিহোচূৱাক ক'লে, ²“তোমালোকে লোকসকলৰ এক এক জনগোষ্ঠীৰ এজন এজন কৈ ক্ৰমে বাৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা বাৰ জনক লোৱা, ³আৰু তেওঁলোকক আজ্ঞা কৰি কোৱা যে, ‘যৰ্দনৰ মাজত, যি ঠাইত পুৰোহিতসকলৰ ভৰি থিৰ হৈ আছে, সেই শুকান ঠাইৰ পৰা বাৰটা শিল তোমালোকে লগত লৈ পাৰলৈ যোৱা আৰু আজি ৰাতি তোমালোকে যি ঠাইত থাকিবা, সেই ঠাইতে সেই শিলকো থ'বা।’”

⁴তেতিয়া যিহোচূৱাই বাৰ জন লোকক মাতি আনিলে। এই লোকেইজন ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেক জন-গোষ্ঠীৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পৰা এজন এজনকৈ যুগুত কৰি থোৱা লোক। ⁵যিহোচূৱাই তেওঁলোকক এই কথা ক'লে, “তোমালোকে যৰ্দনৰ মাজলৈ নামি আহা আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ সন্মুখলৈ যোৱা; তাৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ সংখ্যা অনুসাৰে প্ৰতিজনে এটা এটা শিল তুলি কান্ধত লৈ যোৱা।

- ⁶সেয়ে তোমালোকৰ মাজত চিন হ'ব অৰ্থাৎ যেতিয়া তোমালোকৰ সন্তানসকলে শিলবোৰৰ বিষয়ে 'তোমালোকে কি বুজা বুলি সুধিব?'
⁷তেতিয়া তোমালোকে তেওঁলোকক ক'বা যে, 'যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ আগত যৰ্দনৰ পানী ছিগিছিল আৰু নিয়ম-চন্দুক পাৰ হোৱা কালত যৰ্দনৰ পানী ছিগিছিল। সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ বাবে এই শিলবোৰ সৰ্ব্বদায় সোঁৱৰণৰ চিন হৈ থাকিব।"
- ⁸তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোচুৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য কৰিলে। যিহোৱাই যিহোচুৱাক যেনেকৈ কৈছিল তেনেকৈ, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ সংখ্যা অনুসাৰে তেওঁলোকে যৰ্দনৰ মাজৰ পৰা বাৰটা শিল তুলি পাৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তেওঁলোকে ৰাতি থকা ঠাইতে শিলবোৰ থ'লে।⁹ আৰু নিয়ম-চন্দুক বৈ নিয়া পুৰোহিতসকলৰ ভৰি থিৰে থকা ঠাইত, যৰ্দনৰ মাজত যিহোচুৱাই বাৰটা শিল স্থাপন কৰিলে। সেই শিল স্মৃতিচিহ্ন হৈ আজিলৈকে সেই ঠাইতে আছে।
- ¹⁰যিহোৱাই লোকসকলক যিবোৰ কথা ক'বলৈ আজ্ঞা দিছিল, সেই সকলো কথা মোচিয়ে যিহোচুৱাক পালন কৰিবলৈ কৈছিল। পাছত এই কথাবোৰ সিদ্ধ নোহোৱালৈকে নিয়ম-চন্দুক বৈ নিয়া পুৰোহিতসকলে যৰ্দনৰ মাজত থিয় হৈ ৰৈ আছিল আৰু লোকসকলে বেগাই পাৰ হৈ গৈছিল।¹¹ এইদৰে সকলো লোক পাৰ হোৱাৰ পাছত যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক লৈ পুৰোহিতসকল লোকসমূহৰ সাক্ষাতে পাৰ হৈ গ'ল।
- ¹²ৰুবেণৰ সন্তানসকল, গাদৰ সন্তানসকল আৰু মনচিৰ জনগোষ্ঠীৰ আধাখিনি লোক মোচিয়ে কোৱাৰ দৰে ৰণলৈ সাজু হৈ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সন্মুখেৰে পাৰ হৈ গ'ল।¹³ যুদ্ধৰ বাবে যুগুত হোৱা প্ৰায় চল্লিশ হাজাৰ লোক যিহোৱাৰ সাক্ষাতে ওলাই গ'ল। তেওঁলোকে যিৰীহোৰ সমথললৈ যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে পাৰ হৈ গ'ল।¹⁴ সেইদিনা যিহোৱাই গোটেই ইস্ৰায়েলৰ সাক্ষাতে যিহোচুৱাক গৌৰৱান্বিত কৰিলে; সেয়েহে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মোচিক যেনেকৈ সন্মান কৰিছিল, তেনেকৈ তেওঁকো তেওঁৰ জীৱনৰ সকলো কালত তেওঁলোকে সন্মান কৰিলে।
- ¹⁵পাছত যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, ¹⁶"সাক্ষ্যফলি থকা নিয়ম-চন্দুক বৈ নিয়া পুৰোহিতসকলক যৰ্দনৰ পৰা উঠি আহিবলৈ আদেশ কৰা।"
- ¹⁷তেতিয়া যিহোচুৱাই পুৰোহিতসকলক "যৰ্দনৰ পৰা উঠি আহাঁ" বুলি আজ্ঞা দিলে।¹⁸ তাৰ পাছত যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক কঢ়িয়াই নিয়া পুৰোহিতসকলে যৰ্দনৰ মাজৰ পৰা উঠি আহি শুকান ভূমিত ভৰি দিয়াৰ লগে লগে যৰ্দনৰ পানী নিজ ঠাইলৈ উলটি আহিল আৰু পূৰ্বৰ দৰে গোটেই পাৰ ওফলি উঠি বাগৰি গ'ল।
- ¹⁹ এইদৰে লোকসকলে প্ৰথম মাহৰ দশম দিনত যৰ্দনৰ পাৰৰ পৰা উঠি আহিল আৰু যিৰীহোৰ পূব সীমাত থকা গিলগলত ছাউনি পাতিলে।
²⁰ পাছত তেওঁলোকে যৰ্দনৰ পৰা লৈ অহা সেই বাৰটা শিল যিহোচুৱাই গিলগলত স্থাপন কৰিলে।²¹ তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক ক'লে, "আগলৈ তোমালোকৰ সন্তানসকলে নিজ নিজ পিতৃসকলক যদি সোধে, বোলে, 'এই শিলবোৰ কিহৰ বাবে?'
- ²² তেতিয়া তোমালোকে নিজ নিজ সন্তানসকলক ক'বা যে, 'এইবোৰ সেই ঠাইৰ, যেতিয়া ইস্ৰায়েলসকলে শুকান ভূমিয়েদি যৰ্দন পাৰ হৈ আহিছিল'।²³ কিয়নো আমি পাৰ হৈ নোযোৱালৈকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি চূফ সাগৰক আমাৰ সন্মুখত শুকুৱাইছিল, সেই সাগৰক শুকুৱাৰ দৰে তোমালোক পাৰ হৈ নোযোৱালৈকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকৰ আগতো যৰ্দনৰ পানী শুকুৱাই ৰাখিছিল,
²⁴ এইদৰে পৃথিৱীৰ সকলো জাতিয়ে যেন জানিবলৈ পায় যে, যিহোৱাৰ হাত বলৱান আৰু তোমালোকেও যেন চিৰকাল ঈশ্বৰ যিহোৱাক সন্মান কৰা।"

Chapter 5

লোকসকলক চুন্নৎ কৰা। নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা।

- ¹পাছত যিহোৱাই যে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল পাৰ নোহোৱালৈকে যৰ্দনৰ পানী শুকুৱাই ৰাখিলে, এই কথা যৰ্দনৰ পশ্চিম পাৰে থকা ইমোৰীয়াসকলৰ সকলো ৰজাই আৰু সমুদ্ৰৰ ওচৰত থকা কনানীয়াসকলৰ সকলো ৰজাই যেতিয়া শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকৰ হৃদয় ভয়ত আতুৰ হৈ গ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ পুনৰ সাহস নহ'ল।
- ² সেই সময়ত যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, "তুমি শিলৰ কটাৰী তৈয়াৰ কৰি পুনৰ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে চুন্নৎ কৰোৱা।"
- ³ তেতিয়া যিহোচুৱাই শিলৰ কটাৰী তৈয়াৰ কৰি, অগ্ৰচৰ্ম নামেৰে পৰ্বতৰ ওচৰত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ চুন্নৎ কৰোৱালে।
- ⁴ যিহোচুৱাই তেওঁলোকক চুন্নৎ কৰোৱাৰ কাৰণ এই যে, মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহা লোকসকলৰ মাজত যিমান যুদ্ধ কৰিব পৰা পুৰুষ আছিল, সেই পুৰুষসকল মিচৰৰ পৰা যাত্ৰা কৰি আহি থাকোতে মৰুভূমিৰ বাটৰ মাজতে মৰিল।⁵ যদিও মিচৰৰ পৰা ওলাই অহা সকলো লোকৰে চুন্নৎ কৰোৱা হৈছিল; কিন্তু ওলাই আহোঁতে মৰুভূমিৰ পথত জন্ম হোৱাসকলৰ কোনো এজনৰে চুন্নৎ কৰোৱা হোৱা নাছিল।
- ⁶ কাৰণ মিচৰৰ পৰা ওলাই অহোঁতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে চল্লিশ বছৰ মৰুভূমিত ভ্ৰমণ কৰি আছিল; তাতে যিহোৱাৰ গোটেই জাতিৰ লোকসকল, বিশেষকৈ যুদ্ধ কৰিব পৰা পুৰুষসকলে যিহোৱাৰ কথা নুশুনাৰ বাবে বিনষ্ট হৈছিল। যিহোৱাই আমাক যি দেশ দিম বুলি আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই গাখীৰ আৰু মৌজোল বৈ থকা দেশ তেওঁলোকক দেখিবলৈ নিদিওঁ বুলি যিহোৱাই তেওঁলোকৰ

আগত শপত খাইছিল।⁷ পাছত তেওঁলোকৰ সলনি তেওঁলোকে পোৱা সন্তানসকলেহে দেখিবলৈ পালে; যিহোচুৱাই তেওঁলোকৰেই চুমুং কৰোৱালে; কিয়নো তেওঁলোক অচুমুং আছিল। আহি থাকোতে বাটত তেওঁলোকৰ চুমুং কৰা হোৱা নাছিল।

⁸ এইদৰে গোটেই জাতিৰ চুমুং কৰাৰ পাছত, তেওঁলোক সুস্থ নোহোৱালৈকে ছাউনিৰ মাজত নিজ নিজ ঠাইতেই থাকিল।⁹ পাছত যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, “আজি মই তোমালোকৰ পৰা মিচৰৰ দুৰ্নাম স্বৰূপ শিল বগৰাই পেলালোঁ।” এই হেতুকে সেই ঠাই গিলগল [বগৰোৱা] বুলি আজিলৈকে বিখ্যাত হৈ আছে।

¹⁰ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে গিলগলত ছাউনি পাতিলে আৰু মাহৰ চতুৰ্দশ দিনৰ গধূলি বেলা যিৰীহোৰ সমথলত নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিলে।

¹¹ সেই নিস্তাৰ-পৰ্বৰ পাছদিনা তেওঁলোকে দেশত উৎপন্ন হোৱা শস্য ভোজন কৰিলে; সেই দিনাই তেওঁলোকে খমীৰ নিদিয়া পিঠা আৰু ভজা শস্য ভোজন কৰিলে।

¹² আৰু তাৰ পাছদিনা, তেওঁলোকে দেশত উৎপন্ন হোৱা শস্য ভোজন কৰাৰ পাছত তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা মান্না নাইকিয়া হ'ল। তেতিয়াৰে পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে পুনৰ মান্না নাপালে, কিন্তু সেই বছৰৰ পৰা তেওঁলোকে কনান দেশৰ শস্যহে ভোজন কৰিলে।

যিৰীহোৰ পতন আৰু বিনাশ।

¹³ যিৰীহোৰ ওচৰত থকা সময়ত যিহোচুৱাই চকু তুলি চাই দেখিলে যে, তেওঁৰ সন্মুখত এজন পুৰুষ থিয় হৈ আছে আৰু সেই পুৰুষৰ হাতত আছে এখন ফাঁকৰ পৰা উলিওৱা তৰোৱাল; তেতিয়া যিহোচুৱাই তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, “তুমি আমাৰ পক্ষৰ, নে আমাৰ শত্ৰুৰ পক্ষৰ?”

¹⁴ তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “মই কোনো পক্ষৰে নহও; মই যিহোৱাৰ সৈন্য-বাহিনীৰ সেনাপতি। এতিয়া মই আহিলোঁ।” তেতিয়া যিহোচুৱাই মাটিলৈ মূৰ দোৱাই প্ৰণিপাত কৰি তেওঁক ক'লে, “মোৰ প্ৰভুৱে তেওঁৰ দাসক কি আজ্ঞা দিয়ে?”¹⁵ যিহোৱাৰ সৈন্য-বাহিনীৰ সেনাপতিয়ে যিহোচুৱাক ক'লে, “তোমাৰ ভৰিৰ পৰা তোমাৰ জোতা সোলোকোৱা; কিয়নো তুমি যি ঠাইত থিয় হৈ আছা, সেই ঠাই পবিত্ৰ।” তেতিয়া যিহোচুৱাই সেইদৰেই কৰিলে।

Chapter 6

¹ সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ভয়ত যিৰীহো নগৰৰ প্ৰৱেশ পথবোৰ বন্ধ আছিল; ভিতৰলৈ কি বাহিৰলৈ কোনেও ওলোৱা-সোমোৱা কৰা নাছিল।² পাছত যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, “চোৱা, মই যিৰীহোক, ইয়াৰ ৰজাক আৰু তাৰ প্ৰশিক্ষিত বীৰপুৰুষসকলক তোমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলোঁ।

³ তোমালোকৰ আটাই যুদ্ধাৰ লোকে নগৰখনৰ চাৰিওকাষে এবাৰ কুচকাৱাজ কৰি প্ৰদক্ষিণ কৰিবা। এইদৰে তুমি ছদিন কৰিবা।⁴ আৰু সাতজন পুৰোহিতক নিয়ম-চন্দুকৰ আগে আগে মহাশব্দকাৰী সাতোটা শিঙা লৈ যাবলৈ দিবা। পাছত সপ্তম দিনা তোমালোকে সাতবাৰ নগৰখন প্ৰদক্ষিণ কৰিবা আৰু পুৰোহিতসকলক উচ্চ শব্দেৰে শিঙা বজাবলৈ দিবা।

⁵ আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে মহাশব্দকাৰী শিঙা দীঘলীয়াকৈ উচ্চ শব্দেৰে বজাব আৰু তোমালোকে যেতিয়া শিঙাৰ শব্দ শুনিবা, তেতিয়া সকলো লোকে মহাধ্বনি কৰিবা; তাতে নগৰৰ গড় মাটিৰ সমান হৈ পৰিব আৰু প্ৰতিজন লোকে নিজৰ সন্মুখেদি পোনে পোনে উঠি যাবা।”

⁶ তেতিয়া নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাই পুৰোহিতসকলক মাতি আনি ক'লে, “তোমালোকে নিয়ম-চন্দুক দাঙি লোৱা আৰু পুৰোহিত সাত জনে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ আগে আগে মহাশব্দকাৰী সাতোটা শিঙা লৈ যোৱা।”⁷ পাছত তেওঁ লোকসকলক ক'লে, “তোমালোকে গৈ নগৰ প্ৰদক্ষিণ কৰা আৰু যুদ্ধলৈ সাজু হৈ থকা সৈন্যসকল যিহোৱাৰ চন্দুকৰ আগে আগে যোৱা।”

⁸ এইদৰে যিহোচুৱাই লোকসকলক কোৱাৰ দৰে, মহাশব্দকাৰী শিঙা লৈ যোৱা পুৰোহিত সাত জনে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ আগে আগে উচ্চ শব্দেৰে শিঙা বজাই বজাই যাবলৈ ধৰিলে আৰু যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক তেওঁলোকৰ পাছে পাছে লৈ গৈ থাকিল।⁹ ৰণলৈ সাজু হোৱা সৈন্যসকল শিঙা বজোৱা পুৰোহিতসকলৰ আগে আগে গ'ল আৰু তেওঁলোকৰ পাছত যোৱা লোকৰ দলটো নিয়ম-চন্দুকৰ পাছে পাছে গ'ল; যাওঁতে পুৰোহিতসকলে শিঙা বজাই বজাই গ'ল।

¹⁰ তাৰ পাছত যিহোচুৱাই লোকসকলক আজ্ঞা দি ক'লে, “মই তোমালোকক মহাধ্বনি কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়া দিনটো নহালৈকে, তোমালোকে ধ্বনি নকৰিবা আৰু নিজ নিজ মাত নুশুনাবা, তোমালোকৰ মুখৰ পৰা কোনো কথা নোলাওক; মই যিদিনা আজ্ঞা দিম, সেই দিনাহে তোমালোকে মহাধ্বনি কৰিবা।”¹¹ এইদৰে তেওঁ নগৰৰ চাৰিওফালে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক এবাৰ প্ৰদক্ষিণ কৰোৱালে আৰু তেওঁলোকে ছাউনিলৈ আহি ৰাতি ছাউনিতে থাকিল।

¹² তাৰ পাছদিনা যিহোচুৱা ৰাতিপুৱাতে উঠিল আৰু পুৰোহিতসকলে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক দাঙি ল'লে।¹³ মহাশব্দকাৰী সাতোটা শিঙা লোৱা পুৰোহিত সাত জনে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ আগে আগে শিঙা বজাই বজাই গ'ল আৰু পাছত যাবলগীয়াসকলে পাছে পাছে গমন কৰিলে;

পুৰোহিতসকলে যাওঁতে উচ্চ শব্দেৰে শিঙা বজাই বজাই গ'ল। ¹⁴তেওঁলোকে দ্বিতীয় দিনাও নগৰখন এবাৰ প্ৰদক্ষিণ কৰি ছাউনিলৈ উলটি আহিল। এইদৰে তেওঁলোকে ছয় দিন কৰিলে। কৰিলে।

¹⁵পাছত সপ্তম দিনা সূৰ্য উদয় হোৱা সময়ত তেওঁলোকে সোনকালে উঠিল, আৰু আগেয়ে কৰি অহাৰ দৰে নগৰ খন সাত বাৰ প্ৰদক্ষিণ কৰিলে; কেৱল সেই দিনাহে নগৰখন সাতবাৰ প্ৰদক্ষিণ কৰিলে। ¹⁶সপ্তম-বাৰত পুৰোহিতসকলে শিঙা বজোৱাৰ পাছত যিহোচুৱাই লোকসকলক ক'লে, “তোমালোকে মহাধ্বনি কৰা; কিয়নো যিহোৱাই তোমালোকক নগৰখন দিলে।

¹⁷কিন্তু নগৰ আৰু তাৰ ভিতৰত থকা সকলোৱেই যিহোৱাৰ উদ্দেশে বৰ্জিত হ'ব। কেৱল ৰাহাব বেশ্যা আৰু তাইৰ ঘৰত তাইৰ লগত থকা আটাইবোৰ লোক জীয়াই থাকিব; কিয়নো আমি পঠোৱা দূতকেইজনক তাই লুকুৱাই ৰাখিছিল। ¹⁸তোমালোকে সেই বৰ্জিত বস্তুৰ পৰা সাৱধানে থাকিব; নহলে তাক বৰ্জিত কৰাৰ পাছত বৰ্জিত বস্তুৰ কিছু ল'লে, তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ ছাউনিকো বৰ্জিত কৰি দুখত পেলাবা। ¹⁹সমুদায় ৰূপ, সোণ আৰু পিতল আৰু লোহাৰ পাত্ৰবোৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশে পবিত্ৰ হ'ব; সেইবোৰক যিহোৱাৰ ভৰাললৈ অনা হ'ব।”

²⁰তেতিয়া লোকসকলে ধ্বনি কৰিলে আৰু পুৰোহিতসকলে উচ্চ শব্দেৰে শিঙা বজালে। শিঙাৰ শব্দ শুনি লোকসকলে মহাধ্বনি কৰিলে। তাতে নগৰৰ গড় পৰি মাটিৰ সমান হোৱাৰ পাছত, প্ৰতিজন লোকে নিজৰ সন্মুখেৰে পোনে পোনে উঠি গৈ নগৰত সোমাল আৰু তেওঁলোকে নগৰ খন দখল কৰি ল'লে। ²¹তাতে তেওঁলোকে নগৰৰ পুৰুষ, মহিলা, ডেকা, বুঢ়া আৰু গৰু, মেৰ, গাধ আদি সকলোকে তৰোৱালৰ ধাৰেৰে নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে।

²²তেতিয়া গুপতে দেশৰ বুজ-বিচাৰ লোৱা মানুহ দুজনক যিহোচুৱাই ক'লে, “তোমালোকে সেই বেশ্যাৰ ঘৰত সোমাই তিৰোতা জনীৰ আগত তোমালোকে শপত খোৱাৰ দৰে তাইক আৰু তাইৰ সকলোকে উলিয়াই আনাগৈ।”

²³তেতিয়া সেই ডেকা চোৰাংচোৱা দুজনে সোমাই গৈ ৰাহাব আৰু তাইৰ বাপেক, মাক আৰু ভাই ককাই আদি কৰি তাইৰ সম্পৰ্কীয় সকলোকে আৰু আটাইবোৰ জ্ঞাতি-কুটুম্বক উলিয়াই আনি, ইস্ৰায়েলৰ ছাউনিৰ বাহিৰত থ'লে। ²⁴আৰু লোকসকলে নগৰ আৰু তাৰ ভিতৰত থকা সকলোকে জুইৰে পুৰি ভস্ম কৰিলে; কেৱল ৰূপ, সোণ আৰু পিতল আৰু লোহাৰ পাত্ৰবোৰ যিহোৱাৰ গৃহৰ ভৰালত থ'লে।

²⁵কিন্তু যিহোচুৱাই ৰাহাব বেশ্যাক আৰু তাইৰ বাপেকৰ বংশৰ লগতে তাইৰ সকলোকে জীয়াই ৰাখিলে। তাই আজিলৈকে ইস্ৰায়েলৰ মাজত বাস কৰি আছে; কিয়নো যিহোচুৱাই গোপনে যিৰীহোৰ বুজ-বিচাৰ ল'বলৈ পঠোৱা চোৰাংচোৱা দূত কেইজনক তাই লুকুৱাই ৰাখিছিল।

²⁶সেই সময়ত যিহোচুৱাই শপত খাই লোকসকলক ক'লে, “যি কোনোৱে উঠি পুনৰায় যিৰীহো নগৰ নিৰ্মাণ কৰিব, সি যিহোৱাৰ সাক্ষাতে অভিশপ্ত হওঁক; সি ভিত্তিমূল স্থাপন কৰি দণ্ডস্বৰূপে বৰ পুতেকক আৰু তাৰ দুৱাৰি লগাই দণ্ডস্বৰূপে সৰু পুতেকক দিব।” ²⁷এইদৰে যিহোৱা যিহোচুৱাৰ লগত আছিল আৰু তেওঁৰ যশস্যা গোটেই দেশত বিয়পি গ'ল।

Chapter 7

অয়ৰ আগত ইস্ৰায়েল ঘটা; আখনৰ দোষ আৰু তাৰ দণ্ড।

¹কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে ধ্বংস কৰিবলগীয়া বৰ্জিত বস্তুৰ বিষয়ত অবিশ্বাসযোগ্য লোকৰ দৰে কৰ্ম কৰিলে। কৰ্মীৰ পুত্ৰ আখান (কৰ্মী হ'ল জৰ্দীৰ পুত্ৰ আৰু জৰ্দী হ'ল জেৰহৰ পুত্ৰ), এই আখান যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ। এওঁ ধ্বংস হ'বলগীয়া বৰ্জিত বস্তুৰ কিছুমান নিজৰ লগত লৈ গৈছিল; সেয়েহে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত জ্বলি উঠিল।

²যিহোচুৱাই যিৰীহোৰ পৰা বৈৎএলৰ পূবফালে থকা, বৈৎ-আবনৰ ওচৰৰ অয়লৈ মানুহ পঠাই ক'লে, “তোমালোকে উঠি গৈ, গুপতে এই দেশৰ বুজ-বিচাৰ লৈ আহাঁগৈ।” তেতিয়া উঠি গৈ তেওঁলোকে অয়ৰ বুজ-বিচাৰ ল'লে। ³পাছত তেওঁলোকে যিহোচুৱাৰ ওচৰলৈ উলটি আহি ক'লে, “অয়লৈ আটাইবোৰ মানুহ নপঠিয়াব; তালৈ উঠি গৈ অয়ক আক্ৰমণ কৰিবলৈ কেৱল দুই বা তিনি হাজাৰমান লোকহে পঠিয়াওক। ৰণত আটাইবোৰ মানুহক পঠাই কষ্ট নিদিব, কিয়নো সিহঁত সংখ্যাত তাকৰ।”

⁴এই হেতুকে লোকসকলৰ মাজৰ পৰা তিনি হাজাৰমান লোক সেই ঠাইলৈ উঠি গ'ল; কিন্তু তেওঁলোক অয়ৰ লোকসমূহৰ আগৰ পৰা পলাল।

⁵আৰু অয়ৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ ছয়ত্ৰিশ জনমান লোকক বধ কৰিলে আৰু সিহঁতে নগৰৰ দুৱাৰৰ আগৰ পৰা চৰাবীমলৈকে (শিল কটা ঠাই) তেওঁলোকক খেদি নিলে আৰু নামি যোৱা বাটত তেওঁলোকক প্ৰহাৰ কৰিলে; তাতে তেওঁলোকৰ হৃদয় ভয়ত আতুৰ হৈ পৰিল আৰু তেওঁলোকে সাহস হেৰুৱাই পেলালে।

⁶তেতিয়া যিহোচুৱাই নিজৰ কাপোৰ ফালিলে। তেওঁ আৰু ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধ লোকসকলে নিজ নিজ মুৰত ধূলি ছটিয়াই, যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ আগত, তললৈ মুখ কৰি সন্ধিয়ালৈকে মাটিত পৰি থাকিল। ⁷তেতিয়া যিহোচুৱাই ক'লে, “হায় হায়, হে প্ৰভু যিহোৱা, আমাক বিনষ্ট কৰাবৰ অৰ্থে এই ইমোৰীয়াসকলৰ হাতত আমাক সোধাই দিবলৈ, তুমি কিয় এই লোকসকলক যৰ্দন পাৰ কৰি আনিলা? তাতকৈ আমি অন্য সিদ্ধান্তৰে ক্ষান্ত হৈ যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা হ'লেই কেনে ভাল আছিল!

^৪হে প্ৰভু, ইস্ৰায়েলে নিজ শত্ৰুবোৰলৈ পিঠি দিলে, এতিয়া মই কি ক'ম? ^৭কিয়নো কনানীয়া আদি কৰি এই দেশ-নিবাসী আটাই লোকে যেতিয়া এই কথা শুনিব, তেতিয়া তেওঁলোকে আমাক বেৰি ধৰিব আৰু পৃথিৱীৰ পৰা আমাৰ নাম লুপ্ত কৰিব; তেতিয়া তোমাৰ মহান নামৰ কাৰণে তুমি কি কৰিবা?"

^{১০}তেতিয়া যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, "উঠা, তুমি তললৈ মুখ কৰি কিয় মাটিত পৰি আছা? ^{১১}ইস্ৰায়েলে পাপ কৰিলে। মই তেওঁলোকক আজ্ঞা কৰা নিয়মটিও লঙ্ঘন কৰিলে। তেওঁলোকে বৰ্জিত বস্তুৰ পৰাই কিছু চুৰ কৰি ল'লে, চুৰ কৰিও ভাও ধৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ বস্তুৰ মাজত সেই বৰ্জিত বস্তু লুকুৱাই ৰাখিলে। ^{১২}সেই বাবে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে শত্ৰুবোৰৰ আগত থিয় হ'ব নোৱাৰিলে। তেওঁলোকে শত্ৰুবোৰলৈ পিঠি দিলে, কিয়নো তেওঁলোক বৰ্জিত হ'ল। তোমালোকে সেই বৰ্জিত বস্তু বিনষ্ট কৰি তোমালোকৰ মাজৰ পৰা দূৰ নকৰিলে, মই তোমালোকৰ লগত পুনৰ নাথাকিম।

^{১৩}উঠা! লোকসকলক পবিত্ৰ কৰা আৰু তুমি তেওঁলোকক কোৱা, 'তোমালোকে কালিৰ কাৰণে নিজকে পবিত্ৰ কৰা। কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'হে ইস্ৰায়েল, তোমাৰ মাজত বৰ্জিত বস্তু আছে। তোমালোকৰ মাজৰ পৰা সেই বৰ্জিত বস্তু দূৰ নকৰালৈকে তুমি তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ আগত থিয় হ'ব নোৱাৰিবা'।

^{১৪}এতেকে ৰাতিপুৱাতে তোমালোকে নিজ নিজ জনগোষ্ঠী অনুসাৰে হাজিৰ হ'বা। তাতে চিঠি-খেলাতে যিহোৱাই যি জনগোষ্ঠীক ধৰিব, সেই জনগোষ্ঠীৰ এক এক গোষ্ঠী ওচৰ চাপি আহিব আৰু যিহোৱাই যি পৰিয়ালক ধৰিব, তাৰ এজন এজন পুৰুষ ওচৰ চাপি আহিব। ^{১৫}তাতে বৰ্জিত বস্তু লোৱা যি জন ধৰা পৰিব, তাক আৰু তাৰ সকলোকে জুইত পোৰা যাব; কিয়নো তেওঁ যিহোৱাৰ নিয়মটি লঙ্ঘন কৰি ইস্ৰায়েলৰ মাজত অপমানজনক কাম কৰিলে।"

^{১৬}পাছত যিহোচুৱাই ৰাতিপুৱাতে উঠি ইস্ৰায়েলক নিজ নিজ জনগোষ্ঠী অনুসাৰে মাতি আনিলে; তাতে যিহুদা জনগোষ্ঠী ধৰা পৰিল। ^{১৭}আৰু যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলক মাতি আনোতে, জেৰহৰ গোষ্ঠী ধৰা পৰিল; পাছত জেৰহৰ গোষ্ঠীৰ পুৰুষ অনুসাৰে মাতি আনোতে, জন্দ্ৰী ধৰা পৰিল। ^{১৮}তাৰ পাছত তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলো লোকক এজন এজনকৈ মাতি আনোতে আখান ধৰা পৰিল, (আখান কৰ্মীৰ পুত্ৰ, কৰ্মী জন্দ্ৰীৰ পুত্ৰ, জন্দ্ৰী জেৰহৰ পুত্ৰ); এওঁ যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ আছিল।

^{১৯}তেতিয়া যিহোচুৱাই আখানক ক'লে, "বোপা, তুমি ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত সত্য কথা কোৱা আৰু তোমাৰ দোষ স্বীকাৰ কৰা। বিনয় কৰোঁ, তুমি যি কৰিলা, সেই বিষয়ে মোক কোৱা; মোৰ পৰা সেই বিষয় নলুকুৱাবা।" ^{২০}তেতিয়া আখানে উত্তৰ দি যিহোচুৱাক ক'লে, "সঁচাকৈ মই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ অহিতে পাপ কৰিলোঁ। মই এনে কাৰ্য কৰিলোঁ: ^{২১}লুট্ৰব্যৰ মাজৰ এটা উত্তম বাবিলীয়া চোলা, দুশ চেকল ৰূপ আৰু পঞ্চাশ চেকল জোখৰ জিভা আকৃতিৰ এচটা সোণ দেখি, লোভতে মই সেইবোৰ ললোঁ। সেইবোৰ মোৰ তম্বুৰ ভিতৰত মাটিত পুতি থোৱা আছে আৰু সেইবোৰৰ তলতে ৰূপো আছে।"

^{২২}তেতিয়া যিহোচুৱাই বাৰ্তাবাহকসকলক সেই ঠাইলৈ পঠিয়ালে আৰু তেওঁলোকে তাৰ তম্বুৰ ভিতৰলৈ লৰি গ'ল। সেই ঠাইলৈ গৈ তেওঁলোকে দেখিলে যে, সেই বস্তু তাৰ তম্বুৰ ভিতৰত পুতি থোৱা আছে আৰু সেইবোৰৰ তলত ৰূপো আছে, ^{২৩}তেতিয়া তেওঁলোকে তম্বুৰ ভিতৰৰ পৰা সেই বস্তুবোৰ লৈ যিহোচুৱাৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওচৰলৈ আনি যিহোৱাৰ আগত সেইবোৰ থ'লে।

^{২৪}পাছত যিহোচুৱা আৰু তেওঁৰ সৈতে গোটেই ইস্ৰায়েলে জেৰহৰ পুত্ৰ আখানক আৰু সেই ৰূপ, চোলা আৰু সোণৰ জিভা আৰু তাৰ পুতেক, জীয়েক, তাৰ গৰু, তাৰ গাধ, তাৰ ভেড়া আৰু তাৰ তম্বু আদি সকলোকে ল'লে আৰু সকলোবোৰ আখোৰ উপত্যকালৈ আনিলে।

^{২৫}পাছত যিহোচুৱাই ক'লে, "তুমি আমাক কিয় দুখত পেলাবা? যিহোৱাই আজি তোমাকো দুখত পেলাব।" পাছত সমুদায় ইস্ৰায়েলে তাক আৰু তাৰ সকলোকে শিল দলিয়াই বধ কৰিলে আৰু সকলোকে জুইত পুৰিলে। ^{২৬}পাছত তাৰ ওপৰত শিল দলিয়াই দলিয়াই শিলৰ বৰ দ'ম কৰিলে; শিলৰ সেই দ'ম আজিলৈকে আছে। পাছত যিহোৱাই তেওঁৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ পৰা ঘূৰিল। সেই বাবে এই ঠাই আখোৰ উপত্যকা বুলি আজিলৈকে বিখ্যাত আছে।

Chapter 8

অয়ক হাত কৰি লোৱা আৰু তাৰ বিনাশ। আশীৰ্বাদ আৰু শাও প্ৰকাশ কৰা।

^১পাছত যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, "তুমি ভয় নকৰিবা আৰু ব্যাকুল নহ'বা। যুদ্ধ কৰিব পৰা লোকসকলক তোমাৰ লগত লোৱা। উঠা, অয়লৈ যাত্ৰা কৰা। চোৱা, মই অয়ৰ ৰজাক, তাৰ প্ৰজাসকলক, তাৰ নগৰ আৰু তাৰ দেশ তোমাৰ হাতত শোধাই দিলো। ^২তুমি যিৰীহো আৰু তাৰ ৰজালৈ যেনে কৰিলা, অয়লৈ আৰু তাৰ ৰজালৈকো তেনে কৰিবা, কেৱল তাৰ লুট্ৰব্য আৰু পশু তোমালোকে তোমালোকৰ কাৰণে লুট কৰি ল'বা। তুমি নগৰৰ পাছফালে এদল সৈন্য লুকুৱাই চোপ লৈ থাকিবলৈ দিবা।"

³তেতিয়া যিহোচুৱা আৰু যুদ্ধ কৰিব পৰা সকলো লোক অয়লৈ যাবৰ বাবে উঠিল আৰু যিহোচুৱাই ত্ৰিশ হাজাৰ বলৱান আৰু সাহিয়াল বীৰপুৰুষ বাচি লৈ ৰাতিয়েই তেওঁলোকক পঠিয়াই দিলে। ⁴তেওঁ তেওঁলোকক এই আঞ্জা দিলে, “চোৱা, তোমালোক নগৰৰ বিপৰীতে, পাছফালে লুকাই থাকিবা। নগৰৰ পৰা বৰ দূৰলৈ নাযাবা, কিন্তু তোমালোক সকলোৱে যুগুত থাকিবা।

⁵মই আৰু মোৰ লগৰ লোকসকল নগৰৰ ওচৰলৈ যাম, তাতে যেতিয়া তেওঁলোকে আমাক আক্রমণ কৰিবলৈ ওলাই আহিব, তেতিয়া পূৰ্বৰ দৰে আমি তেওঁলোকৰ আগৰ পৰা পলাম। ⁶পাছত তেওঁলোকে আমাক নগৰৰ পৰা দূৰলৈ খেদি নিবৰ বাবে নগৰৰ বাহিৰলৈ তেওঁলোক ওলাই আহিব আৰু আমাক পাছে পাছে খেদি আহিব। কিয়নো তেওঁলোকে ক’ব, ‘এওঁলোকে আগৰ নিচিনাকৈ আমাৰ পৰা পলাইছে।’ গতিকে, এইদৰে আমি তেওঁলোকৰ আগৰ পৰা পলাম। ⁷তেতিয়া তোমালোকে লুকাই থকা ঠাইৰ পৰা ওলাই আহিবা আৰু নগৰ আটক কৰি ল’বা। কিয়নো তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তাক তোমালোকৰ হাতত শোধাই দিব।

⁸যেতিয়া তোমালোকে নগৰ আটক কৰিবা, তাত জুই লগাই দিবা। যিহোৱাৰ বাক্যত আঞ্জা কৰাৰ দৰে তোমালোকে এই কাৰ্য্য কৰিবা। চোৱা, মই তোমালোকক আঞ্জা কৰিলোঁ।” ⁹এইদৰে, যিহোচুৱাই তেওঁলোকক পঠোৱাৰ পাছত তেওঁলোকে গৈ অয়ৰ পশ্চিমে বৈৎএলৰ আৰু অয়ৰ মাজ ঠাইত লুকাই থাকিল; কিন্তু যিহোচুৱাই লোকসকলৰ মাজত সেই ৰাতিটো শুই থাকিল।

¹⁰পাছত যিহোচুৱাই অতি ৰাতিপুৱাতে উঠি আহিল আৰু ৰণুৱাসকলক সাজু কৰিলে। পাছত তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধলোক সকলেৰে সৈতে আগে আগে গৈ অয়ক আক্রমণ কৰিলে। ¹¹তেওঁৰ লগত থকা সকলো ৰণুৱাই উঠি গৈ নগৰৰ সন্মুখত উপস্থিত হ’ল। তেওঁলোকে নগৰৰ ওচৰ চাপি অয়ৰ উত্তৰ ফালে ছাউনি পাতিলে। তেওঁলোকৰ আৰু অয়ৰ মাজত এক উপত্যকা আছিল। ¹²তেওঁ পাঁচ হাজাৰ মান লোক লগত লৈ নগৰৰ পশ্চিম ফালে বৈৎএল আৰু অয়ৰ মাজত আক্রমণ কৰিবলৈ লুকুৱাই ৰাখিছিল।

¹³এইদৰে মুখ্য ৰণুৱাসকলক নগৰৰ উত্তৰফালে থকা গোটেই ছাউনিক আৰু নগৰৰ পশ্চিমফালে পহৰা দি লুকাই থকা দলটিক উপযুক্ত স্থানত স্থাপন কৰি যিহোচুৱাই সেই ৰাতি উপত্যকাৰ মাজলৈ গমন কৰিলে। ¹⁴পাছত অয়ৰ ৰজাই তাক দেখাৰ লগে লগে তেওঁ আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্য-বাহিনীয়ে ৰাতিপুৱাতে বেগাই উঠি আহিল, আৰু ইস্ৰায়েলৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ, যৰ্দন নদীৰ সন্মুখত থকা নিৰূপিত ঠাইলৈ বেগাই যাত্ৰা কৰিলে। কিন্তু তেওঁৰ বিৰুদ্ধে নগৰৰ পাছ ফালে যে এদল সৈন্য আক্রমণ কৰিবলৈ লুকাই আছিল, সেই বিষয়ে তেওঁ নাজানিলে।

¹⁵পাছত যিহোচুৱা আৰু আটাই ইস্ৰায়েলী লোক তেওঁলোকৰ আগত নিজকে হাৰি যোৱা যেন দেখুৱাই মৰুপ্ৰান্তৰ বাটেদি পলাই গ’ল।

¹⁶তেতিয়া তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি যাবৰ বাবে নগৰত থকা সকলো লোকক গোট খাবলৈ মতা হ’ল আৰু তেওঁলোকে যিহোচুৱাৰ পাছে পাছে খেদি লৈ গ’ল, আৰু এইদৰে তেওঁলোক নগৰৰ পৰা বহু দূৰলৈ আতৰি গ’ল। ¹⁷আৰু ইস্ৰায়েলৰ পাছত খেদি যাওঁতে যাওঁতে অয় আৰু বৈৎএলত এজন লোকো অৱশিষ্ট নাথাকিল। তেওঁলোকে নগৰৰ দুৱাৰ মুকলিকৈ এৰি থৈ, সকলোৱে ইস্ৰায়েলৰ পাছত খেদি গ’ল।

¹⁸তেতিয়া যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক’লে, “তোমাৰ হাতত থকা যাঠীপাত অয়ৰ ফাললৈ দাঙা; কিয়নো সেই নগৰ মই তোমাৰ হাতত দিম।” তেতিয়া যিহোচুৱাই নিজৰ হাতত থকা যাঠীপাত নগৰৰ ফাললৈ দাঙিলে। ¹⁹তেওঁ হাত দঙামাত্ৰে লগে লগে আক্রমণ কৰিবলৈ লুকাই থকা সৈন্য দলে নিজ ঠাইৰ পৰা বেগাই ওলাই আহিল আৰু লৰি গৈ নগৰত সোমাল। তাৰ পাছত তেওঁলোকে নগৰখন আটক কৰি ল’লে আৰু তাত জুই লগাই দিলে।

²⁰পাছত অয়ৰ লোকসকলে পাছফাললৈ ঘূৰি চালে আৰু নগৰৰ ধোঁৱা আকাশলৈ উঠা দেখিলে। তেতিয়া তেওঁলোকে ইফালে সিফালে কোনোফালে পলাবলৈ একো উপায় নাপালে। কাৰণ মৰুপ্ৰান্তলৈ পলাই যোৱা সৈন্যসকলে তেওঁলোকক খেদি আক্রমণ কৰিলে। ²¹অৰ্থাৎ যেতিয়া যিহোচুৱাই আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলে দেখিলে যে, আক্রমণ কৰিবলৈ লুকাই থকা সৈন্যদলে নগৰখন আটক কৰি ল’লে আৰু নগৰৰ ধোঁৱা উঠিছে, তেতিয়া তেওঁলোকে উভতি ধৰি অয়ৰ লোকসকলক আঘাট কৰিলে।

²²আৰু ইস্ৰায়েলৰ অন্য সৈন্যসকলে নগৰৰ পৰা ওলাই আহি তেওঁলোকক আক্রমণ কৰিলে। এইদৰে অয়ৰ লোকসকল ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলৰ মাজত ধৰা পৰিল; তাতে এফালে এদল আৰু আনফালে এদল আছিল। পাছত ইস্ৰায়েলে তেওঁলোকক এনেকৈ আঘাট কৰিলে যে, তেওঁলোকৰ এজনো অৱশিষ্ট বা জীয়াই নাথাকিল। ²³তেওঁলোকে অয়ৰ ৰজাক জীৱিত অৱস্থাতে বন্দী কৰিলে, আৰু যিহোচুৱাৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল।

²⁴যেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলে নগৰৰ বাহিৰৰ মৰুভূমিত তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি অহা সকলো অয়-নিবাসীকে বধ কৰি উঠিল, তেতিয়া অয়-নিবাসী সেই লোকসকল নিঃশেষে পতিত হ’ল আৰু তাৰ পাছত তেওঁলোক অয় লৈ উভতি আহি তাত থকা লোকসকলকো তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে। ²⁵সেইদিনা অয়-নিবাসী সকলো লোক অৰ্থাৎ মহিলা আৰু পুৰুষ আদি কৰি বাৰ হাজাৰ লোকক বধ কৰা হ’ল। ²⁶কিয়নো অয় নিবাসী লোকসকলক নিঃশেষে বিনষ্ট নকৰালৈকে যিহোচুৱাই নিজৰ যাঠী দঙা হাত নোকোচালে।

²⁷যিহোচুৱাক আদেশ কৰা যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে ইস্ৰায়েলে কেৱল সেই নগৰৰ পশু আৰু লুটদ্ৰব্যবোৰ নিজৰ বাবে ল’লে। ²⁸এইদৰে অয়ক যিহোচুৱাই জুই লগাই পুৰিলে আৰু সেই নগৰক চিৰকলীয়া ধ্বংসাৱশেষৰ স্তূপ কৰিলে। এইদৰে এই ঠাই আজিলৈকে পৰিত্যক্ত হৈ আছে।

²⁹পাছত তেওঁ অয়ৰ ৰজাক সন্ধিয়ালৈকে গছত ওলোমাই ৰাখিলে। আৰু সূৰ্য্য মাৰ যোৱা সময়ত, যিহোচুৱাৰ আঞ্জা অনুসাৰে তেওঁলোকে গছৰ পৰা শৰটো নমাই নগৰৰ দুৱাৰ-মুখত পেলালে আৰু তাৰ ওপৰত শিলৰ এক ডাঙৰ দ’ম কৰিলে; সেই দ’ম আজিলৈকে আছে।

³⁰সেই সময়ত যিহোচুৱাই এবাল পৰ্বৰতত ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্য এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে, ³¹যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক দিয়া আজ্ঞা, যি দৰে মোচিৰ ব্যৱস্থা-পুস্তকত লিখা আছিল, সেই আদেশ অনুসাৰে: “যি শিলৰ ওপৰত কোনেও অস্ত্ৰ দঙা নাই, এনে নকটা শিলৰ যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে।” আৰু তেওঁ তাৰ ওপৰত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি আৰু তেওঁলোকে মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ³²সেই ঠাইত তেওঁ ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলৰ সাক্ষাতেই সেই শিলবোৰৰ ওপৰত মোচিৰ ব্যৱস্থাৰ এখন নকল লিখিলে।

³³সকলো ইস্রায়েলী লোক, তেওঁলোকৰ পৰিচাৰকসকল, বিষয়াসকল আৰু বিচাৰকৰ্তাসকলকে আদি কৰি সকলো লোকে নিয়ম-চন্দুকৰ চাৰিওফালে থিয় হ’ল; তেওঁলোকে পুৰোহিত আৰু যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক বহনকাৰী লেবীয়াসকলৰ সন্মুখত থিয় হ’ল। তাতে স্বদেশীয় আৰু পৰদেশীয় সকলো লোক আছিল। তেওঁলোকৰ আধা অংশ লোক গৰীজ্জীয় পৰ্বতৰ ফালে আৰু আধা অংশ লোক এবাল পৰ্বতৰ ফালে আছিল। ইস্রায়েলৰ লোকসকল আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হ’বৰ বাবে যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে প্ৰথমে তেওঁলোকক এইদৰে আজ্ঞা দিছিল।

³⁴তাৰ পাছত যিহোচুৱাই ব্যৱস্থা-পুস্তকৰ প্ৰতিটো কথা পাঠ কৰি শুনালে। তেওঁ সকলো আশীৰ্বাদ আৰু অভিশাপ ব্যৱস্থা-পুস্তকত যেনেদৰে লিখা আছিল, ঠিক তেনেদৰেই পাঠ কৰি শুনালে। ³⁵ইস্রায়েলৰ গোটেই সমাজৰ আগত, লগত মহিলাসকল, সৰু সৰু লৰা-ছোৱালীসকল আৰু তেওঁলোকৰ মাজত থকা বিদেশীসকলৰ আগত মোচিয়ে আজ্ঞা কৰা সেই সকলো বাক্যৰ এটি কথাও যিহোচুৱাই পাঠ নকৰাকৈ নাথাকিল।

Chapter 9

গিবিয়োনীয়াসকলৰ ছল আৰু তেওঁলোক ৰক্ষা পোৱা।

¹যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা ৰজাসকলে, পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলত আৰু নিম্নভূমিত বসতি কৰা আৰু লিবানোনৰ সন্মুখলৈকে মহাসমুদ্ৰৰ গোটেই পাৰত বসতি কৰা হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, কনানীয়া, পৰিজ্জীয়া, হিব্বীয়া আৰু যিবুচীয়াৰ ৰজাসকলে এই কথা শুনি, ²সকলোৱে একে লগ হৈ যিহোচুৱা আৰু ইস্রায়েলৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ গোট খালে।

³কিন্তু যিৰীহো আৰু অয়লৈ যিহোচুৱাই কৰা কাৰ্য্যবোৰৰ কথা যেতিয়া গিবিয়োন-নিবাসীসকলে শুনিলে, ⁴তেতিয়া তেওঁলোকে চল কৰিলে। তেওঁলোকে ৰজাৰ কটকীৰ বেশ ধৰি, নিজ নিজ গাধবোৰৰ ওপৰত পুৰণি খেলা আৰু দ্ৰাক্ষাৰস ৰখা পুৰণি ফটা-চিটা আৰু গাঠি দিয়া ছালৰ মোটবোৰ বোজাই দিলে। ⁵আৰু ভৰিত টাপলি মৰা পুৰণি জোতা, গাত পুৰণি কাপোৰ পিন্ধিলে আৰু তেওঁলোকে বাটৰ কাৰণে লোৱা আটাই পিঠা শুকান আৰু ভেঁকুৰা লগা আছিল।

⁶পাছত তেওঁলোকে গিলগলৰ ছাউনিত থকা যিহোচুৱাৰ ওচৰলৈ গৈ, তেওঁক আৰু ইস্রায়েলৰ লোকসকলক ক’লে, “আমি দূৰ দেশৰ পৰা আহিছোঁ; এতেকে আপোনালোকে এতিয়া আমাৰে সৈতে এটি নিয়ম স্থিৰ কৰক।” ⁷তেতিয়া ইস্রায়েলৰ লোকসকলে সেই হিব্বীয়াসকলক ক’লে, “হয়তো আপোনালোক আমাৰ ওচৰতে বাস কৰে। সেয়ে হ’লে আমি আপোনালোকৰ সৈতে কেনেকৈ নিয়ম স্থিৰ কৰিব পাৰোঁ?”

⁸তেওঁলোকে যিহোচুৱাক ক’লে, “আমি আপোনাৰ দাস।” তেতিয়া যিহোচুৱাই ক’লে, “আপোনালোক কোন? আৰু আপোনালোকে ক’ৰ পৰা আহিছে?”

⁹তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, “আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম শুনি আপোনাৰ দাসসকলে বহুত দূৰ দেশৰ পৰা আহিছোঁ। কিয়নো তেওঁৰ যশস্যা আৰু মিচৰ দেশত কৰা তেওঁৰ সকলো কৰ্ম, ¹⁰আৰু যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা ইমোৰীয়া ৰজা দুজনলৈ অৰ্থাৎ হিচবোনৰ ৰজা চীহোনলৈ আৰু অষ্টাৰোতত থকা বাচানৰ ৰজা ওগলৈ তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্য্যৰ কথা আমি শুনিলোঁ।

¹¹আমাৰ বৃদ্ধ আৰু দেশ-নিবাসী সকলো লোকে আমাক ক’লে, ‘তোমালোকে হাতত বাটৰ সমল লোৱা আৰু তেওঁলোকৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ গৈ, তেওঁলোকক এই কথা কোৱাগৈ, ‘আমি আপোনালোকৰ দাস। আমাৰে সৈতে এটি নিয়ম স্থিৰ কৰক’। ¹²আমি আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাত্ৰা কৰিবলৈ ওলোৱাৰ দিনাখন, বাটৰ অৰ্থে আমাৰ এই পিঠা ঘৰৰ পৰা লওঁতে তপত আছিল, কিন্তু চাওঁক, এতিয়া এইবোৰ শুকাল আৰু এইবোৰত ভেঁকুৰ ধৰিলে। ¹³আমি যেতিয়া এই মোটবোৰত দ্ৰাক্ষাৰস ভৰাইছিলোঁ, তেতিয়া এই মোটবোৰ নতুন আছিল, কিন্তু চাওঁক, এতিয়া এইবোৰ ফাটিল। আমাৰ এই কাপোৰ আৰু জোতাবোৰ অতি দূৰ বাট ভ্ৰমণ কৰাৰ বাবে পুৰণি হৈ গ’ল।’”

¹⁴তেতিয়া ইস্রায়েলী লোকসকলে সকলে নেতৃত্বৰ বাবে যিহোৱাৰ কি ইচ্ছা, সেই বিষয়ে নুসুধি, তেওঁলোকৰ খোৱা বস্তু কিছু ল’লে। ¹⁵আৰু যিহোচুৱাই তেওঁলোকৰে সৈতে সন্ধি স্থাপন কৰি তেওঁলোকে যেন জীয়াই থাকে, এনে নিয়ম কৰিলে আৰু লোক সকলৰ অধ্যক্ষ সকলে তেওঁলোকৰ আগত শপত খালে।

¹⁶এইদৰে তেওঁলোকৰে সৈতে নিয়ম স্থাপন কৰাৰ তিনিদিনৰ পাছত, তেওঁলোক যে তেওঁলোকৰ ওচৰত থকা লোক হয় আৰু তেওঁলোকৰ মাজতে বাস কৰি আছে, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে শুনিবলৈ পালে। ¹⁷ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে যাত্ৰা কৰি তৃতীয় দিনা তেওঁলোকৰ নগৰবোৰৰ ওচৰ পালে। তেওঁলোকৰ নগৰবোৰৰ নাম গিবিয়োন, কফীৰা, বোৰোৎ আৰু কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীম আছিল।

18ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকক বধ নকৰিলে কাৰণ অধ্যক্ষসকলে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে তেওঁলোকৰ আগত শপত খাইছিল। ইস্ৰায়েলী লোকসকলে অধ্যক্ষসকলৰ অহিতে ওজৰ-আপত্তি কৰিবলৈ ধৰিলে। 19কিন্তু অধ্যক্ষসকলে লোকসকলক ক'লে, "আমি ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে তেওঁলোকৰ সম্বন্ধে শপত খালোঁ; এই কাৰণে আমি এতিয়া তেওঁলোকৰ অপকাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ।"

20সেইবাবে আমি তেওঁলোকৰ প্ৰতি এইদৰে কৰিম: আমাৰ প্ৰতি হ'বলগীয়া ক্ৰোধৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ আমি তেওঁলোকক জীয়াই ৰাখিম, কাৰণ আমি তেওঁলোকৰ আগত শপত খাইছিলো।" 21এতেকে অধ্যক্ষসকলে তেওঁলোকৰ লোকসকলক ক'লে, "তেওঁলোক জীয়াই থাকক।" তেতিয়া তেওঁলোকক অধ্যক্ষসকলে কোৱা বাক্য অনুসাৰে গিবিয়োনসকলে ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ বাবে খৰিকটীয়া আৰু পানী-যোগান ধৰোতা হ'ল।

22যিহোচুৱাই তেওঁলোকক মাতি আনি ক'লে, "তোমালোকে আমাৰ মাজতে থাকিও, 'আমি তোমালোকৰ পৰা বহু দূৰত থাকো', এইবুলি কৈ কিয় আমাক প্ৰবঞ্চনা কৰিলে? 23এই কাৰণে তোমালোক অশিশু হ'ল; তোমালোকে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহৰ বাবে খৰিকটীয়া আৰু পানী-যোগান ধৰা বন্দী কামৰ পৰা কেতিয়াও মুক্তি নাপাবা।"

24তেতিয়া তেওঁলোকে যিহোচুৱাক উত্তৰ দি ক'লে, "কিয়নো এইদৰে তোমালোকৰ দাস সকলক কোৱা হৈছিল যে, সকলো দেশ তোমালোকক দিবলৈ আৰু দেশৰ সকলো নিবাসীসকলক তোমালোকৰ আগত ধংস কৰিবলৈ তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁৰ দাস মোচিক আঞ্জা দিছিল, সেয়েহে তোমালোকৰ প্ৰতি অতিশয় ভয় কৰি আমি এই কাৰ্য্য কৰিলোঁ। 25এতিয়া চাওঁক, আমি আপোনাৰ হাততে আছোঁ। আমাৰ প্ৰতি যি ভাল আৰু ন্যায় যেন আপোনাৰ বোধ হয়, আপুনি তাকেই কৰক।"

26তাৰ পাছত যিহোচুৱাই তেওঁলোকৰ বাবে তাকেই কৰিলে: ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ হাতৰ পৰা সিহঁতক ৰক্ষা কৰিলে আৰু তেওঁলোকে সিহঁতক বধ নকৰিলে। 27আৰু যিহোৱাই যি ঠাই মনোনীত কৰিব, সেই ঠাইত সমাজৰ আৰু যিহোৱাৰ যজ্ঞ-বেদিৰ বাবে খৰিকটীয়া আৰু পানী-যোগান ধৰোতা হ'বলৈ, যিহোচুৱাই সেই দিনা তেওঁলোকক নিযুক্ত কৰিলে আৰু আজিলৈকে তেওঁলোক সেইদৰেই আছে।

Chapter 10

কনানৰ দক্ষিণ ভাগ পৰাজয় কৰা।

1এইদৰে যিৰুচালেমৰ ৰজা আদোনীচেদকে যেতিয়া শুনিলে যে, যিহোচুৱাই যেনেকৈ যিৰীহো আৰু তাৰ ৰজালৈ কৰিছিল তেনেকৈ অয়ক আটক কৰি তাক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে, আৰু তেওঁ শুনিবলৈ পালে যে, গিবিয়োন-নিবাসীসকলে ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ সৈতে সন্ধি স্থাপন কৰি তেওঁলোকৰ মাজত থকা হ'ল। 2তেতিয়া যিৰুচালেমৰ সন্তানসকলে অতিশয় ভয় পালে, কিয়নো গিবিয়োন ৰাজধানীৰ নিচিনা এখন ডাঙৰ নগৰ, অয়তকৈয়ো ডাঙৰ আৰু তাৰ লোকসকল বীৰ পুৰুষ আছিল।

3এই হেতুকে যিৰুচালেমৰ ৰজা আদোনীচেদকে হিব্ৰোণৰ ৰজা হোহমৰ, যৰ্মুতৰ ৰজা পিৰামৰ, লাখীচৰ ৰজা যাকীয়াৰ আৰু ইগ্লোনৰ ৰজা দবীৰৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়াই এই কথা ক'লে, 4"আহাঁ, মোৰ ওচৰলৈ আহাঁ আৰু মোক সহায় কৰা। আমি গিবিয়োনীয়া সকলক আঘাত কৰোঁগৈ, কিয়নো তেওঁলোকে যিহোচুৱা আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সৈতে সন্ধি পাতিলে।"

5তাতে যিৰুচালেমৰ ৰজা, হিব্ৰোণৰ ৰজা, যৰ্মুতৰ ৰজা, লাখীচৰ ৰজা আৰু ইগ্লোনৰ ৰজা, ইমোৰীয়াসকলৰ এই পাঁচজন ৰজাই গোট খাই নিজ নিজ সৈন্য সকলক গিবিয়োনলৈ লগত লৈ গ'ল, আৰু তাৰ সন্মুখত ছাউনি পাতি তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে।

6তেতিয়া গিবিয়োনৰ লোকসকলে গিলগলৰ চাউনিলৈ আৰু যিহোচুৱাৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়াই ক'লে যে, "আপুনি আপোনাৰ এই বন্দীসকলৰ পৰা হাত নোকোঁচাব। আমাৰ ওচৰলৈ বেগাই আহি আমাক ৰক্ষা কৰক। আমাক আহি সহায় কৰক, কিয়নো পৰ্ব্বত-নিবাসী ইমোৰীয়াসকলৰ সকলো ৰজাই আমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ গোট খালে।" 7তেতিয়া যিহোচুৱাই সকলো যুদ্ধাৰু আৰু বলৱান বীৰপুৰুষ সকলক লগত লৈ, গিলগলৰ পৰা যাত্ৰা কৰিলে।

8যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, "তুমি তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই তেওঁলোকক তোমাৰ হাতত দিলোঁ; তেওঁলোকৰ কোনেও তোমাৰ আক্ৰমণক ক্ষান্ত কৰিব নোৱাৰিব।"

9যিহোচুৱাই গিলগলৰ পৰা ওৰে-ৰাতি খোজকাটি গৈ অকস্মাতে তেওঁলোকৰ ওচৰত ওলাল। 10তেতিয়া যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সাক্ষাতে তেওঁলোকক ব্যাকুল কৰাত ইস্ৰায়েলে গিবিয়োনত মহা-পৰাক্ৰমেৰে তেওঁলোকক সংহাৰ কৰিলে আৰু বৈৎ-হোৰোণলৈ উঠি যোৱা বাটেদি তেওঁলোকক খেদি নি, অজেকা আৰু মক্কেদালৈকে আঘাত কৰিলে।

11ইস্ৰায়েলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাই যোৱা সময়ত তেওঁলোকে যেতিয়া বৈৎ-হোৰোণৰ পৰা নামি যোৱা বাটত আছিল, তেতিয়া যিহোৱাই আকাশৰ পৰা ডাঙৰ ডাঙৰ শিল বৰষালে আৰু তাতে তেওঁলোকৰ মৃত্যু হ'ল। ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিমান মানুহ তৰোৱালেৰে বধ কৰিছিল, তাতকৈয়ো অধিক লোক শিলাবৃষ্টিত মৰিল।

¹²তেতিয়া যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলক ইমোৰীয়া সকলৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ দিলে। সেইদিনা যিহোচুৱাই ইস্ৰায়েলৰ সাক্ষাতে যিহোৱাক ক'লে,

“হে সূৰ্য্য, তুমি গিবিয়োনৰ ওপৰত স্থিৰ হোৱা,

আৰু হে চন্দ্ৰ, তুমি অয়ালোনৰ উপত্যকাৰ ওপৰত স্থিৰ হোৱা।”

¹³সূৰ্য্য স্থগিত হ'ব আৰু চন্দ্ৰও বৈ থাকিব,

যেতিয়ালৈকে সন্তান সকলে নিজৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰতিশোধ নলয়।

এই কথা জানো যাচৰ পুস্তকত লিখা নাই?

এইদৰে সূৰ্য্য আকাশৰ মাজ ঠাইত থিৰে থাকি,

প্ৰায় সম্পূৰ্ণ এক দিন মাৰ যাবলৈ লৰচৰ নকৰিলে।

¹⁴ইয়াৰ পূৰ্বে কি পৰৱৰ্তী কালতো এইদৰে যিহোৱাই মনুষ্যৰ বাক্যলৈ কাণ পতা এনে এটা পুনৰ নহ'ল; কিয়নো সেইদিনা যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ পক্ষে যুদ্ধ কৰিছিল।

¹⁵যিহোচুৱাই সকলো ইস্ৰায়েলী লোকক লগত ল'লে আৰু গিলগলৰ ছাউনিলৈ উলটি আহিল। ¹⁶আৰু সেই পাঁচজন ৰজা পলাই গৈ, মক্কেদাৰ গুহাত লুকাই থাকিল। ¹⁷পাছত কোনো লোকে যিহোচুৱাক বাতৰি দি ক'লে, “সেই পাঁচজন ৰজাক মক্কেদাৰ গুহাত লুকাই থকা দেখা গৈছে।”

¹⁸তেতিয়া যিহোচুৱাই ক'লে, “তোমালোকে সেই গুহাৰ মুখত কেতবোৰ ডাঙৰ শিল বগৰাই দি, তেওঁলোকক পহৰা দিবলৈ তাৰ ওচৰত মানুহ ৰাখাওঁ। ¹⁹কিন্তু তোমালোকে পলম নকৰিবা। শত্ৰুবোৰৰ পাছে পাছে খেদি গৈ তেওঁলোকৰ লোকসকলক পাছফালৰ পৰা সংহাৰ কৰা। তেওঁলোকক নিজ নিজ নগৰত সোমাবলৈ নিদিবা; কিয়নো তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁলোকক তোমালোকৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে।”

²⁰পাছত যিহোচুৱা আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলে যেতিয়া মহা-পৰাক্ৰমেৰে তেওঁলোকক নিঃশেষে সংহাৰ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ অৱশিষ্ট লোক সমূহ গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰত গৈ যেতিয়া সোমাল, ²¹তেতিয়া সকলো লোক মক্কেদাৰ চাউনিত থকা যিহোচুৱাৰ ওচৰলৈ শান্তিৰে উলটি আহিল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ মাজৰ কোনোৱে কাৰো বিৰুদ্ধে একো কবলৈ সাহস নকৰিলে।

²²পাছত যিহোচুৱাই আজ্ঞা কৰিলে, “বোলে, তোমালোকে সেই গুহাৰ মুখ মুকলি কৰি, তাত লুকাই থকা সেই পাঁচজন ৰজাক উলিয়াই মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহাঁ।” ²³পাছত তেওঁলোকে তেওঁ কোৱাৰ দৰেই কৰিলে। তেওঁলোকে এই পাঁচজন ৰজাক অৰ্থাৎ যিৰুচালেমৰ ৰজা, হিব্ৰোণৰ ৰজা, যৰ্মূতৰ ৰজা, লাখীচৰ ৰজা আৰু ইম্মোনৰ ৰজাক সেই গুহাৰ পৰা উলিয়াই আনিলে আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল।

²⁴এইদৰে সেই ৰজা কেইজনক তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ অহাৰ পাছত যিহোচুৱাই ইস্ৰায়েলৰ পুৰুষসকলক মাতি আনিলে আৰু তেওঁৰ লগত নিজৰ লগত যোৱা সেনাপতি সকলক আজ্ঞা কৰিলে, “বোলে, তোমালোকে ওচৰলৈ আহি এই ৰজাসকলৰ ডিঙিত ভৰি দিয়া।” এই হেতুকে তেওঁলোকে ওচৰলৈ আহি তেওঁলোকৰ ডিঙিত ভৰি দিলে। ²⁵তেতিয়া যিহোচুৱাই তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে ভয় নকৰিবা আৰু ব্যাকুল নহ'বা। তোমালোক বলৱান আৰু সাহসীয়া হোৱা। কিয়নো তোমালোকে যি যি শত্ৰু সকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবা, সেই সকলো শত্ৰুকে যিহোৱাই এইদৰে কৰিবা।”

²⁶তেতিয়া যিহোচুৱাই সেই পাঁচজন ৰজাক আঘাত কৰি বধ কৰিলে আৰু পাঁচডাল কাঠত ওলমাই থ'লে। এইদৰে তেওঁলোক সন্ধ্যালৈকে কাঠত ওলমি থাকিল। ²⁷পাছত সূৰ্য্য মাৰ যোৱা সময়ত, লোকসকলে যিহোচুৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকক কাঠৰ ওপৰৰ পৰা নমাই আনিলে, আৰু তেওঁলোকে লুকাই থকা গুহাতে তেওঁলোকক নি পেলাই দিলে। তাৰ পাছত সেই গুহাৰ মুখত ডাঙৰ ডাঙৰ শিল দি থ'লে; সেই ৰজা কেইজন আজিলৈকে সেই ঠাইতে আছে।

²⁸এইদৰে যিহোচুৱাই সেই দিনাই মক্কেদা দখল কৰি ল'লে আৰু তৰোৱালৰ ধাৰেৰে সেই ঠাইৰ ৰজা আদি কৰি সকলোকে আঘাত কৰি সকলো মানুহক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে আৰু কাকো অৱশিষ্ট নাৰাখিলে। তেওঁ যিৰীহোৰ ৰজালৈ যেনে কৰিছিল, মক্কেদাৰ ৰজালৈকো তেনে কৰিলে।

²⁹তাৰ পাছত যিহোচুৱাই সকলো ইস্ৰায়েলী লোকক লগত লৈ মক্কেদাৰ পৰা লিব্বনালৈ গ'ল, আৰু লিব্বনাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। ³⁰তাত যিহোৱাই লিব্বনাৰ লগতে তাৰ ৰজাক ইস্ৰায়েলৰ হাতত দিলে। যিহোচুৱাই তাত থকা প্ৰত্যেক জীৱন্ত প্ৰাণী আৰু তাৰ ভিতৰত থকা সকলো মানুহক আক্ৰমণ কৰি তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিলে। তেওঁ তাৰ মাজত কোনো প্ৰাণীক জীৱিত নাৰাখিলে। যিৰীহোৰ ৰজালৈ যেনে কৰিছিল, তাৰ ৰজালৈকো তেওঁ তেনে কৰিলে।

³¹তাৰ পাছত যিহোচুৱাই সকলো ইস্ৰায়েলী লোকক লগত লৈ লিব্বনাৰ পৰা লাখীচলৈ গ'ল। তেওঁ তাৰ কাষতে ছাউনি পাতি তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। ³²তেতিয়া যিহোৱাই লাখীচকো ইস্ৰায়েলৰ হাতত দিলে। যিহোচুৱাই দ্বিতীয় দিনা সেই ঠাই দখল কৰি ল'লে। লিব্বনালৈ যেনেকুৱা

কৰিছিল, লাখীচলৈও তেওঁ তেনেকুৱাই কৰিলে। তাৰ পাছত সেই ঠাই আৰু তাৰ মাজত থকা সকলো জীৱিত প্ৰাণীক তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিলে।

³³তেতিয়া গেজৰৰ ৰজা হোৰমে লাখীচক সহায় কৰিবলৈ আহিছিল। যিহোচুৱাই তাত থকা এজনো প্ৰাণী নিঃশেষ নোহোৱালৈকে, তেওঁক আৰু তেওঁৰ সৈন্যসকলক আঘাত কৰিলে।

³⁴তেতিয়া যিহোচুৱাই সকলো ইস্ৰায়েলী লোকক লগত লৈ, লাখীচৰ পৰা ইগ্লোনলৈ গ'ল। তেওঁলোকে তাৰ কাষতে ছাউনি পাতি তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। ³⁵সেই একে দিনাই তেওঁলোকে সেই ঠাই দখল কৰি ল'লে। যেনেকৈ লাখীচলৈ কৰিছিল, তেনেকৈ যিহোচুৱাই তৰোৱালেৰে প্ৰত্যেক জীৱিত প্ৰাণীক আঘাত কৰি নিঃশেষ কৰিলে।

³⁶তাৰ পাছত যিহোচুৱাই সকলো ইস্ৰায়েলী লোকক লগত লৈ, ইগ্লোনৰ পৰা হিব্ৰোণলৈ যাত্ৰা কৰিলে, আৰু সেই ঠাইৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে।

³⁷তেওঁলোকে সেই ঠাই দখল কৰি ল'লে, আৰু তাত থকা প্ৰতি জন লোকৰ লগতে তাৰ ৰজাতাৰ ৰজা আৰু চাৰিওফালে থকা সৰু সৰু নগৰবোৰত সোমাই আক্ৰমণ কৰি তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিলে। যিহোচুৱাই ইগ্লোনৰ প্ৰতি কৰাৰ দৰেই, তাতো তেওঁলোকে কাকো জীৱিত নাৰাখি প্ৰত্যেক জীৱন্ত প্ৰাণীক বধ কৰিলে। তাক আৰু তাৰ ৰজাক, তাৰ সৰু সৰু নগৰবোৰ আৰু তাৰ ভিতৰত থকা সকলো মানুহক তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিলে। সেইদৰে কাকো অৱশিষ্ট নাৰাখি তাৰ ভিতৰত থকা সকলোকে সম্পূৰ্ণৰূপে সংহাৰ কৰিলে।

³⁸পাছত যিহোচুৱাই ইস্ৰায়েলৰ সৈন্য সকলক লগত লৈ, দবীৰলৈ ঘূৰি আহিল আৰু তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। ³⁹তেওঁ সেই ঠাই আৰু সেই ঠাইৰ ৰজাক আৰু তাৰ সৰু সৰু নগৰবোৰ দখল কৰি ল'লে। তেওঁলোকে তেওঁলোকক আৰু তাত থকা সকলো জীৱন্ত প্ৰাণীক সম্পূৰ্ণৰূপে তৰোৱালেৰে সংহাৰ কৰিলে। যিহোচুৱাই কোনো এটা প্ৰাণীকে সেই ঠাইত অৱশিষ্ট নাৰাখিলে, যেনেকৈ হিব্ৰোণলৈ আৰু লিব্বনা ও তাৰ ৰজালৈ কৰিছিল, তেনেকৈ ইয়ালৈকে তেওঁ কৰিলে।

⁴⁰এইদৰে যিহোচুৱাই পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চল, দক্ষিণ অঞ্চল, নিম্ন ভূমি আৰু উপপৰ্ব্বতৰ অঞ্চলসমূহৰ এই সকলো দেশ জয় কৰিলে। সেই অঞ্চলবোৰৰ সকলো ৰজাক আৰু প্ৰত্যেক জীৱক অৱশিষ্ট নৰখাকৈ বধ কৰিলে। তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে সকলো জীৱন্ত প্ৰাণীক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে। ⁴¹এইদৰে যিহোচুৱাই কাদেচ-বৰ্ণেয়াৰ পৰা ঘচা আৰু গিবিয়োনলৈকে, গোচনৰ সকলো দেশ তৰোৱালেৰে আঘাত কৰি জয় কৰিলে।

⁴²যিহোচুৱাই এই সকলো ৰজাক আৰু তেওঁলোকৰ দেশ একে সময়তে দখল কৰি ল'লে, কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ পক্ষে যুদ্ধ কৰিছিল। ⁴³তাৰ পাছত যিহোচুৱাই সকলো ইস্ৰায়েলী লোককে লগত লৈ গিলগলৰ ছাউনিলৈ উলটি আহিল।

Chapter 11

কনান দেশৰ উত্তৰ ভাগ জয় কৰা আৰু গোটেই দেশৰ পৰাজয়।

¹যেতিয়া হাচোৰৰ ৰজা যাবীনে এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ এই বিষয়ে মাদোনৰ ৰজা যোবাব, চিশ্মোনৰ ৰজা, অফ্‌চফৰ ৰজা, ²আৰু যিসকল ৰজা উত্তৰ অঞ্চলৰ পাৰ্বত্যভূমিত, যৰ্দন নদীৰ কিন্নেৰতৰ দক্ষিণ উপত্যকা অঞ্চলত, নিম্নভূমি অঞ্চলত, আৰু পশ্চিম অঞ্চলৰ দোৰৰ উচ্চভূমিত বসতি কৰি আছিল, সেই সকলো ৰজাৰ ওচৰলৈ সংবাদ পঠিয়ালে। ³তেওঁ পূব আৰু পশ্চিমে থকা কনানীয়া, ইমোৰীয়া, হিত্তীয়া, পৰিজ্জীয়াসকলৰ লগতে পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চল নিবাসী যিবুটীয়া আৰু হৰ্মোনৰ তলত থকা মিম্পা দেশীয় হিত্তীয়া সকলৰ ওচৰলৈও মানুহ পঠিয়াই এই সংবাদ দিলে।

⁴তেতিয়া তেওঁলোকে সৈন্য-সামন্ত লগত লৈ সমুদ্ৰৰ পাৰৰ বালিৰ নিচিনা অসংখ্য লোকৰ সৈতে অধিক ঘোঁৰা আৰু ৰথ লৈ ওলাই আহিল।

⁵আৰু এইদৰে সকলো ৰজা একগোট হ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ আহি মেৰোম নামেৰে সৰোবৰৰ ওচৰত একেলগে ছাউনি পাতিলে।

⁶যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, “তুমি তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো কাইলৈ এনে সময়তে মই ইস্ৰায়েলৰ আগত তেওঁলোকৰ সকলোকে বধ কৰি সমৰ্পণ কৰিম। তুমি তেওঁলোকৰ ঘোঁৰাৰ ভৰিৰ সিৰ্ কাটিবা আৰু ৰথবোৰ জুইৰে পুৰি পেলাবা।” ⁷পাছত যিহোচুৱাই সকলো যুজাৰ লোকক লগত লৈ ওলাই আহিল। তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে মেৰোম সৰোবৰৰ ওচৰত আকস্মাতে ওলাই তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিলে।

⁸যিহোৱাই শত্ৰুসকলক ইস্ৰায়েলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰাৰ পাছত তেওঁলোকে তেওঁলোকক তৰোৱালৰে আঘাত কৰি বধ কৰিলে আৰু মহাটীদোন ও মিস্ৰফোৎ-মৰিয়মলৈকে, আৰু পূব ফালৰ মিম্পাৰ উপত্যকালৈকে তেওঁলোকক খেদি পঠিয়াই তেওঁলোকক সংহাৰ কৰিলে আৰু তেওঁলোকক কোনো এজনকো অৱশিষ্ট নাৰাখিলে। ⁹যিহোৱাই আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেই যিহোচুৱাই তেওঁলোকৰ প্ৰতি কাৰ্য্য কৰিলে। তেওঁ তেওঁলোকৰ ঘোঁৰাৰ সিৰ্ কাটিলে আৰু ৰথবোৰ জুইৰে পুৰি পেলালে।

- ¹⁰সেই সময়ত যিহোচুৱাই ঘূৰি আহি, হাচোৰ জয় কৰি ল'লে, আৰু তাৰ ৰজাক তেওঁ তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে। (কিয়নো হাচোৰ পূৰ্বৰে পৰা সেই সকলো ৰাজ্যৰ মাজত প্ৰধান আছিল)। ¹¹তাত বাস কৰা সকলো জীৱিত প্ৰাণীক তেওঁলোকে তৰোৱালেৰে আক্ৰমণ কৰি নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে, আৰু বিনষ্ট হ'বলৈ তেওঁ সেই লোকসকলক নিলগাই ৰাখিলে, গতিকে তাত কোনো এটা প্ৰাণীও জীৱিত নাথাকিল। পাছত তেওঁ হাচোৰ অৰ্থাৎ সেই ঠাই পুৰি পেলালে।
- ¹²যিহোচুৱাই সেই ৰজাসকলৰ গোটেই নগৰ দখল কৰিলে। তেওঁ আনকি তেওঁলোকৰ সকলো ৰজাক আটক কৰিলে আৰু আক্ৰমণ কৰি তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে। যিহোৱাৰ দাস মোচিৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকক তৰোৱালেৰে বধ কৰি নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে। ¹³কিন্তু যি যি নগৰ নিজ নিজ পৰ্বতত সঁজা আছিল, ইস্ৰায়েলে হাচোৰৰ বাহিৰে সেইবোৰ পুৰি নেপেলালে; কেৱল এই নগৰখনহে যিহোচুৱাই পুৰিলে।
- ¹⁴ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে সেই নগৰবোৰৰ লুটদ্ৰব্য আৰু পশুধনবোৰ নিজৰ নিজৰ বাবে লুট কৰি ল'লে। কিন্তু সকলো নিঃশেষে বিনষ্ট হোৱালৈকে তেওঁ সকলো লোকক তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে। তেওঁলোকে কোনো জীৱন্ত প্ৰাণীক জীয়াই নাৰাখিলে। ¹⁵যিহোৱাই নিজৰ দাস মোচিক যেনে আজ্ঞা দিছিল, মোচিয়েও যিহোচুৱাক তেনে আজ্ঞা কৰিছিল। আৰু যিহোৱাই মোচিক কাৰ্য্য কৰিবলৈ দিয়া সকলো আদেশৰ দৰে যিহোচুৱাই কাৰ্য্য কৰিলে, আৰু এটা কথাও তেওঁ নকৰাকৈ নাথাকিল।
- ¹⁶এইদৰে যিহোচুৱাই সেই গোটেই দেশ ল'লে, তেওঁ পৰ্বতীয়া অঞ্চল, সমস্ত নেভেগ (দক্ষিণ অঞ্চল), গোচনৰ সমগ্ৰ অঞ্চল, পৰ্বতমালাৰ পাদদেশ অঞ্চল, যৰ্দন নদীৰ উপত্যকা অঞ্চল, ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চল, আৰু নিম্নভূমি অঞ্চল দখল কৰিলে। ¹⁷চেয়ীৰলৈ বিস্তৃত হোৱা হালক পৰ্বতৰ পৰা যিমান দূৰ সম্ভৱ হৰ্মোণ পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে থকা লিবানোনৰ বান্নাদ উপত্যকালৈ থকা সকলো ৰাজ্যৰ ৰজাক বন্দী কৰিলে আৰু তেওঁলোকক বধ কৰিলে। সেই ৰজাবোৰক ধৰিলে আৰু আঘাত কৰি বধ কৰিলে।
- ¹⁸যিহোচুৱাই সেই ৰজাসকলৰে সৈতে বহু কাল যুদ্ধ কৰি আছিল। ¹⁹গিবিয়োন-নিবাসী হিব্ৰীয়াসকলৰ বাহিৰে আন কোনো নগৰৰ লোকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰে সৈতে সন্ধি স্থাপন নকৰিলে। ইস্ৰায়েলে আনসকলো নগৰৰ সকলোকেই যুদ্ধ কৰি দখল কৰি ল'লে। ²⁰কিয়নো তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণৰূপে বিনষ্ট কৰিবৰ বাবে যিহোৱাই তেওঁলোকৰ হৃদয় কঠিন কৰিছিল; সেই বাবে তেওঁলোকে আহি ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। যিহোৱাই মোচিক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, তেওঁলোকৰ দয়াৰ নিবেদন শুনা নগ'ল; বৰং তেওঁলোক সম্পূৰ্ণৰূপে উচ্ছন্ন হ'ল।
- ²¹সেই কালত যিহোচুৱাই আহি পৰ্বতীয়া অঞ্চল, হিব্ৰোণ, দবীৰ, অনাব আৰু যিহূদা তথা ইস্ৰায়েলৰ আটাই পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ পৰা অনাকীয়া সকলক উচ্ছন্ন কৰিলে। যিহোচুৱাই সম্পূৰ্ণৰূপে তেওঁলোকক নিজ নগৰবোৰৰ সৈতে বিনষ্ট কৰিলে। ²²ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ দেশত অনাকীয়া সকলৰ কোনো অৱশিষ্ট নাথাকিল, কেৱল ঘচাত, গাতত আৰু অচদোদত্বে কোনো অৱশিষ্ট থাকিল।
- ²³এইদৰে যিহোৱাই মোচিক কোৱাৰ দৰেই সেই সকলো দেশ যিহোচুৱাই দখল কৰি লৈছিল। পাছত যিহোচুৱাই এই দেশবোৰ ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেক জনগোষ্ঠীক ভাগ অনুসাৰে অধিকাৰ কৰিবলৈ দিলে। তেতিয়াৰে পৰা যুদ্ধ আতৰি গ'ল আৰু দেশ সুস্থিৰ হ'ল।

Chapter 12

যিহোচুৱাই পৰাজয় কৰা ৰজাসকলৰ তালিকা।

- ¹বৰ্তমান দেশ-সমূহৰ এইসকল ৰজা, যিসকলক ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলে পৰাজয় কৰিছিল। ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলে সূৰ্য্য উদয় হোৱা যৰ্দনৰ পূবদিশে থকা, অৰ্গোনৰ উপত্যকাৰ পৰা হৰ্মোন পৰ্বতলৈকে আৰু পূব ফালে থকা অৰাবা'ৰ গোটেই দেশ অধিকাৰ কৰিলে।
- ²চিহোণ ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা আছিল। তেওঁ হিচবোণত বাস কৰিছিল। তেওঁ অৰ্গোনৰ উপত্যকাৰ দাঁতিত থকা অৰোয়েৰ পৰা আৰু সেই উপত্যকাৰ মাজত থকা নগৰখনৰ পৰা অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ সীমা যৰোবাক নদীলৈকে আধা গিলিয়দ দেশত শাসন কৰিছিল। ³আৰু পূব পাৰে কিন্নেৰৎ সাগৰলৈকে আৰু পূব পাৰে বৈৎ-যিটীমোতলৈ যোৱা বাটত থকা অৰাবা সমুদ্ৰ (অৰ্থাৎ লৱন-সমুদ্ৰলৈকে), অৰাবাত আৰু দক্ষিণে পিচগাৰ চাৱলীয়া ঠাইবোৰৰ তলত থকা দেশতো শাসন কৰিছিল।
- ⁴ওগ, বাচানৰ ৰজা আছিল। এওঁ ৰফায়ীয়াসকলৰ অৱশিষ্ট থকা বংশত জন্ম হৈ, অষ্টাৰোৎ আৰু ইদ্ৰেয়ীত বাস কৰিছিল। ⁵তেওঁ হৰ্মোন পৰ্বতত, চলখাত, গচুৰীয়া আৰু মাখাথীয়া সকলৰ সীমালৈকে গোটেই বাচান দেশত আৰু হিচবোণৰ চিহোন ৰজাৰ সীমালৈকে থকা, আধা গিলিয়দ দেশত শাসন কৰিছিল।
- ⁶যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলে তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিলে আৰু যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে অধিকাৰৰ অৰ্থে সেই দেশ ৰবেণীয়া ও গাদীয়াসকলক আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীক দিলে।
- ⁷চেয়ীৰলৈ বিস্তৃত হোৱা যৰ্দনৰ সীপাৰে পশ্চিম দিশে, লিবানোনৰ উপত্যকাত থকা বাল-গাদৰ পৰা হালক পৰ্বতলৈকে থকা এই ৰজা সকলক যিহোচুৱা আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে বধ কৰিছিল। যিহোচুৱাই দেশ অধিকাৰৰ অৰ্থে নিজ নিজ ভাগ অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ জনগোষ্ঠীক ভগাই

দিলে।⁸ইয়াৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল, পৰ্বতীয়া অঞ্চল, নিম্নভূমি অঞ্চল, অৰাবা, পৰ্বতৰ নামনি অঞ্চল, মৰুপ্ৰান্তীয় অঞ্চল, আৰু নেভেগ (দক্ষিণ অঞ্চল)। ইয়াতে হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, কনানীয়া, পৰিজ্জীয়া, হিব্বীয়া, আৰু যিবিচীয়া সকল আছিল।

⁹ৰজাসকলৰ মাজত আছিল-যিৰীহোৰ ৰজা, বৈৎ-এলৰ ওচৰত থকা অয়ৰ ৰজা, ¹⁰যিৰুচালেমৰ ৰজা, হিব্ৰোণৰ ৰজা, ¹¹যমূতৰ ৰজা, লাখীচৰ ৰজা, ¹²ইল্লোনৰ ৰজা, গেজৰৰ ৰজা,

¹³দবীৰৰ ৰজা, গেদৰৰ ৰজা, ¹⁴হৰ্মাৰ ৰজা, অৰদৰ ৰজা, ¹⁵লিব্‌নাৰ ৰজা, অদুল্লমৰ ৰজা, ¹⁶মক্কেদাৰ ৰজা, বৈৎ-এলৰ ৰজা,

¹⁷তপ্পূহৰ ৰজা, হেফৰৰ ৰজা, ¹⁸অফেকৰ ৰজা, লচাৰোণৰ ৰজা, ¹⁹মাদোনৰ ৰজা, হাচোৰৰ ৰজা, ²⁰চিশ্ৰোণ-মৰোণৰ ৰজা, অক্‌চফৰ ৰজা,

²¹তানকৰ ৰজা, মগিদোৰ ৰজা, ²²কেদচৰ ৰজা, কৰ্মিলত থকা যক্‌নীয়াৰ ৰজা, ²³দোৰৰ ওখ ঠাইবোৰত থকা দোৰৰ ৰজা, গিলগলত থকা গৌয়ীমৰ ৰজা ²⁴আৰু তিৰ্চাৰ ৰজা। সৰ্বমুঠ একত্ৰিশ জন ৰজা আছিল।

Chapter 13

দেশ ভাগ বাঁটি দিবলৈ ঈশ্বৰৰ আদেশ। আঢ়ৈ জন-গোষ্ঠীৰ সীমা নিৰূপণ।

¹যেতিয়া যিহোচুৱা বুঢ়া আৰু অতিশয় বৃদ্ধ হ'ল, তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “তুমি বুঢ়া আৰু অতিশয় বৃদ্ধ হ'লা, কিন্তু এতিয়াও অনেক দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ বাকী আছে।

²এই দেশবোৰ এতিয়াও অৱশিষ্ট: ফিলিস্টিয়াৰ সকলো অঞ্চল আৰু গচুৰীয়াসকলৰ অঞ্চলবোৰ, ³(মিচৰৰ পূব ফালে থকা চিহোৰৰ পৰা উত্তৰফালে থকা কনানীয়াসকলৰ অধিকাৰত থোৱা ইক্ৰোণৰ সীমালৈকে; ফিলিস্টিয়াসকলৰ সেই পাঁচজন অধিপতি-ঘচাতীয়া, অচ্‌দোদীয়া, অস্কিলোনীয়া, গাতীয়া আৰু ইক্ৰোণীয়া-এইটো অৰবীয়াসকলৰ অঞ্চল আছিল)।

⁴দক্ষিণ দিশে থকা কনানীয়াসকলৰ গোটেই দেশ আৰু চীদোনীয়াসকলৰ অধিকাৰত থকা মিয়াৰা, অফেকাৰ পৰা ইমোৰীয়াসকলৰ সীমালৈকে;

⁵গিবলীয়াসকলৰ দেশ, সূৰ্য্য উদয় হোৱা ফালে থকা গোটেই লিবানোন, হৰ্মোণ পৰ্বতৰ তলত থকা বাল-গাদৰ পৰা হমাতলৈ।

⁶ইয়াৰ উপৰিও লিবানোনৰ পৰা মিয়ফোৎ-ময়িমলৈকে পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ নিবাসী সকলৰ লগতে আটাই চিদোনীয়াসকল। মই তেওঁলোকক ইস্ৰায়েলৰ বাহিনীসকলৰ আগৰ পৰা দূৰ কৰিম; মই তোমাক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে, ইস্ৰায়েল উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ তাৰ ভাগ নিৰ্ধাৰিত কৰিবৰ অৰ্থে তুমি নিশ্চিত কৰা। ⁷উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ তুমি অধিকাৰৰ অৰ্থে ন'টা জন-গোষ্ঠীলৈ আৰু মনচিৰ আধা জন-গোষ্ঠীলৈ এই দেশ ভাগ কৰি দিয়া।”

⁸বাকী থকা মনচিৰ আধা জন-গোষ্ঠী, ৰবেণীয়া আৰু গাদীয়াসকলে যৰ্দনৰ পূব ফালে থকা, মোচিয়ে দিয়াৰ দৰে নিজ নিজ উত্তৰাধিকাৰ গ্ৰহণ কৰিলে, ⁹অৰ্ণোণৰ উপত্যকাৰ কাষত থকা অৰায়েৰৰ পৰা উপত্যকাৰ মাজত থকা নগৰবোৰ আৰু দীবোনলৈকে মেদবাৰ গোটেই সমথল;

¹⁰হিচবোনত শাসন কৰা ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা চীহোনৰ সকলো নগৰৰ পৰা অশ্মোনৰ সীমালৈকে; ¹¹গিলিয়দ আৰু গচুৰীয়া আৰু মাখাথীয়াসকলৰ অঞ্চল আৰু গোটেই হৰ্মোণ পৰ্বত আৰু চলখালৈকে গোটেই বাচান; ¹²বাচানৰ ৰজা ওগৰ সকলো ৰাজ্য, যি জনে অষ্টাৰোত আৰু ইদ্ৰেয়ীত শাসন কৰিছিল (ৰফায়ীয়াসকলৰ মাজত এইবোৰেই অৱশিষ্ট আছিল); কিয়নো মোচিয়ে তেওঁলোকক তৰোৱালেৰে প্ৰহাৰ কৰি দূৰ কৰিছিল।

¹³কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে গচুৰীয়া আৰু মাখাথীয়াসকলক দূৰ কৰা নাছিল; বৰং গচুৰীয়া আৰু মাখাথীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত আজিলৈ বাস কৰি আছে।

¹⁴কেৱল লেবীৰ জন-গোষ্ঠীক মোচিয়ে উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ নিদিলে। যিহোৱাই মোচিক কোৱা বাক্য অনুসাৰে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া অগ্নিকৃত উপহাৰ” তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ল।

¹⁵মোচিয়ে বংশানুক্ৰমে ৰবেণৰ জন-গোষ্ঠীলৈ উত্তৰাধিকাৰ দিলে। ¹⁶তেওঁলোকৰ সীমা অৰ্ণোণ উপত্যকাৰ কাষত থকা অৰায়েৰৰ পৰা আৰু উপত্যকাৰ মাজত থকা নগৰৰ লগতে মেদবাৰ ওচৰত থকা গোটেই মালভূমি।

¹⁷ৰবেণে হিচবোন আৰু মালভূমিত থকা তাৰ সকলো নগৰবোৰ গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু তাৰ লগত দীবোন, বামোৎ-বাল, বৈৎ-বালমিয়োন,

¹⁸যহচ, কদেমোৎ আৰু মফাৎ, ¹⁹কিৰিয়াথয়িম, চিবমা, উপত্যকাৰ পৰ্বতটোত থকা চেৰৎ-চহৰ।

- ²⁰ৰূবেণে বৈৎপিয়োৰ, পিচগাৰ, চাৱলীয়া ঠাইবোৰৰ তলত থকা দেশ আৰু বৈৎ-যিচিমোৎ; ²¹মালভূমিত থকা আন সকলো নগৰ, হিচবোনত শাসন কৰা ইমোৰীয়াসকলৰ সেই ৰজা চীহোনৰ সমুদায় ৰাজ্য, যি জনক মোচিয়ে চীহোনত থকা তলতীয়া মিদিয়নীয়া নেতাসকল-ইবী, ৰেকম, চূৰ, হূৰ আৰু ৰেবাৰৰ সৈতে পৰাস্ত কৰিছিল।
- ²²ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিসকলক বধ কৰিছিল, সেইবোৰৰ মাজত তেওঁলোকে বিয়োৰৰ পুত্ৰ বিলিয়মকো তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে, এই জন লোকে মঙ্গল চোৱা কাৰ্যৰ নিয়ম মানি চলিছিল। ²³যৰ্দন আৰু তাৰ অঞ্চল ৰূবেণৰ সন্তানসকলৰ সীমা আছিল। এয়ে ৰূবেনৰ সন্তানসকলৰ উত্তৰাধিকাৰ, যি নগৰ আৰু গাৱঁৰে সৈতে তেওঁৰ প্ৰত্যেক বংশক দিয়া হৈছিল।
- ²⁴মোচিয়ে গাদৰ জন-গোষ্ঠীক নিজ বংশানুক্ৰমে দিয়া উত্তৰাধিকাৰ এই: ²⁵তেওঁলোকৰ সীমা যাজেৰ আৰু গিলিয়দৰ সকলো নগৰ আৰু ৰব্বাৰ পূবে থকা অৰোয়েৰলৈকে অশ্বোনৰ সন্তানসকলৰ আধা দেশ, ²⁶হিচবোনৰ পৰা ৰমাৎ-মিষ্পা আৰু বটোনীমলৈকে আৰু মহনয়িমৰ পৰা দবীৰৰ সীমালৈকে।
- ²⁷মোচিয়ে উপত্যকাত তেওঁলোকক বৈৎ-হাৰম, বৈৎ-নিম্ৰা, চুক্কোৎ, চাফোন, হিচবোনৰ ৰজা চীহোনৰ অৱশিষ্ট ৰাজ্য, যৰ্দনৰ পূব দিশে কিল্লেৰৎ সাগৰৰ কাষলৈকে যৰ্দন আৰু তাৰ অঞ্চল দান কৰিলে। ²⁸এইটোৱেই হৈছে গাদৰ জন-গোষ্ঠীক বংশানুক্ৰমে দিয়া উত্তৰাধিকাৰ, এইবোৰ নগৰ তেওঁলোকৰ গাৱঁৰে সৈতে আছিল।
- ²⁹মোচিয়ে মনচিৰ আধা জন-গোষ্ঠীক উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ দিলে। মনচিৰ সন্তান সকলৰ আধা জন-গোষ্ঠীয়ে সেই উত্তৰাধিকাৰ নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে পালে। ³⁰তেওঁলোকৰ সীমা মহনয়িমৰ পৰা সকলো বাচান, বাচানৰ ৰজা ওগৰ গোটেই ৰাজ্য আৰু বাচানত থকা যায়ীৰৰ সকলো নগৰ অৰ্থাৎ ষাঠিখন নগৰ; ³¹গিলিয়দৰ আধা দেশ, অষ্টাৰোৎ আৰু ইদ্ৰেয়ী নগৰ, (ওগৰ বাচান ৰাজ্যত থকা ৰাজকীয় নগৰবোৰ)। এই সকলোবোৰ মনচিৰ পুত্ৰ মাখিৰৰ আধা বংশৰ পৰিয়ালৰ প্ৰত্যেককে দিবলৈ নিৰ্ধাৰিত কৰা হ'ল।
- ³²এইবোৰেই যিৰীহোৰ পূবফালে থকা যৰ্দনৰ সিপাৰৰ মোৱাৰৰ সমথলত মোচিয়ে লোকসকলক ভগাই দিয়া উত্তৰাধিকাৰ। ³³কিন্তু লেবী জন-গোষ্ঠীক হ'লে মোচিয়ে কোনো উত্তৰাধিকাৰ নিদিলে। তেওঁলোকক কোৱা নিজ বাক্য অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱায়েই তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰ হ'ল।

Chapter 14

ন জনগোষ্ঠী আৰু আধা জনগোষ্ঠীৰ সীমা নিৰূপণ।

- ¹ইলিয়াজৰ পুৰোহিত, নুনৰ পুত্ৰ যিহোচূৱা আৰু তেওঁলোকৰ জন-গোষ্ঠীৰ মুখীয়াল সকলৰ সৈতে পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ পৰিয়ালসমূহৰ মাজত ভগাই দিয়া কনান দেশৰ এই অঞ্চলসমূহ ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলে উত্তৰাধিকাৰ সূত্ৰে পালে।
- ²উত্তৰাধিকাৰ সূত্ৰে পোৱা অঞ্চলসমূহ, যিহোৱাই মোচিৰ যোগেদি নিৰ্দেশ দিয়া অনুসাৰে, চিঠি-খেলৰ দ্বাৰাই সেই ন জন-গোষ্ঠী আৰু আধা জন-গোষ্ঠীক ভাগ বাঁটি দিয়া হৈছিল। ³কিয়নো মোচিয়ে যৰ্দনৰ সিপাৰেও দুই জন-গোষ্ঠীক আৰু আধা জন-গোষ্ঠীক অধিকাৰ কৰিবলৈ দিছিল, কিন্তু লেবীয়াসকলক তেওঁ একো ভাগ দিয়া নাছিল। ⁴যোচেফৰ জন-গোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰকৃততে দুটা জন-গোষ্ঠী আছিল-মনচি আৰু ইফ্ৰয়িম। লেবীয়াসকলক দেশৰ মাজত উত্তৰাধিকাৰৰ একো ভাগ দিয়া নগ'ল, কেৱল বাস কৰিবলৈ কেইখনমান নিৰ্দিষ্ট নগৰ আৰু তাৰ লগত পশুধনৰ বাবে চৰনীয়া পথাৰ, সম্পত্তি আদিৰ বাবে ঠাই দিলে। ⁵যিহোৱাই মোচিক যি দৰে আজ্ঞা দিছিল, সেই অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে কাৰ্য কৰি দেশ ভাগ কৰি ল'লে।
- ⁶সেই সময়ত যিহূদা জনগোষ্ঠী যিহোচূৱাৰ ওচৰলৈ আহো বুলি গিলগললৈ আহিছিল। তেতিয়া কনিজ্জীয়া যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেবে তেওঁক ক'লে, “যিহোৱাই মোৰ আৰু তোমাৰ বিষয়ে কাদেচ-বৰ্ণেয়াত ঈশ্বৰৰ লোক মোচিক কি কথা কৈছিল, সেই বিষয়ে তুমি জানা। ⁷মোৰ বয়স চল্লিশ বছৰ আছিল, যেতিয়া ঈশ্বৰৰ দাস মোচিয়ে কাদেচ-বৰ্ণেয়াৰ পৰা দেশৰ চোৰাংচোৱাগিৰি কৰিবৰ বাবে মোক পঠাইছিল। তেতিয়া সৰল মনেৰে আৰু মোৰ কৰ্তব্য পালন কৰি সম্বাদ আনি তেওঁক দিছিলোঁ।
- ⁸কিন্তু মোৰ লগত যোৱা মোৰ ভাইসকলে লোকসকলক ভয় লগাই তেওঁলোকৰ হৃদয় পমিয়ালে। কিন্তু মই সম্পূৰ্ণৰূপে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ইচ্ছা মতে চলিলোঁ। ⁹সেই দিনাই মোচিয়ে শপত খাই ক'লে, ‘যি ভূমিৰ ওপৰত তুমি ভৰি দিলাগৈ, তুমি আৰু তোমাৰ সন্তান সকলে চিৰকাললৈকে নিশ্চয়ে সেই ভূমিৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব; কিয়নো তুমি সম্পূৰ্ণৰূপে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ইচ্ছামতে চলিলা।’
- ¹⁰এতিয়া চাওঁক! যিহোৱাই এই পঞ্চল্লিশ বছৰ বয়সলৈকে মোক জীয়াই ৰাখিছে আৰু নিজ বাক্য কোৱাৰ দৰে-যি সময়ত ইস্ৰায়েলে মৰুভূমিত ভ্ৰমি ফুৰিছিল, সেই সময়তে যিহোৱাই মোচিক এই কথা কৈছিল। এতিয়া চাওঁক! আজি মোৰ বয়স পঁচাত্ৰিশ বছৰ হ'ল। ¹¹মোচিয়ে মোক পঠোৱা কালত মই যেনে বলৱান আছিলোঁ, এতিয়াও আছোঁ। যুদ্ধৰ অৰ্থে আৰু অহা-যোৱা কৰিবৰ বাবে তেতিয়া মোৰ যেনে শক্তি আছিল, এতিয়াও আছে।

¹²সেই বাবে মোক এতিয়া এই পৰ্বতৰ ৰাজ্যখন দিয়ক, এই পৰ্বতৰ বিষয়ে সেই দিনা যিহোৱাই মোক আশা দিছিল। কিয়নো সেই সময়ত অনাকীয়াসকল তাত আছিল আৰু নগৰবোৰ ডাঙৰ ডাঙৰ গড়েৰে আবৃত। সেই দিনা কৈছিলো ‘যিহোৱা মোৰ লগত থাকিব আৰু যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে মই তেওঁলোকক দূৰ কৰিম’। সেই দিনা বোধ কৰো, এই বিষয়ে তুমি শুনিছিলো।”

¹³তেতিয়া যিহোচুৱাই যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেবক আশীৰ্বাদ কৰি তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰৰ অৰ্থে হিব্রোণ দিলে। ¹⁴এই কাৰণে হিব্রোণ কনিড্জীয়া যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেবৰ উত্তৰাধিকাৰ আজিলৈকে হৈ আছে; কিয়নো তেওঁ ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ইচ্ছাত সম্পূৰ্ণৰূপে চলিছিল। ¹⁵পূৰ্বে হিব্রোণৰ নাম কিৰিয়ৎ-অৰ্বৰ আছিল; (সেই অৰ্বৰ অনাকীয়াসকলৰ মাজত এজন মহান লোক আছিল)। পাছত যুদ্ধ নোহোৱা বাবে দেশ সুস্থিৰ হ’ল।

Chapter 15

¹দক্ষিণ কনানৰ অন্তৰ্ভাগত ইদোমৰ সীমালৈকে দক্ষিণফালে ছিন মৰুপ্ৰান্তলৈ নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে যিহুদাৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ সীমা নিৰূপণ কৰা হ’ল। ²তেওঁলোকৰ দক্ষিণ সীমা লৱণ সমুদ্ৰৰ শেষ অংশৰ পৰা অৰ্থাৎ দক্ষিণ ফাললৈ বাঢ়ি যোৱা উপসাগৰৰ পৰা আৰম্ভ হ’ল।

³অক্ৰবীম নামৰ পৰ্বতৰ দক্ষিণফালে উঠি হিব্রোণেদি গৈ, অদ্ৰলৈ উঠি কৰ্কালৈকে ঘূৰি গ’ল। ⁴পাছত অচমোনলৈ গৈ, মিচৰ দেশৰ জুৰিয়েদি সাগৰত ইয়াৰ সীমা শেষ হ’ল। এয়ে তেওঁলোকৰ দক্ষিণ সীমা আছিল।

⁵যৰ্দনৰ মুখত থকা লবণ সমুদ্ৰটো পূব সীমা আছিল। উত্তৰ ফালৰ সীমা সমুদ্ৰৰ উপসাগৰৰ ভাগৰ পৰা যৰ্দনৰ মুখলৈ আছিল। ⁶এই সীমা বৈৎ-হল্লালৈ উঠি গৈ বৈৎ-অৰাবাৰ উত্তৰ ফালে গ’ল। পাছত সেই সীমা ৰবেণৰ সন্তান বোহনৰ শিলটোলৈকে উঠি গ’ল।

⁷পাছত সেই সীমা আখোৰ উপত্যকাৰ পৰা দবীৰলৈ উঠি গৈ উত্তৰ ফালে ঘূৰি গিলগলৰ দিশে; ইয়াৰ অৱস্থিতি নদীৰ দক্ষিণ পাৰত থকা অদুমীম পৰ্বতৰ বিপৰীতে আছিল। পাছত সেই সীমা অয়ি-চেমচৰ জুৰিৰ কাষে কাষে অয়িন-ৰোগেলত গ’ল। ⁸তাৰ পাছত সেই সীমা বিন-হিন্নোমৰ উপত্যকাইদি উঠি যিবুচী নগৰৰ দক্ষিণ কাষলৈ অৰ্থাৎ যিবুচীলৈ গ’ল। পাছত সেই সীমা পশ্চিম দিশৰ বিন-হিন্নোমৰ উপত্যকাৰ সন্মুখত থকা আৰু উত্তৰ ফালে ৰফায়ীম উপত্যকাৰ অন্তৰ্ভাগত থকা পৰ্বতৰ টিঙলৈকে গ’ল।

⁹পাছত এই সীমা সেই পৰ্বতৰ ওপৰৰ পৰা নেপ্তোহ জলৰ ভুমুকলৈকে বাঢ়ি গৈ ইফ্ৰোণ পৰ্বতৰ নগৰবোৰত ওলাল। পাছত সেই সীমা বালা অৰ্থাৎ কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমলৈকে ঘূৰি তাতে থিৰ হ’ল। ¹⁰পাছত সেই সীমা বালাৰ পৰা চেয়ীৰ পৰ্বতলৈকে ঘূৰি, যিয়াৰীম পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে অৰ্থাৎ কচালোনলৈকে গ’ল আৰু তললৈ নামি আহি বৈৎ-শেমশে হৈ তিম্বৰ কাষেৰে গ’ল।

¹¹আৰু সেই সীমা ইক্ৰোণৰ উত্তৰ কাষত ওলাল, পাছত চিক্কৰোণলৈকে থিৰ হৈ বালা পৰ্বতলৈ গৈ যচনিয়েলত ওলাল। সেই সীমাৰ অন্ত সমুদ্ৰত আছিল। ¹²পশ্চিম সীমাটো মহাসাগৰ আৰু ইয়াৰ অঞ্চল আছিল। এয়ে যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ সন্তানসকলৰ বংশানুক্ৰমে থকা চাৰিও ফালৰ সীমা।

¹³পাছত যিহোচুৱালৈ কৰা যিহোৱাৰ আঞ্জা অনুসাৰে, তেওঁ যিহুদাৰ সন্তানসকলৰ মাজত যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেবক, নিজ অংশৰ অৰ্থে কিৰিয়ৎ-অৰ্বৰ অৰ্থাৎ হিব্রোণ দিলে। (সেই অৰ্বৰ অনাৰ পিতৃ আছিল)। ¹⁴কালেবে তাৰ পৰা অনাকৰ বংশৰ চেচয়, অহীমন আৰু তলয় নামেৰে অনাকৰ এই তিনিটা বংশধৰ দূৰ কৰিলে। ¹⁵পাছত তাৰ পৰা তেওঁ দবীৰ-নিবাসীসকলৰ বিৰুদ্ধে উঠিল (পূৰ্বে দবীৰৰ নাম কিৰিয়ৎ-চেফৰ আছিল)।

¹⁶সেই সময়ত কালেবে ক’লে, “যি জনে কিৰিয়ৎ-চেফ আক্ৰমণ কৰি বন্দী কৰি ল’ব, তেওঁক মই মোৰ জী অকচাক কন্যা হিচাপে দান কৰিমা।”

¹⁷তাতে কালেবৰ ভায়েক, কনজৰ সন্তান অৎনীয়েলে কিৰিয়ৎ-চেফৰক বন্দী কৰে। তেতিয়া কালেবে নিজৰ জীয়েক অকচাক পত্নী হ’বলৈ তেওঁৰে সৈতে বিয়া দিলে।

¹⁸সেই সময়ত এনে ঘটিল যে, অকচাই তাইৰ পিতৃৰ ওচৰলৈ আহি এখন পথাৰ দিবলৈ তেওঁক অনুৰোধ কৰিলে, আৰু তাই যেতিয়া গাধৰ পৰা নামি আহিল, তেতিয়া কালেবে তাইক ক’লে, “তোমাক কি লাগে?”

¹⁹তাই উত্তৰ দিলে, “আপুনি মোক এক বিশেষ দয়া কৰক। যিহেতু আপুনি মোক দক্ষিণ অঞ্চলৰ ভূমি দিলে সেইবাবে জলৰ কিছু ভূমুকো মোক দিয়ক।” তেতিয়া কালেবে ওপৰ অংশত থকা আৰু নিম্ন অংশত থকা জলৰ ভূমুকসমূহ তাইক দিলে।

²⁰এয়ে যিহুদা সন্তানসকলৰ নিজ নিজ জনগোষ্ঠী অনুসাৰে তেওঁলোকৰ সন্তানসকলৰ বংশক উত্তৰাধিকাৰ হিচাপে দিয়া হ’ল।

²¹ইদোমৰ সীমাৰ দক্ষিণ অঞ্চলৰ শেষ সীমাত থকা যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ নগৰসমূহ কৰ্চেল, এদৰ, যাগূৰ, ²²কীনা, দীমোনা, অদাদা, ²³কেদচ, হাচোৰ, যিৎনন, ²⁴জীফলম, টেলন, বালোৎ।

²⁵হাচোৰ-হদত্তা, কৰিয়োৎ-হিব্রোণ অৰ্থাৎ হাচোৰ, ²⁶অমাম, চমা, মোলদা, ²⁷হচৰ-গদা, হিচ্‌মোন বৈৎ-পেলট, ²⁸হচৰ-চুৱাল, বেৰ-চেবা, বিজিয়োথিয়া।

- ²⁹বালা, ইয়ীম, এচম, ³⁰ইলতোলদ, কচীল, হৰ্মা, ³¹চিক্লগ, মদমন্না, চন্চনা, ³²লবায়োৎ, চিল্হীম, ঐন আৰু ৰিম্মোন। তেওঁলোকৰ গাওঁবোৰ গণনা নকৰি, এইবোৰ সৰ্বমুঠ উনত্রিশখন নগৰ (২৯)।
- ³³পশ্চিম ফালৰ নিম্ন ভূমিত থকা নগৰ বোৰ আছিল ইষ্টায়োল, চৰা, অচনা, ³⁴জানোহ, অয়িন-গন্নীম, তপ্পুহ, ঐনম, ³⁵যমুৎ, অদুলম, চোকো, অজেকা, ³⁶চাৰয়িম, অদীথয়িম আৰু গদেৰা (গদেৰোথয়িম)। তেওঁলোকৰ গাওঁবোৰ গণনা নকৰি এইবোৰ সকলো নগৰৰ সংখ্যা আছিল চৌদ্ধখন (১৪)।
- ³⁷চনান, হদাচা, মিংদল-গাদ, ³⁸দিলিয়ন, মিস্পী, যক্তেল, ³⁹লাখীচ, বস্কৎ, ইগ্নোন।
- ⁴⁰কৰ্বোন, লহমম, কিংলীচ, ⁴¹গদেৰোৎ, বৈৎ-দাগোন, নয়মা আৰু মক্কেদা। তেওঁলোকৰ গাওঁবোৰ গণনা নকৰি এই সকলো নগৰৰ মুঠ সংখ্যা আছিল ষোল্লখন (১৬)।
- ⁴²লিব্না, এথৰ, আচন, ⁴³যিপ্তহ, অন্না, নচীব, ⁴⁴কয়ীলা, অকজীব আৰু মাৰেচা। গাওঁবোৰ গণনা নকৰি মুঠে ন (৯)খন নগৰ আছিল।
- ⁴⁵ইক্ৰোণ, তাৰ উপনগৰ আৰু গাওঁ; ⁴⁶ইক্ৰোণৰ পৰা সমুদ্ৰলৈকে অচ্দোদৰ ওচৰত থকা সকলো উপনগৰ আৰু সেইবোৰৰ গাওঁ।
- ⁴⁷অচ্দোদ, তাৰ উপনগৰ আৰু গাওঁ; ঘচা, তাৰ উপনগৰ আৰু গাওঁ। মিচৰ জুৰি আৰু মহা-সমুদ্ৰ আৰু তাৰ সীমালৈকে।
- ⁴⁸পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ নগৰ চামীৰ, যন্তীৰ, চোকো, ⁴⁹দন্না, কিৰিয়ৎ-চন্না (দবীৰ), ⁵⁰অনাব, ইষ্টিমোৱা, আনীম, ⁵¹গোচন, হোলোন আৰু গিলো। গাওঁবোৰ গণনা নকৰি এই বোৰ সকলো মুঠে এঘাৰ (১১)খন নগৰ।
- ⁵²অৰাব, দুমা, ইচিয়ন, ⁵³যানীম, বৈৎ-তপ্পুহ, অফেকা, ⁵⁴হ্ৰম্টা, কিৰিয়ৎ-অৰ্ব অৰ্থাৎ হিব্ৰোণ আৰু চীয়োৰ। গাওঁবোৰ গণনা নকৰি এই সকলো নগৰ বোৰৰ সংখ্যা মুঠে ন (৯)খন।
- ⁵⁵মায়োন, কৰ্মিল, জীফ, যুটা, ⁵⁶যিজ্ৰিয়েল, যক্দিয়াম, জানোহ, ⁵⁷কয়িন, গিবিয়া আৰু তিন্না। গাওঁবোৰ গণনা নকৰি এই সকলো নগৰৰ মুঠ সংখ্যা হৈছে দহখন (১০)।
- ⁵⁸হলহুল, বৈৎ-চুৰ, গদোৰ, ⁵⁹মাৰৎ, বৈৎ-অনোৎ আৰু ইল্টকোন। গাওঁবোৰৰ গণনা নকৰি ইয়াৰ মুঠে ছখন নগৰ (৬)।
- ⁶⁰কিৰিয়ৎ-বাল অৰ্থাৎ কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীম আৰু ৰব্বা। গাওঁবোৰ গণনা নকৰি ইয়াৰ মুঠ দুখন নগৰ (২)।
- ⁶¹মৰুপ্ৰান্তত বৈৎ-অৰাবা, মিদ্দিন, চকাকা, ⁶²নিব্চন, লবণ নগৰ আৰু অয়িন-গদী। গাওঁবোৰ গণনা নকৰি ইয়াৰ নগৰৰ মুঠ সংখ্যা হ'ল ছখন (৬)।
- ⁶³কিন্তু যিবুটীয়াসকল যিৰুচালেমৰ নিবাসী আছিল; এওঁলোকক যিহূদা জনগোষ্ঠীয়ে দূৰলৈ আতৰ কৰি খেদি দিব নোৱাৰিলে। এই যিবুটীয়াসকলে আজিলৈকে যিহূদা জনগোষ্ঠীৰ সৈতে যিৰুচালেমত বাস কৰি আছে।

Chapter 16

- ¹যোচেফৰ জনগোষ্ঠীক নিৰূপিত কৰা অঞ্চলৰ সীমা, যিৰীহোৰ সনুখত থকা যৰ্দনৰ পৰা পূব দিশে থকা যিৰীহোৰ জুৰিৰে, মৰুপ্ৰান্ত হৈ, যিৰীহোৰ ওপৰ ভাগেৰে বৈৎ-এল পৰ্বতীয়া দেশৰ মাজেৰে গ'ল। ²পাছত এই সীমা বৈৎ-এলৰ পৰা ওলাই লুজলৈ গ'ল আৰু সেই ঠাই পাৰ কৰি অৰ্কীয়াসকলৰ অঞ্চল অটোৰোতলৈ গ'ল।
- ³তাৰ পৰা এই সীমা তললৈ নামি যফলেটীয়াসকলৰ অঞ্চলৰ পশ্চিমফালে থকা তলৰ বৈৎ-হোৰোণৰ সীমাৰ পৰা গেজৰলৈ নামি গ'ল; সমুদ্ৰত ইয়াৰ সীমা শেষ হ'ল। ⁴এইদৰে যোচেফৰ জনগোষ্ঠী, মনচি আৰু ইফ্ৰয়িমে নিজ নিজ উত্তৰাধিকাৰ ল'লে।
- ⁵নিজ নিজ বংশৰ অনুসাৰে ইফ্ৰয়িমৰ জনগোষ্ঠীৰ সীমা এনে ধৰণৰ আছিল: তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰৰ সীমা পূবফালে থকা অটৰোৎ-অদ্দৰ পৰা ওপৰ বৈৎ-হোৰোণলৈকে, ⁶আৰু তাৰ পৰা সাগৰলৈ। পাছত সেই সীমা উত্তৰ ফালে থকা মিক্ৰথতৰ পৰা পূব ফালে ঘূৰি তনাৎ-চীল পাৰ কৰি জানোহৰ পূবফাললৈ গ'ল। ⁷পাছত জানোহৰ পৰা নামি গৈ অটৰোৎ আৰু নাৰতেদি হৈ, যিৰীহোত পাই, যৰ্দনত শেষ হ'ল।
- ⁸আৰু সেই সীমা তপ্পুহৰ পৰা পশ্চিমফালে কান্না জুৰিলৈ গৈ সমুদ্ৰত তাৰ সীমা শেষ হ'ল। নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীৰ সন্তানসকল ইয়াৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ল। ⁹ইয়াৰ বাহিৰে মনচি জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰৰ সৈতে ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীৰ বাবে নিৰূপিত কৰা গাওঁবোৰৰ উপৰিও তেওঁলোকৰ নগৰবোৰো একেলগে আছিল।

¹⁰তেওঁলোকে গেজৰত থকা কনানীয়াসকলক খেদি নপঠিয়ালে; সেয়েহে তেওঁলোক আজিলৈকে ইফ্ৰয়িমৰ সন্তানসকলৰ মাজত বাস কৰি আছে। কিন্তু কনানীয়াসকলে তেওঁলোকক সযত্নে কাম কৰি দিবলগীয়া হৈছিল।

Chapter 17

¹এইদৰে মনচি (এওঁ যোচেফৰ প্ৰথম সন্তান) জনগোষ্ঠীলৈ দেশ ভাগ কৰা হ'ল-সেয়াই মাখিৰলৈও, এওঁ মনচিৰ জেষ্ঠ পুত্ৰ আৰু গিলিয়দৰ পিতৃ আছিল। মাখিৰৰ বংশধৰসকললৈ গিলিয়দ আৰু বাচানৰ অঞ্চলবোৰ ভাগ কৰা হ'ল; কিয়নো মাখিৰ এজন যুদ্ধাৰ লোক আছিল। ²মনচিৰ আন জনগোষ্ঠীক যি ভাগ দিয়া হৈছিল, সেয়া তেওঁলোকৰ বংশ অনুসাৰে ভাগ কৰা হ'ল-অবীয়েজৰ, হেলক, অস্ট্ৰিয়েল, চেখম, হেফৰ আৰু চনীদা। এওঁলোক মনচিৰ পুত্ৰ আছিল, আৰু মনচি আছিল যোচেফৰ পুত্ৰ। তেওঁলোকক নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে ভাগ দিয়া হৈছিল।

³চলফাদৰৰ কোনো পুত্ৰ নাছিল। (চলফাদৰ হেফৰৰ পুত্ৰ, হেফৰ গিলিয়দৰ পুত্ৰ, গিলিয়দ মাখিৰৰ পুত্ৰ, আৰু মাখিৰ মনচিৰ পুত্ৰ আছিল)। এওঁৰ কেইজনীমান জীয়েক আছিল; তেওঁৰ জীয়েকসকলৰ নামবোৰ হ'লঃ মহলা, নোৱা, হগ্লা, মিল্কা আৰু তিৰ্চা। ⁴তেওঁলোকে ইলিয়াজৰ পুৰোহিত, নুনৰ পুত্ৰ যিহোচূৱা আৰু অধ্যক্ষসকলৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “যিহোৱাই মোচিক আমাৰ ভাইসকলৰ সৈতে আমাকে উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আঞ্জা কৰিছিল।” তেতিয়া যিহোৱাৰ আঞ্জা অনুসাৰে, ইলিয়াজৰে তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ পিতৃৰ ভাইসকলৰ মাজত উত্তৰাধিকাৰৰ ভাগ দিলে।

⁵তেতিয়া মনচিক যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা গিলিয়দ আৰু বাচানত দহ ভাগ দিয়া হ'ল; ⁶কিয়নো পুত্ৰ সন্তানসকলৰ সৈতে মনচিৰ জীয়াৰীসকলকো উত্তৰাধিকাৰ দিয়া হৈছিল; আৰু মনচিৰ আন জনগোষ্ঠীক গিলিয়দ দেশ দিয়া হ'ল।

⁷মনচিৰ সেই সীমা আচৰৰ পৰা মিক্‌মথতলৈকে, যি চেখমৰ পূব দিশে আছিল; পাছত সেই সীমা দক্ষিণ দিশ হৈ, অয়িন-তপ্পুহ-নিবাসীসকলৰ ওচৰলৈকে গ'ল। ⁸(তপ্পুহ অঞ্চল মনচিৰ অধিকাৰত আছিল যদিও মনচিৰ সীমাত থকা তপ্পুহ নগৰ ইফ্ৰয়িমৰ জনগোষ্ঠীৰ অধিকাৰত আছিল)।

⁹সেই সীমা তললৈ কান্না জুৰিত নামি গ'ল। সেই জুৰিৰ দক্ষিণ ফালে মনচিৰ নগৰবোৰৰ মাজত থকা সেই নগৰবোৰ ইফ্ৰয়িমৰ অধিকাৰত আছিল। মনচিৰ সীমা জুৰিৰ উত্তৰ ফালে আছিল আৰু সমুদ্ৰত শেষ হৈছিল। ¹⁰দক্ষিণ ফালে থকা অঞ্চল ইফ্ৰয়িমৰ অধীনত আৰু উত্তৰ ফালৰ অঞ্চলটো মনচিৰ অধীনত আছিল; সমুদ্ৰই তাৰ সীমা আছিল। উত্তৰ ফালে আচৰত আৰু পূব ফালে ইচাখৰত উপনীত হ'ব পৰা ব্যৱস্থা আছিল।

¹¹ইচাখৰত আৰু আচৰত বৈৎ-চান আৰু তাৰ গাওঁবোৰ, যিবলিয়ামৰ সৈতে তাৰ গাওঁবোৰ, দোৰ-নিবাসীসকল আৰু তাৰ গাওঁবোৰ, অয়িন দোৰ-নিবাসী আৰু তাৰ গাওঁবোৰ, তানক নিবাসী আৰু তাৰ গাওঁবোৰ আৰু মগিদো নিবাসীসকলৰ সৈতে তাৰ গাওঁবোৰ মনচিৰ অধিকাৰত আছিল; (আৰু তৃতীয় নগৰ আছিল নাফেথ)। ¹²তথাপিও মনচিৰ জনগোষ্ঠীয়ে সেই নগৰবোৰক অধিকাৰ কৰিব পৰা নাছিল, কিয়নো কনানীয়া লোকসকলে সেই ঠাইত তেতিয়াও বাস কৰি আছিল।

¹³পাছত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল যেতিয়া পৰাক্ৰমী হৈ উঠিল, তেতিয়া তেওঁলোকে কনানীয়াসকলক কঠোৰ কাম কৰি দিবলগীয়া লোক হিচাপে বন্দী কৰিলে, কিন্তু তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণৰূপে দূৰ কৰিব নোৱাৰিলে।

¹⁴তেতিয়া যোচেফৰ বংশই যিহোচূৱাৰ আগত নিবেদন কৰি ক'লে, “আপুনি কিয় আমাক কেৱল এই ঠাইৰ এভাগ অধিকাৰ কৰিবলৈ আৰু একাংশৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ দিলে? যিহেতু আমাৰ সংখ্যাও বেছি আৰু এই কাললৈকে যিহোৱাই আমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰি আহিছে।”

¹⁵তেতিয়া যিহোচূৱাই তেওঁলোকক ক'লে, “আপোনালোকৰ সংখ্যা যদি বেছি, তেনেহ'লে ওপৰৰ বনাঞ্চললৈ উঠি গৈ, পৰিভ্ৰমণ আৰু বৰ্ণীয়াসকলৰ অঞ্চলটোৰ গছ-গছনি কাটি, নিজৰ বাবে সেই ঠাই পৰিষ্কাৰ কৰি লওঁক। আপোনালোকে এই দৰে কৰক কিয়নো ইফ্ৰয়িম পৰ্ব্বত আপোনালোকৰ বাবে অতি সৰু।”

¹⁶তাতে যোচেফৰ সন্তানসকলে ক'লে, “পৰ্ব্বতীয়া দেশটোৱে আমাৰ বাবে যথেষ্ট নহয় আৰু উপত্যকাত থকা সকলো কনানীয়াসকলৰ আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে বৈৎ-চান আৰু যিজ্ৰিয়েলৰ উপত্যকাত বাস কৰা লোকসকলৰ লোহাৰ ৰথ আছে।” ¹⁷তেতিয়া যিহোচূৱাই যোচেফৰ বংশক, অৰ্থাৎ ইফ্ৰয়িম আৰু মনচিক ক'লে, “আপোনালোক সংখ্যাত বৃহৎ আৰু অতি শক্তিশালী লোক। আপোনালোকক দিয়া কেৱল এক ভাগ অঞ্চল যথেষ্ট নহয়। ¹⁸পৰ্ব্বতীয়া দেশটোও আপোনালোকৰ হ'ব। যদিও সেই ঠাই বনাঞ্চল, তথাপি আপোনালোকে সেই ঠাই পৰিষ্কাৰ কৰক আৰু তাৰ দূৰ সীমালৈ থকা সকলো অঞ্চলৰ অধিকাৰী হওঁক। যদিও কনানীয়াসকলৰ লোহাৰ ৰথ আছে আৰু তেওঁলোক শক্তিশালী, তথাপি আপোনালোকে তেওঁলোকক খেদি পঠিয়াই আতৰ কৰিব পাৰিব।”

Chapter 18

¹পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সমাজে চীলোত গোট খালে আৰু সেই ঠাইতে সাক্ষাৎ কৰা তম্বু স্থাপন কৰিলে। আৰু সন্যুত থকা দেশ তেওঁলোকে বশীভূত কৰিলে। ²ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ মাজত সেই সাতোটা জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰ তেতিয়ালৈকে নিৰূপিত হোৱা নাছিল।

- ³যিহোচুৱাই ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক ক'লে, "তোমালোকৰ পুৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক দিয়া দেশত যাবলৈ কিমান কাল অৱহেলা কৰি থাকিব?" ⁴প্ৰত্যেক জনগোষ্ঠীৰ পৰা তিনি জনকৈ ব্যক্তি তোমালোকৰ নিজৰ কাৰণে নিযুক্ত কৰা। মই তেওঁলোকক পঠিয়াম। তেওঁলোকে গৈ দেশৰ সকলো ঠাইৰ বিষয়ে নিৰীক্ষণ কৰিব। তেওঁলোকে নিজ নিজ উত্তৰাধিকাৰৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰি লিখিব আৰু তাৰ পাছত মোৰ ওচৰলৈ উভতি আহিব।
- ⁵তেওঁলোকে সেই ঠাই সাতোটা ভাগ কৰিব। যিহুদা দক্ষিণফালে থকা তেওঁলোকৰ সীমাৰ ভিতৰত থাকিব আৰু উত্তৰ ফালে আগতে থকাৰ দৰে যোচেফৰ বংশই নিজৰ সীমাত থাকিব। ⁶এইদৰে তোমালোকে দেশখন সাত অংশ কৰি, সেই বিষয়ে বৰ্ণনা লিখি মোৰ ওচৰলৈ আনিবা। মই ইয়াত, আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তোমালোকৰ বাবে চিঠি খেলাম।
- ⁷তোমালোকৰ মাজত লেবীয়াসকলৰ কোনো ভাগ নাই কিয়নো যিহোৱাৰ পুৰোহিতৰ পদেই তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰ। গাদ, ৰবেণ আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীয়ে যৰ্দনৰ সিপাৰে নিজ নিজ উত্তৰাধিকাৰ গ্ৰহণ কৰিলে।
- ⁸তেতিয়া সেই লোকসকল উঠি তালৈ গ'ল; যিসকল দেশৰ বৰ্ণনা লিখি আনিবলৈ যোৱা লোক আছিল, সেই লোকসকলক যিহোচুৱাই এই আজ্ঞা দি ক'লে, "তোমালোকে গৈ দেশৰ উচ্চ আৰু নিম্ন ভূমি অঞ্চলৰ সকলো ফালে ফুৰি, দেশৰ বৰ্ণনা লিখি মোৰ ওচৰলৈ উভতি আহিবা। মই এই চীলোত, যিহোৱাৰ সাক্ষাতে, তোমালোকৰ বাবে চিঠি খেলাম।" ⁹তেতিয়া সেই লোক কেইজন গৈ দেশখনৰ সকলো ঠাই ফুৰি, প্ৰত্যেক নগৰ অনুসাৰে সাতোটা ভাগৰ আৰু প্ৰত্যেক ভাগৰ নগৰসমূহৰ তালিকা কৰি, নুৰিয়াই ৰখা কাকতত বৰ্ণনা লিখিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোকে চীলোৰ ছাউনিত থকা যিহোচুৱাৰ ওচৰলৈ উভতি আহিল।
- ¹⁰তেতিয়া যিহোচুৱাই চীলোত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তেওঁলোকৰ অৰ্থে চিঠি খেলালে। এইদৰে যিহোচুৱাই সেই ঠাইতে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ ভাগ অনুসাৰে দেশখন ভাগ কৰি তেওঁলোকক দিলে।
- ¹¹নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে বিন্যামীনৰ জনগোষ্ঠীক মাটিৰ ভাগ দিয়া হ'ল। তেওঁলোকক ভাগ দিয়া অংশৰ অঞ্চল যিহুদাৰ বংশধৰ আৰু যোচেফৰ বংশধৰৰ মাজত অৱস্থিত আছিল। ¹²তেওঁলোকৰ উত্তৰ ফালৰ সীমা যৰ্দনত আৰম্ভ হৈছিল। তাৰ পৰা সেই সীমা উঠি গৈ যিৰীহোৰ উত্তৰ ফালে থকা পৰ্বতমালা হৈ পশ্চিম দিশে থকা পৰ্বতৰ দেশলৈকে হ'ল। তাৰ পাছত সেই সীমা বৈৎ-আবনৰ মৰুপ্ৰান্তত উপনীত হ'ল।
- ¹³তাৰ পৰা সেই সীমা লুজ অৰ্থাৎ বৈৎ-এলৰ দক্ষিণ দাঁতিলৈ গ'ল। তাৰ পাছত বৈৎ-হোৰোণৰ দক্ষিণে থকা পৰ্বতেদি অটৰোৎ-অদ্দৰৰ তললৈ নামি গ'ল। ¹⁴বৈৎ-হোৰোণৰ সন্মুখত থকা পৰ্বতৰ পৰা সেই সীমা পশ্চিম দিশে ঘূৰি যিহুদাৰ গোষ্ঠীৰ নগৰ কিৰিয়ৎ-বাল অৰ্থাৎ কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমত ইয়াৰ সীমাৰ অন্ত পৰিল; এইদৰে পশ্চিম সীমা গঠন কৰিলে।
- ¹⁵দক্ষিণ ফালৰ সীমা থিক কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ অন্তৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল। তাৰ পৰা সেই সীমা ইফ্ৰোণ হৈ নেপ্তোহ নামৰ জলৰ ভুমুকলৈ হ'ল। ¹⁶পাছত সেই সীমা বিন-হিল্লোমৰ উপত্যকাৰ সন্মুখে আৰু ৰফায়ীম পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে থকা পৰ্বতৰ তললৈকে নামি গৈ, হিল্লোমৰ উপত্যকেদি যিবুচিৰ দক্ষিণ কাষলৈ নামি অয়িন-ৰোগেললৈ গ'ল।
- ¹⁷পাছত উত্তৰ ফালে ঘূৰি, সেই সীমা অয়িন-চেমচতৰ দিশে গলীলোতত ওলাল, যি অদুম্মীমলৈ উঠি যোৱা পথৰ বিপৰীতে অৱস্থিত আছিল। পাছত সেই সীমা বোহণৰ শিলটোলৈকে (বোহণ ৰবেণৰ সন্তান আছিল) নামি গ'ল। ¹⁸পাছত এই সীমাটো বৈৎ-অৰাবৰ উত্তৰে গৈ অৰাবালৈ নামি গ'ল;
- ¹⁹সেই সীমা বৈৎ-হগ্গাৰ উত্তৰ দিশে গৈ যৰ্দনৰ দক্ষিণ মুৰত থকা লৱণ সমুদ্ৰৰ উত্তৰ উপসাগৰত শেষ হ'ল। এয়ে দক্ষিণ ফালে থকা সীমা আছিল। ²⁰যৰ্দনেই পূবফালে তাৰ সীমা গঠন কৰিলে। এয়ে আছিল বিন্যামীনৰ জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰ, এই সীমাৰ চাৰিওফালে থকা ঠাই তেওঁলোকক বংশ অনুসাৰে দিয়া হ'ল।
- ²¹নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে বিন্যামীনৰ জনগোষ্ঠীৰ নগৰবোৰ আছিল যিৰীহো, বৈৎ-হগ্গা, এমক-কচিচ, ²²বৈৎ-অৰাবা, চমাৰয়িম, বৈৎ-এল। ²³অৰ্বীম, পাৰা, অফ্ৰা, ²⁴কফৰ-অম্বোনী, অফনী আৰু গেবা। এই বাৰখন তেওঁলোকৰ নগৰ আছিল, তেওঁলোকৰ গাওঁবোৰ গণনা কৰা হোৱা নাছিল।
- ²⁵তাৰ ওপৰিও আন নগৰবোৰ হ'ল, যেনে-গিবিয়োন, ৰামা, বেৰোৎ, ²⁶মিস্পী, কফীৰা, মোচা, ²⁷ৰেকম, যিপ্ৰেল, তৰলা, ²⁸চেলা, এলফ আৰু যিবুচী অৰ্থাৎ যিক্ৰচালেম, গিবিয়ৎ আৰু কিৰিয়ৎ। এই চৌধ্যখন তেওঁলোকৰ নগৰ আছিল, তেওঁলোকৰ গাওঁবোৰ গণনা কৰা হোৱা নাছিল। এই অঞ্চলবোৰত বিন্যামীনৰ নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে উত্তৰাধিকাৰ আছিল।

Chapter 19

¹দ্বিতীয়বাৰ চিঠি খেলাতে চিমিয়োনৰ নামত নিৰ্ধাৰিত হ'ল আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক বংশক নিজ নিজ অংশৰ ভাগ দিয়া হ'ল। তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰ যিহুদাৰ জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰৰ মাজত আছিল।

2তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰৰ মাজত আছিল বেৰ-চেবা, চেবা, মোলদা, 3হচৰচুৱাল, বালা চম, 4ইল্টুলদ, বথূল আৰু হৰ্মা।

5তাৰ ওপৰিও চিমিয়োনৰ আছিল, চিক্লগ, বৈৎ-মৰ্কাবোৎ, হচৰ চুচা, 6বৈৎ-লবায়োৎ আৰু চাৰুহনা। এই তেৰখন নগৰ আছিল তেওঁলোকৰ গাওঁবোৰ গণনা কৰা হোৱা নাছিল। 7চিমিয়োনৰ পুণৰ ঐন, ৰিম্মোন, এথৰ আৰু আচন; এই চাৰিখন নগৰ আছিল, গাওঁবোৰ গণনা কৰা হোৱা নাছিল।

8এই গাঁওবোৰ নগৰৰ চাৰিওফালে নগৰবোৰৰ সৈতে একেলগে বলাৎ-বেৰ অৰ্থাৎ দক্ষিণ অঞ্চলৰ ৰামালৈকে আছিল। এয়েই আছিল চিমিয়োনৰ জনগোষ্ঠীৰ নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে দিয়া উত্তৰাধিকাৰ। 9এয়ে আছিল চিমিয়োনৰ জনগোষ্ঠীক দিয়া উত্তৰাধিকাৰ। ই যিহুদা বংশৰ অঞ্চলৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল, কিয়নো যিহুদা জনগোষ্ঠীক দিয়া অংশ তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনতকৈ অধিক আছিল। চিমিয়োনৰ জনগোষ্ঠীয়ে তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰ যিহুদাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ মাজৰ পৰা ভাগ পাইছিল।

10তৃতীয়বাৰ চিঠি খেলাওঁতে নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে জবুলুনৰ জনগোষ্ঠীৰ নামত উঠিল। তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰৰ সীমা চাৰীদৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল। 11তেওঁলোকৰ সীমা পশ্চিমফালে উঠি মৰলালৈকে গৈ, দাৰেচতত লাগিল; তাৰ পাছত ই বাঢ়ি গৈ যফ্ৰিয়ামৰ সন্মুখত থকা জুৰিত লাগিলগৈ।

12আৰু সেই সীমা চাৰীদৰ পৰা পূব ফাললৈ ঘূৰি, কিল্লোৎ-তাবোৰৰ সীমালৈকে গ'ল। তাৰ পৰা দাৰেচতত ওলাই যফ্ৰিয়ালৈকো উঠি গ'ল।

13সেই ঠাইৰ পৰা পূব ফাল হৈ গৎ-হেফৰ আৰু এৎ-কাচিনেদি গৈ, নয়ালৈকে বিস্তৃত হোৱা ৰিম্মোনলৈ গ'ল।

14আৰু সেই সীমাই উত্তৰ ফালে ঘূৰি হন্থাথোনলৈকে গ'ল আৰু যিপ্তহ-এল উপত্যকাত তাৰ অন্ত হ'ল। 15কটৎ, নহলাল, চিম্বোণ, যিদালা, আৰু বৈৎ-লেহেম, গাৱেঁৰে সৈতে বাৰখন নগৰ এই অঞ্চলটোত অন্তৰ্ভুক্ত আছিল। তাত বাৰখন নগৰ আছিল। তেওঁলোকৰ গাঁওবোৰ গণনা কৰা হোৱা নাছিল। 16এইটোৱেই আছিল জবুলুন জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰ; এই নগৰবোৰ তেওঁলোকৰ গাৱেঁৰে সৈতে অন্তৰ্ভুক্ত আছিল।

17পাছত আকৌ চতুৰ্থবাৰ চিঠি খেলাওঁতে, ইচাখৰৰ নামত উঠিল আৰু তেওঁলোকৰ বংশ অনুসাৰে ইয়াক দিয়া হ'ল। 18তেওঁলোকৰ সীমা যিজ্ৰিয়েল, মচুল্লোৎ, চোনেম, 19হফাৰয়িম, চিয়োন, অনহৰৎ, 20ৰবীৎ কিচিয়োন, এবচ, 21ৰেমৎ, অয়ীন-গন্নীম, এয়িন-হন্দা আৰু বৈৎ-পচেচলৈ হ'ল। 22তেওঁলোকৰ সীমাবোৰ, চহচিমা আৰু বৈৎ-চেমচ'তটো লাগিল আৰু তেওঁলোকৰ সীমাৰ অন্ত যদ্দনত পৰিল। তাত ষোল্লখন নগৰ আছিল, তেওঁলোকৰ গাঁওসমূহ গণনা কৰা হোৱা নাছিল।

23এইবোৰেই আছিল ইচাখৰৰ বংশক দিয়া উত্তৰাধিকাৰ; তেওঁলোকৰ এই অঞ্চল নগৰবোৰৰ সৈতে তেওঁলোকৰ গাৱেঁৰে লগত অন্তৰ্ভুক্ত আছিল।

24পঞ্চমবাৰ চিঠি খেলাওঁতে, আচেৰৰ জনগোষ্ঠীৰ নামত উঠিল আৰু নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে তেওঁলোকক দিয়া হ'ল। 25তেওঁলোকৰ সীমা হিন্ধৎ, হলি, বেটন, অকচফ, 26অল্লেম্বলক, অমাদ আৰু মিচাল আছিল। সেই সীমা পশ্চিম ফালে কৰ্মিল আৰু চিহোৰ লিবনাতলৈ বিস্তৃত হ'ল। 27পাছত সেই সীমা পূব দিশে ঘূৰি বৈৎ-দাগোনলৈ গ'ল আৰু বৈৎ-এমকৰ ও নিয়েলৰ উত্তৰ ফালে যবুলুন আৰু যিপ্তহ এল উপত্যকাত লাগি উত্তৰত থকা কাবুলৰ দিশে গ'ল। 28পাছত এই সীমা এৰোণ, ৰহোব, হম্মোণ, কান্না আৰু মহাচিদোনলৈকে ওলাই গ'ল।

29পাছত সেই সীমা ঘূৰি ৰামালৈ গ'ল আৰু গড়েৰে আবৃত থকা তোৰ নগৰলৈ গ'ল। পাছত আকৌ ঘূৰি হোচালৈ গৈ তাৰ অন্ত অকজীব অঞ্চলৰ সমুদ্ৰত পৰিল; 30উম্মা, অফেক আৰু ৰহোব। তাত বাইশখন নগৰ আছিল। তেওঁলোকৰ গাওঁবোৰ গণনা কৰা হোৱা নাছিল।

31এইটোৱেই আছিল অন্তচেৰৰ জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰ, যি নগৰবোৰ গাৱেঁৰে সৈতে তেওঁলোকৰ বংশক দিয়া হৈছিল।

32ষষ্ঠবাৰ চিঠি খেলাওঁতে, নপ্তালীৰ জনগোষ্ঠীৰ নামত উঠিল আৰু এইবোৰ তেওঁলোকৰ বংশক দিয়া হৈছিল। 33তেওঁলোকৰ সীমা হেলফৰ পৰা, চনন্নীমৰ ওচৰত থকা এলোন গছৰ পৰা, অদামি-ৰেকব আৰু যবনীয়েলৰ পৰা লক্কুমলৈ, এইদৰে যদ্দনত তাৰ অন্ত পৰিল। 34আৰু সেই সীমা পশ্চিমফাললৈ ঘূৰি অজোনৎতাবোৰলৈকে গ'ল আৰু তাৰ পৰা হুক্কোকলৈ গৈ দক্ষিণফালে যবুলুনৰ লগ লাগিল আৰু পশ্চিম ফালে থকা আচেৰত উপনীত হৈ পূৱফালে যিহুদাত যদ্দনৰ ওচৰত লাগিল।

35গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰ চিন্দীম, চেৰ, হম্মৎ, ৰক্কৎ, কিল্লেৰৎ, 36অদামা, ৰামা, হাচোৰ, 37কেদচ, ইদ্ৰেয়ী আৰু অয়িন-হাচোৰ আছিল।

38আৰু তাত যিৰোণ, মিগ্দল-এল, হৰেম, বৈৎ-অনাৎ আৰু বৈৎ-চেমচ। তাত উনৈশখন নগৰ আছিল। তেওঁলোকৰ গাৱেঁৰে গণনা কৰা হোৱা নাছিল। 39এয়ে আছিল নপ্তালীৰ জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰ। এই নগৰবোৰ তেওঁলোকৰ বংশক গাৱেঁৰে সৈতে দিয়া হৈছিল।

40সপ্তমবাৰ চিঠি খেলাতে দান জনগোষ্ঠীৰ নাম উঠিল আৰু তেওঁলোকৰ বংশ অনুসাৰে তাক দিয়া হ'ল। 41তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰৰ অঞ্চলত চৰা, ইষ্টায়োল, ষৈৰ-চেমচ, 42চাব্বিন, অয়ালোন আৰু যিৎলা অন্তৰ্ভুক্ত আছিল।

43আকৌ ইয়াত এলোন, তিম্মা, ইক্ৰোণ, 44ইল্টকি, গিব্বথোন, বালাৎ, 45যীহুদ, বনে-বৰক, গৎ-ৰিম্মোণ, 46মে-যৰ্কোণ, ৰক্কোন আৰু যফোৰ সন্মুখত থকা অঞ্চলসমূহ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল।

⁴⁷কিন্তু দানৰ উত্তৰাধিকাৰৰ সেই অঞ্চল যেতিয়া হেৰুৱালে, তেতিয়া দানে লেচমৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ-যাত্ৰা কৰি, তাক হাত কৰি ল'লে। তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ সকলোকে তৰোৱালেৰে বধ কৰি, সেই ঠাই অধিকাৰ কৰি তাত বাস কৰিলে। তেওঁলোকে নিজৰ পূৰ্বপুৰুষ দানৰ নামেৰে লেচমৰ নামো দান ৰাখিলে। ⁴⁸এইটোৱেই আছিল দানৰ জনগোষ্ঠীৰ উত্তৰাধিকাৰ আৰু গাৰ্ভে সৈতে নগৰবোৰ তেওঁলোকক বংশ অনুসাৰে দিয়া হৈছিল।

⁴⁹যেতিয়া তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰত থকা নিজ নিজ সীমা অনুসাৰে দেশ ভগাই দিয়া হ'ল, তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ মাজত নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাক এক উত্তৰাধিকাৰ দিলে। ⁵⁰ইফ্ৰয়িম পৰ্বতত থকা তেওঁ খোজা তিম্ৰ-চেৰহ নগৰ যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে তেওঁলোকে তেওঁক দিলে। তেওঁ সেই নগৰ পুনৰায় সাজি তাত বাস কৰিলে।

⁵¹ইলিয়াজৰ পুৰোহিত, নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা আৰু ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ মাজত পূৰ্ব-পুৰুষ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ মুখীয়ালসকলৰ উত্তৰাধিকাৰবোৰ এই, যিবোৰ ঢীলোত যিহোৱাৰ আগত সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত চিঠি খেলাই অধিকাৰৰ অৰ্থে ভাগ বাঁটি দিয়া হৈছিল। এইদৰে তেওঁলোকে দেশ ভাগ কৰি ল'লে।

Chapter 20

আশ্ৰয় নগৰ নিৰূপণ কৰা।

¹তেতিয়া যিহোৱাই যিহোচুৱাক ক'লে, ²"তুমি ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক কোৱা, বোলে, 'মই তোমালোকক মোচিৰ দ্বাৰাই যি কথা কৈছিলো, সেই বিষয়ে আশ্ৰয় লোৱা নগৰবোৰ নিৰূপণ কৰা। ³তোমালোকে ইয়াকে কৰা, যাতে কোনো এজন লোকে যদি অনিচ্ছাকৃত ভাৱে আন এজনক হত্যা কৰে, তেতিয়া তেওঁ সেই ঠাইলৈ গৈ ৰক্ষা পাব পাৰে। কোনো এজন লোকে যদি আন কোনো এজনক হত্যা কৰা লোকৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ ল'ব বিচাৰে, তেতিয়া এই নগৰবোৰেই তেওঁলোকৰ বাবে আশ্ৰয় লোৱা ঠাই হ'ব।

⁴সেই জন লোকে সেই নগৰবোৰৰ মাজৰ কোনো এখন নগৰলৈ পলাই গৈ, নগৰৰ দুৱাৰ মুখত থিয় দি যেতিয়া তেওঁৰ সেই অভিযোগ সেই নগৰৰ বৃদ্ধ লোক সকলৰ আগত বুজাই ক'ব; তেতিয়া তেখেতসকলে তেওঁক নগৰলৈ লৈ গৈ তেওঁক তেখেতসকলৰ মাজত বাস কৰিবলৈ কোনো এটা ঠাই দিব।

⁵আৰু যদি কোনো এজন লোকে হত্যা হোৱা জনৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ লোৱাৰ প্ৰয়াসেৰে আহে, তেতিয়া সেই নৰবধীক নগৰবোৰৰ লোকসকলে কৰ্তৃপক্ষৰ হাতত সোঁপাই নিদিব। তেওঁলোকে এইদৰে কৰা উচিত ন'হব, কিয়নো তেওঁ অনিচ্ছাকৃত ভাৱেহে নিজৰ চুবুৰীয়াক বধ কৰিলে, আগেয়ে তেওঁলৈ কোনো হিংসা ভাৱ নাছিল। ⁶সেই কালৰ মহা-পুৰোহিতৰ মৃত্যু নোহোৱা পৰ্যন্ত আৰু সেই নৰবধীয়ে বিচাৰৰ বাবে সমাজৰ সাক্ষাতে থিয় নোহোৱালৈকে, তেওঁ সেই নগৰতে বাস কৰিব লাগিব। তেতিয়া তেওঁ যি নগৰৰ পৰা পলাই আহিছিল, নিজৰ সেই নগৰ আৰু নিজৰ ঘৰলৈ উলটি যাব পাৰিব।"

⁷গতিকে ইস্ৰায়েলীয়া সকলে গালীলৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলত থকা নপ্তালীৰ কেদচ, ইফ্ৰয়িম পৰ্বতত থকা চিখিম আৰু যিহুদা পৰ্বতত থকা কিৰিয়ৎ-অৰ্ব অৰ্থাৎ হিব্ৰোণ নিৰ্বাচন কৰি ল'লে। ⁸আৰু যৰ্দনৰ সিপাৰে যিৰীহোৰ পুৰফালে ৰূবেণ জনগোষ্ঠীৰ ভিতৰত থকা সমথলৰ মৰুপ্ৰান্তত বেচৰ, গাদ জনগোষ্ঠীৰ ভিতৰত থকা গিলিয়দত ৰামোৎ আৰু মনচি জনগোষ্ঠীৰ ভিতৰত থকা গোলন নামেৰে ঠাই সমূহ নিৰূপণ কৰিলে। ⁹কোনোৱে অনিচ্ছাকৃত ভাৱে নৰবধ কৰিলে, সমাজৰ সাক্ষাতে তেওঁ থিয় নহয় মানে, সেই ঠাইলৈ পলাই গৈ যেন ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ লোৱাজনৰ হাতত মৰা নপৰে, এই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ বাবে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত বসতি কৰা বিদেশী লোকৰ বাবেও, নিৰূপণ কৰা নগৰ এইবোৰ।

Chapter 21

লেবীয়াসকলৰ নগৰ নিৰূপণ কৰা।

¹তেতিয়া লেবীয়াসকলৰ পিতৃবংশৰ মুখীয়াল লোকসকলে ইলিয়াজৰ পুৰোহিত, নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ পিতৃ-বংশৰ পৰিয়াল সমূহৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ আহিল। ²আৰু কনান দেশত থকা ঢীলোত তেওঁলোকক ক'লে, "আমি থাকিবৰ অৰ্থে নগৰ আৰু পশুবোৰ চৰাবৰ বাবে তাৰ চৰণীয়া ঠাই দিয়াৰ আঞ্জা যিহোৱাই মোচিৰ দ্বাৰাই তোমালোকক দিছিল।

³তাতে যিহোৱাৰ আঞ্জা অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিজ নিজ উত্তৰাধিকাৰৰ পৰা লেবীয়াসকলক এই নগৰ আৰু চৰণীয়া ঠাই সমূহ দিলে।

- 4 চিঠি খেলাওঁতে কহাতিয়া বংশৰ নাম উঠিলত: লেবীয়াসকলৰ মাজৰ হাৰুণ পুৰোহিতৰ সন্তানসকলে চিঠিখেলৰ দ্বাৰাই যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ, চিমিয়োন জনগোষ্ঠীৰ আৰু বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ পৰা তেৰ খন নগৰ পালে।
- 5 আৰু কহাতৰ অৱশিষ্ট বংশই চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীসকলৰ পৰা, আচৰ জনগোষ্ঠীৰ আৰু নপ্তালী জনগোষ্ঠীৰ পৰা আৰু বাচানত থকা মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীৰ পৰা দহখন নগৰ পালে।
- 6 আৰু বংশানুক্ৰমে গৰ্চোনৰ সন্তানসকলে চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই ইচাখৰ জনগোষ্ঠীৰ আৰু নপ্তালী জনগোষ্ঠীৰ পৰা আৰু বাচানত থকা মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীৰ পৰা তেৰ খন নগৰ পালে।
- 7 আৰু বংশানুক্ৰমে মৰাৰীৰ সন্তানসকলে নিজ নিজ জনগোষ্ঠী অনুসাৰে ৰুবেণ জনগোষ্ঠীৰ, গাদ জনগোষ্ঠীৰ আৰু জবুলুন জনগোষ্ঠীৰ পৰা বাৰখন নগৰ পালে।
- 8 এইদৰে মোচিৰ দ্বাৰাই যিহোৱাই দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই লেবীয়া লোকসকলক সেইবোৰ নগৰ আৰু লগত চৰণীয়া ঠাইবোৰ দিলে। 9 পাছত তেওঁলোকে যিহুদাৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা আৰু চিমিয়োনৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা পোৱা নগৰবোৰৰ নামে সৈতে উল্লেখ কৰাৰ দৰে নগৰ দিলে। 10 এই নগৰ লেবীৰ সন্তান কহাতিয়া বংশৰ মাজত থকা হাৰোণৰ বংশধৰ সকলৰ হ'ল, কিয়নো তেওঁলোকৰ নাম প্ৰথমেই উঠিল।
- 11 ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকক যিহুদাৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলত থকা চাৰিওফালৰ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে কিৰিয়ৎ-অৰ্বৰ অৰ্থাৎ হিব্ৰোণ দিলে; সেই অৰ্বৰ অনাকৰ পিতৃ আছিল। 12 কিন্তু সেই নগৰৰ পথাৰসমূহ আৰু তাৰ গাওঁবোৰ তেওঁলোকে আধিপত্যৰ অৰ্থে যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেবক দিলে।
- 13 তেওঁলোকে হাৰোণ পুৰোহিতৰ সন্তানসকলক চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে নৰ-বধীৰ আশ্ৰয় নগৰ হিব্ৰোণ আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে লিব্না, 14 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে যতীৰ, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে ইষ্টমোৱা, 15 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে হোলোন, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে দবীৰ, 16 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে ঐন, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে যুক্তা আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে বৈৎচেমচ, সেই দুই জনগোষ্ঠীৰ পৰা এই ন খন নগৰ পালে।
- 17 আৰু বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে গিবিয়োন, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে গেবা, 18 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে অনাথোৎ আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে অলমোন এই চাৰিখন নগৰ দিলে। 19 নিজ নিজ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে সৰ্ব্বমুঠ তেৰখন নগৰ হাৰোণৰ বংশৰ পুৰোহিতসকলে পালে।
- 20 আৰু কহাতৰ অৱশিষ্ট পৰিয়াল অৰ্থাৎ কহাতৰ পৰিয়াল সমূহ লেবীয়া, ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীৰ পৰা চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই নিজ আধিপত্য নগৰ পালে। 21 ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে নৰ-বধী অৰ্থাৎ যিকোনো লোকে অনিচ্ছাকৃত ভাৱে বধ কৰা লোকসকলৰ আশ্ৰয় লোৱা নগৰ ইফ্ৰয়িম পৰ্বতীয়া অঞ্চলত থকা চিখিম, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে গেজৰ আৰু ইয়াৰ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে 22 কিব্চয়িম আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে বৈৎ হাৰোণ, এই চাৰিখন নগৰ দিলে।
- 23 আৰু দান জনগোষ্ঠীৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে ইল্তকি, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে গিৰথোন, 24 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে অয়ালোন, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে গথৰিম্মোন, এই চাৰিখন নগৰ দিলে।
- 25 আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীৰ পৰা কহাতৰ বংশলৈ, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে তানক আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে গথৰিম্মোন এই দুখন নগৰ তেওঁলোকক দিলে। 26 কহাতৰ অৱশিষ্ট বংশধৰসকলে নিজ নিজ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে সৰ্ব্বমুঠ দহখন নগৰ পালে।
- 27 অন্য লেবীয়াসকলৰ বংশধৰবোৰৰ মাজৰ গৰ্চোনৰ সন্তানসকলক মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীৰ পৰা, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে নৰ-বধীৰ আশ্ৰয় নগৰ বাচানত থকা গোলন আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে বেট্ৰা এই দুখন নগৰ দিলে।
- 28 গৰ্চোনৰ বংশধৰ সকললৈ ইচাখৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে কিচিয়োন লগতে চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে দাবৰৎ, 29 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে যমুৎ আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে অয়িন-গন্নীম, এই চাৰিখন নগৰ দিলে। 30 আৰু আচৰ জনগোষ্ঠীৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে মিচাল, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে অৰ্দ্দোন, 31 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে হিলকৎ আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে ৰহোব, এই চাৰিখন নগৰ দিলে। 32 আৰু নপ্তালী জনগোষ্ঠীৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে নৰ-বধীৰ আশ্ৰয় লোৱা নগৰ গালীলত থকা কেদচ, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে হম্মোৎ-দোৰ আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে কতন, এই তিনিখন নগৰ দিলে। 33 নিজ নিজ বংশানুসাৰে গৰ্চোনীয়াসকলে নিজ নিজ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে সৰ্ব্বমুঠ তেৰখন নগৰ পালে।
- 34 পাছত তেওঁলোকে মৰাৰীৰ জনগোষ্ঠীবোৰক অৰ্থাৎ অৱশিষ্ট লেবীয়াললৈ জবুলুন জন-গোষ্ঠীৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে যক্লিয়াম, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে কৰ্তা, 35 চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে দিম্মা আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে নহলাল, এই চাৰিখন নগৰ দিলে।

³⁶ৰূবেণ জনগোষ্ঠীৰ পৰা মৰাৰীৰ বংশবোৰলৈ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে বেচৰ, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে যহচ, ³⁷চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে কদেমোৎ আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে শ্ৰেফাৎ, এই চাৰিখন নগৰ দিলে। ³⁸আৰু গাদ জনগোষ্ঠীৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে অনিচ্ছাকৃত ভাৱে নৰ-বধ কৰা লোকৰ আশ্রয় নগৰ গিলিয়দত থকা ৰাম্মোৎ, চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে মহনয়িম তেওঁলোকক দিয়া হ'ল।

³⁹মৰাৰীৰ বংশবোৰলৈ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে হিচ্বোন আৰু চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে যাজেৰ, মুঠতে এই চাৰিখন নগৰ দিলে। ⁴⁰লেবীয়াসকলৰ অৱশিষ্ট জনগোষ্ঠী অৰ্থাৎ মৰাৰীৰ নিজ নিজ বংশ অনুসাৰে এইবোৰ নগৰ হ'ল; তেওঁলোকে চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই বাৰ খন নগৰ পালে।

⁴¹ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আধিপত্যৰ মাজত থকা লেবীয়াসকলৰ আটাই নগৰ চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে সৰ্বমুঠ আঠচল্লিশ খন নগৰ আছিল।

⁴²সেইবোৰৰ প্ৰত্যেক নগৰৰ চাৰিওকাষে চৰণীয়া ঠাই আছিল। সকলো নগৰ সেই দৰেই আছিল।

⁴³এইদৰে যিহোৱাই ইস্ৰায়েল লোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত যি দেশ দিম বুলি শপত খাইছিল, সেই দেশ তেওঁ তেওঁলোকক দিলে। তেওঁলোকে তাক অধিকাৰ কৰি তাৰ মাজত নিবাস কৰিলে। ⁴⁴তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত শপত খোৱাৰ দৰে চাৰিওফালে তেওঁলোকক জিৰণী দিলে। তেওঁলোকৰ শত্ৰুসকলৰ মাজৰ কোনেও তেওঁলোকৰ আগত থিয় হ'ব নোৱাৰিলে। যিহোৱাই তেওঁলোকৰ সকলো শত্ৰুক তেওঁলোকৰ হাতত দিলে। ⁴⁵যিহোৱাই ইস্ৰায়েল বংশলৈ যি যি মঙ্গলৰ বাক্য কৈছিল, তাৰ মাজৰ এটি বাক্যও নিষ্ফল নহ'ল। সকলো সিদ্ধ হ'ল।

Chapter 22

ইস্ৰায়েলৰ আঁঠে জনগোষ্ঠী নিজ আধিপত্যলৈ উলটি যোৱা।

¹সেই কালত যিহোচুৱাই ৰূবেণীয়া ও গাদীয়াসকলক আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীক মতাই আনিলে, আৰু ²তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে তোমালোকক যি যি আঞ্জা দিছিল, সেই আঞ্জা তোমালোকে পালন কৰি আহিছা আৰু ময়ো তোমালোকক যি যি আঞ্জা কৰিলোঁ, মোৰ সেই সকলো বাক্যলৈ কাণ দিলা। ³সেই সকলো দিনৰ কোনো দিনেই বা আজিলৈকে তোমালোকে নিজ ভাইসকলক ত্যাগ নকৰিলা, আনকি নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আঞ্জা সজাগতাৰে পালন কৰি আহিছাইক।

⁴এতিয়া তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকৰ ভাইসকলক প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ দৰে, তেওঁলোকক জিৰণী দিলে। গতিকে, এতিয়া তোমালোকে ঘূৰি, নিজ নিজ তস্থলৈ গৈ, যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে যৰ্দনৰ সিপাৰে তোমালোকক দিয়া আধিপত্যৰ দেশলৈ যোৱা। ⁵কিন্তু যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে তোমালোকক আদেশ কৰা আঞ্জা আৰু বিধানৰ দৰে কাৰ্য্য কৰিবলৈ, ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰিবলৈ, তেওঁৰ সকলো পথত চলিবলৈ, তেওঁৰ আঞ্জাবোৰ পালন কৰিবলৈ, তেওঁত আসক্ত হ'বলৈ আৰু সকলো মন ও সকলো প্ৰাণেৰে তেওঁৰ আৰাধনা কৰিবলৈ যত্নবান হ'বা।” ⁶এইদৰে যিহোচুৱাই তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰি বিদায় দিয়াৰ পাছত, তেওঁলোক নিজ নিজ তস্থলৈ গ'ল।

⁷মোচিয়ে মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীক বাচানত দিছিল; কিন্তু তাৰ আন আধা জনগোষ্ঠীক যিহোচুৱাই যৰ্দনৰ পশ্চিম পাৰে নিজ ভাইসকলৰ লগত উত্তৰাধিকাৰ দিছিল আৰু নিজ নিজ তস্থলৈ বিদায় দিয়া সময়ত, যিহোচুৱাই তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ দিলে, ⁸আৰু তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে বহু ধন, জাকে জাকে পশু আৰু সোণ আৰু ৰূপে সৈতে আৰু পিতল আৰু লো আৰু বহুত কাপোৰ আদি সম্পত্তি লগত লৈ, নিজ নিজ তস্থলৈ উলটি যোৱা। শত্ৰুৰ পৰা লুট কৰি অনা বস্তুবোৰ নিজ ভাইসকলেৰে সৈতে ভাগ বাটি লোৱাগৈ।”

⁹তেতিয়া ৰূবেণ ও গাদৰ বংশধৰ আৰু মনচিৰ আধা জন-গোষ্ঠীয়ে কনান দেশৰ চিলোত থকা ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ পৰা বিদায় লৈ নিজ ঠাইলৈ গ'ল। তেওঁলোক মোচিৰ দ্বাৰাই কোৱা যিহোৱাৰ আঞ্জা অনুসাৰে পোৱা নিজৰ আধিপত্য লৈ গিলিয়দ দেশলৈ উভতি যাব ধৰিলে।

¹⁰পাছত তেওঁলোক কনান দেশত থকা যৰ্দনৰ অঞ্চল পাওঁতে ৰূবেণৰ ও গাদৰ সন্তানসকলে আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীয়ে সেই ঠাইতে যৰ্দনৰ দাঁতিত এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে; সেই বেদি দেখিবলৈ বৰ ডাঙৰ আৰু প্ৰসিদ্ধ আছিল। ¹¹এতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে এই বিষয়ে শুনি ক'লে যে, “চোৱা! ৰূবেণ ও গাদৰ সন্তানসকলে আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীয়ে কনান দেশৰ সন্মুখত যৰ্দনৰ অঞ্চলত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে অধিকাৰ কৰা দাঁতিত এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে।”

¹²ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে সেই কথা শুনাৰ পাছত, ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ গোটেই সমাজে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধযাত্ৰা কৰিবৰ বাবে চীলোত গোট খালে।

¹³পাছত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে গিলিয়দ দেশলৈ ৰূবেণ ও গাদৰ সন্তানসকল আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীৰ ওচৰলৈ বাৰ্তাবাহকসকলক পঠিয়ালে। আনকি ইলীয়াজৰ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ পিন্হচকো পঠিয়ালে। ¹⁴আৰু ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেক জনগোষ্ঠীৰ পিতৃ-বংশৰ পৰা এজন এজন অধ্যক্ষ এইদৰে দহ জন অধ্যক্ষ তেওঁৰ লগত পঠাই দিলে আৰু তেওঁলোক প্ৰতিজন ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ মাজত, নিজ নিজ পিতৃ-বংশৰ মূল মানুহ আছিল।

15 পাছত তেওঁলোকে গিলিয়াদ দেশত ৰূবেণ ও গাদৰ লোকসকল আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁলোকক এই কথা ক'লে: 16 "যিহোৱাৰ গোটেই সমাজে এই কথা কৈছে, 'আজি যিহোৱাৰ অহিতে বিদ্ৰোহী হ'ব মনেৰে তোমালোকে তোমালোকৰ বাবে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলা, যিহোৱাৰ পাছত নচলিবলৈ আজি তেওঁক বিমুখ কৰিলা, তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে যে সত্য লজ্জন কৰিলা, ই কি কথা?

17 পিয়োৰত আমি কৰা অপৰাধ আমাৰ বাবে যথেষ্ট নহয় নে? আনকি এতিয়াও আমি নিজকে ইয়াৰ পৰা শুচি কৰিব পৰা নাই। সেই কাৰণে যিহোৱাৰ সমাজৰ ওপৰত অপৰাধৰ মহামাৰী আহিছে। 18 তোমালোকে যিহোৱাৰ পাছত চলিবলৈ আজি বিমুখ হ'ব খুজিছা? তোমালোকে আজি যদি তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহী হোৱা, তেওঁ কালিলৈ ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজলৈ ক্ৰোধ কৰিব।

19 আৰু কওঁ, তোমালোকৰ আধিপত্যৰ দেশ যদি অশুচি হয়, তেন্তে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক থকা, যিহোৱাই অধিকাৰ কৰা দেশলৈ পাৰহৈ আহি আমাৰ মাজত আধিপত্য গ্ৰহণ কৰা। কেৱল আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ যজ্ঞ-বেদিৰ বাহিৰে আন যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰি যিহোৱাৰ আৰু আমাৰো বিদ্ৰোহী নহ'বাইক। 20 জেৰহৰ পুতেক আখানে বৰ্জিত বস্ত্ৰৰ কথাত দোষ কৰাত, ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকৰ ওপৰলৈ জানো ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ অহা নাছিল? সেই মানুহ নিজৰ অতিশয় অনৈতিক অপৰাধত অকলে জানো বিনষ্ট হ'ল।"

21 তেতিয়া ৰূবেণ ও গাদৰ জনগোষ্ঠী আৰু মনচিৰ আধা জনগোষ্ঠীসকলে ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ মুখীয়াল লোকসকলক এই উত্তৰ দিলে:

22 "ঈশ্বৰসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই! ঈশ্বৰসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱায়েই জানে! আৰু ইস্ৰায়েলেও জানক; সচাকৈ আমি যদি বিদ্ৰোহীভাবে বা যিহোৱাৰ আগত সত্যালজ্জন কৰিলো, তেনেহলে আজি তুমি আমাক ৰক্ষা নকৰিবা। 23 আমি যদি যিহোৱাৰ পাছত চলিবলৈ বিমুখ হ'ব অৰ্থে বা হোম কি নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবৰ অৰ্থে বা মঙ্গলার্থক বলিদান কৰিবৰ বাবে যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলোঁ, তেন্তে যিহোৱাই নিজে তাৰ প্ৰতিশোধ লওক।

24 সচাকৈ আমি এটা বিশেষ কথাৰ আশঙ্কাতহে ইয়াকে কৰিলোঁ অৰ্থাৎ আগলৈ তোমালোকৰ সন্তানসকলে আমাৰ সন্তানসকলক ক'ব, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰে সৈতে তোমালোকৰ কি সম্পৰ্ক?

25 কিয়নো তোমালোক আৰু আমাৰ মাজত যিহোৱাই যৰ্দনক সীমা কৰি ৰাখিছে। হে ৰূবেণৰ সন্তানসকল, হে গাদৰ সন্তানসকল, যিহোৱাৰ বিষয়ে তোমালোকৰ কৰিবলৈ কোনো ভাগ নাই, গতিকে তোমালোকৰ সন্তানসকলে আমাৰ সন্তানসকলক যিহোৱাৰ অভয়ৰ পৰাহে একুৱাৰ।

26 এই হেতুকে আমি কলোঁ, 'আহাঁ আমি এটা বেদি নিৰ্মাণ কৰিবলৈ ধৰোঁইক; সেই বেদি হোম বা আন বলিদানৰ অৰ্থে নহ'ব, 27 কিন্তু আমাৰ হোম বলি, আন আন বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলিদানৰ দ্বাৰাই, যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তেওঁৰ আৰাধনা কৰিবলৈ আমাৰ যে অধিকাৰ আছে, এয়ে তোমালোকৰ আৰু আমাৰ মাজত আৰু আমাৰ পাছত আহিবলগীয়া আমাৰ ভাবি বংশৰ মাজত ইয়াৰ সাক্ষী হ'ব; তাতে, "যিহোৱাত তোমালোকৰ কোনো ভাগ নাই", এনে কথা ভবিষ্যতে তোমালোকৰ সন্তানসকলে আমাৰ সন্তানসকলক ক'ব নোৱাৰিব।

28 এই হেতুকে আমি ক'লোঁ, 'তেওঁলোকে যদি আমাক বা আমাৰ ভাবি-বংশক আগলৈ এনে কথা ক'ব, তেন্তে আমি এই উত্তৰ দিম, "চোৱা! আমাৰ ওপৰ পিতৃসকলে নিৰ্মাণ কৰা যিহোৱাৰ যজ্ঞ-বেদিৰ নমুনা; তেওঁলোকে হোম বা আন বলিদানৰ অৰ্থে নিৰ্মাণ কৰা বেদি নহয়, কিন্তু সেয়ে তোমালোকৰ আৰু আমাৰ মাজত সাক্ষ্য মাত্ৰ।" 29 আমি যে হোম বা নৈবেদ্য বা বলিদানৰ অৰ্থে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিবাস কৰা গৃহৰ আগত থকা তেওঁৰ যজ্ঞ-বেদিৰ বাহিৰে, আন যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰি যিহোৱাৰ বিদ্ৰোহী হ'ব খুজিছোঁ বা যিহোৱাৰ পাছত চলিবলৈ আজি বিমুখ হ'ব খুজিছোঁ, এনে কথা আমাৰ পৰা দূৰ হওঁক।"

30 যেতিয়া পীনহচ পুৰোহিত আৰু লোকসকলৰ অধ্যক্ষসকল অৰ্থাৎ তেওঁৰ লগৰ ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ মুখীয়াল লোকসকলে ৰূবেণ, গাদৰ আৰু মনচিৰ সন্তানসকলৰ এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে এই বিষয়টো বৰ ভাল দেখিলে। 31 আৰু ইলিয়াজৰ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ পীনহচে ৰূবেণ, গাদৰ আৰু মনচিৰ লোকসকলক ক'লে, "তোমালোকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে যে সেই অপৰাধ কৰা নাই, ইয়াতে আমি আজি জানিলোঁ, যে যিহোৱা আমাৰ মাজত আছে; এতিয়া তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক যিহোৱাৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলা।" 32 পাছত ইলিয়াজৰ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ পীনহচে আৰু অধ্যক্ষসকলে ৰূবেণ ও গাদৰ সন্তানসকলৰ পৰা বিদায় হৈ গিলিয়াদ দেশৰ পৰা কনান দেশত থকা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ উলটি আহি তেওঁলোকক বাৰ্তা দিলেহি। 33 ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে এই সুসংবাদ তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত ভাল দেখিলে। ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ কৰিলে আৰু ৰূবেণ ও গাদৰ সন্তানসকল থকা দেশৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ-যাত্ৰা কৰি বিনষ্ট কৰাৰ কথা পুনৰ নক'লে।

34 পাছত ৰূবেণ ও গাদৰ সন্তানসকলে সেই বেদিৰ নাম "সাক্ষী(এদ)" ৰাখিলে; কিয়নো তেওঁলোকে ক'লে, "যিহোৱাই যে ঈশ্বৰ, এয়ে আমাৰ মাজত সাক্ষী।"

Chapter 23

যিহোচুৱাৰ বিদায় বক্তৃতা, তেওঁ আৰু ইলিয়াজৰ মৃত্যু

- ¹এইদৰে যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে থকা আটাই শত্ৰুৰ পৰা জিৰণী দিয়াৰ পাছত যিহোচুৱা বুঢ়া আৰু অতিশয় বৃদ্ধ হ'ল।
- ²তেতিয়া তেওঁ গোটেই ইস্ৰায়েলক, তেওঁলোকৰ বৃদ্ধ আৰু অধ্যক্ষসকলক, বিচাৰকৰ্তা আৰু বিষয়াসকলক মতাই আনি তেওঁলোকক ক'লে, “মই বুঢ়া আৰু অতিশয় বৃদ্ধ হ'লোঁ। ³তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকৰ কাৰণে এই সকলো জাতিলৈ যি যি কৰিলে, সেই বিষয়ে তোমালোকে দেখি আছাইক, কিয়নো তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজে তোমালোকৰ পক্ষে যুদ্ধ কৰিলে।
- ⁴চোৱা! যি যি জাতিক মই উচ্ছন্ন কৰিলোঁ, তেওঁলোকৰ দেশৰে সৈতে, যৰ্দনৰ পৰা সূৰ্য্য মাৰ যোৱা ফালে মহা সমুদ্ৰলৈকে সকলো অৱশিষ্ট থকা জাতিৰ দেশ মই তোমালোকৰ জনগোষ্ঠীবোৰক আধিপত্যৰ অৰ্থে চিঠি-খেলৰ দ্বাৰাই ভগাই দিলোঁ। ⁵তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকৰ আগৰ পৰা তেওঁলোকক গতিয়াই পঠাব আৰু তোমালোকৰ চকুৰ আগৰ পৰা সিহঁতক দূৰ কৰিবা। তাতে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক কোৱাৰ দৰে, তোমালোকে সিহঁতৰ দেশ অধিকাৰ কৰিবা।
- ⁶এতেকে, তোমালোকে মোচিৰ বিধান অনুসাৰে সোঁ কি বাওঁফালে যেন নুঘুৰিবা, ⁷তোমালোকৰ মাজত অৱশিষ্ট থকা এই জাতিসকলৰ মাজত নুসোমাবা, তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ নাম নলবা, সেইবোৰৰ নামেৰে শপত নাখাবা, সেইবোৰক পূজা নকৰিবা আৰু সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত নকৰিবা। ⁸কিন্তু আজিলৈকে যেনেকৈ কৰি আহিছা, তেনেকৈ যেন নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাত আসক্ত হৈ থাকা, এই কাৰণে মোচিৰ বিধান-পুস্তকত লিখা সকলো কথা পালন কৰি, তাৰ দৰে আচৰণ কৰিবলৈ অতিশয় সাহ কৰা।
- ⁹কিয়নো যিহোৱাই তোমালোকৰ আগৰ পৰা মহৎ আৰু বলৱান জাতিসকলক দূৰ কৰিলে। আৰু তোমালোকৰ আগত আজিলৈকে কোনেও থিয় হ'ব পৰা নাই। ¹⁰তোমালোকৰ এজনেই হাজাৰ জনক খেদি দিব; কিয়নো, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক যেনেকৈ কৈছিল, তেনেকৈ তেওঁ নিজেই তোমালোকৰ পক্ষে যুদ্ধ কৰোঁতা। ¹¹এই হেতুকে তোমালোকে নিজ নিজ প্ৰাণৰ বিষয়ে অতিশয় সাৱধান হৈ, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক প্ৰেম কৰা।
- ¹²নাইবা যদি কোনো প্ৰকাৰে বিমুখ হৈ, সেই জাতিবোৰৰ বাকী থকা যি অৱশিষ্ট লোক তোমালোকৰ মাজত আছে, তেওঁলোকত আসক্ত হোৱা, তেওঁলোকৰ লগত বিবাহৰ সম্বন্ধ কৰা আৰু তোমালোকৰ লগত তেওঁলোকৰ বা তেওঁলোকৰ লগত তোমালোকৰ আলাপ ব্যৱহাৰ হয়, ¹³তেন্তে, নিশ্চয়ে জানিবা যে, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকৰ আগৰ পৰা সেই জাতিসকলক দূৰ নকৰিবা। কিন্তু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক দিয়া এই উত্তম দেশৰ পৰা তোমালোক বিনষ্ট নোহোৱালৈকে সিহঁত তোমালোকৰ জাল আৰু ফাল্দ, গাত কোবোৱা চাবুক আৰু চকুত লগা কাঁইট স্বৰূপ হৈ থাকিব।
- ¹⁴চোৱা, গোটেই পৃথিৱীৰ লোকে যোৱা পথেদি মই আজি যাওঁ। আৰু তোমালোকে সকলো মনেৰে সকলো জ্ঞানেৰে ইয়াক জ্ঞাত হোৱা যে, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকৰ বিষয়ে যিমান কুশলৰ বাক্য ক'লে, তাৰ এটিও বিফল হোৱা নাই; তোমালোকৰ পক্ষে সেই সকলো সিদ্ধ হ'ল, এটিও নিষ্ফল হোৱা নাই। ¹⁵কিন্তু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক যি যি কুশলৰ বাক্য কৈছিল, সেই সকলো যেনেকৈ তোমালোকৰ পক্ষে সিদ্ধ হ'ল, সেইদৰে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক দিয়া এই উত্তম দেশৰ পৰা তোমালোকক বিনষ্ট কৰি নেটায় মানে, তেওঁ তোমালোকলৈ সকলো অমঙ্গল-বাক্যও সিদ্ধ কৰিব। ¹⁶নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমালোকক আদেশ কৰা নিয়মটি যদি তোমালোকে লঙ্ঘন কৰা আৰু তোমালোকে যদি আন দেৱতাবোৰক পূজা কৰা আৰু সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰা, তেন্তে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে জ্বলি উঠিব আৰু তেওঁ তোমালোকক দিয়া এই উত্তম দেশৰ পৰা, তোমালোক সোনকালে বিনষ্ট হ'বা।”

Chapter 24

- ¹পাছত যিহোচুৱাই ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীক চিখিমত গোট খোৱালে আৰু তেওঁলোকৰ বৃদ্ধ লোকসকলক, অধ্যক্ষসকলক, বিচাৰকৰ্তাসকলক আৰু বিষয়াসকলক মতাই আনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে উপস্থিত হ'ল। ²যিহোচুৱাই লোক সকলক ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘আগৰ কালত তোমালোকৰ পূৰ্ব পুৰুষ-অব্ৰাহাম আৰু নাহোৰৰ পিতৃ তেৰহ-নদীৰ সিপাৰে বাস কৰিছিল আৰু তেওঁলোকে অন্য দেৱতা বোৰক পূজা কৰিছিল।
- ³পাছত মই তোমালোকৰ আদি পিতৃ অব্ৰাহামক নদীৰ সিপাৰৰ পৰা আনি, কনান দেশৰ সকলো ফালে লৈ ফুৰালোঁ আৰু মই তেওঁৰ পুত্ৰ ইচহাকৰ দ্বাৰা তেওঁৰ বংশ বৃদ্ধি কৰিলোঁ। ⁴আৰু ইচহাকলৈ মই যাকোব আৰু এচোক দিলোঁ। এচোৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে মই তেওঁক চেয়ীৰ পৰ্বত দিলোঁ, কিন্তু যাকোব আৰু তেওঁৰ সন্তানসকল হ'লে মিচৰলৈ নামি গ'ল।
- ⁵তাৰ পাছত মই মোচি আৰু হৰোণক পঠিয়ালো আৰু মিচৰৰ লোক সকলৰ ওপৰত কৰা মোৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকলৈ মহা আপদ ঘটালোঁ। তাৰ পাছত মই তোমালোকক উলিয়াই আনিলো। ⁶মই মিচৰৰ পৰা তোমালোকৰ পূৰ্ব পুৰুষ সকলক উলিয়াই আনিলো আৰু তোমালোকৰ

সেই পুৰুষসকল আহি সমুদ্ৰ পালে; তেতিয়া মিচৰীয়া লোক সকলে বথ আৰু অশ্বাৰোহী সৈন্য লৈ, চুফ সমুদ্ৰলৈকে তোমালোকৰ পূৰ্ব পুৰুষ সকলৰ পাছে পাছে খেদি আহিছিল।

⁷সেই সময়ত যেতিয়া তোমালোকৰ পূৰ্ব পুৰুষ সকলে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে, তেতিয়া যিহোৱাই মিচৰীয়াসকলৰ আৰু তোমালোকৰ মাজত অন্ধকাৰ স্থাপন কৰিলে। তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰলৈ সমুদ্ৰ আনিলে আৰু তেওঁলোকক ঢাকি পেলালে। মই মিচৰত কৰা কাৰ্য তোমালোকে নিজ চকুৰে দেখিলা। তাৰ পাছত তোমালোকে বহুকাল মৰুপ্ৰান্তত বাস কৰিলা।

⁸তাৰ পাছত মই তোমালোকক যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা ইমোৰীয়া সকলৰ দেশলৈ আনিলোঁ। তেওঁলোকে তোমালোকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে আৰু মই তোমালোকৰ হাতত তেওঁলোকক সমৰ্পণ কৰিলোঁ। পাছত তোমালোকে তেওঁলোকৰ দেশ অধিকাৰ কৰিলা; এইদৰে মই তোমালোকৰ আগৰ পৰা তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিলোঁ।

⁹পাছত চিপোৰাৰ পুত্ৰ মোৱাবৰ ৰজা বালাকে উঠি ইস্ৰায়েলক আক্ৰমণ কৰিলে আৰু তোমালোকক শাও দিবৰ কাৰণে মানুহ পঠিয়াই বিয়োৰৰ পুতেক বিলিয়মক মাতিলে। ¹⁰কিন্তু মই বিলিয়মৰ কথাত মন দিবলৈ সন্মত নহলোঁ। তাতে তেওঁ তোমালোকক আশীৰ্ব্বাদহে কৰিলে; এইদৰে মই তেওঁৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিলোঁ।

¹¹পাছত তোমালোকে যৰ্দন পাৰ হৈ যিৰিহো পালাহি। যিৰিহোৰ অধ্যক্ষসকলে ইমোৰীয়া, পৰিঞ্জীয়া, কনানীয়া, হিত্তীয়া, গিৰ্গাচীয়া, হিব্বীয়া আৰু যিবুচীয়া লোকসকলৰ সৈতে তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। মই তোমালোকক তেওঁলোকৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ দিলোঁ আৰু তোমালোকৰ হাতত শোধাই দিলোঁ। ¹²মই তোমালোকৰ আগে আগে কোনো পঠালোঁ; তাতে সেই কোনোৱে তোমালোকৰ আগৰ পৰা তেওঁলোকক, বিশেষকৈ ইমোৰীয়াসকলৰ দুজন ৰজাক দূৰ কৰিলে। তোমালোকৰ তৰোৱাল বা ধনুৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকক দূৰ কৰা হোৱা নাছিল।

¹³তোমালোকে যিহৰ বাবে শ্রম কৰা নাই, এনে এক দেশ আৰু যিহক তোমালোকে স্থাপন কৰা নাই এনে অনেক নগৰ মই তোমালোকক দিলোঁ, তোমালোকে তাৰ মাজত বাস কৰি আছা। আৰু যি দ্ৰাক্ষালতা ও জিতগছৰ বাৰী তোমালোকে পতা নাই, এনে বাৰীৰ ফল তোমালোকে ভোগ কৰি আছা।

¹⁴এই হেতুকে এতিয়া তোমালোকে যিহোৱাক ভয় কৰা আৰু সৰল মনেৰে ও সত্যেৰে তেওঁৰ আৰাধনা কৰা; তোমালোকৰ পূৰ্ব পুৰুষসকলে নদীৰ সিপাৰে আৰু মিচৰত পূজা কৰা দেৱতাবোৰক দূৰ কৰা আৰু যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰা। ¹⁵যদি যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰাত বেয়া লাগিছে, তেন্তে নদীৰ সিপাৰে থকা তোমালোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলে পূজা কৰা দেৱতাবোৰেই হওঁক বা যিসকলৰ দেশত তোমালোকে বাস কৰিছা, সেই ইমোৰীয়াসকলৰ দেৱতাবোৰেই হওঁক, যাৰ আৰাধনা কৰিবা তাক আজিয়েই মনোনীত কৰা। কিন্তু মই আৰু মোৰ পৰিয়ালে হ'লে যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিম।"

¹⁶তেতিয়া লোকসকলে উত্তৰ দি ক'লে, "আমি আন দেৱতাবোৰক পূজা কৰিবৰ বাবে যে যিহোৱাক ত্যাগ কৰিম আমাৰ পৰা এনে কথা দূৰ হওঁক, ¹⁷কিয়নো যিজনাই আমাক আৰু আমাৰ ওপৰ পিতৃসকলক বন্দীঘৰস্বৰূপ মিচৰ দেশৰ পৰা আনিলে আৰু আমাৰ চকুৰ আগতে সেই মহৎ চিনবোৰ দেখুৱালে আৰু যি বাটেদি আমি আহিলোঁ, সেই গোটেই বাটত আৰু যি জাতিবোৰৰ মাজেদি আমি পাৰ হৈ আহিলোঁ, সেই জাতিবোৰৰ মাজতো আমাক ৰক্ষা কৰিলে, সেই জনাই আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা। ¹⁸সেই যিহোৱায়েই এই দেশত থকা ইমোৰীয়া আদি কৰি সকলো জাতিক আমাৰ আগৰ পৰা দূৰ কৰিলে। এই হেতুকে আমিও যিহোৱাৰেহে আৰাধনা কৰিম, কিয়নো তেৱেই আমাৰ ঈশ্বৰ।"

¹⁹কিন্তু যিহোচুৱাই লোকসকলক ক'লে, "তোমালোকে যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিব নোৱাৰিবা, কিয়নো তেওঁ পবিত্ৰ ঈশ্বৰ; নিজ মৰ্য্যদা ৰখাত উদ্যোগী ঈশ্বৰ; তেওঁ তোমালোকৰ অধাৰ্মিকতা আৰু পাপসমূহক ক্ষমা নকৰিব। ²⁰তোমালোকে যদি যিহোৱাক ত্যাগ কৰি বিজাতীয় দেৱতাক পূজা কৰা, তেন্তে তেওঁ তোমালোকক মঙ্গল কৰাৰ পৰা ঘূৰি, তোমালোকৰ অমঙ্গলহে কৰিব আৰু তোমালোকক সংহাৰ কৰিব।"

²¹তেতিয়া লোকসকলে যিহোচুৱাক ক'লে, "নহয়, আমি যিহোৱাৰহে আৰাধনা কৰিম।" ²²তেতিয়া যিহোচুৱাই লোকসকলক ক'লে, "তোমালোকে আৰাধনা কৰিবৰ অৰ্থে যিহোৱাক যে মনোনীত কৰিলা, এই কথাত তোমালোকে নিজৰ বিৰুদ্ধে নিজে সাক্ষী হৈছা।" তেওঁলোকে ক'লে, "হয়, আমি সাক্ষী হৈছোঁ।" ²³তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "তেনেহ'লে এতিয়া তোমালোকৰ মাজত থকা বিজাতীয় দেৱতাবোৰ দূৰ কৰা আৰু নিজ নিজ হৃদয়েৰে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰি অহা।"

²⁴লোকসকলে যিহোচুৱাক ক'লে, "আমি ঈশ্বৰ যিহোৱাৰেই আৰাধনা কৰিম আৰু তেওঁৰেই বাক্যলৈ কাণ দিম।" ²⁵এই দৰে যিহোচুৱাই সেইদিনা লোকসকলৰ সৈতে এটি নিয়ম স্থিৰ কৰিলে। তেওঁ চিখিমত তেওঁলোকৰ বাবে এক বিধি আৰু শাসন প্ৰণালী স্থাপন কৰিলে।

²⁶তেতিয়া যিহোচুৱাই সেই সকলো কথা ঈশ্বৰৰ বিধান-পুস্তকখিনিত লিখি থ'লে আৰু এটা ডাঙৰ শিল লৈ, যিহোৱাৰ ধৰ্ম্ম-ধামৰ ওচৰত থকা এৰা গছৰ তলত স্থাপন কৰিলে।

²⁷পাছত যিহোচুৱাই লোকসকলক ক'লে, "চোৱা, এই শিলে আমাৰ অহিতে সাক্ষী হ'ব। কিয়নো আমাৰ আগত যিহোৱাই কোৱা সকলো কথা ই শুনিছে। এই হেতুকে তোমালোকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰক আঁসে নকৰিবৰ বাবে এইয়ে তোমালোকৰ অহিতে সাক্ষী হ'ব।" ²⁸তাৰ পাছত যিহোচুৱাই লোকসকলক নিজ নিজ উত্তৰাধিকাৰলৈ বিদায় দিলে।

- ²⁹এই সকলো ঘটনাৰ পাছত, যিহোৱাৰ দাস নুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাৰ এশ দহ বছৰত মৃত্যু হ'ল। ³⁰তেতিয়া লোকসকলে গাচ পৰ্বতৰ উত্তৰফালে, ইফ্ৰীয়াম পৰ্বতীয়া অঞ্চলত থকা তিন্নৎচেৰহত তেওঁৰ নিজৰ উত্তৰাধিকাৰৰ সীমাৰ ভিতৰত তেওঁক মৈদাম দিলে।
- ³¹যিহোচুৱাৰ আয়ুসৰ সকলো কালত আৰু যি বৃদ্ধ লোকসকল যিহোচুৱাৰ মৃত্যুৰ পাছত জীয়াই আছিল আৰু ইস্ৰায়েলৰ বাবে যিহোৱাই কৰা সকলো কৰ্ম জানিছিল, তেওঁলোক জীয়াই থকালৈকে ইস্ৰায়েলে যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰি আছিল।
- ³²ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মিচৰ দেশৰ পৰা অনা যোচেফৰ অস্থিবোৰ চিখিমত এডোখৰ মাটিত মৈদাম দিলে, যি মাটি যাকোবে চিখিমৰ বাপেক হমোৰৰ পুতেকহঁতৰ পৰা এশ ৰূপ দি কিনি লৈছিল; আৰু সেয়ে যোচেফৰ সন্তানসকলৰ উত্তৰাধিকাৰ হ'ল। ³³তাৰ পাছত হাৰুণৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰবো মৃত্যু হ'ল। তাত লোকসকলে ইফ্ৰীয়ামৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলত তেওঁৰ পুত্ৰ পিনহচক দিয়া গিবিয়াত তেওঁক মৈদাম দিলে।

বিচারকর্তাসকলৰ পুস্তক

Chapter 1

কনানীয়াসকলৰ সৈতে ইস্রায়েলসকলৰ যুদ্ধ

¹যিহোচূৰাৰ মৃত্যুৰ পাছত ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাক সুধিলে, “কনানীয়াসকলৰ বিপক্ষে আমি যেতিয়া যুদ্ধ কৰিবলৈ উপত্যকাৰ ওপৰলৈ যাম, তেতিয়া আমাৰ হৈ যুদ্ধ কৰিবলৈ কোনে প্ৰথমে তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিব?” ²উত্তৰত যিহোৱাই ক’লে, “প্ৰথমে যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ লোকসকল যাব; চোৱা, মই তেওঁলোকৰ হাততে এই দেশ সমৰ্পণ কৰিলো।” ³এই কথা শুনাৰ পাছত যিহুদা বংশৰ লোকসমূহে গৈ চিমিয়োন জনগোষ্ঠীৰ তেওঁলোকৰ ভাইসকলক ক’লে, “যি ঠাই আমাৰ ভাগত পৰিছে, সেই অঞ্চলত থকা কনানীয়াসকলৰ অহিতে যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে তোমালোকো আমাৰ সৈতে আহাঁ, তেতিয়া আমি একেলগে মিলি যুদ্ধ কৰিব পাৰিম আৰু পাছত সেইদৰে আমিও তোমালোকৰ অঞ্চল দখল কৰিবৰ বাবে তোমালোকৰ লগত যুদ্ধলৈ যাম।” তেতিয়া চিমিয়োন জনগোষ্ঠীৰ লোকসকল তেওঁলোকৰ লগত গ’ল।

⁴যিহুদা বংশৰ লোকসকল ওপৰলৈ উঠি গৈ আক্ৰমণ কৰাত যিহোৱাই কনানীয়া আৰু পৰিজীয়াসকলৰ ওপৰত তেওঁলোকক জয়ী কৰিলে। তেওঁলোকৰ দহ হাজাৰ সৈন্যক তেওঁলোকে বেজক অঞ্চলত বধ কৰিলে। ⁵বেজকত তেওঁলোকে অদুনী-বেজকক দেখা পাই তেওঁৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে আৰু কনানীয়া ও পৰিজীয়াসকলক পৰাস্ত কৰিলে। ⁶কিন্তু অদুনী-বেজক যেতিয়া পলাই গৈছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে পাছে পাছে খেদি গৈ তেওঁক ধৰি তেওঁৰ হাত আৰু ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলি কাটি পেলালে। ⁷তে অদুনী-বেজকে ক’লে, “মই সত্তৰজন বজাৰ হাত আৰু ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলি কাটি পেলাইছিলো। তেওঁলোকে মোৰ মেজৰ তলত পৰা আহাৰ বুটলি খাইছিল। মই তেওঁলোকৰ প্ৰতি যেনে কাৰ্য কৰিলো, ঈশ্বৰেও মোলৈ তেনে কৰিলে।” পাছত তেওঁলোকে অদুনী-বেজকক যিৰুচালেমলৈ আনিলে আৰু তেওঁৰ সেই ঠাইতে মৃত্যু হ’ল।

⁸যিহুদা বংশৰ লোকসকলে যিৰুচালেম আক্ৰমণ কৰি তাক অধিকাৰ কৰিলে। তেওঁলোকে তৰোৱালেৰে সকলোকে বধ কৰি নগৰখনত জুই লগাই দিলে। ⁹তাৰ পাছত তেওঁলোকে পাহাৰীয়া এলেকা, নেগেভ আৰু পশ্চিমৰ নিম্নভূমিত বাস কৰা কনানীয়াসকলৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ নামি গ’ল। ¹⁰তেওঁলোকে হিব্ৰনৰ বাসিন্দা কনানীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে আশুৱাই গৈ চেষ্টা কৰি, অহিমন আৰু তলময়ক পৰাস্ত কৰিলে। হিব্ৰনৰ আগৰ নাম আছিল কিৰিয়ত-অৰ্ব।

¹¹তাৰ পৰা তেওঁলোক দবীৰ চহৰৰ বিৰুদ্ধে আগবাঢ়ি গ’ল; দবীৰৰ পূৰ্বৰ নাম আছিল কিৰিয়ৎ-চেফৰ। ¹²কালেবে কৈছিল, “যি জনে কিৰিয়ৎ-চেফৰক আক্ৰমণ কৰি অধিকাৰ কৰিব, মই মোৰ জী অকচাক তেওঁৰ সৈতে বিয়া দিম।” ¹³তাতে কালেবৰ ভায়েক কনজৰ সন্তান অৎনীয়েলে দবীৰ অধিকাৰ কৰিলে আৰু সেয়ে কালেবে নিজৰ জীয়েক অকচাক অৎনীয়েলে সৈতে বিয়া দিলে। ¹⁴অৎনীয়েলৰ লগত অকচা অহাৰ পাছতেই অকচাই স্বামীক খাটিবলৈ ধৰিলে যেন তেওঁ তাইৰ বাপেকক তাইৰ কাৰণে এখন পথাৰ দিবলৈ অনুৰোধ কৰে। পাছত, অকচা যেতিয়া গাধৰ পিঠিৰ পৰা নামিল, কালেবে তাইক সুধিলে, “তোমাক কি লাগে মাজনী?” ¹⁵তাই উত্তৰ দিলে, “দেউতা, আপুনি মোক এক আশীৰ্বাদ দিয়ক; কিয়নো আপুনি মোক নেগেভৰ ভূমি যেতিয়া দিছে, তেন্তে জলৰ নিজৰাবোৰো মোক দিয়ক।” এই কথা শুনি কালেবে তাইক সেই ঠাইৰ ওপৰ আৰু তল অংশত থকা নিজৰাবোৰ দিলে।

¹⁶মোচিৰ শহৰকৰ বংশৰ সন্তানসকল, যিসকল জাতিত কেনীয়া আছিল, তেওঁলোকে যিহুদাৰ লোকসকলৰ সৈতে খেজুৰ চহৰৰ^[1] পৰা অৰাদ এলেকাৰ ওচৰৰ নেগেভত থকা যিহুদাৰ লোকসকলে বসবাস কৰা মৰুভূমিলৈ তেওঁলোকে সৈতে বসবাস কৰিবলৈ উঠি গ’ল। ¹⁷যিহুদা বংশৰ লোকসমূহে তেওঁলোকৰ ভাই চিমিয়োন বংশৰ লোকসমূহৰ লগত গৈ চফৎ চহৰৰ বাসিন্দা কনানীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিলে আৰু সেই চহৰ সম্পূৰ্ণকৈ বিনষ্ট কৰিলে। এই কাৰণতে সেই চহৰৰ নাম দিয়া হ’ল হৰ্মা (যাৰ অৰ্থ বিনষ্ট)। ¹⁸যিহুদা বংশই গাজা, অঙ্কিলোন, ইক্ৰোন চহৰ আৰু তাৰ ওচৰ-পাজৰৰ অঞ্চলসমূহ দখল কৰিলে। ¹⁹যিহোৱা যিহুদা বংশৰ লোকসকলৰ সঙ্গত আছিল। তেওঁলোকে পাহাৰী এলেকাবোৰ দখল কৰি নিছিল হয়, কিন্তু সমতল ভূমিৰ নিবাসীসকলক খেদাব পৰা নাছিল, কাৰণ তেওঁলোকৰ লোহাৰ ৰথ আছিল।

²⁰মোচিৰ আজ্ঞা অনুসারে হিব্ৰন চহৰ কালেবক দিয়া হ’ল। অনাকৰ তিনিটা পুতেকক কালেবে হিব্ৰনৰ পৰা খেদাই দিলে। ²¹কিন্তু বিন্যামীন বংশৰ লোকসকলে যিৰুচালেমত বাস কৰা যিবুচীয়াসকলক উচ্ছেদ নকৰিলে; সেয়ে বিন্যামীন বংশৰ লগত যিবুচীয়াসকল আজিও তাত বসবাস কৰি আছে।

²²যোচেফৰ বংশয়ো বৈৎএল নগৰ আক্ৰমণ কৰিবলৈ গ’ল। যিহোৱা তেওঁলোকৰ সঙ্গী আছিল। ²³তেওঁলোকে বৈৎএল নগৰখন ভালদৰে চাইচিতি আহিবলৈ মানুহ পঠালে; বৈৎএলৰ আগৰ নাম আছিল লুজ। ²⁴পাছত চোৰাংচোৱাসকলে সেই নগৰৰ পৰা এজন মানুহক বাহিৰলৈ ওলাই অহা দেখি, তেওঁক ক’লে, “অনুগ্রহ কৰি এই নগৰত সোমোৱাৰ পথটো আপুনি আমাক দেখুৱাই দিয়ক। আমি আপোনালৈ দয়ালু হ’ম।”

²⁵তেতিয়া, তেওঁ তেওঁলোকক নগৰত সোমোৱা পথ দেখুৱাই দিয়াত তেওঁলোকে গৈ সেই নগৰ তৰোৱালেৰে আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু সেই

লোকজনক আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলো লোকক ৰেহাই দিলে।²⁶ তাৰ পাছত সেই মানুহজনে হিত্তীয়াসকলৰ দেশলৈ গৈ তাত এখন নগৰ সাজিলে আৰু তাৰ নাম লুজ ৰাখিলে; আজিলৈকে নগৰখন এই নামেৰেই আছে।

²⁷ মনচিৰ বংশৰ লোকসকলে বৈৎচান, তানক, দোৰ, যিল্লিয়াম, মগিন্দো চহৰৰ আৰু ইয়াৰ আশে-পাশে থকা গাওঁবোৰৰ বাসিন্দাসকলক উচ্ছেদ নকৰিলে, কাৰণ কনানীয়াসকলে সেই ঠাইতে থাকিবলৈ মন দৃঢ় কৰিলে।²⁸ পাছত ইস্রায়েলীয়াসকল যেতিয়া শক্তিশালী হৈ উঠিল, তেতিয়া তেওঁলোকে সেই কনানীয়াসকলক তেওঁলোকৰ দাস হৈ কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে; কিন্তু তেওঁলোকক একেবাৰে খেদি নিদিলে।

²⁹ ইফ্ৰয়িমৰ বংশধৰসকলেও গেজৰৰ পৰা কনানীয়াসকলক বাহিৰ কৰি নিদিলে; সেয়ে তেওঁলোক গেজৰতে তেওঁলোকৰ মাজত বাস কৰি থাকিল।

³⁰ জবুলুন বংশৰ লোকসকলেও কিট্ৰোন আৰু নহলোলৰ পৰা কনানীয়াসকলক বাহিৰ কৰি নিদিলে; তাতে কনানীয়াসকল তেওঁলোকৰ মাজতে বাস কৰি থাকিল, কিন্তু জবুলুনৰ বংশধৰসকলে তেওঁলোকক দাসৰ কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে।

³¹ আচৰৰ বংশয়েও অক্কো, চীদোন, অহলাব, অকজীব, হেলবা, অফীক, আৰু ৰহোবৰ লোকসমূহক বাহিৰ নকৰিলে।³² তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ বাসিন্দা কনানীয়াসকলৰ মাজতে বাস কৰিবলৈ ধৰিলে, কাৰণ তেওঁলোকে সেইসকলক বাহিৰ নকৰিলে।

³³ নপ্তালী বংশৰ লোকসকলে বৈৎ-চেমচ আৰু বৈৎ-অনাৎৰ লোকসকলক বাহিৰ নকৰিলে আৰু তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ কনানীয়াসকলৰ মাজত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে; বৈৎ-চেমচ আৰু বৈৎ-অনাৎবাসীক নপ্তালীসকলৰ বাবে কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে।

³⁴ ইমোৰীয়াসকলে দানৰ বংশধৰসকলক পাহাৰীয়া এলেকাতে আটক কৰি বসতি কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে; তেওঁলোকক সমতল ভূমিলৈ নামি আহিব নিদিলে।³⁵ ইমোৰীয়াসকলে হেৰচ পৰ্বত, অয়ালোন আৰু চালবীমত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু যোচেফৰ বংশৰ লোকসকলৰ সৈন্য শক্তিয়ে সেইবোৰ জয় কৰিলে আৰু ইমোৰীয়াসকলক তেওঁলোকৰ দাসৰ কাৰ্য কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে।³⁶ ইমোৰীয়াসকলৰ সীমা অক্ৰবীম গিৰিপথৰ পৰা চেলা পাৰ হৈ ওপৰৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চললৈকে আছিল।

1:16 ^[1]

Chapter 2

বোখীমত ঈশ্বৰৰ দূত

¹ যিহোৱাৰ দূতে গিলগলৰ পৰা বোখীমলৈ উঠি আহি ইস্রায়েলীসকলক ক'লে, “মই মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক বাহিৰ কৰি আনিলো অৰু যি দেশ দিম বুলি মই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত শপত খাইছিলোঁ, সেই দেশলৈ তোমালোকক লৈ আহিলোঁ; মই কৈছিলোঁ, ‘তোমালোকৰ সৈতে স্থাপন কৰা মোৰ নিয়মটি মই কেতিয়াও নাভাঙিম।² তোমালোকেও এই দেশৰ লোকসকলৰ সৈতে কোনো চুক্তি নকৰিবা; সিহঁতৰ বেদিবোৰ ভাঙি পেলাবা।’ কিন্তু তোমালোকে মোৰ কথালৈ কাণ নিদিলে। তোমালোকে কিয় এনে কাৰ্য কৰিলা?”

³ এই কাৰণে মই এতিয়া তোমালোকক কওঁ যে, ‘মই তোমালোকৰ ওচৰৰ পৰা কনানীয়াসকলক দূৰ নকৰিম; তেওঁলোক তোমালোকৰ কাৰণে কাঁইটস্বৰূপ হ’ব আৰু তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰ তোমালোকৰ কাৰণে এক ফান্দ হৈ পৰিব।’⁴ যিহোৱাৰ দূতে ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত তেওঁলোক সকলোৱে উচ্চস্বৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে।⁵ যি ঠাইত তেওঁলোকে কান্দিছিল সেই ঠাইৰ নাম বোখীম (যাৰ অৰ্থ ‘ক্ৰন্দনকাৰী’) ৰাখিলে; তেওঁলোকে তাত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অনেক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে।

ইস্রায়েলৰ অবাধ্যতা আৰু পৰাজয়

⁶ যিহোচুৱাই ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক নিজৰ নিজৰ ঠাইলৈ পঠিয়াই দিলে। সেইদৰে তেওঁলোক প্ৰত্যেকেই যাক যি ভাগ দিয়া হ’ল, সেই ঠাইৰ আধিপত্য লবলৈ গ’ল।⁷ যিহোচুৱা যিমান দিন জীয়াই আছিল, সিমান দিনলৈকে ইস্রায়েলবাসীয়ে যিহোৱাৰ সেৱা কৰিছিল। যিহোচুৱাৰ মৃত্যুৰ পাছত যিসকল বৃদ্ধলোক জীৱিত আছিল, তেওঁলোকেও নিজৰ জীৱনকালত যিহোৱাৰ সেৱা কৰিছিল। ইস্রায়েলৰ লোকসকলৰ কাৰণে যিহোৱাই যি যি মহৎ কৰ্ম কৰিছিল এইসকল বৃদ্ধলোকে তাক দেখিছিল।⁸ নূনৰ পুত্ৰ যিহোৱাৰ দাস যিহোচুৱাৰ এশ দহ বছৰ বয়সত মৃত্যু হ’ল।⁹ ইস্রায়েলবাসীয়ে যিহোচুৱাক তেওঁৰ নিজৰ মাটিৰ সীমাৰ ভিতৰৰ তিন্নৎহেৰচ নামৰ ঠাইত মৈদাম দিলে। এই ঠাই গাচ পৰ্বতৰ উত্তৰত ইফ্ৰয়িমৰ পাহাৰীয়া অঞ্চলত আছিল।

¹⁰ যিহোচুৱাৰ সমসাময়িক সকলো প্ৰজন্মই মৃত্যু বৰণ কৰি নিজৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ পাছত পৰৱৰ্তী প্ৰজন্মৰ বৃদ্ধি হবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকে যিহোৱাক নাজানিলে। যিহোৱাই ইস্রায়েলবাসীৰ কাৰণে কি কৰিলে তেওঁলোকে সেইবোৰ নাজানিলে।¹¹ সেয়ে তেওঁলোকে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তেনে আচৰণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু বাল-দেৱতাবোৰৰ সেৱা-পূজা কৰিব ধৰিলে।¹² তেওঁলোকৰ ওপৰ-

পিতৃসকলৰ যিহোৱা ঈশ্বৰ, যিজনাই মিচৰ দেশৰ পৰা তেওঁলোকক উলিয়াই আনিছিল, তেওঁক তেওঁলোকে ত্যাগ কৰিলে। তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে বসবাস কৰা লোকসমূহৰ বিভিন্ন দেৱ-দেৱীক প্ৰণিপাত কৰি সেইবোৰৰ পাছত চলিবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত কৰি তুলিলে।¹³ তেওঁলোকে যিহোৱাক ত্যাগ কৰি বাল-দেৱতা আৰু অষ্টাৰেং দেৱীৰ পূজা কৰিবলৈ ধৰিলে।

¹⁴যিহোৱাৰ ক্ৰোধ ইস্ৰায়েলবাসীৰ বিৰুদ্ধে জ্বলি উঠাত তেওঁ তেওঁলোকক লুটকাৰীসকলৰ হাতত শোধাই দিলে; সিহঁতে তেওঁলোকক লুট কৰিলে; তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে থকা শত্ৰুবোৰৰ শক্তিশালী হাতত তেওঁলোকক দাসৰূপে বেচিলে; তাতে তেওঁলোকে শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে থিয় হৈ নিজক পুণৰ ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে।¹⁵ যেতিয়া ইস্ৰায়েলীয়াসকল যুদ্ধলৈ যায় তেতিয়া যিহোৱাই যিদৰে শপত খাইছিল, সেই অনুসাৰে তেওঁৰ হাত তেওঁলোকৰ পৰাজয়ৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ বিপক্ষে আছিল। তাৰ ফলত ইস্ৰায়েলীয়াসকল ভয়ঙ্কৰ দুৰ্দশাৰ মাজত আছিল।

¹⁶তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁলোকৰ মাজত বিচাৰকৰ্তাসকলক নিযুক্ত কৰিলে; ইস্ৰায়েলসকলক যিসকলে লুট কৰে, তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা এইসকলে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰে।¹⁷ কিন্তু ইস্ৰায়েলীয়াসকলে বিচাৰকৰ্তাসকলৰ কথাত কাণ নিদিলে; কিয়নো তেওঁলোক যিহোৱাৰ প্ৰতি বিশ্বাসী নাছিল আৰু আন আন দেৱ-দেৱীৰ ওচৰত নিজকে বেচি ব্যভিচাৰ কৰিলে আৰু সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিছিল; তেওঁলোকৰ ওপৰ পিতৃসকলে যিহোৱাৰ আজ্ঞা পালন কৰি বাধ্যতাৰ যি পথত গমণ কৰিছিল, তেওঁলোকে সেই পথত নচলিলে আৰু অচিৰেই সেই পথৰ পৰা আঁতৰি গ'ল।¹⁸ যিহোৱাই যেতিয়া তেওঁলোকৰ কাৰণে কোনো বিচাৰকৰ্তাক নিযুক্তি দিছিল, তেতিয়া তেওঁ সেই বিচাৰকৰ্তাক সহায় কৰিছিল। সেইজন বিচাৰকৰ্তা যিমান দিনলৈকে জীয়াই থাকে, সিমান দিনলৈকে যিহোৱাই শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰিছিল; অত্যাচাৰীসকলৰ হাতত উপদ্ৰৱ আৰু তাড়না পাই তেওঁলোকে যেতিয়া কন্দা-কটা কৰে, তেতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ দয়া ওপজে।।¹⁹ কিন্তু সেই বিচাৰকৰ্তা মৰিলেই তেওঁলোকে পুণৰ ঘূৰি দেৱ-দেৱীবোৰৰ পাছত চলি পূজা-অৰ্চনা আৰু সেৱা-উপাসনাত ব্ৰতী হয়; তেওঁলোকে পূৰ্বপুৰুষসকলতকৈও অধিক ভ্ৰষ্টাচাৰৰ পথলৈ উলটি যায়। তেওঁলোকে একোতেই নিজৰ দুষ্ট অভ্যাস আৰু গোড়ামিৰ পথ নেৰে।

²⁰সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠাত তেওঁ ক'লে, “এই জাতিৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত মই যি ব্যৱস্থাৰ চুক্তি কৰিছিলো, তাক এওঁলোকে উলঙ্ঘন কৰিলে আৰু মোৰ কথাও নুশুনিলে।²¹ এই হেতুকে যিহোচূৰাৰ মৃত্যুৰ সময়ত যি সকলো অন্য জাতি এই দেশত অৱশিষ্ট থাকি গ'ল, মই সেইসকলক ইস্ৰায়েলৰ সনুখৰ পৰা পুণৰ দূৰ নকৰিম।²² ইস্ৰায়েলবাসীয়ে তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে চলাৰ দৰে যিহোৱাৰ পথত চলে নে নচলে, এইসকল জাতিৰ যোগেদিয়েই মই তেওঁলোকৰ পৰীক্ষা কৰিম।”²³ এই কাৰণতে যিহোৱাই সেই জাতিবোৰক শীঘ্ৰে বাহিৰ নকৰি দেশত ৰাখি থলে। তেওঁ যিহোচূৰাৰ হাততো তেওঁলোকক সমৰ্পণ নকৰিলে।

Chapter 3

¹যি সকল ইস্ৰায়েলীয়া লোকৰ কনান দেশত যুদ্ধৰ কোনো অভিজ্ঞতা নাছিল, সেইসকলক পৰীক্ষাত পেলাবলৈ যিহোৱাই কিছুমান জাতিক সেই দেশৰ মাজত অৱশিষ্ট ৰাখিলে।² ইস্ৰায়েলৰ নতুন প্ৰজন্মৰ যিসকল সন্তানে আগৰ যুদ্ধবোৰৰ কথা নাজানিছিল, সেই ইস্ৰায়েলবাসীক যুদ্ধৰ বিষয়ে শিক্ষা দিবলৈ যিহোৱাই এনে কৰিলে।³ সেই জাতিবোৰ হ'ল, ফিলিষ্টীয়াসকলৰ পাঁচজন শাসনকৰ্তা, কনানীয়াসকল, চিদোনীয়া আৰু হিব্ৰীয়া জাতি। বাল-হৰ্মোন পাহাৰৰ পৰা লেবো-হমাত (হমাতৰ গিৰিপথ) পৰ্যন্ত লেবাননৰ যি পাহাৰী এলেকা আছে, এই হিব্ৰীয়াসকলে তাতে বাস কৰিছিল।⁴ যিহোৱাই মোচিৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰ-পিতৃসকলক যি আজ্ঞা দিছিল, তেওঁলোকে সেইবোৰ মানি চলে নে নাই তাক পৰীক্ষা কৰিবৰ অৰ্থে এই জাতিবোৰক ৰাখি থোৱা হৈছিল।⁵ সেয়ে ইস্ৰায়েলবাসীয়ে কনানীয়া, হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, পৰিজ্জীয়া, হিব্ৰীয়া আৰু যিবুচীয়া লোকসকলৰ মাজত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে;⁶ তেওঁলোকে সেই জাতিবোৰৰ ছোৱালীক বিয়া কৰিছিল আৰু নিজৰ ছোৱালীবোৰকো তেওঁলোকৰ ল'ৰাবোৰৰ সৈতে বিয়া দিছিল আৰু তেওঁলোকে সেইসকলৰ দেৱতাবোৰক পূজা কৰিবলৈ ধৰিলে।

প্ৰথম বিচাৰকৰ্তা-অথনীয়েল

⁷ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক পাহৰি বাল-দেৱতাবোৰক আৰু আচোৰা মূৰ্তিবোৰক পূজা কৰিবলৈ ধৰিলে।⁸ এই হেতুকে ইস্ৰায়েলৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হ'ল আৰু তেওঁ অৰাম-নহাৰয়িমৰ ৰজা কুচন-ৰিচাথয়িমৰ হাতত তেওঁলোকক তুলি দিলে। ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল আঠ বছৰ কাল কুচন-ৰিচাথয়িমৰ অধীনত থাকিল।⁹ কিন্তু তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰাৰ পাছত, যিহোৱাই তেওঁলোকক সহায় কৰিবৰ কাৰণে এজন উদ্ধাৰকৰ্তা থিয় কৰালে; তেওঁ হ'ল কনজৰ পুত্ৰ কালেবৰ ভায়েক অথনীয়েল।¹⁰ যিহোৱাৰ আত্মা অথনীয়েলৰ ওপৰত স্থিতি হোৱাত তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰ কৰিলে। অথনীয়েল যেতিয়া যুদ্ধলৈ ওলাই গৈছিল, যিহোৱাই তেওঁৰ হাতত অৰামৰ ৰজা কুচন-ৰিচাথয়িমক তুলি দিলে আৰু তেওঁক জয়ী কৰিলে। অথনীয়েলত থকা শক্তিৰ দ্বাৰাই তেওঁ কুচন-ৰিচাথয়িমক পৰাজিত কৰিলে।¹¹ তাৰ পাছত চল্লিশ বছৰলৈকে দেশত শান্তি আছিল; পাছত কনজৰ পুত্ৰ অথনীয়েলৰ মৃত্যু হ'ল।

বিচাৰকৰ্তা এহুদ

¹²ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে পুনৰায় কু-আচৰণ কৰি তেওঁৰ অবাধ্য হ'ল। ইস্ৰায়েলে কৰা দুষ্টতাৰ কাৰ্যবোৰ দেখা পাই যিহোৱাই তেওঁলোকৰ অহিতে মোৱাবৰ ৰজা ইগ্লোনক শক্তিশালী কৰি তুলিলে।¹³ অম্মোনীয়া আৰু অমালেকীয়াসকলক লগত লৈ ইগ্লোনে

ইস্ৰায়েলক পৰাজিত কৰি খেজুৰ গছৰ চহৰ^[1] নিজৰ অধীনলৈ আনিলে।¹⁴ তাতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল ওঠৰ বছৰ কাল মোৰাবৰ ৰজা ইগ্লোনৰ অধীন হৈ থাকিল।¹⁵ ইয়াৰ পাছত পুণৰায় ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু যিহোৱাই তেওঁলোকৰ কাৰণে এহুদ নামৰ এজন উদ্ধাৰকৰ্তাক পঠালে। তেওঁ আছিল বিন্যামীনৰ বংশৰ গেৰাৰ পুতেক। তেওঁ বাওঁহীয়া আছিল। মোৰাবৰ ৰজা ইগ্লোনক কৰ দিবৰ কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁক পঠাইছিল।

¹⁶ এহুদে নিজৰ কাৰণে এখন এহাত দীঘল দুধৰীয়া তৰোৱাল গঢ়াই সোঁ কৰঙণত কাপোৰৰ তলত তাক বান্ধি ল'লে।¹⁷ তেওঁ গৈ মোৰাবৰ ইগ্লোনক ৰজাক সেই কৰ আদায় দিলে; এই ইগ্লোন এজন অতিশয় শকত মানুহ আছিল।¹⁸ কৰ দি এটোৱাৰ পাছত কৰ অনা লোকসকলক তেওঁ পঠাই দিলে।¹⁹ কিন্তু তেওঁ নিজে হ'লে গিলগলৰ ওচৰত প্ৰতিমা খোদাই কৰা শিলবোৰ পৰ্যন্ত গৈ ঘূৰি আহি ক'লে, "মহাৰাজ, আপোনাক মোৰ এটা গোপন সংবাদ দিবলৈ আছে।" ৰজাই নিজৰ লোকসকলক ক'লে, "তোমালোকে মনে মনে থাকা"; তাতে তেওঁৰ লোকসকল কোঠাটোৰ পৰা গুছি গ'ল।²⁰ সেই সময়ত ৰজা ওপৰ কোঠালিৰ ঠাণ্ডা ঘৰত অকলে বহি আছিল; এহুদে তেওঁৰ কাষলৈ চাপি গৈ ক'লে, "আপোনাক ঈশ্বৰৰ পৰা অহা এটি বাৰ্তা মোৰ ক'ব লগা আছে।" ৰজাই নিজৰ আসনৰ পৰা উঠি থিয় হ'ল।²¹ তাতে এহুদে বাওঁহাত মেলি সোঁ কৰঙণৰ পৰা সেই তৰোৱাল লৈ তেওঁৰ পেটত সোমোৱাই দিলে।²² নাৰেৰে সৈতে তৰোৱালখন পেটত সোমাই পিঠিফালে কিছু ওলাই গ'ল আৰু চৰ্বিত ঢাক খাই গ'ল; তেওঁ ইগ্লোনৰ পেটৰ পৰা তৰোৱালখন টানি বাহিৰ কৰি নুলিয়ালে।²³ পাছত এহুদে বাৰাঙালৈ ওলাই আহিল; ওপৰ কোঠালিৰ দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰি তলা মাৰি দিলে।

²⁴ এহুদ বাহিৰলৈ ওলাই যোৱাৰ পাছত ৰজাৰ ভৃত্যবোৰে আহি দেখিলে ওপৰ কোঠালিৰ দুৱাৰবোৰত তলা মাৰি বন্ধ কৰা আছে। সিহঁতে ক'লে, "ৰজাই নিশ্চয়ে ওপৰ কোঠালিৰ ঠাণ্ডা ঘৰত মলমূত্ৰ ত্যাগ কৰি আছে।"²⁵ বহু সময় ধৰি অপেক্ষা কৰিলে, কিন্তু ৰজাই দুৱাৰ নোখোলা দেখি সিহঁত চিন্তিত হ'ল আৰু সেয়ে চাবি আনি দুৱাৰ খোলাত সিহঁতৰ প্ৰভুক মজিয়াত মৃত অৱস্থাত পৰি থকা দেখিলে।

²⁶ ভৃত্যবোৰে অপেক্ষাৰে কি কৰিব চিন্তা কৰি থকা সময়তে এহুদে পলাই গৈ মূৰ্তি খোদাই কৰা শিলবোৰ পাৰ হৈ চিয়ীৰালৈকে গৈ ৰক্ষা পালে।²⁷ সেই ঠাই পাই তেওঁ ইফ্ৰয়িমৰ পৰ্বতত শিঙা বজালে; পাছত ইস্ৰায়েলবাসীয়ে তেওঁৰে সৈতে পৰ্বতৰ পৰা নামি আহিল; এহুদে তেওঁলোকৰ নেতৃত্ব দিলে।²⁸ তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "মোৰ পাছে পাছে আইক; যিহোৱাই আপোনালোকৰ শত্ৰু মোৰাবীয়াইতক পৰাজিত কৰি আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিলে।" তাতে তেওঁলোকে তেওঁৰ পাছে পাছে নামি গৈ, মোৰাবৰ ওচৰত যৰ্দন নদীৰ পাৰৰ যি যি ঠাই খোজ কাটি পাৰ হ'ব পাৰি সেইবোৰ দখল কৰি ল'লে আৰু তেওঁলোকে কাকো নদী পাৰ হ'বলৈ নিদিলে।²⁹ সেই সময়ত তেওঁলোকে প্ৰায় দহ হাজাৰ মোৰাবীয়া লোকক বধ কৰিলে। মোৰাবীয়াসকল হস্ত-পুষ্ট বীৰ পুৰুষ আছিল; কিন্তু কোনোৱে পলাই যাব নোৱাৰিলে।³⁰ সেই দিনাই মোৰাব দেশ ইস্ৰায়েলবাসীৰ ক্ষমতাৰ অধীন কৰা হ'ল আৰু তাৰ পাছত আশী বছৰলৈকে দেশত শান্তি বিৰাজ কৰিলে।

বিচাৰকৰ্তা চমগৰ

³¹ এহুদৰ পাছত, অনাতৰ পুত্ৰ চমগৰ বিচাৰকৰ্তা হ'ল; তেওঁ গৰু খেদোৱা লাঠিৰে ফিলিস্তীয়াসকলৰ ছশ লোকক বধ কৰিছিল। তেৱোঁ ইস্ৰায়েলবাসীক দুৰ্যোগৰ পৰা নিস্তাৰ কৰিছিল।

3:13 ^[1]

Chapter 4

মহিলা বিচাৰকৰ্তা দবোৰা

¹ এহুদৰ মৃত্যুৰ পাছত, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে পুণৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত আকৌ কু-আচৰণ কৰিলে।² তেতিয়া যিহোৱাই হাচোৰত শাসন কৰা যাবীন নামৰ এজন কনানীয়া ৰজাৰ হাতত তেওঁলোকক তুলি দিলে; তেওঁৰ সেনাপতিজনৰ নাম আছিল চীচৰা। চীচৰাই অনা-ইস্ৰায়েলী লোক বাস কৰা হৰোচত বাস কৰিছিল।³ সেই সেনাপতিৰ নশ লোহাৰ ৰথ আছিল আৰু তেওঁ বিশ বছৰলৈকে ইস্ৰায়েলীয়া লোকসমূহৰ ওপৰত অতিশয় উৎপীড়ন চলাইছিল। সেয়ে, ইস্ৰায়েলবাসীয়ে যিহোৱাৰ ওচৰত সহায় বিচাৰি কাতৰোক্তি কৰিবলৈ ধৰিলে।

⁴ সেই সময়ত লফ্লীদোতৰ ভাৰ্য্যা দবোৰা নামৰ এগৰাকী মহিলা ভাববাদী আছিল। তেওঁ তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰকৰ্তা আছিল।⁵ তেওঁ ইফ্ৰয়িমৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ ৰামা আৰু বৈৎএলৰ মাজৰ দবোৰাৰ খাজুৰ গছ নামেৰে জনাজাত খাজুৰ গছৰ তলত বহে আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিজৰ কাজিয়া-পেচালৰ মীমাংসাৰ কাৰণে তেওঁৰ গুৰিলৈ আহে।⁶ তেওঁ নপ্তালী দেশৰ কেদচৰ পৰা অবীনোৱমৰ পুত্ৰ বাৰাকক মাতি আনি ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাক এই আজ্ঞা দিছে, 'তুমি নপ্তালীৰ আৰু জবুলুনৰ বংশৰ দহ হাজাৰ লোক লগত লৈ তবোৰ পৰ্বতৰ ফালে যোৱা।'⁷ মই যাবীনৰ সেনাপতি চীচৰাক, তেওঁৰ ৰথ আৰু সৈন্যদলৰ সৈতে কিচোন নদীৰ ওচৰলৈ লৈ যাম আৰু মই তোমাক তেওঁৰ ওপৰত জয়যুক্ত কৰিম।"⁸ তেতিয়া বাৰাকে দাবোৰাক ক'লে, "আপুনি যদি মোৰ লগত যায়, তেতিয়াহে মই যাম; কিন্তু যদি আপুনি নাযায়, তেনেহ'লে মই নাযাওঁ।"⁹ তেওঁ ক'লে, "ঠিক আছে, মই আপোনাৰ লগত নিশ্চয়ে যাম। কিন্তু এই যুদ্ধ-যাত্ৰাৰ গৌৰৱ হ'লে আপুনি নাপাব; কিয়নো যিহোৱাই এগৰাকী মহিলাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাই চীচৰাক পৰাস্ত কৰিব।" তাৰ পাছত দবোৰাই উঠি বাৰাকেৰে সৈতে কেদচলৈ গ'ল।

¹⁰বাৰাকে জবুলুন আৰু নপ্তালী বংশৰ লোকসমূহক কেদচলৈ একলগে মাতি আনিলে। দহ হাজাৰ লোক তেওঁৰ লগত গ'ল আৰু দবোৰাও তেওঁৰ লগত গ'ল।

¹¹সেই সময়ত হেবৰ নামৰ কেনীয়া সম্প্ৰদায়ৰ এজন লোক আছিল; তেওঁ অন্যান্য কেনীয়াসকলক এৰি নিজে পৃথকে আছিল। কেনীয়াসকল আছিল মোচিৰ শহুৰেক হোববৰ উত্তৰপুৰুষ। হেবৰে কাদেচৰ ওচৰৰ চননীমত থকা ওক গছৰ দাঁতিত নিজৰ তম্বু তৰিছিল।

¹²চীচৰাই এই খবৰ পালে যে, অবীনোরমৰ পুত্ৰ বাৰাক তাবোৰ পৰ্বতলৈ উঠি গৈছে। ¹³চীচৰাই তেতিয়া নিজৰ নশ লোহাৰ বথ আৰু তেওঁৰ লগত থকা সকলো সৈন্যকে গোটাই লৈ অনা-ইস্ৰায়েলী জাতিৰ হৰোচৰ পৰা কিচোন নদীৰ পাৰলৈ আহিল। ¹⁴তেতিয়া দবোৰাই বাৰাকক ক'লে, “আপুনি আগবাঢ়ি যাওঁক! কিয়নো চীচৰাক পৰাজয় কৰিবৰ কাৰণে যিহোৱাই আজিয়েই এই সময় আপোনাক দিছে; যিহোৱাই জানো আপোনাক পথ দেখুৱাই নিয়া নাই?” তেতিয়া বাৰাক আৰু তেওঁৰ পাছে পাছে যোৱা দহ হাজাৰ লোক তাবোৰ পৰ্বতৰ পৰা নামিল।

¹⁵বাৰাকৰ লোকসকলে যেতিয়া তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিলে, তেতিয়া যিহোৱাই চীচৰা, তেওঁৰ সকলো বথবোৰ আৰু সৈন্যসামন্তক বিভ্ৰান্ত কৰি তুলিলে; তাতে চীচৰাই বথৰ পৰা নামি দৌৰি পলাই গ'ল। ¹⁶কিন্তু বাৰাকে অনা-ইস্ৰায়েলীৰ হৰোচৰ পৰ্যন্ত তেওঁলোকৰ বথ আৰু সৈন্যসামন্তৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল; চীচৰাৰ সকলো সৈন্যকে তৰোৱালেৰে আঘাট কৰি বধ কৰা হ'ল, এজন লোকও বাচি নাথাকিল।

¹⁷কিন্তু চীচৰাই দৌৰি পলাই গৈ সেই কেনীয়া হেবৰৰ ভাৰ্য্যা য়ায়েলৰ তম্বুলৈ আহিল; কাৰণ সেই সময়ত হাচোৰৰ ৰজা যাবীন আৰু কেনীয়া হেবৰৰ বংশৰ মাজত বন্ধুত্ব আছিল। ¹⁸য়ায়েলে চীচৰাক আগবঢ়ায় আনিবলৈ ওলাই গৈ তেওঁক ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, ভিতৰলৈ আহাঁক, মোৰ ভিতৰলৈকে আহাঁক, ভয় নকৰিব।” তাতে চীচৰা য়ায়েলৰ তম্বুৰ ভিতৰলৈ গ'ল আৰু য়ায়েলে এখন কম্বলেৰে চীচৰাক ঢাকি দিলে।

¹⁹চীচৰাই তেওঁক ক'লে, “মোৰ পিয়াহ লাগিছে, অনুগ্ৰহ কৰি মোক অলপ পানী পিবলৈ দিয়া।” য়ায়েলে এটা গাখীৰৰ মোট মেলি তেওঁক পান কৰিবলৈ দি পাছত আকৌ তেওঁক ঢাকি ৰাখিলে। ²⁰চীচৰাই তেওঁক ক'লে, “তুমি তম্বুৰ দুৱাৰ মুখত থিয় হৈ থাকা; যদি কোনো মানুহে আহি তোমাক সোধে, ইয়াতে কোনো মানুহ আছেনে? তুমি ‘নাই’ বুলি কবা।” ²¹পাছত চীচৰা তাতে গভীৰ নিদ্ৰা গ'ল; এনে সময়তে হেবৰৰ ভাৰ্য্যা য়ায়েলে তম্বুৰ এটা খুটি আৰু হাতুৰী হাতত ল'লে আৰু তাৰপাছত মনে মনে তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁৰ মূৰৰ একাষে সেই খুটি হাতুৰিৰে সোমোৱাই দিলে; খুটিটো মূৰৰ মাজেদি ওলাই মাটিত গৈ হানিলে। এইদৰে চীচৰাৰ মৃত্যু হ'ল।

²²বাৰাকে চীচৰাৰ পাছে পাছে খেদি আহি সেই ঠাই পালে। য়ায়েলে তেওঁক মাতি আনিবলৈ বাহিবলৈ ওলাই গৈ ক'লে, “আহাঁক, আপুনি বিচাৰি ফুৰা মানুহজনক মই দেখুৱাই দিম।” তাতে বাৰাকে তেওঁৰ লগত তম্বুৰ ভিতৰলৈ সোমাই দেখিলে যে, চীচৰা মৰি পৰি আছে আৰু তেওঁৰ মূৰৰ কাষেদি তম্বুৰ খুটি সোমোৱা আছে।

²³এইদৰে যিহোৱাই সেইদিনা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সন্মুখত কনানৰ ৰজা যাবীনক পৰাস্ত কৰিলে। ²⁴শেষত যাবীন ৰজাৰ বিনাশ নোহোৱালৈকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল দিনে দিনে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অধিক শক্তিশালী হৈ উঠিল।

Chapter 5

দবোৰাৰ গীত।

¹সেইদিনাখন দবোৰা আৰু অবীনোরমৰ পুত্ৰ বাৰাকে এই গীত গালে,

²“নেতাসকলে ইস্ৰায়েলৰ লোকক যুদ্ধত পৰিচালনা কৰিলে,

লোকসকলে স্বেচ্ছায় আনন্দেৰে আগবাঢ়ি গ'ল-

আমি যিহোৱাৰ প্ৰশংসা গীত কৰো!

³হে ৰজাসকল শুনা! নেতাসকল, মনোযোগ দিয়া!

মই, ময়েই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰিম;

মই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গীত গাম।

⁴হে যিহোৱা, তুমি যেতিয়া চেয়ীৰৰ পৰা ওলাই আহিছিল, ইদোমৰ পৰা আগুৱাই আহিছিল,

পৃথিবী কঁপি উঠিছিল, আকাশে গৰজি উঠিছিল,

এনেকি মেঘেও জল বৰষালে।

5যিহোৱাৰ সাক্ষাতে পৰ্বতমালা কঁপি উঠিছিল;

এনেকি ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে চীনয় পৰ্বত কঁপি উঠিল।

6চমগৰ (অনাতৰ পুত্ৰ) আৰু য়ায়েলৰ দিনত

ৰাজআলিবোৰ জনশূণ্য হৈ পৰিছিল আৰু

পথিকসকলে বেঁকা বাটেদি যাতায়ত কৰিছিল।

7মই, দবোৰাই নেতৃত্ব নিদিয়ালৈকে,

ইস্ৰায়েলৰ ভূমিত কৃষকসকল নাছিল,

মই ইস্ৰায়েলবাসীৰ মাতৃৰ দৰে হ'লো।

8লোকসকলে নতুন দেৱতাবোৰক মনোনীত কৰিছিল;

তেতিয়া নগৰৰ দুৱাৰত যুদ্ধ লাগিল।

চল্লিশ হাজাৰ ইস্ৰায়েল লোকৰ মাজত এখনো ঢাল বা এপাত যাঠি দেখা পোৱা নাছিলো।

9মোৰ মন ইস্ৰায়েলৰ নেতাসকলৰ লগতে আছে,

যিসকলে স্বেচ্ছায় আনন্দেৰে যুদ্ধলৈ গৈছিল,

সেইসকলৰ বাবে আমি যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰো!

10তোমালোক যিসকলে বগা গাধত উঠি,

পিঠিত আসনৰ বাবে কামলৰ গদিত বহি ঘূৰি ফুৰা

আৰু তোমালোক যিসকলে পথত খোজ কাটি ফুৰা,

তোমালোকে এই সকলো বিষয়ে ভাৱা!

11তোমালোকে পশুবোৰে পানী পিবলৈ অহা ঠাইত লোকসকলৰ মাত কথা শুনা,

তাত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্যবোৰৰ কথা পুণৰ কয়

আৰু ইস্ৰায়েলত যিহোৱাৰ সৈনিকসকলে কৰা ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্যবোৰ বৰ্ণনা কৰে।

“তাৰ পাছত যিহোৱাৰ সন্তানসকল নগৰৰ দুৱাৰবোৰলৈ নামি গ'ল।

12সাৰ পোৱা দবোৰা, সাৰ পোৱা!

সাৰ পোৱা, সাৰ পোৱা, গীতগান কৰা!

হে অবীনোৱমৰ পুত্ৰ বাৰাক, উঠা আৰু

যুদ্ধত যিসকলক তোমালোকে ধৰিলা, বন্দী কৰি লৈ যোৱা।

13তাৰ পাছত জীয়াই থকা লোকসকল গণ্য-মান্য লোকৰ ওচৰলৈ নামি আহিল;

যিহোৱাৰ লোকসকলে যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে মোৰ ওচৰলৈ নামি আহিল।

14কিছু লোক আহিল ইফ্ৰয়িমৰ পৰা, য'ত অমালেকীয়াসকলে বাস কৰিছিল;

তোমালোকৰ পাছে পাছে বিন্যামীন বংশৰ লোক আহিল;

মাখীৰৰ পৰা সেনাপতিসকল নামি আহিল;

আৰু জবুলুনৰ বংশৰ লোকসকলে শাসনকৰ্তাৰ দণ্ড লৈ নামি আহিল।

15ইচাখৰৰ মুখ্য লোকসকল দবোৰাৰ লগত আছিল আৰু ইচাখৰ বাৰাকৰ লগত আছিল।

বাৰাকৰ পাছে পাছে দৌৰি লোকসকলে শীঘ্ৰে উপত্যকালৈ নামি গ'ল।

ৰবেনৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজত অনেক দৃঢ়মনৰ লোক আছিল।

16তোমালোকে ভেড়াৰখীয়াবোৰৰ বাঁহীৰ শব্দ শুনি শুনি কিয় ভেড়াৰ জুহালৰ মাজত বহি আছিল?

যিহেতু ৰবেনৰ বংশত অনেক দৃঢ়মনা লোক আছিল।

17গিলিয়দৰ বংশৰ লোকসকল যৰ্দনৰ সিপাৰে বাস কৰিলে;

আৰু দান জনগোষ্ঠীৰ লোকে কিয় জাহাজৰ কাষত বাস কৰিলে?

আচৰৰ লোকসকল সমুদ্ৰৰ তীৰত থাকি বন্দৰবোৰৰ কাষত বাস কৰিলে।

18জবুলুন আৰু নপ্তালীৰ জনগোষ্ঠী ৰণস্থলীত প্ৰাণক মৰণলৈকে তুচ্ছজ্ঞান কৰা লোক।

19ৰজাসকলে আহি যুদ্ধ কৰিলে; কনানৰ ৰজাসকলে যুদ্ধ কৰিলে;

মগিদেৰ পানীৰ কাষত থকা তানকত তেওঁলোকে যুদ্ধ কৰিলে; কিন্তু তেওঁলোকে কোনো ৰূপ লুটি নিব নোৱাৰিলে।

20আকাশৰ পৰা তৰাবোৰে যুদ্ধ কৰিলে;

নিজ নিজ পথবোৰৰ পৰা তৰাবোৰে চীচৰাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে।

21কীচোন নদীয়ে সিহঁতক উটাই নিলে;

সেই প্ৰাচীন কালৰ নদীৰপানী, কীচোন নদীয়ে শত্ৰুবোৰক উটুৱাই নিলে।

হে মোৰ মন, শক্তিশালী হৈ আগবাঢ়।

22তেতিয়া ঘোঁৰাবোৰৰ খুৰাৰ আঘাতত মাটি কঁপি উঠিল; তেওঁৰ শক্তিশালী ঘোঁৰাবোৰে ঢেঁকুৰি দৌৰিবলৈ ধৰিলে।

23যিহোৱাৰ দুতে কৈছে, “মেৰোজ চহৰক অভিশাপ দিয়া”!

তাৰ নিবাসীসকলক অতিশয় শাও দিয়া!

কিয়নো সিহঁত যিহোৱাৰ সহায়ৰ অৰ্থে নাছিল-

বীৰসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধত যিহোৱাক সহায় কৰিবলৈ নাছিল।

24কেনীয়া হেবৰৰ ভাৰ্য্যা য়ায়েল, আন মহিলাসকলতকৈ ধন্যা মহিলা;

তেওঁ সকলো তম্বুবাসী মহিলাতকৈও অতি ধন্যা।

25চীচৰাই পানী খুজিলত তেওঁ গাখীৰ দিলে;

এটি ৰাজকীয় পাত্ৰত তেওঁ ঘন গাখীৰ আনি দিলে।

26তেওঁ তম্বু বন্ধা খুচীটোলৈ নিজৰ হাত মেলিলে, বনুৱাৰ হাতুৰীটো সোঁ হাতত ল'লে;

চীচৰাক হাতুৰীৰে আঘাত কৰি তেওঁৰ মূৰ ভাঙিলে;

মূৰৰ কাষেদি খুঁটি বিক্কাই চীচৰাৰ মূৰৰ লাওখোলা গুড়ি কৰিলে।

27তেওঁৰ ভৰিৰ ওচৰত মূৰ গুজি চীচৰা পৰি গ'ল,

আৰু য'ত পৰিছিল, তাতে পৰি থাকিল।

ভৰিৰ ওচৰত যি ঠাইত পৰিছিল, সেই ঠাইতে তেওঁক নিশংসভাবে বধ কৰা হ'ল।

²⁸চীচৰাৰ মাতৃয়ে এখন খিড়িকীয়েদি জুমি চালে-

তেওঁ জালিকটা খিড়িকীৰে চাই চিঞৰি ক'লে,

“চীচৰাৰ বথ আহিবলৈ কিয় ইমান পলম হৈছে?

তেওঁৰ বথবোৰ টনা ঘোঁৰাবোৰৰ চেকুৰাৰ শব্দ কিয় এতিয়ালৈকে শুনা নাই?”

²⁹তেওঁৰ স্তানৱতী লিগিৰীবোৰে উত্তৰ দিলে আৰু তেঁৱো একে উত্তৰকে নিজকে নিজে দিলে:

³⁰তেওঁলোকে লুটদ্রব্য পাই ভাগ কৰা নাই নেকি? পুৰুষৰ কাৰণে এজনী বা দুজনী ৰমণী;

চীচৰাৰ কাৰণে খমখমীয়া ৰঙীন পোছাক,

ফুল কৰা ৰঙীন পোছাক,

ডিঙিৰ চৌপাশে ফুল বচা দুটাকৈ পোছাক-এইবোৰ লুট কৰা সকলে পোৱা নাই নেকি?

³¹হে যিহোৱা, তোমাৰ সকলো শত্ৰুবোৰ যেন এনেদৰেই বিনষ্ট হয়!

কিন্তু যিসকলে তোমাক প্ৰেম কৰে, সেইসকল যেন প্ৰতাপেৰে উদয় হোৱা সূৰ্য্যৰ নিচিনা হৈ উঠে।

ইয়াৰ পাছত দেশত চল্লিশ বছৰলৈকে শান্তি আছিল।

Chapter 6

বিচাৰকৰ্তা গিদিয়োন

¹পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে পুণৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে যিহোৱাই তেওঁলোকক মিদিয়নীয়াসকলৰ হাতত শোধাই দিলে আৰু তেওঁলোক সাত বছৰ ধৰি তেওঁলোকৰ অধীন হৈ থাকিল।

²মিদিয়নীয়াসকল শক্তিশালী হোৱাত ইস্ৰায়েলবাসীক তেওঁলোকে অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে; মিদিয়নৰ ভয়তে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে পাহাৰৰ মাজৰ ফাঁক, গুহা আৰু দুৰ্গবোৰ আশ্ৰয়ৰ ঠাই কৰি ল'লে।

³ইস্ৰায়েলীয়াসকলে যেতিয়া নিজৰ কঠীয়া সিটে, সেই সময়ত মিদিয়নীয়া, অমালেকীয়া, আৰু পূব দেশৰ লোকসকলে আহি তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰে। ⁴তেওঁলোকে ছাউনি পাতি ঘচালৈকে গোটেই ভূমিৰ শস্য নষ্ট কৰি দিয়ে; তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলীসকলে খাবৰ বাবে খোৱা-বস্ত্ৰ একো অৱশিষ্ট নাৰাখে; তেওঁলোকে ভেড়া, পশুধন বা গাধ এইবোৰো লৈ যায়। ⁵তেওঁলোকে নিজৰ পশুধন আৰু তম্বু লগত লৈ ফৰিঙৰ জাকৰ দৰে আহে; তেওঁলোকৰ লোক আৰু উট গণিব নোৱাৰাকৈ অসংখ্য আছিল; তেওঁলোকে দেশখন উচ্ছন্ন কৰিবলৈকে সোমায়। ⁶মিদিয়নীয়াই ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ অৱস্থা অতিশয় শক্তিশীন কৰি তুলিলে; তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ওচৰত বৰকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে।

⁷ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মিদিয়নৰ কাৰণে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁸তেতিয়া যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ এজন ভাৱবাদী পঠালে; তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “ক্ৰীতদাসৰ গৃহ মিচৰ দেশৰ পৰা মইয়ে তোমালোকক উলিয়াই আনিলো। ⁹মিচৰীয়াসকলৰ ক্ষমতা আৰু তোমালোকক উপদ্ৰৱ কৰাসকলৰ হাতৰ পৰা ময়ে তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিলো। মই তেওঁলোকক তোমালোকৰ সন্মুখৰ পৰা খেদাই তেওঁলোকৰ ভূমি তোমালোকক দিলোঁ। ¹⁰মই তোমালোকক কৈছিলোঁ, ‘মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা; মই তোমালোকক আজ্ঞা দিছিলো যে যিসকলৰ ভূমিত তোমালোকে বাস কৰিছা সেই ইমোৰীয়াসকলৰ দেৱ-দেৱীৰ পূজা তোমালোকে নকৰিবা’। কিন্তু তোমালোকে মোৰ কথা নুশুনিলো।”

যিহোৱাৰ দূতে গিদিয়োনক দৰ্শন দিয়া

¹¹সেই সময়ত যিহোৱাৰ দূতে আহি অফ্ৰাত থকা ওক গছৰ তলত বহিল। এই ঠাই অবীয়েজ্ৰীয় বংশৰ যোৱাচৰ অধীনত আছিল। তাত যোৱাচৰ পুত্ৰ গিদিয়োন মিদিয়নীয়াসকলৰ পৰা শস্য লুকুৱাই ৰাখিবৰ বাবে দ্ৰাক্ষাগুটি মৰা ঠাইত ঘেঁহুধান মাৰি আছিল। ¹²এনে সময়তে যিহোৱাৰ দূতে গিদিয়োনক দৰ্শন দি ক'লে, “হে শক্তিশালী যোদ্ধা, যিহোৱা তোমাৰ লগত আছে!”

13গিদিয়োনে তেওঁক ক'লে, “কিন্তু হে মোৰ প্ৰভু, যিহোৱা যদি আমাৰ লগত আছে, তেনেহ'লে কিয় আমালৈ এইবোৰ ঘটিল? ‘যিহোৱায়ে জানো আমাক মিচৰৰ পৰা অনা নাছিল?’ এই কথা আমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলে কৈছিল। তেওঁ কৰা যিবোৰ আচৰিত কাৰ্যৰ বিষয়ে আমাক কৈছিল, সেইবোৰ এতিয়া ক'ত? কিন্তু এতিয়া তেওঁ আমাক ত্যাগ কৰিলে আৰু মিদিয়নীয়াসকলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে।”

14যিহোৱাই তেওঁৰ ফালে চাই ক'লে, “তোমাৰ নিজৰ এই শক্তিতেই তুমি যোৱা আৰু মিদিয়নীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰা। মই তোমাক জানো পঠোৱা নাই?”

15গিদিয়োনে তেওঁক ক'লে, “কিন্তু হে মোৰ প্ৰভু, মই কেনেকৈ ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰিম? চাওক, মনচি জনগোষ্ঠীৰ মাজত মোৰ পৰিয়ালেই হৈছে সকলোতকৈ দুৰ্বল। ইয়াৰ উপৰি মোৰ পিতৃ বংশত মইয়ে সবাতোকৈ গুৰুত্বহীন ব্যক্তি।”

16যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “মই তোমাৰ সঙ্গত থাকিম, তাতে তুমি সকলো মিদিয়নীয়া সৈন্যক পৰাজিত কৰিবা।” 17গিদিয়োনে তেওঁক ক'লে, “মই যদি আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্রহ প্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তেনেহ'লে আপুনি যে মোৰে সৈতে কথা পাতিছে, ইয়াৰ এটা চিন মোক দিয়ক। 18দয়া কৰি মই ঘূৰি আহি আপোনাৰ আগত মোৰ উপহাৰ উৎসৰ্গ নকৰা পৰ্যন্ত আপুনি ইয়াৰ পৰা নাযাব।” যিহোৱাই ক'লে, “তুমি উলটি নহা পৰ্যন্ত মই অপেক্ষা কৰিম।”

19তেতিয়া গিদিয়োনে গৈ এটা ছাগলী পোৱালি ৰান্ধিলে আৰু এক ঐফা^[1] আটাগুৰি লৈ খমিৰ নিদিয়াকৈ কেইটামান পিঠা বনালে; তাৰ পাছত মাংসখিনি এটা খৰাহিত ভৰাই জ্বালখিনি পাত্ৰত লৈ ওক গছজোপাৰ তলত তেওঁক আনি দিলে। 20তাতে ঈশ্বৰৰ দূতে তেওঁক ক'লে, “মাংস আৰু খমিৰ নোহাৰা পিঠা কেইটা লৈ এই শিলটোৰ ওপৰত থোৱা, আৰু জ্বালখিনি তাৰ ওপৰত ঢালি দিয়া।” গিদিয়োনে সেইদৰেই কৰিলে।

21তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতজনৰ হাতত যি লাঠি আছিল, সেই লাঠিডালৰ আগটোৰে তেওঁ সেই মাংস আৰু খমিৰ নোহাৰা পিঠাখিনি স্পৰ্শ কৰিলে; তাতে সেই শিলৰ পৰা অগ্নি ওলাই মাংস আৰু পিঠাখিনি পুৰি পেলালে। পাছত যিহোৱাৰ দূত অদৃশ্য হৈ গ'ল; গিদিয়োনে তেওঁক পুণৰ দেখা নাপালে।

22গিদিয়োনে তেতিয়া তেওঁ যে যিহোৱাৰ দূত আছিল সেই বিষয়ে বুজি পাই ক'লে, “অহ, প্ৰভু যিহোৱা, মই যিহোৱাৰ দূতক সন্মুখা-সন্মুখীকৈ দেখা পালোঁ!” 23তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “তোমাৰ শান্তি হওক! ভয় নকৰিবা, তুমি নমৰিবা।” 24তাৰ পাছত গিদিয়োনে সেই ঠাইতে যিহোৱাৰ অৰ্থে এটা বেদী নিৰ্মাণ কৰি তাৰ নাম দিলে ‘যিহোৱা চালোম’ (যিহোৱাৰ শান্তি); অৰীয়েজীয়া বংশৰ অফ্ৰা চহৰত সেই বেদী আজিও আছে।

গিদিয়োনে বালৰ বেদী ভাঙি পেলোৱা

25সেইদিনা ৰাতি যিহোৱাই গিদিয়োনক ক'লে, “তোমাৰ পিতৃৰ ষাঁড়বোৰৰ পৰা দ্বিতীয় ষাঁড়টো লোৱা, যিটোৰ বয়স সাত বছৰ হৈছে। তাৰ পাছত বাল দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে যি বেদী তোমাৰ পিতৃৰ আছে, সেই বেদী তুমি ভাঙি পেলোৱা আৰু তাৰ ওচৰতে থকা আচেৰা দেৱীৰ অৰ্চনাৰ খুঁটি কাটি পেলোৱা। 26তাৰপাছত এই পাহাৰৰ ওপৰত তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ভালদৰে এটা বেদী নিৰ্মাণ কৰা। পাছত দ্বিতীয় ষাঁড়টো লৈ সেই আচেৰা মূৰ্তিৰ খুঁটি যি কাঠ তুমি কাটিবা তাক জ্বলাই হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰা। 27তেতিয়া গিদিয়োনে নিজৰ দাসসকলৰ মাজৰ দহ জনক লগত ল'লে আৰু যিহোৱাৰ কথা অনুসাৰে কাৰ্য কৰিলে; কিন্তু নিজৰ পৰিয়াল আৰু নগৰৰ লোকসকলৰ ভয়ত তেওঁ সেই কাম দিনৰ ভাগত নকৰি ৰাতি কৰিলে।

28ৰাতিপুৱা যেতিয়া নগৰৰ লোকসকলে উঠি দেখিলে যে, বাল দেৱতাৰ বেদী ভাঙি পেলোৱা হৈছে আৰু তাৰ ওচৰত থকা আচেৰা দেৱীৰ খুঁটিও কাটি পেলোৱা হৈছে; আৰু এটা নতুনকৈ সজা বেদীৰ ওপৰত দ্বিতীয় ষাঁড়টোৰ বলি উৎসৰ্গ কৰা হৈছে। 29তেতিয়া তেওঁলোকে এজনে আনজনক সুধিলে, “এই কাম কোনে কৰিলে?” এইদৰে পাছত তেওঁলোকে ভালদৰে সোধ-পোছ কৰি বিচাৰ কৰাত জানিব পাৰিলে যে, যোৱাচৰ পুত্ৰ গিদিয়োনে এই কাম কৰিলে।

30তাৰ পাছত নগৰৰ মানুহবোৰে যোৱাচক ক'লে, “তোমাৰ পুত্ৰক বাহিৰলৈ উলিয়াই আনা, সি মৰিব লাগে; কিয়নো সি বাল দেৱতাৰ বেদী ভাঙিলে আৰু তাৰ ওচৰত থকা আচেৰাৰ খুঁটি কাটি পেলাইছে। 31তেতিয়া যোৱাচে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে থিয় হৈ থকা লোকসকলক ক'লে, “আপোনালোকেই বাল-দেৱতাৰ হৈ ওকালতি কৰিব নেকি? আপোনালোকেই তেওঁক ৰক্ষা কৰিব নেকি? যদি কোনোৱে তেওঁৰ হৈ বিবাদ কৰে, তেওঁক কালি ৰাতিপুৱা হোৱাৰ আগেয়ে প্ৰাণ দণ্ড দিয়া হওঁক; বাল যদি সঁচাই দেৱতা হয়, তেন্তে কোনোৱাই যদি তেওঁৰ বেদী ভাঙিছে, তেওঁ নিজেই নিজৰ পক্ষে ওকালতি কৰক।” 32এই হেতুকে, সেইদিনা গিদিয়োনৰ নাম দিয়া হ'ল “যিৰুৱাল”; গিদিয়োনে বালৰ বেদী ভঙাৰ কাৰণে যোৱাচে ক'লে, “গিদিয়োনৰ বিপক্ষে বাল দেৱতাই নিজৰ পক্ষে বিবাদ কৰক।”

গিদিয়োনৰ হাতত মিদিয়নীয়াসকলৰ পৰাজয়

33পাছত সকলো মিদিয়নীয়া, অমালেকীয়া, আৰু পূব দেশৰ লোকসকল একগোট হ'ল আৰু যৰ্দন নদী পাৰ হৈ যিজীয়েল উপত্যকাত ছাউনি পাতিলে।

³⁴তেতিয়া গিদিয়োনক সহায় কৰিবলৈ যিহোৱাৰ আত্মাই তেওঁত স্থিতি ল'লে; গিদিয়ানে শিঙা বজাই অবীয়েজীয়া জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলক তেওঁৰ পাছত আহিবৰ কাৰণে বাহিৰলৈ মাতিলে। ³⁵তেওঁ মনচিৰ সকলো ফাললৈ বাৰ্তাবাহক পঠালে আৰু তেওঁলোককো তেওঁৰ পাছত আহিবলৈ মাতিলে। তেওঁ আচৰ, জবুলুন, আৰু নপ্তালী জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলোলৈও বাৰ্তাবাহক পঠালে। তাতে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ সঙ্গী হ'বলৈ উঠি আহিল। ³⁶তাৰ পাছত গিদিয়ানে ঈশ্বৰক ক'লে, "আপুনি কোৱাৰ দৰে যদি আপুনি মোৰ হাতেৰে ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছে, ³⁷তেন্তে চাওঁক, মই মৰণা মৰা খলাত ভেড়াৰ পৰা কটা নোমখিনি থ'ম; যদি অকল সেই নোমৰ ওপৰতে নিয়ঁৰ পৰে আৰু বাকী সকলো মাটি শুকানে থাকে, তেন্তে মই বুজিম যে আপুনি যিদৰে কৈছে, সেইদৰে আপুনি মোৰ হাতেৰে ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰিব।"

³⁸পাছত সেইদৰেই ঘটিল; পিছদিনা পুৱাই উঠি গিদিয়ানে সেই নোম চেপিলে আৰু নোমৰ নিয়ঁৰ পৰা এবাতি পানী উলিয়ালে। ³⁹তেতিয়া গিদিয়ানে ঈশ্বৰক ক'লে, "মোৰ ওপৰত আপুনি ক্ৰোধ নকৰিব। মোক আকৌ এবাৰ কথা ক'বলৈ দিয়ক। মই বিনয় কৰোঁ, এই নোমৰ সৈতে পুণৰ এবাৰ পৰীক্ষা কৰিবলৈ দিয়ক; এতিয়া অকল নোম শুকানে থাকক আৰু সকলো মাটিৰ ওপৰত নিয়ঁৰ পৰক"। ⁴⁰পাছত ঈশ্বৰে সেই ৰাতিও তেনেদৰেই কৰিলে; কেৱল নোম শুকানে থাকিল, আৰু বাকী সকলো ঠাইতে নিয়ঁৰ পৰিল।

6:19 [1]

Chapter 7

¹যিক্ৰম্বাল অৰ্থাৎ গিদিয়োন আৰু তেওঁৰ লগত থকা সকলোৱে ৰাতিপুৱাতে উঠি হেৰোদ এলেকাৰ জুৰিৰ ওচৰত ছাউনি পাতিলে; তেওঁলোকৰ উত্তৰফালে মোৰি পাহাৰৰ ওচৰৰ উপত্যকা অঞ্চল মিদিয়নৰ আছিল।

²যিহোৱাই গিদিয়োনক ক'লে, "তোমাৰ লোকসকলৰ সংখ্যা ইমান অধিক যে মই মিদিয়নীয়াসকলক তেওঁলোকৰ হাতত তুলি দিব নোৱাৰো; তেনে কৰিলে মোক বাদ দি ইস্ৰায়েলে অহঙ্কাৰ কৰি ক'ব, 'আমাৰ নিজৰ শক্তিয়েই আমি উদ্ধাৰ পালোঁ'। ³সেয়েহে লোকসকলৰ আগত এই কথা ঘোষণা কৰা, যিসকলে ভয় খাই কঁপি আছে, তেওঁলোকে গিলিয়দ পাহাৰ এৰি ঘৰলৈ উলটি যাওক; তাতে লোকসকলৰ মাজৰ পৰা বাইশ হাজাৰ লোক উভটি গ'ল কেৱল দহ হাজাৰ অৱশিষ্ট থাকিল।"

⁴যিহোৱাই গিদিয়োনক ক'লে, "এতিয়াও লোকসকল অধিক আছে; তেওঁলোকক তুমি জুৰিৰ পানীলৈ নামি যাবলৈ কোৱা আৰু সেই ঠাইতে মই তোমাৰ হৈ তেওঁলোকৰ বাচনি কৰিম। যিজনৰ বিষয়ে মই তোমাক ক'ম 'এইজন লোক তোমাৰ লগত যাব, তেওঁ যাব; কিন্তু যদি মই কওঁ, 'এওঁ তোমাৰ লগত যাব নোৱাৰে, তেওঁ যাব নোৱাৰিব।"

⁵তেতিয়া গিদিয়ানে লোকসকলক লৈ পানীৰ ওচৰলৈ নামি গ'ল। তাতে যিহোৱাই গিদিয়োনক ক'লে, "যি সকলে কুকুৰৰ নিচিনাকৈ জিভাৰে পানী চেলেকি খাব তেওঁলোকৰ পৰা যি সকলে পানী পিবৰ কাৰণে আঁঠু কাঢ়িব তেওঁলোকক পৃথক কৰা।" ⁶তিনি শ মানুহে হাতেৰে মুখলৈ পানী তুলি চেলেকি খালে আৰু বাকী সকলোৱে পানী পিবলৈ আঁঠু কাঢ়ি ল'লে। ⁷তেতিয়া যিহোৱাই গিদিয়োনক ক'লে, "চেলেকি পানী খোৱা এই তিনি শ লোকক লৈয়ে মই তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিম আৰু মিদিয়নীয়াসকলক তোমালোকৰ হাতত দিম; আন সকলো লোকক তেওঁলোকৰ নিজৰ ঠাইলৈ ঘূৰি যাবলৈ দিয়া।" ⁸সেইদৰে গিদিয়ানে তিনি শ লোকক ৰাখি বাকী সকলো ইস্ৰায়েলীয়া লোকক নিজৰ তন্তুলৈ পঠাই দিলে। গিদিয়ানে তেওঁলোকৰ হাতত থকা খোৱা বস্ত্ৰ আৰু শিঙাবোৰ ৰাখি থলে। সেই সময়ত মিদিয়নীয়াৰ ছাউনি গিদিয়োনৰ ছাউনিৰ তলৰ উপত্যকাত আছিল।

⁹সেইদিনা ৰাতি যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, "উঠা! ছাউনি আক্ৰমণ কৰা। কিয়নো মই সেই ছাউনি তোমাৰ হাতত দিলো। ¹⁰যদি তোমাৰ তললৈ নামি যাবলৈ ভয় লাগিছে, তেন্তে তোমাৰ দাস পুৰাক লগত লৈ ছাউনিলৈ নামি যোৱা। ¹¹সিহঁতে কি কয়, তুমি তাক শুনিবা; তাৰ পাছত ছাউনি আক্ৰমণ কৰিবলৈ তোমাৰ সাহস সবল কৰা হ'ব।" তেতিয়া গিদিয়ানে নিজৰ দাস পুৰাক লগত লৈ ছাউনিৰ সুৰক্ষা প্ৰহৰীৰ আস্থানৰ ওচৰলৈকে নামি গ'ল। ¹²সেই উপত্যকাৰ মাজত মিদিয়নীয়া, অমালেকীয়া, আৰু পুৰ দেশীয় লোকসকলৰ ঘনবসতি ফৰিঙৰ জাকৰ দৰে আছিল। তেওঁলোকৰ উটবোৰৰ সংখ্যা গণিব নোৱাৰা সমুদ্ৰৰ তীৰৰ বালিৰ দৰে অগণন আছিল।

¹³গিদিয়োন যেতিয়া সেই ঠাইত উপস্থিত হ'ল, তেতিয়া এজন মানুহে নিজৰ লগৰীয়াক এটা সপোনৰ কথা কৈ আছিল। তেওঁ ক'লে, "মই এটা সপোন দেখিলো; মই দেখিলো যে এটা যৱৰ পিঠা যেন বাগৰি বাগৰি মিদিয়নীয়াসকলৰ ছাউনিৰ ভিতৰত সোমাল। সেইটোৱে মিদিয়নীয়াসকলৰ তন্তুত আহি ইমান জোৰেৰে খুন্দা মাৰিলে যে তন্তুটো উল্টা হৈ চেপেটা খাই পৰিল।" ¹⁴লগৰীয়াজনে ক'লে, "এইটো ইস্ৰায়েলীয়া যোৱাচৰ পুত্ৰ গিদিয়োনৰ তৰোৱালৰ বাহিৰে আন একো নহয়; ঈশ্বৰে মিদিয়নীয়া আৰু তেওঁলোকৰ গোটেই সৈন্যক গিদিয়োনৰ হাতত তুলি দিছে।"

¹⁵গিদিয়ানে যেতিয়া সেই সপোন আৰু তাৰ অৰ্থৰ কথা শুনিলে, প্ৰাৰ্থনাত তেওঁৰ মূৰ দোঁ খালে। তাৰ পাছত তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ছাউনিলৈ উলটি আহি ক'লে, "উঠা! যিহোৱাই আপোনালোকৰ হাতত মিদিয়নীয়া সৈন্যক শোধাই দিছে।" ¹⁶সেই তিনি শ লোকক তেওঁ তিনি দল কৰি ভাগ কৰিলে আৰু তেওঁলোক প্ৰতিজনৰ হাতত এটাকৈ শিঙা, এটা খালী কলহ, আৰু কলহৰ ভিতৰত এটাকৈ জ্বলন্ত জোঁৰ দিলে। ¹⁷তাৰ পাছত গিদিয়ানে তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকে মোক লক্ষ্য কৰি থাকিব আৰু মই যিহকে কৰো, আপোনালোকেও তাক কৰিব। চাই থাকিব।"

মই যেতিয়া ছাউনিৰ কাষ পাম, মই কৰাৰ দৰেই আপোনালোকে কৰিব।¹⁸মই আৰু মোৰ সঙ্গীবোৰে শিঙা বজালে আপোনালোকেও গোটেই ছাউনিৰ চাৰিওকাষে থাকি শিঙা বজাব আৰু চিঞৰি চিঞৰি ক'ব, "যিহোৱা আৰু গিদিয়োনৰ কাৰণে!"

¹⁹মধ্যপ্ৰহৰৰ আৰম্ভণীতে মিদিয়নীয়াসকলে যেতিয়া সুৰক্ষাপ্ৰহৰীসকলৰ পাল সলনি কৰিছিল, ঠিক সেই সময়তে গিদিয়োন আৰু তেওঁৰ লগৰ এশ লোকে ছাউনিৰ কাষলৈ গ'ল। তেওঁলোকে শিঙাবোৰ বজাই নিজৰ নিজৰ হাতত থকা কলহবোৰ ভাঙি পেলালে।²⁰এইদৰে তিনিওটা দলে একেলগে শিঙাবোৰ বজাই হাতৰ কলহ ভাঙিলে। বাওঁ হাতত জোঁৰ আৰু সোঁ হাতেৰে বজাবৰ কাৰণে শিঙা লৈ তেওঁলোকে চিঞৰি ক'বলৈ ধৰিলে, "যিহোৱা আৰু গিদিয়োনৰ তৰোৱাল"।²¹গিদিয়োনৰ লোকসকল ছাউনিৰ চাৰিওফালে যেতিয়া নিজ নিজ ঠাইত থিয় হৈ থাকিল। তেতিয়া সকলো মিদিয়নীয়া সৈন্যই লৰা-ঢাপৰা কৰি চিঞৰি পলাবলৈ ধৰিলে।²²তিনিশ শিঙা বজাই দিওঁতে, যিহোৱাই এনে কৰিলে যাৰ ফলত প্ৰতিজন মিদিয়নীয়াৰ তৰোৱাল তেওঁলোকৰ নিজৰ লগৰীয়া আৰু সৈন্যসকলৰে বিৰুদ্ধে চলিল; তাতে মিদিয়নীয়া সৈন্যসকলে টক্ৰতৰ ওচৰত থকা আবেল-মহোলাৰ সীমা পৰ্যন্ত আৰু চৰেৰাৰ ফালে বৈচিত্তালৈকে পলাই গ'ল।²³তেতিয়া নপ্তালী, আচেৰ, আৰু মনচি জনগোষ্ঠীৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল একগোট হৈ মিদিয়নীয়াসকলৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল।

²⁴পাছত গিদিয়োনে ইফ্ৰয়িমৰ পাহাৰীয়া এলেকাৰ সকলো ফালে বাৰ্তাবাহক পঠাই ক'লে, "আপোনালোক নামি আইক আৰু মিদিয়নৰ বিৰুদ্ধে আক্ৰমণ কৰক। মিদিয়নীয়াসকল গৈ পোৱাৰ আগেয়ে সিহঁতক ভেটিবলৈ বৈৎ-বাৰা পৰ্যন্ত আৰু যৰ্দন নদী দখল কৰি লওক।" তেতিয়া ইফ্ৰয়িমৰ সকলো লোকে গোট খাই বৈৎ-বাৰালৈকে সকলো সৰু সৰু নদী আৰু যৰ্দনৰ পাৰ-ঘাট দখল কৰি ল'লে।²⁵তেওঁলোকে ওৰেব আৰু জেব নামৰ দুজন মিদিয়নীয়া নেতাক ধৰিলে; ওৰেবক 'ওৰেবৰ শিলত' বধ কৰিলে আৰু জেবক 'জেবৰ দ্ৰাক্ষাগুটি মৰা ক্ষেত্ৰ'ত বধ কৰিলে। তেওঁলোকে মিদিয়নীয়াসকলক খেদি পঠালে আৰু যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা গিদিয়োনৰ ওচৰলৈ ওৰেব আৰু জেবৰ মূৰ লৈ আহিল।

Chapter 8

¹ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে গিদিয়োনক সুধিলে, "আপুনি আমাৰ লগত কিয় এনে ব্যৱহাৰ কৰিলে? মিদিয়নীয়াৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ যোৱাৰ সময়ত আপুনি আমাক নামাতিলে।" এইদৰে তেওঁলোকে গিদিয়োনৰ সৈতে বিবাদ কৰিবলৈ ধৰিলে।²তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "এতিয়া আপোনালোকৰ তুলনাত মইনো এনে কি কাম কৰিলোঁ? অৰীয়েজৰ বংশধৰৰ মাজত তোলা সমস্ত আঙুৰৰ খেতিৰ শস্যতকৈ জানো ইফ্ৰয়িমৰ ভূমিত তোলা আঙুৰবোৰ উত্তম নহয়? ³ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ হাতত মিদিয়নীয়াসকলৰ নেতা ওৰেব আৰু জেবক সমৰ্পণ কৰিলে। আপোনালোকৰ তুলনাত মইনো বিশেষ কি কৰিব পাৰিলোঁ?" গিদিয়োনৰ এনে কথা শুনাৰ পাছত তেওঁৰ প্ৰতি থকা তেওঁলোকৰ খং নাইকিয়া হ'ল।

গিদিয়োনে মিদিয়নৰ দুজন বজাক ধৰা

⁴গিদিয়োন আৰু তেওঁৰ লগত থকা তিনি শ লোকে মিদিয়নীয়াসকলক খেদি খেদি গৈ যৰ্দন নদীৰ ওচৰলৈকে আহি নদীখন পাৰ হ'ল। তেতিয়া তেওঁলোক অতি ক্লান্ত হৈ পৰিছিল।⁵সেয়ে গিদিয়োনে চুকুতৰ অধিবাসীসকলক ক'লে, "দয়া কৰি মোৰ পাছে পাছে অহা সৈন্যবোৰক কিছু পিঠা খাবলৈ দিয়ক; কিয়নো তেওঁলোক অতিশয় পৰিশ্ৰান্ত হৈ পৰিছে। মই মিদিয়নীয়াসকলৰ বজা জেবহ আৰু চলমুনাৰ পাছে পাছে খেদি আহিছোঁ।"⁶তেতিয়া চুকুতৰ নেতাসকলে ক'লে, "আমি বুজা নাই কিয় আমি আপোনাৰ সৈন্যবোৰক পিঠা খাবলৈ দিব লাগে? জেবহ আৰু চলমুনা জানো এতিয়া তোমাৰ হাতত আহিল?"⁷তেতিয়া গিদিয়োনে ক'লে, "যেতিয়া যিহোৱাই জেবহ আৰু চলমুনাক মোৰ হাতত তুলি দিব, তেতিয়া মই মৰুভূমিৰ কাঁইট আৰু কাঁইটীয়া গছৰ আঘাটেৰে আপোনালোকৰ গাৰ মঙহ ছিৰি পেলাম।"

⁸তাৰ পাছত গিদিয়োন তাৰ পৰা পনুয়েললৈ উঠি গ'ল আৰু সেই ঠাইৰ লোকসকলৰ ওচৰতো একেদৰে ক'লে। তাতে চুকুতৰ লোকসকলে যেনেকৈ কৈছিল, তেওঁলোকেও একে উত্তৰ দিলে।⁹তেতিয়া তেওঁ পনুৱেলৰ লোকসমূহক ক'লে, "কুশলে যেতিয়া পুণৰ উলটি আহিম, মই এই কোঁঠ ভাঙি পেলাম।"

¹⁰সেই সময়ত জেবহ আৰু চলমুনা প্ৰায় পোন্ধৰ হাজাৰ সৈন্যৰ দল লৈ কৰ্কোৰত আছিল; পূৰ্বদেশৰ সৈন্যসকলৰ মাজত কেৱল এওঁলোকেই তেতিয়া অৱশিষ্ট আছিল; কিয়নো তেওঁলোকৰ তৰোৱাল ধৰা এক লাখ বিশ হাজাৰ সৈন্য হত হ'ল।¹¹পাছত গিদিয়োনে নোবহ আৰু যগবেহাৰ চহৰৰ পূবফালে তম্বুবাসী লোকসকলৰ নমাদ বাটেদি উঠি গৈ শক্ৰপক্ষৰ ছাউনি পালে। সেই সময়ত শক্ৰসকল আক্ৰমণৰ বাবে প্ৰস্তুত নাছিল আৰু গিদিয়োনে গৈ তেওঁলোকক পৰাস্ত কৰিলে।¹²জেবহ আৰু চলমুনা পলাই গ'ল; কিন্তু গিদিয়োনে মিদিয়নীয়াসকলৰ সেই দুজন বজা জেবহ আৰু চলমুনাক খেদি খেদি ধৰিলে। তেতিয়া তেওঁলোকৰ সৈন্যদলৰ সকলোৱে গিদিয়োনৰ ভয়ত আতঙ্কিত হ'ল।

¹³তাৰ পাছত যোৱাচৰ পুত্ৰ গিদিয়োনে হেৰচৰ গিৰিপথেদি যুদ্ধৰ পৰা উলটি আহিছিল।¹⁴গিদিয়োনে চুকুত নিবাসীসকলৰ এজন যুৱকক ধৰি আনিলে আৰু তেওঁৰ পৰা পৰামৰ্শ বিচাৰিলে; যুৱকজনে চুকুতৰ সাতসত্তৰজন নেতা আৰু জ্যেষ্ঠলোকৰ নাম ক'লে।¹⁵গিদিয়োনে চুকুতবাসীসকলৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "এইয়া চোৱা, জেবহ আৰু চলমুনা! এওঁলোকৰ বাবেই আপোনালোকে মোক ঠাট্টা কৰি কৈছিল, 'আমি বুজা নাই, কিয় আমি আপোনাৰ সৈন্যবোৰক পিঠা খাবলৈ দিব লাগে। আপুনি জানো জেবহ আৰু চলমুনাক জয় কৰিলে?'"¹⁶এইবুলি কৈ তেওঁ চুকুতৰ জ্যেষ্ঠসকলক ধৰি আনি মৰুভূমিৰ কাঁইট আৰু কাঁইটীয়া গছেৰে আঘাট কৰি শাস্তি দিলে।¹⁷তেওঁ পনুৱেলৰ কোঁঠটোও ভাঙি পেলালে আৰু সেই নগৰৰ লোকসকলক বধ কৰিলে।

18তাৰ পাছত তেওঁ জেবহ আৰু চলমুন্নাক সুধিলে, “তাবোৰত আপোনালোকে কেনে লোকসকলক বধ কৰিছিলে?” তেওঁলোকে উত্তৰ দিলে, “আপুনি যেনেকুৱা, তেওঁলোকে তেনেকুৱা আছিল; তেওঁলোক প্ৰতিজন দেখাত ৰাজপুত্ৰ সদৃশ আছিল।” 19গিদিয়ানে ক’লে, “সেইসকল মোৰ ভাই আছিল; মোৰ আইৰ সন্তান; জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ শপত, আপোনালোকে যদি তেওঁলোকক জীয়াই ৰাখিলেহেঁতেন, তেন্তে মই আপোনালোকক বধ নকৰিলোঁহেঁতেন।” 20তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ বৰ পুতেক যেথৰক ক’লে, “উঠ, ইহঁতক বধ কৰ!” কিন্তু সেই কুমলীয়া ল’ৰাজনে নিজৰ তৰোৱাল নুলিয়ালে; সি তেতিয়া অল্পবয়সীয়া ল’ৰা আছিল বাবে ভয় কৰিলে। 21তেতিয়া জেবহ আৰু চলমুন্নাই গিদিয়ানক ক’লে, “আপুনিয়েই উঠি আমাক বধ কৰক! কিয়নো যি যেনে মানুহ, তাৰ শক্তিও তেনে।” তেতিয়া গিদিয়ানে উঠি জেবহ আৰু চলমুন্নাক বধ কৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ উটৰ ডিঙিৰ পৰা চন্দ্ৰহাৰবোৰ খুলি ল’লে।

গিদিয়ানে এফোদ তৈয়াৰ কৰা

22পাছত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে গিদিয়ানক ক’লে, “আপুনি মিদিয়নীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা আমাক উদ্ধাৰ কৰিলে; এতিয়া আপুনি, আপোনাৰ পুত্ৰ, নাতি সকলোৱে আমাৰ ওপৰত শাসন কৰক।” 23তেতিয়া গিদিয়ানে তেওঁলোকক ক’লে, “মই বা মোৰ পুত্ৰই আপোনালোকৰ ওপৰত শাসন নকৰিব; যিহোৱাইহে আপোনালোকৰ ওপৰত শাসন কৰিব।”

24গিদিয়ানে তেওঁলোকক পুণৰ ক’লে, “কিন্তু আপোনালোকৰ ওচৰত মোৰ এটি অনুৰোধ আছে, আপোনালোকৰ লুটৰ ভাগৰ পৰা প্ৰতিজনে মোক এটাকৈ কাণৰ গহনা দিয়ক।” কিয়নো মিদিয়নীয়াসকল আছিল ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ লোক আৰু তেওঁলোকে কাণত সোণৰ গহনা পিন্ধা প্ৰচলিত আছিল। 25তেওঁলোকে উত্তৰ দিলে, “আমি আনন্দ মনেৰে আপোনাক সেয়া দিম।” তাৰ পাছত তেওঁলোকে এখন কাপোৰ পাৰি তাৰ মাজত প্ৰতিজনে লুটি অনা নিজ নিজ কাণৰ গহনা পেলালে। 26তাতে তেওঁ অনুৰোধ কৰি পোৱা সেই সোণৰ কাণফুলিবোৰৰ ওজন এক হাজাৰ সাত শ চেকল^[1] হ’ল; তাৰ বাহিৰেও চন্দ্ৰহাৰ, ‘লকেট’, মিদিয়নীয়া ৰজাসকলে পিন্ধা বেঙেনা বৰণীয়া বস্ত্ৰ আৰু তেওঁলোকৰ উটবোৰে পিন্ধা ডিঙিৰ হাৰ আছিল।

27তাৰ পাছত গিদিয়ানে সেই সোণবোৰ লৈ এখন এফোদ^[2] তৈয়াৰ কৰি তেওঁ নিজৰ নগৰ অফ্ৰাত ৰাখিলে; ইস্ৰায়েলীয়াসকলে সেই ঠাইত একমাত্ৰ ঈশ্বৰৰ পৰিবৰ্তে এফোদৰ পূজা কৰি নিজকে ব্যভিচাৰী কৰিলে; এয়ে গিদিয়ান আৰু তেওঁৰ পৰিয়াললৈ এক ফান্দস্বৰূপ হ’ল।

28এইদৰেই মিদিয়নীয়াসকল ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ তলতীয়া হৈ থাকিল; তেওঁলোকে পুণৰ মূৰ দাঙিব নোৱাৰিলে। গিদিয়ানৰ কালত দেশ চল্লিশ বছৰলৈকে সুস্থিৰে থাকিল।

গিদিয়ানৰ মৃত্যু

29তাৰ পাছত যোৱাচৰ পুত্ৰ যিৰুৱালে (গিদিয়ান) নিজৰ ঘৰলৈ গৈ তাতে বাস কৰিলে। 30গিদিয়ানৰ বহুতো ভাৰ্য্যা আছিল আৰু সেয়ে তেওঁ সত্তৰজন পুত্ৰৰ পিতৃ আছিল। 31চিখিমত তেওঁৰ এগৰাকী উপপত্নী আছিল। তেওঁৰ ঔৰসতো গিদিয়ানৰ এটি পুত্ৰ আছিল। গিদিয়ানে তেওঁৰ নাম অবীমেলক দিছিল। 32যোৱাচৰ পুত্ৰ গিদিয়ানৰ অতি বৃদ্ধ বয়সত মৃত্যু হ’ল। অবীয়েজ্ৰীয়াসকলৰ অফ্ৰাত তেওঁৰ পিতৃ যোৱাচৰ সমাধিস্থলত তেওঁক কবৰ দিয়া হ’ল।

33গিদিয়ানৰ মৃত্যুৰ পাছতেই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল পুনৰায় ঈশ্বৰৰ অবিশ্বাসী হ’ল আৰু তেওঁলোকে বাল-দেৱতাবোৰক পূজা-অৰ্চনা কৰি নিজক ব্যভিচাৰী কৰিলে। তেওঁলোকে বাল-বৰীংক নিজৰ দেৱতা বুলি মানিলে। 34তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে থকা সকলো শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা যি জনা ঈশ্বৰে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিছিল, ইস্ৰায়েলে তেওঁলোকৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱাক সন্মান দিবলৈ পাহৰি গ’ল। 35যিৰুৱাল অৰ্থাৎ গিদিয়ানে ইস্ৰায়েলত যি সকলো উপকাৰ সাধি গ’ল, তাৰ বিপৰীতে লোকসমূহে তেওঁৰ বংশৰ প্ৰতি কৰা প্ৰতিজ্ঞাত বিশ্বস্ত হৈ নাথাকিল।

8:26 ^[1]

8:27 ^[2]

Chapter 9

অবীমেলকৰ বিৱৰণ

1যিৰুৱালৰ পুত্ৰ অবীমেলকে চিখিমলৈ নিজৰ মোমায়েকহঁতৰ গুৰিলৈ গ’ল আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে মাকৰ পৰিয়ালৰ আন সকলো জনগোষ্ঠীকে ক’লে, 2“দয়া কৰি চিখিমৰ সকলো নেতাকে আপোনালোকে এই কথা সোধক: ‘আপোনালোকৰ কাৰণে কোনটো ভাল? যিৰুৱালৰ সত্তৰজন পুত্ৰ আপোনালোকৰ শাসনকৰ্তা হ’ব নে এজনে শাসন কৰা ভাল?’ পাহৰি নাযাব, মই আপোনালোকৰে হাড় আৰু মঙহ।” 3তেতিয়া অবীমেলকৰ মাকৰ পৰিয়ালবোৰে তেওঁৰ হৈ চিখিমৰ নেতাসকলৰ আগত কথা কোৱাত তেওঁলোকে অবীমেলকৰ পক্ষত থাকিবলৈ

একমত হ'ল। তেওঁলোকে ক'লে “অবীমেলক আমাৰে ভাই।”⁴ তেওঁলোকে বাল-ববীংৰ মন্দিৰৰ পৰা তেওঁক সত্তৰ ডোখৰ ৰূপ দিলে; অবীমেলকে তাৰে কেইজনমান বেপৰোৱা দু:সাহসী লোকক ভাড়া কৰিলে অৰু এওঁলোক তেওঁৰ সঙ্গী হ'ল।

⁵অবীমেলকে অফ্ৰাত নিজৰ বাপেকৰ ঘৰলৈ গৈ তেওঁৰ সত্তৰজন ভাইক অৰ্থাৎ যিৰুৱালৰ পুতেকসকলক একেটা শিলৰ ওপৰত হত্যা কৰিলে। কেৱল, যিৰুৱালৰ সৰু পুতেক যোথম লুকাই থকা বাবে সি বাচি গ'ল।

⁶তাৰ পাছত চিখিমৰ আৰু বৈৎ-মিল্লোৰ নেতাসকলে একেলগে আহি চিখিমৰ স্তম্ভৰ ওচৰত থকা ওক গছজোপাৰ কাষলৈ গৈ অবীমেলকক ৰজা পাতিলে।

⁷যোথমক এই কথা জনোৱাত তেওঁ গৰিঞ্জীম পৰ্বতৰ টিঙলৈ উঠি গৈ চিঞৰি চিঞৰি ক'বলৈ ধৰিলে, “হে চিখিমৰ নেতাসকল, মোৰ কথা শুনা, তাতে ঈশ্বৰেও আপোনালোকৰ কথা শুনিব।⁸ এবাৰ গছবোৰে নিজৰ কাৰণে এজন ৰজাক অভিষেক কৰিবৰ অৰ্থে বাহিৰ ওলাই গ'ল। সিহঁতে জলপাই গছক ক'লে, ‘তুমি আমাৰ ৰজা হোৱা।’⁹ কিন্তু জলপাই গছে সিহঁতক ক'লে, ‘মোৰ যি তেল ঈশ্বৰ আৰু মানুহক সন্মান কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ হয়, তাক এৰি মই কি আন গছবোৰৰ ওপৰত কেৱল দুলি থাকিবলৈকে যামনে?’¹⁰ গছবোৰে ডিমৰু গছক ক'লে, ‘আহাঁ তুমিয়েই আমাৰ ৰজা হোৱা।’¹¹ কিন্তু ডিমৰু গছে সিহঁতক ক'লে, ‘মই জানো মোৰ মিঠা সোৱাদ আৰু উত্তম ফল ত্যাগ কৰি আন গছবোৰৰ ওপৰত দুলি থাকিবলৈ যাম?’¹² পাছে গছবোৰে দ্ৰাক্ষালতাক ক'লে, ‘তুমিয়েই আহি আমাৰ ৰজা হোৱা।’¹³ কিন্তু দ্ৰাক্ষালতাই সিহঁতক ক'লে, ‘মোৰ যি ন-ৰসে ঈশ্বৰ আৰু মানুহক সন্তোষ দিয়ে, তাক এৰি মই আন গছবোৰৰ ওপৰত দুলি থাকিবলৈ যামনে?’¹⁴ তেতিয়া আটাই গছবোৰে কাঁইট গছক ক'লে, ‘তুমিয়েই আহি আমাৰ ৰজা হোৱা।’¹⁵ কাঁইট গছে গছবোৰক ক'লে, ‘তোমালোকে তোমালোকৰ ৰজা হ'বলৈ মোক যদি সঁচাকৈ অভিষেক কৰিব বিচাৰা, তেন্তে আহাঁ আৰু মোৰ ছাঁত আশ্ৰয় লোৱা। তাকে যদি নকৰা, তেন্তে কাঁইট গছৰ পৰা জুই ওলাব আৰু লিবাননৰ এৰচ গছবোৰকো পুৰি পেলাব।’

¹⁶এতিয়া সেয়ে শুনক, অবীমেলকক ৰজা পাতি আপোনালোকে জানো সত্যতা আৰু বিশ্বস্ততাৰ কাৰ্য কৰিছে? আপোনালোকে জানো যিৰুৱাল আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ প্ৰতি সুবিচাৰ কৰিছে? ¹⁷মোৰ পিতৃয়ে আপোনালোকৰ কাৰণে যুদ্ধ কৰিলে, তেওঁ নিজৰ প্ৰাণকো তুচ্ছজ্ঞান কৰি মিদিয়নীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা আপোনালোকক উদ্ধাৰ কৰিলে; ¹⁸কিন্তু আজি আপোনালোকে মোৰ পিতৃ-বংশৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছে; একেটা শিলৰ ওপৰতে তেওঁৰ সত্তৰজন পুত্ৰক বধ কৰিলে আৰু তেওঁৰ দাসীৰ পুত্ৰ অবীমেলকক চিখিমৰ লোকসমূহৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে, কাৰণ তেওঁ আপোনালোকৰ আক্ষীয়। ¹⁹আজি যদি আপোনালোকে যিৰুৱাল আৰু তেওঁৰ বংশলৈ ন্যায়পৰাণতা আৰু সততাৰে কাৰ্য কৰি থাকে, তেন্তে অবীমেলকত যেন আপোনালোকে আনন্দ কৰে আৰু তেওঁ আপোনালোকত আনন্দ কৰক। ²⁰কিন্তু আপোনালোকে যদি ইয়াকে নকৰে, তেনেহ'লে অবীমেলকৰ পৰা যেন জুই ওলাই আহি আপোনালোকৰ অৰ্থাৎ চিখিম আৰু বৈৎ-মিল্লোৰ লোকসকলক পুৰি পেলাওক; আৰু আপোনালোকৰ অৰ্থাৎ চিখিম আৰু বৈৎ-মিল্লোৰ লোকসকলৰ মাজৰ পৰাও যেন জুই বাহিৰ হৈ অবীমেলকক পুৰি পেলাওক।”

²¹ইয়াকে কৈ যোথমে ল'ৰ মাৰি বেৰ নামৰ এখন ঠাইলৈ পলাই গ'ল। তেওঁ নিজৰ ভায়েক অবীমেলকৰ ভয়ত সেই ঠাইতে বাস কৰিলে।

চিখিমৰ লগত অবীমেলকৰ যুদ্ধ

²²অবীমেলকে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তিনিবছৰ শাসন কৰিলে। ²³তাৰ পাছত ঈশ্বৰে অবীমেলক আৰু চিখিমৰ নেতাসকলৰ মাজত এক দুষ্ট আত্মা পঠাই দিলে। তাতে চিখিমৰ নেতাসকলে অবীমেলকলৈ থকা ভাৰসাক বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলে। ²⁴ঈশ্বৰে এই কাৰ্য কৰিলে যাতে যিৰুৱালৰ সত্তৰজন পুত্ৰলৈ ৰক্তপাতৰ যি অন্যান্য কৰা হ'ল, তাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ ভায়েক অবীমেলকৰ ওপৰত আৰু তেওঁলোকক বধ কৰা কাৰ্যত তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ সহায়কাৰী চিখিমৰ লোকসকলৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লোৱা হয়। ²⁵সেয়ে চিখিমৰ লোকসকলে অবীমেলকৰ বিৰুদ্ধে পাহাৰৰ ওপৰত মানুহ ৰাখিলে আৰু তেওঁলোকে লুকাই থাকি সেই পথেৰে যিসকল লোক যায় তেওঁলোকক লুট-পাট কৰে। এই বিষয়ে অবীমেলকক জনোৱা হ'ল।

²⁶সেই সময়ত এবদৰ পুত্ৰ গালে নিজৰ জ্ঞাতি-কুতুম্বসকলৰ সৈতে চিখিমলৈ আহিল আৰু চিখিমৰ নেতাসকলে তেওঁৰ ওপৰত বিশ্বাস স্থাপন কৰিলে। ²⁷তেওঁলোকে খেতিলৈ গৈ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ পৰা আঙুৰ চপাই গছকিলে আৰু তাৰ ৰসেৰে উৎসৱ কৰিলে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ মন্দিৰলৈ গৈ ভোজন-পান কৰি অবীমেলকক শাও দিলে। ²⁸এবদৰ পুতেক গালে ক'লে, “অবীমেলক কোন যে আমি চিখিমৰ লোকসকল তেওঁৰ অধীনত থাকিম? তেওঁ জানো যিৰুৱালৰ পুতেক নহয়? জবুল জানো তেওঁৰ শাসনাধিপতি নহয়? আপোনালোকে বৰং চিখিমৰ বাপেক হমোৰৰ বংশধৰসকলৰ অধীন হৈ থাকক; কিয় আমি অবীমেলকৰ অধীনত থাকিম? ²⁹এই লোকসকল মোৰ বশত থকাহেঁতেন কেনে ভাল হ'লহেঁতেন! তেতিয়াতো মই অবীমেলকক দূৰ কৰি দিলোঁহেঁতেন। অবীমেলকক মই ক'ম, ‘আপোনাৰ সৈন্য-সামন্ত সকলোকে মাতি আনি ওলাই আহঁক।’”

³⁰এবদৰ পুতেক গালৰ সেই কথা নগৰৰ শাসনাধিপতি জবুলৰ কাণত পৰিল আৰু তেওঁ ক্ৰোধত জ্বলি উঠিল। ³¹তেতিয়া তেওঁ অবীমেলকৰ গুৰিলৈ বাৰ্তাবাহকৰ দ্বাৰাই কৈ পঠালে, “এবদৰ পুতেক গাল আৰু তেওঁৰ জ্ঞাতি-কুতুম্বসকলে চিখিমলৈ আহি আপোনাৰ বিৰুদ্ধে নগৰৰ লোকসকলক উত্তেজিত কৰি তুলিছে। ³²সেয়ে, আপুনি আৰু আপোনাৰ সৈন্যসকলে ৰাতিতে উঠি আহি খেতিৰ মাজত লুকাই থাকিব।

³³পাছদিনা ৰাতিপুৱা সূৰ্য্য উদয় হোৱা মাত্ৰেই আপোনালোকে উঠি আহি নগৰ আক্ৰমণ কৰিব; যেতিয়া গাল আৰু তেওঁৰ লোকসকল আপোনাৰ বিৰুদ্ধে ওলাই আহিব, তেতিয়া আপোনালোকে যিহকে কৰিব পাৰে তাকে তেওঁলোকলৈ কৰিব।”

³⁴যেতিয়া, অৰীমেলক আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্যদলে ৰাতিতে উঠিল আৰু চাৰিটা দলত ভাগ হৈ চিখিমৰ ওচৰত লুকাই থকিল। ³⁵নগৰৰ পৰা ওলাই আহি এবদৰ পুতেক গাল প্ৰৱেশদ্বাৰৰ ওচৰত থিয় হৈ আছিল। তেনেতে অৰীমেলক আৰু তেওঁৰ সৈন্যসকল লুকাই থকা ঠাইৰ পৰা ওলাই আহিল। ³⁶গালে তেওঁলোকক দেখি জবুলক ক'লে, "চাওঁক, পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা লোকসমূহ নামি আহিছে!" জবুলে উত্তৰত ক'লে, "আপুনি পাহাৰৰ ছাঁবোৰকে মানুহ যেন দেখিছে।" ³⁷কিন্তু গালে পুনৰায় ক'লে, "চাওঁক, লোকসকল দেশৰ মধ্যস্থানলৈ নামি আহিছে; আৰু এটা দল গণকসকলৰ ওক গছজোপাৰ বাটেদি আহিছে।" ³⁸তেতিয়া জবুলে তেওঁক ক'লে, "এতিয়া আপোনাৰ সেই ডাঙৰ ডাঙৰ কথাবোৰ কলৈ গ'ল? আপুনিয়ে কৈছিলে, 'অৰীমেলক কোন যে আমি তেওঁৰ অধীনত থাকিম?' এই সকল লোককেই আপুনি তুচ্ছ জ্ঞান কৰা নাছিল নে? এতিয়া ওলাই গৈ তেওঁলোকৰে সৈতে যুদ্ধ কৰক।"

³⁹গালে তেতিয়া চিখিমৰ লোকসকলক পৰিচালনা কৰি বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল আৰু অৰীমেলকেৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিলে। ⁴⁰অৰীমেলকে গালৰ পাছে পাছে খেদি যোৱাত তেওঁ পলাই গ'ল; আৰু তেওঁৰ দলৰ অনেকেই নগৰৰ প্ৰৱেশ দুৱাৰত সোমোৱাৰ আগতেই আঘাত পাই চলি পৰিল।

⁴¹অৰীমেলক অৰুমাতে থাকিল আৰু জবুলে চিখিমৰ পৰা গাল আৰু তেওঁৰ জ্ঞাতি-কুটুম্ব সকলক খেদি বাহিৰ কৰি দিলে। ⁴²পাছদিনাখন চিখিমৰ লোকসকলে নগৰৰ বাহিৰ ওলাই খেতিলৈ গ'ল আৰু এই বাতৰি অৰীমেলকক জনোৱা হ'ল। ⁴³অৰীমেলকে তেওঁৰ লোকসকলক লৈ তিনিটা দলত ভাগ কৰি খেতিৰ মাজত লুকাই থাকিল; যেতিয়া নগৰৰ পৰা লোকসমূহক বাহিৰ হৈ অহা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিলে। ⁴⁴অৰীমেলকে তেওঁৰ দলটোৰে সৈতে গৈ নগৰৰ প্ৰৱেশ-দুৱাৰৰ ওচৰত থিয় হৈ থাকিল; আন দুটা দলে খেতিত থকা সকলো লোকক আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিলে। ⁴⁵সেইদিনা ওৰে দিনটো অৰীমেলকে নগৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে আৰু সেই ঠাইৰ লোকসমূহক বধ কৰি নগৰ অধিকাৰ কৰিলে। তাৰ পাছত নগৰৰ দেৱাল ধ্বংস কৰি তাৰ ওপৰত নিমখ চতিয়াই দিলে।

⁴⁶এই খবৰ শুনি চিখিমৰ দুৰ্গৰ নেতাসকলে এল-বৰীৎ দেৱতাৰ মন্দিৰৰ ভিতৰত সোমালগৈ। ⁴⁷অৰীমেলকে যেতিয়া শুনিলে যে লোকসকলে চিখিমৰ দুৰ্গলৈ গৈ একেলগ হৈছে, ⁴⁸তেতিয়া তেওঁ নিজৰ লোকসকলক লগত লৈ চলমোন পৰ্বতলৈ উঠি গ'ল। তেওঁ কুঠাৰ ললে আৰু গছৰ পৰা এটা ডাল কাটি নিজৰ কান্ধত তুলি ল'লে। তাৰ পাছত তেওঁৰ লগত থকা লোকসকলক আদেশ দিলে, "তোমালোকে মোক যি যি কৰা দেখিলা, তোমালোকেও শীঘ্ৰে তেনেকুৱা কৰিবা।" ⁴⁹সেয়ে সকলোৱে এটা এটা ডাল কাটি লৈ অৰীমেলকৰ পাছে পাছে গ'ল। তাৰ পাছত তেওঁলোকে সেই ডালবোৰ আনি মন্দিৰৰ মাটিৰ তলত থকা সেই ঘৰটোৰ ওপৰত জাপি দি জুই লগাই দিলে; এইদৰে চিখিমৰ দুৰ্গত থকা সকলো লোক মৰিল; তাত প্ৰায় এক হাজাৰ পুৰুষ আৰু মহিলা আছিল।

অৰীমেলকৰ মৃত্যু

⁵⁰তাৰ পাছত অৰীমেলক তেবেচলৈ গৈ তাৰ বিৰুদ্ধে ছাউনি পাতি তাক অধিকাৰ কৰি ল'লে। ⁵¹সেই নগৰৰ ভিতৰত এটা দৃঢ় দুৰ্গ আছিল; সকলো পুৰুষ, মহিলা আৰু নগৰৰ নেতাসকল তালৈ পলাই গৈ দুৱাৰ বন্ধ কৰি নিজকে ভিতৰত আবদ্ধ কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোক দুৰ্গৰ চালৰ ওপৰত উঠিলগৈ। ⁵²অৰীমেলকে সেই দুৰ্গৰ ওচৰলৈ আহি তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে; তেওঁ দুৰ্গত জুই লগাবৰ বাবে দুৰ্গৰ দুৱাৰৰ ওচৰলৈকে আহিল। ⁵³কিন্তু তাত এগৰাকী মহিলাই জাঁতৰ ওপৰৰ শিলচটা লৈ অৰীমেলকৰ মূৰৰ ওপৰত পেলাই দি তেওঁৰ মূৰৰ খোলা ভাঙিলে। ⁵⁴তেতিয়া অৰীমেলকে ততাতৈয়াকৈ নিজৰ অস্ত্ৰবহনকাৰী যুবকক মাতি ক'লে, "তোমাৰ তৰোৱাল উলিয়াই মোক বধ কৰা যাতে কোনেও মোৰ বিষয়ে এইদৰে ক'ব নোৱাৰে যে 'এগৰাকী মহিলাই মোক বধ কৰিলে'।" তেতিয়া সেই যুবকে তেওঁক তৰোৱালেৰে খুচিলে আৰু তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল। ⁵⁵অৰীমেলকৰ মৃত্যু হোৱা দেখি ইস্ৰায়েলীয়াসকলে নিজৰ ঘৰলৈ উলটি গ'ল।

⁵⁶এই দৰে সন্তৰজন ভায়েকক বধ কৰি অৰীমেলকে নিজৰ বাপেকৰ বিৰুদ্ধে যি কু-কৰ্ম কৰিলে, ঈশ্বৰে তাৰ সমুচিত দণ্ড তেওঁক দিলে।

⁵⁷চিখিমৰ লোকসকলে যি সকলো অন্যায়া কৰিছিল, তেওঁলোকৰ নিজৰ মূৰৰ ওপৰত ঈশ্বৰে দণ্ড আনিলে; যিৰুৱালৰ পুতেক যোথমৰ শাও তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিল।

Chapter 10

বিচাৰকৰ্তা তোলা

¹অৰীমেলকৰ পাছত তোলা নামৰ ইচাখৰ বংশৰ এজন লোকে ইস্ৰায়েলী লোকসকলক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহিল। তোলা পোৱাৰ পুত্ৰ আৰু দোদোৰ নাতি তেওঁ ইফ্ৰয়িমৰ পাহাৰীয়া অঞ্চলৰ চামীৰত বাস কৰিছিল। ²তেওঁ তেইশ বছৰ ধৰি ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰকৰ্তা আছিল। তাৰ পাছত তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল আৰু চামীৰত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল।

বিচাৰকৰ্তা য়াৰীৰ

³তোলাৰ পাছত গিলিয়দীয়া য়াৰীৰ বাইশ বছৰ ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ বিচাৰকৰ্তা আছিল। ⁴য়াৰীৰৰ ত্ৰিশ জন পুতেক আছিল আৰু তেওঁলোকে ত্ৰিশটা গাধত উঠি ফুৰিছিল: তেওঁলোকৰ ত্ৰিশখন নগৰ আছিল; আজিও সেই নগৰবোৰক হৰ্বোৎ-য়াৰীৰ বোলা হয়। ⁵য়াৰীৰৰ মৃত্যুৰ পাছত কামোনত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল।

বিচাৰকৰ্তা যিপ্তহ

⁶ইস্ৰায়েলী লোকসকলে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত আকৌ কু-আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে; তেওঁলোকে বাল-দেৱতা, অষ্টাৰেৎ দেবী আৰু অৰাম, চীদোন, মোৱাব, অশ্মোন আৰু ফিলিস্তীনীয়াসকলৰ দেৱ-দেৱীসকলৰ পূজা কৰিবলৈ ধৰিলে। এইদৰে তেওঁলোকে যিহোৱাক ত্যাগ কৰিলে আৰু তেওঁৰ উপাসনা নকৰিলে। ⁷সেয়ে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ খঙত জ্বলি উঠিল আৰু ফিলিস্তীয়া আৰু অশ্মোনীয়াসকলৰ হাতত তেওঁলোকক তুলি দিলে। ⁸তেওঁলোকে সেই বছৰত ইস্ৰায়েলীয়াসকলক উপদ্ৰৱ কৰি জয় কৰিলে; ওঠৰ বছৰ ধৰি যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা গিলিয়দৰ ইমোৰীয়া দেশত বাস কৰা সকলো ইস্ৰায়েলীয়া লোকক তেওঁলোকে উপদ্ৰৱ কৰিছিল। ⁹অশ্মোনীয়াসকলে যিহূদা, বিন্যামীন আৰু ইফ্ৰয়িম জনগোষ্ঠীৰ বিপক্ষে যুদ্ধ কৰিবলৈ যৰ্দন পাৰ হৈ গ'ল। তেতিয়া ইস্ৰায়েলী লোকসকলে অতিশয় কষ্ট ভোগ কৰিলে।

¹⁰তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে, “আমি নিজ ঈশ্বৰক ত্যাগ কৰি বাল-দেৱতাবোৰক পূজা কৰি আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।” ¹¹যিহোৱাই তেওঁলোকক ক'লে, “মই জানো মিচৰীয়া, ইমোৰীয়া, অশ্মোনীয়া আৰু ফিলিস্তীনীয়াসকলৰ পৰা তোমলোকক উদ্ধাৰ কৰা নাছিলো? ¹²যেতিয়া চীদোনীয়া, অমালেকীয়া আৰু মায়েনীয়াসকলে তোমালোকক উপদ্ৰৱ কৰিছিল, তেতিয়া তোমালোকে মোৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিছিল আৰু মই তোমলোকক তেওঁলোকৰ অধীনৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিলোঁ। ¹³তথাপিও তোমালোকে মোক পুণৰ ত্যাগ কৰিলা আৰু আন দেৱ-দেৱীসকলক পূজা কৰিবলৈ ধৰিলা; গতিকে মই তোমালোকক বাৰে বাৰে ৰক্ষা কৰি নাথাকিম। ¹⁴যি দেৱতাসকলক তোমালোকে পূজা কৰিছিলো তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ গৈ কাতৰোক্তি কৰা; সঙ্কটৰ সময়ত তেওঁলোকেই তোমালোকক ৰক্ষা কৰক।”

¹⁵কিন্তু ইস্ৰায়েলীয়াসকলে যিহোৱাক ক'লে, “আমি পাপ কৰিলো; আপোনাৰ দৃষ্টিত যি ভাল দেখে তাকেই আমালৈ কৰক; অনুগ্ৰহ কৰি কেবল এইবাৰ আপুনি আমাক উদ্ধাৰ কৰক।” ¹⁶তাৰ পাছত তেওঁলোকৰ মাজত ভিন্ন দেশীয় যি দেৱতাবোৰ আছিল, সেইসকলো দূৰ কৰি তেওঁলোকে যিহোৱাৰ সেৱা কৰিলে; তাতে ইস্ৰায়েলৰ কষ্ট দেখি যিহোৱাই দুখ কৰিলে।

¹⁷তেতিয়া অশ্মোনীয়াসকলে একগোট হৈ গিলিয়দত ছাউনি পাতিলে আৰু ইস্ৰায়েলী লোকসকলেও লগ হৈ মিস্পাত ছাউনি পাতিলে।

¹⁸গিলিয়দৰ নেতাসকলে এজনে আনজনক ক'লে, “অশ্মোনীয়াসকলৰ লগত প্ৰথমে কোনে যুদ্ধ আৰম্ভ কৰিব? যিজন কৰিব, তেঁৱেই গিলিয়দ-নিবাসী সকলো লোকৰ ওপৰত নেতা হ'ব।

Chapter 11

¹সেই কালত গিলিয়দীয়া যিপ্তহ এজন শক্তিশালী যোদ্ধা আছিল; তেওঁৰ মাক এগৰাকী বেশ্যা আছিল আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ নাম গিলিয়দ আছিল।

²গিলিয়দৰ ভাৰ্য্যাই তেওঁলৈ আন কেইবাজনো পুত্ৰৰ জন্ম দিছিল। তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ পুত্ৰসকল যেতিয়া ডাঙৰ হ'ল, তেওঁলোকে যিপ্তহক ঘৰৰ পৰা খেদি দি ক'লে, “তুমি আমাৰ পৰিয়ালৰ সম্পত্তিৰ কোনো অধিকাৰ নাপাবা; কিয়নো তুমি আন এগৰাকী মহিলাৰ সন্তান।” ³সেয়ে যিপ্তহ নিজৰ ভাইসকলৰ কাষৰ পৰা পলাই গৈ টোব দেশত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে। তাত কেইজনমান উদণ্ড লোকে আহি যিপ্তহেৰে সৈতে যোগ দিলে আৰু তেওঁৰ লগত চলা-ফুৰা কৰিলে।

⁴কিছু কালৰ পাছত অশ্মোনীয়াসকলে ইস্ৰায়েলেৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁵যেতিয়া অশ্মোনীয়াসকলে ইস্ৰায়েলীসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিছিল, তেতিয়া গিলিয়দৰ বৃদ্ধ নেতাসকলে যিপ্তহক টোব দেশৰ পৰা আনিবলৈ গ'ল। ⁶তেওঁলোকে যিপ্তহক ক'লে, “আমি অশ্মোনীয়াসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰিম, সেয়ে তুমি আহি আমাৰ সেনাপতি হোৱা।” ⁷যিপ্তহে গিলিয়দৰ নেতাসকলক ক'লে, “তোমালোকেই ঘিণ কৰি পিতৃ-বংশৰ মাজৰ পৰা মোক খেদি দিছিল। এতিয়া সঙ্কটত পৰি কিয় মোৰ ওচৰলৈ আহিছা?” ⁸গিলিয়দৰ বৃদ্ধ নেতাসকলে যিপ্তহক ক'লে, “সেই কাৰণেই আমি এতিয়া তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ; তুমি আমাৰ লগত গৈ অশ্মোনীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰা আৰু তুমিয়েই গিলিয়দনিবাসী সকলো লোকৰ ওপৰত নেতা হবা।” ⁹তেতিয়া যিপ্তহে গিলিয়দৰ বৃদ্ধসকলক ক'লে, “আপোনালোকে যদি অশ্মোনৰ সৈন্যবোৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ মোক ঘৰলৈ পুণৰ ওলোটাই নিয়ে আৰু যিহোৱায়ো যদি তেওঁলোকৰ ওপৰত আমাক বিজয়ী কৰে, তেন্তে মইয়ে আপোনালোকৰ নেতা হ'ম।”

¹⁰গিলিয়দৰ বৃদ্ধসকলে ক'লে, “আমি যদি আমাৰ কথামতে কাম নকৰো, তেন্তে যিহোৱা আমাৰ মাজত সাক্ষী হৈ থাকক।” ¹¹তেতিয়া যিপ্তহ গিলিয়দৰ বৃদ্ধ নেতাসকলৰ সৈতে গ'ল আৰু লোকসমূহে তেওঁকে তেওঁলোকৰ নেতা আৰু সেনাপতি পাতিলে; তাৰ পাছত যিপ্তহে মীস্পাত গৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাবোৰৰ কথা জনালে।

অম্মোনৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ যিপ্তহৰ বাৰ্তা

12তাৰ পাছত যিপ্তহে মানুহ পঠাই অম্মোনীয়াসকলৰ ৰজালৈ এই কথা সুধিলে, “আপোনাৰ আৰু আমাৰ মাজত কি সমস্যা হৈছে? কিয় আমাৰ দেশৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ আহিছে?” 13অম্মোনীয়াসকলৰ ৰজাই যিপ্তহে পঠোৱা লোকসকলক কৈ পঠালে, “ইস্রায়েলীয়াসকলে মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ হৈ আহি অৰ্গোন নদীৰ পৰা যৰ্বোকলৈ আৰু যৰ্দনলৈকে মোৰ মাটি কাটি ল’লে; গতিকে এতিয়া অশান্তি নকৰাকৈ তাক ওলোটাই দিয়ক।”

14পুণৰ যিপ্তহে অম্মোনীয়াসকলৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ লোক পঠালে। 15তেওঁ এই বাৰ্তা দিলে, “যিপ্তহে কৈছে: ‘ইস্রায়েলে মোৱাব আৰু অম্মোনৰ লোকসকলৰ মাটি কাটি লোৱা নাছিল। 16কিন্তু মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহাৰ পাছত ইস্রায়েলী লোকসকলে মৰুপ্ৰান্তৰ মাজেদি ভ্ৰমণ কৰি লোহিত সাগৰলৈকে গৈছিল আৰু তাৰ পাছতে কাদেচলৈ গৈছিল। 17তাৰ পাছত ইস্রায়েলী লোকসকলে ইদোমৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ লোক পঠিয়াই বিনয় কৰি কৈছিল, “আপোনালোকৰ ভূমিৰ মাজেদি আমাক যাবলৈ অনুমতি দিয়ক।” কিন্তু ইদোমৰ ৰজাই সেই কথা নুশুনিলে। পাছত তেওঁলোকে মোৱাবৰ ৰজাৰ ওচৰলৈকো লোক পঠিয়াইছিল, কিন্তু তেওঁ সন্মত নহ’ল। সেয়েহে ইস্রায়েলী লোকসকল কাদেচতে থাকিল। 18তাৰ পাছত তেওঁলোকে মৰুপ্ৰান্তৰ মাজেদি গৈ ইদোম আৰু মোৱাব দেশৰ পৰা ঘূৰি মোৱাব দেশৰ পূৱ ফালেদি আহি অৰ্গোন নদীৰ সিপাৰে ছাউনি পাতিলে; তেওঁলোকে মোৱাবৰ সীমাৰ ভিতৰত নোসোমাল, কিয়নো অৰ্গোন নদী মোৱাবৰ সীমা আছিল।

19তাৰ পাছত ইস্রায়েলী লোকসকলে ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা চিহোন, যিজনে হিচবোনত ৰাজত্ব কৰিছিল, তেওঁৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়াই ক’লে “অনুগ্রহ কৰি আপোনালোকৰ দেশৰ মাজেদি আমাক আমি যাব লগা ঠাইলৈ যাব দিয়ক।” 20কিন্তু চিহোনেও তেওঁলোকক বিশ্বাস নকৰিলে আৰু নিজৰ অঞ্চলৰ মাজেদি যোৱাৰ অনুমতি নিদিলে। তেওঁ নিজৰ সৈন্যসকলক গোট খুৱাই যহচত ছাউনি পাতিলে আৰু তাত ইস্রায়েলী লোকসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে। 21তেতিয়া ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই চিহোন আৰু তেওঁৰ সকলো লোকক ইস্রায়েলী লোকসকলৰ হাতত তুলি দি তেওঁলোকৰ অধীন কৰিলে। এইদৰে ইস্রায়েলে সেই দেশত নিবাস কৰা ইমোৰীয়াসকলৰ গোটেই দেশ অধিকাৰ কৰিলে। 22তেওঁলোকে অৰ্গোনৰ পৰা যৰ্বোক পৰ্যন্ত আৰু মৰুপ্ৰান্তৰ পৰা যৰ্দনলৈকে ইমোৰীয়াসকলৰ সীমাৰ ভিতৰৰ সমগ্ৰ অঞ্চল অধিকাৰ কৰিলে। 23এইদৰে ইস্রায়েল জাতিৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যেতিয়া নিজে ইস্রায়েলৰ সন্মুখত ইমোৰীয়াসকলক খেদাই পঠালে, তেন্তে এতিয়া সেই লোকসকলৰ ভূমি জানো আপুনি অধিকাৰ কৰা উচিত? 24আপোনাৰ কমেচ দেৱতাই আপোনাক যি ভূমিৰ অধিকাৰ দিছে, আপুনি জানো তাক অধিকাৰ নকৰিব? ঠিক সেইদৰে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি ঠাইৰ অধিকাৰ আমাক দিছে, আমি সেই ঠাইকে অধিকাৰ কৰিম। 25এতিয়া আপুনি কি মোৱাবৰ ৰজা চিপ্পোৰৰ পুতেক বালাকতকৈও উত্তম? তেওঁ ইস্রায়েলৰ অহিতে বিবাদ কৰিবলৈ জানো সাহস কৰিছিল? তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ জানো কেতিয়াবা যুদ্ধ কৰিছিল? 26তিনিশ বছৰ কাল ইস্রায়েলী লোকসকলে হিচবোন আৰু অৰোয়েৰ চহৰত, তাৰ গাওঁবোৰত আৰু অৰ্গোনৰ নদীৰ পাৰৰ ওচৰত থকা সকলো চহৰত বাস কৰিছিল; সেই সময়তে আপোনালোকে কিয় সেইবোৰ ঠাই দখল কৰি নললে? 27এই বিষয়ত মই আপোনাৰ প্ৰতি কোনো অন্যায কৰা নাই; বৰং মোৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি আপুনিহে মোলৈ অন্যায কৰিছে; বিচারকৰ্তা যিহোৱায়ে এতিয়া ইস্রায়েলীয়া আৰু অম্মোনীয়াসকলৰ মাজত বিচার কৰক।” 28তথাপি যিপ্তহে কৈ পঠোৱা এই সকলো বাৰ্তাক অম্মোনীয়াসকলৰ ৰজাই অগ্ৰাহ্য কৰিলে।

যিপ্তহৰ সঙ্কল্প

29তেতিয়া যিহোৱাৰ আত্মা যিপ্তহৰ ওপৰত আছিল। তাতে তেওঁ গিলিয়দ আৰু মনচিৰ মাজেদি গৈ গিলিয়দৰ মিস্পালৈ আহিল আৰু তাৰ পৰা অম্মোনীয়াসকলৰ ওচৰলৈ গ’ল। 30যিপ্তহে যিহোৱাৰ ওচৰত সঙ্কল্প কৰি ক’লে, “তুমি যদি মোক অম্মোনীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে বিজয়ী কৰোৱা, 31তেন্তে অম্মোনীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধত জয়লাভ কৰি ঘূৰি যোৱাৰ সময়ত মোক আগবঢ়াই নিবৰ কাৰণে যেনে দুৱাৰ মেলি ঘৰৰ বাহিৰলৈ আহিব, সেয়ে যিহোৱাৰ হ’ব আৰু মই তাক হোমবলিৰূপে উৎসৰ্গ কৰিম।” 32তাৰ পাছত যিপ্তহে অম্মোনীয়াসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ মিস্পাৰ পৰা গ’ল আৰু যিহোৱাই তেওঁৰ হাতত অম্মোনীয়াসকলক তুলি দিলে। 33তেওঁ অৰোয়েৰৰ পৰা মিনীতৰ ওচৰত নগৰবোৰত আক্ৰমণ কৰি হত্যা কৰিলে আৰু আবেল-কৰামীমলৈকে বিশখন নগৰ জয় কৰিলে। এইদৰে অম্মোনীয়াসকলক ইস্রায়েলৰ অধীন কৰা হ’ল।

34যিপ্তহে যেতিয়া মিস্পাত নিজৰ ঘৰলৈ উলটি আহিল, তেতিয়া তেওঁক আগবঢ়াই নিবলৈ তেওঁৰ জীয়েক ওলাই আহিল। তাই খঞ্জৰী ৰজাই তালে তালে নাচি নাচি ওলাই আহিল; তাই যিপ্তহৰ একেজনী মাথোন জীয়েক আছিল আৰু তাইৰ বাহিৰে তেওঁৰ কোনো পুতেক বা জীয়েক নাছিল। 35যিপ্তহে নিজৰ জীয়েকক দেখা পোৱা মাত্ৰে নিজৰ কাপোৰ ফালি ক’লে, “হায়, মোৰ মাজনী! তুমি মোলৈ এয়া কি সৰ্বনাশ কৰিলা! তুমি যে মোক অতিশয় বেজাৰ দিলা! কিয়নো মই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যি শপত খালো, মই তাৰ পৰা ঘূৰিব নোৱাৰোঁ।”

36তাই বাপেকক ক’লে, “পিতা, তুমি যিহোৱাক কথা দিলা, সেয়ে তোমাৰ কথা অনুসাৰে মোৰ প্ৰতি সকলো কৰা। কিয়নো যিহোৱাই তোমাৰ শত্ৰু অম্মোনীয়াসকলৰ ওপৰত তোমাৰ হৈ প্ৰতিকাৰ সাধিলে।” 37তাৰ পাছত তাই ক’লে, “মোৰ বাবে এটা অনুৰোধ ৰাখক। মোক দুমাহৰ বাবে অকলে থাকিবলৈ দিয়ক; মোক পাহাৰে পাহাৰে ঘূৰি মোৰ কুমাৰীত্বৰ অৰ্থে সখীবোৰেৰে সৈতে বিলাপ কৰিবলৈ দিয়ক।” 38যিপ্তহে ক’লে, “যোৱা।” এইবুলি তেওঁ তাইক দুমাহলৈ বিদায় দিলে; তেতিয়া তাই নিজ সখীসকলৰ সৈতে গৈ পাহাৰবোৰৰ ওপৰত নিজ কুমাৰীত্বৰ অৰ্থে বিলাপ কৰিবলৈ ধৰিলে। 39দুমাহৰ মূৰত তাই বাপেকৰ ওচৰলৈ উলটি আহিল; তাইৰ বাপেকে নিজে কৰা সঙ্কল্পৰ দৰে তাইলৈ কৰিলে; তাই

কেতিয়াও কোনো পুৰুষৰ সৈতে সম্বন্ধ নকৰিলে। এই ঘটনাৰ পৰা ইস্রায়েলৰ মাজত এটা ৰীতি প্ৰচলিত হ'বলৈ ধৰিলে।⁴⁰ইস্রায়েলীয়া যুৱতীসকলে প্ৰত্যেক বছৰে চাৰি দিনৰ বাবে গিলিয়দীয়া যিষ্টহৰ জীয়েকৰ কথা কৈ বিলাপ কৰে।

Chapter 12

¹তাৰ পাছত ইফ্ৰয়িমৰ বংশৰ লোকসকলে গোট খাই সৈন্যসকলক মাত দিলে, তাৰ পাছত নদী পাৰহৈ চাফোন চহৰলৈ গৈ যিষ্টহক ক'লে, “কিয় তুমি আমোয়ানৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ আমাক মতা নাই বা আমাৰ সহায় বিচৰা নাই? আমি তোমাৰ সৈতে তোমাৰ ঘৰো জুইৰে পুৰিম”।²তেতিয়া যিষ্টহে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, “অমোয়ানৰ সন্তানসকলে আমাক নানা সমস্যাত পেলাইছিল সেই বাবে আমি তেওঁলোকৰ লগত যুদ্ধ কৰিছো, মই আৰু মোৰ লোকসকলে তোমালোকৰ সহায় বিচাৰি তোমালোকক মাতিছিলোঁ, কিন্তু তোমালোকৰ কোনো এজনো সহায় কৰিবলৈ আগবাঢ়ি নাহিলা;³ যেতিয়া দেখিলো তোমালোকে মোক কোনেও সহায় নকৰা, তেতিয়া মই নিজে নদী পাৰ হৈ প্ৰাণ আঁচলৰ আগত বান্ধি লৈ অমোয়ানৰ সন্তানসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধত নামি পৰিলো। তাতে যিহোৱাই মোৰ হাতত সিহঁতক সমৰ্পণ কৰিলে; এতেকে তোমালোকে মোৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ আজি কিয় মোৰ ওচৰলৈ আহিছা?”⁴পাছত যিষ্টহে গিলিয়দৰ সকলো লোকক গোটাই ইফ্ৰয়িমীয়া লোকসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে; কিয়নো সিহঁতে কৈছিল, “হেৰো গিলিয়দীয়াসকল, তহঁত ইফ্ৰয়িমৰ আৰু মনচিৰ মাজৰ পৰা পলাই অহা ইফ্ৰয়িমীয়া মানুহ।” সেই যুদ্ধত গিলিয়দৰ লোকসকলে ইফ্ৰয়িমীয়া লোকসকলক পৰাস্ত কৰিলে।

⁵পাছত গিলিয়দীয়াসকলে ইফ্ৰয়িমৰ মানুহৰ আগেয়ে গৈ যৰ্দনৰ পাৰ-ঘাটবোৰ দখল কৰি ল'লে; তাতে ইফ্ৰয়িমৰ পলাই যোৱা কোনো মানুহে যদি কয়, “আমক নদী পাৰ হ'বলৈ দিয়া”, তেতিয়া গিলিয়দৰ মানুহে তেওঁলোকক সোধে, ‘তুমি জানো ইফ্ৰয়িমীয়া মানুহ নোহোৱা?’ আৰু তেওঁ যদি কয় “নহয়”,⁶তেতিয়া তেওঁলোকে কয়, ‘এবাৰ “শিৰ্বোলেৎ” কোৱাচোন’; তেতিয়া ইফ্ৰয়িমৰ লোকসকলে শুদ্ধৰূপে উচ্চাৰণ কৰিব নোৱাৰি “চিৰ্বোলেৎ” বুলি ক'লেই, তেওঁলোকে ধৰি যৰ্দনৰ পাৰৰ ঘাটত বধ কৰে। সেই সময়ত ইফ্ৰয়িমৰ বিয়াল্লিশ হাজাৰ লোকক হত্যা কৰা হ'ল।

⁷যিষ্টহে ছবছৰলৈকে ইস্রায়েলৰ বিচাৰ কৰিলে। পাছত গিলিয়দীয়া যিষ্টহৰ মৃত্যু হোৱাত তেওঁক গিলিয়দৰ কোনো এখন নগৰত মৈদাম দিয়া হ'ল।

⁸তেওঁৰ পাছত বৈৎলেহমীয়া ইবচন ইস্রায়েলৰ বিচাৰকৰ্তা হ'ল।⁹তেওঁৰ ত্ৰিশ জন পুতেক আছিল; আৰু তেওঁ ত্ৰিশজনী জীয়েকক উলিয়াই দি, নিজ পুতেকহঁতৰ বাবে ত্ৰিশ জনী ছোৱালী বাহিৰৰ পৰা আনিলে। তেওঁ সাত বছৰলৈকে ইস্রায়েলৰ বিচাৰ কৰিলে।

¹⁰পাছত ইবচনৰ মৃত্যু হোৱাত, তেওঁক বৈৎলেহমত মৈদাম দিয়া হ'ল।¹¹তেওঁৰ পাছত জবুলুনীয়া এলোন ইস্রায়েলৰ বিচাৰকৰ্তা হ'ল; তেওঁ দহ বছৰলৈকে ইস্রায়েলৰ বিচাৰ কৰিলে।¹²জবুলুনীয়া এলোনৰ মৃত্যু হোৱাৰ পাছত তেওঁক জবুলুন দেশত থকা অয়ালোগত মৈদাম দিয়া হ'ল।

¹³তেওঁৰ পাছত পিৰিয়াথোনীয়া হিল্লোলৰ পুত্ৰ অন্ডোন ইস্রায়েলৰ বিচাৰকৰ্তা হ'ল।¹⁴তেওঁৰ চল্লিশ জন পুতেক, আৰু ত্ৰিশজন নাতিয়েক আছিল; তেওঁলোকে সত্তৰটা গাধত উঠি ফুৰে; অন্ডোনে আঠ বছৰলৈকে ইস্রায়েলৰ বিচাৰক আছিল।¹⁵পাছত পিৰিয়াথোনীয়া হিল্লোলৰ পুত্ৰ অন্ডোনৰ মৃত্যু হোৱাত, অমালেকীয়াসকলৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চল ইফ্ৰয়িম দেশৰ পিৰিয়াথোনত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল।

Chapter 13

চিমচোনৰ জন্ম।

¹পাছত ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে পুনৰাই কু-আচৰণ কৰিব ধৰিলে; তাতে যিহোৱাই চল্লিশ বছৰলৈকে তেওঁলোকক ফিলিস্তীয়াসকলৰ হাতত শোধাই দিলে।

²সেই কালত দানীয়া গোস্বামীৰ মাজত চৰা-নিবাসী মানোহ নামেৰে এজন মানুহ আছিল; তেওঁৰ পত্নী বাঁজী হোৱা বাবে সন্তান প্ৰসৱ কৰিব নোৱাৰিলে।³পাছত যিহোৱাৰ দূতে সেই মহিলাক দৰ্শন দি ক'লে, “চোৱা, তুমি বাঁজী আৰু সন্তান প্ৰসৱ কৰা নাই; তথাপি গৰ্ভধাৰণ কৰি এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিবা।⁴এই হেতুকে তুমি সাৱধান হোৱা; দ্ৰাক্ষাৰস কি সুৰা পান নকৰিবা, কোনো অশুচি বস্তুকো ভোজন নকৰিবা।⁵কাৰণ চোৱা, তুমি গৰ্ভধাৰণ কৰি এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিবা; তাৰ মুৰত খুৰ লগোৱা নহ'ব; কিয়নো সেই লৰা গৰ্ভৰে পৰা ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে নাচৰতীয়া হ'ব; আৰু ফিলিস্তীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা ইস্রায়েলক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ তেওঁ আৰম্ভ কৰিব।

⁶তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে গৈ নিজ স্বামীক ক'লে ‘ঈশ্বৰৰ এজন লোক মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল; তেওঁৰ সৌন্দৰ্য ঈশ্বৰৰ দূতৰ নিচিনা, তেওঁক দেখি মই বহুত ভয় খালো, কিন্তু তেওঁ ক'ৰ পৰা আহিল, সেই বিষয়ে মই সুধিবলৈ নহ'ল আৰু তেৱোঁ নিজৰ নাম মোক নক'লে।⁷কিন্তু তেওঁ মোক ক'লে, ‘চোৱা, তুমি গৰ্ভধাৰণ কৰি এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিবা; এই হেতুকে তুমি দ্ৰাক্ষাৰস বা সুৰা পান নকৰিবা, কোনো অশুচি বস্তুও ভোজন নকৰিবা; কিয়নো সেই ল'ৰা জন্মৰে পৰা মৰণৰ দিনলৈকে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে নাচৰতীয়া হ'ব’।

- ⁸তেতিয়া মানোহে যিহোৱাৰ আগত বিনয় কৰি ক'লে, "হে প্ৰভু, মিনতি কৰোঁ, আপুনি পঠোৱা ঈশ্বৰৰ সেই লোকক আমাৰ ওচৰলৈ পুনৰাই আহিব দিয়ক, যি ল'ৰা জন্মিব, তালৈ আমি কি কৰিব লাগিব, তেওঁ আমাক পুনৰাই বুজাই দিয়ক।" ⁹তেতিয়া ঈশ্বৰে মানোহৰ কথা শুনাৰ পাছত, ঈশ্বৰৰ দূত আকৌ সেই মহিলাৰ ওচৰলৈ আহিল। সেই সময়ত তাই পথাৰত বহি আছিল, কিন্তু তাইৰ স্বামী মানোহ তাইৰ লগত নাছিল।
- ¹⁰পাছত সেই মহিলা গৰাকীয়ে বেগাই গৈ নিজ স্বামীক সন্মাদ দি ক'লে, "চোৱা, সেইদিনা যিজন লোক মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল, তেওঁ পুণৰ মোক দৰ্শন দিছে।" ¹¹তেতিয়া মানোহে উঠি নিজৰ পত্নীৰ পাছে পাছে সেই পুৰুষজনৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক সুধিলে, "এই মহিলাৰ সৈতে যিজনাই কথা কৈছিল, সেইজন আপুনিয়েই নে?" তেওঁ ক'লে, "হয়, ময়েই হওঁ।"
- ¹²তেতিয়া মানোহে ক'লে, "আশা কৰো আপোনাৰ কথা সত্য হওঁক; কিন্তু সেই ল'ৰাজনে কিদৰে জীৱন কটাব আৰু কি কৰ্ম কৰিব?"
- ¹³তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতে মানোহক ক'লে, "মই এই মহিলাক যিবোৰ কথা ক'লো, সেই সকলো বিষয়ত তেওঁ সাৱধানে থাকক। ¹⁴তেওঁ দ্ৰাক্ষালতাৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা কোনো বস্তু ভোজন নকৰক আৰু দ্ৰাক্ষাৰস কি সুৰা পান নকৰক আৰু কোনো অশুচি বস্তু নাখাওক; মই তেওঁক যি যি আজ্ঞা কৰিলোঁ, তেওঁ সেই সকলোকে পালন কৰক।"
- ¹⁵পাছত মানোহে যিহোৱাৰ দূতক ক'লে, "আপুনি আমাৰ মিনতি গ্ৰহণ কৰি ইয়াতে অলপ সময় থাকক, আমি আপোনাৰ বাবে এটি ছাগলী পোৱালি যুগুত কৰো।" ¹⁶তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতে মানোহক ক'লে, "যদিও মই ইয়াত থাকো তথাপি মই তোমাৰ আহাৰ ভোজন নকৰিম; কিন্তু তুমি যদি হোম-বলি যুগুত কৰা, তেনেহলে সেয়া যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যেই উৎসৰ্গ কৰিবা।" কিয়নো তেওঁ যে যিহোৱাৰ দূত, সেই বিষয়ে মনোহে নাজানিছিল।
- ¹⁷তেতিয়া মানোহে যিহোৱাৰ দূতক সুধিলে, "আপোনাৰ বাক্য সিদ্ধ হ'লে আমি আপোনাক মৰ্যদা কৰিবলৈ, আপোনাৰ নাম কি কওকচোন?"
- ¹⁸তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতে ক'লে, "মোৰ নাম কেলেই সুধিছা? কিয়নো এই নাম অতি আশ্চৰ্য্য!"
- ¹⁹পাছত মনোহে ভক্ষ্য নৈবেদ্যেৰে সৈতে সেই ছাগলী লৈ, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে শিলটোৰ ওপৰত উৎসৰ্গ কৰিলে; তাতে মনোহ আৰু তেওঁৰ পত্নীৰ চকুৰ আগতে সেই দূতে আচৰিত কাৰ্য সাধন কৰিলে। ²⁰কিয়নো যেতিয়া অগ্নিশিখা যজ্ঞ-বেদিৰ পৰা আকাশৰ ফালে ওপৰলৈ উঠিল তেতিয়া মনোহ আৰু তেওঁৰ পত্নিয়ে দেখাতে যিহোৱাৰ দূত সেই যজ্ঞ-বেদিৰ শিখাত ওপৰলৈ উঠি গ'ল; তাতে তেওঁলোকে এই দৃশ্য দেখি দুজনে মাটিত উবুৰিহৈ প্ৰণাম কৰিলে।
- ²¹তাৰ পাছত যিহোৱাৰ দূতে মনোহ আৰু তেওঁৰ পত্নিক পুনৰাই দৰ্শন নিদিলে। তেওঁ যে যিহোৱাৰ দূত, সেই বিষয়ে তেতিয়াহে মানোহে জানিলে। ²²পাছত মনোহে তেওঁৰ পত্নিক ক'লে, "আমি নিশ্চয়ে মৰিম; কিয়নো আমি ঈশ্বৰক দেখা পালোঁ।"
- ²³কিন্তু তেওঁৰ পত্নিয়ে তেওঁক ক'লে, "আমাক বধ কৰিবলৈ যদি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা হ'লহেঁতেন, তেন্তে তেওঁ আমাৰ পৰা হোম-বলি আৰু নৈবেদ্য গ্ৰহণ নকৰিলেহেঁতেন, আৰু এই সকলো আমাক নেদেখুৱালেহেঁতেন আৰু এই সময়ত আমাক এনে কথাও নুশুনালেহেঁতেন।" ²⁴পাছত মহিলা গৰাকীয়ে এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে আৰু তেওঁৰ নাম চিমচোন ৰাখিলে। তাৰ পাছত সেই ল'ৰা বাঢ়ি ডাঙৰ হ'ল আৰু যিহোৱাই তাক আপীৰ্বাদ কৰিলে। ²⁵প্ৰথমে যিহোৱাৰ আত্মাই চৰা আৰু ইষ্টায়োলৰ মাজ ঠাইত থকা মহনোদানত চিমচোনক কাৰ্য্য কৰিবলৈ সক্ৰিয় কৰিলে।

Chapter 14

চিমচোনৰ বিবাহ।

- ¹পাছত চিমচোনে তিম্নালৈ নামি গ'ল আৰু সেই ঠাইত ফিলিস্তীয়াসকলৰ জীয়াৰীবোৰৰ মাজত এজনী ছোৱালী দেখা পালে। ²আৰু উলটি আহি নিজৰ মাক-বাপেকক ক'লে, "মই তিম্নাত ফিলিস্তীয়াসকলৰ জীয়াৰীবোৰৰ মাজত এজনী ছোৱালী দেখিলোঁ; তোমালোকে তেওঁক আনি মোৰে সৈতে বিয়া কৰাই মোৰ পত্নী হ'বলৈ দিয়া।"
- ³তেতিয়া তেওঁৰ বাপেক-মাকে তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ ভাইসকলৰ মাজত আৰু মোৰ স্ব-জাতীয় লোকসকলৰ মাজত জানো ছোৱালী নাই যে, তুমি সেই অচুম্ৰৎ ফিলিস্তীয়াসকলৰ ছোৱালী আনিবলৈ যাব খুজিছা।" চিমচোনে তেওঁৰ বাপেকক ক'লে, "তুমি মোৰ কাৰণে তেওঁকেই আনিবলৈ দিয়া; কিয়নো যেতিয়া মই তেওঁক চালো, তেতিয়া তেৱেঁই মোক সন্তোষ দিলে।" ⁴কিন্তু তেওঁৰ মাক বাপেকে নাজানিলে, যে সেয়ে যিহোৱাৰ পৰা হৈছে; কাৰণ তেওঁ ফিলিস্তীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে ছিদ্ৰ বিচাৰিছিল। সেই কালত ফিলিস্তীয়াসকলে ইস্ৰায়েলক শাসন কৰিছিল।
- ⁵পাছত চিমচোন আৰু তেওঁৰ বাপেক-মাক তিম্নালৈ নামি গৈ তিম্নাত থকা দ্ৰাক্ষাবাৰী পোৱাত, এটা ডেকা সিংহই চিমচোনৰ বিৰুদ্ধে গৰ্জ্জন কৰি খেদি আহিল। ⁶তেতিয়া যিহোৱাৰ আত্মা তেওঁৰ ওপৰত স্থিতি হ'ল, তেওঁৰ হাতত একো নথকাটো, ছাগলী পোৱালী ছিৰা নিচিনাকৈ তেওঁ সেই সিংহক ছিৰি পেলালে; কিন্তু তেওঁ কি কৰিলে সেই বিষয়ে নিজৰ মাক-বাপেকক নক'লে।
- ⁷পাছত চিমচোনে গৈ সেই ছোৱালীৰ লগত কথা বতৰা হ'ল আৰু যেতিয়া তেওঁ সেই ছোৱালীক জনীক চালে তেওঁক চাই সন্তুষ্ট হ'ল। ⁸কিছু কালৰ পাছত, তেওঁ যেতিয়া সেই ছোৱালীক বিয়া কৰাই আনিবলৈ পুনৰাই সেই ঠাইলৈ গৈছিল, তেতিয়া সেই সিংহৰ শৰ চাবলৈ বাট এৰি গৈ দেখিলে

যে, সিংহৰ শৰৰ ভিতৰত এজাক মৌ-মাখি আৰু মৌ আছে; ⁹তেতিয়া তেওঁ তাক আনি হাতত লৈ খাই খাই গ'ল আৰু বাপেক মাকৰ ওচৰ পাই তেওঁলোককো কিছু দিয়াত, তেওঁলোকেও খালে। কিন্তু তেওঁ যে সেই মৌ সিংহৰ শৰৰ পৰা আনিলে, সেই বিষয়ে তেওঁ তেওঁলোকক নক'লে।

¹⁰পাছত তেওঁৰ বাপেক সেই ছোৱালীৰ ওচৰলৈ যোৱাত, চিমচোনে সেই ঠাইতে ভোজ যুগুত কৰিলে; কিয়নো ডেকা লোক সকলৰ তেনে ধৰণৰ নিয়ম আছিল। ¹¹পাছত তেওঁক দেখি ফীলিস্টিয়াসকলে তেওঁৰ ওতৰত থাকিবলৈ ত্ৰিশ জন সখিয়ক আনিলে।

¹²পাছত চিমচোনে তেওঁলোকক ক'লে, “মই তোমালোকক এটি সাঁথৰ কওঁ, তোমালোকে উৎসৱৰ এই সাত দিনৰ ভিতৰতে যদি মোক তাৰ অৰ্থ ঠিক ৰূপে বুজাই ক'ব পাৰা, তেন্তে মই তোমালোকক গাত লোৱা শণৰ ত্ৰিশ খন বস্ত্ৰ আৰু ত্ৰিশ যোৰ কাপোৰ দিম। ¹³কিন্তু যদি মোক তাৰ অৰ্থ ক'ব নোৱাৰা, তেন্তে তোমালোকে মোক গাত লোৱা শণৰ ত্ৰিশ খন বস্ত্ৰ আৰু ত্ৰিশ যোৰ কাপোৰ দিবা।” তেতিয়া সিহঁতে তেওঁক ক'লে, “তোমাৰ সাঁথৰ কোৱা, আমি তাক শুনা।”

¹⁴তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে,

“খাওঁতাৰ পৰা খোৱা বস্ত্ৰ আৰু

বলৱানৰ পৰা মধু ওলাল।”

তাতে সিহঁতে তিনদিনৰ ভিতৰত সেই সাঁথৰৰ অৰ্থ ক'ব নোৱাৰিলে।

¹⁵পাছত সপ্তম দিন হ'লত, সিহঁতে চিমচোনৰ ঘৈণীয়েকক ক'লে, “যাতে তোমাৰ গিৰীয়েৰে সাঁথৰৰ অৰ্থ আমাক কয়, এই কাৰণে তুমি তেওঁক ফুচুলাবা, নহ'লে আমি তোমাক আৰু তোমাৰ পিতৃ বংশক জুইত পুৰিম; তোমালোকে আমাক দৰিদ্ৰ কৰিবৰ অৰ্থেহে নিমন্ত্ৰণ কৰিছিলো, এনে নহয় জানো?”

¹⁶পাছত চিমচোনৰ ঘৈণীয়েকে গিৰীয়েকৰ গুৰিত কান্দি ক'লে, “তুমি মোক কেৱল ঘিণ কৰিছা, এফেৰিও মৰম নকৰা; মোৰ স্বজাতীয়সকলক এটি সাঁথৰ ক'লা, কিন্তু মোক তাৰ অৰ্থ বুজাই নক'লা।” তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “চোৱা, মোৰ বোপাই আইকে এই বিষয়ে বুজাই কোৱা নাই, তেন্তে তোমাক বুজাই ক'মনে?” ¹⁷তথাপি তেওঁৰ ঘৈণীয়েকে উৎসৱৰ সাত দিনৰ শেষলৈকে তেওঁৰ গুৰিত কান্দি কান্দি থাকিল; পাছত মহিলাই তেওঁক বৰকৈ ধৰাত, তেওঁ সপ্তম দিনা তেওঁক বুজাই ক'লে; তেতিয়া তেওঁ সেই স্বজাতীয়সকলক সাঁথৰৰ অৰ্থ কৈ দিলে।

¹⁸পাছত সপ্তম দিনা সূৰ্য্য মাৰ যোৱাৰ আগেয়ে সেই নগৰত থকা লোকসকলে তেওঁক ক'লে,

“মোতকৈ মিঠা কি? আৰু

সিংহতকৈ বলৱান কোন?”

তাতে চিমচোনে তেওঁলোকক ক'লে,

“তোমালোকে মোৰ চেউৰী গৰুৰে হাল নোবোৱা হ'লে,

মোৰ সাঁথৰৰ অৰ্থ উলিয়াব নোৱাৰিলা হয়।”

¹⁹পাছত যিহোৱাৰ আত্মা তেওঁৰ ওপৰত স্থিতি হোৱাত তেওঁ অস্থিলোনলৈ নামি গল আৰু সেই ঠাইৰ ত্ৰিশজন মানুহক বধ কৰি সিহঁতৰ কাপোৰ সোলোকাই আনি সেই কাপোৰেৰে এযোৰ এযোৰ সাঁথৰৰ অৰ্থ কোৱাবোক দিলে; আৰু খঙত জ্বলি উঠি নিজৰ বাপেকৰ ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

²⁰পাছত চিমচোনে নিজৰ প্ৰিয় মিত্ৰক তেওঁৰ পত্নীক দি দিলে।

Chapter 15

পলেষ্টীয়াসকলৰ ওপৰত চিমচোনে প্ৰতিকাৰ সধা।

¹কিছু দিনৰ পাছত হেঁহুধান দাবৰ সময়ত চিমচোনে এটা ছাগলী লগত লৈ নিজৰ পত্নীৰে সৈতে সাক্ষাৎ হ'বৰ বাবে গৈ ক'লে, “মই মোৰ পত্নীৰ ওচৰত যাবৰ বাবে ভিতৰ কোঠালিলৈ যাওঁ”; কিন্তু তাইৰ বাপেকে তেওঁক ভিতৰলৈ যাব নিদিলে। ²আৰু তাইৰ বাপেকে ক'লে, “সচাকৈ তুমি তাইক ঘিণ কৰিলা বুলি ভাবি, মই তাইক তোমাৰ সখীয়েকক দিলোঁ; তাইৰ সৰু ভনীয়েক জানো তাইতকৈ সুন্দৰী নহয়? মই নিবেদন কৰোঁ, তাইৰ সলনি তায়ে তোমাৰ পত্নী হওক, তুমি তেওঁকেই লৈ যোৱা।”

³তেতিয়া চিমচোনে সিহঁতক ক'লে, “এইবাৰ মই ফীলিস্টিয়াসকলক কোনো বিষয়ত আঘাত কৰিলেও তেওঁলোকৰ ওচৰত কোনেও মোক দোষি সাবস্ত কৰিব নোৱাৰে।” ⁴পাছত চিমচোনে গৈ তিনিশ শিয়াল ধৰি, নেজে নেজে জুঁটি দুডাল দুডাল নেজত এটা এটা আৰিয়া বান্ধিলে।

5পাছত সেই আৰিয়াত জুই লগাই ফীলিস্টিয়াসকলৰ থিয় হৈ থকা পকা ধাননিৰ মাজত এৰি দিলে; তাতে বন্ধা মুঠি আৰু নোদোৱা থিয় হৈ থকা ধান আৰু জিত গছৰ বাৰীবোৰ পুৰি পেলালে। 6তেতিয়া ফীলিস্টিয়াসকলে সুধিলে, “এই কাম কোনে কৰিলে?” মানুহে ক’লে, তিম্নায়ীয়াৰ জোঁৱায়েক চিমচোনে এই কাম কৰিলে, কিয়নো তেওঁৰ শহুৰেকে তেওঁৰ ঘৈণীয়েকক তেওঁৰ সখীয়েকক দিলে; তাতে ফীলিস্টিয়াসকলে আহি সেই মহিলা আৰু তাইৰ বাপেকক জুই দি পুৰিলে।

7পাছত চিমচোনে সিহঁতক ক’লে, “এয়া তোমালোকে যি কৰি মোৰ ক্ষতি কৰিলা, এতিয়া মই তোমালোকৰ ক্ষতি কৰিম। ইয়াৰ পাছতহে তোমালোকৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লোৱা সমাপ্ত হ’ব।” 8ইয়াকে কৈ তেওঁ নিৰ্দয়ৰূপে সিহঁতক প্ৰহাৰ কৰি তেওঁলোকৰ অধিক লোকক বধ কৰিলে, পাছত তেওঁ ঐথম শিলৰ গুহালৈ গ’ল আৰু তাতেই বাস কৰিলে।

9সেই সময়ত ফিলিস্টিয়াসকলে যিহূদালৈ গ’ল। লেহী নামৰ ঠাইত তেওঁলোকে বিপ্ৰাম ল’লে আৰু তেওঁলোকৰ সৈন্যসকলে সেই ঠাইত তম্বু তৰি যুদ্ধৰ বাবে যুগুত হ’ল। 10তাতে যিহূদাৰ মানুহবোৰে সুধিলে, “তোমালোকে আমাৰ বিৰুদ্ধে কিয় যুদ্ধ কৰিবলৈ উঠি আহিলা?” সিহঁতে ক’লে, “আমি চিমচোনক বান্ধিবলৈ আহিলোঁ, সি আমালৈ যেনে কৰিলে, আমিও তাক তেনে কৰিবলৈ আহিলোঁ।” 11তেতিয়া যিহূদাৰ তিনি হাজাৰ লোকে ঐথম শিলৰ গুহালৈ নামি গৈ চিমচোনক ক’লে, “ফিলিস্টিয়াসকল যে আমাৰ শাসনকৰ্তা, সেই বিষয়ে তুমি নাজানা নেকি? তেন্তে আমাৰ বিৰুদ্ধে এইটো কি কাম কৰিলা?” তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, “সিহঁতে মোলৈ যেনে কৰিলে, ময়ো সিহঁতলৈ তেনে কৰিলোঁ।”

12তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, “এতিয়া আমি ফীলিস্টিয়াসকলৰ হাতত শোধাই দিবৰ অৰ্থে তোমাক বান্ধি নিবলৈ নামি আহিলোঁ।” চিমচোনে তেওঁলোকক ক’লে, “তোমালোকে মোক বধ নকৰোঁ বুলি শপত খোৱা।” 13তেওঁলোকে ক’লে “নহয়, কেৱল আমি তোমাক শকতকৈ বান্ধি নি সিহঁতৰ হাতত শোধাই দিম; আমি নিশ্চয়ে তোমাক বধ নকৰোঁ।” পাছত তেওঁলোকে দুগজ নতুন ৰচীৰে তেওঁক বান্ধি সেই শিলৰ পৰা লৈ গ’ল।

14পাছত তেওঁ যেতিয়া লেহী পালে তেতিয়া, ফিলিস্টিয়াসকলে তেওঁক পাই বৰকৈ জয় ধ্বনি কৰিলে। তেতিয়া যিহোৱাৰ আত্মা পূৰ্ণ শক্তিত তেওঁৰ ওপৰত স্থিতি হোৱাত তেওঁৰ বাহুত বান্ধি ৰখা ৰচীবোৰ পুৰি যোৱা শৰণ নিচিনা হ’ল আৰু তেওঁৰ হাতৰ পৰা বন্ধন খহি পৰিল। 15পাছত তেওঁ গাধৰ গালৰ এডাল কেঁচা হাড় পাই হাত মেলি সেই ডাল ল’লে, তাৰেই এক হাজাৰ লোকক বধ কৰিলে। 16তেতিয়া চিমচোনে ক’লে, “গাধৰ গালৰ হাড়ডালেৰে দ’মৰ উপৰি দ’ম কৰিলোঁ;

গাধৰ গালৰ হাড়ডালেৰে এক হাজাৰ লোকক বধ কৰিলোঁ।”

17পাছত তেওঁৰ কথা কোৱা শেষ হোৱাত, হাতৰ পৰা হাড়ডাল পেলাই দিলে; তাতে সেই ঠাইৰ নাম ৰামৎ-লেহী হ’ল। 18পাছত তেওঁৰ বৰকৈ পিয়াহ লগাত, তেওঁ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে, “তুমি তোমাৰ এই দাসৰ হাতেৰে এই মহা-নিস্তাৰ কৰিলা; এতিয়া মই পিয়াহত মৰি সেই অচুম্ৰৎহঁতৰ হাতত পৰিম।”

19তাতে যিহোৱাই লেহীত থকা, কুণ্ডৰ নিচিনা দ ঠাইত শিল ফালি বাট উলিওৱাত তাৰ পৰা পানী ওলাল। তেতিয়া তেওঁ জলপান কৰাৰ পাছত প্ৰাণত তৎ পাই চেতনা পালে; এই হেতুকে তাৰ নাম অয়িন-হক্কোৰি [প্ৰাৰ্থনা কৰা জলৰ ভুমুক] ৰখা হ’ল; সেই জলৰ ভুমুক এতিয়ালৈকে লেহীত আছে। 20ফিলিস্টিয়াসকলৰ দিনত তেওঁ বিশ বছৰলৈকে ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰ কৰিলে।

Chapter 16

চিমচোনৰ পতন। তেওঁ প্ৰতিকাৰ সধা আৰু তেওঁৰ মৃত্যু।

1এদিন চিমচোন ঘচালৈ গৈছিল আৰু তাত এজনী বেশ্যা তিৰোতা দেখি তাইৰ ওচৰলৈ গ’ল। 2তাতে “চিমচোন এই ঠাইলৈ আহিছে” বুলি ঘচাতীয়াহঁতে যেতিয়া জানিব পাৰিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে সেই ঠাইখন বেৰি ধৰি নগৰৰ দুৱাৰত ওৰে ৰাতি তেওঁলৈ খাপ দি লুকাই থাকিল। “আহাঁ আমি ৰাতিপুৱালৈকে থাকো আৰু দিন হ’লে আমি তাক বধ কৰিম” এইবুলি কৈ ওৰে ৰাতি মনে মনে থাকিল।”

3কিন্তু চিমচোন মাজ নিশালৈকে তাতে থাকি, মাজনিশা উঠি নগৰৰ দুৱাৰৰ দুখলপা আৰু খুটা দুটা হাতেৰে ধৰি উঘালি ডাঙেৰে সৈতে কান্ধত তুলি হিফ্ৰনৰ আগত থকা পৰ্বতৰ টিঙলৈ লৈ গ’ল।

4তাৰ পাছত চোৰেক উপত্যকাত থকা দলীলা নামেৰে এজনী তিৰোতাৰ প্ৰেমত মোহ গ’ল। 5তাতে ফিলিস্টিয়াসকলৰ অধিপতিসকল তাইৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু তাইক ক’লে, “তই তাক ফুচুলাই তাৰ এই গোপন ৰহস্য জানিবলৈ চেষ্টা কৰ। তেতিয়া তাক কি দৰে ধৰি বান্ধিব পাৰিম, সেই বিষয়ে জানিব পাৰিম আৰু আমি তাক ইচ্ছামতে চলাব পাৰিম। যদি তই এইটো কাম কৰি দিয়, আমি প্ৰত্যেকে তোক এঘাৰ শ চেকল ৰূপ দিম।”

6পাছত দলীলাই চিমচোনক ক’লে, “বিনয় কৰোঁ তোমাৰ এনে মহাবল কিহত আছে আৰু দুৰ্গতি কৰিবলৈ তোমাক কিহেৰে বান্ধিব লাগে সেই বিষয়ে মোক কোৱা।” 7তেতিয়া চিমচোনে তাইক ক’লে “নতুন সাত খন ধনুৰ নুশুকুৱা গুণেৰে যদি মোক বান্ধে, তেতিয়া মই দুৰ্বল হৈ আন মানুহৰ নিচিনা হ’ম।”

8পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধিপতিসকলে সাতডাল নুশুকুৱা ধনুৰগুণ আনি সেই মহিলাক দিলে; তেতিয়া তাই তাৰে চিমচোনক বান্ধিলে। 9সেই সময়ত তাইৰ ঘৰৰ ভিতৰ-কোঠালিত গোপনে মানুহ বহি আছিল; পাছত দলীলাই চিমচোনক ক'লে, “হেৰা চিমচোন, ফীলিষ্টীয়াইতো তোমাক ধৰেহে এতিয়া।” তাতে জুইৰ তাপত শণ সূতা যেনেকৈ ছিগে, তেনেকৈ তেওঁ সেই ধনুৰ গুণবোৰ বোৰ ছিঙি পেলালে; এইদৰে তেওঁৰ শক্তিৰ বিষয়ে একো বুজি পোৱা নগ'ল।

10পাছত দলীলাই চিমচোনক ক'লে “চোৱা, তুমি মোক ঠগিলা আৰু মিছা কথা ক'লা; এতিয়া বিনয় কৰোঁ, তুমি কোৱাচোন তোমাৰ এই মহাশক্তি কৰ পৰা হয়।” 11তেতিয়া তেওঁ তাইক ক'লে, “যি ৰছীৰে কোনো লোকে কোনো কাম কৰা নাই, এনে কেইবাডালো নতুন ৰছীৰে যদি মোক বান্ধে, তেতিয়া মই দুৰ্বল হৈ আন মানুহৰ নিচিনা হ'ম।” 12তাতে দলীলাই নতুন ৰছী কেইডালমান লৈ তাৰে তেওঁক বান্ধিলে; তেতিয়া তাইৰ ঘৰৰ ভিতৰ-কোঠালিত গোপনে মানুহ বহি আছিল; পাছত দলীলাই তেওঁক ক'লে “হেৰা চিমচোন, ফীলিষ্টীয়াইতো তোমাক ধৰেহে এতিয়া;” তেতিয়া তেওঁ নিজৰ হাতেৰে সেইবোৰক সূতাৰ নিচিনাকৈ ছিঙি পেলালে।

13পাছত দলীলাই চিমচোনক ক'লে, “তুমি এতিয়াও মোক ঠগিলা আৰু মিছা কথা কৈছা; কিহেৰে তোমাক বান্ধিব পৰা যায় সেই বিষয়ে মোক কোৱা।” চিমচোনে তাইক ক'লে, “তই যদি মোৰ চুলি সাতকোচা তাঁতৰ লগত বৰ, তেতিয়া হ'লে মই আন মানুহৰ দৰে হৈ পৰিম।” 14তেতিয়া তাই তাঁতৰ খুটিৰ লগত তাক বান্ধি তেওঁক ক'লে, “হেৰা চিমচোন, ফীলিষ্টীয়াসকলে তোমাক ধৰেহে এতিয়া;” তাতে তেওঁ টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই, তাঁতেৰে সৈতে তাঁতৰ খুটি উঘালি পেলালে।

15পাছত দলীলাই তেওঁক ক'লে, “তুমি মোক বিশ্বাস কৰা নাই; অথচ তুমি মোক ভাল পাওঁ বুলি কোৱা। তোমাৰ মহাশক্তিৰ গোপন ৰহস্যৰ কথা তুমি মোক নক'লা; কিন্তু এই বিষয়লৈ তুমি মোক তিনিবাৰকৈ ঠগিলা।” 16এইদৰে তাই প্ৰতিদিনে তেওঁক ইমানকৈ ধৰিলে যে, তেওঁৰ নিজ প্ৰাণত বেজাৰ লাগিল আৰু মৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে।

17তেতিয়া তেওঁ নিজৰ মনৰ সকলো কথা ভাঙি-পাতি এইদৰে ক'লে যে, “মোৰ মূৰত কেতিয়াও খুৰ লগোৱা হোৱা নাই, কিয়নো মাৰ গৰ্ভৰে পৰা মই ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে নাচৰতীয়া মানুহ; মূৰ খুৰালেই মোৰ শক্তিয়ে মোক এৰি যাব; তেতিয়া মই দুৰ্বল হৈ আন মানুহৰ নিচিনা হ'ম।”

18এইদৰে তেওঁ মনৰ সকলো কথা ভাঙি ক'লে বুলি দলীলাই বুজি পোৱাৰ পাছত, মানুহ পঠিয়াই ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধিপতি সকলক মাতি আনি ক'লে, “এইবাৰ আহাঁ কিয়নো তেওঁ মোক নিজৰ মনৰ সকলো কথা ভাঙি-পাতি ক'লে।” তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধিপতিসকলে ধন হাতত লৈ তাইৰ ওচৰলৈ আহিল। 19পাছত তাই নিজৰ কোলাত তেওঁক শুৱাই ল'লে আৰু এটা মানুহ মাতি আনি তেওঁৰ মূৰৰ সাতকোচা চুলি খুৰালে; আৰু তেওঁক দুখ দিবলৈ ধৰিলে। তাতে তেওঁৰ শক্তিয়ে তেওঁক এৰি গ'ল।

20পাছত তাই ক'লে, “হেৰা চিমচোন, ফিলিষ্টীয়াইতো তোমাক ধৰেহে এতিয়া।” তাতে তেওঁ টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই মনতে ভাবিলে আন আন সময়ৰ নিচিনাকৈ বাহিৰলৈ গৈ গা জোকাৰিম; কিন্তু যিহোৱাই যে তেওঁক ত্যাগ কৰিলে সেই বিষয়ে হ'লে তেওঁ নাজানিলে। 21পাছত ফিলিষ্টীয়াইতো তেওঁক বন্দী কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁৰ চকু দুটা কাঢ়িলে; তেওঁক ঘচালৈ আনি পিতলৰ দুডাল শিকলিৰে বান্ধিলে আৰু তেওঁ কাৰাগাৰত জাঁত পিহিলে। 22তথাপি খুৰুৱাৰ পাছত তেওঁৰ মূৰৰ চুলি আকৌ বাঢ়িবলৈ ধৰিলে।

23পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধিপতিসকলে তেওঁলোকৰ দেৱতা দাগোনৰ উদ্দেশ্যে মহা-যজ্ঞ আৰু ৰং ধেমালি কৰিবলৈ গোট খালে; কিয়নো সিহঁতে ক'লে, “আমাৰ দেৱতাই আমাৰ শত্ৰু চিমচোনক আমাৰ হাতত দিলে।” 24আৰু তেওঁক দেখি লোকসকলে তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ প্ৰশংসা কৰিলে; কিয়নো তেওঁলোকে ক'লে “আমাৰ অনেকক বধ কৰি, দেশ বিনষ্ট কৰা শত্ৰুক আমাৰ দেৱতাই আমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে।”

25পাছত সিহঁতে আনন্দ উৎসৱ পাতি ক'লে, “চিমচোনক বাহিৰলৈ মাতি আনা, সি আমাৰ আগত ৰং দেখুৱাওক।” তেতিয়া লোকসকলে বন্দীশালৰ পৰা চিমচোনক উলিয়াই আনিলে আৰু তেওঁ সিহঁতৰ আগত ৰং দেখুৱালে; পাছত সিহঁতে স্তম্ভ দুটাৰ মাজত তেওঁক থিয় কৰালে।

26তেতিয়া চিমচোনে তেওঁৰ হাতত ধৰি থকা ল'ৰাটোক ক'লে, “মোক এৰি দে, যি দুটা স্তম্ভৰ ওপৰত ঘৰৰ ভৰ আছে, সেই দুটা মোক চুবলৈ দে, মই তাত আঁউজি থিয় হওঁ।”

27সেই সময়ত পুৰুষ-মহিলাৰে সেই ঘৰ ভৰি আছিল আৰু ফীলিষ্টীয়াসকলৰ সকলো অধিপতিও তাত আছিল। ঘৰৰ চালৰ ওপৰত প্ৰায় তিনি হাজাৰ পুৰুষ-মহিলাই চিমচোনে দেখুওৱা ৰং চাই আছিল।

28তেতিয়া চিমচোনে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, “হে প্ৰভু যিহোৱা মই যেন মোৰ চকু দুটাৰ কাৰণে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ ওপৰত একেবাৰে প্ৰতিকাৰ সাধিব পাৰোঁ, ইয়াৰ বাবে মোক অনুগ্ৰহ কৰি সোঁৱৰণ কৰা: হে ঈশ্বৰ, এইবাৰ মাথোন মোক বলৱান কৰা।” 29তাতে মাজত থকা স্তম্ভ দুটাৰ ওপৰত ঘৰৰ ভৰ আছিল, চিমচোনে তাৰ এটাক সোঁহাতেৰে, আনটোক বাওঁহাতেৰে ধৰি চাপৰি ক'লে “ফীলিষ্টীয়াইতৰ সৈতে মোৰ প্ৰাণ যাওক।”

30এইবুলি কৈ, নিজৰ সকলো বলেৰে তেওঁ ভৰ দিলে; তেতিয়া সেই ঘৰ, তাৰ ভিতৰত থকা অধিপতি আদি সকলো লোকৰ ওপৰত পৰিল; এইদৰে তেওঁ জীৱনৰ কালত বধ কৰা লোকতকৈ মৰণৰ কালত বধ কৰা লোক অধিক হ'ল। 31পাছত তেওঁ ভাইসকলৰ লগতে আদি কৰি সকলো পিতৃ-বংশই নামি আহি, তেওঁক লৈ গৈ চৰা আৰু ইষ্টায়োলৰ মাজ ঠাইত তেওঁৰ পিতৃ মনোহৰ মৈদামত তেওঁকো মৈদাম দিলে। তেওঁ বিশ বছৰ ইষ্টায়োলৰ বিচাৰ কৰিছিল।

Chapter 17

দানীয়াসকলৰ প্ৰতিমাপূজা

¹ইফ্ৰয়িম পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলত মীখা নামেৰে এজন মানুহ আছিল। ²তেওঁ নিজৰ মাকক ক'লে, "তোমাৰ পৰা নিয়া যি এঘাৰ শ চেকল ৰূপৰ বাবে তুমি শাও দিছিলি আৰু তাক মই শুনাকৈ কৈছিলি চোৱা, সেই ৰূপ মোৰ হাতত আছে; ময়েই তাক নিছিলোঁ।" তেতিয়া তেওঁৰ মাকে ক'লে, "যিহোৱাৰ পৰা মোৰ পুত্ৰ আশীৰ্ব্বাদ-প্ৰাপ্ত হোৱা।"

³পাছত সেই এঘাৰ শ চেকল ৰূপ নিজ মাকক ওলোটাই দিয়াত, মাকে ক'লে, "এই ৰূপ মই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ কৰিছোঁ; এটা কটা প্ৰতিমা আৰু এটা সাঁচত চলা প্ৰতিমা সাজিবৰ অৰ্থে তাক মোৰ হাতৰ পৰা মোৰ পুত্ৰই পাওক; এতেকে এতিয়া তাক তোমাক ওভোটাই দিছোঁ।"

⁴কিন্তু মীখাই মাকক সেই ৰূপ ওলোটাই দিলে, তাৰ মাকে তাৰে দূশ চেকল ৰূপ লৈ সোণাৰিক দিলে; তেতিয়া সোণাৰিয়ে এটা কটা মূৰ্ত্তি আৰু এটা সাঁচত চলা প্ৰতিমা সাজিলে, সেই মূৰ্ত্তি মীখাৰ ঘৰত ৰাখিলে।

⁵মীখা বুলি কোৱা সেই মানুহজনৰ এটা দেৱালয় আছিল; সি এখন এফোদ আৰু কেইবাটাও গৃহ দেৱতা সাজিলে আৰু নিজ পুতেকহঁতৰ এজনক নিযুক্ত কৰাৰ পাছত, তেওঁ তাৰ পুৰোহিত হ'ল। ⁶সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ মাজত ৰজা নাছিল; সেয়েহে যেনে যিহকে উচিত দেখিছিল, তেওঁ তাকেই কৰিছিল।

⁷সেই সময়ত যিহূদাৰ বৈথলেহেমৰ যিহূদা জনগোষ্ঠীৰ এজন লেবীয়া ডেকা মানুহ গৈ সেই ঠাইত প্ৰবাস কৰিছিল। ⁸সেই মানুহে য'তে পাই ত'তে থাকিবৰ বাবে যিহূদাৰ বৈথলেহেম নগৰৰ পৰা ওলাই গৈ গৈ ইফ্ৰয়িম পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলত থকা সেই মীখাৰ ঘৰ পালেগৈ। ⁹তেতিয়া মীখাই তাক সুধিলে, "তুমি ক'ৰ পৰা আহিছা?" তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "মই যিহূদাৰ বৈথলেহেমৰ এজন লেবীয়া মানুহ; য'তে সুবিধা পাও, তাতে থাকিবৰ বাবে ওলাই আহিছোঁ।"

¹⁰তেতিয়া মীখাই তেওঁক ক'লে, "তুমি মোৰ লগত থাকি মোৰ পিতৃ আৰু পুৰোহিত হোৱা; মই বছেৰেকত তোমাক দহ চেকল ৰূপ, এঘাৰ কাপোৰ আৰু তোমাৰ খোৱা বস্তু দিম।" তেতিয়া সেই লেবীয়া মানুহজন তেওঁৰ ঘৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁৰ লগত থাকিবলৈ সন্মত হ'ল;

¹¹তেতিয়াৰে পৰা সেই ডেকাজন তেওঁৰ পুতেকৰ দৰে হ'ল।

¹²পাছত মীখাই সেই লেবীয়াক নিযুক্ত কৰিলে আৰু সেই ডেকা মীখাৰ পুৰোহিত হৈ তেওঁৰ ঘৰতে থাকিল। ¹³তাতে মীখাই ক'লে, "যিহোৱাই মোৰ মঙ্গল কৰিব, ইয়াক মই এতিয়া জানিলোঁ; কিয়নো সেই লেবীয়া মোৰ পুৰোহিত হ'ল।"

Chapter 18

¹সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ মাজত ৰজা নাছিল আৰু দান জনগোষ্ঠীয়ে নিজে বাস কৰিবৰ অৰ্থে কোনো স্থায়ী ঠাই পোৱা নাছিল; কিয়নো তেওঁলোকৰ নিজৰ মাটি-বাৰী নাছিল। ইস্ৰায়েলৰ পৰিয়ালৰ আন লোকসকলে ইতিমধ্যে মাটি-বাৰী পাইছিল। কিন্তু দানৰ গোষ্ঠীৰ লোকসকলে মাটি-বাৰী পোৱা নাছিল। ²তেতিয়া দানৰ সন্তানসকলে নিজৰ বংশৰ মাজৰ পৰা পাঁচজন বীৰক দেশ চাই বুজ-বিচাৰ লবলৈ, চৰা আৰু ইষ্টায়োলৰ পৰা পঠিয়াই দিলে; আৰু তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে গৈ দেশৰ বুজ-বিচাৰ লোৱা।" তাতে তেওঁলোকে গৈ ইফ্ৰয়িম পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলৰ সেই মীখাৰ ঘৰৰ ওচৰ পাই তাতে ৰাতি থাকিল।

³তেওঁলোকে মীখাৰ ঘৰৰ ওচৰত থাকোঁতে, সেই লেবীয়া ডেকাৰ উচ্ছাৰণত তেওঁক চিনি পালে আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, "এই ঠাইলৈ তোমাক কোনে আনিলে? আৰু ইয়াত তোমাৰ কি কাম?" ⁴তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "মীখাই মোলৈ এই দৰে ব্যৱহাৰ কৰিলে; তেওঁ মোক বেতন দিবলৈ স্বীকাৰ কৰাত মই তেওঁৰ পুৰোহিত হ'লোঁ।"

⁵তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "আমি তোমাক অনুৰোধ কৰোঁ, যাবলগীয়া পথত আমাৰ মঙ্গল হ'ব নে নহ'ব, সেই বিষয়ে আমি জানিবৰ কাৰণে, তুমি ঈশ্বৰক সোধ।" ⁶তাতে সেই পুৰোহিতে তেওঁলোকক ক'লে, "কুশলে যোৱা, তোমালোকে যাবলগীয়া পথ যিহোৱাৰ সাক্ষাতত আছে।"

⁷তাৰ পাছত সেই পাঁচজনে লোকে প্ৰস্থান কৰি লয়িচ পাই দেখিলে যে, তাত থকা লোকসকল চীজোনীয়া লোকসকলৰ নিচিনাকৈ শান্তভাৱে আৰু নিশ্চিন্ত হৈ নিৰ্ভয়ে বাস কৰি আছে; কিয়নো সেই দেশত তেওঁলোকক কোনো কথাত হানি কৰিব পৰা ক্ষমতা থকা কোনো মানুহ নাছিল আৰু চীদোনীয়াহঁতৰ পৰা সিহঁত দূৰত আছিল আৰু আন কাৰো লগত সিহঁতে সম্পৰ্ক নাৰাখিছিল। ⁸পাছত তেওঁলোকে চৰা আৰু ইষ্টায়োললৈ নিজ ভাইসকলৰ গুৰিলৈ উলটি গ'ল, তাতে তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ লোকসকলে তেওঁলোকক সুধিলে "তোমালোকে কি সন্বাদ আনিছা?"

⁹তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, "ব'লা, আমি সেই লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰোঁ! আমি সেই দেশ দেখিলোঁ; অতি উত্তম দেশ, তোমালোকে কলেই একো নকৰাকৈ আছে? সেই দেশলৈ যাবৰ বাবে আৰু সেই দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ পলম নকৰিবা। ¹⁰যেতিয়া তোমালোকে সেই দেশলৈ

যাবা, তেতিয়া তাৰ লোকসকলক নিশ্চিত্তে থকা দেখা পাবা; আৰু সেই দেশ বহল; কিয়নো ঈশ্বৰে তোমালোকৰ হাতত সেই দেশ সমৰ্পণ কৰিলে আৰু সেই ঠাইত পৃথিৱীত থকা কোনো বস্তুৰ অভাৱ নাই।”

¹¹তেতিয়া চৰা আৰু ইষ্টামোল চহৰৰ পৰা দান বংশৰ ছশলোকে যুদ্ধৰ অস্ত্ৰেৰে ভালকৈ সাজু হৈ যুদ্ধ কৰিবলৈ যাত্ৰা কৰিলে। ¹²তেওঁলোকে উঠি গৈ যিহুদাৰ কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমত ছাউনি পাতিলে; এই কাৰণে আজিলৈকে সেই ঠাইক মহনে-দান বোলে। সেয়ে কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ পাছত আছে।

¹³পাছত তেওঁলোকে তাৰ পৰা ইফ্ৰয়িম পাহাৰীয়া অঞ্চললৈ যাত্ৰা কৰি গৈ মীখাৰ ঘৰ পালেগৈ।

¹⁴তেতিয়া লয়িচ দেশৰ বুজ-বিচাৰ ল’বলৈ যোৱা সেই পাঁচ জনে লোকে ভাইসকলক ক’লে, “তোমালোকে জানানে, এই ঘৰবোৰত এখন এফোদ, কেইটামান গৃহ-দেৱতা, এটা কটা মূৰ্ত্তি আৰু সাঁচত চলা এটা প্ৰতিমা আছে। এই হেতুকে এতিয়া তোমালোকে কি কৰা উচিত, সেই বিষয়ে বিবেচনা কৰা।”

¹⁵তাৰ পাছত তেওঁলোকে বাট এৰি গৈ মীখাৰ সেই লেবী বংশৰ ডেকাজনক ঘৰত পাই তেওঁক মঙ্গলবাদ জনালে। ¹⁶আৰু দানৰ সন্তানবোৰৰ মাজৰ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰেৰে সাজু হৈ থকা সেই ছশ পুৰুষ জপনা-মুখত থিয় হৈ ৰ’ল।

¹⁷তেতিয়া দেশৰ বুজ-বিচাৰ ল’বলৈ আগেয়ে যোৱা সেই পাঁচজনে গৈ তাত সোমাই কটা-মূৰ্ত্তিটো, এফোদ খন, গৃহ-দেৱতা কেইটা আৰু সাঁচত চলা প্ৰতিমাটো ল’লে; সেই সময়ত যুদ্ধৰ অস্ত্ৰেৰে সাজু হৈ থকা সেই ছশ পুৰুষৰ লগত সেই পুৰোহিতজনো পদুলি মুখত থিয় হৈ আছিল।

¹⁸যেতিয়া তেওঁলোকে মীখাৰ ঘৰত সোমাই কটা মূৰ্ত্তিটো, এফোদখন, গৃহ-দেৱতা কেইটা আৰু সাঁচত চলা প্ৰতিমাটো ল’লে, তেতিয়া সেই পুৰোহিতে তেওঁলোকক ক’লে, “তোমালোকে কি কৰিছা?” ¹⁹তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, “মনে মনে থাকা! মুখত হাত দি আমাৰ লগত ব’লা, আমাৰ পিতৃ আৰু পুৰোহিত হোৱা। এজন মানুহৰ এটা পৰিয়ালৰ পুৰোহিত হোৱা তোমাৰ ভাল নে, নাইবা ইস্ৰায়েলৰ এক ফৈদ আৰু এক জনগোষ্ঠীৰ পুৰোহিত হোৱা ভাল?” ²⁰তেতিয়া পুৰোহিতৰ মন আনন্দত পৰিপূৰ্ণ হৈ উঠিল আৰু তেওঁ এফোদ এখন, গৃহ-দেৱতাকেইটা আৰু কটা মূৰ্ত্তিটো লৈ সেই লোকসকলৰ মাজলৈ গ’ল।

²¹তাৰ পাছত তেওঁলোকে মুখ ঘূৰাই তাৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিলে আৰু ল’ৰা-ছোৱালী, পশু আৰু বহুমূল্য বস্তুবোৰ নিজৰ লগত ল’লে। ²²যেতিয়া তেওঁলোকে মীখাৰ ঘৰৰ পৰা কিছু আঁতৰ হৈ গ’ল, মীখাৰ ঘৰৰ ওচৰত থকা লোকসকলে গোট খাই দানৰ সন্তান সকলৰ পাছে পাছে গৈ ওচৰ চাপি একলগ হ’ল আৰু দানৰ সন্তানসকলক মাতিবলৈ ধৰিলে। ²³তাতে তেওঁলোকে মুখ ঘূৰাই মীখাক ক’লে, “তোৰ কি হ’ল? তই কিয় অনেক লোকক লগত লৈ আহিছ?”

²⁴তেওঁ উত্তৰ দিলে, “মই সজা মূৰ্ত্তিবোৰ আৰু পুৰোহিতকো তোমালোকে লৈ গৈছা; এতিয়া মোৰ লগত কি আছে? এনে স্থলত মোৰ ‘কি হ’ল বুলি মোক কিয় সুধিছা?” ²⁵তেতিয়া দানৰ সন্তানসকলে তাক ক’লে, “আমাৰ মাজত তোৰ মাত শুনা নাযাওক; নহ’লে খঙাল মানুহবোৰে তহঁতক আক্ৰমণ কৰিলে পৰিয়াল সহ তোৰ প্ৰাণ নষ্ট হ’ব।” ²⁶পাছত দানৰ পৰিয়ালৰ সন্তানসকলে নিজৰ বাটেদি গুচি গ’ল আৰু মীখায়ো তেওঁলোকক নিজতকৈ অধিক বলৱান দেখি মুখ ঘূৰাই নিজৰ ঘৰলৈ উভতি আহিল।

²⁷এইদৰে তেওঁলোকে মীখাই সজা বস্তুবোৰ, আৰু তাৰ নিজৰ পুৰোহিতকো লগত লৈ লয়িচলৈ আহিল; তাতে শান্তভাৱে আৰু নিশ্চিত্তে থকা সেই লোকসকলৰ ওচৰলৈ গৈ সিহঁতক তৰোৱালৰ ধাৰেৰে প্ৰহাৰ কৰিলে আৰু নগৰখন জুই দি পুৰিলে। ²⁸সিহঁতক উদ্ধাৰ কৰোঁতা কোনো নাছিল; কিয়নো সেই নগৰ চীদানৰ পৰা দূৰত আছিল, আৰু কাৰো লগত সিহঁতে সমপৰ্ক নাৰাখিছিল আৰু সেই নগৰ বৈৎ-বহোবলৈকে বিস্তৃত হোৱা সমথলত আছিল। পাছত তেওঁলোকে সেই নগৰ আকৌ সাজি তাৰ মাজত বাস কৰিলে। ²⁹আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰ যি দান, তেওঁৰ নামেৰে সেই নগৰৰ নাম লয়িচ আছিল। ³⁰পাছত দানৰ সন্তানসকলে নিজৰ বাবে সেই কটা মূৰ্ত্তি স্থাপন কৰিলে; তাতে দেশৰ লোকসকলক দেশান্তৰলৈ নিয়ালৈকে মোচিৰ নাতিয়েক গেৰোঁচনৰ পুত্ৰ যোনাথন আৰু তাৰ সন্তানসকল দান ফৈদৰ পুৰোহিত হ’ল।

³¹যেতিয়ালৈকে চীলোত ঈশ্বৰৰ গৃহ আছিল, তেতিয়ালৈকে তেওঁলোকে আপোনলোকৰ কাৰণে, মীখাই নিৰ্মাণ কৰা সেই কটা-মূৰ্ত্তি স্থাপন কৰি ৰাখিলে।

Chapter 19

গিৰিয়ানিবাসীৰ ঘিণলগা অপৰাধ আৰু তাৰ দণ্ড

¹যি সময়ত ইস্ৰায়েলৰ মাজত ৰজা নাছিল, সেই সময়ত ইফ্ৰয়িম পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ শেষ ভাগত এজন লেবীয়া লোকে প্ৰবাস কৰিছিল; তেওঁ যিহুদাৰ বৈৎলেহেমত এজনী উপপত্নী ৰাখিছিল; ²পাছত তেওঁৰ সেই উপপত্নীয়ে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলে আৰু তেওঁক এৰি যিহুদাৰ বৈৎলেহেমত থকা নিজৰ বাপেকৰ ঘৰলৈ গৈ তাতে চাৰি মাহমান থাকিল।

³পাছত তাইৰ গিৰিয়েকে উঠি আহি তাইক বুজাই পুণৰ নিজৰ ঘৰলৈ আনিবৰ বাবে তাইৰ ওচৰলৈ গ’ল; তেওঁৰ লগত এজন দাস আৰু এটা গাধ আছিল। তেওঁৰ উপপত্নীয়ে তেওঁক বাপেকৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ নিলে আৰু সেই যুৱতীৰ বাপেকে সেই মানুহক দেখি আনন্দেৰে তেওঁৰ লগত

সাক্ষাৎ কৰিলে।⁴ সেই যুৱতীৰ বাপেকে অৰ্থাৎ তেওঁৰ শহৰেকে তেওঁক তিন দিন ধৰি লগত থাকিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে; তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ সৈতে তাত খোৱা-বোৱা কৰি থাকিল।⁵ পাছত চতুৰ্থদিনা তেওঁলোক ৰাতিপুৱাই উঠিল আৰু যাবলৈ ওলাল; তেতিয়া সেই যুৱতীৰ বাপেকে জোঁৱায়কক ক'লে, “তুমি অলপ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি মন সুস্থিৰ কৰা, তাৰ পাছত তোমাৰ বাটত তুমি গুচি যাবা।”⁶ তেতিয়া তেওঁলোক দুয়োজনে একে-লগে বহি ভোজন পান কৰিলে আৰু সেই যুৱতীৰ বাপেকে ক'লে মিনতি কৰোঁ, “অনুগ্ৰহ কৰি তুমি এই ৰাতিও থাকি মন প্ৰফুল্লিত কৰা।”

⁷তথাপি সেই মানুহ যাবলৈ উঠিল, কিন্তু শহৰেকে তেওঁক থাকিবলৈ বৰকৈ ধৰাত, সেই ৰাতিও থাকিল।⁸ পাছত পঞ্চম দিনা যাবৰ কাৰণে ৰাতিপুৱাতে উঠাৰ পাছত, শহৰেকে তেওঁক ক'লে, “খোৱা-বোৱা কৰি আবেলিলৈকে থাকি নিজক সুস্থিৰ কৰা।” সেয়ে, তেওঁলোক দুয়োজন বহি ভোজন কৰিলে।

⁹পাছত যেতিয়া লেবীয়া জনে নিজৰ উপপত্নী আৰু দাসক লৈ গুছি যাবৰ কাৰণে প্ৰস্তুত হওঁতে, শহৰেকে তেওঁক ক'লে “চোৱা দিন প্ৰায় শেষ হ'ল; বিনয় কৰোঁ, তুমি আজি ৰাতিও ইয়াতে থাকা। চোৱা, বেলি প্ৰায় লহিয়াইছে; তুমি এই ঠাইতে ৰাতি থাকি প্ৰফুল্লিত হোৱা আৰু কাইলৈ তোমালোকে নিজ ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণে সোনকালে উঠি নিজ বাটে গুচি যাবা।”

¹⁰কিন্তু সেই মানুহে সেই ৰাতি থাকিবলৈ সন্মত নহ'ল আৰু উঠি যাত্ৰা কৰি যিবুচ অৰ্থাৎ যিৰুচালেমৰ ওচৰ আহি পালে; তাৰ লগত দুটা সজোৱা গাধ আৰু তাৰ উপপত্নী আছিল।¹¹ তেওঁলোক যিবুচৰ ওচৰ আহি পোৱাত দিন প্ৰায় শেষ হ'ল; তেতিয়া দাসে তেওঁৰ গৰাকীক ক'লে, “নিবেদন কৰোঁ, আহক আমি যিবুচীয়াইতৰ এই নগৰত সোমাই ৰাতিটো ইয়াতে থাকোঁহক।”

¹²কিন্তু তাৰ গৰাকীয়ে তাক ক'লে, “যি নগৰ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ নহয়, এনে ভীন্ন দেশীয় লোকৰ নগৰত আমি নোসোমোওঁ; আমি আগবাঢ়ি গিবিয়ালৈ যাওঁহক।”¹³ তেওঁ দাসক ক'লে, “আহা আমি এই অঞ্চলৰ কোনো ঠাইৰ ওচৰলৈ গৈ গিবিয়া বা ৰামাত ৰাতিটো পাৰ কৰিম।”

¹⁴এইদৰে তেওঁলোক আগবাঢ়ি গ'ল আৰু বিন্যামীনৰ অধিকাৰত থকা গিবিয়াৰ ওচৰ পোৱাত বেলি মাৰ গ'ল।¹⁵ তেতিয়া তেওঁলোকে বাট এৰি ৰাতি থাকিবৰ কাৰণে গিবিয়ালৈ সোমাই গ'ল; আৰু তেওঁ সোমাই গৈ সেই নগৰৰ চ'কত বহিল; কিয়নো কোনোও নিজৰ ঘৰত ৰাতি থাকিবৰ কাৰণে তেওঁলোকক ঠাই নিদিলে।

¹⁶সেই সময়ত এজন প্ৰাপ্তবয়স্ক মানুহে পথাৰত কাম কৰি সন্ধ্যা পৰত ঘৰলৈ উভতি আহি আছিল, সেইজন লোক ইফ্ৰয়িমৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ আছিল আৰু তেওঁ গিবিয়াত প্ৰবাস কৰিছিল; কিন্তু নগৰৰ লোকসকল হ'লে বিন্যামীনীয়া লোক আছিল।¹⁷ সেই প্ৰাপ্ত বয়স্ক লোকজনে মুৰ দাঙি চাই নগৰৰ চ'কত সেই পথিকক দেখি সুধিলে, “তুমি ক'লে যোৱা? আৰু ক'ৰ পৰা আহিছা?”

¹⁸তেওঁ লোকজনক ক'লে, “আমি যিহূদাৰ বৈৎলেহেমৰ পৰা আহিছোঁ, ইফ্ৰয়িম পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ সিফাললৈ যাওঁ; মই সেই ঠাইৰ মানুহ। যিহূদাৰ বৈৎলেহেমলৈ গৈছিলোঁ, এতিয়া মই যিহোৱাৰ গৃহলৈ যাওঁ কিন্তু কোনেও মোক ঘৰত ঠাই দিয়া নাই।¹⁹ আমাৰ গাধবোৰৰ কাৰণে ধান-খেৰ আৰু দানা আছে; লগতে মোৰ কাৰণে আৰু এই বেটীৰ বাবে আৰু আপোনাৰ দাস-দাসীৰ সৈতে অহা এই ডেকাৰ বাবেও পিঠা দ্ৰাক্ষাৰস আছে, আমাৰ কোনো বস্ত্ৰৰ অভাৱ নাই।”

²⁰তেতিয়া সেই প্ৰাপ্ত বয়স্ক লোকজনে ক'লে, “তোমাৰ শান্তি হওঁক; তোমাৰ প্ৰয়োজনীয় সকলোৰে দ্বায়িত্ব মই ল'লো। তোমালোকে মোৰ লগত ব'লা; তুমি কোনো কাৰণতেই এই চ'কত ৰাতিটো থাকিব নালাগে।”²¹ পাছত সেই প্ৰাপ্তবয়স্ক লোকজনে তেওঁক নিজৰ ঘৰলৈ নি গাধবোৰক ঘাঁহ দিলে আৰু তেওঁলোকে ভৰি ধুই ভোজন-পান কৰিলে।

²²এইদৰে তেওঁলোকৰ লগত আনন্দ কৰাৰ সময়ত, সেই নগৰৰ কিছুমান পাষাণ লোক আহি তেওঁৰ ঘৰৰ চাৰিওফালে বেৰি ধৰিলে আৰু দুৱাৰত ঢকিয়াই সেই ঘৰৰ গৰাকী প্ৰাপ্তবয়স্ক গৰাকীজনক ক'লে, “আপোনাৰ ঘৰলৈ যিজন পুৰুষ আহিছে, তেওঁক বাহিৰলৈ উলিয়াই দিয়ক, আমি তেওঁৰ পৰিচয় ল'ম।”²³ তেতিয়া ঘৰৰ গৰাকীয়ে বাহিৰলৈ ওলাই আহিল আৰু সিহঁতৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, “হে মোৰ ভাইসকল, মই বিনয় কৰিছোঁ, তোমালোকে দুষ্কৰ্ম নকৰিবা! সেই পুৰুষ মোৰ ঘৰত অতিথিহৈ আহিছে, এই হেতুকে তেওঁলৈ এনে মুৰ্খতাৰ কৰ্ম নকৰিবা।

²⁴চোৱা, ইয়াত মোৰ এজনী কুমাৰী জী আৰু তেওঁৰ উপপত্নী আছে; মই সিহঁতক বাহিৰ কৰি আনোঁ, তোমালোকে সিহঁতৰে মন ভ্ৰষ্ট কৰা; সিহঁতলৈ তোমালোকৰ যি ইচ্ছা তাকে কৰা; কিন্তু সেই পুৰুষলৈ তোমালোকে মুৰ্খতাৰ কৰ্ম নকৰিবা।”²⁵ তথাপি সিহঁতে প্ৰাপ্ত বয়স্ক জনৰ কথা শুনিবলৈ অসন্মত হ'ল; তেতিয়া সেই পুৰুষে তাৰ উপপত্নীক ধৰি সিহঁতৰ আগলৈ উলিয়াই দিলে; তাতে সিহঁতে তাইৰ পৰিচয় ল'লে আৰু গোটেই ৰাতি তাইক ধৰ্ষণ কৰিলে; পাছত ৰাতিপুৱা সিহঁতে তাইক এৰি গুচি গ'ল।²⁶ পাছত তিৰোতাজনীয়ে নিজৰ গিৰীয়েকে আলহী হৈ থকা প্ৰাপ্ত বয়স্ক লোকজনৰ ঘৰৰ দুৱাৰৰ ওচৰলৈ আহি পোহৰ নোহোৱালৈকে দুৱাৰ-মুখত পৰি থাকিল।

²⁷পাছত ৰাতিপুৱা সেই তিৰোতাৰ গৰাকীয়ে যেতিয়া নিজ পথত যাবৰ বাবে ঘৰৰ দুৱাৰ-ডলি বাহিৰ হৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁ দেখিলে যে, তেওৰ উপপত্নী হাত পেলাই পৰি আছে।²⁸ তেওঁ তাইক ক'লে, “উঠ, আমি যাওঁ;” কিন্তু তাই একো উত্তৰ নিদিলে; পাছত সেই পুৰুষে গাধৰ ওপৰত তাইক তুলি লৈ যাত্ৰা কৰি নিজ ঠাইলৈ গ'ল।

²⁹যেতিয়া তেওঁ নিজৰ ঘৰ পালে, তেওঁ এখন কটাৰী লৈ সেই উপপত্নীক ধৰি হাড়ৰে সৈতে বাৰডোখৰ কৰি কাটি, ইস্ৰায়েলৰ আটাই অঞ্চললৈ পঠিয়াই দিলে। ³⁰যি কোনোৱে ইয়াক দেখিলে, সেই লোকসকলে ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহা দিনৰে পৰা আজিলৈকে এনেকুৱা কেতিয়াও হোৱা নাই, আৰু দেখা নাই; এই বিষয়ে ভালকৈ বিবেচনা কৰি, কি কৰা উচিত তাকে কোৱা!"

Chapter 20

¹পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল একত্ৰিত হ'ল আৰু তেওঁলোকৰ দানৰ পৰা বেৰচেবা পৰ্যন্ত, আনকি গিলিয়দ চহৰৰ পৰাও আহিছিল। তেওঁলোকে মিস্পাত যিহোৱাৰ সন্মুখত গোট খালে। ²লোকসকলৰ নেতা অৰ্থাৎ ইস্ৰায়েলৰ আটাই ফৈদবোৰৰ মুখ্যসকল ঈশ্বৰৰ প্ৰজাসকলৰ সেই সমাজত উপস্থিত হ'ল; তাত চাৰি লাখ তৰোৱাল ধৰা পদাতিক লোক আছিল। তেওঁলোক যুদ্ধ কৰিবলৈ সাজু হৈ আছিল।

³ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল মিস্পাত একত্ৰিত হোৱা কথা শুনি সকলোৱে তাত একত্ৰিত হ'ল। পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে সুধিলে, "কোৱাচোন এই দুষ্কৰ্ম কেনেকৈ হ'ল?" ⁴সেই হত হোৱা মহিলাজনীৰ গিৰীয়েক লেবীয়া পুৰুষ জনে উত্তৰ দি ক'লে, "মই আৰু মোৰ উপপত্নী ৰাতি থাকিবৰ কাৰণে বিন্যামীনৰ অধিকাৰত থকা গিবিয়াত সোমাইছিলোঁ।

⁵তাতেই গিবিয়াৰ পৰিয়াল সকলে মোৰ বিৰুদ্ধে আহি ৰাতি মোক ঘৰৰ চাৰিওফালে বেৰি ধৰিলে; সিহঁতে মোক বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল আৰু সিহঁতে মোৰ উপপত্নীক বলাৎকাৰ কৰাত তাই মৰিল। ⁶পাছত মই মোৰ উপপত্নীক ধৰি ডোখৰ ডোখৰ কৰি ইস্ৰায়েলৰ অধিকাৰত থকা দেশৰ সকলো ফালে পঠিয়ালো; কিয়নো সিহঁতে ইস্ৰায়েলৰ মাজত কু-কৰ্ম আৰু অজ্ঞানতাৰ কাৰ্য কৰিলে। ⁷এতেকে হে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোক সকলোৱেই নিজৰ নিজৰ মতামত কি কোৱা।"

⁸তাতে সকলো মানুহে একগোট হৈ ক'লে, "আমি কোনেও নিজ নিজ তথুলৈ নাযাওঁ, নিজ নিজ ঘৰলৈ উলটি নাযাওঁ; ⁹কিন্তু এতিয়া আমি গিবিয়া চহৰৰ প্ৰতি কি কৰিম, তাকেই ভাবিছো, চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই বুজি পাম যে ঈশ্বৰে তাৰ বিৰুদ্ধে কি কৰিব।

¹⁰আমি বিন্যামীনৰ গিবিয়ালৈ গৈ ইস্ৰায়েলৰ মাজত কৰা আটাই অজ্ঞানতাৰ কাৰ্য অনুসাৰে যেন সিহঁতক প্ৰতিফল দিব পাৰোঁ, ইয়াৰ অৰ্থে তেওঁলোকে খোৱা বস্তু আনিবলৈ ইস্ৰায়েলৰ ফৈদসকলৰ মাজৰ পৰা এশ লোকলৈ দহজনক আৰু হাজাৰ লোকলৈ এশ জনক আৰু দহ হাজাৰ লোকলৈ এক হাজাৰলোকক আমি লওঁ।" ¹¹এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে একগোট হ'ল আৰু সেই নগৰখনৰ বিপক্ষে এক উদ্দেশ্যেৰেই গোট খালে।

¹²ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীয়ে বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ সকলো ফালে মানুহ পঠিয়াই এই কথা ক'লে, "তোমালোকৰ মাজত এয়া কি দুষ্কৰ্ম হৈ আছে। ¹³এই কাৰণে তোমালোকে এই গিবিয়া-নিবাসী পাৰ্শ্ববোৰক শোধাই দিয়া; আমি সিহঁতক বধ কৰি ইস্ৰায়েলৰ পৰা দুষ্ঠতা দূৰ কৰোঁ।" কিন্তু বিন্যামীনৰ সন্তানসকলে নিজ ভাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ কথা শুনিব নুখুজিলে, ¹⁴বৰং ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ লগত যুদ্ধৰ অৰ্থে ওলাই বিন্যামীনৰ সন্তানসকলে নগৰৰ পৰা আহি গিবিয়াত গোট খালে। ¹⁵বিন্যামীন পৰিয়াল বংশৰ লোকসকলে মুঠ ছাৰ্ব্বিশ হাজাৰ জন সৈন্য পালে। তেওঁলোক যুদ্ধ কৰাৰ বাবে বেচ দক্ষতা থকা সৈন্যক আছিল আৰু ইয়াৰ বাহিৰেও গিবিয়া-নিবাসীৰ পৰা সাতশ নিপুণ সৈন্য পালে। ¹⁶ইয়াৰ উপৰিও তেওঁলোকে সাতশ প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত সৈন্য পাইছিল। এইলোক সকল বাওঁহতীয়া আছিল; তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনে এডাল চুলি লৈ ফিঙ্গাৰ শিল মাৰিছিল আৰু তেওঁলোকৰ লক্ষ্যভ্ৰষ্ট হোৱা নাছিল।

¹⁷বিন্যামীনৰ বাহিৰে ইস্ৰায়েলৰ তৰোৱাল ধৰা লোক লেখত চাৰি লাখ হ'ল, সেই সকলো লোক যুদ্ধাৰু আছিল। তেওঁলোক প্ৰশিক্ষণ প্ৰাপ্ত আছিল। ¹⁸পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে ওলাই বৈৎএললৈ গৈ ঈশ্বৰক সুধিলে, "কোন বংশৰ লোক সকলোতকৈ আগেয়ে বিন্যামীনৰ সন্তানসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলাই যাব?" তাতে যিহোৱাই ক'লে, "প্ৰথমে যিহূদাৰ বংশৰ লোকসকলে আক্ৰমণ কৰিব।"

¹⁹পাছদিনা পুৱাতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে উঠি গিবিয়াৰ বিৰুদ্ধে ছাউনি পাতিলে। ²⁰আৰু ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে বিন্যামীনেৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলাই গৈ, গিবিয়াৰ ওচৰত সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে সৈন্যৰ চাউনি পাতিলে; ²¹তাতে বিন্যামীনৰ সৈন্যসকলে গিবিয়াৰ পৰা ওলাই আহিল আৰু সেইদিনা ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ বাইশ হাজাৰলোকক সংহাৰ কৰিলে।

²²পাছত ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকল তেওঁলোকতকৈও বেছি শক্তিশালী আছিল, তেওঁলোকে প্ৰথম দিনা যি ঠাইত সৈন্যৰ বেছ পাতিছিল আকৌ সেই ঠাইতে বেছ পাতিলে। ²³ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে উঠি গৈ সন্ধিয়ালৈকে যিহোৱাৰ ওচৰত ক্ৰন্দন কৰিলে আৰু যিহোৱাক সুধিলে, "আমি নিজ ভাই বিন্যামীনৰ সন্তানসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ পূৰ্ণৰ যাম নে?" তাতে যিহোৱাই কলে, "তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰা!"

²⁴এইবাৰ ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকল বিন্যামীনৰ সৈন্যসকলৰ ওচৰ আহি পালে। এইদিনটো আছিল যুদ্ধৰ দ্বিতীয় দিন। ²⁵বিন্যামীনৰ সৈন্যসকলে গিবিয়াৰ পৰা ওলাই আহি দ্বিতীয় দিনা পুনৰাই ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলক আক্ৰমণ কৰি ওঠৰ হাজাৰ লোকক হত্যা কৰিলে; এই সকলো ইস্ৰায়েলীয় সৈন্যসকল প্ৰশিক্ষণ প্ৰাপ্ত আছিল।

²⁶তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সকলো সৈন্য আৰু আটাই লোকসকলে বৈৎএললৈ উঠি গ'ল আৰু সেই ঠাইতে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে ক্ৰন্দন কৰি বহি থাকিল। সেই দিনা সন্ধিয়ালৈকে লঘোনে থাকিল আৰু যিহোৱাৰ সাক্ষাতে হোম আৰু শান্তিৰ বলি উৎসৰ্গ কৰিলে।

²⁷ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যিহোৱাক সুধিলে, কিয়নো সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ নিয়ম-চলনুক সেই ঠাইত আছিল, ²⁸আৰু সেই কালত হাৰোণৰ নাতিয়েক ইলীয়াজৰৰ পুত্ৰ পিনহচে তাৰ আগত পৰিচৰ্যা কৰি আছিল। তাতে তেওঁলোকে ক'লে “আমি নিজ ভাই বিন্যামীনৰ সন্তানসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ আকৌ যাম নে, বা ক্ষান্ত হম?” তাতে যিহোৱাই ক'লে, “আক্রমণ কৰা, কিয়নো কাইলৈ মই তোমালোকৰ হাতত সিহঁতক সোধাই দিম।”

²⁹পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে চাৰিওফালে গোপন ঠাইত গিবিয়াৰ বিৰুদ্ধে মানুহ লুকুৱাই ৰাখিলে। ³⁰পাছত তৃতীয় দিনা ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে বিন্যামীনৰ সৈন্যসকলৰ বিৰুদ্ধে উঠি গৈ আগৰ দৰে গিবিয়াৰ বিৰুদ্ধে সৈন্যৰ বেহু পাতিলে।

³¹তেতিয়া বিন্যামীনৰ সন্তানসকলে গিবিয়াৰ পৰা ওলাই আহি ইস্ৰায়েলীসকলৰ বিৰুদ্ধে যুজ কৰিবলৈ আহিল আৰু তেওঁলোকক ওচৰৰ পৰা দূৰলৈ লৈ যোৱা হ'ল। আৰু তেওঁলোকে আগৰ দৰে লোক সকলৰ মাজত প্ৰহাৰ কৰি বৈংএললৈ যোৱা আৰু পথাৰৰ মাজেদি গিবিয়ালৈ যোৱা এই দুই ৰাজ বাটত ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ ত্ৰিশজন মান লোকক বধ কৰিলে।

³²তেতিয়া বিন্যামীনৰ সন্তানসকলে ক'লে, “তেওঁলোক পৰাজিতহৈ যিমান সোনকালে পাৰে তাৰ পৰা পলাই গ'ল।” কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে ক'লে, “আহাঁ আমি দৌৰি গৈ তেওঁলোকক নগৰৰ পৰা ধৰি ৰাজবাটলৈ লৈ আহোঁ।” ³³এই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে নিজ নিজ ঠাইৰ পৰা ওলাই গৈ বালতামৰত সৈন্যৰ বেহু পাতিলে; আৰু ইয়াৰ ভিতৰতে ইস্ৰায়েলৰ লুকাই থকা সৈন্যসকলে গোপন ঠাইৰ পৰা দৌৰি ওলাই আহি মাৰেই গিবিয়া আক্রমণ কৰিলে।

³⁴তেওঁলোক গিবিয়ালৈ ওলাই আহিল আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলৰ মাজত মনোনীত হোৱা দহ হাজাৰ লোকৰ ঘোৰ যুদ্ধ হ'ল; কিন্তু বিন্যামীনৰ লোকসকলে নাজানিলে যে, শেষত দুৰ্যোগ ঘটি তেওঁলোকৰ কি হ'ব। ³⁵যিদিনা যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলক ব্যৱহাৰ কৰি বিন্যামীনৰ সৈন্যসকলক পৰাজিত কৰিলে, সেইদিনা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে বিন্যামীনৰ পঁচিশ হাজাৰ সৈন্যক বধ কৰিলে। এই সকল লোক তৰোৱাল ধৰাত পাকৈত প্ৰশিক্ষণ প্ৰাপ্ত সৈনিক আছিল।

³⁶এইবাৰ বিন্যামীনে দেখা পালে যে, তেওঁৰ সৈন্যসকল পৰাজিত হ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলও বিন্যামীনৰ পৰা পিছুৱাই গৈছিল; তেওঁলোক পিছুৱাই যোৱাৰ কাৰণ আছিল, তেওঁলোকে হঠাৎ গিবিয়াৰ বিৰুদ্ধে আক্রমণ কৰাৰ কৌশল। এইদৰে গিবিয়াৰ ওচৰৰ এটুকুৰা ঠাইত তেওঁলোক লুকাই থাকিল। ³⁷পাছত সেই লুকাই থকা লোকসকলে গিবিয়া নগৰত জপিয়াই পৰিল আৰু গিবিয়া আক্রমণ কৰি তৰোৱালৰ ধাৰেৰে প্ৰত্যেককে সংহাৰ কৰিলে। ³⁸সেই লুকাই থকা সৈন্যসকলে ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ সৈতে এটা সংকেত বা চিন স্থিৰ কৰিছিল যে, যেতিয়া নগৰৰ পৰা মেঘ-স্তম্ভৰ দৰে বৰকৈ ধোঁৱা উৎপন্ন হ'ব, তেতিয়া সেই সংকেত চাই আটাইয়ে নগৰৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহিব।

³⁹এতেকে ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে ঘূৰি যুদ্ধ কৰিবলৈ ধৰিলে, বিন্যামীনে তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰহাৰ কৰি প্ৰায় ত্ৰিশজন মানুহক বধ কৰিলে; কিয়নো সিহঁতে কৈছিল, “প্ৰথম যুদ্ধৰ নিচিনাকৈ ইহঁত আমাৰ আগত নিশ্চয়কৈ পৰাজিত হ'ব।”

⁴⁰কিন্তু যেতিয়া নগৰৰ পৰা স্তম্ভৰ আকৃতিৰে ধোঁৱা উঠিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে পাছলৈ চাই দেখিলে যে, গোটেই নগৰ ধোঁৱাময় হৈ আকাশলৈ উঠি গৈছে। ⁴¹তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলেও তেওঁলোকৰ ফালে মুখ ঘূৰালে, ইয়াকে দেখি বিন্যামীনৰ লোকসকল অতিশয় আতংকিত হ'ল, তেওঁলোকে দেখিলে যে তেওঁলোকলৈ দুৰ্যোগ নামি আহিছে।

⁴²সেয়েহে তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলৰ সন্মুখেৰে নগৈ অৰণ্যৰ বাটেদি যাবৰ বাবে পিঠি দি উভতি গ'ল; কিন্তু তেওঁলোকক যুদ্ধই পাছ নেৰিলে। তেওঁলোকক নগৰৰ পৰা ওলাই অহা ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে বাটৰ মাজতে বধ কৰিলে।

⁴³তেওঁলোকে বিন্যামীনীয়াইহঁতক চাৰিওফালে বেৰি ধৰি নোহালৈ খেদি নিলে, তেওঁলোকক জিৰণি লবলৈ নিদি গিবিয়াৰ পূব ফালে থকা সূৰ্য উদয়ৰ দিশত তেওঁলোকক বধ কৰিলে। ⁴⁴তাতে বিন্যামীনীয়াইহঁতৰ ওঠৰ হাজাৰ সাহসী ও শক্তিশালী সৈন্য নিহত হ'ল।

⁴⁵পাছত অৱশিষ্ট লোকসকল অৰণ্যৰ ফালে ৰিম্মোনৰ শিললৈ পলাবলৈ ধৰাত, সিহঁতৰ অৱশিষ্ট লোকৰ মাজত আন পঁচ হাজাৰ লোকক তেওঁলোকে ৰাজ আলিত বধ কৰিলে; আৰু সিহঁতৰ পাছে পাছে গিদোমলৈকে খেদি গৈ, সিহঁতৰ পুনৰ দুই হাজাৰ লোকক বধ কৰিলে। ⁴⁶এই দৰে সেইদিনা বিন্যামীনীয়াইহঁতৰ মাজৰ সৰ্ব্বমুঠ তৰোৱাললৈ যুদ্ধ কৰা পঁচিশ হাজাৰ সৈন্য নিহত হ'ল, তেওঁলোক সকলোৱেই যুদ্ধত বীৰ পুৰুষ আছিল।

⁴⁷কিন্তু ছশ লোকে ঘূৰি অৰণ্যৰ ৰিম্মোন শিললৈ পলাই গ'ল আৰু সেই ৰিম্মোন শিলত চাৰি মাহ থাকিল। ⁴⁸ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকল বিন্যামীনৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ পুনৰায় ঘূৰি আহি নগৰত থকা আটাই মানুহ আৰু পশু আদি যি যি পালে, সেই সকলোকে তৰোৱালৰ ধাৰেৰে আঘাত কৰিলে; আৰু যিমান নগৰ পোৱা গ'ল, সেই সকলোকে জুই দি পুৰি ভষ্ম কৰিলে।

Chapter 21

¹ইস্রায়েলৰ লোকসকলে মিস্পাত এই প্রতিজ্ঞা কৰিলে, “আমাৰ কোনেও বিন্যামীনৰ বংশৰ কাৰো ঘৰলৈ নিজ জীয়েকক বিয়া দিব নালাগে।”
²পাছত ইস্রায়েলৰ লোকসকল বৈৎএল চহৰলৈ গ’ল, তাতে ঈশ্বৰৰ সন্মুখত সন্ধ্যালৈকে সেই ঠাইত বহি থাকি বৰ মাতোৰে ক্ৰন্দন কৰি ক’লে,
³“হে ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আজি ইস্রায়েলৰ মাজৰ এক জনগোষ্ঠী লুপ্ত হ’ল; ইস্রায়েলৰ মাজত কিয় এনে ঘটিল?”

⁴পাছদিনা লোকসকলে পুৱাতে উঠি এটা যজ্ঞ-বেদি সাজি সেই বেদিত তেওঁলোকে হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিলে।⁵ তাৰ পাছত ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে ক’লে, “ইস্রায়েলীয় সকলৰ মাজত এনে কোন জাতি আছে যি সকল প্ৰভুৰ কাষলৈ আমাৰ এই প্ৰাৰ্থনালৈ অহা নাই?” কিয়নো মিস্পাত যিহোৱাৰ গুৰিলৈ যি জন নাহিব, “তেওঁৰ প্ৰাণ দণ্ড অৱশ্যে হ’ব” এই বুলি তেওঁলোকে প্রতিজ্ঞা কৰিছিল।

⁶ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে নিজ ভাই বিন্যামীনৰ অৰ্থে বেজাৰ কৰি ক’লে, “ইস্রায়েলৰ মাজৰ পৰা আজি এক জনগোষ্ঠী উচ্ছন্ন হ’ল; ⁷এতিয়া তাৰ অৱশিষ্ট থকা লোকসকলৰ বিয়াৰ বিষয়ে কি কৰা উচিত? কিয়নো আমাৰ নিজ নিজ জীহঁতক সিহঁতৰে সৈতে বিয়া নিদিওঁ বুলি কৈ আমি যিহোৱাৰ নামেৰে শপত খালোঁ।”

⁸এই হেতুকে তেওঁলোকে ক’লে, “ইস্রায়েলৰ জনগোষ্ঠীসকলৰ মাজৰ এনে কোন আছে, যি জনগোষ্ঠী মিস্পাত যিহোৱাৰ কাষত উপস্থিত হোৱা নাই?” তেতিয়া তেওঁলোকে জানিব পাৰিলে যাবেচ-গিলিয়াদৰ পৰা কিছুমান মানুহ সেই সমাবেশত উপস্থিত হোৱা নাই।⁹ কিয়নো লোকসকলৰ গণনা কৰাৰ সময়ত তেওঁলোকে দেখিলে যে যাবেচ-গিলিয়াদ নিবাসীসকলৰ এজনো সেই ঠাইলৈ অহা নাই।¹⁰ তেতিয়া তেওঁলোকে সাহসী লোকসকলৰ মাজৰ পৰা বাৰ হাজাৰ সৈন্যক এই আজ্ঞা দি পঠালে যে “তেওঁলোকে যাবেচ-গিলিয়াদলৈ গৈ সৰু সৰু ল’ৰা-ছোৱালী আৰু মহিলাকে ধৰি সকলোকে আক্ৰমণ কৰি বধ কৰক।”

¹¹“তোমালোকে এইদৰে কৰা; প্রতিজন পুৰুষ আৰু পুৰুষেৰে সৈতে শয়ন কৰা প্রতিগৰাকী মহিলাকে বধ কৰিবা।”¹² সৈন্যসকলে যাবেচ-গিলিয়াদ নিবাসী লোকসকলৰ মাজত কেতিয়াও পুৰুষেৰে সৈতে শয়ন নকৰা চাৰিশ যুৱতীক অবিবাহিতা পালে। তেওঁলোকে সেই যুৱতীসকলক কনান দেশত থকা চীলোৰ ছাউনিলৈ লৈ গ’ল।

¹³ তাৰ পাছত ইস্রায়েলীয়াসকলে ৰিম্মোন শিলত থকা বিন্যামীনীয়া লোকসকললৈ বাৰ্তা পঠাই শান্তিৰ চুক্তি কৰিবলৈ বিচাৰিলে।¹⁴ এই বাৰ্তা শুনি বিন্যামীনীয়াসকল ইস্রায়েললৈ উলটি আহিল। যাবেচ-গিলিয়াদীয়া মহিলাসকলৰ মাজৰ জীয়াই ৰখা যুৱতীসকলক তেওঁলোকৰে সৈতে বিয়া কৰাই দিলে; তথাপি তেওঁলোকলৈ ছোৱালীৰ সংখ্যা নাটনি হ’ল।¹⁵ ইস্রায়েলৰ লোকসকলে বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ কাৰণে দুখ কৰিবলৈ ধৰিলে, কাৰণ যিহোৱাই ইস্রায়েলৰ জনগোষ্ঠীসকলৰ মাজত এক বিভাজন আনি দিছিল।

¹⁶ ইস্রায়েলৰ বৃদ্ধ নেতাসকলে ক’লে, “বিন্যামীনীয়া স্ত্ৰীসকলক বধ কৰা হ’ল। এতিয়া অৱশিষ্ট বিন্যামীনীয়া যি সকল আছে, তেওঁলোকৰ বিবাহৰ কাৰণে আমি ক’ৰ পৰা স্ত্ৰী পাম?”¹⁷ তেওঁলোকে ক’লে, “ইস্রায়েলীয়া সকলৰ মাজৰ পৰা যেন এটা জনগোষ্ঠী লুপ্ত হৈ নাযায়, সেয়ে জীয়াই থকা বিন্যামীনীয়াসকলৰ বংশ ৰক্ষা কৰিবলৈ সন্তানৰ অৱশ্যেই প্ৰয়োজন আছে।¹⁸ আমাৰ ছোৱালীবোৰকতো তেওঁলোকৰ লগত বিয়া দিব নোৱাৰো, কিয়নো আমি শপত খাইছিলো যে, কোনোৱে যদি বিন্যামীনীয়াক ছোৱালী দিয়ে, তেন্তে তেওঁ অভিশপ্ত হ’ব।”

¹⁹ তেতিয়া তেওঁলোকে ক’লে, “তোমালোকে জানা যে, প্রতি বছৰে চীলোত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এক উৎসৱ হয়; এই চীলো চহৰখন বৈৎএলৰ উত্তৰ ফালে, যি পথ বৈৎএলৰ পৰা চিখিমৰ ফালে উঠি গৈছে তাৰ পূৱফালে আৰু লেবোনাৰ দক্ষিণ ফালে আছে।”

²⁰ তেওঁলোকে বিন্যামীনীয়া লোকসকলক এই পৰামৰ্শ দিলে যে, “তোমালোকে গৈ দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰত লুকাই অপেক্ষা কৰি থাকিবা।²¹ যেতিয়া চীলোৰ ছোৱালীবোৰে নাচত যোগ দিবলৈ ওলাই আহিব, তেতিয়া তোমালোক দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ পৰা দৌৰি বাহিৰ ওলাই তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা যাকে ইচ্ছা তেওঁকে ধৰি লৈ বিন্যামীন এলেকালৈ গুচি যাবা।²² তেওঁলোকৰ বাপেক বা ভায়েক-ককায়েকসকলে যেতিয়া আমাৰ ওচৰত গোচৰ দিবলৈ আহিব, তেতিয়া আমি তেওঁলোকক ক’ম, ‘আপোনালোকে এই সকলো ছোৱালীকে দান কৰি তেওঁলোকৰ প্রতি দয়া কৰক; কিয়নো যুদ্ধৰ সময়ত আমি তেওঁলোকৰ কাৰণে যথেষ্ট যুৱতী নাপালোঁ। শপতৰ বিষয়ত আপোনালোকে একো দোষ কৰা নাই; কাৰণ আপোনালোকেতো আপোনালোকৰ ছোৱালীবোৰক নিজে তেওঁলোকলৈ বিয়া দিয়া নাই।’”

²³ তাতে বিন্যামীনীয়াসকলে তেনেকৈয়ে কৰিলে। ছোৱালীবোৰে যেতিয়া নাচি আছিল তেতিয়া তেওঁলোক প্ৰত্যেকেই বিয়া কৰিবৰ কাৰণে এগৰাকীকৈ ছোৱালী ধৰি লৈ গ’ল। তাৰ পাছত তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ নিজৰ ঠাইলৈ উলটি গৈ নগৰ সাজি তাতে বাস কৰিবলৈ ধৰিলে।

²⁴ সেই সময়ত ইস্রায়েলীয়াসকলে সেই ঠাই এৰি নিজ নিজ জনগোষ্ঠী আৰু বংশৰ ঠাইলৈ প্ৰস্থান কৰিলে।²⁵ এই সময়ত ইস্রায়েলৰ মাজত কোনো ৰজা নাছিল; সেয়ে যিহকে ভাল দেখিছিল তেওঁলোকে তাকেই কৰিছিল।

ৰুথ শাহ্ৰেকৰ লগত বৈৎলেহেমলৈ যোৱা

Chapter 1

¹বিচাৰকৰ্তা সকলে শাসন কৰা সময়ত, দেশত এবাৰ আকাল হৈছিল। সেয়ে যিহূদাৰ বৈৎলেহেমৰ এজন ব্যক্তিয়ে তেওঁৰ ভাৰ্য্যা আৰু তেওঁৰ পুতেক দুজনৰ সৈতে মোৰাব দেশত বাস কৰিবলৈ গৈছিল। ²সেই ব্যক্তিৰ নাম ইলীমেলক আছিল। তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম নয়মী, অৰু তেওঁৰ পুতেক দুজনৰ নাম মহলোন আৰু কিলিয়োন আছিল। তেওঁলোক যিহূদাৰ বৈৎলেহেম নিবাসী ইফ্ৰাখীয়া মানুহ আছিল। তেওঁলোকে মোৰাব দেশলৈ গ'ল আৰু সেই দেশ পোৱাৰ পাছত তেওঁলোকে তাতে বাস কৰিবলৈ ল'লে। ³পাছত নয়মীৰ স্বামী ইলীমেলকৰ মৃত্যু হ'ল আৰু তেওঁ পুত্ৰ দুজনৰ সৈতে তাতে নিবাস কৰিবলৈ ল'লে। ⁴তেওঁৰ পুত্ৰ দুজনে তাতে দুজনী মোৰাবীয়া ছোৱালী বিয়া কৰালে; তাৰে এজনীৰ নাম অৰ্পা আৰু আন এজনীৰ নাম ৰুথ। তেওঁলোকে সেই ঠাইত প্ৰায় দহ বছৰ বসবাস কৰি থাকিল। ⁵তাৰ পাছত মহলোন আৰু কিলিয়োন নামৰ এই পুত্ৰ দুজনৰো মৃত্যু হ'ল, নয়মী পুত্ৰহাৰা আৰু স্বামীহীনা হ'ল।

⁶পাছত নয়মীয়ে দুজনী বোৱাৰীয়েকৰে সৈতে মোৰাব দেশ ত্যাগ কৰি যিহূদা দেশলৈ উভটি যোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। তেওঁ মোৰাব দেশতে শুনিবলৈ পাইছিল যে, যিহূদা দেশত থকা নিজৰ লোকসকলক যিহোৱাই প্ৰয়োজনৰ সময়ত সহায় কৰে আৰু খোৱা বস্তু যোগায়। ⁷সেয়েহে নয়মীয়ে বোৱাৰী দুজনীৰ সৈতে সেই দেশ পৰিত্যাগ কৰি যিহূদা দেশলৈ খোজকাঢ়ি উভতি আহিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লে।

⁸সেয়েহে নয়মীয়ে বোৱাৰীয়েক দুজনীক ক'লে, “তোমালোকে নিজ নিজ মাতৃৰ ঘৰলৈ উভটি যোৱা, তোমালোকে যি দৰে মৃতসকললৈ আৰু মোলৈকো দয়া কৰিছিলো, সেইদৰে যিহোৱাই তোমালোককো দয়া কৰক। ⁹তোমালোকে যেন পুনৰ স্বামী গ্ৰহণ কৰি তেওঁলোকৰ ঘৰত বিশ্রাম কৰিব পোৱা, যিহোৱাই তোমালোকক এনে বৰ দিয়ক।” তাৰ পাছত তেওঁ দুয়োকে চুমা খোৱাত, তেওঁলোকে চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। ¹⁰আৰু তেওঁক তেওঁলোকে ক'লে, “নহয় নহয়; আমি হ'লে আপোনাৰ লগত আপোনাৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ যাম।” ¹¹তেতিয়া নয়মীয়ে ক'লে, “হে মোৰ আইটিহঁত উভটি যোৱা; তোমালোকে মোৰ লগত কিয় যাব ওলাইছা? তোমালোকৰ স্বামী হ'বৰ বাবে এতিয়া জানো মই গৰ্ভত পুত্ৰ ধাৰণ কৰিব পাৰিম? ¹²হে মোৰ আইটিহঁত, নিজ বাটে উভটি যোৱা, কিয়নো মই অতি বৃদ্ধা, আকৌ বিয়া হ'ব নোৱাৰো, আৰু যদিও মোৰ আশা আছে বুলি মই কওঁ, আৰু মই বিয়া হৈ আজি ৰাতিয়েই যদি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰোঁ, ¹³তথাপি তোমালোকে জানো সিহঁত ডাঙৰ হোৱালৈকে সিহঁতৰ কাৰণে বিয়া নোহোৱাকৈ অপেক্ষাত থাকিব পাৰিব? হে মোৰ আইটিহঁত, মই তোমালোকতকৈয়ো অতি বেছি দুখিত, কাৰণ যিহোৱাৰ হাত মোৰ বিৰুদ্ধে উঠিল।” ¹⁴তেতিয়া তেওঁলোকে পুনৰ চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে, আনহাতে অৰ্পাই শাহ্ৰেকক চুমা খাই বিদায় ল'লে; কিন্তু ৰুথ তেওঁৰ লগতে থাকিল।

¹⁵তেতিয়া নয়মীয়ে ক'লে, “সৌৱা চোৱা, তোমাৰ জায়েৰাই নিজ লোকসকলৰ আৰু নিজ দেৱতাৰ ওচৰলৈ ঘূৰি গ'ল; তুমিও তোমাৰ জায়েৰাৰ সৈতে উভটি যোৱা।” ¹⁶কিন্তু ৰুথে ক'লে, “আপোনাক এৰি আপোনাৰ ওচৰৰ পৰা যাবলৈ মোক নকবা। কিয়নো, আপুনি য'লৈকে যাই, ময়ো তালৈকে যাম, আৰু আপুনি য'ত থাকিব, মইয়ো তাতে থাকিম, আপোনাৰ লোকসকলে মোৰ লোক হ'ব, আৰু আপোনাৰ ঈশ্বৰেই মোৰো ঈশ্বৰ হ'ব। ¹⁷আপোনাৰ যি ঠাইত মৃত্যু হ'ব, মোৰো সেই ঠাইতে মৃত্যু হ'ব, আৰু তাতেই মোৰ মৈদামো হ'ব; কেৱল মৃত্যুৰ বাহিৰে আন কোনোৱে যদি মোক আপোনাৰ পৰা পৃথক কৰিব পাৰে, তেন্তে যিহোৱাইহে মোক অধিক দণ্ড দিয়ক।” ¹⁸যেতিয়া নয়মীয়ে দেখিলে যে, ৰুথ তেওঁৰ লগত যাবলৈ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ, তেতিয়া তেওঁ তাইক পুনৰ বাধা নকৰিলে।

¹⁹পাছত তেওঁলোক দুয়ো বৈৎলেহেম চহৰ নোপোৱালৈকে গৈ থাকিল আৰু তেওঁলোকে বৈৎলেহেম নগৰ পোৱাৰ পাছত, তেওঁলোকৰ বিষয় লৈ নগৰৰ লোকসকল উত্তেজিত হৈ পৰিল, আৰু মহিলাসকলে আহি সুধিলে, “এৱেঁই নয়মী নহয় নে?” ²⁰তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “মোক নয়মী (সুখিনী) বুলি নামাতিবা, কিন্তু মাৰা (দুখিনী) বুলি মাতিবা। কিয়নো সৰ্বশক্তিমান জনাই মোৰ জীৱন তিক্ততাৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিলে। ²¹মই পূৰ্ণ সংসাৰ লৈ ওলাই গৈছিলোঁ, কিন্তু যিহোৱাই মোৰ সংসাৰ শূন্য কৰি ঘৰলৈ উভটাই আনিলে। সেয়েহে তোমালোকে মোক কিয় নয়মী বুলি মাতিছা? যিহোৱাই মোৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য দিছে, আৰু সৰ্বশক্তিমান জনাই মোক যাতনাদায়ক কৰিলে।”

²²এইদৰে নয়মী আৰু তেওঁৰ মোৰাবীয়া বোৱাৰীয়েক ৰুথ মোৰাব দেশৰ পৰা উভটি আহিল আৰু তেওঁলোকে যৱ ধান দাৱলৈ আৰম্ভ কৰা কালত বৈৎলেহেম আহি পালে।

Chapter 2

ৰুথে বোৱজৰ পথাৰত ধান বোটলা

¹ইলীমেলকৰ গোষ্ঠীৰ মাজৰ বোৱজ নামেৰে এজন ভদ্ৰ আৰু ধনীলোক নয়মীৰ স্বামীৰ সম্পৰ্কীয় আছিল। ²মোৱাবীয়া ৰুথে নয়মীক ক'লে, "নিবেদন কৰোঁ, মই পথাৰলৈ যাওঁ আৰু যি ব্যক্তিৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাওঁ, তাৰ পাছে পাছে শস্যৰ পৰি থকা থোক বোটলোঁগৈ।" তেতিয়া নয়মীয়ে তেওঁক ক'লে, "আইটি যোৱা।" ³তেতিয়া তেওঁ গ'ল আৰু গৈ এখন পথাৰ পালে; তাতে তেওঁ ধান দাই থকাসকলৰ পাছে পাছে গৈ শস্যৰ পৰি থকা থোক বোটলিবলৈ ধৰিলে, আৰু ঘটনাক্ৰমে তেওঁ ইলীমেলকৰ গোষ্ঠীৰ মাজৰ সেই বোৱজৰ মাটি ডোখৰতে উপস্থিত হ'ল। ⁴পাছত বোৱজে বৈথলেহেমৰ পৰা আহি ধান দোৱা সকলক ক'লে, "যিহোৱা তোমালোকৰ সঙ্গী হওক।" সিহঁতে উত্তৰ দিলে, "যিহোৱাই আপোনাক আশীৰ্বাদ কৰক।" ⁵পাছত বোৱজে ধান দোৱা সকলৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰা নিজ দাসক সুধিলে, "সেইজনী গাভৰু ক'ৰ?" ⁶তেতিয়া ধান দোৱাসকলৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰা দাসে ক'লে, "তাই নয়মীৰ লগত মোৱাব দেশৰ পৰা অহা মোৱাবীয়া গাভৰু।" ⁷তাই আহি মোক ক'লে, 'অনুগ্ৰহ কৰি ধান দোৱাসকলৰ পাছে পাছে গৈ মুঠিৰ মাজে মাজে পৰি থকা থোকবোৰ বুটলি গোটাবলৈ মোক দিয়ক', সেয়ে ৰাতিপুৱাৰে পৰা এতিয়ালৈকে তাই থোকবোৰ বুটলি আছে। তাই ঘৰত অলপ সময়হে জিৰণি লৈছিল।"

⁸তেতিয়া বোৱজে ৰুথক ক'লে, "আইটি, শুনাচোন, তুমি বুটলিবলৈ আন পথাৰলৈ নাযাবা; মোৰ পথাৰ ত্যাগ নকৰিবা, কিন্তু ইয়াতে থাকি, মোৰ গাভৰু দাসী সকলৰ লগত কাম কৰা।" ⁹পথাৰৰ যি ভাগতে শস্য দোৱা হয়, তালৈকে চকু দি তুমি দাসীসকলৰ পাছত যাবা; তোমাক স্পৰ্শ কৰিবলৈ মই জানো ডেকাবোৰক নিষেধ কৰা নাই? আৰু পিয়াহ লাগিলে তুমি পাত্ৰৰ ওচৰলৈ গৈ ডেকাবোৰে তুলি অনা পানী খাবা।"

¹⁰তেতিয়া তেওঁ তললৈ মুখ কৰি মাটিত পৰি প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু তেওঁক ক'লে, "মই বিদেশীনী হোৱা স্বত্তেও কিয় আপুনি মোক কৃপাদৃষ্টি কৰিছে, আৰু কিয় মই আপোনাৰ এই অনুগ্ৰহ লাভ কৰিছোঁ।" ¹¹বোৱজে উত্তৰ দি ক'লে, "তোমাৰ স্বামীৰ মৃত্যুৰ পাছত তুমি শাহ্ৰেকলৈ যেনেদৰে ব্যৱহাৰ কৰি আছা, আৰু পিতৃ-মাতৃ লগতে নিজ জন্মভূমি এৰি, তুমি আগেয়ে নজনা লোকসকলৰ ওচৰলৈ আহিছা, এই সকলো কথা সম্পূৰ্ণকৈ মোক জানিবলৈ দিলে।" ¹²যিহোৱাই তোমাৰ কৰ্ম অনুসাৰে তোমাক ফল দিয়ক; তুমি ইস্ৰায়েলৰ যি যিহোৱাৰ ডেউকাৰ তলত আশ্ৰয় ল'বলৈ আহিছা, তেৱেঁই তোমাক সম্পূৰ্ণকৈ পুৰস্কাৰ দিয়ক।" ¹³তেতিয়া ৰুথে ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু, আপুনি মোলৈ কৃপাদৃষ্টি কৰক; কিয়নো আপুনি মোক শান্তনা দিলে, আৰু মই আপোনাৰ দাসী নোহোৱা স্বত্তেও মোক নিজৰ দাসীৰ দৰে মৰমৰ কথা ক'লে।"

¹⁴পাছত ভোজনৰ সময়ত বোৱজে ৰুথক ক'লে, "তুমি এই ঠাইলৈ আহি পিঠা লৈ খোৱা, আৰু তুমি লোৱা পিঠাডোখৰ টেঙা দ্ৰাক্ষাৰসত জুবুৰিওৱা।" তেতিয়া তেওঁ ধান দোৱা লোকসকলৰ কাষত আহি বহিল আৰু বোৱজে হাত মেলি ভজা যৱ তেওঁক খাবলৈ দিলে। তাতে তেওঁ ভোজন কৰি তৃপ্ত হ'ল, আৰু তাৰে কিছু অংশ ৰাখি থ'লে। ¹⁵পাছত তেওঁ ধান বুটলিবলৈ উঠি আহোতে, বোৱজে তেওঁৰ ডেকা লোকসকলক আজ্ঞা দি ক'লে, "তাইক মুঠিবোৰৰ মাজতো বুটলিবলৈ দে, আৰু তাইক অপমান নকৰিবি।" ¹⁶বন্ধা মুঠিবোৰৰ পৰাও কিছু কিছু টানি উলিয়াই তাইক বুটলিবৰ কাৰণে এৰি দিবি, আৰু তাইক বুটলিবলৈ বাধা নিদিবি।"

¹⁷তেতিয়া ৰুথে সন্ধিয়ালৈকে সেই পথাৰত যৱ ধান বুটলিলে; আৰু নিজে বুটলা যৱ ধান মাৰোতে প্ৰায় এক ঐফা যৱ ধান পালে। ¹⁸পাছত তেওঁ সেই যৱ ধান খিনি লৈ নগৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁ বুটলি গোটোৱা ধান শাহ্ৰেকে চালে। তাতে ৰুথে ভজা যৱ খাই তৃপ্ত হোৱাৰ পাছত যি অৱশিষ্ট ভাগ ৰাখিছিল, সেইখিনিও উলিয়াই তেওঁ শাহ্ৰেকক দিলে। ¹⁹তেতিয়া শাহ্ৰেকে তেওঁক ক'লে, "তুমি আজি ক'ত ধান বুটলিছিলি? আৰু ক'ত কাম কৰিবলৈ গৈছিলি? যি জন মানুহে তোমাক ইমান মৰম কৰিলে, তেওঁ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হওঁক।" তেতিয়া তেওঁ যি জনৰ ওচৰত কাম কৰিছিল, সেই জনৰ বিষয়ে শাহ্ৰেকক বুজাই ক'লে, "যি মানুহৰ তাত মই আজি কাম কৰিছিলোঁ, তেওঁৰ নাম বোৱজ।" ²⁰তেতিয়া নয়মীয়ে নিজ বোৱাৰীয়েকক ক'লে, "সেই জনাই জীৱিত আৰু মৃত লোকলৈ দয়া কৰিবলৈ এৰা নাই, তেওঁ যিহোৱাৰ পৰা আশীৰ্বাদ পাওক।" নয়মীয়ে পুনৰ ক'লে, "সেই ব্যক্তিজন আমাৰ সম্পৰ্কীয়, আৰু আমাৰ উদ্ধাৰ পোৱা জাতিসমূহৰ মাজৰ এজন।" ²¹পাছত মোৱাবীয়া ৰুথে ক'লে, "তেওঁ মোক ইয়াকো ক'লে যে, 'মোৰ ধান আটাইবোৰ দাই শেষ নোহোৱালৈকে তুমি মোৰ দাস-দাসী সকলৰ লগ নেৰিবা।'" ²²আৰু নয়মীয়ে নিজ বোৱাৰীয়েক ৰুথক ক'লে, "আইটি তুমি তেওঁৰ দাসী সকলৰ লগে লগে যোৱা ভাল; সেয়ে নহ'লে, আন কোনো পথাৰত কোনোবাই তোমাক অপমান কৰিব পাৰে।"

²³এইদৰে যৱ ধান আৰু ঘেহুঁ ধান দাই শেষ নকৰালৈকে তেওঁ ধান বুটলি বোৱজৰ দাসী সকলৰ লগে লগে থাকিল, আৰু নিজ শাহ্ৰেকৰ লগত বাস কৰিলে।

Chapter 3

বোৱজৰ লগত ৰুথৰ বিবাহ

¹নয়মীয়ে তেওঁৰ বোৱাৰীয়েক ৰুথক ক'লে, "হে মোৰ আইটি, যাৰ দ্বাৰাই তোমাৰ মঙ্গল হয়, এনে সুৰক্ষিত ঠাই মই জানো তোমাৰ কাৰণে নিবিচাৰিম? ²তুমি যি বোৱজৰ দাসীসকলৰ লগত কাম কৰিছিল, সেই বোৱজ জানো আমাৰ সম্পৰ্কীয় লোক নহয়? চোৱা, তেওঁ আজি ৰাতি মৰণা মৰা ঠাইত য'ৰ ধান জাৰি আছে। ³সেয়ে, তুমি এতিয়া গা ধুই পৰিষ্কাৰ হোৱা, সুগন্ধি তেল ঘঁহা, আৰু কাপোৰ সলনি কৰি সেই শস্য মৰা ঠাইলৈ যোৱা। কিন্তু সেই ব্যক্তিয়ে ভোজন-পান কৰি শেষ নকৰালৈকে তুমি তেওঁক দেখা নিদিবা। ⁴তেওঁ যেতিয়া টোপনি যাব, তেতিয়া তুমি তেওঁৰ শোৱা ঠাই মনত ৰাখি, পাছত তেওঁৰ ওচৰলৈ যাবা আৰু তেওঁৰ ভৰি ফালৰ কাপোৰ গুচাই তাতেই তুমি শুবা; পাছত তুমি কি কৰিব লাগিব, সেই বিষয়ে তেওঁ তোমাক ক'ব।" ⁵তেতিয়া ৰুথে নয়মীক ক'লে, "আপুনি যেনেদৰে ক'লে, মই সেই মতে কৰিম।"

⁶পাছত তেওঁ সেই শস্য মৰা ঠাইলৈ গ'ল, আৰু তেওঁৰ শাহ্ৰেকে দিয়া আদেশ অনুসাৰে সকলো কৰিলে। ⁷বোৱজে ভোজন-পান কৰি আনন্দ মনেৰে গৈ শস্যৰ দ'মৰ এমূৰত গৈ শুলে, তেতিয়া ৰুথে ধীৰে ধীৰে গৈ তেওঁৰ ভৰি ফালৰ কাপোৰ আতৰালে আৰু তাতেই শুই পৰিল। ⁸পাছত মাজনিশা বোৱজে বাগৰ সলাওঁতে, নিজৰ ভৰিৰ ওচৰত এজনী তিবোতা মানুহ শুই থকা গম পাই উচপ খাই উঠিল। ⁹তেতিয়া তেওঁ সুধিলে, "তুমি কোন?" তেওঁ ক'লে, "মই আপোনাৰ দাসী ৰুথ; এতেকে আপোনাৰ এই দাসীৰ ওপৰলৈ আপোনাৰ কাপোৰৰ আটল মেলি দিয়ক; কাৰণ আপুনি আমাৰ উদ্ধাৰকৰ্তা আৰু আমাৰ সম্পৰ্কীয়।" ¹⁰তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "আইটি তুমি যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হোৱা; কিয়নো তুমি ধনী বা দুখীয়া কোনো ডেকা পুৰুষৰ ওচৰলৈ নগৈ, প্ৰথমতকৈ শেষত পুনৰ অধিক প্ৰেম দেখুৱা। ¹¹এতেকে আইটি, তুমি ভয় নকৰিবা; তুমি কোৱা সকলোকে মই কৰিম, কিয়নো তুমি যে সতী, ইয়াক মোৰ নিজ নগৰৰ ভিতৰত থকা সকলো মানুহে জানে।

¹²এইটো সত্য যে, মই তোমালোকৰ সম্পৰ্কীয় লোক হওঁ, কিন্তু মোতকৈও ওচৰ-সম্পৰ্কীয় আন এজন আছে। ¹³আজি ৰাতি ইয়াতে থাক। ৰাতিপুৱা তেওঁ যদি ওচৰ সম্পৰ্কীয় হিচাপে তোমাক গ্ৰহণ কৰে, তেন্তে ভালেই, তেওঁৰেই সেই কাৰ্য্য কৰক। কিন্তু তেওঁ তোমাক যদি গ্ৰহণ কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰে, তেন্তে যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, ময়েই তোমাক গ্ৰহণ কৰিম। তুমি ৰাতিপুৱালৈকে ইয়াতেই শুই থাক।"

¹⁴তেতিয়া ৰুথে ৰাতিপুৱালৈকে তেওঁৰ ভৰিৰ ওচৰত শুই থাকিল; পাছত দোকমোকালিতে অৰ্থাৎ ইজনে সিজনক চিনিব নোৱাৰা সময়তেই তেওঁ উঠিল; কাৰণ বোৱজে কৈছিল, 'শস্য মৰা ঠাইলৈ মহিলা মানুহ অহা কোনেও জানিব নালাগে'। ¹⁵পাছত তেওঁ পুনৰ ক'লে, "তুমি গাত লোৱা ওপৰৰ কাপোৰ মেলি ধৰা।" তেতিয়া ৰুথে কাপোৰখন মেলি ধৰোতে তেওঁ ছয় দোন য'ৰ ধান জুখি কাপোৰত ঢালি দি তেওঁৰ মূৰত তুলি দিলে; আৰু তেওঁ নগৰলৈ গুচি গ'ল।

¹⁶পাছত ৰুথে যেতিয়া নিজৰ শাহ্ৰেকৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া শাহ্ৰেকে তেওঁক ক'লে, "আইটি তোমাৰ কি হ'ল?" তেতিয়া সেই ব্যক্তি জনে তেওঁলৈ ক'ৰা আটাই কথা শাহ্ৰেকক তেওঁ ক'লে। ¹⁷ৰুথে পুনৰ ক'লে, "তেওঁ মোক 'শাহ্ৰেৰাৰ ওচৰলৈ শুদাহাতে যাব নালাগে', এই বুলি কৈ এই ছয় দোন য'ৰ ধান দিলে।" ¹⁸তেতিয়া তেওঁৰ শাহ্ৰেকে তেওঁক ক'লে, "আইটি, এই বিষয়ে কি ঘটিব, সেই বিষয়ে যেতিয়ালৈকে নাজানা তেতিয়ালৈকে তুমি অপেক্ষা কৰি বহি থাক; কিয়নো সেই ব্যক্তিয়ে আজি এই কাৰ্য্য সমাধান নকৰালৈকে মনে মনে বহি নাথাকিব।"

Chapter 4

¹তাৰ পাছত, বোৱজে নগৰৰ দুৱাৰলৈ উঠি গৈ তাতে বহিল; এনেতে যিজন ওচৰ-সম্পৰ্কীয় ব্যক্তিৰ কথা ৰুথক তেওঁ কৈছিল, সেই ব্যক্তি জন বাটেদি আহি আছিল; তেতিয়া বোৱজে তেওঁক নাম কাঢ়ি মাতি ক'লে, "ইয়ালৈ আহি বহাচোন।" পাছত তেওঁ তাতে আহি বহিল। ²তেতিয়া বোৱজে নগৰৰ বৃদ্ধ সকলৰ মাজৰ দহজনক মাতি আনি ক'লে, "আপোনালোক এই ঠাইতে বহ'ক।" তেতিয়া তেওঁলোক আহি সেই ঠাইতে বহিল।

³তেতিয়া বোৱজে সেই ওচৰ-সম্পৰ্কীয় ব্যক্তিজনক ক'লে, "আমাৰ ভাই ইলীমেলকৰ যি মাটিডোখৰ আছিল, সেই ডোখৰ মাটি মোৱাৰ দেশৰ পৰা ঘূৰি অহা নয়মীয়ে বেচিব খুজিছে। ⁴এই হেতুকে মই তোমাক এই কথা জনাব খুজিছোঁ যে, আমাৰ সন্মুখত বহি থকা ব্যক্তিসকলৰ আৰু মোৰ জাতিৰ বৃদ্ধসকলৰ আগত তুমি সেই মাটি ডোখৰ কিনি লোৱা। তুমি যদি মুক্ত কৰা, তেন্তে কৰা। কিন্তু যদি নকৰা, তেন্তে মোক কোৱা, মই জানিব খুজিছোঁ। কিয়নো মুক্ত কৰিবলৈ তোমাতকৈ ওচৰ-সম্পৰ্কীয় আন কোনো ব্যক্তি নাই, কিন্তু তোমাৰ পাছত মইহে আছোঁ।" তেতিয়া সেই ব্যক্তি জনে ক'লে, "মই মুক্ত কৰিম।" ⁵তেতিয়া বোৱজে ক'লে, "তুমি যিদিনা নয়মীৰ হাতৰ পৰা মাটি ডোখৰ কিনিবা, সেইদিনা তুমি মৃতজনৰ বংশৰ নাম জীয়াই ৰাখিবলৈ তেওঁৰ মোৱাৰীয়া পত্নী ৰুথকো গ্ৰহণ কৰিব লাগিব।" ⁶তেতিয়া সেই ওচৰ-সম্পৰ্কীয় ব্যক্তিজনে বোৱজক ক'লে, "তেনেহ'লে মই নিজৰ বংশৰ ক্ষতি কৰি তেওঁক গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰোঁ; তুমি মোৰ অধিকাৰ লৈ তেওঁক গ্ৰহণ কৰা, কিয়নো মই কৰিব নোৱাৰোঁ।"

⁷ইস্ৰায়েলৰ মাজত মুক্ত কৰা আৰু সলোৱাৰ এনে ৰীতি-নীতি প্ৰচলিত আছিল, এই ৰীতি স্থিৰ কৰিবলৈ এজনে নিজৰ জোতা সোলোকাই আন জনক দিয়ে, এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ মাজত সাক্ষীস্বৰূপ চৰ্ত আছিল। ⁸সেয়ে তেওঁৰ ওচৰ-সম্পৰ্কীয় ব্যক্তিজনে বোৱজক ক'লে, "তুমি নিজে কিনি

লোৱা।" এইদৰে কৈ, তেওঁ নিজৰ জোতা সোলোকাই দিলে।⁹ তাৰ পাছত বোৱজে বৃদ্ধ সকলক আৰু আটাই লোকসকলক ক'লে, "ইলীমেলকৰ যি যি আছিল, আৰু কিলিয়োন আৰু মহলোনৰ যি যি আছিল, সেই সকলোকে মই নয়মীৰ হাতৰ পৰা কিনিবলোঁ; আজি তোমালোক ইয়াৰ সাক্ষী হ'লা।¹⁰ আপোনাৰ ভাইসকলৰ মাজৰ পৰা আৰু আপুনি বাস কৰা ঠাইৰ পৰা সেই মৃত লোকৰ নাম যেন লুপ্ত নহয়, সেইবাবে মৃতলোকৰ অধিকাৰত তেওঁৰ নাম ৰাখিবৰ অৰ্থে মই নিজ ভাৰ্যাস্বৰূপে মহলোনৰ ভাৰ্য্যা মোৱাবীয়া ৰুথকো কিনিবলোঁ; আজি আপোনালোকে সকলোৱে ইয়াৰ সাক্ষী হৈ ৰ'ল।"

¹¹নগৰৰ ভিতৰত থকা সকলো লোক আৰু বৃদ্ধসকলে ক'লে, "আমি ইয়াৰ সাক্ষী হ'লোঁ; যি মহিলা তোমাৰ বংশত প্ৰৱেশ কৰিলে, যিহোৱাই তেওঁক ইস্ৰায়েলত বংশ স্থাপন কৰা যি ৰাহেল আৰু লেয়া আছিল, এওঁকো তেওঁলোকৰ দৰে কৰক; আৰু ইফ্ৰাখাত তোমাৰ পৰাক্ৰম আৰু বৈংলেহেমত তোমাৰ সুখ্যাতি হওক।¹² যিহোৱাই সেই মহিলাৰ পৰা তোমাক যি সন্তান দিব, সেই সন্তানৰ দ্বাৰাই, তোমাৰ পৰা যিহুদালৈ জন্ম পৰা বংশৰ দৰে হওক।"

¹³বোৱজে ৰুথক বিবাহ কৰি তেওঁৰ ভাৰ্য্যা ৰূপে গ্ৰহণ কৰিলে আৰু বোৱজে তেওঁৰ লগত শয়ন কৰাৰ পাছত তেওঁ যিহোৱাৰ পৰা আশীৰ্ব্বাদ পাই গৰ্ভধাৰণ কৰি এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে।¹⁴ পাছত এই বাতৰি পাই, মহিলাসকলে নয়মীক ক'লে, "ধন্য যিহোৱা, তেওঁ আজি তোমাক ওচৰ-সম্পৰ্কীয় কোনো নথকাকৈ অকলশৰে ৰখা নাই; এই সন্তানটিৰ নামো ইস্ৰায়েলৰ মাজত প্ৰখ্যাত হওক।¹⁵ ই তোমাৰ জীৱন পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব, আৰু বৃদ্ধ অৱস্থাত তোমাৰ প্ৰতিপালক হ'ব, কাৰণ তোমাক প্ৰেম কৰোঁতা, আৰু তোমাৰ সাতজন পুত্ৰতকৈও উত্তম যি তোমাৰ বোৱাৰী তেওঁ ইয়াক প্ৰসৱ কৰিলে।"

¹⁶তেতিয়া নয়মীয়ে ল'ৰাটিক নিজৰ কোলাত ল'লে, আৰু তেওঁ তাৰ ধাই মাতৃস্বৰূপ হ'ল।¹⁷ পাছত নয়মীৰ এটি পুত্ৰ জন্মিল, এই বুলি তেওঁৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া মহিলাসকলে তাৰ নাম ওবেদ থ'লে। তেওঁ দায়ুদৰ ককাক, অৰ্থাৎ যিচয়ৰ বাপেক।

¹⁸এয়ে পৰাচৰ বংশাৱলী: পৰাচৰ পুতেক হিচৰোণ, ¹⁹হিচৰোণৰ পুতেক ৰাম, ৰামৰ পুতেক অশ্বীনাদব, ²⁰অশ্বীনাদবৰ পুতেক নহচোন, নহচোনৰ পুতেক চলমোন, ²¹চলমোনৰ পুতেক বোৱজ, বোৱজৰ পুতেক ওবেদ, ²²ওবেদৰ পুতেক যিচয়, যিচয়ৰ পুতেক দায়ুদ।

চমূৱেলৰ প্ৰথম পুস্তক

Chapter 1

চমূৱেলৰ জন্ম আৰু তেওঁক উৎসৰ্গ কৰা। হান্নাৰ গীত

¹পৰ্বতীয়া দেশ ইফ্ৰয়িমৰ ৰামাথয়িম চোফীম অঞ্চলৰ নিবাসী ইলকানা নামেৰে এজন ব্যক্তি আছিল। তেওঁ যিৰোহমৰ পুত্ৰ আৰু চুফ পৰিবাৰৰ আছিল। যিৰোহমৰ পিতৃ হ'ল ইলীহু, ইলীহুৰ পিতৃ হ'ল তহুৰ, তহুৰৰ পিতৃ হ'ল চুফ। এওঁলোক ইফ্ৰয়িমৰ গোষ্ঠীৰ আছিল। ²তেওঁৰ দুজনী ভাৰ্যা আছিল; এজনীৰ নাম হান্না আৰু আনজনীৰ নাম পিনিলা। পিনিলাৰ সন্তান আছিল, কিন্তু হান্না নিঃসন্তান আছিল। ³এই ব্যক্তিজনে চীলোত বাহিনী সমূহৰ যিহোৱাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিবলৈ আৰু বলিদান দিবলৈ প্ৰতি বছৰে নিজ নগৰৰ পৰা গৈছিল। সেই ঠাইত এলিৰ দুজন পুতেক হফনী আৰু পিনহচ যিহোৱাৰ পুৰোহিত আছিল। ⁴প্ৰতি বছৰে যেতিয়া ইলকানাই সেই দিনত বলি দিবলৈ আহে, তেতিয়া তাৰে এভাগ তেওঁ ভাৰ্যা পিনিলাক দিয়ে, আৰু তেওঁৰ পুতেক জীয়েক সকলকো দিয়ে। ⁵কিন্তু হান্নাক দুভাগ দিয়ে। যিহোৱাই তেওঁৰ গৰ্ভ বন্ধ কৰি ৰাখিছিল; কিন্তু তেওঁৰ স্বামী ইলকানাই তেওঁক(হান্নাক) প্ৰেম কৰিছিল। ⁶যিহোৱাই তেওঁৰ গৰ্ভ বন্ধ কৰি ৰখা বাবে, সতিনীয়েকে তেওঁৰ মনত অসন্তোষ জন্মাবলৈ নানা কথাকে তেওঁক বিৰক্ত কৰিছিল। ⁷বছৰৰ পিছত বছৰ ধৰি হান্না যেতিয়া পৰিয়ালৰ সৈতে যিহোৱাৰ গৃহলৈ যায়, তেতিয়া তেওঁৰ সতিনীয়ে সদায় তেওঁক বিৰক্ত কৰে; এই হেতুকে তেওঁ ভোজন নকৰি কান্দি কান্দি দিন অতিবাহিত কৰিছিল। ⁸তেতিয়া তেওঁৰ স্বামী ইলকানাই কয়, “হান্না তুমি কিয় কান্দিছা? তুমি কিয় আহাৰ গ্ৰহণ নকৰা? তোমাৰ হৃদয় দুখেৰে পৰিপূৰ্ণ কিয়? তোমাৰ দৃষ্টিত মই দহ জন পুত্ৰতকৈ উত্তম নহও নে?”

⁹এদিন তেওঁলোকে চীলোত ভোজন-পান কৰাৰ পাছত, হান্না থিয় হ'ল। সেই সময়ত যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ দুৱাৰৰ খুটাৰ ওচৰত এলী পুৰোহিত নিজ আসনৰ ওপৰত বহি আছিল। ¹⁰তেতিয়া হান্নাই মনৰ বেজাৰত ভাগি পৰি যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক্ৰন্দন কৰিলে। ¹¹আৰু তেওঁ সংকল্প কৰি ক'লে, “হে বাহিনী সমূহৰ যিহোৱা, আপুনি যদি আপোনাৰ এই দাসীৰ দুখলৈ দৃষ্টি কৰি সোঁৱৰণ কৰে, আৰু আপোনাৰ দাসীক নাপাহৰি এটি পুত্ৰ-সন্তান দিয়ে, তেন্তে দাসীয়ে সি জীয়াই থকালৈকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তাক উৎসৰ্গ কৰিম; আৰু তাৰ মূৰত খুৰ লগোৱা নহ'ব।”

¹²এনেদৰে হান্নাই বহু সময় ধৰি যিহোৱাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল, আৰু এলীয়ে তেওঁৰ মুখলৈ লক্ষ্য কৰি আছিল। ¹³সেই সময়ত হান্নাই নিৰৱে হৃদয়ৰ পৰা প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল, তেওঁৰ কেৱল ওঠ দুটিহে লৰি আছিল, কিন্তু কোনো শব্দ শুনাত নাছিল; সেয়েহে এলীয়ে তেওঁক মতলীয়া হৈছে বুলি ভাবিছিল। ¹⁴এলীয়ে তেওঁক ক'লে, “তুমি কিমান সময় মতলীয়া হৈ থাকিবা? তোমাৰ পৰা দ্ৰাক্ষাৰস দূৰ কৰা।” ¹⁵হান্নাই উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, “নহয় মোৰ প্ৰভু, মই এগৰাকী অভাগিনী নাৰী, মোৰ আত্মা দুখেৰে পৰিপূৰ্ণ, মই দ্ৰাক্ষাৰস বা কোনো ৰাগীয়াল দ্ৰব্য পান কৰা নাই, কিন্তু যিহোৱাৰ আগত মোৰ মনৰ কথা ব্যক্ত কৰিছোঁ। ¹⁶আপোনাৰ এই দাসীক দুই তিৰোতা বুলি নাভাবিব; মোক নানা কথাকে বিৰক্ত কৰাত, বেজাৰ পাই অসন্তুষ্ট মনেৰে মই যিহোৱাৰ সৈতে কথা পাতি আছিলোঁ।” ¹⁷এলীয়ে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, “তুমি শান্তিৰে যোৱা; ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত তুমি যি নিবেদন কৰিলা, সেয়া তেওঁ গ্ৰহণ কৰক।” ¹⁸তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “আপোনাৰ দৃষ্টিত আপোনাৰ দাসী অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত হওক।” তাৰ পাছত হান্না সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই গৈ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলে; আৰু তেওঁৰ মুখ কেতিয়াও বিবৰ্ণ নহ'ল।

¹⁹পাছত তেওঁলোক পুৱাতে উঠি যিহোৱাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি নিজ ঘৰ ৰামালৈ উভটি গ'ল। পাছত ইলকানাই নিজ ভাৰ্যা হান্নাৰ সৈতে শয়ন কৰাত যিহোৱাই তেওঁৰ নিবেদন সোঁৱৰিলে। ²⁰পাছত হান্নাই গৰ্ভধাৰণ কৰিলে, আৰু নিৰ্দিষ্ট সময়ত এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। তেওঁ তাক চমূৱেল বুলি মাতিলে, আৰু ক'লে, “কাৰণ মই যিহোৱাৰ পৰা ইয়াক খুজিছিলোঁ।”

²¹আকৌ ইলকানা আৰু তেওঁৰ আটাই পৰিয়ালে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বাৰ্ষিক বলিদান কৰিবৰ বাবে আৰু নিজৰ সংকল্প সিদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল।

²²কিন্তু হান্না তেওঁলোকৰ লগত নগ'ল; তেওঁ তেওঁৰ স্বামীক ক'লে, “সন্তানটিয়ে যাতে যিহোৱাৰ গৃহত সদায় থাকিব পাৰে, তাৰ বাবে মই সন্তানটিয়ে পিয়াহ এৰাৰ পাছতহে তাক লৈ মই যিহোৱাৰ গৃহলৈ যাম।” ²³তেতিয়া তেওঁৰ স্বামী ইলকানাই তেওঁক ক'লে, “তুমি যি ভাল দেখা, তাকে কৰা। পিয়াহ নেৰালৈকে তুমি অপেক্ষা কৰা। যিহোৱাই নিজ বাক্য সিদ্ধ কৰক।” সেয়ে সন্তানটিয়ে পিয়াহ নেৰালৈকে হান্না ঘৰতে থাকিল।

²⁴সন্তানটিয়ে পিয়াহ এৰাৰ পাছত, তেওঁ তিনি বছৰীয়া ষাঁড়-গৰু, এক ঐফা আটাগুৰি, আৰু এক বটল দ্ৰাক্ষাৰস লৈ চীলোত থকা যিহোৱাৰ গৃহলৈ লৈ গ'ল। সেই সময়ত সন্তানটি বয়সত সৰু আছিল। ²⁵তাতে তেওঁলোকে ষাঁড়-গৰুটো বধ কৰিলে আৰু সন্তানটোক এলীৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। ²⁶হান্নাই এলীক ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, আপোনাৰ উদ্দেশ্যে এই ঠাইত থিয় হৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা মহিলা গৰাকী ময়েই। ²⁷এই সন্তানটিৰ উদ্দেশ্যে মই প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলোঁ; আৰু যিহোৱাৰ আগত মই যি খুজিছিলোঁ, সেয়া তেওঁ মোক দিলে। ²⁸সেয়ে মই যিহোৱালৈ সন্তানটিক উৎসৰ্গ কৰিলোঁ। জীৱনৰ শেষলৈকে তাক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া হ'ল।” ইলকানা আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালে সেই ঠাইত যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে।

Chapter 2

¹হান্নাই প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে,

“মোৰ মনে যিহোৱাত আনন্দ কৰিছে;

যিহোৱাত মোৰ গৰ্ব হৈছে;

শত্ৰুবোৰৰ আগত মই দুঢ়তাৰে কথা ক'ব পৰা হৈছোঁ

কাৰণ মই আপোনাৰ পৰিত্ৰাণত উল্লাসিত হৈছোঁ।

²যিহোৱাৰ দৰে আন কোনো পবিত্ৰ নাই,

কিয়নো আপোনাৰ বাহিৰে আন কোনো নাই;

আমাৰ যিহোৱাৰ সদৃশ কোনো শিলা নাই।

³তোমালোকে অহঙ্কাৰেৰে পুনৰ কথা নক'বা,

তোমালোকৰ মুখৰ পৰা দৰ্পৰ কথা নোলাওক।

কিয়নো যিহোৱা সৰ্বৰজ্ঞানী ঈশ্বৰ হয়,

তেওঁৰ দ্বাৰাই কাৰ্যবোৰ তৰ্জুত জোখা হয়।

⁴বীৰসকলৰ ধনু ভঙা হ'ল,

উজুটি খোৱা সকলক বলৰূপ টঙালিৰে বন্ধা হ'ল।

⁵তৃপ্ত হোৱাসকলে আহাৰৰ ববে কাম কৰিব লগা হ'ল,

ভোকত থকা সকলৰ খাদ্যৰ অভাৱ নহ'ল।

সন্তানহীনাই সাতোটা সন্তান প্ৰসৱ কৰিলে,

অধিক সন্তান থকা জনী নিশকতীয়া হৈ গ'ল।

⁶যিহোৱাই মৃত্যু আৰু জীৱন দান কৰে,

তেওঁ চিয়োললৈ নমায় আৰু পুনৰায় তোলে।

⁷যিহোৱাই দৰিদ্ৰও কৰে আৰু ধনীও কৰে,

তেওঁ নম্ৰও কৰে আৰু ক্ষমতাও দান কৰে।

⁸তেওঁ নিঃকিন অৱস্থাৰ পৰা দৰিদ্ৰক উন্নত কৰে,

তেওঁ গোবৰৰ দ'মৰ পৰা দৰিদ্ৰ জনক উঠায়।

তেওঁলোকক প্ৰতাপি জনৰ সৈতে বহিবলৈ যোগ্য কৰে,

উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে সন্মানীয় স্থান প্ৰদান কৰে।

কিয়নো পৃথিৱীৰ স্তম্ভবোৰ যিহোৱাৰেই,

তেওঁ তাৰ ওপৰত জগতখন স্থাপন কৰিলে।

⁹তেওঁৰ বিশ্বস্ত লোকসকলৰ খোজ তেওঁ ৰক্ষা কৰিব,

কিন্তু দুষ্টবোৰক আন্ধাৰত গুপ্তে ৰাখিব।

আৰু কোনো মানুহে নিজ বলেৰে জিকিব নোৱাৰিব।

¹⁰যিহোৱাৰ সৈতে প্ৰতিবাদ কৰা সকলক খণ্ড খণ্ড কৰা হ'ব,

তেওঁ স্বৰ্গৰ পৰা সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে বজ্ৰধ্বনি কৰিব।

যিহোৱাই পৃথিৱীৰ অন্তলৈকে বিচাৰ কৰিব,

তেৱেঁই তেওঁৰ ৰজাক বল দিব, আৰু নিজ অভিষিক্ত জনক উচ্চ-স্থানলৈ নিব।”

¹¹তাৰ পাছত ইলকানা নিজৰ ঘৰ ৰামালৈ গ'ল। কিন্তু তেওঁৰ সন্তান চমূৱেলে এলী পুৰোহিতৰ সাক্ষাতে যিহোৱাৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ ধৰিলে।

এলীৰ পুতেসকলৰ অসৎ কাৰ্য্য আৰু তাৰ ফল।

¹²এলীৰ পুতেক দুজন অসৎ আছিল, তেওঁলোকে যিহোৱাক ভয় নকৰিছিল। ¹³এইদৰে পুৰোহিতসকলে লোকসকলৰ লগত ব্যৱহাৰ কৰিছিল, কোনো মানুহে যেতিয়া বলিদান কৰে, তেতিয়া মঙহ সিজাওঁতে, পুৰোহিতৰ দাসে এডাল ত্ৰিশূল হাতত লৈ আহে; ¹⁴আৰু লোহাৰ পাত্ৰত, বা কেৰাহীত, বা কেটলিত, খোঁচ মাৰি দিয়ে, তাতে সেই ত্ৰিশূলত যিবোৰ মঙহ লাগি আহে, সেই সকলোকে পুৰোহিতে সেই ত্ৰিশূল ডালেৰে সৈতে লৈ যায়। ইস্ৰায়েলৰ যিমান লোক ঢীলোলৈ আহে, সেই সকলো লোকৰ ওচৰতে তেওঁলোকে এইদৰে ব্যৱহাৰ কৰে।

¹⁵তাৰ পৰিবৰ্তে তেল পোৰাৰ পূৰ্বে, পুৰোহিতৰ দাস আহি বলিদান দিয়া জনক কয়, “পুৰোহিতৰ কাৰণে পুৰিবলৈ মঙহ দিয়া, কিয়নো তেওঁ তোমাৰ পৰা সিজোৱা মঙহ নলয়, কিন্তু কেঁচা মঙহহে ল'ব।” ¹⁶কিন্তু মানুহজনে যদি তেওঁক কয়, “প্ৰথমে তেলখিনি পোৰা হওক, তাৰ পাছত আপোনাৰ যিমান ইচ্ছা সিমানখিনিয়ে ল'ব”, তেতিয়া তেওঁ কয়, “নহয় এতিয়াই মোক দে, নিদিলে, বলেৰে লম।” ¹⁷সেয়েহে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত সেই ডেকাসকলৰ পাপ অতিশয় বৃদ্ধি হ'ল, কিয়নো সেই ডেকাসকলে যিহোৱাৰ নৈবেদ্য হেয়জ্ঞান কৰিছিল।

¹⁸সেই সময়ত চমূৱেলে শণ সূতাৰ এফোদ বস্ত্ৰ পিন্ধি যিহোৱাৰ পৰিচৰ্যা কৰি আছিল; ¹⁹তাৰ ওপৰিও তেওঁৰ মাকে তেওঁৰ কাৰণে সৰু পোছাক যুগুত কৰি তেওঁৰ স্বামীৰ লগত বছেৰেকীয়া বলিদান উৎসৰ্গ কৰিবলৈ অহাৰ সময়ত প্ৰতি বছৰে তেওঁক দিছিল। ²⁰এলীয়ে ইলকানাক আৰু তেওঁৰ ভাৰ্যাকো আশীৰ্ব্বাদ কৰি ক'লে, “যিহোৱাৰ অনুগ্ৰহত পোৱা সন্তানটিক যিহোৱালৈ উৎসৰ্গ কৰাৰ বাবে এই সন্তানৰ সলনি যিহোৱাই তোমাক এই ভাৰ্য্যাৰ পৰা পুনৰ সন্তান দিয়ক।” তাৰ পাছত তেওঁলোকে নিজৰ ঘৰলৈ উভতি গ'ল। ²¹যিহোৱাই পুনৰ হান্নালৈ কৃপা কৰাৰ পাছত তেওঁ গৰ্ভৱতী হৈ কালক্ৰমে তিনিজন ল'ৰা আৰু দুজনী ছোৱালী প্ৰসৱ কৰিলে। ইতিমধ্যে চমূৱেল যিহোৱাৰ সাক্ষাতে বৃদ্ধি হ'ল।

²²সেই সময়ত এলী অতিশয় বৃদ্ধ আছিল। তেওঁ গোটেই ইস্ৰায়েললৈ কৰা তেওঁৰ পুতেকহঁতৰ কু-ব্যৱহাৰৰ কথা শুনিলে আৰু তম্বুৰ দুৱাৰ-মুখত পৰিচৰ্যা কৰা মহিলাবোৰৰ লগত শয়ন কৰাৰ কথাও শুনা পালে। ²³তেতিয়া তেওঁ সিহঁতক ক'লে, “তোমালোকে এনে কৰ্ম কিয় কৰিছাছক? কিয়নো আটাই মানুহৰ মুখে মুখে মই তোমালোকৰ কু-কৰ্মৰ কথা শুনিছোঁ। ²⁴হে মোৰ বোপাই, তোমালোকে শুনা তোমালোকে এনে কৰ্ম নকৰিব; কিয়নো মই যি কথা শুনিছোঁ, সেয়ে ভাল নহয়। তোমালোকে যিহোৱাৰ লোকসকলক আজ্ঞা লঙ্ঘন কৰাছাছক।

²⁵কোনো এজন মানুহে যদি মানুহৰ অহিতে দোষ কৰে, তেন্তে ঈশ্বৰে তাৰ বিচাৰ কৰিব; কিন্তু কোনোৱে যদি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰে, তেন্তে তেওঁৰ পক্ষে কোনে অনুৰোধ কৰিব?” তথাপি তেওঁলোকে নিজ পিতৃৰ কথালৈ মন নিদিলে; কিয়নো যিহোৱাই সিহঁতক মৃত্যুদণ্ড দিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। ²⁶কিন্তু চমূৱেল ক্ৰমে ক্ৰমে বাঢ়ি গ'ল; যিহোৱাৰ আৰু মানুহৰ দৃষ্টিত তেওঁ অনুগ্ৰহ প্ৰাপ্ত হ'ল।

²⁷তাৰ পাছত ঈশ্বৰৰ এজন ব্যক্তিয়ে এলীৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, “যিহোৱাই এই বাৰ্তা দিছে, যি সময়ত তোমাৰ পিতৃ মিছৰত ফৰোণৰ বংশৰ অধীনত আছিল, সেই সময়ত মই তেওঁলোকক দৰ্শন দিয়া নাছিলোঁ নে? ²⁸তাৰ উপৰিও মোৰ পুৰোহিত হ'বলৈ, মোৰ যজ্ঞ বেদীৰ প্ৰস্থান কৰিবলৈ, ধূপ জ্বলাবলৈ আৰু মোৰ সাক্ষাতে এফোদ বস্ত্ৰ পিন্ধিবলৈ, ইস্ৰায়েলৰ আটাই ফৈদৰ পৰা মই তেওঁক মনোনীত কৰা নাই নে? আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ অগ্নিকৃত উপহাৰ তোমাৰ পিতৃবংশক দিয়া নাই নে? ²⁹সেয়েহে মই মোৰ নিবাসৰ ঠাইত আজ্ঞা কৰা মোৰ বলি আৰু নৈবেদ্যৰ ওপৰত তোমালোকে কিয় অৱজ্ঞা কৰিছা? আৰু মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ সকলো উপহাৰৰ আগৰ ভাগৰ দ্বাৰাই তোমালোক হস্তপুষ্ট হোৱা, সেই বাবে তুমি মোতকৈ, নিজ সন্তান সকলক কিয় অধিক আদৰ কৰিছা? ³⁰সেই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৈছে, ‘তোমাৰ বংশই আৰু তোমাৰ পিতৃৰ বংশই মোৰ সাক্ষাতে সদায় থাকিব’; কিন্তু এতিয়া যিহোৱাই কৈছে, সেয়ে মোৰ পৰা দূৰ হওঁক; কিয়নো মোক মৰ্যদা কৰোঁতাসকলক মই মৰ্যদা কৰিম, কিন্তু মোক তুচ্ছ কৰোঁতাসকলক হেয়জ্ঞান কৰা হ'ব।

³¹চোৱা, মই যি সময়ত তোমাৰ শক্তি আৰু তোমাৰ পিতৃৰ বংশৰ শক্তি নোহোৱা কৰিম, তেতিয়া তোমাৰ বংশত এজনো বৃদ্ধলোক নাথাকিব, এনে সময় আহিছে। ³²মই যি ঠাইত বাস কৰোঁ, তুমি সেই ঠাইত অমঙ্গল দেখিবা। কিন্তু ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েলক দিয়া মঙ্গলৰ অৰ্থে তোমাৰ বংশত কেতিয়াও কোনো বৃদ্ধ নহ'ব। ³³আৰু মই মোৰ যজ্ঞ-বেদীৰ পৰা তোমাৰ বংশৰ কেৱল এজনক দূৰ নকৰিম, সি তোমাৰ চকু দুৰ্বল কৰিবলৈ আৰু তোমাৰ মনত বেজাৰ জন্মাবলৈহে থাকিব আৰু তোমাৰ বংশত জন্ম গ্ৰহণ কৰা সকলো লোকৰ যৌৱন অৱস্থাতে মৃত্যু হ'ব। ³⁴ইয়াৰ চিন স্বৰূপে তোমাৰ দুজন পুত্ৰ হফনী আৰু পিনহচলৈ এইদৰে ঘটিব, সেয়ে সিহঁত দুয়োৰে একে দিনাই মৃত্যু হ'ব। ³⁵আৰু মই নিজৰ কাৰণে এজন

বিশ্বাসী পুৰোহিত প্ৰস্তুত কৰিম; তেওঁ মই ভবাৰ দৰে আৰু মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে কাৰ্য্য কৰিব; আৰু মই তেওঁৰ কাৰণে এক চিৰস্থায়ী গৃহ স্থাপন কৰিম; তেওঁ সদায় মোৰ অভিষিক্ত ৰজাৰ সন্মুখত অহা-যোৱা কৰিব।

³⁶আৰু তোমাৰ বংশৰ মাজৰ অৱশিষ্ট থকা প্ৰতিজনে আহি এডোখৰ ৰূপ আৰু এটা পিঠাৰ কাৰণে তেওঁৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি ক'ব, বিনয় কৰোঁ, মই যেন এডোখৰ পিঠা খাবলৈ পাওঁ, সেই বাবে, অনুগ্ৰহ কৰি কোনো পুৰোহিত পদৰ বাবে মোক নিযুক্তি দিয়ক।”

Chapter 3

ভাৱবাদী হ'বলৈ চমূৱেলক আমন্ত্ৰণ কৰা।

¹চমূৱেলে এলীৰ তত্ত্বাৱধানত যিহোৱাৰ পৰিচৰ্যা কৰি আছিল। সেই সময়ত যিহোৱাৰ বাক্য দুৰ্লভ আছিল; আৰু সঘনাই যিহোৱাৰ দৰ্শন পোৱা সম্ভৱ নাছিল। ²সেই সময়ত এলীৰ চকু দুৰ্বল হোৱাত, তেওঁ ভালদৰে মনিব নোৱাৰিছিল; সেয়ে তেওঁ নিজৰ বিচনাত শুই থাকিছিল। ³ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক থকা যিহোৱাৰ মন্দিৰত ঈশ্বৰীয় প্ৰদীপ নুমুউৱাৰ পূৰ্বে চমূৱেলে শুব লৈছিল। ⁴সেই সময়তে যিহোৱাই চমূৱেলক মাতিলে; তাতে তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, “মই ইয়াতে আছোঁ।”

⁵মাত শূনাৰ লগে লগে, তেওঁ এলীৰ ওচৰলৈ দৌৰি গৈ ক'লে, “আপুনি মোক মাতিছিল, সেয়ে মই ইয়াতে আছোঁ।” তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “মই মতা নাই; তুমি শুই থাকা গৈ;” তেতিয়া তেওঁ গৈ শুই থাকিল। ⁶পাছত যিহোৱাই পুনৰায় মাতিলে, “হে চমূৱেল;” তেতিয়া চমূৱেলে উঠি এলীৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, “মই উপস্থিত আছোঁ; আপুনি মোক কিয় মাতিছিল? তেওঁ ক'লে, “বোপা, মই মতা নাই; তুমি শুই থাকা গৈ।” ⁷সেই সময়লৈকে যিহোৱাৰ মাত শূনাৰ অভিযুক্তা চমূৱেলৰ নাছিল, আৰু তেওঁৰ ওচৰত যিহোৱাৰ বাক্যও প্ৰকাশিত হোৱা নাছিল। ⁸পাছত যিহোৱাই তৃতীয়বাৰ চমূৱেলক মাতিলে। তেতিয়া তেওঁ উঠি এলীৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, “মই উপস্থিত আছোঁ; কাৰণ আপুনি মোক মাতিছে।” ⁹তেতিয়া যিহোৱাই যে তেওঁক মাতিছে, এই কথা এলীয়ে বুজি পালে আৰু চমূৱেলক ক'লে, “তুমি গৈ শুই থাকা; যদি তেওঁ তোমাক মাতে, তেন্তে ক'বা, ‘হে যিহোৱা, কওক, কিয়নো আপোনাৰ দাসে শুনিছে।’” তাৰ পাছত চমূৱেল গৈ নিজ ঠাইত শুই থাকিল।

¹⁰পুনৰ যিহোৱাই আগৰ দৰে আহি থিয় হৈ তেওঁক মাতিলে, “চমূৱেল, চমূৱেল।” তেতিয়া চমূৱেলে উত্তৰ দি ক'লে, “কওক, আপোনাৰ দাসে শুনি আছে।” ¹¹তেতিয়া যিহোৱাই চমূৱেলক ক'লে, “চোৱা, মই ইস্ৰায়েলৰ মাজত এনে এক কৰ্ম কৰিম; সেই বিষয়ে যি জনে শুনিব, সেই সকলোৰে নোম শিয়ৰি উঠিব। ¹²মই এলী আৰু তেওঁৰ বংশৰ বিষয়ে যি যি কৈছিলোঁ, সেই সকলোকে প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈকে সিদ্ধ কৰিম। ¹³কাৰণ মই তেওঁক ক'লোঁ, ‘তেওঁ যি সকলো অপৰাধৰ কথা জানিছিল, তাৰ বাবে মই সদাকাললৈকে তেওঁৰ বংশক দণ্ড দিম, কাৰণ তেওঁৰ সন্তানসকলে নিজকে অভিষপ্ত কৰা সত্বেও তেওঁলোকক বাধা দিয়া নাই।’ ¹⁴সেই কাৰণে, এলীৰ বংশলৈ মই শপত খালোঁ যে, এলীৰ বংশই যি অপৰাধ কৰিলে, তাক বলিদান কি নৈবেদ্যৰ দ্বাৰাই কেতিয়াও মোচন কৰা নহ'ব।”

¹⁵তাৰ পাছত চমূৱেলে ৰাতিপুৱালৈকে শুই থাকিল, আৰু পুৱা উঠি যিহোৱাৰ গৃহৰ দুৱাৰবোৰ মেলি দিলে, কিন্তু এলীৰ আগত সেই দৰ্শনৰ কথা জনাবলৈ ভয় কৰিলে। ¹⁶এলীয়ে চমূৱেলক মাতি ক'লে, “মোৰ বোপা চমূৱেল।” তেতিয়া চমূৱেলে ক'লে, “মই ইয়াতে আছোঁ।” ¹⁷তেতিয়া এলীয়ে সুধিলে, “যিহোৱাই তোমাক কি ক'লে? মই বিনয় কৰোঁ, তুমি মোৰ পৰা একো নুলুকুৱাবা; ঈশ্বৰে তোমাক যি কথা ক'লে, তাৰ কোনো কথা যদি মোৰ পৰা গোপনে ৰাখা, তেন্তে তেওঁ তোমাক অধিক দণ্ড দিব।” ¹⁸তেতিয়া চমূৱেলে তেওঁৰ আগত সকলো কথা ক'লে, তেওঁৰ পৰা কোনো এটা কথাও গোপনে নাৰাখিলে। সেয়ে এলীয়ে ক'লে, “তেওঁ যিহোৱা; তেওঁৰ দৃষ্টিত যি ভাল, তাকেই কৰক।”

¹⁹চমূৱেল ডাঙৰ হৈ অহাৰ পাছত, যিহোৱা তেওঁৰ সঙ্গী হ'ল, আৰু তেওঁৰ ভৱিষ্যত বাণী এটাও বিফলে যাব নিদিলে। ²⁰তাতে চমূৱেল যে যিহোৱাৰ ভাববাদী হ'বৰ অৰ্থে বিশ্বাসৰ পাত্ৰ হৈছে, সেই বিষয়ে দানৰ পৰা বেৰচেবালৈকে গোটেই ইস্ৰায়েলে জানিলে। ²¹যিহোৱাই পুনৰ তেওঁক চীলোত দৰ্শন দিলে; কিয়নো যিহোৱাই চীলোত চমূৱেলৰ আগত বাক্যৰ দ্বাৰাই নিজকে প্ৰকাশ কৰিছিল। আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওচৰলৈ চমূৱেলৰ বাক্য আহিছিল।

Chapter 4

নিয়ম-চন্দুক শত্ৰুৰ হাতত পৰা। এলী আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ মৃত্যু।

¹সেই সময়ত ইস্ৰায়েলে যুদ্ধৰ অৰ্থে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে ওলাই গৈ এবেন-এজৰৰ ওচৰত ছাউনি পাতিলে, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলে অফেকত ছাউনি পাতিলে। ²পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰোতে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ হাতত ইস্ৰায়েলসকল পৰাস্ত হ'ল; আৰু সেই যুদ্ধ-ক্ষেত্ৰত ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসমূহৰ প্ৰায় চাৰি হাজাৰ লোকক তেওঁলোকে বধ কৰিলে। ³পাছত লোকসকল ছাউনিলৈ ঘূৰি আহোতে, ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধলোক সকলে ক'লে, “যিহোৱাই ফিলিষ্টীয়া সকলৰ হাতত আজি আমাক কিয় পৰাস্ত হবলৈ এৰি দিলে? এতিয়া ব'লা, চীলোৰ পৰা আমি যিহোৱাৰ সাক্ষ্য নিয়ম-চন্দুক আনোঁগৈ, তেতিয়া সেই নিয়ম-চন্দুক আমাৰ লগত থাকিলে, তেৱেঁই শত্ৰুৰ শক্তিৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব।”

4সেয়েহে লোকসকলে চীলোলৈ মানুহ পঠিয়াই, কৰুৱা দুটাৰ মাজত বসতি কৰা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক অনালে। সেই সময়ত এলীৰ দুজন পুত্ৰ হফনী আৰু পিনহচ সেই ঠাইত যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ লগত আছিল।

5যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক ছাউনিলৈ অনাৰ পাছত, ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে এনেদৰে মহাধ্বনি কৰিলে যে, পৃথিৱীও কঁপিবলৈ ধৰিলে।

6ফিলিষ্টীয়াসকলে সেই মহাধ্বনিৰ শব্দ শুনি ক'লে, “ইব্ৰীয়াসকলৰ ছাউনিত এনে মহাধ্বনি কিয় হৈছে?” এইদৰে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক ইস্ৰায়েলৰ ছাউনিলৈ অনা হ'ল বুলি তেওঁলোকে উপলব্ধি কৰিলে।

7তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ ভয় লাগিল আৰু তেওঁলোকে ক'লে, “ছাউনিলৈ নিশ্চয় ঈশ্বৰ আহিলা।” তেওঁলোকে পুনৰ ক'লে, “আমাৰ এতিয়া সন্তাপ হ'ব; কিয়নো ইয়াৰ পূৰ্বে কেতিয়াও এনেকুৱা হোৱা নাই। 8আমাৰ এতিয়া সন্তাপ হ'ব; সেই পৰাক্ৰমী ঈশ্বৰৰ শক্তিৰ পৰা আমাক কোনে ৰক্ষা কৰিব? এইজনেই সেই ঈশ্বৰ, যিজনে অৰণ্যৰ মাজত বিভিন্ন প্ৰকাৰ উপদ্ৰৱেৰে মিছৰীয়াসকলক আঘাত কৰিছিল। 9হে ফিলিষ্টীয়াসকল, ইব্ৰীয়াসকল যেনেকৈ তোমালোকৰ অধীনত আছিল, তেনেকৈ তোমালোক তেওঁলোকৰ অধীনত যেন নহোৱা, সেইবাবে তোমালোক বলৱান হোৱা আৰু পুৰুষত্ব দেখুওৱা; পুৰুষত্ব দেখুৱাই যুদ্ধ কৰা।”

10তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলে যুদ্ধ কৰোতে, ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল পৰাজিত হৈ প্ৰতিজন নিজ নিজ তম্বুলৈ পলাল; তাতে এনে মহা-সংহাৰ হ'ল যে, ইস্ৰায়েলৰ মাজত ত্ৰিশহাজাৰ পদাতিক লোকৰ মৃত্যু হ'ল। 11আৰু ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক শত্ৰুৰ হাতত পৰিল, আৰু এলীৰ দুজন পুতেক হফনী আৰু পীনহচক বধ কৰা হ'ল।

12এজন বিন্যামীনীয়া মানুহে সৈন্যৰ মাজৰ পৰা দৌৰি গৈ, একে দিনাই চীলোহ পালে; তাৰ কাপোৰ ফটা আছিল আৰু মুৰত মাটি লাগি আছিল। 13সি অহা সময়ত বাটৰ কাষত এলীয়ে নিজৰ আসনত বহি বাট চাই আছিল; কিয়নো যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ বাবে তেওঁৰ মন ব্যকুল হৈ আছিল। তাৰ পাছত সেই মানুহজনে নগৰত সোমাই সকলো সম্বাদ দিয়াত নগৰৰ সকলো লোকে চিঞৰিব ধৰিলে।

14এলীয়ে সেই চিঞৰৰ শব্দ শুনি সুধিলে, “এই কোলাহলৰ কাৰণ কি?” তেতিয়া সেই মানুহজনে বেগাই আহি এলীক সকলো বিষয় জনালে।

15সেই সময়ত এলী আঠাৱৰ্গৰ বছৰ বয়সীয়া বৃদ্ধ আছিল; আৰু তেওঁ দৃষ্টিহীন হোৱাত, একো দেখা নপালে। 16মানুহ জনে এলীক ক'লে, “মই আজি সৈন্যসমূহৰ ওচৰৰ পৰা পলাই আহিলোঁ।” তেতিয়া এলীয়ে সুধিলে, “বোপা, তাত কি হৈ আছে?” 17বাতৰি লৈ অহা মানুহজনে উত্তৰ দি ক'লে, “ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সন্মুখৰ পৰা ইস্ৰায়েলীসকল পলাইছে আৰু আমাৰ লোকসকল পৰাজিত হ'ল। আপোনাৰ দুজন পুত্ৰ হফনী আৰু পিনহচৰো মৃত্যু হ'ল, আৰু ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক শত্ৰুৱে লৈ গ'ল।” 18সেই মানুহজনে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকৰ নাম লোৱাৰ লগে লগে এলী দুৱাৰৰ কাষত বহি থকা আসনৰ পৰা লুটিখাই পৰিল আৰু ডিঙি ভাঙি যোৱাত তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল; কিয়নো তেওঁ বৃদ্ধ আৰু ভাৰযুক্ত পুৰুষ আছিল। তেওঁ চল্লিশ বছৰলৈকে ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰ কৰিছিল। 19সেই সময়ত তেওঁৰ পো-বোৱাৰী পীনহচৰ ভাৰ্য্যা গৰ্ভৱতী আছিল, তেওঁৰ সন্তান প্ৰসৱৰ সময় হৈছিল। যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক শত্ৰুৰ হাতত যোৱা আৰু নিজৰ শত্ৰু ও স্বামীৰ মৃত্যুৰ সম্বাদ শুনাৰ লগে লগে তেওঁৰ প্ৰসৱ বেদনা অস্থিৰ হৈ তেওঁ আঠুকাটি সন্তান প্ৰসৱ কৰিলে। 20তেওঁৰ প্ৰসৱ বেদনা দেখি, তেওঁৰ কাষত থিয় হৈ থকা মহিলাসকলে ক'লে, “ভয় নকৰিবা; তুমি এটি পুত্ৰ জন্ম দিলা।” কিন্তু তেওঁ মুখেৰে একো উত্তৰ নিদিলে আৰু তেওঁলোকে কোৱা কথা লৈ মন নিদিলে।

21তেওঁ সন্তানটিৰ নাম ঈথাবোদ ৰাখিলে আৰু ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ পৰা প্ৰতাপ দূৰ কৰা হ'ল।” তেওঁৰ শত্ৰু আৰু স্বামীৰ বাবেই ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আটক কৰি নিলে। 22তেওঁ পুনৰ ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ পৰা প্ৰতাপ দূৰ কৰা হ'ল; কিয়নো ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আটক কৰি নিলে।”

Chapter 5

নিয়ম চন্দুক ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দেশত থকা।

1ফিলিষ্টীয়াসকলে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আটক কৰি এবেন-এজৰৰ পৰা অচদোদলৈ নিলে। 2তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক দাগোনৰ মন্দিৰলৈ নিলে আৰু দাগোনৰ কাষত ৰাখিলে। 3পাছদিনা অচদোদৰ লোকসকলে ৰাতিপুৱাতে উঠি দেখিলে যে, যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ আগত দাগোন তললৈ মুখ কৰি মাটিত পৰি আছে; সেয়ে তেওঁলোকে দাগোনক তুলি পুনৰ নিজ ঠাইত ৰাখিলে। 4তাৰ পাছদিনাও তেওঁলোকে পুৱাতে উঠি দেখিলে যে, যিহোৱাৰ চন্দুকৰ সন্মুখত দাগোন মাটিত উৰুৰি হৈ পৰি আছে, আৰু দাগোনৰ মুৰটো আৰু হাত দুখন কটাই দুৱাৰ দলিত পৰি আছে; কেৱল তাৰ গাডোখৰ মাথোন অৱশিষ্ট থাকিল। 5সেই কাৰণে দাগোনৰ পুৰোহিত আদি কৰি যিমান লোক দাগোনৰ মন্দিৰত সোমায়, তেওঁলোকৰ মাজৰ কোনেও অচদোদত থকা দাগোনৰ দুৱাৰ ডলিত আজি পৰ্যন্ত ভৰি নিদিয়ে।

6অচদোদীয়া লোক সকলৰ ওপৰত যিহোৱাৰ হাত ভাৰযুক্ত আছিল, আৰু তেওঁ তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিলে, আৰু অচদোদৰ সীমালৈকে অনেক লোকক বিহ ফুঁহোৰাৰে আঘাত কৰিলে। 7অচদোদীয়া সকলে তাকে দেখি ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আমাৰ ওচৰত থাকিব নোৱাৰে; কিয়নো আমাৰ ওপৰত আৰু আমাৰ দেৱতা দাগোনৰো ওপৰত তেওঁৰ হাত ক্লেশদায়ক হৈছে।” 8এই হেতুকে তেওঁলোকে মানুহ পঠাই ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সকলো অধিপতিক নিজৰ ওচৰলৈ মাতি ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকৰ বিষয়ে আমি কি কৰিম?” তেওঁলোকে ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক গাতলৈ নিয়া হওঁক।” তেতিয়া তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক সেই ঠাইলৈ লৈ

গ'ল।⁹কিন্তু এইদৰে লৈ যোৱাৰ পাছত যিহোৱাৰ হাত নগৰ খনৰ বিৰুদ্ধে অতিশয় ত্ৰাসযুক্ত হ'ল; তেওঁ নগৰখনৰ বৰ কি সৰু সকলোকে আঘাত কৰাত, তেওঁলোকৰ গাত বিহ ফোঁহোৰা ওলাল।

¹⁰সেয়ে, তেওঁলোকে যিহোৱাৰ চন্দুক ইক্ৰোণলৈ পঠালে। কিন্তু যিহোৱাৰ চন্দুক ইক্ৰোণলৈ অহাৰ পাছত, ইক্ৰোণীয়া সকলে চিঞৰি ক'লে, “আমাৰ মানুহবোৰক বধ কৰিবৰ বাবে তেওঁলোকে আমাৰ ওচৰলৈ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আনিলে।”¹¹তাকে দেখি তেওঁলোকে মানুহ পঠাই ফিলিষ্টীয়া সকলৰ সকলো অধিপতিক গোট খুৱাই ক'লে, “আমাৰ লোকসকলক যেন বধ নকৰে, তাৰ বাবে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক ইয়াৰ পৰা পঠাই দিয়ক; নিজৰ ঠাইলৈ ইয়াক ঘূৰাই পঠাওঁক।” কিয়নো নগৰৰ সকলো ফালে মহামাৰীৰ ভয়ত লোকসকল ব্যাকুল হৈছিল; কাৰণ ঈশ্বৰৰ হাত তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে উঠিছিল।¹²যি লোকসকৰ মৃত্যু হোৱা নাছিল, তেওঁলোক বিহ ফোঁহোৰাৰে পীড়িত হৈছিল; যাৰ ফলত নগৰৰ লোকসকলৰ আৰ্জনাৰ আকাশলৈকে উঠিল।

Chapter 6

নিয়ম-চন্দুক ইস্ৰায়েল দেশলৈ উভটাই পঠোৱা।

¹যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক ফিলিষ্টীয়া সকলৰ দেশত সাত মাহলৈকে আছিল।²ফিলিষ্টীয়া সকলে পুৰোহিত আৰু মঙ্গল চোৱা সকলক মাতি আনি ক'লে, “আমি যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ বিষয়ে কি কৰিম? কওকচোন, আমি ইয়াক নিজৰ দেশলৈ কেনেকৈ পঠাম?”

³তেওঁলোকে ক'লে, “তোমালোকে বিনা উপহাৰেৰে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক নপঠাবা, কিন্তু যি কোনো উপায়ে দোষাৰ্থক উপহাৰ তেওঁৰ তালৈ পঠাই দিয়া, তেতিয়াহে তোমালোক সুস্থ হ'বা, আৰু তেওঁৰ হাত তোমালোকৰ পৰা কিয় দূৰ হোৱা নাই, তেতিয়াহে তোমালোকে বুজিবা।”

⁴তেওঁলোকে সুধিলে, “অমি তেওঁলৈ কি দোষাৰ্থক উপহাৰ পঠাম?” তেওঁলোকে উত্তৰ দি ক'লে, “তোমালোকে পাঁচটা সোণৰ বিহ ফোঁহোৰা আকৃতিৰে সজা আৰু সোণৰ পাচোটা নিগনি দি পঠোৱা; পাঁচ নম্বৰটো ফিলিষ্টীয়াসকলৰ পাঁচ জন অধিপতিক বুজায়। কাৰণ, তোমালোক আৰু তোমালোকৰ অধিপতিসকল সেই একেই শ্লেগ মহামাৰীত আক্ৰান্ত।

⁵এই হেতুকে তোমালোকে তোমালোকৰ বিহ ফোঁহোৰাৰ আৰু দেশ বিনষ্ট কৰা নিগনি আকৃতিৰে মূৰ্তি নিৰ্মাণ কৰা, আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰক গৌৰৱাৰিত কৰা। তেওঁ তোমালোকৰ পৰা আৰু তোমালোকৰ দেৱতাসকলৰ পৰা আৰু তোমালোকৰ দেশৰ পৰাও হয়তো নিজৰ ক্ৰোধ তেওঁ দূৰ কৰিব।⁶মিচৰীয়া লোক আৰু ফৰোণ ৰজাই যেনেকৈ তেওঁলোকৰ মন কঠিন কৰিছিল তেনেকৈ তোমালোকে কিয় মন কঠিন কৰিবা? তেওঁলোকৰ মাজত যেতিয়া তেওঁ অদ্ভুত কাৰ্য্য কৰিছিল, তেতিয়া জানো তেওঁলোকক এৰি দিয়া নাছিল? তাৰ পাছত তেওঁলোক গুছি গ'ল।

⁷এই হেতুকে এতিয়া কাঠ লৈ এখন নতুন ৰথ সজা আৰু কান্ধত যুৱলি নুলোৱা দুজনী খীৰ্ভী গাই গৰু আনি ৰথত লগোৱা আৰু সিহঁতৰ পোৱালি সিহঁতৰ পৰা আঁতৰাই ঘৰলৈ লৈ যাব।⁸তাৰ পাছত যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক সেই ৰথৰ ওপৰত তুলি দিবা; আৰু যি সোণৰ বস্তুবোৰ দোষাৰ্থক উপহাৰৰ অৰ্থে প্ৰস্তুত কৰিছিল, সেইবোৰ এটা বাকচত ভৰাই নিয়ম-চন্দুকৰ কাষত থৈ পঠিয়াই দিবা আৰু সেই নিয়ম-চন্দুকক নিজ বাটে যাব দিবা।⁹তাৰ পাছত লক্ষ্য কৰিবা, সেই ৰথ যদি নিজে বৈংচেমচ নগৰলৈ যায়, তেতিয়া যিহোৱাই যে এনে মহামাৰী ঘটালে সেই বিষয়ে বুজিবা; আৰু যদি নাযায়, তেন্তে আমাক প্ৰহাৰ কৰা জন তেওঁ নহয় বুলি আমি জানিম; কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্ত্তে ঘটনাক্ৰমেহে আমালৈ এই সকলো ঘটিল।”

¹⁰তাৰ পাছত লোকসকলে তেওঁলোকক যি দৰে কৈছিল, সেইদৰেই কৰিলে; খীৰ্ভী গাই গৰু আনি ৰথত লগালে, আৰু সিহঁতৰ পোৱালি দুটাক ঘৰত বান্ধি থ'লে।¹¹পাছত সিহঁতে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক, সোণৰ নিগনি আৰু বিহ ফোঁহোৰাৰ আকৃতিৰে সজা বস্তুবোৰ বাকচত ভৰাই ৰথৰ ওপৰত তুলি দিলে।¹²তাৰ পাছত সেই গৰু দুজনীয়ে বৈংচেমচৰ দিশে হেৰেলিয়াই হেৰেলিয়াই গ'ল; সিহঁতে সোঁ-হাতে কি বাওঁ-হাতে নুঘুৰিলে; আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধিপতিসকলে বৈংচেমচৰ সীমালৈকে সিহঁতৰ পাছে পাছে গ'ল।¹³সেই সময়ত বৈংচেমচ নিবাসীসকলে উপত্যকাত ঘেঁহুখান দাই থাকোঁতে, ওপৰলৈ মুৰ-দাঙি চাই নিয়ম-চন্দুকটো দেখি তেওঁলোকে আনন্দ কৰিলে।

¹⁴ৰথখন বৈংচেমচ নিবাসী যিহোচোৱাৰ পথাৰ পালে আৰু যি ঠাইত ডাঙৰ শিল এটা আছিল, সেই ঠাইতে ৰ'লহি। তাৰ পাছত তেওঁলোকে ৰথৰ কাঠ ফালি, গৰু দুজনীক হোমৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্য উৎসৰ্গ কৰিলে।¹⁵লবীয়াসকলে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক আৰু তাৰ লগত সোণৰ বস্তু থকা বাকচটো নমালে আৰু সেই ডাঙৰ শিলটোৰ ওপৰত ৰাখিলে। বৈংচেমচৰ লোকসকলে সেইদিনাই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোমবলি আৰু মঙ্গলাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে।¹⁶ফিলিষ্টীয়াসকলৰ পাঁচজন অধিপতিয়ে এই সকলো দেখিলে আৰু সেই দিনাই ইক্ৰোণলৈ উভটি গ'ল।

¹⁷যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ফিলিষ্টীয়াসকলে দোষাৰ্থক উপহাৰ ৰূপে পঠোৱা বিহফোঁহোৰাৰ আকৃতিৰে সজা সোণৰ বস্তুবোৰ, অচদোদৰ অৰ্থে এটা, ঘচাৰ অৰ্থে এটা, অঙ্কিলোনৰ অৰ্থে এটা, গাতৰ অৰ্থে এটা আৰু ইক্ৰোণৰ অৰ্থে এটা আছিল।¹⁸আৰু গড়েৰে আবৃত হোৱা নগৰ হওক বা গাওঁ হওক, পাঁচজন অধিপতিৰ অধীনত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ যিমান নগৰ আছিল, সিমান সোণৰ নিগনি আছিল; এই কথা যিহোৱাৰ চন্দুক যিহৰ ওপৰত ৰখা হৈছিল, সেই মহা-শিল ইয়াৰ সাক্ষী হৈ ৰ'ল; বৈং-চেমচীয়া যিহোচুৱাৰ পথাৰত সেই শিল আজিলৈকে আছে।

¹⁹তেওঁ বৈৎ-চেমচৰ লোকসকলৰ মাজৰ কিছুমানক আঘাত কৰিলে; কাৰণ তেওঁলোকে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকলৈ চাইছিল; সেয়ে তেওঁ সত্তৰজন মানুহক বধ কৰিছিল। যিহোৱাই কৰা মহা-প্ৰহাৰ দেখি তেওঁলোকে বিলাপ কৰিলে। ²⁰বৈৎ-চেমচৰ লোকসকলে ক'লে, "এই পবিত্ৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত কোনে থিয় হ'ব পাৰিব? আৰু তেওঁ আমাৰ পৰা কাৰ ওচৰলৈ যাব?" ²¹তেওঁলোকে কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীম-নিবাসী লোকসকললৈ দূত পঠাই ক'লে, "ফিলিষ্টীয়াসকলে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক ওভোটাই আনিলে; তোমালোকে নামি আহি এই নিয়ম-চন্দুক তোমালোকৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা।

Chapter 7

¹তাৰ পাছত কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ লোকসকলে আহি যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক লৈ গ'ল আৰু পৰ্বতত থকা অৰীনাদবৰ ঘৰত ৰাখিলে। তাতে তেওঁলোকে যিহোৱাৰ সেই নিয়ম-চন্দুক ৰাখিবৰ বাবে তেওঁৰ পুতেক ইলিয়াজৰক পবিত্ৰ কৰিলে। ²যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমত থাকোঁতে বহু সময় অৰ্থাৎ বিশবছৰ অতিবাহিত হ'ল, আৰু ইস্ৰায়েলৰ আটাই বংশই যিহোৱাক অনুসৰণ কৰি চলিবৰ ইচ্ছাৰে শোক কৰিলে।

ইস্ৰায়েলে মন পালটন কৰা; ফিলিষ্টীয়াসকলক পৰাজিত কৰা। চমূৱেলৰ বিচাৰ।

³চমূৱেলে ইস্ৰায়েলৰ আটাই বংশক ক'লে, "তোমালোকে যদি তোমালোকৰ সকলো চিত্তেৰে যিহোৱালৈ উভটি আহা, আৰু তোমালোকৰ মাজৰ পৰা ভিন্ন দেশীয় দেৱতাবোৰ আৰু অষ্টাৰেৎ দেৱীবোৰ দূৰ কৰা আৰু যিহোৱালৈ নিজৰ মন পৰিবৰ্তন কৰি যদি কেৱল তেওঁৰেই সেৱা কৰা; তেনেহলে তেওঁ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিব।" ⁴তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে বালদেৱতাবোৰ আৰু অষ্টাৰেৎ দেৱীবোৰো ত্যাগ কৰি কেৱল যিহোৱাৰ সেৱা কৰিবলৈ ধৰিলে।

⁵তাৰ পাছত চমূৱেলে ক'লে, "তোমালোকে গোটেই ইস্ৰায়েলক মিস্পাত গোটোৱা; সেই ঠাইত মই তোমালোকৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিম।" ⁶তেতিয়া তেওঁলোকে মিস্পাত গোট খালে আৰু পানী তুলি যিহোৱাৰ আগত ঢালি দিলে। সেই দিনা লঘোন দি সেই ঠাইতে ক'লে, "আমি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।" এইদৰে চমূৱেলে মিস্পাত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ বিচাৰ কৰিলে। ⁷ফিলিষ্টীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল মিস্পাত গোট খোৱাৰ খবৰ পালে, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধিপতিসকলে ইস্ৰায়েলক আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহিল; সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে এই কথা শুনি ফিলিষ্টীয়াসকলৰ কাৰণে ভয় কৰিলে। ⁸তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে চমূৱেলক ক'লে, "আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই ফিলিষ্টীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা যেন আমাক উদ্ধাৰ কৰে, এই কাৰণে আপুনি তেওঁৰ আগত আমাৰ অৰ্থে কাতৰোক্তি কৰিবলৈ নেৰিব।" ⁹তেতিয়া চমূৱেলে পিয়াহ খোৱা মেৰ পোৱালি এটি লৈ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোমবলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু চমূৱেলে ইস্ৰায়েলৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে। তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক উত্তৰ দিলে। ¹⁰চমূৱেলে হোমবলি উৎসৰ্গ কৰোঁতে, ফিলিষ্টীয়া সকলে ইস্ৰায়েলক আক্ৰমণ কৰিবলৈ ওচৰ চাপি আহিছিল; কিন্তু সেইদিনা যিহোৱাই ফিলিষ্টীয়া সকলৰ ওপৰত উচ্ছ-ধ্বনিৰে মেঘ-গৰ্জনা কৰি ব্যাকুল কৰিলে; তাতে তেওঁলোক ইস্ৰায়েলৰ সন্মুখত পতিত হ'ল। ¹¹তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলে মিস্পাৰ পৰা ওলাই আহিল আৰু ফিলিষ্টীয়া সকলক আঘাত কৰি তেওঁলোকৰ পাছে পাছে গৈ বৈৎ-কৰৰ নামনিলৈকে খেদি গ'ল।

¹²তাৰ পাছত চমূৱেলে এটা শিল লৈ মিস্পা আৰু চেনৰ মাজ ঠাইত স্থাপন কৰিলে; আৰু "এতিয়ালৈকে যিহোৱাই আমাক সহায় কৰিলে" এইবুলি তাৰ নাম এবেন-এজৰ ৰাখিলে। ¹³এইদৰে ফিলিষ্টীয়া সকল পৰাস্ত হ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ অঞ্চললৈ তেওঁলোক পুনৰ নাহিল। চমূৱেলৰ জীৱনৰ শেষলৈকে যিহোৱাৰ হাত ফিলিষ্টীয়া সকলৰ অহিতে আছিল। ¹⁴ইক্ৰোণৰ পৰা গাতলৈকে যিবোৰ নগৰ ফিলিষ্টীয়া সকলে ইস্ৰায়েলৰ পৰা কাঢ়ি লৈছিল, সেইবোৰ নগৰ পুনৰায় ইস্ৰায়েলৰ অধীন হ'ল; আৰু ইস্ৰায়েলে ফিলিষ্টীয়া সকলৰ হাতৰ পৰা সেইবোৰ অঞ্চল উদ্ধাৰ কৰিলে। তাতে ইমুৰীয়া সকলৰ লগত ইস্ৰায়েলৰ শান্তি স্থাপন হ'ল।

¹⁵চমূৱেলে তেওঁৰ জীৱনৰ শেষলৈকে ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰ কৰিলে। ¹⁶তেওঁ বহুৰে বহুৰে বৈৎএল, গিলগল আৰু মিস্পালৈ যায় আৰু সেইবোৰ ঠাইত ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰ কৰে। ¹⁷তাৰ পাছত তেওঁ ৰামালৈ ঘূৰি আহে, কাৰণ তাতেই তেওঁৰ ঘৰ আছিল; আৰু সেই ঠাইতো তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰ কৰে। আৰু সেই ঠাইত তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে।

Chapter 8

ইস্ৰায়েলসকলে ৰজা বিচাৰ।

¹চমূৱেল বৃদ্ধ হোৱাৰ পাছত, তেওঁৰ পুত্ৰ সকলক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তেওঁ বিচাৰকৰ্তা নিযুক্ত কৰিলে। ²তেওঁৰ প্ৰথম পুত্ৰৰ নাম যোৱেল, দ্বিতীয় পুত্ৰৰ নাম অবিয়া আছিল; তেওঁলোকে বেৰ-চেবাত বিচাৰ কৰিছিল। ³তেওঁৰ পুত্ৰসকল পিতৃৰ পথত চলা নাছিল, কিন্তু অসৎ পথত চলিছিল। তেওঁলোকে ভেটা খাই অন্যান্য বিচাৰ কৰিছিল।

⁴সেই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধলোকসকলে চম্বুৱেলক ল'গ ধৰিবলৈ ৰামালৈ আহিল। ⁵তেওঁলোকে চম্বুৱেলক ক'লে, “চাওক, আপুনি বৃদ্ধ হৈছে, আৰু আপোনাৰ পুত্ৰসকল আপোনাৰ পথত চলা নাই, সেয়েহে অন্যান্য দেশৰ দৰে আমাৰো বিচাৰ কৰিবলৈ আপুনি আমাৰ ওপৰত এজন ৰজা নিযুক্ত কৰি দিয়ক।” ⁶যি সময়ত তেওঁলোকে কৈছিল, “আমাৰ বিচাৰ কৰিবলৈ আমাক এজন ৰজা দিয়ক” সেই সময়ত চম্বুৱেলে অসন্তুষ্ট হৈ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ⁷যিহোৱাই চম্বুৱেলক ক'লে, “এইলোক সকলে তোমাৰ আগত যি যি কথা কৈছে, সেই সকলো কথা শুনা; কিয়নো সিহঁতে যে তোমাক অগ্ৰাহ্য কৰিলে, এনে নহয়, কিন্তু মই যেন সিহঁতৰ ওপৰত ৰাজত্ব নকৰোঁ, এই আশয়েৰে মোকেই অগ্ৰাহ্য কৰিলে।

⁸মই মিছৰৰ পৰা সিহঁতক বাহিৰ কৰি অনা দিনৰে পৰা আজিলৈকে সিহঁতে মোলৈ যেনেকৈ ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে, অৰ্থাৎ মোক ত্যাগ কৰি অন্যান্য দেৱতাবোৰক পূজা কৰি আহিছে, তেনেকৈ তোমালৈকে একে ব্যৱহাৰ কৰিছে। ⁹সেয়েহে, এতিয়া সিহঁতৰ কথা শুনা; কিন্তু নম্ৰভাৱে সিহঁতক সাৱধান কৰা আৰু সিহঁতৰ ওপৰত যি ৰজাই ৰাজত্ব কৰিব, সেই ৰজাৰ নিয়ম প্ৰণালী সিহঁতক বুজাই দিয়া।”

¹⁰তাৰ পাছত যি লোকসকলে চম্বুৱেলক ৰজা খুজিছিল, তেওঁলোকৰ আগত তেওঁ যিহোৱাৰ সেই সকলো কথা জনালে। ¹¹আৰু ক'লে, “তোমালোকৰ ওপৰত যি ৰজাই ৰাজত্ব কৰিব তেওঁৰ নিয়ম প্ৰণালী এইদৰে হ'ব; তোমালোকৰ পুত্ৰ সকলক নিজৰ ৰথ আৰু ঘোঁৰাৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰিব, আৰু সিহঁত তেওঁৰ ৰথৰ আগে আগে দৌৰি যাব; ¹²আৰু তেওঁ সিহঁতক নিজৰ সহস্ৰপতি (এক হাজাৰ সৈন্যৰ ওপৰত সেনাপতি) পঞ্চাশপতি (পঞ্চাশ জন সৈন্যৰ ওপৰত সেনাপতি) পাতিব; আৰু নিজৰ মাটিত হাল বাবলৈ, শস্য দাবলৈ, আৰু যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ ও ৰথৰ সঁজুলি গঢ়াবলৈ নিযুক্ত কৰি ল'ব।

¹³তেওঁ আপোনালোকৰ জীয়াৰী সকলকো সুগন্ধি দ্ৰব্য প্ৰস্তুত কৰিবলৈ, ৰাঙ্কিবলৈ, আৰু চুলাত সেকি খাদ্য বনাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰিব। ¹⁴তেওঁ উত্তম শস্যক্ষেত্ৰ, দ্ৰাক্ষাবাৰী, আৰু জলফাই গছৰ বাগিছাবোৰ তোমালোকৰ পৰা লৈ নিজ দাস সকলক দিব। ¹⁵তোমালোকৰ শস্যৰ আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ ফলৰ দহ ভাগৰ এভাগ লৈ নিজৰ কৰ্মচাৰী আৰু দাস সকলক দিব। ¹⁶তেওঁ তোমালোকৰ পুৰুষ আৰু মহিলা দাস সকলক ল'ব আৰু সকলোতকৈ উত্তম ডেকা পুৰুষসকলক আৰু গাধবোৰকো লৈ নিজৰ কামত লগাব। ¹⁷তেওঁ তোমালোকৰ ভেড়া আৰু ছাগলীবোৰৰ দহ ভাগৰ এভাগ ল'ব; আৰু তোমালোক তেওঁৰ বন্দী হ'ব। ¹⁸সেই দিনা তোমালোকে নিজে মনোনীত কৰি লোৱা ৰজাৰ কাৰনে কান্দীবা; কিন্তু যিহোৱাই সেইদিনা তোমালোকক উত্তৰ নিদিব।”

¹⁹কিন্তু লোকসকলে চম্বুৱেলৰ কথা নামানিলে; তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, “নহয় নহয়! আমাৰ ওপৰত এজন ৰজা হবই লাগিব। ²⁰আমি আন জাতিৰ দৰে হ'বলৈ, আমাৰ বিচাৰ কৰিবলৈ আৰু আমাৰ আগে আগে গৈ আমাৰ পক্ষে যুদ্ধ কৰিবলৈ, আমাক এজন ৰজা লাগে।” ²¹তাৰ পাছত চম্বুৱেলে লোকসকলৰ সকলো কথা শুনি পুনৰ সেই কথা যিহোৱাক জনালে। ²²যিহোৱাই চম্বুৱেলক ক'লে, “তুমি লোকসকলৰ কথা শুনা আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত এজন ৰজা পাতি দিয়া।” তাৰ পাছত চম্বুৱেলে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক ক'লে, “প্ৰত্যেক জনে নিজৰ নিজৰ নগৰলৈ যাবই লাগিব।”

Chapter 9

চম্বুৱেলে চৌলক ৰাজপদত অভিষেক কৰা।

¹সেই সময়ত বিন্যামীন ফৈদত এজন প্ৰভাৱশালী ব্যক্তি আছিল, তেওঁৰ নাম আছিল কীচ, তেওঁ অবিয়েলৰ পুত্ৰ, অবিয়েল জেৰৰ পুত্ৰ, জেৰৰ বখোৰতৰ পুত্ৰ, বাখোৰত আফিয়াৰ পুত্ৰ আছিল, এওঁলোক বিন্যামীন ফৈদৰ লোক আছিল। ²কীচৰ এজন সুদৰ্শন পুত্ৰ আছিল, তেওঁৰ নাম আছিল চৌল, ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ মাজত তেওঁতকৈ সুদৰ্শন কোনো পুৰুষ নাছিল আৰু আন সকলো লোকতকৈ তেওঁ ওখ আছিল।

³এদিন চৌলৰ পিতৃ কীচৰ গাধবোৰ হেৰাল। তেতিয়া কীচে নিজ পুত্ৰ চৌলক ক'লে, “তুমি দাস সকলৰ মাজৰ এজনক লগত লৈ গাধবোৰ বিচাৰি যোৱা।” ⁴সেয়ে চৌলে পাহাৰীয়া দেশ ইফ্ৰয়িমৰ মাজেৰে পাৰ হৈ চালিচা প্ৰদেশৰ মাজেৰে গ'ল; কিন্তু গাধবোৰ তাত নাছিল। তাৰ পাছত তেওঁলোকে চালীম প্ৰদেশৰ মাজেৰে গ'ল, কিন্তু তাতো নাছিল, তাৰ পাছত বিন্যামীন প্ৰদেশৰ মাজেৰে গ'ল, কিন্তু তেওঁলোকে তাতো বিচাৰি নাপালে।

⁵যেতিয়া তেওঁলোক চুফ প্ৰদেশ পালে, চৌলে নিজৰ লগত যোৱা দাসক ক'লে, “আহাঁ, আমি উভটি যাওঁ, হয়তো মোৰ পিতৃয়ে গাধবোৰৰ চিন্তা কৰিবলৈ বাদ দি আমাৰ বাবেহে চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব।” ⁶কিন্তু দাস জনে তেওঁক ক'লে, “শুনক! এই নগৰত ঈশ্বৰ বিশ্বাসী এজন লোক আছে; তেওঁ সন্মানীয় ব্যক্তি, তেওঁ যি যি কয়, সকলো সিদ্ধ হয়; এতেকে আহক আমি এতিয়া সেই ঠাইলৈ যাওঁ; হয়তো আমি কোনবাটে যাব লাগে তেওঁ জনাব পাৰিব।” ⁷তেতিয়া চৌলে তেওঁৰ দাসক ক'লে, “কিন্তু আমি যদি যাওঁ, তেন্তে সেই লোকৰ ওচৰলৈ কি লৈ যাম? কিয়নো আমাৰ পাত্ৰৰ পিঠা শেষ হ'ল; ঈশ্বৰৰ লোকৰ ওচৰলৈ উপহাৰস্বৰূপে আমি কি লৈ যাম? আমাৰ লগত কি আছে?” ⁸তাতে দাস জনে চৌলক উত্তৰ দি ক'লে, “এয়া চাওকচোন, মোৰ হাতত এক চেকল ৰূপৰ চতুৰ্থ ভাগ আছে; আমি কোন বাটে যাব লাগে, সেই কথা জনাবৰ কাৰণে মই ঈশ্বৰৰ লোকজনক ইয়াকে দিম।” ⁹(আগৰ সময়ত ইস্ৰায়েলত, যেতিয়া এজন লোকে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা কি জানিব বিচাৰে, তেওঁ কয়, “আহাঁ, আমি ভাববাদীৰ ওচৰলৈ যাওঁ।” কাৰণ বৰ্তমানত যাক ভবিষ্যত বক্তা বোলা হয়, আগৰ সময়ত তেওঁক ভাববাদী বোলা হৈছিল।) ¹⁰তেতিয়া চৌলে নিজৰ দাসক ক'লে, “ঠিকেই কৈছা; ব'লা আমি যাওঁহক।” তাৰ পাছত তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ লোক য'ত আছিল সেই নগৰলৈ গ'ল।

¹¹তেওঁলোকে নগৰৰ পাহাৰেদি উঠি যাওঁতে, পানী তুলিবলৈ অহা কেইগৰাকীমান যুৱতীক লগ পালে; তেওঁলোকক চৌল আৰু তেওঁৰ দাসে সুধিলে, “ইয়াত ভাববাদী আছেনে?” ¹²তেওঁলোকে উত্তৰ দি ক’লে, “তেওঁ আছে; চাওক, আপোনাৰ ঠিক সন্মুখতে আছে, সোনকাল কৰক, তেওঁ নগৰলৈ আজি আহিছে, কাৰণ আজি ওখ স্থানত লোকসকলে বলিদান কৰিব। ¹³সেয়ে তেওঁ ওখ স্থানলৈ ভোজন কৰিবলৈ যোৱাৰ পূৰ্বে আপোনালোকে নগৰত সোমায়ৈ তেওঁক বিচাৰি পাব। কিয়নো তেওঁ গৈ নোপোৱালৈকে, লোকসকলে ভোজন নকৰে, কাৰণ তেওঁ বলিদানত আশীৰ্বাদ কৰাৰ পাছতহে নিমন্ত্ৰিত সকলে ভোজন কৰিব। এতেকে আপোনালোক এতিয়াই যাওক; তেতিয়াহে তেওঁক লগ পাব।” ¹⁴সেয়ে তেওঁলোক নগৰলৈ গ’ল। তেওঁলোক নগৰত সোমাওঁতেই দেখিলে যে, চমূৱেলে ওখ স্থানলৈ যাবৰ উদ্দেশে তেওঁলোকৰ ফালে আহি আছে।

¹⁵চৌল আহি পোৱাৰ আগদিনা, যিহোৱাই চমূৱেলৰ আগত এই কথা প্ৰকাশ কৰিলে: ¹⁶“কাইলৈ এনে সময়তে মই বিন্যামীন প্ৰদেশৰ পৰা এজন মানুহ তোমাৰ ওচৰলৈ পঠাম; তেওঁক মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত অধিপতি হ’বলৈ তুমি তেওঁক অভিশেক কৰিবা, তাতে তেওঁ মোৰ প্ৰজাক ফিলিষ্টীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব; কিয়নো, মোৰ প্ৰজাসকলৰ কাতৰোক্তিৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰাত, মই তেওঁলোকলৈ দৃষ্টি কৰিলোঁ।” ¹⁷যেতিয়া চমূৱেলে চৌলক দেখা পালে, যিহোৱাই তেওঁক ক’লে, “যাৰ বিষয়ে মই তোমাক কৈছিলোঁ, এইজনেই সেই ব্যক্তি; তেৱেঁই মোৰ প্ৰজাসকলৰ ওপৰত শাসন কৰিবা।” ¹⁸তেতিয়া চৌলে দুৱাৰ মুখত চমূৱেলৰ ওচৰলৈ গৈ ক’লে, “মোক কওক, ভাববাদীৰ ঘৰ ক’ত?” ¹⁹চমূৱেলে চৌলক উত্তৰ দি ক’লে, “ময়েই সেই ভাববাদী, মই ওখ স্থানলৈ যোৱাৰ পূৰ্বে তুমি তালৈ যোৱা, কাৰণ তুমি আজি মোৰ লগত ভোজন কৰিবা, কাইলৈ ৰাতিপুৱা মই তোমাক যাবলৈ দিম আৰু তোমাৰ মনৰ সকলো কথা মই তোমাক জনাম। ²⁰আজি তিন দিন পূৰ্বে, তোমাৰ যি গাধবোৰ হেৰাইছিল, সেইবোৰৰ কাৰণে চিন্তা নকৰিবা; কিয়নো সেইবোৰ পোৱা যাব আৰু যাৰ কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ সকলো ইচ্ছা জড়িত হৈ আছে; সেয়ে জানো তোমাৰ আৰু তোমাৰ সমুদায় পিতৃ-বংশৰ নহয়?” ²¹চৌলে উত্তৰ দি ক’লে, “ইস্ৰায়েলৰ সকলোতকৈ সৰু ফৈদ বিন্যামীন ফৈদৰ মই নহয় নে? আৰু বিন্যামীন ফৈদৰ আটাই গোষ্ঠীবিলাকৰ মাজত মোৰ গোষ্ঠী সকলোতকৈ সৰু নহয় নে? তেনেহ’লে আপুনি মোৰ আগত এই দৰে কিয় কৈছে?”

²²তাৰ পাছত চমূৱেলে চৌলক আৰু তেওঁৰ দাসক ভোজনৰ কোঁঠালিটোলৈ লৈ গ’ল; আৰু ত্ৰিশ জনমান নিমন্ত্ৰিত অতিথিৰ সৈতে প্ৰধান ঠাইত বহুৱালে। ²³চমূৱেলে ৰান্ধনীক ক’লে, “মই তোমাক যিখিনি ‘বেলেগে ৰাখিব দিছিলোঁ’ তোমাক দিয়া সেই ভাগটো লৈ আনা।” ²⁴তাৰ পাছত ৰান্ধনীয়ে বলিদান দিয়া পিছ ভৰিৰ কৰণ আৰু তাৰ ওপৰত যি সকলো আছিল, সেইখিনি আনি চৌলৰ আগত থলে। তেতিয়া চমূৱেলে ক’লে, “চোৱা, তোমাৰ কাৰণে যি ৰখা হৈছিল! তাক ভোজন কৰা, কাৰণ নিৰূপিত সময়লৈকে তোমাৰ বাবে ইয়াক ৰখা হৈছিল। সেয়ে অতিথিসকলৰ সৈতে তুমি ভোজন কৰা।” চৌলে সেই দিনা চমূৱেলৰ লগত ভোজন কৰিলে।

²⁵যেতিয়া তেওঁলোক ওখ স্থানৰ পৰা নগৰলৈ নামি আহিল, তেতিয়া চমূৱেলে ঘৰৰ চালৰ ওপৰত চৌলৰ লগত কথোপকথন কৰিলে।

²⁶ৰাতিপুৱাতে চমূৱেলে চৌলক ঘৰৰ চালৰ ওপৰলৈ মাতি ক’লে, “উঠা, যাতে মই তোমাক তোমাৰ বাটে পঠিয়াব পাৰোঁ;” সেয়ে চৌল উঠিল আৰু চমূৱেলৰ সৈতে দুয়োজন বাটলৈ ওলাই গ’ল। ²⁷তাৰ পাছত নগৰৰ বাহিৰলৈ যোৱাত, চমূৱেলে চৌলক ক’লে, “তোমাৰ দাসক আমাৰ আগে আগে যাবলৈ কোৱা, (তাতে দাস আগ হৈ গ’ল) কিন্তু তুমি অলপ সময় ইয়াতে বৈ থাকা, যাতে মই তোমাক ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনাৱ পাৰোঁ।”

Chapter 10

¹তাৰ পাছত চমূৱেলে তেলৰ বটল লৈ, চৌলৰ মুৰৰ ওপৰত তেল ঢালি তেওঁক চুমা খাই ক’লে, “যিহোৱাৰ নিজ বংশৰ সূত্ৰে অধিপতি হ’বলৈ তেওঁ তোমাক জানো অভিশেক কৰা নাই? ²আজি তুমি যেতিয়া মোৰ ওচৰৰ পৰা যাবা, তেতিয়া বিন্যামীনৰ সীমাত থকা চেলচহত ৰাহেলৰ মৈদামৰ ওচৰত দুজন মানুহ লগ পাবা। তেওঁলোকে তোমাক ক’ব ‘তুমি যি গাধবোৰ বিচাৰি গৈছিল, সেইবোৰ পোৱা হ’ল। এতিয়া তোমাৰ পিতৃয়ে গাধবোৰলৈ চিন্তা কৰিবলৈ এৰি তোমাৰ কাৰণে চিন্তা কৰি কৈছে, ‘মোৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে কি কৰিম?’

³তাৰ পাছত তুমি তাৰ পৰা আগবাঢ়ি গৈ তাবুৰৰ এলোন গছজোপা পাবা। বৈংএললৈ ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ যোৱা তিনিজন লোকক তুমি তাত পাবা, তাৰে এজনে তিনিটা ছাগলী পোৱালি, আন জনে তিনিটা পিঠা, আৰু আন জনে এক মোট দ্ৰাক্ষাৰস কঢ়িয়াই অনা দেখিবা। ⁴তেওঁলোকে তোমাক মঙ্গলবাদ কৰিব আৰু তোমাক দুটা পিঠা দিব, তুমি তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা তাক ল’বা।

⁵তাৰ পাছত, তুমি ফিলিষ্টীয়া সকলৰ নগৰৰক্ষী সৈন্যদল থকা ঈশ্বৰৰ পৰ্বত পাবাগৈ। তুমি যেতিয়া সেই নগৰ পাবা তেতিয়া নেবল, খঞ্জৰী, বাঁহী আৰু বীণা বজাই ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কৰি ওখ স্থানৰ পৰা নামি অহা এদল ভাববাদীৰ লগত তোমাৰ সাক্ষাৎ হ’ব। ⁶তেতিয়া যিহোৱাৰ আত্মাই তোমাত স্থিতি ল’ব; তেতিয়া তুমিও তেওঁলোকৰ লগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবা আৰু তুমি সম্পূৰ্ণ পৰিৱৰ্তন হোৱা ব্যক্তি হ’বা। ⁷এই সকলো চিন তোমালৈ ঘটাব পাছত, আমাৰ হাতে কৰিব খোজা সকলো কাম কৰিবা, কাৰণ যিহোৱা তোমাৰ লগত আছে। ⁸মোৰ আগেয়ে তুমি গিলগললৈ নামি যোৱা। তাৰ পাছ হোমবলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ মই তোমাৰ ওচৰলৈ যাম। মই যেতিয়ালৈকে তোমাৰ ওচৰলৈ গৈ তুমি কৰিবলগীয়া কাম তোমাক নুবুজাওঁ, তেতিয়ালৈকে তুমি সাত দিন মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰিবা।

⁹চৌলে চমূৱেলৰ ওচৰৰ পৰা যাবলৈ ওলাল আৰু যিহোৱাই তেওঁৰ মন পৰিৱৰ্তন কৰিলে। ¹⁰যেতিয়া তেওঁলোকে পৰ্বত পালেগৈ, এদল ভাববাদীয়ে তেওঁক লগ পালে, তাতে যিহোৱাৰ আত্মা তেওঁৰ ওপৰত স্থিতি হ’ল আৰু তেওঁলোকৰ মাজত তেৱোঁ ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে।

¹¹তেওঁক আগৰ পৰা যিসকলে জানিছিল তেওঁলোকে ভাববাদীসকলৰ সৈতে তেওঁক ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা দেখি, ইজনে-সিজনক ক’লে,

“কীচৰ পুত্ৰৰ কি হ’ল? চৌলো ভাববাদীসকলৰ মাজৰ এজন নেকি?”¹² তাত থকা এজন মানুহে উত্তৰ দিলে, “তেওঁলোকৰ পিতৃ কোন?” ইয়াৰ কাৰণে এই কথা প্ৰচলিত হ’ল, “চৌলো ভাববাদীসকলৰ মাজৰ এজন নে?”¹³ ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি শেষ হোৱাৰ পাছত তেওঁ ওখ স্থানলৈ গ’ল।

¹⁴ চৌলৰ দদায়েকে তেওঁক আৰু তেওঁৰ দাসক সুধিলে, “তোমালোক ক’লৈ গৈছিলো?” তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, “গাধবোৰ বিচাৰি গৈছিলো; কিন্তু গাধবোৰ ক’তো বিচাৰি নাপাই আমি চমূৱেলৰ ওচৰলৈ গ’লো।”¹⁵ চৌলৰ দদায়েকে ক’লে, “অনুগ্ৰহ কৰি কোৱাচোন চমূৱেলে তোমালোকক কি ক’লে?”¹⁶ চৌলে দদায়েকক ক’লে, “তেওঁ আমাক স্পষ্টকৈ ক’লে যে, “গাধবোৰ বিচাৰি পাবা।” কিন্তু ৰাজ্যৰ বিষয়ে যি কথা চমূৱেলে তেওঁক কৈছিল, সেই কথা তেওঁ দদায়েকক নক’লে।

চমূৱেলে ৰজা হ’বলৈ চৌলক মনোনীত কৰা।

¹⁷ চমূৱেলে লোকসকলক মতি আনি মিস্পাত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে গোট খোৱালে।¹⁸ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক তেওঁ ক’লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘মই ইস্ৰায়েলক মিচৰৰ পৰা আনিবলোঁ, মিচৰীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা আৰু যিবোৰ ৰাজ্যই তোমালোকক উপদ্ৰৱ কৰিছিল তেওঁলোকৰ পৰা মই উদ্ধাৰ কৰিলোঁ।’¹⁹ কিন্তু তোমালোকে আজি তোমালোকৰ ঈশ্বৰক হেয়জ্ঞান কৰিলা, যি জনে সকলো আপদ আৰু সঙ্কটৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিলে; তেওঁকেই তোমালোকে কৈছা, “আমাৰ ওপৰত এজন ৰজা নিযুক্ত কৰক’। সেয়েহে, তোমালোকে এতিয়া নিজৰ ফৈদ অনুসাৰে আৰু নিজৰ গোষ্ঠী অনুসাৰে যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হোৱা।”

²⁰ তাৰ পাছত চমূৱেলে ইস্ৰায়েলৰ সকলো ফৈদক ওচৰলৈ আনিলে আৰু বিন্যামীন ফৈদক মনোনীত কৰিলে।²¹ গোষ্ঠী অনুসাৰে বিন্যামীন ফৈদক ওচৰলৈ আনাৰ পাছত মট্ৰীয়া সকলৰ গোষ্ঠীক মনোনীত কৰা হ’ল আৰু তাৰ মাজত কীচৰ পুত্ৰ চৌলক মনোনীত কৰিলে; কিন্তু তেওঁলোকে যেতিয়া তেওঁক বিচাৰি গ’ল, তেতিয়া তেওঁক বিচাৰি নাপালে।²² তেতিয়া লোকসকলে যিহোৱাক বহুতো প্ৰশ্ন সুধিব খুজিলে, “এতিয়াও এই ঠাইলৈ আন এজন মানুহ আহিব লগা আছে নে?” যিহোৱাই উত্তৰ দিলে, “সেই পুৰুষ মালবস্ত্ৰৰ মাজত লুকাই আছে।”

²³ তেওঁলোকে লগে লগে দৌৰি গৈ তাৰ পৰা তেওঁক উলিয়াই আনিলে, আৰু তেওঁ লোকসকলৰ মাজত থিয় হোৱাত, আন সকলো লোকতকৈ তেওঁ ওখ আছিল।

²⁴ তেতিয়া চমূৱেলে লোক সকলক ক’লে, “যিহোৱাই মনোনীত কৰা পুৰুষ জনক তোমালোকে দেখিছা নে? ইয়াত সকলো লোকৰ মাজত এওঁৰ দৰে আন কোনো নাই!” তাতে সকলো লোকে জয়-ধ্বনি কৰি ক’লে “ৰজা চিৰজীৱী হওঁক!”²⁵ তাৰ পাছত চমূৱেলে লোকসকলৰ আগত ৰাজ্যৰ ৰীতি-নীতি ব্যাখ্যা কৰিলে, আৰু এখন পুস্তকত এই সকলো লিখি যিহোৱাৰ সন্মুখত ৰাখিলে। তাৰ পাছত চমূৱেলে লোকসকলক নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিলে।

²⁶ চৌলেও নিজৰ ঘৰ গিবিয়ালৈ গ’ল; আৰু ঈশ্বৰে যিসকলৰ হৃদয় স্পৰ্শ কৰিলে, এনে কেইজন মান শক্তিমান পুৰুষ তেওঁৰ লগত গ’ল।

²⁷ কিন্তু কেইজন মান মূল্যহীন মানুহে ক’লে, “এই পুৰুষে আমাক কেনেকৈ ৰক্ষা কৰিব?” তেওঁলোকে চৌলক হেয়জ্ঞান কৰিলে আৰু তেওঁলৈ কোনো উপহাস নানিলে; তথাপি তেওঁ মনে মনে থাকিল।

Chapter 11

চৌলে অম্মোনিয়াসকলক জয় কৰা। তেওঁক ৰজা পতা।

¹ অম্মোনিয়া নাহচে উঠি আহি যাবেচ-গিলিয়দৰ বিৰুদ্ধে ছাউনি পাতিলে। যাবেচৰ আটাই লোকে নাহচক ক’লে, “আপুনি আমাৰ সৈতে এটা চুক্তি কৰক; তেতিয়াহে আমি আপোনাৰ অধীনত থাকিম।”² কিন্তু অম্মোনিয়া নাহচে তেওঁলোকক ক’লে, “মই এইদৰে তোমালোকৰ লগত চুক্তি কৰিম, তোমালোক সকলোৰে সোঁ চকু কঢ়া যাব আৰু তাৰ দ্বাৰাই মই গোটেই ইস্ৰায়েলক অপমান কৰিম।”³ তেতিয়া যাবেচৰ বৃদ্ধলোকসকলে তেওঁক ক’লে, “আমি ইস্ৰায়েল দেশৰ সকলো ফালে যেন দূত পঠাব পাৰোঁ এই কাৰণে আপুনি সাত দিন আমাক অকলে এৰি দিয়ক। কোনোৱে যদি আমাক উদ্ধাৰ নকৰে, তেন্তে আমি আপোনাৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰিম।”⁴ বাৰ্তাবহকসকল চৌলৰ নগৰ গিবিয়ালৈ আহিল। তাতে লোকসকলৰ পৰা যিবোৰ কথা শুনি আহিছিল সেই কথাবোৰ লোকসকলক ক’লে; তেতিয়া লোকসকলে উচ্চস্বৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে।⁵ সেই সময়ত চৌলে পথাৰৰ পৰা বলধ গৰুবোৰৰ পাছে পাছে আহি আছিল; তাতে তেওঁ লোকসকলক সুধিলে, “লোকসকলৰ কি হৈছে, তেওঁলোকে যে কান্দিছে?” তেতিয়া লোকসকলে যাবেচৰ লোকে কোৱা কথাবোৰ চৌলক ক’লে।

⁶ সেই বাতৰি শুনাৰ লগে লগে ঈশ্বৰৰ আত্মাই চৌলত স্থিতি ল’লে আৰু তেওঁৰ অতিৰিক্ত খং উঠিল।⁷ তেওঁ বলধ গৰুৰ পৰা যুৱলী ডাল আতৰালে আৰু ডোখৰ ডোখৰ কৰি কাটি বাৰ্তাবাহকৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েল দেশৰ চাৰিওফালে পঠিয়াই দিলে। তেওঁ ক’লে, “যিসকলে চৌল আৰু চমূৱেলৰ পাছত ওলাই নাহে, তেওঁলোকৰ বলধ গৰুবোৰলৈকো এইদৰে কৰা হ’ব।” তাতে যিহোৱাৰ ভয়ত লোক সকল এজন মানুহৰ দৰে একেলগে বাহিৰলৈ ওলাই আহিল।⁸ যেতিয়া তেওঁ বেজকত লোক সকলৰ গণনা কৰিলে তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ তিনি লাখ আৰু যিছদাৰ ত্ৰিশ হাজাৰ লোক পোৱা গ’ল।⁹ তালৈ অহা বাৰ্তাবাহকক তেওঁলোকে ক’লে, “তোমালোকে গৈ যাবেচ-গিলিয়দৰ লোকসকলক এই কথা ক’বা, ‘কাইলৈ সূৰ্যৰ প্ৰখৰ ৰ’দ হোৱাৰ সময়ত তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰা হ’ব।’” পাছত বাৰ্তাবহকে যাবেচৰ লোকসকলক সেই কথা

কোৱাত, তেওঁলোক আনন্দিত হ'ল।¹⁰ তাৰ পাছত যাবেচৰ লোকে নাহচক ক'লে, “কাইলৈ আমি তোমালোকৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰিম, তাতে তোমালোকৰ দৃষ্টিত যি ভাল তাকে আমালৈ কৰিবা।”

¹¹ পাছদিনা চোলে তেওঁৰ লোকসকলক তিনিটা দলত বিভক্ত কৰিলে। ৰাতিপুৱা তেওঁলোক ছাউনিৰ মাজলৈ আহি, প্ৰথৰ ৰ'দ নোহোৱালৈকে অস্মোনীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি পৰাস্ত কৰিলে। যি সকল জীয়াই থাকিল, লোকসকল এইদৰে ছিন্ন ভিন্ন হৈ গ'ল যে, তেওঁলোক কোনো দুজন একেলগে নাথাকিল।

¹² সেয়ে লোকসকলে চমুৱেলক ক'লে, “চৌল আমাৰ ওপৰত ৰজা হ'বনে বুলি কোৱা লোকসকল কোন?” সেই মানুহসকলক আনা, “আমি তেওঁলোকক প্ৰাণদণ্ড দিওঁ।”¹³ কিন্তু চোলে ক'লে, “আজি কাৰো প্ৰাণদণ্ড নহ'ব কিয়নো আজি যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰিলে।”

¹⁴ তাৰ পাছত চমুৱেলে লোকসকলক ক'লে, “আহা, আমি গিলগললৈ গৈ সেই ঠাইত পুনৰ ৰাজত্ব কৰোঁহক।”¹⁵ তাতে সকলো লোক গিলগললৈ গৈ সেই গিলগলতে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে চৌলক ৰজা পাতিলে; আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে; সেই ঠাইতে চৌল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক আনন্দত উল্লাসিত হ'ল।

Chapter 12

চমুৱেলৰ বিদায়-বক্তা।

¹ চমুৱেলে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক ক'লে, “চোৱা, তোমালোকে মোক যি যি কৈছিলো, সেই সকলো কথা মই শুনিলো, সেয়ে তোমালোকৰ কাৰণে এজন ৰজা পাতিলোঁ।² এতিয়া ৰজাই তোমালোকৰ আগত অহা-যোৱা কৰি আছে; কাৰণ মই পকা ঢুলীয়া বৃদ্ধ হ'লোঁ; আৰু মোৰ সন্তানসকল তোমালোকৰ লগত আছে। যুৱক অৱস্থাৰ পৰা এতিয়ালৈকে মই তোমালোকৰ আগত অহা-যোৱা কৰি আছিলোঁ।

³ মই ইয়াতে আছোঁ; যিহোৱা আৰু অভিষিক্ত জনাৰ সন্মুখত মোৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য দিছা। কাৰ ষাড়-গৰু মই ল'লো? কাৰ গাধ মই ল'লো? কাৰ মই প্ৰবঞ্চনা কৰিলোঁ? কাৰ মই উপদ্ৰৱ কৰিলোঁ? মোৰ নিজৰ চকু অন্ধ কৰিবলৈ কাৰ হাতৰ পৰা ভেঁটী ল'লো? তোমালোকে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে আৰু তেওঁৰ অভিষিক্ত জনৰ আগত মোৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য দি কোৱা, মই তোমালোকক তাক ওভোটাই দিম।”⁴ তেওঁলোকে ক'লে, “আপুনি আমাক প্ৰবঞ্চনা, উপদ্ৰৱ বা আমাৰ হাতৰ পৰা একো বস্তু লোৱা নাই।”⁵ তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “যিহোৱা তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্যী আছে, আৰু তেওঁৰ অভিষিক্ত জনো সাক্ষ্যী হৈ আছে, যে, তোমালোকে মোৰ হাতত একো বস্তু পোৱা নাই।” তেওঁলোকে উত্তৰ দি ক'লে, “যিহোৱা সাক্ষ্যী হৈ আছে।”

⁶ চমুৱেলে লোকসকলক ক'লে, যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক নিযুক্ত কৰিছিল, আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে।⁷ তোমালোকে এতিয়া প্ৰস্তুত হোৱা; তোমালোকলৈ আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকললৈ যিহোৱাই যি উপযুক্ত কাৰ্য্য কৰিলে, তাৰ বিষয়ে যিহোৱাৰ সন্মুখত মই তোমালোকৰ লগত কথা পাতিম।

⁸ যাকোব মিচৰলৈ অহাৰ পাছত, যেতিয়া তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে, তেতিয়া যিহোৱাই মোচি আৰু হাৰোণক পঠালে; তেওঁলোকে মিচৰৰ পৰা তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক উলিয়াই আনিলে আৰু এই ঠাইতে তেওঁলোকক নিবাস কৰিবলৈ দিলে।⁹ কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক পাহৰিলে; তাতে তেওঁ হাচোৰৰ সেনাপতি চীচৰাৰ, ফিলিষ্টীয়াসকলৰ আৰু মোৱাবৰ ৰজাৰ হাতত তেওঁলোকক বেচিলে; আৰু সিহঁতে তেওঁলোকৰ লগত যুদ্ধ কৰিলে।

¹⁰ তাৰ পাছত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ওচৰত কাতৰোক্তি কৰি ক'লে, ‘আমি পাপ কৰিলোঁ; কাৰণ আমি যিহোৱাক ত্যাগ কৰি বাল দেৱতাবোৰক আৰু অষ্টাৰেৎ দেৱীবোৰক পূজা কৰিলোঁ। কিন্তু এতিয়া আপুনি আমাক শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰক; আৰু আমি আপোনাৰ আৰাধনা কৰিম।’¹¹ তাৰ পাছত যিহোৱাই যিৰুৱাল, বদান, যিগ্ৰহ আৰু চমুৱেলক পঠাই তোমালোকৰ চাৰিওফালে থকা শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিলে; তাতে তোমালোকে নিৰাপদে বসতি কৰিলা।

¹² অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ ৰজা নাহচ যেতিয়া তোমালোকৰ অহিতে ওলাই অহা দেখিলা, তেতিয়া তোমালোকে মোক ক'লা, ‘নহয় যদিও তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তোমালোকৰ ৰজা আছিল, তথাপিও তোমালোকে ৰাজত্ব কৰিবলৈ এজন ৰজা বিচাৰিলা’।¹³ তোমালোকে মনোনীত কৰা আৰু তোমালোকে বিচৰা ৰজা এইজন; যিহোৱাই তোমালোকৰ কাৰণে ৰজা নিযুক্ত কৰি দিলে।¹⁴ তোমালোকে যদি যিহোৱালৈ ভয় ৰাখি তেওঁৰ আৰাধনা কৰা, তেওঁৰ বাক্য পালন কৰা, যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধাচৰণ নকৰা, তেনেহলে তোমালোক তথা তোমালোকৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰা ৰজা উভয়ে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ অনুগামী হ'বা।¹⁵ কিন্তু যদি তোমালোকে যিহোৱাৰ বাক্য পালন নকৰা, যিহোৱাৰ আজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধাচৰণ কৰা, তেন্তে, যিহোৱাৰ হাত যেনেকৈ তোমালোকৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ বিৰুদ্ধে আছিল তেনেকৈ তোমালোকৰো বিৰুদ্ধে হ'ব।

¹⁶ সেয়েহে তোমালোকে যিহোৱাৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰা আৰু তোমালোকৰ চকুৰ সন্মুখত কৰা যিহোৱাৰ মহৎ কৰ্মবোৰ চোৱা।¹⁷ আজি জানো যেঁহু ধান দোৱা সময় নহয়? যিহোৱাই যেন মেঘ-গৰ্জনেৰে বৃষ্টি বৰষাই, ইয়াৰ বাবে মই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিম। 'তোমালোকে তোমালোকৰ বাবে এজন ৰজা খোজা, যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কিমান ডাঙৰ অপৰাধ আছিল, সেই বিষয়ে তোমালোকে বুজিবা আৰু দেখিবলৈ

পাবা'।" ¹⁸তাৰ পাছত চমূৱেলে যিহোৱাৰ ওচৰত নিবেদন কৰিলে, আৰু সেই দিনাই যিহোৱাই মেঘ-গৰ্জনেৰে বৃষ্টি বৰষালে। এই সকলো দেখি, লোক সকলে যিহোৱালৈ আৰু চমূৱেললৈ অতিশয় ভয় কৰিলে।

¹⁹তাৰ পাছত সকলো লোকে চমূৱেলক ক'লে, "আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আপোনাৰ দাস সকলৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰক; যাতে আমাৰ মৃত্যু নহয়। কাৰণ আমি আমাৰ বাবে এজন ৰজা বিচাৰি অধিক পাপ কৰিলোঁ।" ²⁰চমূৱেলে উত্তৰ দি ক'লে, "ভয় নকৰিবা; তোমালোকে এই সকলো দুষ্কৰ্ম কৰিছা হয়, কিন্তু তোমালোকে যিহোৱাৰ পথ ত্যাগ নকৰিবা আৰু তোমালোকে সকলো হৃদয়েৰে যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিবা।" ²¹কোনো অসাৰ বস্তুৰ পাছত তোমালোক নাযাবা; সেয়া তোমালোকৰ কাৰণে লাভ জনক নহয় বা তোমালোকক ৰক্ষা নকৰে, কাৰণ এই সকলো অসাৰ।

²²যিহোৱাই নিজৰ মহান নামৰ উদ্দেশ্যে নিজৰ প্ৰজাসকলক ত্যাগ নকৰে; কাৰণ তেওঁলোকক নিজৰ প্ৰজা কৰিবলৈ যিহোৱা সন্তোষ হয়।

²³মই তোমালোকৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ এৰি দিয়াৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিম, এনে নহওঁক, ইয়াৰ পৰিবৰ্তে, মই তোমালোকক উত্তম আৰু সৰল পথ শিকাম।

²⁴তোমালোকে কেৱল যিহোৱালৈ ভয় ৰাখা আৰু সত্যতাৰে সকলো হৃদয়েৰে তেওঁৰ আৰাধনা কৰা; আৰু তেওঁ তোমালোকৰ অৰ্থে কৰা মহৎ কৰ্মৰ কথা বিবেচনা কৰা। ²⁵কিন্তু তোমালোকে যদি বেয়া আচৰণ কৰা, তেন্তে তোমালোক আৰু তোমালোকৰ ৰজা উভয়ে বিনষ্ট হ'বা।

Chapter 13

চৌলৰ ৰাজত্ব। তেওঁৰ আজ্ঞা-লঙ্ঘন। যোনাথনৰ বীৰকাৰ্য্য। ফিলিষ্টীয়াসকল পৰাস্ত হোৱা।

¹চৌলে ত্ৰিশ বছৰ বয়সত ৰাজ্য শাসন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে, আৰু তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক দুবছৰ শাসন কৰে। ²চৌলে ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা তিনি হাজাৰ সৈন্য মনোনীত কৰিলে; তাৰে দুই হাজাৰ সৈন্য মিকমচত আৰু বৈংএল পৰ্বতত চৌলৰ লগত থাকিল, একহাজাৰ বিন্যামীন প্ৰদেশৰ গিবিয়াত যোনাথনৰ লগত থাকিল, আৰু আনসকলো লোকক তেওঁ নিজ নিজ তস্থলৈ পঠাই দিলে। ³যোনাথনে গেবাত থকা ফিলিষ্টীয়াসকলৰ নগৰ ৰক্ষী সৈন্যদলক পৰাস্ত কৰিলে আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলে এই সকলো কথা শুনিলে। তাৰ পাছত চৌলে দেশৰ সকলোফালে শিঙা বজাই ক'লে, "ইব্ৰীয়াসকলে শুনক।" ⁴এইদৰে ফিলিষ্টীয়া সকলৰ নগৰ ৰক্ষী সৈন্যদলক চৌলে পৰাস্ত কৰা কথা ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে শুনিলে, আৰু ইস্ৰায়েল সকল ফিলিষ্টীয়া সকলৰ কাৰণে ঘৃণাৰ পাত্ৰ হ'ল, তাৰ পাছত গিলগলত চৌলক লগ ধৰিবলৈ সৈন্যসকল একগোট হ'ল।

⁵এইদৰে ফিলিষ্টীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ গোট খালে; তেওঁলোকৰ ত্ৰিশ হাজাৰ ৰথ, ছয় হাজাৰ অশ্বাৰোহী আৰু সাগৰৰ তীৰত থকা বালিৰ দৰে অসংখ্য পদাতিক সৈন্য আছিল; তেওঁলোকে আহি মিকমচত বৈং-আবনৰ পূবদিশে ছাউনি পাতিলে। ⁶যেতিয়া ইস্ৰায়েল লোকসকলে দেখিলে যে, তেওঁলোক বিপদত পৰিছে, কাৰণ লোকসকলে যাতনা পাইছিল, সেয়ে লোকসকলে গুহাত, হাবিত, শিলৰ খোৰোঙত দুৰ্গম ঠাইত আৰু গাঁতত নিজকে লুকুৱালে। ⁷আৰু কিছুমান ইব্ৰীয়ালোক যৰ্দন পাৰহৈ, গাদ আৰু গিলিয়দ দেশলৈ গ'ল; কিন্তু চৌল গিলগলত থাকিল, আৰু তেওঁক অনুসৰণ কৰা লোক সকলে কঁপিবলৈ ধৰিলে।

⁸চমূৱেলে নিৰূপন কৰাৰ দৰে চৌলে সাতদিন অপেক্ষা কৰিলে; কিন্তু চমূৱেল হ'লে গিলগললৈ নাহিল আৰু লোকসকল চৌলৰ পৰা ছিন্ন-ভিন্ন হৈ গ'ল। ⁹চৌলে ক'লে, "মোৰ ওচৰলৈ হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলিবোৰ আনা।" তাৰ পাছত তেওঁ হোমবলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹⁰হোমবলি উৎসৰ্গ কৰাৰ পাছত চমূৱেল আহি পালেহি; তাতে চৌলে তেওঁক মঙ্গলবাদ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি গ'ল।

¹¹চমূৱেলে ক'লে, "তুমি কি কৰিলা?" চৌলে ক'লে, "মই যেতিয়া দেখিলোঁ লোকসকল মোৰ পৰা ছিন্ন-ভিন্ন হৈ গৈছে আৰু আপুনি নিৰূপিত সময়ত আহি পোৱা নাই, আনফালে ফিলিষ্টীয়া সকল আহি মিকমচত গোট খাই আছে; ¹²তেতিয়া মই কলোঁ, ফিলিষ্টীয়াসকল এতিয়া মোৰ বিৰুদ্ধে গিলগললৈ নামি আহিছে, আৰু মই যিহোৱাৰ দয়া নিবিছাৰিলোঁ। সেই কাৰণে মই সাহস কৰি হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিলোঁ।"

¹³সেয়েহে চমূৱেলে চৌলক ক'লে, "তুমি অজ্ঞানৰ কৰ্ম কৰিলা। তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাক যি আজ্ঞা দিছিল, তাক পালন নকৰিলা। কৰা হ'লে যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তোমাৰ ৰাজত্ব চিৰস্থায়ী কৰিলেহেঁতেন। ¹⁴কিন্তু এতিয়া তোমাৰ ৰাজত্ব স্থায়ী নহ'ব। যিহোৱাই এজন নিজৰ মনৰ মানুহ বিচাৰিব আৰু নিজৰ প্ৰজাসকলৰ ওপৰত তেওঁকেই অধিপতি নিযুক্ত কৰিব কাৰণ যিহোৱাই তোমাক যি আজ্ঞা কৰিছিল, তুমি সেয়া পালন নকৰিলা।"

¹⁵তাৰ পাছত চমূৱেলে তাৰ পৰা উঠিল আৰু গিলগলৰ পৰা বিন্যামীনৰ গেবালৈ গ'ল। তেতিয়া চৌলে তেওঁৰ লগত থকা লোকসকলক গণনা কৰি প্ৰায় ছয় লোক পালে। ¹⁶চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথন আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকল বিন্যামীনৰ গেবাত থাকিল। কিন্তু ফিলিষ্টীয়া সকলে মিকমচত ছাউনি পাতিলে।

¹⁷ফিলিষ্টীয়া সকলৰ ছাউনিৰ পৰা হঠাতে আক্ৰমণ কৰা তিনিটা দল ওলাই আহিল। তেওঁলোকৰ এটা দল অফ্ৰাৰ বাটেদি চুৱাল প্ৰদেশৰ ফাললৈ গ'ল; ¹⁸আন এটা দল বিপৰীত মুখে বৈৎ-হোৰণলৈ গ'ল, আৰু আনটো দল চবোয়ীম উপত্যকাৰ সীমাৰে মৰুপ্ৰান্তৰ অভিমুখ কৰা ওপৰ অঞ্চলৰ বাটেদি গ'ল।

¹⁹সেই সময়ত গোটেই ইস্ৰায়েল দেশত কোনো কমাৰ পোৱা নগৈছিল; কাৰণ ফিলিষ্টীয়া সকলে কয় “কমাৰ থাকিলে ইব্ৰীয়াসকলে নিজৰ কাৰণে তৰোৱাল বা যাঠি গঢ়াই লব।” ²⁰সেই কাৰণে নিজৰ নিজৰ অস্ত্ৰ, বা কুঠাৰ, বা কোৰ বা নাঙল শানেৰে ধাৰ দিবলৈ, ইস্ৰায়েল লোকসকল ফিলিষ্টীয়া সকলৰ ওচৰলৈ নামি যাব লগা হয়। ²¹নাঙল আৰু চিপ্ৰাং ধাৰ কৰিবলৈ এক চেকলৰ তিনি ভাগৰ দুভাগ, আৰু কুঠাৰ ধাৰ আৰু পোন কৰিবলৈ এক চেকলৰ তিনি ভাগৰ এভাগ লাগিছিল।

²²সেয়েহে যুদ্ধৰ সময়ত চৌল আৰু যোনাথনৰ সৈন্যসকলৰ হাতত তৰোৱাল বা যাঠি নাছিল; কেৱল চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ হাততহে আছিল। ²³ফিলিষ্টীয়াসকল নগৰ ৰক্ষী সৈন্যসকল মিকমচলৈ ওলাই গ'ল।

Chapter 14

¹এদিন চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনে তেওঁৰ ডেকা অস্ত্ৰবাহকক ক'লে, “আহাঁ আমি ফিলিষ্টীয়া সকলৰ নগৰ ৰক্ষী সৈন্য দলৰ আন দিশে যাওঁ।” কিন্তু তেওঁ এই কথা পিতৃক নক'লে।

²সেই সময়ত চৌল গিবীয়াৰ বাহিৰ ভাগৰ মিগ্ৰোণত থকা এজোপা ডালিম গছৰ তলত আছিল। তেওঁৰ লগত প্ৰায় ছশ লোক আছিল, ³তেওঁলোকৰ সৈতে যিহোৱাৰ পুৰোহিত এলী চিলোত আছিল, তেওঁৰ পৰিনাতি পীনহচৰ নাতি ঈখাবোদৰ ককায়েক অহীটুবৰ পুত্ৰ যি অহিয়া তেওঁ এফোদ বস্ত্ৰ পিন্ধি তেওঁৰ লগত আছিল; আৰু যোনাথন যে গ'ল, সেই কথা লোকসকলে জনা নাছিল। ⁴যিবোৰ বাটেৰে যোনাথনে ফিলিষ্টীয়া সকলৰ নগৰ ৰক্ষী সৈন্যদলৰ ওচৰলৈ যাব খুজিছিল, সেইবোৰ বাটৰ দুয়োকাষে ওখ শিলৰ পাহাৰ আছিল। এফালৰ শিলৰ পাহাৰটোৰ নাম বোচেচ আৰু আন ফালৰ পাহাৰটোৰ নাম চেনি। ⁵তাৰ মাজৰ এটা উত্তৰফালে মিকমচৰ সন্মুখত আৰু দ্বিতীয়টো দক্ষিণফালে গেবাৰ সন্মুখত জোঙা হৈ উঠিছিল। ⁶যোনাথনে তেওঁৰ ডেকা অস্ত্ৰবাহকক ক'লে, “আহা, আমি সেই অচুনৎ নগৰ ৰক্ষী সৈন্য দলক অতিক্ৰম কৰি যাওঁ, যিহোৱাই হয়তো আমাৰ পক্ষে কাম কৰিব; কাৰণ বহু লোকৰ পৰাই হওঁক বা কম সংখ্যক লোকৰ পৰাই হওঁক, উদ্ধাৰ কৰিবলৈ যিহোৱাক বাধা কৰোঁতা কোনো নাই।” ⁷তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকে ক'লে, “আপুনি মনত যি ভাবিছে তাকেই কৰক; আপুনি আগুৱাই যাওক; মই আপোনাৰ লগত আছোঁ, আপুনি যি আদেশ দিয়ে মই পালন কৰিম।”

⁸তাৰ পাছত যোনাথনে ক'লে, “আমি সেই লোক সকলৰ ফালে আগুৱাই গৈ তেওঁলোকক দেখা দিওঁ। ⁹যদি তেওঁলোকে আমাক কয়, ‘আমি তোমালোকৰ ওচৰলৈ নোযোৱালৈকে অপেক্ষা কৰা, তেনেহ’লে আমি নিজ ঠাইতে থাকিম, তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ নাযাওঁ। ¹⁰কিন্তু তেওঁলোকে যদি কয়, ‘আমাৰ ওচৰলৈ আহাঁ’, তেনেহ’লে আমি যাম; কাৰণ যিহোৱাই যে, তেওঁলোকক আমাৰ হাতত শোধাই দিলে; এয়ে আমালৈ চিন হ’ব।” ¹¹তাৰ পাছত তেওঁলোক দুয়োজনে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যদলৰ আগত নিজক দেখা দিওঁতে ফিলিষ্টীয়াসকলে ক'লে, “সোঁৱা চোৱা, ইব্ৰীয়াসকল যি যি গাঁতত নুকাই আছিল সেইবোৰৰ এতিয়া ওলাই আহিছে।” ¹²পাছত সেই নগৰ ৰক্ষী সৈন্যদলৰ লোকসকলে যোনাথন আৰু অস্ত্ৰবাহকক মাতি ক'লে, “আমাৰ ওচৰলৈ উঠি আহাঁ, আমি তোমালোকক কিছুমান বস্ত্ৰ দেখোৱাম।” যোনাথনে তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকক ক'লে, “মোৰ পাছে পাছে উঠি আহাঁ, কাৰণ যিহোৱাই তেওঁলোকক ইস্ৰায়েলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে।” ¹³যোনাথনে হাতে-ভৰিয়ে বগাই উঠি গ'ল আৰু তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহক তেওঁৰ পাছত গ'ল; সেই সময়ত লোকসকল যোনাথনৰ সন্মুখত মৃত্যু মুখত পৰিল আৰু তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকে তাৰে কিছুমানক বধ কৰিলে। ¹⁴যোনাথন আৰু তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকে কৰা এই প্ৰথম আক্ৰমণত এক একৰ মাটিৰ প্ৰায় আধা সীৰলু দৈৰ্ঘ্যত প্ৰায় বিশজনমান লোকক বধ কৰিলে। ¹⁵তাতে ছাউনিত, পথাৰত, আৰু লোকসকলৰ মাজত আতংক হ'ল, আনকি নগৰ ৰক্ষী সৈন্যদল আৰু আক্ৰমণকাৰীসকলৰ মাজতো আতংকৰ সৃষ্টি হ'ল। পৃথিৱীত ভূমিকম্প আৰু ভয়ানক আতংকৰ সৃষ্টি হ'ল।

¹⁶তেতিয়া বিন্যামীনৰ গিবীয়াত থকা চৌলৰ প্ৰহৰীসকলে দেখিলে যে, লোকসমূহ ছিন্ন-ভিন্ন হৈ ইফালে-সিফালে গৈছে। ¹⁷তাতে চৌলে তেওঁৰ লগত থকা লোকসকলক ক'লে, “গণি চোৱা আমাৰ মাজৰ কোন হেৰাল।” যেতিয়া তেওঁলোকে গণি চালে, তেতিয়া যোনাথন আৰু তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকক নাপালে।

¹⁸চৌলে অহিয়াক ক'লে, “ঈশ্বৰৰ কাৰ্যৰ বাবে ব্যৱহাৰিত হোৱা এফোদ বস্ত্ৰ ইয়ালৈ আনা।” কাৰণ সেই দিনা ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলৰ সৈতে অহিয়াই এফোদ বস্ত্ৰ পিন্ধি আছিল। ¹⁹যেতিয়া চৌলে পুৰোহিতৰ লগত কথা পাতি আছিল, তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ ছাউনিত একেৰাহে উত্তেজনা বৃদ্ধি হৈ গৈছিল। তাতে চৌলে পুৰোহিতক ক'লে, “আপোনাৰ হাত গুচাওক।”

²⁰তাৰ পাছত চৌল আৰু তেওঁৰ লগত থকা লোকসকল গোট খাই ৰণলৈ গ'ল। প্ৰত্যেক জন ফিলিষ্টীয়ানৰ তৰোৱাল তেওঁৰ দেশৰ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে উঠিল আৰু তাত অধিক ভুল বুজা-বুজি হ'ল। ²¹পূৰ্বৰে পৰা ফিলিষ্টীয়া সকলৰ লগত থকা ইব্ৰীয়াসকল, আৰু যি সকল তেওঁলোকৰ লগত ছাউনিলৈ গৈছিল, তেওঁলোকেও চৌল আৰু যোনাথনৰ লগত থকা ইস্ৰায়েলী লোক সকলৰ লগত যোগ দিছিল।

22 যেতিয়া ইস্ৰায়েল লোকসকল ইফ্ৰয়িম পৰ্বতীয়া অঞ্চলত লুকাই আছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে ফিলিষ্টীয়া সকলৰ পলোৱাৰ বাতৰি শুনাৰ পাছতো তেওঁলোকৰ পাছে পাছে যুদ্ধ ক্ষেত্ৰলৈ খেদি গ'ল। 23 সেয়ে যিহোৱাই সেইদিনাই ইস্ৰায়েলক উদ্ধাৰ কৰিলে আৰু বৈৎ-আবন অতিক্ৰম কৰি যুদ্ধ কৰি গ'ল।

24 সেইদিনা ইস্ৰায়েল লোকসকল ক্লেসত পৰিলে কাৰণ চৌলে তেওঁলোকক শপত দি ক'লে, “মই শত্ৰুবোৰক প্ৰতিশোধ নোলোৱালৈকে সন্ধ্যাৰ আগেয়ে যি কোনোৱে আহাৰ কৰিব, সি অভিশপ্ত হ'ব।” এই কাৰণে কোনোও আহাৰ গ্ৰহণ নকৰিলে। 25 তাৰ পাছত সকলো লোক অৰণ্যলৈ সোমাই গ'ল আৰু তাত মাটিৰ ওপৰত মৌ আছিল। 26 যেতিয়া তেওঁলোক অৰণ্যত সোমাই গৈছিল, তেতিয়া সেই মৌ বৈ থকা দেখিও কোনেও নাখালে কাৰণ লোকসকলে সেই শপতলৈ ভয় কৰিলে।

27 কিন্তু যোনাথনে তেওঁৰ পিতৃয়ে লোকসকলক দিয়া শপতৰ কথা শুনা নাছিল। সেই কাৰণে তেওঁ নিজৰ হাতত থকা লাখুটিৰ আগ মৌ-ছাকৰ মাজত সোমোৱাই দিলে আৰু হাতত লৈ মুখত দিলে; তাতে তেওঁৰ চকু উজ্জ্বল হ'ল। 28 তেতিয়া লোকসকলৰ মাজৰ এজনে ক'লে, “আপোনাৰ পিতৃয়ে লোকসকলক শপত দি এই দৃঢ় আজ্ঞা কৰিছিল যে, যিজনে আজি আহাৰ কৰিব, সি অভিশপ্ত হ'ব; যদিও লোকসকল ভোকত দুৰ্বল হ'য়।”

29 তেতিয়া যোনাথনে ক'লে, “মোৰ পিতৃয়ে ৰাজ্যক সঙ্কটত পেলাইছে। চোৱা, এই অকনমান মৌ চাকি চোৱাত মোৰ চকু কেনেদৰে উজ্জ্বল হৈ গ'ল! 30 কিমান ভাল হ'লহেতেন! আজি যদি শত্ৰুবোৰৰ লুটদ্ৰব্যৰ পৰা পোৱা আহাৰ লোকসকলে ইচ্ছামতে ভোজন কৰিবলৈ পালেহেঁতেন? কিয়নো এতিয়াও ফিলিষ্টীয়াসকলৰ মাজত মহা-সংহাৰ হোৱা নাই।”

31 সেইদিনা তেওঁলোকে মিকমচৰ পৰা অয়ালোনলৈকে ফিলিষ্টীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিলে। সেয়ে লোকসকল অতিশয় ক্লান্ত হ'ল। 32 তাতে লোকসকল লুভীয়া লোকৰ দৰে লুটদ্ৰব্যৰ ওচৰলৈ দৌৰি গৈ মেৰ, ছাগলী, গৰু, আৰু দামুৰি ধৰি মাটিত বধ কৰিলে আৰু তেজেৰে সৈতে মঙহ খাবলৈ ধৰিলে।

33 তেতিয়া তেওঁলোকে চৌলক ক'লে, “চাওক, লোক সকলে তেজেৰে সৈতে মঙহ ভোজন কৰি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিছে।” চৌলে ক'লে, “তোমালোক অবিশ্বাসীৰ দৰে কাম কৰিছা, এতিয়, মোৰ ওচৰলৈ এটা ডাঙৰ শিল আনা”; 34 চৌলে পুনৰ ক'লে, “তোমালোকে লোকসকলৰ মাজলৈ যোৱা আৰু এইদৰে তেওঁলোকক কোৱা, 'তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ গৰু, মেৰ আৰু ছাগলী মোৰ ওচৰলৈ আনি ইয়াতে বধ কৰি ভোজন কৰা; কিন্তু তেজেৰে সৈতে মঙহ খাই যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ নকৰিব।'” সেয়েহে প্ৰত্যেকজন লোকে নিজ নিজ গৰু লগত আনি সেই ৰাতি সেই ঠাইতে বধ কৰিলে।

35 চৌলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে; যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ নিৰ্মাণ কৰা সেয়ে প্ৰথম বেদি।

36 তাৰ পাছত চৌলে ক'লে, “আহা আমি এই ৰাতি ফিলিষ্টীয়া সকলৰ পাছত খেদি গৈ, ৰাতিপুৱা নোহোৱালৈকে তেওঁলোকৰ বস্ত্ৰ লুট কৰোঁ আৰু তেওঁলোকৰ একো অৱশিষ্ট নাৰাখোহক;” তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, “আপোনাৰ দৃষ্টিত যি ভাল দেখে, তাকেই কৰক।” তেতিয়া পুৰোহিতে ক'লে, “আহা, আমি ইয়াতে ঈশ্বৰৰ ওচৰ চাপোঁহক।” 37 তাৰ পাছত চৌলে ঈশ্বৰ গুৰিত সুধিলে, “মই ফিলিষ্টীয়াসকলৰ পাছত যামনে? তুমি সিহঁতক ইস্ৰায়েলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিবানে?” কিন্তু সেইদিনা যিহোৱাই উত্তৰ নিদিলে। 38 তেতিয়া চৌলে ক'লে, “হে লোকসকলৰ অধিপতি সকল, তোমালোক ওচৰ চাপি আহাঁ, আৰু আজিৰ এই পাপ কি দোষত হ'ল, তাৰ বুজ-বিচাৰ কৰি চোৱা। 39 কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ উদ্ধাৰকৰ্তা যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, যদি মোৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ দোষত এয়া হৈছে, তেনেহলে সিও নিশ্চয়কৈ মৰিব।” কিন্তু লোকসকলৰ মাজত কোনেও তেওঁক উত্তৰ নিদিলে। 40 পাছত তেওঁ গোটেই ইস্ৰায়েলক ক'লে, “তোমালোক এফালে থাকা, মই আৰু মোৰ পুত্ৰ যোনাথন আনফালে থাকিম।” তাতে লোকসকলে চৌলক ক'লে, “আপোনাৰ দৃষ্টিত যি ভাল দেখে, তাকেই কৰক।” 41 তেতিয়া চৌলে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ক'লে, প্ৰকৃততে কি হয়, তাক দেখুৱাই দিয়া।” তাতে চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই যোনাথন আৰু চৌলক নিৰ্ণয় কৰা হ'ল, কিন্তু লোকসমূহ এৰা পৰিল। 42 তেতিয়া চৌলে ক'লে, “মোৰ আৰু মোৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ মাজত চিঠি খেল কৰা।” তাতে যোনাথনক নিৰ্ণয় কৰা হ'ল।

43 তেতিয়া চৌলে যোনাথনক ক'লে, “তুমি কি কৰিলা, সেই বিষয়ে মোক কোৱা;” তাতে যোনাথনে তেওঁক ক'লে, “মোৰ হাতত থকা লাখুটিৰ আগেয়ে যথকিঞ্চিৎ মৌৰস লৈ সটাকৈ চাকিছিলোঁ হয়; চাওঁক, মই মৰিব লগা হওঁ।” 44 পাছত চৌলে ক'লে, “যদি তুমি নমৰা, তেনেহলে ঈশ্বৰে মোলৈকে অধিক কৰক, কাৰণ হে যোনাথন তুমি অৱশ্যে মৰিব লাগিব।” 45 তেতিয়া লোকসকলে চৌলক ক'লে, “যিজনে ইস্ৰায়েলৰ মাজত এনে উদ্ধাৰ কাৰ্য সাধন কৰিলে, সেই যোনাথন মৰিব লাগিব নে? এনে নহওক; যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁ মুৰব্বী এডালি চুলিও মাটিত নপৰিব; কিয়নো তেওঁ আজি ঈশ্বৰেৰে সৈতে কাৰ্য কৰিলে।” এইদৰে লোকসকলে যোনাথনক ৰক্ষা কৰা বাবে তেওঁৰ মৃত্যু নহ'ল। 46 পাছত চৌলে ফিলিষ্টীয়া সকলক খেদি যোৱাৰ পৰা উভটি আহিল; আৰু ফিলিষ্টীয়া সকলো নিজ নিজ ঠাইলৈ গুচি গ'ল।

47 চৌলে ইস্ৰায়েলৰ সম্পূৰ্ণ ক্ষমতা নিজৰ হাতত ল'লে। তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ চৌদিশে যিমান শত্ৰু আছিল, সেই সকলোৰে বিৰুদ্ধে তেওঁ যুদ্ধ কৰিলে। তেওঁ মোৱাৰ, অস্মোনীয়া, চোবাৰ ৰজা ইদোম আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে। তেওঁ যি দিশত গৈছিল, সেই দিশতে শত্ৰুৰ ওপৰত জয় লাভ কৰিছিল। 48 চৌল অতি সাহিয়াল আছিল। তেওঁ অমালেকীয়াসকলকো পৰাজয় কৰিছিল। আনকি যিসকল শত্ৰুৱে ইস্ৰায়েলসকলক লুট কৰিব বিচাৰিছিল, সেই শত্ৰুবোৰৰ পৰা ইস্ৰায়েলক তেওঁ ৰক্ষা কৰিছিল। 49 চৌলৰ পুত্ৰসকলৰ নাম আছিল, যোনাথন, যিচবী, আৰু মন্কীচুৱা। তেওঁৰ দুজনী জীয়েক আছিল; ডাঙৰ জনীৰ নাম মেৰব, আৰু সৰুজনীৰ নাম মিখল। 50 চৌলৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম আছিল

অহীনোৱম, তেওঁ অহামাচৰ জীয়েক আছিল; আৰু তেওঁৰ সেনাপতিৰ নাম অবনেৰ, তেওঁ চৌলৰ দদায়েক নেৰৰ পুত্ৰ আছিল।⁵¹ চৌলৰ পিতৃৰ নাম আছিল, কীচ। আৰু অবনেৰৰ পিতৃৰ নাম নেৰ, তেওঁ অবিয়েলৰ পুত্ৰ আছিল।

⁵² চৌলৰ জীৱনৰ সকলো সময়তে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ হৈ আছিল; সেয়েহে তেওঁ শক্তিশালী আৰু সাহসী বলৱান পুৰুষক দেখিলেই নিজৰ লগত ৰাখিছিল।

Chapter 15

চৌলক ৰাজ্যৰ পৰা খেদি দিয়া

¹ চমূৱেলে চৌলক ক'লে, “যিহোৱাই নিজ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা হ'বৰ অৰ্থে তোমাক অভিষেক কৰিবলৈ মোক পঠাইছিল; এই হেতুকে এতিয়া তুমি যিহোৱাৰ বাক্য শুনা।² বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইস্ৰায়েলসকল, মিচৰৰ পৰা ওলাই অহা সময়ত অমালেকে বাটৰ মাজত তেওঁলোকক কি দৰে বাধা দিছিল, তালৈ মই লক্ষ্য কৰিলোঁ।³ সেয়েহে যোৱা, অমালেকক প্ৰহাৰ কৰা আৰু তেওঁলোকৰ যি সকলো আছিল তাক নষ্ট কৰা, তেওঁলোকলৈ দয়া নকৰিবা; কিন্তু পুৰুষ আৰু নাৰী, শিশু আৰু পিয়াহ খোৱা কেঁচুৱা, গৰু, মেৰ, ছাগলী, উট আৰু গাধ সকলোকে বধ কৰিবা।”

⁴ চৌলে লোকসকলক মাতি আনিলে আৰু টলায়ীমত তেওঁলোকক গণনা কৰিলে; তাতে দুই লাখ পদাতিক আৰু যিহূদাৰ দহ হাজাৰ লোক হ'ল।⁵ তাৰ পাছত চৌল অমালেকৰ নগৰলৈ গৈ উপত্যকাত অপেক্ষা কৰি থাকিল।

⁶ তেতিয়া চৌলে কেনীয়াসকলক ক'লে, “তোমালোক অমালেকীয়াসকলৰ মাজৰ পৰা ওলাই আঁতৰি যোৱা, তেতিয়া তেওঁলোকৰ লগত তোমালোককো বিনষ্ট নকৰিম। কাৰণ মিচৰৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকল ওলাই অহা সময়ত তোমালোকে তেওঁলোকলৈ দয়া কৰিছিল।” সেয়েহে কেনীয়া সকল অমালেকৰ মাজৰ পৰা ওলাই গ'ল।⁷ তাৰ পাছত চৌলে হবীলাৰ পৰা মিচৰৰ পূবফালে থকা চুবলৈকে অমালেকীয়া সকলক আক্ৰমণ কৰিলে।

⁸ তেওঁ অমালেকীয়া সকলৰ ৰজা অগাগক জীৱিত অৱস্থাতে ধৰিলে, আৰু আন লোক সকলক তৰোৱালৰ ধাৰেৰে ধ্বংস কৰিলে।⁹ কিন্তু চৌল আৰু লোকসকলে অগাগক আৰু উত্তম উত্তম মেৰ, ছাগলী, গৰু, হস্তপুষ্ট দামুৰি আৰু মেৰ পোৱালিবোৰ আৰু আটাই উত্তম বস্তুবোৰ ধ্বংস নকৰিলে, কিন্তু যিবোৰ ঘিণলগা আৰু মূল্যহীন সেইবোৰক সম্পূৰ্ণ ভাৱে ধ্বংস কৰিলে।

¹⁰ তাৰ পাছত চমূৱেললৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, ¹¹ “চৌলক যে মই ৰজা পাতিলোঁ তাৰ বাবে মই দুখিত; কিয়নো তেওঁ মোৰ পৰা বিমুখ হ'ল আৰু মোৰ আঞ্জাবোৰ পালন নকৰিলে।” তেতিয়া চমূৱেলৰ খং উঠিল, তেওঁ গোটেই ৰাতি যিহোৱাৰ আগত ক্ৰন্দন কৰিলে।

¹² চমূৱেল ৰাতিপুৱাতে উঠি চৌলৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ গ'ল। কিন্তু চমূৱেলক এই কথা কোৱা হ'ল, “চৌলে কৰ্মিললৈ আহি নিজৰ কাৰণে এটা জয়স্তুত স্থাপন কৰিলে, আৰু তাৰ পৰা ঘূৰি গিলগললৈ গুচি গ'ল।”¹³ তাৰ পৰা চমূৱেল চৌলৰ ওচৰলৈ আহিল, চৌলে তেওঁক ক'লে, “আপুনি যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ-প্ৰাপ্ত হওঁক; মই যিহোৱাৰ আঞ্জা পালন কৰিলোঁ।”¹⁴ চমূৱেলে ক'লে, “তেন্তে মোৰ কাণত মেৰ আৰু ছাগলীৰ বেবেনি হৈছে কিয়? আৰু গৰুৰ হেৰেলনি মই শুনিছোঁ, কিয়?”¹⁵ চৌলে ক'লে, “সেইবোৰ অমালেকীয়া সকলৰ পৰা অনা হৈছে; কিয়নো নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবৰ কাৰণে লোকসকলে উত্তম উত্তম মেৰ ও ছাগলী, আৰু উত্তম উত্তম গৰু ৰাখিলে; কিন্তু অৱশিষ্টবোৰ আমি ধ্বংস কৰিলোঁ।”¹⁶ চমূৱেলে চৌলক ক'লে, “ৰ'বা, যোৱা ৰাতি যিহোৱাই মোক যি ক'লে, তাক মই তোমাক কওঁ।” চৌল তেওঁক ক'লে, “কওক!”

¹⁷ চমূৱেলে ক'লে, “যদিও তুমি নিজৰ দৃষ্টিত সৰু আছিল, তথাপি ইস্ৰায়েলৰ ফৈদ সকলৰ মাজত তোমাক মুখ্য কৰা নহ'ল নে?” আৰু যিহোৱাই তোমাক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰিলে।¹⁸ যিহোৱাই তোমাক তোমাৰ পথত পঠাই দি ক'লে, যোৱা পাপী লোকসকলক সম্পূৰ্ণভাৱে ধ্বংস কৰা, আৰু অমালেকীয়াসকল সম্পূৰ্ণ ভাৱে ধ্বংস নোহোৱালৈকে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা।¹⁹ তেনেহলে তুমি যিহোৱাৰ বাক্য কিয় পালন কৰা নাছিল, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে কিয় লুট কৰা বস্তু জন্ম কৰি যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কিয় পাপ কৰিলা?”

²⁰ চৌলে চমূৱেলক ক'লে, “মই অৱশ্যে যিহোৱাৰ বাক্যলৈ পালন কৰিলোঁ। আৰু যিহোৱাই মোক যি বাটেদি পঠাইছিল, সেই বাটেদি গ'লো। অমালেকৰ ৰজা অগাগক মই বন্দী কৰিলোঁ, আৰু অমালেকীয়াসকলক সম্পূৰ্ণভাৱে ধ্বংস কৰিলোঁ।²¹ কিন্তু লোকসকলে গিলগলত আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবৰ অৰ্থে সম্পূৰ্ণভাৱে ধ্বংস কৰিবলগীয়া বস্তুৰ মাজৰ পৰা উত্তম যি ভাগ, যেনে মেৰ, ছাগলী, আৰু গৰু আনিলে।”

²² চমূৱেলে ক'লে, “যিহোৱাৰ বাক্য পালন কৰিলে যেনেকৈ তেওঁ সন্তুষ্ট হয়, তেনেকৈ হোম আৰু বলিদানত জানো তেওঁ সন্তুষ্ট হ'য়? বলিদানতকৈ আঞ্জাপালন কৰা উত্তম, আৰু মেৰৰ তেলতকৈ বাক্য শুনা উত্তম।²³ কিয়নো বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰা, মঙ্গলচোৱা পাপৰ তুল্য; আৰু আঁকোৰগোঁজ হোৱা, পাপিষ্ঠ আৰু অসাধু কাৰ্যৰ দৰে,-কাৰণ তুমি যিহোৱাৰ বাক্য অগ্ৰাহ্য কৰিলা, সেয়েহে তেৱোঁ তোমাক ৰজা পদৰ পৰা অগ্ৰাহ্য কৰিলে।”

- ²⁴তাৰ পাছত চৌলে চমূৱেলক ক'লে, “মই পাপ কৰিলোঁ; কিয়নো যিহোৱাৰ আজ্ঞা আৰু আপোনাৰ বাক্য লঙ্ঘন কৰিলো; কাৰণ মই লোকসকলক ভয় কৰি তেওঁলোকৰ কথা শুনিবলৈ।” ²⁵এতিয়া, মই বিনয় কৰোঁ, মোৰ পাপ ক্ষমা কৰক আৰু আপুনি মোৰ লগত ঘূৰি আহক যাতে মই যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিব পাৰোঁ।”
- ²⁶চমূৱেলে চৌলক ক'লে, “মই তোমাৰ লগত ঘূৰি নাযাওঁ; কিয়নো তুমি যিহোৱাৰ বাক্য অগ্ৰাহ্য কৰিলা, আৰু যিহোৱায়ো তোমাক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত হোৱা বজাপদৰ পৰা অগ্ৰাহ্য কৰিলে।” ²⁷যেতিয়া চমূৱেলে যাবলৈ মুখ ঘূৰালে, তেতিয়া চৌলে তেওঁৰ কাপোৰৰ আগভাগ ধৰিলে, আৰু সেইয়া ফাতি এৰাই গ'ল।
- ²⁸চমূৱেলে তেওঁক ক'লে, “যিহোৱাই আজি তোমাৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ ৰাজত্ব টানি ফালিলে, আৰু তোমাতকৈয়ো উত্তম তোমাৰ এজন চুবুৰীয়াক দিলে।” ²⁹আৰু ইস্ৰায়েলৰ যিহোৱাই কেতিয়াও মিছা কথা নকয়, বা তেওঁ মন সলনি নকৰে; কাৰণ তেওঁ মানুহ নহয় যে তেওঁ মন সলনি কৰিব।”
- ³⁰তেতিয়া চৌলে ক'লে, “মই পাপ কৰিলোঁ; তথাপি মই বিনয় কৰোঁ, বৃদ্ধ লোকসকলৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ আগত মোৰ মান ৰাখক। মোৰ লগত ঘূৰি আহক, তাতে মই যেন আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিব পাৰোঁ।” ³¹সেয়ে চমূৱেলে চৌলৰ পাছত ঘূৰি গ'ল, আৰু চৌলে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে।
- ³²তাৰ পাছত চমূৱেলে ক'লে, “অমালেকৰ ৰজা অগাগক মোৰ ওচৰলৈ আনা।” অগাগে আনন্দ মনেৰে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু ক'লে, “নিশ্চয় মৃত্যু যন্ত্ৰণা দূৰ হ'ল।” ³³চমূৱেলে উত্তৰ দি ক'লে, “যিদৰে তোমাৰ তৰোৱালে অনেক মহিলাক সন্তানহীনা কৰিলে, সেইদৰে মহিলাসকলৰ মাজত তোমাৰ মাতৃও সন্তানহীনা হ'ব।” এইদৰে কৈ, চমূৱেলে গিলগলত যিহোৱাৰ সন্মুখত অগাগক ডোখৰ ডোখৰ কৰি কাটিলে।
- ³⁴তাৰ পাছত চমূৱেল ৰামালৈ গ'ল আৰু চৌল গিবিয়াত থকা নিজৰ ঘৰলৈ গ'ল। ³⁵কিন্তু তেতিয়াৰে পৰা মৃত্যুলৈকে চমূৱেলে চৌলক পুনৰ দেখা নকৰিলে, কাৰণ চমূৱেলে চৌলৰ বাবে শোক কৰিলে। আৰু যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত চৌলক যে ৰজা পাতিলে, তাৰ বাবে তেওঁ বেজাৰ কৰিলে।

Chapter 16

চমূৱেলে দায়ুদক অভিষেক কৰা; আৰু দায়ুদ চৌলৰ ৰাজ সভাত সোমোৱা।

- ¹যিহোৱাই চমূৱেলক ক'লে, “মই চৌলক অগ্ৰাহ্য কৰি ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দিয়া তেওঁৰ ৰাজপদ গুচাই দিয়া দেখি তুমি নো কিমান সময় চৌলৰ কাৰণে শোক কৰি থাকিবা? তোমাৰ শিংটো তেলেৰে পুৰ কৰি লোৱা; এতিয়া মই তোমাক বৈৎলেহমীয়া যিচয়ৰ ওচৰলৈ পঠাওঁ; কিয়নো মই তেওঁৰ পুত্ৰ সকলৰ মাজৰ এজনক ৰজা হ'বৰ অৰ্থে বাচি ললোঁ।” ²চমূৱেলে ক'লে, “মই কেনেকৈ যাম? চৌলে যদি এই কথা শুনে, তেন্তে তেওঁ মোক বধ কৰিব।” যিহোৱাই ক'লে, “তুমি এজনী চৌলৰী গৰু লগত লৈ যোৱা, আৰু ক'বা, মই যিহোৱাৰ উদ্দেশে বলিদান কৰিবলৈ আহিছোঁ।” ³সেই যন্ত্ৰলৈ যিচয়ক নিমন্ত্ৰণ কৰিবা, আৰু তুমি কি কৰিব লাগে, মই তোমাক দেখুৱাম; মই তোমাৰ আগত যিজনৰ বিষয়ে ক'ম, তুমি মোৰ কাৰণে সেই জনকেই অভিষেক কৰিবা।” ⁴চমূৱেলে যিহোৱাই কোৱা অনুসাৰে কৰিলে আৰু বৈৎলেহমলৈ গ'ল। নগৰৰ বৃদ্ধসকলে তেওঁক লগ ধৰিবলৈ আহি কঁপি কঁপি তেওঁক ক'লে, “আপুনি শান্তিৰ অৰ্থে আহিছে নে?” ⁵তেওঁ ক'লে, “শান্তি হওক; মই যিহোৱাৰ উদ্দেশে বলিদান দিবলৈ আহিছোঁ। বলিদানৰ অৰ্থে তোমালোকে নিজকে পবিত্ৰ কৰি মোৰ লগত আহাঁ।” আৰু তেওঁ যিচয়ক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক পবিত্ৰকৃত কৰিলে আৰু বলিদানৰ কাৰণে নিমন্ত্ৰণ কৰিলে।
- ⁶তাৰ পাছত তেওঁলোক যেতিয়া আহিল, তেতিয়া চমূৱেলে ইলীয়াবলৈ চাই মনতে ক'লে, “যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হোৱা এই মানুহেই অৱশ্যে তেওঁৰ অভিষিক্ত জন।” ⁷কিন্তু যিহোৱাই চমূৱেলক ক'লে, “তুমি তেওঁৰ বাহ্যিকতালৈ বা উচ্ছতালৈ দৃষ্টি নকৰিবা; কাৰণ মই তেওঁক অগ্ৰাহ্য কৰিলোঁ। কাৰণ মানুহে যেনেকৈ চাই যিহোৱাই তেনেকৈ নাচায়; কাৰণ মানুহে, যি দেখা পায়, তালৈ চায়, কিন্তু যিহোৱাই মানুহৰ অন্তৰলৈ চায়।”
- ⁸পাছত যিচয়ে অবিদ্যাক মাতি আনিলে আৰু চমূৱেলৰ সন্মুখেদি যাবলৈ দিলে। তাতে চমূৱেলে ক'লে, “যিহোৱাই এওঁকো মনোনীত কৰা নাই।” ⁹তাৰ পাছত যিচয়ে চম্মাক আগেদি যাবলৈ দিলে; আৰু চমূৱেলে ক'লে, যিহোৱাই এওঁকো মনোনীত কৰা নাই। ¹⁰এইদৰে যিচয়ে তেওঁৰ সাত জন পুত্ৰক চমূৱেলৰ আগেদি যাবলৈ দিলে; কিন্তু চমূৱেলে যিচয়ক ক'লে, “যিহোৱাই এওঁলোকৰ এজনকো মনোনীত কৰা নাই।”
- ¹¹তাৰ পাছত চমূৱেলে যিচয়ক ক'লে, “তোমাৰ সকলো পুত্ৰ ইয়াতে আছে নে?” তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, “সকলোতকৈ সৰুজন ইয়াত নাই কিন্তু তেওঁ ভেড়াৰখীয়া হৈ ভেড়া চৰাই আছে।” চমূৱেলে যিচয়ক ক'লে, “মানুহ পঠিয়াই তেওঁক মাতি আনা; কাৰণ তেওঁ নহালৈকে আমি নবহোঁ।”
- ¹²যিচয়ে মানুহ পঠিয়াই তেওঁক মাতি অনালে। তেওঁ স্বাস্থ্যৱান, সুনয়ন, আৰু দেখিবলৈ সুদৰ্শন আছিল। যিহোৱাই ক'লে, “উঠা, তেওঁক অভিষেক কৰা; কাৰণ এওঁৱেই সেই জন।
- ¹³তেতিয়া চমূৱেলে তেল ভৰোৱা শিংটো ল'লে, আৰু ককায়েসকলৰ আগত তেওঁকেই অভিষেক কৰিলে; সেই দিনাৰ পৰা যিহোৱাৰ আত্মা দায়ুদত স্থিতি হ'ল। তাৰ পাছত চমূৱেল উঠি ৰামালৈ গ'ল।

- 14 তাৰ পাছত যিহোৱাৰ আত্মা চৌলৰ পৰা আঁতৰি গ'ল আৰু তাৰ পৰিবৰ্তে যিহোৱাৰ পৰা অহা এক অনিষ্ট কাৰক আত্মাই আহি তেওঁক ব্যাকুল কৰিবলৈ ধৰিলে। 15 চৌলৰ দাসসকলে তেওঁক ক'লে, "চাওক, ঈশ্বৰৰ পৰা অহা এক অনিষ্ট কাৰক আত্মাই আপোনাক ব্যাকুল কৰিছে। 16 এই হেতুকে আমাৰ প্ৰভুৱে আপোনাৰ আগত থকা দাসসকলক এজন নিপুণ বীণা বজাওঁতা বিচাৰিবলৈ আজ্ঞা কৰক; পাছত যি সময়ত ঈশ্বৰৰ পৰা অহা সেই আত্মাই আপোনাক ধৰিব সেই সময়ত সেই মানুহে হাতেৰে বীণা বজালে আপুনি উপশম পাব।"
- 17 তেতিয়া চৌলে তেওঁৰ দাসসকলক আজ্ঞা কৰিলে, "ভালকৈ বীণা বজাব পৰা এজন লোক বিচাৰি যোৱা আৰু মোৰ ওচৰলৈ আনা।"
- 18 দাসসকলৰ এজনে ক'লে, "চাওক, বৈৎলেহমীয়া যিচয়ৰ এজন পুতেকক দেখিলোঁ; তেওঁ বীণা বজোৱাত পাৰ্গত, পৰাক্ৰমী বীৰ, যুদ্ধাৰু, কথা কোৱাত বিবেচক, ৰূপৱান আৰু যিহোৱা তেওঁৰ লগত আছে।" 19 সেয়েহে চৌলে যিচয়ৰ ওচৰলৈ বাৰ্তাবাহকক পঠিয়াই কোৱালে, "দায়ুদ নামেৰে তোমাৰ যি পুত্ৰই ভেড়া চৰাই আছে, তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ পঠাই দিয়া।"
- 20 যিচয়ে এটা গাধৰ পিঠিত পিঠা, এক বটল দ্ৰাক্ষাৰস, আৰু এটা ছাগলী পোৱালি বোজাই দি তেওঁৰ পুত্ৰ দায়ুদৰ হাতত দিলে আৰু তেওঁক চৌলৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। 21 দায়ুদ চৌলৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ কামত যোগ দিলে, তেওঁ দায়ুদক অতিশয় ভাল পাবলৈ ধৰিলে; আৰু দায়ুদ তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহক হ'ল।
- 22 তাৰ পাছত চৌলে যিচয়ক কৈ পঠালে, "মই বিনয় কৰোঁ, দায়ুদক মোৰ লগত থাকিবলৈ দিয়া; কাৰণ তেওঁ মোৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত হ'ল।"
- 23 সেয়ে ঈশ্বৰৰ পৰা অহা অনিষ্ট কাৰক আত্মাই যেতিয়া চৌলক ধৰে, তেতিয়া দায়ুদে বীণা লৈ হাতেৰে বজায়; তাতে চৌল সুস্থ হয়, আৰু উপশম পায়, আৰু সেই অনিষ্ট কাৰক আত্মা তেওঁৰ পৰা আঁতৰি যায়।

Chapter 17

দায়ুদে গলিয়াথক বধ কৰা।

- 1 ফিলিষ্টীয়া সকলে যুদ্ধ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ সৈন্যসকলক গোট খোৱালে। যিহূদাৰ অধিকাৰত থকা চোকোত তেওঁলোক একে লগ হ'ল। চোকো আৰু অজেকাৰ মাজত এফচদস্মীমত ছাউনি পাতিলে।
- 2 চৌল আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে গোট খাই এলা উপত্যকাত ছাউনি পাতিলে আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে সৈন্যসকলক শাৰী পাতি থিয় কৰালে। 3 তাতে ফিলিষ্টীয়াসকলে এফালে এটা পৰ্বতত আৰু ইস্ৰায়েলসকলে আনফালে আন এটা পৰ্বতত থিয় হ'ল, আৰু উভয়ৰে মাজত এক উপত্যকা আছিল।
- 4 তাৰ পাছত গাৎ-নিবাসী এজন বীৰ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ ছাউনিৰ পৰা ওলাল, তেওঁৰ নাম গলিয়াথ, তেওঁ চাৰে ছয় হাত ওখ আছিল। 5 তেওঁৰ মূৰত পিতলৰ শিৰোৰক্ষক আছিল, আৰু মাছৰ বাকলিৰ দৰে পিতলৰ কবচ পিন্ধিছিল আৰু সেই কবচৰ ওজন পাঁচ হাজাৰ চেকল আছিল। 6 তেওঁৰ ভৰি পিতলৰ পতাৰে আবৃত আছিল আৰু তেওঁৰ দুই কান্ধৰ মাজত এপাত পিতলৰ চুটি যাত্ৰী আছিল। 7 তেওঁৰ বৰছাৰ লাঠিডাল, তাঁত শালৰ টোলোঠাৰ সমান ডাঙৰ আছিল। তেওঁৰ লোহাৰ বৰছাপাতৰ ওজন ছশ চেকল আছিল। তেওঁৰ ঢাল ধৰাজন তেওঁৰ আগে আগে গৈছিল।
- 8 তেওঁ আহি থিয় হ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সৈন্য শ্ৰেণীক লক্ষ্য কৰি ৰিঙিয়াই ক'লে, "তহতে যুদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে শাৰী পাতি বাহিৰলৈ কিয় ওলাই আহিছ? মই জানো এজন ফিলিষ্টীয়া নহওঁ? আৰু তহঁত জানো চৌলৰ দাস নহয়? তহঁতে নিজৰ বাবে এজন মানুহ বাচি ল' আৰু তাক মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দে। 9 সি যদি মোৰ সৈতে যুদ্ধ কৰি জয়ী হৈ মোক বধ কৰে, তেনেহলে আমি সকলো তহঁতৰ বন্দী হ'ম; কিন্তু যদি মই তাক পৰাজয় কৰি তাক বধ কৰোঁ, তেনেহলে তহঁত আমাৰ বন্দী হৈ আমাৰ দাসৰ কাম কৰিবি।" 10 ফিলিষ্টীয়াজনে পুনৰ ক'লে, "আজি মই ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছোঁ, তহঁতে মোক এজন মানুহ দে, যাতে আমি দুয়ো একেলগে যুদ্ধ কৰোঁ।" 11 যেতিয়া ফিলিষ্টীয়াজনে কোৱা কথা চৌল আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোক নিৰাশ হ'ল আৰু অতিশয় ভয়াতুৰ হ'ল।
- 12 দায়ুদ যিহূদাৰ বৈৎলেহম-নিবাসী যিচয় নামেৰে সেই ইফ্ৰাথীয়া পুৰুষৰ পুত্ৰ আছিল; তেওঁৰ আঠজন পুত্ৰ আছিল, যিচয় চৌলৰ সময়ত বৃদ্ধ আছিল আৰু লোকসকলৰ মাজত বয়সস্থ পুৰুষ আছিল। 13 যিচয়ৰ তিনিজন ডাঙৰ সন্তান চৌলৰ পাছে পাছে যুদ্ধলৈ গৈছিল; আৰু যুদ্ধলৈ যোৱা তেওঁৰ তিনিজন পুত্ৰৰ নাম আছিল, প্ৰথমজন ইলীয়াৰ, দ্বিতীয়জনৰ নাম অৰীনাদৰ, আৰু তৃতীয়জনৰ নাম চম্মা। 14 দায়ুদ সকলোতকৈ সৰু আছিল। আৰু ডাঙৰ তিনিজন চৌলৰ পাছত চলোঁতা আছিল। 15 কিন্তু দায়ুদে চৌলৰ ওচৰৰ পৰা আহি বৈৎলেহমত থকা পিতুৰ ভেড়া চৰাবৰ বাবে অহা যোৱা কৰি থাকিছিল। 16 তাতে সেই ফিলিষ্টীয়া মানুহজনে চল্লিশ দিনলৈকে ৰাতিপুৱা আৰু গধূলি বেলা ওচৰলৈ আহি নিজকে দেখা দি আছিল।
- 17 সেই সময়ত যিচয়ে তেওঁৰ পুতেক দায়ুদক ক'লে, "তুমি এক ঐফা ভজা শস্য আৰু দহটা পিঠা লৈ, ছাউনিত থকা ককায়েৰা সকলৰ ওচৰলৈ যোৱা।" 18 এই দহ লদা পনীৰ তেওঁলোকৰ সেনাপতিজনৰ বাবে লৈ যোৱা। আৰু তোমাৰ ককায়েৰাহঁতৰ মঙ্গল সুধিবা, আৰু তেওঁলোকৰ পৰা কোনো চিন আনিবা। 19 চৌল আৰু তেওঁলোকৰ লগতে ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে এলা উপত্যকাত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰি আছে।"

20পাছত দায়ূদে ৰাতিপুৱা সোনকালে উঠিল আৰু ভেড়াবোৰ এজন ৰখীয়াৰ হাতত গতাই দিলে আৰু পিতৃ যিচয়ৰ আজ্ঞা অনুসাৰে বস্তুবোৰ লগত লৈ তালৈ গ'ল। যি সময়ত সৈন্যই ৰণলৈ ওলাই ৰণৰ কাৰণে ৰণ-ধ্বনি কৰিছিল, সেই সময়তে তেওঁ ছাউনি আহি পাইছিল। 21তেতিয়া ইস্ৰায়েল আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলে সন্মুখা-সন্মুখি হৈ ৰণৰ বাবে শাৰী পাতি আছিল।

22পাছত দায়ূদে বস্তু-ৰখীয়াৰ হাতত নিজৰ বস্তুবোৰ থৈ, সৈন্যশ্ৰেণীৰ মাজলৈ দৌৰি গ'ল আৰু নিজৰ ককায়েসকলক মঙ্গলবাদ কৰিলে; 23আৰু তেওঁলোকৰ লগত কথা পাতি থাকোতেই গাংনিবাসী গলিয়াথ নামৰ ফিলিষ্টীয়া মহাবীৰজন ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যবাহিনীৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিল আৰু আগতে কোৱা দৰেই কথা ক'বলৈ ধৰিলে। তাতে দায়ূদে সেই কথা শুনিবলৈ পালে। 24যেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে সেই ব্যক্তিজনক দেখিলে, তেতিয়া তেওঁলোক তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰা পলাল আৰু অতিশয় ভয় কৰিলে।

25আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে পৰস্পৰৰ মাজত ক'বলৈ ধৰিলে, “ওপৰলৈ উঠি অহা সেই মানুহজনক তুমি দেখিছা নে? তেওঁ ইস্ৰায়েলক ইতিকিং কৰিবলৈ আহিছে। তেওঁক যিকোনোৱে বধ কৰিব, ৰজাই তেওঁক অধিক ধনেৰে ধনৱান কৰিব, আৰু তেওঁৰ লগত নিজৰ জীয়েকক বিয়া দিব, আৰু ইস্ৰায়েলৰ মাজত তেওঁৰ পিতৃ-বংশক স্বাধীন কৰিব।” 26তেতিয়া দায়ূদে নিজৰ ওচৰত থিয় হৈ থকা লোকসকলক সুধিলে, “সেই ফিলিষ্টীয়াজনক যিজনে বধ কৰি ইস্ৰায়েলৰ পৰা অপমান দূৰ কৰিব, সেইজনলৈ কি কৰা যাব? কিয়নো সেই অচুমত ফিলিষ্টীয়াজন নো কোন, সি যে জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ সৈন্যসকলক ইতিকিং কৰিব?” 27তেতিয়া লোকসকলে আগতে কোৱাৰ দৰে তেওঁক পুনৰ ক'লে, “তেওঁক বধ কৰাজনলৈ এইদৰে কৰা হ'ব।”

28লোকসকলৰ সৈতে দায়ূদে কথা পাতি থাকোতে তেওঁৰ ডাঙৰ ককায়েক ইলীয়াবে তেওঁৰ কথা শুনি তেওঁলৈ ক্ৰুদ্ধ হৈ ক'লে, “তই ইয়ালৈ কিয় নামি আহিলি?” মৰুপ্ৰান্তৰ মাজত সেই ভেড়াকেইটা কাৰ ওচৰত থৈ আহিলি? তোৰ অহঙ্কাৰ আৰু মনৰ দুষ্টতা মই জানো, তই কেৱল যুদ্ধ চাবলৈহে ইয়ালৈ নামি আহিলি।” 29দায়ূদে ক'লে, “মই এতিয়া কি কৰিলোঁ? কেৱল এটা প্ৰশ্নহে সুধিছোঁ, নহয় জানো?” 30তাৰ পাছত তেওঁ তেওঁৰ পৰা আন জনৰ মুখৰ ফালে ঘূৰি একে দৰেই সুধিলে; তাতে লোকসকলে তেওঁক আগেয়ে কোৱাৰ দৰেই উত্তৰ দিলে।

31দায়ূদে কোৱা কথা যেতিয়া লোকসকলে শুনিলে, তেতিয়া সৈন্যসকলে গৈ চৌলৰ আগত সেই কথা জনালে। তেতিয়া তেওঁ দায়ূদক মাতি অনালে। 32পাছত দায়ূদে চৌলক ক'লে, “তেওঁৰ বাবে কাৰো মন হতাশ নহওক; আপোনাৰ এই দাসে গৈ সেই ফিলিষ্টীয়াজনৰ লগত যুদ্ধ কৰিব।” 33চৌলে দায়ূদক ক'লে, “তুমি সেই ফিলিষ্টীয়াজনৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ অসমৰ্থ; কাৰণ তুমি কেৱল এজন যুৱক, আৰু তেওঁ যুৱক অৱস্থাবে পৰা এজন যুদ্ধাৰু।”

34কিন্তু দায়ূদে চৌলক ক'লে, “আপোনাৰ এই দাসে পিতৃৰ ভেড়া চৰাওঁতে, এটা সিংহ আৰু এটা ভালুকে আহি জাকৰ মাজৰ পৰা ভেড়া ধৰি লওঁতে; 35মই তাৰ পাছত খেদি গৈ তাক প্ৰহাৰ কৰিলো আৰু তাৰ মুখৰ পৰা সেই ভেড়া ৰক্ষা কৰিলোঁ; তাৰ পাছত সি মোৰ বিৰুদ্ধে উঠি থিয় হ'ল, আৰু মই তাৰ ডাঢ়িত ধৰি আঘাত কৰি তাক বধ কৰিলোঁ।

36আপোনাৰ দাসে সিংহ আৰু ভালুক দুয়োকে মাৰিলে; এই অচুমত ফিলিষ্টীয়াজন সেই দুটাৰ মাজৰ এটাৰ নিচিনা হ'ব, কাৰণ সি জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ সৈন্যসকলক ইতিকিং কৰিছে।” 37দায়ূদে ক'লে, “যি জনাই সিংহ আৰু ভালুকৰ হাতৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰিলে, সেই যিহোৱাই সেই ফিলিষ্টীয়াজনৰ হাতৰ পৰাও মোক উদ্ধাৰ কৰিব।” তাতে চৌলে দায়ূদক ক'লে, “যোৱা, যিহোৱা তোমাৰ সঙ্গী হওক।” 38চৌলে নিজৰ সাজেৰে দায়ূদক সজাই তেওঁৰ মূৰত পিতলৰ শিৰোৰক্ষক আৰু গাত কবচ পিন্ধালে।

39তাৰ পাছত দায়ূদে নিজৰ সাজৰ ওপৰত তেওঁৰ তৰোৱাল বান্ধি ল'বলৈ চেষ্টা কৰিলে; কাৰণ তেওঁ আগেয়ে এইবোৰ পিন্ধাৰ অভ্যাস কৰা নাছিল। পাছত দায়ূদে চৌলক ক'লে, “মই এইবোৰৰ পিন্ধি বাহিৰলৈ গৈ যুদ্ধ কৰিব নোৱাৰোঁ, কাৰণ মই এইবোৰৰ অভ্যাস কৰা নাই।” সেয়েহে দায়ূদে সেইবোৰ সোলোকাই থ'লে। 40তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ লাখুটি হাতত ল'লে, আৰু জুৰিৰ পৰা পাঁচোটা শীতল শিল বাচি লৈ, সেইবোৰ ভেড়া-ৰখীয়াৰ লাগতীয়া বস্তু থোৱা জোলোঙাত ভৰাই ল'লে; আৰু ফিঙ্গাগছ হাতত লৈ সেই ফিলিষ্টীয়াজনৰ ওচৰলৈ গ'ল।

41তাতে সেই ফিলিষ্টীয়াজনে আগবাঢ়ি আহি দায়ূদৰ ওচৰ চাপিল আৰু তেওঁৰ ঢালবাহীজন তেওঁৰ আগে আগে আহি আছিল। 42তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াজনে চাৰিওফালে চাই দায়ূদক দেখা পালে আৰু তেওঁ তেওঁক হেয়জ্ঞান কৰিলে; কাৰণ তেওঁ কেৱল এজন ল'ৰা, তেওঁৰ বৰণ অলপ ৰঙচুৱা, আৰু মুখ সুন্দৰ আছিল। 43তাতে সেই ফিলিষ্টীয়াজনে দায়ূদক ক'লে, “মই এটা কুকুৰ নেকি যে, তই লাখুটি লৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিছ?” আৰু সেই ফিলিষ্টীয়াজনে নিজ দেৱতাবোৰৰ নাম লৈ দায়ূদক শাও দিলে।

44ফিলিষ্টীয়াজনে দায়ূদক ক'লে, “তই মোৰ ওচৰলৈ আহ; মই তোৰ মাংস আকাশৰ চৰাইবোৰক আৰু মাটিৰ পশুবোৰক দিওঁ।” 45দায়ূদে সেই ফিলিষ্টীয়াজনক উত্তৰ দি ক'লে, “তুমি তৰোৱাল, বৰছা, আৰু যাঠি লৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিছা। কিন্তু মই হ'লে, বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলৰ ঈশ্বৰৰ নামেৰে আৰু তুমি যাক ইতিকিং কৰিছা, তেওঁৰ নামেৰে তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ।

46আজি যিহোৱাই তোমাক মোৰ হাতত সোধাই দিব; আৰু মই তোমাক আঘাত কৰি তোমাৰ মূৰ ছেদন কৰিম, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যসমূহৰ শৰ আজি মই আকাশৰ চৰাই আৰু বনৰীয়া জন্তুবোৰক দিম; তাতে ইস্ৰায়েলৰ মাজত যে এজন ঈশ্বৰ আছে, ইয়াকে গোটেই পৃথিৱীয়ে জানিব। 47আৰু যিহোৱাই তৰোৱাল আৰু যাঠিৰ দ্বাৰাই যে নিস্তাৰ নকৰে, তাকো এই সকলো সমাজে জানিব; কিয়নো যুদ্ধ যিহোৱাৰেই, আৰু তেওঁ তোমালোকক আমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিব।” 48পাছত সেই ফিলিষ্টীয়াই আগবাঢ়ি আহি দায়ূদক লগ পাবলৈ বিচাৰোতে, দায়ূদেও বেগাই ফিলিষ্টীয়া জনক লগ পাবৰ বাবে সেনাবাহিনীটোৰ দিশে বেগাই আগবাঢ়ি গ'ল। 49তাৰ পাছত দায়ূদে তেওঁৰ

জোলোঙাত হাত সুমুৱাই এটা শিল উলিয়ালে আৰু ফিঙ্গাত থৈ পাক দি সেই ফিলিষ্টীয়াজনৰ কঁপালত এনেকৈ মাৰিলে যে, সেই শিল তাৰ কঁপালত বহি গ'ল; তাতে সি মাটিত তললৈ মুখ কৰি পৰি গ'ল।

⁵⁰(এইদৰে দায়ূদে এগছ ফিঙ্গা আৰু এটা শিলেৰে সেই ফিলিষ্টীয়াজনক জয় কৰিলে, আৰু তাক আঘাত কৰি বধ কৰিলে; কিন্তু দায়ূদৰ হাতত তৰোৱাল নাছিল।) ⁵¹তেতিয়া দায়ূদে লৰি গৈ ফিলিষ্টীয়া জনৰ কাষত থিয় হৈ তাৰ তৰোৱাল ফাঁকৰ পৰা উলিয়াই তাৰেই তাক বধ কৰিলে আৰু সেই তৰোৱালেৰেই তাৰ মূৰ কাটি পোলালে। তেতিয়া ফিলিষ্টীয়া সকলে তেওঁলোকৰ সেই মহাবীৰ মৰা দেখি পলাল। ⁵²তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ আৰু যিহূদাৰ লোকসকলে ওলাই জয়-ধ্বনি কৰি গয়লৈকে আৰু ইক্ৰোণৰ দুৱাৰলৈকে ফিলিষ্টীয়া সকলৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল; তাতে ফিলিষ্টীয়া সকলৰ হত হোৱা লোকবোৰ চাৰিয়মৰ বাটত গাং আৰু ইক্ৰোণলৈকে পৰি পৰি গ'ল। ⁵³পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ পাছে পাছে খেদি যোৱাৰ পৰা উভটি আহি সিহঁতৰ ছাউনি লুট কৰিলে। ⁵⁴আৰু দায়ূদে সেই ফিলিষ্টীয়াজনৰ মূৰটো যিৰুচালেমলৈ লৈ গ'ল; কিন্তু তাৰ ৰণৰ সাজ নিজৰ তম্বুত ৰাখিলে।

দায়ূদৰ লগত যোনাথনৰ বন্ধুত্ব। তেওঁলৈ চৌলৰ সঁফা।

⁵⁵সেই ফিলিষ্টীয়াজনৰ বিৰুদ্ধে দায়ূদ ওলাই যোৱাৰ পাছত চৌল তেওঁৰ সেনাপতি অবনেৰক সুধিলে, “অবনেৰ, সেই ডেকা কাৰ পুত্ৰ?” তাতে অবনেৰে ক'লে, “মহাৰাজ, আপোনাৰ জীৱনৰ শপত, মই ক'ব নোৱাৰোঁ।” ⁵⁶পাছত ৰজাই ক'লে, “তুমি সোধাচোন, সেই যুৱকজন কাৰ পুত্ৰ হয়?” ⁵⁷পাছত দায়ূদে যেতিয়া ফিলিষ্টীয়াজনক বধ কৰি ঘূৰি আহিছিল, তেতিয়া অবনেৰে তেওঁক ধৰি চৌলৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তেওঁৰ হাতত তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াজনৰ মূৰ আছিল। ⁵⁸তাতে চৌলে তেওঁক সুধিলে, “হে ডেকা, তুমি কাৰ পুত্ৰ?” দায়ূদে উত্তৰ দিলে, “মই আপোনাৰ দাস বৈৎলেহমীয়া যিচয়ৰ পুত্ৰ।”

Chapter 18

¹দায়ূদে যেতিয়া চৌলৰ লগত কথা পাতি শেষ কৰিলে, তেতিয়া যোনাথনৰ প্ৰাণ দায়ূদৰ প্ৰাণৰ লগত সংযুক্ত হ'ল, আৰু যোনাথনে নিজ প্ৰাণৰ দৰে তেওঁক প্ৰেম কৰিবলৈ ধৰিলে। ²চৌলে সেইদিনা তেওঁক নিজৰ কামৰ বাবে ল'লে, আৰু তেওঁক নিজ পিতৃৰ ঘৰলৈ ঘূৰি যাব নিদিলে।

³তেতিয়া যোনাথন আৰু দায়ূদে তেওঁলোকৰ মাজত বন্ধুত্বৰ প্ৰতিশ্ৰুতি কৰিলে, কাৰণ যোনাথনে তেওঁক নিজৰ প্ৰাণৰ দৰে প্ৰেম কৰিছিল।

⁴যোনাথনে নিজৰ পিন্ধি থকা ৰাজবস্ত্ৰ সোলোকাই দায়ূদক দিয়াৰ লগতে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ, যেনে তৰোৱাল, ধনু আৰু টঙালিও দিলে।

⁵চৌলে দায়ূদক য'লৈকে যাবলৈ কয়, তালৈকে তেওঁ যায়, আৰু তেওঁ জয়ী হয়। চৌলে যুদ্ধাৰু সকলৰ ওপৰত তেওঁক প্ৰতিশ্ৰুতি কৰিলে। এই কথাই সকলো লোকৰ দৃষ্টিত আনকি চৌলৰ দাসসকলৰ দৃষ্টিতো আনন্দদায়ক হ'ল।

⁶ফিলিষ্টীয়াসকলক পৰাজিত কৰি যেতিয়া তেওঁলোক ঘূৰি আহিল, তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সকলো নগৰৰ মহিলাসকলে চৌলক ল'গ ধৰিবলৈ খঞ্জৰী আদি বাদ্যযন্ত্ৰ লৈ গীত গাই নাচি-বাগি ওলাই আহিল। ⁷মহিলাসকলে এটাৰ পাছত আনটো গান আনন্দ কৰি গাবলৈ ধৰিলে,

“চৌলে বধিলে হাজাৰ হাজাৰ লোকক,

দায়ূদে বধিলে অযুত অযুত লোকক।”

⁸তাতে চৌলৰ অতিশয় খং উঠিল, আৰু এই গানে তেওঁক অসন্তুষ্ট কৰি তুলিলে। তেওঁ ক'লে, “তেওঁলোকে দায়ূদে দহ হাজাৰক জয় কৰিলে বুলি বাখ্যা কৰিছে, কিন্তু তেওঁলোকে মোক মাত্ৰ এক হাজাৰক জয় কৰা বুলি বাখ্যা কৰিছে। ৰাজত্বৰ বাহিৰে তেওঁ কি পাবলৈ বাকী থাকিল?”

⁹সেই দিনৰ পৰা চৌলে দায়ূদক সন্দেহৰ চকুৰে চাবলৈ ধৰিলে।

¹⁰তাৰ পাছদিনা সন্ধৰৰ পৰা অহা এটা অনিষ্টকাৰক আত্মা চৌলৰ ওপৰত স্থিতি হ'ল, আৰু তেওঁ বলীয়াৰ দৰে ঘৰৰ ভিতৰত বকিবলৈ ধৰিলে। সেয়ে দায়ূদে আন দিনা বজোৱাৰ দৰে সেইদিনাও বাদ্য বজালে। চৌলৰ হাতত যাঠি আছিল। ¹¹চৌলে সেই যাঠি ডাল দলিয়ালে কাৰণ তেওঁ ভাবিছিল, “মই দায়ূদক বেৰত শালিম।” কিন্তু দায়ূদ চৌলৰ পৰা দুবাৰ এইদৰে ৰক্ষা পালে। ¹²চৌলে দায়ূদলৈ ভয় কৰিলে, কাৰণ যিহোৱা তেওঁৰ লগত আছিল, কিন্তু চৌলৰ লগত নাছিল। ¹³সেয়েহে চৌলে নিজৰ ওচৰৰ পৰা তেওঁক দূৰ কৰিলে আৰু তেওঁক সহস্ৰপতি পাতিলে। এইদৰে লোকসকলৰ আগলৈ দায়ূদ ওলাই গ'ল। ¹⁴আৰু দায়ূদে নিজৰ সকলো দিশত উন্নতি কৰিলে কাৰণ যিহোৱা তেওঁৰ লগত আছিল।

¹⁵চৌলে যেতিয়া দেখিলে যে দায়ূদৰ উন্নতি হৈছে, তেতিয়া তেওঁ ত্ৰাসযুক্ত হ'ল। ¹⁶কিন্তু সকলো ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদাই দায়ূদক ভাল পালে, কাৰণ তেওঁ তেওঁলোকৰ আগলৈ ওলাই আহিল।

17চৌলে দায়ূদক ক'লে, “এয়া মোৰ ডাঙৰ ছোৱালী মেৰব। তোমাৰ ভাৰ্যা হবলৈ মই তাইক দিম। তুমি কেৱল মোৰ পক্ষে সাহিয়াল হোৱা আৰু যিহোৱাৰ বাবে যুদ্ধ কৰা।” কাৰণ চৌলে চিন্তা কৰিলে, “মোৰ হাত তেওঁৰ অহিতে নহওক, কিন্তু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ হাত তেওঁৰ বিৰুদ্ধে হওক।”

18দায়ূদে চৌলক ক'লে, “মই কোন, আৰু মোৰ জীৱন কি বা ইস্ৰায়েলৰ মাজত মোৰ পিতৃ-বংশ বা কি যে, মই মহাৰাজৰ জোঁৱাই হ'ব লাগে?”

19কিন্তু চৌলৰ ছোৱালী মেৰবক বিয়া দিয়াৰ সময়ত তাইক মহোলাতীয়া অদ্ৰীয়েলেৰে সৈতে বিয়া দিয়া হ'ল। 20তাৰ পাছত চৌলৰ জীয়েক মীখলে দায়ূদক প্ৰেম কৰিলে। তেতিয়া লোকসকলে সেই কথা চৌলক জনালে আৰু তেওঁ সন্তোষ পালে। 21চৌলে চিন্তা কৰিলে, “মই তাইক তেওঁলৈ দিম, যাতে তাই তেওঁৰ ফান্দস্বৰূপ হয়, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ হাতো যেন তেওঁৰ বিৰুদ্ধে হয়।” সেয়েহে চৌলে দ্বিতীয়বাৰৰ কাৰণে দায়ূদক ক'লে, “তুমি মোৰ জোঁৱাই হবা।”

22আৰু চৌলে তেওঁৰ দাসসকলক আজ্ঞা দিলে, “গোপনে দায়ূদৰ লগত কথা পাতি এই কথা কোৱা, ‘চাওক, ৰজা আপোনাত সন্তুষ্ট হৈছে, আৰু তেওঁৰ সকলো দাসে আপোনাক ভালপায়। এই হেতুকে আপুনি ৰজাৰ জোঁৱাই হওক।’” 23সেয়ে চৌলৰ দাসসকলে এইসকলো কথা দায়ূদৰ আগত ক'লে, আৰু দায়ূদে ক'লে, “ৰজাৰ জোঁৱাই হোৱা সাধাৰণ কথা বুলি তোমালোকে ভাবিছা নে মই দুখীয়া আৰু সামান্যভাৱে সন্মানীয় মানুহ?” 24পাছত চৌলৰ দাস সকলে দায়ূদে কোৱা কথাখিনি তেওঁক ক'লে।

25তেতিয়া চৌলে ক'লে, “তোমালোকে দায়ূদক এইদৰে কোৱা, ‘ৰজাই একো যৌতুক নিবিচাৰে, কেৱল ৰজাৰ শত্ৰুবোৰৰ প্ৰতিকাৰ সাধিবৰ কাৰণ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ এশ লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম বিচাৰিছে।’” এইদৰে চৌলে দায়ূদক ফিলিষ্টীয়াসকলৰ হাতেৰে বধ কৰিবলৈ চিন্তা কৰিলে। 26যেতিয়া তেওঁৰ দাসসকলে দায়ূদক এই কথা ক'লে, তেতিয়া দায়ূদ ৰজাৰ জোঁৱাই হ'বলৈ আনন্দিত হ'ল।

27সেই সময় উকলি যোৱাৰ পূৰ্বে, দায়ূদে লোকসকলৰ সৈতে গ'ল, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দুশ জনক বধ কৰিলে। ৰজাৰ জোঁৱাই হ'বৰ কাৰণে তেওঁ সম্পূৰ্ণ দুশ জনৰ লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম আনি ৰজাক দিলে। তাতে চৌলে তেওঁৰ লগত নিজ জীয়েক মীখলক বিয়া দিলে। 28চৌলে দেখিলে আৰু বুজিলে যে, যিহোৱা দায়ূদৰ লগত আছিল আৰু তেওঁৰ ছোৱালী মীখলে তেওঁক প্ৰেম কৰিছিল। 29পাছত চৌলে দায়ূদলৈ অধিক বেছি ভয় কৰিবলৈ ধৰিলে। এইদৰে চৌল সদায় দায়ূদৰ শত্ৰু হৈ থাকিল।

30তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ ৰজকুমাৰসকল যুদ্ধৰ বাবে ওলাই আহিল। কিন্তু যিমানেই তেওঁলোক ওলাই আহিল, সিমানেই দায়ূদে চৌলৰ দাসসকলতকৈও অধিকক জয় কৰিলে। সেয়ে তেওঁৰ নাম অতিশয় সন্মানীয় বুলি গণ্য হ'বলৈ ধৰিলে।

Chapter 19

দায়ূদৰ লগত চৌলৰ অলপদিনীয়া মিলন। দায়ূদ পলাই যোৱা।

1চৌলে তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথন আৰু তেওঁৰ সকলো দাসৰ আগত দায়ূদক বধ কৰাৰ কথা ক'লে। কিন্তু চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনে দায়ূদক ভাল পাইছিল। 2সেয়ে যোনাথনে দায়ূদক ক'লে, “মোৰ পিতৃ চৌলে আপোনাক বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। সেয়ে ৰাতিপুৱা নিজে সাৱধান থাকিব, আৰু গোপন ঠাইত নিজে লুকাই থাকিব। 3আপুনি য'ত আছিল, মই ওলাই গৈ সেই পথাৰতে পিতৃৰ কাষত থিয় হ'ম আৰু আপোনাৰ বিষয়ে মই পিতৃক ক'ম; তাত মই যদি কিবা বিষয় জানিব পাৰো, তেনেহলে আপোনাক ক'ম।”

4তাৰ পাছত যোনাথনে তেওঁৰ পিতৃ চৌলৰ আগত দায়ূদৰ বিষয়ে ভাল কথাবোৰ ক'লে, “ৰজাৰ দাস দায়ূদৰ বিৰুদ্ধে ৰজাই পাপ নকৰক, কাৰণ তেওঁ আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰা নাই, আৰু তেওঁৰ সকলো কৰ্ম আপোনাৰ পক্ষে অতি মঙ্গলজনক। 5তেওঁ নিজ প্ৰাণ হাতত লৈ ফিলিষ্টীয়ামহাবীৰক বধ কৰিলে, আৰু যিহোৱাই সকলো ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে জয় কঢ়িয়াই আনিলে। এই সকলো দেখি আপুনি আনন্দ কৰিছিল। তেনেহলে কিয় আপুনি কোনো কাৰণ নোহোৱাকৈ দায়ূদক বধ কৰি নিৰ্দোষীৰ তেজৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিব খুজিছে?”

6চৌলে যোনাথনৰ কথা শুনি শপত খাই ক'লে, “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁক বধ কৰা নহ'ব।” 7যোনাথনে দায়ূদক মাতি আনি সেই সকলো কথা তেওঁক জনালে। আৰু যোনাথনে দায়ূদক চৌলৰ ওচৰলৈ আনিলে; তাতে তেওঁ আগৰ দৰে তেওঁৰ সন্মুখত থাকিল।

8তাৰ পাছত পুনৰায় যুদ্ধ হ'ল, দায়ূদে বাহিৰলৈ ওলাই গৈ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰি তেওঁলোকৰ মাজত মহাসংহাৰ কৰিলে; তাতে তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰা তেওঁলোক পলাই গ'ল। 9যি সময়ত চৌলে যাঠি হাতত লৈ নিজৰ ঘৰত বহি আছিল, আৰু দায়ূদে বাদ্য বজাই আছিল, সেই সময়ত যিহোৱাৰ পৰা অহা এটা অনিষ্টকাৰক আত্মাই তেওঁত স্থিতি ল'লে।

10চৌলে যাঠিৰে দায়ূদক বেৰৰ সৈতে শালিবলৈ চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু তেওঁ চৌলৰ সন্মুখৰ পৰা আতৰি যোৱাত, তেওঁৰ যাঠি বেৰত সোমালে। দায়ূদ পলাই গৈ সেই ৰাতি ৰক্ষা পালে। 11দায়ূদক ৰখি থাকিবলৈ তেওঁৰ ঘৰলৈ বাৰ্তাবাহক পঠালে যাতে তেওঁ ৰাতিপুৱা দায়ূদক বধ কৰিব পাৰে। দায়ূদৰ ভাৰ্যা মীখলে তেওঁক ক'লে, “আপুনি যদি আজি ৰাতিয়েই নিজ প্ৰাণ ৰক্ষা নকৰে, তেনেহলে কাইলৈ আপোনাক তেওঁ বধ কৰিব।”

¹²সেয়ে মীখলে খিড়িকীৰে দায়ুদক তললৈ নমাই দিলে। তাতে তেওঁ পলাই গৈ নিজকে ৰক্ষা কৰিলে। ¹³আৰু মীখলে গৃহ-দেৱতাৰ মূৰ্তি লৈ বিচনাত থলে, আৰু তাৰ মূৰত ছাগলীৰ নোমৰ গাঁৰু এটা দি তাক কাপোৰেৰে ঢাকি ৰাখিলে।

¹⁴যেতিয়া চোলে দায়ুদক ধৰিবলৈ বৰ্তাবাহকক পঠালে, তেতিয়া মীখলে ক'লে, “তেওঁ নৰিয়া পৰিছে।” ¹⁵তাতে চোলে দায়ুদক চাবলৈ বৰ্তাবাহকক পঠাই ক'লে, “মই বধ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁক বিচনাৰে সৈতে মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহা।”

¹⁶তাতে বৰ্তাবাহকসকল যেতিয়া ভিতৰলৈ গ'ল, তেতিয়া দেখিলে সেই গৃহ-দেৱতাৰ মূৰ্তি আৰু তাৰ মূৰত ছাগলীৰ নোমৰ গাঁৰু আছিল।

¹⁷তেতিয়া চোলে মীখলক ক'লে, “তই মোক কিয় এইদৰে প্ৰবঞ্চনা কৰিলি? মোৰ শত্ৰুক কিয় পলাই সাৰিবলৈ দিলি?” তাতে মীখলে চৌলক উত্তৰ দিলে, তেওঁ মোক কৈছিল, মোক যাবলৈ দে, মই কিয় তোক বধ কৰিম?”

¹⁸এইদৰে পাছত দায়ুদে পলাই গৈ ৰক্ষা পালে আৰু তেওঁ ৰামাত থকা চমূৱেলৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁৰ প্ৰতি কৰা ব্যৱহাৰৰ কথা তেওঁক ক'লে। তাৰ পাছত তেওঁ আৰু চমূৱেল দুয়ো গৈ নায়েতত নিবাস কৰিলে। ¹⁹পাছত চৌলক কোনোবাই ক'লে যে, “দায়ুদ ৰামাৰ নায়েতত আছে।”

²⁰তেতিয়া চোলে দায়ুদক ধৰিবলৈ বৰ্তাবাহকক পঠিয়াই দিলে। পাছত তেওঁলোকে যেতিয়া ভাববাদীসকলক ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি থকা দেখিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত চমূৱেলক মুৰব্বীৰ দৰে দেখিলে, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মা চৌলৰ বৰ্তাবাহকসকলৰ ওপৰলৈ আহিল আৰু তেওঁলোকেও ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে।

²¹যেতিয়া চৌলক এই কথা কোৱা হ'ল, তেওঁ বেলেগ বৰ্তাবাহকসকলক পঠিয়াই দিলে আৰু তেওঁলোকেও ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেয়ে চোলে তৃতীয়বাৰ বৰ্তাবাহক পঠালে, আৰু তেওঁলোকেও ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। ²²তেতিয়া তেওঁ নিজে ৰামালৈ গৈ চেখুত থকা ডাঙৰ গভীৰ নাদটোৰ কাষ পালে, তেওঁ সুধিলে, “চমূৱেল আৰু দায়ুদ ক'ত আছে?” তেতিয়া কোনো এজনে আহি তেওঁক ক'লে, “তেওঁলোক ৰামাৰ নায়েতত আছে।”

²³তেতিয়া চোলে ৰামাৰ নায়েতলৈ গ'ল। ঈশ্বৰৰ আত্মা তেওঁৰ ওপৰতো আহিল, আৰু ৰামাৰ নায়েত নোপোৱালৈকে তেওঁ ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি গৈ থাকিল। ²⁴আৰু নিজৰ কাপোৰ সোলোকাই চমূৱেলৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে, গোটেই ৰাতি আৰু দিন উদং গাৰে পৰি থাকিল। এই কাৰণে লোকসকলে কলে, “চৌলো জানো ভাববাদীসকলৰ মাজৰ এজন?”

Chapter 20

দায়ুদৰ সৈতে চৌলক পুনৰায় মিলাবলৈ যোনাথনে চেষ্টা কৰা।

¹তাৰ পাছত দায়ুদে ৰামাৰ নায়েতৰ পৰা পলাই যোনাথনৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “মই নো কি কৰিলোঁ? মোৰ অপৰাধ কি? আপোনাৰ পিতৃৰ আগত মই কি পাপ কৰিলোঁ, তেওঁ যে মোৰ প্ৰাণ লবলৈ চেষ্টা কৰিছে?” ²যোনাথনে দায়ুদক ক'লে, “ইয়াৰ পৰা আঁতৰি থাকক, আপোনাৰ মৃত্যু নহয়। মোৰ পিতৃয়ে ডাঙৰ কি সৰু কোনো কাম মোক নোকোৱাকৈ নকৰে। মোৰ পিতৃয়ে এই কথা মোৰ পৰা কিয় গোপনে ৰাখিব? সেয়ে নহয়।”

³তথাপিও দায়ুদে শপত খাই ক'লে, “মই তোমাৰ দৃষ্টিত যে অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তাক তোমাৰ পিতৃয়ে ভালকৈ জানে; তেওঁ কৈছে, ‘যোনাথনক এই কথা জানিবলৈ নিদিবা, জানিলে সি অসন্তোষ পাব’। কিন্তু যিহোৱাৰ জীৱনৰ আৰু তোমাৰ জীৱনৰ শপত, মোৰ আৰু মৃত্যুৰ মাজত নিশ্চয়ে এখোজহে অন্তৰ আছে।”

⁴তেতিয়া যোনাথনে দায়ুদক ক'লে, “আপুনি যি ক'ব বিচাৰে কওক, মই আপোনাৰ কাৰণে তাকেই কৰিম।” ⁵দায়ুদে যোনাথনক ক'লে, “কাইলৈ ন জোন ওলাব; তাতেই ময়েই ৰজাৰ লগত ভোজনত বহিব লাগিব। কিন্তু তুমি মোক যাবলৈ দিয়া, মই তৃতীয় দিনৰ গধূলিলৈকে পথাৰত লুকাই থাকিম।” ⁶যদি তোমাৰ পিতৃয়ে মই নথকাটো মন কৰে, তেন্তে তুমি ক'বা, ‘দায়ুদে নিজ নগৰ বৈৎলেহমলৈ সোনকালে যাবৰ কাৰণে মোৰ আগত বৰ আগ্ৰহেৰে অনুমতি বিচাৰিলে; কাৰণ সেই ঠাইত গোটেই বংশৰ কাৰণে এটা বছৰেকীয়া যজ্ঞ হৈ আছে।’ ⁷তেওঁ যদি কয়, ‘ঠিকেই আছে’, তেতিয়া তোমাৰ দাসৰ মঙ্গল হ'ব। কিন্তু যদি তেওঁৰ খং উঠে, তেন্তে জানিবা যে, তেওঁ অমঙ্গলৰ কথা চিন্তা কৰিছে।

⁸এই হেতুকে তুমি তোমাৰ দাসলৈ অনুগ্ৰহ কৰিবা; কাৰণ তুমি তোমাৰ এই দাসক তোমাৰে সৈতে যিহোৱাৰ চুক্তিলৈ আনিছা। তথাপি যদি মোৰ কোনো অপৰাধ থাকে, তেন্তে তুমি নিজে মোক বধ কৰা; তেনেহলে কিয় মোক তোমাৰ পিতৃৰ ওচৰলৈ নিব খুঁজিছা?” ⁹যোনাথনে ক'লে, “এনে ভয় আপোনাৰ পৰা দূৰ হওক! কাৰণ মোৰ পিতৃয়ে আপোনালৈ অমঙ্গল ঘটাবলৈ স্থিৰ কৰা কথা যদি মই কেনেকৈ জানিব পাৰো, তেন্তে মই জানো আপোনাক কৈ নিদিম?” ¹⁰তেতিয়া দায়ুদে যোনাথনক ক'লে, “তোমাৰ পিতৃয়ে তোমাক কটু উত্তৰ দিলে, তাক কোনে মোক ক'ব?”

¹¹যোনাথনে দায়ুদক ক'লে, আহক, আমি পথাৰলৈ ওলাই যাওঁহঁক।” সেয়ে দুয়ো পথাৰলৈ ওলাই গ'ল।

¹²যোনাথনে দায়ুদক ক'লে, “মই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক সাক্ষী কৰি কৈছোঁ যে, কাইলৈ বা পৰহিলৈ প্ৰায় এই সময়ত মোৰ পিতৃৰ মন চাম; তাতে আপোনালৈ অনুগ্ৰহ থকাৰ প্ৰমাণ পালে, মই তেতিয়াই মানুহ পঠিয়াই আপোনাক সেই বিষয়ে নজনাম নে? ¹³যদি আপোনাৰ অমঙ্গল কৰিবলৈ মোৰ পিতৃ মন থাকে, আৰু মই সেই বিষয়ে আপোনাক নজনাও, তেনেহলে যিহোৱাই যোনাথনক অমুক আৰু তাতকৈ অধিক দণ্ড দিয়ক; তেনেকুৱা হ'লে, আপোনাক বিদায় দিম; তাতে আপুনি কুশলে যাব; আৰু যিহোৱা মোৰ পিতৃৰ লগত থকাৰ দৰে আপোনাৰ লগতো

থাকক। ¹⁴মই নমৰিবৰ কাৰণে আপুনি যে কেৱল মই জীয়াই থকা কালত যিহোৱাৰ অনুগ্ৰহ মোৰ বাবে দেখুৱাব এনে নহয়; ¹⁵কিন্তু মোৰ বংশলৈকো দয়া কৰিবলৈ কেতিয়াও ক্ৰুতি নকৰিব, আনকি যেতিয়া যিহোৱাই দায়ুদৰ শত্ৰুবোৰৰ প্ৰতিজনক পৃথিবীৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিব, তেতিয়াও নকৰিবা।” ¹⁶এইদৰে যোনাথনে দায়ুদৰ পৰিয়ালৰ সৈতে এটা চুক্তি কৰিলে আৰু তেওঁ ক’লে, যিহোৱাই দায়ুদক শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰক।

¹⁷এইদৰে যোনাথনে দায়ুদৰ ওচৰত পুনৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে, কাৰণ তেওঁ তেওঁক প্ৰেম কৰিছিল; তেওঁ নিজ প্ৰাণৰ দৰে দায়ুদক প্ৰেম কৰিছিল। ¹⁸সেয়েহে যোনাথনে দায়ুদক ক’লে, “কাইলৈ ন-জোন ওলাব; তাতে আপোনাৰ অনুপস্থিতি অনুভৱ হ’ব, কাৰণ আপোনাৰ আসন খালী হৈ থাকিব। ¹⁹আপুনি পৰহিলৈ অতি বেগাই নামি আহিব, আৰু আগেয়ে যি ঠাইত আহি লুকাই আছিল, সেই ঠাইলৈ আহি এজল নামৰ শিলটোৰ ওচৰত লুকাই থাকিব। ²⁰তাতে মই লক্ষ্য কৰি মৰাৰ দৰে তিনিটা কাঁড় মাৰিম। ²¹আৰু মই এজন ডেকা ল’ৰাক সেই ঠাইলৈ পঠিয়াম আৰু তেওঁক ক’ম, ‘যোৱা আৰু কাঁড়বোৰ বিচাৰ।’ যদি মই সেই ডেকা ল’ৰাক কওঁ, কাঁড় কেইডাল এইফালে আছে, তাৰ পৰা তুলি আনা;’ তেনেহলে আপুনি আহিব। কিয়নো কোনো ভয় নাই, যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত তোমাৰ মঙ্গলহে হ’ব। ²²কিন্তু মই যদি ডেকা ল’ৰাটোক কওঁ, ‘চোৱা, কাঁড়বোৰ তোৰ সিফালে আছে’, তেতিয়া আপুনি নিজৰ পথত গুচি যাব; কাৰণ যিহোৱাই আপোনাক বিদায় দিছে। ²³আপোনাৰ আৰু মোৰ মাজত হোৱা চুক্তি আৰু মই কোৱা কথাবোৰ মনত ৰাখিব; যিহোৱা আপোনাৰ আৰু মোৰ মাজত চিৰদিন সাক্ষী হৈ আছে।”

²⁴তাৰ পাছত দায়ুদে গৈ পথাৰত লুকাই থাকিল; পাছত যেতিয়া ন-জোন ওলাল, তেতিয়া ৰজাই আহি ভোজনত বহিল। ²⁵তাতে ৰজাই সচৰাচৰ বহাৰ দৰে দেৱালৰ ওচৰত থকা আসনত গৈ বহিল। পাছত যোনাথন উঠি থিয় হ’ল আৰু অবনেৰ চৌলৰ কাষতে বহিল, কিন্তু দায়ুদৰ আসন খালী হৈ থাকিল। ²⁶সেইদিনা চৌলে একোকে নক’লে; কাৰণ তেওঁ ভাবিলে, “দায়ুদৰ কিবা হয়তো হৈছে। সি গুচি নহয়, সচাকৈ সি গুচি নহয়।” ²⁷ন-জোনৰ পাছদিনা অৰ্থাৎ মাহৰ দ্বিতীয় দিনাও দায়ুদৰ আসন শূণ্য হৈ থকাত চৌলে নিজৰ পুত্ৰ যোনাথনক সুধিলে, “যিচয়ৰ পুতেক কালি আৰু আজিও ভোজলৈ কিয় অহা নাই?” ²⁸তেতিয়া যোনাথনে উত্তৰ দি চৌলক ক’লে, “দায়ুদে বৈত্লেহেমলৈ যাবৰ কাৰণে বৰ আগ্ৰহেৰে মোৰ পৰা অনুমতি বিচাৰিলে; ²⁹আৰু মোক ক’লে, ‘মই মিনতি কৰিছোঁ, মোক যাবলৈ দিয়া; কিয়নো নগৰত আমাৰ গোষ্ঠীৰ এক যজ্ঞ হ’ব, আৰু মোৰ ককায়ে মোক তাত উপস্থিত হ’বলৈ আঞ্জা কৰিছে; এই হেতুকে মই যদি তোমাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তেন্তে বিনয় কৰোঁ, মোক যাবলৈ দিয়া; মই গৈ মোৰ ভাইসকলক চাই আহোঁ।’ এই কাৰণে তেওঁ মহাৰাজৰ মেজলৈ আহিব পৰা নাই।”

³⁰তেতিয়া যোনাথনলৈ চৌলৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁ যোনাথনক ক’লে, “হেৰ’ বিপথগামীনী আৰু বিদ্ৰোহীনী তিৰোতাৰ পুতেক, তই তোৰ লাজ, আৰু তোৰ মাৰক বিবস্ত্ৰ কৰাৰ লাজ প্ৰকাশ কৰিবলৈ যে যিচয়ৰ পুতেকক মনোনীত কৰিলি, তাক জানো মই নাজানো? ³¹কিন্তু যিচয়ৰ পুতেক যেতিয়ালৈকে পৃথিবীত জীয়াই থাকিব, তেতিয়ালৈকে তই থিৰে থাকিব নোৱাৰিব, আৰু তোৰ ৰজাও থিৰে নাথাকিব; এই হেতুকে এতিয়া মানুহ পঠাই তাক মোৰ আগলৈ আন; কিয়নো সি মৰিবই লাগিব”; ³²তাতে যোনাথনে উত্তৰ দি নিজৰ বাপেক চৌলক ক’লে, “তেওঁ কিয় মৰিব? তেওঁনো কি কৰিলে?” ³³তেতিয়া চৌলে যোনাথনক মাৰিবৰ বাবে যাঠি মাৰি পঠালে। তেতিয়া যোনাথনে বুজিলে যে, তেওঁৰ পিতৃ চৌলে সচাকৈয়ে দায়ুদক বধ কৰিবলৈ চলি বিচাৰি আছে। ³⁴তাতে যোনাথন অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হৈ উঠিল আৰু ভোজনৰ মেজৰ পৰা উঠি গ’ল। এইদৰে তেওঁ মাহৰ দ্বিতীয় দিনাও একো ভোজন নকৰিলে। দায়ুদৰ কাৰণে তেওঁ বেজাৰ পালে, কিয়নো তেওঁৰ পিতৃয়ে তেওঁক অপমান কৰিছিল।

³⁵পাছদিনা ৰাতিপুৱা দায়ুদেৰে সৈতে নিৰুপণ কৰা পথাৰলৈ যোনাথনে ওলাই গ’ল আৰু তেওঁৰ লগত এজন ডেকা ল’ৰা আছিল। ³⁶তেওঁ সে ডেকা ল’ৰাক ক’লে, “দৌৰ আৰু মই মাৰি পঠোৱা কাঁড়বোৰ বিচাৰি আন।” তাতে ল’ৰাটোৱে দৌৰ মাৰোতে তেওঁ তাৰ সিফালে পৰাকৈ কাঁড়বোৰ মাৰিলে। ³⁷তাতে ডেকা ল’ৰা জনে গৈ যোনাথনে মাৰি পঠোৱা কাঁড়বোৰৰ ওচৰ পোৱাত, তেওঁ তাক ক’লে, ‘তোৰ সিফালে জনো কাঁড়বোৰ নাই?’ ³⁸পাছত যোনাথনে ল’ৰাজনক মাতি ক’লে, বেগাই দৌৰি আহ। তাত ৰৈ নাথাকিব।” তেতিয়া সেই ল’ৰাজনে কাঁড়বোৰ বুটলি আনি যোনাথনৰ ওচৰলৈ আহিল। ³⁹কিন্তু ল’ৰাজনে একো বুজি নাপালে; মাত্ৰ দায়ুদেহে এই বিষয় বুজি পালে। ⁴⁰পাছত যোনাথনে নিজৰ ধনু-কাঁড়বোৰ ল’ৰা জনৰ হাতত দিলে আৰু ক’লে, “যোৱা, এইবোৰ লৈ নগৰলৈ যোৱা।” ⁴¹তাৰ পাছত ডেকা ল’ৰা জন যোৱাৰ লগে লগে দায়ুদে দক্ষিণ দিশৰ পৰা ওলাই আহিল আৰু তললৈ মুখ কৰি পৰি তিনিবাৰ প্ৰণিপাত কৰিলে। তাতে তেওঁলোক পৰস্পৰে চুমা খালে আৰু কান্দিলে; তাতে দায়ুদৰ সৈতে অধিক ক্ৰন্দন হ’ল। ⁴²পাছত যোনাথনে দায়ুদক ক’লে, “আপুনি কুশলে যাওক; কিয়নো আমি দুয়ো যিহোৱাৰ নামেৰে এই শপত খালো যে, ‘যিহোৱা আপোনাৰ আৰু মোৰ মাজত থকাৰ দৰে আপোনাৰ বংশ আৰু মোৰ বংশৰ মাজতো সদাকাল থাকিব।’” পাছত তেওঁ উঠি গুচি গ’ল, আৰু যোনাথন নগৰলৈ উভতি গ’ল।

Chapter 21

নোব আৰু গাতলৈ পলাই যোৱা।

¹তাৰ পাছত দায়ুদ নোবত থকা অহীমেলক পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আহিল। তাতে অহীমেলকে কঁপি কঁপি দায়ুদৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিল, আৰু তেওঁক ক’লে, “কিয় তোমাৰ লগত কোনো নাই আৰু তুমি কিয় অকলে আহিছা?” ²দায়ুদে অহীমেলক পুৰোহিতক ক’লে, “ৰজাই মোক তেওঁৰ কাৰ্যৰ অৰ্থে পঠাইছে, আৰু মোক ক’লে, ‘মই তোমাক যি কাৰ্যৰ উদ্দেশে পঠাইছোঁ আৰু তোমাক কি আদেশ দিছোঁ সেই বিষয়ে যেন কোনেও গম নাপাই।’ মই যুৱক সকলক বিশেষ ঠাইলৈ যাবলৈ নিৰ্দেশ দিছোঁ।

³এতিয়া তোমাৰ হাতত কি আছে? মোক পাঁচটা পিঠা বা ইয়াত যি আছে তাকে দিয়া।” ⁴পুৰোহিতে দায়ুদক উত্তৰ দি ক’লে, “মোৰ হাতত সাধাৰণ পিঠা নাই, কিন্তু পবিত্ৰ পিঠাহে আছে; যদি যুৱকসকলে নিজকে মহিলাৰ পৰা পৃথকে ৰাখে।”

⁵দায়ুদে পুৰোহিতক উত্তৰ দিলে, “নিশ্চয়কৈ এই তিনি দিন আমাৰ পৰা মহিলাসকলক পৃথকে ৰাখিম। যেতিয়া মই ওলাই আহিলোঁ, যুৱকসকলৰ শৰীৰ পবিত্ৰ আছিল, যদিও বা এই যাত্ৰা সাধাৰণ আছিল। আজি তেওঁলোকৰ শৰীৰ আৰু কিমান পবিত্ৰ হ’ব লাগে?” ⁶তাতে পুৰোহিতে তেওঁক পবিত্ৰ পিঠা দিলে। কাৰণ তাত আন পিঠা নাছিল, কেৱল তাত থকা পিঠা যি যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা আঁতৰোৱা হৈছিল যাতে তাৰ ঠাইত গৰম পিঠা ৰাখিব পৰা যায়।

⁷সেই দিনা চৌলৰ দাসসকলৰ মাজৰ ইদোমীয়া দোৱেগ নামেৰে এজন লোক যিহোৱাৰ সন্মুখত, তেওঁ চৌলৰ প্ৰধান পশুপালক আছিল।

⁸দায়ুদে অহীমেলকক ক’লে, “তোমাৰ এই ঠাইত যাঠি বা তৰোৱাল একো নাই নে? কাৰণ, মই ৰজাৰ জৰুৰী কাৰ্য কৰিব লগা হোৱাত, মই নিজৰ তৰোৱাল বা অস্ত্ৰ লগত অনা নহ’ল।” ⁹পুৰোহিতে ক’লে, “এলা উপত্যকাত তুমি যাক বধ কৰিছিলি সেই ফিলিষ্টীয়া গলিয়াথৰ তৰোৱাল এফোদৰ পাছফালে কাপোৰেৰে মেৰোৱা আছে। যদি তুমি লব খোজা, লোৱা, কাৰণ তাৰ বাহিৰে আন কোনো অস্ত্ৰ ইয়াত নাই।” তাতে দায়ুদে ক’লে, “তাৰ সমান তৰোৱাল আৰু নাই; তাকে মোক দিয়া।”

¹⁰তাৰ পাছত দায়ুদ উঠি চৌলৰ ভয়ত পলাল আৰু সেই দিনাই গাতৰ গজা আখীচৰ ওচৰলৈ গ’ল। ¹¹আখীচৰ দাসসকলে তেওঁক ক’লে, “এই মানুহ জন জানো দেশৰ ৰজা দায়ুদ নহয় নে? তেওঁলোকে নাচি নাচি তেওঁৰ বিষয়ে পৰস্পৰে গান গাই কোৱা নাই নে-

“চৌলে বধিলে হাজাৰ হাজাৰ লোকক,

দায়ুদে বধিলে অযুত অযুত লোকক?”

¹²তাতে দায়ুদে সেই কথা হৃদয়ত ৰাখি গাতৰ ৰজা আখীচলৈ অতিশয় ভয় কৰিলে। ¹³তেওঁ নিজৰ আচৰণ সলনি কৰিলে আৰু দুৱাৰত আঁকি-বাকি আৰু নিজৰ ডাঢ়িৰ ওপৰত লালটি বোৱাই তেওঁলোকৰ আগত বলীয়াৰ ভাও ধৰিলে।

¹⁴তাতে আখীচে তেওঁৰ দাসসকলক ক’লে, “চোৱা, এই মানুহজন বলীয়া। তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ কিয় আনিছা? ¹⁵মোৰ জানো বলীয়া মানুহৰ অভাৱ হৈছে, যে, মোৰ ওচৰত বলীয়াৰ দৰে ব্যবহাৰ কৰিবলৈ তোমালোকে ইয়াক আনিলা, এই মানুহ মোৰ গৃহত সোমাব নে?”

Chapter 22

দায়ুদে মোৱাব আৰু যিহুদাত বাস কৰা। পুৰোহিত সকলক বধ কৰা।

¹তাৰ পাছত দায়ুদে সেই ঠাই এৰিলে আৰু অদুল্লম নামেৰে এটা গুহাত আশ্ৰয় ল’লে; যেতিয়া তেওঁৰ ককায়েকসকলে আৰু পিতৃ-বংশৰ লোকসকলে এইকথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোক তেওঁৰ ওচৰলৈ গ’ল। ²প্ৰতিজন দুখ পোৱা ব্যক্তি, প্ৰতিজন ধৰুৱা ব্যক্তি আৰু প্ৰতিজন বেজাৰত থকা ব্যক্তি তেওঁৰ ওচৰত গোট খালে। তাতে দায়ুদ তেওঁলোকৰ অধিপতি হ’ল; এই দৰে প্ৰায় চাৰি শ লোক তেওঁৰ সঙ্গী হ’ল।

³দায়ুদে তাৰ পৰা মোৱাবৰ মিস্পালৈ গ’ল। তেওঁ মোৱাবৰ ৰজাক ক’লে, “বিনয় কৰোঁ, ঈশ্বৰে মোলৈ কি কৰিব, তাক জ্ঞাত নহওঁমানে, মোৰ পিতৃ-মাতৃক আপোনাৰ লগত থাকিবলৈ দিয়ক।” ⁴তেওঁ তেওঁলোকক মোৱাবৰ ৰজাৰ লগত ৰাখিলে, আৰু যেতিয়ালৈকে দায়ুদ তেওঁৰ দুৰ্গত থাকিল, তেতিয়ালৈকে তেওঁলোক ৰজাৰ লগত থাকিল। ⁵পাছে গাদ ভাববাদীয়ে দায়ুদক ক’লে, “তুমি তোমাৰ দুৰ্গত নাথাকিবা, এই ঠাই ত্যাগ কৰি যিহুদা দেশলৈ যোৱা।” সেয়ে দায়ুদে সেই ঠাই ত্যাগ কৰি হেৰং অৰণ্যলৈ গ’ল।

⁶চৌলে শুনিলে যে, দায়ুদক তেওঁৰ লগৰ লোকসকলৰ সৈতে পোৱা গ’ল। সেই সময়ত চৌলে হাতত যাঠি লৈ গিৰিয়াত ঝাঁও গছৰ তলত বহি আছিল, আৰু তেওঁৰ চাৰিওফালে তেওঁৰ দাসসকল থিয় হৈ আছিল। ⁷তাতে চৌলে চাৰিওফালে থিয় হৈ থকা তেওঁৰ দাসসকলক ক’লে, “বিন্যামীনৰ লোকসকল শূন্য! যিচয়ৰ পুত্ৰই তোমালোকৰ প্ৰতিজনকে শস্যক্ষেত্ৰ আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰী দিব নে? আৰু তোমালোক সকলোকে সহস্ৰপতি ও শতপতিৰ পাতিব নে? ⁸তাৰ পৰিবৰ্তে তোমালোক সকলোৱে মোৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিছাওঁক, যেতিয়া মোৰ পুত্ৰৰ সৈতে যিচয়ৰ পুত্ৰই চুক্তি কৰিছিল তেতিয়া কোনেও মোৰ আগত এই কথা প্ৰকাশ কৰা নাছিল। মোৰ পুত্ৰক মোৰ দাস দায়ুদে মোৰ বিৰুদ্ধে উদগোৱাৰ কথা জানি আৰু আজিৰ দৰে খাপ দি লুকাই থকা কথা জানিও তোমালোক কোনেও মোৰ কাৰণে দুখিত হোৱা নাই।”

⁹তাৰ পাছত চৌলৰ দাসসকলৰ ওচৰত থিয় হৈ থকা ইদোমীয়া দোৱেগে উত্তৰ দিলে, “মই নোবত যিচয়ৰ পুত্ৰক অহীটুবৰ পুত্ৰ অহীমেলকৰ ওচৰলৈ অহা দেখিছিলোঁ।” ¹⁰অহীমেলকে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যাতে তেওঁক সহায় কৰে, আৰু তেওঁ তেওঁক যোগান ধৰিলে, আৰু ফিলিষ্টীয়া গলিয়াথৰ তৰোৱালো তেওঁক দিলে।

¹¹তাৰ পাছত ৰজাই মানুহ পঠাই অহীটুবৰ পুত্ৰ অহীমেলক পুৰোহিতক আৰু তেওঁৰ পিতৃ-বংশক, অৰ্থাৎ নোবত থকা পুৰোহিতসকলক মতি পঠালে। তেওঁলোক সকলোৱেই ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল, ¹²চৌলে ক’লে, “অহীটুবৰ পুত্ৰ শূন্য।” তেওঁ উত্তৰ দিলে, “প্ৰভু, মই ইয়াতে আছোঁ।”

¹³চৌলে তেওঁক ক'লে, “তুমি আৰু যিচয়ৰ পুত্ৰ মোৰ বিৰুদ্ধে কিয় চক্ৰান্ত কৰিছা, যাৰ বাবে তুমি তেওঁক ৰুটি আৰু তৰোৱাল দিছা, আৰু ঈশ্বৰৰ ওচৰত তেওঁৰ সহায়ৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিছা, যাতে তেওঁ মোৰ বিৰুদ্ধে উঠে, আজি লুকাই থকাৰ দৰেই তেওঁ গোপন ঠাইত আছিল।

¹⁴তাৰ পাছত অহীমেলকে বজাক উত্তৰ দি ক'লে, “আপোনাৰ দাসসকলৰ মাজত দায়ুদৰ দৰে বিশ্বাসী কোন? যিজন ৰাজৰ জোঁৱাই, আৰু আপোনাৰ দেহৰক্ষী, আপোনাৰ গৃহৰ এজন সন্মানীয় লোক।” ¹⁵আজি প্ৰথমবাৰ মই তেওঁৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ নেকি? সেয়ে মোৰ পৰা দূৰ হওক! মহাৰাজ, আপোনাৰ এই দাসক আৰু মোৰ সকলো পিতৃ-বংশক দোষ নিদিব; কিয়নো আপোনাৰ দাসে এই বিষয়ে কোনো কথাই গম পোৱা নাছিল।”

¹⁶ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, “অহীমেলক, তুমি আৰু তোমাৰ পিতৃ-বংশ সকলোৰে নিশ্চয় মৃত্যু হ'ব।” ¹⁷ৰজাই তেওঁৰ চাৰিও ফালে থকা ৰখীয়া সকলক ক'লে, “তহঁতে ঘূৰি গৈ যিহোৱাৰ পুৰোহিত সকলক বধ কৰ। কাৰণ তেওঁলোকে দায়ুদৰ সহায়কাৰী, আৰু তেওঁ পলোৱাৰ কথা তেওঁলোকে জানিও মোক নজনালে।” কিন্তু যিহোৱাৰ পুৰোহিতসকলক আক্ৰমণ কৰিবৰ অৰ্থে ৰজাৰ দাসসকল সন্মত নহ'ল।

¹⁸তাৰ পাছত ৰজাই দোৱেগক ক'লে, “ঘূৰি গৈ পুৰোহিতসকলক বধ কৰা।” সেয়ে ইদোমীয়া দোৱেগে পুৰোহিতসকলক আক্ৰমণ কৰি সেই দিনা শণ সূতাৰ এফোদ বস্ত্ৰ পিন্ধা পাঁচাশী জনক বধ কৰিলে। ¹⁹তেওঁ তৰোৱালৰ ধাৰেৰে পুৰোহিতসকলৰ নোব নগৰ আঘাত কৰি, পুৰুষ, তিৰোতা, ল'ৰা, আৰু পিয়াহ খোৱা কেঁচুৱা, আৰু গৰু, গাধ, ভেড়া আদি সকলোকে তৰোৱালৰ ধাৰেৰে সংহাৰ কৰিলে।

²⁰সেই সময়ত অহীটুৰ পুত্ৰ অহীমেলকৰ এজন পুত্ৰ কেৱল ৰক্ষা পৰিল; তেওঁৰ নাম অবিয়াথৰ; তেওঁ দায়ুদৰ ওচৰলৈ পলাই গ'ল। ²¹চৌলে যিহোৱাৰ পুৰোহিতসকলক বধ কৰা কথা অবিয়াথৰে দায়ুদক ক'লে, ²²তাতে দায়ুদে অবিয়াথৰক ক'লে, “ইদোমীয়া দোৱেগ সেই ঠাইত থকাতে মই সেই দিনা বুজিছিলোঁ, যে, সি অৱশ্যে চৌলক সম্বাদ দিব; ময়েই তোমাৰ পিতৃ-বংশৰ সকলো ব্যক্তিৰ বধৰ কাৰণ হ'লোঁ।” ²³তুমি মোৰ লগত থাকা, ভয় নকৰিবা; কিয়নো যি জনে মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিলে সেই জনে তোমাৰো কৰিব। কাৰণ মোৰ লগত তুমি নিৰ্ভয়ে থাকিবা।

Chapter 23

দায়ুদে কয়ীলাক ৰক্ষা কৰা। তেওঁ জীফ আৰু মায়োন অৰণ্যত থকা। তেওঁ চৌলক দয়া কৰা।

¹তেওঁলোকে দায়ুদক ক'লে, “ফিলিষ্টীয়া সকলে কয়ীলাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি মৰণা মৰা শস্য লুট কৰিছে।” ²সেয়ে দায়ুদে যিহোৱাৰ আগত সহায়ৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু সুধিলে, “মই ফিলিষ্টীয়া সকলক আঘাত কৰিবলৈ যাম নে?” তাতে যিহোৱাই ক'লে, “যোৱা ফিলিষ্টীয়া সকলক আক্ৰমণ কৰি কয়ীলাক উদ্ধাৰ কৰা।”

³কিন্তু দায়ুদৰ লোকসকলে তেওঁক ক'লে, “চোৱা, আমি যিহূদাত ভয়েৰে আছোঁ। যদি ফিলিষ্টীয়াৰ সৈন্যসকলৰ বিৰুদ্ধে কয়ীলালৈ যাওঁ, তেনেহলে ইয়াতকৈ কিমান অধিক ভয়ৰ কথা হ'ব?” ⁴তেতিয়া দায়ুদে পুনৰ সহায়ৰ বাবে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। যিহোৱাই তেওঁক উত্তৰ দিলে, “তুমি উঠি কয়ীলালৈ নামি যোৱা। কাৰণ মই ফিলিষ্টীয়া সকলৰ ওপৰত তোমাক জয়যুক্ত কৰিম।”

⁵তাতে দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে কয়ীলালৈ গৈ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰিলে। তেওঁলোকৰ পশুবোৰ লৈ গ'ল, আৰু আক্ৰমণ কৰি তেওঁলোকৰ মাজত সংহাৰ কৰিলে। এইদৰে দায়ুদে কয়ীলা নিবাসীসকলক উদ্ধাৰ কৰিলে। ⁶অহীমেলকৰ পুত্ৰ অবিয়াথৰ যেতিয়া কয়ীলালৈ পলাই দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহিছিল, তেতিয়া তেওঁ হাতত এখন এফোদ লৈ আহিছিল।

⁷চৌলে দায়ুদ কয়ীলালৈ যোৱাৰ বাতৰি পাই ক'লে, “যিহোৱাই মোৰ হাতত তেওঁক সমৰ্পণ কৰিছে। তেওঁ আৱদ্ধ হৈ গ'ল কাৰণ নগৰত দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰা হ'ল।” ⁸দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলক অৱৰোধ কৰিবলৈ চৌলে যুদ্ধৰ বাবে কয়ীলালৈ নামি যাবলৈ সকলো সৈন্য সামন্তক মাতিলে। ⁹দায়ুদে জানিছিল যে, চৌলে তেওঁৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অভিসন্ধি কৰিছে, দায়ুদে অবিয়াথৰ পুৰোহিতক ক'লে, “ইয়ালৈ এফোদ আনা।”

¹⁰তাৰ পাছত দায়ুদে ক'লে, “হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, চৌলে কয়ীলালৈ আহি মোৰ কাৰণে এই নগৰখন ধ্বংস কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে, মই এই কথা শুনিছোঁ।” ¹¹কয়ীলাৰ লোকসকলে তেওঁৰ হাতত মোক সমৰ্পণ কৰিব নে? তোমাৰ দাসে শুনাৰ দৰে চৌল সটোকৈ নামি আহিব নে? হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ দাসক কওক।” যিহোৱাই ক'লে, “তেওঁ নামি আহিব।”

¹²তাতে দায়ুদে সুধিলে, “কয়ীলাৰ লোকসকলে মোক আৰু মোৰ লোকসকলক চৌলৰ হাতত শোধাই দিব নে?” যিহোৱাই ক'লে, “তেওঁলোকে তোমাক শোধাই দিব।” ¹³তাৰ পাছত দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লগৰ প্ৰায় ছশ লোক উঠি কয়ীলাৰ পৰা বাহিৰ ওলাই, এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ গ'ল। চৌলক কোৱা হ'ল, যে দায়ুদ কয়ীলাৰ পৰা সাৰি গ'ল, সেয়ে চৌলে তেওঁক অনুসৰণ কৰিবলৈ বাদ দিলে। ¹⁴দায়ুদে মৰুপ্ৰান্তৰ দুৰ্গম ঠাই, পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ জীফ মৰুপ্ৰান্তত বাস কৰিলে; তাতে চৌলে সদায় তেওঁক বিচাৰিলে, কাৰণ চৌল সদায় তেওঁৰ অপেক্ষাত আছিল, কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁৰ হাতত তেওঁক সমৰ্পণ নকৰিলে।

¹⁵দায়ুদ জীফ মৰুপ্ৰান্তৰ অৰণ্যত থকা সময়ত, তেওঁ দেখিলে যে, চৌলে তেওঁৰ প্ৰাণনাশৰ চেষ্টাৰে ওলাই আহিছে। ¹⁶চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনে অৰণ্যত দায়ুদৰ ওচৰলৈ গৈ ঈশ্বৰত তেওঁৰ হাত সবল কৰিলে।

17তেওঁ দায়ূদক ক'লে, “ভয় নকৰিব। কাৰণ মোৰ পিতৃ চৌলৰ হাতে আপোনাক ধৰিবলৈ নাপাব; আপুনি ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হ'ব, আৰু মই আপোনাৰ পিছতহে হ'ম। মোৰ পিতৃ চৌলেও ইয়াক জানে।” 18তাৰ পাছত তেওঁলোকে দুয়ো জনে যিহোৱাৰ সন্মুখত এটি নিয়ম বান্ধিলে; দায়ূদ অৰণ্যতে থাকিলে আৰু যোনাথন ঘৰলৈ গ'ল।

19তাৰ পাছত জীফীয়া লোকসকলে গিবিয়াৰ চৌলৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “দায়ূদ আমাৰ ওচৰত যিচীমোনৰ দক্ষিণফালে থকা হখীলা পৰ্বতৰ অৰণ্যৰ দুৰ্গম ঠাইত জানো লুকাই থকা নাই? 20সেয়েহে, হে মহাৰাজ, নামি আহক; আপোনাৰ সকলো মনৰ বাঞ্ছা অনুসাৰে নামি আহক। মহাৰাজৰ হাতত তাক সমৰ্পণ কৰি দিয়াৰ দায়িত্ব আমাৰ।

21চৌলে ক'লে, “তোমালোক যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হোৱা। কাৰণ তোমালোকে মৌলৈ অনুগ্ৰহ কৰিলা। 22যোৱা, আৰু সঠিককৈ বিচাৰ কৰা; আৰু সেই ঠাইত তাক কোনে দেখিলে, তাক চাই তাৰ বুজ-বিচাৰ লোৱা, কিয়নো মানুহে মোক কয়, সি বৰ চতুৰালীৰে ফুৰে। 23সেয়েহে চোৱা, আটাই গোপন ঠাইৰ মাজৰ কোন ঠাইত সি নিজকে লুকুৱাইছে, তাৰ বুজ লৈ মোৰ আগলৈ সঠিক বাতৰি লৈ আহিবা, আৰু তাৰ পাছত মই তোমালোকৰ লগত যাম, সি যদি দেশত থাকে, তেনেহলে মই যিহূদাৰ সকলো সহস্ৰৰ মাজত তাক বিচাৰি উলিয়াম।”

24তাতে তেওঁলোক উঠি চৌলৰ আগতে জীফলৈ গ'ল। তেতিয়া দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে যে যিচীমোনৰ দক্ষিণ ফালে অৰাবাত থকা মায়োন অৰণ্যত আছিল। 25চৌল আৰু তেওঁৰ লোকসকলে তেওঁক বিচাৰিবলৈ গৈছে সেই কথা দায়ূদক কোৱা হ'ল, তাতে তেওঁ শিলাময় পৰ্বতেদি নামি আহি মায়োন অৰণ্যত থাকিবলৈ ল'লে। যেতিয়া চৌলে এই কথা শুনিলে, তেতিয়া মায়োন অৰণ্যলৈ দায়ূদৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল।

26চৌল পৰ্বতৰ একাষে গ'ল, দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে পৰ্বতৰ আন কাষে গ'ল। দায়ূদে চৌলৰ ভয়ত তাৰ পৰা আন ঠাইলৈ যাবলৈ লৰালৰি কৰোঁতে, তেওঁক আৰু তেওঁৰ লোকসকলক ধৰিবলৈ চৌলে নিজৰ লোকসকলৰ লগত তেওঁক বেৰি ধৰিব খোঁজোতে, 27এজন বাৰ্তাবাহক চৌলৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “আপুনি বেগাই আহক; কিয়নো ফিলিষ্টীয়া সকলে দেশ আক্ৰমণ কৰিছে।”

28তেতিয়া চৌলে দায়ূদৰ পাছত খেদি যোৱাৰ পৰা ঘূৰি ফিলিষ্টীয়া সকলৰ বিৰুদ্ধে যাত্ৰা কৰিলে। এই কাৰণে সেই ঠাইৰ নাম চেলা-হম্মহলকোথ (পলাই সৰা শিলাময় পৰ্বত) হ'ল। 29পাছত দায়ূদে তাৰ পৰা ওলাই গৈ অয়িন-গদীৰ নানা দুৰ্গম ঠাইত বাস কৰিলে।

Chapter 24

1ফিলিষ্টীয়া সকলৰ পিছে পিছে যোৱাৰ পৰা উভটি আহি চৌলে ক'লে, “দায়ূদ মৰুপ্ৰান্তৰ অয়িন-গদীৰত আছে।” 2তাতে চৌলে ইস্ৰায়েলসকলৰ পৰা তিনি হাজাৰ মনোনীত লোক লৈ, বনৰীয়া ছাগলীৰ পৰ্বতলৈ গৈ দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলক বিচাৰিলে।

3তেওঁ বাটৰ মাজত ভেড়া ৰখা ঠাই পালে, য'ত এটা গুহা আছিল। চৌলে বিশ্ৰাম লবলৈ ভিতৰলৈ সোমালে। কিন্তু দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল সেই গুহাৰ অন্তৰ ভাগত বহি আছিল। 4দায়ূদৰ লোকসকলে তেওঁক ক'লে, “চাওক যি দিনৰ বিষয়ে যিহোৱাই আপোনাক কৈছিল সেইদিন আজিয়ে, ‘মই তোমাৰ শত্ৰুক তোমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম’ তাতে তোমাৰ যি ইচ্ছা, তাকে তালৈ কৰিবা।” তেতিয়া দায়ূদে গৈ গোপনে চৌলৰ চোলাৰ তল ভাগৰ এডোখৰ কাটি ল'লে।

5তাৰ পাছত দায়ূদৰ হৃদয় ব্যাকুল হ'ল কাৰণ তেওঁ চৌলৰ চোলাৰ এডোখৰ কাটি লৈছিল। 6তেওঁ তেওঁৰ লোকসকলক ক'লে, “যিহোৱাৰ অভিষিক্ত মোৰ প্ৰভুলৈ এনে কাম কৰিবলৈ, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙিবলৈ যিহোৱাই মোক নিষেদ কৰক; কিয়নো তেওঁ যিহোৱাৰ অভিষিক্ত লোক।” 7এই কথাৰে দায়ূদে তেওঁৰ লোকসকলক চৌলৰ বিৰুদ্ধে আক্ৰমণ কৰিবলৈ বাধা দিলে। তাৰ পাছত চৌল গুহাৰ পৰা ওলাই নিজ বাটেদি গুচি গ'ল।

8দায়ূদেও গুহাৰ পৰা বাহিৰ ওলাই, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ,” এই বুলি চৌলক ৰিঙিয়াই মাতিলে। যেতিয়া চৌলে তেওঁলৈ ঘূৰি চালে তেতিয়া দায়ূদে মাটিলৈ তল মূৰ কৰি প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু তেওঁক সন্মান দিলে। 9দায়ূদে চৌলক ক'লে, “চাওক, দায়ূদে আপোনাৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে বুলি লোকসকলে কোৱা কথা আপুনি কিয় শুনে?

10আপুনি আজি নিজ চকুৰে দেখিছে যে, আজি এই গুহাৰ ভিতৰত যিহোৱাই আপোনাক মোৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিছিল। কিছুমান লোকে মোক আপোনাক বধ কৰিবলৈ কৈছিল কিন্তু মই আপোনালৈ কৃপাদৃষ্টি কৰিলোঁ। মই ক'লোঁ, “মই নিজ প্ৰভুৰ বিৰুদ্ধে মোৰ হাত নাদাঙিম; কাৰণ তেওঁ যিহোৱাৰ অভিষিক্ত লোক।” 11চাওক, মোৰ পিতৃ, এইয়া মোৰ হাতত আপোনাৰ চোলাৰ তল ভাগৰ এডোখৰ আছে। মই আপোনাৰ চোলাৰ তল ভাগৰ এডোখৰ কাটি ল'লোঁ, তথাপি আপোনাক বধ নকৰিলোঁ; আপুনি বিবেচনা কৰি চাওক যে, মই আপোনাৰ বিৰুদ্ধে দুষ্কৰ্ম বা বিশ্বাসঘাতক কৰা নাই, আৰু মই আপোনাৰ বিৰুদ্ধে কোনো পাপ কৰা নাই; তথাপি আপুনি মোৰ প্ৰাণ ল'বৰ কাৰণে বিচাৰি ফুৰিছে।

12যিহোৱাই মোৰ আৰু আপোনাৰ মাজত বিচাৰ কৰিব, আৰু যিহোৱাই মোৰ কাৰণে আপোনাৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধিব; কিন্তু মোৰ হাত আপোনাৰ বিৰুদ্ধে নহ'ব। 13প্ৰাচীনলোকসকলে কথাত কয়, ‘দুষ্টৰ পৰাই দুষ্টতা জন্মে।’ কিন্তু মোৰ হাত আপোনাৰ বিৰুদ্ধে নহ'ব।

- ¹⁴ইস্ৰায়েলৰ ৰজা কাৰ পাছত বাহিৰলৈ ওলাই আহিছে? আপুনি নো কাৰ পাছত খেদি আহিছে? এটা মৰা কুকুৰৰ পাছত! এটা মাখিৰ পাছত!
- ¹⁵এই হেতুকে যিহোৱা বিচাৰকৰ্তা হৈ মোৰ আৰু আপোনাৰ মাজত বিচাৰ কৰক; তেওঁ দৃষ্টিপাত কৰি মোৰ বিবাদ নিস্পত্তি কৰক, আৰু আপোনাৰ হাতৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰক।”
- ¹⁶দায়ূদে চৌলক এই সকলো কথা কৈ শেষ কৰাৰ পাছত, চৌলে সুধিলে, “হে মোৰ বোপা দায়ূদ, এয়ে জানো তোমাৰ মাত?” এই বুলি কৈ চৌলে বৰ মাতৰে ক্ৰন্দন কৰিলে।
- ¹⁷তেওঁ দায়ূদক ক’লে, “মোতকৈ তুমি ধাৰ্মিক; কাৰণ তুমি মোৰ মঙ্গল কৰিলা, কিন্তু মই তোমাক অমঙ্গল কৰিলোঁ। ¹⁸যিহোৱাই মোক তোমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলতো, তুমি মোক বধ কৰা নাই; ইয়াতে তুমি যে মৌলৈ মঙ্গল ব্যৱহাৰ কৰিছা তাক আজি তুমি মোক দেখুৱালা।
- ¹⁹কাৰণ মানুহে নিজ শত্ৰুক ল’গ পালে তেওঁক নিৰাপদে যাবলৈ দিব নে? সেয়েহে আজি তুমি মৌলৈ যি কৰিলা, তাৰ সলনি যিহোৱাই তোমাৰ মঙ্গল কৰক। ²⁰এতিয়া মই জানিছোঁ যে, তুমি নিশ্চয় ৰজা হ’বা, আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰাজ্য তোমাৰ হাতত স্থাপন কৰা হ’ব।”
- ²¹সেয়েহে তুমি মোৰ পাছত মোৰ বংশ উচ্ছন্ন নকৰিবলৈ, আৰু মোৰ পিতৃ বংশৰ পৰা মোৰ নামো লুপ্ত নকৰিবলৈ যিহোৱাৰ নামেৰে মোৰ আগত শপত খোৱা। ²²তাতে দায়ূদে চৌলৰ আগত শপত খালে। তাৰ পাছত চৌল নিজৰ ঘৰলৈ গ’ল, কিন্তু দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল দুৰ্গলৈ গ’ল।

Chapter 25

চামূৱেলৰ মৃত্যু। নাবল আৰু অৰীগলৰ কথা।

- ¹চামূৱেলৰ মৃত্যু হ’ল। ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক গোট খাই তেওঁৰ বাবে বিলাপ কৰিলে, আৰু ৰামাত থকা তেওঁৰ ঘৰতে তেওঁক মৈদাম দিলে। তাৰ পাছত দায়ূদে তাৰ পৰা মৰুপ্ৰান্তত থকা পাৰণলৈ গ’ল।
- ²সেই সময়ত মায়োনৰ এজন মানুহ আছিল, তেওঁৰ সম্পত্তি কৰ্মিলত আছিল। তেওঁ ধনবান লোক আছিল। তেওঁৰ তিনি হাজাৰ ভেড়া আৰু এক হাজাৰ ছাগলী আছিল; তেওঁ কৰ্মিলত নিজৰ ভড়াবোৰৰ নোম কাটি আছিল। ³তেওঁৰ নাম নাবল আছিল, আৰু তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম অৰীগল আছিল। মহিলাগৰাকী স্ত্ৰী আৰু দেখাত ধুনীয়া আছিল, কিন্তু মানুহজন কঠিন-মনা আৰু দুষ্ট আছিল। তেওঁ কালেবৰ বংশৰ আছিল।
- ⁴দায়ূদে মৰুপ্ৰান্তৰত শুনিিলে যে, নাবলে নিজৰ ভেড়াবোৰৰ নোম কাটি আছে। ⁵সেয়ে দায়ূদে দহ জন যুৱকক সেই ঠাইলৈ পঠালে। দায়ূদে যুৱক সকলক ক’লে, “কৰ্মিলত থকা নাবলৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু মোৰ নামেৰে তেওঁক মঙ্গলবাদ কৰিবা। ⁶তোমালোকে তেওঁক ক’বা, ‘আপোনাৰ মঙ্গল হওক আৰু আপোনাৰ ঘৰৰ মঙ্গল, আৰু আপোনাৰ যি আছে সকলোৰে মঙ্গল হওক।
- ⁷মই শুনিিলোঁ যে আপুনি নোম কাটি আছে। আপোনাৰ মেৰৰখীয়াসকল আমাৰ লগত থাকোঁতে, আমি তেওঁলোকক অনিষ্ট কৰা নাছিলোঁ, আৰু তেওঁলোক যেতিয়ালৈকে কৰ্মিলত আছিল, তেতিয়ালৈকে তেওঁলোকৰ একো হেৰুৱা নাছিল। ⁸আপোনাৰ যুৱকসকলক সোধক, তেওঁলোকে আপোনাক ক’ব। এই হেতুকে এতিয়া মোৰ যুৱকসকলে আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্রহপ্ৰাপ্ত হওক, কাৰণ আমি শুভ দিনতে আহিছোঁ। আমি বিনয় কৰো, আপোনাৰ দাসসকলক, আৰু আপোনাৰ পুত্ৰ দায়ূদক আপোনাৰ শক্তি অনুসাৰে কিছু দিয়ক।”
- ⁹যেতিয়া দায়ূদৰ যুৱকসকলে গৈ, দায়ূদৰ হৈ নাবলক সেই সকলো কথা কৈ অপেক্ষা কৰিলে। ¹⁰নাবলে উত্তৰ দি দায়ূদৰ দাসসকলক ক’লে, “দায়ূদ কোন? আৰু যিচয়ৰ পুত্ৰ কোন? আজি-কালি নিজ মালিকৰ পৰা আঁতৰি যোৱা এনে বহুত দাস আছে। ¹¹তেন্তে মই মোৰ পিঠা আৰু পানী আৰু মোৰ ভেড়াৰ নোম-কটাসকলৰ কাৰণে ৰখা পশুৰ মাংস, এনে মানুহক দিম নে যি সকল কৰ পৰা আহিছে মই নাজানো?”
- ¹²তাতে দায়ূদৰ যুৱকসকলে তাৰ পৰা ঘূৰি আহিল, আৰু তেওঁ কোৱা সকলো কথা তেওঁক ক’লে। ¹³দায়ূদে নিজৰ লোকসকলক ক’লে, “প্ৰতিজনে তৰোৱাল বান্ধা।” তাতে প্ৰতিজনে নিজ নিজ তৰোৱাল বান্ধিলে, আৰু দায়ূদেও নিজৰ তৰোৱাল বান্ধিলে; দায়ূদৰ লগত প্ৰায় চাৰি শ লোক গ’ল, আৰু সামগ্ৰী ৰাখিবৰ বাবে দুশ লোক থাকিল।
- ¹⁴কিন্তু দাসসকলৰ এজনে নাবলৰ ভাৰ্য্যা অৰীগলক ক’লে, “দায়ূদে আমাৰ প্ৰভুক মঙ্গলবাদ কৰিবলৈ মৰুপ্ৰান্তৰ পৰা বাৰ্তাবাহকক পঠাইছিল, কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক অপমান কৰিলে। ¹⁵কিন্তু সেই লোকসকল আমাৰ পক্ষে বৰ ভাল আছিল; আমি যিমান দিন তেওঁলোকৰ লগত পথাৰত আছিলোঁ, আমাৰ কোনো অপকাৰ হোৱা নাছিল, আৰু একো হেৰোৱাও নাছিল।
- ¹⁶আমি যেতিয়ালৈকে তেওঁলোকৰ ওচৰত থাকি মেৰ ৰখিছিলোঁ, তেতিয়ালৈকে তেওঁলোক দিনে-ৰাতিয়ে আমাৰ চাৰিওফালে গড়স্বৰূপ হৈ আছিল। ¹⁷সেয়েহে এতিয়া কি কৰা উচিত, সেই বিষয়ে আপুনি বিবেচনা কৰি চাওক; কাৰণ আমাৰ মালিক আৰু তেওঁৰ বংশৰসকলোৰে বিৰুদ্ধে অমঙ্গল থিৰ কৰা হৈছে; কাৰণ তেওঁ এনে দুৰ্জন যে, তেওঁক কোনোৱে একো ক’ব নোৱাৰে।

- 18তাত অৰীগলে শীঘ্ৰে দুশ পিঠা, দুবটল ড্ৰাক্কাৰস, পাঁচটা যুগুত কৰা ভেড়া, পাঁচ চেয়া ভজা শস্য, এশ থোপা শুকান ড্ৰাক্কাগুটি, আৰু দুশ লদা ডিমৰু গুটি লৈ গাধবোৰৰ পিঠিৰ ওপৰত বোজা দিলে। 19তেওঁ নিজৰ যুৱকজনক ক'লে, "তোমালোক মোৰ আগত যোৱা, আৰু মই তোমালোকৰ পাছত যাম।" কিন্তু তেওঁ নিজৰ স্বামী নাবলক হলে, এই বিষয়ে একো নক'লে।
- 20তাৰ পাছত তেওঁ গাধত উঠি পৰ্বতৰ মাজেদি মানুহে দেখা পাব নোৱাৰা বাটেদি নামি গ'ল, তাত দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল তেওঁৰ সন্মুখেদি নামি আহিল, আৰু তেওঁ তেওঁলোকক লগ পালে।
- 21দায়ুদে কৈছিল, "মৰুপ্ৰান্তত থকা তেওঁৰ বস্ত্ৰবোৰ মই বৃথাই এনেকৈ পহৰা দিলোঁ যে, তাৰ সকলো বস্ত্ৰৰ মাজৰ একোৱেই নেহেৰাল, আৰু তেওঁ উপকাৰৰ সলনি মোলৈ অপকাৰহে কৰিলে। 22বেলি উদয় হোৱাৰ আগেয়ে মই যদি তেওঁৰ বংশৰ মাজৰ এজন মানুহকো জিৱিত ৰাখোঁ, তেনেহলে ঈশ্বৰে দায়ুদৰ শত্ৰুবোৰলৈ এনেকৈ আৰু তাতকৈ অধিক দণ্ড দিয়ক।
- 23যেতিয়া অৰীগলে দায়ুদক দেখিলে, গাধৰ পৰা বেগাই নামি দায়ুদৰ আগত মাটিলৈ মুখ কৰি পৰি প্ৰণিপাত কৰিলে। 24আৰু তেওঁৰ ভৰিত পৰি ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু, মোৰ ওপৰতেই এই অপৰাধ পৰক; আৰু মই বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ দাসীক আপোনাৰ আগত কথা ক'বলৈ অনুমতি দিয়ক, আৰু আপোনাৰ দাসীৰ কথা শুনক।
- 25মোৰ প্ৰভুৱে সেই দুৰ্জন মানুহ নাবলৰ কথা গণ্য নকৰিব, কাৰণ তেওঁৰ নাম যেনে, তেৱোঁ তেনেকুৱাই; তেওঁৰ নাম নাবল (মুৰ্খ), আৰু মুৰ্খতা তেওঁত আছে। কিন্তু মোৰ প্ৰভুৱে পঠোৱা সেই যুৱকসকলক আপোনাৰ এই দাসীয়ে দেখা নাছিল। 26এতিয়া হে মোৰ প্ৰভু, মই যিহোৱাৰ জীৱনৰ আৰু আপোনাৰ জীৱনৰো শপত খাই কৈছোঁ, ৰক্তপাত কৰা দোষত দোষী হ'বলৈ, আৰু নিজ হাতেৰে আপোনাৰ প্ৰতিকাৰ সাধিবলৈ যিহোৱাই আপোনাক নিবাৰণ কৰিলে, এই দেখি এতিয়া আপোনাৰ শত্ৰুবোৰ, মোৰ প্ৰভুৰ অনিষ্টলৈ চেষ্টা কৰাসকল নাবলৰ নিচিনা হওক।
- 27আৰু এতিয়া এই যি উপহাৰ আপোনাৰ দাসীয়ে নিজৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ আনিছোঁ, সেই উপহাৰ এনে যুৱক সকলক দিয়া হওক, যিসকল যুৱকে মোৰ প্ৰভুক অনুসৰণ কৰে। 28মই বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ দাসীৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰক, কাৰণ যিহোৱাই নিশ্চয় মোৰ প্ৰভুৰ বংশ চিৰস্থায়ী কৰিব, কাৰণ মোৰ প্ৰভুৱে যিহোৱাৰ কাৰণে যুদ্ধ কৰিছে; আৰু আপোনাৰ জীৱনৰ শেষলৈকে আপোনাৰ কোনো অমঙ্গল দেখা নাযাব।
- 29আৰু এজন লোক আপোনাৰ পাছে পাছে খেদি যাবলৈ আৰু আপোনাৰ প্ৰাণনাশৰ চেষ্টা কৰিবলৈ উঠিলেও, আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওচৰত মোৰ প্ৰভুৰ প্ৰাণ জীৱনস্বৰূপ টোপোলাত বন্ধা থাকিব, আৰু তেওঁ আপোনাৰ শত্ৰুবোৰৰ প্ৰাণ যেন ফিঙ্গাত ৰাখি দলিয়াই পেলাব।
- 30যিহোৱাই মোৰ প্ৰভুৰ বিষয়ে যিবোৰ মঙ্গলৰ কথা কৈছে, সেইবোৰ যেতিয়া তেওঁ সফল কৰি আপোনাক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত অধিপতি নিযুক্ত কৰিব, 31তেতিয়া অকাৰণে হোৱা ৰক্তপাতৰ আৰু আত্ম-প্ৰতিকাৰ-সাধনৰ বাবে মোৰ প্ৰভুৰ হৃদয়ত অসন্তুষ্টি বা শোক নজনিব, আৰু যেতিয়া যিহোৱাই মোৰ প্ৰভুৰ মঙ্গল কৰিব, তেতিয়া আপোনাৰ এই দাসীক সোঁৱৰণ কৰিব।"
- 32দায়ুদে অৰীগলক ক'লে, "আজি মোৰ লগত তোমাক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ যি জনাই তোমাক পঠালে, সেই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য।
- 33আৰু তোমাৰ বিবেচনা ধন্য, আৰু আজিৰ দিনত ৰক্তপাতৰ দোষৰ ও আত্ম-প্ৰতিকাৰ-সাধনৰ পৰা মোক নিবাৰণ কৰা যি তুমি, তুমিও ধন্য।
- 34কাৰণ সঁচাকৈয়ে, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁ তোমাক আঘাত কৰিবলৈ মোক বাধা কৰিলে, তুমি মোক ল'গ কৰিবলৈ শীঘ্ৰে নহা হ'লে, নিশ্চয়ে নাবলৰ সম্পৰ্কীয়সকলৰ মাজৰ সৰু ল'ৰা এজনো ৰাতি পুৱালৈ অৱশিষ্ট নাথাকিলেহেঁতেন।" 35সেয়েহে দায়ুদে তেওঁৰ বাবে অনা বস্ত্ৰবোৰ তেওঁৰ হাতৰ পৰা লৈ তেওঁক ক'লে, "তুমি শান্তিৰে ঘৰলৈ যোৱা; মই তোমাৰ কথা শুনিবলৈ আৰু গ্ৰহণ কৰিলোঁ।"
- 36তাৰ পাছত অৰীগল নাবলৰ ওচৰলৈ আহিল; আৰু চালে, যে নাবল ৰজাৰ ভোজনৰ দৰে তেওঁৰ ঘৰত ভোজ পাতিছে, আৰু তেওঁ অতিশয় মাতাল হৈ আছিল। আৰু তেওঁৰ মন প্ৰফুল্লিত হৈ আছিল; এই হেতুকে অৰীগলে ৰাতিপুৱা নোহোৱালৈকে সেই বিষয়ৰ একোকে তেওঁৰ আগত নক'লে।
- 37ৰাতিপুৱা নাবলৰ ড্ৰাক্কাৰসৰ নিচা শেষ হৈ যোৱাৰ পাছত তেওঁৰ ভাৰ্যাই তেওঁৰ আগত সেই সকলো কথা ক'লে, তেতিয়া তেওঁৰ অন্তৰ ঠৰ হৈ গ'ল আৰু তেওঁৰ হৃদয় শিলৰ দৰে হ'ল। 38আৰু প্ৰায় দহ দিনমানৰ পাছত, যিহোৱাই নাবলক আঘাত কৰিলে অৰু তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল।
- 39দায়ুদে নাবলৰ মৃত্যুৰ কথা শুনি ক'লে, "যিহোৱা ধন্য; নাবলৰ পৰা পোৱা অপমানৰ বিষয়ে মোৰ গোচৰ তেওঁ নিষ্পত্তি কৰিলে, আৰু নিজ দাসক কুকাৰ্যৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে; আৰু নাবলৰ যি দুষ্কৰ্ম, তাৰ প্ৰতিফল যিহোৱাই তাৰ মূৰত দিলে।" তাৰ পাছত দায়ুদে অৰীগলক নিজৰ ভাৰ্য্য কৰিবৰ বাবে তেওঁক আনিবলৈ মানুহ পঠালে। 40যেতিয়া দায়ুদৰ দাস সকলে কৰ্মিলত থকা অৰীগলৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক ক'লে, "দায়ুদে আপোনাক বিবাহ কৰিবৰ অৰ্থে আপোনাক নিবলৈ আপোনাৰ ওচৰলৈ আমাক পঠালে।"
- 41তেতিয়া তেওঁ উঠি মাটিলৈ মুখ দি পৰি প্ৰণিপাত কৰি ক'লে, "চাওক, আপোনাৰ এই দাসী মোৰ প্ৰভুৰ দাসসকলৰ ভৰি ধুৱাবলৈ যুগুত আছে।" 42অৰীগলে শীঘ্ৰে গাধত উঠি, নিজৰ পাঁচ জনী যুৱতী দাসীৰ সৈতে দায়ুদৰ বাৰ্তাবাহকসকলৰ পাছত গ'ল, আৰু দায়ুদৰ ভাৰ্য্য হ'ল।
- 43দায়ুদে যিঞ্জিয়েলীয়া অহীনোৱমকো বিয়া কৰিছিল; তাতে এই দুয়ো জনী তেওঁৰ ভাৰ্য্য হ'ল। 44কিন্তু চৌলে নিজৰ জীয়েক দায়ুদৰ ভাৰ্য্য মীখলক লৈ, গল্লীম-নিবাসী লয়িচৰ পুত্ৰ পলটিক দিছিল।

Chapter 26

চৌলে পুনৰায় দায়ূদক বিচৰা। দায়ূদে তেওঁক দয়া কৰা।

¹পাছত জীফীয়াসকলে গিবিয়াত থকা চৌলৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু ক'লে, “দায়ূদ জানো মৰুপ্ৰান্তৰ সন্মুখত থকা হখীলা পাহাৰত লুকাই থকা নাই?” ²তেতিয়া চৌল উঠিল আৰু জীফৰ মৰুপ্ৰান্তলৈ নামি গ'ল। তাতে তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ তিনি হাজাৰ মনোনীত লোকক লগত ল'লে আৰু জীফৰ মৰুপ্ৰান্তলৈ দায়ূদক বিচাৰি গ'ল।

³চৌলে হখীলা পাহাৰত ছাউনি পাতিলে, সেয়া মৰুপ্ৰান্তৰ পথৰ দাতিত আছিল। কিন্তু দায়ূদ মৰুপ্ৰান্তত আছিল, তেওঁ দেখিলে যে চৌলে তেওঁক বিচাৰি মৰুপ্ৰান্তলৈ আহিছে। ⁴তেতিয়া তালৈ দায়ূদে চোৰাং-চোৱা পঠিয়ালে আৰু চৌল যে নিশ্চয়ে আহিছে, সেই বিষয়ে জানিব বিচাৰিলে।

⁵পাছত দায়ূদ উঠিল আৰু চৌলে ছাউনি পতা ঠাইলৈ গ'ল। তেওঁ চৌল আৰু তেওঁৰ সেনাপতি নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰৰ শোৱা ঠাই চালে; তেতিয়া চৌল ছাউনিৰ ভিতৰত শুই আছিল আৰু লোকসকল ছাউনিৰ চাৰিওফালে শুই আছিল।

⁶তেতিয়া দায়ূদে হিতীয়া অহীমেলক আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ ভায়েক অবীচয়ক ক'লে, “চৌলৰ ছাউনিৰ ওচৰলৈ মোৰ লগত কোন যাব?” অবীচয়ে ক'লে, “আপোনাৰ লগত মই যাম।” ⁷সেয়ে দায়ূদ আৰু অবীচয়ে সেই ৰাতি সেনাসকলৰ ওচৰলৈ গৈ দেখিলে যে, চৌল ছাউনিৰ ভিতৰত শুই আছে আৰু তেওঁৰ মূৰ-শিতানৰ ওচৰত তেওঁৰ যাতী মাটিত খোঁচ মাৰি থোৱা আছে। অবনেৰ আৰু তেওঁৰ সেনাসকলে তেওঁৰ চাৰিওফালে শুই আছিল।

⁸তেতিয়া অবীচয়ে দায়ূদক ক'লে, “আজি ঈশ্বৰে আপোনাৰ শত্ৰুক আপোনাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিছে, এতিয়া যাতীৰে তেওঁক একেবাৰে মাটিয়ে সৈতে শালিবলৈ মোক অনুমতি দিয়ক; মই তেওঁক দ্বিতীয়বাৰ আঘাত নকৰোঁ।”

⁹দায়ূদে অবীচয়ক ক'লে, “তেওঁক বিনষ্ট নকৰিবা; কাৰণ যিহোৱাৰ অভিষিক্ত জনৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙি কোনো নিৰপৰাধী হৈ থাকিব নোৱাৰে?”

¹⁰দায়ূদে পুনৰ ক'লে, “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁক যিহোৱাই আঘাত কৰিব, বা তেওঁৰ অন্তিম কাল আহিলে তেওঁ নিজে মৰিব, নাইবা তেওঁ ৰণলৈ গৈ তাতেই বিনষ্ট হ'ব।

¹¹মই যে যিহোৱাৰ অভিষিক্ত জনৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙিম, যিহোৱাই মোৰ পৰা এনে কাৰ্য দূৰ কৰক; কিন্তু মই বিনয় কৰোঁ, তুমি এতিয়া গৈ, তেওঁৰ মূৰ-শিতানৰ ওচৰত থকা যাতী আৰু জলপাত্ৰটো লৈ আহাঁ, তাৰ পাছত আমি গুচি যাম।” ¹²এইদৰে দায়ূদে চৌলৰ মূৰ-শিতানৰ ওচৰত পৰা সেই যাতী আৰু জলপাত্ৰটো লৈ আতৰি আহিল, কিন্তু কোনেও তাক নেদেখিলে আৰু নাজানিলে। তেতিয়া কোনেও সাৰ নাপালে; কিয়নো সকলোৱেই নিদ্ৰিত আছিল, কাৰণ যিহোৱাই তেওঁলোকক ঘোৰ নিদ্ৰাত পেলাইছিল।

¹³পাছত দায়ূদ আনফালে গ'ল আৰু পৰ্বতৰ চিঙলৈ উঠি গ'ল; তেওঁলোকৰ মাজত বৰ বহল ঠাই আছিল। ¹⁴তেতিয়া দায়ূদে লোকসকলক আৰু নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰক মাতি ৰিঙিয়াই ক'লে, হে অবনেৰ, তুমি জানো উত্তৰ নিদিয়া? তাতে অবনেৰে উত্তৰ দি ক'লে, “ৰজালৈ চিঞৰি কোৱা তুমি কোন?” ¹⁵পাছত দায়ূদে অবনেৰক কলে, “তুমি জানো বীৰ নোহোৱা? ইস্ৰায়েলৰ মাজত তোমাৰ নিচিনা কোন আছে? তেনেহলে তুমি নিজ প্ৰভু ৰজাক কিয় ক্ষমা নকৰিবা? কিয়নো চোৱা, তোমাৰ প্ৰভু ৰজাক ধ্বংস কৰিবলৈ লোকসকলৰ মাজত কোনোবা এজন সোমাইছিল। ¹⁶তুমি ভাল কৰ্ম কৰা নাই। যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তোমালোক প্ৰাণপ্ৰিয় যোগ্য; কিয়নো তোমালোকে যিহোৱাৰ অভিষিক্ত তোমালোকৰ প্ৰভুক ৰক্ষা কৰা নাই। আৰু তুমি এতিয়া চোৱা, ৰজাৰ মূৰ-শিতানৰ ওচৰত থকা বৰছা আৰু জলপাত্ৰ ক'ত আছে? ¹⁷তেতিয়া চৌলে দায়ূদৰ মাত বুজি পাই ক'লে, “হে মোৰ বোপা দায়ূদ, এয়ে তোমাৰ মাত নে?” তাতে দায়ূদে ক'লে, “হয় প্ৰভু মহাৰাজ, মোৰ মাত।”

¹⁸তেওঁ পুনৰ ক'লে, “মোৰ প্ৰভুৱে আপোনাৰ দাসৰ পাছে পাছে কিন্তু খেদি আহিছে? মই নো কি কৰিলোঁ? আৰু মোৰ হাতত বা কি আনিষ্ট আছে? ¹⁹এই হেতুকে বিনয় কৰোঁ, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে আপোনাৰ দাসৰ কথা শুনক। যদি যিহোৱাই মোৰ বিৰুদ্ধে আপোনাক উদগাই থাকে, তেন্তে তেওঁ নৈবেদ্যৰ ঘ্ৰাণ গ্ৰহণ কৰক; কিন্তু যদি মানুহৰ সন্তান সকলেহে তাক কৰে, তেন্তে সিহঁত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে শাপগ্ৰস্ত হওঁক; কিয়নো মই যেন যিহোৱাৰ আধিপত্যৰ ভগী নহ'ম, এই কাৰণে সিহঁতে অন্য দেৱতাবোৰৰ আৰাধনা কৰাৰে বুলি মোক আজি বাহিৰ কৰি খেদিলে।

²⁰এই হেতুকে এতিয়া যিহোৱাৰ অসাক্ষাতে মোৰ তেজ ভূমিত নপৰক; কিয়নো পৰ্বতত কইৰা চৰাইৰ পাছত খেদি ফুৰা চিকাৰীৰ নিচিনাকৈ, ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই এটি কুকুৰচিকাক বিচাৰি ওলাই আহিছে।”

²¹তাতে চৌলে ক'লে, “মই পাপ কৰিলোঁ। হে মোৰ বোপা দায়ূদ, তুমি উভটি আহাঁ; মই তোমাক পুনৰ হিংসা নকৰোঁ; কিয়নো আজি মোৰ প্ৰাণ তোমাৰ দৃষ্টিত মহামূল্যৱান হ'ল; চোৱা, মই অজ্ঞানৰ কৰ্ম কৰিলোঁ আৰু অতিশয় ভুলত পৰিলোঁ।” ²²পাছত দায়ূদে উত্তৰ দিলে, “হে মহাৰাজ, যাতীডাল চাওক; আৰু ডেকাসকলৰ কোনো এজনে আহি ইয়াক লৈ যাওক। ²³যিহোৱাই প্ৰতিজনক তাৰ ধাৰ্মিকতা আৰু বিশ্বস্ততা অনুসাৰে প্ৰতিফল দিব; কিয়নো যিহোৱাই আজি আপোনাক মোৰ হাতত শোধাই দিছিল, কিন্তু মই যিহোৱাৰ অভিষিক্ত জনৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙিবলৈ সন্মত নহ'লোঁ। ²⁴এই হেতুকে চাওক, আজি যেনেকৈ মোৰ সাক্ষাতে আপোনাৰ প্ৰাণ মহামূল্যৱান হ'ল, তেনেকৈ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে মোৰ প্ৰাণো মহামূল্যৱান হওক, আৰু তেওঁ সকলো সঙ্কটৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰক।” ²⁵পাছত চৌলে দায়ূদক ক'লে, “হে মোৰ বোপা দায়ূদ, তুমি ধন্য; তুমি অৱশ্যে মহৎ কৰ্ম কৰিবা, আৰু কৃতকাৰ্য হ'বা।” পাছত দায়ূদে নিজ বাটেদি গুচি গ'ল, আৰু চৌলে তেওঁৰ ঠাইলৈ উভটি গ'ল।

Chapter 27

দায়ুদ পলেষ্টীয়া দেশৰ চিৰুগত থকা।

¹পাছত দায়ুদে মনতে ভাবিলে, 'মই এতিয়া কোনো এদিন চৌলৰ হাতত বিনষ্ট হ'ম। ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দেশলৈ পলাই যোৱাৰ বাহিৰে, মোৰ আন কোনো উপায় নাই; তালৈ গ'লে চৌলে ইস্ৰায়েলৰ সকলো অঞ্চলত মোক বিচাৰিবলৈ ক্ষান্ত হ'ব, আৰু মই তেওঁৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পাম'।

²এই কাৰণে দায়ুদ উঠিল আৰু নিজৰ ছশ লোকক লগত লৈ মায়োকৰ পুত্ৰ গাতৰ ৰজা আখীচৰ ওচৰলৈ গ'ল। ³দায়ুদে গাতত আখীচৰ সৈতে বাস কৰিবলৈ ল'লে, তেওঁ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে নিজ নিজ পৰিয়ালে সৈতে তাতে বাস কৰিলে। বিশেষকৈ দায়ুদ আৰু তেওঁৰ ভাৰ্যা যিজ্জিয়েলীয়া অহীনোৱম আৰু মৃত নাবলৰ তিৰোতা কৰ্মিলীয়া অৰীগল তেওঁৰ সৈতে তাতে প্ৰবাস কৰিলে। ⁴পাছত চৌলে দায়ুদ পলাই যোৱাৰ খবৰ শুনিলে আৰু তেওঁক বিচাৰি নুফুৰিলে।

⁵তাৰ পাছত দায়ুদে আখীচক ক'লে, "মই যদি আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত হৈছোঁ, তেনেহলে দেশৰ নগৰবোৰৰ মাজৰ কোনো এখন নগৰত মোক থকিবলৈ ঠাই দিয়ক; কিয়নো আপোনাৰ এই দাসে আপোনাৰ লগত ৰাজধানীত কিয় বসতি কৰিব?" ⁶তাতে আখীচে সেইদিনা চিৰুগ নগৰ তেওঁক দিলে; সেয়েহে আজিলৈকে চিৰুগ যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ অধিকাৰত আছে। ⁷দায়ুদে ফিলিষ্টীয়া সকলৰ দেশত সম্পূৰ্ণ এবছৰ চাৰি মাহ বাস কৰিলে।

⁸সেই সময়ত দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে গৈ, গচুৰীয়া, গিৰ্জীয়া, আৰু অমালেকীয়া লোকসকলক আক্ৰমণ কৰিবলৈ গৈছিল; কিয়নো এই লোকসকলে অতীতত চূৰৰ পৰা মিচৰ দেশলৈকে বাস কৰি আছিল। ⁹দায়ুদে সেই দেশত থকা লোকসকলক আক্ৰমণ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ পুৰুষ-মহিলা কাকো জীয়াই নাৰাখিলে। তাৰ পৰা সকলো ভেড়া, গৰু, গাধ, উট, আৰু কাপোৰ আদি লৈ আখীচৰ ওচৰলৈ উভতি আহিল।

¹⁰তাতে আখীচে ক'লে, "আজি তোমালোকে কাৰ বিৰুদ্ধে আক্ৰমণ কৰিছিল?" তেতিয়া দায়ুদে উত্তৰ দি ক'লে, "যিহুদাৰ দক্ষিণ অঞ্চলৰ বিৰুদ্ধে," বা "কেনীয়া সকলৰ দক্ষিণ অঞ্চলৰ বিৰুদ্ধে," বা "যিৰহমীলেয়া সকলৰ দক্ষিণ অঞ্চলৰ বিৰুদ্ধে।"

¹¹কিন্তু 'দায়ুদে আমাৰ বিৰুদ্ধে এনে কৰ্ম কৰিলে' এইদৰে সিহঁতে ক'ব পাৰে বুলি ভাবি, দায়ুদে কোনো পুৰুষ বা মহিলাক গাতলৈ আনিবৰ বাবে জীয়াই নাৰাখিলে। তেওঁ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দেশত বাস কৰা গোটেই কালত এইদৰে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ¹²আখীচে দায়ুদক বিশ্বাস কৰিছিল আৰু কৈছিল, "তেওঁ নিজ জাতি ইস্ৰায়েলৰ আগত নিজকে অতি ঘিণলগীয়া কৰিছে, গতিকে তেওঁ সদায় মোৰ দাস হৈ থাকিব।"

Chapter 28

দায়ুদে ফিলিষ্টীয়া সৈন্যসামন্তৰ লগ লোৱা। চৌলে এজনী ভূত পোহা তিৰোতাৰ ওচৰলৈ যোৱা।

¹সেই সময়ত ফিলিষ্টীয়া লোকসকলে ইস্ৰায়েলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰাৰ অভিপ্ৰায়েৰে তেওঁলোকে সৈন্যসামন্ত গোটাবলৈ ধৰিলে। তাতে আখীচে দায়ুদক ক'লে, "তুমি আৰু তোমাৰ লোকসকলে সৈন্যসামন্তৰ মাজত মোৰ লগত যাব লাগিব, ইয়াকে নিশ্চয়ে জানিবা।" ²তেতিয়া দায়ুদে আখীচক ক'লে, "ভাল, আপোনাৰ এই দাসে কি কৰিব পাৰে, সেয়া আপুনি জানিব পাৰিব।" তেতিয়া আখীচে দায়ুদক ক'লে, "বাৰু, জীয়াই থকালৈকে মইও তোমাক মোৰ ৰখীয়া পাতিম।"

³চমূৱেলৰ মৃত্যু হ'ল। তেওঁৰ মৃত্যুত ইস্ৰায়েলীসকলে গভীৰ শোক প্ৰকাশ কৰিলে। পাছত তেওঁলোকে তেওঁক নিজ নগৰ ৰামাত মৈদাম দিলে। পাছত ভূত পোহা আৰু গুণমন্ত্ৰ জনা লোকসকলক চৌলে দেশৰ পৰা আতৰ কৰিলে। ⁴ফিলিষ্টীয়াসকল নিজৰ মাজত গোট খালে আৰু তেওঁলোকে আহি চুনেনমত ছাউনি পাতিলে; আৰু চৌলেও আটাই ইস্ৰায়েলী লোকক গোট খুৱালে আৰু গিলবোৱাত ছাউনি পাতিলে।

⁵চৌলে যেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যসামন্ত দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ ভয় কৰিলে, আৰু তেওঁৰ হৃদয় বৰকৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে। ⁶তেতিয়া চৌলে সহায় বিচাৰি যিহোৱাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, কিন্তু যিহোৱাই সপোনৰ দ্বাৰাই, বা উৰীমৰ দ্বাৰাই, বা ভাববাদীসকলৰ দ্বাৰায়ে হওক, কোনো প্ৰকাৰেই তেওঁক একো উত্তৰ নিদিলে। ⁷তেতিয়া চৌলে তেওঁৰ দাসসকলক ক'লে, "তোমালোকে মোৰ অৰ্থে কোনো প্ৰেতাত্মাৰ সৈতে কথা কোৱা মহিলা এজনী বিচাৰা; তাতে মই তাইৰ ওচৰলৈ গৈ তাইক সুধিম।" পাছত তেওঁৰ দাসসকলে তেওঁক ক'লে, "চাওক, অয়িন-দোৰত এজনী প্ৰেতাত্মাৰ সৈতে কথা কোৱা মহিলা আছে।"

⁸তেতিয়া চৌলে বেলেগ কাপোৰ পিন্ধি ছদ্ম-বেশ ধৰিলে আৰু দুজন মানুহ লগত লৈ সেই ঠাইলৈ যাত্ৰা কৰিলে। পাছত তেওঁলোকে গৈ ৰাতিয়েই সেই মহিলাৰ ওচৰ পালে। তাতে তেওঁ সেই মহিলাক ক'লে, "মই বিনয় কৰোঁ, তুমি মোৰ কাৰণে এবাৰ ভৌতিক বিদ্যাৰে কাৰ্য্য কৰা, তাতে মই যাৰ নাম ক'ম, তেওঁক তুলি আনা।" ⁹তেতিয়া সেই মহিলাই তেওঁক ক'লে, "চাওক, চৌলে কি কৰিলে, সেই বিষয়ে আপুনি জানে। তেখেতে

প্ৰেতাৰ সৈতে কথা কোৱা বা ভূত পোহাবোৰক দেশত নিষিদ্ধ কৰিলে। এই হেতুকে মোক বধ কৰিবলৈ মোৰ প্ৰাণৰ বিৰুদ্ধে কিয় ফাল্দ পাতিছে? ¹⁰তাতে চৌলে যিহোৱাৰ নামেৰে তাইৰ আগত শপত খাই ক'লে, "যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, ইয়াতে তোমালৈ কোনো দণ্ড নঘটিব।"

¹¹তেতিয়া সেই মহিলাই তেওঁক সুধিলে, "মই আপোনাৰ ওচৰলৈ কাক তুলি আনিম?" তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "চমূৱেলক তুলি আনা।" ¹²তেতিয়া সেই মহিলাই চমূৱেলক দেখা পালে আৰু বৰকৈ চিঞৰিলে। পাছত তাই চৌলক ক'লে, "আপুনি মোক কিয় প্ৰতাৰণা কৰিলে? আপুনিয়েই চৌল।"

¹³তেতিয়া ৰজাই তাইক ক'লে, "ভয় নকৰিবা; তুমি কি দেখি আছা?" তাতে সেই মহিলাই চৌলক ক'লে, "এজন দেৱতা ভূমিৰ পৰা উঠি অহা দেখি আছোঁ।" ¹⁴চৌলে তাইক সুধিলে, "তেওঁ দেখাত কেনেকুৱা?" তাই ক'লে, "এজন বৃদ্ধ লোক উঠি আহিছে; তেওঁ দীঘল চোলাৰে চকা আছে।" তেতিয়া চৌলে তেওঁক চমূৱেল বুলি বুজি পালে আৰু আঁঠুকাটি মাটিত মুখ লগাই প্ৰণিপাত কৰিলে।

¹⁵পাছত চমূৱেলে চৌলক সুধিলে, "তুমি মোক কিয় উঠাই আনি আমনি কৰিছা?" তাতে চৌলে উত্তৰ দিলে, "মই অতি সঙ্কটত আছোঁ; ফিলিষ্টীয়াসকলে মোৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছে, আৰু যিহোৱাই মোক ত্যাগ কৰিলে, ভাববাদীৰ দ্বাৰাই, বা সপোনৰ দ্বাৰাই মোক কোনো উত্তৰ দিয়া নাই; সেয়েহে মই কি কৰা উচিত, সেই বিষয়ে মোক জনাবৰ বাবে আপোনাক মাতি আনিলো।"

¹⁶তেতিয়া চমূৱেলে চৌলক ক'লে, "এই বিষয়ে তুমি মোক কিয় সুধিছা? কিয়নো যিহোৱাই তোমাক ত্যাগ কৰিলে আৰু তোমাৰ শত্ৰু হ'ল।

¹⁷যিহোৱাই যেনেদৰে মোৰ যোগেদি কৈছিল, তেওঁ তেনেকৈ কৰিলে; আৰু তেওঁ তোমাৰ হাতৰ পৰা ৰাজ্য কাঢ়ি লৈ দায়ুদক দিলে। ¹⁸কিয়নো তুমি যিহোৱাৰ বাক্য পালন কৰা নাই, আৰু অমালেকলৈ তেওঁৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ সিদ্ধ কৰা নাই; এই কাৰণে যিহোৱাই আজি তোমালৈ এই কৰ্ম কৰিলে। ¹⁹যিহোৱাই তোমাক আৰু ইস্ৰায়েলকো ফিলিষ্টীয়া সকলৰ হাতত শোধাই দিব। কাইলৈ তুমি আৰু তোমাৰ পুত্ৰসকলো মোৰ লগ হ'বা; যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসামন্ত সকলকো ফিলিষ্টীয়া সকলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিব।" ²⁰তেতিয়া চৌলে চমূৱেলৰ বাক্য শুনি ভয় পালে আৰু মাটিত দীঘল হৈ পৰিল। আনহাতে গোটেই দিন গোটেই ৰাতি অনাহাৰে থকা বাবে তেওঁৰ গাত একো শক্তি নাছিল। ²¹পাছত সেই মহিলাই চৌলৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু তেওঁক অতিশয় ব্যাকুল হোৱা দেখিলে, তাতে তাই তেওঁক ক'লে, "চাওক, আপোনাৰ দাসীয়ে আপোনাৰ বাক্য মানিলে আৰু নিজৰ হাতত আপোন প্ৰাণ লৈ আপুনি মোক কোৱাৰ দৰে কৰিলোঁ।

²²এই হেতুকে বিনয় কৰোঁ, এতিয়া আপুনিও এই দাসীৰ কথা শুনক। মই আপোনাৰ আগত কিছুমান খোৱা বস্তু আনি দিওঁ, তাতে আপুনি সেইবোৰ ভোজন কৰক; তেতিয়া নিজ বাটত যাবলৈ আপুনি কিছু শক্তি পাব।" ²³কিন্তু চৌলে অমান্তি হ'ল আৰু ক'লে, "মই ভোজন নকৰোঁ।" তথাপি তেওঁৰ দাস সকলে আৰু সেই মহিলাই বৰকৈ মিনতি কৰিবলৈ ধৰিলে, তাতে তেওঁ সিহঁতৰ কথা শুনি মাটিৰ পৰা উঠি বিচনাত বহিল।

²⁴সেই মহিলাৰ ঘৰত এটা দামুৰি আছিল। তাতে তাই সেই দামুৰিটো সোনকালে লৈ আহিল আৰু তাক মাৰিলে। পাছত আটা লৈ খচি খমীৰ নিদিয়া পিঠা তাও দি তৈয়াৰ কৰিলে। ²⁵তাৰ পাছত চৌল আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ আগত সেইবোৰ আনি দিলে, আৰু তেওঁলোকে সেইবোৰ ভোজন কৰিলে। পাছত সেই ৰাতিয়েই তেওঁলোক উঠি গুচি গ'ল।

Chapter 29

দায়ুদে ফিলিষ্টীয়া সৈন্যসামন্তৰ ল'গ এৰা। তেওঁ অমালেকীয়া সকলৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধা।

¹পাছত ফিলিষ্টীয়া সকলে নিজৰ সৈন্যসামন্তক অফেকত একগোট কৰিলে, তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে যিজ্জিয়েলত থকা ভূমুকৰ ওচৰত ছাউনি পাতিলে। ²যেতিয়া ফিলিষ্টীয়া অধিপতিসকলে হাজাৰ হাজাৰ সৈন্য লৈ ক্ৰমে আগবাঢ়ি গ'ল, তেতিয়া সকলোৰে শেষত আখীচৰ লগত দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলো গ'ল।

³তেতিয়া ফিলিষ্টীয়া অধিপতিসকলে সুধিলে, "এই ইব্ৰীয়া লোকসকলে ইয়াত কি কৰি আছে?" তেতিয়া আখীচে ফিলিষ্টীয়া অধিপতি সকলক উত্তৰ দি ক'লে, "সেই মানুহ জন ইস্ৰায়েলৰ ৰজা চৌলৰ দাস দায়ুদ নহয় নে? তেওঁ ক'ত দিন আৰু ক'ত বছৰ মোৰ লগত বাস কৰি আছে; আৰু তেওঁ যেতিয়াৰে পৰা মোৰ ফলীয়া হ'ল, তেতিয়াৰে পৰা আজিলৈকে মই তেওঁৰ কোনো দোষ পোৱা নাই।"

⁴কিন্তু তেওঁৰ ওপৰত ফিলিষ্টীয়া অধিপতিসকলৰ খং উঠিল আৰু তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "তুমি তাক ওলোটাই পঠাই দিয়া। তুমি যি ঠাই তাক নিৰূপণ কৰি দিছিল, সেই ঠাইলৈ সি উভতি যাওক। সি আমাৰ লগত যুদ্ধলৈ নাহক, সি যুদ্ধলৈ আহিলে কিজানি আমাৰ শত্ৰু হ'ব; নহলেনো সি কিহেৰে নিজ প্ৰভুক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰিব? এই লোকসকলৰ মুৰেৰে নহয় নে? ⁵দায়ুদক লৈ লোকসকলে পৰস্পৰৰ মাজত গান গাই এইদৰে যে নাচিছিল,

'চৌলে বধিলে হাজাৰ হাজাৰ লোকক,

দায়ুদে বধিলে অযুত অযুত লোকক,

ই জানো সেই দায়ুদ নহয়?'"

⁶তেতিয়া আখীচে দায়ূদক মাতি আনিলে আৰু তেওঁক ক'লে, “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তুমি সৰল লোক, আৰু সৈন্যসামন্তৰ মাজত তুমি যে মোৰ লগত আহিছা, সেয়া মই ভাল দেখিছোঁ; কিয়নো তুমি মোৰ ওচৰলৈ অহা দিনৰে পৰা আজিলৈকে মই তোমাৰ কোনো দোষ পোৱা নাই; তথাপি অধিপতিসকল তোমাক লৈ সন্তুষ্ট নহয়। ⁷এতেকে ফিলিষ্টীয়া অধিপতিসকলক বেজাৰ নিদিবৰ বাবে, এতিয়া তুমি কুশলে উভটি যোৱা।” ⁸তেতিয়া দায়ূদে আখীচক ক'লে, “কিন্তু মই কি কৰিলোঁ? যেতিয়াৰে পৰা আপোনাৰ লগত আছোঁ, তেতিয়াৰে পৰা আজিলৈকে আপুনি এই দাসৰ জীৱনত কি দোষ পালে যে, মই মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ শত্ৰুবোৰৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ যাব নোৱাৰোঁ?” ⁹তেতিয়া আখীচে দায়ূদক ক'লে, “মই জানিছোঁ যে, তুমি মোৰ দৃষ্টিত ঈশ্বৰৰ দূতৰ নিচিনা উত্তম; তথাপি ফিলিষ্টীয়া অধিপতি সকলে কৈছে, ‘সেই মানুহ আমাৰ লগত ৰণলৈ যাব নোৱাৰে।’ ¹⁰এই হেতুকে তুমি আৰু তোমাৰ লগত অহা তোমাৰ প্ৰভুৰ দাস সকলে ৰাতিপুৱাই উঠিবা আৰু পোহৰ হ’লেই প্ৰস্থান কৰিবা।” ¹¹তেতিয়া দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে ৰাতিপুৱাই উঠিল আৰু যাত্ৰা কৰি ফিলিষ্টীয়া সকলৰ দেশলৈ উভটি গ’ল। কিন্তু ফিলিষ্টীয়া সকল যিজিয়েললৈ গ’ল।

Chapter 30

¹তৃতীয় দিনা দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল চিৰুগ আহি পালে; তাতে তেওঁলোকে দেখিলে যে, অমালেকীয়াসকলে আহি চিৰুগ আৰু নেভেগত উপদ্ৰৱ কৰিছে, আৰু চিৰুগত সোমাই আক্ৰমণ কৰি, জুইৰে পুৰিছে; ²আৰু তাৰ ভিতৰত থকা তিৰোতা আদি সৰু বৰ সকলোকে বন্দী কৰি লৈ গৈছে। সিহঁতে কাকো বধ নকৰিলে, কিন্তু সকলোকে লগত লৈ নিজৰ বাটেৰে তেওঁলোক গ’ল। ³যেতিয়া দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল সেই নগৰলৈ আহিল, তেতিয়া নগৰখন জুইৰে পুৰি পেলোৱা হৈছে আৰু তাত থকা মহিলা, সন্তান আৰু জীয়ৰীবোৰক বন্দী কৰি লৈ গৈছে। ⁴তেতিয়া দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলে বৰ মাতৰে এনেদৰে কান্দিলে যে, শেষত কান্দিবলৈকো তেওঁলোকৰ শক্তি নোহোৱা হ’ল। ⁵তেওঁলোকে দায়ূদৰ দুই ভাৰ্যা, যিজিয়েলীয়া অহীনোৱম আৰু কৰ্মিলীয়া মৃত নাবলৰ তিৰোতা অবিগলকো বন্দী কৰি নিছিল। ⁶তেতিয়া দায়ূদ মহাসঙ্কটত পৰিল; কিয়নো প্ৰতিজনৰ লোকৰ মন নিজৰ নিজৰ পুতেক-জীয়েকসকলৰ কাৰণে বেজাৰত আছিল, সেয়েহে লোকসকলে দায়ূদক শিল দলিয়াই মাৰিবৰ বাবে আলোচনা কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু দায়ূদে তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাত নিজক সবল কৰিলে।

⁷পাছত দায়ূদে অহীমেলকৰ পুত্ৰ অবিয়াথৰ পুৰোহিতক ক'লে, “এতিয়া অনুগ্ৰহ কৰি এতিয়া মোৰ ওচৰলৈ এফোদ বস্ত্ৰখন লৈ আহা।” তাতে অবিয়াথৰে দায়ূদৰ ওচৰলৈ এফোদ বস্ত্ৰখন লৈ আহিলে। ⁸তেতিয়া যিহোৱাৰ পৰা নিৰ্দেশনা পাবৰ বাবে দায়ূদে প্ৰাৰ্থনা কৰি সুধিলে, “মই যদি তেওঁলোকক ধৰিবৰ বাবে খেদি যাওঁ, তেনেহলে তেওঁলোকক লগ পাম নে? তাতে যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি যোৱা, তাতে অৱশ্যে তেওঁলোকক লগ পাবা, আৰু নিশ্চয়ে তেওঁলোকৰ পৰা সকলোকে উদ্ধাৰো কৰিব পাৰিবা।” ⁹তেতিয়া দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লগত ছশ লোক ওলাই গ’ল, তেওঁলোকে গৈ বিচোৰ জুৰি পালে; তাতে তেওঁলোকৰ কিছুমান লোক পাছ পৰি গ’ল। ¹⁰কিন্তু দায়ূদ আৰু তেওঁৰ সঙ্গী চাৰি শ লোকে শত্ৰুবোৰৰ পাছত খেদি গ’ল; তাতে পাছ পৰি যোৱা দুশ লোক থাকি গ’ল, তেওঁলোক অতি ক্লান্ত হোৱা বাবে বিচোৰ জুৰি পাৰ হ’ব পৰা নাছিল।

¹¹তাতে তেওঁলোকে পথাৰত এজন মিচৰীয়া লোকক বিচাৰি পালে আৰু লোকজনক দায়ূদৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল। তেওঁলোকে লোকজনক খাবলৈ খোৱা বস্ত্ৰ আৰু পানী দিলে, তাতে লোকজনে সেইবোৰ খালে। ¹²বিশেষকৈ তেওঁলোকে তেওঁক এটা ডিমৰুৰ পিঠা আৰু দুখোপা শুকান ড্ৰাম্ফাণ্টি খাবলৈ দিলে, সেইবোৰ খোৱাৰ পাছত তেওঁ পুনৰ শক্তি পালে; কিয়নো তেওঁ তিনি দিন-ৰাতি একো খোৱা নাছিল। ¹³পাছত দায়ূদে তাক সুধিলে, “তই কাৰ মানুহ? আৰু ক’ৰ পৰা আহিলি?” সি ক’লে, “মই অমালেকীয়াৰ এজন বন্দী মিচৰীয়া ডেকা মানুহ; আজি তিনি দিন হ’ল, মই নৰিয়াত পৰা বাবে মোৰ গৰাকীয়ে মোক এৰি গ’ল। ¹⁴আমি কৰেথীয়াসকলৰ নেভেগ অঞ্চলত উপদ্ৰৱ চলাইছিলো; যিহুদাৰ অধিকাৰত থকা আৰু কালবৰ অধিকাৰত নেভেগ অঞ্চলত আক্ৰমণ কৰিছিলো। আমি চিৰুগ জ্বলি দিছিলো।” ¹⁵পাছত দায়ূদে তাক সুধিলে, “তই সেই দলৰ ওচৰলৈ মোক নমাই লৈ যাব পাৰিবি নে?” তাতে সি ক’লে, “আপুনি মোক বধ নকৰোঁ বুলি আৰু মোৰ গৰাকীৰ হাততো শোধাই নিদিওঁ বুলি যদি ঈশ্বৰৰ নামেৰে শপত খাই, তেন্তে মই সেই দলৰ ওচৰলৈ আপোনাক নমাই লৈ যাম।”

¹⁶পাছত সেই মিচৰীয়াজনে দায়ূদক নমাই লৈ গ’ল; সেই সময়ত তেওঁলোকে গোটেই দেশত উৎসৱ পাতি ভোজন পান কৰি আছিল। ¹⁷তেতিয়া দায়ূদে তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিলে; সন্ধিয়াৰ পৰা পাছদিনালৈকে তেওঁলোকৰ লগত যুদ্ধ কৰি তেওঁলোকক হত্যা কৰিলে। তাত চাৰি শ লোক উটত উঠি পলাই গ’ল, তেওঁলোকৰ বাহিৰে সকলো লোক নিহত হ’ল। ¹⁸অমালেকীয়াসকলে যিবোৰ লৈ গৈছিল, সেই সকলো দায়ূদে উভতাই পালে আৰু নিজৰ দুজনী ভাৰ্য্যাকো তেওঁ উভতাই পালে। ¹⁹তেওঁ সৰু বা ডাঙৰ, একোৱেই নেহেৰুৱালে, পুতেক-জীয়েক আদি কৰি লুটদ্ৰব্যৰ সকলোখিনি উভতাই পালে। তেওঁলোকে যিবোৰ লুট কৰি নিছিল, সেই সকলোখিনিয়ে দায়ূদে উভতাই আনিলে। ²⁰আৰু দায়ূদে সিহঁতৰ সকলো গৰু আৰু ভেড়াৰ জাকবোৰ নিজৰ কাৰণে ল’লে, আৰু লোকসকলে সেই পশুবোৰ উদ্ধাৰ কৰি অনা আন পশুৰ জাকৰ আগে আগে খেদি নি ক’লে, “এইবোৰ দায়ূদে লুট কৰি অনা বস্তু।”

²¹পাছত তেওঁলোক ক্লান্ত হৈ পৰা বাবে দায়ূদৰ লগত যাব নোৱাৰা যি দুশ লোকক তেওঁলোকে বিচোৰ জুৰিৰ পাৰত এৰি থৈ গৈছিল, সেই লোকসকলৰ ওচৰ আহি পালে। তাতে সেই লোকসকলে দায়ূদ আৰু লগতে তেওঁৰ লগত অহা আটাই লোকক আগবঢ়াই নিবলৈ ওলাল; তেতিয়া দায়ূদে তেওঁলোকক মঙ্গলবাদ কৰিলে। ²²কিন্তু দায়ূদৰ লগত যোৱা লোকসকলৰ মাজৰ দুৰ্জন আৰু অধম প্ৰকৃতিৰ কিছুমানে লোকে ক’লে, “সিহঁত আমাৰ লগত যোৱা নাই; গতিকে উভতাই অনা লুটদ্ৰব্যৰ একোকে সিহঁতক নিদিওঁ; কেৱল আমি সিহঁতৰ প্ৰতিজনক নিজ নিজ তিৰোতা আৰু ল’ৰা-ছোৱালীহে দিম, সিহঁত ইয়াকে লৈ আতৰি যাওক।” ²³তেতিয়া দায়ূদে ক’লে, “হে ভাইসকল, এনে ধৰণৰ কাৰ্য কৰা উচিত

নহয়। যিহোৱাই আমাক যি দিলে, সেয়া এবাৰ ভাবি চোৱা। তেওঁ আমাৰ বিৰুদ্ধে অহা সৈন্যসকল আমাৰ হাতত শোধাই দিলে।²⁴কোনে নো এই বিষয়ে তোমালোকৰ কথা শুনিব? কিয়নো যুদ্ধলৈ যোৱা লোকে যেনে ভাগ পাব, বস্ত্ৰৰ ওচৰত থকা লোকেও তেনে ভাগ পাব; দুয়ো সমান ভাগ পাব।”²⁵সেই দিনৰে পৰা এই কথা ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালী হ’ল; এয়ে আজিলৈকে চলি আছে।

²⁶পাছত দায়ুদ যেতিয়া চিৰুগলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁ নিজ বন্ধু যিহূদাৰ বৃদ্ধ লোকসকলৰ ওচৰলৈ গ’ল। তাতে তেওঁ লুটি অনা বস্ত্ৰৰ কিছু অংশ তেওঁলোকলৈ পঠিয়াই দি ক’লে, “চোৱা, যিহোৱাৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰা লুটি অনা বস্ত্ৰৰ মাজৰ পৰা এয়ে তোমালোকৰ কাৰণে পঠোৱা উপহাৰ।”²⁷বেংএল, দক্ষিণ অঞ্চলৰ ৰামোং, যত্তীৰ, ²⁸অৰোয়েৰ, চিফমোং, ইষ্টিমোৱা, ²⁹ৰাখল, যিৰহমেলীয়া, কেনীয়াসকলৰ নগৰবোৰ, ³⁰হৰ্মা, কোৰ-আচন, অথাক, ³¹আৰু হিব্ৰোণ আদি যি যি ঠাইত দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল থাকিছিল, সেই সকলো ঠাইৰ যুদ্ধাৰুসকলৰ ওচৰলৈ তেওঁ এইবোৰ পঠিয়াই দিলে।

Chapter 31

চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকল মৃত্যু

¹পাছত ফিলিষ্টীয়া সকলে ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে, তাতে ইস্ৰায়েল লোকসকল ফিলিষ্টীয়া সকলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাল আৰু গিলবোৱা পৰ্বতত বহু লোক মৰিল। ²ফিলিষ্টীয়া সকলে চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ নিচেই ওচৰলৈ খেদি গ’ল। তাতে ফিলিষ্টীয়া সকলে তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথন, অবীনাদব, আৰু মলকীচুৱাক বধ কৰিলে। ³চৌলৰ বিৰুদ্ধে ঘোৰ যুদ্ধ হ’ল, আৰু ধনুৰ্দ্ধৰসকলে তেওঁক আশুৰি ধৰিলে। তাতে তেওঁ ধনুৰ্দ্ধৰ সকলৰ আগত অতিশয় ত্ৰাসযুক্ত হ’ল। ⁴তেতিয়া চৌলে নিজৰ অস্ত্ৰবাহকক ক’লে, “তোৰ তৰোৱাল ফাকৰ পৰা উলিয়াই ল’ আৰু তাৰে মোক সৰকি যোৱাকৈ খোচ; নহলে অচুন্নং সকলে আহি সৰকি যোৱাকৈ মোক খুঁচিব, আৰু মোক অপমান কৰিব।” কিন্তু তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকে অতিশয় ভয় পোৱাৰ কাৰণে মান্তি নহ’ল; এই কাৰণে চৌলে নিজৰ তৰোৱাল উলিয়াই ল’লে আৰু তাৰে ওপৰত তেওঁ পৰিল। ⁵তাতে তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকে যেতিয়া দেখিলে যে, চৌল মৰিল; তেতিয়া তেওঁ একেদৰে নিজৰ তৰোৱালত পৰিল আৰু তেওঁৰে সৈতে তেওঁ মৰিল। ⁶এইদৰে একেদিনাই চৌল, তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহক আৰু তেওঁৰ তিনিজন পুত্ৰ একেলগে মৰিল।

⁷পাছত যেতিয়া উপত্যকাত থকা আৰু যদ্দনৰ সিটো পাৰত থকা লোকসকলে দেখিলে যে, ইস্ৰায়েলী লোকসকল পলাল আৰু চৌলৰ লগতে তেওঁৰ পুত্ৰ সকল মৰিল; তেতিয়া তেওঁলোকো নগৰবোৰ এৰি পলাই গ’ল। তাতে ফিলিষ্টীয়া সকলে আহি সেই ঠাইবোৰত বাস কৰিব ধৰিলে।

⁸পাছদিনা যেতিয়া ফিলিষ্টীয়া সকলে মৃত লোকসকলৰ পোচাকবোৰ খুলি নিবলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁলোকে দেখিলে যে গিলবোৱা পৰ্বতত চৌল আৰু তেওঁৰ তিনি জন পুত্ৰ পৰি আছে। ⁹পাছত তেওঁলোকে তেওঁৰ মূৰ কাটিলে আৰু তেওঁৰ কবচ খুলি ল’লে। তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়া সকলৰ ওচৰলৈ খবৰ পঠিয়াই দিলে আৰু তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ মূৰ্তি থকা মন্দিৰবোৰলৈও এই খবৰ পঠিয়ালে। ¹⁰সিহঁতে তেওঁৰ সাজ অষ্টাৰেং দেৱীৰ মন্দিৰত ৰাখিলে, আৰু তেওঁৰ শৰীৰটো বৈং চানৰ গড়ত আৰি থ’লে। ¹¹ফিলিষ্টীয়া সকলে চৌললৈ কৰা এই কৰ্মৰ বাতৰি যেতিয়া যাবেচ-গিলিয়দ নিবাসী সকলে শুনিলে, ¹²তেতিয়া তেওঁলোকৰ যুজাৰু লোকসকল উঠি আহিল আৰু গোটেই ৰাতি গৈ চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ শৱবোৰ বৈংচানৰ গড়ৰ পৰা নমাই যাবেচলৈ লৈ গ’ল। পাছত তেওঁলোকে তাতে সেইবোৰ পুৰিলে। ¹³তেওঁলোকৰ অস্থিবোৰ লৈ যাবেচত থকা ঝাও গছজোপাৰ তলত পুতি থলে, আৰু সাত দিন লঘোন দিলে।

চম্বুৱেলৰ দ্বিতীয় পুস্তক।

Chapter 1

দায়ুদে চৌলৰ মৃত্যু-সম্বাদ পোৱা। তেওঁ কৰা বিলাপৰ গীত।

¹চৌলৰ মৃত্যুৰ পাছত, দায়ুদে অমালেকীয়া সকলক বধ কৰি ঘূৰি আহিল আৰু চিৰ্ৰগত দুদিন থাকিল। ²পাছত তৃতীয় দিনত, চৌলৰ সেনাবাহিনীৰ ছাউনিৰ পৰা ফলা কাপোৰেৰে সৈতে এজন মানুহ আহিল; তেওঁৰ মূৰত মাটি লাগি আছিল। তেওঁ দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহি শিৰনত হৈ প্ৰণাম কৰিলে।

³তেতিয়া দায়ুদে তেওঁক সুধিলে, “তুমি ক’ৰ পৰা আহিছা?” তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, “মই ইস্ৰায়েলৰ সেনা ছাউনিৰ পৰা পলাই আহিছোঁ।” ⁴দায়ুদে তেওঁক সুধিলে, “তাত কি হ’ল, সেই বিষয়ে মোক কোৱাচোন।” তেওঁ ক’লে, “লোকসকল যুদ্ধৰ পৰা পলাল, অনেক পতিত হ’ল। লোকসকলৰ মাজত অনেক লোক মৰিল। চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰো মৃত্যু হ’ল।” ⁵তেতিয়া দায়ুদে সেই সম্বাদ দিয়া ডেকা লোক জনক সুধিলে, “চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ যে মৃত্যু হ’ল, সেই বিষয়ে তুমি কেনেকৈ জানিলা?”

⁶তেতিয়া সেই ডেকা লোক জনে ক’লে, “ঘটনাক্ৰমে মই গিলবোৱা পৰ্বৰত আছিলোঁ আৰু তাতে চৌলে বৰছাৰ ওপৰত ভৰ দি আছিল আৰু বথ ও অশ্বাৰোহীসকলে তেওঁৰ পাছে পাছে বৰকৈ খেদি খেদি প্ৰায় তেওঁৰ ওচৰ চাপি আহিছিল। ⁷তেতিয়া তেওঁ ঘূৰি মোক দেখি মাতিলে। তেতিয়া মই উত্তৰ দি ক’লো, ‘মই ইয়াত আছোঁ।’

⁸তেওঁ মোক সুধিলে, ‘তুমি কোন?’ মই তেওঁক ক’লো, ‘মই এজন অমালেকীয়া লোক।’ ⁹তেতিয়া তেওঁ মোক ক’লে, ‘মই বিনয় কৰোঁ, তুমি মোৰ ওচৰত থিয় হৈ মোক বধ কৰা কাৰণ মোক শিৰামূৰিয়ে ধৰিছে, যদিও মোত এতিয়াও প্ৰাণ আছে।’ ¹⁰তেতিয়া মই গৈ তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ তেওঁক বধ কৰিলোঁ; কিয়নো তেওঁ পৰাজিত হোৱাৰ পাছত যে, পুনৰ তেওঁ আৰু জীয়াই নাথাকিব, সেই বিষয়ে মই নিশ্চয়ে জানিছিলোঁ। এতিয়া মই তেওঁৰ মূৰৰ কিৰীটি আৰু বাহুৰ বাজু লৈ, এই ঠাইত মোৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছোঁ।”

¹¹তেতিয়া দায়ুদে নিজ কাপোৰ ধৰি ফালিলে আৰু তেওঁৰ লগৰ আটাই লোকসকলেও সেই দৰে কৰিলে। ¹²চৌল, তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথন আৰু যিহোৱাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল বংশ তৰোৱালত পতিত হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে শোক কৰি কৰি কান্দিলে আৰু সন্ধ্যালৈকে লঘোণে থাকিল।

¹³পাছত দায়ুদে সেই বাতৰি অনা ডেকা মানুহজনক ক’লে, “তুমি ক’ৰ মানুহ?” তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, “মই এজন প্ৰবাসী অমালেকীয়া মানুহ।”

¹⁴দায়ুদে তেওঁক ক’লে, “তুমি যিহোৱাৰ অভিষিক্তজনক বধ কৰিবৰ অৰ্থে নিজ হাত মেলিবলৈ ভয় নকৰিলা, ই কেনে কথা?” ¹⁵দায়ুদে ডেকাসকলৰ মাজৰ এজনক মাতি এই আজ্ঞা দি ক’লে, “তুমি ওচৰলৈ গৈ তেওঁক বধ কৰা।” গতিকে সেই লোকজনে গৈ তেওঁক প্ৰহাৰ কৰি আঘাত কৰিলে। তাতে সেই অমালেকীয়াজনৰ মৃত্যু হ’ল। ¹⁶তেতিয়া দায়ুদে সেই মৃত অমালেকীয়াজনক ক’লে, “তোমাৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তোমাৰ নিজ মূৰতেই থাকক; কিয়নো, ‘ময়েই যিহোৱাৰ অভিষিক্ত জনক বধ কৰিলোঁ’ এইবুলি তোমাৰ নিজ মুখেৰেই নিজৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য দিলা।”

¹⁷তেতিয়া দায়ুদে চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথন, এই মৃতকেইজনৰ বিষয়ে বিলাপেৰে গীত গালে। ¹⁸তেওঁ যিহুদাৰ সন্তানসকলক এই ধনুৰ্গীত শিকাবলৈ দিলে; চোৱা, যি গীত যাচৰ পুস্তকখনিত লিখা আছে।

¹⁹হে ইস্ৰায়েল, তোমাৰ উচ্চস্থানবোৰত ৰত্ন দুটি বধ কৰা হ’ল!

হায় হায়, বীৰসকল কেনেকৈ পতিত হ’ল!

²⁰গাত’ত এই বিষয় প্ৰকাশ নকৰিবা,

অস্তিলোনৰ বাটত এই বিষয় প্ৰচাৰ নকৰিবা;

কৰিলে পলেষ্টীয়াসকলৰ জীয়াৰীসকলে আনন্দ কৰিব,

অচূনৎসকলৰ জীয়াৰীসকলে উল্লাস কৰিব।

²¹হে গিলবোৱা পৰ্বৰত,

তোমাৰ ওপৰত নিয়ৰ বা বৰষুণ নহওক,

বা উত্তোলনীয় নৈবেদ্যৰ পথাৰ নহওঁক,

কিয়নো সেই ঠাইত বীৰসকলৰ ঢাল পেলোৱা হ'ল।

তেলেৰে অভিষিক্ত নোহোৱা চৌলৰ ঢাল পেলোৱা হ'ল।

²²হত হোৱা লোকসকলৰ তেজ আৰু বীৰসকলৰ দেহৰ পৰা যোনাথনৰ ধনু বিমুখ নহৈছিল, চৌলৰ তৰোৱালো শুদাই ঘূৰি নাহিছিল।

²³চৌল আৰু যোনাথন, জীৱন কালত প্ৰিয় আৰু সন্তোষজনক আছিল,

আৰু মৰণৰ কালতো তেওঁলোক পৃথক নহ'ল;

তেওঁলোক ঈগল পক্ষীতকৈয়ো বেগী আছিল,

তেওঁলোক সিংহতকৈয়ো বলৱান আছিল।

²⁴হে ইস্ৰায়েলৰ জীয়ৰীসকল, চৌলৰ বাবে ক্ৰন্দন কৰা,

তেওঁ তোমালোকক ৰঙা বৰণীয়া বস্ত্ৰ পিন্ধাই ভূষিত কৰিছিল,

তেওঁ তোমালোকৰ বস্ত্ৰৰ ওপৰত সোণৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধাইছিল।

²⁵হায় হায়, যুদ্ধৰ মাজত বীৰসকল কেনেকৈ পতিত হ'ল!

তোমাৰ উচ্চ স্থানবোৰত যোনাথন হত হ'ল।

²⁶হে মোৰ ভাই যোনাথন, তোমাৰ বাবে মই দুখিত হৈছোঁ।

তুমি মোলৈ অতি মৰমীয়াল আছিল।

নাৰীসকলৰ প্ৰেমতকৈয়ো তোমাৰ প্ৰেম মোৰ পক্ষে চমৎকাৰ আছিল।

²⁷হায় হায়, বীৰসকল কেনেকৈ পতিত হ'ল

আৰু যুদ্ধৰ অস্ত্ৰবোৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত নষ্ট হ'ল!"

Chapter 2

¹তাৰ পাছত দায়ূদে যিহোৱাক সুধিলে আৰু ক'লে, "মই যিহূদাৰ কোনো এখন নগৰলৈ উঠি যাম নে?" তাতে যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, "উঠি যোৱা।" দায়ূদে সুধিলে, "মই কোন খন নগৰলৈ যাব লাগিব?" যিহোৱাই উত্তৰ দি ক'লে, "হিব্ৰোণলৈ।" ²এই হেতুকে দায়ূদে তেওঁৰ নিজ দুজনী ভাৰ্য্যা, যিজ্জিয়েলৰ অহীনোৱম আৰু কৰ্মিলীয়া মৃত নাবলৰ তিৰোতা অৰীগলক লগত লৈ সেই ঠাইলৈ গ'ল। ³দায়ূদে তেওঁৰ লগত থকা লোকসকলক লগত ল'লে আৰু তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ পৰিয়ালৰ সৈতে হিব্ৰোণৰ সেই নগৰবোৰত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে।

⁴তেতিয়া যিহূদাৰ পৰা লোকসকল আহিল আৰু দায়ূদক যিহূদা বংশৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰিলে।

তেওঁলোকে দায়ূদক ক'লে, "যাবেচ-গিলিয়দৰ লোকসকলে চৌলক মৈদাম দিলে।" ⁵তেতিয়া দায়ূদে যাবেচ-গিলিয়দৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ দূত পঠাই তেওঁলোকক এইবুলি কোৱালে, "তোমালোকে নিজ প্ৰভু চৌলক মৈদাম দি, আনুগত্য দেখুৱাই যি দয়া ব্যৱহাৰ কৰিলা, তাৰ বাবে তোমালোক যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদ-প্ৰাপ্ত হ'লা।

⁶এতিয়া যিহোৱাই তোমালোকলৈ আনুগত্য অংগীকাৰ আৰু বিশ্বস্ততাৰে ব্যৱহাৰ কৰক। আৰু তোমালোকে সেই কাৰ্য্য কৰা হেতুকে, ময়ো তোমালোকলৈ সেই দয়াৰ বাবে অনুগ্ৰহ কৰিম। ⁷এই হেতুকে এতিয়া তোমালোকৰ হাত সবল হওঁক আৰু সাহিয়াল হোৱা, কিয়নো তোমালোকৰ প্ৰভু চৌলৰ মৃত্যু হোৱাত, যিহূদা বংশই তেওঁলোকৰ ওপৰত মোকেই ৰজা অভিষেক কৰিলে।"

⁸ইয়াৰ ভিতৰতে নেৰৰ পুত্ৰ যি অবনেৰ চৌলৰ সেনাপতি আছিল, তেওঁ চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতক মহনয়িমলৈ লৈ গ'ল। ⁹তেওঁ ঈচবোচতক গিলিয়দৰ, অচুৰীয়াসকলৰ, যিজ্জিয়েলৰ, ইফ্ৰয়িমৰ, বিন্যামীনৰ আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে।

¹⁰চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতে চল্লিশ বছৰ বয়সত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দুবছৰলৈ ৰাজ্য শাসন কৰিলে। কিন্তু যিহূদাৰ বংশ দায়ূদৰ পাছত চলোঁতা আছিল। ¹¹দায়ূদে হিব্ৰোণত যিহূদা-বংশৰ ওপৰত সাত বছৰ ছমাহ ৰাজত্ব কৰিলে।

- ¹²এদিন নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰ আৰু চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতৰ দাসসকলে মহনয়িমৰ পৰা গিবিয়োনলৈ গৈছিল। ¹³এনেতে চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাব আৰু দায়ূদৰ দাসসকল ওলাই গিবিয়োনৰ পুখুৰীৰ ওচৰত তেওঁলোকৰ সন্মুখত উপস্থিত হ'ল। এদল পুখুৰীৰ ইপাৰে আন দল পুখুৰীৰ সিপাৰে বহিল।
- ¹⁴তেতিয়া অবনেৰে যোৱাবক ক'লে, “বিনয় কৰোঁ, ডেকাসকলে উঠি আমাৰ আগত যুদ্ধ-ক্ৰীড়া কৰক।” তেতিয়া যোৱাবে ক'লে, “তেওঁলোক উঠক।” ¹⁵তেতিয়া সেই ডেকা লোকসকলে সংখ্যা অনুসাৰে, চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতৰ আৰু বিন্যামীনৰ পক্ষে বাৰজন আৰু দায়ূদৰ দাসসকলৰ বাৰজন, উঠি একে লগে গোট খালে।
- ¹⁶সিহঁত প্ৰতিজনে নিজৰ অহিতে যুদ্ধ কৰাজনৰ মূৰত ধৰি কাষত তৰোৱালেৰে খোচাত, সকলো একেলগে মৰা পৰিল; এই হেতুকে সেই ঠাই “হিন্ধুৎ-হুৰীম” বা “তৰোৱালবোৰৰ ক্ষেত্ৰ” নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'ল; সেয়ে গিবিয়োনত আছে। ¹⁷পাছত সেইদিনা ঘোৰ যুদ্ধ হোৱাত, অবনেৰ আৰু ইস্ৰায়েল লোকসকল দায়ূদৰ দাসসকলৰ আগত পৰাজিত হ'ল।
- ¹⁸সেই ঠাইত যোৱাব, অবিচয় আৰু অচাহেল নামেৰে চৰুয়াৰ এই তিনিজন পুত্ৰ আছিল। অচাহেল বনৰীয়া হৰিণৰ নিচিনা বেগী আছিল। ¹⁹পাছত অচাহেলে সোঁ কি বাওঁফালে নুঘুৰি অবনেৰৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল।
- ²⁰তেতিয়া অবনেৰে পিছলৈ ঘূৰি চাই সুধিলে, “তুমি অচাহেল হোৱানে?” তেওঁ কলে, “মই হওঁ।” ²¹তাতে অবনেৰে তেওঁক ক'লে, “তুমি সোঁহাতে বা বাওঁহাতে ঘূৰি, সোঁ ডেকাসকলৰ কোনো এজনক ধৰি তেওঁ পিন্ধা গাৰ কৰচ লোৱাগৈ।” কিন্তু অচাহেলে তেওঁৰ পাছত খেদি যোৱাৰ পৰা ঘূৰিবলৈ মান্তি নহ'ল।
- ²²গতিকে অবনেৰে অচাহেলক পুনৰায় ক'লে, “মোৰ পাছৰ পৰা ঘূৰা; মই কিয় তোমাক আঘাত কৰি মাটিত পেলাম? আৰু তাকে কৰিলে তোমাৰ ককায়েৰ যোৱাবৰ আগত মই কিদৰে মুখ দেখুৱাম?” ²³তথাপি অচাহেলে ঘূৰিবলৈ মান্তি নহ'ল; এইকাৰণে অবনেৰে বৰছাৰ কুৰাৰে তেওঁৰ পেটত এনেকৈ খুচিলে যে, কুৰাডাল পিঠিয়েদি বাহিৰ ওলাল। তেতিয়া তেওঁ সেই ঠাইতে পৰি তেতিয়াই মৰিল। যি ঠাইত অচাহেল পৰি মৃত্যু হৈছিল, সেই ঠাইত যিমান লোক আহিল, সেই সকলো তাতেই থিয় হৈ ৰ'ল।
- ²⁴কিন্তু যোৱাব আৰু অবিচয়ে অবনেৰৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল। পাছত বেলি মাৰ যাওঁতে, তেওঁলোকে গিবিয়োন মৰুপ্ৰান্তৰ বাটৰ ওচৰত থকা হীগৰ সন্মুখৰ অন্মা পৰ্বত পালেগৈ। ²⁵পাছত বিন্যামীনৰ সন্তানসকলে অবনেৰৰ পাছত যাবৰ বাবে গোট খাই এটা পৰ্বতৰ টিঙত থিয় হৈ ৰ'ল।
- ²⁶তেতিয়া অবনেৰে যোৱাবক মাতি ক'লে, “তৰোৱালে জানো সদাকাল গ্ৰাস কৰিব পাৰিব? শেষত ইয়াৰ ফল যে অতি তিজ হ'ব, তাক তুমি নাজানানে? এই হেতুকে তুমি নিজ ভাইসকলৰ পাছে পাছে খেদি অহাৰ পৰা ওভোটাৰলৈ, নিজৰ লোকসকলক কিমান কাললৈ আজ্ঞা নিদিয়াকৈ থাকিব?” ²⁷তেতিয়া যোৱাবে ক'লে, “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তুমি কথা নোকোৱা হ'লে, ৰাতিপুৱাই লোকসকলে নিশ্চয়ে গুচি গ'লহেঁতেন আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাইৰ পাছত খেদি নগ'লহেঁতেন।”
- ²⁸তেতিয়া যোৱাবে শিঙা বজোৱাত, সকলো মানুহ ৰ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ পাছত কোনেও খেদি নগ'ল আৰু যুদ্ধও নকৰিলে। ²⁹তাৰ পাছত অবনেৰ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে অৰাবায়েদি গোটেই ৰাতি যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁলোকে যৰ্দন পাৰ হৈ পাছদিনা ৰাতিপুৱা যাত্ৰা কৰি মহনয়িম গৈ পালে।
- ³⁰তেতিয়া যোৱাবে অবনেৰৰ পাছত খেদি যোৱাৰ পৰা উভতি আহিল আৰু আটাই লোকক তেওঁ গোট খুৱালে; কিন্তু দায়ূদৰ ঊন্থেশজন সৈন্য আৰু অচাহেলকক নাপালে। ³¹কিন্তু দায়ূদৰ দাসসকলে বিন্যামীন আৰু অবনেৰৰ লোকসকলক এনেকৈ আঘাত কৰিলে যে, তেওঁলোকৰ তিনিশ ষাঠিজন লোক মৰিল। ³²তেতিয়া লোকসকলে অহাচেলক তুলি কৰিলে যে, বৈৎলেহেমত থকা তেওঁৰ পিতৃৰ মৈদামতে মৈদাম দিলে। যোৱাব আৰু তেওঁৰ লোকসকল ওৰে ৰাতি যাত্ৰা কৰি ৰাতিপুৱা হিব্ৰোণ পালেগৈ।

Chapter 3

- ¹চৌলৰ বংশ আৰু দায়ূদৰ বংশৰ মাজত বহুকাল ধৰি যুদ্ধ হ'ল। দায়ূদ ক্ৰমে বলৱান হৈ উঠিল, কিন্তু চৌলৰ বংশ হ'লে ক্ৰমে শক্তিহীন হৈ আহিল।
- ²হিব্ৰোণত দায়ূদৰ কেইবাজনো পুত্ৰ জন্মিল। তেওঁৰ বৰ পুত্ৰ অন্মন, যিজ্ৰিয়েলীয়া অহীনোৱমৰ সন্তান; ³তেওঁৰ দ্বিতীয় পুত্ৰ কিলিয়াব, কমিলীয়া মৃত নাবলৰ ভাৰ্যা অবিগলৰ সন্তান। তৃতীয় অবচালোম, গচুৰৰ তলময় ৰজাৰ জীয়েক মাখাৰ সন্তান।
- ⁴চতুৰ্থ পুত্ৰ অদোনীয়া, হগ্লীতৰ সন্তান। পঞ্চম পুত্ৰ চফটীয়া, অবিটলৰ সন্তান, ⁵আৰু ষষ্ঠ পুত্ৰ যিত্ৰিয়ম, দায়ূদৰ তিৰোতা ইগ্ৰাৰ সন্তান। এই সকলো হিব্ৰোণত দায়ূদৰ ওঁৰসত জন্মিল।

6যি সময়ত দায়ুদৰ বংশ আৰু চৌলৰ বংশৰ মাজত যুদ্ধ চলি আছিল, সেই সময়ত অবনেৰে চৌলৰ বংশৰ পক্ষে নিজকে পৰাজয়ী দেখুৱাইছিল। 7কিন্তু অয়াৰ জীয়েক ৰিম্পা নামেৰে চৌলৰ এজনী উপপত্নী আছিল। তাইৰ বিষয়ে ঈচবোচতে অবনেৰক ক'লে, “তুমি মোৰ পিতৃৰ উপপত্নীত কিয় গমন কৰিলা?”

8ঈচবোচতৰ এই কথাত অবনেৰে অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হৈ ক'লে, “মই জানো যিহুদাৰ ফলীয়া কুকুৰৰ মূৰ? আজিলৈকে মই তোমাৰ পিতৃ চৌলৰ বংশলৈ আৰু তেওঁৰ ভাই-বন্ধুসকললৈ দয়া কৰি আছোঁ আৰু তোমাক দায়ুদৰ হাতত শোধাই দিয়া নাই। তথাপি তুমি আজি সেই তিৰোতাজনীৰ বিষয়ে মোক দোষী কৰিছা।

9দায়ুদৰ আগত যিহোৱাই খোৱা শপতৰ দৰে যদি মই তেওঁলৈ কাৰ্য্য নকৰোঁ, তেনেহলে অবনেৰক তাতকৈয়ো অধিক দণ্ড দিয়ক, 10চৌলৰ পৰিয়ালৰ পৰা ৰাজ্য হস্তান্তৰ কৰিব আৰু দানৰ পৰা বেৰ-চেবা লৈ, সমগ্ৰ ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাৰ ওপৰত সিংহাসন স্থাপন কৰিব।” 11তাতে ঈচবোচতে অবনেৰক পুনৰ কোনো কথা ক'ব নোৱাৰিলে; কাৰণ অবনেৰলৈ তেওঁ ভয় কৰিলে।

12পাছত অবনেৰে দায়ুদৰ ওচৰলৈ তেওঁৰ পক্ষ হৈ কবলৈ দূতবোৰ পঠিয়াই দি কোৱালে বোলে, “এই দেশ কাৰ? আপুনি যদি মোৰ লগত এটি চুক্তি কৰে, তেন্তে চাওঁক মই গোটেই ইস্ৰায়েলক আপোনাৰ ফাললৈ নিবলৈ আপোনাৰ সহায় হম।” 13দায়ুদে ক'লে, বাক, মই তোমাৰ লগত এটি চুক্তি কৰিম, কেৱল এটি বিষয় মই তোমাৰ পৰা বিচাৰো যে যেতিয়া তুমি মোক দেখা কৰিবলৈ আহিবা, তেতিয়া প্ৰথমে চৌলৰ জীয়েক মীখলক নানিলে, মোক দেখা নাপাবা।

14তেতিয়া দায়ুদে চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াই কোৱালে, বোলে, “যাক মোলৈ বাগদান কৰা হ'ল, মোৰ সেই মীখলক মোক দিয়া, যাৰ বাবে মই পলেষ্টীয়াসকলৰ এশ লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম দিলোঁ।” 15তাতে ঈচবোচতে মানুহ পঠিয়াই লয়িচৰ পুত্ৰ পল্টীয়েল নামেৰে মীখলৰ স্বামীৰ পৰা তাইক লৈ আহিল। 16তেতিয়া তাইৰ স্বামীয়ে তাইৰ পাছে পাছে কান্দি কান্দি বহুৰীমলৈকে তাইৰ লগত আহিল। পাছত অবনেৰে তেওঁক ক'লে, “যোৱা, ঘৰলৈ উভটি যোৱা।” তাতে তেওঁ উভটি গ'ল।

17পাছত অবনেৰে ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধলোকসকলৰ লগত কথোপকথন কৰি ক'লে, “দায়ুদক তোমালোকৰ ওপৰত ৰজা পাতিবলৈ তোমালোকে পূৰ্বে চেষ্টা কৰিছিল। 18এতিয়া তাকে কৰাইক। কিয়নো যিহোৱাই দায়ুদৰ বিষয়ে কৈছিল, বোলে, ‘মই নিজ দাস দায়ুদৰ হতুৱাই মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলক পলেষ্টীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা আৰু তেওঁলোকৰ সকলো শত্ৰুৰ হাতৰ পৰাও উদ্ধাৰ কৰিম।’”

19অবনেৰে বিন্যামীনৰ লোকসকলৰ লগত ব্যক্তিগতভাৱে কথা হ'ল। তাৰ পাছত ইস্ৰায়েল বংশ ও বিন্যামীনৰ গোটেই বংশই যি সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল, সেই বিষয়ে অবনেৰে দায়ুদৰ আগত জনাবৰ বাবে হিব্ৰোণলৈ গ'ল। 20এইদৰে দায়ুদক দেখা কৰিবলৈ অবনেৰে তেওঁৰ বিশজন লোকক নিজৰ লগত লৈ হিব্ৰোণলৈ আহিল। তাতে দায়ুদে অবনেৰ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলৰ বাবে ভোজ পাতিলে।

21অবনেৰে দায়ুদৰ ওচৰত বাখ্যা কৰি ক'লে, মই উঠি গৈ মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ গুৰিলৈ ইস্ৰায়েলৰ সকলোকে গোটাই আনোঁগৈ, যেন তেওঁলোকে আপোনাৰে সৈতে এটি চুক্তি কৰিব আৰু আপুনি আপোনাৰ মনৰ ইচ্ছাৰ দৰে যেন সকলোৰে ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব। পাছত দায়ুদে অবনেৰক বিদাই দিয়াত, তেওঁ শান্তিৰে প্ৰস্থান কৰিলে।

22তাৰ পাছত দায়ুদৰ সৈন্যসকল আৰু যোৱাবে কোনো ঠাইত লুটকৰি উভটি অহিছিল আৰু তেওঁলোকে লগত বহুত লুট দ্ৰব্য আনিছিল। তেতিয়া অবনেৰ দায়ুদৰ লগত হিব্ৰোণত নাছিল। কিয়নো দায়ুদে তেওঁক বিদায় দিয়াত তেওঁ শান্তিৰে প্ৰস্থান কৰিলে। 23যেতিয়া যোৱাব আৰু তেওঁৰ লগৰ আটাই সৈন্যদলৰ সৈতে আহিল, লোকসকলে যোৱাবক ক'লে, “নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিছিল; আৰু ৰজাই তেওঁক বিদায় দিয়াত তেওঁ শান্তিৰে প্ৰস্থান কৰিলে।”

24তেতিয়া যোৱাবে ৰজাৰ আগলৈ আহি ক'লে, আপুনি কি কৰিলে? চাওঁক, অবনেৰে আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিছিল! আপুনি তাক বিদায় দি কিয় শান্তিৰে যাবলৈ দিলে? 25আপুনি নাজানে জানো, যে নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰকে আপোনাক ভূলাবলৈ আৰু আপোনাৰ পৰিকল্পনাসমূহ উদ্ঘাতন কৰিবলৈ আৰু আপুনি যি যি কৰি আছে, সেই সকলোৰ বিষয়ে বুজিবলৈহে তেওঁ আহিছিল। 26যেতিয়া যোৱাবে দায়ুদৰ ওচৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাই আহিল, তেতিয়া তেওঁ অবনেৰৰ পাছত দূত পঠিয়াই দিলে আৰু তেওঁলোকে গৈ চিৰা নাদৰ ওচৰৰ পৰা অবনেৰক ওভোটাই আনিলে, কিন্তু দায়ুদে এই কথাৰ বুজ নাপালে।

27যেতিয়া অবনেৰ হিব্ৰোণলৈ ঘূৰি আহিল, যোৱাবে তেওঁক গুপতে কথা ক'বৰ ছলেৰে নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰলৈ তেওঁক এফলীয়াকৈ লৈ গৈ, নিজ ভায়েক অচাহেলৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে, সেই ঠাইতে তেওঁৰ পেটত এনেকৈ আঘাত কৰিলে, যে তেওঁৰ তাতেই মৃত্যু হ'ল।

28যেতিয়া দায়ুদে সেই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰ ৰক্তপাতৰ বিষয়ে মই আৰু মোৰ ৰাজ্য যিহোৱাৰ দৃষ্টিত সদাকাললৈকে নিৰ্দোষী। 29সেই ৰক্তপাতৰ দোষ যোৱাবৰ আৰু তাৰ গোটেই পিতৃ-বংশৰ ওপৰত পৰোক। আৰু যোৱাবৰ দেশত প্ৰমেহ ৰোগী, কুষ্ঠী, লাখুটিত ভৰ দিওঁতা, তৰোৱালৰ দ্বাৰায় পৰা, বা খাবলৈ নোপোৱা, এনে প্ৰকাৰৰ লোকৰ অভাব নহওঁক।” 30এইদৰে যোৱাবে আৰু তেওঁৰ ভায়েক অচাহে, গিবিয়ানৰ যুদ্ধত নিজৰ ভাই অচাহেলক বধ কৰাৰ কাৰণে অবনেৰক বধ কৰিলে।

³¹পাছত দায়ূদে যোৱাব আৰু তেওঁৰ লগত থকা সকলো লোকক ক'লে, তোমালোকে তোমালোকৰ কাপোৰ ফালি কঁকালত চট পিন্ধা আৰু শোক কৰি কৰি অবনেৰৰ শৱৰ আগে আগে চলা। আৰু দায়ূদ ৰজাও মৰা শৱৰ চাঙৰ পাছে পাছে গ'ল। ³²পাছত তেওঁলোকে হিব্ৰোণত অবনেৰক মৈদাম দিলে। সেই সময়ত ৰজাই অবনেৰৰ মৈদামৰ ওচৰত বৰ মাতেৰে ক্ৰন্দন কৰিলে আৰু আন সকলো লোকেও কান্দিলে।

³³ৰজাই অবনেৰৰ বিষয়ে বিলাপ কৰি গীত গালে,

“অবনেৰো অজ্ঞানৰ দৰে মৰিব লাগেনে?

³⁴তোমাৰ হাত বন্ধা নাছিল।

তোমাৰ ভৰিতো বেড়ী লগোৱা নাছিল।

অন্যায় কৰোঁতা লোকৰ আগত পতিত হোৱা জনৰ দৰে তুমি পতিত হ'লা।”

পাছত সকলো লোকে তেওঁৰ কাৰণে পুনৰাই ক্ৰন্দন কৰিলে।

³⁵পাছত আটাই লোকে বেলি থাকোঁতেই দায়ূদক ভোজন কৰাবলৈ আহিলত, দায়ূদে এই শপত খালে, “বেলি মাৰ নৌ যাওঁতে মই যদি পিঠা বা আন কিবা বস্তুৰেই আশ্বাদ লওঁ, তেন্তে ঈশ্বৰে মোক অমুক আৰু তাতোকৈয়ো অধিক দণ্ড দিয়ক।” ³⁶তাতো সকলো লোকে তেওঁৰ এই ব্যৱহাৰ দেখি সন্তোষ পালে; আৰু ৰজাই যি যি কৰিছিল, তাতো সকলো লোকে সন্তোষ পাইছিল।

³⁷আৰু নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰক বধ কৰা কথাত ৰজাৰ যে অনুমতি নাই, তাক সকলো লোকে আৰু সকলো ইস্ৰায়েলেও সেই দিনা বুজি পালে।

³⁸পাছে ৰজাই তেওঁৰ দাসসকলক ক'লে, আজি যে ইস্ৰায়েলৰ মাজত প্ৰধান আৰু মহান লোক এজন পতিত হ'ল, তাক জানো তোমালোকে নাজানা নে? ³⁹অভিযুক্ত ৰজা হ'লেও আজি মই দুৰ্বল। এইকেইজনলোক আৰু জেৰোইয়াসৰ পুত্ৰসকল মোৰ বাবে অতি পাষণ্ডিক। যিহোৱাই কু-কৰ্ম কৰাসকলক তেওঁলোকৰ অসৎ ব্যৱহাৰৰ কাৰণে পাব লগীয়া উচিত প্ৰতিফল দিয়ক।

Chapter 4

ঈচ্ৰ্বোচতক বধ কৰা আৰু তাৰ বাবে পোৱা দণ্ড।

¹যেতিয়া চৌলৰ পুত্ৰ ঈচ্ৰ্বোচতে অবনেৰ'ৰ মৃত্যু হিব্ৰোণত হোৱা কথাষাৰ শুনিলে, তেওঁৰ হাত দুৰ্বল হ'ল আৰু আটাই ইস্ৰায়েল চিন্তিত হ'ল।

²চৌলৰ পুত্ৰৰ দুজন সৈন্যবৰ্গৰ দলপতি আছিল। এজনৰ নাম বানা আৰু আনজনৰ নাম ৰেখব; তেওঁলোক বিন্যামীনৰ বংশৰ বেৰোতীয়া ৰিষ্মোনৰ পুত্ৰ; (কিয়নো বেৰোতা বিন্যামীনৰ আধিপত্যৰ মাজৰো এজন বুলি গণিত হৈছিল) ³আৰু বেৰোতীয়াসকল গিণ্ডয়িমলৈ পলাই গৈ সেই ঠাইতে আজিলৈকে প্ৰবাস কৰি আছে।

⁴চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ, দুয়োখন ভৰি খোৰা হোৱা এজন পুত্ৰ আছিল। যিজ্ৰিয়েলৰ পৰা যেতিয়া চৌল আৰু যোনাথনৰ মৃত্যুৰ সম্বাদ আহিছিল, তেতিয়া ল'ৰাজনৰ পাঁচ বছৰ বয়স আছিল। সেই ল'ৰাজনৰ শুশ্ৰূষাকাৰিণীয়ে তাক লৈ পলাই গৈছিল। কিন্তু শুশ্ৰূষাকাৰিণীয়ে বেগেৰে পলাই যাওঁতে যোনাথনৰ পুত্ৰ পৰি আঘাত পোৱাত খোৰা হৈছিল। তাৰ নাম মফিবোচৎ আছিল।

⁵পাছত বেৰোতীয়া ৰিষ্মোনৰ সেই দুজন পুত্ৰ ৰেখব আৰু বানাই দিনৰ টান ৰ'দৰ কালত যাত্ৰা কৰি ঈচ্ৰ্বোচতৰ ঘৰ পালেগৈ, তেতিয়া দুপৰ বেলাৰ সময়, যেতিয়া তেওঁ জিৰণি লৈ আছিল। ⁶তাতো ঘেহুঁধান চালি থকা সময়ত, দুৱাৰত ৰখীয়া হৈ থকা এগৰাকি মহিলাই টোপনি যোৱাত, ৰেখব আৰু বানাই নিৰৱে তাইৰ কাষেৰে পাৰ হৈ গ'ল। ⁷তাতো তেওঁৰ শোৱা কোঠালিত নিজ খাটত শুই থাকোঁতেই, তেওঁলোকে ভিতৰলৈ সোমাই গৈ আঘাত কৰি তেওঁক বধ কৰিলে। পাছত তেওঁৰ মূৰ কাটি, সেই মূৰ লৈ অৰাবাৰ বাটেদি ওৰে ৰাতি যাত্ৰা কৰিলে।

⁸তেওঁলোকে ঈচ্ৰ্বোচতৰ মূৰটো হিব্ৰোণত থকা দায়ূদৰ ওচৰলৈ নি ৰজাক ক'লে, “চাওঁক, আপোনাৰ প্ৰাণ নাশৰ চেষ্টা কৰা চৌলৰ পুত্ৰ ঈচ্ৰ্বোচতৰ মূৰ এইয়া। যিহোৱাই আজি মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ পক্ষে চৌল আৰু তেওঁৰ বংশৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধিলে।” ⁹কিন্তু দায়ূদে বেৰোতীয়া ৰিষ্মোনৰ পুতেক ৰেখব আৰু তাৰ ককায়েক বানাক এই উত্তৰ দি ক'লে, “যি জনাই সকলো সঙ্কটৰ পৰা মোৰ প্ৰাণ উদ্ধাৰ কৰিলে, সেই যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, ¹⁰যেতিয়া কোনো এজন মানুহে বৰ ভাল খবৰ আনিছে বুলি ভাবি মোক কৈছিল, ‘চাওঁক, চৌল মৰিল’, তেতিয়া মই তেওঁক ধৰি চিক্ৰুগত বধ কৰিলোঁ আৰু এইটোৱেই বাতৰি অনাৰ বাবে তেওঁক মই দিয়া তেওঁৰ পুৰস্কাৰ আছিল।

¹¹পাছত, দুষ্টবোৰে এজন নিৰ্দোষীলোকক তেওঁৰ ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই তেওঁ খাটত শুই থাকোঁতে তেওঁক যদি বধ কৰে, তেনেহ'লে তোমালোকৰ হাতৰ পৰা তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ তাতকৈ অধিক নল'ম নে? আৰু তোমালোকক পৃথিৱীৰ পৰা উচ্ছন্ন নকৰিম নে?”

¹²তেতিয়া দায়ূদে তেওঁৰ ডেকাসকলক আজ্ঞা কৰাত, তেওঁলোকক বধ কৰি তেওঁলোকৰ হাত-ভৰি কাটি পেলালে আৰু হিব্ৰোণৰ পুখুৰীৰ পাৰত তেওঁলোকৰ শৱ আৰি থ'লে। কিন্তু তেওঁলোকে ঈচ্ৰ্বোচতৰ মূৰটো লৈ হিব্ৰোণত থকা অবনেৰ'ৰ মৈদামতে কবৰ দিলে।

Chapter 5

গোটেই ইস্রায়েলৰ ওপৰত দায়ুদ ৰজা হোৱা। পলেষ্টীয়াসকলক জয় কৰা।

¹তাৰ পাছত ইস্রায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীয়ে হিব্ৰোণত থকা দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “চাওঁক, আমি আপোনাৰ হাড় আৰু মণ্ডহা ²আৰু আগেয়ে যেতিয়া ঢোল আমাৰ ৰজা আছিল, তেতিয়াও আপুনিয়েই ইস্রায়েলক বাহিৰলৈ আৰু ভিতৰলৈ অনা নিয়া কৰিছিল। আৰু যিহোৱাই আপোনাক কৈছিল, যে, ‘তুমিয়েই ৰখীয়া হৈ মোৰ প্ৰজা ইস্রায়েলৰ লোকসকলক চলাবা আৰু ইস্রায়েলৰ ওপৰত অধিপতি হ'বা।’”

³এইদৰে ইস্রায়েলৰ আটাই বৃদ্ধলোক হিব্ৰোণত থকা ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু দায়ুদ ৰজাই হিব্ৰোণত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তেওঁলোকৰ লগত এটি নিয়ম কৰিলে। আৰু তেওঁলোকে ইস্রায়েলৰ ওপৰত দায়ুদক ৰজা পাতি অভিষেক কৰিলে। ⁴দায়ুদে ত্ৰিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ চল্লিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ⁵তেওঁ হিব্ৰোণত যিহুদাৰ ওপৰত সাত বছৰ ছমাহ ৰাজত্ব কৰিলে আৰু যিৰূচালেমত গোটেই ইস্রায়েলৰ আৰু যিহুদাৰ ওপৰত তেত্ৰিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে।

⁶তাৰ পাছত ৰজা আৰু তেওঁৰ লোকসকলে দেশ-নিবাসী যিবুচিয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যিৰূচালেমলৈ বুলি যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁলোকে দায়ুদক ক'লে, “তুমি এই ঠাইত সোমাবলৈ নাপাবা কিয়নো কণাবোৰে আৰু খোৰা-বোৰেই তোমাক খেদাই দিব; তেওঁলোকে ভাবিছিল, দায়ুদ এই ঠাইত আৰু সোমাব নোৱাৰিব।” ⁷তথাপিও দায়ুদে চিয়োন দুৰ্গ হাত কৰি ল'লে; সেয়ে দায়ুদৰ নগৰ।

⁸তেতিয়াই দায়ুদে কৈছিল, “যি কোনোৱে যিবুচিয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিব খোজে, তেওঁ পানীৰ নলাইদি উঠি গৈ দায়ুদৰ ঘিণলগীয়া সেই ‘কণা আৰু খোৰা’ বোৰক আঘাত কৰক।” এই কাৰণে মানুহে কয়, “ই ‘কণা আৰু খোৰা’ বোৰ ৰাজপ্ৰাসাদৰ ভিতৰত সোমাব নোৱাৰিব।” ⁹তাৰ পাছত দায়ুদে সেই দুৰ্গত নিবাস কৰি, তাৰ নাম দায়ুদৰ নগৰ ৰাখিলে। আৰু মিল্লোৰ পৰা ভিতৰৰ চাৰিওফালে গড় নিৰ্মাণ কৰিলে। ¹⁰পাছত দায়ুদ ক্ৰমে ক্ৰমে বৃদ্ধি পাই মহান হ'ল; কিয়নো বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তেওঁৰ লগে লগে আছিল।

¹¹তেতিয়া তুৰৰ ৰজা হীৰমে দায়ুদৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়ালে আৰু এৰচ কাঠ, কাঠমিল্লীসকল আৰু ৰাজমিল্লীসকলক পঠিয়াই দিলে। তেওঁলোকে দায়ুদৰ কাৰণে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিলে। ¹²তাতে দায়ুদে জানিলে যিহোৱাই যে ইস্রায়েলৰ ওপৰত তেওঁক ৰজা পাতিলে, সেই বাবে নিজৰ প্ৰজা ইস্রায়েলসকলৰ বাবে তেওঁৰ ৰাজ্য উন্নত কৰিলে।

¹³দায়ুদে হিব্ৰোণৰ পৰা অহাৰ পাছত, যিৰূচালেমত আন আন উপপত্নী আৰু পত্নীসমূহক ল'লে, তাতে দায়ুদলৈ আৰু অধিক পো আৰু জী জন্মিল। ¹⁴যিৰূচালেমত তেওঁলৈ যিসকল সন্তান জন্ম পালে, তেওঁলোকৰ নাম চনুৱা, চোবব, নাখন, চলোমন, ¹⁵ইভৰ, ইলীচুৱা, নেফগ, যাকীয়া, ¹⁶ইলীচামা, ইলিয়াদা আৰু ইলীফেলট আছিল।

¹⁷পাছত যেতিয়া দায়ুদক ইস্রায়েলৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰা সম্বাদ পালে, তেতিয়া আটাই ফিলিষ্টীয়াসকলে দায়ুদক বিচাৰিবলৈ উঠি আহিল। দায়ুদে তাকে শুনি দুৰ্গলৈ নামি গ'ল। ¹⁸তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলে আহি ৰফায়ীম উপত্যকা জুৰি ল'লে।

¹⁹তেতিয়া দায়ুদে যিহোৱাৰ পৰা সহায় বিচাৰিলে। তেওঁক সুধিলে, “মই ফিলিষ্টীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিম নে? আপুনি তেওঁলোকক মোৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিব নে?” তেতিয়া যিহোৱাই দায়ুদক ক'লে, “আক্ৰমণ কৰা, কিয়নো মই নিশ্চয়ে ফিলিষ্টীয়াসকলক তোমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম।” ²⁰তেতিয়া দায়ুদে বালপৰাচীমলৈ আহি তাতে তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিলে। তেওঁ মন্তব্য কৰি ক'লে, “যিহোৱাই মোৰ শত্ৰুবোৰক মোৰ সন্মুখত বান পানীয়ে সেতু ভঙাৰ দৰে তেওঁলোকক ভাঙিলে।” এই কাৰণে সেই ঠাইৰ নাম বালপৰাচীম (ভঙ্গস্থান) ৰাখা হ'ল। ²¹সেই ঠাইতে তেওঁলোকৰ মূৰ্ত্তিবোৰ এৰি থৈ গ'ল; তাতে দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে সেইবোৰ লৈ আহিল।

²²তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলে আকৌ আহি ৰফায়ীম উপত্যকা জুৰি ল'লে। ²³তেতিয়া দায়ুদে যিহোৱাৰ পৰা পুনৰ সহায় বিচাৰিলে আৰু যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “তুমি তেওঁলোকৰ সন্মুখেৰে আক্ৰমণ নকৰিবা, বৰং তেওঁলোকৰ পাছফালেদি ঘূৰি গৈ, নুনি গছ কেই জোপাৰ সন্মুখত তেওঁলোকৰ আগত উপস্থিত হ'বা।

²⁴যেতিয়া সেই নুনি গছ কেইজোপাৰ মাজেৰে সৈন্য যোৱাৰ নিছিনা শব্দ শুনিবা, তেতিয়া সৈন্য-সামন্তৰে সৈতে আক্ৰমণ কৰিবা। কিয়নো তেতিয়াই যিহোৱাই ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্য-সামন্তক আক্ৰমণ কৰিবৰ অৰ্থে তোমাৰ আগতেই গ'ল, গতিকে তুমি এইদৰেই কৰা।” ²⁵তেতিয়া দায়ুদে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য কৰিলে। তেওঁ গেবাৰ পৰা গেজৰলৈকে ফিলিষ্টীয়াসকলক বধ কৰিলে।

Chapter 6

যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক অনা।

- ¹দায়ূদে পুনৰাই ইস্রায়েলৰ আটাই মনোনীত লোকক লৈ ত্ৰিশ হাজাৰজন লোকক গোটালে। ²তাৰ পাছত দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লগত থকা আটাই লোক উঠি যিহূদাত থকা বালিৰ পৰা, ঈশ্বৰৰ নাম অৰ্থাৎ কৰুৱা দুটা মাজত বহা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত সেই ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আনিবলৈ যাত্ৰা কৰিলে।
- ³পাছত তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক এখন নতুন ৰথত তুলি ল'লে। তেওঁলোকে এই নিয়ম-চন্দুক পৰ্বতত থকা অবীনাদবৰ ঘৰৰ পৰা উলিয়াই আনিলে। অবীনাদবৰ পুত্ৰ উজ্জা আৰু অহিয়োৱে সেই নতুন ৰথ চলাই আনিলে। ⁴তেওঁলোকে পৰ্বতত থকা অবীনাদবৰ ঘৰৰ পৰা ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক সৈতে ৰথখন উলিয়াই আনিলে। অহিয়ো নিয়ম-চন্দুকৰ আগে আগে গ'ল। ⁵তেতিয়া দায়ূদ আৰু ইস্রায়েলৰ আটাই বংশই দেবদাৰু কাঠেৰে সজা নানা ধৰণৰ বাদ্যযন্ত্ৰ নেবল, খঞ্জৰী, খুটিতাল আৰু ভোটতাল আদি বজাই যিহোৱাৰ আগত গুণানুকীৰ্তন কৰিলে।
- ⁶যেতিয়া তেওঁলোকে নাখনৰ মৰণা মৰা ঠাই পালে তাত গৰুহাল পিছল খোৱাত, উজ্জাই হাত মেলি যিহোৱাৰ সেই নিয়ম-চন্দুকটি ধৰিলে। ⁷তেতিয়া উজ্জাৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত হ'ল। তেওঁৰ ভ্ৰাত্ৰিৰ কাৰণে ঈশ্বৰে সেই ঠাইতে তেওঁক আঘাত কৰিলে। তাতে উজ্জাৰ সেই ঠাইত ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটিৰ কাষতে মৃত্যু হ'ল।
- ⁸যিহোৱাই উজ্জাক আঘাত কৰাৰ কাৰণে দায়ূদে মনত বেজাৰ পালে আৰু তেওঁ সেই ঠাইৰ নাম পেৰচ-উজ্জা (উজ্জাৰ আঘাত) ৰাখিলে। আজিলৈকে সেই ঠাইৰ নাম পেৰচ-উজ্জা হৈ আছে। ⁹সেই দিনা দায়ূদৰ যিহোৱাৰ প্ৰতি ভয় লাগিল। তেওঁ ক'লে "যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক মোৰ ওচৰলৈ কেনেকৈ আহিব?"
- ¹⁰এই হেতুকে দায়ূদে তেওঁৰ লগত যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি দায়ূদৰ নগৰলৈ আনিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। তাৰ সলনি তেওঁ সেই নিয়ম চন্দুকটি গাতীয়া ওবেদ ইদোমৰ ঘৰত থলেগৈ। ¹¹যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি গাতীয়া ওবেদ-ইদোমৰ ঘৰত তিনি মাহ থাকিল। তাতে যিহোৱাই ওবেদ-ইদোমক আৰু তেওঁৰ গোটেই ঘৰখনক আশীৰ্বাদ কৰিলে।
- ¹²তাৰ পাছত "যিহোৱাই ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকৰ বাবে ওবেদ ইদোমৰ ঘৰ আৰু তেওঁৰ যি যি আছে, সেই সকলোকে আশীৰ্বাদ কৰিলে" এই বুলি দায়ূদৰ আগত কোৱা হ'ল। তেতিয়া দায়ূদে গৈ ওবেদ ইদোমৰ ঘৰৰ পৰা আনন্দেৰে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি দায়ূদৰ নগৰলৈ লৈ আনিলে। ¹³যেতিয়া যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি কঢ়িয়াই অনা লোকসকলে ছখোজ আগবাঢ়ি গ'ল, তেওঁ এটা বলদগৰু আৰু এটা হস্তপুষ্ট গৰু পোৱালি বলিদান কৰিলে।
- ¹⁴আৰু দায়ূদে শণ সূতাৰ এখন এফোদ পিন্ধি যিহোৱাৰ আগত পাৰে মানে নাচিলে। ¹⁵এইদৰে দায়ূদ আৰু ইস্রায়েলৰ সকলো বংশই জয়ধ্বনি কৰি কৰি আৰু শিঙাৰ বাদ্য বজাই বজাই যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি লৈ আনিলে।
- ¹⁶তেতিয়া যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি দায়ূদৰ নগৰত সোমাওঁতে, চৌলৰ জীয়েক মীখলে খিৰিকি দুৱাৰেদি চাই আছিল। যিহোৱাৰ আগত দায়ূদ ৰজাক ডেও দি নাচি থকা দেখি, মনতে তেওঁক তুচ্ছ জ্ঞান কৰিলে। ¹⁷পাছত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি ভিতৰলৈ আনি, দায়ূদে তাৰ ঠাই স্থাপন কৰি ৰখা তম্বুৰ মজিয়াৰ মাজত ৰাখিলে। আৰু দায়ূদে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹⁸পাছে হোমবলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ শেষ হোৱাৰ পাছত দায়ূদে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নামেৰে লোকসকলক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ¹⁹আৰু সকলো লোকৰ মাজত অৰ্থাৎ ইস্রায়েলৰ গোটেই লোকসমূহৰ মাজত থকা প্ৰত্যেক পুৰুষ আৰু স্ত্ৰীক এটা পিঠা, এটুকুৰা মণ্ডু আৰু এলদা এলদা শুকান দ্ৰাক্ষাগুটি বিলাই দিলে। পাছত সকলো লোক নিজ নিজ ঘৰলৈ গুচি গ'ল।
- ²⁰তেতিয়া দায়ূদে নিজৰ পৰিয়ালক আশীৰ্বাদ কৰিবৰ বাবে উভটি আহিল। চৌলৰ জীয়েক মীখলে, দায়ূদক আগবঢ়াবলৈ ওলাই গৈ ক'লে, "আজি ইস্রায়েলৰ ৰজা কেনে গৌৰৱাশিত হ'ল! যেনেকৈ কোনো অমার্জিত চিত্তৰ লোক নিলাজৰ দৰে বিবস্ত্ৰ হয়, তেনেকৈ তেওঁ আজি নিজ দাসসকলৰ মাজৰ বেটীসকলৰ আগত বিবস্ত্ৰ হ'ল!" ²¹তেতিয়া দায়ূদে সমিধান দি মীখলক ক'লে, "তোমাৰ পিতৃ আৰু তেওঁৰ সকলো বংশৰ ওপৰত যিহোৱাৰ প্ৰজা ইস্রায়েল লোকৰ অধ্যক্ষপদত মোক যি জনাই মনোনীত কৰিলে, সেই যিহোৱাৰ সাক্ষাতেই মই তাকেই কৰিলোঁ। এই হেতুকে মই সেই যিহোৱাৰ সাক্ষাতেই আমোদ কৰিম। ²²মই ইয়াতকৈয়ো আৰু 'লঘু' হ'ম আৰু মোৰ নিজ দৃষ্টিত আৰু হীন হ'ম, কিন্তু তুমি যি বেটীসকলৰ কথা কলা, সিহঁতৰ আগতেই নিলাজৰ দৰে অমার্জিত চিত্তৰ লোক হৈ আদৰ পোৱা হ'ম।" ²³এতেকে চৌলৰ জীয়েক মীখলৰ মৰণ কাললৈকে কোনো সন্তান নহ'ল।

Chapter 7

দায়ুদৰ আগত ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা আৰু ঈশ্বৰৰ আগত তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা।

¹পাছত ৰজাই যেতিয়া নিজৰ গৃহত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু যিহোৱাই চাৰিওফালে থকা সকলো শত্ৰুৰ পৰা ৰজাক বিশ্ৰাম দিলে, ²তেতিয়া ৰজাই নাখন ভাববাদীক ক'লে, “এতিয়া চাওঁক, মই এৰচ কাঠেৰে সজা গৃহত বাস কৰি আছোঁ; কিন্তু ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি তম্বুৰ মাজ-মজিয়াতেই আছে।”

³তেতিয়া নাখনে ৰজাক ক'লে, “ভাল, আপোনাৰ মনত যি আছে তাকে কৰক; কিয়নো যিহোৱা আপোনাৰ লগত আছে।” ⁴পাছত নাখনলৈ সেই ৰাতিয়েই যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, ⁵বোলে, “যোৱা আৰু তুমি গৈ মোৰ দাস দায়ুদক কোৱা, ‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে: বোলে, তুমিয়েই জানো মোৰ বসতি গৃহ নিৰ্মাণ নকৰিবা?’

⁶কিয়নো মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনা দিনৰে পৰা আজিলৈকে কোনো গৃহত বাস কৰা নাই; কেৱল মোৰ আবাস যি তম্বু, তাত থাকিহে ভ্ৰমণ কৰি আছোঁ। ⁷গোটেই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত মই অহা-যোৱা কৰা কোনো এক ঠাইত, মই যিজনক মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকসকলক প্ৰতি পালন কৰিবলৈ ভাৰ দিছিলোঁ, ইস্ৰায়েলৰ এনে কোনো জনগোষ্ঠীক জানো কেতিয়াবা এই কথা কৈছিলোঁ যে, “তোমালোকে কিয় মোৰ কাৰণে এৰচ কাঠৰ গৃহ নিৰ্মাণ নকৰা’?”

⁸এই হেতুকে এতিয়া, তুমি মোৰ দাস দায়ুদক কোৱা, “বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত অধিপতি হ’বলৈ মই তোমাক মেৰৰ চৰণী ঠাইৰ পৰা আৰু জাকৰ পাছে পাছে যোৱাৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিলোঁ; ⁹আৰু তুমি যি যি ঠাইলৈ গৈছিল, সেই সকলোতে মই তোমাৰ সঙ্গী হৈ তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা তোমাৰ আটাই শত্ৰুসকলক উচ্ছন্ন কৰিলোঁ। পৃথিৱীত থকা মহৎ লোকৰ নামৰ দৰে তোমাৰো নাম মহৎ কৰিম।

¹⁰আৰু মই নিজ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে এটা ঠাই নিশ্চয় কৰি তেওঁলোকক ৰোপণ কৰিম; তাতে তেওঁলোকে নিজ নিজ ঠাইতে বাস কৰিব; তেওঁলোকক আৰু লৰোৱা নহ’ব। সেইদৰে আগৰ কালৰ নিচিনাকৈ দুৰ্জ্ঞনৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকক আৰু দুখ নিদিব, ¹¹যেতিয়াৰে পৰা মই নিজ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ ওপৰত বিচাৰকৰ্তাসকলক নিযুক্ত কৰিছিলোঁ; তেতিয়াৰে পৰা যেনে হৈছিল, মই সকলো শত্ৰুবোৰৰ পৰা তোমাক বিশ্ৰাম দিম। তাৰোপৰি মই, যিহোৱাই ঘোষণা কৰিছো যে, তোমাৰ কাৰণে এক বংশ উৎপন্ন কৰিম।

¹²তোমাৰ আয়ুস সম্পূৰ্ণ হ’লে, যেতিয়া তুমি নিজ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত নিদ্রিত হ’বা, তেতিয়া তোমাৰ ওঁৰসত উৎপন্ন হোৱা তোমাৰ পাছৰ বংশৰ লোকক মই স্থাপন কৰিম আৰু তেওঁৰ ৰাজ্য স্থিৰ কৰিম। ¹³মোৰ নামৰ কাৰণে তেওঁহে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব আৰু মই তেওঁৰ ৰাজসিংহাসন চিৰস্থায়ী কৰিম। ¹⁴মই তেওঁৰ পিতৃ হম আৰু তেওঁ মোৰ পুত্ৰ হ’ব। তেওঁ অপৰাধী হ’লে মই মনুষ্যসকলৰ দণ্ডেৰে আৰু মনুষ্যসন্তানসকলৰ প্ৰহাৰৰ দ্বাৰাই তেওঁক শাস্তি দিম।

¹⁵কিন্তু মই যি জনক তোমাৰ আগৰ পৰা দূৰ কৰিলোঁ, সেই টোলৰ পৰা মই যেনেকৈ মোৰ দয়া গুচালোঁ, তেনেকৈ তেওঁৰ পৰা মোৰ দয়া নুগুচিব। ¹⁶আৰু তোমাৰ বংশ ও ৰাজত্ব সদাকাললৈকে তোমাৰ আগত থিৰে থাকিব। তোমাৰ সিংহাসন চিৰস্থায়ী হ’ব।” ¹⁷এই সকলো বাক্য আৰু এই গোটেই দৰ্শন অনুসাৰে নাখনে দায়ুদক ক’লে।

¹⁸যেতিয়া দায়ুদ ৰজাই ভিতৰলৈ গৈ যিহোৱাৰ আগত বহি তেওঁ ক’লে, “হে প্ৰভু যিহোৱা, মইনো কোন, মোৰ বংশই বা কি, যে, তুমি মোক ইমান ওখ খাপলৈ আনিছা? ¹⁹তথাপি হে প্ৰভু যিহোৱা, তোমাৰ দৃষ্টিত ই অতি সৰু বিষয় আছিল। তুমি নিজ দাসৰ বংশৰ বিষয়েও সুদীৰ্ঘ কালৰ কথা ক’লা, হে প্ৰভু যিহোৱা, ইয়াক তুমি মানুহৰ বিধিৰ দৰে কৰিলা। ²⁰ইয়াৰ পাছত মই, দায়ুদে তোমাক আৰু কি ক’ম? কাৰণ হে প্ৰভু যিহোৱা, তুমি নিজ দাসক জানি আছা।

²¹কিয়নো তুমি নিজ বাক্যৰ কাৰণে আৰু তোমাৰ নিজ উদ্দেশ্য সিদ্ধ কৰিবলৈ, এই সমস্ত মহৎ কৰ্ম সাধন কৰি, তোমাৰ দাসক জনালা। ²²এই হেতুকে হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি মহান। কিয়নো আমি নিজ কাণে যি যি শুনিিলোঁ, সেই সকলোৰ দৰে তোমাৰ তুল্য কোনো নাই। আৰু তোমাত বাজে আৰু কোনো ঈশ্বৰ নাই। ²³আৰু তোমাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েললোকৰ তুল্য, যিসকলক ঈশ্বৰে নিজৰ কাৰণে মুক্ত কৰি নিজ প্ৰজা কৰিবলৈ আৰু নিজৰ নাম কীৰ্ত্তিমন্ত কৰিবলৈ আৰু মিচৰৰ পৰা অৰ্থাৎ অনা-ইস্ৰায়েলী আৰু তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ মাজৰ পৰা তুমি মুক্ত কৰা তোমাৰ প্ৰজাৰ আগত আমাৰ পক্ষে মহৎ কৰ্ম আৰু তোমাৰ দেশৰ পক্ষে নানা ভয়ঙ্কৰ কৰ্ম সিদ্ধ কৰিবলৈ তুমি আগমণ কৰিলা, পৃথিৱীৰ মাজত এনে আন কোন জাতি আছে?

²⁴আৰু সদাকাল তোমাৰ প্ৰজা হবৰ অৰ্থে তোমাৰ বাবে তোমাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকক তুমি স্থাপন কৰিলা। আৰু হে যিহোৱা, তুমি তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ’লা। ²⁵এই হেতুকে এতিয়া হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি নিজ দাসৰ আৰু তাৰ বংশৰ বিষয়ে যি বাক্য ক’লা, তাক সদাকাললৈ থিৰ কৰা; আৰু যেনেকৈ ক’লা, তেনেকৈয়ে কৰা। ²⁶বাহিনীসকলৰ যিহোৱা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত থাকোঁতা ঈশ্বৰ আৰু তোমাৰ দাস দায়ুদৰ বংশ তোমাৰ সাক্ষাতে থিৰে থাকিব’, এইবুলি লোকে ক’ব। তোমাৰ নাম সদাকাল মহিমাষিত হওঁক।

²⁷কিয়নো হে ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, 'মই তোমাৰ কাৰণে এক বংশ স্থাপন কৰিম' বুলি তুমিয়েই তোমাৰ দাসৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলা। এই কাৰণে তোমাৰ আগত এই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ তোমাৰ দাসৰ মনত সাহস জন্মিল। ²⁸আৰু এতিয়া হে প্ৰভু যিহোৱা, তুমিয়েই ঈশ্বৰ, তোমাৰ বাক্য বিস্ময় আৰু তুমিয়েই তোমাৰ দাসলৈ এই মঙ্গল প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা। ²⁹এই হেতুকে তোমাৰ দাসৰ বংশ যেন তোমাৰ আগত সদাকাল থাকে, এই কাৰণে অনুগ্ৰহ কৰি তাক আশীৰ্ব্বাদ কৰা। কিয়নো হে প্ৰভু যিহোৱা, তুমি নিজে প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা আৰু তোমাৰ আশীৰ্ব্বাদৰ গুণে তোমাৰ এই দাসৰ বংশ সদাকাল আশীৰ্ব্বাদপ্ৰাপ্ত হওঁক।"

Chapter 8

দায়ূদে নানা জাতিক জয় কৰা। তেওঁৰ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলৰ তালিকা।

¹ইয়াৰ পাছত দায়ূদে ফিলিষ্টীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি পৰাজয় কৰিলে। এইদৰে তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা গাথু আৰু ইয়াৰ গাওঁসমূহ অধিকাৰ কৰি ল'লে।

²তাৰ পাছত তেওঁ মোৰাবীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি তেওঁলোকক মাটিত শুৱাই লেজুৰে জুখিলে। অৰ্থাৎ বধ কৰিবৰ অৰ্থে দুই লেজু আৰু জীয়াই ৰাখিবৰ বাবে সম্পূৰ্ণ এক লেজু জুখিলে। পাছত মোৰাবীয়াসকলে দায়ূদৰ দাস হ'ল আৰু তেওঁলৈ প্ৰশংসাৰে উপহাৰ আনিবলৈ ধৰিলে।

³আৰু চোবাৰ ৰজা ৰহোবৰ পুত্ৰ হদ্দেজৰে ইউফ্ৰেটাচ্ নদীৰ ওচৰত নিজৰ অধিকাৰ পুনৰায় স্থাপন কৰিবলৈ যাওঁতে, দায়ূদে তেওঁক আক্ৰমণ কৰি পৰাজয় কৰিলে। ⁴তেওঁৰ এক হাজাৰ ৰথ, সাত শ অশ্বাৰোহী আৰু বিশ হাজাৰ পদাতিক সৈন্যক বন্দী কৰি ল'লে। আৰু তেওঁ ৰথৰ আটাই ঘোঁৰাবোৰৰ পাছঠেঙৰ সিৰ কাটিলে, কিন্তু তাৰ মাজত এশ ৰথৰ বাবে ঘোঁৰা ৰাখিলে।

⁵পাছে দম্বেচকৰ অৰামীয়াসকলে চোবাৰ হদ্দেজৰ ৰজাক সহায় কৰিবলৈ আহোতে, দায়ূদে সেই অৰামীয়াসকলৰ মাজৰ বাইশ হাজাৰ লোকক বধ কৰিলে। ⁶তাৰ পাছত দায়ূদে দম্বেচকৰ অৰাম দেশত ৰক্ষী সৈন্যদল স্থাপন কৰিলে, তাতে অৰামীয়াসকলে দায়ূদৰ দাস হৈ প্ৰশংসাৰে উপহাৰ আনিলে। এইদৰে দায়ূদ যি যি ঠাইলৈ গৈছিল, সেই সকলোতে যিহোৱাই তেওঁক জয়ী হ'বলৈ দিছিল।

⁷আৰু দায়ূদে হদ্দেজৰৰ দাস কেইজনৰ গাত থকা সোণৰ ঢালবোৰ সোলোকাই যিকচালেমলৈ লৈ গ'ল। ⁸আৰু দায়ূদ ৰজাই হদ্দেজৰৰ বেটহ আৰু বেৰোথয় নগৰৰ পৰা অধিক পিতল আনিলে।

⁹পাছত দায়ূদে হদ্দেজৰৰ সকলো সৈন্যসামন্তক পৰাজয় কৰা কথা হমাত'ৰ ৰজা তৌৰীয়ে যেতিয়া শুনিলে, ¹⁰তেতিয়া যুদ্ধত হদ্দেজৰক আঘাত কৰি পৰাজয় কৰাৰ বাবে দায়ূদ ৰজাক ধন্যবাদ দিবলৈ আৰু তেওঁৰ মঙ্গল সুধিবলৈ, তেওঁৰ পুত্ৰ যোৰামক তেওঁৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে; কিয়নো হদ্দেজৰৰ বিৰুদ্ধেও তৌৰীৰ যুদ্ধ চলি আছিল। পাছে যোৰামে ৰূপৰ, সোণৰ আৰু পিতলৰ পাত্ৰ হাতত লৈ আহিল।

¹¹দায়ূদ ৰজাই সেই সামগ্ৰীবোৰ যিহোৱালৈ উৎসৰ্গ কৰিলে, লগতে সকলো জাতিক পৰাজয় কৰোতে যিবোৰ ৰূপ আৰু সোণ আনিছিল,-

¹²সেইবোৰ অৰাম, মোৰাব, অশ্বেনৰ সন্তানসকল, ফিলিষ্টীয়াসকল আৰু অমালেক আদি তেওঁলোকৰ পৰা লাভ কৰা আৰু তাৰ লগতে চোবাৰ ৰজা ৰহোবৰ পুত্ৰ হদ্দেজৰৰ পৰা লুট কৰি অনা সামগ্ৰীবোৰকো যিহোৱাৰ আগত উৎসৰ্গ কৰিলে।

¹³আৰু দায়ূদে লৱণ উপত্যকাত অৰামীয়াসকলৰ মাজৰ ওঠৰ হাজাৰ লোকক বধ কৰি উভটি অহা সময়ত অতিশয় নাম জ্বলা হ'ল। ¹⁴পাছে দায়ূদে ইদোমত নানা ৰক্ষী সৈন্যদল স্থাপন কৰিলে; ইদোমৰ সকলোফালে সৈন্যদল স্থাপন কৰাত, সকলো ইদোমীয়ালোকসকলে দায়ূদৰ দাস হ'ল। আৰু দায়ূদ যি যি ঠাইলৈ গৈছিল, সেই সকলোতে যিহোৱাই তেওঁক জয়ী হ'বলৈ দিলে।

¹⁵এইদৰে গোটেই ইস্রায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰি দায়ূদে নিজৰ সকলো প্ৰজাৰ বাবে বিচাৰ আৰু ন্যায় সাধন কৰিলে। ¹⁶চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৰাব আছিল প্ৰধান সেনাপতি, অহীলুদৰ পুত্ৰ যিহোচাফট্ আছিল ইতিহাস লিখক। ¹⁷অহীটুৰ পুত্ৰ চাদোক আৰু অবিয়াথৰৰ পুত্ৰ অহীমেলক আছিল পুৰোহিত আৰু চৰায়া আছিল ৰাজলিখক। ¹⁸যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়, কৰেথীয়া আৰু পেলেথীয়াসকলৰ অধ্যক্ষ আছিল আৰু দায়ূদৰ পুত্ৰসকল আছিল মন্ত্ৰী।

Chapter 9

মফীবোচতলৈ দায়ূদৰ দয়া জনা।

¹পাছে দায়ূদে সুধিলে, "মই যোনাথনৰ কাৰণে যিজনলৈ দয়া ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিম, এনে ঢৌলৰ বংশৰ কোনো এতিয়াও অৱশিষ্ট আছেনে?"

²তাতে চীবা নামেৰে ঢৌলৰ যি এজন দাস আছিল, তেওঁক দায়ূদৰ ওচৰলৈ মাতি অনাত, ৰজাই তেওঁক সুধিলে, "তুমি চীবা হোৱানে?" তেওঁ ক'লে, "আপোনাৰ দাস মই, সেয়ে হওঁ।" ³পাছত ৰজাই সুধিলে, "মই ঈশ্বৰলৈ চাই যিজনক দয়া কৰিব পাৰোঁ, ঢৌলৰ বংশৰ এনে কোনো

অৱশিষ্ট লোক নাই নে?” তাতে চীবাই ৰজাক ক’লে, “যোনাতনৰ দুয়োখন ভৰি খোৰা হোৱা এটি পুত্ৰ এতিয়াও অৱশিষ্ট আছে।” ⁴ৰজাই তেওঁক সুধিলে, “তেওঁ ক’ত আছে?” চীবাই ৰজাক ক’লে, “চাওক, তেওঁ লো-দবৰাত অস্মীয়েলৰ পুতেক মাখীৰৰ ঘৰত আছে।”

⁵তেতিয়া দায়ূদ ৰজাই লো-দবৰালৈ মানুহ পঠিয়াই অস্মীয়েলৰ পুত্ৰ মাখীৰৰ ঘৰৰ পৰা তেওঁক অনোৱালে। ⁶পাছে চৌলৰ নাতিয়েক যোনাতনৰ পুত্ৰ সেই মফীবোচতে, দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহি মাটিলৈ মুখ কৰি তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিলে। তাতে দায়ূদে ক’লে, “হে মফীবোচৎ”, তেওঁ উত্তৰ দিলে, “চাওক, আপোনাৰ দাস আছোঁ।”

⁷তেতিয়া দায়ূদে তেওঁক ক’লে, “ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই তোমাৰ পিতৃ যোনাতনৰ কাৰণে অৱশ্যে দয়া কৰিম আৰু তোমাৰ পিতামহ চৌলৰ সকলো মাটি তোমাক ওলোটাই দিম; আৰু তুমি সদায় মোৰ মেজতে ভোজন কৰিবা।” ⁸তাতে মফীবোচতে প্ৰণিপাত কৰি ক’লে, “আপোনাৰ দাস মইনো কোন, যে মৰা কুকুৰৰ সদৃশ যি মই, মোলৈ আপুনি সু-দৃষ্টি কৰিছে?”

⁹পাছে ৰজাই চৌলৰ দাস সেই চীবাক মতাই ক’লে, “মই তোমাৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰক, চৌলৰ আৰু তেওঁৰ সকলো বংশৰ সৰ্বস্বকে দিলোঁ। ¹⁰এই হেতুকে তুমি আৰু তোমাৰ পুত্ৰসকলে আৰু তোমাৰ বন্দীবোৰেও একেলগে তেওঁৰ সেই মাটিত খেতি কৰিবা আৰু তোমাৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰৰ আহাৰৰ বাবে তাত উৎপন্ন হোৱা শস্য আনি দিবা। কিন্তু তোমাৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰ মফীবোচতে সদায় মোৰ মেজতহে ভোজন কৰিবা।” সেই চীবাৰ পোন্ধৰজন পুতেক আৰু বিশজন দাস আছিল।

¹¹তেতিয়া চীবাই ৰজাক ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে, তেওঁৰ এই দাসক যি আজ্ঞা দিছে, সেই দৰে তেওঁৰ এই দাসে সকলোকেই কৰিবা।” ৰজাই আৰু কলে, “মফীবোচতে ৰাজকোঁৱৰৰ মাজৰ এজনৰ দৰে মোৰ মেজত ভোজন কৰিবা।” ¹²সেই মফীবোচতৰ মীখা নামেৰে এজন ডেকা পুত্ৰ আছিল। চীবাৰ ঘৰত থকা আটাই লোক মফীবোচতৰ দাস আছিল। ¹³আৰু মফীবোচতে যিৰুচালেমতে নিবাস কৰিলে আৰু তেওঁ নিতে নিতে ৰজাৰ মেজত ভোজন কৰিলে; যদিওবা তেওঁৰ দুয়োখন ভৰি খোৰা আছিল।

Chapter 10

অৰামীয়া আৰু অস্মোনীয়াসকলে সৈতে দায়ূদে যুদ্ধ কৰা।

¹পাছত অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ ৰজা মৃত্যু হোৱাত, তেওঁৰ পুতেক হানুন তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল। ²তাতে দায়ূদে ক’লে, “হানুনৰ পিতৃ নাহচে মোক যিদৰে অনুগ্ৰহ কৰিছিল, সেই দৰে ময়ো হানুনক অনুগ্ৰহ কৰিম।” এই বুলি দায়ূদে তেওঁৰ পিতৃৰ বাবে সান্ত্বনা দিবলৈ নিজৰ দাসসকলক পঠিয়ালে। তাতে দায়ূদৰ দাসসকলে অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ দেশ প্ৰবেশ কৰিলে। ³অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষসকলে নিজ প্ৰভু হানুনক ক’লে, “দায়ূদে আপোনাৰ পিতৃক আদৰ কৰে দেখি, আপোনাক সান্ত্বনা দিবলৈ আপোনাৰ ওচৰলৈ লোক পঠিয়াইছে বুলি আপুনি ভাবিছেনে?” দায়ূদে নগৰ চাবলৈ, তাৰ বুজ-বিচাৰ ল’বলৈ আৰু তাক নষ্ট কৰিবলৈ দাসসকলক জানো পঠোৱা নাই?

⁴তাতে হানুনে দায়ূদৰ দাসসকলক ধৰি তেওঁলোকৰ এফাল এফাল ডাটি খুৰোৱালে আৰু তেওঁলোকৰ পিন্ধা কাপোৰৰ আধা টিকাৰ গুৰিত কাটি তেওঁলোকক বিদায় দিলে। ⁵যেতিয়া তেওঁলোকে দায়ূদৰ আগত এই সকলো বাখ্যা কৰিলে, ৰজাই তেওঁলোকৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ মানুহ পঠিয়ালে, কাৰণ তেওঁলোকে অতিশয় লজ্জিত হৈছিল। ৰজাই তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে, বোলে “তোমালোকৰ ডাটি নহয় মানে তোমালোক যিৰোহোতে থাকাগৈ; পাছত উলটি আহিবা।”

⁶পাছে অস্মোনৰ সন্তানসকল দায়ূদলৈ ঘিণলগীয়া হ’ল বুলি জানি, মানুহ পঠিয়াই বৈং-ৰহোবৰ আৰু চোবাৰ বিশ হাজাৰ অৰামীয়া পদাতিক সৈন্য আৰু মাখাৰ ৰজাক ও তেওঁৰ এক হাজাৰ লোক আৰু টোবৰ বাৰ হাজাৰ লোকক বেচ দি অনালে। ⁷পাছে দায়ূদে সেই সন্মাদ পাই যোৱাবক আৰু পৰাক্ৰমী গোট্টেই সৈন্যসামন্তক তালৈ পঠিয়াই দিলে। ⁸তাতে অস্মোনৰ সন্তানসকলে বাহিৰলৈ আহি নগৰৰ দুৱাৰ মুখত যুদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে সৈন্যৰ বেছ পাতিলে আৰু চোবাৰ ও ৰহোবৰ অৰামীয়া লোকসকল আৰু টোবৰ ও মাখাৰ লোকসকল পৃথকে পৃথকে মুকলি পথাৰত থাকিল। ⁹এইদৰে শাৰীপাতি তেওঁৰ ফালে মুখ কৰি আগফালে আৰু পাছফালে অৰ্থাৎ দুয়োফালে যুদ্ধ হোৱাৰ আশঙ্কা দেখি, যোৱাবে ইস্ৰায়েলৰ আটাই মনোনীতলোকৰ মাজত মানুহ বাচি লৈ, অৰামীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে বেছ পাতিলে; ¹⁰আৰু অৱশিষ্ট লোকসকলক নিজ ভায়েক অৰীচয়ৰ হাতত শোধাই দিলে, তেতিয়া তেওঁ অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ বিৰুদ্ধে বেছ পাতিলে।

¹¹যোৱাবে ক’লে, “যদি অৰামীয়াসকল মোতকৈ বলৱান হয়, তেন্তে তুমি আহি মোক সহায় কৰিবাহি আৰু যদি তোমাতকৈ অস্মোনৰ সন্তানসকল অতি বলৱান হয়, তেন্তে মই গৈ তোমাক সহায় কৰিম।” ¹²তুমি সাহিয়াল হোৱা; আমি স্ব-জাতীয় লোকসকলৰ আৰু আমাৰ সঁস্বৰৰ নগৰবোৰৰ বাবে পুৰুষালি দেখুৱাওঁইক; আৰু যিহোৱাই নিজ দৃষ্টিত যিহকে ভাল দেখে, তাকেই কৰক।”

¹³পাছে যোৱাব আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকল অৰামীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওচৰ চাপোতেই তেওঁলোক ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলৰ আগৰ পৰা পলাল। ¹⁴আৰু অৰামীয়াসকলক পলোৱা দেখি, অস্মোনৰ সন্তানসকলেও অৰীচয়ৰ আগৰ পৰা পলাই নগৰত সোমালগৈ। তেতিয়া যোৱাব অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ ওচৰৰ পৰা ঘূৰি যিৰুচালেমলৈ উভতি আহিল।

¹⁵পাছত অৰামীয়াসকলে ইস্রায়েলৰ সন্মুখত নিজকে পৰাজিত হোৱা দেখি তেওঁলোক পুনৰ গোট খালে। ¹⁶তেতিয়া হদদেজৰে মানুহ পঠিয়াই ইউফ্ৰেটাচ নদীৰ সিপাৰে থকা অৰামীয়াসকলক বাহিৰ কৰি আনিলে। তেওঁলোক হেলমলৈ হদদেজৰৰ সেনাপতি চোবকৰ সৈতে তেওঁলোকৰ অগ্ৰগামী হৈ আহিল।

¹⁷পাছে দায়ূদৰ আগত এই বাতৰি দিয়া হোৱাত, তেওঁ গোটেই ইস্রায়েলক গোটাই লৈ যদ্দন পাৰহৈ হেলমলৈ গ'ল। তাতে অৰামীয়া লোকসকলে দায়ূদৰ বিৰুদ্ধে বেহু পাতি তেওঁৰ লগত যুদ্ধ কৰিলে। ¹⁸কিন্তু অৰামীয়াসকল ইস্রায়েলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাল। আৰু দায়ূদে অৰামীয়াসকলৰ সাত শ বখী সৈন্য আৰু চল্লিশ হাজাৰ অশ্বাৰোহী বধ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ সেনাপতি চবোককো এনেকৈ প্ৰহাৰ কৰিলে যে, তেওঁ তাতে মৰিল। ¹⁹পাছত ইস্রায়েলৰ সন্মুখত নিজক পৰাজিত হোৱা দেখি, হদদেজৰৰ অধীনত থকা সকলো ৰজাই ইস্রায়েল সকলৰ সৈতে সন্ধি পাতি তেওঁলোকৰ অধীন হ'ল। তেতিয়াৰে পৰা অৰামীয়ালোকে অস্মোনৰ সন্তানসকলক আৰু সহায় কৰিবলৈ ভয় কৰিলে।

Chapter 11

দায়ূদৰ মহা-পাপৰ বিৱৰণ।

¹পাছত বসন্তকাল আহিল, যি কালত ৰজাসকলে যুদ্ধলৈ যায়, এনে কালতেই দায়ূদে যোৱাবক, লগত তেওঁৰ দাসসকল আৰু গোটেই ইস্রায়েলৰ সৈন্যসকলক পঠিয়ালে। তেওঁলোকে গৈ অস্মোনৰ সৈন্যসকলক বিনাশ কৰি ৰব্বা নগৰ অধিকাৰ কৰি ল'লে। কিন্তু দায়ূদ যিৰূচালেমতেই থাকিল।

²পাছত এদিন সন্ধিয়া সময়ত, দায়ূদে শয্যাৰ পৰা উঠি তেওঁৰ ৰাজগৃহৰ চালৰ ওপৰত ঘূৰি ফুৰি আছিল। তাতে তাৰ পৰা চাই এগৰাকী মহিলাক গা ধুই থকা দেখিলে; মহিলা গৰাকী দেখিবলৈ অতি শূৱনি আছিল। ³তেতিয়া কোনে এই মহিলা গৰাকীৰ বিষয়ে জানিব, তাৰ বুজ-বিচাৰ ল'বলৈ দায়ূদে মানুহ পঠিয়ালে। কোনো এজনে ক'লে, “তেওঁ ইলীয়ামৰ জীয়েক বৎ-চেবা আৰু হিত্তীয়া উৰিয়াৰ পত্নী জানো নহয়?”

⁴তেতিয়া দায়ূদে দূত পঠিয়াই তেওঁক অনোৱালে আৰু যেতিয়া তেওঁ দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া দায়ূদে তেওঁৰ লগত শয়ন কৰিলে, (কিয়নো সেই মহিলাই নিজ অশৌচৰ পৰা শুচি হৈছিল)। তাৰ পাছত তাই নিজৰ ঘৰলৈ উভটি গ'ল। ⁵পাছত সেই মহিলা গৰাকী গৰ্ভৱতী হোৱাত, তেওঁ মানুহ পঠিয়াই দায়ূদক এই বাতৰি দি ক'লে বোলে, “মই গৰ্ভৱতী হ'লোঁ।”

⁶তেতিয়া দায়ূদে যোৱাবৰ ওচৰলৈ কৈ পঠিয়ালে বোলে, “হিত্তীয়া উৰিয়াক মোৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিয়া।” তাতে যোৱাবে উৰিয়াক দায়ূদৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে। ⁷যেতিয়া উৰিয়া তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, দায়ূদে তেওঁক যোৱাবৰ বিষয়ে, সৈন্যসকলৰ আৰু যুদ্ধৰ বাতৰি সুধিলে।

⁸দায়ূদে উৰিয়াক ক'লে, “তুমি নিজ ঘৰলৈ যোৱা আৰু নিজৰ ভৰি ধুই পেলোৱা।” তাতে উৰিয়া ৰজাৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল আৰু তেওঁ ওলাই যোৱাৰ পাছত ৰজাই তেওঁলৈ এটি উপহাৰ দি পঠিয়ালে।

⁹কিন্তু উৰিয়াই নিজ প্ৰভুৰ দাসসকলৰ সৈতে ৰাজগৃহৰ দুৱাৰ-মুখতে শুই থাকিল, নিজৰ ঘৰলৈ বুলি আৰু নামি নগ'ল। ¹⁰পাছত উৰিয়া নিজৰ ঘৰলৈ নোযোৱা কথা দায়ূদৰ আগত লোকসমূহে জনোৱাত দায়ূদে উৰিয়াক ক'লে, “তুমি যাত্ৰা কৰি অহা নাই নে? তেন্তে নিজৰ ঘৰলৈ তুমি কিয় নগ'লা?” ¹¹তাতে উৰিয়াই দায়ূদক ক'লে, “নিয়ম চন্দুকটি, ইস্রায়েলসকল আৰু যিহূদা তন্মুত বাস কৰি আছে আৰু মোৰ প্ৰভু যোৱাব আৰু মোৰ প্ৰভুৰ দাসসকল মুকলি পথাৰত ছাউনি পাতি আছে। তেন্তে মই জানো ভোজন-পান কৰিবলৈ আৰু পত্নীৰ সৈতে শয়ন কৰিবলৈ নিজৰ ঘৰলৈ যাব পাৰোঁ? আপোনাৰ জীৱনৰ আৰু আপোনাৰ জীয়া প্ৰাণৰ শপত, মই এনে কৰ্ম কৰিব নোৱাৰোঁ।”

¹²তেতিয়া দায়ূদে উৰিয়াক ক'লে, “তুমি আজিও ইয়াতে থকা, কাইলৈ মই তোমাক বিদায় দিম।” তাতে উৰিয়াই সেইদিনা আৰু তাৰ পাছ দিনাখনো যিৰূচালেমত থাকিল। ¹³আৰু দায়ূদে যেতিয়া তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে, তেওঁৰ সাক্ষাতে ভোজন পান কৰোৱাই তেওঁক মতলীয়া কৰালে। তথাপি তেওঁ সন্ধ্যাৰ সময়ত নিজ প্ৰভুৰ দাসসকলৰ লগত নিজ শয্যাতে শুৱলৈ বাহিৰলৈ গ'ল; তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈ নামি নগ'ল।

¹⁴পাছত ৰাতিপুৱা দায়ূদে যোৱাবলৈ এখন পত্ৰ লিখিলে আৰু উৰিয়াৰ হাতত দি পঠিয়ালে। ¹⁵দায়ূদে পত্ৰখনত ইয়াকে লিখিছিল বোলে, “তোমালোকে উৰিয়াক আটাইতকৈ প্ৰবল যুদ্ধৰ সন্মুখত ৰাখি থবা আৰু সি যেন আঘাত পাই মৰে সেই বাবে তোমালোক তাৰ পৰা পাছ হুঁকি যবা।”

¹⁶পাছত যোৱাবে নগৰ অৱৰোধ হোৱা সময়ত, যি ঠাইত আটাইতকৈ শক্তিশালী শত্ৰু আছে বুলি জানিছিল, সেই ঠাইতে উৰিয়াক থ'লে।

¹⁷পাছে নগৰত থকা লোকসকলে বাহিৰ ওলাই যোৱাবৰ সৈন্যসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰাত, লোকসকলৰ মাজৰ অৰ্থাৎ দায়ূদৰ সৈন্যসকলৰ মাজৰ কিছুলোক পতিত হ'ল আৰু তাতে হিত্তীয়াৰ উৰিয়াৰো মৃত্যু হ'ল।

¹⁸যেতিয়া যোৱাবে দূত পঠিয়াই সেই যুদ্ধৰ সকলো বিৱৰণ দায়ূদক জনালে, ¹⁹তেওঁ দূতক আজ্ঞা দি কৈছিল, বোলে, “তুমি ৰজাৰ আগত ৰণৰ আটাই বাতৰি কৈ এঁটোৱাৰ পাছত, ²⁰যদি ৰজাই খং উঠি তোমাক কয়, তোমালোকে যুদ্ধ কৰোঁতে নগৰৰ গড়ৰ ইমান ওচৰ চাপি কিয় গৈছিলো? তেওঁলোকে গড়ৰ ওপৰৰ পৰা কাঁড় মাৰিব বুলি তোমালোকে নাজানিছিলো নে?”

²¹যিৰুৰ্শেচতৰৰ পুত্ৰ অবিম্বেকক কোনে বধ কৰিলে? এগৰাকী মহিলাই গড়ৰ ওপৰৰ পৰা জাঁত শিলৰ ওপৰৰ চলা তেওঁৰ ওপৰত পেলালে, যাতে তেওঁৰ মৃত্যু হয়, সেইদৰে তেওঁ তেবেচত নমৰিল নে? গতিকে তোমালোকে গড়ৰ ইমান ওচৰলৈ কিয় গৈছিলো? তেতিয়া তুমি নিশ্চয় কৰা, 'আপোনাৰ দাস হিতীয়াৰ উৰিয়াও মৰিল'।"

²²পাছে সেই দুতে গৈ দায়ুদৰ গুৰিত উপস্থিত হৈ, যোৱাবে কৈ পঠোৱা সকলো কথা তেওঁৰ আগত জনালে। ²³সেই দুতে দায়ুদক ক'লে, "সেই শত্ৰুসকল আমাতকৈ পাচত আমাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰবল হৈ পথাৰলৈ আমাৰ ওচৰলৈকে ওলাই আহিছিল; তেতিয়া আমি নগৰৰ দুৱাৰ-মুখলৈকে সিহঁতৰ পাছে পাছে খেদি গৈছিলো। ²⁴কাঁড়মৰা লোকসকলে গড়ৰ ওপৰৰ পৰা আপোনাৰ দাসসকললৈ কাঁড় মাৰিলে; তাতে মহাৰাজৰ কেতবোৰ দাস মৰিল আৰু আপোনাৰ দাস হিতীয়াৰ উৰিয়াও মৰিল।" ²⁵তেতিয়া দায়ুদে সেই দুতক ক'লে, "তুমি গৈ যোৱাবক এইদৰে ক'বা, 'ইয়াত তুমি অসন্তোষ নকৰিবা কিয়নো তৰোৱালে যেনেকৈ এজনক, তেনেকৈ আনজনকো গ্ৰাস কৰে; তুমি নগৰৰ বিৰুদ্ধে আৰু ঘোৰ যুদ্ধ কৰি তাক উচ্ছন্ন কৰা। এইদৰে তেওঁক আশ্বাস দিবা।

²⁶পাছে উৰিয়াৰ পত্নীয়ে নিজ স্বামী উৰিয়াৰ মৃত্যু-সম্বাদ পাই তেওঁ স্বামীৰ বাবে গভীৰ শোক কৰিলে। ²⁷পাছে শোকৰ দিন শেষ হোৱাত, দায়ুদে মানুহ পঠিয়াই তেওঁক নিজৰ ঘৰলৈ অনালে, তাতে তেওঁ তেওঁৰ পত্নী হৈ তেওঁলৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। কিন্তু দায়ুদে কৰা সেইকৰ্মত যিহোৱাই অসন্তুষ্ট হ'ল।

Chapter 12

¹তাৰ পাছত যিহোৱাই দায়ুদৰ ওচৰলৈ নাখনক পঠিয়ালে। তেওঁ দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "এখন নগৰত দুজন মানুহ আছিল, এজন ধনৱান আৰু আন জন দৰিদ্ৰ। ²সেই ধনৱান জনৰ গৰু মেৰ আদিৰ বহুত জাক আছিল; ³কিন্তু সেই দৰিদ্ৰ জনৰ এজনী সৰু চৈউৰী মেৰ পোৱালিৰ বাহিৰে আৰু একোৱেই নাছিল যিটোক তেওঁ কিনি লৈ, খোৱাই-বোৱাই পুহি ৰাখিছিল। সেই মেৰ পোৱালিটি তেওঁৰ সৈতে তেওঁৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত থাকি ডাঙৰ হৈছিল। তাই তেওঁৰ খোৱা বস্তুকে খাই, তেওঁৰ পাত্ৰতে পান কৰি তেওঁৰ বুকুতে শুইছিল আৰু তাই তেওঁৰ এজনী জীয়েকৰ নিচিনা আছিল।

⁴এদিন সেই ধনৱান জনৰ ঘৰলৈ এজন আলহী আহিল, কিন্তু নিজৰ ঘৰলৈ অহা সেই আলহীৰ বাবে খাদ্য যোগাৰ কৰিবলৈ তেওঁ নিজৰ গৰু মেৰ আদিৰ জাকৰ পৰা একো আনিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। তাৰ সলনি তেওঁ দৰিদ্ৰজনৰ মেৰ পোৱালিটিকে লৈ নিজৰ ওচৰলৈ অহা আলহীজনৰ বাবে ৰান্ধিলে। ⁵তাতে দায়ুদে সেই মানুহজনৰ বিৰুদ্ধে অতিশয় ক্ৰোধ হৈ নাখনক ক'লে, "যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, যি জন মানুহে সেই কাম কৰিলে, তেওঁ মৃত্যু পোৱাৰ যোগ্য। ⁶কিয়নো দৰিদ্ৰ জনৰ প্ৰতি তেওঁৰ কোনো দয়াই নাথাকিল, সেই কাৰণে যিহেতু তেওঁ এনে কাম কৰিলে, সেই মেৰ পোৱালিৰ সলনি তেওঁ চাৰিগুণ ওভোটাই দিব লাগিব।"

⁷তেতিয়া নাখনে দায়ুদক ক'লে, "তুমিয়েই সেই মানুহজন! ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'ময়েই তোমাক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰিলোঁ আৰু চৌলৰ হাতৰ পৰা তোমাক উদ্ধাৰ কৰিলোঁ। ⁸মই তোমাক তোমাৰ প্ৰভুৰ গৃহ আৰু প্ৰভুৰ পত্নীসকলক তোমাৰ বাহুত দিলোঁ আৰু ইস্ৰায়েল ও যিহূদাৰ বংশ তোমাক দিলোঁ। যদি সেয়ে অলপ হোৱা হ'লে, মই তোমাক আৰু অধিক বস্তু দিলোঁহেঁতেন।

⁹তেনেহলে তুমি কিয় যিহোৱাৰ বাক্য তুচ্ছ কৰি তেওঁৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলা? তুমি হিতীয়া উৰিয়াক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত্যা কৰিলা আৰু তেওঁৰ পত্নীক আনি নিজৰ পত্নী কৰি ৰাখিলা। অন্মনৰ সৈন্যসকলৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই উৰিয়াক বধ কৰিলা। ¹⁰এতেকে তৰোৱালে কেতিয়াও তোমাৰ বংশক এৰা নিদিব; কিয়নো তুমি মোক হেয়জ্ঞান কৰি হিতীয়া উৰিয়াৰ পত্নীক আনি নিজৰ পত্নী কৰি ৰাখিলা।" ¹¹যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'চোৱা, মই তোমাৰ নিজ বংশৰ পৰা তোমাৰ বিৰুদ্ধে অমঙ্গল উৎপন্ন কৰিম আৰু তোমাৰ নিজ চকুৰ আগতে তোমাৰ পত্নীসকলক লৈ তোমাৰ চুবুৰীয়াক দিম; তাতে তেওঁলোকে সৌ সূৰ্য্যৰ সাক্ষাতে তোমাৰ পত্নীসকলৰ লগত শয়ন কৰিব। ¹²কিয়নো তুমি গুপতে এই কৰ্ম কৰিলা, কিন্তু মই হ'লে সকলো ইস্ৰায়েলৰ আৰু সূৰ্য্যৰ সাক্ষাতে এই কৰ্ম কৰোৱাম।" ¹³তেতিয়া দায়ুদে নাখনক ক'লে, "মই যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।" তাতে নাখনে দায়ুদক উত্তৰ দি ক'লে, "কিন্তু যিহোৱায় তোমাৰ পাপ দূৰ কৰিলে। তোমাক আৰু বধ কৰা নহ'ব।

¹⁴কিন্তু তুমি এই কৰ্মৰ দ্বাৰাই, যিহোৱাৰ শত্ৰুবোৰে তেওঁক নিন্দা কৰিবলৈ তেওঁলোকক অতি প্ৰশ্ৰয় দিলা, এই হেতুকে তোমাৰ ঔৰসত জন্মা ল'ৰাটি নিশ্চয়ে মৰিব। ¹⁵তেতিয়া নাখন নিজৰ ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

পাছত যিহোৱাই উৰিয়াৰ ভাৰ্য্যাই জন্ম দিয়া দায়ুদৰ পুত্ৰটিক আঘাত কৰিলে, তাতে সি অতিশয় নৰিয়াত পৰিল।

¹⁶তেতিয়া দায়ুদে ল'ৰাৰ বাবে যিহোৱাৰ আগত কাবো-কাকূতি কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। লঘোন দিলে আৰু ভিতৰত সোমাই ওৰে ৰাতি মাটিত পৰি থাকিল। ¹⁷তেতিয়া তেওঁৰ ঘৰৰ বৃদ্ধলোকসকলে উঠি তেওঁক মাটিৰ পৰা তুলিবলৈ তেওঁৰ কাষত থিয় হ'ল; কিন্তু তেওঁ উঠিবলৈ সন্মত নহ'ল আৰু তেওঁলোকে সৈতে ভোজনো নকৰিলে। ¹⁸পাছত সপ্তম দিনা ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হ'ল। তাতে ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হোৱাৰ কথা দায়ুদৰ আগত ক'বলৈ তেওঁৰ দাসসকলে ভয় কৰিলে, কিয়নো তেওঁলোকে ক'লে, "চোৱা! ল'ৰাটি জীয়াই থাকোঁতে আমি তেওঁৰ লগত অনেক কথা কোৱাতো, তেওঁ আমাৰ কথাবোৰ শুনা নাপালে। এতিয়া ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হ'ল বুলি কেনেকৈ তেওঁক ক'ম? আৰু যদি কওঁ, তেন্তে তেওঁ নিজকে নিজে কিবা অপকাৰ কৰিব নেকি?"

¹⁹কিন্তু দাসসকলে ইটোৱে সিটোৱে ফুচ-ফুচাই কথা পাতি থকা দেখি, ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হ'ল বুলি দায়ুদে বুজি পালে। তেওঁ দাসসকলক সুধিলে, “ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হ'ল নেকি?” তাতে তেওঁলোকে ক'লে, “হয়, ল'ৰাটি ঢুকাল।” ²⁰তেতিয়া দায়ুদে মাটিৰ পৰা উঠি গা ধুলে, গাত তেল ঘঁহিলে আৰু কাপোৰ সলাই যিহোৱাৰ গৃহলৈ গ'ল আৰু তাতে তেওঁৰ আৰাধনা কৰিলে, তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ গৃহলৈ গ'ল। যেতিয়া তেওঁ আজ্ঞা দিলে, তেওঁলোকে তেওঁৰ আগত আহাৰ দিলে আৰু তেওঁ ভোজন কৰিলে।

²¹তেতিয়া তেওঁৰ দাসসকলে তেওঁক ক'লে, “আপুনি এনে ব্যৱহাৰ কিয় কৰিছে? ল'ৰাটি জীয়াই থাকোঁতে আপুনি তাৰ বাবে লঘোন দি ক্ৰন্দন কৰিছিল, কিন্তু এতিয়া ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হোৱাত আপুনি উঠি ভোজন কৰিলে?” ²²তাতে তেওঁ ক'লে, “ল'ৰাটি জীয়াই থাকোঁতে মই লঘোন দি ক্ৰন্দন কৰিছিলোঁ, কাৰণ মই ভাবিছিলোঁ, কোনে জানে, যে ল'ৰাটি জীয়াই থাকিবৰ কাৰণে কিজানি যিহোৱাই মোলৈ কৃপা কৰিব! ²³কিন্তু সি এতিয়া মৰিল, এই হেতুকে মই কি কাৰণে লঘোন দিম? মই জানো তাক ওভোটাৰ আনিব পাৰিম? মই তাৰ ওচৰলৈ যাম, কিন্তু সি মোৰ ওচৰলৈ আৰু উভটি নাহিব।”

²⁴পাছে দায়ুদে নিজ পত্নী বৎ-চেবাক সান্ত্বনা দিলে আৰু তাইৰ ওচৰলৈ গৈ শয়ন কৰিলে। তাতে তাই এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে আৰু সন্তানটিৰ নাম চলোমন (শান্তিযুক্ত) ৰাখিলে। যিহোৱাই তাক প্ৰেম কৰিলে, ²⁵গতিকে তেওঁ নাথন ভাৱবাদীক পঠিয়াই যিহোৱাৰ কাৰণে তাৰ নাম যিদ্দীদীয়া (যিহোৱাৰ প্ৰিয়) ৰখালে।

²⁶তেতিয়া যোৱাবে অম্বোনৰ সন্তানসকলৰ ৰক্ষা নগৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি ইয়াৰ দুৰ্গ অধিকাৰ কৰি ল'লে। ²⁷তেতিয়া যোৱাবে দায়ুদৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াই কোৱালে বোলে, “মই ৰক্ষাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি পানী যোগান ধৰা ঠাইখন আটক কৰিলোঁ; ²⁸এতিয়া আপুনি অৱশিষ্ট সৈন্যসকলক গোটাই লৈ নগৰৰ বিৰুদ্ধে ছাউনি পাতি তাক লওঁকহি, নহ'লে মই হাত কৰি ল'লে, নগৰখন মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'ব।”

²⁹তাতে দায়ুদে আটাই সৈন্যক গোটাই ৰক্ষালৈ গৈ তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি তাক ল'লে। ³⁰আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ ৰজাৰ মূৰৰ পৰা ৰাজমুকুটটি ল'লে; তাৰ সোণৰ পৰিমাণ এক কিল্কৰ আছিল আৰু তাত অনেক বহুমূল্য মণি আছিল। ৰাজমুকুটটি দায়ুদৰ মূৰত দিয়া হ'ল। তেওঁ সেই নগৰৰ পৰা অধিক লুটদ্রব্য উলিয়াই আনিলে।

³¹দায়ুদে সেই নগৰৰ ভিতৰত থকা লোকসকলক বাহিৰলৈ আনি তেওঁলোকক কৰত, লোহাৰ মৈ ও কুঠাৰেৰে কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে; আৰু তেওঁ তেওঁলোকক ইটা পোৰা ভাটীৰ কামতো লগুৱালে। তেওঁ অম্বোনৰ আটাই নগৰত থকা লোকসকলক এইদৰে কামত লগালে। তাৰ পাছত দায়ুদ আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্য যিৰুচালেমলৈ উভটি আহিল।

Chapter 13

অম্বোনে কৰা ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য। অবচালোমে তাক বধ কৰি পলাই যোৱা।

¹তাৰ পাছত এনেকুৱা ঘটনা হ'ল, যে, দায়ুদৰ পুত্ৰ অবচালোমৰ তামাৰ নামেৰে এজনী শূৱনি ভনীয়েক আছিল। আৰু দায়ুদৰ পুত্ৰ অম্বোন তাইলৈ কামাসক্ত হ'ল; ²অম্বোনে মনতে এনে দুখ পালে, যে, সি নিজ ভনীয়েক তামাৰৰ কাৰণে নৰিয়া পৰিল। তাই কুমাৰী আছিল, আৰু সেই কাৰণে অম্বোনে তাইলৈ কিবা কৰিবলৈ দুসাধ্য বুলি ভাবিলে।

³দায়ুদৰ ককায়েক চিমিয়াৰ পুত্ৰ যোনাদবৰ নামেৰে অম্বোনৰ এজন বন্ধু আছিল। যোনাদব এজন বৰ চতুৰ লোক আছিল। ⁴সি অম্বোনক সুধিলে, হে ৰাজপুত্ৰ তুমি প্ৰতি দিনে এনেকৈ নিৰুৎসাহ হৈছা কিয়? সেই বিষয়ে মোক নোকোৱানে? তেতিয়া অম্বোনে তাক উত্তৰ দি ক'লে, “মোৰ ককাই অবচালোমৰ ভনীয়েক তামাৰলৈ মই প্ৰেমাসক্ত হৈছোঁ।”

⁵তেতিয়া যোনাদবে তাক ক'লে, “তুমি নিজৰ খাটৰ ওপৰত শুই নৰিয়াৰ ভাওঁ ধৰা। যেতিয়া তোমাৰ পিতৃয়ে তোমাক চাবলৈ আহিব তেতিয়া তেওঁক ক'বা, ‘অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ ভনী তামাৰক মোক আহাৰ দিবৰ বাবে মোৰ আগত পঠিয়াই দিয়ক আৰু মোৰ আগত আহাৰ যুগুত কৰা দেখি যেন তাইৰ হাতে ভোজন কৰোঁ, এই কাৰণে মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ তাইক আজ্ঞা কৰক।’” ⁶তেতিয়া অম্বোনে নৰিয়াৰ ভাওঁ ধৰি পৰি থাকিল। তাতে ৰজাই তাক চাবলৈ আহোতে, অম্বোনে ৰজাক ক'লে, “মই বিনয় কৰোঁ, মোৰ ভনী তামাৰক মোৰ অসুস্থতাৰ বাবে মোৰ আগত যেন আহাৰ যোগাৰ কৰে আৰু মই তাইৰ হাতে যেন ভোজন কৰোঁ এই কাৰণে মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ তাইক আজ্ঞা কৰক।”

⁷তেতিয়া দায়ুদে তামাৰৰ ঘৰলৈ মানুহ পঠিয়াই কোৱালে বোলে, “এতিয়া তুমি তোমাৰ ককাই অম্বোনৰ ঘৰলৈ গৈ, তাৰ কাৰণে আহাৰ যুগুত কৰি দিয়া।” ⁸তাতে তামাৰ নিজ ককাই অম্বোনে শুই থকা সেই ঘৰলৈ গ'ল। তামাৰে আটাগুড়ি লৈ খচি, তেওঁৰ আগতে পিঠা বনালে। ⁹তাই তাৰই সৈতে লৈ গৈ, সেই পিঠা তেওঁক দিলে কিন্তু তেওঁ খাবলৈ অমান্তি হ'ল। তেতিয়া অম্বোনে ক'লে, “মোৰ ওচৰৰ পৰা সকলো লোকক বাহিৰলৈ যাবলৈ দিয়া।” তাতে সকলোৱে তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা বাহিৰলৈ গ'ল।

¹⁰তেতিয়া অম্বোনে তামাৰক ক'লে, “মই তোমাৰ হাতে ভোজন কৰিবৰ কাৰণে খোৱা বস্তুবোৰ মোৰ কোঠালিলৈ আনা।” তেতিয়া তামাৰে নিজ হাতে বনোৱা সেই পিঠা লৈ ভিতৰ কোঠালিলৈ তেওঁৰ ককাই অম্বোনৰ ওচৰলৈ গ'ল। ¹¹যেতিয়া তাই পিঠা লৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে, তেতিয়া

অম্বোনে তাইক ধৰি ক'লে, “হে মোৰ ভনী, আহা মোৰ লগত শয়ন কৰা।” ¹²তাতে তাই উত্তৰ দি ক'লে, “নহয়, নহয়, মোৰ ককাই, মোক বলাংকাৰ নকৰিবা কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ মাজত এনে কৰ্ম কৰা অযুগুত। তুমি এনে মুৰ্খৰ কৰ্ম নকৰিবা!

¹³মই কলৈ গৈ মোৰ মুখ ঢাকিম? আৰু তুমিও ইস্ৰায়েলৰ মাজত এজন লজ্জাহীন মুৰ্খৰ নিচিনা হ'বা। এই হেতুকে এতিয়া মই বিনয় কৰোঁ, তুমি ৰজাৰ আগত জনোৱা কিয়নো তেওঁ মোক তোমালৈ বিয়া দিবলৈ অসন্মত নহ'ব।” ¹⁴কিন্তু অম্বোনে তাইৰ কথা শুনিবলৈ অসন্মত হ'ল আৰু নিজে তাইতকৈ বলী হোৱা হেতুকে, তেওঁ তাইক বলেৰে ধৰি তাইৰ লগত শয়ন কৰিলে।

¹⁵তাৰ পাছত অম্বোনে তাইক অতিশয় ঘিণ কৰিব ধৰিলে। তেওঁ যি পৰিমাণে তাইলৈ কামাসক্ত আছিল তাতকৈ অধিক পৰিমাণে তাইক ঘিণ কৰিব ধৰিলে। এই হেতুকে অম্বোনে তাইক ক'লে, “উঠি গুচি যোৱা।” ¹⁶তাতে তাই তেওঁক ক'লে, “এনে নকৰিবা! কিয়নো তুমি মোলৈ কৰা প্ৰথম দোষতকৈ, মোক বাহিৰ কৰি উলিয়াই খেদাতো হে বেচিকৈ বেয়া!” কিন্তু অম্বোনে তাইৰ কথা নুশুনিলে। ¹⁷তাৰ সলনি তেওঁ নিজৰ দাসক মাতি ক'লে, “এইক মোৰ ওচৰৰ পৰা উলিয়াই নে আৰু তাইৰ পাছত দুৱাৰৰ ডাং লগাই দে।”

¹⁸তেতিয়া তেওঁৰ দাসে তাইক বাহিৰ কৰি দি তাইৰ পাছত দুৱাৰৰ ডাং লগাই দিলে। সেই কণ্যাৰ গাত দীঘল অলংকাৰপূৰ্ণ চোলা আছিল, কিয়নো বিয়া নিদিয়া ৰাজকুমাৰীসকলে সেইৰূপ চোলা পিন্ধে। ¹⁹তেতিয়া তামাৰে নিজৰ মুৰত ছাই ল'লে, আৰু নিজৰ গাত থকা সেই দীঘল অলংকাৰপূৰ্ণ চোলা ফালি মুৰত হাত দি চিঞৰি কান্দি কান্দি গুচি আহিল।

²⁰তাৰ পাছত তাইৰ ককায়েক অবচালোমে তাইক সুধিলে, “তোমাৰ ককাই অম্বোন তোমাৰ লগত আছিল নেকি? কিন্তু এতিয়া হে মোৰ ভনী, মনে মনে থাকা, সি তোমাৰ ককাই; এই কথাত বৰকৈ দুখ নকৰিবা।” তেতিয়াৰে পৰা তামাৰ বিষাদ মনেৰে নিজ ককাই অবচালোমৰ ঘৰত থাকিল। ²¹পাছে দায়ুদ ৰজাই এই সকলো কথা শুনি অতিশয় ক্ৰোধ হ'ল। ²²আৰু অবচালোমে অম্বোনক ভাল বেয়া একোকে নক'লে; কিয়নো তেওঁৰ ভনীয়েক তামাৰক অম্বোনে বলাংকাৰ কৰাৰ কাৰণে অবচালোমে তাক ঘিণ কৰিলে।

²³সম্পূৰ্ণ দুবছৰৰ পাছত ইফ্ৰয়িমৰ ওচৰত থকা বালহাচোৰত অবচালোমৰ লোকসকলে মেৰৰ নোম কটা কাম কৰি আছিল। তাতে অবচালোমে আটাইকেইজন ৰাজকোঁৱৰক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। ²⁴অবচালোমে ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “চাওঁক, আপোনাৰ এই দাসৰ লগত মেৰৰ নোম কটা লোকসকল আছে। এই কাৰণে মই বিনয় কৰোঁ, মহাৰাজ আৰু মহাৰাজৰ দাসসকল আপোনাৰ এই দাসৰ লগত আহক।”

²⁵তাতে ৰজাই অবচালোমক ক'লে, “সেয়ে নহয় বোপা, আমি সকলোৱে নাযাওঁ; গ'লে তোমাৰ অধিক ভাৰহে হ'ব।” তথাপি তেওঁ বৰকৈ ধৰিলে; কিন্তু ৰজাই যাবলৈ মান্তি নহ'ল যদিও তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ²⁶তেতিয়া অবচালোমে ক'লে, “যদি সেয়ে নহয়, তেন্তে মোৰ ভাই অম্বোনক আমাৰ লগত যাবলৈ অনুমতি দিয়ক।” তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে, “অম্বোন তোমাৰ লগত কিয় যাব লাগে?”

²⁷অবচালোমে বৰকৈ ধৰাত ৰজাই অম্বোনক আৰু সকলো ৰাজকোঁৱৰক তেওঁৰ লগত যাবলৈ অনুমতি দিলে। ²⁸অবচালোমে তেওঁৰ দাসসকলক এই আঞ্জা কৰিলে, বোলে, “ভালদৰে শুন। অম্বোনৰ মন কোন সময়ত দ্ৰাক্ষাৰসত প্ৰফুল্লিত হয়, তহঁতে তাক ভালকৈ চাবি আৰু যেতিয়া ‘অম্বোনক আঘাত কৰ’ বুলি মই তহঁতক কম, তেতিয়া তাক বধ কৰিবি, ভয় নকৰিবি; মই তহঁতক জানো হুকুম দিয়া নাই? সাহিয়াল হৈ বীৰত্ব দেখুওৱা।” ²⁹তেতিয়া অবচালোমৰ দাসসকলে তেওঁৰ আঞ্জাৰ দৰে অম্বোনলৈ কৰিলে। তেতিয়া আন আটাই ৰাজকোঁৱৰসকল উঠি, প্ৰতিজনে নিজ নিজ খচ্চৰৰ পিঠিত উঠি পলাল।

³⁰তেওঁলোক বাটত থাকোঁতেই দায়ুদলৈ এই বাতৰি আহিল, বোলে, “অবচালোমে আটাইকেইজন ৰাজকোঁৱৰক বধ কৰিলে, তেওঁলোকৰ এজনো অৱশিষ্ট নাই।” ³¹তেতিয়া ৰজাই উঠি নিজৰ কাপোৰ ফালি মাটিত দীঘল হৈ পৰিল; আৰু তেওঁৰ দাসসকলেও নিজ নিজ কাপোৰ ফালি ৰজাৰ ওচৰত থিয় হৈ ৰ'ল।

³²তেতিয়া দায়ুদৰ ককায়েক চিমিয়াৰ পুত্ৰ সেই যোনাদবে মাত লগাই ক'লে, “সকলো ৰাজকোঁৱৰ যে হত হ'ল, মোৰ প্ৰভুৱে এনে নাভাবক, কিয়নো কেৱল অম্বোনৰহে মৃত্যু হৈছে। কাৰণ অবচালোমৰ ভনী তামাৰক বলাংকাৰ কৰা দিনৰে পৰা অবচালোমে ইয়াক থিৰ কৰিছিল।

³³এতেকে সকলো ৰাজকোঁৱৰ মৰাৰ কথা মোৰ প্ৰভু ৰজাই যেন নিজ মনত ঠাই নিদিয়ে কিয়নো কেৱল অম্বোনহে মৰিছে।”

³⁴কিন্তু ইয়াৰ ভিতৰতে অবচালোম পলাল। পাছত ডেকা পৰিয়াল চকু তুলি চাই পৰ্বতৰ কাষৰ পৰা নিজৰ পাছফালে থকা বাটেদি অনেক লোকক অহা দেখিলে। ³⁵তাতে যোনাদবে ৰজাক ক'লে, “সোৱা চাওঁক, ৰাজকোঁৱৰসকল আহিছে; আপোনাৰ দাসৰ কথাৰ দৰে সেয়েই ঘটিব।” ³⁶এই কথা কোৱা মাত্ৰকে ৰাজকোঁৱৰসকল আহি পাই, চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাতে ৰজা আৰু তেওঁৰ আটাই দাসসকলেও বৰকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে।

³⁷কিন্তু অবচালোম পলাই গচুৰৰ ৰজা অশ্মীহোৰৰ পুত্ৰ তন্ময়ৰ ওচৰলৈ গ'ল। দায়ুদে প্ৰতিদিনে নিজৰ পুত্ৰৰ কাৰণে শোক কৰিলে। ³⁸এইদৰে অবচালোম পলাই গচুৰলৈ গৈ, তাত তিনি বছৰ থাকিল। ³⁹পাছত দায়ুদ ৰজাই অবচালোমৰ ওচৰলৈ যাবলৈ হাবিয়াহ কৰিলে কিয়নো তেওঁ অম্বোনৰ মৃত্যু হোৱাত সেই বিষয়ে শাস্ত্যনাপ্ৰাপ্ত হৈছিল।

Chapter 14

অবচালোম যিৰুচালেমলৈ ঘূৰি অহা।

¹পাছত চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবে ৰজাৰ মন অবচালোমৰ প্ৰতি থকা বুজি, ²তকোৱালৈ মানুহ পঠাই, তাৰ পৰা এজনী বুদ্ধিয়ক মহিলা অনাই তাইক ক'লে, “এতিয়া তুমি শোক কৰা ভাও ধৰা, শোক-বস্ত্ৰ পিন্ধা আৰু গাত তেল নঘঁহিবা; কিন্তু মৃতলোকৰ বাবে বহুকাল শোক কৰা মহিলা যেন হোৱা। ³তাৰ পাছত ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ, তেওঁক মই কোৱা কথা এনেদৰে ক'বাগৈ।” এই বুলি যোৱাবে, তাই ৰজাক ক'ব লগীয়া কথাখিনি শিকাই দিলে।

⁴পাছত তকোৱাৰ মহিলা গৰাকীয়ে ৰজাক কোৱা সময়ত, তাই তললৈ মুখ কৰি মাটিত পৰি প্ৰণিপাত কৰি ক'লে, “হে মহাৰাজ, উপকাৰ কৰক।” ⁵ৰজাই সুধিলে, “তোমাৰ কি হ'ল?” তাতে তাই ক'লে, “মই সঁচাকৈ এগৰাকী বিধৱা; মোৰ স্বামী মৰিল। ⁶আৰু আপোনাৰ বেটীৰ দুটি পো আছিল আৰু সিহঁত দুয়ো পথাৰত কাজিয়া কৰিছিল, তাতে সিহঁতক এৰুৱাবলৈ কোনো নথকাত, এটাই আনটোত প্ৰহাৰ কৰি বধ কৰি পেলালে। ⁷এতিয়া চাওঁক, গোটেই গোষ্ঠীয়ে আপোনাৰ বেটীৰ বিৰুদ্ধে উঠি কৈছে, ‘তই সেই ভাতৃ-বধীটোক শোধাই দে; তাৰ বধ কৰা ভায়েকৰ প্ৰাণৰ সলনি আমি তাৰ প্ৰাণ লমা’ গতিকে তেওঁলোকে উত্তৰাধিকাৰীকো বিনষ্ট কৰিব। এইদৰে সিহঁতে মোৰ বাকী থকা আঙ্গঠটি নুমাই পৃথিৱীত মোৰ স্বামীৰ নাম আদি একো নথকা কৰিব খুজিছে।”

⁸তেতিয়া ৰজাই সেই মহিলাক ক'লে, “তুমি তোমাৰ ঘৰলৈ যোৱা, মই বাৰু কি কৰিব পাৰো, তোমাৰ কাৰণে এই বিষয়ে আজ্ঞা দিম।” ⁹পাছে সেই তকোৱাৰ মহিলাই ৰজাক ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, মহাৰাজ, মোৰ আৰু মোৰ পিতৃ-বংশৰ ওপৰতেই এই দোষ পৰক। মহাৰাজ আৰু নিজ সিংহাসন হ'লে নিৰ্দোষী হওঁক।”

¹⁰তেতিয়া ৰজাই ক'লে, “কোনোৱে যদি তোমাক কিবা কয়, তেন্তে তাক মোৰ আগলৈ আনিবা, তাতে সি আৰু তোমাক নুচুৰ।” ¹¹তেতিয়া সেই মহিলাই ক'লে, “মই মিনতি কৰিছোঁ, প্ৰতিকাৰ সাধকক নষ্ট কৰিবলৈ নিদিবলৈ মহাৰাজে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম উচ্চাৰণ কৰক; সেয়ে নহ'লে তেওঁলোকে মোৰ ল'ৰাটিক বিনষ্ট কৰিব।” ৰজাই ক'লে, “জীৱন্ত যিহোৱাৰ শপত, তোমাৰ ল'ৰাৰ এডালি চুলিও মাটিত নপৰিব।”

¹²তেতিয়া সেই মই ক'লে, “মই বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ বেটীক মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ আগত এটি কথা ক'বলৈ দিয়ক।” তাতে ৰজাই ক'লে, “কোৱা।” ¹³পাছে সেই মহিলাই ক'লে, “ঈশ্বৰৰ প্ৰজাৰ বিৰুদ্ধে আপুনি কিয় তেনে কল্পনা কৰিছে? সেই কথা কোৱাতে মহাৰাজ দোষী লোক যেন হৈছে, কাৰণ মহাৰাজে খেদি দিয়া পুত্ৰক ওভোটাই আনিব নোখোজে। ¹⁴কিয়নো আমি অৱশ্যে মৰিম; আৰু আমি পুনৰায় জমা কৰিব নোৱাৰা মাটিত পৰা পানীৰ নিচিনা হ'ম। ঈশ্বৰে প্ৰাণ নিনিয়ে, কিন্তু আপোনাৰ পৰা দেশান্তৰ কৰা লোক যাতে দেশান্তৰিত হৈ নাথাকে, তাৰ উপায় চিন্তা কৰে।

¹⁵এতিয়া মই যে এই কথা মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ আগত ক'বলৈ আহিলোঁ, লোকসকলে মোক ভয় দেখুৱাৰ কাৰণেহে আহিলোঁ। তেতিয়া আপোনাৰ বেটীয়ে মনতে ভাবিলো যে, ‘মই মহাৰাজৰ আগত এই কথা জনাম, কিজানি মহাৰাজে নিজৰ বেটীৰ নিবেদন অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিব। ¹⁶কিয়নো যি জনে মোক আৰু মোৰ ল'ৰাটিক একেলগে যিহোৱাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিবলৈ খুজিছে, তেওঁৰ হাতৰ পৰা নিজৰ বেটীক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মহাৰাজে মোৰ কথা শুনিব।’ ¹⁷তেতিয়া আপোনাৰ দাসীয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে বোলে, ‘হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ বাক্য মোলৈ যেন অৱশ্যে শাস্ত্বনাদায়ক হয়, কিয়নো ভাল-বেয়া বিবেচনা কৰাত মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ ঈশ্বৰৰ দূতৰ তুল্য।’ আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা যেন আপোনাৰ লগত থাকক।”

¹⁸তেতিয়া ৰজাই উত্তৰ দি সেই মহিলা গৰাকীক ক'লে, “মই বিনয় কৰোঁ, তোমাক মই যি সোধো, সেই বিষয়ে যেন একোকে মোৰ পৰা শুপতে নাৰাখা।” তাতে তাই ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, এতিয়া কওঁক।” ¹⁹ৰজাই ক'লে, “তোমাৰ এই সকলো কথাত যোৱাবৰ জানো হাত নাই?” তাতে সেই মহিলা গৰাকীয়ে উত্তৰ দি ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আপোনাৰ জীৱনৰ শপত, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে কোৱা কথাৰ পৰা সোঁ কি বাওঁফালে ঘূৰিবৰ কাৰো সাধ্য নাই। আপোনাৰ দাস যোৱাবেই মোক আদেশ কৰিলে আৰু মই যি কথা ক'লোঁ, এই সকলো কথা আপোনাৰ বেটীক কবলৈ দিলে। ²⁰যি যি ঘটি আছে তাৰ পৰিৱৰ্ত্তন কৰিবলৈহে আপোনাৰ দাস যোৱাবে এই কাৰ্য্য কৰিলে। পৃথিৱীত থকা সকলো বিষয় জানিবলৈ, মোৰ প্ৰভু, আপুনি ঈশ্বৰৰ দূতৰ নিচিনা জ্ঞানী।”

²¹তাৰ পাছত ৰজাই যোৱাবক ক'লে, “এতিয়া চোৱা, মই এনে কৰ্ম কৰিম। এই হেতুকে যোৱা, সেই ডেকা অবচালোমক পুনৰায় আনাগৈ।”

²²তাতে যোৱাবে মাটিত উৰুৰি হৈ ৰজাক প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু তেওঁক ধন্যবাদ জনালে। তেওঁ ৰজাক ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আপুনি আপোনাৰ দাসৰ নিবেদন অনুসাৰে যে কাৰ্য্য কৰিলে আৰু মই যে আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাইছোঁ, সেই বিষয়ে আজি আপোনাৰ এই দাসে জানিলে।”

²³তাৰ পাছত যোৱাৰ উঠি গচুৰলৈ গৈ অবচালোমক যিৰুচালেমলৈ আনিলে। ²⁴তেতিয়া ৰজাই ক'লে, সি নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিব পাৰে কিন্তু মোৰ মুখ হ'লে সি দেখিবলৈ নাপাওঁক। তেতিয়া অবচালোমে নিজৰ ঘৰলৈ ঘূৰি গ'ল কিন্তু ৰজাৰ মুখ দেখিবলৈ নাপালে।

²⁵সেই সময়ত গোটেই ইস্ৰায়েলৰ মাজত অবচালোমতকৈ সৌন্দৰ্য্যৰ কথাত প্ৰশংসনীয় তেনে কোনো পুৰুষ নাছিল। তেওঁৰ ভৰিৰ তলুৱাৰ পৰা মূৰৰ তালুলৈকে তেওঁত একো ঘূণ নাছিল। ²⁶যেতিয়া তেওঁৰ মূৰৰ চুলি অতি গধুৰ হয় তেতিয়া প্ৰত্যেক বছৰৰ শেষত নিজৰ মূৰৰ চুলি কাটি

পেলায় আৰু তেওঁ তেওঁৰ সেই কটা চুলি জুখে যাৰ ৰাজ পৰিমাণ অনুসাৰে প্ৰায় দুশ চেকলমান হয়।²⁷ অবচালোমৰ তিনটা পুত্ৰ আৰু তামাৰ নামেৰে এজনী জীয়েক জন্মে। সেই ছোৱালীজনী বৰ শৱনী আছিল।

²⁸পাছত অবচালোমে ৰজাৰ মুখ নেদেখি সম্পূৰ্ণ দুবছৰ যিক্ৰচালেমত নিবাস কৰিলে।²⁹ তাৰ পাছত অবচালোমে নিজকে ৰজাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াবৰ কাৰণে যোৱাবক সেই কথা জনালে, কিন্তু যোৱাব তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ সন্মত নহ'ল। সেই বাবে তেওঁ দ্বিতীয়বাৰ মানুহ পঠালে কিন্তু তেতিয়াও যোৱাব আহিবলৈ মান্তি নহ'ল।

³⁰তেতিয়া অবচালোমে নিজৰ দাসসকলক ক'লে, "চোৱা, মোৰ মাটিৰ ওচৰতে যোৱাবৰ এখন শস্যক্ষেত্ৰ আছে আৰু তাত তেওঁৰ যৱধান আছে। তোমালোকে সেই ঠাইত গৈ তাত জুই লগাই দিয়া।" তাতে অবচালোমৰ দাসসকলে সেই খেতিত জুই লগাই দিলে।³¹ তেতিয়া যোৱাবে উঠি অবচালোমৰ ঘৰলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ দাসসকলে মোৰ খেতিত কিয় জুই লগাই দিলে?"

³²তেতিয়া অবচালোমে যোৱাবক ক'লে, "চোৱা, মই তোমাক খবৰ পঠিয়াইছিলো বোলে, 'তুমি মোৰ ওচৰলৈ আহা যাতে মই তোমাক ৰজাৰ ওচৰলৈ ক'বলৈ পঠিয়াম যে, "মই গচুৰৰ পৰা কেলেই আহিলোঁ? এতিয়ালৈকে তাত থকা হ'লে মোৰ ভাল আছিল। এতিয়া এই হেতুকে মোক ৰজাৰ মুখ দেখিবলৈ দিয়ক আৰু যদি মোত কিবা অপৰাধ আছে তেতিয়া হ'লে তেওঁ যেন মোক বধ কৰকা।" ' " ³³তেতিয়া যোৱাবে ৰজাৰ আগলৈ গৈ তেওঁক সেই কথা জনালে। যেতিয়া ৰজাই অবচালোমক মতাই আনিলে, তেতিয়া তেওঁ ৰজাৰ আগলৈ গৈ তললৈ মাটিত মূৰ দোঁৱাই ৰজাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু তেতিয়া ৰজাই অবচালোমক চুমা খালে।

Chapter 15

অবচালোমৰ বিদ্ৰোহ। দায়ুদ পলাই যোৱা।

¹সেই সময়ৰ পাছত অবচালোমে নিজৰ বাবে এখন ৰথ, কেইটামান ঘোঁৰা আৰু নিজৰ আগে আগে লৰি যাবৰ বাবে পঞ্চাশ জন মানুহ যুগুত কৰি ল'লে।² অবচালোমে ৰাতিপুৱাতে উঠি, নগৰৰ দুৱাৰ বাটৰ কাষত থিয় দি থাকে। তেতিয়া যদি বিচাৰৰ অৰ্থে ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিব লগা কোনো মানুহৰ গোচৰ থাকে, অবচালোমে তেওঁক মাতি সোধে, "তুমি কোন নগৰৰ পৰা আহিছা?" তাতে সেই লোকজনে উত্তৰ দি কয় বোলে, "আপোনাৰ এই দাস ইস্ৰায়েলৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ এজন।"

³তেতিয়া অবচালোমে তেওঁক কয়, "চোৱা, তোমাৰ গোচৰৰ কথা ভাল আৰু ন্যায়, কিন্তু তোমাৰ কথা শুনিবলৈ ৰজাৰ নিযুক্ত কৰা লোক কোনো নাই।"⁴ অবচালোমে আৰু কয়, "মোৰ ইচ্ছা এয়ে যে যদি মোক দেশৰ বিচাৰকৰ্তা পতা হ'লে, কোনো বিবাদ বা গোচৰ থকা প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে মোৰ ওচৰলৈ আহিলহেঁতেন আৰু মই তেওঁলৈ ন্যায় বিচাৰ কৰিলোঁহেঁতেন।"

⁵পাছত এনে ঘটে যে কোনো এজন লোক যেতিয়া তেওঁক শ্ৰদ্ধা জনাবলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহে, সেই লোকজনক তেওঁ হাত মেলি ধৰে আৰু চুমা খায়।⁶ ইস্ৰায়েলৰ যি সকলো লোক ৰজাৰ ওচৰলৈ বিচাৰৰ অৰ্থে আহে, সেই সকলোকে অবচালোমে সেইৰূপেই ব্যৱহাৰ কৰে। এইদৰেই অবচালোমে ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ মন তেওঁৰ ফাললৈ নিলে।

⁷তাৰ পাছত চাৰি বছৰৰ শেষত, অবচালোমে ৰজাক ক'লে, "মই আপোনাক বিনয় কৰিছোঁ, মই যিহোৱালৈ যি এটা সঙ্কল্প কৰিলোঁ তাক হিব্ৰোণত পালন কৰিবৰ বাবে মোক যাবলৈ অনুমতি দিয়ক।"⁸ কিয়নো আপোনাৰ দাস মই যেতিয়া অৰাম দেশৰ গচুৰত প্ৰবাস কৰি আছিলোঁ, তেতিয়া মই এই সঙ্কল্প কৰি কৈছিলোঁ, 'যদি যিহোৱাই মোক নিশ্চয়ে যিক্ৰচালেমলৈ ওভোটাই নিয়ে, তেতিয়া মই যিহোৱাক সেৱাভক্তি কৰিম।'"

⁹তাতে ৰজাই ক'লে, "শান্তিৰে যোৱা।" তেতিয়া অবচালোম উঠি হিব্ৰোণলৈ গ'ল।¹⁰ কিন্তু অবচালোমে ইস্ৰায়েলৰ আটাই জনগোষ্ঠীৰ ওচৰলৈ চোৰাং-চোৱাৰ দ্বাৰাই কৈ পঠালে, বোলে, "শিঙাৰ শব্দ শুনামাত্ৰে তোমালোকে ক'বা, 'অবচালোম হিব্ৰোণত ৰজা হ'ল।'"

¹¹আৰু অবচালোমৰ লগত যিক্ৰচালেমৰ পৰা দুশ নিমন্ত্ৰিত লোক গৈছিল।¹² পাছে অবচালোমে বলি দান কৰা সময়ত মানুহ পঠাই দায়ুদৰ মন্ত্ৰী গিলোনীয়া অহীথোফলক তেওঁৰ নগৰ গিলোৰ পৰা মতাই আনিলে। এইদৰে অবচালোমৰ চক্ৰান্ত মজবুত হৈ উঠিল, কাৰণ অবচালোমৰ পক্ষৰ লোক ক্ৰমে ক্ৰমে বাঢ়ি গ'ল।

¹³পাছত এজন দুতে দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহি এই সন্বাদ দিলে, বোলে, "ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ মন অবচালোমৰ পক্ষ হ'ল।"¹⁴ তাতে দায়ুদে যিক্ৰচালেমত নিজৰ লগত থকা সকলো দাসসকলক ক'লে, "আহা আমি ওলাই পলাওঁহ'ক; নহ'লে অবচালোমৰ হাতৰ পৰা আমি এজনো সাৰিব নোৱাৰিম। এতেকে শীঘ্ৰে যাবলৈ যুগুত হোৱা, নহ'লে সি বেগাই আমাৰ লগ ধৰিব আৰু আমাৰ ওপৰত অমঙ্গল ঘটাব আৰু তৰোৱালৰ ধাৰেৰে নগৰৰ লোকক আঘাত কৰিব।"¹⁵ তাতে, ৰজাৰ দাসসকলে ৰজাক ক'লে, "চাওঁক, আমাৰ প্ৰভু মহাৰাজে যি কৰিবলৈ মন কৰিছে তাক কৰিবলৈ আপোনাৰ দাসসকল যুগুত হৈ আছে।"

¹⁶পাছে ৰজা ওলাই গ'ল, আৰু তেওঁৰ সকলো পৰিয়াল তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল; কিন্তু ৰাজগৃহ প্ৰতিপাল কৰিবৰ বাবে ৰজাই দহজনী উপপত্নী এৰি থৈ গ'ল।¹⁷ পাছত ৰজা আৰু তেওঁৰ পাছত যোৱা সকলো মানুহ ওলাই গৈ বৈৎ-মিহকত ৰ'ল।¹⁸ তেওঁৰ দাসসকল তেওঁৰ লগে লগে

কুচকাৰাজ কৰি খোজ কাটি গ'ল আৰু সকলো কৰেখীয়া, পেলেখীয়া আৰু সকলো গাতীয়া লোক অৰ্থাৎ ছশ লোক তেওঁৰ পাছে পাছে গাতৰ পৰা অহা বজাৰ আগে আগে গ'ল।

¹⁹তেতিয়া বজাই গাতীয়া ইত্যয়ক ক'লে, “তুমি আমাৰ লগত কিয় আহিছা? তুমি উভটি গৈ অবচালোম বজাৰ লগত থাকা কিয়নো তুমি বিদেশী আৰু এজন দেশান্তৰিত লোক। তোমাৰ নিজ ঠাইলৈ উভটি যোৱা।” ²⁰যিহেতু তুমি যোৱা কালি মাথোন আহিলা, কিয় মই তোমাক আমাৰ লগত লৈ সকলোফালে ঘূৰাই ফুৰাম? মই নিজেই নাজানো যে মই ক'লে গৈ আছোঁ। সেই কাৰণে তুমি তোমাৰ লোকসকলক লৈ ঘূৰি যোৱা। তোমাৰ লগত দয়া আৰু সত্য থাকক।”

²¹কিন্তু ইন্তয়ে বজাক উত্তৰ দি ক'লে, “জীৱন্ত যিহোৱাৰ শপত আৰু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ জীৱনৰ শপত, মৰিবৰ বা জীয়াই থকাৰ অৰ্থেই হওঁক, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ যি ঠাইলৈ যাব, আপোনাৰ এই দাসো সেই ঠাইলৈকে যাব।” ²²সেই বাবে দায়ূদে ইত্যয়ক ক'লে, “তেন্তে তুমি আমাৰ লগত আগবাঢ়ি গৈ পাৰ হোৱা।” তেতিয়া গাতীয়া ইত্যয় ও তেওঁৰ সমূদায় লোক আৰু তেওঁলোকৰ লগত অহা সকলো পৰিয়াল বজাৰ সৈতে গ'ল। ²³সকলো লোকে কিদ্ৰোপ উপত্যকা পাৰ হৈ যাওঁতে, গোটেই দেশখনে বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে আৰু বজাই নিজেও পাৰ হ'ল। এইদৰে সকলো লোক বাটত যাত্ৰা কৰি কৰি মৰুপ্ৰান্তৰ দিশে গ'ল।

²⁴আনকি চাদোকো তেওঁৰ লগত লেবীয়া লোকসকল ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি বৈ লৈ উপস্থিত হ'ল। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি নমাই ৰাখিলে আৰু তেতিয়া অবিয়াথৰ তেওঁলোকৰ লগত লগ দিলে। তেওঁলোকে এনে কৰাৰ আগে লোকসকল নগৰৰ পৰা একেবাৰে ওলাই নহালৈক ৰখি থাকিল। ²⁵বজাই চাদোক ক'লে, “তুমি ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি পুনৰাই নগৰলৈ ঘূৰাই লৈ যোৱা। যদি যিহোৱাৰ দৃষ্টিত মই অনুগ্ৰহ পাওঁ, তেনেহ'লে তেওঁ পুনৰাই মোক ঘূৰাই আনিব আৰু তাক ও তেওঁৰ বাসস্থান মোক দেখুৱাব।” ²⁶কিন্তু যদি তেওঁ এইদৰে কয়, ‘তোমাত মোৰ একো সন্তোষ নাই,’ তেন্তে চোৱা, মই ইয়াত আছোঁ আৰু তেওঁ দৃষ্টিত যি ভাল, মোলৈ তেওঁ তাকেই কৰক।”

²⁷বজাই চাদোক পুৰোহিতক ইয়াকো ক'লে, “তুমি এজন দৰ্শক নহয় নে? তুমি তোমাৰ পুত্ৰ অহীমাচ আৰু অবিয়াথৰ পুত্ৰ যোনাথন, তোমালোকৰ এই দুই পুত্ৰক লগত লৈ, শান্তিৰে নগৰলৈ ঘূৰি যোৱা।” ²⁸আৰু চাবা তোমালোকৰ ওচৰৰ পৰা মোলৈ ঠিক খবৰ নহামানে, মই পাৰ-ঘাটত বাট চাই থাকিম।” ²⁹এতেকে চাদোক আৰু অবিয়াথৰে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি আকৌ যিৰুচালেমলৈ লৈ গৈ, তেওঁলোক সেই ঠাইতে থাকিল।

³⁰পাছত দায়ূদ জৈতুন পৰ্বতলৈ উঠি যোৱা বাটেদি খালি ভৰিৰে উঠি গ'ল। তেওঁ ওপৰলৈ উঠি যাওঁতে কান্দি কান্দি গ'ল আৰু তেওঁৰ মূৰ ঢকা আছিল। তেওঁৰ লগৰ লোকসকলে প্ৰতিজনেও নিজ নিজ মূৰ ঢাকিলে আৰু ওপৰলৈ উঠি যাওঁতে কান্দি কান্দি গ'ল। ³¹তেতিয়া কোনো এজনে দায়ূদক ক'লে, “অবচালোমৰ লগত চক্ৰান্তকাৰীবোৰৰ মাজত অহীথোফলো আছে।” তাতে দায়ূদে প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, ‘হে যিহোৱা, মই বিনয় কৰোঁ, অহীথোফলৰ মন্ত্ৰণা মূৰ্খৰ মন্ত্ৰণা কৰক।’

³²পাছত দায়ূদে যেতিয়া পৰ্বতৰ সেই টিং পালে, যি ঠাইত লোকসকলে যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰে, তেতিয়া অকীয়া হুচয়ে নিজৰ কাপোৰ ফালি মূৰত মাটি লৈ দায়ূদৰ লগ ধৰিবলৈ আহিল। ³³দায়ূদে তেওঁক ক'লে, “তুমি যদি মোৰ লগত যোৱা তেন্তে তুমি মোলৈ ভাৰহে হ'বা।” ³⁴কিন্তু যদি তুমি নগৰলৈ ঘূৰি গৈ অবচালোমক কোৱা যে ‘হে মহাৰাজ, মই আপোনাৰ দাস হম, আগেয়ে যেনেকৈ আপোনাৰ পিতৃৰ দাস আছিলোঁ, তেনেকৈ আপোনাৰো দাস হম,’ তেন্তে মোৰ বাবে তুমি অহীথোফলৰ মন্ত্ৰণা ব্যৰ্থ কৰিব পাৰিবা।

³⁵সেই ঠাইতে চাদোক আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিত জানো তোমাৰ লগত নাথাকিব নে? এই হেতুকে তুমি ৰাজগৃহত যি যি কথা শুনিবা সেই সকলো কথা চাদোক আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিতক ক'বা। ³⁶চাবা, যেন সেই ঠাইত তেওঁলোকৰ লগত তেওঁলোকৰ দুজন পুত্ৰক, চাদোকৰ পুত্ৰক অহীমাচ আৰু অবিয়াথৰ পুত্ৰক যোনাথন আছে। তোমালোকে যি যি কথা শুনিবা, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই মোৰ গুৰিলৈ সেই সকলো বাতৰি পঠাই দিবা।” ³⁷তেতিয়া দায়ূদৰ বন্ধু হুচয় নগৰলৈ গ'ল আৰু তেতিয়া অবচালোমো যিৰুচালেমত সোমাল।

Chapter 16

¹যেতিয়া দায়ূদে পৰ্বতৰ টিঙত পাছ পেলাই অলপ আগ হ'ল, তেতিয়া চোৱা, মফীবোচতৰ দাস চীবাই সজোৱা দুটা গাধ লগত লৈ গৈ তেওঁৰ গুৰিত উপস্থিত হ'ল; সেই গাধৰ ওপৰত দুশ পিঠা, এশ থোপা শুকান দ্ৰাক্ষা গুটি, এশ লদা খেজুৰ গুটি আৰু এক মোট দ্ৰাক্ষাৰস আছিল।

²পাছে বজাই চীবাক সুধিলে, “তুমি এইবোৰ অনাৰ অভিপ্ৰায় কি?” তাতে চীবাই ক'লে, “এই গাধ দুটা বজাৰ পৰিয়াল উঠি যাবৰ বাবে, এই পিঠা আৰু খেজুৰ গুটি ডেকাসকলৰ আহাৰৰ বাবে আৰু দ্ৰাক্ষাৰস অৰণ্যত ক্লান্ত হোৱা লোকসকলে পান কৰিবৰ বাবে।”

³পাছে বজাই ক'লে, “তোমাৰ প্ৰভুৰ নাতি ল'ৰাটি ক'ত?” তাতে চীবাই বজাক ক'লে, “চাওক, তেওঁ যিৰুচালেমত আছে; কিয়নো তেওঁ ক'লে, ‘ইস্ৰায়েল বংশই আজি মোৰ পৈতৃক ৰাজ্য মোক ওলোটাই দিবা।’” ⁴তাতে বজাই চীবাক ক'লে, “চোৱা, মফীবোচতৰ সৰ্বস্ব তোমাৰেই।” চীবোই ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, মই প্ৰণিপাত কৰিছোঁ। বিনয় কৰোঁ, মোক আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত কৰক।”

⁵যেতিয়া দায়ূদ বজাই বহুৰীম পালে, চৌলৰ বংশৰ ভিতৰৰ গেৰাৰ পুতেক চিমিয়ী নামেৰে এটা মানুহ তাৰ পৰা ওলাল; সি ওলাই যাওঁতে যাওঁতে শাও দি দি গ'ল। ⁶সি দায়ূদলৈ আৰু দায়ূদ বজাৰ সকলো দাসলৈ শিল দলিয়ালে; যদিওবা সকলো লোক আৰু সকলো বীৰ তেওঁৰ সোঁ আৰু

বাওঁ ফালে আছিল।⁷চিমিয়ীয়ে শাও দি কৈছিল, “হেৰো বক্তাপাতি পাষণ্ড, যা, গুচি যা! ⁸তই যাৰ পদত ৰজা হ’লি, সেই চৌলৰ বংশৰ সকলো ৰক্তপাতৰ প্ৰতিফল যিহোৱাই তোকে দিছে। যিহোৱাই তোৰ পুতেক অবচালোমৰ হাতত ৰাজ্য সমৰ্পণ কৰিলে। চা, তই নিজেই ধ্বংস হ’লি, কিয়নো তই ৰক্তপাতি মানুহ।”

⁹তেতিয়া চৰুয়াৰ পুত্ৰ অবিচয়ে ৰজাক ক’লে, “সেই মৰা কুকুৰে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজক কিয় শাও দিয়ে? আপুনি অনুমতি দিয়ে যদি, মই পাৰ হৈ গৈ তাৰ মূৰটো কাটি পেলাওঁ।” ¹⁰কিন্তু ৰজাই ক’লে, “হে চৰুয়াৰ পুত্ৰসকল, তোমালোকৰ লগত মোৰ কি সম্পৰ্ক? যি স্থলত যিহোৱাই দায়ূদক শাও দে বুলি তাক কৈছে, ‘এনে স্থলত, সি শাও দিয়াত, তই এনে কিয় কৰিছ বুলি কোনে ক’ব?’”

¹¹দায়ূদে অবিচয়ক আৰু নিজৰ সকলো দাসক ক’লে, “চোৱা, মোৰ ওঁৰসত জন্মা মোৰ পুত্ৰই মোৰ প্ৰাণ ল’বলৈ বিচাৰিছে। তেন্তে সেই বিন্যামীনীয়াটোৱে কিমান অধিক পৰিমাণে মোৰ ধ্বংস হোৱাতো বিচাৰিব! তাক থাকিব দিয়া, সি শাও দিয়ক; কিয়নো যিহোৱাই তাক অনুমতি দিছে। ¹²কিজানি মোলৈ কৰা অন্যায়লৈ যিহোৱাই দৃষ্টি কৰিব আৰু সি আজি মোক দিয়া শাওৰ সলনি যিহোৱাই মোৰ মঙ্গল কৰিব।”

¹³এইদৰে দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল বাটেদি গৈ আছিল আৰু সেই চিমিয়েও তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰ্বতৰ কাষেদি, শাও দি তেওঁলৈ শিল মাৰি মাৰি আৰু মাটি দলিয়াই গৈ আছিল। ¹⁴তেতিয়া ৰজাই তেওঁৰ লগৰ লোকসকলে সৈতে অয়েফীমলৈ আহি সেই ঠাইতে জিৰালে।

যিৰুচালেমত অবচালোমৰ প্ৰৱেশ। অহীথোফলৰ আৰু হুচয়ৰ মন্ত্ৰণা।

¹⁵এনেতে অবচালোম আৰু তেওঁৰ লগত অহীথোফল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলোলোক যিৰুচালেমলৈ আহিল। ¹⁶পাছে যেতিয়া দায়ূদৰ বন্ধু অৰ্কীয়া হুচয় অবচালোমৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া হুচয়ে অবচালোমক ক’লে, “মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক, মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক!”

¹⁷তাতে অবচালোমে হুচয়ক ক’লে, “তোমাৰ বন্ধুলৈ এনেকুৱাহে মৰম নে? তুমি নিজৰ বন্ধুৰ লগত কিয় নগ’লা? ¹⁸তাতে হুচয়ে অবচালোমক ক’লে, “নহয়! কিন্তু যি জনক যিহোৱাই এই লোকসকল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকক মনোনীত কৰিলে, মই তেওঁৰ ফলীয়াহে, তেওঁৰ লগতহে মই থাকিম।

¹⁹আৰু কওঁ, মই কাৰ দাস্যকৰ্ম কৰিম? তেওঁৰ পুত্ৰৰ সাক্ষাতে দাস্য কৰ্ম কৰা উচিত নহব নে? যিদৰে তোমাৰ পিতৃৰ উপস্থিতিত দাস্য কৰ্ম কৰিলো, তেনেকৈ আপোনাৰ আগতো কৰিম।

²⁰পাছে অবচালোমে অহীথোফলক ক’লে, “এতিয়া আমি কি কৰা উচিত, সেই বিষয়ে তোমালোকে দিহা দিয়া। ²¹তেতিয়া অহীথোফলে অবচালোমক ক’লে, “আপোনাৰ পিতৃয়ে নিজ ৰাজগৃহ প্ৰতিপাল কৰিবৰ বাবে যি উপপত্নীসকল থৈ গৈছে, আপুনি তেওঁলোকলৈ গমণ কৰকগৈ; তাতে আপুনি যে নিজ পিতৃৰ দৃষ্টিত ঘিণলগীয়া হৈছে, তাক গোটেই ইস্ৰায়েলে শুনিব। তেতিয়া আপোনাৰ লগত থকা সকলো লোকৰ হাত বলৱান হ’ব।”

²²পাছে অবচালোমৰ বাবে গৃহৰ শীৰ্ষ স্হানত এটা তম্বু তৰি দিয়া হ’ল আৰু অবচালোমে সকলো ইস্ৰায়েলৰ সাক্ষাতে নিজ পিতৃৰ উপপত্নীবোৰত গমণ কৰিলে। ²³সেই কালত অহীথোফলে যি যি দিহা দিছিল, সেইবোৰ সঁস্বৰৰ মুখৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই উত্তৰ পোৱাৰ দৰে আছিল। দায়ূদক দিয়া আৰু অবচালোমক দিয়া অহীথোফলৰ সকলো দিহা তেনেদৰেই আছিল।

Chapter 17

¹তাৰ পাছত অহীথোফলে অবচালোমক ক’লে, “মোক আপুনি বাৰ হাজাৰ লোকক বাচি ল’ব দিয়ক আৰু মই আজি ৰাতিয়েই উঠি গৈ দায়ূদৰ পিচত খেদি যাওঁ। ²যেতিয়া তেওঁ ক্লান্ত আৰু দুৰ্বল হোৱা যেন দেখিম, মই হঠাৎ তেওঁক আক্ৰমণ কৰি ত্ৰাসত পেলাম। তাতে তেওঁৰ লগৰ সকলো মানুহ পলাই যাব আৰু মই অকল ৰজাকহে বধ কৰিম। ³এইদৰে মই সকলো লোকক আপোনাৰ ফাললৈ আনিম যি দৰে এজনী কন্যা তেওঁৰ স্বামীৰ ওচৰলৈ আহে। তাতে সকলো লোক আপোনাৰ অধীনত শান্তিৰে থাকিব।” ⁴তেতিয়া অহীথোফলৰ এই কথাত অবচালোম আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো বৃদ্ধ লোকে সন্তোষ পালে।

⁵তেতিয়া অবচালোমে ক’লে, “এতিয়া অৰ্কীয়া হুচয়ক মাতা আৰু তেওঁ কি কয় সেই বিষয়ে আমি শুনো।” ⁶যেতিয়া হুচয় অবচালোমৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া অবচালোমে তেওঁক অহীথোফলে কোৱা কথাষাৰ বুজাই ক’লে আৰু হুচয়ক সুধিলে বোলে, “অহীথোফলে যি কথা ক’লে আমি সেইদৰে কৰিম নে? যদি কৰিব নালাগে, তেনেহ’লে আপুনিয়েই আমাক পৰামৰ্শ দিয়ক।” ⁷তেতিয়া হুচয়ে অবচালোমক ক’লে, “অহীথোফলে এইবাৰ দিয়া দিহা ভাল নহয়।”

⁸হুচয়ে আৰু ক’লে, “আপুনি জানে যে আপোনাৰ পিতৃ আৰু তেওঁৰ লোকসকল বীৰ যোদ্ধা আৰু তেওঁলোকৰ খং পোৱালি কাটি নিয়া হাবিৰ ভালুকৰ দৰে। আপোনাৰ পিতৃ এজন যুদ্ধাৰু; তেওঁ সৈন্যসকলৰ লগত আজি ৰাতি নাথাকিব। ⁹চাওঁক, এতিয়া তেওঁ হয়তো কোনো এটা গাঁতত নাইবা আন কোনো ঠাইত লুকাই আছে। তেতিয়া এনে ঘটিব যে, আৰম্ভতে তোমাৰ লোকসকলৰ মাজত কেইজনমান লোক পতিত হ’ব আৰু তেতিয়া সেই বিষয়ে শুনা লোকসকলে ক’ব বোলে, ‘অবচালোমৰ পাছত যাওঁতা লোকসকলৰ মাজত হত্যা হৈছে।’ ¹⁰সেই সময়ত যি সকল

সাহিয়াল লোক, যি সকলৰ সাহস সিংহৰ নিচিনা, তেওঁলোকো পমি যাব কাৰণ আপোনাৰ পিতৃ যে এজন বীৰ পুৰুষ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলো যে সাহিয়াল, সেই বিষয়ে সকলো ইস্ৰায়েলে জানে।

¹¹কিন্তু মই এই পৰামৰ্শ দিওঁ যে দানৰে পৰা বেৰ-চেবালৈকে, সাগৰৰ তীৰত থকা বালিৰ নিচিনা অসংখ্যক ইস্ৰায়েলক আপোনাৰ আগত গোট খুউৱা হওঁক আৰু যেন আপুনি নিজেও যুদ্ধলৈ যাওঁক। ¹²তেতিয়া যি কোনো ঠাইত তেওঁক পোৱা যাব, সেই ঠাইতে আমি তেওঁৰ গুৰিত উপস্থিত হৈ, মাটিত নিয়ৰ পৰাৰ দৰে তেওঁৰ ঢাকি ধৰিলা। তাতে তেওঁক আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা মানুহৰ মাজৰ কোনো এজনকো অৱশিষ্ট নাৰাখিম।

¹³যদি তেওঁ কোনো নগৰত আশ্ৰয় লয়, তেন্তে গোটেই ইস্ৰায়েলে সেই নগৰলৈ জৰী আনিব আৰু আমি সেই নগৰখন বান্ধি, জুৰীলৈকে তাক এনেধৰণে টানি লৈ যাম যে সেই ঠাইত এটি সৰু শিলো নাথাকিব।” ¹⁴তেতিয়া অবচালোম আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে ক’লে, “অহীথোফলৰ পৰামৰ্শতকৈ অকীয়া হুচয়ৰ দিহাই উত্তম।” কিয়নো অবচালোমৰ ওপৰত অমঙ্গল ঘটাব কাৰণে অহীথোফলৰ উত্তম পৰামৰ্শ ব্যৰ্থ কৰিবলৈ যিহোৱাই সেই বিষয়ে থিৰ কৰিছিল।

¹⁵তাৰ পাছত হুচয়ে চাদোক আৰু অবিয়াথৰ এই দুজন পুৰোহিতক ক’লে, “অহীথোফলে অবচালোমক আৰু ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধ লোকসকলক এনে-তেনে পৰামৰ্শ দিছিল কিন্তু মই হ’লে অন্য পৰামৰ্শ দিলোঁ। ¹⁶এতেকে তোমালোকে বেগাই দায়ুদৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়াই তেওঁক কোৱা যে, ‘আপুনি আজি ৰাতি আৰাবাহ’ৰ মৰুপ্ৰান্তৰ পাৰ ঘাটত নাথাকিব কিন্তু কোনো প্ৰকাৰে সেই ঠাই পাৰ হৈ যাব, নহ’লে মহাৰাজ আৰু আপোনাৰ লগৰ সকলো লোক গ্ৰাসিত হ’ব।’”

¹⁷সেই সময়ত যোনাথন আৰু অহীমাচ অয়িন-ৰোগেলৰ জুৰীত বাস কৰি আছিল; তাতে এগৰাকী দাসীয়ে গৈ গৈ তেওঁলোকক বাতৰিসমূহ দিছিল। এইদৰে তেওঁলোকে দায়ুদ ৰজাৰ ওচৰত বাতৰি দিবলৈ যায় যাতে তেওঁলোকক নগৰত সোমোৱা কোনো লোকে দেখা নাপায়। ¹⁸কিন্তু এইবাৰ এজন যুৱকে তেওঁলোকক দেখি অবচালোমৰ আগত জনালে। তেতিয়া যোনাথন আৰু অহীমাচ দুয়ো শীঘ্ৰে গুচি গৈ, বহুৰীমত থকা এজন মানুহৰ ঘৰত উপস্থিত হ’ল। সেই জন মানুহৰ চোতালত এটা নাদ আছিল আৰু দুয়ো সেই নাদলৈ নামি গ’ল।

¹⁹তেতিয়া সেই মানুহ জনৰ পত্নীয়ে নাদৰ মুখত কাপোৰ এখন পাৰি, তাৰ ওপৰত খৰচিয়া পিঠাগুৰি মেলি দিলে; তাতে যোনাথন আৰু অহীমাচ সেই নাদত থকা বুলি কোনেও নাজানিলে। ²⁰পাছত অবচালোমৰ দাসসকলে সেই ঘৰৰ মহিলা গৰাকীৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, “অহীমাচ আৰু যোনাথন ক’ত আছে?” তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে তেওঁলোকক ক’লে, “তেওঁলোক নদীখন পাৰ হৈ গ’ল।” তাতে সেই ঠাইত তেওঁলোক দুয়োকে বিচাৰি নাপাই যিৰুচালেমলৈ ঘূৰি আহিল।

²¹তেওঁলোক গুচি যোৱাৰ পাছত যোনাথন আৰু অহীমাচ নাদৰ বাহিৰলৈ উঠি আহিল। তাৰ পাছত দুয়ো দায়ুদ ৰজাক বাতৰি দিবলৈ গ’ল। তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, “আপোনালোক উঠক আৰু বেগাই পানীখিনি পাৰ হৈ যাওঁক কিয়নো অহীথোফলে আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে এনে-তেনে পৰামৰ্শ দিলে।” ²²তেতিয়া দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লগৰ সকলোৱে উঠি যৰ্দন পাৰ হ’ল। ৰাতিপুৱালৈ যৰ্দন পাৰ নোহোৱাকৈ তেওঁলোকৰ এজনো অৱশিষ্ট নাথাকিল।

²³পাছত যেতিয়া অহীথোফলে নিজৰ পৰামৰ্শৰ দৰে কাম নোহোৱা দেখিলে তেতিয়া তেওঁ নিজৰ গাধ সজাই তাত উঠি গুছি গ’ল। তেওঁ নিজ নগৰত থকা নিজ ঘৰলৈ গৈ, নিজৰ ঘৰৰ বিষয়ে দিহা দি, নিজে নিজৰ ডিঙিত ফাঁচ লগালে। তাতে তেওঁৰ এনেদৰে মৃত্যু হয় আৰু নিজ পিতৃৰ মৈদামতে তেওঁক মৈদাম দিয়া হ’ল।

অবচালোমক পৰাজয় কৰা আৰু তেওঁৰ মৰণ।

²⁴তাৰ পাছত দায়ুদে মহনয়িমত আহিল। অবচালোমে হ’লে সকলো ইস্ৰায়েল লোকৰ সৈতে যৰ্দন পাৰ হ’ল। ²⁵তেতিয়া অবচালোমে যোৱাবৰ সলনি অমাচাক প্ৰধান সেনাপতি পাতিলে। অমাচা ইস্ৰায়েলীয়া যিথ্ৰা নামেৰে এজন মানুহৰ পুত্ৰ আছিল। সেই মানুহ জনে যোৱাবৰ মাক চৰুয়াৰ ভনীয়েক নাহচৰ জীয়েক অবীগলত গমণ কৰিছিল। ²⁶তাৰ পাছত ইস্ৰায়েল আৰু অবচালোমে গিলিয়দ দেশত ছাউনি পাতিলে।

²⁷যি সময়ত দায়ুদে মহনয়িমত আহিছিল, অমোনৰ সন্তানসকলৰ ৰব্বাত থকা নাহচৰ পুত্ৰ চোবীয়ে, লোদবাৰত থকা অশ্মীয়েলৰ পুত্ৰ মাখীৰে আৰু ৰোগেলীমত থকা গিলিয়দীয়া বজিলয়ে দায়ুদৰ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলৰ কাৰণে ²⁸শয্যা, চৰিয়া, মাটিৰ পাত্ৰ, ঘেঁহু, যৱ, আটাগুৰি, ভজা শস্য, সেচৰা মাহ, মচুৰ মাহ, ভজামাহ, ²⁹মৌ, মাখন, মেৰৰ জাক আৰু গৰু গাখীৰৰ পনিৰ আনিলে। এই লোকসকলে কৈছিল যে, “লোকসকলে মৰুপ্ৰান্তত ক্ষুধাতুৰ, শ্ৰান্ত, আৰু তৃষ্ণাতুৰ হৈছে।”

Chapter 18

¹দায়ুদে তেওঁৰ লগত থকা সৈন্যসকলক গণনা কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত সহস্ৰপতি ও শতপতি নিযুক্ত কৰিলে। ²তাৰ পাছত দায়ুদে যোৱাবৰ হাতত সৈন্যসকলৰ এভাগ, যোৱাবৰ ভায়েক চৰুয়াৰ পুত্ৰ অবিচয়ৰ হাতত এভাগ আৰু গাতীয়া ইত্তয়ৰ হাতত এভাগ সমৰ্পণ কৰি পঠিয়াই দিলে। ৰজাই তেতিয়া সৈন্যসকলক ক’লে, “মই নিজেও নিশ্চয়ে তোমালোকৰ লগত যাম।”

³কিন্তু লোকসকলে ক'লে, “আপুনি যাব নালাগে, কিয়নো যদি আমি পলাই যাও, আমাৰ বাবে চিন্তা নকৰিব, আমাৰ অৰ্দ্ধেকলোক মৰিলেও আমাৰ বাবে চিন্তা নকৰিব। কিন্তু আপুনি আমাৰ দহ হাজাৰৰ সমান। এই হেতুকে আপুনি নগৰৰ পৰা আমাক সহায় কৰিবৰ অৰ্থে আপুনি যুগুত হৈ থাকিলে ভাল হ'ব।” ⁴তাতে ৰজাই তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে যিহকে ভাল দেখা, মই তাকেই কৰিম।” পাছত ৰজা নগৰৰ দুৱাৰৰ কাষত থিয় হৈ ৰ'ল আৰু সকলো সৈন্য শ শ আৰু হাজাৰ হাজাৰ কৈ ওলাই গ'ল।

⁵তেতিয়া ৰজাই যোৱাব, অবিচয় আৰু ইত্তয়ক আজ্ঞা দি ক'লে, “তোমালোকে মোলৈ চাই, সেই ডেকা যোৱাবক অবচালোমৰ প্ৰতি বিনীত ভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিবা।” অবচালোমৰ বিষয়ে সেনাপতিসকলক ৰজাই এই আজ্ঞা দিয়া সময়ত সকলো লোকে সেই কথা শুনিলে।

⁶এইদৰে সৈন্যসকল ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে গ্ৰামাঞ্চলৰ বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল; সেই যুদ্ধ ইফ্ৰায়িমৰ হাবিত হ'ল। ⁷সেই ঠাইত ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকল দায়ূদৰ সৈন্যসকলৰ সন্মুখত পৰাজিত হ'ল; তাতে সেইদিনা মহা-সংহাৰ হোৱাত বিশ হাজাৰ লোকৰ মৃত্যু হয়। ⁸কিয়নো যুদ্ধ সেই অঞ্চলত বিয়পি গ'ল, সেই বাবে তাত তৰোৱালে যিমান লোক গ্ৰাস কৰিলে, হাবিয়ে তাতকৈ অধিক লোক গ্ৰাস কৰিলে।

⁹পাছত অবচালোমে দায়ূদৰ সৈন্যসকলক হঠাৎ লগ পালে। তেতিয়া অবচালোম নিজৰ খচ্চৰৰ ওপৰত উঠি যাওঁতে, সেই খচ্চৰে তাত থকা এজোপা ডাঙৰ এলা গছৰ ঘন ডালৰ তলেদি যোৱাত, সেই এলা গছত অবচালোমৰ মুৰটো লাগি ধৰিল, তেওঁ আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত ওলমি থাকিল আৰু তলৰ পৰা খচ্চৰ চলি গৈ থাকিল। ¹⁰তেতিয়া কোনো এজন লোকে সেই দৃশ্য দেখা পাই যোৱাবক ক'লে, “চাওঁক, মই এলা গছত অবচালোমক ওলমি থকা দেখিলোঁ।” ¹¹তেতিয়া যোৱাবে সেই বাতৰি দিয়া মানুহ জনক ক'লে, “যদি তুমি তেনেকুৱা দেখিছিল, তেনেহ'লে কিয় সেই ঠাইতে তেওঁক মাৰি মাটিত নেপেলালা? তাকে কৰা হ'লে, মই তোক দহ চেকল ৰূপ আৰু এগজ টঙালি দিলোঁহেঁতেন।”

¹²তেতিয়া মানুহ জনে যোৱাবক ক'লে, “মই যদিও হাজাৰ চেকল ৰূপ লওঁ তথাপিও মই সেই ৰাজ কোঁৱৰৰ অহিতে হাত নেমেলাঁ কিয়নো আমি শুনাকৈ ৰজাই আপোনাক, অবিচয়ক আৰু ইত্তয়ক এই আজ্ঞা দিছিল বোলে, ‘সারধান, তোমালোকৰ কোনোৱেও যেন সেই ডেকা অবচালোমক নুচুৱে’। ¹³আৰু যদিও মই গুপতে তেওঁৰ প্ৰাণ ললোহেঁতেন, তথাপিও আপুনি নিজেও মোৰ বিৰুদ্ধে হ'লহেঁতেন, কাৰণ ৰজাৰ পৰা কোনো কথা গুপতে নাথাকে।

¹⁴তেতিয়া যোৱাবে ক'লে, “মই তোমাৰ কাৰণে ৰখি নাথাকে।” তেতিয়া তেওঁ নিজৰ হাতত তিনিডাল শূল লৈ, অবচালোম এলা গছৰ মাজত জীয়াই ওলমি থাকোঁতেই, তেওঁৰ বুকুৰ মাজেৰে সোমোৱাই দিলে। ¹⁵তেতিয়া যোৱাবৰ সেই দহজন অস্ত্ৰধাৰী ডেকাই অবচালোমক বেৰি ধৰি, আঘাত কৰি, তেওঁক বধ কৰিলে।

¹⁶তাৰ পাছত যোৱাবে শিঙা বজালে আৰু সৈন্যসকল ইস্ৰায়েলৰ পাছত খেদি যোৱাৰ পৰা উভটি আহিল কিয়নো যোৱাবে সৈন্যসকলক ৰখাই থ'লে। ¹⁷তেওঁলোকে অবচালোমক নমাই আনি, হাবিৰ মাজত থকা বৰ গাঁত এটাত পেলাই দিলে; তেওঁলোকে তেওঁৰ ওপৰত শিলৰ এটা বৰ দ'ম ৰাখি থ'লে আৰু সকলো ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেক জন লোক নিজ নিজ তম্বুলৈ পলাই গ'ল।

¹⁸ৰজাৰ উপত্যকাত যি স্তম্ভ আছে, তাক অবচালোমে জীয়াই থকা কালত নিৰ্মাণ কৰাই, নিজৰ কাৰণে স্থাপন কৰিছিল কিয়নো তেওঁ কৈছিল যে, “মোৰ নাম ৰাখিবলৈ মোৰ পো নাই।” এই কাৰণে তেওঁ নিজৰ নাম অনুসাৰে সেই স্তম্ভৰ নাম ৰাখিলে আৰু সেই বাবে সেয়ে আজিলৈকে অবচালোমৰ স্তম্ভ বুলি প্ৰখ্যাত আছে।

¹⁹তাৰ পাছত চাদোকৰ পুত্ৰ অহীমাচে ক'লে, “যিহোৱাই কেনেকৈ ৰজাৰ পক্ষে তেওঁৰ শত্ৰুবোৰৰ প্ৰতিকাৰ সাধিলে, তাৰ শুভবাৰ্তা ৰজাক দিবলৈ মোক এতিয়া লৰি যাবলৈ দিয়ক।” ²⁰তেতিয়া যোৱাবে তেওঁক ক'লে, “তুমি আজি এই বাতৰি দিয়া লোক হ'ব নালাগে; তুমি আন দিনাখন এই বাতৰি দিবা। আজি তুমি একো বাতৰি নিদিবা কাৰণ ৰজাৰ কোঁৱৰৰ মৃত্যু হ'ল।”

²¹তেতিয়া যোৱাবে কুচীয়াক ক'লে, “তুমি যোৱা আৰু যি দেখিলা সেই বিষয়ে ৰজাক জনাৱাগৈ।” তাতে কুচীয়াই যোৱাবক সেৱা কৰি লৰি গ'ল। ²²তেতিয়া চাদোকৰ পুত্ৰ অহীমাচে আকৌ যোৱাবক ক'লে, “যি হওঁক, অনুগ্ৰহ কৰি কুচীয়াৰ পাছত মোকো লৰি যাবলৈ দিয়ক।” তাতে যোৱাবে ক'লে, “বোপা তুমি কিয় লৰি যোৱা? তুমি বাতৰিৰ একো বঁটা নাপাব।” ²³অহীমাচে ক'লে, “যি হওঁক, মোক লৰি যাবলৈ দিয়ক।” তাতে যোৱাবে ক'লে, “লৰি যোৱা।” তেতিয়া অহীমাচে সমথলৰ বাটেদি লৰি লৰি গৈ কুচীয়াক পাছ পেলালে।

²⁴সেই সময়ত দায়ূদ নগৰৰ দুই দোৱাৰৰ মাজত বহি আছিল। তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে নগৰৰ দোৱাৰৰ ওপৰ ভাগৰ গড়ৰ ওপৰত উঠি চকু তুলি চালে। তেতিয়া তেওঁ এজন মানুহ অকলেই তেওঁলোকৰ ফালে লৰি আহি থকা দেখিলে। ²⁵তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে ৰিঙিয়াই ৰজাক সেই কথা জনালে। ৰজাই ক'লে, “তেওঁ যদি অকলে আছে, তেন্তে তেওঁৰ মুখত বাতৰি আছে।” লৰি অহা ল'ৰা জনে ওচৰ আহি নগৰৰ কাষ চাপিলে।

²⁶তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে আৰু এজনক লৰি অহা দেখি ৰিঙিয়াই দুৱৰীটোক ক'লে, “চোৱা আৰু এজন অকলে লৰি আহিছে।” তাতে ৰজাই ক'লে, “তেন্তে বাতৰি আনিছে।” ²⁷তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে ক'লে, “মই ভাবো প্ৰথম জন লোকৰ লৰ চাদোকৰ পুত্ৰ অহীমাচৰ লৰৰ নিচিনা।” ৰজাই ক'লে, “তেওঁ ভাল মানুহ আৰু তেওঁ ভাল সন্বাদ আনিছে।”

²⁸তেতিয়া অহীমাচে ৰিঙিয়াই ৰজাক ক'লে, “সকলো মঙ্গলময়।” পাছত তেওঁ মাটিত মুখ লগাই ৰজাৰ আগত সেৱা কৰি ক'লে, “যি জনে মোৰ প্ৰভু ৰজাৰ অহিতে হাত তোলা লোকসকলক সোধাই দিলে, আপোনাৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য।” ²⁹তেতিয়া ৰজাই সুখিলে, “ডেকা যুৱক অবচালোমৰ মঙ্গল নে?” তাতে অহীমাচে উত্তৰ দি ক'লে, “যি সময়ত যোৱাবে আপোনাৰ দাস মোক আপোনালৈ পঠালে, তেতিয়া বৰ হৰা-মুৰা

হোৱা দেখিলোঁ; কিন্তু কি হৈছিল সেই বিষয়ে জানিবলৈ নাপালোঁ।”³⁰ৰজাই ক’লে, “একাষে গৈ ইয়াতে থিয় হোৱা।” তাতে অহীমাচে একাষে গৈ থিয় হ’ল।

³¹তেতিয়াই সেই কুচীয়াই আহি ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজলৈ বাতৰি আনিছোঁ কিয়নো আপোনাৰ অহিতে উঠা আটাই মানুহৰ ওপৰত আজি আপোনাৰ পক্ষে যিহোৱাই প্ৰতিকাৰ সাধিলে।”³²তাতে ৰজাই কুচীয়াক সুধিলে, ডেকা পুৰুষ অবচালোমৰ মঙ্গল নে? কুচীয়াই ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ শত্ৰুবোৰ আৰু আপোনাৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ আপোনাৰ বিৰুদ্ধে উঠা আটাইবোৰ সেই ডেকা যুৱক জনৰ নিচিনা হওঁক।”

³³তেতিয়া ৰজাই অধৈৰ্য্য হৈ নগৰৰ দুৱাৰৰ ওপৰৰ কোঁঠালিলৈ উঠি ক্ৰন্দন কৰিবলৈ ধৰিলে। আৰু ইফাল-সিফালে ফুৰি ক’লে, “হায় মোৰ পুত্ৰ অবচালোম! হায় মোৰ পুত্ৰ! হায় মোৰ পুত্ৰ অবচালোম! তোমাৰ সলনি মই মৰা হ’লেই ভাল আছিল! হায় অবচালোম! হায় মোৰ পুত্ৰ! মোৰ পুত্ৰ!”

Chapter 19

দায়ুদ উলটি অহা আৰু পুনৰাই তেওঁ ৰাজত্ব পোৱা।

¹যোৱাবক কোৱা হ’ল, “চাওক, ৰজাই অবচালোমৰ বাবে ক্ৰন্দন আৰু শোক কৰিছে।”²সেই দিনাখনৰ জয় সকলো সৈন্যৰ পক্ষে শোক হৈ পৰিল, কাৰণ সেইদিনা লোকসকলে, “ৰজাই নিজ পুত্ৰৰ বিষয়ে বেজাৰ কৰিছে বুলি শুনিলে।”

³যুদ্ধৰ পৰা পলাই যোৱা লোকসকলে যিদৰে লাজ পাই চোৰৰ নিচিনাকৈ লুকাই লুকাই যায়, তেনেকৈ লোকসকলে সেই দিনাখন চোৰৰ দৰে নগৰত সোমাল।⁴ৰজাই নিজ মুখ ঢাকি, বৰ মাতৰে চিঞৰি কান্দি কান্দি কবলৈ ধৰিলে, “হায়, মোৰ পুত্ৰ অবচালোম! হায়, অবচালোম! হায়, মোৰ পুত্ৰ! মোৰ পুত্ৰ!”

⁵পাছে যোৱাৰে ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ ক’লে, “যিসকলে আপোনাৰ প্ৰাণ, আপোনাৰ পো-জী সকলৰ প্ৰাণ আপোনাৰ ভাৰ্যাসকলৰ আৰু উপপত্নী সকলৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিলে, আপোনাৰ সেই দাসসকলক লাজত পেলালে, কিয়নো আপোনাক যিগাওঁতা সকলক আপুনি প্ৰেম কৰে আৰু আপোনাক প্ৰেম কৰোঁতা সকলক আপুনি যিগ কৰে। কিয়নো আজি আপুনি প্ৰকাশ কৰিলে, যে, অধ্যক্ষ আৰু দাসসকল আপোনাৰ আগত একোৱেই নহয়। কাৰণ আজি মোৰ এনে বিশ্বাস হৈছে, যে, যদি অবচালোম জীয়াই থাকিলহেঁতেন আৰু আমি সকলোৱে মৰিলোঁহেঁতেন, তেতিয়া বোধহয় আপুনি ভাল পালেহেঁতেন।

⁷এই হেতুকে এতিয়া আপুনি উঠি বাহিৰলৈ গৈ, আপোনাৰ সৈন্যসকলক শাস্ত্ৰনাৰ কথা কওঁক, কিয়নো মই যিহোৱাৰ নামেৰে শপত খাই কৈছোঁ, যদি আপুনি বাহিৰলৈ গৈ তেওঁলোকক নকয়, তেন্তে এই ৰাতি আপোনাৰ লগত আৰু এজনো লোক নাথাকিব। আৰু আপোনাৰ যৌৱন কালৰে পৰা এতিয়ালৈকে আপোনালৈ যিমান অমঙ্গল ঘটিছে, সেই আটাইবোৰতকৈ আপোনাৰ এই অমঙ্গল অতি গুৰুতৰ হ’ব।”⁸তাতে ৰজা উঠি নগৰৰ দুৱাৰৰ মুখতে বহি থাকিল। তেতিয়া, ৰজা নগৰৰ দুৱাৰত বহি আছে বুলি সকলো লোকক কোৱা হ’ল বোলে, “চোৱা, ৰজা দেখোন দোৱাৰ মুখত বহি আছে।” তেতিয়া সকলো লোক ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল।

ইতিমধ্যে ইস্ৰায়েলত থকা প্ৰতিজন লোক নিজ নিজ তম্বুলৈ পলাই গ’ল।⁹ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজত সকলো লোকে পৰস্পৰে বিবাদ কৰি ক’লে, “ৰজাই শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা আমাক নিস্তাৰ কৰিছিল। ফিলিষ্টীয়া সকলৰ হাতৰ পৰাও আমাক উদ্ধাৰ কৰিছিল আৰু এতিয়া তেওঁ অবচালোমৰ ভয়ত দেশৰ পৰা পলাই গ’ল।”¹⁰আৰু অবচালোম, আমি যিজনক আমাৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰিছিলোঁ, তেওঁৰো ৰণত মৃত্যু হ’ল। গতিকে, এতিয়া তোমালোকে কিয় ৰজাক ওভোটাই অনাৰ বিষয়ে একো নোকোৱা?”

¹¹পাছত দায়ুদ ৰজাই চাদোক আৰু অবীয়াথৰ পুৰোহিতৰ গুৰিলৈ দূত পঠাই কোৱালে, বোলে, “তোমালোকে যিহুদাৰ বৃদ্ধসকলক কোৱা, ‘ৰজাক নিজ গৃহলৈ ওভোটাই নিবলৈ তোমালোক কিয় সকলোতকৈ পাছ পৰিছাইক, যিহেতু ৰজাক নিজ গৃহলৈ ওভোটাই নিবলৈ, গোটেই ইস্ৰায়েলৰ নিবেদন ৰজাৰ গুৰিত উপস্থিত হ’ল? ¹²তোমালোকেই মোৰ ভাই, মোৰ হাড়ৰো হাড়, মণ্ডহৰো মণ্ডহ। তেন্তে তোমালোকে ৰজাক ওভোটাই নিবলৈ কিয় সকলোতকৈ পিচ পৰিছাইক?’

¹³আৰু তোমালোকে অমাচাকো ক’বা, ‘তুমি জানো মোৰ হাড়ৰো হাড়, মণ্ডহৰো মণ্ডহ নোহোৱা? তুমি যদি এতিয়াৰ পৰা মোৰ সৈন্যসকলৰ বাবে যোৱাবৰ ঠাইত প্ৰধান সেনাপতি নোহোৱা, তেন্তে ঈশ্বৰে মোক অধিক আনকি তাতোধিক দণ্ড দিয়ক।’”¹⁴আৰু এইদৰে তেওঁ যিহুদাৰ সকলো লোকৰ মন জিকিলে, যেন সকলোৰে মন এজনৰহে হ’ল। তাতে তেওঁলোকে ৰজালৈ এই কথা কৈ পঠালে, বোলে, “আপুনি আৰু আপোনাৰ দাসসকল পুনৰায় উভটি আহক।”¹⁵তেতিয়া ৰজাই উভটি যৰ্দনলৈ আহিল। সেই সময়তে যিহুদাৰ লোকসকলে ৰজাক যৰ্দন পাৰ কৰি আগ বঢ়াই লৈ যাবলৈ গিল্গললৈ আহিল।

¹⁶তেতিয়া দায়ুদ ৰজাক আগ বঢ়াবৰ বাবে, বহুৰীম-নিবাসী গেৰাৰ পুত্ৰ বিন্যামীনীয়া চিমিয়ীয়ে খৰখেদাকৈ যিহুদাৰ লোকসকলৰ লগত গ’ল।

¹⁷আৰু তেওঁৰ লগত বিন্যামীনীয়া এক হাজাৰ লোক আৰু চৌলৰ বংশৰ দাস চীবা আৰু লগত তেওঁৰ পোন্ধৰজন পুত্ৰ আৰু বিশজন দাস আছিল। তেওঁলোকে ৰজাৰ সাক্ষাতে যৰ্দনৰ মাজেৰে পাৰ হৈছিল।¹⁸তেতিয়া তেওঁলোকে ৰজাৰ পৰিয়ালসমূহক পাৰ কৰিবৰ কাৰণে আৰু

তেওঁ যি ভাল দেখে, তাকে কৰিবৰ বাবে সিপাৰলৈ লৈ গৈছিল। ৰজাই যৰ্দন পাৰ হোৱাৰ পিচত গেবাৰ পুত্ৰ সেই চিমিয়ীই ৰজাৰ আগত দীঘল দি পৰি প্ৰণাম জনালে।

¹⁹আৰু চিমিয়ীই ৰজাক ক'লে, “মোৰ প্ৰভুৱে মোক অপৰাধী বুলি গণনা নকৰিব, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ যিৰুচালেমৰ পৰা ওলাই অহা দিনা আপোনাৰ এই দাসে যি অকৰ্ম কৰিছিল, তাক আপুনি সোঁৱৰণ কৰি মনত নাৰাখিব। ²⁰কিয়নো মই যে পাপ কৰিলোঁ, তাক আপোনাৰ এই দাসে জানো। চাওঁক, এই হেতুকে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজক আগ বঢ়াই নিবলৈ যোচেফৰ সকলো বংশৰ মাজত প্ৰথমে ময়েই আজি নামি আহিছোঁ।”

²¹কিন্তু চৰুয়াৰ পুত্ৰ অবিচয়ে উত্তৰ দি ক'লে, “সেই বাবেই জানো চিমিয়ীৰ প্ৰাণদণ্ড হোৱাটো উচিত নহ'ব নে? কাৰণ তেওঁ যিহোৱাৰ অভিষিক্ত জনক শাও দিছিল।” ²²তাতে দায়ুদে ক'লে, “হে চৰুয়াৰ পুত্ৰসকল, তোমালোকৰ লগত মোৰ কি সম্পৰ্ক আছে, যে, আজি তোমালোক মোৰ বিৰোধিতা কৰিছা? আজি ইস্ৰায়েলৰ মাজত জানো কোনো লোকৰ প্ৰাণদণ্ড হোৱা উচিত? কিয়নো আজি যে মই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা হলোঁ, ইয়াক জানো মই নাজানো?” ²³পাছত ৰজাই চিমিয়ীক ক'লে, “তোমাৰ প্ৰাণদণ্ড নহ'ব; এই বুলি ৰজাই শপত খাই তেওঁক প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে।

²⁴তেতিয়া চৌলৰ পুত্ৰ মফীবোচতে ৰজাৰে সৈতে সাক্ষাৎ হবলৈ নামি আহিলা ৰজা ওলাই যোৱা দিনৰে পৰা শান্তিৰে ঘৰলৈ উলটি অহা দিনলৈকে তেওঁ নিজৰ ভৰি ধোৱা নাই, তেওঁৰ গোফ ছটা নাই আৰু কাপোৰো ধোৱা নাই। ²⁵তেওঁ ৰজাক দেখা কৰিবলৈ যিৰুচালেমলৈ আহোতে, ৰজাই তেওঁক ক'লে, “হে মফীবোচৎ, তুমি মোৰ লগত কিয় নগ'লা?”

²⁶তাতে তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, মোৰ দাসে মোক প্ৰবঞ্চনা কৰিলে; কাৰণ আপোনাৰ এই দাসে কৈছিল, ‘মই গাধটি সজোৱাই তাৰ ওপৰত উঠি, মহাৰাজৰ লগত যাম; কিয়নো আপোনাৰ এই দাস খোৰা।’ ²⁷মোৰ দাস চীবায়, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ আগত, আপোনাৰ এই দাসৰ বদনাম কৰিলে। কিন্তু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ ঈশ্বৰৰ দূতৰ তুল্যা। এতেকে আপোনাৰ দৃষ্টিত যিহকে ভাল দেখে, আপুনি তাকে কৰক। ²⁸কিয়নো মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ সাক্ষাতে মোৰ সকলো পিতৃ-বংশ কেৱল মৃত্যুৰ যোগ্য আছিল, তথাপি আপুনি আপোনাৰ মেজত ভোজন কৰোঁতা সকলৰ মাজত আপোনাৰ এই দাসক বহুৱালে। এই হেতুকে ৰজাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিবলৈ মোৰ নো আৰু কি অধিকাৰ আছে?”

²⁹তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে, “তুমি এতিয়াও আৰু নিজৰ কথাকে কিয় কৈ আছা? মই সিদ্ধান্ত ল'লো যে, তুমি আৰু চীবা, দুয়োয়ে সেই মাটি ভাগ বাঁটি লোৱা।” ³⁰তেতিয়া মফীবোচতে ৰজাক ক'লে, “হয়, তেওঁ সকলোকে লওঁক; কাৰণ মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ শান্তিৰে নিজ গৃহলৈ উলটি আহিল।”

³¹পাছে গিলিয়দীয়া বৰ্জিলয়ে ৰোগেলীমৰ পৰা আহি, যৰ্দনৰ সিপাৰে ৰজাক আগবঢ়াই থবলৈ তেওঁৰ লগত যৰ্দন পাৰ হ'ল। ³²সেই বৰ্জিলয় অতি বুঢ়া, আশী বছৰ বয়সীয়া, ৰজা মহনয়িমত থকা কালত তেওঁ ৰজাক আহাৰ যোগাইছিল; কাৰণ তেওঁ অতিশয় প্ৰতিপত্তিশালীলোক আছিল। ³³পাছে ৰজাই বৰ্জিলয়ক ক'লে, “তুমি মোৰ লগত পাৰ হৈ আহা, মই তোমাক যিৰুচালেমত মোৰ লগত থাকিবলৈ ব্যৱস্থা কৰি দিম।” ³⁴কিন্তু বৰ্জিলয়ে ৰজাক ক'লে, “মোৰ আয়ুসৰ নো আৰু কিমান দিন আছে, যে, মই মহাৰাজৰ লগত যিৰুচালেমলৈ উঠি যাম?

³⁵এতিয়া মোৰ আশী বছৰ বয়স। মই জানো ভাল-বেয়া ভেদ কৰিব পাৰোঁ? বা যি ভোজন কৰোঁ আৰু যি পান কৰোঁ, আপোনাৰ দাসে মই জানো তাৰ কিবা সোৱাদ বুজিব পাৰোঁ? বা এতিয়াও গায়ক আৰু গায়িকাসকলৰ গীতৰ সুৰ জানো শুনি পাওঁ? এনে স্থলত আপোনাৰ দাস, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ ভাৰ মই কিয় নো হম, কওঁকচোন? ³⁶আপোনাৰ দাস মই কেৱল মহাৰাজক যৰ্দন পাৰ কৰি লৈ আহিম। ৰজাই ইয়াৰ সলনি কেলেই নো এনে অনুগ্ৰহ কৰিব লাগে?

³⁷কিন্তু মিনতি কৰোঁ, আপোনাৰ এই দাসক ঘৰলৈ উলটি যাবলৈ দিয়ক, যাতে মই নিজ নগৰত, নিজ পিতৃ-মাতৃৰ মৈদামৰ কাষতেই মৰিম। কিন্তু চাওঁক, এয়া আপোনাৰ দাস কিমহাম। ইয়াক মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ লগত পাৰ হৈ যাবলৈ দিয়ক আৰু আপোনাৰ দৃষ্টিত যিহকে ভাল দেখে, আপুনি ইয়ালৈ তাকেই কৰক।”

³⁸ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, “কিমহম মোৰ লগত পাৰ হৈ যাব, তুমি যিহকে ভাল দেখা মই ইয়ালৈ তাকে কৰিম আৰু তুমি মোক যি কৰিবলৈ কোৱা, মই তোমালৈ চাই তাকেই কৰিম।” ³⁹পাছে সকলো মানুহে যৰ্দন পাৰ হ'ল আৰু ৰজায়ে পাৰ হ'ল; পাছত ৰজাই বৰ্জিলয়ক চুমা খাই বিদায় দিলে। তেওঁ নিজ ঠাইলৈ উভটি গ'ল।

ইস্ৰায়েলৰ মাজত বিবাদ আৰু চেবাৰ বিদ্ৰোহ।

⁴⁰এইদৰে ৰজাই গিলগললৈ পাৰ হৈ গ'ল আৰু কিমহমেও তেওঁৰ লগত পাৰ হৈ গ'ল। যিহূদাৰ সকলো লোক আৰু ইস্ৰায়েলৰ অদ্ৰেক লোকে ৰজাক পাৰ কৰি নিলে। ⁴¹পাছে চোৱা, ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি ৰজাক ক'লে, “আমাৰ ভাই যিহূদাৰ লোকসকলে আপোনাক চুৰ কৰি, মহাৰাজক, আপোনাৰ পৰিয়ালক, আৰু দায়ুদৰ লগত তেওঁৰ সকলো লোকক, কিয় যৰ্দন পাৰ কৰি আনিলে?” ⁴²তাতে যিহূদাৰ সকলো লোকে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক উত্তৰ দি ক'লে, “কাৰণ ৰজা আমাৰ ওচৰ-সম্বন্ধীয়া। তেন্তে এই কথাতো তোমালোকৰ কিয় খং উঠিছে? আমি জানো ৰজাৰ কিবা খাইছোঁ নাইবা ৰজাই জানো কিবা খৰচ দিব লগীয়া হৈছে?” ⁴³পাছে ইস্ৰায়েল লোকসকলে যিহূদাৰ লোকসকলক উত্তৰ দি ক'লে, “ৰজাৰ লগত আমাৰ সম্বন্ধত দহ ভাগ জনগোষ্ঠী আছে, গতিকে দায়ুদত তোমালোকতকৈ আমাৰো ততোধিক স্বত্ব আছে। এই হেতুকে আমাক কিয় হয়জ্ঞান কৰিলাইক? আৰু আমাৰ ৰজাক ওভোটাই অনাৰ কথা জানো প্ৰথমে আমি কোৱা নাছিলো?” এতিয়া ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ কথাতকৈ যিহূদাৰ লোকসকলৰ কথাবোৰ বৰ কৰ্কশহে হৈ উঠিল।

Chapter 20

¹সেই সময়ত সেই ঠাইতে বিন্যামীনীয়া বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ চেবা নামেৰে এজন অশান্তি কৰোঁতা লোক আছিল। তেওঁ শিঙা বজাই ক'লে, “দায়ূদত আমাৰ কোনো ভাগ নাই আৰু যিচয়ৰ পুত্ৰত আমাৰ একো উত্তৰাধীকাৰো নাই। হে ইস্ৰায়েল, আপোনালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি যাওঁক।” ²গতিকে ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক দায়ূদৰ পৰা আতৰি গ'ল আৰু বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ সেই চেবাৰ পাছত যাবলৈ ল'লে। কিন্তু যৰ্দনৰ পৰা যিৰূচালেমলৈকে যিহূদাৰ লোকসকলে নিজ বজাত আসক্ত হৈ থাকিল।

³পাছত যেতিয়া দায়ূদ যিৰূচালেমলৈ নিজৰ ঘৰলৈ আহিল তেতিয়া তেওঁ ঘৰ ৰাখিবৰ অৰ্থে নিজৰ যি দহ জনী উপপত্নী থৈ গৈছিল, তেওঁলোকক আনি এটা ঘৰত পহৰা দি বন্ধ কৰি থ'লে। তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল, কিন্তু তেওঁলোকৰ সৈতে আৰু গমন নকৰিলে। এই দৰে তেওঁলোক বিধৱা অৱস্থাত মৰণ কাললৈকে আবদ্ধ হৈ থাকিল।

⁴তেতিয়া ৰজাই অমাচাক ক'লে, “তিনি দিনৰ ভিতৰত যিহূদাৰ লোকসকলক মতাই মোৰ ওচৰত গোট খুৱাবা; আৰু তুমি নিজেও এই ঠাইত উপস্থিত হ'বা।” ⁵তেতিয়া অমাচাই যিহূদাৰ লোকসকলক মতাই গোট খুৱাবলৈ গ'ল কিন্তু ৰজাই নিৰূপিত কৰা কালতকৈ তেওঁৰ অধিক পলম হ'ল।

⁶তেতিয়া দায়ূদে অবিচয়ক ক'লে, “এতিয়া বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাই অবচালেমতকৈ আমাৰ অধিক অনিষ্ট কৰিব। তুমি তোমাৰ প্ৰভুৰ দাসসকলক লৈ তেওঁৰ পাছে পাছে খেদি যোৱা; নহ'লে তেওঁ গড়েৰে আবৃত হোৱা কোনো নগৰ পাই আমাৰ চকুৰ আগৰ পৰা সাৰি যাব।” ⁷তেতিয়া যোৱাবৰ লোকসকল, লগত কৰেথীয়া আৰু পেলেথীয়া লোকসকলৰ সৈতে আৰু সকলো বীৰ পুৰুষ তেওঁৰ পাছে পাছে ওলাই গ'ল। তেওঁলোকে বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাৰ পাছে পাছে খেদি যাবৰ বাবে যিৰূচালেমৰ পৰা গ'ল।

⁸যেতিয়া তেওঁলোকে গিবিয়োনত থকা মহা-শিলটোৰ ওচৰ পালে তেতিয়া অমাচাই তেওঁলোকক লগ কৰিবলৈ আহিল। যোৱাবৰ কৰ্ণালত ৰণৰ সাজ বন্ধা আছিল আৰু তাতে নিজৰ কৰ্ণালত বন্ধা ফাকত থকা তৰোৱালে সৈতে এগছ টঙালি আছিল। তেওঁ আগবাঢ়ি যাওঁতে, সেই তৰোৱাল মাটিত পৰিল।

⁹তেতিয়া যোৱাবে অমাচাক ক'লে, “হে মোৰ ভাই, তুমি মঙ্গলে আছা নে?” এইবুলি যোৱাবে সাদৰেৰে তেওঁৰ সোঁ হাতেৰে অমাচাৰ ডাঢ়িত ধৰি তেওঁক চুমা খাবলৈ ল'লে। ¹⁰অমাচাই কিন্তু যোৱাবৰ বাওঁ হাতত থকা ডেগাৰলৈ মন নকৰিলে। তাতে যোৱাবে তাৰে তেওঁৰ পেটত খোঁচ মাৰি মাটিত তেওঁৰ নাড়ী-ভুঁক উলিয়াই পেলালে। যোৱাবে পুনৰাই তেওঁক খোঁচ নামাৰিলে আৰু তাতে অমাচাৰ মৃত্যু হ'ল।

তাৰ পাছত যোৱাব আৰু তেওঁৰ ভায়েক অবীচয়ে বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাৰ পাছত খেদি গ'ল।

¹¹তেতিয়া অমাচাৰ ওচৰত যোৱাবৰ এজন থিয় দি থকা লোকে ক'লে, “যি জনে যোৱাবক ভাল পায় আৰু দায়ূদৰ ফলীয়া হয়, তেওঁ যোৱাবক অনুসৰন কৰ'ক।” ¹²তেতিয়ালৈকে অমাচা ৰাজ বাটৰ মাজত নিজৰ তেজেৰে লেটি-পেটি হৈ পৰি আছিল। তেতিয়া সেই লোকজনে আটাই লোকক বৈ থকা দেখি, অমাচাক বাটৰ পৰা পথাৰলৈ আঁতৰাই নিলে আৰু তেওঁৰ ওপৰত এখন কাপোৰ পেলাই ঢাকি দিলে কিয়নো তেওঁৰ ওচৰেদি যোৱা সকলো লোকক থিয় হৈ বৈ থকা দেখিলে। ¹³যেতিয়া অমাচাক ৰাজবাটৰ পৰা নিয়া হ'ল, তেতিয়া আটাই লোক বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাক খেদি যাবৰ কাৰণে যোৱাবৰ পাছে পাছে গ'ল।

¹⁴পাছত চেবাই ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজেদি আবেল আৰু বৈৎ-মাখালৈকে আৰু সকলো বেৰীয়াসকলৰ অঞ্চললৈকে গ'ল; আৰু তেওঁলোকেও গোট খাই তেওঁৰ পাছত গ'ল। ¹⁵তাতে তেওঁলোকে আহি বৈৎ-মাখাৰ আবেলত চেবাক বেৰি ধৰিলে আৰু নগৰৰ বিৰুদ্ধে এক হাদাম বান্ধিলে। তেতিয়া যোৱাবৰ লগত থকা সৈন্যদলৰ সকলোৱে সেই হাদাম গড়টো ভাঙিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। ¹⁶তেতিয়া নগৰৰ ভিতৰৰ পৰা এজনী জ্ঞানী মহিলাই ৰিঙিয়াই ক'লে, “শুনক, অনুগ্ৰহ কৰি শুনক, হে যোৱাব! মই যেন আপোনাৰ লগত কথা-বতৰা হ'ব পাৰোঁ সেই বাবে মোৰ ওচৰলৈ আহক।”

¹⁷তেতিয়া যোৱাব তাইৰ ওচৰলৈ গ'ল, তাতে সেই মহিলা গৰাকীয়ে তেওঁক সুধিলে, “আপুনি যোৱাব হয় নে?” তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, “হয়, মই হওঁ।” তাতে মহিলা গৰাকীয়ে ক'লে, “আপোনাৰ বেটাৰ কথাবোৰ শুনক।” তেওঁ ক'লে, “বাৰু কওঁক, মই শুনি আছোঁ।” ¹⁸তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে ক'লে, “পূৰ্বকালত লোকসকলে এই কথা কৈছিল, বোলে, ‘আবেলত নিশ্চয়কৈ দিহা অনুসন্ধান কৰক,’ আৰু পাছত সেইদৰেই কাৰ্যৰ বিষয় সিদ্ধ হ'ব।” ¹⁹আমি ইস্ৰায়েলৰ মাজত আটাইতকৈ শান্ত আৰু বিশ্বাসী নগৰ এখনৰ লোকসমূহ হওঁ। আপুনি ইস্ৰায়েলৰ মাতৃস্বৰূপ এখন নগৰ নষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। আপুনি কিয় যিহোৱাৰ উত্তৰাধীকাৰ গ্ৰাস কৰিব বিচাৰিছে?”

²⁰তাতে যোৱাবে উত্তৰ দি ক'লে, “গ্ৰাস বা বিনষ্ট, দুৰ হওঁক, মোৰ পৰা দুৰে থাকক।” ²¹এনে কথা নহয় কিন্তু বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ চেবা নামেৰে এজন ইফ্ৰায়িম পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ লোক দায়ূদ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙিছে। আপোনালোকে অকল তেওঁকে সমৰ্পণ কৰি দিয়ক আৰু তাতে মই নগৰ খনৰ পৰা গুচি যাম।” তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে যোৱাবক ক'লে, “চাওঁক, গড়ৰ ওপৰেদি তেওঁৰ মূৰটো আপোনালৈ পেলাই দিয়া যাব।”

²²তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে তেওঁৰ সকলো জ্ঞানত লোকসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল। তেওঁলোকে বিস্ত্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাৰ মূৰ কাটি যোৱাবৰ ওচৰলৈ বাহিৰলৈ পেলাই দিলে। তেতিয়া তেওঁ শিঙা বজালে আৰু তেওঁৰ লোকসকলৰ প্ৰতিজনে সেই নগৰখন এৰি নিজ নিজ ঘৰলৈ গ'ল। পাছত যোৱাব যিৰূচালেমলৈ ৰজাৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিল।

²³সেই সময়ত যোৱাব ইস্ৰায়েলৰ প্ৰধান সেনাপতি আছিল আৰু যিহূদাৰ পুত্ৰ বনায়াকৰেখীয়া আৰু পলেখীয়াসকলৰ ওপৰত অধ্যক্ষ আছিল। ²⁴অদোৰাম বন্দী কাম কৰি দিব লগীয়াসকলৰ অধ্যক্ষ আছিল আৰু অহীলদৰ পুত্ৰ যিহোচাফত ইতিহাস লিখক আছিল। ²⁵চেয়া ৰাজলিখক আৰু চাদোক আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিত আছিল। ²⁶আৰু যায়ীৰীয়া ঈৰাও দায়ূদৰ মুখ্য-মন্ত্ৰী আছিল।

Chapter 21

তিনি বছৰ আকাল হোৱা। নানা বীৰত্ব কাৰ্য।

¹দায়ূদৰ ৰাজত্ব কালত ক্ৰমান্বয়ে তিনি বছৰলৈকে আকাল হ'ল আৰু সেয়ে দায়ূদে যিহোৱাক বিচাৰিলে। তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, "চৌল আৰু তেওঁৰ ৰক্তপাতী বংশৰ কাৰণে এই আকাল তোমালৈ হৈছে কিয়নো তেওঁ গিবিয়োনীয়া লোকসকলক বধ কৰিলে।"

²সেই সময়ত গিবিয়োনীয়া সকল ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ মাজৰ নাছিল; কিন্তু ইমোৰীয়া সকলৰ অৱশিষ্ট থকা ভাগৰ লোকা। ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকক বধ নকৰিবলৈ শপত কৰিলে কিন্তু চৌলে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আৰু যিহূদাৰ পক্ষে উদ্যোগী হৈ তেওঁলোকক বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। ³সেই কাৰণে দায়ূদে গিবিয়োনীয়া সকলক একেলগে মাতি আনি ক'লে, "মই আপোনালোকৰ বাবে কি কৰিম? আপোনালোকে যেন যিহোৱাৰ সেই দয়া আৰু বিশ্বাসৰ উত্তৰাধিকাৰী সকলক আশীৰ্ব্বাদ কৰে তাৰ বাবে মই কেনেকৈ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিম?"

⁴তেতিয়া গিবিয়োনীয়া সকলে তেওঁক ক'লে, "চৌল কি তেওঁৰ বংশৰ সৈতে আমাৰ ৰূপ বা সোণৰ বিষয়ে বিবাদ নাই আৰু ইস্ৰায়েলৰ মাজত কোনো লোকক বধ কৰা আমাৰ কাম নহয়।" দায়ূদে উত্তৰ দি ক'লে, "আপোনালোকে যিয়ে বিচাৰে মই সেয়াই আপোনালোকৰ বাবে কৰিম।"

⁵তাতে তেওঁলোকে ৰজাক ক'লে, "যি মানুহ জনে আমাক সংহাৰ কৰিছিল আৰু আমি বিনষ্ট হৈ ইস্ৰায়েলৰ সীমাৰ মাজৰ কোনো প্ৰদেশত অৱশিষ্ট নাথাকিবৰ কাৰণে আমাৰ বিৰুদ্ধে কু-মন্ত্ৰণা কৰিছিল- ⁶সেই মানুহ জনৰ বংশধৰ মাজৰ সাত জন লোকক আমাৰ সাতত সমৰ্পণ কৰি দিয়া হওঁক তাতে আমি যিহোৱা মনোনীত লোক চৌলৰ, গিবিয়াত যিহোৱা উদ্দেশে আৰি থম।" তেতিয়া ৰজাই ক'লে, "মই তোমালোকলৈ তেওঁলোকক সমৰ্পণ কৰিম।"

⁷কিন্তু দায়ূদৰ আৰু চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ মাজত যিহোৱাৰ নামেৰে শপতৰ কাৰণে, ৰজাই চৌলৰ নাতিয়েক যোনাথনৰ পুত্ৰ মফীবোচতক দয়া কৰি ৰক্ষা কৰিলে। ⁸কিন্তু অয়াৰ জীয়েক ৰিম্পাই চৌলৰ ঔৰসত অৰ্মণী আৰু মফীবোচৎ নামেৰে যি দুজন পুত্ৰক জন্ম দিছিল আৰু মহোলাতীয়া বাৰ্জিল্লয়ৰ পুতেক অদ্রীয়েলৰ ঔৰসত চৌলৰ জীয়েক মীখলে যি পাঁচোটা পুত্ৰ জন্ম দিছিল, এই সকলক ল'লে। ⁹দায়ূদে তেওঁলোকক গিবিয়োনীয়া সকলৰ হাতত শোধাই দিলে। তেতিয়া তেওঁলোকে পৰ্বতত যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁলোকক আৰি থ'লে; আৰু তাতে সেই সাত জনৰ একে সময়তে মৃত্যু হ'ল। শস্য দাবৰ কালত অৰ্থাৎ যৱ ধান দাবলৈ আৰম্ভ কৰা কালতে তেওঁলোকক বধ কৰা হ'ল।

¹⁰পাছত অয়াৰ জীয়েক ৰিম্পাই চট কাপোৰ লৈ, শস্য দোৱাৰ আৰম্ভণেৰে পৰা তেওঁলোকৰ ওপৰত আকাশৰ পৰা বৰষুণ নপৰালৈকে শিলৰ ওপৰত নিজৰ কাৰণে সেই চটখন পাৰি ল'লে। তাই দিনত আকাশৰ চৰাইবোৰক তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিব নিদিলে আৰু ৰাতি বনৰীয়া জন্তুক ওচৰলৈ আহিব নিদিলে। ¹¹পাছত চৌলৰ উপপত্নী অয়াৰ জীয়েক ৰিম্পাই যি কাৰ্য কৰিছিল তাক দায়ূদক জনোৱা গ'ল।

¹²তেতিয়া পলেষ্ঠীয়া সকলে গিলবোৱাত চৌলক বধ কৰা দিনা, চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনক আৰি থোৱা বৈৎ-চানৰ চকৰ পৰা, তেওঁলোকৰ হাড় চুৰ কৰি অনা যাবেচ-গিলিয়দৰ গৃহস্থসকলৰ হাতৰ পৰা দায়ূদে সেইবোৰ লৈ আনিলে। ¹³তেওঁ সেই ঠাইৰ পৰা চৌলৰ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ হাড়বোৰ আনিলে আৰু তেওঁলোকে আৰি থোৱা সেই সাতজন লোকসকলৰো হাড়বোৰ গোটাই থ'লে।

¹⁴তেওঁলোকে চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ হাড়বোৰ বিন্যামিন দেশৰ চেলাত চৌলৰ পিতৃ কীচৰ মৈদামত মৈদাম দিলে। তেওঁলোকে ৰজাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে সকলো কাৰ্য কৰিলে। তাৰ পাছত ঈশ্বৰে দেশৰ বাবে তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ কৰিলে।

¹⁵তেতিয়া পলেষ্ঠীয়া সকলৰ লগত ইস্ৰায়েলৰ আকৌ যুদ্ধ লাগিল। সেই বাবে দায়ূদে নিজৰ সৈন্যসকলৰ সৈতে নামি গৈ পলেষ্ঠীয়া সকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে। তাতে দায়ূদ ক্লান্ত হ'ল। ¹⁶এনে সময়ত তিনিশ চেকল জোখৰ পিতলৰ বৰছা ধৰা আৰু নতুন তৰোৱালেৰে সাজু হোৱা যিচবী-বনোব নামেৰে ৰফাৰ এজন সন্তানে দায়ূদক বধ কৰিবলৈ মন কৰিলে। ¹⁷কিন্তু চক্ৰায়াৰ পুত্ৰ অবিচয়ে তেওঁক ৰক্ষা কৰি সেই পলেষ্ঠীয়া জনক আঘাত কৰি তেওঁক বধ কৰিলে। তেতিয়া দায়ূদৰ লোকসকলে তেওঁৰ আগত শপত কৰি ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ প্ৰদীপ নুমাৰ কাৰণে আপুনি আমাৰ লগত আৰু যুদ্ধলৈ নাযাব।"

¹⁸সেই যুদ্ধৰ পাছত আৰু এবাৰ গোবত পলেষ্ঠীয়া সকলৰ লগত যুদ্ধ হয়। সেই সময়ত হুচাৰীয়া চিৰকয়ে চফ নামেৰে ৰফাৰ এজন সন্তানক বধ কৰিলে। ¹⁹পুনৰাই পলেষ্ঠীয়া সকলৰ সৈতে গোবত আকৌ যুদ্ধ হোৱাত, যাৰে-ওৰগীমৰ পুত্ৰ বৈৎলেহেমীয়া ইলহাননে গাতীয়া গলিয়াথক বধ কৰিলে যাৰ বৰছাৰটো কুৰা টোলোঠাৰ সমান আছিল।

²⁰তাৰ পাছত আন এখন যুদ্ধ গাতত হয়। সেই যুদ্ধ অতি দীৰ্ঘকায় আৰু প্ৰত্যেক হাতে-ভৰি ছটা ছটা আঙুলি সৰ্বমুঠ চৌবিশটা আঙুলি থকা এজন লোক আছিল। তেওঁ ৰফাৰ এজন সন্তান আছিল। ²¹যেতিয়া তেওঁ ইস্ৰায়েলক ঠাট্টা-বিদ্ৰপ কৰিলে, তেতিয়া দায়ূদৰ ককায়েক চিমিয়ীৰ

পুত্ৰ যোনাকনে তেওঁক বধ কৰিলে।²² এই লোকসকল গাতত ৰফাৰ সন্তানসকল আছিল আৰু তেওঁলোকক দায়ুদ আৰু তেওঁৰ সৈন্যসকলৰ হাতত বধ কৰা হ'ল।

Chapter 22

¹যি কালত যিহোৱাই দায়ুদক চৌল আৰু আন আন শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিল, সেই সময়ত তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এই কথাৰে গীত গালে।² তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে,

“যিহোৱা মোৰ শিলা, মোৰ কোঁঠ আৰু মোৰ উদ্ধাৰকৰ্তা।

³মোৰ ঈশ্বৰ, মোৰ শিলা; তেৱেঁই মোৰ আশ্ৰয়স্থান।

তেওঁ মোৰ ঢাল, মোৰ পৰিত্ৰাণৰ শিং, মোৰ উচ্চ দুৰ্গ আৰু মোৰ আশ্ৰয়স্থান,

তুমি মোৰ ত্ৰাণকৰ্তা; তুমি মোক উপদ্ৰৱৰ পৰা নিস্তাৰ কৰোঁতা।

⁴প্ৰশংসাৰ যোগ্য যি যিহোৱা, মই তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ;

তাতে মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰা মই উদ্ধাৰ পাবোঁ।

⁵কিয়নো মৃত্যুৰ টোৱে মোক বেৰি ধৰিছিল।

অধৰ্মৰূপ ঢল পানীয়ে মোক অভিভূত কৰিছিল।

⁶চিয়োলৰ জৰীয়ে মোক আগুৰি ধৰিছিল;

মৃত্যু-পাশে মোক মেৰাই ধৰিছিল।

⁷সঙ্কতৰ কালত মই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ;

মোৰ ঈশ্বৰৰ আগত মই কাতৰোক্তি কৰিলোঁ;

তাতে তেওঁ নিজ মন্দিৰৰ পৰা মোৰ মাত শুনিলে,

তেওঁৰ সন্মুখত কৰা মোৰ কাতৰোক্তি তেওঁৰ কাণত পৰিল।

⁸তেতিয়া পৃথিৱীৰী কঁপিল আৰু জোকাৰ খালে।

স্বৰ্গৰ মূলবোৰো জোকাৰ খাই লৰিল; কিয়নো তেওঁৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিছিল।

⁹তেওঁ নাকৰ পৰা ধোঁৱা ওলাই ওপৰলৈ গ'ল,

তেওঁৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা অগ্নিয়ে গ্ৰাস কৰিলে;

তাৰ পৰা জ্বলি থকা আঙঠা ওলাই জ্বলি থাকিল।

¹⁰তেতিয়া তেওঁ আকাশ মুকলি কৰি নামিল,

তেওঁৰ চৰণৰ তলত যোৰ অন্ধকাৰ আছিল।

¹¹তেওঁ কৰুৱত উঠিছিল আৰু উৰি ফুৰিছিল,

এনে কি, বায়ুৰূপ ডেউকাৰে উৰা মাৰি আহি তেওঁ দৰ্শন দিছিল।

¹²আৰু তেওঁ অন্ধকাৰক নিজৰ চাৰিওফালে তম্বুৰূপে স্থাপন কৰি ল'লে,

তেওঁ আকাশৰ মেঘত গধুৰ জলৰাশি একত্ৰিত কৰিলে।

¹³তেওঁৰ সন্মুখত থকা দীপ্তিৰ পৰা

জ্বলন্ত আঙঠা ওলাই পৰিল।

14 যিহোৱাই আকাশৰ পৰা গজ্জন কৰিলে।

সৰ্বোপৰি জনে আটাই পাৰিলে।

15 তেওঁ বাণ মাৰি তেওঁৰ শক্ৰসকলক গোট গোট কৰিলে,

তেওঁ বজ্ৰ মাৰি তেওঁলোকক ব্যাকুল কৰিলে।

16 যিহোৱাৰ ভৎসনাত আৰু তেওঁৰ নাকৰ নিশ্বাস প্ৰশ্বাসৰ বায়ুত,

সমুদ্ৰৰ তলি দেখা গ'ল,

পৃথিৱীৰ মূলবোৰ অনাবৃত হ'ল।

17 তেওঁ ওপৰৰ পৰা হাত মেলিলে; আৰু মোক ধৰিলে!

তেওঁ মহা-জলসমূহৰ পৰা মোক তুলি আনিলে।

18 তেওঁ মোক বলৱন্ত শক্ৰৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে,

মোৰ বৈৰীবোৰৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰিলে; কিয়নো তেওঁলোক মোতকৈ অতি বলৱন্ত আছিল।

19 মোৰ বিপদৰ কালত তেওঁলোকে মোক আক্ৰমণ কৰিছিল,

কিন্তু যিহোৱা মোৰ উপকাৰক হ'ল।

20 তেওঁ মোক বহল ঠাইলৈ উলিয়াই আনিলে।

তেওঁ মোক উদ্ধাৰ কৰিলে, কিয়নো তেওঁ মোত সন্তোষ পালে।

21 যিহোৱাই মোৰ ধাৰ্মিকতা অনুসাৰে মোক পুৰস্কাৰ দিলে।

মোৰ হাতৰ শুদ্ধতাৰ দৰে মোক ফল দিলে।

22 কিয়নো মই যিহোৱাৰ পথত চলিলোঁ,

আৰু কুকৰ্ম কৰি মোৰ ঈশ্বৰক এৰা নাই।

23 কাৰণ তেওঁৰ সকলো শাসন মোৰ সন্মুখত আছে;

মই তেওঁৰ বিধিবোৰ মোৰ পৰা দূৰ কৰা নাই।

24 তেওঁৰ দৃষ্টিত মই সিদ্ধও আছিলোঁ,

আৰু নিজ অপৰাধৰ পৰা মই নিজকে আঁতৰে ৰাখিলোঁ।

25 এই হেতুকে যিহোৱাই মোৰ ধাৰ্মিকতা অনুসাৰে মোক ফল দিলে,

তেওঁৰ চকুৰ আগত থকা মোৰ হাতৰ শুদ্ধতাৰ দৰেই মোক ফল দিলে।

26 যি জন বিশ্বাসযোগ্য, তেওঁলৈ তুমি নিজৰ বিশ্বাসযোগ্যতা প্ৰকাশ কৰা,

যি জন নিৰ্দোষী, তেওঁলৈ তুমি নিৰ্দোষীতা প্ৰকাশ কৰা।

27 তুমি শুচি লোকলৈ নিজৰ শুচিতা প্ৰকাশ কৰা,

কিন্তু বিপথগামী লোকলৈ তুমি চতুৰ ব্যৱহাৰ কৰোঁতা।

28 তুমি দুখ পোৱা লোকক পৰিত্ৰাণ দিওঁতা,

কিন্তু গৰ্ৱী চকুক তল কৰোঁতা।

29কিয়নো হে যিহোৱা, তুমি মোৰ প্ৰদীপ।

আৰু যিহোৱাই মোৰ অন্ধকাৰক পোহৰ কৰি দিয়ে।

30কিয়নো তোমাৰ সহায়ত মই সৈন্যদলৰ বিৰুদ্ধে খেদি যাওঁ;

আৰু মোৰ ঈশ্বৰৰ সহায়ত মই জাপ মাৰি গড় পাৰ হওঁ।

31ঈশ্বৰৰ পথ হ'লে সিদ্ধ।

যিহোৱাৰ বাক্য নিভাঁজ।

তেওঁ প্ৰত্যেক লোকৰ ঢালস্বৰূপ; যি জন তেওঁত থাকে, তেওঁ তাৰ আশ্ৰয়স্থান।

32কিয়নো যিহোৱাৰ বাহিৰে কোন ঈশ্বৰ আছে?

আমাৰ ঈশ্বৰত বাহিৰে কোন শিলা আছে?

33ঈশ্বৰ মোৰ দৃঢ় আশ্ৰয়;

তেওঁ সিদ্ধ লোকক নিজ পথত চলায়।

34তেওঁ মোৰ ভৰি হৰিণীৰ ঠেঙৰ সদৃশ কৰে

আৰু মোক পৰ্বতৰ ওখ ঠাইত থিয় কৰায়।

35তেওঁ মোৰ হাতক ৰণ কৰিবলৈ শিক্ষা দিয়ে,

তাতে মোৰ বাহুৱে পিতলৰ ধনুকো বেকা কৰিব পাৰে।

36তুমি মোক পৰিত্ৰাণ স্বৰূপ ঢাল দিলা,

আৰু তোমাৰ সাহায্যই মোক মহান কৰিলে।

37তুমি মোৰ ভৰিৰ তলৰ ঠাই বহল কৰিলা,

তাতে মোৰ ভৰি পিছলি নগ'ল।

38মই মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পাছত খেদি গৈ তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিলোঁ।

তেওঁলোক বিনষ্ট নহ'লমানে মই উভটি নাহিলোঁ।

39মই তেওঁলোকক সংহাৰ কৰি এনেকৈ গুড়ি কৰিলোঁ যে, তেওঁলোকে উঠিব নোৱাৰিলে।

এনে কি, তেওঁলোক মোৰ ভৰিৰ তলত পতিত হ'ল।

40কিয়নো যুদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে তুমি মোক বলৰূপ কটিবন্ধন দিলা;

তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে উঠাবোৰক,

মোৰ তলতীয়া কৰিলা।

41তুমি মোৰ শত্ৰুবোৰক মোলৈ পিঠি দিয়ালা;

তাতে মোক ঘিণ কৰোঁতাবোৰক

মই সংহাৰ কৰিলোঁ।

42তেওঁলোকে সহায়ৰ বাবে আটাই পাৰিলে,

কিন্তু পৰিত্ৰাণ কৰোঁতা কোনো নাছিল।

তেওঁলোকে যিহোৱালৈ আটাইহ পাৰিলে, কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক উত্তৰ নিদিলে।

43 তাতে পৃথিৱীৰ ধূলিৰ নিচিনাকৈ মই তেওঁলোকক গুড়ি কৰিলোঁ,

আৰু বাটৰ বোকাৰ দৰে মই তেওঁলোকক গচকিলোঁ

আৰু মৰ্দন কৰিলোঁ।

44 তুমি মোৰ লোকসকলৰ

বিবাদৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰিলা।

তুমি মোৰ জনগোষ্ঠীক উত্তৰাধীকাৰী হ'বলৈ ৰাখিলা।

মোৰ অপৰিচিত এটা জাতিক

মোৰ দাস হ'বলৈ দিলা।

45 বিদেশীসকল মোৰ বশীভূত হ'ল।

শুনামাত্ৰকে তেওঁলোকে মোৰ আজ্ঞা পালন কৰিলে।

46 বিদেশীসকল নিৰুৎসাহী হৈ নিজ নিজ দুৰ্গৰ পৰা

কঁপি কঁপি ওলাই আহিল।

47 যিহোৱা জীৱন্ত!

মোৰ শিলাৰ প্ৰশংসা হওঁক।

মোৰ পৰিত্ৰাণৰ শিলা, ঈশ্বৰ গৌৰৱাশ্বিত হওঁক;

48 যি জনাই মোৰ হৈ প্ৰতিকাৰ সাধে আৰু লোকসকলক মোৰ ভৰিৰ তলত চাপৰ কৰে,

49 আৰু মোৰ শত্ৰুবোৰৰ মাজৰ পৰা মোক উলিয়াই আনে।

এনে কি, তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে উঠাবোৰৰ ওপৰত মোক তোলা,

আৰু উপদ্ৰৱকাৰীবোৰৰ পৰাও মোক উদ্ধাৰ কৰা।

50 এই হেতুকে হে যিহোৱা, মই জাতিবোৰৰ মাজত তোমাক ধন্যবাদ কৰিম;

আৰু তোমাৰ নামৰ উদ্দেশে প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

51 ঈশ্বৰে নিজ ৰজাক মহা-পৰিত্ৰাণ দিয়ে,

আৰু তেওঁ নিজৰ অভিষিক্ত জনক দয়া কৰে।

তেৱেঁই সদাকাললৈকে দায়ুদ আৰু তেওঁৰ বংশক দয়া কৰিব।”

Chapter 23

দায়ুদৰ শেষ বাক্য। তেওঁ বীৰসকলৰ তালিকা।

1 এয়ে দায়ুদৰ শেহতীয়া কথা।

যিচয়ৰ পুত্ৰ দায়ুদ,

উচ্চ সন্মানীয় পুৰুষ,

যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই অভিষিক্ত এজন,

এজন ইস্ৰায়েলৰ মধুৰ স্তুতি গীত গাওঁতা।

²“মোৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ আত্মাই কথা ক’লে,

তেওঁৰ বাক্য মোৰ জিভাত আছিল।

³ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে ক’লে,

‘ইস্ৰায়েলৰ শিলাই মোক ক’লে,

লোকসকলৰ ওপৰত যি জনে ন্যায়ৰূপে ৰাজত্ব কৰে,

যি জনে ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখি শাসন কৰে,

⁴তেওঁ সূৰ্য্য উদয় হোৱা কালৰ সেই প্ৰভাতৰ দীপ্তিস্বৰূপ,

মেঘ নথকা প্ৰভাত সদৃশ,

যেতিয়া পৃথিৱীত তৃণ গজে,

বৰষুণৰ পাছত সূৰ্য্যৰ কিৰণৰ দ্বাৰাই।

⁵স্বৰূপেই ঈশ্বৰৰ সন্মুখত মোৰ বংশ তেনে নহয় নে?

কিয়নো তেওঁ মোৰ লগত এটি চিৰস্থায়ী নিয়ম স্থাপন কৰিলে,

সেয়ে সম্পূৰ্ণ শৃঙ্খলাযুক্ত আৰু সত্য?

কাৰণ মোলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰা মোৰ সকলো পৰিত্ৰাণ আৰু মঙ্গল তেওঁ বৃদ্ধি নকৰিব নে?

⁶কিন্তু আটাই দুই লোক পেলাব লগা কাঁইট স্বৰূপ,

কিয়নো সেইবোৰক হাতেৰে ধৰিব নোৱাৰি।

⁷কিন্তু যি মানুহে তেওঁলোকক চুব,

তেওঁ লোহা আৰু বৰছাৰ কুৰা হাতত লব লাগিব।

পাছত তেওঁলোক থকা ঠাইতে তেওঁলোকক জুইৰে নিচেইকৈ পুৰা যাব।”

⁸দায়ুদৰ যি সকল বীৰ আছিল, তেওঁলোকৰ নাম এই। তথমোনীয়া যোচেব-বচেবৎ সেনাপতি সকলৰ অধ্যক্ষ। তেওঁ একে সময়তে আঠ শ লোকক বধ কৰিলে।

⁹তেওঁৰ পাছত অহোহীয়া দোদয়ৰ পুত্ৰ ইলিয়াজ; দায়ুদৰ তিনিজন ক্ষমতাসালী পুৰুষসকলৰ মাজৰ এজন। যিজন যুদ্ধলৈ গোট খোৱা ফিলিষ্টীয়াসকলক ইতিকিং কৰিছিল আৰু যি সময়ত ইস্ৰায়েল লোকসকল যুদ্ধলৈ উঠি গৈছিল, সেই সময়ত দায়ুদৰ লগত আছিল।

¹⁰ইলিয়াজে উঠি হাত শাস্ত নোহোৱামানলৈকে ফিলিষ্টীয়াসকলক প্ৰহাৰ কৰি আছিল। যিদিনালৈকে তৰোৱালখন তেওঁৰ হাতত লাগি ৰ’ল; সেই দিনাই যিহোৱাই মহানিস্তাৰ আনিলে, আৰু লোকসকলে কেৱল লুট কৰিবলৈ ইলিয়াজৰ পাছে পাছে গ’ল।

¹¹আৰু তেওঁৰ পাছত হবৰীয়া আগিৰ পুত্ৰ চম্পা আছিল। যি ঠাইত মচুৰ মাহৰ খেতি আছিল, সেই ঠাইতে ফিলিষ্টীয়াসকলে গোট খাই দল পাতিছিল আৰু সৈন্যসকল ফিলিষ্টীয়াসকলৰ আগৰ পৰা পলাইছিল। ¹²কিন্তু চম্পা খেতিৰ মাজত থিয় হৈ তাক ৰক্ষা কৰিলে, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলক বধ কৰিলে; এইদৰে যিহোৱাই মহা-নিস্তাৰ আনিলে।

¹³ত্ৰিশজন সৈন্যৰ মাজৰ তিনি জন লোক শস্য দোৱা সময়ত অদুল্লম গুহাত থকা দায়ুদৰ ওচৰলৈ গ’ল। তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দলে ৰফায়ীম উপত্যকাত ছাউনি পাতি আছিল। ¹⁴সেই কালত দায়ুদ দৃঢ় সংৰক্ষিত এটা গুহাত আছিল, আৰু তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ প্ৰহৰী সৈন্যদলে বৈৎলেহমত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল।

¹⁵পাছত দায়ূদে পানীৰ বাবে বৰ হাবিয়াহ কৰি ক'লে, “অহ, বৈংলেহমৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থকা সেই নাদৰ পৰা পানী খাবলৈ আনি দিয়া হ'লে, মই কেনে ভাল পালোঁহেঁতেন!” ¹⁶তাতে সেই তিনিজন বীৰ পুৰুষে ফিলিস্তীয়াসকলৰ সৈন্যবোৰক ভেদ কৰি গৈ, বৈংলেহমৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থকা সেই নাদৰ পানী তুলি আনিলে। তেওঁলোকে সেই পানী দায়ূদৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল, কিন্তু তেওঁ তাক পান কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। বৰং তাক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ঢালি দিলে। ¹⁷তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “হে যিহোৱা, এনে কাৰ্য মোৰ পৰা দূৰ হওঁক, যে ইয়াক মই পান কৰিম, এয়ে জানো আচলতে নিজ প্ৰাণ লৈ যোৱা লোকসকলৰ তেজ নহয়?” এই কাৰণে তেওঁ তাক পান কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে।

সেই বীৰ তিনিজনেই এই ক্ষমতাশালী কৰ্ম কৰিছিল।

¹⁸আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ ভায়েক অবীচয়, এই তিনিজনৰ ওপৰত সেনাধ্যক্ষ আছিল। এবাৰ তেওঁ তিনি শ লোকৰ বিৰুদ্ধে নিজৰ বৰছা চলাই সিহঁতক বধ কৰিছিল। আৰু তিনি জনৰ মাজত প্ৰায়েই তেওঁৰ নাম হৈছিল। ¹⁹তেওঁ জানো সেই তিনি জনৰ মাজত অধিক মৰ্যদা পোৱা লোক নহয়? এই হেতুকে তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰত সেনাধ্যক্ষ হ'ল। তথাপিও তেওঁ এই প্ৰথম তিনি জনৰ সমানে প্ৰখ্যাত হোৱা নাছিল।

²⁰এজন কবচলীয়া বীৰপুৰুষ, যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ যি বনায়, তেওঁ অনেক মহৎ কাৰ্য কৰিছিল। তেওঁ মোৱাবীয়া অৰীয়েলৰ দুজন পুতেকক বধ কৰিছিল। তাৰ বাহিৰেও হিম পৰা কালত তেওঁ গৈ গাতৰ ভিতৰত থকা এটা সিংহ মাৰিছিল। ²¹আৰু তেওঁ এজন বৰ সুন্দৰ মিচৰীয়াক বধ কৰিছিল। সেই মিচৰীয়াৰ হাতত এপাত বৰছা আছিল, কিন্তু তেওঁ এডাল লাখুটি লৈ সেই মিচৰীয়াজনৰ সৈতে যুজিছিল। তেওঁ মিচৰীয়াজনৰ হাতৰ পৰা বৰছাপাত কাঢ়ি লৈ, তেওঁৰ বৰছাৰেই তাক বধ কৰিলে।

²²যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়াই এই বীৰত্বপূৰ্ণ কাৰ্যবোৰ কৰিলে আৰু তেওঁ সেই তিনি জন বীৰৰ লগে লগে তেওঁৰো নাম হ'ল। ²³তেওঁ ত্ৰিশ জনকৈ অধিক মৰ্যদা পোৱা হ'ল যদিও তেওঁ প্ৰথম তিনি জনৰ সমান হোৱা নাছিল। তথাপিও দায়ূদে তেওঁক নিজৰ গা-ৰক্ষীয়া সৈন্যদলৰ ওপৰত অধ্যক্ষ পাতিলে।

²⁴যোৱাবৰ ভায়েক অচাহেল ত্ৰিশ জনৰ মাজৰ এজন আছিল; বৈংলেহমীয়া দোদৰ পুত্ৰ ইলহানন, ²⁵হৰোদীয়া চম্মা, হৰাদীয়া ইলীকা, ²⁶পলটীয়া হেলচ, তাকোইয়া ইক্লেচৰ পুত্ৰ ঈৰা, ²⁷অনাথোতীয়া অৰীয়েজৰ, হ্চাতীয়া মবুন্নয়, ²⁸অহোহীয়া চলমোন, নটোফাতীয়া মহৰয়;

²⁹নটোফাতীয়া বানাৰ পুত্ৰ হেলেব, বিন্যামীনৰ সন্তানসকলৰ গিবীয়া-নিবাসী বীৰয়ৰ পুত্ৰ ইত্তয়, ³⁰পিৰাথোনীয়া বনায়, গাচ উপত্যকা-নিবাসী হিন্দয়া। ³¹অৰ্বাতীয়া অৰীঅলবোন, বৰুামীয়া অজমাৰ, ³²চালবোনীয়া ইলিয়হবা, বনে-যাচনেৰ পুত্ৰসকল যোনাথন;

³³হৰাবীয়া চম্মা, অৰাবীয়া চাৰৰৰ পুত্ৰ অহীয়াম, ³⁴মাহতীয়া অহচবয়ৰ পুত্ৰ ইলীফেলট, গিলোনীয়া অহীথোফলৰ পুত্ৰ ইলীয়াম, ³⁵কৰ্মিলীয়া হিৰো, অৰীয়া পাৰয়, ³⁶চোৱা নিৱাসী নাথনৰ পুত্ৰ ঈগাল, গাদীয়া গোস্ফীৰ বানী,

³⁷অম্মোনীয়া চেলক, আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ অস্ত্ৰবাহন বোৰোতীয়া নহৰয়, ³⁸যিত্ৰীয়া ঈৰা, যিত্ৰীয়া গাৰেব, ³⁹আৰু হিত্ৰীয়া উৰিয়া; সৰ্বমুঠ সাতত্ৰিশ জন।

Chapter 24

লোকসকলৰ গণনা কৰাৰ দোষ আৰু তাৰ দণ্ড

¹পাছত ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ পুনৰায় জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে দায়ূদৰ প্ৰবৃত্তি জন্মাই তেওঁ ক'লে, “ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাক গৈ গণনা কৰা”। ²তাতে ৰজাই তেওঁৰ ওচৰত থকা প্ৰধান সেনাপতি যোৱাবক ক'লে, “মই ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ সংখ্যা জানিবৰ বাবে, তুমি দানৰে পৰা বেৰ-চেবালৈকে ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজত যোৱা আৰু তোমালোকে লোকসকলক গণনা কৰা।” ³তেতিয়া যোৱাবে ৰজাক ক'লে, “এতিয়া যিমান লোক আছে, আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তাৰ এশ গুণ বৃদ্ধি কৰক আৰু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে তাক চকুৰে চাওক; কিন্তু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে এনে কাৰ্যত কিয় সন্তোষ পাইছে?” ⁴তথাপি যোৱাব আৰু সেনাপতিসকলৰ আগত ৰজাৰ বাক্য প্ৰবল হ'ল; তাতে যোৱাব আৰু সেনাপতিসকলে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক গণনা কৰিবলৈ ৰজাৰ আগৰ পৰা গ'ল।

⁵পাছত তেওঁলোকে যৰ্দন পাৰ হৈ আৰোয়েৰৰ মাজত থকা নগৰ খনৰ সোঁফালে ছাউনি পাতিলে; আৰু তেওঁলোকে গাদ ও জাজেৰলৈকে গ'ল। ⁶তাৰ পাছত তেওঁলোকে গিলিয়দ আৰু দানযানলৈ গৈ ঘূৰি আহি চীদোনলৈ গ'ল। ⁷তেওঁলোকে তূৰ দুৰ্গলৈ গ'ল আৰু হিব্ৰীয়া ও কনানীয়াসকলৰ সকলো নগৰলৈও গ'ল; আৰু শেষত তেওঁলোকে আহি যিহুদাৰ দক্ষিণ অঞ্চল বেৰ-চেবাত উপস্থিত হ'ল। ⁸এইদৰে তেওঁলোকে দেশৰ সকলো ঠাইতে ফুৰি ন মাহ বিশ দিনৰ মুৰত যিক্ৰচালেমলৈ উভটি আহিল। ⁹পাছত যোৱাবে গণনা কৰা লোকসকলৰ সংখ্যা ৰজাৰ ওচৰত আনি দিলে; তাৰ মুঠ, ইস্ৰায়েলৰ তৰোৱাল ধৰোঁতা আঠ লাখ বলৱান লোক, আৰু যিহুদাৰ পাঁচ লাখ লোক।

¹⁰এইদৰে দায়ূদে লোকসকলক গণনা কৰোৱাৰ পাছত, তেওঁৰ মনে তেওঁক দোষী কৰিলে। তেতিয়া দায়ূদে যিহোৱাক ক'লে, “এই কৰ্ম কৰি মই মহা পাপ কৰিলোঁ; কিন্তু হে যিহোৱা বিনয় কৰোঁ, নিজ দাসৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰা, কিয়নো মই অতিশয় অজ্ঞানৰ কৰ্ম কৰিলোঁ।” ¹¹দায়ূদ

ৰাতিপুৱাতে উঠিল, দায়ুদৰ দৰ্শক গাদ ভাববাদী ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, বোলে, ¹²“তুমি গৈ দায়ুদক কোৱা: ‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই তোমাৰ আগত তিনিটা দণ্ড ৰাখিছো; তাৰ মাজৰ এটা বাচি লোৱা, মই তাকেই তোমালৈ কৰিম’।”

¹³তাতে গাদে দায়ুদৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক ক’লে, “তোমাৰ দেশত সাত বছৰ আকাল হ’ব লাগে নে? বা তোমাৰ শত্ৰুবোৰ পাছে পাছে খেদি যাওঁতে, তুমি সিহঁতৰ আগে আগে তিনি মাহলৈকে পলাই থাকিবা? নাইবা দেশত তিনি দিনলৈকে মহামাৰী হ’ব? এতিয়া মোক পঠোৱা জনাক মই কি উত্তৰ দিম, তাক এতিয়াই বিবেচনা কৰি চোৱা।” ¹⁴তাতে দায়ুদে গাদক ক’লে, “মই বৰ ঠেকত পৰিছোঁ। আমি যিহোৱাৰ হাতত পৰা ভাল, কিয়নো তেওঁৰ দয়া প্ৰচুৰ, কিন্তু মোক মানুহৰ হাতত পৰিবলৈ নিদিয়ক।”

¹⁵গতিকে সেই ৰাতিপুৱাৰে পৰা নিৰূপিত সময়লৈকে যিহোৱাই ইস্ৰায়েললৈ মহামাৰী পঠিয়ালে; তাতে দানৰে পৰা বেৰ-চেবালৈকে সত্তৰ হাজাৰ লোকৰ মৃত্যু হ’ল। ¹⁶পাছত যেতিয়া দূতে যিৰূচালেমক বিনষ্ট কৰিবলৈ তাৰ ফাললৈ হাত মেলিলে, তেতিয়া যিহোৱাই সেই আপদৰ বাবে খেদ কৰি সংহাৰক দূতক ক’লে, “এয়ে জুৰিছে! এতিয়া তোমাৰ হাত কোঁচোৱা।” সেই সময়ত যিহোৱা সেই দূত যিবূচীয়া অৰৌণাৰ মৰণা মৰা খলাৰ ওচৰত আছিল। ¹⁷পাছত যি দূতে সংহাৰ কৰিছিল, দায়ুদে সেই দূতক দেখি যিহোৱাক ক’লে “মইহে পাপ কৰিলোঁ, মইহে অপৰাধী হলোঁ; কিন্তু এই মেৰবোৰে কি কৰিলে? মই বিনয় কৰোঁ, তোমাৰ হাত মোৰেই বিৰুদ্ধে আৰু মোৰ পিতৃ-বংশৰ বিৰুদ্ধে হওক!”

¹⁸সেই দিনা গাদে দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক’লে, “তুমি উঠি গৈ যিবূচীয়া অৰৌণাত মৰণা মৰা খলাত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি স্থাপন কৰাগৈ।” ¹⁹তাতে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে গাদৰ নিৰ্দেশ মানি দায়ুদ উঠি গ’ল। ²⁰পাছত অৰৌণাই চাই দেখিলে যে, তেওঁৰ ফালে ৰজা আৰু তেওঁৰ দাসসকল আহি আছে, তাতে অৰৌণাই আহি ৰজাৰ আগত মাটিত উবুৰি হৈ প্ৰণিপাত কৰিলে।

²¹আৰু অৰৌণাই ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ নিজৰ দাসৰ ওচৰলৈ কি কাৰণে আহিল?” দায়ুদে ক’লে, “লোকসকলৰ মাজৰ পৰা মহামাৰী গুচিবৰ বাবে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিবৰ অৰ্থে মই তোমাৰ পৰা এই মৰণা মৰা খলা কিনিবলৈ আহিছোঁ।” ²²তেতিয়া অৰৌণাই দায়ুদক ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ দৃষ্টিত যি ভাল হয়, তাকে লৈ উৎসৰ্গ কৰক; চাওঁক, হোম-বলিৰ বাবে এই গৰুবোৰ আৰু খৰিৰ বাবে মৰণা মৰা যন্ত্ৰ আৰু গৰুবোৰৰ যুৱালি আছে। ²³হে মহাৰাজ অৰৌণাই মহাৰাজক এই সকলোকে দিছে।” অৰৌণাই ৰজাক পুনৰ ক’লে, “আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাক গ্ৰহণ কৰক।” ²⁴ৰজাই অৰৌণাক ক’লে, “সেয়ে হ’ব নোৱাৰে, মই মূল্য দি তোমাৰ পৰা সকলো কিনিহে লম; মই নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বিনামূল্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ নকৰোঁ।” এই বুলি দায়ুদে পঞ্চাশ চেকল ৰূপ দি, সেই মৰণা মৰা খলা আৰু গৰুবোৰ কিনি ল’লে। ²⁵আৰু দায়ুদে সেই ঠাইতে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰি, হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। তাতে যিহোৱাই দেশৰ পক্ষে প্ৰাৰ্থনা শুনিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ পৰা মহামাৰী গুচিল।

ৰাজাৰলিৰ প্ৰথম পুস্তক

Chapter 1

দায়ুদৰ আয়ুসৰ শেষ দিন। চলোমনক ৰাজপদত নিযুক্ত কৰা!

¹পাছত ৰজা দায়ুদ বুঢ়া হৈ আহিল আৰু অতিশয় বৃদ্ধ হোৱাৰ বাবে তেওঁৰ গাত অনেক কাপোৰ দিলেও উম নোপোৱা হ'ল। ²এই হেতুকে তেওঁৰ দাসসকলে তেওঁক ক'লে, “আমাৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ বাবে এজনী কুমাৰী যুৱতী বিচাৰি চোৱা যাওঁক। তেতিয়া তাই মহাৰাজৰ সন্মুখত থাকি ৰজাৰ আলপৈচান ধৰাৰ লগতে আমাৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ গাত উম পাবলৈ তেওঁৰ বুকুত শয়ন কৰিব।”

³সেয়েহে তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ গোটেই অঞ্চলত সুন্দৰী ছোৱালী বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া তেওঁলোকে চুনেমীয়া অৰীচগক বিচাৰি পালে আৰু ৰজাৰ ওচৰলৈ তেওঁক লৈ আহিল। ⁴এই ছোৱালীজনী অতিশয় সুন্দৰী আছিল। তেওঁ ৰজাৰ আলপৈচান ধৰিলে আৰু শুশ্ৰূষা কৰিলে, কিন্তু তেওঁৰ সৈতে ৰজাই কোনো দৈহিক সম্পৰ্ক নাৰাখিলে।

⁵সেই কালত হগগীতৰ পুত্ৰ অদোনিয়াই নিজকে গৌৰৱ কৰি ক'লে, “ৰজা ময়েই হ'ম।” এইবুলি নিজৰ আগে আগে যাবৰ বাবে পঞ্চাশ জন মানুহৰ লগতে ৰথ আৰু অশ্বাৰোহী সৈন্যবোৰ যুগুত কৰি ৰাখিলে। ⁶তেওঁৰ পিতৃয়ে কেতিয়াও তেওঁক কষ্ট দি এইদৰে কোৱা নাই, “তুমি কিয় এইবোৰ কৰিছা?” অদোনিয়া দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ আছিল, তেওঁ অৱচালোমৰ পাছত জন্মিছিল।

⁷তেওঁ অবিয়াথৰ পুৰোহিত আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ লগত আলোচনা কৰিলে। তেতিয়া তেওঁলোকে অদোনিয়াক অনুসৰণ কৰিলে আৰু তেওঁক সহায় কৰিলে। ⁸কিন্তু চদোক পুৰোহিত, যিহোয়াদৰ পুত্ৰ বনায়, নাখন ভাৱবাদী, চিমিয়ী, ৰেয়ী আৰু যি বীৰসকল দায়ুদৰ লগত আছিল, তেওঁলোকে অদোনিয়াক অনুসৰণ নকৰিলে।

⁹পাছত অদোনিয়াই অয়িনৰোগেলৰ কাষত থকা জোহেলৎ শিলৰ ওচৰত ভেড়া, ছাগলী, ষাড় আৰু হুষ্ট পুষ্ট গৰু পোৱালি বলিদান কৰিলে। আৰু নিজ ভাই ৰাজকোঁৱৰ সকলক আৰু ৰজাৰ দাস যিহুদাৰ আটাই লোকক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। ¹⁰কিন্তু নাখন ভাৱবাদীক, বনায়ক, বীৰসকলক আৰু নিজ ভায়েক চলোমনক নিমন্ত্ৰণ নকৰিলে।

¹¹তেতিয়া নাখনে চলোমনৰ মাক বৎচেবাক ক'লে, “আমাৰ প্ৰভু দায়ুদে নজনাকৈ হগগীতৰ পুতেক অদোনিয়া যে ৰজা হ'ল, ইয়াক জানো তুমি শুনা নাই? ¹²এই হেতুকে আই, তুমি নিজৰ আৰু তোমাৰ পুত্ৰ চলোমনৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবলৈ, মই এতিয়া তোমাক পৰামৰ্শ দিওঁ।

¹³দায়ুদ ৰজাৰ ওচৰলৈ যোৱা; আৰু তেওঁক কোৱাগৈ, যে, ‘হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আপুনি জানো শপত খাই আপোনাৰ দাসীক কোৱা নাই, যে, ‘মোৰ পাছত তোমাৰ পুত্ৰ চলোমন অৱশ্যে ৰজা হ'ব আৰু তেৱেই মোৰ সিংহাসনত বহিব?’ তেনেহ'লে অদোনিয়াই কিয় ৰাজত্ব কৰি আছে?’

¹⁴আৰু চোৱা, সেই ঠাইত ৰজাৰ সৈতে তোমাৰ কথা শেষ নৌ হওঁতেই, মই তোমাৰ পাছত সোমাই গৈ তোমাৰ কথা নিশ্চিত কৰিম।”

¹⁵পাছত সেই মতে, বৎচেবা ভিতৰ-কোঠালিত সোমাই ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল। ৰজা অতিশয় বৃদ্ধ হোৱাত চুনেমীয়া অৰীচগে ৰজাৰ শুশ্ৰূষা কৰি আছিল। ¹⁶তেতিয়া বৎচেবাই মূৰ দোঁৱাই ৰজাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। তেতিয়া ৰজাই সুধিলে, “তোমাক কি লাগে?” ¹⁷তাই তেওঁক ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে শপত খাই আপোনাৰ বেটিৰ আগত কৈছিল যে, ‘মোৰ পাছত তোমাৰ পুত্ৰ চলোমন ৰজা হ'ব আৰু মোৰ সিংহাসনত ওপৰত তেৱেই বহিব।’

¹⁸কিন্তু এতিয়া, হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, চাওঁক, আপুনি নজনাকৈয়েই অদোনিয়া ৰজা হ'ল। ¹⁹অধিককৈ ষাড়, হুষ্ট পুষ্ট গৰু পোৱালি, ভেড়া আৰু ছাগলী বলিদান কৰি সকলো ৰাজকোঁৱৰ সকলৰ লগতে অবিয়াথৰ পুৰোহিত আৰু আৰু প্ৰধান সেনাপতি যোৱাবক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে, কিন্তু আপোনাৰ দাস চলোমনক নিমন্ত্ৰণ নকৰিলে।

²⁰হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আপোনাৰ পাছত মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ সিংহাসনত কোন বহিব, সেই বিষয়ে আপুনিহে তেওঁলোকক জনাওক; তেওঁলোকে আপোনাৰ পৰাই শুনিবলৈ বাট চাই আছে। ²¹আপুনি যদি ইয়াকে নকৰে, তেনেহলে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত যেতিয়া ওপৰ-পিতৃসকলৰ সৈতে নিদ্ৰিত হ'ব, তেতিয়া মই আৰু মোৰ পুত্ৰ চলোমন অপৰাধী হিচাবে গণিত হ'ব।”

²²এইদৰে তেওঁ ৰজাৰ লগত কথা হৈ থাকোঁতেই নাখন ভাৱবাদী ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। ²³তেতিয়া দাসসকলে ৰজাক ক'লে, “চাওঁক, নাখন ভাৱবাদী আহিছে।” পাছত ভাৱবাদী নাখন ৰজাৰ সন্মুখলৈ গ'ল আৰু আঁঠুকাটি ৰজাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে।

²⁴নাখনে ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, ‘মোৰ পাছত অদোনিয়া ৰজা হ'ব আৰু মোৰ সিংহাসনত সিয়েই বহিব, এনে বুলি আপুনি ক'লে নে কি?’ ²⁵কিয়নো তেওঁ আজি নামি গৈছে আৰু অধিককৈ ষাড়, হুষ্ট-পুষ্ট গৰু পোৱালি, ভেড়া আৰু ছাগলী বলিদান কৰিছে। তেওঁ তালৈ সকলো

ৰাজকোঁৱৰ, সেনাপতি আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিতকো নিমন্ত্ৰণ কৰিছে। আৰু চাওঁক, তেওঁলোকে তেওঁৰ আগত ভোজন পান কৰিছে আৰু কৈছে, 'অদোনিয়া ৰজা চিৰজীৱী হওঁক!'

²⁶কিন্তু আপোনাৰ দাস যি মই, মোক আৰু চদোক পুৰোহিত, যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায় আৰু আপোনাৰ দাস চলোমনক হ'লে তেওঁ নিমন্ত্ৰণ নকৰিলে। ²⁷এই কাৰ্য্য মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ আদেশত হ'ল নেকি? মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ পিছত আপোনাৰ সিংহাসনত কোন বহিব, সেই বিষয়ে আপোনাৰ দাসসকলক আপুনি জানো জনোৱা নাই?

²⁸তেতিয়া ৰজা দায়ূদে উত্তৰ দি ক'লে, "বৎচেবাক মোৰ ওচৰলৈ মাতি আনা।" তেতিয়া তেওঁ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি ৰজাৰ আগত থিয় হ'ল। ²⁹ৰজাই শপত কৰি ক'লে, "যি জনাই সকলো সৰুটৰ পৰা মোৰ প্ৰাণ মুক্ত কৰিলে, সেই জীৱন্ত যিহোৱাৰ শপত, ³⁰মোৰ পাছত তোমাৰ পুত্ৰ চলোমন ৰজা হ'ব আৰু সিয়েই মোৰ পদত মোৰ সিংহাসনত বহিব," এই বুলি তোমাৰ আগত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম লৈ যি শপত কৰিছিলোঁ, আজিয়েই সেই দৰে কাৰ্য্য কৰিম।" ³¹তেতিয়া বৎচেবাই আঁঠুকটি মাটিত মুৰ লগাই ৰজাৰ সন্মুখত প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু ক'লে, "মোৰ প্ৰভু ৰজা দায়ূদ চিৰজীৱী হওঁক।"

³²পাছত ৰজা দায়ূদ ক'লে, "চাদোক পুৰোহিতক, নাখন ভাববাদীক আৰু যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়াক মোৰ ওচৰলৈ মাতি আনা।" তেতিয়া তেওঁলোক ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল। ³³তাতে ৰজাই তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে নিজ প্ৰভুৰ দাসসকলক লগত লৈ, মোৰ পুত্ৰ চলোমনক মোৰ নিজৰ খচ্ৰত তুলি গীহোনলৈ লৈ যোৱা। ³⁴সেই ঠাইতে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তেওঁক ৰজা অভিষেক কৰিবলৈ চদোক পুৰোহিত আৰু ভাববাদী নাখনক কোৱা আৰু শিঙা বজাই তোমালোকে ক'বা, 'ৰজা চলোমন চিৰজীৱী হওঁক!'

³⁵পাছত তোমালোকে তেওঁৰ পাছে পাছে উঠি আহিবা; তেওঁ আহি মোৰ সিংহাসনত বহিব; কিয়নো মোৰ সলনি তেওঁ ৰজা হ'ব, ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাৰ ওপৰত অধ্যক্ষ হ'বলৈ মই তেওঁকেই নিযুক্ত কৰিলোঁ।" ³⁶তেতিয়া যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়াই উত্তৰ দি ৰজাক ক'লে, "সেই দৰে হওঁক! মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱায়ো সেইদৰে হওঁক বুলি কওঁক। ³⁷যিহোৱা যেনেকৈ মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ লগত আছিল, তেনেকৈ চলোমনৰ লগতো থাকক আৰু মোৰ প্ৰভু ৰজা দায়ূদৰ সিংহাসনতকৈ তেওঁৰ সিংহাসন মহৎ কৰক।"

³⁸পাছত চাদোক পুৰোহিত, নাখন ভাববাদী, যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়, কৰেথিয়া আৰু পেলেথীয়াসকল নামি গ'ল আৰু খচ্ৰৰ ওপৰত চলোমনক উঠাই লৈ তেওঁলোক গীহোনলৈ গ'ল। ³⁹পাছত চাদোক পুৰোহিতে তেলেৰে ভৰা শিঙাটো তন্তুৰ পৰা লৈ আহিল আৰু চলোমনক ৰজা অভিষেক কৰিলে। তেতিয়া তেওঁলোকে শিঙা বজোৱাৰ পাছত সকলো লোকে ক'লে, "ৰজা চলোমন চিৰজীৱী হওঁক!" ⁴⁰তাৰ পাছত সকলো লোক তেওঁৰ পাছে পাছে উঠি আহিল আৰু লোকসমূহে এনেদৰে বাঁহী বজালে আৰু মহা আনন্দ কৰিলে যে, তাৰ শব্দত পৃথিৱী কপিঁ উঠিল।

⁴¹তেতিয়া অদোনিয়া আৰু তেওঁৰ লগত নিমন্ত্ৰিত লোকসকলে ভোজন শেষ কৰা মাত্ৰে সেই শব্দ শুনিলে। আৰু যোৱাবে শিঙাৰ শব্দ শুনি ক'লে, "নগৰত ইমান কোলাহল কিয় হৈছে?" ⁴²তেওঁ এই কথা কৈ থাকোতেই, অবিয়াথৰ পুৰোহিতৰ পুত্ৰ যোনাথন আহি পালে। তেতিয়া অদোনিয়াই তেওঁক ক'লে, "সোমাই আহা; কিয়নো তুমি ভাল পুৰুষ আৰু শুভবাৰ্তা আনিছা।"

⁴³তেতিয়া যোনাথনে অদোনিয়াক উত্তৰ দি ক'লে, "সঁচাকৈ আমাৰ প্ৰভু ৰজা দায়ূদে চলোমনক ৰাজ-পদত নিযুক্ত কৰিলে। ⁴⁴আৰু ৰজাই চাদোক পুৰোহিতক, নাখন ভাববাদীক, যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়, কৰেথীয়া আৰু পেলেথীয়াসকলক তেওঁৰ লগত পঠালে। আৰু তেওঁলোকে তেওঁক ৰজাৰ খচ্ৰত তুলিলে। ⁴⁵আৰু চাদোক পুৰোহিত ও নাখন ভাববাদীয়ে তেওঁক গীহোনত ৰজা অভিষেক কৰিলে আৰু তেওঁলোকে তাৰ পৰা এনেদৰে আনন্দ কৰি কৰি উঠি আহিছে যে, তাৰে গোটেই নগৰ প্ৰতিধ্বনিত হৈ উঠিল। তোমালোকে যি শব্দ শুনিছিলো, সেয়ে সেই ধ্বনি। ⁴⁶আৰু চলোমন ৰাজসিংহাসনত বহিল। ⁴⁷তাৰ উপৰিও ৰজাৰ দাসসকলে আহি আমাৰ প্ৰভু ৰজা দায়ূদক এই বুলি আশীৰ্বাদ কৰিলে যে, 'আপোনাৰ ঈশ্বৰে আপোনাৰ নামতকৈয়ো চলোমনৰ নাম মহান কৰক আৰু তেওঁৰ সিংহাসন আপোনাৰ সিংহাসনতকৈয়ো মহৎ কৰক।' তেতিয়া ৰজাই শয়্যাতে প্ৰণিপাত কৰিলে। ⁴⁸আৰু ৰজায়ো এই কথা ক'লে যে, 'ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য হওঁক; তেওঁ আজি মোৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহিবলৈ মোক এজন দিলে আৰু মোৰ চকুৱে তাক দেখিবলৈ পালে।"

⁴⁹তেতিয়া অদোনিয়াৰ লগত থকা নিমন্ত্ৰিত লোকসকলে ভয় পালে আৰু প্ৰতিজনে উঠি নিজ নিজ বাটে গুচি গ'ল। ⁵⁰আৰু অদোনিয়াই চলোমনলৈ ভয় কৰি উঠি গৈ যজ্ঞবেদীৰ শিঙত ধৰিলেগৈ। ⁵¹পাছত চলোমনৰ আগত কোনোবাই এই কথা ক'লে, "চাওঁক, অদোনিয়াই চলোমন ৰজালৈ ভয় কৰিছে; কিয়নো চাওঁক, তেওঁ যজ্ঞবেদীৰ শিঙত ধৰি কৈছে, 'ৰজা চলোমনে তেওঁৰ দাসক তৰোৱালেৰে বধ নকৰিবলৈ মোৰ আগত শপত কৰক।"

⁵²তাতে চলোমনে ক'লে, "তেওঁ যদি নিজকে ভাল পুৰুষ বুলি দেখুৱায়, তেনেহ'লে তেওঁৰ এডালি চুলিও মাটিত নপৰিব, কিন্তু দুইটা পোৱা যায়, তেন্তে তেওঁৰ প্ৰাণ যাব।" ⁵³এই বুলি ৰজা চলোমনে মানুহ পঠিয়াই তেওঁক যজ্ঞবেদীৰ ওপৰৰ পৰা নমাই আনিলে। তাতে তেওঁ আহি ৰজা চলোমনৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু চলোমনে তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ ঘৰলৈ যোৱা।"

Chapter 2

দায়ুদৰ শেষ আজ্ঞা আৰু মৃত্যু। চলোমনে নিজৰ ৰাজ্য দৃঢ় কৰা।

¹পাছত দায়ুদৰ মৃত্যুৰ দিন ওচৰ চপাত, তেওঁ নিজ পুত্ৰ চলোমনক এই আদেশ দি ক'লে, ²"সকলো মৰ্ত্যই যোৱা পথেৰে মই যাওঁ। সেয়েহে তুমি বলৱান হোৱা আৰু নিজৰ পুৰুষালি দেখুওৱা। ³তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰা আৰু তেওঁৰ পথত চলিবা আৰু তেওঁৰ, তেওঁৰ সকলো বিধি, আজ্ঞা, সিদ্ধান্ত আৰু তেওঁৰ নিয়ম-চুক্তিবোৰ সাৱধানে পালন কৰিবা। যি বিষয়বোৰ মোচিৰ ব্যৱস্থা-পুস্তকত লিখা আছে, তেনেদৰে তেওঁৰ তেওঁৰ বিধি, আজ্ঞা, শাসন-প্ৰণালী আৰু সাক্ষ্য অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিবা আৰু সেই সেয়েহে তুমি যেন সকলো কাৰ্যত আৰু যি যি ঠাইত যাবা সেই সকলোতে তুমি শান্তিপ্ৰাপ্ত হ'বা, ⁴যাতে মোৰ বিষয়ে যিহোৱাই কোৱা সেই বাক্য তেওঁ সিদ্ধ কৰিব বোলে, 'তোমাৰ সন্তানসকলে যদি সত্যভাৱে সকলো চিত্তেৰে আৰু সকলো প্ৰাণেৰে মোৰ আগত চলে, তেনেহ'লে ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনত বহিবলৈ তোমাৰ সম্বন্ধীয়া লোক এজনৰো অভাৱ নহ'ব'।

⁵চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবে মোৰ বিৰুদ্ধে যি কৰিলে, অৰ্থাৎ নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰ আৰু যেথৰৰ পুত্ৰ অমাচা, ইস্ৰায়েলৰ এই দুজন সেনাপতিলৈ যি কৰিলে, সেই বিষয়ে তুমি জানা। তেওঁ তেওঁলোকক বধ কৰি যুদ্ধৰ সময়ত কৰাৰ দৰে শান্তিৰ সময়তো ৰক্তপাত কৰিলে আৰু সেই ৰক্ত তেওঁৰ কটিবন্ধনত আৰু ভৰিৰ জোতাত লগালে। ⁶এতেকে তুমি নিজ জ্ঞান অনুসাৰে তেওঁলৈ ব্যৱহাৰ কৰিবা আৰু তেওঁৰ পকা চুলি শান্তিৰে কবৰলৈ নামিব নিদিবা।

⁷কিন্তু গিলিয়দীয়া বৰ্জিল্লয়ৰ পুত্ৰসকলক দয়া ব্যৱহাৰ কৰিবা আৰু তোমাৰ মেজত বহোঁতাসকলৰ মাজত তেওঁলোককো ঠাই দিবা, কিয়নো তোমাৰ ককাই অবচালোমৰ ভয়ত মই পলোৱা সময়ত তেওঁলোকে মোক সহায় কৰিবলৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল।

⁸আৰু চোৱা, বহুৰীমত থকা বিন্যামীনীয়া গেৰাৰ পুত্ৰ চিমিয়ী তোমাৰ লগত আছে, যি জনে মই মহনয়িমলৈ যোৱা দিনা মোক অতিশয়ৰূপে শাও দিছিল। পাছত তেওঁ মোৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ যত্নলৈ আহিছিল আৰু তাতে মই যিহোৱাৰ নামেৰে শপত কৰি তেওঁক কলৌ, 'মই তোমাক তৰোৱালেৰে বধ নকৰোঁ।' ⁹এই হেতুকে তুমি এতিয়া তেওঁক নিৰ্দোষী বুলি নাভাবিবা। তুমি এজন জ্ঞানৱান লোক আৰু তেওঁলৈ কি কৰা উচিত, সেই বিষয়ে তুমি জানা। তুমি তেওঁৰ পকা চুলি তেজেৰে সৈতে তেওঁক কবৰলৈ নমাই দিবা।"

¹⁰তাৰ পাছত দায়ুদ নিজৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্রিত হ'ল; তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত মৈদাম দিয়া হ'ল। ¹¹দায়ুদে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত চল্লিশ বছৰ ধৰি ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁ সাত বছৰ হিব্ৰোণত আৰু তেতিয়া বছৰ যিকচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল। ¹²তেতিয়া চলোমন নিজ পিতৃ দায়ুদৰ সিংহাসনত বহি তেওঁৰ ৰাজ্য অতিশয় দৃঢ় কৰিলে।

¹³সেই সময়ত হগগীতৰ পুত্ৰ অদোনিয়া চলোমনৰ মাতৃ বৎচেবাইৰ ওচৰলৈ আহিল। তেতিয়া বৎচেবাই সুধিলে, "ভালৰ অৰ্থে আহিছা নে?" তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, "ভালৰ অৰ্থেই।" ¹⁴তেওঁ পুনৰ ক'লে, "তোমাৰ আগত কিছু কথা ক'ব লগা আছে।" ¹⁵তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "কোৱা।" তেতিয়া অদোনিয়াই ক'লে, "তুমি জানা যে ৰাজ্য মোৰহে আছিল, আৰু মইহে ৰজা হ'ম বুলি গোটেই ইস্ৰায়েলে মোক আশা কৰিছিল। তথাপি ৰাজ্য সলনি হৈ মোৰ ভাইৰ হ'ল, কিয়নো যিহোৱাৰ দ্বাৰাইহে তেওঁ হ'ল। ¹⁶এই হেতুকে এতিয়া মই তোমাৰ আগত এটি নিবেদন কৰিম। সেই বিষয়ে তুমি অসন্মত নহ'বা।" তেতিয়া বৎচেবাই ক'লে, "কোৱা।" ¹⁷তেতিয়া অদোনিয়াই ক'লে, "অনুগ্ৰহ কৰি চলোমন ৰজাক কোৱা, তেওঁ যেন চুনেমীয়া অৰীচগক মোক পত্নীৰূপে দিয়ে; কিয়নো তেওঁ তোমাত অসন্মত নহ'ব।" ¹⁸তেতিয়া বৎচেবাই ক'লে, "বাক, মই তোমাৰ বিষয়ে ৰজাৰ লগত কথা পাতিম।"

¹⁹পাছত বৎচেবাই অদোনিয়াৰ বিষয়ে কথা পাতিবলৈ চলোমন ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল। তাতে ৰজাই তেওঁক আগবাঢ়ি লগ ধৰিবলৈ উঠি আহিল, আৰু তেওঁৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ সিংহাসনত বহিল আৰু তেওঁৰ মাতৃৰ কাৰণে এখন আসন যুগুত কৰিলে। তেওঁ ৰজাৰ সোঁফালে বহিল। ²⁰তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "মই তোমাৰ আগত এটি সৰু বিষয় নিবেদন কৰোঁ; সেই বিষয়ে তুমি মোক অস্বীকাৰ নকৰিবা।" তেতিয়া ৰজাই ক'লে, "হে মোৰ মাতৃ, খোজক; কিয়নো মই আপোনাক অস্বীকাৰ নকৰোঁ।" ²¹তেতিয়া বৎচেবাই ক'লে, "তোমাৰ ককাই অদোনিয়া লগত চুনেমীয়া অৰীচগক পত্নীৰূপে দিয়া হওঁকা।"

²²তেতিয়া চলোমন ৰজাই উত্তৰ কৰি নিজৰ মাতৃক ক'লে, "আপুনি অদোনিয়াৰ কাৰণে চুনেমীয়া অৰীচগক কিয় খুজিছে? তেওঁৰ বাবে ৰাজ্যখনকো কিয় খোজা নাই, কিয়নো তেওঁ মোৰ বৰ ককাই-এনে কি, অবিয়াথৰ পুৰোহিত আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ কাৰণেও খোজক।"

²³তেতিয়া চলোমন ৰজাই যিহোৱাৰ নামেৰে শপত লৈ ক'লে, "অদোনিয়াই যদি নিজৰ প্ৰাণ হানি হোৱাকৈ এই কথা কোৱা নাই, তেনেহ'লে ঈশ্বৰে মোলৈকো সেইদৰে কৰক বা তাতকৈয়ো অধিক দণ্ড দিয়ক।

²⁴এই হেতুকে এতিয়া যি জনে নিজৰ প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে, মোক সুস্থিৰ কৰি মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ সিংহাসনত মোক বহুৱালে আৰু মোৰ বংশ স্থাপন কৰিলে, সেই যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, আজি নিশ্চয়ে অদোনিয়াৰ প্ৰাণ-দণ্ড হ'ব।" ²⁵তেতিয়া চলোমন ৰজাই যিহোৱাদাৰ পুত্ৰ বনায়াক পঠিয়াই দিলে; তেওঁ অদোনিয়াক বিচাৰি পাই তেওঁক বধ কৰিলে।

²⁶পাছত ৰজাই অবিয়াখৰ পুৰোহিতক ক'লে, "তুমি অনাথোতলৈ নিজ উত্তৰাধীকাৰৰ ডুমিলৈ যোৱা। তুমিও মৃত্যুৰ যোগ্য, তথাপি মই এই সময়ত তোমাৰ প্ৰাণ দণ্ড নকৰো, কাৰণ তুমি মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ আগত প্ৰভু যিহোৱাৰ চন্দুক বৈ নিছিলি আৰু মোৰ পিতৃৰ দুখভোগৰ সকলো সময়ত তুমিও দুখ-ভোগ কৰিছিলি।" ²⁷এইদৰে চীলোত এলীৰ বংশৰ অহিতে যিহোৱাই কোৱা বাক্য যেন সিদ্ধ হয়, এই কাৰণে চলোমনে অবিয়াখৰ পুৰোহিতক যিহোৱাৰ পুৰোহিত পদৰ পৰা অব্যাহতি দিলে।

²⁸তেতিয়া সেই ঘটনাৰ বাতৰি যোৱাবলৈ আহিল, কিয়নো যোৱাৰ যদিও অবচালোমৰ ফলীয়া নাছিল, তথাপি অদোনিয়াৰ ফলীয়া হৈছিল। সেই কাৰণে তেওঁ যিহোৱাৰ তম্বুৰ ভিতৰলৈ পলাই গৈ যজ্ঞবেদীৰ শিঙত ধৰি থাকিল। ²⁹পাছত যোৱাৰ যিহোৱাৰ তম্বুৰ ভিতৰলৈ পলাই যোৱা আৰু তেওঁ যজ্ঞবেদীৰ কাষত থকা এই বুলি কোনোবাই চলোমন ৰজাক খবৰ দিলে। তেতিয়া তেওঁ যিহোৱাদাৰ পুত্ৰ বনায়াক পঠিয়াই ক'লে, "যোৱা তেওঁক বধ কৰা।"

³⁰তেতিয়া বনায়াই যিহোৱাৰ তম্বুলৈ গ'ল, আৰু তেওঁক ক'লে, "ৰজাই কৈছে, 'তুমি বাহিৰলৈ ওলাই আহাঁ।'।" তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "নহয়, মই এই ঠাইতে মৰিম।" তেতিয়া বনয়া ৰজাৰ ওচৰলৈ উভতি গ'ল, আৰু তেওঁক ক'লে, "যোৱাবে সেই যজ্ঞবেদীৰ কাষতে মৰিবলৈ বিচাৰিছো।"

³¹তেতিয়া ৰজাই ক'লে, "তুমি তেওঁৰ কথাৰ দৰেই কাৰ্য্য কৰা। তেওঁক বধ কৰি তেওঁক মৈদাম দিবা; সেইদৰে কৰিলে, যোৱাবে যি নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাত কৰিছিল, সেই ৰক্তপাতৰ দোষ তুমি মোৰ পৰা আৰু মোৰ পিতৃ-বংশৰ পৰা দূৰ কৰিবা।

³²আৰু যিহোৱাই তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁৰেই ওপৰত থ'ব, কিয়নো তেওঁ মোৰ পিতৃ দায়ুদে নজনাকৈ, তেওঁ নিজতকৈ ধাৰ্মিক আৰু উত্তম দুজন লোকক, অৰ্থাৎ ইস্ৰায়েলৰ প্ৰধান সেনাপতি নেৰৰ পুত্ৰ অৱনেৰক আৰু যিহুদাৰ প্ৰধান সেনাপতি য়েথৰৰ পুত্ৰ অমাচাক আক্ৰমণ কৰি তৰোৱালৰ দ্বাৰাই বধ কৰিছিল। ³³তেওঁলোকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ যেন যোৱাবৰ মূৰত আৰু তেওঁৰ বংশৰ মূৰত চিৰকাললৈকে থাকক; কিন্তু দায়ুদ আৰু তেওঁৰ সন্তানসকললৈ, তেওঁৰ বংশলৈ আৰু তেওঁৰ সিংহাসনলৈ যিহোৱাৰ পৰা সৰ্বদায় শান্তি হ'ব।"

³⁴তেতিয়া যিহোৱাদাৰ পুত্ৰ বনায়াই উঠি গ'ল, আৰু তেওঁক আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিলে। পাছত মৰুপ্ৰান্তত থকা তেওঁৰ নিজৰ ঘৰলৈ নিলে, আৰু তেওঁক তাতে মৈদাম দিলে। ³⁵পাছত ৰজাই তেওঁৰ পদত যিহোৱাদাৰ পুত্ৰ বনায়াক প্ৰধান সেনাপতি পাতিলে আৰু ৰজাই অবিয়াখৰ পদত চাদোকক পুৰোহিত নিযুক্ত কৰিলে।

³⁶তাৰ পাছত ৰজাই মানুহ পঠিয়াই চিমিয়ীক মতাই আনি ক'লে, "তুমি যিৰুচালেমত নিজৰ কাৰণে এটা ঘৰ সাজা আৰু তাতে আহি বাস কৰা। সেই ঠাইৰ পৰা তুমি আন কোনো ঠাইলৈ ওলাই নাযাবা।" ³⁷কিয়নো তুমি যিদিনা বাহিৰ হৈ কিদ্ৰোণ জুৰি পাৰ হ'বা, সেইদিনা অৱশ্যে তোমাৰ প্ৰাণ যাব, সেই বিষয়ে জানিবা; তেতিয়া তোমাৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তোমাৰেই মূৰত থাকিবা।" ³⁸গতিকে চিমিয়ীয়ে ৰজাক ক'লে, "আপুনি যি কথা কৈছে, সেয়ে উত্তম। মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে যেনেকৈ ক'লে, আপোনাৰ এই দাসে সেইদৰেই কৰিবা।" পাছত চিমিয়ীয়ে অনেক কাললৈকে যিৰুচালেমত বাস কৰিলে।

³⁹কিন্তু তিনি বছৰৰ মূৰত চিমিয়ীৰ দুজন দাসে পলাই গৈ মাখাৰ পুত্ৰ আখীচ নামেৰে গাতৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল। তেতিয়া লোকসকলে ক'লে "চোৱা, তোমাৰ বন্দীহঁত গাতত আছে", এই বুলি কোনোবাই চিমিয়ীক ক'লে, ⁴⁰তেতিয়া চিমিয়ীয়ে উঠি গাধ সজাই তেওঁৰ বন্দীবোৰ বিচাৰি গাতত থকা আখীচৰ ওচৰলৈ গ'ল, আৰু গাতৰ পৰা তেওঁৰ বন্দীবোৰক লৈ আহিল।

⁴¹পাছত চিমিয়ী যিৰুচালেমৰ পৰা গাতলৈ গৈ উভতি অহাৰ কথা কোনোবাই আহি ৰজা চলোমনক জনালে। ⁴²তেতিয়া ৰজাই মানুহ পঠিয়াই চিমিয়ীক মতাই আনিলে, আৰু তেওঁক ক'লে, "যি দিনা তুমি বাহিৰ ওলাই কোনো ফালে যাবা, সেইদিনা অৱশ্যে তোমাৰ প্ৰাণ যাব, এইদৰে জানো যিহোৱাৰ নামেৰে তোমাক শপত দিয়া হোৱা নাই? আৰু এই বিষয় নিশ্চিতভাৱে জানো তোমাক কোৱা হোৱা নাই? তেতিয়া তুমিও কৈছিলি, 'মই যি শুনিবলৈ, সেয়ে উত্তম'।

⁴³এতিয়া যিহোৱাৰ নামেৰে দিয়া শপত আৰু মই তোমাক দিয়া আজ্ঞা তুমি কিয় পালন কৰা নাই?" ⁴⁴ৰজাই চিমিয়ীক পুনৰ ক'লে, "মোৰ পিতৃ দায়ুদলৈ কৰা তোমাৰ যি দুষ্টতাৰ বিষয়ে তোমাৰ মনে সাক্ষ্য দি আছে, সেই বিষয়ে তুমি জানি আছা; এতেকে এতিয়া যিহোৱাই তোমাৰ দুষ্টতাৰ ফল তোমাৰ নিজ মূৰতে দিব। ⁴⁵কিন্তু চলোমন ৰজাই আশীৰ্বাদ পাব আৰু যিহোৱাৰ সন্মুখত দায়ুদৰ সিংহাসন চিৰকাললৈকে থাকিবা।"

⁴⁶পাছত ৰজাই যিহোৱাদাৰ পুত্ৰ বনায়াক আজ্ঞা কৰিলে, আৰু বনয়া ওলাই গৈ তেওঁক আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিলে। এইদৰে চলোমনৰ হাতত ৰাজ্য দৃঢ় হ'ল।

Chapter 3

চলোমনৰ বিবাহ। গিবিয়োনত ঈশ্বৰে তেওঁক দৰ্শন দিয়া। তেওঁ এক বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰা।

¹চলোমনে মিচৰৰ ৰজা ফৰোণৰ জীয়েকৰ সৈতে বিবাহৰ দ্বাৰাই নিজৰ বাবে সম্বন্ধ স্থাপন কৰিলে। তেওঁ ফৰোণৰ জীয়েকক লৈ আহিল, আৰু তেওঁক নিজৰ গৃহ, যিহোৱাৰ গৃহ আৰু যিৰুচালেমৰ চাৰিওফালৰ দেৱাল সম্পূৰ্ণকৈ নিৰ্মাণ নহোৱালৈকে, দায়ুদৰ নগৰত ৰাখিলে। ²লোকসকলে পবিত্ৰ ঠাইবোৰতহে বলিদান কৰিছিল; কাৰণ সেই কাললৈকে যিহোৱাৰ নামেৰে কোনো গৃহ নিৰ্মাণ কৰা হোৱা নাছিল। ³চলোমনে পবিত্ৰ স্থানবোৰত বলিদান দিয়া আৰু ধূপ জ্বলোৱাৰ বাহিৰে, তেওঁ নিজ পিতৃ দায়ুদৰ বিধি অনুসাৰে চলিছিল, তেওঁ যিহোৱাক প্ৰেম কৰিছিল।

⁴পাছত ৰজাই বলিদান কৰিবৰ অৰ্থে গিবিয়োনলৈ গ'ল, কিয়নো সেই ঠাই আটাইতকৈ প্ৰধান পবিত্ৰ ঠাই আছিল। চলোমনে তাত থকা যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত এক হাজাৰ হোম-বলি দিলে। ⁵গিবিয়োনতে যিহোৱাই ৰাতি সপোনত চলোমনক দৰ্শন দিলে; তেওঁ ক'লে, “খোজা! মই তোমাক কি বৰ দিম।”

⁶তেতিয়া চলোমনে ক'লে, “আপোনাৰ দাস মোৰ পিতৃ দায়ূদে সত্যতা, ধাৰ্মিকতা আৰু সৰল চিত্তেৰে যি আচৰণ কৰিলে, সেইদৰে আপুনি তেওঁক অতিশয় দয়া কৰিলে। বিশেষকৈ তেওঁক এনে মহা-অনুগ্ৰহ কৰিলে যে, আজিৰ দৰে তেওঁৰ সিংহাসনত বহিবলৈ তেওঁক এজন পুত্ৰও দিলে।

⁷এতিয়া, হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি মোৰ পিতৃ দায়ূদৰ পদত আপোনাৰ এই দাসক ৰজা পাতিলে, কিন্তু মই সৰু ল'ৰা মাথোনা। মই বাহিৰলৈ ওলাব আৰু অনাকি ভিতৰলৈ সোমাবলৈকো নাজানো। ⁸আপোনাৰ এই দাস, আপুনি মনোনীত কৰা আপোনাৰ দাসসকলৰ মাজত আছে; তেওঁলোক মহাজাতি, সংখ্যাত অগণন বা গণিব নোৱাৰা। ⁹এতেকে আপোনাৰ প্ৰজাসকলৰ বিচাৰ কৰিবৰ অৰ্থে, আপোনাৰ এই দাসক ভাল বেয়া বুজিবলৈ জ্ঞানযুক্ত মন দিয়ক। কিয়নো আপোনাৰ এনে বৃহৎ জাতিৰ বিচাৰ কৰা কাৰ সাধ্য?”

¹⁰চলোমনে এনে বৰ খোজাত, প্ৰভুৱে তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনাত সন্তোষ পালে। ¹¹তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁক ক'লে, “কিয়নো তুমি এনে বিষয় বিচাৰিলা, আৰু নিজৰ কাৰণে দীঘল আয়ুস বা ঐশ্বৰ্য্য বা তোমাৰ শত্ৰুৰ প্ৰাণ নুখুজিলা, কিন্তু সুবিচাৰ কৰিবলৈ নিজৰ কাৰণে জ্ঞান বিচাৰিলা, ¹²এই কাৰণে চোৱা, মই তোমাৰ বাক্যৰ দৰেই সকলো কৰিলো। তোমাক মই এনে জ্ঞান আৰু বুদ্ধি থকা মন দিলা যে, তোমাৰ আগেয়ে তোমাৰ তুল্য কোনো হোৱা নাই বা তোমাৰ পাছতো উৎপন্ন নহ'ব।

¹³ইয়াৰ বাহিৰেও তুমি নোখোজা সেই ঐশ্বৰ্য্য আৰু সন্মান তোমাক দিলা। তোমাৰ সমস্ত জীৱন কালত ৰজাসকলৰ মাজত কোনো তোমাৰ তুল্য নহ'ব। ¹⁴তুমি যদি তোমাৰ পিতৃ দায়ূদে চলাৰ দৰে মোৰ পথত চলি মোৰ বিধি আৰু আজ্ঞাবোৰ পালন কৰা, তেনেহ'লে মই তোমাৰ আয়ুস আৰু দীঘল কৰিম।”

¹⁵তেতিয়া চলোমনে সাৰ পাই দেখিলে যে, সেয়া সপোনহে আছিল। পাছত তেওঁ যিৰূচালেমলৈ আহি যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটিৰ সন্মুখত থিয় হ'ল। তাত তেওঁ হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু নিজ সকলো দাসসকলৰ কাৰণে এটা ভোজ পাতিলে।

¹⁶সেই সময়ত দুজনী বেষ্যা মহিলা ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ সন্মুখত থিয় হ'ল। ¹⁷তেওঁলোকৰ এজনীয়ে ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, মই আৰু এই জনী মহিলাই দুয়ো একে ঘৰতে থাকোঁ আৰু মই এয়ে সৈতে ঘৰত থকা কালত এটি ল'ৰা প্ৰসৱ কৰিলোঁ।

¹⁸পাছত মই প্ৰসৱ কৰা তৃতীয় দিনা এই জনী মহিলায়ো এটি ল'ৰা প্ৰসৱ কৰিলে। তেতিয়া আমি একে লগে আছিলোঁ। ঘৰত আমাৰ লগত আন কোনো মানুহ নাছিল, কেৱল ঘৰত আমি দুজনীয়ে আছিলো। ¹⁹পাছত ৰাতি এইৰ ল'ৰাটি মৃত্যু হ'ল, কাৰণ এই তাৰ ওপৰত শুলে। ²⁰তাতো তাই মাজনিশা উঠি, আপোনাৰ এই বেটা টোপনিত থাকোঁতে, মোৰ ল'ৰাটি মোৰ কাষৰ পৰা নি নিজৰ বুকুত শুৱালে আৰু নিজৰ মৰা ল'ৰাটি আনি মোৰ বুকুত শুৱাই থ'লে।

²¹পাছত ৰাতিপুৱা মই মোৰ ল'ৰাটিক পিয়াহ দিবলৈ উঠি দেখিলোঁ যে, সি মৰা। কিন্তু ৰাতিপুৱা মই ভালকৈ চাওঁতে দেখিলোঁ যে, সি মই জন্ম দিয়া ল'ৰাটি নহয়।” ²²তেতিয়া দ্বিতীয় জনী মহিলাই ক'লে, “নহয়, জীয়াই থকা ল'ৰাটি মোৰ, মৰা জনহে তোমাৰ ল'ৰা।” তেতিয়া প্ৰথম জনীয়ে ক'লে, “নহয় নহয়, মৰা ল'ৰাটি তোমাৰ, জীয়াই থকা জনহে মোৰ।” এই দৰে তেওঁলোক দুয়োজনীয়ে ৰজাৰ আগত নিবেদন কৰিলে।

²³তেতিয়াই ৰজাই ক'লে, “এইজনীয়ে কৈছে, ‘জীয়াই থকা ল'ৰাটি মোৰ, মৰা ল'ৰাটি তোমাৰ’, আৰু আন জনীয়ে কৈছে, ‘নহয় নহয়, মৰা ল'ৰাটি তোমাৰ, জীয়াই থকা ল'ৰাটো মোৰ।” ²⁴তেতিয়া ৰজাই আজ্ঞা কৰিলে, “মোলৈ এখন তৰোৱাল আনা।” তেতিয়া ৰজাৰ আগলৈ এখন তৰোৱাল আনা হ'ল। ²⁵তেতিয়া ৰজাই ক'লে, “এই জীয়াই থকা ল'ৰাটিক দুডোখৰ কৰি, এজনীক এফাল আৰু আন জনীক এফাল দিয়া।”

²⁶তেতিয়া জীয়াই থকা ল'ৰাটি যি জনী মহিলাৰ আছিল, তেওঁ তেওঁৰ ল'ৰাটিলৈ দয়া-মমতাৰে উপচি পৰিল, তেওঁ ৰজাক নিবেদন কৰি ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু, বিনয় কৰোঁ, জীয়া ল'ৰাটি এইকে দিয়ক, ল'ৰাটি কোনোমতেই বধ নকৰিব।” কিন্তু আন জনীয়ে ক'লে, “সি মোৰো নহওঁক তোমাৰো নহওঁক। তোমালোকে তাক দুডোখৰ কৰা।” ²⁷তেতিয়া ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, “এই জনীকে জীয়া ল'ৰাটি দিয়া আৰু কোনো মতে তাক বধ নকৰিব। এই জনীয়েই তাৰ মাতৃ।” ²⁸ৰজাই এই যি বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিলে, সেই বিষয়ে শূনি গোটেই ইস্ৰায়েলে ৰজালৈ ভয় কৰিলে, কিয়নো তেওঁলোকে দেখিলে যে, বিচাৰ কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁ ঈশ্বৰে দিয়া জ্ঞান আছে।

Chapter 4

চলোমনৰ বিষয়াসকল। তেওঁৰ পৰাক্ৰম আৰু জ্ঞান।

¹চলোমন গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা আছিল। ²এওঁলোক তেওঁৰ বিষয়া আছিল: চাদোকৰ পুত্ৰ অজৰিয়া পুৰোহিত আছিল। ³চীচাৰ পুত্ৰ ইলীহোৰফ আৰু অহিয়া ৰাজ-লিখক আছিল। অহীলুদৰ পুত্ৰ যিহোচাফট ইতিহাস-লিখক আছিল। ⁴যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনয়া সৈন্যসকলৰ প্ৰধান সেনাপতি আছিল। চাদোক আৰু ইবিয়াথৰ পুৰোহিত আছিল।

⁵নাখনৰ পুত্ৰ অজৰীয়া বিষয়াসকলৰ ওপৰত অধ্যক্ষ আছিল। নাখনৰ পুত্ৰ জাবুদ পুৰোহিত আৰু ৰজাৰ সুহৃদ বন্ধু আছিল। ⁶অহীচাৰ ৰাজঘৰগিৰি আৰু অন্দাৰ পুত্ৰ আদোনীৰাম বন্দী কাম কৰোৱাসকলৰ ওপৰত অধ্যক্ষ আছিল।

⁷চলোমনে গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰা বাৰ জন বিষয়া আছিল, তেওঁলোকে ৰজাৰ আৰু ৰাজগৃহৰ বাবে খোৱা বস্ত্ৰৰ যোগান ধৰিছিল। বছৰৰ ভিতৰত এমাহৰ সম্বল যোগান ধৰাৰ ভাৰ প্ৰতিজনৰ ওপৰত আছিল। ⁸তেওঁলোকৰ নামবোৰ আছিল: ইফ্ৰয়িম পৰ্বতৰ বিন-হুৰ, ⁹মাকচত বিন-ডেকাৰ, চালবীম, বৈৎ-চেমচত আৰু এলোন-বৈৎ-হানন আছিল; ¹⁰আৰু অৰুৰোতত বিন-হেচদ (তেওঁৰ অধীনত চোকা আৰু হেফৰ প্ৰদেশ আছিল।)

¹¹অবীনাৰ সমুদায় দোৰ জিলাত আছিল, (তেওঁ চলোমনৰ জীয়েক টাফতক বিয়া কৰাইছিল), ¹²তানক আৰু মগিদোত অহীলুদৰ পুত্ৰ বানাৰ আৰু চৰ্তনৰ ওচৰত যিজ্ৰিয়েলৰ তলত থকা গোটেই বৈৎচান অৰ্থাৎ বৈৎচানৰ পৰা আবেল-মহোলা আৰু যকমিয়ামৰ সিটো দিশলৈকে অধিকাৰ কৰি আছিল। অধিকাৰ আছিল। ¹³ৰামোৎ-গিলিয়দত বিন-গেবৰ, (তেওঁৰ অধীনত গিলিয়দত থকা মনচিৰ পুত্ৰ যায়ীৰৰ আটাই গাওঁ আৰু বাচানত থকা অৰ্গোব অঞ্চল অৰ্থাৎ গড়েৰে বেষ্টিত আৰু পিতলৰ ডাং থকা ষাঠিখন ডাঙৰ নগৰ আছিল), ¹⁴মহনয়িমত ইন্দোৰ পুত্ৰ অহীনাৰ আছিল।

¹⁵নপ্তালীত অহীমাচ, (তেরো চলোমনৰ জীয়েক বাচমতক বিয়া কৰিছিল), ¹⁶আচেরত আৰু বালোতত হুচয়ৰ পুত্ৰ বানা, ¹⁷ইচাখৰত পাকহৰ পুত্ৰ যিহোচাফট আছিল।

¹⁸বিন্যাৰীনত এলাৰ পুত্ৰ চিমিয়ী, ¹⁹আৰু গিলিয়দ দেশত, অৰ্থাৎ ইমোৰীয়াসকলৰ চীহোন ৰজাৰ দেশত উৰীৰ পুত্ৰ গেবৰ আৰু বাচানৰ অগ ৰজা; সেই দেশত কেৱল তেৱেই বিষয়া আছিল।

²⁰যিহূদা আৰু ইস্ৰায়েল সমুদ্ৰৰ তীৰত থকা বালিৰ নিচিনা অসংখ্য আছিল। তেওঁলোকে ভোজন-পান আৰু ৰং ধেমালি কৰিছিল। ²¹চলোমনে ফৰাৎ নদীৰে পৰা ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দেশলৈ আৰু মিচৰ দেশৰ সীমালৈকে, সকলো ৰাজ্যৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁলোকে চলোমনলৈ উপহাৰ আনিছিল আৰু তেওঁৰ গোটেই ৰাজত্বৰ কালত তেওঁলোকে তেওঁক সেৱা কৰিছিল। ²²চলোমনৰ প্ৰতিদিনৰ আহাৰত প্ৰয়োজন হৈছিল, দ্ৰব্য ত্ৰিশ কোৰ (সেই সময়ত গোটা আৰু জুলীয়া বস্ত্ৰ জোখা পাত্ৰ, ইয়াত প্ৰায় পঞ্চল্লিচ গেলন বস্ত্ৰ ধৰে) উত্তম মিহি আটাগুড়ি আৰু ষাঠি কোৰ সাধাৰণ আটাগুড়ি, ²³দহোটা পুষ্ট ষাড় গৰু, চৰণীয়া পথাৰৰ পৰা অনা গৰু বিশটা আৰু এশ টা ভেড়া; ইয়াৰ উপৰিও হৰিণা, কৃষ্ণ-সাৰ, যহমূৰ পশু (এবিধ হৰিণ জাতিয় পশু) আৰু পুষ্ট পক্ষী।

²⁴কিয়নো তেওঁ টিপচহৰ পৰা ঘচালৈকে, ফৰাৎ নদীৰ ইপাৰে থকা সমুদায় দেশৰ, নদীৰ ইপাৰে থকা সকলো ৰজাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিলে আৰু তেওঁৰ চাৰিওফালৰ অঞ্চল শান্তিপূৰ্ণ আছিল। ²⁵চলোমনৰ ৰাজত্বৰ সকলো সময়ত, প্ৰতিজনে দানৰ পৰা বেৰ-চেবালৈকে, যিহূদা আৰু ইস্ৰায়েলত নিজ দ্ৰাকালতাৰ আৰু নিজ নিজ ডিমৰু গছৰ তলত নিৰ্ভয়ে বাস কৰিছিল।

²⁶চলোমনৰ ৰথৰ কাৰণে চল্লিশ হাজাৰ ঘোঁৰাশাল আৰু বাৰ হাজাৰ অশ্বাৰোহী আছিল। ²⁷প্ৰতিজন বিষয়াই চলোমন ৰজাৰ কাৰণে আৰু তেওঁৰ মেজলৈ অহা সকলোৰে কাৰণে নিজ নিজ নিৰূপিত মাহত খোৱা সমল যোগাইছিল। তেওঁলোকে কোনো বস্ত্ৰৰ নাটনি হ'বলৈ দিয়া নাছিল। ²⁸তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনে নিজ নিজ নিৰূপিত কাৰ্য্যৰ দৰে, সাধাৰণ আৰু বেগী ঘোঁৰাৰ কাৰণে, দিবলগীয়া ঠাইলৈ যৱ ধান আৰু খেৰ আনিছিল।

²⁹ঈশ্বৰে চলোমনক অতিশয় অধিক জ্ঞান আৰু বুদ্ধি দিলে আৰু সমুদ্ৰৰ তীৰত থকা বালিৰ নিচিনা অধিক বিষয় বুজিবলৈ এক বহল মন দিলে। ³⁰তাতে চলোমনৰ জ্ঞান পূব দেশত থকা সকলো লোক আৰু মিচৰীয়া লোকসকলৰ জ্ঞানতকৈ অত্যধিক হ'ল। ³¹তেওঁ সকলোতকৈ জ্ঞানৱান; তেওঁ ইজ্ৰাহীয়া এখন, মাহোলৰ পুত্ৰ হেমন, কলকোল আৰু দৰ্দা, এই সকলোতকৈয়ো অধিক জ্ঞানৱান হ'ল। আৰু তেওঁৰ যশস্যা চাৰিওফালে থকা সকলো জাতিৰ মাজত বিয়পি গ'ল।

³²তেওঁ তিনি হাজাৰ নীতি বাক্য কৈছিল আৰু তেওঁৰ গীতৰ সংখ্যা এক হাজাৰ পাঁচ টা আছিল। ³³তেওঁ লিবানোনত থকা এৰচ গছৰ পৰা গড়ৰ গাত গজা এচোৰ বনলৈকে সকলো গছৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰিছিল। তেওঁ পশু, পক্ষী, উৰগ জন্তু আৰু মাছৰ বিষয়েও ব্যাখ্যা কৰিছিল। ³⁴সকলো দেশৰ লোকে চলোমনৰ জ্ঞানৰ কথা শুনিবলৈ আহিছিল। যি জনে তেওঁৰ জ্ঞানৰ কথা শুনিছিল, তেৱেই পৃথিৱীৰ ৰজাসকলক তেওঁৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিছিল।

Chapter 5

মন্দিৰ নিৰ্মাণৰ আয়োজন।

¹যেতিয়া তুৰৰ ৰজা হীৰমে চলোমনক তেওঁৰ পিতৃৰ সলনি ৰজা অভিষেক কৰাৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ চলোমনৰ ওচৰলৈ নিজৰ দাসসকলক পঠিয়াই দিলে; কিয়নো চলোমনৰ পিতৃ দায়ুদৰ সৈতে তুৰৰ ৰজা হীৰমৰ সদায় বন্ধুত্ব আছিল। ²তেতিয়া চলোমনে হীৰমলৈ কৈ পঠিয়ালে, ³“আপুনি জানে যে, মোৰ পিতৃ দায়ুদে তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব নোৱাৰিলে; কিয়নো যেতিয়ালৈকে যিহোৱাই তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক ভৰিৰ তল নকৰিলে, তেতিয়ালৈকে তেওঁৰ চাৰিওফালে যুদ্ধ হৈ আছিল।

⁴কিন্তু এতিয়া মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সকলো ফালে মোক বিশ্ৰাম দিছে। এতিয়া কোনো শত্ৰুও নাই আৰু কোনো ধৰণৰ আপদ ঘটা নাই। ⁵গতিকে মই মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এটি গৃহ সাজিবলৈ মন কৰিছোঁ, মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ আগত যিহোৱাই এইদৰে কৈছিল, ‘মই তোমাৰ পদত তোমাৰ যিজন পুত্ৰক সিংহাসনত বহুৱাম, তেৱেঁই মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব।’

⁶এই হেতুকে আপুনি এতিয়া আপোনাৰ লোকসকলক মোৰ বাবে লিবানোনৰ পৰা এৰচ কাঠ কাটি আনিবলৈ আজ্ঞা কৰক। মোৰ দাসসকল আপোনাৰ দাসসকলৰ লগত যোগদান কৰিব আৰু আপুনি যি ক’ব, সেইদৰেই মই আপোনাৰ দাসসকলৰ দিবলগীয়া বেচ আপোনাক দিম। কিয়নো আপুনি জানে যে, চীদোনীয়াসকলৰ দৰে কাঠ কাটিব জনা মানুহ আমাৰ মাজত নাই।”

⁷তেতিয়া হীৰমে চলোমনৰ এই কথা শুনি বৰ আনন্দিত হৈ ক’লে, “যি জনাই সেই মহান জাতিৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ দায়ুদক এজন জ্ঞানী পুত্ৰ দান কৰিলে, আজি সেই যিহোৱা ধন্য।” ⁸পাছত হীৰমে চলোমনৰ ওচৰলৈ কৈ পঠিয়ালে, “আপুনি মোলৈ পঠিওৱা বাৰ্তা মই শুনিছোঁ। মই এৰচ কাঠ আৰু দেৱদাৰু কাঠৰ বিষয়ে আপোনাৰ মনৰ সকলো বাঞ্ছা সিদ্ধ কৰিম।

⁹মোৰ দাসসকলে লিবানোনৰ পৰা সেইবোৰ নমাই সাগৰলৈ আনিব আৰু মই ভূৰ বান্ধি সমুদ্ৰপথে আপুনি নিৰ্দেশ দিয়া ঠাইলৈ পঠিয়াই দিম। সেই ঠাইত ভূৰ মেলিলে আপুনি সেইবোৰ লৈ যাব। আৰু মোৰো বাঞ্ছা সিদ্ধ কৰিবলৈ আপুনি মোৰ লোকসকলৰ বাবে খোৱা বস্ত্ৰ যোগান ধৰিব।”

¹⁰এইদৰে হীৰমে চলোমনৰ মনৰ বাঞ্ছাৰ দৰে সকলো এৰচ আৰু দেৱদাৰু কাঠ দিলে। ¹¹চলোমনে হীৰমৰ লোকসকলৰ বাবে আহাৰৰ যোগান ধৰিবলৈ তেওঁক বিশ হাজাৰ কোৰ ঘেঁহু ধান আৰু বিশ কোৰ শুদ্ধ তেল দিলে। এইদৰে চলোমনে বছৰে বছৰে হীৰমক দিলে। ¹²যিহোৱাই নিজ প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে চলোমনক জ্ঞান দিলে। হীৰম আৰু চলোমন, দুয়োৰে মাজত এক শান্তিপ্ৰিয় ভাৱ আছিল আৰু তেওঁলোক দুয়োজনে এটি নিয়ম স্থাপন কৰিছিল।

¹³পাছত চলোমন ৰজাই গোটেই ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা বাধ্যতামূলকভাৱে বন্দী-কাম কৰিবলৈ মানুহ গোটালে; সেই গোট খোৱা লোক ত্ৰিশ হাজাৰ হ’ল। ¹⁴তেওঁ মাহেকীয়া পালক্ৰমে সিহঁতৰ দহ হাজাৰ লোকক লিবানোনলৈ পঠিয়ায়। সিহঁত এমাহ এমাহ লিবানোনত থাকে আৰু দুমাহ নিজ ঠাইত থাকে।

¹⁵চলোমনৰ সত্তৰ হাজাৰ ভাৰ বোৱা আৰু আশী হাজাৰ শিল-কটীয়া লোক পৰ্বৰতত আছিল। ¹⁶তাৰ বাহিৰেও কাম কৰা লোকসকলক তদাৰক কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ ওপৰত চলোমনৰ তিনি হাজাৰ তিনি শ প্ৰধান বিষয়া আছিল।

¹⁷ৰজাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে গৃহৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিবলৈ শিলৰ খনিৰ পৰা তেওঁলোকে কটা বৰ বৰ উন্নত প্ৰকাৰৰ শিলবোৰ কাটি আনিছিল।

¹⁸চলোমন আৰু হীৰমৰ ঘৰ-সজীয়া লোকসকল আৰু গিল্লীয়া লোকসকলে সেইবোৰ শিল কাটিলে, আৰু এইদৰে সিহঁতে গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ কাঠ আৰু শিলো যুগুত কৰিলে।

Chapter 6

মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰা।

¹ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহাৰ চাৰিশ আশী বছৰৰ পিছত, চলোমনে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰাৰ চতুৰ্থ বছৰৰ জীব নামেৰে দ্বিতীয় মাহত, চলোমনে যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ²চলোমন ৰজাই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে যি গৃহ নিৰ্মাণ কৰিছিল, সেয়ে ষাঠি হাত দীঘল, বিশ হাত বহল আৰু ত্ৰিশ হাত ওখ আছিল।

³সেই মন্দিৰ গৃহৰ সন্মুখত থকা বাৰাণ্ডাখন, গৃহৰ বহল অনুসাৰে বিশ হাত দীঘল আৰু গৃহৰ আগত তাৰ গভীৰতা দহ হাত আছিল। ⁴আৰু গৃহৰ কাৰণে চিলিঙি দিয়া খিড়িকি সাজিলে, আৰু ইয়াৰ বাবে গৃহৰ বাহিৰফালটো গৃহৰ ভিতৰতকৈ অতি ঠেক আছিল।

⁵তেওঁ মুখ্য গৃহৰ দেৱালৰ গাতে চাৰিওফালে, অৰ্থাৎ মন্দিৰৰ আৰু অন্তঃস্থানৰ চাৰিওফালে দেৱালৰ গাতে খাপখাপকৈ কোঠালিবোৰ নিৰ্মাণ কৰিলে; এইদৰে তেওঁ চাৰিওফালে কাষৰ কোঠালিবোৰ সাজিলে। ⁶তাৰ তলৰ খাপৰ কোঠালিবোৰ পাঁচ হাত বহল, মাজৰ খাপৰ কোঠালিবোৰ ছয় হাত বহল আৰু ওপৰ খাপৰ কোঠালিবোৰ সাত হাত বহলকৈ সাজিলে। কিয়নো চতিবোৰ যেন দেৱালত বন্ধ নহয়, সেইবাবে তেওঁ বাহিৰৰ গৃহৰ চাৰিওফালৰ দেৱালবোৰত জখলাৰ দৰে খাপ খাপ কৰিলে।

⁷শিলৰ খনিৰ পৰা অনা শিলেৰে সেই গৃহ নিৰ্মান কৰিছিল; সেয়েহে গৃহ নিৰ্মান কৰি থাকোতে কোনো হাতুৰী, বাটলি বা কোনো লোহাৰ অস্ত্ৰৰ শব্দ শুনা নগ'ল। ⁸মন্দিৰৰ দক্ষিণ দিশৰ পৰা তলৰ মহলাত প্ৰৱেশ কৰা পথ আছিল আৰু লোকসকলে পকোৱা-পকি চিৰিয়েদি মাজৰ মহলালৈ গৈছিল আৰু মাজৰ মহলাৰ পৰা তৃতীয় মহলালৈ উঠিছিল।

⁹এইদৰে চলোমনে মন্দিৰ সাজিলে, আৰু এই মন্দিৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলে; তেওঁ এৰচ কাঠৰ কেঁঞ্চি আৰু তক্তাৰে গৃহ আবৃত কৰিলে। ¹⁰তেওঁ মন্দিৰৰ কোঠালিবোৰৰ সৈতে সংলগ্ন কৰি মন্দিৰৰ চাৰিওফালে ঘৰ সাজিলে, এইবোৰ ওখই প্ৰায় পাঁচ হাত আছিল; এইবোৰ এৰচ কাঠেৰে গৃহৰ সৈতে লগ লগোৱা আছিল।

¹¹পাছত চলোমনৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, তেওঁ ক'লে, ¹²“তুমি এই গৃহ সাজিছা, ভাল কৰিছা; তুমি যদি মোৰ সকলো বিধি মতে চলা আৰু মোৰ শাসন-প্ৰণালী সিদ্ধ কৰা আৰু মোৰ আটাই আজ্ঞা পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰা তেন্তে মই তোমাৰ পিতৃ দায়ুদক যি কৈছিলোঁ, মোৰ সেই প্ৰতিজ্ঞা তোমাৰ পক্ষেও সিদ্ধ কৰিম। ¹³মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত বসতি কৰিম আৰু মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকক ত্যাগ নকৰিম।”

¹⁴সেয়েহে চলোমনে এই গৃহ সাজিলে, আৰু ইয়াক সম্পূৰ্ণ কৰিলে। ¹⁵তেওঁ গৃহৰ ভিতৰৰ ফালে থকা দেৱালবোৰৰ গাত এৰচ কাঠৰ তক্তা দিলে। তেওঁ গৃহৰ ভিতৰৰ মজিয়াৰ পৰা ছটত দেৱাল লগা ঠাইলৈকে ভিতৰফালে সেই কাঠেৰে সেইবোৰ আবৃত কৰিলে আৰু গৃহৰ মজিয়া দেবদাক কাঠেৰে ঢাকিলে।

¹⁶গৃহৰ অন্তঃভাগৰ বিশ হাত জোখৰ ঠাইখন মজিয়াৰ পৰা কেঁঞ্চিলৈকে এৰচ কাঠেৰে সাজিলে। এইদৰে তেওঁ ভিতৰ ভাগত অন্তঃস্থান অৰ্থাৎ অতি পবিত্ৰস্থান ৰূপে সেই ঠাই যুগুত কৰিলে। ¹⁷মন্দিৰৰ মূল অংশ পবিত্ৰ স্থানৰ সন্মুখত আছিল, এই ঠাই দীঘলে প্ৰায় চল্লিশ হাত আছিল। ¹⁸গৃহৰ ভিতৰ ভাগত এৰচ কাঠ লগোৱা হৈছিল, তাতে লতা জাতীয় গছ আৰু ফুল অংকিত কৰা হৈছিল। ভিতৰ ভাগৰ গোটেই অংশত এৰচ কাঠহে আছিল। তাত কোনো শিলেৰে কৰা কাৰ্য দেখা নগ'ল।

¹⁹চলোমনে যিহোৱাৰ নিয়ম-চলুকাটি ৰাখিবলৈ গৃহৰ ভিতৰত অতি পবিত্ৰ-স্থান যুগুত কৰিলে। ²⁰সেই অতি পবিত্ৰ-স্থান দীঘলে বিশ হাত, পথালিয়ে বিশ হাত আৰু বিশ হাত ওখ আছিল; আৰু তাত চলোমনে শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিলে আৰু ধূপবেদীত এৰচ কাঠ লগালে।

²¹এইদৰে চলোমনে গৃহৰ ভিতৰত শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিলে। আৰু অতি পবিত্ৰ-স্থানৰ আগত এফালৰ পৰা আনফাললৈকে সোণৰ শিকলিবোৰ লগালে আৰু তাত সোণৰ পতা মাৰিলে। ²²তেওঁ গোটেইটো গৃহ সমাপ্ত নোহোৱালৈকে গোটেই গৃহত সোণৰ পতা মাৰিলে। অতি পবিত্ৰ-স্থানৰ ওচৰত থকা বেদীতো সম্পূৰ্ণৰূপে সোণৰ পতা মাৰিলে।

²³তেওঁ অতি পবিত্ৰ-স্থানৰ ভিতৰত দহ হাত ওখ জিত কাঠৰ দুটা কৰুৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। ²⁴এটা কৰুৰ এখন ডেউকা পাঁচ হাত আৰু আনখন ডেউকাও পাঁচ হাত আছিল। তাতে এখন ডেউকাৰ আগৰ পৰা আনখন ডেউকাৰ আগলৈকে দহ হাত দূৰত আছিল। ²⁵আৰু দ্বিতীয় কৰুৰ ডেউকাও দহ হাত আছিল। দুয়োটা কৰুৰ একে জোখৰ আৰু একে আকাৰৰ। ²⁶প্ৰথম কৰুৰ দহ হাত ওখ আছিল আৰু আনটোও দহ হাত ওখ আছিল।

²⁷পাছত তেওঁ কৰুৰ দুটা গৃহৰ আটাইতকৈ ভিতৰৰ কোঠালিত স্থাপন কৰিলে। সেই কৰুৰ দুটাৰ ডেউকা এনেকৈ মেলিলে যে, এটাৰ ডেউকা এখন দেৱাল আৰু আনটোৰ ডেউকা আনখন দেৱাল চুলে। গৃহৰ মাজত থকা পবিত্ৰ স্থানত সেই কৰুৰ দুটাৰ ডেউকাই ইটোৱে সিটোক চুলে। ²⁸তাতে চলোমনে কৰুৰ দুটাত সোণৰ পতা মাৰিলে।

²⁹আৰু গৃহটিৰ আটাইবোৰ দেৱালত ভিতৰে আৰু বাহিৰে চাৰিওফালে কৰুৰ, খাজুৰ গছ আৰু মুকলি হোৱা ফুলৰ ছবি অংকন কৰিলে।

³⁰আৰু গৃহৰ মজিয়াত বাহিৰে-ভিতৰে সোণৰ পতা মাৰিলে।

³¹চলোমনে অতি পবিত্ৰ-স্থানৰ প্ৰবেশস্থানত জিত কাঠৰ দুৱাৰ সাজিলে। চৌকাঠৰ ওপৰডাল আৰু দুই দাঁতিৰ দুডাল দেৱালৰ পাঁচ ভাগৰ এভাগ আছিল। ³²এইদৰে জিত কাঠৰ দুখলপা দুৱাৰ সাজিলে আৰু তাৰ ওপৰত কৰুৰ, খাজুৰ গছ আৰু মুকলি হোৱা ফুলৰ ছবি অংকন কৰিলে, আৰু তাতে তেওঁ সোণৰ পতা কৰি, সেই সোণ কৰুৰ আৰু খাজুৰ গছত লগালে।

³³সেইদৰে তেওঁ মন্দিৰৰ প্ৰবেশস্থানৰ কাৰণে দেৱালৰ চাৰি ভাগৰ এভাগত জিত কাঠ থকা চৌকাঠৰ দুই দাঁতিৰ দুডাল কৰিলে। ³⁴আৰু দেবদাক কাঠৰ দুখলপীয়া দুৱাৰ কৰিলে। এখন পাত ঘূৰাব পৰা দুচলা তক্তা আৰু আন খলপাতো ঘূৰাব পৰা দুচলা তক্তা আছিল। ³⁵তাতে কৰুৰ, খাজুৰ গছ আৰু মুকলি হোৱা ফুলৰ ছবি অংকন কৰিলে, আৰু সোণৰ পতা কৰি, সেই সোণ কটা-কামত লগালে।

³⁶পাছত তেওঁ তিনি শাৰী কটা-শিল দি আৰু এশাৰী চাৰি সিৰীয়া এৰচ কাঠেৰে ভিতৰ-চোতাল সাজিলে।

³⁷চতুৰ্থ বছৰৰ জীব মাহত যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা হ'ল। ³⁸আৰু একাদশ বছৰৰ বুল নামেৰে অষ্টম মাহত নিৰূপিত আকাৰ অনুসাৰে সকলো অংশতেই গৃহ নিৰ্মাণ কৰি শেষ কৰা হ'ল। এইদৰে মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰোতে চলোমনৰ সাত বছৰ লাগিল।

Chapter 7

ৰাজগৃহ আৰু মন্দিৰৰ স্তম্ভ আদি বস্তুবোৰ নিৰ্মাণ কৰা।

¹নিজৰ বাবে ৰাজগৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ চলোমনৰ তেৰ বছৰ লাগিছিল। ²তেওঁ লিবানোনৰ কাঠনিৰ পৰা অনা কাঠেৰে গৃহ সাজিছিল। সেই গৃহ দীঘে এশ হাত, বহলে পঞ্চাশ হাত আৰু উচ্চতাত ত্ৰিশ হাত আছিল। সেই গৃহ এৰচ কাঠৰ চতি লগোৱা চাৰি শাৰি এৰচ কাঠৰ চৌকাঠৰ ওপৰতে নিৰ্মাণ কৰিছিল।

³সেই গৃহৰ চালখন এৰচ কাঠেৰে সজা হৈছিল; আৰু চালখন ধৰি ৰাখিবলৈ শাৰীকৈ ৰখা পোন্ধৰ টা খুটাৰ ওপৰত পঞ্চল্লিশ টা চৌকাঠ আছিল; ⁴কাষৰ দেৱাল দুটাত তিনিযোৰকৈ খুটা আছিল আৰু সন্মুখা-সন্মুখি কৈ থকা খিড়িকি আছিল। ⁵খিড়িকিয়ে সৈতে সকলো দুৱাৰ আৰু চৌকাঠবোৰ চাৰিচুকীয়া আৰু তিনিযোৰকৈ সন্মুখা-সন্মুখি কৈ থকা খিড়িকি আছিল।

⁶তেওঁ স্তম্ভ থকা পঞ্চাশ হাত দীঘল আৰু ত্ৰিশ হাত বহল এক গৃহ আৰু আগত এখন বাৰাণ্ডাৰ সৈতে চালৰ ভাৰ ধৰি ৰখা কিছুমান স্তম্ভ আছিল।

⁷আৰু যি গৃহত চলোমনে বিচাৰ কৰিব, নিজৰ এনে সিংহাসনৰ গৃহ অৰ্থাৎ এখন বিচাৰালয় সাজিছিল। সেই গৃহৰ এফালৰ পৰা আনফাললৈ গোটেই মজিয়া এৰচ কাঠেৰে ঢকা আছিল।

⁸সেই গৃহৰ পাছফালে থকা আন এখন চোতালত, নিজে বাস কৰাৰ বাবে যি গৃহ আছিল, সেই গৃহটোও একেদৰেই সজা হৈছিল। চলোমনে পল্লীৰূপে লোৱা ফৰোঁদৰ জীয়েকৰ কাৰণেও সেই গৃহৰ দৰেই এটা গৃহ সাজিছিল।

⁹এই গৃহবোৰ তেওঁ কৰতেৰে কটা সঠিক জোখৰ বহুমূলীয়া শিলেৰে অলংকৃত কৰি নিৰ্মাণ কৰিছিল। এই শিলবোৰ গৃহৰ ভেটিৰ পৰা দেৱাললৈকে আৰু বাহিৰৰ বৰ চোতাল খনটো নানা পৰিমাণ অনুসাৰে ভিতৰে বাহিৰে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। ¹⁰গৃহৰ ভেটিতো আঠ হাত আৰু দহ হাত জোখৰ বহুমূলীয়া ডাঙৰ ডাঙৰ শিলেৰে সজা হৈছিল।

¹¹তাৰ ওপৰত নানা পৰিমাণ অনুসাৰে সঠিক জোখৰ বহুমূলীয়া কটা-শিল আৰু এৰচ কাঠ আছিল। ¹²ভিতৰৰ চোতালত থকা যিহোৱাৰ গৃহ আৰু সেই গৃহৰ বাৰাণ্ডাৰ দৰে বৰ চোতালৰ চাৰিওফালে তিনি শাৰী কটা-শিল আৰু এশাৰী এৰচ কাঠৰ চতি আছিল।

¹³পাছত চলোমন ৰজাই মানুহ পঠিয়াই তুৰৰ পৰা হীৰমক অনালে। ¹⁴হীৰম নপ্তালী জনগোষ্ঠীৰ এজনী বিধবাৰ পুত্ৰ আছিল; তেওঁৰ পিতৃ তুৰীয়াত পিতলৰ কাম কৰা এজন লোক আছিল। তেওঁ পিতলৰ সকলো ধৰণৰ কাৰ্য কৰিবলৈ জ্ঞান, বুদ্ধি আৰু কৌশলেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা ব্যক্তি আছিল। তেওঁ চলোমন ৰজাৰ পিতলৰ কাম কৰিবলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল।

¹⁵তেওঁ পিতলৰ দুটা স্তম্ভ নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু সেই স্তম্ভ দুটাৰ উচ্চতা আৰু পৰিধি ওঠৰ হাত আৰু বাৰ হাত আছিল। ¹⁶তেওঁ সেই দুয়োটা স্তম্ভৰ চূড়াত লগাবৰ কাৰণে চকচকিয়া পিতলৰ দুটা ৰাজস্তম্ভ সাজিছিল, আৰু এই ৰাজস্তম্ভ দুটা পাঁচ হাত ওখ আছিল। ¹⁷স্তম্ভৰ চূড়াত লগোৱা সেই ৰাজস্তম্ভৰ বাবে জালৰ দৰে আৰু শিকলিৰ দৰে পকোৱা মালা গথা হৈছিল, আৰু এনে মালা সাতো ডালেৰে প্ৰতিটো ৰাজস্তম্ভ সজোৱা হৈছিল।

¹⁸তাতে হীৰমে সেই স্তম্ভৰ চূড়াত সজোৱা ৰাজস্তম্ভ দুটাৰ চাৰিওফালে দুশাৰী ডালিম সজাইছিল। ¹⁹বাৰাণ্ডাৰ সেই স্তম্ভ দুটাৰ মূৰৰ অকাৰ লিলি ফুলৰ (কনাৰি ফুল) দৰে আছিল। সেই ফুলৰ আকৃতি চাৰি হাত ওখ আছিল।

²⁰স্তম্ভৰ চূড়াৰ ওপৰত সজোৱা ৰাজস্তম্ভ দুটাৰ চাৰিওফালে দুশ টা নিৰ্মিত ডালিমৰ শাৰী আছিল। ²¹পাছত তেওঁ সেই স্তম্ভ দুটা মন্দিৰৰ বাৰাণ্ডাত স্থাপন কৰিছিল। তেওঁ সোঁফালৰ স্তম্ভটো স্থাপন কৰি তাৰ নাম যথীন থ'লে আৰু বাঁওফালৰ স্তম্ভটো স্থাপন কৰি তাৰ নাম বোৱাজ ৰাখিলে। ²²এই স্তম্ভ দুটাৰ মূৰ লিলি ফুলৰ (কনাৰি ফুল) আকৃতিত সজোৱা আছিল। এই দৰে স্তম্ভৰ সজোৱা কাৰ্য সমাপ্ত হৈছিল।

²³পাছত হীৰমে সাঁচত ঢলা এটা ঘূৰণীয়া সমুদ্ৰ-পাত্ৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। সেই পাত্ৰটোৰ এখন কানৰ পৰা আন খনলৈ দহ হাত, তাৰ উচ্চতা পাঁচ হাত আৰু তাৰ পৰিধি ত্ৰিশ হাত আছিল। ²⁴সেই পাত্ৰটোৰ কাণৰ তলৰ চাৰিওফালে প্ৰত্যেক হাতৰ জোখৰ ভিতৰত দহোটা দহোটাকৈ কোমোৰাৰ আকৃতি আছিল আৰু পাত্ৰটো ঢলা সময়ত সেই কোমোৰাবোৰৰ আকৃতিবোৰ দুশাৰীকৈ সাঁচত ঢলা হৈছিল।

²⁵সেই সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো বাৰটা ষাড়-গৰুৰ ওপৰত ৰখা আছিল। সেইবোৰৰ তিনিটাই উত্তৰলৈ, তিনিটাই পশ্চিমলৈ, তিনিটাই দক্ষিণলৈ আৰু তিনিটাই পূবলৈ মুখ কৰি আছিল। সেই সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো সেইবোৰৰ ওপৰত স্থাপন কৰা হ'ল। সেই ষাড়-গৰুবোৰৰ পাছফাল ভিতৰফালে মুখ কৰি আছিল। ²⁶সেই সমুদ্ৰ-পাত্ৰ চাৰি আঙুল ডাঠ আৰু তাৰ কাণ বাটিৰ কাণৰ লিলি ফুলৰ (কনাৰি ফুল) দৰে সজা হৈছিল। সেই পাত্ৰত দুই হাজাৰ মেন পানী ধৰিছিল।

- ²⁷হীৰমে পিতলৰ দহোটা আধাৰ নিৰ্মাণ কৰিলে; প্ৰত্যেক আধাৰ দীঘে চাৰি হাত, বহলে চাৰি হাত আৰু উচ্চতাত তিনি হাত। ²⁸সেই আধাৰবোৰ এইদৰে সজা হ'ল। সেইবোৰৰ মাজডোখৰ খাল পৰা আছিল আৰু সেই খাল পৰা ঠাই বাৰৰ মাজে মাজে আছিল, ²⁹সেই বাৰৰ মাজৰ খাল পৰা ঠাইত সিংহ, গৰু আৰু কৰুৱাৰ আকৃতিত সজোৱা আছিল। সেই সিংহ আৰু ষাড়-গৰুবোৰৰ ওপৰ আৰু তলৰ ভাগত টোকৰ মাৰা পিতলৰ মালাৰে সজোৱা আছিল।
- ³⁰প্ৰত্যেক আধাৰত চাৰিটাকৈ পিতলৰ চকা আৰু পিতলৰ ধুৰা আছিল; তাৰ চাৰিটা খুৰাৰ তলত প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ-ধৰা সুবিধা আছিল আৰু প্ৰত্যেকটোৰ দাঁতিত মালাৰ আকৃতিত সাঁচা আছিল। ³¹তাৰ মুখ বৈঠকৰ আকৃতিৰ দৰে ঘূৰণীয়া আৰু ডেৰ হাত জোখৰ আৰু এহাত উচ্চতাৰ এখন কিৰীটিৰ মাজত ৰখা আছিল। তাৰ মুখৰ দাঁতিতোত খোদিত নক্সা কৰা আছিল আৰু তাৰ ফলকবোৰ বৰ্গৰূপে নাছিল কিন্তু ঘূৰণীয়া আছিল।
- ³²চকা চাৰিটা সেই ফলকবোৰৰ তলত আৰু সেই চকাৰ ধুৰা আধাৰৰ লগত আছিল; প্ৰত্যেক চকা ডেৰ হাত ওখ আছিল। ³³সেই চকাবোৰ ৰথৰ চকাৰ দৰে সজা হৈছিল। তাৰ ধুৰা, পুঠি, পাহি আৰু মাদলি সকলো ঢলা আছিল।
- ³⁴প্ৰত্যেক আধাৰৰ চাৰি চুকত চাৰিটা প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ-ধৰা ব্যৱস্থা আছিল; সেই প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ-ধৰাবোৰ আধাৰৰ লগত সাঁচত গঢ়া হৈছিল। ³⁵সেই আধাৰৰ মূৰত আধা হাত দ-কৈ এটা ঘূৰণীয়া সাঁফৰ আছিল আৰু আধাৰৰ ওপৰ-ভাগত থকা ধৰণী আৰু ফলকবোৰ তাত সংযুক্ত হৈ আছিল।
- ³⁶ধৰণীৰ উপৰিভাগ আৰু ফলকবোৰৰ খালি ঠাইবোৰ চকাকৈ হীৰমে কৰুৱা, সিংহ আৰু খাজুৰ গছবোৰ কাটি সেইবোৰৰ চাৰিওফালে মালা গাঠি দিছিল। ³⁷এইদৰে তেওঁ একে সাঁচতে একে জোখেৰে একে আকৃতিৰে পিতলৰ সেই দহ টা আধাৰ সাজিছিল।
- ³⁸পাছত হীৰমে পিতলৰ দহ টা প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ সাজিছিল। প্ৰত্যেকটো পাত্ৰত চল্লিশ মোন কৈ পানী ধৰিছিল। প্ৰত্যেক পাত্ৰ চাৰি হাত জোখৰ আছিল। প্ৰত্যেকটো পাত্ৰ সেই দহ টা আধাৰৰ ওপৰত ৰখা হৈছিল। ³⁹তেওঁ গৃহৰ দক্ষিণফালে পাঁচোটা আধাৰ আৰু উত্তৰফালে পাঁচোটা আধাৰ ৰাখিছিল। তেওঁ গৃহৰ পূৱদিশে দক্ষিণফালে সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো স্থাপন কৰিছিল।
- ⁴⁰হীৰমে সেই প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ, ছাই উলিওৱা হেঁতা আৰু তেজ ছটিওৱা পাত্ৰবোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। এইদৰে হীৰমে ৰজা চলোমনৰ বাবে যিহোৱাৰ গৃহত সম্পূৰ্ণৰূপে নিৰ্মাণ কৰি উঠা কাৰ্যবোৰ হ'ল: ⁴¹সেই স্তম্ভ দুটা আৰু তাৰ মূৰৰ মাথলাৰ ঘূৰণীয়া ভাগ দুটা আৰু তাক ঢাকিবলৈ যি দুখন অলংকাৰপূৰ্ণ জালী কটা কাম কৰা হৈছিল।
- ⁴²তেওঁ সেই দুয়োৰ অলংকাৰপূৰ্ণ জালৰ কাৰণে সেই চাৰিশ ডালিম অৰ্থাৎ স্তম্ভ দুটাৰ ওপৰৰ মাথলাৰ ঘূৰণীয়া ভাগ দুটা ঢাকিবৰ অৰ্থে প্ৰত্যেক জালৰ কাৰণে দুশাৰী ডালিম ⁴³আৰু দহ টা আধাৰ, আৰু দহ টা আধাৰৰ ওপৰত দহ টা প্ৰক্ষালন পাত্ৰ,
- ⁴⁴সেই সমুদ্ৰ-পাত্ৰ, আৰু সেই সমুদ্ৰ-পাত্ৰৰ তলৰ বাৰটা ষাড়-গৰু, ⁴⁵ছাই পেলোৱা পাত্ৰ, ছাই উলিওৱা হেঁতা আৰু তেজ ছটিওৱা পাত্ৰ-হীৰমে এইবোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল ৰজা চলোমনৰ বাবে, যিহোৱাৰ গৃহৰ বাবে; তেওঁ এইবোৰ চক্চকিয়া পিতলেৰে নিৰ্মাণ কৰিছিল।
- ⁴⁶ৰজাই এইবোৰ যদ্দনৰ চুকোৎ আৰু চৰ্তনৰ মধ্যৱৰ্তী সমতল ভূমিত তৈয়াৰ কৰিবলৈ দিছিল, এইবোৰ আলতীয়া মাটিৰ সাঁচত ঢালি তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। ⁴⁷চলোমনে সেই পাত্ৰবোৰ অতি বেচি হোৱাৰ কাৰণে সেইবোৰৰ ওজন জোখ নকৰিলে, আৰু সেইবাবে সেই পিতলৰ ওজন জনা নগ'ল।
- ⁴⁸চলোমনে যিহোৱাৰ গৃহৰ সকলো বস্তু সোণেৰে নিৰ্মাণ কৰোৱাইছিল: সেইবোৰ হ'ল, সোণৰ বেদী আৰু দৰ্শন-পিঠা খবৰ কাৰণে সোণৰ মেজা। ⁴⁹অস্তঃস্থানৰ সন্মুখত সোঁফালে পাঁচোটা আৰু বাওঁফালে পাঁচোটা নিৰ্মল সোণৰ দীপাধাৰ আৰু ফুল, প্ৰদীপ আৰু শলাকাগি-কটা এই সকলোবোৰ সোণেৰে নিৰ্মাণ কৰোৱাইছিল।
- ⁵⁰নিৰ্মল সোণৰ বাটি, কটাৰি, তেজ ছটিওৱা পাত্ৰ, পিয়লা, এগাৰ-ধৰা, আৰু অস্তঃস্থানৰ অৰ্থাৎ মহা-পবিত্ৰস্থানৰ দুৱাৰৰ কাৰণে আৰু মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰা দুৱাৰ এই আটাইবোৰকে সোণেৰে নিৰ্মাণ কৰাইছিল।
- ⁵¹এইদৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ কাৰণে চলোমনে কৰা সকলো কাৰ্য সমাপ্ত হোৱাৰ পাছত চলোমনে তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদে উৎসৰ্গ কৰি দিয়া ৰূপ, সোণ আৰু পাত্ৰ আদি আটাই বস্তু অনাই যিহোৱাৰ গৃহৰ উঁৰালত থৈছিল।

Chapter 8

চলোমনে মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা।

¹পাছত চলোমনে দায়ূদৰ নগৰ অৰ্থাৎ চিয়োনৰ পৰা যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক আনিবৰ কাৰণে, ইস্ৰায়েলৰ পৰিচালকসকলক আৰু জনগোষ্ঠীৰ প্ৰধান লোকসকলক, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পিতৃ-বংশৰ বিষয়াসকলক যিৰুচালেমলৈ আহ্বান কৰিলে, আৰু তেওঁৰ সন্মুখত গোট খুৱালে।

²তাতে এথানী নামেৰে সপ্তম মাহৰ উৎসৱৰ সময়ত ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক চলোমন ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি একগোট হৈছিল।

³তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ পৰিচালকসকল আহিল, আৰু পুৰোহিতসকলে নিয়ম-চন্দুক তুলি ল'লে। ⁴তেওঁলোকে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক, সাক্ষাৎ কৰা তম্বু আৰু তম্বুৰ ভিতৰত থকা সকলো পবিত্ৰ বস্তুবোৰ আনিলে। এই সকলো বস্তু পুৰোহিত আৰু লেবিয়াসকলে আনিলে। ⁵তেতিয়া চলোমন ৰজাৰ সৈতে ইস্ৰায়েলৰ গোট্টেই লোকসমূহে নিয়ম-চন্দুকৰ আগত অসংখ্য ভেড়া আৰু গৰু আদি বলিদান কৰিছিল।

⁶পুৰোহিতসকলে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক গৃহৰ অন্তঃস্থানলৈ অৰ্থাৎ মহা পবিত্ৰ স্থানলৈ লৈ গৈ কৰুৱা দুটাৰ ডেউকাৰ তলত তাৰ নিজৰ ঠাইত স্থাপন কৰিছিল। ⁷কিয়নো কৰুৱা দুটাই নিয়ম-চন্দুকৰ ঠাইৰ ওপৰত ডেউকা মেলি আছিল আৰু কৰুৱা দুটাই নিয়ম-চন্দুক আৰু তাৰ কানমাৰি ঢাকি ধৰি আছিল। ⁸সেই দুডাল কানমাৰি ইমান দীঘল যে, তাৰ মুৰ অন্তঃস্থানৰ সন্মুখত থকা পবিত্ৰস্থানৰ পৰা দেখা যায়; কিন্তু তাক বাহিৰৰ পৰা দেখা নাযায়, সেইবোৰ আজিলৈকে সেই ঠাইত আছে।

⁹মিচৰ দেশৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল ওলাই অহা কালত, যিহোৱাই তেওঁলোকে সৈতে এটি নিয়ম স্থাপন কৰা সময়ত, হোৰেব পৰ্ব্বতত মোচিয়ে নিয়ম-চন্দুকৰ ভিতৰত যি দুখন শিলৰ ফলি ৰাখিছিল, তাৰ বাহিৰে তাত আৰু একো নাছিল। ¹⁰পাছত পুৰোহিতসকলে পবিত্ৰ-স্থানৰ পৰা ওলাই আহোতে, যিহোৱাৰ গৃহ মেঘেৰে এনেকৈ পৰিপূৰ্ণ হৈছিল যে, ¹¹পুৰোহিতসকলে পৰিচৰ্চ্যা কৰিবৰ অৰ্থে থিয় হৈ থাকিব নোৱাৰা হৈছিল; কিয়নো যিহোৱাৰ গৃহ যিহোৱাৰ প্ৰতাপেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছিল।

¹²তেতিয়া চলোমনে ক'লে,

“যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, বোলে,

তেওঁ মোৰ অন্ধকাৰত বাস কৰিব খুজিছে,

¹³কিন্তু মই সচাকৈয়ে তোমাৰ বাবে সাজিলোঁ,

এটা বাস কৰা গৃহ,

এয়ে যুগে যুগে তোমাৰ বাসস্থান হ'ব।”

¹⁴ইস্ৰায়েলৰ গোট্টেই সমাজ থিয় হৈ থাকোতে ৰজাই এইদৰে গোট্টেই সমাজলৈ চাই আশীৰ্বাদ কৰিছিল। ¹⁵তেওঁ আৰু ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য হওঁক; কিয়নো তেওঁ মোৰ পিতৃ দায়ূদক নিজ মুখেৰে কথা কৈছিল আৰু নিজ হাতেৰে এই বাক্য সিদ্ধও কৰিছিল আৰু কৈছিল যে, ¹⁶‘মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলসকলক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই অনা দিনৰে পৰা, মই মোৰ নাম ৰাখিবৰ বাবে গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ ইস্ৰায়েলৰ আটাই জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ কোনো নগৰ মনোনীত কৰা নাই। কিন্তু মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ দায়ূদক মনোনীত কৰিলোঁ।’

¹⁷আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এটা গৃহ সাজিবলৈ মোৰ পিতৃ দায়ূদৰ মন আছিল। ¹⁸কিন্তু যিহোৱাই মোৰ পিতৃ দায়ূদক ক'লে, ‘মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এটা গৃহ সাজিবলৈ তুমি মন কৰিছা, ভাল কৰিছা। ¹⁹তথাপি তুমি সেই গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ নাপাবা; কিন্তু তোমাৰ ওঁৰসত যি পুত্ৰ জন্মিব; তেঁৱেই মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে সেই গৃহ সাজিব।

²⁰এই বাক্য যিহোৱাই কৈছিল আৰু তেওঁ তাক সাক্ষ্যলৈ কৰিছিল; কিয়নো যিহোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে মই মোৰ পিতৃ দায়ূদৰ পদত নিযুক্ত হৈ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহি, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এই গৃহ নিৰ্মাণ কৰিলোঁ। ²¹আৰু যিহোৱাই আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনা কালত তেওঁলোকৰ সৈতে কৰা নিয়মটি থকা যি নিয়ম-চন্দুক, তাৰ বাবে মই ইয়াত এটা ঠাই যুগুত কৰিলোঁ।”

²²চলোমনে ইস্ৰায়েলৰ গোট্টেই সমাজৰ সাক্ষাতে যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীৰ আগত থিয় হৈ স্বৰ্গৰ ফাললৈ হাত মেলিলে। ²³তেওঁ ক'লে, “হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, ওপৰত থকা স্বৰ্গত আৰু তলত থকা পৃথিৱীত আপোনাৰ তুল্য কোনো ঈশ্বৰ নাই; আৰু সকলো হৃদয়েৰে তোমাৰ আগত আচৰণ কৰোঁতা তোমাৰ দাস সকললৈ, আপুনি দয়া আৰু নিয়মটি ৰক্ষা কৰোঁতা; ²⁴আপোনাৰ দাস মোৰ পিতৃ দায়ূদলৈ আপুনি যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তাক আপুনি তেওঁলৈ পালন কৰিলে। এনে কি আপুনি নিজ মুখেৰে কৈ আজিৰ দৰে নিজ হাতেৰে তাক সিদ্ধও কৰিলে।

²⁵এই হেতুকে এতিয়া হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি মোৰ পিতৃ দায়ূদক কৈছিল, ‘তুমি মোৰ আগত যেনেকৈ চলিচা, সেইদৰে যদি তোমাৰ সন্তানসকলে মোৰ সন্মুখত চলিবলৈ নিজ নিজ পথত সাৱধান থাকে, তেনেহলে মোৰ দৃষ্টিত ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহিবলৈ তোমাৰ

- সম্বন্ধীয়া মানুহৰ অভাৱ নহ'ব', এইদৰে আপোনাৰ দাসৰ আগত যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই প্ৰতিজ্ঞাকে আপোনাৰ এই দাসলৈ পালন কৰক।
26 এতিয়া হে ইস্ৰায়েলৰ ইশ্বৰ, মই বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ দাস মোৰ পিতৃ দায়ূদক আপুনি যি বাক্য কৈছিল, সেয়ে সাক্ষল হওঁক।
- 27** কিন্তু বাস্তৱিকৈ ঈশ্বৰে পৃথিৱীত বাস কৰিব নে? চাওঁক, স্বৰ্গই আৰু স্বৰ্গৰো স্বৰ্গই আপোনাক ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে, তেন্তে মই নিৰ্মাণ কৰা গৃহই জানো পাৰিব! **28** তথাপি, এই নিমিত্তে, আপোনাৰ দাসে এই ঠাইৰ ফাললৈ মুখ কৰি কৰা প্ৰাৰ্থনা শুনিবলৈ, আপুনি আপোনাৰ দাসৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু মিনতি গ্ৰহণ কৰি, আপোনাৰ দাসে আজি আপোনাৰ আগত কৰা কাতৰোক্তি আৰু প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ দিয়ক।
- 29** হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, এই মন্দিৰৰ ফাললৈ আপোনাৰ চকু দিনে ৰাতিয়ে মুকলি হৈ থাওক, যিদৰে আপুনি কৈছিল বোলে, 'মোৰ নাম আৰু মোৰ উপস্থিতি তাত হ'ব' যাতে যিসকলে এই গৃহৰ ফাললৈ মুখ কৰি নিবেদন কৰিব, সেই নিবেদন আপোনালৈ শুনা যাব। **30** সেয়েহে যেতিয়া আপোনাৰ দাস ও আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলে এই ঠাইৰ ফাললৈ মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব, তেতিয়া আপুনি তেওঁলোকৰ মিনতিলৈ কাণ দিব, এনে কি, আপুনি আপোনাৰ বাসস্থান স্বৰ্গত থাকি তাক শুনিব আৰু শুনি ক্ষমা কৰিব।
- 31** কোনোৱে নিজ চুবুৰীয়াৰ অহিতে পাপ কৰিলে, যদি তেওঁক এক শপত খাবলৈ দিয়া যায় আৰু তেওঁ আহি এই গৃহত আপোনাৰ যজ্ঞবেদীৰ সন্মুখত শপত খায়, **32** তেন্তে আপুনি স্বৰ্গত থাকি সেই নিবেদন শুনিব আৰু কাৰ্য্য কৰি আপোনাৰ দাসসকলৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰি, দোষীক দোষী কৰি তেওঁৰ কৰ্ম্মৰ ফল তেওঁৰ মূৰৰ ওপৰত দিব আৰু নিৰ্দোষীক নিৰ্দোষী কৰি তেওঁৰ ধাৰ্ম্মিকতাৰ ফল তেওঁক দিব।
- 33** আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলে আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰাৰ বাবে শত্ৰুৰ আগত পৰাজিত হৈ যদি আপোনাৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহে, আৰু আপোনাৰ নাম স্বীকাৰ কৰি এই গৃহত আপোনাৰ সন্মুখত প্ৰাৰ্থনা আৰু মিনতি কৰে, **34** তেন্তে আপুনি স্বৰ্গত থাকি সেই প্ৰাৰ্থনা, নিবেদন শুনি আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ পাপ ক্ষমা কৰিব আৰু আপুনি তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া দেশলৈ তেওঁলোকক ওভোতাই আনিব।
- 35** লোকসকলে আপোনাৰ অহিতে পাপ কৰাৰ কাৰণে যেতিয়া আকাশ বন্ধ হৈ বৰষুণ নাইকিয়া হ'ব-তেতিয়া যদি তেওঁলোকে এই ঠাইৰ ফাললৈ মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰে, আপোনাৰ নাম স্বীকাৰ কৰে, আৰু আপুনি তেওঁলোকক দুখ দিয়া সময়ত নিজ নিজ পাপৰ পৰা ঘূৰে, **36** তেন্তে আপুনি স্বৰ্গত থাকি তাক শুনিব, আৰু আপোনাৰ দাসসকলৰ আৰু নিজ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ পাপ ক্ষমা কৰি, তেওঁলোকে যাব লগীয়া সজ পথৰ বিষয়ে তেওঁলোকক শিক্ষা দিব আৰু আপুনি আপোনাৰ লোকসকলক আধিপত্যৰ অৰ্থে দিয়া দেশত বৰষুণ বৰষাব।
- 37** দেশৰ মাজত যদি আকাল কি মহামাৰী হয়, শস্য কৰ্ত্তনীয়া কি ৰঙামূৰীয়া হয়, নাইবা ফৰিং কি পোক হয় আৰু যদি তেওঁলোকৰ শত্ৰুৱে তেওঁলোকৰ দেশৰ নগৰবোৰত তেওঁলোকক অৱৰোধ কৰে- **38** তেন্তে যি কোনো আপদ বা ৰোগ হওক, যদি কোনো মানুহে বা আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ কোনো লোকে নিজ মনৰ পীড়া জানি এই গৃহৰ ফাললৈ নিজ হাত মেলে,
- 39** তেন্তে তেওঁৰ যি কোনো প্ৰাৰ্থনা কি মিনতি হওক, আপুনি নিজ বাসস্থান স্বৰ্গত থাকি তাক শুনিব, ক্ষমা কৰিব আৰু কাৰ্য্য কৰি প্ৰতিজন লোকৰ মন জানি, (কিয়নো আপুনি, কেৱল আপুনিহে আটাই মনুষ্য সন্তানসকলৰ মন জানে;) তেওঁলোকৰ নিজ নিজ কৰ্ম্মৰ দৰে ফল দিব;
- 40** আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক আপুনি দিয়া দেশত তেওঁলোকে জীয়াই থকা আটাই দিনত আপোনাক ভয় কৰিবৰ বাবেই ইয়াকে কৰিব।
- 41** তদুপৰি আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ লোকৰ মাজৰ নোহোৱা বিদেশী লোকে যেতিয়া আপোনাৰ নামৰ গুণ শুনি দূৰ দেশৰ পৰা আহিব-
- 42** কিয়নো সিহঁতে আপোনাৰ মহান নাম, বলৱান হাত আৰু মেলা বাহুৰ কথা শুনিব; আৰু আহি এই মন্দিৰৰ ফাললৈ মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব,
- 43** তেতিয়া, আপোনাৰ বাসস্থান স্বৰ্গত থাকি তাক শুনিব আৰু সেই বিদেশী লোকে আপোনালৈ কৰা আটাই প্ৰাৰ্থনাৰ দৰে তালৈ কাৰ্য্য কৰিব। আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ দৰে আপোনাক ভয় কৰিবৰ অৰ্থে, পৃথিৱীৰ আটাই জাতিয়ে যেন আপোনাৰ নাম জানিব আৰু মই সজা এই গৃহ হে আপোনাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত, তাকো যেন জানিব।
- 44** আৰু আপুনি আপোনাৰ প্ৰজাক যি কোনো বাটেদি পঠায় সেই বাটেদি যদি তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ শত্ৰুৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলাই যায় আৰু আপোনাৰ মনোনীত এই নগৰৰ ফালে আৰু আপোনাৰ নামৰ কাৰণে মই সজা এই গৃহৰ ফালে যদি মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰে, **45** তেন্তে আপুনি স্বৰ্গত থাকি তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু মিনতি শুনিব, আৰু তেওঁলোকৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব।
- 46** ধৰি লওঁক, তেওঁলোকে যদি আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰে, (কিয়নো পাপ নকৰা মানুহ কোনো নাই;) আৰু আপুনি তেওঁলোকলৈ ক্ৰুদ্ধ হৈ তেওঁলোকক যদি শত্ৰুৰ হাতত সোধাই দিয়ে, আৰু তাতে যদি তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰে তেওঁলোকক বন্দী কৰি দূৰত বা ওচৰত থকা শত্ৰুৰ দেশলৈ লৈ যায়, **47** তথাপি তেওঁলোকে যদি বন্দী কৰি নিয়া দেশত নিজে বিবেচনা কৰি মন ঘূৰাই, আৰু তেওঁলোকে বন্দী কৰি নিয়াসকলৰ দেশত থাকি আপোনাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি, 'আমি পাপ কৰিলোঁ, আমি অপথে গলোঁ, আমি কুকৰ্ম্ম কৰিলোঁ', **48** এই বুলি তেওঁলোকক বন্দী কৰি নিয়া তেওঁলোকৰ শত্ৰুৰ দেশত সকলো মনে সকলো চিত্তে আপোনালৈ উভতি আহে, আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলক আপুনি দিয়া তেওঁলোকৰ দেশৰ ফালে, আপোনাৰ মনোনীত নগৰৰ ফালে, আৰু আপোনাৰ নামৰ বাবে মই নিৰ্মাণ কৰা এই গৃহৰ ফালে মুখ কৰি যদি আপোনাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰে, **49** তেন্তে আপুনি আপোনাৰ বাসস্থান স্বৰ্গত থাকি তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু নিবেদন শুনিব, আৰু তেওঁলোকৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব; **50** আৰু আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰা আপোনাৰ প্ৰজাসকলক ক্ষমা কৰিব, আৰু আপোনাৰ বিৰুদ্ধে কৰা তেওঁলোকৰ সকলো অপৰাধ ক্ষমা কৰিব; আৰু তেওঁলোকৰ বন্দী কৰি নিয়াসকলে যেন তেওঁলোকক দয়া কৰিব, এই কাৰণে তেওঁলোকলৈ তেওঁলোকৰ দয়া জন্মাব।

⁵¹কিয়নো তেওঁলোক লোহাৰ কুণ্ড স্বৰূপ মিচৰ দেশৰ পৰা অনা আপোনাৰ প্ৰজা আৰু আপোনাৰ আধিপত্য। ⁵²আপোনাৰ দাস আৰু আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলী লোকসকলে যি কোনো সময়ত প্ৰাৰ্থনা কৰিব, সেই সময়ত তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ দিবলৈ আপোনাৰ দাস আৰু আপোনাৰ প্ৰজাৰ সেই মিনতিলৈ আপোনাৰ চকু যেন মুকলি হৈ থাকে, এই কাৰণে তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিব। ⁵³কিয়নো, হে প্ৰভু যিহোৱা, আমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা অনা কালত আপোনাৰ দাস মোচিৰ দ্বাৰাই যেনেকৈ কৈছিল, তেনেকৈ আপোনাৰ আধিপত্য হ'বলৈ তেওঁলোকক পৃথিৱীৰ আটাই জাতিবোৰৰ পৰা আপুনিয়েই পৃথক কৰিলে।”

⁵⁴যিহোৱাৰ সন্মুখত এইদৰে প্ৰাৰ্থনা আৰু নিবেদন কৰাৰ পাছত, চলোমনে যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদিৰ সন্মুখত যেনেদৰে আঠুকাটি পৰি স্বৰ্গৰ ফালে চাই আছিল, সেইদৰে চাই থকাৰ পৰা তেওঁ উঠি থিয় হ'ল। ⁵⁵তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজলৈ চাই, আশীৰ্ব্বাদ কৰি উচ্চস্বৰে ক'লে, ⁵⁶“যি জনাই নিজৰ সকলো প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে নিজৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলক বিশ্ৰাম দিছে, সেই যিহোৱা ধন্য হওঁক; তেওঁ নিজ দাস মোচিৰ দ্বাৰাই যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে, সেই উত্তম প্ৰতিজ্ঞাৰ এটা বিষয়ো বিফল হ'ব দিয়া নাই।

⁵⁷আৰু আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা যেনেকৈ আমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত আছিল, তেনেকৈ তেওঁ আমাৰো লগত থাকক। আমাক ত্যাগ নকৰক বা আমাক এৰি নাযাওঁক। ⁵⁸তেওঁৰ সকলো পথত চলিবলৈ আৰু আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া তেওঁৰ আজ্ঞা, বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰিবলৈ আমাৰ মন নিজলৈ আকৰ্ষণ কৰক।

⁵⁹আৰু যি সকলো কথাৰে মই যিহোৱাৰ আগত নিবেদন কৰিলো, দিনে ৰাতিয়ে তেওঁৰ কাষ চাপা, যাতে দাসকলৰ বাবে তেওঁ সহায় কৰিব, আৰু দিনে দিনে যেনে প্ৰয়োজন, তেনেকৈ তেওঁ নিজ দাস আৰু নিজ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰ নিস্পত্তি কৰিব; ⁶⁰যিহোৱাই যে ঈশ্বৰ, তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনো ঈশ্বৰ নাই, ইয়াক পৃথিৱীৰ সকলো জাতিয়ে জানিবৰ বাবে, এই যি সকলো কথাৰ দ্বাৰাই মই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ, মোৰ এই সকলো কথা দিনে ৰাতিয়ে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত উপস্থিত হৈ থাকক। ⁶¹এই হেতুকে আজিৰ দৰে তেওঁৰ বিধিমাতে আচৰণ কৰিবলৈ আৰু তেওঁৰ আজ্ঞা পালন কৰিবলৈ আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত তোমালোকৰ মন সিদ্ধ হওক।”

⁶²পাছত ৰজা আৰু তেওঁৰ সৈতে গোটেই ইস্ৰায়েলে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে বলিদান কৰিলে। ⁶³আৰু চলোমনে যিহোৱাৰ উদ্দেশে দিয়া মঙ্গল্যাৰ্থক বলিস্বৰূপে বাইশ হাজাৰ গৰু আৰু এক লাখ বিশ হাজাৰ ভেড়া ও ছাগলী উৎসৰ্গ কৰিলে। এইদৰে ৰজা আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো সন্তানে যিহোৱাৰ গৃহৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে।

⁶⁴সেই দিনা ৰজাই যিহোৱাৰ গৃহৰ সন্মুখত থকা চোতালৰ মাজভাগ পবিত্ৰ কৰিছিল; কিয়নো সেই ঠাইতেই তেওঁ হোম-বলি, ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু মঙ্গল্যাৰ্থক বলিৰ তেল উৎসৰ্গ কৰিছিল; কাৰণ হোম-বলি, ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু মঙ্গল্যাৰ্থক বলিৰ তেল ধৰিবলৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা পিতলৰ যজ্ঞবেদী সৰু আছিল।

⁶⁵এইদৰে সেই সময়ত চলোমন আৰু তেওঁৰ লগৰ গোটেই ইস্ৰায়েলে হমাতৰ প্ৰবেশ স্থানৰ পৰা মিচৰ-জুৰিলৈকে মহা সমাজ হৈ, সাত দিন আৰু সাত দিন, মুঠতে চৌদ্ধ দিন আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে উৎসৰ্গ কৰিছিল। ⁶⁶পাছত অষ্টম দিনা তেওঁ লোকসকলক বিদায় দিলে আৰু তেওঁলোকে ৰজাক ধন্যবাদ কৰি, যিহোৱাই তেওঁৰ দাস দায়ূদ আৰু তেওঁৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকসকললৈ কৰা মঙ্গলৰ কাৰণে আনন্দিত আৰু সন্তুষ্ট হৈ নিজ নিজ তম্বুলে গুচি গ'ল।

Chapter 9

ঈশ্বৰে চলোমনৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিয়া। চলোমনে বন্দী কামৰ বাবে মানুহ গোটোৱা। নগৰ আদি নিৰ্মাণ কৰা।

¹চলোমনে যিহোৱাৰ গৃহ, ৰাজ-গৃহ আৰু নিজ ইচ্ছামতে যি যি কৰ্ম কৰিবলৈ তেওঁ স্থিৰ কৰিছিল, সেই আটাইকে সম্পূৰ্ণৰূপে সম্পন্ন কৰিলে।

²গিৰিয়োনত দৰ্শন দিয়াৰ দৰে, যিহোৱাই দ্বিতীয় বাৰ চলোমনক দৰ্শন দিলে।

³যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “তুমি মোৰ আগত কৰা তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু মিনতি মই শুনিিলোঁ। তুমি নিৰ্মাণ কৰা এই গৃহত মোৰ নাম চিৰকাললৈকে স্থাপন কৰিবৰ অৰ্থে মই এই গৃহক পবিত্ৰ কৰিলোঁ আৰু এই ঠাইত সদায় মোৰ চকু আৰু মোৰ মন থাকিব।

⁴তুমি যদি তোমাৰ পিতৃ দায়ূদৰ দৰে একান্ত মনে সৰল ভাৱে মোৰ সাক্ষাতে চলা, আৰু মই তোমাক দিয়া সকলো আজ্ঞা পালন কৰা, মোৰ বিধি আৰু শাসন প্ৰণালীবোৰ মানি চলা, ⁵তেতিয়া মই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তোমাৰ ৰাজসিংহাসন চিৰকাললৈকে স্থাপন কৰিম; যেনেদৰে মই তোমাৰ পিতৃ দায়ূদৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰি কৈছিলো বোলে, ‘ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহিবলৈ তোমাৰ বংশৰ মানুহৰ কেতিয়াও অভাৱ নহ'ব।’

⁶কিন্তু তুমি বা তোমালোকৰ সন্তানসকলৰ কোনোৱে যদি কেনেবাকৈ মোৰ পাছত চলিবলগীয়া পথৰ পৰা ঘূৰা বা তোমালোকৰ আগত স্থাপন কৰা মোৰ আজ্ঞা আৰু বিধিবোৰ পালন নকৰি ইতৰ দেৱতাবোৰক সেৱা পূজা কৰা আৰু সিহঁতৰ আগত প্ৰশিপাত কৰা, ⁷তেতিয়া মই ইস্ৰায়েলক দিয়া দেশৰ পৰা তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰিম আৰু মই নিজৰ কাৰণে পবিত্ৰ কৰা যি গৃহ-সেই গৃহ মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা দূৰ কৰিম। তাতে সকলো জাতিৰ মাজত ‘ইস্ৰায়েল’ নামটো কেৱল এটা প্ৰবাদ আৰু ঠাট্টাৰ বিষয় হ'ব।

⁸আৰু যিহেতু এতিয়া এই মন্দিৰ ইমান মহৎ, যিসকলে ইয়াৰ কাষেদি যাব, তেওঁলোকে আচৰিত মানিব আৰু ফোঁচফোঁচাব। তেতিয়া তেওঁলোকে সুধিব, 'এই দেশ আৰু এই গৃহলৈ যিহোৱাই কিয় এইৰূপে কাৰ্য্য কৰিলে?' ⁹তাতে আন আন লোকবোৰে উত্তৰ দি ক'ব, 'কিয়নো তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি অনা ঈশ্বৰ যিহোৱাক তেওঁলোকে ত্যাগ কৰিলে আৰু ইতৰ দেৱতাৰোৰত আসক্ত হৈ তেওঁলোকে সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি সেইবোৰক সেৱা পূজা কৰিলে। সেই কাৰণে যিহোৱাই তেওঁলোকৰ ওপৰত এই আটাই অমঙ্গল ঘটালে।'

¹⁰যিহোৱাৰ মন্দিৰ আৰু ৰাজগৃহ, এই দুটা সাজি শেষ কৰিবলৈ চলোমনৰ বিশ বছৰ লাগিছিল। ¹¹তুৰৰ ৰজা হীৰমে চলোমনৰ সকলো ইচ্ছাৰ দৰে, এৰচ কাঠ, দেবদাৰু কাঠ আৰু সোণ যোগান ধৰিছিল। সেই বাবে ৰজা চলোমনে হীৰমক গালীল দেশত থকা বিশখন নগৰ দিছিল।

¹²তেতিয়া হীৰমে ৰজা চলোমনে দিয়া নগৰ চাবলৈ তুৰৰ পৰা আহিল, কিন্তু তেওঁ সেই নগৰবোৰ দেখি সন্তুষ্ট নহ'ল। ¹³সেয়েহে তেওঁ ক'লে, "হে মোৰ ভাই, তুমি মোক কেনেকুৱা নগৰবোৰ দিলা?" এই হেতুকে হীৰমে সেই নগৰবোৰৰ নাম কাবুল দেশ ৰাখিলে, এই নাম আজিলৈকে আছে।

¹⁴হীৰমে এশ বিশ কিল্লৰ সোণ ৰজালৈ পঠাই দিলে।

¹⁵আৰু ৰজা চলোমনে যিহোৱাৰ গৃহ, নিজৰ গৃহ, মিল্লো, যিৰুচালেমৰ গড় হাচোৰ, মগিদো আৰু গেজৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ বন্দী কাম কৰিব লগীয়া লোকসমূহক গোটাৰ লগীয়া বিবৰণ এই। ¹⁶মিচৰৰ ৰজা ফৰোণে উঠি গৈ গেজৰ হাত কৰি লৈ জুইৰে পুৰি ভষ্ম কৰিছিল আৰু সেই নগৰ নিবাসী কনানীয়াবোৰক বধ কৰি তাক নিজৰ জীয়েক চলোমনৰ ভাৰ্য্যাৰ যৌতুকত দিছিল।

¹⁷আৰু ৰজা চলোমনে গেজৰ, তলৰ বৈৎ-হোৰোণ, ¹⁸বালৎ, দেশৰ মৰুভূমিত থকা তামৰ, ¹⁹তেওঁ অধিকাৰ কৰা সকলো উঁৰাল-নগৰবোৰ, ৰথ আৰু অশ্বাৰোহীসকলৰ নগৰবোৰ আদি যিৰুচালেমত ও লিবাোনত আৰু নিজে শাসন কৰা দেশৰ সকলো ফালে যি যি নিৰ্মাণ কৰিবলৈ চলোমনৰ ইচ্ছা আছিল, সেই সকলোকে তেওঁ নিৰ্মাণ কৰিলে।

²⁰ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত নোহোৱা অৱশিষ্ট থকা ইমোৰীয়া, হিত্তীয়া, পৰিৰ্জীয়া, হিব্বীয়া, আৰু যিবুটীয়া লোকসকলৰ ²¹যি সন্তানসকল সেই দেশত অৱশিষ্ট থাকিল, যিবোৰক ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিঃশেষ হোৱাকৈ বিনষ্ট কৰিব নোৱাৰিলে-সিহঁতৰ মাজৰ পৰাই বন্দী কামৰ বাবে ৰজা চলোমনে মানুহ গোটালে, আৰু এই লোকসকলে আজিলৈকে তাকেই কৰি আছে।

²²কিন্তু ৰজা চলোমনে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ কোনো লোকক বন্দী কামত নলগালে। বৰং তেওঁলোক ৰণুৱা, তেওঁৰ দাস, তেওঁৰ মন্ত্ৰী, তেওঁৰ বিষয়া, সেনাপতি আৰু সাৰথি ও অশ্বাৰোহীৰ অধ্যক্ষহে হ'ল।

²³তেওঁলোকৰ মাজৰ পাঁচ শ পঞ্চাশ জন লোক ৰজা চলোমনৰ কাৰ্য্যত নিযুক্ত কৰা প্ৰধান বিষয়া আছিল; তেওঁলোকে কাম কৰোঁতাসকলক চলাইছিল।

²⁴পাছত ৰজা ফৰোণৰ জীয়েকে দায়ুদৰ নগৰৰ পৰা, তেওঁৰ বাবে চলোমনে সজা নিজ ঘৰলৈ আহিল। পিছত ৰজা চলোমনে মিল্লো নিৰ্মাণ কৰিলে।

²⁵আৰু ৰজা চলোমনে যিহোৱাৰ বাবে যি যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিলে, তাৰ ওপৰত বছৰৰ ভিতৰত তিনিবাৰ হোমবলি আৰু মঙ্গল্যৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল আৰু তাৰে সৈতে তেওঁ যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা বেদীত ধূপ জ্বলাইছিল। এইদৰে তেওঁ গৃহটিৰ কাৰ্য্য সমাপ্ত কৰিছিল।

²⁶ৰজা চলোমনে ইদোম দেশৰ চূফ সাগৰ তীৰত থকা এলতৰ ওচৰৰ ইচিয়োন-গেবৰত এখন জাহাজ সাজিছিল। ²⁷তাতে হীৰমে ৰজা চলোমনৰ দাসসকলৰ লগত, সামুদ্ৰিক কাৰ্য্যত নিজৰ নিপুণ নাবিক দাসসকলক জাহাজলৈ পঠিয়াইছিল। ²⁸তেওঁলোকে ৰজা চলোমনৰ দাসসকলৰ সৈতে ওফীৰলৈ গৈছিল, আৰু তাৰ পৰা চাৰি শ বিশ কিল্লৰ সোণ ৰজা চলোমনৰ কাৰণে লৈ আহিছিল।

Chapter 10

চলোমনৰ ওচৰলৈ চিবাৰ ৰাণী অহা। চলোমনৰ ধন আৰু ঐশ্বৰ্য্য।

¹যেতিয়া চিবা দেশৰ ৰাণীয়ে শুনিলে যে, যিহোৱাৰ নামৰ দ্বাৰাই চলোমনৰ যশস্যাৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁক কঠিন প্ৰশ্নৰ দ্বাৰাই পৰীক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ আহিল। ²তেওঁ অধিক লোকৰ সৈতে যিৰুচালেমলৈ আহিল, লগতে তেওঁ উটৰ পিঠিত সুগন্ধি দ্ৰব্য, বহু পৰিমাণৰ সোণ আৰু বহুমূলীয়া পাথৰ ৰোজা দি কঢ়িয়াই লৈ আহিল। পাছত তেওঁ যেতিয়া আহি চলোমনৰ ওচৰ পালে, তেতিয়া তেওঁৰ মনৰ সকলো কথা চলোমনৰ ওচৰত মুকলিলৈ ক'লে।

³তাতে চলোমনে তেওঁৰ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিলে। ৰজাই উত্তৰ নিদিয়াকৈ তেওঁৰ এনে কোনো প্ৰশ্ন নাথাকিল। ⁴চিবাৰ ৰাণীয়ে যেতিয়া চলোমনৰ সকলো জ্ঞান দেখিবলৈ পালে, তেওঁ নিৰ্মান কৰা ৰাজপ্ৰসাদ দেখিলে, ⁵তেওঁৰ মেজত থকা আহাৰ, তেওঁৰ দাসসকলে বহা ঠাইবোৰ, আৰু তেওঁলোকৰ কৰ্মবোৰ, তেওঁলোকে পিন্ধা সাজ-পোচাক, আনকি পান-পাত্ৰ ধৰোতাসকল, আৰু তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহলৈ হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ যোৱা পদ্ধতি, এইবোৰ দেখি তেওঁ মুগ্ধ হৈ গৈছিল।

⁶তেতিয়া তেওঁ ৰজাক ক'লে, “মই নিজ দেশত আপোনাৰ বাক্য আৰু জ্ঞানৰ বিষয়ে যি কথা শুনিছোঁ, সেয়ে সঁচা।” ⁷মই আহি যেতিয়ালৈকে নিজ চকুৰে দেখা নাছিলোঁ, তেতিয়ালৈকে মই সেই কথাৰ বিষয়ে বিশ্বাস কৰা নাছিলো। আপোনাৰ জ্ঞান আৰু ধনৰ বিষয়ে মোক তেতিয়া আধাও কোৱা নাছিল! মই যি কথা শুনিছিলোঁ আপোনাৰ সেই যশস্যা তাতোকৈয়ো অধিক।

⁸আপোনাৰ যি লোকসকল আৰু আপোনাৰ যি দাসসকলে আপোনাৰ আগত সদায় থিয় হৈ আপোনাৰ জ্ঞানৰ কথা শুনে, তেওঁলোক অতি ধন্য। ⁹যি জনে আপোনাক ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহুৱাবলৈ আপোনাত সন্তোষ পালে, আপোনাৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য। কিয়নো যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক সদাকাললৈকে প্ৰেম কৰে, সেই কাৰণে তেওঁ বিচাৰ আৰু ধৰ্ম প্ৰচলিত কৰিবলৈ আপোনাক ৰাজপদত নিযুক্ত কৰিলে।”

¹⁰তেওঁ ৰজাক এশ বিশ কিক্কৰ সোণ, অতি অধিক সুগন্ধি দ্ৰব্য আৰু বহুমূলীয়া মণি দিলে। চিবাৰ ৰাণীয়ে চলোমন ৰজাক যিমান সুগন্ধি দ্ৰব্য দিলে, সিমান অধিক সুগন্ধি দ্ৰব্য ৰজা চলোমনলৈ কেতিয়াও তেনেকৈ দিয়া হোৱা নাছিল।

¹¹হীৰমৰ যি জাহাজে ওফীৰৰ পৰা সোণ আনিছিল, সেই জাহাজৰ দ্বাৰাই ওফীৰৰ পৰা বিস্তৰ অলমূগ কাঠ আৰু বহুমূল্য মণিও আনিছিল।

¹²ৰজাই সেই অলমূগ কাঠেৰে যিহোৱাৰ গৃহ আৰু ৰাজগৃহৰ বাবে খুটা সাজিছিল আৰু গায়কসকলৰ কাৰণে বীণা আৰু নেবল সজাইছিল; তেনেকুৱা অলমূগ কাঠ আজিলৈকে কেতিয়াও অহা নাই আৰু কোনেও দেখা নাই।

¹³ৰজা চলোমনে চিবাৰ ৰানীক দিবলৈ বাধ্য হোৱা বস্ত্ৰৰ বাহিৰে, তেওঁ যি যি বিচাৰিছিল আৰু যিয়ে খুজিছিল সেই অনুসাৰে তেওঁক সকলো দিলে। তাৰ পাছত ৰাণী আৰু তেওঁৰ দাসসকল নিজ দেশলৈ ঘূৰি গ'ল।

¹⁴সেই সময়ত এবছৰত চলোমনলৈ ছশ ছয়ষষ্ঠী কিক্কৰ সোণ আহিছিল। ¹⁵ইয়াৰ বাহিৰেও বেপাৰীসকলৰ পৰা আৰু বণিকসকলৰ বাণিজ্যৰ পৰা তেওঁলোকে চলোমনলৈ সোণ আনিছিল। আৰবৰ সকলো ৰজা আৰু দেশাধ্যক্ষসকলেও চলোমনলৈ সোণ আৰু ৰূপ আনিছিল।

¹⁶ৰজা চলোমনে সোণ পিটাই দুশটা বৰ ঢাল সজাইছিল। প্ৰত্যেকটো ঢালত ছশ চেকল সোণ প্ৰয়োজন হৈছিল। ¹⁷তেওঁ সোণ পিটাই আকৌ তিনিশটা ঢাল যুগুত কৰিলে। সেই প্ৰত্যেকটো ঢালত তিনি মানি সোণ খৰচ হৈছিল। তাৰ পাছত ৰজাই সেইবোৰ লিবানোনৰ কাঠনিৰ গৃহত ৰাখিছিল।

¹⁸তাৰ পাছত ৰজাই হাতী দাঁতৰ এখন ডাঙৰ সিংহাসন সজালে, আৰু সেই সিংহাসনৰ ওপৰত উত্তম সোণৰ পতা মাৰিলে। ¹⁹সিংহাসন খনত ছখপিয়া খটখটা আছিল আৰু সিংহাসনৰ ওপৰ ভাগৰ পাছ ফালটো ঘূৰণীয়া আছিল। বহা ঠাইৰ দুয়োফালে হাত ৰখাৰ বাবে ব্যৱস্থা আছিল আৰু সেই হাত ৰখা ঠাইৰ কাষত দুইফালে দুটা সিংহৰ মূৰ্তি থিয় কৰোৱা আছিল। ²⁰সেই ছয়খাপৰ সিংহাসন খনৰ প্ৰতিটো খলপৰ দুই মুৰে এটা এটা কৈ বাৰ টা সিংহৰ মূৰ্তি থিয় হৈ আছিল। এনে আকৃতিৰ সিংহাসন আন কোনো ৰাজ্যত নাছিল।

²¹ৰজা চলোমনৰ সকলো পানপাত্ৰ সোণৰ আছিল আৰু লিবানোনৰ গৃহৰ আটাই পাত্ৰ শুদ্ধ সোণৰ আছিল। ৰূপৰ একোৱেই নাছিল, কিয়নো চলোমনৰ ৰাজত্বৰ কালত ৰূপক বহু মূল্যৱান বুলি গণ্য কৰা হোৱা নাছিল। ²²সমুদ্ৰত হীৰমৰ জাহাজবোৰৰ সৈতে চলোমনৰ জাহাজবোৰ আছিল; সেই জাহাজবোৰে সোণ, ৰূপ, হাতীদাঁত, বান্দৰ, আদি লৈ প্ৰত্যেক তিনিবছৰৰ মূৰত এবাৰ এবাৰ আহিছিল।

²³এইদৰে ঐশ্বৰ্য্য আৰু জ্ঞানত ৰজা চলোমনে পৃথিৱীত থকা সকলো ৰজাতকৈ প্ৰধান আছিল। ²⁴ঈশ্বৰে চলোমনৰ মনত যি জ্ঞান দিছিল, তেওঁৰ সেই জ্ঞানৰ কথা শুনিবৰ বাবে গোটেই পৃথিৱীৰ মানুহে তেওঁক সাক্ষাত কৰিব বিচাৰিছিল। ²⁵যিসকল লোক তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল, তেওঁলোকে নিজ নিজ উপহাৰ লৈ আহিছিল; তেওঁলোকে সোণ আৰু ৰূপৰ পাত্ৰ, বস্ত্ৰ, অস্ত্ৰ, সুগন্ধি দ্ৰব্য, ঘোঁৰা আৰু খছৰ প্ৰত্যেক বছৰে বছৰে লৈ আহিছিল।

²⁶চলোমনে ৰথ আৰু অশ্বাৰোহী লোকসকলক একত্ৰিত কৰিছিল। তেওঁৰ এক হাজাৰ চাৰিশ ৰথ আৰু বাৰ হাজাৰ অশ্বাৰোহী আছিল; তেওঁ তেওঁলোকক নানা ৰথ-নগৰত আৰু যিৰুচালেমতো তেওঁ নিজৰ লগত ৰাখিছিল। ²⁷ৰজাৰ লগত ৰূপ যিৰুচালেমৰ মাটিত পোৱা শিলবোৰতকৈয়ো অধিক আছিল। তেওঁ এৰচ কাঠক নিম্ন-ভূমিত থকা ডিমৰু গছবোৰতকৈয়ো অধিক কৰিছিল।

²⁸চলোমনৰ যিবোৰ ঘোঁৰা আছিল, সেই ঘোঁৰাবোৰ মিচৰ পৰা অনা হৈছিল। সেই ঘোঁৰাবোৰ ৰজাঘৰীয়া বেপাৰীহঁতে মূল্য দি জাকে জাকে আনিছিল। ²⁹মিচৰৰ পৰা কিনি অনা এখন এখন ৰথৰ দাম ছশ চেকল ৰূপ আৰু এটা এটা ঘোঁৰাৰ দাম এশ পঞ্চাশ চেকল ৰূপ; এইদৰে তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই হিন্তীয়া আৰু অৰামীয়া সকলো ৰজাৰ কাৰণেও সেইবোৰ অনা হৈছিল।

Chapter 11

চলোমনৰ বহু বিবাহ আৰু দেৱপূজা। তেওঁৰ শত্ৰু। তেওঁৰ মৃত্যু।

¹সেই সময়ত ৰজা চলোমনে অনেক বিদেশী মহিলাক প্ৰেম কৰিছিলঃ ফৰোণৰ জীয়েকৰ বাহিৰে তেওঁ মোৱাবীয়া, অম্মোনীয়া, ইদোমীয়া, চীদোনীয়া আৰু হিন্তীয়াৰ মহিলাসকলকো প্ৰেম কৰিছিল। ²যি যি জাতিবোৰৰ বিষয়ে যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক কৈছিল যে,

“তোমালোকে বিয়া পতাৰ বাবে তেওঁলোকৰ মাজলৈ নাযাবা আৰু তেওঁলোককো তোমালোকৰ মাজত আহিবলৈ নিদিবা, কিয়নো তেওঁলোকে তোমালোকৰ মন অৱশ্যে তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰলৈ ঘূৰাব।” কিন্তু তেওঁলোকৰেই প্ৰেমত চলোমন আসক্ত হৈছিল।

³চলোমনৰ সাতশ ৰাজকুঁৱৰী পত্নী আৰু তিনিশ উপপত্নী আছিল। তেওঁৰ এই পত্নীসকলে তেওঁৰ মন অপথে লৈ গৈছিল। ⁴কিয়নো চলোমনৰ বৃদ্ধ অৱস্থাত তেওঁৰ পত্নীসকলে তেওঁৰ মন অপথে নি হ'তৰ দেৱতাবোৰৰ পাছত চলালে; তেওঁ সম্পূৰ্ণৰূপে তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদৰ মনৰ দৰে তেওঁৰ মন নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আত্মসমৰ্পণ কৰা নাছিল।

⁵কাৰণ চলোমনে চিদোনীয়াসকলৰ দেৱী অষ্টাৰেতৰ আৰু অম্মোনীয়াসকলৰ ঘিণলগীয়া দেৱতা মিলকমৰ পথত চলিছিল। ⁶এইদৰে চলোমনে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিছিল। তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদে যি দৰে সকলো ভাৱে যিহোৱাৰ পাছত চলিছিল, তেওঁ সেইদৰে সম্পূৰ্ণৰূপে যিহোৱাৰ পাছত চলা নাছিল।

⁷সেই সময়ত চলোমনে যিৰূচালেমৰ পূৱ দিশে থকা পৰ্বতত মোৱাবৰ ঘিণলগীয়া দেৱতা কমোচ আৰু অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ ঘিণলগীয়া দেৱতা মোলকৰ কাৰণে এখন পবিত্ৰ ঠাই নিৰ্মাণ কৰিছিল। ⁸তেওঁৰ ঘিমান বিদেশী পত্নী আছিল, সেই সকলোৰে কাৰণে তেওঁ পবিত্ৰ ঠাইবোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল, আৰু এই ঠাইবোৰত তেওঁলোকৰ নিজ নিজ দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকে ধূপ জ্বলাইছিল আৰু বলিদান কৰিছিল।

⁹যিহোৱা চলোমনৰ ওপৰত ক্ৰুদ্ধ হ'ল, কিয়নো তেওঁৰ মন ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পৰা অপথে গ'ল, যদিও তেওঁ দুবাৰ তেওঁক দৰ্শন দিছিল, ¹⁰আৰু যি বিষয়ে তেওঁক আজ্ঞা দি অন্য দেৱতাবোৰৰ পাছত যাবলৈ বাধা দিছিল; কিন্তু যিহোৱাই দিয়া সেই আজ্ঞা তেওঁ পালন নকৰিলে।

¹¹সেই কাৰণে যিহোৱাই চলোমনক ক'লে, “কিয়নো তুমি এনে কৰ্ম কৰিলা আৰু মই তোমাক দিয়া মোৰ নিয়ম-চুক্তি আৰু বিধিবোৰ পালন নকৰিলা, সেই বাবে মই নিশ্চয়ে তোমাৰ পৰা ৰাজ্য কাঢ়ি লৈ তোমাৰ দাসক দিম। ¹²কিন্তু তোমাৰ পিতৃ দায়ুদৰ কাৰণে মই তোমাৰ জীৱন কালত এনে ধৰণে নকৰিম, কিন্তু তোমাৰ পুত্ৰৰ হাতৰ পৰা তাক কাঢ়ি ল'ম। ¹³তথাপি মই গোটেই ৰাজ্য কাঢ়ি নল'ম কিন্তু মোৰ দাস দায়ুদৰ বাবে আৰু মোৰ মনোনীত যিৰূচালেমৰ বাবে তোমাৰ পুত্ৰক এক জনগোষ্ঠী দিম।”

¹⁴তেতিয়া যিহোৱাই ইদোমীয়া হদদ নামেৰে চলোমনৰ এজন শত্ৰুক বিদ্ৰোহ কৰালে। তেওঁ ইদোম দেশীয় ৰাজবংশৰ এজন লোক আছিল। ¹⁵যি সময়ত দায়ুদ ইদোম দেশত আছিল, তেতিয়া সেনাপতি যোৱাবে হত হোৱা প্ৰতিজন লোকক ইদোমত মৈদাম দিবলৈ গৈছিল। ¹⁶যোৱাব আৰু সমুদায় ইস্ৰায়েল লোক ইদোমত ছমাহ থাকি ইদোমৰ সকলো পুৰুষক সংহাৰ কৰিছিল। ¹⁷কিন্তু সেই সময়ত হদদ কম বয়সীয়া হোৱা বাবে তেওঁৰ পিতৃৰ দাসসকলে তেওঁক আন ইদোমীয়া লোকসকলৰ সৈতে মিচৰলৈ লৈ গৈছিল।

¹⁸তেওঁলোকে মিদিয়নৰ পৰা ওলাই আহি পাৰণলৈ গৈছিল, এই ঠাইৰ পৰা তেওঁলোকে মানুহ লগত লৈ মিচৰলৈ গৈছিল আৰু পাছত মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ ওচৰলৈ গৈছিল। ৰজা ফৰৌণে তেওঁক এটা ঘৰ দিছিল, আৰু জীৱিকাৰ উপায় নিৰূপণ কৰি তেওঁক মাটিও দিছিল। ¹⁹তাত হদদে ফৰৌণৰ আগত ইমান অধিক অনুগ্ৰহ পাইছিল যে, ফৰৌণে নিজ ভাৰ্য্যা ৰানী তহপিনেচৰ ভনীয়েকক তেওঁৰ সৈতে বিয়া দিছিল।

²⁰তহপিনেচৰ সেই ভনীয়েকে হদদক এটি পুত্ৰ জন্ম দিলে; তেওঁলোকে তাৰ নাম গনুবৎ ৰাখিলে; তাক তহপিনেচে ফৰৌণৰ ঘৰতে ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে। গনুবৎ ফৰৌণৰ ঘৰতে ফৰৌণৰ পুত্ৰসকলৰ মাজতে বাস কৰিছিল। ²¹পাছত যেতিয়া দায়ুদ তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হোৱা আৰু সেনাপতি যোৱাবৰ মৃত্যুৰ কথা হদদে মিচৰ দেশত শুনিবলৈ পালে, তেতিয়া তেওঁ ফৰৌণক ক'লে, “মোক বিদায় দিয়ক, মই নিজ দেশলৈ যাওঁ।” ²²তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, “মোৰ পৰা তোমাৰ কিহৰ অভাৱ হৈছে যে তুমি নিজৰ দেশলৈ যাবলৈ ইচ্ছা কৰিছা?” হদদে ক'লে, “একোৰো অভাৱ হোৱা নাই, মোক কেৱল যাবলৈ দিয়ক।”

²³ঈশ্বৰে চলোমনৰ আন এজন শত্ৰুক বিদ্ৰোহ কৰাইছিল, তেওঁ হ'ল ইলিয়াদাৰ পুত্ৰ ৰজোন; এই লোকজনে নিজ প্ৰভু চোবাৰ ৰজা হদদেজৰৰ পৰা পলাই গৈছিল। ²⁴আৰু যি কালত দায়ুদে চোবীয়াহঁতক পৰাস্ত কৰিছিল, সেই কালত ৰজোনে তেওঁ নিজৰ লগত মানুহ গোটাই দলৰ ওপৰত দলপতি হৈছিল। তেতিয়া ৰজোনৰ সেই দলটোৱে দম্বেচকলৈ গৈছিল, আৰু তাত বাস কৰি দম্বেচকৰ ওপৰত শাসন কৰিছিল। ²⁵হদদে কৰা অপকাৰৰ বাহিৰেও, তেওঁ চলোমনৰ গোটেই আয়ুসৰ কালত ইস্ৰায়েলৰ শত্ৰু হৈ থাকিল। তেওঁ ইস্ৰায়েলক ঘিণ কৰিলে আৰু অৰামৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিলে।

²⁶তেতিয়া চৰেদাত থকা ইফ্ৰয়িমীয়া নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়াম নামেৰে চলোমনৰ এজন বিষয়া আছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম চৰোৱা আৰু তাই এজনী বিধৱা মহিলা আছিল; তেৱোঁ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙিলে। ²⁷তেওঁ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙাৰ কাৰণ আছিল যে চলোমনে মিল্লো নিৰ্মাণ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদৰ নগৰৰ গড়ৰ ভগা ঠাই এডোখৰ তেওঁ বন্ধ কৰিছিল।

²⁸সেই যাৰবিয়াম এজন বলৱান আৰু সাহসীয়া লোক আছিল। চলোমনে সেই ডেকাজনক পৰিশ্ৰমী দেখি তেওঁক যোচেফৰ বংশৰ সকলো ভাৰ-বোৱা লোকৰ ওপৰত অধ্যক্ষ পাতিছিল। ²⁹যি সময়ত যাৰবিয়াম যিৰূচালেমৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিছিল, সেই সময়ত চিলোনীয়া অহীয়া ভাববাদীয়ে তেওঁক বাটত লগ পালে; তেতিয়া অহীয়াই গাত নতুন কাপোৰ পিন্ধি আছিল আৰু পথাৰত তেওঁলোক দুজন অকলে আছিল। ³⁰তেতিয়া অহীয়াৰ নিজৰ গাত থকা সেই নতুন কাপোৰ ধৰি তাক ফালি-চিৰি বাৰ ডোখৰ কৰিলে।

³¹তেওঁ যাৰবিয়ামক ক'লে, “তুমি ইয়াৰ দহ ডোখৰ লোৱা, কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই দৰে কৈছে, ‘চোৱা, মই চলোমনৰ হাতৰ পৰা ৰাজ্য কাঢ়ি লৈ তোমাক দহটা জনগোষ্ঠী দিম। ³²কিন্তু মোৰ দাস দায়ুদৰ কাৰণে আৰু ইস্ৰায়েলৰ সমুদায় জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা মই মনোনীত

কৰা যিক্ৰচালেমৰ কাৰণে তেওঁ এক জনগোষ্ঠী পাব)।³³কাৰণ তেওঁলোকে মোক ত্যাগ কৰিলে আৰু চিদোনীয়াসকলৰ অষ্টাৰেৎ দেৱীক, মোৰাবৰ কমেচ দেৱতাক আৰু অশ্মোনৰ সন্তানসকলৰ মিলকম দেৱতাক সেৱা-পূজা কৰিলে। তেওঁলোকে নিজ পিতৃ দায়ুদৰ নিচিনাকৈ, মোৰ দৃষ্টিত যি ভাল তাক কৰিবলৈ আৰু মোৰ বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰিবলৈ তেওঁলোকে মোৰ পথত চলা নাই।

³⁴তথাপি মই চলোমনৰ হাতৰ পৰা সমুদায় ৰাজ্যখন নল'ম, কিন্তু মোৰ আজ্ঞা আৰু বিধিবোৰ পালন কৰাৰ কাৰণে মই মনোনীত কৰা মোৰ দাস দায়ুদৰ বাবে মই চলোমনৰ জীৱনকালত তেওঁক শাসনকৰ্তা কৰি ৰাখিছোঁ।³⁵কিন্তু তেওঁৰ পুত্ৰৰ হাতৰ পৰা ৰাজ্য লৈ তোমাক দহটা জনগোষ্ঠী দিম।³⁶আৰু মোৰ নাম স্থাপন কৰিবৰ কাৰণে মই মনোনীত কৰা যিক্ৰচালেম নগৰৰ মাজত যেন মোৰ দাস দায়ুদৰ প্ৰদীপ মোৰ সন্মুখত সদায় জ্বলে, এই কাৰণে তেওঁৰ পুত্ৰক এক জনগোষ্ঠী দিম।

³⁷তাতে মই তোমাক গ্ৰহণ কৰিম আৰু তুমি তোমাৰ মনৰ সকলো ইচ্ছাৰ দৰে ৰাজত্ব কৰিবা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হ'বা।³⁸আৰু যদি তুমি মোৰ দাস দায়ুদে কৰাৰ দৰে, মোৰ বিধি আৰু আজ্ঞা পালন কৰিবলৈ মোৰ সকলো আদেশত মনোযোগ দি মোৰ পথত চলা আৰু মোৰ দৃষ্টিত যি ভাল তাকে কৰা, তেতিয়া মই তোমাৰ লগত থাকিম; আৰু মই যেনেকৈ দায়ুদৰ কাৰণে কৰিলোঁ, তেনেকৈ তোমাৰ কাৰণেও এক দৃঢ় বংশ স্থাপন কৰিম আৰু ইস্ৰায়েলক তোমাক দিম।³⁹মই দায়ুদৰ বংশক ক্ৰেশ দিম কিন্তু সদাকাললৈকে নহয়।”

⁴⁰এই কাৰণে চলোমনে যাৰবিয়ামক বধ কৰিবলৈ বিচাৰিলে, কিন্তু যাৰবিয়াম মিচৰলৈ গ'ল, আৰু মিচৰৰ ৰজা চীচকৰ ওচৰলৈ পলাই গ'ল। চলোমনৰ মৃত্যু নোহোৱালৈকে তেওঁ মিচৰতে থাকিল।

⁴¹চলোমনৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কাৰ্য্য আৰু জ্ঞানৰ কথা জানো চলোমনৰ জীৱন-চৰিত্ৰৰ পুস্তকত লিখা নাই? ⁴²চলোমনে যিক্ৰচালেমত সমুদায় ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত চল্লিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল।⁴³পাছত চলোমন তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু তেওঁক তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদৰ নগৰত মৈদাম দিয়া হ'ল। তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ ৰহবিয়াম তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 12

দহ জনগোষ্ঠীৰ বিদ্ৰোহ। যাৰবিয়ামৰ ৰাজত্ব। বৈৎএলত কৰা দেৱপূজা।

¹পাছত ৰহবিয়াম চিখিমলৈ গ'ল, কিয়নো তেওঁক ৰজা পাতিবৰ কাৰণে সমুদায় ইস্ৰায়েল চিখিমলৈ আহিছিল।²তেতিয়া এনে ঘটিল যে মৰাতৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে সেই বাতৰি শুনিলে, (কিয়নো তেওঁ সেই সময়ত মিচৰত আছিল; চলোমন ৰজাৰ ভয়ত তেওঁ তালৈ পলাই গৈ তাত বাস কৰি আছিল)।

³তেতিয়া লোকসকলে মানুহ পঠিয়াই ৰহবিয়ামক মাতি আনিলে। তেতিয়া যাৰবিয়াম আৰু ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজে আহি ৰহবিয়ামক এই কথা ক'লে, ⁴“আপোনাৰ পিতৃয়ে আমাক কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ জোৰ কৰিছিল। তেওঁ যি কঠোৰ পৰিশ্ৰম আমাৰ দ্বাৰাই কৰাই আছে, সেই কাৰ্যৰ ভাৰ যদি আপুনি কিছু লঘু কৰে; তেতিয়াহলে আমি আপোনাক সেৱা কৰি থাকিম।”⁵তেতিয়া ৰহবিয়ামে তেওঁলোকক ক'লে, “তিনি দিনলৈ আতৰি থকা, তাৰ পাছত মোৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহা।” তেতিয়া লোকসকল গুচি গ'ল।

⁶পাছত ৰজা ৰহবিয়ামে তেওঁৰ পিতৃ চলোমন জীয়াই থকাৰ কালত যি বৃদ্ধলোকসকল তেওঁৰ আগত থিয় হৈছিল, তেওঁলোকৰ লগত আলোচনা কৰি সুধিলে, “মই সেই লোকসকলক উত্তৰ দিবলৈ আপোনালোকে মোক কি পৰামৰ্শ দিব?”⁷তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, “আপুনি যদি আজি সেই লোকসকলৰ দাস হৈ তেওঁলোকক সেৱা কৰে আৰু সুকথা কৈ তেওঁলোকক উত্তৰ দিয়ে, তেতিয়া তেওঁলোক চিৰকাললৈকে আপোনাৰ দাস হৈ থাকিব।”

⁸কিন্তু ৰহবিয়ামে বৃদ্ধলোকসকলে দিয়া পৰামৰ্শ তেওঁ অৱজ্ঞা কৰিলে, আৰু তেওঁৰে সৈতে একে লগে ডাঙৰ দীঘল হোৱা যি ডেকাসকল তেওঁৰ সন্মুখত থিয় দি আছিল, তেওঁলোকৰ সৈতে তেওঁ আলোচনা কৰিলে।⁹তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, “যি সকল লোকে, ‘আপোনাৰ পিতৃয়ে যি কঠোৰ পৰিশ্ৰম আমাৰ দ্বাৰাই কৰাইছে সেই কাৰ্যৰ ভাৰ কিছু লঘু কৰক’, এইদৰে মোৰ আগত ক'লে, তেওঁলোকক উত্তৰ দিবলৈ তোমালোকে মোক কি পৰামৰ্শ দিয়া?”

¹⁰তাতে তেওঁৰে সৈতে ডাঙৰ দীঘল হোৱা সেই ডেকাসকলে তেওঁক ক'লে, “আপোনাৰ পিতৃয়ে তেওঁলোকৰ ওপৰত কঠোৰ পৰিশ্ৰম কাৰ্যৰ ভাৰ দি গ'ল আৰু আপোনাক সেই ভাৰ কিছু লঘু কৰিবলৈ বুলি আপোনাৰ আগত কোৱা সেই লোকসকলক এই কথা ক'ব, ‘মোৰ কেঁঞা আঙুলিটো মোৰ পিতৃৰ কঁকালতকৈয়ো ডাঙৰ।’¹¹এই হেতুকে শুনা, মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকৰ ওপৰত যি কঠোৰ পৰিশ্ৰম কাৰ্যৰ ভাৰ দি গ'ল, মই সেই ভাৰ পুনৰ গধুৰ কৰিম। মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকক চাবুকেৰে শাস্তি দিছিল, কিন্তু মই হ'লে তোমালোকক কেঁকোৰা-বিছাৰে শাস্তি দিম। এই বুলি তেওঁলোকক ক'ব।”

¹²পাছত “তৃতীয় দিনা মোৰ ওচৰলৈ আকৌ আহিবা”, ৰজাই কোৱা এই কথাৰ দৰেই যাৰবিয়াম আদি কৰি সকলো লোক তৃতীয় দিনা ৰহবিয়ামৰ ওচৰলৈ আহিল।¹³তেতিয়া ৰজাই লোকসকলক টান টান শব্দৰ কথাৰে উত্তৰ দিলে আৰু তেওঁক বৃদ্ধলোক সকলে দিয়া পৰামৰ্শবোৰ তেওঁ অৱজ্ঞা কৰিলে।¹⁴সেই ডেকাসকলৰ পৰামৰ্শ অনুসাৰে তেওঁলোকক এই কথা ক'লে, “মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকৰ ওপৰত

গধুৰ যুৱলি দি গ'ল, কিন্তু মই তাক পুনৰ গধুৰ কৰিম। মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকক চাবুকেৰে শাস্তি দিছিল, কিন্তু মই হলে তোমালোকক কেৰোঁৰা-বিছাৰে শাস্তি দিমা।”

¹⁵এইদৰে ৰজাই লোকসকলৰ কথালৈ কাণ নিদিলে, কিয়নো চিলোনীয়া অহীয়াৰ মুখেৰে নবাতৰ পুত্ৰ যৰবিয়ামক যিহোৱাই কোৱা নিজ বাক্য সিদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ পৰা এই ঘটনা হ'ল।

¹⁶যেতিয়া গোটেই ইস্ৰায়েলে দেখিলে যে ৰজাই তেওঁলোকৰ কথালৈ কাণ দিয়া নাই, তেতিয়া তেওঁলোকে ৰজাক উত্তৰ দি ক'লে,

“দায়ুদত আমাৰ কি ভাগ আছে?

যিচয়ৰ পুত্ৰত আমাৰ কোনো অধিকাৰ নাই!

হে ইস্ৰায়েল নিজ নিজ তম্বুলৈ গুচি যোৱা!

হে দায়ুদ এতিয়া তুমি নিজ বংশলৈ চোৱা।”

তেতিয়া ইস্ৰায়েলে নিজ নিজ তম্বুলৈ গুচি গ'ল। ¹⁷কিন্তু যিহুদাৰ নগৰ বোৰত বাস কৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত ৰহবিয়ামেই ৰজা হৈ থাকিল।

¹⁸পাছত ৰজা ৰহবিয়ামে বন্দী-কাম কৰাবোৰৰ অধ্যক্ষ অদোৰামক পঠিয়াওতে, গোটেই ইস্ৰায়েলে তেওঁলৈ এনেকৈ শিল দলিয়ালে যে, তেওঁৰ তাতেই মৃত্যু হ'ল। আৰু ৰজা ৰহবিয়ামে যিৰূচালেমলৈ পলাই যাবৰ বাবে বেগা বেগীকৈ নিজৰ বথত উঠিল। ¹⁹এইদৰে ইস্ৰায়েলে দায়ুদৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰিলে আৰু আজিলৈকে সেই ভাৱেই আছে।

²⁰গোটেই ইস্ৰায়েলে যৰবিয়াম ঘূৰি অহা কথা শুনি, দূত পঠিয়াই তেওঁক সমাজৰ ওচৰলৈ মতাই আনি গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে। তাতে কেৱল যিহুদা জনগোষ্ঠীৰ বাহিৰে, আন কোনেও দায়ুদৰ বংশৰ পাছত চলোতা নহ'ল।

²¹ৰহবিয়াম যেতিয়া যিৰূচালেমলৈ আহিল, তেতিয়া যিহুদা আৰু বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলক একগোট কৰিলে, তাতে এক লাখ আশী হাজাৰ যুদ্ধাৰু লোকক মনোনীত কৰিলে, যাতে ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে যুদ্ধ কৰিব আৰু চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়ামৰ অধিনলৈ ৰাজ্য পুনৰায় আনিব পাৰিব।

²²কিন্তু ঈশ্বৰৰ লোক চময়িয়াৰ ওচৰলৈ ঈশ্বৰৰ বাক্য আহিল, বোলে, ²³“তুমি যিহুদাৰ ৰজা চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়ামক, যিহুদা আৰু বিন্যামীনৰ গোটেই বংশক আৰু আন লোকসকলক কোৱা বোলে, ²⁴“যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে নিজ নিজ ভাই ইস্ৰায়েল সন্তানসকলক আক্ৰমণ আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ নকৰিবা; প্ৰতিজন নিজ নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱা, কিয়নো মোৰ দ্বাৰাইহে এই কাৰ্য হৈছে।” তেতিয়া লোকসকলে যিহোৱাৰ সেই বাক্য শুনি, তেওঁৰ বাক্য অনুসাৰে নিজ নিজ বাটেদি ঘূৰি গুচি গ'ল।

²⁵পাছত যৰবিয়ামে ইফ্ৰয়িম পৰ্বতীয়া অঞ্চলত চিখিম নগৰ সাজি তাৰ মাজতে বাস কৰিলে। তেওঁ তাৰ পৰা গৈ পনূৱেল নগৰো সাজিলে।

²⁶তেতিয়া যাৰবিয়ামে নিজৰ মনতে ভাবিলে, “এতিয়া দায়ুদৰ বংশলৈ ৰাজ্য পুনৰায় ঘূৰি আহিব। ²⁷এই লোকসকলে যদি যিৰূচালেমত থকা যিহোৱাৰ গৃহত বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ যায়, তেতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰভু যিহুদাৰ ৰজা ৰহবিয়ামলৈ পুনৰায় এই লোকসকলৰ মন ঘূৰিব; তেতিয়া তেওঁলোকে মোক বধ কৰি পুনৰায় যিহুদাৰ ৰজা ৰহবিয়ামৰ ফলীয়া হ'ব।”

²⁸এই কাৰণে ৰজাই পৰামৰ্শ লৈ সোণৰ দুটা দামুৰি নিৰ্মাণ কৰিলে; তেওঁ লোকসকলক ক'লে, “তোমালোক যিৰূচালেমলৈ অহা-যোৱা কৰা বৰ বহুল্য; এতেকে হে ইস্ৰায়েল, চোৱা, যি জনে মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনিলে, তোমালোকৰ সেই ঈশ্বৰ এৱেঁই।” ²⁹তেওঁ তাৰে এটা বৈৎএলত আৰু আনটো দানত স্থাপন কৰিলে। ³⁰এই কাৰ্য পাপৰ কাৰণ হ'ল, কিয়নো লোকসকলে সেই দুই প্ৰতিমাৰ আগত সেৱা কৰিবলৈ দানলৈকে বা আনটো ঠাইলৈ অহা-যোৱা কৰিবলৈ ধৰিলে।

³¹যাৰবিয়ামে পবিত্ৰ ঠাইবোৰত মন্দিৰ সাজিলে; আৰু যিসকল লেবীৰ সন্তান নাছিল, সেই লোকসকলৰ মাজৰ পৰাও পুৰোহিত পাতিলে।

³²পাছত যাৰবিয়ামে অষ্টম মাহৰ পঞ্চদশ দিনা, যিহুদাৰ উৎসৱৰ দৰে এক উৎসৱ পাতি যজ্ঞবেদীলৈ উঠি গ'ল। তেওঁ বৈৎএলত এই দৰে কৰিলে আৰু নিজে নিৰ্মাণ কৰা দামুৰি দুটাৰ আগত বলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু বৈৎএলত নিজে সজা পবিত্ৰ ঠাইবোৰত পুৰোহিতসকলক ৰাখিলে।

³³অষ্টম মাহত যৰবিয়ামে অৰ্থাৎ যি মাহ তেওঁ নিজ ইচ্ছামতে নিৰূপণ কৰিছিল, সেই অষ্টম মাহৰ পঞ্চদশ দিনা বৈৎএলত তেওঁ নিৰ্মাণ কৰা যজ্ঞবেদীলৈ উঠি গৈছিল; তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে এক উৎসৱ নিৰূপণ কৰিছিল, আৰু ধূপ জ্বলাবৰ বাবে যজ্ঞবেদীলৈ উঠি গৈছিল।

Chapter 13

যাৰবিয়ামৰ দেবপূজাৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ভাৱবাণী।

¹সেই সময়ত ঈশ্বৰৰ এজন লোক যিহোৱাৰ বাক্যৰ প্ৰভাৱত যিহুদাৰ পৰা বৈৎএললৈ আহি আছিল। তেতিয়া যাৰবিয়ামে ধূপ জ্বলাবৰ কাৰণে যজ্ঞ-বদিৰ কাষত থিয় হৈ আছিল। ²তেতিয়া সেই লোকজনে যজ্ঞবেদীৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ বাক্যৰ প্ৰভাৱত এই কথা ঘোষণা কৰিলে বোলে, “হে বেদী, বেদী, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘চোৱা, দায়ুদৰ বংশত যোচিয়া নামেৰে এটি পুত্ৰ জন্মিব আৰু তোমাৰ ওপৰত ধূপ জ্বলাওঁতা সেই পবিত্ৰ ঠাইৰ পুৰোহিতসকলক তোমাৰ ওপৰত বলিদান কৰিব; আৰু তোমাৰ ওপৰত মনুষ্যৰ হাড় দগ্ধ কৰিব।’” ³এনেতে সেইদিনাই তেওঁ এটা চিন নিৰূপণ কৰি ক’লে, “চোৱা, যিহোৱাই কোৱা প্ৰমাণৰ চিন এই: এই যজ্ঞবেদী ফাটি ভাগ হৈ যাব, আৰু তাৰ ওপৰত থকা ভস্ম মাটিত ছতিওৱা হ’ব।”

⁴যেতিয়া ৰজাই, বৈৎএলত থকা যজ্ঞবেদীৰ বিৰুদ্ধে ঘোষণা কৰা সেই ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ যজ্ঞবেদীৰ পৰা হাত মেলি ক’লে, “তেওঁক ধৰা।” তেতিয়া সেই ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ বিৰুদ্ধে মেলা ৰজাৰ নিজ হাত এনেকৈ শুকাই গ’ল যে, তেওঁ সেই হাত পুনৰ কোঁচাব নোৱাৰিলে। ⁵আৰু ঈশ্বৰৰ লোকজনে ঈশ্বৰৰ বাক্য প্ৰভাৱত যি চিন নিৰূপণ কৰিছিল, সেই অনুসাৰে যজ্ঞবেদী ফাটি ভাগ হ’ল আৰু যজ্ঞবেদীৰ পৰা ভস্ম পৰি গ’ল।

⁶তেতিয়া ৰজাই ঈশ্বৰৰ লোকজনক উত্তৰ দি ক’লে, “মোৰ হাত যেন পুনৰায় সুস্থ হয়, এই কাৰণে তুমি নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত অনুগ্ৰহ যাচনা কৰি মোৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা।” তেতিয়া ঈশ্বৰৰ সেই লোকজনে যিহোৱালৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু ৰজাৰ হাত সুস্থ হৈ আগৰ দৰে হ’ল।

⁷ৰজাই ঈশ্বৰৰ লোকজনক ক’লে, “তুমি মোৰ লগত ঘৰলৈ আহি প্ৰাণ জুৰুৱা আৰু তুমি যি কৰ্ম কৰিলা তাৰ বাবে মই তোমাক এক উপহাৰ দিম।”

⁸কিন্তু ঈশ্বৰৰ লোকজনে ৰজাক ক’লে, “তুমি যদি মোক তোমাৰ আধা সম্পত্তিও দিয়া, তথাপি মই তোমাৰ লগত নাযাও আৰু এই ঠাইত ভোজন বা জল পান নকৰিম, ⁹কিয়নো যিহোৱাৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই মোক এই দৰে আজ্ঞা দিয়া হৈছিল যে, ‘তুমি অন্ন ভোজন আৰু জল পান নকৰিবা, আনকি যি বাটেদি সেই ঠাইলৈ গৈছিল, সেই একে বাটেদি ঘূৰিও নাহিবা।’” ¹⁰তাৰ পাছত তেওঁ যি বাটেদি বৈৎএললৈ আহিছিল, সেই বাটেদি নগৈ আন বাটেদি ঘৰলৈ প্ৰস্থান কৰিলে।

¹¹সেই সময়ত বৈৎএলত এজন বৃদ্ধ ভাববাদী বাস কৰিছিল। তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ মাজৰ এজনে, সেই দিনা বৈৎএলত ঈশ্বৰৰ লোকজনে কৰা সকলো কৰ্মৰ কথা, তেওঁক আহি ক’লে। তেওঁ ৰজাৰ আগত যি কথা কৈছিল, সেই বিষয়েও তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তেওঁৰ আগত ক’লে। ¹²তেতিয়া তেওঁলোকৰ পিতৃয়ে তেওঁলোকক সুধিলে, “তেওঁ কোন বাটেদি গ’ল?” কিয়নো তেওঁৰ পুত্ৰসকলে যিহুদাৰ পৰা অহা ঈশ্বৰৰ সেই লোকজনে কোন বাটেদি গৈছিল, তাক তেওঁলোকে দেখিছিল। ¹³তেতিয়া তেওঁ নিজ পুত্ৰসকলক ক’লে, মোৰ কাৰণে গাধত জীন লগোৱা। তেওঁলোকে তেওঁৰ কাৰণে গাধত জীন লগালে আৰু তেওঁ তাৰ ওপৰত উঠি গুচি গ’ল।

¹⁴সেই বৃদ্ধ ভাববাদী জনে ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ পাছত গৈ, তেওঁক এজোপা এলা গছৰ তলত বহি থকা পালে; আৰু তাতে তেওঁ ঈশ্বৰৰ লোকজনক সুধিলে, “যিহুদাৰ পৰা অহা ঈশ্বৰৰ লোকজন আপুনিয়েই নে?” তেওঁ ক’লে, “হয় মইয়েই।” ¹⁵তেতিয়া বৃদ্ধ ভাববাদীজনে তেওঁক ক’লে, “মোৰ লগত ঘৰলৈ আহি ভোজন কৰক।” ¹⁶তেতিয়া তেওঁ বৃদ্ধ ভাববাদীজনক ক’লে, “মই তোমাৰ লগত ঘূৰি যাব আৰু তোমাৰ লগত ঘৰত সোমাব নোৱাৰোঁ; আৰু তোমাৰ লগত সেই ঠাইত অন্ন ভোজন আৰু জল পান নকৰোঁ, ¹⁷কিয়নো যিহোৱাৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই মোক আজ্ঞা দিয়া হৈছে যে, ‘তুমি অন্ন ভোজন আৰু জল পান নকৰিবা, আৰু যি বাটেদি যাবা, সেই বাটেদি ঘূৰি নাহিবা।’”

¹⁸তেতিয়া বৃদ্ধ ভাববাদীজনে তেওঁক ক’লে, “তোমাৰ নিচিনা ময়ো এজন ভাববাদী আৰু এজন দূতে যিহোৱাৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই মোক এই কথা ক’লে, ‘তেওঁ অন্ন ভোজন আৰু জল পান কৰিবৰ কাৰণে, তুমি যেন তেওঁক তোমাৰ ঘৰলৈ ঘূৰাই আনাগৈ।’” কিন্তু বৃদ্ধ ভাববাদীজনে তেওঁৰ আগত মিছা কথা কৈছিল। ¹⁹তেতিয়া তেওঁ সেই বৃদ্ধ ভাববাদীজনৰ লগত ঘূৰি আহিল আৰু তেওঁৰ ঘৰত অন্ন ভোজন আৰু জল পান কৰিলে।

²⁰তেওঁলোকে মেজত বহি থকা সময়ত, তেওঁক ঘূৰাই অনা সেই ভাববাদীজনৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল; ²¹আৰু তাতে তেওঁ যিহুদাৰ পৰা অহা ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ আগত ঘোষণা কৰি ক’লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘কিয়নো তুমি যিহোৱাৰ বাক্যৰ বিৰুদ্ধে আচৰণ কৰিলা আৰু তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাক দিয়া আজ্ঞা পালন নকৰিলা, ²²আৰু তোমাক অন্ন ভোজন আৰু জল পান নকৰিবা বুলি তেওঁ যি ঠাইৰ বিষয়ে তোমাক কৈছিল, তুমি ঘূৰি আহি সেই ঠাইতে অন্ন ভোজন আৰু জল পান কৰিলা, এই কাৰণে তোমাৰ মৃতদেহটোক তোমাৰ পৈতৃক মৈদামত মৈদাম দিয়া নহ’ব।’”

²³পাছত তেওঁ ভোজন পান কৰি উঠিল। তেতিয়া সেই বৃদ্ধ ভাববাদীজনে ঘূৰাই অনা ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ কাৰণে গাধত জীন লগালে। ²⁴যেতিয়া ঈশ্বৰৰ সেই লোক জনে প্ৰস্থান কৰিলে, তেতিয়া বাটৰ মাজত এটা সিংহই তেওঁক পাই বধ কৰিলে। তাতে তেওঁৰ মৃতদেহটো বাটত পৰি থাকিল। তাৰ কাষত গাধটো থিয় হৈ থাকিল আৰু মৃতদেহটোৰ কাষত সিংহটোও থিয় হৈ থাকিল। ²⁵পাছত লোকসকলে সেই বাটে অহা যোৱা কৰোঁতে, বাটত পৰি থকা সেই মৃতদেহটো আৰু তাৰ কাষত থিয় হৈ থকা সিংহটো দেখিলে আৰু সেই বৃদ্ধ ভাববাদীজনে বাস কৰা নগৰলৈ আহি তেওঁলোকে সেই বাতৰি দিলে।

²⁶যেতিয়া বৃদ্ধ ভাববাদী জনে তেওঁ বাটৰ পৰা ঘূৰাই অনা ভাববাদীজনৰ সেই বাতৰি শুনিলে, তেওঁ ক'লে, "তেওঁ ঈশ্বৰৰ সেই লোক, যিজনে যিহোৱাৰ বাক্যৰ বিৰুদ্ধে আচৰণ কৰিছিল। এই কাৰণে যিহোৱাই তেওঁক কোৱা বাক্য অনুসাৰে তেওঁক সিংহৰ হাতত সোধাই দিলে; তাতে সিংহই তেওঁক আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিলে।" ²⁷তেতিয়া তেওঁ নিজৰ পুত্ৰসকলক ক'লে, "মোৰ কাৰণে গাধত জীন লগোৱা।" তেতিয়া তেওঁলোকে সেইদৰে কৰিলে। ²⁸পাছত তেওঁ গৈ বাটত পৰি থকা সেই মৃতদেহটোৰ কাষত থিয় হৈ থকা সেই গাধ আৰু সিংহটোকো দেখিলে। সিংহটোৱে মৃতদেহটো খোৱা নাছিল আৰু গাধটোকো আক্ৰমণ কৰা নাছিল।

²⁹তেতিয়া সেই ভাববাদীজনে ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ মৃতদেহটো তুলি লৈ গাধৰ ওপৰত উঠাই ঘূৰি আহিল। আৰু তেওঁৰ কাৰণে বিলাপ কৰিবলৈ আৰু তেওঁক মৈদাম দিবলৈ নিজ নগৰলৈ আহিল। ³⁰তেওঁ নিজ লোকসকলৰ মৈদামত তেওঁৰ মৈদাম দিলে; তেতিয়া তেওঁলোকে "হায় হায় মোৰ ভাই!", এই বুলি কৈ তেওঁৰ কাৰণে বিলাপ কৰিলে।

³¹তেওঁক মৈদাম দিয়াৰ পাছত, বৃদ্ধ ভাববাদী জনে নিজ পুত্ৰসকলক ক'লে, "মোৰ যেতিয়া মৃত্যু হ'ব, তেতিয়া এই যি মৈদামত ঈশ্বৰৰ এই লোকজনক মৈদাম দিয়া হ'ল, ইয়াৰ ভিতৰতে মোকো মৈদাম দিবা। এওঁৰ অস্থিৰ কাষত মোৰ অস্থি ৰাখিবা।" ³²কিয়নো বৈংএলত থকা যজ্ঞবেদীৰ বিৰুদ্ধে আৰু চমৰিয়াৰ নগৰবোৰত থকা পবিত্ৰ ঠাইবোৰত আটাই ঘৰৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই এওঁ যি ঘোষণা কৰিছিল, সেয়ে অৱশ্যে সিদ্ধ হ'ব।"

³³এই ঘটনাৰ পাছত যাৰবিয়ামে নিজৰ কুপথৰ পৰা নুঘুৰিল, কিন্তু পুনৰায় প্ৰজাসকলৰ মাজৰ পৰা লোকসকলক পবিত্ৰ ঠাইবোৰৰ পুৰোহিত নিযুক্ত কৰিলে। সেই পবিত্ৰ ঠাইবোৰত পুৰোহিত হৈ সেৱা কৰিবৰ বাবে যিসকল লোকে ইচ্ছা কৰিছিল, তেওঁ তেনে লোকসকলকে পুৰোহিত পাতিছিল। ³⁴এনে কাৰ্যবোৰে যাৰবিয়ামৰ পৰিয়াললৈ পাপ আনিলে, আৰু এই অপৰাধে বিচ্ছিন্ন কৰি, পৃথিৱীৰ পৰা তেওঁৰ নাম লুপ্ত কৰিলে।

Chapter 14

যাৰবিয়ামৰ বিৰুদ্ধে অহীয়াই কোৱা ভাববাণী। যাৰবিয়ামৰ মৃত্যু। ৰহবিয়ামৰ ৰাজত্ব।

¹সেই সময়ত যাৰবিয়ামৰ পুত্ৰ অবিয়া বেমাৰত পৰিছিল। ²তেতিয়া যাৰবিয়ামে নিজৰ পত্নীক ক'লে, "হেৰা উঠা, তোমাক যেন আন লোকে মোৰ পত্নী বুলি চিনি নাপাই, তাৰ বাবে তুমি ছদ্মবেশ ধৰা, আৰু চীলোলৈ যোৱা; কিয়নো যি অহীয়া ভাববাদীয়ে, এই জাতিৰ ওপৰত মই ৰজা হোৱাৰ কথা কৈছিল, তেওঁ সেই ঠাইত আছে।" ³তুমি তোমাৰ হাতত দহোটা পিঠা, কিছু মুৰমুৰিয়া পিঠা আৰু এটেকেলি মৌ লৈ অহীয়াৰ ওচৰলৈ যোৱা; ল'ৰাটিৰ কি ঘটিব, তেওঁ সেই বিষয়ে তোমাক ক'ব।"

⁴তেতিয়া যাৰবিয়ামৰ পত্নীয়ে সেইদৰে কৰিলে আৰু তেওঁ উঠি চীলোত থকা অহীয়াৰ ঘৰলৈ গ'ল। সেই সময়ত অহীয়াই চকুৰে নেদেখা হৈছিল, কাৰণ তেওঁৰ অতি বয়স হোৱাত তেওঁৰ চকু দৃষ্টিহীন হৈছিল। ⁵তেতিয়া যিহোৱাই অহীয়াক ক'লে, "চোৱা, যাৰবিয়ামৰ পত্নীয়ে নিজৰ ল'ৰাটিৰ বিষয়ে সুধিবলৈ তোমাৰ ওচৰলৈ আহিব, কিয়নো ল'ৰাটি বেমাৰত পৰিছে; তুমি তাইক অমোক তমোকৰ কথা কবা; কাৰণ তাই যেতিয়া আহিব, তেতিয়া আন মহিলাৰ বেশ ধৰিবা।"

⁶পাছত তাই দুৱাৰেদি সোমাই অহা লগে লগে, অহীয়াই তাইৰ ভৰিৰ শব্দ শুনা পালে। তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "হে যাৰবিয়ামৰ পত্নী, ভিতৰলৈ আহাঁ। তুমি কিয় আন মহিলাৰ বেশ ধৰিছা? তোমাক অশুভ কথা ক'বলৈ মই আজ্ঞা পালোঁ।" ⁷তুমি গৈ যাৰবিয়ামক কোৱাগৈ, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'মই প্ৰজাসকলৰ মাজৰ পৰা তোমাক ওখ পদত নিযুক্ত কৰিলোঁ আৰু মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তোমাক অধিপতি পাতিলোঁ।' ⁸মই দায়ুদৰ বংশৰ পৰা ৰাজ্য কাঢ়ি লৈ তোমাক দিলোঁ; তথাপি মোৰ দাস দায়ুদে মোৰ আজ্ঞা পালন কৰিছিল, আৰু মোৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, অকল তাকেই কৰিবলৈ নিজৰ সকলো মনৰ সৈতে মোৰ পাছত চলিছিল, তুমি তেওঁৰ দৰে হবলৈ নোৱাৰিলা।

⁹কিন্তু তোমাৰ পূৰ্বৰ সকলো লোকতকৈয়ো তুমি অধিক কুকৰ্ম কৰিলা। বিশেষকৈ মোক খঙত উত্তেজিত হ'বলৈ, তুমি গৈ ইতৰ দেবতাবোৰ আৰু সাঁচত চলা প্ৰতিমাবোৰ নিৰ্মাণ কৰিলা আৰু মোক হ'লে পিঠাৰ পাছলৈ পেলাই দিলা। ¹⁰এই হেতুকে চোৱা, মই তোমাৰ বংশলৈ অমঙ্গল ঘটাম আৰু তোমাৰ সম্বন্ধীয়া প্ৰত্যেকজন পুৰুষক ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ বন্দী আৰু মুক্ত অৱস্থাত থকা লোকসকলক সম্পূৰ্ণৰূপে উচ্ছন্ন কৰিম, যিদৰে মানুহে গোবৰৰ সাৰ শেষ নোহোৱালৈকে জ্বৰলাই থাকে।

¹¹তোমাৰ পৰিয়ালৰ যি লোকৰ এই নগৰত মৃত্যু হ'ব, তাক কুকুৰবোৰে খাব; আৰু যি জন লোক নগৰৰ বাহিৰত মৰিব, তাক আকাশৰ চৰাইবোৰে খাব, কিয়নো মই যিহোৱাই এই কথা কৈছো। ¹²এই হেতুকে, হে যাৰবিয়ামৰ পত্নী, তুমি উঠি ঘৰলৈ যোৱা। তুমি গৈ যেতিয়াই নগৰত ভৰি দিবা, তেতিয়াই অবিয়াৰ মৃত্যু হ'ব। ¹³তেতিয়া তাৰ কাৰণে সমুদায় ইস্ৰায়েলে বিলাপ কৰি তাক মৈদাম দিবা। কিয়নো যাৰবিয়ামৰ সম্বন্ধীয়া কেৱল এওঁহে মৈদাম পাব, কিয়নো যাৰবিয়ামৰ বংশৰ মাজৰ পৰা এওঁতহে কিছু সদস্যভাৱ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পক্ষত পোৱা গ'ল।

¹⁴তদুপৰি যিদিনা যিহোৱাই নিজে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত এজন ৰজা উৎপন্ন কৰিব; সেই দিনাই তেওঁ যাৰবিয়ামৰ বংশক উচ্ছন্ন কৰিব; আৰু আজিয়েই সেই দিন আৰু এতিয়াই উচ্ছন্ন কৰা সময়। ¹⁵কিয়নো যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক পানীৰ সোঁতত লৰি থকা নলৰ দৰে আঘাত কৰিব আৰু তেওঁ ইস্ৰায়েলক, তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক দিয়া উত্তম দেশৰ পৰা উঘালি, নদীৰ সিপাৰে সিঁচৰিত কৰিব কাৰণ তেওঁলোকে নিজ নিজ

আচেৰা মূৰ্তি নিৰ্মাণ কৰি যিহোৱাৰ খং উঠাবলৈ উত্তেজিত কৰিলে। ¹⁶যাৰবিয়ামে যি যি পাপ কৰিলে আৰু তেওঁৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে যি পাপ কৰিলে, সেইবোৰ পাপৰ কৰণে তেওঁ ইস্ৰায়েলক ত্যাগ কৰিব।”

¹⁷পাছত যাৰবিয়ামৰ পত্নী উঠি গৈ তিৰ্চালৈ আহিল। তাই দুৱাৰ-ডলিত ভৰি দিয়া মাত্ৰকে ল’ৰাটি মৰিল। ¹⁸তেতিয়া যিহোৱাই নিজৰ দাস অহীয়া ভাববাদীৰ মুখেৰে কোৱাৰ দৰে সমুদায় ইস্ৰায়েলে তাক মৈদাম দিলে আৰু তাৰ কাৰণে বিলাপ কৰিলে।

¹⁹যাৰবিয়ামৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, অৰ্থাৎ তেওঁ কেনেকৈ যুদ্ধ কৰিছিল আৰু কি প্ৰকাৰে ৰাজ্য শাসন কৰিছিল, চোৱা, তেওঁৰ বিৱৰণ ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তক খনত লিখা আছে। ²⁰যাৰবিয়ামে বাইশ বছৰ ৰাজত্ব কৰি, তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ’ল। তাৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ নাদব তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

²¹সেই সময়ত চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়াম যিহুদা দেশৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিছিল। ৰহবিয়ামে একচল্লিচ বছৰ বয়সত ৰজা হৈছিল আৰু তেওঁ যিহোৱাই নিজ নাম স্থাপন কৰিবৰ অৰ্থে ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা মনোনীত কৰা নগৰ যিৰোচালেমত সোতৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে; তেওঁৰ মাতৃৰ নাম অম্মোনীয়া নয়না। ²²যিহুদাই যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে কৰা কাৰ্যতকৈয়ো তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ অন্তৰ্জ্বালা অধিককৈ জন্মালে।

²³কিয়নো তেওঁলোকে প্ৰত্যেক ওখ পৰ্বতত আৰু প্ৰত্যেক কেঁচাপতীয়া গছৰ তলত নিজৰ কাৰণে পবিত্ৰ ঠাইবোৰ, স্তম্ভ, আৰু আচেৰা মূৰ্তিবোৰ যুগুত কৰিলে। ²⁴সেই দেশত ৰতিক্ৰিয়া কৰা পুৰুষসকলো আছিল। যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সন্মুখৰ পৰা যি জাতি দূৰ কৰিছিল, সেই জাতিৰ যিগলগীয়া কাৰ্যবোৰৰ দৰে তেওঁলোকে কাৰ্য কৰিব ধৰিলে।

²⁵পাছত ৰহবিয়ামৰ ৰাজত্বৰ পঞ্চম বছৰত মিচৰৰ ৰজা চীচকে যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে উঠি আহিল। ²⁶তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহত আৰু ৰাজগৃহত সাঁচি থোৱা বস্ত্ৰবোৰ লৈ গ’ল; তেওঁ সকলো বস্ত্ৰে লৈ গ’ল আৰু চলোমনে সজা সোণৰ ঢালবোৰো তেওঁ লৈ গ’ল।

²⁷তেতিয়া ৰজা ৰহবিয়ামে সেইবোৰৰ সলনি পিতলৰ ঢাল কৰাই ৰাজগৃহৰ দুৱাৰ-ৰখীয়া প্ৰহৰীবোৰৰ অধ্যক্ষসকলৰ হাতত শোধাই দিলে।

²⁸তাতে যেতিয়াই ৰজাই যিহোৱাৰ গৃহত সোমাই প্ৰহৰীবোৰে সেই ঢালবোৰ কঢ়িয়াই লৈ যায়; পাছত আকৌ পুনৰায় প্ৰহৰীৰ কোঁঠালিলৈ ঘূৰাই লৈ আহে।

²⁹ৰহবিয়ামৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্যৰ কথা জানো যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা নাই? ³⁰ৰহবিয়াম আৰু যাৰবিয়াম ৰজাৰ মাজত সদায় যুদ্ধ লাগি আছিল। ³¹পাছত ৰহবিয়াম তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ’ল আৰু নিজ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত দায়ুদৰ নগৰত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ’ল; তেওঁৰ মাকৰ নাম অম্মোনীয়া নয়না; পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ অবিয়াম তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

Chapter 15

যিহুদাৰ ওপৰত অবিয়াম আৰু আচাৰ ৰাজত্ব।

¹নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামৰ ৰাজত্বৰ অষ্টাদশ বছৰত অবিয়ামে যিহুদাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ²তেওঁ তিনি বছৰ যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিলে; অৰীচালোমৰ জীয়েক মাখা তেওঁৰ মাতৃ আছিল। ³তেওঁৰ পিতৃয়ে পূৰ্বতে কৰাৰ দৰে তেওঁ পাপ-আচৰণ কৰিলে। তেওঁৰ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ মন যেনে সিদ্ধ আছিল, তেওঁৰ মন নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত তেনে সিদ্ধ নাছিল।

⁴তথাপি তেওঁৰ পাছত তেওঁৰ সন্তানক গঢ় দিবলৈ আৰু যিৰুচালেমক সবল কৰিবলৈ, তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দায়ুদৰ কাৰণে তেওঁক যিৰুচালেমত এক প্ৰদীপ দিলে। ⁵কিয়নো, যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, দায়ুদে তাকেই কৰিছিল; হিতীয়া উৰিয়াৰ কথাৰ বাহিৰে, তেওঁৰ নিজ আয়ুসৰ গোটেই কালত, যিহোৱাই তেওঁক দিয়া কোনো আজ্ঞাৰ পৰা তেওঁ বিমুখ হোৱা নাছিল। ⁶সেই সময়ত ৰহবিয়াম আৰু যাৰবিয়ামৰ মাজত যি যুদ্ধ চলি আছিল, সেয়ে অবিয়ামৰ আয়ুসৰ সকলো কালত চলি আছিল।

⁷অবিয়ামৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কাৰ্যৰ কথা, যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? সেই সময়ত অবিয়াম আৰু যাৰবিয়ামৰ মাজত যুদ্ধ চলি আছিল। ⁸পাছত অবিয়াম তেওঁ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ’ল আৰু লোকসকলে তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত মৈদাম দিলে। তাৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ আচা তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

⁹ৰজা যাৰবিয়ামে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত বিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰাৰ পাছত আচাই যিহুদাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ল’লে। ¹⁰তেওঁ একচল্লিচ বছৰ যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ আইতাকৰ নাম আছিল মাখা; মাখা আছিল অৰীচালোমৰ জীয়েক। ¹¹আচাই তেওঁৰ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ দৰে, যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, তাকেই কৰিছিল।

¹²তেওঁ দেশৰ পৰা ৰতিক্ৰিয়াত আসক্ত পুৰুষসকলক খেদি পঠালে, আৰু তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে স্থাপন কৰা সকলো মূৰ্তি আতৰালে। ¹³আৰু তেওঁৰ আইতাক মাখাই আচেৰা মূৰ্তিৰ এটা ঘিণলগীয়া মূৰ্তি স্থাপন কৰাৰ বাবে, আচাই তেওঁক ৰাজ-মা পদৰ পৰা আতৰাই পঠিয়ালে। আচাই সেই ঘিণলগীয়া মূৰ্তিটো কাটিলে, আৰু তাক কিদ্রোণ উপত্যকাত পুৰি পেলালে।

¹⁴কিন্তু পবিত্ৰ ঠাইবোৰ আতৰাই পেলোৱা নহ'ল; তথাপি আচাই তেওঁৰ আয়ুসৰ সকলো কালত নিজ মন সম্পূৰ্ণৰূপে যিহোৱাক সমৰ্পণ কৰিছিল। সম্পূৰ্ণৰূপে সমৰ্পিত আছিল। ¹⁵তেওঁৰ নিজ পিতৃয়ে পবিত্ৰ কৰা বস্তু আৰু তেওঁ নিজে পবিত্ৰ কৰা বস্তুবোৰ যেনে ৰূপ, সোণ আদিৰ পাত্ৰবোৰ যিহোৱাৰ গৃহলৈ আনিলে।

¹⁶আচা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা বাচাৰ মাজত তেওঁৰ আয়ুসৰ গোটেই কালত যুদ্ধ চলি আছিল। ¹⁷ইস্ৰায়েলৰ ৰজা বাচাই যিহূদাৰ বিৰুদ্ধে হিংসাত্মকভাবে আক্ৰমণ কৰিছিল, আৰু ৰামাক সাজি দৃঢ় কৰিবলৈ ধৰিলে যাতে কোনো লোক যেন যিহূদাৰ ৰজা আচাৰ দেশলৈ আহিব বা এৰি যাব নোৱাৰে।

¹⁸পাছত আচাই যিহোৱাৰ গৃহ ভৰালৰ অৱশিষ্ট ৰূপ, সোণ আৰু ৰাজগৃহৰ ভঁৰালৰ ধনবোৰ ল'লে। তেওঁ সেইবোৰ লৈ তেওঁৰ দাসসকলৰ হাতত দি তেওঁলোকক হিজিয়োনৰ নাতিয়েক টবৰিস্মোনৰ পুত্ৰ বিন-হদদ নামেৰে দম্বেচকত থকা অৰামীয়া ৰজাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে, আৰু তেওঁলোকক এই কথা কৈ পঠিয়ালে যে, ¹⁹“মোৰ পিতৃ আৰু আপোনাৰ পিতৃৰ মাজত যেনে নিয়ম বন্ধা আছিল, তেনে নিয়ম মোৰ আৰু আপোনাৰ মাজতো বন্ধা হওঁক। চাওঁক, মই আপোনালৈ ৰূপ আৰু সোণৰ উপহাৰ পঠিয়াইছোঁ। আপুনি ইস্ৰায়েলৰ বাচা ৰজাৰ লগত বন্ধা নিয়মটি ডাঙক কাৰণ তেতিয়াহে তেওঁ মোৰ ওচৰৰ পৰা গুচি যাব।”

²⁰তেতিয়া বিন-হদদে ৰজা আচাৰ কথা শুনি, ইস্ৰায়েলৰ নগৰবোৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ সৈন্য বাহিনীৰ সেনাপতিসকলক আক্ৰমণ কৰিবলৈ পঠিয়ালে। তেতিয়া তেওঁলোকে গৈ ইয়োন, দান, আবেল-বৈৎ-মাখা, গোটেই কিন্নেৰৎ আৰু নপ্তালীৰ সকলো দেশকে আক্ৰমণ কৰিলে।

²¹যেতিয়া বাচাই এই সম্বাদ শুনিলে তেতিয়া তেওঁ ৰামাক সাজি দৃঢ় কৰাৰ কাৰ্য বন্ধ কৰিলে আৰু তিৰ্চালৈ ঘূৰি গ'ল। ²²তেতিয়া ৰজা আচাই সমুদায় যিহূদাক এটি ঘোষণা দিবলৈ মাতিলে; তাতে কোনো এজন লোকৰ অনুপস্থিতিত তেওঁলোকক ৰেহাই দিয়া নাছিল। বাচাই যি শিল আৰু কাঠবোৰেৰে ৰামা দৃঢ় কৰিবলৈ ধৰিছিল, ৰামাৰ সেই শিল আৰু কাঠবোৰ সেই লোকসকলে কঢ়িয়াই লৈ গ'ল। তাৰ পাছত ৰজা আচাই সেই শিল আৰু কাঠবোৰ ব্যৱহাৰ কৰি বিন্যামীনৰ গেবা আৰু মিস্পা সাজি দৃঢ় কৰিলে।

²³আচাৰ অবশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো পৰাক্ৰম, তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্য আৰু তেওঁ সাজি দৃঢ় কৰা নগৰবোৰৰ কথা জানো যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস পুস্তকখনত লিখা নাই? কিন্তু তেওঁৰ বৃদ্ধ অৱস্থাত তেওঁৰ ভৰিত বেমাৰ হ'ল। ²⁴পাছত আচা তেওঁ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু নিজৰ ওপৰ-পিতৃ দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল। তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ যিহোচাফট তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত নাদব, বাচা, এলা, জিস্ৰী আৰু অশ্ৰীৰ ৰাজত্ব।

²⁵যিহূদাৰ আচা ৰজাৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰত যাৰবিয়ামৰ পুত্ৰ নাদবে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দুবছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। ²⁶তেওঁ নিজৰ পিতৃৰ পথত পাপ আচৰণ কৰি চলিলে, আৰু তেওঁৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলকো সেই পাপ পথত পৰিচালনা কৰিলে।

²⁷পাছত ইচাখৰৰ বংশৰ অহিয়াৰ পুত্ৰ বাচাই নাদবৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিলে। ফিলিস্তীয়াসকলৰ অধীনত থকা গিব্বথোনত বাচাই তেওঁক বধ কৰিলে, কিয়নো সেই সময়ত নাদব আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলে গিব্বথোন অৱৰোধ কৰিছিল। ²⁸যিহূদাৰ ৰজা আচাৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত বাচাই নাদবক বধ কৰিলে, আৰু তেওঁৰ পদত নিজে ৰজা হ'ল।

²⁹তেওঁ ৰজা হোৱা মাত্ৰকে যাৰবিয়ামৰ গোটেই বংশকে বধ কৰিলে। যিহোৱাই নিজ দাস চিলোনীয়া অহীয়াৰ দ্বাৰাই কোৱা বাক্য অনুসাৰে, তেওঁ যাৰবিয়ামৰ বংশক আনকি নিশ্বাস লবলৈকো কাকো অৱশিষ্ট নাৰাখিলে। এইদৰে বাচাই যাৰবিয়ামৰ বংশক সংহাৰ কৰিলে। ³⁰যাৰবিয়ামে যি যি পাপ নিজে কৰিছিল আৰু যিবোৰ পাপৰ দ্বাৰাই তেওঁ ইস্ৰায়েলক পাপত লিপ্ত কৰালে, সেই কুকাৰ্যবোৰৰ দ্বাৰাই তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ক্ৰুদ্ধ কৰিবলৈ উত্তেজিত কৰাইছিল আৰু সেই কাৰণে এই সকলো ঘটিল।

³¹নাদবৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্যৰ কথা ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ³²আচা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা বাচাৰ মাজত তেওঁলোকৰ আয়ুসৰ গোটেই কালত যুদ্ধ চলি আছিল।

³³যিহূদাৰ ৰজা আচাৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত অহিয়াৰ পুত্ৰ বাচাই তিৰ্চাত গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে; তেওঁ ছাবিশ বছৰলৈ ৰাজত্ব কৰিছিল। ³⁴তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিলে আৰু যাৰবিয়ামৰ পথত চলি, যাৰবিয়ামে যি পাপৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলক পাপ লিপ্ত কৰাইছিল, সেই পাপত তেওঁ চলিছিল।

Chapter 16

¹পাছত হনানীৰ পুত্ৰ য়েহুৰ ওচৰলৈ বাচাৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, তেওঁ ক'লে, ²“যদিও মই তোমাক ধূলিৰ পৰা তুলি মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তোমাক অধিপতি পাতিলোঁ, তথাপিও তুমি যাৰবিয়ামৰ পথত চলিলা আৰু মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ পাপৰ দ্বাৰাই মোৰ ক্ৰোধ জন্মাবলৈ তেওঁলোকক পাপত লিপ্ত কৰিবলৈ দিলা।

³চোৱা, মই বাচা আৰু তেওঁৰ বংশক সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস কৰিম, আৰু নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামৰ বংশৰ দৰে তোমাৰ বংশলৈ তেনেদৰে কৰিম।

⁴বাচাৰ বংশৰ যি জন লোকৰ নগৰত মৃত্যু হ'ব, তেওঁক কুকুৰবোৰে খাব আৰু যি জন লোকৰ নগৰৰ বাহিৰত মৃত্যু হ'ব, তেওঁক আকাশৰ চৰাইবোৰে খাব।”

⁵বাচাৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্তৰ বিষয়ে, তেওঁ কৰা কাৰ্য আৰু পৰাক্ৰমৰ কথা জানো ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা নাই? ⁶পাছত বাচা তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু তিৰ্চাত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল; তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ এলা তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

⁷হনানীৰ পুত্ৰ য়েহু ভাববাদীৰ দ্বাৰাই বাচা আৰু তেওঁৰ বংশৰ অহিতে যিহোৱাৰ বাক্য আহিছিল, কিয়নো যাৰবিয়ামৰ বংশৰ দৰে বাচায়ে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে নিজ হাতৰ দ্বাৰাই কু-আচৰণ কৰিছিল আৰু সেই কাৰ্যবোৰৰ দ্বাৰাই যিহোৱাক ক্ৰোধত উত্তেজিত কৰাইছিল আৰু সেইবোৰৰ সৈতে যাৰবিয়ামৰ বংশকো বধ কৰিছিল।

⁸যিহুদাৰ ৰজা আচাৰ ৰাজত্বৰ ছাবিশ বছৰত বাচাৰ পুত্ৰ এলাই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তিৰ্চাত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে; তেওঁ দুবছৰলৈ ৰাজত্ব কৰিছিল। ⁹পাছত জিঙ্গীৰ নামেৰে তেওঁৰ এজন দাসে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিলে। তেওঁ ৰজা এলাৰ ৰথৰ সৈন্যৰ আধা লোকৰ অধ্যক্ষ আছিল। ¹⁰যিহুদাৰ ৰজা আচাৰ ৰাজত্বৰ সাতাইশ বছৰত যেতিয়া এলাই তিৰ্চাত নিজৰ ঘৰগিৰী অৰ্চাৰ ঘৰত পান কৰি মতলীয়া অৱস্থাত আছিল, তেতিয়া জিঙ্গীয়ে সোমাই গৈ, তেওঁক প্ৰহাৰ কৰি বধ কৰিলে আৰু তেওঁৰ পদত নিজে ৰজা হ'ল।

¹¹তেওঁ ৰজা হৈ সিংহাসনত বহা মাত্ৰকে বাচাৰ সকলো বংশকে তেওঁ বধ কৰিলে। তেওঁ বাচাৰ সমস্তীয়া কোনো এজন পুৰুষ বা তেওঁৰ পৰিয়ালৰ লোক বা তেওঁৰ বন্ধুসকলৰ কোনো এজনকো অৱশিষ্ট নাৰাখিলে। ¹²এই দৰে য়েহু ভাববাদীৰ দ্বাৰাই বাচাৰ বিৰুদ্ধে কোৱা যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে জিঙ্গীয়ে তেওঁৰ সকলো বংশ বিনষ্ট কৰিলে। ¹³বাচা আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ এলাই নিজৰ অসাৰ প্ৰতিমাবোৰৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ক্ৰোধত উত্তেজিত কৰাবলৈ যি যি পাপ কৰিছিল, সেই সকলো পাপৰ কাৰণে এই সকলো ঘটিল।

¹⁴এলাৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্তৰ বিষয়ে আৰু তেওঁৰ সকলো কাৰ্যৰ কথা জানো ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা নাই?

¹⁵যিহুদাৰ ৰজা আচাৰ ৰাজত্বৰ সাতাইশ বছৰত জিঙ্গীয়ে মাত্ৰ সাত দিন তিৰ্চাত ৰাজত্ব কৰিছিল। সেই সময়ত সৈন্যসকলে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধীনত থকা গিব্বাথোনৰ কাষত ছাউনি পাতি আছিল। ¹⁶পাছত সেই ছাউনিত থকা লোকসকলে শুনিবলৈ পালে যে, “জিঙ্গীয়ে চক্ৰান্ত কৰি ৰজাক বধ কৰিলে।” তেতিয়া সমুদায় ইস্ৰায়েলে সেই দিনা ছাউনিৰ মাজত অমী নামেৰে সেনাপতিজনক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে। ¹⁷পাছত অমী আৰু তেওঁৰ লগত সমুদায় ইস্ৰায়েলে গিব্বাথোনৰ পৰা যাত্ৰা কৰি গৈ তিৰ্চা অৱৰোধ কৰিলে। ¹⁸যেতিয়া জিঙ্গীয়ে নগৰখন দখল কৰি লোৱা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ ৰাজ-গৃহত লাগি থকা দুৰ্গত সোমাল, আৰু তাৰ চাৰিওফালে জুই লগাই দিলে। এইদৰে তেওঁ জুইত প্ৰাণত্যাগ কৰিলে। ¹⁹তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰি যি যি পাপ কৰিছিল আৰু যাৰবিয়ামৰ দৰে তেওঁ পাপ কৰিছিল, সেই কাৰ্যবোৰৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলকো পাপত লিপ্ত কৰাইছিল; এইবোৰৰ কাৰণে তেওঁৰ এনে গতি হ'ল। ²⁰জিঙ্গীৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্তৰ বিষয়ে আৰু তেওঁ কৰা চক্ৰান্তৰ কথাৰ বিষয়ে জানো ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা নাই?

²¹সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক দুভাগ কৰা হ'ল; এভাগ লোকে গীনতৰ পুত্ৰ তিব্বীক ৰজা পাতি, তেওঁৰ পাছত চলোঁতা হ'ল আৰু আন ভাগে অমীৰ পাছত চলিবলৈ ধৰিলে। ²²কিন্তু অমীৰ পাছত চলা লোকসকল গীনতৰ পুত্ৰ তিব্বীৰ পাছত চলা লোকসকলতকৈ শক্তিশালী আছিল। তাতে তিব্বীৰ মৃত্যু হোৱাত অমী ৰজা হ'ল।

²³যিহুদাৰ ৰজা আচাৰ ৰাজত্বৰ একত্ৰিশ বছৰত অমীয়ে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁ বাৰ বছৰলৈ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁ তিৰ্চাত ছবছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। ²⁴পাছত তেওঁ দুই কিল্কৰ ৰূপ দি চেমৰৰ পৰা চমৰিয়া পৰ্বত কিনি ল'লে। আৰু তাৰ ওপৰত এখন নগৰ সাজি, সেই পৰ্বতৰ গৰাকী চেমৰৰ নাম অনুসাৰেই, তেওঁ নিজে সজা সেই নগৰৰ নাম চমৰিয়া ৰাখিলে।

²⁵কিন্তু অমীয়ে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিলে আৰু তেওঁৰ পূৰ্বে যিসকল আছিল, তেওঁলোকতকৈয়ো তেওঁ অধিক দুৰাচাৰী হ'ল।

²⁶কিয়নো নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়াম যি কুপথত চলিছিল আৰু যিবোৰ পাপৰ দ্বাৰাই তেওঁ ইস্ৰায়েলক পাপত লিপ্ত কৰাইছিল আৰু তেওঁলোকৰ অসাৰ প্ৰতিমাবোৰৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ক্ৰোধ জন্মাইছিল, অমীৰেও ঠিক সেইদৰেই চলিল।

²⁷অমীৰ আন অৱশিষ্ট কাৰ্যৰ বৃত্তান্তৰ বিষয়ে, তেওঁ দেখুওৱা পৰাক্ৰমৰ কথা, সেই বিষয়ে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ²⁸পাছত অমী তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু তেওঁক চমৰিয়াত মৈদাম দিয়া হ'ল। তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ আহাব তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

আহাবৰ ৰাজত্ব। এলিয়াই বিধৱাৰ ল'ৰা এটিক পুনৰায় জীউৱা।

²⁹যিহূদাৰ ৰজা আচাৰ ৰাজত্বৰ আঠত্ৰিশ বছৰত, অশ্বীৰ পুত্ৰ আহাবে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু অশ্বীৰ পুত্ৰ আহাবে বাইশ বছৰলৈ চমৰিয়াত ৰাজত্ব কৰিছিল। ³⁰তেওঁৰ পূৰ্বে যিসকল লোক আছিল, সেই সকলোতকৈ অশ্বীৰ পুত্ৰ আহাবে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিছিল।

³¹নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামৰ দৰে পাপ-আচৰণ কৰিও আহাব ক্ষান্ত হোৱা নাছিল, ইয়াৰ উপৰিও চিদোনীয়াসকলৰ ৰজা এৎবালৰ জীয়েক ঈজেবলক বিয়া পাতিছিল। পাছত তেওঁ গৈ বালক পূজা কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু তাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। ³²তেওঁ চমৰিয়াত নিৰ্মাণ কৰা বালৰ গৃহত বালৰ কাৰণে এটা যজ্ঞবেদীও স্থাপন কৰিলে। ³³তাতে আহাবে এটা আচেৰা মূৰ্তি সাজিলে। এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ পূৰ্বৰ সকলো ৰজাতকৈ তেওঁ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জন্মাবলৈ অধিক কাৰ্য কৰিলে।

³⁴তেওঁ ৰাজত্ব কৰা কালত বাৎএলীয়া হীয়েলে পুনৰায় যিৰীহো নিৰ্মাণ কৰিলে। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বাক্য মানি চলিছিল আৰু সেই কাৰণে যিহোৱাই নুনৰ পুত্ৰ যিহোচূৱাৰ মুখেৰে কোৱা বাক্য অনুসাৰে, তেওঁ নিজ বৰ পুত্ৰ অবীৰামক দণ্ড স্বৰূপে দি যিৰীহোৰ ভিত্তিমূলক স্থাপন কৰিলে আৰু নিজ সৰু পুত্ৰ চগুবক দণ্ড স্বৰূপে দি যিৰীহোৰ দুৱাৰবোৰ লগালে।

Chapter 17

¹পাছত গিলিয়দ-প্ৰৱাসীসকলৰ মাজৰ তিচবীয়া এলীয়াই আহাবক ক'লে, "মই যি জনৰ সাক্ষাতে থিয় হৈ আছোঁ, সেই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, এই কেইবছৰ নিয়ৰ বা বৰষুণ নহ'ব; কেৱল মোৰ বাক্য অনুসাৰেহে হ'ব।"

²পাছত এলীয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল বোলে, ³"তুমি এই ঠাই ত্যাগ কৰা, পূব দিশে যৰ্দনৰ সন্মুখত থকা কৰীৎ জুৰিলৈ যোৱা, আৰু তাৰ কাষত নিজে গৈ লুকাই থাকা। ⁴তাতে তুমি সেই জুৰিৰ পানী পান কৰিবলৈ পাবা আৰু সেই ঠাইত তোমাৰ খোৱা বস্ত্ৰ যোগাৰ কৰিবলৈ মই টোৰা-কাউৰীবোৰক আজ্ঞা দিলো।"

⁵তেতিয়া তেওঁ গৈ যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে সেই কাৰ্য কৰিলে; তেওঁ গৈ যৰ্দনৰ সন্মুখত থকা কৰীৎ জুৰিৰ কাষত বাস কৰিলে। ⁶তাতে টোৰা-কাউৰীবোৰে তেওঁৰ কাৰণে ৰাতিপুৱা আৰু সন্ধিয়া সময়ত পিঠা আৰু মঙহ আনি দিছিল আৰু তেওঁ সেই জুৰিৰ পানী পান কৰিছিল। ⁷কিন্তু কিছু সময়ৰ পাছত দেশত বৰষুণ নোহোৱাৰ কাৰণে সেই জুৰিৰ পানী শুকাই গ'ল।

⁸সেই সময়ত তেওঁৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল বোলে, ⁹"তুমি উঠি গৈ দীদোনৰ অধীনত থকা চাৰিফতত বাস কৰাওঁ; আৰু চোৱা, সেই ঠাইত তোমাৰ খোৱা বস্ত্ৰ যোগাবলৈ মই এজনী বিধৱা মহিলাক আজ্ঞা কৰিলোঁ।" ¹⁰তেতিয়া তেওঁ উঠি চাৰিফতলৈ যাত্ৰা কৰিলে, আৰু যেতিয়া তেওঁ সেই নগৰৰ দুৱাৰ-মুখ পালে, তেতিয়া সেই ঠাইত তেওঁ এজনী বিধৱা মহিলাক খৰি বুটলি থকা দেখিলে। তেতিয়া তেওঁ তাইক মাতি ক'লে, "বিনয় কৰোঁ, পান কৰিবৰ বাবে মোলৈ এটা পাত্ৰত পানী অলপ আনা।"

¹¹তেতিয়া সেই মহিলাগৰাকীয়ে তেওঁলৈ পানী আনিবলৈ যাওঁতে, তেওঁ তাইক আকৌ মাতি ক'লে, "বিনয় কৰোঁ, তুমি মোৰ কাৰণে এডোখৰ পিঠাও হাতত লৈ আহিবা।" ¹²তেতিয়া তাই ক'লে, "তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, মোৰ ঘৰত এটি পিঠাও নাই; কেৱল বয়ামত এমুঠিমান আটাগুড়ি আৰু টেকেলিত এটোপমান তেল আছে। চোৱা, মোৰ আৰু মোৰ ল'ৰাটিৰ কাৰণে তাৰে ৰান্ধিবলৈ মই দুডালমান খৰি যোগাৰ কৰি আছোঁ; আৰু এইখিনি খোৱাৰ পাছতে আমাৰ মৃত্যু হ'ব।" ¹³তেতিয়া এলিয়াই তাইক ক'লে, "ভয় নকৰিবা। তুমি যি ক'লা, তাকেই কৰাওঁ, কিন্তু প্ৰথমে তাৰে মোৰ কাৰণে এটি সৰু পিঠা তৈয়াৰ কৰা, তাৰ পাছত তোমাৰ আৰু তোমাৰ ল'ৰাটিৰ কাৰণে তৈয়াৰ কৰিবা।

¹⁴কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে যে, "যিহোৱাই পৃথিৱীত বৰষুণ নেপেলোৱালৈকে সেই বয়ামৰ আটাগুড়ি উদং নহ'ব আৰু সেই টেকেলিৰ তেলো শেষ নহ'ব।" ¹⁵তেতিয়া তাই গৈ এলিয়াৰ বাক্যৰ দৰেই কৰিলে আৰু তেতিয়াৰে পৰা এলিয়া, তাই আৰু তাইৰ ল'ৰাটিয়ে বহুদিনলৈকে খাবলৈ পালে। ¹⁶যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে এলিয়াৰ দ্বাৰাই কোৱা সেই কথাৰ দৰে সেই বয়ামৰ আটাগুড়ি উদং নহ'ল আৰু সেই টেকেলিৰ তেলৰো ওৰ নপৰিল।

¹⁷এই ঘটনা ঘটি যোৱাৰ পাছত, সেই ঘৰৰ গৃহিনীজনীৰ ল'ৰাজন বেমাৰত পৰিল। পাছত ল'ৰাজনৰ বেমাৰ ইমান টান হ'ল যে, তাৰ শৰীৰৰ নিশ্বাস বন্ধ হৈ গ'ল। ¹⁸তেতিয়া ল'ৰাটিৰ মাতৃয়ে এলিয়াক ক'লে, "হে ঈশ্বৰৰ লোক, আপোনাৰ লগত মোৰ কি সমস্যা? আপুনি জনো মোৰ অপৰাধ সোঁৱৰাবলৈ আৰু মোৰ পুত্ৰক মাৰি পেলাবলৈ আহিছে!"

¹⁹তেতিয়া এলিয়াই তাইক ক'লে, "তোমাৰ ল'ৰাটিক মোক দিয়া।" পাছত তাইৰ কোলাৰ পৰা তেওঁ ল'ৰাজনক ল'লে, আৰু নিজে থকা ওপৰ কোঠালিলৈ তাক লৈ গ'ল; তাতে তেওঁ নিজৰ শয্যাত সেই ল'ৰাজনক শুৱাই থ'লে। ²⁰তেওঁ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, "হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই যি বিধৱাৰ ঘৰত প্ৰৱাস কৰি আছোঁ, আপুনি জনো তাইৰ ল'ৰাটিক মাৰি পেলাই তাইলৈয়ো অমঙ্গল ঘটাইছে নে?"

²¹তেতিয়া তেওঁ ল'ৰাটিৰ ওপৰত তিনিবাৰ দীঘল হৈ পৰি যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, "হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই বিনয় কৰোঁ, এই ল'ৰাটিৰ ভিতৰলৈ পুনৰায় প্ৰাণ ঘূৰাই আনক।"

22তেতিয়া যিহোৱাই এলিয়াৰ সেই কথা শুনিলে; ল'ৰাটিৰ প্ৰাণ তাৰ ভিতৰলৈ পুনৰায় ঘূৰি আহিল আৰু সি সুস্থ হ'ল। 23তাৰ পাছত এলিয়াই ল'ৰাটি লৈ ওপৰ কোঠালিৰ পৰা নামি আহি ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই তাৰ মাতৃৰ হাতত শোধাই দি ক'লে, "চোৱা, তোমাৰ এই ল'ৰাটি জীৱিত আছে।" 24তেতিয়া সেই মহিলাগৰাকীয়ে এলিয়াক ক'লে, "এতিয়া মই জানিলোঁ যে, আপুনি ঈশ্বৰৰ লোক আৰু আপোনাৰ মুখত থকা যিহোৱাৰ বাক্যও সত্য।"

Chapter 18

এলিয়াই আহাবৰ সাক্ষাত হোৱা আৰু বালৰ ভাববাদীসকলক জয় কৰা।

1বহুদিনৰ পাছত যিহোৱাৰ বাক্য এলিয়ালৈ আহিল; সেয়া আছিল বৰষুণ নোহোৱা হৈ থকা তৃতীয় বছৰ। যিহোৱাই ক'লে, "তুমি গৈ আহাবক দৰ্শন দিয়া আৰু তেতিয়া মই দেশলৈ বৰষুণ পঠিয়াম।" 2তেতিয়া এলিয়াই আহাবক দৰ্শন দিবলৈ গ'ল। সেই কালত চমৰীয়াত অতি বেছি আকাল হৈছিল।

3পাছত আহাবে ৰাজ-গৃহৰ ঘৰগিৰী ওবদিয়াক মাতি আনিলে; সেই ওবদিয়া যিহোৱাৰ প্ৰতি অতিশয় ভয়কাৰী লোক আছিল। 4কিয়নো যি সময়ত ঈজেবলে যিহোৱাৰ ভাববাদীসকলক বধ কৰি আছিল, সেই সময়ত ওবদিয়াই এশ ভাববাদীক লৈ পঞ্চাশজন পঞ্চাশজনকৈ গুহাত লুকুৱাই ৰাখি, অন্ন-জল দি তেওঁলোকক প্ৰতিপালন কৰিছিল।

5আহাবে ওবদিয়াক ক'লে, "দেশত যিমান জলৰ ভুমুক আৰু জুৰি আছে, তুমি সেই ঠাইবোৰলৈ যোৱা, কিজানি আমি সেই ঠাইবোৰত কিছু ঘাঁহ পাম; তাতে ঘোঁৰা আৰু খচ্ছৰবোৰৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰাব পাৰিম, সেয়ে হ'লে আমি আটাইবোৰ পশু নেহেৰুৱাম।" 6তেতিয়া তেওঁলোকে দেশৰ মাজেদি ভ্ৰমণ কৰিবলৈ, তেওঁলোক দুয়োৰে মাজত দেশ ভাগ কৰিলে; তেতিয়া আহাব নিজেই এক বাটেদি আৰু ওবদিয়াও আনটো বাটেদি গ'ল।

7তেতিয়া ওবদিয়াই বাটত গৈ থাকোতে, হঠাৎ এলিয়াক লগ পালে। ওবদিয়াই তেতিয়া তেওঁক চিনি পালে, আৰু মাটিত মুখ লগাই তেওঁক ক'লে, "আপুনি মোৰ প্ৰভু এলিয়া হয়নে?" 8তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "হয়, মই হওঁ। তুমি যোৱা, আৰু গৈ তোমাৰ প্ৰভুক কোৱা যে, 'এলিয়া ইয়াত আছে।'"

9তেতিয়া ওবদিয়াই ক'লে, "মই এনে কি পাপ কৰিলো, আপুনি যে বধ কৰিবৰ বাবে আপোনাৰ দাসক আহাবৰ হাতত শোধাই দিছে?"

10আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, মোৰ প্ৰভু ৰজাই আপোনাক বিচাৰিবলৈ মানুহ নপঠিওৱা এনে কোনো দেশ বা ৰাজ্য নাই। সেই দেশ বা ৰাজ্যৰ লোকে যেতিয়া 'এলিয়া ইয়াত নাই' এইদৰে কয়, তেতিয়া তেওঁলোকে আপোনাক যে বিচাৰি পোৱা নাই, সেই বিষয়ে সঠিক কৰিবলৈ ৰজাই আপোনাক বিচাৰিবলৈ পঠোৱা লোকসকলক শপতো খুৱাইছিল। 11এতিয়া আপুনি কৈছে, 'এলিয়া ইয়াতে আছে, এই বুলি তোমাৰ প্ৰভুৰ আগত কোৱাগৈ'।

12কিয়নো মই আপোনাৰ ওচৰৰ পৰা যোৱা মাত্ৰকে মই নজনা কোনো এক ঠাইলৈ যিহোৱাৰ আত্মাই আপোনাক লৈ যাব; তাতে মই গৈ আহাবক সংবাদ দিলে, যদি তেওঁ আপোনাক বিচৰি নাপায়, তেতিয়া তেওঁ মোক বধ কৰিব; কিন্তু আপোনাৰ দাস মই হ'লে, ল'ৰাকালৰে পৰা যিহোৱাৰ ভয়কাৰী লোক হৈ আছোঁ। 13ঈজেবলে যিহোৱাৰ ভাববাদীসকলক বধ কৰা কালত মই যিহোৱাৰ এশ ভাববাদীক পঞ্চাশ জন পঞ্চাশ জনকৈ ভাগ কৰি গুহাত লুকুৱাই ৰাখিছিলো, আৰু তেওঁলোকক অন্ন-জল দি কেনেকৈ প্ৰতিপালন কৰিছিলোঁ, সেই বিষয়ে জানো মোৰ প্ৰভুৱে শুনা নাই?

14তথাপি এতিয়া আপুনি কৈছে, 'যোৱা, এলিয়া ইয়াত আছে, এই বুলি তোমাৰ প্ৰভুক কোৱাগৈ', যাতে তেওঁ মোক বধ কৰিব। 15তাতে এলিয়াই ক'লে, "মই যিজনৰ সাক্ষাতে থিয় হৈ আছোঁ, সেই বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, মই আজি নিশ্চয়ে আহাবক দেখা দিম।"

16তেতিয়া ওবদিয়াই আহাবক লগত সাক্ষাৎ কৰিলে, আৰু আহাবক এই সংবাদ দিলে; পাছত আহাবে এলিয়াৰ লগত সাক্ষাত কৰিবলৈ আহিল। 17যেতিয়া আহাবে এলিয়াক দেখিলে তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "ইস্ৰায়েলক দুখ দিয়া লোকজন তুমি হয় নে?"

18এলিয়াই উত্তৰ দি ক'লে, "মই ইস্ৰায়েলক দুখ দিয়া নাই, কিন্তু তুমি আৰু তোমাৰ পিতৃ-বংশইহে দুখ দিছা, তোমালোকে যিহোৱাৰ আজ্ঞা ত্যাগ কৰিলা আৰু বাল দেৱতাৰ মুৰ্তিবোৰৰ পাছত চলি আছা। 19এতিয়া তুমি মানুহ পঠিয়াই, ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকৰ লগতে ঈজেবলৰ মেজত ভোজন কৰোঁতা বালৰ চাৰিশ পঞ্চাশজন ভাববাদী আৰু সেই আচৰাৰ চাৰিশ ভাববাদীক এতিয়াই কৰ্মিল পৰ্বতত মোৰ ওচৰত এক গোট কৰা।"

20সেইদৰে আহাবে ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়ালে, আৰু ভাববাদীসকলক কৰ্মিল পৰ্বতত গোট খুৱালে। 21এলিয়াই লোক সকলৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "তোমালোকে কিমান কাললৈকে তোমালোকৰ মন সলনি কৰি থকিবা? যিহোৱা যদি ঈশ্বৰ হয়, তেন্তে তেওঁৰ পাছত চলা; কিন্তু বাল যদি ঈশ্বৰ হয়, তেন্তে তাৰে পাছত চলা।" কিন্তু লোকসকলে তেওঁক কোনো উত্তৰ নিদিলে।

22তেতিয়া এলিয়াই লোকসকলক ক'লে, “যিহোৱাৰ এজন মাত্ৰ ভাববাদী মইহে অৱশিষ্ট আছোঁ, কিন্তু বালৰ ভাববাদী চাৰিশ পঞ্চাশজন লোক আছে। 23এই হেতুকে আমাক দুটা ষাড় দিয়া হওঁক; তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ কাৰণে এটা ষাড় লওক, আৰু তাক ডোখৰ ডোখৰ কৰি কাটি খৰিৰ ওপৰত থওক, কিন্তু তাৰ তলত জুই নিদিয়ক; আৰু ময়ো আনটো ষাড় যুগুত কৰি খৰিৰ ওপৰ ৰাখিম, আৰু তাৰ তলত জুই নিদিম। 24তেতিয়া তোমালোকে তোমালোকৰ দেৱতাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা আৰু মই যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিম; তাতে যাৰ ঈশ্বৰে অগ্নিৰ দ্বাৰাই উত্তৰ দিব, তেওঁৰেই ঈশ্বৰ হওঁক।” তাতে সকলো লোকে উত্তৰ দি ক'লে, “এইটো ভাল কথা।”

25তেতিয়া এলিয়াই বালৰ ভাববাদীসকলক ক'লে, “প্ৰথমে তোমালোকে তোমালোকৰ কাৰণে এটা ষাড় লোৱা, আৰু সেই ষাড়টো যুগুত কৰা, কিয়নো তোমালোক অনেক লোক আছা। পাছত তোমালোকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা, কিন্তু তলত জুই নিদিবা।”

26তেতিয়া তেওঁলোকক দিয়া ষাড়টো লৈ তেওঁলোকে যুগুত কৰিলে, আৰু ৰাতিপুৱাৰে পৰা দুপৰীয়ালৈকে “হে বাল, আমাক উত্তৰ দিয়া”, এই বুলি কৈ বালৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; কিন্তু তেওঁলোকলৈ কোনো বাণী নহ'ল আৰু কোনেও উত্তৰো নিদিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোকে সজা যজ্ঞবেদীৰ চাৰিওফালে দেও দি নাচিবলৈ ধৰিলে।

27দুপৰীয়া সময়ত এলিয়াই তেওঁলোকক ঠাট্টা কৰি ক'লে, “বৰকৈ ৰিঙিওৱাইক! তেওঁ এজন ঈশ্বৰ! হয়তো তেওঁ ধ্যান কৰি আছে বা কোনো ঠাইলৈ যাত্ৰা কৰি আছে, নাইবা টোপনিতৈ আছে আৰু তেওঁক জগাব প্ৰয়োজন।” 28তেতিয়া তেওঁলোকে পুনৰ বৰকৈ আটাহ পাৰি মাতিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ ৰীতিৰ দৰে, কটাৰী আৰু শূলৰ ধাৰেৰে কাতি তেজ নোবোৱালৈকে নিজকে ক্ষত-বিক্ষত কৰিলে। 29এইদৰে দুপৰ বেলা পাৰ হ'ল আৰু তেওঁলোকে সন্ধ্যাৰ নৈবেদ্য দিয়ালৈকে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে; তথাপি উত্তৰ দিবলৈ কোনো বাণী ন'হল বা কোনোৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দিবলৈ মনোযোগো নকৰিলে।

30তেতিয়া এলিয়াই লোকসকলক ক'লে, “মোৰ ওচৰলৈ আহাঁ”, আৰু সকলো লোক তেওঁৰ ওচৰলৈ গ'ল। তেতিয়া তেওঁ যিহোৱাৰ সেই ভগা যজ্ঞ-বেদী মেৰামতি কৰিলে। 31“তোমাৰ নাম ইস্ৰায়েল হ'ব”, এই বুলি যি যাকোবৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিছিল, তেওঁৰ সন্তানসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ সংখ্যা অনুসাৰে এলিয়াই বাৰটা শিল ল'লে। 32সেই শিলবোৰেৰে তেওঁ যিহোৱাৰ নামেৰে এটা যজ্ঞ-বেদী নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু বেদীৰ চাৰিওফালে দুই চেয়া বীজ ধৰিব পৰা এটা খাল খান্দিিলে।

33তাৰ পাছত তেওঁ খৰি ৰীতিমতে সজাই, ষাড়টো ডোখৰ ডোখৰ কৰি কাটি খৰিৰ ওপৰত দিলে। তেতিয়া তেওঁ ক'লে “চাৰি কলহ পানী ভৰাই এই হোম-বলিৰ ওপৰত আৰু খৰিবোৰৰ ওপৰত ঢালি দিয়া।” 34পুনৰায় তেওঁ ক'লে, “দ্বিতীয়বাৰো তেনে কৰা।” তেতিয়া তেওঁলোকে দ্বিতীয়বাৰো তাকেই কৰিলে। তেওঁ আকৌ ক'লে, “তৃতীয়বাৰো তেনেকৈ কৰা।” তাতে তেওঁলোকে তৃতীয়বাৰো কৰিলে। 35তেতিয়া বেদীৰ চাৰিওফালে পানী বৈ গ'ল আৰু সেই খালো পানীৰে পূৰ কৰিলে।

36পাছত সন্ধ্যা বেলাৰ নৈবেদ্য দিয়াৰ সময়ত এলিয়া ভাববাদীয়ে ওচৰলৈ আহি ক'লে, “হে অৱ্ৰাহামৰ, ইচাহাকৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ মাজত তুমিয়েই যে ঈশ্বৰ আৰু মই তোমাৰ দাস, আৰু তোমাৰ বাক্যৰ প্ৰভাৱত মই যে এই সকলো কাৰ্য কৰিছোঁ, ইয়াক আজি সকলোৱে জানক। 37হে যিহোৱা, তুমিয়েই যে ঈশ্বৰ আৰু তুমিয়েই যে এওঁলোকৰ মন পুনৰায় তোমালৈ ঘূৰাই আনিছা, সেই বিষয়ে এই লোকসকলে জানিবৰ কাৰণে, হে যিহোৱা, মোৰ এই কথা শুনা।”

38তেতিয়া যিহোৱাৰ অগ্নি পৰি, সেই হোম-বলি, খৰি, শিল, আৰু মাটি গ্ৰাস কৰিলে, আৰু খালত থকা পানীকো চেলেকি পেলালে। 39লোক সকলে যেতিয়া এই কাৰ্য দেখিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে মাটিলৈ মুখ কৰি পৰি ক'লে, “যিহোৱায়েই ঈশ্বৰ! যিহোৱায়েই ঈশ্বৰ!” 40তেতিয়া এলিয়াই তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে বালৰ ভাববাদীসকলক ধৰা। তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনকো পলাই সাৰি যাব নিদিবা।” তেতিয়া তেওঁলোকে ভাববাদীসকলক ধৰিলে আৰু এলিয়াই তেওঁলোকক কিচোন জুৰিলে নি, সেই ঠাইত তেওঁলোকক বধ কৰিলে।

41পাছত এলিয়াই আহাবক ক'লে, উঠা, গৈ ভোজন-পান কৰা; কিয়নো বৰ বৰষুণৰ শব্দ হৈছে।” 42তেতিয়া আহাবে ভোজন-পান কৰিবলৈ উঠি গ'ল। এলিয়াই কৰ্মিল পৰ্বতৰ টিঙলৈ গৈ মাটিত প্ৰনিপাত কৰি তেওঁৰ আঠু দুটাৰ মাজত নিজৰ মুখ ৰাখিলে।

43পাছত তেওঁ নিজৰ দাসক ক'লে, “এতিয়া উঠি গৈ সাগৰৰ ফালে চোৱা।” তাতে তেওঁ উঠি গৈ চাই ক'লে, “তাত একোৱেই নাই।” তেতিয়া এলিয়াই ক'লে, “তুমি আকৌ যোৱা আৰু সাতবাৰ এইদৰে কৰা।” 44পাছত সপ্তমবাৰ চাওঁতে, তেওঁ ক'লে, “চাওঁক, মানুহৰ হাতৰ সমান সৰু মেঘ এডোখৰ সাগৰৰ পৰা উঠিছে।” তেতিয়া এলিয়াই ক'লে, “তুমি উঠি গৈ আহাবক কোৱা, ‘বৰষুণে আপোনাক যাবলৈ বাধা দিয়াৰ আগতে আপুনি ৰথ সজাই নামি যাওঁক।’” 45ইয়াৰ অলপ পাছত মেঘেৰে আৰু বতাহেৰে আকাশ ক'লা হৈ উঠিল আৰু বৰষুণ হ'ল। আৰু আহাবে ৰথত উঠি যিঞ্জিয়েললৈ গ'ল। 46তাৰ অলপ পাছত যিহোৱাৰ হাত এলিয়াৰ ওপৰত স্থিতি হোৱাত, তেওঁ কঁকাল বান্ধি যিঞ্জিয়েলত সোমোৱা ঠাইলৈকে আহাবৰ আগে আগে লৰ ধৰিলে।

Chapter 19

এলিয়া পলাই যোৱা। তেওঁক ঈশ্বৰে দৰ্শন দিয়া। ইলীচাক আমন্ত্ৰণ কৰা।

¹পাছত আহাবে, এলিয়াই কৰা সেই সকলো কাৰ্য্যৰ কথা আৰু বিশেষকৈ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই আটাই বালৰ ভাববাদীসকলক বধ কৰা কথা ঈজেবলৰ আগত ক'লে। ²তেতিয়া ঈজেবলে এলিয়াৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াই এই কথা কো'ৱালে বোলে, "কাইলৈ এনে সময়ত যদি মই তোমাৰ প্ৰাণ তেওঁলোকৰ এজনৰ প্ৰাণৰ দৰে নকৰোঁ, তেন্তে দেৱতাসকলে মোক অমুক আৰু তাতকৈয়ো অধিক দণ্ড দিয়ক।" ³সেই বিষয়ে শুনি এলিয়াই উঠি নিজ প্ৰাণৰক্ষাৰ বাবে পলাই গ'ল আৰু যিহুদাৰ অধীনত থকা বেৰচেবালৈ আহি নিজৰ দাসক তাতেই এৰিলে।

⁴কিন্তু তেওঁ নিজে এদিনৰ বাট মৰুপ্ৰান্তৰ মাজেদি গৈ এজোপা ৰোতম গছৰ তলত বহিল। তেওঁ নিজৰ বাবে মৃত্যু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু ক'লে, "এয়ে যথেষ্ট, হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰাণ লোৱা, কিয়নো মই নিজ পূৰ্ব-পুৰুষসকলতকৈ উত্তম নহওঁ।" ⁵তাৰ পাছত তেওঁ এজোপা ৰোতম গছৰ তলত বাগৰ দি টোপনি গ'ল। হঠাৎ এজন দূতে তেওঁক চুই ক'লে, "উঠা আৰু ভোজন কৰা।" ⁶তেতিয়া এলিয়াই নিজ মুৰ-শিতানত, তপত শিলত সিজোৱা এটা পিঠা আৰু এটেকেলি পানী দেখিলে। তেতিয়া তেওঁ ভোজন কৰি পুনৰায় বাগৰ দিলে।

⁷পাছত যিহোৱাৰ দূতে দ্বিতীয়বাৰ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক স্পৰ্শ কৰি ক'লে, "উঠা আৰু ভোজন কৰা, কিয়নো এই যাত্ৰাৰ বাবে তোমাক অধিক শক্তিৰ প্ৰয়োজন।" ⁸তেতিয়া তেওঁ উঠি ভোজন-পান কৰিলে আৰু সেই আহাৰৰ শক্তিৰেই চল্লিশ দিন চল্লিশ ৰাতি যাত্ৰা কৰি যিহোৱাৰ পৰ্বতত হোৰেৰ পালে।

⁹তেওঁ এটা গুহালৈ গৈ তাতে ৰাতিটো থাকিল। তেতিয়া তেওঁৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল আৰু তেওঁক ক'লে, "হে এলিয়া, তুমি ইয়াত কি কৰিছা?" ¹⁰তেতিয়া এলিয়াই উত্তৰ দিলে, "মই বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পক্ষে অতিশয় উদ্যোগী, কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে আপোনাৰ নিয়মটি ত্যাগ কৰিলে, আপোনাৰ যজ্ঞ-বেদীবোৰ ভাঙি পেলালে, ভাববাদীসকলক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই বধ কৰিলে। কেৱল মইহে অৱশিষ্ট আছোঁ আৰু তেওঁলোকে মোৰো প্ৰাণ ল'বলৈ বিচাৰি আছে।"

¹¹যিহোৱাই ক'লে, "বাহিৰলৈ ওলাই যোৱা আৰু পৰ্বতৰ ওপৰলৈ আহি মোৰ সন্মুখত থিয় হোৱা।" তেতিয়া সেই ঠায়েদি যিহোৱাই গমণ কৰিলে আৰু তাত যিহোৱাৰ আগে আগে অতিশয় প্ৰচণ্ড বায়ুৱে পৰ্বতবোৰ আৰু শিলবোৰ ভাঙি পেলালে; কিন্তু সেই বায়ুত যিহোৱা নাছিল। বায়ুৰ পাছত ভূমিকম্প হ'ল, কিন্তু সেই ভূমিকম্পটো যিহোৱা নাছিল। ¹²ভূমিকম্পৰ পাছত অগ্নি হ'ল, কিন্তু সেই অগ্নিটো যিহোৱা নাছিল। অগ্নিৰ পাছত এটি মৃদু স্বৰ শুনা গ'ল।

¹³সেই স্বৰ শুনা মাত্ৰকে এলিয়াই চাদৰেৰে মুখখন ঢাকি বাহিৰলৈ ওলাই আহিল, আৰু গুহাৰ সন্মুখত থিয় হ'ল। তেতিয়া তেওঁলৈ সেই মাত আহিল আৰু ক'লে, "হে এলিয়া, তুমি ইয়াত কি কৰিছা?" ¹⁴এলিয়াই উত্তৰ দি ক'লে, "মই বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পক্ষে অতিশয় উদ্যোগী, কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে আপোনাৰ নিয়মটি ত্যাগ কৰিলে, আপোনাৰ যজ্ঞ-বেদীবোৰ ভাঙি পেলালে আৰু আপোনাৰ ভাববাদীসকলকো তৰোৱালৰ দ্বাৰাই বধ কৰিলে। কেৱল মইহে অৱশিষ্ট আছোঁ আৰু তেওঁলোকে মোৰো প্ৰাণ ল'বলৈ বিচাৰি আছে।"

¹⁵তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, "তুমি নিজ বাটে উলটি দম্বেচকৰ মৰুপ্ৰান্তলৈ যোৱা আৰু যেতিয়া তুমি তাত উপস্থিত হ'বা, তেতিয়া তুমি অৰামৰ ওপৰত ৰজা হ'বলৈ হজায়েলক অভিষেক কৰিবা; ¹⁶আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা হ'বলৈ নিমচীৰ পুত্ৰ য়েহুকা অভিষেক কৰিবা, আৰু তোমাৰ পদত ভাববাদী হ'বলৈ আবেল মহোলাত থকা চাফতৰ পুত্ৰ ইলীচাক অভিষেক কৰিবা।

¹⁷সেই সময়ত এনে ঘটিব যে, যিজনে হজায়েলৰ তৰোৱালৰ পৰা পলাই য়েহুৱে সেই জনক বধ কৰিব আৰু যি জন য়েহুৰ তৰোৱালৰ পৰা পলাই সেই জনক ইলীচাই বধ কৰিব। ¹⁸কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ মাজত মই নিজৰ বাবে সাত হাজাৰ লোক অৱশিষ্ট ৰাখিম, কিয়নো তেওঁলোকৰ কোনো এজনেই বালৰ সন্মুখত আঠুকঢ়া নাই, আৰু তেওঁলোকৰ কোনো এজনৰ মুখে তেওঁক চুমা খোৱা নাই।"

¹⁹তেতিয়া এলিয়াই সেই ঠাই এৰি গ'ল আৰু চাফতৰ পুত্ৰ ইলীচাক লগ পালে; সেই সময়ত তেওঁ হাল বাই আছিল; বাৰ হাল ষাড-গৰু তেওঁৰ আগত আছিল; আৰু শেষৰ হালৰ লগত তেওঁ নিজে আছিল। তাতে এলিয়াই ইলীচাৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল আৰু নিজৰ গাৰ চাদৰখন তেওঁৰ গাৰ ওপৰত উৰাই দিলে। ²⁰তেতিয়া ইলীচাই ষাডবোৰ এৰি, এলিয়াৰ পাছে পাছে লৰি গ'ল; ইলীচাই তেওঁক ক'লে, "বিনয় কৰোঁ মই মোৰ আই-বোপাইক চুমা খাই আহিবলৈ আপুনি মোক অনুমতি দিয়ক; তাৰ পাছত আপোনাৰ পাছে পাছে চলিম।" তেওঁ ইলীচাক ক'লে, "উলটি যোৱা, কিন্তু মই তোমালৈ যি কৰিলোঁ সেই বিষয়ে ভাবিবা?" ²¹তেতিয়া ইলীচাই তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা উলটি গ'ল আৰু সেই হাল ষাডবোৰ বধ কৰি, তাৰ নাঙল আৰু যুঁৱলিৰ কাঠেৰে তাৰ মণ্ডহ তৈয়াৰ কৰিলে আৰু লোকসকলক দিলে; তাতে তেওঁলোকে সেয়ে ভোজন কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁ উঠি এলিয়াৰ অনুগামী হৈ তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰিলে।

Chapter 20

আহাবে দুবাৰ অৰামীয়াসকলক জয় কৰা।

¹পাছত অৰামৰ ৰজা বিন হদদে নিজৰ সৈন্যসমূহক গোট খোৱালে; তেওঁৰ লগত বক্ৰিশ জন ৰজা, ঘোঁৰা আৰু ৰথবোৰ আছিল। তেওঁ গৈ চমৰিয়া অৱৰোধ কৰিলে, আৰু চমৰিয়াৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। ²তেওঁ নগৰলৈ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াই তেওঁক ক'লে, “বিন-হদদে এই কথা কৈছে: ³‘তোমাৰ ৰূপ আৰু সোণ মোৰ; আৰু তোমাৰ সবাতকৈ উত্তম পত্নীসকল আৰু সন্তানসকল আটাইবোৰ এতিয়াৰ পৰা মোৰেই।’”

⁴তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আপুনি যিদৰে কৈছে তেনেই হ'ব। মই আৰু মোৰ সকলো আপোনাৰেই।”

⁵পাছত দূতসকলে পুনৰায় আহি ক'লে, “বিন হদদে এই কথা কৈছে, ‘তুমি তোমাৰ ৰূপ, সোণ, পত্নীসকল আৰু সন্তানসকলক মোলৈ শোধাই দিয়া বুলি ক'বলৈ তোমাৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াইছোঁ হয়; ⁶কিন্তু কাইলৈ এনে সময়ত মই মোৰ দাসসকলক তোমাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াম, তাতে তেওঁলোকে তোমাৰ ঘৰত আৰু তোমাৰ দাসসকলৰ ঘৰত বিচাৰ কৰি, তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত যি উত্তম, সেই সকলোকে দখল কৰি লৈ আহিব।’”

⁷তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই দেশৰ বৃদ্ধ লোকসকলক মাতি আনি তেওঁলোকক ক'লে, “মই বিনয় কৰোঁ, তোমালোকে বিবেচনা কৰি চোৱা কিদৰে এই মানুহজনে কেৱল অনিষ্টৰ চেষ্টা কৰিছে। কিয়নো তেওঁ মোৰ ভাৰ্য্যা আৰু সন্তানসকলক নিজৰ কৰিবলৈ আৰু মোৰ ৰূপ ও সোণৰ কাৰণেও আদেশ পঠিওৱাত, মই তেওঁক অস্বীকাৰ কৰা নাই।” ⁸তেতিয়া বৃদ্ধলোকসকল আৰু সকলো প্ৰজাই আহাবক ক'লে, “আপুনি তেওঁৰ কথা নুশুনিব আৰু সেই কথাত সন্মতো নহ'ব।”

⁹এই হেতুকে আহাবে বিন-হদদৰ দূতসকলক ক'লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজক ক'বা, ‘আপুনি প্ৰথমে আপোনাৰ দাসৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াই যি কৈছিল, সেই সকলোকে মই কৰিম, কিন্তু দ্বিতীয়বাৰ যি দাবী কৰিছে সেই বিষয়ে হ'লে মই কৰিব নোৱাৰোঁ।’” পাছত দূতসকলে গৈ তেওঁক সেই বাতৰি দিলে। ¹⁰তেতিয়া বিন-হদদে তেওঁৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়াই ক'লে, “এই চমৰিয়াৰ ধূলি যদি মোৰ পাছত অহা লোকসকলৰ প্ৰতিজনলৈ এমুঠিকৈ জোৰে, তেন্তে দেৱতাসকলে মোক অমুক আৰু তাতকৈয়ো অধিক দণ্ড দিয়ক।”

¹¹তাতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, “তোমালোকে তেওঁক কোৱাঁগৈ, ‘কোনো লোকেও যেন ৰণৰ সাজ গাত পিন্ধি, তেওঁ সাজ সোলোকোৱা জনৰ দৰে অহংকাৰ নকৰক।’” ¹²পাছত যি সময়ত বিন হদদ আৰু তেওঁৰ লগৰ ৰজাসকলে পঁজাবোৰত পান কৰি আছিল, তেতিয়া তেওঁ সেই বাতৰি শুনি নিজ দাসসকলক ক'লে, “তোমালোকে ৰণৰ বেছ পাতা।” তেতিয়া তেওঁলোকে নগৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ বেছ পাতিলে।

¹³চোৱা, এজন ভাববাদীয়ে ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘তুমি সেই মহা লোকসমূহৰ সৈন্য দলটো দেখিছা নে? চোৱা, আজি মই তেওঁলোকক তোমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰি দিম। তেতিয়া ময়েই যে যিহোৱা সেই বিষয়ে তোমালোকে জানিবা।’”

¹⁴আহাবে ক'লে, “কাৰ দ্বাৰাই এনে কৰিবা?” ভাববাদীজনে ক'লে, “যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, প্ৰদেশত সেৱা কৰা অধিপতি সকলৰ ডেকাসকলৰ দ্বাৰাই।” তেতিয়া আহাবে সুধিলে, “যুদ্ধ কোনে আৰম্ভ কৰিব?” ¹⁵তেওঁ ক'লে, “তুমি।” পাছত তেওঁ প্ৰদেশৰ অধিপতি সকলৰ ডেকাসকলক একত্ৰিত কৰিলে। তেতিয়া তেওঁ দূশ বক্ৰিশ জন লোক পালে। তেওঁলোকৰ পাছত তেওঁ সকলো লোকক, ইস্ৰায়েলৰ আটাই সন্তান সকলক একত্ৰিত কৰি, সাত হাজাৰ লোক হ'ল।

¹⁶পাছত তেওঁলোকে দুপৰীয়া বাহিৰ ওলাই গ'ল; সেই সময়ত বিন-হদদ আৰু তেওঁক সহায় কৰিবলৈ সেই বক্ৰিশ জন ৰজাই পঁজাবোৰত পান কৰি মতলীয়া হৈ আছিল। ¹⁷তেতিয়া প্ৰদেশৰ অধিপতি সকলৰ ডেকাসকলে আগে আগে ওলাই গ'ল। তেতিয়া বিন-হদদে পঠিওৱা কিছুমান লোকে তেওঁক আহি খবৰ দিলে বোলে, “চমৰীয়াৰ পৰা লোকসকল বাহিৰলৈ ওলাই আহিছে।”

¹⁸তেতিয়া বিন-হদদে ক'লে, “তেওঁলোকে সন্ধিৰ বাবেই ওলাই আহক বা যুদ্ধ কৰণেই ওলাই আহক, তেওঁলোকক জীয়াই জীয়াই ধৰিবা।”

¹⁹এনেতে প্ৰদেশৰ অধিপতিৰ ডেকাসকল আৰু তেওঁলোকৰ পাছত যোৱা সৈন্যদল নগৰৰ বাহিৰ ওলাই গ'ল।

²⁰তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ সন্মুখত থকা লোকক বধ কৰিলে। তেতিয়া অৰামীয়াসকল পলাবলৈ ধৰাত, ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল। কিন্তু অৰামৰ ৰজা বিন-হদদে কিছুমান অশ্বাৰোহী সেনাৰ সৈতে ঘোঁৰাত উঠি পলাই সাৰিল। ²¹তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই ওলাই গৈ তেওঁলোকৰ ঘোঁৰা আৰু ৰথবোৰ নষ্ট কৰিলে আৰু অৰামীয়াসকলৰ মাজত মহা-সংহাৰ কৰিলে।

²²তাৰ পাছত সেই ভাববাদীয়ে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে বোলে, “তুমি গৈ নিজকে বলবান কৰা আৰু তুমি সাৱধান হৈ নিজে কি কৰা উচিত, সেই বিষয়ে বিবেচনা কৰা, কিয়নো বছৰ ঘূৰি অহাৰ সময়ত অৰামৰ ৰজাই তোমাৰ বিৰুদ্ধে পুনৰায় আহিব।” ²³পাছত অৰামৰ ৰজাৰ দাসসকলে তেওঁক কলে, “তেওঁলোকৰ দেৱতা পৰ্ব্বতীয়া দেৱতা, এই কাৰণে তেওঁলোক আমাতকৈ শক্তিশালী আছিল। কিন্তু আমি যদি সমথলত তেওঁলোকৰ লগত যুদ্ধ কৰো, তেতিয়া আমি নিশ্চয়ে তেওঁলোকতকৈ শক্তিশালী হৈ তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিম।

24আৰু আপুনি ইয়াকো কৰক; ৰজাসকলক নিজ নিজ বাবৰ পৰা গুচাই, তেওঁলোকৰ বাবত সেনাপতি নিযুক্ত কৰক। 25আৰু আপুনি হেৰুওৱা সৈন্য-সামন্তৰ যিমান ঘোঁৰা আৰু যিমান ৰথ আছিল, সিমান ঘোঁৰা আৰু ৰথ থকা সৈন্য গোটাক, তেতিয়া আমি সমথলত তেওঁলোকৰ লগত যুদ্ধ কৰিম। তাতে আমি নিশ্চয়ে তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিম।” তেতিয়া বিন-হদদে তেওঁলোকৰ কথা শুনিলে, আৰু সেইদৰে কৰিলে।

26পাছত নতুন বছৰৰ আৰম্ভণৰ পাছত বিন-হদদে অৰামীয়াসকলক গোটাই ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ অফেকলৈ উঠি গ’ল। 27তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলক গোটোৱা হৈছিল আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণে যুদ্ধ কৰিবলৈ আহাৰীয় দ্ৰব্য যোগোৱা আছিল। তেওঁলোকে অৰামীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যাত্ৰা কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ সন্মুখত ছাউনি পাতিলে। তাতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক ছাগলী পোৱালিৰ দুটা সৰু জাকৰ নিচিনা দেখা গ’ল, কিন্তু অৰামীয়াসকল দেশ জুৰি আছিল।

28সেই সময়ত ঈশ্বৰৰ এজন লোক আহি ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক ক’লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে: অৰামীয়াসকলে কৈছে যে, যিহোৱা পৰ্বতীয়া ঈশ্বৰ, সমথলত থকা ঈশ্বৰ নহয়, এই কাৰণে মই সেই মহালোকসমূহক তোমাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰি দিম, তেতিয়া ময়েই যে যিহোৱা, সেই বিষয়ে তোমালোকে জানিবা।”

29তাৰ পাছত তেওঁলোকে সাত দিনলৈকে সন্মুখা-সন্মুখি হৈ ছাউনিত থাকিল। সপ্তম দিনা যুদ্ধ লাগিল। তাতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে একে দিনাই অৰামীয়াসকলৰ এক লাখ পদাতিক সৈন্যক সংহাৰ কৰিলে। 30কিন্তু অৱশিষ্টসকল অফেকলৈ পলাই নগৰত সোমাল আৰু তাতে সেই নগৰৰ গড় সেই অৱশিষ্ট থকা সাতাইশ হাজাৰ লোকৰ ওপৰত পৰিল। বিন-হদদ নগৰৰ ভিতৰলৈ পলাই গৈ এটা ভিতৰ কোঠালিত সোমাল।

31পাছত তেওঁৰ দাসসকলে তেওঁক ক’লে, “চাওঁক, আমি শুনিছোঁ যে ইস্ৰায়েল-বংশৰ ৰজাসকল দয়ালু ৰজা; এই হেতুকে বিনয় কৰোঁ, আমি ককালত চট পিন্ধি ডিঙিত লেজু লৈ, বাহিৰ হৈ ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ যাওঁহঁক; কিজানি তেওঁ আপোনাৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব।” 32তেতিয়া তেওঁলোকে চট পিন্ধি, ডিঙিত লেজু লৈ, ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি ক’লে, “আপোনাৰ দাস বিন-হদদে কৈছে, ‘মই বিনয় কৰোঁ, মোক জীয়াই ৰাখক।’” তেতিয়া আহাবে ক’লে, “বিন-হদদ এতিয়াও জীয়াই আছে নে? তেওঁ মোৰ ভাই।”

33তেতিয়া সেই লোকসকলে ইয়াকে শুভ লক্ষণ বুলি বুজি, তেওঁৰ মনৰ ভাব স্পষ্ট কৰি উলিয়াবলৈ বেগাই ক’লে, “আপোনাৰ ভাই বিন-হদদ জীয়াই আছে।” তেতিয়া তেওঁ ক’লে, “তোমালোকে গৈ তেওঁক আনা।” তেতিয়া বিন-হদদ বাহিৰ ওলাই তেওঁৰ ওচৰলৈ অহাত, ৰজাই তেওঁক ৰথত তুলিলে। 34তেতিয়া বিন-হদদে তেওঁক ক’লে, “মোৰ পিতৃয়ে তোমাৰ পিতৃৰ পৰা যি যি নগৰ লৈছিল, সেই নগৰবোৰক মই তোমাক পুনৰায় ঘূৰাই দিম আৰু মোৰ পিতৃয়ে যেনেকৈ চমৰিয়াত হাট-বজাৰ বহুৱাইছিল, তুমিও তোমাৰ কাৰণে সেইদৰে দম্বেচকত হাট-বজাৰ বহুৱাব।” আহাবে ক’লে, “মই এই চুক্তিৰেই তোমাক বিদায় কৰিম।” এইদৰে আহাবে তেওঁৰ লগত নিয়ম বান্ধি তেওঁক বিদায় দিলে।

35পাছত শিষ্য-ভাববাদীসকলৰ মাজৰ এজনে তেওঁৰ লগৰ এজনক যিহোৱাৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই ক’লে, “মই বিনয় কৰো, মোক মাৰা।” কিন্তু সেই লোকজনে মাৰিবলৈ মান্তি নহ’ল। 36তেতিয়া তেওঁ তেওঁক ক’লে, তুমি যিহোৱাৰ বাক্য নমনাৰ কাৰণে তুমি মোৰ ওচৰৰ পৰা যোৱা মাত্ৰকে এটা সিংহই তোমাক বধ কৰিব; পাছত তেওঁ তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা যোৱা মাত্ৰকে এটা সিংহই তেওঁক পাই বধ কৰিলে।

37তেওঁ আৰু এজন লোকক পাই ক’লে, “মই বিনয় কৰো, মোক মাৰা।” তাতে সেই মানুহজনে তেওঁক মাৰি তেওঁক আঘাত কৰিলে। 38পাছত সেই ভাববাদীয়ে গৈ চকুৰ ওপৰত কাপোৰ বান্ধি নিজকে চিনিব নোৱাৰা কৰি, বাটত ৰজালৈ বাট চাই থাকিল।

39তাৰ পাছত ৰজা ওচৰেদি যাওঁতে, তেওঁ বৰ মাতেৰে ৰজাক ক’লে, “আপোনাৰ এই দাসে যুদ্ধলৈ যাওঁতে, এজন সৈনিক ঘূৰি আহি মোৰ ওচৰলৈ এজন শত্ৰুক আনি ক’লে, ‘এই লোকজনক ৰাখা; যদি তেওঁ কেনেকৈ হেৰায়, তেন্তে তাৰ প্ৰাণৰ সলনি তোমাৰ প্ৰাণ যাব, নাইবা তুমি এক কিল্কৰ পৰিমাণ ৰূপ দিব লাগিব।’” 40কিন্তু আপোনাৰ এই দাসে ইফালে সিফালে কামত লাগি থাকোঁতে, সেই লোকজন পলাই গ’ল।” তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই তেওঁক ক’লে, “তেন্তে তোমাৰ তেনে দণ্ড হওঁক-তুমি নিজেই তাক নিশ্চয় কৰিলা।”

41তেতিয়া সেই ভাববাদীজনে বেগাই নিজৰ চকুৰ ওপৰৰ পৰা কাপোৰ গুচালে; তাতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই, তেওঁ যে ভাববাদীসকলৰ মাজৰ এজন, তাক চিনি পালে। 42পাছত তেওঁ ৰজাক ক’লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘মই যি জনক বিনাশৰ অৰ্থে বৰ্জিত কৰিছিলোঁ, তুমি নিজ হাতৰ পৰা তেওঁক এৰি দিলা; এই কাৰণে তেওঁৰ প্ৰাণৰ সলনি তোমাৰ প্ৰাণ আৰু তেওঁৰ প্ৰজাসকলৰ সলনি তোমাৰ প্ৰজাসকলৰ প্ৰাণ যাব।’”

43তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজা অসন্তুষ্ট হ’ল, আৰু খঙেৰে ঘৰলৈ গ’ল। পাছত চমৰিয়াত আহি উপস্থিত হ’ল।

Chapter 21

আহাবে নাবোতক বধ কৰি তেওঁৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী অধিকাৰ কৰা।

1তাৰ পাছত এনে ঘটনা ঘটিল যে, যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোতৰ এখন দ্ৰাক্ষাবাৰী আছিল; আৰু সেই দ্ৰাক্ষাবাৰী যিঞ্জিয়েলত চমৰিয়াৰ ৰজা আহাবৰ ৰাজ গৃহৰ ওচৰতে আছিল। 2আহাবে নাবোতক ক’লে, “তোমাৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীখন মোক দিয়া, মই তাক শাকৰ বাৰী কৰিম, কাৰণ সেয়ে মোৰ ঘৰৰ ওচৰতে আছে; মই তাৰ সলনি তোমাক তাতকৈ উত্তম আন এখন দ্ৰাক্ষাবাৰী দিম, বা যদি তুমি ইচ্ছা কৰা তেনেহলে তাৰ যি ৰূপ হ’ব, তাৰ মূল্যও তোমাক দিম।”

³তেতিয়া নাবোতে আহাবক ক'লে, “মই যে মোৰ পৈতৃক সম্পত্তি আপোনাক দিম, যিহোৱাই সেই বিষয়ে নিষেধ কৰক।” ⁴তেতিয়া আহাবে খড়্গীয়াল আৰু অসন্তুষ্ট হৈ নিজ ৰাজ-গৃহলৈ ঘূৰি আহিল; কিয়নো যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোতে তেওঁক এই কথাষাৰেৰে উত্তৰ দিছিল বোলে, “মই মোৰ পৈতৃক সম্পত্তি আপোনাক নিদিওঁ।” তেওঁ নিজ শয্যাৰ বাগৰ দি, মুখ ঘূৰাই, অনাহাবে থাকিল।

⁵তেতিয়া তেওঁৰ পত্নী ঈজেবলে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, “তুমি যে আহাৰ গ্ৰহন কৰা নাই, তোমাৰ মনত এনে কি বেজাৰ আছে?”

⁶এনেতে ৰজাই তেওঁক ক'লে, “মই যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোতক কৈছিলোঁ, ‘তোমাৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীখন মোলৈ বিক্ৰী কৰি দিয়া, বা তুমি যদি সন্তুষ্ট হোৱা তেনেহলে তাৰ সলনি মই তোমাক আন এখন দ্ৰাক্ষাবাৰীও দিম।’ তেতিয়া তেওঁ মোক উত্তৰ দি ক'লে, ‘মই মোৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী আপোনাক নিদিওঁ।’” ⁷তেতিয়া তেওঁৰ পত্নী ঈজেবলে তেওঁক ক'লে, “তুমিয়েই জানো এতিয়াও ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব নকৰা? উঠা আৰু ভোজন কৰা; তোমাৰ মন আনন্দিত হওঁক। যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোতৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী মই তোমাৰ কৰিম।”

⁸পাছত ঈজেবলে আহাবৰ নামেৰে পত্ৰ লিখি তেওঁৰ মোহৰেৰে মোহৰ মাৰি, নাবোতৰ নগৰত বাস কৰা বৃদ্ধ লোকসকললৈ, তেওঁৰ সৈতে সভাত বহা প্ৰধান লোকসকল আৰু তেওঁৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া সকলৰ ওচৰলৈ সেই পত্ৰবোৰ পঠিয়াই দিলে। ⁹তাই পত্ৰবোৰত এই কথা লিখিছিল, “তোমালোকে উপবাস প্ৰচাৰ কৰা; আৰু লোকসকলৰ মাজত নাবোতক ওখ পদত ঠাই দিয়া; ¹⁰তেওঁৰ লগত দুজন অসং লোককো ঠাই দিয়া যেন সেই দুজন লোকে তেওঁৰ অহিতে সাক্ষ্য দি কয় বোলে, ‘তুমি ঈশ্বৰক আৰু ৰজাক শাও দিলা।’” তাৰ পাছত তোমালোকে তেওঁক বাহিৰলৈ উলিয়াই আনি তেওঁক শিল দলিয়াই বধ কৰা।

¹¹তেতিয়া নাবোতৰ নগৰৰ লোকসকলে, অৰ্থাৎ সেই নগৰবাসী বৃদ্ধ আৰু প্ৰধান লোকসকলে, ঈজেবলে তেওঁলোকলৈ পত্ৰবোৰত লিখি পঠিওৱাৰ দৰে, সেই লোকসকলে পত্ৰত লিখা আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিলে। ¹²তেওঁলোকে উপবাস প্ৰচাৰ কৰি লোকসকলৰ মাজত নাবোতক তেওঁলোকৰ ওপৰত ওখ পদত ঠাই দিলে। ¹³আৰু সেই অসং লোক দুজনে প্ৰৱেশ কৰি তেওঁৰ আগত বহিল। তেতিয়া সেই লোক দুজনে নাবোতৰ বিৰুদ্ধে লোকসকলৰ আগত এই সাক্ষ্য দি ক'লে বোলে, “নাবোতে ঈশ্বৰক আৰু ৰজাকো শাও দিলে।” তেতিয়া লোকসকলে তেওঁক নগৰৰ বাহিৰলৈ উলিয়াই আনিলে, আৰু শিল দলিয়াই তেওঁক বধ কৰিলে। ¹⁴তাৰ পাছত সেই বৃদ্ধ লোকসকলে ঈজেবলৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়াই কোৱালে বোলে, “নাবোতলৈ শিল দলিওৱাত, তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল।”

¹⁵তেতিয়া নাবোতলৈ শিল দলিওৱাত, তেওঁৰ মৃত্যু হোৱাৰ কথা শুনা মাত্ৰকে ঈজেবলে আহাবক ক'লে, “উঠা, যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোতে যি দ্ৰাক্ষাবাৰী তোমাক বিক্ৰী কৰিবলৈ অসন্মত আছিল, তাক অধিকাৰ কৰাওঁ; কিয়নো নাবোত জীয়াই থকা নাই, তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল।” ¹⁶যেতিয়া আহাবে নাবোতৰ মৃত্যু হোৱাৰ কথা শুনিলে তেতিয়া তেওঁ উঠি যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোতৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীখন অধিকাৰ কৰিবলৈ নামি গ'ল।

¹⁷সেই সময়ত তিচবীয়া এলিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল বোলে, ¹⁸“উঠা, চমৰিয়া-নিবাসী ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবৰ লগত সাক্ষ্য কৰিবলৈ যোৱা। তেওঁ নাবোতৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীত আছে; তেওঁ তাক অধিকাৰ কৰিবলৈ সেই ঠাইলৈ গ'ল।

¹⁹তুমি তেওঁৰ আগত এই কথা ক'বা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘তুমি নৰ-বধ কৰি উত্তৰাধিকাৰ লৈছা নে?’ আৰু তুমি তেওঁক ক'বা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘যি ঠাইত কুকুৰবোৰে নাবোতৰ তেজ চেলেকি খালে, সেই ঠাইতে কুকুৰবোৰে তোমাৰো তেজ চেলেকি খাব। হয়, তোমাৰো তেজ চেলেকি খাব।’” ²⁰তেতিয়া আহাবে এলিয়াক কলে, “হে মোৰ শত্ৰু, তুমি মোক বিচাৰি পালা নে?” তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “হয়, মই তোমাক বিচাৰি পালোঁ, কিয়নো যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি পাপ, তুমি তাকে কৰিবলৈ নিজকে বেচি দিলা।

²¹যিহোৱাই তোমাক এই কথা কৈছে: মই তোমালৈ অমঙ্গল ঘটাম আৰু তোমাক সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস কৰিম আৰু তোমাৰ সম্বন্ধীয়া প্ৰতিজন পুৰুষক বা ইস্ৰায়েলৰ মাজত বন্দী বা মুক্ত অৱস্থাত থকা দুয়োকে উচ্ছন্ন কৰিম। ²²আৰু যি অসন্তোষজনক কাৰ্য্যবোৰেৰে তুমি মোৰ ক্ৰোধ উত্তেজিত কৰিলা আৰু ইস্ৰায়েলক পাপ কৰোৱালা, সেই কাৰণে মই তোমাৰ বংশ, নবাতৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামৰ বংশ আৰু অবিয়াৰ পুত্ৰ বাচাৰ বংশৰ দৰে কৰিম।’

²³আৰু যিহোৱাই ঈজেবলৰ বিষয়েও কৈছে বোলে, ‘যিঞ্জিয়েলৰ গড়ৰ কাষত ঈজেবলক কুকুৰবোৰে খাব।’ ²⁴আহাবৰ বংশৰ যি জন লোকৰ যেতিয়া নগৰত মৃত্যু হ'ব-তেওঁক কুকুৰবোৰে খাব। আৰু যি জন লোকৰ নগৰৰ বাহিৰত মৃত্যু হ'ব, তেওঁক আকাশৰ চৰাইবোৰে খাব।” ²⁵কিন্তু যি জনক নিজ পত্নী ঈজেবলে উত্তেজিত কৰাই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিবলৈ নিজকে বেচিলে, সেই আহাবৰ দৰে কোনো এজন লোক নাছিল। ²⁶আৰু যিহোৱাই যি ইমোৰীয়াসকলক ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সন্মুখৰ পৰা দূৰ কৰিলে, তেওঁলোকৰ সকলো কৰ্ম্মৰ দৰে, তেওঁ প্ৰতিমাবোৰৰ পাছত চলোঁতা হৈ অতিশয় ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰিলে।

²⁷যেতিয়া আহাবে এইবোৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ কাপোৰ ফালিলে আৰু গাত চট কাপোৰ পিন্ধি লঘোন দিলে আৰু চটত শয়ন কৰি অতি দুখী হ'ল। ²⁸পাছত তিচবীয়া এলিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল বোলে, ²⁹“আহাবে মোৰ দৃষ্টিত কেনেকৈ নিজকে নম্ৰ কৰিছে, সেই বিষয়ে তুমি দেখিছা নে? কিয়নো তেওঁ মোৰ আগত নিজকে নম্ৰ কৰিলে, এই হেতুকে মই তেওঁৰ আয়ুসৰ কালত সেই অমঙ্গল নঘটাম, কিন্তু তেওঁৰ পুত্ৰৰ দিনত তেওঁৰ বংশলৈ সেই অমঙ্গল ঘটাম।”

Chapter 22

অৰামীয়াসকলৰ সৈতে আহাব আৰু যিহোচাফটে যুদ্ধ কৰা। আহাবৰ মৃত্যু।

¹পাছত তিনি বছৰলৈকে অৰাম আৰু ইস্ৰায়েলে যুদ্ধ নকৰাকৈ ক্ষান্ত হৈ থাকিল। ²তেতিয়া সেই তৃতীয় বছৰত যিহুদাৰ ৰজা যিহোচাফটে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ নামি আহিল।

³সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই নিজ দাসসকলক ক'লে, “ৰামোৎ-গিলিয়দত যে আমাৰ অধিকাৰ আছে, সেই বিষয়ে তোমালোকে জানা নে? তেনেহলে তাক আমি ৰজা অৰামৰ হাতৰ পৰা লৈ আমাৰ অধীন কৰিবলৈ সেই বিষয়ে কিয় একোকে কৰা নাই?” ⁴তেতিয়া তেওঁ যিহোচাফটক ক'লে, “আপুনি মোৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ যাব নে?” তেতিয়া যিহোচাফটে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক ক'লে, “আপুনি যেনে, মইয়ো তেনে; মোৰ প্ৰজা যেনে, আপোনাৰ প্ৰজাও তেনে আৰু মোৰ ঘোঁৰাবোৰ যেনে, আপোনাৰ ঘোঁৰাবোৰো তেনে।”

⁵যিহোচাফটে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ আগত পুনৰায় ক'লে, “মই বিনয় কৰোঁ, যিহোৱাৰ বাক্য কি, সেই বিষয়ে প্ৰথমে বিচাৰ কৰক।” ⁶তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই ভাববাদীসকলক অৰ্থাৎ প্ৰায় চাৰিশ লোকক গোটাই তেওঁলোকক সুধিলে, “মই ৰামোৎ-গিলিয়দৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ যাম নে, নে ক্ষান্ত হ'ম?” তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, “যাওঁক, কিয়নো প্ৰভুৱে মহাৰাজৰ হাতত তাক সমৰ্পণ কৰিব।”

⁷তেতিয়া যিহোচাফটে ক'লে, “আমাক পৰামৰ্শ দিবলৈ যিহোৱাৰ আন কোনো ভাববাদী ইয়াত আৰু আছে নে?” ⁸এনেতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই যিহোচাফটক ক'লে, “এনে এজন আৰু ভাববাদী আছে যাৰ দ্বাৰাই আমি যিহোৱাৰ সহায়ৰ বাবে পৰামৰ্শ লব পাৰো; তেওঁ যিল্লাৰ পুত্ৰ মীখায়া, কিন্তু মই তেওঁক ঘিণ কৰোঁ, কিয়নো তেওঁ মোৰ বিষয়ে মঙ্গলৰ ভাববাণী প্ৰচাৰ নকৰে, কেৱল অমঙ্গলহে প্ৰচাৰ কৰে।” তেতিয়া যিহোচাফটে ক'লে, “মহাৰাজে যেন সেই ধৰণে কথা নকওঁক।” ⁹তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই নিজৰ এজন বিষয়া মাতি তেওঁক আজ্ঞা দি ক'লে, “যিল্লাৰ পুত্ৰ মীখায়াক এতিয়াই লৈ আহ।”

¹⁰সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাব আৰু যিহুদাৰ ৰজা যিহোচাফটে ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধি, চমৰীয়াৰ প্ৰবেশ স্থানৰ ওচৰৰ এখন মুকলি ঠাইত নিজ নিজ সিংহাসনত বহি আছিল; আৰু আটাই ভাববাদীসকলে তেওঁলোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি আছিল। ¹¹বিশেষকৈ কনানাৰ পুত্ৰ চিদ্দিকিয়াই নিজৰ কাৰণে লোহাৰ শিং এজোৰ সাজি লৈ ক'লে, “যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ‘ইয়াৰ দ্বাৰাই তুমি অৰামীয়াসকলক সম্পূৰ্ণৰূপে সংহাৰ নকৰালৈকে তেওঁলোকক ইয়াৰে খুচি থাকিবা।’” ¹²তেতিয়া আন আন ভাববাদীসকলেও সেইদৰেই ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি ক'লে, “আপুনি ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ আটক কৰক; তাতে আপুনি কৃতকাৰ্য হ'ব; কিয়নো যিহোৱাই তাক মহাৰাজৰ হাতত শোধাই দিব।”

¹³পাছত যি জন লোকে মীখায়াক মাতিবলৈ গৈছিল, তেওঁ গৈ তেওঁক ক'লে, “চোৱা, ভাববাদীসকলে একে মুখেৰে ৰজাৰ আগত মঙ্গলৰ কথা কৈছে। মই বিনয় কৰোঁ, তোমাৰ বাক্যও তেওঁলোকৰ এজনৰ বাক্যৰ দৰে হৈ তুমিও যেন মঙ্গলৰ বাক্য প্ৰচাৰ কৰা।” ¹⁴তাতে মীখায়াই ক'লে, “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, যিহোৱাই মোক যিদৰে ক'ব, মই সেইদৰেহে ক'ম।” ¹⁵পাছত যেতিয়া তেওঁ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল, ৰজাই তেওঁক সুধিলে, “হে মীখায়া আমি ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ যুদ্ধ কৰিবলৈ যাম নে, নে ক্ষান্ত হ'ম?” তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “যাওঁক, আপুনি কৃতকাৰ্য হ'ব আৰু যিহোৱাই তাক মহাৰাজৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিব।”

¹⁶তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে, “তুমি যিহোৱাৰ নামেৰে মোক কেৱল সত্য বাক্য ক'বলৈ, মই তোমাক কিমানবাৰ শপত খুৱাম?” ¹⁷তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “মই সমুদায় ইস্ৰায়েলক ৰখীয়া নোহোৱা ভেড়াৰ জাকৰ দৰে পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত ছিন্ন-ভিন্ন হৈ থকা দেখিলোঁ আৰু যিহোৱাই ক'লে, ‘এইবোৰৰ ৰখীয়া নাই; তেওঁলোক প্ৰতিজনে যেন নিজ নিজ ঘৰলৈ শান্তিৰে উলটি যাওঁক।’”

¹⁸তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই যিহোচাফটক ক'লে, “তেওঁ মোৰ বিষয়ে মঙ্গলৰ ভাববাণী প্ৰচাৰ নকৰি কেৱল অমঙ্গলহে প্ৰচাৰ কৰিব, সেই বিষয়ে জানো মই পূৰ্বেই আপোনাৰ আগত কোৱা নাই?” ¹⁹মীখায়াই পুনৰায় ক'লে, “বাৰু, তুমি যিহোৱাৰ বাক্য শুনা: মই যিহোৱাক নিজ সিংহাসনত বহি থকা দেখিলোঁ; সোঁফালে আৰু বাওঁফালে তেওঁৰ ওচৰত স্বৰ্গৰ সকলো বাহিনী থিয় হৈ আছিল। ²⁰তাৰ পাছত যিহোৱাই ক'লে, ‘আহাবক গৈ ৰামোৎ-গিলিয়দত পতিত হ'বৰ কাৰণে কোনে তেওঁক উত্তেজিত কৰিব?’ তেতিয়া এজনে একেভাবে আৰু আনজনে আন ভাবে উত্তৰ দিবলৈ ধৰিলে।

²¹তেতিয়া এক আত্মাই ওলাই আহি যিহোৱাৰ সাক্ষাতে থিয় হৈ ক'লে, ‘ময়ে তেওঁক উত্তেজিত কৰাম।’ ²²তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, ‘কেনেকৈ?’ তেওঁ ক'লে, ‘মই গৈ আটাই ভাববাদীসকলৰ মুখত মিছা কওঁতা আত্মা হ'ম।’ তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, ‘হয়, তুমি তেওঁক উত্তেজিত কৰিবা আৰু কৃতকাৰ্য্যও হ'বা। এতিয়া ওলাই যোৱা আৰু সেইদৰে কৰা।’ ²³এই হেতুকে চোৱা, যিহোৱাই তোমাৰ এই সকলো ভাববাদীসকলৰ মুখত মিছা কওঁতা এক আত্মা দিলে আৰু যিহোৱাই তোমাৰ বিষয়ে অমঙ্গলৰ কথাও ক'লে।”

²⁴তেতিয়া কনানাৰ পুত্ৰ চিদ্দিকিয়াই ওচৰলৈ আহি মীখায়াৰ গালত চৰ মাৰি ক'লে, “তোমাৰ লগত কথা ক'বৰ কাৰণে যিহোৱাৰ আত্মা মোৰ পৰা তোমালৈ কোন পথেদি গ'ল?” ²⁵তেতিয়া মীখায়াই ক'লে, “চোৱা, যি দিনা নিজকে লুকাবৰ কাৰণে ভিতৰ-কোঠালিলৈ সোমাই যাবা, সেই দিনাই তুমি সেই বিষয়ে জানিবা।”

26তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই আজ্ঞা কৰিলে, “মীখায়াক ধৰি নগৰৰ অধ্যক্ষ আমোনৰ আৰু মোৰ পুত্ৰ ৰাজকোঁৱৰৰ যোৱাচৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা। 27তেতিয়া তেওঁক ক’বা, ‘ৰজাই এইদৰে কৈছে, এইজনক বন্দীশালত বন্ধ কৰি থোৱা আৰু মই শান্তিৰে উলটি নহালৈকে, তেওঁক খাবৰ কাৰণে অতি কম পৰিমাণে পিঠা আৰু পানী দিবা’।” 28তেতিয়া মীখায়াই ক’লে, “তুমি যদি কোনো ৰূপে শান্তিৰে উভটি আহাঁ, তেন্তে যিহোৱাই মোৰ মুখে এই বাক্য কোৱা নাই।” তেওঁ পুনৰায় ক’লে, “হে জাতিসকল, এই বিষয়ে সকলোৱে শুনক।”

29তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আৰু যিহুদাৰ ৰজা যিহোচাফটে ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ উঠি গ’ল। 30ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই যিহোচাফটক ক’লে, “মই অন্য বেশ ধৰি যুদ্ধত সোমাম, কিন্তু আপুনি হ’লে আপোনাৰ ৰাজ-বস্ত্ৰ পিন্ধি থাকিব লাগিব।” এনেতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই আন বেশ ধৰি যুদ্ধত সোমাল।

31কিন্তু অৰামৰ ৰজাই নিজৰ ৰথৰ বত্ৰিশ জন অধ্যক্ষক এই আজ্ঞা দিছিল, বোলে, “তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ বাহিৰে সৰু কি বৰ আন কাৰো লগত যুদ্ধ নকৰিবা। 32এনেতে ৰথৰ অধ্যক্ষসকলে যেতিয়া যিহোচাফটক দেখিলে, তেতিয়া, “অৱশ্যে এওঁৱেই ইস্ৰায়েলৰ ৰজা,” এই বুলি কৈ তেওঁৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ এফলীয়া হৈ গ’ল; তাতে যিহোচাফটে আটাই পাৰিবলৈ ধৰিলে। 33তেতিয়া ৰথৰ অধ্যক্ষসকলে তেওঁক ইস্ৰায়েলৰ ৰজা নহয় বুলি জানি, তেওঁৰ পাছত খেদিবলৈ এৰিলে।

34কিন্তু কোনো এজন লোকে আন এজন লোকক মাৰিবলৈ ধনুৰ জোঁৰ টানি দৈৱক্ৰমে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ কবচ আৰু উদৰ ৰক্ষাৰ জোৰাতে কাঁড় মাৰিলে। তেতিয়া আহাবে নিজৰ সাৰথিক ক’লে, “ৰথখন ঘূৰাই সৈন্যৰ মাজৰ পৰা মোক উলিয়াই লৈ যোৱা কিয়নো মই বৰকৈ আঘাতপ্ৰাপ্ত হ’লো।”

35সেই দিনা বৰকৈ যুদ্ধ হ’ল আৰু অৰামীয়াসকলৰ আগত ৰজাক থিয়কৈ ৰখা হ’ল; কিন্তু গধুলিৰ সময়ত তেওঁৰ মৃত্যু হ’ল; তেওঁৰ ঘাৰ তেজ বৈ ৰথৰ তললৈ পৰিল। 36তাৰ পাছত সূৰ্য্য মাৰ যোৱা সময়ত সৈন্য সমূহৰ মাজত সকলো ফালে এই কথা চিঞৰি কোৱা হ’ল, “প্ৰতিজনে নিজ নিজ নগৰ আৰু নিজ দেশলৈ গুচি যাওঁক।”

37এইদৰে ৰজা আহাবৰ মৃত্যু হ’ল; তেওঁক চমৰিয়ালৈ অনা হ’ল আৰু লোকসকলে চমৰিয়াত তেওঁক মৈদাম দিলে। 38পাছত লোকসকলে চমৰিয়াৰ পুখুৰীৰ পাৰত তেওঁৰ ৰথ ধুই থাকোতে, যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে, কুকুৰবোৰে তেওঁৰ সেই তেজ চেলেকি খালে; (এইটোৱেই সেই ঠাই, য’ত বেষ্যাবোৰে গা ধুইছিল।)

39আহাবৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্তৰ বিষয়ে, তেওঁৰ সকলো কাৰ্য, তেওঁ নিৰ্মাণ কৰা হাতী দাঁতৰ গৃহৰ আৰু তেওঁ সজা আটাই নগৰবোৰৰ কথা জানো ইস্ৰায়েলৰ ইতিহাস পুস্তকখনত লিখা নাই? 40এইদৰে আহাব নিজ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হোৱাত, তেওঁৰ পুত্ৰ অহজিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

যিহোচাফট আৰু অহজিয়াৰ ৰাজত্ব।

41তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰত, আচাৰ পুত্ৰ যিহোচাফটে যিহুদাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। 42যিহোচাফটে পঁয়ত্ৰিশ বছৰ বয়সত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁ যিকচালেমত পঁচিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাতৃ চিলহীৰ জীয়েক অজুবা আছিল।

43যিহোচাফটে নিজ পিতৃ আচাৰ পথত চলিলে; তেওঁ সেইবোৰৰ পৰা নুঘুৰি, যিহোৱাৰ সাক্ষাতে সদাচৰণ কৰিলে। তথাপি পবিত্ৰ ঠাইবোৰ গুচুউৱা হোৱা নাছিল; লোকসকলে তেতিয়াও সেই পবিত্ৰ ঠাইবোৰত বলিদান কৰিছিল আৰু ধূপ জ্বলাইছিল। 44ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ লগত যিহোচাফট মিলেৰে আছিল।

45যিহোচাফটৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্তৰ বিষয়ে, তেওঁ সিদ্ধ কৰা পৰাক্ৰম আৰু তেওঁ কৰা যুদ্ধৰ কথাৰ বিষয়ে জানো যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস পুস্তকখনত লিখা নাই? 46তেওঁৰ পিতৃ আচাৰ ৰাজত্বৰ কালত যি নট লোকসকল অৱশিষ্ট আছিল, তেওঁ সেই লোকসকলক দেশৰ পৰা দূৰ কৰিলে। 47সেই কালত ইদোমৰ ৰজা নাছিল; এজন প্ৰতিনিধিয়ে ৰাজ্য শাসন কৰিছিল।

48পাছত যিহোচাফটে সোণৰ কাৰণে ওফীৰলৈ যাবলৈ জাহাজ সাজিলে; কিন্তু সেই জাহাজবোৰ যাব নোৱাৰিলে, কিয়নো ইচিয়োন-গেবৰত সেই জাহাজবোৰ ভাগি থাকিল। 49তেতিয়া আহাবৰ পুত্ৰ অহজিয়াই যিহোচাফটক ক’লে, “আপোনাৰ দাসসকলৰ সৈতে মোৰ দাসসকল জাহাজত যাওঁক।” কিন্তু যিহোচাফট সেই কথালৈ মান্তি নহ’ল। 50পাছত যিহোচাফট তেওঁৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ’ল আৰু তেওঁৰ ওপৰ-পিতৃ দায়ুদৰ নগৰত, তেওঁৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ’ল। তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ যিহোৰাম তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

51যিহুদাৰ যিহোচাফট ৰজাৰ ৰাজত্বৰ সপ্তদশ বছৰত আহাবৰ পুত্ৰ অহজিয়াই চমৰিয়াত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দুবছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। 52তেওঁ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে আৰু তেওঁ নিজ পিতৃ-মাতৃৰ পথত আৰু নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে যিদৰে ইস্ৰায়েলক পাপত লিপ্ত কৰাইছিল, সেই পথতে চলিলে। 53তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ উত্তেজিত কৰিবলৈ, তেওঁৰ পিতৃৰ সকলো কাৰ্যৰ দৰেই বালক সেৱা কৰিলে, আৰু তাক পূজাও কৰিলে।

ৰাজাৰলিৰ দ্বিতীয় পুস্তক।

Chapter 1

ৰজা অহজিয়াৰ আঘাত আৰু মৃত্যু।

¹আহাবৰ মৃত্যুৰ পাছত, মোৰাব দেশে ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ-আচৰণ কৰিলে।

²অহজিয়াই চমৰিয়াত তেওঁৰ ঘৰৰ ওপৰ-কোঠালিৰ খিড়িকীয়েদি তললৈ পৰি আঘাট পালে। তেতিয়া তেওঁ কেইজনমান লোকক এইবুলি কৈ পঠাই দিলে যে, “তোমালোকে গৈ ইক্ৰোণৰ দেৱতা বাল জবুবৰ ওচৰত সোধা, এই আঘাটৰ পৰা মই সুস্থ হ’ম নে নাই।”

³কিন্তু যিহোৱাৰ দূতে তিচবীয়া এলিয়াক ক’লে, “তুমি গৈ চমৰিয়াৰ ৰজাই পঠোৱা লোকসকলৰ লগত সাক্ষাত কৰি তেওঁলোকক কোৱা, ‘ইস্ৰায়েল দেশত জানো ঈশ্বৰ নাই যে, তোমালোকে ইক্ৰোণৰ বাল জবুবৰ গুৰিত সুধিবলৈ গৈছা? ⁴সেয়ে যিহোৱাই কৈছে, “তুমি যি শয্যাত পৰি আছা, তাৰ পৰা তুমি পুণৰ নুঠিবা। তোমাৰ অৱশ্যেই মৃত্যু হ’ব।” এলিয়াই সেই লোকসকলক লগ ধৰিলে আৰু এই দৰে কৈ গুছি গ’ল।

⁵পাছত সেই লোকসকল ৰজাৰ ওচৰলৈ ঘূৰি অহাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, “তোমালোক কিয় উভটি আহিলা?” ⁶উত্তৰত তেওঁলোকে ক’লে, “এজন মানুহে আমাৰ লগত সাক্ষাত কৰি ক’লে, ‘যি জনে আপোনালোকক পঠিয়াইছে, আপোনালোক যেন সেই ৰজাৰ ওচৰলৈ উভটি গৈ তেওঁক জনায়, ‘যিহোৱাই কৈছে, ‘ইস্ৰায়েল দেশত জানো ঈশ্বৰ নাই, আপুনি যে ইক্ৰোণৰ দেৱতা বাল জবুবৰ গুৰিত সুধিবৰ কাৰণে মানুহ পঠিয়াইছে? সেয়ে আপুনি যি শয্যাত পৰি আছে, তাৰ পৰা পুণৰ নুঠিব, কিন্তু অৱশ্যেই মৃত্যু হ’ব।”

⁷ৰজাই তেওঁলোকক সুধিলে, “যি মানুহজনে তোমালোকৰ লগত সাক্ষাত কৰি এই কথা ক’লে, তেওঁ বাক দেখাত কেনেকুৱা আছিল?”

⁸তেওঁলোকে উত্তৰ দিলে, “তেওঁ জন্তুৰ নোমেৰে তৈয়াৰী পোছাক পিন্ধিছিল আৰু তেওঁৰ কঁকালত আছিল চামৰাৰ কটিবন্ধন।” ৰজাই ক’লে, “তেৱেঁ হৈছে তিচবীয়া এলিয়া।”

⁹তাৰ পাছত ৰজাই এজন সেনাপতি আৰু তেওঁৰ পঞ্চাশজন সৈন্যক এলিয়াৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। এলিয়া সেই সময়ত পাহাৰৰ ওপৰত বহি আছিল। সেনাপতিজন এলিয়াৰ ওচৰলৈ উঠি গৈ ক’লে, “হে ঈশ্বৰৰ লোক, ৰজাই আপোনাক নামি আহিবলৈ কৈছে।” ¹⁰এলিয়াই সেনাপতিজনক ক’লে, “মই যদি ঈশ্বৰৰ লোক হওঁ, তেন্তে আকাশৰ পৰা জুই নামি আহি যেন আপোনাক আৰু আপোনাৰ পঞ্চাশজন সৈন্যক পুৰি গ্ৰাস কৰে।” তেতিয়া আকাশৰ পৰা জুই নামি আহি সেই সেনাপতি আৰু তেওঁৰ পঞ্চাশজন সৈন্যক গ্ৰাস কৰিলে।

¹¹ৰজাই আকৌ এজন সেনাপতি আৰু তেওঁৰ পঞ্চাশজন সৈন্যক এলিয়াৰ ওচৰলৈ পঠালে। সেই সেনাপতিয়েও এলিয়াক ক’লে, “হে ঈশ্বৰৰ লোক, ৰজাই আপোনাক এতিয়াই নামি আহিবলৈ কৈছে।” ¹²এলিয়াই উত্তৰ দি ক’লে, “মই যদি ঈশ্বৰৰ লোক হওঁ, তেন্তে আকাশৰ পৰা জুই নামি আহি যেন আপোনাক আৰু আপোনাৰ পঞ্চাশজন সৈন্যক পুৰি গ্ৰাস কৰে।” তেতিয়া পুণৰাই আকাশৰ পৰা ঈশ্বৰৰ জুই নামি আহি তেওঁক আৰু তেওঁৰ পঞ্চাশজন সৈন্যক গ্ৰাস কৰিলে।

¹³তাৰ পাছত পুণৰ ৰজাই তৃতীয়বাৰলৈ এজন সেনাপতি আৰু তেওঁৰ পঞ্চাশজন সৈন্যক পঠালে। এই তৃতীয় সেনাপতিয়ে ওপৰলৈ উঠি গৈ এলিয়াৰ সন্মুখত আঁঠুকাঢ়ি মিনতি কৰিলে, “হে ঈশ্বৰৰ লোক, আপোনাৰ দৃষ্টিত মোৰ আৰু আপোনাৰ এই পঞ্চাশজন দাসৰ জীৱন যেন বহুমূলীয়াৰূপে গ্ৰাহ্য হয়। ¹⁴চাওক, আকাশৰ পৰা জুই নামি আগেয়ে অহা দুজন সেনাপতি আৰু তেওঁলোকৰ সকলো সৈন্যকে পুৰি গ্ৰাস কৰিলে; কিন্তু এইবাৰ আপোনাৰ দৃষ্টিত মোৰ প্ৰাণ বহুমূল্য হওক।”

¹⁵তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতে এলিয়াক ক’লে, “তুমি তেওঁৰ লগত নামি যোৱা, তেওঁক ভয় নকৰিবা।” তাতে এলিয়াই তেওঁৰ লগত নামি আহি ৰজাৰ ওচৰলৈ গ’ল।

¹⁶তেওঁ ৰজাক ক’লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘আপুনি ইক্ৰোণৰ দেৱতা বাল জবুবৰ ওচৰলৈ লোক পঠাইছিল। ইস্ৰায়েল দেশত জানো সুধিবৰ বাবে ঈশ্বৰ নাই? এনে কাম কৰাৰ কাৰণে যি শয্যাত আপুনি পৰি আছে, সেই শয্যাৰ পৰা আৰু উঠিব নোৱাৰিব; কিন্তু অৱশ্যেই মৃত্যু হ’ব।”

¹⁷যিহোৱাই এলিয়াৰ মাধ্যমেদি যিদৰে কৈছিল, সেইদৰে ৰজা অহজিয়াৰ মৃত্যু হ’ল। অহজিয়াৰ কোনো পুত্ৰ সন্তান নথকাৰ বাবে তেওঁৰ ঠাইত যোৰাম ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হ’ল। যিহূদাৰ ৰজা যিহোচাফটৰ পুত্ৰ যিহোৰামৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰত যোৰাম ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হৈছিল। ¹⁸অহজিয়াৰ আন আন সকলো কৰ্মৰ বৃত্তান্ত ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ “ইতিহাস” পুস্তকখনত জানো লিখা নাই?

Chapter 2

এলিয়া স্বৰ্গলৈ উঠি যোৱা।

¹যিহোৱাই যেতিয়া এলিয়াক ঘূৰ্ণিতাহৰ দ্বাৰাই স্বৰ্গলৈ তুলি নিব বিচাৰিছিল, তেতিয়া এলিয়া আৰু ইলীচাই গিলগলৰ পৰা ওলাই গৈছিল।

²এলিয়াই ইলীচাক ক'লে, “তুমি ইয়াতে থাকা; যিহোৱাই মোক বৈৎএললৈ পঠাইছে।” কিন্তু ইলীচাই তেওঁক ক'লে, “যিহোৱাৰ শপত আৰু আপোনাৰ প্ৰাণৰ শপত, মই আপোনাক এৰি নাযাওঁ।” তাতে তেওঁলোক বৈৎএললৈ নামি গ'ল।

³বৈৎএলত থকা শিষ্য ভাৱবাদীসকলৰ এটা দলে ইলীচাৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “যিহোৱাই যে আজি আপোনাৰ গুৰুক আপোনাৰ ওচৰৰ পৰা লৈ যাব, সেই বিষয়ে আপুনি জানেনে?” ইলীচাই উত্তৰ দিলে, “হয়, মই জানো; কিন্তু তোমালোকে এই বিষয়ে একোকে নকবা।” ⁴তাৰ পাছত এলিয়াই তেওঁক ক'লে, “ইলীচা, তুমি ইয়াতে থাকা; কিয়নো যিহোৱাই মোক যিৰীহোলৈ পঠাইছে।” কিন্তু ইলীচাই ক'লে, “যিহোৱাৰ শপত আৰু আপোনাৰ প্ৰাণৰ শপত, মই আপোনাক এৰি নাযাওঁ।” তাতে তেওঁলোক যিৰীহোলৈ গ'ল।

⁵যিৰীহোত থকা শিষ্য-ভাৱবাদীসকলে ইলীচাৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “যিহোৱাই যে আজি আপোনাৰ গুৰুক আপোনাৰ ওচৰৰ পৰা লৈ যাব, সেই বিষয়ে আপুনি জানেনে?” ইলীচাই উত্তৰ দিলে, “হয়, মই জানো; কিন্তু এই বিষয়ে তোমালোকে একোকে নকবা।” ⁶তাৰ পাছত এলিয়াই ইলীচাক ক'লে, “তুমি ইয়াতে থাকা; কিয়নো যিহোৱাই মোক যৰ্দনলৈ পঠাইছে।” ইলীচাই উত্তৰ দিলে, “যিহোৱাৰ শপত আৰু আপোনাৰ প্ৰাণৰ শপত, মই আপোনাক এৰি নাযাওঁ।” সেয়ে তেওঁলোক দুয়ো যাবলৈ ধৰিলে।

⁷এলিয়া আৰু ইলীচা দুয়ো যৰ্দন নদীৰ পাৰত গৈ ৰ'ল আৰু তেওঁলোকৰ পৰা কিছু দূৰৈত পঞ্চাশজন শিষ্য-ভাৱবাদীসকল আহি থিয় হ'ল।

⁸এলিয়াই নিজৰ গাৰ চাদৰখন নুৰিয়াই লৈ যৰ্দনৰ পানীত কোবালে; তাতে পানী দুয়োফালে দুভাগ হৈ গ'ল আৰু তেওঁলোক দুজন শুকান মাটিৰ ওপৰেদি পাৰ হৈ গ'ল। ⁹পাৰ হৈ যোৱাৰ পাছত এলিয়াই ইলীচাক ক'লে, “মোক কোৱা, তোমাৰ ওচৰৰ পৰা মোক তুলি নিয়াৰ আগেয়ে মই তোমাৰ কাৰণে কি কৰিম?” ইলীচাই উত্তৰত ক'লে, “মিনতি কৰোঁ, আপোনাৰ আত্মাৰ ক্ষমতাৰ দুগুণ আত্মা যেন মই পাওঁ।” ¹⁰এলিয়াই ক'লে, “তুমি এক জটিল বিষয় বিচাৰিলা। তথাপিও তোমাৰ ওচৰৰ পৰা মোক লৈ যোৱাৰ সময়ত যদি তুমি মোক দেখা পোৱা, তেন্তে তুমি তাক পাবা; যদি দেখা নোপোৱা, তেন্তে নাপাবা।”

এলিয়াক স্বৰ্গলৈ তুলি নিয়া

¹¹তেওঁলোকে এইদৰে কথা পাতি গৈ থাকোঁতেই, হঠাৎ এখন অগ্নিময় ৰথ আৰু অগ্নিময় কিছুমান ঘোঁৰা আহি তেওঁলোক দুজনক পৃথক কৰি দিলে, আৰু এক ঘূৰ্ণিতাহত এলিয়া স্বৰ্গলৈ গুছি গ'ল। ¹²ইলীচাই তাকে দেখি চিঞৰি উঠিল, “মোৰ পিতৃ, হে মোৰ পিতৃ, ইস্ৰায়েলৰ ৰথ আৰু অশ্বাৰোহীসকল!” তাৰ পিছত ইলীচাই এলিয়াক পুণৰ দেখা নাপালে। তেতিয়া তেওঁ নিজৰ কাপোৰ ধৰি ফালি দুডোখৰ কৰিলে।

¹³তাৰ পাছত এলিয়াৰ গাৰ পৰা পৰি যোৱা চাদৰখন তুলি লৈ তেওঁ উলটি আহি যৰ্দনৰ তীৰত থিয় হ'ল। ¹⁴এলিয়াৰ গাৰ পৰা পৰি যোৱা সেই চাদৰখনেৰে তেওঁ পানীত আঘাট কৰি ক'লে, “এলিয়াৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ক'ত?” যেতিয়া তেওঁ পানীত আঘাট কৰিলে, তেতিয়া পানী দুয়োকাষে দুভাগ হ'ল আৰু ইলীচা পাৰ হৈ গ'ল।

¹⁵যিৰীহোৰ শিষ্য-ভাৱবাদীসকলৰ দলটোৱে যেতিয়া ইলীচাক দেখা পালে, তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, “এলিয়াৰ আত্মা ইলীচাৰ ওপৰত স্থিতি লৈছে!” সেইবাবে, তেওঁলোকে ইলীচাক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিল আৰু তেওঁৰ সন্মুখত মাটিত উবুৰি হৈ পৰি প্ৰণিপাত কৰিলে। ¹⁶তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, “চাওক, আপোনাৰ দাসসকলৰ মাজত ইয়াত পঞ্চাশজন শক্তিশালী লোক আছে। বিনয় কৰোঁ, তেওঁলোকক আপোনাৰ গুৰুক বিচাৰি যাবলৈ অনুমতি দিয়ক; হয়তো যিহোৱাৰ আত্মাই তেওঁক তুলি লৈ গৈ কোনো পৰ্কত নাইবা কোনো উপত্যকাত পেলাই গৈছে।” কিন্তু ইলীচাই ক'লে, “নহয়! তেওঁলোকৰ কাকো পঠাব নালাগে।” ¹⁷কিন্তু ভাৱবাদীসকলৰ শিষ্যৰ দলটোৱে ইলীচাক মিনতি কৰি থকাত, তেওঁ লাভ পাই ক'লে, “ঠিক আছে, পঠাই দিয়া।” তাতে তেওঁলোকে পঞ্চাশজন লোকক পঠাই দিলে আৰু সেই পঞ্চাশজনে তিনি দিন ধৰি বিচৰাৰ পাছতো এলিয়াক নাপালে। ¹⁸ইলীচা যিৰীহোত থকাৰ সময়তে তেওঁলোক তেওঁৰ ওচৰলৈ উলটি আহিল; ইলীচাই তেওঁলোকক ক'লে, “মই জানো তোমালোকক কোৱা নাছিলো, ‘নাযাবা বুলি’?”

ইলীচাই পানী বিশুদ্ধ কৰা

¹⁹এদিন নগৰৰ লোকসকলে ইলীচাক ক'লে, “মহাশয়, আপুনিতো দেখিছেই যে এক সুন্দৰ অৱস্থানত এই নগৰখন আছে। কিন্তু ইয়াৰ পানী বিশুদ্ধ নহয় আৰু ভূমিয়েও ভাল শস্য উৎপন্ন নকৰে।”

²⁰ইলীচাই ক'লে, “আপোনালোকে এটা নতুন পাত্ৰত অলপ নিমখ দি মোৰ ওচৰলৈ আনক।” লোকসকলে সেইদৰেই ইলীচাৰ ওচৰলৈ তাক আনি দিলে। ²¹তেতিয়া ইলীচাই সেইখিনি লৈ পানীৰ ভুমুকৰ কাষলৈ ওলাই গ'ল আৰু তাত লোণখিনি পেলাই দি ক'লে, “যিহোৱাই এইদৰে

কৈছে, 'মই এই পানী বিশুদ্ধ কৰিলোঁ; এতিয়াৰ পৰা এই পানী খাই কাৰো মৃত্যু নহ'ব আৰু ভূমিৰ উৎপাদন শস্যও নষ্ট নহ'ব।'" ²²এনেদৰে ইলীচাৰ কথামতে সেই পানী বিশুদ্ধ হৈ আজি পৰ্যন্ত তেনেদৰে আছে।

ইলীচাক বিদ্ৰূপ কৰাৰ ফল

²³পাছত ইলীচা তাৰ পৰা বৈৎএললৈ গ'ল। তেওঁ ওপৰলৈ উঠি গৈ থাকোতে বাটত কিছুমান সৰু ল'ৰাই নগৰৰ পৰা ওলাই আহি তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰি ক'বলৈ ধৰিলে, "ঐ তপামুৰা, সোনকালে সোনকালে উঠি যা; তপামুৰা!" ²⁴তেতিয়া ইলীচাই পাছফালে ঘূৰি সিহঁতৰ ফালে চাই যিহোৱাৰ নামেৰে সিহঁতক শাও দিলে; তেতিয়া বননিৰ পৰা হঠাৎ দুজনী ভালুকী ওলাই আহিল আৰু সিহঁতৰ মাজৰ বিয়াল্লিষ্টা ল'ৰাক ক্ষত-বিক্ষত কৰিলে। ²⁵তাৰ পাছত তেওঁ সেই ঠাইৰ পৰা কৰ্মিল পৰ্বতলৈ গ'ল, আৰু তাৰ পৰা চমৰিয়ালৈ উভটি গ'ল।

Chapter 3

ইস্ৰায়েলত যোৰামৰ ৰাজত্ব

¹যিহূদাত যিহোচাফটৰ ৰাজত্বৰ ওঠৰ বছৰত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবৰ পুত্ৰ যোৰাম ৰজা হ'ল। তেওঁ চমৰিয়াত থাকি বাৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ²যিহোৱাৰ দৃষ্টিত তেওঁ কু-আচৰণ কৰিলে, কিন্তু তেওঁ তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ দৰে কৰা নাছিল; কিয়নো তেওঁৰ পিতৃয়ে বাল দেৱতাৰ পূজাৰ কাৰণে যি স্তম্ভ নিৰ্মাণ কৰিছিল, তাক তেওঁ দূৰ কৰি দিছিল। ³তথাপি নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে যি সকলো পাপ কাৰ্য কৰি ইস্ৰায়েলক পাপ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল, সেই পাপবোৰত তেওঁ আসক্ত হৈ থাকিল; তেওঁ সেইবোৰ বন্ধ নকৰিলে।

মোৱাব ইস্ৰায়েলৰ পৰা পৃথক হৈ বিদ্ৰোহ কৰা

⁴মোৱাবৰ ৰজা মেচাই ভেড়া পুহি সেইবোৰৰ বংশ বৃদ্ধি কৰিছিল। তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক কৰ হিচাবে এক লাখ ভেড়া পোৱালি আৰু এক লাখ মতা ভেড়াৰ উল দিব লাগিছিল। ⁵কিন্তু আহাবৰ মৃত্যুৰ পাছত, মোৱাবৰ ৰজাই ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে। ⁶সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যোৰামে তেতিয়া চমৰিয়াৰ পৰা ওলাই গৈ ইস্ৰায়েলীয়াসকলক যুদ্ধৰ কাৰণে একগোট কৰিলে।

⁷যিহূদাৰ ৰজা যিহোচাফটৰ ওচৰলৈ তেওঁ বাৰ্তা পঠাই জনালে যে, "মোৱাবৰ ৰজাই মোৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছে; আপুনি মোৱাবৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ মোৰ লগত যাব নে?" যিহোচাফটে ক'লে, "মই আপোনাৰ লগত যাম। মই আপোনাৰ দৰেই হওঁ; মোৰ লোক আৰু যোঁৰাবোৰ যেনে আপোনাৰ লোকসকল আৰু যোঁৰাবোৰো তেনে।" ⁸তাৰ পাছত ৰজা যোৰামে সুধিলে, "আমি কোন বাটেৰে গৈ আক্ৰমণ কৰিম?" তাতে তেওঁ ক'লে, "ইদোমৰ মৰুপ্ৰান্তৰ মাজেদি।"

⁹সেইদৰে, যিহূদাৰ ৰজা আৰু ইদোমৰ ৰজাৰ সৈতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজা ওলাই গ'ল। তেওঁলোকে সাত দিন ধৰি অৰ্ধবৃত্ত হৈ ঘূৰি আগবাঢ়ি গ'ল। তেতিয়া সৈন্যসকলৰ কাৰণে আৰু লগত নিয়া পশুবোৰৰ কাৰণে তেওঁলোকে পানী বিচাৰি পোৱা নাছিল। ¹⁰তাকে দেখি ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই ক'লে, "হায় হায়! মোৱাবৰ হাতত পৰাজিত হ'বলৈকে যিহোৱাই আমাৰ এই তিনিজন ৰজাক একত্ৰিত কৰি মাতি আনিলে নেকি?" ¹¹কিন্তু যিহোচাফটে ক'লে, "ইয়াত যিহোৱাৰ কোনো ভাৱবাদী নাই নেকি যিজনৰ যোগেদি আমি যিহোৱাৰ ওচৰত সুধিব পাৰিম?"

তাতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ দাসসকলৰ এজনে ক'লে, "চাফটৰ পুতেক ইলীচা ইয়াত আছে। তেওঁ এলিয়াৰ হাতত পানী বাকী দিয়া সেৱাকাৰী আছিল।" ¹²যিহোচাফটে ক'লে, "যিহোৱাৰ বাক্য তেওঁৰ ওচৰত আছে।" তাতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজা, ইদোমৰ ৰজা আৰু যিহোচাফট ইলীচাৰ ওচৰলৈ নামি গ'ল।

¹³ইলীচাই ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক ক'লে, "আপোনাৰ কাৰণে মই কি কৰিব পাৰো? আপুনি আপোনাৰ পিতৃ আৰু মাতৃৰ ভাৱবাদীসকলৰ ওচৰলৈ যাওঁক।" তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই তেওঁক ক'লে, "নহয়, আমি নাযাওঁ, কাৰণ মোৱাবৰ হাতত পৰাজিত হ'বলৈ যিহোৱাই আমাৰ তিনিওজন ৰজাক একত্ৰিত কৰি মাতি আনিলে।" ¹⁴ইলীচাই ক'লে, "যিজনৰ সন্মুখত থাকি মই সেৱা কৰিবলৈ প্ৰস্তুত, বাহিনীসকলৰ সেই জীৱিত যিহোৱাৰ শপত যে, যিহূদাৰ ৰজা যিহোচাফট যদি ইয়াত নাথাকিলহেঁতেন, মই আপোনালৈ মনোযোগ নিদিলোহেঁতেন, এনেকি মই আপোনাৰ ফালে নাচালোহেঁতেন।" ¹⁵কিন্তু এতিয়া মোৰ ওচৰলৈ এজন বীণা বজোৱা লোকক লৈ আনক।" লোকজনে যেতিয়া বীণা বজাইছিল, তেতিয়া যিহোৱাৰ হাত ইলীচাৰ ওপৰলৈ আহিল। ¹⁶তাতে তেওঁ ক'লে, "যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'এই শুকান নদীৰ উপত্যকাটো খান্দি খাল তৈয়াৰ কৰক।' ¹⁷কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'আপোনালোকে কোনো বতাহ বা বৰষুণ দেখা নাপালেও, এই নদীৰ উপত্যকা পানীৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব আৰু আপোনালোকে পানী খাব পাৰিব; আপোনালোকৰ পশুধন আৰু আন আন জন্তুবোৰেও পানী খাব।' ¹⁸যিহোৱাৰ দৃষ্টিত ই অতি সৰু কথা; তেওঁ মোৱাবীয়াসকলৰ ওপৰত আপোনালোকক বিজয়ী কৰিব। ¹⁹গড়েৰে আবৃত প্ৰত্যেকখন নগৰ আৰু উত্তম নগৰ আপোনালোকে আক্ৰমণ কৰিব; আপোনালোকে প্ৰত্যেকটো উত্তম গছ কাটি পেলাব, পানীৰ সকলো ভুমুক বন্ধ কৰি দিব আৰু সকলো উত্তম পথাৰ শিলেৰে নষ্ট কৰি পেলাব।"

20পাছদিনা ৰাতিপুৱা বলি উৎসৰ্গৰ সময়ত ইদোম দেশৰ ফালৰ পৰা পানীবৈ আহিল। পানীৰে দেশখন ভৰি পৰিল।

21ইতিমধ্যে মোৱাবীয়াসকলে শুনিছিল যে, তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে সেই তিনিজন ৰজা যুদ্ধ কৰিবলৈ আহিছে। তেতিয়া যুদ্ধৰ সাজ পিন্ধি যুদ্ধ কৰিব পৰা সকলো একগোট হৈ দেশৰ সীমাত উপস্থিত হ'ল। 22অতি ৰাতিপুৱাতে যেতিয়া তেওঁলোকে সাৰ পালে, তেতিয়া সূৰ্য্যৰ ৰশ্মি পানীৰ ওপৰত প্ৰতিফলিত হৈছিল। মোৱাবীয়াসকলে তেওঁলোকৰ ওচৰত সেই পানী তেজৰ দৰে ৰঙা যেন দেখিলে। 23তেওঁলোকে আচৰিত হৈ ক'লে, "এই চাওঁকচোন, চাওঁক, এইয়া তেজ! নিশ্চয়, সেই ৰজাসকলে এজনে আনজনক হত্যা কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ মৃত্যু হ'ল! গতিকে হে মোৱাবীয়াসকল ব'লা, এতিয়া আমি গৈ লুট কৰোঁহক!"

24কিন্তু মোৱাবীয়াসকল ইস্ৰায়েলৰ ছাউনিৰ ওচৰ আহি পোৱাত ইস্ৰায়েলীয়াসকলে অতৰ্কিতে ওলাই গৈ মোৱাবীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিলে আৰু মোৱাবীয়াসকল ইস্ৰায়েলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাই গ'ল। ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলে মোৱাবীয়াসকলক বধ কৰি কৰি তেওঁলোকৰ দেশত সোমাই পৰিল। 25তেওঁলোকে নগৰবোৰ ধ্বংস কৰিলে আৰু প্ৰত্যেকে শিল দলিয়াই সকলো সাৰুৱা পথাৰবোৰ শিলাময় কৰিলে। তেওঁলোকে পানীৰ ডুমুকবোৰ বন্ধ কৰি দিলে আৰু উত্তম উত্তম গছবোৰ কাটি পেলালে। কেৱলমাত্ৰ কীৰ-হেৰচত নগৰখনৰ শিলবোৰ য'তে আছিল ত'তে এৰি থ'লে। কিন্তু ফিঙ্গা অস্ত্ৰধাৰী সৈন্যসকলে নগৰখন আক্ৰমণ কৰিলে।

26পাছত মোৱাবৰ ৰজা মেচেই যেতিয়া দেখিলে যে তেওঁ যুদ্ধত পৰাজয় হ'ব, তেতিয়া তেওঁ সৈন্যসকলৰ মাজেদিয়েই ইদোমৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ যাবলৈ নিজৰ লগত সাতশ তৰোৱালধাৰী সেনা ল'লে; কিন্তু তেওঁলোকে নোৱাৰিলে। 27তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ জ্যেষ্ঠপুত্ৰ, যিজন তেওঁৰ পাছত ৰাজপাটৰ উত্তৰাধিকাৰী, তেওঁক লৈ গৈ নগৰৰ দেৱালৰ ওপৰত হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে অতিশয় ক্ৰোধিত হ'ল। তাতে ইস্ৰায়েলীয়া সৈন্যসকলে ৰজা মেচাক এৰি দি নিজ দেশলৈ ওভটি গ'ল।

Chapter 4

এগৰাকী বিধৱাক ইলীচাই সাহাৰ্য কৰা

1এদিন শিষ্য-ভাৱবাদী দ'লৰ এজনৰ ভাৰ্য্যাই কান্দি কান্দি ইলীচাৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "আপোনাৰ দাস মোৰ স্বামীৰ মৃত্যু হ'ল আৰু আপুনি জানে যে, আপোনাৰ দাস এজন যিহোৱাৰ ভয়কাৰী লোক আছিল। এতিয়া মহাজনে মোৰ পুত্ৰ দুটিক তেওঁৰ দাস কৰিবৰ কাৰণে লৈ যাবলৈ আহিছে।" 2ইলীচাই তেওঁক সুধিলে, "মইনো তোমাক কিদৰে সহায় কৰিব পাৰোঁ? বাৰু, মোক কোৱাচোন, তোমাৰ ঘৰত কি আছে?" মহিলাগৰাকীয়ে ক'লে, "এবাটি তেলৰ বাহিৰে আপোনাৰ দাসীৰ ঘৰত একোৱেই নাই।" 3তেতিয়া ইলীচাই ক'লে, "তুমি তোমাৰ সকলো প্ৰতিবেশীসকলৰ পৰা কিছুমান খালী পাত্ৰ ধাৰলৈ আনিবলৈ ওলাই যোৱা। যিমান সম্ভৱ হয়, সিমান বেছিকৈ আনিবা। 4তাৰ পাছত তুমি তোমাৰ ল'ৰা দুজনৰে সৈতে ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিবা আৰু সেই পাত্ৰবোৰত তেল ঢালিবা। এটা এটাকৈ পাত্ৰবোৰ ভৰি পৰাৰ পাছত একাষৰীয়াকৈ থবা।"

5তেতিয়া মহিলাগৰাকী ইলীচাৰ ওচৰৰ পৰা গুছি গ'ল; তেওঁ নিজৰ ল'ৰা দুটিক লৈ ঘৰত সোমাই দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিলে। ল'ৰা দুজনে তেওঁৰ ওচৰলৈ পাত্ৰবোৰ আনিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁ সেইবোৰত তেল ঢালিয়েই থাকিল। 6সকলোবোৰ পাত্ৰ ভৰাৰ পাছত তেওঁ এজন পুতেকক ক'লে, "আন এটা পাত্ৰ লৈ আনা।" ল'ৰাজনে ক'লে, "আৰু একো পাত্ৰই বাকী নাই।" তেতিয়া তেল পৰা বন্ধ হৈ গ'ল।

7তাৰ পাছত মহিলাগৰাকীয়ে আহি ঈশ্বৰৰ লোকৰ আগত সকলোবোৰ কথা ক'লে; তেওঁ ক'লে, "যোৱা, সেই তেল বেচি তোমাৰ ধাৰ পৰিশোধ কৰা আৰু অৱশিষ্ট যি থাকিব, তাৰে তোমাৰ আৰু ল'ৰাহঁতৰ জীৱিকা চলাবা।"

ইলীচাই চুনেমীয় মহিলাৰ পুত্ৰক জীৱিত কৰা

8এদিন ইলীচাই খোজ কাঢ়ি কাঢ়ি চুনেমলৈ গৈছিল। সেই ঠাইত বাস কৰা এগৰাকী ধনী মহিলাই তেওঁক নিজৰ ঘৰত আহাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বৰকৈ মিনতি কৰাত, তেওঁ তাত আহাৰ কৰিলে। পাছত তেওঁ যিমানবাৰ চুনেমৰ মাজেদি যায়, সিমানবাৰ সেই ঘৰত খোৱা-বোৱা কৰিবলৈ সোমায়।

9মহিলাগৰাকীয়ে তেওঁৰ স্বামীক ক'লে, "এই যি লোকজন প্ৰায়ে আমাৰ বাটেদি অহা-যোৱা কৰে, মই এতিয়া বুজিব পাৰিছো যে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ এজন পবিত্ৰ লোক। 10আহঁক না, আমি ছাদৰ ওপৰতে এটি সৰু কোঁঠালি সাজি তাৰ ভিতৰত তেওঁৰ কাৰণে এখন বিচনা, মেজ, চকী আৰু এটা চাকি ৰাখি থওঁ; তাতে তেওঁ আমাৰ ইয়ালৈ আহিলে, সেই কোঁঠালিত থাকিব পাৰিব।"

11এদিন ইলীচা যেতিয়া পুণৰ আহিছিল, তেওঁ সেই ওপৰ কোঁঠালিত গৈ বিশ্ৰাম লৈছিল। 12তেওঁ তেওঁৰ দাস গেহজীক ক'লে, "তুমি সেই চুনেমীয়া মহিলাগৰাকীক মাতা।" তাতে দাসজনে মহিলাগৰাকীক মাতিলে আৰু মহিলাগৰাকী আহি তেওঁৰ আগত থিয় হ'ল। 13তেতিয়া ইলীচাই তেওঁৰ দাসক ক'লে, "তেওঁক কোৱা, 'আপুনি আমাৰ কাৰণে এই সকলো কষ্ট কৰিলে, এতিয়া আপোনাৰ কাৰণে আমি কি কৰিব পাৰোঁ? ৰজা

বা প্ৰধান সেনাধ্যক্ষৰ ওচৰত আমি আপোনাৰ কাৰণে কিবা অনুৰোধ কৰিমনে?" উত্তৰত মহিলাগৰাকীয়ে ক'লে, "মই মোৰ নিজৰ পৰিয়ালৰ মাজত ভালে আছোঁ।"

¹⁴ইলীচাই ক'লে, "তেন্তে আমি তেওঁৰ কাৰণে কি কৰিব পাৰোঁ?" গেহজীয়ে উত্তৰ দিলে, "অৱশ্যে, তেওঁৰ কোনো পুত্ৰ নাই আৰু তেওঁৰ স্বামীও বৃদ্ধ হ'ল।" ¹⁵ইলীচাই ক'লে, "তেওঁক মাতি আনা।" তেতিয়া গেহজীয়ে চুনেমীয়ানীক মাতি আনিলে আৰু তেওঁ আহি দুৱাৰ মুখত থিয় হ'ল।

¹⁶ইলীচাই ক'লে, "অহা বছৰৰ এই সময়ত আপুনি কোলাত এটি পুত্ৰ সন্তান ল'বলৈ পাব।" মহিলাগৰাকীয়ে ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু, হে ঈশ্বৰৰ লোক, আপোনাৰ দাসীক মিছা আশা নিদিব।"

¹⁷পাছত মহিলাগৰাকী গৰ্ভৱতী হ'ল আৰু ইলীচাই যেনেকৈ কৈছিল ঠিক সেইদৰেই পিছৰ বছৰৰ একে সময়ত তেওঁ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে।

¹⁸ল'ৰাটি ডাঙৰ হ'বলৈ ধৰিলে। এদিন তেওঁৰ পিতৃ যেতিয়া শস্য দোৱা লোকসকলৰ লগত আছিল, তেতিয়া সি তাৰ বাপেকৰ ওচৰলৈ গ'ল।

¹⁹ল'ৰাটিয়ে বাপেকক ক'লে, "ওহ! মোৰ মূৰটো, মোৰ মূৰটো।" বাপেকে এজন দাসক ক'লে, "ইয়াক দাঙি মাকৰ ওচৰলৈ লৈ ব'লা।" ²⁰সেই দাসে যেতিয়া তাক দাঙি আনি মাকৰ ওচৰত দিলেহি, সি দুপৰীয়া পৰ্যন্ত মাকৰ কোলাতে বহি থাকিল আৰু তাৰ পাছত তাৰ মৃত্যু হ'ল।

²¹তেতিয়া মাকে ল'ৰাটিক ওপৰলৈ নি ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ বিচনাত শুৱাই থলে। তাৰ পাছত দুৱাৰ বন্ধ কৰি তেওঁ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল।

²²তেওঁ গিৰীয়েকক মাতি ক'লে, "আপুনি এতিয়াই এজন দাস আৰু এটা গাধ মোৰ ওচৰলৈ পঠাই দিয়ক। মই তৎক্ষণাত ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ ওচৰলৈ গৈ আকোঁ ঘূৰি আহিম।" ²³তেওঁৰ গিৰীয়েকে ক'লে, "তুমি তেওঁৰ ওচৰলৈ আজিয়েই কিয় যাব বিচাৰিছা? আজিটো ন-জোন নহয়, বিশ্ৰামবাৰও নহয়।" তেওঁ উত্তৰ দি'লে, "তাতে ভালেই হ'ব।" ²⁴তাৰপাছত তেওঁ গাধৰ ওপৰত আসন সজাই নিজৰ দাসক ক'লে, "সোনকালে চলাই নিয়া; মই নকওঁমানে তুমি লাহে লাহে নচলাবা।"

²⁵এইদৰে তেওঁ ওলাই গ'ল আৰু কৰ্মিল পৰ্বতত ঈশ্বৰৰ লোকৰ ওচৰলৈ আহিল। ঈশ্বৰৰ লোকে মহিলাগৰাকীক দুৰৈতে দেখি, নিজৰ দাস গেহজীক ক'লে, "সোৱা, চোৱা, চুনেমীয়া মহিলাগৰাকী; ²⁶তুমি দৌৰি তেওঁৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু সোধা যে, 'আপুনি, আপোনাৰ স্বামী আৰু আপোনাৰ ল'ৰাটি সকলোৱে কুশলে আছে নে?' তাই উত্তৰ দি'লে, "হয় ভালে আছে।"

²⁷পাছত তেওঁ কৰ্মিল পৰ্বতত ঈশ্বৰৰ লোকজনৰ ওচৰ পাই তেওঁৰ ভৰিত খামোটি ধৰিলে। তাতে তেওঁক আঁতৰাই আনিবলৈ গেহজী ওচৰ চাপি অহাত, ঈশ্বৰৰ লোকে ক'লে, "তেওঁক অকলে থাকিবলৈ দিয়া; কিয়নো তেওঁৰ মন বিষাদেৰে ভৰা; কিন্তু যিহোৱাই মোৰ পৰা তাক গুপতে ৰাখিছে, মোক একোকে নজনালে।" ²⁸মহিলাগৰাকীয়ে ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু, মই জানো আপোনাৰ ওচৰত এটি ল'ৰা খুজিছিলোঁ? মই জানো আপোনাক কোৱা নাছিলো, 'মোক মিছা আশা নিদিব'?" ²⁹তেতিয়া ইলীচাই গেহজীক ক'লে, "তোমাৰ কাপোৰ কঁকালত গুজি লৈ মোৰ এই লাখুটিডাল লোৱা আৰু মহিলাগৰাকীৰ ঘৰলৈ যোৱা। কোনো মানুহক লগ পালে, তেওঁক মঙ্গলবাদ নকৰিবা আৰু কোনোবাই মঙ্গলবাদ কৰিলেও তাৰ উত্তৰ নিদিবা। মোৰ লাখুটিডাল ল'ৰাটিৰ মুখৰ ওপৰত ৰাখিবা।" ³⁰কিন্তু ল'ৰাৰ মাকে ক'লে, "জীৱিত যিহোৱা আৰু আপোনাৰ শপত খাই কওঁ, মই আপোনাক এৰি নাযাওঁ।" সেয়ে ইলীচাই উঠি মহিলাগৰাকীৰ পাছে পাছে যাবলৈ ধৰিলে। ³¹গেহজীয়ে তেওঁলোকৰ আগে আগে গৈ ল'ৰাটিৰ মুখৰ ওপৰত সেই লাখুটিডাল ৰাখিলে, কিন্তু কোনো সাৰ-সুৰৰ লক্ষণ পোৱা নগ'ল। সেয়ে, গেহজীয়ে ইলীচাক লগ ধৰিবৰ বাবে উভটি গ'ল আৰু তেওঁক ক'লে, "ল'ৰাটি সাৰ পোৱা নাই।"

³²পাছত ইলীচাই ঘৰলৈ আহি দেখিলে যে, তেওঁৰ বিচনাতে মৃত ল'ৰাটি শুৱাই থোৱা আছে। ³³তেতিয়া তেওঁ অকলেই ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই দুৱাৰ বন্ধ কৰি যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ³⁴তাৰ পাছত তেওঁ বিচনাৰ ওপৰত উঠি ল'ৰাটিৰ মুখৰ ওপৰত নিজৰ মুখ, চকুৰ ওপৰত নিজৰ চকু আৰু হাতৰ তলুৱাৰ ওপৰত হাত ৰাখি শুই দিলে; তেওঁ ল'ৰাটিৰ ওপৰত যেতিয়া দীঘল দি পৰিল, তেতিয়া ল'ৰাটিৰ গা গৰম হৈ উঠিল।

³⁵তাৰ পাছত ইলীচাই নামি আহি ঘৰৰ ভিতৰতে অহা যোৱা কৰি ফুৰিলে; পাছত পুনৰায় বিচনাত উঠি গৈ ল'ৰাটিৰ ওপৰত দীঘল হৈ পৰিল। তাতে ল'ৰাটিয়ে সাতবাৰ হাঁচি মাৰি চকু মেলি চালে। ³⁶তেতিয়া ইলীচাই গেহজীক মাতি ক'লে, "চুনেমীয়ানীক মাতা!" তাতে গেহজীয়ে তেওঁক মাতি আনিলে। মহিলাগৰাকী কোঠালিটোলৈ অহাত ইলীচাই ক'লে, "তোমাৰ ল'ৰাটিক লোৱা।" ³⁷তেতিয়া মহিলাগৰাকী সোমাই আহি তেওঁৰ ভৰিত পৰিল আৰু মাটিত মুখ দি উবুৰি হৈ তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিলে। তাৰ পাছত পুতেকক তুলি লৈ তেওঁ বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

বিহ মিলোৱা চুকহা

³⁸তাৰ পাছত ইলীচা পুণৰ গিলগললৈ ঘূৰি গ'ল; সেই সময়ত সেই ঠাইত আকাল হৈছিল; তেতিয়া শিষ্য-ভাৱবাদীসকলৰ এটা দল তেওঁৰ আগত বহি আছিল; তেওঁ নিজৰ দাসক ক'লে, "ডাঙৰ চৰুটো জুইৰ ওপৰত বহাই দি শিষ্য-ভাৱবাদীৰ দলটোৰ কাৰণে আঞ্জাৰে চুকহা ৰান্ধা।"

³⁹তেতিয়া তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে শাক তুলি আনিবৰ কাৰণে পথাৰলৈ গ'ল। তেওঁ ফলেৰে ভৰা বনৰীয়া লতা দেখা পাই তাৰ ফল ছিঙি কোঁচত ভৰাই আনিলে; তাৰ পাছত সেইবোৰ কাটি চুকহাত দিলে; কিন্তু সেইবোৰ কি আছিল, তাক তেওঁলোকে নাজানিলে। ⁴⁰পাছত তেওঁলোকে সেই আঞ্জা লোকসমূহক খাবলৈ বাকি দিলে; কিন্তু লোকসমূহে সেই আঞ্জা মুখত দিয়া মাত্ৰকে চিঞৰি উঠিল, "হে ঈশ্বৰৰ লোক, চৰুত মৃত্যু আছে!" তেওঁলোকে সেই আঞ্জা পুণৰ খাব নোৱাৰিলে। ⁴¹তেতিয়া ইলীচাই ক'লে, "অলপমান ময়দা লৈ আনা।" তেওঁ সেই ময়দাখিনি চৰুত পেলাই দি ক'লে, "এতিয়া এইখিনি লোকসকলে খাবৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ মাজত বাকি দিয়া।" তাতে চৰুত ক্ষতিকাৰক একোৱেই নাথাকিল।

এশজন লোকক খুউৱা

42এবাৰ বাল-চালিচাৰ পৰা এজন মানুহে ঈশ্বৰৰ লোকৰ কাৰণে প্ৰথমে কটা শস্যৰ পৰা যৱ ধানৰ বিশটা পিঠা আৰু বস্তা ভৰাই নতুন শস্য আনিলে। ইলীচাই ক'লে, "এইবোৰ লোকসকলক খাবলৈ বিলাই দিয়া।" 43তেওঁৰ দাসে ক'লে, "কি! মই ইয়াক এশজন লোকৰ আগত থম নে?" ইলীচাই উত্তৰত ক'লে, "তুমি লোকসকলক ইয়াকে খাবলৈ দিয়া; কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, 'তেওঁলোকে খাব আৰু কিছু বাকীও থাকিব।'" 44সেই দাসে তেতিয়া তাক নি লোকসকলৰ আগত ৰাখিলে। যিহোৱাই যিদৰে কৈছিল, সেইদৰেই তেওঁলোকে তাক খালে আৰু কিছু বাকীও থাকিল।

Chapter 5

নামানৰ কুষ্ঠৰোগ সুস্থ হোৱা।

1অৰামৰ (চিৰিয়া) ৰজাৰ সেনাপতিজনৰ নাম আছিল নামান। তেওঁ এজন সাহসী, পৰাক্ৰমী বীৰ আছিল আৰু তেওঁৰ যোগেদিয়েই যিহোৱাই অৰামীয়া সৈন্যৰ ওপৰত জয়ী হৈছিল। সেয়ে, ৰজাৰ ওচৰত তেওঁ এজন অতি মহান আৰু শ্ৰদ্ধাৰ ব্যক্তি আছিল। কিন্তু তেওঁ এজন কুষ্ঠৰোগীও আছিল। 2এবাৰ অৰামীয়া সৈন্যৰ দলে ইস্ৰায়েলক আক্ৰমণ কৰিবলৈ ওলাই যাওঁতে, ইস্ৰায়েল দেশৰ পৰা এজনী সৰু ছোৱালী তুলি লৈ আহিছিল; তাই নামানৰ ভাৰ্য্যাৰ সেৱা কৰিছিল।

3ছোৱালীজনীয়ে নামানৰ ভাৰ্য্যাক ক'লে, "মোৰ ইচ্ছা, প্ৰভুৱে যদি চমৰিয়াত থকা ভাৱবাদীক সাক্ষাৎ কৰে, বৰ ভাল হয়! তেওঁ নিশ্চয়ে প্ৰভুক কুষ্ঠ ৰোগৰ পৰা সুস্থ কৰিব।" 4তেতিয়া ইস্ৰায়েল দেশৰ পৰা অনা ছোৱালীজনীয়ে কোৱা সকলো কথা নামানে গৈ ৰজাক জনালে। 5"তেন্তে তুমি এতিয়াই যোৱাগৈ, ইস্ৰায়েলৰ ৰজালৈ মই এখন পত্ৰ পঠাই দিম," অৰামৰ ৰজাই ক'লে। তেতিয়া নামানে নিজৰ লগত দহ কিল্লৰ^[1] ৰূপ, ছয় হাজাৰটা সোণৰ টুকুৰা আৰু দহ যোৰ পিন্ধা কাপোৰ লৈ ইস্ৰায়েললৈ যাত্ৰা কৰিলে। 6লগত ইস্ৰায়েলৰ ৰজালৈ লিখা পত্ৰখনো তেওঁ ল'লে; ৰজালৈ নিয়া পত্ৰ খনত লিখা আছিল, "এই পত্ৰৰে সৈতে মই মোৰ সেৱক নামানৰ কুষ্ঠৰোগ সুস্থ হ'বৰ কাৰণে তেওঁক আপোনাৰ ওচৰলৈ পঠাইছো।"

7ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই সেই পত্ৰ পঢ়ি বেজাৰতে নিজৰ কাপোৰ ফালি ক'লে, "মই জানো ঈশ্বৰ? মোৰ জানো কাৰোবাৰ মৃত্যু আৰু জীৱনৰ ওপৰত হাত আছে। কিয় এই লোকজনে এজন মানুহৰ কুষ্ঠ ৰোগ সুস্থ কৰাৰ বাবে তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ পঠাইছে? ইয়াতে বুজা গৈছে যে, তেওঁ মোৰ লগত কাজিয়া আৰম্ভ কৰিবলৈহে ছল কৰিছে।"

8যেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই নিজৰ কাপোৰ ফলা কথা ঈশ্বৰৰ লোক ইলীচাই শুনিলে, তেওঁ ৰজাৰ ওচৰলৈ এই বাৰ্তা পঠালে, "আপুনি কিয় আপোনাৰ বস্ত্ৰ ফালিলে? সেই মানুহক মোৰ ওচৰলৈ আহিব দিয়ক; তাতে তেওঁ জানিব যে ইস্ৰায়েলৰ মাজত এজন ভাববাদী আছে।" 9সেয়েহে, নামানে নিজৰ ঘোঁৰা আৰু ৰথবোৰৰে সৈতে আহি, ইলীচাৰ ঘৰৰ দুৱাৰ-মুখত থিয় হ'ল। 10ইলীচাই এজন লোকৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ ওচৰলৈ এই বাৰ্তা কৈ পঠালে, "আপুনি যাওঁক আৰু যৰ্দন নদীত সাতবাৰ জোবোৰা মাৰক, তাতে আপোনাৰ গাৰ মণ্ডহ পূৰ্বৰ দৰে হৈ পৰিব আৰু আপুনি শুচি হ'ব।"

11তেতিয়া নামান তাৰ পৰা খং উঠি গুচি গ'ল আৰু তেওঁ ক'লে, "চোৱাছোন, মই ভাবিছিলোঁ, তেওঁ অৱশ্যেই ওলাই আহি মোৰ ওচৰত থিয় হ'ব আৰু নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিব, ৰোগৰ ঠাইত হাত বুলাই মোৰ কুষ্ঠ ৰোগ সুস্থ কৰিব। 12ইস্ৰায়েলৰ সকলো নদীতকৈ জানো দম্বেচকৰ অবানা আৰু ফাৰ্পৰ নদী উত্তম নহয়? মই জানো সেইবোৰত গা ধুই শুচি হ'ব নোৱাৰিম?" এই বুলি তেওঁ প্ৰচণ্ড খঙেৰে সৈতে ঘূৰি গুচি গ'ল। 13তেতিয়া দাসসকলে তেওঁৰ ওচৰ চাপি আহি নিবেদন কৰি ক'লে, "হে মোৰ পিতৃ, ভাৱবাদীজনে আপোনাক কোনো কষ্টৰ কাম কৰিবলৈ দিয়া হ'লে, আপুনি জানো তাক নকৰিলেহেতেন? তেন্তে কিনো ডাঙৰ কথা, তেওঁ কেৱল কৈছে যে, 'জোবোৰা মাৰি শুচি হোৱা'; সেয়ে আপুনি তাক কৰা উচিত।" 14তেতিয়া নামানে ঈশ্বৰৰ লোকৰ কথা অনুসাৰে যৰ্দন নদীত নামি গৈ সাত বাৰ ডুব মাৰিলে আৰু তেতিয়াই তেওঁৰ দেহ পূৰ্বৰ দৰে শুচি হ'ল। একেবাৰে সৰু ল'ৰাৰ দৰে তেওঁৰ গাৰ ছাল পৰিস্কাৰ হ'ল।

গেহজীৰ লোভ আৰু শাস্তি

15নামান আৰু তেওঁৰ সকলো সঙ্গী তেতিয়া ঈশ্বৰৰ লোকৰ ওচৰলৈ উভটি আহিল। ইলীচাৰ সন্মুখত থিয় হৈ ক'লে, "মই এতিয়া জানিলোঁ যে, ইস্ৰায়েলৰ বাহিৰে গোটেই পৃথিৱীতে আৰু ক'তো ঈশ্বৰ নাই। গতিকে এতিয়া অনুগ্ৰহ কৰি, আপোনাৰ এই দাসৰ পৰা এটি উপহাৰ গ্ৰহণ কৰক।" 16ইলীচাই ক'লে, "মই যি জনাৰ সাক্ষাতে থিয় হৈ আছোঁ, সেই জীৱনময় যিহোৱাৰ শপত, মই একোকে গ্ৰহণ নকৰোঁ।" নামানে উপহাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ তেওঁক বহুবাৰ অনুনয়-বিনয় কৰাতো তেওঁ মান্তি নহ'ল। 17নামানে ক'লে, "আপুনি যদি ইয়াক নলয়, তেন্তে অন্ততঃ মোক ইস্ৰায়েলৰ পৰা দুটা খচ্ছৰে বোজা কৰিব পৰাকৈ মাটি আপোনাৰ এই দাসক দিয়ক; কিয়নো এতিয়াৰ পৰা মই যিহোৱাৰ বাহিৰে কোনো ইতৰ দেৱতালৈ হোমবলি বা বলি উৎসৰ্গ নকৰিম। 18কিন্তু, এটা বিষয়ত যেন যিহোৱাই আপোনাৰ এই দাসক ক্ষমা কৰে; মোৰ ৰজাই যেতিয়া সেৱা

কৰিবৰ অৰ্থে ৰিম্মোনৰ মন্দিৰলৈ যায় আৰু তেওঁ মোৰ হাতৰ সাহায্যত নিৰ্ভৰ কৰে, সেই সময়ত মই নিজেও ৰিম্মোন দেৱতাৰ গৃহত মূৰ দোৱাঁব লগা হয়; তেতিয়া এই ক্ষেত্ৰত যিহোৱাই আপোনাৰ দাসক ক্ষমা কৰক।”¹⁹ ইলীচাই তেওঁক ক’লে, “শান্তি মনেৰে যোৱা।” তেতিয়া তেওঁ ইলীচাৰ ওচৰৰ পৰা গুছি গ’ল।

²⁰নামান তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা কিছু দূৰ যোৱাৰ পাছতে ঈশ্বৰৰ লোক ইলীচাৰ দাস গেহজীয়ে নিজৰ মনতে ক’লে, “সেই অৰামীয়া নামানে অনা উপহাৰবোৰ গ্ৰহণ নকৰি মোৰ প্ৰভুৱে তেওঁক এনেয়ে এৰি দিলে! জীৱিত যিহোৱাৰ শপত, মই তেওঁৰ পাছে পাছে লৰি গৈ তেওঁৰ পৰা কিছু কিছু লওঁগৈ!”

²¹এইবুলি গেহজীয়ে নামানৰ পাছে পাছে ল’ৰি গ’ল। নামানে গেহজীক তেওঁৰ ফালে লৰি অহা দেখি তেওঁৰ লগত সাক্ষাৎ হ’বলৈ ৰথৰ পৰা নামি সুধিলে, “কি, সকলোবোৰ ঠিকে আছেনে?”²² গেহজীয়ে ক’লে, “সকলো ঠিকেই আছে। কিন্তু মোৰ প্ৰভুৱে এই কথা ক’বলৈ মোক পঠালে যে, ‘ইফ্ৰায়িমৰ পাহাৰীয়া অঞ্চলৰ পৰা শিষ্য-ভাৱবাদীসকলৰ দুজন যুৱক এতিয়াই মোৰ কাষলৈ আহিল; সেয়ে অনুগ্ৰহ কৰি, তেওঁলোকৰ বাবে এক কিক্কৰ ৰূপ আৰু দুয়োৰ কাপোৰ দিয়ক।’”²³ তাতে নামানে ক’লে, “আপুনি যদি দুই কিক্কৰ লয়, তাতো মই অতি সুখী হ’ম।” এই বুলি নামানে দুয়োৰ কাপোৰ আৰু দুটা বস্ত্ৰত দুই কিক্কৰ ৰূপ বান্ধি নিজৰ দুজন দাসক কঢ়িয়াই নিবলৈ দিলে; তেওঁলোকে সেইবোৰ লৈ গেহজীৰ আগে আগে গ’ল।²⁴ পাছত পাহাৰৰ কাষ গৈ পোৱাত, তেওঁ দাসবোৰৰ পৰা সেই ৰূপৰ বস্ত্ৰবোৰ ল’লে আৰু ঘৰৰ ভিতৰত লুকুৱাই থৈ দাস দুজনক বিদায় দিলে। তেতিয়া তেওঁলোক গুচি গ’ল।

²⁵ তাৰ পাছত তেওঁ ভিতৰলৈ গৈ নিজৰ প্ৰভুৰ সন্মুখত থিয় হ’ল। তেতিয়া ইলীচাই তেওঁক সুধিলে, “গেহজী, তুমি ক’ৰ পৰা আহিলা?” তেওঁ উত্তৰ দিলে, “আপোনাৰ দাস ক’লৈকো যোৱা নাই।”²⁶ কিন্তু ইলীচাই তেওঁক ক’লে, “সেই মানুহজনে যেতিয়া তোমাৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ নিজৰ ৰথৰ পৰা নামিছিল, তেতিয়া মোৰ অন্তৰ জানো তোমাৰ লগত যোৱা নাছিল? ধন, কাপোৰ-কানি, জলফাই গছৰ বাৰী, দ্ৰাক্ষাবাৰী, ভেড়া, গৰু আৰু দাস-দাসী লোৱাৰ এইটো জানো সময়? ²⁷ এই হেতুকে নামানৰ কুৰ্ঠৰোগ তোমাৰ আৰু তোমাৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত চিৰকাল লাগি থাকিব।” তেতিয়া গেহজী ইলীচাৰ সন্মুখৰ পৰা গুছি গ’ল আৰু তেওঁৰ গাৰ ছাল হিমৰ নিচিনা বগা কুৰ্ঠৰোগ হ’ল।

5:5 [1]

Chapter 6

ইলীচাই কুঠাৰ ওপঙোৱা।

¹ এদিন শিষ্য-ভাৱবাদীসকলে ইলীচাক ক’লে, “চাওঁক, যি ঠাইত আমি আপোনাৰ লগত থাকো সেই ঠাই আমাৰ সকলোৰে কাৰণে অতি সৰু।

² আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি অনুমতি দিলে আমি যৰ্দন নদীৰ কাষলৈ গৈ প্ৰতিজনে এডালকৈ গছ কাটি সেই ঠাইতে আমি থাকিবলৈ এডোখৰ ঠাই যুগুত কৰিম।” তাতে ইলীচাই ক’লে, “বাৰু, তোমালোক আগুৱাই যোৱা।”³ তেতিয়া এজন শিষ্য-ভাৱবাদীয়ে ক’লে, “আপুনিও আপোনাৰ দাসসকলৰ লগত ব’লক।” ইলীচাই কলে, “ঠিক আছে, ময়ো যাম।”

⁴ এইদৰে তেওঁ তেওঁলোকৰ লগত গ’ল। তেওঁলোকে যৰ্দনৰ ওচৰলৈ গৈ গছ কাটিবলৈ ধৰিলে।⁵ তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে যেতিয়া গছ কাটি আছিল, তেতিয়া তেওঁৰ কুঠাৰখন সুলকি গৈ পানীত পৰিল; তাতে তেওঁ চিঞৰ মাৰি ক’লে, “হায় হায়! হে প্ৰভু, মই এইখন আনৰ পৰা খুজি আনিছিলো!”⁶ তেতিয়া ঈশ্বৰৰ লোকে সুধিলে, “সেইখন ক’ত পৰিল?” সেই লোকে ঠাইডোখৰ দেখুৱাই দিয়াত ইলীচাই এডোখৰ কাঠ কাটি আনি পানীত পেলাই দিলে; তেতিয়া লোহা ডোখৰ পানীত ওপঙি উঠিল।⁷ ইলীচাই তেওঁক ক’লে, “সেইটো তুলি লোৱা।” তাতে তেওঁ হাত মেলি তাক ল’লে।

অৰামীয়া সৈন্যদল অন্ধ হোৱা

⁸ সেই সময়ত অৰামৰ ৰজাই ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছিল। তেওঁ নিজৰ দাসসকলৰ সৈতে চৰ্চা কৰি ক’লে, “অমুক-তমুক ঠাইত মোৰ ছাউনি থাকিব।”⁹ তেতিয়া ঈশ্বৰৰ লোকে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক কৈ পঠালে বোলে, “সারধান, সেই ঠাইলৈ নাযাব; কাৰণ অৰামীয়াসকল সেই ঠাইলৈ নামি আহিছে।”

¹⁰ তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই ঈশ্বৰৰ লোকে তেওঁক সারধান কৰি দিয়া ঠাইডোখৰলৈ মানুহ পঠাই নিজক ৰক্ষা কৰিলে। এইদৰে ইলীচাই কৰা সতৰ্কতাত ৰজা বাৰে বাৰে ৰক্ষা পৰে।¹¹ এই হেতুকে অৰামৰ ৰজাৰ বৰকৈ খং উঠিল। সেয়ে তেওঁ নিজৰ দাসসকলক মাতি ক’লে, “আমাৰ মাজৰ কোন মানুহ ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ পক্ষত আছে, তাক তোমালোকে মোক নোকোৱানে?”¹² তাতে দাসসকলৰ মাজৰ এজনে ক’লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আমাৰ মাজত কোনো নাই; কিন্তু আপুনি শোৱা কোঠালিত যি সকলো কথা কয়, সেই কথা পৰ্যন্ত ইস্ৰায়েলৰ ভাৱবাদী ইলীচাই ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক জনায়!”¹³ ৰজাই ক’লে, “তোমালোকে গৈ তেওঁ ক’ত থাকে, তাক চাই আঁহা; মই মানুহ পঠাই তেওঁক ধৰি আনিম।” পাছত তেওঁক জনোৱা হ’ল যে, “তেওঁ দোখানত আছে।”

14তেতিয়া ৰজাই ঘোঁৰা, ৰথ আৰু এক বহু সৈন্যৰ দল দোখানলৈ পঠাই দিলে; তেওঁলোকে ৰাতিয়েই গৈ নগৰখন ঘেৰি ধৰিলে। 15পিছদিনা ঈশ্বৰৰ লোকৰ দাসে ৰাতিপুৱা উঠি যেতিয়া বাহিৰলৈ ওলাই গৈছিল, তেতিয়া তেওঁ ৰথ আৰু ঘোঁৰাবোৰেৰে সৈতে এদল সৈন্যই নগৰখন ঘেৰি থকা দেখা পালে; দাসজনে তেওঁক ক'লে, “হায়, মোৰ প্ৰভু! আমি কি কৰিম?” 16ইলীচাই ক'লে, “ভয় নকৰিবা; কিয়নো আমাৰ লগত থকাসকল তেওঁলোকৰ লগত থকাসকলতকৈ অধিক।”

17তাৰ পাছত ইলীচাই এই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, “হে যিহোৱা, মই নিবেদন কৰোঁ, এই দাসে যেন দেখা পায়, আপুনি তেওঁৰ চকু মুকলি কৰি দিব।” যিহোৱাই সেই দাসৰ চকু মুকলি কৰি দিলে। তাতে তেওঁ দেখা পালে যে, ইলীচাৰ চাৰিওফালে পাহাৰখন অগ্নিময় ঘোঁৰা আৰু ৰথেৰে ভৰি আছে! 18পাছত অৰামীয়াসকল যেতিয়া ইলীচাৰ ওচৰলৈ নামি আহিছিল, তেতিয়া তেওঁ যিহোৱাৰ আগত এই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, “মই নিবেদন কৰোঁ, আপুনি এই লোকসকলক অন্ধ কৰি দিয়ক।” তাতে ইলীচাৰ প্ৰাৰ্থনা অনুসাৰে যিহোৱাই তেওঁলোকক অন্ধ কৰিলে। 19পাছত ইলীচাই অৰামীয়াসকলক ক'লে, “এইটো সেই বাট নহয় আৰু সেই নগৰো নহয়। আপোনালোক মোৰ পাছে পাছে আহক, আপোনালোকে যাক বিচাৰিছে, মই সেই মানুহৰ ওচৰলৈ আপোনালোকক লৈ যাম।” এইবুলি তেওঁ তেওঁলোকক চমৰীয়ালৈ লৈ গ'ল।

20চমৰীয়া আহি পোৱাৰ পাছত ইলীচাই ক'লে, “হে যিহোৱা, এই লোকসকলৰ চকু মুকলি কৰি দিয়ক যেন তেওঁলোকে দেখা পায়।” তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁলোকৰ চকু মুকলি কৰি দিয়াত তেওঁলোকে দেখা পালে; তাতে তেওঁলোকে দেখিলে যে, তেওঁলোক চমৰীয়াৰ মাজত আছে।

21অৰামীয়াসকলক দেখা পাই ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই ইলীচাক সুধিলে, “হে মোৰ পিতৃ, মই তেওঁলোকক বধ কৰিম নে? মই মাৰিম নে?” 22ইলীচাই উত্তৰ দিলে, “আপুনি তেওঁলোকক বধ নকৰিব। আপুনি আপোনাৰ তৰোৱাল আৰু ধনুৰে যিসকলক বন্দী কৰি আনিলে, সেই লোকসকলক জানো আপুনি বধ কৰিব? তেওঁলোকৰ আগত পিঠা আৰু পানী দিয়ক, যাতে তেওঁলোকে খাই বৈ তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ ঘূৰি যাব পাৰে।” 23তেতিয়া ৰজাই তেওঁলোকৰ বাবে বৰ ভোজৰ আয়োজন কৰিলে; তেওঁলোকে খোৱা-বোৱা শেষ কৰাৰ পাছত ৰজাই তেওঁলোকক বিদায় দিয়াত তেওঁলোক তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ উলটি গ'ল। পাছত অৰামীয়াৰ সেই সৈন্যদল বহুদিন ধৰি ইস্ৰায়েল দেশলৈ পুণৰ অহা নাছিল।

ৰজা বিন হদদৰ চমৰীয়া অৱৰোধ

24ইয়াৰ কিছু কালৰ পাছত অৰামৰ ৰজা বিন-হদদে (অৰ্থাৎ হদদৰ পুত্ৰ) নিজৰ সকলো সৈন্যসামন্তক একগোট কৰি চমৰীয়া নগৰ অৱৰোধ কৰি আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহিল। 25সেয়ে চমৰীয়াত ভীষণ আকাল হ'ল; তেওঁলোকে নগৰখন এনেকৈ অৱৰোধ কৰি ৰাখিছিল যে খাবলৈ শেষত এটা গাধৰ মূৰ পৰ্যন্ত আশীটা ৰূপৰ মুদ্ৰাত আৰু এনেকি এক 'কাব'^[1] জোখৰ কপৌৰ বিষ্ঠাও পাঁচটা ৰূপৰ মুদ্ৰাত বিক্ৰী হৈছিল।

26ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই এদিন নগৰৰ দেৱালৰ ওপৰেদি অহা-যোৱা কৰি আছিল; এনে সময়তে এগৰাকী মহিলাই তেওঁক চিঞৰি চিঞৰি ক'লে, “সহায় কৰক, হে মোৰ প্ৰভু, মহাৰাজ।” 27ৰজাই ক'লে, “যিহোৱাই যদি সহায় নকৰে, তেন্তে মই ক'ৰ পৰা তোমাক সহায় কৰিব পাৰো? মৰণা মৰা খলাৰ পৰা নে দ্ৰাক্ষাকুণ্ডৰ পৰা?” 28ৰজাই তাইক পুণৰ সুধিলে, “তোমাৰ কি সমস্যা?” তাই উত্তৰ দিলে, “এই মহিলাই কৈছিল, ‘আজি আমি খাবলৈ তোমাৰ ল'ৰাটোক দিয়া; অহাকালি আমি মোৰ ল'ৰাটোক খাম।’” 29সেইদৰেই আমি মোৰ ল'ৰাটোক সিজাই খালোঁ; পাছদিনা মই তাইক ক'লোঁ, ‘তোমাৰ ল'ৰাটোক দিয়া আৰু আমি তাক খাওঁ; কিন্তু, তাই নিজৰ ল'ৰাটোক লুকুৱাই ৰাখিলে।’” 30মহিলাগৰাকীৰ এই কথা শুনি ৰজাই নিজৰ কাপোৰ ফালিলে; তেওঁ তেতিয়াও দেৱালৰ ওপৰতে ফুৰি আছিল। তাতে লোকসকলে চাই দেখিলে যে নিজৰ পিন্ধা কাপোৰৰ তলত ৰজাই চট কাপোৰ পিন্ধি আছে। 31পাছত তেওঁ ক'লে, “আজি চাফটৰ পুতেক ইলীচাৰ মূৰ যদি তেওঁৰ কান্ধৰ ওপৰত থাকে, তেন্তে ঈশ্বৰে যেন মোক দণ্ড দিয়ে, আৰু সেয়া অধিকৰূপেই দিয়ক।”

32ইলীচা সেই সময়ত নিজৰ ঘৰত বহি আছিল আৰু তেওঁৰ লগত বৃদ্ধ নেতাসকলো আছিল। ৰজাই এজন মানুহক ইলীচাৰ ওচৰলৈ পঠালে। কিন্তু মানুহজন যেতিয়া ইলীচাৰ ওচৰলৈ আহিছিল, তেওঁ বৃদ্ধলোকসকলক ক'লে, ‘আপোনালোকে দেখা নাইনে কেনেকৈ সেই নৰবধীৰ পুতেকে মোৰ মূৰ নিবলৈ এজন লোকক পঠাইছে? শুনক, মানুহজন যেতিয়া আহিব, আপোনালোকে দুৱাৰখন বন্ধ কৰি দিব আৰু তেওঁৰ বিৰুদ্ধে দুৱাৰখন বন্ধ কৰি ধৰি ৰাখিব; তেওঁৰ পাছে পাছে জানো তেওঁৰ প্ৰভুৰ ভৰিৰ শব্দও নহয়?’

33ইলীচাই তেওঁলোকৰ সৈতে কথা কৈ থাকোতেই, সেই মানুহজন তেওঁৰ ওচৰলৈ নামি আহিল। পাছত ৰজাই আহি ক'লে, “চাওঁক, এই বিপদ (আকাল) যিহোৱাৰ পৰা আহিছে। তেন্তে যিহোৱাৰ কাৰণে মই আৰু কিয় বাট চাই থাকিম?”

6:25 ^[1]

Chapter 7

ইলীচাই আহাৰৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা

1ইলীচাই ক'লে, “যিহোৱাই যি কৈছে, তাক শুনক। যিহোৱাই কৈছে, ‘অহাকালি, প্ৰায় এনে সময়ত চমৰীয়া নগৰৰ দুৱাৰ মুখত এক চেয়া^[1] পৰিমাণৰ ময়দা আৰু দুই চেয়া পৰিমাণৰ যৱ কেৱল এক চেকলকৈ^[2] বিক্ৰী হ'ব। 2তেতিয়া যিজন সেনাপতিৰ সাহায্যৰ ওপৰত ৰজা নিৰ্ভৰ

কৰিছিল, তেওঁ সেই ঈশ্বৰৰ লোকক উত্তৰ দিলে, “চাওঁক, যিহোৱাই যদি আকাশৰ খিৰিকীবোৰো খুলি দিয়ে, তথাপিও জানো এনেকুৱা হ’ব পাৰে?” উত্তৰত ইলীচাই ক’লে, “চাই থাকক, আপুনি নিজৰ চকুৰে তাক দেখিব, কিন্তু আপুনি তাৰ অলপো খাবলৈ নাপাব।”

অৰামীয়াসকল পলাই যোৱা

³সেই সময়ত নগৰৰ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ বাহিৰত চাৰিজন কুষ্ঠৰোগত আক্ৰান্ত লোক আছিল; তেওঁলোকে ইজনে সিজনক ক’লে, “আমি নমৰালৈকে ইয়াতে কিয় বহি থাকিব লাগে? ⁴আমি যদি কওঁ যে, নগৰলৈকে সোমাই যাওঁ, তেন্তে তাতো আকাল হৈছে আৰু আমি সেই ঠাইতো মৰিম। এতিয়া ইয়াতো যদি বহি থাকোঁ, তেন্তে ইয়াতো মৰিম। এই হেতুকে আহাঁ, আমি অৰামীয়াসকলৰ ছাউনিলৈকে যাওঁ; তেওঁলোকে যদি আমাক জীয়াই ৰাখে, তেন্তে জী থাকিম আৰু যদি মাৰে, তেন্তে মৰিম।”

⁵কথামতে সেইদিনা সন্ধিয়াৰ সময়ত কুষ্ঠৰোগী কেইজন অৰামীয়াসকলৰ ছাউনিত গৈ উপস্থিত হ’ল। তেওঁলোকে ছাউনিৰ কাষলৈ গৈ তাত কাকো দেখা নাপালে। ⁶কিয়নো তেতিয়া অৰামীয়া সৈন্যসকলক যিহোৱাই অনেক ৰথ, ঘোৰা আৰু আন বিশাল সৈন্যদলৰ শব্দ শুনাইছিল আৰু সেয়ে, অৰামীয়া সৈন্যসকলৰ এজনে আনজনক ক’বলৈ ধৰিলে, “চোৱা, আমাৰ বিৰুদ্ধে আক্ৰমণ কৰিবৰ কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই হিতীয়া আৰু মিচৰীয় ৰজাসকলক পইচা দি আনিছে।” ⁷সেইবাবে তেওঁলোকে সন্ধ্যা হওঁতেই নিজৰ তন্তু, ঘোঁৰা আৰু গাধ সকলোবোৰ এৰি থৈ পলাই গৈছিল আৰু ছাউনি যেনে আছিল, তেনেকৈয়েই এৰি থৈ তেওঁলোক প্ৰাণৰ ভয়ত পলাই গৈছিল। ⁸তাৰবাবে কুষ্ঠৰোগী কেইজনে ছাউনিৰ ওচৰলৈ গৈ এটা তন্তুৰ ভিতৰত সোমাই খোৱা-বোৱা কৰিলে আৰু তাৰ পৰা সোণ, ৰূপ আৰু কাপোৰ-কানিবোৰ লৈ গৈ লুকুৱাই ৰাখিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোকে পুণৰ ঘূৰি আহি আন এটা তন্তুত সোমাই তাৰ পৰাও বহুত বস্তু লৈ গৈ লুকুৱাই ৰাখিলে।

⁹পাছত তেওঁলোকে ইজনে সিজনে কোৱাকুই কৰিলে, “আমি হ’লে ভাল কাম কৰা নাই। আজিৰ এই দিনটো হৈছে এটা সুখবৰৰ দিন আৰু আমি এই বিষয়ে কাকো একো নকৈ মনে মনে আছোঁ। যদি আমি ৰাতিপুৱালৈকে পলম কৰি থাকোঁ, তেন্তে শাস্তি আমাৰ ওপৰতে আহিব; সেয়ে, ব’লা আমি এতিয়াই ৰাজগৃহত কথাটো জনাওঁগৈ।” ¹⁰তাতে তেওঁলোকে গৈ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ প্ৰহৰীসকলক মাতি ক’লে, “আমি অৰামীয়াসকলৰ ছাউনিলৈ গৈছিলোঁ; তাত কোনো মানুহ নাই আৰু কাৰো সাৰ-শব্দও নাই; কেৱল ঘোঁৰা আৰু গাধবোৰ বন্ধা আছে, আৰু তন্তুবোৰো যেনে আছিল তেনেভাৱেই আছে।” ¹¹প্ৰৱেশদ্বাৰৰ প্ৰহৰীসকলে এই সম্বাদ চিঞৰি চিঞৰি জনাই দিলে আৰু পাছত ৰাজগৃহৰ ভিতৰতো জনোৱা হ’ল।

¹²তেতিয়া ৰজাই ৰাতি উঠি তেওঁৰ দাসসকলক ক’লে, “মই এতিয়া তোমালোকক ক’ম যে, অৰামীয়াসকলে আমালৈ কি কৰিছে। আমি যে ভোকত আছো অৰামীয়াসকলে জানে আৰু সেইবাবে তেওঁলোকে ছাউনি এৰি পথাৰৰ মাজত গৈ লুকাই আছে। তেওঁলোকে ভাৱিছে, ‘ইস্ৰায়েলীয়াসকল যেতিয়া নগৰৰ পৰা ওলাই আহিব, তেতিয়া আমি তেওঁলোকক জীৱিত অৱস্থাতে ধৰিম আৰু তেওঁলোকৰ নগৰৰ ভিতৰত সোমাম’।” ¹³তেতিয়া ৰজাৰ এজন দাসে উত্তৰ দি ক’লে, “মই আপোনাক মিনতি কৰোঁ, কেইজনমান লোকক নগৰত যি কেইটা ঘোঁৰা অৱশিষ্ট আছে, তাৰ মাজৰ পৰা পাৰ্চটা ঘোঁৰা লৈ যাবলৈ দিয়ক। যিহেতু ইস্ৰায়েলৰ অধিক লোকেই মৰিল। ইয়াত অৱশিষ্ট থকা সকলো ইস্ৰায়েলবাসীৰ দৰে তেওঁলোকৰো মৃত্যু হ’ব। সেয়ে কি ঘটিছে, তাক চাবলৈ আমি তেওঁলোকক পঠিয়াই দিওঁ।”

¹⁴তেতিয়া তেওঁলোকে ঘোঁৰাবোৰেৰে সৈতে দুখন ৰথ ল’লে, আৰু ৰজাই অৰামীয়া সৈন্যবোৰৰ সন্ধানত তেওঁলোকক পঠিয়াই দি ক’লে, “তোমালোকে গৈ চাই আহাঁগৈ।” ¹⁵তাতে তেওঁলোকে যৰ্দন নদী পৰ্যন্ত অৰামীয়াসকলক বিচাৰি গৈ দেখিলে যে অৰামীয়াসকলে লৰালৰিকৈ পলাই যোৱাৰ কাৰণে গোটেই পথটোতে কাপোৰ-কানি আৰু বস্তু-বাহানিবোৰ পৰি ভৰি আছিল। যিসকলক পঠোৱা হৈছিল, তেওঁলোকে উভটি আহি ৰজাৰ আগত এই সকলো সম্বাদ দিলে।

¹⁶তেতিয়া লোকসকলে বাহিৰলৈ গৈ অৰামীয়াসকলৰ ছাউনি লুট কৰিলে; তাতে যিহোৱাৰ বাক্যৰ দৰে, এক চেয়া পৰিমাণৰ ময়দা এক চেকল ৰূপত আৰু দুই চেয়া পৰিমাণ যৰ ধান এক চেকল ৰূপত বিক্ৰী হ’ল। ¹⁷যিজন সেনাপতিৰ সাহায্যৰ হাতত ৰজা নিৰ্ভৰশীল আছিল, সেই সেনাপতিজনক ৰজাই নগৰৰ দুৱাৰ পৰিদৰ্শনৰ ভাৰ দিলে; কিন্তু লোকসমূহে হৰমূৰকৈ নগৰৰ বাহিৰলৈ ওলাই যাওঁতে প্ৰৱেশদ্বাৰৰ পথতে লোকসমূহৰ ভৰিৰ গচকত তেওঁৰ মৃত্যু হ’ল। ঈশ্বৰৰ লোক ইলীচাৰ ওচৰলৈ ৰজা যেতিয়া নামি অহিছিল, তেতিয়া ইলীচাই ৰজাক যি কথা কৈছিল, সেনাপতিজন সেইদৰেই মৰিল।

¹⁸ঈশ্বৰৰ লোকে ৰজাক যি কৈছিল সেইভাৱেই এই ঘটনাটো ঘটিল। তেওঁ কৈছিল, “অহাকালি এনে সময়ত চমৰীয়াৰ দুৱাৰ মুখত দুই চেয়া যৰ ধান এক চেকলত, আৰু এক চেয়া ময়দা এক চেকলত বেচা যাব।” ¹⁹সেই সেনাপতিয়ে উত্তৰত ঈশ্বৰৰ লোকক কৈছিল, “চাওঁক, যিহোৱাই যদি আকাশৰ খিৰিকীবোৰো খুলি দিয়ে, তথাপিও জানো এনেকুৱা হ’ব পাৰে?” ইলীচাই কৈছিল, “চাই থাকক, আপুনি নিজৰ চকুৰে তাক দেখিব, কিন্তু আপুনি তাৰ অলপো খাবলৈ নাপাব।” ²⁰তেওঁলৈ ঠিক তেনেদৰেই ঘটিল। কিয়নো দুৱাৰৰ পথত লোকসকলৰ ভৰিৰ গচকত তেওঁৰ মৃত্যু হ’ল।

7:1 [1]

7:1 [2]

Chapter 8

চুনেমীয়ানীৰ মাটি উদ্ধাৰ

¹যি গৰাকী মহিলাৰ পুতেকক ইলীচাই জীয়াই তুলিছিল, এদিন তেওঁ সেই মহিলাক ক'লে, “তুমি তোমাৰ পৰিয়ালেৰে সৈতে আন যি ঠাইতে পাবা সেই ঠাইলৈকে গৈ কিছুকাল থাকা, কিয়নো যিহোৱাই এই দেশত আকাল পঠাই দিব আৰু সেয়ে সাত বছৰ ধৰি থাকিব।”

²মহিলাগৰাকীয়ে ঈশ্বৰৰ লোকৰ কথা অনুসাৰেই কাৰ্য কৰিলে। তাই নিজৰ পৰিয়ালেৰে সৈতে গৈ সাত বছৰ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দেশত বাস কৰিলে। ³সাত বছৰৰ শেষত মহিলাগৰাকী ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দেশৰ পৰা উভটি আহি নিজৰ ঘৰ আৰু মাটি ঘূৰাই পোৱাৰ কাৰণে ৰজাৰ

ওচৰত নিবেদন কৰিবলৈ গ'ল। ⁴ৰজাই সেই সময়ত ঈশ্বৰৰ লোকৰ দাস গেহজীৰ লগত কথা পাতি আছিল। তেওঁ গেহজীক সুধি আছিল,

“ইলীচাই যি যি মহৎ কামবোৰ কৰিছে, সেই সকলোকে মোক কোৱাছোন।” ⁵গেহজীয়ে যেতিয়া ৰজাক ইলীচাই কেনেকৈ মৃত শিশুটিক জীয়াই

তুলিছিল, এই কথা কৈ আছিল, ঠিক সেই সময়তেই যি মহিলাৰ পুতেকক ইলীচাই জীয়াই তুলিছিল, সেই মহিলাগৰাকী ৰজাৰ ওচৰত নিজৰ

ঘৰ আৰু মাটি ঘূৰাই পাবৰ কাৰণে নিবেদন কৰিবলৈ আহিল। গেহজীয়ে তেতিয়া ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, এৱেঁই সেই মহিলা আৰু এই জনেই তাইৰ ল'ৰা যাক ইলীচাই পুনৰ জীৱন দিলে।” ⁶ৰজাই তেতিয়া মহিলাগৰাকীক তাইৰ ল'ৰাটিৰ বিষয়ে সুধিলত, তাই তেওঁৰ আগত

সকলো কথা ক'লে। তাতে ৰজাই মহিলাগৰাকীৰ কাৰণে এজন কৰ্মচাৰীক আদেশ দি ক'লে, “তাইৰ যি যি আছিল সকলোবোৰ ঘূৰাই দিয়া আৰু তাই দেশ এৰি যোৱাৰে পৰা এতিয়ালৈকে তাইৰ মাটিত যি যি শস্য উৎপন্ন হৈছিল, সেইবোৰো উভটাই দিয়া।”

হজায়েলে ৰজা বিন-হদদক হত্যা কৰা

⁷তাৰ পাছত ইলীচা দম্বেচকলৈ আহিল; সেই সময়ত অৰামৰ ৰজা বিন-হদদ অসুস্থ আছিল। কোনোৱে ৰজাক ক'লে, “ঈশ্বৰৰ লোক এই ঠাইলৈ আহিছে।” ⁸ৰজাই তেতিয়া হজায়েলক ক'লে, “তুমি হাতত এটি উপহাৰ লৈ ঈশ্বৰৰ লোকৰ সাক্ষাৎ হ'বলৈ যোৱা আৰু তেওঁৰ যোগেদি

যিহোৱাৰ পৰা জানি লোৱা যে, ‘মই এই অসুখৰ পৰা সুস্থ হৈ উঠিম নে নাই?’” ⁹হজায়েলে তেতিয়া উপহাৰ হিচাবে দম্বেচকৰ সকলো উত্তম উত্তম বস্ত্ৰেৰে চল্লিশটা উটৰ পিঠিত বোজাই কৰি ইলীচাৰ সৈতে সাক্ষাৎ হ'বলৈ গ'ল; তেওঁ আহি ইলীচাৰ সন্মুখত থিয় হৈ ক'লে, “আপোনাৰ

পুত্ৰ অৰামৰ ৰজা বিন-হদদে এই কথা সুধিবলৈ মোক আপোনাৰ ওচৰলৈ পঠাইছে, ‘মই এই অসুখৰ পৰা সুস্থ হ'ম নে?’” ¹⁰তেতিয়া ইলীচাই

তেওঁক ক'লে, “তুমি গৈ ৰজা বিন-হদদক কোৱা যে ‘আপুনি অৱশ্যেই সুস্থ হৈ যাব;’ কিন্তু যিহোৱাই মোৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰিলে যে, তেওঁ

নিশ্চয় মৰিব।” ¹¹ইয়াকে কৈ হজায়েলে লাজ নোপোৱা পৰ্যন্ত ইলীচাই তেওঁৰ ফালে একে-থৰে চাই থাকিল আৰু পাছত ঈশ্বৰৰ লোকে কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ¹²হজায়েলে সুধিলে, “হে মোৰ প্ৰভু, আপুনি কিয় কান্দিছে?” তেওঁ উত্তৰ দিলে, “কাৰণ, তুমি ইস্ৰায়েলৰ

লোকসকললৈ কি ক্ষতি কৰিবা, তাক মই জানো। তুমি তেওঁলোকৰ দুৰ্গবোৰ জুই দি পুৰিবা, তৰোৱালেৰে তেওঁলোকৰ যুবকসকলক বধ কৰিবা, তেওঁলোকৰ শিশুসকলক মাটিত আচাৰি মাৰিবা আৰু তেওঁলোকৰ গৰ্ভৱতী মহিলাবোৰৰ পেট ফালিবা।”

¹³তেতিয়া হজায়েলে ক'লে, “কেৱল এটা কুকুৰৰ তুল্য আপোনাৰ এই দাসনো কোন যে, এই ভয়ানক কৰ্ম কৰিব?” ইলীচাই ক'লে, “তুমি যে

অৰামৰ ৰজা হ'বা, এই কথা যিহোৱাই মোক প্ৰকাশ কৰিলে।” ¹⁴তাৰ পাছত হজায়েলে ইলীচাৰ ওচৰৰ পৰা নিজৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ ঘূৰি গ'ল।

তেতিয়া ৰজা বিন-হদদে তেওঁক সুধিলে, “ইলীচাই তোমাক কি ক'লে?” তেওঁ উত্তৰ দিলে, “তেওঁ মোক ক'লে যে আপুনি অৱশ্যেই সুস্থ হ'বা।”

¹⁵কিন্তু ঠিক পাছ দিনাই হজায়েলে এখন কন্মল পানীত জুবুৰিয়াই লৈ শ্বাসৰুদ্ধ হোৱাকৈ ৰজা বিন-হদদৰ মুখৰ ওপৰত মেলি ধৰিলে আৰু তাতে

ৰজাৰ মৃত্যু হ'ল। তাৰ পাছত হজায়েলে বিন-হদদৰ পদত ৰজা হ'ল।

যিহূদাৰ ৰজা যিহোৰাম

¹⁶যিহোচাফটৰ পুত্ৰ যিহোৰাম যিহূদাৰ ৰজা আছিল। ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবৰ পুত্ৰ যোৰামৰ ৰাজত্বৰ পঞ্চম বছৰত যিহোৰামে যিহূদাত ৰাজত্ব

কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। ¹⁷তেওঁ যেতিয়া ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ বয়স আছিল বত্ৰিশ বছৰ আৰু তেওঁ আঠ বছৰ ধৰি

যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল। ¹⁸যিহোৰাম ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ পথত চলিছিল আৰু তেওঁ আহাবৰ জীয়েকক বিবাহ কৰাৰ কাৰণে আহাবৰ

বংশৰ লোকসকলে কৰাৰ দৰেই তেওঁ কু-আচৰণ কৰিছিল। যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তেওঁ তাকে কৰিছিল। ¹⁹তথাপিও যিহোৱাই নিজৰ দাস

দায়ুদৰ কথা মনত ৰাখি যিহূদা বিনষ্ট কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে; কাৰণ তেওঁ দায়ুদক তেওঁৰ বংশধৰ দিব বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল।

²⁰যিহোৰামৰ ৰাজত্বৰ সময়ত ইদোমীয়াসকলে যিহূদাৰ অধীনতা অস্বীকাৰ কৰি বিদ্ৰোহ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ কাৰণে এজন ৰজা

পাতি ল'লে। ²¹তেতিয়া যিহোৰামে তেওঁৰ সকলো সেনাপতিৰ সৈতে ৰথবোৰ লৈ চায়ীৰলৈ গ'ল। ইদোমীয়াসকলে তেওঁক আৰু ৰথবোৰৰ

সেনাপতিসকলক ঘেৰাও কৰিলে; কিন্তু তেওঁ ৰাতিয়েই উঠি তেওঁক আৰু ৰথবোৰৰ সেনাপতিসকলক বেৰি ৰখা ঘেৰাও ভাঙি ইদোমীয়াসকলক

আক্ৰমণ কৰি ওলাই আহিল আৰু তেওঁৰ সৈন্যসকল পলাই গৈ নিজৰ ঘৰলৈ ঘূৰি গ'ল। ²²ইদোম আজিও যিহূদাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহী হৈ আছে।

সেই একে সময়তে লিবনায়ো বিদ্ৰোহ কৰিছিল।

²³যিহোৰামৰ অন্যান্য সকলো কাৰ্যৰ বিৱৰণ জানো 'যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস' নামৰ পুস্তকখনত লিখা নাই? ²⁴পাছত যিহোৰামৰ মৃত্যু হোৱাত তেওঁ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত মৈদাম দিয়া হ'ল। তাৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ অহজিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

যিহুদাৰ ৰজা অহজিয়া

²⁵ইশ্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবৰ পুত্ৰ যোৰামৰ ৰাজত্বৰ দ্বাদশ বছৰত যিহোৰামৰ পুত্ৰ অহজিয়াই যিহুদাত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। ²⁶অহজিয়াই যেতিয়া ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ বয়স আছিল বাইশ বছৰ আৰু তেওঁ এবছৰ কাল যিৰূশালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল অথলিয়া; তেওঁ ইশ্ৰায়েলৰ ৰজা অম্ৰীৰ নাতিনীয়েক (আহাবৰ জীয়েক)। ²⁷অহজিয়াই আহাবৰ বংশৰ লোকসকলৰ পথত চলিলে আৰু তেওঁলোকৰ দৰেই কাৰ্য কৰি যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিলে; কিয়নো অহজিয়া আহাবৰ বংশৰ জোঁৱায়েক আছিল।

²⁸পাছত অৰামৰ ৰজা হজায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে ৰজা অহজিয়াই আহাবৰ পুত্ৰ ৰজা যোৰামৰ সৈতে ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ গ'ল; তেতিয়া অৰামীয়াসকলে যোৰামক আঘাত কৰিলে। ²⁹অৰামৰ ৰজা হজায়েলৰ সৈতে ৰামাত যুদ্ধ কৰাৰ সময়ত অৰামীয়াসকলে কৰা সেই আঘাতৰ পৰা সুস্থ হ'বৰ কাৰণে ৰজা যোৰাম যিৰূশালেমলৈ ঘূৰি গ'ল। যিহোৰামৰ পুত্ৰ যিহুদাৰ ৰজা অহজিয়াই আহাবৰ পুত্ৰ যোৰামে আঘাত পাই অসুস্থ হোৱা বাবে তেওঁক চাবলৈ যিৰূশালেমলৈ নামি গ'ল।

Chapter 9

ইশ্ৰায়েলৰ ৰজা য়েহু

¹ইলীচা ভাৱবাদীয়ে শিষ্য-ভাৱবাদীসকলৰ মাজৰ এজনক মাতি ক'লে, "যাত্ৰাৰ বাবে সাজু হোৱা আৰু ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ যোৱা। তেলৰ এই সৰু বটলটো তোমাৰ লগত লোৱা।" ²সেই ঠাই পালে তুমি নিমচীৰ নাতি অৰ্থাৎ যিহোচাফটৰ পুত্ৰ য়েহুক বিচাৰিবা; তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক তেওঁৰ সঙ্গীসকলৰ মাজৰ পৰা আঁতৰাই এটা ভিতৰৰ কোঠালিলৈ লৈ যাবা। ³তাৰ পাছত এই বটলটোৰ পৰা অলপমান তেল লৈ তেওঁৰ মূৰত ঢালি দি ক'বা যে, "যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'ইশ্ৰায়েলৰ ৰজা হিচাবে মই তোমাক অভিষেক কৰিলো।' তাৰ পাছত তুমি দুৱাৰখন মেলি দৌৰ মাৰিবা, পলম নকৰিবা।"

⁴সেইদৰেই সেই য়ুরক ভাৱবাদীজন ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ গ'ল। ⁵সেই ঠাই পাই তেওঁ দেখিলে সেনাবাহিনীৰ সেনাপতিসকল এঠাইত বহি আছে। য়ুরক ভাৱবাদীজনে ক'লে, "সেনাপতি মহাশয়, মই আপোনাৰ বাবে এটা খবৰ লৈ আহিছো।" য়েহুৱে উত্তৰ দি সুধিলে, "সেই খবৰ আমাৰ মাজৰ কোনজনৰ কাৰণে?" তেওঁ ক'লে, "সেনাপতি মহাশয়, আপোনাৰ কাৰণেই।"

⁶তাতে য়েহু উঠি ঘৰৰ ভিতৰলৈ গ'ল। তেতিয়া সেই ভাৱবাদীয়ে য়েহুৰ মূৰত তেল ঢালি দি ক'লে, "ইশ্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'যিহোৱাৰ লোকসকলৰ ওপৰত অৰ্থাৎ ইশ্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা হিচাবে মই তোমাক অভিষেক কৰিলোঁ।' ⁷তোমাৰ প্ৰভু আহাবৰ বংশক তুমি বিনষ্ট কৰিবা। ঈজেবলৰ হাতেৰে মোৰ দাসসকলৰ অৰ্থাৎ ভাৱবাদীসকলৰ আৰু যিহোৱাৰ আন সকলো দাসসকলৰ যি ৰক্তপাত কৰা হ'ল, তাৰ প্ৰতিশোধ মই যেন লব পাৰো। ⁸আহাবৰ বংশৰ সকলোৱেই বিনষ্ট হ'ব; দাস হওঁক বা স্বাধীন হওঁক, আহাবৰ বংশৰ প্ৰতিজন ল'ৰা শিশুক মই বিনষ্ট কৰিম। ⁹মই তেওঁৰ বংশক নবাটৰ পুতেক যাৰবিয়ামৰ বংশৰ নিচিনা আৰু অহিয়াৰ পুতেক বাচাৰ বংশৰ নিচিনা কৰিম।

¹⁰কুকুৰবোৰে ঈজেবলক যিৰূশালেমৰ এলেকাত খাই পেলাব আৰু তাইক কবৰ দিবলৈ কোনো নহ'ব।" এইবুলি কৈ য়ুরক ভাৱবাদীজনে দুৱাৰ খুলি দৌৰি পলাল।

¹¹য়েহুৱে বাহিৰলৈ আহি যেতিয়া তেওঁৰ সঙ্গী প্ৰভুৰ সেনাপতিসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল, তেতিয়া তেওঁলোকৰ এজনে তেওঁক সুধিলে, "সকলো ঠিকেই আছে নে? সেই বলীয়াটো আপোনাৰ ওচৰলৈ কিয় আহিছিল?" য়েহুৱে ক'লে, "আপোনালোকেতো সেই মানুহক চিনি পায় আৰু তেওঁ কেনে ধৰণৰ প্ৰলাপ বকে, তাকো জানো।" ¹²তেওঁলোকে ক'লে, "নহয়, আমি সেইবোৰ একো নাজানো। আমাক সকলো কথা খুলি কওঁক।" য়েহুৱে তেতিয়া ক'লে, "তেওঁ মোক এই কথা ক'লে যে, যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: 'ইশ্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা হিচাবে মই তোমাক অভিষেক কৰিছোঁ।' ¹³তেতিয়া সেই সেনাপতিসকলৰ প্ৰত্যেকেই লগে লগে নিজৰ গাৰ পৰা ওপৰৰ কাপোৰখন লৈ খটখটিৰ ওপৰত য়েহুৰ ভৰিৰ তলত পাৰি দিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোকে শিঙা বজাই চিঞৰি ক'বলৈ ধৰিলে, "য়েহু ৰজা হ'ল।"

য়েহুৱে যোৰাম আৰু অহজিয়াক হত্যা কৰা

¹⁴এইদৰে নিমচীৰ নাতি, অৰ্থাৎ যিহোচাফটৰ পুত্ৰ য়েহুৱে যোৰামৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে। সেই সময়তে ৰজা যোৰাম আৰু সমগ্ৰ ইশ্ৰায়েলবাসীয়ে অৰামৰ ৰজা হজায়েলৰ হাতৰ পৰা ৰামোৎ-গিলিয়দ ৰক্ষা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। ¹⁵কিন্তু অৰামৰ ৰজা হজায়েলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰাৰ সময়ত অৰামীয়াসকলে যোৰামক যি আঘাত কৰিছিল, তাৰ পৰা সুস্থ হ'বলৈ ৰজা যোৰাম যিৰূশালেমলৈ উভটি আহিছিল।

তাৰ পাছত য়েহুৱে যোৰামৰ দাস, সঙ্গী সেনাপতি সকলক ক'লে, "আপোনালোকৰো যদি এয়ে মত হয়, তেন্তে যিঞ্জিয়েলত এই কথা জনাবলৈ কোনো লোকক নগৰৰ পৰা ওলাই যাব নিদিব।" ¹⁶তাৰ পাছত য়েহুৱে এখন বথত উঠি যিঞ্জিয়েললৈ গ'ল; কিয়নো সেই ঠাইত যোৰাম শয্যাত পৰি আছিল। সেই সময়ত যিহূদাৰ ৰজা অহজিয়াও যোৰামক চাবৰ কাৰণে তালৈ নামি গৈছিল।

¹⁷য়েহুৰ সৈন্য দলক অহা দেখি যিঞ্জিয়েলৰ ওখ দুৰ্গৰ ওপৰত থিয় হৈ পহৰা দিয়া প্ৰহৰীজনে চিঞৰি উঠিল, "মই এদল মানুহ অহা দেখিছোঁ।" তেতিয়া যোৰামে ক'লে, "এজন অশ্বাৰোহীক তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ পঠাই দিয়া আৰু তেওঁ গৈ তেওঁলোকক সুধিবলৈ ক'বা, 'আপোনালোক শান্তিভাৱেৰে আহিছে নে?'" ¹⁸পাছত সেইদৰে এজন অশ্বাৰোহী য়েহুৰ সাক্ষাৎ হ'বলৈ ওলাই গ'ল আৰু তেওঁক ক'লে, "ৰজাই সুধিছে, আপোনালোক শান্তিভাৱেৰে আহিছে নে?" তাতে য়েহুৱে ক'লে, "শান্তিৰে অহাটো তোমাক কিয় লাগে? তুমি ঘূৰি মোৰ পাছে পাছে আহ।" সেই প্ৰহৰীজনে তেতিয়া ৰজাক খবৰ দিলে, "সেই বাৰ্তাবাহকজন গৈ তেওঁলোকৰ ওচৰ পালে, কিন্তু তেওঁ এতিয়ালৈকে উভটি অহা নাই।"

¹⁹তেতিয়া ৰজাই দ্বিতীয় আন এজন অশ্বাৰোহীক পঠালে; তেওঁ সেই সৈন্য দলৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, "ৰজাই এই কথা কৈছে, 'আপোনালোক শান্তিভাৱেৰে আহিছে নে?'" য়েহুৱে উত্তৰ দি'লে, "শান্তিৰে অহাটো তোমাক কিয় লাগে? তুমি ঘূৰি মোৰ পাছে পাছে আহ।" ²⁰সেই প্ৰহৰীজনে পুনৰায় খবৰ দিলে, "সেই বাৰ্তাবাহক জনেও গৈ তেওঁলোকক লগ পালে, কিন্তু তেৱোঁতো এতিয়ালৈকে উভটি অহা নাই। বথ চলোৱাটো দেখি ভাৱ হৈছে নিমচীৰ নাতিয়েক য়েহুৱে বথ চলাইছে। কিয়নো তেওঁ বলিয়াৰ দৰে বথ চলাইছে।"

²¹তেতিয়া যোৰামে ক'লে, "মোৰ বথ যুগুত কৰা।" তেওঁলোকে তেওঁৰ বথ যুগুত কৰাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যোৰাম আৰু যিহূদাৰ ৰজা অহজিয়াই নিজৰ নিজৰ বথত উঠি য়েহুক লগ পাবলৈ ওলাই গ'ল। তেওঁলোকে য়েহুক যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোটৰ এলেকাত লগ পালে। ²²যোৰামে য়েহুক দেখামাত্ৰকৈ সুধিলে, "য়েহু, তুমি শান্তিভাৱেৰে আহিছা নে?" তেওঁ ক'লে, "আপোনাৰ মা ঈজেবলৰ ব্যভিচাৰী কাৰ্যৰ প্ৰতিমাপূজা আৰু মায়াকৰ্মৰ কাম যেতিয়া ইমান বেছিকৈ হৈছে তেন্তে তাত আৰু কি শান্তি থাকিব পাৰে?" ²³এই কথা শুনি যোৰামে নিজৰ বথ ঘূৰাই পলাবলৈ ধৰিলে আৰু অহজিয়াক ক'লে, "অহজিয়া, ই বিশ্বাস-ঘাতক।" ²⁴তেতিয়া য়েহুৱে নিজৰ সমস্ত বলেৰে সৈতে ধনুৰ জোঁৰ টানি, যোৰামৰ দুই কান্ধৰ মাজত কাঁড়ডাল মাৰি পঠালে। সেই কাঁড় গৈ ৰজা যোৰামৰ হৃদপিণ্ডৰ মাজেদি সৰকি গ'ল আৰু তেওঁ কুঁজা হৈ বথতে পৰি গ'ল।

²⁵তেতিয়া য়েহুৱে তেওঁৰ সেনাপতি বিদকৰক ক'লে, "তেওঁক তুলি নি যিঞ্জিয়েলীয়া নাবোটৰ এলেকাত পেলাই দিয়া। মনত পেলোৱাছোন! মই আৰু তুমি যেতিয়া একেলগে তেওঁৰ পিতৃ আহাবৰ পিছত বথেৰে গৈছিলো, তেতিয়া যিহোৱাই আহাবৰ বিৰুদ্ধে এই ভাৱবাণী কৈছিল: ²⁶'মই যিহোৱাই কৈছো, যোৱাকালি মই নাবোটৰ আৰু তেওঁৰ পুতেকসকলৰ তেজ দেখিলোঁ আৰু এই মাটিতেই মই নিশ্চয়কৈ তোমাক তাৰ প্ৰতিফল দিম।' এই হেতুকে তুমি এতিয়া যিহোৱাৰ কথা অনুসাৰে তেওঁক তুলি লৈ সেই মাটিত পেলাই দিয়া।"

²⁷যি ঘটিল, তাকে দেখি যিহূদাৰ ৰজা অহজিয়াই বৈৎ-হাগগানৰ পথেদি পলাই গ'ল। য়েহুৱে তেওঁৰ পাছে পাছে খেদি গৈ চিঞৰিলে, "তেওঁকো বথৰ ভিতৰত বধ কৰা।" তেতিয়া তেওঁলোকে যিঞ্জিয়ামৰ ওচৰৰ গূৰলৈ উঠি যোৱা পথত তেওঁক আঘাত কৰিলে। অহজিয়াই মগিদ্দোলৈ পলাই গ'ল আৰু তাতে তেওঁ মৰিল। ²⁸তেওঁৰ দাসসকলে তেওঁক বথত তুলি যিৰুচালেমলৈ লৈ গ'ল আৰু দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত তেওঁৰ মৈদামত তেওঁক কবৰ দিলে।

²⁹আহাবৰ পুত্ৰ যোৰামৰ ৰাজত্বৰ একাদশ বছৰত অহজিয়া যিহূদাৰ ৰজা হৈছিল।

য়েহুৱে ঈজেবলক হত্যা কৰা

³⁰তাৰ পাছত য়েহু যিঞ্জিয়েললৈ গ'ল। ঈজেবলে এই বাতৰি পাই চকুত কাজল লগালে আৰু কেশ-বিন্যাসেৰে নিজক শোভিত কৰি খিড়িকীয়েদি চালে। ³¹য়েহু যেতিয়া দুৱাৰেদি সোমাই আহিল, তেতিয়া ঈজেবলে তেওঁক ক'লে, "তুমি শান্তিৰে আহিলা নে জিহ্বী, নিজৰ প্ৰভুৰ হত্যাকাৰী?" ³²তেতিয়া য়েহুৱে ওপৰলৈ খিড়িকীৰ ফালে চাই ক'লে, "মোৰ পক্ষত কোন আছে? কোন কোন আছে?" তাতে দুই তিনিজন নপুংসকে ওপৰৰ পৰা বাহিৰলৈ চালে। ³³য়েহুৱে ক'লে, "তেওঁক তললৈ পেলাই দিয়া।" তেতিয়া তেওঁলোকে ঈজেবলক তললৈ পেলাই দিলে; তাতে ঈজেবলৰ কিছু তেজ দেৱালত আৰু ঘোঁৰাবোৰৰ গাত ছিটিকি পৰিল আৰু য়েহুৰ বথৰ ঘোঁৰাবোৰে তেওঁক ভৰিৰে গচকিলে; ³⁴তাৰ পাছত য়েহু ৰাজগৃহৰ ভিতৰলৈ গৈ ভোজন-পান কৰিলে; তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "এই শাও পোৱা মহিলাগৰাকীক এতিয়া চোৱা; তাইক লৈ কবৰ দিয়াগৈ; কিয়নো তাই ৰজাৰ জীয়েক।" ³⁵লোকসকলে যেতিয়া ঈজেবলক কবৰ দিবৰ কাৰণে ওলাই গ'ল, তেতিয়া মুৰৰ লাউখোলা, ভৰি আৰু হাতৰ বাহিৰে তেওঁৰ একোকে নাপালে। ³⁶সেয়ে তেওঁলোকে উভটি গৈ য়েহুক এই বাতৰি দিলে; তাতে তেওঁ ক'লে, "যিহোৱাই তেওঁৰ দাস তিচবীয়া এলীয়াৰ দ্বাৰাই ঠিক এই কথাই কৈছিল যে, 'যিঞ্জিয়েলৰ মাটিত কুকুৰবোৰে ঈজেবলৰ মঙহ খাব,' ³⁷আৰু সেই মাটিত ঈজেবলৰ শৱ গোবৰৰ দৰে পৰি থাকিব; তাতে কোনেও ক'ব নোৱাৰিব যে, 'এইটো ঈজেবলৰ দেহ'।"

Chapter 10

যেহুৱে আহাবৰ বংশধৰসকলক বধ কৰা

¹চমৰিয়াত আহাব ৰজাৰ সত্তৰ জন বংশধৰ আছিল; যেহুৱে চমৰিয়া, যিঞ্জিয়েলৰ শাসনকৰ্তাসকল, পৰিচাৰক আৰু আহাবৰ বংশধৰৰ অভিভাৱকসকললৈ এই পত্ৰ লিখি পঠালে, ²“আপোনালোকৰ প্ৰভুৰ বংশধৰসকল আপোনালোকৰ লগত আছে আৰু ৰথ, ঘোঁৰা, গড়েৰে আবৃত এখন নগৰ আৰু অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰবোৰো আছে; এই হেতুকে এই পত্ৰ পোৱা মাত্ৰেই, ³আপোনালোকৰ প্ৰভুৰ সকলোতকৈ উত্তম আৰু যোগ্য বংশধৰক বাচি লৈ আহাবৰ সিংহাসনত বহুৱাওক; তাৰ পাছত প্ৰভুৰ ৰাজবংশৰ কাৰণে যুদ্ধ কৰক।”

⁴কিন্তু তেওঁলোকে অতিশয় ভয় খাই ক’লে, “চাওঁক, দুজন ৰজায়েই যেতিয়া যেহুৰ আগত থিয় হ’ব নোৱাৰিলে, তেন্তে আমিনো কেনেকৈ থিয় হ’ব পাৰিম?” ⁵এই হেতুকে ৰাজপৰিয়ালৰ পৰিচালক, নগৰৰ শাসনকৰ্তা, পৰিচাৰকসকল আৰু আহাবৰ বংশধৰসকলক প্ৰতিপাল কৰাসকলে যেহুক এই কথা কৈ পঠালে, “আমি আপোনাৰ দাস। আপুনি যি আজ্ঞা দিব, আমি সেই সকলোকে কৰিম। আমি কাকো ৰজা নাপাটোঁ; আপুনি যি ভাল দেখে, তাকেই কৰক।”

⁶তেতিয়া যেহুৱে তেওঁলোকলৈ দ্বিতীয় বাৰ পত্ৰ লিখিলে, “আপোনালোক যদি মোৰ পক্ষত থাকে আৰু মোৰ কথামতে চলে, তেন্তে আপোনালোকৰ প্ৰভুৰ বংশধৰসকলৰ মূৰ ছেদন কৰি অহাকালি এই সময়তে যিঞ্জিয়েলত মোৰ ওচৰলৈ আহিব।” আহাবৰ সেই সত্তৰজন বংশধৰ তেতিয়া নগৰৰ প্ৰধান লোকসকলৰ লগত আছিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকক চোৱা-চিতা কৰিছিল। ⁷যেহুৰ পত্ৰ পোৱাৰ পাছত সেই লোকসকলে সেই সত্তৰজনৰ সকলোকে ধৰি হত্যা কৰিলে। তাৰ পাছত পাচিচ তেওঁলোকৰ মূৰবোৰ ভৰাই যিঞ্জিয়েলত যেহুৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। ⁸তেতিয়া এজন লোকে আহি যেহুক ক’লে, “তেওঁলোকে ৰজাৰ বংশধৰসকলৰ মূৰবোৰ লৈ আনিছে।” তাতে তেওঁ ক’লে, “সেইবোৰ দুটা দম কৰি নগৰৰ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ পথত ৰাতিপুৱালৈকে ৰাখি থোৱা।”

⁹পিছ দিনা ৰাতিপুৱা যেহু বাহিৰলৈ ওলাই গ’ল। তেওঁ সকলো লোকৰ সন্মুখত থিয় হৈ ক’লে, আপোনালোকৰ কোনো দোষ নাই। ময়েই মোৰ প্ৰভুৰ অহিতে ষড়যন্ত্ৰ কৰি তেওঁক বধ কৰিলোঁ; কিন্তু এওঁলোক সকলোকে কোনে বধ কৰিলে? ¹⁰এতিয়া আপোনালোকে নিশ্চয়কৈ জানি ৰাখক, আহাবৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাই কোৱা কোনো এটি কথাও অথলে নাযাব; যিহোৱাই তেওঁৰ দাস এলিয়াৰ দ্বাৰাই যি কৈছিল, তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিলে। ¹¹এইদৰে যেহুৱে যিঞ্জিয়েলত থকা আহাবৰ বংশৰ সকলো অৱশিষ্ট লোকক, অৰ্থাৎ তেওঁৰ সকলো প্ৰধান লোকক, তেওঁৰ প্ৰণয়ৰ বন্ধুসকল আৰু তেওঁৰ পুৰোহিতসকলক বধ কৰিলে। তেওঁলোকৰ আৰু কোনোৱেই জীয়াই নাথাকিল।

¹²পাছত যেহু বাহিৰ হৈ চমৰীয়াৰ ফালে যাবলৈ ধৰিলে। বাটত তেওঁ ভেড়াৰখীয়াৰ গাওঁ বৈৎ-একদৰ ওচৰ পালে। ¹³সেই ঠাইতে যিহুদাৰ ৰজা অহজিয়াৰ কেইজনমান ভায়েকৰ লগত যেহুৰ সাক্ষাৎ হ’ল; তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, “আপোনালোক কোন হয়?” তেওঁলোকে ক’লে, “আমি অহজিয়াৰ ভায়েক; আমি ৰাণী ঈজেবলৰ সন্তানসকলক আৰু ৰাজপৰিয়ালৰ সকলোকে মঙ্গলবাদ কৰিবলৈ আহিছোঁ।” ¹⁴তেতিয়া যেহুৱে তেওঁৰ লোক সকলক আজ্ঞা দি’লে, “এওঁলোকক জীয়াই জীয়াই ধৰা।” লোকসকলে তেওঁলোকক জীৱন্তে ধৰিলে আৰু বৈৎ-একদৰ নাদত তেওঁলোকক বধ কৰিলে। তেওঁলোক সংখ্যাত বিয়াল্লিশ জন আছিল। তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনকো জীয়াই নাৰাখিলে।

¹⁵সেই ঠাইৰ পৰা গুচি যোৱাৰ পাছত ৰেখবৰ পুত্ৰ যিহোনাদবক যেহুৱে লগ পালে। তেওঁ যেহুক দেখা কৰিবলৈ আহিছিল। যেহুৱে তেওঁক মঙ্গলবাদ জনাই ক’লে, “মোৰ হৃদয় যেনেকৈ আপোনাৰ লগত আছে তেনেকৈ আপুনিও মোৰ পক্ষত আছে নে?” যিহোনাদবে উত্তৰ দিলে, “হয়, আছে।” যেহুৱে ক’লে “যদি সেয়ে তেন্তে আপোনাৰ হাত আগবঢ়াই দিয়ক।” যিহোনাদবে হাত আগবঢ়াই দিলে আৰু যেহুৱে তেওঁক ৰথত তুলি ল’লে। ¹⁶তেতিয়া যেহুৱে ক’লে, “মোৰ লগত আঁহা আৰু যিহোৱাৰ কাৰণে মোৰ আগ্ৰহ কিমান তাক চোৱাহি।” এইদৰে তেওঁ যিহোনাদবক নিজৰ ৰথত তুলি লৈ গ’ল।

¹⁷পাছত যেহু চমৰিয়ালৈ আহি আহাবৰ ৰাজবংশৰ বাকী সকলো লোকক বধ কৰিলে; যিহোৱাই এলিয়াক^[1] যি কৈছিল সেই অনুসাৰে যেহুৱে তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিলে।

যেহুৱে বাল দেৱতাৰ পুৰোহিতসকলক বধ কৰা

¹⁸তাৰ পাছত যেহুৱে সকলো লোকক গোটাই তেওঁলোকক ক’লে, “আহাবে বাল দেৱতাক সামান্য ভাৱে পূজা কৰিলে; কিন্তু যেহুৱে তেওঁৰ পূজা অধিক বেছিকৈ কৰিব। ¹⁹এতিয়া বাল দেৱতাৰ সকলো ভাৱবাদী, উপাসক আৰু পুৰোহিতসকলক মোৰ ওচৰলৈ মাতি আনক। চাব যেন কোনো নহাকৈ নাথাকে, কিয়নো বাল দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে মই এক মহাবলি উৎসৰ্গ কৰিব লাগিব। কোনোবা যদি নাহে, তেন্তে তেওঁ জীয়াই নাথাকিব।” কিন্তু আচলতে যেহুৱে বাল দেৱতাৰ উপাসকসকলক বিনষ্ট কৰাৰ আশয়েৰে এই ছলনা কৰিলে। ²⁰যেহুৱে আজ্ঞা দিলে, “বাল দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে এটা দিন ঠিক কৰি এক পবিত্ৰ মহাসভাৰ ঘোষণা কৰা।” সেই লোকসকলে সেই কথা প্ৰচাৰ কৰিলে।

²¹যেহুৱে তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সকলো ঠাইলৈ এই বাৰ্তা পঠাই দিলে। তাতে বাল দেৱতাৰ সকলো উপাসক আহি উপস্থিত হ’ল। কোনোৱে নহাকৈ নাথাকিল। তেওঁলোক বাল দেৱতাৰ মন্দিৰত সোমোৱাৰ পাছত মন্দিৰৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈকে লোকেৰে ভৰি পৰিল। ²²তেতিয়া যেহুৱে

পুৰোহিতৰ পোছাক-ৰক্ষকজনক ক'লে, “বাল দেৱতাৰ উপাসকসকলৰ কাৰণে কাপোৰ লৈ আহা।” তাতে লোকজনে তেওঁলোকৰ কাৰণে কাপোৰ উলিয়াই আনিলে।²³ তাৰ পাছত যেহু আৰু ৰেখবৰ পুত্ৰ যিহোনাদব বাল দেৱতাৰ মন্দিৰত সোমাল। যেহুৱে বাল দেৱতাৰ উপাসকসকলক ক'লে, “আপোনালোকে ভালদৰে চাওঁক যাতে যিহোৱাৰ দাসসকলৰ মাজৰ কোনো আপোনালোকৰ মাজত নাথাকে, কেৱল বাল দেৱতাৰহে উপাসকসকল থাকিব।”²⁴ তেতিয়া তেওঁলোক বলি আৰু হোমবলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। যেহুৱে বাহিৰত থিয় হৈ থকা আশী জন লোকক মনোনীত কৰি এই বুলি সৱধান কৰি ক'লে, “মই তোমালোকৰ হাতত যিসকল লোকক আনি দিছোঁ, তেওঁলোকৰ এজনকো যদি কোনোৱে পলাই যাবলৈ দিয়ে তেন্তে সেই জনৰ প্ৰাণৰ সলনি, তেওঁৰে প্ৰাণ লোৱা হ'ব।”

²⁵ যেহুৱে হোমবলি উৎসৰ্গ শেষ কৰাৰ লগে লগে ৰখীয়া আৰু সেনাপতিসকলক আজ্ঞা দিলে, “তোমালোক ভিতৰলৈ সোমাই গৈ তেওঁলোকক বধ কৰা; এজনকো বাহিৰলৈ আহিব নিদিবা।” তেতিয়া তেওঁলোকে তৰোৱালেৰে তেওঁলোকক বধ কৰিলে। ৰখীয়া আৰু সেনাপতিসকলে তেওঁলোকৰ শবোৰ বাহিৰলৈ পেলাই দি, বাল দেৱতাৰ মন্দিৰৰ ভিতৰ কোঠালীলৈ গ'ল।²⁶ তেওঁলোকে বাল দেৱতাৰ মন্দিৰৰ পৰা পূজাৰ শিলৰ স্তম্ভবোৰ উলিয়াই আনি পুৰি পেলালে।²⁷ তাৰ পাছত তেওঁলোকে বাল দেৱতাৰ স্তম্ভ আৰু মন্দিৰটো ভাঙি পেলালে আৰু তাক পাইখানা ঘৰ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰিলে। ই আজিলৈকে আছে।²⁸ এইদৰে যেহুৱে ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা বাল দেৱতা আৰু ইয়াৰ পূজা-অৰ্চনাক বন্ধ কৰিলে।

²⁹ কিন্তু নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে ইস্ৰায়েলৰ দ্বাৰাই যিবোৰ পাপ কাৰ্য কৰাইছিল, সেইবোৰৰ পৰা তেওঁ আঁতৰি নাহিল অৰ্থাৎ বৈৎ-এল আৰু দানত থকা সোণৰ দামুৰি দুটাৰ পাছত চলাৰ পৰা যেহু আঁতৰ নহ'ল।³⁰ যিহোৱাই যেহুক ক'লে, মোৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, তাক কৰি তুমি ভাল কৰ্ম কৰিলা, আৰু মোৰ মনত যি যি আছিল, সেই সকলোকে তুমি আহাবৰ বংশলৈ কৰিলা; এই কাৰণে চতুৰ্থ পুৰুষলৈকে তোমাৰ বংশ ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনত বহিব।³¹ তথাপি যেহুৱে নিজৰ সকলো চিন্তে সৈতে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে চলিবলৈ সৱধান নহ'ল; যাৰবিয়ামে যিবোৰ পাপৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলক পাপ কৰাইছিল, সেইবোৰ পাপৰ পৰা তেওঁ আঁতৰ নহ'ল।

³² সেই কালত যিহোৱাই ইস্ৰায়েল দেশৰ সীমা সৰু কৰিবলৈ ধৰিলে। হজায়েলে ইস্ৰায়েলৰ সীমাত ইস্ৰায়েলীয়াসকলক পৰাজয় কৰিলে।³³ তেওঁ যৰ্দন নদীৰ পূব ফালৰ পৰা, অৰ্গোন উপত্যকাৰ ওচৰত থকা অৰোয়েৰ পৰ্যন্ত, সমগ্ৰ গিলিয়দ আৰু বাচন অঞ্চল জয় কৰিলে; সেই ঠাইবোৰ গাদ, ৰুবেণ আৰু মনচি জনগোষ্ঠীৰ অঞ্চল আছিল।³⁴ যেহুৰ অন্যান্য সকলো বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কৰ্ম আৰু পৰাক্ৰমৰ কথা জানো ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ 'ইতিহাস-পুস্তকখনত' লিখা নাই? ³⁵ পাছত যেহু তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ সৈতে নিদ্ৰিত হ'ল আৰু লোকসকলে তেওঁক চমৰিয়াত কবৰ দিলে। তেওঁৰ ঠাইত তেওঁৰ পুত্ৰ যিহোৱাহজ ৰজা হ'ল।

³⁶ যেহুৱে চমৰিয়াত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত আঠাইশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল।

10:17 [1]

Chapter 11

অথলিয়াই যিহুদাত শাসন কৰা

¹ যিহুদাৰ ৰজা অহজিয়াৰ মাক অথলিয়াই যেতিয়া দেখিলে যে তেওঁৰ পুত্ৰৰ মৃত্যু হ'ল, তেতিয়া তেওঁ ৰাজবংশৰ সকলো সন্তানকে বধ কৰিলে।² কিন্তু সকলো ৰাজপুত্ৰক বধ কৰাৰ সময়ত ৰজা যিহোৱামৰ জীয়েক অৰ্থাৎ অহজিয়াৰ ভনীয়েক যিহোচেবাই অহজিয়াৰ পুত্ৰ যোৱাচক ৰাজপুত্ৰসকলৰ মাজৰ পৰা চুৰ কৰি আনিলে। যিহোচেবাই যোৱাচক অথলিয়াৰ পৰা লুকুৱাই ৰাখিবৰ কাৰণে তেওঁক ধাই মাকৰে সৈতে এটা শোৱা কোঠালিত ৰাখিলে। সেয়ে অথলিয়াই যোৱাচক বধ কৰিব নোৱাৰিলে।³ যোৱাচক লৈ যিহোচেবা যিহোৱাৰ গৃহত ছবছৰ লুকাই থাকিল; সেই সময়ত যিহুদা দেশত অথলিয়াই শাসন কৰিছিল।

যিহুদাৰ ৰজা পদত যোৱাচক অভিষেক কৰা

⁴ সপ্তম বছৰত পুৰোহিত যিহোয়াদাই দেহৰক্ষীসকলৰ শত-সেনাপতি আৰু ৰক্ষক-সেনাসকলৰ শত-সেনাপতিসকললৈ বাৰ্তা পঠাই যিহোৱাৰ গৃহত নিজৰ ওচৰলৈ মাতি আনিলে। তেওঁ তেওঁলোকৰ সৈতে এটি চৰ্ত কৰিলে। যিহোৱাৰ গৃহত তেওঁ তেওঁলোকক এক শপত খোৱাই লৈ ৰাজকোঁৱৰ যোৱাচক আনি তেওঁলোকক দেখুৱালে।⁵ তাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকক নিৰ্দেশ দি ক'লে, “আপোনালোকে এই কাম কৰিব লাগিব: আপোনালোকৰ যিসকলে বিশ্ৰামবাৰে কাম কৰিবলৈ যাব, তেওঁলোকৰ তিনি ভাগৰ এভাগে ৰাজগৃহ পহৰা দিব।⁶ এক ভাগ ছুৰ দুৱাৰত থাকিব আৰু এক ভাগ ৰক্ষক-সেনাগৃহৰ পাছফালৰ দুৱাৰত থাকিব।”

⁷ আপোনালোকৰ অন্য দুটা দল, যিসকলে বিশ্ৰামবাৰে ছুটি পাব, তেওঁলোক সকলোৱে যিহোৱাৰ গৃহত ৰজা যোৱাচক পহৰা দিব।

⁸ আপোনালোক প্ৰতিজনে হাতত অস্ত্ৰ লৈ ৰজাক চাৰিওফালে ঘেৰি ৰাখিব। আপোনালোকৰ শাৰীৰ মাজত যেয়ে সোমাই আহিব তেওঁকে বধ কৰা হওঁক; ৰজা বাহিৰ বা ভিতৰ য'লৈকে যাওঁক, আপোনালোক তেওঁৰ সঙ্গ সঙ্গ থাকিব।

⁹সেইদৰেই পুৰোহিত যিহোয়াদাই যিদৰে নিৰ্দেশ দিলে, শত-সেনাপতিসকলে সেই সকলোকে কৰিলে। তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ লোকসকলক অৰ্থাৎ যিসকলে বিশ্ৰাম বাৰে কাম কৰিবলৈ আহিছিল আৰু যিসকলে কামৰ পৰা ছুটি কৰিছিল, সেই সকলোকে লৈ যিহোয়াদা পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আহিল। ¹⁰পুৰোহিত যিহোয়াদাই তেতিয়া ৰজা দায়ুদৰ যি সকলো যাঠি আৰু ঢাল যিহোৱাৰ গৃহত আছিল, সেইবোৰ লৈ শত-সেনাপতিসকলক দিলে। ¹¹ৰক্ষক-সেনাবোৰৰ প্ৰত্যেকেই ৰজাৰ চাৰিওফালে হাতত নিজৰ অস্ত্ৰ লৈ মন্দিৰৰ সোঁ ফালৰ পৰা বাওঁ ফাললৈকে যজ্ঞবেদীৰ কাষে কাষে থিয় হৈ থাকিল।

¹²তাৰ পাছত যিহোয়াদাই ৰাজকোঁৱৰ যোৱাচক বাহিৰলৈ উলিয়াই আনি তেওঁৰ মূৰত মুকুট পিন্ধাই হাতত ব্যৱস্থা-পুস্তকখন দিলে। তেওঁলোকে তেওঁক ৰাজপদত অভিষেক কৰিলে। তাতে সকলোৱে হাত তালি দি সমন্বৰে ক'লে, “মহাৰাজ চিৰজীৱী হওঁক।”

¹³ৰক্ষক-সেনা আৰু লোকসকলৰ কোলাহল শুনি মহাৰাণী অথলিয়া যিহোৱাৰ গৃহলৈ লোকসমূহৰ কাষলৈ আহিল। ¹⁴তেওঁ চাই দেখিলে যে, তাত ৰীতি অনুসাৰে ৰজা যোৱাচ স্তম্ভটোৰ ওচৰত থিয় হৈ আছে। শত-সেনাপতিসকল আৰু শিঙা বজোৱাসকল ৰজাৰ কাষত ঘেৰি আছে; সকলো দেশবাসীয়ে আনন্দ কৰিছে আৰু শিঙা বজাইছে। তেতিয়া ৰাণী অথলিয়াই নিজৰ কাপোৰ ফালি চিৰ্ণৰিলে, “ৰাজদ্রোহী! ৰাজদ্রোহী!”

¹⁵পুৰোহিত যিহোয়াদাই তেতিয়া যিসকলৰ ওপৰত সেনাদলৰ ভাৰ আছিল, সেই শত-সেনাপতিসকলক নিৰ্দেশ দিলে, “তেওঁক শাৰীবোৰৰ মাজলৈ বাহিৰলৈ লৈ আনা। তেওঁৰ সমৰ্থক যিকোনো লোক তেওঁৰ পাছে পাছে বাহিৰলৈ আহিব, তেওঁক তৰোৱালেৰে বধ কৰিব।” কিয়নো পুৰোহিতে কৈছিল, “তেওঁক যেন যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিতৰত বধ কৰা নহয়।”

¹⁶সেয়ে অথলিয়াক তেওঁলোকে বাট এৰি দিলে। তাৰপাছত তেওঁ যোঁৱা সোমোৱা ফালৰ দুৱাৰেদি ৰাজগৃহলৈ গৈছিল আৰু তাতে তেওঁক বধ কৰা হ'ল।

¹⁷তাৰ পাছত যিহোয়াদাই যিহোৱা, ৰজা যোৱাচ আৰু প্ৰজাসকলৰ মাজত এক চুক্তি কৰিলে। এই চুক্তিত কোৱা হ'ল যে, ৰজা আৰু প্ৰজা উভয়েই যিহোৱাৰ লোক হৈ চলিব। তেওঁ ৰজা আৰু প্ৰজা পৰস্পৰৰ মাজতো এক চুক্তি কৰিলে।

¹⁸তাৰ পাছত দেশৰ সকলো লোকে একেলগে বাল দেৱতাৰ মন্দিৰলৈ গৈ তাক ভাঙি পেলালে; সেই ঠাইৰ বেদী আৰু মূৰ্তিবোৰ ভাঙি খণ্ড-বিখণ্ড কৰিলে। তেওঁলোকে বাল দেৱতাৰ পুৰোহিত মন্তনকো বেদীবোৰৰ সন্মুখত বধ কৰিলে। পাছত পুৰোহিত যিহোয়াদাই যিহোৱাৰ গৃহত ৰক্ষক-সেনাসকলৰ নিযুক্ত কৰিলে।

¹⁹তাৰ পাছত যিহোয়াদাই শত-সেনাপতি, দেহৰক্ষী, ৰক্ষক-সেনাসকল আৰু দেশৰ সকলো লোকক লগত লৈ যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰা ৰজা যোৱাচক উলিয়াই আনিলে। তেওঁলোকে ৰক্ষক-সেনাসকলৰ দুৱাৰৰ বাটেদি ৰাজগৃহলৈ আহিল সোমাই আহিল। এইদৰে যোৱাচ ৰাজ সিংহাসনত বহিল। ²⁰দেশৰ সকলো প্ৰজাই আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু নগৰখনত শান্তি ঘূৰি আহিল। অথলিয়াক ৰাজগৃহত তৰোৱালেৰে বধ কৰাৰ কাৰণে দেশৰ সকলো মানুহে আনন্দ কৰিলে।

²¹যোৱাচে যেতিয়া ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ বয়স সাত বছৰ আছিল।

Chapter 12

যিহুদাত যোৱাচৰ শাসন কাল

¹ইস্ৰায়েলত য়েহুৰ ৰাজত্বৰ সপ্তম বছৰত যোৱাচ ৰজা হৈছিল আৰু তেওঁ যিৰুচালেমত চল্লিশ বছৰ কাল ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল চিবিয়া; তেওঁ বেৰচেবা নগৰৰ নিবাসী আছিল। ²পুৰোহিত যিহোয়াদাই পৰামৰ্শ দি থকাৰ কাৰণে যোৱাচে সকলো সময়তে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায় তাকে কৰিছিল। ³কিন্তু ওখ ঠাইৰ প্ৰাৰ্থনাৰ মঠবোৰ ধ্বংস কৰা নাছিল; লোকসকলে তেতিয়াও সেই ঠাইবোৰত বলিদান কৰিছিল আৰু ধূপ জ্বলাইছিল।

যোৱাচে মন্দিৰ মেৰামতি কৰা

⁴যোৱাচে পুৰোহিতসকলক ক'লে, “যিহোৱাৰ গৃহলৈ বিশেষ উদ্দেশ্যৰ কাৰণে পবিত্ৰ দান হিচাবে ধন অনা হওঁক; গণিত লোকৰ পৰা মন্দিৰৰ কৰ, যিহোৱাৰ দ্বাৰা উৎসাহিত হৈ লোকসকলে মন্দিৰৰ কাৰণে নিজ মনোবাঞ্ছাৰে অনা দান-বৰঙনি, সেই সকলো লৈ আপোনালোকে জমা কৰিব। ⁵পাছত পুৰোহিতসকলে এই সকলো ধন তেওঁলোকৰ কৰদাতাসকলৰ পৰা লৈ প্ৰয়োজনৰ সময়ত মন্দিৰ মেৰামতিৰ কামত সেই ধন ব্যৱহাৰ কৰিব।”

⁶কিন্তু যোৱাচ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ তেইশ বছৰৰ সময়ত দেখা গ'ল পুৰোহিতসকলে মন্দিৰ মেৰামতিৰ একো কামেই কৰা নাছিল। ⁷সেয়েহে, যোৱাচ ৰজাই যিহোয়াদা পুৰোহিতক আৰু আন আন পুৰোহিতসকলক মাতি সুধিলে, “আপোনালোকে কিয় মন্দিৰৰ একোৱেই মেৰামতি কৰা নাই? এই হেতুকে, এতিয়াৰ পৰা আপোনালোকে পুণৰ আপোনালোকৰ কৰদাতাসকলৰ পৰা ধন নল'ব, বৰং মন্দিৰ মেৰামতিৰ অৰ্থে যিখিনি সংগ্ৰহ

কৰা হ'ল সেইখিনি লৈ যিয়ে মেৰামতি কৰিব পাৰে সেইসকলক দি দিয়ক।”⁸তেতিয়া পুৰোহিতসকল সন্মত হ'ল যে, তেওঁলোকে লোকসকলৰ পৰা পুণৰ ধন নল'ব আৰু নিজে মন্দিৰ মেৰামতি কাম নকৰিব।

⁹পুৰোহিত যিহোয়াদাই এটা চন্দুক লৈ তাৰ ঢাকনিত এটা বিন্ধা কৰিলে আৰু সেইটো যজ্ঞ-বেদীৰ ওচৰত যিহোৱাৰ গৃহলৈ সোমোৱা ঠাইৰ সোঁফালে থলে। যি পুৰোহিতসকলে মন্দিৰৰ প্ৰৱেশদ্বাৰত পহৰা দিয়ে, তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৃহলৈ অনা সকলো ধন সেই চন্দুকত ৰাখিছিল।

¹⁰এইভাৱে তেওঁলোকে যেতিয়া দেখিছিল যে সেই চন্দুকত বহুত ধন জমা হৈছিল, তেতিয়া ৰজাৰ সচিব আৰু প্ৰধান পুৰোহিতে আহি যিহোৱাৰ গৃহলৈ অনা সকলো ধন হিচাপ কৰি বস্তাবোৰত বান্ধি থৈছিল।¹¹পাছত যিমান ধন উঠে তাক ওজন কৰি যিহোৱাৰ মন্দিৰ তদাৰককাৰীসকলৰ হাতত দিছিল। তেওঁলোকে সেই ধন যিহোৱাৰ মন্দিৰ মেৰামতি কৰা লোকসকলক অৰ্থাৎ বাঢ়ে, গৃহ নিৰ্মাণ কৰা বনুৱাসকলক দিছিল।

¹²ৰাজমিস্ত্ৰী ও শিল ভণ্ডা লোকসকলক দিছিল; তাৰ উপৰিও, যিহোৱাৰ মন্দিৰ মেৰামতিৰ কাৰণে কাঠ কিনা, শিল ভণ্ডা আৰু প্ৰয়োজনীয় সকলো সামগ্ৰীৰ কাৰণে খৰচ কৰিছিল।¹³যিহোৱাৰ গৃহলৈ যি ধন অনা হৈছিল, সেই ধনেৰে ৰূপৰ পিয়লা, শলিতা পৰিস্কাৰ কৰা চেপেনা, চৰিয়া, শিঙা বা যিহোৱাৰ গৃহৰ সোণ ৰূপৰ আন কোনো পাত্ৰ তৈয়াৰ কৰা নাছিল।¹⁴কিন্তু সেই ধন কেৱল তদাৰককাৰীসকলে যিহোৱাৰ গৃহ মেৰামতি কৰা বনুৱাসকলকহে দিছিল।¹⁵তদাৰককাৰীসকলৰ পৰা তেওঁলোকে কোনো হিচাপ লোৱাৰ আৱশ্যকতা নাছিল, কাৰণ এই লোকসকল সৎ আছিল।¹⁶কিন্তু যিহোৱাৰ মন্দিৰলৈ দোষাৰ্থক আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ ধন অনা হোৱা নাছিল; সেইবোৰ পুৰোহিতসকলে পাইছিল।

¹⁷সেই কালত অৰামৰ ৰজা হজায়েলে গাত নগৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি তাক অধিকাৰ কৰিলে; তাৰপাছত তেওঁ যিৰূচালেম আক্ৰমণ কৰিবলৈ আগবাঢ়িল।¹⁸তেতিয়া যিহুদাৰ ৰজা যোৱাচে তেওঁৰ পিতৃ আৰু পূৰ্বপুৰুষসকলে অৰ্থাৎ যিহুদাৰ পূৰ্বৰ ৰজা যিহোচাফট, যিহোৰাম আৰু অহজিয়াই দিয়া যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ কৰা আৰু নিজৰো সকলো পবিত্ৰ বস্তুবোৰ অৰামৰ ৰজা হজায়েলৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। তাৰ লগতে, যিহোৱাৰ গৃহ আৰু ৰাজগৃহৰ উৰালবোৰত থকা সকলো সোণও পঠাই দিলে। হজায়েলে তেতিয়া যিৰূচালেম এৰি গুচি গ'ল।

যোৱাচৰ মৃত্যু

¹⁹যোৱাচৰ অন্যান্য সকলো কাৰ্যৰ বৃত্তান্ত “যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” নামৰ পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ²⁰পাছত তেওঁৰ দাসসকলে লগ হৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰি চিল্লালৈ নামি যোৱা পথত বৈ-মিল্লত তেওঁক আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিলে।²¹চিমিয়তৰ পুতেক যোজাখৰ আৰু চোমেৰৰ পুতেক যিহোজাবদ, এই দুজন দাসে তেওঁক আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিছিল। তেওঁলোকে যোৱাচক দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত মৈদাম দিলে। তেওঁৰ পুত্ৰ অমচিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 13

ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোৱাহজ

¹যিহুদাৰ ৰজা অহজিয়াৰ পুত্ৰ যোৱাচৰ ৰাজত্বৰ তেইশ বছৰৰ সময়ত য়েহুৰ পুত্ৰ যিহোৱাহজ চমৰিয়াত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হ'ল। তেওঁ সোতৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল।²যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তেওঁ তাকেই কৰিছিল আৰু নবাটৰ পুতেক যাৰবিয়ামে ইস্ৰায়েলৰ দ্বাৰাই যিসকলো পাপ কাৰ্য কৰাইছিল, তেওঁ তাকেই কৰিছিল; তাৰ পৰা তেওঁ আঁতৰি অহা নাছিল।³সেয়ে, ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁ অৰামৰ ৰজা হজায়েল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ বিন হদদৰ হাতত বাৰে বাৰে তেওঁলোকক শোধাই দিছিল।⁴পাছত যিহোৱাহজে যিহোৱাৰ ওচৰত মিনতি কৰিলে আৰু যিহোৱাই তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলে, কাৰণ অৰামৰ ৰজাই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত যি উপদ্ৰৱ কৰিছিল তাক যিহোৱাই চাই আছিল।⁵তেতিয়া যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক এজন উদ্ধাৰকৰ্তা দিলে। তাতে ইস্ৰায়েলীয়াসকল অৰামীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা মুক্ত হ'ল আৰু তেওঁলোকে পূৰ্বৰ দৰে নিজ নিজ গৃহত শান্তিৰে বাস কৰিবলৈ ধৰিলে।⁶তথাপিও যাৰবিয়ামে যিবোৰ পাপৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলক পাপ কৰাইছিল, তেওঁলোকে সেই সকলো পাপ কাৰ্য কৰিয়েই থাকিল। আচেৰা মুৰ্তিটো তেতিয়াও চমৰিয়াতে আছিল।⁷পঞ্চাশ জন অস্বাৰোহী, দহখন ৰথ আৰু দহ হাজাৰ পদাতিক সৈন্যৰ বাহিৰে যিহোৱাহজৰ আন কোনো সৈন্য নাথাকিল; কাৰণ অৰামৰ ৰজাই বাকী সকলোকে বিনষ্ট কৰিলে। তেওঁলোকক মৰণা মৰা খলাৰ ধূলিৰ দৰে কৰিলে।⁸যিহোৱাহজৰ অন্যান্য সকলো কৰ্ম আৰু পৰাক্ৰমৰ বৃত্তান্ত, “ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ⁹পাছত যিহোৱাহজ তেওঁৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু লোকসকলে তেওঁক চমৰিয়াত কবৰ দিলে। তেওঁৰ পুত্ৰ যোৱাচ তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোৱাচ

¹⁰যিহুদাৰ ৰজা যোৱাচৰ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ সাতত্ৰিশ বছৰৰ সময়ত যিহোৱাহজৰ পুত্ৰ যিহোৱাচ চমৰিয়াত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হ'ল। তেওঁ ষোল্ল বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল।¹¹তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকেই কৰিছিল আৰু নবাটৰ পুতেক যাৰবিয়ামে ইস্ৰায়েলৰ দ্বাৰাই যি সকলো পাপ কাৰ্য কৰাইছিল, তেওঁ তাকেই কৰিছিল; তাৰ পৰা তেওঁ আঁতৰি অহা নাছিল।¹²যোৱাচৰ অন্যান্য সকলো কৰ্ম আৰু যি পৰাক্ৰমেৰে তেওঁ যিহুদাৰ

ৰজা অমচিয়াৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিছিল, সেই সকলো বৃত্তান্ত “ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ¹³পাছত যোৱাচ তেওঁৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ’ল আৰু যাৰবিয়াম তেওঁৰ সিংহাসনত বহিল; যোৱাচক ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ লগত চমৰিয়াত কবৰ দিয়া হ’ল।

ইলীচাৰ মৃত্যু

¹⁴পাছত ইলীচা অসুস্থ হৈ পৰিল আৰু সেই অসুখতেই তেওঁৰ মৃত্যু হৈছিল। ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোৱাচ তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈ কান্দি কান্দি ক’লে, “হে মোৰ পিতৃ, হে মোৰ পিতৃ, ইস্ৰায়েলৰ ৰথ আৰু অশ্বাৰোহীসকলে আপোনাক লৈ যাব!” ¹⁵তেতিয়া ইলীচাই তেওঁক ক’লে, “আপুনি মোৰ বাবে এখন ধনু আৰু কিছুমান কাঁড় লৈ আহঁক।” ৰজাই তেতিয়া এখন ধনু আৰু কিছুমান কাঁড় আনিলে। ¹⁶তাৰপাছত ইলীচাই ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক ক’লে, “আপোনাৰ হাত ধনুত ৰাখক।” তেতিয়া ৰজাই ধনুখনৰ ওপৰত হাত ৰাখিলে। ইলীচাই নিজৰ হাত ৰজাৰ হাতৰ ওপৰত থলে। ¹⁷ইলীচাই ক’লে, “পূব ফালৰ খিড়িকীখন খুলি দিয়ক।” তাতে ৰজাই তাক খুলি দিলে। তাৰ পাছত ইলীচাই ক’লে, “কাঁড় মাৰি দিয়ক!” ৰজাই সেইদৰে কাঁড় মাৰি দিলে। তেতিয়া ইলীচাই ক’লে, “এইয়া যিহোৱাৰ জয়লাভৰ কাঁড়, অৰামৰ ওপৰত জয়লাভৰ কাঁড়; আপুনি অফেকত অৰামীয়াসকলক সমূলে ধ্বংস নকৰালৈকে আক্ৰমণ কৰিব।” ¹⁸তেওঁ পুণৰ ক’লে, “আপুনি কাঁড়বোৰ লওঁক।” ৰজাই সেইবোৰ লোৱাৰ পাছত ইলীচাই ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক ক’লে, “সেইবোৰেৰে মাটিত আঘাট কৰক।” তাতে ৰজাই মাটিত তিনিবাৰ আঘাট কৰিলে। ¹⁹তেতিয়া ঈশ্বৰৰ লোকে তেওঁৰ ওপৰত ক্ৰুদ্ধ হৈ ক’লে, “পাঁচ-ছয়বাৰ মাটিত আঘাট কৰা আপোনাৰ উচিত আছিল। সেয়ে হোৱা হলে, আপুনি অৰামীয়াসকলক সমূলে ধ্বংস নোহোৱালৈকে আক্ৰমণ কৰি থাকিব পাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু এতিয়া আপুনি কেৱল তিনিবাৰ তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিব পাৰিব।

²⁰পাছত ইলীচাৰ মৃত্যু হ’ল আৰু তেওঁক কবৰ দিয়া হ’ল। বছৰৰ আৰম্ভণিতে মোৰাবীয়া দলবোৰ ইস্ৰায়েল দেশত সোমাল। ²¹এবাৰ ইস্ৰায়েলীয়াসকলে যেতিয়া এজন মানুহক কবৰ দি আছিল, তেতিয়া হঠাৎ এদল মোৰাবীয়া মানুহ দেখি তেওঁৰ শৱটো ইলীচাৰ কবৰৰ ভিতৰত পেলাই দিলে; তাতে সেই শৱে ইলীচাৰ অস্থি স্পৰ্শ কৰা মাত্ৰে জী উঠি নিজৰ ভৰিত ভৰ দি থিয় হ’ল।

²²যিহোৱাহজৰ গোটেই ৰাজত্ব কালত অৰামৰ ৰজা হজায়েলে ইস্ৰায়েলক উপদ্রৱ কৰিছিল। ²³কিন্তু যিহোৱাই অৱ্ৰাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবে সৈতে কৰা নিয়মৰ কাৰণে, তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত অনুগ্ৰহ আৰু দয়া কৰিলে; তেওঁলোকলৈ মনোযোগ দিলে। সেয়ে যিহোৱাই তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰা নাছিল আৰু এতিয়াও তেওঁলোকক নিজৰ উপস্থিতিৰ পৰা দূৰ কৰা নাই।

²⁴অৰামৰ ৰজা হজায়েলৰ মৃত্যু হ’ল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ বিন-হদদ তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল। ²⁵যিহোৱাহজৰ পুত্ৰ যিহোৱাচে সেই সকলো নগৰবোৰ পুনৰায় অধিকাৰ কৰিলে, যিবোৰ নগৰ হজায়েলৰ পুত্ৰ বিন-হদদে তেওঁৰ পিতৃ যিহোৱাহজৰ পৰা যুদ্ধত জয় কৰি লৈছিল। যিহোৱাচে তিনিবাৰ বিন-হদদক আক্ৰমণ কৰি ইস্ৰায়েলৰ সেই নগৰবোৰ পুনৰায় উদ্ধাৰ কৰিলে।

Chapter 14

অমচিয়াই যিহূদাত ৰাজত্ব কৰা।

¹ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোৱাহজৰ পুত্ৰ যিহোৱাচৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰত যিহূদাৰ ৰজা যোৱাচৰ পুত্ৰ অমচিয়াই ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। ²তেওঁ পঁচিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ যিৰূচালেমত উনত্রিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল যিহোৱাদন। তেওঁ যিৰূচালেম নগৰৰ বাসিন্দা আছিল। ³যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, তেওঁ তাকে কৰিছিল; তথাপিও তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ দায়ূদৰ নিচিনা নাছিল; তেওঁ তেওঁৰ পিতৃ যোৱাচৰ দৰে সকলো কৰ্ম কৰিছিল। ⁴কিন্তু ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ তেওঁ ধ্বংস নকৰিলে। লোকসকলে তাত তেতিয়াও হোমবলি দিছিল আৰু ধূপ জ্বলাই আছিল। ⁵ৰাজ্য তেওঁৰ অধীনলৈ অহাৰ পাছতেই যি দাসসকলে ৰজা অৰ্থাৎ তেওঁৰ পিতৃক বধ কৰিছিল, তেওঁলোকক তেওঁ বধ কৰিলে।

⁶কিন্তু ঘাতকসকলৰ পুত্ৰসকলক হ’লে তেওঁ বধ কৰা নাছিল; মোচিৰ বিধান পুস্তকত যি লিখা আছিল, তেওঁ সেই দৰেই তেওঁলোকক বধ নকৰিলে। সেই পুস্তকত যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, “সন্তানৰ কাৰণে পিতৃক অথবা পিতৃ-মাতৃৰ কাৰণে সন্তানক মৃত্যুদণ্ডে দণ্ডিত কৰা উচিত নহ’ব। কিন্তু প্ৰতিজনে তেওঁৰ নিজ নিজ পাপৰ কাৰণে মৰিব লাগিব।” ⁷অমচিয়াই লবণ উপত্যকাত দহ হাজাৰ ইদোমীয়া লোকক বধ কৰিলে আৰু যুদ্ধত চেলা নগৰ অধিকাৰ কৰি সেই ঠাইৰ নাম যক্তিয়েল ৰাখিলে; সেই নাম আজিলৈকে আছে।

⁸তাৰ পাছত তেওঁ য়েহূৰ নাতি, অৰ্থাৎ যিহোৱাহজৰ পুত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোৱাচলৈ মানুহ পঠাই ক’লে, “আহঁক, আমি যুদ্ধৰ কাৰণে মুখা-মুখি হওঁ।” ⁹কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোৱাচে উত্তৰত যিহূদাৰ ৰজা অমচিয়ালৈ কৈ পঠালে, “লিবানোনৰ এজোপা কাঁইট গছে লিবানোনৰেই এৰচ গছজোপালৈ কৈ পঠালে, ‘মোৰ পুত্ৰৰ লগত আপোনাৰ ছোৱালীক বিয়া দিয়ক।’ তাৰ পাছত লিবানোনত থকা এটা বন্য জন্তুৱে ঘূৰি-ফুৰি আহি সেই কাঁইট গছজোপাক গছকি মাৰিলে। ¹⁰ইদোমক পৰাজয় কৰি নিশ্চয় আপোনাৰ মনত অহংকাৰ হৈছে। গতিকে জয়ৰ অহংকাৰ কৰক; তথাপিও ঘৰতে থাকক। কিয় নিজলৈ বিপদ মাতি আনিছে আৰু তাৰ লগতে নিজৰ আৰু যিহূদাৰো ধ্বংস মাতি আনিছে?”

¹¹কিন্তু অমচিয়াই সেই কথালৈ কাণ নিদিলে। সেয়ে, ইস্রায়েলৰ ৰজা যিহোৱাচে তেওঁক আক্রমণ কৰিলে; তেওঁ আৰু যিহুদাৰ ৰজা অমচিয়াই যিহুদাৰ বৈৎচেমচত ইজনে সিজনেৰ মুখা-মুখি হ'ল। ¹²ইস্রায়েলৰ হাতত যিহুদা সম্পূৰ্ণৰূপে পৰাস্ত হ'ল আৰু সকলোৱেই নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ পলাই গ'ল। ¹³ইস্রায়েলৰ ৰজা যিহোৱাচে বৈৎচেমচত যিহুদাৰ ৰজা অমচিয়াক বন্দী কৰি যিৰুচালেমলৈ লৈ আহিল। অমচিয়া যোৱাচৰ পুত্ৰ আৰু অহজিয়াৰ নাতি আছিল। তাৰ পাছত ৰজা যিহোৱাচে যিৰুচালেমলৈ আহি ইফ্ৰায়িমৰ দুৱাৰৰ পৰা কোণৰ দুৱাৰ পৰ্যন্ত প্ৰায় চাৰিশ হাত দীঘল যিৰুচালেমৰ প্ৰাচীৰ ডাঙি পেলালে। ¹⁴যিহোৱাৰ গৃহত পোৱা সোণ, ৰূপ আৰু আনসকলো বস্তু আৰু ৰাজগৃহৰ উৰালত থকা সকলো মূল্যবান বস্তুবোৰ লৈ গ'ল। তাৰ বাহিৰেও জামিন হিচাপে অনেক লোকক বন্দী কৰি যিহোৱাচ চমৰিয়ালৈ উলটি গ'ল।

¹⁵যিহোৱাচে কৰা কাৰ্য্যৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত, তেওঁৰ পৰাক্ৰমৰ কথা আৰু যিহুদাৰ অমচিয়া ৰজাৰ লগত তেওঁ যুদ্ধ কৰা কথা জানো "ইস্রায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত লিখা নাই? ¹⁶পাছত যিহোৱাচ তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু চমৰিয়াত ইস্রায়েলৰ ৰজাসকলৰ লগত তেওঁক কবৰ দিয়া হ'ল; তেওঁৰ পুত্ৰ যাৰবিয়াম তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

¹⁷ইস্রায়েলৰ ৰজা যিহোৱাহজৰ পুত্ৰ যিহোৱাচৰ মৃত্যুৰ পাছত যিহুদাৰ ৰজা যোৱাচৰ পুত্ৰ অমচিয়াই আৰু পোন্ধৰ বছৰ জীয়াই থাকিল।

¹⁸অমচিয়াৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত জানো যিহুদাৰ "ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তক" খনত লিখা নাই? ¹⁹তেওঁলোকে যিৰুচালেমত অমচিয়াৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে আৰু তেওঁ লাখীচলৈ পলাই গ'ল। কিন্তু লোকসকলে লাখীচলৈকে তেওঁৰ পাছত মানুহ পঠাই তেওঁক তাত বধ কৰিলে।

²⁰তেওঁলোকে তেওঁৰ শৱটো ঘোঁৰাৰ পিঠিত তুলি যিৰুচালেমলৈ লৈ আনিলে আৰু দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত তেওঁক কবৰ দিয়া হ'ল। ²¹পাছত যিহুদাৰ সকলো লোকে অজৰিয়াক তেওঁৰ পিতৃ অমচিয়াৰ পদত ৰজা পাতিলে। তেতিয়া তেওঁৰ বয়স আছিল ষোল্ল বছৰ।

²²ৰজা অমচিয়া তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হোৱাৰ পাছত, ৰজা অজৰিয়াই এলৎ নগৰ পুণৰ নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু যিহুদাৰ অধীনলৈ আনিলে।

ইস্রায়েলত দ্বিতীয় যাৰবিয়ামৰ ৰাজত্ব

²³যিহুদাৰ ৰজা যোৱাচৰ পুত্ৰ অমচিয়াৰ ৰাজত্বৰ পোন্ধৰ বছৰৰ সময়ত ইস্রায়েলৰ ৰজা যিহোৱাচৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে চমৰিয়াত ৰজা হ'ল আৰু তেওঁ একচল্লিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ²⁴তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকে কৰিলে আৰু নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে ইস্রায়েলৰ দ্বাৰাই যিসকলো পাপ কৰাইছিল, তেওঁ সেইসকলো পাপ কৰি থাকিল; সেইসকলোৰে পৰা তেওঁ আঁতৰ নহ'ল। ²⁵ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁৰ দাস গৎ-হেফৰৰ অমিত্তয়ৰ পুত্ৰ ভাৱবাদী যোনাৰ দ্বাৰাই যি কথা কৈছিল, সেই কথা অনুসাৰে যাৰবিয়ামে লেব হমাত এলেকাৰ পৰা অৰাবা সমুদ্ৰলৈকে ইস্রায়েলৰ সীমা পুনৰায় স্থাপন কৰিলে। ²⁶কিয়নো যিহোৱাই দেখিছিল যে, ইস্রায়েলত স্বাধীন বা দাস সকলোৱে কেনেকৈ কষ্ট ভোগ কৰি আছে; তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ তাত কোনো নাছিল। ²⁷যিহেতু যিহোৱাই কোৱা নাছিল যে, ইস্রায়েলৰ নাম আকাশৰ তলৰ পৰা লুপ্ত কৰি পেলাব, সেয়ে তেওঁ যিহোৱাচৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলে।

²⁸যাৰবিয়ামৰ অন্যান্য সকলো কাৰ্য্য, পৰাক্ৰম, আৰু যুদ্ধ জয়ৰ বৃত্তান্ত আৰু এসময়ত যিহুদাৰ অধীনত থকা দশমেক আৰু হমাৎ কেনেদৰে তেওঁ ইস্রায়েলৰ কাৰণে পুনৰায় অধিকাৰ কৰিলে, সেই কথা জানো "ইস্রায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তক খনত জানো লিখা নাই? ²⁹পাছত যাৰবিয়াম তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ ইস্রায়েলৰ ৰজাসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ জখৰিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 15

অজৰিয়াই যিহুদাত ৰাজত্ব কৰা

¹ইস্রায়েলৰ ৰজা যাৰবিয়ামৰ ৰাজত্বৰ সাতাইশ বছৰত যিহুদাৰ ৰজা অমচিয়াৰ পুত্ৰ অজৰিয়া ৰজা হ'ল। ²তেওঁ ষোল্ল বছৰ বয়সত ৰজা হৈ যিৰুচালেমত বাৱন বছৰ ধৰি ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল যিখলিয়া। তেওঁ যিৰুচালেমৰ বাসিন্দা আছিল। ³পিতৃ অমচিয়াৰ নিদৰ্শনেৰে তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায় তাকে কৰিছিল। ⁴কিন্তু, তেওঁ ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ হ'লে আঁতৰ নকৰিলে। লোকসকলে তেতিয়াও মঠবোৰত বলি উৎসৰ্গ কৰি ধূপ জ্বলাইছিল। ⁵পাছত যিহোৱাই ৰজাক আঘাট কৰাত তেওঁ মৃত্যু পৰ্যন্ত কুষ্ঠ ৰোগত ভুগিছিল আৰু তেওঁ এক পৃথক গৃহত বাস কৰিছিল। তাতে ৰজাৰ পুত্ৰ যোথাম ৰাজগৃহৰ অধ্যক্ষ হৈছিল আৰু তেওঁ দেশৰ লোকসকলক শাসন কৰিবলৈ ধৰিলে।

⁶উজ্জিয়াৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কাৰ্য্যৰ বৰ্ণনা জানো "যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত লিখা নাই? ⁷পাছত উজ্জিয়া তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষৰে সৈতে তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল। তেওঁৰ পুত্ৰ যোথাম তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

ইস্ৰায়েলৰ ৰজা জখৰিয়া

⁸যিহূদাৰ ৰজা অজৰিয়াৰ ৰাজত্বৰ আঠত্ৰিশ বছৰত যাৰবিয়ামৰ পুত্ৰ জখৰিয়াই চমৰিয়াত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হৈ ছমাহ ৰাজত্ব কৰিলে। ⁹তেওঁ তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰেই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া কাৰ্য, তাকেই কৰিলে। নবাটৰ পুতেক যাৰবিয়ামে যি পাপবোৰৰ দ্বাৰাই ইস্ৰায়েলক পাপ কৰাইছিল, সেই সকলো পাপৰ পৰা তেওঁ আঁতৰ নহ'ল। ¹⁰পাছত জখৰিয়াৰ বিৰুদ্ধে যাবেচৰ পুত্ৰ চল্লমে চক্ৰান্ত কৰিলে আৰু লোকসকলৰ সন্মুখতে তেওঁক আঘাত কৰি বধ কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁৰ পদত নিজে ৰজা হ'ল। ¹¹জখৰিয়াৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত "ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত লিখা আছে। ¹²যিহোৱাই য়েহুৰ আগত যি কৈছিল, "তোমাৰ বংশৰ চাৰি পুৰুষলৈকে ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনত বহিব" সেয়া পূৰ্ণ হ'ল।

ইস্ৰায়েলৰ ৰজা চল্লম

¹³যিহূদাৰ ৰজা উজ্জিয়াৰ ৰাজত্বৰ ঊনচল্লিশ বছৰত যাবেচৰ পুত্ৰ চল্লম ৰজা হ'ল আৰু তেওঁ চমৰিয়াত সম্পূৰ্ণ এমাহ ৰাজত্ব কৰিলে। ¹⁴পাছত গাদীৰ পুত্ৰ মনহেমে তিৰ্চাৰ পৰা চমৰিয়ালৈ গৈ যাবেচৰ পুত্ৰ চল্লমক আক্ৰমণ কৰি তেওঁক বধ কৰিলে আৰু তেওঁৰ পদত নিজে ৰজা হ'ল।

¹⁵চল্লমৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত আৰু তেওঁৰ ষড়যন্ত্ৰৰ কথা "ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত লিখা আছে।

ইস্ৰায়েলৰ ৰজা মনহেম

¹⁶পাছত মনহেমে টিপহচ নগৰ আৰু তাত থকা সকলো অধিবাসীৰ লগতে তিৰ্চাৰ চাৰিওকাষৰ সীমাবোৰ আক্ৰমণ কৰিলে; কাৰণ তেওঁলোকে তেওঁলৈ নগৰৰ দুৱাৰ খুলি দিয়া নাছিল। সেইবাবেই তেওঁ টিপহচ আক্ৰমণ কৰিছিল আৰু নগৰৰ সকলো গৰ্ভৱতী মহিলাৰ পেট ফালি দিছিল।

¹⁷যিহূদাৰ ৰজা অজৰিয়াৰ ৰাজত্বৰ ঊনচল্লিশ বছৰত গাদীৰ পুত্ৰ মনহেম ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হ'ল। তেওঁ চমৰিয়াত দহ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল।

¹⁸যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, তেওঁ তাকে কৰিছিল। নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে ইস্ৰায়েলৰ দ্বাৰাই যিবোৰ পাপ কৰাইছিল, তেওঁৰ জীৱনকালত সেই সকলো পাপ কাৰ্যৰ পৰা তেওঁ আঁতৰি অহা নাছিল।

¹⁹তাৰ পাছত অচূৰৰ ৰজা পুল ইস্ৰায়েল দেশৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ আহিল। তেতিয়া ৰজা মনহেমে ইস্ৰায়েল ৰাজ্য সুস্থিৰ ৰাখিবৰ কাৰণে পুলৰ সহায় যেন তেওঁৰ লগত থাকে, তাৰ বাবে তেওঁ পুলক এক হাজাৰ কিঙ্কৰ ৰূপ দি নিজৰ পক্ষ কৰি ল'লে। ²⁰মনহেমে এই ধন ইস্ৰায়েলত থকা প্ৰত্যেক ধনী-প্ৰতিপত্তিশালী ব্যক্তিসকলৰ পৰা দাবী কৰি আদায় কৰিছিল। অচূৰৰ ৰজাক দিবৰ কাৰণে প্ৰত্যেকে পঞ্চাশ চেকলকৈ ৰূপ মনহেমক দিব লাগিছিল। তাতে অচূৰৰ ৰজাই ইস্ৰায়েল দেশ এৰি গুছি গ'ল। ²¹মনহেমৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কাৰ্যৰ কথা "ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ²²পাছত মনহেম তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ পকহিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

ইস্ৰায়েলৰ ৰজা পকহিয়া

²³যিহূদাৰ ৰজা অজৰিয়াৰ ৰাজত্বৰ পঞ্চাশ বছৰত মনহেমৰ পুত্ৰ পকহিয়াই চমৰিয়াত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হৈ দুবছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ²⁴যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, পকহিয়াই তাকে কৰিলে। নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে ইস্ৰায়েলৰ দ্বাৰাই যি সকলো পাপ কাৰ্য কৰাইছিল, সেই সকলো পাপ কাৰ্যৰ পৰা তেওঁ আঁতৰ হোৱা নাছিল। ²⁵পাছত ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ পেকহ নামেৰে তেওঁৰ এজন সেনাপতিয়ে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে। পেকহে গিলিয়দৰ পঞ্চাশজন লোকক লগত লৈ চমৰিয়াত ৰাজগৃহৰ দুৰ্গত ৰজা পকহিয়াৰ সৈতে অৰ্গোব আৰু অবিয়ক বধ কৰিলে। সেনাপতিয়ে তেওঁক এইদৰে বধ কৰি তেওঁৰ পদত নিজে ৰজা হ'ল। ²⁶পকহিয়াৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কাৰ্যৰ কথা "ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত লিখা আছে।

ইস্ৰায়েলৰ ৰজা পেকহ

²⁷যিহূদাৰ ৰজা অজৰিয়াৰ ৰাজত্বৰ বাৱন্ন বছৰত ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ পেকহ চমৰিয়াত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হ'ল। তেওঁ বিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল।

²⁸যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, তেওঁ তাকে কৰিছিল। নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে ইস্ৰায়েলৰ দ্বাৰাই যি সকলো পাপ কাৰ্য কৰাইছিল, পেকহ সেই সকলো পাপ কাৰ্যৰ পৰা আঁতৰ হোৱা নাছিল।

²⁹ইস্ৰায়েলৰ ৰজা পেকহৰ সময়ত অচূৰৰ ৰজা তিল্মৎ-পিলেতবে আহি ইয়োন, আবেল-বৈৎমাখা, যানোহ, কেদচ, হাচোৰ, গিলিয়দ, আৰু গালীল আৰু নপ্তালীৰ সকলো এলেকা অধিকাৰ কৰি ল'লে আৰু লোকসকলক বন্দী কৰি অচূৰলৈ লৈ গ'ল। ³⁰পাছত উজ্জিয়াৰ পুত্ৰ যোখমৰ

ৰাজত্বৰ বিশ বছৰত এলাৰ পুত্ৰ হোচেয়াই ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ পেকহৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে আৰু তেওঁক বধ কৰি তেওঁৰ পদত নিজে ৰজা হ'ল।
³¹পেকহৰ আন্যান্য বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কাৰ্য্যৰ কথা "ইস্ৰায়েলৰ ৰজাবিলাকৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত লিখা আছে।

যিহূদাৰ ৰজা যোথম

³²ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা পেকহৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰত যিহূদাৰ ৰজা উজ্জিয়াৰ পুত্ৰ যোথমে ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। ³³তেওঁ পঁচিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈছিল আৰু ষোল্ল বছৰ যিৰূচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল যিৰূচা। তেওঁ চাদোকৰ জীয়েক আছিল।
³⁴তেওঁৰ পিতৃ উজ্জিয়াৰ নিদৰ্শনত চলি যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, যোথমে তাকে কৰিছিল। ³⁵কিন্তু ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ তেওঁ দূৰ কৰা নাছিল। লোকসকলে তেতিয়াও মঠবোৰত বলি উৎসৰ্গ কৰি ধূপ জ্বলাইছিল। যোথমে যিহোৱাৰ গৃহৰ ওপৰৰ দুৱাৰখন নিৰ্মাণ কৰিলে। ³⁶যোথমৰ আন্যান্য বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো কাৰ্য্যৰ কথা জানো "যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস" পুস্তকখনত লিখা নাই?

³⁷সেই কালত, যিহোৱাই যিহূদাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ অৰামৰ ৰজা ৰচীন আৰু ৰমলীয়াৰ পুত্ৰ পেকহক পঠাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ³⁸পাছত যোথম তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্রিত হ'ল। তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত মৈদাম দিয়া হ'ল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ আহজ তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 16

যিহূদাত আহজৰ ৰাজত্ব।

¹ইস্ৰায়েলত ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ পেকহৰ সোতৰ বছৰ বয়সৰ সময়ত, যিহূদাত যোথমৰ পুত্ৰ আহজে ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল। ²আহজ বিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈছিল আৰু ষোল্ল বছৰ ধৰি তেওঁ যিৰূচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল; পূৰ্বপুৰুষ দায়ুদে যেনেকৈ তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত ভাল কাৰ্য কৰিছিল, ৰজা আহজে তেনে কাৰ্য কৰা নাছিল। ³কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ পথত চলিছিল; এনেকি যিহোৱাই যি সকলোক জাতিক ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ পৰা দূৰ কৰিছিল, তেওঁলোকৰ যিণলগীয়া ৰীতিবোৰৰ দৰে তেওঁ নিজৰ পুত্ৰক হোমবলি উৎসৰ্গ কৰিছিল। ⁴তেওঁ পূজাৰ ওখ ঠাইবোৰত, পাহাৰৰ ওপৰত আৰু প্ৰত্যেক সেউজীয়া ডাল-পাতৰ গছৰ তলত বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল আৰু ধূপ জ্বলাইছিল।

⁵অৰামৰ ৰজা ৰচীন আৰু ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা পেকহে যিৰূচালেমৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ যিৰূচালেমলৈকে আহিল আৰু ৰজা আহজৰ সৈতে নগৰখন বেৰি ধৰিলে; কিন্তু আহজক জয় কৰিব নোৱাৰিলে। ⁶সেই সময়ত অৰামৰ ৰজা ৰচীনে এলৎ নগৰৰ পৰা ইহুদী লোকসকলক খেদাই দি এলৎ নগৰ পুণৰায় অৰামৰ অধীনলৈ আনিলে। তাৰ পাছত অৰামীয়াসকলে এলতলৈ আহি বাস কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু আজিলৈকে তেওঁলোকে তাত নিবাস কৰি আছে।

⁷পাছত আহজে অচূৰৰ ৰজা তিগ্লৎ-পিলেচৰ ওচৰলৈ এই কথা ক'বলৈ মানুহ পঠিয়াই দিলে, "মই আপোনাৰ দাস আৰু আপোনাৰ পুত্ৰ হওঁ; অৰামৰ ৰজা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই মোক আক্ৰমণ কৰিছে। আপুনি আহি তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰক।" ⁸আহজে যিহোৱাৰ গৃহ আৰু ৰাজগৃহৰ উৰালত পোৱা সোণ আৰু ৰূপ লৈ উপহাৰ হিচাবে অচূৰৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে। ⁹তেতিয়া অচূৰৰ ৰজাই তেওঁৰ কথাত মান্তি হ'ল আৰু দম্বেচকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধযাত্ৰা কৰি তাক জয় কৰিলে। সেই ঠাইৰ লোকসকলক বন্দী কৰি কীৰলৈ লৈ গ'ল আৰু অৰামৰ ৰজা ৰচীনক বধ কৰিলে।

¹⁰পাছত ৰজা আহজে অচূৰৰ ৰজা তিগ্লৎ-পিলেচক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ দম্বেচকলৈ গ'ল; তেওঁ দম্বেচকত এটা যজ্ঞবেদী দেখি তাৰ নক্সা, নমুনাৰ লগতে সেইটো তৈয়াৰ কৰাৰ সম্পূৰ্ণ পৰিকল্পনা উৰিয়া পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। ¹¹সেয়ে দম্বেচকৰ পৰা ৰজা আহজে পঠোৱা সকলো পৰিকল্পনাৰ দৰেই উৰিয়া পুৰোহিতে এটা যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু ৰজা আহজ দম্বেচকলৈ উলটি অহাৰ আগেয়ে, সেই কাম কৰি শেষ কৰিলে। ¹²দম্বেচকৰ পৰা ঘূৰি আহি ৰজাই সেই যজ্ঞবেদী দেখিলে আৰু ওচৰলৈ গৈ তাৰ ওপৰত বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹³তেওঁ সেই যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত নিজৰ হোমবলি, শস্য উৎসৰ্গ আৰু নিজৰ পেয় উৎসৰ্গ ঢালিলে; নিজৰ সমজুৱা বলিৰ তেজও ছটিয়াই দিলে। ¹⁴তেওঁ যিহোৱাৰ সন্মুখত থকা পিতলৰ যজ্ঞবেদীটো তেওঁ মন্দিৰৰ আগৰ পৰা, অৰ্থাৎ যিহোৱাৰ গৃহ আৰু নতুন বেদীৰ মাজ ঠাইৰ পৰা আতঁৰাই আনি নতুন বেদীৰ উত্তৰ ফালে স্থাপন কৰিলে। ¹⁵পাছত আহজ ৰজাই উৰিয়া পুৰোহিতক এই নিৰ্দেশ দিলে যে, "ডাঙৰ বেদীটোৰ ওপৰত ৰাতিপুৱাৰ হোমবলি আৰু সন্ধিয়া শস্য উৎসৰ্গ কৰিব; তাৰ উপৰি ৰজাৰ হোমবলি আৰু শস্য উৎসৰ্গ, দেশৰ সকলো লোকৰ হোমবলি, তেওঁলোকৰ শস্য আৰু পেয় উৎসৰ্গ কৰিব; সকলো হোমবলি আৰু আন আন সকলো বলি উৎসৰ্গৰ তেজ আপুনি সেই যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত ছটিয়াই দিব। কিন্তু পিতলৰ যজ্ঞবেদীটো ঈশ্বৰৰ সহায় লাভৰ অৰ্থে মই ব্যৱহাৰ কৰিম।" ¹⁶উৰিয়া পুৰোহিতে আহজ ৰজাৰ নিৰ্দেশ অনুসাৰে সকলো কাম কৰিলে।

¹⁷তাৰ পাছত ৰজা আহজে পাত্ৰ থোৱা আধাৰবোৰৰ খলাপা আৰু প্ৰক্ষালন পাত্ৰবোৰ আধাৰবোৰৰ পৰা আতঁৰালে। তেওঁ পিতলেৰে তৈয়াৰী ষাঁড়বোৰৰ ওপৰত যি ডাঙৰ সমুদ্ৰ পাত্ৰটো বহোৱা আছিল, সেইটোও তেওঁ নমাই আনিলে আৰু এটা শিলৰ ভিত্তিৰ ওপৰত বহুৱালে।

¹⁸যিহোৱাৰ গৃহত বিশ্রাম দিনৰ উদ্দেশ্যে মন্দিৰত চালি দি তেওঁলোকে যি ঠাই তৈয়াৰ কৰিছিল, অচূৰৰ ৰজাৰ ভয়ত ৰজা আহজে সেই চালি খুলি পেলালে আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ বাহিৰৰ ফালে ৰজা সোমাবৰ কাৰণে যি বিশেষ প্ৰৱেশদ্বাৰ কৰা হৈছিল, তাকো বন্ধ কৰি দিলে। ¹⁹ৰজা

আহজৰ অন্যান্য সকলো কাৰ্য্যৰ বৃত্তান্ত “যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ²⁰পাছত ৰজা আহজ তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্রিত হ’ল আৰু দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ’ল; তেওঁৰ পদত তেওঁৰ পুত্ৰ হিষ্কিয়া ৰজা হ’ল।

Chapter 17

ইস্রায়েলৰ ৰজা হোচেয়াৰ ৰাজত্ব।

¹যিহূদাৰ ৰজা আহজৰ ৰাজত্বৰ বাৰ বছৰৰ সময়ত এলাৰ পুত্ৰ হোচেয়াই চমৰিয়াত ইস্রায়েলৰ ৰজা হৈছিল। তেওঁ ন বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। ²যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, তেওঁ তাকেই কৰিছিল, যদিও ইস্রায়েলৰ আগৰ ৰজাসকলে কৰাৰ দৰে তেওঁ নাছিল। ³অচূৰৰ ৰজা চন্মনেচৰে আক্ৰমণ কৰি হোচেয়াক পৰাজয় কৰিলে; তাতে হোচেয়া তেওঁৰ অধীনৰ ৰজা হোৱাত তেওঁলৈ ৰাজহ আনিছিল।

⁴পাছত অচূৰৰ ৰজাই বুজি পালে যে, হোচেয়াই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিছে, কিয়নো তেওঁ মিচৰৰ ৰজা চো-ৰ ওচৰলৈ বাৰ্তাবাহকসকলক পঠাইছিল আৰু অচূৰৰ ৰজাক বছৰে বছৰে যি ৰাজহ দিছিল, সেয়া পুণৰ দিয়া নাছিল। সেইবাবেই অচূৰৰ ৰজাই তেওঁক ধৰি নি কাৰাগাৰত বন্দী কৰি থৈছিল। ⁵তাৰ পাছত অচূৰৰ ৰজাই গোটেই দেশ আক্ৰমণ কৰি চমৰিয়ালৈকে গ’ল আৰু তিনি বছৰলৈকে তাক অৱৰোধ কৰিলে।

ইস্রায়েলৰ পতন

⁶হোচেয়াৰ ৰাজত্বৰ নৱম বছৰৰ সময়ত অচূৰৰ ৰজাই চমৰিয়া দখল কৰিলে আৰু ইস্রায়েলীয়াসকলক বন্দী কৰি অচূৰ দেশলৈ লৈ গ’ল। তেওঁলোকক তেওঁ হলহত, গোজনৰ নদী হাবোৰৰ পাৰত আৰু মাদীয়াসকলৰ নগৰবোৰত বাস কৰিবলৈ দিলে।

পাপ আচৰণৰ বাবে ইস্রায়েলৰ অৱস্থা

⁷এই সকলো ঘটনাছিল, কাৰণ যদিও ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁলোকক মিচৰৰ ৰজা ফৰোণৰ অধীনৰ পৰা বাহিৰ কৰি মিচৰ দেশৰ পৰা লৈ আনিছিল, তথাপিও তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিছিল। তেওঁলোকে আন দেৱ-দেৱীৰ পূজা কৰিছিল। ⁸যি জাতিবোৰক যিহোৱাই ইস্রায়েলৰ সনুখৰ পৰা দূৰ কৰিছিল, তেওঁলোকৰ ৰীতি-নীতি আৰু নিজৰ ৰজাসকলে স্থাপন কৰা ৰীতিত তেওঁলোক চলিছিল। ⁹ইস্রায়েলীয়াসকলে গোপনে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে অনুচিত কাৰ্য্যবোৰ কৰিছিল। প্ৰহৰীৰ ওখ মিনাৰৰ পৰা গড়েৰে আবৃত নগৰলৈকে তেওঁলোকৰ সকলো নগৰত ওখ মঠবোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। ¹⁰তেওঁলোকে প্ৰত্যেকটো ওখ পাহাৰৰ ওপৰত আৰু সেউজীয়া ডাল পাতৰে ভৰা প্ৰত্যেকজোপা গছৰ তলত পূজা কৰা শিলৰ স্তম্ভ আৰু আচেৰা মূৰ্তিবোৰ স্থাপন কৰিছিল। ¹¹যি জাতি সমূহক যিহোৱাই তেওঁলোকৰ সনুখৰ পৰা দূৰ কৰিছিল, সেই জাতিৰ লোকসকলৰ দৰে ইস্রায়েলীয়াসকলেও এই ওখ মঠবোৰত ধূপ জ্বলাইছিল। তেওঁলোকে দুষ্ট কৰ্মবোৰ কৰি যিহোৱাক ক্ৰোধিত কৰিছিল; ¹²তেওঁলোকে মূৰ্তি পূজা কৰিছিল, যদিও যিহোৱাই তেওঁলোকক কৈছিল যে, “তোমালোকে এনে কাৰ্য্য নকৰিবা।”

¹³যিহোৱাই তেওঁৰ সকলো ভাৱবাদী আৰু দৰ্শকসকলৰ মাধ্যমেদি ইস্রায়েল আৰু যিহূদা দেশক এই বুলি সাৱধান কৰি দিছিল, “তোমালোক সকলো কু-পথৰ পৰা ঘূৰা; মোৰ সকলো আজ্ঞা আৰু বিধি-বিধান অনুসাৰে চলা। মোৰ দাস ভাৱবাদীসকলক পঠাই তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই মই যি সকলো বিধি-বিধান তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক দিছিলো, সেই সকলো বিধান যত্নেৰে পালন কৰা।” ¹⁴তথাপিও তেওঁলোকে সেই কথা নুশুনিলে। ঈশ্বৰ যিহোৱাত বিশ্বাস নকৰা তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোক আঁকোৰ-গোঁজ হৈ থাকিল। ¹⁵তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বিধিবোৰ, তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ সৈতে স্থাপন কৰা তেওঁৰ বিধান আৰু তেওঁলোকক দিয়া তেওঁৰ সাৱধান বাণী মানিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল। তেওঁলোকে অসাৰ মূৰ্তিবোৰৰ পাছত চলি নিজেও অসাৰ হৈ পৰিছিল। যিহোৱাই তেওঁলোকক যি লোক সমূহৰ দৰে চলিবলৈ নিষেধ কৰিছিল, তেওঁলোকে নিজৰ চাৰিওফালে থকা সেই জাতি সমূহৰ দৰেই চলিছিল। ¹⁶তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সকলো আজ্ঞা অগ্ৰাহ্য কৰি, নিজৰ নিমিত্তে পূজা কৰিবলৈ সাঁচত চলা দুটা দামুৰিৰ মূৰ্তি, এটা আচেৰা মূৰ্তি সাজিছিল; তেওঁলোকে আকাশৰ সকলো তৰা আৰু বাল দেৱতাৰ সেৱা-পূজা কৰিছিল। ¹⁷নিজৰ ল’ৰা-ছোৱালীবোৰক তেওঁলোকে হোমবলিৰূপে উৎসৰ্গ কৰিছিল; ভৱিষ্যত জনাৰ বাবে তেওঁলোকে মঙ্গল চোৱা কাৰ্য্য ও মায়াকৰ্মৰ অভ্যাস কৰিছিল; যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, সেই সকলোকে কৰিবলৈ তেওঁলোকে নিজক বিক্ৰী কৰি যিহোৱাক ক্ৰোধিত কৰি তুলিছিল। ¹⁸এই হেতুকে ইস্রায়েলী লোকসকলৰ ওপৰত যিহোৱা অতিশয় ক্ৰোধিত হ’ল আৰু তেওঁলোকক নিজৰ সনুখৰ পৰা দূৰ কৰিলে; কেৱল যিহূদা গোষ্ঠীৰ বাহিৰে কোনো বাকী নাথাকিল।

¹⁹কিন্তু যিহূদা জনগোষ্ঠীয়েও তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে নচলি, ইস্রায়েলে যি যি কৰিছিল তাকে অনুসৰণ কৰিছিল। ²⁰সেয়ে যিহোৱাই ইস্রায়েলৰ সকলো বংশকে অগ্ৰাহ্য কৰিলে আৰু নিজৰ সনুখৰ পৰা তেওঁলোকক দূৰ নকৰালৈকে, তেওঁ তেওঁলোকক কষ্ট দি আছিল; লুট কৰোঁতাসকলৰ হাতত তেওঁলোকক শোধাই দিছিল।

²¹যিহোৱাই ইস্রায়েলীসকলক দায়ুদৰ ৰাজকীয় বংশৰ পৰা যেতিয়া কাটি লৈ বেলেগ কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামক ৰজা পাতিছিল। সেই যাৰবিয়ামে ইস্রায়েলী লোকসকলক যিহোৱাৰ নিৰ্দেশিত পথত চলাৰ পৰা আঁতৰাই নি তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই মহা-পাপ কৰাইছিল। ²²ইস্রায়েলৰ লোকসকলে যাৰবিয়ামে কৰা সকলো পাপ কাৰ্যকে অনুসৰণ কৰি চলিছিল। সেইবোৰৰ পৰা ঘূৰি অহা নাছিল। ²³এইদৰে যিহোৱাই তেওঁৰ সকলো দাস অৰ্থাৎ ভাৱবাদীসকলৰ যোগেদি দিয়া সাৱধান বাণী অনুসাৰে নিজৰ সনুখৰ পৰা ইস্রায়েলক দূৰ কৰিলে। এইকাৰণেই ইস্রায়েলৰ লোকসকলক তেওঁলোকৰ নিজৰ দেশৰ পৰা অচূৰ দেশলৈ নিয়া হ'ল। আজিলৈকে তেওঁলোক সেই ঠাইতে আছে।

চমৰীয়াত আন লোকক পুনৰ্বাসিত কৰা

²⁴অচূৰৰ ৰজাই ইস্রায়েলীসকলৰ সলনি বেবিলন, কুথা, অৰ্কা, হমাং আৰু চফৰ্বয়িমৰ পৰা লোক আনি চমৰীয়াৰ নগৰবোৰত বাস কৰিবলৈ দিলে; তেওঁলোকে চমৰীয়া অধিকাৰ কৰি তাৰ নগৰবোৰত বসতি কৰিবলৈ ধৰিলে। ²⁵সেই ঠাইত বসতি কৰাৰ আৰম্ভণীতে, তেওঁলোকে যিহোৱাক ভয় কৰা নাছিল; এই হেতুকে যিহোৱাই তেওঁলোকৰ মাজলৈ সিংহ পঠাই দিলে আৰু সেইবোৰে তেওঁলোকৰ কিছুমানক মাৰি পেলালে। ²⁶তেতিয়া অচূৰৰ ৰজাৰ আগত তেওঁলোকে ক'লে, “আপুনি যি জাতিবোৰক আনি চমৰীয়াত বাস কৰিবৰ কাৰণে পঠাই দিলে, তেওঁলোকে সেই দেশৰ ঈশ্বৰক কেনেদৰে উপাসনা কৰিব লাগে, তাক নাজানে। সেয়ে ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ মাজলৈ সিংহ পঠালে আৰু সেইবোৰে লোকসকলক মাৰি আছে, কিয়নো তেওঁলোকে সেই দেশৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম প্ৰণালী নাজানে।”

²⁷তেতিয়া অচূৰৰ ৰজাই এই আজ্ঞা দিলে, “তাৰ পৰা অনা পুৰোহিতসকলৰ এজনক তালৈ যাবলৈ দিয়া আৰু তেওঁ গৈ তাত বসতি কৰক। তেওঁ সেই দেশৰ ঈশ্বৰক কেনেদৰে উপাসনা কৰিব লাগে, তাক শিকাওক।” ²⁸সেয়ে চমৰীয়াৰ পৰা লৈ যোৱা পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ এজনে আহি বৈৎএলত নিবাস কৰিলে আৰু কেনেকৈ তেওঁলোকে যিহোৱাক উপাসনা কৰিব লাগে, তাক তেওঁ শিকালে। ²⁹তথাপিও প্ৰত্যেক জাতিৰ লোকসকলে যি যি নগৰত বাস কৰিছিল, তেওঁলোকে সেই নগৰবোৰত নিজৰ নিজৰ দেৱতাবোৰ নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু চমৰীয়াৰ লোকসকলে নিৰ্মাণ কৰা ওখ ঠাইৰ মঠবোৰত সেইবোৰ ৰাখিলে। ³⁰সেইদৰে বেবিলনৰ লোকসকলে চক্কাৎ-বনোতৰ মূৰ্তি, কুথৰ লোকসকলে নেৰ্গলৰ মূৰ্তি, হমাতৰ লোকসকলে অচীমা মূৰ্তি সাজিলে; ³¹অক্ৰিয়াসকলে নিভজ আৰু তৰ্ককৰ মূৰ্তি সাজিলে; অদ্ৰম্মেলক আৰু অনম্মেলক নামৰ চফৰ্বয়িমৰ দেৱতাসকলৰ উদ্দেশ্যে চফৰ্বয়িমৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ নিজৰ সন্তানসকলক জুইত পুৰি উৎসৰ্গ কৰিলে। ³²তেওঁলোকে যিহোৱাৰো উপাসনা কৰিছিল। উপাসনাৰ ওখ ঠাইৰ মঠবোৰত পুৰোহিতৰ কাৰ্য কৰিবৰ কাৰণে নিজৰ মাজৰ পৰাই লোক নিযুক্ত কৰিছিল; সেই পুৰোহিতসকলে তেওঁলোকৰ বাবে ওখ ঠাইৰ মঠ-মন্দিৰবোৰত বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল। ³³তেওঁলোকে যিহোৱাক উপাসনা কৰাৰ লগতে যি জাতিবোৰৰ মাজৰ পৰা তেওঁলোকক লৈ অনা হৈছিল, সেই জাতিবোৰৰ নিয়ম-প্ৰণালী অনুসাৰে নিজৰ দেৱতাবোৰৰো পূজা-অৰ্চনা কৰিছিল।

³⁴আজিলৈকে তেওঁলোকে সেই পূৰ্বকালৰ নিয়ম-প্ৰণালী মানি চলি আছে। তেওঁলোকে প্ৰকৃত্যৰ্থত যিহোৱাক উপাসনা নকৰে, কাৰণ যিহোৱাই যি যাকোবৰ নাম ইস্রায়েল ৰাখিছিল, সেই যাকোবৰ সন্তানসকলৰ বিধি বা নিৰ্দেশ বা বিধান বা যিহোৱাই তেওঁলোকক দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে কাৰ্য্য নকৰে। ³⁵যাকোবৰ সৈতে যিহোৱাই ইস্রায়েলসকলৰ কাৰণে এটি নিয়ম স্থাপন কৰি তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিছিল, “তোমালোকে আন কোনো দেৱ-দেৱীক ভয় নকৰিবা বা তেওঁলোকৰ আগত প্ৰণিপাত নকৰিবা আৰু তেওঁলোকক সেৱা-পূজা বা তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যে বলিদান নকৰিবা। ³⁶কিন্তু যিহোৱাই, যি জনে মহা-পৰাক্ৰমেৰে আৰু মেলা বাহুৰে মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনিলে, তোমালোকে সেই যিহোৱাৰেই উপাসনা কৰিবা; তেওঁকেই প্ৰণিপাত কৰিবা আৰু তেওঁৰেই উদ্দেশ্যে বলি উৎসৰ্গ কৰিবা। ³⁷তেওঁ যি সকলো বিধি, নিৰ্দেশ, বিধান আৰু আজ্ঞা তোমালোকৰ কাৰণে লিখি দিছিল তাক তোমালোকে সদায় পালন কৰিবা। গতিকে তোমালোকে আন দেৱতাবোৰলৈ ভয় নকৰিবা। ³⁸মই তোমালোকে সৈতে কৰা নিয়মটি তোমালোকে নাপাহৰিবা আৰু আন দেৱতাবোৰৰ উপাসনা নকৰিবা। ³⁹কিন্তু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাকেই তোমালোকে উপাসনা কৰিবা; তাতে তেৱেই তোমালোকক তোমালোকৰ সকলো শত্ৰুৰ শক্তিৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবা।”

⁴⁰তথাপিও তেওঁলোকে সেই কথালৈ কাণ নিদিলে; তেওঁলোকে পূৰ্বে যিদৰে কৰিছিল, সেই অনুসাৰেই চলি থাকিল। ⁴¹এইদৰে সেই জাতিসকলে যিহোৱাক ভয় কৰিছিল আৰু তেওঁলোকৰ কটা-প্ৰতিমাকো পূজা কৰিছিল; তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে যেনেকৈ কৰিছিল, তেওঁলোকৰ নাতি-পুতিসকলেও তেনেকৈ আজিলৈকে কৰি আহিছে।

Chapter 18

যিহূদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াৰ ৰাজত্ব।

¹এলাৰ পুত্ৰ ইস্রায়েলৰ ৰজা হোচেয়াৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত, যিহূদাৰ ৰজা আহাজৰ পুত্ৰ হিষ্কিয়াই ৰাজত্ব কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ²তেওঁ পঁচিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈছিল আৰু যিৰূচালেমত ঊনত্রিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল অৰী। তেওঁ জখৰীয়াৰ জীয়েক আছিল। ³হিষ্কিয়াই তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ দায়ুদে কৰাৰ দৰেই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ভাল সেই সকলোকে কৰিছিল। ⁴তেওঁ ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ

আঁতৰালে, স্তম্ভবোৰ ভাঙি পেলালে আৰু আচেৰা মুৰ্তিবোৰ কাটি পেলালে। মোচিয়ে নিৰ্মাণ কৰা পিতলৰ সাপটো তেওঁ ডোখৰ ডোখৰ কৈ ভাঙি পেলালে, কিয়নো সেই কালত ইস্ৰায়েলী লোকসকলে তাৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাইছিল। পিতলৰ সাপটোৰ নাম “নহষ্টন” ৰখা হৈছিল।

⁵হিষ্টিয়াই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিছিল। তেওঁৰ আগত বা পাছত যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ মাজত তেওঁৰ নিচিনা কোনো নাছিল। ⁶যিহোৱাৰ লগত তেওঁ লাগি আছিল আৰু তেওঁৰ পাছত চলিবলৈ এৰা নাছিল। যিহোৱাই মোচিক যি যি আজ্ঞা দিছিল, সেই সকলো তেওঁ পালন কৰিছিল। ⁷সেয়ে যিহোৱা তেওঁৰ সঙ্গ সঙ্গ আছিল; তেওঁ য’লৈকে গৈছিল, তাতেই তেওঁ সফল হৈছিল; তেওঁ অচুৰৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ অধীনত থাকিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল। ⁸তেওঁ ঘচা আৰু তাৰ চাৰিসীমালৈকে, প্ৰহৰীসকলৰ ওখ মিনাৰৰ পৰা গড়েৰে আবৃত নগৰলৈকে বসবাস কৰা ফিলিষ্টীনীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি পৰাজয় কৰিছিল।

⁹যিহুদাৰ ৰজা হিষ্টিয়াৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰত, অৰ্থাৎ এলাৰ পুত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হোচেয়াৰ ৰাজত্বৰ সপ্তম বছৰত, অচুৰৰ ৰজা চল্মনেচৰে চমৰিয়াৰ বিৰুদ্ধে আহি নগৰখন অৱৰোধ কৰিলে। ¹⁰তিনি বছৰ অৱৰোধ কৰি ৰখাৰ পাছত হিষ্টিয়াৰ ৰাজত্বৰ ছয় বছৰত আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হোচেয়াৰ ৰাজত্বৰ নৱম বছৰত অচুৰে চমৰিয়া দখল কৰি ল’লে।

¹¹অচুৰৰ ৰজাই ইস্ৰায়েলী লোকসকলক বন্দী কৰি অচুৰ দেশলৈ লৈ গ’ল আৰু হলহ, হাবোৰ নদীৰ পাৰৰ গোজন এলেকা আৰু মাদীয়াসকলৰ নগৰবোৰত তেওঁলোকক বাস কৰিবলৈ দিলে। ¹²এইসকলো ঘটিছিল, কাৰণ ইস্ৰায়েলীসকলে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য পালন কৰা নাছিল, বৰং যিহোৱাৰ বিধান, অৰ্থাৎ যিহোৱাৰ দাস মোচিৰ সকলো আজ্ঞা তেওঁলোকে অমান্য কৰিছিল। তেওঁলোকে তাক শুনিবলৈ বা পালন কৰিবলৈও ইচ্ছা কৰা নাছিল।

ৰজা চনহেৰীবে যিহুদাক আক্ৰমণ কৰা

¹³যিহুদাৰ ৰজা হিষ্টিয়াৰ ৰাজত্বৰ চৈধ্য বছৰত, অচুৰৰ ৰজা চনহেৰীবে যিহুদাৰ সকলো গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰ আক্ৰমণ কৰি সেইবোৰ অধিকাৰ কৰি ল’লে। ¹⁴তাতে যিহুদাৰ ৰজা হিষ্টিয়াই লাখীচত থকা অচুৰৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ এই বুলি কৈ পঠালে, “মই অপৰাধ কৰিলোঁ; আপুনি মোৰ ৰাজত্বৰ পৰা উলটি যাওঁক; আপুনি যি বিচাৰিব মই তাক দিবলৈ প্ৰস্তুত আছোঁ।” তাতে অচুৰৰ ৰজাই যিহুদাৰ ৰজা হিষ্টিয়াৰ পৰা তিনিশ কিল্লৰ^[1] ৰূপ আৰু ত্ৰিশ কিল্লৰ সোণ দাবী কৰিলে। ¹⁵সেয়ে, ৰজা হিষ্টিয়াই যিহোৱাৰ গৃহ আৰু ৰাজউৰালত যিমান ৰূপ আছিল, সকলোবোৰ তেওঁক দিলে। ¹⁶তাৰ পাছত যিহুদাৰ ৰজা হিষ্টিয়াই যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ দুৱাৰ আৰু স্তম্ভবোৰৰ পৰা সোণৰ পতাবোৰ একুৱাই সেইবোৰ অচুৰৰ ৰজাক দি দিলে। ¹⁷তথাপিও, অচুৰৰ ৰজাই লাখীচৰ পৰা তৰ্তন, ৰবচাৰীচ, আৰু ৰবচাকিক বহু সৈন্যসামন্তৰে সৈতে যিৰূচালেমলৈ হিষ্টিয়া ৰজাৰ ওচৰলৈ পঠালে। তেওঁলোকে যাত্ৰা কৰি আহি যিৰূচালেমৰ ওচৰ পাই ওখ ঠাইৰ পুখুৰীৰ পানী বৈ অহা নলাৰ ফালে আগবাঢ়ি গৈ ঘাইপথৰ ধোবাসকলৰ পথাৰৰ কাষত থিয় হ’ল। ¹⁸তেওঁলোকে যেতিয়া ৰজা হিষ্টিয়াক মাতি পঠালে; ৰাজগৃহৰ পৰা ঘৰগিৰী হিষ্টিয়াৰ পুত্ৰ ইলিয়াকীম, ৰাজ লিখক চেবনা আৰু ইতিহাস লিখক আচফৰ পুত্ৰ যোৱাই তেওঁলোকক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ বাহিৰ ওলাই গ’ল।

¹⁹ৰবচাকিয়ে তেওঁলোকক ক’লে, ৰজা হিষ্টিয়াক গৈ কওঁক যে, মহাৰাজাধিৰাজ অৰ্থাৎ অচুৰৰ ৰজাই কৈছে, “আপোনাৰ আশ্বাভাজনৰ উৎস কি? ²⁰আপুনি কেৱল এনে অৰ্থহীন কথাবোৰ কয় যে, আপোনাৰ যুদ্ধ কৰাৰ যথেষ্ট বুদ্ধি আৰু শক্তি আছে। এতিয়া আপুনি কাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰি মোৰ অহিতে বিদ্ৰোহ কৰিছে আৰু কোনে আপোনাক সাহস দিছে? ²¹চাওঁক, আপুনিতো মিচৰৰ ওপৰত, অৰ্থাৎ সেই খেঁতলা খোৱা নলৰ লাখুটিত নিৰ্ভৰ কৰিছে; কোনোৱে সেই নলৰ লাখুটিৰ ওপৰত ভৰ দিলে, সিটো ভাঙিবই, তাৰ আইও তেওঁৰ হাতত ফুটি সোমাব। মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণত নিৰ্ভৰ কৰা সকলৰ কাৰণে তেওঁ তেনেকুৱাই হয়।

²²কিন্তু আপোনালোকে যদি মোক কয় যে, ‘আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাতহে ভাৰসা কৰিছোঁ,’ তেন্তে তেওঁ জানো সেইজন ঈশ্বৰ নহয় যি জনৰ ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ আৰু যজ্ঞবেদীবোৰ হিষ্টিয়াই দূৰ কৰি যিহুদা আৰু যিৰূচালেমৰ লোকসকলক কৈছিল, ‘আপোনালোকে যিৰূচালেমত এই যজ্ঞবেদীৰ সন্মুখত উপাসনা কৰিব লাগে?’

²³এতিয়া সেয়ে শুনক, মই মোৰ প্ৰভু অচুৰৰ ৰজাৰ পৰা আপোনালৈ এক চুক্তি আগবঢ়াব বিচাৰোঁ। যদি আপুনি অশ্বাৰোহী দিবলৈ সমৰ্থ হয়, তেন্তে মই আপোনাক দুই হাজাৰ যোঁৱা দিম। ²⁴যদি ইয়াকে কৰিব নোৱাৰে, তেন্তে মোৰ প্ৰভুৰ দাসসকলৰ মাজৰ সকলোতকৈ সৰু সেনাপতি এজনকেইবা আপুনি কেনেকৈ বাধা দি ৰাখিব পাৰিব? আপুনি ৰথ ও অশ্বাৰোহীসকলৰ কাৰণে মিচৰৰ ওপৰত ভাৰসা কৰিছে! ²⁵তাৰ উপৰি, মই জানো যিহোৱাৰ অবিহনেই এই ঠাইৰ অহিতে যুজ দিবলৈ আৰু তাক বিনষ্ট কৰিবলৈ আহিছোঁ? যিহোৱাই মোক কৈছিল, ‘তুমি সেই দেশৰ অহিতে উঠি গৈ তাক বিনষ্ট কৰা’।”

²⁶তেতিয়া হিষ্টিয়াৰ পুত্ৰ ইলিয়াকীম, চেবনা আৰু যোৱাহে ৰবচাকিক ক’লে, “বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ দাসসকলৰ লগত আপুনি অৰামীয়া ভাষাৰে কথা কওঁক, কাৰণ আমি তাক বুজি পাওঁ; কিন্তু গড়ৰ ওপৰত থিয় হৈ থকা লোকসকলে শুনিব পৰাকৈ আপুনি আমাৰ লগত ইব্ৰী ভাষাৰে কথা নক’ব।” ²⁷কিন্তু ৰবচাকিয়ে তেওঁলোকক ক’লে, “মোৰ প্ৰভুৱে কেৱল আপোনালোকৰ প্ৰভু আৰু আপোনালোকৰ ওচৰলৈকে এই সকলো কথা ক’বলৈ জানো মোক পঠাইছে? তেওঁ জানো গড়ৰ ওপৰত বহা সেই সকলো লোক, যিসকলে আপোনালোকৰ দৰেই বিষ্ঠা আৰু প্ৰস্ৰাৱ খাব লাগিব, তেওঁলোকৰ ওচৰলৈকো মোক পঠোৱা নাই?” ²⁸তেতিয়া ৰবচাকিয়ে থিয় হৈ অতি উচ্চস্বৰে ইব্ৰী ভাষাৰে ক’লে, “আপোনালোকে মহাৰাজাধিৰাজ অৰ্থাৎ অচুৰৰ ৰজাৰ কথা শুনক; ²⁹ৰজাই এইদৰে কৈছে, ‘হিষ্টিয়া ৰজাই যেন আপোনালোকক প্ৰতাৰণা

নকৰে; কিয়নো মোৰ অধিকাৰৰ পৰা আপোনালোকক ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁৰ সাধ্য নাই।³⁰ হিষ্কিয়াই যেন এই কথা কৈ যিহোৱাৰ ওপৰত আপোনালোকক ভাৰসা নিদিয়ে যে, “যিহোৱাই আমাক অৱশ্যেই উদ্ধাৰ কৰিব; অচূৰৰ ৰজাৰ হাতত এই নগৰ কেতিয়াও শোধাই নিদিব।”

³¹ আপোনালোকে হিষ্কিয়াৰ কথা নুশুনিব। কিয়নো অচূৰৰ ৰজাই এইদৰে কৈছে, ‘আপোনালোকে মোৰে সৈতে সন্ধি কৰক আৰু বাহিৰ হৈ মোৰ ওচৰলৈ আহক; তাতে আপোনালোক সকলোৱে নিজৰ নিজৰ দ্ৰাক্ষালতা আৰু ডিমৰু গছৰ পৰা ফল খাব পাৰিব আৰু নিজৰ কুঁৱাৰ পানীও খাব পাৰিব।³² মই উলটি আহি আপোনালোকক আপোনালোকৰ নিজৰ দেশৰ দৰে শস্য আৰু নতুন দ্ৰাক্ষাৰসৰ দেশ, অন্ন আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰৰ দেশ, জলফাই গছ আৰু মধু থকা এখন দেশলৈ লৈ যাম; তাত আপোনালোকৰ মৃত্যু নহ’ব, কিন্তু জীয়াই থাকিব।’

হিষ্কিয়াই যেতিয়া আপোনালোকক এই কথা কৈ ফুচুলাব বিচাৰে যে, ‘যিহোৱাই আপোনালোকক উদ্ধাৰ কৰিব,’ তেতিয়া আপোনালোকে তেওঁৰ কথা নুশুনিব।³³ আন আন জাতিৰ দেৱতাসকলে জানো অচূৰৰ ৰজাৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিছে? ³⁴ হমাত আৰু অৰ্পদৰ দেৱতাসকল ক’ত আছে? চফৰিয়ম, হেনা আৰু ইব্বাৰ দেৱতাসকল ক’ত আছে? তেওঁলোকে জানো মোৰ হাতৰ পৰা চমৰিয়াক উদ্ধাৰ কৰিলে? ³⁵ সেই দেশবোৰৰ সকলো দেৱতাৰ মাজত এনে কোনো দেৱতা আছে যিয়ে মোৰ অধিকাৰৰ পৰা নিজৰ দেশ উদ্ধাৰ কৰিলে; যিহোৱাইনো মোৰ শক্তিৰ পৰা যিক্ৰচালেমক কেনেকৈ উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিব?”

³⁶ কিন্তু লোকসকল মনে মনে থাকিল; তেওঁলোকে তেওঁক এটি কথাৰো উত্তৰ নিদিলে; কিয়নো ৰজাই এনে আজ্ঞা দিছিল, “আপোনালোকে তেওঁক উত্তৰ নিদিব।” ³⁷ তাৰ পাছত ৰাজগৃহৰ ঘৰগিৰী হিষ্কিয়াৰ পুত্ৰ ইলিয়াকীম, ৰাজলিখক চেবনা আৰু ইতিহাস-লিখক আচফৰ পুত্ৰ যোৱাহে নিজৰ কাপোৰ ফালি হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ গ’ল আৰু ৰবচাকিৰ কথা জনালে।

18:14 [1]

Chapter 19

যিচয়াই ৰজা হিষ্কিয়াক প্ৰত্যয় জনোৱা

¹ ৰজা হিষ্কিয়াই এই কথা শুনি নিজৰ কাপোৰ ফালিলে আৰু চট কাপোৰ পিন্ধি যিহোৱাৰ গৃহত সোমাল। ² চট কাপোৰ পিন্ধি থকা ঘৰগিৰী ইলিয়াকীম, ৰাজলিখক চেবনা আৰু পুৰোহিতৰ বয়োজ্যেষ্ঠ লোকসকলক ৰজাই আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়া ভাৱবাদীৰ ওচৰলৈ পঠালে। ³ তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, “হিষ্কিয়াই কৈছে যে, ‘আজিৰ দিনটো হৈছে সঙ্কটৰ; ধমকি আৰু অপমানৰ দিন; কিয়নো সন্তান সকল প্ৰসৱৰ দুৱাৰ মুখলৈ আহিছে, কিন্তু জন্ম দিয়াৰ শক্তি নাই।⁴ আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সম্ভৱতঃ ৰবচাকিৰ সকলো কথাই শুনিলে, যিজনক তেওঁৰ প্ৰভু অচূৰৰ ৰজাই জীৱন্ত ঈশ্বৰক ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰিবলৈ পঠাইছিল; হয়তো আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই সকলো কথা শুনি তেওঁক শাস্তি দিব। সেয়ে যিসকল এতিয়াও জীয়াই আছে, তেওঁলোকৰ কাৰণে আপুনি প্ৰাৰ্থনা কৰক।”

⁵ ৰজা হিষ্কিয়াৰ দাসসকল যেতিয়া যিচয়াৰ ওচৰলৈ আহিছিল, ⁶ তেতিয়া যিচয়াই তেওঁলোকক কৈছিল, “আপোনালোকৰ প্ৰভুক ক’ব যে, যিহোৱাই কৈছে, ‘তুমি যি শুনিছা অৰ্থাৎ অচূৰৰ ৰজাৰ দাসবোৰে মোক যি সকলো ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰিছে, তালৈ তুমি ভয় নকৰিব।⁷ শূনা, মই তেওঁৰ অন্তৰত এক আত্মা স্থিতি কৰিম; তেওঁ এক সম্বাদ শুনিব আৰু নিজৰ দেশলৈ উভটি যাব; মই তেওঁক নিজৰ সেই ঠাইতে তৰোৱালেৰে নিপাত কৰিম।”

ৰজা চনহেৰীবে পুণৰ যিহোৱাক ঠাট্টা কৰা

⁸ পাছত ৰবচাকিয়ে উভটি আহি শুনিলে যে অচূৰৰ ৰজাই লাখীচ এৰি লিবনাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছে। ⁹ তাৰ পাছতে অচূৰৰ ৰজা চনহেৰীবে খবৰ পালে যে মিচৰ আৰু কুচ (ইথিওপিয়া) দেশৰ ৰজা তিৰ্হাকাই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে ওলাই আহিছে। তেতিয়া অচূৰৰ ৰজাই পুণৰ হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ লোকসকলৰ যোগেদি এক বাৰ্তা পঠাই দিলে: ¹⁰ “তোমালোকে গৈ যিহুদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াক কোৱাগৈ, ‘আপোনাৰ ঈশ্বৰ, যিজনৰ ওপৰত আপুনি ভাৰসা ৰাখে, তেওঁ এইবুলি কৈ প্ৰতাৰণা কৰিবলৈ নিদিব ‘অচূৰৰ ৰজাৰ হাতত যিক্ৰচালেমক শোধাই দিয়া নহ’ব।’” ¹¹ চাওঁক, আপুনিতো শুনিয়েই যে অচূৰৰ ৰজাই সকলো দেশক সম্পূৰ্ণৰূপে বিনষ্ট কৰিবৰ কেনে ব্যৱহাৰ কৰিছে; তেনেহলে, আপুনি ৰক্ষা পাবনে? ¹² মোৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে গোজন, হাৰণ, ৰেচফ, আৰু তলচ্ছাৰত থকা এদনৰ যি জাতিসমূহক বিনষ্ট কৰিছিল, তেওঁলোকৰ দেৱতাসকলে জানো তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰিছিল? ¹³ হমাতৰ ৰজা, অৰ্পদৰ ৰজা, চফৰিয়মৰ নগৰবোৰৰ ৰজা, হেনা আৰু ইব্বাৰ ৰজা ক’ত আছে?”

ৰজা হিষ্কিয়াৰ প্ৰাৰ্থনা

¹⁴ হিষ্কিয়াই বাৰ্তাবাহকসকলৰ পৰা পত্ৰখন লৈ পঢ়িলে; তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহলৈ উঠি গ’ল আৰু যিহোৱাৰ সন্মুখত পত্ৰখন মেলি ধৰিলে।

¹⁵ তাৰপাছত হিষ্কিয়াই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে, “হে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, দুই কৰবৰ মাজত থকা হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, পৃথিৱীৰ

সমুদায় ৰাজ্যৰ ওপৰত একমাত্ৰ ঈশ্বৰ আপুনিয়েই; আপুনিয়েই আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ সৃষ্টিকৰ্তা। ¹⁶হে যিহোৱা, কাণ পাতি শুনক, হে যিহোৱা, চকু মেলি চাওঁক। জীৱন্ত ঈশ্বৰক নিন্দা কৰিবৰ কাৰণে চনহেৰীবে যি কথা কৈ পঠাইছে, সেয়া শুনক। ¹⁷হে যিহোৱা, এই কথা সত্য যে, অচুৰৰ ৰজাসকলে জাতিবোৰক আৰু তেওঁলোকৰ দেশবোৰ বিনষ্ট কৰিলে। ¹⁸তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰক জুইত পেলালে; কিয়নো সেইবোৰ দেৱতা নাছিল, মনুষ্যৰ হাতেৰে নিৰ্মিত কেৱল কাঠ আৰু শিলৰ শিল্পকাৰ্য্য মাথোন; সেয়ে, অচুৰীয়াসকলে সেইবোৰ বিনষ্ট কৰিলে। ¹⁹এই হেতুকে, হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই আপোনাক বিনয় কৰো, আপুনি আমাক তেওঁৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰক, তেতিয়া পৃথিৱীৰ সমগ্ৰ ৰাজ্যই জানিব পাৰিব যে আপুনিয়েই ঈশ্বৰ, কেৱল আপুনিয়েই যিহোৱা।”

যিচয়াৰ ভাৱবাণী

²⁰তেতিয়া আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়াই হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ এই কথা কৈ পঠালে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে যে, ‘অচুৰৰ ৰজা চনহেৰীবৰ সম্বন্ধে তুমি যিদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলা, তাক মই শুনিলো।’ ²¹তেওঁৰ বিষয়ে যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

‘চিয়োনৰ যুৱতী কন্যাই

তোমাক হেয়জ্ঞান কৰে আৰু তোমাক বিদ্ৰূপ কৰি হাঁহে;

যিৰুচালেমৰ কন্যাই তোমাক দেখি মূৰ জোকাবে।

²²তুমি কাক অপমান

কৰিলা? কাক নিন্দা কৰিলা?

তুমি কাৰ বিৰুদ্ধে

চিঞিৰি কথা ক’লা আৰু দৰ্পেৰে সৈতে চকুতুলি চাইছা?

ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰজনৰ

বিৰুদ্ধেই তুমি এইবোৰ কৰিলা।

²³তুমি নিজ দূতবোৰৰ

দ্বাৰাই প্ৰভুৰ নিন্দা কৰি ক’লা,

‘মোৰ অধিক ৰথবোৰেৰে সৈতে

পৰ্বতবোৰৰ উচ্চ শিখৰলৈ,

লিবানোনৰ আটাইতকৈ

ওখ ওখ শিখৰলৈকে উঠি গলোঁ;

মই তাৰ ওখ ওখ এৰচ

গছবোৰ কাটি পেলাম আৰু

তাৰ উত্তম উত্তম দেৱদাৰু গছবোৰ কাটি পেলাম;

আৰু মই তাৰ বহুত দূৰলৈকে সোমাই যাম,

সকলোতকৈ উত্তম ফলৱতী অৰণ্যৰ ভিতৰলৈ সোমাই যাম।

²⁴মই কুঁৱা খান্দি বিদেশৰ পানী পান কৰিলো।

মই মোৰ ভৰিৰ তলুৱাৰেৰে

মিচৰৰ নদীবোৰ শুকুৱালো।’

²⁵‘তুমি জানো শুনা নাই যে

অনেক আগেয়ে মই ইয়াক কেনেকৈ থিৰ কৰিলো

আৰু প্ৰাচীন কালতে মই তাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিলো?

এতিয়া মই তাক সিদ্ধ কৰি আছো।

সেইবাবেইতো তুমি ইয়াত গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰ উচ্ছন্ন কৰি ভগ্নাৱশেষ কৰিব পাৰিছা।

²⁶সেইবোৰৰ নিবাসীসকল দুৰ্বলী হ'ল, ভয়তে ব্যাকুল আৰু লজ্জিত হ'ল।

সিহঁত পথাৰৰ তৃণ, সেউজীয়া ঘাঁহ-বন, ঘৰৰ চালত বা পথাৰত গজা ঘাইৰ নিচিনা, যি বাঢ়ি যোৱাৰ আগেয়েই শুকাই যায়।

²⁷কিন্তু মই তোমাৰ বহা, এনেকি তুমি বাহিৰলৈ বা ভিতৰলৈ অহা-যোৱা কৰা

আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে কৰা খং এই সকলোকে জানো।

²⁸তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে কৰা খঙৰ কাৰণে

আৰু তোমাৰ অহংকাৰৰ কথা মোৰ কাণত পৰাৰ কাৰণে,

মই তোমাৰ নাকত মোৰ হাঁকুটা আৰু মুখত মোৰ লাগাম লগাম

আৰু যি বাটেদি তুমি আহিলা, সেই বাটেদিয়েই মই তোমাক ঘূৰাই পঠাম।'

²⁹'তোমাৰ কাৰণে এয়ে এক চিন হ'ব:

এই বছৰত নিজে নিজে যি উৎপন্ন হ'ব, তাকে তোমালোকে খাব।

দ্বিতীয় বছৰত তাৰ পৰা যি উৎপন্ন হ'ব, তোমালোকে তাকে ভোজন কৰিবা;

কিন্তু তৃতীয় বছৰত তোমালোকে কঠীয়া সিচি শস্য দাবা, দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতি তাৰ ফল ভোগ কৰিবা।

³⁰যিহূদাৰ জনগোষ্ঠীৰ যি লোকসকল তেতিয়াও জীৱিত থাকিব,

তেওঁলোকে পুণৰ শিপা মেলিব আৰু ফল উৎপন্ন কৰিব।

³¹কিয়নো যিৰুচালেমৰ পৰা আৰু চিয়োন পৰ্বতৰ পৰা অৱশিষ্ট জীৱিত লোকসকল আহিব;

বাহিনী সমূহৰ যিহোৱাৰ উৎসাহে ইয়াক সিদ্ধ কৰিব।'

³²এই হেতুকে অচূৰৰ ৰজাৰ বিষয়ে যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

'তেওঁ এই নগৰলৈ নাহিব, এনেকি এপাত কাঁড়ো নামাৰিব।

তেওঁ ঢাল লৈ ইয়াৰ সন্মুখলৈ নাহিব নাইবা ইয়াৰ বিৰুদ্ধে অৱৰোধৰ পথ নিৰ্মাণ নকৰিব।

³³তেওঁ যি পথেদি আহিল, সেই পথেৰেই উলটি যাব;

এই নগৰত তেওঁ নোসোমাব;

এয়ে হৈছে যিহোৱাৰ ঘোষণা।

³⁴মই নিজৰ কাৰণে আৰু মোৰ দাস দায়ুদৰ কাৰণে, মই এই নগৰক প্ৰতিহত কৰি উদ্ধাৰ কৰিম।''

³⁵সেই ৰাতিয়েই যিহোৱাৰ স্বৰ্গদূতে বাহিৰলৈ ওলাই গৈ, অচূৰীয়াসকলৰ ছাউনিৰ এক লাখ পঁচাত্তালি হাজাৰ সৈন্যক বধ কৰিলে; পিছদিনা ৰাতিপুৱা লোকসকল যেতিয়া উঠিল, তেতিয়া সকলো ঠাইতে মৰা শৱ পৰি থকা দেখিলে। ³⁶সেয়ে অচূৰৰ ৰজা চনহেৰীবে ইস্ৰায়েলৰ পৰা ঘৰলৈ উভটি গ'ল আৰু নীনবি চহৰত বাস কৰিলে। ³⁷এদিন যেতিয়া চনহেৰীবে নিজৰ দেৱতা নিম্ৰোকৰ মন্দিৰত পূজা কৰি আছিল, তেতিয়া অদ্ৰম্বেলক আৰু চৰেচৰ নামেৰে তেওঁৰ দুজন পুতেকে তেওঁক তৰোৱালেৰে আঘাত কৰি বধ কৰিলে; পাছত তেওঁলোক অৰাৰট দেশলৈ পলাই গ'ল। চনহেৰীবৰ পদত তেওঁৰ পুত্ৰ এচৰ-হদ্দোন ৰজা হ'ল।

Chapter 20

ৰজা হিষ্কিয়াৰ অসুস্থতা আৰু আৰোগ্য লাভ

¹এই সময়তে হিষ্কিয়া ৰজা অসুস্থ হৈছিল আৰু তেওঁৰ মৃতপ্ৰায় অৱস্থা হৈছিল। সেয়ে এদিন আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়া ভাৱবাদীয়ে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘তুমি তোমাৰ ঘৰৰ বিষয়ে পৰামৰ্শ দিয়া; কিয়নো তোমাৰ মৃত্যু হ'ব; তুমি জীয়াই নাথাকিব।’” ²এই কথা শুনি হিষ্কিয়াই তেওঁৰ মুখ দেৱালৰ ফাললৈ ঘূৰাই যিহোৱাৰ আগত এইদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; ³“হে যিহোৱা, মিনতি কৰিছো, এবাৰ সোঁৱৰণ কৰক, মই কেনে বিশ্বাসেৰে আৰু সমস্ত হৃদয়েৰে আপোনাৰ সন্মুখত চলা-ফুৰা কৰি আহিছোঁ; আপোনাৰ দৃষ্টিত মই কেনে সৎ আচৰণ কৰি আহিছোঁ।” এইবুলি হিষ্কিয়াই বৰকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে।

⁴যিচয়াই ওলাই গৈ ৰাজগৃহৰ চোতালৰ মাজ পোৱাৰ আগেয়েই তেওঁৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল। ⁵“তুমি ঘূৰি যোৱা আৰু মোৰ লোকসকলৰ নেতা হিষ্কিয়াক কোৱাগৈ, ‘তোমাৰ পূৰ্বপুৰুষ দায়ুদৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘মই তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলোঁ আৰু মই তোমাৰ চকুৰ পানী দেখিলো। তৃতীয় দিনা মই তোমাক আৰোগ্য কৰিম আৰু তুমি যিহোৱাৰ গৃহলৈ উঠি যাব।’” ⁶তোমাৰ আয়ুস মই পুণৰ পোন্ধৰ বছৰ বঢ়াই দিম আৰু মই অচূৰৰ ৰজাৰ হাতৰ পৰা তোমাক আৰু এই নগৰ উদ্ধাৰ কৰিম; মোৰ নিজৰ বাবে আৰু মোৰ দাস দায়ুদৰ কাৰণে মই এই নগৰ ৰক্ষা কৰিম।” ⁷যিচয়াই ক'লে, সেই “ডিমৰু গুটিৰ পিটিকা লৈ আনি;” তেতিয়া লোকসকলে তাক আনি হিষ্কিয়াৰ খহৰ ওপৰত সানি দিয়াত তেওঁ সুস্থ হ'ল।

⁸সেই সময়ত হিষ্কিয়াই যিচয়াক ক'লে, “যিহোৱাই যে মোক সুস্থ কৰিব আৰু তৃতীয় দিনা মই যিহোৱাৰ গৃহলৈ উঠি যাম, তাৰ কি চিন হ'ব?” ⁹যিচয়াই উত্তৰ দি ক'লে, “যিহোৱাই যে তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞা সিদ্ধ কৰিব, সেইবাবে যিহোৱাৰ পৰা আপোনাৰ বাবে এই চিন দিব; আপুনিযে কওঁক, ছাঁটো দহ খাপ আগবাঢ়ি যাব লাগে নে দহ খাপ পাছলৈ হ'হকি আহিব লাগে?” ¹⁰তেতিয়া হিষ্কিয়াই ক'লে, “নহয়, ছাঁ দহ খাপ আগবাঢ়ি যোৱাটো সাধাৰণ কথা; বৰং ছাঁটো দহ খাপ পাছলৈ হ'হকি যাওঁক।” ¹¹তেতিয়া যিচয়া ভাৱবাদীয়ে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু যিহোৱাই ছাঁটো দহ খাপ পিছুৱাই আনিলে; তাতে আহজৰ চিৰিৰ পথত ছাঁটো তললৈ নামি গ'ল।

হিষ্কিয়া আৰু বেবিলনৰ দূত

¹²সেই সময়ত বলদানৰ পুত্ৰ বেবিলনৰ ৰজা বৰোদকবলদানে ৰজা হিষ্কিয়াৰ অসুখৰ খবৰ পালে। সেয়ে তেওঁ হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ পত্ৰ আৰু এটি উপহাৰ পঠালে। ¹³হিষ্কিয়াক সেই চিঠিবোৰ পঢ়ি শুনালে। তাৰপাছত ৰজাই সেই বাৰ্তাবাহকসকলক সম্পূৰ্ণ ৰাজপ্ৰাসাদটো দেখুওৱাৰ লগতে নিজৰ বহুমূল্য দ্ৰব্য, যেনে ৰূপ, সোণ, সুগন্ধি মছলা, মূল্যৱান তেল আৰু তেওঁৰ অস্ত্ৰ-সস্ত্ৰ আদি উৰালৰ আটাই বস্তু তেওঁলোকক দেখুৱালে। হিষ্কিয়াৰ ৰাজগৃহত বা তেওঁৰ গোটেই ৰাজ্যত এনে একোৱেই নাথাকিল, যি তেওঁ তেওঁলোকক নেদেখুৱালে। ¹⁴তেতিয়া যিচয়া ভাৱবাদীয়ে হিষ্কিয়া ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, “সেই মানুহবোৰে আপোনাক কি কথা কলে? তেওঁলোক ক'ৰ পৰা আহিছিল?” হিষ্কিয়াই ক'লে, “তেওঁলোক দূৰ দেশ বেবিলনৰ পৰা মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল।” ¹⁵যিচয়াই সুধিলে, “আপোনাৰ ৰাজগৃহত তেওঁলোকে কি কি দেখিলে?” হিষ্কিয়াই ক'লে, “মোৰ ৰাজগৃহৰ সকলোবোৰেই তেওঁলোকে দেখিলে; মোৰ বহুমূল্য দ্ৰব্যবোৰৰ মাজত এনে কোনো বস্তু নাই যি মই তেওঁলোকক দেখুওৱা নাই।”

¹⁶তেতিয়া যিচয়াই হিষ্কিয়াক ক'লে, “যিহোৱাৰ কথা শুনক। ¹⁷শুনক, এনে দিন আহিব যেতিয়া আপোনাৰ ৰাজগৃহত যি সকলো আছে আৰু আপোনাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে সঞ্চয় কৰা যি যি আজি পৰ্যন্ত আছে, সকলো বেবিলনলৈ লৈ যোৱা হ'ব। যিহোৱাই কৈছে, একোৱেই বাকী নাথাকিব। ¹⁸আপোনাৰ নিজৰ সন্তানসকল, যিসকলক আপুনি জন্ম দিলে, তেওঁলোকক তেওঁলোকে লৈ যাব আৰু বেবিলনৰ ৰাজপ্ৰাসাদত তেওঁলোক নপুংসক হৈ থাকিব।” ¹⁹হিষ্কিয়াই তেতিয়া যিচয়াক ক'লে, “আপুনি যিহোৱাৰ যি কথা ক'লে, সেয়ে উত্তম।” তেওঁ এই কথা ক'লে, কাৰণ তেওঁ ভাৱিছিল, “মোৰ জীৱন কালত শান্তি আৰু নিৰাপদ হ'লে, সেয়ে জানো উত্তম নহ'ব?” ²⁰হিষ্কিয়াৰ অন্যান্য সকলো বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো পৰাক্ৰমৰ কথা আৰু তেওঁ কেনেকৈ পুখুৰী আৰু নলা কৰি নগৰলৈ পানী আনিছিল, এই সকলো জানো “যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত লিখা নাই? ²¹পাছত হিষ্কিয়া তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ মনচি তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 21

যিহুদাৰ ৰজা মনচি

¹মনচি বাৰ বছৰ বয়সত ৰজা হৈছিল আৰু তেওঁ যিক্ৰচালেমত পঁচপন্ন বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল হেফচীবা। ²যিহোৱাই ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ সন্মুখৰ পৰা যি সকলো জাতিক দূৰ কৰিছিল, তেওঁলোকৰ দৰেই যিহুদাৰ কাৰ্য্য কৰি মনচিয়ে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকে কৰিছিল। ³তেওঁৰ পিতৃ হিষ্কিয়াই ওখ ঠাইৰ যি মঠবোৰ বিনষ্ট কৰিছিল, সেইবোৰ তেওঁ পুণৰ সাজিছিল; ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাবে যেনেকৈ

কৰিছিল, তেনেকৈ তেওঁ বাল দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে বেদীবোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল আৰু এটা আচেৰা মূৰ্তিও সাজিছিল; তেওঁ আকাশৰ তৰাবোৰক প্ৰণাম জনাইছিল আৰু সেইবোৰৰ সেৱাপূজা কৰিছিল।⁴ যদিও যিহোৱাই এই আজ্ঞা দিছিল যে, “মই যিৰুচালেমত চিৰকাললৈকে মোৰ নাম স্থাপন কৰিম”, তথাপিও মনচিয়ে যিহোৱাৰ গৃহত কিছুমান বেদী নিৰ্মাণ কৰিছিল।⁵ যিহোৱাৰ গৃহৰ দুয়োখন চোতালতে তেওঁ আকাশৰ সকলো তৰাবোৰৰ উদ্দেশ্যে কিছুমান বেদী নিৰ্মাণ কৰিছিল।⁶ তেওঁ নিজৰ পুত্ৰক হোমবলি দি অগ্নিত আহুতি দিছিল; তেওঁ মঙ্গল চোৱা কাৰ্য আৰু মায়াকৰ্মৰ অভ্যাস কৰিছিল। তেওঁ ভূত পোহা আৰু মৃত আত্মাবোৰৰ সৈতে কথোপকথন কৰাসকলৰ পৰা পৰামৰ্শ লৈছিল। যিহোৱাৰ দৃষ্টিত এইদৰে অনেক বেয়া কাৰ্য কৰি তেওঁ ঈশ্বৰক ক্ৰোধান্বিত কৰিছিল।

⁷তেওঁ যি আচেৰা মূৰ্তি খোদাই কৰি নিৰ্মাণ কৰিছিল, সেইটো নি যিহোৱাৰ গৃহত স্থাপন কৰিছিল। যিহোৱাই তেওঁৰ গৃহৰ সম্বন্ধে দায়ুদ আৰু দায়ুদৰ পুত্ৰ চলোমনক কৈছিল, “এই গৃহত আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা মই মনোনীত কৰা এই যিৰুচালেমত মই মোৰ নাম চিৰকাললৈকে স্থাপন কৰিম।⁸ ইস্ৰায়েলীয়াসকলে যদি কেৱল মোৰ সকলো আজ্ঞা যত্নেৰে পালন কৰে আৰু মোৰ দাস মোচিয়ে তেওঁলোকক দিয়া সকলো বিধান অনুসাৰে চলে, তেন্তে তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক মই যি দেশ দিলো, সেই দেশৰ পৰা তেওঁলোকৰ ভৰি লৰচৰ নকৰিম।”⁹ কিন্তু লোকসকলে সেই কথা নুশুনিলে; মনচিয়ে তেওঁলোকক বিপথে পৰিচালিত কৰিলে; এনেকি যি জাতিবোৰক যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ সন্মুখৰ পৰা উছন্ন কৰিছিল, তেওঁলোকতকৈয়ো অধিক কু-আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে।

¹⁰তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁৰ দাস ভাৱবাদীসকলৰ দ্বাৰাই এই কথা ক’লে, ¹¹“যিহুদাৰ ৰজা মনচিয়ে এনেবোৰ ঘিণলগীয়া কৰ্ম কৰিছে। তেওঁৰ পূৰ্বে যি ইমোৰীয়া লোকসকল আছিল, তেওঁলোকতকৈও তেওঁ অধিক কু-কৰ্ম কৰিছে আৰু নিজৰ মূৰ্তি বোৰৰ দ্বাৰাই যিহুদাক পাপৰ পথত পৰিচালিত কৰাইছে।” ¹²সেয়েহে, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৈছে, “মই শীঘ্ৰেই যিৰুচালেম আৰু যিহুদালৈ এনে অমঙ্গল আনিম যে, যিয়ে তাক শুনিব, তেওঁলোক সকলো শিয়ৰি উঠিব। ¹³মই যিৰুচালেমৰ ওপৰত চমৰিয়াৰ বিৰুদ্ধে যি মাপ-জৰী আৰু আহাবৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে যি উলম্ব-জৰী ব্যৱহাৰ কৰিছিলো, তাক বিস্তৃত কৰিম। মানুহে যেনেকৈ এখন বাচন মচে আৰু মচা হ’লে, তাক তলমুৱাকৈ উৰুৱিয়াই থয়, তেনেকৈয়ে মই যিৰুচালেমক মচি চাফা কৰিম। ¹⁴মোৰ লোকসকলৰ বাকী অংশক মই ত্যাগ কৰিম আৰু শত্ৰুবোৰৰ হাতত তেওঁলোকক শোধাই দিম; তাতে তেওঁলোক শত্ৰুবোৰৰ চিকাৰ হ’ব আৰু তেওঁলোকৰ সকলো বস্তু শত্ৰুবোৰে লুট কৰি নিব। ¹⁵কিয়নো মোৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তেওঁলোকে তাকেই কৰিলে; যিদিনা তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকল মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই আহিছিল, সেইদিনাৰ পৰা আজিলৈকে তেওঁলোকে মোক খং উঠাই আহিছে।”

¹⁶তাৰ বাহিৰেও ইমুৰৰ পৰা সিমুৰলৈকে যিৰুচালেম মৃতকৰ তেজেৰে পূৰ্ণ নকৰামানলৈকে মনচিয়ে নিৰ্দোষী লোকসকলৰ ৰক্তপাত কৰিলে। যিহুদাৰ লোকসকলৰ দ্বাৰাই তেওঁ কৰোৱা পাপ কাৰ্যৰ উপৰি তেওঁ এনে পাপ কৰি যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকে কৰিছিল। ¹⁷মনচিৰ অন্যান্য সকলো বৃত্তান্ত, তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্য আৰু পাপ কৰ্মৰ কথা জানো “যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত লিখা নাই? ¹⁸পাছত মনচি তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ’ল আৰু তেওঁক নিজৰ ঘৰৰ বাৰীত অৰ্থাৎ উজ্জাৰ বাৰীত মৈদাম দিলে। তেওঁৰ পুত্ৰ আমোন তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

যিহুদাৰ ৰজা আমোন

¹⁹বাইশ বছৰ বয়সত আমোন ৰজা হৈছিল আৰু যিৰুচালেমত তেওঁ দুই বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল মচুল্লেমৎ; তেওঁ যটবা-নিবাসী হাৰুচৰ জীয়েক আছিল। ²⁰আমোনে তেওঁৰ পিতৃয়ে কৰাৰ দৰেই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকেই কৰিছিল। ²¹তেওঁৰ পিতৃয়ে যি পথত চলিছিল, তেওঁ সেই সকলো পথত চলিছিল। তেওঁৰ পিতৃয়ে যি সকলো মূৰ্তিৰ সেৱা-পূজা কৰিছিল, তেওঁ সেইবোৰৰ সেৱা-পূজা কৰিছিল। সেইবোৰৰ ওচৰত শিৰ নত কৰিছিল। ²²তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক তেওঁ ত্যাগ কৰিলে আৰু যিহোৱাৰ পথত নচলিলে।

²³পাছত আমোনৰ দাসসকলে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰি ৰাজগৃহতে তেওঁক বধ কৰিলে। ²⁴কিন্তু যিসকলে ৰজা আমোনৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰিছিল, দেশৰ লোকসকলে তেওঁলোক সকলোকে বধ কৰিলে আৰু আমোনৰ পুত্ৰ যোচিয়াক তেওঁলোকে ৰজা পাতিলে। ²⁵আমোনৰ অন্যান্য সকলো কাৰ্যৰ বৃত্তান্ত “যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত জানো লিখা নাই?

²⁶পাছত উজ্জাৰ বাৰীত থকা নিজৰ মৈদামনিত তেওঁক মৈদাম দিলে। তেওঁৰ পুত্ৰ যোচিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

Chapter 22

যিহুদাত যোচিয়াৰ ৰাজত্ব

¹আঠ বছৰ বয়সত যোচিয়া ৰজা হৈছিল আৰু যিৰুচালেমত একত্ৰিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল যিদিদা; তেওঁ বস্তুতৰ অদায়াৰ জীয়েক আছিল। ²যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ভাল, যোচিয়াই তাকে কৰিছিল আৰু তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ দায়ুদৰ সকলো পথত চলিছিল। সেই পথৰ পৰা সোঁ কি বাওঁ কোনোফালে ঘূৰা নাছিল।

যোচিয়াই মন্দিৰ মেৰামতি কৰা

³যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ ওঠৰ বছৰত, তেওঁ মচুল্লমৰ নাতি অচলিয়াৰ পুত্ৰ ৰজাৰ লেখক চাফনক এই কথা কৈ যিহোৱাৰ গৃহলৈ পঠাই দিলে, ⁴“আপুনি প্ৰধান পুৰোহিত হিঙ্কিয়াৰ ওচৰলৈ যাওঁক আৰু তেওঁক কওঁক যে লোকসকলৰ পৰা পোৱা যিহোৱাৰ গৃহলৈ অনা যি ধন মন্দিৰ-ৰক্ষকসকলে জমা কৰে, তাৰ যেন হিচাপ কৰে। ⁵সেই ধন যিহোৱাৰ গৃহত নিযুক্ত ত্ৱাৰধায়কসকলৰ হাতত দিয়া হওঁক আৰু তেওঁলোকে মন্দিৰৰ ভগ্ন স্থান মেৰামতি কৰিবলৈ সেই ধনেৰে যিহোৱাৰ গৃহত কাম কৰা বনুৱাসকলৰ মজুৰি দিয়ক। ⁶কাঠমিস্ত্ৰী, ঘৰ নিৰ্মাতা আৰু ৰাজমিস্ত্ৰীসকলক মজুৰি দিয়ক; তাৰ উপৰি মন্দিৰ মেৰামতিৰ কাৰণে যেন কাঠ আৰু কটা শিল আদি কিনে।” ⁷কিন্তু তেওঁলোকৰ হাতত যি ধন দিয়া হ’ল, তাৰ হিচাপ তেওঁলোকে দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই। কিয়নো তেওঁলোকে বিশ্বাসীৰূপে কাৰ্য্য কৰিছিল।

মন্দিৰত বিধান পুস্তক পোৱা গ’ল

⁸প্ৰধান পুৰোহিত হিঙ্কিয়াই লেখক চাফন লিখকক ক’লে, “মই যিহোৱাৰ গৃহত ব্যৱস্থা পুস্তকখন পালোঁ।” হিঙ্কিয়াই পুস্তকখন চাফনক দিয়াৰ পাছত তেওঁ তাক পঢ়িলে। ⁹তাৰ পাছত চাফনে পুস্তকখন লৈ ৰজাৰ ওচৰলৈ গ’ল আৰু এই সংবাদ দিলে, “আপোনাৰ দাসসকলে মন্দিৰত পোৱা ধন বাহিৰ কৰি যিহোৱাৰ গৃহৰ তদাৰক কৰা ত্ৱাৰধায়কসকলৰ হাতত দিলে।” ¹⁰লেখক চাফনে ৰজাক এই কথাও জনালে, “প্ৰধান পুৰোহিত হিঙ্কিয়াই মোক এখন পুস্তক দিছে।” এইবুলি কৈ চাফনে ৰজাৰ আগত তাক পাঠ কৰিবলৈ ধৰিলে।

¹¹ব্যৱস্থা পুস্তকত যি লিখা আছিল, তাক শুনি ৰজাই নিজৰ কাপোৰ ফালিলে। ¹²ৰজাই পুৰোহিত হিঙ্কিয়াক, চাফনৰ পুত্ৰ অহীকামক, মীখায়াৰ পুত্ৰ অকবোৰক, লেখক চাফনক আৰু ৰজাৰ নিজ দাস অচায়াক আজ্ঞা দি ক’লে, ¹³“আপোনালোক যাওঁক আৰু এই যি পুস্তকখন পোৱা গৈছে, তাত যিবোৰ কথা লিখা আছে সেই সকলোবোৰৰ সম্বন্ধে আপোনালোকে গৈ মোৰ কাৰণে, লোকসকলৰ কাৰণে আৰু সমগ্ৰ যিহুদা দেশৰ কাৰণে যিহোৱাৰ ওচৰত সোধক; কিয়নো আমাৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱা ক্ৰোধত প্ৰজ্বলিত হৈছে; কাৰণ আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে এই পুস্তকৰ কথাবোৰ নুশুনিলে আৰু আমাৰ সম্বন্ধে পালন কৰিবৰ কাৰণে যি সকলো কথা লিখা আছে, সেই অনুসাৰে তেওঁলোকে কাৰ্য্য নকৰিলে।”

ভাৱবাদিনী হুন্দা

¹⁴এই কথা শুনি পুৰোহিত হিঙ্কিয়া, অহীকাম, অকবোৰ, চাফন আৰু অচায়াই ভাৱবাদিনী হুন্দাৰ ওচৰলৈ গ’ল। হুন্দা আছিল বঙ্গ ৰথীয়া চল্লমৰ ভাৰ্যা আৰু চল্লম আছিল হৰ্চৰ নাতি তিকবাৰ পুত্ৰ। হুন্দাই যিৰূচালেমৰ দ্বিতীয় অংশত বাস কৰিছিল। তেওঁলোকে ভাৱবাদিনী হুন্দাৰ লগত কথোপকথন কৰিলে। ¹⁵তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘মোৰ ওচৰলৈ তোমালোকক পঠোৱা জনক কোৱাগৈ যে, ¹⁶‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘চোৱা, যিহুদাৰ ৰজাই পুস্তকখনত লিখা যি সকলো কথা পঢ়িলে, মই সেই অনুসাৰেই এই ঠাই আৰু ইয়াৰ লোকসকলৰ ওপৰত অমঙ্গল আনিম। ¹⁷কাৰণ তেওঁলোকে মোক ত্যাগ কৰি আন দেৱ-দেৱীৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলালে আৰু তেওঁলোকৰ সকলো কৰ্মৰ দ্বাৰাই মোক ক্ৰোধিত কৰিলে। সেয়ে এই ঠাইৰ বিৰুদ্ধে মোৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হ’ব আৰু তাক নুমুৱা নহ’ব।’” ¹⁸কিন্তু যিজনে যিহোৱাৰ ইচ্ছা সুধিবৰ কাৰণে আপোনালোকক পঠাইছে, সেই যিহুদাৰ ৰজাক আপোনালোকে ক’ব যে, ‘ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ‘তুমি সেই সকলো কথা শুনিলে।’ ¹⁹তোমাৰ অন্তৰ কোমল আছিল কাৰণে যেতিয়া তুমি মই এই ঠাই আৰু ইয়াৰ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ধ্বংস আৰু শাওৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তুমি যিহোৱাৰ সন্মুখত নম্ৰ হ’লা; নিজৰ কাপোৰ ফালি মোৰ সন্মুখত কান্দি শোক কৰিলা; সেয়ে ময়ো তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলো’-যিহোৱাই এই কথা প্ৰকাশ কৰিলে। ²⁰এই কাৰণতে শুনা, মই তোমাক তোমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰলৈ লৈ যাম; তোমাক শান্তিৰে মৈদাম দিয়া হ’ব। এই ঠাই আৰু ইয়াৰ লোকসকলৰ ওপৰত মই যি অমঙ্গল আনিম, তোমাৰ চকুৱে তাক নেদেখিব।”

তেতিয়া লোককেইজনে হুন্দাৰ এই বাৰ্তা লৈ ৰজাৰ ওচৰলৈ উলটি গ’ল।

Chapter 23

যোচিয়াৰ সংশোধন কাৰ্য

¹পাছত ৰজা যোচিয়াই মানুহ পঠাই যিহুদা আৰু যিৰূচালেমৰ সকলো বৃদ্ধ পৰিচাৰকসকলক মাতি একত্ৰিত কৰিলে। ²যিহুদা আৰু যিৰূচালেমৰ সকলো লোকক, পুৰোহিত আৰু ভাৱবাদীসকলক, সাধাৰণ লোকৰ পৰা গণ্যমান্য ব্যক্তি সকলোকে লগত লৈ ৰজা যিহোৱাৰ গৃহলৈ গ’ল। তাৰ পাছত তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহত যি বিধান পুস্তকখন পোৱা গৈছিল, তাৰ সকলো কথা লোকসকলক পঢ়ি শুনালে। ³স্তম্ভটোৰ ওচৰত থিয় হৈ ৰজা যোচিয়াই যিহোৱাৰ পথত চলি সকলো মন আৰু প্ৰাণেৰে যিহোৱাৰ সকলো আজ্ঞা, বিধান আৰু নিৰ্দেশবোৰ মানি চলিবৰ কাৰণে এক অঙ্গীকাৰ কৰিলে। এই পুস্তকখনত লিখা বিধানৰ সকলো কথা নিশ্চয়কৈ পালন কৰিবলৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত এক অঙ্গীকাৰ কৰিলে। তাতে সকলো লোকে ৰজাৰ কথাত সহমত হৈ থিয় দিলে।

⁴ৰজাই তেতিয়া যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ পৰা বাল দেৱতা আৰু আচেৰা, আকাশৰ সকলো তৰাবোৰৰ সেৱা-পূজাৰ কাৰণে সজা পাত্ৰবোৰ বাহিৰ কৰিবৰ কাৰণে প্ৰধান পুৰোহিত হিন্দিয়াক, তেওঁৰ অধীনত থকা আন আন পুৰোহিতসকলক আৰু দ্বাৰ-ৰক্ষকসকলক আদেশ দিলে। তেওঁ সেইবোৰ যিক্ৰচালেমৰ বাহিৰত কিদ্ৰোণ উপত্যকাৰ মুকলি ঠাইত পুৰি দিলে আৰু ছাঁইবোৰ বৈৎএললৈ লৈ গ'ল। ⁵যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ ওখ ঠাইত থকা মঠবোৰত ধূপ জ্বলাবৰ কাৰণে আৰু যিক্ৰচালেমৰ চাৰিওফালৰ ঠাইবোৰত বাল দেৱতা, সূৰ্য, চন্দ্ৰ, গ্ৰহ-নক্ষত্ৰ, আকাশৰ সকলো তৰাবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাবৰ কাৰণে যিহূদাৰ ৰজাসকলে যি সকলো মূৰ্তিপূজাকাৰী পুৰোহিতসকলক মনোনীত কৰিছিল, তেওঁলোকক তেওঁ সেই ঠাইবোৰৰ পৰা আতৰালে। ⁶তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰা আচেৰা মূৰ্তিটো বাহিৰ কৰি, যিক্ৰচালেমৰ পৰা কিদ্ৰোণ উপত্যকালৈ নি তাত পুৰি পেলালে। তাৰ পাছত তাক কোবাই কোবাই গুড়ি কৰি তাৰ ধূলি সাধাৰণ জনতাৰ মৈদামৰ ওপৰত ছটিয়াই দিলে। ⁷যিহোৱাৰ গৃহত দেৱদাসসকল থকা কোঁঠাবোৰ তেওঁ ভাঙি পেলালে। সেই কোঁঠাবোৰত মহিলাসকলে আচেৰাৰ কাৰণে কাপোৰ বৈছিল।

⁸ৰজা যোচিয়াই যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ সকলো পুৰোহিতক যিক্ৰচালেমলৈ আনিলে আৰু গেবাৰ পৰা বেৰ-চেবা পৰ্যন্ত যি সকলো ওখ ঠাইৰ মঠবোৰত পুৰোহিতসকলে ধূপ জ্বলাইছিল, তেওঁ সেই সকলোবোৰ ঠাই অপবিত্ৰ কৰি দিলে। তেওঁ দুৱাৰবোৰৰ ওচৰত থকা ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ ধ্বংস কৰিলে; যিক্ৰচালেম নগৰৰ যিহোচুৱা নামৰ এজন ৰাজ্যপালে নিৰ্মাণ কৰা যিহোচুৱা দুৱাৰৰ প্ৰৱেশ পথত যি সকলো ওখ ঠাইত মঠবোৰ আছিল, তেওঁ সেই সকলোকে ভাঙি পেলালে। এই মঠবোৰ নগৰলৈ সোমাই যোৱা নগৰৰ প্ৰধান দুৱাৰৰ বাওঁফালে আছিল। ⁹ওখ ঠাইৰ মঠবোৰৰ পুৰোহিতসকলক যদিও যিক্ৰচালেমত যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীত সেৱা-কাৰ্য কৰিবলৈ দিয়া হোৱা নাছিল, কিন্তু তেওঁলোকে আন পুৰোহিতসকলৰ দৰে খমীৰ নিদিয়া পিঠা খাব পাৰিছিল। ¹⁰কোনেও যাতে মৌলক দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে নিজৰ পুতেক বা জীয়েকক হোমবলি দিব নোৱাৰে, সেয়ে ৰজা যোচিয়াই বেন-হিনোমৰ উপত্যকাত থকা তোফৎ নামৰ পূজাৰ ঠাইক অপবিত্ৰ কৰি দিলে। ¹¹যিহূদাৰ ৰজাসকলে যি সকলো ঘোঁৰা আৰু ৰথবোৰ সূৰ্যৰ পূজাৰ অৰ্থে দিছিল, যোচিয়াই সেই ঘোঁৰাবোৰক দূৰ কৰিলে আৰু ৰথবোৰ পুৰি পেলালে। ঘোঁৰাবোৰক নাখন-মেলক নামৰ এজন গৃহাধ্যক্ষৰ কোঠাৰ ওচৰত, যিহোৱাৰ গৃহৰ প্ৰৱেশ পথৰ ওচৰৰ এডোখৰ ঠাইত ঘোঁৰাবোৰক ৰখা হৈছিল। ¹²ৰাজপ্ৰাসাদৰ চালত ৰজা আহজৰ ওপৰ কোঁঠালিৰ ওপৰত যিহূদাৰ ৰজাসকলে যি সকলো বেদী নিৰ্মাণ কৰিছিল আৰু যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ দুখন চোতালত মনচিয়ে যি বেদীবোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল, ৰজা যোচিয়াই সেই সকলোবোৰ ভাঙি পেলালে। তেওঁ সেইবোৰ ভাঙি টুকুৰা-টুকুৰ কৰি কিদ্ৰোণ উপত্যকাত পেলাই দিলে। ¹³দ্ব্ৰষ্টাচাৰ পাহাৰৰ^[1] দক্ষিণে যিক্ৰচালেমৰ পূবফালে যি সকলো মঠ ওখ ঠাইবোৰত আছিল, সেইবোৰক যোচিয়াই অপবিত্ৰ কৰিলে। ইস্ৰায়েলৰ ৰজা চলোমনে চিদোনীয়াসকলৰ ঘৃণ্য দেৱী অষ্টাৰেতৰ কাৰণে, মোৱাবীয়াসকলৰ ঘৃণ্য দেৱতা কামোচৰ কাৰণে আৰু অস্মোনৰ লোকসকলৰ ঘৃণ্য দেৱতা মিল্কমৰ কাৰণে এই সকলো ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ তৈয়াৰ কৰিছিল। ¹⁴ৰজা যোচিয়াই পূজাৰ শিলৰ স্তম্ভবোৰ ভাঙি পেলালে আৰু আচেৰা মূৰ্তিবোৰো কাটি পেলালে। সেই ঠাইবোৰ মানুহৰ অস্থিৰে পূৰ্ণ কৰি ঢাকি দিলে।

¹⁵ইস্ৰায়েলক পাপ কাৰ্যত লিপ্ত কৰোৱা নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে বৈৎএলত যি বেদী আৰু ওখ ঠাইৰ মঠ নিৰ্মাণ কৰিছিল, তাক যোচিয়াই ভাঙি পেলালে। তেওঁ মঠৰ বেদী জুইৰে পুৰি তাক মাৰি মাৰি গুড়া কৰি পেলালে। আচেৰা মূৰ্তিটোও জুইৰে পুৰিলে। ¹⁶তাৰ পাছত তেওঁ চাৰিওফালে চালে আৰু পাহাৰৰ কাষত থকা সমাধিস্থল দেখা পালে। তেওঁ মানুহ পঠাই সেই সমাধিবোৰৰ পৰা অস্থিবোৰ উলিয়াই অনালে আৰু সেইবোৰ বেদীৰ ওপৰত পুৰি তাক অপবিত্ৰ কৰিলে। ঈশ্বৰৰ লোকে যি সকলো ঘটনাৰ কথা পূৰ্বে ঘোষণা কৰিছিল, যিহোৱাৰ সেই বাক্য অনুসাৰেই এই সকলো হ'ল।

¹⁷ৰজাই সুধিলে, “মই সেই যি স্তম্ভটো দেখা পাইছো, সেইটো কি?”

নগৰৰ লোকসকলে ক'লে, “সেইটো ঈশ্বৰৰ লোকৰ মৈদাম। ঈশ্বৰৰ সেই লোকে যিহূদাৰ পৰা আহি বৈৎএলৰ বেদীৰ বিৰুদ্ধে যি যি ঘোষণা কৰিছিল, আপুনিও ঠিক তাকেই কৰিছে।” ¹⁸তেতিয়া ৰজা যোচিয়াই ক'লে, “সেইটো থাকিবলৈ দিয়া; কোনেও যেন তেওঁৰ হাড়বোৰ আঁতৰ নকৰে।” সেয়ে লোকসকলে তেওঁৰ হাড়বোৰ আৰু যি ভাৱবাদী চমৰিয়াৰ পৰা আহিছিল, তেওঁৰ হাড়বোৰ যেনেদৰে আছিল, তেনেদৰেই ৰাখিলে।

¹⁹চমৰিয়াৰ নগৰবোৰত থকা সকলো মন্দিৰ আৰু ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ, যি সকলোবোৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলে নিৰ্মাণ কৰি যিহোৱাক ক্ৰুদ্ধ কৰি তুলিছিল, যোচিয়াই সেইবোৰ দূৰ কৰি দিলে আৰু তেওঁ বৈৎএলত কৰা সকলো কৰ্মৰ দৰেই সেইবোৰলৈকো কৰিলে। ²⁰মঠবোৰৰ সকলো পুৰোহিতকে যোচিয়াই সেই বেদীবোৰৰ ওপৰত বধ কৰিলে আৰু সেইবোৰৰ ওপৰত মানুহৰ হাড়বোৰ পুৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁ যিক্ৰচালেমলৈ ঘূৰি গ'ল।

²¹ৰজাই সকলো লোকক এই আজ্ঞা দিলে, “বিধান-পুস্তকখনত যেনেকৈ লিখা আছে, তেনেকৈ আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ‘নিস্তাৰ-পৰ্ব’ পালন কৰক। ²²ইস্ৰায়েলৰ বিচাৰকৰ্তাসকলৰ শাসন কালত অথবা ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ আমোলত এনে ধৰণৰ নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কেতিয়াও কৰা হোৱা নাছিল। ²³কিন্তু ৰজা যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ ওঠৰ বছৰত যিক্ৰচালেমত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এই নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা হ'ল।

²⁴ইয়াৰ বাহিৰেও, যোচিয়াই ভূত পোহা বা মৃত আত্মাৰ লগত পৰামৰ্শ কৰা সকলক আঁতৰাই পঠালে। তেওঁ পাৰিবাৰিক দেৱমূৰ্তিবোৰ, প্ৰতিমাবোৰ, যিহূদা আৰু যিক্ৰচালেমত যিবোৰ ঘৃণনীয় বস্তু দেখা পালে, সেই সকলোবোৰ দূৰ কৰিলে। পুৰোহিত হিন্দিয়াই যিহোৱাৰ গৃহত বিধান লিখা যি পুস্তকখন পাইছিল, তাৰ কথাবোৰ যেন পালন কৰা হয়, সেয়ে যোচিয়াই এই কাৰ্য কৰিছিল। ²⁵তেওঁ তেওঁৰ সকলো মন, সকলো প্ৰাণ, আৰু সকলো শক্তিকে মোচিৰ বিধান অনুসাৰে যিহোৱাৰ পথত চলিছিল। তেওঁৰ আগত বা পাছত আন কোনো ৰজা তেওঁৰ দৰে নাছিল।

²⁶তথাপিও, মনচিয়ে যি সকলো কাম কৰি যিহোৱাক ক্ৰুদ্ধ কৰি তুলিছিল, সেইবোৰৰ কাৰণে যিহূদাৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ যি ভয়ঙ্কৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হৈ উঠিছিল, সেই ক্ৰোধৰ পৰা তেওঁ নুঘুৰিল। ²⁷সেইবাবে যিহোৱাই ক'লে, “মই মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা ইস্ৰায়েলক যেনেকৈ দূৰ কৰিলোঁ, তেনেকৈ যিহূদাকো দূৰ কৰিম। মই যি নগৰক মনোনীত কৰি লৈছিলো, সেই যিৰুচালেমক আৰু যি গৃহৰ সম্বন্ধে মই কৈছিলো, ‘মোৰ নাম তাত থাকিব’ সেই গৃহক মই অগ্ৰাহ্য কৰিম।

²⁸যোচিয়াৰ অন্যান্য সকলো বৃত্তান্ত, তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্য্যৰ কথা জানো “যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত লিখা নাই? ²⁹যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ সময়ত মিচৰৰ ফৰৌণ-নখোৱে ইউফ্ৰেটিচ (ফৰাৎ) নদীৰ তীৰত অচুৰৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল। তেতিয়া ৰজা যোচিয়াই যুদ্ধত নখোক লগ পাবলৈ গ'ল আৰু তাতে নখোৱে তেওঁক মগিদ্দোত বধ কৰিলে। ³⁰যোচিয়াৰ দাসসকলে তেওঁৰ শৰটো ৰথত তুলি মগিদ্দোৰ পৰা যিৰুচালেমলৈ লৈ আনিলে আৰু তেওঁৰ নিজৰ মৈদামনিত মৈদাম দিলে। পাছত দেশৰ লোকসকলে যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহোৱাহজক অভিষেক কৰি তেওঁৰ পিতৃৰ পদত ৰজা পাতিলে।

যিহোৱাহজ, যিহোৱাকীম, আৰু যিহোৱাখীনৰ ৰাজত্ব।

³¹তেইশ বছৰ বয়সত যিহোৱাহজ ৰজা হৈছিল। তেওঁ তিনি মাহ যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল হমূতল। তেওঁ লিবনা নিবাসী যিৰিমিয়াৰ জীয়েক আছিল। ³²যিহোৱাহজে তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকে কৰিলে। ³³ফৰৌণ নখোৱে তেওঁক হমাৎ দেশৰ ৰিন্নাত শিকলিৰে বান্ধি আটক কৰি ৰাখিলে, যাতে তেওঁ যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিব নোৱাৰে। তাৰ পাছত ফৰৌণ নখোৱে যিহূদা দেশক প্ৰায় এশ কিল্লৰ (3400 কিলো) ৰূপ আৰু এক কিল্লৰ সোণ (34 কিলো) জৰিমনা দিবলৈ নিৰূপণ কৰিলে। ³⁴ফৰৌণ-নখোৱে যোচিয়াৰ আন এজন পুত্ৰ ইলিয়াকীমক তেওঁৰ পিতৃ যোচিয়াৰ পদত ৰজা পাতিলে আৰু তেওঁৰ নাম সলাই যিহোৱাকীম ৰাখিলে। কিন্তু তেওঁ যিহোৱাহজক মিচৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তাতে যিহোৱাহজৰ মৃত্যু হ'ল। ³⁵যিহোৱাকীমে ফৰৌণ নখোৰ দাবী অনুসাৰে তেওঁক সেই ৰূপ আৰু সোণ দিলে; ফৰৌণৰ নিৰ্দেশত তেওঁ ধন দিয়াৰ কাৰণে মাটিৰ কৰ নিৰূপণ কৰিলে; ফৰৌণ নখোক দিবলৈ দেশৰ লোকসকলৰ মাজত প্ৰতিজনকে সোণ আৰু ৰূপ দিবৰ কাৰণে তেওঁ বাধ্য কৰিলে।

³⁶যিহোৱাকীমে পঁচিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈছিল। তেওঁ যিৰুচালেমত এঘাৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল জবীদা। তেওঁ ৰমা-নিবাসী পদায়াৰ জীয়েক আছিল। ³⁷যিহোৱাকীমে তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰেই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকেই কৰিছিল।

23:13 ^[1]

Chapter 24

¹যিহোৱাকীমৰ ৰাজত্বৰ সময়ত বেবিলনৰ ৰজা নবুখদনেচৰে যিহূদা দেশ আক্ৰমণ কৰিলে। যিহোৱাকীম তিনি বছৰ তেওঁৰ অধীনত আছিল। কিন্তু পাছত তেওঁ নবুখদনেচৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে। ²যিহোৱাই যিহোৱাকীমৰ বিৰুদ্ধে কলদীয়া(বেবিলন), অৰামীয়া, মোৰাবীয়া আৰু অস্মোনীয়া লুট কৰোতা দলসমূহক পঠালে। যিহোৱাই তেওঁৰ দাস ভাৱবাদীসকলৰ দ্বাৰাই যি কথা ঘোষণা কৰিছিল, সেই অনুসাৰে যিহূদা দেশক বিনষ্ট কৰিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক পঠালে। ³যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰেই যিহূদা দেশৰ প্ৰতি এই সকলো ঘটিছিল, যাতে তেওঁলোকক নিজৰ সন্মুখৰ পৰা যিহোৱাই দূৰ কৰিব পাৰে। এই সকলোবোৰ ঘটিছিল, কিয়নো মনচিয়ে কৰা সকলো পাপ কাৰ্য্যৰ কাৰণে; ⁴আৰু তেওঁ কৰা নিৰ্দোষী লোকসকলৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে। মনচিয়ে নিৰ্দোষীসকলৰ তেজেৰে যিৰুচালেম পূৰ্ণ কৰিছিল আৰু যিহোৱাই ইয়াক ক্ষমা কৰিবলৈ মান্তি নহ'ল।

⁵যিহোৱাকীমৰ অন্যান্য বৃত্তান্ত আৰু তেওঁ কৰা সকলো কাৰ্য্যৰ কথা “যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস” পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ⁶পাছত যিহোৱাকীম তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু তেওঁৰ পদত পুত্ৰ যিহোৱাখীন ৰজা হ'ল।

⁷মিচৰৰ ৰজাই যুদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে নিজৰ দেশৰ পৰা আৰু বাহিৰ নহ'ল; কিয়নো বেবিলনৰ ৰজাই মিচৰৰ ৰজাৰ অধীনত থকা মিচৰৰ জুৰিৰ^[1] পৰা ইউফ্ৰেটিচ (ফৰাৎ) নদীলৈকে সমগ্ৰ ৰাজ্য দখল কৰি ল'লে।

যিহূদাত যিহোৱাখীনৰ ৰাজত্ব

⁸ওঠৰ বছৰ বয়সত যিহোৱাখীন ৰজা হৈছিল আৰু তেওঁ তিনি মাহ যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল নহূস্তা; তেওঁ যিৰুচালেম নগৰৰ নিবাসী ইলনাখনৰ জীয়েক আছিল। ⁹যিহোৱাখীনে তেওঁৰ পিতৃৰ দৰেই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকে কৰিছিল।

যিৰুচালেম নগৰ অৱৰোধ কৰা

¹⁰সেই সময়ত বেবিলনৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ সৈন্যসকলে যিৰুচালেম আক্ৰমণ কৰি নগৰ অৱৰোধ কৰিলে। ¹¹তেওঁৰ সৈন্যসকলে যেতিয়া নগৰখন ঘেৰি ৰাখিছিল, তেতিয়া বেবিলনৰ ৰজা নবুখদনেচৰ নিজেই নগৰলৈ আহিল। ¹²যিহূদাৰ ৰজা যিহোৱাখীন, তেওঁৰ মাক, তেওঁৰ দাসসকল, তেওঁৰ ৰাজপুত্ৰসকল আৰু কৰ্মচাৰীসকল সকলোৱেই ৰজা নবুখদনেচৰৰ ওচৰলৈ ওলাই গ'ল।

তাতে ৰজা নবুখদনেচৰৰ ৰাজত্বৰ আঠ বছৰত তেওঁ যিহোৱাখীমক বন্দী কৰি লৈ গ'ল।

¹³যিহোৱাই যি দৰে কৈছিল, তেনেদৰেই ঘটিল; নবুখদনেচৰে যিহোৱাৰ গৃহ আৰু ৰাজগৃহৰ পৰা সকলো মূল্যবান সামগ্ৰীবোৰ লৈ গ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা চলোমনে যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ কাৰণে সোণেৰে যিবোৰ সামগ্ৰী নিৰ্মাণ কৰিছিল, সেইবোৰ তেওঁ কাটি টুকুৰা-টুকুৰি কৰি লৈ গ'ল।

¹⁴তাৰ উপৰিও যিৰুচালেমৰ সকলোকে, অৰ্থাৎ সকলো প্ৰধান লোক, যোদ্ধা সহ দহ হাজাৰ লোক আৰু কাৰিকৰ, কমাৰ সকলকো বন্দী কৰি লৈ গ'ল; দেশত দৰিদ্ৰ লোকৰ বাহিৰে আন কোনো নাথাকিল।

¹⁵নবুখদনেচৰে যিহোৱাখীনক বন্দী হিচাবে বেবিলনলৈ লৈ গ'ল। তেওঁ যিৰুচালেমৰ পৰা ৰজাৰ মাকক, তেওঁৰ ভাৰ্যাসকলক, কৰ্মচাৰী সকলক আৰু দেশৰ প্ৰধান লোকসকলকো লৈ গ'ল। ¹⁶বেবিলনৰ ৰজাই যুদ্ধৰ কাৰণে উপযুক্ত সাত হাজাৰ যোদ্ধা, এক হাজাৰ কাৰিকৰ আৰু কমাৰসকলক বন্দী কৰি বেবিলনলৈ আনিলে। ¹⁷বেবিলনৰ ৰজাই যিহোৱাখীনৰ খুড়াকে মন্তনীয়াক তেওঁৰ পদত ৰজা পাতিলে আৰু তেওঁৰ নাম সলনি কৰি চিদিকিয়া ৰাখিলে।

যিহূদাত চিদিকিয়াৰ ৰাজত্ব

¹⁸একৈশ বছৰ বয়সত চিদিকিয়া ৰজা হৈছিল। তেওঁ যিৰুচালেমত এঘাৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম আছিল হমূতল। তেওঁ লিবনা নিবাসী যিৰিমিয়াৰ জীয়েক আছিল। ¹⁹যিহোৱাকীমৰ দৰে চিদিকিয়াই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া তাকে কৰিছিল। ²⁰যিৰুচালেম আৰু যিহূদাৰ ওপৰত যিহোৱা ক্ৰুদ্ধ হোৱাৰ কাৰণে এই দুই দেশক তেওঁ নিজৰ সন্মুখৰ পৰা দূৰ নকৰা পৰ্যন্ত এই সকলো দশা ঘটি আছিল। পাছত চিদিকিয়াই বেবিলনৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে।

24:7 [1]

Chapter 25

যিহূদা দেশৰ পতন আৰু বন্দী অৱস্থা

¹চিদিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ নৱম বছৰৰ, দশম মাহৰ দহ দিনৰ দিনা, বেবিলনৰ ৰজা নবুখদনেচৰে তেওঁৰ সকলো সৈন্যসামন্তক লৈ যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল। তেওঁ নগৰৰ বিপৰীতে ছাউনি পাতি চাৰিওফালে নগৰ অৱৰোধৰ এটা ওখ দেৱাল নিৰ্মাণ কৰিলে। ²এইদৰে চিদিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ এঘাৰ বছৰলৈকে নগৰখন অৱৰোধ কৰি ৰাখিছিল। ³সেই বছৰৰে চতুৰ্থ মাহৰ নৱম দিনা নগৰত ইমান ভীষণভাৱে আকাল হ'ল যে, দেশৰ লোকসকলৰ কাৰণে খাবলৈ একোৱে নাছিল।

⁴পাছত নগৰৰ দেৱালৰ কোনো এক ঠাই ভঙা হ'ল। যদিও কলদিয়াসকলে (বেবিলনীয়া) তেতিয়াও নগৰখন ঘেৰি ৰাখিছিল, তথাপিও ৰাতি যিহূদাৰ সকলো যোদ্ধাই ৰজাৰ উদ্যানৰ ওচৰত থকা দুই দেৱালৰ মাজৰ দুৱাৰেদি পলাই গ'ল আৰু ৰজা অৰাবাৰ ফালে পলাই গ'ল।

⁵কলদিয়া সৈন্য সকলে ৰজাৰ পাছত খেদি গৈ যিৰীহোৰ ওচৰৰ যৰ্দন নদীৰ উপত্যকাৰ সমথলত তেওঁক ধৰিলে; তেওঁৰ সকলো সৈন্যসামন্ত তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা ছিন্ন-ভিন্ন হৈ গ'ল।

⁶তেওঁলোকে ৰজা চিদিকিয়াক বন্দী কৰি বিৱাত বেবিলনৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ লৈ আনিলে। তাত তেওঁৰ ওপৰত শাস্তিৰ আজ্ঞা দিলে। ⁷সৈন্যসকলে চিদিকিয়াৰ চকুৰ সন্মুখতে তেওঁৰ পুত্ৰসকলক বধ কৰিলে। তাৰ পাছত চিদিকিয়াৰ চকু দুটা কাটি তেওঁক পিতলৰ শিকলিৰে বান্ধি বেবিলনলৈ লৈ গ'ল।

⁸বেবিলনৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ ৰাজত্বৰ ঊনৈশ বছৰৰ পঞ্চম মাহৰ সপ্তম দিনা, বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ ৰজাৰ এজন দাস দেহৰক্ষীৰ অধিনায়ক নবুজৰদানে যিৰুচালেমলৈ আহিল। ⁹তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহত, ৰাজগৃহত আৰু যিৰুচালেমৰ সকলো ঘৰতে জুই লগাই দিলে। নগৰৰ প্ৰধান প্ৰধান অট্টালিকাবোৰ জুই দি পুৰিলে। ¹⁰দেহৰক্ষীৰ অধিনায়কজনৰ অধীনত সকলো বেবিলনীয়া সৈন্যদলে যিৰুচালেমৰ চাৰিওফালৰ দেৱাল ভাঙি পেলালে। ¹¹নগৰত বাকী থকা লোকসকল আৰু যি সকল বেবিলনৰ ৰজাৰ পক্ষত গৈছিল, অৱশিষ্ট সাধাৰণ জনগণ আছিল, তেওঁলোক সকলোকে দেহৰক্ষীৰ অধিনায়ক নবুজৰদানে বন্দী কৰি লৈ গ'ল। ¹²কিন্তু দ্ৰাক্ষাবাৰী চোৱা-চিতা আৰু পথাৰবোৰত খেতি কৰিবলৈ কেইজনমান দুখীয়া মানুহক তেওঁ দেশত এৰি থৈ গ'ল।

¹³কলদিয়াসকলে যিহোৱাৰ গৃহৰ পিতলৰ স্তম্ভবোৰ, পাত্ৰ খোৱা আধাৰবোৰ আৰু পিতলৰ সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো ডোখৰ ডোখৰকৈ ভাঙি সেই পিতল বেবিলনলৈ লৈ গ'ল। ¹⁴তাৰ বাহিৰেও সকলো পিয়লা, হেতা, চাকিৰ শলিতা পৰিস্কাৰ কৰা চেপেনা, চামুচ আৰু মন্দিৰৰ পৰিচৰ্যা কামৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা পিতলৰ আন-আন সকলো বস্তুও লৈ গ'ল। ¹⁵ছাঁই আঁতৰোৱাৰ পিয়লা, সোণ আৰু ৰূপৰ তৈয়াৰী পাত্ৰবোৰ আৰু আঙঠা ধৰা, তেজ পেলোৱা পাত্ৰ, সোণৰ পাত্ৰৰ সোণ, আৰু ৰূপৰ পাত্ৰৰ ৰূপ, ৰজাৰ দেহৰক্ষীৰ অধিনায়কে লৈ গ'ল। ¹⁶যিহোৱাৰ গৃহৰ কাৰণে চলোমনে যি দুটা স্তম্ভ, সমুদ্ৰ-পাত্ৰ আৰু পাত্ৰ ৰখা আধাৰবোৰ অধিক পিতলৰে তৈয়াৰ কৰিছিল; সেই পিতলৰ ওজন কৰিব পৰা নাছিল। ¹⁷এটা স্তম্ভৰ উচ্চতা আছিল ওঠৰ হাত; তাৰ শীৰ্ষ মূৰটোত পিতলেৰে নিৰ্মিত এটা গম্বুজ আছিল। সেই শীৰ্ষভাগৰ চৌদিশ পিতলৰ জালি আৰু ডালিমৰ কাৰুকাৰ্যৰে সজোৱা আছিল আৰু তাৰ উচ্চতা তিনি হাত আছিল। আনটো স্তম্ভও প্ৰথমটোৰ দৰে জালিৰ কাৰুকাৰ্যৰে একে আছিল।

যিহূদাৰ লোকসকলক বন্দী কৰা

¹⁸ইহুদীসকলৰ প্ৰধান পুৰোহিত চৰায়া, দ্বিতীয় পুৰোহিত চফনিয়া আৰু তিনিজন দুৱাৰ-ৰক্ষকক দেহৰক্ষীৰ অধিনায়কে বন্দী কৰি লৈ গ'ল। ¹⁹সেই নগৰৰ পৰা তেওঁ যোদ্ধাসকলৰ ওপৰত নিযুক্ত এজন কৰ্মচাৰীক আৰু তেতিয়াও নগৰতে থকা ৰজাৰ পাঁচজন পৰামৰ্শদাতাক বন্দী কৰি নিলে। তাৰোপৰি সৈন্যদলত নিযুক্ত কৰাৰ বিশেষ দায়িত্বত থকা ৰজাৰ সেনাধ্যক্ষজনৰ সৈতে নগৰত থকা দেশৰ ষাঠিজন গণ্যমান্য ব্যক্তিকো ধৰি নিলে। ²⁰দেহৰক্ষীৰ অধিনায়ক নবুজৰদানে তেওঁলোকক ৰিৱাত থকা বেবিলনৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। ²¹বেবিলনৰ ৰজাই হমাৎ দেশৰ ৰিৱাত এই সকলো লোককে বধ কৰিলে। এইদৰে যিহূদাৰ লোকসকলক বন্দী কৰি নিজ দেশৰ পৰা দুৰলৈ লৈ যোৱা হ'ল।

গদলিয়াক যিহূদাৰ শাসনকৰ্তা নিযুক্ত কৰা

²²বেবিলনৰ ৰজা নবুখদনেচৰে যি সকল লোকক যিহূদা দেশত এৰি থৈ গৈছিল, তেওঁলোকৰ ওপৰত নবুজাৰদানে চাফনৰ নাতি অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াক শাসনকৰ্তা নিযুক্ত কৰিলে। ²³পাছত যেতিয়া বেবিলনৰ ৰজাই গদলিয়াক শাসনকৰ্তা নিযুক্ত কৰিছে বুলি যিহূদাৰ বাকী কেইজনমান সেনাধ্যক্ষ আৰু তেওঁলোকৰ লোকসকলে শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে অৰ্থাৎ নথনিয়াৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েল, কাৰেহৰ পুত্ৰ যোহানন, নটোফাতীয়া তনহুমতৰ পুত্ৰ চৰায়া, মাখাতীয়াৰ পুত্ৰ যাজনিয়া আৰু তেওঁলোকৰ লোকসকল মিস্পাত গদলিয়াৰ ওচৰলৈ আহিল। ²⁴গদলিয়াই তেওঁলোকক আৰু তেওঁলোকৰ লোকসকলৰ ওচৰত শপত খাই ক'লে, "আপোনালোকে কলদীয়া অধিকাৰীসকললৈ ভয় নকৰিব; আপোনালোকে দেশত বাস কৰি বেবিলনৰ ৰজাৰ অধীনতা স্বীকাৰ কৰক, তাতে আপোনালোকৰ ভাল হ'ব।"

²⁵কিন্তু সপ্তম মাহত ইলীচামাৰ নাতি, নথনিয়াৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েলে দহ জন মানুহক লগত লৈ গদলিয়াৰ লগতে যিহূদাৰ যি সকল লোক আৰু কলদীয়াসকল তেওঁৰ লগত মিস্পাত আছিল, সকলোকে আক্ৰমণ কৰি বধ কৰিলে। এই ইশ্মায়েল এজন ৰাজবংশীয় লোক আছিল। ²⁶সেয়ে বেবিলনীয়াসকলৰ ভয়ত যিহূদাৰ সৰুৰ পৰা বৰলৈকে সকলো আৰু সেনাধ্যক্ষসকল মিচৰলৈ গুছি গ'ল।

বন্দীত্বৰ পৰা যিহোৱাখীনে মুক্তি পোৱা

²⁷পৰৱৰ্তী সময়ত যিহূদাৰ ৰজা যিহোৱাখীনৰ বন্দী অৱস্থাৰ সাতত্ৰিশ বছৰত বেবিলনৰ ৰজা ইবীল-মৰোদকে ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁ বাৰ মাহৰ সাতাইশ দিনৰ দিনা যিহোৱাখীনক কাৰাগাৰৰ পৰা মুকলি কৰি দিলে। ²⁸তেওঁ যিহোৱাখীনৰ লগত ভালভাৱে কথা ক'লে আৰু তেওঁৰ লগত বেবিলনত থকা আন আন ৰজাসকলতকৈ তেওঁক অধিক সন্মানীয় আসন দিলে। ²⁹ইবীল-মৰোদকে যিহোৱাখীনৰ পৰা কাৰাগাৰৰ কাপোৰ খুলি পেলালে আৰু যিহোৱাখীনে নিজৰ জীৱনৰ বাকী দিনবোৰত সদায় ৰজাৰ মেজত খোৱা-বোৱা কৰি কটালে। ³⁰জীৱিত কাললৈকে প্ৰতিদিনৰ কাৰণে ৰজাই তেওঁক এক খাদ্য খৰছ প্ৰদান কৰিছিল।

বংশাৱলিৰ প্ৰথম পুস্তক।

Chapter 1

যাকোবৰ দিনলৈকে আদমৰ বংশাৱলি।

¹আদম, চেথ, ইনোচ, ²কেনন, মহললেল, যেৰদ, ³হনোক, মথুচেলহ, লেমক, ⁴নোহ, চেম, হাম, আৰু যেফৎ।

⁵যেফতৰ পুত্ৰ গোমৰ, মাগোগ, মাদয়, যাবন, তুবল, মেচক, আৰু তীৰচ। ⁶গোমৰ পুত্ৰ অস্কিনজ, দীফত, আৰু তোগৰ্মা। ⁷যাবনৰ পুত্ৰ ইলীচ, তাৰ্চীচ, কন্তীম, আৰু দদানীম।

⁸হামৰ পুত্ৰ কুচ, মিচৰ, পুট, আৰু কনান। ⁹কুচৰ পুত্ৰ চবা, হবীলা, চবতা, ৰয়মা, আৰু চবতকা। ৰয়মাৰ পুত্ৰ চিবা আৰু দদান। ¹⁰কুচৰ পুত্ৰ নিম্ৰোদ; যি জন পৃথিৱীৰ প্ৰথম জয়কাৰী লোক আছিল।

¹¹লুদীয়া, অনামিয়, লহাবীয়া, আৰু নপ্তুহীয়াৰ পূৰ্বপুৰুষ আছিল মিচৰীয়া, ¹²পথ্ৰোচীয়াসকল আৰু কচলুহীয়াসকল (এওঁলোকৰ পৰা ফিলিষ্টীয়াসকল আহিল), আৰু কপ্তোৰীয়াসকল।

¹³কনানৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ চীদোন, চীদোনৰ পাছত হেৎ; ¹⁴তেওঁ যিবুচীয়া, ইমোৰীয়া, গিৰ্গাচীয়া, ¹⁵হিব্বীয়া, অৰ্কীয়া, চীনীয়া, ¹⁶অৰ্বদীয়া, চমৰীয়া, আৰু হামাতীয়াসকলৰ পূৰ্বপুৰুষ আছিল।

¹⁷চেমৰ পুত্ৰসকল এলম, অচুৰ অৰ্ফকচদ, লুদ, অৰাম, উচ, হুল, গেথৰ, আৰু মেচেক। ¹⁸অৰ্ফকচদৰ পুত্ৰ চেলহ; আৰু চেলহৰ পুত্ৰ এৰব। ¹⁹এৰবৰ দুজন পুত্ৰ আছিল, এজনৰ নাম পেলগ (বিভাগ), কিয়নো তেওঁৰ সময়তেই পৃথিৱী বিভক্ত হৈছিল, আৰু তেওঁৰ ভায়েকৰ নাম যক্তন আছিল।

²⁰অলমোদদ, চেলফ, হচৰ্মাবৎ, যেৰহ, ²¹হদোৰাম, উজল, দিল্লা, ²²এবল, অবীমায়েল, চিবা, ²³ওফীৰ, হবীলা, আৰু য়োবব; এওঁলোক যক্তনৰ পুত্ৰ আছিল।

²⁴চেম, অৰ্ফকচদ, চেলহ, ²⁵এৰব, পেলগ, ৰয়ু, ²⁶চৰুগ, নাহোৰ, তেৰহ, ²⁷অব্ৰাম, এই জনেই অব্ৰাহাম আছিল।

²⁸ইচহাক আৰু ইশ্মায়েল অব্ৰাহামৰ পুত্ৰ আছিল। ²⁹তেওঁলোকৰ বংশাৱলি এই, ইশ্মায়েলৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ নবায়োতৰ পাছত কেদৰ, অদবেল, মিৰচম, ³⁰মিচমা, দুমা, মচ্ছা, হদদ, তেমা, ³¹যটৰ, নাফীচ, কেদমা; এই সকল ইশ্মায়েলৰ সন্তান।

³²অব্ৰাহামৰ উপপত্নী কটুৰাৰ সন্তানসকল হ'ল জিম্ৰণ, যকচন, মদান, মিদিয়ন, যিচবক, আৰু চুহ। যকচনৰ সন্তান চিবা আৰু দাদন।

³³মিদিয়নৰ সন্তান ঐফা, এৰফ, হনোক, অবীদা, আৰু ইলদায়া; এই সকল কটুৰাৰ বংশধৰ।

³⁴অব্ৰাহামৰ পুত্ৰ ইচহাক। ইচহাকৰ পুত্ৰ এচৌ আৰু ইশ্মায়েল।

³⁵ইলীফজ, ৰৱেল, যিযুচ যামল, আৰু কোৰহ এচৌৰ সন্তান আছিল। ³⁶তৈমন, ওমাৰ, চফী, আৰগয়িতম, কনজ, তিন্না, আৰু অমালেক ইলীফজৰ সন্তান আছিল। ³⁷ৰৱেলৰ সন্তান নহৎ, জেৰহ, চম্মা, আৰু মিঞ্জা।

³⁸চেয়ীৰৰ সন্তান লোটন, চোবল, চিবিয়োন, অনা, দিচোন, এৰচ আৰু দীচন। ³⁹লোটনৰ সন্তান হোৰী হোমম; আৰু লোটনৰ ভনীয়েক আছিল তিন্না। ⁴⁰চোবলৰ সন্তান অলিয়ন, মানহৎ, এবল, চফি, আৰু ওনম। আৰু চিবিয়োনৰ সন্তান আয়া আৰু অনা।

⁴¹অনাৰ পুত্ৰ দীনোচ। দীনোচৰ পুত্ৰ হিম্ৰন, ইচবন, যিত্ৰণ, আৰু কৰান। ⁴²এৰচৰ সন্তান বিলহন, জাবন, আৰু যাকন। দীচনৰ পুত্ৰ উচ, আৰু অৰান।

⁴³ইশ্মায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত কোনো ৰজাই ৰজত্ব কৰাৰ পূৰ্বেই, ইদোম দেশত ৰাজত্ব কৰা ৰজা এইসকল; বিয়োর পুত্ৰ বিলা; তেওঁৰ নগৰৰ নাম দিনহাবা আছিল। ⁴⁴বিলাৰ মৃত্যু হোৱাৰ পাছত, তেওঁৰ ঠাইত যোবাবে ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁ বজ্ৰাৰ জেৰাহৰ পুত্ৰ আছিল।

⁴⁵যোববৰ যেতিয়া মৃত্যু হ'ল, তেতিয়া তৈমন দেশীয় লুচমে তেওঁৰ ঠাইত ৰাজত্ব কৰিছিল।

⁴⁶আৰু হুচমৰ মৃত্যু হোৱাৰ পাছত তেওঁৰ ঠাইত মোৱাব দেশত মিদিয়নক পৰাজিত কৰা বদদৰ পুত্ৰ হদদে ৰাজত্ব কৰিছিল, তেওঁৰ নগৰৰ নাম আছিল অবিং। ⁴⁷আৰু হদদৰ মৃত্যু হোৱা পাছত তেওঁৰ ঠাইত মশ্ৰেকাৰ চম্মাই ৰাজত্ব কৰিছিল। ⁴⁸চম্মাৰ যেতিয়া মৃত্যু হ'ল, তেতিয়া তেওঁৰ সলনি ফৰাৎ নদীৰ ওচৰৰ ৰহোবোতীয়া টোলে ৰাজত্ব কৰিছিল।

⁴⁹টৌলৰ মৃত্যু হোৱাৰ পাছত তেওঁৰ ঠাইত অকবোৰৰ পুত্ৰ বাল-হাননে ৰাজত্ব কৰিছিল। ⁵⁰যেতিয়া অকবোৰৰ পুত্ৰ বাল-হাননৰ মৃত্যু হ'ল তেতিয়া তেওঁৰ ঠাইত হদদে ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ নগৰৰ নাম আছিল পায়ী। তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম মহেটবেল তেওঁ মে-জাহবৰ নাতিনিয়েক মট্ৰেদৰ জীয়েক আছিল।

⁵¹হদদ মৃত্যু হ'ল।

ইদোমৰ জনগোষ্ঠীৰ মুৰব্বী সকলৰ নাম; তিল্লা, অলিয়া, যিথেং, ⁵²অহলীবাম, এলা, পীনোন, ⁵³কনজ, তৈমন, মিবচৰ, ⁵⁴মগ্দীয়েল, আৰু ঈৰম। এওঁলোক ইদোমৰ জনগোষ্ঠীৰ মুৰব্বী আছিল।

Chapter 2

যাকোবৰ পুত্ৰসকল, আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকল।

¹ইশ্ৰায়েলৰ পুত্ৰ এওঁলোক: ৰুবেণ, চিমিয়োন, লেবী, যিহূদা, ইচাখৰ, জবুলুন, ²দান, যোচেফ, বিন্যামীন, নপ্তালী, গাদ, আৰু আচেৰ।

³যিহূদাৰ পুত্ৰ, এৰ, ওনন, আৰু চেলা তেওঁৰ এই তিনি জন পুত্ৰ কনানীয়া চূৱাৰ জীয়েকৰ ঔৰসত জন্ম হৈছিল। তেওঁলোকৰ মাজত যিহূদাৰ ডাঙৰ পুত্ৰ এৰে যিহোৱাৰ দৃষ্টিত পাপ কৰিছিল আৰু তেওঁ তাক বধ কৰিলে। ⁴যিহূদাৰ বোৱাৰীয়েক তামাবে পেৰচ আৰু জেৰহক জন্ম দিলে। যিহূদাৰ পাঁচ জন পুত্ৰ আছিল।

⁵পেৰচৰ পুত্ৰ হিশ্বোণ আৰু হামূল আছিল। ⁶জেৰহৰ পাঁচ জন সন্তান: জিম্বী, এথন হেমন, কলকোল, আৰু দাৰা। ⁷আখৰ কৰ্মীৰ পুত্ৰ আছিল, তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দেশে সংগ্ৰহ কৰি ৰখা বস্তু চোৰ কৰি ইশ্ৰায়েললৈ সংকট কঢ়িয়াই আনিছিল। ⁸এথনৰ পুত্ৰ অজৰিয়া আছিল।

⁹হিশ্বোণৰ পুত্ৰ যিৰহমেল, ৰাম, আৰু কলুবয় আছিল। ¹⁰ৰামৰ পুত্ৰ অশ্মীনাদব; অশ্মীনাদবৰ পুত্ৰ নহচোন। তেওঁ যিহূদাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ অধ্যক্ষ আছিল। ¹¹নহচোনৰ পুত্ৰ চলমা, চলমাৰ পুত্ৰ বোৱজ। ¹²বোৱজৰ পুত্ৰ ওবেদ, ওবেদৰ পুত্ৰ যিচয়। ¹³যিচয়ৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ ইলীয়াব, দ্বিতীয় অবীনাদব, তৃতীয় চিমিয়া, ¹⁴চতুৰ্থ নখনেল, পঞ্চম ৰদ্দয়, ¹⁵ষষ্ঠ ওচম, আৰু সপ্তম দায়ুদ।

¹⁶তেওঁলোকৰ ভনীয়েক চৰুয়া আৰু অবীগল। চৰুয়াৰ পুত্ৰ তিনি জন, অবীচয়, যোৱাব, আৰু অচাহেল। ¹⁷অবীগলৰ পুত্ৰ আমাচা, এওঁৰ পিতৃ ইশ্মায়েলীয়া যেথৰ।

¹⁸হিশ্বোণৰ পুত্ৰ কালেবৰ ভাৰ্যা অজুব আৰু যিৰীয়োত। তেওঁলোকৰ সন্তান যেচৰ, চোবব, আৰু অৰ্দোন আছিল। ¹⁹আৰু অজুবৰ মৃত্যুৰ পাছত কালেবে ইফ্ৰাথাৰ বিয়া কৰালে, আৰু তেওঁ হুৰক জন্ম হ'ল। ²⁰হুৰৰ পুত্ৰ উৰি, আৰু উৰিৰ পুত্ৰ বচলেল আছিল।

²¹তাৰ পাছত হিশ্বোণে ষাঠি বছৰ বয়সত গিলিয়দৰ পিতৃ মাখীৰৰ জীয়েকক বিয়া কৰিলে। তেওঁ তেওঁলৈ চগুবৰক জন্ম দিলে। ²²চগুবৰ পুত্ৰ যায়ীৰ, গিলিয়দ দেশত তেওঁ তেইশখন নগৰ শাসন কৰিছিল।

²³গচুৰ আৰু অৰামে তেওঁলোকৰ পৰা যায়ীৰ আৰু কনাৎ নগৰ, আৰু তাৰ চাৰিওফালৰ ষাঠিখন নগৰ অধিকাৰ কৰিছিল। এই সকলো বাসিন্দা গিলিয়দৰ পিতৃ মাখীৰৰ বংশধৰ আছিল। ²⁴হিশ্বোণ মৃত্যুৰ পাছত, কালেবে তেওঁৰ পিতৃৰ ভাৰ্যা ইফ্ৰাথাৰ সৈতে শয়ন কৰে। আৰু তেওঁৰ অচহুৰক জন্ম দিলে, তেওঁ তকোৱাৰ পিতৃ আছিল।

²⁵হিশ্বোণৰ প্ৰথম পুত্ৰ যিৰহমেল, যিৰহমেলৰ প্ৰথম পুত্ৰ ৰাম, ৰামৰ পাছত বূনা, ওৰণ, ওচম, আৰু অহিয়া। ²⁶যিৰহমেলৰ অটাৰা নামেৰে আৰু এগৰাকী ভাৰ্যা আছিল, তেওঁ ওনমৰ মাতৃ আছিল। ²⁷যিৰহমেলৰ প্ৰথম পুত্ৰ ৰাম, তেওঁৰ পুত্ৰ মাচ, যামীন, আৰু একৰ। ²⁸ওনমৰ পুত্ৰ চম্ময় আৰু যাদা, আৰু চম্ময়ৰ পুত্ৰ নাদব আৰু অবীচুৰ।

²⁹অবীচুৰৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম অবীহয়িল; তেওঁ অহবান আৰু মোলিদক জন্ম দিলে। ³⁰আৰু নাদবৰ পুত্ৰ চেলেদ আৰু অশ্লয়িম, কিন্তু চেলেদ নি:সন্তান হৈ মৃত্যু বৰণ কৰে। ³¹অশ্লয়িমৰ পুত্ৰ যিচী, যিচীৰ পুত্ৰ চেচন, আৰু চেচনৰ পুত্ৰ অহলয়। ³²চম্ময়ৰ ভায়েক যাদাৰ পুত্ৰ যেথৰ আৰু যোনাথন, যেথৰ নি:সন্তান হৈ মৃত্যু বৰণ কৰে। ³³যোনাথনৰ পুত্ৰ পেলৎ আৰু জাজা আছিল। এওঁলোক যিৰহমেলৰ বংশধৰ আছিল।

³⁴চেচনৰ পুত্ৰ নাছিল, কেৱল জীয়েক আছিল। যৰ্হা নামেৰে চেচনৰ এজন মিচৰীয়া দাস আছিল। ³⁵চেচনে তেওঁৰ দাস যৰ্হাই সৈতে নিজৰ জীয়েকক বিয়া দিলে; তেওঁ অণ্ডয়ক জন্ম দিলে।

³⁶অন্তয়ৰ পুত্ৰ নাখন, নাখনৰ পুত্ৰ জাবদ। ³⁷জাবদৰ পুত্ৰ ইফলল, ইফললৰ পুত্ৰ ওবেদ। ³⁸ওবেদৰ পুত্ৰ য়েহু, য়েহুৰ পুত্ৰ অজৰিয়া।

³⁹অজৰিয়াৰ পুত্ৰ হেলচ, হেলচৰ পুত্ৰ ইলিয়াচ। ⁴⁰ইলিয়াচৰ পুত্ৰ চিচময়, চিচময়ৰ পুত্ৰ চল্লুম। ⁴¹চল্লুমৰ পুত্ৰ যকমিয়া, আৰু যকমিয়াৰ পুত্ৰ ইলীচামা।

⁴²যিৰহমেলৰ ভায়েক কালেবৰ পুত্ৰৰ প্ৰথম সন্তান মেচা, তেওঁ জীফৰ পিতৃ। তেওঁৰ দ্বিতীয় সন্তান মাৰেচা, তেওঁ হিব্ৰোনৰ পিতৃ আছিল।

⁴³হিব্ৰোণৰ পুত্ৰ কোৰহ, তল্লুহ, ৰেকম, আৰু চেমা। ⁴⁴চেমাৰ পুত্ৰ ৰহম, ৰহম পুত্ৰ যৰ্কিয়ম আৰু ৰেকমৰ পুত্ৰ চম্ময়।

⁴⁵চম্ময়ৰ পুত্ৰ মায়োন, আৰু মায়োনৰ পুত্ৰ বৈৎ-চুৰ। ⁴⁶কালেবৰ উপপত্নী ঐফাই হাৰণ, মোচা, আৰু গাজেজক জন্ম দিলে। হাৰণৰ পুত্ৰ গাজেজ। ⁴⁷যেহদৰ পুত্ৰ ৰেগম, যোথম, গেচন, পেলট, ঐফা, আৰু চাফ।

⁴⁸কালেবৰ উপপত্নী মাখা চেবৰ আৰু তিহ্নাৰ জন্ম দিলে। ⁴⁹আৰু তেওঁ মদম্নাৰ পিতৃ চাফকক আৰু মগবেনা ও গিবিয়াৰ পিতৃ চবাকক জন্ম দিলে। কালেবৰ জীয়েকৰ নাম অকচা।

⁵⁰এওঁলোক হুৰৰ সন্তান, ইফ্ৰাথাৰ পৰা জন্ম হোৱা প্ৰথম পুত্ৰ হুৰ: কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ পিতৃ চোবল, ⁵¹বৈৎলেহমৰ পিতৃ চলমা, বৈৎ-গাদেৰৰ পিতৃ হাৰেফ।

⁵²কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ পিতৃ চোবলৰ বংশধৰসকল আছিল: হাৰোৱি, মানহতীয়াসকলৰ আধা ভাগ, ⁵³আৰু কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ গোষ্ঠী-যিত্ৰীয়া, পুথীয়া, চুমাথীয়া, আৰু মিশ্ৰীয়াসকল। এওঁলোকৰ বংশধৰ আছিল চৰায়ীয়া আৰু ইষ্টায়োলীয়াসকল।

⁵⁴তলত উল্লেখিত সকল চলমাৰ গোষ্ঠীৰ: বৈৎলেহম, নোটোফাতীয়াসকল অট্ৰোৎ-বৈৎযোৱাব, আৰু মানহতীয়াসকলৰ আধা ভাগ লোক, চৰীয়াসকল। ⁵⁵যাবেচ-নিবাসী লিখকসকলৰ গোষ্ঠী তিৰাথীয়া, চিমিয়াথীয়া, আৰু চুখাথিয়াসকল। এওঁলোক ৰেখবৰ বংশৰ আদি-পিতৃ হম্মতৰ বংশধৰ কেনীয়া লোক।

Chapter 3

দায়ুদৰ সন্তানসকলৰ তালিকা।

¹হিব্ৰোণত জন্ম হোৱা দায়ুদৰ সন্তানসকলৰ নাম:

তেওঁৰ প্ৰথম পুত্ৰ অন্মোন, তেওঁ যিজ্ৰিয়েলীয়া অহীনোৱবৰ পুত্ৰ;

দ্বিতীয় দানিয়েল, তেওঁ কাৰ্মিলীয়া অবীগলৰ পুত্ৰ;

²তৃতীয় অবচালোম, তেওঁ গচুৰৰ তলময় ৰজাৰ জীয়েক মাখাৰ পুত্ৰ;

চতুৰ্থ অদোনিয়া, তেওঁ হগগীতৰ পুত্ৰ;

³পঞ্চম চফটিয়া, তেওঁ অবীটলৰ পুত্ৰ;

ষষ্ঠ যিত্ৰিয়ম, তেওঁৰ ভাৰ্যা ইন্নাৰ পুত্ৰ;

⁴দায়ুদৰ এই ছয়জন পুত্ৰ হিব্ৰোণত জন্ম হৈছিল; এই ঠাইত তেওঁ সাত বছৰ ছমাহ ৰাজত্ব কৰিছিল। তাৰ পাছত তেওঁ যিৰুচালেমত তেত্ৰিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। ⁵যিৰুচালেমত অস্মীয়েলৰ জীয়েক বৎ-চুৱাৰ পৰা জন্মা তেওঁৰ চাৰি জন পুত্ৰৰ নাম: চিমিয়া, চোবব, নাখন, আৰু চলোমন।

⁶দায়ুদৰ আন আৰু ন জন পুত্ৰৰ নাম

যিভৰ, ইলীচামা, ইলীফেলট,

⁷নোগহ, নোফগ, য়াফিয়া,

⁸ইলীচামা, ইলীয়াদা, আৰু ইলীফেলট,

⁹উপপত্নীসকলৰ পৰা হোৱা সন্তান সকলক বাদ দি এইসকলো দায়ুদৰ সন্তান; তামাৰ তেওঁলোকৰ ভনীয়েক আছিল।

¹⁰চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়াম।

ৰহবিয়ামৰ পুত্ৰ অবিয়া।

অবিয়াৰ পুত্ৰ আচা।

আচাৰ পুত্ৰ যিহোচাফট;

¹¹যিহোচাফটৰ পুত্ৰ যোৰাম;

যোৰামৰ পুত্ৰ অহজিয়া;

অহজিয়াৰ পুত্ৰ যোৱাচ;

¹²যোৱাচৰ পুত্ৰ অমচিয়া;

অমচিয়াৰ পুত্ৰ অজৰিয়া;

অজৰিয়াৰ পুত্ৰ যোথম;

যোথমৰ পুত্ৰ আহজ;

¹³আহজৰ পুত্ৰ হিষ্কিয়া;

হিষ্কিয়াৰ পুত্ৰ মনচি;

¹⁴মনচিৰ পুত্ৰ আমোন;

আমোনৰ পুত্ৰ যোচিয়া।

¹⁵যোচিয়াৰ প্ৰথম পুত্ৰ যোহানন, দ্বিতীয় যিহোয়াকীম, তৃতীয় চিদিকিয়া, আৰু চতুৰ্থ চল্লুম। ¹⁶যিহোয়াকীমৰ পুত্ৰ যকনিয়া, শেষৰ জন ৰজা আছিল চিদিকিয়া।

¹⁷বন্দী কৰি নিয়া যকনিয়াৰ পুত্ৰসকল, চলটীয়েল, ¹⁸মন্কিৰাম, পদায়া, চিনচৰ, যকমিয়া, হোচামা, আৰু নদবিয়া।

¹⁹পদায়াৰ পুত্ৰ জৰুৰাবিল আৰু চিমিয়ী; জৰুৰাবিলৰ পুত্ৰ মচুল্লম আৰু হননিয়া; আৰু চলোমীং তেওঁলোকৰ ভনীয়েক আছিল। ²⁰তেওঁৰ আন পাঁচ জন পুত্ৰ হ'ল হচুবা, ওহেল, বেৰেথিয়া, হচদিয়া আৰু যুচবহচেদ। ²¹হননিয়াৰ বংশধৰ সকল পলটিয়া, যিচয়া আৰু ৰফায়াৰ সন্তানসকল হ'ল অৰ্ণনৰ, ওবদিয়াৰ, আৰু চখনিয়া।

²²চখনিয়াৰ পুত্ৰ চমৰিয়া। আৰু চমৰিয়াৰ ছয় জন পুত্ৰ হ'ল হট্টচ, যিগাল, বাৰীহ, নিয়ৰিয়া, আৰু চাফট। ²³নিয়ৰিয়াৰ তিনি জন পুত্ৰ হ'ল ইলীয়োঐনয়, হিষ্কিয়া, আৰু অজীকাম। ²⁴ইলীয়োঐনয়ৰ সাত জন পুত্ৰ হ'ল হোদবিয়া, ইলিয়াটীব, পলায়া, অকুব, যোহানন, দলায়া, আৰু অনানী।

Chapter 4

ইশ্ৰায়েলৰ গোষ্ঠীসকলৰ বংশাৱলি।

¹যিহুদাৰ বংশধৰ পেৰচ, হিম্বোণ, কৰ্মী, হুৰ, আৰু চোবল। ²চোবলৰ পুত্ৰ ৰায়া। ৰায়াৰ পুত্ৰ যহৎ। যহতৰ পুত্ৰ অহুময় আৰু লহদ; এওঁলোক চৰায়ীয়াৰ গোষ্ঠী।

³এওঁলোক এটমৰ নগৰৰ গোষ্ঠীৰ মূল লোক আছিল: যিজ্ৰিয়েল, যিচমা, আৰু যিদবচ। তেওঁলোকৰ ভনীয়েকৰ নাম হচ্ছলেলপোন; ⁴গদোৰ নগৰৰ পনুৱেল গোষ্ঠীৰ মূল লোক আছিল। এজাৰ হুচাৰ গোষ্ঠীৰ মূল লোক আছিল। হুৰৰ বংশধৰ এওঁলোক, ইফাথাৰ প্ৰথম সন্তান আৰু বৈলেহমৰ মূল বংশ।

⁵তকোৱাৰ পিতৃ অচহুৰৰ দুগৰাকী ভাৰ্য্যাৰ নাম হেলা আৰু নাৰা। ⁶নাৰাৰ ঔৰসত অহুজ্জম, হেফৰ, তৈমিনী, আৰু হহস্তাৰী জন্ম হ'ল। এওঁলোক নাৰাৰ সন্তান। ⁷হেলাৰ পুত্ৰসকল হ'ল চেৰৎ, যিচহৰ, আৰু ইৎনন। ⁸আৰু হক্কোচৰ পুত্ৰসকল হ'ল আনুব, চোবেবা, আৰু এওঁলোক হাৰুমৰ পুত্ৰ অহৰ্হেলৰ বংশধৰ।

⁹যাবেচ তেওঁৰ ভাই-ককায়েকৰ মাজত সকলোতকৈ সন্মানীয় লোক আছিল। তেওঁৰ মাতৃয়ে তেওঁক যাবেচ (দুখদায়ক) নাম দিছিল। তেওঁ কৈছিল, “কাৰণ মই তাক দুখেৰে জন্ম দিলোঁ।” ¹⁰যাবেচে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে, “আপুনি কোনোমতে মোক আশীৰ্বাদ দিলে, মোৰ সীমাও বঢ়াই দিলে, আপোনাৰ হাত মোৰ সঙ্গে সঙ্গে থাকিল, আৰু মই যেন দুখ নাপাবৰ বাবে মোক বেয়াৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰিলে বৰ ভাল হয়।” তাতে, ঈশ্বৰে তেওঁ খোজাৰ দৰে তেওঁক দিলে।

¹¹কলুবৰ ভয়েক চুহা মহীৰৰ পিতৃ আছিল, এৱেঁ ইষ্টোনৰো পিতৃ আছিল। ¹²ইষ্টোনৰ পুত্ৰ বৈংৰাফা, পাচেহ, আৰু তহিনা, এওঁলোক ঈৰনাহচ নগৰৰ মূল লোক। এওঁলোকই ৰেকা নগৰৰ মূল লোক।

¹³কনজৰ পুত্ৰ অৎনীয়েল আৰু চৰায়া। অৎনীয়েলৰ পুত্ৰ হথৎ আৰু মিয়োনোথৰ। ¹⁴মিয়োনোথৰ পুত্ৰ অফ্ৰা, আৰু চৰায়াৰ পুত্ৰ ইয়োব, যিহাৰাচিমৰ মূল লোক, যাৰ লোকসকলে শিল্পকৰ্ম কৰিছিল। ¹⁵যিফুন্নিৰ পুত্ৰ যি কালেব, তেওঁৰ পুত্ৰ ঈৰ, এলা, আৰু নয়ম। এলাৰ পুত্ৰ কনজ আছিল। ¹⁶যিহল্লেললৰ পুত্ৰ জীফ, জীফা, তীৰিয়া আৰু অচৰেল।

¹⁷ইজ্ৰাৰ পুত্ৰ যেথৰ, মেৰদ, এফৰ, আৰু যালোন। মেগেদৰ মিচৰীয়া ভাৰ্যাই মৰিয়ম, চম্ময়, আৰু যিচবহক জন্ম দিয়ে, যিচবহ ইষ্টমোৱাৰ পিতৃ আছিল। ¹⁸তেওঁৰ যিহুদীয়া ভাৰ্য্য য়েৰদক জন্ম দিয়ে, যি জন গদোৰৰ পিতৃ হ’ল, হেবৰ চকোৰৰ পিতৃ হ’ল। আৰু যিকোথীয়েলক জানোহৰ পিতৃ হ’ল। এওঁলোক মেগেদে বিয়া কৰোৱা ফৰৌণৰ জীয়েক বিথিয়াৰ সন্তান।

¹⁹হোদিয়াৰ ভাৰ্য্য নহমৰ ভনীয়েকৰ দুজন পুত্ৰ, এজন গৰ্মীয়া কলীয়াৰ পিতৃ হ’ল, আৰু আন জন মাখাথীয়া ইষ্টমোৱাৰ। ²⁰চীমোণৰ সন্তান অল্লোন, ৰিমা, বিন-হানন, আৰু তীলোন। যিচীৰ পুত্ৰ জোহেৎ আৰু বিনজোহেৎ।

²¹যিহুদাৰ পুত্ৰ চেলাৰ সন্তানসকল এওঁলোক: লেকাৰ পিতৃ এৰ, মাৰেচাৰ পিতৃ লন্দা, অচবেয়াৰ বংশত জন্ম হোৱা লোক এওঁলোকে মিহি শণ সূতাৰে কাপোৰ বোৱা গোষ্ঠীৰ। ²²যোকীম, কোজেবাৰ লোক, যোৱাচ আৰু চাৰফৰ মোৱাবত সম্পত্তি আছিল, কিন্তু তেওঁলোক বৈংলেহেমলৈ ঘূৰি আহিল। (এইসকলো তথ্য পুৰণি লিপিবদ্ধ তথ্যৰ পৰা পোৱা) ²³তেওঁলোক কুমাৰ আছিল, তেওঁলোক নটয়িম আৰু গদেৰা-নিবাসী, তেওঁলোক ৰজাৰ উদ্দেশে কাম কৰিছিল।

²⁴চিমিয়োনৰ বংশধৰ নমুৱেল, যামীন, যাৰীব, জেৰহ, আৰু চৌল; ²⁵চৌলৰ পুত্ৰ চল্লুম, চল্লুমৰ পুত্ৰ মিবচম, মিবচমৰ পুত্ৰ মিচমা। ²⁶মিচমাৰ বংশধৰ তেওঁৰ পুত্ৰ হমুৱেল, জককুৰ তেওঁৰ নাতি ল’ৰা, আৰু চিমিয়ী তেওঁৰ পৰনাতি আছিল।

²⁷চিমিয়ীৰ ষোল জন পুত্ৰ আৰু ছয় জনী জীয়েক আছিল; কিন্তু তেওঁৰ ভায়েকসকলৰ সন্তান বেছি নাছিল, সেয়ে তেওঁলোকৰ সকলো গোষ্ঠী যিহুদাৰ সন্তানসকলৰ দৰে নাবাঢ়িল। ²⁸তেওঁলোক বেৰ-চেবা মোলাদা, আৰু হচৰ-চুৱালত বাস কৰিছিল।

²⁹তেওঁলোকে বিলহাত, এচমত, তোলদত, ³⁰বথুৱেলত, হৰ্মাত, চিল্লগত, ³¹বৈং-মাৰ্কাবোতত, হচৰ-চুচীমত, বৈং-বিৰীত, আৰু চাৰয়িমতো বাস কৰিছিল; দায়ুদৰ ৰাজত্বলৈকে এইবোৰ নগৰ তেওঁলোকৰ হৈ আছিল।

³²এটম, ঐন, ৰিষ্মোন, তোখন, আৰু আচন, এই পাঁচখন গাওঁ তেওঁলোকৰ আছিল। ³³আৰু তাৰ লগতে চাৰিওফালে বাললৈকে থকা গাওঁ তেওঁলোকৰ আছিল। এয়ে তেওঁলোকৰ বাস কৰা ঠাই। তেওঁলোকে নিজৰ বংশাৱলিত লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিছিল।

³⁴মচোবব, যল্লেক, অমচিয়াৰ পুত্ৰ যোচা, ³⁵যোৱেল আৰু অচীয়েলৰ পুত্ৰ চৰায়া, চৰায়াৰ পুত্ৰ যোচিবিয়া, যোচিবিয়াৰ পুত্ৰ যেহু;

³⁶হলিয়োঐনয়, যাকোব, যিচোহায়া, অচায়া, অদীয়েল, যিচিমীয়েল, বনায়া, ³⁷আৰু চময়িচাৰ পুত্ৰ চিমী, চিমীৰ পুত্ৰ যদায়া যদায়াৰ পুত্ৰ অল্লোন, অল্লোনৰ পুত্ৰ চিফি, চিফিৰ পুত্ৰ জীজা, এওঁলোক গোষ্ঠীৰ নেতৃত্বত আছিল। ³⁸ওপৰত উল্লেখিত নামৰ লোকসকলৰ নিজৰ নিজৰ গোষ্ঠীৰ অধ্যক্ষ আছিল। আৰু তেওঁলোকৰ বংশ অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি পালে।

³⁹তেওঁলোকে নিজৰ পশুৰ জাকবোৰ চৰাবলৈ ঠাই বিচাৰিলে, আৰু গদোৰৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই গৈ উপত্যকাৰ পূব দিশে গ’ল। ⁴⁰তাতে তেওঁলোকে বহুত ঘাঁহ থকা উত্তম চৰণীয়া ঠাই পালে; সেই দেশ বহল, নিৰ্জন, আৰু শান্তিপূৰ্ণ আছিল। সেই ঠাইত বাস কৰা পূৰ্বৰ লোকসকল হামৰ বংশৰ আছিল। ⁴¹যিহুদাৰ ৰজা হিঙ্কিয়া ৰাজত্ব কৰা সময়ত, ওপৰত উল্লেখ কৰা নামৰ লোকসকলে গৈ হামিতত বাস কৰা লোকসকলক আৰু মায়েনীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু সেই সময়ত তেওঁলোক তাতে আছিল। তেওঁলোকে সেই লোকসকলক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিলে। পাছত তেওঁলোকে পশুৰ জাকৰ বাবে উপযুক্ত চৰণীয়া ঠাই বিচাৰি পোৱাত, তেওঁলোকে তাতে বাস কৰিলে। ⁴²তেওঁলোকৰ কেইজন মান লোক, অৰ্থাৎ চিমিয়োনৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ পাঁচ শ জনে যিচীৰ পুত্ৰ পলটিয়া, নিয়ৰিয়া, ৰফায়া, আৰু উজ্জীয়েলক সেনাপতি পাতি চেয়ীৰ পৰ্বতলৈ গ’ল। ⁴³পাছত অমালেকীয়া সকলৰ মাজৰ পৰা যি সকল লোক পলাই গৈ তাতে ৰক্ষা পাই আছিল, সেই লোকসকলক তেওঁলোকে বধ কৰিলে আৰু তেওঁলোকে পাছত তাতে নিবাস কৰিব ল’লে। আজিলৈকে তেওঁলোক তাতেই নিবাস কৰি আছে।

Chapter 5

¹ৰূবেণ ইস্ৰায়েলৰ প্ৰথম সন্তান আছিল, তেওঁ আছিল ইস্ৰায়েলৰ প্ৰথম পুত্ৰ; কিন্তু তেওঁৰ পিতৃৰ শয়্যা কলুষিত কৰা বাবে তেওঁ নিজৰ জেষ্ঠাধিকাৰ হেৰুৱাইছিল, আৰু ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰ যোচেফৰ সন্তানক সেই অধিকাৰ দিয়া হৈছিল। সেয়েহে বংশাৱলীত তেওঁৰ নাম জেষ্ঠৰ শ্ৰেণীত

লিখা নহ'ল। ²যিহূদা তেওঁৰ ভাইসকলৰ মাজত শক্তিশালী আছিল, আৰু নেতা তেওঁৰ পৰাই হ'ল; কিন্তু জ্যেষ্ঠাধিকাৰ যোচেফৰ হ'ল।
³ইস্ৰায়েলৰ প্ৰথম পুত্ৰ ৰবেণৰ সন্তানসকল হ'ল, হনোক, পল্লু, হিম্বোণ, আৰু কৰ্মী।

⁴যোৱেলৰ বংশধৰ এওঁলোক:

যোৱেলৰ পুত্ৰ চিমিয়য়া,

চিমিয়য়াৰ পুত্ৰ গোগ,

গোগৰ পুত্ৰ চিমিয়ী,

⁵চিমিয়ীৰ পুত্ৰ মীখা,

মীখাৰ পুত্ৰ ৰায়া,

ৰায়াৰ পুত্ৰ বাল,

⁶বালৰ পুত্ৰ বেৰা, তেওঁক অচুৰৰ ৰজা তিলগৎ-পিলনেচৰ বন্দী কৰি লৈ গৈছিল। তেওঁ ৰবেণীয়াসকলৰ নেতা আছিল।

⁷যেতিয়া তেওঁলোকৰ বংশাৱলী লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল, তেতিয়া নিজ নিজ গোষ্ঠী অনুসাৰে তেওঁৰ ভাই সকল হ'ল: প্ৰধান যিয়ীয়েল, জখৰিয়া,

⁸যোৱেলৰ পুত্ৰ চেমা, চেমাৰ পুত্ৰ আজজ, আজজৰ পুত্ৰ বেলা। তেওঁলোক নবো আৰু বাল-মিয়োনলৈকে অৰোয়েৰত বাস কৰিছিল, ⁹আৰু তেওঁলোক পূবদিশে ফৰাৎ নদীৰ পৰা মৰুপ্ৰান্তৰ কাষলৈকে বাস কৰিছিল, কাৰণ গিলিয়দ দেশত তেওঁলোকৰ পশুবোৰ বৃদ্ধি হৈছিল।

¹⁰চৌলৰ ৰাজত্বৰ সময়ত তেওঁলোকে হাগৰীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি পৰাজিত কৰিলে। তেওঁলোক হাগৰীয়াসকলৰ তম্বুত আৰু গিলিয়দৰ পূব দিশৰ আটাই দেশত বাস কৰিছিল।

¹¹তেওঁলোকৰ ওচৰত বাচান দেশৰ পৰা চলখালৈকে গাদৰ সন্তানসকলে বাস কৰিছিল। ¹²যোৱেল তেওঁলোকৰ গোষ্ঠীৰ মূৰব্বী আছিল, আৰু চাফম আন এটা গোষ্ঠীৰ মূৰব্বী আছিল; তাৰ পাছত যনয় আৰু চাফটমূৰব্বী হ'ল। এওঁলোক বাচানত আছিল। ¹³তেওঁলোকৰ পিতৃ-বংশৰ সম্পৰ্কীয় সাত জন হ'ল, মীখায়েল, মচুল্লম, চেবা, যোৰয়, যক্কন, জীয়া, আৰু এবৰ। ¹⁴উল্লেখিত এই ব্যক্তিসকল অবীহয়িলৰ বংশধৰ আছিল:

হুৰীৰ পুত্ৰ অবীহয়িল আছিল।

যাৰোহৰ পুত্ৰ হুৰী আছিল।

গিলিয়দৰ পুত্ৰ যাৰোহ আছিল।

মীখায়েলৰ পুত্ৰ গিলিয়দ আছিল।

যিচীচয়ৰ পুত্ৰ মীখায়েল আছিল।

যহদোৰ পুত্ৰ যিচীচয় আছিল।

বূজৰ পুত্ৰ যহদো আছিল।

¹⁵গুনীৰ পুত্ৰ অন্দীয়েল, অন্দীয়েলৰ পুত্ৰ অহী তেওঁলোকৰ পিতৃ-বংশৰ মূল ব্যক্তি আছিল।

¹⁶তেওঁলোক গিলিয়দত, বাচানৰ নগৰত, আৰু চাৰোণৰ সীমালৈকে চৰণীয়া ঠাইত বাস কৰিছিল। ¹⁷যিহূদাৰ ৰজা যোথম আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যাৰবিয়াম ৰাজত্বৰ সময়ত তেওঁলোকৰ সকলোৰে বংশাৱলী লিপিবদ্ধ কৰি ৰখিছিল।

¹⁸ৰবেণৰ, গাদীয়াৰ, আৰু মনচিৰ আধা গোষ্ঠীৰ মাজৰ চৌৱাল্লিশ হাজাৰ সৈন্যক যুদ্ধৰ বাবে প্ৰশিক্ষণ দিয়া হৈছিল, তেওঁলোকে ঢাল, তৰোৱাল কঢ়িয়াইছিল, আৰু ধনু মাৰিছিল। ¹⁹তেওঁলোকে হাগৰীয়া, যটুৰ, ন্যফীচ, আৰু নোদবক আক্ৰমণ কৰিছিল।

²⁰তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে ঐশ্বৰীয় সহায় পাইছিল। এইদৰে হাগৰীয়াসকল আৰু তেওঁলোকৰ লগত থকা সকলোকে তেওঁলোকে পৰাজিত কৰিলে। কিয়নো তেওঁলোকে যুদ্ধত ঈশ্বৰৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ কাতৰোক্তি শুনিলে, কাৰণ তেওঁলোকে তেওঁত বিশ্বাস কৰিছিল। ²¹তেওঁলোকৰ জীৱ-জন্তুবোৰ তেওঁলোকে আটক কৰিলে, তাৰ ভিতৰত পঞ্চাশ হাজাৰ উট, দুই লাখ পঞ্চাশ হাজাৰ ভেড়া, দুই হাজাৰ গাধ, আৰু এক লাখ মানুহ। ²²কাৰণ তেওঁলোকৰ হৈ ঈশ্বৰে যুদ্ধ কৰিছিল, সেয়েহে বহুতো শত্ৰুক তেওঁলোকে সত্যা কৰিছিল। এইদৰে বন্দী কৰি নিয়া সময়লৈকে তেওঁলোকৰ ঠাই সমূহত তেওঁলোকে বাস কৰিছিল।

²³মনচিৰ আধা গোষ্ঠীৰ লোকসকলে বাচান দেশৰ পৰা বাল-হৰ্মোণ, আৰু চনীৰলৈকে বাস কৰিছিল (সেয়ে হৰ্মোণ পৰ্বত)। ²⁴তেওঁলোকৰ নিজ নিজ বংশৰ নেতাসকল হ'ল: এৰফ, যিচী, ইজ্জীয়েল, যিৰিমিয়া, হোদবিয়া, আৰু যহদিয়েল। এওঁলোক বলৱান, সাহসী, নাম জ্বলা, আৰু নিজ নিজ পিতৃ-বংশৰ নেতা আছিল।

²⁵কিন্তু তেওঁলোক পূৰ্বপুৰুষৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি অবিশ্বাসী আছিল। ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ সন্মুখত যাক ধ্বংস কৰিছিল, সেই দশৰ তেনে দেৱ-দেৱীবোৰক তেওঁলোকে আৰাধনা কৰিছিল। ²⁶সেয়েহে অজৰীয়াৰ ৰজা পুলক ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে অস্থিৰ কৰিলে (তিলগৎ-পিলনেচৰ বুলি কোৱা হয়)। তেওঁ ৰুবেণীয়া, গাদীয়া, আৰু মনচিৰ আধাগোষ্ঠীৰ লোকসকলক হাবোৰ, হাৰা, গোজনৰ নদীলৈকে লৈ গ'ল; আজিলৈকে তেওঁলোকে সেই ঠাইতে আছে।

Chapter 6

¹লেবীৰ পুত্ৰ গেৰোম, কহাৎ, আৰু মৰাৰী। ²কহাতৰ পুত্ৰ অশ্ৰম, যিচহৰ, হিব্ৰোণ আৰু উজ্জীয়েল। ³অশ্ৰমৰ পুত্ৰ হাৰোণ, মোচি, আৰু তেওঁৰ ছোৱালী মিৰিয়ম। হাৰোণৰ পুত্ৰ নাদব, অবীহু, ইলীয়াজৰ, আৰু ঈখামৰ।

⁴ইলীয়াজৰৰ পুত্ৰ পীনহচ, পীনহচৰ পুত্ৰ অবীচুৱা। ⁵অবীচুৱাৰ পুত্ৰ বুদ্ধী, বুদ্ধীৰ পুতেক উজ্জী। ⁶উজ্জীৰ পুত্ৰ জৰহীয়া, জৰহীয়াৰ পুত্ৰ মৰায়োৎ।

⁷মৰায়োতৰ পুত্ৰ অমৰিয়া, অমৰিয়াৰ পুত্ৰ অহীটুব। ⁸অহীটুবৰ পুত্ৰ চাদোক, চাদোকৰ পুত্ৰ অহীমাচ। ⁹অহীমাচৰ পুত্ৰ অজৰিয়া, অজৰিয়াৰ পুত্ৰ যোহানন। ¹⁰যোহাননৰ পুত্ৰ অজৰিয়া, অজৰিয়াই যিৰুচালেমত চলোমনে নিৰ্মাণ কৰা মন্দিৰত কাম কৰিছিল। ¹¹অজৰিয়াৰ পুত্ৰ অমৰিয়া, অমৰিয়াৰ পুত্ৰ অহীটুব। ¹²অহীটুবৰ পুত্ৰ চাদোক, চাদোকৰ পুত্ৰ চল্লুম।

¹³চল্লুমৰ পুত্ৰ হিন্দিয়া, হিন্দিয়াৰ পুত্ৰ অজৰিয়া; ¹⁴অজৰিয়াৰ পুত্ৰ চৰায়া, চৰায়াৰ পুত্ৰ যিহোচাদক। ¹⁵যি সময়ত যিহোৱাই নবুখদনেচৰৰ দ্বাৰাই যিহুদা আৰু যিৰুচালেমক বন্দী কৰিছিল, সেই সময়ত যিহোচাদককো বন্দী কৰি নিয়া হৈছিল।

¹⁶লেবীৰ পুত্ৰ গেৰোম, কহাৎ, আৰু মৰাৰী। ¹⁷গেৰোমৰ পুত্ৰসকলৰ নাম লিবনী আৰু চিমিয়ী। ¹⁸কহাতৰ পুত্ৰ অশ্ৰম, যিচহৰ, হিব্ৰোণ, আৰু উজ্জীয়েল। ¹⁹মৰাৰীৰ পুত্ৰ মহলী আৰু মুচী। এওঁলোক পিতৃ-বংশ অনুসাৰে লেবীয়া গোষ্ঠীৰ লোক আছিল। ²⁰গেৰোমৰ বংশধৰ লিবনী।

লিবনীৰ পুত্ৰ যহৎ।

যহতৰ পুত্ৰ জিম্মা।

²¹জিম্মাৰ পুত্ৰ যোৱাহ।

যোৱাহৰ পুত্ৰ ইন্দো।

ইন্দোৰ পুত্ৰ জেৰহ।

জেৰহৰ পুত্ৰ যিয়থৰয়।

²²কতাহৰ বংশধৰ তেওঁৰ পুত্ৰ অশ্মীনাদব।

অশ্মীনাদবৰ পুত্ৰ কোৰহ।

কোৰহৰ পুত্ৰ অচীৰ।

²³অচীৰৰ পুত্ৰ ইলকানা।

ইলকানাৰ পুত্ৰ অবিয়াচফ।

অবিয়াচফৰ পুত্ৰ অচীৰ।

²⁴অচীৰৰ পুত্ৰ তহৎ।

তহতৰ পুত্ৰ উৰীয়েল।

উৰীয়েলৰ পুত্ৰ উজ্জীয়া।

উজ্জীয়াৰ পুত্ৰ চোল।

²⁵ইলকানাৰ পুত্ৰ অমাচয়, অহীমোৎ আৰু ইলকানা। ²⁶দ্বিতীয় ইলকানাৰ পুত্ৰ চফয়।

চফয়ৰ পুত্ৰ নহৎ।

²⁷নহতৰ পুত্ৰ ইলীয়াব।

ইলীয়াবৰ পুত্ৰ যিৰোহম।

যিৰোহমৰ পুত্ৰ ইলকানা।

²⁸চমূৱেলৰ প্ৰথম পুত্ৰ যোৱেল, দ্বিতীয় পুত্ৰ অবিয়া।

²⁹মৰাৰীৰ পুত্ৰ মহলী।

মহলীৰ পুত্ৰ লিবনী।

লিবনীৰ পুত্ৰ চিমিয়ী।

³⁰চিমিয়ীৰ পুত্ৰ উজ্জা।

উজ্জাৰ পুত্ৰ চিমিয়া।

চিমিয়াৰ পুত্ৰ হগিয়া।

হগিয়াৰ পুত্ৰ অচায়া।

³¹নিয়ম-চন্দুক জিৰণিৰ ঠাইলৈ অহাৰ পাছত, দায়ূদে যি লোকসকলক যিহোৱাৰ গৃহত সঙ্গীতৰ দ্বায়িত্ব দিছিল, তেওঁলোকৰ নাম তলত উল্লেখ কৰা হ'ল। ³²চলোমনে যিৰুচালেমত যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণ নকৰালৈকে তেওঁলোকে উপাসনা গৃহৰ সন্মুখত, সভা বহা তম্বুৰ সন্মুখত গানৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ সেৱা কৰিছিল। তেওঁলোকলৈ দিয়া নিৰ্দেশ অনুযায়ী তেওঁলোকে নিজৰ কাৰ্য্য সম্পন্ন কৰিছিল।

³³এওঁলোকেই সেই সকল যি নিজৰ সন্তানসকলৰ সৈতে পৰিচৰ্যা কৰিছিল। কহাতৰ গোষ্ঠীৰ পৰা সংগীতজ্ঞ হেমন আছিল। ইয়াত তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষৰ নাম উল্লেখ কৰা হ'ল:

হেমন আছিল যোৱেলৰ পুত্ৰ।

যোৱেল আছিল চমূৱেলৰ পুত্ৰ।

³⁴চমূৱেল আছিল ইলকানাৰ পুত্ৰ।

ইলকানা আছিল যিৰিহমৰ পুত্ৰ।

যিৰিহম আছিল ইলীয়েলৰ পুত্ৰ।

ইলীয়েল আছিল তোহৰ পুত্ৰ।

³⁵তোহ আছিল চূফৰ পুত্ৰ।

চূফ আছিল ইলকানাৰ পুত্ৰ।

মহতৰ পুত্ৰ ইলকানা।

ইলকানা আছিল মহৎ অমাচয়ৰ পুত্ৰ।

অমাচয় আছিল ইলকানাৰ পুত্ৰ।

³⁶ইলকানা আছিল যোৱেলৰ পুত্ৰ।

যোৱেল আছিল অজৰিয়াৰ পুত্ৰ।

অজৰিয়া আছিল চফনিয়াৰ পুত্ৰ।

³⁷চফনিয়া আছিল তহতৰ পুত্ৰ।

তহৎ আছিল অচীৰৰ পুত্ৰ।

অচীৰ আছিল অবিয়াচফৰ পুত্ৰ।

অবিয়াচফ আছিল কোৰহৰ পুত্ৰ।

38 কোৰহ আছিল যিচহৰৰ পুত্ৰ।

যিচহ আছিল কহাতৰ পুত্ৰ।

কহৎ আছিল লেবীৰ পুত্ৰ।

লেবী আছিল ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰ।

39 হেমনৰ লগৰীয়া আচফ। তেওঁ হেমনৰ সোঁহাতে থিয় হৈছিল।

আচফ আছিল বেৰেথিয়াৰ পুত্ৰ।

বেৰেথিয়া আছিল চিমিয়াৰ পুত্ৰ।

40 চিমিয়া আছিল মীখায়েলৰ পুত্ৰ।

মীখায়েল আছিল বাচেয়াৰ পুত্ৰ।

বাচেয়া আছিল মন্কিয়াৰ পুত্ৰ।

41 মন্কিয়া আছিল ইংনীৰ পুত্ৰ।

ইংনি আছিল জেৰহৰ পুত্ৰ।

জেৰহ আছিল অদায়াৰ পুত্ৰ।

42 অদায়া আছিল এথনৰ পুত্ৰ।

এথন আছিল জিম্মাৰ পুত্ৰ।

জিম্মা আছিল তিমিয়ীৰ পুত্ৰ।

43 চিমিয়া আছিল যহতৰ পুত্ৰ।

জহৎ আছিল গেৰোমৰ পুত্ৰ।

গেৰোম আছিল লেবীৰ পুত্ৰ।

44 মৰাৰীৰ সন্তানসকল হেমনৰ সহকৰ্মী আছিল, আৰু তেওঁলোক তেওঁৰ বাওঁহাতে থিয় হৈছিল। তেওঁলোক কীচীৰ পুত্ৰ এথনকো অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছিল।

কীচী আছিল অন্দ্ৰীৰ পুত্ৰ।

অন্দ্ৰী আছিল মল্লুকৰ পুত্ৰ।

45 মল্লুক আছিল হচবিয়াৰ পুত্ৰ।

হচবিয়া আছিল অমচিয়াৰ পুত্ৰ।

অমচিয়া আছিল হিন্কিয়াৰ পুত্ৰ।

46 হিন্কিয়া আছিল অমচীৰ পুত্ৰ।

অমচী আছিল বানীৰ পুত্ৰ।

বানী আছিল চেমৰৰ পুত্ৰ।

47 চেমৰ আছিল মহলীৰ পুত্ৰ।

মহলী আছিল মূচীৰ পুত্ৰ।

মূচী আছিল মৰাৰীৰ পুত্ৰ।

মৰাৰী আছিল লেবীৰ পুত্ৰ।

48 তেওঁলোকৰ সহকৰ্মী লেবীয়া লোকসকলক ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পবিত্ৰ স্থানৰ সকলো কাৰ্য্যৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হৈছিল।

49 হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে একেলগে মহা-পবিত্ৰস্থানৰ সকলো কাৰ্য্য কৰিছিল। ইস্ৰায়েলক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ যজ্ঞ-বেদিৰ ওপৰত হোম-বলি দিছিল, আৰু ধূপ-বেদিৰ ওপৰত ধূপ জ্বলাইছিল। এই সকলো ঈশ্বৰৰ দাস মোচিৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে কৰিছিল। 50 হাৰোণৰ বংশধৰ সকলক তলত দিয়াৰ দৰে বিবেচনা কৰা হৈছিল:

হাৰোণৰ পুত্ৰ আছিল ইলীয়েজৰ।

ইলীয়েজৰ পুত্ৰ আছিল পীনহচ।

পীনহচৰ পুত্ৰ আছিল অবীচুৱা।

51 অবীচুৱাৰ পুত্ৰ আছিল বুক্কী।

বুক্কীৰ পুত্ৰ আছিল উজ্জী।

উজ্জীৰ পুত্ৰ আছিল জৰহিয়া।

52 জৰহিয়াৰ পুত্ৰ আছিল মৰায়োৎ।

মৰায়োতৰ পুত্ৰ আছিল অমৰিয়া।

অমৰিয়াৰ পুত্ৰ আছিল অহীটুব।

53 অহীচুবৰ পুত্ৰ আছিল চদোক।

চদোকৰ পুত্ৰ আছিল অহীমাচ।

54 তলত উল্লেখিত ঠাইসমূহ হাৰোণৰ বংশধৰ সকললৈ নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছিল। কহাতিয়া গোষ্ঠীসকলৰ বাবে। (চিঠি খেলৰ যোগেদি তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰথম ঠাই নিৰ্ধাৰণ কৰা): 55 তেওঁলোকক যিহূদা দেশৰ হিব্ৰোণ আৰু তাৰ চাৰিওফালৰ চৰণীয়া ঠাই দিয়া হ'ল। 56 কিন্তু সেই নগৰৰ পথাৰ আৰু চাৰিওফালৰ গাওঁবোৰ যিফুনিৰ পুত্ৰ কালেবক দিয়া হ'ল।

57 হাৰোণৰ বংশধৰসকলক হিব্ৰোণ দিয়া হৈছিল-যিখন এখন আশ্ৰয়নগৰ আছিল, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে লিবনা, যত্তীৰ, আৰু ইষ্টমোৱা,

58 চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে হীলেন, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে দবীৰ দিয়া হ'ল।

59 হাৰোণৰ বংশধৰ সকলক চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে আচন আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে বৈৎচেমচো দিয়া হ'ল। 60 বিন্যামীন জাতিৰ পৰা তেওঁলোকক চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে গেবা, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে অল্লেমৎ, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে অনাথোৎ দিয়া হ'ল। কহাতিয়া গোষ্ঠীৰ লোকসকলে সৰ্ব্বমুঠ তেৰখন নগৰ পাইছিল।

61 কহাতৰ অৱশিষ্ট বংশধৰ সকলক মনচিৰ আধা জাতিৰ পৰা চিঠি খেলাই দহখন নগৰ দিয়া হ'ল। 62 গৰ্চোমৰ বংশধৰসকলক তেওঁলোকৰ বিভিন্ন গোষ্ঠী অনুসাৰে ইচাখৰ গোষ্ঠীৰ, আচৰ গোষ্ঠীৰ, নপ্তালী গোষ্ঠীৰ, আৰু বাচানত থকা মনচিৰ গোষ্ঠীৰ পৰা তেৰখন নগৰ দিয়া হ'ল।

63 মৰাৰীৰ বংশধৰ সকলক বিভিন্ন গোষ্ঠী অনুসাৰে ৰবেণ জাতিৰ, গাদ জাতিৰ, আৰু জবুলুন জাতিৰ পৰা, চিঠি খেলাই বাৰখন নগৰ দিয়া হ'ল। 64 এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে লেবীয়াসকলক চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে এইবোৰ নগৰ দিলে। 65 তেওঁলোকে যিহূদা, চিমিয়োন, বিন্যামীনৰ লোকসকলৰ জাতিৰ পৰা, চিঠি খেলাই ওপৰত লিখা নগৰবোৰ তেওঁলোকক দিলে।

66 কিছুমান কহাত গোষ্ঠীৰ লোকসকলক ইফ্ৰয়িম জাতিৰ পৰা নগৰবোৰ দিয়া হ'ল। 67 তেওঁলোকক চিখিম, (এখন আশ্ৰয়-নগৰ) চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে ইফ্ৰয়িমৰ পৰ্বতীয়া দেশ, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে গেজৰ, 68 চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে যকমিয়াম, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে বৈৎহাৰোণ, 69 চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে অলায়োন, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে গৎ-ৰিম্মোন দিয়া হ'ল।

⁷⁰কহাতৰ অৱশিষ্ট গোস্ৰীৰ লোকসকলৰ বাবে মনচিৰ আধা জাতিৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে অনেৰ, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে বিলিয়ম দিয়া হ'ল।

⁷¹গেৰচোমৰ বংশধৰ সকলক মনচিৰ গোস্ৰীৰ আধা জাতিৰ পৰা, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে বাচানত থকা গোলন, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে অষ্টাৰোং দিয়া হ'ল। ⁷²ইচাখৰ জাতিৰ পৰা গেৰচোম বংশধৰ লোকসকলে চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে কেদচ, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে দাবৰং, ⁷³চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে ৰামোং, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে আনেম পাইছিল।

⁷⁴আচেৰ জাতিৰ পৰা তেওঁলোক চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে মিচাল, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে অন্দোন ⁷⁵চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে হুকোক, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে ৰহোৰ পাইছিল। ⁷⁶নপ্তালী জাতিৰ পৰা তেওঁলোকে চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে গালীলত থকা কেদচ, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে হস্মোন, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে কিৰিয়াথয়িম পাইছিল।

⁷⁷লেবীয়াসকলৰ অৱশিষ্ট, মৰাৰীৰ বংশধৰ সকলক জবুলুন জাতিৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে ৰিস্মোন, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে তাবোৰ দিয়া হ'ল। ⁷⁸⁻⁷⁹তেওঁলোকক ৰবেণ জাতিৰ পৰা যিৰীহোত থকা যৰ্দন নদীৰ আন দিশৰ পূব পাৰত থকা চৰণীয়া ঠায়েৰে সৈতে মৰুভূমিত থকা বেচৰ, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে যহচা, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে কদেমোং, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে মেফাং দিয়া হ'ল।

⁸⁰গাদ জাতিৰ পৰা চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে গিলিয়দত থকা ৰামোং, চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে মহনয়িক, ⁸¹চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে হিচবোন, আৰু চৰণীয়া ঠায়ে সৈতে যাজেৰ দিয়া হ'ল।

Chapter 7

¹ইচাখৰ চাৰি জন পুত্ৰ আছিল; তেওঁলোক হ'ল, তোলা, পুৰা, য়াচুব, আৰু চিমোণ। ²তোলাৰ পুত্ৰ সকল হ'ল, উজ্জী, ৰফায়া, যিৰিয়েল, যহময়, যিবচম, আৰু চমূৱেল। এওঁলোক পূৰ্বপুৰুষৰ পৰা অহা বংশৰ মূল মানুহ। এয়াই হ'ল, তোলাৰ বংশ। তেওঁলোক শক্তিশালী আৰু সাহিয়াল আছিল, দায়ুদৰ সময়ত তেওঁলোকৰ সংখ্যা বাইশ হাজাৰ ছশ জন আছিল। ³উজ্জীৰ পুত্ৰ যিজ্ৰিয়া, যিজ্ৰিয়াৰ পুত্ৰ মীখায়েল, ওবদিয়া, যোৱেল, আৰু যিচিয়া, এই পাঁচ জনৰ সকলোৱেই নিজ গোস্ৰীৰ নেতা আছিল।

⁴তেওঁলোকৰ সৈতে পিতৃ-বংশৰ জাতি অনুসাৰে যুদ্ধৰ বাবে ছয়ত্ৰিশ হাজাৰ সৈন্য আছিল। তেওঁলোকৰ বহুতো ভাৰ্যা আৰু সন্তান আছিল।

⁵পূৰ্বপুৰুষৰ জাতিৰ তালিকা অনুযায়ী ইচাখৰ জাতিৰ ভিতৰত তেওঁলোকৰ সাতাশী হাজাৰ যুদ্ধাৰু আছিল।

⁶বেলা, বেখৰ, আৰু যিদিয়েল; এই তিনি জন আছিল বিন্যামীনৰ পুত্ৰ। ⁷বেলাৰ পাঁচ জন পুত্ৰ হ'ল, ইচবোন, উজ্জী, উজ্জীয়েল, যিৰীমোং, আৰু ঈৰী। তেওঁলোক নিজৰ গোস্ৰীৰ মূল ব্যক্তি আৰু সৈনিক আছিল। পূৰ্বপুৰুষৰ তালিকা অনুযায়ী তেওঁলোকৰ যুদ্ধাৰুৰ সংখ্যা বাইশ হাজাৰ চোত্ৰিশ জন আছিল।

⁸জমীৰা, যোৱাচ, ইলীয়েজৰ, ইলিয়োঐনয়, অশ্ৰী, যিৰোমোং, অবিয়া, অনাথোং, আৰু আলেমং; এই সকলো বেখৰৰ সন্তান। ⁹তালিকাত দিয়া গোস্ৰীৰ সংখ্যা অনুযায়ী বিশ হাজাৰ দুশ পৰিয়ালৰ নেতা আৰু যুদ্ধাৰু লোক আছিল। ¹⁰যিদীয়েলৰ পুত্ৰ বিলহন। বিলহনৰ পুত্ৰ যিযুচ, বিন্যামীন, অহুদ, কনানা, জেখন, তৰ্চীচ, আৰু অহীচহৰ।

¹¹এই সকলো যিদীয়েলৰ সন্তান। তেওঁলোকৰ গোস্ৰীৰ তালিকা অনুযায়ী সোতৰ হাজাৰ দুশ নেতা আৰু সৈনিকৰ কাৰ্য্যৰ বাবে উপযুক্ত যুদ্ধাৰু লোক আছিল। ¹²(চুপ্লীম আৰু হুপ্লীম ঈৰৰ বংশৰ আছিল আৰু অহেৰৰ বংশৰ আছিল হুটীম)

¹³নপ্তালীৰ পুত্ৰ যহচীয়েল, গুনী, য়েচৰ, আৰু চল্লুম। এই লোকসকল আছিল বিলহাৰ নাতি ল'ৰা।

¹⁴অশ্ৰীয়েলৰ পুত্ৰ আছিল মনচি। অশ্ৰীয়েলৰ অৰামীয়া উপপত্নীয়ে তেওঁক জন্ম দিছিল। তেওঁ গিলিয়দৰ পিতৃ মাখীৰকো জন্ম দিছিল।

¹⁵মাখীৰে হুপ্লীম আৰু চুপ্লীমৰ বংশৰ পৰা এগৰাকী যুৱতীক ভাৰ্যা ৰূপে গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁৰ এগৰাকী ভনীয়েকৰ নাম আছিল মাখা। মনচিৰ আন বংশধৰ আছিল চলফাদ, চলফাদৰ কেৱল জীয়েকহে আছিল। ¹⁶মাখীৰৰ ভাৰ্যা মাখাই এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰি তেওঁৰ নাম পেৰচ ৰাখিলে, পেৰচৰ ভায়েকৰ নাম চেৰচ, আৰু চেৰচৰ পুত্ৰ সকলৰ নাম উলম আৰু ৰেকম।

¹⁷উলমৰ পুত্ৰ বদান। এওঁলোক মনচিৰ নাতি মাখীৰৰ পুত্ৰ গিলিয়দৰ সন্তান আছিল। ¹⁸গিলিয়দৰ ভনীয়েক হস্মোলেকতে ইচহোদ, অবীয়েজৰ, আৰু মহলাক প্ৰসৱ কৰিলে। ¹⁹আৰু চমীদাৰ পুত্ৰ অহিয়ন, চেখম, লিকহী, আৰু অনীয়াম।

²⁰তলত উলেখিত সকল ইফ্ৰয়িমৰ বংশৰ লোকসকল:

ইফ্ৰয়িমৰ পুত্ৰ চুখেলহ,

চুখেলহৰ পুত্ৰ বেৰদ,

বেৰদৰ পুত্ৰ তহৎ,

তহতৰ পুত্ৰ ইলিয়াদা,

ইলিয়াদৰ পুত্ৰ তহৎ,

²¹তহতৰ পুত্ৰ যাদব,

যাদবৰ পুত্ৰ চুথেলহ। যেতিয়া এজৰ আৰু ইলিয়দে গাতৰ লোকসকলৰ পশু চুৰ কৰিবলৈ আহিছিল, তেতিয়া তেওঁলোকক গাঁতৰ লোকসকলে নগৰত বধ কৰিছিল। ²²তেওঁলোকৰ পিতৃ ইফ্ৰয়িমে বহুত দিনলৈকে তেওঁলোকৰ বাবে শোক কৰিছিল, আৰু তেওঁৰ ভাই সকলে তেওঁক শালুনা দিবলৈ আহিছিল।

²³তেওঁ নিজৰ ভাৰ্য্যাৰ লগত শয়ন কৰিলে। তেওঁ গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। তেওঁলোকৰ ঘৰত সেই সময়ত অমঙ্গল ঘটিছিল কাৰণে ইফ্ৰয়িমে তাৰ নাম ৰবীয়া (অমঙ্গল) ৰাখিলে। ²⁴তেওঁৰ জীয়েকৰ নাম আছিল চেৰা। চেৰাই ওপৰ আৰু তল বৈৎ-হোৰোণ আৰু উজ্জেন চেৰা নিৰ্মাণ কৰিছিল।

²⁵ৰবীয়াৰ পুত্ৰ আছিল ৰেফহ।

ৰেফহৰ পুত্ৰ আছিল ৰেচফ।

ৰেচফৰ পুত্ৰ আছিল তেলহ।

তেলহৰ পুত্ৰ আছিল তহন।

²⁶তহনৰ পুত্ৰ আছিল লদন।

লদনৰ পুত্ৰ আছিল অশ্মীহুদ।

অশ্মীহুদৰ পুত্ৰ আছিল ইলীচামা।

²⁷ইলীচামাৰ পুত্ৰ আছিল নুন।

নুনৰ পুত্ৰ আছিল যিহোচুৱা।

²⁸তেওঁলোকে বৈৎ-এল আৰু তাৰ চাৰিওফালৰ গাওঁ অধিকাৰ কৰি তাতে বসবাস কৰিছিল। তেওঁলোকে পূবদিশে নাৰণ, পশ্চিমদিশে গেজৰ আৰু তাৰ গাওঁসমূহ, চিখিম আৰু তাৰ গাওঁসমূহ, অহিয়া আৰু তাৰ গাওঁসমূহলৈকে বিস্তাৰিত হৈছিল। ²⁹মনচিৰ সীমাত বৈৎচান আৰু তাৰ গাওঁসমূহ, তানচ আৰু তাৰ গাওঁসমূহ, মেগিদো আৰু তাৰ গাওঁসমূহৰ লগতে দোৰ আৰু তাৰ গাওঁসমূহ। এইবোৰ ঠাইত ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰ যোচেফৰ বংশৰ লোকসকলে বাস কৰিছিল।

³⁰আচেৰৰ পুত্ৰ যিমা, যিচবা, যিচবী, বৰীয়া আৰু তেওঁলোকৰ ভনীয়েক চেৰহ আছিল। ³¹বৰীয়াৰ পুত্ৰ হেবৰ আৰু মন্ধীয়েল। এওঁ বিৰ্জয়িতৰ পিতৃ আছিল। ³²হেবৰৰ পুত্ৰ যফলেট, চোমেৰ, আৰু হোথম। এওঁলোকৰ চুৱা নামেৰে ভনী আছিল।

³³যফলেটৰ পুত্ৰ পাচক, বিমহল, আৰু অশ্বৎ। এওঁলোক যফলেটৰ সন্তান। ³⁴যফলেটৰ ভায়েক চেমৰৰ পুত্ৰসকল: ৰহগা, যিছ্বা, আৰু আৰাম। ³⁵চেমৰৰ ভায়েক হেলমৰ পুত্ৰসকল: চোফহ, যিমা চেলচ, আৰু আমল।

³⁶চোফহৰ পুত্ৰ চুহ, হৰ্ণেফৰ, চুৱাল, বেৰী, আৰু যিমা, ³⁷বেৰচ, হোদ, চম্মা, চিলচা, যিদ্ৰণ, আৰু বেৰা। ³⁸যেথৰৰ পুতেক যিফুনি, পিষ্পা, আৰু অৰা।

³⁹উল্লাৰ বংশধৰসকল হ'ল আৰহ, হনীয়েল, আৰু ৰিচিয়া। ⁴⁰এই সকলো আচেৰৰ বংশধৰ আছিল। এওঁলোক গোষ্ঠীৰ মূল ব্যক্তি, পৰিয়ালৰ নেতা, বিশিষ্ট লোক, যুদ্ধাৰু, আৰু নেতাসকলৰ মাজত প্ৰধান আছিল। তেওঁলোকৰ গণনাৰ তালিকা অনুসৰি যুদ্ধৰ বাবে ছাবিশ হাজাৰ উপযুক্ত সৈনিক আছিল।

Chapter 8

¹বিন্যামীনৰ পাঁচ জন পুত্ৰ, তেওঁৰ প্ৰথম পুত্ৰ বেলা, তাৰ পাছত চবেল, অহৰহ, ²নোহা, আৰু ৰাফা। ³বেলাৰ পুত্ৰ আন্দৰ, গেৰা, অবীহুদ,

⁴অবীচুৱা, নামন, অহোহ, ⁵গেৰা, চফুফন, আৰু হুৰম।

6এওঁলোক এহুদৰ বংশৰ লোক, এওঁলোক গেবাৰ গোস্ৰীৰ মূৰব্বী আছিল, মানহতলৈ যাবলৈ বাধ্য কৰা লোক এওঁলোক: 7নামন, অহিয়া, আৰু গেৰা। তেওঁলোকৰ যাত্ৰাত গেৰাই নেতৃত্ব দিছিল। গেবাৰ পুত্ৰ উজ্জা আৰু অহীহুদ।

8চহৰয়িমে তেওঁৰ ভাৰ্যা হুচীম আৰু বাৰাক ত্যাগ কৰাৰ পাছত, চহৰয়িম মোৱাব দেশত তেওঁৰ সন্তানসকলৰ পিতৃ হ'ল। 9তেওঁৰ ভাৰ্যা হোদচৰ পৰা জন্ম হোৱা পুত্ৰ যোবব, চিবিয়া মেচা, আৰু মন্কমৰ তেওঁ পিতৃ হ'ল। 10যিযুচ, চিবিয়া, আৰু মিৰ্মা। এওঁলোক তেওঁৰ পুত্ৰ আছিল আৰু তেওঁলোকৰ গোস্ৰীৰ নেতা আছিল। 11ইতিমধ্যে তেওঁ হুচীমে জন্ম দিয়া পুত্ৰ অবীটুব আৰু ইল্লালৰ পিতৃ হ'ল।

12ইল্লালৰ পুত্ৰ এৰব, মিচয়ম, আৰু চেমদ, (তেৱেই ওনো আৰু চাৰিওফালৰ গাৱেঁ সৈতে লোদৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল), 13তাত বৰীয়া আৰু চেমাও আছিল। তেওঁলোক অয়ালোন নিবাসী গোস্ৰীৰ প্ৰধান লোক, যি জনে গাং নিবাসীসকলক বাহিৰ কৰি দিছিল।

14এওঁলোক বৰীয়াৰ পুত্ৰ:

অহিয়ো, চাচক, যিৰেমোৎ,

15জবদিয়া অৰদ, এদৰ,

16নীখায়েল, যিম্পা, আৰু যোহা,

17-18এওঁলোক ইল্লালৰ পুত্ৰ:

জবদিয়া, মচুল্লম, হিঙ্কী, হেবৰ,

যিচমৰয়, যিজলিয়া, আৰু যোবব,

19-21এওঁলোক চিমিয়ীৰ পুত্ৰ:

যাকীম, জিথ্ৰী, জব্দী,

ইলীঐনয়, চিল্লথয়, ইলীয়েল,

অদায়া, বৰায়া, আৰু চিম্ৰৎ।

22-25এওঁলোক চাচকৰ পুত্ৰ:

যিম্পন, এৰব, ইলীয়েল,

অব্দোল, জিথ্ৰী, হানন,

হননিয়া, এলম, অন্তোথিয়া,

যিফদিয়া আৰু পনূৱেল,

26-27এওঁলোক যিৰোহমৰ পুত্ৰ:

চমচৰয়, চহৰিয়া, অথলিয়া,

যৰেচিয়া, এলিয়া, আৰু জিথ্ৰী,

28এওঁলোক যিৰুচালেমত বাস কৰা লোকসকলৰ বংশৰ প্ৰধান লোক আৰু নেতা আছিল।

29গিবিয়োনৰ পিতৃ যিযীয়েল গিবিয়োনত বাস কৰিছিল; তেওঁৰ ভাৰ্যাৰ নাম মাখা আছিল। 30তেওঁৰ প্ৰথমে জন্মা পুত্ৰ অব্দোন, তাৰ পাছত চুৰ, কীচ, বাল, মাদব, 31গদোৰ, অহিয়ো, আৰু জেখৰ।

32আন এজন যিযীয়েলৰ পুত্ৰ মিক্ৰোত, মিক্ৰোতৰ পুত্ৰ চিমিয়া। তেওঁলোকে নিজৰ সম্বন্ধীয় সকলৰ ওচৰতে যিৰুচালেমত বাস কৰিছিল।

33নেৰৰ পুত্ৰ কীচ আছিল।

কিচৰ পুত্ৰ চৌল আছিল।

চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথন, মন্কীচুৱা, অবীনাডব, আৰু ইচবাল। 34যোনাথনৰ পুত্ৰ মৰীব-বাল।

মৰীব-বালৰ পুত্ৰ মীখা আছিল।

³⁵মীখাৰ পুত্ৰ পীথোন, মেলক, তৰেয়া, আৰু আহজ। ³⁶আহজৰ পুত্ৰ যিহোৱদা।

যিহোৱদাৰ পুত্ৰ আলোমোৎ, অজমাবৎ, আৰু যিশী।

যিশীৰ পুত্ৰ মোচা।

³⁷মোচাৰ পুত্ৰ বিনিয়া। বিনিয়াৰ পুত্ৰ ৰাফা। ৰাফাৰ পুত্ৰ ইলিয়াচা। ইলিয়াচাৰ পুত্ৰ আচেল।

³⁸আচেলৰ ছয় জন পুত্ৰ আছিল: অজীকাম, বোখক, ইশ্মায়েল, চিয়ৰিয়া, ওবদিয়া, আৰু হানন। এওঁলোক সকলো আচেলৰ সন্তান।

³⁹আচেলৰ ভায়েক এচেকৰ প্ৰথম পুত্ৰ উলম, দ্বিতীয় যিযুচ, আৰু তৃতীয় ইলীফেলট। ⁴⁰উলমৰ পুত্ৰসকল যুদ্ধাৰু আৰু ধনুৰ্দ্ধৰ আছিল।
তেওঁলোকৰ বহুতো পুত্ৰ আৰু নাতি ল'ৰা আছিল, সৰ্বমুঠ এশ পঞ্চাশ জন। এই সকলো লোকেই বিন্যামীনৰ বংশৰ আছিল।

Chapter 9

যিৰুচালেম নিবাসীসকলৰ তালিকা। টোলৰ বংশাৱলী।

¹ইস্ৰায়েলৰ সকলো বংশাৱলী লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল। তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ পুস্তকত এই বংশাৱলীবোৰ লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিছিল। যিহুদাৰ লোকসকলক নিজৰ পাপৰ কাৰণে বাবিললৈ বন্দী কৰি নিয়া হৈছিল। ²তেওঁলোকৰ নগৰত পুনৰ প্ৰথমবাৰ বাস কৰা কিছুমান লোক হ'ল ইস্ৰায়েলীয়াসকল, পুৰোহিতসকল, লেবীয়াসকল, আৰু মন্দিৰৰ দাস সকল। ³যিহুদা, বিন্যামীন, ইফ্ৰয়িম আৰু মনচিৰ বংশৰ কিছুমান লোক যিৰুচালেমত বাস কৰিছিল।

⁴বাস কৰা লোকসকলৰ লগত বানিৰ পুত্ৰ ইশীয়, ইশীয়ৰ পুত্ৰ অশীয়, অশীয়ৰ পুত্ৰ অশ্মীহুদ, অশ্মীহুদৰ পুত্ৰ উথয়ৰ লগতে যিহুদাৰ পুত্ৰ পেৰচৰ বংশৰ কিছুমান লোকক অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল। ⁵চীলোনীয়াসকলৰ মাজৰ প্ৰথমে জন্ম হোৱা অচায়া আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকল। ⁶জেৰহৰ বংশৰ লোকসকলৰ মাজৰ যুৱেল। তেওঁলোকৰ বংশৰ লোকসকলৰ সংখ্যা ছশ নব্বৈ জন আছিল।

⁷বিন্যামীনৰ বংশৰ লোকসকলৰ মাজৰ হচ্ছনুৱাৰ পুত্ৰ হোদবিয়া, হোদবিয়াৰ পুত্ৰ মচুল্লম, মচুল্লমৰ পুত্ৰ চল্লু। ⁸তাত যিৰোহমৰ পুত্ৰ যিবনিয়াও আছিল। যিবনিয়াৰ পুত্ৰ ৰৱেল, ৰৱেলৰ পুত্ৰ চফটিয়া, চফটিয়াৰ পুত্ৰ মচুল্লম, মচুল্লমৰ পুত্ৰ মিক্ৰী, মিক্ৰীৰ পুত্ৰ উজ্জী, আৰু উজ্জীৰ পুত্ৰ এলা আছিল। ⁹তেওঁলোকৰ সম্বন্ধীয় বংশাৱলীৰ তালিকা অনুসাৰে লোকৰ সংখ্যা আছিল, নশ ছাপন্ন জন। এই সকলো লোক নিজৰ বংশৰ নেতৃত্বত আছিল।

¹⁰পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ যিদয়া, যিহোয়াৰীব, আৰু যাতীন; ¹¹অহীটুবৰ পুত্ৰ মৰায়োত, মৰায়োতৰ পুত্ৰ চাদোক, চাদোকৰ পুত্ৰ মচুল্লম, মচুল্লমৰ পুত্ৰ হিন্দিয়া, হিন্দিয়াৰ পুত্ৰ অজৰিয়া ঈশ্বৰৰ গৃহৰ প্ৰধান অধ্যক্ষ আছিল।

¹²মক্ৰীয়াৰ পুত্ৰ পচোৰ, পচোৰৰ পুত্ৰ যিৰিহোম, যিৰিহোমৰ পুত্ৰ অদায়া আছিল। ইশ্মোৰৰ পুত্ৰ মচিল্লেমীত, মচিল্লেমীতৰ পুত্ৰ মচুল্লম, মচুল্লমৰ পুত্ৰ যহজেৰা, যহজেৰাৰ পুত্ৰ আদিয়েল, আদিয়েলৰ পুত্ৰ মাচয়ো আছিল। ¹³তেওঁলোকৰ সম্পৰ্কীয় গোষ্ঠীৰ নেতৃত্বত যি সকল আছিল, তেওঁলোকৰ সংখ্যা এক হাজাৰ সাত শ ষাঠি জন। তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ গৃহত কাম কৰাৰ বাবে অতি সক্ষম লোক আছিল।

¹⁴লেবীয়াসকলৰ মাজৰ মৰাৰীৰ বংশত জন্ম হোৱা হচবিয়াৰ পুত্ৰ অজীকাম, অজীকামৰ পুত্ৰ হচ্ছুব, হচ্ছুবৰ পুত্ৰ চময়া আছিল। ¹⁵তাত বকবন্ধৰ, হেৰচ, গালল, আচফৰ পুত্ৰ জিত্ৰী, জিত্ৰীৰ পুত্ৰ মাথী, মাথীৰ পুত্ৰ মণ্ডনিয়াও আছিল। ¹⁶ইলকানাৰ পুত্ৰ আচা, আচাৰ পুত্ৰ বেৰেথিয়া আৰু যিদুথুনৰ পুত্ৰ গালল, গাললৰ পুত্ৰ চময়া, চময়াৰ পুত্ৰ ওবদিয়াও নটোফাতীয়াসকলৰ গাঁৱসমূহত বাস কৰিছিল।

¹⁷দুৱৰীসকল চল্লুম, অক্কুব, টলমোন, অহীমন, আৰু তেওঁলোকৰ বংশৰ লোকসকল। চল্লুম তেওঁলোকৰ নেতা আছিল। ¹⁸তেওঁলোক আগৰ পৰা লেবী বংশৰ ছাউনিৰ পূবদিশে ৰাজদুৱাৰত থিয় হৈ পহৰা দিছিল। ¹⁹কোৰহৰ পুত্ৰ অবিয়াচফ, অবিয়াচফ পুত্ৰ কোৰি, কোৰিৰ পুত্ৰ চল্লুম, আৰু তেওঁৰ পিতৃ বংশত কোৰহীয়া ভাইসকল আছিল। মন্দিৰৰ কামত নিযুক্ত আৰু তম্বুৰ দুৱাৰৰ ৰথীয়া আছিল। কেৱল তেওঁলোকৰ বংশৰ লোকেহে যিহোৱা থকা ঠাইৰ প্ৰবেশস্থানৰ ৰথীয়া হৈছিল।

²⁰পূৰ্বে ইলিয়াজৰ পুত্ৰ পীনহচ তেওঁলোকৰ প্ৰধান অধ্যক্ষ আছিল, আৰু যিহোৱা তেওঁৰ লগত আছিল। ²¹মেচেলিয়ামৰ পুত্ৰ জখৰিয়া “সাক্ষাত কৰা তম্বুৰ” দুৱাৰ ৰথীয়া আছিল।

²²যি সকল লোকক দুৱাৰ ৰাখিবলৈ দুৱৰীস্বৰূপে মনোনীত কৰা হৈছিল তেওঁলোকৰ সংখ্যা সৰ্বমুঠ দশ বাৰ জন। এওঁলোকৰ গাঁৱৰ নাম জনবসতি লিপিবদ্ধ কৰোঁতে লিখা হৈছিল। দায়ুদ আৰু চমুৱেল দৰ্শকে তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰ ভিত্তিত তেওঁলোকক কামত নিযুক্ত কৰিছিল।

²³সেয়েহে তেওঁলোকে আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকলে যিহোৱাৰ আবাসৰ দুৱাৰত ৰখীয়াৰ কাম কৰিছিল। ²⁴দুৱৰীসকলক পূব, পশ্চিম, উত্তৰ, আৰু দক্ষিণ, এই চাৰিও দিশত নিযুক্ত কৰা হৈছিল।

²⁵তেওঁলোকৰ গাঁৱত থকা ভাইসকল সাত দিনৰ মূৰত পালক্ৰমে ঘূৰি আহিব লগা হৈছিল। ²⁶কিন্তু চাৰিজন প্ৰধান লেবীয়া দুৱৰী আছিল, তেওঁলোক নিযুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ কোঠাবোৰৰ আৰু ভৰালবোৰৰ ৰখীয়া নিযুক্ত হৈছিল। ²⁷তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ চাৰিওফালে ৰাতি অতিবাহিত কৰিছিল, কাৰণ গৃহ ৰখিবলৈ তেওঁলোকৰ ওপৰত দ্বায়িত্ব আছিল। তেওঁলোকে প্ৰতি ৰাতিপুৱা দুৱাৰ মেলিব পাৰিছিল।

²⁸তেওঁলোকৰ কিছুমান লোক মন্দিৰৰ আহিলা পাতিৰ অধ্যক্ষ আছিল; যেতিয়া তেওঁলোকে সেইবোৰ বাহিৰলৈ আনিছিল বা ভিতৰলৈ নিছিল তেতিয়া গণনা কৰিছিল। ²⁹তেওঁলোকৰ কিছুমান লোকক আহিলাপাতি, পবিত্ৰস্থানৰ সকলো পাত্ৰ, মিহি আটাগুড়ি, দ্ৰাক্ষাৰস, তেল, ধূপ, আৰু মচলা আদি সকলো বস্তু তহাৱধান কৰিবলৈও নিযুক্ত কৰা হৈছিল।

³⁰পুৰোহিতসকলৰ কিছুমান পুত্ৰই মচলা মিহলি কৰিছিল। ³¹লেবীয়াসকলৰ মাজত কোৰহীয়া চল্লুমৰ প্ৰথম পুত্ৰ মত্তিথিয়া উৎসৰ্গৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰা পিঠাৰ তহাৱধান কৰোতা হিচাবে নিযুক্ত আছিল। ³²তেওঁলোকৰ ভায়েকসকলৰ মাজত কহাতৰৰ বংশৰ কিছুমান লোক প্ৰত্যেক বিশ্ৰাম-বাৰত দৰ্শন-পিঠা যুগুত কৰিবলৈ নিযুক্ত আছিল।

³³গায়কসকল আৰু লেবীয়াসকলৰ পৰিয়ালৰ মূল মানুহ দিনে-ৰাতিয়ে নিযুক্ত কৰি দিয়া দ্বায়িত্ব বহন কৰিছিল, সেয়েহে যেতিয়া তেওঁলোক নিজৰ কামৰ পৰা মুক্ত হয়, তেতিয়া তেওঁলোক পবিত্ৰস্থানত থকা কোঠাবোৰত থাকিছিল। ³⁴লেবীয়াসকলৰ মাজত পৰিয়ালৰ নেতাসকলৰ তালিকা বংশাৱলীত লিপিবদ্ধ কৰা আছিল। তেওঁলোক যিৰুচালেমত বাস কৰিছিল।

³⁵গিবিয়োনৰ পিতৃ যিযীয়েল, তেওঁৰ ভাৰ্য্যাৰ নাম মাখা। তেওঁলোক গিবিয়োনত বাস কৰিছিল। ³⁶তেওঁৰ প্ৰথমে জন্ম হোৱা পুত্ৰ আন্ডোন, তাৰ পাছত চূৰ, কীচ, বাল, নেৰ, নাদব, ³⁷গদোৰ, অহিয়ো, জখৰিয়া, আৰু মিল্কাৎ। ³⁸মিল্কাৎৰ পুত্ৰ চিমিয়াম। তেওঁলোকেও নিজৰ ভায়েকসকলৰ ওচৰত যিৰুচালেমত বাস কৰিছিল।

³⁹নেৰৰ পুত্ৰ কীচ,

কীচৰ পুত্ৰ চৌল,

চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথন, মক্ষীচুৱা, অবীনাৰ আৰু ইচবাল,

⁴⁰যোনাথনৰ পুত্ৰ মাৰীব-বাল,

মাৰীব-বালৰ পুত্ৰ মীখা,

⁴¹মীখাৰ পুত্ৰ পীথোন, মেলক, তহৰেয়া, আৰু আহজ,

⁴²আহজৰ পুত্ৰ যৰা,

যৰাৰ পুত্ৰ অলেমৎ, অজমাবৎ, আৰু জিথ্ৰী,

জিথ্ৰীৰ পুত্ৰ মোচা,

⁴³মোচাৰ পুত্ৰ বিনিয়া,

বিনিয়াৰ পুত্ৰ ৰফায়া,

ৰফায়াৰ পুত্ৰ ইলিয়াচা,

ইলিয়াচাৰ পুত্ৰ আচেল,

⁴⁴আচেলৰ ছয় জন পুত্ৰ আছিল, তেওঁলোকৰ নাম অজ্ৰীকাম, বোখৰু, ইশ্মায়েল, চিয়ৰিয়া, ওবদীয়, আৰু হানন।

Chapter 10

চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ মৃত্যু।

¹ফিলিষ্টীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাল, আৰু অনেক লোকৰ মৃত্যু হৈ গিলবোৱা পৰ্বতত পৰিল। ²ফিলিষ্টীয়াসকলে চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক পাছে পাছে খেদি গৈ, চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনক, অবীনাদবক, আৰু মলকীচুৱাক বধ কৰিলে। ³চৌলৰ বিৰুদ্ধে ঘোৰ যুদ্ধ হ'ল, আৰু ধনুৰ্দ্ধৰসকলে তেওঁক আগচি ধৰিলে। ধনুৰ্দ্ধৰসকলৰ কাৰণে তেওঁ ত্ৰাসযুক্ত হ'ল।

⁴তাৰ পাছত চৌলে তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকক ক'লে, "তোৰ তৰোৱাল উলিয়াই তাৰে মোক খোঁচ। নহলে, এই অচুন্নহঁতে আহি মোক অপব্যৱহাৰ কৰিব।" কিন্তু তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকে মান্তি নহ'ল, কাৰণ তেওঁ অতিশয় ভয়ত আছিল। সেয়েহে চৌলে নিজৰ তৰোৱাল লৈ তাৰ ওপৰত পৰিল।

⁵যেতিয়া তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকে দেখিলে চৌলৰ মৃত্যু হ'ল; তেতিয়া তেওঁৰ অস্ত্ৰবাহকেও তেওঁৰ দৰে নিজৰ তৰোৱালৰ ওপৰত পৰি মৰিল। ⁶এইদৰে চৌল, তেওঁৰ তিনি জন পুত্ৰ, আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যসকলৰো একে-লগে মৃত্যু হ'ল।

⁷যেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলে সমথল ঠাইলৈ আহি দেখিলে যে, তেওঁলোক পলাইছে আৰু চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ মৃত্যু হ'ল; তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ নগৰবোৰ এৰি পলাল। তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলে আহি সেইবোৰ ঠাইত বাস কৰিলে। ⁸পিছদিনা ফিলিষ্টীয়াসকলে বধ কৰা লোকসকলৰ সাজ সোলোকাই লবলৈ আহি, গিলবোৱা পৰ্বতত চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ মৃত-দেহ পৰি থকা পালে।

⁹তেতিয়া তেওঁলোকে চৌলৰ সাজ সোলোকালে আৰু তেওঁৰ মূৰ লৈ, নিজৰ দেৱতাবোৰক আৰু লোকসকলক বাতৰি জনাবৰ বাবে, ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দেশত সকলো ফালে বাৰ্তাবাহক পঠাই দিলে। ¹⁰তেওঁলোকে চৌলৰ যুদ্ধৰ সাজ তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ মন্দিৰত ৰাখিলে, আৰু তেওঁৰ মূৰ দাগোনৰ মন্দিৰৰ ভিতৰত আৰি থলে।

¹¹যেতিয়া যাবেচ গিলিয়দৰ সকলো লোকে ফিলিষ্টীয়াসকলে চৌললৈ কৰা সেই কৰ্মৰ বাতৰি পালে, ¹²তেতিয়া তেওঁলোকৰ সকলো যুদ্ধাৰু লোকে গৈ চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ মৃত-দেহবোৰ যাবেচলৈ লৈ আহিল, আৰু তেওঁলোকৰ অস্থি যাবেচত থকা অ'ক গছৰ তলত পুতি থ'লে, আৰু সাত দিন লঘোন দিলে।

¹³চৌল যিহোৱাৰ অবিশ্বাসী হোৱাৰ বাবে এইদৰে মৃত্যু হ'ল। তেওঁ যিহোৱাৰ আত্মা বোৰ পালন নকৰিলে, কিন্তু পৰামৰ্শ লবলৈ মৃতলোকৰ লগত কথা পতা লোকৰ ওচৰলৈ গৈছিল। ¹⁴তেওঁ যিহোৱাৰ পৰা মার্গ প্ৰদৰ্শনৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰা নাছিল। সেয়েহে যিহোৱাই তেওঁক মাৰিলে আৰু ৰাজ্যকো কাঢ়ি লৈ যিচয়ৰ পুত্ৰ দায়ুদক দিলে।

Chapter 11

গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দায়ুদ ৰজা হোৱা। তেওঁৰ বীৰসকলৰ তালিকা।

¹তাৰ পাছত গোটেই ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে হিব্ৰোণত দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "চাওক, আমি আপোনাৰ মাংস আৰু আপোনাৰ হাড়।

²আগেয়ে যেতিয়া চৌল আমাৰ ওপৰত ৰজা আছিল, তেতিয়া আপুনিয়েই ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলক নেতৃত্ব দিছিল। আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাক কৈছিল, 'তুমি মোৰ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ ৰখীয়া হবা, আৰু তুমি মোৰ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ ওপৰত শাসনকৰ্তা হ'বা।' "

³সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ সকলো বৃদ্ধ লোক হিব্ৰোণৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু দায়ুদে হিব্ৰোণত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তেওঁলোকৰ লগত এটি নিয়ম কৰিলে, যিহোৱাই চামুৱেলৰ দ্বাৰাই কোৱা বাক্য অনুসাৰে তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দায়ুদক ৰজা অভিষেক কৰিলে।

⁴দায়ুদ আৰু সকলো ইস্ৰায়েলীয়া লোকসকলে যিৰূচালেমলৈ গ'ল (সেই ঠাইয়ে যিৰূচ।) সেই সময়ত যিৰূচ নিবাসী যিৰূচীয়া লোকসকল সেই ঠাইত আছিল। ⁵তাতে যিৰূচ নিবাসী লোকসকলে দায়ুদক ক'লে, "আপুনি এই ঠাইত সোমাব নোৱাৰে।" কিন্তু দায়ুদে চিয়োন দুৰ্গ অধিকাৰ কৰি ল'লে, সেয়ে দায়ুদৰ নগৰ। ⁶দায়ুদে ক'লে, "যি কোনোৱে প্ৰথমে যিৰূচীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিব, তেওঁ প্ৰধান সেনাপতি হ'ব।" চক্ৰয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবে প্ৰথমে আক্ৰমণ কৰিলে, সেই বাবে তেওঁকে প্ৰধান সেনাপতি পাতিলে।

⁷তাৰ পাছত দায়ুদ সেই দুৰ্গত বাস কৰিলে। সেই বাবে তেওঁলোকে এই নগৰক 'দায়ুদৰ নগৰ' বুলি ক'লে। ⁸তেওঁ মিল্লোৰ পৰা নগৰৰ চাৰিওফালে দেৱাল বান্ধিলে। যোৱাবে নগৰৰ অৱশিষ্ট ঠাইবোৰ মেৰামত কৰিলে। ⁹দায়ুদ মহানৰ পৰা মহান হ'ল, কাৰণ যিহোৱা, বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ তেওঁৰ লগত আছিল।

¹⁰ইস্ৰায়েলৰ বিষয়ে যিহোৱাৰ বাক্য পালন কৰি, দায়ুদক ৰজা পাতিবলৈ, এওঁলোকেই দায়ুদৰ প্ৰধান লোক যি সকলে সকলো ইস্ৰায়েলৰ লগত একেগোট হৈ তেওঁৰ ৰাজ্যত নিজকে শক্তিশালী দেখোৱালে। ¹¹এই খন এখন দায়ুদৰ শ্ৰেষ্ঠ সৈন্যসকলৰ তালিকা: হকমোনীয়াৰ পুত্ৰ যাচবিয়াম, তেওঁ ত্ৰিশ জনৰ ওপৰত প্ৰধান সেনাপতি আছিল, তেওঁ তিনি শ লোকৰ বিৰুদ্ধে যাঠীৰে তেওঁলোকক একে সময়তে বধ কৰিলে।

¹²তেওঁৰ পাছত অহোহীয়া দোদোৰ পুত্ৰ ইলিয়াজ, তেওঁ আছিল তিনিজন পৰাক্ৰমী পুৰুষৰ মাজৰ এজন। ¹³তেওঁ পচদশমীমত দায়ুদৰ লগত আছিল। যি ঠাই ডোখৰত যৱ ধান গুড়ি কৰিছিল, সেই পথাৰ খনত যুদ্ধৰ বাবে ফিলিষ্টীয়া সকলে গোট খালে; আৰু তাত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সন্মুখৰ পৰা সৈন্যসকল পলাইছিল। ¹⁴তেওঁলোকে পাছত সেই পথাৰৰ মাজত থিয় হৈ তাক ৰক্ষা কৰিলে, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলক তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিলে। যিহোৱাই মহাজয়েৰে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলে।

¹⁵ত্ৰিশ জন প্ৰধান লোকৰ মাজৰ তিনিজন লোক শিলটোলৈ অৰ্থাৎ দায়ুদ থকা অদুল্লম গুহাৰ ওচৰলৈ নামি গ'ল। তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যসকলে ৰফায়ীমৰ উপত্যকাত ছাউনি পাতি আছিল। ¹⁶সেই সময়ত দায়ুদ তেওঁৰ দুৰ্গৰ এটা গুহাত আছিল, তেতিয়া বৈৎলেহমত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যদল প্ৰতিষ্ঠিত আছিল। ¹⁷দায়ুদে পানীৰ বাবে হেঁপাহ কৰি ক'লে, "যদি কোনো এজন লোক বৈৎলেহমৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থকা নাদৰ পৰা মোক খাবলৈ পানী আনি দিলেহঁতেন!"

¹⁸তেতিয়া সেই তিনি জন পৰাক্ৰমী পুৰুষে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যদল ভেদ কৰি বৈৎলেহমৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থকা নাদৰ কাষলৈ গ'ল, আৰু তাৰ পৰা পানী তুলি লৈ দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহিল। কিন্তু দায়ুদে তাক পান কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ঢালি দিলে। ¹⁹তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "নিশ্চয়ে এয়া মই পান কৰিম নে, এনে কৰ্ম যিহোৱাই মোৰ পৰা নিষেধ কৰক; কিয়নো নিজৰ যে মই নিশ্চয়ে এইটো পান কৰিব লাগে। নিজৰ প্ৰাণৰ ক্ষতি স্বীকাৰ কৰা এই মানুহ কেইজনৰ তেজ মই পান কৰিম নে?" কাৰণ তেওঁলোকে প্ৰাণৰ ক্ষতি স্বীকাৰ কৰি এই পানী তুলি আনি দিছিল। সেয়েহে তেওঁ তাক পান কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে। এই কৰ্ম সেই তিনি জন পৰাক্ৰমী পুৰুষে কৰিছিল।

²⁰এই তিনি জনৰ মাজত যোৱাবৰ ভায়েক অবীচয় প্ৰধান আছিল; তেওঁ তিনি শ লোকৰ বিৰুদ্ধে গৈ নিজৰ যাঠীৰে সিহঁতক বধ কৰিছিল, সেয়েহে তিনি জন সৈনিকৰ মাজত তেওঁৰ নাম বাৰে বাৰে উল্লেখিত হৈছিল। ²¹সেই তিনি জনৰ মাজত তেওঁ অধিক মৰ্যদাৱলম্ব আছিল আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰধান সেনাপতি হৈছিল। তথাপি তেওঁ সেই তিনি জন বিখ্যাত সৈনিকৰ সমান বিখ্যাত হোৱা নাছিল।

²²যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনয়া এজন বীৰপুৰুষ আছিল, তেওঁ মহৎ কাৰ্য কৰিছিল। তেওঁ মোৱাবীয়া অৰীয়েলৰ দুজন পুত্ৰক বধ কৰিছিল। তেওঁ হিম পৰাৰ সময়ত গাঁতৰ ভিতৰলৈ গৈ এটা সিংহকো বধ কৰিছিল। ²³ইয়াৰ বাহিৰে তেওঁ পাঁচ হাত ওখ এজন মিচৰীয়াকো বধ কৰিছিল। সেই মিচৰীয়াৰ হাতত তাঁতৰ টোলোঠাৰ সমান এপাত যাঠী আছিল, কিন্তু তেওঁ এডাল লাখুটি লৈ সেই মিচৰীয়াজনৰ ওচৰলৈ নামি গৈছিল আৰু তাৰ হাতৰ পৰা যাঠী পাত কাঢ়ি লৈ, তাৰ যাঠীৰে তাক বধ কৰিছিল।

²⁴যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনয়াই এইবোৰ কাৰ্য কৰিছিল, আৰু তেওঁ সেই তিনি জন পৰাক্ৰমী পুৰুষৰ মাজত নাম পাইছিল। ²⁵তেওঁ ত্ৰিশ জন সাধাৰণ সৈনিকৰ মাজত অধিক মৰ্যদা পাইছিল, তথাপি তেওঁ সেই তিনি জন সৈনিকৰ সমান মৰ্যদ্যা পোৱা নাছিল। তথাপিও দায়ুদে তেওঁক নিজৰ অঙ্গ-ৰক্ষকসকলৰ ওপৰত অধ্যক্ষ পাতিছিল।

²⁶পৰাক্ৰমী বীৰপুৰুষসকলৰ নাম: যোৱাবৰ ভায়েক অচাহেল, বেৎলেহমৰ দোদোৰ পুত্ৰ ইলহানন, ²⁷হৰোৰীয়া চম্বো, পলোনীয়া হেলচ,

²⁸তকোৱাৰীয়া ইক্কেচৰ পুত্ৰ ঈৰা, অনাথোতীয়া অবীয়েজৰ, ²⁹হচাতীয়া চিবখয়, অহোহীয়া ঈলয়,

³⁰নটোফাতীয়া মহৰয়, নটোফাতীয়া বানাৰ পুত্ৰ হেলদ, ³¹বিন্যামীনৰ বংশৰ গিবিয়াৰ ৰীবয়ৰ পুত্ৰ ইথয়, পিৰাথোনীয়া বনয়া, ³²গাচ উপত্যকাৰ হুৰয়, অৰ্বাতীয়া অবীয়েল, ³³বহৰমীয়া অজমাব, চালবোনীয়া ইলিয়হবা,

³⁴গিজোনীয়া হাচেমৰ পুত্ৰসকল, হৰাৰীয়া চাগিৰ পুত্ৰ যোনান, ³⁵হৰাৰীয়া চাখৰৰ পুত্ৰ অহীয়াম, উৰৰ পুত্ৰ ইলীফাল, ³⁶মখেৰাতীয়া হেফৰ, পলোনীয়া অহিয়া, ³⁷কৰ্মিলীয়া হিব্ৰো, ইজবয়ৰ পুত্ৰ নাৰয়,

³⁸নাখনৰ ভায়েক যোৱেল, হগ্ৰীৰ পুত্ৰ মিডৰ, ³⁹অস্মোনীয়া চেলক, চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ অস্ত্ৰবাহক বেৰোতীয়া নহৰয়, ⁴⁰যিত্ৰীয়া ঈৰা, যিত্ৰীয়া গাৰেব, ⁴¹হিত্ৰীয়া উৰিয়া, অহলয়ৰ পুত্ৰ জাবদ,

⁴²ৰুবেণীয়া চীজাৰ পুত্ৰ ৰুবেণীয়াসকলৰ সেনাপতি অদীনা, আৰু তেওঁৰ লগত ত্ৰিশ জন লোক, ⁴³মাখাৰ পুত্ৰ হানন আৰু মিল্লীয়া যোচাফট,

⁴⁴অষ্টাৰোতীয়া উজ্জিয়া, অৰোয়েৰীয়া হোথমৰ দুজন পুত্ৰ চামা আৰু যিয়ীয়েল,

⁴⁵চিদ্দীৰ পুত্ৰ যিদীয়েল, আৰু তেওঁৰ ভায়েক তীচীয়া যোহা, ⁴⁶মহবীয়া ইলীয়েল, ইলনামৰ দুজন পুত্ৰ যিবীবয় আৰু যোচবিয়া, আৰু মোৱাবীয়া যিথমা; ⁴⁷ইলীয়েল, ওবেদ, আৰু মচোবায়ীয়া যাটীয়েল।

Chapter 12

দায়ুদৰ পক্ষৰ লোকসকলৰ বিষয়।

¹যি সময়ত তেওঁ কীচৰ পুত্ৰ চৌলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাই আহিছিল, সেই সময়ত চিল্লগলৈ দায়ুদৰ ওচৰলৈ অহা লোকসকল এওঁলোক। তেওঁলোক যুদ্ধত তেওঁক সহায় কৰা সৈনিকৰ মাজৰ আছিল। ²তেওঁলোক ধনুৰ্দ্ধৰ, সোঁ আৰু বাওঁ হাতেৰে ফিঙ্গাৰ শিল মাৰিবলৈ, আৰু ধনুৰে কাঁড় মাৰিবলৈ নিপুণ আছিল। তেওঁলোক বিন্যামীনীয়া চৌলৰ জাতিৰ লোক আছিল।

³প্ৰধান অহীয়েজৰ আছিল, তেওঁৰ পাছত যোৱাচ-তেওঁলোক দুয়োজনে গিবিয়াতীয়াৰ চমায়াৰ পুত্ৰ। অজমাবতৰ দুজন পুত্ৰ যিজীয়েল আৰু পেলট, এওঁলোকৰ মাজত বৰাখা ও অনাথুতীয়া য়েহুও আছিল, ⁴ত্ৰিশ জনৰ মাজত এজন সৈনিক আৰু ত্ৰিশ জনৰ ওপৰত নিযুক্ত সেনাপতি গিবিয়োনীয়া যিচময়া আছিল, যিৰিমিয়া, জহজীয়েল, যোহানন, আৰু গদেৰোথীয়া যোজাব,

⁵ইলিয়ুজ, যিৰিমো বিয়লিয়া, চমৰিয়া, আৰু হৰুফীয়া চফটিয়া, ⁶ইলকানা, যিচিয়া, অজবেল, যোৱেজৰ, আৰু যাচবিয়াম, এওঁলোক কোৰহীয়া লোক, আৰু ⁷গদোৰৰ যিৰোহমৰ পুত্ৰ যোৱেল আৰু জবদিয়া।

⁸গাদীয়াসকলৰ মাজৰ কিছুমান লোকে মৰুপ্ৰান্তৰ দুৰ্গত দায়ুদৰ লগত যোগ দিছিল। তেওঁলোক যুদ্ধাৰু, যুদ্ধৰ বাবে প্ৰশিক্ষণ প্ৰাপ্ত, তেওঁলোক ঢাল আৰু যাঠী ধৰাত সক্ষম আছিল; তেওঁলোকৰ মুখ সিংহৰ মুখৰ দৰে আছিল। তেওঁলোক পৰ্বতত থকা হৰিণাৰ নিচিনা বেগী আছিল।

⁹তেওঁলোকৰ মাজত এজৰ নেতা আছিল, দ্বিতীয় ওবদিয়া, তৃতীয় ইলীয়াব, ¹⁰চতুৰ্থ মিচমনা, পঞ্চম যিৰিমীয়া, ¹¹ষষ্ঠ অত্তয়, সপ্তম ইলীয়েল, ¹²অষ্টম যোহানন, নৱম ইলজাবদ, ¹³দশম যিৰিমীয়া, আৰু একাদশ মগবন্নয়।

¹⁴গাদৰ পুত্ৰসকল সৈনিকসকলৰ সেনাপতি আছিল। যি জন সৰু, তেওঁ এশ জনক, আৰু যি জন ডাঙৰ, তেওঁ এক হাজাৰ জনক নেতৃত্ব দিছিল। ¹⁵তেওঁলোক প্ৰথম মাহত যৰ্দন পাৰ হৈছিল, যেতিয়া ইয়াৰ পানী দুয়োপাৰে বাগৰি পাৰ হয়, এনে সময়ত তেওঁলোক পাৰ হৈ, পূব আৰু পশ্চিম দুয়ো দিশৰ উপত্যকাত বাস কৰা সকলক খেদিছিল।

¹⁶বিন্যামীনৰ আৰু যিহূদাৰ মাজৰ কিছুমান লোক দায়ুদৰ দুৰ্গলৈ আহিল। ¹⁷দায়ুদে তেওঁলোকক সাক্ষাৎ কৰিবৰ বাবে বাহিৰ ওলাই তেওঁলোকক সন্মোদন কৰি ক'লে, “যদি তোমালোকে মোক শাল্ফনা দিবৰ বাবে মোৰ ওচৰলৈ আহিছা, তেনেহ'লে তোমালোকে মোৰ সৈতে যোগ দিব পাৰা। কিন্তু, যদি বিশ্বাস-ঘাত কৰি মোৰ শত্ৰুবোৰক মোক শোধাই দিবলৈ আহিছা, তেনেহ'লে আমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰে চাওক আৰু তোমালোকক দণ্ড দিয়ক, কাৰণ এতিয়ালৈকে মই একো ভুল কৰা নাই।”

¹⁸তাৰ পাছত ত্ৰিশ জনৰ ওপৰত সেনাপতি হৈ থকা অমাচয়ৰ ওপৰত আত্মাই স্থিতি ল'লে। অমাচয়ে ক'লে, “হে দায়ুদ, আমি তোমাৰেই। যিচয়ৰ পুত্ৰ, আমি তোমাৰ ফলীয়া। শান্তি হওক, তোমাক যি সকলে সহায় কৰে তেওঁৰো শান্তি হওক। তোমাক সহায় কৰা সকলৰো শান্তি হওক, কিয়নো তোমাৰ ঈশ্বৰে তোমাক সহায় কৰিছে।” তেতিয়া দায়ুদে তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰি নিজৰ সৈন্যদলৰ সেনাপতি পাতিলে।

¹⁹চৌলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ ফিলিস্তীয়াসকলৰ লগত দায়ুদ যোৱাৰ সময়ত, মনচিৰ পৰা কিছুমান লোক আতৰিগৈ দায়ুদৰ ফলীয়া হ'ল। কিন্তু তেওঁলোকে ফিলিস্তীয়াসকলক সহায় কৰা নাছিল, কাৰণ ফিলিস্তীয়াসকলৰ অধিপতিসকলে ইজনে সিজনৰ সৈতে পৰামৰ্শ কৰি তেওঁক পঠিয়াই দিলে। তেওঁলোকে ক'লে, “তেওঁ আমাৰ জীৱন বিপদত পেলাই নিজৰ প্ৰভু চৌলৰ ফালে পলায়ন কৰিব।” ²⁰দায়ুদ যেতিয়া চিল্লগলৈ গ'ল, তেতিয়া মনচিৰ যিসকল লোকে তেওঁৰ সৈতে যোগ দিছিল, তেওঁলোক হ'ল অদলহ, যোজাবদ, যিদ্দীয়েল, মীখায়েল, যোজাবদ, ইলীহু, আৰু চিল্লাথয়, মনচি সহস্ৰপতি আছিল।

²¹তেওঁলোকে দায়ুদক ডকাইত-দলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ সহায় কৰিলে, কাৰণ তেওঁলোক যুদ্ধাৰু আছিল। তাৰ পাছত তেওঁলোক সৈনিকৰ সেনাপতি হৈছিল। ²²দিনে দিনে, দায়ুদক সহায় কৰিবৰ বাবে লোকসকল আহি আছিল, যেতিয়ালৈকে তাত ঈশ্বৰৰ সৈন্যদলৰ দৰে এটা মহাসৈন্যদল গঠন নহ'ল।

²³যুদ্ধলৈ সু-সজ্জিত সৈন্য দলৰ এইখন লিপিবদ্ধ নথি পত্ৰ, যি সকল হিব্ৰোণলৈ দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহিছিল, যাতে যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে চৌলৰ পৰা ৰাজ্য লৈ তেওঁক দিব পাৰে। ²⁴যিহূদাৰ যি সকল লোক ঢাল আৰু যাঠী ধৰি যুদ্ধলৈ সাজো হৈছিল তেওঁলোক ছয় হাজাৰ আঠ শ আছিল। ²⁵চিমিয়োন সকলৰ পৰা সাত হাজাৰ এশ যুদ্ধাৰু আছিল।

²⁶লেবী সকলৰ পৰা চাৰি হাজাৰ ছয় যুদ্ধাৰু আছিল। ²⁷যিহোয়াদা হাৰোণৰ বংশৰ প্ৰধান লোক আছিল, আৰু তেওঁৰ সৈতে তিনি হাজাৰ সাত শ লোক আছিল। ²⁸চাদোকৰ সৈতে, এজন ডেকা বীৰ আৰু সাহসী ব্যক্তি আছিল, তেওঁৰ পিতৃৰ পৰিয়ালৰ পৰা বাইশ জন প্ৰধান লোক আছিল।

- ²⁹বিন্যামীনৰ পৰা চৌলৰ জাতিৰ তিনি হাজাৰ লোক আছিল। এই সময়লৈকে তেওঁলোকৰ বেছি ভাগ লোক চৌলৰ বিশ্বাসী হৈ আছিল।
- ³⁰ইফ্ৰয়িম সকলৰ মাজত বিশ হাজাৰ আঠ শ যুদ্ধাৰ আছিল, তেওঁলোক নিজৰ পিতৃ পৰিয়ালত নামজ্বলা লোক আছিল। ³¹মনচিৰ আধা জাতিৰ পৰা ওঠৰ হাজাৰ নামজ্বলা লোক আছিল, এওঁলোকে দায়ুদক ৰজা পাতিবলৈ আহিছিল।
- ³²ইচাখৰৰ পৰা দুশ প্ৰধান লোক আছিল। এওঁলোকে সেই সময়ৰ সকলো কথা জানিছিল আৰু ইস্ৰায়েলে কি কৰা উচিত, সেই বিষয়েও তেওঁলোকে জানিছিল। তেওঁলোকৰ সম্পৰ্কীয় লোকসকলে আজ্ঞাৰ অধীনত আছিল। ³³জবুলুনৰ মাজত পঞ্চাশ হাজাৰ যুদ্ধাৰ লোক যুদ্ধৰ বাবে প্ৰস্তুত হৈ সকলো প্ৰকাৰ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ লগত লৈ আৰু দুই মন নোহোৱাকৈ বিশ্বাসী হৈ যুদ্ধ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত আছিল।
- ³⁴নপ্তালীৰ মাজত এক হাজাৰ কৰ্মচাৰী, আৰু তেওঁলোকৰ লগত ঢাল আৰু যাতী ধৰা সাতত্ৰিশ হাজাৰ লোক আছিল। ³⁵দানীয়াসকলৰ মাজত আঠাইশ হাজাৰ ছশ লোক যুদ্ধৰ বাবে প্ৰস্তুত আছিল।
- ³⁶আচেৰৰ মাজত যুদ্ধৰ বাবে চল্লিশ হাজাৰ লোক প্ৰস্তুত আছিল। ³⁷যৰ্দনৰ সিপাৰত থকা ৰবেণীয়াসকলৰ, গাদীয়াসকলৰ, আৰু মনচিৰ আধা জাতিৰ মাজত যুদ্ধৰ বাবে সকলো প্ৰকাৰ অস্ত্ৰ ধৰা এক লাখ বিশ হাজাৰ লোক আছিল।
- ³⁸সকলো সৈনিকসকল যুদ্ধৰ বাবে যুগুত হৈ দায়ুদক সকলো ইস্ৰায়েল লোক সকলৰ ওপৰত ৰজা পাতিবলৈ সম্পূৰ্ণ মনেৰে হিব্ৰোণলৈ আহিছিল। সকলো অৱশিষ্ট ইস্ৰায়েল লোকসকলে দায়ুদক ৰজা পাতিবলৈ সদ-ভাৱেৰে এক হৈছিল। ³⁹তেওঁলোকে সেই ঠাইতে তিনি দিন দায়ুদৰ লগত ভোজন-পান কৰি থাকিল, কাৰণ তেওঁলোকৰ সম্বন্ধীয়সকলে তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বস্তু যুগুত কৰি থৈছিল। ⁴⁰ওপৰৰি, যি সকল তেওঁলোকৰ ওচৰত আছিল, ইচাখৰ, জবুলুন, আৰু নপ্তালীৰ লোকসকলে গাধবোৰৰ পিঠিত পিঠা, উটবোৰ, খচ্চবোৰ, আৰু ষাড-গৰুবোৰ, ডিমৰুৰ শেকা পিঠা, কিচমিচৰ খোপা, দ্ৰাক্কাৰস, আৰু তেল, ষাড গৰুবোৰ আৰু ভেড়া আনিছিল, কাৰণ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে উৎসৱ পালন কৰি আছিল।

Chapter 13

ওবেদ-ইদোমৰ ঘৰলৈ নিয়ম-চন্দুক অনা। দায়ুদে ফিলিষ্টীয়াসকলক জয় কৰা।

- ¹দায়ুদে সহস্ৰপতি, শতপতি আৰু সকলো প্ৰধান লোকসকলৰ সৈতে পৰামৰ্শ কৰিলে। ²দায়ুদে ইস্ৰায়েলৰ সমবেত লোকসকলক ক'লে, “যদি তোমালোকৰ দৃষ্টিত ভাল হয়, আৰু আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ইচ্ছা হয়, তেন্তে আহাঁ আমি ইস্ৰায়েল দেশত সকলো ফালে অৱশিষ্ট থকা আমাৰ ভাইসকলক, পুৰোহিতসকলক আৰু তেওঁলোকৰ নগৰত বাস কৰা লেবীয়াসকলক আমাৰ লগত একগোট হবলৈ বাৰ্তাবাহকৰ যোগেদি বাৰ্তা পঠাওঁক। ³আহাঁ আমাৰ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আমি নিজৰ ওচৰলৈ উভটাই আনোঁক, কাৰণ চৌলৰ ৰাজত্বৰ সময়ত আমি তাৰ বিষয়ে কোনো বিচাৰ কৰা নাছিলোঁ।” ⁴তেতিয়া সমাজৰ সকলো লোকে সেই কাৰ্য কৰিবলৈ মান্তি হ'ল, কাৰণ সেই কথা তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত ভাল দেখিলে।
- ⁵সেয়েহে কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ পৰা ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক আনিবলৈ, দায়ুদে মিচৰ দেশৰ চীহোৰ নদীৰ পৰা লেবো সমাতলৈকে ইস্ৰায়েলী লোকসকলক একগোট কৰিলে। ⁶ঈশ্বৰৰ নামেৰে প্ৰখ্যাতে হোৱা, কৰব দুটাৰ মাজত বহা ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক যিহুদাৰ অধীনত থকা বালো অৰ্থাৎ কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ পৰা আনিবলৈ দায়ুদ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক সেই ঠাইলৈ গ'ল।
- ⁷সেয়েহে তেওঁলোকে অবীনাডবৰ ঘৰৰ পৰা ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক উলিয়াই আনিলে আৰু এখন নতুন ৰথত তুলিলে। উজ্জা আৰু অহিয়া সেই ৰথৰ পথ প্ৰদৰ্শক হ'ল। ⁸দায়ুদ আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে বীণা, বেহেলা, খঞ্জৰী, তাল, আৰু তুৰী বাদ্যেৰে গীত-গান কৰি ঈশ্বৰৰ উদ্দেশে উৎসৱ উৎযাপন কৰিলে।
- ⁹যেতিয়া তেওঁলোকে কীদোনৰ ধান মৰণা মৰা ঠাই পালে, তেতিয়া ষাড-গৰুহালে উজুটি খোৱাত উজ্জাই নিয়ম-চন্দুকটো হাত মেলি থাপমাৰি ধৰিলে। ¹⁰উজ্জালৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত হ'ল, আৰু তেওঁক বধ কৰিলে, কাৰণ তেওঁ নিয়ম-চন্দুক ধৰিবলৈ হাত মেলিছিল। সেই ঠাইতেই ঈশ্বৰৰ সনুখত তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল। ¹¹যিহোৱাই উজ্জাক আঘাত কৰাৰ বাবে দায়ুদৰ খং উঠিল। আজিলৈকে সেই ঠাইৰ নাম পেৰচ-উজ্জা (উজ্জাৰ আঘাত) হৈ আছে।
- ¹²দায়ুদে ঈশ্বৰলৈ সেই দিনা ভয় কৰিলে। তেওঁ ক'লে, “ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক মোৰ ঘৰলৈ মই কেনেকৈ আনিম?” ¹³সেয়েহে দায়ুদে নিয়ম-চন্দুক দায়ুদৰ নগৰলৈ নানিলে কিন্তু একাষৰীয়াকৈ লৈ গ'ল আৰু গাতীয়াৰ ওবেদ-ইদোমৰ ঘৰত থলে। ¹⁴ঈশ্বৰৰ সেই নিয়ম-চন্দুক ওবেদ-ইদোমৰ পৰিয়ালবৰ্গৰ সৈতে তেওঁৰ ঘৰত তিনি মাহ থাকিল। সেয়েহে যিহোৱাই তেওঁৰ ঘৰ আৰু তেওঁৰ অধিকাৰত থকা সকলোকে আশীৰ্বাদ কৰিলে।

Chapter 14

¹তাৰ পাছত তুৰৰ ৰজা হীৰমে দায়ুদৰ ওচৰলৈ বাৰ্তাবহক পঠালে, আৰু তেওঁৰ বাবে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ এৰচ কাঠ, কাঠমিস্ত্ৰী, আৰু ৰাজমিস্ত্ৰীসকলক পঠালে। ²দায়ুদে বুজিলে যে, যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তেওঁক ৰজা অভিষিক্ত কৰিলে, আৰু তেওঁৰ ৰাজ্য ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ বাবে উন্নতিৰ শিখৰলৈ গ'ল।

³দায়ুদে যিৰুচালেমত বহুতো ভাৰ্যা গ্ৰহণ কৰিলে, তেওঁলোকৰ পৰা তেওঁ অনেক পুত্ৰ ও কন্যাৰ পিতৃ হ'ল। ⁴যিৰুচালেমত তেওঁৰ জন্ম হোৱা পুত্ৰসকলৰ নামবোৰ হ'ল: চম্মুৱা, চোবব, নাথন, চলোমন, ⁵যিডৰ, ইলীচুৱা ইল্লেলট, ⁶নোগহ, নেফগ, যাকীয়া, ⁷ইলীচামা, বিলিয়াদা, আৰু ইলিফেলট।

⁸দায়ুদক সমস্ত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা স্বৰূপে অভিষেক কৰাৰ কথা যেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলে শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোক সকলোৱে দায়ুদক চাবলৈ ওলাই গ'ল। কিন্তু দায়ুদে এই কথা শূনি তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে ওলাই গ'ল। ⁹সেই সময়ত ফিলিষ্টীয়াসকলে আহি, ৰফায়ীম সমতলত লুট কৰিছিল।

¹⁰তেতিয়া দায়ুদে সহায়ৰ বাবে যিহোৱাক সুধিলে। তেওঁ ক'লে, “মই ফিলিষ্টীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিব লাগে নে? আপুনি মোক তেওঁলোকৰ ওপৰত জয়ী হব দিব নে?” যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, “আক্ৰমণ কৰা, কাৰণ মই নিশ্চয়ে তোমাক তেওঁলোকক দিম।” ¹¹সেয়েহে তেওঁলোক বাল পৰাটামলৈ আহিল, আৰু দায়ুদে তেওঁলোকক তাত পৰাজয় কৰিলে। তেওঁ মন্তব্য কৰিছিল, “ঈশ্বৰে মোৰ হাতৰ দ্বাৰাই মোৰ শত্ৰুবোৰক বানপানীয়ে ভেটা ভঙাৰ দৰে ভাঙিলে।” সেয়েহে এই ঠাইৰ নাম বাল-পৰাটাম (ভঙা স্থান) হ'ল। ¹²সেই ঠাইতে তেওঁলোকে নিজৰ দেৱমূৰ্ত্তিবোৰ এৰি গ'ল, আৰু দায়ুদৰ আজ্ঞাত সেইবোৰ জুইত পোৰা হ'ল।

¹³তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলে পুনৰ সেই সময়ত লুট কৰিলে। ¹⁴সেয়েহে দায়ুদে পুনৰ সহায়ৰ বাবে ঈশ্বৰক সুধিলে, ঈশ্বৰে তেওঁক ক'লে, “তুমি তেওঁলোকক সন্মুখৰ পৰা আক্ৰমণ নকৰিবা, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁলোকৰ পাছফালে আগুৰি ধৰিবা আৰু বালছম কাঠনিৰ মাজেদি তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহিবা।

¹⁵যেতিয়া বালছম গছৰ ওপৰেৰে সৈন্য যোৱাৰ নিচিনা বতাহৰ শব্দ শূনিবা, তেতিয়া তুমি সজোৰে আক্ৰমণ কৰিবা। তুমি এইদৰে কৰিবা, কাৰণ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যসকলক আক্ৰমণ কৰিবৰ অৰ্থে ঈশ্বৰ তোমাৰ আগত যাওঁতা হ'ব। ¹⁶সেয়ে দায়ুদে ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাৰ দৰে কাৰ্য কৰিলে। তেওঁ গিবিয়োনৰ পৰা গেজৰলৈকে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যক পৰাজিত কৰিলে। ¹⁷এইদৰে দায়ুদৰ সুখ্যাতি দেশৰ সকলো ফালে বিয়পি গ'ল, আৰু যিহোৱাই তেওঁৰ প্ৰতি সকলো দেশীয় লোকৰ ভয় জন্মালে।

Chapter 15

যিৰুচালেমলৈ নিয়ম-চন্দুক অনা। দায়ুদৰ স্তুতি-গীত।

¹তাৰ পাছত দায়ুদে নিজৰ বাবে দায়ুদৰ নগৰত ঘৰবোৰ নিৰ্মাণ কৰিলে। তেওঁ ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকৰ বাবে ঠাই যুগুত কৰিলে আৰু তাৰ বাবে এটা তম্বু তৰিলে। ²তেতিয়া দায়ুদে ক'লে, “ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক কেৱল লেবীয়াসকলে বব পাৰিব, কাৰণ যিহোৱাই নিয়ম-চন্দুক ববলৈ আৰু সদা-সৰ্বদাই তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ তেওঁলোকক মনোনীত কৰিছে।” ³দায়ুদে যি ঠাই যুগুত কৰিছিল, সেই ঠাইলৈ যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক আনিবৰ বাবে তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকক যিৰুচালেমত গোট খোৱালে।

⁴দায়ুদে হাৰোণৰ বংশধৰসকলক আৰু লেবীয়াসকলক এক গোট কৰিলে।

⁵কহাতৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ মুখ্য লোক উৰীয়েল, আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয়সকল এশ বিশ জন আছিল।

⁶মৰাৰীৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ মুখ্য লোক অচায়া, আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয়সকল দুশ বিশ জন আছিল।

⁷গেৰোমৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ মুখ্য লোক যোৱেল, আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয়সকল এশ ত্ৰিশ জন আছিল।

⁸ইলীচাফনৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ মুখ্য লোক চময়িয়া, আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয়সকল দুশ জন আছিল।

⁹হিব্ৰোণৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ মুখ্য লোক ইলীয়েল, আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয়সকল আশী জন আছিল।

¹⁰উজ্জীয়েলৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ মুখ্য লোক অশ্মীনাদব, আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয়সকল এশ বাৰ জন আছিল।

¹¹দায়ুদে চাদোক আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিতক, আৰু লেবীয়া উৰীয়েল, অচায়া, যোৱেল, চময়িয়া, ইলীয়েল, আৰু অশ্বীনাদবক মাতিলে।

¹²তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোক লেবীয়াসকলৰ বংশৰ মূল মানুহ। মই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ বাবে যি ঠাই যুগুত কৰিছো, সেই ঠাইলৈ যাতে এই নিয়ম-চন্দুক আনিব পাৰো, তাৰ বাবে তুমি আৰু তোমাৰ ভাইসকলে নিজকে পবিত্ৰ কৰা।

¹³প্ৰথম বাৰ তোমালোকে তাক বৈ অনা নাই। এই কাৰণে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাক আঘাত কৰিলে। কাৰণ আমি তেওঁৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁক বিচৰা নাছিলোঁ বা বাধ্য হোৱা নাছিলোঁ।” ¹⁴সেয়ে পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক আনিবৰ বাবে নিজকে পবিত্ৰ কৰিলে। ¹⁵যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে মোচিয়ে যেনেকৈ আজ্ঞা কৰিছিল, তেনেকৈ লেবীয়াসকলে কাঠৰ দীঘল মাৰিৰে নিজৰ কান্ধত যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক বৈ ল'লে।

¹⁶দায়ুদে লেবীয়াসকলৰ মুখ্য লোকসকলক ক'লে, যে, তেওঁলোকৰ বাদ্যকৰ ভাইসকলক বাদ্যযন্ত্ৰৰ সৈতে নেবল, বীণা, আৰু তাল বজাই মহা-ধ্বনি কৰি আৰু আনন্দেৰে উচ্ছ-স্বৰে গীত-গান কৰিবলৈ নিযুক্ত কৰক। ¹⁷সেয়ে লেবীয়াসকলে যোৱেলৰ পুত্ৰ হেমনক আৰু তেওঁৰ ভায়েকৰ মাজৰ এজন, বেৰেথিয়াৰ পুত্ৰ আচফক, তেওঁলোক মৰাৰীৰ বংশধৰৰ সন্তান আৰু কুচায়াৰ পুত্ৰ এখনকো নিযুক্ত কৰিছিল। ¹⁸তেওঁলোকৰ লগত তেওঁলোকৰ দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ সন্তান: জখৰিয়া, বেন, যাজীয়েল, চমীৰামোৎ, যিহীয়েল, উন্নী, ইলীয়াব, বনায়, মাচেয়া, মন্তিথিয়া, ইলীফলেছ, মিক্ৰেয়া, ওবেদ-ইদোম আৰু দুৱৰী যিহীয়েলক নিযুক্ত কৰিলে।

¹⁹বাদ্যকৰ হেমন, আচফ, আৰু এখনক পিতলৰ তালেৰে মহা-ধ্বনি কৰিবলৈ নিযুক্ত কৰিছিল, ²⁰জখৰিয়া, অজীয়েল, চমীৰামোৎ, যিহীয়েল, উন্নী, ইলীয়াব, মাচেয়া, আৰু বনায়, এওঁলোকক অলামোৎ সুৰত বেহেলা বজাবলৈ, ²¹মন্তিথিয়া, ইলীফলেছ, মিক্ৰেয়া, ওবেদ-ইদোম, যিহীয়েল, আৰু অজজীয়াক চিমিনীৎ সুৰত বীণা বজাবলৈ প্ৰধান বাদ্যকৰ হ'বলৈ নিযুক্ত কৰা হ'ল।

²²লেবীয়াসকলৰ মাজত কননিয়া মুখ্য গায়ক আছিল, তেওঁ গীত পৰিচালনা কৰিছিল, কাৰণ তেওঁ নিপুণ আছিল। ²³বেৰেথিয়া আৰু ইলকানা নিয়ম-চন্দুকৰ ৰথীয়া আছিল। ²⁴চবনিয়া, যোচাফট, নখনেল, অমাচয়, জখৰিয়া, বনায়, আৰু ইলীয়েজৰ, পুৰোহিতসকলে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকৰ সন্মুখত তুৰী বজাইছিল। ওবেদ-ইদোম আৰু যিহীয়া নিয়ম-চন্দুকৰ ৰথীয়া আছিল।

²⁵সেয়ে দায়ুদ, ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধসকল, আৰু সহস্ৰপতিসকলে আনন্দ কৰি কৰি, ওবেদ-ইদোমৰ ঘৰৰ পৰা যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক আনিবলৈ গ'ল। ²⁶যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক বৈ আনিবলৈ লেবীয়াসকলক ঈশ্বৰে সহায় কৰিছিল, আৰু তেওঁলোকে সতোটা ষাড়-গৰু আৰু সাতোটা মেৰ উৎসৰ্গ কৰিছিল।

²⁷দায়ুদ, নিয়ম-চন্দুক বৈ অনা লেবীয়াসকল, গায়কসকল, আৰু গায়কসকলৰ লগত গীতৰ পৰিচালক কননিয়া, এওঁলোক সকলোৱে মিহি শণ সূতাৰ চোলা পিন্ধিছিল। দায়ুদে শণ সূতাৰ এফোদ কাপোৰ পিন্ধিছিল। ²⁸এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ সকলোৱে মহা জয়-ধ্বনিৰে, শিঙাৰ শব্দেৰে, তালেৰে, বেহেলাৰে আৰু বীণাৰ মহা-ধ্বনিৰে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক লৈ আহিছিল।

²⁹কিন্তু যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক দায়ুদৰ নগৰত সোমাওঁতে, তোলৰ জীয়েক মীখলে, খিড়িকীয়েদি চাই দেখিলে যে, দায়ুদ ৰজাই নাচি নাচি আনন্দ কৰি আছিল। তেতিয়া তেওঁ নিজৰ অন্তৰতে দায়ুদক হেয়জ্ঞান কৰিলে।

Chapter 16

¹তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক বৈ আনিলে আৰু দায়ুদে নিয়ম-চন্দুকৰ বাবে তৰা তম্বুৰ মাজত ৰাখিলে। তাৰ পাছত ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে হোম-বলি আৰু সমজুৱা বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। ²দায়ুদে হোম-বলি আৰু সমজুৱা বলি উৎসৰ্গ কৰি শেষ কৰাৰ পাছত, তেওঁ যিহোৱাৰ নামেৰে লোকসকলক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ³তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকক, পুৰুষ আৰু মহিলাৰ মাজত এটাকৈ পিঠা, এটুকুৰাকৈ মাংস, আৰু এটাকৈ কিচমিচৰ পিঠা ভগাই দিলে।

⁴দায়ুদে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ সন্মুখত পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গুণ গাবলৈ, আৰু তেওঁৰ ধন্যবাদ-প্ৰশংসা কৰিবলৈ, লেবীয়াসকলৰ কেইজনমানক নিযুক্ত কৰিলে। ⁵সেই লেবীয়াসকলৰ মাজত প্ৰধান আছিল আচফ। তেওঁৰ পাছত জখৰিয়া, যিহীয়েল, চমীৰামোৎ, যিহীয়েল, মন্তিথিয়া, ইলীয়াব, বনায়, ওবেদ-ইদোম, আৰু যিহীয়েল, এওঁলোকে বেহেলা আৰু বীণা বজাইছিল। আচফে মহা-ধ্বনিৰে তাল বজাইছিল, ⁶যহজীয়েল আৰু বনায়, এই দুজন পুৰোহিতে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ আগত প্ৰতিদিনে শিঙা বজাইছিল।

⁷তাৰ পাছত সেই দিনাই দায়ুদে যিহোৱাক ধন্যবাদ দিবৰ বাবে এই গীত গাবলৈ আচফ আৰু তেওঁৰ ভাইসকলক নিযুক্ত কৰিলে।

⁸যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, তেওঁৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰা;

জাতিসকলৰ মাজত কৰা তেওঁৰ কাৰ্য্যবোৰ জনোৱা।

⁹তেওঁৰ উদ্দেশ্যে গীত গোৱা, তেওঁৰ মহিমা কৰা;

তেওঁৰ সকলো আচৰিত কাৰ্য্যবোৰ কোৱা।

10 তেওঁৰ পবিত্ৰ নামৰ গৌৰৱ কৰা;

যিহোৱাক বিচৰা সকলৰ মনে আনন্দ কৰক।

11 যিহোৱাক বিচৰা আৰু তেওঁৰ শক্তিক বিচৰা;

সদায় তেওঁৰ উপস্থিতি বিচাৰা।

12 তেওঁ কৰা আচৰিত কৰ্ম্মবোৰ সোঁৱৰণ কৰা,

তেওঁৰ অদ্ভুত কাম আৰু তেওঁৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ সোৱঁৰা।

13 তেওঁৰ দাস ইস্ৰায়েলৰ বংশধৰসকল,

তেওঁৰ মনোনীত সকলৰ মাজৰ এজন যাকোবৰ লোক,

14 তেওঁ যিহোৱা, আমাৰ ঈশ্বৰ।

তেওঁৰ শাসন-প্ৰণালী সকলো পৃথিৱীত প্ৰচলিত।

15 তোমালোকে তেওঁৰ নিয়মটি চিৰদিনলৈকে মনত ৰাখা,

এক হাজাৰ পুৰুষক তেওঁৰ বাক্য আজ্ঞা কৰা।

16 তেওঁ অৱ্ৰাহামৰ লগত স্থাপন কৰা নিয়ম,

আৰু ইচহাকলৈ কৰা শপত তোমালোকে সোঁৱৰণ কৰা।

17 আৰু এইদৰে তেওঁ যাকোবৰ বাবে এটা বিধান স্থিৰ কৰিলে,

আৰু ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে এটা অনন্তকাল স্থায়ী নিয়ম স্থিৰ কৰিলে।

18 তেওঁ ক'লে, "মই তোমাক কনান দেশ দিম,

তোমাৰ স্বত্ব থকা আধিপত্য দিম।"

19 মই কৈছিলো সেই সময়ত তোমালোকৰ সদস্য কম আছিল,

সেয়ে অতি তাকৰ, আৰু দেশত প্ৰবাসী আছিল।

20 তেওঁলোক এক দেশৰ পৰা আন দেশলৈ,

এক ৰাজ্যৰ পৰা আন ৰাজ্যলৈ

21 তেওঁ তেওঁলোকক অত্যাচাৰ কৰিবলৈ কাকো নিদিলে;

তেওঁ তেওঁলোকৰ বাবে ৰজা সকলকো শাস্তি দিছিল।

22 তেওঁ কৈছিল, "তোমালোকে মোৰ অভিষিক্ত সকলক নুচুবা,

আৰু মোৰ ভাববাদী সকলৰ কোনো অনিষ্ট নকৰিবা।"

23 হে সমস্ত পৃথিৱী, যিহোৱাৰ উদ্দেশে গীত গোৱা;

প্ৰতিদিনে তেওঁৰ পৰিত্ৰাণ ঘোষণা কৰা।

24 জাতিসকলৰ মাজত, তেওঁৰ গৌৰৱ প্ৰকাশ কৰা,

জাতিসকলৰ মাজত তেওঁৰ আচৰিত কৰ্ম্ম ঘোষণা কৰা।

25 কাৰণ যিহোৱা মহান আৰু অতি প্ৰশংসনীয়;

আৰু আন সকলো দেৱতা বোৰতকৈ তেওঁ ভয়ানক।

26 কাৰণ জাতি সকলৰ সকলো দেৱতাবোৰ প্ৰতিমা মাথোন,

কিন্তু তেওঁ যিহোৱা যি জনে আকাশ-মণ্ডল সৃষ্টি কৰিলে।

27 মহিমা আৰু প্ৰতাপ তেওঁৰ সাক্ষাতে আছে।

তেওঁৰ স্থানত শক্তি আৰু আনন্দ থাকে।

28 জাতি সমূহৰ লোকসকল, তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গৌৰৱ আৰু শক্তি আৰোপ কৰা।

যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গৌৰৱ আৰু শক্তি দিয়া;

29 যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁৰ নাম গৌৰৱ কৰা।

তেওঁৰ আগত উপহাৰ লৈ আহাঁ।

পবিত্ৰতাৰে বিভূষিত হৈ যিহোৱাৰ আগত আঁঠুকাঢ়া।

30 সমস্ত পৃথিৱী, তেওঁৰ আগত কম্পমান হোৱা।

পৃথিৱী খনো লৰচৰ নোহোৱাকৈ স্থাপিত হৈছে।

31 আকাশ-মণ্ডল আনন্দ কৰক, আৰু পৃথিৱীও উল্লাসিত হওক;

জাতি সমূহৰ মাজত তেওঁলোকে কওঁক, “যিহোৱাই ৰাজত্ব কৰিছে।”

32 সমুদ্ৰ আৰু তাৰ সকলোৱে গৰ্জ্জন কৰক; আৰু যিবোৰে তাক পূৰ্ণ কৰে, সেইবোৰেও উচ্চস্বৰে আনন্দ কৰক।

পথাৰবোৰ আৰু তাত থকা সকলোৱেও আনন্দ কৰক।

33 তেতিয়া কাঠনিৰ সকলো গছবোৰে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে উচ্চস্বৰে আনন্দ কৰিব,

কাৰণ তেওঁ পৃথিৱীৰ বিচাৰ কৰিবলৈ আহি আছে।

34 যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, কাৰণ তেওঁ মঙ্গলময়,

কাৰণ তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে।

35 আৰু কোৱা, “হে আমাৰ উদ্ধাৰকৰ্তা ঈশ্বৰ, আমাক উদ্ধাৰ কৰা।

তোমাৰ পবিত্ৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিবলৈ, তোমাৰ প্ৰশংসাত জয়-ধ্বনি কৰিবলৈ;

আমাক একলগ কৰি আন জাতিবোৰৰ পৰা আমাক উদ্ধাৰ কৰা।

যাতে আমি আপোনাৰ পবিত্ৰ নামত ধন্যবাদ কৰিব পাৰো

আৰু আপোনাৰ প্ৰশংসাত মহিমা কৰিব পাৰো।

36 ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য হওক।

অনাদি কালৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে।”

তেতিয়া সকলো লোকে ক’লে, “আমেন” (সেই দৰে হওক) আৰু যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে।

37 প্ৰতিদিনৰ প্ৰয়োজন অনুসাৰে নিয়ম-চলুকৰ আগত একেৰাহে পৰিচৰ্চ্যা কৰিবলৈ, তেওঁ আচফক আৰু তেওঁৰ ভাইসকলক যিহোৱাৰ নিয়ম-

চলুকৰ সন্মুখত ৰাখিলে। 38 ওবেদ-ইদোমৰ লগত তেওঁলোকৰ আঠৰটি জন সম্পৰ্কীয় লোকক ভুক্ত কৰা হ’ল, যিদুথনৰ পুত্ৰ ওবেদ-ইদোম

আৰু লগতে হোচা দুৱৰী হ'ল।³⁹ চাদোক পুৰোহিত, আৰু লগৰীয়া পুৰোহিতসকল গিবিয়োনৰ ওখ ঠাইত যিহোৱাৰ আবাসৰ আগত পৰিচৰ্যা কৰিলে।

⁴⁰হোম-বেদিৰ ওপৰত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে একেৰাহে ৰাতিপুৱা আৰু গধূলি হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল, এইসকলো যিহোৱাই লিখাৰ দৰে কাৰ্য কৰিবলৈ ইস্ৰায়েলক যিহোৱাই আজ্ঞা কৰিছিল।⁴¹ যিহোৱাক ধন্যবাদ দিবলৈ, হেমন, আৰু যিদুথুন লগত নামেৰে মনোনীত অৱশিষ্ট লোকসকলক একেলগে ৰাখিলে, কাৰণ “যিহোৱাৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে,”

⁴²হেমন আৰু যিদুথুন তুৰী, তাল আৰু ঈশ্বৰীয় বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ বজোৱাসকলৰ তত্ত্বাৱধানত আছিল। যিদুথুনৰ পুত্ৰসকল দুৱাৰ ৰখীয়া কৰিছিল।

⁴³তাৰ পাছত সকলো লোক নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ উভটি আহিল, আৰু দায়ুদেও নিজৰ পৰিয়ালসকলক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ উভতি আহিল।

Chapter 17

দায়ুদৰ আগত ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা, আৰু ঈশ্বৰৰ আগত তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা।

¹দায়ুদে নিজৰ ঘৰত স্থায়ীভাৱে বাস কৰাৰ পাছত, তেওঁ নাথন ভাববাদীক ক'লে, “চোৱা, মই এৰচ কাঠেৰে সজা ঘৰত বাস কৰি আছোঁ, কিন্তু যিহোৱাৰ নিয়ম-চলুক তম্বুৰ ভিতৰত আছে।”² তেতিয়া নাথনে দায়ুদক ক'লে, “যাওক, আপোনাৰ মনৰ ভিতৰত যি আছে, তাকে কৰক, কাৰণ ঈশ্বৰ আপোনাৰ লগত আছে।”

³কিন্তু সেই ৰাতিয়েই নাথনলৈ ঈশ্বৰৰ বাক্য আহিল আৰু ক'লে, ⁴“তুমি যোৱা, মোৰ দাস দায়ুদক কোৱা, ‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে: মই বাস কৰিবলৈ মোৰ বাবে তুমি ঘৰ নাসাজিবা।⁵ কাৰণ মই ইস্ৰায়েলক উলিয়াই অনা দিনৰে পৰা আজিলৈকে কোনো ঘৰত বাস কৰা নাই। বৰঞ্চ এটা তম্বুত, এটা আবাসত আৰু বিভিন্ন ঠাইত বাস কৰি আছোঁ।⁶ ইস্ৰায়েলৰ মাজত মই ঠাই সমূহ সলাই থাকোঁতে ইস্ৰায়েলৰ প্ৰজাসকলক প্ৰতিপালন কৰিবলৈ যি সকলক মই নিযুক্ত কৰিছিলোঁ, তেওঁলোকৰ কোনো এজন জানো কৈছিলো, “তোমালোকে কিয় মোৰ বাবে এৰচ কাঠৰ ঘৰ নিৰ্মাণ কৰা নাই?” ”

⁷“সেয়েহে এতিয়া, তুমি মোৰ দাস দায়ুদক কোৱা, ‘বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “মোৰ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ ওপৰত প্ৰশাসক হ'বলৈ, মই তোমাক চৰণীয়া ঠাইৰ পৰা, আৰু মেৰৰ জাকৰ পাছে পাছে যোৱাৰ পৰা বাচি লওঁ।⁸ আৰু তুমি যি যি ঠাইলৈ গৈছিলো, মই তোমাৰ লগত থাকি তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা তোমাৰ আটাই শত্ৰুবোৰক ছেদন কৰিলোঁ। আৰু পৃথিৱীত থকা মহৎ লোকৰ নামৰ দৰে তোমাৰো নাম মহৎ কৰিম।

⁹মই মোৰ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ বাবে এটা ঠাই নিৰ্বাচন কৰিম আৰু তেওঁলোকক ৰোপণ কৰিম, সেয়ে তেওঁলোকে নিজৰ ঠাইতে বাস কৰিব পাৰিব আৰু তেওঁলোকক লৰোৱা নহব। দুৰ্জন লোকসকলে তেওঁলোকক উপদ্ৰৱ কৰিব নোৱাৰিব, যেনেকৈ আগৰ দিনত কৰিছিল, ¹⁰যেতিয়া মই মোৰ ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ ওপৰত বিচাৰকৰ্তাসকলক আজ্ঞা কৰিছিলোঁ যে, মই তোমাৰ শত্ৰুসকলক বশীভূত কৰিম। তদুপৰি মই তোমাক কৈছো যে, মই যিহোৱাই তোমাৰ বাবে এটা ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিম।

¹¹যেতিয়া তোমাৰ আয়ুস সম্পূৰ্ণ হ'ব আৰু তোমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ওচৰলৈ যাব লগা হ'ব, তেতিয়া তোমাৰ পাছত তোমাৰ বংশধৰক বৃদ্ধি কৰিম, আৰু তোমাৰ নিজৰ বংশৰ এজনৰ কাৰণে, মই তেওঁৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰিম। ¹²মোৰ বাবে তেওঁহে এটা ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিব, আৰু মই তেওঁৰ সিংহাসন চিৰস্থায়ী কৰিম।

¹³মই তেওঁৰ পিতৃ হ'ম, আৰু তেওঁ মোৰ পুত্ৰ হ'ব। তোমাৰ পূৰ্বে শাসন কৰা, চৌলৰ পৰা যেনেকৈ মই আঁতৰাইছিলোঁ, তেনেকৈ মই তেওঁৰ পৰা মোৰ বিশ্ৰাযোগ্য নিয়ম আঁতৰ নকৰোঁ। ¹⁴মোৰ ঘৰত আৰু মোৰ ৰাজ্যত তেওঁক সদায় থিৰে ৰাখিম, আৰু তেওঁৰ সিংহাসন চিৰস্থায়ীভাৱে স্থাপন কৰিম।” ¹⁵এই সকলো বাক্য, আৰু এই সকলো দৰ্শন অনুসাৰে নাথনে দায়ুদক বিৱৰণ দি ক'লে।

¹⁶তেতিয়া ৰজা দায়ুদে ভিতৰলৈ গৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত বহিলে; আৰু তেওঁ ক'লে, “মই নো কোন, ঈশ্বৰ যিহোৱা, আৰু মোৰ পৰিয়ালেই বা কি যে, আপুনি মোক আগ স্থান দিছে? ¹⁷আৰু হে ঈশ্বৰ, আপোনাৰ দৃষ্টিত ইও এটা ক্ষুদ্ৰ বিষয় আছিল, আপুনি আপোনাৰ দাসৰ পৰিয়ালৰ বিষয়েও সুদীৰ্ঘদিনৰ কথা কলে, আৰু হে ঈশ্বৰ, মোৰ ভৱিষ্যত পুৰুষসকলকো মোক দেখালে। ¹⁸আপুনি আপোনাৰ দাসক সন্মান দিছে। আপুনি আপোনাৰ দাসক বিশেষ স্বীকৃতি প্ৰদানৰ বিষয়ে মই, দায়ুদ, আপোনাক পুনৰ কি ক'ম?

¹⁹হে যিহোৱা, আপোনাৰ দাসৰ বাবে আৰু নিজৰ অভিপ্ৰায় সিদ্ধ কৰিবলৈ, আপুনি এই মহৎ কৰ্ম সাধন কৰিলে আৰু সকলো মহৎ কৰ্ম প্ৰকাশ কৰিলে। ²⁰হে যিহোৱা, আমি সদায় শুনা অনুসাৰে, আপোনাৰ তুল্য কোনো নাই, আৰু আপোনাৰ বাহিৰে আন কোনো ঈশ্বৰ নাই।

²¹আৰু পৃথিৱীৰ মাজত আপোনাৰ ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ দৰে এনে কোন জাতি আছে? আপুনি ঈশ্বৰ যাক নিজৰ লোক কৰিবলৈ মিচৰৰ পৰা মুক্ত কৰিলে, যাতে মহৎ আৰু ভয়ানক কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ নাম কৰিব। আৰু মিচৰৰ পৰা মুক্ত কৰা আপোনাৰ লোকসকলৰ আগৰ পৰা জাতিসকলক খেদিলে।

²²তোমাৰ ইস্ৰায়েল লোকসকলক তুমি নিজৰ চিৰস্থায়ী লোক কৰিলা, আৰু হে যিহোৱা, তুমি তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ'লা। ²³সেয়েহে এতিয়া হে যিহোৱা, আপুনি আপোনাৰ দাস আৰু তাৰ পৰিয়ালৰ বিষয়ে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে, তাক সদাকাললৈকে স্থিৰ কৰা হওক। যেনেকৈ আপুনি ক'লে, তেনেকৈয়ে কৰক। ²⁴আপোনাৰ নাম চিৰকালৰ বাবে স্থাপিত আৰু মহিমাম্বিত হ'বৰ বাবে লোকসকলে এইদৰে ক'ব, বাহিনীসকলৰ যিহোৱা ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, আপোনাৰ দাস দায়ুদৰ বংশ আপোনাৰ সাক্ষাতে থিৰে থাকিব।

²⁵কাৰণ হে মোৰ ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ বাবে এক বংশ স্থাপন কৰিম বুলি আপুনিয়েই আপোনাৰ দাসৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে। সেই বাবেই মই আপোনাৰ দাস আপোনাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা সাহ পালোঁ। ²⁶এতিয়া হে যিহোৱা, আপুনি ঈশ্বৰ, আৰু আপুনিয়েই আপোনাৰ দাসলৈ এই মঙ্গল-প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে। ²⁷এতিয়া আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি আপোনাৰ দাসৰ বংশক আশীৰ্বাদ কৰক। যাতে আপোনাৰ দাসৰ বংশ যেন আপোনাৰ আগত চিৰকাল থাকে। হে যিহোৱা, আপুনিয়েই আশীৰ্বাদ কৰিলে, আৰু সেয়ে চিৰকাললৈকে আশীৰ্বাদযুক্ত হৈ থাকিব।

Chapter 18

দায়ুদে নানা জাতিক জয় কৰা; তেওঁ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলৰ তালিকা।

¹তাৰ পাছত দায়ুদে ফিলিষ্টীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি পৰাজয় কৰিলে, ফিলিষ্টীয়াসকলৰ অধীনত থকা গাং আৰু তাৰ গাওঁবোৰ তেওঁ কাটি ল'লে। ²তাৰ পাছত তেওঁ মোৱাবক পৰাজয় কৰিলে, আৰু মোৱাবীয়াসকলে দায়ুদৰ দাস হৈ কৰ পৰিশোধ কৰিবলৈ ধৰিলে।

³ফৰাৎ নদীৰ ওচৰত হদৰেজৰে নিজৰ শাসন স্থাপন কৰিবলৈ যাওঁতে, দায়ুদে চোবাৰ ৰজা হদৰেজৰক হমাতত পৰাজয় কৰিলে। ⁴দায়ুদে এক হাজাৰ ৰথ, সাত হাজাৰ অশ্বাৰোহী, আৰু বিশ হাজাৰ পদাতিক সৈন্য বন্দী কৰি ল'লে। আৰু ৰথৰ আটাই ঘোঁৰাবোৰৰ পাছ-ঠেঙৰ সিৰ কাটিলে, কিন্তু তাৰ মাজত এশ ৰথৰ বাবে ঘোঁৰা ৰাখিলে।

⁵যেতিয়া দম্বেচকৰ অৰামীয়াসকলে চোবাৰ ৰজা হদৰেজৰে সহায় কৰিবলৈ আহিলে, তেতিয়া দায়ুদে বাইশ হাজাৰ অৰামীয়ালোকক বধ কৰিলে। ⁶তাৰ পাছত দায়ুদে দম্বেচকৰ অৰাম দেশত দুৰ্গৰক্ষক সৈন্যৰ দল ভিতৰলৈ সুমুৱালে; আৰু অৰামীয়াসকলে দায়ুদৰ দাস হৈ কৰ পৰিশোধ কৰিলে। দায়ুদে যি যি ঠাইত যায়, সেই সকলোতে যিহোৱাই তেওঁক জয়ী হবলৈ দিয়ে।

⁷দায়ুদে হদৰেজৰ দাস কেইজনৰ গাত থকা সোণৰ ঢালবোৰ সোলোকাই যিৰুচালেমলৈ লৈ আহিল। ⁸হদৰেজৰ টিভৎ আৰু কুন নগৰৰ পৰা দায়ুদে অতি অধিক পিতল আনিলে। এই পিতলৰ দ্বাৰাই চলোমনে পিতলৰ সমুদ্ৰ, দুটা স্তম্ভ, আৰু পিতলৰ পাত্ৰবোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল।

⁹যেতিয়া হমাতৰ ৰজা তোয়োৱে শুনিলে যে দায়ুদে চোবাৰ ৰজা হদৰেজৰৰ সকলো সৈন্যসকলক পৰাজয় কৰিলে। ¹⁰তেতিয়া তোয়োৱে নিজৰ পুত্ৰ হদোৰামক দায়ুদ ৰজাক প্ৰণাম জনাবলৈ আৰু আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ তেওঁৰ ওচৰত পঠালে, কাৰণ দায়ুদে হদৰেজৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি তাক পৰাজয় কৰিলে, আৰু কাৰণ তোয়োৱৰ বিৰুদ্ধে হদৰেজৰে যুদ্ধ ঘোষণা কৰিছিল। হদোৰাম নিজৰ লগত ৰূপ, সোণ, আৰু পিতল বস্তু লৈ আহিছিল। ¹¹দায়ুদ ৰজাই ইদোম, মোৱাব, অম্মোন, ফিলিষ্টীয়া আৰু অমালেক আদি সকলো জাতিৰ পৰা অনা ৰূপ আৰু সোণৰ সৈতে এইবোৰ বস্তুও যিহোৱাৰ উদ্দেশে উৎসৰ্গ কৰিলে।

¹²চৰুয়াৰ পুত্ৰ অবিচয়ে লবণ উপত্যকাত ওঠৰ হাজাৰ ইদোমীয়ালোকক বধ কৰিলে। ¹³তেওঁ ইদোমত দুৰ্গৰক্ষক সৈন্যদল স্থাপন কৰিলে আৰু সকলো ইদোমীয়া লোক দায়ুদৰ দাস হ'ল। দায়ুদ যি যি ঠাইত যায়, সেই সকলোতে যিহোৱাই তেওঁক জয়ী হ'বলৈ দিয়ে।

¹⁴দায়ুদে সকলো ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিলে আৰু তেওঁ নিজৰ সকলো লোকৰ ন্যায়-বিচাৰ আৰু ধৰ্মনিষ্ঠাৰে পৰিচালনা কৰিলে।

¹⁵চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাব সৈন্যসকলৰ প্ৰধান সেনাপতি আছিল, আৰু অহিলোদৰ পুত্ৰ যিহোচাফট বৃত্তান্ত লিখক আছিল। ¹⁶অহীটুবৰ পুত্ৰ চাদোক, আৰু অবিয়াথৰৰ পুত্ৰ অবিমেলক পুৰোহিত আছিল, চৰুয়া ৰাজলিখক আছিল; ¹⁷যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়, কৰেথীয়া আৰু পেলেথীয়াসকলৰ ওপৰত আছিল; আৰু দায়ুদৰ পুত্ৰসকল ৰজাৰ পৰামৰ্শদাতা আছিল।

Chapter 19

অম্মোনীয়া, অৰামীয়া, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈতে দায়ুদে যুদ্ধ কৰা।

¹অম্মোনৰ লোকসকলৰ ৰজা নাহচৰ মৃত্যুৰ পাছত, তেওঁৰ পুত্ৰ তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল। ²দায়ুদে ক'লে, "নাহচৰ পুত্ৰ হানোনে মোৰ প্ৰতি দয়া দেখুৱাইছিল, সেয়েহে মইও তেওঁলৈ দয়া কৰিম।" সেই বাবে দায়ুদে তেওঁৰ পিতৃক সান্তনা দিবলৈ বাৰ্তাবহক সকলক পঠালে। দায়ুদৰ দাসসকল অম্মোনৰ দেশত সোমাই হানুনক শান্তনা দিবলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ গ'ল। ³কিন্তু অম্মোনৰ প্ৰধান লোকসকলে হানুনক ক'লে, "দায়ুদে আপোনাক সান্তনা দিবলৈ মানুহ পঠিওৱাৰ বাবে, আপুনি ভাবিছেনে আপোনাৰ পিতৃক সঁচাকৈয়ে সন্মান কৰে?" আপোনাৰ দেশ ধ্বংস কৰিবলৈ তেওঁৰ দাসসকলে অনুসন্ধান কৰি দেশৰ বুজ-বিচাৰ লবলৈ ইয়ালৈ আহিছে।

⁴সেয়েহে হানুনে দায়ুদৰ দাস সকলক ধৰি তেওঁলোকৰ ডাটি খুৰালে, তেওঁলোকৰ পিন্ধা কাপোৰ ককালৰ পৰা তপিনালৈকে কাটি তেওঁলোকক যাবলৈ দিলে। ⁵যেতিয়া তেওঁলোকে দায়ুদক এই সকলো কথা ব্যাখ্যা কৰিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে লাজ পোৱা বাবে তেওঁলোকক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ লগত মানুহ পঠালে, আৰু ৰজাই তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে, “তোমালোকৰ ডাটি নাবাঢ়ে মানে তোমালোক যিৰীহোত থাকা, তাৰ পাছত ওভটি আহিবা।

⁶যেতিয়া অম্মোনৰ লোকসকলে দেখিলে যে, দায়ুদৰ বাবে তেওঁলোক ঘিণলগীয়া হ’ল, হানোন আৰু অম্মোনৰ লোকসকলে অৰাম-নহৰয়িম, মাখা, আৰু চোবাৰ পৰা ৰথ আৰু অশ্বাৰোহীসকলক অনাৰ বাবে এক হাজাৰ কিঙ্কৰ ৰূপ পঠালে। ⁷তেওঁলোকে বক্ৰিশ হাজাৰ ৰথ, আৰু মাখাৰ ৰজা আৰু তেওঁৰ লোকসকলক ভাড়া দি আনিলে। তেওঁলোকে আহি মেদবাৰ আগত ছাউনি পাতিলে। অম্মোনৰ লোকসকলে নিজৰ নগৰৰ পৰা ওলাই গোট খাই যুদ্ধলৈ আহিল।

⁸যেতিয়া দায়ুদে এই কথা শুনিলে, তেওঁ যোৱাবক আৰু সকলো সৈন্যসকলক তেওঁলোকক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ পঠালে। ⁹অম্মোনৰ লোকসকলক বাহিৰলৈ আহি নগৰৰ দুৱাৰত যুদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে সৈন্যসকলে শাৰী পাতিলে, আৰু যি সকল ৰজা নিজে আহিছিল, তেওঁলোক পথাৰত আছিল।

¹⁰যেতিয়া যোৱাবে তেওঁৰ আগফালে আৰু পাছফালে, দুয়োফালে যুদ্ধৰ বাবে শাৰী পাতি থকা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলৰ মাজৰ পৰা পাৰ্গত যুদ্ধাৰ মনোনীত কৰিলে আৰু তেওঁলোকক অৰামীয়া সকলৰ বিৰুদ্ধে প্ৰস্তুত কৰিলে। ¹¹অৱশিষ্ট সৈন্যসকলক নিজৰ ভায়েক অবিচয়ৰ শাসনত দিলে আৰু তেওঁ অম্মোনৰ সৈন্যসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধৰ বাবে তেওঁলোকক শাৰী পাতিবলৈ দিলে।

¹²যোৱাবে ক’লে, “যদি অৰামীয়াসকল মোতকৈ অধিক বলৱান হয়, তেন্তে অবিচয় তুমি আহি মোক নিশ্চয় উদ্ধাৰ কৰিবা। কিন্তু যদি তোমাতকৈ অম্মোনৰ সৈন্যসকল অধিক বলৱান হয়, তেন্তে মই আহি তোমাক উদ্ধাৰ কৰিম। ¹³সাহিয়াল হোৱা, আমাৰ লোকসকলৰ আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ নগৰবোৰৰ কাৰণে আহাঁ আমি নিজকে সাহসী দেখুৱাওঁক, কাৰণ যিহোৱাই তেওঁৰ উদ্দেশ্যে যি ভাল, তাকেই কৰক।”

¹⁴সেয়েহে যোৱাব আৰু তেওঁৰ সৈন্যৰ যোৱানসকলে অৰামীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ আগুৱাই গ’ল, যি জনে ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকলৰ আগৰ পৰা পলাই যাবলৈ বাধ্য কৰালে। ¹⁵যেতিয়া অম্মোনৰ সৈন্যসকলে অৰামীয়াসকলক পলাই যোৱা দেখিলে, তেওঁলোকেও যোৱাবৰ ভায়েক অবিচয়ৰ আগৰ পৰা পলাই নগৰলৈ ঘূৰি গ’ল। তেতিয়া যোৱাব অম্মোনৰ লোকসকলৰ পৰা ঘূৰি আহিল আৰু যিৰুচালেমলৈ ওভতি গ’ল।

¹⁶যেতিয়া অৰামীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ দুৱাই পৰাজিত হোৱা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁলোকক পুনৰ শক্তিশালী কৰিবলৈ ইফ্ৰাতীচ নদীৰ সিপাৰে হদৰেজৰৰ সৈন্যৰ সেনাপতি চোফকৰ লগত পঠিয়ালে। ¹⁷যেতিয়া দায়ুদে এই কথা ক’লে, তেওঁ সকলো ইস্ৰায়েল লোকসকলক একগোট কৰি, যৰ্দন পাৰ হৈ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহিল। তেওঁ অৰামীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ সৈন্যসকলক প্ৰস্তুত কৰিলে, আৰু তেওঁলোকে তেওঁৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে।

¹⁸অৰামীয়াসকল ইস্ৰায়েলৰ পৰা পলাল, আৰু দায়ুদে সাত হাজাৰ ৰথী, চল্লিশ হাজাৰ পদাতিক সৈন্যক বধ কৰিলে। তেওঁ সৈন্যৰ সেনাপতি চোফকো বধ কৰিলে। ¹⁹যি সকল ৰজা হদৰেজৰৰ দাস(তলতীয়া ৰজা) আছিল, তেওঁলোকে দেখিলে যে, তেওঁলোক ইস্ৰায়েলৰ দুৱাই পৰাজিত হৈছে, তেতিয়া তেওঁলোকে দায়ুদৰ লগত শান্তি স্থাপন কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ পৰিচৰ্যা কৰিলে। অৰামীয়া লোকসকলে অম্মোনৰ লোকসকলক যিকোনো প্ৰকাৰে সহায় কৰিবলৈ ভয় কৰিলে। সেয়ে অৰামীয়া লোকসকলে অম্মোনৰ লোকসকলক কোনোপধ্যেই সহায় কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে।

Chapter 20

¹বসন্তকালৰ সময়ত সাধাৰণতে ৰজাসকলে যেতিয়া যুদ্ধলৈ যায়, তেতিয়া যোৱাবে যুদ্ধত সৈন্যসকলক নেতৃত্ব দিছিল; পাছত অম্মোনীয়াসকলৰ দেশ ধ্বংস কৰিলে, তেওঁ ৰব্বালৈ গৈ তাক অৱৰোধ কৰিলে। দায়ুদ যিৰুচালেমতে থাকিল। যোৱাবে ৰব্বাক আক্ৰমণ কৰি পৰাজিত কৰিলে।

²দায়ুদে তেওঁলোকৰ ৰজাৰ মূৰৰ পৰা তেওঁৰ ৰাজমুকুট ল’লে, আৰু তেওঁ দেখিলে যে, তাৰ সোণৰ পৰিমাণ এক কিঙ্কৰ, আৰু তাত বহুমূলীয়া পাথৰ আছিল। সেই মুকুটটো দায়ুদৰ মূৰত পিন্ধোৱা হ’ল আৰু তেওঁ সেই নগৰৰ পৰা বহু পৰিমাণৰ লুটদ্রব্য উলিয়াই আনিলে। ³দায়ুদে নগৰৰ ভিতৰত থকা লোকসকলক বাহিৰলৈ আনিলে, আৰু কৰত, লোহাৰ মৈ, আৰু কুঠাৰেৰে কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰিলে। দায়ুদে অম্মোনীয়া লোকসকলৰ সকলো নগৰবোৰত এইদৰে কাম কৰাটো বিচাৰিলে। তাৰ পাছত দায়ুদ আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্য যিৰুচালেমলৈ ওভটি আহিল।

⁴ইয়াৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলৰ লগত গেজৰত যুদ্ধ হ’ল। হুচাতীয়া চিৰখয়ে চিপ্লয় নামেৰে ৰফাৰ এজন বংশধৰক বধ কৰিলে, আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলক বশীভূত কৰিলে। ⁵পুনৰায় ফিলিষ্টীয়াসকলৰ লগত গবত যুদ্ধ হ’ল, যাতীৰৰ পুত্ৰ ইলহাননে গাতীয়া গলিয়াথৰ ভায়েক লহমীক বধ কৰিলে, তাৰ যাতী তাত্শালৰ টোলোঠাৰ সমান আছিল।

⁶পুনৰ এবাৰ গাতত যুদ্ধ হ'ল তাত অতি ওখ এজন লোক যাৰ দুয়োখন হাতত আৰু ভৰিত ছটাকৈ আঙুলি আছিল। তেঁৱো ৰফাৰ এজন বংশধৰ আছিল। ⁷তেওঁ যেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যক ইতিকিং কৰিলে, তেতিয়া দায়ুদৰ ভায়েক চিমিয়াৰ পুত্ৰ যোনাথনে তেওঁক বধ কৰিলে। ⁸তেওঁলোক গাতৰ ৰফাৰ বংশধৰৰ লোক আৰু তেওঁলোকক দায়ুদ আৰু তেওঁৰ সৈন্যসকলৰ হাতৰ দ্বাৰাই বধ কৰা হ'ল।

Chapter 21

লোকসকলক গণনা কৰাৰ দোষ; আৰু তাৰ দণ্ড

¹ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে শত্ৰু থিয় হৈ ইস্ৰায়েলক গণনা কৰিবলৈ দায়ুদক উচটাইছিল। ²দায়ুদে যোৱাবক আৰু সৈন্যৰ অধিকাৰী সকলক ক'লে, “যোৱা, তোমালোকে বেৰ-চেবাৰ পৰা দানলৈকে ইস্ৰায়েল লোকসকলক গণনা কৰা আৰু ঘূৰি আহি মোক বিৱৰণ দিবা, যাতে মই তেওঁলোকৰ সংখ্যা জানিব পাৰোঁ।” ³যোৱাবে ক'লে, “যিহোৱাই তেওঁৰ সৈন্যসকলক এতিয়া যিমান আছে তাতকৈ এশ গুণ অধিক বৃদ্ধি কৰক। কিন্তু হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, তেওঁলোক সকলোৱে জানো মোৰ প্ৰভুৰ পৰিচৰ্যা নকৰে? কিয় মোৰ প্ৰভুৱে এইদৰে বিচাৰিছে? কিয় ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দোষ কঢ়িয়াই আনিছে?”

⁴কিন্তু ৰজাৰ বাক্য যোৱাবৰ বিৰুদ্ধে চূড়ান্ত আছিল, সেয়ে যোৱাব সেই ঠাই এৰি ইস্ৰায়েলৰ চাৰিওদিশে ফুৰিলে আৰু যিৰুচালেমলৈ ওভতি আহিল। ⁵তাৰ পাছত যোৱাবে যুদ্ধাৰ সকলৰ সম্পূৰ্ণ সংখ্যা দায়ুদৰ আগত দিলে। তাত ইস্ৰায়েলৰ মাজত এঘাৰ লাখ তৰোৱাল ধৰোঁতা লোক আছিল। যিহুদাৰ অকলেই চাৰি লাখ সত্তৰ হাজাৰ সৈন্য আছিল।

⁶কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজত লেবী আৰু বিন্যামীনক গণনা কৰা নহ'ল, কাৰণ ৰজাৰ সেই আজ্ঞাত যোৱাবৰ ঘৃণা উপজিল। ⁷ঈশ্বৰে সেই কাৰ্যত অসন্তোষ পালে, সেয়ে তেওঁ ইস্ৰায়েলক আঘাত কৰিলে। ⁸দায়ুদে ঈশ্বৰক ক'লে, “এই কৰ্ম কৰাৰ যোগেদি মই মহা পাপ কৰিলোঁ। এতিয়া আপোনাৰ দাসৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰক, কিয়নো মই অতিশয় অজ্ঞানৰ দৰে কৰ্ম কৰিলোঁ।”

⁹যিহোৱাই দায়ুদৰ দৰ্শক গাদক ক'লে, ¹⁰“যোৱা দায়ুদক গৈ কোৱা: ‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “মই তোমাক নিৰ্বাচন কৰিবলৈ তিনিটা সুযোগ দিছোঁ। তাৰ মাজত এটা বাচি লোৱা।””

¹¹সেয়ে গাদে দায়ুদৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁক ক'লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘ইয়াৰ ভিতৰত এটা নিৰ্বাচন কৰা: ¹²নাইবা তিনি বছৰ আকাল হ'ব, বা তিনি মাহলৈকে শত্ৰুবোৰৰ তৰোৱাল আপোনাৰ দেশত ব্যাপ্ত হৈ আপোনাক অত্যাচাৰ কৰিব, বা তিনি দিনলৈকে যিহোৱাৰ তৰোৱাল, অৰ্থাৎ দেশত প্লেগ মহামাৰীৰ লগত ইস্ৰায়েল দেশৰ সীমাত সংহাৰ কৰোঁতা যিহোৱাৰ দূতে ভ্ৰমণ কৰিব।’ এই হেতুকে যি জনাই মোক পঠালে, তেওঁক কি উত্তৰ দিম, তাক এতিয়া বিবেচনা কৰি চাওক।”

¹³দায়ুদে গাদক ক'লে, “মই বৰ বিপদত পৰিছোঁ, মোক যিহোৱাৰ হাতত দিয়ক, কিয়নো তেওঁৰ দয়া প্ৰচুৰ, কিন্তু মোক মানুহৰ হাতত নিদিব।”

¹⁴সেয়েহে যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ মাজলৈ প্লেগ মহামাৰী পঠালে, আৰু ইস্ৰায়েলৰ সত্তৰ হাজাৰ লোকৰ মৃত্যু হ'ল। ¹⁵ঈশ্বৰে যিৰুচালেমক ধ্বংস কৰিবলৈ এজন দূত তালৈ পঠালে। যেতিয়া তেওঁ ধ্বংস কৰিবলৈ ল'লে, তেতিয়া যিহোৱাই সেই অনিষ্টৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি নিজৰ মন সলনি কৰিলে, আৰু তেওঁ ধ্বংসকাৰী দূতক কলে, “এয়ে জুৰিছে, এতিয়া তোমাৰ হাত কোঁচোৱা।” সেই সময়ত যিহোৱাৰ দূত যিবুটীয়াৰ অৰ্ণনৰ মৰণা মৰা ঠাইত থিয় হৈ আছিল।

¹⁶দায়ুদে ওপৰলৈ চাই দেখিলে যে, যিহোৱাৰ দূত পৃথিৱী আৰু আকাশৰ মাজত থিয় হৈ আছে, আৰু যিৰুচালেমৰ ওপৰলৈ হাতত এখন খোলা তৰোৱাল দাঙি ধৰি আছিল। তেতিয়া দায়ুদে আৰু বৃদ্ধ লোকসকলে চট কাপোৰ পিন্ধি মাটিত মুখতল কৰি পৰিল। ¹⁷দায়ুদে ঈশ্বৰক ক'লে, “যি জনে লোকসকলক গণনা কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে, সেই জন জানো মই নহওঁ? মই এই পাপ কৰ্ম কৰিলোঁ, কিন্তু এই মেৰবিলাকে কি কৰিলে? হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ হাতেৰে মোক আৰু মোৰ পৰিয়ালক শাস্তি দিয়ক, কিন্তু আপোনাৰ লোকসকলক প্লেগ মহামাৰীৰে শাস্তি নিদিব।”

¹⁸সেয়েহে যিহোৱাৰ দূতে দায়ুদক যিবুটীয়াৰ অৰ্ণনৰ মৰণা মৰা ঠাইত যিহোৱাৰ উদ্দেশে এটা যজ্ঞবেদী স্থাপন কৰিবৰ অৰ্থে আজ্ঞা দিবলৈ গাদক ক'লে। ¹⁹গাদে নিৰ্দেশ দিয়া অনুসাৰে কৰিবলৈ যিহোৱাৰ নামেৰে দায়ুদ তালৈ উঠি গ'ল। ²⁰যেতিয়া অৰ্ণনে ঘেঁহু মৰণা মাৰি আছিল, তেতিয়া তেওঁ পাছফাললৈ ঘূৰি দূতক দেখিলে। তেওঁ আৰু তেওঁৰ চাৰিজন পুত্ৰই নিজকে লুকুৱালে।

²¹দায়ুদে অৰ্ণনৰ ওচৰলৈ আহিলে, আৰু অৰ্ণনে দায়ুদক দেখা পালে। তেওঁ মৰণা মৰা ঠাই পৰা আহি দায়ুদৰ আগত মাটিত মুখ লগাই প্ৰণিপাত কৰিলে। ²²তেতিয়া দায়ুদে অৰ্ণনক ক'লে, “তুমি মৰণা মৰা এই ঠাইডোখৰ মোক দিয়া, যাতে মই এই ঠাইতে যিহোৱাৰ উদ্দেশে এটা যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিব পাৰোঁ। মই ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ দাম দিম, যাতে লোকসকলৰ মাজৰ পৰা প্লেগ মহামাৰী দূৰ হয়।

²³অৰ্ণনে দায়ুদক ক'লে, “প্ৰভু মহাৰাজ আপোনাৰ নিজৰ নিচিনাকৈ ইয়াক লওক। আপোনাৰ দৃষ্টিত যি ভাল দেখে, তাকেই কৰক। চাওক, মই হোম-বলিৰ আৰ্থে ষাড়-গৰু, খৰিৰ আৰ্থে মৰণা মৰা যন্ত্ৰ, আৰু নৈবেদ্যৰ আৰ্থে ঘেঁহু; এই সকলো মই আপোনাৰ বাবে দিম।” ²⁴দায়ুদ ৰজাই

অৰ্ণনক ক'লে, “নহয়, মই সম্পূৰ্ণ মূল্য দিহে কিনি ল'ম। যিহোৱাৰ উদ্দেশে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিব খোজা তোমাৰ যি আছে বিনামূল্যে মই নলওঁ।”

²⁵সেয়ে দায়ূদে সেই ঠাইৰ কাৰণে ছশ চেকল সোণ দিলে। ²⁶দায়ূদে সেই ঠাইত যিহোৱাৰ উদ্দেশে এটা যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰি, হোম-বলি আৰু মঙ্গলাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। তেওঁ যিহোৱাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তাতে তেওঁ আকাশৰ পৰা হোম-বেদিত অগ্নি পেলাই তেওঁক উত্তৰ দিলে। ²⁷তেতিয়া যিহোৱাই দূতক আজ্ঞা কৰিলে, আৰু দূতে নিজৰ তৰোৱাল খাপত ভৰাই থ'লে।

²⁸দায়ূদে যেতিয়া যিহোৱাই যিবুচীয়া অৰ্ণনৰ মৰণা মৰা ঠাইত উত্তৰ দিয়া দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ সেই সময়তে সেই ঠাইত বলিদান দিলে। ²⁹সেই সময়ত, মোচিয়ে মৰুপ্ৰান্তত নিৰ্মাণ কৰা যিহোৱাৰ আবাস, আৰু হোম-বলিৰ বাবে যজ্ঞবেদি, গিৰিয়োনৰ ওখ ঠাইত আছিল। ³⁰অৱশ্যে দায়ূদে ঈশ্বৰৰ পৰামৰ্শ লবলৈ তেওঁৰ আগলৈ যাব নোৱাৰিছিল; কাৰণ যিহোৱাৰ দূতৰ তৰোৱাললৈ তেওঁ ভয় কৰিছিল।

Chapter 22

¹তাৰ পাছত দায়ূদে ক'লে, “এয়ে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহৰ ঠাই আৰু ইস্ৰায়েলৰ হোম-বলি উৎসৰ্গৰ অৰ্থে পবিত্ৰ-বেদি হ'ব।”

দায়ূদে মন্দিৰৰ অৰ্থে বস্তু আয়োজন কৰা; আৰু চলোমনক আদেশ দিয়া।

²দায়ূদে ইস্ৰায়েল দেশত বাস কৰা বিদেশী সকলক একগোট কৰিবলৈ দাস সকলক আজ্ঞা দিলে। ঈশ্বৰৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবৰ অৰ্থে শিল কাটি টুকুৰা কৰিবলৈ তেওঁলোকক শিল-কটীয়া কামত নিযুক্ত কৰিলে।

³দুৱাৰৰ গজাল, আৰু বাটামৰ বাবে দায়ূদে অধিক পৰিমাণে লোহা আৰু পিতল যোগান ধৰিলে। তেওঁ জুখিব নোৱাৰা পৰিমাণে তামো যোগান ধৰিলে, ⁴আৰু গণিব নোৱাৰা পৰিমাণৰ এৰচ কাঠ (চীদোনীয়া আৰু তুৰীয়াসকলে দায়ূদৰ ওচৰলৈ গণনা কৰিবলৈ অনেক এৰচ কাঠ আনিছিল) ⁵দায়ূদে ক'লে, “মোৰ পুত্ৰ চলোমন ডেকা ল'ৰা আৰু তেওঁৰ অভিজ্ঞতা হোৱা নাই, আৰু যিহোৱাৰ অৰ্থে যি গৃহ সজা হ'ব বিশেষৰূপে আকৰ্ষণীয় হ'ব লাগিব, সেয়া আন সকলো দেশতো প্ৰখ্যাত আৰু খ্যাতিমান হ'ব, লাগিব। সেয়েহে এই গৃহৰ বাবে মই প্ৰস্তুত হ'ব লাগিব।” সেই কাৰণে দায়ূদে তেওঁৰ মৃত্যুৰ পূৰ্বেই ব্যাপক হাৰত বস্তু প্ৰস্তুত কৰিলে।

⁶তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ পুত্ৰ চলোমনক মাতিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাবে এটা গৃহ সাজিবলৈ তেওঁক আজ্ঞা দিলে। ⁷দায়ূদে চলোমনক ক'লে, “হে মোৰ পুত্ৰ, মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ মোৰ ইচ্ছা আছিল। ⁸কিন্তু যিহোৱাই মোৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, ‘তুমি অনেকৰ ৰক্তপাত কৰিলা, আৰু বহুতো যুদ্ধ কৰিলা। তুমি মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে গৃহ নাসাজিবা, কিয়নো পৃথিৱীত মোৰ সাক্ষাতে তুমি অনেকৰ ৰক্তপাত কৰিলা।

⁹অৱশ্যে তোমাৰ এজন পুত্ৰ জন্মিব, তেওঁ শান্তিপ্ৰিয় ব্যক্তি হ'ব। মই তেওঁৰ চাৰিওফালে থকা সকলো শত্ৰুৰ পৰা তেওঁক ৰক্ষা কৰিম। কাৰণ তেওঁৰ নাম চলোমন (শান্ত) হ'ব, আৰু মই তেওঁৰ দিনত ইস্ৰায়েলক শান্তি আৰু নিৰ্ভিৰিলি পৰিবেশ দিম। ¹⁰তেওঁ মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব। তেওঁ মোৰ পুত্ৰ হ'ব, আৰু মই তেওঁৰ পিতৃ হ'ম। মই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তেওঁৰ ৰাজ সিংহাসন চিৰস্থায়ীৰূপে স্থাপন কৰিম।

¹¹হে মোৰ বোপা, এতিয়া যিহোৱা তোমাৰ সঙ্গী হওক আৰু তুমি কৃতকাৰ্য্য হ'বলৈ সক্ষম হোৱা। তেওঁ কোৱাৰ দৰে তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰা। ¹²যেতিয়া তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ দায়িত্বভাৰ তোমাৰ ওপৰত দিব তেতিয়া কেৱল যিহোৱাই তোমাক বুদ্ধি আৰু বিবেচনা দিয়ক, যাতে তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিধি পালন কৰিব পাৰিবা। ¹³যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ বাবে মোচিক দিয়া বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰিবলৈ, আৰু সেই দৰে কাৰ্য্য কৰিবলৈ সাৱধানে থাকিলে, তুমি কৃতকাৰ্য্য হ'ব; তুমি বলৱান আৰু সাহিয়াল হোৱা, ভয়াতুৰ কি নিৰাশ নহ'বা।

¹⁴এতিয়া চোৱা, মই অতি কষ্টেৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ বাবে এক লাখ কিল্কৰ সোণ, আৰু দহ লাখ কিল্কৰ ৰূপ, আৰু অধিক হোৱাৰ বাবে নোজোখাকৈ পিতল আৰু অধিক পৰিমাণে লোহা যুগুত কৰি থৈছোঁ। মই কাঠ আৰু শিলো যুগুত কৰি থৈছোঁ। তুমি ইয়াৰ লগত আৰু অধিক যোগ কৰিব পাৰিবা।

¹⁵তোমাৰ অনেক কাম কৰা মানুহ আছে: শিল-কটীয়া, শিল আৰু কাঠৰ কাম কৰোঁতা, আৰু সকলো বিধৰ কামত নিপুণ অগণন লোক আছে।

¹⁶যি সকল সোণ, ৰূপ, পিতল, আৰু লোহাৰ কাম কৰিব জানে। সেয়ে কামত লাগি থাকা আৰু যিহোৱা তোমাৰ লগত থাকক।”

¹⁷দায়ূদে তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমনক সহায় কৰিবলৈ, ইস্ৰায়েলৰ সকলো প্ৰধান লোকসকলক আজ্ঞা কৰি ক'লে, ¹⁸তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তোমালোকৰ লগত আছে আৰু চাৰিও দিশৰ পৰা তেওঁ তোমালোকক শান্তি দিব। তেওঁ দেশ নিবাসী সকলক মোৰ হাতত দিলে। যিহোৱাৰ আৰু তেওঁৰ লোকসকলৰ আগত দেশ বশীভূত হৈ আছে। ¹⁹এতিয়া সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক বিচাৰা। উঠা, আৰু ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পবিত্ৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰা। তাৰ পাছত নিয়ম-চন্দুক আৰু ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ বস্তুবোৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে নিৰ্মাণ কৰা গৃহলৈ আনিব পাৰিবা।

Chapter 23

দায়ূদে চলোমনক ৰজা পতা। লেবীয়া আৰু পুৰোহিতসকলৰ কথা।

¹যেতিয়া দায়ূদে বৃদ্ধ হৈ জীৱনৰ শেষ অৱস্থাত পালে, তেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমনক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে। ²তেওঁ পুৰোহিত আৰু লেবীয়া সকলৰ সৈতে ইস্ৰায়েলৰ সকলো প্ৰধান লোকসকলক এক গোট কৰিলে। ³লেবীয়া সকলৰ ত্ৰিশ বছৰ আৰু তাৰ ওপৰৰ বয়সীয়া লোকসকলক গণনা কৰা হ'ল। তেওঁলোকৰ সংখ্যা আঠত্ৰিশ হাজাৰ আছিল।

⁴তেওঁলোকৰ মাজৰ চৌবিশ হাজাৰ লোকক যিহোৱাৰ গৃহৰ কাৰ্য্য কৰিবলৈ নিযুক্ত কৰা হ'ল আৰু ছয় হাজাৰ লোক কৰ্মচাৰী আৰু বিচাৰকৰ্তা আছিল। ⁵চাৰি হাজাৰ দুৱৰী আছিল; আৰু চাৰি হাজাৰ লোক বাদ্যযন্ত্ৰৰ সৈতে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিবৰ বাবে আছিল; এই বিষয়ে দায়ূদে কৈছিল, “এইবোৰ মই আৰাধনা বাবে সাজিছোঁ।” ⁶দায়ূদে তেওঁলোকক লেবীয়া সকলৰ লগত যোগাযোগ কৰিবলৈ বিভিন্ন দলত বিভক্ত কৰিলে: গেৰ্চোন, কহাৎ, আৰু মৰাৰী।

⁷গেৰ্চোনীয়া সকলৰ বংশধৰ সকলৰ গোষ্ঠীৰ পৰা,

তাত লন্দন আৰু চিমিয়া আছিল।

⁸তাত লন্দনৰ তিনি জন পুত্ৰ আছিল; যিহীয়েল মুখ্য লোক আছিল, তাৰ পাছত যেথম আৰু যোৱেল আছিল।

⁹চিমিয়ীৰ তিনি জন পুত্ৰ আছিল: চলোমৎ, হজীয়েল আৰু হাৰণ; এওঁলোক লন্দনৰ গোষ্ঠীৰ মুখ্য লোক আছিল।

¹⁰চিমিয়ীৰ চাৰি জন পুত্ৰ আছিল: যহৎ, জীনা, যিযুচ আৰু বৰীয়া।

¹¹তেওঁলোকৰ মাজত যহৎ ডাঙৰ আছিল, আৰু দ্বিতীয় জীজা, কিন্তু যিযুচ আৰু বৰীয়াৰ অধিক সন্তান নাছিল সেয়ে তেওঁলোক একে কামৰ বাবে একে গোষ্ঠীৰ বুলি বিবেচনা কৰা হৈছিল।

¹²কহাতৰ চাৰি জন পুত্ৰ আছিল:

অম্ৰম, যিচহৰ, হিব্ৰণ, আৰু উজ্জীয়েল।

¹³অম্ৰমৰ পুত্ৰ আছিল: হাৰোণ আৰু মোচি। অতি পবিত্ৰ বস্তু যিহোৱাৰ সাক্ষাতে ধূপ জ্বলাই, তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ, আৰু তেওঁৰ নামেৰে চিৰকাল আশীৰ্ব্বাদ কৰিবৰ বাবে, হাৰোণক আৰু তেওঁৰ বংশধৰ সকলক স্থায়ীভাৱে মনোনীত কৰা হ'ল। ¹⁴কিন্তু ঈশ্বৰৰ লোক মোচিৰ পুত্ৰ সকলক লেবীয়া বুলি বিবেচনা কৰিছিল।

¹⁵মোচিৰ পুত্ৰ গেৰ্চোম আৰু ইলীয়েজৰ।

¹⁶গেৰ্চোমৰ বংশধৰ চবুৱেল, ডাঙৰ আছিল।

¹⁷ইলীয়েজৰ বংশধৰ ৰহবিয়া আছিল। ইলীয়েজৰ আৰু পুত্ৰ নাছিল, কিন্তু ৰহবিয়াৰ বহুতো বংশধৰ আছিল।

¹⁸যিচহৰৰ পুত্ৰ চলোমীৎ মুখ্য আছিল।

¹⁹হিব্ৰোণৰ বংশধৰ যিৰিয়া ডাঙৰ আছিল, দ্বিতীয় অমৰিয়া, তৃতীয় যহজীয়েল, আৰু চতুৰ্থ যিকমিয়াম।

²⁰উজ্জীয়েলৰ পুত্ৰ মীখা ডাঙৰ আছিল, আৰু দ্বিতীয় যিচিয়া।

²¹মৰাৰীৰ পুত্ৰ মহলী আৰু মুচী আছিল। মহলীৰ পুত্ৰ ইলীয়াজ আৰু কীচ।

²²ইলীয়াজৰ পুত্ৰ নোহোৱাকৈয়ে মৃত্যু হয়, তেওঁৰ কেৱল কেইজনী মান জীয়েক আছিল। কীচৰ পুত্ৰসকলে তেওঁলোকক বিয়া কৰাইছিল।

²³মুচীৰ তিনি জন পুত্ৰ, মহলী, এদৰ, আৰু যিৰেমোৎ।

²⁴এই লেবীয়াৰ বংশধৰ সকলে নিজৰ গোষ্ঠীৰ লগত যোগাযোগ কৰিছিল। তেওঁলোক নেতৃত্বত আছিল যাৰ নাম গণনা কৰা হৈছিল আৰু তালিকাত আছিল। যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যা কৰা গোষ্ঠীৰ লোকসকল বিশ বছৰ আৰু তাৰ ওপৰ বয়সৰ আছিল। ²⁵কাৰণ দায়ূদে কৈছিল, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই, তেওঁৰ লোকসকলক বিশ্ৰাম দিলে, তেওঁ সদাকালৰ বাবে নিজৰ গৃহ যিৰুচালেমত নিৰ্মাণ কৰিলে।

²⁶লেবীয়াসকলে আবাস, আৰু তেওঁৰ পৰিচৰ্যাৰ ব্যৱহাৰ কৰা সকলো সামগ্ৰী আৰু কঢ়িয়াৰ লগা নহব।”

²⁷কাৰণ দায়ূদৰ শেষ বাক্যৰ অনুসাৰে বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ ওপৰৰ বয়সৰ লেবীয়া সকলক গণনা কৰা হ'ল। ²⁸তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে হাৰোণৰ বংশধৰ সকলৰ সহায়কাৰী আছিল। তেওঁলোক চোতাল কেইখন, কোঠালিবোৰ, সকলো পবিত্ৰ বস্তু শুচি কৰা আৰু ঈশ্বৰৰ গৃহৰ আন সকলো কামৰ তত্ত্বাৱধান কৰিছিল। ²⁹তেওঁলোকে দৰ্শন-পিঠা, শস্য উৎসৰ্গৰ বাবে মিহি আটাগুড়ি, খমিৰ নিদিয়া পিঠা, তাৱাত সেক দিয়া পিঠা, তেলত মিহলোৱা, আৰু সকলো জোখ আৰু পৰিমাণ চোৱাৰ তত্ত্বাৱধানত আছিল।

³⁰তেওঁলোকে প্ৰতি ৰাতিপুৱা আৰু গধূলি যিহোৱাৰ ধন্যবাদ আৰু প্ৰশংসাৰ বাবেও থিয় হৈছিল। ³¹আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশে প্ৰতিদিনে বিধানৰ মতে, লেখ অনুসাৰে বিপ্ৰাম-বাৰত, আৰু ন জোন উৎসৱত আৰু নিৰূপিত পৰ্বতত যিহোৱাৰ উদ্দেশে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল।

³²তেওঁলোকে সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আৰু পবিত্ৰ স্থানৰ দ্বায়িত্বত আছিল, আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যা কাৰ্যত হাৰোণৰ বংশধৰ সকলকো সহায় কৰিছিল।

Chapter 24

¹হাৰোণৰ বংশধৰ সকলৰ বিভাগসমূহ: নাদব, অবীহু, ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰ। ²তেওঁলোকৰ পিতৃৰ মৃত্যু পূৰ্বেই নাদব আৰু অবীহুৰ মৃত্যু হয়। তেওঁলোকৰ সন্তান নাছিল, সেয়েহে ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰ পুৰোহিতৰ পৰিচৰ্যাতে আছিল। ³দায়ূদে একেলগে ইলিয়াজৰ বংশৰ চাদোকক, আৰু ঈথামৰ বংশৰ অহীমেলকক তেওঁলোকৰ পুৰোহিত পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে বেলেগ বেলেগ দলত ভাগ কৰিলে।

⁴ঈথামৰ বংশধৰ সকলতকৈ ইলিয়াজৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত নেতৃত্ব লোৱা লোক বেছি আছিল। সেয়ে তেওঁলোকে ইলিয়াজৰ বংশধৰ সকলক ষোল্লটা দলত বিভক্ত কৰিছিল। তেওঁলোক ঈথামৰ বংশধৰ আৰু গোষ্ঠীৰ মূৰব্বী সকলৰ দ্বাৰাই এই সকলো কৰিছিল। ⁵একো প্ৰভেদ নাৰাখি, তেওঁলোকক ইলিয়াজৰ আৰু ঈথামৰ দুয়োৰে বংশধৰ সকলৰ পৰা পবিত্ৰস্থানৰ কৰ্মচাৰীসকল, আৰু ঈশ্বৰৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ বাবে একো প্ৰভেদ নাৰাখি, চিঠি খেলাই তেওঁলোকক বিভক্ত কৰিছিল।

⁶লেবীয়া বংশৰ নথনেলৰ পুত্ৰ চমৰিয়া লিখকে ৰজাৰ, কৰ্মচাৰীৰ, চাদোক পুৰোহিতৰ, অবিয়াথৰৰ পুত্ৰ অহীমেলকৰ, আৰু পুৰোহিত সকলৰ নেতা ও লেবীয়া পৰিয়াল সকলৰ উপস্থিতিত তেওঁলোকৰ নাম লিখিলে। ইলিয়াজৰ বংশৰ পৰা এটা গোষ্ঠী আৰু ঈথামৰ বংশৰ পৰা এটা গোষ্ঠী চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই নিৰ্বাচন কৰা হৈছিল।

⁷প্ৰথম চিঠি খেলত যিহোয়াৰীবৰ, দ্বিতীয় যিদয়াৰ, ⁸তৃতীয় হাৰীমৰ, চতুৰ্থ চিয়োৰীমৰ, ⁹পঞ্চম মন্দিয়াৰ, ষষ্ঠ মিয়ামীনৰ, ¹⁰সপ্তম হক্কোচৰ, অষ্টম অবিয়াৰ, ¹¹নৱম যেচুয়াৰ, দশম চখনিয়াৰ, ¹²একাদশ ইলীয়াচিবৰ, দ্বাদশ যাকীমৰ, ¹³ত্ৰয়োদশ হুপ্লাৰ, চতুৰ্দশ যেচেবাবৰ, ¹⁴পঞ্চদশ বিলগাৰ, ষোড়শ ইশ্মেৰৰ, ¹⁵সপ্তদশ হেজীৰৰ, অষ্টাদশ হপ্পিচেৰৰ, ¹⁶উনবিংশ পথহিয়াৰ, বিংশ যিহিঙ্কেলৰ, ¹⁷একবিংশ যাকীনৰ, দ্বাবিংশ গামূলৰ, ¹⁸ত্ৰয়োবিংশ দলায়াৰ, চতুৰ্বিংশ মাজিয়াৰ নাম উঠিল।

¹⁹যেতিয়া তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৃহলৈ আহিব তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকৰ ওপৰ-পিতৃ হাৰোণৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকক দিয়া পদ্ধতিৰ দ্বাৰাই কৰা তেওঁলোকৰ পৰিচৰ্যাৰ আজ্ঞা সমূহ এইবিলাক আছিল।

²⁰লেবীৰ অৱশিষ্ট বংশধৰসকল এওঁলোক:

অম্ৰমৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত চুৱায়েল;

চুৱায়েলৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত যেহদিয়া।

²¹অম্ৰমৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত যিচিয়া নেতা আছিল।

²²যিচহৰীয়াৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত চলোমোৎ। চলোমোতৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত যহৎ।

²³হিব্ৰাণৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত প্ৰথম যিৰিয়া, দ্বিতীয় অমৰিয়া, তৃতীয় যহজীয়েল, আৰু চতুৰ্থ যিকমিয়াম।

²⁴উজ্জীয়েলৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত মীখা। মীখাৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত চামীৰ।

²⁵মীখাৰ ভায়েক যিচিয়া; যিচিয়াৰ পুত্ৰ সকলৰ মাজত জখৰিয়া।

²⁶মৰাৰীৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত মহলী আৰু মুচী; যাজিয়াৰ বংশধৰসকলৰ মাজত বিনো।

²⁷মৰাৰীৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত যাজিয়া, বিনো, চোহম, জক্কুৰ, আৰু ইব্ৰী।

²⁸মহলীৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত ইলীয়াজৰ; এওঁৰ পুত্ৰ নাছিল।

²⁹কীচৰ বংশধৰ সকলৰ মাজত যিৰহমেল।

³⁰মূচী বংশধৰ সকলৰ মাজত মহলী, এদৰ, আৰু যিৰীমোৎ।

তেওঁলোকৰ পৰিয়াল অনুসাৰে তালিকাত থকা লেবীয়াসকল এওঁলোক। ³¹দায়ুদ ৰজাৰ, চাদোকৰ, অহীমেলকৰ, আৰু পুৰোহিতসকলৰ আৰু লেবীয়াসকলৰ পৰিয়ালৰ নেতাসকলৰ উপস্থিতিত তেওঁলোকে পুনৰ চিঠি খেলালে। পৰিয়াল সকলৰ ডাঙৰ পুত্ৰ সকলে সৰু সকলৰ লগত চিঠি খেলালে। হাৰোণৰ বংশধৰ সকলে কৰাৰ দৰেই এওঁলোকেও চিঠি খেলালে।

Chapter 25

গায়ন-বায়ন সকলৰ বিষয়।

¹দায়ুদ আৰু আবাসৰ পৰিচৰ্যাৰ প্ৰধান লোকসকলে আচফ, হেমন, আৰু যিদুথুনৰ পুত্ৰ সকলক কিছুমান কামৰ বাবে নিৰ্বাচন কৰিলে। এওঁলোকে বীণা, বেহেলা, আৰু তালেৰে ভাৰিষ্যত বাণী কৰিলে। যিসকল লোকে এই কাম কৰিছিল তেওঁলোকৰ তালিকা তলত দিয়া হ'ল:

²আচফৰ পুত্ৰ সকলৰ পৰা:

জক্কুৰ, যোচেফ, নথনিয়া, আৰু অচৰেলা; আচফৰ পুত্ৰসকল আচফৰ নিৰ্দেশ অনুযায়ী ৰজাৰ নিৰীক্ষণৰ অধীনত ভাববাণী কৰে।

³যিদুথুনৰ পুত্ৰ সকলৰ পৰা:

গদলিয়া, চৰী, যিচয়া, হচবিয়া, চিমিয়া, আৰু মতিথিয়া, এই ছয় জনে, তেওঁলোকৰ পিতৃ যিদুথুনৰ নিৰ্দেশ অনুযায়ী যিহোৱাৰ ধন্যবাদ আৰু প্ৰশংসাৰ বাবে বীণা বজায়।

⁴হেমনৰ পুত্ৰ সকলৰ পৰা:

বুদ্ধিয়া, মত্তনিয়া, উজ্জীয়েল, চবুৱেল, যিৰীমোৎ, হননিয়া, হনানী, ইলীয়াথা, গিদ্দলতী, ৰোমমতী-এজৰ, যচবিকাচা, মল্লোথী, হোথীৰ আৰু মহজীমোৎ। ⁵ৰজাৰ ভাববাদী হেমনৰ এওঁলোক পুত্ৰ। ঈশ্বৰক শ্ৰদ্ধা কৰিবলৈ তেওঁক চৌদ্ৰ জন পুত্ৰ আৰু তিনি জনী ছোৱালী দান কৰিলে।

⁶তেওঁলোকৰ পিতৃৰ নিৰ্দেশ অনুযায়ী এই সকলো কৰিছিল। তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ গৃহৰ বাদ্যকৰ আছিল, তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে তাল, বেহেলা, আৰু বীণা বজাইছিল। আচফ, যিদুথুন, আৰু হেমন ৰজাৰ নিৰ্দেশৰ অধীনত আছিল। ⁷তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ ভাইসকল যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বাদ্য বজোৱাত প্ৰশিক্ষণ প্ৰাপ্ত আৰু নিপুণ আছিল তেওঁলোক সংখ্যাত দুশ আঠাশী জন আছিল। ⁸তেওঁলোকৰ সৰু কি বৰ, গুৰু কি শিষ্য সকলোৱে সমানে চিঠি খেলাই নিজৰ কৰিব লগীয়া কাৰ্য্য কৰিবলৈ থিৰ কৰিছিল।

⁹এতিয়া আচফৰ পুত্ৰ সকলৰ বিষয়ে:

প্ৰথম চিঠি খেলত যোচেফৰ পৰিয়ালৰ নাম উঠিল;

দ্বিতীয় গদলিয়াৰ পৰিয়ালৰ নামত উঠিল, তেওঁলোক সংখ্যাত বাৰ জন;

¹⁰তৃতীয় জক্কুৰৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় লোক সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

¹¹চতুৰ্থ যিথ্ৰীৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন।

¹²পঞ্চম নথনিয়াৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

¹³ষষ্ঠ বুদ্ধিয়াৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

¹⁴সপ্তম যিচৰেলাৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন।

¹⁵অষ্টম যিচয়াৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয়সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

¹⁶নৱম মত্তনিয়াৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

¹⁷দশম চিমিয়ীৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

¹⁸একাদশ অজৰেলৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

- ¹⁹দ্বাদশ হচবিয়াৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন; ²⁰ত্ৰয়োদশ চূবায়েলৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²¹চতুৰ্দশ মন্তিথিয়াৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²²পঞ্চদশ যিৰোমোতৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²³ষোড়শ হননিয়াৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²⁴সপ্তদশ যচবিকাচাৰ নামত উঠিল; তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²⁵অষ্টাদশ হনানীৰ নামত উঠিল; তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²⁶উনবিংশ মল্লোথীৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²⁷বিংশ ইলিয়াথাৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²⁸একবিংশ হোথীৰৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ²⁹দ্বাবিংশ গিদলতীৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ³⁰ত্ৰয়োদশ মহজীয়াতোৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;
- ³¹চতুৰ্বিংশ ৰোমমতী এজৰৰ নামত উঠিল, তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় সকল সংখ্যাত বাৰ জন;

Chapter 26

দুৱৰী আৰু কোষাধ্যক্ষ সকলৰ বিষয়।

¹দুৱৰী সকলৰ বিভাগসমূহ তলত দিয়া হ'ল:

কোৰহীয়া সকলৰ পৰা, কোৰিৰ পুত্ৰ মচলেমিয়া আচফৰ এজন বংশধৰ আছিল।

²মচলেমিয়াৰ পুত্ৰ সকল: প্ৰথম পুত্ৰ জখৰিয়া, দ্বিতীয় যিদীয়েল, তৃতীয় জবদিয়া, চতুৰ্থ যৎনীয়েল, ³পঞ্চম এলম, ষষ্ঠ যোহোহানন, আৰু সপ্তম ইলিহোএনয়।

⁴ওবেদ-ইদোমৰ পুত্ৰ সকল: প্ৰথম পুত্ৰ চমমিয়া, দ্বিতীয় যিহোজাবদ, তৃতীয় যোৱাহ, চতুৰ্থ চাখৰ, পঞ্চম নথনেল, ⁵ষষ্ঠ অশীয়েল, সপ্তম ইচাখৰ, আৰু অষ্টম পিয়ুলতয়, কাৰণ ঈশ্বৰে ওবেদ-ইদোমক আশীৰ্বাদ কৰিছিল। ⁶তেওঁৰ পুত্ৰ চমমিয়াৰ কেইজনো পুত্ৰ জন্মিল; তেওঁলোকে নিজৰ পৰিয়াল সকলক শাসন কৰিছিল; তেওঁলোক বহুতো দক্ষতা সম্পন্ন লোক আছিল।

⁷চমমিয়াৰ পুত্ৰ সকল হ'ল অৎনী, ৰফায়েল, ওবেদ, আৰু ইলজাবদ। তেওঁৰ সম্পৰ্কীয় ইলীছ ও চমথিয়াও বহুতো দক্ষতা সম্পন্ন লোক আছিল।

⁸এওঁলোক সকলোৱেই ওবেদ-ইদোমৰ বংশধৰ আছিল। তেওঁলোক, তেওঁলোকৰ পুত্ৰ সকল আৰু সম্পৰ্কীয় সকল ঈশ্বৰৰ আবাসৰ পৰিচৰ্যাৰ তেওঁলোকৰ কাম কৰাত সক্ষম লোক আছিল। তেওঁলোকৰ মাজৰ বাষষ্টি জন ওবেদ-ইদোমৰ সম্পৰ্কীয় আছিল। ⁹মচলেমিয়াৰ পুত্ৰ সকল আৰু সম্পৰ্কীয় সকল, সক্ষম লোকসকল,, সৰ্বমুঠ ওঠৰ জন আছিল।

¹⁰মৰাৰীৰ এজন বংশধৰ হোচাৰ পুত্ৰ সকল: চিনী এজন নেতা, (যদিও তেওঁ প্ৰথম পুত্ৰ নাছিল, তথাপিও তেওঁৰ পিতৃয়ে তেওঁক নেতৃত্বৰ ভাৰ দিছিল), ¹¹দ্বিতীয় হিষ্টিয়া, তৃতীয় টবলিয়া, আৰু চতুৰ্থ জখৰিয়া। হোচাৰ পুত্ৰ আৰু সম্পৰ্কীয় লোকসকল সংখ্যাত তেৰ জন আছিল।

¹²দুৱৰী সকলৰ বিভাগবোৰে তেওঁলোকৰ নেতা সকলৰ লগত যোগাযোগ কৰি তেওঁলোকৰ সম্পৰ্কীয় সকলৰ দৰে, যিহোৱাৰ গৃহত পৰিচৰ্যা কৰি, তেওঁলোকৰ কৰিবলগীয়া কাৰ্য কৰে। ¹³তেওঁলোকে সকলো সম্পৰ্কীয় সকলৰ লগত যোগাযোগ কৰি সৰু কি বৰ সকলোৱে প্ৰত্যেক দুৱাৰৰ বাবে চিঠি খেলালে। ¹⁴যেতিয়া পূব দিশৰ দুৱাৰৰ বাবে চিঠি খেলালে তেতিয়া চেলেমিয়াৰ নাম উঠিল। তেওঁৰ পুত্ৰ জখৰিয়া ডাল পৰামৰ্শ দিওঁতা লোক আছিল, চিঠি খেলত উত্তৰ দিশৰ বাবে তেওঁৰ নাম উঠিল।

¹⁵দক্ষিণ দিশৰ দুৱাৰৰ বাবে ওবেদ-ইদোমক নিৰ্ধাৰণ কৰে; আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ সকলক উঁৰালৰ বাবে নিৰ্ধাৰণ কৰে। ¹⁶পশ্চিম দিশৰ দুৱাৰৰ সৈতে ওপৰলৈ উঠি যোৱা বাটৰ চল্লেকং দুৱাৰো চুল্লীম আৰু হোচাৰ নামত নিৰ্ধাৰণ কৰে। প্ৰত্যেক পৰিয়ালৰ কাৰণে; ৰথীয়া সকল আছিল।

¹⁷পূবফালে ছয় জন লেবীয়া লোক, উত্তৰফালে প্ৰতিদিনে চাৰি জন, দক্ষিণ ফালেও প্ৰতিদিনে চাৰি জন, আৰু উঁৰালত দুজন দুজন।

¹⁸পশ্চিমফালৰ চুতালত চাৰি জনক নিযুক্ত কৰে, চাৰি জন বাটত আৰু চুতালত দুজন। ¹⁹এইদৰেই দুৱৰী সকলক ভাগ কৰা হ'ল। তেওঁলোক সকলো কোৰহীয়া আৰু মৰাবীয়া বংশৰ পৰা অহা লোক আছিল।

²⁰লেবীয়াসকলৰ ভিতৰত, অহিয়া ঈশ্বৰৰ গৃহৰ আৰু পবিত্ৰীকৃত বস্ত্ৰৰ উঁৰালৰ দায়িত্বত আছিল। ²¹লন্দনৰ বংশধৰ সকল, তেওঁৰ পৰা অহা গেৰ্চোনীয়াৰ বংশধৰ সকল, আৰু যি সকল গেৰ্চোনীয়াৰ লন্দনৰ পৰিয়ালৰ নেতা আছিল, তেওঁলোক যিহীয়েলী আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ সকল।

²²যেথম আৰু যোৱেল তেওঁৰ ভায়েক আছিল। তেওঁলোকো যিহোৱাৰ গৃহৰ উঁৰালৰ দায়িত্বত আছিল।

²³অশ্ৰমীয়া, যিচহৰীয়া, হিব্ৰোণীয়া, আৰু উজ্জীয়েলীয়াৰ গোষ্ঠীৰ পৰাও তাত দুৱৰী আছিল। ²⁴গোৰ্চোমৰ বংশৰ মোচিৰ পুত্ৰ চবুৱেল উঁৰালৰ তদাৰক কৰিছিল। ²⁵তেওঁৰ সম্পৰ্কীয় লোক সকল ইলীয়েজৰ গোষ্ঠীৰ পৰা আছিল আৰু চবুৱেলৰ পুত্ৰ ৰহবিয়া আছিল।

ৰহবিয়াৰ পুত্ৰ যিচয়া,

যিচয়াৰ পুত্ৰ যোৰাম,

যোৰামৰ পুত্ৰ জিথ্ৰী,

জিথ্ৰীৰ পুত্ৰ চলোমোৎ।

²⁶দায়ুদ ৰজা, পৰিয়ালৰ মূল লোকসকল, সহস্ৰপতিসকল, শতপতিসকল, আৰু সেনাপতিসকলে যিবোৰ বস্ত্ৰ পবিত্ৰ কৰিছিল, সেইবোৰ চলোমোৎ আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয় লোকসকলে সেই উঁৰালৰ তদাৰক কৰিছিল। ²⁷যিহোৱাৰ গৃহ মেৰামতি কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁলোকে যুদ্ধত পোৱা লুটদ্রব্যৰ মাজৰ অনেক বস্ত্ৰ উৎসৰ্গ কৰিছিল। ²⁸চমুৱেল ভাৱবাদীয়ে, কীচৰ পুত্ৰ চৌলে, নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰে, আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবে যিবিলাক বস্ত্ৰ উৎসৰ্গ কৰিছিল, এই সকলোৰ দায়িত্বত তেওঁলোক আছিল। উৎসৰ্গ কৰা সকলো বস্ত্ৰ চলোমোত আৰু তেওঁৰ সম্পৰ্কীয়া লোক সকলৰ নিৰাপত্তাত আছিল।

²⁹যিচহৰীয়াৰ বংশধৰ সকলৰ, কননিয়া আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলক ইস্ৰায়েলৰ সমাজৰ কৰ্মচাৰী আৰু বিচাৰকৰ্তাৰ কাৰ্য্যৰ বাবে নিযুক্ত কৰে।

³⁰হিব্ৰোণীয়াৰ বংশধৰসকল, হচবিয়া আৰু তেওঁৰ ভাইসকল এক হাজাৰ সাত শ সক্ষম লোক আছিল, তেওঁলোকক যিহোৱাৰ কাৰ্য্য আৰু ৰজাৰ কাৰ্য্যত নিযুক্ত কৰা হছিল। তেওঁলোক যদ্দনৰ পশ্চিমফালে আছিল।

³¹হিব্ৰোণীয়াৰ বংশধৰ সকলৰ পৰা যিৰিয়া তেওঁৰ বংশৰ মুখ্য লোক আছিল। তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ তালিকাৰ পৰা গণনা কৰা লোক আছিল। দায়ুদৰ ৰাজত্বৰ চল্লিশ বছৰত তেওঁলোকে লিপিবদ্ধ কৰা নথি পত্ৰ পৰীক্ষা কৰি তেওঁলোকৰ মাজত গিলিয়দৰ যাজেৰক দক্ষতা সম্পন্ন লোক বিচাৰি পালে। ³²যাজেৰকৰ দুই হাজাৰ সাত শ সম্পৰ্কীয় লোক আছিল, যিসকল পৰিয়ালৰ সক্ষম লোক আছিল। দায়ুদে ঈশ্বৰীয়া আৰু ৰাজকীয় কাম কৰিবলৈ, ৰুবেণীয়া, গাদীয়া, আৰু মনচীৰ আধা জাতিবোৰৰ ওপৰত তেওঁলোকক অধ্যক্ষ পাতিলে।

Chapter 27

সেনাপতি আৰু কাৰ্য্যধ্যক্ষ সকলৰ বিষয়

¹সংখ্যা অনুসাৰে ইস্ৰায়েলৰ পৰিয়ালৰ মুখ্য লোকসকল, সহস্ৰপতিসকল, শতপতিসকল, তাৰ উপৰিও সৈন্যৰ কৰ্মচাৰীসকল, যিসকলে বিভিন্ন ধৰণে ৰজাৰ পৰিচৰ্যা কৰিছিল। সৈন্যৰ প্ৰতি বিভাগসমূহে গোটেই বছৰ মাহৰ পাছত মাহ পৰিচৰ্যা কৰিছিল। প্ৰতি বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল।

²বিভাগৰ দ্বায়িত্বত প্ৰথম মাহৰ বাবে জৰ্দীয়েলৰ পুত্ৰ যচবিয়াম আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল। ³তেওঁ পেৰচৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ এজন আৰু তেওঁ প্ৰথম মাহৰ সকলো সৈন্যৰ বিষয়াসকলৰ দ্বায়িত্বত আছিল। ⁴দ্বিতীয় মাহৰ বিভাগৰ দ্বায়িত্বত অহেহীয়াৰ বংশৰ গোষ্ঠীৰ দোদয়া আছিল। মিল্কোত দ্বিতীয় পদবীত আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল। ⁵যিহোয়াদা পুৰোহিতৰ পুত্ৰ বনয়া তৃতীয় মাহৰ কাৰণে সৈন্যৰ সেনাপতি আছিল। এই বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল। ⁶এই জনেই সেই বনয়া যি জন ত্ৰিশ জনৰ আৰু ত্ৰিশ জনৰ ওপৰত নেতা আছিল। তেওঁৰ পুত্ৰ অন্মিয়াবদ তেওঁৰ বিভাগত আছিল।

⁷যোৱাবৰ ভায়েক অচাহেল চতুৰ্থ মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ পুত্ৰ জবদিয়া তেওঁৰ পাছত সেনাপতি হ'ল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল। ⁸যিজ্ৰাহীয়াৰ বংশধৰৰ চমছৎ পঞ্চম মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল।

⁹তকোৱায়ীয়া পৰা হোৱা ইক্লেচৰ পুত্ৰ ঈৰা ষষ্ঠ মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল।

- ¹⁰ইফ্ৰয়িমৰ লোকসকলৰ পৰা পলোনীয়া হেলচ সপ্তম মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল।
- ¹¹জেৰহৰ বংশৰ গোষ্ঠীৰ পৰা হুচাটীয়া চিব্বথয় অষ্টম মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল।
- ¹²বিন্যামীনৰ জাতিৰ পৰা অনাথোতীয়া অৰীয়েজৰ নৱম মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল।
- ¹³জেৰহৰ বংশৰ গোষ্ঠীৰ নটোফাটীয়া নগৰৰ পৰা মহৰয় দশম মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল। ¹⁴ইফ্ৰয়িমৰ জাতিৰ পৰা পিৰাথোলিয়া নগৰৰ বনায় একাদশ মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল। ¹⁵অৎনীয়েলৰ বংশৰ গোষ্ঠীৰ পৰা নটোফাটীয়া নগৰৰ হিলদয় দ্বাদশ মাহৰ কাৰণে সেনাপতি আছিল। তেওঁৰ বিভাগত চৌবিশ হাজাৰ লোক আছিল।
- ¹⁶এওঁলোকেই ইস্ৰায়েল জাতিৰ নেতাসকল:
- ৰবেণীয়া জাতিৰ বাবে জিথ্ৰীৰ পুত্ৰ ইলীয়েজৰ নেতা আছিল।
- চিমিয়োনীয়া জাতিৰ বাবে মাখাৰ পুত্ৰ চফটিয়া নেতা আছিল।
- ¹⁷লেবীয়া জাতিৰ বাবে কমুৱেলৰ পুত্ৰ হচবিয়া নেতা আছিল। আৰু হাৰোণৰ বংশধৰসকলক চাদোকে নেতৃত্ব দিছিল।
- ¹⁸যিহূদা জাতিৰ বাবে ইলীহু নেতা আছিল। তেওঁ দায়ুদৰ ভায়েকসকলৰ মাজৰ এজন। ¹⁹জবুলুন জাতিৰ বাবে ওবদিয়াৰ পুত্ৰ যিচময়া নেতা আছিল।
- নপ্তালীৰ বাবে অজ্ৰীয়েলৰ পুত্ৰ যিৰীমোৎ নেতা আছিল। ²⁰ইফ্ৰয়িম জাতিৰ বাবে অজজিয়াৰ পুত্ৰ হোচেয়া নেতা আছিল।
- মনচিৰ আধা জাতিৰ বাবে পদায়্যৰ পুত্ৰ যোৱেল নেতা আছিল।
- ²¹গিলিয়দত থকা মনচিৰ আধা জাতিৰ বাবে জখৰিয়াৰ পুত্ৰ যিদ্দো নেতা আছিল।
- বিন্যামীনৰ জাতিৰ বাবে অবনেৰৰ পুত্ৰ যাচীয়েল নেতা আছিল।
- ²²দানৰ জাতিৰ বাবে যিৰোহমৰ পুত্ৰ অজৰেল নেতা আছিল।
- ইস্ৰায়েল জাতিৰ বাবে এওঁলোকেই নেতা আছিল।
- ²³দায়ুদে বিশ বছৰ বা তাতকৈ কম বয়সৰ লোকসকলক গণনা কৰা নাছিল, কাৰণ যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক আকাশৰ তৰাবোৰৰ নিচিনা অসংখ্য কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল। ²⁴চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবে গণনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল, কিন্তু শেষ নকৰিলে। এই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত হৈছিল। তেওঁলোকৰ সংখ্যা দায়ুদ ৰজাৰ বংশাৱলীত লিখা নহ'ল।
- ²⁵অদীয়েলৰ পুত্ৰ অজমাবৎ ৰজাৰ মূল্যৱান সম্পদৰ দ্বায়িত্বত আছিল। উজ্জিয়াৰ পুত্ৰ যোনাথন খেতি-পথাৰত, নগৰবোৰত, গাওঁসমূহত, আৰু দুৰ্গবোৰত থকা গুদামৰ দ্বায়িত্বত আছিল। ²⁶কলুবৰ পুত্ৰ ইজ্ৰী মাটি চহোৱা খেতিয়কসকলৰ ওপৰত আছিল। ²⁷ৰামাথীয়া চিমিয়ী দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰৰ দ্বায়িত্বত আছিল। চিফমীয়াৰ পৰা অহা জন্দী আঙুৰৰ আৰু দ্ৰাক্ষাৰস বিক্ৰী কৰোঁতাসকলৰ ওপৰত দ্বায়িত্বত আছিল।
- ²⁸নিম্ন-ভূমিত থকা জলফাই গছ আৰু ডিমৰু গছবোৰ, গদেৰীয়াৰ পৰা অহা বালহাননৰ দ্বায়িত্বত আছিল আৰু তেলৰ গুদামৰ দ্বায়িত্বত যোৱাচ আছিল। ²⁹চাগোণৰ পৰা অহা চিত্ৰয় চাৰোনত চৰা জন্তুৰ জাকবোৰৰ দায়িত্বত আছিল। উপত্যকাবোৰত চৰা জন্তুৰ জাকবোৰৰ দ্বায়িত্বত অদলয়ৰ পুত্ৰ চাফট আছিল। ³⁰উটবোৰৰ দ্বায়িত্বত ইস্ৰায়েলীয়া অবীল আছিল, আৰু গাধীবোৰৰ দ্বায়িত্বত মেৰোনোথীয়া যেহদিয়া আছিল।
- ³¹এওঁলোক দায়ুদ ৰজাৰ সম্পতিৰ দ্বায়িত্বত আছিল।
- ³²দায়ুদৰ দদায়েক যোনাথন, তেওঁ এজন পৰামৰ্শদাতা আছিল, যিহেতু তেওঁ এজন জ্ঞানী আৰু নথি সংৰক্ষক আছিল। হকমোনীৰ পুত্ৰ যিহীয়েল ৰজাৰ পুত্ৰসকলৰ তত্ত্বৱধানৰ দ্বায়িত্বত আছিল। ³³অহীথোফল ৰজাৰ পৰামৰ্শদাতা আছিল, অকীয়া লোকসকলৰ মাজৰ হুচয় ৰজাৰ ব্যক্তিগত পৰামৰ্শদাতা আছিল। ³⁴অহীথোফলৰ পাছত বনায়্যৰ পুত্ৰ যিহোয়াদা অবিয়াথৰ যোগেদি তেওঁৰ স্থান লয়। যোৱাব ৰজাৰ সৈন্যসকলৰ সেনাপতি আছিল।

Chapter 28

দায়ুদে দিয়া শেষ-আদেশ আৰু বক্তৃতা। তেওঁৰ মৃত্যু।

¹দায়ুদে যিৰুচালেমত ইস্ৰায়েলৰ সকলো কৰ্মচাৰীক এক গোট কৰিলে: জাতিবোৰৰ কৰ্মচাৰীসকলক, সময়-সূচী অনুযায়ী ৰজাৰ পৰিচৰ্যা কৰা বিভাগবোৰৰ কৰ্মচাৰীসকলক, সহস্ৰপতিসকলক আৰু শতপতিসকলক, ৰজা আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ দখলত থকা সকলো সম্পত্তিৰ পৰিচালকসকলক, কৰ্মচাৰী আৰু যুদ্ধাৰ লোকসকলক, তেওঁলোকৰ মাজৰ সকলোতকৈ নিপুণ লোকসকলক যিৰুচালেমত এক গোট কৰিলে।

²তাৰ পাছত ৰজা দায়ুদে থিয় হৈ ক'লে, “হে মোৰ ভাইসকল আৰু মোৰ লোক সমূহ, মোৰ কথা শুনা; যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকৰ অৰ্থে আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ ভৱি-পীৰাৰ অৰ্থে এটা মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ মোৰ পৰিকল্পনা আছিল। এই গৃহ নিৰ্মাণৰ বাবে মই প্ৰস্তুত হৈছিলো। ³কিন্তু ঈশ্বৰে মোক ক'লে, ‘মোৰ নামৰ অৰ্থে তুমি মন্দিৰ নিৰ্মাণ নকৰিবা, কাৰণ তুমি এজন যুদ্ধাৰ আৰু তুমি ৰক্তপাত কৰিলা।’

⁴তথাপি যিহোৱাই, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে; ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত সদায় ৰাজত্ব কৰিবৰ বাবে মোৰ আটাই পিতৃপৰিয়ালৰ মাজৰ পৰা মোক মনোনীত কৰিলে। তেওঁ নেতৃত্ব দিবৰ বাবে যিহুদা জাতিক মনোনীত কৰিলে। যিহুদাৰ জাতি, মোৰ পিতৃৰ পৰিয়ালবৰ্গ আৰু মোৰ পিতৃৰ সকলো পুত্ৰৰ মাজৰ পৰা তেওঁ মোক গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা হ'বলৈ মনোনীত কৰিলে। ⁵যিহোৱাই মোক দিয়া অনেক পুত্ৰৰ মাজত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত যিহোৱাৰ ৰাজসিংহাসনত বহিবলৈ তেওঁ মোৰ পুত্ৰ চলোমনক মনোনীত কৰিলে।

⁶তেওঁ মোক ক'লে, ‘তোমাৰ পুত্ৰ চলোমনে মোৰ গৃহ আৰু চোতাল কেইখন নিৰ্মাণ কৰিব, কাৰণ মোৰ পুত্ৰ হ'বলৈ মই তেওঁক মনোনীত কৰিলোঁ, আৰু মই তেওঁৰ পিতৃ হ'ম। ⁷আজি তুমি যি দৰে আছা যদি তেওঁ সেই দৰে মোৰ আজ্ঞাবোৰ আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰি চলে, তেনেহলে মই তেওঁৰ ৰাজ্য চিৰস্থায়ীৰূপে স্থাপন কৰিম।

⁸এই হেতুকে এতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সাক্ষাতে যিহোৱাৰ উদ্দেশে সমবেত হোৱা আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিত ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সকলো আজ্ঞা পালন কৰিবলৈ তোমালোক সকলোৱে চেষ্টা কৰা। এই উত্তম দেশৰ অধিকাৰী হ'বলৈ আৰু তোমালোকৰ পাছত চিৰকালৰ বাবে পুৰুষানুক্ৰমে তোমালোকৰ সন্তানসকলৰ অধিকাৰত যেন থাকে তাৰ কাৰণে এই সকলো কৰা।

⁹হে বোপা চলোমন, তুমি তোমাৰ পিতৃৰ ঈশ্বৰক মানি চলিবা, আৰু তোমাৰ সকলো হৃদয়ৰ আৰু হৰ্ষিত মনেৰে তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰিবা। এই দৰে কৰা কাৰণ যিহোৱাই সকলোৰে হৃদয় অনুসন্ধান কৰে আৰু সকলোৰে কল্পনাকো বুজে। তুমি যদি তেওঁক বিচাৰা, তেন্তে তুমি তেওঁক পাবা, কিন্তু যদি তেওঁক ত্যাগ কৰা, তেন্তে তেওঁ তোমাকো চিৰকাললৈকে ত্যাগ কৰিব। ¹⁰পবিত্ৰ-স্থানৰ অৰ্থে মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ যিহোৱাই যে, তোমাক মনোনীত কৰিলে তাক তুমি অনুভৱ কৰা; সাহিয়াল হোৱা আৰু এই কাৰ্য কৰা।

¹¹তাৰ পাছত দায়ুদে তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমনক মন্দিৰৰ বাৰাণ্ডাৰ, মন্দিৰৰ ঘৰবোৰৰ, গুদামবোৰৰ, ওপৰৰ কোঁঠালিবোৰৰ, ভিতৰৰ কোঁঠালিবোৰৰ, আৰু পাপ-প্ৰায়শ্চিত্তৰ আৱৰণৰ নক্সা দিলে। ¹²যিহোৱাৰ গৃহৰ চোতাল কেইখনৰ, চাৰিওফালে থকা সকলো কোঁঠালিবোৰৰ, ঈশ্বৰৰ গৃহত থকা গুদামবোৰৰ, আৰু মন্দিৰৰ বাবে পবিত্ৰ কৰা বস্ত্ৰৰ উৰালবোৰৰ বাবে তেওঁ অঙ্কন কৰা নক্সা তেওঁ চলোমনক দিলে।

¹³তেওঁ তেওঁক পুৰোহিতসকলৰ আৰু লেবীয়াসকলৰ বিভাগসমূহৰ বাবে বিধি দিলে আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যাৰ কাৰ্য আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে ব্যৱহাৰ হোৱা সামগ্ৰী সমূহৰ দায়িত্বত নিযুক্ত কৰিলে। ¹⁴তেওঁ সকলো প্ৰকাৰৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে সোণৰ পাত্ৰবোৰ আৰু সকলো প্ৰকাৰৰ পৰিচৰ্যাৰ ব্যৱহাৰ হোৱা সামগ্ৰীৰ বাবে ৰূপৰ পাত্ৰবোৰ গুৰুত্ব সহকাৰে তেওঁক দিলে। ¹⁵সোণৰ দীপাধাৰবোৰৰ আৰু তাৰ প্ৰদীপবোৰৰ প্ৰত্যেক দীপাধাৰ আৰু তাৰ প্ৰদীপবোৰৰ সোণৰ পৰিমাণ অনুসাৰে জুখি দিলে। ৰূপৰ দীপাধাৰবোৰৰ আৰু প্ৰদীপবোৰৰ প্ৰত্যেক দীপাধাৰ আৰু তাৰ প্ৰদীপবোৰৰ ৰূপৰ পৰিমাণ অনুসাৰে জুখি দিলে। যাতে প্ৰত্যেক দীপাধাৰবোৰৰ উপযুক্ত ব্যৱহাৰ হয়।

¹⁶দৰ্শন-পিঠাৰ মেজ, আৰু প্ৰত্যেক মেজৰ বাবে সোণৰ পৰিমাণ, আৰু ৰূপৰ মেজবোৰৰ বাবে ৰূপৰ পৰিমাণ তেওঁ জুখি দিলে। ¹⁷তেওঁ যাঠী, তেজ ছটিওৱা চৰিয়া, আৰু পিয়লাবোৰৰ বাবে শুদ্ধ সোণৰ পৰিমাণ জুখি দিলে। তেওঁ প্ৰত্যেক সোণৰ বাটিবোৰৰ আৰু প্ৰত্যেক ৰূপৰ বাটিবোৰৰ বাবে সোণৰ আৰু ৰূপৰ পৰিমাণ জুখি দিলে।

¹⁸ধূপ-বেদিৰ বাবে নিৰ্মল সোণৰ পৰিমাণ, আৰু ডেউকা মেলি যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক ঢাকি ধৰা কৰিব দুটাৰ নক্সাৰ কাৰণে সোণৰ পৰিমাণ জুখি দিলে। ¹⁹দায়ুদে ক'লে, “নমুনাৰ বিষয়ে বুজিব পৰাকৈ যিহোৱাই মোক নিৰ্দেশ দিয়া অনুযায়ী মই এই সকলো লিখিত ভাৱে ৰাখিলোঁ।

²⁰দায়ুদে তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমনক ক'লে, “তুমি বলৱান আৰু সাহিয়াল হোৱা। এই কাৰ্য কৰা। ভয় নকৰিবা আৰু ব্যাকুল নহ'বা, কিয়নো ঈশ্বৰ যিহোৱা, মোৰ ঈশ্বৰেই তোমাৰ লগত আছে। যিহোৱাৰ গৃহৰ সকলো কাৰ্য সমাপ্ত নোহোৱালৈকে তেওঁ তোমাক পৰিত্যাগ নকৰিব। ²¹চোৱা, ইয়াত ঈশ্বৰৰ গৃহৰ সকলো কাৰ্যৰ বাবে পুৰোহিতসকল আৰু লেবীয়াসকলৰ বিভাগসমূহ আছে। তেওঁলোক তোমাৰ লগত থাকিব, এই কাৰ্যৰ অৰ্থে ইচ্ছা থকা সকলো লোক আৰু নিপুণ লোকসকলে তোমাক সকলো কাৰ্য কৰিবলৈ আৰু পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ সহায় কৰিব। তোমাৰ আদেশবোৰ অনুসৰণ কৰিবলৈ সকলো কৰ্মচাৰী আৰু সকলো লোক প্ৰস্তুত।

Chapter 29

¹দায়ুদ ৰজাই গোটেই সমাজক ক'লে, “ঈশ্বৰে মোৰ পুত্ৰ চলোমনক মনোনীত কৰিছে, তাৰ বয়স এতিয়াও ক'ম আৰু অভিজ্ঞতাহীন, আৰু এই কাৰ্য্য অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। কাৰণ এই ৰাজপ্ৰসাদ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে মানুহৰ বাবে নহয়। ²মোৰ ঈশ্বৰৰ মন্দিৰৰ অৰ্থে যি উত্তম, সেয়ে মই কৰিলোঁ। সোণৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সোণ, ৰূপৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰিবলৈ ৰূপ, পিতলৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰিবলৈ পিতল, লোহাৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰিবলৈ লোহা, কাঠৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰিবলৈ কাঠ মই দিছোঁ। ৰক্তৰাগ পাথৰ, লগাবৰ কাৰণে পাথৰ, মণি-মুকুতাৰ কামৰ বাবে নানা বৰগীয়া পাথৰ, সকলো বিধৰ বহুমূলীয়া পাথৰ আৰু মাৰ্বল পাথৰো মই প্ৰচুৰ পৰিমাণে দিছোঁ।

³মোৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ কাৰণে মই আনন্দিত হ'লো, আৰু মোৰ ব্যক্তিগত উৰালৰ পৰা সোণ, ৰূপ ইয়াৰ বাবে দান দিছোঁ। ইয়াৰ উপৰিও পবিত্ৰ মন্দিৰৰ কাৰণে মই সকলো কৰিবলৈ প্ৰস্তুত। ⁴তিনি হাজাৰ কিল্কৰ ওফীৰৰ সোণ, আৰু সাত হাজাৰ কিল্কৰ শুদ্ধ ৰূপ গৃহৰ দেৱালত আৱৰণ দিবলৈ দিলোঁ। ⁵সোণৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সোণ, ৰূপৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰিবলৈ ৰূপ, আৰু শিল্পকৰ্ম কৰোঁতাসকলে কৰা সকলো ধৰণৰ কামৰ কাৰণে মই সকলো বস্তু দান কৰিলোঁ। আজি কোনে যিহোৱালৈ বৰঙণি দিব আৰু নিজকে তেওঁলৈ উৎসৰ্গ কৰিব?

⁶তাৰ পাছত তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ প্ৰধান লোকসকল, ইস্ৰায়েল জাতিৰ প্ৰধান লোকসকল, সহস্ৰপতিসকল, শতপতিসকল, লগতে ৰজাৰ কাৰ্যত থকা কৰ্মচাৰীসকল একেলগে ইচ্ছাকৃত দান দিলে। ⁷তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ কাৰ্য কাৰণে পাঁচ হাজাৰ কিল্কৰ সোণ, অদৰ্শে নামেৰে দহ হাজাৰ সোণৰ মোহৰ, দহ হাজাৰ কিল্কৰ ৰূপ, ওঠৰ হাজাৰ কিল্কৰ ৰূপ পিতল, আৰু এক লাখ কিল্কৰ লোহা দিলে।

⁸যিসকলৰ বহুমূলীয়া বাখৰ আছিল, তেওঁলোকে গেৰ্চোনীয়াৰ বংশধৰ যিহীয়েলৰ নিৰীক্ষণত যিহোৱাৰ গৃহৰ উৰালত তাক দিলে। ⁹তেওঁলোকে নিজ ইচ্ছাৰে আৰু সকলো হৃদয়েৰে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দান দিয়াৰ কাৰণে প্ৰজাসকলে আনন্দ কৰিলে। ৰজা দায়ুদেও মহা-আনন্দ কৰিলে।

¹⁰দায়ুদে গোটেই সমাজৰ আগতে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিলে। দায়ুদে ক'লে, “হে আমাৰ পিতৃ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা আপুনি যুগে যুগে চিৰকাললৈকে ধন্য। ¹¹হে যিহোৱা, আপুনি মহত্ব, পৰাক্ৰমী, প্ৰশংসনীয়, বিজয়ী, আৰু প্ৰতাপী। কাৰণ স্বৰ্গত আৰু পৃথিৱীত যি যি আছে, সেই সকলোৱেই আপোনাৰ। ৰাজ্যও আপোনাৰেই, আৰু চাৰিও দিশে শাসনকৰ্তা ৰূপে যিহোৱা আৰু আপুনি মৰ্য্যদাপূৰ্ণ।

¹²আপোনাৰ পৰাই ধন আৰু গৌৰৱ হয়, আৰু আপুনি সকলোৰে ওপৰত শাসন কৰি আছে। আপোনাৰ হাততেই বল আৰু পৰাক্ৰম আছে। সকলোকে মহত্ব ও শক্তিশালী কৰিবৰ কাৰণে আপোনাৰ অধিকাৰ আছে। ¹³সেয়েহে, হে আমাৰ ঈশ্বৰ, আমি আপোনাৰ ধন্যবাদ কৰো, আৰু আপোনাৰ নামৰ গৌৰৱ ও প্ৰশংসা কৰো।

¹⁴কিন্তু মই নো কোন, আৰু মোৰ লোকসকল নো কোন, যে, আমি এইদৰে নিজ ইচ্ছাৰে দান দিবলৈ আগবাঢ়িব পাৰিছোঁ? কিয়নো সকলো বস্তু আপোনাৰ পৰাই আহে, আৰু আপোনাৰ যি তাকে আমি অনন্দমনেৰে আপোনাক দিছোঁ। ¹⁵কাৰণ আমাৰ সকলো পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ দৰে আমিও আপোনাৰ আগত অচিনাকি আৰু ভ্ৰমণকাৰী লোক। পৃথিৱীত আমাৰ দিনবোৰ ছাঁ স্বৰূপ আৰু এই পৃথিৱীত আমাৰ একো আশা নাই।

¹⁶হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপোনাৰ, পবিত্ৰ নামৰ উদ্দেশ্যে আপোনাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আমি এই যি সকলো সম্পত্তি সংগ্ৰহ কৰিলোঁ, এই সকলো আপোনাৰেই আৰু আপোনাৰ পৰাই অহা। ¹⁷হে মোৰ ঈশ্বৰ, মই এইয়াও জানো যে, আপুনি হৃদয়ৰো পৰীক্ষা কৰে আৰু সৰলতাত সন্তুষ্ট পায়। মই হ'লে মোৰ মনৰ সৰলতাতহে নিজ ইচ্ছাৰে এই সকলো বস্তু দান দিলোঁ, আৰু এতিয়া এই ঠাইত উপস্থিত হোৱা আপোনাৰ লোকসকলেও নিজ ইচ্ছাৰে আপোনাৰ উদ্দেশ্যে দান দিয়া দেখি মই আনন্দিত হৈছোঁ।

¹⁸আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ অৱ্ৰাহাম, ইচহাক, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি আপোনাৰ লোকসকলৰ মনত এই চিন্তাধাৰা সদায় ৰাখক। তেওঁলোকৰ হৃদয় আপোনাতেই মনোনিবেশ কৰক। ¹⁹আপোনাৰ আজ্ঞা, সাক্ষ্য, আৰু বিধিবোৰ সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে পালন কৰিবলৈ, আৰু এই সকলো কাৰ্য কৰিবলৈ, আৰু মই যি গৃহৰ বাবে ব্যৱস্থা কৰি থৈছোঁ, তাক নিৰ্মাণ কৰিবলৈ মোৰ পুত্ৰ চলোমনক সিদ্ধ মন দিয়ক।”

²⁰দায়ুদে গোটেই সমাজক ক'লে, “এতিয়া তোমালোকে নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা।” গোটেই সমাজে তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিলে, আৰু মুৰ দোঁৱাই যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে আৰু ৰজাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। ²¹তাৰ পাছ দিনা তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিলে, আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। তেওঁলোকে এক হাজাৰ ষাড়-গৰু, এক হাজাৰ মতা ভেড়া, আৰু এক হাজাৰ ভেড়া পোৱালি, আৰু ইয়াৰে সৈতে গোটেই ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে পেয় নৈবেদ্য আৰু বলিদান উৎসৰ্গ কৰিলে।

²²সেই দিনা অতি আনন্দেৰে যিহোৱাৰ আগত ভোজন-পান কৰিলে।

তেওঁলোকে দায়ুদৰ পুত্ৰ চলোমনক দ্বিতীয়বাৰ ৰজা পাতিলে; আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে শাসনকৰ্তা হবলৈ তেওঁ অভিষেক কৰিলে। তেওঁলোকে পুৰোহিত হবলৈ চাদোককো যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অভিষেক কৰিলে। ²³তাৰ পাছত চলোমন তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদৰ পৰিৱৰ্তে ৰজাহে যিহোৱাৰ সিংহাসনত বহিল। তেওঁ কৃতকাৰ্য হ'ল, আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলে তেওঁৰ আজ্ঞা মানিলে।

²⁴সকলো নেতাসকল, সৈন্যসকল, আৰু দায়ুদ ৰজাৰ পুত্ৰসকল চলোমন ৰজাৰ অধিন হ'ল। ²⁵যিহোৱাই সকলো ইস্ৰায়েলৰ আগত চলোমনক সন্মান প্ৰদান কৰিলে আৰু যিহোৱাই তেওঁক যি ক্ষমতা দিলে, তেনে ক্ষমতা তেওঁৰ পূৰ্বে ইস্ৰায়েলৰ কোনো ৰজাক দিয়া নাছিল।

²⁶যিচয়ৰ পুত্ৰ দায়ূদে সকলো ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিছিল। ²⁷তেওঁ চল্লিশ বছৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আছিল। তেওঁ সাত বছৰ হিব্ৰোণত আৰু তেত্ৰিশ বছৰ যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিছিল। ²⁸তেওঁ সম্পূৰ্ণ বয়স পায়, দীঘলীয়া জীৱন সা-সম্পতি আৰু সন্মান উপভোগ কৰি বৃদ্ধ অৱস্থাত তেওঁৰ মৃত্যু হয়। তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমন তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

²⁹দায়ূদ ৰজাই তেওঁৰ জীৱনত কৰা সকলো কাৰ্য ভাববাদী চমুৱেল, ভাববাদী নাথন আৰু ভাববাদী গাদৰ ইতিহাস-পুস্তকসমূহত বৰ্ণনা কৰা হৈছে। ³⁰এই পুস্তকসমূহত ইস্ৰায়েলক ৰাজত্ব কৰা সময়ত দায়ূদে যিবোৰ কাৰ্য কৰিছিল, সেই সকলো ইয়াতে উল্লেখ আছে। লিখকসকলে ইস্ৰায়েল আৰু তাৰ ওচৰ চুবুৰীয়া ৰাজ্যৰ, দায়ূদৰ ক্ষমতা আৰু তেওঁৰ জীৱনৰ সকলো ঘটনা লিখিলে।

বংশাৱলিৰ দ্বিতীয় পুস্তক।

2nd Chronicles

Chapter 1

চলোমনে গিবিয়োনত বলিদান কৰা। তেওঁৰ ঐশ্বৰ্য্য।

¹দায়ুদৰ পুত্ৰ চলোমনে তেওঁৰ ৰাজ্যত নিজকে বলৱান কৰিলে; আৰু তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁৰ লগত থাকি, তেওঁক অতিশয় প্ৰভাৱশালী কৰিলে।

²পাছত চলোমনে গোটেই ইস্ৰায়েলৰ সহস্ৰপতি, শতপতি, বিচাৰকৰ্তাসকলক আৰু সমূহ ইস্ৰায়েলৰ মাজত থকা প্ৰতিজন মুখ্যালোকৰ সৈতে কথা ক'লে। ³পাছত চলোমন আৰু তেওঁৰ লগত থকা গোটেই সমাজ গিবিয়োনৰ ওখ ঠাইখনলৈ গ'ল; কিয়নো যিহোৱাৰ দাস মোচিয়ে মৰুপ্ৰান্তত নিৰ্মাণ কৰা ঈশ্বৰীয় সাক্ষাৎ কৰা তম্বু সেই ঠাইতে আছিল। ⁴কিন্তু দায়ুদে কিৰিয়ৎ-যিয়াৰীমৰ পৰা যিহোৱাৰ সেই নিয়ম-চন্দুক সেই ঠাইলৈ আনিছিল যি ঠাই তাৰ বাবে যুগুত কৰি থোৱা হৈছিল, কিয়নো তেওঁ তাৰ কাৰণে যিৰুচালেমত এটা তম্বু তৰি ৰাখিছিল। ⁵আৰু হুৰৰ নাতিয়েক উৰীৰ পুত্ৰ বচলেলে নিৰ্মাণ কৰা পিতলৰ যজ্ঞবেদীটো গিবিয়োনত যিহোৱাৰ আবাসৰ আগত আছিল; তাৰ ওচৰলৈকে চলোমন আৰু সমাজে সঘনে কথা সুধিবলৈ যায়।

⁶পাছত চলোমনে তালৈ উঠি গৈ, সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ ওচৰত থকা পিতলৰ যজ্ঞবেদীটোৰ ওপৰত যিহোৱাৰ আগত এক হাজাৰ হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিলে।

⁷সেই ৰাতিয়েই ঈশ্বৰে চলোমনক দৰ্শন দি ক'লে, “মই তোমাক কি বৰ দিম, তাক খোজা?”

⁸তাতে চলোমনে ঈশ্বৰক ক'লে, “তুমি মোৰ পিতৃ দায়ুদক মহা অনুগ্ৰহ কৰিলা, আনকি তেওঁৰ পদত মোক ৰজা পাতিল। ⁹এতিয়া হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ আগত কোৱা বাক্য সিদ্ধ হওঁক, কিয়নো তুমি মাটিৰ ধূলিৰ নিচিনা অসংখ্য লোকসমূহৰ ওপৰত মোক ৰজা পাতিল। ¹⁰এতিয়া মই যেন এই লোকসকলক চলাব পাৰোঁ, এই কাৰণে তুমি মোক বুদ্ধি আৰু জ্ঞান দিয়া; কিয়নো তোমাৰ এই মহা জাতিৰ বিচাৰ কৰা কাৰ সাধ্য?” ¹¹তেতিয়া ঈশ্বৰে চলোমনক ক'লে, “এয়ে তোমাৰ মনত হৈছে, যে, তুমি কি ঐশ্বৰ্য্য, কি সম্পত্তি, কি মৰ্য্যদা, যিসকলে তোমাক ঘিণ কৰে, তেওঁলোকৰ প্ৰাণ নুখুজিলা আৰু দীৰ্ঘায়ুও নুখুজিলা, কিন্তু মই যাৰ ওপৰত তোমাক ৰজা পাতিলোঁ, মোৰ এই প্ৰজাসকলক শাসন কৰিবৰ অৰ্থে বুদ্ধি আৰু জ্ঞান খুজিলা।

¹²এই হেতুকে সেই বুদ্ধি আৰু জ্ঞান তোমাক দিয়া হৈছে; আৰু তোমাৰ পূৰ্বে কোনো ৰজাৰ যেনে ধন, ঐশ্বৰ্য্য আৰু সন্মান হোৱা নাই আৰু তোমাৰ পাছতো নহ'ব, তেনে ধন, ঐশ্বৰ্য্য, আৰু সন্মানো মই তোমাক দিম।” ¹³পাছে চলোমনে গিবিয়োনৰ ওখ ঠাইত থকা সাক্ষাৎ কৰা তম্বুৰ আগৰ পৰা যিৰুচালেমলৈ আহিল আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰি থাকিল।

¹⁴পাছে চলোমনে ৰথ আৰু অশ্বাৰোহী লোকসকলক গোটালে: তেওঁৰ এক হাজাৰ চাৰিশ ৰথ আৰু বাৰ হাজাৰ অশ্বাৰোহী আছিল; তেওঁ সিহঁতক নানা ৰথ-নগৰত আৰু আনকি ৰজাৰ লগত যিৰুচালেমতো ৰাখিলে। ¹⁵ৰজাই যিৰুচালেমত ৰূপ আৰু সোণক শিলৰ নিচিনা আৰু এৰচ কাঠক নিম্ন-ভূমিত থকা ডিমৰু গছৰ নিচিনা অধিক কৰিলে।

¹⁶আৰু চলোমনৰ যি ঘোঁৰাবোৰ আছিল, সেই ঘোঁৰাবোৰ মিচৰৰ পৰা অনা; আৰু সেই ঘোঁৰাবোৰ ৰজা-ঘৰীয়া বেপাৰীহঁতে মূল্য দি জাকে জাকে আনে। ¹⁷আৰু মিচৰৰ পৰা কিনি অনা এখন এখন ৰথৰ দাম ছশ চেকল ৰূপ আৰু এটা এটা ঘোঁৰাৰ দাম এশ পঞ্চাশ চেকল ৰূপ। এইদৰে তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই হিত্তীয়া আৰু অৰামীয়া সকলো ৰজাৰ কাৰণেও সেইবোৰ অনা হয়।

Chapter 2

মন্দিৰ-নিৰ্মাণৰ আয়োজন।

¹পাছত চলোমনে যিহোৱাৰ নামেৰে এটা গৃহ আৰু নিজৰ বাবে এটা ৰাজগৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ থিৰ কৰিলে। ²তেওঁ বোজা ববৰ বাবে সত্তৰ হাজাৰ লোক আৰু পৰ্বতত কাঠ কাটিবলৈ আশী হাজাৰ লোকক নিয়োগ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ কাম তদাৰক কৰিবলৈ তিনি হাজাৰ ছশ লোকক নিযুক্ত কৰিলে। ³তেতিয়া চলোমনে তুৰৰ ৰজা হুৰমৰ ওচৰলৈ কৈ পঠিয়ালে বোলে, “যে বাস কৰিবলৈ এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰোতে যিদৰে মোৰ পিতৃ দায়ূদলৈ এৰচ কাঠ পঠিয়াই আপুনি সহায় কৰিছিল, সেইদৰে মোলৈকো কৰক।

⁴চাওঁক, মই মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব খুজিছোঁ; তেওঁৰ আগত সু-গন্ধি ধূপ জ্বলাবলৈ, নৃত্য দৰ্শন-পিঠা দিবলৈ আৰু প্ৰতি ৰাতিপুৱা ও সন্ধ্যা কালত, বিশ্ৰামবাৰত, ন জোনত আৰু আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সকলো উৎসৱত হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ তাক পবিত্ৰ কৰিম। সেয়ে ইস্ৰায়েলে সদায় কৰিব লগা কাৰ্য্য। ⁵আৰু মই যি গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব খুজিছোঁ, সেয়ে অতি বৃহৎ হ’ব, কিয়নো আমাৰ ঈশ্বৰ আন সকলো দেৱতাবোৰতকৈ মহান।

⁶কিন্তু যি স্থলত বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডত আৰু স্বৰ্গৰো স্বৰ্গই তেওঁক ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে, এনে স্থলত, কোনে তেওঁৰ বাবে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব পাৰিব? কেৱল তেওঁৰ আগত ধূপ জ্বলোৱা উদ্দেশ্যৰ বাহিৰে, মই কোন, যে তেওঁৰ বাবে গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব পাৰোঁ? ⁷এই হেতুকে এনে এজন নিপুণ লোক পঠিয়াই দিয়ক, যিজনে সোণ, ৰূপ, পিতল, লোহা আৰু বেঙেনা বৰণীয়া, সেন্দুৰ বৰণীয়া ও নীল বৰণীয়া সূতাৰে বন কৰাত আৰু নানাবিধ বাখৰ কটাত পাকৈত। যিহুদাত আৰু যিৰূচালেমত মোৰ পিতৃ দায়ূদে যোগান ধৰাৰ দৰে, তেওঁ মোৰ সৈতে থকা এই নিপুণ লোকসকলৰ লগত কাম কৰিব।

⁸আৰু এৰচ, দেবদাৰু আৰু অলগুম কাঠ এইবিলাকো লিবানোনৰ পৰা মোৰ ইয়ালৈ পঠিয়াই দিয়ক; কিয়নো মই জানো, যে আপোনাৰ দাসসকল লিবানোনত কাঠ কটাত নিপুণ। চাওঁক, মোৰ দাসসকল আপোনাৰ দাসসকলৰ লগত থাকিব, ⁹যাতে তেওঁলোকে মোৰ অৰ্থে প্ৰচুৰ পৰিমাণে কাঠ যুগুত কৰিব পাৰিব; কিয়নো মই যি গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব খুজিছোঁ, সেয়ে মহৎ আৰু আশ্চৰ্যজনক হ’ব। ¹⁰আৰু চাওঁক, মই আপোনাৰ দাসসকললৈ যি সকল কাঠকটীয়া পঠালো, তেওঁলোকৰ বাবে বিশ হাজাৰ পৰিমাণৰ মৰা ঘেঁহু ধান, বিশ হাজাৰ পৰিমাণৰ মৰা যৱ, বিশ হাজাৰ বাৰ স্নান কৰিব পৰা জোখৰ দ্ৰাক্ষাৰস আৰু বিশ হাজাৰ বাৰ স্নান কৰিব পৰা জোখৰ তেল পঠাই দিম।”

¹¹তেতিয়া তুৰৰ ৰজা হুৰমে চলোমনলৈ এই উত্তৰ লিখি পঠিয়ালে, “যিহোৱাই তেওঁৰ নিজ প্ৰজাসকলক প্ৰেম কৰে, সেই বাবে তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰত আপোনাক ৰজা পাতিলে।” ¹²হুৰমে পুনৰ ক’লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য হওঁক, যিজনে আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলে আৰু যিজনে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা গৃহ আৰু নিজৰ বাবে এটা ৰাজ গৃহ সাজিব, এনে দূৰদৰ্শী আৰু বুদ্ধিমান জ্ঞানী পুত্ৰ তেওঁ দায়ূদ ৰজাক দিলে।

¹³আৰু মই এতিয়া হুৰমৰ নিপুণ আৰু ভাল বেয়া বিচাৰ কৰিব পৰা এজন প্ৰতিভাসম্পন্ন লোক পঠিয়াইছোঁ, ¹⁴তেওঁ দান বংশৰ এগৰাকী মহিলাৰ পুত্ৰ। তেওঁৰ পিতৃ তুৰীয়াৰ মানুহ আছিল। তেওঁ সোণ, ৰূপ, পিতল, লোহা, শিল, কাঠ আৰু বেঙেনা বৰণীয়া ও নীল বৰণীয়া সূতা, মিহি শণ সূতা আৰু সেন্দুৰ বৰণীয়া সূতাৰ কাম কৰাত নিপুণ। আৰু তেওঁ সকলো বিধৰ বাখৰ কটাত আৰু সকলো ৰূপাংকন কৰা কাৰ্য্যত তেওঁ নিপুণ। তেওঁক আপোনাৰ নিপুণ কৰ্মীসকলৰ লগত আৰু মোৰ প্ৰভু, আপোনাৰ পিতৃ দায়ূদৰ জ্ঞানী লোকসকলৰ লগত ঠাই দিয়া হওঁক।

¹⁵এই হেতুকে মোৰ প্ৰভুৱে কোৱাৰ দৰে, ঘেহু, যৱ, তেল আৰু দ্ৰাক্ষাৰস, তেওঁ আপোনাৰ এই দাসসকলৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিয়ক। ¹⁶যিমান কাঠ আপোনাৰ প্ৰয়োজন হ’ব, সিমান কাঠ আমি লিবানোনত কাটি ল’ম। আৰু আমি ভূৰ বান্ধি সমুদ্ৰ-পথেদি গৈ যাকোত এইবোৰ আপোনাৰ ওচৰত থৈ আহিম, তাৰ পৰা আপুনি সেইবোৰ যিৰূচালেমলৈ লৈ যাব।”

¹⁷আৰু চলোমনে তেওঁৰ পিতৃ দায়ূদে গণনা কৰাৰ দৰে ইস্ৰায়েল দেশত প্ৰবাস কৰা বিদেশী লোকসকলক গণনা কৰালো। তাতে গণনা কৰোতে এক লাখ ত্ৰেপন্ন হাজাৰ ছশ লোক পোৱা গ’ল। ¹⁸তেওঁ সেইসকলৰ মাজত বোজা ববলৈ সত্তৰ হাজাৰ আৰু পৰ্বতত কাঠ কাটিবলৈ আশী হাজাৰ লোক নিয়োগ কৰিলে আৰু এই লোকসকলক কামত থাকোতে তদাৰক কৰিবলৈ তিনি হাজাৰ ছশ লোকক নিযুক্ত কৰিলে।

Chapter 3

মন্দিৰ আৰু তাৰ স্তম্ভ আদি নিৰ্মাণ কৰা।

¹তেতিয়া যি ঠাইত যিহোৱাই চলোমনৰ পিতৃ দায়ূদক দৰ্শন দিছিল, সেই যিৰূচালেমৰ মোৰিয়া পৰ্বতত যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। দায়ূদে নিৰূপণ কৰি ৰখা যিবুচিয়া অৰ্ণনৰ মৰণা মৰা ঠাইতে তেওঁ এয়া যুগুত কৰিলে। ²তেওঁৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰৰ দ্বিতীয় মাহৰ

দ্বিতীয় দিনা তেওঁ নিৰ্মান কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।³চলোমনে ঈশ্বৰৰ গৃহ নিৰ্মান কৰিবলৈ যি ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলে, তাৰ জোখ এই-পূৰ্বকালৰ হাতৰ জোখেৰে তাৰ দীৰ্ঘ আছিল ষাঠি হাত আৰু বহলে বিশ হাত আছিল।

⁴আৰু গৃহৰ বহল আনুসাৰে গৃহৰ সন্মুখৰ বাৰাণ্ডা বিশ হাত দীঘল আছিল। ইয়াৰ উচ্চতাও বিশ হাত ওখ আছিল আৰু চলোমনে তাৰ ভিতৰে শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিলে।⁵তেওঁ বৰ গৃহৰ দেৱালত দেবদাৰু কাঠ লগালে আৰু তেওঁ তাত উত্তম সোণৰ পতা মাৰিলে আৰু তাত খাজুৰ গছ আৰু শিকলিৰ আকৃতি কৰি দিলে।

⁶আৰু তেওঁ শুভনীয় কৰিবলৈ গৃহটি মূল্যৱান পাথৰেৰে বিভূষিত কৰিলে; সেই সোণ পৰ্বয়িমৰ সোণ আছিল।⁷তেওঁ গৃহৰ চতিত, দুৱাৰ-ডালিত, দেৱালত আৰু দুৱাৰত সোণৰ পতা মাৰিলে আৰু দেৱালত কৰুবৰ আকৃতি কাটিলে।

⁸আৰু তেওঁ অতি পবিত্ৰ গৃহ নিৰ্মান কৰিলে। সেই গৃহৰ দীঘ বহল অনুসাৰে বিশ হাত আৰু বহল বিশ হাত। তেওঁ তাতে ছশ কিল্লৰ উত্তম সোণ লগালে।⁹গজালৰ সোণৰ জোখ পঞ্চাশ চেকল। তেওঁ ওপৰৰ কোঠালিবোৰতো সোণ লগালে।

¹⁰সেই অতি পবিত্ৰ গৃহত, তেওঁ খনিকৰৰ কাৰ্য্যেৰে দুটা কৰুব নিৰ্মান কৰিলে আৰু কাৰিকৰৰ দ্বাৰাই তাত সোণৰ পতা মাৰিলে।¹¹সেই কৰুব দুটাৰ ডেউকা বিশ হাত দীঘল; সেয়ে গৃহৰ দেৱাল ঢুকি পোৱাকৈ এটাৰ এখন ডেউকা পাঁচ হাত দীঘল; সেয়ে দ্বিতীয় কৰুবৰ ডেউকা ঢুকি পোৱাকৈ আনখনো পাঁচ হাত দীঘল।¹²গৃহৰ দেৱাল ঢুকি পোৱাকৈ আন কৰুবৰো এখন ডেউকা পাঁচ হাত দীঘল; আৰু সেয়ে আনটো কৰুবৰ ডেউকাত লাগি থকাকৈ আন খনো পাঁচ হাত দীঘল।

¹³সেই কৰুব কেইটা ডেউকা মেলিলে বিশ হাত ঠাই জুৰে। সেই দুটাই গৃহৰ ফাললৈ মুখ কৰি ভৰিত ভৰ দি থিয় হৈ আছিল।¹⁴তেওঁ নীল বৰণীয়া, বেঙেনা বৰণীয়া আৰু সেন্দুৰ বৰণীয়া সূতা ও মিহি শণ সূতাৰে প্ৰভেদক বস্ত্ৰখন যুগুত কৰিলে আৰু তাত কৰুবৰ আকৃতি তুলি দিলে।

¹⁵আৰু তেওঁ গৃহৰ সন্মুখত পঁয়ত্ৰিশ হাত ওখ দুটা স্তম্ভ নিৰ্মান কৰিলে; এটা এটা স্তম্ভৰ মুৰৰ মাথলা পাঁচ হাতকৈ আছিল।¹⁶আৰু তেওঁ শিকলি বনাই স্তম্ভৰ চাৰিওফালৰ মুৰত লগাই দিলে, আৰু আৰু এশ ডালিমো বনাই সেই শিকলিত লগাই দিলে।¹⁷সেই দুটা স্তম্ভ তেওঁ মন্দিৰৰ আগত সোঁফালে এটা আৰু বাওঁফালে এটা স্থাপন কৰিলে; সোঁ ফালৰটোৰ নাম যাতীন আৰু বাওঁ ফালৰটোৰ নাম বোৱজ ৰাখিলে।

Chapter 4

¹তাৰ উপৰিও তেওঁ পিতলৰ এটা যজ্ঞবেদী নিৰ্মান কৰিলে; সেয়ে দীঘে বিশ হাত, বহলে বিশ হাত আৰু ওখই দহ হাত আছিল।²তেওঁ সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো সাঁচত ঢালি তাক সাজিলে। সেই পাত্ৰটো ঘূৰণীয়া আছিল। তাৰ এখন কাণৰ পৰা আনখনলৈ দশ হাত বহল আছিল। তাৰ উচ্চতা পাঁচ হাত আৰু তাৰ পৰিধি বা ঘেৰ ত্ৰিশ হাত আছিল।³পাত্ৰখনৰ কানৰ তলৰ প্ৰত্যেক হাত জোখৰ ভিতৰত, দহোটাকৈ ষাঁড়গৰুৰ আকৃতি আছিল। পাত্ৰটো চলা সময়ত সেই গৰুৰ আকৃতিবোৰ দুশাৰীকৈ সাঁচত চলা হৈছিল।

⁴আৰু সেই সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো বাৰটা গৰুৰ ওপৰত ৰখা হ'ল, সেইবোৰৰ তিনিটাই উত্তৰলৈ, তিনিটাই পশ্চিমলৈ, তিনিটাই দক্ষিণলৈ আৰু তিনিটাই পূৱলৈ মুখ কৰি আছিল। সেই সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো সেইবোৰৰ ওপৰত বহুউৱা হ'ল আৰু সেইবোৰৰ পাছফাল ভিতৰফালে আছিল।⁵সেই পাত্ৰখন চাৰি আঙুল ডাঠ; আৰু তাৰ কাণ বাটিৰ কাণ ও কনাৰি ফুলৰ নিচিনাকৈ সজা হ'ল। তাত তিনি হাজাৰ বৎ ধৰে।⁶তেওঁ দহোটা প্ৰক্ষালন-পাত্ৰও সাজিলে; তাৰে পাঁচোটা সোঁ ফালে আৰু পাঁচোটা বাওঁফালে ধোৱাপখলা কৰিবৰ বাবে থ'লে; সেইবোৰত তেওঁলোকে উৎসৰ্গ কৰিব লগীয়া হোম-বলিৰ বস্ত্ৰবোৰ ধোৱে। কিন্তু সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো হ'লে, পুৰোহিতসকলে গা ধোৱৰ বাবে হ'ল।

⁷আৰু তেওঁ বিধিমতে সোণৰ দহোটা দীপাধাৰ সাজিলে; তাৰ পাঁচোটা সোঁফালে আৰু পাঁচোটা বাওঁফালে মন্দিৰত স্থাপন কৰিলে।⁸তেওঁ দহখন মেজ সাজি, তাৰ পাঁচখন সোঁফালে আৰু পাঁচখন বাওঁফালে মন্দিৰৰ ভিতৰত ৰাখিলে। আৰু পেয় দ্ৰব্য ঢালিবৰ বাবে সোণৰ এশ বাটি সাজিলে।⁹তাত বাজে তেওঁ পুৰোহিতসকলৰ চোতাল, বৰ চোতাল আৰু চোতালৰ দুৱাৰ যুগুত কৰিলে আৰু সেই দুৱাৰবোৰত পিতলৰ পতা মাৰিলে।¹⁰আৰু তেওঁ সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো গৃহৰ সোঁকাষে পূৱদিশে দক্ষিণমুৱাকৈ স্থাপন কৰিলে।

¹¹ছাই পেলোৱা পাত্ৰ, ছাই উলিওৱা হেতা আৰু তেজ ছটিওৱা পাত্ৰ হুৰমে নিৰ্মান কৰিলে।

এইদৰে হুৰমে চলোমন ৰজাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ গৃহত কৰা কাৰ্য্যবোৰ কৰি সামৰিলে।¹²তেওঁ সেই স্তম্ভ দুটা, সেই স্তম্ভৰ মুৰৰ ঘূৰণীয়া ভাগ দুটা আৰু মাথলা দুটা সেই স্তম্ভৰ মুৰৰ মাথলেৰে ঘূৰণীয়া ভাগ দুটা ঢাকিবৰ অৰ্থে দুখন জালৰ আকৃতিৰ বস্ত্ৰ আছিল।¹³আৰু সেই দুখন জালৰ আকৃতিৰ বস্ত্ৰৰ বাবে চাৰিশ ডালিম, অৰ্থাৎ স্তম্ভ দুটাৰ ওপৰৰ মাথলাৰ ঘূৰণীয়া ভাগ দুটা ঢাকিবৰ অৰ্থে প্ৰত্যেক জালৰ আকৃতিৰ বস্ত্ৰৰ বাবে দুশাৰী ডালিম সাজিলে।

¹⁴তেওঁ আধাৰবোৰ, সেই আধাৰবোৰৰ ওপৰত ৰাখিবলৈ প্ৰক্ষালন পাত্ৰবোৰ, ¹⁵এটা সমুদ্ৰ-পাত্ৰ আৰু তাৰ তলৰ গৰু বাৰটা সাজিলে। ¹⁶ছাই পেলোৱা পাত্ৰ, ছাই উলিওৱা হেতা, ত্ৰিশূল আদি সকলো সঁজুলি, তেওঁৰ প্ৰধান শিল্পকৰ হুৰমে চলোমন ৰজাৰ কাৰণে যিহোৱাৰ গৃহৰ বাবে চকচকিয়া পিতলেৰে সাজিলে।

¹⁷ৰজাই যৰ্দনৰ সমথলত চক্ৰোৎ আৰু চৰেদাৰ মাজত থকা আলতীয়া মাটিত তাক চলালে। ¹⁸আৰু চলোমনে যিবোৰ পাত্ৰ সাজিলে, সেই আটাইবোৰ অনেক আছিল; কিয়নো সেইবোৰ পিতলৰ ওজন কিমান, তাক জনা নগ’ল।

¹⁹আৰু চলোমনে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ সকলো বস্তু নিৰ্মান কৰালে অৰ্থাৎ সোণৰ বেদী, দৰ্শন পিঠা খবৰ বাবে মেজ কেইখন; ²⁰আৰু অন্তঃস্থানৰ সন্মুখত বিধিমতে জ্বলাবৰ বাবে প্ৰদীপে সৈতে নিৰ্মল সোণৰ দীপাধাৰবোৰ শুদ্ধ সোণৰ আছিল; ²¹সোণৰ ফুল, প্ৰদীপ, শলাকাণি-কটা, (সকলোৱেই অতি শুদ্ধ সোণৰ)।

²²নিৰ্মল সোণৰ কটাৰী, তেজ ছটিওৱা পাত্ৰ, পিয়লা আৰু এঙ্গেৰোৱা ধৰা; আৰু গৃহৰ প্ৰবেশস্থানৰ বিষয়ে ক’বলৈ গ’লে, অতি পবিত্ৰস্থানৰ ভিতৰৰ দুৱাৰ আৰু গৃহৰ অৰ্থাৎ মন্দিৰৰ দুৱাৰ সোণৰ আছিল।

Chapter 5

চলোমনে মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা।

¹এইদৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ বাবে চলোমনে কৰা সকলো কাৰ্য্য সমাপ্ত হ’ল। পাছত চলোমনে তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদে উৎসৰ্গ কৰি দিয়া ৰূপ, সোণ আৰু পাত্ৰ আদি আটাই বস্তু অনাই ঈশ্বৰৰ গৃহৰ উৰালত থ’লে।

²তাৰ পাছত চলোমনে দায়ুদৰ নগৰ সেই চিয়োনৰ পৰা যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি আনিবৰ কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধসকলক, জনগোষ্ঠীৰ মুখীয়ালসকলক আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পিতৃ-বংশৰ অধ্যক্ষসকলক যিৰুচালেমত গোট খুৱালে। ³তাতে সপ্তম মাহত উৎসৱৰ সময়ত ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি গোট খালে।

⁴তাতে ইস্ৰায়েলৰ সকলো বৃদ্ধলোক আহিল আৰু লেবীয়াসকলে নিয়ম-চন্দুকটি তুলি ল’লে। ⁵তেওঁলোকে নিয়ম চন্দুক, সাক্ষাৎ কৰা তম্বু আৰু তম্বুৰ ভিতৰত থকা সকলো পবিত্ৰ বস্তু ল’লে। এই সকলো বস্তু লেবীয়া জনগোষ্ঠীৰ পুৰোহিতসকলে লৈ আনিলে। ⁶তাতে চলোমন ৰজাই, তেওঁৰ ওচৰত গোট খোৱা ইস্ৰায়েলৰ গোটেই মণ্ডলীৰ সৈতে নিয়ম-চন্দুকৰ আগত ভেড়া, গৰু আদি বলিদান কৰি আছিল; সেয়ে বাহুল্যৰ কাৰণে অসংখ্য আৰু অগণ্য আছিল।

⁷পাছত পুৰোহিতসকলে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি গৃহৰ অন্তঃস্থানলৈ অৰ্থাৎ মহা পবিত্ৰ স্থানলৈ লৈ গৈ কৰুৱ দুটাৰ ডেউকাৰ তলত তাৰ নিজ ঠাইত স্থাপন কৰিলে। ⁸কিয়নো কৰুৱ দুটাই নিয়ম-চন্দুকৰ ওপৰত ডেউকা মেলি আছিল আৰু দুটাই চন্দুকটি আৰু তাৰ কঢ়িওৱা কানমাৰিবোৰ ঢাকি ধৰিছিল।

⁹সেই দুডাল কানমাৰি ইমান দীঘল আছিল, যে তাৰ মূৰ অন্তঃস্থানৰ আগত পবিত্ৰস্থানৰ পৰা দেখা যায় কিন্তু তাক বাহিৰৰ পৰা দেখা নাযায়। সেয়ে আজিলৈকে সেই ঠাইত আছে। ¹⁰মিচৰৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে ওলাই অহা কালত, যিহোৱাই তেওঁলোকে সৈতে এটি নিয়ম-চুক্তি পতা সময়ত, হোৰেৰ পৰ্বৰত মোচিয়ে চন্দুকটিৰ ভিতৰত যি দুখন ফলি ৰাখিছিল, তাৰ বাহিৰে তাত আৰু একো নাছিল।

¹¹পাছত পুৰোহিতসকল সেই পবিত্ৰস্থানৰ পৰা ওলাই আহিল। উপস্থিত হোৱা পুৰোহিতসকলে নিজকে পবিত্ৰ কৰিছিল; তেওঁলোকে নিজকে আন দলৰ পৰা পৃথক কৰি ঈশ্বৰে তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ তেওঁলোকক বিচৰাৰ আগতে তেওঁলোকে নিজকে আনুষ্ঠানিক ভাবে পবিত্ৰকৰণ কৰিছিল। ¹²আৰু যি লেবীয়াসকলৰ গায়ক আছিল, তেওঁলোক অৰ্থাৎ আচফ, হেমন, যিদুথুন আৰু তেওঁলোকৰ পুত্ৰ ও ভাইসকল সকলোৱে মিহি শব্দ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধি, হাতত তাল, নেবল আৰু বীণা লৈ, যজ্ঞবেদীৰ পূৰ ফালে থিয় হৈ আছিল। তেওঁলোকৰ লগত এশ বিশ জন পুৰোহিতে থাকি তুৰী বজাই আছিল।

¹³তুৰীবাদক আৰু গায়কসকলে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা আৰু ধন্যবাদ কৰোঁতে একেটা ধ্বনি কৰি সকলোৱে এজন মানুহে বজোৱাদি বজালে। তেওঁলোকে তুৰী ও তাল আদি বাদ্যেৰে সৈতে, মহা শব্দেৰে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে, বোলে “কিয়নো যিহোৱা মঙ্গলময় সেই বাবে তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে।” তেতিয়া সেই গৃহ অৰ্থাৎ যিহোৱাৰ গৃহ মেঘেৰে পৰিপূৰ্ণ হ’ল। ¹⁴সেই মেঘৰ কাৰণে পুৰোহিতসকলে পৰিচৰ্যা কৰিবৰ অৰ্থে থিয় হ’ব নোৱাৰা হ’ল, কিয়নো ঈশ্বৰৰ গৃহ যিহোৱাৰ প্ৰতাপেৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল।

Chapter 6

¹তেতিয়া চলোমনে ক’লে, “যিহোৱাই ঘোৰ অন্ধকাৰত বাস কৰিব খুজিছে, ²কিন্তু মই আপোনাৰ বাবে চিৰকাললৈকে বাস কৰিবলৈ এটা গৃহ নিৰ্মান কৰিলোঁ।” ³তাৰ পাছত ৰজাই ঘূৰিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ গোট খোৱা সমাজক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে, তাতে ইস্ৰায়েলৰ সমাজত সকলোৱে থিয় হৈ আছিল।

4তেওঁ ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ধন্য হওঁক; যি জনে মোৰ পিতৃ দায়ুদক নিজ মুখেৰে যি কথা কৈছিল, সেয়া তেওঁ নিজ হাতে সিদ্ধও কৰিছিল; তেওঁ কৈছিল যে, 5'মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনা দিনৰে পৰা, মই মোৰ নাম ৰাখিবৰ অৰ্থে গৃহ নিৰ্মান কৰিবলৈ ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজত কোনো নগৰ মনোনীত কৰা নাই আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজকুমাৰ হ'বৰ কাৰণে মই কাকো মনোনীত কৰা নাই। 6কিন্তু মোৰ নাম ৰাখিবৰ অৰ্থে মই যিৰুচালেমক মনোনীত কৰিলোঁ আৰু মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত অধ্যক্ষ হ'বৰ বাবে দায়ুদক মনোনীত কৰিলোঁ।'

7আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এটা গৃহ নিৰ্মান কৰিবলৈ মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ মন আছিল। 8কিন্তু যিহোৱাই মোৰ পিতৃ দায়ুদক ক'লে, 'মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এটা গৃহ নিৰ্মান কৰিবলৈ মন কৰিছা, ভাল কৰিছা। 9তথাপি তুমি সেই গৃহ নিৰ্মান কৰিবলৈ নাপাবা, কিন্তু তোমাৰ ওঁৰসত যি পুত্ৰ জন্মিব, তেৱেই মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে সেই গৃহ নিৰ্মান কৰিব।'

10এই বাক্য যিহোৱাই কৈছিল আৰু তেওঁ সফলো কৰিলে; কিয়নো যিহোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে মই মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ পদত নিযুক্ত হলো আৰু ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহি, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে এই গৃহ নিৰ্মান কৰিলোঁ। 11আৰু যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ সৈতে যি নিয়ম কৰিছিল, সেই নিয়ম থকা থকা নিয়ম-চন্দুকটিও ইয়াৰ ভিতৰত ৰাখিলোঁ।"

12পাছত চলোমনে ইস্ৰায়েলৰ গোটেই সমাজৰ সাক্ষাতে যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীৰ আগত থিয় হ'ল আৰু তেওঁ হাত দুখন মেলিলে। 13কিয়নো চলোমনে পাঁচ হাত দীঘল, পাঁচ হাত বহল আৰু তিনি হাত ওখ এনে এখন পিতলৰ মঞ্চ সাজিছিল আৰু সেই মঞ্চটো চোতালৰ মাজ-মজিয়াত ৰাখিছিল। তেওঁ তাৰ ওপৰত উঠি থিয় হ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো মণ্ডলীৰ সাক্ষাতত আঠুকাঢ়ি স্বৰ্গৰ ফালে হাত মেলিলে।

14তেওঁ ক'লে, "হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীত আপোনাৰ তুল্য কোনো ঈশ্বৰ নাই; সকলো হৃদয়েৰে আপোনাৰ আগত আচৰণ কৰোঁতা আপোনাৰ দাসসকলৰ বাবে আপুনি দয়া আৰু নিয়ম ৰক্ষা কৰোঁতা; 15আপোনাৰ দাস, মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ আগত আপুনি যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই বিষয়ে আপুনি পালন কৰিলে। আপুনি নিজ মুখেৰে যেনেদৰে কৈছিল, তেনেদৰে নিজ হাতেৰে তাক সিদ্ধও কৰিলে।

16এই হেতুকে এতিয়া, হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপোনাৰ দাস মোৰ পিতৃ দায়ুদৰ আগত যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই বিষয়ে আপোনাৰ এই দাসলৈ পালন কৰক কিয়নো আপুনি কৈছিল বোলে, 'তুমি মোৰ আগত যেনেকৈ চলিলা, তেনেদৰে তোমাৰ সন্তানসকলেও যদি এইদৰে মোৰ ব্যৱস্থাত চলিবলৈ নিজ নিজ পথত সাৱধান হৈ থাকে, তেনেহ'লে মোৰ দৃষ্টিত ইস্ৰায়েলৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহিবলৈ তোমাৰ সম্বন্ধীয়া মানুহৰ অভাৱ নহ'ব।' 17এই হেতুকে এতিয়া, হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা মই বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ দাস দায়ুদক আপুনি যি বাক্য কৈছিল, সেয়ে যেন সত্যত পৰিনত হয়।

18কিন্তু বাস্তৱিকৈ ঈশ্বৰে পৃথিৱীত মনুষ্যৰ লগত বাস কৰিব নে? চাওঁক বিশ্ৱব্ৰহ্মাণ্ড আৰু স্বৰ্গই নিজেও আপোনাক ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে-তেন্তে মই নিৰ্মান কৰা গৃহই জানো পাৰিব? 19তথাপি, হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি আপোনাৰ দাসৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু অনুৰোধ গ্ৰহণ কৰি আপোনাৰ দাসে আপোনাৰ আগত কৰা কাতৰোক্তি আৰু প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ দিয়ক। 20আৰু এই মন্দিৰ সদায় ৰক্ষা কৰক, যি ঠাইত আপুনি কৈছিল, যে মই আপোনাৰ দাসে নিবেদন কৰোতে আপুনি নিজেই ইয়াত উপস্থিত থাকি মোৰ নিবেদন শুনিব।

21আৰু যেতিয়া আপোনাৰ দাস ও আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলে এই ঠাইৰ ফাললৈ মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব, তেতিয়া আপুনি তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা যেন শুনে; এনে কি, আপুনি আপোনাৰ বাসস্থান স্বৰ্গৰ পৰা তাক শুনক আৰু শূনি ক্ষমা কৰক।

22কোনোৱে নিজৰ চুবুৰীয়াৰ অহিতে পাপ কৰিলে যদি তেওঁক শপত খাবলৈ দিয়া হয় আৰু তেওঁ আহি এই গৃহত আপোনাৰ যজ্ঞবেদীৰ আগত শপত খায়, 23তেতিয়া আপুনি স্বৰ্গৰ পৰা সেই বিষয়ে শুনক আৰু কাৰ্য্য কৰি আপোনাৰ দাসসকলৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰি দোষীক দণ্ড দি তেওঁৰ কৰ্মৰ ফল তেওঁৰ মূৰত দিয়ক আৰু নিৰ্দোষীক নিৰ্দোষী কৰি তেওঁৰ ধাৰ্মিকতাৰ ফল তেওঁক দিয়ক।

24যদি আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলে আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰাৰ কাৰণে শত্ৰুৰ আগত ঘটৰ পাছত যদি আপোনালৈ ঘূৰে আৰু আপোনাৰ নাম স্বীকাৰ কৰি, এই গৃহত আপোনাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা আৰু অনুৰোধ কৰে- 25তেনেহ'লে স্বৰ্গৰ পৰা তাক শূনি আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ পাপ ক্ষমা কৰিব আৰু আপুনি তেওঁলোকক ও তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া দেশলৈ তেওঁলোকক ওভটাই আনিব।

26তেওঁলোকে আপোনাৰ অহিতে পাপ কৰাৰ কাৰণে, যেতিয়া আকাশ বন্ধ হোৱাত বৰষুণ নোহোৱা হ'ব, তেতিয়া যদি তেওঁলোকে এই ঠাইৰ ফাললৈ মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰে আৰু যেতিয়া আপুনি তেওঁলোকক দুখ দিয়া সময়ত আপোনাৰ নাম স্বীকাৰ কৰি নিজ নিজ পাপৰ পৰা ঘূৰিব-

27তেনেহ'লে আপুনি স্বৰ্গত থাকি সেই বিষয়ে শূনিব আৰু আপোনাৰ দাসসকলৰ ও আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ পাপ ক্ষমা কৰি তেওঁলোকক যাবলগীয়া সজ পথৰ বিষয়ে তেওঁলোকক শিক্ষা দিব আৰু আপুনি আপোনাৰ লোকসকলৰ উত্তৰাধীকাৰৰ অৰ্থে দিয়া দেশত বৰষুণ বৰষাব।

28দেশৰ মাজত যদি আকাল কি মহামাৰী হয়, শস্য ককৰ্তনীয়া কি ৰঙামুৰীয়া হয় নাইবা ফৰিং কি পোক হয়, আৰু যদি তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰে তেওঁলোকৰ দেশৰ নগৰবোৰত তেওঁলোকক অৱৰোধ কৰে বা যিকোনো আপদ বা ৰোগ হয়- 29আৰু যদি কোনো এজন লোকে বা আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে প্ৰাৰ্থনা আৰু অনুৰোধ কৰে-যদি প্ৰতিজনে নিজৰ পীড়া আৰু দুখ জানি এই গৃহৰ ফালে নিজৰ হাত মেলে,

30তেনেহ'লে সেই বিষয়ে কৰা যি কোনো প্ৰাৰ্থনা বা অনুৰোধ আপুনি আপোনাৰ বাসস্থান স্বৰ্গৰ পৰা সেই বিষয়ে শূনি ক্ষমা কৰিব আৰু প্ৰতিজন লোকৰ মন জানি, (কিয়নো আপুনি, কেৱল আপুনিহে মনুষ্য সন্তানসকলৰ মন জানে); তেওঁলোকৰ নিজ নিজ কৰ্মৰ দৰে ফল দিব।

³¹আপুনি এনেদৰে কৰক যাতে তেওঁলোকে আপোনালৈ ভয় ৰাখে আৰু আপুনি আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া দেশত তেওঁলোকে যেন জীয়াই থকা সকলো দিনত আপোনাৰ পথত চলে।

³²তদুপৰি আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকৰ মাজৰ নোহোৱা অনা-ইহুদী লোক যেতিয়া আপোনাৰ মহান নামৰ আৰু আপোনাৰ বলৱান হাত ও মেলা বাহুৰ কথা শুনি দূৰ দেশৰ পৰা আহি এই গৃহৰ ফালে মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব, ³³তেতিয়া আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ দৰে আপোনাক ভয় কৰিবৰ অৰ্থে, পৃথিৱীৰ সকলো জাতিয়ে যেন আপোনাৰ নাম জানিব আৰু মই সজা এই গৃহ যে আপোনাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত, সেই বিষয়ে যেন জানিব, এই কাৰণে আপোনাৰ বাসস্থান স্বৰ্গৰ পৰা সেই বিষয়ে শুনিব আৰু সেই বিদেশী লোকে আপোনালৈ কৰা সকলো প্ৰাৰ্থনাৰ দৰে তেওঁলৈ কাৰ্য্য কৰিব।

³⁴ধৰি লওঁক আপুনি আপোনাৰ প্ৰজাক যি কোনো বাটেদি পঠিয়াই, সেই বাটেদি যদি তেওঁলোকে নিজৰ শত্ৰুবোৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলায় যায় আৰু আপোনাৰ মনোনীত এই নগৰৰ ফাললৈ, আপোনাৰ নামৰ কাৰণে মই সজা গৃহৰ ফাললৈ মুখ কৰি আপোনাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰে, ³⁵তেনেহ'লে আপুনি স্বৰ্গৰ পৰা তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু অনুৰোধ শুনি তেওঁলোকৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব।

³⁶তেওঁলোকে যদি আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰে-কিয়নো পাপ নকৰা মানুহ কোনো নাই-আৰু আপুনি তেওঁলোকলৈ ক্ৰুদ্ধ হৈ তেওঁলোকক শত্ৰু হাতত শোধাই দিয়ে আৰু তাতে তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰে তেওঁলোকক বন্দী কৰি, দূৰত বা ওচৰত থকা দেশলৈ লৈ যায়, ³⁷তথাপি তেওঁলোকক বন্দী কৰি নিয়া দেশত যদি তেওঁলোকে মনত বিবেচনা কৰি ঘূৰে আৰু তেওঁলোকৰ বন্দী অৱস্থাৰ দেশত থাকি আপোনাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি কয়, বোলে- 'আমি অপথে গৈ পাপ কৰিলোঁ। আমি কু-কৰ্ম কৰিলোঁ।' ³⁸ধৰি লওঁক তেওঁলোকৰ বন্দী অৱস্থাৰ দেশত তেওঁলোক সকলো মনেৰে, সকলো চিত্তেৰে আপোনালৈ উভটি আহে আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক আপুনি দিয়া তেওঁলোকৰ দেশৰ ফালে চায়, আপোনাৰ মনোনীত নগৰৰ ফালে আৰু আপোনাৰ নামৰ কাৰণে, মই নিৰ্মান কৰা এই গৃহৰ ফালে যদি মুখ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰে, ³⁹তেতিয়া আপুনি আপোনাৰ বাসস্থান স্বৰ্গৰ পৰা তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু অনুৰোধ শুনি, তেওঁলোকৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব আৰু আপোনাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰা আপোনাৰ প্ৰজাসকলক ক্ষমা কৰিব।

⁴⁰এতিয়া, হে মোৰ ঈশ্বৰ, মই বিনয় কৰোঁ, এই ঠাইত কৰা প্ৰাৰ্থনালৈ আপোনাৰ চকু মেলা আৰু কাণো পতা হওঁক। ⁴¹হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, এতিয়া আপুনি আৰু আপোনাৰ শক্তিৰ চন্দুকটি নিজ বিশ্ৰামৰ ঠাইলৈ উঠি যাওঁক; হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপোনাৰ পুৰোহিতসকলে পৰিত্ৰাণ-বস্ত্ৰ পিন্ধক আৰু আপোনাৰ সাধুসকলে মঙ্গলত আনন্দ কৰক। ⁴²হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি আপোনাৰ অভিষিক্ত জনক বিমুখ নকৰিব। আপোনাৰ দাস দায়ুদলৈ কৰা নানা দয়ালৈ সোঁৱৰণ কৰক।"

Chapter 7

¹যেতিয়া চলোমনৰ প্ৰাৰ্থনা শেষ হ'ল, তেতিয়া আকাশৰ পৰা অগ্নি নামি আহি হোম-বলি আৰু আন বলিসমূহ গ্ৰাস কৰিলে আৰু যিহোৱাৰ প্ৰতাপেৰে সেই গৃহ পৰিপূৰ্ণ হ'ল। ²তেতিয়া পুৰোহিতসকলে যিহোৱাৰ গৃহত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিলে; কিয়নো যিহোৱাৰ প্ৰতাপেৰে তেওঁৰ গৃহ পৰিপূৰ্ণ হৈ আছিল। ³অগ্নি নামি আহি থকাত আৰু গৃহৰ ওপৰত যিহোৱাৰ প্ৰতাপ পৰিপূৰ্ণ হৈ থকা সময়ত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে চাই আছিল। তেওঁলোকে মূৰ দোৱাই, শিলেৰে বন্ধা মাটিত মুখ লগাই প্ৰণিপাত কৰি যিহোৱাক ধন্যবাদ জনালে। তেওঁলোকে ক'লে "কিয়নো তেওঁ মঙ্গলময়, সেই বাবে তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে।"

⁴তাৰ পাছত ৰজা আৰু সকলো প্ৰজাই যিহোৱাৰ আগত বলিদান কৰিলে। ⁵ৰজা চলোমন বাইশ হাজাৰ গৰু আৰু এক লাখ বিশ হাজাৰ ভেড়া আৰু ছাগলী উৎসৰ্গ কৰিলে। এইদৰে ৰজা আৰু সকলোৱে মিলি ঈশ্বৰৰ গৃহ প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। ⁶পুৰোহিতসকলে নিজ নিজ সেৱা কৰা ঠাইত থিয় হৈ আছিল; আৰু যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰি দায়ুদ ৰজাই যিহোৱাৰ গীত গাবৰ কাৰণে যি বাদ্য-যন্ত্ৰ নিৰ্মান কৰিছিল, সেই বাদ্যযন্ত্ৰ লেবীয়াসকলে হাতত লৈ থিয় হ'ল আৰু বাদ্য বজাই দায়ুদৰ ৰচিত গীত গাই ক'লে, বোলে, "কিয়নো যিহোৱাৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে।" পুৰোহিতসকলেও তেওঁলোকৰ আগত তুৰী বজালে; আৰু গোটেই ইস্ৰায়েল থিয় হ'ল।

⁷চলোমনে যিহোৱাৰ গৃহৰ সম্মুখত থকা চোতালৰ মাজ-মজিয়াটো পবিত্ৰ কৰিছিল। সেই ঠাইতেই তেওঁ হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ তেল উৎসৰ্গ কৰিছিল, কাৰণ তেওঁ সজা পিতলৰ যজ্ঞবেদীয়ে সেই হোমবলি, ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ তেল ধৰিব নোৱাৰিছিল।

⁸এইদৰে সেই সময়ত চলোমন আৰু তেওঁৰ লগত গোটেই ইস্ৰায়েলে হমাতৰ প্ৰৱেশ স্থানৰ পৰা মিচৰ জুৰিলৈকে সেই উৎসৱ মহা-সমাজে সাত দিন ধৰি পালন কৰিলে। ⁹পাছত অষ্টম দিনা তেওঁলোকে ধৰ্মসভা পাতিলে; কিয়নো তেওঁলোকে সাত দিন যজ্ঞবেদী প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল আৰু সাত দিন উৎসৱ কৰিছিল। ¹⁰চলোমনে সপ্তম মাহৰ তেইশ দিনৰ দিনা নিজ নিজ তন্তুলৈ লোকসকলক আনন্দিত আৰু সন্তুষ্ট মনেৰে বিদায় দিলে; কিয়নো যিহোৱাই দায়ুদ, চলোমন আৰু তেওঁৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েললৈ মঙ্গল কৰিলে।

ঈশ্বৰে চলোমনৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিয়া। নগৰ আদি নিৰ্মান কৰা।

¹¹এইদৰে চলোমনে যিহোৱাৰ গৃহ আৰু ৰাজগৃহ সাজি সমাপ্ত কৰিলে। যিহোৱাৰ গৃহত ও নিজৰ গৃহত যি যি কৰ্ম কৰিবলৈ চলোমনে স্থিৰ কৰিছিল, তেওঁ সেই সকলোকেই সিদ্ধ কৰিলে। ¹²পাছত যিহোৱাই ৰাতি চলোমনক দৰ্শন দি ক'লে, “মই তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলোঁ আৰু মোৰ যজ্ঞগৃহ বুলি এই ঠাই মনোনীত কৰিলোঁ।

¹³মই যদি আকাশ এনেকৈ বন্ধ কৰোঁ, যে, বৰষুণ নহ'ব বা দেশ গ্ৰাস কৰিবলৈ কাকতি ফৰিঙক আজ্ঞা কৰোঁ বা নিজ প্ৰজাসকলৰ মাজলৈ মহামাৰী পঠাওঁ, ¹⁴তেনেহ'লে মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা মোৰ প্ৰজাসকলে যদি নিজকে নশ্ব কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰে আৰু মোৰ সাক্ষাৎ হবলৈ বিচাৰে বা নিজ নিজ কু-পথৰ পৰা ঘূৰে, তেনেহ'লে মই স্বৰ্গৰ পৰা শুনি তেওঁলোকৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰিম আৰু তেওঁলোকৰ দেশ আৰোগ্য কৰিম।

¹⁵আজিৰ পৰা এই ঠাইত কৰা প্ৰাৰ্থনালৈ মোৰ চকু মেলা আৰু মোৰ কাণ পতা হ'ব।

¹⁶কিয়নো মোৰ নাম চিৰকাললৈকে থাকিবৰ কাৰণে মই এই গৃহ মনোনীত কৰি পবিত্ৰ কৰিলোঁ; আৰু সকলো সময়ত এই ঠাইলৈ মোৰ চকু আৰু ইয়াত মোৰ মন থাকিব। ¹⁷আৰু তুমিও যদি তোমাৰ পিতৃ দায়ূদৰ দৰে মোৰ সাক্ষাতে চলা আৰু মই তোমাক দিয়া সকলো আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰা আৰু মোৰ বিধি ও শাসন প্ৰণালীবোৰ পালন কৰা, ¹⁸তেনেহলে মই তোমাৰ ৰাজ সিংহাসন স্থাপন কৰিম, যিদৰে তোমাৰ পিতৃ দায়ূদে সৈতে নিয়ম স্থাপন কৰোতে কৈছিলো যে, বোলে, 'তোমালোকৰ বংশধৰৰ সন্তানসকলে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত শাসন কৰোতে তেওঁলোক কেতিয়াও বিফল নহ'ব।'

¹⁹কিন্তু যদি তোমালোকে মোৰ পৰা বিমুখ হৈ, মই তোমালোকৰ সন্মুখত স্থাপন কৰা মোৰ বিধি আৰু আজ্ঞাবোৰ ত্যাগ কৰা আৰু ইতৰ দেবতাবোৰক সেৱা পূজা কৰা আৰু সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰা, ²⁰তেনেহ'লে, মই তেওঁলোকক দিয়া দেশৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিম; আৰু নিজ নামৰ কাৰণে মই পবিত্ৰ কৰা এই গৃহকো মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা দূৰ কৰিম আৰু সকলো জাতিৰ মাজত তাক দৃষ্টান্ত আৰু বিদ্ৰূপৰ বিষয় কৰিম।

²¹আৰু এই যি গৃহ ইমান ওখ হৈছে, ইয়াৰ ওচৰেদি যোৱা প্ৰতিজন লোকে আঁচৰিত শৈ সুধিব যে, 'এই দেশলৈ আৰু এই গৃহলৈ যিহোৱাই কিয় এইদৰে কাৰ্য্য কৰিলে?' ²²তেতিয়া আন আন লোকসকলে উত্তৰ দি ক'ব, 'এওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি অনা নিজৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক এওঁলোকে ত্যাগ কৰিলে আৰু ইতৰ দেবতাবোৰত আসক্ত হৈ সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু সেইবোৰক সেৱাপূজাও কৰিলে। এই কাৰণে যিহোৱাই এওঁলোকৰ ওপৰত এই আটাই অমঙ্গল ঘটালে।'

Chapter 8

¹চলোমনে যিহোৱাৰ গৃহ আৰু নিজৰ গৃহ সাজোতে বিশ বছৰ লাগিল, ²যেতিয়া হুৰমে চলোমনক যি যি নগৰ ওভটাই দিছিল, সেই বিশ বছৰৰ মুৰত সেইবোৰ চলোমনে পুনৰায় সাজিলে আৰু সেইবোৰত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক বাস কৰিবলৈ দিলে।

³চলোমনে হমাৎ-চোবালৈ গৈ তাক আক্ৰমণ কৰি পৰাজয় কৰিলে। ⁴আৰু মৰুপ্ৰান্তত থকা তদ্বোৰ নগৰ আৰু হমাতত যি যি উঁৰাল থকা নগৰ আছিল, সেইবোৰ তেওঁ নিৰ্মাণ কৰিলে।

⁵ইয়াৰ ওপৰিও তেওঁ উজনি বৈৎহোৰোণ আৰু নামনি বৈৎহোৰোণ পুনৰায় নিৰ্মান কৰিলে; এইদুখন নগৰ গড়, দুৱাৰ আৰু ডাং থকা সুসজ্জিত নগৰ। ⁶বালৎ আৰু সামগ্ৰী সমূহ মজুত ৰাখিবৰ বাবে তেওঁ অধিকাৰত থকা নগৰবোৰ নিৰ্মান কৰিলে। তেওঁৰ ৰথ ৰাখিবৰ বাবে আৰু অশ্বাৰোহীসকল থাকিবৰ বাবে নগৰ সাজিলে; তেওঁৰ সন্ত্ৰিষ্ঠিৰ বাবে জেৰুচালেমত, লিবানোনত, তেওঁ যি যি নিৰ্মান কৰিব বিচাৰিছিল, সেই সকলোকে কৰিলে আৰু এইদৰে তেওঁৰ শাসনাধীন সকলো দেশতে কৰিলে।

⁷ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ নোহোৱা অৱশিষ্ট থকা হিতীয়া, ইমোৰীয়া, পৰিড্জীয়া, হিবীয়া আৰু যিবুচীয়া লোকসকলৰ, ⁸যি বংশধৰৰ সন্তানসকল দেশত অৱশিষ্ট থাকিল, যিসকলক ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে উচ্ছন্ন নকৰিলে, তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰাই বন্দী কামৰ বাবে চলোমনে মানুহ গোটালে; আৰু তেওঁলোকে আজিলৈকে তাকেই কৰি আছে।

⁹কিন্তু চলোমনে তেওঁৰ কাৰ্য্যৰ বাবে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ কোনো এজনকো বন্দী-কামত নলগালে। বৰং তেওঁলোক তেওঁৰ ৰণুৱা, সেনাপতি আৰু সাৰথি ও অশ্বাৰোহীৰ অধ্যক্ষ হ'ল। ¹⁰তেওঁলোকৰ মাজৰ দুশ পঞ্চাশজন লোক চলোমন ৰজাৰ কাৰ্য্যত নিযুক্ত কৰা প্ৰধান বিষয়া আছিল; তেওঁলোকে লোকসকলৰ কাম তদাৰক কৰিছিল।

¹¹পাছত চলোমনে ফৰ্বোনৰ জীয়েকৰ বাবে সজা গৃহলৈ, দায়ূদৰ নগৰৰ পৰা তেওঁক অনালে; কিয়নো তেওঁ কৈছিল, “মোৰ ভাৰ্যা ইস্ৰায়েলৰ দায়ূদ ৰজাৰ গৃহত বাস নকৰিব; কাৰণ যি যি ঠাইলৈ যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক আহে, সেই ঠাইবোৰ পবিত্ৰ।”

¹²তাৰ পাছত চলোমনে বাৰাণ্ডাৰ আগত নিজে নিৰ্মান কৰা যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ ধৰিলে। ¹³প্ৰতিদিনৰ বিধি অনুসাৰে, তেওঁ মোচিৰ আঞ্জামতে বিশ্ৰামবাৰত, ন-জোনত, আৰু নিৰূপিত পৰ্বৰ দিনত, যেনে খমিৰ নিদিয়া পিঠাৰ পৰ্ব, সাত সপ্তাহৰ পৰ্ব আৰু পজা-পৰ্বৰ দিনবোৰত এই বলি তিনিবাৰকৈ বছৰৰ ভিতৰত উৎসৰ্গ কৰিলে।

¹⁴তেওঁ পিতৃ ৰজা দায়ূদৰ নিৰ্দেশ অনুসৰণ কৰিলে, চলোমনে মন্দিৰৰ সেৱা কাৰ্য আৰু প্ৰতিদিনৰ বিধি অনুসাৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকল তেওঁলোকৰ নিজ নিজ পদত নিযুক্ত কৰিলে। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ দুৱাৰবোৰত বিভাগ অনুসৰি দুৱাৰীবোৰ নিযুক্ত কৰিলে আৰু তেওঁলোকক নিৰ্দেশবোৰো দিলে। ¹⁵এই লোকসকলে পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলক বা উঁড়াল ঘৰৰ বিষয়ত ৰজাই দিয়া আজ্ঞাৰ পৰা কেতিয়াও বিপথে যোৱা নাছিল।

¹⁶এই দৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা দিনৰ পৰা তাক নিৰ্মান কৰি শেষ কৰালৈকে চলোমনৰ সকলো কাৰ্য নিয়মিতৰূপে চলিল। এইদৰে যিহোৱাৰ গৃহ সম্পূৰ্ণকৈ সমাপ্ত কৰা হ'ল আৰু কাৰ্যত লগোৱা হ'ল।

¹⁷সেই কালত চলোমন ইদোম দেশৰ সাগৰৰ তীৰত থকা ইচিয়োন গেবৰলৈ আৰু এলতলৈ গ'ল। ¹⁸আৰু হোৰমে নিজৰ দাসসকলৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ গুৰিলৈ জাহাজ আৰু সামুদ্ৰিক কাৰ্যত নিপুণ দাসসকলক পঠিয়ালে; আৰু তেওঁলোকে চলোমনৰ দাসসকলৰ লগত ওফীৰলৈ গ'ল। তাৰ পৰা তেওঁলোকে চাৰিশ পঞ্চাশ কিল্কৰ সোণ লৈ চলোমন ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল।

Chapter 9

চলোমনৰ ওচৰলৈ চিবাৰ ৰাণী অহা। চলোমনৰ ধন আৰু ঐশ্বৰ্য্য। চলোমনৰ মৃত্যু।

¹পাছত যেতিয়া চিবা দেশৰ ৰাণীয়ে চলোমনৰ যশস্যাৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া তেখেতে নিগূঢ় বাক্যৰ দ্বাৰাই তেওঁক পৰীক্ষা কৰিবলৈ যিৰুচালেমলৈ আহিল। সুগন্ধি দ্ৰব্য, অধিক সোণ আৰু বহুমূল্য বাখৰ বোজাই দিয়া অনেক উট আৰু অতিশয় অধিক লোকে সৈতে আহিল। যেতিয়া তেখেতে চলোমনৰ ওচৰলৈ আহিল, তেখেতৰ মনত যি যি আছিল, সকলোকে তেওঁক ক'লে। ²তাতে চলোমনে তেখেতৰ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিলে; চলোমনে বুজিব নোৱাৰা একোৱেই নাছিল; তেওঁ উত্তৰ দিব নোৱাৰা কোনো এটা প্ৰশ্ন নাছিল।

³এইদৰে চিবাৰ ৰাণীয়ে চলোমনৰ জ্ঞান আৰু তেওঁ নিৰ্মান কৰা গৃহ দেখিলে, ⁴আৰু তেওঁৰ মেজৰ আহাৰ, মন্ত্ৰীসকলৰ বহা আসন, পৰিচাৰকসকলৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু তেওঁলোকৰ সাজ-পোচাক, তেওঁৰ পান-পাত্ৰ ধৰা লোকসকল আৰু তেওঁলোকৰ সাজ-পোচাক আৰু যিহোৱাৰ গৃহলৈ তেওঁ উঠা খটখটী, এই সকলোকে দেখি, তেখেত বিচুৰ্ত্তি হ'ল।

⁵তেখেতে ৰজাক ক'লে, “মই নিজ দেশত আপোনাৰ বাক্য আৰু জ্ঞানৰ বিষয়ে যি কথা শুনিছিলোঁ, সেয়ে সঁচা আছিল। ⁶কিন্তু মই আহি যেতিয়ালৈকে নিজ চকুৰে নেদেখিলোঁ, তেতিয়ালৈকে মই সেই কথাত বিশ্বাস কৰা নাছিলোঁ। চাওঁক, আপোনাৰ জ্ঞান আৰু ধনৰ মহত্বৰ আধাও মোক কোৱা নাছিল; মই যি কথা শুনিছিলোঁ, তাতকৈ আপোনাৰ গুণ আধিক আছে।

⁷আপোনাৰ লোকসকল কেনে ধন্য আৰু আপোনাৰ যি দাসসকলে আপোনাৰ আগত সদায় থিয় হৈ আপোনাৰ জ্ঞানৰ কথা শুনে, তেওঁলোক ধন্য। ⁸আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য, আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাবে ৰজা পাতিবলৈ, তেওঁ আপোনাৰ দৰে এজনক তেওঁৰ সিংহাসনত বহুৱাই নিশ্চয়ে সন্তুষ্ট। কিয়নো আপোনাৰ ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েলক প্ৰেম কৰে, তেওঁলোকক নিৰ্দেশত সদাকালৰ বাবে ন্যায় আৰু ধাৰ্মিকতাৰে প্ৰতিস্থিত কৰিবলৈ তেওঁ আপোনাক তেওঁলোকৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে।”

⁹তেখেতে ৰজাক এশ বিশ কিল্কৰ সোণ, অতি অধিক সুগন্ধি দ্ৰব্য, আৰু বহুমূল্য বাখৰ দিলে। চিবাৰ ৰাণীয়ে চলোমন ৰজাক দিয়া সুগন্ধি দ্ৰব্যৰ দৰে সুগন্ধি দ্ৰব্য তেওঁক আন কোনেও দিয়া নাছিল।

¹⁰হুৰম আৰু চলোমনৰ যি দাসসকলে ওফীৰৰ পৰা সোণ আনিছিল, তেওঁলোকে অল্লোম কাঠ আৰু বহুমূল্য বাখৰো আনিছিল। ¹¹ৰজাই সেই অল্লোম কাঠেৰে যিহোৱাৰ গৃহ আৰু ৰাজগৃহৰ বাবে জখলাবোৰ আৰু গায়কসকলৰ বাবে বীণা আৰু নেবল সজালে। তেনেকুৱা কাঠ আগেয়ে যিহুদা দেশত কোনেও কেতিয়াও দেখা নাছিল। ¹²পাছত চিবাৰ ৰাণীয়ে ৰজালৈ অনা বস্ত্ৰৰ সলনি ৰজাই যি বস্ত্ৰ দিলে, তাৰ বাহিৰে চিবাৰ ৰাণীয়ে বিচৰাৰ দৰে, তেওঁৰ সকলো মনৰ বাঞ্ছা তেওঁ পূৰ কৰিলে। পাছত ৰাণী আৰু তেওঁৰ দাসসকল নিজ দেশলৈ উলটি গ'ল।

¹³এবছৰৰ ভিতৰত ছশ ছয়টি কিল্কৰ সোণ চলোমনলৈ আহিল, ¹⁴সেয়াও বেপাৰী আৰু বণিসকলে অনা সোণৰ বাহিৰে। আৰবৰ সকলো ৰজা আৰু দেশাধ্যক্ষসকলেও চলোমন ৰজালৈ সোণ আৰু ৰূপ আনিলে।

¹⁵আৰু চলোমন ৰজাই সোণ পিটাই দূশ ঢাল কৰিলে। সোণ পিটাই কৰা প্ৰত্যেক ঢালত ছশ চেকল সোণ খৰচ হৈছিল। ¹⁶আৰু সোণ পিটাই তিনিশ ঢাল যুগুত কৰিলে। তাৰ প্ৰত্যেক ঢালত তিনিশ চেকল সোণ খৰচ হৈছিল; ৰজাই সেইবোৰ লিবানোনৰ কাঠনিৰ গৃহত ৰাখিলে।

¹⁷ইয়াৰ বাহিৰে ৰজাই হাতী-দাঁতৰ এখন ডাঙৰ সিংহাসন সজাই তাৰ ওপৰত শুদ্ধ সোণৰ পতা মাৰিলে। ¹⁸সেই সিংহাসনৰ ছখপীয়া খটখটি আছিল আৰু সিংহাসনত লগোৱা সোণৰ এখন ভৰি-পীৰা আছিল আৰু বহা ঠাইৰ দুয়োফালে দুখন হাত আছিল। সেই হাতৰ ওচৰত দুটা সিংহৰ মূৰ্ত্তি থিয় হৈ আছিল।

¹⁹আৰু সেই ছয় খাপৰ ওপৰত দুই মুৰে বাৰটা সিংহৰ মূৰ্ত্তি থিয় হৈ আছিল। এনেকুৱা সিংহাসন আন কোনো ৰাজ্যত সজা নাছিল। ²⁰চলোমন ৰজাৰ সকলো পান-পাত্ৰ সোণৰ আছিল আৰু লিবানোনৰ কাঠনিৰ গৃহৰ সকলো পাত্ৰ শুদ্ধ সোণৰ আছিল; চলোমনৰ ৰাজত্বৰ কালত ৰূপ

একোৰো মাজত গণ্য নাছিল। ²¹কিয়নো হুৰমৰ দাসসকলে সৈতে তৰ্চীচলৈ যোৱা ৰজাৰ কেইখন মান জাহাজ আছিল। সেই তৰ্চীচৰ জাহাজবোৰে সোণ, ৰূপ, হাতী-দাঁত, বান্দৰ, আদি লৈ প্ৰত্যেক তিনি বছৰৰ মুৰত এবাৰ এবাৰ আহি আছিল।

²²এইদৰে ঐশ্বৰ্য্য আৰু জ্ঞানত চলোমন ৰজা পৃথিৱীত থকা সকলো ৰজাতকৈ প্ৰধান হ'ল। ²³ঈশ্বৰে চলোমনৰ মনত যি জ্ঞান দিছিল, তেওঁৰ সেই জ্ঞানৰ কথা শুনিবলৈ পৃথিৱীৰ সকলো ৰজাই তেওঁৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। ²⁴আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ উপহাৰ, ৰূপৰ আৰু সোণৰ পাত্ৰ, বস্ত্ৰ, অস্ত্ৰ, সুগন্ধি দ্ৰব্য, ঘোঁৰা আৰু খচ্ৰ এইবোৰ লৈ প্ৰতি বছৰে বছৰে আহিছিল। ²⁵ঘোঁৰা আৰু ৰথৰ বাবে চলোমনৰ চাৰিহাজাৰ ঘোঁৰাশাল আছিল আৰু তেওঁৰ বাৰ হাজাৰ অশ্বাৰোহী আছিল, আৰু এওঁলোকক তেওঁ নানা ৰথ-নগৰত আৰু ৰজাৰ লগত যিক্ৰচালেমতো ৰাখিলে। ²⁶আৰু ফৰাৎ নদীৰে পৰা পলেষ্টীয়াসকলৰ দেশলৈ আৰু মিচৰৰ সীমালৈকে সকলো ৰজাসকলৰ ওপৰত তেওঁ শাসন কৰিছিল।

²⁷ৰজাই যিক্ৰচালেমত ৰূপক মাটিত থকা শিলৰ নিচিনা আৰু এৰচ কাঠক নিম্ন ভূমিত থকা ডিমৰু গছৰ নিচিনা অধিক কৰিলে। ²⁸মিচৰৰ পৰা আৰু আন সকলো দেশৰ পৰা চলোমনৰ বাবে ঘোঁৰা অনা হৈছিল।

²⁹চলোমনৰ অৱশিষ্ট কাৰ্য্যৰ আদ্যোপান্ত বিৱৰণ নাখন ভাববাদীৰ পুস্তকখনত, চীলোনীয়া অহিয়াৰ ভাববাণীত, আৰু নবাতৰ পুত্ৰ যাৰবিয়াম-বিশ্বয়ক ইন্দো দৰ্শক-পুস্তকখনত জানো লিখা নাই? ³⁰এইদৰে চলোমনে যিক্ৰচালেমত থাকি সমুদায় ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত চল্লিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ³¹পাছত চলোমন তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হোৱাত তেওঁৰ পিতৃ দায়ুদৰ নগৰত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল; আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ ৰহবিয়াম তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 10

দহ ফৈদৰ বিদ্ৰোহ। ৰহবিয়ামৰ ৰাজত্ব।

¹পাছত ৰহবিয়াম চিখিমলৈ গ'ল; কিয়নো তেওঁক ৰজা পাতিবলৈ গোটেই ইস্ৰায়েল চিখিমলৈ গৈছিল। ²এনেতে নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামে সেই বাৰ্তা পালে, (কিয়নো তেওঁ মিচৰত আছিল, চলোমন ৰজাৰ ভয়ত তেওঁ মিচৰলৈ পলাই গৈছিল); তাৰ পাছত তেওঁ মিচৰৰ পৰা উলটি আহিল।

³কিয়নো লোকসকলে মানুহ পঠিয়াই তেওঁক মতাই আনিছিল; তাৰ পাছত যাৰবিয়াম আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলে আহি ৰহবিয়ামক এই কথা ক'লে, ⁴“আপোনাৰ পিতৃয়ে আমাৰ ওপৰত সহিব নোৱাৰা যুৱলি দি গ'ল। এই হেতুকে আপোনাৰ পিতৃয়ে আমাক যি সহিব নোৱাৰা দাস্যকৰ্মত লগাই দি গধুৰ যুৱলি দি গ'ল, আপুনি তাৰ কিছু লঘু কৰক, তেতিয়া আমি আপোনাৰ দাস হৈ থাকিম।” ⁵তেতিয়া ৰহবিয়ামে তেওঁলোকক ক'লে, “তিনি দিনৰ পাছত তোমালোকে আকৌ মোৰ ওচৰলৈ আহিবা।” তেতিয়া লোকসকল গুচি গ'ল।

⁶পাছত ৰজা ৰহবিয়ামে তেওঁৰ পিতৃ চলোমন জীৱিত থকা কালত যি বৃদ্ধসকল তেওঁৰ আগত থিয় দি আছিল তেওঁলোকৰ লগত মন্ত্ৰণা কৰি সুধিলে, “মই সেই লোকসকলক উত্তৰ দিবলৈ তোমালোকে কি পৰামৰ্শ দিয়া?” ⁷তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, “আপুনি যদি সেই লোকসকললৈ মৰমীয়াল হৈ তেওঁলোকক সন্তুষ্ট কৰে আৰু তেওঁলোকক ভাল কথা কয়, তেন্তে তেওঁলোক চিৰকাললৈকে আপোনাৰ দাস হৈ থাকিবা।”

⁸কিন্তু ৰহবিয়ামক বৃদ্ধসকলে দিয়া পৰামৰ্শ অৱজ্ঞা কৰি, যিসকল তেওঁৰে লগত একে সমানে ডাঙৰ-দীঘল হোৱা ডেকাসকল তেওঁৰ আগত থিয় দি আছিল, তেওঁলোকৰ সৈতে মন্ত্ৰণা কৰিলে। ⁹তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “মোৰ আগত কোৱা সেই লোকসকলক আমি উত্তৰ দিবৰ বাবে তোমালোকে কি পৰামৰ্শ দিবা, সেই লোকসকলে মোক এইদৰে ক'লে, বোলে, ‘আপোনাৰ পিতৃয়ে আমাৰ ওপৰত যি যুৱলি দি গ'ল, তাৰ কিছু লঘু কৰক?’”

¹⁰তেওঁৰ একে সমানে ডাঙৰ-দীঘল হোৱা সেই ডেকাসকলে তেওঁক ক'লে, “আপোনাৰ পিতৃয়ে আমাৰ ওপৰত গধুৰ যুৱলি দি গ'ল কিন্তু আপুনি তাৰ কিছু লঘু কৰক বুলি আপোনাৰ আগত কোৱা লোকসকলক সেই কথা কওঁক, ‘মোৰ কেঞা আঙুলিটো মোৰ পিতৃৰ ককালতকৈয়ো ডাঙৰ।’ ¹¹এই হেতুকে শুনা, মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকৰ ওপৰত গধুৰ যুৱলি দি গ'ল, কিন্তু মই তাক পুনৰ গধুৰ কৰিম। মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকক চাবুকেৰে শাস্তি দিছিল, কিন্তু মই হ'লে তোমালোকক কেঁকুৰা বিছাৰে শাস্তি দিম’, এইদৰেই আপুনি তেওঁলোকক কওকা।”

¹²পাছত “তৃতীয়দিনা মোৰ ওচৰলৈ আকৌ আহিবা”, ৰজাই কোৱা এই কথাৰ দৰেই যাৰবিয়াম আদি সকলো লোক তৃতীয় দিনা ৰহবিয়ামৰ ওচৰলৈ আহিল। ¹³তাতে ৰজাই তেওঁলোকক টান টান কথাৰে উত্তৰ দিলে; ৰহবিয়াম ৰজাই বৃদ্ধসকলৰ পৰামৰ্শ অৱজ্ঞা কৰিলে। ¹⁴সেই ডেকাসকলৰ পৰামৰ্শ অনুসাৰে তেওঁলোকক তেওঁ এই কথা কলে,

“মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকক দিয়া যুৱলি তাতোকৈ অধিক গধুৰ কৰিম; ইয়াত মই পুনৰ যোগ দিম।

মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকক চাবুকেৰে শাস্তি দিছিল, কিন্তু মই হ'লে তোমালোকক কেঁকুৰা-বিছাৰে শাস্তি দিম।”

¹⁵এইদৰে ৰজাই লোকসকলৰ কথা নুশুনিলে; কিয়নো চীলোনীয়া অহিয়াৰ দ্বাৰাই দিয়া নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়ামক যিহোৱাই কোৱা নিজ বাক্য সিদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ পৰাহে এই ঘটনা ঘটিল।

¹⁶যেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে দেখিলে যে, ৰজাই তেওঁলোকৰ কথা শুনা নাই তেতিয়া তেওঁলোকে ৰজাক উত্তৰ দিলে আৰু ক'লে, “দায়ূদৰ ওচৰত আমাৰ কি অংশ আছে? যিচয়ৰ পুত্ৰৰ ওচৰত আমাৰ কোনো অধিকাৰ নাই! হে ইস্ৰায়েল, তোমালোকে নিজ নিজ তস্থলৈ যোৱা। হে দায়ূদ, তুমি এতিয়া নিজ বংশলৈ চোৱা।” এইদৰে সমুদায় ইস্ৰায়েল নিজ নিজ তস্থলৈ পুনৰ উভতি গ'ল।

¹⁷কিন্তু যিহূদাৰ নগৰবোৰত বাস কৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত হ'লে ৰহবিয়ামে ৰাজত্ব কৰি থাকিল। ¹⁸পাছত ৰজা ৰহবিয়ামে বন্দী-কাম কৰাসকলৰ অধ্যক্ষ হদোৰামক পঠিয়াওতে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলৈ এনেদৰে শিল দলিয়ালে যে, যাৰ ফলত তেওঁ তাতে মৰিল। ৰজা ৰহবিয়ামে নিজৰ ৰথত উঠি বেগাবেগীকৈ যিক্ৰচালেমলৈ পলাই গ'ল। ¹⁹এইদৰে ইস্ৰায়েলে দায়ূদৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে আজিলৈকে সেই ভাবেই বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰি আছে।

Chapter 11

¹ৰহবিয়ামে যেতিয়া যিক্ৰচালেমলৈ আহিল, তেতিয়া ৰহবিয়ামে ৰাজ্য পুনৰাই নিজৰ অধীনলৈ আনিবৰ বাবে ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে যিহূদা আৰু বিন্যামীন গোষ্ঠীৰ পৰা এক লাখ আশী হাজাৰ মনোনীত সৈনিক গোটালে।

²কিন্তু ঈশ্বৰৰ লোক চময়িয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, বোলে, ³“তুমি যিহূদাৰ ৰজা চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়ামক আৰু যিহূদা ও বিন্যামীনত থকা গোটেই ইস্ৰায়েলক কোৱা, ⁴যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে নিজ ভাইসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ নকৰিবা। প্রতিজনে নিজ নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি যাব লাগিব কিয়নো মোৰ দ্বাৰাইহে এই কথা হৈছে।” তেতিয়া তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বাক্যলৈ কাণ দিলে আৰু যাৰবিয়ামৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ যোৱাৰ পৰা উভতি গ'ল।

⁵ৰহবিয়ামে যিক্ৰচালেমত বাস কৰি দেশ ৰক্ষাৰ অৰ্থে যিহূদাত নানা নগৰ সাঁজিলে। ⁶তেওঁ বৈৎলেহেম, এথম, তকোৱা, ⁷বৈৎচূৰ, চোকো, অদ্দুল্লম, ⁸গাৎ, মাৰেচা, জীফ, ⁹অদোৰয়িম, লাখীচ, অজেকা, ¹⁰চৰা, অয়ালোন, হিব্ৰোণ আদি যিহূদাত আৰু বিন্যামীনত থকা এইবোৰ নগৰ গড়েৰে আবৃত কৰি সুসজ্জিত কৰিলে।

¹¹তেওঁ এই আটাইবোৰ দুৰ্গ সুসজ্জিত কৰি, সেই বোৰৰ মাজত সেনাপতিসকলক ৰাখিলে আৰু খোৱা বস্ত্ৰ, তেল আৰু দ্ৰাক্ষাৰসৰ ভঁৰাল পাতিলে। ¹²তেওঁ প্ৰত্যেক নগৰত ঢাল আৰু বৰচা ৰাখিলে আৰু নগৰবোৰ অতি সুসজ্জিত কৰিলে। যিহূদা আৰু বিন্যামীন তেওঁৰ অধীনত আছিল।

¹³গোটেই ইস্ৰায়েলৰ মাজত যি যি পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকল আছিল, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ সকলো অঞ্চলৰ পৰা তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। ¹⁴কিয়নো লেবীয়াসকলে নিজ নিজ চৰণীয়া ঠাই আৰু নিজ নিজ উত্তৰাধিকাৰ এৰি যিহূদা আৰু যিক্ৰচালেমলৈ আহিল কিয়নো যাৰবিয়াম আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তেওঁলোকক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পুৰোহিতৰ কৰ্ম কৰিবলৈ নিদি তেওঁলোকক খেদি দিছিল। ¹⁵যাৰবিয়ামে তেওঁৰ নিজৰ কাৰণে নিজে সজা দামুৰি আৰু ছাগলীৰ প্ৰতিমা আৰু তাৰ বাবে পুৰোহিতসকলক পবিত্ৰ ঠাইবোৰৰ কাৰণে নিযুক্ত কৰিছিল।

¹⁶ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ মাজত, যিসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক বিচাৰিবৰ মন আছিল, তেওঁলোকে লেবীয়াসকলৰ অনুগামী হৈ তেওঁলোকৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিবলৈ যিক্ৰচালেমলৈ আহিল। ¹⁷এইদৰে তেওঁলোকে তিনি বছৰলৈকে যিহূদাৰ ৰাজ্য শক্তিশালী কৰিলে আৰু চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়ামক সবল কৰিলে-কিয়নো তিনি বছৰলৈকে তেওঁলোকে দায়ূদ আৰু চলোমনৰ পথত চলিছিল।

¹⁸ৰহবিয়ামে দায়ূদৰ পুত্ৰ যিৰিমোতৰ জীয়েক মহলতক বিয়া কৰিলে। যিচয়ৰ পুত্ৰ ইলীয়াবৰ জীয়েক অবিহয়িল তাইৰ মাক আছিল। ¹⁹সেই মহিলা মহলতে যিযুচ, চমৰিয়া আৰু জহম, এইকেইজন পুত্ৰ তেওঁলৈ প্ৰসৱ কৰিলে।

²⁰মহলতৰ পাছত তেওঁ অবচালোমৰ জীয়েক মাথাক বিয়া কৰিলে; এই মহিলা মাথাই তেওঁলৈ অবিয়া, অন্তয়, জীজা আৰু চলোমিতক প্ৰসৱ কৰিলে। ²¹ৰহবিয়ামে তেওঁৰ সকলো পত্নী আৰু উপপত্নীৰ মাজত অবচালোমৰ জীয়েক মাথাক সকলোতকৈ ভাল পাইছিল (কিয়নো তেওঁৰ ওঠৰ গৰাকী পত্নী আৰু ষাঠী গৰাকী উপপত্নী গ্ৰহণ কৰিছিল; আৰু আঠাইশজন পুতেক আৰু ষাঠীজনী জীয়েকৰ পিতৃ হৈছিল)।

²²পাছত ৰহবিয়ামে মাথাকৰ পুত্ৰ অৰীয়াক প্ৰধান অৰ্থাৎ নিজৰ ভাইসকলৰ মাজত অধ্যক্ষ পাতিলে; কিয়নো তেওঁক ৰজা পাতিবলৈ তেওঁ মন কৰিছিল। ²³ৰহবিয়ামে জ্ঞানেৰে ৰাজত্ব কৰিলে; যিহোদা আৰু বিন্যামীন দেশৰ সকলোফালে, তেওঁৰ সকলো পুত্ৰসকলক, গড়েৰে আবৃত থকা প্ৰত্যেক নগৰত বেলেগ বেলেগকৈ নিযুক্ত কৰিলে; আৰু তেওঁলোকক অধিক খোৱা বস্ত্ৰ দিলে আৰু তেওঁলোকৰ বাবে অনেক পত্নী বিচাৰি দিলে।

Chapter 12

চীচকে দেশ আক্ৰমণ কৰা। ৰহবিয়ামৰ মৃত্যু।

¹যেতিয়া ৰহবিয়ামৰ ৰাজ্য প্ৰতিস্থিত আৰু তেওঁ শক্তিশালী হ'ল, তেতিয়া তেওঁ আৰু তেওঁৰে সৈতে গোটেই ইস্ৰায়েলে যিহোৱাৰ বিধি ত্যাগ কৰিলে। ²তেতিয়া এই ঘটনা ঘটিছিল, সেয়া আছিল ৰজা ৰহবিয়ামৰ ৰাজত্বৰ পঞ্চম বছৰ; মিচৰৰ ৰজা চীচে যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে কৰিলে। কাৰণ তেওঁলোকে যিহোৱাৰ প্ৰতি অশ্ৰদ্ধা কৰি আছিল। ³তেওঁ বাৰশ ৰথ আৰু ষাঠী হাজাৰ অশ্বাৰোহী লগত লৈ আহিছিল। তেওঁৰ লগত মিচৰৰ পৰা লুবীয়া, চুকীয়া আৰু কুচিয়া লোকসকল অসংখ্যৰূপে আহিছিল। ⁴তেওঁ গড়েৰে আবৃত থকা যিহুদাৰ নগৰবোৰ আটক কৰি যিৰুচালেমলৈ আহিছিল।

⁵সেই সময়ত চময়িয়া ভাববাদীয়ে ৰহবিয়ামৰ ওচৰলৈ আৰু চীচকৰ ভয়ত যিৰুচালেমত গোট খোৱা যিহুদাৰ অধ্যক্ষসকলৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু তেওঁলোকক ক'লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘তোমালোকে মোক ত্যাগ কৰিলা, এই কাৰণে ময়ো তোমালোকক ত্যাগ কৰি চীচকৰ হাতত দিলোঁ।’” ⁶তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰাজকুমাৰ আৰু ৰজাই নিজকে নম্ৰ কৰি ক'লে, “যিহোৱা ন্যায়বান।”

⁷তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁলোকক নম্ৰ হোৱা দেখি চময়িয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল, বোলে, “তেওঁলোক নম্ৰ হ'ল। মই তেওঁলোকক বিনষ্ট নকৰোঁ; কিন্তু অলপ সময়ৰ কাৰণেহে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিম আৰু চীচকৰ হাতৰ দ্বাৰাই যিৰুচালেমৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ চলা নাযাব। ⁸তথাপি তেওঁলোকে তেওঁৰ দাস হ'ব, যাতে তেওঁলোকে বুজি পায় মোক সেৱা কৰিলে কি হয় আৰু অন্য দেশীয় শাসনকৰ্তাক সেৱা কৰিলে কি হয়।”

⁹পাছত মিচৰৰ ৰজা চীচকে যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে আহিল আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ লগতে ৰাজ গৃহত সাঁচি থোৱা বস্তুবোৰ লৈ গ'ল। তেওঁ সকলোকে নিলে আৰু চলোমনে সজোৱা সোণৰ ঢালবোৰো লৈ গ'ল। ¹⁰তেতিয়া ৰজা ৰহবিয়ামে সেইবোৰৰ সলনি পিতলৰ ঢাল সাজিলে আৰু ৰাজ গৃহৰ দুৱাৰ ৰখীয়া প্ৰহৰীবোৰৰ অধ্যক্ষসকলৰ হাতত শোধাই দিলে।

¹¹এইদৰে ৰজা যেতিয়া যিহোৱাৰ গৃহলৈ আহে, তেতিয়া প্ৰহৰীবোৰে সেই ঢালবোৰ উলিয়াই আনে; পাছত পুনৰ প্ৰহৰীৰ কোঁঠাত সেইবোৰ থৈ দিয়ে। ¹²ৰহবিয়াম নম্ৰ হোৱাৰ পাছত যিহোৱাৰ ক্ৰোধ ক্ষান্ত হ'ল। তেওঁ ৰহবিয়ামক সম্পূৰ্ণৰূপে বিনষ্ট নকৰিলে; আনহাতে যিহুদাৰ মাজতো লোকৰ সন্তান আছিল।

¹³ক্ৰমশঃ ৰজা ৰহবিয়ামে যিৰুচালেমত তেওঁৰ ৰাজপদ শক্তিশালী কৰি, ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। যেতিয়া ৰহবিয়ামৰ বয়স একচল্লিশ বছৰ আছিল, তেতিয়া ৰাজত্ব কৰিবলৈ লৈছিল। তেওঁ যিৰুচালেমত সোতৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। যিহোৱাই নিজ নাম স্থাপন কৰিবৰ বাবে ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা তেওঁক মনোনীত কৰিছিল। তেওঁৰ মাকৰ নাম নয়মা আছিল, তেওঁ অম্মোনীয়া আছিল। ¹⁴কিন্তু তেওঁ কু-আচৰণ কৰিছিল, কিয়নো তেওঁ যিহোৱাক বিচাৰ কৰিবলৈ নিজৰ মন স্থিৰ কৰা নাছিল।

¹⁵ৰহবিয়ামে যি যি কৰিছিল, সেই সকলো বিষয় প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈকে চময়িয়া ভাববাদী আৰু ইন্দো দৰ্শকৰ ইতিহাস পুস্তক দুখনত বংশাৱলীসহ সবিশেষ লিখা আছে। ৰহবিয়াম আৰু যাৰবিয়ামৰ মাজত সদায় যুদ্ধ লাগি আছিল। ¹⁶পাছত ৰহবিয়ামে তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু দায়ুদৰ নগৰত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল; তেতিয়া তেওঁৰ পুত্ৰ অবিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 13

অবিয়াৰ ৰাজত্ব। যাৰবিয়ামৰ লগত তেওঁৰ যুদ্ধ।

¹যাৰবিয়াম ৰজাৰ ৰাজত্বৰ অষ্টাদশ বছৰত অবিয়াই যিহুদাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিলে। ²তেওঁ তিনি বছৰ যিৰুচালেমত ৰাজত্ব কৰিলে; তেওঁৰ মাতৃৰ নাম মীখায়া আছিল। তেখেত গিবিয়া-নিবাসী উৰিয়েলৰ জীয়েক আছিল। সেই সময়ত অবিয়া আৰু যাৰবিয়ামৰ মাজত যুদ্ধ চলি আছিল। ³অবিয়াই যুদ্ধাৰু বীৰ পুৰুষ থকা সৈন্য সামন্তৰ চাৰি লাখ মনোনীত লোক লগত লৈ যুদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল। যাৰবিয়ামে আঠ লাখ মনোনীত বলৱান বীৰপুৰুষ লগত লৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বেহু পাতিলে।

⁴অবিয়াই ইফ্ৰয়িমৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলত থকা চমাৰয়িম পৰ্বতৰ ওপৰত থিয় হৈ ক'লে, “হে যাৰবিয়াম আৰু গোটেই ইস্ৰায়েল লোক, মোৰ কথা শুনা! ⁵ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যে ইস্ৰায়েলৰ ৰাজ্যভাৰ চিৰকাললৈকে দায়ুদক আৰু তেওঁৰ সন্তানসকলক পৰম্পৰাগত এটি নিয়মেৰে দিলে, সেই বিষয়ে জানো তোমালোকে নাজানা?”

⁶তথাপি দায়ুদৰ পুত্ৰ চলোমনৰ দাস নবাটৰ পুত্ৰ যাৰবিয়াম তেওঁৰ প্ৰভুৰ বিৰুদ্ধে উঠি বিদ্ৰোহী হ'ল; ⁷আৰু কেতবোৰ পাৰ্শ্ব ও অসাৰ চিত্ৰৰ লোকসকল তেওঁৰ ওচৰত গোট খালে। তেওঁলোকে চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়ামৰ বিৰুদ্ধে নিজকে সৰল কৰিলে; যেতিয়া ৰহবিয়াম ডেকা আৰু অনভিজ্ঞ হোৱাত তেওঁলোকৰ আগত নিজকে সৰল কৰিব নোৱাৰিছিল।

⁸আৰু এতিয়া তোমালোকে দায়ুদৰ সন্তানসকলৰ হাতত থকা যিহোৱাৰ ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে নিজকে সৰল কৰিব পাৰিম বুলি ভাবিছাহঁক। তোমালোক অতিশয় এক বৃহৎ সৈন্যৰ দল আৰু দেৱতা স্বৰূপে তোমালোকৰ বাবে যাৰবিয়ামে সজা সোণৰ দামুৰি কেইটা তোমালোকৰ লগত আছে। ⁹তোমালোকে যিহোৱাৰ পুৰোহিত হাৰোণৰ সন্তানসকলক আৰু লেবীয়াসকলক খেদি দিয়া নাই জানো? অন্য দেশীয় জাতিবোৰৰ দৰে নিজৰ বাবে পুৰোহিত পাতি লোৱা নাই জানো? ইয়াতে যিজনে এটা দমৰা আৰু সাতোটা মেৰ লৈ নিজকে পুৰোহিত কৰাবলৈ আহে, তেওঁ সেই ঈশ্বৰ নোহোৱাবোৰৰ পুৰোহিত হ'ব পাৰে।

¹⁰কিন্তু আমাৰ বাবে হ'লে যিহোৱাই আমাৰ ঈশ্বৰ আৰু আমি তেওঁক ত্যাগ কৰা নাই। আৰু যিহোৱাৰ পৰিচৰ্চ্যা কৰোঁতা পুৰোহিত হাৰোণৰ সন্তানসকল, আৰু নিজ নিজ কামত লাগি থকা লেবীয়াসকল আমাৰ আছে। ¹¹তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰতি দিনে ৰাতিপুৱা আৰু সন্ধ্যা বেলা হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰে আৰু সুগন্ধী ধূপ জ্বলায়। আৰু পবিত্ৰ মেজৰ ওপৰত যিহোৱাৰ আগত দিয়া পিঠা সজায় ৰাখে আৰু সন্ধ্যা বেলা জ্বলাবৰ বাবে প্ৰদীপবোৰৰ সৈতে সোণৰ দীপাধাৰ যুগুতাই থয়। কিয়নো আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা পালন কৰোঁ, কিন্তু তোমালোকে তেওঁক ত্যাগ কৰিলা।

¹²আৰু চোৱা, ঈশ্বৰ আমাৰ সঙ্গী হৈ আমাৰ আগত যাওঁতা হৈছে; আৰু তেওঁৰ পুৰোহিতসকল তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে মহাধ্বনি কৰা তেওঁলোকৰ তুৰীও আছে। হে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল, তোমালোকে তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ নকৰিবা, কিয়নো তেতিয়া তোমালোকে কৃতকাৰ্য্য নহ'বা।

¹³কিন্তু যাৰবিয়ামে তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিবৰ অৰ্থে যুগুত হ'ল আৰু গুপতে এদল সৈন্য তেওঁলোকৰ পাছ ফাললৈ ঘূৰাই পঠালে; তাতে এদল লোক যিহুদাৰ আগফালে আৰু সেই গুপতে পঠোৱা দলটো তেওঁলোকৰ পাছফালে আছিল। ¹⁴পাছত যিহুদাৰ লোকসকলে মুখ ঘূৰাই যেতিয়া তেওঁলোকৰ আগফালে আৰু পাছফালে যুদ্ধ হোৱা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু পুৰোহিতসকলে তুৰী বজালে; ¹⁵তেতিয়া যিহুদাৰ লোকসকলে সিংহনাদ কৰি উঠিল; যিহুদাৰ লোকসকলে এনে সিংহনাদ কৰোঁতে, ঈশ্বৰে অবিয়াৰ আৰু যিহুদাৰ আগত যাৰবিয়ামক আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলক প্ৰহাৰ কৰিলে।

¹⁶তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে যিহুদাৰ সনুখৰ পৰা পলাল আৰু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক যিহুদাৰ হাতত শোধাই দিলে। ¹⁷অবিয়া আৰু তেওঁৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ মাজত মহা সংহাৰেৰে সংহাৰ কৰিলে; তাতে ইস্ৰায়েলৰ মাজত পাঁচলাখ মনোনীত লোকৰ মৃত্যু হ'ল। ¹⁸এইদৰে সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক বশ কৰা হ'ল; যিহুদাৰ সন্তানসকল জয়ী হ'ল, কিয়নো তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওপৰত তেওঁলোকে ভাৰসা ৰাখিছিল।

¹⁹পাছত অবিয়াই যাৰবিয়ামৰ পাছে পাছে খেদি গৈ, তেওঁৰ খনদিয়েক নগৰ অৰ্থাৎ বৈৎএল আৰু তাৰ উপনগৰ, যচানা আৰু তাৰ উপনগৰ আৰু ইফ্ৰোণ আৰু তাৰ উপনগৰবোৰ অধিকাৰ ল'লে। ²⁰অবিয়াৰ দিনত যাৰবিয়াম কেতিয়াও বলৱান হ'ব নোৱাৰিলে। পাছত যিহোৱাই তেওঁক প্ৰহাৰ কৰাত, তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল। ²¹কিন্তু অবিয়া বলৱান হৈ উঠিল; তেওঁ চৌদ্দ গৰাকী মহিলা বিয়া কৰালে। তেওঁৰ ওঁৰসত বাইশজন পুতেক আৰু ষোল্লজনী জীয়েক জন্ম লৈছিল। ²²অবিয়াৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁৰ কাৰ্য্য আৰু তেওঁ কোৱা কথা ইন্দো ভাববাদীৰ টীকা শাস্ত্ৰখনত লিখা আছে।

Chapter 14

আচাৰ ৰাজত্ব। তেওঁ কুচিয়াইতক জয় কৰা। ঈশ্বৰে সৈতে ইস্ৰায়েলে কৰা নিয়ম।

¹পাছত অবিয়া তেওঁৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু লোকসকলে দায়ুদৰ নগৰত তেওঁক মৈদাম দিলে। পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ আচা তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল। এওঁৰ ৰাজত্বৰ কালত দহ বছৰলৈকে দেশ সুস্থিৰে আছিল। ²আচাই ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ভাল আৰু ন্যায়, তাকে কৰিছিল। ³কিয়নো তেওঁ পৰজাতীয় যজ্ঞবেদী আৰু ওখ ঠাইবোৰ আতৰাই পেলাইছিল, স্তম্ভবোৰ ভাঙি পেলাইছিল আৰু আচেৰা মূৰ্তিবোৰ খণ্ড-বিখণ্ড কৰি কাটিছিল। ⁴তেওঁ যিহুদাক তেওঁলোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক পাবৰ বাবে ব্যৱস্থা আৰু আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিবলৈ আদেশ দিছিল।

⁵আনকি তেওঁ যিহুদাৰ সকলো নগৰৰ পৰা ওখ ঠাই আৰু সূৰ্যৰ প্ৰতিমাবোৰো আতৰাই পেলাইছিল। আৰু তেওঁৰ ৰাজ্য সুস্থিৰে আছিল। ⁶পাছত তেওঁ যিহুদাত গড়েৰে আবৃত কৰি কেইবাখনো নগৰ সুসজ্জিত কৰি সাজিছিল। কিয়নো যিহোৱাই তেওঁৰ ওপৰত শান্তি প্ৰদান কৰা বাবে দেশ সুস্থিৰে আছিল আৰু সেই সময়ত কেইবা বছৰলৈকে কাৰো লগত তেওঁৰ যুদ্ধ হোৱা নাছিল।

⁷কাৰণ আচাই যিহুদাক কৈছিল, “আহা, আমি এই নগৰ কেইখন সুসজ্জিত কৰোঁহঁক আৰু এইবোৰৰ চাৰিওফালে গড় আৰু কোঁঠ সাজোঁ, দুৱাৰ আৰু ডাং দিওঁ; দেশখন এতিয়ালৈকে আমাৰেই হৈ আছে, কিয়নো আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক বিচাৰিলোঁ। আমি তেওঁক বিচৰিলোঁ

আৰু তেওঁ সকলো ফালৰ পৰা আমাৰ ওপৰত শান্তি প্ৰদান কৰিলে।” এইদৰে তেওঁলোকে সেইবোৰ নগৰ সাঁজিলে আৰু কৃতকাৰ্য্যও হ’ল।

⁸আচা’ৰ ঢাল আৰু যাতী ধৰা সৈন্য সমূহ হ’ল, যিহুদাৰ তিনি লাখ আৰু বিন্যামীনৰ ঢাল আৰু ধনু ধৰা দুই লাখ আশী হাজাৰ সৈন্য আছিল। এওঁলোক সকলো পৰাক্ৰমী বীৰপুৰুষ আছিল।

⁹পাছত কুচদেশীয় জেৰহে দহ লাখ সৈন্য আৰু তিনিশ বথ লগত লৈ, তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যাত্ৰা কৰি মাৰেচা পালেহি। ¹⁰তেতিয়া আচা’ই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যাত্ৰা কৰি তেওঁলোকে মাৰেচাৰ ওপৰৰ চফাতা উপত্যকাত বেছ পাতিলে। ¹¹তেতিয়া আচা’ই তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে, “হে যিহোৱা, তুমি সহায় কৰিবলৈ গ’লে, তোমাৰ আগত বলী আৰু নিৰ্বলীৰ মাজত একো ভেদ নাই। হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আমাক সহায় কৰা; কিয়নো আমি তোমাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰোঁ আৰু তোমাৰ নামেৰেই এই লোকাৰণ্যৰ বিৰুদ্ধে আহিলোঁ। হে যিহোৱা, তুমিয়েই আমাৰ ঈশ্বৰ; তোমাৰ আগত মৰ্ত্য প্ৰবল নহওঁক।”

¹²তেতিয়া যিহোৱাই আচাৰ আৰু যিহুদাৰ আগত কুচিয়াসকলক ঘটোৱাত, কুচিয়াসকল পলাল। ¹³তাতে আচা আৰু তেওঁৰ লগৰ সৈন্যসকলে গৰা’বলৈকে সিহঁতৰ পাছে পাছে খেদি গ’ল। গতিকে কুচিয়াসকলৰ অনেক লোক ইমানকৈ মৰা পৰিল যে, সিহঁতে পুনৰায় সবল হ’ব নোৱাৰিলে, কাৰণ যিহোৱা আৰু তেওঁৰ সৈন্যসামন্তৰ আগত সিহঁত বিনষ্ট হ’ল; আৰু লোকসকলে অধিক অধিক লুটদ্রব্য নিলে।

¹⁴তেওঁলোকে গৰা’ৰ চাৰিওফালে থকা আটাইবোৰ নগৰ ধ্বংস কৰি জয় কৰি ল’লে, কিয়নো যিহোৱাৰ ত্ৰাস তেওঁলোকৰ ওপৰলৈ আহিল। আৰু তেওঁলোকে আটাইবোৰ নগৰ লুট কৰিলে, কাৰণ সেইবোৰত অনেক লুট দ্ৰব্য আছিল। ¹⁵আৰু তেওঁলোকে তম্বু-নিবাসীসকলক প্ৰহাৰ কৰি বহুত মেৰ, ছাগলী আৰু উট লৈ, যিৰুচালেমলৈ উলটি আহিল।

Chapter 15

¹পাছত ওদেদ’ৰ পুত্ৰ অজৰিয়াত ঈশ্বৰৰ আত্মা স্থিতি হ’ল। ²তেওঁ ওলাই গৈ আচা’ৰ লগত সাক্ষাৎ কৰি তেওঁক ক’লে, “হে আচা, আৰু হে যিহুদাৰ আৰু বিন্যামীনৰ আটাই লোকসকল, তোমালোকে মোৰ কথা শুনা: তোমালোক যেতিয়ালৈকে যিহোৱাৰ লগত থাকিবা, তেতিয়ালৈকে তেৰোঁ তোমালোকৰ লগত আছে। যদি তোমালোকে তেওঁক বিচৰা, তোমালোকে তেওঁক পাবা; কিন্তু যদি তোমালোকে তেওঁক ত্যাগ কৰা, তেন্তে তেৰোঁ তোমালোকক ত্যাগ কৰিব।

³এতেকে বহু কাললৈকে ইস্ৰায়েলে সত্যময় ঈশ্বৰ-বিহীন, শিক্ষা দিওঁতা পুৰোহিত বিহীন আৰু ব্যৱস্থা-বিহীন হৈ আছিল। ⁴কিন্তু সঙ্কটৰ সময়ত যেতিয়া তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰি তেওঁক বিচাৰিলে, তেতিয়া তেওঁ নিজকে তেওঁলোকক পাবলৈ দিছিল। ⁵সেই সময়ত যি লোক বাহিৰলৈ গৈছিল বা ভিতৰলৈ আহিছিল, সেই লোকৰ কোনো শান্তি নাছিল; কিন্তু দেশ নিবাসী সকলো লোকলৈ বৰ ক্ৰেশ ঘটাইছিল।

⁶এক জাতিয়ে আন জাতিৰে সৈতে আৰু এখন নগৰে আন এখন নগৰে সৈতে খণ্ড খণ্ড হৈ ভগ্ন হৈছিল, কিয়নো ঈশ্বৰে তেওঁলোকক সকলো প্ৰকাৰ সঙ্কটত পেলাই ক্ৰেশ দিছিল। ⁷কিন্তু এতিয়া তোমালোকে সাহিয়াল হোৱা আৰু তোমালোকৰ হাত শিথিল নহওঁক, কিয়নো তোমালোকক তোমালোকৰ কাৰ্য্যৰ পুৰস্কাৰ দিয়া যাব।”

⁸যেতিয়া আচা’ই এই সকলো বাক্য শুনিলে, অৰ্থাৎ ওদেদ ভাববাদীৰ ভাববাণী শুনি সাহস পালে, যিহুদাৰ আৰু বিন্যামীনৰ গোটেই দেশৰ পৰা আৰু ইফ্ৰয়িম পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলত তেওঁ হাত কৰি লোৱা নগৰবোৰৰ পৰাও যিগলগা বস্ত্ৰবোৰ দূৰ কৰিলে; আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ বাৰাণ্ডাৰ আগত থকা যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদিটো নতুনকৈ সাঁজিলে। ⁹পাছত তেওঁ আটাই যিহুদা আৰু বিন্যামীনক আৰু তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰা ইফ্ৰয়িম, মনচি আৰু চিমিয়োনৰ পৰা অহা লোকসকলক গোটালে। কিয়নো তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তেওঁৰ লগত থকা দেখি, ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা অহা অনেক লোক আহি তেওঁৰ ফলীয়া হৈছিল।

¹⁰এইদৰে আচা’ৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় মাহত তেওঁলোকে যিৰুচালেমত গোট খালে। ¹¹আৰু সেই সময়ত তেওঁলোকে লুটি অনা বস্ত্ৰৰ পৰা সাতশ ষাড়-গৰু আৰু সাত হাজাৰ ভেড়া ও ছাগলী যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিলে।

¹²আৰু তেওঁলোকে নিজৰ সকলো চিত্তেৰে সকলো মনেৰে নিজৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক বিচাৰিবলৈ এটি নিয়ম কৰিলে। ¹³সৰু বা বৰ, পুৰুষ বা মহিলাই হওঁক, যি কোনোৱে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক বিচাৰ নকৰিব, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ড হ’ব, ইয়াকে তেওঁলোকে থিৰ কৰিলে।

¹⁴তেওঁলোকে বৰ মাতেৰে জয়ধ্বনি কৰি, তুৰী আৰু শিঙা বজাই যিহোৱাৰ সাক্ষাতে শপত ল’লে। ¹⁵এই শপত লওঁতে আটাই যিহুদাই আনন্দ কৰিলে কিয়নো তেওঁলোকে নিজৰ সকলো মনেৰে সৈতে শপত ল’লে আৰু সম্পূৰ্ণকৈ নিজ ইচ্ছাৰে তেওঁক বিচাৰিলে; তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক বিচাৰি পালে। আৰু যিহোৱাই তেওঁলোকৰ ওপৰত শান্তি প্ৰদান কৰিলে।

¹⁶ৰজা আচাই তেওঁৰ বুঢ়ীমাক মাখাকো ৰাজমাও পদৰ পৰা আতৰাইছিল, কিয়নো তেওঁৰ বুঢ়ীমাক মাখাই আচেৰা মূৰ্তি বুলি এটা যিগলগীয়া প্ৰতিমা স্থাপন কৰিছিল। স্থাপন কৰা সেই মূৰ্তিটো আচাই কাটি, সেইটো গুৰি কৰি কিদ্ৰোণ জুৰিৰ ওচৰত পুৰি পেলাইছিল। আৰু তাক গুৰি কৰি কিদ্ৰোণ জুৰিৰ কাষত পুৰি পেলালে। ¹⁷কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা ওখ ঠাইবোৰ গুচুউৱা নহ’ল। তথাপিও আচা’ৰ মন নিজ আয়ুসৰ সকলো কালত সমৰ্পিত আছিল।

¹⁸তেওঁ নিজ পিতৃৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰ কৰা আৰু নিজেও পবিত্ৰ কৰা বস্তু, অৰ্থাৎ ৰূপ, সোণ আৰু পাত্ৰবোৰ ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ আনিছিল। ¹⁹আচা'ৰ ৰাজত্বৰ পঁয়ত্ৰিশ বছৰলৈকে কোনো যুদ্ধ হোৱা নাছিল।

Chapter 16

¹আচা'ৰ ৰাজত্ব কালৰ ছয়ত্ৰিশ বছৰত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা বাচাৰ বিৰোধ কৰি আক্ৰোশমূলক ভাবে যিহুদা আক্ৰমণ কৰিছিল, আৰু ৰামা চহৰ সুসজ্জিত কৰি নিৰ্মাণ কৰিছিল, যাতে যিহুদাৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ কোনো ৰাজ্যৰ লোক অহা-যোৱা কৰিব নোৱাৰে।

²তেতিয়া আচা'ই যিহোৱাৰ গৃহৰ আৰু ৰাজগৃহৰ উঁৰালৰ পৰা ৰূপ আৰু সোণ উলিয়ালে আৰু সেইবোৰ দি দম্বেচকত থকা অৰামীয়া বিন-হদদ ৰজাৰ ওচৰলৈ পঠিয়ালে। তেওঁ ক'লে, ³“মোৰ পিতৃ আৰু আপোনাৰ পিতৃৰ মাজত যেনে নিয়ম বন্ধা আছিল, তেনে নিয়ম মোৰ আৰু আপোনাৰ মাজত বন্ধা হওঁক; চাওক, মই আপোনালৈ কিছু ৰূপ আৰু সোণ পঠিয়াইছোঁ। আপুনি গৈ, ইস্ৰায়েলৰ বাচা ৰজা মোৰ ওচৰৰ পৰা গুচি যাবৰ বাবে, আপুনি তেওঁৰ লগত বন্ধা নিয়মটি ভাঙক।”

⁴তেতিয়া বিন-হদদে ৰজা আচাৰ কথা শুনিলে, আৰু ইস্ৰায়েলৰ নগৰবোৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ সৈন্য সামন্তৰ সেনাপতিসকলক পঠিয়ালে। তেওঁলোকে ইয়োন, দান, আবেল-ময়িম আৰু নপ্তালীৰ সকলো উঁৰাল নগৰ আক্ৰমণ কৰিলে। ⁵বাচাই এই সম্বাদ পোৱাৰ পাছত ৰামা সুসজ্জিত কৰিবলৈ এৰিলে আৰু নিজ কাৰ্য্যৰ পৰা ক্ষান্ত হ'ল। ⁶তেতিয়া ৰজা আচা'ই গোটেই যিহুদাক তেওঁৰ লগত লৈ গ'ল। আৰু বাচাই যি শিল আৰু কাঠবোৰেৰে ৰামা সুসজ্জিত কৰিছিল, ৰামাৰ সেই শিল আৰু কাঠবোৰ তেওঁলোকে গৈ লৈ আহিল। পাছত গেবা আৰু মিম্পা চহৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আচা'ই সেইবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিলে।

⁷সেই সময়ত হনানী দৰ্শকে যিহুদাৰ আচা ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, “তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰি অৰামৰ ৰজাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিলা; এই কাৰণে অৰামৰ ৰজাৰ সৈন্যসামন্ত তোমাৰ হাতৰ পৰা পলাই সাৰিল। ⁸কুচীয়া আৰু লুবীয়া লোকসকল অতিশয় অধিক ৰথ আৰু অশ্বাৰোহী সৈন্যে সৈতে মহা-সৈন্যসমূহ জানো নাছিল? তথাপি তুমি যিহোৱাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰাৰ বাবে, তেওঁ তোমাক তেওঁলোকৰ ওপৰত জয়ী হবলৈ দিছিল।

⁹কিয়নো যিহোৱালৈ যিসকলৰ মন সিদ্ধ, তেওঁলোকৰ পক্ষে নিজকে বলৱান দেখুৱাবৰ বাবে, যিহোৱাৰ চকু পৃথিৱীৰ চাৰিওফালে ভ্ৰমণ কৰে। কিন্তু ইয়াতে তুমি অজ্ঞানৰ কাৰ্য্য কৰিলা। কিয়নো এতিয়াৰ পৰা তোমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ হ'ব।” ¹⁰তেতিয়া আচাই সেই দৰ্শকৰ ওপৰত বেজাৰ পাই তেওঁক বন্দীশালত থ'লে, কিয়নো সেই কথাতে দৰ্শকৰ ওপৰত তেওঁৰ খং উঠিছিল। সেই সময়ত আচাই প্ৰজাসকলৰ মাজৰ কিছুমান লোকক অত্যাচাৰ কৰিলে।

¹¹চোৱা, ৰজা আচা'ই যি যি কৰিছিল, সেই সকলো বিষয় প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈকে যিহুদা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা আছে। ¹²আচা'ৰ ৰাজত্বৰ ঊনচল্লিশ বছৰত তেওঁৰ ভৱিত বেমাৰ হ'ল; তেওঁৰ বেমাৰ অতিশয় টান হ'ল। তথাপি তেওঁ বেমাৰৰ কালতো যিহোৱাক নিবিচাৰি, বেজসকলকেহে বিচাৰিছিল।

¹³পাছত আচা তেওঁৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল; তেওঁৰ ৰাজত্বৰ একচল্লিশ বছৰত তেওঁ মৰিল। ¹⁴পাছত তেওঁ দায়ুদৰ নগৰত নিজৰ বাবে যি মৈদাম খান্দিছিল, তাৰ ভিতৰত লোকসকলে তেওঁক মৈদাম দিলে। গন্ধ-বণিকসকলৰ কাৰ্য্যেৰে যুগুত কৰা নানাবিধৰ সুগন্ধি দ্ৰব্যেৰে পৰিপূৰ্ণ শয্যাতে তেওঁক শুৱাই থৈছিল। আৰু তেওঁৰ সন্মানৰ অৰ্থে এক বৃহৎ সুগন্ধি দ্ৰব্যৰ জুই জ্বলাইছিল।

Chapter 17

যিহোচাফটৰ ৰাজত্ব। দেশৰ উন্নতিলৈ তেওঁৰ চেষ্টা।

¹তাৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ যিহোচাফটে তেওঁৰ পদত ৰজা হৈ, ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে সবল হ'বলৈ নিজকে বলৱান কৰিলে। ²তেওঁ গড়েৰে আবৃত যিহুদাৰ আটাইবোৰ সুসজ্জিত নগৰত সেনা-বাহিনী ৰাখিলে আৰু যিহুদা দেশত আৰু তেওঁৰ পিতৃ আচাই অধিকাৰ কৰি লোৱা ইফ্ৰয়িমৰ নগৰবোৰত সৈন্যদল বহুৱাই সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিলে।

³যিহোৱা যিহোচাফটৰ লগত আছিল, কিয়নো তেওঁ নিজ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ প্ৰথম কালৰ পথত চলি বাল দেৱতাবোৰলৈ ঘূৰা নাছিল। ⁴কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁৰ পৈতৃক ঈশ্বৰক বিচাৰিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ দৰে আচৰণ নকৰি তেওঁৰ সকলো আজ্ঞা অনুসাৰে চলিলে।

⁵এই হেতুকে যিহোৱাই তেওঁৰ হাতত ৰাজ্য স্থাপিত কৰিলে; আৰু গোটেই যিহুদাই যিহোচাফটলৈ উপহাৰ আনিলে; আৰু তেওঁৰ ধন ও সন্মান অতি অধিক হ'ল। ⁶তেওঁ যিহোৱাৰ পথত মন দৃঢ় কৰিলে। তাত বাজে তেওঁ যিহুদাৰ মাজৰ পৰা পৱিত্ৰ ঠাইবোৰ আৰু আচেৰা মুৰ্ত্তিবোৰ গুচালে।

⁷তেওঁ নিজৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত বিনহয়িল, ওবদিয়া, জখৰিয়া, নখনেল আৰু মীখায়াক, যিকেইজন তেওঁৰ প্ৰধান লোক আছিল, তেওঁলোকক যিহূদাৰ নগৰবোৰত শিক্ষা দিবৰ বাবে পঠিয়াই দিলে। ⁸আৰু তেওঁলোকে সৈতে চময়িয়া, নখনিয়া, অদোনীয়া, টোবিয়া আৰু টোব অদোনীয়া, এই লেবীয়াসকলক আৰু তেওঁলোকৰ লগত ইলীচামা আৰু যিহোৰাম পুৰোহিতক পঠিয়ালে। ⁹তাতে তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা-পুস্তকখন লগত লৈ যিহূদাত শিক্ষা দিবলৈ ধৰিলে। আৰু তেওঁলোকে যিহূদাৰ সকলো নগৰতে ফুৰি লোকসকলৰ মাজত শিক্ষা দিলে।

¹⁰তেতিয়া যিহূদাৰ চাৰিওফালে থকা দেশৰ সকলো ৰাজ্যৰ ৰাজতন্ত্ৰত যিহোৱাৰ পৰা এনে প্ৰচণ্ড ভয় হ'ল যে তেওঁলোকে যিহোচাফটৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ নকৰিলে। ¹¹আৰু ফিলিষ্টীয়াসকলৰ কিছুমান লোকে যিহোচাফটলৈ উপহাৰ আৰু কৰ হিচাপে ৰূপ আনিলে। আৰবীয়া লোকেও তেওঁলৈ পশুৰ জাক অৰ্থাৎ সাতশ মতা ভেড়া আৰু সাত হাজাৰ সাতশ ছাগলী আনিলে।

¹²এইদৰে যিহোচাফটে অতি শক্তিশালী হৈ উঠিছিল। তেওঁ যিহূদাত অনেক দুৰ্গ আৰু উৰাল-নগৰ সাজিছিল। ¹³যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ মাজত তেওঁৰ অনেক যোগান আছিল আৰু যিৰুচালেমত তেওঁৰ পৰাক্ৰমী যুদ্ধাৰ বীৰ পুৰুষসকল আছিল।

¹⁴তেওঁলোকৰ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে তেওঁলোকৰ তালিকা এনে ধৰণে:

যিহূদাৰ সহস্ৰপতিসকলৰ মাজত আদান প্ৰদান আছিল;

আৰু তেওঁৰ লগত তিনি লাখ পৰাক্ৰমী বীৰপুৰুষ আছিল;

¹⁵তেওঁৰ পাছত যিহোহানন সেনাপতি আৰু তেওঁৰ লগত দুই লাখ আশী হাজাৰ লোক আছিল;

¹⁶তেওঁৰ পাছত নিজকে ইচ্ছামনেৰে উৎসৰ্গ কৰা জিহ্ৰীৰ পুত্ৰ অমচিয়া; তেওঁৰ লগত দুই লাখ পৰাক্ৰমী বীৰ পুৰুষ আছিল।

¹⁷বিন্যামীনৰ মাজত পৰাক্ৰমী বীৰ পুৰুষ ইলিয়াদা, তেওঁৰ লগত দুই লাখ ধনু আৰু ঢাল ধৰা লোক আছিল;

¹⁸আৰু তেওঁৰ পাছত যিহোজাবদ, তেওঁৰ লগত যুদ্ধলৈ সাজু হোৱা এক লাখ আশী হাজাৰ লোক আছিল। ¹⁹এওঁলোকে ৰজাৰ পৰিচৰ্যা কৰিছিল আৰু এওঁলোকৰ বাহিৰেও ৰজাই যিহূদাৰ সকলো ফালে গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰত সেনাপতিসকলক ৰাখিছিল।

Chapter 18

¹সেই সময়ত যিহোচাফটে অধিক ধন আৰু সন্মান লাভ কৰিলে; আৰু তেওঁ আহাবৰ লগত মিত্ৰিতা পাতিলে। ²কেইবছৰ মানৰ পাছত তেওঁ চমৰিয়ালৈ আহাবৰ ওচৰলৈ নামি গ'ল। আহাবে তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলৰ বাবে অনেক ভেড়া, ছাগলী আৰু গৰু মাৰিলে। আনকি আহাবে তেওঁৰ লগত ৰামোৎ-গিলিয়দ আটক কৰিবলৈ তেওঁক ৰাজী কৰালে। ³ইস্ৰায়েলৰ আহাব ৰজাই যিহূদাৰ ৰজা যিহোচাফটক ক'লে, “আপুনি ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ মোৰ লগত যাব নে?” তাতে যিহোচাফতে উত্তৰ দি ক'লে, “আপুনি যেনে ময়ো তেনে আৰু মোৰ প্ৰজা যেনে আপোনাৰ প্ৰজাও তেনে; সেই যুদ্ধত আমি আপোনাৰ লগত উপস্থিত থাকিম।”

⁴যিহোচাফটে ইস্ৰায়েল ৰজাৰ আগত পুনৰ ক'লে, “মই বিনয় কৰোঁ, যিহোৱাৰ বাক্য কি, সেই বিষয়ে তেওঁক সোধক।” ⁵তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই ভাববাদীসকলক অৰ্থাৎ চাৰিশ লোকক গোটাই তেওঁলোকক সুধিলে, “আমি ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ যুদ্ধ কৰিবলৈ যাম নে, নে মই ক্ষান্ত হৈ থাকিম?” তাতে তেওঁলোকে ক'লে, “যাওঁক, কিয়নো ঈশ্বৰে মহাৰাজৰ হাতত তাক সমৰ্পণ কৰিব।”

⁶কিন্তু যিহোচাফটে ক'লে, “আমি উপদেশ বিচৰাৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ এনে কোনো ভাববাদী ইয়াত আছে নে?” ⁷তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই যিহোচাফটক ক'লে, “আমি যাৰ দ্বাৰাই যিহোৱাক সুধিব পাৰোঁ, এনে এজন লোক আছে; কিন্তু মই তেওঁক ঘিণ কৰোঁ কিয়নো তেওঁ মোৰ বিষয়ে কেতিয়াও মঙ্গলৰ ভাববাণী প্ৰচাৰ নকৰে, সদায় কেৱল অমঙ্গলহে প্ৰচাৰ কৰে; তেওঁ যিল্লাৰ পুত্ৰ মীখায়।” তেতিয়া যিহোচাফতে ক'লে, “মহাৰাজে যেন তেনে কথা নকওঁক।” ⁸তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই তেওঁৰ এজন নপুংসকক আজ্ঞা দি ক'লে, “যিল্লাৰ পুত্ৰ মীখায়াক বেগাই আনাই।”

⁹সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাব আৰু যিহূদাৰ যিহোচাফট ৰজাই নিজ নিজ ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধি, চমৰীয়াৰ প্ৰবেশ স্থানৰ ওচৰৰ এখন মুকলি ঠাইত নিজ নিজ সিংহাসনত বহি আছিল আৰু আটাই ভাববাদীসকলে তেওঁলোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি আছিল। ¹⁰কনানাৰ পুত্ৰ চিদিকিয়াই নিজৰ বাবে লোহাৰ শিং এযোৰ সাজি লৈ ক'লে, “যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ইয়াৰ দ্বাৰাই আপুনি অৰামিয়াসকলক সংহাৰ নকৰালৈকে খুঁচি থাকিব।” ¹¹তাতে আন সকলো ভাববাদীসকলেও সেই দৰে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি ক'লে, “আপুনি ৰামোৎ-গিলিয়দ আক্ৰমণ কৰক, তাতে আপুনি জয়ী হ'ব কিয়নো যিহোৱাই তাক মহাৰাজৰ হাতত শোধাই দিলে।”

¹²পাছত যি দুতজনে মীখায়াক মাতিবলৈ গৈছিল তেওঁ তেওঁক ক'লে, “চাওঁক, ভাববাদীসকলে একে মুখেৰে ৰজাৰ আগত মঙ্গলৰ কথা কৈছে, মই বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ বাক্যও তেওঁলোকৰ এজনৰ বাক্যৰ নিচিনা হওঁক; আপুনিও যেন মঙ্গলৰ বাক্য কয়।” ¹³তেতিয়া মীখায়াই ক'লে, “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, মোৰ ঈশ্বৰে মোক যি ক'ব, মই সেয়ে হে ক'ম।” ¹⁴যেতিয়া তেওঁ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল তেতিয়া ৰজাই তেওঁক

সুধিলে, “হে মীখায়া, আমি যুদ্ধ কৰিবলৈ ৰামোৎ-গিলিয়দলৈ যাম নে? নে মই ক্ষান্ত হ’ম?” তাতে তেওঁ ক’লে, “যাওঁক, আৰু আপোনালোক জয়ী হওঁক! তেওঁলোকক আপোনালোকৰ হাতত সমৰ্পণ কৰা হ’ব।”

¹⁵তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক’লে, “তুমি যিহোৱাৰ নামেৰে মোক কেৱল সত্য বাক্য ক’বলৈ, মই তোমাক কিমানবাৰ শপত খোৱাম?” ¹⁶তেতিয়া তেওঁ ক’লে, “মই গোটেই ইস্ৰায়েলক ৰখীয়া নোহোৱা মেৰৰ জাকৰ নিচিনাকৈ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত ছিন্ন-ভিন্ন হৈ থকা দেখিলোঁ আৰু যিহোৱাই ক’লে, ‘তেওঁলোকৰ গৰাকী নাই। প্ৰতি জনে নিজ নিজ ঘৰলৈ শান্তিৰে ঘূৰি যাওঁক।’” ¹⁷তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই যিহোচাফটক ক’লে, “তেওঁ মোৰ বিষয়ে মঙ্গলৰ ভাববাণী প্ৰচাৰ নকৰি কেৱল অমঙ্গল হে প্ৰচাৰ কৰিব, সেই বিষয়ে জানো মই পূৰ্বেই আপোনাৰ আগত কোৱা নাই?”

¹⁸তাতে মীখায়াই ক’লে, “বাৰু, তোমালোক সকলোৱে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা: মই যিহোৱাক নিজ সিংহাসনত বহি থকা দেখিলোঁ আৰু তেওঁৰ সোঁফালে আৰু বাওঁফালে স্বৰ্গৰ সকলো বাহিনী থিয় হৈ আছিল।

¹⁹তেতিয়া যিহোৱাই ক’লে, ‘ইস্ৰায়েলৰ আহাব ৰজা গৈ ৰামোৎ-গিলিয়দত পতিত হ’বৰ কাৰণে কোনে তেওঁক প্ৰলোভিত কৰিব?’ তেতিয়া কোনোৱে এক ভাবে আৰু আন কোনোৱে আন ভাবে উত্তৰ দিলে।

²⁰তেতিয়া এক আত্মাই আগলৈ ওলাই আহি যিহোৱাৰ সাক্ষাতে থিয় হৈ ক’লে, ‘মইয়ে তেওঁক প্ৰলোভিত কৰিম।’ তাতে যিহোৱাই ক’লে, ‘কেনেকৈ?’ ²¹তেওঁ ক’লে, ‘মই গৈ তেওঁৰ আটাই ভাববাদীসকলৰ মুখত মিছা কওঁতা আত্মা হম।’ তেতিয়া যিহোৱাই ক’লে, ‘হয়, তুমি তেওঁক প্ৰলোভিত কৰিবা আৰু কৃতকাৰ্য্যও হ’ব; এতিয়া ওলাই গৈ সেই দৰে কৰা।’ ²²এই হেতুকে, চোৱা, যিহোৱাই তোমাৰ এই সকলো ভাববাদীসকলৰ মুখত মিছা কওঁতা এক আত্মা দিলে আৰু যিহোৱাই তোমাৰ বিষয়ে অমঙ্গলৰ কথা ক’লে।

²³তেতিয়া কনানাৰ পুত্ৰ চিদ্দিকিয়াই মীখায়াৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ গালত চৰ মাৰি ক’লে, “তোমাৰ লগত কথা ক’বৰ কাৰণে যিহোৱাৰ আত্মা মোৰ পৰা কোন পথেদি গ’ল?” ²⁴তাতে মীখায়াই ক’লে, “চোৱা, যি দিনা তুমি লুকাবৰ কাৰণে ভিতৰ কোঠালিলৈ সোমাই যাবা, সেই দিনাই সেই বিষয়ে জানিবা।”

²⁵পাছত ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই তেওঁৰ কিছুমান দাসক আজ্ঞা কৰিলে বোলে, “মীখায়াক ধৰি নগৰৰ অধ্যক্ষ অমোনৰ আৰু মোৰ পুত্ৰ ৰাজকোঁৱৰ যোৱাচৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা। ²⁶আৰু ক’বা, ‘ৰজাই এইদৰে কৈছে, এই জন ব্যক্তিক বন্দীশালত বন্দ কৰি থ’বা আৰু মই নিৰাপদে ঘূৰি নহালৈকে তেওঁক খাবৰ বাবে সামান্য অন্ন আৰু সামান্য জল দিবা।’” ²⁷মীখায়াই ক’লে, “তুমি যদি নিৰাপদে ঘূৰি আহা, তেনেহ’লে যিহোৱাই মোৰ দ্বাৰাই এই বাক্য কোৱা নাই।” তেওঁ পুনৰ ক’লে, “এই বিষয়ে সকলোৱে শুনা।”

²⁸তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহাব আৰু যিহুদাৰ ৰজা যিহোচাফটে ৰামোৎ-গিলিয়দৰ বিৰুদ্ধে উঠিল। ²⁹ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই যিহোচাফটক ক’লে, “মই অন্য বেশ ধৰি যুদ্ধত যাম কিন্তু আপুনি হ’লে আপোনাৰ ৰাজ বস্ত্ৰ পিন্ধি থাকক।” তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজাই অন্য বেশ ধৰিলে আৰু তেওঁলোক যুদ্ধ কৰিবলৈ গ’ল। ³⁰কিন্তু অৰামৰ ৰজাই তেওঁৰ ৰথৰ অধ্যক্ষসকলক এই আজ্ঞা দিছিল বোলে, তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ সৰু কি বৰ আন কাৰোঁ লগত যুদ্ধ নকৰিবা। কেৱল ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক হে আটক কৰিবা।

³¹এই হেতুকে ৰথৰ অধ্যক্ষসকলে যিহোচাফটক দেখি, “এৱেই ইস্ৰায়েলৰ ৰজা”, এই বুলি, তেওঁৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ এফলীয়া হৈ গ’ল; তাতে যিহোচাফটে আটাই পাৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে যিহোৱাই তেওঁক সহায় কৰিলে আৰু তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰ হৈ যাবলৈ তেওঁলোকৰ মনত প্ৰবৃত্তি জন্মালে। ³²তেতিয়া ৰথৰ অধ্যক্ষসকলে তেওঁক ইস্ৰায়েলৰ ৰজা নহয় বুলি জানি, তেওঁৰ পাছত খেদি যাবলৈ এৰিলে। ³³কিন্তু কোনো এজন লোকে তেওঁৰ ধনুৰ জোঁৰ টানি দৈবক্ৰমে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ কৰচ আৰু উদৰ-ৰক্ষাৰ জোঁৰতে কাড় মাৰিলে; তেতিয়া তেওঁ সাৰথিক ক’লে, “তোমাৰ হাত ঘূৰোৱা আৰু মোক এই সৈন্যৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই লৈ যোৱা; কিয়নো মই বৰকৈ আহত হ’লো।” ³⁴সেই দিনা বৰ যুদ্ধ হ’ল আৰু গধূলি নহোৱালৈকে অৰামীয়াসকলৰ আগত ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক ৰথত থিয়কৈ ৰখা হ’ল; আৰু প্ৰায় সূৰ্য্য মাৰ যোৱা সময়ত তেওঁৰ মৃত্যু হ’ল।

Chapter 19

¹তাৰ পাছত যিহুদাৰ ৰজা যিহোচাফটে শান্তিৰে যিৰুচালেমৰ নিজৰ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিল। ²তেতিয়া হনানীৰ পুত্ৰ য়েহু দৰ্শকে তেওঁৰ লগত সাক্ষাত কৰিবলৈ গ’ল আৰু ৰজা যিহোচাফটক ক’লে, “দুৰ্জনক সহায় কৰা আৰু যিহোৱাক ঘিণ কৰোঁতাসকলক প্ৰেম কৰা জানো তোমাৰ উচিত? এই কাৰণে তোমাৰ ওপৰত যিহোৱাৰ ক্ৰোধ আছে।” ³তথাপি তুমি দেশৰ পৰা অচেৰা মুৰ্তিবোৰ উচ্ছন্ন কৰাত আৰু ঈশ্বৰক বিচাৰিবলৈ তোমাৰ মন থিৰ কৰাত তোমাৰ কিছু সন্দ্বাৰ পোৱা গ’ল।”

⁴তাৰ পাছত যিহোচাফটে যিৰুচালেমত বসতি কৰিলে; আৰু তেওঁ পুনৰাই ওলায় বাৰ-চেবাৰ পৰা ইফ্ৰীয়ীম পৰ্বতীয়া অঞ্চললৈকে লোকসকলৰ মাজত ফুৰি, তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ফালে তেওঁলোকক ঘূৰাই আনিলে। ⁵আৰু দেশৰ ভিতৰত গড়েৰে আবৃত যিহুদাৰ আটাইবোৰ নগৰৰ ভিতৰত প্ৰত্যেক নগৰত তেওঁ এজন এজনকৈ বিচাৰকৰ্তা নিযুক্ত কৰিলে।

⁶তেওঁ বিচাৰকৰ্তাসকলক ক’লে, “তোমালোকে যি কৰিবা সেই বিষয়ে সাৱধানে কৰিবা; কিয়নো তোমালোকে লোকসকলৰ কাৰণে নহয় কিন্তু যিহোৱাৰ কাৰণেহে বিচাৰ কৰিবা; বিচাৰত তেওঁ তোমালোকৰ সহায়কাৰী হ’ব। ⁷এতেকে এতিয়া তোমালোকে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখিবা; তোমালোকে সাৱধান হৈ কাৰ্য্য কৰা কিয়নো আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গুৰিত অন্যায়ে, কি মুখ চোৱা, কি ভেটি খোৱা নহয়।”

৪ইয়াৰ উপৰিও, যিহোচাফটে যিৰুচালেমত যিহোৱা-সম্বন্ধীয় বিচাৰৰ অৰ্থে আৰু বিবাদ ভাঙিবৰ অৰ্থে লেবীয়াসকলৰ, পুৰোহিতসকলৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ জনগোষ্ঠীৰ মুখীয়াল কেইজনমানক নিযুক্ত কৰিলে। তেখেতসকল যিৰুচালেমত বাস কৰিলে।^৯তেওঁ তেখেতসকলক এই আজ্ঞা দিলে, বোলে, “তোমালোকে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখি বিশ্বাসীৰূপে সিদ্ধ মনেৰে এইদৰে কাৰ্য্য কৰিবা: ১০ৰক্তপাতৰ বিষয়ে বা ব্যৱস্থা ও আজ্ঞাৰ বা বিধি ও শাসন-প্ৰণালীৰ বিষয়ে যি কোনো গোচৰ, নিজ নিজ নগৰত বাস কৰা তোমালোকৰ ভাইসকলৰ পৰা তোমালোকৰ গুৰিত উপস্থিত হ’ব, সেই বিষয়ে তোমালোকে সেই লোকসকলক উপদেশ দিবা যাতে তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে দোষী নহ’ব আৰু তোমালোকৰ ওপৰত আৰু তোমালোকৰ ভাইসকলৰ ওপৰত তাৰ কাৰণে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ নাথাকিব; যদি তোমালোকে ইয়াকে কৰা তেতিয়া তোমালোক দোষী নহ’বা। ১১চোৱা, যিহোৱাৰ সকলো বিচাৰত প্ৰধান পুৰোহিত অমৰীয়া আৰু ৰজাৰ আটাই বিচাৰত যিহূদা-বংশীয় অধ্যক্ষ ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰ জবাদয়াক তোমালোকৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰা হৈছে। লেবীয়াসকলে তোমালোকৰ আগত শাসনকৰ্তা হৈ থাকিব। তোমালোকে সাহসেৰে কাৰ্য্য কৰা আৰু যেন যিহোৱা সাধু লোকসকলৰ সংগী হওক।”

Chapter 20

মোৱাবীয়া, অম্মোনীয়া আদি নানা জাতিৰ পৰা লোকসকলে ৰক্ষা পোৱা।

১তাৰ পাছত মোৱাবৰ সন্তানসকল, অম্মোনীয়াৰ সন্তানসকল আৰু তেওঁলোকৰ লগত কিছুমান মায়োনীয়া লোকে যিহোচাফটৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ আহিল।^২তেতিয়া কিছুমান লোক আহি যিহোচাফটক এই সম্বাদ দিলে বোলে, “সাগৰৰ সিপাৰে থকা অৰামৰ পৰা অতিশয় অধিক লোক আপোনাৰ বিৰুদ্ধে উঠি আহিছে। চাওঁক, তেওঁলোক হচচোন-তামৰত অৰ্থাৎ আয়ন-গদীত আছে।”

৩তেতিয়া যিহোচাফটে ভয় কৰি যিহোৱাক বিচাৰিবলৈ ঠাৱৰ কৰিলে। তেওঁ যিহূদাৰ সকলো ফালে উপবাস ঘোষণা কৰিলে।^৪যিহূদাৰ লোকসকলে যিহোৱাৰ আগত সাহাৰ্য্য যাচনা কৰিবলৈ গোট খালে; যিহূদাৰ আটাই নগৰৰ পৰা লোকসকলে যিহোৱাক বিচাৰ কৰিবলৈ আহিল।

৫যিহোচাফটে যিহোৱাৰ গৃহৰ নতুন চোতালখনৰ আগত যিহোৱাৰ আৰু যিৰুচালেমৰ সমাজৰ আগত থিয় হ’ল।^৬তেওঁ ক’লে, “হে আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি জানো স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ নহয় নে? আৰু আপুনিয়েই জানো জাতিসকলৰ সকলো ৰাজ্যৰ ওপৰত শাসনকৰ্তা নহয়? আপোনাৰেই হাতত শক্তি আৰু পৰাক্ৰম থকাত আপোনাৰ অহিতে কোনেও থিয় হ’ব নোৱাৰে।^৭হে আমাৰ ঈশ্বৰ, আপুনিয়েই জানো আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ আগৰ পৰা এই দেশ নিবাসীসকলক দূৰ কৰি অৱ্ৰাহামৰ বংশক চিৰকালৰ বাবে এই দেশ দিয়া নাই?

৮তেওঁলোকে এই দেশত বাস কৰিছিল আৰু এই ঠাইত আপোনাৰ নামৰ বাবে এক ধৰ্ম্মধাম সাজি লৈ কৈছিল, ‘আমালৈ যদি অমঙ্গল ঘটে-তৰোৱাল বা বিচাৰ, সিদ্ধ দণ্ড বা মহামাৰী বা আকালে হওঁক তেতিয়া আমি এই গৃহৰ আগত আৰু আপোনাৰ আগত (কিয়নো এই গৃহত আপোনাৰ নাম আছে) থিয় হৈ, সঙ্কতৰ কালত আপোনাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিম; তাতে আপুনি সেই বিষয়ে শুনি আমাক উদ্ধাৰ কৰিবা।’

১০এতিয়া চাওঁক, সেই অম্মোনৰ আৰু মোৱাবৰ সন্তানসকল আৰু চেয়ীৰ পৰ্ব্বতীয়া লোকসকলে যেতিয়া মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই আহিছিল তেতিয়া আপুনি তেওঁলোকৰ দেশত ইস্ৰায়েলক সোমাবলৈ নিদিলে; তেতিয়া ইস্ৰায়েলে তেওঁলোকৰ পৰা এফলীয়া হ’ল আৰু তেওঁলোকক বিনষ্ট নকৰিলে।^{১১}এতিয়া চাওঁক, তেওঁলোকে উপকাৰৰ সলনি আমাৰ কেনে অপকাৰ কৰিছে; আপুনি যি উত্তৰাধীকাৰ আমাক দিলে, আপোনাৰ সেই উত্তৰাধীকাৰৰ পৰা তেওঁলোকে আমাক খেদাই দিবলৈ আহিছে।

১২হে আমাৰ ঈশ্বৰ, আপুনি তেওঁলোকৰ বিচাৰ নকৰিবা নে? কিয়নো আমাৰ অহিতে সেই যি অধিক অতিশয় লোক সমূহ আহিছে, তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে আমাৰ নিজৰ কোনো সমৰ্থ নাই। আমি যি কৰিব লাগিব, সেই বিষয়ে নাজানো, কেৱল আপোনালৈ চাই আছোঁ।”^{১৩}এইদৰে শিশুসকল, মহিলাসকল আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকলে সৈতে গোটেই যিহূদা যিহোৱাৰ সাক্ষাতে থিয় হ’ল।

১৪তেতিয়া সেই সমাজৰ মাজৰ মত্তনীয়াৰ বৃদ্ধ পৰিনাতি, যিয়ীয়েলৰ পৰিনাতি বনয়াৰ নাতি, জখৰিয়ৰ পুত্ৰ জহজীয়েল নামেৰে আচফৰ বংশৰ এজন লেবীয়া লোকৰ ওপৰত যিহোৱাৰ আত্মা স্থিতি হ’ল।^{১৫}জহজীয়েলে ক’লে, “হে যিহূদা, যিৰুচালেমৰ নিবাসীসকল আৰু হে মহাৰাজ যিহোচাফট; তোমালোকে কাণ দিয়া: যিহোৱাই তোমালোকক এই কথা কৈছে: ‘তোমালোকে সেই অতিশয় অধিক লোকসমূহক দেখি ভয় নকৰিবা আৰু নিৰুৎসাহ নহ’বা। কিয়নো এই যুদ্ধ তোমালোকৰ নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰহে।

১৬তোমালোকে কাইলৈ তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে নামি যাব লাগিব। চোৱা, তেওঁলোকে চীচলৈ যোৱা বাটেদি উঠি আহিছে। তোমালোকে যিৰুৱেল মৰুপ্ৰান্তৰ আগত উপত্যকাৰ শেষ ভাগত তেওঁলোকক পাব।^{১৭}এই যুদ্ধত তোমালোকে যুদ্ধ কৰিবলৈ প্ৰয়োজন নহ’ব। হে যিহূদা আৰু যিৰুচালেম, তোমালোকে শাৰী পাতি থিয় দি থাকা আৰু তোমালোকে যিহোৱাৰ সৈতে, যিহোৱাই কৰা নিস্তাৰ দেখিবা। তোমালোকে ভয় নকৰিবা আৰু নিৰুৎসাহ নহ’বা। কাইলৈ তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে ওলাই যোৱা, কিয়নো যিহোৱা তোমালোকৰ লগত আছে।”

১৮তেতিয়া যিহোচাফটে মূৰ দোৱাই মাটিলৈ মুখ কৰি প্ৰণিপাত কৰিলে। তেতিয়া যিহূদাৰ সকলো লোক আৰু যিৰুচালেম নিবাসীসকলে যিহোৱাৰ আগত উৰুৰি হৈ পৰি তেওঁৰ প্ৰণিপাত কৰিলে।^{১৯}কহাতৰ বংশৰ আৰু কোৰহৰ বংশৰ লেবীয়াসকলে তেতিয়া উঠি থিয় হ’ল আৰু অতিশয় বৰ মাতেৰে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে।

²⁰পাছত তেওঁলোকে ৰাতিপুৱাতে উঠি তকোৱাৰ মৰুপ্ৰান্তলৈ ওলাই গ'ল। ওলাই যোৱা সময়ত, যিহোচাফটে থিয় হৈ ক'লে, “হে যিহুদা আৰু যিৰুচালেম নিবাসীসকল, মোলৈ কাণ দিয়া! তোমালোকে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাত বিশ্বাস কৰা, তাতে তোমালোক সমৰ্থন পাবা আৰু তেওঁৰ ভাববাদীসকলত বিশ্বাস কৰা, তাতে তোমালোক কৃতকাৰ্য হ'ব।” ²¹তাৰ পাছত তেওঁ লোকসকলৰ সৈতে মন্ত্ৰণা কৰি ৰণলৈ সাজু হোৱাসকলৰ আগে আগে “যিহোৱাৰ স্তুতি গান কৰা; কিয়নো তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে”, এই কথা কৈ কৈ, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গীত গাবলৈ আৰু পবিত্ৰ শোভাৰে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ কিছুমান লোকক নিযুক্ত কৰিলে।

²²যেতিয়া তেওঁলোকে গীত গাবলৈ আৰু প্ৰশংসা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, তেতিয়া যিহুদাৰ বিৰুদ্ধে অহা অশ্মোনৰ আৰু মোৱাবৰ সন্তানসকলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাই গুপত ঠাইত খাপ দি থকা শত্ৰুৰ সেনাসকলক নিযুক্ত কৰিলে; তাতে তেওঁলোক পৰাস্ত হ'ল। ²³কিয়নো অশ্মোনৰ আৰু মোৱাবৰ সন্তানসকলে নিঃশেষে বিনষ্ট আৰু সংহাৰ কৰিবলৈ, চেয়ীৰ-নিবাসীসকলৰ বিৰুদ্ধে উঠি আহিছিল। যেতিয়া তেওঁলোকে চেয়ীৰ নিবাসীসকলক সংহাৰ কৰি উঠিছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ মাজতে ইজনে সিজনক বিনষ্ট কৰিলে।

²⁴যিহুদাৰ লোকসকলে যেতিয়া মৰুপ্ৰান্তৰ প্ৰহৰী-দুৰ্গলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ পৰা সেই অতিশয় লোকসমূহৰ সৈন্যদললৈ মুখ ঘূৰাই চাই দেখিলে যে, তেওঁলোক মৰা শ হৈ মাটিত পৰি আছে; ৰক্ষা পোৱা এজনো নাই। ²⁵তেতিয়া যিহোচাফট আৰু তেওঁৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ লুটদ্রব্য আনিবলৈ গৈ শৰৰ লগত বহুত সম্পত্তি আৰু বহুমূল্য বাখৰ পালে। তেওঁলোকে সেইবোৰ নিজৰ বাবে তেওঁলোকৰ গাৰ পৰা উলিয়াই আনিলে। তাতে ইমান ধন হ'ল যে তেওঁলোকৰ যিমান ধন কঢ়িয়াব পৰা ক্ষমতা আছিল তাতোকৈয়ো অধিক ধন তেওঁলোকে বৈ নিলে। সেই লুটদ্রব্য ইমান অধিক আছিল যে সেইবোৰ লৈ যাবলৈ তেওঁলোকৰ তিনি দিন লাগিল। ²⁶তাৰ পাছত চতুৰ্থ দিনা তেওঁলোকে বৰাখা উপত্যকাত গোট খালে। সেই ঠাইত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিলে আৰু সেই কাৰণে আজিলৈকে সেই ঠাই বৰাখা (ধন্যবাদ) উপত্যকা বুলি প্ৰখ্যাত আছে।

²⁷তাৰ পাছত যিহুদা আৰু যিৰুচালেমৰ প্ৰতিজন লোকে আৰু তেওঁলোকৰ অগ্ৰগামী যিহোচাফটে আনন্দেৰে যিৰুচালেমলৈ ঘূৰি আহিবলৈ নিশ্চিত কৰিলে; কিয়নো যিহোৱাই তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰৰ ওপৰত তেওঁলোকক আনন্দিত কৰিছিল। ²⁸তাতে তেওঁলোকে নেবল, বীণা আৰু তুৰী বজাই যিৰুচালেমলৈ যিহোৱাৰ গৃহলৈ আহিল।

²⁹যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা কথা আন আন দেশৰ সকলো লোকে শুনি, ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ভয় পালে। ³⁰এইদৰে যিহোচাফটৰ ৰাজ্য সুস্থিৰ হ'ল; কিয়নো তেওঁৰ ঈশ্বৰে তেওঁক চাৰিওফালে শান্তি দিছিল।

³¹যিহোচাফটে যিহুদাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিলে। তেওঁ পঁয়ত্ৰিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ, যিৰুচালেমত পঁচিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। তেওঁৰ মাতৃ চিলহীৰ জীয়েক অজুবাবা আছিল। ³²তেওঁ তেওঁৰ পিতৃ আচাৰ পথত চলিছিল, আৰু তেওঁৰ পৰা নুঘূৰি, যিহোৱাৰ সাক্ষাতে সদাচৰণ কৰিছিল।

³³তথাপি পবিত্ৰ ঠাইবোৰ গুচুউৱা নহ'ল আৰু তেওঁলোকে তেতিয়াও নিজৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰলৈ নিজ নিজ মন যুগুত নকৰিলে।

³⁴যিহোচাফটৰ অন্যান্য গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়বোৰ প্ৰথমৰে পৰা শেষলৈকে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ বুৰঞ্জীৰ লগতে হনানীৰ পুত্ৰ যেছৰ ইতিহাস-পুস্তকখনিত লিখা আছে।

³⁵ইয়াৰ পাছত যিহুদাৰ ৰজা যিহোচাফটে ইস্ৰায়েলৰ অতি দুৰাচাৰী অহজিয়া ৰজাৰ লগত যোগ দিলে। ³⁶বিশেষকৈ তেওঁ সাগৰলৈ যাবৰ কাৰণে জাহাজ সজাৰ অৰ্থে, তেওঁৰ লগত যোগ দিলে। তেওঁলোকে ইচিয়োন গেবৰত কেইবাখনো জাহাজ সাজিলে। ³⁷তেতিয়া মাৰেচাৰ দোদাবাহৰ পুত্ৰ ইলীয়েজৰে যিহোচাফটৰ বিৰুদ্ধে এই ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে; তেওঁ ক'লে, “কিয়নো তুমি অহজিয়াৰ লগত যোগ দিলা, এই কাৰণে যিহোৱাই তোমাৰ কাৰ্য্যবোৰ ধ্বংস কৰিলে।” তাতে সেই জাহাজবোৰ ভগ্ন হ'ল যাতে তেওঁলোক অন্য দেশলৈ যাব নোৱাৰে।

Chapter 21

যোৰাম আৰু অহজিয়াৰ ৰাজত্ব

¹পাছত যিহোচাফটে তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ সৈতে নিদ্ৰিত হোৱাত দায়ুদৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগতে তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল; তাতে তেওঁৰ পুত্ৰ যিহোৰাম তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল। ²অজৰিয়া, যিহীয়েল, জখৰিয়া, অজৰিয়া, মীখায়েল আৰু চফটিয়া নামেৰে যিহোচাফটৰ পুত্ৰ যিহোৰামৰ কেইবাজনো ভায়েক আছিল। তেওঁলোক আটাইকেইজনেই ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোচাফটৰ পুত্ৰ আছিল। ³তেওঁলোকৰ পিতৃয়ে প্ৰতিজনকে অধিক সম্পত্তি, অৰ্থাৎ ৰূপ, সোণ, বহুমূল্য বস্তু আৰু যিহুদা দেশত থকা সুসজ্জিত গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰ দান কৰিছিল; কিন্তু যিহোৰাম তেওঁৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ হোৱাৰ বাবে তেওঁক তেওঁৰ ৰাজসিংহাসন দিলে।

⁴যেতিয়া যিহোৰামে নিজৰ পিতৃৰ সিংহাসনত ৰাজত্ব কৰি নিজকে বলৱান ৰজাৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰি ল'লে, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ আটাইকেইজন ভাইক আৰু ইস্ৰায়েলৰ কেইবাজনো অধ্যক্ষক তৰোৱালেৰে বধ কৰিছিল। ⁵যিহোৰামে ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰাৰ সময়ত তেওঁৰ বয়স বত্ৰিশ বছৰ আছিল আৰু তেওঁ যিৰুচালেমত আঠ বছৰলৈ ৰাজত্ব কৰিছিল।

⁶তেওঁ আহাবৰ বংশৰ নিচিনাকৈ ইস্রায়েলৰ ৰজাসকলৰ পথত চলিছিল; কিয়নো তেওঁ আহাবৰ জীয়েকক তেওঁৰ পত্নীৰূপে লৈছিল; আৰু তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কেৱল কু-আচৰণ কৰিছিল। ⁷তথাপিও দায়ুদৰ লগত যিহোৱাই কৰা নিয়ম-চুক্তিৰ কাৰণে যিহোৱাই দায়ুদৰ বংশক বিনষ্ট নকৰিলে; তেওঁক আৰু তেওঁৰ সন্তানসকলক চিৰকাললৈকে এক জীৱন দিম বুলি তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল।

⁸তেওঁৰ ৰাজত্বৰ সময়ত ইদোমীয়া লোকসকলে যিহুদাৰ অধীনত থাকিবলৈ অস্বীকাৰ কৰি নিজৰ ওপৰত এজন ৰজা পাতি লৈছিল। ⁹তেতিয়া যিহোৱামে তেওঁৰ সেনাপতিসকলৰ সৈতে সকলো ৰথ লগত লৈ যাত্ৰা কৰিলে। তাতে তেওঁ ৰাতিয়েই উঠি তেওঁক আৰু তেওঁৰ ৰথৰ সেনাপতিসকলক বেৰি ধৰা ইদোমীয়াসকলক প্ৰহাৰ কৰিলে। ¹⁰এইদৰে ইদোমীয়াসকল আজিলৈকে যিহুদাৰ অধীনত থাকিবলৈ অস্বীকাৰ কৰি সদায় বিদ্ৰোহ কৰি থাকিল। সেই একে সময়তে লিবনায়ো তেওঁৰ অধীনত থাকিবলৈ অস্বীকাৰ কৰি বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰিলে, কিয়নো যিহোৱামে তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ত্যাগ কৰিছিল।

¹¹আনকি যিহোৱামে যিহুদাৰ পৰ্বতসমূহত পবিত্ৰ ঠাইবোৰ স্থাপন কৰিলে; তেওঁ যিৰুচালেম নিবাসীসকলক ব্যভিচাৰ কৰালে। এইদৰে তেওঁ যিহুদাক অপথে নিলে।

¹²পাছত যিহোৱামলৈ এলিয়া ভাববাদীৰ পৰা এখন পত্ৰ আহিল। তাত এইদৰে কৈছিল, “তোমাৰ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তুমি তোমাৰ পিতৃ যিহোচাফটৰ পথত বা যিহুদাৰ আচা ৰজাৰ পথত নচলিলা, ¹³কিন্তু ইস্রায়েলৰ ৰজাসকলৰ পথত চলিলা আৰু আহাবৰ বংশই কৰা নিচিনাকৈ যিহুদাক আৰু যিৰুচালেমৰ নিবাসীসকলক ব্যভিচাৰীৰ দৰে আচৰণ কৰিবলৈ দিলা-আৰু তোমাতকৈ উত্তম তোমাৰ পিতৃ-বংশৰ যি ভাইসকল, তেওঁলোককো তৰোৱালেৰে বধ কৰিলা- ¹⁴চোৱা, এই কাৰণে যিহোৱাই তোমাৰ প্ৰজা, তোমাৰ সন্তানসকলক, তোমাৰ পত্নীসকলক আৰু তোমাৰ সকলো সম্পত্তি এটা ভয়ংকৰ মহামাৰীৰে আঘাত কৰিবা। ¹⁵তুমি নিজেও নাড়ীৰ ৰোগত দিনে দিনে অতিশয় বেদনা পাবা; শেষত সেই ৰোগতে তোমাৰ নাড়ী-ভুৰু ওলাই পৰিবা।”

¹⁶যিহোৱাই যিহোৱামৰ অহিতে ফিলিষ্টীয়া আৰু কুচিয়াৰ ওচৰত থকা আৰবীয়া লোকসকলৰ মন উচটাই পেলালে। ¹⁷তাতে তেওঁলোকে যিহুদাৰ বিৰুদ্ধে আহি গড় ভংগ কৰি, ৰাজ-গৃহত পোৱা সকলো সম্পত্তিবোৰ লৈ গ’ল। আনকি তেওঁলোকে তেওঁৰ পুত্ৰসকল আৰু লগতে তেওঁৰ পত্নীসকলকো লৈ গ’ল। তাতে তেওঁৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰ যিহোৱাজৰ বাহিৰে তেওঁৰ এটাও পুত্ৰ অৱশিষ্ট নাথাকিল।

¹⁸এই সকলো ঘটনাৰ পাছত, সুস্থ কৰিব নোৱাৰা নাড়ীৰ ৰোগেৰে যিহোৱাই তেওঁক আঘাত কৰিলে। ¹⁹তাতে কালক্ৰমে দুবছৰৰ পাছত তেওঁৰ নাড়ী-ভুৰু সেই ৰোগত ওলাই পৰিল আৰু তেওঁৰ অতিশয় যাতনাৰে মৃত্যু হ’ল। তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ কাৰণে যেনেকৈ সুগন্ধি বস্ত্ৰ জ্বলাইছিল, তেনেকৈ তেওঁৰ প্ৰজাসকলে তেওঁৰ কাৰণে নকৰিলে। ²⁰তেওঁ বত্ৰিশ বছৰ বয়সত ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল; তেওঁ যিৰুচালেমত আঠ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল; তেওঁৰ মৃত্যু হোৱাত কাৰো মনত দুখ নালাগিল। লোকসকলে তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত মৈদাম দিলে, কিন্তু ৰজাসকলৰ ৰাজকীয় মৈদামৰ ঠাইত নিদিলে।

Chapter 22

¹তেতিয়া যিৰুচালেমৰ নিবাসীসকলে যিহোৱামৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰ অহজিয়াক তেওঁৰ পদত ৰজা পাতিলে; কাৰণ আৰবীয়াসকলৰ সৈতে ছাউনিলৈ অহা লোকৰ দলটোৱে তেওঁৰ আটাই কেইজন বৰ পুত্ৰক বধ কৰিছিল। সেয়েহে যিহুদাৰ ৰজা যিহোৱামৰ পুত্ৰ অহজিয়া ৰজা হ’ল। ²অহজিয়াই বিয়াল্লিশ বছৰ বয়সত ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁ যিৰুচালেমত এবছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। তেওঁৰ মাতৃৰ নাম অথলিয়া আছিল; তেখেত অশীৰ নাতিয়েক আছিল। ³তেওঁৰ মাতৃয়ে তেওঁক মন্ত্ৰণা দিছিল, আৰু তেওঁ আহাবৰ বংশৰ পথত চলি কু-আচৰণ কৰিছিল।

⁴আহাবৰ বংশৰ লোকসকলৰ নিচিনাকৈ তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিছিল, কাৰণ তেওঁৰ পিতৃৰ মৃত্যুৰ পাছত তেওঁলোকেই তেওঁৰ পৰামৰ্শ দিওঁতা আছিল, আৰু তেওঁলোকেই তেওঁক বিনাশ কৰিলে। ⁵তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰামৰ্শ অনুসৰণ কৰিলে; তেওঁ ইস্রায়েলৰ ৰজা আহাবৰ পুত্ৰ যিহোৱামৰ লগত ৰামোৎ-গিলিয়দত অৰামৰ ৰজা হজায়েলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ গ’ল। তাতে অৰামীয়াসকলে যোৰামক আঘাত কৰিলে।

⁶এই হেতুকে, তেওঁ অৰামৰ ৰজা হজায়েলে সৈতে যুদ্ধ কৰা সময়ত, অৰামীয়াসকলে ৰামাত তেওঁক যি আঘাত কৰিছিল, সেই ঘা-বোৰৰ পৰা সুস্থ হ’বলৈ তেওঁ যিজ্ৰিয়েললৈ ঘূৰি আহিল। তেতিয়া যিহুদাৰ ৰজা যিহোৱামৰ পুত্ৰ অজৰিয়াই আহাবৰ পুত্ৰ যোৰামক চাবলৈ যিজ্ৰিয়েললৈ নামি গ’ল; কিয়নো তেওঁক আঘাত কৰা হৈছিল।

⁷কিন্তু অহজিয়াই যোৰামৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ পৰা তেওঁলৈ বিনাশ আহিল; কিয়নো তেওঁ যেতিয়া আহিছিল, তেতিয়া তেওঁ আৰু যিহোৱামে নিমচীৰ পুত্ৰ য়েহুক আক্ৰমণ কৰিবলৈ ওলাই আহিছিল। কিয়নো য়েহুক আহাবৰ বংশ উচ্ছন্ন কৰিবৰ বাবে যিহোৱাই অভিষেক কৰিছিল। ⁸পাছত য়েহুৱে যি সময়ত আহাবৰ বংশৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ দণ্ড সাধিছিল, সেই সময়ত তেওঁ যিহুদাৰ অধ্যক্ষসকলক আৰু অহজিয়াৰ পৰিচৰ্যা কৰোঁতা তেওঁৰ ভায়েকসকলৰ পুত্ৰসকলক পাই বধ কৰিছিল।

⁹পাছত তেওঁ অহজিয়াক বিচাৰিলে; লোকসকলে তেওঁক চমৰিয়াত লুকাই থকা অৱস্থাত ধৰি য়েহুৰ ওচৰলৈ আনি তেওঁক বধ কৰিলে। লোকসকলে তেওঁক মৈদাম দি ক’লে বোলে, “যি যিহোচাফটে তেওঁৰ সকলো মনে সৈতে যিহোৱাক বিচাৰিছিল, তেওঁ সেই জনৰ সন্তান।” তাতে সেই ৰাজ্যভাৰ ল’বলৈ অহজিয়াৰ বংশৰ মাজত কাৰো সমৰ্থ নাছিল।

অথলিয়া ৰাণীৰ ৰাজত্ব আৰু তেওঁৰ বিনাশ।

¹⁰অহজিয়াৰ মাক অথলিয়াই যেতিয়া নিজৰ পুত্ৰৰ মৃত্যু হোৱা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ উঠি যিহূদাৰ গোটেই ৰাজ-বংশকে সংহাৰ কৰিলে।

¹¹কিন্তু ৰজাৰ জীয়েক যিহোচাবতে অহজিয়াৰ পুত্ৰ যোৱাচক বধ কৰিবলগীয়া ৰাজকোঁৱৰসকলৰ মাজৰ পৰা চুৰ কৰি আনিলে, আৰু তেওঁক ধাইমাকে সৈতে বিছনা ৰখা কোঁঠালি এটাত ৰাখি থ'লে। এইদৰে যিহোয়াদা পুৰোহিতৰ ভাৰ্য্যা, যিহোৰাম ৰজাৰ জীয়েক আৰু অহজিয়াৰ ভনীয়েক সেই যিহোচাবতে যোৱাচক অথলিয়াৰ পৰা লুকুৱালে যাতে ৰাণীয়ে তেওঁক বধ কৰিব নোৱাৰে। ¹²পাছত তেওঁ তেওঁলোকে সৈতে ঈশ্বৰৰ গৃহত ছবছৰ লুকাই থাকিল; সেই সময়ত অথলিয়াই দেশৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিছিল।

Chapter 23

¹পাছত সপ্তম বছৰত যিহোয়াদাই প্ৰভাৱশালীৰে কাৰ্য কৰিলে। তেওঁ শতপতিসকলক, যিৰোহমৰ পুত্ৰ অজৰিয়াক; যিহোহাননৰ পুত্ৰ ইশ্মায়েলক; ওবেদৰ পুত্ৰ অজৰিয়াক; অদায়াৰ পুত্ৰ মাচেয়াক; আৰু যিথ্ৰিৰ পুত্ৰ ইলীচাফটক লৈ নিজৰে সৈতে এটি নিয়ম কৰিলে। ²তাৰ পাছত তেওঁলোকে যিহূদা দেশত ফুৰি, যিহূদাৰ সকলো নগৰৰ পৰা লেবীয়াসকলক আৰু ইস্ৰায়েলৰ পিতৃ-বংশৰ মুখীয়ালসকলক গোটাই লৈ তেওঁলোকে যিৰূচালেমলৈ আহিল। ³পাছত গোটেই সমাজে ঈশ্বৰৰ গৃহত ৰজাৰ লগত এটি নিয়ম কৰিলে। যিহোয়াদাই তেওঁলোকক কলে, “চোৱা, দায়ূদৰ সন্তানসকলৰ বিষয়ে কোৱা যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে ৰজাৰ পুত্ৰই ৰাজত্ব কৰিব।

⁴এইটোৱেই হৈছে তোমালোকে কৰিবই লাগিব: তোমালোকৰ পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলৰ যিমান লোক বিশ্ৰাম-বাৰত সেৱা কৰিব তেওঁলোকৰ তিনি ভাগৰ এভাগে দুৱৰী হ'ব; ⁵দ্বিতীয় ভাগ ৰাজগৃহত থাকিব; আৰু তৃতীয় ভাগে প্ৰৱেশ দুৱাৰত থাকিব। সকলো লোক যিহোৱাৰ গৃহৰ চোতালত থাকিব।

⁶কিন্তু পুৰোহিতসকল আৰু পৰিচৰ্যা কৰোঁতা লেবীয়াসকলৰ বাহিৰে আন কোনো লোকক যিহোৱাৰ গৃহত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ নিদিবা; তেওঁলোকহে সোমাব, কাৰণ তেওঁলোকে সেই ঠাইতে কাৰ্য কৰে। সকলোৱে যিহোৱাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিব লাগিব। ⁷আৰু লেবীয়াসকলৰ প্ৰতিজনে নিজ হাতত অস্ত্ৰ লৈ ৰজাক আৱৰি ৰাখিব লাগিব। যি জন লোকেই গৃহৰ ভিতৰত সোমাব, তেওঁক বধ কৰা হওক। ৰজাই যেতিয়া ভিতৰলৈ আহে বা বাহিৰলৈ ওলাই যায়, তেতিয়া তোমালোকে তেওঁৰ লগে লগে থাকিবা।”

⁸তাতে যিহোয়াদা পুৰোহিতে যি যি আজ্ঞা দিছিল, লেবীয়াসকল আৰু গোটেই যিহূদাই সেইদৰে সকলো সেৱা কৰিলে। তেওঁলোক প্ৰতিজনে বিশ্ৰাম বাৰে সোমোৱা আৰু বিশ্ৰাম বাৰে ওলোৱা নিজ নিজ লোকসকলক ল'লে, কিয়নো যিহোয়াদা পুৰোহিতে পাল আদায় হোৱা লোকসকলক বিদায় নিদিলে। ⁹তাৰ পাছত দায়ূদ ৰজাৰ যি যি বৰচা, ঢাল আৰু বাৰু ঈশ্বৰৰ গৃহত আছিল, যিহোয়াদা পুৰোহিতে সেইবোৰ শতপতিসকলক দিলে।

¹⁰তেওঁ সকলো লোকক গৃহৰ সোঁ কাষৰ পৰা বাওঁ কাষলৈকে যজ্ঞবেদীৰ আৰু গৃহৰ মাজ ঠাইত ৰজাৰ চাৰিওফালে ৰাখিলে; তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনৰ হাতত অস্ত্ৰ আছিল। ¹¹তাৰ পাছত তেওঁলোকে ৰাজকোঁৱৰক বাহিৰলৈ উলিয়াই আনি, তেওঁৰ মূৰত কিৰীটি আৰু হাতত সাক্ষ্যপুস্তক দি তেওঁক ৰজা পাতিলে আৰু যিহোয়াদা ও তেওঁৰ পুত্ৰসকলে তেওঁক অভিষেক কৰিলে। তেতিয়া সকলোৱে ক'লে, “ৰজা চিৰজীৱী হওঁক।”

¹²যেতিয়া অথলিয়াই লোকসকলক লৰাঢাপৰা কৰা আৰু ৰজাক প্ৰশংসা কৰি চিঞৰ-বাখৰ কৰা শুনিলে তেতিয়া তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহলৈ লোকসকলৰ ওচৰলৈ আহিল; ¹³আৰু চাই দেখিলে যে, সোমোৱা ঠাইত ৰজা নিজ স্তম্ভটোৰ ওচৰত থিয় হৈ আছে আৰু শতপতিসকল ও তুৰী বজোৱাসকল ৰজাৰ ওচৰত আছে। দেশৰ সকলো লোকসকলে আনন্দ কৰি আছিল, তুৰী বজাই আছিল আৰু প্ৰশংসা কৰিব জনা নিপুণ গায়কসকলে বাদ্যযন্ত্ৰ লৈ গীত গাই আছিল। তেতিয়া অথলিয়াই নিজৰ কাপোৰ ফালি, “ৰাজদ্রোহী! ৰাজদ্রোহী!” বুলি চিঞৰি চিঞৰি ক'লে।

¹⁴কিন্তু যিহোয়াদা পুৰোহিতে সৈন্যৰ অধ্যক্ষ শতপতিসকলক বাহিৰলৈ আনি ক'লে, “তাইক দুই শাৰীৰ মাজেদি বাহিৰলৈ লৈ যোৱা; যি জন লোক তাইৰ পাছত যাব, তেওঁক তৰোৱালেৰে বধ কৰা হওক।” কিয়নো পুৰোহিতে কৈছিল, “যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিতৰত তাইক বধ নকৰিবা।”

¹⁵তেতিয়া লোকসকলে তেওঁৰ বাবে বাট এৰি দিলে আৰু তেওঁ অশ্ব-দুৱাৰৰ সোমোৱা ঠাইলৈ গৈ ৰাজগৃহত সোমাল আৰু সেই ঠাইতে তেওঁলোকে তেওঁক বধ কৰিলে।

¹⁶তাৰ পাছত লোকসকলে যেন যিহোৱাৰ প্ৰজা হয়, এই ভাবেৰে যিহোয়াদাই নিজৰ আৰু আটাই প্ৰজা ও ৰজাৰ মাজত এটি নিয়ম কৰিলে।

¹⁷তেতিয়া সকলো লোক বালৰ ঘৰলৈ গৈ সেই ঘৰ ভাঙি পেলালে। তাতে তাৰ বেদী ও মুৰ্তিবোৰ ডোখৰ ডোখৰ কৰিলে আৰু বেদীবোৰৰ আগত বালৰ পুৰোহিত মন্ত্ৰনক বধ কৰিলে।

¹⁸আৰু দায়ূদৰ আদেশ অনুসাৰে, আনন্দেৰে আৰু গানেৰে সৈতে, মোচিৰ ব্যৱস্থাত লিখামতে, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ, দায়ূদে যিহোৱাৰ গৃহত যি লেবীয়া পুৰোহিতসকলক ভাগ ভাগ কৰি দিছিল, তেওঁলোকৰ হাতত যিহোয়াদাই যিহোৱাৰ গৃহৰ কাৰ্য্যভাৰৰ বাবে তেওঁলোকক নিযুক্ত কৰিলে। ¹⁹যাতে কোনো প্ৰকাৰ অশুচি লোকে যেন নোসোমায়, এই কাৰণে তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ আটাই দুৱাৰত দুৱৰী ৰাখিলে।

²⁰পাছত যিহোয়াদাই শতপতিসকলক, মান্যৱস্ত লোকসকলক, লোকসকলৰ শাসনকৰ্তাসকলক আৰু দেশৰ সকলো লোকক লগত লৈ ৰজাক যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰা নমাই আনিলে; তেওঁলোকে ওপৰ দুৱাৰেদি আহি ৰাজ গৃহত সোমাই ৰাজ সিংহাসনত ৰজাক বহোৱালে। ²¹তেতিয়া দেশৰ সকলো মানুহে আনন্দ কৰিলে আৰু নগৰ সুখিলে থাকিল। কিন্তু অথলিয়াক হ'লে লোকসকলে তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে।

Chapter 24

যোৱাচৰ ৰাজত্ব। মন্দিৰ মেৰামত কৰা।

¹যোৱাচে সাত বছৰ বয়সত ৰজা হৈ, যিৰুচালেমত চল্লিশ বছৰ কাল ৰাজত্ব কৰিলে; তেওঁৰ মাক বেৰ-চেবা-নিবাসিনী চিবিয়া আছিল।

²যিহোয়াদা পুৰোহিতৰ জীৱনৰ সকলো কালত, যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, যোৱাচে তাকে কৰিলে। ³যিহোয়াদাই দুজনী ছোৱালী বাছি লৈ যোৱাচৰ লগত বিয়া দিলে; তাতে তেওঁৰ ওপৰত কেইবাজন পুত্ৰ আৰু কেইবাজনীও জীয়েক জন্ম হ'ল।

⁴ইয়াৰ পিছত যিহোৱাৰ গৃহ আগৰ দৰে পুনঃপ্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ যোৱাচে স্থিৰ কৰিলে। ⁵তেওঁ পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলক গোটাই তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে যিহুদাৰ নগৰবোৰলৈ ওলাই যোৱা আৰু বছৰে বছৰে তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ মেৰামত কাৰ্য কৰিবলৈ গোটেই ইস্ৰায়েলৰ পৰা ৰূপ গোটোৱা, এই কাৰ্য্য বেগাই কৰা।" কিন্তু লেবীয়াসকলে তাক বেগাই নকৰিলে।

⁶পাছে ৰজাই প্ৰধান পুৰোহিত যিহোয়াদাক মতাই আনি ক'লে, "সাক্ষ্য ফলিৰ তম্বুৰ বাবে ঈশ্বৰৰ দাস মোচিয়ে আৰু ইস্ৰায়েলৰ সমাজে নিৰূপণ কৰা কৰ যিহুদা আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা আনিবলৈ তুমি লেবীয়াসকলক কিয় কোৱা নাই?" ⁷কিয়নো সেই দুষ্ট তিৰোতা অথলিয়াৰ পুতেকহঁতে ঈশ্বৰৰ গৃহ ভাঙিছিল আৰু যিহোৱাৰ গৃহত থকা আটাই পবিত্ৰ বস্তু লৈ বাল দেৱতাৰ কাৰণে খৰচ কৰিছিল।

⁸গতিকে ৰজাই আজ্ঞা কৰাত, তেওঁলোকে এটা চন্দুক সাজি তাক যিহোৱাৰ গৃহৰ দুৱাৰমুখৰ বাহিৰ ফালে ৰাখিলে। ⁹আৰু ঈশ্বৰৰ দাস মোচিয়ে মৰুপ্ৰান্তত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত যি বাধ্যতামূলক কৰ স্থিৰ কৰিছিল, তাক যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আনিবলৈ, যিহুদা আৰু যিৰুচালেমৰ সকলো ফালে ঘোষণা কৰা হ'ল। ¹⁰তাতে আটাই অধ্যক্ষসকলে আৰু সকলো প্ৰজাই আনন্দেৰে তাক আনি, কাৰ্য্য শেষ নোহোৱালৈকে চন্দুকত দি থাকিল।

¹¹আৰু লেবীয়াসকলৰ হতুৱাই চন্দুকটো ৰজাৰ নিযুক্ত লোকসকলৰ ওচৰলৈ নিয়া সময়ত যেতিয়াই তাৰ ভিতৰত অনেক ৰূপ দেখে, ৰাজলিখে আৰু প্ৰধান পুৰোহিতৰ নিযুক্ত এজন লোকে আহি চন্দুকটো অজৰাই তাক খালি কৰি, পুনৰাই দাঙি নি তাৰ নিজ ঠাইত ৰাখেগৈ; দিনে দিনে এইদৰে কৰি তেওঁলোকে অনেক ৰূপ গোটালে। ¹²পাছত ৰজা আৰু যিহোয়াদাই যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যা কৰা লোকসকলক সেই ৰূপ দিলে। তেওঁলোক যিহোৱাৰ গৃহ আগৰ দৰে কৰি ৰাখিবৰ বাবে ভাড়া কৰি অনা ৰাজ মিস্ত্ৰী আৰু কাঠমিস্ত্ৰী আৰু যিহোৱাৰ গৃহ মেৰামত কৰিবৰ বাবে লোহাৰ আৰু পিতলৰ কাম কৰোঁতাসকল আছিল।

¹³তাতে কাম কৰোঁতাসকলে কাম কৰাত, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই সম্পূৰ্ণকৈ কাৰ্য্য সমাধা কৰা হ'ল; এইদৰে তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ গৃহ আচল নক্সাত মজবুত কৰি প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। ¹⁴কাম কৰি এঁটোৱাৰ পাছত, তেওঁলোকে বাকী থকা ৰূপখিনি ৰজা আৰু যিহোয়াদাৰ আগলৈ আনিলে। তাৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ গৃহৰ বাবে নানা পাত্ৰ, অৰ্থাৎ পৰিচৰ্যা কৰা পাত্ৰ আৰু হোম কৰা পাত্ৰ আৰু পিয়লা আদি সোণৰ আৰু ৰূপৰ পাত্ৰ সজা কাৰ্য্যত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। আৰু যিহোয়াদাৰ দিনৰ সকলো সময়তে যিহোৱাৰ গৃহত সদায় হোম-বলি দিয়া হৈছিল।

¹⁵পাছে যিহোৱাদাই বৃদ্ধ হৈ সম্পূৰ্ণ আয়ুস পাই মৰিল; মৃত্যুৰ সময়ত তেওঁৰ এশত্ৰিশ বছৰ বয়স আছিল। ¹⁶তেওঁলোকে তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত ৰজাসকলৰ লগত মৈদাম দিলে; কিয়নো তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ মাজত আৰু ঈশ্বৰৰ সম্পৰ্কে ও ঈশ্বৰৰ গৃহৰ সম্পৰ্কে মঙ্গলজনক কাৰ্য্য কৰিছিল।

¹⁷যিহোয়াদাৰ মৃত্যুৰ পাছত, যিহুদাৰ অধ্যক্ষসকলে আহি ৰজাক প্ৰণিপাত কৰিলে। তেতিয়া ৰজাই তেওঁলোকৰ কথা শুনিলে। ¹⁸তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহ ত্যাগ কৰি, আচেৰা মুৰ্ত্তিবোৰক আৰু নানা প্ৰতিমাবোৰক পূজা কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকৰ সেই দোষৰ কাৰণে যিহুদালৈ আৰু যিৰুচালেমলৈ ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ আহিল। ¹⁹তথাপি যিহোৱালৈ তেওঁলোকক ওভটাই আনিবৰ বাবে তেওঁ ভাববাদীসকলক তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে আৰু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ অহিতে সাক্ষ্য দিলে, কিন্তু তেওঁলোকে তাক শুনিবলৈ অমান্তি হ'ল।

²⁰পাছে যিহোয়াদা পুৰোহিতৰ পুত্ৰ জখৰিয়াৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ আত্মা স্থিতি হ'ল; তেওঁ লোকসকলতকৈ ওখ ঠাই এটাত থিয় হৈ তেওঁলোকক ক'লে, "ঈশ্বৰে এই কথা কৈছে: 'তোমালোকে কিয় যিহোৱাৰ আজ্ঞা উলঙ্ঘন কৰিছাহঁক? এইদৰে তোমালোকে কৃতকাৰ্য্য নহ'বা? যিহেতু তোমালোকে যিহোৱাক ত্যাগ কৰিলা, এই হেতুকে তেওঁ তোমালোককো ত্যাগ কৰিলে।'" ²¹কিন্তু লোকসকলে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিলে; ৰজাৰ আজ্ঞাৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ চোতালতে তেওঁক শিল দলিয়াই বধ কৰিলে। ²²তেওঁৰ পিতৃ যিহোৱাদাই যে ৰজালৈ দয়া কৰিছিল, তাক যোৱাচ ৰজাই সোঁৱৰণ নকৰি যিহোৱাদাৰ পুত্ৰক এইদৰে বধ কৰালে। জখৰিয়াই তেওঁৰ মৃত্যুৰ সময়ত কৈছিল, "যিহোৱাই দৃষ্টি কৰি ইয়াৰ প্ৰতিশোধ লওঁক।"

²³প্ৰায় এবছৰৰ মূৰত অৰামৰ সৈন্যসামন্ত যোৱাচৰ বিৰুদ্ধে উঠিল। তেওঁলোকে যিহুদা আৰু যিৰুচালেমলৈ আহি লোকসকলৰ মাজৰ সকলো অধ্যক্ষক বিনষ্ট কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ আটাই লুটদ্রব্য দম্বেচকৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে। ²⁴কিয়নো যদিও অৰামীয়াসকলৰ অলপ

লোক থকা সৈন্য সামন্ত আহিল, তথাপি যিহোৱাই তেওঁলোকৰ হাতত, অতিশয় অধিক লোক থকা সৈন্যসামন্তক শোধাই দিলে, কাৰণ যিহুদাৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ত্যাগ কৰিলে। এইদৰে অৰামীয়াসকলে যোৱাচৰ ওপৰত বিচাৰ আনিলে।

²⁵অৰামীয়াসকল গুচি যোৱাৰ পাছত যোৱাচ গুৰুত্বৰভাৱে আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈছিল। তেতিয়া তেওঁৰ দাসসকলে যিহোয়াদাক পুৰোহিতৰ পুত্ৰসকলৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে চক্ৰান্ত কৰি, তেওঁৰ শয়্যাতে তেওঁক বধ কৰিলে, তাতে তেওঁ মৰিল; পাছত তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত মৈদাম দিয়া হ'ল, কিন্তু ৰজাসকলৰ মৈদামৰ ঠাইত মৈদাম দিয়া নহ'ল। ²⁶অম্মোনিয়ানী চিমিয়তৰ পুতেক যাহদ আৰু মোৰাবীয়ানী চিমিয়তৰ পুতেক যিহোজাবদ, এই দুজনেই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিছিল।

²⁷তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ কথা, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে কোৱা গুৰুতৰ ভাৰবাক্য আৰু ঈশ্বৰৰ গৃহ পুনৰায় স্থাপন কৰা কথা ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকৰ টীকাশাস্ত্ৰখনত লিখা আছে। পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ অমচিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 25

অমচিয়াৰ ৰাজত্ব। তেওঁৰ দেৱপূজা আৰু যুদ্ধ।

¹অমচিয়াই পঁচিশ বছৰ বয়সত ৰাজপদ লৈ যিৰূচালেমত উনত্রিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। তেওঁৰ মাতৃ যিৰূচালেম-নিবাসিনী যিহোৱদন আছিল।

²যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায্য, তেওঁ তাকে কৰিছিল, কিন্তু সিদ্ধ মনেৰে কৰা নাছিল।

³তেওঁ ৰজা হিচাপে নিজৰ অধিকাৰ প্ৰায় ভালদৰে স্থাপিত কৰাৰ পাছত, তেওঁৰ পিতৃ ৰজাক বধ কৰা নিজৰ দাসসকলক তেওঁ বধ কৰিছিল।

⁴কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকৰ সন্তানসকলক বধ কৰা নাছিল। মোচিৰ ব্যৱস্থা-পুস্তকখনত লিখা যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁ কাৰ্য কৰিছিল; ব্যৱস্থা-পুস্তকত লিখা আছিল, “পুত্ৰসকলৰ কাৰণে পিতৃসকল আৰু পিতৃসকলৰ কাৰণে পুত্ৰসকল নমৰিব। প্ৰতিজনে নিজ নিজ পাপৰ কাৰণে মৰিব।”

⁵তদুপৰি অমচিয়াই যিহুদাক এক গোট কৰিছিল আৰু গোট্টেই যিহুদা আৰু বিন্যামীনৰ পিতৃবংশ অনুসাৰে সহস্ৰপতি আৰু শতপতিসকলৰ অধীনত লোকসকলক শৃংখলাকৈ ৰাখিছিল। বিশ বছৰতকৈ অধিক বয়সীয়া লোকসকলক হিচাব কৰিলে, আৰু যাতী-ঢাল ধৰি যুদ্ধলৈ যাব পৰা তিনি লাখ মনোনীত লোকক বিচাৰি পাইছিল। ⁶তেওঁ এশ কিল্লৰ (সেই সময়ৰ মুদ্ৰা) ৰূপ বেচ হিচাবে দি ইস্ৰায়েলৰ পৰা এক লাখ পৰক্ৰমী বীৰ পুৰুষ আনিছিল।

⁷কিন্তু ঈশ্বৰৰ এজন লোক তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “হে মহাৰাজ, ইস্ৰায়েলৰ সৈন্য আপোনাৰ লগত যাবলৈ নিদিব, কাৰণ ইস্ৰায়েলৰ লগত নাইবা ইফ্ৰায়িমৰ কোনো সন্তানৰ লগত যিহোৱা নাথাকে। ⁸কিন্তু আপুনি যদি তেনে কৰ্ম কৰি সাহসী আৰু শক্তিশালী হৈও যুদ্ধলৈ যায়, তথাপি ঈশ্বৰে হ'লে আপোনাক শত্ৰুবোৰৰ হাতত পেলাই দিব; কিয়নো সহায় কৰিবলৈ আৰু তলতীয়া কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ শক্তি আছে।”

⁹তেতিয়া অমচিয়াই ঈশ্বৰৰ সেই লোকজনক ক'লে, “কিন্তু সেই ইস্ৰায়েলীয়া সৈন্যদলক মই যি এশ কিল্লৰ ৰূপ দিলোঁ তাৰ বাবে আমি কি কৰিম?” ঈশ্বৰৰ লোকেজনে ক'লে, “যিহোৱাই আপোনাক তাতকৈয়ো অধিক দিব পাৰে।” ¹⁰তেতিয়া অমচিয়াই ইফ্ৰায়িমৰ পৰা তেওঁৰ ওচৰলৈ অহা সেই সৈন্যদলক নিজ নিজ ঘৰলৈ যাবৰ বাবে পৃথক কৰি দিছিল। তেতিয়া যিহুদাৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁলোকে অতি ক্ৰুদ্ধ হৈ নিজ নিজ ঠাইলৈ ঘূৰি গৈছিল।

¹¹তাৰ পাছত অমচিয়া সাহসীয়া হ'ল, আৰু তেওঁৰ নেতৃত্বত তেওঁৰ লোকসকলক লবণ উপত্যকালৈ উলিয়াই লৈ গ'ল; তাতে তেওঁ চেয়ীৰৰ সন্তানসকলৰ দহ হাজাৰ লোকক পৰাস্ত কৰিছিল। ¹²যিহুদাৰ সৈন্যদলটোৱে তেওঁলোকৰ আন দহ হাজাৰ লোকক জীয়াই জীয়াই ধৰি বন্দী কৰি আনিছিল। তেওঁলোকে বন্দীসকলক পৰ্বতৰ টিঙলৈ তুলি নি সেই ঠাইৰ পৰা তললৈ পেলাই দিছিল, যাতে তেওঁলোকৰ আটাইবোৰক গুড়ি হৈ যায়।

¹³কিন্তু অমচিয়াই তেওঁৰ লগত যুদ্ধ-যাত্ৰা কৰিবলৈ নিদি ওভোটাৰ পঠিওৱা সৈন্যদলৰ লোকসকলে চমৰিয়াৰ পৰা বৈংহোৰোণলৈকে যিহুদাৰ নগৰবোৰ আক্ৰমণ কৰিলে। তেওঁলোকে তিনি হাজাৰ লোকক বধ কৰিলে আৰু বহুত বস্তু লুট কৰি নিলে।

¹⁴ইদোমীয়াসকলক বধ কৰি ঘূৰি অহাৰ পাছত, অমচিয়াই চেয়ীৰৰ সন্তানসকলৰ দেৱতাবোৰ লগত আনি নিজৰ দেৱতা বুলি সেইবোৰ স্থাপন কৰিলে। তেওঁ সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিবলৈ ও সেইবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাবলৈ ধৰিলে। ¹⁵তেতিয়া অমচিয়ালৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হ'ল। যিহোৱাই তেওঁৰ ওচৰলৈ এজন ভাববাদী পঠিয়ালে, তেওঁ ৰজাক ক'লে, “যি জাতিৰ দেৱতাবোৰে নিজ প্ৰজাসকলক তোমাৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ নোৱাৰিলে, সেইবোৰক তুমি কিয় বিচাৰ কৰিছা?”

¹⁶ভাববাদীজনে ৰজাক সেই কথা কৈ থকাত, ৰজাই তেওঁক ক'লে, “আমি জানো তোমাক ৰাজ মন্ত্ৰী পাতিলোঁ? মনে মনে থাকা; তোমাৰ কিয় মৰিবলৈ মন?” তেতিয়া সেই ভাববাদীয়ে স্কান্ত হৈ ক'লে, “মই জানো যে ঈশ্বৰে তোমাক বিনষ্ট কৰিবলৈ থিৰ কৰিছে, সেই বাবে তুমি এই কাম কৰিলা আৰু মোৰ পৰামৰ্শ নুশুনিল।”

¹⁷তেতিয়া সেই সময়ত যিহূদাৰ অমচিয়া ৰজাই পৰামৰ্শ-দিওঁতাবোৰৰ পৰা পৰামৰ্শ লৈ, য়েহূৰ নাতি যিহোৱাহজৰ পুত্ৰ যোৱাচ নামেৰে ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াই ক'লে, “আহাঁ, আমি ইজনে সিজনে মুখা-মুখি হৈ যুদ্ধ কৰোঁহঁক।”

¹⁸তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যোৱাচে যিহূদাৰ ৰজা অমচিয়াৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়ালে, আৰু ক'লে, “লিবানোনত থকা কাঁইটৰ গছ এজোপাই লিবানোনত থকা এৰচ গছজোপালৈ কৈ পঠিয়াইছে, বোলে, ‘তোমাৰ জীয়েকাক পত্নীৰূপে মোৰ পুত্ৰক দিয়া,’ কিন্তু লিবানোনত থকা এটা বনৰীয়া জন্তুৱে সেই ফালে ফুৰি, সেই কাঁইটৰ গছজোপাক মোহাৰি পেলালে। ¹⁹তুমি কৈছিলি, ‘চোৱা, মই ইদোমক পৰাজয় কৰিলোঁ,’ আৰু তাতে তোমাৰ হৃদয়ে দৰ্প কৰিবলৈ তোমাৰ সফলতাত গৰ্বী হৈছে; তুমি এতিয়া নিজ ঘৰতে থাকা; কিয় নিজ অমঙ্গলৰ অৰ্থে যুদ্ধ কৰি তুমি আৰু তোমাৰে সৈতে যিহূদাক পতিত কৰিবলৈ বিচাৰিছা?”

²⁰কিন্তু অমচিয়াই এই কথা শুনিবলৈ কাৰণ ঈশ্বৰৰ পৰা এই ঘটনা হ'ল। কিয়নো লোকসকলে ইদোমীয়া দেৱতাবোৰক বিচাৰ কৰিছিল, সেই বাবে তেওঁলোকক নিজ শত্ৰুৰ হাতত তেওঁ সোধাই দিলে। ²¹পাছত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যোৱাচে যুদ্ধ যাত্ৰা কৰিলে; তাতে তেওঁ আৰু যিহূদাৰ ৰজা অমচিয়াই যিহূদাৰ অধীনত থকা বৈৎচেমচত ইজনে সিজনৰ মুখা-মুখি হ'ল। ²²তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ আগত যিহূদা বেয়াকৈ পৰাজিত হ'ল আৰু প্ৰতিজন লোকে নিজ নিজ তম্বুলৈ পলাই যাবলগীয়া হ'ল।

²³পাছত ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যোৱাচে যিহোৱাহজৰ নাতি যোৱাচৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা অমচিয়াক বৈৎ-চেমচত ধৰি বন্দী কৰিলে। পাছত তেওঁক যিৰুচালেমলৈ লৈ আহিল আৰু তেতিয়া ইফ্ৰয়িমৰ দুৱাৰৰ পৰা চুকৰ দুৱাৰলৈকে যিৰুচালেমৰ গড়ৰ চাৰিশ হাত ভাঙি পেলালে। ²⁴তেওঁ ঈশ্বৰৰ গৃহত ওবেদ-ইদোমৰ অধীনত ৰাখি থোৱা আটাই সোণ, ৰূপ আৰু সকলো পাত্ৰ আৰু ৰাজগৃহৰ ভঁৰালত পোৱা বস্তুবোৰ আৰু বন্ধকস্বৰূপে দাসসকলকো লৈ তেওঁ চমৰিয়ালৈ ঘূৰি গ'ল।

²⁵যিহোৱাহজৰ পুত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যোৱাচৰ মৃত্যুৰ পাছত, যোৱাচৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা অমচিয়া পোন্ধৰ বছৰ জীয়াই আছিল। ²⁶অমচিয়াৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়বোৰ প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈকে যিহূদাৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা নাই জানো?

²⁷অমচিয়াই যিহোৱাৰ পথ ত্যাগ কৰাৰ পাছত লোকসকলে যিৰুচালেমত তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিছিল। সেয়েহে তেওঁ লাখীচলৈ পলাই গৈছিল, কিন্তু লোকসকলে লাখীচলৈকে তেওঁৰ পাছত মানুহ পঠিয়ালে আৰু তেওঁক সেই ঠাইত বধ কৰালে। ²⁸তেওঁলোকে তেওঁক ঘোঁৰাত তুলি আনিলে, আৰু যিহূদাৰ নগৰত তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত তেওঁক মৈদাম দিলে।

Chapter 26

উজ্জিয়াৰ ৰাজত্ব। তেওঁৰ উন্নতি। তেওঁৰ কু-আচৰণ আৰু তাৰ প্ৰতিফল।

¹পাছত যিহূদাৰ সকলো লোকে ষোল্ল বছৰ বয়সীয়া উজ্জিয়াক, তেওঁৰ পিতৃ অমচিয়াৰ পদত ৰজা পাতিছিল। ²তেৱেঁই এলৎ নগৰ পুনৰ সাজিছিল আৰু পুনৰায় তাক যিহূদাৰ অধীনত ৰাখিছিল। তাৰ পাছত ৰজাই তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ সৈতে নিদ্ৰিত হ'ল। ³উজ্জিয়াই ষোল্ল বছৰ বয়সত তেওঁৰ ৰাজত্ব আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁ যিৰুচালেমত বাৱন বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাতৃ যিখলিয়া, যিৰুচালেম নিবাসিনী আছিল।

⁴তেওঁ নিজ পিতৃ অমচিয়াৰ সকলো কাৰ্য্য অনুসৰণ কৰিছিল আৰু যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়ে সেয়ে কৰিছিল। ⁵তেওঁ জখৰিয়াৰ জীৱন কালত ঈশ্বৰক বিচাৰিবলৈ স্থিৰ কৰিছিল; তেওঁ ঈশ্বৰক মানি চলাৰ কাৰণে জখৰিয়াই তেওঁক উপদেশ দিছিল। তেওঁ যিমান কাল ঈশ্বৰক বিচাৰিলে, সিমান কাল ঈশ্বৰে তেওঁক সফল হ'বলৈ দিছিল।

⁶পাছত উজ্জিয়াই যাত্ৰাত ওলাই গৈ ফিলিষ্টীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিলে। তেওঁ গাত, যবনি আৰু অচদোদৰ গড়বোৰ ভাঙি পেলাইছিল আৰু অচদোদৰ অঞ্চলৰ লগতে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ মাজত কেইবাখনো নগৰ সাজিছিল। ⁷ঈশ্বৰে ফিলিষ্টীয়াসকল, গুৰ-বালত থকা আৰবীয়াসকল আৰু মায়োনীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে তেওঁক সহায় কৰিছিল। ⁸তেতিয়া অস্মোনীয়াসকলে উজ্জিয়াক উপহাৰ দিছিল; আৰু তেওঁৰ যশস্যা মিচৰৰ প্ৰৱেশ কৰা ঠাইলৈকে বিয়পি পৰিছিল, কিয়নো তেওঁ নিজকে অতিশয় বলৱান কৰি তুলিছিল।

⁹উজ্জিয়াই যিৰুচালেমৰ চুকৰ দুৱাৰ, উপত্যকাৰ দুৱাৰ আৰু গড়ৰ চুকত থকা দুৰ্গ বোৰ সাজিছিল, আৰু সেইবোৰ সুৰক্ষিত কৰিছিল। ¹⁰তেওঁ মৰুপ্ৰান্তত পহৰা দিয়াৰ কাৰণে স্তম্ভবোৰ সাজিছিল আৰু অনেক নাদ খান্দিছিল; কাৰণ তেওঁৰ নিম্ন ভূমিত ও সমথলতো অনেক পশুৰ জাক আছিল। পৰ্বতত আৰু পথাৰবোৰত তেওঁৰ খেতিয়কসকল আৰু দ্ৰাক্ষাখেতি কৰোঁতাসকল আছিল, কাৰণ তেওঁ কৃষি কৰ্মৰ ভাল পাইছিল।

¹¹উজ্জিয়াৰ যুদ্ধ কৰোঁতা সৈন্যসামন্তও আছিল। তেওঁলোকে ৰজাৰ সেনাপতি হননিয়াৰ অধীনত আছিল। যিহূয়েল লিখক আৰু মাচেয়া শাসনকৰ্তাৰ হতুৱাই লিখা সংখ্যা অনুসাৰে তেওঁলোকে দল বান্ধি যুদ্ধ যাত্ৰা কৰিছিল। ¹²পিতৃ-বংশৰ প্ৰধান পৰাক্ৰমী বীৰসকলৰ সংখ্যা সৰ্বমুঠ দুই হাজাৰ ছশ লোক আছিল। ¹³তেওঁলোকৰ অধীনত শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে ৰজাৰ সহায় কৰিবৰ অৰ্থে, পৰাক্ৰমেৰে যুদ্ধ কৰোঁতা তিনি লাখ সাত হাজাৰ পাঁচশ লোক আছিল।

¹⁴উজ্জিয়াই সেই আটাই সৈন্যসামন্তৰ কাৰণে ঢাল, যাঠী, শিৰোৰক্ষক টুপি, কৱচ, ধনু আৰু ফিঙ্গাৰ শিল যুগুত কৰি ৰাখিছিল। ¹⁵তেওঁ নিপুণ লোকসকলৰ বুদ্ধিৰে সজা যন্ত্ৰ যিক্ৰচালেমত যুগুত কৰাই, সেইবোৰেৰে কাঁড় আৰু ডাঙৰ শিলবোৰ মাৰি পঠিয়াবৰ বাবে দুৰ্গবোৰৰ ওপৰত আৰু চিদ্ৰ থকা স্তম্ভবোৰত সেই যন্ত্ৰবোৰ ৰাখিছিল। পাছত তেওঁ বৰকৈ সহায় পাই অতি শক্তিমান হৈ উঠিছিল। এইদৰে তেওঁৰ যশস্যা দূৰ দেশলৈকে বিয়পি গৈছিল।

¹⁶কিন্তু শক্তিমান হোৱাৰ পাছত তেওঁৰ মন এনেকৈ গৰ্বিত হ'ল যে, তেওঁ দুৰ্দ্ধৰ্ম কৰিবলৈ ধৰিলে; তেওঁ নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে সত্যলঙ্ঘন কৰিলে। তেওঁ ধূপবেদীৰ ওপৰত ধূপ জ্বলাবলৈ যিহোৱাৰ মন্দিৰত সোমাল। ¹⁷তাতে অজৰিয়া পুৰোহিত আৰু তেওঁৰ লগত যিহোৱাৰ আশীজন সাহসিয়াল পুৰুষ পুৰোহিত তেওঁৰ পাছত সোমাল। ¹⁸তেওঁলোকে উজ্জিয়া ৰজাৰ সন্মুখত থিয় হৈ তেওঁক ক'লে, “হে উজ্জিয়া, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাবলৈ আপোনাৰ অধিকাৰ নাই; কিন্তু ধূপ জ্বলাবৰ বাবে পবিত্ৰীকৃত হোৱা হাৰোণৰ সন্তান যি পুৰোহিতসকল, তেওঁলোকৰহে অধিকাৰ আছে। আপুনি পবিত্ৰস্থানৰ পৰা বাহিৰ হওঁক, কিয়নো আপুনি সত্যলঙ্ঘন কৰিলে। ইয়াতে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পৰা আপুনি সন্মান নাপাব।”

¹⁹তাতে উজ্জিয়াৰ বৰ খং উঠিল। সেই সময়ত ধূপ জ্বলাবৰ বাবে তেওঁৰ হাতত এটা ধূপাধাৰ আছিল। পুৰোহিতসকললৈ তেওঁৰ খং উঠাৰ সময়ত, মন্দিৰত পুৰোহিতসকলৰ সন্মুখত ধূপবেদীৰ ওচৰত তেওঁৰ কপালত কুষ্ঠ ৰোগ ওলাই পৰিল। ²⁰তেতিয়া অজৰিয়া, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু আন পুৰোহিতসকলে তেওঁলৈ চালে আৰু তেওঁৰ কপালত কুষ্ঠ ৰোগ হোৱা দেখিলে। তেতিয়া তেওঁক সেই ঠাইৰ পৰা বেগাই খেদি দিলে; তেওঁ নিজেও বাহিৰলৈ যাবৰ বাবে খৰখেদা কৰিলে; কিয়নো যিহোৱাই তেওঁক আঘাত কৰিছিল।

²¹তেতিয়াৰে পৰা ৰজা উজ্জিয়া মৃত্যুৰ দিনলৈকে কুষ্ঠৰোগী হৈ থাকিল। তেওঁ বেলেগ ঘৰত বাস কৰিছিল; কিয়নো তেওঁ কুষ্ঠৰোগী আছিল। তেওঁক যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ পৰা বিচ্ছেদ কৰা হৈছিল; তাতে তেওঁৰ পুত্ৰ যোথমে ৰাজগৃহৰ অধ্যক্ষ হৈ দেশৰ লোকসকলক শাসন কৰিবলৈ ধৰিলে।

²²উজ্জিয়াৰ বিশেষ বিষয়বোৰ প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈকে সকলো কথা অমোচৰ পুত্ৰ যিচয়া ভাববাদীয়ে লিখা পুস্তকত আছে। ²³পাছত উজ্জিয়া তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ সৈতে নিদ্ৰিত হ'ল; তেওঁলোকে তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত, ৰজাসকলৰ মৈদামনীত তেওঁক মৈদাম দিলে। কাৰণ তেওঁলোকে কৈছিল, “তেওঁ কুষ্ঠৰোগী।” তাৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ যোথম তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 27

যোথম আৰু আহজৰ ৰাজত্ব। শত্ৰুৱে কৰা উপদ্ৰৱ।

¹যোথমে ৰজা হৈ শাসন ভাৰ লওঁতে তেওঁৰ বয়স পঁচিশ বছৰ আছিল; তেওঁ যিক্ৰচালেমত ষোল্ল বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ মাক চাদোকৰ জীয়েক যিক্ৰচা আছিল। ²তেওঁ নিজ পিতৃ উজ্জিয়াৰ সকলো কাৰ্য্যৰ দৰেই, যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, তাকে কৰিলে। আনকি তেওঁ যিহোৱাৰ মন্দিৰত ধূপ জ্বলাবলৈ সোমোৱা নাছিল। কিন্তু লোকসকলে কু-আচৰণ কৰিয়েই থাকিল।

³তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ ওপৰৰ দুৱাৰ পুনৰায় নিৰ্মাণ কৰিলে আৰু ওফেলৰ গড়ৰ অনেক ঠাই পুনৰায় নিৰ্মাণ কৰিলে। ⁴আনকি যিহুদাৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলত নগৰবোৰ সাজিলে আৰু নানা কাঠনিত দুৰ্গ আৰু ওখ ঘৰবোৰ সাজিলে।

⁵তেওঁ অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ ৰজাৰ সৈতে যুদ্ধ কৰি তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিলে। তাতে অস্মোনৰ সন্তানসকলে সেই একে বছৰত তেওঁক এশ কিল্লৰ ৰূপ, দহ হাজাৰ কোৰ য়েঁহু আৰু দহ হাজাৰ কোৰ য়ৰ ধান দিলে। দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় বছৰতো অস্মোনৰ সন্তানসকলে তেওঁক একেদৰেই দিলে।

⁶এইদৰে যোথম শক্তিশালী হ'ল, কিয়নো তেওঁ নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে নিজ পথত দৃঢ়তাৰে চলিছিল। ⁷যোথমৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁৰ সকলো যুদ্ধ আৰু সকলো স্বভাৱ চৰিত্ৰৰ কথা ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা আছে। ⁸তেওঁ শাসন ভাৰ লওঁতে তেওঁৰ বয়স আছিল পঁচিশ বছৰ; ৰজা হৈ তেওঁ যিক্ৰচালেমত ষোল্ল বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ⁹যোথম তেওঁৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হোৱাৰ পাছত, লোকসকলে তেওঁক দায়ুদৰ নগৰত মৈদাম দিলে। পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ আহজ, তেওঁৰ পদত ৰজা হৈছিল।

Chapter 28

¹আহজে ৰজা হৈ শাসন ভাৰ লওঁতে তেওঁৰ বয়স আছিল, বিশ বছৰ; তেওঁ যিক্ৰচালেমত ষোল্ল বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁৰ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ দৰে, যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, সেয়া তেওঁ নকৰিলে। ²তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ পথত চলিছিল; আনকি তেওঁ বাল দেৱতাৰ প্ৰতিমাবোৰ কেঁচা লো সাঁচত ঢালি সাজিছিল।

- ³তাৰ ওপৰি যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আগৰ পৰা দূৰ কৰা জাতিসকলৰ ঘিণলগা ৰীতিৰ দৰে, তেওঁ হিলোমৰ উপত্যকাত ধূপ জ্বলাইছিল আৰু তেওঁৰ নিজৰ সন্তানসকলক জুইত দগ্ধ কৰিছিল। ⁴তেওঁ পবিত্ৰ ঠাইবোৰত, পৰ্বতৰ ওপৰত আৰু প্ৰত্যেক কেঁচাপতীয়া গছৰ তলত বলিদান কৰিছিল আৰু ধূপ জ্বলাইছিল।
- ⁵এই হেতুকে তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁক অৰামৰ ৰজাৰ হাতত শোধাই দিছিল। তাতে অৰামীয়াসকলে তেওঁক পৰাজয় কৰিলে আৰু তেওঁৰ অনেক লোকক বন্দী কৰি দম্বেচকলৈ লৈ গ'ল। আহজক ইস্ৰায়েলৰ ৰজাৰ হাততো সমৰ্পণ কৰা হ'ল, যিজনে মহা-সংহাৰেৰে তেওঁক পৰাজয় কৰিলে। ⁶কিয়নো আহজৰ লোকসকল তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ত্যাগ কৰিলে, সেই বাবে ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ পেকহে যিহুদাৰ এক লাখ বিশ হাজাৰ লোকক একে দিনাই বধ কৰিলে; তেওঁলোক সকলোৱেই বীৰপুৰুষ আছিল।
- ⁷জিথ্ৰী নামেৰে এজন শক্তিশালী ইফ্ৰিমীয়া বীৰে ৰাজকোঁৱৰ মাচেয়াক, ঘৰগিৰী অত্ৰীকামক আৰু ৰজাৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী ইল্কানাক বধ কৰিলে। ⁸তাতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে, তেওঁলোকৰ দুই লাখ লোকক (তেওঁলোকৰ পত্নী আৰু তেওঁলোকৰ ল'ৰা ছোৱালীসকল) বন্দী কৰি লৈ গ'ল। তেওঁলোকে অনেক বস্তু লুট কৰিলে, আৰু সেই লুটদ্রব্যবোৰ চমৰিয়ালৈ লৈ গ'ল।
- ⁹কিন্ত ওদেদ নামেৰে যিহোৱাৰ এজন ভাববাদী সেই ঠাইত আছিল। তেওঁ চমৰিয়ালৈ অহা সেই সৈন্যসামন্তৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ বাহিৰ ওলাই গ'ল। তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "কিয়নো তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা যিহুদালৈ ক্ৰুদ্ধ হ'ল, সেই কাৰণে তেওঁলোকক তোমালোকৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে; তাতে তোমালোকে আকাশ ঢুকি পোৱা ক্ৰোধেৰে তেওঁলোকক বধ কৰিলা। ¹⁰এতিয়া যিহুদাৰ আৰু যিৰুচালেমৰ লোকসকলক তোমালোকৰ বন্দী আৰু বেটা কৰি, বশত ৰাখিবলৈ মন কৰিছাঁক। কিন্তু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে তোমালোকৰ নিজৰো জানো পাপবোৰ নাই? ¹¹এই হেতুকে এতিয়া মোৰ কথা শুনা: তোমালোকৰ ভাইসকলৰ মাজৰ পৰা বন্দী কৰি অনা লোকসকলক ঘূৰাই পঠিওৱা; কিয়নো যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ তোমালোকৰ ওপৰতো আছে।"
- ¹²তেতিয়া ইফ্ৰয়িমৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ নিৰ্দিষ্ট কিছুমান অধ্যক্ষ-যিহোৱানৰ পুত্ৰ অজৰিয়া, মচিল্লেমোটৰ পুত্ৰ বেৰেথিয়া, চল্লুমৰ পুত্ৰ যিহিঙ্কিয়া আৰু সদলয়ৰ পুত্ৰ অমাচাই যুদ্ধ যাত্ৰাৰ পৰা ঘূৰি অহা লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে উঠিল; ¹³তেওঁলোকে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে বন্দী কৰি অনা লোকসকলক এই ঠাইলৈ নানিবা, কিয়নো আমাৰ পাপ আৰু দোষবোৰ বঢ়াবৰ অৰ্থে তোমালোকে যিহোৱাৰ গুৰিত আমাক পুনৰ দোষী কৰিবলৈ মন কৰিছাঁক; কাৰণ আমাৰ দোষ অধিক আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ আছে।"
- ¹⁴তেতিয়া অশ্বধাৰী লোকসকলে বন্দী কৰি অনা সেই লোকসকলক আৰু লুটদ্রব্যবোৰ অধ্যক্ষসকলৰ আৰু সকলো সমাজৰ আগত এৰি থৈ গ'ল। ¹⁵পাছত অধ্যক্ষসকলৰ দ্বাৰাই যিসকলক নাম ধৰি নিযুক্ত কৰা হৈছিল, সেই লোকসকল উঠি আহিল। তেওঁলোকে বন্দী কৰি অনা লোকসকলক লৈ আহিল আৰু সেই লুটদ্রব্যৰ বস্তুবোৰ ল'লে, পাছত উদঙে থকা লোকসকলক তেওঁলোকে কাপোৰ পিন্ধালে। তেওঁলোকৰ গাত কাপোৰ আৰু ভৰিত পাদুকা দিলে। তেওঁলোকক ভোজন পান কৰালে। তেওঁলোকৰ আঘাত পোৱা ঘা-বোৰত তেল লগালে আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ অতিশয় দুৰ্বল লোকসকলক গাধবোৰৰ ওপৰত তুলি দিলে। পাছত সেই লোকসকলক যিৰীহো নগৰত থকা তেওঁলোকৰ পৰিয়ালবোৰৰ ওচৰলৈ তেওঁলোকে লৈ গ'ল। (এই ঠাইক খেজুৰ নগৰ বুলি কোৱা হয়)। তাৰ পাছত তেওঁলোক চমৰিয়ালৈ ঘূৰি আহিল।
- ¹⁶সেই সময়ত ৰজা আহজে সাহায্য অনুৰোধ কৰি অচুৰীয়া ৰজাসকলৰ ওচৰলৈ তেওঁৰ দূত পঠিয়ালে। ¹⁷কিয়নো ইদোমীয়াসকলে পুনৰ আহি যিহুদাক পৰাজয় কৰি অনেক লোকক বন্দী কৰি লৈ গৈছিল। ¹⁸ফিলিষ্টীয়াসকলেও নিম্ন ভূমিৰ আৰু যিহুদাৰ দক্ষিণ অঞ্চলৰ নগৰবোৰ আক্ৰমণ কৰিছিল। তেওঁলোকে বৈৎ-চেমচ, অয়ালোণ, গদেৰো, উপনগৰে সৈতে চোকো, উপনগৰে সৈতে তীন্না আৰু উপনগৰে সৈতে গিমজো অধীনত কৰি লৈছিল আৰু সেইবোৰ ঠাইত তেওঁলোকে বাস কৰিছিল।
- ¹⁹ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আহজেৰ কাৰণে যিহোৱাই যিহুদাক নত কৰিলে; কিয়নো তেওঁ যিহুদাত কুআচৰণ আৰু যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে অতিশয় অপৰাধ কৰিছিল। ²⁰পাছত অচুৰৰ তিলগৎ পিলনেচৰ ৰজা তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক বলৱান নকৰি তেওঁক কষ্টহে দিলে। ²¹কিয়নো অচুৰৰ ৰজাক মূল্যৱান বস্তুবোৰ দিবলৈ আহজে যিহোৱাৰ গৃহৰ আৰু ৰাজ গৃহৰ পৰা আৰু অধ্যক্ষসকলৰ পৰা ধন সম্পত্তি লৈছিল। কিন্তু ইয়াৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ একো উপকাৰ নহ'ল।
- ²²ৰজা আহজে তেওঁৰ দুখৰ কালতো যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে অধিককৈ অপৰাধ কৰিছিল। ²³কিয়নো তেওঁ নিজকে পৰাজয় কৰা দম্বেচকীয় দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিছিল। তেওঁ কৈছিল, "অৰামীয়া ৰজাসকলৰ দেৱতাবোৰে অৰামীয়াসকলক সহায় কৰিলে; এই হেতুকে ময়ো তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰিম; তেতিয়া তেওঁলোকে মোকো সহায় কৰিব।" কিন্তু সেইবোৰেই তেওঁৰ আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলৰ সৰ্বনাশৰ কাৰণ হ'ল।
- ²⁴পাছত আহজে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পাত্ৰবোৰ গোটাই লৈছিল আৰু সেই সকলো পাত্ৰ কাটি ডোখৰ ডোখৰ কৰিছিল। তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰিছিল আৰু যিৰুচালেমৰ প্ৰত্যেক চুকত নিজৰ কাৰণে যজ্ঞ-বেদী সাজিছিল। ²⁵তেওঁ ইতৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাবৰ কাৰণে যিহুদাৰ প্ৰত্যেক নগৰত পবিত্ৰ ঠাইবোৰ সাজি তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ক্ৰোধিত হ'বলৈ এইদৰে উত্তেজিত কৰিছিল। ²⁶এতিয়া তেওঁ কৰা সকলো কৰ্ম আৰু তেওঁৰ চৰিত্ৰৰ বৃত্তান্ত প্ৰথমৰে পৰা শেষলৈকে সকলো কথা যিহুদাৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা আছে। ²⁷আহজ তেওঁৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হোৱাৰ পাছত লোকসকলে তেওঁক ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ মৈদামনীত মৈদাম নিদিলে, কিন্তু যিৰুচালেম নগৰৰ মাজত মৈদাম দিলে। তাৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ হিঙ্কিয়া তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 29

হিষ্কিয়াৰ ৰাজত্ব। মন্দিৰ শুচি আৰু পবিত্ৰ কৰা।

¹হিষ্কিয়াই ৰজা হৈ শাসন ভাৰ লওঁতে তেওঁৰ বয়স পঁচিশ বছৰ আছিল; তেওঁ যিৰূচালেমত ঊনত্রিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। তেওঁৰ মাতৃ অবিয়া, জখৰিয়াৰ জীয়েক আছিল। ²তেওঁ ওপৰ পিতৃ দায়ূদে কৰা কৰ্মৰ দৰে সকলো কৰ্ম কৰিছিল, তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, তাকে কৰিছিল।

³তেওঁৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰৰ প্ৰথম মাহত তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ দুৱাৰবোৰ মেলি সেইবোৰ মেৰামতি কৰিছিল। ⁴তেওঁ পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলক মাতি আনি, পূৰ্ণফালে থকা চোতালত তেওঁলোকক এক গোট কৰিছিল। ⁵তেওঁ তেখেতসকলক ক'লে, "হে লেবীয়াসকল, আপোনালোকে মোৰ কথা শুনক! আপোনালোকে এতিয়া নিজক পবিত্ৰ কৰি নিজৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহ পবিত্ৰ কৰক আৰু পবিত্ৰস্থানৰ পৰা অশুচি বস্তুবোৰ উলিয়াই পেলাওঁক।

⁶কিয়নো আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে সত্যলঙ্ঘন কৰিলে আৰু আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত কু-আচৰণ কৰিলে, বিশেষকৈ তেওঁলোকে তেওঁক ত্যাগ কৰিলে আৰু যিহোৱাৰ নিবাসৰ ঠাইৰ পৰা বিমুখ হৈ তালৈ পিঠি দিলে। ⁷তেওঁলোকে আনকি বাৰাণ্ডাৰ দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰিলে আৰু প্ৰদীপবোৰ নুমুৱাই ৰাখিলে; তেওঁলোকে পবিত্ৰস্থানৰ মাজত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ নজ্বলালে আৰু হোম-বলি নিদিলে।

⁸এই কাৰণে যিহূদা আৰু যিৰূচালেমৰ ওপৰত যিহোৱাৰ ক্ৰোধ আহিছে আৰু আপোনালোকে নিজ চকুৰে এতিয়া দেখাৰ দৰে, ত্ৰাসৰ বিষয়, আচৰিত আৰু ঘৃণাৰ বিষয় হ'বলৈ তেওঁ তেওঁলোকক শোধাই দিলে। ⁹এই কাৰণে আমাৰ পিতৃসকল তৰোৱালৰ আঘাতত পতিত হ'ল, আৰু আমাৰ পো, জী আৰু ভাৰ্যাসকলক এই কাৰণেই বন্দী কৰি নিয়া হ'ল।

¹⁰আমাৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ যেন আতৰে, তাৰ বাবে তেৱেঁ সৈতে এটি নিয়ম-চুক্তি স্থাপন কৰিবলৈ এতিয়া মোৰ মনে স্থিৰ কৰিছে। ¹¹হে মোৰ বোপাই, তোমালোকে এতিয়া অৱহেলা নকৰিবা, কিয়নো তোমালোকে যেন যিহোৱাৰ আগত থিয় হৈ তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰা আৰু তেওঁৰ পৰিচাৰক ও ধূপ জ্বলাওঁতা হোৱা, এই কাৰণে তেওঁ তোমালোককেই মনোনীত কৰিলে।"

¹²তেতিয়া সেই লেবীয়াসকল উঠিল: মহাতৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ অমাচয়ৰ পুত্ৰ মহৎ আৰু অজৰিয়াৰ পুত্ৰ যোৱেল, মৰাৰীৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ অন্দীৰ পুত্ৰ কীচ আৰু যিহ্লেলেলৰ পুত্ৰ অজৰিয়া; গেৰ্চোণীয়াসকলৰ মাজৰ জিন্মাৰ পুত্ৰ যোৱাহ আৰু যোৱাহৰ পুত্ৰ এদন; ¹³ইলীচাফনৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ চিমী আৰু যুৱেল; আচফৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ জখৰিয়া আৰু মণ্ডনিয়া; ¹⁴হেমনৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ যিহুৱেল আৰু চিমিয়ী আৰু যিদূখনৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ চময়িয়া আৰু উজ্জীয়েল।

¹⁵তেওঁলোকে নিজৰ ভাইসকলক গোটাই নিজক পবিত্ৰ কৰিলে আৰু যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে অহা ৰজাৰ আজ্ঞা পালন কৰি যিহোৱাৰ গৃহ শুচি কৰিবলৈ সোমাল। ¹⁶পুৰোহিতসকলে শুচি কৰিবৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিতৰলৈ গ'ল। যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ ভিতৰত যি যি অশুচি বস্তু তেওঁলোকে পালে, সেই সকলোকে উলিয়াই আনি যিহোৱাৰ গৃহৰ চোতালত ৰাখিলে। পাছত লেবীয়াসকলে সেইবোৰ বাহিৰলৈ উলিয়াই আনিলে আৰু কিদ্ৰোণ জুৰিত পেলাই দিবৰ কাৰণে সেইবোৰ কঢ়িয়াই লৈ গ'ল। ¹⁷এইদৰে তেওঁলোকে প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা সেই গৃহ পবিত্ৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল আৰু মাহৰ অষ্টম দিনত যিহোৱাৰ গৃহৰ বাৰাণ্ডা পাইছিল। তেওঁলোকে আঠ দিনৰ ভিতৰত যিহোৱাৰ গৃহ পবিত্ৰ কৰিছিল; আৰু প্ৰথম মাহৰ ষোল্ল দিনৰ দিনা তেওঁলোকে কাম শেষ কৰিছিল।

¹⁸পাছত তেওঁলোকে ৰজা হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ গৈছিল আৰু কৈছিল, "আমি যিহোৱাৰ গৃহৰ আটাইবোৰ বস্তু, হোম-বেদি আৰু তাৰ সকলো সঁজুলি আৰু দৰ্শন-পিঠাৰ মেজ আৰু তাৰ সকলো পাত্ৰ শুচি কৰিলোঁ। ¹⁹তাৰ উপৰিও ৰজা আহজে ৰাজত্ব কৰা কালত সত্যলঙ্ঘন কৰি যি যি পাত্ৰ পেলাই দিছিল, সেই সকলোকে আমি যুগুত কৰি পবিত্ৰ কৰিলোঁ। চাওঁক, সেইবোৰ যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীৰ আগত আছে।"

²⁰তেতিয়া হিষ্কিয়া ৰজাই অতি পুৱাই উঠি নগৰৰ অধ্যক্ষসকলক গোট খুৱালে আৰু তাৰ পাছত তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহলৈ গ'ল। ²¹তেতিয়া তেওঁলোকে ৰাজ্যৰ, ধৰ্মধামৰ আৰু যিহূদাৰ কাৰণে পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে সাতোটা ভতৰা, সাতোটা মতা ভেড়া, সাতোটা ভেড়া পোৱালি আৰু সাতোটা মতা ছাগলী আনিিলে। তাতে তেওঁ যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত সেইবোৰ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ হাৰোণৰ সন্তান পুৰোহিতসকলক আজ্ঞা দিলে।

²²এই হেতুকে, তেওঁলোকে ভতৰাবোৰ মাৰিলে আৰু পুৰোহিতসকলে সেইবোৰৰ তেজ লৈ বেদীত ছটিয়ালে; আৰু মতা ভেড়াবোৰ মাৰি সেই তেজবোৰ বেদীত ছটিয়ালে; আৰু ভেড়া পোৱালিবোৰ মাৰি, সেইবোৰৰ তেজ বেদীত ছটিয়ালে। ²³পাছত তেওঁলোকে পাপাৰ্থক বলি স্বৰূপে সেই ছাগলীবোৰ ৰজা আৰু সমাজৰ আগলৈ আনিিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোকে সেইবোৰৰ ওপৰত হাত ৰাখিলে। ²⁴তাতে পুৰোহিতসকলে সেইবোৰ মাৰি গোটেই ইস্ৰায়েলক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবৰ অৰ্থে, বেদীত পাপনাশক নৈবেদ্যস্বৰূপে সেইবোৰৰ তেজ চতিয়াই দিলে; কিয়নো গোটেই ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে হোমবলি আৰু পাপাৰ্থক বলি দান কৰিবলৈ ৰজাই আজ্ঞা দিছিল।

²⁵হিষ্কিয়াই ৰজা দায়ূদৰ দৰ্শক গাদ আৰু নাথন ভাববাদীৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তাল, নেবল আৰু বীণা লোৱা লেবীয়াসকলক যিহোৱাৰ গৃহত উপস্থিত কৰালে; কিয়নো যিহোৱাই তেওঁৰ ভাববাদীসকলৰ দ্বাৰাই ইয়াকে কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল। ²⁶এই হেতুকে লেবীয়াসকলে দায়ূদৰ বাদ্যযন্ত্ৰ আৰু পুৰোহিতসকলে তুৰী হাতত লৈ থিয় হ'ল।

27 পাছত হিষ্কিয়াই যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। যেতিয়া হোমৰ আৰম্ভ হ'ল, তেতিয়া তুৰীৰ লগতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজা দায়ুদৰ বাদ্যযন্ত্ৰে সৈতে যিহোৱাৰ গান আৰম্ভ হ'ল। 28 তাতে গোটেই সমাজে প্ৰণিপাত কৰিলে। গায়কসকলে গীত গালে আৰু তুৰী বজোৱাসকলে তুৰী বজালে; হোম-বলি শেষ নোহোৱালৈকে এনেদৰেই চলি থাকিল।

29 হোম-বলি শেষ হোৱাৰ পাছত, ৰজা আৰু তেওঁৰ লগৰ সকলো মানুহে আঁঠুকাঢ়ি প্ৰণিপাত কৰিলে। 30 ইয়াৰ বাহিৰেও হিষ্কিয়া আৰু অধ্যক্ষসকলে, দায়ুদ আৰু আচফ দৰ্শকে লিখা বাক্যেৰে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰিবলৈ লেবীয়াসকলক আজ্ঞা দিলে। তেওঁলোকে আনন্দেৰে প্ৰশংসাৰ গান কৰিলে আৰু মূৰ দোঁৱাই প্ৰণিপাত কৰিলে।

31 তেতিয়া হিষ্কিয়াই উত্তৰ দি ক'লে, "এতিয়া আপোনালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিজকে পবিত্ৰ কৰিলে; আপোনালোক ওচৰলৈ আহক আৰু যিহোৱাৰ গৃহলৈ মঙ্গলার্থক আৰু ধন্যবাদার্থক বলি আনক।" তেতিয়া সমাজে মঙ্গলার্থক আৰু ধন্যবাদার্থক বলি আনিলে আৰু যিমান লোকৰ ইচ্ছা আছিল, সেই সকলোৱেও হোম-বলি আনিলে।

32 সমাজে অনা হোম-বলিৰ সংখ্যা এনে; সত্তৰটা ষাড়, এশ মতা ভেড়া আৰু দুশ ভেড়া পোৱালি। এই সকলো যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া হোম-বলি আছিল। 33 আৰু ছশ ষাড়, তিনি হাজাৰ ভেড়া আৰু ছাগলী পবিত্ৰ কৰা হ'ল।

34 কিন্তু পুৰোহিতসকল তাকৰ হোৱা বাবে, তেওঁলোকে আটাইবোৰ হোম-বলিৰ ছাল বখলিয়াবলৈ অসমৰ্থক হ'ল; এই বাবে সেই কাম নোহোৱালৈকে, আন পুৰোহিতসকলে নিজক পবিত্ৰ নকৰিলে। পাছত তেওঁলোকৰ লেবীয়া ভাইসকলে তেওঁলোকক সহায় কৰিলে; কিয়নো নিজক পবিত্ৰ কৰা কথা পুৰোহিতসকলতকৈ লেবীয়াসকলৰ মন অধিক সৰল আছিল।

35 তাৰ ওপৰিও মঙ্গলার্থক বলিবোৰৰ তেলেৰে আৰু হোম-বলিবোৰৰ উপযুক্ত পেয় নৈবেদ্যেৰে সৈতে সেই হোম-বলি অধিক আছিল। এইদৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ সম্বন্ধীয় কাৰ্য্য পৰিপাটিকৈ চলিছিল। 36 ঈশ্বৰে এইদৰে লোকসকলৰ মন যুগুত কৰা বাবে, হিষ্কিয়া আৰু আন সকলো লোকে আনন্দ কৰিলে; কিয়নো এই কাম সোনকালে কৰা হৈছিল।

Chapter 30

নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা।

1 পাছত লোকসকলে যেন ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিবলৈ যিৰুচালেমত থকা যিহোৱাৰ গৃহলৈ আহে, সেই বাবে হিষ্কিয়াই ইস্ৰায়েলৰ আৰু যিহুদাৰ সকলো ফালে দূত পঠিয়ালে আৰু ইফ্ৰয়িম ও মনচিৰ লোকসকললৈকো পত্ৰ লিখিলে। 2 কিয়নো ৰজা, তেওঁৰ পাত্ৰ মন্ত্ৰীসকল আৰু যিৰুচালেমত থকা গোটেই সমাজে একেলগে আলোচনা কৰি দ্বিতীয় মাহত নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিবলৈ স্থিৰ কৰিছিল। 3 প্ৰয়োজনতকৈ কম সংখ্যক পুৰোহিতে নিজকে পবিত্ৰ কৰাত আৰু প্ৰজাসকলেও যিৰুচালেমলৈ আহি গোট খাবলৈ নহা বাবে, তেওঁলোকে নিস্তাৰ-পৰ্ব উচিত ধৰণে পালন কৰিব পৰা নাছিল।

4 এই পৰিকল্পনাটো ৰজা আৰু গোটেই সমাজৰ দৃষ্টিত ন্যায় বোধ হ'ল। 5 এই হেতুকে, তেওঁলোকে যেন যিৰুচালেমলৈ আহি ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰে, এই কাৰণে তেওঁলোকে বেৰচেবাৰ পৰা দানলৈকে ইস্ৰায়েলৰ সকলো ফালে ঘোষণা কৰিবলৈ বিবেচনাৰে সিদ্ধান্ত ল'লে। আচলতে শাস্ত্ৰৰ আজ্ঞামতে তেওঁলোকে বহু লোক লগ লাগি তাক পালন কৰা নাছিল।

6 পাছত বাৰ্তাবাহকসকল ৰজাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে ৰজা আৰু তেওঁৰ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলৰ পৰা পত্ৰসমূহ লৈ, ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাৰ সকলো ঠাইলৈ গ'ল। আৰু এই কথা ক'লে যে, "হে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ যি অৱশিষ্ট ভাগে অচুৰৰ ৰজাসকলৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পালো, তোমালোকে অৱাহাম, ইচ্চাহাক আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰা, যাতে তেওঁৰো যেন তোমালোকলৈ ঘূৰি চাব পাৰে।

7 তোমালোক ওপৰ পিতৃসকলৰ আৰু ভাইসকলৰ নিচিনা নহ'বা; তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে অপৰাধ কৰিলে আৰু তেওঁ তেওঁলোকক বিনষ্ট হ'বলৈ এৰি দিলে; ইয়াক তোমালোকে দেখিছা। 8 তোমালোকে তোমালোকৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ দৰে ঠৰডিঙীয়া নহ'বা; কিন্তু যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ যাতে তোমালোকৰ পৰা ঘূৰি যায়, সেইবাবে তোমালোকে নিজক যিহোৱালৈ শোধাই দিয়া আৰু চিৰকালৰ বাবে তেওঁ পবিত্ৰ কৰা তেওঁৰ ধৰ্মধামত প্ৰৱেশ কৰি, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰা। 9 কিয়নো তোমালোক যদি পুনৰায় যিহোৱালৈ ঘূৰা, তেন্তে তোমালোকৰ ভাইসকল আৰু সন্তানসকল, বন্দী কৰি নিয়াসকলৰ পৰা কৃপা পাই এই দেশলৈ উলটি আহিব; কাৰণ তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা কৃপাৱান আৰু মৰমীয়া। তোমালোক তেওঁলৈ উলটিলে, তেওঁ তোমালোকৰ পৰা বিমুখ নহ'বা।"

10 পাছত বাৰ্তাবাহকসকল গোটেই ইফ্ৰয়িম আৰু মনচিৰ অঞ্চলৰ সকলো নগৰৰ পৰা জবুলুনলৈকে গ'ল; কিন্তু লোকসকলে তেওঁলোকক হাঁহিলে আৰু খেঁজেলিয়ালে। 11 তথাপি আচেৰৰ, মনচিৰ আৰু জবুলুনৰ কোনো কোনো লোকে নিজকে নম্ৰ কৰি যিৰুচালেমলৈ আহিল।

12 তেওঁলোকক এক মনৰ হৃদয় দিবলৈ আৰু যিহোৱাৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই হোৱা ৰজা আৰু পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলৰ আজ্ঞা সম্পন্ন হ'বলৈ ঈশ্বৰৰ হাত যিহুদাৰ ওপৰত অৰ্পিত হ'ল।

¹³পাছত দ্বিতীয় মাহত খমিৰ নিদিয়া পিঠাৰ পৰ্ব পালন কৰিবৰ অৰ্থে, যিৰুচালেমলৈ অনেক লোক আহিল। তাতে এক বৃহৎ সমাজ গোট খালে। ¹⁴আৰু তেওঁলোকে উঠি আহি যিৰুচালেমত থকা যজ্ঞবেদীবোৰ আতৰালে আৰু ধূপ জ্বলোৱা আটাই বেদী গুচাই কিদ্ৰোণ উপত্যকাত জুই জ্বলাই সেইবোৰ পুৰিলে। ¹⁵পাছত দ্বিতীয় মাহৰ চতুৰ্দশ দিনা তেওঁলোকে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলি দিলে। পাছত পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলে লাজ পাই তেওঁলোকে নিজকে শুচি কৰিলে আৰু যিহোৱাৰ গৃহলৈ হোম-বলিসমূহ আনিলে।

¹⁶তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ লোক মোচিৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে তেওঁলোকে নিয়ম পালন কৰিলে আৰু নিজ নিজ ঠাইত থিয় হ'ল। পুৰোহিতসকলে লেবীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা সেই তেজ লৈ সকলোলৈ চটিয়ালে। ¹⁷কিয়নো সমাজৰ মাজত নিজকে শুচি নকৰা অনেক লোক আছিল; এই হেতুকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে বলি পবিত্ৰ কৰিবৰ অৰ্থে, অশুচি লোকসকলৰ বাবে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলি দিয়া কামত লেবীয়াসকল দায়িত্বত আছিল।

¹⁸কিয়নো ইফ্ৰয়িম, মনচি, ইচাখৰ আৰু জবুলুনৰ পৰা অহা এই বৃহৎ সমাৱেশৰ মাজত অনেক লোকে নিজকে শুচি নকৰাকৈয়ে, লিখিত নিৰ্দেশৰ বিপৰীতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ খাইছিল। কাৰণ হিষ্কিয়াই তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰি কৈছিল, “মঙ্গলময় যিহোৱাই সকলোকে ক্ষমা কৰক ¹⁹যিকোনোৱে ধৰ্মধাম শুচি কৰা বিধি অনুসাৰে নিজকে শুচি নকৰাকৈয়েই ঈশ্বৰক অৰ্থাৎ নিজৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক বিচাৰ কৰিবলৈ নিজ মন থিৰ কৰিলে।” ²⁰সেইবাবে যিহোৱাই হিষ্কিয়াৰ নিবেদন শুনি লোকসকলক শুচি কৰিলে।

²¹এই হেতুকে যিৰুচালেমত উপস্থিত হৈ থকা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে সাত দিনলৈকে মহা আনন্দেৰে খমিৰ নিদিয়া পিঠাৰ পৰ্ব পালন কৰিলে। লেবীয়া ও পুৰোহিতসকলে সদায় উচ্ছ্বৰ্ণিত বাদ্যেৰে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গীত গাই যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে। ²²আৰু যিসকল লেবীয়ালোক যিহোৱাৰ সেৱা কাৰ্য্যত নিপুণ আছিল, তেওঁলোকক হিষ্কিয়াই উৎসাহজনক কথা ক'লে। এইদৰে তেওঁলোকে মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰ পিতৃ-সকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত স্বীকাৰোক্তি কৰি ধন্যবাদেৰে সাত দিনলৈকে ভোজ খালে।

²³পাছত গোটেই সমাজে এইদৰে পুনৰ সাত দিনলৈকে পালন কৰিবলৈ স্থিৰ কৰিলে আৰু সেইদৰেই তেওঁলোকে আনন্দেৰে পালন কৰিলে।

²⁴কিয়নো যিহূদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াই সমাজক এক হাজাৰ ষাড়, সাত হাজাৰ ভেড়া আৰু ছাগলী উৎসৰ্গ কৰিবৰ অৰ্থে দিছিল; আৰু অধ্যক্ষসকলে সমাজক এক হাজাৰ ষাড়, আৰু দহ হাজাৰ ভেড়া ও ছাগলী দিলে; আৰু পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ অনেকে নিজক পবিত্ৰ কৰিলে।

²⁵আৰু যিহূদাৰ গোটেই সমাজ, পুৰোহিতসকল আৰু লেবীয়াসকল, ইস্ৰায়েলৰ পৰা অহা লোকসকলৰ গোটেই সমাজ আৰু ইস্ৰায়েল দেশৰ পৰা অহা বা যিহূদাত থকা সকলো বিদেশী লোকসকল-সেই সকলোৱে আনন্দ কৰিলে। ²⁶এইদৰে যিৰুচালেমত বৰ আনন্দ হ'ল; কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ৰজা দায়ূদৰ পুত্ৰ চলোমনৰ দিনৰে পৰা যিৰুচালেমত এনেদৰে হোৱা নাছিল। ²⁷পাছত লেবীয়া, পুৰোহিতসকলে উঠি লোকসকলক আশীৰ্বাদ কৰিলে। তেওঁলোকৰ মাত শূনা গ'ল আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা স্বৰ্গলৈ অৰ্থাৎ পবিত্ৰ ঠাইত উঠিল, য'ত ঈশ্বৰ নিবাস কৰে।

Chapter 31

হিষ্কিয়াৰ নানা সংকাৰ্য্য। ইস্ৰায়েলে অচুৰীয়াইতৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা।

¹এইদৰে আটাইবোৰ শেষ হোৱাৰ পাছত, সেই ঠাইত উপস্থিত থকা সকলো ইস্ৰায়েল লোকে যিহূদাৰ নগৰবোৰলৈ গ'ল আৰু স্তম্ভবোৰ ভাঙিলে, আচেৰা মুৰ্ত্তিবোৰ কাটিলে আৰু গোটেই যিহূদাত, বিন্যামীনত, ইফ্ৰয়িমত আৰু মনচিত থকা ওখ ঠাইবোৰ আৰু যজ্ঞবেদীবোৰ নিঃশেষে ভাঙি পেলালে। তেতিয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিজ নিজ আধিপত্য আৰু নগৰলৈ উলটি আহিল।

²আৰু হিষ্কিয়াই হোমাৰ্থক আৰু মঙ্গলার্থক বলিদান, পৰিচৰ্যা, স্তুতিগান আৰু যিহোৱাৰ ছাউনিৰ নানা দুৱাৰত প্ৰশংসা কৰিবলৈ পুৰোহিত লেবীয়াসকলক নিজ নিজ কাৰ্য্য অনুসাৰে পালন অনুক্ৰমে নিজ নিজ পালত নিযুক্ত কৰিলে। ³আৰু যিহোৱাৰ ব্যৱস্থাত লিখাৰ দৰে হোমৰ কাৰণে, ৰাতিপুৱা আৰু সন্ধাবেলা হোমৰ কাৰণে আৰু বিশ্ৰাম-বাৰ, ন জোন আৰু পৰ্ব-সম্বন্ধীয় হোমৰ কাৰণে, ৰজাৰ সম্পত্তিৰ পৰা দান কৰিব লগা ভাগ তেওঁ নিৰূপণ কৰিলে।

⁴আনকি পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকল যেন যিহোৱাৰ ব্যৱস্থাত আসক্ত থাকে, এই কাৰণে তেওঁলোকৰ ভাগ তেওঁলোকক দিবলৈ যিৰুচালেমত থকা লোকসকলক আজ্ঞা দিলে। ⁵এই আজ্ঞা দেশত ব্যাপ্ত হোৱা মাত্ৰকৈ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে শস্য, দ্ৰাক্ষাৰস, তেল আৰু মৌ আদি ভূমিত উৎপন্ন হোৱা সকলো বস্তুৰ প্ৰথম ভাগ অধিক অধিক পৰিমাণে আনিলে।

⁶আৰু ইস্ৰায়েলৰ ও যিহূদাৰ যি সন্তানসকলে যিহোদাৰ নানা নগৰত বাস কৰিছিল, তেওঁলোকেও গৰু আৰু ভেড়া ও ছাগলীৰ দহ ভাগৰ এভাগ আনি দ'ম কৰি থ'লে, যিবোৰ তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ অনা হৈছিল। ⁷তৃতীয় মাহত তেওঁলোকে দ'মৰ প্ৰথম জাপ পেলাই সপ্তম মাহত সমাপ্ত কৰিলে। ⁸যেতিয়া হিষ্কিয়া আৰু অধ্যক্ষসকলে আহি দ'মবোৰ দেখিলে, যিহোৱাক আৰু তেওঁৰ প্ৰজাসকল ইস্ৰায়েলক ধন্যবাদ দিলে।

⁹তেতিয়া হিষ্কিয়াই সেই বোৰ দ'মৰ বিষয়ে পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলক সুধিলে। ¹⁰তাতে চাদোকৰ বংশৰ অজৰিয়া প্ৰধান পুৰোহিতে তেওঁক এই উত্তৰ দিলে, “যেতিয়াৰে পৰা লোকসকলে যিহোৱাৰ গৃহলৈ উপহাৰ আনিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়াৰে পৰা আমি হেপাহ পলুৱাই খাইছোঁ আৰু অনেক বাকি থাকিও গ'ল; কিয়নো যিহোৱাই তেওঁৰ প্ৰজাসকলক আশীৰ্বাদ কৰিলে। এই হেতুকে এই বৰ বৰ দ'মবোৰ বাকী থাকিল।”

¹¹তেতিয়া, হিষ্কিয়াই যিহোৱাৰ গৃহত কেতবোৰ কোঁঠালি যুগুত কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়াত তেওঁলোকে সেইবোৰ যুগুত কৰিলে। ¹²তেতিয়া তেওঁলোকে উপহাৰ, দশম ভাগ আৰু পবিত্ৰীকৃত বস্তুবোৰ বিশ্বাসীৰূপে ভিতৰলৈ আনিলে। সেইবোৰৰ ওপৰত প্ৰথম উৰালী লেবীয়া কননীয়া আৰু দ্বিতীয় উৰালী তেওঁৰ ভায়েক চিমিয়ী আছিল। ¹³আৰু যিহীয়েল, অজৰিয়া, নহৎ, অচাহেল, যিৰীমোৎ, যোজাবদ, ইলীয়েল, যিম্মথিয়া, মহৎ আৰু বনয়া, এওঁলোকক হিষ্কিয়া ৰজাৰ আৰু ঈশ্বৰৰ গৃহৰ অধ্যক্ষ অজৰিয়া আজ্ঞাতে কননীয়া আৰু তেওঁৰ ভায়েক চিমিয়ীৰ অধীনত নিযুক্ত কৰা হ'ল।

¹⁴আৰু যিম্মাৰ পুত্ৰ কোৰি নামেৰে যি লেবীয়া মানুহ পূৰ ফালৰ দুৱাৰৰ দুৱৰী আছিল, যিহোৱাই পোৱা উপহাৰ আৰু মহা পবিত্ৰ বস্তুবোৰ বিলাবৰ অৰ্থে, ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে ইচ্ছামতে মুক্তহস্তে দিয়া বস্তুবোৰৰ ওপৰত তেওঁ অধ্যক্ষ হ'ল। ¹⁵তেওঁৰ অধীনত এদন, মিন্যামীন, যেচুৱা, চময়ীয়া, অমৰীয়া আৰু চফনীয়া এওঁলোকেই পুৰোহিতসকলৰ নগৰবোৰত থাকিল। তেওঁলোকৰ বিভাগ অনুযায়ী সৰু কি বৰ, দৰকাৰী কি অদৰকাৰী ভাইসকলক পাল অনুসাৰে উপহাৰৰ ভাগ বাতি দিবলৈ নিৰূপিত কাৰ্যত নিযুক্ত হ'ল।

¹⁶যিসকলে বিভাগীয় পাল ক্ৰমে নিজ নিজ কৰিবলগীয়া কাৰ্য কৰিবলৈ দিনে দিনে যিহোৱাৰ গৃহত সোমায়-আনকি বংশাৱলী তালিকাত নাম লিখা তিনি বছৰ আৰু তাতোকৈ অধিক বয়সীয়া পুৰুষসকলকো এই বস্তুবোৰ বিলোৱা হয়।

¹⁷আৰু পুৰোহিতসকলৰ তালিকাৰ বিষয়ে হ'লে সেয়ে তেওঁলোকৰ পিতৃ বংশৰ অনুসাৰে আছিল আৰু লেবীয়াসকলৰ তালিকাত পাল ক্ৰমে নিজ নিজ কৰিব লগীয়া কাৰ্য অনুসাৰে বিশ বছৰ আৰু তাতোকৈ অধিক বয়সীয়া পুৰুষসকলৰ নাম লিখা আছিল। ¹⁸আৰু তেওঁলোকৰ আটাই শিশু, তিৰোতা, ল'ৰা, ছোৱালীৰ নাম লিখা তালিকাৰ বিষয়ে হ'লে, সেয়ে গোটেই সমাজলৈ যায়; কিয়নো তেওঁলোকে পবিত্ৰ বস্তুলৈ বিশ্বাসীৰূপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ¹⁹আৰু হাৰোণৰ সন্তান যি পুৰোহিতসকলে নিজ নিজ নগৰৰ চাৰিওফালে থকা পথাৰত বাস কৰে, তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক নগৰৰ নাম লিখাই দিয়া কেতবোৰ মানুহে পুৰোহিতসকলৰ আটাই পুৰুষক, আৰু লেবীয়াসকলৰ মাজত তালিকাত নাম লিখা সকলো মানুহক ভাগ বিলাই দিয়ে।

²⁰হিষ্কিয়াই যিহুদাৰ সকলোফালে এইদৰেই কৰিলে। আৰু নিজ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি উত্তম, ন্যায় আৰু সত্য, সেই সকলো সম্পন্ন কৰিলে। ²¹আৰু তেওঁ নিজ ঈশ্বৰক বিচাৰ কৰিবৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যা-কৰ্ম, ব্যৱস্থা আৰু আজ্ঞাৰ বিষয়ে যি যি কাৰ্য কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, সেইবোৰ নিজৰ সকলো মনেৰে কৰি কৃতকাৰ্য হ'ল।

Chapter 32

¹এই সকলো কাৰ্যৰ আৰু বিশ্বস্ত আচৰণৰ পাছত, অচুৰৰ ৰজা চনহেৰীবে আহি যিহুদাৰ দেশত আহিল; তেওঁ সেই ঠাইত ছাউনি পাতিছিল কিয়নো তেওঁ গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰ আক্ৰমণ কৰি গড় ভাঙি তাক নিজৰ কৰিবলৈ মন কৰিছিল।

²হিষ্কিয়াই যেতিয়া চনহেৰীব অহা আৰু যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ যুদ্ধ কৰিবৰ মন থকা দেখিলে, ³তেওঁ নগৰৰ বাহিৰত থকা ভূমুকবোৰৰ পানী বন্ধ কৰিবলৈ অধ্যক্ষ আৰু বীৰপুৰুষসকলৰ সৈতে আলোচনা কৰিলে; তাতে তেওঁলোকে তেওঁক সহায় কৰিলে। ⁴তেতিয়া অনেক মানুহ গোট খাই সকলো ভূমুক আৰু দেশৰ মাজেদি বৈ যোৱা জুৰিবোৰ বন্ধ কৰি দিলে। তেওঁলোকে ক'লে, "অচুৰৰ ৰজাসকলে আহি কিয় অধিক পৰিমাণে পানী পাব?"

⁵এনেতে হিষ্কিয়াই সাহেৰে ভগা চিগা গড়বোৰ মেৰামত কৰি, ওখ ঘৰবোৰ সমান আৰু ওখ কৰিলে; আৰু বাহিৰত আন গড় সাজি দায়ুদৰ নগৰত থকা মিল্লো সুসজ্জিত কৰিলে আৰু বহু পৰিমাণে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আৰু ঢাল যুগুত কৰিলে।

⁶তেওঁ লোকসকলৰ ওপৰত সেনাপতিসকল নিযুক্ত কৰিলে। নগৰৰ দুৱাৰৰ ওচৰৰ মুকলি ঠাইত নিজৰ ওচৰত তেওঁলোকক গোটাই উৎসাহ দি তেওঁ এই কথা ক'লে, ⁷"তোমালোকে বলৱন্ত আৰু সাহসীয়া হোৱা। অচুৰৰ ৰজালৈ আৰু তেওঁ লগৰ সেই সৈন্যসমূহলৈ ভয় নকৰিবা আৰু ব্যাকুল নহ'বা, কাৰণ তেওঁৰ লগত থকা সকলোতকৈ আমাৰ লগত থকা জন মহান। ⁸তেওঁৰ লগত মাংসময় বাহুহে আছে, কিন্তু আমাক সহায় কৰিবলৈ আৰু আমাৰ ফলীয়া হৈ যুদ্ধ কৰিবলৈ আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা আমাৰ লগত আছে।" তাতে লোকসকল যিহুদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াৰ কথাত সন্তোষ পালে।

⁹তাৰ পাছত অচুৰৰ ৰজা চনহেৰীব যেতিয়া সৈন্য সামন্তই সৈতে লাখীচৰ ওচৰত আছিল, তেতিয়া যিৰুচালেমলৈ যিহুদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াৰ আৰু যিৰুচালেমত থকা সকলো যিহুদাৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ তেওঁৰ দাসসকলৰ দ্বাৰাই তেওঁ এইবোৰ কথা কৈ পঠিয়ালে। ¹⁰অচুৰৰ ৰজা চনহেৰীবে এই কথা কৈছে, "তোমালোকে কাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি যিৰুচালেমক দখল কৰিবলৈ সুৰক্ষিত অৱস্থাত আছা বুলি ভাবিছা?"

¹¹আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আমাক ৰজা অচুৰৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব, এই কথা কৈ হিষ্কিয়াই ভোকত আৰু পিয়াহত মৰিবলৈ দিবৰ বাবে তোমালোকক ভুলোৱা নাইনে?" ¹²সেই হিষ্কিয়াই জানো তেওঁৰ ওখ ঠাই আৰু যজ্ঞবেদীবোৰ গুচুৱা নাই? "আৰু তোমালোকে একেটা যজ্ঞবেদীৰ আগত সেৱা কৰিব আৰু তাৰে ওপৰত ধূপ জলাব লাগিব এই বুলি জানো যিহুদা আৰু যিৰুচালেমত আজ্ঞা দিয়া নাই?"

¹³মই আৰু মোৰ ওপৰ-পিতৃসকলে দেশবোৰৰ আটাই জাতিক কি কৰিলোঁ, সেই বিষয়ে তোমালোকে জানো নাজানা? সেই নানা দেশীয় জাতিবোৰৰ দেৱতাবোৰে জানো কোনো প্ৰকাৰে মোৰ হাতৰ পৰা নিজ নিজ দেশ ৰক্ষা কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল? ¹⁴মোৰ ওপৰ পিতৃসকলে

যিবোৰ জাতিক নিঃশেষে সংহাৰ কৰিছিল, তেওঁলোকৰ সকলো দেৱতাবোৰৰ মাজত কোনে নিজ প্ৰজাসকলক মোৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিছিল যে, তোমালোকৰ ঈশ্বৰে মোৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে? ¹⁵এই হেতুকে হিষ্টিয়াই তোমালোকক নুড়ুলাওঁক আৰু সেই দৰে তোমালোকৰ প্ৰবৃত্তি নজন্মাওঁক। আৰু তোমালোকে তাত প্ৰত্যয় নকৰিবা, কিয়নো মোৰ হাতৰ পৰা আৰু মোৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ হাতৰ পৰা নিজ প্ৰজাসকলক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, কোনো জাতি কি ৰাজ্যৰ কোনো দেৱতাৰে সাধ্য নাছিল। তেন্তে তোমালোকৰ ঈশ্বৰে যে মোৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিব, ই তাতকৈ কিমান কম পৰিমাণে অসম্ভব।

¹⁶চনহেৰীবৰ দাসসকলে আনকি ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰু তেওঁৰ দাস হিষ্টিয়াৰ বিৰুদ্ধে আৰু অধিক কথা ক'লে।

¹⁷আৰু তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক ঠাট্টা কৰিবলৈ আৰু তেওঁৰ বিৰুদ্ধে কথা ক'বলৈ এইদৰে পত্ৰও লিখিছিল। তেওঁ কৈছিল যে, “নানা দেশীয় জাতিসকলৰ দেৱতাবোৰে যেনেকৈ মোৰ হাতৰ পৰা নিজ নিজ প্ৰজাসকলক উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰিলে তেনেকৈ হিষ্টিয়াৰ ঈশ্বৰেও তেওঁৰ প্ৰজাসকলক মোৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰিব।”

¹⁸তাৰ পাছত তেওঁলোকে নগৰ অধিকাৰ কৰি লোৱাৰ ছলেৰে, যিৰুচালেমৰ গড়ৰ ওপৰত থকা লোকসকলক ভয় দেখুৱাবলৈ আৰু বিহ্বল কৰিবলৈ যিহুদী ভাষাৰে তেওঁলোকলৈ বুলি বৰকৈ চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। ¹⁹আৰু পৃথিবীত থকা আন জাতিসকলৰ যি দেৱতাবোৰ মানুহৰ হাতেৰে সজা, সেইবোৰৰ বিষয়ে কোৱাৰ দৰে তেওঁলোকে যিৰুচালেমৰ ঈশ্বৰৰ বিষয়েও কথা ক'লে।

²⁰পাছত ৰজা হিষ্টিয়া আৰু আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়া ভাববাদীয়ে সেই বিষয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু স্বৰ্গৰ ফাললৈ মুখ কৰি কাতৰোক্তি কৰিলে।

²¹তাতে যিহোৱাই এজন দূত পঠিয়ালে; তেওঁ অচুৰৰ ৰজাৰ চাউনিৰ আটাই বলৱান বীৰ পুৰুষক, প্ৰধান লোকক আৰু সেনাপতিক সংহাৰ কৰিলে। তেতিয়া চনহেৰীবে লাজত তলমুখ কৰি নিজ দেশলৈ উলটি গ'ল। পাছত তেওঁ নিজ দেৱতাৰ মন্দিৰত সোমালত, তেওঁৰ নিজ ঔৰসত জন্ম পোৱা সকলেই সেই ঠাইতে তৰোৱালেৰে তেওঁক বধ কৰিলে।

²²সেইদৰে যিহোৱাই হিষ্টিয়াক আৰু যিৰুচালেম নিবাসীসকলক অচুৰীয়াৰ ৰজা চনহেৰীবৰ হাতৰ পৰা আৰু আন সকলোৰে হাতৰ পৰা নিস্তাৰ কৰিলে আৰু সকলোতে তেওঁলোকক চলাই নিলে। ²³তেতিয়া অনেক লোকে যিৰুচালেমলৈ বুলি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ আৰু যিহুদাৰ ৰজা হিষ্টিয়াৰ ওচৰলৈ বহুমূল্য বস্তু আনিলে যাতে তেতিয়াৰে পৰা এইদৰে তেওঁ সকলো জাতিসকলৰ দৃষ্টিত মহান হ'ব।

²⁴সেই সময়ত হিষ্টিয়া নৰীয়া হৈ মৃত্যুশয্যাতে পৰিল। তেওঁ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তাতে যিহোৱাই তেওঁক উত্তৰ দিলে আৰু তেওঁ যেন সুস্থ হয়, তাৰে এটা আচৰিত লক্ষণ দেখুৱালে। ²⁵কিন্তু হিষ্টিয়াই পোৱা উপকাৰ অনুসাৰে যিহোৱাক প্ৰতিদান নিদিলে, কিয়নো তেওঁৰ মন গৰ্বী হ'ল। এই হেতুকে তেওঁৰ, যিহুদাৰ আৰু যিৰুচালেমৰ ওপৰত যিহোৱাৰ ক্ৰোধ হ'ল। ²⁶অৱশ্যে হিষ্টিয়া আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলে নিজ নিজ মনৰ গৰ্ব বুজি নিজকে নম্ৰ কৰিলে, সেই বাবে তেওঁলোকলৈ যিহোৱাৰ ক্ৰোধ হিষ্টিয়াৰ ৰাজত্ব কালত সিদ্ধ কৰা নহ'ল।

²⁷হিষ্টিয়াৰ অধিক ধন আৰু সন্মান আছিল। তেওঁ নিজৰ বাবে ৰূপৰ, সোণৰ, বহুমূল্য বাখৰ, সুগন্ধিদ্রব্য, চালৰ আৰু সকলোবিধ বহুমূল্য পাত্ৰৰ ভঁৰাল ৰাখিছিল। ²⁸আনকি তেওঁৰ শস্যৰ, দ্ৰাক্ষাৰস আৰু তেল আদি বস্তুৰ ভঁৰাল আৰু নানাবিধ পশুৰ ঘৰ আৰু ভেড়াৰ জাকৰ বাবে গড়াল যুগুত কৰিলে। ²⁹লগত আৰু নিজৰ বাবে নানা নগৰ সাজিলে আৰু ষাড়-গৰু, ভেড়াৰ আদিৰ অনেক জাক লাভ কৰিলে, কিয়নো ঈশ্বৰে তেওঁ অতিশয় অধিক সম্পত্তি দিছিল।

³⁰এই হিষ্টিয়াই ওপৰৰ ফালে থকা গীহোন ভুমুকৰ মুখ বন্ধ কৰি পোনে পোনে দায়ুদৰ নগৰৰ পশ্চিম ফালেদি সেই পানী নমাই আনিছিল। হিষ্টিয়াই তেওঁৰ সকলো কাৰ্যত কৃতকাৰ্য হ'ল। ³¹কিন্তু দেশত ঘটা অদ্ভূত লক্ষণৰ বিষয়ে সুধিবলৈ বাবিলৰ অধ্যক্ষসকলে পঠোৱা দূতসকলৰ কথাত হ'লে, ঈশ্বৰে তেওঁৰ মনৰ সকলো ভাব জানিবৰ বাবে পৰীক্ষা কৰিবলৈ তেওঁক ত্যাগ কৰিলে।

³²হিষ্টিয়াৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত আৰু তেওঁৰ সংকাৰ্যৰ কথা আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়া ভাববাদীৰ দৰ্শন-পত্ৰিকাত, যিহুদাৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস পুস্তকখনত লিখা আছে। ³³পাছত হিষ্টিয়া তেওঁৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'ল আৰু লোকসকলে দায়ুদৰ সন্তানসকলৰ মৈদামনিৰ সকলোতকৈ ওখ ঠাইত তেওঁক মৈদাম দিলে। তেওঁৰ মৰণৰ কালত সমুদায় যিহুদা আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলে তেওঁক সন্মান কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ মনচি তেওঁৰ পদত ৰজা হ'ল।

Chapter 33

মনচি আৰু আমোনৰ ৰাজত্ব।

¹মনচিয়ে ৰজা হৈ শাসন ভাৰ লওঁতে তেওঁৰ বয়স আছিল বাৰ বছৰ; তেওঁ যিৰুচালেমত পাঁচপন্ন বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ²আৰু যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আগৰ পৰা যি জাতিসকলক দূৰ কৰিছিল, তেওঁলোকৰ সকলো ঘিণলগা কাৰ্যৰ দৰে তেওঁ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে। ³কিয়নো তেওঁৰ পিতৃ হিষ্টিয়াই ভাঙি পেলোৱা ওখ ঠাইবোৰ তেওঁ পুনৰাই সাজিলে; আৰু তেওঁ বাল দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে যজ্ঞবেদীবোৰ স্থাপন কৰিলে, আচেৰা মুৰ্ত্তিবোৰ সাজিলে আৰু আকাশ-মণ্ডলৰ সকলো বাহিনীসকলৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু সেইবোৰক সেৱা পূজা কৰিলে।

⁴আৰু যিহোৱাই যি গৃহৰ বিষয়ে কৈছিল, বোলে, “মোৰ নাম যিৰুচালেমত চিৰকাললৈকে থাকিব,” যিহোৱাৰ সেই গৃহত তেওঁ কেইটামান বিদেশী দেৱতাৰ যজ্ঞ বেদী নিৰ্মাণ কৰিলে। ⁵এইদৰে তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ দুয়োখন চোতালত আকাশ-মণ্ডলৰ সকলো বাহিনীসকলৰ উদ্দেশ্যে যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিলে। ⁶আৰু তেওঁ নিজৰ সন্তানসকলক হিন্নোমৰ পুতেকৰ উপত্যকাত অগ্নিৰ মাজেদি যাত্ৰা কৰালে; গণকৰ কাৰ্য কৰিলে, লক্ষণ চালে, মায়াকৰ্ম কৰিলে আৰু ভুত-পোহা আৰু গুণমন্ত্ৰ জনাসকলক লগালে। যিহোৱাক বেজাৰ দিবৰ অৰ্থে তেওঁৰ সাক্ষাতে তেওঁ বহুত কু-আচৰণ কৰিলে।

⁷আৰু তেওঁ নিজে কৰা এটা প্ৰতিমা ঈশ্বৰৰ গৃহত স্থাপন কৰিলে। সেই গৃহৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে দায়ুদক আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমনক কৈছিল, বোলে, “ইস্ৰায়েলৰ সকলো ফৈদৰ মাজৰ পৰা এই যি গৃহ আৰু যিৰুচালেম মই মনোনীত কৰিলো, ইয়াত মোৰ নাম চিৰকাললৈকে স্থাপন কৰিম; ⁸আৰু মই তেওঁলোকক দিয়া সকলো আজ্ঞা, অৰ্থাৎ মোচিৰ হতুৱাই দিয়া গোটেই ব্যৱস্থা আৰু বিধি ও শাসন-প্ৰণালীবোৰ যদি তেওঁলোকে পালন কৰে আৰু সেই অনুসাৰে কাৰ্য কৰে, তেনেহলে মই তোমালোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ বাবে নিৰূপণ কৰা দেশৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ ভৰি আৰু নুগুচাম।” ⁹তথাপি মনচিয়ে যিহুদাক আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলক এনেকৈ ভ্ৰান্ত কৰিলে যে, যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আগৰ পৰা যি জাতিবোৰক উচ্ছন্ন কৰিছিল, তেওঁলোকতকৈয়ো অধিক কু-আচৰণ কৰিলে।

¹⁰আৰু যিহোৱাই মনচিক আৰু তেওঁৰ লোকসকলক নানা কথা ক’লে; কিন্তু তেওঁলোকে কোনো মনোযোগ নিদিলে। ¹¹এই কাৰণে যিহোৱাই তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে অচুৰৰ ৰজাৰ সেনাপতি সকলক আনিলে; তেওঁলোকে মনচিক ধৰি হাকোঁতা লগাই শিকলিৰে বান্ধি বাবিললৈ লৈ গ’ল।

¹²তেতিয়া সঙ্কতত পৰি তেওঁ নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত মিনতি কৰিলে আৰু নিজ ওপৰ পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰৰ আগত নিজকে অতিশয় নম্ৰ কৰিলে। ¹³তেওঁ ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু বিনয় কৰিবলৈ ধৰিলে; ঈশ্বৰে তেওঁৰ বিনয় শুনি তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তেওঁক পুনৰাই যিৰুচালেমত তেওঁৰ ৰাজ শাসনলৈ ঘূৰাই আনিলে। তেতিয়া যিহোৱাইহে যে ঈশ্বৰ তাক মনচিয়ে জানিলে।

¹⁴তাৰ পাছত গীহোনৰ পশ্চিমে উপত্যকাত মৎস্য দুৱাৰৰ সোমোৱা ঠাইলৈকে দায়ুদৰ নগৰৰ এক বাহিৰ গড় সাজিলে। আৰু ওফেলৰ চাৰিওফালৰ গড় মেৰামত কৰি তাক অতি ওখ কৰিলে। গড়েৰে আবৃত যিহুদাৰ নগৰবোৰত সেনাপতি সকলক ৰাখিলে। ¹⁵আৰু তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰা বিজাতীয় দেৱতাবোৰ, প্ৰতিমাটো আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰ্বতত আৰু যিৰুচালেমত নিজে নিৰ্মাণ কৰা যজ্ঞবেদিবোৰ গুচাই নগৰৰ বাহিৰলৈ আনি দুৰৈত পেলাই দিলে।

¹⁶তেওঁ যিহোৱাৰ বেদী মেৰামত কৰি তাৰ ওপৰত মঙ্গলাৰ্থক বলি আৰু ধন্যবাদাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিবলৈ যিহুদাক আজ্ঞা দিলে। ¹⁷তথাপি তেতিয়াও লোকসকলে ওখ ঠাইবোৰত বলিদান কৰিছিল যদিও কেৱল তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যেহে কৰিছিল।

¹⁸চোৱা, মনচিৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, নিজ ঈশ্বৰৰ আগত তেওঁ কৰা প্ৰাৰ্থনা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে তেওঁৰ আগত কোৱা দৰ্শকসকলৰ বাক্য, ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা আছে। ¹⁹আৰু তেওঁ কৰা প্ৰাৰ্থনা, সেই প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ হোৱা আৰু তেওঁ কৰা সকলো পাপ আৰু সত্যলঙ্ঘন বিষয় আৰু নম্ৰ হোৱাৰ আগেয়ে তেওঁৰ যি যি ঠাইত ওখ ঠাই সাজিছিল আৰু আচৰা মুৰ্তি ও কটা প্ৰতিমা স্থাপন কৰিছিল, সেই সকলোৰে বিৱৰণ হোজেয়াৰ পুস্তকখনত লিখা আছে। ²⁰পাছত মনচি তেওঁ ওপৰ পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ’ল আৰু লোকসকলে তেওঁৰ ঘৰৰ ভিতৰতে তেওঁক মৈদাম দিলে। তেওঁৰ পুত্ৰ আমোন তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

²¹আমোনে ৰজা হৈ শাসন তাৰ লওঁতে তেওঁৰ বয়স বাইশ বছৰ আছিল। তেওঁ যিৰুচালেমত দুবছৰ কাল ৰাজত্ব কৰিলে। ²²তেওঁৰ বাপেক মনচিয়ে কৰাৰ নিচিনাকৈ তেওঁ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে। তেওঁৰ পিতৃ মনচিয়ে কৰা আটাই কটা-প্ৰতিমাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ বলিদান কৰিলে আৰু সেইবোৰক সেৱা-পূজা কৰিলে। ²³আৰু তেওঁৰ পিতৃ মনচিয়ে যেনেকৈ নিজকে নম্ৰ কৰিছিল, তেনেকৈ তেওঁ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে নিজকে নম্ৰ নকৰিলে। কিন্তু এই আমোনে দোষৰ ওপৰি দোষ কৰিলে।

²⁴পাছত তেওঁৰ দাসসকলে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰি তেওঁৰ গৃহতে তেওঁক বধ কৰিলে। ²⁵কিন্তু দেশৰ লোকসকলে আমোন ৰজাৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰা সকলোকে বধ কৰিলে; আৰু দেশৰ লোকসকলে তেওঁৰ পুত্ৰ যোচিয়াক তেওঁৰ পদত ৰজা পাতিলে।

Chapter 34

যোচিয়াৰ ৰাজত্ব। মন্দিৰ শুচি কৰা। ব্যৱস্থা পুস্তক উলিয়াই পাঠ কৰা।

¹যোচিয়াই ৰজা হৈ শাসন তাৰ লওঁতে তেওঁৰ বয়স আছিল আঠ বছৰ; তেওঁ যিৰুচালেমত একত্ৰিশ বছৰ কাল ৰাজত্ব কৰিছিল। ²যিহোৱাৰ দৃষ্টিত যি ন্যায্য, তেওঁ তাকে কৰিলে; তেওঁ নিজ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ পথত চলিলে, তাৰ পৰা সোঁ কি বাওঁফালে নুঘুৰিলে। ³কিয়নো তেওঁৰ ৰাজত্বৰ অষ্টম বছৰত তেওঁ অলপ বয়সীয়া হৈয়ো, তেওঁৰ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ ঈশ্বৰক বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। দ্বাদশ বছৰত, ওখ ঠাইবোৰ, আচৰা মুৰ্তিবোৰ আৰু কটা আৰু সাঁচত চলা প্ৰতিমাবোৰ গুচাই যিহুদা আৰু যিৰুচালেম শুচি কৰিবলৈ ধৰিলে।

⁴আৰু তেওঁৰ সাক্ষাতে লোকসকলে বাল দেৱতাৰ যজ্ঞবেদিবোৰ ভাঙি পেলালে; সেইবোৰতকৈ ওখ ঠাইত স্থাপন কৰা সূৰ্য্য-প্ৰতিমাবোৰকো তেওঁ কাটি পেলালে; আচৰা মূৰ্ত্তিবোৰ আৰু কটা আৰু সাঁচত চলা প্ৰতিমাবোৰ ভাঙি গুড়ি কৰি, সেইবোৰৰ উদ্দেশ্যে বলিদান কৰাসকলৰ মৈদামৰ ওপৰত সেই ধূলিবোৰ ছটিয়াই পেলালে। ⁵আৰু তেওঁ পুৰোহিতসকলৰ হাড়বোৰ তেওঁলোকৰ যজ্ঞবেদিৰ ওপৰত দগ্ধ কৰিলে আৰু যিহূদা আৰু যিৰূচালেম শুচি কৰিলে।

⁶আৰু তেওঁ মনচিৰ, ইফ্ৰয়িমৰ আৰু চিমিয়োনৰ নগৰে নগৰে নপ্তালীলৈকে সকলো ফালে তেওঁলোকৰ উচ্ছন্ন হোৱা ঠাইত সেইদৰে কৰিলে।

⁷তেওঁ যজ্ঞবেদিবোৰ ভাঙিলে, আচৰা মূৰ্ত্তিবোৰ আৰু কটা-প্ৰতিমাবোৰ গুড়ি কৰিলে আৰু ইস্ৰায়েল দেশৰ সকলো ঠাইৰ আটাইবোৰ সূৰ্য্য-প্ৰতিমাবোৰ কাটি পেলালে। তাৰ পাছত যিৰূচালেমলৈ উলটি আহিল।

⁸তেওঁৰ ৰাজত্বৰ অষ্টাদশ বছৰত, দেশ আৰু গৃহ শুচি কৰাৰ পাছত, তেওঁ নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহ মেৰামত কৰিবৰ বাবে অচলিয়াৰ পুত্ৰ চাফনক, নগৰৰ অধ্যক্ষ মাচেয়াক আৰু যোৱাহজৰ পুত্ৰ যোৱাহ ইতিহাস লিখকক পঠিয়ালে। ⁹এই হেতুকে তেওঁলোকে প্ৰধান পুৰোহিত হিন্দিয়াৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ অনা ৰূপ অৰ্থাৎ লেবীয়া দুৱৰীসকলে মনচি ইফ্ৰয়িম আদি ইস্ৰায়েলৰ অৱশিষ্ট লোকৰ পৰা, গোটেই যিহূদা আৰু বিন্যামীনৰ পৰা আৰু যিৰূচালেম নিবাসীসকলৰ পৰাও গোটাৱা সকলো ৰূপ তেওঁলোকে তেওঁলোকক শোধাই দিলে।

¹⁰তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৃহত নিযুক্ত থকা কাৰ্য চলাওঁতা সকলৰ হাতত তাক দিলে; পাছত কাৰ্য চলাওঁতা সকলে অৰ্থাৎ যিহোৱাৰ গৃহত কাম কৰাওঁতা লোকসকলে সেই গৃহ মেৰামত কৰিবৰ আৰু সুসজ্জিত কৰিবৰ বাবে তাক দিলে, ¹¹অৰ্থাৎ মিস্ত্ৰি আদি ঘৰ সাজোঁতাসকলক কটা-শিল আৰু বৰগাৰ কাঠ কিনিবলৈ আৰু যিহূদাৰ ৰজাসকলে নষ্ট কৰা ঘৰ বোৰৰ বাবে চতি বনাবলৈ সেই ধন দিলে। ¹²আৰু সেই লোকসকলে বিন্যাসীৰূপে কাৰ্য কৰিলে। আৰু মৰাৰীৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ যহৎ আৰু ওবদিয়া এই দুজন লেবীয়া মানুহ তেওঁলোকৰ অধ্যক্ষ আছিল; আৰু কহাতৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ জখৰিয়া, মচুল্লম আৰু বাদ্য বজোৱাত নিপুণ আন আন লেবীয়াসকল কাম চলাবৰ বাবে নিযুক্ত হৈছিল।

¹³তেওঁলোক ভাৰ বওঁতাসকলৰ অধ্যক্ষ আছিল আৰু সকলো বিধৰ কাম কৰোঁতা সকলক চলাইছিল; আৰু লেবীয়া সকলৰ মাজত কোনো কোনো লিখক, কোনো কোনো শাসনকৰ্ত্তা আৰু কোনো কোনো দুৱৰী আছিল।

¹⁴যিহোৱাৰ গৃহলৈ অনা ৰূপ তেওঁলোকে উলিওৱা সময়ত, হিন্দিয়া পুৰোহিতে মোচিয়ে দিয়া যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা পুস্তকখন পালে। ¹⁵আৰু হিন্দিয়াই লিখক চাফনক উত্তৰ দি ক'লে, "মই যিহোৱাৰ গৃহত ব্যৱস্থা পুস্তকখন পালোঁ।" পাছত হিন্দিয়াই সেই ব্যৱস্থা পুস্তকখন চাফনক দিলে।

¹⁶চাফনে আকৌ সেই ব্যৱস্থা পুস্তকখন ৰজাৰ গুৰিলৈ লৈ গ'ল আৰু ৰজাৰ আগত বাতৰি দি ক'লে, "আপোনাৰ এই দাসসকলক আদেশ কৰা সকলো কাৰ্য তেওঁলোকে কৰি আছে।

¹⁷আৰু আপোনাৰ এই দাসসকলে যিহোৱাৰ গৃহত পোৱা সকলো ধন চন্দুকৰ পৰা ঢালি, কাৰ্য্যাধ্যক্ষ আৰু কাম কৰোঁতা সকলৰ হাতত দিলে।"

¹⁸পুনৰ লিখক চাফনে ৰজাক জনালে, বোলে, " পুৰোহিত হিন্দিয়াই মোক এখন পুস্তক দিলে।" তেতিয়া চাফনে ৰজাৰ আগত তাক পাঠ কৰিবলৈ ধৰিলে। ¹⁹তেতিয়া ৰজাই ব্যৱস্থাৰ বাক্যবোৰ শুনাত মাত্ৰকে নিজৰ কাপোৰ ফালিবলৈ ধৰিলে।

²⁰আৰু ৰজাই হিন্দিয়াক, চাফনৰ পুত্ৰ অহীকামত, মীখাৰ পুত্ৰ আপোনক, লিখক চাফনক আৰু ৰজাৰ দাস আচাৰ্য্যক এই আজ্ঞা কৰিলে বোলে, ²¹"তোমালোকে গৈ মোৰ আৰু ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদাৰ মাজত অৱশিষ্ট থকা লোকসকলৰ বাবে পোৱা এই পুস্তকখনৰ বাক্যৰ বিষয়ে যিহোৱাৰ মোৰ বাবে থকা তেওঁৰ কি ইচ্ছা সেই বিষয়ে সোধাগৈ; কিয়নো আমাৰ ওপৰত যিহোৱাই বৰষোৱা ক্ৰোধ অতিশয় ডাঙৰ; কাৰণ ওপৰ-পিতৃসকলে এই পুস্তকত লিখা কোনো বাক্য অনুসাৰে কাম কৰিবৰ অৰ্থে যিহোৱাৰ বাক্য পালন নকৰিলে।"

²²পাছত হিন্দিয়া আৰু ৰজাই আদেশ কৰা সেই লোকসকল হস্তাৰ নাতি তকহঁতৰ পুত্ৰ বস্ত্ৰ-উঁৰালী চল্পুমৰ ভাববাদীনী হলদাৰ ওচৰলৈ গ'ল; (সেই সময়ত তেওঁ যিৰূচালেমৰ দ্বিতীয় ভাগত নিবাস কৰিছিল;) আৰু তেওঁলোকে সেই বিষয়ে তেওঁক ক'লে।

²³তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'মোৰ ওচৰলৈ তোমালোকক পঠোৱা জনক কোৱাগৈ,

²⁴"যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'চোৱা, মই এই ঠাই আৰু ইয়াৰ নিবাসীসকলৰ ওপৰত অমঙ্গল ঘটাম, অৰ্থাৎ যিহূদাৰ ৰজাৰ আগত যি পুস্তক পঢ়া হ'ল, তাৰ মাজত লিখা সকলো শাওঁ লৈ আনিম; ²⁵কাৰণ নিজ নিজ হাতেৰে কৰা সকলো কৰ্মৰ দ্বাৰাই মোক বেজাৰ দিবলৈ, তেওঁলোকে মোক ত্যাগ কৰি ইতৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলালে, এতেকে এই ঠাইৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধাগ্নি বৰষোৱা যাব, নুমুৱা নাযাব।"

²⁶কিন্তু যিহোৱাৰ ইচ্ছা সুধিবলৈ তোমালোকক পঠোৱা যিহূদাৰ ৰজাৰ আগত এই কথা ক'বা, "ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'তুমি যি যি বাক্য শুনিলে সেইবোৰৰ বিষয়ে মোৰ কথা এই, ²⁷এই ঠাই আৰু ইয়াৰ নিবাসীসকলৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ যি বাক্য, তাক তুমি শুনাত মাত্ৰকে ঈশ্বৰৰ আগত তোমাৰ মন কোমল কৰিলা, ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে নিজকে নম্ৰ কৰিলা আৰু নিজ কাপোৰ ফালি মোৰ আগত ক্ৰন্দন কৰিলা আৰু মইয়ো তোমাৰ কথা শুনিলো'-এয়াই হৈছে যিহোৱাৰ ঘোষণা। ²⁸'চোৱা, মই তোমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত তোমাক নিম আৰু তোমাক শান্তিৰে তোমাক মৈদামলৈ নিয়া হ'ব; আৰু মই এই ঠাই আৰু ইয়াৰ নিবাসীসকলৰ ওপৰত যিবোৰ অমঙ্গল ঘটাম, সেইবোৰৰ একোকে তোমাৰ চকুৱে নেদেখিব'।" পাছত তেওঁলোকে উলটি আহি ৰজাক এই বাতৰি দিলে।

²⁹তাৰ পাছত ৰজাই মানুহ পঠিয়াই যিহূদা আৰু যিৰূচালেমৰ বৃদ্ধলোকসকলক গোট খোৱালে। ³⁰তাতে ৰজাই যিহূদাৰ আটাইলোক, যিৰূচালেম নিবাসীসকলক, পুৰোহিতসকল, লেবীয়াসকল আৰু সৰু-বৰ সমুদায় প্ৰজাক লগত লৈ যিহোৱাৰ গৃহলৈ উঠি গ'ল; আৰু যিহোৱাৰ পৰা পোৱা নিয়ম-পুস্তকখনৰ সকলো বাক্য ৰজাই লোকসকলক পঢ়াই শুনোৱালে।

³¹পাছত ৰজাই নিজৰ ঠাইত থিয় হৈ যিহোৱাৰ পাছত চলিবলৈ আৰু সকলো মনেৰে আৰু সকলো প্ৰাণেৰে, তেওঁৰ আজ্ঞা, সাক্ষ্য বাক্য আৰু বিধিবোৰ পালন কৰিবলৈ আৰু সেই পুস্তকখনত লিখা নিয়মটিৰ বাক্য অনুসাৰে কাম কৰিবলৈ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে এটি নিয়ম কৰিলে। ³²আৰু যিৰুচালেম আৰু বিন্যামীনৰ যিমান লোক উপস্থিত আছিল, তেওঁ সেই সকলোকে নিয়মটি পালন কৰিবলৈ অঙ্গীকাৰ কৰালে; তাতে যিৰুচালেমৰ নিবাসীসকলে তেওঁলোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰৰ নিয়মটিৰ অনুসাৰে কাৰ্য কৰিলে। ³³যোচিয়াই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে অধিকাৰ কৰা সকলো দেশৰ পৰা আটাই ঘিণ লগা বস্তুবোৰ দূৰ কৰিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ মাজত থকা সকলো লোকক ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰালে। তেওঁলোকে তেওঁৰ জীৱনৰ সকলো কালত তেওঁলোকৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পাছত চলিবলৈ নেৰিলে।

Chapter 35

যোচিয়াই নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা। মিচৰৰ ৰজাৰ লগত তেওঁৰ যুদ্ধ। তেওঁৰ মৃত্যু।

¹পাছত যোচিয়াই যিৰুচালেমত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিলে; আৰু লোকসকলে প্ৰথম মাহৰ চতুৰ্দশ দিনত নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভেড়া বলি দিলে। ²তেওঁ পুৰোহিত সকলক তেওঁলোকৰ নিজ নিজ কৰিব লগীয়া কামত লগালে আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ সেৱকীয়া কাম কৰিবলৈ তেওঁলোকক আশ্বাস দিলে।

³আৰু যি লেবীয়াসকল গোটেই ইস্ৰায়েলৰ শিক্ষক আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ লোক আছিল, তেওঁলোকক তেওঁ ক'লে, "ইস্ৰায়েলৰ ৰজা দায়ূদৰ পুত্ৰ চলোমনে নিৰ্মান কৰা গৃহত তোমালোকে পবিত্ৰ চন্দুকটো ৰাখা। তোমালোকে নিজৰ কান্ধত আৰু ইয়াক চাৰিওফালে ভাৰ বৈ থাকিব নালাগিব। এতিয়া তোমালোকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ স্তুতি আৰাধনা কৰা আৰু তেওঁৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ সেৱা কৰা।

⁴আৰু তোমালোকে নিজ নিজ পিতৃ-বংশ অনুসাৰে, ইস্ৰায়েলৰ ৰজা দায়ূদে লিখা আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমনে লিখাৰ দৰে পালক্ৰমে নিজক সংগঠিত কৰা।

⁵আৰু তোমালোকৰ ভাই প্ৰজাসকলৰ পিতৃ-বংশৰ অংশ অনুসাৰে তোমালোক পবিত্ৰস্থানত থিয় হোৱা; লোকসকলৰ প্ৰত্যেক অংশৰ বাবে লেবীয়াসকলৰ পিতৃ-বংশৰ এক এক অংশ হ'ব। ⁶তোমালোকে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভেড়া বলি দিয়া আৰু নিজক শুচি কৰা। মোচিৰ দ্বাৰাই কোৱা যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে কাৰ্য কৰিবলৈ নিজৰ ভাইসকলৰ বাবে আয়োজন কৰা।"

⁷যোচিয়াই উপস্থিত হোৱা প্ৰজাসকলৰ সকলোকে কেৱল নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলিদানৰ অৰ্থে জাকৰ পৰা লেখৰ ত্ৰিশ হাজাৰ ভেড়া আৰু ছাগলী পোৱালি দিলে। আৰু তাৰ বাহিৰে তিনি হাজাৰ ভতৰা দিলে; এই সকলোকে ৰজাৰ সম্পত্তিৰ পৰা দিয়া হ'ল। ⁸আৰু তেওঁৰ প্ৰধান লোকসকলে ইচ্ছা মনেৰে লোকসকলক, পুৰোহিতসকলক আৰু লেবীয়াসকলক উৎসৰ্গ কৰিবৰ অৰ্থে পশু দান কৰিলে, বিশেষকৈ হিন্দিয়া, জখৰিয়া আৰু যিহীয়েল, ঈশ্বৰৰ গৃহৰ এই অধ্যক্ষ কেইজনে পুৰোহিতসকলক নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলিদানৰ অৰ্থে দুই হাজাৰ ছশ ভেড়া ও ছাগলী পোৱালি আৰু তিনিশ ষাড় দিলে। ⁹আৰু লেবীয়াসকলৰ অধ্যক্ষ কননিয়া আৰু তেওঁৰ দুজন ভায়েক চময়িয়া আৰু নখনেল আৰু হচবিয়া, যিহীয়েল আৰু যোজাবদ, তেওঁলোকে লেবীয়াসকলক নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলিদানৰ অৰ্থে পাঁচ হাজাৰ ভেড়া ও ছাগলী পোৱালি আৰু পাঁচশ ভতৰা দিলে।

¹⁰এইদৰে সেৱকীয়া কাৰ্যৰ ঠিক ঠাক হোৱাত, ৰজাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে পুৰোহিতসকল নিজ নিজ ঠাইত আৰু লেবীয়াসকল নিজ নিজ পাল অনুসাৰে থিয় হ'ল। ¹¹পাছত নিস্তাৰ-পৰ্বৰ আটাই বলি দিয়া হ'ল, পুৰোহিতসকলে তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা তেজ লৈ ছটিয়ালে আৰু লেবীয়াসকলে পশুবোৰৰ ছাল বখলিয়ালে। ¹²মোচিৰ পুস্তকত লিখাৰ দৰে, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁলোকে প্ৰজাসকলৰ পিতৃ-বংশবোৰৰ অংশ অনুসাৰে সকলোকে দিবৰ কাৰণে, দক্ষ কৰিবলগীয়া ভাগ একুৱাই ল'লে আৰু ষাড়বোৰকো সেই একে দৰেই কৰিলে।

¹³পাছত তেওঁলোকে বিধিমতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলি খৰিকাত লগাই জুইত দিলে। কিন্তু পবিত্ৰীকৃত হিচাপে আন পশুৰ মাংস কেৰাহীত, টোঁত আৰু জকাত সিজালে আৰু সকলো লোকক লৰালৰিকৈ বাঁচি দিলে। ¹⁴পাছত তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ বাবে আৰু পুৰোহিতসকলৰ বাবে আয়োজন কৰিলে; কিয়নো হাৰোণৰ সন্তান পুৰোহিতসকলে হোম-বলিৰ তেলাল অংশ পোৰোঁতে ৰাতিলৈকে লাগি থাকিব লগীয়া হৈছিল। এইদৰে লেবীয়াসকলে নিজৰ আৰু হাৰোণৰ সন্তান পুৰোহিতসকলৰ বাবে আয়োজন কৰিলে।

¹⁵আৰু দায়ূদ, আচফ, হেমন আৰু ৰজাৰ দৰ্শক যিদুথনে আজ্ঞা কৰাৰ দৰে আচফৰ সন্তান গায়ক সকল নিজ নিজ ঠাইত আছিল আৰু দুৱৰীসকল প্ৰত্যেক দুৱাৰত আছিল; নিজ নিজ কাম এৰি যাবলৈ তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজন নহ'ল, কিয়নো তেওঁলোকৰ লেবীয়া ভাইসকলে তেওঁলোকৰ বাবে আয়োজন কৰিছিল।

¹⁶এইদৰে ৰজা যোচিয়াৰ আজ্ঞা অনুসাৰে নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিবলৈ আৰু যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত হোম ৰাখিবলৈ যিহোৱাৰ সকলো সেৱকীয়া কাম সেই দিনাই পৰিপাটিকৈ কৰা হ'ল। ¹⁷এই কাৰণে উপস্থিত থকা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে সেই সময়ত নিস্তাৰ-পৰ্ব কৰিলে আৰু তাৰ পাছত সাত দিনলৈকে খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ উৎসৱ পালন কৰিলে।

¹⁸চমুৱেল ভাববাদীৰ দিনৰে পৰা ইস্ৰায়েলত এনে ধৰণৰ নিস্তাৰ-পৰ্ব কেতিয়াও পালন কৰা নাছিল; আনকি যোচিয়া, পুৰোহিতসকল, লেবীয়াসকল, উপস্থিত হোৱা গোটেই যিহূদা আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলে যেনেকৈ নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰিছিল, ইস্ৰায়েলৰ কোনো ৰজাই তেনেকৈ পালন কৰা নাছিল। ¹⁹যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ অষ্টাদশ বছৰলৈকে এই নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা হ'ল।

²⁰এই সকলোৰে পাছত যোচিয়াই মন্দিৰৰ শৃংখলা আনি ঠিক কৰাত, মিচৰৰ ৰজা নখোৱে ফৰাৎ নদীৰ ওচৰত থকা কৰ্কমীচত যুদ্ধ কৰিবলৈ আহিল, আৰু যোচিয়াই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ যাত্ৰা কৰিলে। ²¹কিন্তু নখোৱে তেওঁৰ দূত পঠিয়াই কৈ পঠিয়ালে, বোলে, “হে যিহূদাৰ ৰজা, তোমাৰ লগত মোৰ কি সম্পৰ্ক আছে? মই আজি তোমাৰ বিৰুদ্ধে অহা নাই; কিন্তু যি বংশৰ লগত মোৰ ৰণ হ’ব, তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে আহিছোঁ। আৰু ঈশ্বৰে মোক ইয়াক বেগাই কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে, মোৰ লগত থকা ঈশ্বৰে তোমাক বিনষ্ট নকৰিবৰ বাবে, তেওঁলৈ হস্তক্ষেপ কৰাৰ পৰা তুমি ক্ষান্ত হোৱা।”

²²তথাপি যোচিয়াই তেওঁৰ পৰা বিমুখ হ’বলৈ অমান্তি হ’ল। তেওঁৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ তেওঁ ছদ্মবেশ ধৰিলে। ঈশ্বৰৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা যি বাক্য নখোৱে কৈছিল, সেই কথা তেওঁ নুশুনিলে; সেই কাৰণে তেওঁ মগিদোৰ উপত্যকাত যুদ্ধ কৰিবলৈ গ’ল।

²³তাতে ধনুৰ্দ্ধৰসকলে ৰজা যোচিয়ালৈ কাঁড় মাৰি আঘাত কৰিলে, তেতিয়া ৰজাই তেওঁৰ দাসসকলক ক’লে, “মোক আঁতৰাই নিয়া; কিয়নো মই বেয়াকৈ আঘাতপ্ৰাপ্ত হ’লোঁ।” ²⁴তেতিয়া তেওঁৰ দাসসকলে ৰথৰ পৰা তেওঁক উলিয়াই তেওঁৰ ওপৰৰি ৰথ এটাত তুলি দিলে। তেওঁলোকে তেওঁক যিৰুচালেমলৈ আনিলে, য’ত তেওঁৰ মৃত্যু হ’ল। তেওঁৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ মৈদামবোৰত তেওঁক মৈদাম দিয়া হ’ল। পাছত সমুদায় যিহূদা আৰু যিৰুচালেমে যোচিয়াৰ কাৰণে শোক কৰিলে।

²⁵আৰু যিৰিমিয়াই যোচিয়াৰ বাবে বিলাপ কৰিলে; তাতে সকলো গায়ক আৰু গায়িকাই নিজ নিজ বিলাপত যোচিয়াৰ বিষয়ে গান কৰে, আজিলৈকে সেই গান চলি আছে। তেওঁলোকে তাকে ইস্ৰায়েলত দৈনন্দিন পালন কৰিবলগীয়া এক নিয়ম কৰিলে; আৰু চোৱা, সেয়ে বিলাপ-পুস্তকখনত লিখা আছে।

²⁶যোচিয়াৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, যিহোৱাৰ ব্যৱস্থাত লিখামতে কৰা তেওঁৰ উত্তম কাৰ্যবোৰ ²⁷আৰু তেওঁৰ আদ্যোপান্ত বিৱৰণ ইস্ৰায়েলৰ আৰু যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা আছে।

Chapter 36

যিহোৱাহজ, যিহোৱাকীম, যিহোৱাখীন আৰু চিদিকিয়াৰ ৰাজত্ব। লোকসকলক বন্দী কৰি নিয়া।

¹পাছত দেশৰ লোকসকলে যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহোৱাহজক লৈ যিৰুচালেমত তেওঁৰ পিতৃৰ পদত ৰজা পাতিলে। ²যোৱাহজে তেইশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ, যিৰুচালেমত তিনি মাহ ৰাজত্ব কৰিলে।

³মিচৰৰ ৰজাই যিৰুচালেমত তেওঁক ৰজাৰ পদৰ পৰা আতৰাই, দেশৰ ওপৰত এশ কিল্লৰ ৰূপ আৰু এক কিল্লৰ সোণ দণ্ড কৰিলে। ⁴তাৰ পাছত মিচৰৰ ৰজাই তেওঁৰ ভায়েক ইলিয়াকীমক যিহূদা আৰু যিৰুচালেমৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে, আৰু তেওঁৰ নাম সলাই যিহোৱাকীম ৰাখিলে। তেতিয়া তেওঁ ইলিয়াকীমৰ ককায়েক যোৱাহজক ধৰি মিচৰলৈ লৈ গ’ল।

⁵যিহোৱাকীমে পঁচিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ, যিৰুচালেমত এঘাৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। তেওঁ তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে।

⁶তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচেৰে আহি তেওঁক আক্ৰমণ কৰি বাবিললৈ লৈ যাবৰ বাবে তেওঁক শিকলিৰে বান্ধিলে। ⁷আৰু নবুখদনেচেৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ কিছু বস্তুও বাবিললৈ লৈ গৈ, বাবিলত নিজৰ মন্দিৰত ৰাখিলে।

⁸চোৱা, যিহোৱাকীমৰ অৱশিষ্ট বৃত্তান্ত, তেওঁ কৰা যিগলগা কাৰ্যবোৰ আৰু তেওঁত পোৱা দোষৰ কথা ইস্ৰায়েলৰ আৰু যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ ইতিহাস-পুস্তকখনত লিখা আছে। পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ যিহোৱাখীন তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল।

⁹যিহোৱাখীনে ওঠৰ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ, যিৰুচালেমত তিনি মাহ দহ দিন ৰাজত্ব কৰিলে। তেওঁ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-অচৰণ কৰিলে।

¹⁰পাছত বছৰৰ আৰম্ভণত নবুখদনেচৰ ৰজাই মানুহ পঠিয়াই, তেওঁক আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ মনমোহা বস্তুবোৰ বাবিললৈ অনালে আৰু যিহূদা আৰু যিৰুচালেমৰ ওপৰত তেওঁৰ সম্বন্ধযুক্ত চিদিকিয়াক ৰজা পাতিলে।

¹¹চিদিকিয়াই একৈশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ, যিৰুচালেমত এঘাৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে। ¹²তেওঁ তেওঁৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে। তেওঁ যিহোৱাৰ বাক্য প্ৰকাশ কৰোঁতা ভাববাদী যিৰিমিয়াৰ আগত নিজকে মন্ত্ৰ নকৰিলে।

¹³আৰু যি ৰজা নবুখদনেচেৰে তেওঁক ঈশ্বৰৰ নামেৰে শপত কৰাইছিল, তেওঁ সেই ৰজাৰ অহিতে বিদ্রোহীও হ’ল। তেওঁৰ ডিঙি খৰ আৰু মন কঠিন কৰি ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰিবলৈ মান্তি নহ’ল। ¹⁴বিশেষকৈ পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ প্ৰধান লোকসকলে আৰু প্ৰজাসকলে জাতিবোৰৰ আটাই যিগলগা কাৰ্যৰ দৰে অনেক সত্য-লঙ্ঘন কৰিলে। আৰু যিহোৱাই যিৰুচালেমত যি গৃহ পবিত্ৰ কৰিছিল, তাক তেওঁলোকে অশুচি কৰিলে।

¹⁵তথাপি তেওঁলোকৰ ওপৰ পিতৃসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজ প্ৰজাসকললৈ আৰু নিজৰ নিবাসৰ ঠাইলৈ মৰম লাগি, অতি যত্নেৰে নিজৰ দূতসকলক তেওঁলোকৰ গুৰিলৈ পঠিয়াই আছিল; ¹⁶কিন্তু তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ দূতসকলক খেঁজেলিয়াইছিল, তেওঁৰ বাক্য তুচ্ছ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ ভাববাদীসকলক সিয়াৰিছিল, সেয়েহে শেষত যিহোৱাৰ ক্ৰোধ নিজ প্ৰজাসকললৈ জ্বলি উঠাত, তাক থমাৰ পৰা আৰু উপায় নাছিল।

- 17 এই হেতুকে তেওঁ কল্দীয়াসকলৰ ৰজাক তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে আনিলে; তেওঁ তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্যধামত তেওঁলোকৰ ডেকাসকলৰ তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে, যুৱক কি যুৱতী, বৃদ্ধ কি অতি লুৰলুৰিয়া বুঢ়া, কালৈকো দয়া নকৰিলে, ঈশ্বৰে তেওঁৰ হাতত সকলোকে শোধাই দিলে।
- 18 আৰু তেওঁ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ সৰু বৰ সকলো বস্তু আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ বহুমূল্য দ্ৰব্য আৰু ৰজাৰ ও তেওঁৰ প্ৰধান লোকসকলৰ বহুমূল্য দ্ৰব্য, এই আটাইবোৰ বাবিললৈ লৈ গ'ল। 19 আৰু তেওঁৰ লোকসকলে ঈশ্বৰৰ গৃহ পুৰি ভষ্ম কৰিলে, যিৰুচালেমৰ গড় ভাঙিলে, তাৰ আটাই অট্টালিকাবোৰ জুইৰে পুৰি পেলালে আৰু তাত থকা সকলো মনোহৰ পাত্ৰবোৰ নষ্ট কৰিলে।
- 20 আৰু তৰোৱালৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা লোকসকলক তেওঁ বাবিললৈ লৈ গ'ল। তাতে পাৰস্য ৰাজ্য স্থাপন নোহোৱালৈকে, সেই লোকসকলক ৰজাৰ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰৰ দাস হৈ থাকিল। 21 যিৰিমিয়াৰ মুখে কোৱা যিহোৱাৰ বাক্য সাক্ষফল কৰিবৰ অৰ্থে, দেশে নিজৰ ভোগ কৰিব লগীয়া বিশ্ৰাম-কাল ভোগ নকৰিলে অৰ্থাৎ লোকসকল তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ সন্তানসকলৰ দাস হৈ থাকিল। সত্তৰ বছৰ পূৰ কৰিবলৈ দেশ নিজৰ উচ্ছন্ন হোৱা সকলো কালত বিশ্ৰাম ভোগ কৰিলে।
- 22 পাছত পাৰস্যৰ ৰজা কোৰচৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰত, যিৰিমিয়াৰ দ্বাৰাই কোৱা যিহোৱাৰ বাক্যৰ সিদ্ধিৰ বাবে, যিহোৱাই পাৰস্যৰ কোৰচ ৰজাৰ মন উদগালে। তেওঁ নিজৰ ৰাজ্যৰ সকলো ফালে ঘোষণা কৰি আৰু জাননী লিখি, এই আজ্ঞা প্ৰচাৰ কৰিলে। তেওঁ ক'লে, 23 "পাৰস্যৰ ৰজা কোৰচে এই কথা কৈছে: স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্য মোক দান কৰিলে। তেৱেঁই যিহুদা দেশৰ যিৰুচালেমত তেওঁৰ বাবে এটা গৃহ নিৰ্মান কৰিবলৈ মোক ভাৰ দিলে। তেওঁৰ সকলো প্ৰজাসকলৰ মাজৰ যি কোনো লোক তোমালোকৰ মাজত আছে, তেওঁৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তেওঁৰ লগত থাকক। আৰু সেই দেশলৈ তেওঁ উঠি যাওঁক।"

ইজ্ৰাৰ পুস্তক।

Book of Ezra

Chapter 1

কোৰচ ৰজাৰ আজ্ঞা-পত্ৰ। ঘূৰি অহা লোকসকলৰ তালিকা।

¹পাৰস্যৰ ৰজা কোৰচৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰত, যিহোৱাই যিৰিমিয়াৰ দ্বাৰা কোৱা বাক্য সিদ্ধ কৰিবৰ বাবে ৰজা কোৰচৰ মন উদগালে। তেওঁ নিজৰ ৰাজ্যৰ সকলো ফালে ঘোষণা কৰিলে, আৰু জাননী লিখি এই আজ্ঞা প্ৰচাৰ কৰিলে যে, ²“পাৰস্যৰ ৰজা কোৰচে, এই কথা কৈছে, স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্য মোক দিলে, আৰু তেওঁ যিহুদা দেশৰ যিৰুচালেমত তেওঁৰ অৰ্থে এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবৰ বাবে মোক নিযুক্ত কৰিলে।

³তেওঁৰ লোকসকলৰ পৰা অহা তোমালোকৰ মাজত যি কোনো লোক ইয়াত আছে, তেওঁৰ ঈশ্বৰ তেওঁৰ লগত থাকক, আৰু যিহুদা দেশৰ যিৰুচালেমলৈ উঠি গৈ, যি জন যিৰুচালেমৰ ঈশ্বৰ, সেই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিব। ⁴ৰাজ্যৰ যিকোনো ঠাইত যি সকল অৱশিষ্ট লোক বাস কৰি আছে, সেই ঠাইৰ লোকসকলে যিৰুচালেমত থকা ঈশ্বৰৰ গৃহৰ অৰ্থে ইচ্ছাকৃত ভাৱে দিয়া দানৰ উপৰিও ৰূপ, সোণ, নানা দ্ৰব্য, আৰু জীৱ-জন্তু দি তেওঁক সহায় কৰক।”

⁵তাৰ পাছত যিহুদা আৰু বিন্যামীনৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ মূল মানুহসকল, লেবীয়াসকলৰ পুৰোহিতসকল আৰু যি সকল লোকৰ আত্মা যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণৰ অৰ্থে যাবলৈ ঈশ্বৰে উদগালে, তেওঁলোক গ’ল। ⁶তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে থকা লোকসকলে ৰূপৰ আৰু সোণৰ সামগ্ৰীসমূহ, দ্ৰব্যসমূহ, জীৱ-জন্তুবোৰ, বহুমূলীয়া বস্তু আৰু ইচ্ছাকৃত ভাৱে দান দি তেওঁলোকে কৰা কাৰ্য্যত সহায় কৰিলে।

⁷নবুখদনেচৰে যিহোৱাৰ গৃহৰ যি সামগ্ৰীসমূহ যিৰুচালেমৰ পৰা আনি নিজৰ দেৱতাৰ গৃহত ৰাখিছিল, সেই সকলো সামগ্ৰী ৰজা কোৰচে মুকলি কৰি দিলে। ⁸এই সামগ্ৰী সমূহ পাৰস্যৰ ৰজা কোৰচে মিত্ৰদাৎ উৰালীৰ হতত দিলে। তেওঁ এইবোৰ গণনা কৰি যিহুদাৰ নেতা চেচবচৰৰ হাতত শোধাই দিলে।

⁹সেই সামগ্ৰী সমূহ সংখ্যা অনুসাৰে এনে ধৰণৰ: সোণৰ চৰিয়া ত্ৰিশখন, ৰূপৰ চৰিয়া এক হাজাৰ, অন্য চৰিয়া উনত্ৰিশখন, ¹⁰সোণৰ বাটি ত্ৰিশটা, ৰূপৰ সৰু বাটি চাৰিশ দহটা, আৰু আন আন সামগ্ৰী এক হাজাৰ। ¹¹সৰ্বমুঠ সোণৰ আৰু ৰূপৰ বস্তু পাঁচ হাজাৰ চাৰিশ আছিল। বন্দীভূত থকা লোকসকলক বাবিলৰ পৰা যিৰুচালেমলৈ ওভতাই অনা সময়ত চেচবচৰে এই সামগ্ৰী সমূহ লগত লৈ আহিল।

Chapter 2

¹যি লোক সকলক ৰজা নবোখদনেচৰে বন্দী কৰি লৈ গৈছিল, তেওঁলোকক বাবিলত বন্দী কৰি ৰাখিছিল। পাছত এই বন্দীভূতৰ পৰা মুকলি হৈ তেওঁলোক নিজৰ নগৰ যিৰুচালেম আৰু যিহুদালৈ উভতি আহিল। ²তেওঁলোক জৰুৱাবিল, যেচুৱা, নহিমিয়া, চৰায়া, ৰিয়েলায়া, মৰ্দখয়, বিলচন, মিম্পৰ, বিগবয়, ৰহুম, আৰু বানা, এওঁলোকৰ লগত আহিল।

ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ লিখিত নথি-পত্ৰ।

³পৰিয়োচৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: দুই হাজাৰ এশ বাসন্তৰ জন। ⁴চফটিয়াৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: তিনিশ বাসন্তৰ জন। ⁵আৰহৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: সাত শ পঁয়সত্তৰ জন, ⁶যেচুৱা আৰু যোৱাবৰ দ্বাৰাই পহং-মোৱাবৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: দুই হাজাৰ আঠ শ বাৰজন।

⁷এলমৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: এক হাজাৰ দুশ চৌৱন জন। ⁸জত্তৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: নশ পঞ্চল্লিশ জন। ⁹জক্কয়ৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: সাত শ ষাঠি জন। ¹⁰বাণীৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা ছশ বিয়াল্লিশ জন।

¹¹বেবয়ৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা ছশ তেইশ জন। ¹²অজগদৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা এক হাজাৰ দুশ বাইশ জন। ¹³অদোনীকামৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: ছশ ছয়ষষ্ঠি জন। ¹⁴বিগবয়ৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: দুই হাজাৰ ছাপন জন।

- 15আদীনৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: চাৰিশ চৌৱন জন। 16হিষ্কিয়াৰ বংশধৰসকলৰ পৰা অহা আটেৰৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: আঠানব্বৈ জন।
 17বেচয়ৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: তিনিশ তেইশ জন। 18যোৰাৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: এশ বাৰ জন।
- 19হাচুমৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: দুশ তেইশ জন। 20গিব্বৰৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: পঞ্চানব্বৈ জন। 21বেংলেহমৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: এশ তেইশ জন। 22নটোফাৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: ছাপন্ন জন।
- 23অনাথোতৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: এশ আঠাইশ জন। 24অজমাবতৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: বিয়াল্লিশ জন। 25কিৰিয়ৎ আৰীম, কফীৰা, আৰু বেৰোতৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: সাতশ তিয়ল্লিশ জন। 26ৰামা আৰু গেবাৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: ছশ একৈশ জন।
- 27মিক্বচৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: এশ বাইশ জন। 28বেংএল আৰু অয়ৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: দুশ তেইশ জন। 29নবোৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: বাৱন জন। 30মগবীচৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: এশ ছাপন্ন জন।
- 31অন্য এজন এলমৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: এক হাজাৰ দুশ চৌৱন জন। 32হাৰীমৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: তিনিশ বিশ জন। 33লোদ, হাদীদ, আৰু ওনোৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: সাতশ পঁচিশ জন।
- 34যিৰীহোৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: তিনিশ পঞ্চল্লিশ জন। 35চনাৱাৰ লোকসকলৰ সংখ্যা: তিনি হাজাৰ ছশ ত্ৰিশ জন।
- 36পুৰোহিতসকল; য়েচুৱাৰ ঘৰৰ পৰা অহা যিদয়াৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: নশ ত্ৰেসত্তৰ জন। 37ইশ্মেৰৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: এক হাজাৰ বাৱন জন। 38পচতুৰৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: এক হাজাৰ দুশ সাতচল্লিশ জন। 39হাৰীমৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: এক হাজাৰ সোতৰ জন।
- 40লেবীয়াসকল: হোদবিয়াৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ পৰা য়েচুৱা আৰু কন্দিয়েলৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: চৌসত্তৰ জন। 41মন্দিৰৰ গায়কসকল: আচফৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: এশ আঠাইশ জন। 42দুৱৰীসকলৰ বংশধৰসকলৰ: চল্লুম, আটেৰ, টল্মোন, অক্কুব, হটীটা, আৰু চোবয় বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: সৰ্ব্বমুঠ এশ উনচল্লিশ জন।
- 43যিসকলক মন্দিৰৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হৈছিল, তেওঁলোক হ'ল: চীহা, হুফা, টকায়োৎ, 44কেৰোচ, চীয়াহা, পাদোন, 45লবানা, হগাবা, অক্কুব, 46হাগব, চল্লয়, আৰু হাননৰ, বংশধৰসকল।
- 47গিদেল, গহৰ, ৰায়া, 48ৰটীন, নকোদা, গজ্জম, 49উজ্জা, পাচেহ, বেচয়, 50অন্না, মিয়ুনীম, আৰু নফুচীমৰ, বংশধৰসকল।
- 51বকবুক, হকুফা, হৰুৰ, 52বল্লোত, মহীদা, হৰ্চা, 53বকোচ, চীচৰা, তেমহ, 54নচীহ, আৰু হটীফাৰ বংশধৰসকল।
- 55চলোমনৰ দাসসকলৰ বংশধৰসকল: চোটয়, হচ্ছোপেৰৎ, পৰুদা, 56খালা, দৰ্কেণ, গিদেল, 57চফটীয়া, হতীল, পোখৰৎ-হতবয়িম, আৰু আমী। এওঁলোকৰ বংশধৰ। 58চলোমনৰ দাসসকলৰ বংশধৰসকল আৰু যিসকলক মন্দিৰৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হৈছিল, তেওঁলোক সৰ্ব্বমুঠ তিনিশ বিৰানব্বৈ জন আছিল।
- 59যিসকল তেল-মেলহ, তেল-হৰ্চা, কৰুৱ, অদ্দন, আৰু ইশ্মেৰ এৰি আহিছিল, কিন্তু তেওঁলোক যিকচালেমত থকা পূৰ্বপুৰুষৰ একো প্ৰমাণ দিব নোৱাৰিছিল। তেওঁলোক হ'ল: 60দলায়াৰ টোবিয়াৰ আৰু নকোদৰ বংশধৰসকলৰ সংখ্যা: ছশ বাৱন জন।
- 61পুৰোহিতসকলৰ বংশধৰসকল: হবয়া, হক্কোচ, আৰু বৰ্জিল্লয় (যিজনে গিলিয়াদৰ বৰ্জিল্লয়ৰ মহিলাৰ মাজৰ এজনীক বিয়া কৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ নামেৰে তেওঁৰ নামাকৰণ হ'ল) 62তেওঁলোকে বংশাৱলীৰ পত্ৰত তেওঁলোকৰ বংশৰ বৃত্তান্ত বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু বিচাৰি নাপালে, সেয়েহে তেওঁলোকক কলুষিত বুলি পুৰোহিত বাবৰ পৰা আঁতৰোৱা হ'ল। 63তেওঁলোকক অধিপতিয়ে কৈছিল, যেতিয়ালৈকে উৰীম আৰু তুম্মিমৰ সৈতে এজন পুৰোহিতে অনুমোদন নকৰে তেতিয়ালৈকে তোমালোকে কিছুমান উৎসৰ্গিত পবিত্ৰ বস্তু নাখাবা।
- 64সৰ্ব্বমুঠ গোটেই দলটোৰ সংখ্যা: বিয়াল্লিশ হাজাৰ তিনিশ ষাঠীজন আছিল; 65তেওঁলোকৰ দাস-দাসী সকলক (তেওঁলোক সাত হাজাৰ তিনিশ সাতত্ৰিশ জন) আৰু তেওঁলোকৰ মন্দিৰৰ গায়ক-গায়িকা সকলক (দুশ জন) অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হোৱা নাছিল।
- 66তেওঁলোকৰ সাতশ চয়ত্ৰিশ টা ঘোঁৰা, দুশ পঞ্চল্লিশটা খচ্চৰ, 67চাৰিশ পঁয়ত্ৰিশ টা উট, আৰু ছয় হাজাৰ সাতশ বিশ টা গাধ আছিল।
- 68যেতিয়া তেওঁলোকে যিকচালেমত থকা যিহোৱাৰ গৃহলৈ গৈছিল, তেতিয়া যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণৰ অৰ্থে সন্মানীয় ব্যক্তিসকলে ইচ্ছাকৃত উপহাৰ দান কৰিছিল। 69তেওঁলোকে নিজৰ শক্তি অনুসাৰে সেই কামৰ বাবে পুঁজিত এষষ্ঠি হাজাৰ সোণৰ মূদ্ৰা (পাৰস্য দেশত প্ৰচলিত মূদ্ৰাৰ পৰিমাণ) পাঁচ হাজাৰ ৰূপৰ মিনা (মূদ্ৰা) আৰু পুৰোহিতে পিন্ধা এশখন বস্ত্ৰ দিলে।
- 70পুৰোহিতসকল, লেবীয়াসকল, লোকসকল, মন্দিৰৰ গায়কসকল আৰু দুৱৰীসকল, আৰু যিসকলক নিজৰ নগৰৰ মন্দিৰৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হৈছিল, তেওঁলোক নিজৰ নগৰবোৰত বাস কৰিছিল। ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক নিজৰ নগৰবোৰত আছিল।

Chapter 3

যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰা। পঁজা-পৰ্ব পালন কৰা। ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা।

¹সপ্তম মাহৰ পাছত, ইস্রায়েলৰ লোকসকল তেওঁলোকৰ নগৰলৈ উভতি আহিল। তেওঁলোকে যেতিয়া এজন মানুহৰ দৰে হৈ যিৰুচালেমত একগোট হৈছিল, তেতিয়া ইস্রায়েলৰ লোকসকল তেওঁলোকৰ নিজৰ নগৰলৈ উভতি আহিছিল। ²যোচাদকৰ পুত্ৰ যেচুৰা আৰু তেওঁৰ পুৰোহিত ভাইসকল, আৰু চল্টীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুৱাবিল আৰু তেওঁৰ ভাইসকল থিয় হ'ল, আৰু ঈশ্বৰৰ লোক মোচিৰ বিধান পুস্তকত লিখা আজ্ঞা অনুসাৰে হোম-বলি উৎসৰ্গৰ অৰ্থে ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰৰ যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিলে।

³দেশৰ লোকসকলৰ কাৰণে আতঙ্কিত হৈ তেওঁলোকে যজ্ঞবেদী তাৰ নিজৰ স্থানত স্থাপন কৰিলে। তেওঁলোকে ৰাতিপুৱা আৰু গধূলী যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল। ⁴লিখা অনুসাৰে তেওঁলোকে পঁজা-পৰ্বও পালন কৰিছিল, আৰু প্ৰতিদিনৰ নিয়ম অনুসাৰে দিনে দিনে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল। ⁵এইদৰে তেওঁলোকে প্ৰতিদিনে, আৰু প্ৰতিমাহে এবাৰ হোম-বলি, নিৰূপিত সকলো পৰ্ব, আৰু ইচ্ছাকৃত দানৰ সৈতে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিছিল।

⁶সপ্তম মাহৰ প্ৰথম দিনৰে পৰা তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ ধৰিছিল। কিন্তু তেতিয়াও যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ ভিত্তিমূল স্থাপিত হোৱা নাছিল। ⁷সেয়ে তেওঁলোকে শিলৰ কাম কৰা লোকসকলক আৰু কাৰিকৰ সকলক ৰূপ দিলে; আৰু পাৰস্যৰ ৰজা কোৰচৰ পৰা লোৱা অনুমতি অনুসাৰে লিবানোনৰ পৰা য়াফোৰ সাগৰৰ তীৰলৈ এৰচ কাঠ আনিবৰ বাবে চীদোনীয়া আৰু তুৰীয়াসকলক আহাৰ, পেয় দ্ৰব্য, আৰু তেল দিলে।

⁸দ্বিতীয় বছৰৰ দ্বিতীয় মাহত তেওঁলোক যিৰুচালেমত থকা ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ অহাৰ পাছত, জৰুৱাবিল, যোচাদকৰ পুত্ৰ যেচুৰা, অৱশিষ্ট পুৰোহিতসকল আৰু লেবীয়াসকল আৰু যিসকল বন্দী অৱস্থাৰ পৰা মুকলি হৈ যিৰুচালেমলৈ আহিছিল, তেওঁলোকে কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। যিহোৱাৰ গৃহৰ কাৰ্য্যৰ তত্ত্বাৱধান কৰিবলৈ বিশ বছৰ আৰু তাতকৈ অধিক বয়সীয়া লেবীয়াসকলক নিযুক্ত কৰিলে। ⁹যেচুৰা আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু ভায়েক-ককায়েকসকল, কদ্মীয়েল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকল, যিহূদাৰ বংশধৰসকলে ঈশ্বৰৰ গৃহত কাম কৰা লোকসকলৰ তত্ত্বাৱধান কৰিছিল। তেওঁলোকৰ সৈতে হেনাদদৰ বংশধৰসকল আৰু তেওঁলোকৰ বংশধৰসকল, আৰু তেওঁলোকৰ লগৰ লেবীয়াসকলো আছিল।

¹⁰গৃহ নিৰ্মাণ কৰোঁতাসকলে যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলে। ইস্রায়েলৰ ৰজা দায়ূদে আজ্ঞা কৰাৰ অনুসাৰে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিবৰ অৰ্থে পুৰোহিতসকলে নিজৰ নিজৰ বস্ত্ৰ পৰিধান কৰিলে, আৰু হাতত তুৰী-বাদ্য ল'লে, আচফৰ পুত্ৰ, আৰু লেবীয়াসকলে হাতত তাল লৈ থিয় হ'ল। ¹¹তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গীত গায় ধন্যবাদ আৰু প্ৰশংসা-স্তুতি কৰি ক'লে, "তেওঁ মঙ্গলময়! ইস্রায়েললৈ তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে।" যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা দেখি তেওঁলোকে আনন্দেৰে উচ্চধ্বনি কৰি যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে।

¹²কিন্তু যিসকলে প্ৰথমবাৰৰ বাবে গৃহৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা নিজ চকুৰে দেখিলে, তেনে বহু পুৰোহিত, লেবীয়া, সন্মানীয় লোক, আৰু বৃদ্ধ লোকে চিঞৰি চিঞৰি কান্দিলে। আনহাতে অনেক লোক আনন্দত উত্তেজিত হ'ল আৰু উচ্চ-স্বৰে জয়-ধ্বনি কৰিলে। ¹³তাৰ ফলত, কান্দোনৰ শব্দৰ কাৰণে লোকসকলে আনন্দ আৰু জয়-ধ্বনিৰ শব্দৰ মাজৰ পাৰ্থক্য বুজি নাপালে। কাৰণ লোকসকলে মহা-আনন্দত কান্দিছিল আৰু শব্দবোৰ বহু দূৰৈৰ পৰা শুনা গৈছিল।

Chapter 4

মন্দিৰ নিৰ্মাণ কাৰ্য্যত নানা জাতিৰ লোকে বাধা দিয়া।

¹বন্দিত্বৰ পৰা উভতি অহা লোকসকলে ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে মন্দিৰ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিছে বুলি যিহূদা আৰু বিন্যামীনৰ কিছুমান শত্ৰুৱে শুনিলে। ²সেয়ে তেওঁলোকে জৰুৱাবিল আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ জাতিৰ মূল লোকসকলৰ কাষ চাপিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকক ক'লে, "আহাঁ আমি তোমালোকৰ সৈতে তোমালোকৰ দৰেই মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰোঁক, আমি তোমালোকৰ ঈশ্বৰক বিচাৰো আৰু অচূৰৰ এচৰ-হন্দোন ৰজাই আমাক এই ঠাইলৈ অনা দিনৰে পৰা আমি সেই ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যেই বলি-দান কৰি আছোঁ।"

³কিন্তু জৰুৱাবিল, যেচুৰা আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষৰ জাতিৰ মূল লোকসকলে ক'লে, "তোমালোক নহয়, কিন্তু আমিহে আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিম। পাৰস্যৰ কোৰচ ৰজাই আদেশ দিয়া অনুসাৰে ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আমি গৃহ নিৰ্মাণ কৰিম।"

⁴সেয়ে দেশৰ লোকসকলে যিহূদাৰ লোকসকলক ভয় দেখুৱাই গৃহ নিৰ্মাণ কাৰ্য্যত বাধা প্ৰয়োগ কৰিলে। ⁵তেওঁলোকৰ অভিপ্ৰায় ব্যৰ্থ কৰিবলৈ তেওঁলোকে পৰমৰ্শদাতাকো উৎকোচ হিচাবে ধন প্ৰদান কৰিছিল। পাৰস্যৰ কোৰচ ৰজাই ৰাজত্ব কৰা দিনলৈকে আৰু পাৰস্যৰ দাৰিয়াবচ

ৰজাৰ ৰাজত্ব সময়লৈকে, তেওঁলোকে এনেদৰে কৰি থাকিল।⁶ তাৰ পাছত অহচবেৰোচ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ আৰম্ভণীতে তেওঁলোকে যিহূদা আৰু যিৰূচালেম-নিবাসীসকলৰ বিৰুদ্ধে এখন অভিযোগ-পত্ৰ লিখিলে।

⁷ অহচবেৰোচ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ সময়ত, সেই বিলম্ব, মিত্ৰদাৎ, টাবেল, আৰু তেওঁৰ সহকাৰীসকলে, পাৰস্যৰ অহচবেৰোচ ৰজালৈ এখন পত্ৰ লিখিলে। সেই পত্ৰ অৰামীয়া ভাষাৰে লিখা আৰু অনুবাদ কৰা আছিল।⁸ ৰহূম সেনাপতি আৰু চিমচয় লিখকেও অতক্ষত্ৰ ৰজালৈ যিৰূচালেমৰ বিষয়ে এইদৰে এখন পত্ৰ লিখিলে।

⁹ তাৰ পাছত ৰহূম, চিমচয়, আৰু তেওঁৰ সহকাৰীসকল দীনায়ীয়া, অফৰ্চৎখীয়া, টৰ্পলীয়া, অফৰ্চীয়া, অৰ্কবীয়া, বাবিলীয়া, চুচনখীয়া, দেহয়ীয়া, আৰু এলমীয়া লোকসকলে এখন পত্ৰ লিখিলে।¹⁰ নদীৰ সিপাৰে থকা দেশৰ অৱশিষ্ট লোকসকলৰ সৈতে তেওঁলোকে মহামহিম মৰ্যাদাৱান অঙ্গল্লৰে চমৰিয়াত বাস কৰিবলৈ বাধ্য কৰোৱা লোকসকলৰ লগত যোগ দিলে।

¹¹ এই খনেই তেওঁলোকে অৰ্তক্ষত্ৰ ৰজালৈ পঠোৱা পত্ৰখনৰ অনুলিপি, “নদীৰ সিপাৰে থকা আপোনাৰ দাসসকলে এই পত্ৰ লিখিছে:

¹² মহাৰাজক জানিবলৈ দিওঁ যে, যি যিহূদীলোকসকল আপোনাৰ পৰা আঁতৰি গৈ, পুনৰ যিৰূচালেমলৈ আহি আমাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহী নগৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। তেওঁলোকে দেৱালবোৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলে আৰু ভিত্তিমূল মেৰামতি কৰিলে।

¹³ এতিয়া ৰজাক জানিবলৈ দিওঁ যে, যদি তেওঁলোকে এই নগৰ নিৰ্মাণ কৰে আৰু দেৱালবোৰ সম্পূৰ্ণ কৰে তেনেহলে, তেওঁলোকে আপোনাক কোনো প্ৰকাৰৰ কৰ-কাটল নিদিব, কিন্তু তেওঁলোকে ৰজাৰ অনিষ্টহে কৰিব।

¹⁴ আমি হ’ল সচাকৈয়ে ৰজা প্ৰসাদৰ নিমখ খাই আছোঁ, সেয়ে ৰজাৰ কোনো অপমান হোৱা চাই থকা আমাৰ পক্ষে উচিত নহয়। এই কাৰণে আমি মহাৰাজক এই কথা জনাইছোঁ।¹⁵ আপোনাৰ পিতৃৰ ইতিহাস-পুস্তকত বিচাৰি চাওক আৰু প্ৰমাণ কৰক যে, এইখন এখন বিদ্ৰোহী নগৰ ই ৰজা আৰু প্ৰদেশবোৰৰ অনিষ্টজনক। ই ৰজা আৰু প্ৰদেশলৈ বহুতো সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিব। বহু আগৰে পৰা বিদ্ৰোহীসকলৰ বাবে এইখন এখন মুখ্য ঠাই। ইয়াৰ বাবেই সেই নগৰখন ধ্বংস হৈছিল।¹⁶ আমি মহাৰাজক জনাও যে, যদি এই নগৰ আৰু তাৰ দেৱাল নিৰ্মাণ কৰা হয় তেনেহ’লে মহা নদীৰ সিপাৰে আপোনাৰ কোনো অস্তিত্ব নাথাকিব।”

¹⁷ ৰজাই ৰহূম, চিমচয়, চমৰিয়াত থকা তেওঁলোকৰ সহকাৰীসকল আৰু নদীৰ সিপাৰে থকা অৱশিষ্ট লোকসকলক উত্তৰ লিখি পঠালে, “তোমালোকৰ মঙ্গল হওক।¹⁸ তোমালোকে মোলৈ পঠোৱা পত্ৰ অনুবাদ কৰি মোৰ আগত পাঢ়ি শুনালে।¹⁹ সেয়ে মই বুজ-বিচাৰ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলোঁ আৰু জানিব পাৰিলোঁ যে, আগৰে পৰাই তেওঁলোক বিদ্ৰোহী আছিল আৰু ৰজাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছিল।

²⁰ পৰাক্ৰমী ৰজাসকলে যিৰূচালেমৰ ওপৰত শাসন কৰিছিল আৰু নদীৰ সিপাৰৰ সকলো বস্ত্ৰৰ ওপৰত অধিকাৰ কৰিছিল। তেওঁলোকক কৰ-কাটল দিছিলে।²¹ এতিয়া, সেই লোকসকলক এই নগৰ নিৰ্মাণ কাৰ্য বন্ধ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিওঁ আৰু যেতিয়ালৈকে মই আজ্ঞা নিদিওঁ তেতিয়ালৈকে তেওঁলোকে নগৰ নিৰ্মাণ কৰিব নোৱাৰে।²² সাৱধান হোৱা, ইয়াক অৱহেলা নকৰিবা। কিয় ৰজাক আঘাত দিবলৈ ক্ষতি বৃদ্ধি কৰিছা?”

²³ যেতিয়া অৰ্তক্ষত্ৰ ৰজাৰ আজ্ঞা ৰহূম, চিমচয়, আৰু তেওঁলোকৰ সহকাৰীসকলৰ আগত পঢ়ি শুনালে, তেওঁলোকে তৎক্ষণাত যিৰূচালেমলৈ গ’ল আৰু যিহূদীসকলক বলেৰে গৃহ নিৰ্মাণ কাৰ্য বন্ধ কৰিলে।²⁴ সেয়ে পাৰস্যৰ ৰজা দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰলৈকে যিৰূচালেমত ঈশ্বৰৰ গৃহৰ নিৰ্মাণৰ কাৰ্য বন্ধ থাকিল।

Chapter 5

মন্দিৰ নিৰ্মাণ কাৰ্য পুনৰ আৰম্ভ কৰা। দেশাধ্যক্ষই পঠোৱা পত্ৰ।

¹ তাৰ পাছত হগ্গয় ভাবাদী আৰু ইন্দোৰ পুত্ৰ জখৰিয়া ভাববাদীয়ে, যিহূদা আৰু যিৰূচালেমত থকা যিহূদী লোকসকলৰ আগত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ নামত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে।² চল্টীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুৱাবিল, আৰু যোচাদকৰ পুত্ৰ য়েচুৱাৰ লগতে যিসকলে তেওঁলোকক উদগণি দিছিল, সেই ভাববাদীসকলৰ সৈতে তেওঁলোকে যিৰূচালেমত ঈশ্বৰৰ গৃহ নিৰ্মাণ কাৰ্য আৰম্ভ কৰিলে।

³ নদীৰ সিপাৰে থকা শাসনকৰ্তা তত্তনয়, চখৰ-বোজনৰ, আৰু তেওঁলোকৰ সহকাৰীসকলে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহি ক’লে, “এই গৃহ সাজিবলৈ আৰু এই দেৱালবোৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ তোমালোকক কোনে আজ্ঞা দিলে?”⁴ তেওঁলোকে পুনৰ ক’লে, “যি লোকসকলে এই গৃহ নিৰ্মাণ কৰি আছে, তেওঁলোকৰ নাম কি?”⁵ কিন্তু ঈশ্বৰৰ দৃষ্টি যিহূদীৰ বৃদ্ধলোকসকলৰ ওপৰত আছিল, আৰু তেওঁলোকে কাৰ্য বন্ধ নকৰিলে। ৰজা দাৰিয়াবচৰ পৰা অহা আজ্ঞালৈ তেওঁলোকে অপেক্ষা কৰিলে।

⁶ এইখন দাৰিয়াবচ ৰজালৈ তত্তনয়, চখৰ-বোজনয়, আৰু তেওঁলোকৰ সহকাৰী কৰ্মচাৰীসকলে লিখা পত্ৰ।⁷ তেওঁলোকে দাৰিয়াবচ ৰজালৈ এখন প্ৰতিবেদন লিখি পঠালে, “আপোনাৰ চাৰিওদিশে মঙ্গল হওক।

⁸মহাৰাজে জ্ঞাত হওঁক, যে, আমি যিহূদাত মহান ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ গৈছিলোঁ। তাক বৰ বৰ শিলেৰে নিৰ্মাণ কৰা হৈছে, আৰু দেৱালত কাঠ লগোৱা হৈছে। এই কাৰ্য্য পুঞ্জানুপুঞ্জ ভাৱে কৰা হৈছে, আৰু তেওঁলোকৰ হাতৰ দ্বাৰাই এই কাৰ্য্য সুন্দৰভাৱে আগবাঢ়ি গৈছে। ⁹আমি বৃদ্ধসকলক সুধিলোঁ, 'এই গৃহ আৰু এই দেৱালবোৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আপোনালোকক কোনে আজ্ঞা দিলে।' ¹⁰লগতে যি সকলে তেওঁলোকক নেতৃত্ব দি আছে সেই লোকসকলৰ নাম জানিবৰ বাবে আমি তেওঁলোকৰ নামো সুধিলোঁ।

¹¹তেতিয়া তেওঁলোকে উত্তৰ দি ক'লে, "স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ যি ঈশ্বৰ তেওঁৰ আমি দাস, আমি এই গৃহ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰি আছোঁ। যি গৃহ বহু বছৰৰ আগতেই ইস্ৰায়েলৰ এজন মহান ৰজাই নিৰ্মাণ কৰি সম্পূৰ্ণ কৰিছিল।

¹²সেয়েহে, যেতিয়া আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে, স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত কৰিছিল তেতিয়া বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰ হাতত ঈশ্বৰে তেওঁলোকক শোধাই দিছিল আৰু ৰজা নবুখদনেচৰে এই গৃহ নষ্ট কৰিছিল আৰু লোকসকলক বাবিললৈ বন্দী কৰি লৈ গৈছিল। ¹³তথাপি, বাবিলৰ কোৰচ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰত, কোৰচ ৰজাই ঈশ্বৰৰ এই গৃহ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আজ্ঞা জাৰি কৰিলে।

¹⁴ঈশ্বৰৰ গৃহৰ যিবোৰ সোণ আৰু ৰূপৰ বস্তু আছিল, সেইবোৰ নবুখদনেচৰে যিক্ৰচালেমৰ মন্দিৰৰ পৰা বাবিলৰ মন্দিৰলৈ লৈ গৈছিল। সেইবোৰো কোৰচ ৰজাই ঘূৰাই দিছিল। তেওঁ নিযুক্ত কৰা অধ্যক্ষ চেচবচৰক সেইবোৰ পুনৰ গতাই দিয়ে। ¹⁵ৰজাই তেওঁক কৈছিল, 'এইবোৰ বস্তু লৈ যোৱা আৰু যিক্ৰচালেমৰ মন্দিৰত ৰাখা। ঈশ্বৰৰ গৃহ সেই ঠাইত পুনৰ নিৰ্মাণ কৰা হওঁক।'

¹⁶তাৰ পাছত চেচবচৰে আহি যিক্ৰচালেমত ঈশ্বৰৰ গৃহৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলে; আৰু এই নিৰ্মাণ কাৰ্য্য আমি কৰি আছোঁ, কিন্তু এতিয়াও সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই।

¹⁷এতিয়া যদি মহাৰাজৰ দৃষ্টিত ভাল দেখে, তেনেহলে কোৰচ ৰজাই যিক্ৰচালেমত ঈশ্বৰৰ গৃহ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়াৰ কথা বিচাৰ কৰিবলৈ মহাৰাজে বাবিলত থকা ৰাজউৰালৰ নথি-পত্ৰৰ বুজ-বিচাৰ কৰি চাওঁক। তাৰ পাছত মহাৰাজে তেওঁৰ সিদ্ধান্ত আমালৈ লিখি পঠাওঁক।"

Chapter 6

দাৰিয়াবচে উত্তৰ দিয়া। মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি সমাপ্ত কৰা। নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা।

¹সেয়ে দাৰিয়াবচ ৰজাই বাবিলৰ ৰাজউৰালত থকা নথি-পত্ৰবোৰ বিচাৰ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ²মাদীয়াৰ অক্সথাত নগৰৰ গড়ত এখন নুৰিওৱা পুথি পোৱা গ'ল; সেই পুথিত এই বিৱৰণ লিখা আছিল:

³"কোৰচ ৰজাৰ প্ৰথম বছৰত, কোৰচ ৰজাই যিক্ৰচালেমত থকা ঈশ্বৰৰ গৃহৰ বিষয়ে এটা আজ্ঞা জাৰি কৰিছিল: 'বলিদানৰ বাবে গৃহটো নিৰ্মাণ কৰা হওঁক। তাৰ দেৱালবোৰৰ ওখ আৰু বহল ষাঠি হাত, ⁴তিনি শাৰী ডাঙৰ শিল আৰু এশাৰী নতুন কাঠৰ সৈতে নিৰ্মাণ কৰা হওক। এই নিৰ্মাণ কাৰ্য্যত ৰজাৰ গৃহৰ পৰা ব্যয় কৰা হওক। ⁵ঈশ্বৰৰ গৃহৰ যিবোৰ সোণ আৰু ৰূপৰ বস্তু নবুখদনেচৰে যিক্ৰচালেমৰ মন্দিৰৰ পৰা উলিয়াই বাবিলৰ মন্দিৰলৈ আনিছিল, সেইবোৰো ঘূৰাই পঠোৱা হওক। সেইবোৰ যিক্ৰচালেমৰ মন্দিৰলৈ পঠোৱা আৰু সেইবোৰ ঈশ্বৰৰ গৃহত জমা কৰা হওক।'

⁶চথৰ-বোজনয়ৰ তন্তনয় আৰু নদীৰ সিপাৰে থকা তোমালোকৰ সহকাৰী কৰ্মচাৰীসকলৰ পৰা আঁতৰি থাকা। ⁷ঈশ্বৰৰ সেই গৃহৰ কাৰ্য্য তোমালোকে এৰি দিয়া। ঈশ্বৰৰ গৃহ অধ্যক্ষ আৰু যিহূদীৰ বৃদ্ধসকলে সেই ঠাইতে নিৰ্মাণ কৰক।

⁸যিসকল যিহূদী বৃদ্ধলোকে ঈশ্বৰৰ সেই গৃহ নিৰ্মাণ কৰি আছে তেওঁলোকৰ বাবে এই সকলো কৰিবলৈ মই তোমালোকক আজ্ঞা দিছোঁ: সেই লোকসকলৰ কাৰ্য্য বন্ধ নহবৰ বাবে নদীৰ সিপাৰৰ ৰাজকৰৰ পৰা ৰজাৰ ধনেৰে তেওঁলোকক হাজিৰা দিয়া হওক। ⁹স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলি দিবলৈ যিক্ৰচালেমৰ পুৰোহিতসকলে আদেশ দিয়া অনুসাৰে প্ৰতিদিনে ক্ষতি নকৰাকৈ যি যি প্ৰয়োজনীয় বস্তু যেনে, দমৰা, মতা ভেড়া বা ভেড়া পোৱালি, ঘেহু, লোণ, দ্ৰাসাৰস, বা তেল, এইসকলো বস্তু তেওঁলোকক দিয়া হওক। ¹⁰স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰলৈ দান দিবলৈ আৰু ৰজা আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ কাৰণে তেওঁলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ তোমালোকে এই দৰে কৰা।

¹¹মই আজ্ঞা কৰিছোঁ, যে, যি কোনোৱে এই আজ্ঞা লঙ্ঘন কৰিব, তাৰ ঘৰৰ চালৰ এডাল কাঠ উলিয়াই আনি তেওঁক তাত আৰি থোৱা হ'ব আৰু সেই দোষৰ বাবে তেওঁৰ ঘৰ জাবৰৰ দ'ম কৰা হ'ব। ¹²যিকোনো ৰজা আৰু প্ৰজাই যিক্ৰচালেমত থকা ঈশ্বৰৰ গৃহৰ এই আজ্ঞা-লঙ্ঘন কৰিব, তেওঁক ঈশ্বৰে উচ্ছন্ন কৰিব। মই দাৰিয়াবচে, এই আজ্ঞা কৰিছোঁ। ইয়াক সম্পূৰ্ণভাৱে পালন কৰা।"

¹³তাৰ পাছত ৰজা দাৰিয়াবচে দিয়া আদেশ অনুসাৰে তন্তনয়, চথৰ-বোজনয়, আৰু তেওঁলোকৰ সহকাৰীসকলে সকলো কাৰ্য্য কৰিলে।

¹⁴সেয়েহে হল্পয় আৰু জখৰিয়া ভাববাদীৰ ভাববাণীৰ নিৰ্দেশ অনুযায়ী যিহূদাৰ বৃদ্ধসকলে নিৰ্মাণ কাৰ্য্য কৰিলে। তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ আৰু কোৰচ, দাৰিয়াবচ, আৰু পাৰস্যৰ ৰজা অতক্ষত্ৰৰ আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে গৃহ নিৰ্মাণ কৰিলে। ¹⁵ৰজা দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ ষষ্ঠ বছৰৰ, অদৰ মাহৰ(মাৰ্চ মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ পৰা এপ্ৰিল মাহৰ পূৰ্ণিমালৈকে) তৃতীয় দিনা এই গৃহ সম্পূৰ্ণ হ'ল।

16ঈশ্বৰৰ এই গৃহ আনন্দেৰে ইস্ৰায়েলৰ লোক, পুৰোহিত, লেবীয়া আৰু বন্দীত্বৰ পৰা অহা লোকসকলে ঈশ্বৰৰ এই গৃহ আনন্দেৰে ঈশ্বৰলৈ উৎসৰ্গা কৰিলে। 17ঈশ্বৰৰ গৃহ উৎসৰ্গ কৰোঁতে এশ দমৰা, এশ মতা ভেড়া, আৰু চাৰিশ ভেড়া পোৱালি, তেওঁলোকে দান দিলে। ইস্ৰায়েলত থকা প্ৰতিটো জাতিৰ বাবে এটা আৰু সকলো ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ বাবে পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে বাৰটা মতা ছাগলীও দান কৰিলে। 18মোচিৰ পুস্তকখনত লিখা অনুসাৰে তেওঁলোকে যিকচালেমত ঈশ্বৰৰ পৰিচৰ্চ্যাৰ অৰ্থে পুৰোহিতসকলক আৰু লেবীয়াসকলক কাৰ্য্যৰ বিভাগ অনুসাৰে নিযুক্ত কৰিলে।

19সেয়ে প্ৰথম মাহৰ চৌদ্ধ দিনৰ দিনা বন্দীত্বৰ পৰা অহা লোকসকলে নিস্তাৰ পৰ্ক পালন কৰিলে। 20পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলে নিজকে শুচি কৰিলে আৰু যি সকল বন্দীত্বৰ পৰা আহিছিল, তেওঁলোক সকলোৰে বাবে নিস্তাৰ-পৰ্কৰ বলি উৎসৰ্গ কৰিলে।

21বন্দীত্বৰ পৰা অহা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল, যিসকলে দেশৰ অশুচি লোকসকলৰ পৰা নিজকে পৃথক কৰি ৰাখিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হৰ্ষধ্বনি কৰিলে, তেওঁলোকে নিস্তাৰ-পৰ্কৰ মাংসৰ কিছু অংশ ভোজন কৰিলে। 22তেওঁলোকে সাত দিনলৈকে খমিৰ নিদিয়া পিঠাৰ পৰ্ক আনন্দেৰে পালন কৰিলে। কিয়নো যিহোৱাই তেওঁলোকলৈ আনন্দ কঢ়িয়াই আনিলে, আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কাৰ্য্যত তেওঁলোকৰ হাত সবল কৰিবৰ অৰ্থে ৰজা অচুৰৰ মন তেওঁলোকলৈ ঘূৰালে।

Chapter 7

ইজ্জাৰ যাত্ৰা। ৰজাই তেওঁক দিয়া ক্ষমতা-পত্ৰ।

1এই সকলো হোৱাৰ পাছত, ৰজা অৰ্তক্ষত্ৰৰ ৰাজত্বৰ সময়ত ইজ্জাৰ বংশধৰসকল, চৰায়া, অজৰিয়া, হিন্কায়া, 2চলুম, চাদোক, অহাটোব, 3অমৰিয়া, অজৰিয়া, মৰায়াং, 4জৰহিয়া, উজ্জী, বুদ্ধি, 5অবিচুৱা, পিনহচ, ইলীয়াজৰ, তাৰ পাছত হাৰোণ প্ৰধান পুৰোহিত।

6ইজ্জা বাবিল ত্যাগ কৰিলে। ঈশ্বৰ যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক দিয়া মোচিৰ বিধান-পুস্তকৰ তেওঁ এজন পাৰ্গত অধ্যাপক আছিল। তেওঁ যি বস্ত্ৰেই খুজিছিল ৰজাই তেওঁক দিছিল, কাৰণ ঈশ্বৰ যিহোৱা তেওঁৰ লগত আছিল। 7ইস্ৰায়েলৰ বংশধৰ সকলৰ কিছুমানক, আৰু পুৰোহিতসকল, লেবীয়াসকল, মন্দিৰৰ গায়কসকল, দুৱৰীসকল, আৰু যি সকলক মন্দিৰৰ পৰিচৰ্চ্যাৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হৈছিল, তেওঁলোকে ৰজা অৰ্তক্ষত্ৰৰ ৰাজত্বৰ সপ্তম বছৰত যিকচালেমলৈ গৈছিল।

8ইজ্জা সেই একে বছৰৰ পঞ্চম মাহত যিকচালেমলৈ গৈ পালে। 9তেওঁ প্ৰথম মাহৰ, প্ৰথম দিনা বাবিল ত্যাগ কৰিছিল। তেওঁৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ দৃষ্টি মঙ্গলময় আছিল আৰু পঞ্চম মাহৰ প্ৰথম দিনা তেওঁ যিকচালেমলৈ গৈ পাইছিল। 10ইজ্জা যিহোৱাৰ বিধান-পুস্তকৰ আজ্ঞাবোৰ অধ্যয়ন আৰু পালন কৰিবলৈ, বিধান-প্ৰণালী আৰু আজ্ঞাবোৰ শিকাবলৈ নিজৰ মন স্থিৰ কৰিলে।

11ৰজা অৰ্তক্ষত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ আজ্ঞাবোৰৰ আৰু বিধানৰ অধ্যাপক পুৰোহিত ইজ্জাক দিয়া আজ্ঞা এইখন: 12“স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ বিধান-পুস্তকৰ অধ্যাপক পুৰোহিত ইজ্জালৈ ৰজাৰো ৰজা অৰ্তক্ষত্ৰৰ নমস্কাৰ। 13মই আজ্ঞা কৰিছোঁ যে, মোৰ ৰাজ্য ইস্ৰায়েলৰ পৰা কোনো এজন লোকে, তেওঁলোকৰ পুৰোহিত ও লেবীয়াসকলৰ লগত যি জনে নিজৰ ইচ্ছাৰে যিকচালেমলৈ যাব খোজে, তেওঁলোকে আপোনাৰ লগত যাব পাৰে।

14ঈশ্বৰৰ বিধান অনুসাৰে যিহুদা আৰু যিকচালেমৰ বিষয়ে সম্পূৰ্ণকৈ বুজি-বিচাৰ ল'বলৈ মই, (ৰজাই) আৰু মোৰ সাতজন পৰামৰ্শদাতাই আপোনাক পঠালে। 15তেওঁলোকে মুক্তভাৱে যিকচালেমত থকা ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰক, আৰু তেওঁৰ গৃহৰ বাবে দিয়া ৰূপ আৰু সোণ, 16লগতে লোক সমূহৰ যোগেদি আৰু পুৰোহিত সকলৰ দ্বাৰাই মুক্তভাৱে যিকচালেমৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ বাবে দিয়া দান আৰু বাবিলৰ লোকসকলে দিয়া সকলো ৰূপ আৰু সোণ লগত লৈ আহিব।

17সেয়েহে আপুনি ষাড়-গৰু, মতা ভেড়া, আৰু ভেড়া পোৱালিবোৰ, ভক্ষ্য ও পেয়-নৈবেদ্যৰ বাবে কিনক। যিকচালেমত থকা আপোনাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ যজ্ঞ-বেদিৰ ওপৰত সেই বোৰ উৎসৰ্গ কৰিব। 18অৱশিষ্ট থকা ৰূপ আৰু সোণেৰে আপুনি আৰু আপোনাৰ ভাইসকলে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসাৰে যি কৰিবলৈ ভাল দেখে তাকে কৰিব।

19আপোনাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰিচৰ্চ্যাৰ অৰ্থে আপোনাক মুক্তভাৱে দিয়া বস্তুবোৰ যিকচালেমত ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে দি দিব। 20তাৰ বাহিৰে আপোনাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ কাৰণে যি প্ৰয়োজনীয় বাকী থাকিব, সেইবোৰ মোৰ ৰাজত্বৰ পৰা খৰচ কৰি কিনি ল'ব।

21মই ৰজা অৰ্তক্ষত্ৰই নদীৰ সিপাৰে থকা সকলো কোষাধ্যক্ষক আজ্ঞা দিছোঁ যে, 'ইজ্জাই তোমালোকৰ পৰা যি বস্তু খুজিব, তোমালোকে তেওঁক সম্পূৰ্ণকৈ দিব। 22এশ কিল্কৰলৈকে ৰূপ, এশ কোৰলৈকে ঘেহু, এশ বটললৈকে দ্ৰাক্ষাৰস, আৰু এশ বটললৈকে তেল, আৰু অপৰিমিতৰূপে লোণ দিব। 23স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাৰ পৰা অহা যিকোনো বস্তু তেওঁৰ গৃহৰ অৰ্থে ভক্তিভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে; কাৰণ তেওঁৰ ক্ৰোধ মোৰ আৰু মোৰ পুত্ৰসকলৰ ৰাজ্যৰ ওপৰত আনিম?

24আমি তেওঁলোকক জনাইছোঁ যে, পুৰোহিত, লেবীয়া, বাদ্যকৰ, দুৱৰী, বা মন্দিৰৰ পৰিচৰ্চ্যাৰ বাবে নিযুক্ত কৰা লোকসকল আৰু ঈশ্বৰৰ গৃহৰ দাসসকলৰ মাজৰ কাৰো ওপৰতেই কোনো প্ৰকাৰৰ কৰ-কাটল ধাৰ্য্য কৰা নহ'ব।

²⁵হে ইজ্জা, আপোনাৰ ঈশ্বৰে আপোনাক দিয়া জ্ঞানেৰে, ঈশ্বৰৰ বিধান জনা এজনক শাসনকৰ্তা আৰু বিচাৰকৰ্তা নিযুক্ত কৰা উচিত, কাৰণ তেতিয়া তেওঁ নদীৰ সিপাৰে থকা লোকসকলক সেৱা কৰিব পাৰিব, আৰু যি সকলে বিধান নাজানে তেওঁলোকক নিশ্চয় শিকোৱাও প্ৰয়োজন।

²⁶যি কোনোৱে ঈশ্বৰৰ বিধান বা ৰজাৰ বিধান সম্পূৰ্ণকৈ পালন নকৰে, তেওঁক প্ৰাণদণ্ডৰ দ্বাৰাই বা দেশান্তৰ কৰাৰ দ্বাৰাই বা সম্পত্তি আটককৰণৰ দ্বাৰাই, বা বন্দী কৰাৰ দ্বাৰাই শাস্তি দিয়া হওক।”

²⁷আমাৰ পূৰ্বপুৰুষৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ প্ৰশংসা হওক; তেওঁ যিৰূচালেমত যিহোৱাৰ গৃহৰ গৌৰৱাধিত কৰিবলৈ এই সকলো ৰজাৰ হৃদয়ত ইচ্ছা স্থাপন কৰিলে, ²⁸আৰু তেৱেঁই ৰজাৰ, তেওঁৰ পৰামৰ্শদাতাসকলৰ, আৰু তেওঁৰ সকলো পৰাক্ৰমী কৰ্মচাৰীসকলৰ আগত মোক বিশ্ৰাসীৰূপে বিস্তৃত কৰিলে। মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ হাত মোৰ লগত থকা বাবে, মই বলৱান হৈছো, আৰু মোৰ লগত যাবলৈ ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা মূল লোকসকলক গোটালোঁ।

Chapter 8

ইজ্জাৰ লগত যোৱা লোকসকলৰ তালিকা। বাটত ঘট ঘটনা।

¹ৰজা অৰ্ৎক্ষত্ৰ ৰাজত্বৰ সময়ত মোৰ সৈতে বাবিল ত্যাগ কৰি যোৱা লোকসকল এওঁলোক। এওঁলোক তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ পৰিয়াল সমূহৰ মুখ্য লোক আছিল। ²পীনহচৰ বংশধৰসকলৰ মাজত গেচোম: ঈখামবৰ বংশধৰসকলৰ মাজত দানিয়েল: দায়ুদৰ বংশধৰসকলৰ মাজত হত্ৰুচ। ³চখনিয়াৰ আৰু পৰিয়োচৰ বংশধৰসকলৰ মাজত জখৰিয়া: তেওঁৰ লগত তালিকাত এশ পঞ্চাশ জন পুৰুষ আছিল।

⁴পহংমোৱাবৰ বংশধৰসকলৰ মাজত জৰহিয়াৰ পুত্ৰ ইলীহোঐনয়। আৰু তেওঁৰ লগত তালিকাত দুশ জন পুৰুষ আছিল। ⁵চখনিয়া বংশধৰসকলৰ মাজত যহজীয়েল। তেওঁৰ লগত তালিকাত তিনিশ জন পুৰুষ আছিল। ⁶আদীনৰ বংশধৰসকলৰ মাজত যোনাথনৰ পুত্ৰ এবদ। তেওঁৰ লগত তালিকাত পঞ্চাশ জন পুৰুষ আছিল। ⁷এলমৰ বংশধৰসকলৰ মাজত অখলিয়াৰ পুত্ৰ যিচয়া। তেওঁৰ লগত তালিকাত সত্তৰজন পুৰুষ আছিল।

⁸চফটিয়াৰ বংশধৰসকলৰ মাজত মীখায়েলৰ পুত্ৰ জবদিয়া। তেওঁৰ লগত তালিকাত আশীজন পুৰুষ আছিল। ⁹যোৱাবৰ বংশধৰসকলৰ মাজত যিহীয়েলৰ পুত্ৰ ওবদিয়া। তেওঁৰ লগত তালিকাত দুশ ওঠৰ জন পুৰুষ আছিল। ¹⁰চলোমীতৰ বংশধৰসকলৰ মাজত যোচিফিয়াৰ পুত্ৰ। তেওঁৰ লগত তালিকাত এশ ষাঠিজন পুৰুষ আছিল। ¹¹বেবয়ৰ বংশধৰসকলৰ মাজত বেবয়ৰ পুত্ৰ জখৰিয়া। তেওঁ লগত তালিকাত আঠাইশ জন পুৰুষ আছিল।

¹²অজগদৰ বংশধৰসকলৰ মাজত হক্কটনৰ পুত্ৰ যোহানন। তেওঁৰ লগত তালিকাত এশ দহ জন পুৰুষ আছিল। ¹³আদোনীকামৰ পাছত অহা বংশধৰসকলৰ মাজত কেইজন লোক আছিল। তেওঁলোকৰ নাম হ’ল: ইলীফেলট, যিয়ুৱেল, আৰু চময়িয়া। তেওঁলোকৰ লগত ষাঠিজন পুৰুষ আহিছিল। ¹⁴বিগবয়ৰ বংশধৰসকলৰ মাজত উথয় আৰু জব্বু। তেওঁৰ লগত তালিকাত সত্তৰজন পুৰুষ আছিল।

¹⁵মই তেওঁলোকক অহবালৈ বৈ যোৱা পানীৰ কাষত একত্ৰিত কৰিলোঁ অৰু আমি তাত তিন দিন ছাউনি পাতি থাকিলোঁ। মই সকলো লোকৰ লগতে আৰু পুৰোহিতসকলৰ মাজত অনুসন্ধান কৰি চালোঁ, কিন্তু লেবী বংশৰ কোনো এজনক তাত বিচাৰি নাপালোঁ। ¹⁶সেয়েহে, ইলীয়েজৰ, অৰীয়েল, চময়িয়া, ইলনাথন, যাৰীব, ইলনাথন, নাথন, জখৰিয়া, আৰু মচুল্লম, এই মুখ্য লোকসকলক তেওঁলোকৰ বাবে পঠালো; যোয়াৰিব আৰু ইলনাথন, এওঁলোক শিক্ষক আছিল, এওঁলোককো মই তেওঁলোকৰ বাবে পঠালোঁ।

¹⁷তাৰ পাছত মই তেওঁলোকক কচিফিয়াৰ মুখ্যলোক ইন্দোৰৰ ওচৰলৈ পঠালোঁ। ইন্দো আৰু তেওঁৰ সম্পৰ্কীয় লোকসকলক কি ক’ব লাগিব, সেই বিষয়ে মই কৈছিলোঁ যে, ‘মন্দিৰৰ যি দাসসকল কাচিফিয়াত বসবাস কৰি আছে, তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে আমাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিয়ক’।

¹⁸যিহেতু ঈশ্বৰৰ কৃপাদৃষ্টি আমাৰ ওপৰত আছিল, সেয়ে আমাৰ বাবে এজন ব্যক্তি পঠাই দিলে, তেওঁৰ নাম চেৰেবিয়া আছিল; তেওঁ এজন বিচক্ষণ ব্যক্তি আছিল। তেওঁ আছিল মহলীৰ বংশধৰ। মহলী আছিল, লেবীৰ পুত্ৰ। লেবী আছিল, ইস্ৰায়েলৰ পুত্ৰ। তেওঁ ওঠৰ জন পুত্ৰ আৰু ভাইসকলক লগত লৈ আহিছিল। ¹⁹তেওঁৰ লগত হচবিয়া আহিছিল। তাতে যিচয়াও আছিল। যিচয়া আছিল মৰাৰীৰ পুত্ৰসকলৰ মাজৰ এজন, তেওঁৰ লগতে তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু ভাইসকলৰ সৈতে সৰ্বমুঠ বিশজন লোক আহিছিল। ²⁰দায়ুদ আৰু তেওঁৰ বিষয়াসকলে লেবীয়াসকলৰ সেৱকীয় কাৰ্যৰে মন্দিৰত পৰিচৰ্যা কৰিবৰ বাবে দুশ বিশজন লোকক নিযুক্ত কৰিছিল। তেওঁলোকক নাম অনুসাৰে নিযুক্ত কৰা হৈছিল।

²¹তাৰ পাছত আমি ঈশ্বৰৰ সন্মুখত নিজকে নম্ৰ কৰিবৰ বাবে অহবা নদীৰ দাঁতিত উপবাস ঘোষণা কৰিলোঁ, তাতে আমি আমাৰ সৰু সকলৰ বাবে আৰু আমাৰ সম্পত্তিৰ বাবে এটা সুবিধাজনক পথ বিচাৰিলো। ²²শত্ৰুৱোৰৰ পৰা আমাক ৰক্ষা কৰিবলৈ মই আমাৰ লগত সৈন্য বা অস্বাৰোহী ৰজাক খুজিবলৈ অত্যন্ত দ্বিধাবোধ কৰিছিলোঁ। আমি ৰজাক কৈছিলোঁ যে, “আমাৰ ঈশ্বৰে, তেওঁক মঙ্গল খোজা সকলৰ ওপৰত তেওঁৰ হাত থাকে, কিন্তু তেওঁক ত্যাগ কৰা সকলৰ ওপৰত তেওঁৰ পৰাক্ৰম আৰু ক্ৰোধ থাকে।” ²³সেয়েহে আমি উপবাস কৰি, আমাৰ ঈশ্বৰৰ আগত সেই বিষয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ, আৰু তেওঁ আমাৰ প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ কৰিলে।

²⁴তাৰ পাছত, মই পুৰোহিত কৰ্মচাৰীসকলৰ পৰা বাৰ জন নিৰ্বাচন কৰিলোঁ: চেৰেবীয়া, হচবিয়া, আৰু তেওঁলোকৰ ভাই সকলৰ মাজত দহজন। ²⁵ৰজা আৰু তেওঁৰ পৰামৰ্শদাতা, কৰ্মচাৰী আৰু ইস্ৰায়েল লোকসকলে আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ অৰ্থে মুক্তভাৱে দিয়া দান, ৰূপ, সোণ, আৰু সকলো বস্তু জুখি তেওঁলোকক দিলোঁ।

²⁶সেয়ে, ছশ পঞ্চাশ কিল্লৰ ৰূপ, এশ কিল্লৰ ৰূপৰ বস্তু, এশ কিল্লৰ সোণ, ²⁷এক হাজাৰ অদৰ্কেণ মূল্যৰ বিশ টা সোণৰ বাটি, আৰু পিতলৰ দুটা ডালকৈ পালিশ কৰা বা নিমজ পাত্ৰ জুখি মই তেওঁলোকক দিলোঁ।

²⁸তাৰ পাছত, মই তেওঁলোকক ক'লোঁ, “আপোনালোক যিহোৱালৈ উৎসৰ্গ হওক, আৰু এই বস্তুবোৰো উৎসৰ্গ কৰক। এই ৰূপ আৰু সোণবোৰ আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ইচ্ছাকৃতভাৱে কৰা দান। ²⁹পুৰোহিত কৰ্মচাৰী, লেবীয়া আৰু যিক্ৰচালেমৰ ইস্ৰায়েল বংশৰ পূৰ্বপুৰুষৰ মুখ্য লোকসকলৰ আগত ঈশ্বৰৰ গৃহৰ কোঁঠালিত জুখি নিদিয়ালৈকে এইবোৰ চাই থাকক আৰু সযতনে ৰাখক।”

³⁰পুৰোহিতসকল আৰু লেবীয়াসকলে ৰূপ, সোণ, আৰু বস্তুবোৰো জুখি গ্ৰহণ কৰি, যিক্ৰচালেমত আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ সেইবোৰ লৈ যাবৰ বাবে আদেশ দিলে।

³¹প্ৰথম মাহৰ দ্বাদশ দিনা, আমি যিক্ৰচালেমলৈ যাবৰ বাবে অহবা নদীৰ পৰা যাত্ৰা কৰিলোঁ। আমাৰ ওপৰত আমাৰ ঈশ্বৰৰ হাত থকা বাবে তেওঁ শত্ৰুবোৰৰ ওপৰত আৰু বাটত খাপ দি থকা ডকাইতসকলৰ হাতৰ পৰা আমাক ৰক্ষা কৰিলে। ³²তাৰ পাছত আমি যিক্ৰচালেম আহি পালোঁ, তাতে তিন দিন থাকিলোঁ।

³³চতুৰ্থ দিনা সেই ৰূপ, সোণ, আৰু বস্তুবোৰ জুখি আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহত উৰিয়াৰ পুত্ৰ মৰেমোৎ পুৰোহিতৰ হাতত গতাই দিলোঁ। তেওঁৰ লগত পীনহচৰ পুত্ৰ ইলিয়াজৰ আছিল, য়েচুৱাৰ পুত্ৰ য়েজাবদ আৰু বিন্নইৰ পুত্ৰ নোৱদিয়া, এওঁলোক লেবীয়া আছিল। ³⁴সকলোবোৰ গণনা কৰি আৰু জুখি গতাই দিয়া হ'ল; সেই সময়ত সকলোবোৰ বস্তুৰ জোখ লিখি থোৱা হ'ল।

³⁵বন্দীত্বৰ পৰা ঘূৰি অহা দেশান্তৰিত লোকসকলে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে হোম বলি উৎসৰ্গ কৰিলে: ইস্ৰায়েলৰ বাবে বাৰটা ষাডগৰু, ছয়ানবৈটা মতা ছাগলী, সাতসত্তৰটা ভেড়া পোৱালি, আৰু পাপাৰ্থক বলিৰ বাবে বাৰটা মতা ছাগলী উৎসৰ্গ কৰিলে। এই সকলোবোৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিয়া হোম-বলি। ³⁶তাৰ পাছত তেওঁলোকে নদীৰ সিপাৰে থকা ৰাজপ্ৰতিনিধি আৰু ৰজাৰ উচ্ছপদত থকা কৰ্মচাৰী সকলক ৰজাৰ আজ্ঞা পত্ৰ দিলে, আৰু তেওঁলোকে লোকসকলক আৰু ঈশ্বৰৰ গৃহত সহায় কৰিলে।

Chapter 9

লোকসকলে কৰা পাপ। ইজ্জাৰ প্ৰাৰ্থনা।

¹সেই সকলো কাৰ্য্য যেতিয়া সমাপ্ত হ'ল, তেতিয়া কৰ্মচাৰীসকলে মোৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “ইস্ৰায়েল লোকসকলে, পুৰোহিতসকলে, আৰু লেবীয়াসকলে আন দেশীয় যিগলগীয়া কাৰ্য্য ত্যাগ কৰা নাই; যেনে কনানীয়া, পৰিভ্জিয়া, যিবুটীয়া, অম্মোনীয়া, মোৱাবীয়া, মিচৰীয়া, আৰু ইমোৰীয়া লোকসকলৰ অতিশয় যিগলগা কাৰ্য্যৰ পৰা নিজকে পৃথকে ৰখা নাই। ²কাৰণ পবিত্ৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ কিছুমান ল'ৰা-ছোৱালীৰ বিবাহত এনেদৰে আন দেশৰ লোকসকলৰ সৈতে সম্বন্ধ স্থাপন কৰে। এই অৱিস্বাসী কাৰ্য্যত কৰ্মচাৰী আৰু মুখ্য লোকসকলে আগভাগ লয়।”

³মই এই কথা শুনি মোৰ কাপোৰ আৰু চোলা ফালিলোঁ, আৰু মোৰ মূৰৰ চুলি ও দাটি ছিঙি যোৱাকৈ টানিলোঁ। তাৰ পাছত লাজত বহি পৰিলোঁ। ⁴অৱিস্বাসী কাৰ্য্যৰ বিষয়ে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে কোৱা কথাত যিসকল লোক ভয়ত কপিছিল তেওঁলোকে মই গধূলীৰ বলিদানৰ সময়লৈকে বহি থকা ঠাইত গোট খালে।

⁵কিন্তু গধূলীৰ বলিদানৰ সময়ত, মই লজ্জিত অৱস্থাৰ পৰা ফটা কাপোৰ আৰু চোলাৰ সৈতে থিয় হৈ মোৰ হাত ওপৰ কৰি ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আঁঠুকাটিলোঁ। ⁶মই কলোঁ, “হে মোৰ ঈশ্বৰ, মই আপোনাৰ সন্মুখত মুখ তুলিবলৈ অতি লজ্জিত আৰু দুখিত হৈছোঁ। কিয়নো আমাৰ অপৰাধবোৰ বৃদ্ধি পাই সীমা চেৰাই গৈছে, আৰু আমাৰ দোষবোৰ বাঢ়ি গৈ আকাশ স্পৰ্শ কৰিছে।

⁷আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ দিনৰে পৰা আজি পৰ্য্যন্ত আমি অতিদোষী হৈ আছোঁ। আমাৰ নানা অপৰাধৰ কাৰণে আমাক, আমাৰ ৰজাসকলক, আৰু আমাৰ পুৰোহিতসকলক এই পৃথিৱীৰ ৰজাসকলে তেওঁলোকৰ তৰোৱালেৰে বন্দীত্ব লৈ নি আমাক লুটদ্রব্যৰ দৰে কৰিলে আৰু আমাৰ মুখ বিৱৰ্ণ হ'বলৈ সোধাই দিলে।

⁸তথাপিও এতিয়া কিছু সময়ৰ কাৰণে, আমাৰ কিছুমান জীৱিত লোকৰ ওপৰত ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ অনুগ্ৰহ অৱস্থিত হ'ল আৰু তেওঁৰ পবিত্ৰ স্থানত নিৰাপদে আমাৰ ভৰি স্থিৰ কৰিলে। ঈশ্বৰে আমাৰ চকু দিগ্ৰিময় কৰা বাবে আৰু আমাক বন্দীত্বৰ পৰা অলপ সকাহ দিয়াৰ কাৰণে এই সকলো হ'ল। ⁹আমি বন্দী হৈ আছিলো, কিন্তু আমাৰ ঈশ্বৰে আমাক নাপাহৰিলে, তেওঁ আমাৰ বাবে বিশ্বাসৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰতিশ্ৰুতি আগবঢ়ালে। আমি ধ্বংস হৈ যোৱা আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহ যাতে পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিব পাৰো, তাৰ বাবে পাৰস্যৰ ৰজাৰ দৃষ্টিত তেওঁ আমাক নতুন শক্তি দিলে। তেওঁ এইদৰে কৰিলে, তাতে আমি যিহূদা আৰু যিক্ৰচালেমত আমাৰ সুৰক্ষাৰ বাবে দেৱাল দিব পাৰিলো।

¹⁰এতিয়া হে আমাৰ ঈশ্বৰ, ইয়াৰ পাছত আমি কি কব পাৰোঁ? কাৰণ আমি আপোনাৰ আজ্ঞাবোৰ এতিয়াও পাহৰি আছোঁ। ¹¹আপুনি আপোনাৰ ভাববাদী দাস সকলক আজ্ঞা দি যেতিয়া কৈছিল যে, এই যি দেশ তোমালোকে আধিকাৰ কৰিবলৈ প্ৰবেশ কৰিছা, সেইয়া অশুচি দেশ। তেওঁলোকৰ অশুচি আৰু ঘিণলগা কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই লোকসকলে ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈকে সমগ্ৰ দেশ দূষিত কৰি তুলিছে। ¹²সেয়ে এতিয়া, তোমালোকৰ ছোৱালীক তেওঁলোকৰ পুত্ৰসকলৰ লগত বিবাহ নিদিবা, আৰু তেওঁলোকৰ ছোৱালীক তোমালোকৰ পুত্ৰলৈ নানিবা। আৰু তেওঁলোকৰ মঙ্গল আৰু উন্নতি নিবিচাৰিবা। সেয়ে তোমালোক বলৱন্ত হোৱা আৰু দেশৰ উত্তম বস্তু ভোগ কৰা, আৰু তোমালোকৰ সন্তানসকলে সদাকালৰ বাবে আধিপত্য লাভ কৰিবলৈ এইদৰে কৰা।

¹³আমাৰ কু-ক্ৰিয়াবোৰৰ আৰু মহাদোষৰ কাৰণে আমালৈ ঘটা সকলো অমঙ্গলৰ পাছত, আমাৰ ঈশ্বৰ যি আপুনি, আপুনি আমাৰ অপৰাধৰ পাবলগা দণ্ড কম কৰি, আমাক জীৱিত কৰি ৰাখিলে। ¹⁴আমি পুনৰ আপোনাৰ আজ্ঞা-লঙ্ঘন কৰিম, আৰু ঘিণলগা কাম কৰা লোকসকলৰ সৈতে বিবাহ কৰিম নে? আমাৰ মাজত অৱশিষ্ট আৰু পলাবলৈ কোনো এজনো নথকাকৈ আপুনি আমাক ক্ৰোধ আৰু সম্পূৰ্ণ ধ্বংস নকৰিব নে?

¹⁵হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি ধৰ্মপৰায়ণ, কাৰণ আজি আমি অতি কম সংখ্যক ৰক্ষা পোৱা লোকহে অৱশিষ্ট আছোঁ। চাওক! আমি আমাৰ দোষেৰে সৈতে আপোনাৰ সাক্ষাতে আছোঁ, ইয়াৰ ফলত আমি কোনেও কোনে এজনো আপোনাৰ সাক্ষাতে থিয় হ'ব নোৱাৰোঁ।”

Chapter 10

লোকসকলে পাপ-স্বীকাৰ কৰি অন্য জাতিৰ মহিলা ত্যাগ কৰা। দোষীসকলৰ তালিকা।

¹এইদৰে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ আগত ইজ্জাই চকুলোৱে প্ৰাৰ্থনা কৰি পাপ স্বীকাৰ কৰিলে। ইস্ৰায়েলৰ সমবেত হোৱা পুৰুষ, মহিলা, সন্তানসকল আহি তেওঁৰ ওচৰত গোট খালে, কাৰণ লোকসকলে অতিশয়ৰূপে ক্ৰন্দন কৰিছিল। ²এলমৰ বংশধৰ যিহীয়েলৰ পুত্ৰ চখনিয়াই ইজ্জাক ক'লে, “আমাৰ ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে আমি বিশ্বাসঘাতক কৰি অন্য জাতিৰ লোকসকলৰ পৰা ছোৱালী বিয়া কৰাই বসবাস কৰি আছোঁ। কিন্তু এই বিষয়ত এতিয়াও ইস্ৰায়েলৰ আশা আছে।

³সেয়েহে আহক, এতিয়া আমাৰ ঈশ্বৰৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হওঁ, ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা অনুসাৰে আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাত যিসকল কম্পমান হৈছে তেওঁলোকৰ পৰামৰ্শ অনুসাৰে সকলো মহিলা আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকলক বাহিৰ কৰি পঠাওঁ, আৰু এই সকলো বিধান অনুযায়ী হওঁক। ⁴উঠক, কাৰণ এই সকলো কাৰ্য আপুনিয়েই কৰি যাব লাগিব, আৰু আমিও আপোনাৰ লগত আছোঁ; সাহিয়াল হওক আৰু এই কাৰ্য্য কৰক।”

⁵তেতিয়া ইজ্জাই উঠিল আৰু সেই বাক্য অনুসাৰে কৰিবলৈ পুৰোহিত কৰ্মচাৰী, লেবীয়া, আৰু সকলো ইস্ৰায়েল লোকসকলক এইদৰে কৰ্য্য কৰিবলৈ শপত খুৱালে। ⁶তাৰ পাছত ইজ্জাই ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰা উঠি আহিল আৰু ইলীয়াচিবৰ পুত্ৰ যিহোহাননৰ কোঠালিলৈ গ'ল। যিসকল লোক বন্দীভূত আছিল তেওঁলোকে অশিৱাসী লোকৰ দৰে কৰা কাৰ্যৰ বাবে শোক কৰিলে আৰু তেওঁ একো ভোজন-পান নকৰিলে।

⁷সেয়ে বন্দীভূতৰ পৰা ঘূৰি অহা সকলো লোকক যিৰুচালেমত গোট খাবলৈ যিহূদা আৰু যিৰুচালেমলৈ তেওঁলোকে বাৰ্তা পঠিয়ালে। ⁸যিসকল লোক কৰ্মচাৰী আৰু বৃদ্ধসকলৰ পৰামৰ্শ অনুযায়ী তিনি দিনৰ ভিতৰত নাহে, তেওঁলোকৰ সকলো সম্পত্তি বৰ্জিত কৰা হ'ব, আৰু বন্দীভূতৰ পৰা অহা লোকসকলৰ সমাজৰ পৰা তেওঁলোকক পৃথক কৰা যাব।

⁹সেয়ে যিহূদাৰ আৰু বিন্যামীনৰ সকলো লোকে তিন দিনৰ ভিতৰত যিৰুচালেমলৈ আহি গোট খালে। নৱম মাহৰ বিশ দিনৰ দিনা, ঈশ্বৰৰ গৃহৰ সন্মুখত সকলো লোক থিয় হ'ল। সেই বাক্য আৰু বৰষুণৰ কাৰণে লোকসকল কঁপি ধৰিলে। ¹⁰তেতিয়া পুৰোহিত ইজ্জাই থিয় হৈ ক'লে, “তোমালোকে নিজেই নিজকে বিশ্বাসঘাত কৰিছা, তোমালোকে অন্য জাতিৰ মহিলাৰ সৈতে বসবাস কৰি, ইস্ৰায়েলৰ দোষ বৃদ্ধি কৰিলা।

¹¹এতিয়া তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৌৰৱ-প্ৰশংসা কৰা আৰু তেওঁৰ ইচ্ছা সিদ্ধ কৰা। দেশৰ লোকসকলৰ পৰা আৰু আন জাতিৰ মহিলাৰ পৰা নিজকে পৃথক কৰা।

¹²গোটেই সমাজে বৰ মাতেৰে উত্তৰ দি ক'লে, “আপুনি কোৱাৰ দৰেই আমি কৰিম। ¹³যদিও তাত অনেক লোক আছিল, আৰু বাৰিষা কাল আছিল। বাহিৰত থিয় হৈ থাকিবলৈ আমাৰ শক্তি নাই, আৰু এইটো এদিন বা দুদিনৰ কাম নহয়, আমি এই বিষয়ত অতিৰিক্তভাৱে অৱহেলা কৰি আহিছোঁ।

¹⁴সেয়ে গোটেই সমাজক আমাৰ কৰ্মচাৰীসকলে প্ৰতিনিধিত্ব কৰক। আমাৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ যেতিয়ালৈকে আমাৰ পৰা দূৰ নহয়, তেতিয়ালৈকে নগৰৰ বৃদ্ধলোক আৰু বিচাৰকৰ্তাসকলে নিৰূপিত কৰা সময়ত যি সকলে অন্য জাতিৰ মহিলাক নগৰবোৰত বসবাস কৰিবলৈ অনুমতি দিছিল, তেওঁলোক আহক।” ¹⁵এই প্ৰস্তাব অচাহেলৰ পুত্ৰ যোনাথন আৰু তিকবাৰ পুত্ৰ যহজিয়াই বিৰোধিতা কৰিলে, আৰু মচলুম আৰু লেবীয়া চৰখয়ে তেওঁলোকক সমৰ্থন কৰিলে।

- ¹⁶সেয়েহে বন্দীত্বৰ পৰা অহা লোকসকলে এই কাৰ্য্য কৰিলে। নিৰ্বাচিত ব্যক্তি ইজ্জা পুৰোহিত, তেওঁলোকৰ বংশৰ জাতি আৰু গৃহত থকা মূখ্য লোকসকল, তেওঁলোকৰ নাম অনুযায়ী দশম মাহৰ প্ৰথম দিনা সেই বিষয়ে বিচাৰ কৰিবলৈ বহিল। ¹⁷প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা তেওঁলোকে অন্য জাতিৰ মহিলাৰ সৈতে বসবাস কৰা লোকসকলৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰি শেষ কৰিলে।
- ¹⁸পুৰোহিতসকলৰ বংশৰ মাজত যি সকলে অন্য জাতিৰ মহিলাৰ সৈতে বসবাস কৰিছিল, তেওঁলোকৰ নাম হ'ল: যোচাদকৰ পুত্ৰ য়েচুৱা আৰু তেওঁৰ ভায়েকসকলৰ মাজত মাচেয়া, ইলীয়েজৰ, যাৰীব, আৰু গদলিয়া। ¹⁹সেই কাৰণে তেওঁলোকে নিজৰ ভাৰ্য্যাক পঠিয়াবলৈ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'ল। তেওঁলোক দোষৰ বাবে জাকৰ পৰা এটা মতা ভেড়া বলিদান কৰিলে।
- ²⁰ইশ্মেৰৰ বংশধৰসকলৰ মাজত হনানী আৰু জবদিয়া। ²¹হাৰীমৰ বংশধৰসকলৰ মাজত মাচেয়া, এলিয়া, চময়িয়া, যিহীয়েল, আৰু উজ্জিয়া। ²²পচহুৰৰ বংশধৰসকলৰ মাজত ইলীয়োঐনয়, মাচেয়া, ইশ্মায়েল, নখনেল, যোজাবদ, আৰু ইলিয়াচ।
- ²³লেবীয়াসকলৰ মাজত যোজাবদ, চিমিয়ি, কলায়া, তেওঁলোক কলীটা, পথৰিয়া, যিহুদা আৰু ইলিয়াজৰ।
- ²⁴গায়ক সকলৰ মাজত ইলিয়াচীব। দুৱৰীসকলৰ মাজত চল্লুম, টেলম আৰু উৰী।
- ²⁵ইশ্ৰায়েলৰ অৱশিষ্ট লোক পৰিয়োচৰ বংশধৰসকলৰ মাজত ৰমিয়া, যিজ্জিয়া, মন্কিয়া, মিয়ামীন, ইলিয়াজৰ, মাঙ্কিয়া আৰু বনয়া।
- ²⁶এলমৰ বংশধৰসকলৰ মাজত মত্তনিয়া, জখৰিয়া, যিহীয়েল, অন্দী, যিৰেমোৎ, আৰু এলিয়া। ²⁷জত্বৰ বংশধৰসকলৰ মাজত ইলিয়োঐনয়, ইলিয়াচীব, মত্তনিয়া, যিৰেমোৎ, জাবদ, আৰু অজীজা। ²⁸বেবয়ৰ বংশধৰসকলৰ মাজত যিহোহানন, হননিয়া, জব্বয়, আৰু অথলয়। ²⁹বাণীৰ বংশধৰসকলৰ মাজত মচুল্লম, মল্লুক, অদায়া, যাচুব, আৰু চাল যিৰেমোৎ।
- ³⁰পহৎ-মোৱাবৰ বংশধৰসকলৰ মাজত অদনা, কলাল, বনয়া, মাচেয়া, মত্তনিয়া, বচলেল, বিনুই, আৰু মনচি। ³¹হাৰিমৰ বংশধৰসকলৰ মাজত ইলীয়েজৰ, যিচিয়া, মন্কিয়া, চময়িয়া, চিমিয়োন, ³²বিন্যামীন, মল্লুক, আৰু চমৰিয়া।
- ³³হাচুমৰ বংশধৰসকলৰ মাজত মত্তনয়, মত্ততা, জাবদ, ইলীফেলট, যিৰেময়, মনচি আৰু চিমিয়ী। ³⁴বাণীৰ বংশধৰসকলৰ মাজত মাদয়, অম্ৰম, উৱেল, ³⁵বনয়া, বেদিয়া, কলুহী, ³⁶বনিয়া, মৰেমোৎ, ইলিয়াচীব,
- ³⁷মত্তনিয়া, মত্তনয়, যাচু, ³⁸বাণী, বিনুই, চিমিয়ী, ³⁹চেলেমিয়া, নাখন, অদায়া, ⁴⁰মকনদবয়, চাচয়, চাৰয়,
- ⁴¹অজবেল, চেলেমিয়া, চমৰিয়া, ⁴²চল্লুম, অমৰিয়া, যোচেফ, ⁴³আৰু নবোৰ বংশধৰসকলৰ মাজত যিহীয়েল, মিত্তিথিয়া, জাবদ, জবীনা, ইদো, যোৱেল, আৰু বনয়া। ⁴⁴এই সকলো লোকৰ অন্য জাতিৰ মহিলা ভাৰ্য্যা আৰু তেওঁলোকৰ কিছুমানৰ সন্তান আছিল।

নেহেমিয়া

Chapter 1

নহিমিয়াৰ মনৰ দুখ আৰু প্ৰাৰ্থনা। হখলিয়াৰ পুত্ৰ নহিমিয়াৰ পুস্তক।

¹হখলিয়াৰ পুত্ৰ নহিমিয়াৰ কথা:

বিশ বছৰৰ কিচেলব মাহত মই চুচন নগৰৰ দুৰ্গত থাকোঁতে, এইদৰে হৈছিল। ²তেতিয়া হনানী নামৰ মোৰ এজন ভাই যিহুদাৰ পৰা কিছুমান লোকৰ সৈতে আহিছিল। মই তেওঁলোকক বন্দীত্বৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা ইহুদী লোকসকলৰ উপৰিও যিসকল ইহুদী লোক তাত আছিল, সেই সকলৰ বিষয়ে আৰু যিৰুচালেম চহৰৰ বিষয়ে সুধিছিলো।

³তেতিয়া তেওঁলোকে মোক ক'লে, “বন্দীত্বৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা লোকসকল সমস্যা আৰু অপমানেৰে জৰ্জৰিত হৈ আছে। কিয়নো যিৰুচালেমৰ দেৱাল ভাঙি মুকলি হৈ আছে আৰু দুৱাৰবোৰ জুইৰে পোৰা হৈছে।”

⁴এই কথা শুনাৰ লগে লগে, মই বহি ক্ৰন্দন কৰিলোঁ, আৰু মই কিছুদিন শোক কৰি লঘোন দি স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ। ⁵মই কলো, “হে যিহোৱা, আপুনি স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ, আপুনি মহান আৰু ঐশ্বৰ্য্যৱান, আপোনাক প্ৰেম কৰোঁতা আৰু আপোনাৰ আজ্ঞা পালন কৰোঁতাসকলে আপোনাৰ নিয়ম আৰু দয়া কেনে মহান।

⁶আপোনাৰ দাস ইস্রায়েলী লোকসকলৰ অৰ্থে মই আপোনাৰ আগত দিনে-ৰাতিয়ে কৰা প্ৰাৰ্থনা শুনক আৰু মোলৈ দৃষ্টি কৰক। আমি আপোনাৰ বিৰুদ্ধে যি পাপ কৰিলোঁ, এনে কি মই, আৰু মোৰ পিতৃ পৰিয়ালেও যি পাপ কৰিলে, তাৰ বাবে মই ইস্রায়েলী লোকসকলৰ হৈ পাপ স্বীকাৰ কৰিছোঁ। ⁷আমি আপোনাৰ বিৰুদ্ধে বহুতো পাপ কৰ্ম কৰিলোঁ, আৰু আপুনি আপোনাৰ দাস মোচিক দিয়া আজ্ঞা, বিধি, আৰু শাসন প্ৰণালীবোৰ পালন নকৰিলোঁ।

⁸বিনয় কৰোঁ, আপুনি আপোনাৰ দাস মোচিক আজ্ঞা কৰা বাক্য সোঁৱৰণ কৰক। আপুনি মোচিক কৈছিল, “যদি তোমালোকে অবিশ্বাসীৰ দৰে কাৰ্য কৰা, মই তোমালোকক দেশৰ মাজত ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম, ⁹কিন্তু যদি তোমালোকে মোলৈ ঘূৰি আহাঁ, আৰু মোৰ আজ্ঞা পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰা, তেন্তে তোমালোকৰ লোকসকল আকাশৰ অন্তৰ্ভাগত ছিন্ন-ভিন্ন হৈ থাকিলেও, মই তাৰ পৰা তেওঁলোকক আনি একগোট কৰিম, আৰু মোৰ নাম চিৰস্থায়ী কৰিবৰ অৰ্থে মই মনোনীত কৰা ঠাইলৈ তেওঁলোকক ঘূৰাই আনিম’।

¹⁰তেওঁলোকেই আপোনাৰ দাস আৰু প্ৰজা, যাক আপুনি আপোনাৰ মহা পৰাক্ৰম আৰু বলৱান হাতেৰে মুক্ত কৰিলে। ¹¹হে যিহোৱা, বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ এই দাসৰ প্ৰাৰ্থনা শুনক, আৰু যিসকলে আপোনাৰ নাম গৌৰৱাধিত কৰি আনন্দিত হয়, তেওঁলোকৰো প্ৰাৰ্থনা শুনক। বিনয় কৰোঁ, আজি আপোনাৰ এই দাসক কৃতকাৰ্য হ’বলৈ দিয়ক, আৰু এই ব্যক্তিৰ সাক্ষাতে তেওঁক অনুগ্ৰহ দান কৰক।”

মই ৰজাৰ পান-পাত্ৰ ধৰোঁতাকপে সেৱা কৰিছিলোঁ।

Chapter 2

নহিমিয়াই যিৰুচালেমলৈ যাত্ৰা কৰা আৰু তাৰ গড় চোৱা।

¹ৰজা অতক্ষত্ৰৰ ৰাজত্বৰ বিশ বছৰৰ নীচান মাহত, তেওঁ দ্ৰাক্ষাৰস বাছি ল’লে, আৰু মই সেই দ্ৰাক্ষাৰস লৈ ৰজাক দিলোঁ। তাৰ আগেয়ে মই ৰজাৰ আগত কেতিয়াও মুখ মলিন কৰা নাই। ²কিন্তু ৰজাই মোক ক’লে, “তোমাৰ মুখ কিয় মলিন হৈছে? তোমাক অসুখীয়া যেন লগা নাই জানো। নিশ্চয় এয়া আন্তৰিক বেদনা।” তেতিয়া মোৰ অতিশয় ভয় লাগিল।

³মই ৰজাক ক’লোঁ, “মহাৰাজ চিৰজীৱি হওক! মোৰ মুখ কিয় মলিন নহ’ব? যিহেতু মোৰ পিতৃসকলৰ মৈদামৰ ঠাই উছন্ন কৰা হ’ল আৰু সেই ঠাইৰ দুৱাৰবোৰ জুইৰে পুৰি ধ্বংস কৰা হ’ল।

⁴তেতিয়া ৰজাই মোক ক’লে, “মই কি কৰাটো তুমি বিচাৰিছা?” সেয়ে মই স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ। ⁵মই ৰজাক উত্তৰ দি কলোঁ, “যদি মহাৰাজে ভাল দেখে, আৰু আপোনাৰ এই দাসে যদি আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাওঁ, তেন্তে আপুনি মোক মোৰ পিতৃসকলৰ মৈদামৰ নগৰ যিহুদালৈ পঠিয়াই দিয়ক, মই তাক পুনৰাই সাজিম।” ⁶ৰজাই মোক উত্তৰ দিলে, (আৰু তেওঁৰ ৰাণীও তেওঁৰ কাষত বহি আছিল), “তুমি কিমান

দিনৰ বাবে যাবা আৰু কেতিয়া উভতি আহিবা?" মই যেতিয়া তেওঁক নিৰূপিত সময়ৰ কথা দিলোঁ, তেতিয়া ৰজাই আনন্দেৰে মোক পঠিয়াই দিলে।

⁷তাৰ পাছত মই ৰজাক ক'লোঁ, "যদি ৰজা এই কথাত সন্তোষ পাইছে, তেনেহলে নদীৰ সিপাৰে থকা দেশাধ্যক্ষসকলৰ বাবে লিখা চিঠি মোক দিব পাৰে, যাতে যিহূদালৈ যাওঁতে তেওঁলোকৰ দেশ পাৰ হ'বলৈ তেওঁলোকে মোক অনুমতি দিয়ে।" ⁸ৰজাৰ বনাঞ্চল ৰখীয়া আচফলৈও এখন চিঠি দিব পাৰে, যাতে মন্দিৰৰ কাষত থকা দুৰ্গৰ দুৱাৰৰ চৌকাঠ, নগৰৰ দেৱাল, আৰু যি গৃহত মই থাকিম সেই সকলোৰ বাবে তেওঁ মোক যেন কাঠ দিয়ে।"

মোৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ মঙ্গলময় হাত থাকাত, ৰজাই মোৰ অনুৰোধবোৰ গ্ৰহণ কৰিলে।

⁹মই নদীৰ সিপাৰে থকা দেশাধ্যক্ষসকলৰ ওচৰলৈ আহিলোঁ আৰু ৰজাৰ পত্ৰবোৰ তেওঁলোকক দিলোঁ। ৰজাই মোৰ লগত সৈন্যসমূহৰ কৰ্মচাৰী আৰু অশ্বাৰোহী পঠাইছিল। ¹⁰ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক সহায় কৰিবলৈ কোনো এজন ব্যক্তি আহি থকা কথা যেতিয়া, হোৰোণীয়া চনবল্লট আৰু আশ্মোনীয়া টোবিয়া দাসে শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে অতিশয় বেজাৰ পালে।

¹¹মই যিৰূচালেমলৈ আহিলোঁ, আৰু তাত তিনি দিন থাকিলোঁ। ¹²মই ৰাতিয়ে উঠিলো, তাত মই আৰু কেইজন মান পুৰুষ মোৰ সৈতে আছিল। যিৰূচালেমৰ অৰ্থে যি কৰিবলৈ মোৰ ঈশ্বৰে মোৰ মনত উদগণি দিলে, সেই কথা মই কাৰো আগত নক'লোঁ। মই উঠি অহা জন্তুটোৰ বাহিৰে আন কোনো জন্তু মোৰ লগত নাছিল।

¹³মই ৰাতিয়ে উপত্যকাৰ দুৱাৰেদি বাহিৰ ওলাই গৈ, যিৰূচালেমৰ ভগা দেৱাল আৰু জুয়ে পোৰা দুৱাৰবোৰ পৰীক্ষণ কৰি নাগ নাদ আৰু গোবৰ-দুৱাৰলৈকে গ'লোঁ। ¹⁴তাৰ পাছত মই ডুমুক-দুৱাৰ আৰু ৰজাৰ পুখুৰীলৈকে গ'লোঁ। মই উঠি যোৱা জন্তুটো যাবৰ বাবে সেই ঠাই অতি ঠেক আছিল।

¹⁵সেয়েহে মই ৰাতি উপত্যকায়েদি ওপৰলৈ উঠি গৈ দেৱাল চালোঁ, আৰু উপত্যকাৰ দুৱাৰেদি সোমাই মই উভতি আহিলোঁ। ¹⁶মই ক'লৈ গৈছিলোঁ, আৰু কি কৰিলোঁ, সেই বিষয়ে শাসনকৰ্তাসকলে জনা নাছিল। তেতিয়ালৈকে মই যিহূদীসকলক, বা পুৰোহিতসকলক, বা প্ৰধান লোকসকলক, বা শাসনকৰ্তাসকলক, বা অৱশিষ্ট যিসকল লোকে কাম কৰিছিল, তেওঁলোককো একো কোৱা নাছিলোঁ।

¹⁷মই তেওঁলোকক ক'লো, "আমি কেনে দুৰৱস্থাত আছোঁ, যিৰূচালেম কেনেকৈ উচ্ছন্ন হৈ পৰি আছে, আৰু তাৰ দুৱাৰবোৰ কেনেকৈ জুয়ে পুৰিলে, সেইবোৰ আপোনালোকে দেখিছে। আহক, আমি যিৰূচালেমৰ দেৱাল পুনৰ নিৰ্মাণ কৰো, তেতিয়া আমি পুনৰ অপমানিত হ'বলৈ কোনো কাৰণ নাথাকিব।" ¹⁸মই তেওঁলোকক ইয়াকো ক'লে যে, "ঈশ্বৰৰ মঙ্গলময় হাত মোৰ ওপৰত আছে;" আৰু ৰজাই মোক যি কথা কৈছিল, সেই কথাও তেওঁলোকক জনালো। তেওঁলোকে ক'লে, "আহক আমি নিৰ্মাণ কাৰ্যৰ বাবে সাজোঁ হওঁহক।" সেয়েহে তেওঁলোকে সেই উত্তম কাৰ্যৰ অৰ্থে নিজৰ হাত সবল কৰিলে।

¹⁹কিন্তু হোৰোণীয়া চনবল্লট, আশ্মোনীয়া টোবিয়া দাস আৰু আৰবীয়া গেচমে এই কথা শুনি আমাক উপহাস কৰিলে; আৰু আমাক হয়জ্ঞান কৰি ক'লে, "তোমালোকে কি কৰি আছা? তোমালোকে ৰজাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছা নে?" ²⁰তেতিয়া মই তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লো, "স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰেই আমাক কৃতকাৰ্য কৰিব। আমি তেওঁৰ দাস আৰু আমি নিৰ্মাণ কাৰ্য কৰিম। কিন্তু যিৰূচালেমত তোমালোকৰ ভাগ কি অধিকাৰ নাই আৰু যিৰূচালেমত ইতিহাসতো তোমালোকৰ কোনো স্বত্ব নাছিল।

Chapter 3

পুনৰ গড় নিৰ্মাণ কৰা।

¹প্ৰধান পুৰোহিত ইলিয়াচীব আৰু তেওঁৰ পুৰোহিত ভাইসকলে উঠি ভেড়া-দুৱাৰ সাজিলে। তেওঁলোকে দুৱাৰবোৰ পবিত্ৰ কৰি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু তাক যথাস্থানত লগালে। এইদৰে তেওঁলোকে এশ টা স্তম্ভ আৰু হননেলৰ স্তম্ভ পবিত্ৰকৃত কৰিলে। ²তেওঁৰ পাছত যিৰীহোৰ লোকসকলে কাম কৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ পাছত ইথীৰ পুত্ৰ জক্কুৰে কাম কৰিলে।

³হচচানাৱাৰ পুত্ৰসকলে মৎস্য-দুৱাৰ সাজিলে। তেওঁলোকে দুৱাৰত চৌকাঠ লগালে, আৰু দুৱাৰত শলখা ও ডাং লগালে। ⁴মৰেমোতে তাৰ পাছৰ অংশ মেৰামতি কৰিলে। তেওঁ উৰিয়াৰ পুত্ৰ আছিল আৰু উৰিয়া হক্কোচৰ পুত্ৰ আছিল। তেওঁলোকৰ পাছত মচুল্লেমে মেৰামতি কৰিলে। তেওঁ বেৰেথিয়াৰ পুত্ৰ আৰু বেৰেথিয়া মচেজবেলৰ পুত্ৰ আছিল। তেওঁৰ পাছত চাদোকে মেৰামতি কৰিলে। তেওঁ বানাৰ পুত্ৰ। ⁵তেওঁলোকৰ পাছত তকোৱা লোকসকলে মেৰামতি কৰিলে, কিন্তু তেওঁলোকৰ তদাৰক কৰোঁতা জনৰ আদেশ তেওঁলোকৰ মুখ্য লোকসকলে অমান্য কৰিলে।

⁶পচেহৰ পুত্ৰ যোয়াদা, আৰু বচোদিয়াৰ পুত্ৰ মচুল্লেমে পুৰণি দুৱাৰ মেৰামতি কৰিলে। তেওঁলোকে চৌকাঠ লগাই তাত দুৱাৰখন লগালে, আৰু শলখা ও ডাং লগালে। ⁷তেওঁলোকৰ পাছত গিবিয়োনীয়াৰ মলটিয়াৰ লগত মৰোণোখীয়াৰ যাদানে মেৰামতি কৰিলে। তেওঁলোক গিবিয়োন আৰু মিস্পাৰ মুখ্য লোক আছিল। নদীৰ সিপাৰে থকা যি প্ৰদেশত দেশাধ্যক্ষ আছিল, সেই খনেই মিস্পা নগৰ।

৪তেওঁৰ পাছত সোণাৰীসকলৰ এজন হৰ্হয়াৰ পুত্ৰ উজ্জীয়েলে মেৰামতি কৰিলে, আৰু তেওঁৰ পাছত গন্ধৰস প্ৰস্তুত কৰোঁতা হননীয়াই মেৰামতি কৰিলে। তেওঁলোকে বহল দেৱাললৈকে যিকচালেম পুনৰ সাজিলে। ৯তেওঁলোকৰ পাছত হৰৰ পুত্ৰ ৰফায়াই মেৰামতি কৰিলে। তেওঁ যিকচালেম জিলাৰ আধা অংশত শাসন কৰিছিল। ১০তেওঁলোকৰ পাছত হৰমফৰ পুত্ৰ যদায়াই নিজৰ ঘৰৰ ওচৰৰ দেৱালৰ অংশ মেৰামতি কৰিলে। তেওঁৰ পাছত হচবনিয়াৰ পুত্ৰ হত্তচে মেৰামতি কৰিলে।

১১হাৰীমৰ পুত্ৰ মন্দিয়া আৰু পহংমোৱাবৰ পুত্ৰ হচুবে আন এটা অংশৰ সৈতে তন্দুৰৰ স্তম্ভ মেৰামতি কৰিলে। ১২তেওঁৰ পাছত যিকচালেম জিলাৰ আধা অংশৰ শাসনকৰ্তা হল্লোহেচৰ পুত্ৰ চল্লুমৰ সৈতে তেওঁৰ জীয়েকসকলে মেৰামতি কৰিলে।

১৩হানুন আৰু জানোহৰ নিবাসীসকলে উপত্যকাৰ দুৱাৰ মেৰামতি কৰিলে। তেওঁলোকে তাক সাজি, তাত দুৱাৰ লগালে, আৰু দুৱাৰত শলখা ও ডাং লগালে। তেওঁলোকে গোবৰ-দুৱাৰলৈকে এক হাজাৰ হাত মেৰামতি কৰিলে।

১৪বেংহক্লেৰম জিলাৰ শাসনকৰ্তা ৰেখবৰ পুত্ৰ মন্দিয়াই গোবৰ-দুৱাৰ মেৰামতি কৰিলে। তেওঁ তাক সাজিলে আৰু তাত দুৱাৰ, শলখা আৰু ডাং লগালে।

১৫মিষ্পা জিলাৰ শাসনকৰ্তা কল-হোজিৰ পুত্ৰ চল্লুনে ভুমুক-দুৱাৰ পুনৰ সাজিলে। তেওঁ তাক সাজি তাৰ ওপৰত ঢাকনি দিলে, আৰু তাত দুৱাৰ, শলখা আৰু ডাং লগালে। তেওঁ যি খটখটীয়েদি দায়ুদৰ নগৰৰ পৰা নামি আহে, তাৰপৰা ৰজাৰ বাৰীৰ ওচৰত থকা চেলাহ পুখুৰীলৈকে দেৱাল সাজিলে।

১৬বেংচুৰ জিলাৰ আধা অংশত শাসন কৰা অজবুকৰ পুত্ৰ নহিমিয়াই দায়ুদৰ মৈদামবোৰৰ ঠাইৰ পৰা, মানুহে খনা পুখুৰীলৈকে, আৰু বীৰপুৰুষ সকলৰ ঘৰলৈকে মেৰামতি কৰিলে। ১৭তেওঁৰ পাছত লেবীয়াসকলৰ সৈতে বানীৰ পুত্ৰ ৰহমে মেৰামতি কৰিলে। তেওঁৰ পাছত কয়ীলা জিলাৰ আধা অংশৰ শাসনকৰ্তা হচবিয়াই নিজৰ জিলাৰ অৰ্থে মেৰামতি কৰিলে।

১৮তেওঁৰ পাছত তেওঁলোকৰ দেশীয়লোকসকলৰ সৈতে কয়ীলা জিলাৰ আধা অংশৰ শাসনকৰ্তা হেনাদদৰ পুত্ৰ বকয়ে মেৰামতি কৰিলে।

১৯তেওঁৰ পাছত মিষ্পাৰ শাসনকৰ্তা যেচুৱাৰ পুত্ৰ এজৰে অস্ত-গৃহৰ বিপৰীতে উঠি যোৱা বাটৰ আন এটা অংশৰ দেৱালৰ বাহিৰ ফালে দিয়া আলমৰ মেৰামতি কৰিলে।

২০তেওঁৰ পাছত জকয়ৰ পুত্ৰ বাৰুকে অতি আগ্ৰহেৰে আলমৰ পৰা প্ৰধান পুৰোহিত ইলিয়াচীবৰ ঘৰৰ দুৱাৰলৈকে এটা অংশ মেৰামতি কৰিলে।

২১তেওঁৰ পাছত মৰেমোতে, যিজন উৰিয়াৰ পুত্ৰ আছিল, আৰু উৰিয়া হক্কোচৰ পুত্ৰ। সেই মৰেমোতে ইলিয়াচীবৰ ঘৰৰ দুৱাৰৰ পৰা ইলিয়াচীবৰ ঘৰৰ শেষলৈকে এটা অংশ মেৰামতি কৰিলে।

২২তেওঁৰ পাছত যিকচালেমৰ চাৰিও সীমাৰ পৰা অহা লোকসকল আৰু পুৰোহিতসকলে মেৰামতি কৰিলে। ২৩তেওঁলোকৰ পাছত বিন্যামীন আৰু হচুবে নিজৰ ঘৰৰ বিপৰীতে মেৰামতি কৰিলে। তেওঁলোকৰ পাছত অণিয়াৰ পুত্ৰ মাচেয়া, মাচেয়াৰ পুত্ৰ অজৰিয়াই নিজৰ ঘৰৰ ওচৰত মেৰামতি কৰিলে। ২৪তেওঁৰ পাছত হেনাদদৰ পুত্ৰ বিনুয়ে অজৰিয়াৰ ঘৰৰ পৰা আলমলৈকে এটা অংশ মেৰামতি কৰিলে।

২৫উজয়ৰ পুত্ৰ পাললে আলমৰ বিপৰীতে ওপৰ ফালে ৰজাৰ গৃহৰ পৰা স্তম্ভৰ প্ৰহৰীৰ চোতাললৈকে মেৰামতি কৰিলে। তেওঁৰ পাছত পৰিয়োচৰ পুত্ৰ পদায়াই মেৰামতি কৰিলে। ২৬তাৰ পাছত ওফেলত থকা মন্দিৰৰ দাসসকলে পূব-দিশে জল-দুৱাৰৰ বিপৰীতে থকা প্ৰকল্পৰ স্তম্ভলৈকে মেৰামতি কৰিলে। ২৭তেওঁৰ পাছত তকোৱাৰ লোকসকলে বাহিৰ ফালে থকা বৃহৎ স্তম্ভৰ বিপৰীতে ওফেলৰ দেৱাললৈকে আন এটা অংশ মেৰামতি কৰিলে।

২৮অশ্ব-দুৱাৰৰ ওপৰ ফালৰ পৰা প্ৰতিজন পুৰোহিতে নিজৰ নিজৰ ঘৰৰ বিপৰীতে মেৰামতি কৰিলে। ২৯তেওঁলোকৰ পাছত ইম্মেৰৰ পুত্ৰ চাদোকে নিজৰ ঘৰৰ বিপৰীতে থকা এটা অংশ মেৰামতি কৰিলে। তেওঁৰ পাছত পূব দুৱাৰৰ ৰখীয়া চখনিয়াৰ পুত্ৰ চময়িয়াই মেৰামতি কৰিলে।

৩০তেওঁৰ পাছত চেলেমিয়াৰ পুত্ৰ হননিয়া আৰু চালফৰ ষষ্ঠ পুত্ৰ হানুনে আন এটা অংশ মেৰামতি কৰিলে। তেওঁৰ পাছত বেৰেথিয়াৰ পুত্ৰ মচুল্লমে নিজৰ কোঠালিৰ বিপৰীতে মেৰামতি কৰিলে।

৩১তেওঁৰ পাছত সোণাৰী মন্দিয়াই মন্দিৰৰ দাস সকলৰ আৰু বণিকসকলৰ সাক্ষাত কৰা দুৱাৰৰ বিপৰীতে, চুকৰফালে ওপৰত থকা কোঠালৈকে মেৰামতি কৰিলে। ৩২চুকৰফালে থকা ওপৰৰ কোঠা আৰু ভেড়া-দুৱাৰৰ মাজৰ অংশ সোণাৰি আৰু বণিকসকলে মেৰামতি কৰিলে।

Chapter 4

শত্ৰুবোৰক বাধা দিয়া আৰু তাৰ প্ৰতিকাৰ।

¹তাৰ পাছত চনবল্লটে যেতিয়া আমি দেৱাল নিৰ্মাণ কৰাৰ কথা শুনিলে তেতিয়া তেওঁ ক্ৰোধত প্ৰজ্বলিত হৈ যিহুদীসকলক বিদ্ৰূপ কৰিলে।

²চমৰীয়া সৈন্যৰ আৰু তেওঁৰ ভাইসকলৰ উপস্থিতিত তেওঁ ক'লে, “সেই দুৰ্বল যিহুদীসকলে কি কৰি আছে? তেওঁলোকে নিজৰ বাবে পুনৰ নগৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নে? তেওঁলোকে বলিদান কৰিব নে? তেওঁলোকে একেদিনাই সেই কাম শেষ কৰিব নে? পোৰা ভগ্নস্তুপৰ তেওঁলোকে শিলবোৰক জীৱন্ত কৰিব নে?” ³তেতিয়া তেওঁৰ সৈতে আম্মোনীয়া টোবিয়া আছিল আৰু তেওঁ ক'লে, “তেওঁলোকে যি দেৱাল সাজিছে, তাৰ ওপৰত যদি এটা শিয়ালো উঠে, তেন্তে তেওঁলোকৰ সেই শিলাময় দেৱাল ভাঙি পৰিব!”

⁴হে আমাৰ ঈশ্বৰ শূনা, কিয়নো আমি ঘৃণিত হৈছোঁ। তেওঁলোকৰ উপসাহ তেওঁলোকলৰ ওপৰতে পৰক আৰু তেওঁলোক যি দেশত বন্দিভূত আছিল, তাত লুট কৰি নিয়া বস্ত্ৰৰ দৰে থাকিবলৈ দিয়ক। ⁵তেওঁলোকৰ অপৰাধ ঢাকি নাৰাখিব আৰু তেওঁলোকৰ পাপ আপোনাৰ আগৰ পৰা মচি নেপেলাব, কিয়নো তেওঁলোকে দেৱাল সজা সকলৰ খং উঠাবলৈ উত্তেজিত কৰিছে। ⁶সেয়ে আমি দেৱাল সাজিলোঁ, আৰু লোকসকলে আগ্ৰহৰে দেৱালবোৰ যোৰা লগাই দেৱালৰ উচ্ছতাৰ আধালৈকে মেৰামতি কৰিলে।

⁷যিৰুচালেমৰ দেৱাল মেৰামত কৰা কাম চলি আছে, আৰু তাৰ ভগা ঠাইবোৰ বন্ধ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা হৈছে, ইয়াকে শুনি চনবল্লট আৰু টোবিয়াই, আৰু আৰাবীয়া, আম্মোনীয়া, আৰু অচদোদীয়াৰ লোকসকল অতিশয় ক্ৰোদ্ধাশ্বিত হ'ল। ⁸তেওঁলোকে যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ আৰু তাত বিসংগতিৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ সকলোৱে একগোট হৈ চক্ৰান্ত কৰিলে। ⁹কিন্তু আমি আমাৰ ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ আৰু তেওঁলোকৰ ভাবুকিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে দিনে ৰাতিয়ে প্ৰহৰী নিযুক্ত কৰিলোঁ।

¹⁰তাৰ পাছত যিহুদাৰ লোকসকলে ক'লে, “তাত বহুতো ভগ্নস্তুপ আছে আৰু ভাৰ বোৱাসকলৰ শক্তি হ্রাস পোৱা কাৰণে আমি পুনৰ দেৱাল সাজিবলৈ অক্ষম হৈছোঁ।”

¹¹আমাৰ শত্ৰুবোৰে ক'লে, “আমি তেওঁলোকৰ মাজত সোমাই তেওঁলোকক বধ কৰি কাম বন্ধ নকৰালৈকে তেওঁলোকে নাজানিব আৰু নেদেখিবও।”

¹²সেই সময়ত তেওঁলোকৰ ওচৰত থকা যিহুদীসকলে সকলো দিশৰ পৰা আহি তেওঁলোকে আমাৰ বিৰুদ্ধে কৰা আচনিৰ বিষয়ে আমাক দহবাৰলৈকে সতৰ্ক কৰি ক'লে। ¹³সেয়েহে মই দেৱালৰ তলভাগৰ মুকলি অংশত স্থিতি ললোঁ। মই প্ৰতি পৰিয়ালক নিজৰ নিজৰ স্থান দিলোঁ। তেওঁলোকৰ তৰোৱাল, যাঠী, আৰু ধনু আছিল। ¹⁴মই চাই, থিয় হৈ প্ৰধান লোকসকল, অধ্যক্ষসকল, আৰু আন আন লোকসকলক ক'লে, “তোমালোকে তেওঁলোকৰ কাৰণে ভয় নকৰিবা। মহান আৰু ঐশ্বৰ্য্যৱান ঈশ্বৰক সোঁৱৰণ কৰা। তোমালোকৰ পৰিয়াল, পুত্ৰ আৰু কন্যা, ভাৰ্য্যা আৰু তোমালোকৰ ঘৰৰ বাবে যুদ্ধ কৰা।”

¹⁵আমাৰ শত্ৰুবোৰে যেতিয়া শুনিলে যে, আমি তেওঁলোকৰ পৰিকল্পনাৰ কথা গম পাইছোঁ, সেই সময়ত ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ পৰিকল্পনা ব্যৰ্থ কৰিলে। তেতিয়া, আমি সকলোৱে দেৱাললৈ ঘূৰি আহি নিজৰ নিজৰ কামত লাগিলোঁ। ¹⁶মুখ্য লোকসকলে যেতিয়া যিহুদাৰ লোকসকলৰ পাছফালে থিয় আছিল, তেতিয়াৰে পৰা মোৰ দাস সকলৰ মাজৰ আধা সংখ্যক লোকে কেৱল দেৱালৰ পুনৰ নিৰ্মাণৰ কাম কৰিলে আৰু আধা সংখ্যক লোকে যাঠী, ঢাল, আৰু ধনু আৰু যুদ্ধৰ বস্ত্ৰ পিন্ধি থাকিল।

¹⁷দেৱাল নিৰ্মাণ কৰোঁতা, আৰু ভাৰ বওঁতাসকলে প্ৰতিজনে এখন হাতেৰে কাম কৰিছিল, আৰু আন খন হাতেৰে অস্ত্ৰ ধৰিছিল। ¹⁸দেৱাল নিৰ্মাণ কৰোঁতা প্ৰতিজনে কাষত তৰোৱাল লৈছিল আৰু সেইদৰেই কাম কৰিছিল। যি জনে তুৰী বজাইছিল তেওঁ মোৰ ওচৰত থিয় হৈছিল।

¹⁹মই প্ৰধান লোকসকলক, কৰ্মচাৰী সকলক, আৰু অৱশিষ্ট লোকসকলক ক'লোঁ, “এই কৰ্ম বৃহৎ আৰু বিস্তৃত, আৰু আমি দেৱালৰ ওপৰত ইজনে সিজনেৰ পৰা দূৰত থাকি পৃথকে আছোঁ। ²⁰তোমালোকে যি ঠাইত তুৰীৰ মাত শুনিবা, সেই ঠাইলৈ তৎক্ষণাত গৈ তোমালোকে সমবেত হ'বা। আমাৰ ঈশ্বৰে আমাৰ বাবে যুদ্ধ কৰিব।”

²¹সেয়েহে আমি এই কাৰ্য কৰি আছোঁ। তেওঁলোকৰ মাজত আধা সংখ্যক লোকে বেলি ওলোৱাৰ পৰা তৰা দেখালৈকে যাঠী ধৰি থাকে। ²²সেই সময়ত ময়ো লোকসকলক ক'লোঁ, “প্ৰতিজন লোক আৰু তেওঁৰ দাসে যিৰুচালেমৰ মাজত ৰাতিটো অতিবাহিত কৰক, সেয়ে তেওঁলোক ৰাতি আমাৰ ৰখীয়া হ'ব, আৰু দিনত কাম কৰিব।” ²³সেয়েহে মই, নাইবা মোৰ ভাইসকল, মোৰ দাস সকল, আৰু মোক অনুসৰণ কৰা ৰখীয়ালোকসকলৰ, কোনেও কাপোৰ সলনি কৰা নাছিলোঁ আৰু এনেকি পানী খাবলৈ যাওঁতেও প্ৰতিজনে নিজৰ অস্ত্ৰ কঢ়িয়াইছিলোঁ।

Chapter 5

দৰিদ্ৰ সকলক কৰা নিৰ্জাতন নিবাৰণ।

¹তাৰ পাছত লোকসকলে আৰু তেওঁলোকৰ ভাৰ্যাসকলে তেওঁলোকৰ যিহুদী ভাই সকলৰ কাৰণে উচ্ছস্বৰে কান্দিলে। ²তেওঁলোকৰ মাজৰ কিছুমানে ক'লে, "আমি আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ সৈতে বহুতো আছোঁ। সেয়ে আমি খাই জীয়াই থাকিবলৈ আমাক শস্য লাগে।" ³তাত থকা কিছুলোকে ক'লে, "আমি আমাৰ পথাৰবোৰ, দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰ, আৰু আকালৰ সময়ত খাদ্যৰ বাবে আমাৰ ঘৰবোৰকো বন্ধক দিলোঁ।

⁴আন কিছুলোকে ক'লে, "আমি আমাৰ পথাৰ আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰৰ ৰাজহ-কৰ দিবলৈ ধন ধাৰে আনিলোঁ। ⁵যদিও আমাৰ শৰীৰৰ মাংস আৰু তেজ আমাৰ ভাইসকলৰ দৰেই একে, আৰু আমাৰ সন্তানসকলৰ দৰেই তেওঁলোকৰো সন্তানসকল একে। তথাপিও আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালীক দাসত্বত বিক্ৰী কৰিবলৈ আমি বাধ্য। আমাৰ ছোৱালীসকলৰ মাজৰ কেইজনীমানক ইতিমধ্যে দাস কামৰ বাবে দিয়া হ'ল। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত সহায় কৰিবলৈ আমাৰ একো উপায় নাই, কাৰণ আমাৰ পথাৰ আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰ আন লোকৰ হ'ল।

⁶মই যেতিয়া তেওঁলোকৰ কথা আৰু কাঁতৰোক্তি শুনিলোঁ, তেতিয়া মোৰ বৰ খং উঠিছিল। ⁷তাৰ পাছত মই এই বিষয়ে চিন্তা কৰিলোঁ, আৰু প্ৰধান লোকসকল আৰু কৰ্মচাৰী সকলৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ আনিলোঁ। মই তেওঁলোকক ক'লো, "আপোনালোকে প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ ভাইৰ পৰা সূত বেছিকৈ দাবী কৰি লৈছে।" মই তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে মহাসভা পাতিলোঁ, ⁸আৰু তেওঁলোকক ক'লোঁ, "দেশবোৰলৈ বিক্ৰী কৰা আমাৰ যিহুদীসকলক আমি সাধ্য অনুসাৰে মুকলি কৰি আনিলোঁ, কিন্তু তাৰ উপৰিও আপোনালোকে আপোনালোকৰ ভাই-ভনীসকলক বিক্ৰী কৰি আছে, সেই সকলক হয়তো আমালৈকে ঘূৰাই বিক্ৰী কৰিছে!" তাতে তেওঁলোক নিমাত হ'ল, আৰু একো উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে।

⁹মই পুনৰ ক'লোঁ, "আপোনালোকে যি কৰি আছে সেয়া ভাল নহয়। আমাৰ দেশৰ শত্ৰুবোৰে আমাক নিন্দা কৰাটো নিষেধ কৰিবলৈ আপোনালোকে আমাৰ ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখি চলা উচিত নহয় নে?" ¹⁰মই আৰু মোৰ ভাইসকলে, আৰু মোৰ দাসসকলেও তেওঁলোকক ধন আৰু শস্য ধাৰে দিছোঁ। কিন্তু আমি এই ধাৰৰ সূত লোৱা ব্যৱস্থা বন্ধ কৰা উচিত। ¹¹তেওঁলোকৰ পথাৰ, দ্ৰাক্ষাবাৰী, জলফাই গছৰ বাৰী, ঘৰবোৰ, আৰু তেওঁলোকৰ পৰা আদায় কৰা ধন, শস্য, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস আৰু তেল যিবোৰ আপোনালোকে দাবী কৰি লৈছিল সেই সকলো আজিয়েই তেওঁলোকক ওভটাই দিয়ক।"

¹²তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, "আমি তেওঁলোকৰ পৰা যিবোৰ লৈছোঁ সেইবোৰ ওভটাই দিম, আৰু তেওঁলোকৰ পৰা একো নিবিচাৰোঁ। আপুনি কোৱাৰ দৰেই আমি কৰিম।" তাৰ পাছত মই পুৰোহিতসকলক মাতি আনিলোঁ, আৰু তেওঁলোকে কৰা প্ৰতিজ্ঞাৰ দৰে কৰিবলৈ তেওঁলোকক শপত খুৱালোঁ। ¹³মই মোৰ কাপোৰৰ ভাজ জোকাৰি ক'লো, "সেয়ে যি কোনোৱে এই প্ৰতিজ্ঞা পালন নকৰে, ঈশ্বৰে তেওঁক তেওঁৰ ঘৰৰ আৰু অধিকাৰৰ পৰা এইদৰেই জোকাৰি পেলাওক। সেয়ে তেওঁক জোকৰা হওক আৰু উদং কৰা হওক।"

গোটেই সমাজে ক'লে, "আমেন," (সেই দৰেই হওক) আৰু তেওঁলোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিলে। লোকসকলে তেওঁলোকে কৰা প্ৰতিজ্ঞাৰ দৰেই কাৰ্য্য কৰিলে।

¹⁴সেয়েহে সেই সময়ৰ পৰা মই যিহুদা দেশত ৰজা অৰ্তক্ষত্ৰ ৰাজত্বৰ বিশ বছৰৰ পৰা বত্ৰিশ বছৰলৈকে তেওঁলোকৰ দেশাধ্যক্ষ নিযুক্ত হৈছিলোঁ। নহয় মই নাইবা মোৰ ভাইসকলে এই বাৰ বছৰ দেশাধ্যক্ষৰ বাবে যোগান ধৰা আহাৰ খোৱা নাছিলোঁ। ¹⁵কিন্তু পূৰ্বতে থকা দেশাধ্যক্ষসকল যিসকল মোৰ আগতে আছিল, তেওঁলোকে লোকসকলৰ ওপৰত গধুৰ বোজা দিছিল, আৰু তেওঁলোকৰ দৈনিক খোৱা বস্তু আৰু দ্ৰাক্ষাৰস বাবে লোকসকলৰ পৰা তেওঁলোকে চল্লিশ চেকল ৰূপ লৈছিল। তাৰ উপৰিও তেওঁলোকৰ দাস সকলে লোকসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰিছিল। কিন্তু মই সেইদৰে কৰা নাই, কাৰণ মই ঈশ্বৰলৈ ভয় কৰোঁ।

¹⁶মই দেৱালৰ কামো একেৰাহে কৰি আছিলোঁ, আৰু আমি মাটি কিনা নাছিলোঁ। মোৰ সকলো দাস সকলে কামৰ বাবে সেই ঠাইলৈ আহি গোট খালে। ¹⁷আমাৰ চাৰিওফালে থকা দেশৰ মাজৰ পৰা যি সকল লোক আমাৰ ওচৰলৈ আহিছিল, তেওঁলোকৰ উপৰিও মোৰ মেজত বহা যিহুদী আৰু কৰ্মচাৰী লোকসকল সৰ্ব্বমুঠ এশ পঞ্চাশ জন আছিল।

¹⁸সেই সময়ত প্ৰতিদিনেই এটা ষাড়-গৰু, ছটা উত্তম ভেড়া, আৰু চৰাবোৰো প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল, আৰু প্ৰতি দহ দিনত সকলো বিধৰ দ্ৰাক্ষাৰস অধিক পৰিমাণে যুগুত কৰা হৈছিল। তথাপিও এই সকলোৰ বাবে মই দেশাধ্যক্ষৰ আহাৰৰ খৰছ দাবী কৰা নাছিলোঁ, কাৰণ লোকসকলৰ বাবে এই দাবী অসুবিধাজনক হ'লহেঁতেন।

¹⁹হে মোৰ ঈশ্বৰ, এই লোকসকলৰ অৰ্থে মই যিবোৰ কাম কৰিলোঁ, তাৰ বাবে মোক সোঁৱৰণ কৰক।

Chapter 6

শত্ৰুৰ চক্ৰান্ত

¹চনবল্লট, টোবিয়া, আৰবীয়া গেচম, আৰু আমাৰ অৱশিষ্ট শত্ৰুবোৰে যেতিয়া শুনিলে, যে মই দেৱাল পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিলোঁ; যদিও মই নগৰৰ চৌকাঠবোৰত দুৱাৰ খুউৱা নাছিলোঁ তথাপিও দেৱালত এটাও মুকলি হৈ থকা ভঙা অংশ বাদ পৰা নাছিল। ²তেতিয়া চনবল্লট আৰু গেচমে মোৰ ওচৰলৈ এই কথা কৈ পঠিয়ালে, “আঁহা, আমি ওনো সমথলৰ কোনো এখন ঠাইত ল’গ হ’বলৈ গোট খাওঁক।” কিন্তু তেওঁলোকে মোৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল।

³মই তেওঁলোকলৈ বাৰ্তাবাহকক কৈ পঠিয়ালোঁ, “মই এটা ডাঙৰ কাম কৰি আছোঁ, আৰু মই তললৈ নামি যাব নোৱাৰোঁ। এই কাম এৰি বা এই কাম বন্ধ কৰি মই কিয় আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাম?” ⁴তেওঁলোকে মোৰ ওচৰলৈ চাৰিবাৰ সেই বৰ্তা পঠালে, আৰু মই তেওঁলোকক প্ৰতিবাৰে একে দৰেই উত্তৰ দিলোঁ।

⁵পঞ্চমবাৰ চনবল্লটে এখন খোলা চিঠিৰ সৈতে একে দৰেই নিজৰ দাসক মোৰ ওচৰলৈ পঠালে। ⁶তাত এই দৰে লিখা আছিল,

“দেশৰ মাজত এই সম্বাদ দিয়া হৈছে, আৰু গেচমেও কৈছে যে, আপুনি আৰু যিহুদীসকলে বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ পৰিকল্পনা কৰি আছে। সেই কাৰণে আপুনি পুনৰ দেৱাল নিৰ্মাণ কৰিছে। এই সম্বাদৰ মতে, আপুনি তেওঁলোকৰ ৰজা হ’বলৈ খুঁজিছে।

⁷আৰু যিহুদীসকলে আপোনাৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰাবলৈ আপুনি ভাববাদী সকলকো নিযুক্ত কৰিছে, তেওঁলোকে কৈছে, ‘যিহুদা দেশত এজন ৰজা আছে!’ এই সম্বাদ ৰজাই যে শুনিব আপুনি নিশ্চিত। সেই কাৰণে আহক, আমি ইজনে সিজনে লগত আলোচনা কৰোঁক।

⁸তাৰ পাছত মই তেওঁৰ ওচৰলৈ কৈ পঠালোঁ, “আপুনি কোৱাৰ দৰে কোনো কাৰ্য্য কৰা হোৱা নাই, কিন্তু সেইবোৰ আপোনাৰ মনেৰে সাজি কোৱা কথা।” ⁹তেওঁলোকে কাম কৰাৰ পৰা নিজৰ হাত এৰাই চলিব, আৰু এই কাৰ্য্য যাতে সমাপ্ত কৰা নহয়, সেয়েহে তেওঁলোক সকলোৱে আমাৰ মনত ভয় সোমোৱাৰ খুঁজিছে, কিন্তু হে ঈশ্বৰ এতিয়া আপুনি মোৰ হাত সবল কৰক।

¹⁰মহেটবেলৰ পুত্ৰ দলায়া, দলায়াৰ পুত্ৰ চময়া, তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ ভিতৰতে আৱদ্ধ হৈ আছিল, মই তেওঁৰ ঘৰলৈ গ’লোঁ। তেওঁ ক’লে, “আহক আমি ঈশ্বৰৰ গৃহত, মন্দিৰৰ ভিতৰত একগোট হওঁক, আৰু মন্দিৰৰ দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰোঁ, কাৰণ তেওঁলোকে আপোনাক বধ কৰিবলৈ আহি আছে। ৰাতিয়েই আপোনাক বধ কৰিবলৈ আহিব।” ¹¹মই উত্তৰ দিলোঁ, “মোৰ দৰে মানুহ এজনে পলাব নে? আৰু মোৰ দৰে মানুহ এজনে মাত্ৰ জীয়াই থাকিবলৈ মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ সোমাব নে? মই ভিতৰলৈ নাযাওঁ।”

¹²মই অনুভৱ কৰিছিলোঁ যে, ঈশ্বৰে তেওঁক পঠোৱা নাছিল, কিন্তু টোবিয়া আৰু চনবল্লটে তেওঁক ভাড়া দিছিল, সেয়ে তেওঁ মোৰ অহিতে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছিল। ¹³মোক ভয় খুৱাবৰ বাবে তেওঁলোকে তেওঁক ভাড়া দিছিল। তেওঁ যি কৈছিল, সেই দৰে কাম কৰি মই যেন পাপ কৰোঁ, আৰু তেওঁলোকে মোক দুৰ্নাম কৰি লজ্জিত কৰিব পাৰে, এই কাৰণেই তেওঁক ভাড়া দিয়া হৈছিল। ¹⁴হে মোৰ ঈশ্বৰ, টোবিয়া আৰু চনবল্লটৰ এই কাৰ্য্য অনুসাৰে তেওঁলোকক, আৰু মোক ভয় দেখুৱাব খোজা নোৱাৰিয়া ভাববাদিনী আৰু অৱশিষ্ট ভাববাদী সকলকো সোঁৱৰণ কৰা।

দেৱাল সাজি সমাপ্ত হোৱা। বন্দী অৱস্থাৰ পৰা অহা লোক সকলৰ তালিকা।

¹⁵ইলুল মাহৰ পঁচিশ দিনৰ দিনা, বাৱন দিনৰ পাছত সেই দেৱাল সাজি সমাপ্ত হ’ল। ¹⁶আমাৰ সকলো শত্ৰুৱে যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেতিয়া আমাৰ চাৰিওফালে থকা দেশীয় লোকসকলে ভয় খালে, আৰু নিজৰ দৃষ্টিত অতি হীন অনুভৱ কৰিলে। কিয়নো তেওঁলোকে জানিবলৈ পালে যে, এই কাম ঈশ্বৰৰ সহায়ৰ দ্বাৰাই সিদ্ধ হ’ল।

¹⁷সেই সময়ত যিহুদাৰ প্ৰধান লোকসকলে টোবিয়াৰ ওচৰলৈ বহুতো চিঠি পঠিয়ালে, আৰু টোবিয়াৰ চিঠিও তেওঁলোকলৈ আহিলে। ¹⁸তাতে যিহুদাৰ অনেক লোকে তেওঁৰ পক্ষে শপত খাইছিল; সেই বাবে তেওঁলোক বাধ্যত পৰিছিল। কাৰণ তেওঁ আৰহৰ পুত্ৰ চখনিয়াৰ জোঁৱায়েক আছিল। তেওঁৰ পুত্ৰ যিহোহাননে বেৰেখিয়াৰ পুত্ৰ মচুল্লমৰ জীয়েকক বিয়া কৰাইছিল। ¹⁹তেওঁলোকে মোৰ আগত তেওঁৰ সংকাৰ্য্যৰ কথা কৈছিল, আৰু মোৰ কথাৰ বিষয়েও তেওঁৰ আগত সম্বাদ দিছিল।

মোক ভয় খুৱাবৰ বাবে টোবিয়াই চিঠি পঠিয়াইছিল।

Chapter 7

¹দেৱালবোৰ যেতিয়া সাজি সমাপ্ত কৰা হৈছিল। তেতিয়া মই দুৱাৰবোৰ যথাস্থানত খুউৱাইছিলোঁ আৰু দুৱাৰী, গায়ক, আৰু লেবীয়াসকলক নিযুক্ত কৰা হৈছিল, ²মই মোৰ ভাই হনানীক, হনানিয়াৰ সৈতে যিৰুচালেমৰ দ্বায়িত্ব দিছিলোঁ, যদিও তেওঁ এজন বিশ্বাসী আৰু ঈশ্বৰলৈ বহলোকতকৈ অধিক ভয়কাৰী আছিল, কিন্তু তেওঁ দুৰ্গৰ দ্বায়িত্ব বহন কৰিব পৰা নাছিল।

³মই তেওঁলোকক ক'লোঁ, “যেতিয়ালৈকে টান ৰ'দ নহয়, তেতিয়ালৈকে যিৰুচালেমৰ দুৱাৰবোৰ মেলিব নালাগে। দুৱাৰী সকলে পৰ দি থকাৰ সময়ত আপোনালোকে দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰিব, আৰু ডাং বোৰ দিব পাৰিব। আপোনালোকে যিৰুচালেমত নিবাস কৰা লোক সকলক প্ৰহৰীৰ বাবে নিযুক্ত কৰিব, কিছুমানে তেওঁলোকৰ প্ৰহৰী স্থানত, আৰু কিছুমানে নিজৰ ঘৰৰ সন্মুখত পহৰা দিব।” ⁴এই নগৰ বহল আৰু ডাঙৰ আছিল, কিন্তু তাৰ ভিতৰত লোক কম আছিল, আৰু এতিয়াও ঘৰবোৰ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰা হোৱা নাছিল।

⁵প্ৰধান লোক সকলক, কৰ্মচাৰী সকলক আৰু লোক সকলক বংশাৱলীত তেওঁলোকৰ নাম অন্তৰ্ভুক্ত কৰিবৰ বাবে একগোট কৰিবলৈ মোৰ ঈশ্বৰে মোৰ হৃদয়ত কথা ক'লে। মই বাবিলৰ পৰা প্ৰথমে অহা লোকসকলৰ এখন বংশাৱলী-পত্ৰ পালোঁ, আৰু তলত উল্লেখিত এই সকলো বিচাৰি পালোঁ।

⁶প্ৰদেশৰ এই লোক সকল, যি সকলক বাবিলৰ ৰজা নবুখুদনেচৰে বন্দি কৰি লৈ গৈছিল, আৰু বন্দিভুক্ত ৰাখিছিল। তেওঁলোক বন্দিভুক্তৰ পৰা মুকলি হৈ যিৰুচালেম আৰু যিহুদাৰ নিজৰ নিজৰ নগৰলৈ উভটি আহিছিল। ⁷তেওঁলোক জৰুৰাবিল, যেচুৱা, নহিমিয়া, অজৰিয়া, ৰয়মিয়া, নহমানী, মৰ্দখয়, বিলচন, মিস্পৰৎ, বিগবয়, নহম, আৰু বানা, এওঁলোকৰ লগত আছিল।

উল্লেখিত ইস্ৰায়েল লোকৰ পুৰুষ সকলৰ সংখ্যা তলত অন্তৰ্ভুক্ত আছে। ⁸পৰিয়োচৰ বংশধৰ দুই হাজাৰ এশ বাসন্তৰ জন। ⁹চফটিয়াৰ বংশধৰ তিনিশ বাসন্তৰ জন। ¹⁰আৰহৰ বংশধৰ ছশ বাৱন্ন জন।

¹¹যেচুৱা আৰু যোৱাবৰ বংশধৰ আৰু পহংমোৱাবৰ বংশধৰসকল দুই হাজাৰ আঠশ ওঠৰ জন। ¹²এলমৰ বংশধৰসকল এক হাজাৰ দুশ চৌৱন্ন জন। ¹³জন্তৰ বংশধৰসকল আঠশ পঞ্চলিশ জন। ¹⁴জক্কয়ৰ বংশধৰসকল সাতশ ষাঠি জন।

¹⁵বিনুইৰ বংশধৰসকল ছশ আঠচল্লিশ জন। ¹⁶বেবয়ৰ বংশধৰসকল ছশ আঠাইশ জন। ¹⁷অজগদৰ বংশধৰসকল দুই হাজাৰ তিনিশ বাইশ জন। ¹⁸আদোনীকামৰ বংশধৰসকল ছশ সাতষষ্ঠি জন।

¹⁹বিগবয়ৰ বংশধৰসকল দুই হাজাৰ সাতষষ্ঠি জন। ²⁰আদীনৰ বংশধৰসকল ছশ পচপন্ন জন। ²¹হিফ্ৰিয়াৰ আটেৰৰ বংশধৰসকল আঠানব্বৈ জন। ²²হাচুমৰ বংশধৰসকল তিনি শ আঠাইশ জন।

²³বেচয়ৰ বংশধৰসকল তিনি শ চৌবিশ জন। ²⁴হাৰীফৰ বংশধৰসকল এশ বাৰ জন। ²⁵গিবিয়োনৰ বংশধৰসকল পঞ্চানব্বই জন। ²⁶বেংলেহম আৰু নটোফাৰ পৰা অহা লোক এশ আঠাশী জন।

²⁷অনাথোতৰ পৰা অহা লোক এশ আঠাইশ জন। ²⁸বেংআজমাবতৰ লোকসকল বিয়াল্লিশ জন। ²⁹কিৰিয়ৎ-যিয়াৰিম কফীৰা, আৰু বেৰোতৰ লোকসকল সাতশ তিয়াল্লিশ জন। ³⁰ৰামা আৰু গেবাৰ লোকসকল ছশ একৈশ জন।

³¹মিকমচৰ লোকসকল এশ বাইশ জন। ³²বেংএল আৰু অয়ৰ লোকসকল এশ তেইশ জন। ³³অন্য নবোতৰ লোকসকল বাৱন্ন জন। ³⁴অন্য এলমৰ লোকসকল এক হাজাৰ দুশ চৌৱন্ন জন।

³⁵হাৰীমৰ লোকসকল তিনি শ বিশ জন। ³⁶যিৰিহোৰ লোকসকল তিনি শ পঞ্চল্লিশ জন। ³⁷লোদ, হাদীদ, আৰু ওনোৰ লোকসকল সাত শ একৈশ জন। ³⁸চনাৱাৰ লোকসকল তিনি হাজাৰ ন শ ত্ৰিশ জন।

³⁹পুৰোহিতসকল: যিদয়ৰ বংশধৰসকল(যেচুৱাৰ ঘৰৰ) ন শ তেসন্তৰ জন। ⁴⁰ইশ্মেৰৰ বংশধৰসকল এক হাজাৰ বাৱন্ন জন। ⁴¹পচহৰৰ বংশধৰসকল এক হাজাৰ দুশ সাতচল্লিশ জন। ⁴²হাৰীমৰ বংশধৰসকল এক হাজাৰ সোতৰ জন।

⁴³লেবীয়াসকল: হোদবাৰ বংশধৰ কদমীয়েল, আৰু কদমীয়েলৰ যেচুদা ৱাৰ বংশধৰসকল চৌসন্তৰ জন। ⁴⁴গায়কসকল: আচফৰ বংশধৰসকল এশ আঠচল্লিশ জন। ⁴⁵চল্লুম, আটেৰ, টলমোন, আক্কুব, হটীটা, চোবয়ৰ বংশধৰৰ দুৱাৰীসকল এশ আঠত্ৰিশ জন।

⁴⁶মন্দিৰৰ দাসসকল: চীহা, হচুফা, টকায়েৎ, ⁴⁷কেৰোচ, চীয়া, পাদোন, ⁴⁸লবানা, হগাবা, চলময়, ⁴⁹হানন, গিদেল, গহৰ,

⁵⁰ৰায়া, ৰচীন, নকোদা, ⁵¹গজ্জম, উজ্জা, পাচেহ, ⁵²বেচয়, মিয়ুনীম, নফুচচীম,

⁵³বকবুক, হকুফা, হৰ্ছৰ, ⁵⁴বচলীৎ, মহীদা, হৰ্চা, ⁵⁵বৰ্কোচ, চীচৰা, তেমহ, ⁵⁶নচীহ, আৰু হটীফাৰ বংশধৰসকল।

⁵⁷চলোমনৰ দাসৰ বংশধৰসকল: চোটয়, চোফেৰৎ, পৰীদা, ⁵⁸যালা, দৰ্কোণ, গিদেল, ⁵⁹চফটিয়া, হতীল, পোখৰৎ-হচবয়িম, আমোনৰ বংশধৰসকল। ⁶⁰সকলো মন্দিৰৰ দাস আৰু চলোমনৰ দাসসকলৰ বংশধৰসকল সৰ্ব্বমুঠ তিনি শ বিৰানকৈই জন আছিল।

⁶¹এওঁলোক তেল-মেলহ, তেলহৰ্চা, কৰুব, অদ্দান, আৰু ইশ্মেৰৰ পৰা অহা লোক; কিন্তু তেওঁলোকে আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ পৰিয়াল সকলে ইস্রায়েলৰ পৰা অহা বংশধৰ বুলি প্ৰমাণ দিব নোৱাৰিলে। ⁶²দলায়াৰ, টোবিয়াৰ, আৰু নকোদাৰ বংশধৰসকল ছশ বিয়াল্লিশ জন।

⁶³পুৰোহিতসকলৰ: হবায়ী, হক্কোচ, আৰু বাৰ্জিল্লয়ৰ বংশধৰসকল, বাৰ্জিল্লয়ে গিলিয়দীয়া বাৰ্জিল্লয়ৰ জীয়েক এজনীক বিয়া কৰিছিল আৰু তেওঁক তেওঁলোক নামেৰেই মতা হৈছিল।

⁶⁴বংশাৱলীত নাম লিখা লোকসকলৰ মাজত এওঁলোকে নিজৰ নিজৰ নাম বিচাৰি নাপালে, সেয়ে তেওঁলোকক অশুচি বুলি গণ্য কৰি, পুৰোহিত বাবৰ পৰা আঁতৰোৱা হ'ল। ⁶⁵আৰু দেশাধ্যক্ষই তেওঁলোকক ক'লে যে, উৰীম আৰু তুম্মীমৰ পুৰোহিতৰ সৈতে যেতিয়ালৈকে তেওঁলোক থিয় নহয়, তেতিয়ালৈকে পুৰোহিতে ভগোৱা উৎসৰ্গিত আহাৰ তেওঁলোকক খাবলৈ অনুমতি দিয়া নহওক।

⁶⁶সমাজত সমবেত হোৱা লোকসকল সৰ্ব্বমুঠ বিয়াল্লিশ হাজাৰ তিনি শ ষাঠি জন আছিল। ⁶⁷তাৰ উপৰিও তেওঁলোকৰ সাত হাজাৰ তিনি শ সাতত্ৰিশ জন দাস-দাসী আছিল। তেওঁলোকৰ দূশ পঞ্চল্লিশ জন গায়ক আৰু গায়িকা আছিল।

⁶⁸তেওঁলোকৰ সাত শ ছয়ত্ৰিশটা ঘোঁৰা, দূশ পঞ্চল্লিশটা খচ্চৰ, ⁶⁹চাৰিশ পঁয়ত্ৰিশটা উট, আৰু ছয় হাজাৰ সাত শ বিশটা গাধ আছিল।

⁷⁰পূৰ্ব-পুৰুষৰ পৰিয়ালৰ মুখ্য লোক সকলৰ মাজৰ কিছুমানে সেই কামৰ বাবে দান দিলে। দেশাধ্যক্ষই উৰালত এক হাজাৰ সোণৰ মুদ্ৰা, পঞ্চাশটা চৰিয়া, আৰু পুৰোহিতৰ বাবে পাঁচ শ ত্ৰিশ খন বস্ত্ৰ দিলে। ⁷¹পূৰ্ব-পুৰুষৰ মুখ্য লোকসকলৰ কিছুমানে কামৰ বাবে উৰালত বিশ হাজাৰ সোণৰ মুদ্ৰা আৰু দুই হাজাৰ দূশ ৰূপ মুদ্ৰা দিলে। ⁷²অৱশিষ্ট লোকসকলে বিশ হাজাৰ সোণৰ মুদ্ৰা আৰু দুই হাজাৰ ৰূপৰ মুদ্ৰা, আৰু পুৰোহিতৰ বাবে সাতষষ্ঠি খন বস্ত্ৰ দিলে।

⁷³পুৰোহিত, লেবীয়া, দুৱৰী, গায়ক, আৰু কিছু সংখ্যক লোকে, মন্দিৰৰ দাস, আৰু সকলো ইস্রায়েল লোকে নিজৰ নিজৰ নগৰত বাস কৰিলে। সপ্তম মাহত ইস্রায়েলৰ লোকসকলে নিজৰ নিজৰ নগৰত সংস্থাপন কৰিলে।

Chapter 8

লোক সকলক শিক্ষা দিয়া, আৰু পঁজা-পৰ্ব পালন কৰা। সপ্তম মাহত ইস্রায়েলৰ সন্তান সকল নিজৰ নগৰত আছিল।

¹জল-দুৱাৰৰ আগত থকা মুকলি ঠাইত এটা উদ্দেশ্যৰ কাৰণে সকলো লোকে নিজকে একগোট কৰিলে। ইস্রায়েলৰ বাবে যিহোৱাই আদেশ কৰা মোচিৰ ব্যৱস্থা পুস্তক আনিবলৈ তেওঁলোকে ইজ্ৰা অধ্যাপকক ক'লে। ²সপ্তম মাহৰ প্ৰথম দিনা ইজ্ৰা পুৰোহিতে সমাজৰ আগলৈ, স্ত্ৰী-পুৰুষ আদি যিমান লোকে শনিব আৰু বুজিব পাৰে, তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ সেই পুস্তক আনিলে। ³জল-দুৱাৰৰ আগত থকা মুকলি ঠাইৰ ফালে মুখ কৰি, স্ত্ৰী-পুৰুষ আদি যিমনে বুজিব পাৰে, তেওঁলোকৰ আগত তেওঁ ৰাতিপুৱাৰে পৰা দুপৰ বেলালৈকে তাক পাঠ কৰিলে। সকলো লোকে সেই ব্যৱস্থা-পুস্তকৰ কথা মনদি শুনিলে।

⁴ইজ্ৰা অধ্যাপকে, সেই কাৰ্যৰ কাৰণে সজা এখন ওখ কাঠৰ মঞ্চৰ ওপৰত থিয় হৈছিল। তেওঁৰ ওচৰত সোঁ ফালে মন্ত্ৰিথিয়া, চেমা, অনায়া, উৰিয়া, হিন্দিয়া, আৰু মাচেয়া, আৰু বাওঁফালে পদায়া, মীচাইল, মন্ত্ৰিয়া, হাচোম, হচবন্দানা, জখৰিয়া আৰু মচুল্লম থিয় হৈছিল। ⁵তাৰ পাছত ইজ্ৰাই সকলো লোকতকৈ ওখ ঠাইত থিয় হৈ সকলো লোকে দেখবাকৈ পুস্তকখন মেলিলে। তেওঁ পুস্তকখন মেলা মাত্ৰে সকলো লোক উঠি থিয় হ'ল।

⁶ইজ্ৰাই মহান ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিলে, আৰু সকলো লোকে হাত দাঙি উত্তৰ দিলে, “আমেন!, আমেন!” (সেইদৰেই হওক) তাৰ পাছত মূৰ দোঁৱাই মাটিত উবুৰি হৈ যিহোৱাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। ⁷আৰু যেচুৱা, বানী, চেৰেবিয়া, যামীন, অক্কুব, চব্বথয়, হোদিয়া, মাচেয়া, কলীটা, অজৰিয়া, যোজাবদ, হানন, পলায়া, আৰু লেবীয়াসকলে, নিজ নিজ ঠাইত থিয় হৈ থকা লোকসকলক ব্যৱস্থা পুস্তকখনৰ অৰ্থ বুজিবলৈ সহায় কৰিলে। ⁸তাৰ পাছত তেওঁলোকে স্পষ্টকৈ ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থা-পুস্তক পাঠ কৰিলে, আৰু লোকসকলে বুজিব পৰাকৈ তাৰ অৰ্থ বুজাই দিলে।

⁹দেশাধ্যক্ষ নহিমিয়া, অধ্যাপক আৰু পুৰোহিত ইজ্ৰা, আৰু লেবীয়াসকল যি সকলে অৰ্থ বুজাই দিছিল, তেওঁলোকে লোকসকলক ক'লে, “আজি আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ দিন। আপোনালোকে শোক নকৰিব আৰু নাকান্দিব।” কাৰণ ব্যৱস্থা পুস্তকৰ বাক্য শনি সকলো লোকে কান্দি আছিল। ¹⁰তেতিয়া নহিমিয়াই তেওঁলোকক ক'লে, “যাওক, চৰ্বি জাতীয় বস্ত্ৰ ভোজন কৰক, আৰু মিঠা ৰস পান কৰক, আৰু যাৰ প্ৰস্তুত কৰা একো বস্ত্ৰ নাই, তেওঁলোকৰ কাৰণে কিছু আহাৰ পঠাই দিয়ক। কিয়নো আজি আমাৰ প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ দিন।

আপোনালোকে দুখ নকৰিব; কাৰণ যিহোৱাত যি আনন্দ সেয়ে আপোনালোকৰ শক্তি।” ¹¹সেয়ে লেবীয়াসকলে লোকসকলক শান্ত কৰি ক’লে, “মনে মনে থাকক, কাৰণ আজি পবিত্ৰ দিন। আপোনালোকে দুখ নকৰিব।” ¹²তেতিয়া তেওঁলোকক বুজাব বিচৰা কথা বুজি, খোৱা-বোৱা কৰিবলৈ, আৰু আহাৰ ভাগ কৰি খাবলৈ, আৰু অতিশয় আনন্দেৰে উৎযাপন কৰি সকলো লোক নিজ বাটে গ’ল।

¹³তাৰ পাছত দ্বিতীয় দিনা সকলো লোকৰ পিতৃ বংশৰ মূল লোক, পুৰোহিত, আৰু লেবীয়াসকলে ব্যৱস্থা পুস্তকৰ বাক্য গভীৰ ভাবে বুজিবলৈ ইজ্ৰা অধ্যাপকৰ ওচৰলৈ আহি গোট খালে। ¹⁴তেওঁলোকে, ব্যৱস্থা পুস্তকত লিখা কথাৰ পৰা গম পালে যে, কি দৰে মোচিৰ দ্বাৰাই যিহোৱাই আদেশ কৰা অনুযায়ী, ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলে সপ্তম মাহৰ পৰ্বৰ কালত গৃহত থাকিব লাগে। ¹⁵আপোনালোকে ইয়াত লিখাৰ দৰে যিক্ৰচালেমত আৰু তেওঁলোকৰ সকলো নগৰত এই কথা ঘোষণা কৰি ক’ব লাগে যে, “অস্থায়ী আশ্ৰয় গৃহ সাজিবৰ কাৰণে পৰ্বতলৈ গৈ জলফাই গছ, বনৰীয়া জলফাই গছ আৰু মেণ্ডি গছৰ ডাল, খেজুৰ পাত আৰু ছাঁ দিয়া গছৰ পাত আনক।”

¹⁶সেয়ে লোকসকলে ওলাই গৈ সেইবোৰ আনি প্ৰত্যেকে নিজৰ বাবে তেওঁলোকৰ নিজৰ চোতালত, ঈশ্বৰৰ গৃহৰ চোতাল বোৰত, জল-দুৱাৰৰ সন্মুখৰ মুকলি ঠাইত আৰু ইফ্ৰয়িমৰ দুৱাৰৰ সন্মুখৰ মুকলি ঠাইত গৃহ সাজিলে। ¹⁷সমবেত হোৱা লোকসকলৰ, যি সকল বন্দী অৱস্থাৰ পৰা ঘূৰি আহিছিল, গৃহ সাজি তাত বাস কৰিলে। কাৰণ নুনৰ পুত্ৰ য়েচুৱাৰ দিনৰে পৰা সেই দিনলৈকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে এই পৰ্ব পালন কৰা নাছিল; সেয়ে অধিক আনন্দ হ’ল।

¹⁸ইজ্ৰাই প্ৰথম দিনৰে পৰা শেষৰ দিনলৈকে প্ৰতি দিনে ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থা পুস্তক পাঠ কৰিলে। তেওঁলোকে সাত দিন পৰ্ব পালন কৰিলে; আৰু বিধি অনুসাৰে অষ্টম দিনা ধৰ্ম-সভা পালন কৰিলে।

Chapter 9

পাপ স্বীকাৰ আৰু নিয়ম স্থাপন

¹তাৰ পাছত সেই মাহৰ চৌবিশ দিনৰ দিনা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল সমবেত হৈ লঘোন দি, চট কাপোৰ পিন্ধিলে, আৰু তেওঁলোকে নিজৰ মূৰত ধূলি লগালে। ²ইস্ৰায়েলৰ-বংশধৰ সকলে বিদেশী সকলৰ পৰা নিজক পৃথক কৰিলে। তেওঁলোকে থিয় হৈ নিজৰ নিজৰ পাপ, আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ অপৰাধ স্বীকাৰ কৰিলে।

³তেওঁলোকে নিজৰ ঠাইত থিয় হ’ল, আৰু দিনৰ চাৰিভাগৰ এভাগ সময় তেওঁলোকে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা পুস্তক খন পাঠ কৰিলে, আৰু দিনৰ চাৰিভাগৰ আন এভাগ নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি পাপ স্বীকাৰ কৰিলে। ⁴লেবীয়া, য়েচুৱা, বানী, কদমীয়েল, চবনিয়া, বুনী, চেৰেবিয়া, বাণী, আৰু কনানী সকলে খটখটিত থিয় হৈ, তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত উচ্চস্বৰে স্তুতিগীত কৰিলে।

⁵তাৰ পাছত লেবীয়া সকলৰ, য়েচুৱা, কদমীয়েল, বানী, হচবনিয়া, চেৰেবিয়া, হ্দীয়া, চাবনিয়া আৰু পথহিয়াই ক’লে, আপোনালোক উঠক; আৰু অনাদি কালৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে থকা আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰক। আপোনাৰ গৌৰৱাৰ্থিত নাম আশীৰ্বাদযুক্ত হওক; আৰু সকলো আশীৰ্বাদ আৰু প্ৰশংসাতকৈ মৰ্যাদাপূৰ্ণ হওক। ⁶আপুনি এক মাত্ৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি স্বৰ্গ আৰু স্বৰ্গৰো স্বৰ্গ আৰু তাত যুদ্ধৰ বাবে সজ্জিত দূতসকলৰ সৈতে, পৃথিবী আৰু তাত থকা সকলোকে আৰু সমুদ্ৰ আৰু তাত থকা সকলোকে স্ৰজন কৰিলে। আপুনি তেওঁলোকক জীৱন দান কৰিলে, আৰু স্বৰ্গৰ দূতৰ বাহিনীয়ে আপোনাৰ উপাসনা কৰে।

⁷আপুনি সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা, যি জনে অৱামক মনোনীত কৰি কলদীয়া সকলৰ দেশ উৰৰ পৰা উলিয়াই আনি তেওঁৰ নাম অৱাহাম ৰাখিছিল।

⁸আপোনাৰ সাক্ষাতে তেওঁৰ মন বিশ্বাস যোগ্য পাই, হিত্তীয়া, ইমোৰীয়া, পৰিজীয়া, যিবুচীয়া, আৰু গিৰ্গাচীয়া, এই কনানীয়া লোকসকলৰ দেশ তেওঁৰ বংশক দিবলৈ তেওঁৰ লগত এটি নিয়ম স্থাপন কৰিলে। আপুনি নিজৰ প্ৰতিজ্ঞা স্থিৰ কৰিলে কাৰণ আপুনি ধৰ্ম পৰায়ন ঈশ্বৰ।

⁹আপুনি মিচৰত থকা আমাৰ ওপৰ-পিতৃসকলৰ দুখলৈ দৃষ্টি কৰিছিল, আৰু চুফ সাগৰৰ কাষত তেওঁলোকৰ কাঁতৰোক্তি শুনিছিল। ¹⁰আপুনি ফৰৌণক, তেওঁৰ সকলো দাসক, আৰু তেওঁৰ দেশৰ সকলো প্ৰজাবোৰক চিন আৰু অন্ধুত লক্ষণ দেখুৱাইছিল; কাৰণ মিচৰীয়াসকলে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে গৰ্ব আচৰণ কৰা কথা আপুনি জানিছিল। কিন্তু আপুনি নিজৰ নাম স্থাপন কৰিলে, যি আজিও একেদৰে আছে।

¹¹আপুনি তেওঁলোকৰ আগত সমুদ্ৰক দুভাগ কৰিছিল, সেয়ে তেওঁলোক যেন সমুদ্ৰৰ মাজেদি শুকান বাটেৰে যাব পাৰে; কিন্তু তেওঁলোকৰ পাছত খেদি অহাবোৰক হ’লে, গভীৰ জলত শিল পেলোৱাৰ দৰে পেলালে।

¹²আপুনি ৰাতি অগ্নি স্তম্ভৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ পথ পোহৰ কৰি আৰু দিনত মেঘ স্তম্ভৰ দ্বাৰাই ছাঁ দি তেওঁলোকক আগুৱাই নিলে। ¹³আপুনি চিনয় পৰ্বতলৈ নামি আহিছিল আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে স্বৰ্গৰ পৰাও কথা পাতিছিল। তেওঁলোকক নৈতিকতাপূৰ্ণ শাসন প্ৰণালী, সত্য ন্যায ব্যৱস্থা, উত্তম বিধি আৰু আঞ্জাবোৰ দিছিল।

- ¹⁴আপোনাৰ পবিত্ৰ বিশাম-বাৰ তেওঁলোকক জনালে, আৰু আপোনাৰ দাস মোচিৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকক আজ্ঞা, বিধি, আৰু নিয়ম প্ৰণালীবোৰ দিলে। ¹⁵তেওঁলোকৰ ভোক লগা সময়ত আকাশৰ পৰা আহাৰ দিলে, আৰু পিয়াহ গুচাবলৈ শিলৰ পৰা পানী উলিয়ালে। আপুনি যি দেশ দিবলৈ তেওঁলোকক প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই দেশলৈ যাবলৈ তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে।
- ¹⁶কিন্তু তেওঁলোক আৰু আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলে অসন্মান জনক কাৰ্য কৰিলে। তেওঁলোক আঁকোৰগোঁজ আছিল, আৰু আপোনাৰ আজ্ঞাবোৰ শূনা নাছিল। ¹⁷তেওঁলোকে শুনিবলৈ মান্তি নহল, আৰু আপুনি তেওঁলোকৰ মাজত কৰা আচৰিত কাৰ্যৰ কথা তেওঁলোকে চিন্তা নকৰিলে। কিন্তু তেওঁলোক আঁকোৰগোঁজ হৈছিল, আৰু তেওঁলোকৰ বন্দী অৱস্থালৈ উভতি যাবলৈ বিদ্ৰোহ কৰি এজন নেতা নিযুক্ত কৰিলে। কিন্তু আপুনি ক্ষমাৱান ঈশ্বৰ, কৃপাময়, আৰু অনুগ্ৰহেৰে পৰিপূৰ্ণ, ক্ৰোধত ধীৰ আৰু দয়াত মহান, সেয়েহে আপুনি তেওঁলোকক ত্যাগ নকৰিলে। ¹⁸তেওঁলোকে যেতিয়া ঈশ্বৰক নিন্দা কৰি সাঁচত ঢালি এটা দামুৰি নিৰ্মাণ কৰি কৈছিল, “মিচৰৰ পৰা আপোনালোকক উলিয়াই অনা ঈশ্বৰ এৱেঁই” তথাপিও আপুনি তেওঁলোকক ত্যাগ কৰ নাছিল। ¹⁹আপোনাৰ দয়াৰ গুণে তেওঁলোকক আপুনি মৰুভূমিত ত্যাগ কৰা নাছিল। তেওঁলোকক বাটত লৈ যাবলৈ দিনত মেঘ স্তম্ভ আৰু ৰাতি পোহৰ দিবলৈ অগ্নি স্তম্ভ তেওঁলোকৰ পৰা দূৰ কৰা নাছিল।
- ²⁰আপুনি তেওঁলোকক শিক্ষা দিবৰ কাৰণে আপোনাৰ মঙ্গলময় আত্মা তেওঁলোকক দান কৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ মুখৰ পৰা আপোনাৰ মান্য প্ৰত্যাহাৰ নকৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ পিয়াহ গুচাবলৈ তেওঁলোকক পানী দিলে। ²¹আপুনি চল্লিশ বছৰলৈকে মৰুভূমিত তেওঁলোকক প্ৰতিপালন কৰি আছিলে। তেওঁলোকৰ একো বস্তুৰে অভাৱ হোৱা নাছিল। তেওঁলোকৰ কাপোৰ ফাটা নাছিল আৰু তেওঁলোকৰ ভৰিও ফুলা নাছিল।
- ²²আপুনি তেওঁলোকক ৰাজ্য সমূহ আৰু লোকসকল দিলে আৰু তেওঁলোকক চাৰিও দিশে ভূমি প্ৰদান কৰিলে। সেয়ে তেওঁলোকে ৰজা হিচবোনৰ চিহোন দেশ, আৰু ৰজা বাচানৰ ওগ দেশ অধিকাৰ কৰিলে।
- ²³আপুনি তেওঁলোকৰ সন্তানক আকাশ-মণ্ডলৰ তৰাবোৰৰ দৰে অসংখ্য কৰিলে, আৰু তেওঁলোকক আপুনি তেওঁলোকৰ দেশলৈ আনিলে। আপুনি তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলক ক’লে, “তালৈ যোৱা আৰু অধিকাৰ কৰা।” ²⁴সেয়ে লোকসকলে তালৈ গৈ দেশ অধিকাৰ কৰিলে, আৰু আপুনি সেই দেশ নিবাসী কনানীয়া সকলক তেওঁলোকৰ বশীভূত কৰিলে। তেওঁলোকে ভাল পোৱাৰ দৰে ইস্ৰায়েলী সকলে যাতে কৰে, সেয়ে তেওঁলোকৰ দেশৰ ৰজাৰ সৈতে লোক সকলকো আপুনি তেওঁলোকৰ হাতত সোধাই দিলে।
- ²⁵তেওঁলোকে গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰ আৰু এখন উৰ্বৰা দেশ অধিকাৰ কৰিলে। তেওঁলোকে সকলো উত্তম বস্তুৰে ভৰি থকা ঘৰ সমূহ, ইতিমধ্যে খান্দি থোৱা নাদ, দ্ৰাক্ষাবাৰী, জলফাই বাৰী, আৰু ফল ধৰা বহুত গছ অধিকাৰ কৰিলে। সেয়ে তেওঁলোকে সেইবোৰ খাই তৃপ্ত হ’ল, আৰু আপোনাৰ মহান দয়াত তেওঁলোকে আনন্দ কৰিলে।
- ²⁶তাৰ পাছত তেওঁলোক অবাধ্য হ’ল আৰু আপোনাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ-আচৰণ কৰিলে। তেওঁলোকে আপোনাৰ বিধান অৱহেলা কৰিলে। যি ভাববাদী সকলে তেওঁলোকক আপোনালৈ ঘূৰি আহিবলৈ সান্থন কৰিছিল, তেওঁলোকক তেওঁলোকে বধ কৰিলে, আৰু নিন্দা কৰিলে। ²⁷যি সকলে তেওঁলোকক দুখ দিছিল সেই শত্ৰুবোৰৰ হাতত আপুনি তেওঁলোকক সোধাই দিলে। তেওঁলোকৰ দুখৰ সময়ত তেওঁলোকে আপোনাৰ আগত কাঁতৰোক্তি কৰিলে। আপোনাৰ মহান অনুগ্ৰহৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ পৰা তেওঁলোকৰ কাঁতৰোক্তি শূনি তেওঁলোকৰ শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা বহু বাৰ তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলে।
- ²⁸কিন্তু তেওঁলোকে কিছুদিন স্থিৰে থকাৰ পাছত, পুনৰ তেওঁলোকে আপোনাৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলে। সেয়ে আপুনি তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰৰ হাতত সোধাই দিলে, আৰু শত্ৰুবোৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত শাসন কৰিলে। তথাপি তেওঁলোকে যেতিয়া ঘূৰি আহি আপোনাৰ আগত কাঁতৰোক্তি কৰিলে, তেতিয়া স্বৰ্গৰ পৰা তেওঁলোকৰ কাঁতৰোক্তি শূনি আপোনাৰ কৃপাৰ গুণে বহু বাৰ তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলে। ²⁹আপোনাৰ বিধানলৈ যাতে তেওঁলোক ঘূৰি আহে তাৰ বাবে আপুনি তেওঁলোকক সান্থন কৰিলে। তথাপি তেওঁলোকে গৰ্ব আচৰণ কৰি আপোনাৰ আজ্ঞাবোৰ নুশুনিলে। যি সকলে আপোনাৰ বিধান পালন কৰে, তেওঁলোকে জীৱন লাভ কৰে; কিন্তু তেওঁলোকে সেই বিধানৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলে। তেওঁলোকে বিধানবোৰ পালন নকৰিলে, তালৈ মনোযোগো নিদিলে, আনকি তেওঁলোকে সেইবোৰ নিশুনিলেও।
- ³⁰আপুনি অনেক বছৰ তেওঁলোকৰ লগত থাকি তেওঁলোকক সহন কৰিলে, আৰু ভাববাদীৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ আত্মাৰে তেওঁলোকক সান্থন কৰিলে, কিন্তু তেওঁলোকে নুশুনিলে। সেয়ে তেওঁলোকক চুবুৰীয়া দেশৰ লোকৰ হাতত সোধাই দিলে। ³¹কিন্তু আপোনাৰ মহান অনুগ্ৰহৰ বাবে আপুনি তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণভাৱে শেষ নকৰিলে আৰু ত্যাগো নকৰিল; কিয়নো আপুনি দয়ালু আৰু কৃপাময় ঈশ্বৰ।
- ³²সেয়েহে এতিয়া, হে আমাৰ মহান, পৰাক্ৰমী, আৰু ঐশ্বৰ্য্যৱান ঈশ্বৰ, আপুনি নিয়ম ৰক্ষা কৰোঁতা ঈশ্বৰ আৰু আপোনাৰ প্ৰেম সদা কাললৈকে একে। ৰজা অচুৰীয়াৰ ৰাজত্ব কৰা দিনৰ পৰা আজিলৈকে আমাৰ, আমাৰ ৰজা, কোঁৱৰ, পুৰোহিত, ভাববাদী, আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ, আৰু আপোনাৰ সকলো লোকৰ ওপৰলৈ অহা দুখ যাতনা আপোনাৰ দৃষ্টিত যেন নগণ্য নহওক। ³³আমাৰ ওপৰত ঘটা সকলো বিষয়ত আপুনি ন্যায্যৱান আছিল, কিয়নো আপুনি সত্যতাৰে ব্যৱহাৰ কৰিলে; কিন্তু আমি কু-আচৰণ কৰিলোঁ। ³⁴আমাৰ ৰজা, কোঁৱৰ, পুৰোহিত, আৰু আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে আপোনাৰ বিধান পালন নকৰিলে। আপোনাৰ বিধান আৰু আজ্ঞা অনুসাৰে সান্থন কৰা কথাটো তেওঁলোকে মনোযোগ নিদিলে।
- ³⁵এনেকি তেওঁলোকৰ নিজৰ ৰাজ্যত, তেওঁলোকে যেতিয়া আপোনাৰ মহান দয়াত তেওঁলোকক দিয়া বৃহৎ আৰু উৰ্বৰা দেশ উপভোগ কৰিছিল, তেতিয়াও তেওঁলোকে আপোনাৰ সেৱা-ভক্তি কৰা নাছিল, আৰু তেওঁলোকৰ কু-আচৰণ ত্যাগ কৰা নাছিল।

³⁶বর্তমান আমি বন্দী, আপুনি আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলক ইয়াৰ ফল আৰু উত্তম বস্তু উপভোগ কৰিবলৈ দিছিল। চাওক, আমি সেই দেশতেই বন্দী হৈ আছোঁ। ³⁷আমাৰ পাপৰ বাবে আমাৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰা ৰজাসকললৈ আমাৰ দেশত উৎপন্ন হোৱা উত্তম শস্যবোৰ যায়। তেওঁলোকে ভাল পোৱাৰ দৰেই আমাৰ শৰীৰৰ আৰু আমাৰ জীৱ-জন্তুবোৰৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰে। সেয়ে আমি বৰ দুখত আছোঁ।

³⁸এই সকলোৰ কাৰণে, আমি লিখিতভাৱে প্ৰতিজ্ঞাৱদ্ধ হ'লোঁ, আমাৰ কোঁৱৰ, লেবীয়া আৰু পুৰোহিতসকলৰ নামেৰে সেই নথি পত্ৰ মোহৰ মৰা হ'ল।”

Chapter 10

¹যিসকলৰ নাম মোহৰ মৰা আছিল, তেওঁলোক হ'ল: হখলিয়াৰ পুত্ৰ নেহেমিয়া, তেওঁ দেশাধ্যক্ষ আছিল, পুৰোহিত চিদিকিয়া, ²চৰায়া, অজৰিয়া, যিৰিমিয়া, ³পচুছৰ, অমৰিয়া, মন্কিয়া,

⁴হত্ৰুচ, চবনিয়া, মল্লুক, ⁵হাৰীম, মৰেমোৎ, ওবদিয়া, ⁶দানিয়েল, গিল্গোন, বাক্কক, ⁷মচুল্লম, অবিয়া, মিয়ামীন, ⁸মাজিয়া বিলগয়, আৰু চময়া এওঁলোক পুৰোহিত আছিল।

⁹লেবীয়া লোক সকল: অজনিয়াৰ পুত্ৰ যেচুৱা, হেনাদদৰ পৰিয়ালৰ বিনুই, কদমীয়েল, ¹⁰আৰু তেওঁলোকৰ লগৰীয়া সকল চবনিয়া, হোদিয়া, কলীটা, পলায়া, হানন, ¹¹মীখা, ৰহোব, হচবিয়া, ¹²জক্কুৰ, চেৰেবিয়া, চবনিয়া, ¹³হোদিয়া, বানী, বনীনু, ¹⁴লোকসকলৰ মাজৰ মুখ্য লোক: পৰিয়োচ, পহৎ, মোৱাব, এলম, জত্ৰু, বানী,

¹⁵বুৰী, অজগদ, বেবয়, ¹⁶অদোনিয়া, বিগবয়, আদীন, ¹⁷আটেৰ, হিন্দিয়া, অজ্জুৰ, ¹⁸হোদীয়া, হাচুম, বেচয়, ¹⁹হাৰীফ, অনাথোৎ, নোবয়, ²⁰মগপীয়চ, মচুল্লম, হেজীৰ, ²¹মচেজবেল, চাদোক, যদুৱা,

²²পল্টিয়া, হানন, অনায়া, ²³হোচেয়া, হননিয়া, হচ্চুব, ²⁴হল্লুহেচ, পিলহা, চোবেক, ²⁵ৰহুম, হচবনা, মাচেয়া, ²⁶অহিয়া, হানন, আনন, ²⁷মল্লুক, হাৰীম, আৰু বানা।

²⁸অৱশিষ্ট লোকসকল, যেনে পুৰোহিত, লেবীয়া, দুৱৰী, গায়ক, মন্দিৰৰ দাস আৰু যিসকলে ওচৰচুবুৰীয়া দেশৰ পৰা নিজকে পৃথক কৰিলে, তেওঁলোকে নিজকে ঈশ্বৰৰ বিধিত প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'ল। তেওঁলোকৰ ভাৰ্য্যা, ল'ৰা-ছোৱালীসকল যাৰ বুজিব পৰা শক্তি আৰু জ্ঞান আছিল, ²⁹তেওঁলোকৰ ভাইসকল আৰু প্ৰধান লোকসকলৰ সৈতে তেওঁলোক একেলগ হৈ ঈশ্বৰৰ দাস মোচিয়ে দিয়া শাও আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ যোগেদি বাধ্যত পৰি ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে চলিলে। আমাৰ যিহোৱাৰ আঞ্জা, শাসন প্ৰণালী, আৰু বিধিবোৰ নিৰিক্ষণ কৰি পালন কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞাৱদ্ধ হ'ল।

³⁰আমি প্ৰতিজ্ঞা কৰোঁ যে, আমি আমাৰ ছোৱালীক আন দেশৰ লোকলৈ বিয়া নিদিওঁ আৰু আমাৰ পুত্ৰৰ বাবেও আন দেশৰ ছোৱালী বিয়া কৰাই নানো। ³¹আমি এয়াও প্ৰতিজ্ঞা কৰোঁ যে, আন দেশৰ লোকসকলে যদি বিশ্ৰাম-বাৰে কোনো বস্তু বা শস্য বেচিবলৈ আনে, তেওঁলোকৰ পৰা বিশ্ৰাম-বাৰ বা আন পবিত্ৰ দিনতো আমি সেইবোৰ নিকিনোঁ। প্ৰতি সপ্তম বছৰত আমি খেতি নকৰোঁ, আৰু আন যিহুদী সকলৰ লগত চুক্তি কৰা সকলো ধাৰ আমি ৰেহাই দিম।

³²আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যাৰ অৰ্থে বছৰে বছৰে এক চেকলৰ তিনি ভাগৰ এভাগ দান দিয়া আঞ্জা আমি গ্ৰহণ কৰিছোঁ। ³³তাৰ বাবে দৰ্শন-পিঠা, প্ৰতিদিনৰ শস্য-নৈবেদ্য, বিশ্ৰাম বাৰৰ হোম-বলি, ন-জোনৰ আৰু নিৰ্ধাৰিত পৰ্ববোৰ, পবিত্ৰ-নৈবেদ্যৰ, আৰু ইস্ৰায়েলক প্ৰায়চিত্ত কৰিবৰ অৰ্থে পাপাৰ্থক বলি দিয়া আদি আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ সকলো কাৰ্যৰ কাৰণে এই সকলো কৰিম।

³⁴বিধানত লিখা অনুসাৰে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পবিত্ৰ বেদিত খৰি জ্বলাবলৈ পুৰোহিত, লেবীয়া আৰু লোকসকলে খৰিৰ বাবে চিঠি খেলালে। আমাৰ পৰিয়াল অনুসাৰে বছৰে বছৰে নিৰূপণ কৰা সময়ত আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহলৈ খৰি আনিবলৈ চিঠি খেলাৰ যোগেদি বাছনি হ'ল। ³⁵আমাৰ মাটিত উৎপন্ন হোৱা শস্যৰ আগভাগ আৰু সকলো প্ৰকাৰ গছৰ ফলৰ আগভাগ বছৰে বছৰে যিহোৱাৰ গৃহলৈ আনিবলৈ আমি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলোঁ। ³⁶বিধানত লিখাৰ দৰে, আমাৰ জন্ম হোৱা প্ৰথম পুত্ৰ, আৰু আমাৰ গৰু, ভেড়া, আৰু ছাগলীৰ জাকবোৰৰ প্ৰথমে জগা জন্তু ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ, আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰিচৰ্যা কৰা পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ আমি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলোঁ।

³⁷আমি আমাৰ আটাৰ লদাৰ আগভাগ, শস্য নৈবেদ্য, প্ৰত্যেক গছৰ ফল, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস, তেল, আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ গুদামলৈ আৰু পুৰোহিতসকলৰ ওচৰলৈ আনিম। আমাৰ মাটিত উৎপন্ন হোৱা শস্যৰ দশম ভাগ লেবীয়া সকলৰ ওচৰলৈ আমি আনিম, কাৰণ আমি কাম কৰা নগৰ বোৰৰ পৰা লেবীয়াসকলে দশমভাগ আদায় কৰে। ³⁸লেবীয়াসকলে দশমভাগ লোৱাৰ সময়ত হাৰুণৰ বংশৰ এজন পুৰোহিত লেবীয়াসকলৰ লগত থকা উচিত। লেবীয়া সকলে দশম ভাগৰ দশম ভাগ আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ উঁৱালৰ গুদামলৈ আনিব লাগে।

³⁹পবিত্ৰ বস্তুবোৰ ৰখা গুদাম, যি ঠাইত পুৰোহিতে পৰিচৰ্যা কৰে, আৰু য'ত দুৱৰী আৰু গায়কসকল থাকে, সেই ঠাইবোৰলৈ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল আৰু লেবীৰ বংশৰ লোকসকলে শস্য, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস, আৰু তেলৰ, বৰঙনি যোগান ধৰে।

আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহক আমি অৱহেলা নকৰিম।

Chapter 11

যিৰ্কচালেম নগৰ নিবাসী যিহুদী সকলৰ তালিকা।

¹সেই লোক সকলৰ মূখ্য লোক সকল আৰু অৱশিষ্ট লোক সকলৰ দহ জনৰ মাজত এজনক যিৰ্কচালেমত আৰু আন ন জনক বেলেগ নগৰত বাস কৰিবলৈ দিবৰ বাবে চিঠি খেলালে। ²আৰু যি সকলে নিজ ইচ্ছাৰে যিৰ্কচালেমত বাস কৰিব খুজিছিল, তেওঁলোকক লোক সকলে আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে।

³যিৰ্কচালেমত বাস কৰা প্ৰাদেশীক বিষয়া সকল এওঁলোক। যি কি নহওক, যিহুদাৰ নগৰ বোৰত থকা প্ৰতিজন লোক আৰু তেওঁলোকৰ লগত ইস্ৰায়েলী লোক, পুৰোহিত, লেবীয়া, মন্দিৰৰ দাস, আৰু চলোমনৰ দাস সকলৰ বংশধৰ সকলে নিজৰ দেশত বাস কৰিলে। ⁴যিহুদাৰ বংশৰ কিছুমান আৰু বিন্যামীনৰ বংশৰ কিছুমান লোক যিৰ্কচালেমত বাস কৰিলে।

যিহুদাৰ পৰা অহা লোক সকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত সকল: পেৰচৰ বংশৰ মহলেৰ পুত্ৰ চফটিয়া, চফটিয়াৰ পুত্ৰ অমৰিয়া, অমৰিয়াৰ পুত্ৰ জখৰিয়া, জখৰিয়াৰ পুত্ৰ উজ্জিয়া, আৰু উজ্জিয়াৰ পুত্ৰ অথায়।

⁵আৰু তাত চীলোনীয়াৰ পুত্ৰ জখৰিয়া, জখৰিয়াৰ পুত্ৰ যোয়াৰীব, যোয়াৰীবৰ পুত্ৰ অদায়া, অদায়াৰ পুত্ৰ হজায়া, হজায়াৰ পুত্ৰ কলহোজি, কলহোজিৰ পুত্ৰ বাৰুক, আৰু বাৰুকৰ পুত্ৰ মাচেয়া আছিল। ⁶যিৰ্কচালেম-নিবাসী পেৰচৰ পুত্ৰ সকল সৰ্বমুঠ চাৰি শ আঠষষ্ঠি জন। তেওঁলোক জাকত-জিলিকা লোক আছিল।

⁷বিন্যামীন বংশৰ পৰা এওঁলোক: ঈথীয়েলৰ পুত্ৰ যিচয়া, যিচয়াৰ পুত্ৰ মাচেয়া, মাচেয়াৰ পুত্ৰ কোলায়া, কোলায়াৰ পুত্ৰ পদায়া, পদায়াৰ পুত্ৰ যোৱেদ, যোৱেদৰ পুত্ৰ মচুল্লম, আৰু মচুল্লমৰ পুত্ৰ চল্লু আছিল। ⁸তেওঁৰ পাছত গব্বয় আৰু চল্লয় আছিল, সৰ্বমুঠ ন শ আঠাইশ জন। ⁹জিত্ৰীৰ পুত্ৰ যোৱেলে তেওঁলোকৰ তত্ত্বাৱধান কৰিছিল, আৰু হচ্চনুৰাৰ পুত্ৰ যিহুদা নগৰৰ দ্বিতীয় সেনাপতি আছিল।

¹⁰পুৰোহিত সকলৰ পৰা এওঁলোক: যোয়াৰীবৰ পুত্ৰ যিদয়া, যাখীন, ¹¹অহীটুবৰ পুত্ৰ মৰায়োত, মৰায়োতৰ পুত্ৰ চাদোক, চাদোকৰ পুত্ৰ মচুল্লম, মচুল্লমৰ পুত্ৰ হিন্কিয়া, হিন্কিয়াৰ পুত্ৰ চৰায়া ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰিচালক আছিল। ¹²আৰু তেওঁলোকৰ সহযোগী লোক যি সকলে গোষ্ঠীৰ কাম সমূহ কৰিছিল, তেওঁলোক সৰ্বমুঠ আঠ শ বাইশ জন আছিল। তেওঁলোকৰ লগতে মন্দিয়াৰ পুত্ৰ পচহৰ, পচহৰৰ পুত্ৰ জখৰিয়া, জখৰিয়াৰ পুত্ৰ অমচি, অমচিৰ পুত্ৰ পললিয়া, পললিয়াৰ পুত্ৰ যিহোৰাম, আৰু যিহোৰামৰ পুত্ৰ অদায়া আছিল।

¹³আৰু তেওঁৰ সহযোগী লোক, যি সকল পৰিয়ালৰ প্ৰধান লোক আছিল, তেওঁলোক সৰ্বমুঠ দশ বিয়াল্লিশ জন আছিল। ইশ্বেৰৰ পুত্ৰ মচিল্লেমোত, মচিল্লেমোতৰ পুত্ৰ অহজয়, অহজয়ৰ পুত্ৰ অজৰেল, আৰু অজৰেলৰ পুত্ৰ অমচচয় আছিল। ¹⁴তেওঁলোকৰ ভাইসকল সাহসী যুদ্ধাৰ লোক আছিল, তেওঁলোক সংখ্যাত সৰ্বমুঠ এশ আঠাইশ জন আছিল। হগগদোলীমৰ পুত্ৰ জন্দীয়েল তেওঁলোকক নেতৃত্ব দিয়া বিষয়া আছিল।

¹⁵আৰু লেবীয়া সকলৰ পৰা: বুদীৰ পুত্ৰ হচবিয়া, হচবিয়াৰ পুত্ৰ অজ্ৰীকাম, অজ্ৰীকামৰ পুত্ৰ হচ্চুৰ, হচ্চুৰৰ পুত্ৰ চময়া আছিল। ¹⁶লেবীয়া সকলৰ মূখ্য লোকসকলৰ পৰা চকথয় আৰু যোজাবদ আছিল, আৰু তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ গৃহৰ বাহিৰৰ কামৰ দায়িত্বত আছিল।

¹⁷মীখাৰ পুত্ৰ আছিল মন্তনিয়া। মীখা আছিল জন্দীৰ পুত্ৰ, জন্দী ধন্যবাদ প্ৰাৰ্থনাৰ নেতৃত্ব লোৱা পৰিচালক আছিল, তেওঁ আচফৰ বংশৰ; আৰু বুকুকিয়া তেওঁৰ সহযোগী সকলৰ মাজত দ্বিতীয় আছিল আৰু চম্মুৰাৰ পুত্ৰ অন্ডা। চম্মুৰা আছিল গাললৰ পুত্ৰ। গালল আছিল যিদুথুনৰ পুত্ৰ।

¹⁸পৰিৱৰ্ত্তন নগৰত থকা লেবীয়া সকল সৰ্বমুঠ দশ চৌৰাশী জন আছিল।

¹⁹দুৱৰী সকল: অন্ধুব, টলমোন, আৰু তেওঁলোকৰ সহযোগী সকল, তেওঁলোকে দুৱাৰবোৰত পহৰা দিছিল। তেওঁলোক সৰ্বমুঠ এশ বাসন্তৰ জন আছিল। ²⁰আৰু ইস্ৰায়েলৰ অৱশিষ্ট সকলো লোক, পুৰোহিত, যিহুদাৰ সকলো নগৰত থকা লেবীয়া সকল, প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ সূত্ৰে পোৱা ঠাইত বাস কৰিছিল। ²¹মন্দিৰৰ কৰ্মচাৰী সকলে ওফেলত বাস কৰিছিল; আৰু তেওঁলোকৰ দায়িত্বত চীহা ও গিঙ্গা আছিল।

²²ঈশ্বৰৰ গৃহত সেৱাকাৰ্য কৰা গায়ক সকল আচফৰ বংশৰ আছিল। আচফৰ বংশৰ মীখা, মীখাৰ পুত্ৰ মন্তনিয়া, মন্তনিয়াৰ পুত্ৰ হচবিয়া, হচবিয়াৰ পুত্ৰ বানী, আৰু বানীৰ পুত্ৰ উজ্জী। উজ্জী লেবীয়া সকলৰ প্ৰধান কৰ্মচাৰী আছিল আৰু তেওঁ যিৰ্কচালেমৰ সেৱাকাৰ্য কৰিছিল।

²³তেওঁলোক ৰজাৰ আজাৰ অধীনত আছিল, আৰু গায়ক সকলক প্ৰতিদিনৰ আৱশ্যক অনুসাৰে কঠোৰ আজা দিয়া হৈছিল। ²⁴আৰু যিহুদাৰ পুত্ৰ জেৰহ, জেৰহৰ বংশৰ মচেজবেল, মচেজবেলৰ পুত্ৰ পথহিয়া লোকসকলৰ সকলো বিষয়ৰ বাবে ৰজাৰ ওচৰত থাকিছিল।

²⁵তেওঁলোকৰ গাওঁ আৰু পথাৰবোৰৰ কাৰণে যিহুদাৰ লোকসকলৰ মাজৰ কিছুমান লোক কিৰিয়ৎ-অৰ্ব্ব আৰু ইয়াৰ গাওঁবোৰত, দীবোন আৰু ইয়াৰ গাওঁবোৰত, যিকবুচেল আৰু ইয়াৰ গাওঁবোৰত, বাস কৰিছিল। ²⁶তেওঁলোকে যেচুৱা, মোলাদাত, বৈৎ-পেলটতো বাস কৰিছিল।

²⁷হচৰ-চোৱাল, বেৰ-চেবা আৰু ইয়াৰ গাওঁবোৰত।

²⁸আৰো চিল্লগ, মকোনা আৰু তাত থকা গাওঁবোৰত তেওঁলোকে বাস কৰিছিল। ²⁹অয়িন-ৰিমোন, যৰাহ, যৰ্মূত, ³⁰জানোহ, অদুল্লমত, আৰু সেইবোৰত থকা গাওঁবোৰত, লাখীচত থকা পথাৰবোৰ, অজেকা আৰু তাত থকা গাওঁবোৰত বাস কৰিছিল। এইদৰে তেওঁলোকে বেৰ-চেবাৰ পৰা হিল্লোমৰ উপত্যকালৈকে বাস কৰিছিল।

³¹বিন্যামীনৰ লোকসকল গেবাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি, মিকমচ, অয়াত, বৈৎএলত আৰু তাত থকা গাওঁবোৰত বাস কৰিছিল, ³²তেওঁলোকে অনাথোত, নোব, অননিয়াতো তেওঁলোক বাস কৰিছিল। ³³হাচোৰ, ৰামা, গিতয়িম, ³⁴হদীদ, চবোয়িম, নবল্লাট, ³⁵লোদ, ওনো, আৰু শিল্ল-কৰ্ম কৰা সকলৰ উপত্যকাত বাস কৰিছিল। ³⁶যিহূদাত বাস কৰা কিছুমান লেবীয়া লোক বিন্যামীন লোকসকলৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হৈছিল।

Chapter 12

জৰুৰাবিলৰ লগত অহাসকলৰ তালিকা। গড় প্ৰতিষ্ঠা কৰা।

¹চল্টীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুৰাবিল আৰু যেচুৱাৰ লগত অহা পুৰোহিত, আৰু লেবীয়াসকল এওঁলোক: চৰায়া, যিৰিমিয়া, ইজ্ৰা, ²অমৰিয়া, মল্লুক, হৰ্তুচ, ³চখনিয়া, ৰহূম, আৰু মৰেমোৎ,

⁴ইন্দো, গিল্লথোই, অবিয়া, ⁵মিয়ামীন, মাদীয়া, বিলগা, ⁶চময়িয়া, যোয়াৰীব, যিদয়া, ⁷চল্লু, আমোক, হিল্লিয়া, আৰু যিদয়া। এওঁলোক পুৰোহিত সকলৰ মুখ্য লোক আৰু যেচুৱাৰ দিনত তেওঁলোকৰ সহযোগী আছিল।

⁸লেবীয়া সকল যেচুৱা, বিনুই, কদমীয়েল, চেৰেবিয়া, যিহূদা আৰু মত্তনিয়া; এই মত্তনিয়া আৰু তেওঁৰ সহযোগী সকল ধন্যবাদৰ গীত গোৱাসকলৰ দায়িত্বত আছিল। ⁹বকবুকিয়া আৰু উন্নো তেওঁলোকৰ সহযোগী আছিল, উপাসনাৰ সময়ত তেওঁলোকৰ বিপৰীতে তেওঁলোক থিয় হৈছিল।

¹⁰যোয়াদাৰ পিতৃ ইলিয়াচীব, ইলিয়াচীবৰ পিতৃ যোয়াকীম, যোয়াকীমৰ পিতৃ যেচুৱা, ¹¹যদুৱাৰ পিতৃ যোনাথন, আৰু যোনাথনৰ পিতৃ যোয়াদা আছিল।

¹²যোয়াকীমৰ দিনত পুৰোহিত এওঁলোক, এওঁলোক পিতৃ-পৰিয়ালৰ মুখ্য লোক আছিল: চৰায়াৰ মুখ্য লোক মৰায়া, যিৰিমিয়াৰ মুখ্য লোক হননিয়া, ¹³ইজ্ৰাৰ মুখ্য লোক মচুল্লম, অমৰিয়াৰ মুখ্য লোক যিহোহানন, ¹⁴মাল্লুকীৰ মুখ্য লোক যোনাথন, চবনিয়াৰ মুখ্য লোক যোচেফ,

¹⁵একাদিক্ৰমে, হাৰীমৰ মুখ্য লোক অদনা, মৰায়োতৰ মুখ্য লোক হিল্লয়, ¹⁶ইন্দোৰ মুখ্য লোক জখৰিয়া, গিল্লথোনৰ মুখ্য লোক মচুল্লম, ¹⁷অবিয়াৰ মুখ্য লোক জিথ্ৰী, তেওঁলোকৰ মাজত মিন্যামীনৰো এজন মুখ্য লোক আছিল, মোৱদিয়া মুখ্য লোক পিল্টয়, ¹⁸বিলগাৰ মুখ্য লোক চন্সুৱা, চময়িয়াৰ মুখ্য লোক যিহোনাথন, ¹⁹যোয়াৰীবৰ মুখ্য লোক মত্তনয়, যিদয়াৰ মুখ্য লোক উজ্জী, ²⁰চল্লয়ৰ মুখ্য লোক কল্লয়, আমোকৰ মুখ্য লোক এবৰ, ²¹হিল্লিয়াৰ মুখ্য লোক হচবিয়া, যিদয়াৰ মুখ্য লোক নথনেল আছিল।

²²ইলিয়াচীবৰ দিনত লেবীয়া সকল, ইলিয়াচীব, যোয়াদা, যোহানন, আৰু যদুৱা, এওঁলোক পৰিয়ালৰ মুখ্য লোক বুলি লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল। পাৰস্যৰ ৰজা দৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ সময়ত পুৰোহিত সকলৰ নাম লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল। ²³লেবীৰ বংশৰ লোকসকল আৰু পৰিয়ালৰ মুখ্য লোকসকলৰ নাম ইলিয়াচীবৰ পুত্ৰ যোহাননৰ দিনলৈকে ইতিসাহ পুস্তকত লিপিবদ্ধ কৰা আছিল।

²⁴লেবীয়াসকলৰ মুখ্য লোক হচবিয়া, চেৰেবিয়া, কদমীয়েলৰ পুত্ৰ যেচুৱা, তেওঁলোকৰ সহকৰ্মীৰ সৈতে তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ লোক দায়ূদৰ আঞ্জা পালন কৰি ভাগে ভাগে সহাৰি জনায় তেওঁলোকৰ বিপৰীতে থিয় হৈ ঈশ্বৰৰ স্তুতি-প্ৰশংসা কৰিছিল। ²⁵মত্তনিয়া, বকবুকিয়া, ওবদিয়া, মচুল্লম, টলমোন, আৰু অকুব দুৱৰী হৈ গুদামবোৰৰ দুৱাৰত থিয় হৈ পহৰা দিছিল। ²⁶যোচাদকৰ পুত্ৰ যেচুৱা, যেচুৱাৰ পুত্ৰ যোয়াকীমৰ দিনত, আৰু দেশাধ্যক্ষ নহিমিয়াৰ দিনত পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক ইজ্ৰা, তেওঁলোক সকলোৱে সেৱা-কাৰ্য কৰিছিল।

²⁷যিৰুচালেমৰ দেৱাল উৎসৰ্গ কৰাৰ সময়ত, লেবীয়াসকল যি ঠাইত আছিল, তাৰ পৰাই উচ্চ-ধ্বনি কৰিছিল। আনন্দ, ধন্যবাদ প্ৰাৰ্থনা, স্তুতিগীত, তাল, বেহেলা, ও বীণাৰে উৎসৰ্গ উৎসৰ পালন কৰিবলৈ লেবীয়া সকলক যিৰুচালেমলৈ আনিছিল। ²⁸যিৰুচালেমৰ চাৰিও দিশৰ জিলা, আৰু নটুফাতীয়া সকলৰ গাওঁবোৰৰ পৰা গায়ক সকলক সমবেত হৈ একগোট হ'ল।

²⁹তেওঁলোক বৈৎ-গিলগল, গেবা আৰু অজমাবতৰ পথাৰৰ পৰাও আহিল। গায়ক সকলে তেওঁলোকৰ নিজৰ বাবে যিৰুচালেমৰ চাৰিও দিশে গাওঁ পাতিলে। ³⁰পুৰোহিত আৰু লেবীয়াসকলে তেওঁলোকক শুচি কৰিলে; আৰু তাৰ পাছত তেওঁলোকে লোকসকলক, দুৱাৰবোৰ, আৰু দেৱাল শুচি কৰিলে।

³¹তাৰ পাছত যিহূদাত থকা মোৰ মুখ্য লোকসকল গড়ৰ ওপৰলৈ গ'ল, আৰু মই ধন্যবাদ প্ৰাৰ্থনাৰ বাবে এটা ডাঙৰ গায়ক দল নিযুক্ত কৰিলোঁ। এটা দল গড়ৰ ওপৰত সোঁফালে গোবৰ-দুৱাৰলৈ গ'ল।

³²হুচয়া আৰু যিহুদাৰ মুখ্য লোকৰ আধাভাগ লোকে তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰিলে। ³³আৰু তেওঁলোকৰ পাছত অজৰিয়া, ইজ্ৰা, মচুল্লম, ³⁴যিহুদা, বিন্যামীন, চময়িয়া, আৰু যিৰিমিয়া গ'ল। ³⁵তুৰীয়ে সৈতে পুৰোহিতৰ পুত্ৰ সকলৰ কিছুমান লোক, আৰু আচফৰ বংশৰ জক্কুৰৰ পুত্ৰ মাখিয়া, মাখিয়াৰ পুত্ৰ মত্তনিয়া, মত্তনিয়াৰ পুত্ৰ চময়িয়া, চময়িয়াৰ পুত্ৰ যোনাথন, আৰু যোনাথনৰ পুত্ৰ জখৰিয়া আছিল।

³⁶ইয়াত জখৰিয়াৰ সম্পৰ্কীয় সকলো আছিল। তেওঁলোক চময়িয়া, অজবেল, মিললয়, গিললয়, মায়য়, নখনেল, যিহুদা, আৰু হাননী ঈশ্বৰৰ লোক দায়ুদৰ বাদ্য যন্ত্ৰ বজাইছিল। অধ্যাপক ইজ্ৰা তেওঁলোকৰ সন্মুখত আছিল। ³⁷তেওঁলোকে ভুমুক-দুৱাৰ হৈ দায়ুদৰ নগৰৰ খটখটিয়েদি দেৱাললৈ উঠি দায়ুদৰ ৰাজপ্ৰসাদ পাৰ হৈ পূব দিশৰ জল-দুৱাৰলৈকে গ'ল।

³⁸আৰু ধন্যবাদ প্ৰাৰ্থনা কৰা আন এটা গায়ক দল আন দিশে গ'ল। মই লোকসকলৰ আধা সংখ্যক লোকক লগত লৈ তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰিলোঁ। তেওঁলোকে দেৱালৰ ওপৰে ওপৰে তন্দুৰৰ কোঁঠ পাৰ হৈ বহল দেৱাললৈকে, ³⁹আৰু ইফ্ৰিয়মৰ দুৱাৰ হৈ, পুৰণি দুৱাৰ, মৎস্য-দুৱাৰ, হননেলৰ কোঁঠ, হস্মেয়া কোঁঠেদি ডেড়া-দুৱাৰলৈকে গ'ল, আৰু তেওঁলোক গৈ প্ৰহৰী দুৱাৰত ৰখিল।

⁴⁰এইদৰে, ধন্যবাদ দি যোৱা সেই দুয়োটা দলে ঈশ্বৰৰ গৃহত নিজৰ স্থান ল'লে, আৰু মই মোৰ লগত থকা আধা কৰ্মচাৰীৰ সৈতে নিজৰ স্থান ল'লোঁ। ⁴¹আৰু পুৰোহিত সকলে তেওঁলোকৰ স্থান ল'লে: তুৰী লগত লৈ পুৰোহিত ইলিয়াকীম, মচেয়া, মিন্যামীন, মীখায়া, ইলিয়োথ্ৰনয়, জখৰিয়া, আৰু হননিয়া, ⁴²মাচেয়া, চময়া, ইলিয়েজৰ, উজ্জী, যিহোহানন, মন্দিয়া, এলম, আৰু এজৰ আছিল। গায়ক সকলে তেওঁলোকৰ পৰিচালক যিজ্ৰিয়াই সৈতে গান গালে।

⁴³সেই দিনা লোকসকলে মহৎ বলিদান কৰি আনন্দ কৰিলে; কাৰণ ঈশ্বৰে তেওঁলোকক মহা-আনন্দেৰে আনন্দিত কৰিছিল। মহিলা আৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়েও আনন্দ কৰিলে। এই হেতুকে বহুত দুৰলৈকে যিৰুচালেমৰ আনন্দ-ধ্বনি শুনা গৈছিল।

⁴⁴সেইদিনা বৰঙনিৰ বাবে দিয়া ফলৰ আগভাগ, আৰু দশম ভাগ খোৱা ভৰালৰ দায়িত্ব লোকসকলক নিযুক্ত কৰিলে। ইয়াৰ সকলোৰ পৰা পুৰোহিত আৰু লেবীয়া সকলৰ প্ৰয়োজন অনুযায়ী বিধানত দিয়াৰ দৰে কিছু অংশ তেওঁলোকৰ বাবে গোটোৱা হৈছিল। নগৰৰ ওচৰত থকা পথাৰত কাম কৰিবৰ বাবে প্ৰতিজনক নিযুক্ত কৰা হৈছিল। তেওঁলোকৰ সন্মুখত থিয় হোৱা পুৰোহিত আৰু লেবীয়া সকলে বাবে যিহুদাই আনন্দ কৰিছিল। ⁴⁵দায়ুদ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ চলোমনৰ আজ্ঞা অনুসাৰে গায়ক আৰু দুৱৰীসকলে কৰাৰ দৰে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰৰ সেৱা-কাৰ্য আৰু শুচি কৰা কাৰ্য সম্পন্ন কৰিছিল।

⁴⁶বহু দিনৰ পূৰ্বে, দায়ুদ আৰু আচফৰ সময়ত তাত গায়ক সকলৰ পৰিচালক আছিল, আৰু ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে ধন্যবাদ প্ৰশংসাৰ স্তুতিগীত কৰিছিল। ⁴⁷জৰুৰাবিল আৰু নিহিমিয়াৰ দিনত ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে প্ৰতিদিনৰ প্ৰয়োজন অনুসাৰে গায়ক আৰু দুৱৰী সকলক প্ৰতিদিনৰ অংশ দিছিল। তেওঁলোকে লেবীয়া সকলৰ বাবে কিছু অংশ আৰু লেবীয়া সকলে হাৰোণৰ বংশৰ লোক সকলৰ বাবে কিছু অংশ পৃথক কৰি ৰাখিছিল।

Chapter 13

যিহুদী সকলৰ নানা দোষ সংশোধন।

¹সেই দিনা, লোকসকলে শনিৰ পৰাকৈ মোচিৰ বিধান-পুস্তক পাঠ কৰা হৈছিল। বিধান-পুস্তকত লিখা অনুসাৰে গ'ম পোৱা গ'ল যে, “অস্মোনীয়া বা মোৱাবীয়া লোকসকল কেতিয়াও ঈশ্বৰৰ মহাসভালৈ আহিব নোৱাৰিব।” ²এইদৰে কৰা হৈছিল কাৰণ, তেওঁলোক ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ পিঠা আৰু পানী লৈ অহা নাছিল। বৰঞ্চ ইস্ৰায়েলক শাওঁ দিবলৈ তেওঁলোকে বিলিয়মক ভাড়া কৰি আনিছিল। অৱশ্যে আমাৰ ঈশ্বৰে সেই শাওঁক আশীৰ্ব্বাদলৈ ৰূপান্তৰ কৰিলে। ³তেওঁলোকে এই বিধান শুনাৰ লগে লগে প্ৰত্যেক বিদেশী লোকসকলক ইস্ৰায়েলৰ পৰা পৃথক কৰিলে।

⁴এই ঘটনাৰ আগেয়ে আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ ভৰালৰ ওপৰত পুৰোহিত ইলিয়াচীবক নিযুক্ত কৰিছিল। তেওঁ টোবিয়াৰ সম্পৰ্কীয় লোক আছিল।

⁵পুৰোহিত ইলিয়াচীবে টোবিয়াৰ বাবে এটা ডাঙৰ ভৰাল প্ৰস্তুত কৰিলে। যি ঠাইত পূৰ্বে লোকসকলে শস্য নৈবেদ্য, ধূপ-ধূনা, বস্তুবোৰ, শস্যৰ দশম ভাগ, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস, আৰু তেল, লেবীয়া সকলৰ নামেৰে, আৰু পুৰোহিত সকলৰ বৰঙনিৰ বাবে ৰখা হৈছিল।

⁶কিন্তু এই সকলো ঘটনাৰ সময়ত মই যিৰুচালেমত নাছিলোঁ। কাৰণ বাবিলৰ ৰজা অৰ্তক্ষত্ৰৰ ৰাজত্বৰ বত্ৰিশ বছৰত মই ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈছিলোঁ। কিছুদিনৰ পাছত মই ৰজাৰ পৰা ছুটিৰ বাবে অনুমতি ল'লোঁ। ⁷মই যিৰুচালেমলৈ ঘূৰি আহিলোঁ। ইলিয়াচীবে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ চোতালত টোবিয়াক ভৰাল দি কৰা কু-কৰ্ম মই বুজি পালোঁ।

⁸মই অতিশয় ক্ৰোধিত হৈছিলোঁ, আৰু ভৰালৰ পৰা টোবিয়াৰ ঘৰৰ সকলো বস্তু দলিয়াই পেলালোঁ। ⁹মই ভৰালবোৰ শুচি কৰিবলৈ আদেশ দিলোঁ, আৰু সেই ঠাইলৈ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ বস্তুবোৰ, শস্য নৈবেদ্যৰ বস্তুবোৰ আৰু ধূপ-ধূনা পুনৰ আনি থলোঁ।

10মই জানিবলৈ পালোঁ যে, লেবীয়া সকলৰ বাবে নিযুক্ত কৰা অংশ তেওঁলোকক ভগাই দিয়া নাছিল। সেয়ে তেওঁলোকে মন্দিৰ ত্যাগ কৰি প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ পথাৰলৈ যাবলৈ খৰধৰ কৰিলে। কাম কৰা গায়ক সকলেও সেইদৰে কৰিলে। **11**তেতিয়া মই কৰ্মচাৰী সকলৰ সৈতে বিবাদ কৰি ক'লো, “ঈশ্বৰৰ গৃহ কিয় অৱহেলা কৰা হৈছে?” পাছত মই তেওঁলোকক গোটাই আনি প্ৰতিজনক নিজ নিজ পদত স্থাপন কৰিলোঁ।

12তেতিয়া সকলো যিহুদী লোকে শস্য, নতুন দ্ৰাক্ষাৰসৰ, আৰু তেলৰ দশমভাগ উৰাললৈ আনিলে। **13**মই চেলিমীয়া পুৰোহিত, চাদোক অধ্যাপক, আৰু লেবীয়া সকলৰ পৰা পদায়াক ভৰাল ঘৰৰ কোষাধ্যক্ষ নিযুক্ত কৰিলোঁ। তেওঁলোকৰ পাছত মন্তনিয়া পুত্ৰ জক্কুৰ, জক্কুৰৰ পুত্ৰ হাননক কোষাধ্যক্ষ পাতিলোঁ; কাৰণ তেওঁলোক বিশ্বাসযোগ্য বুলি গণিত হৈছিল। তেওঁলোকৰ সহযোগী সকলৰ যোগান ধৰিবলৈ বস্ত্ৰ ভগাই দিয়াই তেওঁলোকৰ কাম আছিল। **14**হে মোৰ ঈশ্বৰ, এই বিষয়ে মোক সোঁৱৰণ কৰক; আৰু মোৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ অৰ্থে কৰা উত্তম কাৰ্যবোৰ মচি নেপেলাব।

15সেই দিনবোৰত মই যিহুদাৰ লোকসকলক বিশ্ৰাম-বাৰে দ্ৰাক্ষাগুটি পেৰা, শস্যৰ ডাঙৰি আনি গাধত বোজাই দিয়া, আৰু বিশ্ৰাম-বাৰে দ্ৰাক্ষাৰস, দ্ৰাক্ষাগুটি, আৰু ডিমৰুগুটি আদি সকলোবিধ বস্ত্ৰৰ গধুৰ বোজাও যিক্ৰচালেমলৈ অনা দেখিলোঁ। মই তেওঁলোকে সেই দিনা খোৱা বস্ত্ৰ বিক্ৰী কৰাৰ কথাৰ বিৰুদ্ধিতা কৰিলোঁ।

16যিক্ৰচালেমত বাস কৰা তুৰৰ পৰা অহা লোকসকলে মাছ আৰু সকলো বিধৰ বস্ত্ৰবোৰ আনিছিল, আৰু বিশ্ৰাম-বাৰে যিহুদা আৰু নগৰৰ লোকসকলক সেইবোৰ বিক্ৰী কৰিছিল। **17**তেতিয়া মই যিহুদাৰ প্ৰধান লোকসকলৰ লগত বিবাদ কৰি তেওঁলোকক ক'লো, “আপোনালোকে যে বিশ্ৰাম-বাৰ অপবিত্ৰ কৰি, এইবোৰ কি কু-কৰ্ম কৰিছে? **18**আপোনালোকৰ পিতৃ সকলে এইদৰে কৰা নাছিল নে? আৰু আমাৰ ঈশ্বৰে জানো আমাৰ আৰু এই নগৰৰ ওপৰত এইবোৰ দুৰ্দশা ঘটোৱা নাছিল নে? তথাপিও আপোনালোকে বিশ্ৰাম-বাৰ অপবিত্ৰ কৰি ইস্ৰায়েলৰ ওপৰলৈ ক্ৰোধাগ্নি পুনৰ অধিককৈ আনিব খুজিছে?”

19বিশ্ৰাম-বাৰৰ আগেয়েই আন্ধাৰ হোৱাৰ লগে লগে যিক্ৰচালেমৰ দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰিবলৈ আৰু বিশ্ৰাম-বাৰ শেষ নোহোৱালৈকে দুৱাৰবোৰ খুলি নিদিবলৈ মই আদেশ দিলোঁ। বিশ্ৰাম-বাৰে কোনো বোজা ভিতৰলৈ যেন অনা নহয়, এই কাৰণে মই মোৰ কিছুমান দাসক দুৱাৰত নিযুক্তি কৰিলোঁ। **20**তাতে বণিক সকল আৰু সকলোবিধ বস্ত্ৰ বিক্ৰী কৰা সকল এবাৰ, দুবাৰ যিক্ৰচালেমৰ বাহিৰত থাকিল।

21কিন্তু মই তেওঁলোকক সৱধান কৰিলোঁ, “আপোনালোকে কিয় দেৱালৰ বাহিৰত তম্বু তৰিছে? যদি আপোনালোকে এইদৰে পুনৰ কৰে, তেনেহলে মই আপোনালোকক শাস্তি দিম!” সেই সময়ৰ পৰাই তেওঁলোক বিশ্ৰাম-বাৰে অহা নাছিল। **22**তাৰ পাছত বিশ্ৰাম-বাৰ পবিত্ৰ কৰিবলৈ লেবীয়া সকল নিজকে নিজে শুচি কৰি আহি দুৱাৰবোৰ ৰখিবলৈ মই আদেশ দিলোঁ।

হে মোৰ ঈশ্বৰ, এই বিষয়তো মোক সোঁৱৰণ কৰক; মোক দয়া কৰক আৰু আপোনাৰ নিয়ম অনুসাৰে মোলৈ কৃপা কৰক।

23সেই দিনবোৰত মই দেখিবলৈ পালোঁ যে, যিহুদী লোকসকলে, অচদোদীয়া, অম্মোনীয়া, আৰু মোৱাবীয়া মহিলাক বিয়া কৰিছিল।

24তেওঁলোকৰ আধা সংখ্যক সন্তানে অচদোদীয়া ভাষা কয়, কিন্তু তেওঁলোকে যিহুদী ভাষা ক'ব নাজানে। নিজৰ নিজৰ জাতিৰ ভাষা অনুসাৰে কথা কয়।

25তাতে মই তেওঁলোকৰ লগত বিবাদ কৰিলোঁ আৰু তেওঁলোকক শাও দিলোঁ। তেওঁলোকৰ কিছুমান লোকক কোবাই তেওঁলোকৰ চুলি চিঙিলোঁ। মই তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ নামেৰে শপত দি কলোঁ, “আপোনালোকে আপোনালোকৰ ছোৱালীক তেওঁলোকৰ পুত্ৰলৈ বিয়া নিদিব, আৰু আপোলোকৰ পুত্ৰলৈ বা নিজৰ বাবেও তেওঁলোকৰ ছোৱালীক বিয়া কৰাই নানিব।” **26**ইস্ৰায়েলৰ ৰজা চলোমনে এই মহিলা সকলৰ কাৰণেই জানো পাপ কৰা নাছিল? অনেক দেশৰ মাজত তেওঁৰ নিচিনা কোনো ৰজা নাছিল; আৰু তেওঁ নিজৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰিয়পাত্ৰ আছিল। ঈশ্বৰে তেওঁক গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা পাতিছিল, তথাপি বিদেশী ভাৰ্যাই তেওঁকো পাপ কৰালে। **27**তেনেহলে বিদেশী মহিলা বিয়া কৰাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে আনুগত্যহীন কাৰ্য কৰি আৰু সকলো কু-কাৰ্য কৰি আমি আপোলোকৰ কথা শুনিম নে?

28ইলিয়াচীৰ প্ৰধান পুৰোহিতৰ পুত্ৰ যোয়াদা, যোয়াদাৰ এজন পুত্ৰ হোৰোনীয়া চনবল্লটৰ জোঁৱায়েক আছিল। সেই কাৰণে মই শাৰীৰিকভাৱে মোৰ সন্মুখৰ পৰা আতৰ কৰিলোঁ।

29হে মোৰ ঈশ্বৰ, তেওঁলোকক সোঁৱৰণ কৰক; কাৰণ তেওঁলোকে পুৰোহিত পদ, পুৰোহিত-পদৰ আৰু লেবীয়া সকলৰ নিয়ম কুলষিত কৰিলে।

30সেই কাৰণে মই সকলো বিদেশী বস্ত্ৰৰ পৰা তেওঁলোকক শুচি কৰিলোঁ, আৰু প্ৰতিজনৰ কাৰ্য অনুসাৰে পুৰোহিত আৰু লেবীয়া সকলৰ দায়িত্ব সু-দৃঢ় কৰিলোঁ। **31**নিৰূপিত সময়ত খৰি আৰু ফলৰ আগ ভাগ দান দিলোঁ।

হে মোৰ ঈশ্বৰ, মঙ্গলৰ অৰ্থে মোক সোঁৱৰণ কৰক।

ইষ্টেৰৰ বিবৰণ

Chapter 1

ৰজাৰ মহাভোজ। ৰাণী ৰষ্টীৰ ৰাণীপদ গুচুউৱা।

¹ৰজা অহচবেৰোচৰ দিনত (ৰজা অহচবেৰোচে ভাৰতবৰ্ষৰ পৰা কুচ(ইথপিয়া) দেশলৈকে এশ সাতাইশ খন প্ৰদেশৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিছিল)।

²সেই সময়ত, ৰজা অহচবেৰোচে চুচন ৰাজ প্ৰসাদত নিজৰ ৰাজ-সিংহাসনত বহিল।

³তেওঁৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত তেওঁৰ সকলো কৰ্মচাৰী আৰু দাসৰ বাবে তেওঁ ভোজ পাতিলে। পাৰস্য আৰু মাদিয়াৰ সৈন্য, উচ্চ পদবীধাৰী লোক, আৰু প্ৰদেশৰ অধ্যক্ষ সকল তেওঁৰ আগত উপস্থিত হ'ল। ⁴তেওঁ অনেক দিন, অৰ্থাৎ এশ আশী দিনলৈকে নিজৰ প্ৰতাপাৰিত ৰাজ্যৰ ঐশ্বৰ্য্য, আৰু উৎকৃষ্ট মাহাত্ম্যৰ গৌৰৱ দেখুৱালে।

⁵সেই দিনবোৰ যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'ল, তেতিয়া ৰজাই সাত দিনলৈকে ভোজ দিলে। চুচনৰ ৰাজ-কোঠত উপস্থিত হোৱা সৰু কি বৰ সকলো প্ৰজাৰ কাৰণে তেওঁ ভোজ দিলে। এই ভোজ ৰাজ-গৃহৰ বাগিছাৰ চোতালত দিলে। ⁶বাগিছাৰ চোতাল খন বগা আৰু বেঙুনীয়া কপাহী পৰ্দাৰে সজোৱা হৈছিল। পৰ্দাবোৰ মিহি শণ সুতা আৰু ৰঙা-বেঙেনা বৰণীয়া ৰচিৰে মৰ্মৰ শিলৰ খুটাত লগোৱা ৰূপৰ আঙুঠিত বন্ধা আছিল। ইয়াত বিচিত্ৰ চানেকীৰে টান শিলেৰে বন্ধা পদ পথ, মৰ্মৰ শিল, মুকুতা আৰু চেপেটা শিলাখণ্ডত সোণৰ আৰু ৰূপৰ আসনবোৰ আছিল।

⁷তেওঁলোকক সোণৰ পিয়লাত পান কৰোৱা হৈছিল। প্ৰতিটো পিয়লা তুলনাহীন আছিল। ৰজাৰ মহত্বতাৰ কাৰণে অধিক ৰাজকীয় দ্ৰাক্ষাৰস তেওঁলোকক দিয়া হৈছিল। ⁸তেওঁলোকে বিধি অনুসাৰে দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিছিল, “দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাটো বাধ্যতা মূলক নাছিল।” কাৰণ যাৰ যি ইচ্ছা, তেওঁ সেই দৰে যেন কৰিব পাৰে, সেই বাবে ৰজাই তেওঁৰ ৰাজপ্ৰসাদৰ কৰ্মচাৰী সকলক আজ্ঞা দিছিল।

⁹ৰাণী ৰষ্টীয়েও অহচবেৰোচৰ ৰাজপ্ৰসাদত মহিলা সকলৰ বাবে ভোজ দিলে। ¹⁰সপ্তম দিনৰ দিনা ৰজাই দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰি প্ৰফুল্লিত হৈ আছিল, আৰু তেওঁ মহুমন, বিজখা, হৰ্বোনা, বিগখা, অবগখা, জেখৰ, আৰু কৰ্কচক (ৰজা অহচবেৰোচৰ আগত পৰিচৰ্যা কৰা এই সাত জন কৰ্মচাৰী), ¹¹ৰাণী ৰষ্টীক তেওঁৰ ৰাজমুকুটৰ সৈতে তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ ক'লে। তেওঁ লোকসকলক আৰু কৰ্মচাৰী সকলক ৰাণীৰ সৌন্দৰ্য দেখুৱাব বিচাৰিছিল, কাৰণ তেওঁৰ মুখমণ্ডল অতি আকৰ্ষণীয় আছিল।

¹²কিন্তু কৰ্মচাৰী সকলৰ দ্বাৰাই ৰজাই তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ দিয়া আজ্ঞা ৰাণী ৰষ্টীয়ে মানিবলৈ অসন্মত হ'ল। তাতে ৰজাই ক্ৰোধাশ্বিত হ'ল, আৰু তেওঁৰ অন্তৰত ক্ৰোধাশ্বি জ্বলি উঠিল।

¹³তাৰ পাছত ৰজাই জ্ঞানীলোক আৰু যি সকলে সময়ৰ মূল্য বুজে তেওঁলোকৰ লগত আলোচনা কৰিলে, (কিয়নো বিচাৰ আৰু ব্যৱস্থা জনা সকললৈ ৰজাই সেইদৰে কৰে)। ¹⁴সেই সময়ত তেওঁৰ অতি ঘনিষ্ঠ পাৰস্য আৰু মাদিয়াৰ সাত জন কোঁৱৰ এওঁলোক: কৰ্চনা, চেখৰ, অদমখা, তচীচ, মেৰচ, মৰ্চনা, আৰু মমুকন। এওঁলোকৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ অধিকাৰ আছিল, আৰু তেওঁলোকে ৰাজ্যৰ ভিতৰত উচ্চাৰণ কাৰ্যালয় স্থাপন কৰিছিল। ¹⁵ৰাণী ৰষ্টীয়ে কৰ্মচাৰীৰ দ্বাৰাই পঠোৱা, ৰজা অহচবেৰোচৰ আজ্ঞা অমান্য কৰিছিল। সেয়েহে বিধি অনুসাৰে ৰাণী ৰষ্টীৰ প্ৰতি কি কৰা হ'ব?”

¹⁶তেতিয়া মমুকণে ৰজা আৰু কৰ্মচাৰী সকলৰ উপস্থিতিত ক'লে, “ৰাণী ৰষ্টীয়ে যে কেৱল মহাৰাজৰ বিৰুদ্ধে অপৰাধ কৰিলে, এনে নহয়; কিন্তু সকলো কৰ্মচাৰী, আৰু অহচবেৰোচ ৰজাৰ প্ৰদেশত থকা সকলো লোকৰ বিৰুদ্ধে অপৰাধ কৰিলে। ¹⁷কাৰণ ৰাণীৰ এই কাৰ্যৰ বিষয়ে সকলো মহিলা জ্ঞাত হ'ব। ইয়াৰ বাবে মহিলা সকলে নিজৰ স্বামীক সেইদৰেই তুচ্ছ জ্ঞান কৰিব। মহিলা সকলে ক'ব, ‘অহচবেৰোচ ৰজাই ৰাণী ৰষ্টীক তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ আজ্ঞা দিছিল, কিন্তু তেওঁ আজ্ঞা অমান্য কৰিছিল।’ ¹⁸ৰাণীৰ এই কৰ্মৰ বিষয়ে পাৰস্য আৰু মাদিয়াৰ ভদ্ৰ মহিলা সকলে শুনি সেই দিনটো অতিক্ৰম নোহোৱাৰ পূৰ্বেই ৰজা আৰু কৰ্মচাৰী সকলক সেইদৰে ক'ব। সেয়ে এই কথা বহুত অপমান আৰু ক্ৰোধৰ বিষয় হ'ব।

¹⁹যদি এই কথাই মহাৰাজক সন্তুষ্ট কৰে, তেনেহলে ‘ৰাণী ৰষ্টী অহচবেৰোচ ৰজাৰ ওচৰলৈ পুনৰ আহিবলৈ নাপাব’; এই ৰাজ আজ্ঞা আপোনাৰ মুখৰ পৰা ওলাওক, আৰু ইয়াৰ যেন লৰ-চৰ নহয়। এই কাৰণে ইয়াক পাৰস্য আৰু মাদিয়া সকলৰ বিধিত লিখা হওক। তাৰ পাছত মহাৰাজে তেওঁৰ ৰাণীপদ তেওঁতকৈ উত্তম মহিলা এগৰাকীক দিয়ক। ²⁰মহাৰাজে দিয়া আজ্ঞা যেতিয়া তেওঁৰ ৰাজ্যৰ সকলো ফালে ঘোষণা কৰা যাব, তেতিয়া সৰু কি বৰ সকলো মহিলাই নিজৰ নিজৰ স্বামীক সন্মান কৰিব।”

²¹তেতিয়া এই কথাত ৰজা আৰু প্ৰধান লোকসকল সন্তুষ্ট হ'ল; আৰু ৰজাই মমুকণে দিয়া প্ৰস্তাৱৰ দৰেই কৰিলে। ²²তেওঁ সকলো ৰাজকীয় প্ৰদেশলৈ প্ৰতিখন প্ৰদেশৰ নিজৰ আখৰ অনুসাৰে আৰু প্ৰত্যেক লোকলৈ তেওঁলোকৰ ভাষা অনুসাৰে চিঠি পঠিয়ালে। ৰজাই আজ্ঞা দিলে যে, প্ৰতিজন পুৰুষ নিজৰ নিজৰ ঘৰৰ মূৰব্বী হওক। এই আজ্ঞা প্ৰত্যেক লোকৰ নিজৰ নিজৰ ভাষাত দিয়া হৈছিল।

Chapter 2

ইষ্টেৰে ৰাণীপদ পোৱা।

¹এই সকলো ঘটনাৰ পাছত, ৰজা অহচবেৰোচৰ ক্ৰোধ শান্ত হ'ল, তাৰ পাছত তেওঁ ৰাণী ৰত্নী, আৰু তেওঁ কৰা কাৰ্যৰ বশয়ে চিন্তা কৰিলে। তেওঁ ৰাণীৰ বিৰুদ্ধে দিয়া আজ্ঞাৰ বিষয়েও চিন্তা কৰিলে। ²তেতিয়া ৰজাৰ পৰিচৰ্যা কৰা যুৱক জনে তেওঁক ক'লে, “মহাৰাজৰ বাবে সুন্দৰী যুৱতী কুমাৰী বিচাৰ কৰা হওক।

³মহাৰাজে নিজৰ ৰাজ্যৰ সকলো প্ৰদেশত বিষয়া সকলক নিযুক্ত কৰক। যাতে তেওঁলোকে সকলো ফালৰ পৰা সুন্দৰী যুৱতী কুমাৰী চুচন ৰাজ-প্ৰসাদৰ অন্তঃপুৰলৈ (য'ত কেৱল ৰজাৰ ভাৰ্যা সকল থাকে) আনি গোটাৰ পাৰে। ৰজাৰ কৰ্মচাৰী নপুংসক হেগয় মহিলা সকলৰ দায়িত্বত আছিল। তেওঁৰ তত্ত্বাৱধানত সুন্দৰী কুমাৰী সকলক ৰখা হওক; আৰু হেগয়ে তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ প্ৰসাধনবোৰ দিয়ক। ⁴যি গৰাকী যুৱতীয়ে মহাৰাজক সন্তুষ্ট কৰিব, সেই গৰাকীয়েই ৰত্নীৰ স্থানত ৰাণী হওক।” এই পৰামৰ্শত ৰজাই সন্তুষ্ট হৈ সেই দৰেই কৰিলে।

⁵সেই সময়ত মৰ্দখয় নামেৰে চুচন ৰাজপ্ৰসাদত এজন ইহুদী লোক আছিল। তেওঁৰ পিতৃ য়ায়ীৰ, য়ায়ীৰৰ পিতৃ চিমিয়ী, আৰু চিমিয়ীৰ পিতৃ কীচ আছিল। কীচ এজন বিন্যামীনীয়া লোক আছিল। ⁶বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰে বন্দী কৰি নিয়া যিহূদাৰ ৰজা যথনিয়াৰ লগত যি লোকসকলক বন্দী কৰি লৈ গৈছিল, তেওঁলোকৰ লগত যিৰুচালেমৰ পৰা মৰ্দখয়কো বন্দী কৰি লৈ গৈছিল।

⁷মৰ্দখয়ে নিজৰ দদায়েকৰ জীয়েক হদচ্ছাক অৰ্থাৎ ইষ্টেৰক প্ৰতিপালন কৰিছিল; কাৰণ তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃ নাছিল। সেই যুৱতীৰ দেহৰ গঠন সুন্দৰ আৰু বাহ্যিক ৰূপ আকৰ্ষণীয় আছিল। মৰ্দখয়ে তেওঁক নিজৰ ছোৱালীৰ দৰে প্ৰতিপালন কৰিছিল।

⁸ৰজাৰ আদেশ আৰু নিৰ্দেশ ঘোষণা কৰাৰ পাছত, চুচন ৰাজপ্ৰসাদলৈ অনেক যুৱতীক অনা হৈছিল। তেওঁলোকক নপুংসক হেগয়ৰ তত্ত্বাৱধানত ৰখা হৈছিল। তেওঁলোকে ইষ্টেৰকো ৰাজপ্ৰসাদলৈ আনি, মহিলাক তত্ত্বাৱধান লোৱা হেগয়ৰ অধীনত ৰাখিছিল। ⁹ইষ্টেৰে হেগয়ক সন্তুষ্ট কৰি তেওঁৰ অনুগ্ৰহ লাভ কৰিলে। লগে লগে তেওঁ ইষ্টেৰক প্ৰসাধন আৰু তেওঁৰ ভাগৰ খাদ্য দিলে। ৰাজপ্ৰসাদৰ পৰা সাত গৰাকী দাসী তেওঁৰ বাবে নিযুক্ত কৰিলে, আৰু দাসী সকলৰ সৈতে তেওঁক মহিলা গৃহৰ উত্তম ঠাইলৈ স্থানান্তৰ কৰিলে।

¹⁰ইষ্টেৰে নিজৰ লোকসকলৰ বা সম্পৰ্কীয় সকলৰ বিষয়ে কাকো একো কোৱা নাছিল, কাৰণ মৰ্দখয়ে তেওঁক সেই কথা ক'বলৈ নিষেধ কৰিছিল। ¹¹ইষ্টেৰে কেনে দৰে আছে, আৰু তেওঁলৈ কি কৰা হ'ব, সেই কথা জানিবলৈ মৰ্দখয়ে প্ৰতিদিনে মহিলা গৃহৰ বাহিৰত থকা চোতালেদি অহা যোৱা কৰিছিল।

¹²ৰজা অহচবেৰোচৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে যেতিয়া কোনো এগৰাকী যুৱতীৰ পাল পৰে, তেতিয়া যুৱতী সকললৈ কৰা নিয়ম অনুসাৰে, প্ৰতি গৰাকী যুৱতীয়ে বাৰমাহ সৌন্দৰ্য চৰ্চা কৰিব লাগে। তাৰে ছমাহ গন্ধৰস তেল, আৰু ছমাহ সুগন্ধি-দ্ৰব্য আৰু প্ৰসাধনেৰে নিজকে প্ৰস্তুত কৰিব লাগে। ¹³এগৰাকী যুৱতীক যেতিয়া ৰাজপ্ৰসাদত ৰজাৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা হয়, তেতিয়া সেই যুৱতীয়ে যি ইচ্ছা কৰে, সেয়াই সকলো মহিলা গৃহৰ পৰা তেওঁক দিয়া হয়।

¹⁴তেওঁ সন্ধিয়া-বেলা ভিতৰলৈ যাব লাগে, আৰু ৰাতিপুৱা মহিলাৰ দ্বিতীয় গৃহলৈ উভটি আহিব লাগে। উপপত্নী সকলৰ দায়িত্বত থকা ৰজাৰ কৰ্মচাৰী নপুংসক চাচগজৰ তত্ত্বাৱধানত তেওঁক ৰখা হয়। ৰজাই তেওঁত সন্তুষ্ট হৈ পুনৰ তেওঁক নমতালৈকে তেওঁ ৰজাৰ ওচৰলৈ পুনৰ নাযায়।

¹⁵ৰজাৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে যেতিয়া ইষ্টেৰৰ(অবীহয়ীলৰ ছোৱালী ইষ্টেৰৰ দদায়েক মৰ্দখয়ে তেওঁক নিজৰ ছোৱালী দৰে প্ৰতিপালন কৰিছিল) সময় হ'ল, তেতিয়া তেওঁ মহিলা সকলৰ তদাৰক ৰাজ-নপুংসক হেগয়ে পৰামৰ্শ কৰা বস্ত্ৰৰ বাহিৰে তেওঁ আন একো নুখুজিলে। ইষ্টেৰক দেখা সকলোৰে পৰা তেওঁ দয়া লাভ কৰিলে।

¹⁶ৰজা অহচবেৰোচৰ ৰাজপ্ৰসাদলৈ তেওঁৰ ৰাজত্বৰ সপ্তম বছৰৰ দশম মাহ টেবেৎত ইষ্টেৰক তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা হৈছিল।

¹⁷ৰজাই আন সকলো মহিলাতকৈ ইষ্টেৰক বহুত ভাল পালে, আৰু আনসকলো কুমাৰীতকৈ তেওঁ ৰজাৰ দৃষ্টিত অধিক মৰম আৰু অনুগ্ৰহ পালে। সেয়ে ৰজাই তেওঁৰ মূৰত ৰাজ-মুকুট দি ৰত্নীৰ পদত তেওঁক ৰাণী পাতিলে। ¹⁸তাৰ পাছত ৰজাই তেওঁৰ সকলো কৰ্মচাৰী আৰু দাস সকলৰ বাবে “ইষ্টেৰৰ ভোজ” বুলি এটা ডাঙৰ ভোজ দিলে; আৰু সকলো প্ৰদেশৰ কৰ ৰেহাই দিবলৈ অনুমতি দিলে। তেওঁ ৰাজকীয় দানশীলতা অনুসাৰে উপহাৰো দিলে।

¹⁹দ্বিতীয়বাৰ কুমাৰী সকল গোটা খোৱাৰ সময়ত মৰ্দখয়ে ৰাজ-দুৱাৰত বহি আছিল। ²⁰মৰ্দখয়ৰ নিৰ্দেশ অনুসাৰে সেই সময়লৈকে ইষ্টেৰে নিজৰ সম্পৰ্কীয় বা লোকসকলৰ বিষয়ে কাকো কোৱা নাছিল। ইষ্টেৰে মৰ্দখয়ৰ ওচৰত প্ৰতিপালিত হোৱা সময়ত যি দৰে তেওঁৰ পৰামৰ্শ মানি

চলিছিল সেই দৰে এতিয়াও চলি আছে। ²¹মৰ্দখয় ৰাজ-দুৱাৰত বহি থকা দিন বোৰত ৰজাৰ কৰ্মচাৰী বিগধন আৰু তেৰচ নামেৰে দুজন দুৱৰীয়ে খং কৰি আৰু চিঞৰি ৰজা অহচবেৰোচৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

²²সেই কথা মৰ্দখয়ে যেতিয়া গম পালে, তেতিয়া তেওঁ ৰাণী ইষ্টেৰক জনালে। ইষ্টেৰে মৰ্দখয়ৰ হৈ ৰজাক সেই কথা ক'লে। ²³সেই কথা বিচাৰ কৰি সত্য বুলি প্ৰমাণিত হোৱাৰ পাছত, তেওঁলোক দুয়োকে ফাঁসিকাঠত ফাঁসি দিয়া হ'ল। সেই কথা ৰজাৰ সাক্ষাতে বংশাৱলীত লিপিবদ্ধ কৰা হ'ল।

Chapter 3

হামনে ইহুদী সকলক বিনষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা।

¹এই ঘটনাৰ পাছত, ৰজা অহচবেৰোচে অগাগীয়া হম্মদাথাৰ পুত্ৰ হামনক উন্নত কৰি উচ্চপদত প্ৰতিষ্ঠিত কৰিলে, আৰু তেওঁৰ লগত থকা সকলো কৰ্মচাৰীৰ ওপৰত তেওঁক ক্ষমতা দিলে। ²ৰাজ-দুৱাৰত থকা ৰজাৰ দাস সকলে হামনৰ আগত আঠুকাটি প্ৰণিপাত কৰিছিল; কাৰণ ৰজাই তেওঁলোকক সেইদৰে কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল। কিন্তু মৰ্দখয়ে আঠু নাকাটিছিল আৰু প্ৰণিপাতো নকৰিছিল।

³তাৰ পাছত ৰাজদুৱাৰত থকা ৰজাৰ দাস সকলে মৰ্দখয়ক ক'লে, “আপুনি কিয় ৰজাৰ আজ্ঞা পালন কৰা নাই?” ⁴এইদৰে প্ৰতিদিনে তেওঁক কোৱাৰ পাছতো তেওঁ তেওঁলোকৰ দাবী মানিবলৈ অমান্তি হ'ল। তাতে তেওঁলোকে মৰ্দখয়ৰ কথা একেদৰে থাকিব নে নাই সেই কথা জানিবলৈ তেওঁলোকে হামনক এই বিষয়ত জনালে। কাৰণ মৰ্দখয় যে এজন ইহুদী লোক, সেই বিষয়ে তেওঁ তেওঁলোকক কৈছিল।

⁵হামনে যেতিয়া দেখিলে যে, মৰ্দখয়ে তেওঁৰ আগত আঠু লোৱা নাই আৰু প্ৰণিপাতো কৰা নাই, তেতিয়া তেওঁ ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল। ⁶তেওঁ কেৱল মৰ্দখয়ক বধ কৰা কথাত অপমান বোধ কৰিলে। কাৰণ ৰজাৰ দাস সকলে মৰ্দখয় কোন লোক সকলৰ পৰা আহিছিল সেই কথা তেওঁক কৈছিল। সেয়ে হামনে ৰজা অহচবেৰোচৰ সমগ্ৰ ৰাজ্যত থকা মৰ্দখয়ৰ ইহুদী লোকসকলক সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস কৰিব বিচাৰিলে।

⁷প্ৰথম মাহত(নীচান মাহত) ৰজা অহচবেৰোচ ৰাজত্বৰ দ্বাদশ বছৰত, হামনৰ আগত দ্বাদশ মাহলৈকে(অদৰ মাহত) ক্ৰম অনুসাৰে প্ৰতিদিনৰ আৰু প্ৰত্যেক মাহৰ বাবে পুৰ অৰ্থাৎ চিঠি খেলোৱা হ'ল।

⁸তাৰ পাছত হামনে ৰজা অহচবেৰোচক ক'লে, “আপোনাৰ ৰাজ্যৰ সকলো প্ৰদেশৰ মাজত কিছুমান লোক ছিন্ন-ভিন্ন হৈ বিভিন্ন স্থানত আছে। তেওঁলোকৰ বিধি আন লোকসকলৰ পৰা পৃথক; আৰু তেওঁলোকে ৰজাৰ বিধি পালন নকৰে। সেয়েহে তেওঁলোকক ৰজাই থাকিবলৈ দিয়া উচিত নহয়। ⁹যদি ৰজাৰ দৃষ্টিত ভাল দেখে, তেনেহলে তেওঁলোকক বধ কৰিবলৈ আদেশ দিয়া হওক; তাতে মই ৰাজ-উৰালত ৰাখিবৰ অৰ্থে ৰজাৰ ব্যৱসায়ৰ তত্ত্বাৱধানত থকা ৰাজ-কৰ্মচাৰী সকলৰ হাতত দহ-হাজাৰ কিল্কৰ ৰূপ দিম।”

¹⁰তেতিয়া ৰজাই নিজৰ হাতৰ পৰা মোহৰ মৰা আঙুঠি সোলাকাই ইহুদী সকলৰ শত্ৰু অগাগীয়া হম্মদাথাৰ পুত্ৰ হামনক দিলে। ¹¹ৰজাই হামনক ক'লে, “আপোনাক আৰু আপোনাৰ লোকসকলক যাতে ধন ঘূৰাই দিয়া হয়, সেই বিষয়ে মই লক্ষ্য কৰিম। আপুনি যি ইচ্ছা কৰে, এই ধনেৰে কৰিব পাৰিব।”

¹²তাৰ পাছত প্ৰথম মাহৰ তেৰ দিনৰ দিনা ৰজাৰ লিখক সকলক মাতি পঠিওৱা হ'ল। সেই দিনা হামনে দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে যি সকল লোক সকলো প্ৰদেশৰ ওপৰত আৰু বিভিন্ন লোকৰ দেশাধ্যক্ষ, আৰু সকলো লোকৰ কৰ্মচাৰী সকলক, প্ৰত্যেক প্ৰদেশৰ নিজৰ আখৰ, আৰু প্ৰত্যেক লোকৰ নিজৰ ভাষা অনুসাৰে পত্ৰ লিখিবলৈ আৰু ৰজাৰ আঙুঠিৰে মোহৰ মাৰিবলৈ দিয়া হ'ল। ¹³একে দিনতে দ্বাদশ মাহৰ(অদৰ মাহত) তেৰ দিনৰ দিনা যুৱকৰ পৰা বৃদ্ধলৈকে, ল'ৰা-ছোৱালী আৰু মহিলাৰ সৈতে সকলো ইহুদী লোকক সংহাৰ, বধ, আৰু ধ্বংস কৰা হ'ব, আৰু তেওঁলোকৰ সম্পত্তি লুট কৰা হ'ব, এই বুলি লিখি পত্ৰখন ডাকোৱালৰ দ্বাৰাই ৰজাৰ সকলো প্ৰদেশলৈ পঠাই দিয়া হ'ল।

¹⁴সেই দিনৰ বাবে সকলো লোক যেন যুগুত হয়, সেয়ে প্ৰত্যেক প্ৰদেশত হুকুম জাৰি কৰিবলৈ আৰু সকলো লোকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, সেই পত্ৰৰ নকল যুগুত কৰা হ'ল। ¹⁵ৰজাৰ হুকুম মতে ডাকোৱাল সকল বেগাই ওলাই গ'ল, আৰু সেই পত্ৰ বিলাই দিলে। সেই আজ্ঞা চুচন ৰাজপ্ৰসাদতো বিলোৱা হ'ল। তাৰ পাছত ৰজা আৰু হামনে দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিবলৈ বহিল, কিন্তু চুচন নগৰত হ'লে বিক্ষোভ হ'ল।

Chapter 4

ৰজাৰ আগত ইষ্টেৰৰ নিবেদন

¹মৰ্দখয়ে এই সকলো ঘটনাৰ কথা জানিবলৈ পাই নিজৰ কাপোৰ ফালিলে, আৰু চট কাপোৰ পিন্ধি ছাই সানি নগৰৰ মাজলৈ গৈ বেদনাৰে চিঞৰি চিঞৰি কান্দিব ধৰিলে। ²তেওঁ কেৱল ৰাজ দুৱাৰলৈকেহে গ'ল; কাৰণ চট কাপোৰ পিন্ধি কোনো এজনকো ৰাজদুৱাৰত সোমাব দিয়া

হোৱা নাছিল।³প্ৰত্যেক প্ৰদেশৰ যিবোৰ ঠাইত ৰজাৰ সেই আদেশ আৰু আজ্ঞা পালে, সেই সকলো ঠাইত ইহুদী লোকসকলৰ মাজত মহাশোক, লঘোন, ক্ৰন্দন আৰু বিলাপ হ'ল। তেওঁলোকৰ মাজৰ অনেক লোকে চট কাপোৰ পিন্ধি ছাইৰ ওপৰত শুই পৰিল।

⁴ইষ্টেৰৰ আলপৈচান ধৰা যুৱতী আৰু তেওঁৰ নপুংসক দাস সকলে যেতিয়া তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সেই কথা ক'লে, তেতিয়া ৰাণীয়ে মনত অতিশয় বেজাৰ পালে। তেওঁ মৰ্দখয়ৰ বাবে কাপোৰ দি পঠিয়ালে (যাতে মৰ্দখয়ে চট কাপোৰ খুলি সেই কাপোৰ পিন্ধিব পাৰে) কিন্তু তেওঁ সেইবোৰ গ্ৰহণ নকৰিলে।⁵তেতিয়া ইষ্টেৰ তেওঁক পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ ৰজাই নিযুক্ত কৰা হখাক নামৰ এজন ৰাজ নপুংসকক মাতি পঠিয়ালে। তেওঁক মৰ্দখয়ৰ লগত কি ঘটিছিল আৰু তাৰ মানে কি সেই বিষয়ে জানিবলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ যাবলৈ আজ্ঞা দিলে।

⁶সেয়েহে হখাকে ৰাজদুৱাৰৰ সন্মুখৰ নগৰৰ চকলৈ গৈ মৰ্দখয়ক ল'গ ধৰিলে।⁷তেতিয়া মৰ্দখয়ে নিজৰ লগত যি ঘটিছিল, আৰু ইহুদী লোকসকলক বধ কৰিবলৈ হামনে যি পৰিমাণৰ ৰূপ ৰাজভঁৰালত দিবলৈ অঙ্গীকাৰ কৰিছে, সেই সকলো বিষয় তেওঁক ক'লে।⁸ইহুদী সকলৰ বিনাশৰ বাবে যি আজ্ঞা পত্ৰ চূচনত বিলোৱা হৈছিল, তাৰ এখন নকলো তেওঁক দিলে; যাতে সেই পত্ৰ নকল ইষ্টেৰক দেখুৱাব পাৰে আৰু সেই বিষয়ে তেওঁক জনাব পাৰে, যাতে ইষ্টেৰে এই বিষয়ে ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁৰ আগত স্বজাতীয় লোকসকলৰ বাবে তেওঁলোকৰ হৈ মিনতি আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰে, সেই বাবে তেওঁক ওপৰত দ্বায়িত্ব দিবলৈ ক'লে।

⁹সেয়েহে হখাকে গৈ মৰ্দখয়ে তেওঁক যিবোৰ কথা ক'লে, সেই সকলো কথা ইষ্টেৰক জনালে।¹⁰তেতিয়া ইষ্টেৰে হখাকৰ লগত কথা পাতিলে। তেওঁক মৰ্দখয়ৰ ওচৰলৈ উভতি যাবলৈ কৈ, ¹¹ইষ্টেৰে হখাক ক'লে, “ৰজাৰ দাস সকল আৰু ৰজাৰ প্ৰদেশৰ সকলো লোকেই জানে যে, পুৰুষ বা মহিলাই হওক, ৰজাই নমতালৈকে যি কোনোৱে ৰজাক ল'গ ধৰিবলৈ ভিতৰৰ চোতাললৈ যায়, তেওঁৰ কাৰণে কেৱল এটাই বিধান আছে যে, তেওঁৰ অৱশ্যেই মৃত্যু দণ্ড হ'ব, কেৱল যি জনলৈ ৰজাই সোণাময় ৰাজদণ্ড ডালি মেলি দিয়ে, সেই জনেহে জীয়াই থাকিব পাৰে। আজি ত্ৰিশ দিন হ'ল, মই ৰজাৰ ওচৰলৈ যাবলৈ আদেশ পোৱা নাই।”¹²সেয়ে ইষ্টেৰৰ এই কথা হথাকে মৰ্দখয়ক জনালে।

¹³তেতিয়া মৰ্দখয়ে ইষ্টেৰলৈ সেই বাৰ্তা পুনৰ ঘূৰাই পঠালে: “ইহুদী লোকসকলৰ মাজৰ তুমি ৰাজপ্ৰসাদত থকাৰ বাবে তুমি যে ৰক্ষা পাবা, তেনে নাভাবিবা।¹⁴যদি তুমি এই সময়ত নিজম দি থকা, তেনেহলে ইহুদী লোকসকলক সহায় আৰু উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আন কোনো ঠাইৰ পৰা কোনো এজন আহিব; কিন্তু তুমি আৰু তোমাৰ পিতৃ-বংশ বিনষ্ট হ'ব। কোনে জানে এই বিপদৰ সময়ৰ বাবেই হয়তু তুমি ৰাণী পদ পাইছা?”

¹⁵তেতিয়া ইষ্টেৰে মৰ্দখয়লৈ এই উত্তৰ দি পঠালে, ¹⁶“আপুনি যাওক; আৰু চূচনত বাস কৰা সকলো ইহুদী লোকসকলক একগোট কৰক। আপোনালোক মোৰ কাৰণে লঘোন দিয়ক। তিনি দিন তিনি ৰাতি একো পান নকৰিব নাইবা ভোজন নকৰিব। মই আৰু মোৰ যুৱতী দাস সকলেও সেই একেদৰে লঘোন দিম। তাৰ পাছত যদিও এই কাৰ্য নিয়মৰ বিৰুদ্ধে হয়, তথাপি মই ৰজাৰ ওচৰলৈ যাম। যদি বিনষ্ট হ'ব লাগে তেনেহ'লে মই হ'ম।”¹⁷মৰ্দখয়ে ইষ্টেৰে তেওঁক কোৱাৰ দৰে কৰিবলৈ গ'ল।

Chapter 5

¹তিনি দিনৰ পাছত, ৰাণী ইষ্টেৰে ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধি ৰাজপ্ৰসাদৰ ৰজগৃহত থকা ভিতৰ চোতালৰ সন্মুখত থিয় হ'ল। সেই সময়ত ৰজাই ৰাজগৃহৰ প্ৰবেশ স্থানৰ ফালে মুখ কৰি ৰাজ সিংহাসনত বহি আছিল।²ৰজাই যেতিয়া চোতালত থিয় হোৱা ৰাণী ইষ্টেৰক দেখা পালে, তেতিয়া তেওঁৰ ইষ্টেৰৰ প্ৰতি মৰম লাগিল; আৰু ৰজাই নিজৰ হাতত থকা সোণাময় দণ্ডডালি ৰাণী ইষ্টেৰৰ ফালে মেলি দিলে। সেয়ে ইষ্টেৰে ওচৰ চাপি সোণাময় দণ্ডডালিৰ আগ ভাগ চুলে।

³তাৰ পাছত ৰজাই তেওঁক ক'লে, “ৰাণী ইষ্টেৰ, তোমাক কি লাগে? তোমাৰ কি প্ৰাৰ্থনা আছে কোৱা? যদি তোমাক মোৰ ৰাজ্যৰ আধা অংশও লাগে, তথাপিও তোমাক দিয়া হ'ব।”⁴তেতিয়া ইষ্টেৰে উত্তৰ দিলে, “যদি ৰজাই ভাল দেখে, তেনেহলে আপোনাৰ বাবে মই যুগুত কৰা ভোজলৈ আপুনি আৰু হামন আজি আহিব।”

⁵তেতিয়া ৰজাই আজ্ঞা দিলে, “ৰাণী ইষ্টেৰে কোৱাৰ দৰে কৰিবলৈ হামনক বেগাই মাতি অনা হওক।” সেয়ে ৰজা আৰু হামন ইষ্টেৰে যুগুত কৰা ভোজলৈ গ'ল।⁶ভোজত যেতিয়া দ্ৰাক্ষাৰস বাকি দিয়া হ'ল, তেতিয়া ৰজাই ইষ্টেৰক সুধিলে, “তোমাৰ আবেদন কি? তোমাৰ বাবে সেই আবেদন গ্ৰহণ কৰা হ'ব; আৰু তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা কি? ৰাজ্যৰ আধা অংশও যদি তোমাক লাগে, তেনেহ'লে তাক সিদ্ধ কৰা হ'ব।

⁷তেতিয়া ইষ্টেৰে উত্তৰ দি ক'লে, “মোৰ আবেদন আৰু মোৰ প্ৰাৰ্থনা এই, ⁸মই যদি ৰজাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাইছোঁ, আৰু মোৰ নিবেদন ও প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ কৰি সিদ্ধ কৰিবলৈ যদি ৰজাই ভাল দেখে, তেনেহলে মই আপোনালোকৰ অৰ্থে কাইলৈ যি ভোজ যুগুত কৰিম, সেই ভোজলৈ আপুনি আৰু হামন পুনৰ আহিব। মই ৰজাৰ প্ৰসন্নৰ উত্তৰ কাইলৈহে দিম।”

⁹সেই দিনা হামন আনন্দ আৰু সন্তুষ্ট মনেৰে বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। কিন্তু হামনে যেতিয়া মৰ্দখয়ক ৰাজদুৱাৰত বহি থকা দেখা পালে, তেতিয়াও মৰ্দখয়ে হামনৰ আগত থিয় নহ'ল বা লৰচৰো নহ'ল। তাতে হামনে মৰ্দখয়ৰ ওপৰত ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল।¹⁰তথাপি, হামনে নিজকে নিয়ন্ত্ৰিত কৰি ৰাখিলে, আৰু নিজৰ ঘৰলৈ গুচি গ'ল। তেওঁ তেওঁৰ ভাৰ্যা জেৰচৰ সৈতে তেওঁৰ বন্ধু সকলক একত্ৰিত হ'বলৈ মাতি পঠিয়ালে।¹¹হামনে তেওঁলোকৰ আগত নিজৰ ঐশ্বৰ্যৰ প্ৰতাপ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰৰ সংখ্যা অধিক এই কথা তেওঁলোকক ক'লে; আৰু ৰজাই কি দৰে তেওঁৰ সকলো কৰ্মচাৰী আৰু দাসতকৈ তেওঁক ওখ পদ দিলে; এই সকলো কথা তেওঁলোকৰ আগত বৰ্ণনা কৰি ক'লে।

¹²হামনে ক'লে, "এনেকি ৰাণী ইষ্টেৰে যুগুত কৰা ভোজত যাবলৈ ৰজাৰ লগত মোৰ বাহিৰে আন কাকো নিমন্ত্ৰণ দিয়া নাছিল। আৰু অহা কালিও ভোজত ৰজাৰ লগত যাবলৈ মই ৰাণী ইষ্টেৰৰ দ্বাৰাই নিমন্ত্ৰণ পাইছোঁ।" ¹³তথাপিও মই ৰাজদুৱাৰত বহি থকা ইহুদী মৰ্দখয়ক যেতিয়া দেখা পাওঁ, তেতিয়া এই সকলোতো মোৰ একো মূল্য নাই যেন মই উপলব্ধি কৰোঁ।"

¹⁴পাছত তেওঁৰ ভাৰ্যা জেৰচ আৰু তেওঁৰ বন্ধু সকলে তেওঁক ক'লে, "পঞ্চাশ হাত দীঘল এডাল ফাঁচি-কাঠ যুগুত কৰক; যাতে আপুনি কাইলৈ ৰাতিপুৱাই ৰজাৰ আগত নিবেদন কৰি মৰ্দখয়ক সেই কাঠডালত ফাঁচি দিব পাৰে। তাৰ পাছত আপুনি আনন্দ মনেৰে ৰজাৰ লগত ভোজত যাব।" তেতিয়া হামনে সেই কথাত সন্তুষ্ট হ'ল আৰু তেওঁ ফাঁচি-কাঠ নিৰ্মাণ কৰালে।

Chapter 6

মৰ্দখয়ে সন্মান পোৱা।

¹সেই ৰাতি ৰজাই টোপনি যাব নোৱাৰিলে। ৰজাই তেওঁৰ ৰাজত্বৰ সময়ত ঘটা ঘটনাৱলীৰ কাৰ্য-বিৱৰণী আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে; আৰু তেওঁলোকে উচ্চ-স্বৰে ৰজাৰ আগত তাক পাঠ কৰিলে। ²সেই কাৰ্য-বিৱৰণীত লিখা অনুসাৰে এই কথা গ'ম পোৱা গ'ল যে, ৰাজ-নপুংসক বিগখন আৰু তেৰচ নামেৰে দুজন প্ৰৱেশ দুৱাৰৰ দুৱৰীয়ে ৰজা অহচবেৰোচৰ ক্ষতি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা বিষয়টো এই মৰ্দখয়েই ৰজাক জনাইছিল। ³পাছত ৰজাই সুধিলে, "মৰ্দখয়ে কৰা এই কাৰ্যৰ বাবে তেওঁক কি সন্মান বা স্বীকৃতি প্ৰদান কৰা হৈছিল? তাৰ পাছত ৰজাৰ পৰিচৰ্যা কৰা যুৱক দাস সকলে তেওঁক ক'লে, "তেওঁৰ বাবে একো কৰা হোৱা নাই।"

⁴ৰজাই সুধিলে, "চোতালত কোন আছে? সেই সময়ত ৰজাৰ আগত নিবেদন কৰি নিজে যুগুত কৰা ফাঁচি কাঠত মৰ্দখয়ক ফাঁচি দিবলৈ ৰাজগৃহৰ বাহিৰে চোতালত হামন সোমাইছিল। ⁵ৰজাৰ দাস সকলে তেওঁক ক'লে, "হামন চোতালত থিয় হৈ আছে।" তাতে ৰজাই ক'লে, "তেওঁক ভিতৰলৈ আহিব দিয়া।" ⁶হামন যেতিয়া ভিতৰলৈ সোমাল, তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে, "ৰজাই যি জনক সন্মান দিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁলৈ কি কৰা উচিত?" হামনে মনতে ভাবিলে, মোতকৈ বেছি ৰজাই আন কাক সন্মান দিবলৈ ইচ্ছা কৰিব?

⁷সেয়েহে হামনে ৰজাক ক'লে, "ৰজাই যি জনক সন্মান দিবলৈ ইচ্ছা কৰে, ⁸তেওঁৰ বাবে যি বস্ত্ৰ ৰজাই পৰিধান কৰে সেই ৰাজকীয় বস্ত্ৰ দিয়া যাওক, আৰু ৰাজকীয় মুকুটৰ সৈতে যি ঘোঁৰাত ৰজা উঠে, সেই ঘোঁৰা দিয়া যাওক। ⁹তাৰ পাছত সেই বস্ত্ৰ আৰু ঘোঁৰা ৰজাৰ বিশেষ প্ৰধান কৰ্মচাৰী সকলৰ মাজৰ এজনৰ হাতত গতাই দিয়া হওক; আৰু ৰজাই যি জনক সন্মান দিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁক সেই ৰাজ-বস্ত্ৰ পিন্ধোৱা হওক। পাছত তেওঁক সেই ঘোঁৰাত তুলি নগৰৰ মাজৰ পথেৰে লৈ যাবলৈ তেওঁলোকক কোৱা হওক। তেওঁৰ আগে আগে এই কথা ঘোষণা কৰা হওক যে, 'ৰজাই যি জনক সন্মান দিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁলৈ এইদৰে কৰা হ'ব!' "

¹⁰তেতিয়া ৰজাই হামনক ক'লে, "বেগাই আহাঁ, তুমি ৰাজ-বস্ত্ৰ আৰু ঘোঁৰা লোৱা, আৰু তুমি কোৱাৰ দৰে ৰাজদুৱাৰত বহি থকা ইহুদী মৰ্দখয়লৈ সেই দৰেই কৰা। তুমি কোৱা কথাৰ এটা কথাও ভ্ৰুটি নকৰিবা।" ¹¹তেতিয়া হামনে সেই ৰাজ-বস্ত্ৰ আৰু ঘোঁৰা ল'লে, আৰু মৰ্দখয়ক বস্ত্ৰ পিন্ধাই ঘোঁৰাত তুলি নগৰৰ মাজেৰে ফুৰালে। তেওঁ মৰ্দখয়ৰ আগে আগে এই কথা ঘোষণা কৰিলে যে, "ৰজাই যি জনক সন্মান দিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁলৈ এইদৰে কৰা হ'ব।"

¹²তাৰ পাছত মৰ্দখয় ৰাজ-দুৱাৰলৈ উলটি গ'ল। কিন্তু হামনে শোক কৰি কাপোৰেৰে মুৰ ঢাকি নিজৰ ঘৰলৈ বেগাই গ'ল। ¹³হামনে তেওঁৰ ভাৰ্যা জেৰচক আৰু তেওঁৰ সকলো বন্ধুক তেওঁলৈ ঘটা সকলো কথা ক'লে। তেতিয়া তেওঁৰ যি সকল লোক জ্ঞানৰ বাবে জনাজাত আছিল, তেওঁলোক আৰু তেওঁৰ ভাৰ্যা জেৰচে তেওঁক ক'লে, "যি মৰ্দখয়ৰ আগত আপোনাৰ সন্মান ম্লান হ'ব ধৰিছে, সেই মৰ্দখয় যদি ইহুদী বংশৰ লোক হয়, তেনেহলে আপুনি কেতিয়াও তেওঁক জয় কৰিব নোৱাৰিব, তেওঁৰ আগত আপোনাৰ নিশ্চয় সৰ্বনাশ হ'ব।" ¹⁴তেওঁলোকে তেওঁৰ লগত কথা পাতি থাকোঁতেই ৰাজ-নপুংসক সকল আহি উপস্থিত হ'ল; আৰু ৰাণী ইষ্টেৰে যুগুত কৰা ভোজলৈ হামনক লৈ যাবলৈ খৰধৰ কৰিলে।

Chapter 7

হামনৰ বিনাশ। মৰ্দখয়ে উচ্চপদ পোৱা।

¹তাৰ পাছত ৰজা আৰু হামনে ৰাণী ইষ্টেৰৰ ভোজলৈ গ'ল। ²দ্বিতীয় দিনা তেওঁলোকে যেতিয়া দ্ৰাক্ষাৰস বাকি দি আছিল, তেতিয়া ৰজাই ইষ্টেৰক পুনৰ সুধিলে, "ৰাণী ইষ্টেৰ, তোমাৰ নিবেদন কি? তাক তোমালৈ কৰা হ'ব। তোমাৰ অনুৰোধ কি? যদি ৰাজ্যৰ আধা অংশও তোমাক লাগে তাক দিয়া হ'ব।"

³তেতিয়া ৰাণী ইষ্টেৰে উত্তৰ দি ক'লে, "মই যদি ৰজাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাইছোঁ, আৰু যদি আপুনি ভাল দেখে, তেনেহ'লে মোৰ প্ৰাণ মোক দিয়ক। এয়েই মোৰ নিবেদন আৰু মোৰ লোক সকলৰ বাবেও মই এই অনুৰোধ কৰিছোঁ। ⁴কাৰণ মোক আৰু মোৰ স্বজাতীয় লোকসকলক

ধ্বংস, বধ, আৰু বিনষ্ট কৰিবৰ বাবে বিক্ৰী কৰা হৈছে। আমি যদি কেৱল দাস-দাসী হ'বলৈ বেচা গলোহঁতেন, তেনেহ'লে মই নিজমে থাকিলো হয়; আৰু ৰজাৰ শান্তিভংগ কৰাৰ একো প্ৰয়োজন নহ'ল হয়।”⁵ তেতিয়া ৰজা অহচবেৰোচে ৰাণী ইষ্টেৰক ক'লে, “তেওঁ কোন হয়? এই কাৰ্য কৰিবলৈ সাহ কৰা জন ক'ত আছে?”

⁶ইষ্টেৰে ক'লে, “সেই দুষ্ট হামনেই বিৰুদ্ধী আৰু শত্ৰু লোক হয়।” তেতিয়া হামনে ৰজা আৰু ৰাণীৰ আগত আতঙ্কিত হ'ল।⁷ তেতিয়া ৰজাই ক্ৰোধত দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাৰ পৰা উঠি গৈ ৰাজপ্ৰসাদৰ বাগিছাত সোমাল; কিন্তু ৰজাই যে হামনৰ বিৰুদ্ধে অমঙ্গল স্থিৰ কৰিলে সেই কথা হামনে গ'ম পাই, ৰাণী ইষ্টেৰৰ পৰা নিজৰ প্ৰাণ ভিক্ষা কৰিবলৈ তাতে থাকিল।

⁸তাৰ পাছত ৰজাই ৰাজপ্ৰসাদৰ বাগিছাৰ পৰা দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰা কোঠালিলৈ উভটি আহিল। সেই সময়ত ইষ্টেৰে বহা আসনত হামন পৰি আছিল। ৰজাই ক'লে, “এই ব্যক্তিয়ে মোৰ গৃহত মোৰ সন্মুখত ৰাণীক বলাৎকাৰ কৰিব খুজিছে নেকি? এই কথা ৰজাৰ মুখৰ পৰা ওলোৱাৰ লগে লগে দাস সকলে হামনৰ মুখ ঢাকি ধৰিলে।

⁹পাছত ৰজাৰ পৰিচৰ্যা কৰা হৰ্বোনা নামেৰে এজন নপুংসকে ক'লে, “যি মৰ্দখয়ে ৰজাৰ পক্ষে হিতজনক সম্বাদ দিছিল, তেওঁৰ বাবে হামনে যুগুত কৰা পঞ্চাশ হাত দীঘল ফাঁচি কাঠডাল হামনৰ ঘৰত পোতা আছে।” ৰজাই ক'লে, “সেই কাঠৰ ওপৰতে ইয়াক ফাঁচি দিয়া হওক।”

¹⁰তাতে মৰ্দখয়ৰ বাবে হামনে যুগুত কৰা ফাঁচি কাঠত হামনক ফাঁচি দিয়া হ'ল। তাৰ পাছতহে ৰজাৰ ক্ৰোধ শান্ত হ'ল।

Chapter 8

যিহুদী সকলৰ ৰক্ষা

¹সেই দিনা ৰজা অহচবেৰোচে ৰাণী ইষ্টেৰক ইহুদী সকলৰ শত্ৰু হামনৰ সা-সম্পত্তি দিলে। যিহেতু ইষ্টেৰে মৰ্দখয়ৰ লগত তেওঁৰ সম্পৰ্ক কি, সেই বিষয়ে ৰজাক জনাইছিল। সেয়েহে মৰ্দখয়ে ৰজাৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।² তেতিয়া ৰজাই হামনৰ পৰা ঘূৰাই লোৱা নিজৰ মোহৰ মৰা আঙঠি সোলোকাই মৰ্দখয়ক দিলে। ইষ্টেৰে হামনৰ আশ্বাবৰ সম্পত্তিৰ দায়িত্বত মৰ্দখয়ক নিযুক্ত কৰিলে।

³পাছত ইষ্টেৰে পুনৰ ৰজাৰ লগত কথা পাতিলে। তেওঁ ৰজাৰ চৰণত পৰি ক্ৰন্দন কৰিলে; আৰু অগাণীয়া হামনে কৰিব খোজা অমঙ্গল, ইহুদী লোক সকলৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ কৰা কল্পনা নিবাৰণ কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁৰ আগত মিনতি কৰিলে।⁴ তাতে ৰজাই ইষ্টেৰৰ ফাললৈ সোণালী ৰাজদণ্ড ডাল মেলি দিলে, আৰু ইষ্টেৰে উঠি ৰজাৰ আগত থিয় হ'ল।

⁵ইষ্টেৰে ক'লে, “যদি ৰজাই ভাল দেখে; আৰু মই তেওঁৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাইছোঁ। মই যদি ৰজাক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰিছোঁ; আৰু এই কাৰ্য যদি ৰজাই উচিত বুলি ভাবে, তেনেহলে অগাণীয়া হম্মদাখাৰ পুত্ৰ হামনে, ৰজাৰ আটাই প্ৰদেশত থকা ইহুদী লোক সকলক ধ্বংস কৰিবৰ অৰ্থে লিখা পত্ৰবোৰ বাতিল কৰিবলৈ ৰজাই লিখিত আজ্ঞা দিয়ক।⁶ কাৰণ মোৰ লোক সকলক দুৰ্যোগত পৰি থকা দেখি মই কেনেকৈ সহ্য কৰিম? নিজৰ সম্পৰ্কীয় লোকসকলৰ বিনাশ দেখি মই কেনেকৈ সহি থাকিম?”

⁷তেতিয়া ৰজা অহচবেৰোচে ৰাণী ইষ্টেৰ আৰু ইহুদী মৰ্দখয়ক ক'লে, “চোৱা, মই ইষ্টেৰক হামনৰ সা-সম্পত্তি দিলোঁ, আৰু হামনক ফাঁচি কাঠত ফাঁচিও দিয়া হ'ল, কাৰণ সি ইহুদী লোকসকলক বিনাশ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল।⁸ এতিয়া ইহুদী লোকসকলৰ অৰ্থে ৰজাৰ নামেৰে আন এটা আজ্ঞা পত্ৰ লিখা হওক; আৰু ৰজাৰ আঙঠিৰে তাত মোহৰ মৰা হওক। কাৰণ ৰজাৰ নামেৰে ইতিমধ্যে লিখা, আৰু ৰজাৰ আঙঠিৰে মোহৰ মৰা পত্ৰ কেতিয়াও বাতিল হ'ব নোৱাৰে।”

⁹তাৰ পাছত তৃতীয় মাহৰ (চীৱন মাহৰ) তেইশ দিনৰ দিনা ৰাজ লিখক সকলক মতা হৈছিল। মৰ্দখয়ে ইহুদী লোকসকলৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি তেওঁ নিজৰ সকলো ক্ষমতাৰে আজ্ঞা পত্ৰ লিখিবলৈ দিছিল। ভাৰতবৰ্ষৰ পৰা কুচ (ইথোপিয়া) দেশলৈকে এশ সাতাইশ খন প্ৰদেশ, প্ৰত্যেক প্ৰদেশৰ আখৰ আৰু প্ৰত্যেক জাতিৰ ভাষা অনুসাৰে প্ৰদেশৰ দেশাধ্যক্ষ আৰু কৰ্মচাৰী সকললৈ; আৰু প্ৰত্যেক প্ৰদেশ অনুসাৰে তেওঁলোকৰ নিজৰ আখৰ আৰু প্ৰত্যেক লোকৰ ভাষা অনুসাৰে তেওঁলোকৰ নিজৰ ভাষাৰে আজ্ঞা পত্ৰ লিখা হৈছিল। ইহুদী লোকসকললৈ তেওঁলোকৰ নিজৰ আখৰ আৰু ভাষাৰে লিখা হৈছিল।

¹⁰মৰ্দখয়ে এই পত্ৰ ৰজা অহচবেৰোচৰ নামেৰে লিখি তাত ৰজাৰ আঙঠিৰে মোহৰ মাৰিছিল। ৰাজ অশ্বপালনৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ পৰা ৰাজ-কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰা বেগী ঘোঁৰাত সংবাদবাহক সকলৰ দ্বাৰাই সেই কাগজ পত্ৰবোৰ পঠিয়াই দিয়া হ'ল।¹¹ এই পত্ৰত প্ৰত্যেক নগৰত থকা ইহুদী লোক সকলক ৰজা অহচবেৰোচে একলগ হৈ সমবেত হবলৈ; আৰু নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে স্থিৰ হৈ থাকিবলৈ আদেশ দিছিল। যি কোনো লোক বা প্ৰদেশৰ পৰা অস্ত্ৰধাৰী দলে তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰিলে, ইহুদী লোকসকলে তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী আৰু মহিলা সকলৰ সৈতে তেওঁলোকক ধ্বংস, বধ আৰু বিনষ্ট কৰিব পাৰিব; আৰু তেওঁলোকৰ সম্পত্তি লুট কৰিব পাৰিব। এই বুলি সেই পত্ৰত ৰজাই প্ৰত্যেক নগৰত থকা ইহুদী লোক সকলক অনুমতি দিছিল।¹² ৰজা অহচবেৰোচৰ অধীনত থকা সকলো প্ৰদেশলৈ ইয়াক কাৰ্যকৰী কৰিবলৈ কোৱা হ'ল, সেয়া আছিল দ্বাদশ মাহৰ তেৰ তাৰিখ, অৰ্থাৎ অদৰ মাহৰ তেৰ তাৰিখ।

¹³সকলো লোকলৈ এই আজ্ঞা, বিধান স্বৰূপে জাৰি কৰি জনসাধাৰণৰ মাজত প্ৰকাশ কৰিবলৈ সেই পত্ৰ নকল যুগুত কৰা হৈছিল; যাতে সেই দিনা ইহুদী লোকসকলে তেওঁলোকৰ শত্ৰু প্ৰতিশোধ লবলৈ যুগুত হৈ থাকে। ¹⁴তাতে ৰাজ-কাৰ্যত ব্যৱহাৰ হোৱা বেগী ঘোঁৰাত সংবাদবাহক সকলে উঠি বেগাই ৰজাৰ সেই পত্ৰ বিলাবলৈ গৈছিল; আৰু সেই আজ্ঞা পত্ৰ চুচন ৰাজপ্ৰসাদতো জাৰি কৰা হৈছিল।

¹⁵তাৰ পাছত মৰ্দখয়ে নীলা আৰু বগা ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধি সোণৰ ডাঙৰ কিৰীটি মুৰত লৈ, মিহি শণ সুতাৰে আৰু ৰক্তবেঙেনা বৰণীয়া সুতাৰে বনোৱা এটা চোলা পিন্ধি ৰজাৰ সন্মুখৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। চুচন নগৰত লোক সকলে জয়-ধ্বনি কৰি আনন্দ কৰিলে। ¹⁶ইহুদী লোকসকলে লঘু অনুভৱ কৰিলে; আৰু তেওঁলোকে আনন্দ, উল্লাস আৰু গৌৰৱ কৰিলে। ¹⁷প্ৰত্যেক প্ৰদেশত আৰু প্ৰত্যেক নগৰৰ যি যি ঠাইত ৰজাৰ সেই আজ্ঞা পত্ৰ পালে, সেই সকলো ঠাইত ইহুদী লোকসকলৰ মাজত আনন্দ, উল্লাস, ভোজ আৰু পবিত্ৰ দিন হ'ল। সেই দেশৰ বিভিন্ন জাতিৰ লোক সকলৰ মাজৰ বহুতো লোক ইহুদী হ'ল; কাৰণ তেওঁলোকে ইহুদী লোকৰ প্ৰতি ভয় কৰিছিল।

Chapter 9

¹পাছত অদৰ নামেৰে দ্বাদশ মাহৰ তেৰ দিনৰ দিনা, ৰজাৰ বিধান আৰু আজ্ঞা সিদ্ধ হ'বলৈ আছিল। সেই দিনা ইহুদী লোক সকলৰ শত্ৰুবোৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত জয় কৰিবলৈ আশা কৰি আছিল, কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে ইহুদী লোকসকলক ঘৃণা কৰা লোক সকলৰ ওপৰত ইহুদীসকলে জয় লাভ কৰিলে। ²যি সকলে তেওঁলোকৰ অমঙ্গলৰ চেষ্টা কৰিব, তেওঁলোকক যাতে ইহুদী লোকসকলে প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰে; সেই বাবে ইহুদী লোকসকল ৰজা অহচবেৰোচৰ প্ৰতিখন প্ৰদেশত নিজৰ নিজৰ নগৰত গোট খাইছিল। তেওঁলোকৰ প্ৰতি লোকসকলৰ ভয় জন্মিছিল, যাৰ বাবে লোকসকলে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ'ব নোৱাৰিলে।

³প্ৰদেশ বোৰৰ সকলো কৰ্মচাৰী, প্ৰদেশৰ দেশাধ্যক্ষ, দেশাধ্যক্ষ সকল, আৰু ৰাজ-কৰ্মচাৰী সকলে ইহুদী লোকসকলক সহায় কৰিছিল; কাৰণ মৰ্দখয়ৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ ভয় জন্মিছিল। ⁴মৰ্দখয় ৰাজ-গৃহৰ মাজত মহান হৈ পৰিছিল। তেওঁৰ যশস্যা সকলো প্ৰদেশলৈ প্ৰসাৰিত হৈছিল আৰু এইদৰে মৰ্দখয় ক্ৰমে অতিশয় মহান হৈ গৈছিল। ⁵ইহুদী লোকসকলে তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰক তৰোৱালেৰে আঘাত কৰি, তেওঁলোকক বধ আৰু ধ্বংস কৰিলে। তেওঁলোকে তেওঁলোকক ঘৃণা কৰা সকললৈ যি দৰে কৰিবলৈ ইচ্ছা আছিল, সেই দৰে কৰিলে।

⁶চুচন ৰাজকোঠত ইহুদী লোকসকলে পাঁচশ লোকক বধ আৰু ধ্বংস কৰিলে। ⁷তেওঁলোকে বধ কৰা লোকসকল এওঁলোক: পৰ্চনদাথা, দলফোন, অম্পথা, ⁸পোৰাথা, অদলিয়া, অৰীদাথা, ⁹পৰ্মস্তা, অৰীচয়, অৰীদয়, আৰু বয়িজাথা। ¹⁰ইহুদী সকলৰ শত্ৰু হম্মদাথাৰ পুত্ৰ হামনৰ এই দহ জন পুত্ৰক তেওঁলোকে বধ কৰিলে; কিন্তু তেওঁলোকে তাৰ একো বস্তু লুট নকৰিলে।

¹¹সেই দিনা যি সকলক চুচন ৰাজকোঠত বধ কৰা হ'ল, তেওঁলোকৰ সংখ্যা ৰজাক জনোৱা হ'ল। ¹²ৰজাই ৰাণী ইষ্টেৰক ক'লে, "ইহুদী লোকসকলে চুচন নগৰত হামনৰ দহ জন পুত্ৰৰ সৈতে পাঁচশ লোকক বধ কৰিলে। তেনেহলে ৰজাৰ প্ৰদেশৰ আন ঠাইবোৰত তেওঁলোক কিমান কৰিলে? এতিয়া তোমাৰ কি নিবেদন আছে? তোমাৰ বাবে গ্ৰহণ কৰা হ'ব। তোমাৰ কি প্ৰাৰ্থনা আছে? তোমাৰ বাবে তাকো গ্ৰহণ কৰা হ'ব।"

¹³ইষ্টেৰে ক'লে, "যদি ৰজাৰ দৃষ্টিত ভাল দেখে, তেনেহ'লে আজিৰ দৰে কাইলৈয়ো কৰিবলৈ চুচনত থকা ইহুদী সকলক অনুমতি দিয়া হওক; আৰু হামনৰ দহ জন পুত্ৰৰ মৃত-দেহবোৰ ফাঁচি কাঠত ওলমাই থোৱা হওক।" ¹⁴সেয়ে ৰজাই সেই দৰে কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। সেই আজ্ঞা চুচনত জাৰি কৰা হ'ল; তাতে হামনৰ দহ জন পুত্ৰৰ মৃত-দেহবোৰক ফাঁচি কাঠত ফাঁচি দি ওলমাই থোৱা হ'ল।

¹⁵চুচনত থকা ইহুদী লোকসকলে অদৰ মাহৰ চৌদ্ধ দিনৰ দিনা গোট খালে, আৰু একত্ৰিত হৈ আছিল। চুচনত তেওঁলোকে তিনিশ লোকতকৈয়ো অধিক লোক বধ কৰিলে, কিন্তু তাৰ পৰা একো বস্তু লুট নকৰিলে। ¹⁶ৰজাৰ প্ৰদেশ বোৰত থকা অৱশিষ্ট ইহুদী লোকসকল গোট খাই একেলগ হৈ তেওঁলোকৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে থিয় হ'ল। তেওঁলোকে শত্ৰুবোৰৰ পৰা সকাহ পালে; আৰু তেওঁলোকে তেওঁলোকক ঘৃণা কৰা লোক সকলৰ পয়সত্তৰ হাজাৰ লোকক বধ কৰিলে। কিন্তু তেওঁলোকে বধ কৰা লোক সকলৰ পৰা একো বস্তু লুট নকৰিলে।

¹⁷অদৰ মাহৰ তেৰ দিনৰ দিনা এই সকলো কাৰ্য কৰিলে, আৰু চৌদ্ধ দিনৰ দিনা তেওঁলোকে জিৰণী ল'লে। সেই দিনটো তেওঁলোকে ভোজ খোৱা আৰু আনন্দ কৰা দিন হিচাপে পালন কৰিলে। ¹⁸কিন্তু চুচনত থকা ইহুদী লোকসকলে সেই মাহৰ তেৰ আৰু চৌদ্ধ দিনৰ দিনা গোট খাই সমবেত হ'ল। পোন্ধৰ দিনৰ দিনাহে তেওঁলোকে জিৰণী ল'লে, আৰু সেই দিন ভোজ খোৱা আৰু আনন্দ কৰা দিন হিচাপে পালন কৰিলে।

¹⁹এই কাৰণে গাঁৱত থকা ইহুদী লোকসকল যি সকলে গড় নোহোৱা নগৰত বাস কৰিছিল, তেওঁলোক অদৰ মাহৰ চতুৰ্দশ দিনটো আনন্দ, ভোজ, মঙ্গল আৰু ইজনে আন জনলৈ খাদ্যৰ উপহাৰ পঠোৱা দিন স্বৰূপে পালন কৰিলে।

²⁰মৰ্দখয়ে এই সকলো বৃত্তান্ত লিখিলে আৰু ৰজা অহচবেৰোচৰ সকলো প্ৰদেশত থকা ওচৰৰ হওক বা দূৰৰ আটাই যিহুদী লোকলৈ পত্ৰ পঠালে। ²¹প্ৰতি বছৰে অদৰ মাহৰ চতুৰ্দশ দিন আৰু পঞ্চদশ দিন দুটা বাধ্যতামূলক ভাৱে ইহুদী লোকসকলে পালন কৰে। ²²এই দিনতে ইহুদী লোকসকলে তেওঁলোকৰ শত্ৰুৰ পৰা সকাহ পাইছিল। তেওঁলোকৰ শোক আৰু বিলাপ, সেই সময়ত আনন্দ আৰু উৎসৱলৈ পৰিণত হৈছিল। সেয়ে তেওঁলোকে এই দুটা দিন ভোজ খোৱা, আনন্দ কৰা, আৰু ইজনে আন জনক খাদ্যৰ উপহাৰ পঠোৱা, আৰু দুখীয়াক দান দিয়াৰ দিন হিচাপে পালন কৰিছিল।

²³মৰ্দখয়ে ইহুদী লোকসকললৈ যি কৰিবলৈ লিখিছিল; আৰু যি দৰে তেওঁলোকে আৰম্ভ কৰিছিল, সেই দৰেই উৎসৱ উদযাপন কৰি থাকিল।

²⁴সেই সময়ত সকলো ইহুদী লোকৰ শত্ৰু অগাগীয়া হম্বদাখাৰ পুত্ৰ হামনে তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ অহিতে কু-কল্পনা কৰিছিল। ইহুদী সকলক সৰ্বনাশ আৰু বিনষ্ট কৰিবলৈ পুৰ খেলাইছিল(চিঠি খেলাইছিল)। ²⁵কিন্তু সেই কথা যেতিয়া ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া ৰজাই পত্ৰৰ দ্বাৰা আজ্ঞা দিলে যে, হামনে ইহুদী লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে কৰা কু-কল্পনা তেওঁৰ ওপৰতে ফলিয়াবৰ বাবে তেওঁক আৰু তেওঁৰ দহ জন পুত্ৰক ফাঁচি কাঠত ফাঁচি দি আঁৰি থোৱা হওক।

²⁶এই কাৰণে তেওঁলোকে পুৰ নাম অনুসাৰে সেই দুটা দিনক পুৰীম বুলি কয়। এই পত্ৰত লিখা সকলো কথা, আৰু সেই বিষয়ে তেওঁলোকে যি দেখিছিল আৰু তেওঁলোকলৈ যি ঘটিছিল, সেই সকলোৰ কাৰণে, ²⁷ইহুদী লোকসকলে নিজৰ, আৰু তেওঁলোকৰ বংশধৰ সকলৰ, আৰু যি সকল লোক তেওঁলোকৰ লগত যোগদান কৰিছিল, সেই সকলো লোকে, সেই দুটা দিনক এটা নতুন প্ৰথা আৰু কৰ্তব্য বুলি গ্ৰহণ কৰিছিল। সেই বিষয়ে লিখা মতে আৰু নিৰূপণ কৰা সময় অনুসাৰে তেওঁলোকে প্ৰতি বছৰে সেই দুটা দিন নিৰ্দিষ্ট প্ৰণালীৰে পালন কৰিছিল। ²⁸তেওঁলোকে এই প্ৰথা যাতে কেতিয়াও পাহৰি নাযায়, আৰু পুৰীম নামেৰে সেই দুটা দিন যেন লুপ্ত নহয়; সেয়ে পুৰুষানুক্ৰমে প্ৰত্যেক প্ৰজন্ম, প্ৰত্যেক পৰিয়াল, প্ৰত্যেক প্ৰদেশ, আৰু প্ৰত্যেক নগৰত সেই দুটা দিন নিৰীক্ষণ কৰি পালন কৰিবলৈ ইহুদী লোকসকলে স্থিৰ কৰিলে।

²⁹তাৰ পাছত অবীহয়ীলৰ জীয়েক ৰাণী ইষ্টেৰ আৰু ইহুদী মৰ্দখয়ে সম্পূৰ্ণ ক্ষমতাৰ সৈতে পুৰীমৰ বিষয় নিশ্চিত কৰিবলৈ দ্বিতীয় পত্ৰ লিখিলে।

³⁰ৰজা অহচবেৰোচৰ ৰজ্যৰ এশ সাতাইশ খন প্ৰদেশত থকা ইহুদী লোকসকলক নিৰাপত্তা আৰু সত্যতাৰ কামনা কৰি পত্ৰ পঠোৱা হ'ল।

³¹লঘোন আৰু ক্ৰন্দনৰ বিষয়ে ইহুদী মৰ্দখয় আৰু ৰাণী ইষ্টেৰে ইহুদী লোকসকলক আদেশ দিয়াৰ দৰে, নিৰূপিত সময়ত পুৰীমৰ সেই দুটা দিন নিশ্চিত কৰিবলৈয়ো এই পত্ৰ লিখি পঠালে। ³²ইষ্টেৰৰ আজ্ঞা অনুসাৰে পুৰীমৰ বিষয়ত নিয়ম স্থিৰ কৰা হ'ল; আৰু এই সকলোকে পুস্তকত লিখা হ'ল।

Chapter 10

¹তাৰ পাছত ৰজা অহচবেৰোচে দেশত, আৰু সমুদ্ৰৰ পাৰত থকা দেশবোৰত কৰ ধাৰ্য কৰিলে। ²তেওঁৰ ক্ষমতা আৰু পৰাক্ৰমৰ সকলো কথা, ৰজাই মৰ্দখয়ক যি মহত্ব দি ওখ পদত তুলিছিল, তাৰ সম্পূৰ্ণ বৃত্তান্ত মাদিয়া আৰু পাৰস্যৰ ৰজা সকলৰ ইতিহাস পুস্তকত লিখা আছে।

³ইহুদী মৰ্দখয় ৰজা অহচবেৰোচ দ্বিতীয় স্থানত আছিল। ইহুদী লোক সকলৰ মাজত তেওঁ মহৎ আছিল, আৰু তেওঁৰ অনেক ইহুদী ভাই সকলৰ মাজত জনাজাত আছিল। কিয়নো তেওঁ নিজৰ লোক সকলৰ হিত চিন্তা কৰিছিল; আৰু তেওঁলোকৰ শান্তিৰ বাবে কথা কৈছিল।

যোব

Chapter 1

ইয়োবৰ সাধুতা আৰু তেওঁৰ উন্নতি

¹উচ দেশত ইয়োব নামেৰে এজন মানুহ আছিল। সেই পুৰুষ সিদ্ধ, সৰল, ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখোঁতা, আৰু দুষ্টতাৰ পৰা আঁতৰি থাকোঁতা। ²তেওঁৰ সাতোটা পুতেক আৰু তিনি জনী জীয়েক জন্ম হয়। ³তেওঁৰ সাত হাজাৰ মেৰ ও ছাগ, তিনি হাজাৰ উট, পাঁচ শ হাল বলদ, পাচ শ গাধী, আৰু অতি অধিক দাস-দাসী আছিল; এই কাৰণে সেই পুৰুষ পুৰ দেশৰ লোকবিলাকৰ মাজত সকলোতকৈ মহান আছিল। ⁴তেওঁৰ পুতেকবিলাকে গৈ, যি দিনা যাৰ পাল পৰে, সেই দিনা তাৰ ঘৰত ভোজ খায়গৈ, আৰু মানুহ পঠাই তেওঁবিলাকৰ তিনি জনী ভনীয়েককো তেওঁবিলাকৰ লগত ভোজন-পান কৰিবলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰে। ⁵পাছে তেওঁবিলাকৰ ভোজনৰ দিন উকলি গলে, ইয়োবে মানুহ পঠাই তেওঁবিলাকক পৰিত্ৰ কৰায়, আৰু ৰাতিপুৱাতে উঠি তেওঁবিলাকৰ সকলোৰে সংখ্যা অনুসাৰে হোম-বলি দিয়ে; কাৰণ ইয়োবে কয়, কিজানি মোৰ পো-হঁতে পাপ কৰি অন্তৰৰ পৰা ঈশ্বৰক বিদায় দিলে। ইয়োবে সদায় এইদৰে কৰে।

ইয়োবৰ প্ৰথম পৰীক্ষা

⁶কোনো এদিন ঈশ্বৰৰ সন্তানবিলাক যিহোৱাৰ সম্মুখত থিয় হবলৈ উপস্থিত হ'লত, তেওঁবিলাকৰ লগত চয়তানো উপস্থিত হ'ল। ⁷তাতে যিহোৱাই চয়তানক সুধিলে, তুমি ক'ৰ পৰা আহিলা? চয়তানে যিহোৱাক উত্তৰ দি কলে, মই পৃথিৱী ভ্ৰমণ কৰি, আৰু তাৰ মাজত ইফালে সিফালে ফুৰি আহিলো। ⁸তেতিয়া যিহোৱাই চয়তানক সুধিলে, তুমি মোৰ দাস ইয়োবলৈ মন কৰা নাই নে? কিয়নো তেওঁৰ নিচিনা সিদ্ধ, সৰল, ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখোঁতা, আৰু দুষ্টতাৰ পৰা আঁতৰি থাকোঁতা লোক পৃথিৱীত কোনো নাই। ⁹চয়তানে উত্তৰ দি যিহোৱাক কলে, ইয়োবে জানো বিনালাভে ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখে? ¹⁰আপুনি তেওঁৰ চাৰিওফালে, আৰু তেওঁৰ ঘৰৰ ও সৰ্বস্বৰ চাৰিওফালে জানো বেৰা দিয়া নাই? আপুনি তেওঁৰ হাতৰ কাৰ্য্যবোৰ আশীৰ্বাদযুক্ত কৰিলে আৰু তেওঁৰ সম্পত্তিও দেশত বৃদ্ধি ফালে। ¹¹কিন্তু আপুনি এবাৰ হাত মেলি তেওঁৰ সৰ্বস্ব স্পৰ্শ কৰক; তাতে তেওঁ অৱশ্যে আপোনাৰ সাক্ষাতেই আপোনাক বিদায় দিব। ¹²তাতে যিহোৱাই চয়তানক কলে, চোৱা, তেওৰ সৰ্বস্বৰ ওপৰত তোমাৰ ওপৰত তোমাৰ ক্ষমতা আছে; কেৱল তেওঁৰ ওপৰতহে হাত নিদিবা। তেতিয়া চয়তান যিহোৱাৰ ওচৰৰ পৰা ওলাই গ'ল।

¹³কোনো এদিন ইয়োবৰ পুতেক-জীয়েকবিলাকৰ বৰককায়েকৰ ঘৰত ভোজন, আৰু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰি থাকোঁতে, ¹⁴ইয়োবৰ ওচৰলৈ এজন দুতে আহি কলে, গৰুবোৰে হাল টানিছিল আৰু গাধীবোৰ সেইবোৰৰ ওচৰত চৰি আছিল; ¹⁵এনেতে চিৰায়ীয়াইতে আক্ৰমণ কৰি সেই সকলোকে লৈ গ'ল, এনে কি, সিহঁতে তৰোৱালৰ ধাৰেৰে দাসবিলাকক বধ কৰিলে; আপোনাক সম্বাদ দিবলৈ কেৱল মই অকলেহে ৰক্ষা পালোঁ। ¹⁶সি কৈ থাকোঁতেই আৰু এটাই আহি কলে, আকাশৰ পৰা ঈশ্বৰৰ অগ্নি পৰি, দাসে সৈতে মেৰৰ জাকক দগ্ধ কৰি সেইবোৰক গ্ৰাহ কৰিলে; আপোনাক সম্বাদ দিবলৈ কেৱল মই অকলেহে ৰক্ষা পালোঁ। ¹⁷সি কৈ থাকোঁতেই, আৰু এটাই আহি কলে, কলদীয়াইতে তিনি দল হৈ উটবোৰক আক্ৰমণ কৰি সেইবোৰক লৈ গ'ল, এনে কি, সিহঁতে তৰোৱালৰ ধাৰেৰে দাসবিলাকক বধ কৰিলে; আপোনাক সম্বাদ দিবলৈ কেৱল মই অকলেহে ৰক্ষা পালোঁ। ¹⁸সি কৈ থাকোঁতেই, আৰু এটাই আহি কলে, আপোনাৰ পো-জীবিলাকে তেওঁবিলাকৰ বৰ ককায়েকৰ ঘৰত ভোজন, আৰু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰি আছিল; ¹⁹এনেতে চাওক, অৰণ্যৰ সিফালৰ পৰা বৰ ধুমুহা এটা আহি ঘৰটোৰ চাৰিও চুকত লগাত, সেই ডেকাবিলাকৰ ওপৰত ঘৰটো পৰিল, তাতে তেওঁবিলাকে প্ৰাণত্যাগ কৰিলে; আপোনাক সম্বাদ দিবলৈ কেৱল মই অকলেহে ৰক্ষা পালোঁ। ²⁰তেতিয়া ইয়োবে উঠি নিজৰ চোলা ফালি আৰু মূৰ খুৰাই, মাটিত পৰি প্ৰণিপাত কৰি কলে, ²¹মই মাতৃৰ গৰ্ভৰ পৰা উদঙে আহিলোঁ, আৰু উদঙে তালৈ উলটি যাম; যিহোৱাই দিছিল, আৰু যিহোৱাই নিলে; যিহোৱাৰ নাম ধন্য হওক। ²²এই সকলোতো ইয়োবে পাপ নকৰিলে, আৰু ঈশ্বৰত অজ্ঞানতাৰ দোষাৰোপ নকৰিলে।

Chapter 2

ইয়োবৰ দ্বিতীয় পৰীক্ষা। তেওঁৰ বন্ধুবিলাকৰ আগমণ।

¹এদিন আকৌ ঈশ্বৰৰ সন্তানবিলাক যিহোৱাৰ সম্মুখত থিয় হবলৈ উপস্থিত হ'লত, তেওঁবিলাকৰ মাজত চয়তানো যিহোৱাৰ আগত থিয় হবলৈ উপস্থিত হ'ল। ²তাতে যিহোৱাই চয়তানক সুধিলে, তুমি ক'ৰ পৰা আহিলা? চয়তানে যিহোৱাক উত্তৰ দি কলে, মই পৃথিৱী ভ্ৰমণ কৰি, আৰু তাৰ মাজত ইফালে সিফালে ফুৰি আহিলো। ³তেতিয়া যিহোৱাই চয়তানক সুধিলে, মোৰ দাস ইয়োবলৈ তুমি মন কৰা নাই নে? কিয়নো তেওঁৰ নিচিনা

সিদ্ধ, সৰল, ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখোঁতা, আৰু দুষ্টতাৰ পৰা আঁতৰি থাকোঁতা লোক পৃথিৱীত কোনো নাই; যদিও তুমি অকাৰণে তেওঁৰ সৰ্বনাশ কৰিবলৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মোৰ প্ৰবৃত্তি জন্মালা, তথাপি তেওঁ এতিয়াও নিজ সিদ্ধতা ৰক্ষা কৰি আছে।⁴ তাতে চয়তানে উত্তৰ কৰি যিহোৱাক কলে, ছালৰ অৰ্থে ছাল, এনে কি প্ৰাণৰ অৰ্থে মানুহে সৰ্বস্ব দিব।⁵ কিন্তু আপুনি আৰু এবাৰ হাত মেলি তেওঁৰ অস্থি আৰু মাংস স্পৰ্শ কৰক; তাতে তেওঁ অৱশ্যে আপোনাৰ সাক্ষাতেই আপোনাক বিদায় দিব।⁶ তেতিয়া যিহোৱাই চয়তানক কলে, চোৱা, তেওঁ তোমাৰ হাতত আছে; কেৱল তেওঁৰ প্ৰাণৰ বিষয়ে সাৱধান হবা।⁷ পাচে চয়তানে যিবোৱাৰ আগৰ পৰা ওলাই গৈ ইয়োক আঘাত কৰি, তেওঁৰ মূৰৰ তালুৰ পৰা ভৰিৰ তলুৱালৈকে বিষম খল্ উৎপন্ন কৰিলে।⁸ তাতে তেওঁ ছাইৰ মাজত বহি এডোখৰ খোলা লৈ গা চুঁচিবলৈ ধৰিলে;⁹ পাছে তেওঁৰ তিৰোতাই তেওঁক কলে, আপুনি এতিয়াও নিজৰ সিদ্ধতা ৰক্ষা কৰি থাকিব নে? ঈশ্বৰক বিদায় দি প্ৰাণত্যাগ কৰক।¹⁰ তাতে তেওঁ তাইক কলে, তুমি এজনী অজ্ঞানী তিৰোতাৰ দৰে কথা কৈছা। আমি ঈশ্বৰৰ পৰা মঙ্গলহে গ্ৰহণ কৰিম নে? অমঙ্গলকো জানো গ্ৰহণ নকৰিম? এই সকলোতো ইয়াকে নিজ গুঁঠেৰে পাপ নকৰিলে।

¹¹ পাছে ইয়োকলৈ ঘটা এইবোৰ আপদৰ কথা তেওঁৰ তিনি জন বন্ধুৰ কাণত পৰিলত, তেওঁবিলাক অৰ্থাৎ তৈমনীয়া ইলীফজ, চপহীয়া বিল্দাদ আৰু নামাথী চোফৰে নিজ নিজ ঠাইৰ পৰা আহি এক পৰামৰ্শ হৈ, তেওঁৰ লগত শোক, আৰু তেওঁক শাস্তনা কৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ থিৰ কৰিলে।¹² পাছে তেওঁবিলাকে দুইৰ পৰা চকু তুলি চাই, তেওঁক দেখি চিনিব নোৱাৰিলে। তাতে তেওঁবিলাকে বৰকৈ চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে, আৰু নিজ নিজ চোলা ফালি, নিজ নিজ মূৰৰ ওপৰলৈ আকাশৰ ফাললৈ ধুলি ছটিয়ালে।¹³ আৰু তেওঁবিলাকে সাত দিন সাত ৰাতি তেওঁৰ লগত মাটিতে বহি থাকিল, তেওঁক কোনেও কথা এষাৰকে নকলে; কাৰণ তেওঁবিলাকে তেওঁৰ দুখ অতি অধিক দেখিলে।

Chapter 3

ইয়োকৰ বিলাপ।

¹ পাছে ইয়োক মুখ মেলি তেওঁৰ জন্ম-দিনক শাও দিলে।² ইয়োকৰ মাত লগাই কলে,³ যি দিনা মোৰ জন্ম হৈছিল সেই দিন বিনষ্ট হওক, আৰু পুত্ৰ-সন্তান গৰ্ভত স্থিতি হল বুলি কোৱা ৰাতি বিনষ্ট হওক।⁴ সেই দিন অন্ধকাৰময় হওক; ঈশ্বৰে ওপৰৰ পৰা তললৈ দৃষ্টি নকৰক, আৰু দীপ্তি তাৰ ওপৰত প্ৰকাশিত নহওক।⁵ অন্ধকাৰ আৰু মৃত্যুছায়াই তাক নিজৰ বুলি গ্ৰহণ কৰক; মেঘে তাক ঢাকি ধৰক; দিনক আন্ধাৰ কৰোতা সকলোৱে তাৰ ভয় জন্মাওক।⁶ সেই ৰাতিক যোৰ অন্ধকাৰে ধৰক। বছৰৰ দিনবোৰৰ মাজত সি আনন্দ নকৰক, আৰু মাহৰ লেখতো নপৰক।⁷ চোৱা, সেই ৰাতি সন্ধ্যা হওক, তাত কোনো আনন্দ-ধ্বনি নহওক।⁸ দিনক শাও দিওঁতাবোৰ তাক শাও দিয়ক; বাহুক উচটাবলৈ নিপুণ লোকবিলাকে তাক শাও দিয়ক।⁹ তাৰ প্ৰভাতৰ তৰাবোৰ আন্ধাৰময় হওক; সি দীপ্তিলৈ আশা কৰক, কিন্তু নাপাওক; আৰু অৰুণৰ পিৰিষ্ঠি নাচাওক।¹⁰ কিয়নো সি মোৰ মাতৃৰ গৰ্ভৰ দুৱাৰ বন্ধ নকৰিলে, আৰু মোৰ চকুৰ পৰা ক্লেশ ঢাকি নথলে।¹¹ মই কিয় গৰ্ভতে নমৰিলোঁ? উদৰৰ পৰা বাহিৰ হোৱামাত্ৰে মই কিয় প্ৰাণত্যাগ নকৰিলোঁ? ¹² কোলাই মোক কিয় ললে? আৰু মই পিয়াহ খাবলৈ স্তনে বা মোক কিয় গ্ৰহণ কৰিলে? ¹³ কিয়নো সেয়ে নোহোৱা হলে, মই শূই শান্তি পালোহেঁতেন, সেয়ে নোহোৱা হলে, মই নিদ্ৰিত হलोহেঁতেন। ¹⁴ তেতিয়া, যিবিলাকে নিজৰ নিমিত্তে ধ্বংস-স্তান নিৰ্মাণ কৰিছিল এনে ৰজাবিলাকৰ আৰু পৃথিৱীৰ মন্ত্ৰীবিলাকৰ লগত, ¹⁵ বা যিবিলাকৰ সুন আছিল, আৰু যিবিলাকে নিজ নিজ ঘৰ ৰূপেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিছিল, এনে অধিপতিবিলাকৰ লগত থাকি মই বিশ্রাম পালোহেঁতেন, ¹⁶ বা গুপ্ত গৰ্ভস্ৰাবৰ দৰে মই একো নহলোহেঁতেন, পোহৰ দেখিবলৈ নোপোৱা সন্তানৰ দৰে হলোহেঁতেন। ¹⁷ সেই ঠাইত দুষ্টবোৰে আৰু উপদ্ৰৱ নকৰে; ভাগৰুৱাই তাত জিৰণি পায়। ¹⁸ কাক বন্ধীয়াবিলাক একেলগে নিৰাপদে থাকে; তেওঁবিলাকে কাৰ্য্যাধ্যক্ষবিলাকৰ ডাবি-হুকি আৰু নুশনে। ¹⁹ তাত সৰু কি বৰ সকলো একে; আৰু বন্ধী তেওঁৰ গৰাকীৰ পৰা মুক্ত হয়। ²⁰ দুৰ্ভগীয়াক কিয় পোহৰ দিয়া যায়? মনত বিষাদ পোৱাবিলাকক কিয় জীয়াই থাকিবলৈ দিয়া হয়? ²¹ তেওঁবিলাকে মৃত্যুলৈ অপেক্ষা কৰে, কিন্তু সেয়ে নাহে, আৰু গুপ্ত ধনতকৈয়ো তাক বৰকে বিচাৰে; ²² তেওঁবিলাকে মৈদাম পাব পাৰিলে, আনন্দৰে উল্লাসিত হয়, আৰু হৰ্ষ কৰে। ²³ যাৰ পথ গুপ্ত থাকে, আৰু ঈশ্বৰে যাৰ চাৰিওফালে বেৰা দিলে, এনে মানুহক কিয় পোহৰ দিয়া যায়? ²⁴ কিয়নো মই খাবলৈ নৌ পাওঁতেই মোৰ হুমুনিয়াহ আছে, আৰু মোৰ কেঁতনি পানীৰ ধাৰৰ দৰে ওলাই থাকে। ²⁵ কিয়নো মই যিহকে ভয় কৰোঁ, সেয়ে মোলৈ ঘটে, আৰু যিহলৈ আশঙ্কা কৰোঁ, সেয়ে মোলৈ আহে। ²⁶ মোৰ সুখ নাই, শান্তি নাই, বিশ্রামো নাই, কিন্তু দুখহে আহি থাকে।

Chapter 4

ইলীফজৰ প্ৰথম বক্তব্য।

¹ তেতিয়া তৈমনীয়া ইলীফজে উত্তৰ কৰি কলে, ² কোনোৱে তোমাৰ লগত কথা কবলে আগ বাঢ়িলে, তুমি বেজাৰ পাবা নে? কিন্তু কথা নোকোৱাকৈ তোনে থাকিব পাৰে? ³ চোৱা, তুমি অনেকক শিক্ষা দিছিলি, দুৰ্বল হাতক সবল কৰিছিলি; ⁴ তোমাৰ বাক্যই উজুটি খাই পৰিব খোজা লোককো ধৰি ৰাখিছিল, আৰু তুমি দুৰ্বল আঁঠুক সবল ৰাখিছিলি। ⁵ কিন্তু এতিয়া তোমালৈ তেনে হোৱাত তুমি বেজাৰ পাইছা, আৰু সেয়ে তোমাক স্পৰ্শ কৰাত তুমি ব্যাকুল হৈছা। ⁶ তোমাৰ ঈশ্বৰ-ভয়েই জানো তোমাৰ বিশ্বাস-ভূমি নহয়? আৰু তোমাৰ আচৰণৰ সিদ্ধতাত জানো

তোমাৰ আশা নাই? ⁷ভাবি চোৱাচোন, নিৰ্দোষী হৈ কোনে কেতিয়া বিনষ্ট হৈছিল? আৰু সৰল আচৰণ কৰাবিলাক ক'ত সংহাৰ হৈছিল? ⁸মই দেখাৰ দৰে হলে, যিবিলাকে অধৰ্মৰ খেতি কৰে, আৰু ক্লেশৰূপ কঠিয়া সিচে, সিহঁতে সেইৰূপ শস্য দায়; ⁹সিহঁত ঈশ্বৰৰ ফুঁতে বিনষ্ট হয়, আৰু তেওঁৰ কোপৰূপ প্ৰশ্বাসতে সংহাৰ পায়। ¹⁰সিংহৰ গৰ্জনা আৰু মৃগৰাজৰ গৌজৰণি বন্ধ কৰা হয়, আৰু ডেকা সিংহবোৰৰ দাঁত ভঙা হয়। ¹¹আহাৰৰ অভাৱত পশুৰাজে প্ৰাণত্যাগ কৰে; সিংহিনিৰ পোৱালিবোৰ ঠান ঠান হয়। ¹²মোলৈ কথা এটা গুপ্তৰূপে আহিল; মোৰ কানত তাৰ ফুচফুচনি পৰিল। ¹³ৰাতি সপোন দেখাত যোতিয়া ভাবনা আহে, যেতিয়া মানুবিলাক যোৰ নিদ্ৰা যায়, ¹⁴তেতিয়া মৌলৈ ভয় আৰু কম্পন আহিল; সেয়ে মোৰ হাড়বোৰ জোকাৰ খুৱালে। ¹⁵যেতিয়া মোৰ আগৈদি এক ছাঁ চলি গল; তাতে মোৰ গাৰ নোমবোৰ সিয়ৰি উঠিল। ¹⁶সেয়ে বৈ থাকিল, কিন্তু মই তাৰ আকৃতি নিশ্চয় কৰিব নোৱাৰিলোঁ; এটা মূৰ্ত্তি মোৰ চকুৰ আগত আছিল; মই মৃদুস্বৰ আৰু এটা বাণী শুনিিলোঁ। ¹⁷ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে মৰ্ত্ত্য জানো ধাৰ্মিক হব পাৰে? বা নিজ সৃষ্টিকৰ্ত্তাৰ সাক্ষাতে মনুষ্য জানো শুচি হব পাৰে? ¹⁸চোৱা, তেওঁ নিজৰ দাসবিলাকতো বিশ্বাস নকৰে, নিজ দুতবিলাকৰো ত্ৰুটিৰ দোষ ধৰে; ¹⁹তেন্তে, যিবিলাকে মাটিৰ ঘৰত বাস কৰে, যিবিলাকৰ উৎপত্তি ধূলিত, আৰু যিবিলাক পোকৰ সম্মুখত চুৰ্ণীকৃত হয়, তেওঁ সিহঁতৰ আৰু কিমান অধিক ত্ৰুটিৰ দোষ ধৰিব! ²⁰প্ৰভাত আৰু সন্ধ্যা কালৰ মাজত সিহঁতক গুড়ি কৰা যায়; সিহঁত কোনোৱে মন নিদিয়াকৈ চিৰকাললৈকে বিনষ্ট হয় যায়। ²¹সিহঁতৰ অন্তৰিক তম্বু-জৰী জানো সোলোকোৱা নাযায়? সিহঁত মৰে, এনে কি, অজ্ঞান অৱস্থাতেই মৰে।”

Chapter 5

¹মাতাচোন, কোনেবাই তোমাক উত্তৰ দিব নে? আৰু পৱিত্ৰ লোকৰ মাজত তুমি কালৈ মুখ কৰিবা? ²কিয়নো মনৰ বেজাৰে অজ্ঞানক বধ কৰে, আৰু অসুয়াই নিৰ্ৰোধক হত্যা কৰে। ³মই নিজে অজ্ঞানক শিৰা ধৰা দেখিলোঁ, কিন্তু মই তৎক্ষণাত তাৰ বাসস্থানক শাও দিলোঁ। ⁴তাৰ সন্তানবিলাক নিস্তাৰৰ পৰা দূৰ হ'ল, আৰু সিহঁতক ৰাজদুৱাৰত গুড়ি কৰা হ'ল; সিহঁতক উদ্ধাৰ কৰোঁতা কোনো নাছিল। ⁵ক্ষুধাতুৰ লোকে তাৰ শস্য খাই পেলালে, কাঁইটৰ বেৰাও ভাঙি তাক দিলে, আৰু ফান্দে সিহঁতৰ সম্পত্তিলৈ মুখ মেলিলে। ⁶কিয়নো অমঙ্গল ধূলিৰ পৰা উৎপন্ন নহয়, আৰু মাটিৰ পৰা ক্লেশ নগজে; ⁷কিন্তু যেনেকৈ জুইৰ ফিৰিঙ্গটি ওপৰলৈ উড়ে, তেনেকৈ মানুহ দুখৰ নিমিত্তে জন্মে। ⁸কিন্তু মই হোৱা হলে ঈশ্বৰৰ গুড়িলৈ গলোঁহেতেন, আৰু মোৰ গোচৰ ঈশ্বৰৰ আগত উপস্থিত কৰিলোহেতেন। ⁹অনুসন্ধান কৰিব নোৱাৰা মহৎ কৰ্মও ৰেওঁ কৰে; অসংখ্য অদ্ভুত কাৰ্য্যও তেওঁ কৰে; ¹⁰তেওঁ পৃথিৱীৰ ওপৰত বৃষ্টি বৰষায়, আৰু পথাৰৰ ওপৰত জল বোৱায়; ¹¹তেওঁ নীহ লোকবিলাকক ওখ কৰে, আৰু শোকাতুৰবিলাক সৌভাগ্যলৈ উন্নত হয়। ¹²তেওঁ ধূৰ্ত্তবোৰৰ কল্পনা ব্যৰ্থ কৰে; তাতে সিহঁতৰ হাতে সিহঁতৰ অভিপ্ৰায় সাধন কৰিব নোৱাৰে। ¹³তেওঁ জ্ঞানী লোকবিলাকক সিহঁতৰ নিজৰ চতুৰতাত ধৰে; তাতে কুটিলমনবোৰৰ কল্পনা নিষ্ফল হৈ পৰে। ¹⁴সিহঁতে দিনতেই আন্ধাৰৰ লগ পায়, ৰাতিৰ নিচিনাকৈ দিন-দুপৰতে খপিয়াই ফুৰে। ¹⁵কিন্তু তেওঁ সিহঁতৰ মুখৰূপ তৰোৱালৰ পৰা, আৰু পৰাক্ৰমীৰ হাতৰ পৰা দৰিদ্ৰক নিস্তাৰ কৰে। ¹⁶এইদৰে দীনহীনে আশা পায় আৰু অধৰ্মই নিজৰ মুখ বন্ধ কৰে। ¹⁷চোৱা যি মানুহক ঈশ্বৰে শুধৰায়, সেই মানুহ ধন্য; এই কাৰণে তুমি সৰ্বশক্তিমানৰ শাস্তি হেয়জ্ঞান নকৰিবা। ¹⁸কিয়নো তেওঁ যা লগায়, আৰু তাক বান্ধে; তেওঁ আঘাত কৰে, আৰু নিজ হাতেৰে তাক সুস্থ কৰে। ¹⁹তেওঁ ছয় সঙ্কটৰ পৰা তোমাক উদ্ধাৰ কৰিব; এনে কি, সাত সঙ্কটতো অমঙ্গলে তোমাক স্পৰ্শ নকৰিব। ²⁰তেওঁ আকালত মৃত্যুৰ পৰা তোমাক মুক্ত কৰিব, আৰু যুদ্ধত তৰোৱালৰ মুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব, ²¹তুমি জিবাশ্বৰূপ চাবুকৰ কোবৰ পৰা লুকাই থাকিবা; আৰু বিনাশ আহিলে তুমি তাৰ পৰা ভয় নাপাবা। ²²বিনাশ আৰু দুৰ্ভিক্ষ দেখিলা তুমি হাঁহিবা, আৰু বনৰীয়া জন্তুৰ পৰা তুমি ভয় নাপাবা। ²³কিয়নো পথাৰৰ শিলবোৰৰ লগত তোমাৰ সন্ধি হ'ব, আৰু বনৰীয়া জন্তুবোৰ তোমাৰ লগত শান্তভাৱে থাকিব। ²⁴তাতে তোমাৰ তম্বু যে কোশলে আছে তাক তুমি জানিবলৈ পাবা, আৰু তোমাৰ নিবাসৰ ঠাইত বৃজ ললে, আশাত বঞ্চিত নহবা। ²⁵আৰু তোমাৰ সন্তান-সন্ততি যে অধিক হ'ব, আৰু তোমাৰ বংশ যে পৃথিৱীৰ তৃণৰ দৰে বাঢ়িব, ইয়াকো জানিবলৈ পাবা। ²⁶ডাঙৰি যেনেকৈ উচিত সময়ত নিয়া হয়, তেনেকৈ তোমাকো সম্পূৰ্ণ আয়ুসত মৈদামলৈ নিয়া হ'ব। ²⁷চোৱা, সেয়ে আমাৰ কথা, আমি বিবেচনা কৰি ইয়াকে নিশ্চয় পালোঁ; তাক শুনা, আৰু তুমি নিজৰ ভালৰ অৰ্থে তাক গ্ৰহণ কৰা।

Chapter 6

ইয়োবৰ উত্তৰ

¹তেতিয়া ইয়োবে উত্তৰ কৰি কলে, ²অস, মোৰ মনৰ বেজাৰ জুখিব পৰা হলে, আৰু তাৰ লগতে এফালে মোৰ ক্লেশকো দিব পৰা হলে, কেনে ভাল আছিল। ³কিয়নো সেয়ে হোৱা হলে, ই সমুদ্ৰৰ বালিতকয়ো গধুৰ হ'লহেঁতেন; এই হেতুকে মোৰ বাক্য অবিবেচনায়ুক্ত। ⁴কিয়নো সৰ্বশক্তিমান জনাৰ বাণবোৰ মোৰ অন্তৰত সোমাল, মোৰ প্ৰাণে সেইবোৰৰ বিষ পান কৰিছে; ঈশ্বৰীয় ত্ৰাস-সৈন্যসমূহে মোৰ বিৰুদ্ধে বেহ পাতিছে। ⁵বনৰীয়া গাধই ঘাঁ পালে জানো চিঞৰে? বা গৰুৱে দানা পালে জানো হেৰেলিয়ায়? ⁶যিহৰ সোৱাদ নাই, তাক জানো লোণ নিদিয়াকৈ খোৱা যায়? বা কণীৰ বিজত জানো আশ্বাদ আছে? ⁷মোৰ প্ৰাণে যি যি চুবলৈ অসন্মত, সেইবোৰেই মোৰ ঘিণলগীয়া আহাৰস্বৰূপ হ'ল। ⁸অস, মোৰ নিবেদন সাক্ষল হোৱা হলে, আৰু ঈশ্বৰে মোৰ বাঞ্ছনীয় দিয়া হলে, কেনে ভাল আছিল। ⁹অস, ঈশ্বৰে অনুগ্ৰহ কৰি মোক গুড়ি কৰা হলে, তেওঁ হাত মেলি মোক কাটি পেলোৱা হলে, কেনে ভাল আছিল। ¹⁰সেয়ে হোৱা হলেও মই শান্তনা পালোহেঁতেন, এনে কি, মই নিদাৰুণ যাত্ৰণাতো উল্লাস কৰিলোহেঁতেন; কিয়নো মই পৱিত্ৰ জনাৰ বাক্য অস্বীকাৰ কৰা নাই। ¹¹মোৰ বলনো কি, যে, মই অপেক্ষা কৰিম? আৰু মোৰ শেষগতি

নো কি, যে, মই সহি থাকিম? ¹²মোৰ বল জানো শিলৰ বল? বা মোৰ মাংস জানো পিতলৰ? ¹³মই একেবাৰেই উপায়হীন নহওঁ নে? আৰু বুদ্ধি-কৌশল মোৰ পৰা সমুলি দূৰ কৰা নহল নে? ¹⁴নিৰাশ হৈ যোৱা জনে নিজ বন্ধুৰ পৰা দয়া পাব লাগে; সেয়ে নহলে, কিজানি তেওঁ সৰ্বশক্তিমান জনাৰ ভক্তি ত্যাগ কৰিব। ¹⁵মোৰ ভাইবিলাক পৰ্বতৰ জুৰিৰ নিচিনা বিশ্বাস-ঘাতক, বৈ শুকাই যোৱা জুৰিৰ লোৰৰ নিচিনা অবিশ্বাসী। ¹⁶সেইবোৰ বৰফৰ কাৰণে ঘোলা হৈ পৰে, আৰু হিম সেইবোৰত লীন হৈ যায়; ¹⁷কিন্তু জহকাল হোৱামাত্ৰে সেইবোৰ লুপ্ত হয়, আৰু ঘামকালত নিজ ঠাইৰ পৰা নাইকীয়া হয়। ¹⁸সেইবোৰৰ কাষে কাষে যোৱা পতিকদলবোৰে বাট এৰি, উঠি গৈ অৰণ্যত সোমাই বিনষ্ট হয়। ¹⁹তোমাৰ পতিকদলবোৰ সেইবোৰক বিচাৰে, আৰু চিবাৰ যাত্ৰীসমূহে সেইবোৰলৈ অপেক্ষা কৰে; ²⁰কিন্তু তেওঁবিলাক আশাত বঞ্চিত হয়, তেওঁবিলাক সেই ঠাইলৈ গৈ হতাশ হয়। ²¹কিয়নো এতিয়া তোমালোক একো নোহোৱা; তোমালোকে আপদ দেখি ভয় পাইছা। ²²মই জানো তোমালোকক কৈছিলোঁ, যে, মোক কিছু দিয়া, তোমালোকৰ সম্পত্তিৰ পৰা মোক উপহাৰ দিয়া, ²³বা শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা, নাইবা সত্যচাৰীহঁতৰ হাতৰ পৰা মোক মুক্ত কৰা? ²⁴মোক শিক্ষা দিয়া, তাতে মই নিমতে থাকিম; আৰু মোৰ ভুল কি তাক মোক বুজায় দিয়া। ²⁵ন্যায় বাক্য কেনে বলৱান! কিন্তু তোমালোকৰ তৰ্ক-বিতৰ্কত কি দোষ প্ৰকাশিত হয়? ²⁶নিৰাশ হোৱা লোকৰ বাক্য বায়ুতুল্য দেখিও, তোমালোককে কথাতোহে দোষ দিব খুজিছা নে? ²⁷তোমালোকে দেখোন পিতৃহীনৰেই চিঠি খেলালাহেঁতেন, আৰু নিজ বন্ধুকো বেপাৰৰ বস্ত্ৰ কৰিলাহেঁতেন। ²⁸এতিয়া তোমালোকে অনুগ্ৰহ কৰি মৌলৈ চোৱা; কিয়নো মই নিশ্চয়ে তোমালোকৰ আগত মিছা কথা নকওঁ। ²⁹মই মিনতি কৰোঁ, তোমালোকে পুনৰায় আৰম্ভ কৰা, কোনো অন্যায় নহওঁক; আকৌ কওঁ, পুনৰায় আৰম্ভ কৰা, মোৰ ধাৰ্মিকতা এতিয়াও থিৰে আছে। ³⁰মোৰ জিবাৰ জানো অন্যায় আছে? মোৰ জিৰাই জানো চাকি চায় মন্দ বিষয়ৰ আশ্বাদ বুজিব নোৱাৰে?

Chapter 7

¹পৃথিৱী জানো মানুহৰ ৰণ-ভূমি নহয়? আৰু তাৰ দিন কেইটা জানো বেচ খাই বন কৰা লোকৰ দিনৰ নিচিনা নহয়? ²ছাঁলৈ হাবিয়াহ কৰা বন্দীৰ নিচিনাকৈ, আৰু নিজ বেচলৈ অপেক্ষা কৰা চাকৰৰ নিচিনাকৈ, ³অসাৰ মাহ কেইটা অধিকাৰ স্বৰূপে মোক ভোগ কৰোৱা হৈছে, আৰু ক্ৰেশৰ ৰাতি কেইটা মৌলৈ নিৰূপিত আছে। ⁴শোওঁতে মই কওঁ, মই কেতিয়া উঠিম? ৰাতি বৰ দীঘল; মই প্ৰভাতলৈকে চটফট কৰি আমনি পাওঁ। ⁵পোক আৰু মাটিৰ দলিয়েই মোৰ গা ঢকা বস্ত্ৰস্বৰূপ; মোৰ গাৰ ঘাবোৰ শুকনিমুৱা ধৰে, পাছে আকৌ পকি যায়। ⁶মোৰ আয়ুস তাঁতীৰ মাকুতকৈয়ো বেগী, আৰু বিনা আশাৰে ঢুকায় যায়। ⁷তুমি ভাবি চোৱা, মোৰ প্ৰাণ নিশ্বাসমাত্ৰ; মোৰ চকুৱে মঙ্গল আৰু দেখিবলৈ নাপাব। ⁸মোক দৰ্শন কৰোঁতাৰ চকুৱে মোক আৰু নেদেখিব। তুমি নিজ চকুৱে মোক চাবা, কিন্তু মই নাইকীয়া হম। ⁹মেঘ যেনেকৈ কমি কমি নাইকীয়া হয়, সেইদৰে চিয়োললৈ নামি যোৱা লোক নুঠিব। ¹⁰তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈ আৰু ফলটি নাহিব, আৰু তাৰ নিবাসৰ ঠায়ে তাক আৰু নিচিনিব। ¹¹এই হেতুকে মই হলে মুখ জপাই নাথাকিম; মই মনৰ সন্তাপত কথা কম আৰু হৃদয়ৰ বেজাৰত দুখৰ কথা কৈ থাকিম; ¹²তুমি যে মোৰ ওপৰত পৰীয়া ৰাখা, মই জানো সাগৰ, বা সাগৰৰ বৃহৎ জন্তু? ¹³মই যেতিয়া কওঁ, যে, মোৰ খোটে মোক শান্তনা কৰিব, মোৰ শয্যাই মোক দুখ-সহনত সহায় কৰিব, ¹⁴তাতিয়া তুমি নানা সপোনৰে মোক ভয় লগোৱা, আৰু সমাজিকেৰে মোক ত্ৰাসযুক্ত কৰা; ¹⁵তাতে মোৰ প্ৰাণে উপহাৰ-নিৰোধলৈ বাঞ্ছা কৰে, আৰু মোৰ এই হাড় কেইডালতকৈ মৃত্যুকে ইচ্ছা কৰে। ¹⁶জীৱনত মোৰ ঘিণ লাগিছে, মই সদায় জীয়াই থাকিব নোখোঁজো; মোক এৰি দিয়া, কিয়নো মোৰ দিন কেইটা ভাপস্বৰূপ। ¹⁷তুমি যে মানুহক বৰ বুলি মানা, তুমি যে তালৈ মন দিয়া, ¹⁸তুমি যে প্ৰতি ৰাতিপুৱাতা তাৰ বুজ-বিচাৰ লোৱা, আৰু নিমিষে নিমিষে তাক পৰীক্ষা কৰা, সি নো কি? ¹⁹তুমি নো মোৰ পৰা চকু নাভোৱাকৈ কিমান কাল থাকিবা? বা মই সেপ ঢোকা পৰ মানো মোক নেৰিবা নে? ²⁰হে মনোম্বলৈ চকু দিওঁতা জনা, যদি মই পাপ কৰিলোঁ, তেন্তে মোৰ কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই তোমাৰ কি হানি হল? তুমি নো কি নিমিত্তে মোক তোমাৰ কাঁড়ৰ নিচান পাতিছা, যে, মোৰ জীৱন মৌলৈ ভাপস্বৰূপ হৈছে? ²¹তুমি মোৰ দোষ কিয় ক্ষমা নকৰা? আৰু মোৰ অধৰ্ম বা কিয় দূৰ নকৰা? কিয়নো মই এতিয়া ধুলিতে শয়ন কৰিম; তাতে তুমি মোক ভালকৈ বিচাৰিবা, কিন্তু মই নাইকীয়া হম।

Chapter 8

বিল্দাদৰ প্ৰথম বক্তব্য

¹তেতিয়া চুহীয়া বিল্দাদে উত্তৰ কৰি কলে, ²তুমি নো কিমান কাল এনেবোৰ কথা কৈ থাকিবা? তোমাৰ মুখৰ বাক্য কিমান কাল প্ৰচণ্ড বায়ুস্বৰূপ হব? ³ঈশ্বৰে জানো বিচাৰ-বিৰুদ্ধ কৰ্ম কৰে? বা সৰ্বশক্তিমান জনাই জানো ন্যায়ৰ বিপৰীত কাৰ্য্য কৰে? ⁴যদিও তোমাৰ সন্তানবিলাকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলে আৰু তেওঁ সিবিলাকক নিজৰ অধৰ্মৰ ফল ভোগ কৰিবলৈ এৰি দিলে, ⁵তথাপি তুমি যদি যল্লেৰে ঈশ্বৰক বিচাৰা, আৰু সৰ্বশক্তিমান জনাৰ আগত নিবেদন কৰা, ⁶তুমি যদি নিৰ্মল আৰু সৰল হোৱা, তেন্তে তেওঁ অৱশ্যে এতিয়াও তোমাৰ নিমিত্তে জাগি উঠিব, আৰু তোমাৰ ধৰ্ম-নিবাস পুনৰায় কুশলযুক্ত কৰিব; ⁷আৰু যদি তোমাৰ পূৰ্বৰ অৱস্থা সামান্য আছিল, তথাপি তোমাৰ শেষ অৱস্থা অতিশয় ঐশ্বৰ্য্যশালী হব। ⁸কিয়নো পূৰ্ব কালৰ লোকৰ কথা বিচাৰ কৰি চোৱা, আৰু তেওঁবিলাকৰ পিতৃবিলাকে মিমাংসা কৰি নিশ্চয় কৰা কথাত মনোযোগ কৰা; ⁹কিয়নো আমি কালিৰ লোক, একোকে নাজানো, কাৰণ পৃথিৱীত আমাৰ দিন কেইটা ছাঁস্বৰূপ। ¹⁰তেওঁবিলাকেই তোমাক শিক্ষা দি নকব নে? আৰু তেওঁবিলাকৰ অন্তৰৰ পৰা বাক্য নুলিয়াব নে? ¹¹বোকা নোহোৱাকৈ জানো গোপোল বাঢ়িব পাৰে? কোঁহিলা জানো পানী নোহোৱাকৈ বাঢ়ে? ¹²সি জকমকাই উঠি আহোঁতে, কাটিবৰ সময় নৌ হওঁতেই, আনবোৰ তৃণতকৈ আগেয়ে শুকাই যায়। ¹³ঈশ্বৰক

পাহৰা সকলোৰে তেনেকুৱা গতি হয়, আৰু অধৰ্মী জনৰ আশা সেইদৰে নষ্ট হয়।¹⁴ তাৰ ভাৰসা উচ্ছন্ন হয়, আৰু তাৰ আশ্ৰয় মকৰাৰ জালস্বৰূপ হয়।¹⁵ সি নিজৰ ঘৰত আওজিব, কিন্তু সেয়ে থিৰে নৰব; সি খামোচ মাৰি ধৰিব, কিন্তু সেয়ে নাথাকিব।¹⁶ যি লতা সূৰ্য্যৰ আগত ৰসাল হয়, যাৰ ঠালবোৰ বাৰীত ব্যাপি যায়,¹⁷ যাৰ শিপাবোৰে শিলৰ দ'মত মেৰাই ধৰে, যি লতাই শিলৰ ভিতৰলৈকে দেখিবলৈ পায়,¹⁸ কিন্তু নিজ ঠাইৰ পৰা উঘলা হলে, যাক সেই ঠায়ে অস্বীকাৰ কৰি কব, যে মই তোমাক কেতিয়াও দিখা নাই, সেই লোক এনে লতাৰ নিচিনা।¹⁹ চোৱা, এয়ে তাৰ গতিৰ আমোদ; পাছে ধূলিৰ পৰা আনবোৰ উৎপন্ন হয়।²⁰ চোৱা, ঈশ্বৰে সিদ্ধ লোকক দলিয়াই নেপেলাব, আৰু দুৰাচাৰীহঁতৰ হাতত নধৰিব।²¹ তেওঁ যি কালত তোমাৰ মুখ হাঁহিৰে, আৰু তোমাৰ ওঁঠ আনন্দ-ধ্বনিৰে পূৰ কৰিব, ²² সেই কালত তোমাক ঘিণ কৰোঁতাবোৰক লজ্জাৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধুৱা হব; আৰু দুষ্টবোৰৰ তম্বু নাথাকিব।

Chapter 9

ইয়োবৰ উত্তৰ

¹ তাতে ইয়োবে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ² মই নিশ্চয়ে জানো, সেই কথা স্বৰূপ; কিন্তু মৰ্ত্যই ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে কি ৰূপে ধাৰ্মিক হব পাৰে? ³ যদি সি তেৱেঁ সৈতে বাদানুবাদ কৰিব খোজে, তেন্তে তেওঁক হাজাৰ কথাৰ মাজৰ এটিৰো উত্তৰ দিব নোৱাৰিব। ⁴ তেওঁ অন্তৰত জ্ঞানৱান, আৰু বলদ পৰাক্ৰমী; তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ডিঙি ঠৰ কৰি কোনে কেতিয়া উন্নতি লাভ কৰিলে? ⁵ তেওঁ পৰ্বতবোৰ স্থানান্তৰ কৰে; আৰু তেওঁ সেইবোৰক নিজ ক্ৰোধত লুটিয়াই পেলাওঁতে সেইবোৰে একো গম নাপায়। ⁶ তেওঁ পৃথিবীক জোকাৰি নিজ ঠাইৰ পৰা লৰায়; তাৰ স্তম্ববোৰ খৰখৰকৈ কঁপে। ⁷ তেওঁ বাৰণ কৰিলে সূৰ্য্য উদয় নহয়; আৰু তেওঁ তৰাবোৰ বন্ধ কৰি মোহৰ মাৰে। ⁸ তেওঁ অকলেই আকাশ-মণ্ডলক বিস্তাৰিত কৰে, আৰু টোবোৰৰ ওপৰেদি অহা-যোৱা কৰে। ⁹ তেওঁ সপ্তৰ্ষি, মৃগশীৰ্ষ, কৃত্তিকা, আৰু দক্ষিণদিশে থকা মক্ষত্ৰ-ৰাশিৰ সৃষ্টিকৰ্তা। ¹⁰ অনুসন্ধান পাব নোৱাৰা মহৎ কৰ্ম তেওঁ কৰে; অসংখ্য অদ্ভুত কাৰ্য্য তোওঁ কৰে। ¹¹ চোৱা, তেওঁ মোৰ ওচৰেদি যায়, কিন্তু মই নেদেখোঁ; তেওঁ মোৰ সম্মুখেদি গমন কৰে, তথাপি মই তেওঁক অনুভৱ নকৰোঁ। ¹² চোৱা, তেওঁ ধৰি নিলে তেওঁক কোনে নিবাৰণ কৰিব পাৰে? তুমি কি কৰিছা বুলি তেওঁক কোনে কব পাৰে? ঈশ্বৰে নিজ ক্ৰোধ সম্বৰণ নকৰে; ৰাহবক সহায় কৰোঁতাবোৰক তেওঁৰ অধীৰে সেও হয়। ¹³ তেন্তে এনে যি মই, মই কি প্ৰকাৰে তেওঁক উত্তৰ দিম? আৰু তেওঁক মুক্তি দেখুৱাবলৈ মই নো কেনেকৈ কথা বাচি লম? ¹⁴ মই ধাৰ্মিক হলেও তেওঁক উত্তৰ দিব নোৱাৰোঁ, মোৰ প্ৰতিবাদিৰ আগত নিবেদনহে কৰিব লগা হওঁ। ¹⁵ মই মাতিলে যদিও তেওঁ উত্তৰ দিয়ে, তথাপি তেওঁ যে মোৰ মিনতিলৈ কাণ পাতিব মোৰ এনে বিশ্বাস নজন্মে। ¹⁶ তেওঁ মোক প্ৰবল ধুমুহাত ভাঙিবহে, আৰু অকাৰণে মোক বাৰে বাৰে ক্ষতবিক্ষতহে কৰিব; তেওঁ মোক উশাহকে লব নিদিব, কিন্তু মোক তিতাৰেহে পৰিপূৰ্ণ কৰিব। ¹⁷ পৰাক্ৰমীৰ বলৰ কথাত হলে, তেওঁ কয়, চোৱা, মই আছোঁ, আৰু বিচাৰ কথাত কয়, কোনে মোৰ নিমিত্তে দিন নিৰূপণ কৰিব? মই ধাৰ্মিক হলেও মোৰ মুখে মোক দোষী কৰিব; মই সিদ্ধ হলেও তেওঁ মোক অপৰাধী পাতিব। ¹⁸ মই সিদ্ধ, মই নিজ প্ৰাণক নামনি ইয়াকে কওঁ; জীৱনত মোৰ ঘিণ লাগিছে। ¹⁹ সকলো বিষয়তে একে, সেই দেখি মই কওঁ, তেওঁ সিদ্ধ আৰু দুৰ্জন এই দুয়োকো সংহাৰ কৰে। ²⁰ আপদৰূপ চাবুকো যদি মানোহক অকস্মাতে মাৰি পেলায়, তেন্তে তেওঁ নিৰ্দোষীবিলাকৰ নৈৰাশ দেখি হাঁহিব। ²¹ পৃথিবী দুৰ্জনৰ হাতত শোধাই দিয়া হয়; তেওঁ তাৰ বিচাৰকৰ্তাবিলাকৰ মুখ ঢাকে; যদি তেওঁ নহয়, তেন্তে তাক নো কোনে কৰে? ²² মোৰ দিন কেইটা ডাকৰালাতকৈয়ো বেগী; একো মঙ্গল নেদেখাকৈ সেইবোৰ বেগাই যায়। সেইবোৰ বেগী নাৱৰ দৰে চলি যায়, বা আহাৰৰ ওপৰত চোঁ মৰা কুৰৰ পক্ষী নিচিনাকৈ যায়। ²³ যদিও মই কওঁ, যে, মোৰ দুখৰ কথা পাহৰি যাম, আৰু শ্লানমুখ দূৰ কৰি প্ৰসন্ন হম, ²⁴ তথাপি, তুমি মোক নিৰ্দোষী জ্ঞান নকৰিবা বুলি জানি, মোৰ সকলো যাতনাত মই জিকাৰি উঠোঁ। ²⁵ মই দোষী হবই লাগিব; তেন্তে কিয় মই অনৰ্থক পৰিশ্ৰম কৰোঁ? ²⁶ যদি মই হিমৰ পানীত গা ধুওঁ, আৰু খাৰেৰে হাত নিকা কৰোঁ, ²⁷ তথাপি তুমি মোক খালত জুবুৰিয়াবা, আৰু মোৰ নিজৰ বস্ত্ৰয়ো মোক ঘিণ কৰিব। ²⁸ কিয়নো তেওঁ মোৰ নিচিনা মানুহ নহয়, যে, মই তেওঁক উত্তৰ দিম, বা দুয়ো একে-লগে বিচাৰস্থানলৈ যাম। ²⁹ আমাৰ দুয়োৰো ওপৰত হাত দিব পৰা এনেকুৱা মধ্যস্থ কোনো নাই। ³⁰ তেওঁ মোৰ ওপৰৰ পৰা তেওঁৰ দণ্ডডালি আঁতৰাওক, আৰু তেওঁৰ ভয়ানকতাই মোক ভয় নলগাওক; ³¹ তেতিয়া মই কথা কম, তেওঁক ভয় নকৰিম; কিয়নো মই নিজে তেনেকুৱা নহওঁ। ³² কিয়নো তেওঁ মোৰ নিচিনা মানুহ নহয়, যে, মই তেওঁক উত্তৰ দিম, বা দুয়ো একেলগে বিচাৰ স্থানলৈ যাম। ³³ আমাৰ দুয়োৰো ওপৰত হাত দিব পৰা এনেকুৱা মধ্যস্থ কোনো নাই। ³⁴ তেওঁ মোৰ ওপৰৰ পৰা তেওঁৰ দণ্ডডালি আঁতৰাওক, আৰু তেওঁৰ ভয়ানকতাই মোক ভয় নলগাওক; ³⁵ তেতিয়া মই কথা কম, তেওঁক ভয় নকৰিম; কিয়নো মই নিজে তেনেকুৱা নহওঁ।

Chapter 10

¹ মোৰ জীৱনত মোৰ প্ৰাণৰ আমনি লাগিছে; মই মুক্তকণ্ঠে মোৰ দুখৰ কথা কম; মই হৃদয়ৰ বেজাৰত কথা কম। ² মই ঈশ্বৰক কম, তুমি মোক দোষী নকৰিবা; মো লগত তোমাৰ কি গোচৰ আছে, তাক মোক বুজায় দিয়া। ³ তুমি উপদ্ৰৱ কৰিবলৈ, তোমাৰ হাতৰ কাৰ্য্য তুচ্ছ কৰিবলৈ, আৰু দুষ্টবোৰৰ মন্ত্ৰণাত প্ৰসন্ন হবলৈ তুমি জানো ভাল দেখিছা? ⁴ তোমাৰ চকু জানো চৰ্ম-চকু? আৰু তোমাৰ দৃষ্টি জানো মানুহৰ দৃষ্টিৰ নিচিনা? ⁵ মই যে দুষ্ট নহওঁ, আৰু তোমাৰ হাতৰ পৰা যে উদ্ধাৰ কৰোতা মোৰ কোনো নাই, ইয়াক জানিও, ⁶ তুমি যে মোৰ অপৰাধ অনুসন্ধান কৰিছা, আৰু মোৰ পাপৰ বুজ-বিচাৰ লৈছা, ⁷ তোমাৰ আয়ুস জানো মানুহৰ আয়ুসৰ তুল্য? বা তোমাৰ বছৰবোৰ জানো মানুহৰ দিন কেইটাৰ দৰে? ⁸ তোমাৰ হাতে মোক গঠন আৰু নিৰ্মাণ কৰিলে, মোৰ সৰ্ব্বাঙ্গ সংলগ্ন কৰিলে; তথাপি তুমি মোক বিনষ্ট কৰিছা। ⁹ সোঁৱৰণ কৰা, মাটিৰ পাত্ৰৰ দৰে মোক

গঢ়িলা; পাছে আকৌ মোক ধুলিলৈ নিবা নে? ¹⁰তুমি গাখীৰৰ দৰে মোক চলা নাই নে? আৰু থমা দৈৰ দৰে মোক ঘন কৰা নাই নে? ¹¹তুমি মোক মাংস আৰু ছালেৰে ঢাকিলা; হাড় আৰু সিৰেৰে মোক বলা। ¹²তুমি অনুগ্রহ কৰি মোক জীৱন দান কৰিলা; তোমাৰ তত্ত্বধাৰণত মোৰ আত্মা প্ৰতিপালিত হৈছে। ¹³তথাপি মই দানিছো, তোমাৰ এই ভাব আছিল, তুমি এই সকলোকে নিজৰ মনত গুপ্তকৈ ৰাখিছিলি, যে, ¹⁴মই পাপ কৰিলে তুমি মোক চিনি ৰাখিবা, আৰু মোৰ অপৰাধ ক্ষমা নকৰিবা; ¹⁵মই দুষ্ট হলে, মোক সন্তাপ হব, ধাৰ্মিক হলেও মই অপৰাধেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ, নিজৰ ক্লেশ দেখি মূৰ তুলিব নোৱাৰিম; ¹⁶মূৰ তুলিলে, তুমি সিংহৰ নিচিনাকৈ মোক মৃগয়া কৰিবা, আৰু মোৰ অহিতে বাৰে বাৰে বিস্ময়জনক পৰাক্ৰম দেখুৱাবা; ¹⁷তুমি মোৰ অহিতে নতুন নতুন সাক্ষী আনিবা, মোৰ অহিতে তোমাৰ ক্ৰোধ বঢ়াবা, আৰু মোৰ লগত নতুন নতুন সৈন্যদলে যুদ্ধ কৰিব। ¹⁸তেন্তে তুমি মোক গৰ্ভৰ পৰা কিয় বাহিৰ কৰিলা? নকৰা হলে মই মৰিলেহেঁতেন আৰু কাৰো চকুৱে মোক নেদেখিলেহেঁতেন; ¹⁹মই নোহোৱাৰ নিচিনা হলেহেঁতেন, আৰু গৰ্ভৰ পৰাই মোক মৈদামলৈ নিলেহেঁতেন। ²⁰মোৰ দিন কেইটা তাকৰ নহয়নে? তেন্তে ক্ষান্ত হোৱা। ²¹য'ৰ পৰা মই উলটি নাইম, এনে অন্ধকাৰ আৰু মৃত্যুচ্ছায়াৰ দেশলৈ যোৱাৰ আগেয়ে, অলপমান শান্তনা পাবলৈ মোক এৰি দিয়া, ²²সেই দেশ মাজ নিশাৰ নিচিনা যোৰ অন্ধকাৰ, সেই দেশ মৃত্যুচ্ছায়াৰ দেশ, তাত একো চিজিল নাই; তাত পোহৰেই অন্ধকাৰৰ নিচিনা।

Chapter 11

চোফৰৰ প্ৰথম বক্তৃতা

¹তাতো নামাথিয়া চোফৰে উত্তৰ কৰি কলে, ²ইমান অধিক কথাৰ নো উত্তৰ দিয়া নাযায় নে? কথাবাহী মানুহক জানো নিৰ্দোষী কৰা হব? ³তোমাৰ বলকনিয়ে জানো মানুহক নিমাত কৰিব? তুমি নিন্দা কৰিলে, কোনেও তোমাক লাজ নিদিব নে? ⁴কিয়নো তুমি কৈছা, “মোৰ মত ঠিক, আৰু মই তোমাৰ দৃষ্টিতে শুচি।” ⁵কিন্তু অস, ঈশ্বৰে অনুগ্রহ কৰি কথা কোৱা হলে, আৰু তোমাৰ বিৰুদ্ধে নিজ মুখ মেলি, ⁶জ্ঞানৰ নিগূঢ় বিষয় প্ৰকাশ কৰি, ঈশ্বৰৰ বুদ্ধি-কৌশল যে অনেক প্ৰকাৰ, তাক তেওঁ তোমাক জনোৱা হলে, কেনে ভাল আছিল! এই হেতুকে তুমি জানিবা, যে, ঈশ্বৰে তোমাৰ অপৰাধৰ অধিক ভাগ এৰি পেলাইছে। ⁷তুমি অনুসন্ধান কৰি ঈশ্বৰৰ তত্ত্ব পাব পাৰা নে? তুমি সৰ্বশক্তিমান জনাৰ সম্পূৰ্ণ তত্ত্ব লাভ কৰিব পাৰা নে? ⁸সেয়ে আকাশ-মণ্ডলৰ নিচিনা ওখ; তুমি কি কৰিব পাৰা? সেয়ে চিয়োলতকৈ অগাধ; তুমি কি জানিব পাৰা? ⁹তাৰ পৰিমাণ পৃথিবীতকৈয়ো দীঘল, আৰু সমুদ্ৰতকৈয়ো বহল। ¹⁰তেওঁ এই পোনে আহি যদি কোনোক আটক কৰি থয়, আৰু বিচাৰ-সভা পাতে, তেন্তে কোনে তেওঁক নিবাৰণ কৰিব পাৰে? ¹¹কিয়নো তেওঁ দুষ্ট লোকক জানে, আৰু মন নকৰিও অধৰ্ম দেখে। ¹²কিন্তু অসাৰ মানুহ জ্ঞানশূন্য, এনে কি, মনুষ্য জন্মেৰে পৰা বনৰীয়া গাধৰ পোৱালিস্বৰূপ। ¹³তুনি যদি নিজৰ মন শুদ্ধ কৰা, আৰু তেওঁৰ ফাললৈ হাত মেলা, ¹⁴(কিন্তু হাতত অধৰ্ম থাকিলে, তাক দূৰ কৰা, আৰু দুষ্টতাক নিজ তন্তু থাকিব নিদিবা;) ¹⁵তেন্তে তুমি অৱশ্যে নিষ্কলঙ্ক মুখ তুলিব পাৰিবা, এনে কি, সুস্থিৰে থাকিবা, ভয় নাপাবা, ¹⁶কিয়নো তোমাৰ দুখ তুমি পাহৰি যাবা, বা বৈ গৈ নাইকিয়া পানীৰ দৰে মনত লাগিব। ¹⁷তোমাৰ জীৱন দুপৰীয়াতকৈ নিৰ্মল হব, আৰু আন্ধাৰ হলেও, সেয়ে প্ৰভাতৰ নিচিনা হব। ¹⁸আশা থকাত তুমি সাহিয়াল হবা; আৰু চাৰিওফালে বুজ-বিচাৰ লৈ নিশ্চলনমনে বিশ্ৰাম কৰিবা। ¹⁹তুমি শোওতে কোনেও তোমাক ভয় নলগাব; বৰং অনেকে তোমাৰ আগত নিবেদন কৰিব। ²⁰কিন্তু দুষ্টবোৰৰ চকু নিস্তেজ হব, সিহঁতৰ আশ্ৰয় নষ্ট হব, আৰু প্ৰাণত্যাগেই সিহঁতৰ আশা হব।

Chapter 12

ইয়োবৰ উত্তৰ।

¹পাছে ইয়োবে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ²হয় হয়, তোমালোকেইহে মানুহ; মৰিলে জ্ঞান তোমালোকৰ লগতে যাব। ³কিন্তু তোমালোকৰ নিচিনা মোৰো বুদ্ধি আছে; তোমালোকতকৈ মই নিকৃষ্ট নহওঁ; এনেবোৰ কথা কোনে নাজানে? ⁴ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি উত্তৰ পোৱা যি মই, ময়েই বন্ধুৰ হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হৈছে; ধাৰ্মিক সিদ্ধ পুৰুষ জন হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হৈছে। ⁵নিৰাপদে থকা লোকৰ মনত বিপদ অপমানৰ বিষয়; পিছল খাই পৰিব লগীয়াবিলাকলৈ সেয়ে বাট চায় থাকে। ⁶ডকাইতবোৰৰ তন্তু কুশলে থাকে; যাৰ হাতত ঈশ্বৰে অধিক ধন সম্পত্তি শোধাই দিছে, ঈশ্বৰৰ বিৰক্ত জন্মাৱা এনেবোৰ লোক নিৰ্বিল্পে থাকে। ⁷কিন্তু পশুবোৰক সোধাচোন, সেইবোৰে তোমাক কি দিব; আৰু আকাশৰ পক্ষীবোৰক সোধা, সেইবোৰেও তোমাক কৈ দিব। ⁸নাইবা পৃথিবীকো সোধাচোন, সিও তোমাক শিক্ষা দিব; আৰু সমুদ্ৰৰ মাছবোৰেও তোমাক কব। ⁹এই সকলোৰে দ্বাৰাই কোনে নাজানে যে, যিহোৱাৰ হাতে সেইদৰে কৰে? ¹⁰তেওঁৰেই হাতত সকলো জীৱজন্তুৰ প্ৰাণ, আৰু সমুদায় মনুষ্য জাতিৰ জীৱাত্মা আছে। ¹¹জিৰাই যেনেকৈ আহাৰৰ আশ্বাদ পায়, তেনেকৈ কাণে জানো কথাৰ পৰীক্ষা নকৰে? ¹²প্ৰাচীনবিলাকৰ মাজত জ্ঞান আছে, দীৰ্ঘ আয়ুসত বুদ্ধি থাকে। ¹³জ্ঞান আৰু পৰাক্ৰম তেওঁৰ তাত্বে আছে; পৰামৰ্শ আৰু বুদ্ধি তেওঁৰহে। ¹⁴চোৱা তেওঁ ভাঙি পেলালে পুনৰায় তাক সজা নাজায়; তেওঁ মানুহক বন্ধ কৰিলে তাক মুকলি কৰা নাযায়। ¹⁵চোৱা তেওঁ জলসমূহক আটক কৰে, তাতে সেইবোৰ শুকাই যায়; আকৌ সেইবোৰক উলিয়াই দিয়ে, তাতে সেইবোৰে পৃথিবীখন লগভঙ কৰে। ¹⁶পৰাক্ৰম আৰু বুদ্ধি-কৌশল তেওঁৰ তাত্বে; প্ৰবঞ্চক আৰু প্ৰবঞ্চিত লোক সেই দুয়ো তেওঁৰহে। ¹⁷তেওঁ মন্ত্ৰীবিলাকক সৰ্বস্বহীন কৰি লৈ যায়, আৰু বিচাৰকৰ্ত্তাবিলাকক হতবুদ্ধি কৰে। ¹⁸তেওঁ ৰজাবিলাকৰ

ক্ষমতা শুচায়, আৰু তেওঁবিলাকৰ ককালত ডোল লগায়।¹⁹তেওঁ পুৰোহিতবিলাকক সৰ্ব্বস্বহীন কৰি লৈ যায়, আৰু পৰাক্ৰমীবিলাকক বিনষ্ট কৰে।²⁰তেওঁ বিশ্বাসীবিলাকৰ বাক-শক্তি দূৰ কৰে, আৰু বৃদ্ধবিলাকৰ বিবেচনা-শক্তি কাটি নিয়ে।²¹তেওঁ ডাঙৰীয়াবিলাকৰ ওপৰত অপমান বৰষায়, আৰু বলৱন্তবিলাকৰ ককালৰ বান্ধ টিলা কৰে।²²তেওঁ আন্ধৰৰ পৰা নিগূৰ বিষয়বোৰ প্ৰকাশ কৰে, আৰু মৃত্যুচ্ছায়াকো পোহৰলৈ আনে।²³তেওঁ জাতিবিলাকক উন্নতিপ্ৰাপ্ত কৰে, আৰু বিনষ্টও কৰে; তেওঁ জাতিবিলাকক বিস্তাৰিত কৰে, আৰু লৈয়ো যায়।²⁴তেওঁ পৃথিবীৰ লোকবিলাকৰ মুখ্যসকলৰ বুদ্ধি দূৰ কৰে, আৰু পথ নোহোৱা অৰণ্যৰ মাজেদি তেওঁবিলাকক ভ্ৰমণ কৰায়।²⁵তেওঁবিলাকে পোহৰ নাপাই আন্ধাৰৰ মাজত খপিয়াই ফুৰে; তেওঁ তেওঁবিলাকক মতলীয়াৰ নিচিনাকৈ চলংপলং কৰি ফুৰায়।

Chapter 13

¹চোৱা, মোৰ চকুৱে এই সকলোকে দেখিলে, আৰু নিজ কাণেৰে শুনি তাক বুজিলোঁ।²তোমালোকে যি জানা, ময়ো তাক জানো; মই তোমালোকতকৈ নিকৃষ্ট নহওঁ।³কিন্তু মই সৰ্বশক্তিমান জনাকহে কথা কম, আৰু মই ঈশ্বৰৰ লগতহে বাদ-বিচাৰ কৰিব খুজিছোঁ।⁴কেন্তু তোমালোক হলে মিছা কথা সাঙোঁতা, আৰু তোমালোক সকলোৱেই অকামিলা বেজ।⁵অস, তোমালোক একেবাৰে নিমাত হৈ থকা হলে, কেনে ভাল আছিল! সেয়ে তোমালোকৰ পক্ষে জ্ঞানৰ কাৰ্য্য বুলি গণিত হলেহঁতেন।⁶এতিয়া মোৰ তিৰস্কাৰ শুনা, আৰু মোৰ মুখৰ অনুযোগ-বাক্যলৈ কাণ পাত।⁷তোমালোকে ঈশ্বৰৰ পক্ষ হৈ অন্যায়ৰ কথা কবা নে? আৰু তেওঁৰ পক্ষ হৈ প্ৰবঞ্চনা-বাক্য বুলিবা নে? ⁸তোমালোকে তেওঁৰেই পক্ষপাত কৰিবা নে? তোমালোকে ঈশ্বৰৰেই পক্ষ হৈ প্ৰতিবাদ কৰিবা নে? ⁹তেওঁ বিচাৰি বিচাৰি তোমালোকৰ তত্ত্ব উলিয়ালে তোমালোকৰ মঙ্গল হব নে? বা মানুহক ফাঁকি দিয়াৰ দৰে জানো তোমালোকে তেওঁক ফাঁকি দিব পাৰা? ¹⁰তোমালোকে যদি গুপতে পক্ষপাত কৰা, তেন্তে তেওঁ অৱশ্যে তোমালোকক দণ্ড দিব। ¹¹তেওঁৰ প্ৰতাপে তোমালোকক ত্ৰাসযুক্ত নকৰিব নে? তেওঁৰ ভয়ানকতাত জানো তোমালোকে ভয় নকৰিবা? ¹²তোমালোকৰ সোঁৱৰণীয় বচনমালা ভস্মস্বৰূপ দৃষ্টান্ত মাথোন, তোমালোকৰ হেতুবাদ ধূলিৰ গড়স্বৰূপ। ¹³তোমালোকে মনে মনে থাকা, মোকেই কথা কবলৈ এৰি দিয়া; মোলৈ যি ঘটি, ঘটক। ¹⁴মই কিয় মোৰ মাংস দাঁতত লৈ থাকিম? মোৰ প্ৰাণ মোৰ হাততেই ৰাখিম। ¹⁵চোৱা, তেওঁ মোক বধ কৰিব, মই তেওঁলৈ অপেক্ষা কৰি থাকিম; তথাপি তেওঁৰ আগত মোৰ আচৰণৰ নিৰ্দোষীতা প্ৰমাণ কৰিম। ¹⁶এয়েই মোৰ পৰিত্ৰাণৰ উপায় হব, যে, অধৰ্মী লোক তেওঁৰ আগত থিয় হব নোৱাৰিব। ¹⁷মনোযোগ কৰি মোৰ কথা শুনা; মোৰ বাক্য তোমালোকৰ কণত সোমাওক। ¹⁸চোৱা, মোৰ গোচৰ মই ঠিকঠাক কৰি থৈছোঁ; মই যে নিৰ্দোষী হওঁ, তাক মই জানো। ¹⁹মোৰ লগত প্ৰতিবাদ কৰিব পৰা কোন আছে? যদি আছে, তেন্তে মই নিমাত হৈ প্ৰাণত্যাগ কৰিম। ²⁰তুমি কেৱল দুটা কাৰ্য্য মোলৈ নকৰিবা; তাতে মই তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা নিজকে নুলুকুৱাম। ²¹মোৰ ওপৰৰ পৰা তোমাৰ হাত আঁতৰাই নিয়া, আৰু তোমাৰ ভয়ানকতাই মোক ভয় নলগাওক। ²²তেতিয়া তুমি মোক মাতিবা, মই উত্তৰ দিম, বা মই কম, তুমি উত্তৰ দিবা। ²³মোৰ অপৰাধ আৰু পাপ কিমান? মোৰ অধৰ্ম আৰু পাপ মোক দনোৱা। ²⁴তোমাৰ মুখ কায় লুকুৱাইছা, আৰু মোক তোমাৰ শত্ৰু যেন মানিছা? ²⁵উডুৱাই নিয়া পাতক তুমি জানো ত্ৰাসযোক্ত কৰিবা? আৰু শুকান ঘুলাক জানো খেদি যাবা? ²⁶কিয়নো তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে তিতা লগা কথা লিখি থৈছা, আৰু মোক যৌবন-কালৰ অপৰাধৰ ফল ভোগ কৰাইছা। ²⁷যদিও মই ক্ষয়নীয় পচা বস্ত্ৰৰ নিচিনা, আৰু পোকে খোৱা বস্ত্ৰৰ সদৃশ, ²⁸তথাপি তুমি মোৰ ভৰি কুন্দত বন্ধ কৰিছা, মোৰ সকলো পথ চিনি ৰাখিছা, আৰু মোৰ ভৰিৰ চাৰিওফালে সীমাৰ আঁক টানিছা।

Chapter 14

¹তিৰোতাৰ পৰা জন্ম পোৱা যি মনুষ্য, তেওঁ অলপদিনীয়া আৰু দুখেৰে পৰিপূৰ্ণ।²তেওঁ ফুলৰ দৰে ফুলে, আৰু জঁয় পৰে; তেওঁ ছাঁৰ দৰি বেগেৰে চলি যায়, স্তিৰ হৈ নাথাকে; ³এনে লোকলৈ তুমি চকু মেলিছা, আৰু এনেকুৱা যি মই, মোকেই তোমাৰ লগত বিচাৰস্থানলৈ লৈ গৈছা। ⁴অশুচিৰ পৰা শুচি কোনে উলিয়াব পাৰে? কোনেও নোৱাৰে। ⁵তেওঁৰ আয়ুসৰ দিন নিশ্চয় কৰা হ'ল, তেওঁৰ মাহৰ সংখ্যা তুমি জানি আছা, আৰু তেওঁ পাৰ হ'ব নোৱাৰাকৈ তুমি তেওঁৰ সীমা স্থাপন কৰিলা; ⁶সেই দেখি, বেচ খোৱাৰ দৰে তেওঁ নিজৰ দিন পূৰ্ণ নকৰে মানে, তেওঁ জিৰণী পাবলৈ তুমি তেওঁৰ পৰা চকু আঁতৰাই নিয়া। ⁷কিয়নো গছৰ আশা আছে, তাক কাটিলেও সি আকৌ পোখা মেলে, আৰু তাৰ কোমল গজালিৰ অভাৱ নহয়। ⁸যদি মাটিত তাৰ শিপা বুঢ়া হয়, আৰু ভূমিত তাৰ মূৰাতো মৰে, ⁹তথাপি পানীৰ গোল পালে তাৰ গজালি ওলায়, আৰু নতুনকৈ ৰোৱা গছপুলিৰ দৰে ঠাল মেলে। ¹⁰কিন্তু মানুহ মৰে আৰু ক্ষয় পায়; মনুষ্যই প্ৰাণত্যাগ কৰিলে ক'ত থাকিব আৰু? ¹¹যেনেকৈ জলাহৰ পানী চুকাই যায়, আৰু নৈৰ পানী শুকাই সমূলি নাইকিয়া হয়, ¹²তেনেকৈ মানুহ শুলে লোঠে আৰু; আকাশ-মণ্ডল লুপ্ত নহয়মানে তেওঁবিলাকে সাৰ নাপায়, আৰু তেওঁবিলাকক নিদ্ৰাৰ পৰা জগোৱা নহয়। ¹³অস, তুমি মোক চিয়োলত লুকুৱাই থোৱা হলে, তোমাৰ ক্ৰোধ মাৰ নাযায়মানে মোক গুপ্তকৈ ৰখা হলে, তুমি মোৰ নিমিত্তে এক সময় নিৰূপণ কৰি, মোক সোঁৱৰণ কৰা হলে, কেনে ভাল আছিল! ¹⁴মানুহ নৰিলে পুনৰায় জীব নে? যদি জীয়ে, তেন্তে মোক বদলি নকৰে মানে, মই তোমাৰ সৈন্যবৃতিৰ দিন কেইটা বাট চায় থাকিম। ¹⁵তেতিয়া তুমি মাতিবা, আৰু মই উত্তৰ দিম; তেতিয়া তুমি তোমাৰ হাতে কৰা কৰ্মলৈ হাবিয়াহ কৰিবা। ¹⁶কিন্তু এতিয়া তুমি মোৰ ভৰিৰ খোজকো লেখ কৰিছা; তুমি মোৰ পাপলৈ জানো চকু দি থকা নাই? ¹⁷মোৰ অধৰ্ম খেলাত বন্ধ কৰি মোহৰ মৰা হৈছে, আৰু তুমি মোৰ অপৰাধ মোনাত ভৰাই বান্ধি থৈছা। ¹⁸কিন্তু পৰ্বতো পৰি নাইকিয়া হয়, আৰু বৃহৎ শিলকো নিজ ঠাইৰ পৰা গুচুউৱা হয়। ¹⁹পানীয়া শিলবোৰকো ক্ষয় নিয়ায়, তাৰ ধল উঠি আহি পৃথিবীৰ মাটি খহাই লৈ যায়; সেইৰে তুমি মানুহৰ আশাকো ভঙা। ²⁰তুমি তেওঁক একেবাৰে মৰণস্তিক আঘাত কৰাত, তেওঁ লোকান্তৰলৈ যায়। তুমি তেওঁৰ মুখ বিকৃত

কৰি তেওঁক পঠাই দিয়া। ²¹তেওঁৰ পুতেকবিলাক মৰ্যাদাৱন্ত হলে, তাক তেওঁ নাজানে; আৰু সিহঁতৰ হীনাৱস্তা হলেও, তেওঁ তাৰ গম নাপায়। ²²কিন্তু তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰে বেদনা পায়, আৰু তেওঁৰ অন্তৰত থকা হৃদয়ে শোক কৰে।

Chapter 15

ইলীফজৰ দ্বিতীয় বক্ততা

¹তাতে তৈমনিয়া ইলীফজে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ²জ্ঞানৱানে জানো অনৰ্থক জ্ঞানেৰে উত্তৰ দিয়ে, বা পূবৰ বায়ুৰে উদৰ পূৰ কৰে? ³সি জানো নিস্ফল কথাৰে যুক্তি দেখুৱায়, বা অনুপকাৰী বাক্যৰে বাদানুবাদ কৰা? তুমি হলে এই সকলোকে কৰিছা, ⁴এনে কি, তুমি ঈশ্বৰ ভয়কো ত্যাগ কৰিছা, আৰু ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে ভক্তিও কম কৰিছা। ⁵কিয়নো তোমাৰ মুখেই তোমাৰ অপৰাধ প্ৰকাশ কৰিছে, আৰু তুমি ধূৰ্ত্ববোৰৰ জিবা মনোনীত কৰিছা। ⁶তোমাৰ মুখেই তোমাক দোষী কৰিছে, মই কৰা নাই; তোমাৰ ওঁঠেই তোমাৰ অহিতে সাক্ষ্য দিছে। ⁷মনুষ্য জাতিৰ মাজত তুমি প্ৰথমে জন্ম পোৱা নে? আৰু পৰ্বতবোৰৰ পূৰ্বেই জানো তোমাৰ জন্ম হৈছিল? ⁸তুমি ঈশ্বৰৰ সভাত মন্ত্ৰণা শুনিছিলো নে? আৰু তোমাৰ নিজৰ নিমিত্তে জ্ঞান ৰাখি থেছা নে? ⁹তুমি নো আমি নজনা কথা কি জানা? তুমি নো আমি নুবুজা কথা কি বুজিছা? ¹⁰আমাৰ মাজত বেছি বয়সীয়া আৰু পকা চুলীয়াও আছে; তেওঁবিলাক তোমাৰ পিতৃতকৈয়ো অতি বৃদ্ধ। ¹¹ঈশ্বৰৰ শাস্তা-বাক্যবোৰ তোমাৰ জ্ঞানত অতি ক্ষুদ্ৰ নে? আৰু তোমাৰ লগত কৰা মৃদু আলাপ ক্ষুদ্ৰ জ্ঞান কৰিছা নে? ¹²তুমি যে ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে জ্বলি উঠিছা, আৰু এনে কথা মুখৰ পৰা উলিয়াইছা, ¹³তোমিৰ মনক নো কিহে এনেকৈ বিপথলৈ নিয়ে? আৰু তোমাৰ চকু নো কিয় ইমানকৈ তিৰবিৰাইছে? ¹⁴মৰ্ত্য নো কি, যে তেওঁ শুচি হব পাৰে? তিৰোতাৰ পৰা জন্ম পোৱা মনুষ্য নো কি, য, তেওঁ ধাৰ্মক হব পাৰে? ¹⁵চোৱা তেওঁ নিজৰ পবিত্ৰবিলাকতো বিশ্বাস নকৰে, এনে কি, আকাশ-মণ্ডল তেওঁৰ দৃষ্টিত নিৰ্মল নহয়। ¹⁶তেন্তে, জলৰ দৰে অধৰ্ম পান কৰোতা, ঘৃণীয়, আৰু ভ্ৰষ্ট মনুষ্য কিমান কম পৰিমাণা শুচি হব পাৰে। ¹⁷মই তোমাক কওঁ, মোৰ কথা শুনা; যি দেখিলোঁ, মই তাক প্ৰকাশ কৰোঁ; ¹⁸যিবিলাকৰ হাতত দেশ শোধাই দিয়া হৈছিল, আৰু যিবিলাকৰ মাজত কোনো বিদেশী ফুৰা নাছিল, ¹⁹জ্ঞানীবিলাকে তেওঁবিলাকৰ এনেকুৱা পিতৃসকলৰ পৰা শুনি, গুপতে নাৰাখি এই কথা কয়, ²⁰দুইই নিজৰ জীৱনৰ সকলো দিনত ক্লেস পায়, অত্যাচাৰী জনে নিজৰ নিৰূপিত বছৰ কেইটা অসুখেৰে কটায়। ²¹ভয়ৰ শব্দ তাৰ কাণত থাকে; সম্পদৰ কালতো বিনাশকে তাক আক্ৰমণ কৰে। ²²সি যে আন্ধাৰৰ পৰা উলটি আহিব, তাক সি বিশ্বাস নকৰে; তৰোৱালে তালৈ বাট চাই আছে। ²³সি আহাৰৰ নিমিত্তে ভ্ৰমণ কৰি কয়, ক'ত আছে? সি জানে, যে, আন্ধাৰৰ দিন তাৰ ওচৰত উপস্থিত আছে। ²⁴ক্লেস আৰু মনৰ তাপে চাক ভয় দেখুৱায়; যুদ্ধৰ নিমিত্তে সাজু হোৱা ৰজাৰ দৰে, সেই দুটাই তাক পৰাজয় কৰে। ²⁵কাৰণ, সি ঈশ্বৰৰ অহিতে হাত মেলিলে, আৰু সৰ্বশক্তিমান জনাৰ বিৰুদ্ধে গৰ্ব-আচৰণ কৰিলে। ²⁶সি ফেৰ পাতি চালৰ ডাঠ ভাগ দেখুৱাই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে লৰ মাৰিলে। ²⁷কিয়নো সি তেল ধৰাই নিজৰ মুখ নোদোকা কৰিলে, আৰু নিজৰ তপিনাৰ তৰপে তৰপে তেল ধৰালে; ²⁸সি উচ্ছন্ন নগৰত বাস কৰিলে; আৰু য'ত কোনেও বাস নকৰে, শিলৰ দ'ম হবলগীয়া এনে ঘৰত বহতি কৰিলে। ²⁹সি ধনী নহব, আৰু তাৰ সম্পত্তি নাথাকিব; সিহঁতৰ শস্য ফলৰ ভৰত মাটিলৈ দোঁ নাখাব। ³⁰সি আন্ধাৰৰ পৰা নাসাৰিব; অগ্নি-শিকাই তাৰ ঠালবোৰ শুকুৱাব, আৰু সি তেওঁৰ মুখৰ ফঁতে উড়ি যাব। ³¹সি ভ্ৰান্ত হৈ অসাৰতাত বিশ্বাস নকৰক; কিয়নো অসাৰতাই তাৰ বেচ হব। ³²তাৰ দিন নো হওঁতেই সেয়ে তালৈ সিদ্ধ হব, আৰু তাৰ খাজুৰ পাত কেঁচাই নাথাকিব। ³³সি দ্ৰাক্ষালতাৰ নিচিনাকৈ নিজৰ আপহিতা গুটি সৰাব, আৰু জিতগছৰ দৰে নিজৰ ফুল সৰাই পেলাব। ³⁴কিয়নো অধৰ্মীবোৰৰ সমাজ বন্ধ্যা হব, আৰু ভেঁটি খুৱাবোৰৰ তম্বু অগ্নয়ে গ্ৰস কৰিব। ³⁵সিহঁতে অনিষ্ট গৰ্ভধাৰণ কৰি ক্লেস প্ৰসন্ন কৰে; সিহঁতৰ পেটে প্ৰতাৰণা উৎপন্ন কৰে।

Chapter 16

ইয়োবৰ উত্তৰ।

¹তোতিয়া ইয়োবে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ²মই এইৰূপ অনেক কথা শুনিলো; তোমালোক সকলোৱেই দুখদায়ক শাস্তনাকাৰী। ³বায়ুতুল্য কথাৰ জানো কেতিয়াবা শেষ হয়? বা উত্তৰ দিবলৈ তোমাক উদগাইছে? ⁴মইও তোমালোকৰ দৰে উত্তৰ দিব পাৰোঁ; মোৰ প্ৰাণৰ সলনি যদি তোমালোকৰ প্ৰাণ হলেহেঁতেন, তেন্তে মইও তোমালোকৰ অহিতে কথা সাঁজিব পাৰিলোহেঁতেন, আৰু তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে মূৰ জোকাৰিব পাৰিলোহেঁতেন; ⁵আৰু মই মুখেৰেহে তোমালোকক সবল কৰিলোহেঁতেন, আৰু মোৰ ওঠৰ শাস্তনাত তোমালোকৰ দুখৰ উপশম হ'লহেঁতেন। ⁶মই কথা কলেও মোৰ ক্লেসৰ উপশম নহয়, আৰু নিমাতৈ থাকিলেও মোৰ কি দুখ গুচিব? ⁷কিন্তু তেওঁ এতিয়া মোৰ ক্লেস কৰিলে; তুমি মোৰ গোটেই পৰিয়াল উচ্ছন্ন কৰিলে। ⁸তুমি মোক আক্ৰমণ কৰিলা, সেয়ে মোৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য হৈছে; আৰু মোৰ কৃশতাই মোৰ অহিতে উঠি মোৰ সাক্ষাতে প্ৰমাণ দিছে। ⁹তেওঁ ক্ৰোধত মোক বিদাৰি পেলালে, আৰু তাড়নাও কৰিলে; তেওঁ মোলৈ দাঁত কৰচিলে; নোৰ শত্ৰুৱে মোৰ অহিতে চকু ৰঙা কৰে। ¹⁰লোকে মোৰ বিৰুদ্ধে মুখ মেলে; সিহঁতে ধিক্কাৰ দি মোৰ গালত চৰ মাৰে; সিহঁতে মোৰ অহিতে গোট খায়। ¹¹ঈশ্বৰে মোক অধৰ্মীৰ হাতত সমৰ্পণ কৰে, আৰু দুষ্টবোৰৰ হাতত পেলাই দিয়ে। ¹²মই শাস্তিৰে আছিলাঁ, কিন্তু তেওঁ মোক ভাঙি ডোখৰ ডোখৰ কৰিলে, এনে কি, মোৰ ডিঙিত ধৰি মোক ঠেকেছিলে; আৰু মোক নিজৰ কাঁড় মৰাৰ নিচান পাতিলে। ¹³তেওঁৰ ধনুৰ্দ্ধৰবিলাকে মোক আগুৰি ধৰে; তেওঁ দয়া নকৰি

মোৰ কলিজা বিদাৰে; তেওঁ মোৰ পিতৃ মাটিত ঢালি দিয়ে।¹⁴তেওঁ মোক বিষ্কাৰ ওপৰত বিষ্কা দি ভাঙে; তেওঁ বীৰৰ নিচিনাকৈ মোৰ বিৰুদ্ধে লৰি আহে।¹⁵মই ছালৰ ওপৰত চট কাপোৰ সিয়াই ললোঁ, আৰু ধুলিৰে মোৰ শিং লেটিপেটি কৰিলোঁ।¹⁶যদিও মোৰ হাতত অত্যাচাৰ নাই, আৰু মোৰ প্ৰাৰ্থনাও পবিত্ৰ,¹⁷তথাপি কাল্দোতে কাল্দোতে মোৰ মুখ বিকৃত হল, আৰু মৃত্যুচ্ছায়া মোৰ চকুৰ পিৰঠিৰ ওপৰত আছে।¹⁸হে পৃথিৱী, তুমি মোৰ তেজ নাচাকিবা, আৰু মোৰ কাতৰোজিয়ে জিৰাবলৈ ঠাই নাপাওক।¹⁹চোৱা, এতিয়াও মোৰ সাক্ষী স্বৰ্গত আছে, আৰু মোৰ পক্ষে প্ৰমাণ হিঁওতা জনা উচ্ছ্বাসনত আছে।²⁰মোৰ বন্ধুবিলাকেই মোক নিন্দা কৰে; ²¹কিন্তু ঈশ্বৰে যে ঈশ্বৰৰ বিপুদ্ধে মানুহৰ পক্ষে, আৰু মনুষ্য-সন্তানৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ বিৰুদ্ধে, তাৰ পক্ষে বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব, এই নিমিত্তে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশে মোৰ চকুলো বৈছে।²²কিয়নো মোৰ অলপীয়া বছৰ কেইটা শেষ হৈছেহি; যি বাটেদি গলে উলটি নাহিম, তেনে বাটে যাম।

Chapter 17

¹মোৰ উশাহ বিকৃত হৈছে, মোৰ দিন ওৰ পৰিছে, মোলৈ মৈদাম যুগুত আছে।²নিশ্চয়ে ঠাট্টা কৰোঁতাবোৰ মোৰ ওচৰত আছে, আৰু সিহঁতে দিয়া বিৰক্তিবোৰ মোৰ চকুৰ আগত আছে।³বিনয় কৰোঁ, তুমি মোৰ নিৰ্দোষীতা প্ৰকাশ কৰাৰ এটা চিন থোৱা; নিজৰ আগত নিজেই মোৰ জামিন হোৱা; আন কোনেও মোৰ জামিন হ'বলৈ স্বীকাৰ কৰিব? ⁴কিয়নো তুমি ইবিলাকৰ চিত্ত জ্ঞানৰ পৰা আঁৰ কৰিছা; এই হেতুকে তুমি ইবিলাকক মোক জয় কৰিবলৈ নিদিবা।⁵যিকোনোৱে নিজ বন্ধুবিলাকক লুটদ্রব্য স্বৰূপে সমৰ্পণ কৰে, তাৰ সন্তানবিলাকৰ চকু অন্ধ হ'ব।⁶তেওঁ মোক সোকবিলাকৰ আগত দৃষ্টান্ত কৰিলে; যাৰ মুখত লোকে থু পেলায়, মই তেনে মানুহ হ'লোঁ।⁷মনৰ বেজাৰত মোৰ চকু নিস্তেজ হ'ল, আৰু মোৰ সকলো অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ ছাঁৰ তুল্য হ'ল।⁸ইয়াতে সৰল আচৰণ কৰোঁতা বিলাকে আচৰিত মানিব, আৰু অধৰ্মীৰ বিৰুদ্ধে নিৰ্দোষী জঁকি উঠিব।⁹তথাপি ধাৰ্মিকৈ নিজ পথত চলি থাকিব; যাৰ হাত শুচি, তাৰ বল ক্ৰমে ক্ৰমে বাঢ়ি থাকিব।¹⁰কিন্তু আই, তোমালোক সকলোৱে পুনৰায় আৰম্ভ কৰা; আৰু মই তোমালোকৰ মাজত কাকো জ্ঞানী নাপাম।¹¹মোৰ দিন কেইটা গ'ল, মোৰ অভিপ্ৰায় আপি মনৰ কামনাবোৰ অনৰ্থক হ'ল।¹²সিহঁতে ৰাতিকে দিন কৰে, আন্ধাৰ পৰিলে পোহৰ ওচৰ চাপে বুলি কয়।¹³যদি চিয়োলেই মোৰ ঘৰ হ'ব বুলি মই অপেক্ষা কৰিছোঁ, যদি আন্ধাৰত মোৰ শয়্যা পাৰিছোঁ,¹⁴যদি মই গাঁতক মোৰ পিতৃ, আৰু পোকক, তুমি মোৰ মাতৃ আৰু ভনী বুলি কৈছোঁ,¹⁵তেনেহ'লে মোৰ আশা ক'ত? আৰু মোৰ আশাক নো কোনে দেখা পাব? ¹⁶ধূলিত জিৰণী পোৱামাত্ৰকেই, সেয়ে নামি চিয়োলৰ দুৱাৰ মুখ পামগৈ।

Chapter 18

বিলদৰ দ্বিতীয় বক্ততা।

¹তাতে চুহীয়া বিলদে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে,²তোমালোকেনো কিমান কাল কথা বিচাৰি থাকিবা? তোমালোকে বুজি চাব লাগে; তাৰ পাছত আমি কথা কব পাৰোঁ।³আমি নো কেলেই পশুতুল্য গণিত হৈছোঁ? আৰু তোমালোকৰ দুটিত আমি নো কেলেই অশুচি হৈছোঁ? ⁴ক্ৰোধত নিজকে বিদৰোৱা যি তুমি, তোমাৰ নিমিত্তে জানো পৃথিৱী ত্যাগ কৰা হ'ব, বা তোমাৰ নিমিত্তে বৃহৎ শিলক নিজ ঠাইৰ পৰা আঁতৰোৱা যাব? ⁵নিশ্চয় দুষ্টৰ দীপ্তি নুমাই যাব, আৰু তাৰ অগ্নি-শিকাই পোহৰ নিদিব।⁶তাৰ তন্মত পোহৰেই আন্ধাৰ হব, আৰু তাৰ ওপৰত ওলোমাই থোৱা চাকি নুমাই যাব।⁷তাৰ খোজৰ শক্তি কম হৈ যাব, আৰু সি নিজৰ পৰামৰ্শতে নিজে পৰিব।⁸কিয়নো তাৰ নিজৰ ভৰিয়েই নিজক জালৰ মাজত পেলাই দিয়ে, আৰু সি পাশৰ ওপৰেদি ফুৰে।⁹কুন্দাই তাৰ ভৰিৰ গোৰোৱাত ধৰিব, আৰু সি ফালত ধৰা পৰিব।¹⁰তাৰ নিমিত্তে মাটিত খোৰোচা লুকুৱাই পতা আছে, আৰু তাৰ নিমিত্তে বাটত ফাচ পতা আছে।¹¹কেইওফালৰ পৰা নানা ত্ৰাসে তাক ভয় লগাব, আৰু খোজে খোজে তাক খেদি যাব।¹²ভোকত তাৰ বল কমি যাব, আৰু বিপদে তাৰ পতনলৈ বাট চাই থাকিব।¹³মৃত্যুৰ জেষ্ঠ পুত্ৰই তাৰ সৰ্ব্বাঙ্গ গ্ৰাস কৰিব, আৰু তাৰ শৰীৰৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰ খাই পেলাব,¹⁴যি তন্মতেই সি আশ্ৰয় লব, সেই তন্মতেই পৰা তাক তুলি নিয়া হব; ত্ৰাসবোৰৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ তাক নিয়া হব।¹⁵তাৰ অসম্পৰ্কীয়বিলাকে তাৰ তন্মত বাস কৰিব; তাৰ বহতিৰ ঠাইত গন্ধক সিচা হব।¹⁶তলত তাৰ শিপাবোৰ শুকাব, আৰু ওপৰত তাৰ ডাল কটা যাব।¹⁷পৃথিৱীৰ পৰা তাৰ সোঁৱৰণ লুপ্ত হব, আৰু গাৱেঁ-ডুয়েঁ তাৰ নাম নলব।¹⁸তাক পোহৰৰ পৰা আন্ধাৰলৈ দূৰ কৰি দিয়া হব, আৰু সংসাৰৰ পৰা খেদাই দিয়া যাব।¹⁹স্বজাতীয়বিলাকৰ মাজত তাৰ পো নাতি নাথাকিব, তাৰ বসতিৰ কোনো ঠাইত কোনো অৱশিষ্ট নাথাকিব।²⁰তাৰ দুৰ্দ্দিন দেখি পশ্চিমত থকা লোকবিলাকে বিস্ময় মানিব, আৰু পূবত থকাবিলাকে চিঞৰি উঠিব।²¹নিশ্চয়ে অধৰ্মীৰ বাসস্থান এইৰূপ, আৰু ঈশ্বৰক নজনা লোকৰ ঠাই এনেকুৱা।

Chapter 19

ইয়োবৰ উত্তৰ।

¹তেতিয়া ইয়োবে পুনৰ উত্তৰ কৰি ক'লে, ²তোমালোকে নো কিমান কাললৈ মোৰ মনত ক্লেশ দিবা, আৰু বাক্যেৰে মোক গুড়ি কৰিবা?
³তোমালোকে এই দহবাৰ মোক অপমান কৰিলা; তোমালোকে যে মৌলৈ নিষ্ঠোৰ ব্যৱহাৰ কৰিছা, এয়াতে তোমালোকে লাজ নোপোৱা।
⁴বাস্তৱিকতে মই যদি ভুল কৰিলোঁ, তেন্তে মোৰ সেই ভুল মোতে আছে। ⁵যদি বাস্তৱিকতে তোমালোকে মোৰ ওপৰত গৰ্বকৰে, আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে মোৰ অপমানৰ প্ৰমাণ কৰা, ⁶তেন্তে তোমালোকে জানিবা, যে, ঈশ্বৰেহে মোৰ অন্যায কৰিছে, আৰু তেওঁৰ নিজৰ জালেৰেই মোক মেৰাই ধৰিছে। ⁷চোৱা, মই অন্যাযৰ কাৰণে চিঞৰোঁ, কিন্তু কোনেও নুশনে; মই উপকাৰ পাবলৈ কাতৰোক্তি কৰোঁ, কিন্তু সোধ বিচাৰ নাই। ⁸মই পাৰ হ'ব নোৱাৰাকৈ তেওঁ মোৰ বাটত জেওৰা দিছে, আৰু মোৰ পথ আন্ধাৰ কৰিছে। ⁹তেওঁ মোৰ গৌৰৱস্বৰূপ বস্ত্ৰ সোলোকাই দিলে, আৰু মোৰ মুৰৰ কিৰীটি দূৰ কৰিলে। ¹⁰তেওঁ মোক কেওফালে ভাঙি-ছিঙি পেলোৱাত, মই বিনষ্ট হ'লো; তেওঁ মোৰ আশাকো গছৰ দৰে উঘালি পেলালে, ¹¹তেওঁ মোৰ বিৰুদ্ধে নিজ ক্ৰোধ জ্বলালে; আৰু তেওঁ মোকো তেওঁৰ শত্ৰুবোৰৰ মাজৰ এজন বুলি মানিছে। ¹²তেওঁৰ সৈন্যদল বিলাকে একেলগে আহি মোৰ অহিতে গড় মাৰিছে, আৰু মোক তম্বুৰ চাৰিওফালে ছাউনি পাতিছে। ¹³তেওঁ মোৰ ভাই-ককাইবিলাকক মোৰ পৰা দূৰ কৰিলে, আৰু মোৰ চিনাকি লোকবিলাক মৌলৈ একেবাৰে অচিনাকি হ'ল। ¹⁴মোৰ জ্ঞাতি-কুটুম্ববিলাক আঁতৰ হৈছে, আৰু মোৰ প্ৰণয়ৰ বন্ধুবিলাকে মোক পাহৰিলে। ¹⁵মোৰ ঘৰৰ বন্দী আৰু মোৰ বেটীবোৰেও, মোক অচিনাকি যেন জ্ঞান কৰে; মই সিহঁতৰ দৃষ্টিত বিদেশী হৈছোঁ। ¹⁶মোৰ বন্দীক মই মাতিলে, সি উত্তৰ নিদিয়ে; মই নিজ মুখেৰে তাৰ আগত বিনয় কৰিব লগীয়া হৈছোঁ। ¹⁷মোৰ তিৰোতাৰ আগত মোৰ নিশ্বাস আৰু মোৰ সহোদৰৰ আগত মোৰ গাৰ গোক্ৰ ঘিণলগীয়া হৈছে। ¹⁸শিশুবিলাকেও মোক তুচ্ছ কৰে; মই উঠিব খুজিলে, সিহঁতে মোৰ অহিতে কথা কয়। ¹⁹মোৰ বিশ্বাসী বন্ধুবিলাকে মোক ঘিণ কৰে, মোৰ প্ৰিয় পাত্ৰবিলাক মোৰ পৰা বিমুখ হ'ল। ²⁰মই হাড়ে-ছালে লাগিলোঁ; মই কেৱল দাঁতৰ ছালখিনিৰে সৈতে সাৰিলোঁ। ²¹হে মোৰ বন্ধুবিলাক, তোমালোকেই মোক কুপা কৰা, মোক কুপা কৰা; কিয়নো ঈশ্বৰৰ হাতে মোক স্পৰ্শ কৰিলে। ²²ঈশ্বৰৰ নিচিনাকৈ তোমালোকেও মোক কিয় তাড়না কৰিছা? আৰু মোৰ মঙহত তোমালোকৰ কিয় হেপাহ পলোৱা নাই?
²³অস্ মোৰ কথাবোৰ লিখা হোৱা হ'লে, অস্, সেইবোৰ পুথিত তোলা হোৱা হ'লে, ²⁴অস্, সেইবোৰ লোহাৰ লিখনিৰে শিলত লিখি, সীহ ঢালি চিৰকাললৈকে ৰখা হোৱা হ'লে, কেনে ভাল আছিল। ²⁵কিন্তু মই হ'লে জানো, মোৰ মুক্তিদাতা জীয়াই আছে, শেষত তেওঁ পৃথিৱীৰ ওপৰত উঠি থিয় হ'ব। ²⁶আৰু মোৰ গাৰ ছাল এইদৰে নষ্ট হোৱাৰ পাছত, মই শৰীৰবিহীন হৈ ঈশ্বৰক দৰ্শন কৰিম। ²⁷মই নিজেই তেওঁক দেখা পাম, আনৰ চকুৱে নহয়, মোৰ নিজৰ চকুৱেই তেওঁক দেখিব। হাবিয়াহ কৰোঁতে কৰোঁতে মোৰ অন্তৰত মোৰ হৃদয় ক্ষীণ হৈ গৈছে। ²⁸মোত মূল কথা পোৱা যায় দেখি, "আমি তাক কেনেকৈ তাড়না কৰিম", এইবুলি যদি তোমালোকে কোৱা, ²⁹তেনেহলে তোমালোকে তৰোৱাললৈ ভয় কৰা; কিয়নো ন্যায বিচাৰ যে এটা আছে, ইয়াক তোমালোকে জানিবৰ নিমিত্তে, ক্ৰোধৰ দ্বাৰাই তৰোৱালৰ দণ্ড ঘটে।

Chapter 20

চোফৰৰ দ্বিতীয় বক্তব্য।

¹তেতিয়া নামাথিয়া চোফৰে পুনৰায় উত্তৰ কৰি ক'লে, ²মোৰ ভাৱনাই মোৰ অন্তৰত থকা অধৈৰ্য্য কৰাণে, উত্তৰ দিবলৈ মোক উদগাইছে।
³মোক লাজ দিয়া উপদেশ মই শুনিবলোঁ, তথাপি মোৰ বুদ্ধিদায়ক আত্মাই মোক উত্তৰ যোগাইছে। ⁴কালৰ আৰম্ভেৰে পৰা, পৃথিৱীত মনুষ্যক স্থাপন কৰাৰে পৰা, ⁵দুষ্টবোৰৰ জয়-ধ্বনি যে অলপকলীয়া, আৰু অধৰ্মীৰ আনন্দ যে খন্তেকীয়া, ইয়াক তুমি নাজানা নে? ⁶যদি তাৰ মহাঅ্যাই আকাশ পায়গৈ, আৰু তাৰ মুৰ মেঘত লাগে, ⁷তথাপি সি নিজ বিষ্ঠাৰ দৰে চিৰকাললৈকে নষ্ট হ'ব, যিবিলাকে তাক দেখিছিল, তেওঁবিলাকে সুধিব, সি ক'ত আছে? ⁸সি সামাজিকৰ দৰে উড়ি যাব, তাক আৰু পোৱা নাযাব; এনে কি, ৰাতিকালৰ দৰ্শনৰ দৰে সি লুপ্ত হ'ব। ⁹যি চকুৱে তাক দেখিছিল সেই চকুৱে তাক আৰু নেদেখিব; তাৰ নিবাসৰ ঠায়ে তাক আৰু দেখা নাপাব। ¹⁰তাৰ সন্তানবিলাকে দৰিদ্ৰবিলাকৰ পৰা অনুগ্ৰহ বিচাৰিব, আৰু তাৰ নিজ হাতে তাৰ ধন-সম্পত্তি ওভোটাই দিব। ¹¹তাৰ অস্থিবোৰ ডেকা কালৰ শক্তিৰ পৰিপূৰ্ণ, কিন্তু ইও তাৰ লগত ধূলিত শুব। ¹²যদিও দুষ্টতা তাৰ মুখত সোৱাদ লাগে, যদিও সি জিবাৰ তলত তাক লুকুৱাই ৰাখে, ¹³যদিও সি ভাল পাই এৰি দিব নুখুজি, তাক তালুত ৰাখি থয়, ¹⁴তথাপি, তাৰ আহাৰ পেট পাই বিকৃত হয়, ই তাৰ ভিতৰ কালসৰ্পৰ বিষস্বৰূপ হৈ পৰে। ¹⁵সি ধন-সম্পত্তি গ্ৰাস কৰে, আৰু তাক পুনৰাই বঁতিয়াই পেলাব; ঈশ্বৰে তাৰ পেটৰ পৰা তাক উলিয়াই পেলাব। ¹⁶সি কালসৰ্পৰ বিষ চুহিব; বিষাল সাপৰ জিবাৰেই তাক বধ কৰিব। ¹⁷সি নদীবোৰ দেখা নাপাব, মৌ আৰু দৈ বৈ যোৱা সুঁতিবোৰ নেদেখিব। ¹⁸সি নিজ পৰিশ্ৰমৰ ফল ওভোটাই দিব, গ্ৰাস নকৰিব; সি লাভ পোৱা নিজ সম্পত্তি অনুসাৰে উল্লাস নকৰিব। ¹⁹সি দৰিদ্ৰবিলাকক উপদ্ৰৱ আৰু ত্যাগ কৰিলে; এই হেতুকে, যি ঘৰ সি কাঢ়ি ললে, সেই ঘৰ লি সাজি এঁটাব নোৱাৰিব। ²⁰তাৰ পেটৰ কেতিয়াও তৃপ্তি নহয়; এই হেতুকে সি নিজৰ মৰমৰ বস্ত্ৰৰ মাজৰ একোকে ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব। ²¹সি গ্ৰাস নকৰা একোৱেই বাকী নাই; এই কাৰণে তাৰ মঙ্গল চিৰকলীয়া নহ'ব। ²²তাৰ বস্ত্ৰ-বাহানি জোৰাওকৈ থকা সময়তো সি ঠেকত পৰিব; দুখতপৰা প্ৰতিজনৰ হাতে তাক আক্ৰমণ কৰিব। ²³সি নিজ পেট ভৰাবলৈ ধৰোঁতেই, ঈশ্বৰে তাৰ ওপৰত ক্ৰোধাঙ্গি পেলাব, আৰু সি খাই থাকোঁতেই তাৰ ওপৰত তাক বৰষাব। ²⁴সি লোহাৰ অস্ত্ৰৰ পৰা পলাই যাব; কিন্তু পিতলৰ ধনুৰ্বাণে তাক সৰকাই পেলাব। ²⁵সি বাণ টানিলে, সেয়ে তাৰ গাৰ

পৰা ওলাই আহে; এনে কি, তাৰ তিৰবিবোৱা আগ তাৰ পিতৃৰ পৰা বাহিৰ হয়; তাতে মৰণৰ ভয়ে তাক আক্ৰমণ কৰে। ²⁶তাৰ সঞ্চিত বস্তুৰ অৰ্থে ঘোৰ আন্ধাৰ ৰাখি থোৱা হৈছে, মানুহে নধৰা জুয়ে তাক গ্ৰস কৰিব; সেয়ে তাৰ তম্বুত থকা অৱশিষ্ট বস্তু ভস্ম কৰিব। ²⁷আকাশ-মণ্ডলে তাৰ অপৰাধ প্ৰকাশ কৰিব, আৰু পৃথিৱী তাৰ বিৰুদ্ধে উঠিব। ²⁸তাৰ ঘৰৰ সম্পত্তি উড়ি যাব; ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধৰ দিনা তাক ধল পানীয়ে উটাই নিব। ²⁹দুষ্ট মানুহে ঈশ্বৰৰ পৰা পাব লগীয়া ভাগ এয়ে, আৰু এয়েই ঈশ্বৰৰ নিৰূপণ কৰা তাৰ অধিকাৰ।

Chapter 21

ইয়োবৰ উত্তৰ।

¹তেতিয়া ইয়োবে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ²তোমালোকে মন দি মোৰ কথা শুনা; এয়েই তোমালোকৰ শাস্তনা হওক। ³অলপ সহন কৰা, ময়েই কওঁ; মিহি কোৱাৰ পাছেও তুমি বিদ্ৰূপ কৰি থাক। ⁴মোৰ বেজাৰৰ কথা জানো মানুহৰ আগত মই নো কিয় অধৈৰ্য্য নহম? ⁵তোমালোকে মোলৈ চাই আচৰিত মানিবা, আৰু মুখত হাত দিবা। ⁶মনত পৰিলেই মই বিহ্বল হওঁ, আৰু ত্ৰাসতে মোৰ শৰীৰ কঁপে। ⁷দুষ্টবোৰ কিয় জীয়াই থাকে? কিয় বৃদ্ধ হয়, আৰু ক্ষমতাসালীও হয়? ⁸সিহঁতৰ বংশ সিহঁতৰ সন্মুখত সিহঁতৰ লগত থাকে; সিহঁতৰ সন্তান-সন্ততিবোৰ সিহঁতৰ চকুৰ আগত থিৰে থাকে। ⁹সিহঁতৰ ঘৰবোৰ ভয় নোপোৱাকৈ শান্তিৰে থাকে, আৰু সিহঁতৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ দণ্ডৰ আঘাতো নপৰে। ¹⁰সিহঁতৰ ভতৰাই সংগম কৰিলে সেয়ে নিষ্ফল নহয়; সিহঁতৰ গাই জগে, বিনচ নকৰে। ¹¹সিহঁতে নিজ নিজ শিশুবোৰক মেৰৰ জাকৰ দৰে বাহিৰলৈ উলিয়াই দিয়ে; আৰু সিহঁতৰ সন্তানবোৰে নাচাগ কৰে। ¹²সিহঁতে কঞ্জৰী আৰু বীণা বজাই গান কৰে, আৰু বাঁহীৰ শব্দত উল্লেস কৰে। ¹³সিহঁতে সুখেৰে নিজ নিজ দিন কটায়; পাছে এক নিমিষতে চিয়োললৈ নামি যায়। ¹⁴তথাপি সিহঁতে ঈশ্বৰক কয়, “তুমি আমাৰ পৰা দূৰ হোৱা; কিয়নো আমি তোমাৰ পথ জানিব নোখোজোঁ। ¹⁵সৰ্বশক্তিমান জনা নো কোন, যে, আমি তেওঁৰ সেৱা কৰিম? আৰু তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে বা আমাৰ কি লাভ? ¹⁶চোৱা, সিহঁতৰ মঙ্গল সিহঁতৰ হাতৰ দ্বাৰাই নহয়; দুষ্টবোৰৰ মন্ত্ৰণা মোৰ পৰা দূৰ। ¹⁷দুষ্টবোৰৰ প্ৰদীপ নো কিমানবাৰ নুমুউৱা হয়? কিমানবাৰ নো সিহঁতৰ বিপদ সিহঁতলৈ ঘটে? কিমানবাৰ নো ঈশ্বৰে নিজ ক্ৰোধত ক্লেশ বিলাই দিয়ে? ¹⁸কিমানবাৰ সিহঁত বতাহৰ আগত খেৰৰ নিচিনা, আৰু ধুমুহাই উড়াই নিয়া ঘুলাৰ নিচিনা হয়? ¹⁹তোমালোকে কোৱা, “ঈশ্বৰে তাৰ সন্তানবোৰলৈ তাৰ অধৰ্ম্ম সাঁচি থয়।” সিয়েই ভোগ কৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁ তাকেই প্ৰতিফল দিয়েক। ²⁰তাৰ নিজ চকুৱেই তাৰ সৰ্বনাশ চাওক, আৰু সৰ্বশক্তিমান জনাৰ ক্ৰোধ সিয়েই পান কৰক। ²¹কিয়নো, তাৰ মাহ কেইটা ওৰ পৰিলে, সি মৰাৰ পাছত, তাৰ ভাবি-বংশৰ লগত তাৰ কি সম্পৰ্ক? ²²যি জনাই উদ্ৰবাসীবিলাকৰো বিচাৰ কৰে, এনে জনা ঈশ্বৰকেই কোনবাই জ্ঞান শিক্ষা দিব পাৰে নে? ²³সকলো ভাবে শান্তিৰে আৰু নিশ্চিন্তে থাকি, কোনোৱে সম্পূৰ্ণ বলত মৰে। ²⁴তাৰ গাখীৰৰ পাত্ৰবোৰ গাখীৰেৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু তাৰ হাড়বোৰৰ মগজু ৰসযুক্ত। ²⁵আন কোনোৱে মনত তিতা লাগি মৰে; সি কেতিয়াও মঙ্গলৰ আশ্বাদ নাপায়। ²⁶সিহঁত দুয়ো একেলগে ধূলিত শোৱে, আৰু পোকে সিহঁত দুয়োকো চাকে। ²⁷চোৱা, মই তোমালোকৰ মনৰ ভব জানিছোঁ; আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে অনায়াসকৈ যিবোৰ মন্ত্ৰণা কৰিছা, সেইবোৰকো মই জানিছোঁ। ²⁸কিয়নো তোমালোকে কৈছা, “সেই ডাঙৰীয়াৰ ঘৰ ক’ত? আৰু সেই দুৰ্জনবোৰে বাস কৰা তম্বুটো ক’ত? ²⁹তোমালোকে পথিকবিলাকক সোধা নাই নে? ³⁰দুষ্টই বিপদৰ দিনত ৰক্ষা পায়, আৰু ক্ৰোধৰ দিনত তাক আঁতৰাই নিয়া হয়, এই বুলি তেওঁলোকে কোৱা বিবৰণ তোমালোকে নাজানা নে? ³¹তাৰ আচৰণৰ কথা তাৰ মুখৰ আগত কোনে ক’ব? আৰু তাৰ কৰ্ম্মৰ প্ৰতিফল তাক কোনে দিব? ³²তথাপি তাক মৈদামলৈ নিয়া হব, আৰু লোকে তাৰ মৈদামত পৰ দি থাকিব। ³³আৰু উপত্যকাৰ চপৰাবোৰ তালৈ লঘু যেন বোধ হব; যেনেকৈ তাৰ আগেয়ে অলেখ মানুহ গৈছিল, তেনেকৈ তাৰ পাছতো সকলো মানুহ যাব। ³⁴তেন্তে তোমালোকে কেনে অনৰ্থক শাস্তনা দিছা! তোমালোকৰ উত্তৰবোৰ কেৱল মিছাহে।

Chapter 22

ইলীফজৰ তৃতীয় বক্তব্য।

¹তেতিয়া তৈমনীয়া ইলীফজে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ²মানুহ জানো ঈশ্বৰৰ উপকাৰী হব পাৰে? বাস্তৱিক জ্ঞানী মানুহ নিজৰেইহে উপকাৰী হয়। ³তুমি ধাৰ্ম্মিক হলে সৰ্বশক্তিমান জনাৰ কিবা হিত হব নে? তুমি সিদ্ধ আচৰণ কৰিলে তেওঁৰ কি লাভ হব? ⁴তেওঁলৈ তোমাৰ কি ভয়, তাৰ কাৰণেহে তেওঁ জানো তোমাক অনুযোগ কৰে? তাৰ নিমিত্তেহে জানো তেওঁ তোমাৰ লগত বিচাৰত সোমাব? ⁵তোমাৰ দুষ্টতা অধিক নহয় নে? তোমাৰ অপৰাধ অসীম। ⁶কিয়নো তুমি অকাৰণে নিজ ভাইৰ পৰা বন্ধক ললা, আৰু বস্ত্ৰহীনৰ পৰাও বস্ত্ৰ কাটি ললা। ⁷তুমি তুষাৰত লোকক পানী নিদিলা, আৰু ক্ষুধাতুৰ লোকৰ আহাৰ আটক কৰিলা। ⁸কিন্তু দেশখন পৰাক্ৰমী জনৰেই আছিল; আৰু মৰ্যাদাৱান জনেই তাত বাস কৰিছিল। ⁹তুমি বিধৱাবিলাকক শুদা হাতে বিদায় দিলা; আৰু পিতৃহীনবিলাকৰ বাহু ভঙা হল। ¹⁰এই হেতুকে তোমাৰ চাৰিওফালে ফান্দ আছে; আৰু আকস্মিক ত্ৰাসে তোমাক বিহ্বল কৰিছে। ¹¹তুমি আন্ধাৰ দেখা নাই নে? তোমাক তল নিওঁতা চল-পানী জানো দেখা নোপোৱা? ¹²ঈশ্বৰ নিচেই ওখত থকা স্বৰ্গত নাই নে? সকলোতকৈ ওপৰত থকা তৰাবোৰ চোৱা, সেইবোৰ কিমান ওখত আছে? ¹³তুমি কৈছা, “ঈশ্বৰে কি জনে? ঘন মেঘৰ মাজেদি তেওঁ জানো বিচাৰ কৰিব পাৰে? ¹⁴ঘন মেঘে আঁৰ কৰি ধৰাত, তেওঁ দেখিবলৈ নাপায়, কেৱল আকাশ-মণ্ডল ফুৰি থাকে।”

¹⁵দুৰ্জনবোৰ যোৱা পুৰণি পথকে, তুমি ধৰি থাকিবা নে? ¹⁶সিহঁতক অকালতে ধৰি নিয়া হৈছিল; আৰু সিহঁতৰ ভিত্তিমূল বাণ-পানীয়ে উটাই নিছিল। ¹⁷সেই সময়ত সিহঁতে ঈশ্বৰক কৈছিল, “আমাৰ পৰা দূৰ হোৱা;” আৰু “সৰ্বশক্তিমান জনাই আমাৰ অৰ্থ কি কব পাৰে?” ¹⁸তথাপি তেওঁ সিহঁতৰ ঘৰবোৰ উত্তম উত্তম দ্ৰব্যেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিছিল; কিন্তু দুষ্টবোৰৰ আলচ মোৰ পৰা দূৰ। ¹⁹তাকে দেখি ধাৰ্মিকবিলাকে আনন্দ কৰে; আৰু নিৰ্দোষী লোকে সিহঁতক খেঁজেলিয়াই কয়, ²⁰“আমাৰ বিৰুদ্ধে উঠাবোৰ নিশ্চয়ে বিনষ্ট হ'ল; আৰু সিহঁতৰ প্ৰচুৰ সম্পত্তি অগ্নয় গ্ৰাস কৰিলে।” ²¹এতিয়া তুমি তেৱেঁ সৈতে পৰিচয় কৰি শাস্তি লাভ কৰা; তাকে কৰিলে তোমাৰ মঙ্গল হ'ব। ²²তেওঁৰ মুখৰ পৰা ব্যৱস্তা গ্ৰহণ কৰা, আৰু তেওঁৰ বাক্যবোৰ তোমাৰ হৃদয়ত ৰাখা। ²³যদি তুমি সৰ্বশক্তিমান জনালৈ ঘূৰা, আৰু তোমাৰ তম্বুৰ পৰা অধৰ্ম দূৰ কৰা, তেন্তে তুমি পুনৰায় উন্নতি লাভ কৰিবা। ²⁴তোমাৰ বহুমূল্য ধন ধূলিত ৰাখা, আৰু ওফীৰৰ সোণ জুৰিৰ শিলবোৰৰ মাজত পেলোৱা; ²⁵তাতে সৰ্বশক্তিমান জনা তোমাৰ বহুমূল্য ধন হ'ব, আৰু তেওঁ তোমাৰ উজ্জ্বল ৰূপস্বৰূপ হ'ব। ²⁶কিয়নো তেতিয়া তুমি সৰ্বশক্তিমান জনাত আনন্দ কৰিবা, আৰু ঈশ্বৰলৈ মুখ তুলিবা। ²⁷তুমি তেওঁৰ আগত প্ৰাথনা কৰিলে তেওঁ শুনিব; তাতে তুমি তোমাৰ সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিবা। ²⁸তুমি কোনো বিষয় মনত স্থিৰ কৰিলে, সেয়ে তোমালৈ সিদ্ধ হ'ব; আৰু তোমাৰ পথত পোহৰ পৰিব। ²⁹বিপদৰ কালত তুমি কৰা, উন্নতি হ'ব; আৰু অধোমুখক তেওঁ নিস্তাৰ কৰিব। ³⁰তেওঁ নিৰ্দোষী নোহোৱা জনকো উদ্ধাৰ কৰিব; এনে কি, সি তোমাৰ হাতৰ পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰায়েই উদ্ধাৰ পাব।

Chapter 23

ইয়োবৰ উত্তৰ।

¹তেতিয়া ইয়োবে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ²এতিয়াও মোৰ কাঁতৰোক্তি বিৰুদ্ধী; মোৰ কেঁকনিতকৈয়ো মই খোৱা কোব গুৰুতৰ। ³অস, মই তেওঁক ক'ত পাম, তাক জনা হলে, আৰু তেওঁৰ তালৈ যাব পৰা হলে, কেনে ভাল আছিল। ⁴তেতিয়া মোৰ গোচৰ তেওঁৰ আগত মই জনালোহেঁতেন, আৰু মোৰ মুখ নানা যুক্তিৰে পূৰ্ণ কৰিলোহেঁতেন; ⁵তেওঁ যি যি বাক্যৰ দ্বাৰাই মোক উত্তৰ দিব, তাক মই জানিলোহেঁতেন, আৰু তেওঁ মোলৈ কি কি ক'ব, তাকো বুজিলোহেঁতেন। ⁶তেওঁ মহাপৰাক্ৰমেৰে মোৰ লগত জিত কৰিলেহেঁতেন নে? নকৰিলেহেঁতেন, কিন্তু তেওঁ মোলৈ মনোযোগহে কৰিলেহেঁতেন। ⁷তেতিয়া সেই ঠাইত সৰল লোকে তেওঁৰ লগত বাদানুবাদ কৰিব পাৰিলেহেঁতেন; ⁸চোৱা, মই পূব ফাললৈ যাওঁ, কিন্তু তেওঁ নাই; আৰু পশ্চিম ফাললৈ যাওঁ, তাতো তেওঁৰ উদ্দেশ্য নাপাওঁ। ⁹তেওঁ কাৰ্য কৰা সময়ত মই উত্তৰ ফাললৈ যাওঁ, কিন্তু মই তেওঁক দেখা নাপাওঁ; তেওঁ দক্ষিণ ফালে নিজকে লুকুৱায়, কিন্তু মই তেওঁক নেদেখোঁ। ¹⁰কিন্তু মই যি পথ ধৰিছোঁ, তাক তেওঁ জানে; তেওঁ মোক পৰীক্ষা কৰা হলে, মই সোণৰ দৰে ওলালোহেঁতেন। ¹¹মই তেওঁৰ ভৰিৰ খোজত ভৰি দি দি আহিছোঁ; এফলীয়া নোহোৱাকৈ মই তেওঁৰ পথত চলিছোঁ। ¹²তেওঁৰ মুখৰ আঙাৰ পৰা মই আঁতৰি যোৱা নাই; তেওঁৰ মুখৰ বাক্য মোৰ আৱশ্যকীয় আহাৰতকৈয়ো বহুমূল্য জ্ঞান কৰিলোঁ। ¹³কিন্তু তেওঁ এক মনৰ লোক, তেওঁক কোনে ঘূৰাব পাৰে? তেওঁৰ যি ইচ্ছা, তাকেই তেওঁ কৰে। ¹⁴মোলৈ যি নিৰূপিত, নিশ্চয়ে তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিব; আৰু এনে অনেক কথা তেওঁৰ মনত আছে। ¹⁵এই নিমিত্তে মই তেওঁৰ সাক্ষাতে ব্যাকুল হওঁ। মই বিবেচনা কৰিলে তেওঁৰ পৰা ভয় পাওঁ। ¹⁶কিয়নো ঈশ্বৰেই মোৰ মন ভগ্ন কৰিলে, আৰু সৰ্বশক্তিমান জনাই মোক ব্যাকুল কৰিলে; ¹⁷কাৰণ মই আন্ধাৰৰ কাৰণে ব্যাকুল নহওঁ, আৰু ঘোৰ অন্ধকাৰে ঢকা মোৰ মুখৰ কাৰণে মই বিহ্বল নহওঁ।

Chapter 24

¹সৰ্বশক্তিমান জনাৰ দ্বাৰাই কিয় সময় নিৰূপিত নহয়? তেওঁক জনালোকে কিয় তেওঁৰ দিন দেখিবলৈ নাপায়? ²কোনো কোনোৱে মাটিৰ সীমাৰ চিন লৰায়, আৰু মেৰৰ জাকক বলেৰে সৈ চৰায়। ³সিহঁতে পিতৃহীনবিলাকৰ গাধ খেদি লৈ যায়, আৰু বিধৱাৰ গৰু বন্ধক লয়। ⁴সিহঁতে দৰিদ্ৰবিলাকক বাটৰ পৰা খেদি দিয়ে, আৰু দেশৰ দুখীয়াবিলাক একেবাৰে লুকাই থাকিব লগীয়া হয়। ⁵চোৱা, কোনোৱে অৰণ্যত থকা বনৰীয়া গাধৰ নিচিনাকৈ, নিজৰ আহাৰ যত্নেৰে বিচৰা কামলৈ ওলাই যায়; অৰণ্যে সিহঁতৰ সন্তানবিলাকৰ নিমিত্তে সিহঁতক আহাৰ দিয়ে। ⁶সিহঁতে খাবৰ নিমিত্তে পথাৰত পহুৰ যোগ্য শস্য কাটে; আৰু দুৰ্জনৰ শেষতীয়া দ্ৰাক্ষাগুটি চপায়। ⁷সিহঁতে বস্ত্ৰৰ অভাৱত উদং গাৰে ৰাতি কটায়, আৰু জাৰত গাত লবলৈ সিহঁতৰ একো নাই। ⁸সিহঁতে পৰ্বতৰ বৰষুণত তিতে, আৰু আশ্ৰয় নথকাত বৰ বৰ শিলত আঁকোৱাল মাৰি ধৰে। ⁹আৰু কোনোৱে পিতৃহীন কেঁচুৱা ল'ৰাক মাকৰ বুকুৰ পৰা কাটি লয়, আৰু দুখীয়াৰ পৰা বন্ধক লয়। ¹⁰তাতে সিহঁতে বস্ত্ৰৰ অভাৱত উদং গাৰে ফুৰে, আৰু ভোকতে থাকি ডাঙৰী কঢ়িয়ায়। ¹¹সিহঁতে সেই দুষ্টবোৰৰ বেৰৰ ওচৰত তেল পেৰে, আৰু দ্ৰাক্ষাশালত দ্ৰাক্ষাগুটি গচকি পিয়াহত আতুৰ হৈ থাকে। ¹²জনপূৰ্ণ নগৰৰ মাজত লোকবিলাকে কেঁকাই, আৰু সাংঘাতিকৰূপে আঘাত পোৱালোকৰ প্ৰাণে চিঞৰে; তথাপি ঈশ্বৰে এই অন্যায়লৈ মন নিদিয়ে। ¹³আৰু কোনোৱে পোহৰৰ বিদ্ৰোহী হয়, তাৰ আওভাও নাজানে, আৰু তাৰ পথতো নচলে। ¹⁴নৰ-বধীয়ে দোকমোকতে উঠি দুখী-দৰিদ্ৰক মাৰি পেলাই; আৰু ৰাতি সি চোৰৰ নিচিনা হয়। ¹⁵কাৰো চকুৱে মোক নেদেখিব, এইবুলি পৰম্পৰাগামীৰ চকুৱে সন্ধ্যা কাললৈ বাট চাই থাকে; আৰু সি নিজৰ মুখ ঢাকি ৰাখে। ¹⁶কোনো কোনোৱে আন্ধাৰত ঘৰবোৰত সিন্ধি দিয়ে; সিহঁতে দিনত দোৱাৰ বন্ধ কৰি সোমাই থাকে; পোহৰ কি, সিহঁতে নাজানে। ¹⁷কিয়নো সিহঁত সকলোৰে নিমিত্তে প্ৰভাত মৃত্যুচ্ছায়াস্বৰূপ; কাৰণ সিহঁতে মৃত্যুচ্ছায়াৰ ভয়ানক কথা জানে। ¹⁸এনে লোক পানীৰ সোঁতত বেগেৰে উটি যায়; সিহঁতৰ অধিপত্যৰ ভাগ দেশত অভিশপ্ত হয়; সিহঁতে দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ বাটৰ ফাললৈ মুখ নুঘূৰায়। ¹⁹অনাবৃষ্টি আৰু জহে যেনেকৈ হিমৰ পানী শুকুৱাই নিয়ে, তেনেকৈ চিয়ালে পানীবোৰক গ্ৰাস কৰে। ²⁰যিজন সন্তান নোপজোৱা বাঁজী

তিৰোতাক লুটে, আৰু বিধবালৈ কোনো অনুগ্রহ নকৰে, ²¹এনে লোকক মাতৃ-গৰ্ভেও পাহৰে, পোকে তাক সন্তোষেৰে খায়; কোনেও তাক সোঁৱৰণ নকৰে; এইদৰে অধাৰ্মিকতা গছৰ নিচিনাকৈ ভাগি যায়। ²²তেওঁ নিজ পৰাক্ৰমৰ দ্বাৰাই বলৱন্তবিলাকৰ আয়ুস দীঘল কৰে; এনেকুৱা লোকে নিজীম বুলি নিৰাশ হৈয়ো শয়্যাৰ পৰা উঠে। ²³তেওঁ সিহঁতক নিৰ্ভয়ে থাকিবলৈ দিয়াত, সিহঁত অতি শান্তিৰে থাকে; আৰু তেওঁৰ চকু সিহঁতৰ পথৰ ওপৰত থাকে। ²⁴সিহঁতৰ উন্নতি হয়, আকৌ অলপতে নাইকিয়া হয়; এনে কি, সিহঁতক নত কৰি, আন সকলোৰ দৰে নিয়া হয়, আৰু ধানৰ থোকৰ দৰে কটা হয়। ²⁵এনেকুৱা যদি নহয়, তেন্তে কোনে মোক মিছলীয়া বুলি, আৰু মোৰ বাক্য অসার্থক বুলি প্ৰমাণ কৰিব?

Chapter 25

বিলদৰ তৃতীয় বক্তৃতা।

¹তাতে চুহীয়া বিলদদে পুনৰায় উত্তৰ কৰি ক'লে, ²প্ৰভুহ আৰু ভয়ানকতা তেওঁৰ লগত আছে; তেওঁ নিজৰ উচ্ছ্বানবোৰত শান্তি ৰাখে। ³তেওঁৰ বাহিনীবিলাকৰ সংখ্যা আছে নে? আৰু তেওঁৰ দীপ্তি কাৰ ওপৰত প্ৰকাশিত নহয়? ⁴তেন্তে ঈশ্বৰৰ আগত মানুহ কেনেকৈ ধাৰ্মিক হ'ব পাৰে? আৰু তিৰোতাৰ পৰা জন্মাজনে কেনেকৈ শুচি হ'ব পাৰে? ⁵চোৱা, তেওঁৰ আগত চন্দ্ৰও দীপ্তিমান নহয়, আৰু তৰাবোৰো নিৰ্মল নহয়। ⁶তেন্তে পোকৰূপ মনুষ্য কিমান কম পৰিমাণে শুচি হয়! আৰু কীট স্বৰূপ মনুষ্য-সন্তান কিমান কম পৰিমাণে পবিত্ৰ হয়!

Chapter 26

ইয়োবৰ উত্তৰ।

¹তাতে ইয়োবে পুনৰায় উত্তৰ কৰি কলে, ²তুনি দুৰ্বলক বৰ সহায় কৰিলা! আৰু বৰ নথকা বাহুক বৰ নিস্তাৰ কৰিলা! ³আৰু জ্ঞানহীনক বৰ পৰামৰ্শ দিলা! আৰু মূল কথা বৰ ভালকৈ বুজালা! ⁴তুমি নো কাৰ আগত কথা কলা? কাৰ নিশ্বাস নো তোমাৰ মুখৰ পৰা ওলাল? ⁵জলসমূহৰ আৰু তাৰ নিবাসীবিলাকৰ তলত, মৃতবিলাক কঁপে। ⁶তেওঁৰ আগত চিয়োল অনাবৃত, আৰু বিনাশৰ ঠাইৰ ঢাকনি নাই। ⁷তেওঁ শূন্যৰ ওপৰত উত্তৰৰ আকাশ বিস্তৰ কৰে আৰু পৃথিবীক শূন্যত ওলোমাই থয়। ⁸তেওঁ নিজৰ ঘন মেঘত জল বন্ধ কৰে; তথাপি জলৰ ভৰত মেঘ নাফাটে। ⁹তেওঁ তেওঁৰ সিংহাসনৰ সম্মুখত আঁৰ গিয়ে, আৰু তাৰ ওপৰত তেওঁৰ মেঘ বিস্তাৰ কৰে। ¹⁰যি ঠাইত আন্ধাৰ আৰু পোহৰ লগ লাগিছে, সেই ঠাইকে তেওঁ সীমা কৰি সমুদ্ৰৰ ওপৰত চক্ৰাকাৰ ৰেখা আঁকে, ¹¹তেওঁৰ ধৰ্মিকত আকাশ-মণ্ডলৰ স্তম্ভবোৰ কঁপে, আৰু বিচুৰ্ত্তি হয়, ¹²তেওঁ নিজৰ পৰাক্ৰমেৰে সাগৰকো আশ্ৰয় কৰায়, আৰু নিজ বুদ্ধিৰে বাহবক ডোখৰ ডোখৰ কৰে। ¹³তেওঁৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই আকাশ-মণ্ডল বিড়ম্বিত হয়; আৰু তেঁোৰ হাতে পলাই যোৱা নাগেটাক খুঁচি মাৰিলে। ¹⁴চোৱা, এইবোৰ তেঁোৰ কাৰ্য্যবোৰৰ কণিকা মাথোন, আৰু আমি তেওঁৰ বিষয়ে কেনে সৰু ফুচফুচনি শুনিছো! কিন্তু তেওঁৰ পৰাক্ৰমৰ গৰ্জ্জন কোনে বুজিব পাৰে?

Chapter 27

ইয়োবৰ শেষ বক্তৃতা।

¹পাছে ইয়োবে পুনৰায় কথা ফথাপন কৰি কলে, ²যি ঈশ্বৰে মোৰ বিচাৰ অগ্ৰাহ্য কৰিলে, যি সৰ্বশক্তিমান জনাই মোৰ প্ৰণত তিতা লগালে, সেই জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ নামেৰে শপত খাই কৈছোঁ, ³(কিয়নো এতিয়াও নিশ্বাস-প্ৰশ্বাস মোত সম্পূৰ্ণৰূপে আছে, আৰু মোৰ নাকত ঈশ্বৰে দিয়া প্ৰাণ-বায়ু আছে;) ⁴মোৰ ওঁঠে অধৰ্ম্য কথা কেতিয়াও নকয়, আৰু মোৰ জিভাই ভাওনা কথা প্ৰকাশ নকৰে। ⁵মই যে তোমালোকৰ কথা স্বৰূপ বুলি স্বীকাৰ কৰিম, এনে কথা মোৰ পৰা দূৰ হওক। মই নমৰোমানে মোৰ সিদ্ধতা মোৰ পৰা দূৰ নকৰিম। ⁶মোৰ ধৰ্ম্মিকতা মই ধৰি ৰাখিম, এৰি নিদিম; মোৰ আয়ুসৰ দিনলৈকো মোৰ অন্তৰে মোক নোদোষে। ⁷মোৰ শত্ৰু দুৰ্জনৰ দৰে হওক, আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে উঠা জন অধৰ্ম্মী দৰে হওক। ⁸কিয়নো, যেতিয়া অধৰ্ম্মীৰ প্ৰাণ ঈশ্বৰে হৰণ কৰি নিব, তেতিয়া সি ধন লাভ কৰিলেও তাৰ কি আশা থাকিব? ⁹তাৰ সঙ্কট ঘটিলে, ঈশ্বৰে কাতৰোক্তি শুনিব নে? ¹⁰সি জানো সৰ্বশক্তিমান জনাত আনন্দ পায়? বা সদায় ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰে? ¹¹ঈশ্বৰে কেনেকৈ ব্যৱহাৰ কৰে, মই তাৰ বিষয়ে তোমালোকক শিক্ষা দিওঁ, আৰু সৰ্বশক্তিমানৰ কাৰ্য্য-প্ৰণালী মই লুকুৱাই নাৰাখোঁ। ¹²চোৱা, তোমালোক সকলোৱেই দেখিলা; তেন্তে তোমালোকে কিয় এনে সম্পূৰ্ণ অসাৰ কথা কোৱা? ¹³দুৰ্জন লোকে ঈশ্বৰৰ পৰা যি ভাগ পায়, আৰু অত্যাচাৰিবোৰে যি অংশ সৰ্বশক্তিমান জনাৰ পৰা ভোগ কৰে, সেয়ে এই, ¹⁴তাৰ পো-নাতি বাঢ়িলে তৰোৱালৰ নিমিত্তেহেবাঢ়ে, আৰু তাৰ সন্তান-সন্ততিয়ে পেট ভৰাই খাবলৈ নাপায়। ¹⁵তাৰ অৱশিষ্টবোৰক মহামাৰীৰ দ্বাৰাই পুতি থুৱা যাব, আৰু তাৰ বিধৱাবিলাকে বিলাপ নকৰিব। ¹⁶যদি সি ধূলিৰ নিচিনাকৈ ৰূপ দ'মায়, আৰু পিন্ধা কাপোৰকো বোকাৰ দৰে সৰহকৈ যুগুত কৰে, ¹⁷তেন্তে যুগুত কৰক, কিন্তু ধাৰ্ম্মিক লোকেহে পিন্ধিব, আৰু নিৰ্দোষী লোকে সেই ৰূপ ভাগ

বাঁটি লব। ¹⁸সি নিজৰ ঘৰ পোকৰ দৰে সাজে, আৰু খেতি-ৰখীয়া টঙিৰ দৰে নিৰ্মাণ কৰে। ¹⁹সি ধনী হৈ শুভ, কিন্তু তাক মৈদাম দিয়া নাযাব; সি চকু মেলামাটকে নাইকিয়া হয়। ²⁰নান ত্ৰাসে তাক চল পানীৰ দৰে আক্ৰণ কৰে। ৰাতি ধুমুহাই অকস্মাতে তাক উডুৱাই নিয়ে। ²¹পূবৰ বতাহে তাক তুলি নি স্থানান্তৰ কৰে, আৰু নিজ ঠাইৰ পৰা তাক দুৰৈত পেলাই দিয়ে। ²²কিয়নো ঈশ্বৰে দয়া নকৰি তালৈ কাঁড় মাৰি থাকিব, সি তেওঁৰ ভয়ত পলাই ফুৰিব। ²³লোকে তাক দেখি হাত-তালি দিব, আৰু ছি ছি কৰি তাৰ ঠাইৰ তাক খেদি দিব।

Chapter 28

¹নিশ্চয়ে ৰূপৰ আকৰ আছে আৰু যি সোণ খপা যায়; সেই সোণৰ ঠাইও আছে। ²লোহা মাটিৰ পৰা উলিওৱা হয়, আৰু শিল গলাই তাম উলিয়ায়। ³মানুহা অন্ধকাৰৰ শেষ কৰে, নিচেই তলিলৈকে খানি, আন্ধাৰ আৰু মৃত্যুছায়াৰ শিল বিচাৰি উলিয়ায়। ⁴সিহঁতে আকৰ দলৈ খানি খানি গৈ মানুহ থকা ঠাইৰ পৰা দুৰৈ হয়, আৰু ওপৰত ফুৰা লোকে সিহঁতৰ গম নাপায়; সিহঁতে মানুহৰ পৰা দুৰৈত ওলমি জুলি থাকে। ⁵যি পৃথিবীৰ পৰা শস্য উৎপন্ন হয়, তাৰ তল ভাগ জুইৰ দ্বাৰাই লগুভগু কৰাৰ নিচিনা। ⁶তাৰ শিলবোৰ নীলকান্ত বাখৰ থকা ঠাই, আৰু গুড়ি সোণ তাত আছি। ⁷সেই পথ হিংসক পক্ষীয়ে নাজানে, আৰু শেনৰ চকুৱেও তাক নেদেখে। ⁸গৰ্বী হিংসক জন্তুবোৰে তাত খোজ দিয়া নাই, আৰু সিংহও সেই ফালেদি যোৱে নাই। ⁹মানুহে অতি টান শিলত হাত দিয়ে; সি পৰ্বতবোৰ মূলে সৈতে লুটিয়াই পেলায়। ¹⁰সি শিলৰ মাজে মাজে নলা কাটে, আৰু তাৰ চকুৱা সকলো বিধৰ বহুমূল্য বস্তু দেখা পায়। ¹¹সি জুৰিবোৰ পানী এটোপাও সৰকিব নোৱাৰাকৈ ভেটে, আৰু গুপতে থকা বস্তু পোহৰলৈ উলিয়ায়। ¹²কিন্তু জ্ঞান ক'ত পোৱা যায়? আৰু সুবিবেচনাৰ ঠাই বা ক'ত? ¹³মনুষ্যই তাৰ মূল্য নাজানে, আৰু জীৱিতবিলাকৰ দেশত তাক পোৱা নাযায়। ¹⁴আগাধ জলে কয়, এইটি মোত নাই, আৰু সাগৰে কয়, মোৰ ইয়াতো নাই। ¹⁵শুদ্ধ সোণ দিও তাক পোৱা নাযায়, আৰু তাৰ বেচ বুলি ৰূপকো জুখি দিব নোৱাৰি। ¹⁶ওফীৰৰ সুবৰ্ণ আৰু বহুমূল্য বৈদ্যুত, আৰু নীলকান্ত বাখৰও জোখত তাৰ সমান নহয়। ¹⁷সোণ আৰু আৰ্চি তাৰ তুল্য হব নোৱাৰে, আৰু তাৰ সলনি শুদ্ধ সোণৰ অলঙ্কাৰবোৰকো দিব নোৱাৰি। ¹⁸তাৰ আগত পোৱাল আৰু স্ফটিকৰো নাম লব নোৱাৰি, এনে কি, পদ্মৰাগ বাখৰতকৈয়ো জ্ঞানৰ মূল্য অধিক। ¹⁹কুচ দেশীয় গোমেদক বাখৰও তাৰ তুল্য নহয়, আৰু জোখত শুদ্ধ সোণো তাৰ সমান নহয়। ²⁰তেন্তে জ্ঞান ক'ৰ পৰা আহে? আৰু সুবিবেচনাৰ ঠাই বা ক'ত? ²¹এইটি সকলো প্ৰাণীৰ চকুৰ পৰা গুপ্ত, আৰু আকাশৰ পক্ষীৰ পৰাও অদৃশ্য। ²²বিনাশ আৰু মৃত্যুৱে কয়, আমি নিজ কাণে সেই বিষয়ে ঘনুৰুঘানাককৈহে শুনিছোঁ। ²³তাৰ পথ ঈশ্বৰেহে জানে, আৰু তাৰ ঠাই তেওঁৰহে জনা আছে। ²⁴কিয়নো তেওঁ পৃথিবীৰ অন্তলৈকে দেখে, আৰু আকাশ-মণ্ডলৰ তলৰ আটাই ঠাইলৈকে তেওঁৰ চকু যায়। ²⁵তেওঁ যেতিয়া বায়ুৰ গুৰুত্ব নিৰূপণ কৰিলে, যেতিয়া পৰিমাণ অনুসাৰে জলসমূহ জুখি জুখি দিলে, ²⁶যেতিয়া তেওঁ বৃষ্টিৰ নিয়ম নিৰূপণ কৰিলে, আৰু মিঘ-গৰ্জনেৰি সৈতে ওলোৱা বিজুলীৰ পথ স্থিৰ কৰিলে, ²⁷তেতিয়া তেওঁ জ্ঞানক দেখিলে, আৰু প্ৰকাশ কৰিলে, তেওঁ তাক স্থাপন কৰিলে, আৰু তাৰ তদন্তও কৰিলে; ²⁸আৰু তেওঁ মনুষ্যক কলে, চোৱা, প্ৰভুলৈ ভয় ৰখাই জ্ঞান, আৰু কুকৰ্ম ত্যাগ কৰাই সুবিবেচনা।

Chapter 29

¹পাছে ইয়াৰে আকৌ কথা উত্থাপন কৰি কলে, ²অস, আগৰ মাহ কেইটাত, যি কালত মোৰ ওপৰত ঈশ্বৰে দৃষ্টি ৰাখিছিল, ³যি কালত মোৰ মূৰৰ ওপৰত তেওঁৰ প্ৰদীপ জ্বলি আছিল, আৰু মই তেওঁৰ পোহৰৰ বলত অন্ধকাৰৰ মাজতো ফুৰিছিলোঁ, সেই কালত মই যেনেকৈ আছিলোঁ, ⁴যি কালত ঈশ্বৰৰ বন্ধুতাই মোৰ তম্বু ৰাখিছিল, ⁵সেই কালত সৰ্বশক্তিমান জনা মোৰ লগত থাকিছিল, আৰু মোৰ পো-জীবিলাক মোৰ চাৰিওফালে আছিল, ⁶যি কালত মই গাখীৰৰ ওপৰতহে খোজ কাঢ়িছিলোঁ, আৰু শিলে মোন নিমিত্তে তেলৰ সোঁত বোৱাইছিল; মোৰ সেই পূৰ্ণ যৌৱনৰ কালত মই যেনেকৈ আছিলোঁ, তেনেকৈ এতিয়াও মই থকা হলে, কেনে ভাল আছিল! ⁷যেতিয়া মই নগৰলৈ গৈ ৰাজদুৱাৰত উপস্থিত হৈ, চকুত মোৰ আসন যুগুত কৰিছিলোঁ, ⁸তেতিয়া ডেকাবিলাকে মোক দেখি লুকাইছিল, আৰু বৃদ্ধবিলাক উঠি থিয় হৈছিল; ⁹প্ৰধান লোকবিলাকে কথা কবলৈ এৰি, নিজ নিজ মোখত হাত দিছিল; ¹⁰ডাঙৰীয়াবিলাকে তলুত জিবা লগাই মনে মনে আছিল। ¹¹কিয়নো লোকে কাণেৰে শুনি মোক ধন্য বুলিছিল, আৰু চকুৰে দেখি মোৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিছিল। ¹²কাৰণ কাতৰোক্তি কৰা দৰিদ্ৰক মই উদ্ধৰ কৰিছিলোঁ, আৰু সহায় নথকা পিতৃহীনক মই ৰক্ষা কৰিছিলোঁ। ¹³বিনষ্ট হবলগীয়া মানুহৰ আশীৰ্বাদ মোৰ ওপৰত পৰিছিল; মই বাঁৰী তিবোতাৰ মন উল্লাসিত কৰিছিলোঁ। ¹⁴মই ধাৰ্মিকতাক পিঙ্গিছিলোঁ, আৰু ধাৰ্মিকতাই মোক পিঙ্গিছিল, আৰু মোৰ ন্যায়পৰায়ণতা গুণ মোৰ দমা চোলা আৰু পাণ্ডৰিৰূপ আছিল। ¹⁵মই অন্ধৰ চকু আৰু খোৰাৰ ভৰি আছিলোঁ। ¹⁶মই দৰিদ্ৰবিলাকৰ পিতৃ আছিলোঁ। আৰু মই চিনি নোপোৱা মানুহৰো বিচাৰ লৈছিলোঁ। ¹⁷মই দুৰাচাৰী লোকৰ জামু দাঁত ভাঙিছিলোঁ, আৰু তাৰ চিকাৰ তাৰ দাঁতৰ মাজৰ পৰা উলিয়াইছিলোঁ। ¹⁸তেতিয়া মই ভাবিছিলোঁ, যে মই নিজ বাহত মৰিম, মোৰ দিন বালিৰ দৰে অসংখ্য হব; ¹⁹আৰু পানী সোমাবলৈ মোৰ শিপা মুকলি হৈ থাকিব, আৰু নিয়ৰ মোৰ ডালত ওৰে ৰাতি পৰি লাগি থাকিব; ²⁰মোৰ নাম-মৰ্যদাও মোত সতেজ হৈ থাকিব, আৰু মোৰ ধনু মোৰ হাতত সদায় নতুনে থাকিব। ²¹লোকবিলাকে মোলৈ কাণ পাতি বাট চাইছিল, আৰু পৰামৰ্শ শুনিবলৈ নিমাত হৈ থাকিছিল। ²²মোৰ কথাৰ শেষত সিবিলাকৰ কোনেও উত্তৰ নকৰিছিল; মোৰ বাক্য সিবিলাকৰ ওপৰত নিয়ৰৰ দৰে পৰিছিল। ²³বৰষুণলৈ অপেক্ষা কৰাৰ দৰে সিবিলাকে মোলৈকো অপেক্ষা কৰিছিল, আৰু শেষতীয়া বৰষুণলৈ মুখ মেলাৰ দৰে সিবিলাকে মুখ মেলিছিল। ²⁴সিবিলাক নিৰাশ হলে মই সিবিলাকলৈ মিচিকিয়াই হাঁহিছিলোঁ, আৰু সিবিলাকে মোৰ মুখৰ দীপ্তি নোশুচালে। ²⁵মই সিবিলাকৰ নিমিত্তে পথ মনোনীত কৰি প্ৰধান হৈ বহিছিলোঁ, আৰু সৈন্যদলৰ মাজত যেনে ৰজা, তেনেকৈ থাকিছিলোঁ, আৰু শোকাটুৰবিলাকৰ মাজত শাস্ত্ৰনাকাৰী যেনে, তেনেকৈ আছিলোঁ।

Chapter 30

¹কিন্তু এতিয়া, যিবিলাকৰ বাপেকহঁতক, মোৰ মেৰৰ জাক ৰখা কুকুৰৰ লগতো খবলৈ মই হেয়জ্ঞান কৰিছিলোঁ, মোতকৈ কম বয়সীয়া সেই মানুহবিলাকে মোক হাঁহে। ²যিবিলাকৰ শক্তি নষ্ট হ'ল, এনে লোকৰ হাতৰ বলত নো মোৰ কি উপকাৰ হ'ব? ³সিহঁত অন্নৰ অভাৱত ভোকত ক্ষীণ হয়; সিহঁতে বহু কালৰ পৰা উচ্ছন্ন আৰু ধ্বংস হোৱা মৰুভূমি কামুৰি খায়। ⁴আৰু জোপোহাৰ কাষত সাহঁতে মল্লু শাক ছিঙে, আৰু ৰোতম গছৰ মূল সিহঁতৰ খোৱা বস্তু। ⁵সিহঁতক মানুহৰ মাজৰ পৰা খেদি দিয়া হয়; চোৰৰ পাছে পাছে চিঞৰাৰ দৰে, লোকে সিহঁতৰ পাখতো চিঞৰে। ⁶সিহঁতে উপত্যকাৰ ভয়ানক ঠাইত থাকিব লগা হয়, মাটিৰ গাঁতত আৰু শিলৰ মাজত বাস কৰিব লগা হয়। ⁷সিহঁতে জোপোহা গছবোৰৰ মাজত গাধৰ দৰে চিঞৰে, আৰু কাঁইট গছৰ তলত গোট খায়। ⁸সিহঁত মুৰ্খৰ সন্তান, এনে কি, নীহ মানুহৰ সন্ততি; সিহঁতক দেশৰ মাজৰ পৰা কোবাই খেদি দিয়া হ'ল। ⁹এতিয়া মই সিহঁতৰ গানৰ বিষয় হৈছোঁ, এনে কি, সিহঁতৰ গল্পৰ বিষয়ো হৈছে। ¹⁰সিহঁতে মোক ঘিণ কৰে, আৰু মোৰ পৰা নিলগে থাকে, আৰু মোৰ আগত থু পেলাবলৈ ভয় নকৰে। ¹¹কিয়নো ঈশ্বৰে তেওঁৰ ধনুৰ জোঁৰ এৰি দি মোক দুখ দিলে; সেই নিমিত্তে সিহঁতে মোৰ আগত নিজ নিজ মুখৰ লাগাম পেলাই দিয়ে। ¹²মোৰ সোফালে নীহ লোকবিলাক উঠে; সিহঁতে মোৰ ভৰি ঠেলি ঠেলি দিয়ে, আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে নিজ নিজ বিনাশক গড় নৰে। ¹³সিহঁতে মোৰ বাট বন্ধ কৰি পেলায়; নিঃসহায় লোকেও মোৰ বিনাশৰ চেষ্টা কৰে। ¹⁴গড় ভাঙি উলোৱা বহল বাটেদি যেনেকৈ শত্ৰু আহে, সিহঁতো তেনেকৈ আহে; সিহঁতে সেই ভঙাইদি সোমাই মোক আক্ৰমণ কৰে। ¹⁵নানা ত্ৰাসে মোক ধৰিছে; বতাহৰ দৰে মোৰ মান-মৰ্যাদা সেইবোৰে উড়ুৱাই নিছে; আৰু মোৰ মঙ্গল মেঘৰ নিচিনাকৈ নাইকিয়া হৈছে। ¹⁶সম্প্ৰতি মোৰ অন্তৰত মোৰ হৃদয় মুখত দ্ৰৱীভূত হৈছে, আৰু মোৰ ক্লেৰ দিনে মোক ধৰিছে। ¹⁷ৰাতি মোৰ হাড়বোৰ মোৰ গাৰ পৰা সুলকি পৰা যেন লাগে, আৰু যিবোৰে মোক কামোৰে, সেইবোৰে টোপনি নাযায়। ¹⁸ৰোগ প্ৰবল হোৱাত মোৰ বস্ত্ৰ কুৰুপ হৈছে; সেয়ে মোৰ গাৰ চোলাৰ ডিঙিৰ নিচিনাকৈ মোত আট খাই ধৰিছে। ¹⁹ঈশ্বৰে মোক বোকাত পেলাই দিছে, মই ধূলি আৰু ছাই যেন হৈছোঁ। ²⁰মই তোমাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰোঁ, কিন্তু তুমি মোক উত্তৰ নিদিয়া; মই থিয় হৈ থাকোঁ, কিন্তু তুমি মোলৈ চাই থাকা মাথোন। ²¹তুমি মোলৈ নিৰ্দয় হৈ উঠিছা, আৰু তুমি তোমাৰ হাতৰ বলেৰে মোক তাড়না কৰিছা, ²²তুমি মোক বতাহত তুলি দি ফুৰাইছা, আৰু ধুমুহাত মোক লীন নিয়াইছা। ²³কিয়নো মই জানো, যে, তুমি মোক মৃত্যুলৈ নিছা, আৰু সকলো জীয়া লোকৰ নিৰূপিত ঘৰলৈ মোক লৈ গৈছা। ²⁴তথাপি পৰিবলৈ ধৰোঁতে কোনে নো হাত নেমেলে? আৰু আপদত থকা স্তলত ৰক্ষা পাবৰ নিমিত্তে কোনে নিচিঞৰে? ²⁵দুৰ্গতিত পৰা লোকৰ নিমিত্তে মই ক্ৰন্দন নকৰিছিলোঁ নে? আৰু দীনহীনৰ নিমিত্তে মনত দুখ নাপাইছিলোঁ নে? ²⁶মই মঙ্গললৈ বাট চাওঁতে চাওঁতে অমঙ্গল হৈছিল, আৰু পোহৰলৈ অপেক্ষা কৰোঁতে কৰোঁতে আন্ধৰ হৈছিল। ²⁷মোৰ অন্তৰ খতি নোহোৱাকৈ পুৰিছে; দুখৰ দিনসমূহ মোৰ ওচৰত উপস্থিত হৈছে। ²⁸মই বিনা ৰ'দে ক'লা হৈ ফুৰিছোঁ, আৰু সমাজৰ মাজত থিয় হৈ সহায় পাবলৈ মিনতি কৰিছোঁ। ²⁹মই শিয়ালবোৰৰ ভাই আৰু উট পক্ষীৰ বন্ধু হ'লো। ³⁰মোৰ গাৰ ছাল ক'লা হৈ এৰাই পৰিছে, আৰু তাপত মোৰ হাড়বোৰত পোৰণি ধৰিছে। ³¹সেই দেখি মোৰ বীণাৰ মাত শোকৰ শব্দত পৰিণত হৈছে, আৰু মোৰ বাঁহীৰ স্বৰ সলনি হৈ ক্ৰন্দন কাৰীবিলাকৰ মাত হৈছে।

Chapter 31

¹মই মোৰ চকুৰে সৈতে নিয়ম স্থাপন কৰিলোঁ; তেন্তে মই ছোৱালীলৈ কেনেকৈ চোৱা হ'লোঁ? ²কিয়নো উৰ্দ্ধবাসী ঈশ্বৰে দিয়া ভাগ কি? আৰু ওপৰত থকা সৰ্বশক্তিমান জনাৰ পৰা পোৱা অংশ কি? ³সেয়ে জানো অধৰ্মিবোৰৰ নিমিত্তে আপদ, আৰু কু-কৰ্মীবোৰৰ নিমিত্তে দুৰ্গতি নহয়? ⁴তেন্তে তেওঁ মোৰ কোনো পথ নেদেখে নে? আৰু মোৰ আটাই খোজ তেওঁ গণনা নকৰে নে? ⁵মই যদি মিছাত চলিলোঁ, আৰু মোৰ ভৰি প্ৰবঞ্চনা-পথলৈ ল'ৰ ধৰিলে, ⁶(ঈশ্বৰে মোৰ সিদ্ধতা জানিবৰ নিমিত্তে, মোক ঠিক তৰ্জুত জোখক;) ⁷মই যদি অবাটে খোজ চলালোঁ, মোৰ মন যদি চকুৰ পাছে পাছে চলিল, আৰু মোৰ হাত দুখনত যদি কোনো দাগ লাগি আছে, ⁸তেন্তে মই সিচিলে অন্যে খাওক, এনে কি, মোৰ পথাৰত গজা শস্যবোৰো উঘলা হওক। ⁹মই যদি পৰৰ তিৰোতাত মোহ গ'লোঁ, আৰু চুবুৰীয়াৰ দুৱাৰৰ গুৰিত যদি মই লুকাই থাকিলোঁ, ¹⁰তেন্তে মোৰ তিৰোতাই অন্যৰ নিমিত্তে জাঁত ঘূৰাওক, আৰু অন্য লোকে তাইক ভোগ কৰক। ¹¹কিয়নো সেয়ে গৰ্হিত কাৰ্য, আৰু বিচাৰকৰ্তাবিলাকে দণ্ড দিব লগীয়া অপৰাধ; ¹²কাৰণ সেয়ে বিনাশৰ গাঁতলৈকে গহি থকা অগ্নি; সেয়ে মোৰ সৰ্বস্ব বিনষ্ট কৰিলেহঁতেন। ¹³মোৰ বন্ধী কি বেচীয়ে মোৰ আগত অভিযোগ কৰিলত, মই যদি সিহঁতৰ বিচাৰলৈ হেয়জ্ঞান কৰিলোঁ, ¹⁴তেন্তে ঈশ্বৰ উঠিলে মই কি কৰিম? আৰু তেওঁ বুজ-বিচাৰ ললে, মই তেওঁক কি উত্তৰ দিম? ¹⁵মোক গৰ্হত নিৰ্মাণ কৰা জনাই জানো তাকো নিৰ্মাণ কৰা নাই? আৰু এনে জনাই জানো আমাক গৰ্হত গঠন কৰা নাই? ¹⁶মই যদি দুখীয়া লোকক সিহঁতৰ ইচ্ছা পূৰ কৰিবলৈ নিবাৰণ কৰিলোঁ, আৰু বিধৱাৰ চকু জলকা লগালোঁ, ¹⁷যদি বা মোৰ খোৱা মুঠি অকলেই খালো, আৰু পিতৃহীন ল'ৰাই তাৰ অলপো খাবলৈ নাপালে, ¹⁸(এনে নহয়, মোৰ ডেকা কালৰ পৰা এনেকুৱা লৰাই বাপেকৰ লগত থকাৰ দৰে মোৰ লগত ডাঙৰ-দীঘল হয়, আৰু মই মাতৃৰ গৰ্হত থকাৰে পৰা বিধৱাৰ পথদৰ্শক;) ¹⁹যদি মই কোনোক বস্ত্ৰৰ অভাৱত মৰিব লগা দেখিলোঁ, বা দুখীয়াক গাত লবলৈ কাপোৰ নাইকিয়া দেখিলোঁ, ²⁰তাৰ কঁকালে যদি মোক আশীৰ্বাদ নকৰালে, আৰু মোৰ মেৰৰ নোমৰ পৰা সি ফম নাপালে, ²¹আৰু নগৰৰ দুৱাৰত মোৰ ফলিয়া মানুহ দেখি, যদি মই পিতৃহীনৰ অহিতে হাত ডাঙিলোঁ, ²²তেন্তে মোৰ বাবিচনীৰ হাড়ৰ পৰা মোৰ কান্ধ খহি পৰক, আৰু মোৰ বাহু হাড়ডালৰ পৰা ভাগি পৰক। ²³কিয়নো ঈশ্বৰৰ পৰা আপদ আহিব বুলি মই ভয় কৰিছিলোঁ, আৰু মই তেওঁৰ মহত্বৰ কাৰণে সেইৰূপ কৰ্ম কৰিব নোৱাৰিলোঁ, ²⁴মই যদি সুবৰ্ণক মোৰ বিশ্বাস-ভূমি কৰিলোঁ, আৰু "তুমি মোৰ আশ্ৰয়" এনে কথা যদি শুদ্ধ সোণক ক'লোঁ, ²⁵মোৰ সম্পত্তি অধিক বুলি যদি আনন্দ কৰিলোঁ, আৰু নিজ হাতেৰে অনেক লাভ পাইছোঁ, বুলি যদি মই উল্লাস কৰিলোঁ, ²⁶মই সূৰ্য্যক দীপ্তি দিয়া, বা চন্দ্ৰক উজ্জ্বলৰূপে আকাশত গমন কৰা দেখি, ²⁷যদি মোৰ মন গুপতে মোহ গ'ল, আৰু সেই দুয়োৰো উদ্দেশ্যে মোৰ

মুখে হাতত চুমা খালে, ²⁸তেন্তে ইও, বিচাৰকত্তাবিলাকে দণ্ড দিব লগীয়া অপৰাধ হলহেঁতেন; কিয়নো সেয়ে হোৱা হলে মই উদ্ৰুৱাসী ঈশ্বৰৰ আগত অস্বীকাৰ কৰিলোহেঁতেন। ²⁹মোক ঘিণাওঁতাৰ আপদত মই যদি আনন্দ কৰিলোঁ, আৰু সি দুৰ্দশাত পৰা দিখি মই উল্লাস হলোঁ, ³⁰(এনে নহয়, তাক মৰাবলৈ শাও দি মোৰ মুখকো পাপ কৰিবলৈ দিয়া নাই;) ³¹তেওঁ দিয়া মাংস খাই তৃপ্ত নোহোৱা কোন আছে? এই বুলি মোৰ তন্তুৰ মানুহবিলাকে যদি কোৱা নাই, ³²(বিদেশীয়ে বাটত ৰাতি কটোৱা নাই, কিন্তু মই পৰ্থিকৰ অৰ্থে দুৱাৰ মেলি থৈছিলোঁ,) ³³মই অনেক লোকসমূহক ভয় কৰাৰ, আৰু প্ৰধান প্ৰধান বংশৰ ঘৃণা আশঙ্কা কৰাৰ কাৰণে মনে মনে থাকি দুৱাৰৰ বাহিৰলৈ নগৈ, ³⁴নিজ হিয়াত মোৰ অধৰ্ম লুকুৱাই ৰাখি, যদি মই আদমৰ নিচিনাকৈ মোৰ অপৰাধ ঢাকি থলোঁ, - ³⁵অস, মোৰ কথা শুনিবলৈ এজন থকা হলে কেনে ভাল আছিল! (চোৱা, এইয়া মোৰ চহিৰ চিন, সৰ্বশক্তিমান জনাই মোক উত্তৰ দিয়ক;) অস, মোৰ প্ৰতিবাদীয়ে লিখা দোষৰ পত্ৰ মোৰ ইয়াত থকা হলে, কেনে ভাল আছিল! ³⁶অৱশ্যে মই তাক মোৰ কান্ধত বেলোহেঁতেন, আৰু ৰাজমুকুট বুলি মোৰ মূৰত পিন্ধিলোহেঁতেন, ³⁷তেওঁৰ আগত মোৰ খোজৰ সংখ্যা দনালোহেঁতেন, আৰু ৰাজকুৱৰৰ দৰে তেওঁৰ ওচৰলৈ গলোহেঁতেন। ³⁸মোৰ মাটিয়ে যদি মোৰ অহিতে চিঞৰ মাৰে, আৰু তাৰ আটাই সিৰলুবোতে যদি কান্দে, ³⁹মই যদি ধন নিদিয়াকৈ সেই মাটিৰ ফল ভোগ কৰিলোঁ, বা তাৰ গৰাকীবিলাকৰ প্ৰাণ হানি কৰিলোঁ, ⁴⁰তেন্তে মোৰ ঘেঁহুৰ সলনি কাঁইট, আৰু যবৰ সলনি বন গজক। ইয়োবৰ বাক্য সমাপ্ত।

Chapter 32

ইলীছৰ প্ৰথম বক্তব্য।

¹ইয়োবে নিজৰ দৃষ্টিত নিজকে ধাৰ্মিক বুলি মনাত, সেই তিনিজনে তেওঁক উত্তৰ দিবলৈ এৰিলে। ²এতিয়া ৰামৰ গোস্বামী বৃজীয়া বৰখেলৰ পুত্ৰ ইলীছৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল; ইয়োবে ঈশ্বৰক ধাৰ্মিক নাপাতি নিজকে পতাত্বে তেওঁৰ ওপৰত ইলীছৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল। ³আৰু বন্ধু তিনি জনে ইয়োবক উত্তৰ দিব নোৱাৰিও তেওঁক দোষী কৰাত, তেওঁলাকলৈকো ইলীছৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল। ⁴তেওঁবিলাক ইলীছতকৈ বয়সত ডাঙৰ দেখি, ইলীছৰে ইয়োবক কথা কবলৈ বাট চাইছিল। ⁵পাছে সেই তিনিজন লোকৰ মুখত উত্তৰ নোহোৱা দেখি, ইলীছৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল। ⁶তাতে বৃজীয়া বৰখেলৰ পুত্ৰ ইলীছৰে উত্তৰ কৰি কলে, মই ডেকা, তোমালোক বুঢ়া; এই নিমিত্তে, মই তোমালোকৰ আগত মোৰ মত জনাবলৈ, ভয় কৰি কোঁচ খাই আছিলোঁ। ⁷মই মনতে কৈছিলোঁ, বহুদিনিয়া লোকেই কওক, আৰু অধিক বয়সীয়া লোকেই জ্ঞান শিক্ষা দিয়ক। ⁸কিন্তু মনুষ্যৰ অন্তৰত আত্মা আছে, সৰ্বশক্তিমান জনাৰ নিশ্বাসে সিহঁতক বিবেচনা কৰে। ⁹বৰ বৰ লোক যে জ্ঞানী, এনে নহয়; আৰু বৃদ্ধবিলাকেই যে বিচাৰ বুজে, সিও নহয়। ¹⁰এই হেতুকে মই কওঁ, মোলৈ কাণ পাতা; মইও মোৰ মত প্ৰকাশ কৰোঁ। ¹¹চোৱা, যেতিয়ালৈকে তোমালোকে কথা বিচাৰিছিল, তেতিয়ালৈকে মই তোমালোকৰ বাক্যলৈ বাট চাইছিলোঁ, তোমালোকৰ হেতুবাদলৈ কাণ পাতিছিলোঁ। ¹²মই তোমালোকলৈ মন দি আছিলোঁ, কিন্তু চোৱা, ইয়োবক ঘটুৱাৰ পৰা, বা তেওঁৰ উত্তৰ কাটিব পৰা, তোমালোকৰ মাজত কোনো নাছিল। ¹³সাৱধান, তোমালোকে নকৰা, যে, “তেওঁত আমি জ্ঞান পালোঁ; তেওঁক পৰাজয় কৰা ঈশ্বৰৰহে সাধ্য, মানুহৰ অসাধ্য;” ¹⁴কিয়নো তেওঁ মোৰ অহিতে কথা কোৱা নাই; আৰু মইও তোমালোকৰ কথাৰে তেওঁক উত্তৰ নিদিম। ¹⁵তোমালোকে তথা লাগিল, উত্তৰ নিদিয়ে আৰু; তেওঁবিলাকৰ কবলৈকে কথা নাইকিয়া হল। ¹⁶মই আৰু কিয় বাট চাম? তেওঁবিলাকে কথা নকয়; তেওঁবিলাকে ঠৰ লাগি বল, উত্তৰ নিদিয়ে আৰু। ¹⁷মইও নিজৰ পক্ষে উত্তৰ দিম; মইও নিজৰ মন জনাম। ¹⁸কিয়নো মই কথাৰে পৰিপূৰ্ণ, মোৰ অন্তৰত থকা আত্মাই মোক বল কৰিছে। ¹⁹চোৱা, মোৰ পেট বন্ধ কৰি থোৱা ড্ৰাম্ফা ৰসৰ নিচিনা। সেয়ে নতুন ৰসৰ মোটৰ দৰে ফাটি যাওঁ যাওঁ হৈছে। ²⁰মই উপশম পাবৰ নিমিত্তে কথা কম; মই মুখ মেলি উত্তৰ কৰিম। ²¹মই কাৰো মুখলৈ নাচাম, আৰু মই কাৰো খুচামোদ নকৰিম। ²²কিয়নো মই খুচামোদ কৰিব নাজানো; কৰিলে, মোৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তাই শীঘ্ৰে মোক ইহলোকৰ পৰা লৈ যাব।

Chapter 33

¹যি হওক, হে ইয়োব, মিনতি কৰো, মোৰ কথা শুনা, আৰু মোৰ সকলো বাক্যলৈ কাণ পাত। ²চোৱা, মই এতিয়া মুখ মেলিলোঁ; মোৰ মুখত থকা জিবাই কথা কৈছে। ³মোৰ বাক্যই মোৰ মনৰ সৰলতা প্ৰকাশ কৰিব, মোৰ ওঁঠে যি জানে, তাক অকপটভাবে কব। ⁴ঈশ্বৰৰ আত্মাইহে মোক নিৰ্মাণ কৰিলে, আৰু সৰ্বশক্তিমান জনাৰ নিশ্বাসেহে মোক জীৱন দিছে। ⁵তুমি যদি পাৰা, তেন্তে মোক উত্তৰ দিয়া; মোৰ আগত কথা কোৱা, উঠি থিয় হোৱা। ⁶চোৱা, ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত মইও তোমাৰ নিচিনা; মইও মৃত্তিকাবে নিৰ্মিত হৈছোঁ। ⁷চোৱা, মোৰ ভয়ানকতাই তোমাক ভয় নলগাব, আৰু মোৰ কথাৰ ভাৰো তোমালৈ গধুৰ নহব। ⁸বাস্তৱিক তুমি মোৰ কাণে শুনাকৈ কথা কলা; তুমি কথা কোৱা মই শুনিলোঁ। ⁹তুমি কলা, “মি শুচি, মি নিৰপৰাধী, মই নিষ্কলঙ্ক, মোত কোনো দোষ নাই।” ¹⁰চোৱা, তেওঁ মোৰ অহিতে ছিদ্ৰ বিচাৰে, তেওঁ মোক শত্ৰু যেন জ্ঞান কৰে; ¹¹তেওঁ মোৰ ভৰি কুন্দাত বন্ধ কৰিছে; তেওঁ মোৰ সকলো পথত চকু দিয়ে।” ¹²চোৱা, মই তোমাক উত্তৰ দিওঁ, এই বিষয়ত তোমাৰ কথা ন্যায় নহয়; কিয়নো মনুষ্যতকৈ ঈশ্বৰ মহান। ¹³তুমি তেওঁৰে সৈতে কিয় বিবাদ কৰিছা? কিয়নো তেওঁ নিজৰ কাৰ্যবোৰৰ এটিবো নেদেখুৱায়। ¹⁴তথাপি ঈশ্বৰে এক প্ৰকাৰে কথা কয়, এনে কি, দুই প্ৰকাৰেও কথা কয়; কিন্তু মানুহে তালৈ মন নিদিয়ে। ¹⁵যেতিয়া মানুহবিলাক ঘোৰ নিদ্ৰাত মগ্ন হৈ শয্যাত পৰি টোপনি যায়, তেতিয়া তেওঁ সপোনত ৰাতিৰ দৰ্শনত কথা কয়। ¹⁶এই দৰে, মানুহক কুকাৰ্য্যৰ পৰা একৱাবৰ নিমিত্তে, মানুহৰ পৰা অহঙ্কাৰ গুপ্ত ৰাখিবৰ নিমিত্তে, ¹⁷গাঁৱৰ পৰা তাৰ জীবাত্মা ৰক্ষা কৰিবৰ নিমিত্তে, আৰু অস্ত্ৰৰ দ্বাৰাই বিনষ্ট নোহোৱাকৈ তাৰ প্ৰাণ ৰাখিবৰ

নিমিত্তে, ¹⁸তেওঁ সেই সময়ত মানুহৰ কাণ মুকলি কৰি দিয়ে, আৰু সিবিলাকক দিয়া শিক্ষা মোহৰ মাৰে। ¹⁹সি নিজ শয্যাত বেদনাৰ দ্বাৰাই শাস্তি পায়, আৰু তাৰ হাড়বোৰৰ মাজত যেন সদায় যুজ্ছে লাগিছে, এনে শাস্তি ভোগ কৰে, ²⁰তাতে তাৰ প্ৰাণে আহাৰ ঘিণ কৰে, আৰু সুস্বাদু খাদ্যলৈ তাৰ জীৱাত্মাৰ অৰুচি জন্মে। ²¹তাৰ মাংস ক্ষয় পায় অদৃশ্য হয়, আৰু আগেয়ে নেদেখা হাড়বোৰ জৰুজৰকৈ ওলাই পৰে; ²²এনে কি, তাৰ জীৱাত্মা গাঁতৰ ওচৰ চাপে, আৰু তাৰ প্ৰাণে সংহাৰকবোৰৰ গুৰি পায়। ²³মানুহক যথার্থ পথ দেখুৱাবৰ নিমিত্তে, তাৰ পক্ষে যদি হাজাৰৰ ভিতৰত এজন দূত মধ্যস্থ থাকে, ²⁴তেন্তে তেওঁ তালৈ কৃপা কৰি কব, “গাতলৈ যোৱাৰ পৰা তাক মুক্ত কৰা, মই প্ৰায়শ্চিত্ত পালোঁ।” ²⁵তাৰ গা লৰাতুকৈয়ো চিকণ হব; সি পুনৰ্কাৰী যৌৱনকাল পাব। ²⁶সি ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তেওঁ তালৈ প্ৰসন্ন হব; তাতে সি তেওঁৰ মুখ আনন্দেৰে দেখিব, আৰু তেওঁ মানুহক তাৰ ধাৰ্মিকতা ওলোটাই দিব। ²⁷সি মানুহৰ আগত গীত গাই কব, “মি পাপ কৰিলোঁ, ন্যায়ৰ বিপৰীতে চলিলোঁ; তথাপি মই তাৰ উচিত ফল পোৱা নাই।” ²⁸গাতলৈ যোৱাৰ পৰা তেওঁ মোৰ জীৱাত্মা মুক্ত কৰিলে, আৰু মো প্ৰাণ পোহৰত আনন্দিত হব।” ²⁹চোৱা, মানুহক জীৱন স্বৰূপ পোহৰেৰে আলোকিত কৰিবৰ নিমিত্তে, তাৰ প্ৰাণ বিনাশক গাঁতৰ পৰা ওলোটাই আনিবলৈ, ³⁰ঈশ্বৰে মনুষ্যে সৈতে এই সকলো ব্যৱহাৰ দুবাৰ, এনে কি, তিনি বাৰ কৰে। ³¹হে ইয়োব, মন দিয়া, মোৰ কথা শুনা; মনে মনে থাকা, ময়েই কওঁ। ³²যদি তোমাৰ কিবা কব লগা আছে, তেন্তে মোক উত্তৰ দিয়া; কোৱা, কিয়নো মই তোমাক নিৰ্দোষী কৰিবলৈ বাঞ্ছা কৰোঁ। ³³যদি নাইহে, তেন্তে মোলৈ কাণ পাতি, মনে মনে থাকা; মই তোমাক জ্ঞান শিক্ষা দিওঁ।

Chapter 34

ইলীছৰ দ্বিতীয় বক্তব্য।

¹পাছে ইলীছৰে আৰু উত্তৰ কৰি কলে, ²হে জ্ঞানী লোকবিলাক, মোৰ কথা শুনা; হে বিজ্ঞলোকবিলাক, মোলৈ কাণ পাত। ³কিয়নো জীৱাই যেনেকৈ আহাৰৰ আশ্বাদ লয়, তেনেকৈ কাণে কথাত পৰীক্ষা কৰে। ⁴আহাঁ, যি ন্যায়, তাক আমি বাচি লওঁহঁক; যই ভাল, তাক আমাৰ মাজত নিশ্চয় কৰোঁহঁক। ⁵কিয়নো ইয়োবে কৈছিল, যে, মই ধাৰ্মিক, তথাপি ঈশ্বৰে মোৰ বিচাৰ অগ্ৰাহ্য কৰিলে; ⁶মই ন্যায়ৱান হলেও, মিছলীয়া বুলি গণিত হৈছোঁ, বিনাদোষে মোৰ গাত চিকিৎসা কৰিব নোৱাৰা ঘা লাগিছে। ⁷পানী পি তুপ্ত হোৱাৰ দৰে বিদ্ৰূপ কৰি তুপ্ত হোৱা, ⁸দুৰাচাৰীবোৰৰ লগত ফুৰা, আৰু দুষ্টৰ সঙ্গী হোৱা, ইয়োবৰ নিচিনা কোন আছে? ⁹কিয়নো তেওঁ কৈছিল, “ঈশ্বৰৰ লগত প্ৰণয় ৰাখিলে, মানুহৰ একো লাভ নহয়।” ¹⁰এতেকে হে বিজ্ঞ লোকবিলাক মোলৈ কাণ পাত; ঈশ্বৰে যে কু-কৰ্ম কৰিব, আৰু সৰ্ব-শক্তিমান জনাই যে অন্যায় কৰিব, এইয়ে তেওঁৰ পৰা দুৰা থাকক। ¹¹কিয়নো তেওঁ মানুহৰ কৰ্মৰ দৰে তাক ফল দিয়ে, আৰু যাৰ যেনে আচৰণ, তাৰ তেনে দশা ঘটাই। ¹²বাস্তৱিক ঈশ্বৰে কু-কৰ্ম নকৰে। সৰ্ব-শক্তিমান জনাই ন্যায়ৰ বিপৰীত নকৰে। ¹³তেওঁক পৃথিবীৰ ওপৰত ক্ষমতা কোনে দিলে? আৰু গোটেইখন জগত কোনে স্থাপন কৰিলে? ¹⁴যদি তেওঁ নিজেই নিজতেই মন দি থাকে, যদি নিজে দিয়া আত্মা আৰু নিশ্বাস নিজলৈ চপাই নিয়ে, ¹⁵তেন্তে সকলো মৰ্ত্য একেবাৰে মৰি যাব, আৰু মনুষ্য পুনৰায় ধূলি লীন হৈ যাব। ¹⁶যদি তোমাৰ বিবেচনা থাকে, তেন্তে এই কথা শুনা, আৰু মোৰ বাক্যলৈ কাণ পাত। ¹⁷ন্যায় ঘিণ কৰোঁতাজনে জানো শাসন কৰিব পাৰে? তুমি ধাৰ্মিক আৰু পৰাক্ৰমী জনাক জানো দোষী কৰিব পাৰা? ¹⁸ৰজাক জানো “তুমি অধম,” এই বুলি কব পাৰি? আৰু সম্ভ্ৰান্ত লোকবিলাকক, “তোমালোকে দুষ্ট,” এই বুলি জানো কব পাৰি? ¹⁹তেন্তে, যি জনাই অধ্যক্ষবিলাকক মুখলৈ নাচায়, আৰু দৰিদ্ৰতকৈ ধনীকো উত্তম বুলি জ্ঞান নকৰে, এনে জনাক কিমান কম পৰিমাণে তাক কব পাৰি! কিয়নো সকলোৱেই তেওঁৰ হাতেৰে কৰা বস্তু। ²⁰সিবিলাক নিমিষতে, এনে কি মাজ নিশাতেই মৰে; লোকবিলাকে কঁপি কঁপি পৰলোকলৈ গমণ কৰে, আৰু পৰাক্ৰমী বিলাকক বিনাহাতে কাঢ়ি নিয়া হয়। ²¹কিয়নো তেওঁ মানুহৰ কথাত চকু দিয়ে, আৰু তাৰ সকলো গতি দেখে। ²²য’ত দুৰাচাৰীবোৰ লুকাই থাকিব পাৰে, এনেকুৱা অন্ধকাৰ কি মৃত্যুছায়া নাই। ²³যি স্থলত মনুষ্য বিচাৰৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ যাব, এনে স্থলত তেওঁ তাৰ বিষয়ে বৰ চিন্তা কৰিব লগীয়া হয়। ²⁴তেওঁ অনুসন্ধান নকৰি পৰাক্ৰমীবিলাকক খণ্ড খণ্ড কৰি, আৰু তেওঁবিলাকৰ ঠাইত আন লোকক স্থাপন কৰে। ²⁵এই হেতুকে তেওঁ তেওঁবিলাকৰ কাৰ্য্যবোৰ জানে, আৰু ৰাতিতে সকলো লুটিয়াই পেলায়, তাতে তেওঁবিলাক চুৰ্ণীকৃত হয়। ²⁶তেওঁ সকলোৰে দেখাতে তেওঁবিলাকক দুৰ্জ্জন বুলি প্ৰহাৰ কৰে; ²⁷কিয়নো তেওঁবিলাকে তেওঁ পাছে পাছে যাবলৈ এৰি, আৰু তেওঁৰ এটি পথকো নামানি, ²⁸দৰিদ্ৰৰ কাঁতৰোক্তি তাৰ আগত উপস্থিত কৰে, আৰু দুখিত বিলাকৰ কাঁতৰোক্তি তেওঁৰ কাণত পেলায়। ²⁹তেওঁ শাস্তি দিলে কোনে তেওঁক দোষ দিব পাৰে? ³⁰অধৰ্মী লোকে যেন ৰাজত্ব নকৰে; আৰু প্ৰজাবিলাকক ফাল্পত পেলাবলৈ যেন কোনো নাথাকে, এই নিমিত্তে, জাতিৰ পৰাই হওক, বা মানুহৰ পৰাই হওক, তেওঁ মুখ ঢাকিলে কোনে তেওঁৰ দৰ্শন পাব পাৰে? ³¹“মই শাস্তি ভোগ কৰিলোঁ, মই আৰু অধৰ্ম আচৰণ নকৰোঁ;” ³²যি নেদেখোঁ, তাক মোক দেখুৱাই দিয়া; যদি মই অন্যায় কৰিলোঁ, তেন্তে মই আৰু নকৰোঁ,” এই বুলি ঈশ্বৰৰ আগত কোৱা উচিত নে? ³³ঈশ্বৰে দিয়া প্ৰতিফল তোমাৰ ইচ্ছাৰ দৰে হয়নে যে, তুমি তাক অগ্ৰাহ্য কৰিলা? কিয়নো মনোনীত কৰা কাৰ্য্য তোমাৰ হে, মোৰ নহয়; এই হেতুকে তুমি যি জানা, তাক কোৱা। ³⁴বুদ্ধিমান লোকে মোক কব, এনে কি, মোৰ কথা শুনা প্ৰত্যেক জ্ঞানৱানে কব ³⁵“ইয়োবে জ্ঞানশূণ্য কথা কৈছে, আৰু তেওঁৰ বাক্য বিবেচনায়ুক্ত।” ³⁶ইয়োবে দুষ্টলোকৰ দৰে উত্তৰ দিয়াৰ কাৰণে তেওঁৰ পৰীক্ষা শেষলৈকে হলেই ভাল। ³⁷কিয়নো তেওঁ নিজৰ পাপত বিদ্ৰোহ লগ লগাইছে, তেওঁ আমাৰ মাজত হাত-তালি দিছে, আৰু ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে অনেক কথা কৈছে।

Chapter 35

ইলীছৰ তৃতীয় বক্তা।

¹পাছে ইলীছৰে আৰু উত্তৰ কৰি কলে, ²মোৰ কি উপকাৰ? বা মই পাপ কৰা লাভতকৈ মোৰ কি অধিক লাভ? ³এই বুলি যে তুমি কৈছা, ইয়াক তুমি ন্যায় বুলি ভাবিছা নে? বা ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাকৈ মোৰ ধাৰ্মিকতা অধিক, এই বুলি কৈছানে? ⁴মই তোমাক আৰু তোমাৰ লগৰ তোমাৰ বন্ধুবিলাককো উত্তৰ দিওঁ, ⁵তুমি চকু তুলি আকাশৰ ফাললৈ চোৱা, তোমাতকৈ ওখত থকা গগণ-মণ্ডললৈ নিৰীক্ষণ কৰা। ⁶তুমি পাপ কৰিলে, তেওঁৰ কি হানি কৰিব পাৰা? আৰু তোমাৰ অপৰাধ অধিক হলে তুমি তেওঁ কি কৰিবা? ⁷তুমি ধাৰ্মিক হলে, তেওঁক কি দিব পাৰা? বা তেওঁ তোমাৰ হাতৰ পৰা কি গ্ৰহণ কৰিব? ⁸তোমাৰ দুষ্টতাই তোমাৰ নিচিনা মানুহৰহে হানি কৰিব পাৰে, আৰু তোমাৰ ধাৰ্মিকতা মনুষ্য সন্তানৰহে উপকাৰী হব পাৰে। ⁹অধিক উপদ্ৰৱ পোৱাত লোকবিলাকে কঁাতৰোক্তি কৰে, আৰু বলৱান বিলাকৰ বাহুৰ কাৰণে উপকাৰ পাবলৈ চিঞৰে। ¹⁰যি জনাই ৰাতি গীত গোৱাই, ¹¹যি জনাই পৃথিৱীৰ পশুবোৰতকৈ আমাক বেছিকৈ শিক্ষা দিছে, আৰু যি জনাই আমাক আকাশৰ চৰাই-চিৰিকটিকটিকৈ বেছি জ্ঞানী কৰিছে মোৰ সেই সৃষ্টিকৰ্তা ঈশ্বৰ ক'ত? এই বুলি সিবিলাকৰ কোনেও নকয়। ¹²তেতিয়া সিবিলাকে দুষ্টবোৰৰ অহঙ্কাৰৰ কাৰণে কাতৰোক্তি কৰে, কিন্তু তেওঁ উত্তৰ নিদিয়। ¹³বাস্তৱিক ঈশ্বৰে অসাৰ কথা নুশনে, আৰু সৰ্ব-শক্তিমান জনাই তাক নাচাবও। ¹⁴তেন্তে তুমি তেওঁক নেদেখো বুলি কলে, তেওঁ জানো শনিব, তোমাৰ গোচৰ তেওঁৰ আগত আছে, তুমি তেওঁলৈ বাট চাই থাকিবা। ¹⁵কিন্তু তেওঁ তেওঁৰ কোপত শাস্তি নিদিয়, আৰু তেওঁ অপৰাধলৈ বৰকৈ মন নিদিয়; ¹⁶এই নিমিত্তে ইয়াৰে অসাৰ কথা কবলৈ মুখ মেলিছে, অনেক জ্ঞানশূণ্য কথা কৈছে।

Chapter 36

ইলীছৰ শেষ বক্তা।

¹ইলীছৰে আৰু কথা কলে, ²আৰু অলপমান ধৈৰ্য্য ধৰা, মই তোমাক বুজাওঁ, কিয়নো ঈশ্বৰৰ পক্ষে মোৰ আৰু কথা আছে; ³মই দুৰৈৰ পৰা মোৰ জ্ঞান সংগ্ৰহ কৰিম, আৰু মই মোৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ ধাৰ্মিকতা-গুণৰ বৰ্ণনা কৰিম। ⁴কিয়নো মোৰ কথা নিশ্চয়ে মিছা নহয়; জ্ঞানত সিদ্ধজন তোমাৰ লগতে আছে। ⁵চোৱা, ঈশ্বৰ পৰাক্ৰমী, তথাপি তেওঁ কাকো হেয়জ্ঞান নকৰে; তেওঁ বুদ্ধিৰ বলতো পৰাক্ৰমী। ⁶তেওঁ দুষ্টৰ প্ৰাণ ৰক্ষা নকৰে, কিন্তু দুখীয়াবিলাকৰ পক্ষে ন্যায় বিচাৰ কৰে। ⁷তেওঁ ধাৰ্মিকলোকৰ পৰা চকু নুঘুৰাই; কিন্তু সিংহাসনত বহা ৰজাবিলাকৰ লগত, তেওঁ সৰ্বতিকাললৈকে তেওঁবিলাকক বহুৱাই, তাত তেওঁবিলাকৰ উন্নতি হয়। ⁸আৰু যদি তেওঁবিলাকক শিকলিৰে বন্ধা হয়, আৰু তেওঁবিলাক দুখৰ লেজুত বান্ধ খায়, ⁹তেন্তে তেওঁ তেওঁবিলাকক তেওঁবিলাকৰ কৰ্ম আৰু অপৰাধ দেখুৱাই, তেওঁবিলাকে যে অহঙ্কাৰ কৰিলে, তাক তেওঁবিলাকক জনায়। ¹⁰শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ তেওঁ তেওঁবিলাকৰ কাণ মুকলি কৰে, আৰু অধৰ্ম-পথৰ পৰা ঘূৰিবলৈ তেওঁবিলাকক আজ্ঞা দিয়ে। ¹¹যদি তেওঁবিলাকে তেওঁৰ কথা শুনে, আৰু তেওঁৰ সেৱা কৰে, তেন্তে তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ দিন সুখে সম্পদে নিয়ায়, আৰু তেওঁবিলাকৰ বছৰ কেইটা সন্তোষেৰে কটায়। ¹²কিন্তু যদি তেওঁবিলাকে নুশনে তেন্তে অস্মাঘাতত বিনষ্ট হয়, আৰু জ্ঞানৰ অভাৱত প্ৰাণত্যাগ কৰে। ¹³অধৰ্মচিন্তীয়াবোৰে ক্ৰোধ সাঁচি থয়; ঈশ্বৰে সিহঁতক বান্ধিলেও সিহঁতে কঁাতৰোক্তি নকৰে। ¹⁴সিহঁত ডেকা কালতে মৰে, আৰু ভ্ৰষ্টাচাৰীবোৰৰ মাজত সিহঁতৰ প্ৰাণ নষ্ট হয়। ¹⁵তেওঁ দুৰ্গতিত পৰা জনক তাৰ দুৰ্গতিৰ দ্বাৰাই উদ্ধাৰ কৰে, আৰু উপদ্ৰৱৰ দ্বাৰাই তেওঁবিলাকৰ কাণ মুকলি কৰে। ¹⁶তেওঁ তোমাক সঙ্কটৰ মুখৰ পৰা, ক্লেশ নোহোৱা বহল ঠাইলৈ উলিয়াই আনিছে; আৰু তোমাৰ মেজ অতি তেলীয়া আহাৰেৰে সজোৱা হব; ¹⁷কিন্তু তুমি দুষ্টৰ বিচাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ হলে, তোমাক বিচাৰ আৰু ন্যায় দণ্ডই ধৰিব। ¹⁸সাৱধান, ক্ৰোধে তোমাক নিন্দা পথলৈ নিনয়ক, আৰু মুক্তিৰ অধিক মূল্যই তোমাক অবাটে লৈ নাযাওক। ¹⁹তোমাৰ ধন, আৰু শক্তি সমস্ত বল, তুমি দুখত নপৰিবলৈ জানো যথেষ্ট হব? ²⁰যি ৰাতিত লোকবিলাকক নিজ নিজ ঠাইত উচ্ছন্ন কৰা হয়, এনে ৰাতিতলৈ তুমি বাঞ্ছা নকৰিবা। ²¹সাৱধান, তুমি অধৰ্মলৈ মুখ নকৰিবা; কিয়নো তুমি দুখ ভোগতকৈ তাকেই মনোনীত কৰিছা। ²²চোৱা, ঈশ্বৰে নিজ পৰাক্ৰমত মহৎ কাৰ্য্য কৰে; তেওঁৰ নিচিনা শিক্ষা দিওঁতা কোন আছে? ²³কোনে তেওঁৰ নিমিত্তে তেওঁৰ পথ নিৰূপণ কৰিলে? বা তুমি অন্যায় কৰিলা, এই বুলি তেওঁক কোনে কব পাৰে? ²⁴ঈশ্বৰ যি কাৰ্য্যৰ বিষয়ে মানুহে গানৰ দ্বাৰাই কীৰ্তন কৰিলে, তুমি সেই কাৰ্য্যৰ মহিমাৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ মনত ৰাখিবা। ²⁵সকলো মানুহে তাক নিৰীক্ষণ কৰে; মৰ্ত্যই দুৰৈৰ পৰা তালৈ দৃষ্টি কৰে। ²⁶চোৱা, ঈশ্বৰ মহান, আৰু আমাৰ জ্ঞানৰ অগম্য; তেওঁৰ বছৰৰ সংখ্যাৰ অনুসন্ধান কৰা অসাধ্য। ²⁷কিয়নো তেওঁ জনৰ কণিকাবোৰ আকৰ্ষণ কৰে; সেইবোৰেই তেওঁৰ ভাপৰ পৰা জৰি জৰি পৰে; ²⁸সেইবোৰক আকাশে বৰষায়, মানুহৰ ওপৰত অধিককৈ টোপে টোপে পেলায়। ²⁹বাস্তৱিক তেওঁৰ মেঘৰ বিস্তাৰণ, আৰু তেওঁৰ তম্বুৰুপ মেঘৰ গৰ্জ্জন কোনে বুজিব পাৰে? ³⁰চোৱা, তেওঁ নিজৰ চাৰিওফালে নিজৰ পোহৰ বিস্তাৰ কৰে; আৰু তেওঁ সাগৰৰ তলি ঢাকে। ³¹কিয়নো তেওঁ এইবোৰৰ দ্বাৰাই লোকবিলাকক শাসন কৰে, আৰু প্ৰচুৰ পৰিমাণে খোৱা বস্তু দান কৰে। ³²তেওঁ বিজুলীৰে নিজৰ অঞ্জলি ভৰায়, লক্ষত লাগিবলৈ তেওঁ তাক আজ্ঞা দিয়ে। ³³তাৰ মহা শব্দই তেওঁৰ বিষয়ে সম্বাদ দিয়ে, পশুবোৰকো তেওঁৰ আগমণৰ কথা জনায়।

Chapter 37

¹ইয়াতো মোৰ হৃদয় কঁপিছে, আৰু বুকু চপ চপ কৰিছে। ²শুনা, শুনা, সেইয়া তেওঁৰ গৰ্জ্জনৰ ধ্বনি, সেইয়া তেওঁৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা শব্দ। ³তেওঁ তাক আকাশ-মণ্ডলৰ তলৰ আটাই ঠাইলৈকে পঠাই, আৰু পৃথিৱীৰ অন্তলৈকে তেওঁ বিজুলী মৰায়। ⁴তাৰ পাছত গাজনি মাৰে, তেওঁ নিজৰ মহৎ শব্দেৰে গৰ্জ্জন কৰে; যেতিয়া তেওঁ মাজ শুনা যায়, তেতিয়াই তেওঁ সেইবোৰক নথমায়। ⁵ঈশ্বৰে নিজ মাত্ৰেৰে আচৰিতৰূপে গৰ্জ্জন কৰে; তেওঁ আমাৰ বোধৰ অগম্য মহৎ কাৰ্য্যবোৰ কৰে। ⁶কিয়নো তেওঁ হিমক, তুমি পৃথিৱীত পৰা, আৰু তেওঁ বৰষুণক, তেওঁৰ প্ৰবল বৃষ্টিৰ জাকক সেই একেৰূপে কথা কয়। ⁷তেওঁ স্ৰজা সকলো মানুহে জানিবৰ নিমিত্তে তেওঁ প্ৰত্যেক মানুহৰ হাত বন্ধ কৰে। ⁸তেতিয়া জল্ভবোৰ চোঙত সোমায়; আৰু নিজ নিজ বাসস্থানত থাকে। ⁹দক্ষিণৰ কোঠালিৰ পৰা ধুমুহা আহে, আৰু উত্তৰৰ পৰা জাৰ উপস্থিত হয়। ¹⁰ঈশ্বৰৰ নিশ্বাসৰ দ্বাৰাই বৰফ হয়, আৰু বহল জলসমূহ ঠেক হৈ যায়। ¹¹এনে কি, তেওঁ ঘন মেঘত পানী ভৰাই দিয়ে, তেওঁ নিজৰ বিজুলী থকা মেঘ বিস্তাৰ কৰে। ¹²গোটেই ভূ-মণ্ডলত সেইবোৰে যেন তেওঁৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰে, এই নিমিত্তে সেইবোৰে তেওঁৰ পৰিচালনৰ দ্বাৰাই ঘূৰি ফুৰে। ¹³শাস্তিৰ নিমিত্তেই হওক, বা নিজ পৃথিৱীৰ নিমিত্তেই হওক, নাইবা দয়াৰ নিমিত্তেই হওক, তেওঁ তাক ঘটায়। ¹⁴হে ইয়োব, তুমি ইয়ালৈ কাণ পাত; থিৰে থাকি ঈশ্বৰৰ আচৰিত কৰ্ম বিবেচনা কৰা। ¹⁵ঈশ্বৰে কেনেকৈ সেইবোৰক আদেশ দিয়ে, আৰু কেনেকা নিজৰ মেঘৰ বিজুলী প্ৰকাশিত কৰে, তাক তুমি জানা নে? ¹⁶সেই জ্ঞান সিদ্ধ জনাই মেঘক আলাসতে ৰখা আদি কৰি আচৰিত কৰ্মবোৰ তুমি জানা নে? ¹⁷যেতিয়া দক্ষিণ বায়ুৰ দ্বাৰাই পৃথিৱী নিস্তব্ধ হয়, তেতিয়া বস্ত্ৰ গৰম যেন বোধ কৰা যি তুমি, ¹⁸তুমি জানো চলা দৰ্পণৰ দৰে দৃঢ় আকাশ-মণ্ডলক তেওঁৰ লগত বিস্তাৰ কৰিব পাৰা? ¹⁹আমি তেওঁক কি ক'ম, তাক আমাক জনোৱা; কিয়নো আন্ধাৰৰ কাৰণে আমি কথা গাঁথিব নোৱাৰোঁ। ²⁰মই কথা কওঁ বুলি তেওঁৰ আগত জনোৱা হব নে? বা কাল গ্ৰাসত পৰিবলৈ কোনোবাই জানো ইচ্ছা কৰিব? ²¹সম্প্ৰতি মানুহে আকাশত মহা-তেজস্বী জ্যোতি দেখা নাপায়; কিন্তু বতাহ চলিলে আকাশ নিৰ্মল হব। ²²উত্তৰৰ পৰা সূৰ্য্যময় জ্যোতি আহে; ঈশ্বৰত ভয়ানক প্ৰভাৱ আছে। ²³সৰ্ব-শক্তিমান জনা আমাৰ তত্ত্বৰ অগম্য, তেওঁ পৰাক্ৰমত মহান; তেওঁ ন্যায় বিচাৰ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ বিপৰীত কোনো ৰূপে নকৰে। ²⁴এই কাৰণে মানুহে তেওঁলৈ ভয় ৰাখে; তেওঁ অন্তৰেৰে জ্ঞানীবিলাকৰ কাৰো মুখলৈ নাচায়।

Chapter 38

যিহোৱাই ইয়োক দিয়া প্ৰথম উত্তৰ।

¹তেতিয়া যিহোৱাই ধুমুহাটোৰ মাজৰ পৰা ইয়োক উত্তৰ কৰি ক'লে, ²যিজনো এই জ্ঞানশূণ্য বাক্যেৰে ঈশ্বৰৰ মন্ত্ৰণা আন্ধাৰ কৰিছে, এইটো কোন? ³তুমি এতিয়া বীৰৰ দৰে কঁকাল বান্ধা; কিয়নো মই তোমাক সোঁধো, তুমি মোক কোৱা। ⁴যি সময়ত মই পৃথিৱীৰ মূল স্থাপন কৰিলোঁ, তেতিয়া তুমি ক'ত আছিলি? যদি তোমাৰ বোধ আছে, তেন্তে কোৱা। ⁵কোনে তাৰ পৰিমাণ নিৰূপণ কৰিলে? বা কোনে তাৰ ওপৰত পৰিমাণ-জৰী পাৰিলে? যদি জানা তেন্তে কোৱা। ⁶যি কালত প্ৰভাতীয় তৰাবোৰে একেলগে গান কৰিছিল, আৰু ঈশ্বৰৰ সকলো সন্তানবিলাকে জয়ধ্বনি কৰিছিল, ⁷সেই কালত তাৰ মূলবোৰ কিহৰ ওপৰত বহুওৱা হল? বা কোনে তাৰ চুকৰ শিল স্থাপন কৰিলে? ⁸গৰ্ভৰ পৰা বাহিৰ হোৱাৰ দৰে সমুদ্ৰ যেতিয়া বাহিৰ হৈছিল, ⁹যেতিয়া মই মেঘত তাৰ বস্ত্ৰৰূপ কৰিছিলো, আৰু যোৰ অন্ধকাৰক, তাক মেৰিওৱা পটী স্বৰূপ কৰিছিলো, ¹⁰আৰু যেতিয়া মই তাৰ নিমিত্তে মোৰ বিধি নিৰূপণ কৰিছিলোঁ, ডাং আৰু দুৱাৰ লগাই কৈছিলো, ¹¹তুমি ইয়ালৈকে আহিব পাৰা, ইয়াতকৈ বেছি নহয়, ইয়াতে তোমাৰ গৰ্ভী টোবোৰ মাৰ যাব, তেতিয়া দুৱাৰেৰে সমুদ্ৰ কোনো বন্ধ কৰিলে? ¹²পৃথিৱীৰ চাৰিও চুক ধৰি তাৰ পৰা দুষ্টবোৰক জোকাৰি পেলাবলৈ, ¹³তোমাৰ জীৱনৰ কালত কেতিয়াবা তুমি প্ৰভাতক আজ্ঞা দিছিলি নে? আৰু অৰুণক তাৰ উদয় স্থান জনাইছিলি নে? ¹⁴ছাব মৰা মাটিৰ দৰে পৃথিৱীৰ ৰূপ পৰিৱৰ্ত্তন হয়, আৰু সকলো বস্ত্ৰ এনেকৈ প্ৰকাশ পায় যেন এখন চিত্ৰ-বিচিত্ৰ বস্ত্ৰহে; ¹⁵আৰু দুষ্টবোৰৰ পোহৰ সিহঁতৰ পৰা গুচোৱা হয়, আৰু উৰ্ধ্বাভ ভগ্ন হয়। ¹⁶তুমি জানো সমুদ্ৰৰ উৎপন্ন ঠাইলৈ গৈছিলি? বা অগাধ জলৰ গুপ্তস্থানত জানো ফুৰিছিলি? ¹⁷মৃত্যুপুৰীৰ দুৱাৰ তোমালৈ অনাবৃত আছিলি নে? বা মৃত্যু ছায়াৰ দুৱাৰ দেখিছিলি নে? ¹⁸তুমি পৃথিৱীৰ প্ৰস্থৰ বুজ পালি নে? এই সকলো যদি জানা, তেন্তে কোৱা। ¹⁹পোহৰ থকা ঠাইলৈ যোৱা বাট, আৰু আন্ধাৰেই ঠাই ক'ত, যে, ²⁰তুমি তাৰ বাট ধৰি তাৰ সীমালৈ যাব পাৰা, বা তাৰ ঘৰৰ বাট চিনিব পাৰা? ²¹তুমি জানিছা হবলা, কিয়নো তেতিয়া তুমি উপজিছিলি, আৰু তোমাৰ দিনৰ সংখ্যা অধিক। ²²সঙ্কটৰ কালৰ নিমিত্তে আৰু ৰণ বা যুদ্ধ দিনৰ নিমিত্তে, মই যি হিম আৰু শিলা বৃষ্টি সাঁচি থৈছিলোঁ, ²³সেই হিমৰ ভঁৰালত তুমি সোমাইছিলি নে? তুমি সেই শিলৰ ভঁৰাল দেখিছিলি নে? ²⁴কি নিয়মেৰে পোহৰ ভাগবতা হৈছে, আৰু কি নিয়মেৰে পুৰৰ বায়ু পৃথিৱীত ব্যপ্ত হৈছে? ²⁵নিৰ্জ্জন দেশত বৰষাবলৈ, আৰু মানুহ নথকা অৰণ্যত বৰষুণ দিবলৈ, ²⁶পতিত আৰু উচ্ছন্ন ভূমিক তৃপ্ত কৰিবলৈ, আৰু কুমলীয়া ঘাঁহবোৰ গঁজাবলৈ, ²⁷পানী চলৰ নিমিত্তে নলা, বা মেঘ-গৰ্জ্জনৰ লগৰ বিজুলীৰ নিমিত্তে বাট কোনে কাটিলে? ²⁸বৃষ্টিৰ জানো পিতৃ আছে? বা নিয়ৰ বিন্দু সমূহ জানো কোনোবাই প্ৰসন্ন কৰিলে? ²⁹কাৰ গৰ্ভৰ পৰা বৰফ বাহিৰ হ'ল? আৰু আকাশৰ গোট বন্ধা নিয়ৰ কাৰ ওপৰত জন্ম পালে? ³⁰জলসমূহ জমি শিলৰ নিচিনা হয়, আৰু অগাধ জলৰ ওপৰ ভাগ গোট বন্ধে; ³¹তুমি জানো কৃত্তিকা নক্ষত্ৰৰ হাৰ গাঁথিব পাৰা? বা মৃগশীৰ্ষ নক্ষত্ৰৰ বান্ধ জানো সোলোকাব পাৰা? ³²আৰু ৰাশিবোৰক জানো নিজ নিজ ঋতুত উলিয়াব পাৰা? বা তুমি সপ্তশীৰ্ষক জানো তাৰ অনুচৰ বোৰে সৈতে বাট দেখুৱাই নিব পাৰা? ³³তুমি আকাশ-মণ্ডলৰ নিয়মবোৰ জানা নে? পৃথিৱীৰ ওপৰত তুমি সেইবোৰৰ অধিকাৰ স্থাপন কৰিব পাৰা নে? ³⁴চল পানীৰে তোমাক ঢাকিবৰ নিমিত্তে তুমি মেঘলৈকে তোমাৰ মাত নিয়াব পাৰা নে? ³⁵তুমি বিজুলীবোৰক যা বুলি পঠাব

পাৰা নে? সেইবোৰে জানো তোমাক ক'ব, যে, এইয়া আমি? ³⁶ঘন মেঘক কোনে জ্ঞান দিলে? পপীয়া তৰা কোনে বুদ্ধি দিলে? ³⁷কোনে মেঘ সমূহক গণনা কৰিব পাৰে? ³⁸যেতিয়া ধূলিবোৰ বৈ গৈ গোট খায়, আৰু চপৰাবোৰ টানকৈ লগ লাগে, সেই সময়ত কোনে আকাশৰ জলৰ মোটবোৰ বাকি দিয়ে? ³⁹তুমি সিংহীনীৰ নিমিত্তে মৃগয়া কৰিবা নে? ⁴⁰যেতিয়া ডেকা সিংহবোৰে নিজ নিজ চোঙত চোপ লৈ থাকে, আৰু আঁৰত খাপ দি থাকে তেতিয়া তুমি সেইবোৰৰ হেপাঁহ পলুৱাব পাৰা নে? ⁴¹যেতিয়া টোঁৰা কাউৰীৰ পোৱালি বোৰে ঈশ্বৰৰ গুৰিত চিঞৰে, আৰু আহাৰৰ অভাৱত ফুৰে তেতিয়া সেইবোৰৰ নিমিত্তে কোনো আহাৰ যোগায়?

Chapter 39

¹তুমি জানো পৰ্বতৰ বনৰীয়া ছাগলীবোৰৰ জগা কাল জানা? আৰু মৃগীয়ে পোৱালি কেতিয়া জগায়, তাক জানো তুমি ঠিককৈ কব পাৰা? ²সিহঁতে কেইমাহ গৰ্ভধাৰণ কৰে, তাক তুমি নিৰ্ণয় কৰিব পাৰা নে? বা সিহঁতে জগোৱা সময় তুমি জানা নে? ³সিহঁতে আঠু পাৰিহে গৰ্ভৰ পৰা পোৱালি উলিয়ায়, আৰু তেতিয়াই নিজৰ বেদনা জোকৰি পেলায়। ⁴সিহঁতৰ পোৱালিবোৰ নোকোহা হয়, অৰণ্যতে ডাঙৰ-দীঘল হৈ গুচি যায়; সিহঁতৰ ওচৰলৈ আৰু উভটি নাহে। ⁵বনৰীয়া গাধক কোনে স্বাধীন কৰি এৰি দিলে? বা কোনে বনৰীয়া গাধৰ বান্ধ সোলোকালে? ⁶মই অৰণ্যক তাৰ ঘৰ কৰিলোঁ, আৰু লোণা ভূমিক তাৰ নিবাসৰ ঠাই কৰিলো। ⁷সি নগৰৰ কোলাহল হেয়জ্ঞান কৰে, আৰু চলাওঁতাৰ ডাবি-ছকি শুনিবলৈ নাপায়। ⁸পৰ্বতশ্ৰেণী তাৰ চৰা ঠাই; সি সকলো বিধৰ কেঁচা বৰণীয়া বন বিচাৰি ফুৰে। ⁹মেঠনে তোমাৰ তলত খাটিবলৈ মান্তি হব নে? বা তোমাৰ দানা-পাত্ৰৰ ওচৰত থাকিব নে? ¹⁰তুমি জেঁট-জৰী লগাই মেঠনক সীৰলুত ৰাখিব পাৰা নে? বা সি তোমাৰ পাছে পাছে উপত্যকাত মৈ টানিব নে? ¹¹তাৰ বল অধিক হোৱাৰ কাৰণে তুমি তাক বিশ্বাস কৰিবা নে? বা তোমাৰ কাম তাক গটাই দিবা নে? ¹²সি তোমাৰ খেতিৰ শস্য ঘৰলৈ আনিব বুলি, আৰু তোমাৰ খলাত ধান চপাব বুলি, তুমি তাত প্ৰত্যয় কৰিব পাৰা নে? ¹³উট চৰাইৰ ডেউকাই উল্লাস কৰে, কিন্তু তাইৰ ডেউকা আৰু পাখি মৰমীয়াল নে? ¹⁴তাই মাটিত নিজৰ কণী পাৰি এৰি থৈ যায়, আৰু ধূলিত উম পাবলৈ দিয়ে। ¹⁵কোনোবাই তাক ভৰিৰে ভাঙি পেলাব বুলি, বা বনৰীয়া জন্তুৱে তাক গচকিব বুলি তাইৰ তালৈ মনত নপৰে। ¹⁶পৰৰ পোৱালিৰ নিচিনাকৈ তাই নিজৰ পোৱালিবোৰলৈ নিৰ্দয় ব্যৱহাৰ কৰে, আৰু কণী পৰা বিফল হলেও তাই মনত দুখ নাপায়। ¹⁷কিয়নো ঈশ্বৰে তাইক জ্ঞানহীন কৰিলে, আৰু তাইক বুদ্ধিৰ ভাগো নিদিলে। ¹⁸কিন্তু যেতিয়া তাই ডেউকা কোবাই কোবাই লৰ মাৰে, তেতিয়া তাই যোঁৰাত উঠা জনকো হেয়জ্ঞান কৰে। ¹⁹যোঁৰাক জানো তুমি বল দিলা? বা লৰি থকা কেশৰেৰে তাৰ ডিঙি জানো তুমি ভূষিত কৰিলা? ²⁰তাক ফৰিঙৰ দৰে জপিওৱা জানো তুমি কৰিলা? তাৰ নাকৰ ফোৰোহনিৰ শব্দ অতি ভয়ানক। ²¹সি উপত্যকাত ভৰি মাৰে, আৰু নিজৰ বলত উল্লাস কৰে, সি অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰেৰে সু-সজ্জিত হোৱা সৈন্যৰ সন্মুখলৈ ওলায় যায়। ²²সি ভয়ক হাঁহে, আৰু ত্ৰাস নাপায়; আৰু তৰোৱালৰ মুখ পৰা নোলটে। ²³তুণে তাৰ বিৰুদ্ধে শব্দ কৰে; চিকমিকীয়া বৰছা আৰু যাঠিয়ে তাৰ ওপৰত শব্দ কৰে। ²⁴সি ক্ৰোধত ভয়ানক মুৰ্তি ধৰি মাটি গ্ৰাস কৰে; তাৰ শিঙা-ধনি শুনিলে, সি থিৰে থিয় হৈ নাথাকে। ²⁵শিঙা ধনিৰ লগে লগে সি হিঁ হিঁ শব্দ কৰে; সি দুৰৈৰ পৰা যুদ্ধৰ গোন্ধ পায়, আৰু সেনাপতিবিলাকৰ গজ্জন আৰু সিংহনাদ শুনে। ²⁶তোমাৰ বুদ্ধিৰেই জানো শেনে ওপৰলৈ উড়া মাৰে, আৰু দক্ষিণ ফাললৈ নিজৰ ডেউকা মেলে? ²⁷কুৰৰ পক্ষীয়ে জানো তোমাৰ আজ্ঞাতে ওপৰলৈ উঠে, আৰু অতি ওখ ঠাইত বাহ সাজে? ²⁸সি শিলত বাস কৰে, তাতেই তাৰ বাহ; সি থিয় পৰ্বতৰ টিঙত আৰু দুৰ্গম ঠাইত থাকে। ²⁹সেই ঠাইৰে পৰা সি আহাৰ মনে; তাৰ চকুৱে দুৰৈৰ পৰা তাক দেখে। ³⁰তাৰ পোৱালিবোৰে তেজ পিয়ে; য'তে বধ কৰা শৰ, ত'তে সিও।

Chapter 40

¹পাছে যিহোৱাই ইয়োক আৰু উত্তৰ কৰি ক'লে, ²দোষ ধৰোঁতাই জানো সৰ্ব-শক্তিমান জনাৰ লগত বিবাদ কৰিব? ঈশ্বৰৰ লগত বাদানুবাদ কৰোঁতাই তাৰ উত্তৰ দিয়ক। ³তাতে ইয়াকে যিহোৱাক উত্তৰ কৰি ক'লে, ⁴চোৱা, মই নীহ, তোমাক কি উত্তৰ দিম? মই মোৰ মুখত হাত দিওঁ। ⁵মই এবেলি ক'লোঁ, আৰু উত্তৰ নিদিওঁ; এনে কি, দুবেলি ক'লোঁ, কিন্তু পুনৰায় নকওঁ।

যিহোৱাই দিয়া দ্বিতীয় উত্তৰ।

⁶তেতিয়া যিহোৱাই ধুমুহাটোৰ মাজৰ পৰা ইয়োক উত্তৰ দি ক'লে, ⁷তুমি বীৰৰ দৰে কঁকাল বান্ধা; মই তোমাক সোধোঁ, তুমি মোক কোৱা। ⁸তুমি সঁচাই ন্যায্য নুই কৰিবা নে? বা নিজকে ধাৰ্মিক কৰিবৰ অৰ্থে মোক দোষী কৰিবা নে? ⁹তোমাৰ জানো ঈশ্বৰৰ তুল্য বাহ আছে? তুমি জানো তেওঁৰ দৰে শব্দেৰে মেঘ-গজ্জন কৰিব পাৰা? ¹⁰তেন্তে তুমি প্ৰতাপ আৰু মহিমাৰে বিভূষিত হোৱা, আৰু প্ৰভাব ও গৌৰৱৰূপ বস্ত্ৰ পৰিধান কৰা; ¹¹তুমি নিজ ক্ৰোধৰূপ বৃষ্টি বৰষোৱা, আৰু প্ৰত্যেক অহঙ্কাৰীলৈ চাই তাক নত কৰা; ¹²প্ৰত্যেক অহঙ্কাৰীলৈ চাই তাক নীহ অৱস্থালৈ পেলোৱা, দুহঁতবোৰক সিহঁতৰ নিজ নিজ ঠাইত গচকি পেলোৱা; ¹³সিহঁতক একেবাৰে ধূলিত ঢাকি থোৱা, গুপুত ঠাইতখনত সিহঁতৰ মুখ বান্ধি ৰাখা। ¹⁴তেতিয়া, তোমাৰ সোঁ হাতে তোমাক ৰক্ষা কৰিব পাৰে বুলি, মইও তোমাৰ বিষয়ে স্বীকাৰ কৰিম। ¹⁵ই তোমাৰ লগত বহেমাং নামেৰে যি জন্তু স্ৰজিলোঁ, তাক চোৱা; সি গৰুৰ দৰে ঘাঁহহে খায়। ¹⁶চোৱা, তাৰ বল তাৰ কঁকালত আছে, আৰু তাৰ শক্তি তাৰ পেটৰ সিৰত আছে। ¹⁷সি নিজৰ নেজ এৰচ গছৰ ঠালৰ দৰে লৰায়; আৰু তপিনাৰ সিৰবোৰ জালৰ দৰে গঁথা। ¹⁸তাৰ হাড়বোৰ পিতলৰ নলীৰ নিচিনা, আৰু তাৰ অস্থিবোৰ লোহাৰ ডাঙৰ সদৃশ। ¹⁹ঈশ্বৰৰ সৃষ্টিৰ মাজত সি প্ৰধান; যি তৰোৱাল আছে, সেই তৰোৱাল তাৰ সৃষ্টিকৰ্তাই তাক দিলে। ²⁰য'ত আটাই বনৰীয়া

জন্তুৱে খেমালি কৰে, অৱশ্যে এনে পৰ্বৰতবোৰে তাৰ নিমিত্তে আহাৰ উৎপন্ন কৰে। ²¹সি নলনি আৰু পিটনিৰ আঁৰত, পদুমনিৰ তলত শোৱে, ²²পদুম গছবোৰে তাক হাঁ দি ধৰে; নদীৰ বাইচি গছবোৰ তাৰ চাৰিওফালে থাকে। ²³চোৱা, নৈ বাঢ়ি বাগৰি গলেও সি ত্ৰাস নাপায়; যৰ্দন ওফলি তাৰ মুখৰ ওচৰ পালেও, সি নিশ্চিন্ত হৈ থাকে। ²⁴সি চাই থাকোঁতে জানো কোনোবাই তাক ধৰিব পাৰে? কোনো ফাল্দেৰে লগাই তাৰ নাক জানো বিক্ৰিব পাৰে?

Chapter 41

¹তুমি জানো বৰশীৰে লিবিয়াখন জন্তুক তুলিব পাৰা? বা ৰচিৰে তাৰ জিবা বান্ধিব পাৰা? ²তুমি তাৰ নাকত নাকী লগাব পাৰা নে? আৰু বৰশীৰে তাৰ কেৱাৰি বিক্ৰিব পাৰা নে? ³সি জানো তোমাৰ আগত বৰকৈ কাবোঁ কাঁকুতি কৰিব? বা তোমাক কোমল কথা জানো ক'ব? ⁴তুমি যেন চিৰকাললৈকে তাক তোমাৰ দাস বুলি ল'বা, এই নিমিত্তে সি তোমাৰ লগত এটি নিয়ম কৰিব নে? ⁵চৰাই এটিৰ লগত ওমলাৰ দৰেতাৰ লগতো তুমি উমলিবা? বা তোমাৰ যুৱতীবোৰৰ নিমিত্তে তুমি তাক বান্ধি ৰাখিবা নে? ⁶মাছ-মৰীয়াইতে তাক বেচা-কিনা কৰিব নে? সিহঁতে মুদৈবিলাকৰ মাজত তাক জানো ভাগ বাঁটি দিব? ⁷তুমি জানো তাৰ ছাল শেলেৰে, আৰু তাৰ মূৰ মাছ খোঁচা কোলেৰে পুৰ কৰিব পাৰা? ⁸তাৰ গাত হাত দি চাবাচোন; দিলে, সেই যুঁজলৈ সুঁৱৰি আকোঁ তেনে নকৰিবা। ⁹চোৱা, তাক ধৰিবলৈ আশা কৰা বৃথা? তাক দেখিলেই মানুহ পৰি নাযাব নে? ¹⁰তাক জোকাব পৰা এনে সাহিয়াল কোনো নাই; তেন্তে মোৰ আগত থিয় হব পৰা কোন আছে? ¹¹মই যে প্ৰত্যুপকাৰ কৰিম, আগেয়ে মোক কোনে উপকাৰ কৰিছিল? আকাশ-মণ্ডলৰ তলত থকা সকলো মোৰেই। ¹²তাৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গৰ বিষয়ে মই মনে মনে নাথাকোঁ, নাইবা তাৰ মহাবল আৰু গাৰ সুন্দৰ গঠনৰ বিষয়ে মই নোকোৱাকৈ নাথাকোঁ। ¹³তাৰ ওপৰৰ আচ্ছাদন কোনে গুচাব পাৰে? আৰু তাৰ দাঁত দুপাৰিৰ মাজলৈ কোনে সোমাব পাৰে? ¹⁴তাৰ মুখৰ দুৱাৰ দুখলপা কোনে মেলিব পাৰে? তাৰ দাঁতৰ চাৰিওফালে ভয় থাকে। ¹⁵তাৰ টান বাকলিবোৰে তাৰ অহঙ্কাৰৰ মূল; সেইবোৰ মোহৰ মৰাৰ দৰে দৃঢ়ৰূপে লগা আছে। ¹⁶সেইবোৰ এনে লগালগি, যে, তাৰ ভিতৰলৈ বায়ু সোমাব নোৱাৰে। ¹⁷সেইবোৰ ইটোৱে সিটোৱে সংযুক্ত, আৰু একেলগে সংলগ্ন; সেইবোৰক পৃথক কৰিব নোৱাৰি। ¹⁸তাৰ হাঁচিয়ে দীপ্তি প্ৰকাশ কৰে, আৰু তাৰ চকু অৰুণৰ পিৰঠিৰ নিচিনা। ¹⁹তাৰ মুখৰ পৰা জ্বলি থকা জোঁৰ বাহিৰ হয়, আৰু জুইৰ ফিৰিঙটি ওলায়। ²⁰যেনেকৈ উতলি থকা টোঁৰ পৰা ভাপ, আৰু পুৰি থকা খাগৰিৰ পৰা ধূঁৱা ওলায়। ²¹তাৰ নিশ্বাসে এঙাৰ জ্বলায়, আৰু তাৰ মুখৰ পৰা অগ্নি শিখা বাহিৰ হয়। ²²তাৰ ডিঙিত বল থাকে, আৰু ত্ৰাসে তাৰ আগত নাচি থাকে। ²³তাৰ গাৰ ওলমি থকা ভাগ ডাঠকৈ লগা, সেয়ে তাৰ গাত আট খাই ধৰা, লৰাব নোৱাৰি। ²⁴তাৰ কলডিল শিলৰ নিচিনা টান, এনে কি, জাত শিলৰ তল চলাৰ নিচিনা টান। ²⁵সি উঠিলে বলৱান বিলাকেও ভয় পায়, আৰু ত্ৰাসৰ কাৰণে বিতত হয়। ²⁶যদি কোনোবাই তৰোৱালেৰে তাক আঘাত কৰে, তেনেহলে তাৰ একো নহব, বা তালৈ যাতী, কাঁড়, বা শেল মাৰিলে সকলো মিছা হব। ²⁷সি লোহাক খেৰ যেন মানে, আৰু পিতলক পচা কাঠ যেন জ্ঞান কৰে। ²⁸ধনুৰ কাঁড়ে তাক খেদাব নোৱাৰে; ফিঙ্গাৰ শিল তাৰ আগত তুঁহ যেন হে পৰে। ²⁹সি গদাক ঘুলা যেন মানে, আৰু বৰছাৰ শব্দত সি হাঁহে, ³⁰তাৰ তল ভাগ ঘাৰ থকা খোলাৰ নিচিনা; সি বোকাৰ ওপৰেদি যাওঁতে মৰণা মৰা যন্ত্ৰ যেন হয়। ³¹সি অগাধ জলক, উতলোৱা কেৰাহিৰ পানী যেন কৰে, আৰু সমুদ্ৰক সুগন্ধি তেল যেন কৰে। ³²সি নিজৰ পাছত বাট চিকমিকীয়া কৰে, আৰু অগাধ জল পকাচুলীয়া যেন বোধ হয়। ³³ভয়হীনকৈ স্ৰজা তাৰ তুল্য কোনো জন্তুৱেই পৃথিবীত নাই। ³⁴সি সকলো উচ্চ পদাৰ্থলৈ চাই থাকে; সি সকলো অহঙ্কাৰী প্ৰাণীৰ ওপৰত ৰজা।

Chapter 42

ইয়োবে নম্ৰ হোৱাত দুগুণ উন্নতি লাভ কৰা।

¹তাতে ইয়োবে যিহোৱাক উত্তৰ কৰি ক'লে, ²মই জানো, যে, তুমি সকলোকে কৰিব পাৰা; কোনো সঙ্কল্প তোমাৰ অসাধ্য নহয়। ³এই যি জনে বিনাজ্ঞানেৰে ঈশ্বৰৰ মন্ত্ৰণা গুপ্ত ৰাখে, এইটো কোন? সেইদৰে কৰি, মই নুবুজা, মই নজনা, মোৰ বোধৰ অগম্য অতি আচৰিত কথা মই ক'লোঁ। ⁴মিনতি কৰোঁ, শুনা, মই কথা কওঁ, মই তোমাক সোধোঁ, তুমি মোক কোৱা। ⁵পূৰ্বে তোমাৰ বিষয়ে মই কাণেৰেহে শুনিছিলো, কিন্তু এতিয়া নিজ চকুৰে তোমাক দেখিলো। ⁶এই হেতুকে মই নিজকে ঘিণাইছোঁ, ধুলি আৰু ছাঁইত বহি মই খেদ কৰিছোঁ।

⁷যিহোৱাই ইয়োব এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত, তেওঁ তৈমনীয়া ইলীফজক ক'লে, তোমালৈ আৰু তোমাৰ দুজন বন্ধুলৈ মোৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হৈছে; কাৰণ মোৰ দাস ইয়োবে কোৱাৰ দৰে তোমালোকে মোৰ বিষয়ে যথার্থ কথা কোৱা নাই। ⁸এই হেতুকে তোমালোকে সাতোটা উঁতৰা, আৰু সাতোটা মতা মেৰ লৈ, মোৰ দাস ইয়োবৰ ওচৰলৈ গৈ নিজৰ নিমিত্তে হোমবলি উৎসৰ্গ কৰা; তাতে মোৰ দাস ইয়োবে তোমালোকৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰিব, কাৰণ তোমালোকৰ অজ্ঞানতাৰ দৰে যাতে মই তোমালোকক প্ৰতিফল নিদিম, এই নিমিত্তে তেওঁকহে গ্ৰহণ কৰিম; কিয়নো তোমালোকে মোৰ দাস ইয়োবে কোৱাৰ দৰে মোৰ বিষয়ে যথার্থ কথা কোৱা নাই। ⁹তেতিয়া তৈমনীয়া ইলীফজ, চুহীয়া বিলদদ, আৰু নামাথীয়া চুফৰে গৈ, যিহোৱাই তেওঁবিলাকক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে কৰিলে; তাতে যিহোৱাই ইয়োবক গ্ৰহণ কৰিলে।

¹⁰আৰু ইয়োবে তেওঁৰ বন্ধুবিলাকৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰিলত, যিহোৱাই তেওঁৰ দুৰ্দশা পৰিৱৰ্তন কৰিলে, আৰু যিহোৱাই ইয়োবক আগতকৈ দুগুণ সম্পত্তি দিলে। ¹¹পাছে তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েক আৰু বায়েক-তনীয়েকবিলাকে, আৰু তেওঁ আগৰ চিনাকী লোকবিলাকে ইয়োবৰ

ওচৰলৈ আহি তেওঁ ঘৰত তেওঁৰেই সৈতে ভোজন কৰিলে, আৰু তেওঁৰ নিমিত্তে দুখ প্ৰকাশ কৰিলে, আৰু যিহোৱাই তেওঁলৈ ঘটোৱা সকলো আপদৰ বিষয়ে তেওঁ শান্তনা কৰিলে, আৰু প্ৰতিজনে তেওঁক এডোখৰ এডোখৰ কচীতা ৰূপ, আৰু আৰু এটা সোণৰ কুণ্ডল দিলে। ¹²এইদৰে যিহোৱাই ইয়োবৰ প্ৰথম অৱস্থাতকৈ শেষ অৱস্থা অধিক আশীৰ্ব্বাদযুক্ত কৰিলে; তাতে তেওঁৰ চৈধ্যহাজাৰ মেৰ ও ছাগ, ছয় হাজাৰ উঁট, এক হাজাৰ হাল বলধ, আৰু এক হাজাৰ গাধী হ'ল। ¹³তেওঁৰ সাতোটা পুতেক, আৰু তিনি জনী জীয়েকো হ'ল। ¹⁴তেওঁৰ বৰ জনীৰ নাম যিমীমা, দ্বিতীয় জনীৰ নাম কচীয়া, আৰু তৃতীয় জনীৰ নাম কেৰণ-হপ্লুক ৰাখিলে। ¹⁵ইয়োবৰ জীয়েক বিলাকৰ নিচিনা সুন্দৰী যুৱতী গোটেই দেশত পোৱা নগ'ল, আৰু বাপেকে তেওঁবিলাকৰ ভায়েক-ককায়েক বিলাকৰ লগত তেওঁবিলাককো উত্তৰাধিকাৰ দিলে। ¹⁶ইয়াৰ পাছত ইয়োবে এশ চল্লিশ বছৰ জীয়াই থাকি নিজৰ পো-নাতি আদি চাৰি পুৰুষলৈকে দেখিলে। ¹⁷এইদৰে ইয়োবে বৃদ্ধ হৈ সম্পূৰ্ণ আয়ুস পাই প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে।

প্ৰথম খণ্ড

গীতমালা 1

- ¹ধন্য সেই লোক, যি জনে দুষ্টসকলৰ পৰামৰ্শমতে নচলে,
পাপীসকলৰ পথত থিয় নহয়,
নিন্দকসকলৰ সমাবেশত নবহে;
- ²কিন্তু যিহোৱাৰ ব্যৱস্থাত সন্তুষ্ট হয়,
আৰু দিনে ৰাতিয়ে তেওঁৰ ব্যৱস্থা ধ্যান কৰে।
- ³সেই মানুহ বোৱতী পানীৰ দাঁতিত ৰোৱা গছৰ দৰে,
যি গছে বতৰত ফল দিয়ে,
আৰু যাৰ পাত জঁয় নপৰে;
তেওঁ সকলো কৰ্মতে সফলতা লাভ কৰে।
- ⁴দুষ্টসকল তেনেকুৱা নহয়;
তেওঁলোক বতাহে উৰুৱাই নিয়া তুঁহৰ দৰে।
- ⁵এই কাৰণে দুষ্টসকল ন্যায়-বিচাৰত থিয় হ'ব নোৱাৰিব,
আৰু পাপীলোকে ধাৰ্মিকসকলৰ সভাত থাকিব নোৱাৰিব।
- ⁶কাৰণ যিহোৱাই ধাৰ্মিকসকল চলা পথত সতৰ্ক দৃষ্টি ৰাখে,
কিন্তু দুষ্টসকলৰ পথৰ অন্ত হ'ব সৰ্বনাশ।

গীতমালা 2

- ¹কিয় অস্থিৰ হৈ জাতিসমূহে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিছে?
কিয় লোকসমূহে অনৰ্থক ষড়যন্ত্ৰ কৰিছে?
- ²যিহোৱা আৰু তেওঁৰ অভিযুক্তজনাৰ বিৰুদ্ধে পৃথিৱীৰ ৰজাসকল একেলগে থিয় হৈছে,
শাসনকৰ্তাসকলে একেলগে গোপন ষড়যন্ত্ৰ কৰিছে;
- ³তেওঁলোকে কৈছে, "আঁহা আমি তেওঁলোকৰ বন্ধন ছিঙি পেলাওঁ,
আমাৰ ওপৰৰ পৰা তেওঁলোকৰ শিকলিবোৰ পেলাই দিওঁ।"
- ⁴যিহোৱাই স্বৰ্গৰ সিংহাসনত বহি হাঁহিছে;
যিহোৱাই তেওঁলোকক বিদ্ৰূপ কৰিছে।
- ⁵তেওঁ ক্ৰোধ কৰি তেওঁলোকক ধমক দিব,
তেওঁৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধে তেওঁলোকৰ মনত ভয় জন্মাব।

- 6 যিহোৱাই কৈছে, “ময়েই মোৰ পবিত্ৰ চিয়োন পৰ্বৰতত মোৰ ৰজাক অভিষেক কৰিলোঁ।”
- 7 ৰজাই ক’ব, যিহোৱাই যি নিৰ্দেশ দিছে, মই তাক ঘোষণা কৰিম;
যিহোৱাই মোক কৈছে, “তুমি মোৰ পুত্ৰ, আজিয়েই মই তোমাক পিতৃৰূপে জন্ম দিলোঁ।
- 8 তুমি মোৰ ওচৰত বিচাৰা, তাতে মই তোমাক অধিকাৰৰ অৰ্থে জাতিবোৰ দিম,
পৃথিৱীৰ সকলো সীমা তোমাৰ অধিকাৰলৈ আহিব।
- 9 লোহাৰ দণ্ডে তুমি তেওঁলোকক ভাঙি পেলাবা;
কুমাৰৰ মাটিৰ পাত্ৰৰ দৰে তুমি তেওঁলোকক চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ কৰিবা।”
- 10 গতিকে, হে ৰজাসকল, এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানেৰে বুজি চলিবা;
হে পৃথিৱীৰ শাসনকৰ্তাসকল, সাৱধান হোৱা।
- 11 ভয়েৰে সৈতে যিহোৱাৰ সেৱা কৰা; কম্পনেৰে সৈতে উল্লাস কৰা।
- 12 তোমালোকে তেওঁৰ পুত্ৰক সন্মানেৰে চুমা খোৱা, নহলে তেওঁ তোমালোকৰ ওপৰত ক্ৰুদ্ধ হব,
তোমালোক নিজৰ পথতে বিনষ্ট হবা;
কিয়নো তেওঁৰ ক্ৰোধ নিমিষতে জ্বলি উঠিব পাৰে।
ধন্য সেইসকল, যিসকলে তেওঁত আশ্ৰয় লয়।

গীতমালা 3

পুত্ৰ অবচালোমৰ ওচৰৰ পৰা পলাই যোৱাৰ সময়ত দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1 হে যিহোৱা চোৱা, মোৰ শত্ৰুৰ সংখ্যা কিমান বাঢ়িছে!
মোৰ বিৰুদ্ধে অনেকেই উঠিছে!
- 2 অনেকে মোক কৈছে, “ঈশ্বৰে তোমাক উদ্ধাৰ নকৰে।” (চেলা)
- 3 কিন্তু, হে যিহোৱা, তুমিয়েই মোৰ চাৰিওফালে ঢাল হৈ আছা;
তুমিয়েই মোৰ গৌৰৱ;
তুমি মোৰ মূৰ উদ্ধত ৰাখিছা।
- 4 মই চিঞৰি চিঞৰি যিহোৱাক মাতো;
তাতে তেওঁ মোক তেওঁৰ পবিত্ৰ পৰ্বৰতৰ পৰা উত্তৰ দিয়ে। (চেলা)
- 5 মই শুই পৰিলো আৰু টোপনি গলোঁ; পুণৰ সাৰ পালো;
কিয়নো যিহোৱাই মোক ৰক্ষা কৰে।
- 6 মোৰ বিৰুদ্ধে মোৰ চাৰিওফালে হাজাৰ হাজাৰ লোক সজ্জিত হৈ আছে,
কিন্তু মই তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰোঁ।
- 7 হে যিহোৱা উঠি আহাঁ!

হে মোৰ ঈশ্বৰ, মোক উদ্ধাৰ কৰা;

তুমি মোৰ শত্ৰুবোৰৰ গালত আঘাত কৰা;

দুষ্টবোৰৰ দাঁত ভাঙি পেলোৱা।

^৪পৰিত্ৰাণ যিহোৱাতে আছে;

তোমাৰ লোকসকলৰ ওপৰত তোমাৰ আশীৰ্ব্বাদ নামি আইক। (চেলা)

গীতমালা 4

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: তাঁৰযুক্ত বাদ্যৰে সৈতে গোৱা দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে মোৰ ধাৰ্মিকতাৰ ঈশ্বৰ, মই যেতিয়া তোমাক মাতো,

তেতিয়া তুমি মোক উত্তৰ দিয়া।

বিপদে যেতিয়া মোক হেঁচি ধৰিলে,

কিন্তু তুমিয়ে মোক বহল ঠাই দিলা;

মোক কুপা কৰা; মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা।

²হে মনুষ্য, কিমান কালনো তোমালোকে মোৰ সন্মানক অসন্মান কৰিবা?

কিমান কালনো তোমালোকে অসাৰকে ভাল পাই থাকি

অসত্যৰ পাছে পাছে দৌৰিবা? (চেলা)।

³কিন্তু তোমালোকে জানি থোৱা, যিহোৱাই নিজৰ ভক্তসকলক

তেওঁৰ নিজৰ কাৰণে পৃথক কৰিলে।

মই মাতিলে, যিহোৱাই মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনে।

⁴তোমালোকে মনৰ ব্যাকুলতাত পাপ নকৰিবা;

নিজৰ শয্যাতে শুই তাক দকৈ মনতে চিন্তা কৰি চাবা আৰু নিজম দি থাকিবা। (চেলা)।

⁵তোমালোকে যোগ্য বলি উৎসৰ্গ কৰা, আৰু যিহোৱাত ভাৰসা ৰাখা।

⁶অনেকে কয়, "অহ! আমি যদি অলপমান মঙ্গলকে দেখা পালোহেতেন!"

হে যিহোৱা, তোমাৰ মুখৰ দীপ্তি আমাৰ ওপৰত প্ৰতিফলিত হওঁক।

⁷প্ৰচুৰ শস্য আৰু নতুন দ্ৰাক্ষাৰস উভৈনদী হ'লে যেনেকৈ আনন্দ হয়,

তাতোকৈও অধিক আনন্দ দি তুমি মোৰ অন্তৰ পূৰ্ণ কৰি ৰাখিছা।

^৪মই শান্তিৰে শুই টোপনি যাম।

কাৰণ, হে যিহোৱা, কেৱল তুমিয়েই মোক নিৰাপত্তা দি নিৰাপদে ৰাখিছা।

গীতমালা 5

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: বাঁহী বজাই গোৱা দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা, মোৰ কথালৈ কাণ পাতা; মোৰ হুমুনিয়াহ শুনা।

²হে মোৰ ৰজা, মোৰ ঈশ্বৰ,

তুমি মোৰ কাতৰোক্তিৰ স্বৰ শুনা;

কিয়নো মই তোমাৰ ওচৰতে প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ।

³হে যিহোৱা, প্ৰতি ৰাতিপুৱাতে তুমি মোৰ মাত শুনিবলৈ পোৱা;

ৰাতিপুৱাই মই তোমাৰ সন্মুখত মোৰ নিবেদন উৎসৰ্গ কৰি বাট চাই থাকোঁ।

⁴তুমি দুষ্টতাত সন্তোষ পাওঁতা ঈশ্বৰ নোহোৱা;

দুষ্ট লোকে তোমাৰ লগত থাকিব নোৱাৰে।

⁵যিসকল অহঙ্কাৰী লোক, তেওঁলোক তোমাৰ চকুৰ সন্মুখত থিয় হ'ব নোৱাৰিব;

সকলো দুষ্কৰ্ম কৰা লোকক তুমি ঘৃণা কৰা।

⁶যিসকলে মিছা কথা কয় তেওঁলোকক তুমি বিনষ্ট কৰিবা;

যিহোৱাই ৰক্তপাতকাৰী আৰু ছলনাকাৰীক ঘৃণা কৰে।

⁷কিন্তু মই তোমাৰ অসীম প্ৰেমৰ যোগেদি

তোমাৰ গৃহত সোমাম,

মই ভয়েৰে সৈতে তোমাৰ পবিত্ৰ মন্দিৰৰ ফাললৈ চাই

মোৰ মূৰ নত কৰিম।

⁸হে যিহোৱা, মোৰ অনেক শত্ৰু থকাৰ কাৰণে

তুমি মোক তোমাৰ নিজ ধাৰ্মিকতাৰ পথত চলাই নিয়া;

তোমাৰ পথ মোৰ সন্মুখত সৰল কৰি দিয়া।

⁹মোৰ শত্ৰুবোৰৰ মুখত সত্যতা নাই।

সিহঁতৰ হৃদয়ত ধ্বংসৰ মনোভাৱ থাকে।

সিহঁতৰ ডিঙিৰ নলীবোৰ যেন মুকলি মৈদাম,

সিহঁতে কপটভাৱে জিবাৰে প্ৰশংসাৰ কথা কয়।

¹⁰হে ঈশ্বৰ, তুমি সিহঁতক নিজৰ দোষৰ ভাৰ বহন কৰিবলৈ দিয়া;

সিহঁত নিজ নিজ পৰামৰ্শতে পতিত হওঁক।

সিহঁতৰ অধিক অপৰাধৰ কাৰণে তুমি সিহঁতক খেদাই দিয়া;

কিয়নো সিহঁতে তোমাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছে।

¹¹কিন্তু যিসকলে তোমাত আশ্ৰয় লয়, তেওঁলোক আনন্দিত হওঁক;
 তেওঁলোকে আনন্দেৰে চিৰকাল গীত-গান কৰক,
 তেওঁলোকৰ ওপৰত তোমাৰ নিৰাপত্তা প্ৰসাৰিত কৰা
 যাতে তোমাৰ নামক যিসকলে প্ৰেম কৰে, তেওঁলোকে তোমাত আনন্দ পায়।
¹²কিয়নো হে যিহোৱা, যিসকল ধাৰ্মিক, তুমি তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰা;
 তোমাৰ দয়াৰে তুমি তেওঁলোকক ঢালৰ নিচিনাকৈ আৱৰি ৰাখিছা।

গীতমালা 6

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: চমীনীং সুৰত তাঁৰযুক্ত যন্ত্ৰেৰে গোৱা দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা, তুমি খংত মোক ধমকি নিদিবা;
 তোমাৰ ক্ৰোধত মোক শাসন নকৰিবা।
²হে যিহোৱা, মোক কুপা কৰা,
 কিয়নো মই দুৰ্বল;
 হে যিহোৱা মোক সুস্থ কৰা,
 কিয়নো মোৰ হাড়বোৰ ভয়তে কঁপিছে।
³মোৰ প্ৰাণও ভয়তে ব্যাকুল হৈছে;
 হে যিহোৱা, এইদৰে কিমান কাললৈ হৈ থাকিব?
⁴হে যিহোৱা, মৌলৈ ঘূৰি চোৱা,
 মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা;
 তোমাৰ অসীম প্ৰেমেৰে মোক উদ্ধাৰ কৰা।
⁵মৃত্যু হ'লে তোমাক সোঁৱৰণ কৰা নহয়;
 চিয়োলত (মৈদাম) কোনে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিব?
⁶মই কেঁকাই কেঁকাই ক্লান্ত হৈ পৰিছোঁ;
 গোটেই নিশা কাল্দি-কাল্দি মই মোৰ শয্যা চকুৰ পানীৰে তিয়াওঁ;
 মোৰ বিচনা তিতি যায়।
⁷দুখতে মোৰ চকুৰ দৃষ্টি কমি গৈছে;
 শত্ৰুবোৰৰ কাৰণে মোৰ চকু দুৰ্বল হৈছে।
⁸হে দুষ্ট কাৰ্য কৰা লোকসকল,
 তোমালোক সকলোৱেই মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ হৈ যোৱা;
 কিয়নো যিহোৱাই মোৰ ক্ৰন্দন শুনিছে।
⁹যিহোৱাই মোৰ নিবেদন শুনিলে;

তেওঁ মোৰ প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ কৰিছে।

¹⁰মোৰ সকলো শত্ৰুবোৰ লজ্জিত হ'ব আৰু ভয়তে ব্যাকুল হ'ব;
সিহঁত ঘূৰি যাব আৰু হঠাৎ লাজত পৰিব।

গীতমালা 7

বিন্যাসীয়া কুচৰ প্ৰতি: যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দাযুদে গোৱা চিগগায়োন নামৰ গীত।

¹হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই তোমাতেই আশ্ৰয় লৈছোঁ!
মোৰ পাছে পাছে খেদি অহাসকলৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা, মোক উদ্ধাৰ কৰা।

²নহ'লে, সিংহৰ দৰে তেওঁলোকে মোক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিব,
সিহঁতে মোক ডোখৰ ডোখৰ কৰিব, কিন্তু মোক ৰক্ষা কৰিবলৈ কোনো নাথাকিব।

³হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, যদি মই এনে কোনো কৰ্ম কৰি আছো,
যদি অন্যায়ৰ কোনো কাৰ্য মোৰ হাতত লাগি আছে,

⁴যদি মোৰ বন্ধুৰ প্ৰতি মই অপকাৰ কৰি আছো,
বা বিনা কাৰণতে মই মোৰ শত্ৰুৰ পৰা কিবা বস্তু লৈছো,

⁵তেনেহলে শত্ৰুৱে মোৰ পাছে পাছে খেদি গৈ মোক ধৰক,
সিহঁতে মোক মাটিত পেলাই ভৰিৰে গচকক,
মোৰ মান-সন্মান ধূলিত মিলাই দিয়ক। (চেলা)

⁶হে যিহোৱা, তুমি ক্ৰোধেৰে উঠা,
মোৰ শত্ৰুবোৰৰ ক্ৰোধৰ বিৰুদ্ধে নিজকে তুলি ধৰা,
মোৰ অৰ্থে তুমি সাৰ পোৱা;
হে মোৰ ঈশ্বৰ, তুমি এক সোধ-বিচাৰ ধাৰ্য কৰিছা।

⁷সকলো জাতিৰ সমূহ লোক তোমাৰ চাৰিওফালে গোট খাওঁক;
তুমি উদ্ধলৈ উলটি গৈ পুণৰ লোকসমূহৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰা।

⁸যিহোৱাই যেন লোকসমূহৰ বিচাৰ কৰে;
হে যিহোৱা, মোৰ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্য আৰু মোত থকা সততা অনুসাৰে
তুমি মোৰ বিচাৰ কৰা।

⁹হে মোৰ ধাৰ্মিক ঈশ্বৰ, তুমি মন আৰু হৃদয় পৰীক্ষা কৰি থাকা;
তুমি দুষ্টৰ দুষ্টতা শেষ কৰা,
কিন্তু ধাৰ্মিক লোকক সুস্থিৰ অৱস্থাত ৰাখা।

¹⁰ঈশ্বৰ মোৰ ঢাল;
যিসকলৰ অন্তৰত সততা আছে, তেওঁলোকক তেওঁ ৰক্ষা কৰে।

- 11ঈশ্বৰ এজন ন্যায়বিচাৰক,
তেওঁ প্ৰতিদিনে অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ কৰোঁতা ঈশ্বৰ।
- 12কোনোৱে যদি মন পালটন নকৰে,
তেন্তে তেওঁ নিজৰ তৰোৱাল ধৰাব;
তেওঁ নিজৰ ধনু ডিৰাই কাঁড় দি লক্ষ্য স্থিৰ কৰিছে।
- 13তেওঁ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ যুগুত কৰি ৰাখিছে;
নিজৰ জ্বলন্ত ক্ষেপণাস্ত্ৰবোৰ তৈয়াৰ কৰিছে।
- 14ভাৱি চোৱা, কেনেকৈ এজনে দুষ্টতাক গৰ্ভধাৰণ কৰে;
সৰ্বনাশক গৰ্ভত লৈ প্ৰসৱ বেদনা ভোগে
আৰু ক্ষতিকাৰক মিছাক প্ৰসৱ কৰে।
- 15তেওঁলোকে মাটি খান্দি দ গাঁত কৰে,
আৰু নিজেই খন্দা গাঁতত নিজে পৰে।
- 16তেওঁলোকে কৰা ষড়যন্ত্ৰবোৰৰ ধ্বংস নিজৰ মূৰৰ ওপৰলৈকে ঘূৰি আহে,
তেওঁলোকে যি অনিষ্ট কৰে,
সেয়া নিজৰ মূৰৰ ওপৰলৈকে নামি আহে।
- 17সেয়ে মই যিহোৱাৰ ধাৰ্মিকতাৰ ধন্যবাদ কৰিম, তেওঁ ন্যায়বিচাৰ কৰে;
মই সৰ্বোপাৰি যিহোৱাৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

গীতমালা ৪

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: গিতীং সুৰত গোৱা দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1হে আমাৰ প্ৰভু যিহোৱা, গোটেই পৃথিৱীতে তোমাৰ নাম কেনে মহৎ!
তুমি তোমাৰ গৌৰৱ আকাশমণ্ডলৰ ওপৰত স্থাপন কৰিলা।
- 2শিশু আৰু পিয়াহ খোৱা কেটুৱাৰ মুখৰ প্ৰশংসাৰে
তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ কাৰণে
তুমি এক কোঁঠ স্থাপন কৰিলা,
যাতে তোমাৰ শত্ৰু আৰু প্ৰতিশোধ লোৱাসকলক তুমি স্তব্ব কৰিব পাৰা।
- 3যেতিয়া মই তোমাৰ হাতেৰে সৃষ্টি কৰা আকাশৰ ফালে চাওঁ আৰু
তাত তুমি স্থাপন কৰা চন্দ্ৰ আৰু তৰাবোৰলৈ চাওঁ,
4তেতিয়া মই ভাৱো, মানুহনো কি যে, তুমি তেওঁলোকৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা?
মানুহৰ সন্তানেই বা কি, তুমি যে তেওঁলোকৰ বুজ-বিচাৰ লোৱা?
- 5কিয়নো তুমি তেওঁলোকক স্বৰ্গদূততকৈ অলপহে সৰু কৰিলা,

গৌৰৱ ও মৰ্য্যদাৰূপ মুকুটেৰে তেওঁলোকক বিভূষিত কৰিলা।

⁶তোমাৰ হাতেৰে সৃষ্টি কৰা সকলো বস্তুৰ ওপৰত তুমি মানুহক গৰাকী পাতিলা;

সকলোকে তুমি মানুহৰ ভৰিৰ তলত ৰাখিলা; সেইবোৰ-

⁷ভেড়া, ষাড় আদিকে ধৰি পথাৰৰ সকলো পশুৰ জাক,

⁸আকাশত উৰি ফুৰা পক্ষীবোৰ, সমুদ্ৰৰ মাছবোৰ

আৰু সাগৰৰ সোঁতত ঘূৰি ফুৰা অন্যান্য সকলো প্ৰাণী।

⁹হে যিহোৱা, আমাৰ প্ৰভু,

গোটেই পৃথিবীতে তোমাৰ নাম কেনে মহৎ!

গীতমালা 9

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: মূৎ-লব্বেন সুৰত গোৱা দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা, মই মোৰ সমস্ত হৃদয়েৰে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম

আৰু তোমাৰ সকলো আচৰিত কাৰ্যবোৰ বৰ্ণনা কৰিম।

²মই তোমাক লৈ আনন্দিত হৈ উল্লাস কৰিম;

হে সৰ্ব্বোপৰি জনা, মই তোমাৰ নামত প্ৰশংসাৰ গান কৰিম!

³মোৰ শত্ৰুবোৰ যেতিয়া উলটি গ'ল,

তেতিয়া তেওঁলোক তোমাৰ সন্মুখত উজুটি খাই বিনষ্ট হ'ল।

⁴তোমাৰ সিংহাসনত বহি, তুমি ন্যায়বিচাৰ কৰিছা।

কিয়নো তুমিয়েই মোৰ বিচাৰ কৰি মোৰ পক্ষে ৰায় দিছা।

⁵তুমি আন জাতিবোৰক ধমকি দিছা,

দুষ্টবোৰক বিনষ্ট কৰিছা;

তেওঁলোকৰ নাম তুমি চিৰকাললৈকে মচি পেলালা।

⁶শত্ৰুবোৰ চিৰদিনৰ কাৰণে ধ্বংসৰ ভগ্নাৱশেষৰ দৰে হ'ল;

তাৰ নগৰবোৰ তুমি উভালি পেলালা,

সেইবোৰৰ নাম তুমি মচি পেলালা।

⁷কিন্তু যিহোৱাই চিৰকাল ৰাজত্ব কৰে;

তেওঁ সোধ-বিচাৰৰ কাৰণে নিজৰ সিংহাসন স্থাপন কৰিছে।

⁸তেওঁ ধাৰ্মিকতাৰে জগতৰ বিচাৰ কৰে,

তেওঁ সৎভাৱে জাতিবোৰৰ শাসন কৰে।

⁹উপদ্ৰৱ পোৱাসকলৰ কাৰণে যিহোৱা উচ্চ দুৰ্গস্বৰূপ হ'ব;

তেওঁলোকৰ সংকটৰ সময়ত তেওঁ দুৰ্গ হয়।

- 10 যিসকলে তোমাক জানে,
তেওঁলোকে যেন তোমাত ভাৰসা ৰাখে,
কিয়নো হে যিহোৱা, যিসকলে তোমাক বিচাৰে,
তেওঁলোকক তুমি পৰিত্যাগ নকৰা।
- 11 যিহোৱা চিয়োনত আছে।
তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গীত গোৱা;
জাতিবোৰৰ মাজত তেওঁ কৰা কাৰ্যবোৰ ঘোষণা কৰা।
- 12 কিয়নো যিজনে ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ লয়,
ঈশ্বৰে তেওঁক পাহৰি নাযায়;
পীড়িতসকলৰ ক্ৰন্দন তেওঁ কেতিয়াও নাপাহৰে।
- 13 হে যিহোৱা, মোক কৃপা কৰা;
চোৱা, ঘৃণাওতা সকলৰ দ্বাৰা মই কেনে উপদ্ৰৱ পাইছো।
মৃত্যুৰ দুৱাৰৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা।
- 14 মই তোমাৰ প্ৰশংসা প্ৰচাৰ কৰিম;
চিয়োন জীয়াৰীৰ দুৱাৰত
তোমাৰ দ্বাৰা পোৱা উদ্ধাৰত মই আনন্দ কৰিম!
- 15 আন জাতিবোৰ নিজে খন্দা গাঁতত ডুবিল;
তেওঁলোকে লুকুৱাই পাতি থোৱা জালত তেওঁলোকৰেই ভৰি লাগিল।
- 16 ন্যায়বিচাৰ কৰি যিহোৱাই নিজৰ পৰিচয় দিলে;
তেওঁ দুষ্টসকলক তেওঁলোকৰ হাতে কৰা কামৰ ফান্দত পেলায়। (হিগায়োন, চেলা)।
- 17 যি জাতিয়ে ঈশ্বৰক পাহৰি যায়,
তেনে দুষ্টবোৰৰ মৃত্যু হ'ব আৰু চিয়োললৈ (মৈদামলৈ) ঘূৰি যাব;
- 18 অভাৱীসকলক চিৰদিন পাহৰি যোৱা নহ'ব,
অসহায়সকলৰ আশা কেতিয়াও অসম্পূৰ্ণ হৈ নাথাকিব।
- 19 হে যিহোৱা, তুমি উঠা;
মানুহক তোমাৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ নিদিবা;
তোমাৰ সনুখত আন জাতিবোৰৰ বিচাৰ হওঁক।
- 20 হে যিহোৱা, তেওঁলোকৰ মন আতঙ্কিত হওঁক;
আন জাতিবোৰে জানক যে, তেওঁলোক কেৱলমাত্ৰ মানুহ। (চেলা)।

গীতমালা 10

1 হে যিহোৱা, তুমি কিয় দূৰৈত থিয় হৈ আছা?

সঙ্কটৰ সময়ত কিয় তুমি নিজকে লুকুৱাই ৰাখা?

2 অহংকাৰৰ কাৰণে দুষ্টলোকে দৰিদ্ৰক নিৰ্যাতিত কৰে;

তেওঁলোকৰ নিজৰ কু-পৰিকল্পনাত তেওঁলোক নিজেই ধৰা পৰক;

3 দুষ্টলোকে নিজৰ মনৰ দুষ্ট ইচ্ছাত অহংকাৰ কৰে;

লুভীয়া লোকে নিজৰ লাভৰ বাবে যিহোৱাক অভিশাপ দিয়ে আৰু তেওঁক হেয়জ্ঞান কৰে।

4 দুষ্টলোকে নিজৰ সমৰ্থনত গৰ্ব কৰি কয়;

“ঈশ্বৰে ইয়াক বিচাৰি নাপাব;”

তেওঁলোকৰ চিন্তাবোৰ এয়ে যে “ঈশ্বৰ বুলি কোনো নাই।”

5 সকলো সময়তে তেওঁলোক সফলতাৰ পথত আগবাঢ়ি যায়;

তোমাৰ ন্যায়বিচাৰ ইমান ওপৰত আছে যে,

সেয়া তেওঁলোকৰ চকুৰ দৃষ্টিৰ বাহিৰত;

তেওঁলোকে নিজৰ সকলো শত্ৰুকে তুচ্ছ কৰে।

6 তেওঁলোকে মনতে কয়, “একোৱেই মোক লৰচৰ কৰিব নোৱাৰিব।

আমাৰ সকলো পুৰুষতে কোনো কালে বিপদ নহ’ব।”

7 তেওঁলোকৰ মুখ অভিশাপ, ছলনা আৰু অত্যাচাৰী কথাৰে পৰিপূৰ্ণ;

তেওঁলোকৰ জিবাৰ তলত অন্যায় আৰু অপৰাধৰ কথা থাকে।

8 গাৱঁৰ ওচৰত তেওঁলোকে গোপনে খাপ পাতি বহি থাকে;

সেই গোপন ঠাইতে তেওঁলোকে নিৰ্দোষীক হত্যা কৰে;

কোনোবা অসহায়ৰ ওপৰত গোপনে লক্ষ্য ৰাখি খাপ দি থাকে।

9 তেওঁলোকে গুপত ঠাইত খাপ পাতি সিংহৰ দৰে প্ৰতীক্ষাত থাকে;

তেওঁলোকে প্ৰতীক্ষা কৰি থাকে যাতে অসহায় দৰিদ্ৰজনক ধৰিব পাৰে;

তাৰপাছত তেওঁলোকে দৰিদ্ৰজনক ধৰি চোঁচোৰাই লৈ নিজৰ জালত পেলায়।

10 তেওঁলোকে চাপৰি কুঁজা হৈ

অসহায়জনক তেওঁলোকৰ শক্তিত আৱদ্ধ কৰে।

11 তেওঁলোকে নিজৰ মনতে ভাৱে, “ঈশ্বৰে পাহৰিলে;

তেওঁ নিজৰ মুখ লুকুৱাই থৈছে; তেওঁ কেতিয়াও আমাক দেখা নাপাব।”

12 হে যিহোৱা, উঠা; হে ঈশ্বৰ তোমাৰ হাত তুলি ধৰা;

নিৰ্যাতিত সকলক পাহৰি নাযাব।

13 দুষ্ট লোকসকলে ঈশ্বৰক কিয় তুচ্ছ বুলি ভাৱে?

তেওঁলোকে কিয় মনে মনে ভাৱে যে,

“তেওঁ আমাৰ ওচৰত কোনো হিচাব নিবিচাৰিব?”

¹⁴কিন্তু, হে ঈশ্বৰ, তুমি হ’লে দেখা পোৱা;

অৱশ্যেই তুমি দুখ-কষ্ট আৰু সঙ্কটলৈ চকু দিয়া,

তুমি তোমাৰ হাতেৰেই ইয়াৰ ব্যৱস্থা ল’ব পাৰা;

অসহায়জনে তোমাৰ ওচৰতে নিজক সমৰ্পণ কৰে;

অনাথক সহায় কৰোঁতা তুমিয়েইতো হয়।

¹⁵দুষ্ট আৰু অসৎ লোকৰ ক্ষমতাৰ বাহু তুমি ভাঙি পেলোৱা;

তেওঁলোকৰ সকলো অন্যায় কাৰ্যৰ শেষ পৰ্যন্ত হিচাব বিচাৰ কৰা।

¹⁶যিহোৱা চিৰকালৰ ৰজা;

তেওঁৰ দেশৰ পৰা জাতিবোৰ ধ্বংস হৈ যাব।

¹⁷হে যিহোৱা, নম্ৰ লোকৰ অন্তৰৰ ইচ্ছাৰ কথা তুমি শুনিবা;

তুমি তেওঁলোকৰ হৃদয়ত সাহস দিবা,

তুমি তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ দিবা;

¹⁸এই পৃথিৱীৰ লোকে তেওঁলোকক যেন পুণৰ ভয় দেখুৱাব নোৱাৰিব;

তাৰবাবে তুমিয়েই অনাথ আৰু নিৰ্য্যাতিত লোকসকলৰ পক্ষত থিয় হ’ব পাৰা।

গীতমালা 11

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹মই যিহোৱাতে আশ্ৰয় লৈছোঁ।

তোমালোকে কেনেকৈ মোক ক’ব পাৰা,

“পক্ষীৰ দৰে উৰি পৰ্বতলৈ পলাই যোৱা?”

²কিয়নো চোৱা! শুদ্ধ অন্তৰৰ লোকক আন্ধাৰৰ পৰা আহত কৰিবৰ কাৰণে

দুষ্টবোৰে নিজৰ ধনু ভিৰাই লৈছে,

তেওঁলোকে তাত কাঁড় লগাইছে।

³যদি ভিত্তিমূলবোৰ ধ্বংস কৰা হয়,

তেন্তে ধাৰ্মিকসকলে কি কৰিব পাৰিব?

⁴কিন্তু যিহোৱা, তেওঁৰ পবিত্ৰ মন্দিৰত আছে;

তেওঁৰ সিংহাসন স্বৰ্গতে আছে।

তেওঁ মানুহলৈ চাই থাকে,

তেওঁৰ চকুৱে মনুহক পৰীক্ষা কৰে।

5যিহোৱাই ধাৰ্মিক আৰু দুষ্ট সকলোকে পৰীক্ষা কৰে;
কিন্তু যিসকল দুষ্ট, অত্যাচাৰপ্ৰিয়, তেনেলোকক তেওঁ ঘৃণা কৰে।
6তেওঁ দুষ্ট লোকৰ ওপৰত জ্বলন্ত অগ্নি আৰু গন্ধক বৰ্ষাব;
তেওঁৰ পাত্ৰৰ পৰা দগ্ধ কৰি নিয়া বতাহ তেওঁলোকৰ ভাগত হ'ব।
7যিহোৱা ধাৰ্মিক, আৰু ধাৰ্মিকতা তেওঁ ভাল পায়;
সং লোকে তেওঁৰ মুখ দেখা পাব।

গীতমালা 12

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: চমীনীং সুৰত গোৱা দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

1হে যিহোৱা সহায় কৰা; তোমাৰ ভক্তসকল নোহোৱা হ'ল;
বিশ্বাসীসকল মনুষ্যৰ মাজৰ পৰা অদৃশ্য হৈ গ'ল।
2মানুহে মানুহৰ ওচৰত মিছা কথা কয়;
তেওঁলোকে তৈলমোদী ওঁঠ আৰু ছলনা ভৰা দুই মনৰ অন্তৰেৰে কথা কয়।
3তেওঁলোকৰ তৈলমোদী ওঁঠ আৰু ভীষণ গৰ্বিত জিভাক যেন যিহোৱাই কাটি পেলায়;
4সেই সকলে কয়, "আমাৰ জিবাৰেই আমি জয় কৰিম;
আমাৰ ওঁঠ যেতিয়া আমাৰ নিজৰেই,
কোন আমাৰ ওপৰত প্ৰভু হ'ব?"
5যিহোৱাই কৈছে, "দুখীসকলৰ উপদ্ৰৱ আৰু অভাৱীসকলৰ কেঁকনিৰ কাৰণে
মই এতিয়া জাগি উঠিম।
নিৰাপত্তা কামনা কৰা সকলক মই নিৰাপদে ৰাখিম।"
6যিহোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞাবোৰ বিশুদ্ধ।
সেইবোৰ যেন মাটিত বহোৱা এক অগ্নিশালত শোধন কৰা ৰূপ;
সাতবাৰকৈ বিশুদ্ধ কৰা ৰূপ।
7হে যিহোৱা, তুমিয়েই আমাক নিৰাপদে ৰাখিবা।
এই কালৰ লোকসকলৰ হাতৰ পৰা চিৰকাল আমাক ৰক্ষা কৰিবা।
8লোকসকলৰ মাজত যেতিয়া দুষ্টতা আদৰ্শীয় হয়,
দুষ্টবোৰে তেতিয়া বিনা বাধায় চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰে।

গীতমালা 13

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা, আৰু কিমান কাল?

তুমি চিৰকালেই মোক পাহৰি থাকিবা নেকি?

মোৰ পৰা কিমান দিনলৈ

তুমি তোমাৰ মুখ লুকুৱাই ৰাখিবা?

²কিমান দিনলৈনো মই মোৰ মনৰ মাজত দুখৰ বোজা বহন কৰি প্ৰতিদিনে অন্তৰত বেদনা লৈ থাকিব লাগিব?

কিমান দিনলৈ তুমি মোৰ শত্ৰুক মোৰ ওপৰত উন্নত কৰি ৰাখিবা?

³হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা,

মোলৈ দৃষ্টি কৰা, মোক উত্তৰ দিয়া!

মোৰ দুচকু আলোকিত কৰা, নহলে মই মৃত্যুনিদ্ৰাত টোপনি যাম।

⁴মোৰ শত্ৰুৱে তেতিয়া ক'ব, "মই জয়ী হলো;"

মই অস্থিৰ হোৱাত শত্ৰুবোৰে আনন্দ কৰিব।

⁵কিন্তু মই তোমাৰ দৃঢ় প্ৰেমত ভাৰসা কৰিছোঁ;

তুমি মোক পৰিত্ৰাণ কৰিবা আৰু মোৰ মন আনন্দিত হ'ব।

⁶মই যিহোৱাৰ উদেশ্যে গান গাম,

কিয়নো তেওঁ মোলৈ মঙ্গল আচৰণ কৰিছে।

গীতমালা 14

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹এজন অজ্ঞানীয়ে, তেওঁৰ অন্তৰত কয়, "ঈশ্বৰ বুলি কোনো নাই।"

তেওঁলোক ভ্ৰষ্ট হৈছে, তেওঁলোকে ঘৃণনীয় কাৰ্যবোৰ কৰে;

তেওঁলোকৰ মাজত সৎ কাৰ্য কৰোঁতা কোনো নাই;

²যিহোৱাই স্বৰ্গৰ পৰা তললৈ মানুহৰ ফালে লক্ষ্য কৰি থাকে;

তেওঁ চাব বিচাৰে, প্ৰকৃত্যৰ্থত কোনো জ্ঞানী আছে নে নাই;

তেওঁ চাব বিচাৰে, ঈশ্বৰক বিচৰা কোনো জ্ঞানী আছে নে নাই।

³তেওঁ দেখিলে, সকলোৱেই অপথে গ'ল;

সকলো উচ্ছৃঙ্খল হ'ল;

সৎকৰ্ম কৰোঁতা কোনো নাই, এজনো নাই।

⁴যিসকলে দুষ্টতাৰ কাৰ্য কৰে, তেওঁলোক কি ইমানেই জ্ঞানশূণ্য যে,

মানুহে নিজৰ আহাৰ খোৱাৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকে মোৰ লোকসকলক খাই পেলায় আৰু
তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনাও নকৰে?"

⁵ঈশ্বৰ তেওঁৰ ভক্তসকলৰ সঙ্গত থাকে।

সেয়ে সেই লোকসকল তাত ভীষণ ভয়ৰ মাজত থাকিব।

⁶দুষ্টতাৰ কাৰ্য কৰা যি তোমালোক,

তোমালোকে দুখীয়াৰ পৰিকল্পনা ব্যৰ্থ কৰিবা,

কিন্তু যিহোৱা তেওঁলোকৰ আশ্ৰয়।

⁷অহ! ইস্ৰায়েলৰ উদ্ধাৰ চিয়োনৰ মাজৰ পৰা আহক!

যিহোৱাই যেতিয়া তেওঁৰ লোকসকলৰ অৱস্থা পুণৰ পৰিবৰ্তন কৰিব,

তেতিয়া যাকোবৰ বংশই আনন্দ কৰিব;

ইস্ৰায়েলীয়াসকল উল্লাসিত হ'ব।

গীতমালা 15

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা তোমাৰ আবাস-তন্তুত বাস কৰাৰ যোগ্য কোন?

তোমাৰ পবিত্ৰ পৰ্বতত বসতি কৰাৰ যোগ্য কোন?

²সেইসকলেই যোগ্য, যিসকলে সৎ জীৱন কটায়,

ন্যায় কৰ্ম কৰে,

সত্য ভবা অন্তৰেৰে কথা কয়;

³যিসকলৰ জিবাই পৰচৰ্চা নকৰে,

বন্ধুৰ ক্ষতি নকৰে,

চুবুৰীয়াৰ বিৰুদ্ধে কু-ব্যৱহাৰ নকৰে,

⁴যি সকলৰ দৃষ্টিত দুষ্টলোক ঘৃণনীয়,

কিন্তু যিহোৱাক ভয় কৰা লোকসকল আদৰ্শীয়,

যি জনে নিজৰ ক্ষতি হ'লেও শপত ৰক্ষা কৰে,

⁵যি জনে সুদ নলোৱাকৈ ধাৰ দিয়ে,

আৰু ভেঁটি লৈ নিৰ্দোষীৰ ক্ষতি নকৰে।

যি সকলে এইবোৰ কৰ্ম কৰে, তেওঁলোক সকলো সময়তে স্থিৰে থাকিব।

গীতমালা 16

মিকটাম নামৰ দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1 হে ঈশ্বৰ, তুমি মোক ৰক্ষা কৰা,
কিয়নো মই তোমাতেই আশ্ৰয় লৈছোঁ।
- 2 মই যিহোৱাক ক'লোঁ, “তুমিয়েই মোৰ প্ৰভু;
তোমাৰ বাহিৰে মোৰ আন কতো মঙ্গল নাই।”
- 3 পৃথিবীত যি সকল পবিত্ৰ লোক থাকে তেওঁলোক মহান;
তেওঁলোকৰ ওপৰতে মোৰ আনন্দ সম্পূৰ্ণ হয়।
- 4 যিসকলে আন দেৱতাক মনোনীত কৰে,
তেওঁলোকৰ অধিক যাতনা হ'ব,
তেওঁলোকৰ দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে অনা তেজৰ যি পেয় নৈবেদ্য, মই তাক উৎসৰ্গ নকৰিম;
দেৱতাৰ নামো মোৰ ওঁঠত নলম।
- 5 যিহোৱা, তুমিয়েই মোৰ আধিপত্যৰ মনোনীত ভাগ আৰু মোৰ পানপাত্ৰ;
মোৰ ভৱিষ্যত তোমাৰ হাততে আছে।
- 6 মোৰ সীমাৰ মাজত যি ঠাই পৰিছে, সেয়ে মনোহৰ ঠাই,
অৱশ্যেই মোৰ এক মনোমোহা আধিপত্য আছে।
- 7 যি জনাই মোক সুবুদ্ধি দিয়ে, মই সেই যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিম;
ৰাতিও মোৰ হৃদয়ে মোক শিক্ষা দিয়ে।
- 8 মই যিহোৱাক সদায় মোৰ সন্মুখত ৰাখোঁ;
তেওঁ মোৰ সোঁহাতে থকাত মই অস্থিৰ নহম।
- 9 এই কাৰণে মোৰ মন আনন্দেৰে ভৰা,
মোৰ হৃদয়ে উল্লাস কৰে;
মোৰ শৰীৰ নিৰাপদে থাকিব।
- 10 কিয়নো তুমি মোৰ প্ৰাণ চিয়োলত ত্যাগ নকৰিবা,
তোমাৰ ভক্তজনক গাতত ক্ষয় পাবলৈ নিদিবা।
- 11 তুমি মোক জীৱনৰ পথ শিকাইছা;
তোমাৰ উপস্থিতিত আছে পৰিপূৰ্ণ আনন্দ;
তোমাৰ সোঁহাতত আছে অনন্ত সুখ।

গীতমালা 17

দায়ুদৰ প্ৰাৰ্থনা।

- 1হে যিহোৱা, তুমি ন্যায় কথা শুনা;
মোৰ কাতৰোক্তিলৈ মনোযোগ দিয়া;
ছলনাকাৰী ঔঠেৰে নকৰা মোৰ প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ পাতা।
- 2মোৰ ওপৰত তোমাৰ বিচাৰ যেন ন্যায্য হয়;
যি সত্য, তাক তোমাৰ দুচকুৱে দেখক।
- 3যদি তুমি মোৰ হৃদয় পৰীক্ষা কৰা;
ৰাতি মোৰ কাষলৈ আহাঁ;
যদি মোক খপি পুৰি পৰীক্ষাও কৰা,
তুমি মোত একো দুষ্টতা বিচাৰি নাপাবা;
মোৰ মুখে অপৰাধ নকৰে।
- 4মানুহে যিবোৰ কাৰ্য কৰে, সেয়া নকৰি,
মই তোমাৰ ঔঠৰ বাক্যৰ সহায়ত উচ্ছৃঙ্খল পথৰ পৰা মই নিজকে পৃথক কৰি ৰাখিছোঁ।
- 5তোমাৰ পথতে মই মোৰ ভৰি স্থিৰে ৰাখিছোঁ;
মোৰ ভৰি পিছল খোৱা নাই।
- 6হে ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ,
কিয়নো তুমি মোক উত্তৰ দিবা;
মোৰ প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ পাতা, মোৰ কথা শুনা।
- 7তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম, আশ্চৰ্যভাৱে প্ৰকাশ কৰা;
হে ত্ৰাণকৰ্তা, শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে যি সকলে তোমাত আশ্ৰয় লয়,
তুমি তেওঁলোকক তোমাৰ সোঁ-হাতেৰে ৰক্ষা কৰা।
- 8চকুৰ মণিৰ দৰেই তুমি মোৰ ৰক্ষক হোৱা;
তুমি মোক তোমাৰ ডেউকাৰ ছাঁত লুকুৱাই ৰাখা;
- 9যি সকলে মোৰ ওপৰত উৎপীড়ন কৰে,
সেই দুষ্ট লোকসকলৰ পৰা,
যিসকলে প্ৰাণ-নাশৰ কাৰণে মোক ঘেৰি ৰাখিছে,
সেই শত্ৰুবোৰৰ পৰা,
তুমি মোক তোমাৰ ডেউকাৰ তলত লুকুৱাই ৰাখা।
- 10তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ হৃদয়ত থকা মমতাৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি ৰাখিছে,

তেওঁলোকে মুখেৰে অহংকাৰৰ কথা কয়;

¹¹তেওঁলোকে মোক বিচাৰিলে আৰু এতিয়া মোক চাৰিওফালে ঘেৰি ধৰিছে;

তেওঁলোকে মোৰ ওপৰত চোকা দৃষ্টি ৰাখিছে,

যাতে মোক মাটিত পেলাব পাৰে।

¹²তেওঁলোক চিকাৰ ছিৰা-ছিৰা কৰিবলৈ আগ্ৰহী হোৱা সিংহৰ নিচিনা;

গোপনে খাপ পাতি থকা ডেকা সিংহৰ সদৃশ।

¹³হে যিহোৱা, তুমি উঠা,

তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰা,

তেওঁলোকক দলিয়াই পেলোৱা;

তোমাৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই দুষ্ট লোকৰ পৰা মোৰ জীৱন ৰক্ষা কৰা।

¹⁴হে যিহোৱা,

মৰ্ত্যৰ লোকসকলৰ পৰা তোমাৰ নিজ হাতেৰে মোক ৰক্ষা কৰা;

সেই মৰ্ত্য লোকসকলৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা, যিসকলৰ জীৱনৰ অংশ কেৱল এই পৃথিৱীতে আছে।

তোমাৰ বহুমূল্য সম্পদেৰে তেওঁলোকৰ উদৰ পূৰ হওঁক,

তেওঁলোকৰ সন্তানৰ সংখ্যা অনেক হওঁক,

শিশুসকলৰ কাৰণে তেওঁলোকে নিজৰ ধন-সম্পদ ৰাখি যাওঁক।

¹⁵কিন্তু মই হ'লে ধাৰ্মিকতাৰ গুণে তোমাৰ মুখ দেখা পাম;

মই যেতিয়া সাৰ পাম,

তোমাৰ প্ৰতিমূৰ্তি দেখি মই পৰিতৃপ্ত হম।

গীতমালা 18

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: যিহোৱাৰ দাস দায়ুদৰ ৰচিত গীত। যিহোৱাই যেতিয়া দায়ুদক ৰজা কৰিলে আৰু চৌলকে আদি কৰি তেওঁৰ সকলো শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে, তেতিয়া তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এই গীত গাইছিল।

¹হে যিহোৱা, তুমিয়েই মোৰ বল;

মই তোমাক অতি প্ৰীতি কৰোঁ।

²যিহোৱাই মোৰ শিলা, মোৰ আশ্ৰয়ৰ কোঁঠ আৰু মোৰ উদ্ধাৰকৰ্তা;

তেওঁ মোৰ ঈশ্বৰ, মোৰ দুৰ্গ,

মই তেওঁতে আশ্ৰয় লৈছোঁ;

তেওঁ মোৰ ঢাল, মোৰ ত্ৰাণৰ শিং,

মোৰ উচ্চ আশ্ৰয়স্থান।

- 3যিহোৱা প্ৰশংসাৰ যোগ্য; মই তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ;
তাতে মোৰ শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা মই উদ্ধাৰ পাওঁ।
- 4মৃত্যু-জৰীত মই বান্ধ খাই পৰিছিলো,
পৰকালৰ ধ্বংসৰ স্ৰোতত মই জৰ্জৰিত হৈছিলো।
- 5চিয়োলৰ জৰীয়ে মোক মেৰাই ধৰিছিল,
মোৰ বাবে মৃত্যুৰ ফান্দ পতা হৈছিল।
- 6সঙ্কটৰ কালত মই যিহোৱাক মাতিলো,
সহায় বিচাৰি মোৰ ঈশ্বৰৰ ওচৰত কাতৰোক্তি জনালো;
তেওঁ নিজ মন্দিৰৰ পৰা মোৰ মাত শুনিলে,
মোৰ কাতৰোক্তি তেওঁৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁৰ কাণত পৰিল।
- 7তেতিয়া পৃথিৱী কঁপি উঠিল, জোকাৰ খাবলৈ ধৰিলে;
পৰ্বতৰ ভিত্তিমূলবোৰ জোকাৰণিত কঁপি উঠিল;
কিয়নো তেওঁৰ ক্ৰোধত সেইবোৰ কঁপি উঠিল।
- 8তেওঁৰ নাকৰ পৰা ধোঁৱা ওলাই ওপৰলৈ উঠিল,
তেওঁৰ মুখৰ পৰা গ্ৰাসকাৰী জুই ওলাই আহিল;
তেওঁৰ মুখৰ জুইৰ পৰা আঙঠা ওলাই জ্বলি থাকিল।
- 9তেতিয়া তেওঁ আকাশমণ্ডল মুকলি কৰি তললৈ নামি আহিল;
তেওঁৰ ভৰিৰ তলত আছিল ঘন ক'লা মেঘ।
- 10তেওঁ কঙ্কবত উঠি উড়ি আহিল,
বায়ুৰূপ ডেউকাত উঠি শীঘ্ৰে উৰি আহিল।
- 11তেওঁ অন্ধকাৰেৰে নিজকে চাৰিওফালে ঢাকি ৰাখিলে;
চাৰিওফালে থকা আকাশৰ ঘন ক'লা বৰষুণৰ মেঘবোৰক তেওঁ তম্বুৰূপে স্থাপন কৰিলে।
- 12তেওঁৰ সন্মুখৰ দীপ্তিময় উপস্থিতিৰ পৰা ক'লা মেঘবোৰ ভেদ কৰি,
শিলাবৃষ্টি আৰু জ্বলি থকা আঙঠা পৰিবলৈ ধৰিলে।
- 13যিহোৱাই নিজেও আকাশত গজ্জন কৰিলে;
শিলাবৃষ্টি আৰু জ্বলি থকা আঙঠাৰ মাজেদি সৰ্বোপৰি জনাৰ মাত শুনা গ'ল।
- 14তেওঁ কাড় মাৰি শত্ৰুবোৰক থানবান কৰিলে,
আৰু বজ্ৰ বৰ্ষণৰ দ্বাৰা তেওঁলোকক ব্যাকুল কৰিলে।
- 15হে যিহোৱা, তোমাৰ ধমক আৰু তোমাৰ নাকৰ নিশ্বাসৰ প্ৰভাৱত সাগৰৰ তলি দেখা গ'ল;
পৃথিৱীৰ মূলবোৰ অনাবৃত হ'ল।
- 16তেওঁ ওপৰৰ পৰা হাত আগবঢ়াই মোক ধৰিলে,

মহাজলসমূহৰ পৰা মোক তুলি আনিলে।

17 মোৰ শক্তিশালী শত্ৰুবোৰৰ পৰা তেওঁ মোক উদ্ধাৰ কৰিলে,
যি সকলে মোক ঘৃণা কৰে, তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰাও মোক উদ্ধাৰ কৰিলে;
তেওঁলোক মোতকৈ অতিশয় শক্তিশালী আছিল।

18 বিপদৰ কালত তেওঁলোকে মোক আক্ৰমণ কৰিছিল,
কিন্তু যিহোৱাই মোক ধৰি ৰাখিলে।

19 তেওঁ মোক এক বহল ঠাইলৈ উলিয়াই আনিলে;
তেওঁ মোক উদ্ধাৰ কৰিলে, কাৰণ তেওঁ মোৰ ওপৰত সন্তুষ্ট আছিল।

20 যিহোৱাই মোৰ ধাৰ্মিকতা অনুসাৰে মোক পুৰস্কাৰ দিলে,
মোৰ হাতৰ শুদ্ধ কাৰ্য অনুসাৰে মোক ফল দিলে।

21 কিয়নো মই যিহোৱাৰ পথতে চলিলোঁ,
কুকৰ্ম কৰি মই মোৰ ঈশ্বৰক নেৰিলো।

22 তেওঁৰ সকলো ব্যৱস্থা মোৰ সন্মুখত আছে,
মই তেওঁৰ বিধিবোৰ মোৰ পৰা দূৰ কৰা নাই।

23 তেওঁৰ দৃষ্টিত মই সিদ্ধ আছিলোঁ,
পাপ-অপৰাধৰ পৰা মই নিজকে আঁতৰাই ৰাখিলো।

24 এই কাৰণে যিহোৱাই মোৰ ধাৰ্মিকতা অনুসাৰে,
তেওঁৰ দৃষ্টিত মোৰ হাতৰ শুচি কাৰ্য অনুসাৰে মোক পুৰস্কাৰ দিলে।

25 হে যিহোৱা তুমি বিশ্বস্তজনৰ সৈতে বিশ্বস্ত ব্যৱহাৰ কৰা;
নিৰ্দোষীজনৰ সৈতে নিৰ্দোষ ব্যৱহাৰ কৰা।

26 তুমি শুচি লোকৰ সৈতে শুচি ব্যৱহাৰ কৰা,
কুটিল লোকলৈ নিষ্ঠুৰ ব্যৱহাৰ কৰা।

27 কাৰণ তুমি দুখীসকলক ৰক্ষা কৰা,
কিন্তু গৰীৱী চকুক তললৈ নমাই আনা।

28 কিয়নো মোৰ জীৱন-প্ৰদীপ তুমিয়েই জ্বলাই ৰাখা;
হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মোৰ অন্ধকাৰক পোহৰ কৰি দিয়া।

29 তোমাৰ সহায়তে মই সৈন্যদলৰ ওপৰত জপিয়াই পৰিব পাৰো,
মোৰ ঈশ্বৰৰ সহায়ত মই জাঁপ মাৰি গড় পাৰ হ'ব পাৰো।

30 ঈশ্বৰৰ পথ হলে সিদ্ধ;
যিহোৱাৰ বাক্য নিভাজ বুলি প্ৰমাণিত;
তেওঁ তেওঁত আশ্ৰয় লোৱা লোকসকলৰ ঢাল।

31 যিহোৱাৰ বাহিৰে কোন ঈশ্বৰ আছে?

আমাৰ ঈশ্বৰৰ বাহিৰে কোন আশ্ৰয় শিলা আছে?

32 ঈশ্বৰে শক্তিতে সৈতে মোৰ কঁকালত টঙালি বান্ধে;

তেওঁ মোৰ পথ নিঃস্বৰ্ণক কৰে।

33 মোৰ ভৰি হৰিণীৰ ঠেঙৰ সদৃশ বেগী কৰে;

ওখ ওখ ঠাইত তেওঁ মোক নিৰাপদে ৰাখে।

34 তেওঁ মোৰ হাতক ৰণ কৰিবলৈ শিকায়;

তাতে মোৰ বাহুৱে পিতলৰ ধনুকো ডিৰাব পাৰে।

35 তুমি তোমাৰ পৰিত্ৰাণৰ ঢাল মোক দিলা;

তোমাৰ সোঁহাতে মোক ধৰি ৰাখিছে;

তোমাৰ সাহায্যৰ কোমলতাই মোক মহান কৰিছে।

36 তুমি মোৰ ভৰিৰ তলৰ ঠাই বহল কৰিলা;

তাতে মোৰ ভৰি পিছলি নগল।

37 মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পাছত খেদি গৈ মই তেওঁলোকক ধৰিলোঁ;

তেওঁলোক বিনষ্ট নোহোৱা পৰ্যন্ত মই উলটি নাহিলোঁ।

38 মই তেওঁলোকক এনেকৈ আঘাট কৰিলো,

যাতে তেওঁলোক পুণৰ উঠিব নোৱাৰে।

তেওঁলোক মোৰ ভৰিৰ তলত পতিত হ'ল।

39 তুমিয়েই মোৰ কঁকালত যুদ্ধ কৰিবলৈ বলৰূপ কটি-বন্ধন দিলা;

তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে উঠাবোৰক মোৰ তলতীয়া কৰিলা।

40 তুমি মোৰ শত্ৰুবোৰক মোৰ পৰা পিঠি দি পলাবলৈ দিলা;

যিসকলে মোক ঘিণ কৰিছিল, মই তেওঁলোকক সংহাৰ কৰিলো।

41 তেওঁলোকে সহায়ৰ বাবে কাতৰোক্তি কৰিলে,

কিন্তু তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰিবলৈ কোনো নাছিল;

তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত চিঞৰিলে, কিন্তু তেওঁ উত্তৰ নিদিলে।

42 মই তেওঁলোকক গুড়ি কৰি মাৰিলো,

বতাহত উড়ি যোৱা ধূলিৰ নিচিনা কৰিলো।

বাটৰ বোকামাটিৰ দৰে তেওঁলোকক পেলাই দিলোঁ।

43 লোকসকলৰ বিদ্ৰোহৰ পৰা তুমি মোক ৰক্ষা কৰিলা;

তুমি মোক আন জাতিবোৰৰ অধিপতি পাতিল।

মই যিসকলক চিনি নাপাওঁ, তেওঁলোকে মোৰ অধীন হ'ল।

- 44 মোৰ কথা শুনা মাত্ৰকে তেওঁলোকে মোৰ অধীনতা স্বীকাৰ কৰিলে;
বিৰোধী মনোভাৱ লৈ বিদেশীসকলো মোৰ বশীভূত হল।
- 45 বিদেশীসকল নিৰাশ হ'ল;
তেওঁলোকে কঁপি কঁপি দুৰ্গৰ পৰা ওলাই আহিল।
- 46 যিহোৱা জীৱিত!
মোৰ আশ্ৰয়-শিলাৰ প্ৰশংসা হওঁক,
মোৰ পৰিত্ৰাণৰ ঈশ্বৰ গৌৰৱাৰ্হিত হওঁক।
- 47 তেৱেঁই আন জাতিবোৰক মোৰ অধীন কৰি বশীভূত কৰিলে,
তেওঁ মোৰ পক্ষ হৈ তেওঁলোকে পাবলগীয়া প্ৰতিকাৰ সাধিলে।
- 48 মই মোৰ শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পালো!
অৱশ্যেই, মোৰ বিৰুদ্ধে উঠাবোৰৰ ওপৰত তুমি মোক তুলি ধৰিলা!
উপদ্ৰৱকাৰী লোকৰ পৰাও তুমি মোক উদ্ধাৰ কৰিলা।
- 49 হে যিহোৱা, সেয়েহে আন জাতিবোৰৰ মাজত মই তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম,
তোমাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।
- 50 যিহোৱাই নিজে স্থাপন কৰা ৰজাক মহাজয় দান কৰে;
নিজৰ অভিষিক্তজনৰ প্ৰতি,
দায়ুদ আৰু তেওঁৰ বংশধৰসকললৈ,
তেওঁ চিৰকাললৈকে তেওঁৰ অসীম প্ৰেম দেখুৱায়।

গীতমালা 19

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত

- 1 গগণ-মণ্ডলে ঈশ্বৰৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰে;
আকাশ-মণ্ডলে তেওঁৰ হাতৰ কৰ্ম দেখুৱায়।
- 2 দিনৰ পাছত দিন সেইবোৰৰ পৰা কথা ওলাই আহে;
ৰাতিৰ পাছত ৰাতি সেইবোৰে জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰে।
- 3 কিন্তু তাৰ কোনো কথা নাই, কোনো ভাষা নাই;
তাৰ শব্দও শুনা নাযায়।
- 4 তথাপিও সেইবোৰৰ মাত সমগ্ৰ পৃথিবীতে বিয়পি যায়;
সেইবোৰৰ কথা জগতৰ শেষ সীমালৈকে বিয়পি যায়;
আকাশ-মণ্ডলত তেওঁ সূৰ্যৰ বাবে এটা তম্বু স্থাপন কৰিলে।

- 5সূৰ্য্যই দৰাৰ দৰে নিজৰ শোৱনি কোঠাৰ পৰা ওলাই আহে;
নিজৰ পথত বীৰৰ দৰে আনন্দেৰে লৰ মাৰে।
- 6সেয়ে আকাশৰ এটা মূৰত উদয় হৈ ঘূৰি তাৰ সিটো মূৰ পায়গৈ;
তাৰ তাপৰ পৰা কোনো বস্তুৱেই লুকাই নাথাকে
- 7যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা সিদ্ধ, সেয়ে মানুহৰ প্ৰাণক জগাই তোলে;
যিহোৱাৰ বাক্য বিশ্বাসযোগ্য, সেয়ে সাধাৰণ লোকক জ্ঞান দান কৰে।
- 8যিহোৱাৰ আদেশবোৰ যথার্থ, সেয়ে মানুহৰ হৃদয়ত আনন্দ দান কৰে;
যিহোৱাৰ আজ্ঞা সুস্পষ্ট, সেয়ে অন্তৰ্দৃষ্টিক দীপ্তিময় কৰে।
- 9যিহোৱা বিষয়ক যি ভয়, সেয়ে শুচি আৰু চিৰস্থায়ী;
যিহোৱাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ সম্পূৰ্ণভাৱে সত্য আৰু ধাৰ্মিক।
- 10সেইবোৰ সোণতকৈ, এনেকি নিভাঁজ সোণতকৈয়ো বাঞ্ছনীয়;
সেইবোৰ মৌতকৈও সোৱাদ, এনেকি ৰহঘৰাৰ পৰা জৰি জৰি ওলোৱা মৌতকৈয়ো সোৱাদ।
- 11তাৰোপৰি সেইবোৰে তোমাৰ দাসক সাৱধান কৰে;
সেইবোৰ পালন কৰিলে পৰম লাভ হয়।
- 12কোনে নিজৰ ভুলবোৰ গমিব পাৰে?
মোক গুপ্ত পাপৰ পৰা শুচি কৰা।
- 13গৰ্বীকৃত পাপৰ পৰাও তোমাৰ দাসক ধৰি ৰাখা;
সেইবোৰে যেন মোৰ ওপৰত অধিকাৰ নকৰে;
তাতে মই সিদ্ধ হ'ম, আৰু মহা অপৰাধৰ দায়ৰ পৰা মুক্ত হ'ম।
- 14হে মোৰ যিহোৱা, মোৰ আশ্ৰয়-শিলা আৰু মোৰ মুক্তিকৰ্তা,
মোৰ মুখৰ বাক্য আৰু মোৰ মনৰ চিন্তা তোমাৰ দৃষ্টিত গ্ৰাহ্য হওঁক।

গীতমালা 20

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত

- 1সঙ্কটৰ কালত যিহোৱাই তোমাক উত্তৰ দিয়ক!
যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ নামে তোমাক সুৰক্ষা দিয়ক!
- 2তেওঁৰ পবিত্ৰ স্থানৰ পৰা তেওঁ তোমাক সহায় কৰক;
তেওঁ চিয়োনৰ পৰা তোমাক শক্তি দান কৰক।
- 3তোমাৰ সকলো উৎসৰ্গৰ কথা তেওঁ সোঁৱৰণ কৰক;
তোমাৰ হোম-বলিবোৰ তেওঁ গ্ৰহণ কৰক। (চেলা)

4তোমাৰ সকলো মনৰ ইচ্ছা তেওঁ পূৰ কৰক।

তোমাৰ সকলো পৰিকল্পনা তেওঁ সিদ্ধ কৰক।

5তোমাৰ বিজয়ত আমি যেন আনন্দ-ধ্বনি কৰিম;

আমাৰ ঈশ্বৰৰ নামত আমি নিচান তুলিম;

যিহোৱাই তোমাৰ সকলো প্ৰাৰ্থনা সাফল কৰক।

6এতিয়া মই জানো,

যিহোৱাই তেওঁৰ অভিষিক্ত জনক সহায় কৰিব,

তেওঁৰ সোঁ হাতৰ বিজয়সূচক পৰিত্ৰাণৰে সৈতে,

তেওঁ নিজৰ পবিত্ৰ স্বৰ্গৰ পৰা অভিষিক্ত জনাৰ মাতত উত্তৰ দিব।

7অনেকে তেওঁলোকৰ ৰথত,

অনেকে তেওঁৰ ঘোঁৰাত অহংকাৰ কৰে;

কিন্তু আমি হলে অহংকাৰ কৰো আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামত।

8তেওঁলোক পৰিব আৰু পতন হ'ব।

কিন্তু আমি হলে মূৰ দাঙি থিয় হৈ থাকিম।

9হে যিহোৱা, ৰজাক উদ্ধাৰ কৰা;

আমি প্ৰাৰ্থনা কৰা কালত আমাক উত্তৰ দিয়া।

গীতমালা 21

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত

1হে যিহোৱা, তোমাৰ শক্তিত ৰজাই আনন্দ কৰে!

তুমি তেওঁক উদ্ধাৰ কৰিলে, তেওঁ কেনে আনন্দিত হয়!

2তুমি তেওঁৰ মনৰ বাঞ্ছা পূৰ কৰিলা,

তুমি তেওঁৰ ওঁঠৰ নিবেদন অগ্ৰাহ্য নকৰিলা। (চেলা)

3তুমি তেওঁলৈ মঙ্গলৰ নানা আশীৰ্ব্বাদ আনিলা,

তুমি তেওঁৰ মূৰত নিভাঁজ সোণৰ কিৰীটি দিলা।

4তেওঁ তোমাৰ পৰা দীৰ্ঘায়ু জীৱন বিচাৰিলে;

তাতে তুমি তেওঁক তাক দিলা;

তুমি তেওঁক অনেক আয়ুস দিলা।

5তোমাৰ সাহায্যত তেওঁৰ গৰিমা মহান হয়;

তুমি তেওঁৰ ওপৰত মৰ্য্যাদা আৰু প্ৰতাপ ৰাখিছা;

- 6তুমি তেওঁক চিৰস্থায়ী আশীৰ্ব্বাদ দান কৰিছা;
তোমাৰ উপস্থিতিৰ আনন্দেৰে তুমি তেওঁক আনন্দ দান কৰিছা।
- 7কিয়নো ৰজাই যিহোৱাৰ ওপৰতে ভাৰসা কৰে;
সৰ্বোপৰি জনাৰ দয়াই তেওঁক লৰচৰ নকৰিব।
- 8তোমাৰ হাতেই তোমাৰ সকলো শত্ৰুবোৰক বিচাৰি পাব;
তোমাৰ সোঁ হাতে তোমাক ঘিণ কৰাসকলক বিচাৰি পাব।
- 9তোমাৰ প্ৰকাশৰ কালত তুমি তেওঁলোকক এক অগ্নিময় জুইশালৰ নিচিনা কৰিবা;
যিহোৱাই নিজৰ ক্ৰোধত তেওঁলোকক গ্ৰাস কৰিব;
অগ্নিয়ে তেওঁলোকক দহন কৰিব।
- 10পৃথিবীৰ বুকুৰ পৰা তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলক তুমি ধ্বংস কৰি পেলাবা;
মনুষ্যৰ মাজৰ পৰা তেওঁলোকৰ সন্তানসকলক উচ্ছন্ন কৰিবা।
- 11যদি তেওঁলোকে তোমাৰ বিৰুদ্ধে দুষ্ট মন্ত্ৰণা কৰে,
যদি অপকৰ্মৰ পৰিকল্পনা কৰে,
তেওঁলোক সফল হ'ব নোৱাৰিব।
- 12কিয়নো তুমি তেওঁলোকৰ মুখৰ ফালে লক্ষ্য কৰি যেতিয়া তোমাৰ ধনুত কাঁড় জুৰিবা,
তেতিয়া তুমি তেওঁলোকক পলাই যাবলৈ বাধ্য কৰিবা।
- 13হে যিহোৱা, তুমি নিজ পৰাক্ৰমেৰে উঠা!
আমি তোমাৰ পৰাক্ৰমৰ গীত গাম আৰু প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

গীতমালা 22

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: সুৰ-"ৰাতিপুৱাৰ হৰিণী।" দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1হে মোৰ ঈশ্বৰ, হে মোৰ ঈশ্বৰ, তুমি কিয় মোক ত্যাগ কৰিলা?
মোক সাহাৰ্য কৰাৰ পৰা, মোৰ কেঁকনি শনাৰ পৰা কিয় তুমি আঁৰত থাকা?
- 2হে মোৰ ঈশ্বৰ মই দিনত তোমাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, কিন্তু তুমি উত্তৰ নিদিয়া,
ৰাতিও প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; মই চুপ হৈ নাথাকো!
- 3কিন্তু তুমি হলে পবিত্ৰ,
ইস্ৰায়েলৰ প্ৰশংসাকল্প সিংহাসনত তুমি বহি আছা।
- 4তোমাৰ ওপৰতে আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে ভাৰসা কৰিছিল;
তেওঁলোকে ভাৰসা কৰিলে আৰু তুমি তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলা।
- 5তেওঁলোকে তোমাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে আৰু উদ্ধাৰ পালে;

তোমাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰি তেওঁলোক লাজত নপৰিল।

6কিন্তু মই কেৱল এটা পোক মাথোন, মানুহ নহওঁ;

মানুহে মোক নিন্দা কৰে,

লোকসমূহে মোক তুচ্ছ জ্ঞান কৰে।

7যিসকলে মোক দেখে, তেওঁলোক সকলোৱেই মোক হাঁহে;

তেওঁলোকে মোক মুখ ভেঙুচায় আৰু মূৰ জোকাৰি কয়,

8“তেওঁতো যিহোৱাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰে, তেন্তে তেৱেঁ তেওঁক উদ্ধাৰ কৰক;

যিহোৱায়েই তেওঁক উদ্ধাৰ কৰক,

কাৰণ তেওঁ তেওঁৰ ওপৰত সন্তুষ্ট!”

9কিন্তু যি জনাই মোক মাতৃ গৰ্ভৰ পৰা উলিয়াই আনিলে, সেই জনা তুমিয়েই;

মই যেতিয়া মোৰ মাতৃৰ পিয়াহ খাইছিলো, তুমিয়েই মোক সুৰক্ষিত ৰাখি তোমাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল কৰিলা।

10জন্মৰ পিছৰে পৰা মোক তোমাৰ হাতত দিয়া হ’ল;

মোৰ মাতৃৰ গৰ্ভৰে পৰাই তুমি মোৰ ঈশ্বৰ হ’লা।

11তুমি মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰৈত নাথাকিবা;

কিয়নো মোৰ আপদ ওচৰ চাপি আহিছে;

মোৰ সহায়কাৰী কোনো নাই।

12মোৰ চাৰিওফালে যেন অনেক ষাঁড়ে বেৰি ধৰিছে;

বাচানৰ শক্তিশালী ষাঁড়বোৰে যেন মোক আগুৰি ৰাখিছে।

13ক্ষুধাৰ্ত সিংহই যেনেকৈ গৰ্জৰ্জন কৰে,

তেনেকৈ তেওঁলোকে মোলৈ মুখ মেলিছে।

14মোক পানীৰ দৰে ঢালি পেলোৱা হ’ল,

মোৰ গোটেই হাড়ৰ জোৰা লৰিল;

মোৰ অন্তৰ মমৰ নিচিনা হৈ

মোৰ বুকুতে গলি গলি গৈছে;

15মাটিৰ পাত্ৰৰ শুকান টুকুৰা এটাৰ দৰে

মোৰ শক্তি শুকাই আহিছে;

মোৰ জিবা তালুত লাগি ধৰিছে;

তুমি মোক মৃত্যুৰ ধূলিত শুৱাই ৰাখিছা।

16কিয়নো কুকুৰবোৰ মোৰ চাৰিওফালে আছে,

দুষ্ট কাৰ্য কৰা লোকসমূহে মোক বেৰি আছে;

মোৰ হাত-ভৰিবোৰ কোঁচ খাই গৈছে।

17 মোৰ আটাইবোৰ হাড় মই লেখিব পাৰো;

সেই লোকসকলে মোলৈ একেথৰে চাইছে;

উল্লাসৰ দৃষ্টিৰে চাইছে।

18 নিজৰ মাজত তেওঁলোকে মোৰ কাপোৰ-কানি ভাগ বাঁটি লৈছে;

মোৰ বস্ত্ৰৰ অৰ্থে চিঠি খেলাইছে।

19 কিন্তু তুমি হ'লে, হে যিহোৱা, দূৰৈত নাথাকিবা!

হে মোৰ শক্তি,

মোক সহায় কৰিবলৈ শীঘ্ৰে আহাঁ।

20 তৰোৱালৰ পৰা মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা;

সেই কুকুৰবোৰৰ হাতৰ পৰা মোৰ একেটি মাথোন বহুমূল্য জীৱনক তুমি উদ্ধাৰ কৰা!

21 সেই সিংহৰ মুখৰ পৰা তুমি মোক পৰিত্ৰাণ কৰা!

তুমি মোক সেই সকলো বনৰীয়া ষাঁড়ৰ শিঙৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলা।

22 ভাইসকলৰ আগত মই তোমাৰ নাম প্ৰচাৰ কৰিম;

সমাজৰ মাজত তোমাৰ গুণানুকীৰ্তন কৰিম।

23 তোমালোক যিসকলে যিহোৱাক ভয় কৰা, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

হে যাকোবৰ সমুদায় বংশধৰসকল, তোমালোকে তেওঁৰ গৌৰৱ-প্ৰশংসা কৰা;

ইস্ৰায়েলৰ সমুদায় বংশধৰসকল, তোমালোকে ভয়েৰে সৈতে তেওঁৰ আগত থিয় হোৱা।

24 তেওঁ দুখীৰ দুখ দেখি হেয়জ্ঞান নকৰিলে,

ঘৃণাৰ চকুৰে নাচালে;

যিহোৱাই তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা নিজৰ মুখ নাঢ়াকিলে,

বৰং কাতৰোক্তিৰ সময়ত তেওঁ তাক শুনিলে।

25 মহা সমাজৰ মাজত মোৰ যি প্ৰশংসা, সেয়া তোমাৰ পৰাই আহে;

তোমালৈ ভয় ৰাখোঁতাসকলৰ সন্মুখতে মই মোৰ সঙ্কল্প পূৰণ কৰিম।

26 দুখী লোকসকলে খাই তৃপ্ত হব;

যি সকলে যিহোৱাক বিচাৰে তেওঁলোকে তেওঁৰ গুণ কীৰ্তন কৰিব।

তোমালোকৰ হৃদয়বোৰ চিৰকাল জীৱিত হৈ থাকক!

27 পৃথিৱীৰ শেষ সীমাত থকা লোকসকলেও যিহোৱাক সোঁৱৰণ কৰি উলটি আহিব;

আন জাতিবোৰৰ সকলো জনগোষ্ঠীয়ে তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিব।

28 কিয়নো ৰাজ্য যিহোৱাৰেই,

সকলো জাতিৰ ওপৰত তেৱেঁই শাসন কৰে।

²⁹পৃথিৱীৰ ধনী লোকসকলেও তেতিয়া তেওঁৰ সন্মুখত ভোজন কৰি প্ৰণিপাত কৰিব;

নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰাৰ ক্ষমতা নথকা, তেনে ধুলিলৈ নামি যাবলগীয়া লোকসকলেও তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিব।

মই তেওঁলোকৰ কাৰণে জীয়াই থাকিম।

³⁰ভৱিষ্যত বংশধৰসকলে তেওঁৰ সেৱা কৰিব;

ভাবী বংশৰ লোকসকলৰ ওচৰত

যিহোৱাৰ বিষয়ে কোৱা হ'ব।

³¹যিসকলৰ এতিয়াও জন্ম হোৱা নাই,

তেওঁলোকৰ ওচৰতো যিহোৱাৰ উদ্ধাৰ কাৰ্যৰ কথা ঘোষণা কৰা হ'ব;

ক'ব যে তেৱেঁই এই কাৰ্য কৰিলে।

গীতমালা 23

দায়ুদৰ ৰচিত গীত

¹যিহোৱা মোৰ ৰক্ষক, মোৰ অভাৱ নহব।

²তেওঁ মোক কুমলীয়া ঘাঁহনি পথাৰত শূৱায়;

আৰু য'ত শান্তি আছে, এনে পানীৰ কাষে কাষে মোক চলায়।

³তেওঁ মোৰ প্ৰাণ পুনৰায় সুস্থ কৰে;

নিজ নামৰ নিমিত্তে তেওঁ মোক ধৰ্মপথত চলায়।

⁴এনে কি, মই মৃত্যুছায়াৰ উপত্যকায়েদি চলিলেও, মই কোনো আপদলৈ ভয় নকৰো,

কিয়নো তুমি মোৰ সঙ্গত আছা;

তোমাৰ লাখুটি আৰু লাঠিয়ে মোক শান্তনা দিয়ে।

⁵তুমি মোৰ শত্ৰুবোৰৰ সাক্ষাতে মোৰ সন্মুখত মেজ সজাইছা;

তুমি মোৰ মূৰ তেলেৰে তিয়াইছা;

মোৰ পান-পাত্ৰ উপচি পৰিছে।

⁶অৱশ্যে মঙ্গল আৰু দয়া আয়ুসৰ সকলো কালত মোৰ পাছত যাওঁতা হব,

আৰু মই চিৰকাললৈকে যিহোৱাৰ গৃহত বাস কৰিবলৈ পাম।

গীতমালা 24

দায়ুদৰ ৰচিত গীত:

- 1পৃথিৱী আৰু তাৰ সকলোৱেই যিহোৱাৰ,
জগত আৰু তাত বাস কৰাসকল তেওঁৰেই।
- 2কিয়নো তেৱেঁই সমুদ্ৰৰ ওপৰত ভূমিৰ ভেঁটি স্থাপন কৰিলে,
পানীৰ ওপৰত তাক দৃঢ় কৰি ধৰি ৰাখিলে।
- 3যিহোৱাৰ পৰ্ব্বতটোলৈ কোনে উঠি যাব পাৰে?
তেওঁৰ পবিত্ৰ স্থানত বা কোনে থিয় হব পাৰে?
- 4কেৱল তেঁৱেই পাৰে,
যাৰ হাত শুচি আৰু অন্তৰো নিৰ্মল;
যিজনে মিছা কথালৈ নিজৰ মন নেমেলে,
আৰু ছল কৰি মিছা শপত নাখায়।
- 5তেওঁলোকেই যিহোৱাৰ পৰা আশীৰ্ব্বাদ পাব;
তেওঁলোকেই নিজ পৰিত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰৰ পৰা ধাৰ্মিকতা পাব।
- 6এই লোকসকলেই যিহোৱাক বিচাৰে,
যাকোবৰ (ইস্ৰায়েলৰ) ঈশ্বৰৰ সাক্ষাত পাবলৈ বিচাৰে;
তেওঁলোকেই যাকোবৰ বংশ। (চেলা)
- 7হে নগৰৰ দুৱাৰবোৰ, তোমালোকৰ মূৰবোৰ ওপৰলৈ তোলা!
হে পুৰণি দিনৰ দুৱাৰবোৰ, ওপৰলৈ দাং খাই উঠা,
প্ৰতাপী ৰজাই যেন ভিতৰলৈ সোমাব পাৰে।
- 8সেই প্ৰতাপী ৰজা কোন?
তেওঁ যিহোৱা, যিজন পৰাক্ৰমী আৰু মহান,
তেওঁ যিহোৱা, যিজন যুদ্ধত মহান।
- 9হে নগৰৰ দুৱাৰবোৰ, তোমালোকৰ মূৰবোৰ ওপৰলৈ তোলা!
হে পুৰণি দিনৰ দুৱাৰবোৰ, ওপৰলৈ দাং খাই উঠা,
প্ৰতাপী ৰজাই যেন ভিতৰলৈ সোমাব পাৰে।
- 10সেই প্ৰতাপী ৰজা কোন?
তেওঁ বাহিনীসকলৰ যিহোৱা,
তেওঁ গৌৰৱৰ ৰজা। (চেলা)

গীতমালা 25

দায়ুদৰ ৰচিত গীত:

- 1হে যিহোৱা, মই মোৰ প্ৰাণ তোমালৈ তুলি ধৰিছো!
- 2হে মোৰ ঈশ্বৰ, মই তোমাতেই ভাৰসা কৰিছোঁ;
তুমি মোক লাজত পৰিবলৈ নিদিবা;
মোৰ শত্ৰুবোৰক মোৰ ওপৰত উল্লাস কৰিবলৈ নিদিবা।
- 3তোমালৈ অপেক্ষা কৰাসকলক তুমি লাজত পৰিবলৈ নিদিবা;
কিন্তু যি সকলে অকাৰণে বিশ্বাসঘাটকতা কৰে তেওঁলোকেই লাজত পৰিব।
- 4হে যিহোৱা, তোমাৰ পথবোৰ মোক জনোৱা;
তোমাৰ পথত চলিবলৈ মোক শিকোৱা।
- 5তোমাৰ সত্যতাত মোক পৰিচালিত কৰা আৰু মোক শিক্ষা দিয়া;
কিয়নো তুমিয়েই মোৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰ;
ওৰে দিনটো মই তোমালৈ অপেক্ষা কৰোঁ।
- 6হে যিহোৱা, তোমাৰ দয়া আৰু অসীম প্ৰেমৰ কথা তুমি পাহৰি নাযাবা,
কিয়নো সেই সকলো অনাদি কালৰ পৰা আছে।
- 7মোৰ যৌৱন কালৰ পাপ আৰু অপৰাধবোৰ তুমি সোঁৱৰণ নকৰিবা;
হে যিহোৱা, তুমি তোমাৰ অসীম প্ৰেমৰ দ্বাৰাই আৰু তোমাৰ মঙ্গলদায়ক গুণেৰেই মোক সোঁৱৰণ কৰা।
- 8যিহোৱা মঙ্গলময় আৰু সৎ;
সেয়েহে তেওঁ পাপী লোকক তেওঁৰ পথৰ বিষয়ে শিক্ষা দিয়ে।
- 9তেওঁ নম্ৰ লোকক ন্যায় পথত চলায়,
তেওঁৰ পথৰ বিষয়ে শিক্ষা দিয়ে।
- 10যিসকলে যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা আৰু বিধিবোৰ পালন কৰে,
তেওঁলোকলৈ তেওঁৰ সকলো পথেই অসীম প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততাৰে পৰিপূৰ্ণ।
- 11হে যিহোৱা, মোৰ অপৰাধ অতি গুৰুতৰ;
তোমাৰ নামৰ গুণেৰেই মোৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰা।
- 12কোন সেই লোক, যি জনে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখে?
তেওঁলোকে মনোনীত কৰিবলগীয়া পথ যিহোৱাই তেওঁলোকক শিকাব।
- 13তেওঁলোকে উন্নতিৰ মাজেদি নিজৰ জীৱন কটাব;
তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলে দেশ অধিকাৰ কৰিব।
- 14যি সকলে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখে,
যিহোৱাই তেওঁলোকৰ লগত বন্ধুত্ব কৰে;
আৰু তেওঁ স্থাপন কৰা বিধিবোৰ তেওঁলোকক জনায়।
- 15মোৰ চকু চিৰকাল যিহোৱাৰ ফাললৈ;

কিয়নো তেৱেই মোৰ ভৰি জালৰ পৰা মুক্ত কৰিব।

¹⁶মোৰ ফালে ঘূৰি চোৱা, মোক কৃপা কৰা;

কিয়নো মই অকলশৰীয়া আৰু দুঃখিত।

¹⁷মোৰ হৃদয়ৰ যাতনাৰ পৰা মোক মুক্ত কৰা;

মোৰ নানা ক্লেৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা।

¹⁸মোৰ দুখ আৰু সঙ্কটলৈ দৃষ্টি কৰা,

মোৰ সকলো পাপ ক্ষমা কৰা।

¹⁹মোৰ শত্ৰুবোৰলৈ চোৱা, তেওঁলোক সংখ্যাত অনেক;

তেওঁলোকে কিমান ভীষণ ঘৃণাৰে মোক ঘিণ কৰে।

²⁰মোৰ প্ৰাণৰ সুৰক্ষা দিয়া, মোক উদ্ধাৰ কৰা;

মোক লাজত পৰিবলৈ নিদিবা,

কাৰণ মই তোমাতেই আশ্ৰয় লৈছো।

²¹মোৰ সততা আৰু ন্যায় কাৰ্যই মোক ৰক্ষা কৰক;

কাৰণ মই তোমালৈকে অপেক্ষা কৰিছো।

²²হে ঈশ্বৰ, ইস্ৰায়েলক তেওঁলোকৰ সকলো দুখ-কষ্টৰ পৰা মুক্ত কৰা।

গীতমালা 26

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা, মোৰ বিচাৰ কৰা,

কিয়নো মই নিজ সিদ্ধতাত চলিছোঁ,

অলৰভাৱে মই যিহোৱাত ভাৰসা কৰিছোঁ।

²হে যিহোৱা, তুমি মোক পৰীক্ষা কৰি মোৰ শুদ্ধতাৰ প্ৰমাণ চোৱা;

মোৰ হৃদয় আৰু মনক খপি চোৱা।

³কাৰণ তোমাৰ অসীম দয়া মোৰ চকুৰ আগত আছে,

মই তোমাৰ বিশ্বস্ততাত চলা-ফুৰা কৰো।

⁴প্ৰৱঞ্চক লোকসকলৰ লগত মই বহা নাই।

অসৎ লোকসকলৰ সৈতে মই মিলা-মিছা কৰা নাই।

⁵মই দুষ্টবোৰৰ সমাজক ঘৃণা কৰোঁ;

দুষ্ট লোকৰ লগত নবহো।

⁶হে যিহোৱা, মই মোৰ নিৰ্দোষিতাত হাত ধুওঁ,

আৰু তোমাৰ যজ্ঞবেদী প্ৰদক্ষিণ কৰো,
 7যাতে মই উচ্চস্বৰে প্ৰশংসাৰ গীত গাই তোমাক ধন্যবাদ জনাব পাৰো;
 তোমাৰ আচৰিত কৰ্মবোৰ প্ৰচাৰ কৰিব পাৰো।
 8হে যিহোৱা, যি গৃহত তুমি নিবাস কৰা,
 তোমাৰ গৌৰৱ সেই ঠাইত থাকে,
 মই তোমাৰ নিবাস গৃহক ভাল পাওঁ।
 9পাপীসকলৰ লগত মোৰ প্ৰাণ লৈ নাযাবা;
 ৰক্তপাতী মনুষ্যবোৰৰ লগত মোৰ জীৱন নিনিবা।
 10তেওঁলোকৰ হাতত দুষ্টতাৰ পৰিকল্পনা আছে;
 তেওঁলোকৰ সোঁহাত উৎকোচেৰে ভৰা।
 11কিন্তু মই হলে নিজ সিদ্ধতাত চলোঁ;
 মোক মুক্ত কৰা; মোক কৃপা কৰা।
 12মোৰ ভৰি সমান ঠাইত থিয় হৈ আছে;
 মহা-সমাজবোৰৰ মাজত মই যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিম।

গীতমালা 27

দায়ুদৰ ৰচিত গীত

1যিহোৱা মোৰ দীপ্তি, মোৰ পৰিত্ৰাণ;
 মই কাক ভয় কৰিম?
 যিহোৱা মোৰ জীৱন ৰক্ষক কোঁঠ,
 মই কাৰ বাবে ত্ৰাসযুক্ত হম?
 2দুষ্টবোৰে যেতিয়া মোৰ মাংস খাবলৈ ওচৰলৈ আহে,
 তেতিয়া মোৰ সেই শত্ৰু আৰু বিৰোধীবোৰ উজুতি খাই পৰে।
 3সৈন্যৰ দলেও যদি মোৰ বিৰুদ্ধে ছাউনি পাতে,
 মোৰ হৃদয়ে ভয় নকৰিব;
 মোৰ বিৰুদ্ধে যদি যুদ্ধও আৰম্ভ হয়,
 তেতিয়াও মই সাহসেৰে থাকিম।
 4যিহোৱাৰ ওচৰত মই এটা বিষয় যাচনা কৰিছো,
 মই তাকেই অন্বেষণ কৰিম:
 মই যেন যিহোৱাৰ সৌন্দৰ্য দেখা পাবলৈ,

আৰু তেওঁৰ মন্দিৰত ধ্যান কৰিবলৈ

মোৰ গোটেই জীৱন কাল যিহোৱাৰ গৃহত বাস কৰিব পাৰো।

⁵আপদৰ কালত তেওঁ মোক নিজ আশ্ৰয়ত গুপতে ৰাখিব,

নিজৰ তন্ত্ৰত মোক লুকুৱাই ৰাখিব;

তেওঁ মোক শিলৰ ওপৰত তুলি থব।

⁶যি শত্ৰুবোৰে মোক চাৰিওফালে বেৰি ধৰিছে,

তেওঁলোকতকৈ মোৰ মূৰ উন্নত হব;

মই তেওঁৰ তন্ত্ৰত আনন্দ জয়ধ্বনিৰে বলি উৎসৰ্গ কৰিম।

মই যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গীত-গান কৰিম!

⁷হে যিহোৱা, মই মাতিলে, তুমি শুনা।

মোক কৃপা কৰা, মোক উত্তৰ দিয়া!

⁸মোৰ হৃদয়ে (তুমি কোৱা) তোমাৰ এই কথাকে ক'লে, "আঁহা, তোমালোকে মোৰ সাক্ষাৎ পাবলৈ বিচৰা!"

হে যিহোৱা, মই তোমাৰ সাক্ষাৎ পাবলৈ বিচাৰো।

⁹তোমাৰ মুখ মোৰ পৰা লুকুৱাই নাৰাখিবা;

ক্ৰোধত তুমি তোমাৰ দাসক দূৰ নকৰিবা।

তুমিয়েই মোৰ সহায় হৈ আহিছা;

হে মোৰ পৰিত্ৰাণৰ ঈশ্বৰ, মোক নেৰিবা, মোক পৰিত্যাগ নকৰিবা!

¹⁰মোৰ পিতৃ-মাতৃয়ে মোক ত্যাগ কৰিলেও, যিহোৱাই মোক তুলি লব।

¹¹হে যিহোৱা,

মোৰ শত্ৰুবোৰৰ কাৰণে,

তুমি মোক তোমাৰ পথ শিকোৱা;

তুমি মোক সমান পথত চলোৱা।

¹²মোৰ বিৰোধীবোৰৰ ইচ্ছাত তুমি মোক সমৰ্পণ নকৰিবা;

কিয়নো মিছা সাক্ষীবোৰ মোৰ বিৰুদ্ধে উঠিছে;

তেওঁলোকৰ প্ৰশ্বাসত অত্যাচাৰ ওলাই আহে।

¹³মই বিশ্বাস কৰো যে,

জীৱিতসকলৰ দেশত মই যিহোৱাৰ মঙ্গল দেখা পাম!

¹⁴তুমি যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰা;

সবল হোৱা;

তোমাৰ অন্তঃকৰণ সাহিয়ল হওঁক;

পুনৰায় কওঁ, যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰা।

গীতমালা 28

দায়ুদৰ ৰচিত গীত

- ¹হে যিহোৱা, মই তোমাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ;
হে মোৰ শিলা, মোলৈ আওকাণ নকৰিবা।
কাৰণ, তুমি যদি মনে মনে থাকা,
তেন্তে মৈদামৰ গাঁতলৈ নামি যোৱাসকলৰ দৰে মোৰ দশা হ'ব।
- ²সহায়ৰ কাৰণে মই যেতিয়া তোমাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰোঁ,
তোমাৰ মহা পবিত্ৰ স্থানৰ ফাললৈ হাত দাঙো,
তেতিয়া তুমি মোৰ নিবেদন শুনা।
- ³যিসকল দুষ্ট, যিসকলে দুষ্টতাৰ কাৰ্য কৰি ফুৰে,
যিসকলে চুবুৰীয়াৰ লগত মুখেৰে শান্তিৰ কথা কয়,
অথচ অন্তঃকৰনত দুষ্ট ইচ্ছা পুহি ৰাখে,
সেইসকলৰ লগত তুমি মোক টানি নিনিবা।
- ⁴তেওঁলোকৰ কাৰ্য অনুসাৰে আৰু তেওঁলোকৰ কৰ্মৰ দুষ্টতা অনুসাৰে,
তুমি তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিয়া;
তেওঁলোকৰ হাতৰ কাৰ্য অনুসাৰে তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিয়া।
তেওঁলোকে পাবলগীয়া যি আছে, তাকেই তেওঁলোকক দিয়া।
- ⁵কিয়নো তেওঁলোকে যিহোৱাৰ কাৰ্য বা তেওঁৰ হাতে কৰা কৰ্মলৈ মনোযোগ নিদিয়ে;
সেয়ে, যিহোৱাই তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিব,
আৰু পুণৰায় গঢ় নিদিব।
- ⁶সকলো প্ৰশংসা যিহোৱাৰেই; তেওঁ মোৰ কাকুতিৰ স্বৰ শুনিলে।
- ⁷যিহোৱাই মোৰ বল আৰু মোৰ ঢাল;
মোৰ হৃদয়ে তেওঁতে ভাৰসা কৰে।
সেইবাবেই মই সহায় পাইছোঁ।
সেইবাবেই মোৰ অন্তৰ আনন্দত ভৰি পৰিছে;
মই মোৰ গীতেৰে তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰোঁ।
- ⁸যিহোৱা তেওঁৰ লোকসকলৰ বল;
তেৱেঁই তেওঁৰ অভিযুক্তজনৰ পৰিত্ৰাণৰ দুৰ্গ।
- ⁹হে যিহোৱা, তোমাৰ লোকসকলক তুমি ৰক্ষা কৰা,

তোমাৰ সম্পত্তিক তুমি আশীৰ্বাদ কৰা;
 তুমি তেওঁলোকৰ ৰখীয়া হোৱা
 আৰু চিৰকাল তেওঁলোকক বৈ নিয়া।

গীতমালা 29

দাম্বুদৰ ৰচিত গীত

1 হে ঈশ্বৰৰ সন্তানসকল, তোমালোকে যিহোৱাৰ গৌৰৱ কীৰ্তন কৰা,
 যিহোৱাৰ গৌৰৱ আৰু পৰাক্ৰম কীৰ্তন কৰা,
 2 যিহোৱাৰ নামৰ গৌৰৱ কীৰ্তন কৰা;
 পবিত্ৰ সমাৰোহত যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰা।
 3 জলসমূহৰ ওপৰত যিহোৱাৰ স্বৰ শুনা যায়;
 গৌৰৱাধিত ঈশ্বৰে বজ্ৰধ্বনিৰে গৰ্জন কৰে,
 যিহোৱা মহাজলসমূহৰ ওপৰত বিদ্যমান।
 4 যিহোৱাৰ স্বৰ ক্ষমতাপূৰ্ণ;
 যিহোৱাৰ স্বৰ মহিমাৰে পৰিপূৰ্ণ।
 5 যিহোৱাৰ স্বৰে এৰচ গছবোৰ ভাঙে;
 যিহোৱাই লিবানোনৰ এৰচ গছবোৰ ভাঙি পেলায়।
 6 তেওঁ লেবানোনৰ পৰ্বতমালাক দাম্বুৰিৰ দৰে ডেও দি নচুৱায়;
 চিৰিয়োনক নচুৱায় যুবা বন্য ষাঁড়ৰ দৰে।
 7 যিহোৱাৰ স্বৰে বিজুলীৰ চমক সৃষ্টি কৰে।
 8 যিহোৱাৰ স্বৰে মৰুপ্ৰান্তৰ কঁপাই তোলে;
 কাদেচৰ মৰুপ্ৰান্তৰ যিহোৱাই কঁপাই তোলে।
 9 যিহোৱাৰ স্বৰত হৰিণীবোৰে পোৱালি দিয়ে,
 ডাল-পাতবোৰ পৰি গৈ বনক নগ্ন কৰে,
 কিন্তু তেওঁৰ মন্দিৰত সকলোৱে কয়, "গৌৰৱ!"
 10 যিহোৱা জলপ্লাৱনত সিংহাসনত অধিষ্ঠিত আছিল,
 যিহোৱা চিৰকাললৈকে ৰজা স্বৰূপে সিংহাসনত অধিষ্ঠিত হৈ আছে।
 11 যিহোৱাই তেওঁৰ লোকসকলক শক্তিদান কৰক!
 যিহোৱাই তেওঁৰ লোকসকলক শান্তি দি আশীৰ্বাদ কৰক!

গীতমালা 30

মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সময়ৰ গান; দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

1হে যিহোৱা, মই তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিম; কিয়নো তুমিয়েই মোক উঠাই আনিলা।

মোৰ শত্ৰুবোৰক তুমি মোৰ ওপৰত আনন্দ কৰিবলৈ নিদিলা।

2হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই সহায়ৰ বাবে তোমাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰাত, তুমি মোক সুস্থ কৰিলা।

3হে যিহোৱা, তুমি মোৰ প্ৰাণ চিয়োলৰ পৰা তুলি আনিলা,

তুমি মোক গাঁতলৈ যাব নিদি জীয়াই ৰাখিলা।

4হে যিহোৱাৰ ভক্তগণ, তোমালোকে তেওঁৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰা, তেওঁৰ পবিত্ৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰা।

5কিয়নো তেওঁৰ ক্ৰোধ খন্তেকীয়া, তেওঁৰ দয়া হ'লে আজীৱন কাললৈকে;

ৰাতিৰ দীৰ্ঘসময়ত ক্ৰন্দন থাকিব পাৰে,

কিন্তু ৰাতিপুৱাতে আনন্দ আহে।

6সুখৰ দিনত মই কৈছিলোঁ,

“মোক কোনেও লৰাব নোৱাৰিব।”

7হে যিহোৱা, তোমাৰ অনুগ্ৰহেৰেই তুমি মোক শক্তিশালী পৰ্বতস্বৰূপে স্থাপন কৰিলা;

কিন্তু, যেতিয়া তুমি তোমাৰ মুখ লুকুৱাই ৰাখিছিলি, তেতিয়া মই ভীষণ ব্যাকুল হৈছিলোঁ।

8হে যিহোৱা, মই তোমাকেই চিঞৰি মাতিছিলো,

মোৰ যিহোৱাৰ ওচৰত দয়া বিচাৰি মই মিনতি কৰি কৈছিলো:

9“মোৰ মৃত্যুত বা মই গাঁতলৈ নামি যোৱাত জানো কিবা লাভ আছে?

ধুলিয়ে জানো তোমাৰ প্ৰশংসা

নাইবা তোমাৰ বিশ্বস্ততা প্ৰচাৰ কৰিব?

10হে যিহোৱা, শুনা, মোক কৃপা কৰা,

হে যিহোৱা, মোৰ সহায় হোৱা।”

11শোক অৱস্থাৰ পৰা তুমি মোক নৃত্যৰ উৎসৱলৈ আনিলা;

শোকৰ চট কাপোৰ খুলি তুমি মোক আনন্দৰ বস্ত্ৰ পিন্ধালা,

12যাতে মোৰ অন্তৰ নীৰৱে নাথাকে

বৰং তোমাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গীত গায়;

হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই অনন্ত কাললৈকে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম।

গীতমালা 31

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত

¹হে যিহোৱা, মই তোমাতেই আশ্ৰয় লৈছোঁ; মোক কেতিয়াও লাজত পৰিবলৈ নিদিবা; তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ গুণেৰে মোক ৰক্ষা কৰা।

²মোলৈ কাণ পাতা, মোক শীঘ্ৰে উদ্ধাৰ কৰা;

মোক ৰক্ষা কৰিবলৈ তুমিয়েই মোৰ আশ্ৰয়-শিলা হোৱা,

মোৰ দৃঢ় কোঁঠ হোৱা।

³তুমি মোৰ শিলা, আৰু মোৰ দুৰ্গ; এই হেতুকে তোমাৰ নামৰ কাৰণে তুমি মোৰ পথদৰ্শক হৈ মোক চলাই নিবা।

⁴মোৰ কাৰণে গোপনে পতা জালৰ পৰা তুমি মোক উদ্ধাৰ কৰা;

কাৰণ তুমিয়েইতো মোৰ আশ্ৰয়।

⁵হে যিহোৱা, হে মোৰ বিশ্বস্ত ঈশ্বৰ, তুমিয়েই মোক মুক্ত কৰিলা; মই তোমাৰ হাতত মোৰ আত্মা শোধাই দিছোঁ;

⁶যিসকলে অসাৰ মূৰ্তিবোৰৰ সেৱা-পূজা কৰে, মই তেওঁলোকক ঘিণ কৰো;

কিন্তু মই যিহোৱাত ভাৰসা কৰোঁ।

⁷তোমাৰ গভীৰ প্ৰেমত মই আনন্দ কৰিম, উল্লাসিত হ'ম;

কিয়নো তুমি মোৰ দুখলৈ দৃষ্টি কৰিলা;

মোৰ দুৰ্দশাত তুমি চিন্তিত হ'লা

⁸তুমি মোক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই নিদিলা;

বহল ঠাইত তুমি মোৰ ভৰি ৰাখিলা।

⁹হে যিহোৱা, মোক কৃপা কৰা, কিয়নো মই অতি কষ্টৰ মাজত আছোঁ;

দুখত মোৰ চকু সোমাই গৈছে;

মোৰ দেহ আৰু প্ৰাণ দুৰ্বল হৈ গৈছে।

¹⁰মই শোকতে মোৰ জীৱন পাৰ কৰিলো,

হুমুনিয়াহ কাঢ়ি কাঢ়ি মোৰ বছৰ কেইটাৰ অন্ত হৈছে;

মোৰ অপৰাধৰ কাৰণে মোৰ শক্তি লোপ পাইছে, আৰু মোৰ অস্থিবোৰ শুকাই গৈছে।

¹¹মোৰ সকলো শত্ৰুৰ ওচৰত মই ঘৃণাৰ পাত্ৰ,

চুবুৰীয়াৰ ওচৰত মই অত্যন্ত নিন্দনীয়,

মোৰ পৰিচিতসকলৰ ওচৰত মই শঙ্কাৰ বিষয় হৈছোঁ;

বাটত মোক দেখিলে মানুহবোৰ পলাই যায়।

¹²মৃত ব্যক্তিক পাহাৰৰ দৰে মানুহবোৰে মোক পাহৰি গৈছে;

মই যেন এটা ভগা পাত্ৰৰ দৰে হ'লো।

- 13 মোৰ সম্বন্ধে দিয়া অনেকৰ অপবাদ মোৰ কাণত আহিছে, মোৰ চাৰিওফালে ভীষণ ভয় আছে!
তেওঁলোকে মোৰ বিৰুদ্ধে একেলগে পৰামৰ্শ কৰিছে,
মোৰ প্ৰাণ লবলৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰিছে।
- 14 কিন্তু, হে যিহোৱা, মই তোমাতেই ভাৰসা কৰিছোঁ;
মই কওঁ, “তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ।”
- 15 তোমাৰ হাততেই মোৰ সকলো সময় আছে,
মোৰ শত্ৰু আৰু তাড়নাকাৰীবোৰৰ হাতৰ পৰা তুমি মোক উদ্ধাৰ কৰা।
- 16 তোমাৰ দাসৰ প্ৰতি তোমাৰ মুখ উজ্জ্বল কৰা; তোমাৰ অসীম প্ৰেমত মোক ৰক্ষা কৰা।
- 17 হে যিহোৱা, মই তোমাক মাতিছোঁ,
তুমি মোক লাজত পৰিবলৈ নিদিবা;
দুষ্ট লোক বৰং লাজত পৰক,
চিয়োলত নীৰৱে থাকক।
- 18 অহঙ্কাৰ আৰু তুচ্ছ ভাৱ লৈ
যিসকলে ধাৰ্মিকসকলৰ বিৰুদ্ধে দৰ্প কথা কয়,
সেই মিছলীয়া ওঁঠবোৰ বোবা হওঁক।
- 19 অহ! তোমাৰ মঙ্গল কিমান যে মহান!
যি মঙ্গল তুমি তোমাক ভয় কৰোঁতা লোকসকলৰ বাবে সঞ্চয় কৰি থৈছা;
তোমাত আশ্ৰয় লোৱা সকললৈ, সকলোৰে সন্মুখতে তুমি সেই মঙ্গল সিদ্ধ কৰি থাকা।
- 20 তুমি তেওঁলোকক তোমাৰ উপস্থিতিৰ আশ্ৰয়স্থানত ৰাখি,
মানুহৰ কুমল্গণাৰ পৰা লুকুৱাই ৰাখা;
বিতৰ্কমূলক জিবাবোৰৰ পৰা তোমাৰ নিৰাপদ আশ্ৰয়স্থানত তুমি তেওঁলোকক আঁতৰাই ৰাখা।
- 21 যিহোৱা ধন্য হওঁক;
যেতিয়া মই ঘেৰি থকা এখন নগৰৰ মাজত আছিলো,
তেওঁ মোলৈ আশ্চৰ্যভাৱে তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেম দেখুৱালে।
- 22 মই আতঙ্কিত হৈ যদিও কৈছিলো, “তোমাৰ দৃষ্টিৰ পৰা মই বিছিন্ন হৈ পৰিলোঁ”;
তথাপিও মই তোমাৰ আগত সহায়ৰ বাবে কাতৰোক্তি কৰাত, তুমি মোৰ কাকুতি শুনিলা।
- 23 হে যিহোৱাৰ ভক্ত লোকসকল, তোমালোকে তেওঁক প্ৰেম কৰা;
যিহোৱাই বিশ্বাসীসকলক ৰক্ষা কৰে,
কিন্তু অহংকাৰীসকলক তেওঁ অধিক প্ৰতিফল দিয়ে।
- 24 তোমালোক যিসকলে যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰা,
তোমালোক বলৱন্ত হোৱা, তোমালোকৰ হৃদয় সাহিয়াল হওঁক।

গীতমালা 32

মচকীল নামেৰে দায়ুদৰ ৰচিত গীত

¹ধন্য সেই লোক, যাৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰা হয়;

যাৰ পাপ ঢকা হয়।

²ধন্য সেই ব্যক্তি, যি মানুহৰ অপৰাধ যিহোৱাই গণনা নকৰে,

আৰু যাৰ মনত কোনো ছলনা নাই।

³মই যেতিয়া পাপ স্বীকাৰ নকৰি মনে মনে আছিলোঁ, তেতিয়া ওৰে দিনটো কেঁকাই থকাত মোৰ অস্থিবোৰ ক্ষয় পাইছিল।

⁴কিয়নো তেতিয়া দিনে ৰাতিয়ে মোৰ ওপৰত তোমাৰ হাত গধুৰ হৈ আছিল,

মোৰ গাৰ শক্তি জহকালৰ তাপত যেনেকৈ হয়, তেনেকৈয়ে শুকাই গৈছিল। (চেলা)

⁵তেতিয়া মই তোমাৰ আগত মোৰ পাপ সৈ কাঢ়িলোঁ;

মোৰ অপৰাধ মই আৰু লুকুৱাই নাৰাখিলো;

মই ক'লো, “যিহোৱাৰ আগত মই মোৰ অপৰাধ সৈ কাঢ়িম”;

তাতে মোৰ পাপৰ দোষ তুমি ক্ষমা কৰিল। (চেলা)

⁶সেই বাবে তোমাক পাব পৰা সময়ত প্ৰতিজন বিশ্বাসীয়ে তোমাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰক;

বিপদ মহা-জলপ্লাৱনৰ দৰে আহিলেও সেইজনৰ ওচৰ নাপাব।

⁷তুমি মোৰ গুপ্তস্থান;

তুমি মোক সৰুটৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতা;

মুক্তিৰ জয়ধ্বনিৰে তুমি মোক আৱৰি ৰাখোঁতা। (চেলা)

⁸মই তোমাক বুদ্ধি দিম;

তুমি যাবলগীয়া পথ মই তোমাক শিকাম; তোমাৰ ওপৰত মই দৃষ্টি ৰাখি পৰামৰ্শ দিম।

⁹তোমালোক ঘোঁৰা বা খচ্ৰৰ নিচিনা নহবা,

সিহঁতৰ বুজন শক্তি নাই;

মুখত লাগাম আৰু দনা ভূষণৰূপে লগাই সিহঁতক বশ কৰা হয়,

নহলে, সিহঁত তোমালোকৰ ওচৰলৈ নাহিব।

¹⁰দুষ্টলোকৰ যাতনা অধিক;

কিন্তু যিজনে যিহোৱাত নিৰ্ভৰ কৰে, যিহোৱাৰ অসীম দয়াই তেওঁক আৱৰি ৰাখে।

¹¹হে ধাৰ্মিক লোকসকল, তোমালোকে যিহোৱাতে আনন্দ কৰা; উল্লাস কৰা;

যাৰ অন্তৰ শুদ্ধ, তোমালোক সকলোৱে আনন্দ-ধ্বনি কৰা।

গীতমালা 33

- 1হে ধাৰ্মিক লোকসকল, যিহোৱাত আনন্দ-ধ্বনি কৰা,
তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা সাধু লোকৰেই কাম।
- 2বীণাৰে সৈতে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, দহগুণীয়া নেবল যন্ত্ৰৰে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।
- 3তেওঁৰ উদ্দেশ্যে এটি নতুন গীত গোৱা; দক্ষতাৰে বাদ্য-যন্ত্ৰ বজাই জয়-ধ্বনি কৰা।
- 4যিহোৱাৰ বাক্য সত্য; তেওঁৰ সকলো কাৰ্য্যত তেওঁ বিশ্বাসযোগ্য।
- 5তেওঁ ধাৰ্মিকতা আৰু ন্যায়বিচাৰ ভাল পায়;
সমগ্ৰ পৃথিৱী যিহোৱাৰ দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ।
- 6যিহোৱাৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই আকাশ-মণ্ডল নিৰ্মাণ কৰা হ'ল,
তাত থকা সকলো বাহিনী তেওঁৰ মুখৰ প্ৰশ্বাসেৰে নিৰ্মিত হ'ল।
- 7তেওঁ সমুদ্ৰৰ জলসমূহক বটলত গোটাই ৰখাৰ দৰেই জমা কৰিলে;
মহাসাগৰৰ গভীৰ জলৰাশিক উঁৰালবোৰত ৰাখিলে।
- 8গোটেই পৃথিৱীয়ে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখক;
জগতৰ সকলোৱে তেওঁৰ আগত সমীহ কৰি থিয় হওক।
- 9কিয়নো তেওঁ ক'লে আৰু সকলোবোৰ সৃষ্টি হ'ল,
তেওঁ আজ্ঞা দিলে আৰু সকলো প্ৰতিস্থিত হ'ল।
- 10যিহোৱাই জাতিবোৰৰ পৰিকল্পনা নিষ্ফল কৰে,
তেওঁ লোকসমূহৰ সঙ্কল্পবোৰ ব্যৰ্থ কৰে।
- 11যিহোৱাৰ পৰিকল্পনা চিৰকাললৈকে থিৰে থাকে;
তেওঁৰ মনৰ সঙ্কল্প পুৰুষানুক্ৰমে স্থায়ী।
- 12ধন্য সেই জাতি, যি জাতিৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা;
সেই লোকসকলক তেওঁ নিজৰ আধিপত্যৰ অৰ্থে মনোনীত কৰিলে।
- 13যিহোৱাই স্বৰ্গৰ পৰা তললৈ দৃষ্টিপাত কৰে;
তেওঁ সকলো মনুষ্য সন্তানক নিৰীক্ষণ কৰে।
- 14পৃথিৱী নিবাসী সকলো লোকৰ ওপৰত তেওঁ নিজৰ বাসস্থানৰ পৰা দৃষ্টি ৰাখে।
- 15তেৱেঁই তেওঁলোক সকলোৰে হৃদয়ৰ নিৰ্মাণকৰ্ত্তা; তেওঁলোকৰ সকলো কাৰ্য্যই তেওঁ নিৰীক্ষণ কৰে।
- 16বৃহৎ সৈন্যদল থাকিলেও ৰজাই তাৰ দ্বাৰা ৰক্ষা নাপায়;
মহা-শক্তিৰ দ্বাৰাও কোনো যোদ্ধা ৰক্ষা নাপায়।
- 17জয়ৰ অৰ্থে যোঁৱাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা এক মিছা আশা;

মহা-শক্তি থাকিলেও ঘোঁৰাই তাৰ বলেৰে ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে।

18 যিসকলে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখে,

যিসকলে তেওঁৰ অসীম দয়াৰ ওপৰত আশা ৰাখে,

যিহোৱাৰ দৃষ্টি তেওঁলোকৰ ওপৰত থাকে,

19 যাতে মৃত্যুৰ পৰা তেওঁলোকৰ প্ৰাণৰক্ষা কৰিব পাৰে;

আকালৰ সময়ত তেওঁলোকক জীয়াই ৰাখিব পাৰে;

20 আমাৰ প্ৰাণে যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰে;

তেৱেই আমাৰ সহায় আৰু আমাৰ ঢাল।

21 আমাৰ হৃদয়ে তেওঁতেই আনন্দ কৰে; কাৰণ আমি তেওঁৰ পবিত্ৰ নামত ভাৰসা কৰিছোঁ।

22 হে যিহোৱা, আমাৰ ওপৰত তোমাৰ অসীম প্ৰেম থাকক,

কিয়নো তুমিয়েই আমাৰ আশাভূমি হৈছা।

গীতমালা 34

দায়ুদৰ ৰচিত গীত। ৰজা অবীমেলকৰ আগত দায়ুদে পগলাৰ ভাও ধৰিছিল যাতে অবীমেলকে তেওঁক খেদাই দিয়ে। দায়ুদে সেই সময়ত এই গীতটো লিখিছিল।

1 মই সকলো সময়তে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিম; তেওঁৰ প্ৰশংসা মোৰ মুখত থাকিব।

2 মোৰ প্ৰাণে যিহোৱাতেই গৌৰৱ কৰে; তাকে শুনি নম্ৰ লোকে আনন্দ কৰক।

3 তোমালোকে মোৰে সৈতে যিহোৱাৰ মহিমা কীৰ্তন কৰা;

আহাঁ, আমি একেলগে তেওঁৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰোঁহঁক।

4 মই যিহোৱাক বিচাৰিলো, তাতে তেওঁ মোক উত্তৰ দিলে;

মোৰ সকলো ভয়ৰ পৰা তেওঁ মোক উদ্ধাৰ কৰিলে।

5 তেওঁৰ ফালে যেতিয়া লোকসকলে চায়, তেওঁলোক তেতিয়া জ্যোতিস্মান হৈ উঠে।

তেওঁলোকৰ মুখ লাজত কেতিয়াও বিবৰ্ণ নহব।

6 এই দুখীয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰাত যিহোৱাই শুনিলে,

সকলো সঙ্কটৰ পৰা তেওঁক পৰিত্ৰাণ কৰিলে।

7 যিহোৱালৈ ভয় ৰাখোঁতাসকলৰ চাৰিওফালে যিহোৱাৰ দূতে ছাউনি পাতে আৰু তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰে।

8 যিহোৱা যে মঙ্গলময় তাক তোমালোকে আশ্বাদন কৰি চোৱা; তেওঁত আশ্ৰয় লোৱা লোক ধন্য।

9 হে যিহোৱাৰ পবিত্ৰ লোকসকল, তোমালোকে তেওঁলৈ ভয় ৰাখা;

কিয়নো যিসকলে তেওঁলৈ ভয় ৰাখে, তেওঁলোকৰ একোৰে অভাৱ নহয়।

10 যুবা সিংহবোৰৰ আহাৰৰ অভাৱ হয়, সিহঁতে ভোকত কষ্ট পায়:

কিন্তু যিসকলে যিহোৱাক বিচাৰে, তেওঁলোকৰ মঙ্গলৰ অভাৱ নহয়।

¹¹হে সন্তানসকল আহাঁ, তোমালোকে মোৰ বাক্য শুনা; মই তোমালোকক যিহোৱাৰ ভয় শিকাম।

¹²তোমালোকৰ মাজত কোনে এই জীৱন ভোগ কৰিব বিচাৰে?

সুখ ভোগ কৰিবৰ কাৰণে কোনে দীৰ্ঘায়ু বিচাৰে?

¹³তুমি দুষ্টতাৰ পৰা তোমাৰ জিভা আৰু ছলনা বাক্যৰ পৰা তোমাৰ ওঁঠক ৰাখা।

¹⁴তুমি দুষ্টতাৰ পৰা আঁতৰি সুকৰ্ম কৰা,;

তুমি শান্তি বিচাৰা আৰু তাৰ পাছে পাছে খেদি যোৱা।

¹⁵যিহোৱাৰ দৃষ্টি ধাৰ্মিকসকলৰ ওপৰত থাকে; তেওঁৰ কাণ তেওঁলোকৰ কাতৰোক্তি শুনিবলৈ মুকলি থাকে।

¹⁶যিসকলে দুষ্টতাৰ কাৰ্য কৰে, যিহোৱা তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে,

তেওঁ পৃথিৱীৰ পৰা তেওঁলোকৰ স্মৰণ মছি পেলাব।

¹⁷ধাৰ্মিক লোকে সহায়ৰ কাৰণে কাতৰোক্তি কৰিলে যিহোৱাই শুনে;

যিহোৱাই সকলো সঙ্কটৰ পৰা তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰে।

¹⁸যিহোৱা ভগ্নচিত্তীয়াসকলৰ ওচৰ; খেদিত মন হোৱাসকলক তেওঁ পৰিত্ৰাণ কৰে।

¹⁹ধাৰ্মিক লোকৰ বিপদ অনেক হলেও, সেই সকলোৰে পৰা যিহোৱায়েই তেওঁক উদ্ধাৰ কৰে।

²⁰যিহোৱাই তেওঁৰ সকলো অস্থি ৰক্ষা কৰে; তাৰ মাজৰ এডালিও ভগ্ন নহয়।

²¹দুষ্ট লোকৰ মৃত্যু দুষ্টতাৰ হাতত; ধাৰ্মিক লোকক যিণাওঁতাসকল দণ্ডিত হব।

²²যিহোৱাই তেওঁৰ দাসসকলৰ প্ৰাণ মুক্ত কৰে; তেওঁত আশ্ৰয় লোৱা সকলৰ কোনোৱেই দণ্ডিত নহব।

গীতমালা 35

দায়ুদৰ ৰচিত গীত

¹হে যিহোৱা, যিসকলে মোৰে সৈতে বিবাদ কৰে, তুমিও তেওঁলোকেৰে সৈতে বিবাদ কৰা;

যিসকলে মোৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰে, তুমিও তেওঁলোকেৰে বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা।

²তুমি ঢাল আৰু ফলক ধাৰণ কৰা, মোৰ সহায়ৰ অৰ্থে উঠা।

³মোৰ পাছে পাছে যিসকলে খেদি আহিছে, তুমি বৰছা আৰু যাঁঠি লৈ তেওঁলোকৰ পথ ৰুদ্ধ কৰা;

তুমি মোৰ প্ৰাণক কোৱা, “ময়েই তোমাৰ পৰিত্ৰাণ।”

⁴যিসকলে মোৰ প্ৰাণ বিচাৰে, তেওঁলোক লজ্জিত আৰু অপমানিত হওঁক;

যিসকলে মোৰ সৰ্বনাশলৈ পৰিকল্পনা কৰে, তেওঁলোক উলটি যাওঁক, হতাশ হওঁক।

⁵তেওঁলোক বতাহৰ সন্মুখত উৰুৱাই নিয়া তুঁহৰ নিচিনা হওঁক; যিহোৱাৰ দূতে তেওঁলোকক খদি যাওঁক।

⁶তেওঁলোকৰ পথ অন্ধকাৰ আৰু পিছল হওঁক। যিহোৱাৰ দূতে তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি যাওঁক।

- 7কিয়নো তেওঁলোকে অকাৰণে মোৰ কাৰণে গাঁতত শুপুতে জাল পাতিলে; বিনা কাৰণতে মোৰ প্ৰাণ নাশৰ অৰ্থে গাঁত খান্দিলে।
- 8হঠাত তেওঁলোকৰ ওপৰলৈ বিনাশ আহঁক;
তেওঁলোকে গোপনে পতা নিজৰ জালত নিজেই ধৰা পৰক;
সেই বিনাশত তেওঁলোক পতিত হওঁক।
- 9তাতে মোৰ প্ৰাণ যিহোৱাত উল্লাসিত হব, তেওঁৰ পৰিত্ৰাণত আনন্দিত হব।
- 10মোৰ সকলো অস্থিয়ে কব, “হে যিহোৱা, তোমাৰ তুল্য কোন আছে?”
তুমিয়েই দুৰ্বলীক তেওঁতকৈ বলৱান জনৰ পৰা,
দুখী-দৰিদ্ৰক তেওঁলোকৰ লুণ্ঠকাৰীৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা।
- 11অত্যাচাৰী বিদ্বেষপৰায়ণ মিছা সাক্ষীবোৰ উঠিছে;
মই যি কথা নাজানো, তেওঁলোকে মোক সেই বিষয়ে সোধে।
- 12তেওঁলোকে উপকাৰৰ সলনি মোৰ অপকাৰ কৰে; তাতে মোৰ প্ৰাণ অনাথ হয়।
- 13কিন্তু মই হলে, তেওঁলোক নৰিয়া পৰা সময়ত চট কাপোৰ পিন্ধিছিলোঁ, লঘোনেৰে নিজৰ প্ৰাণক দুখ দিছিলো; মোৰ প্ৰাৰ্থনা মোৰ বুকুলৈকে উলটি আহিছিল।
- 14মোৰ নিজ ভাই বা নিজ বন্ধুৰ দৰেই তেওঁলোকৰ কাৰণে মই শোক প্ৰকাশ কৰিলো;
মই মাতৃহাৰাৰ দৰে শোকাৰ্ত হৈ মূৰ তল কৰি ফুৰিলোঁ।
- 15কিন্তু মই যেতিয়া উজুটি খালো, তেতিয়া তেওঁলোক আনন্দিত হৈ একগোট হ’ল;
তেওঁলোক মোৰ বিৰুদ্ধে একগোট হ’ল;
মোৰ অজ্ঞাতে সেই অত্যাচাৰীসকলে মোক চূৰ্ণ কৰিলে, ক্ষান্ত হৈ নাথাকিল।
- 16তেওঁলোকে ভক্তিহীনভাৱে মোক বিদ্ৰূপ কৰিলে; তেওঁলোকে মোলৈ দাঁত কৰচে।
- 17হে প্ৰভু, তুমি কিমান কাললৈ চাই থাকিবা?
তেওঁলোকৰ ধ্বংস কাৰ্যৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা;
সিংহবোৰৰ পৰা মোৰ জীৱন ৰক্ষা কৰা।
- 18মই মহা-সমাজত তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম; অসংখ্য লোকৰ মাজত তোমাৰ গুণ-প্ৰশংসা কৰিম।
- 19মোৰ বিশ্বাসঘাটক শত্ৰুবোৰক মোৰ ওপৰত আনন্দ কৰিবলৈ নিদিবা;
অকাৰণে যিসকলে মোক ঘৃণা কৰে, মোৰ বিৰুদ্ধে চকু টিপিয়াবলৈ নিদিবা।
- 20কিয়নো তেওঁলোকে শান্তিজনক কথা নকয়,
কিন্তু দেশত শান্তভাৱে বাস কৰা লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে ছলনাভৰা কথা কল্পনা কৰে।
- 21মোৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে নিজ মুখ বহলকৈ মেলি কয়, “অহঃ অহঃ আমি নিজ চকুৰেই দেখিছো।”
- 22হে যিহোৱা তুমি এই সকলো দেখিছা, নিমতে নাথাকিবা; হে প্ৰভু, তুমি মোৰ পৰা আঁতৰ নহবা!
- 23হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, জাগি উঠা, মোৰ পক্ষে সাৰ পোৱা; মোৰ কাৰণেই সাৰ পোৱা।
- 24হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তোমাৰ ধাৰ্মিকতা অনুসাৰে মোৰ বিচাৰ কৰা;

তেওঁলোকক মোৰ ওপৰত আনন্দ কৰিবলৈ নিদিবা।

25 তেওঁলোকক মনত এই কথা কবলৈ নিদিবা, “অহঃ, আমাৰ অন্তৰে যি বিচাৰিছে, সেয়ে হৈছে।”

তেওঁলোকক কবলৈ নিদিবা, “আমি তেওঁক গ্ৰাস কৰিলোঁ।”

26 মোৰ সঙ্কটত যিসকল আনন্দিত হয়, তেওঁলোক সকলোৱেই লজ্জিত হৈ বিহ্বল হওঁক;

যিসকলে মোৰ বিৰুদ্ধে নিজকে তুলি ধৰে, লাজ আৰু অপমান তেওঁলোকৰ বস্ত্ৰ হওঁক।

27 যিসকলে মোৰ ধাৰ্মিকতাত সন্তোষ পায়, তেওঁলোকে আনন্দ ধ্বনি কৰি উল্লাসিত হওঁক;

তেওঁলোকে সদায় কওঁক, “যিহোৱা মহান; যিহোৱাই নিজ দাসৰ মঙ্গলত আনন্দ পায়।”

28 তাতে মোৰ জিভাই তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ কথা কব;

ওৰে দিন তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিব।

গীতমালা 36

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: যিহোৱাৰ দাস দায়ুদৰ ৰচিত গীত

1 পাপে দুষ্টলোকৰ হৃদয়ৰ গভীৰতাত থাকি কথা কয়;

দুষ্টলোকৰ চকুৰ আগত ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ভয় নাই।

2 তেওঁলোকে নিজৰ দৃষ্টিত নিজকে প্ৰশংসা কৰি কয় যে, তেওঁলোকৰ পাপ ঈশ্বৰে নধৰিব আৰু ঘৃণাৰ চকুৰেও নাচাব।

3 তেওঁলোকৰ মুখৰ কথা দুষ্ট আৰু ছলনাপূৰ্ণ;

তেওঁলোকে সুবিবেচনা আৰু সদাচৰণ এৰিলে।

4 তেওঁলোকে নিজৰ শয্যাত দুষ্টতাৰ পৰিকল্পনা কৰে;

অন্যায় পথত চলিবলৈ স্থিৰ কৰে আৰু দুষ্ট কাৰ্যক যিণ নকৰে।

5 হে যিহোৱা, তোমাৰ দয়া আকাশমণ্ডল পৰ্যন্ত,

আৰু তোমাৰ বিশ্বস্ততা মেঘলৈকে।

6 তোমাৰ ধাৰ্মিকতা পৰাক্ৰমী পৰ্বতসমূহৰ নিচিনা;

তোমাৰ শাসন প্ৰণালীবোৰ যেন গভীৰ মহাসাগৰৰ নিচিনা।

হে যিহোৱা, তুমি মনুষ্য আৰু পশু সকলোকে ৰক্ষা কৰোঁতা।

7 হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম কেনে বহুমূল্য!

সকলো মনুষ্যই যেন তোমাৰ ডেউকাৰ ছাঁয়াত আশ্ৰয় লয়।

8 তেওঁলোকে যেন তোমাৰ গৃহৰ প্ৰচুৰ আহাৰ খাই তৃপ্ত হয়;

তুমি তোমাৰ আনন্দ-নদীৰ পানী তেওঁলোকক পিবলৈ দিয়া।

9 কিয়নো তোমাৰ লগত জীৱনৰ ভুমুক আছে;

তোমাৰ দীপ্তিতে আমি পোহৰ দেখো।

10যি সকলে তোমাক জানে, তেওঁলোকৰ প্ৰতি যেন তোমাৰ প্ৰেম সদায় থাকে,
যি সকলৰ হৃদয় সৎ তেওঁলোকে যেন তোমাৰ পৰিত্ৰাণ পায়।

11মোক অহঙ্কাৰীসকলৰ ভৰিৰ তলত নেপেলাবা;
দুষ্ট সকলৰ হাতে যেন মোক দূৰলৈ খেদি পঠাব নোৱাৰে।

12যি সকলে দুষ্ট কাৰ্য কৰি ফুৰে, চোৱা তেওঁলোক পতিত হ'ল;
উঠিব নোৱাৰাকৈ তেওঁলোকক পেলোৱা হ'ল।

গীতমালা 37

দায়ুদৰ ৰচিত গীত

1তুমি দুষ্ট লোকসকলৰ কাৰণে অস্থিৰ নহবা;
কুকাৰ্য কৰাসকলক দেখি হিংসা নকৰিবা।

2কিয়নো তেওঁলোক ঘাঁহৰ দৰে শীঘ্ৰেই শুকাই যাব,
সেউজীয়া তৃণৰ নিচিনাকৈ জঁয় পৰিব।

3যিহোৱাত ভাৰসা ৰাখা আৰু সুকৰ্ম কৰা;
দেশত বাস কৰা আৰু নিৰাপদে থকা।

4যিহোৱাত আনন্দ কৰা;
তাতে তেওঁ তোমাৰ মনৰ বাঞ্ছা পূৰ্ণ কৰিব।

5তোমাৰ পথ যিহোৱাত সমৰ্পণ কৰা;
তেওঁত ভাৰসা ৰাখা; তাতে তেৱেঁই সকলো কৰিব।

6তেৱেঁই তোমাৰ সততা দীপ্তিৰ দৰে উজ্জ্বল কৰি তুলিব;
তোমাৰ ন্যায় কাৰ্য দুপৰীয়াৰ ৰ'দৰ নিচিনাকৈ প্ৰকাশ কৰিব।

7যিহোৱাৰ আগত শান্ত হোৱা;
ধৈৰ্যেৰে তেওঁলৈ অপেক্ষা কৰা।

যি মানুহে নিজৰ দুষ্ট পৰিকল্পনাৰে কৃতকাৰ্য্য হবলৈ কৰ্ম কৰে, তাত তুমি অসন্তোষ্ট নহ'বা;

8ক্ৰোধ এৰা, কোপ ত্যাগ কৰা;
বেজাৰ নকৰিবা, কেৱল হানিহে হয়।

9কিন্তু দুষ্টবোৰ উচ্ছন্ন হব, কিন্তু যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰা লোকে হলে দেশ অধিকাৰ কৰিব।

10কিন্তু অলপতে দুষ্টলোক শেষ হৈ যাব; তুমি যল্লেৰে বিচাৰিলেও তেওঁলোকৰ ঠাইত তেওঁলোকক পোৱা নাযাব।

11কিন্তু নম্ৰসকলে দেশ অধিকাৰ কৰিব; প্ৰচুৰ আশীৰ্বাদ পাই তেওঁলোক আনন্দিত হব।

- 12দুষ্টই ধাৰ্মিকলোকৰ বিৰুদ্ধে কুমল্লেখ কৰে;
তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে দাঁত কৰঁচে।
- 13প্ৰভুৱে তেওঁলোকক দেখি হাঁহিছে;
কিয়নো তেওঁ দেখে যে, তেওঁলোকৰ শেষ দিন চাপি আহিছে।
- 14দুখী-দৰিদ্ৰক বিনাশ কৰিবলৈ আৰু সৎ পথত চলাসকলক বধ কৰিবলৈ,
দুষ্টবোৰে নিজৰ তৰোৱাল উলিয়াইছে আৰু নিজৰ নিজৰ ধনু ভিৰাইছে।
- 15কিন্তু তেওঁলোকৰ তৰোৱাল তেওঁলোকৰ নিজৰ বুকুতে সোমাব,
আৰু তেওঁলোকৰ ধনু ভঙা হব।
- 16দুষ্টলোকৰ প্ৰচুৰ ধনৰাশিতকৈয়ো,
ধাৰ্মিকৰ অলপ সম্পত্তিয়েই ভাল।
- 17কিয়নো দুষ্টবোৰৰ বাহু ভঙা হব।
কিন্তু যিহোৱাই ধাৰ্মিকসকলক ধৰি ৰাখিব।
- 18সিদ্ধ লোকৰ সকলো দিন যিহোৱাই জানে,
আৰু তেওঁলোকৰ আধিপত্য চিৰকাললৈকে থাকিব।
- 19সঙ্কটৰ সময়ত তেওঁলোক লাজত নপৰিব,
আৰু আকালৰ সময়ত তেওঁলোক তৃপ্ত হব।
- 20দুষ্টবোৰ বিনষ্ট হব,
যিহোৱাৰ শত্ৰুবোৰ পথাৰৰ তৃণৰ শোভাৰ সদৃশ হব;
তেওঁলোক অদৃশ্য হৈ যাব; ধোঁৱাৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোক নোহোৱা হ'ব।
- 21দুষ্টই ধাৰে লয়, কিন্তু তাক পৰিশোধ নকৰে;
কিন্তু ধাৰ্মিক লোক দয়াৱান আৰু দানশীল।
- 22যিহোৱাৰ আশীৰ্ব্বাদ পোৱাসকল পৃথিবীৰ অধিকাৰী হব,
কিন্তু যি সকলক তেওঁ অভিশাপ দিয়ে, তেওঁলোক উচ্ছন্ন হব।
- 23যিহোৱাই আমাৰ খোজৰ গতি স্থিৰ কৰে;
তেওঁ তেওঁৰ পথত সন্তোষ পায়।
- 24তেওঁ উজুতি খাই পৰিলেও নিচেইকৈ পতিত নহব;
কিয়নো যিহোৱাৰ হাতেই তেওঁক ধৰি ৰাখিছে।
- 25মই যুৱক আছিলো, এতিয়া বুঢ়া হ'লোঁ;
কিন্তু মই ধাৰ্মিকক ত্যাগ কৰা,
নাইবা তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলে ভিক্ষা কৰা, এনে কেতিয়াও দেখা নাই।
- 26ধাৰ্মিকসকল সদায় দয়ালু, আৰু তেওঁলোকে ধাৰে দিয়ে;

তেওঁলোকৰ বংশই আশীৰ্ব্বাদ পায়।

27তুমি দুষ্টতাৰ পৰা আতৰি আহাঁ আৰু ভাল কৰ্ম কৰা;
তুমি চিৰকাল জীয়াই থাকিবা।

28কিয়নো যিহোৱাই ন্যায় বিচাৰ ভাল পায়,
তেওঁৰ ভক্তসকলক তেওঁ পৰিত্যাগ নকৰে;
অনন্ত কাললৈকে তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰা হ'ব;
কিন্তু দুষ্টসকলৰ বংশক হলে ধ্বংস কৰা হ'ব।

29ধাৰ্ম্মিকসকল পৃথিবীৰ অধিকাৰী হব;
তেওঁলোক তাত সৰ্ব্বতিকাললৈকে বাস কৰিব।

30ধাৰ্ম্মিকৰ মুখে জ্ঞানৰ কথা প্ৰচাৰ কৰে,
তেওঁলোকৰ জিভাই ন্যায় কথা প্ৰকাশ কৰে।

31তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থা তেওঁলোকৰ হৃদয়ত আছে;
তেওঁলোকৰ ভৰি পিছলি নাযায়।

32দুষ্টলোকে ধাৰ্ম্মিকলৈ খাপ পাতি থাকে,
তেওঁলোকক বধ কৰিবলৈ বিচাৰে।

33কিন্তু যিহোৱাই দুষ্টলোকৰ হাতত তেওঁলোকক এৰি নিদিব,
বিচাৰত তেওঁলোকক দোষী নকৰিব।

34যিহোৱাৰ অপেক্ষাত থাকা, তেওঁৰ পথত চলা;
তাতে তেওঁ পৃথিবীৰ অধিকাৰী হবলৈ তোমাক উন্নত কৰিব।
দুষ্টবোৰ উচ্ছন্ন হ'লে তুমি তাক দেখিবলৈ পাবা।

35মই দুষ্টলোকৰ অত্যাচাৰ বৃদ্ধি পোৱা দেখিলো,
লেবানোনৰ এৰচ গছৰ দৰে বাঢ়ি যোৱা দেখিলোঁ।

36কিন্তু মই পুণৰ যেতিয়া ওচৰেদি পাৰ হৈ গ'লো, তেওঁলোক নোহোৱা হ'ল;
মই বিচাৰিলোঁ, কিন্তু তেওঁলোকক পোৱা নগ'ল।

37সিদ্ধ লোকৰ জীৱনলৈ লক্ষ্য কৰা, সৎ লোকসকলক নিৰীক্ষণ কৰা;
কিয়নো শান্তিপ্ৰিয় লোকৰ বংশৰ কল্যাণ হয়।

38কিন্তু পাপী লোক সম্পূৰ্ণকৈ ধ্বংস হ'ব;
দুষ্টলোকৰ বংশ ধ্বংস হ'ব।

39ধাৰ্ম্মিকসকলৰ পৰিত্ৰাণ যিহোৱাৰ পৰা আহে;
সঙ্কটৰ কালত তেৱেই তেওঁলোকৰ আশ্ৰয়।

40যিহোৱাই তেওঁলোকক সাহাৰ্য আৰু ৰক্ষা কৰে;

দুই লোকসকলৰ হাতৰ পৰা তেৱেঁই তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰি পৰিত্ৰাণ দিয়ে,
কিয়নো তেওঁলোকে তেওঁতে আশ্ৰয় লৈছে।

গীতমালা 38

দায়ুদৰ ৰচিত গীত; স্মৰণাৰ্থক উৎসৰ্গৰ গীত।

- 1 হে যিহোৱা, তোমাৰ ক্ৰোধত মোক ধমকি নিদিবা;
তোমাৰ প্ৰচণ্ড কোপত মোক শাস্তি নিদিবা।
- 2 কিয়নো তোমাৰ কাঁড়বোৰে মোক বিক্ৰিছে,
তোমাৰ হাতে মোক বৰকৈ হেঁচি ধৰিছে।
- 3 তোমাৰ ক্ৰোধৰ কাৰণে মোৰ শৰীৰত ক'তো সুস্থতা নাই;
মোৰ পাপৰ কাৰণে মোৰ অস্থিবোৰত স্বাস্থ্য নাই।
- 4 মোৰ মূৰৰ ওপৰলৈকে মোৰ অনেক অপৰাধবোৰ উঠিছে;
সেইবোৰ মোৰ বাবে বব নোৱাৰা অতি গধুৰ বোজাৰ নিচিনাও হৈছে।
- 5 মোৰ অজ্ঞানতাৰ কাৰণে মোৰ ঘাঁবোৰ গেলি দুৰ্গন্ধময় হৈছে।
- 6 মই দুখ পাই অতিশয় কুঁজা হৈ পৰিছোঁ,
ওৰে দিনটো শোকাতুৰ হৈ ফুৰিছোঁ।
- 7 মোৰ কঁকালত জ্বলা-পোৰাৰ বিষ হৈছে,
মোৰ শৰীৰৰ ক'তো সুস্থতা নাই।
- 8 মই অতিশয় দুৰ্বল আৰু ভগ্ন হৈছোঁ;
মনৰ ব্যাকুলতাত মই কেঁকাই আছোঁ।
- 9 হে যিহোৱা, মোৰ সকলো কামনা-বাসনা তুমি জানা;
মোৰ হুমুনিয়াহ তোমাৰ পৰা লুকাই থকা নাই।
- 10 মোৰ বুকু ধপধপাইছে; মোৰ শক্তি নোহোৱা হৈ গৈছে;
এনে কি মোৰ চকুও অন্ধকাৰ হৈ গৈছে।
- 11 মোৰ এই অৱস্থা দেখি, বন্ধু-বান্ধৱ আৰু সংগীসকলে মোৰ আপদৰ পৰা আঁতৰত থিয় হৈ থাকে,
মোৰ চুবুৰীয়াসকলেও আঁতৰত থাকে।
- 12 যিসকলে মোৰ প্ৰাণ বিচাৰে, তেওঁলোকে মোলৈ ফান্দ পাতিছে,
যিসকলে মোৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ বিচাৰে, তেওঁলোকে ধ্বংসৰ কথা কয়;
তেওঁলোকে ওৰে দিনটো কেৱল ছলনা কৰিবলৈকে চিন্তা কৰি থাকে।
- 13 মই কলা মানুহৰ নিচিনা হ'লো, একোকে নুশুনো;

মই মুখ মেলিব নোৱাৰা বোবা মানুহৰ নিচিনা হৈ গ'লো।

¹⁴যি মানুহে নুশুনে, যাৰ মুখত কোনো উত্তৰ নাই, মই এনে মানুহৰ নিচিনাই হ'লো।

¹⁵হে যিহোৱা, মই তোমালৈহে অপেক্ষা কৰি আছো;

হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমিয়েই উত্তৰ দিবা।

¹⁶মই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, “যেতিয়া মোৰ ভৰি পিছলি যায়, মোৰ বিৰুদ্ধে যিসকলে অহংকাৰ কৰে, তুমি তেওঁলোকক মোৰ ওপৰত আনন্দ কৰিবলৈ নিদিবা।”

¹⁷মইতো প্ৰায় পৰিয়েই গ'লো; মোৰ ক্লেশ সদায় মোৰ লগতে আছে।

¹⁸মোৰ অপৰাধ মই স্বীকাৰ কৰিছোঁ; মোৰ পাপৰ কাৰণে মই দুঃখিত হৈছো।

¹⁹যিসকল অকাৰণতে মোৰ শত্ৰু হৈছে, তেওঁলোক শক্তিশালী।

যিসকলে অকাৰণে মোক ঘৃণা কৰে, তেওঁলোক অনেক।

²⁰মোৰ উপকাৰৰ সলনি তেওঁলোকে মোলৈ অপকাৰহে কৰে; যদিও মই সৎকৰ্ম কৰো, তেওঁলোক মোৰ বিৰোধী।

²¹হে যিহোৱা, মোক ত্যাগ নকৰিবা। হে মোৰ ঈশ্বৰ, মোৰ ওচৰৰ পৰা তুমি আতঁৰত নাথাকিবা।

²²হে মোৰ যিহোৱা, মোৰ পৰিত্ৰাণকৰ্তা! মোক সহায় কৰিবলৈ তুমি শীঘ্ৰে আহাঁ।

গীতমালা 39

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: যিদুখুণৰ প্ৰতি দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹মই কৈছিলোঁ, “মই মোৰ পথত সারধানে চলিম;

যাতে মোৰ জিভাৰে মই পাপ নকৰোঁ;

যেতিয়ালৈকে দুষ্টতা মোৰ আগত থাকে, তেতিয়ালৈকে মূৰ মুখত সোপা দি ৰাখিম।”

²মই মুখ বন্ধ কৰি মনে মনে আছিলোঁ; যি ভাল, তাকো নক'লো। তাতে মোৰ মনৰ বেজাৰ অধিকতৰ বৃদ্ধি পালে।

³মই মোৰ অন্তৰ্জ্বালাত দহিছো।

মই যেতিয়া মনে মনে এইবোৰ কথা ভাৱি আছিলো, তেতিয়া অন্তৰত যেন জুই জ্বলিবলৈ ধৰিছিল; তাৰ পাছত মই মোৰ জিভাৰে কথা ক'লোঁ,

⁴“হে যিহোৱা, মোৰ জীৱনৰ শেষ গতি মোক জনোৱা;

মোৰ আয়ুস কিমান দিনলৈকে আছে, তাক মোক জানিবলৈ দিয়া;

মোৰ জীৱন যে কেনে অলপদিনীয়া, তাক মোক জ্ঞাত কৰা।

⁵চোৱা, তুমি মোৰ দিনবোৰ এবিধে কৰিলা;

তোমাৰ দৃষ্টিত মোৰ জীৱনকাল একো নোহোৱাৰ নিচিনা;

বাস্তৱিক, সকলো মানুহ এক নিশ্বাস মাথোন। (চেলা)

⁶বাস্তৱিক প্ৰতিজন মানুহে ছাঁস্বৰূপে অহা যোৱা কৰে;

তেওঁলোকে অনৰ্থক ৰূপে কেৱল হৰামুৰা কৰে;

তেওঁলোকে ধন দমাই থয়, কিন্তু কোনে তাক ভোগ কৰিব, তাক নাজানে।

7“হে প্ৰভু, তেনেহলে মই কিহলৈ অপেক্ষা কৰিম? মোৰ আশা তোমাৰ ওপৰতে।

8মোৰ সকলো অপৰাধৰ পৰা তুমি মোক উদ্ধাৰ কৰা;

বিবেকহীন লোকৰ ওচৰত তুমি মোক ঘৃণাৰ পাত্ৰ নকৰিবা।

9মই মনে মনে আছোঁ; মুখ নেমেলিম; কিয়নো তুমিয়েই এই সকলো কষ্ট হ'বলৈ দিছা।

10মোৰ ওপৰৰ পৰা তোমাৰ শাস্তি তুমি দূৰ কৰা;

তোমাৰ হাতৰ আঘাতত মই প্ৰায় শেষ হৈ গৈছোঁ।

11তুমি যেতিয়া অপৰাধৰ কাৰণে মানুহক ধমকি দি শাসন কৰা,

তেতিয়া পোকে নষ্ট কৰাৰ দৰে তুমি তেওঁলোকৰ সৌন্দৰ্য্য নষ্ট কৰি দিয়া।

বাস্তৱিক সকলো মানুহ এক নিশ্বাস মাথোন। (চেলা)

12হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা, আৰু মোৰ কাঁতৰোক্তিলৈ কাণ পাতা;

মোৰ চকুলো দেখি নিৰৱে নাথাকিবা!

মোৰ সকলো পূৰ্বপুৰুষসকলৰ নিচিনাকৈ মই তোমাৰ সন্মুখত পৰদেশত বাস কৰা বিদেশীৰ দৰে আছোঁ।

13মোৰ ওপৰৰ পৰা তোমাৰ কঠোৰ দৃষ্টি আঁতৰাই নিয়া, যাতে মই যোৱাৰ আগেয়ে অৰ্থাৎ মৃত্যুৰ আগেয়ে, পুণৰ হাঁহিব পাৰোঁ।”

গীতমালা 40

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

1মই ধৈৰ্য্যেৰে যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰিছিলোঁ;

তাতে তেওঁ মোলৈ কাণ পাতি মোৰ কাঁতৰোক্তি শুনিলে।

2তেওঁ মোক বিনাশৰ গাঁতৰ পৰা তুলি আনিলে,

পঙ্কিল জলাশয়ৰ পৰা তুলিলে।

শিলৰ ওপৰত মোৰ ভৰি ৰাখিলে আৰু মোৰ গতি স্থিৰ কৰিলে।

3তেওঁ মোৰ মুখত এটি নতুন গীত দিলে,

আমাৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গীত দিলে;

অনেক লোকে তাকে দেখি ভয় খাব আৰু তেওঁলোকে যিহোৱাত ভাৰসা কৰিব।

4ধন্য সেই লোক, যি জনে যিহোৱাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰে;

যি জনে অহঙ্কাৰীসকলৰ ফালে নুঘূৰে,

নাইবা মিছা দেৱতাসকলৰ পাছত চলি অপথে যোৱাসকলৰ দিশে নুঘূৰে।

5হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি তোমাৰ অনেক আচৰিত কাৰ্য কৰিছা!

আমাক লৈ তোমাৰ পৰিকল্পনা অনেক!

তোমাৰ লগত কাকো তুলনা কৰিব নোৱাৰি,

মই যদি সেইবোৰ ঘোষণা আৰু বৰ্ণনা কৰো, গণনা কৰিব নোৱাৰাকৈ অলেখ হ'ব।

⁶তুমি বলিদান আৰু নৈবেদ্যত সন্তোষ নোপোৱা;

তুমি মোক শুনিবলৈ শৱন শক্তি দিলা;

হোম-বলি আৰু পাপাৰ্থক বলি তুমি বিচাৰা নাই।

⁷তেতিয়া মই ক'লো, "এইয়া মই আহিছো;

পুস্তকখনত মই অহাৰ বিষয়ে লিখা আছে।

⁸হে মোৰ ঈশ্বৰ, তোমাৰ ইচ্ছাত চলাতেই মোৰ আনন্দ;

তোমাৰ সকলো ব্যৱস্থা মোৰ অন্তৰত আছে।"

⁹মই মহা-সমাজত তোমাৰ মুক্তিৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰো;

হে যিহোৱা, চোৱা, তুমিয়েই জানা মই যে ওঁঠ বন্ধ কৰি ৰখা নাই।

¹⁰তোমাৰ উদ্ধাৰৰ সাহাৰ্যৰ কথা মই মোৰ হৃদয়ত লুকুৱাই ৰখা নাই;

তোমাৰ বিশ্বস্ততা আৰু পৰিত্ৰাণৰ কথা মই প্ৰচাৰ কৰিলো;

তোমাৰ দয়া আৰু সত্যতা মই মহাসমাজৰ পৰা গুপতে ৰখা নাই।

¹¹হে যিহোৱা, তুমি মোৰ পৰা তোমাৰ দয়া ধৰি নাৰাখিবা;

তোমাৰ প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততাই মোক সদায় ৰক্ষা কৰক।

¹²কিয়নো অসংখ্য বিপদে মোক বেৰি ধৰিছে;

মোৰ অপৰাধবোৰে মোক খেদি অতৰ্কিতে ধৰিছে;

মই অপৰাধবোৰ দেখা নোপোৱা হ'লো;

সেইবোৰ মোৰ মূৰৰ চুলিতকৈয়ো অধিক হ'ল; মোৰ সাহস নোহোৱা হৈছে।

¹³হে যিহোৱা, মোক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছুক হোৱা;

হে যিহোৱা, মোক সহায় কৰিবলৈ খৰ কৰা।

¹⁴যিসকলে মোৰ প্ৰাণ বিনাশ কৰিবলৈ বিচাৰে, তেওঁলোক লজ্জিত আৰু অপমানিত হওঁক;

যিসকলে মোৰ সৰ্বনাশ কামনা কৰে, তেওঁলোকে অপমান পাই ঘূৰি যাওঁক।

¹⁵যিসকলে মোক দেখি কয়, "ভাল হৈছে, ভাল হৈছে!" তেওঁলোকে নিজে লাজ পাই হতভম্ব হওঁক।

¹⁶কিন্তু তোমাক বিচাৰাসকলে তোমাতেই আনন্দিত আৰু উল্লাসিত হওঁক;

তোমাৰ পৰিত্ৰাণ ভালপোৱাসকলে সকলো সময়তে কওঁক, "যিহোৱা মহান!"

¹⁷কিন্তু মই হলে দুখী আৰু দৰিদ্ৰ; তথাপি মোৰ বাবে যিহোৱাই চিন্তা কৰে,

হে মোৰ ঈশ্বৰ, তুমি পলম নকৰিবা;

তুমিয়েইতো মোৰ সহায়, আৰু উদ্ধাৰকৰ্তা।

গীতমালা 41

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1 ধন্য সেই লোক, যি জনে দুখী-দৰিদ্ৰলৈ চিন্তা কৰে;
যিহোৱাই তেওঁলোকক সঙ্কটৰ কালত উদ্ধাৰ কৰে।
- 2 যিহোৱাই তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰি জীয়াই ৰাখে; তেওঁলোক দেশত সুখী হ'ব;
তুমি তেওঁলোকক শত্ৰুবোৰৰ ইচ্ছাত সমৰ্পণ নকৰিবা।
- 3 তেওঁলোক অসুস্থ হৈ শয্যাতে পৰি থাকিলে, যিহোৱাই তেওঁলোকক সহায় কৰে;
নৰিয়া অৱস্থাত তুমি তেওঁলোকৰ সকলো ৰোগ সুস্থ কৰা।
- 4 মই ক'লো, "হে যিহোৱা, মোক কৃপা কৰা, মোক সুস্থ কৰা,
কিয়নো মই তোমাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।"
- 5 মোৰ শত্ৰুবোৰে মোৰ বিৰুদ্ধে হিংসা কৰি কয়, "সি কেতিয়া মৰিব? কেতিয়া তাৰ নাম লুপ্ত হব?"
- 6 তেওঁলোকৰ কোনোৱে মোক চাবলৈ আহিলে, অনৰ্থক কথাবোৰ কয়;
তেওঁলোকৰ হৃদয় দুষ্টতাৰে ভৰি থাকে আৰু বাহিৰলৈ গৈ তাক কৈ ফুৰে।
- 7 মোক ঘৃণা কৰা সকলোৱে একেলগে মিলি মোৰ বিৰুদ্ধে ফুচফুচায়;
তেওঁলোকে মোৰ অনিষ্ট চিন্তা কৰে।
- 8 তেওঁলোকে ভাৱে যে মোক কিবা ভয়ানক বেয়া বস্ত্ৰে ধৰিছে; সেয়ে মই য'ত পৰি আছো, তাৰ পৰা পুণৰায় নুঠিম।"
- 9 মোৰ যি অন্তৰঙ্গ মিত্ৰ, যিজনক মই বিশ্বাস কৰিছিলোঁ আৰু যি জনে মোৰ লগত আহাৰ কৰিছিল,
মোৰ সেই বন্ধুৱেও মোৰ বিৰুদ্ধে ভৰি দাঙিলে।
- 10 কিন্তু হে যিহোৱা, তুমি মোৰ প্ৰতি কৃপা কৰা;
মোক তোলা যাতে মই তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিব পাৰো।
- 11 ইয়াৰ দ্বাৰা মই জানিম যে তুমি মোৰ ওপৰত সন্তুষ্ট,
কিয়নো মোৰ শত্ৰু মোৰ ওপৰত জয়ী হ'ব নোৱাৰিলে।
- 12 তুমি মোৰ সততাৰ কাৰণে মোক ধৰি ৰাখিলা;
তুমি অনন্ত কালৰ কাৰণে মোক তোমাৰ সন্মুখত উপস্থিত কৰিলা।
- 13 ধন্য ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা,
অনাদিকালৰ পৰা অনন্তকাল পৰ্যন্ত।
আমেন, আৰু আমেন।

গীতমালা 42

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: কোৰহৰ বংশৰ মচকীল নামৰ গীত ।

- 1 হৰিণীয়ে যেনেকৈ জুৰিলৈ অতি হাবিয়াহ কৰে,
তেনেকৈ হে ঈশ্বৰ, মোৰ প্ৰাণ তোমাৰ বাবে আকুল হৈছে।
- 2 ঈশ্বৰৰ কাৰণে, জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ কাৰণে মোৰ প্ৰাণ তৃষ্ণাতুৰ হৈছে;
মই কেতিয়া আহি ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে উপস্থিত হ'ম?
- 3 মোৰ চকুলো দিনে-ৰাতিয়ে মোৰ আহাৰ হ'ল,
কিয়নো লোকসকলে ওৰে দিনটো মোক কয়,
“তোমাৰ ঈশ্বৰ ক'ত আছে?”
- 4 কান্দোনত যেতিয়া মোৰ অন্তৰাত্মা ভাগি পৰে,
তেতিয়া এইবোৰ কথা মই সোঁৱৰণ কৰোঁ
পৰ্ব পালন কৰা লোকসমূহক লৈ মই কেনেকৈ আনন্দ-ধ্বনি আৰু ধন্যবাদেৰে ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ গৈছিলোঁ।
- 5 হে মোৰ মন, তুমি কিয় নিৰাশ হৈছা?
কিয় মোৰ অন্তৰত ব্যাকুল হৈছা?
ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰা; কাৰণ মই পুনৰায় তেওঁৰ স্তুতি কৰিম।
তেৱেঁই মোৰ সহায়, মোৰ ঈশ্বৰ।
- 6 মোৰ প্ৰাণ মোৰ অন্তৰত নিৰাশ হৈছে;
সেইবাবে মই যৰ্দনৰ দেশৰ পৰা, হৰ্মোণ গিৰি-শ্ৰেণী আৰু মিচিয়ৰ পৰ্ব্বতৰ পৰা
তোমাৰ কথা ভাবিছোঁ।
- 7 তোমাৰ জলপ্ৰপাতৰ শব্দত জলসমূহে জলসমূহক মাতিছে;
তোমাৰ সকলো টো আৰু তৰঙ্গবোৰ মোৰ ওপৰেদি বৈ গৈছে ।
- 8 যিহোৱাই দিনত তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেমক মোৰ ওপৰত আদেশ কৰে আৰু ৰাতি তেওঁৰ গীত মোৰ সঙ্গী হয়;
মোৰ জীৱনদাতা ঈশ্বৰলৈ মোৰ প্ৰাৰ্থনা।
- 9 মই মোৰ শিলা ঈশ্বৰক কম, “কিয় তুমি মোক পাহৰিলা?
মই কিয় শত্ৰুৰ উপদ্ৰৱৰ কাৰণে বিষন্ন মনেৰে ফুৰিছোঁ?”
- 10 মোৰ শত্ৰুবোৰে যেতিয়া মোক ঠাট্টা কৰি কৈ থাকে যে “তোমাৰ ঈশ্বৰ ক'ত আছে”
তেতিয়া মোৰ এনে হ'য় যেন মোৰ শৰীৰৰ অস্থিবোৰ গুড়া হৈ গৈছে।
- 11 হে মোৰ প্ৰাণ, তুমি কিয় নিৰাশ হৈছা?
কিয় মোৰ অন্তৰত ব্যাকুল হৈছা?

ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰা; কাৰণ মই পুনৰায় তেওঁৰ স্তুতি কৰিম।

তেওঁ মোৰ সহায়, আৰু মোৰ ঈশ্বৰ।

গীতমালা 43

¹হে ঈশ্বৰ, মোৰ বিচাৰ কৰা;

ঈশ্বৰ ভয়হীন জাতিৰ বিৰুদ্ধে মোৰ পক্ষে কথা কোৱা;

ছল আৰু অন্যায়কাৰী মানুহৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা।

²কিয়নো তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ মোৰ দুৰ্গ; তুমি মোক কিয় ত্যাগ কৰিলা?

মই কিয় শত্ৰুৰ উপদ্ৰৱৰ কাৰণে বিষন্ন মনেৰে ফুৰিছোঁ?

³তোমাৰ দীপ্তি আৰু সত্যতাক পঠাই দিয়া; সেইবোৰেই মোৰ পথদৰ্শক হওঁক;

সেইবোৰেই মোক তোমাৰ সেই পবিত্ৰ পৰ্বতলৈ

আৰু তোমাৰ আবাসলৈ লৈ যাওঁক।

⁴তাতে মই ঈশ্বৰৰ যজ্ঞ-বেদীৰ ওচৰলৈ যাম,

মোৰ পৰম আনন্দৰ ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ যাম;

হে ঈশ্বৰ, হে মোৰ ঈশ্বৰ, মই বীণাৰে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম।

⁵হে মোৰ মন, তুমি কিয় নিৰাশ হৈছা?

কিয় মোৰ অন্তৰত ব্যাকুল হৈছা?

ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰা; কাৰণ মই পুনৰায় তেওঁৰ স্তুতি কৰিম।

তেৱেঁই মোৰ সহায়, মোৰ ঈশ্বৰ।

গীতমালা 44

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: কোৰহৰ বংশৰ মচকীল নামৰ গীত।

¹হে ঈশ্বৰ, আমি আমাৰ নিজৰ কাণৰে শুনিলোঁ;

পূৰ্বকালত আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ দিনত তুমি যি যি কাৰ্য্য কৰিছিলি,

সেই সম্বন্ধে আমাক তেওঁলোকে ক'লে।

²তুমি তোমাৰ নিজৰ হাতেৰেই আন জাতিবোৰক খেদি দিছিলি;

সেই ঠাইত তুমি আমাৰ লোকসকলক স্থাপন কৰিলা।

তুমি সেই সকলো লোকৰ নাশ কৰিলা,

কিন্তু আমাৰ লোকসকলক তুমি মুক্ত কৰি বিস্তাৰিত কৰিছিলি।

- 3তেওঁলোকে নিজৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই সেই দেশ অধিকাৰ কৰা নাছিল,
নিজৰ বাহুৰ শক্তিত জয়লাভ কৰা নাছিল;
কিন্তু তোমাৰ সোঁ হাত, তোমাৰ বাহু, আৰু তোমাৰ মুখৰ দীপ্তিয়েহে তাক কৰিছিল;
কিয়নো আমাৰ লোকসকলৰ ওপৰত তোমাৰ অনুগ্ৰহ আছিল।
- 4হে মোৰ ঈশ্বৰ, তুমিয়েই মোৰ ৰজা; যাকোবৰ জয়ৰ বাবে তুমিয়েই আঞ্জা কৰা।
- 5আমাৰ শত্ৰুবোৰক আমি তোমাৰ দ্বাৰায়েই তললৈ ঠেলি পঠাম;
আমাৰ বিপক্ষে উঠাসকলক আমি তোমাৰ নামত ভৰিৰ তলত গছকিম।
- 6মই নিজৰ ধনুৰ ওপৰত ভাৰসা নকৰো,
মোৰ তৰোৱালে মোক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে।
- 7কিন্তু তুমিয়েই শত্ৰুবোৰৰ পৰা আমাক ৰক্ষা কৰিলা, আৰু আমাক ঘৃণা কৰা সকলক তুমি লাজত পেলালা।
- 8ঈশ্বৰৰ নামতে আমি সকলো সময়তে গৰ্ব কৰি আহিছো;
চিৰকাল আমি তোমাৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰি থাকিম। (চেলা)
- 9কিন্তু তুমি এতিয়া আমাক ত্যাগ কৰিলা, আমাক অপমানিত কৰিলা;
আমাৰ সৈন্যসমূহৰ লগত তুমি যাত্ৰা নকৰা।
- 10শত্ৰুৰ সন্মুখৰ পৰা তুমি আমাক পাছ হুঁকি আহিবলৈ বাধ্য কৰিলা;
আমাক শত্ৰুবোৰে আমাক লুট কৰিছে।
- 11তুমি আমাক কাটিবলৈ নিয়া ভেড়াৰ দৰে কৰিলা;
জাতিবোৰৰ মাজত আমাক সিঁচৰতি কৰিলা।
- 12তুমি তোমাৰ লোকসমূহক বিনামূল্যেই বেচিলা,
তেওঁলোকৰ বিনিময়ত তুমি অধিক ধন নিবিচাৰিলা।
- 13ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ আগত তুমি আমাক নিন্দাৰ বিষয় কৰিছা;
চাৰিওফালৰ লোকসমূহৰ ওচৰত আমাক বিদ্ৰূপ আৰু তুচ্ছজ্ঞানৰ পাত্ৰ কৰিছা।
- 14অন্যান্য জাতিবোৰৰ মাজত তুমি আমাক দৃষ্টান্ত কৰিছা;
লোকসমূহৰ মাজত আমাক হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ কৰিছা।
- 15ওৰে দিনটো মোৰ অপমান মোৰ আগতে আছে, আৰু মোৰ মুখৰ লাজে মোক ঢাকিছে;
- 16মোক নিন্দা আৰু তুচ্ছজ্ঞান কৰাসকলৰ কথাৰ কাৰণে,
শত্ৰু আৰু প্ৰতিহিংসাকাৰী সকলৰ কাৰণে,
- 17আমালৈ এই সকলো ঘটিল;
তথাপি আমি তোমাক পাহৰা নাই,
অথবা তোমাৰ ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰা নাই।
- 18তোমাৰ পৰা আমাৰ মন ঘূৰা নাই;

তোমাৰ পথৰ পৰাও আমাৰ ভৰি আতৰি যোৱা নাই।

¹⁹তথাপিও তুমি আমাক শিয়ালবোৰৰ ঠাইত গুড়ি কৰিলা,
মৃত্যুচ্ছায়াৰে আমাক ঢাকি ধৰিলা।

²⁰আমাৰ ঈশ্বৰক যদি আমি পাহৰিলো,
নাইবা আমাৰ হাত যদি আন কোনো দেৱতাৰ ফালে আগবঢ়াইছো,

²¹তেন্তে ঈশ্বৰে জানো তাক নাজানিব?
কিয়নো তেওঁ মনৰ গোপনীয় সকলো কথাই জানে।

²²কিন্তু তথাপিও তোমাৰ কাৰণেই আমি গোটেই দিনটো হত হৈছোঁ;
আমি বধ কৰিব লগীয়া ভেড়াৰ নিচিনা গণিত হৈছোঁ।

²³হে যিহোৱা, সাৰ পোৱা, তুমি কিয় টোপনিয়াই আছা?
জাগি উঠা, চিৰকাললৈকে আমাক ত্যাগ নকৰিবা!

²⁴তুমি কিয় তোমাৰ মুখ ঢাকি ৰাখিছা?
আমাৰ ক্লেদ আৰু উপদ্ৰৱ কিয় পাহৰিছা?

²⁵আমাৰ প্ৰাণ ধূলিলৈকে নামি হৈছে,
আমাৰ শৰীৰ মাটিত লাগি গৈছে। ²⁶উঠি আহা, আমাক সহায় কৰা;
তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম অনুসাৰে তুমি আমাক মুক্ত কৰা।

গীতমালা 45

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: সুৰ: চোচনীম। কোৰহৰ বংশৰ মচকীল নামৰ প্ৰেম সঙ্গীত।

¹মোৰ হৃদয় ভাল সুন্দৰ ভাৱধাৰাৰে ভৰি পৰিছে;
ৰজাৰ উদ্দেশ্যে মই কবিতা ৰচিছোঁ;
মোৰ জিভা লেখকৰ কলমৰ দৰে হৈ উঠিছে।

²মানুহৰ সন্তানসকলতকৈ তুমি পৰম সুন্দৰ;
তোমাৰ ওঁঠযুৰি অনুগ্ৰহেৰে পৰিপূৰ্ণ;
ঈশ্বৰে চিৰকাললৈকে তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিলে।

³হে বীৰ, তোমাৰ তৰোৱাল কঁকালত বান্ধি লোৱা;
গৌৰৱ আৰু মহিমাৰ সাজত তুমি বিভূষিত হোৱা।

⁴ধাৰ্মিকতায়ুক্ত সত্য আৰু নশ্ৰতাৰ পক্ষে তুমি নিজৰ গৌৰৱত বিজয়ীৰ দৰে যাত্ৰা কৰা;
তোমাৰ সোঁ হাতে তোমাক ভয় জন্মোৱা কাৰ্য্য শিকাওঁক।

⁵তোমাৰ ধনুৰ কাঁড়বোৰ চোকা;

ৰজাৰ শত্ৰুবোৰৰ বুকুত সেই কাঁড়বোৰে বিন্ধি যায়;

জাতিবোৰ তোমাৰ ভৰিৰ তলত পৰি যায়;

⁶হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ সিংহাসন চিৰস্থায়ী, অনন্ত কাললৈকে থাকে;

তোমাৰ ৰাজকীয় ৰাজদণ্ড ন্যায়শাসনৰ দণ্ড।

⁷তুমি ধাৰ্মিকতাক ভাল পোৱা আৰু দুষ্টতাক ঘৃণা কৰা;

সেইবাবে ঈশ্বৰে, তোমাৰ ঈশ্বৰে, তোমাৰ সংগীসকলতকৈ

অধিক বেচি আনন্দৰ তেলেৰে তোমাক অভিষেক কৰিলে।

⁸গন্ধৰ্বস, অগৰু আৰু দালচিনিৰ সকলো গন্ধত তোমাৰ বস্ত্ৰ সুগন্ধ হৈছে।

হাতী-দাঁতেৰে নিৰ্মাণ কৰা অট্টালিকাৰ পৰা তাঁৰযুক্ত বাদ্যযন্ত্ৰৰ বাদ্যই তোমাক আনন্দ দিয়ে।

⁹তোমাৰ সন্মানীত মহিলাসকলৰ মাজত ৰাজকন্যাও আছে;

তোমাৰ সোঁহাতে সোণ আৰু ওফীৰৰে বিভূষিতা ৰাণী থিয় হৈ আছে।

¹⁰হে কন্যা, মন দি কাণ পাতি শুনা;

তোমাৰ লোকসকলক তুমি পাহৰি যোৱা;

তোমাৰ পিতৃ গৃহৰ কথা পাহৰি যোৱা।

¹¹তেতিয়াহে ৰজাই আপোনাৰ সৌন্দৰ্য্যত ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিব;

কিয়নো তেৱেঁই তোমাৰ প্ৰভু; তেওঁৰ আগত প্ৰণাম কৰা।

¹²তুৰ নগৰৰ লোকসকলে তোমাৰ অনুগ্ৰহ বিচাৰি উপহাৰেৰে সৈতে উপস্থিত হব;

ধনীসকলেও সকলো সম্পদেৰে সৈতে তোমাৰ অনুগ্ৰহ বিচাৰিব।

¹³ৰাজপ্ৰসাদত ৰাজকন্যাক সজ্জিত কৰা হ'ব;

তেওঁৰ বস্ত্ৰ সোণৰ সূতাৰে বোৱা হৈছে।

¹⁴নানা বৰঙীয়া ফুলাম বস্ত্ৰেৰে বিভূষিত কৰি তেওঁক ৰজাৰ আগলৈ নিয়া হব;

তাইৰ পাছত তাইৰ অবিবাহিতা সংগীসকলেও অনুসৰণ কৰিব।

¹⁵আনন্দ আৰু উল্লাসেৰে তেওঁলোকক লৈ অনা হব;

তেওঁলোক ৰজাৰ ৰাজপ্ৰসাদত আহি সোমাব।

¹⁶তোমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ঠাই তোমাৰ পুত্ৰসকলে ল'ব;

লোকসকলৰ মাজত তুমি তেওঁলোকক গোটেই পৃথিবীত ৰাজকুমাৰ কৰিবা।

¹⁷মই তোমাৰ নাম পুৰুষানুক্ৰমে সোঁৱৰণ কৰিম;

সেইকাৰণে লোকসকলে চিৰকাললৈকে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিব।

গীতমালা 46

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: কোৰহৰ বংশৰ ৰচিত গীত। অলামোৎ সুৰত গাবলগীয়া সঙ্গীত।

¹ঈশ্বৰ আমাৰ আশ্ৰয় আৰু বল,

সঙ্কটৰ সময়ত বিচৰা মাত্ৰে পাব পৰা ঈশ্বৰ।

²এই বাবেই মই ভয় নকৰিম-যদিও পৃথিৱীৰ পৰিবৰ্তন হয়, পৰ্বতবোৰ কঁপি উঠি সাগৰৰ বুকুত পৰে,

³যদিও জলসমূহে তৰ্জ্জন-গৰ্জ্জন কৰে আৰু ফেনে-ফুটুকাৰে ভৰি পৰে,

যদিও পৰ্বতবোৰে আলোড়ন কৰি কঁপি উঠে। (চেলা)

⁴এখন নদী আছে; তাৰ সুতিবোৰে ঈশ্বৰৰ নগৰক আনন্দময় কৰি তোলে,

আনন্দময় কৰি তোলে সৰ্বোপৰি জনা থকা সেই পবিত্ৰ স্থানক।

⁵ঈশ্বৰ সেই নগৰৰ মাজত থাকে; সেয়ে তাই বিচলিত নহ'ব।

অতি পুৱাতেই ঈশ্বৰে তাইক সহায় কৰিব।

⁶জাতিবোৰে হৈ চৈ কৰিছে; ৰাজ্যবোৰ উচ্ছন্ন হৈছে;

তেওঁ গৰ্জন কৰি উঠিছে আৰু পৃথিৱী দ্ৰৱীভূত হ'ল।

⁷বাহিনীসকলৰ সৰ্বশক্তিমান যিহোৱা আমাৰ সঙ্গত আছে;

যাকোবৰ ঈশ্বৰ আমাৰ আশ্ৰয়স্থান। (চেলা)

⁸আঁহা, যিহোৱাৰ কাৰ্য-কলাপ চোৱা,

তেওঁ পৃথিৱীত ধ্বংস আনিছে।

⁹তেওঁ পৃথিৱীৰ সকলো যুদ্ধ বন্ধ কৰে,

তেওঁ ধনু ভাঙে, বৰছা ডোখৰ ডোখৰ কৰে,

ৰথবোৰ জুইত পোৰে।

¹⁰যিহোৱাই কৈছে, "তোমালোক ক্ষান্ত হোৱা, মই যে ঈশ্বৰ, ইয়াকে জানা!

সকলো জাতিয়ে মোকেই গৌৰৱাষিত কৰিব,

পৃথিৱীয়ে মোকেই গৌৰৱাষিত কৰিব।"

¹¹বাহিনীসকলৰ সৰ্বশক্তিমান যিহোৱা আমাৰ সঙ্গত আছে;

যাকোবৰ ঈশ্বৰ আমাৰ আশ্ৰয়স্থান। (চেলা)

গীতমালা 47

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: কোৰহৰ সন্তানসকলৰ ৰচিত গীত।

- 1হে সমুদায় জাতি, তোমালোকে হাত তালি দিয়া;
আপেদেৰে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে জয়ধ্বনি কৰা।
- 2সৰ্বোপৰি যিহোৱা বিস্ময়জনক;
সমগ্ৰ পৃথিবীৰ ওপৰত তেৱেঁই মহান ৰজা।
- 3তেওঁ লোকসমূহক আমাৰ অধীন কৰিলে,
জাতিবোৰক আমাৰ ভৰিৰ তল কৰিলে।
- 4তেৱেঁই আমাৰ আধিপত্য মনোনীত কৰিলে;
সেই অধিপত্য তেওঁৰ প্ৰেমৰ পাত্ৰ যাকোবৰ গৌৰৱৰ বিষয়। (চেলা)
- 5ঈশ্বৰে জয়-ধ্বনিৰ মাজেৰে উৰ্দ্ধগমন কৰিলে;
যিহোৱাই শিঙা-ধ্বনিৰ মাজেৰে উৰ্দ্ধগমন কৰিলে।
- 6তোমালোকে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰা,
প্ৰশংসাৰ গান কৰা;
তোমালোকে আমাৰ ৰজাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰা,
প্ৰশংসাৰ গান কৰা।
- 7কিয়নো ঈশ্বৰ গোটাই পৃথিবীৰ ৰজা;
তোমালোকে তেওঁৰ উদ্দেশ্যে এক বিশেষ উপলক্ষিৰে প্ৰশংসাৰ গান কৰা।
- 8সকলো জাতিবোৰৰ ওপৰত ঈশ্বৰে ৰাজত্ব কৰে;
তেওঁৰ পবিত্ৰ সিংহাসনত তেওঁ বহি থাকে।
- 9জাতিসকলৰ ৰাজপুত্ৰসকল গোট খাইছে;
অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰৰ লোকৰ দৰেই গোট খাইছে;
কিয়নো পৃথিবীৰ চালবোৰ (শাসনকৰ্তা) ঈশ্বৰৰ;
তেৱেঁই সবাবোকৈ মহান।

গীতমালা 48

এটি সঙ্গীত। কোৰহৰ বংশৰ ৰচিত গীত।

- 1আমাৰ ঈশ্বৰৰ নগৰত, তেওঁৰ পবিত্ৰ পৰ্বৰতত,
যিহোৱা মহান আৰু অতীব প্ৰশংসাৰ যোগ্য!
- 2উত্তৰপ্ৰান্তত স্থিত সেই চিয়োন পৰ্বৰত;
ওখ টিলাৰ ওপৰত মহান ৰজাৰ সেই নগৰ দেখিবলৈ সুন্দৰ;
গোটেই পৃথিবীকে আনন্দ দিয়ে।

- 3ঈশ্বৰে সেই চহৰৰ অট্টালিকাবোৰৰ মাজত
নিজক দুৰ্গম্বৰূপে প্ৰকাশ কৰিছে।
- 4ৰজাসকলে একগোট হ'ল আৰু একেলগে আগুৱাই গ'ল।
- 5তেওঁলোকে সেই নগৰ দেখি আতংকিত হ'ল;
তেওঁলোক বিহ্বল হৈ পলাই গ'ল।
- 6সেই ঠাইত ভয়তে তেওঁলোকৰ কঁপনি উঠিছিল,
প্ৰসৰকাৰিনী মহিলাৰ দৰে যন্ত্ৰণা হৈছিল।
- 7যেনেকৈ পূব দিশৰ বতাহে তৰ্চীচৰ জাহাজবোৰ ভাঙি পেলায়,
তেনেকৈ তেওঁলোকক ভাঙিলে।
- 8বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নগৰত, আমাৰ ঈশ্বৰৰ নগৰত;
আমি যি শুনিছিলোঁ, তাকে দেখিলোঁ;
দেখিলো, ঈশ্বৰে নগৰখন চিৰকালৰ কাৰণে স্থাপন কৰিব। (চেলা)
- 9হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ মন্দিৰৰ ভিতৰত, আমি তোমাৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কথা ধ্যান কৰো।
- 10হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ প্ৰশংসাৰ দৰেই তোমাৰ নাম পৃথিৱীৰ শেষ সীমা পৰ্যন্ত আছে।
তোমাৰ সোঁ হাত ধাৰ্মিকতাৰে পৰিপূৰ্ণ।
- 11তোমাৰ ন্যায়বিচাৰৰ কাৰণে চিয়োন পৰ্ব্বতে আনন্দ কৰক,
যিহুদাৰ নগৰবোৰ উল্লাসিত হওক।
- 12তোমালোকে চিয়োনৰ চাৰিওফালে ঘূৰা,
আহাঁ, তাৰ কোঠবোৰ গণনা কৰা।
- 13তাৰ প্ৰাচীৰবোৰ লক্ষ্য কৰা;
তাৰ ৰাজ-অট্টালিকাবোৰ ঘূৰি চোৱা
যাতে তোমালোকে সেই কথা তোমালোকৰ ভাৱী সন্তানসকলক ক'ব পাৰা।
- 14এই ঈশ্বৰ, আমাৰ অনন্তকালৰ ঈশ্বৰ; তেওঁ চিৰকাললৈকে আমাৰ পথদৰ্শক হ'ব।

গীতমালা 49

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: কোৰহৰ সন্তানসকলৰ ৰচিত গীত।

- 1হে সমুদায় জাতি, তোমালোকে এইকথা শুনা;
হে জগত-নিবাসী, কাণ পাতা।
- 2উচ্চ-নীচ, ধনী-দুখীয়া সকলোৱে শুনা।

- 3মোৰ মুখে জ্ঞানৰ কথা কব;
মোৰ অন্তৰৰ গভীৰ চিন্তা সুবুদ্ধিদায়ক।
- 4মই শিক্ষায়ুক্ত দৃষ্টান্তবোৰলৈ মনোযোগ দিম;
বীণাৰে সৈতে গীত গাই তাৰ গভীৰ বিষয়ে ব্যাখ্যা কৰিম।
- 5মোৰ তাড়নাকাৰীবোৰৰ অপৰাধে যেতিয়া মোক বেৰি ধৰে,
সেই সঙ্কটৰ কালত মই কিয় ভয় কৰি থাকিম?
- 6সেই সকল হৈছে দুষ্ট লোক, যিসকলে ধন-সম্পত্তি ভাৰসা কৰে আৰু প্ৰচুৰ ধনৰ বাবে অহঙ্কাৰ কৰে।
- 7কোনেও কাকো কোনো প্ৰকাৰে মৃত্যুৰ পৰা মুক্ত কৰিব নোৱাৰে।
নাইবা কোনেও মুক্তিৰ কাৰণে ঈশ্বৰক অধিক একো দিব নোৱাৰে,
যাতে মানুহ চিৰকাল জীয়াই থাকিব পাৰে।
- 8কাৰণ মানুহৰ জীৱনৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ মূল্য অধিক;
মানুহে কেতিয়াও তাৰ পৰ্যাপ্ত মূল্য দিব নোৱাৰে,
- 9যাতে তেওঁ সদায় জীয়াই থাকিব পাৰিব আৰু কেতিয়াও মৈদামৰ গাঁতলৈ নাযাব।
- 10আমি দেখা পাওঁ যে জ্ঞানী লোকৰো মৃত্যু হয়;
নিৰ্বোধ আৰু বিবেকহীন লোকৰ দৰেই
তেওঁলোক বিনষ্ট হয়।
তেওঁলোকে নিজৰ ধন-সম্পদ আনৰ কাৰণে এৰি থৈ যায়।
- 11তেওঁলোকৰ মনোভাৱ এই যে, তেওঁলোকৰ ঘৰ-বাৰী চিৰস্থায়ী,
তেওঁলোকৰ আবাসবোৰ পুৰুষানুক্ৰমে থাকিব,
সেয়ে নিজৰ নামেৰেই তেওঁলোকে মাটিৰ নাম দিয়ে।
- 12কিন্তু মানুহ ঐশ্বৰ্যশালী হ'লেও চিৰস্থায়ী নহয়;
তেওঁলোক পশুবোৰৰ দৰেই বিনষ্ট হৈ যাব।
- 13যিসকলে নিজৰ প্ৰাচুৰ্যতাত ভাৰসা কৰে,
আৰু তেওঁলোকৰ পাছত যি লোকসকলে তেওঁলোকৰ কথাত হয়ভৰ দি চলে,
সেই হঠকাৰীসকলৰ দশাও তেনেকুৱা হ'ব। (চেলা)
- 14তেওঁলোক চিয়োলৰ কাৰণে নিযুক্ত হোৱা ভেড়াৰ জাকস্বৰূপ;
মৃত্যুয়েই তেওঁলোকৰ ৰখীয়া হব;
ঈশ্বৰ-ভক্তসকলে ৰাতিপুৱাই তেওঁলোকৰ ওপৰত কৰ্তৃত্ব কৰিব;
তেওঁলোকৰ ৰূপ চিয়োলত নষ্ট হ'ব;
তেওঁলোকৰ বাসস্থান বুলি একো নাথাকিব।
- 15কিন্তু চিয়োলৰ হাতৰ পৰা ঈশ্বৰে মুক্তিৰ মূল্য দি মোৰ প্ৰাণ মুক্ত কৰিব;

মোক তেওঁৰ নিজৰ ওচৰত গ্ৰহণ কৰি ল'ব। (চেলা)।

¹⁶যেতিয়া কোনো মানুহ ধনী হয়, ভয় নাখাবা;

তেওঁৰ পৰিয়ালৰ ধন-সম্পদ যেতিয়া বৃদ্ধি পায়, তুমি ভয় নকৰিবা।

¹⁷কিয়নো তেওঁলোকে মৰণৰ কালত একোকে লৈ নাযাব;

তেওঁলোকৰ ধন-সম্পদ তেওঁলোকৰ লগত নামি নাযাব।

¹⁸যদিও জীৱন কালত তেওঁলোকে নিজক সুখী বুলি ভাবে,

কিয়নো তোমালোকৰ নিজৰ ভাল অৱস্থা হ'লে, মানুহে তোমালোকক সুখী বুলি প্ৰশংসা কৰে;

¹⁹তথাপিও নিজৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ ওচৰলৈ তেওঁলোক যাবই লাগিব,

যিসকলে পুণৰ কেতিয়াও পোহৰ দেখিবলৈ নাপাব।

²⁰কিন্তু মানুহ ঐশ্বৰ্যশালী হ'লেও চিৰস্থায়ী নহয়;

তেওঁলোক পশুবোৰৰ দৰেই বিনষ্ট হৈ যাব।

গীতমালা 50

আচফৰ ৰচিত গীত।

¹পৰাক্ৰমী ঈশ্বৰ যিহোৱাই কথা কলে,

সূৰ্য্যৰ উদয়স্থানৰ পৰা অস্ত যোৱা স্থানলৈকে পৃথিৱীৰ সকলোকে তেওঁ মাতিলে।

²চিয়োনৰ পৰা, পৰিপূৰ্ণ সৌন্দৰ্যৰ ঠাইৰ পৰা,

ঈশ্বৰে দীপ্তি প্ৰকাশ কৰিলে।

³আমাৰ ঈশ্বৰ আহিছে, তেওঁ নীৰৱ হৈ নাথাকিব;

তেওঁৰ আগে আগে গ্ৰাসকাৰী অগ্নি আহিব,

তেওঁৰ চাৰিওফালে অতিশয় ধুমুহা বব।

⁴তেওঁ নিজৰ লোকসকলৰ ন্যায়বিচাৰ কৰিবৰ কাৰণে,

তেওঁ ওপৰৰ আকাশ-মণ্ডলক আৰু পৃথিৱীক মাতিছে।

⁵“মোৰ সেই বিশ্বাসী ভক্তসকলক মোৰ ওচৰত একগোট কৰা,

যিসকলে উৎসৰ্গৰ দ্বাৰাই মোৰ লগত এক নিয়ম স্থাপন কৰিলে।”

⁶আকাশ-মণ্ডলে তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা ঘোষণা কৰিছে;

কিয়নো ঈশ্বৰ নিজেই বিচাৰকৰ্তা। (চেলা)

⁷হে মোৰ লোকসকল, শুনা, মই কথা ক'ম;

হে ইস্ৰায়েল, মই তোমাৰ বিপক্ষে সাক্ষ্য দিম;

মই ঈশ্বৰ, তোমাৰেই ঈশ্বৰ।

- 8তোমাৰ উৎসৰ্গৰ বাবে মই তোমাক দোষী কৰা নাই;
তোমাৰ হোমবলিবোৰ সদায় মোৰ সন্মুখত আছে।
- 9তোমাৰ ঘৰৰ পৰা ভতৰা মই নলওঁ;
তোমাৰ গৰাঁলৰ ছাগলীও মই গ্ৰহণ নকৰোঁ।
- 10কিয়নো সকলো বনৰীয়া জন্তু মোৰেই,
অসংখ্য পাহাৰবোৰৰ ওপৰত ঘূৰি ফুৰা পশুবোৰ মোৰেই।
- 11এনেকি, পাহাৰৰ সকলো পক্ষীক মই জানো;
পথাৰত চৰি ফুৰা সকলো প্ৰাণীও মোৰেই।
- 12“মোৰ ভোক লাগিলেও মই তোমাক নক’ম;
কিয়নো জগত আৰু তাত থকা সকলো মোৰেই।
- 13ভতৰাৰ মাংস মই ভোজন কৰিম নে?
মই ছাগলীবোৰৰ তেজ পান কৰিম নে?
- 14ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে ধন্যবাদৰ বলি উৎসৰ্গ কৰা;
সৰ্বোপৰি জনাৰ উদ্দেশ্যে তোমাৰ সঙ্কল্পবোৰ পূৰণ কৰা।
- 15সঙ্কটৰ কালত মোৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা;
মই তোমাক উদ্ধাৰ কৰিম আৰু তুমি মোক গৌৰৱান্বিত কৰিবা।”
- 16কিন্তু ঈশ্বৰে দুষ্ট লোকক এই কথা কৈছে,
“মোৰ শাসন-বিধিৰ কথাবোৰ কবলৈ অথবা মোৰ ব্যৱস্থাৰ কথা মুখত আনিবলৈ তোমাৰ কি অধিকাৰ আছে?
- 17কাৰণ তুমিতো মোৰ শাসন ঘৃণা কৰা;
মোৰ কথাবোৰ পাছফালে পেলাই থোৱা।
- 18চোৰক দেখিলে তুমি তাৰ লগত বন্ধুত্ব কৰা;
তুমি ব্যভিচাৰীবোৰৰ সহযোগী হৈ থাক।
- 19দুষ্ট কথাৰ কাৰণে তোমাৰ মুখ খোলা ৰাখা,
তোমাৰ জিভাই ছলনাৰ বশত থাকি কথা কয়।
- 20তুমি বহি বহি নিজৰ আত্মীয়ৰ বিৰুদ্ধে কথা কৈ থাক;
একে মাতৃৰ নিজৰ ভাইৰ বিৰুদ্ধে নিন্দা কৰা।
- 21এই সকলোবোৰ তুমি কৰিছা, কিন্তু মই মনে মনে আছিলোঁ;
তুমি ভাৱিছা, মই তোমাৰেই নিচিনা এজন।
কিন্তু এতিয়া মই তোমাক ধমকি দিম আৰু তোমাৰ সন্মুখত তোমাৰ সকলো দোষ লৈ আনিম।
- 22তোমালোক যিসকলে ঈশ্বৰক পাহৰি গৈছা, তাক এবাৰ ভাৱি চোৱা;
নহ’লে মই তোমালোকক ছিৰি ডোখৰ ডোখৰ কৰি পেলাম;

তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ কোনো নাথাকিব।

23যি মানুহে জীৱনত ধন্যবাদৰ বলি উৎসৰ্গ কৰে, তেৱেই মোক গৌৰৱান্বিত কৰে;

যি মানুহে সঠিক পথত চলে, মই তেওঁক ঈশ্বৰৰ পৰিত্ৰাণ দেখিবলৈ দিম।

গীতমালা 51

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত । বৎচেবাৰ লগত ব্যভিচাৰ কৰাৰ পাছত যেতিয়া নাখন ভাৱবাদী দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহিছিল সেই সময়ৰ গীত।

1হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ অসীম প্ৰেম অনুসাৰে মোৰ প্ৰতি কৃপা কৰা,

তোমাৰ প্ৰচুৰ দয়া অনুসাৰে মোৰ পাপ মোচন কৰা।

2মোৰ সকলো অধৰ্ম্য তুমি ধুই পেলোৱা;

মোৰ পাপৰ পৰা মোক শুচি কৰা।

3মোৰ পাপবোৰ মই নিজে জানিছোঁ;

মোৰ পাপ সদায় মোৰ আগত আছে।

4তোমাৰ বিৰুদ্ধে, কেৱল তোমাৰেই বিৰুদ্ধে মই পাপ কৰিছোঁ;

তোমাৰ দৃষ্টিত যি বেয়া মই তাকে কৰিলোঁ;

তুমি তোমাৰ বাক্যত ধাৰ্ম্মিক, তোমাৰ বিচাৰ নিখুঁত।

5চোৱা, অধৰ্ম্মতে মোৰ জন্ম হল; মোৰ মাতৃয়ে মোক পাপতে গৰ্ভধাৰণ কৰিলে।

6তুমি হৃদয়ৰ মাজত সত্যতাক চাব বিচাৰা;

সেয়ে, তুমিয়েই মোৰ গোপন হৃদয়ত শিক্ষা দিবা।

7এচোব বনেৰে তুমি মোৰ পবিত্ৰ কৰা আৰু মই শুচি হ'ম;

মোক ধোৱা, তাতে মই হিমতকৈয়ো বগা হম।

8মোক আনন্দ আৰু উল্লাসৰ ধ্বনি শুনিবলৈ দিয়া;

তুমি গুড়ি কৰা মোৰ অস্থিবোৰক উল্লাসিত হবলৈ দিয়া।

9মোৰ পাপসমূহৰ পৰা তুমি তোমাৰ মুখ ঢাকা;

মোৰ সকলো অপৰাধ মোচন কৰা।

10হে ঈশ্বৰ, তুমি মোৰ ভিতৰত শুদ্ধ অন্তৰ সৃষ্টি কৰা;

মোৰ অন্তৰত এক নতুন আৰু সুস্থিৰ আত্মা স্থাপন কৰা।

11তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা মোক দূৰ নকৰিবা;

তোমাৰ পবিত্ৰ আত্মা মোৰ পৰা নিনিবা।

12তোমাৰ পৰিত্ৰাণৰ আনন্দ মোক পুনৰায় দান কৰা;

তোমাৰ উদাৰ আত্মা দি মোক ধৰি ৰাখা ।

13 তেতিয়া মই পাপীবোৰক তোমাৰ পথৰ বিষয়ে শিক্ষা দিম,
তাতে পাপী লোক তোমাৰ ফালে ঘূৰিব।

14 হে ঈশ্বৰ, হে মোৰ পৰিত্ৰাণৰ ঈশ্বৰ,
ৰক্তপাতৰ দোষৰ পৰা তুমি মোক উদ্ধাৰ কৰা;
তাতে মোৰ জিভাই তোমাৰ উদ্ধাৰৰ গীত উচ্চস্বৰে গাব।

15 হে প্ৰভু, মোৰ ওঁঠ মুকলি কৰা;
মোৰ মুখে তোমাৰ প্ৰশংসা প্ৰচাৰ কৰিব।

16 কিয়নো তুমি বলিদানত সন্তুষ্ট নোহোৱা; হোৱা হ'লে মই তাক দিলোহেঁতেন;
হোমবলিতো তুমি সন্তুষ্ট নোহোৱা।

17 ঈশ্বৰৰ বলি ভগ্ন মন;
হে ঈশ্বৰ, ভগ্ন আৰু অনুতাপী মনক তুমি অগ্ৰাহ্য নকৰিবা।

18 তোমাৰ হিত-ইচ্ছাৰে তুমি চিয়োনৰ মঙ্গল কৰা;
যিৰূচালেমৰ প্ৰাচীৰ তুমি পুণৰ নিৰ্মাণ কৰা ।

19 তেতিয়া ধাৰ্মিকতাৰ বলি উৎসৰ্গ,
হোমবলি উৎসৰ্গ আৰু পূৰ্ণাহুতি হোমবলি উৎসৰ্গত
তুমি আনন্দিত হ'বা।

তাৰ পাছত তোমাৰ যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত লোকসকলে দামুৰি উৎসৰ্গ কৰিব।

গীতমালা 52

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ মচকীল নামে গীত। যেতিয়া ইদোমীয়া দোৱেগে চৌলৰ ওচৰলৈ আহি কৈছিল যে, “দায়ুদ অহীমেলকৰ ঘৰলৈ আহিছে।” গীতটো সেই সময়ৰ ৰচিত গীত।

1 হে বীৰ, তুমি দুষ্কৰ্মত কিয় গৰ্ব কৰিছা?

ঈশ্বৰৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে।

2 তুমি ধ্বংসৰ পৰিকল্পনা কৰিছা;
হে ছলনাকাৰী, তোমাৰ জিভা চোকা খুৰৰ নিচিনা;

3 তুমি ভাল কামতকৈ বেয়া কামহে ভাল পোৱা,
সত্য কথাতকৈ মিছা কথা কবলৈহে ভাল পোৱা। [চেলা] ।

4 হে ছলনাকাৰী জিভা,
যি কথাই ধ্বংস আনে, তুমি তাকে ভাল পোৱা।

5কিন্তু ঈশ্বৰে তোমাক চিৰকালৰ বাবে বিনষ্ট কৰিব;
 তেওঁ তোমাক ধৰি তোমাৰ তম্বুৰ পৰা টানি আনি ছিৰাছিৰ কৰিব;
 জীৱিতসকলৰ দেশৰ পৰা তোমাক উঘালি পেলাব। (চেলা)
 6ধাৰ্মিকসকলে তাকে দেখি ভয় কৰিব;
 তেওঁলোকে তোমাক এই কথা কৈ হাঁহিব,
 7“চোৱা, সৌ জনে ঈশ্বৰৰ আশ্ৰয়ত নিৰ্ভৰ নকৰিলে,
 কিন্তু প্ৰচুৰ ধনত ভাৰসা কৰিলে,
 দুষ্টতাৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই লাভ কৰা সম্পত্তিত আশ্ৰয় ল’লে।”
 8কিন্তু মই হ’লে, ঈশ্বৰৰ গৃহত কেঁচাপতীয়া জলফাই গছৰ নিচিনা;
 মই সকলো সময়তে ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ ওপৰত ভাৰসা কৰোঁ।
 9হে ঈশ্বৰ, তুমি যি সকলো কাৰ্য কৰিছা, তাৰ বাবে মই চিৰকাললৈকে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম;
 তোমাৰ ভক্তসকলৰ সন্মুখত মই তোমাৰ অপেক্ষা কৰিম; কাৰণ এইয়ে ভাল।

গীতমালা 53

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: সুৰ: মহলং। মচকীল নামে দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

1নিৰ্বোধে নিজৰ মনতে ক’লে, “ঈশ্বৰ বুলি কোনো নাই।”
 তেওঁলোকৰ স্বভাৱ দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত; তেওঁলোকে জঘন্য কাৰ্য কৰে;
 তেওঁলোকৰ মাজত এজনো সৎকৰ্ম কৰা লোক নাই।
 2ঈশ্বৰে স্বৰ্গৰপৰা মানবজাতিলৈ দৃষ্টি কৰে,
 তেওঁ চাব বিচাৰে, জ্ঞানী লোক আছে নে নাই;
 ঈশ্বৰক বিচাৰোতা কোনো আছে নে নাই।
 3তেওঁলোক সকলোৱেই আঁতৰি গ’ল, সকলোৱেই একেলগে অপবিত্ৰ হ’ল;
 সৎকৰ্ম কৰোঁতা কোনো নাই, এজনো নাই।
 4“যিসকলে অপৰাধ কাৰ্যত লিপ্ত হয়, তেওঁলোক কি একোৱেই নুবুজে নেকি?
 লোকসকলে আহাৰ খোৱাৰ দৰে মোৰ প্ৰজাসকলক খাই পেলায়।
 তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা নকৰে।
 5আগতে যি ঠাইত তেওঁলোকৰ কোনো ভয় কৰাৰ কাৰণ নাছিল, তাত এতিয়া তেওঁলোকৰ অতিশয় ভয় হ’ল;
 কিয়নো তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে ছাউনী পতাসকলৰ হাড়বোৰ ঈশ্বৰে সিঁচৰতি কৰিব।
 তেওঁলোকক লাজত পেলোৱা হ’ব, কিয়নো ঈশ্বৰে তেওঁলোকক অগ্ৰাহ্য কৰিলে।
 6ইস্ৰায়েলৰ পৰিত্ৰাণ চিয়োনৰ মাজৰ পৰাই আহঁক!

যিহোৱাই যেতিয়া নিজৰ প্ৰজাসকলৰ ভৱিষ্যত পুণৰ স্থাপন কৰিব,
তেতিয়া যাকোবৰ বংশই উল্লাস কৰিব আৰু ইস্ৰায়েল আনন্দিত হ'ব।

গীতমালা 54

**প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: তাৰযুক্ত যন্ত্ৰেৰে গাব লগীয়া মচকীল নামে দায়ুদৰ ৰচিত গীত। জীফীয়াসকলে
গৈ যেতিয়া ৰজা চৌলক জনালে যে দায়ুদ তেওঁলোকৰ মাজত লুকাই আছে। গীতটো সেই সময়ৰ।**

- ¹হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ নামৰ দ্বাৰাই মোক উদ্ধাৰ কৰা;
তোমাৰ পৰাক্ৰমেৰে মোৰ দোষ মোচন কৰা।
- ²হে ঈশ্বৰ, মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা,
মোৰ মুখৰ কথালৈ কাণ দিয়া।
- ³কিয়নো অন্য জাতিৰ লোকসকল মোৰ বিৰুদ্ধে উঠিছে,
হৃদয়হীন লোকে মোৰ প্ৰাণ লবলৈ বিচাৰিছে;
তেওঁলোকে নিজৰ সন্মুখত ঈশ্বৰক ঠাই নিদিয়ে। [চেলা]
- ⁴কিন্তু ঈশ্বৰ মোৰ সহায়কৰ্তা;
ঈশ্বৰেই মোৰ জীৱন ধৰি ৰাখে।
- ⁵তেওঁ মোৰ শত্ৰুবোৰৰ অপৰাধৰ প্ৰতিশোধ ল'ব;
তোমাৰ বিশ্বস্ততাত তুমি তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰা।
- ⁶মই নিজ ইচ্ছাৰে তোমাৰ উদ্দেশ্যে বলি উৎসৰ্গ কৰিম;
হে যিহোৱা, মই তোমাৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিম; কিয়নো সেয়ে উত্তম।
- ⁷কাৰণ তেওঁ মোক মোৰ সকলো সঙ্কটৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে;
মোৰ চকুৱে শত্ৰুবোৰৰ ওপৰত মোক জয়ী হোৱা দেখিলে।

গীতমালা 55

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: তাৰযুক্ত যন্ত্ৰেৰে গাব লগীয়া মচকীল নামে দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- ¹হে ঈশ্বৰ, মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা,
মোৰ নিবেদনৰ সময়ত নিজকে লুকুৱাই নাৰাখিবা।
- ²মোঁলৈ মনোযোগ কৰা, মোক উত্তৰ দিয়া;
- ³শত্ৰুৰ কথাৰ কাৰণে,

দুষ্টৰ অত্যাচাৰৰ বাবে,
 তেওঁলোকে মৌলৈ আকস্মিক দুৰ্দশা মাতি আনিছে,
 তেওঁলোকে ক্ৰোধৰে মোক নিৰ্যাতন চলাইছে।

⁴মোৰ হৃদয়ত অত্যন্ত যাল্পণা পাইছে,
 মৃত্যুৰ আশঙ্কাই মোক বেৰি ধৰিছে।

⁵ভয় আৰু কঁপনিয়ে মোক আক্ৰমণ কৰিছে;
 আতঙ্কিত হৈ ভয়ভিভূত হৈছো।

⁶মই কলৌ, কপৌৰ দৰে মোৰ ডেউকা থকা হলে!
 তেতিয়া মই উড়ি গৈ বিশ্রাম ললোহেঁতেন।

⁷চোৱা, সেয়ে হোৱা হলে, মই দুৰলৈ উৰি গলো হয়;
 গৈ অৰণ্যত বাস কৰিলোহেঁতেন। [চেলা]

⁸প্ৰচণ্ড বতাহ আৰু ধুমুহাৰ পৰা,
 শীঘ্ৰে মই আশ্ৰয় স্থানলৈ গলোহেঁতেন।

⁹হে' প্ৰভু, তেওঁলোকক ধংস কৰা, তেওঁলোকৰ ভাষা বিশৃঙ্খল কৰা;
 মই হিংস্ৰতা, শত্ৰুতা নগৰৰ ভিতৰত দেখিছোঁ।

¹⁰তেওঁলোকে দিনে-ৰাতিয়ে গড়ৰ ওপৰেদি নগৰ ভ্ৰমি ফুৰে;
 অপৰাধ আৰু দুষ্টতা তাৰ ভিতৰত আছে।

¹¹হিয়াৰ ভিতৰত মন্দতা আছে;
 পথবোৰৰ পৰা উপদ্ৰব আৰু প্ৰতাৰণা নুগুচে।

¹²কোনো শত্ৰুৱে যে মোক নিন্দা কৰিছে, এনে নহয়;
 কৰা হলে, মই তাক সহিলোহেঁতেন;
 মোক ঘিণাওঁতাই যে মোৰ বিৰুদ্ধে গৰ্ব কৰিছে, এনে নহয়;
 কৰা হলে, মই তাৰ পৰা নিজকে লুকুৱালোহেঁতেন।

¹³কিন্তু যি তুমি, এজন আমাৰ দৰেই মানুহ;
 মোৰ সঙ্গী মোৰ প্ৰণয়ৰ বন্ধু, তুমিয়েই তাক কৰিছা।

¹⁴আমি একে-লগে মধুৰ সহযোগিতা কৰিছিলোঁ;
 আমি লোকসমূহে সৈতে ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ গৈছিলোঁ।

¹⁵মৃত্যুৱে তেওঁলোকক অকস্মাৎ আক্ৰমণ কৰক,
 জিয়াই জিয়াই চিয়োললৈ নামি যাওঁক;
 কিয়নো তেওঁলোকৰ বাসস্থানত আৰু মনত দুষ্টতা আছে।

¹⁶মই হলে ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিম;

তাতে যিহোৱাই মোক উদ্ধাৰ কৰিব।

¹⁷গধূলি, ৰাতিপুৱা আৰু দুপৰীয়া সময়তো মই অভিযোগ কৰি ক্ৰন্দন কৰিম;

তাতে তেওঁ মোৰ মাত শুনিব।

¹⁸কিয়নো মোৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ অনেক আছিল;

মোৰ বিৰুদ্ধে হোৱা যুদ্ধৰ পৰা তেওঁ মোৰ প্ৰাণ নিৰাপদে ৰাখিলে।

¹⁹ঈশ্বৰ, যি জন অৱশেষ অনাদিকালৰ পৰা আছে;

তেওঁ শুনিব আৰু তেওঁলোকক উত্তৰ দিব।[চেলা]

যি জন মানুহৰ পৰিবৰ্তন নাই;

তেওঁলোকে ঈশ্বৰক ভয় নকৰে।

²⁰মোৰ বন্ধুৱে নিজৰে সৈতে শান্তিৰে থকাসকলৰ বিৰুদ্ধে হাত উঠালে;

তেওঁ নিজে কৰা নিয়মটি উলঙ্ঘন কৰিলে।

²¹তেওঁৰ মুখ মাখনৰ নিচিনা কোমল,

কিন্তু তেওঁৰ অন্তৰ বিদ্ৰোহি;

তেওঁৰ কথাবোৰ তেলৰ দৰে তেলেতীয়া,

সেইবোৰ খাপৰ পৰা উলোৱা তৰোৱালৰ দৰে।

²²যিহোৱাত তোমাৰ সকলো চিন্তাৰ ভাৰ সমৰ্পণ কৰা, তেওঁ তোমাক প্ৰতিপালন কৰিব;

তেওঁ ধাৰ্মিকলোকক কেতিয়াও পৰিবলৈ নিদিয়ে।

²³কিন্তু, হে ঈশ্বৰ, তুমিয়েই তেওঁলোকক বিনাশৰ গাঁতলৈ নমাই আনিবা;

ৰক্তপাতকৰা আৰু ছলনাকাৰি মানুহবোৰে আধা বয়সো নাপাব;

কিন্তু মই হলে, তোমাৰ ওপৰত ভৰসা কৰিম।

গীতমালা 56

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ নিমিত্তে । যোনৎএলম ৰহোকীম সুৰত গাব লগীয়া । মিকতাম নামে দায়ুদৰ ৰচিত গীত । পলেষ্টীয়াবিলাকে দায়ুদক গাতত ধৰা সময়ৰ গীত ।

¹হে ঈশ্বৰ, মোক কৃপা কৰা; কিয়নো মানুহে মোক গ্ৰাস কৰিবলৈ বিচাৰিছে; সি ওৰে দিনটো যুদ্ধ কৰি মোক উপদ্ৰৱ কৰিছে। ²মোৰ শত্ৰুবোৰে ওৰে দিনটো মোক গ্ৰাস কৰিবলৈ বিচাৰিছে; কিয়নো মোৰ বিৰুদ্ধে অহঙ্কাৰ কৰি যুদ্ধ কৰা অনেক। ³যেতিয়াই মোৰ ভয় লাগে; তেতিয়াই মই তোমাত ভাৰসা কৰিম। ⁴মই ঈশ্বৰত নিৰ্ভৰ কৰি তেওঁৰ বাক্যৰ প্ৰশংসা কৰিম; মই ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰিলোঁ, ভয় নকৰোঁ; মাংসপিণ্ডই মোক কি কৰিব পাৰে? ⁵সিহঁতে ওৰে দিনটো মোৰ বাক্য অৰ্থান্তৰ কৰে; সিহঁতৰ সকলো সঙ্কল্প মোৰ বিৰুদ্ধে অনিষ্টজনক। ⁶সিহঁতে গোট খাই লুকাই থাকে; সিহঁতে মোৰ প্ৰাণলৈ অপেক্ষা কৰি থকাৰ দৰে, মোৰ ভৰিৰ খোজলৈ লক্ষ্য কৰে। ⁷অধৰ্মৰ দ্বাৰাই সিহঁতে ৰক্ষা পাব নে? হে ঈশ্বৰ, ক্ৰোধেৰে জাতিবোৰক নিপাত কৰা। ⁸তুমি মোৰ ভ্ৰমণৰ লেখ লৈছা; তুমি মোৰ চকু-লো তোমাৰ কুপাত বন্ধ কৰি ৰাখা; সেইবোৰ তোমাৰ বহিত নাই নে? ⁹সেই দিনা, মই প্ৰাৰ্থনা কৰা কালত মোৰ শত্ৰুবোৰ বিমুখ হব; ঈশ্বৰ যে মোৰ ফলীয়া, তাক মই জানিছোঁ। ¹⁰মই ঈশ্বৰত নিৰ্ভৰ কৰি তেওঁৰ বাক্যৰ প্ৰশংসা কৰিম; মই যিহোৱাত নিৰ্ভৰ কৰি তেওঁৰ বাক্যৰ প্ৰশংসা কৰিম। ¹¹মই ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰিলোঁ, ভয় নকৰোঁ; মানুহে মোক কি কৰিব পাৰে? ¹²হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ উদ্দেশ্যে সিদ্ধ কৰিব লগীয়া সঙ্কল্পবোৰ মোৰ গাত আছে; তোমাৰ উদ্দেশ্যে মই ধন্যবাদাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ

কৰিম । ¹³কিয়নো তুমি মোৰ প্ৰাণ মৃত্যুৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলা; জীৱিতবিলাকৰ দীপ্তিত ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে অহা-যোৱা কৰিবলৈ, তুমি জানো পতনৰ পৰা মোৰ ভৰি ৰক্ষা নকৰিলা?

গীতমালা 57

**প্ৰধান বাদ্যকৰৰ নিমিত্তে। অল-তচহেং সুৰত গাব লগীয়া। মিকটাম নামে দায়ুদৰ ৰচিত গীত। তেওঁ
চৌলৰ সন্মুখৰ পৰা গুহালৈ পলাই যোৱা সময়ৰ গীত ।**

¹হে ঈশ্বৰ, মোক কৃপা কৰা, মোক কৃপা কৰা; কিয়নো মোৰ প্ৰাণে তোমাতেই আশ্ৰয় লৈছে; এনে কি, এই আপদবোৰৰ শেষ নহয়মানে, মই তোমাৰ ডেউকাৰ ছাঁত আশ্ৰয় লম। ²মই সৰ্ব্বোপৰি ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিম, মোৰ কাৰ্য্যসাধক ঈশ্বৰক নিবেদন কৰিম। ³মোক গ্ৰাস কৰিব খোজা জনে নিন্দা কৰা সময়ত, তেওঁ স্বৰ্গৰ পৰা পঠাই মোক পৰিত্ৰাণ কৰিব; [চেলা। ঈশ্বৰে নিজ দয়া আৰু সত্যতা পঠাই দিব। ⁴মোৰ প্ৰাণ সিংহবোৰৰ মাজত আছে; যিবোৰৰ দাঁত বৰছা আৰু কাঁড়স্বৰূপ, আৰু যিবোৰৰ জিবা চোকা তৰোৱালস্বৰূপ, এনে অগ্নি-শিখাস্বৰূপ মনুষ্য-সন্তানবিলাকৰ মাজত মই শুইছোঁ। ⁵হে ঈশ্বৰ, স্বৰ্গৰ ওপৰলৈকে তুমি উন্নত হোৱা; গোটেই পৃথিবীৰ ওপৰত তোমাৰ গৌৰৱ হওক। ⁶সিহঁতে মোৰ ভৰিলৈ জাল পাতিলে; মোৰ প্ৰাণ নত হৈছে। সিহঁতে মোৰ সন্মুখত গীত খানিলে; সিহঁত নিজেই তাৰ ভিতৰত পৰিল। [চেলা। ⁷হে ঈশ্বৰ, মোৰ মন সুস্থিৰ হ'ল, মোৰ মন সুস্থিৰ হ'ল, মই গীত গাম, এনে কি, প্ৰশংসাৰ গান কৰিম। ⁸হে মোৰ হৃদয়, সাৰ পোৱা; হে নেবেল আৰু বীণা, সাৰ পোৱা; মই প্ৰভাতক জগাম। ⁹হে প্ৰভু, জাতিবিলাকৰ মাজত মই তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম; লোকসমূহৰ মাজত মই তোমাৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰিম। ¹⁰কিয়নো তোমাৰ দয়াৰ মহত্ব স্বৰ্গলৈকে, আৰু তোমাৰ সত্যতা আকাশলৈকে। ¹¹হে ঈশ্বৰ, স্বৰ্গৰ ওপৰলৈকে তুমি উন্নত হোৱা; গোটেই পৃথিবীৰ ওপৰত তোমাৰ গৌৰৱ হওক।

গীতমালা 58

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: অলতচহেং সুৰত গাবলগীয়া। মিকটাম নামে দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹তোমালোকে বাস্তবিকতে ধৰ্মৰকথা কব লগা সময়ত নিৰবহৈ থকা নাই নে?

হে মনুষ্য সন্তানসকল, তোমালোকে জানো ন্যায়ভাৱে ন্যায় বিচাৰ কৰা?

²বৰং তোমালোকৰ মনত আছে অন্যায়ে, আৰু দুষ্টতাৰ কাৰ্য কৰিছা;

তোমালোকে পৃথিবীত নিজৰ হাতৰ উপদ্ৰৱ তুলেৰে জুখিদিছা।

³দুষ্টবোৰ গৰ্ভত থকাৰ পৰা বিপথগামী;

তেওঁলোকে জন্ম হোৱা মাত্ৰে মিছা কথা কৈ বিপদগামি হয়।

⁴সাপৰ বিষৰ নিচিনা তেওঁলোকৰ বিষ;

তেওঁলোক কলা কালসৰ্পৰ নিচিনাকৈ নিজ কাণ বন্ধ কৰি ৰাখিছে,

⁵সেই সাপে যাদুকৰৰ মন্ত্ৰৰ স্বৰ নুশনে,

কোনো অসুবিধা নহয় যিমানেই দক্ষতাপূৰ্ণ হলেও তেওঁলোক সেই সৰ্পৰ নিচিনা।

⁶হে ঈশ্বৰ, তেওঁলোকৰ মুখৰ ভিতৰতেই দাঁত ভাঙিপেলোৱা;

হে যিহোৱা, ডেকা সিংহবোৰৰ প্ৰধান দাঁত ভাঙি বাহিৰ কৰা।

⁷বেগাই বৈ যোৱা পানীৰ দৰে তেওঁলোক অদৃশ্য হওঁক;

যেতিয়া তেওঁলোকে ধনুৰ কাঁড় পোনাই, তেতিয়া সেই কাড়বোৰ আগ ছিগা যেন হওক।

- 8শামুকৰ গতিৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোক অদৃশ্য হওক,
সূৰ্য্য দেখিবলৈ নোপোৱা, মহিলাৰ অসময়ত ওপজা সন্তানৰ নিচিনা হওক।
- 9তোমালোকৰ পাত্ৰবোৰত কাঁইট খৰিৰ জুইৰ তাপ নাপাওঁতেই,
তেওঁ সেইবোৰক ঘূৰ্ণিতাহেৰে উড়াই নিব।
- 10ঈশ্বৰে, যেতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰতিশোধ লোৱা দেখিব, তেতিয়া তাকে দেখি ধাৰ্মিকলোকে আনন্দ কৰিব;
তেওঁ নিজৰ ভৰি দুষ্টৰ তেজৰে ধুব।
- 11তাকে দেখি লোকসকলে কব, “সচাকৈয়ে ধাৰ্মিক জনে পুৰস্কাৰ পাব;
বাস্তৱিক পৃথিবীত বিচাৰ কৰিবলৈ ঈশ্বৰ আছে।

গীতমালা 59

**প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: অল-তচহেৎ সুৰত গাব লগীয়া। মিকটাম নামে দায়ুদৰ ৰচিত গীত। চৌলে লোক
পঠোৱাত, সিহঁতে দায়ুদক বধ কৰিবৰ ছলেৰে ঘৰৰ ওচৰত খাপ দি থকা সময়ৰ গীত।**

- 1হে মোৰ ঈশ্বৰ, শত্ৰুবোৰৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা;
মোৰ বিৰুদ্ধে উঠাসকলৰ পৰা মোক ওখ ঠাইত তুলি থোৱা।
- 2অধৰ্মাচাৰীসকলৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা;
ৰক্তপাতী মানুহৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা।
- 3কিয়নো চোৱা, তেওঁলোকে মোৰ প্ৰাণলৈ খাপ দি আছে;
হে যিহোৱা, মোৰ কোনো দোষ বা পাপ নাই তথাপিও বলৱন্তবোৰে মোৰ বিৰুদ্ধে গোট খাইছে।
- 4তেওঁলোকে মোক বিনাদোষে আক্ৰমণ কৰিবলৈ, দৌৰি দৌৰি আহি যুগুত হৈছে;
তুমি মোৰ উপকাৰলৈ জাগি উঠা, মোলৈ দৃষ্টি কৰা।
- 5হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি সৰ্বশক্তিমান ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ,
তুমিয়েই সকলো জাতিক শাস্তি দিবলৈ উঠা;
কোনো দুৰ্নীতিপৰায়ণ পাপিক দয়া নকৰিবা। [চেলা]
- 6তেওঁলোকে গধূলি পৰত উভটি আহি কুকুৰৰ দৰে গৰ্জন কৰে;
নগৰৰ চাৰিওফালে ভ্ৰমণ কৰে।
- 7চোৱা, তেওঁলোকে মুখেৰে আবেগ প্ৰকাশ কৰে,
তেওঁলোকৰ ওঁঠত তৰোৱাল আছে;
কিয়নো তেওঁলোকে ক’য়, “কোনে আমাৰ কথা শুনি পাব?”
- 8কিন্তু, হে যিহোৱা, তুমি তেওঁলোকক হাঁহা;
তুমি সকলো জাতিকে উপহাস কৰিবা।

- ⁹ঈশ্বৰ যিহোৱা মোৰ ব'ল, মই তোমালৈ অপেক্ষা কৰিম;
কিয়নো হে' ঈশ্বৰ তুমি মোৰ উচ্চ দুৰ্গ।
- ¹⁰মোৰ দয়ালু ঈশ্বৰ মোৰ লগ হ'ব তেওঁৰ অঙ্গীকাৰ আৰু বিশ্বস্ততা;
ঈশ্বৰে মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰাজয় হোৱা মোক দেখিবলৈ দিব।
- ¹¹তেওঁলোকক বধ নকৰিবা, মোৰ লোকসকলৰ সংকল্প যেন পাহৰি নাযায়;
হে প্ৰভু, আমাৰ চাল! তুমি তোমাৰ শক্তিৰে গোট গোট কৰি তেওঁলোকক হীন অৱস্থালৈ আনা।
- ¹²তেওঁলোকৰ পাপ, মুখৰ আৰু ওঁঠৰ কথা, তেওঁলোকে শাও দিয়া আৰু মিছা কথা কোৱাৰ কাৰণে;
তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ অহঙ্কাৰত ধৰা পৰক।
- ¹³তুমি ক্ৰোধত তেওঁলোকক সংহাৰ কৰা যাতে তেওঁলোক আৰু নাথাকে;
যাকোবৰ মাজত ঈশ্বৰে যে শাসন কৰে,
পৃথিৱীৰ সীমালৈকে যে শাসন কৰে, তাক তেওঁলোকে জানক। [চেলা]
- ¹⁴তেওঁলোকে গধূলি পৰত উভটি আহি কুকুৰৰ দৰে ৰাও কাঢ়ক;
নগৰত চাৰিওফালে ভ্ৰমণ কৰক।
- ¹⁵তেওঁলোকে আহাৰৰ কাৰণে ইফালে সিফালে ফুৰিব;
যদি তৃপ্ত নহয়, তেনেহলে গোটেই ৰাতি উজাগৰে থাকিব।
- ¹⁶কিন্তু মই হলে তোমাৰ পৰাক্ৰমৰ গীত গাম;
এনে কি, ৰাতিপুৱাতে উচ্চ স্বৰেৰে তোমাৰ দয়াৰ গীত গান কৰিম;
কিয়নো তুমি মোৰ উচ্চ দুৰ্গ, সঙ্কটৰ কালত তুমি মোৰ আশ্ৰয় স্থান।
- ¹⁷হে মোৰ বল, মই তোমাৰ উদ্দেশে প্ৰশংসাৰ গীত গান কৰিম;
কিয়নো ঈশ্বৰ মোৰ উচ্চ দুৰ্গ, আৰু তেওঁ মোৰ দয়ালু ঈশ্বৰ।

গীতমালা 60

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: চূচন-এদুং সুৰত গাব লগীয়া। মিকটাম নামে দায়ূদৰ ৰচিত শিক্ষাৰ্থক গীত। যি কালত অৰাম-নহৰয়িম আৰু অৰাম-চোবাৰ লগত তেওঁ যুদ্ধ কৰিছিল আৰু যোৱাবে উভটি লবন উপত্যকাত ইদোমৰ বাৰ হাজাৰ লোকক বধ কৰিছিল, সেই সময়ৰ গীত।

- ¹হে ঈশ্বৰ, তুমি আমাক ত্যাগ কৰিলা, ভাঙি চূৰ-মাৰ কৰিলা;
তুমি ক্ৰুদ্ধ হলা; আমাক পুনৰায় স্থাপন কৰা।
- ²তুমি দেশ খনত কঁপনি তুলি তাক বিচিন্ন কৰিলা;
তাৰ ফাটবোৰ ভাল কৰা, কিয়নো সেয়েবোৰে জোকাৰণি খাইছে।
- ³তুমি তোমাৰ প্ৰজাসকলক নিৰ্দিষ্ট কিছুমান কঠোৰ কষ্ট ভোগ কৰিবলৈ দিলা;

তুমি আমাক চলংপলং কৰাওঁতা দ্ৰাক্ষাৰসও খাবলৈ দিলা;

⁴যি সকলে তোমালৈ ভয় কৰে তেওঁলোকক তুমি এখন পতকা দিছা;

যাতে সেই পতকাখন সত্যৰপক্ষে তুলি ধৰা হয়। [চেলা]

⁵তাতে তোমাৰ প্ৰিয়সকলে উদ্ধাৰ পাব;

তুমি তোমাৰ সোঁ হাতেৰে আমাক উদ্ধাৰ কৰা আৰু আমাক উত্তৰ দিয়া।

⁶ঈশ্বৰে নিজৰ পবিত্ৰতাৰে ক'লে, "মই উল্লাস কৰিম;

মই চিখিম ভাগ বাঁটি দিম, আৰু চুক্কোতৰ উপত্যকা জুখি দিম।

⁷গিলিয়দ মোৰেই আৰু মনচিও মোৰেই;

ইফ্ৰয়িম মোৰ শিৰোৰক্ষক;

যিহূদা মোৰ বিচাৰ-দণ্ড;

⁸মোৱাৰ মোৰ প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ;

মই ইদোমলৈ মোৰ জোতা দলিয়াই দিম;

হে ফিলিষ্টিয়া, তুমি মোৰ কাৰণে উচ্চ-ধ্বনি কৰা।"

⁹কোনে মোক সেই দৃঢ় নগৰৰ ভিতৰলৈ লৈ যাব?

কোনে মোক ইদোমলৈ লৈ যাব?"

¹⁰হে' ঈশ্বৰ, তুমি আমাক ত্যাগ কৰা নাই নে?

হে' ঈশ্বৰ, তুমিতো আমাৰ সৈন্যসমূহৰ লগত যুদ্ধলৈ নোযোৱা।

¹¹শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে আমাক সহায় কৰা;

কিয়নো মানুহৰ সহায় যে বৃথা।

¹²ঈশ্বৰৰ সহায়ৰ দ্বাৰাইহে আমি জয়জয়কাৰ কৰিম;

কিয়নো তেৱেঁই আমাৰ শত্ৰুবোৰক বিদ্ৰূপ কৰিব।

গীতমালা 61

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: তাৰযুক্ত যন্ত্ৰেৰে গাব লগীয়া। দায়ূদৰ ৰচিত গীত।

¹হে ঈশ্বৰ, মোৰ ক্ৰন্দন শুনা;

মোৰ প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ দিয়া।

²মোৰ মন দুখত যেতিয়া ভাঙি পৰে,

মই পৃথিবীৰ অন্তত থাকিলেও তাৰপৰা তোমাক মাতিম;

তুমি মোক মোতকৈ ওখ শিলটোলৈ লৈ যোৱা য'ত মোৰ নিৰাপত্তা আছে।

³কিয়নো তুমি মোৰ আশ্ৰয়,

শত্ৰুৰ পৰা ৰক্ষাকৰোতা দৃঢ় দুৰ্গ।

⁴মই যেন চিৰকাললৈকে তোমাৰ তম্বুত বাস কৰিবলৈ পাম;

তোমাৰ ডেউকাৰ আঁৰত মই যেন আশ্ৰয় পাম। [চেলা]

⁵কিয়নো হে ঈশ্বৰ, তুমিয়েই মোৰ সঙ্কল্পবোৰ শুনিলা।

তোমাৰ নামলৈ শ্ৰদ্ধা কৰাসকলৰ আধিপত্য তুমি মোক দিলা।

⁶তুমি ৰজাৰ আয়ুস দীৰ্ঘায়ু কৰিবা;

তেওঁ বয়স বহু পুৰুষলৈকে থাকিব।

⁷তেওঁ ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে চিৰকাল বাস কৰিব;

তেওঁৰ ৰক্ষাৰ অৰ্থে, দয়া আৰু সত্যতা ব্যৱহাৰ কৰা।

⁸তাতে, মই চিৰকাললৈকে তোমাৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰিম;

প্ৰতিদিনে নিজৰ সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিম।

গীতমালা 62

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: যিদুখনৰ অৰ্থে। দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹মোৰ প্ৰাণে নিৰন্তৰে কেৱল ঈশ্বৰলৈহে অপেক্ষা কৰে;

তেওঁৰ পৰাই মোৰ পৰিত্ৰাণ হয়।

²কেৱল তেৱেঁই মোৰ শিলা আৰু মোৰ পৰিত্ৰাণ;

তেওঁ মোৰ উচ্চ দুৰ্গ, মই অতিকৈ লৰচৰ নহম।

³এজন মানুহক, তোমালোকে কিমান দিনলৈকে আক্ৰমণ কৰি থাকিবা?

হলি থকা দেৱাল আৰু পৰোঁ পৰোঁ হোৱা বেৰৰ নিচিনাকৈ;

তোমালোক সকলোৱে উলোটাই তাকেই নষ্ট কৰিবা নে?

⁴তেওঁলোকে কেৱল তেওঁৰ সন্মানীয় উচ্চ পদৰ পৰা পেলাবলৈহে কুমল্লেখ কৰিছে;

তেওঁলোকে মিছা কথাত সন্তোষ পায়;

মুখেৰে আশীৰ্বাদ কৰে, কিন্তু অন্তৰৰে তেওঁলোকে শাও দিয়ে।[চেলা]

⁵হে মোৰ অন্তৰ নিৰন্তৰে, কেৱল ঈশ্বৰলৈহে অপেক্ষা কৰা;

কিয়নো তেওঁৱেই মোৰ আশা ৰোপণ কৰে।

⁶কেৱল তেৱেঁই মোৰ শিলা আৰু মোৰ পৰিত্ৰাণ;

তেওঁ মোৰ উচ্চ দুৰ্গ, মই লৰচৰ নহম।

⁷ঈশ্বৰ মোৰ পৰিত্ৰাণ আৰু মোৰ গৌৰৱ;

মোৰ শক্তি মোৰ দৃঢ় শিলা আৰু আশ্ৰয় ঈশ্বৰতহে আছে।

৪হে লোকসকল, সকলো সময়তে বিশ্বাস কৰা;

তোমালোকে সদায় তেওঁত নিৰ্ভৰ কৰা;

তোমালোকৰ মনৰসকলো অশান্তিৰ কথা তেওঁৰ আগত কোৱা;

কাৰণ ঈশ্বৰেই আমাৰ আশ্ৰয়স্থল। [চেলা]

৯অৱশ্যে সামান্য লোকসকল অসাৰ আৰু মান্যৱন্ত লোকসকল মিছা;

তেওঁলোক তৰ্জুত দাং খাব;

ভাপতকৈয়ো তেওঁলোক একেবাৰে পাতল।

১০তোমালোকে নিৰ্দয় ব্যবহাৰ আৰু প্ৰবঞ্চনাকৰা সকলক বিশ্বাস নকৰিবা;

বৃথা ধনী হবলৈ আশা নকৰিবা,

ধন-সম্পত্তি বাঢ়িলে তালৈ মন নিদিবা।

১১ঈশ্বৰে এবাৰ কলে;

মই ইয়াক দুবাৰ শুনিলোঁ,

যে পৰাক্ৰম ঈশ্বৰৰহে।

১২হে প্ৰভু, অঙ্গীকাৰ আৰু বিশ্বস্ততা তোমাৰ অধিন;

কিয়নো তুমি প্ৰত্যেক মানুহক তেওঁলোকৰ কৰ্মৰ দৰে প্ৰতিফল দিছা।

গীতমালা 63

দায়ুদৰ ৰচিত গীত। যিহূদাৰ অৰণ্যত থকা সময়ৰ।

১হে ঈশ্বৰ, তুমি মোৰ ঈশ্বৰ; আন্তৰিকতাৰে মই তোমাক বিচাৰিম;

পানী নথকা শুকান আৰু খৰাং দেশত, তোমালৈ হাবিয়াহ কৰোঁতে,

মোৰ প্ৰাণ তৃষ্ণাতুৰ হৈছে, মোৰ শৰীৰ ক্ষীণাই গৈছে।

২এই দৰে, মই তোমাৰ আশ্ৰয়স্থল, পৰাক্ৰম আৰু গৌৰৱ দেখিবলৈ, পবিত্ৰস্থানত তোমাক চাইছিলোঁ।

৩কিয়নো তোমাৰ অঙ্গীকাৰ আৰু বিশ্বস্ততা জীৱনতকৈয়ো উত্তম;

মোৰ ওঁঠে তোমাৰ স্তুতি প্ৰশংসা কৰিব।

৪এইদৰে, মই জীয়াই থাকোমানে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম,

তোমাৰ নামত মই মোৰ হাত প্ৰাৰ্থনাৰ সময়ত ওপৰলৈ তুলি ধৰিম।

৫লোকসকলে, যেতিয়া মগজু আৰু তেলীয়া মাংসত সন্তোষ্ট হয়, তেনেকৈ মোৰ প্ৰাণ তৃপ্ত হব;

আৰু মোৰ মুখে আনন্দিত মনেৰে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিব।

৬যেতিয়া মই মোৰ শয্যাত শুই তোমাৰ কথা ভাবোঁ;

নিশা প্ৰহৰে প্ৰহৰে তোমাক ধ্যান কৰোঁ।

7কিয়নো তুমি মোৰ সহায়কৰ্তা;

তোমাৰ ডেউকাৰ ছাঁত মই আনন্দ কৰিম।

8মোৰ প্ৰাণে তোমাক ধৰি ৰাখিছে;

তোমাৰ সোঁ হাতে মোক ধৰি ৰাখিছে।

9যিবোৰে বিনাশৰ অৰ্থে মোৰ প্ৰাণ বিচাৰিছে,

তেওঁলোক পৃথিবীৰ অধঃস্থানলৈ গতি কৰিব।

10তেওঁলোক তৰোৱালৰ ধাৰত সমৰ্পিত হব;

আৰু তেওঁলোকৰ অংশ শিয়ালৰ আহাৰ হব।

11কিন্তু ৰজা জনে ঈশ্বৰত আনন্দ কৰিব;

তেওঁৰ নামেৰে শপত কৰা প্ৰতিজনে গৌৰৱ কৰিব,

কিয়নো মিছলীয়াবোৰৰ মুখ বন্ধ হব।

গীতমালা 64

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

p 1হে ঈশ্বৰ, মোৰ অভিযোগবোৰৰ কথা কওঁতে মোৰ মাত শুনা;

শত্ৰুৰ ভয়ৰ পৰা মোৰ জীৱন ৰক্ষা কৰা।

2দুষ্টবোৰৰ ষড়যন্ত্ৰৰ পৰা মোক লুকুৱাই ৰাখা;

দুৰাচাৰীসকলৰ মানসিক উত্তেজনাৰ অপৰাধ বোৰৰপৰা মোক গুপতে ৰাখা।

3তেওঁলোকে তৰোৱাল ধৰোৱাদি নিজৰ জিভা ধৰাইছে;

তেওঁলোকে তিজ্ঞতাপূৰ্ণ কথাৰ ধনুকঁড় জুৰিছে।

4নিৰ্দোষিজনক গুপতে মাৰিবলৈ নিজৰ কঁড় জুৰিছে;

তেওঁলোকে তালৈ অকস্মাতে বাণ মাৰে, ভয় নকৰে।

5সিহঁতে কুমল্লগাত নিজক উৎসাহ দিয়ে;

গুপতে ফান্দ পতাৰ বিষয়ে কথা পাতে;

সিহঁতে কয়, “আমাক কোনে দেখিব?”

6তেওঁলোকে কু-পৰিকল্পনাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰে;

তেওঁলোকে কয়, আমি ভালকৈ ভাবি-চিন্তি কল্পনা কৰি থৈছোঁ;

প্ৰত্যেকৰ আন্তৰিক ভাৱ আৰু হৃদয় গভীৰ।

7কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক আহত কৰিব;

অকস্মাতে কঁড়ৰ দ্বাৰাই আঘাত কৰিব।

8তেওঁলোকে অন্যায় কাম কৰাৰ কাৰণে, তেওঁলোকৰ জিভা তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে হ’ল;

যি সকলে তেওঁলোকক অস্থিৰভাৱে দেখিব;
 তেওঁলোক সকলোৱে সেইসকলক দেখি মূৰ জোকাৰিব।
 9সকলো মানুহে ভয় কৰিব;
 তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ কাৰ্য ঘোষণা কৰিব,
 ঈশ্বৰৰ কাৰ্যৰ বিষয়ে জ্ঞানেৰে বিবেচনা কৰিব।
 10ধাৰ্মিক লোকে যিহোৱাত আনন্দিত হৈ তেওঁত আশ্ৰয় লব;
 ঈশ্বৰ ভক্ত সকলোৱে তেওঁৰ ন্যায়পৰায়ণতা দেখি অন্তৰে গৌৰৱ কৰিব।

গীতমালা 65

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত, সঙ্গীত।

1হে ঈশ্বৰ, চিয়োনত প্ৰশংসাই তোমালৈ অপেক্ষা কৰি আছে;
 তোমালৈ সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰা হব।
 2হে প্ৰাৰ্থনা শুনোতা জনা,
 তোমাৰ ওচৰলৈ সকলো মানুহ আহিব।
 3আমাৰ অপৰাধবোৰ আমাৰ বিৰুদ্ধে;
 তথাপি আমাৰ অধৰ্মবোৰ তুমিয়েই ক্ষমা কৰিবা।
 4ধন্য সেইলোক যি জনক তুমি বাচিলে নিজৰ কাষলৈ আনা;
 তোমাৰ চোতাল কেইখনত বাস কৰিব,
 আমি তোমাৰ গৃহত, তোমাৰ মন্দিৰৰ পবিত্ৰ-স্থানত সন্তোষ্ট হম।
 5তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰে উত্তৰ দি আশ্চৰ্যজনক কাৰ্য কৰিবা;
 ঈশ্বৰ আমাৰ উদ্ধাৰকৰ্তা;
 পৃথিৱীৰ অন্তলৈকে তুমি আমাৰ বিশ্বাসভূমি;
 সমুদ্ৰ আৰু সেইবোৰৰ পৰা দূৰৈত থকাসকলৰো।
 6এই জনেই তুমি যি জনে পৰাক্ৰমেৰে পৰ্বতবোৰ বনাই দৃড় কৰে;
 শক্তিস্বৰূপ টঙালিৰে বিশেষভাৱে নিজকে বান্ধে।
 7সমুদ্ৰ আৰু তাৰ টোৰ গৰ্জন শান্ত কৰোতা,
 আৰু তাৰ টোৰ গৰ্জন,
 লোকসমূহৰ কোলাহল শান্ত কৰোতা;
 8পৃথিৱীৰ চূড়ান্ত সীমাত থকা লোকসকলে তোমাৰ অদ্ভুত লক্ষণবোৰ দেখি ভয় কৰে;
 সূৰ্য উঠা দিশৰ পৰা অন্তযোৱালৈকে আনন্দিত কৰোতা।

- 9তুমি পৃথিবীৰ বুজ-বিচাৰ ললা, আৰু তাত জল বৰমালা;
তুমি তাক বহু ফলৱান কৰিলা;
ঈশ্বৰৰ নদী জলেৰে পৰিপূৰ্ণ;
তুমি এইদৰে ভূমি যুগুত কৰি লোকসকলৰ বাবে শস্য যোগাইছা।
- 10তুমি তাৰ সীৰলুবোৰত প্ৰচুৰ পৰিমাণে পানী দিলা;
তুমি তাৰ সীৰলুবোৰৰ মাজত মাটিবোৰ বহালা;
তুমি জাক জাক বৰষুণেৰে ভূমি কোমল কৰিলা;
তুমি ভূমিৰ মাজত গজা অঙ্কুবোৰক আশীৰ্বাদ কৰিলা।
- 11তুমি তোমাৰ মঙ্গলৰ মুকুটৰে বছৰটো ভূষিত কৰিলা;
আৰু তোমাৰ ৰথ যোৱা পথবোৰ পুষ্টিকৰ দ্ৰব পোৱা যায়।
- 12অৰণ্যৰ চৰণীয়া পথাৰতহে তাক পোৱা যায়;
আৰু পাহাৰবোৰে তাত আনন্দৰ ভূষণ পৰিধান কৰে।
- 13চৰণীয়া পথাৰবোৰত জাক জাক ভেড়াৰ বস্ত্ৰেৰে বিভূষিত হৈছে;
উপত্যকাবোৰ শস্যেৰে ঢকা হৈছে;
সেইবোৰে জয়-ধ্বনিকৰে আৰু গীতগান কৰে।

গীতমালা 66

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: গীত, সঙ্গীত।

- 1হে গোটেই পৃথিবীৰ লোকসকল,
তোমালোকে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে আনন্দ-ধ্বনি কৰা।
- 2তোমালোকে তেওঁৰ নামৰ গৌৰৱ কীৰ্তন কৰা;
তেওঁৰ প্ৰশংসা গৌৰৱাস্থিত কৰা।
- 3তোমালোকে ঈশ্বৰক কোৱা, “তোমাৰ কাৰ্য্যবোৰ কেনে আতঙ্কজনক!
তোমাৰ পৰাক্ৰমৰ কাৰণে শত্ৰুবোৰে তোমাত সমৰ্পণ কৰিব।
- 4গোটেই পৃথিবীৰ লোকে তোমাৰ প্ৰণিপাত কৰিব,
তোমাৰ উদ্দেশ্যে গীত গান কৰিব;
তেওঁলোকে তোমাৰ নাম কীৰ্তন কৰিব”। [চেলা]
- 5আহাঁ, ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্যবোৰ চাওঁগৈ;
তেওঁ নিজৰ কাৰ্য্যৰ কাৰণে মনুষ্য-সন্তানসকলে ভয়ঙ্কৰ যেন মানিলে।
- 6তেওঁ সমুদ্ৰক শুকান ভূমি কৰিলে;

লোকসকলে খোজ কাঢ়ি নদী পাৰ হ'ল;
 সেই ঠাইত আমি তেওঁত আনন্দ কৰিলোঁ।

7 তেওঁ নিজৰ পৰাক্ৰমৰ দ্বাৰাই অনন্ত কাল ৰাজত্ব কৰে;
 তেওঁ জাতিসকললৈ চকু ৰাখে;
 বিদ্ৰোহীবোৰে নিজক উন্নত নকৰক। [চেলা]

8 হে জাতিসকল, আমাৰ সেই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰা,
 আৰু তেওঁৰ প্ৰশংসাৰ ধ্বনি শুনুৱা;
 9 যি জনাই আমাক জীয়াই ৰাখে,
 যি জনাই আমাৰ ভৰি লৰচৰ হবলৈ নিদিয়ে।

10 কিয়নো, হে ঈশ্বৰ, তুমি আমাক পৰীক্ষা কৰিলা,
 ৰূপ খপাৰ দৰে আমাক পৰীক্ষা কৰিলা।

11 তুমি আমাক জালৰে মেৰিয়াই আনিলা;
 তুমি আমাৰ কঁকালত অতি গধূৰ বোজা দিছিল।

12 তুমি আমাৰ মূৰৰ ওপৰেদি অশ্বাৰোহীক চলাইছিলি,
 আমি অগ্নি আৰু জলৰ মাজেদি গতি কৰিছিলোঁ;
 কিন্তু তুমি আমাক বিস্তিৰ্ণ ঠাইলৈ উলিয়াই আনিলা।

13 মই হোম-বলিৰে তোমাৰ গৃহলৈ আহিম;
 আমি তোমাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা পূৰণ কৰিম।

14 মুখে প্ৰকাশ কৰা মোৰ সঙ্কল্পবোৰ কৰো,
 দুখৰ কালত মোৰ ওঁঠে উচ্চাৰণ কৰা কথা তোমালৈ সিদ্ধ কৰিম।

15 ভেড়া ছাগলী আৰু ধূপেৰে সৈতে,
 মই তোমাৰ উদ্দেশে হৃষ্টপুষ্ট হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিম;
 ছাগলীৰ সৈতে ডামুৰীকো বলিদান উৎসৰ্গ কৰিম। [চেলা]

16 হে ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখোঁতাসকল, আঁহা, শুনা;
 তেওঁ মোৰ প্ৰাণৰ কাৰণে যি কৰিলে, মই তাক ঘোষণা কৰোঁ।

17 মই মোৰ মুখেৰে তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ,
 আৰু মোৰ জিভাৰ দ্বাৰাই তেওঁক গৌৰৱান্বিত কৰা হল।

18 যদি মই অন্তঃকৰণত অধৰ্ম মানিলোহেঁতেন,
 তেন্তে প্ৰভুৱে নুশুনিলেহেঁতেন;
 19 কিন্তু সচাকৈয়ে ঈশ্বৰে শুনিলে;
 তেওঁ মোৰ প্ৰাৰ্থনাৰ স্বৰলৈ কাণ পাতিলে।

20ঈশ্বৰ ধন্য হওক,

তেওঁ মোৰ প্ৰাৰ্থনা অগ্ৰাহ্য নকৰিলে,

আৰু মোৰ পৰা নিজ দয়াও দূৰ নকৰিলে।

গীতমালা 67

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: তাৰযুক্ত যন্ত্ৰেৰে গাব লগীয়া গীত, সঙ্গীত।

1হে ঈশ্বৰ যিহোৱা তোমাৰ কৰুণাৰে আমাক আশীৰ্বাদ কৰা,

তেওঁ তেওঁৰ আচৰিত চেহেৰাৰ পোহৰ আমাৰ ওপৰত পৰিবলৈ দিয়ক।

2গোটেই পৃথিবীয়ে যেন তোমাৰ পথ জানে;

সকলো জাতিৰ মাজত যেন তোমাৰ পৰিত্ৰাণ প্ৰকাশিত হয়।

3হে ঈশ্বৰ, লোকসকলে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰক;

সকলো লোকে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰক।

4জাতিবোৰে উল্লাসিত হৈ আনন্দৰ গীত গাব;

এই লোকসকলৰ ন্যায়বিচাৰ তুমি ন্যায়ৰে কৰিবা,

পৃথিবীৰ জাতিবোৰক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবা। [চেলা]

5হে ঈশ্বৰ, লোকসকলে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰক,

সমুদায় লোকে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰক।

6পৃথিবীয়ে শ্ৰমৰফল উৎপন্ন কৰিলে;

ঈশ্বৰে, আমাৰ ঈশ্বৰ, আমাক আশীৰ্বাদ কৰিব।

7ঈশ্বৰে আমাক আশীৰ্বাদ কৰিব,

আৰু পৃথিবীৰ সকলো সীমাই তেওঁলৈ ভয় ৰাখিব।

গীতমালা 68

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত, সঙ্গীত।

1ঈশ্বৰ উঠক; তেওঁৰ শত্ৰুবোৰ খান বান হৈ যাওঁক;

তেওঁক ঘিণাওঁতাসকল তেওঁৰ আগৰ পৰা দূৰ হওঁক।

2ধূঁৱাৰ দৰে তুমি তেওঁলোকক উৰুৱাই নিয়া;

মম যেনেকৈ জুইৰ ওচৰত গলি যায়,

তেনেকৈ দুইবোৰ ঈশ্বৰৰ সন্মুখত বিনষ্ট হওঁক।

³কিন্তু ধাৰ্মিকসকলে আনন্দ কৰক, ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে উল্লাস কৰক;

তেওঁলোকে আনন্দ কৰি উল্লাস কৰক।

⁴তোমালোকে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে গীত গোৱা, তেওঁৰ নামৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰা;

মৰুভূমিৰ মাজেদি যি জন বাহনত উঠি আহিছে, তেওঁৰ কাৰণে এটি ৰাজপথ যুগুত কৰা;

তেওঁৰ নাম যিহোৱা, তোমালোকে তেওঁৰ উপস্থিতিত উল্লাস কৰা।

⁵ঈশ্বৰ তেওঁৰ পবিত্ৰ বাসস্থানত পিতৃহীনৰ পিতৃ আৰু বিধৱাসকলৰ ন্যায়কৰ্তা।

⁶অকলশৰীয়াসকলে বাস কৰি থাকিবলৈ ঈশ্বৰে পৰিয়াল দান কৰে;

তেওঁ বন্দীসকলক মুক্ত কৰি উন্নতিৰ অৱস্থালৈ আনে;

কিন্তু বিদ্ৰোহীসকলে শুকান ভূমিত বাস কৰে।

⁷হে ঈশ্বৰ, তুমি যেতিয়া মৰুভূমিৰ মাজেদি তোমাৰ লোকসমূহৰ আগে আগে গৈছিল, [চেলা]

⁸তেতিয়া পৃথিবী কঁপি উঠিছিল আৰু আকাশেও বৰষুণ বৰ্ষাইছিল;

এই সকলোবোৰ হৈছিল ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে, চীনয় পৰ্বতৰ, সেই ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিত;

ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিত।

⁹হে ঈশ্বৰ, তুমি প্ৰচুৰ পৰিমাণে বৰষুণ বৰ্ষাইছিল;

তুমি তোমাৰ শুকান দেশত পুণৰায় নিজৰ আধিপত্য শক্তিশালী কৰি তুলিলা।

¹⁰তোমাৰ নিজৰ লোকসকলে তাত বাস কৰিলে;

হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ দয়াৰে তুমি দৰিদ্ৰসকলৰ অভাৱ পূৰণ কৰিছিল।

¹¹যিহোৱাই লোকসমূহক আদেশ দিয়ে;

সু-সংবাদ ঘোষণাকাৰী মহিলাসকল সংখ্যাত বৃহৎ দল।

¹²তেওঁলোকে ঘোষণা কৰে, "সৈন্যদলৰ ৰজাসকল পলাই গৈছে, পলাই গৈছে!"

ঘৰৰ গৃহিণীসকলে যুদ্ধৰ লুটদ্ৰব্য ভাগ বাঁচি লৈছে:

¹³যদিও তেওঁলোকে ভেড়াৰ গঁৰালবোৰৰ মাজত থাকে-

তথাপি তেওঁলোকে ৰূপেৰে আবৃত হোৱা কপৌৰ ডেউকা আৰু তাৰ সোণোৱালী পাখি পাব।

¹⁴সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰে যেতিয়া দেশৰ মাজত ৰজাসকলক ছত্ৰভঙ্গ কৰিলে,

তেতিয়া চলমোন পৰ্বতৰ ওপৰত বৰফ পৰিছিল।

¹⁵হে বিশাল পৰ্বত, বাচান পাহাৰৰ বিশাল পৰ্বত;

হে অনেক শৃঙ্গ সম্বলিত পৰ্বত, বাচান পাহাৰৰ পৰ্বত!

¹⁶হে অনেক শৃঙ্গ সম্বলিত পৰ্বত,

ঈশ্বৰে যি পৰ্বতক নিজৰ আবাসৰ বাবে বাচি লৈছে, তালৈ তুমি হিংসা দৃষ্টিৰে কিয় চাই আছা?

সেই ঠাইতেই যিহোৱাই চিৰকাললৈকে বাস কৰিব।

17ঈশ্বৰৰ শক্তিশালী ৰথ হাজাৰ হাজাৰ, লাখ লাখ;

প্ৰভু যেনেকৈ চীনয় পবিত্ৰস্থানত আছিল, তেনেকৈ সেইবোৰৰ মাজতো আছে।

18তুমি যেতিয়া ওখ পৰ্বতত উঠিলা,

তুমি যুদ্ধ-বন্দীসকলক বন্দী কৰি লৈ গ'লা;

লোকসকলৰ পৰা, এনেকি তোমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা সকলৰ পৰাও অনেক দান আহিছিল,

যাতে হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি তেওঁলোকৰ মাজত থাকিব পাৰা।

19প্ৰতিদিনে আমাৰ বোজা বহন কৰা যিহোৱা ধন্য; তেৱেঁই আমাৰ পৰিত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰ। (চেলা)

20আমাৰ ঈশ্বৰ হৈছে পৰিত্ৰাণৰ ঈশ্বৰ।

যিহোৱা ঈশ্বৰে মৃত্যুৰ পৰা ৰক্ষা কৰে।

21কিন্তু ঈশ্বৰে নিজ শত্ৰুবোৰৰ মূৰ চূৰ্ণ কৰি দিব,

যিসকলে কুপথত চলি থাকে, চুলিৰে পূৰ্ণ হৈ থকা সেই সকলো লোকৰ মূৰৰ লাউখোলা তেওঁ গুড়ি কৰিব।

22প্ৰভুৱে কলে, “মই বাচন দেশৰ পৰা তেওঁলোকক লৈ আনিম;

সমুদ্ৰৰ গভীৰ তলৰ পৰা তেওঁলোকক তুলি আনিম,

23যাতে শত্ৰুবোৰৰ তেজত তুমি তোমাৰ ভৰি জুবুৰিয়াব পাৰা,

আৰু তোমাৰ কুকুৰবোৰৰ জিভাই যেন তাক ইচ্ছামতে চেলেকি নিজৰ ভাগ পাব পাৰে।”

24হে ঈশ্বৰ, লোকসকলে তোমাৰ আডম্বৰপূৰ্ণ যাত্ৰা দেখিছে;

পবিত্ৰস্থানলৈ যোৱা মোৰ ঈশ্বৰ, মোৰ ৰজাৰ যাত্ৰা দেখিছে।

25আগত গায়নসকল গৈছে, শেষত গৈছে বাদ্যযন্ত্ৰৰ বায়নসকল,

খঞ্জৰী বজোৱা ছোৱালীবোৰ তেওঁলোকৰ মাজত গৈছে।

26তোমালোকে বৃহৎ সমাজবোৰৰ মাজত ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰা;

হে ইস্ৰায়েল-ভুমুকৰ পৰা ওলোৱা বংশধৰসকল, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা।

27তেওঁলোকৰ মাজৰ সকলোতকৈ সৰু বিন্যামীন, যাৰ হাতত ৰাজদণ্ড আছে, সোৱা, তেওঁৰ বংশ গৈছে;

সোৱা যিহুদাৰ নেতাসকল আৰু তেওঁলোকৰ মন্ত্ৰীসকল,

সোৱা জবুলুনৰ নেতাসকল আৰু নপ্তালীৰ নেতাসকল তাত আছে।

28হে ঈশ্বৰ তোমাৰ পৰাক্ৰমক মাতা;

হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ শক্তি প্ৰদৰ্শন কৰা, যেনেকৈ আগেয়ে তুমি আমাৰ পক্ষে কাৰ্য প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

29যিৰূচালেমত তোমাৰ মন্দিৰ থকাৰ কাৰণে ৰজাসকলে তোমাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ লৈ যাব।

30নলনিৰ বনৰীয়া জন্তু সেই মিচৰক তুমি ধমকি দিয়া;

বলদে নিজৰ দামুৰিৰ জাকবোৰক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ দৰে সেই সকলো জাতিবোৰক ধমকি দিয়া।

যিসকলে উপহাৰ কামনা কৰে, তেওঁলোকক তোমাৰ ভৰিৰ তলত গচকিবা;

যিসকল জাতিয়ে যুদ্ধ ভাল পায়, তেওঁলোকক সিঁচৰিত কৰি দিয়া।

31 মিচৰৰ পৰা ৰাষ্ট্ৰদূতসকল আহিব; কূচে (ইথিওপিয়া) ততালিকে ঈশ্বৰলৈ নিজৰ হাত মেলিব।

32 হে পৃথিবীৰ সকলো ৰাজ্য, ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে গান কৰা, যিহোৱাৰ স্তুতিগান কৰা। (চেলা)

33 তোমালোকে অনাদি কালৰ পৰা অৱস্থান কৰা আকাশৰ মাজেদি ৰথত উঠি চলাচল কৰা জনাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰা।

শুনা, তেওঁৰ স্বৰ; তেওঁ উচ্চ স্বৰেৰে কথা কৈছে।

34 ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰম ঘোষণা কৰা;

তেওঁৰ মহিমা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত আছে আৰু আকাশ জুৰি তেওঁৰ পৰাক্ৰম প্ৰকাশ হৈ আছে।

35 হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ পবিত্ৰ স্থানত তোমাৰ উপস্থিতিয়ে ভয় জগাই তোলে।

ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰেই নিজ লোকক বল আৰু শক্তি দান কৰে।

ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা হওঁক!

গীতমালা 69

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: চোচনীম সুৰত গাব লগীয়া দায়ূদৰ ৰচিত গীত।

1 হে ঈশ্বৰ, মোক পৰিত্ৰাণ কৰা;

কিয়নো মই পানীত ডুবি যাবলৈ ধৰিছো।

2 মই গভীৰ বোকাত তল গৈছো, তাত থিয় হবলৈ ঠাই নাই;

গভীৰ জলত আহি পৰিলোঁ, ধল পানী মোৰ ওপৰেৰে বৈ গৈছে।

3 মই কান্দি কান্দি ভাগৰিলোঁ, মোৰ ডিঙি শুকাল গ'ল;

মই ঈশ্বৰলৈ বাট চাই থাকোঁতে থাকোঁতে, মোৰ চকু দুৰ্বল হৈ পৰিল।

4 অকাৰণে মোক ঘিণাওঁতাসকল মোৰ মূৰৰ চুলিতকৈয়ো অধীক;

অকাৰণে মোৰ শত্ৰু হৈ মোক নষ্ট কৰিব খোজাসকল, অতি শক্তিশালী;

তাতে মই যি চূৰ কৰা নাই, তাক মই ওলোটাই দিব লাগে।

5 হে ঈশ্বৰ, তুমিয়েই মোৰ মুৰ্খতা জানি আছা;

আৰু মোৰ দোষবোৰ তোমাৰ আগত লুকাই নাথাকে।

6 হে বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তোমালৈ অপেক্ষা কৰাসকল মোৰ দ্বাৰাই যেন লাজত নপৰে;

হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, তোমাক বিচাৰাসকল মোৰ দ্বাৰাই অপমানিত নহওক।

7 তোমাত মই আসক্ত হোৱাৰ কাৰণে লোকসকলে মোক অপমানিত কৰে;

তেওঁলোকে মোক সম্পূৰ্ণভাবে অপদম্ব কৰিলে।

8 মই মোৰ ভাইসকলৰ মাজত বিদেশী হলোঁ;

তেওঁলোকে মোক বিদেশীৰদৰে ব্যৱহাৰ কৰে।

- 9কিয়নো তোমাৰ গৃহৰ কাৰণে হোৱা মোৰ উৎসাহ-অগ্নিয়ে মোক গ্ৰাস কৰিলে;
আৰু তোমাক নিন্দা কৰাসকলৰ নিন্দা মোৰ ওপৰত পৰিল।
- 10যেতিয়া মই কান্দি কান্দি লঘোনেৰে মোৰ প্ৰাণক দুখ দিছিলোঁ;
তেতিয়া সেয়ে মোলৈ নিন্দাৰ কাৰণ হল।
- 11যেতিয়া মই চট কাপোৰ পিন্ধি দুখ প্ৰকাশ কৰিছিলোঁ;
তেতিয়া মই তেওঁলোকৰ দৃষ্টান্তস্বৰূপ হলোঁ।
- 12নগৰৰ দুৱাৰ-মুখত বহাসকলে মোৰ বিষয়ে কথা পাতে;
মই মতলীয়াবোৰৰ গানৰ বিষয় হলোঁ।
- 13কিন্তু হে যিহোৱা, মই হলে সদায় তোমাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰো তাক তুমি গ্ৰহণ কৰা;
তোমাৰ অধিক দয়াৰ গুণে তোমাৰ পৰিত্ৰাণৰ সত্যতাত মোক উত্তৰ দিয়া।
- 14বোকাৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা, ডুবি যাবলৈ নিদিবা;
মোক ঘিণাওঁতাসকলৰ পৰা আৰু গভীৰ জলৰ পৰাও মোক উদ্ধাৰ কৰা।
- 15ধল পানীয়ে মোক তল নিনিয়াওক, গভীৰ জলে মোক গ্ৰাস নকৰক;
আৰু কবৰৰ মুখ মোৰ ওপৰত বন্ধ নহওক।
- 16হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিয়া, কিয়নো তোমাৰ অসীকাৰ বিশ্বস্ততা উত্তম;
তোমাৰ প্ৰচুৰ দয়া অনুসাৰে মোলৈ মুখ ঘূৰুৱা।
- 17তোমাৰ দাসৰ পৰা তোমাৰ মুখ লুকুৱাই নাৰাখিবা;
কাৰণ মই সঙ্কটত আছোঁ; শীঘ্ৰে মোক উত্তৰ দিয়া।
- 18তুমি মোৰ ওচৰ চাপি মোৰ প্ৰাণ মুক্ত কৰা;
মোৰ মক্তিপণদি শত্ৰুবোৰৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা।
- 19মোৰ অপযশ, লাজ, আৰু অপমান তুমিয়েই জানি আছা;
মোৰ সকলো প্ৰতিদ্বন্দী তোমাৰ আগত আছে।
- 20তীব্ৰ তিৰস্কাৰত মোৰ মন ভগ্ন হৈ দুখেৰে ভৰি পৰিল;
কোনোবাই মোক কৃপা কৰিব বুলি মই বাট চালোঁ,
কিন্তু কোনো নাছিল; শাল্লনা কৰাসকললৈ অপেক্ষা কৰিলোঁ, কিন্তু এজনো নাপালোঁ।
- 21তেওঁলোকে মোক আহাৰৰ বাবে বিহ দিলে;
মোৰ পিয়াহত তেওঁলোকে মোক টেঙা ৰস(ভিনেগাৰ) পান কৰালে।
- 22তেওঁলোকৰ আগত থকা আহাৰেই তেওঁলোকৰ ফান্দৰদৰে হ'ব;
আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে নিৰাপদে আছো বুলি ভাবে, তেতিয়া তেওঁলোক জালত পৰিব।
- 23তেওঁলোকে কেতিয়াও দেখা নাপাবলৈ তেওঁলোকৰ চকু অন্ধ হওক;
তুমি তেওঁলোকৰ কঁকাল সদায় কপি থকা কৰা।

- 24তেওঁলোকৰ ওপৰত তোমাৰ অতিশয় ক্ৰোধ দেখুৱা;
তোমাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধে তেওঁলোকক আতঙ্কগ্ৰস্থ কৰক।
- 25তেওঁলোকৰ বাসস্থান উচ্ছন্ন হওক;
তেওঁলোকৰ তম্বুত কোনেও বাস নকৰক।
- 26কিয়নো তেওঁলোকক নিৰ্যাতন কৰা জনকেই তুমি প্ৰহাৰ কৰা;
তেওঁলোকে তুমি শাস্তি দিয়া সকলৰ দুখৰ বিষয়ে কথা পাতে।
- 27তুমি তেওঁলোকৰ অপৰাধৰ ওপৰত অপৰাধ যোগ দিয়া;
তেওঁলোকে তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ ভাগী নহওক।
- 28জীৱিতসকলৰ তালিকাৰ পৰা তেওঁলোকৰ নাম মচি পেলোৱা হওক;
আৰু ধাৰ্মিকসকলৰ লগত তেওঁলোকৰ নাম লিখা নহওক।
- 29কিন্তু মই হলে, দুখ আৰু বেদনা পাইছো;
হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ পৰিত্ৰাণে মোক উন্নত কৰক।
- 30মই এটি গানেৰে ঈশ্বৰৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰিম;
ধন্যবাদেৰে তেওঁক উল্লাসিত কৰিম।
- 31তেওঁলোকৰ অনুগ্ৰহ যিহোৱালৈ ষাড়গৰুতকৈ উত্তম;
নাইবা শিং আৰু খুৰা থকা শাড়তকৈয়ো, সেয়ে যিহোৱাক অধিক সন্তোষ দিব।
- 32নম্ৰসকলে তাকে দেখি আনন্দিত হব;
হে ঈশ্বৰক বিচাৰাসকল তোমালোকৰ হৃদয় পুনৰ্জীৱিত হওক।
- 33কিয়নো যিহোৱাই দৰিদ্ৰসকললৈ কাণ পাতে;
আৰু তেওঁ নিজৰ বন্দীয়াৰসকলক হয়জ্ঞান নকৰে।
- 34আকাশ আৰু পৃথিবীয়ে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক;
সাগৰ আৰু তাৰ মাজত চৰি ফুৰা সমুদায় প্ৰাণীয়ে তেওঁৰ স্তুতি কৰক।
- 35কিয়নো ঈশ্বৰে চিয়োনক পৰিত্ৰাণ কৰিব আৰু যিহুদাৰ নগৰবোৰ পুনৰায় নিৰ্মাণ কৰিব;
লোকসকলে তাত বাস কৰি তাক অধিকাৰ কৰিব।
- 36তেওঁৰ দাসসকলৰ বংশয়ো তাক অধিকাৰ কৰিব;
তেওঁৰ নাম প্ৰেম কৰোতাসকলে তাত বাস কৰিব।

গীতমালা 70

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি:দায়ুদৰ ৰচিত স্মৰণাৰ্থক গীত।

¹হে ঈশ্বৰ, মোক ৰক্ষা কৰা!

হে যিহোৱা, শিষ্মে মোক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহা।

²যিসকল লোকে মোৰ বিপদত সন্মুখ হয়, তেওঁলোক অভিশপ্ত হৈ লাজ পাওক;

মোৰ প্ৰাণ বিচাৰোঁতাসকল বঞ্চিত হৈ বিভ্ৰান্ত হওক।

³যিসকলে মোক আহা আহা বোলে;

তেওঁলোকে লাজ পাই উলটি যাওক।

⁴তোমাক বিচাৰোঁতাসকল তোমাত আনন্দকৰি উল্লাসিত হওক;

তোমাৰ পৰিত্ৰাণক প্ৰীতি কৰোঁতাসকলে “যিহোৱা মহিমাশ্ৰিত হওক” বুলি সদায় কওক।

⁵কিন্তু মই হলে অভাবগ্ৰস্ত আৰু দৰিদ্ৰ;

হে ঈশ্বৰ, মোৰ ওচৰলৈ শীঘ্ৰে আহাঁহ;

তুমি মোৰ সহায় আৰু মোৰ উদ্ধাৰকৰ্তা;

হে যিহোৱা, পলম নকৰিবা।

গীতমালা 71

¹হে যিহোৱা, মই তোমাতেই আশ্ৰয় লৈছোঁ;

মোক কেতিয়াও অপমানিত হবলৈ নিদিবা।

²তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ গুণেৰে মোক উদ্ধাৰ কৰা;

মোঁলৈ কাণ পাতা আৰু মোক ৰক্ষা কৰা।

³মোৰ অৰ্থে তুমি এনে বসতিৰ শিলা হোৱা, যি শিলালৈ মই যেন নিতৌ যাব পাৰোঁ;

তুমি মোক ৰক্ষা কৰিবলৈ এটা আঞ্জা দিলা,

কিয়নো মোৰ অৰ্থে তুমি শিলা আৰু মোৰ দুৰ্গ।

⁴হে মোৰ ঈশ্বৰ, দুষ্টলোকৰ হাতৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা,

অধৰ্মী আৰু নিষ্ঠুৰ জনৰ হাতৰ পৰা মোক মুক্ত কৰা।

⁵কিয়নো, হে প্ৰভু যিহোৱা, তুমি মোৰ আশা;

সৰু কালৰে পৰা তুমি মোৰ বিশ্বাস-ভূমি।

⁶গৰ্ভৰে পৰা মই তোমাতেই নিৰ্ভৰ কৰিছোঁ;

মোক মাতৃৰ গৰ্ভৰ পৰা উলিওৱা জনা তুমিয়েই;

মই নিতৌ তোমাৰেই প্ৰশংসা কৰিম।

⁷মই অনেকলোকৰ দৃষ্টিত এটি উদাহৰণৰ বিষয় যেন হৈছোঁ;

কিন্তু তুমি মোৰ দৃঢ় আশ্ৰয়স্থান।

- 8মোৰ মুখ তোমাৰ প্ৰশংসাৰেই পৰিপূৰ্ণ হব,
আৰু ওৰে দিনটো তোমাৰ গৌৰৱ ভৰি থাকিব।
- 9বয়সস্তু সময়ত মোক ত্যাগ নকৰিবা;
মই শক্তিহীন হোৱা সময়ত মোক নেৰিবা।
- 10কিয়নো মোৰ শত্ৰুবোৰে মোৰ বিষয়ে কথা পাতে;
যি সকলে মোৰ জীৱন অনুসন্ধান কৰি একেলগে আলোচনা কৰে।
- 11তেওঁলোকে কয়, “ঈশ্বৰে তেওঁক পৰিত্যাগ কৰিলে;
খেদি গৈ তেওঁক ধৰা, কিয়নো তাৰ উদ্ধাৰকৰ্তা কোনো নাই।”
- 12হে ঈশ্বৰ, মোৰ পৰা আঁতৰ নহবা;
হে মোৰ ঈশ্বৰ, মোক সহায় কৰিবলৈ শীঘ্ৰে আহাঁ।
- 13মোৰ প্ৰাণৰ বিৰুদ্ধিসকল লজ্জিত হৈ উচ্ছন্ন হওক;
মোৰ অনিষ্টকৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁতাসকলক নিন্দা আৰু অপমানেৰে চকা হওক।
- 14কিন্তু মই হলে, সদায় তোমাক আশা কৰি থাকিম,
তোমাৰ প্ৰশংসা আৰু অধিক অধিককৈ কৰিম।
- 15মই মুখেৰে তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ কথা কম,
ওৰে দিনটো তোমাৰ পৰিত্ৰাণৰ কথা প্ৰকাশ কৰিম;
তথাপিও মই বুজি পোৱা নাই।
- 16মই উপস্থিত হৈ প্ৰভু যিহোৱাৰ মহৎ কাৰ্য্যবোৰ কীৰ্তন কৰিম;
মই কেৱল তোমাৰ ধাৰ্মিকতা, কেৱল তোমাৰেই ধাৰ্মিকতা উল্লেখ কৰিম।
- 17হে ঈশ্বৰ, তুমি মোক লৰালি কালৰে পৰা শিক্ষা দি আহিছা;
আৰু এতিয়ালৈকে মই তোমাৰ আছৰিত কাৰ্য্যবোৰ প্ৰকাশ কৰি আহিছোঁ।
- 18প্ৰকৃততে মোৰ বয়সস্তু অৱস্থা আৰু চুলি পকাৰ সময়ত মোক ত্যাগ নকৰিবা,
মই ভাবী-বংশৰ আগত তোমাৰ পৰাক্ৰম ঘোষণা কৰিম;
আৰু আহিবলগা সকলোকে তোমাৰ পৰাক্ৰমৰ কথা শুনাম।
- 19হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ ধাৰ্মিকতা গগনস্পৰ্শী;
হে ঈশ্বৰ, মহৎ কাৰ্য্য কৰোঁতা যি তুমি, তোমাৰ তুল্য কোন?
- 20তুমি আমাক বিষম সঙ্কট দেখুৱাইছা,
তুমি আকৌ আমাক পুনৰায় জীৱিত কৰা;
পৃথিৱীৰ গভীৰতাৰ পৰা আমাক তুলি আনিবা।
- 21তুমি মোৰ আত্ম-সন্মান বৃদ্ধি কৰা;
পুনৰাই ঘূৰি মোক শান্ত্বনা দিয়া।

22হে মোৰ ঈশ্বৰ, তোমাৰ বিশ্বাসযোগ্যতাৰ স্তুতি কৰিম;

হে ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা,

মই বীণাৰে তোমাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

23মই যেতিয়া তোমাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰোঁ, মোৰ ওঁঠ অতিশয় আনন্দিত হয়;

তুমি মুক্ত কৰা মোৰ প্ৰাণ আনন্দিত হয়।

24মই তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ কথা ওৰে দিনটো কৈ থাকিম;

মোৰ অনিষ্টলৈ চেষ্টা কৰোঁতাসকল পৰাজিত হ'ল আৰু তেওঁলোকে লাজ পাই নিন্দিত হল।

গীতমালা 72

চলোমনৰ ৰচিত গীত।

1হে ঈশ্বৰ, ৰজাক তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ দান কৰা,

আৰু ৰাজকোঁৱৰক তোমাৰ ধাৰ্মিকতা প্ৰদান কৰা।

2তেওঁ ধাৰ্মিকতাৰে ৰজাৰ প্ৰজাসকলৰ বিচাৰ কৰিব;

ন্যায়েৰে তোমাৰ দুখীয়াসকলৰ বিচাৰ কৰিব।

3পৰ্বতবোৰে প্ৰজাসকলৰ কাৰণে শান্তি উৎপাদন কৰিব;

পাহাৰবোৰেও ধাৰ্মিকতা উৎপাদন কৰিব।

4তেওঁ দুখীয়া প্ৰজাসকলৰ বিচাৰ কৰিব,

অভাৱগ্ৰস্ত সন্তানসকলক ৰক্ষা কৰিব;

কিন্তু অত্যাচাৰীক টুকুৰা টুকুৰ কৰি গুৰি কৰিব।

5সূৰ্য্য চন্দ্ৰ থাকেমনে, পুৰুষানুক্ৰমে তেওঁলোকে তোমালৈ ভয় কৰিব।

6ঘোঁহ কাটি নিয়া মাটিৰ ওপৰত বৰষুণ পৰিলে যেনে হয়,

তেও তেনেকৈয়ে ভূমি ভিজোৱা বৰষুণ জাকৰ দৰেই হয়।

7তেওঁৰ সময়ত ধাৰ্মিক জন জকমকাব;

যিমান দিনলৈ চন্দ্ৰ থাকিব তিমান দিনলৈকে তেওঁলোক শান্তিত থাকিব।

8তেওঁলোকে এখন সমুদ্ৰৰ পৰা আনএখন সমুদ্ৰলৈকে ৰাজ্যশাসন কৰিব,

আৰু নদীৰ পৰা পৃথিবীৰ শেষলৈকে ৰাজত্ব কৰিব।

9মৰুভূমিৰ নিবাসীসকলে তেওঁৰ আগত আঁঠু ল'ব;

আৰু তেওঁৰ শত্ৰুবোৰে ধূলি চেলেকিব।

10তৰ্চীচ আৰু দ্বীপবোৰৰ ৰজাসকলে পাৰিশ্ৰমিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি আনিব;

চিবা আৰু চবাৰ ৰজাসকলে উপহাৰ আনিব।

- 11 এনে কি, সকলো ৰজাই তেওঁৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিব;
আৰু সকলো জাতিৰলোকসকল তেওঁৰ সেৱা কৰিব।
- 12 কিয়নো, অভাৱগ্ৰস্তসকলে কাতৰোক্তি কৰিলে তেওঁ উদ্ধাৰ কৰিব;
আৰু সহায়হীন দুখিত জনক তেওঁ ত্ৰাণ কৰিব।
- 13 তেওঁ দুখী অভাৱগ্ৰস্তক কৃপা কৰিব;
দৰিদ্ৰসকলৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব।
- 14 অত্যাচাৰ আৰু উপদ্ৰৱৰ পৰা তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰাণ মুক্ত কৰিব;
তেওঁৰ দৃষ্টিত সেইসকলৰ তেজ বহুমূল্য হব।
- 15 ৰজাসকল জীয়াই থাকিব! আৰু তেওঁলোকক চিবাৰ সোণ দান কৰা যাব;
লোকসকলে নিতৌ তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিব,
ওৰে দিনটো ঈশ্বৰে তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিব।
- 16 পৃথিৱীত পৰ্বতবোৰৰ টিঙত প্ৰচুৰ শস্য হব;
সেই শস্যৰ ফল লিবানোনৰ জাৰণিৰ নিচিনাকৈ লৰিব;
আৰু নগৰৰ নিবাসীসকল পৃথিৱীৰ তৃণৰ দৰে জকমকাব।
- 17 ৰজাৰ নাম চিৰস্থায়ী হব;
সূৰ্য্য থাকেমানে তেওঁৰ নাম থাকিব;
লোকসকলে তেওঁৰ পৰা আশীৰ্বাদ পাব;
সকলো জাতিয়ে তেওঁক ধন্য ধন্য বুলি ক'ব।
- 18 ঈশ্বৰ যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, ধন্য হওঁক;
যি জন কেৱল আচৰিত কৰ্ম কৰোঁতা।
- 19 তেওঁৰ গৌৰৱ অনন্ত কাললৈকে ধন্য হওঁক;
আৰু সমুদায় পৃথিৱীত তেওঁৰ গৌৰৱেৰে পৰিপূৰ্ণ হওঁক। আমেন আৰু আমেন।
- 20 যিচয়ৰ পুত্ৰ দায়ুদৰ প্ৰাৰ্থনাবোৰ সমাপ্ত।

গীতমালা 73

আচফৰ ৰচিত গীত: গীতমালা তৃতীয় খণ্ড

- 1 অৱশ্যেই ঈশ্বৰ ইস্ৰায়েললৈ মঙ্গলজনক;
তেওঁ শুদ্ধ-চিন্তীয়াসকললৈ শুভ কৰোঁতা।
- 2 কিন্তু মোৰ ভৰি হলে প্ৰায় পিছল খাইছিল;
মোৰ খোজ প্ৰায়েই পিছলি গৈছিল।

- 3 তেতিয়া অহঙ্কাৰী লোকলৈ মোৰ অসূয়া জন্মিছিল;
মই দুষ্টবোৰক বৰ সুখত থকা দেখিছিলোঁ।
- 4 কাৰণ তেওঁলোকে মৃত্যুৰ যন্ত্ৰণা নাপায়;
কিন্তু তেওঁলোক সুস্থ সবল হৈ থাকে।
- 5 তেওঁলোকে আন মানুহে দুখ পোৱাৰ দৰে দুখ নাপায়;
অন্যলোকৰ বিপদৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকে বিপদতো নপৰে।
- 6 এই কাৰণে অহঙ্কাৰ তেওঁলোকৰ দিগ্ৰিৰ হাৰস্বৰূপ;
অত্যাচাৰ তেওঁলোকৰ কাৰণে শৰীৰ আবৰণস্বৰূপ হৈছে।
- 7 তেওঁলোকৰ মনৰ অন্ধকাৰ পাপ হৈ বাহিৰ হয়;
তেওঁলোকৰ মন্দ চিন্তা শেষপৰ্যন্ত তেওঁলোকৰ অন্তৰৰ ভিতৰত থাকে।
- 8 তেওঁলোকে মহাবিদ্রোপৰে দুষ্টতাৰ কথা কয়;
তেওঁলোকে অহংকাৰ কৰি ভয় দেখুৱাই আক্ৰমণ কৰে।
- 9 তেওঁলোকে স্বৰ্গৰ বিৰুদ্ধে কথা কয়;
তেওঁলোকৰ জিভাই পৃথিৱী ভ্ৰমণ কৰে।
- 10 এই কাৰণে ঈশ্বৰৰ সন্তানসকল তেওঁলোকৰ ফালে ঘূৰি যায়;
গভীৰ ভাবে তেওঁলোকৰ বাক্যবোৰ পান কৰে।
- 11 তেওঁলোকে কয়, “ঈশ্বৰে কেনেকৈ জানিব?
সৰ্বোপৰি জনে জানো কিহবলৈ গৈ আছে তাক জানিব?”
- 12 চোৱা তেওঁলোক দুষ্ট;
তেওঁলোকৰ মনৰ ভাৱ সদায় নিশ্চিন্ত, অধিক সম্পত্তি বঢ়াই থাকে।
- 13 নিশ্চয় মই অনৰ্থক মোৰ হৃদয় সংৰক্ষণ কৰি ৰাখিলোঁ;
হাত ধুই নিজৰ নিৰ্দোষিতা প্ৰমাণ কৰিলোঁ।
- 14 কিয়নো মই ওৰে দিনটো আঘাতিত হলো;
প্ৰতি ৰাতিপুৱা বিনয়ী হ’লোঁ।
- 15 যদি মই কলোহেতেন, “সেইদৰে কম বুলি ভাবিলোহেঁতেন;
তেন্তে চোৱা, তোমাৰ সন্তানসকলৰ বংশলৈ বিশ্বাসঘাতক হলোহেঁতেন।
- 16 যেতিয়া এইবোৰ কাম মই কেনেকৈ বুজিম বুলি চিন্তা কৰিছিলোঁ;
এইটো মোৰ কাৰণে বহুত কঠিন আছিল।
- 17 তেতিয়া, মই ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰস্থানত নোসোমোৱালৈকে;
আৰু তেওঁলোকৰ বিশ্বাস বিবেচনা কৰি বুজিনোপোৱালৈকে, মোৰ পক্ষে এইটো অত্যন্ত কষ্টদায়ক হৈছিল।
- 18 সঁচাকৈ তুমি তেওঁলোকক পিছল খোৱা ঠাইত থৈছা;

তুমি তেওঁলোকক বিনাশৰ গাতত পেলাই তেওঁলোকৰ সৰ্বনাশ কৰিবা।

¹⁹তেওঁলোক কেনেকৈ নিমিষতে মৰুভূমিত উচ্ছন্ন হয়!

নানা আতঙ্কজনক শঙ্কাত তেওঁলোক একেবাৰে বিনষ্ট হব।

²⁰তেওঁলোক এটা সপোন দেখি সাৰ পায় সপোনটো তুচ্ছজ্ঞান কৰাৰ নিচিনাকৈ;

হে ঈশ্বৰ, যেতিয়া তুমি উঠিবা, তেতিয়া তেওঁলোকক ছায়া বুলি তুচ্ছজ্ঞান কৰিবা।

²¹যেতিয়া মই মনত গভীৰ দুখ পাইছিলোঁ;

আৰু মোৰ অন্তৰত আঘাত লাগিছিল।

²²তেতিয়া মই অজ্ঞান আৰু মনৰকল্পনা অভাব বোধ কৰিছিলোঁ;

তোমাৰ সাক্ষাতে অচেতন হোৱা পশুৰ নিচিনা আছিলোঁ।

²³তথাপি মই সদায় তোমাৰ লগতে আছোঁ;

তুমি মোৰ সোঁ হাতখনত ধৰি ৰাখিলা।

²⁴তুমি তোমাৰ উপদেশৰে মোক পথ দেখুৱাবা,

পৰবৰ্তীসময়ত মোক গৌৰৱেৰে গ্ৰহণ কৰিবা।

²⁵তোমাৰ বাহিৰে স্বৰ্গত মোৰ কোন আছে?

তোমাৰ বাহিৰে পৃথিৱীত মোৰ এনে কোনো আশ্ৰয় নাই।

²⁶মোৰ শৰীৰ আৰু হৃদয় দুয়োটা পৰাজিত হ'ল;

কিন্তু ঈশ্বৰ চিৰকাললৈকে মোৰ মনৰ শক্তি।

²⁷কিয়নো চোৱা, তোমাৰ পৰা দূৰৈত থকাসকলৰ সৰ্বনাশ হব;

তোমাক এৰি অবিশ্বাসীহোৱা সকলোকে তুমি ধ্বংস কৰিবা।

²⁸কিন্তু মোৰ পক্ষে হলে, ঈশ্বৰৰ ওচৰ চপাই মঙ্গল;

মই প্ৰভুযিহোৱাক মোৰ আশ্ৰয়স্থান গ্ৰহণ কৰিলোঁ;

মই তোমাৰ সকলো কাৰ্য ঘোষণা কৰিম।

গীতমালা 74

মচকীল নামে আচফৰ ৰচিত গীত।

¹হে ঈশ্বৰ, তুমি কিয় আমাক চিৰকাললৈকে অস্বীকাৰ কৰিলা?

তোমাৰ চৰণীয়া পথাৰৰ ভেড়া জাকৰ বিৰুদ্ধে তোমাৰ ক্ৰোধাঘ্নি কিয় জ্বলিছে?

²তুমি পূৰ্বে মুক্ত কৰা কোলসকলৰ উদ্দেশ্যে;

তোমাৰ অধিকাৰৰ ফৈদ হবলৈ ক্ৰয় কৰা;

আৰু তুমি নিবাস কৰা চিয়োন পৰ্ব্বতক সোঁৱৰণ কৰা।

- 3তুমি চিৰকালৰ এই ধ্বংস-স্তুপৰ ঠাইলৈ আগবাঢ়ি আহি চোৱা;
পবিত্ৰ স্থানত শত্ৰুৱে সকলোবোৰ ভাঙি-চিঙি চূৰ-মাৰ কৰিলে।
- 4তোমাৰ বিৰোধী তোমাৰ পবিত্ৰস্থানৰ মাজত গৰ্জৰ্জন কৰিছে;
তেওঁলোকে তাত যুদ্ধৰ পতকা সংস্থাপন কৰিছে।
- 5ভাব হয় যেন তেওঁলোকে জাৰণিৰ গছবোৰৰ অহিতে কুঠাৰ চলাইছিল।
- 6তেওঁলোকে নক্সা কটা(খোদিত কৰা) আটাই কাঠবোৰ খেটালি ভাঙিছে;
কুঠাৰ আৰু হাতুৰীৰে একেবাৰে ভাঙি পেলাইছে।
- 7তেওঁলোকে তোমাৰ পবিত্ৰস্থানত জুই লগাই দিছে;
তোমাৰ নামৰ নিবাসক মাটিত মিলাই অপবিত্ৰ কৰিলে।
- 8তেওঁলোকে নিজৰ মনতে কলে, “আমি সকলোকে একেবাৰে ধ্বংস কৰো।”
তেওঁলোকে মাটিৰ ওপৰত থকা ঈশ্বৰৰ সকলো সভাগূহ পুৰি ভস্ম কৰিলে।
- 9আমি কোনো আলৌকিক চিহ্ন ঈশ্বৰৰ পৰা দেখা পোৱা নাই,
তাত কোনো ভাৱবাদীও নাই;
কিমান কাললৈকে আৰু এইদৰে হৈ থাকিব, তাক জানোতাও আমাৰ ইয়াত কোনো নাই।
- 10হে ঈশ্বৰ, শত্ৰুৱে নো আৰু কিমান কাললৈ তোমাক নিন্দা কৰি থাকিব?
বিৰোধিসকলে চিৰকাললৈকে তোমাৰ নাম তিৰস্কাৰ কৰি থাকিবনে?
- 11তুমি কিয় তোমাৰ হাত খন, সেই তোমাৰ সোঁ হাতখন কোঁচাই ৰাখিছা?
তুমি পিন্ধি থকা বস্ত্ৰৰ পৰা সোহাঁত খন উলিওৱা আৰু তেওঁলোকক ধ্বংস কৰা।
- 12তথাপিও ঈশ্বৰ পূৰ্বকালৰে পৰা মোৰ ৰজা;
তেওঁ পৃথিৱীৰ মাজত পৰিত্ৰাণৰ কাৰ্য কৰিছে।
- 13তুমিয়েই নিজৰ শক্তিতে সমুদ্ৰক দুভাগ কৰিছিল;।
তুমিয়েই সাগৰৰ পানীতথকা দৈত্যৰ মূৰ খেতালি ভাঙিছিল।
- 14তুমিয়েই লিবিয়াখন জলন্তৰ মূৰ কেইটা গুড়ি কৰিছিল;।
তুমিয়েই তাক মৰুভূমিৰ নিবাসীসকলৰ আহাৰৰ বাবে দিছিল।
- 15তুমিয়েই পৰিতক্ত অবস্থাত ভুমুক আৰু জুৰি বোৱাইছিল;।
সদায় বৈ থকা নদীকো শুকুৱাই দিছিল।
- 16দিন তোমাৰ, আৰু ৰাতিও তোমাৰেই;
তুমিয়েই চন্দ্ৰ আৰু সূৰ্যক নিজ নিজ স্থানত স্থাপন কৰিলা।
- 17তুমিয়েই পৃথিৱীৰ সকলো সীমা স্থাপন কৰিলা;
তুমিয়েই শীত আৰু গ্ৰীষ্মকাল বনালা।
- 18হে যিহোৱা, তুমি পাহৰি নাযাবা শত্ৰুৱে যে তোমাক ঠাত্তা নিন্দা কৰিছে;

মুৰ্খ লোকসকলে যে তোমাৰ নাম অনাদৰ কৰিছে।

¹⁹তোমাৰ প্ৰিয় কপৌৰ প্ৰাণ বনৰীয়া জন্তুক শোধাই নিদিবা;

তোমাক অপদস্থ কৰা সকলৰ জিৱনৰ কথা চিৰকাললৈকে নাপাহৰিবা।

²⁰তোমাৰ ব্যৱস্থা নিয়মটিলৈ দৃষ্টি কৰা;

কিয়নো পৃথিৱীৰ অন্ধকাৰময় ঠাইবোৰ অত্যাচাৰিসকলৰ বাসস্থানৰে ভৰি পৰিছে।

²¹উপদ্ৰব পোৱাসকলক লাজ পাই উলটি নাহক;

দুখী-অভাবীলোকসকলে তোমাৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰক।

²²হে ঈশ্বৰ, উঠা, তোমাৰ আত্ম-সন্মান ৰক্ষা কৰা;

মূৰ্খব্যক্তিয়ে ওৰে দিনটো তোমাক নিন্দা কৰিছে, তাক পাহৰি নাযাবা।

²³তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ মাত নাপাহৰিবা;

তোমাৰ অহিতে নিতৌ উঠা হুলস্থূল তুচ্ছ কৰা।

গীতমালা 75

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: অলতচেৎ সুৰত গাব লগীয়া। আচফৰ ৰচিত গীত, সঙ্গীত।

¹হে ঈশ্বৰ, আমি তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম;

আমি তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম, কিয়নো তুমি তোমাৰ উপস্থিতি প্ৰকাশ কৰিলা;

লোকসকলে তোমাৰ আছৰিত কাৰ্য্যবোৰ বৰ্ণনা কৰি আছে।

²যেতিয়া নিৰুপিত সময় উপস্থিত হব;

তেতিয়া মই ন্যায়েৰে বিচাৰ কৰিম।

³যদিও পৃথিৱী আৰু তাৰ বাসিন্দাসকল ভয়াতুৰ আৰু দুৰ্বল;

তথাপি ময়েই তাৰ স্তম্ভবোৰ দৃঢ়কৈ স্থাপন কৰিলোঁ। [চেলা]

⁴মই অহঙ্কাৰীসকলক কলোঁ, “তোমালোকে অহঙ্কাৰে কাৰ্য্য নকৰিবা;”

দুষ্টবোৰক ক’লো, “পৰিত্ৰাণ পাবলৈ নি:সংশয় নহবা;

দুষ্টসকল জয়ী হবলৈ অত্যন্ত নিশ্চিত নহওক।

⁵তোমালোক জয়ী হবলৈ অত্যন্ত নিশ্চিত নহবা;

তোমালোকে গৰ্বকৰি কথা নকবা।”

⁶কিয়নো পূব বা পশ্চিম দিশৰ পৰা জয়লাভ নহয়।

⁷কিন্তু ঈশ্বৰ ন্যায় বিচাৰক;

কোনোক তললৈ নমায়, কোনোক উপৰলৈ তোলে।

⁸কিয়নো যিহোৱাৰ হাতত এক পান-পাত্ৰ আছে তাত মিশ্ৰিত দ্ৰব্যেৰে সৈতে পৰিপূৰ্ণ ফেনাই উঠা দ্ৰাফ্কাৰস আছে;

আৰু তেওঁ সেই পাত্ৰৰ কিছু ঢালি দিয়ে;
 পৃথিৱীৰ আটাই দুষ্টলোকসকলক অৱশ্যেই তাৰ তলিলৈকে থকা গেদবোৰ খাব লাগিব।
 9 কিন্তু মই হলে, চিৰকাললৈ তেওঁ কৰা কাৰ্যৰ প্ৰচাৰ কৰিম;
 মই যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে স্তুতিগান কৰিম।
 10 তেওঁ ক'লে, "মই দুষ্টলোকসকলৰ আটাই শিং কাটি পেলাম;
 কিন্তু ধাৰ্মিক লোকসকলৰ শিং উচ্চ কৰিম।"

গীতমালা 76

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: তাৰযুক্ত যন্ত্ৰেৰে গাব লগীয়া, আচফৰ ৰচিত গীত, সঙ্গীত।

1 যিহূদাৰ সকলোৱেই ঈশ্বৰক জানে;
 ইস্ৰায়েলৰ মাজত তেওঁৰ নাম মহান।
 2 চালেমত তেওঁৰ তম্বু আছে;
 চিয়োনত তেওঁৰ বসতিস্থান আছে।
 3 তাত তেওঁ ধনুৰ কাঁড় ভাঙিলে;
 ঢাল তৰোৱাল আদি যুদ্ধৰ সঁজুলি ভাঙিলে। [চেলা]
 4 তোমাৰ প্ৰতিফলিত উজ্জ্বল আৰু বিকশিত গৌৰৱ;
 যি দৰে এই পৰ্বতবোৰৰ পৰা নামি অহাৰ উদ্দেশ্যে, যত তুমি তোমাৰ শিকাৰ আহত কৰিছিল।
 5 এই দুঃসাহিয়ালসকলক অপহৰণ কৰা হল;
 তেওঁলোক ভীষণ নিদ্ৰামগ্ন হল।
 পৰাক্ৰমীসকল অসহায় হ'ল।
 6 হে যাকোবৰ ঈশ্বৰ; যুদ্ধ ক্ষেত্ৰৰ কান্দোনত,
 ৰথচালক আৰু যোঁৱা উভয়ে টোপনি গ'ল।
 7 তুমি, হয় তুমিয়েই আতঙ্কজনক;
 তোমাৰ ক্ৰোধ উঠিলে কোনে তোমাৰ আগত থিয় হব পাৰে?
 8 তোমাৰ ন্যায় বিচাৰ স্বৰ্গৰ পৰা হ'য়;
 পৃথিৱী আতঙ্কিত হৈ নিৰৱে আছিল।
 9 হে ঈশ্বৰে তুমি উঠা বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰা;
 পৃথিৱীৰ নিৰ্যাতিত সকলক ৰক্ষা কৰিবলৈ উঠা। [চেলা]
 10 অৱশ্যে তোমাৰ ক্ৰোধ বিচাৰেই সেইলোকসকলৰ প্ৰসংশাৰ কাৰণ হ'ব;
 তুমি সমৰ্পণকৈ ক্ৰোধ প্ৰকাশ কৰিবা।

- ¹¹তোমালোকে নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ সঙ্কল্প কৰা, আৰু তাক সিদ্ধও কৰা;
তেওঁৰ চাৰিওফালে থকা সকলোৱে সেই আতঙ্কিত জনাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰ আনিব।
- ¹²তেওঁ ৰাজকোৱঁৰ সকলৰ সাহস খৰ্ব কৰিব;
তেওঁলোকে পৃথিৱীৰ ৰজালৈ আতঙ্কিত হ'ব।

গীতমালা 77

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: যিদুখনৰ অৰ্থে, আচফৰ ৰচিত গীত।

- ¹মই উচ্চ স্বৰেৰে ঈশ্বৰৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিম;
মই ঈশ্বৰৰ ওচৰত উচ্চ স্বৰেৰে কাতৰোক্তি কৰিম মোৰ ঈশ্বৰে মোৰ কথা শুনিব।
- ²সঙ্কটৰ সময়ত মই যিহোৱাক বিচাৰিলো;
গোটেই ৰাতি মোৰ হাত দুখন ঈশ্বৰৰ ফালে আগবঢ়াই মই প্ৰাৰ্থনা কৰিলো; মই ক্লান্ত হৈ নপৰো।
মোৰ প্ৰাণে শাল্লনা পোৱা নাছিল।
- ³মই যেতিয়া ঈশ্বৰক চিন্তা কৰো, তেতিয়া ক্ৰন্দন কৰোঁ;
মই মনতে চিন্তা কৰো আৰু মোৰ প্ৰাণ নিৰাশ হৈ পৰে। [চেলা]
- ⁴তুমিয়েই টোপনি যোৱাৰ পৰা মোৰ চকুৰ পিৰিকতিক মেলি ৰাখিলা;
মই অতিশয় যাতনাত আছিলো আৰু সেয়ে কথাও কব পৰা নাছিলো।
- ⁵মই অতীতৰ কথাবোৰ চিন্তা কৰিছিলো;
অনেক অনেক বছৰৰ আগৰ কথা মই চিন্তা কৰিছিলো।
- ⁶ৰাতিৰ সময়ত মই গোৱা গীতবোৰৰ বিষয়ে মোৰ মনত পৰে;
ৰাতি মই মোৰ হৃদয়ত গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিছিলো;
মই মনতে চিন্তা কৰোঁ আৰু মোৰ প্ৰাণে যি ঘটিল তাক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰে:
- ⁷"যিহোৱাই মোক চিৰকালৰ বাবে ত্যাগ কৰিব নেকি?
তেওঁ মোক পুণৰ কেতিয়াও দয়া নকৰিব নেকি?
- ⁸তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেম চিৰদিনৰ কাৰণে শেষ হৈ গ'ল নেকি?
তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাবোৰো চিৰদিনৰ বাবে বিফল হৈ গ'ল নেকি?
- ⁹ঈশ্বৰে কৃপা কৰিবলৈ পাহৰি গ'ল নেকি?
তেওঁ খঙতে নিজৰ মমতাকো বন্ধ কৰি দিলে নেকি? [চেলা]
- ¹⁰মই কলোঁ, "মোৰ এইটোৱে দুখ যে সৰ্বোপৰি জনাৰ সোঁ হাত সলনি হৈছে।"
- ¹¹যিহোৱাই কৰা সকলো কাৰ্য্যৰ কথা মই সোঁৱৰিম;
পূৰ্ব কালত তুমি কৰা আচৰিত কৰ্মবোৰ মই সোঁৱৰণ কৰিম।

- 12তোমাৰ সকলো কাৰ্য্যৰ বিষয়ে মই ধ্যান কৰিম;
তোমাৰ মহৎ কাৰ্য্যবোৰ গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিম।
- 13হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ পথ পবিত্ৰ;
আমাৰ ঈশ্বৰৰ তুল্য জানো কোনো মহান ঈশ্বৰ আছে?
- 14তুমিয়েই সেই আচৰিত কৰ্ম কৰোঁতা ঈশ্বৰ; সকলো জাতিবোৰৰ মাজত তুমি তোমাৰ পৰাক্ৰমৰ পৰিচয় দিছা।
- 15তুমি যাকোব আৰু যোচেফৰ বংশৰ সন্তানসকলক তোমাৰ শক্তিশালী হাতৰ বাহুৰে মুক্ত কৰিলা। [চেলা]
- 16হে ঈশ্বৰ, সমুদ্ৰৰ জলসমূহে তোমাক দেখিলে;
জলসমূহে তোমাক দেখি ভয় খালে;
তাৰ গভীৰতা পৰ্যন্ত কঁপি উঠিল।
- 17মেঘে জলৰাশিক তললৈ ঢালি দিলে; আকাশত বজ্ৰই গৰ্জ্জন কৰিলে;
তোমাৰ বিদ্যুতৰ কাঁড়বোৰ ইফালে সিফালে চমকিব ধৰিলে।
- 18বা'মাৰলী বতাহত তোমাৰ বজ্ৰৰ ধ্বনি শুনা গ'ল;
তোমাৰ বিজুলিৰ চমকে পৃথিৱী আলোকময় কৰিলে; পৃথিৱী কঁপি উঠিল আৰু জোকাৰ খালে।
- 19সমুদ্ৰৰ মাজত তোমাৰ পথ আছিল;
মহাজলৰাশিৰ মাজত তোমাৰ বাট আছিল; কিন্তু তোমাৰ ভৰিৰ চিহ্ন তাত দেখা নগল।
- 20মোচি আৰু হাৰোণৰ হতুৱাই ভেড়াৰ জাকৰ দৰে তুমি তোমাৰ লোকসকলক চলাই লৈ গৈছিল।

গীতমালা 78

মচকীল নামে আচফৰ ৰচিত গীত

- 1হে মোৰ লোকসকল তোমালোকে মোৰ শিক্ষালৈ কাণ দিয়া; মোৰ মুখৰ কথালৈ কাণ পাত।
- 2মই দৃষ্টান্তৰে সৈতে মোৰ মুখ মেলিম; মই পূৰ্বকালৰ নিগূঢ় বিষয়বোৰ প্ৰকাশ কৰিম।
- 3এই সকলো যি যি কথা আমি শুনিলো আৰু জানিলো, আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে আমাৰ ওচৰত সেইবোৰ কথা বৰ্ণনা কৰি গৈছে।
- 4তেওঁলোকৰ বংশৰ সন্তানসকলৰ পৰা আমি সেইবোৰ লুকুৱাই নাৰাখিম;
আমি ভাবী প্ৰজন্মৰ ওচৰত যিহোৱাৰ গৌৰৱপূৰ্ণ কাৰ্য্যবোৰৰ কথা ক'ম;
তেওঁৰ পৰাক্ৰমৰ কথা আৰু তেওঁ যি সকলো আচৰিত কাৰ্য্য কৰিলে, সেই সকলো কথা ক'ম।
- 5কিয়নো তেওঁ যাকোবৰ বংশৰ মাজত এক আঞ্জা জাৰি কৰি বিধি স্থাপন কৰিলে,
ইস্ৰায়েল জাতিৰ কাৰণে এক ব্যৱস্থা নিৰূপিত কৰিলে;
তেওঁ আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক সেই ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক শিক্ষা দিবলৈ আঞ্জা দিলে।
- 6যাতে ভাবী-বংশৰ সন্তানসকলে, যিসকলে এতিয়াও জন্মগ্ৰহণ কৰা নাই,

তেওঁলোকেও সেইবোৰ জানিব পাৰে আৰু তেওঁলোকে উঠি নিজ নিজ সন্তানসকলৰ আগত সেইবোৰ বৰ্ণনা কৰিব পাৰে।

7 তেতিয়াহে তেওঁলোকে ঈশ্বৰত ভৰসা কৰিব,

তেওঁৰ কাৰ্য্যবোৰ তেওঁলোকে নাপাহৰিব,

কিন্তু তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিব।

8 তাতে তেওঁলোক নিজ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰে জেদী আৰু বিদ্ৰোহী বংশ নহ'ব;

সেই পূৰ্বপুৰুষসকলৰ অন্তৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি স্থিৰ নাছিল আৰু মনও সমৰ্পিত আৰু বিশ্বস্ত নাছিল।

9 ইফ্ৰায়িমৰ বংশৰ সন্তানসকল যদিও ধনুৰ্দ্ধৰত সজ্জিত আছিল, কিন্তু যুদ্ধৰ দিনা পিছ হুঁহুকি আহিছিল।

10 তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ নিয়মটি পালন নকৰিলে,

তেওঁৰ ব্যৱস্থাত চলিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে।

11 তেওঁ যি যি কাৰ্য কৰিছিলে, তাক তেওঁলোকে পাহৰি গ'ল।

তেওঁলোকৰ আগত দেখুওৱা তেওঁৰ আচৰিত কৰ্মবোৰ তেওঁলোকে পাহৰি গ'ল।

12 ইস্ৰায়েলীয়াসকলৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ চকুৰ সন্মুখতে তেওঁ আচৰিত কৰ্মবোৰ কৰিছিল;

মিচৰ দেশত আৰু চোৱনৰ পথাৰত তেওঁ সেইবোৰ কৰিছিল।

13 তেওঁ সমুদ্ৰক দুভাগ কৰি তাৰ মাজেদি তেওঁলোকক পাৰ কৰিলে,

তেওঁ জলসমূহক দম কৰাৰ দৰে থিয় কৰিলে।

14 দিনত মেঘৰ দ্বাৰাই আৰু গোটেই ৰাতি অগ্নিৰ দীপ্তিৰে তেওঁ তেওঁলোকক পথ দেখুৱালে।

15 মৰুভূমিত শিলবোৰ ফালি মাটিৰ গভীৰ ভাগৰ পৰা তেওঁ তেওঁলোকক পান কৰিবলৈ প্ৰচুৰ পানী দিলে।

16 তেওঁ শিলৰ পৰা পানীৰ সোঁত বাহিৰ কৰি আনিলে,

সেই পানী তেওঁ নদীৰ নিচিনাকৈ বোৱাই দিলে।

17 কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিয়েই থাকিল,

সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে মৰুভূমিত বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰিলে।

18 তেওঁলোকৰ ইচ্ছা অনুসাৰে আহাৰ দাবি কৰি,

তেওঁলোকে নিজ নিজ মনতেই ঈশ্বৰক পৰীক্ষা কৰিলে।

19 তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে এই কথা ক'লে,

“ঈশ্বৰে জানো মৰুভূমিৰ মাজত আহাৰ দি মেজ সজাব পাৰে?”

20 তেওঁ শিলক প্ৰহাৰ কৰিলে আৰু তাৰ পৰা উপচি পৰাকৈ পানীৰ সোঁত ওলাই আহিল;

সেই বুলি জানো তেওঁ আমাক আহাৰো দিব পাৰে?

তেওঁ জানো নিজৰ লোকসকলৰ কাৰণে মাংস যোগাব পাৰে?”

21 এই কথা শুনি যিহোৱাৰ খং জ্বলি উঠিল;

যাকোবৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ অন্তৰৰ জুই জ্বলি উঠিল;

ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ ক্ৰোধ জাগি উঠিল;

22 কাৰণ ঈশ্বৰৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ বিশ্বাস নাছিল;

তেওঁত যে পৰিত্ৰাণ আছে, সেই কথাত তেওঁলোকে নিৰ্ভৰ নকৰিলে।

23 তথাপিও তেওঁ ওপৰত থকা আকাশমণ্ডলক আঙা দিলে আৰু আকাশৰ দুৱাৰবোৰ মুকলি কৰিলে।

24 লোকসকলে খাবৰ কাৰণে তেওঁ বৰষুণৰ দৰে মান্না বৰষালে,

স্বৰ্গৰ শস্য তেওঁলোকক দিলে।

25 মনুষ্যই স্বৰ্গদূতৰ আহাৰ ভোজন কৰিলে;

তৃপ্তিৰে ভোজন কৰিব পৰাকৈ তেওঁ প্ৰচুৰ আহাৰ তেওঁলোকলৈ পঠাই দিলে।

26 তেওঁ আকাশৰ পৰা পূবৰ বতাহ বলালে;

তেওঁ নিজৰ পৰাক্ৰমেৰে দক্ষিণৰ বতাহক চলালে।

27 তেওঁ ধূলিকণাৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকৰ ওপৰত মাংসৰ বৰষুণ বৰষালে,

সাগৰৰ বালিৰ নিচিনাকৈ পাখি লগা চৰাইৰ বৰষুণ বৰষালে;

28 তেওঁলোকৰ ছাউনিৰ মাজত, তেওঁলোকৰ নিবাসৰ চাৰিওফালে

তেওঁ সেইবোৰক পৰিবলৈ দিলে।

29 তেওঁলোকে সেই আহাৰ খাই তৃপ্ত হ'ল;

তেওঁলোকে যি বিচাৰিছিল, তেওঁ তেওঁলোকক তাকে দিলে।

30 কিন্তু তেওঁলোকৰ সেই আহাৰ খোৱা শেষ নহওঁতেই,

এনেকি, তেওঁলোকৰ আহাৰ মুখত থকাৰ সময়তেই

31 ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে জাগি উঠিল;

তেওঁলোকৰ মাজৰ হৃষ্টপুষ্ট লোকসকলক তেওঁ সংহাৰ কৰিলে,

ইস্ৰায়েলৰ ডেকাসকলক তেওঁ মাৰি পেলালে।

32 তথাপিও তেওঁলোকে পাপ কৰিয়েই থাকিল,

তেওঁৰ আচৰিত কৰ্মত বিশ্বাস নকৰিলে।

33 সেইবাবে তেওঁ তেওঁলোকৰ দিনবোৰ উশাহৰ দৰে চুটি কৰিলে,

তেওঁলোকৰ বছৰবোৰ ত্ৰাসপূৰ্ণ কৰিলে।

34 তেওঁ তেওঁলোকক বধ কৰাৰ পাছত বাকী লোকসকলে তেওঁক বিচাৰিলে;

তেওঁলোকে মন পালটালে আৰু আগ্ৰহেৰে সৈতে তেওঁক বিচাৰিলে।

35 তেওঁলোকে সোঁৱৰণ কৰিলে যে, ঈশ্বৰ তেওঁলোকৰ শিলা,

সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰেই তেওঁলোকৰ মুক্তিদাতা।

36 কিন্তু তেওঁলোকে মুখৰ ছলনাৰে ভালৰি বোলালে,

জিভাৰে তেওঁৰ আগত মিছা কথা ক'লে,

- 37তেওঁলোকৰ অন্তৰ তেওঁৰ প্ৰতি স্থিৰ নাছিল,
তেওঁৰ ব্যৱস্থাৰ প্ৰতি তেওঁলোক বিশ্বাসী নাছিল।
- 38তথাপিও তেওঁ দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱাত তেওঁলোকৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰিলে,
তেওঁলোকক ধংস নকৰিলে;
এনে কি তেওঁ অনেক বাৰ নিজৰ ক্ৰোধ দমন কৰিছিল আৰু তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ ক্ৰোধ জাগি নুঠিল।
- 39তেওঁলোক যে মনুষ্য মাথোন তাক তেওঁ সোঁৱৰণ কৰিলে;
তেওঁলোক বৈ যোৱা বতাহৰ দৰে, যি পুণৰ ঘূৰি নাহে।
- 40মৰুভূমিত তেওঁলোকে বহুবাৰ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰিলে!
সেই মৰুভূমিতে কিমানবাৰ যে তেওঁক বেজাৰ দিলে!
- 41বাৰে বাৰে তেওঁলোকে ঈশ্বৰক পৰীক্ষা কৰিলে,
ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাক অসন্তুষ্ট কৰিলে।
- 42তেওঁলোকে তেওঁৰ শক্তিৰ কথা মনত নাৰাখিলে,
মনত নাৰাখিলে সেই দিনৰ কথা-
যিদিনা তেওঁ তেওঁলোকক শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা মুক্ত কৰিছিল;
- 43যি দিনা তেওঁ মিচৰ দেশত নানা চিন আৰু চোৱনৰ পথাৰত আচৰিত কৰ্ম দেখুৱাইছিল।
- 44সেইদিনা তেওঁলোকৰ নদীবোৰৰ পানী তেওঁ তেজত পৰিণত কৰিছিল,
যাতে তেওঁলোকে সেই সুঁতিবোৰৰ পানী পান কৰিব নোৱাৰে।
- 45তেওঁলোকৰ মাজলৈ তেওঁ জাকে জাকে ডাঁহ পঠাইছিল,
সেইবোৰে তেওঁলোকক গ্ৰাস কৰিলে;
তেওঁ ভেঙুঁলীৰ জাকবোৰ পঠালে আৰু সেইবোৰে তেওঁলোকৰ সৰ্বনাশ কৰিলে।
- 46তেওঁলোকৰ শস্যবোৰ তেওঁ ফৰিঙক দিলে আৰু তেওঁলোকৰ শ্ৰমৰ ফল কাকতি ফৰিঙক দিলে।
- 47তেওঁ শিলাবৃষ্টিৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ দ্ৰাক্ষালতা নষ্ট কৰিলে,
আৰু বৰ বৰ শিলাবৃষ্টিৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ ডিমৰু গছবোৰ ধংস কৰিলে।
- 48তেওঁ শিলাবৃষ্টিৰ মাজত তেওঁলোকৰ পশুবোৰ এৰি দিলে,
বজ্ৰপাতৰ মাজত তেওঁলোকৰ পশুৰ জাকবোৰ শোধাই দিলে।
- 49তেওঁ তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ জ্বলন্ত অগ্নিময় খং, ক্ৰোধ, উন্মত্ততা আৰু দুখ-কষ্ট পঠাই দিলে;
সেইবোৰ হ'ল ধংসৰ কাৰ্যত নিযুক্ত দূতৰ দল।
- 50তেওঁ নিজৰ ক্ৰোধৰ কাৰণে পথ যুগুত কৰিলে;
তেওঁ মৃত্যুৰ পৰা তেওঁলোকক ৰেহাই নিদিলে,
কিন্তু মহামাৰীৰ হাতত তেওঁলোকৰ জীৱন শোধাই দিলে।

- 51 তেওঁ মিচৰ দেশৰ প্ৰত্যেকজন প্ৰথমে জন্মা পুৰুষ সন্তানক আঘাত কৰিলে,
হাম বংশৰ তম্বুত তেওঁলোকৰ শক্তিৰ প্ৰত্যেকজন প্ৰথম ফলক আঘাত কৰিলে।
- 52 তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ লোকসকলক ভেড়াৰ দৰে বাহিৰ কৰি আনিলে আৰু মৰুভূমিৰ মাজেদি ভেড়াৰ জাকৰ দৰে তেওঁলোকক চলালে।
- 53 তেওঁ তেওঁলোকক নিৰাপদে, কোনো ভয় নথকাকৈ চলাই আনিলে;
কিন্তু সাগৰে তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰক ঢাকিলে।
- 54 তেওঁ তেওঁৰ পবিত্ৰ ভূমিৰ সীমালৈ তেওঁলোকক লৈ আনিলে;
যি দেশ তেওঁৰ সোহাঁতে অধিকাৰ কৰিলে, সেই পৰ্বতীয়া দেশলৈ তেওঁ তেওঁলোকক লৈ আনিলে।
- 55 তেওঁ তেওঁলোকৰ সন্মুখৰ পৰা আন জাতিবোৰক দূৰ কৰিলে;
সেই জাতিবোৰৰ ভূমি জৰীপ কৰি তেওঁ তেওঁলোকক আধিপত্য ভাগ-বাঁটি দিলে;
আৰু ইস্ৰায়েলৰ জনগোষ্ঠীসকলক নিজ নিজ তম্বুত বাস কৰালে।
- 56 কিন্তু তথাপিও তেওঁলোকে সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰক পৰীক্ষা কৰি তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে;
তেওঁলোকে তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ পালন নকৰিলে।
- 57 তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰেই তেওঁলোকে সঠিক পথৰ পৰা আতৰি গৈ বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিলে;
ক্ৰটিপূৰ্ণ ধনুৰ কাড়ৰ দৰে তেওঁলোক বেকা দিশে গ'ল।
- 58 তেওঁলোকে ওখ ঠাইৰ মঠবোৰৰ দ্বাৰাই তেওঁক ক্ৰোধিত কৰিলে;
তেওঁলোকে প্ৰতিমাবোৰৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ হিংসা জগাই তুলিলে।
- 59 এই সকলো দেখি-শুনি ঈশ্বৰে ক্ৰোধ কৰিলে;
তেওঁ ইস্ৰায়েলক সম্পূৰ্ণভাৱে অগ্ৰাহ্য কৰিলে।
- 60 চীলোত তেওঁৰ যি আবাস-তম্বু আছিল তাক তেওঁ ত্যাগ কৰিলে; মনুষ্যৰ মাজত তেওঁ যি তম্বু স্থাপন কৰিছিল তাক তেওঁ পৰিত্যাগ কৰিলে।
- 61 নিজৰ সামৰ্থ্যক তেওঁ বন্দী-অৱস্থাত আৰু নিজৰ গৌৰৱক তেওঁ শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিলে।
- 62 তেওঁৰ লোকসকলক তেওঁ তৰোৱালৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে;
আৰু নিজৰ লোকসকলৰ ওপৰত ক্ৰোধ প্ৰকাশ কৰিলে।
- 63 তেওঁলোকৰ যুৱকসকলক অগ্নিৰে দগ্ধ কৰিলে;
তেওঁলোকৰ ছোৱালীবোৰৰ কাৰণে বিবাহৰ গীত গোৱা নহ'ল।
- 64 তৰোৱালৰ আঘাতত তেওঁলোকৰ পুৰোহিতসকলৰ মৃত্যু হ'ল,
তেওঁলোকৰ বিধৱাসকলে শোক প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰিলে।
- 65 তেতিয়া প্ৰভু টোপনিৰ পৰা সাৰ পোৱা মানুহৰ দৰে হ'ল;
দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰি চিঞৰ-বাখৰ কৰা বীৰ যোদ্ধাৰ নিচিনাকৈ জাগি উঠিল।
- 66 তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক তেওঁ পিছলৈ আতঁৰাই দিলে;
তেওঁ তেওঁলোকক চিৰকলীয়া অপমানত পেলালে।

- 67 পাছত তেওঁ যোচেফৰ বংশৰ তম্বুক অগ্ৰাহ্য কৰিলে;
ইফ্ৰায়িমৰ জনগোষ্ঠীক তেওঁ মনোনীত নকৰিলে;
- 68 কিন্তু তেওঁ যিহূদা জনগোষ্ঠীক মনোনীত কৰিলে,
সেই চিয়োন পৰ্বত, যাক তেওঁ ভাল পালে।
- 69 তাত তেওঁৰ পবিত্ৰ গৃহটি ওখ আকাশ চুব পৰাকৈ নিৰ্মাণ কৰিলে,
তেওঁ পৃথিৱীৰ নিচিনাকৈ অনন্ত কাললৈকে তাক স্থাপন কৰিলে।
- 70 তেওঁ নিজ দাস দায়ুদক মনোনীত কৰিলে,
তেওঁ তেওঁক ভেড়াৰ গৰ্ভালৰ পৰা আনিলে।
- 71 গাখীৰ দিয়া ভেড়াৰ জাক প্ৰতিপালন কৰা কামৰ পৰা তেওঁক লৈ আনিলে,
যাতে তেওঁ যিহোৱাৰ লোকসকলক অৰ্থাৎ যাকোবৰ বংশক,
যি সকল তেওঁৰ আধিপত্য সেই ইস্ৰায়েল জাতিক চৰাব পাৰে।
- 72 দায়ুদে তেওঁৰ অন্তৰৰ সততাৰে তেওঁলোকক লালন-পালন কৰিলে;
তেওঁ নিজৰ নিপুণ হাতৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকক চলালে।

গীতমালা 79

আচফৰ ৰচিত গীত।

- 1 হে ঈশ্বৰ, আন জাতিবোৰে আহি তোমাৰ আধিপত্যত সোমাল;
তেওঁলোকে তোমাৰ পবিত্ৰ মন্দিৰ অশুচি কৰিলে;
তেওঁলোকে যিৰুচালেমক ধ্বংসৰ স্তুপ কৰিলে।
- 2 তোমাৰ দাসসকলৰ মৰা শৱবোৰ তেওঁলোকে আকাশৰ পক্ষীবোৰক আহাৰ স্বৰূপে খাবলৈ দিলে;
তোমাৰ ভক্তসকলৰ মাংস পৃথিৱীৰ বনৰীয়া পশুবোৰক দিলে।
- 3 যিৰুচালেমৰ চাৰিওফালে তেওঁলোকে সেই লোকসকলৰ তেজ পানীৰ দৰে ঢালি দিলে;
তেওঁলোকক মৈদাম দিবলৈ কোনো নাছিল।
- 4 চুবুৰীয়া জাতিবোৰৰ আগত আমি নিন্দাৰ পাত্ৰ হৈছোঁ;
আমাৰ চাৰিওফালৰ লোকসকলৰ আগত আমি হাঁহিয়াতৰ আৰু বিদ্ৰূপৰ খোৰাক হৈছোঁ।
- 5 হে যিহোৱা, আৰু কিমান কাল? তুমি চিৰকাললৈ ক্ৰোধ কৰি থাকিবানে?
তোমাৰ হিংসুক অন্তৰ্জ্বালা অগ্নিৰ দৰে কিমান কাললৈকে জ্বলি থাকিব?
- 6 তোমাক নজনা জাতিবোৰৰ ওপৰত তোমাৰ ক্ৰোধ ঢালি দিয়া,
তোমাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা নকৰা ৰাজ্যবোৰৰ ওপৰত তোমাৰ ক্ৰোধ বাকি দিয়া।

7কিয়নো তেওঁলোকেই যাকোবৰ বংশক গ্ৰাস কৰিলে,
তেওঁৰ বাসস্থান উচ্ছন্ন কৰিলে।

8আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ অপৰাধবোৰক তুমি আমাৰ অহিতে সোঁৱৰণ নকৰিবা;
শীঘ্ৰে তোমাৰ দয়া আমাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিয়া,
কিয়নো আমি অতিশয় হীন-অৱস্থাত পৰিছোঁ।

9হে আমাৰ পৰিত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰ,
তোমাৰ নামৰ গৌৰৱৰ কাৰণে আমাক সহায় কৰা;
তোমাৰ নামৰ কাৰণে আমাক উদ্ধাৰ কৰা আৰু আমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰা।

10আন জাতিবোৰে কিয় ক'ব, "সিহঁতৰ ঈশ্বৰ ক'ত গ'ল?"
তুমি আমাৰ চকুৰ সন্মুখতে জাতিবোৰৰ ওপৰত,
তোমাৰ দাসসকলৰ বক্তৃপাতৰ প্ৰতিকাৰ তুমি সাধিবা।

11বন্দীসকলৰ কাতৰোক্তি তোমাৰ আগলৈ আহাঁক;
যি সকলৰ ওপৰত মৃত্যুদণ্ডৰ ৰায় দিয়া হৈছে,
তোমাৰ মহান ক্ষমতা অনুসাৰে তুমি তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰা।

12হে প্ৰভু, আমাৰ প্ৰতিবেশী জাতিবোৰে যিভাৱে তোমাক যি অপমান কৰিছে,
তাৰ সাত গুণ প্ৰতিফল তুমি তেওঁলোকৰ বুকুত উভটাই দিয়া।

13তাতে তোমাৰ লোক আৰু চৰণীয়া পথাৰৰ ভেড়া যি আমি,
আমি চিৰকাল তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম,
আৰু পুৰুষানুক্ৰমে তোমাৰেই প্ৰশংসা কৰিম।

গীতমালা 80

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: চোচনীম-এদুৎ সুৰত গাবলগীয়া আচফৰ ৰচিত গীত

1হে ইস্ৰায়েলৰ ৰখীয়া, কাণ পাতা;
তুমি যোচেফৰ বংশক ভেড়াৰ জাকৰ দৰে চলাই আনিছা!
তুমি কৰুবোৰৰ ওপৰত বহি,
আমাৰ ওপৰত তোমাৰ দীপ্তি প্ৰকাশ কৰিছা!

2তুমি ইফ্ৰয়িম, বিন্যামীন আৰু মনচি জনগোষ্ঠীৰ সন্মুখত তোমাৰ পৰাক্ৰম জগাই তোলা,
আমাক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহাঁ।

3হে ঈশ্বৰ, তুমি আমাৰ অৱস্থাৰ পৰিৱৰ্ত্তন কৰা;

আমাৰ ওপৰত তোমাৰ মুখ উজ্জ্বল কৰা, যাতে আমি উদ্ধাৰ পাব পাৰো।

⁴হে বাহিনীবোৰৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তোমাৰ লোকসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত, তুমি কিমান কাললৈ ক্ৰোধ কৰি থাকিবা?

⁵তুমি তেওঁলোকক চকুলোৰ আহাৰ খাবলৈ দিলা,

আৰু প্ৰচুৰ পৰিমাণে চকুৰ পানী পান কৰিবলৈ দিলা।

⁶তুমি আমাক এনে কাৰণ কৰিলা যাতে আমাৰ প্ৰতিবেশী জাতিবোৰে আমাক লৈ বিবাদ কৰে।

আমাৰ শত্ৰুবোৰে আমাক লৈ নিজৰ মাজত হাঁহি-তামাচা কৰে।

⁷হে বাহিনীবোৰৰ ঈশ্বৰ, আমাৰ অৱস্থাৰ পৰিৱৰ্ত্তন কৰা;

আমাৰ ওপৰত তোমাৰ মুখ উজ্জ্বল কৰা, যাতে আমি উদ্ধাৰ পাব পাৰো।

⁸তুমি মিচৰৰ পৰা এজোপা দ্ৰাক্কালতাৰ দৰে আমাক তুলি আনিলা;

আন জাতিবোৰক খেদাই দি তুমি তাক ৰোপন কৰিলা।

⁹তুমি তাৰ কাৰণে ভূমি পৰিষ্কাৰ কৰিলা;

তাতে দ্ৰাক্কালতাই দকৈ শিপা ধৰি দেশখনকে জুৰিলে।

¹⁰তাৰ ছাঁয়াত পাহাৰ-পৰ্ব্বতবোৰ ঢাক খাই গ'ল;

তাৰ ডালবোৰে বহুৎ এৰচ গছবোৰ ঢাকি পেলালে;

¹¹সমুদ্ৰলৈকে ইয়াৰ শাখাবোৰ আৰু ফৰাৎ নদী পৰ্যন্ত ইয়াৰ অঙ্কুৰবোৰ বিস্তাৰিত হ'ল।

¹²তেন্তে কিয় তুমি তাৰ দেৱাল ভাঙি পেলালা?

সেয়ে আটাই বাটৰুৱাই তাৰ ফল ছিঙে।

¹³বনৰ বৰাহে আহি তাক নষ্ট কৰে;

পথাৰৰ পশুবোৰেও তাক খায়।

¹⁴হে বাহিনীবোৰৰ ঈশ্বৰ, তুমি উলটি আঁহা;

স্বৰ্গৰ পৰা তুমি তললৈ দৃষ্টি কৰা আৰু এই দ্ৰাক্কালতাৰ দেখা-শুনা কৰা,

¹⁵যি পুলিগছক তুমি নিজৰ সোঁ হাতেৰে ৰোপন কৰিলা;

যাৰ অঙ্কুৰবোৰক তুমি বৃদ্ধি কৰিলা।

¹⁶সেই গছ জুইত পোৰা হ'ল, তাক কাটি পেলোৱা হৈছে;

তোমাৰ শত্ৰুবোৰ তোমাৰ মুখৰ ধমকিত বিনষ্ট হওঁক।

¹⁷কিন্তু তোমাৰ সোঁ হাতৰ লোকৰ ওপৰত তুমি নিজৰ হাত ৰাখা;

হাত ৰাখা সেই মনুষ্য পুত্ৰৰ ওপৰত যাক তুমি নিজৰ কাৰণে শক্তিশালী কৰিলা।

¹⁸তাতে আমি কেতিয়াও তোমাৰ ওচৰৰ পৰা উলটি নাযাম;

তুমি আমাক পুণৰ জীৱন দিয়া,

আমি তোমাৰ নামত নিবেদন কৰিম।

১৯হে বাহিনীবোৰৰ ঈশ্বৰ, আমাৰ অৱস্থাৰ পৰিৱৰ্ত্তন কৰা;
আমাৰ ওপৰত তোমাৰ মুখ উজ্জ্বল কৰা, যাতে আমি উদ্ধাৰ পাব পাৰো।

গীতমালা ৪১

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: গিত্তীং সুৰত গাবলগীয়া আচফৰ ৰচিত গীত।

- ১আমাৰ বলস্বৰূপ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে তোমালোকে উচ্চস্বৰেৰে গান কৰা;
যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে আনন্দৰ ধ্বনি কৰা।
- ২গীত আৰম্ভ কৰা, খঞ্জৰী বজোৱা;
নেবলেৰে সৈতে মধুৰ বীণা বজোৱা।
- ৩ন জোনৰ দিনা আৰু পূৰ্ণিমাত আমাৰ উৎসৱৰ দিনা শিঙা বজোৱা।
- ৪কিয়নো এয়ে হৈছে ইস্ৰায়েলৰ বাবে এক বিধি আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰে দিয়া এক আজ্ঞা।
- ৫যেতিয়া তেওঁ মিচৰ দেশৰ বিৰুদ্ধে ওলাই গৈছিল,
তেতিয়া তেওঁ যোচেফৰ বংশৰ কাৰণে এই উৎসৱ সাক্ষী ৰূপে স্থাপন কৰিলে।
মই আগেয়ে নজনা এনে এটি মাত শুনিলো:
- ৬“মই তেওঁৰ কান্ধৰ পৰা বোজাৰ ভাৰ আঁতৰাই দিলো;
পাঁচি বৈ নিয়াৰ পৰা তেওঁৰ হাত মুক্ত হ’ল।
- ৭তুমি সৰুটৰ কালত প্ৰাৰ্থনা কৰাত, মই তোমাক উদ্ধাৰ কৰিলোঁ;
মেঘ গৰ্জনৰ শব্দৰ গুপ্ত স্থানৰ পৰা মই তোমাক উত্তৰ দিলোঁ;
মিৰীবাৰ জলৰ কাষত মই তোমাক পৰীক্ষা কৰিলোঁ। (চেলা)
- ৮হে মোৰ লোকসকল, তোমালোকে মোৰ সাৱধান বাণী শুনা,
হে ইস্ৰায়েলীয়াসকল, তোমালোকে যদি মোৰ কথা শুনিলা হয়!
- ৯তোমালোকৰ মাজত কোনো বিদেশী দেৱ-দেৱী নাথাকক;
কোনো বিদেশী দেৱতাৰ আগত প্ৰণিপাত নকৰিবা।
- ১০ময়েই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা;
ময়েই তোমালোকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলো;
তোমালোকে বহলকৈ মুখ মেলা, মই তাক পূৰ্ণ কৰিম।
- ১১কিন্তু মোৰ লোকসকলে মোৰ কথালৈ কাণসাৰ নিদিলে;
ইস্ৰায়েলে মোৰ আজ্ঞা মানি নচলিলে।
- ১২সেইবাবে মই তেওঁলোকক কঠিনমনা হৃদয় লৈয়ে থাকিবলৈ দিলো,
যাতে তেওঁলোকে নিজৰ পৰামৰ্শতেই চলে।

¹³হায়! মোৰ লোকসকলে যদি কেৱল মোৰ কথাই শুনিলে হয়,
হায়! ইস্ৰায়েলে যদি মোৰ পথতে চলিলে হয়,

¹⁴তেন্তে মই শীঘ্ৰেই তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰক দমন কৰিলো হয়,
তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে মোৰ হাত তুলিলো হয়!

¹⁵যিহোৱাক ঘিণাওঁতাসকল তেওঁৰ সন্মুখত অৱনত হ'ব;
তেওঁলোকৰ দণ্ড চিৰকাল স্থায়ী হ'ব।

¹⁶কিন্তু ইস্ৰায়েলক মই সবাতোকৈ উত্তম য়েঁছ খাবলৈ দিম;
মই তেওঁলোকক শিলৰ পৰা পোৱা মোৰে তৃপ্ত কৰিম।”

গীতমালা 82

আচফৰ ৰচিত গীত।

¹ঈশ্বৰ তেওঁৰ স্বৰ্গীয় সভাৰ মাজত থিয় হৈছে;
দেৱতাসকলৰ সেই সভাত তেৱেঁই বিচাৰ কৰে।

²“কিমান কাললৈকে তোমালোকে অন্যায় বিচাৰ কৰিবা আৰু দুষ্টবোৰৰ পক্ষত থাকিবা? (চেলা)

³তোমালোকে দৰিদ্ৰ আৰু অনাথসকলৰ প্ৰতি ন্যায়বিচাৰ কৰা;
দুখী আৰু দীনহীনৰ ন্যায় অধিকাৰ ৰক্ষা কৰা।

⁴দুখীয়া আৰু কঙালক বঁচোৱা;
দুষ্টবোৰৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক মুক্ত কৰা।”

⁵তেওঁলোকৰ জ্ঞান আৰু বিচাৰ-বুদ্ধি বুলি একো নাই;
চাৰিওফালে অন্ধকাৰতে তেওঁলোক ফুৰে;
পৃথিবীৰ আটাই ভিত্তিমূলবোৰ কঁপি উঠিছে।

⁶মই ক'লো, “তোমালোকেই দেৱতাসকল;
তোমালোক সকলোৱেই সৰ্ব্বোপৰি জনাৰ সন্তান।

⁷কিন্তু তথাপিও তোমালোক মনুষ্যৰ দৰে মৰিবা;
অধিপতিসকলৰ এজনৰ দৰেই তোমালোকৰ পতন হ'ব।”

⁸হে ঈশ্বৰ, তুমি উঠা, পৃথিবীৰ বিচাৰ কৰা;
কিয়নো সমুদায় জাতি তোমাৰ অধিকাৰত আছে।

গীতমালা 83

সঙ্গীত: আচফৰ ৰচিত গীত।

- 1 হে ঈশ্বৰ, তুমি মনে মনে নাথাকিবা! হে ঈশ্বৰ তুমি মুখ বন্ধ কৰি নিসাৰ হৈ নাথাকিবা!
- 2 চোৱা, তোমাৰ শত্ৰুবোৰে কেনেকৈ আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছে;
তোমাক ঘৃণা কৰা সকলে নিজৰ মূৰ দাঙিছে।
- 3 তোমাৰ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে কুমন্ত্ৰণা কৰিছে;
তুমি যিসকলক ৰক্ষা কৰিছা, সেই লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে একেলগে কু-মন্ত্ৰণা কৰিছে।
- 4 তেওঁলোকে কয়, “আহাঁ, আমি এক জাতি হিচাবে তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰোঁহক,
যাতে ইস্ৰায়েলৰ নাম পুণৰ কেতিয়াও সোঁৱৰণ কৰা নহ’ব।
- 5 তেওঁলোকে একমনা হৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰিছে;
তেওঁলোকে তোমাৰ বিৰুদ্ধে এটি নিয়ম কৰিছে।
- 6 তেওঁলোক হ’ল, তম্বুৱাসী ইদোমৰ ইশ্মায়েলীয়াসকল,
মোৱাবীয়া আৰু হাগৰীয়াসকল,
- 7 গবালীয়া, অম্মোনীয়া, অমালেকীয়া আৰু তুৰ নিবাসীসকলৰ সৈতে ফিলিষ্টীয়াসকল;
- 8 অচুৰীয়াসকলেও তেওঁলোকৰ সংগত যোগ দিছে;
লোচৰ উত্তৰপুৰুষসকল^[1] বাহু সবল কৰাত তেওঁলোকে সহায় কৰিছে।
- 9 তুমি মিদিয়নীয়াসকলৰ প্ৰতি যি কৰিছিল, কীচোন নদীৰ পাৰত চীচৰা আৰু যাবীনৰ প্ৰতি যি কৰিছিল, এওঁলোকৰ প্ৰতি তাকেই কৰা।
- 10 চীচৰা আৰু যাবীন অয়িন-দোৰত ধ্বংস হৈ গ’ল।
তেওঁলোক মাটিৰ ওপৰত গোবৰৰ দৰে পৰি আছিল।
- 11 তেওঁলোকৰ প্ৰধান লোকসকলৰ দশা তুমি ওৰেব আৰু জেবৰ নিচিনা কৰা;
তেওঁলোক সকলো অধিপতিসকলৰ দশা জেবহ আৰু চলমুনাৰ নিচিনা কৰা।
- 12 তেওঁলোকে কৈছিল, “আহাঁ আমি ঈশ্বৰৰ চৰণীয়া ভূমি আমাৰ নিজৰ কাৰণে অধিকাৰ কৰি লওঁহক।”
- 13 হে মোৰ ঈশ্বৰ, তুমি তেওঁলোকক বা’মাৰলী বতাহত ঘূৰি থকা ধূলিৰ নিচিনা কৰা,
বতাহে উড়ুৱাই নিয়া তুঁহৰ নিচিনা কৰা।
- 14 বনজুইয়ে অৰণ্যক যেনেকৈ দগ্ধ কৰি দিয়ে,
জুইৰ শিখাই পৰ্বতবোৰ জ্বলাই দিয়ে,
- 15 সেইদৰে, তোমাৰ ধুমুহাৰে তুমি তেওঁলোকক খেদি যোৱা,
আৰু তোমাৰ প্ৰচণ্ড বতাহেৰে তেওঁলোকক ভয় খুউৱা।
- 16 হে যিহোৱা, লজ্জাৰে তুমি তেওঁলোকৰ মুখ ঢাকি দিয়া,

যাতে হে যিহোৱা, তেওঁলোকে তোমাৰ নাম মাতিব,

¹⁷তেওঁলোক চিৰকালৰ বাবে লজ্জিত হওঁক আৰু ভীষণভাৱে আতঙ্কিত হওঁক;

তেওঁলোক অপমানিত হৈ বিনষ্ট হওক।

¹⁸তেওঁলোকে যেন জানিব পাৰে যে তোমাৰ নাম যিহোৱা,

তুমি, কেৱল তুমিয়েই সমুদায় পৃথিবীৰ ওপৰত সৰ্বোপৰি জনা।

৪৩:৪ ^[1]

গীতমালা ৪৪

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: গিতীং সুৰত গাবলগীয়া কোৰহৰ বংশৰ ৰচিত গীত।

¹হে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, তোমাৰ নিবাস গৃহ কেনে মনোৰম!

²যিহোৱাৰ চোতাল কেইখনত সোমাবলৈ মোৰ প্ৰাণে আকুল হাবিয়াহ কৰিছে; অত্যন্ত উত্তেজিত হৈছে।

জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ কাৰণে মোৰ দেহ আৰু মনে আনন্দ ধ্বনি কৰিছে।

³হে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, মোৰ ৰজা আৰু মোৰ ঈশ্বৰ, তোমাৰ বেদীবোৰৰ ওচৰতে,

ঘৰ-চিৰিকা চৰায়ে নিজৰ অৰ্থে ঘৰ বিচাৰি পাইছে,

তেলটুপিয়েও তাইৰ পোৱালি ৰাখিবলৈ নিজৰ অৰ্থে বাঁহ বান্ধিছে।

⁴ধন্য সেইসকল, যিসকলে তোমাৰ গৃহত বাস কৰিছে;

তেওঁলোকে নিতৌ তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিছে। (চেলা)

⁵ধন্য সেইসকল, যি সকলে তোমাতে শক্তি পাইছে,

যিসকলৰ অন্তৰত চিয়োনলৈ যোৱা ৰাজপথ আছে।

⁶শুকান বাকা উপত্যকাৰ মাজেদি যাওঁতে তেওঁলোকে সেই ঠাইক জুৰিৰ ঠাই কৰি তোলে;

প্ৰথম বৰষুণে পুখুৰীবোৰ পানীৰে উপচাই দিয়ে।

⁷যোৱাৰ পথত তেওঁলোকে শক্তিৰ উপৰি শক্তি পায়;

তেওঁলোক প্ৰত্যেকে চিয়োনত দেৱতাসকলৰ ঈশ্বৰৰ সন্মুখত গৈ উপস্থিত হয়।

⁸হে বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা;

হে যাকোবৰ ঈশ্বৰ, মোৰ কথা শুনা! (চেলা)

⁹হে ঈশ্বৰ, আমাৰ ঢাললৈ তুমি দৃষ্টিপাত কৰা;

তোমাৰ এই অভিষিক্ত ৰজাৰ মুখলৈ চোৱা।

¹⁰কিয়নো আন ঠাইত হাজাৰ দিন কটোৱাতকৈ তোমাৰ চোতালকেইখনত এদিন থকাই অধিক উত্তম;

দুষ্টতাৰ তন্মত বাস কৰাতকৈ, বৰং মই ঈশ্বৰৰ গৃহৰ দুৱৰী হৈ থকাই অধিক উত্তম।

- 11কিয়নো ঈশ্বৰ যিহোৱা সূৰ্য্য আৰু চালস্বৰূপ;
তেওঁ অনুগ্ৰহ আৰু গৌৰৱ দান কৰে;
যিসকলে সৎ পথত চলে, তেওঁলোকক কোনো উত্তম বস্তু দিবলৈ তেওঁ অস্বীকাৰ নকৰে।
- 12হে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, তোমাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা লোক ধন্য।

গীতমালা 85

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: কোৰহৰ বংশৰ ৰচিত গীত।

- 1হে যিহোৱা, তুমি তোমাৰ দেশৰ প্ৰতি দয়া দেখুৱালা।
তুমি যাকোবৰ ভৱিষ্যত পুণৰ স্থাপন কৰিলা।
- 2তোমাৰ লোকসকলৰ অপৰাধ তুমি ক্ষমা কৰিলা;
তুমি তেওঁলোকৰ সকলো পাপ ঢাকিলা। (চেলা)
- 3তোমাৰ সকলো ক্ৰোধ তুমি দূৰ কৰি দিলা আৰু তোমাৰ প্ৰচণ্ড কোপৰ পৰা তুমি ঘূৰি আহিলা।
- 4হে আমাৰ পৰিত্ৰাণৰ ঈশ্বৰ, তুমি আমাক পুণৰ উদ্ধাৰ কৰা;
আমাৰ প্ৰতি থকা তোমাৰ ঘৃণামিশ্ৰিত ক্ৰোধ দূৰ কৰা।
- 5তুমি চিৰকালেই আমাৰ ওপৰত ক্ৰোধ কৰি থাকিবা নেকি?
সৰ্ব পুৰুষলৈকে তুমি তোমাৰ ক্ৰোধ ধৰি ৰাখিবা নেকি?
- 6তোমাৰ লোকসকলে যাতে তোমাত আনন্দ কৰিব পাৰে,
তাৰবাবে তুমি জানো আমাক পুণৰায় জাগৰিত নকৰিবা?
- 7হে যিহোৱা, তোমাৰ দৃঢ় প্ৰেম তুমি আমাক দেখুউৱা;
তোমাৰ পৰিত্ৰাণ আমাক দান কৰা।
- 8ঈশ্বৰ যিহোৱাই যিহকে ক'ব, মই তাকেই শুনিম;
কিয়নো তেওঁ নিজৰ লোকসকলক আৰু নিজৰ বিশ্বসী অনুগামীসকলক শান্তিৰ কথা ক'ব,
যেন সেই লোকসকল পুণৰায় মুৰ্খতাৰ ফালে ঘূৰি নাযায়।
- 9তেওঁক ভয় কৰা সকললৈ স্বৰূপেই তেওঁৰ পৰিত্ৰাণৰ সময় তেওঁলোকৰ বাবে সন্নিহিত;
তাতে আমাৰ দেশত তেওঁৰ মহিমাই বিৰাজ কৰিব।
- 10গভীৰ প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততাৰ মিলন ঘটিব;
ধাৰ্মিকতা আৰু শান্তিয়ে পৰস্পৰে চুম্বন কৰিব।
- 11দেশৰ ভূমিৰ পৰা বিশ্বস্ততাৰ গজালি ওলাব;
স্বৰ্গৰ পৰা ধাৰ্মিকতাই তললৈ দৃষ্টি কৰিব।

¹²যি যি উত্তম, যিহোৱাই নিশ্চয়ে তাক দান কৰিব।

আমাৰ দেশে নিজৰ শস্য উৎপন্ন কৰিব।

¹³ধাৰ্মিকতা যিহোৱাৰ আগে আগে চলিব;

তেওঁৰ খোজৰ চিহ্নত ধাৰ্মিকতাই এটি পথ প্ৰস্তুত কৰিব।

গীতমালা 86

দায়ুদৰ প্ৰাৰ্থনা।

¹হে যিহোৱা, মোৰ কথালৈ কাণ দিয়া, মোক উত্তৰ দিয়া;

কিয়নো মই দুখী আৰু দৰিদ্ৰ।

²মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা; কিয়নো মই তোমাৰ ভক্ত;

তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ; তোমাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰা দাসক তুমি পালন কৰা।

³হে প্ৰভু, মোক কৃপা কৰা;

কিয়নো ওৰে দিনটো মই তোমাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছো।

⁴তোমাৰ দাসৰ মনত আনন্দ দান কৰা;

কিয়নো হে প্ৰভু, মই মোৰ প্ৰাণ তোমালৈ তুলি ধৰিছো।

⁵হে প্ৰভু, তুমি মঙ্গলময় আৰু ক্ষমাদানকাৰী;

তোমাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা সকলৰ প্ৰতি তুমি দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ।

⁶হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ পাতা,

মোৰ মিনতিৰ ক্ৰন্দন তুমি শুনা।

⁷সঙ্কটৰ কালত মই তোমাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিম;

কিয়নো তুমি মোক উত্তৰ দিবা।

⁸হে প্ৰভু, দেৱতাবোৰৰ মাজত তোমাৰ তুল্য কোনো নাই;

তোমাৰ কাৰ্য্যৰ লগত কোনো কাৰ্য্যৰ তুলনা নহয়।

⁹হে প্ৰভু, তুমি সৃষ্টি কৰা সমস্ত জাতিয়ে আহি তোমাৰ আগত প্ৰশিপাত কৰিব;

তেওঁলোকে তোমাৰ মহিমা কীৰ্তন কৰিব।

¹⁰কিয়নো তুমি মহান আৰু তুমি আচৰিত কৰ্ম কৰোঁতা।

কেৱল তুমিয়েই ঈশ্বৰ।

¹¹হে যিহোৱা, তোমাৰ পথৰ বিষয়ে মোক শিক্ষা দিয়া,

যাতে মই তোমাৰ সত্যত চলিব পাৰো;

তোমাৰ নামক ভয় কৰাৰ কাৰণে মোৰ দুই মনৰ অন্তৰক এক মন দিয়া।

12হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই সমস্ত হৃদয়ৰে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিম,
চিৰকাল তোমাৰ নামৰ গৌৰৱ কৰিম।

13কিয়নো মোৰ প্ৰতি তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম অসীম;
চিয়োলৰ অতি গভীৰ অধোলোকৰ পৰা তুমি মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিলা।

14হে ঈশ্বৰ, অহঙ্কাৰীসকল মোৰ বিৰুদ্ধে উঠিছে;
অত্যাচাৰীসকলৰ দলে মোৰ প্ৰাণ লব বিচাৰিছে;
তেওঁলোকে তোমাক নিজৰ সন্মুখত নাৰাখে।

15কিন্তু হে প্ৰভু, তুমি দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ অনুগ্ৰহকাৰী ঈশ্বৰ;
তুমি ক্ৰোধত ধীৰ, গভীৰ প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততাত মহান।

16তুমি মোলৈ ঘূৰা আৰু মোক কৃপা কৰা;
তোমাৰ দাসক তোমাৰ শক্তি দান কৰা;
তোমাৰ দাসীৰ পুত্ৰক তুমি ৰক্ষা কৰা।

17মোক তোমাৰ কৰুণাৰ এটি চিন দেখুৱা,
যাতে মোক যি সকলে ঘৃণা কৰে তেওঁলোকে তাকে দেখি লাজ পায়;
কাৰণ, হে যিহোৱা, তুমিয়েই মোক সহায় কৰিলা আৰু শান্তনা দিলা।

গীতমালা ৪৭

কোৰহৰ বংশৰ ৰচিত গীত। এটি সঙ্গীত।

1যিহোৱাই পবিত্ৰ পৰ্ব্বতশ্ৰেণীৰ ওপৰত তেওঁৰ নগৰ স্থাপন কৰিলে।

2যাকোবৰ বংশৰ সকলো নিবাসতকৈ যিহোৱাই চিয়োনৰ দুৱাৰবোৰ ভাল পায়।

3হে ঈশ্বৰৰ নগৰ, তোমাৰ বিষয়ে অনেক গৌৰৱৰ কথা কোৱা হৈছে। (চেলা)

4“মই মোৰ চিনাকিসকলৰ মাজত ৰাহব আৰু বাবিলৰো চৰ্চা কৰিম;

ফিলিষ্টীয়া, তুৰ আৰু ইথিওপিয়াৰ (কুচক) কথাও চৰ্চা কৰিম,

তেওঁলোকে কয়, ‘এইসকল প্ৰত্যেকৰে জন্ম তাত হৈছে।’”

5এনে কি, চিয়োনৰ বিষয়েও এইবুলি কোৱা হ’ব, “অমুক বা তমুক মানুহৰ তাত জন্ম হৈছিল;

সৰ্ব্বোপৰি জনাই নিজেই চিয়োনক স্থাপন কৰিব।”

6যিহোৱাই জাতিসমূহৰ নাম লিখি তালিকা কৰাৰ সময়ত এই কথা ক’ব, “এইজনৰ চিয়োনত জন্ম হৈছিল।” (চেলা)

7গায়ক আৰু নাচনীসকলে একেভাৱে কব, “মোৰ সকলো ভুমুক তোমাৰ মাজতেই আছে।”

গীতমালা ৪৪

এটি সঙ্গীত। কোৰহৰ বংশৰ ৰচিত গীত। প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: সুৰ-মহলৎ-লিয়ানোৎ। ইজ্ৰাহীয়া
হেমনৰ মচকীল গীত।

¹হে মোৰ পৰিত্ৰাণৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা,

মই দিনে-ৰাতিয়ে তোমাৰ ওচৰত কঁাতৰোক্তি কৰিছো।

²তোমাৰ আগত মোৰ প্ৰাৰ্থনা উপস্থিত হওঁক;

তুমি মোৰ কাতৰোক্তিলৈ কাণ পাত।

³কাৰণ মোৰ প্ৰাণ দুখেৰে ভৰি পৰিছে,

মোৰ জীৱন প্ৰায় চিয়োলৰ ওচৰ চাপিছে।

⁴গাঁতলৈ নামি যোৱাসকলৰ লগত মই গণিত হৈছোঁ;

মই অসহায় লোকৰ দৰে বলহীন হৈছোঁ;

⁵মই মৃতসকলৰ মাজত পৰিত্যাগ কৰা লোকৰ দৰে হৈছোঁ;

মৈদামত পৰি থকা হত লোকসকলৰ নিচিনা হৈছোঁ,

যিসকলক তুমি সোঁৱৰণো নকৰা,

যিসকল তোমাৰ সহায়ৰ হাতৰ পৰা বিছিন্ন হৈছে।

⁶তুমি মোক গাঁতৰ সকলোতকৈ তলৰ ঠাইত ৰাখিছা,

অন্ধকাৰ আৰু গভীৰ ঠাইত ৰাখিছা।

⁷হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ ক্ৰোধে মোক বেৰি ধৰিছে,

তোমাৰ সকলো প্ৰকাৰ টোৰে তুমি মোক দুখ দিছা। (চেলা)

⁸তুমি মোৰ চিনাকিসকলক মোৰ পৰা দূৰ কৰিছা;

তেওঁলোকৰ সন্মুখত মোক ঘৃণাৰ পাত্ৰ কৰিছা;

মই বন্দী হৈ আছোঁ, ওলাই যাব পৰা নাই।

⁹দুখতে মোৰ চকুৰ দৃষ্টি কমি আহিছে;

হে যিহোৱা, প্ৰতিদিনে মই তোমাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ;

মই তোমালৈ মোৰ হাত মেলি ৰাখিছোঁ।

¹⁰মৃতজনৰ কাৰণে জানো তুমি আচৰিত কৰ্ম কৰা?

মৃতজনে উঠি জানো তোমাৰ স্তুতি কৰিব? (চেলা)

¹¹মৈদামত জানো তোমাৰ গভীৰ প্ৰেমৰ বৰ্ণনা আৰু বিনাশৰ ঠাইত জানো তোমাৰ বিশ্বস্ততাৰ কথা প্ৰচাৰ কৰা হব?

¹²অন্ধকাৰ স্থানত জানো তোমাৰ আচৰিত কৰ্ম জনা যাব?

যি দেশৰ লোকক তুমি পাহৰি যোৱা, সেই ঠাইত জানো তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্য জনা যাব?

¹³হে যিহোৱা, মই, মই হলে তোমাৰ ওচৰত কাকুতি কৰি কান্দিছোঁ,
ৰাতিপুৱাতেই তোমাৰ আগত মোৰ প্ৰাৰ্থনা গৈ উপস্থিত হয়।

¹⁴হে যিহোৱা, কিয় তুমি মোক ত্যাগ কৰিছা?

তোমাৰ মুখ মোৰ পৰা কিয় লুকুৱাই ৰাখিছা?

¹⁵মই ল'ৰা কালৰে পৰা দুখী আৰু মৃতপ্ৰায় হৈ আছোঁ;

মই তোমাৰ ভয়ানক ক্ৰোধ ভোগ কৰি ব্যাকুল হৈছোঁ।

মই হতাশ হৈ পৰিছোঁ।

¹⁶তোমাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ মোৰ ওপৰেদি বৈ গৈছে;

তোমাৰ ক্ৰোধে মোক ধ্বংস কৰিছে।

¹⁷সেইবোৰে পানীৰ চল অহাৰ দৰে ওৰে দিনটো মোক আৱৰি ৰাখিছে;

চৌদিশৰ পৰা মোক বেৰি ধৰি ৰাখিছে।

¹⁸মোৰ প্ৰিয়জন আৰু বন্ধুসকলক তুমি মোৰ পৰা দূৰ কৰিলা;

এতিয়া অন্ধকাৰেই মোৰ সংগী।

গীতমালা ৪৯

ইজ্ৰাহীয়া এখনৰ মচকীল গীত।

¹মই চিৰকাল যিহোৱাৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কীৰ্তন কৰিম;

মই নিজ মুখেৰে পুৰুষানুক্ৰমে সকলোৰে সন্মুখত তোমাৰ বিশ্বস্ততা প্ৰচাৰ কৰিম।

²মই ঘোষণা কৰিম যে, তোমাৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কাৰ্য চিৰকালৰ বাবে স্থাপন হৈছে;

তোমাৰ বিশ্বস্ততা আকাশমণ্ডলৰ দৰেই স্থায়ী।

³তুমি কৈছা, “মই মোৰ মনোনীত জনৰ কাৰণে এটি নিয়ম স্থাপন কৰিলোঁ,

মোৰ দাস দায়ুদৰ আগত মই এই শপত কৰিলোঁ:

⁴‘মই তোমাৰ বংশক চিৰকালৰ কাৰণে স্থাপন কৰিম;

বংশানুক্ৰমে তোমাৰ সিংহাসন স্থাপন কৰিম।’” (চেলা)

⁵হে যিহোৱা, আকাশ-মণ্ডলে তোমাৰ আচৰিত কৰ্মৰ প্ৰশংসা কৰে;

পবিত্ৰ লোকসকলৰ সমাজত তোমাৰ বিশ্বস্ততাৰ প্ৰশংসা কৰে।

⁶আকাশমণ্ডলৰ মাজত এনে কি আছে

যাক যিহোৱাৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি?

- স্বৰ্গৰ দূতসকলৰ মাজত যিহোৱাৰ তুল্য কোন আছে?
- 7পবিত্ৰ দূতসকলৰ সভাত সকলোৱে ঈশ্বৰক ভয় কৰে;
তেওঁৰ চৰিওফালে থকা সকলতকৈ তেৱেঁই অতিশয় ভীতিজনক।
- 8হে বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তোমাৰ তুল্য পৰাক্ৰমী কোন আছে, হে প্ৰভু?
তোমাৰ বিশ্বস্ততাই তোমাক বেৰি ৰাখিছে।
- 9তৰ্জন-গৰ্জনেৰে ওফন্দি উঠা সমুদ্ৰক তুমি শাসন কৰা;
তাৰ টো উঠিলে তুমিয়েই সেইবোৰক শান্ত কৰা।
- 10তুমি ৰাহবক খণ্ড খণ্ড কৰি, হত হোৱা লোকৰ দৰে কৰিলা;
তোমাৰ বাহুবলেৰে তুমি তোমাৰ শত্ৰুবোৰক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিলা।
- 11আকাশ-মণ্ডল তোমাৰ আৰু পৃথিৱীও তোমাৰেই;
জগত আৰু তাত থকা সকলোকে তুমিয়েই স্থাপন কৰিলা।
- 12উত্তৰ আৰু দক্ষিণ তোমাৰেই সৃষ্টি;
তাবোৰ আৰু হৰ্মোণে তোমাৰ নামত আনন্দ-ধ্বনি কৰে।
- 13তোমাৰ বাহু পৰাক্ৰমেৰে ভৰা;
তোমাৰ হাত শক্তিশালী, তোমাৰ সোঁ হাত প্ৰবল।
- 14ধাৰ্মিকতা আৰু ন্যায়বিচাৰ তোমাৰ সিংহাসনৰ ভিত্তিমূল;
প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততা তোমাৰ আগে আগে চলে।
- 15ধন্য সেই লোক, যি সকলে আনন্দ-ধ্বনিৰে তোমাৰ আৰাধনা কৰে;
হে যিহোৱা, তেওঁলোকে তোমাৰ মুখৰ দীপ্তিত চলাফুৰা কৰে।
- 16ওৰে দিনটো তেওঁলোকে তোমাৰ নামত উল্লাস কৰে;
তোমাৰ ধাৰ্মিকতাত তেওঁলোকে তোমাক তুলি ধৰে।
- 17তুমিয়েই তেওঁলোকৰ শক্তিৰ শোভা;
তোমাৰ অনুগ্ৰহতে আমাৰ শক্তিৰ শিং উন্নত হব।
- 18আমাৰ ৰজা ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাৰ দ্বাৰায়েই নিযুক্ত,
আমাৰ সেই ঢাল যিহোৱাৰেই।
- 19এসময়ততুমি দৰ্শনত তোমাৰ ভক্তসকলক কৈছিলি, “এজন বীৰৰ ওপৰত মই সহায় কৰাৰ ভাৰ অৰ্পণ কৰিলোঁ;
লোকসকলৰ মাজৰ পৰা এজনক মনোনীত কৰি উন্নত কৰিলো।
- 20মই মোৰ দাস দায়ুদক বিচাৰি পালোঁ;
মোৰ পবিত্ৰ তেলেৰে মই তেওঁক অভিষেক কৰিলোঁ।
- 21মোৰ হাত সদায় তেওঁৰ লগত থাকিব;

মোৰ বাহুৱেও তেওঁক বলৱান কৰিব।

২২ কোনো শত্ৰুৱে তেওঁক উপদ্ৰৱ নকৰিব,

কোনো দুষ্ট লোকে তেওঁক অত্যাচাৰ নকৰিব।

২৩ মই তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক তেওঁৰ সন্মুখতে গুড়ি কৰিম;

যিসকলে তেওঁক ঘৃণা কৰে, তেওঁলোকক প্ৰহাৰ কৰিম।

২৪ মোৰ বিশ্বস্ততা আৰু প্ৰেম তেওঁৰ লগত থাকিব;

মোৰ নামত তেওঁৰ শক্তিৰ শিং উৰ্দ্ধত উঠিব।

২৫ মই সাগৰৰ ওপৰত তেওঁৰ হাত ৰাখি ক্ষমতা দিম,

আৰু তেওঁৰ সোঁহাত নদীবোৰৰ ওপৰত ৰাখিম।

২৬ তেওঁ মোক মাতি ক'ব, 'তুমিয়েই মোৰ পিতৃ,

মোৰ ঈশ্বৰ আৰু মোৰ পৰিত্ৰাণৰ শিলা!'

২৭ মই তেওঁক মোৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ কৰিম,

পৃথিৱীৰ ৰজাসকলৰ মাজত তেওঁক সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ কৰিম।

২৮ তেওঁৰ প্ৰতি মোৰ অটল প্ৰেম চিৰকাললৈকে ৰাখিম;

মোৰ নিয়মটি তেওঁৰ লগত থিৰে থাকিব।

২৯ মই তেওঁৰ বংশকো চিৰকাললৈকে স্থায়ী কৰিম,

আকাশ-মণ্ডলৰ দৰেই মই তেওঁৰ সিংহাসন চিৰস্থায়ী কৰিম।

৩০ তেওঁৰ সন্তানসকলে যদি মোৰ ব্যৱস্থা ত্যাগ কৰে,

আৰু মোৰ নিয়মৰ পথত নচলে,

৩১ যদি তেওঁলোকে মোৰ বিধিবোৰ উলঙ্ঘন কৰে,

মোৰ আজ্ঞাবোৰ পালন নকৰে,

৩২ তেন্তে মই বেতেৰে প্ৰহাৰ কৰি তেওঁলোকক অপৰাধৰ শাস্তি দিম,

তেওঁলোকৰ অধৰ্মৰ শাস্তি চাবুকেৰে দিম।

৩৩ কিন্তু মই মোৰ অটল প্ৰেম তেওঁৰ পৰা নিচেইকৈ নুগুচাম;

মোৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ বিশ্বস্ততা ব্যৰ্থ হবলৈ নিদিম।

৩৪ মই মোৰ নিয়মটি উলঙ্ঘন নকৰিম,

মোৰ ওঁঠৰ পৰা ওলোৱা বাক্য সলনি নকৰিম।

৩৫ মোৰ পবিত্ৰতাৰ শপত খাই মই এবাৰেই ক'লোঁ;

মই দায়ুদৰ আগত কেতিয়াও মিছা কথা নকও।

৩৬ তেওঁৰ বংশ চিৰকাললৈকে থাকিব,

তেওঁৰ সিংহাসন মোৰ সাক্ষাতে সূৰ্য্যৰ দৰে চিৰস্থায়ী হব।

- 37সেয়ে আকাশৰ বিশ্বাসী সাক্ষী চন্দ্ৰৰ নিচিনাকৈ চিৰকালৰ কাৰণে স্থাপিত হব।” (চেলা)
- 38কিন্তু তুমিয়েই পৰিত্যাগ কৰিলা, অগ্ৰাহও কৰিলা;
তোমাৰ অভিষিক্ত জনাৰ বিৰুদ্ধে তুমি ক্ৰোধ কৰিছা।
- 39তোমাৰ দাসে সৈতে স্থাপন কৰা নিয়মটি তুমি প্ৰত্যাখান কৰিছা;
তুমি তেওঁৰ ৰাজ-মুকুট মাটিলৈ পেলাই অশুচি কৰিলা।
- 40তুমি তেওঁৰ সকলো প্ৰাচীৰ ভাঙি পেলালা;
তুমি তেওঁৰ কোঠবোৰ বিনষ্ট কৰিলা।
- 41তেওঁৰ দেশৰ কাষেদি যোৱা সকলো বাটৰুৱাই তেওঁক লুট কৰে;
তেওঁ ওচৰ-চুবুৰীয়াসকলৰ নিন্দাৰ পাত্ৰ হৈছে।
- 42তুমি তেওঁৰ শত্ৰুবোৰৰ সোঁ হাত শক্তিশালী কৰিলা;
তেওঁৰ সকলো শত্ৰুকে আনন্দিত কৰিলা।
- 43তুমি তেওঁৰ তৰোৱালৰ ধাৰ ওভটাই দিলা আৰু যুদ্ধত তেওঁক থিয় হবলৈ নিদিলা।
- 44তুমি তেওঁৰ হাতৰ ৰাজদণ্ড হৰণ কৰিলা;
তেওঁৰ সিংহাসন ভূমিলৈ পতিত কৰিলা।
- 45তুমি তেওঁৰ যৌৱন কাল চুটি কৰিলা;
তুমি তেওঁক লাজেৰে ঢাকিলা। (চেলা)
- 46হে যিহোৱা, আৰু কিমান কাল? তুমি সদায়েই নিজকে লুকুৱাই ৰাখিবা নেকি?
কিমান কাল নো তোমাৰ ক্ৰোধ অগ্নিৰ নিচিনাকৈ জ্বলি থাকিব?
- 47মোৰ জীৱন কাল কেনে অলপ দিনীয়া, তাক সোঁৱৰা;
কি অসাৰতাৰ কাৰণেইবা তুমি মনুষ্যক স্ৰজিলা!
- 48কেতিয়াও মৃত্যু নেদেখাকৈ কোন মানুহ জীয়াই থাকিব পাৰে?
চিয়োলৰ হাতৰ পৰা কোনে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব পাৰে? (চেলা)
- 49হে যিহোৱা, তোমাৰ পূৰ্ব-কালৰ সেই অটল প্ৰেম ক’ত?
সেই প্ৰেম তুমি তোমাৰ বিশ্বস্ততাৰ দ্বাৰাই দায়ুদৰ আগত শপত খাইছিল।
- 50হে যিহোৱা, তোমাৰ দাসসকলক কৰা অপমান সোঁৱৰণ কৰা;
সোঁৱৰণ কৰা, আন জাতিবোৰে মোলৈ কৰা সেই অপমানবোৰ;
কেনেকৈ মই মোৰ বুকুত বহন কৰি আছো।
- 51হে যিহোৱা, তোমাৰ শত্ৰুবোৰে সেই অপমান কৰিছে,

তেওঁলোকে তোমাৰ অভিষিক্ত জনাৰ প্ৰতি খোজক অপমান কৰিছে।

⁵²যিহোৱা চিৰকাললৈকে ধন্য হওঁক। আমেন, আৰু আমেন।

গীতমালা 90

গীতমালা চতুৰ্থ খণ্ড

ঈশ্বৰৰ লোক মোচিৰ প্ৰাৰ্থনা।

¹হে প্ৰভু, পুৰুষে পুৰুষে তুমিয়েই আমাৰ বাসস্থান হৈ আহিছা।

²পৰ্বতবোৰ উৎপন্ন হোৱাৰ আগেয়ে,

পৃথিৱী আৰু জগত সৃষ্টিৰ পূৰ্বেই,

অনাদি কালৰ পৰা অনন্ত কাল পৰ্যন্ত তুমিয়েই ঈশ্বৰ।

³তুমি মানুহক ধূলিলৈ উভটাই লৈ যোৱা;

তুমি কোৱা, “হে মনুষ্য-সন্তানসকল উভটি যোৱা”।

⁴তোমাৰ দৃষ্টিত হাজাৰ বছৰ যেন পাৰ হোৱা যোৱাকালিৰ নিচিনা;

যেন ৰাতিৰ এক প্ৰহৰ মাত্ৰ।

⁵তুমি মানুহক ধলৰ দৰে উটুৱাই লৈ যোৱা,

তেওঁলোক এক সপোনৰ দৰে;

তেওঁলোক যেন ৰাতিপুৱা নতুনকৈ ঠন ধৰি উঠা ঘাঁহৰ দৰে;

⁶ৰাতি পুৱালেই সেয়ে গজি উঠি বাঢ়িবলৈ ধৰে;

গধূলি বেলা সেয়ে শুকাই শেষ হৈ যায়।

⁷তোমাৰ ক্ৰোধে আমাক গ্ৰাস কৰে,

তোমাৰ কোপত আমি ব্যাকুল হওঁ।

⁸তুমি আমাৰ অপৰাধবোৰ তোমাৰ সন্মুখত থৈছা;

তোমাৰ উপস্থিতিৰ পোহৰত আমাৰ গুপ্ত পাপবোৰ প্ৰকাশ পায়।

⁹তোমাৰ ভীষণ ক্ৰোধত আমাৰ দিনবোৰ হ্রাস হৈ যায়;

নিশ্বাসৰ দৰেই আমাৰ আয়ুসৰ বছৰবোৰ শেষ হৈ যায়।

¹⁰আমাৰ আয়ুস মাত্ৰ সত্তৰ বছৰ,

হয়তো শক্তি থাকিলে, আশী বছৰও হ'ব পাৰে;

তথাপিহে আমি গৰ্ব কৰিব পৰা বছৰবোৰত মাথোন দুখ আৰু ক্ৰেশ থাকে;

বছৰবোৰ বেগাই ঢুকাই যায় আৰু আমিও পলকতে উড়ি যাওঁ।

11তোমাৰ ক্ৰোধৰ পৰাক্ৰম কোনে জানে?

তোমাৰ ক্ৰোধ, তোমাৰ প্ৰাপ্য ভয়-ভক্তিৰ দৰেই মহান?

12সেয়েহে, আমাৰ আয়ুসৰ কাল গণনা কৰিবলৈ তুমি আমাক শিকোৱা;

যাতে আমি প্ৰজ্ঞাৰ চিত্ত লাভ কৰিব পাৰো।

13হে যিহোৱা, আৰু কিমান কাল?

তুমি ঘূৰি আহাঁ! তোমাৰ দাসসকলৰ প্ৰতি সদয় হোৱা!

14পুৱাতে তোমাৰ গভীৰ প্ৰেমেৰে আমাক তৃপ্ত কৰা,

যেন আমি আয়ুস থাকেমনে গোটেই জীৱনত আনন্দ আৰু উল্লাস কৰিব পাৰো।

15যিমান দিন ধৰি তুমি আমাক দুখ দিলা আৰু,

যিমান বছৰ আমি কষ্ট দেখিলোঁ, সেই অনুসাৰেই তুমি আমাক আনন্দিত কৰা।

16তোমাৰ দাসসকলৰ আগত তোমাৰ কৰ্ম,

আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত তোমাৰ গৌৰৱ প্ৰকাশিত হওক।

17আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দয়া আমাৰ ওপৰত থাকক;

তুমি আমাৰ হাতৰ সকলো কাৰ্য সফল কৰা;

হয়, আমাৰ হাতৰ সকলো কামত তুমি সফলতা দান কৰা।

গীতমালা 91

1যি মানুহ সৰ্ব্বোপৰি জনাৰ আশ্ৰয়ত থাকে,

যি মানুহ সৰ্বশক্তিমানৰ ছাঁত বসতি কৰে

2তেওঁ যিহোৱাৰ বিষয়ে এই কথা ক'ব, "তেৱেঁই মোৰ আশ্ৰয় আৰু মোৰ দুৰ্গ;

তেৱেঁই মোৰ ঈশ্বৰ, যি জনাৰ ওপৰত মই ভৰসা কৰো।"

3তেওঁ তোমাক ব্যাধৰ ফাল্ধৰ পৰা

আৰু সৰ্বনাশী মহামাৰীৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব।

4তেওঁ নিজৰ পাখিৰে তোমাক আবৰি ৰাখিব,

তেওঁৰ ডেউকাৰ তলত তুমি আশ্ৰয় পাবা;

ঈশ্বৰৰ বিশ্বাসযোগ্যতা তোমাৰ ঢাল আৰু সুৰক্ষা হ'ব।

5তুমি ৰাতিৰ আতঙ্কলৈ;

আৰু দিনত উড়ি অহা কাঁড়লৈ ভয় নকৰিবা।

6অন্ধকাৰত ঘূৰি ফুৰা মহামৰীলৈ

নাইবা দুপৰীয়া সময়ত অহা ধ্বংসকাৰী আঘাটলৈ তুমি ভয় নকৰিবা।

7হয়তো তোমাৰ ফালে ধ্বংস হ'ব হাজাৰ হাজাৰ লোক,

আৰু তোমাৰ সোঁফালে অযুত অযুত;
কিন্তু সেয়ে তোমাৰ কাষলৈ নাহিব।
8তুমি কেৱল নিজ চকুৰে দেখা পাবা;
দুষ্টবোৰে কেনে প্ৰতিফল পায়, তুমি তাক দেখা পাবা।
9'হে প্ৰভু, হয়, তুমিয়েই মোৰ আশ্ৰয়!'^[1]

তুমি সৰ্ব্বোপৰি জনাক তোমাৰ আশ্ৰয়স্থান কৰিলা।
10সেইবাবে তোমালৈ কোনো বিপদ নঘটিব;
আৰু তোমাৰ তম্বুৰ ওচৰলৈ কোনো দুখ-কষ্ট নাহিব।
11কিয়নো তোমাৰ সকলো পথত তোমাক ৰক্ষা কৰিবলৈ,
তেওঁ নিজৰ দূতসকলক তোমাৰ বিষয়ে আজ্ঞা দিব।
12তেওঁলোকে হাতেৰে তোমাক দাঙি ধৰিব,
যেন তোমাৰ ভৰিয়ে শিলত খুন্দা খাই আঘাট নাপায়
13তুমি সিংহ আৰু সাপৰ ওপৰত ভৰি দিবা।
তুমি যুবা-সিংহ আৰু নাগক ভৰিৰে গচকিবা।
14কিয়নো তেওঁ মোত প্ৰেম কৰে, সেয়েহে মই তেওঁক উদ্ধাৰ কৰিম;
মই তেওঁক ৰক্ষা কৰিম, কাৰণ তেওঁ মোৰ নাম জানে।
15তেওঁ মোক মাতিব, তাতে মই তেওঁক উত্তৰ দিম;
সঙ্কটৰ কালত মই তেওঁৰ সঙ্গী হ'ম;
মই তেওঁক উদ্ধাৰ কৰিম, গৌৰৱাশ্ৰিতও কৰিম।
16মই দীৰ্ঘ আয়ুস দি তেওঁক সন্তুষ্ট কৰিম;
মোৰ পৰিত্ৰাণ তেওঁক দেখুৱাম।

91:9 ^[1]

গীতমালা 92

এটি গীত। বিশ্ৰাম-বাৰৰ অৰ্থে সঙ্গীত।

1যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ধন্যবাদ কৰা উত্তম;
হে সৰ্ব্বোপৰিজন, তোমাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে স্তুতিগান কৰা উত্তম;
2ৰাতিপুৱা তোমাৰ অসীম প্ৰেমৰ কথা
আৰু প্ৰতি ৰাতি তোমাৰ বিশ্বস্ততা প্ৰচাৰ কৰা উত্তম;

³দহ গুণীয়া যন্ত্ৰ আৰু নেবল যন্ত্ৰ সহকাৰে,
 গভীৰ বীণাৰ স্বৰেৰে তোমাৰ ধন্যবাদ-স্তুতি কৰা উত্তম।
⁴কিয়নো হে যিহোৱা, তুমি তোমাৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই মোক আনন্দিত কৰিছা;
 মই তোমাৰ হাতে কৰা কাৰ্য্য দেখি আনন্দেৰে গীত গান কৰো।
⁵হে যিহোৱা, তোমাৰ কাৰ্য্যবোৰ কেনে মহৎ!
 তোমাৰ চিন্তাবোৰ কেনে গভীৰ!
⁶নিৰ্বোধ লোকে নাজানে,
 বিবেকহীন লোকে এই সকলোবোৰ বুজি নাপায়;
⁷দুষ্ট লোকসকল যদিও ঘাৰ্ৰ নিচিনাকৈ বাঢ়ি উঠে,
 অন্যায়াকাৰীসকলে যদিও উন্নতি লাভ কৰে,
 তথাপি তো তেওঁলোক চিৰকাললৈকে বিনষ্ট হ'ব।
⁸কিন্তু হে যিহোৱা, তুমি অনন্তকাল উদ্ভবাসী।
⁹কিয়নো, হে' যিহোৱা, তোমাৰ শত্ৰুবোৰ,
 তোমাৰ শত্ৰুবোৰ ধ্বংস হ'ব;
 তোমাৰ অন্যায়াকাৰী সকলোবোৰ ছিন্ন-ভিন্ন হ'ব।
¹⁰কিন্তু বনৰীয়া ষাৰ্ৰ শিঙৰ দৰে তুমি মোৰ শিং তুলি ধৰিলা;
 তুমি মোৰ ওপৰত নতুন অভিযুক্ত তেল ঢালি দিলা।
¹¹মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পতন মই নিজ চকুৰে দেখিলো;
 মোৰ বিৰুদ্ধে উঠা সেই দুষ্ট লোকসকলৰ সৰ্বনাশ মই নিজ কাণেৰে শুনিবলৈ পালো।
¹²ধাৰ্ম্মিকলোক খেজুৰ গছৰ দৰে উজ্জ্বলি উঠিব;
 লিবানোনৰ এৰচ গছৰ নিচিনাকৈ বাঢ়ি যাব।
¹³তেওঁলোকক যিহোৱাৰ গৃহত ৰোপন কৰা হ'ল;
 তেওঁলোক আমাৰ ঈশ্বৰৰ চোতাল কেইখনত প্ৰফুল্লিত হ'ব।
¹⁴তেওঁলোকে বৃদ্ধ বয়সতো ফল উৎপন্ন কৰিব;
 তেওঁলোক ৰসাল আৰু সেউজী হৈ থাকিব; ¹⁵তাতে প্ৰচাৰিত হ'ব যে যিহোৱা ন্যায়াবান;
 তেৱেই মোৰ শিলা,
 তেওঁত কোনো অধাৰ্ম্মিকতা নাই।

গীতমালা 93

¹যিহোৱাই ৰাজত্ব কৰে, তেওঁ মহিমাৰে সজ্জিত;

যিহোৱা সুসজ্জিত; তেওঁ পৰাক্ৰমেৰে নিজৰ কঁকাল বান্ধিলে;
 জগতখনো তেওঁ লৰচৰ হ'ব নোৱাৰাকৈ স্থাপন কৰিলে।
 2তোমাৰ সিংহাসন পূৰ্বৰে পৰা স্থাপন কৰা হ'ল;
 তুমি অনাদি কালৰে পৰা বিদ্যমান।
 3হে যিহোৱা, নদীৰ পানী ওফল্দি উঠিছে,
 নদীবোৰ নিজ নিজ তৰঙ্গ ধৰিৰে ওফল্দি উঠিছে;
 নদীবোৰে নিজ নিজ গৰ্জনৰ টো তুলিছে।
 4মহা জলসমূহৰ কল্লোলধ্বনিতকৈয়ো,
 সমুদ্ৰৰ প্ৰচণ্ড তৰঙ্গবোৰতকৈয়ো সৰ্বোপৰি যিহোৱা বলৱান।
 5তোমাৰ আঞ্জাবোৰ অতি বিশ্বাসযোগ্য;
 হে যিহোৱা চিৰদিনৰ কাৰণে পবিত্ৰতা তোমাৰ গৃহৰ শোভা।

গীতমালা 94

1হে প্ৰতিফল দিওঁতা ঈশ্বৰ যিহোৱা,
 হে প্ৰতিফল দিওঁতা ঈশ্বৰ, তুমি দীপ্তি প্ৰকাশ কৰা।
 2হে পৃথিৱীৰ বিচাৰকৰ্তা, তুমি উঠা,
 অহঙ্কাৰী লোকসকলক তেওঁলোকৰ যি প্ৰাপ্য তাক তুমি দিয়া।
 3হে যিহোৱা, দুষ্টবোৰে কিমান কাল,
 দুষ্টবোৰেনো কিমান কাল উল্লাস কৰিব?
 4তেওঁলোকৰ মুখৰ পৰা দাস্তিক কথাবোৰ বাহিৰ হৈ আহে;
 সকলো দুষ্টলোকে গৰ্ব কৰে।
 5হে যিহোৱা, তোমাৰ লোকসকলক তেওঁলোকে চূৰ্ণ কৰিছে;
 তোমাৰ আধিপত্যক উপদ্ৰৱ কৰিছে।
 6বিধৱা আৰু বিদেশী লোকক তেওঁলোকে বধ কৰিছে;
 অনাথ সকলক হত্যা কৰিছে;
 7তেওঁলোকে ক'য়, “যিহোৱাই নেদেখিব; যাকোবৰ ঈশ্বৰে মন নকৰিব।”
 8হে বিবেকহীন লোকসকল, তোমালোকে বিবেচনা কৰা;
 হে নিৰ্বোধ লোকসকল, কেতিয়া তোমালোকৰ সুবুদ্ধি হ'ব?
 9যি জনাই কাণ সৃষ্টি কৰিলে, তেওঁ জানো নুশনিব?
 যি জনাই চকু নিৰ্মাণ কৰিলে, তেওঁ জানো নেদেখিব?
 10যি জনাই সকলো জাতিকে শাসন কৰে আৰু লোকসকলক শিক্ষা দিয়ে,

তেওঁ জানো শাস্তি নিদিয়াকৈ থাকিব?

¹¹যিহোৱাই মানুহৰ সকলো চিন্তা জানে;

তেওঁ জানে যে তেওঁলোক সকলো শ্বাসমাত্ৰ।

¹²হে যিহোৱা, ধন্য সেইসকল লোক যাক তুমি শাসন কৰা,

আৰু তোমাৰ ব্যৱস্থাৰ পৰা শিক্ষা দিয়া,

¹³যাতে তেওঁলোকে বিপদৰ কালত জিৰণি পায়,

যেতিয়ালৈকে দুষ্টসকলৰ কাৰণে গাঁত খন্দা শেষ নহয়।

¹⁴কিয়নো যিহোৱাই নিজৰ লোকসকলক ত্যাগ নকৰিব,

নিজৰ আধিপত্যক পৰিত্যাগ নকৰিব।

¹⁵ন্যায়বিচাৰ পুণৰ ধাৰ্মিকতাৰ ওচৰলৈ উভটি আহিব;

শুদ্ধ মনৰ সকলোৱেই তাক মানি চলিব।

¹⁶কোনে মোৰ পক্ষ হৈ দুষ্টবোৰৰ বিৰুদ্ধে উঠিব?

মোৰ পক্ষ হৈ দুষ্টবোৰৰ বিৰুদ্ধে কোন থিয় হ'ব?

¹⁷যদি যিহোৱাই মোক সহায় নকৰে,

তেন্তে মৃত্যুৰ নীৰৱতাত মোৰ প্ৰাণে শীঘ্ৰেই বসতি কৰিলেহেতেন।

¹⁸যেতিয়াই মই ভাৱো যে, মোৰ ভৰি পিছলি গৈছে,

তেতিয়াই হে যিহোৱা, তোমাৰ অসীম প্ৰেমে মোক ধৰি ৰাখে।

¹⁹মোৰ মন যেতিয়া দুঃচিন্তাৰে ভৰি পৰে,

তেতিয়া তোমাৰ শান্তনাবোৰে মোৰ প্ৰাণত আনন্দ দান কৰে।

²⁰দুৰ্নীতিপৰায়ন শাসনকৰ্তাসকলে দুষ্কাৰ্যৰ কাৰণে বিধি স্থাপন কৰে,

তোমাৰ লগত তেওঁলোকৰ জানো সম্পৰ্ক থাকিব পাৰে?

²¹তেওঁলোকে ধাৰ্মিকৰ প্ৰাণৰ বিৰুদ্ধে গোট খায়;

তেওঁলোকে নিৰ্দোষীক মৃত্যুদণ্ড বিহিবলৈ দোষী কৰে।

²²কিন্তু যিহোৱাই মোৰ দুৰ্গ;

মোৰ ঈশ্বৰেই মোৰ আশ্ৰয় শিলা।

²³তেওঁলোকৰ অপৰাধ তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰলৈকে আনিব,

তেওঁলোকৰ দুষ্কাৰ্যতেই তেওঁ তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিব;

আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱায়েই তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিব।

গীতমালা 95

- ¹আহাঁ, আমি যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰোহকঁ;
আমাৰ পৰিত্ৰাণৰ শিলাৰ অৰ্থে আনন্দ-ধ্বনি কৰোঁহক।
- ²আহাঁ, আমি ধন্যবাদ জনাই জনাই তেওঁৰ আগত উপস্থিত হওঁ;
স্তুতি-গানেৰে তেওঁৰ উদ্দেশ্যে আনন্দধ্বনি কৰোঁহক।
- ³কিয়নো যিহোৱা মহান ঈশ্বৰ,
সকলো দেৱতাবোৰৰ ওপৰত তেৱেঁই মহান ৰজা।
- ⁴পৃথিৱীৰ সকলো গভীৰ স্থান তেওঁৰ হাতত আছে,
পৰ্ব্বতবোৰৰ টিংবোৰো তেওঁৰেই।
- ⁵সমুদ্ৰ তেওঁৰেই, কাৰণ তেৱেঁই তাক সৃজিলে;
তেওঁৰ হাতে শুকান ভূমি নিৰ্মান কৰিলে।
- ⁶আহাঁ, আমি আঁঠুকাটি প্ৰণিপাত কৰোঁ,
আমাৰ সৃষ্টিকৰ্তা যিহোৱাৰ আগত আঁঠু লওঁ;
- ⁷কিয়নো তেৱেঁই আমাৰ ঈশ্বৰ, আমি তেওঁৰ প্ৰজা;
তেওঁৰ হাতৰ চৰণীয়া পথাৰৰ ভেড়াৰ নিচিনা।
“আজি যদি তোমালোকে তেওঁৰ মাত শুনিলাহেতেন!”
- ⁸তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰে তোমালোকে নিজৰ নিজৰ হৃদয় কঠিন নকৰিবা;
তেওঁলোকে মৰুপ্ৰান্তৰৰ মাজত মিৰীবা আৰু মচ্ছাত মোৰ পৰীক্ষা কৰিছিল।^[1]
- ⁹যদিও তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে মোৰ কাৰ্য দেখিছিল,
তথাপিও তেওঁলোকে তাত মোক পৰীক্ষা কৰি প্ৰমাণ চাইছিল।
- ¹⁰চল্লিশ বছৰ ধৰি সেই কালৰ লোকসকলৰ প্ৰতি মই বিৰক্ত হৈছিলো।
মই কৈছিলোঁ, “এই লোকসকলৰ হৃদয় বিপথে পৰিচালিত হৈছে; তেওঁলোকে মোৰ পথ নাজানে।”
- ¹¹এই হেতুকে মই মোৰ ক্ৰোধত শপত খাই কৈছিলো, “তেওঁলোক মোৰ বিশ্ৰামত সোমাব নাপাব।”

95:8 ^[1]

গীতমালা 96

- ¹তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটি নতুন গীত গোৱা;
হে সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ লোক, তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গীত গোৱা।
- ²যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গীত গোৱা, তেওঁৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰা;
দিনে দিনে তেওঁৰ পৰিত্ৰাণৰ কথা প্ৰচাৰ কৰা।
- ³বিভিন্ন জাতিৰ মাজত তেওঁৰ গৌৰৱ প্ৰচাৰ কৰা,

সমুদায় লোকৰ মাজত তেওঁৰ আচৰিত কৰ্ম ঘোষণা কৰা।

⁴কিয়নো যিহোৱা মহান আৰু অতি প্ৰশংসাৰ যোগ্য;
তেওঁ সকলো দেৱতাতকৈয়ো ভয়ানক।

⁵কিয়নো সকলো জাতিৰ দেৱতাসকল অসাৰ মাত্ৰ,
কিন্তু যিহোৱা আকাশমণ্ডলৰ সৃষ্টিকৰ্তা।

⁶মহিমা আৰু প্ৰতাপ তেওঁৰ সন্মুখত আছে;
পৰাক্ৰম আৰু শোভা তেওঁৰ পবিত্ৰস্থানত বিদ্যমান।

⁷হে জাতিবোৰৰ জনগোষ্ঠীসমূহ,
তোমালোকে যিহোৱাৰ গৌৰৱ কীৰ্তন কৰা,
যিহোৱাৰেই গৌৰৱ আৰু পৰাক্ৰম কীৰ্তন কৰা।

⁸তোমালোকে যিহোৱাৰ নামৰ উদ্দেশ্যে তেওঁৰ যোগ্য গৌৰৱ কীৰ্তন কৰা,
নৈবেদ্যৰে সৈতে তেওঁৰ চোতাল কেইখনলৈ আহাঁ।

⁹যিহোৱাৰ পবিত্ৰ শোভাত আহি তেওঁৰ আগত প্ৰণিপাত কৰা;
হে সমুদায় পৃথিৱী, তেওঁৰ সন্মুখত কম্পমান হোৱা।

¹⁰বিভিন্ন জাতিৰ মাজত তোমালোকে কোৱা,
“যিহোৱা ৰজা!

জগতখনক স্থিৰভাৱে স্থাপিত কৰা হ’ল; সেয়ে কেতিয়াও বিচলিত নহ’ব।
তেওঁ ন্যায়েৰে লোকসকলৰ বিচাৰ কৰিব।”

¹¹আকাশমণ্ডলে আনন্দ কৰক,
পৃথিৱীয়ে উল্লাস কৰক;
সমুদ্ৰ আৰু তাৰ সকলোৱে গৰ্জন কৰক।

¹²পথাৰ আৰু তাত থকা সকলো উল্লাসিত হওক;
তেতিয়া অৰণ্যৰ সকলো বৃক্ষই আনন্দ গান কৰিব।

¹³যিহোৱাৰ সন্মুখতে গান কৰিব;
কিয়নো তেওঁ আহি আছে;
তেওঁ পৃথিৱীৰ বিচাৰ কৰিবলৈ আহি আছে।
তেওঁ ধাৰ্মিকতাৰে জগতৰ বিচাৰ কৰিব;
নিজ সত্যতাৰে জাতিসমূহৰ বিচাৰ কৰিব।

গীতমালা 97

- 1 যিহোৱাই ৰজা; পৃথিৱীয়ে আনন্দ কৰক;
দ্বীপসমূহেও আনন্দ কৰক।
- 2 তেওঁৰ চাৰিওফালে মেঘ আৰু ঘন অন্ধকাৰে ঘেৰি আছে;
ধাৰ্মিকতা আৰু ন্যায়বিচাৰ তেওঁৰ সিংহাসনৰ ভিত্তিমূল।
- 3 অগ্নিয়ে তেওঁৰ আগে আগে গমন কৰে;
চাৰিওফালে তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক দগ্ধ কৰিছে।
- 4 তেওঁৰ বিজুলীৰ চমকে জগতখন আলোময় হ'ল;
তাকে দেখি পৃথিৱী কম্পমান হ'ল।
- 5 পৰ্বতবোৰ মমৰ দৰে গলি গ'ল যিহোৱাৰ সন্মুখত,
সমুদায় পৃথিৱীৰ সন্মুখত।
- 6 আকাশমণ্ডলে তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা প্ৰচাৰ কৰিছে,
সকলো জাতিয়ে তেওঁৰ গৌৰৱ দেখিছে।
- 7 লজ্জিত হওঁক সেইসকল,
যিসকলে মূৰ্তি পূজা কৰে;
যিসকলে অসাৰ প্ৰতিমাত গৰ্ব কৰে;
যিহোৱাৰ আগত সকলো দেৱতাই প্ৰণিপাত কৰক।
- 8 হে যিহোৱা, তোমাৰ ন্যায়বিচাৰৰ কাৰণে চিয়োন আনন্দিত হৈছে,
যিহূদাৰ জীয়ৰীসকল উল্লাসিত হৈছে।
- 9 হে যিহোৱা, তুমি সমুদায় পৃথিৱীৰে সৰ্বোপৰিজন্য;
সকলো দেৱতাৰ পৰা অতি ওপৰত তোমাৰ স্থান।
- 10 যিসকলে দুষ্টতাক ঘিণ কৰে, যিহোৱাই তেওঁলোকক প্ৰেম কৰে;
তেওঁ নিজৰ ভক্তসকলৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰে,
দুষ্টসকলৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰে।
- 11 ধাৰ্মিকৰ কাৰণে পোহৰ সিঁচি দিয়া হয়;
সৰল অন্তৰৰ লোকৰ কাৰণে আনন্দ দিয়া হয়।
- 12 হে ধাৰ্মিক লোকসকল,
যিহোৱাত আনন্দ কৰা,
তেওঁৰ পবিত্ৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰা।

গীতমালা 98

এটি গীত।

¹তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নতুন গীত গোৱা;

কাৰণ তেওঁ অনেক আচৰিত কাৰ্য কৰিলে;

তেওঁৰ সোঁ হাত আৰু তেওঁৰ পবিত্ৰ বাহুৱে

আমাক জয়ী কৰিলে।

²যিহোৱাই তেওঁৰ পৰিত্ৰাণৰ কথা জনালে;

তেওঁ জাতিসমূহৰ দৃষ্টিগোচৰত নিজৰ ধাৰ্মিকতা মুকলিকৈ প্ৰকাশ কৰিলে।

³ইস্ৰায়েল বংশৰ কাৰণে তেওঁৰ অটল প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততাৰ কথা তেওঁ সোৱৰণ কৰিলে;

পৃথিৱীৰ সকলো প্ৰান্তই আমাৰ ঈশ্বৰৰ জয় দেখা পাব।

⁴হে সমুদায় পৃথিৱী, যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আনন্দ-ধ্বনি কৰা;

উচ্চধ্বনিৰে আনন্দ গান কৰা, প্ৰশংসাৰ গীত গোৱা।

⁵বীণা বজাই যিহোৱাৰ প্ৰশংসাৰ গীত গোৱা,

বীণা বজাই সুন্দৰ সুৰেৰে যিহোৱাৰ প্ৰশংসাৰ গীত গোৱা।

⁶তুৰী বজাই শিঙা বাদ্যৰে সৈতে ৰজা যিহোৱাৰ আগত আনন্দধ্বনি কৰা।

⁷সমুদ্ৰ আৰু তাৰ সকলোৱেই গৰ্জৰ্জন কৰক;

জগত আৰু তাত বাস কৰা সকলোৱে গৰ্জৰ্জন কৰক।

⁸নদীবোৰে হাত-তালি দিয়ক;

পৰ্বতবোৰে একেলগে আনন্দ গান কৰক,

⁹যিহোৱাৰ সন্মুখতে তেনে কৰক;

কিয়নো তেওঁ আহি আছে;

পৃথিৱীৰ বিচাৰ কৰিবলৈ তেওঁ আহি আছে।

তেওঁ ধাৰ্মিকতাৰে জগতৰ বিচাৰ কৰিব;

নিজ ন্যায়েৰে জাতিসমূহৰ বিচাৰ কৰিব।

গীতমালা 99

¹যিহোৱাই ৰজা; জাতিসমূহ কল্পিত হওঁক!

তেওঁ কৰুৱাৰ ওপৰত সিংহাসনত বহি আছে;

পৃথিৱী কঁপি উঠক!

²চিয়োনত যিহোৱা মহান;

সমুদায় জাতিৰ উদ্ৰুত তেওঁক উন্নীত কৰা হ'ল।

³জাতিবোৰে তেওঁৰ মহৎ আৰু ভয়াবহ নামৰ প্ৰশংসা কৰক;

তেওঁ পবিত্ৰ!

⁴যি ৰজা শক্তিশালী, তেওঁ ন্যায় ভাল পায়;

তুমিয়েই ন্যায়বিচাৰ স্থাপন কৰিলা;

তুমিয়েই যাকোবৰ বংশৰ মাজত ন্যায়বিচাৰ আৰু ধাৰ্মিকতা সাধন কৰিলা।

⁵আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উচ্চ প্ৰশংসা কীৰ্তন কৰা,

তেওঁৰ ভৰিপীৰা সন্মুখত প্ৰণিপাত কৰা;

তেওঁ পবিত্ৰ!

⁶তেওঁৰ পুৰোহিতসকলৰ মাজত মোচি আৰু হাৰোণ আছিল;

যিসকলে তেওঁৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰে, তেওঁলোকৰ মাজত চমুৱেল আছিল।

তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল; তাতে তেওঁ উত্তৰ দিছিল।

⁷তেওঁ মেঘ স্তম্ভৰ মাজৰ পৰা তেওঁলোকক কথা কৈছিল;

তেওঁলোকে তেওঁ দিয়া আজ্ঞা আৰু বিধিবোৰ পালন কৰিছিল।

⁸হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিছিলি;

তুমি তেওঁলোকলৈ এজন ক্ষমাৱান ঈশ্বৰ আছিলি,

তথাপিও তেওঁলোকৰ ভুল কৰ্মৰ প্ৰতিফল দিছিলি।

⁹তোমালোকে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৌৰৱ কীৰ্তন কৰা,

তেওঁৰ পবিত্ৰ পৰ্বত অভিমুখে প্ৰণিপাত কৰা:

কিয়নো আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা পবিত্ৰ।

গীতমালা 100

ধন্যবাদাৰ্থক গীত।

¹হে সমুদায় পৃথিৱী, তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে আনন্দধ্বনি কৰা।

²আনন্দ মনেৰে যিহোৱাৰ সেৱা কৰা;

আনন্দ গানেৰে সৈতে তেওঁৰ উপস্থিতিৰ সন্মুখলৈ আঁহা;

³তোমালোকে ইয়াকে জানা যে, যিহোৱাই ঈশ্বৰ;
 তেঁৱেই আমাক নিৰ্মাণ কৰিলে, আমি তেওঁৰেই;
 আমি তেওঁৰ প্ৰজা আৰু তেওঁৰ চৰণীয়া পথাৰৰ মেঘ।
⁴তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰি তেওঁৰ দুৱাৰবোৰত প্ৰৱেশ কৰা,
 তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰি তেওঁৰ চোতাল কেইখনত সোমোৱা;
 তেওঁৰ স্তুতি কৰা, তেওঁৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰা।
⁵কিয়নো যিহোৱা মঙ্গলময়, তেওঁৰ দয়া চিৰকাল স্থায়ী;
 তেওঁৰ বিশ্বস্ততা পুৰুষে পুৰুষে স্থায়ী।

গীতমালা 101

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹মই দয়া আৰু ন্যায়বিচাৰৰ গীত গাম;
 হে যিহোৱা, মই তোমাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান গাম।
²মই সিদ্ধ পথত চলিবলৈ মনোযোগ দিম;
 তুমি কেতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আহিবা?
 মোৰ ঘৰৰ ভিতৰত মই হৃদয়ৰ সিদ্ধতাত চলিম।
³মই জঘন্য কোনো বিষয়কে মোৰ চকুৰ আগত নাৰাখিম;
 বিপথে যোৱা লোকসকলৰ কাৰ্যক মই ঘিণ কৰোঁ,
 সেইবোৰে মোক খামুচি ধৰিব নোৱাৰিব।
⁴কুটিল অন্তঃকৰণ মোৰ পৰা দূৰ হ'ব;
 দুষ্টতাৰ লগত মোৰ সম্পৰ্ক নাথাকিব।
⁵যি জনে গোপনে চুবুৰীয়াৰ অপবাদ চৰ্চে,
 তেওঁক মই উচ্ছন্ন কৰিম;
 গৰ্বিত দৃষ্টি আৰু অহঙ্কাৰী মনৰ লোকক মই সহ্য নকৰিম।
⁶দেশৰ বিশ্বাসী লোকসকলৰ ওপৰত মোৰ কৃপা দৃষ্টি থাকিব;
 তেওঁলোকে মোৰ সৈতে বাস কৰিব।
 যিজন সিদ্ধ পথত চলে, তেওঁ মোৰ পৰিচাৰক হ'ব।
⁷ছলনাকাৰীসকল মোৰ গৃহৰ ভিতৰত বাস কৰিব নোৱাৰিব;
 মিথ্যাবাদীসকল মোৰ চকুৰ আগত থিৰে থাকিব নোৱাৰিব।
⁸প্ৰতি ৰাতিপুৱাতে সকলো দুষ্ট লোকক মই বিনষ্ট কৰিম;

যিহোৱাৰ নগৰৰ পৰা সকলো অধৰ্মচাৰীকে উচ্ছন্ন কৰিম।

গীতমালা 102

এজন দুখীৰ প্ৰাৰ্থনা; তেওঁ যেতিয়া হতাশ হয়, তেওঁৰ দুখৰ কথা যিহোৱাক কৈছিল।

¹হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা;

মোৰ কাতৰোক্তি তোমাৰ আগত উপস্থিত হওক।

²সঙ্কটৰ কালত তোমাৰ মুখ মোৰ পৰা লুকুৱাই নাৰাখিবা;

মোলৈ কাণ পাতা; মই প্ৰাৰ্থনা কৰা কালত শীঘ্ৰে মোক উত্তৰ দিয়া।

³কিয়নো ধুঁৱাৰ নিচিনাকৈ মোৰ দিনবোৰ বিলীন হৈ গৈছে,

মোৰ অস্থিবোৰ যেন অগ্নিশালৰ জুইত জ্বলিছে।

⁴ৰ'দৰ তাপত লেৰেলি যোৱা ঘাঁহৰ নিচিনাকৈ মোৰ হৃদয় শুকাই গৈছে;

এনে কি মই ভোজন কৰিবলৈও পাহৰি যাওঁ।

⁵মই বৰকৈ কেঁকাই থকাত মোৰ অস্থিবোৰ শৰীৰৰ ছালত লাগি গৈছে।

⁶মই মৰুভূমিত বাস কৰা অকলশৰীয়া এটি ফেঁচাৰ নিচিনা হ'লো,

ধ্বংসস্থাপত থকা সৰু ফেঁচাটোৰ দৰে হ'লো।

⁷মই টোপনি যাব নোৱাৰো;

ঘৰৰ চালত থকা অকলশৰীয়া চৰাইজনীৰ সদৃশ হ'লো।

⁸মোৰ শত্ৰুবোৰে দিনে-ৰাতিয়ে মোক বিদ্ৰূপ কৰে;

মোৰ বিৰুদ্ধে খঙত উন্মত্ত লোকসকলে মোৰ নাম শাও ৰূপে ব্যৱহাৰ কৰে।

⁹বাস্তৱিক মই আহাৰ স্বৰূপে ভস্ম খাওঁ;

পেয় দ্ৰব্যৰে সৈতে মোৰ চকুলো মিহলাও;

¹⁰ইয়াৰ কাৰণ হৈছে তোমাৰ ৰোষ আৰু তোমাৰ ক্ৰোধ;

কিয়নো তুমি মোক ওপৰলৈ তুলি দলিয়াই পেলাই দিলা।

¹¹মোৰ দিনবোৰ সন্ধ্যা পৰৰ ছাঁৰ নিচিনা হৈছে;

মই তৃণৰ দৰে শুকাই গৈছোঁ।

¹²কিন্তু, হে যিহোৱা, তুমি হ'লে তোমাৰ সিংহাসনত চিৰকাললৈকে থাকা;

তোমাৰ নামৰ যশস্যা পুৰুষে পুৰুষে স্থায়ী।

¹³তুমি উঠিবা, চিয়োনলৈ কৃপা কৰিবা;

এতিয়াই তাৰ প্ৰতি দয়া কৰাৰ সময় হৈছে,

কাৰণ নিৰূপিত সময় উপস্থিত হ'ল।

- 14তোমাৰ দাসসকলৰ ওচৰত তাৰ শিলবোৰ প্ৰিয়,
তাৰ ধূলিকণাৰ ওপৰতো তেওঁলোকৰ মমতা আছে।
- 15যিহোৱাৰ নামক সকলো জাতিয়ে ভয় কৰিব,
পৃথিৱীৰ সমুদায় ৰজা তোমাৰ প্ৰতাপত ভীত হ'ব।
- 16কিয়নো যিহোৱাই পুণৰ চিয়োনক নিৰ্মান কৰিব;
তেওঁ নিজৰ মহিমাৰে দৰ্শন দিব।
- 17সেই সময়ত তেওঁ দীনহীনসকলৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিব,
তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাক তেওঁ অগ্ৰাহ্য নকৰিব।
- 18ভাৱী বংশধৰসকলৰ কাৰণে এই সকলো কথা লিখি থোৱা হ'ব,
যাতে এতিয়া জন্ম নোহোৱা সন্তানসকলেও যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিব পাৰে।
- 19কিয়নো তেওঁৰ পবিত্ৰ উচ্চ স্থানৰ পৰা তেওঁ তললৈ দৃষ্টি কৰিলে;
যিহোৱাই স্বৰ্গৰ পৰা পৃথিৱীলৈ দৃষ্টিপাত কৰিলে,
20যাতে বন্দীসকলৰ কেঁকনি শুনিব পাৰে,
মৃত্যুদণ্ডৰে অভিযুক্ত সকলক মুক্ত কৰিব পাৰে।
- 21চিয়োনত যিহোৱাৰ নাম প্ৰচাৰিত হ'ব,
যিৰুচালেমত তেওঁৰ প্ৰশংসা-স্তুতি হ'ব,
22যেতিয়া যিহোৱাৰ সেৱা কৰিবৰ কাৰণে
সকলো জাতি আৰু ৰাজ্যবোৰ একেলগে একত্ৰিত হ'ব।
- 23জীৱন পথৰ মাজতেই তেওঁ মোৰ শক্তি কমাই দিলে;
মোৰ আয়ুস চুটি কৰি দিলে।
- 24সেয়ে মই কৈছো, "হে মোৰ ঈশ্বৰ, জীৱনৰ মাজভাগতে তুমি মোক তুলি নিনিবা;
তোমাৰ বছৰবোৰতো সৰ্বপুৰুষলৈকে স্থায়ী।"
- 25অনেক কালৰ আগতে তুমি এই বিশ্বৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলা;
আকাশমণ্ডল তোমাৰ হাতৰ কাৰ্য্য।
- 26সেইবোৰ ধ্বংস হৈ যাব, কিন্তু তুমি হ'লে চিৰকাল থাকিবা;
কাপোৰৰ দৰে সেই সকলো জীৰ্ণ হৈ যাব;
তুমি সেইবোৰক বস্ত্ৰৰ নিচিনাকৈ সলনি কৰিবা;
তাতে সেইবোৰ আৰু নাথাকিব।
- 27কিন্তু তুমি হ'লে সদায় একে,
তোমাৰ বছৰৰ কেতিয়াও শেষ নহ'ব।

28 তোমাৰ দাসসকলৰ সন্তানসকল জীয়াই থাকিব;
তেওঁলোকৰ বংশধৰসকল তোমাৰ উপস্থিতিত থিৰে থাকিব।

গীতমালা 103

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1 হে মোৰ মন, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা;
হে মোৰ ভিতৰত থকা সকলো অংশ, তেওঁৰ পবিত্ৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰা।
- 2 হে মোৰ মন, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা,
তেওঁৰ উপকাৰবোৰ নাপাহৰিবা।
- 3 যি জনাই তোমাৰ সকলো অপৰাধ ক্ষমা কৰে,
তোমাৰ সকলো ৰোগ সুস্থ কৰে,
- 4 যি জনাই তোমাৰ জীৱন বিনাশৰ গৰ্ভৰ পৰা মুক্ত কৰে,
যি জনাই অসীম দয়া আৰু নানা প্ৰকাৰ কৰুণাৰ মুকুটেৰে তোমাক বিভূষিত কৰে,
- 5 যি জনাই উত্তম দ্ৰব্যৰে তোমাৰ মুখ তৃপ্ত কৰে,
তেওঁ ঈগল পক্ষীৰ দৰে তোমাক নতুন যৌৱন কাল দিব।
- 6 যিহোৱাই উচিত কাৰ্য্য কৰে;
উপদ্ৰৱ পোৱা লোকসকলৰ পক্ষে বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰে।
- 7 তেওঁ মোচিক নিজৰ পথবোৰ,
আৰু ইস্ৰায়েলৰ বংশধৰসকলক নিজৰ কাৰ্য্যবোৰ জনালে
- 8 যিহোৱা স্নেহশীল আৰু কৃপাময়। তেওঁ ক্ৰোধত ধীৰ আৰু দয়াত মহান।
- 9 তেওঁ সদায় ধমকি দি নাথাকিব,
চিৰকাললৈকে ক্ৰোধো নাৰাখিব।
- 10 তেওঁ আমাৰ পাপ অনুসাৰে আমালৈ কাৰ্য্য কৰা নাই,
আমাৰ অধৰ্ম্ম অনুসাৰে আমাক প্ৰতিফল দিয়া নাই।
- 11 কিয়নো পৃথিৱীৰ পৰা আকাশ-মণ্ডল যিমান ওখ,
তেওঁলৈ ভয় ৰাখোঁতাসকলৰ প্ৰতি তেওঁৰ দয়া সিমান মহৎ।
- 12 পূৱৰ পৰা পশ্চিমলৈ যিমান দূৰ,
তেওঁ আমাৰ অপৰাধো আমাৰ পৰা সিমান দূৰ কৰিলে।

- 13 বাপেকে নিজ সন্তানক স্নেহ কৰাৰ দৰে যিহোৱাই তেওঁলৈ ভয় ৰাখোঁতাসকলক স্নেহ কৰে;
- 14 কিয়নো তেৱেঁই আমাৰ গঠন জানে, আমি যে ধূলি মাখোন, তাক তেওঁ সোঁৱৰণ কৰে।
- 15 মানুহৰ আয়ুস তৃণৰ নিচিনা;
যেনেকৈ পথাৰৰ ফুল, তেনেকৈয়ে তেওঁ প্ৰফুল্লিত হয়।
- 16 ফুলৰ ওপৰেদি বতাহ বলিলেই ফুল সৰি নাইকিয়া হয়;
সেই স্থানেও তাক চিনি নাপাব।
- 17 কিন্তু যিহোৱাক ভয় কৰাসকলৰ ওপৰত তেওঁৰ দয়া অনাদিকালৰ পৰা অনন্তকাল পৰ্যন্ত থাকে,
আৰু তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা বংশৰ পিছত বংশ ধৰি বৰ্তি থাকে।
- 18 তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা মানি চলে আৰু তেওঁৰ আদেশবোৰ সোঁৱৰণ কৰি পালন কৰে।
- 19 যিহোৱাই স্বৰ্গত নিজৰ সিংহাসন স্থাপন কৰিলে;
তেওঁৰ শাসন সকলোৰে ওপৰত আছে।
- 20 হে যিহোৱাৰ দূতসকল! তোমালোক পৰাক্ৰমী বীৰ;
যিহোৱাৰ কথাৰ বাধ্যতাত থাকি তেওঁৰ আজ্ঞা পালন কৰাসকল,
তোমালোকে তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা;
- 21 হে যিহোৱাৰ বাহিনীসমূহ!
যিহোৱাৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰা তেওঁৰ পৰিচাৰকসকল,
তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা।
- 22 হে যিহোৱাৰ সকলো নিৰ্মিত বস্তু,
তেওঁৰ অধীনৰ সকলো স্থানত তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা;
হে মোৰ মন, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা।

গীতমালা 104

- 1 হে মোৰ মন, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা।
হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি অতি মহান;
তুমি গৌৰৱ আৰু মহিমাৰ সাজেৰে বিভূষিত।
- 2 বস্ত্ৰৰ দৰে তুমি নিজকে দীপ্তিৰে ঢাকিছা,
আকাশমণ্ডলক তুমি চন্দ্ৰতাপৰ দৰে বিস্মৃত কৰিছা।
- 3 তোমাৰ কক্ষৰ চটি-কাঠ তুমি জলৰাশিত স্থাপন কৰিছা;
মেঘবোৰক তুমি নিজৰ ৰথ কৰিছা,
বতাহৰ ডেউকাৰ ওপৰত তুমি চলাচল কৰা।

- 4তুমি বতাহক তোমাৰ দূত^[1] কৰিছা;
অগ্নিশিখাক নিজৰ পৰিচাৰক কৰিছা।
- 5তুমি পৃথিৱীক তাৰ নিজৰ ভিত্তিমূলৰ ওপৰত স্থাপন কৰিছা;
সেয়ে কেতিয়াও লৰচৰ নহ'ব।
- 6তুমি পৃথিৱীক কাপোৰেৰে ঢকাৰ দৰে গভীৰ জলেৰে ঢাকিছিল।
সেই জলসমূহে পৰ্বতবোৰো ঢাকিছিল।
- 7কিন্তু সেই জলসমূহ তোমাৰ ধমকিত পলাল;
তোমাৰ গৰ্জ্জনৰ শব্দত সেইবোৰ বেগেৰে গুছি গ'ল।
- 8পৰ্বতবোৰ ওখ হ'ল আৰু উপত্যকাবোৰ চাপৰ হ'ল;
তুমি জলসমূহৰ কাৰণে যি ঠাই নিৰূপন কৰিলা, জল সেই ঠাইলৈ গ'ল।
- 9এইভাৱে তুমি পানীৰ সীমা স্থাপন কৰিলা,
যাতে পানীয়ে পুণৰ সীমা পাৰ হৈ পৃথিৱীক ঢাকিব নোৱাৰে।
- 10উপত্যকাবোৰত তুমিয়েই জুৰিবোৰ পঠাই দিয়া;
সেইবোৰ পৰ্বতবোৰৰ মাজেদি বৈ যায়।
- 11সেইবোৰে সকলো বনৰীয়া পশুকে পান কৰিবলৈ পানী যোগায়;
বনৰীয়া গাধবোৰে নিজৰ তৃষ্ণা পলুৱায়।
- 12জুৰিবোৰৰ দাঁতিত আকাশৰ পক্ষীবোৰে বাহ লয়,
গছৰ ডালবোৰৰ মাজত সেইবোৰে গীত গায়।
- 13তেওঁ নিজৰ ওপৰ কোঁঠালিৰ পৰা পৰ্বতবোৰত পানী সিঁচি দিয়ে;
তোমাৰ কৰ্মৰ ফলেৰে সৈতে পৃথিৱীখন পৰিতৃপ্ত হয়।
- 14তুমিয়েই পশুৰ কাৰণে ঘাঁহ আৰু মানুহৰ ব্যৱহাৰৰ কাৰণে শস্য উৎপন্ন হবলৈ দিয়া,
যাতে ভূমিৰ পৰা ভৱিষ্যতৰ আহাৰ যোগান হয়;
- 15যাতে মানুহৰ মনক আনন্দ দিয়া দ্ৰাক্ষাৰস,
মুখ উজ্জ্বল কৰা তেল,
আৰু মানুহৰ হৃদয়ক সবল কৰা আহাৰ যোগান হয়।
- 16যিহোৱাৰ এনে গছবোৰে বৃষ্টিৰ প্ৰচুৰ পানী পায়;
তেওঁ ৰোপন কৰা লিবানোনৰ এৰচ গছবোৰেও প্ৰচুৰ বৃষ্টি পায়।
- 17সেই গছবোৰত চৰাইবোৰে বাহ লয়, দেৱদাৰু গছবোৰত হাড়গিলাই ঘৰ সাজে।
- 18ওখ ওখ পৰ্বতবোৰ বনৰীয়া ছাগৰ আবাস;
শিলবোৰ চাফন পশুৰ আশ্ৰয়স্থান।

- 19 তুমি নিৰূপন কৰিবলৈ তুমি চন্দ্ৰ নিৰ্মান কৰিলা;
তুমি নিৰূপন কৰা অনুসাৰে সূৰ্য্যই নিজৰ অস্ত যোৱা সময় জানে।
- 20 তুমি অন্ধকাৰ কৰিলে ৰাতি হয়;
অৰণ্যৰ পশুবোৰে তেতিয়া ঘূৰি ফুৰে।
- 21 যুবা সিংহবোৰে চিকাৰ বিচাৰি গৰ্জৰ্জন কৰে;
ঈশ্বৰৰ ওচৰত সিহঁতৰ আহাৰ বিচাৰে।
- 22 সূৰ্য্য উদয় হ'লে সিহঁত গুছি যায় আৰু নিজ নিজ গাঁতত শয়ন কৰে।
- 23 মানুহে নিজৰ নিজৰ কামলৈ ওলাই যায়;
সন্ধ্যালৈকে পৰিশ্ৰম কৰে।
- 24 হে যিহোৱা, তোমাৰ সৃষ্টিৰ কাৰ্য্য কিমান বহুমুখী!
তোমাৰ জ্ঞানেৰে তুমি সেই সকলোকে নিৰ্মান কৰিলা;
সমগ্ৰ বিশ্ব তোমাৰ সৃষ্ট বস্তুৰে পৰিপূৰ্ণ।
- 25 সৌৱা সমুদ্ৰ, বৃহৎ আৰু বিস্তীৰ্ণ;
তাৰ মাজত বগাই ফুৰা সৰু বৰ অসংখ্য উৰগ প্ৰাণী আছে।
- 26 তাৰ মাজত জাহাজবোৰ চলে;
তাত লিবিয়াখনো থাকে; তাক তুমি সাগৰত খেলা কৰিবলৈ নিৰ্মান কৰিলা।
- 27 সিহঁত সকলোৱেই তোমাৰ অপেক্ষাত থাকে;
যেন তুমি যথা সময়ত সিহঁতক আহাৰ দিয়া।
- 28 তুমি সিহঁতক দিলে, সিহঁতে তাক তুলি লয়;
তুমি তোমাৰ হাত মুকলি কৰিলে, সিহঁতে ভাল ভাল বস্তু পাই পৰিতৃপ্ত হয়।
- 29 তুমি মুখ লুকুৱালে, সিহঁত বিহ্বল হয়;
তুমি সিহঁতৰ নিশ্বাস নিলে সিহঁত মৰি পুনৰায় ধূলিলৈ উভটে।
- 30 তোমাৰ আত্মা পঠালেই সিহঁতৰ সৃষ্টি হয়,
আৰু তুমি ভূমিতল নবীন কৰি তোলা।
- 31 যিহোৱাৰ গৌৰৱ অনন্তকাল থাকক;
যিহোৱাই নিজ কাৰ্য্যবোৰত আনন্দ কৰক।
- 32 তেওঁ পৃথিৱীলৈ দৃষ্টি কৰিলে, সেয়ে কম্পিত হয়:
তেওঁ পৰ্ব্বতবোৰ স্পৰ্শ কৰিলে, সেইবোৰ ধূমায়িত হয়।
- 33 মই জীয়াই থাকোঁমানে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰিম;
মই থকালৈকে মোৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গীত গাম।

34তেওঁৰ ওচৰত মোৰ ধ্যান মধুৰ হওক;

মই যিহোৱাত আনন্দ কৰিম।

35পাপীবোৰ পৃথিৱীৰ পৰা উচ্ছন্ন হওক;

দুষ্টলোক আৰু নাথাকক।

হে মোৰ মন, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা। তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

104:4 ^[1]

গীতমালা 105

1যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, তেওঁৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰা;

জাতিবোৰৰ মাজত তেওঁৰ কাৰ্য্যবোৰ জনোৱা।

2তেওঁৰ উদ্দেশ্যে গীত গোৱা,

তেওঁৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰা;

তেওঁৰ আচৰিত কাৰ্য্যবোৰৰ বিষয়ে কোৱা।

3তোমালোকে তেওঁৰ পবিত্ৰ নামৰ গৌৰৱ কৰা;

যিহোৱাক বিচৰাসকলৰ হৃদয়ে আনন্দ কৰক।

4তোমালোকে যিহোৱা আৰু তেওঁৰ শক্তি বিচৰা;

নিতৌ তেওঁৰ সাক্ষাৎ হ'বলৈ বিচৰা।

5তেওঁ কৰা আচৰিত কাৰ্য্যবোৰ সোঁৱৰণ কৰা;

তেওঁৰ অদ্ভুত কাৰ্য আৰু তেওঁৰ মুখে কৰা বিচাৰবোৰ সোঁৱৰণ কৰা।

6তোমালোক তেওঁৰ দাস অৱ্ৰাহামৰ বংশধৰ,^[1]

তেওঁৰ মনোনীত যাকোবৰ সন্তান।

7তেরেই আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা;

তেওঁৰ শাসন-প্ৰণালী সমুদায় পৃথিৱীত বিদ্যমান।

8তেওঁ অনন্তকাললৈকে নিজ নিয়ম সোঁৱৰণ কৰে,

আৰু সেই বাক্যৰ আদেশ তেওঁ হাজাৰ হাজাৰ পুৰুষলৈকে দিলে।

9সেই নিয়ম তেওঁ অৱ্ৰাহামৰ সৈতে স্থাপন কৰিছিল আৰু ইচহাকৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল।

10তেওঁ তাক যাকোবৰ কাৰণে এক বিধি ৰূপে,

ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে এটি অনন্তকালীয়া নিয়ম ৰূপে স্থিৰ কৰিলে।

11তেওঁ ক'লে, "মই তোমাক কনান দেশখন দিম;

সেয়াই হ'ব তোমাৰ আধিপত্য।

- 12 সেই কালত তেওঁলোকৰ সংখ্যা অধিক নাছিল,
তেওঁলোক অতি তাকৰ আছিল আৰু তাত তেওঁলোক প্ৰবাসী আছিল;
- 13 তেওঁলোকে যেতিয়া তাত এটা জাতিৰ পৰা আন জাতিৰ ওচৰলৈ,
এক ৰাজ্যৰ পৰা আন লোকসমূহৰ মাজত ভ্ৰমি ফুৰিছিল,
- 14 তেতিয়া তেওঁ কোনো মনুষ্যকে তেওঁলোকৰ ওপৰত উপদ্ৰৱ কৰিবলৈ নিদিলে;
বৰং তেওঁলোকৰ কাৰণে তেওঁ ৰজাসকলক ধমক দি কৈছিল,
- 15 "তোমালোকে মোৰ অভিষিক্ত ব্যক্তিসকলক স্পৰ্শ নকৰিবা;
মোৰ ভাৱবাদীসকলৰো কোনো অপকাৰ নকৰিবা।"
- 16 তেওঁ সেই দেশলৈ দুৰ্ভিক্ষ মাতি আনিলে,
তেওঁলোকৰ খাদ্যৰ অভাৱ ঘটিল।
- 17 তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ আগেয়ে এজন মানুহ পঠালে-যোচেফক পঠালে;
তেওঁক দাসৰূপে বেচা হ'ল।
- 18 লোকসকলে তেওঁৰ ভৱিত বেৰীৰ শিকলিৰে দুখ দিলে;
লোহাৰ শিকলিৰে তেওঁৰ ডিঙি বন্ধা হ'ল।
- 19 যেতিয়ালৈকে তেওঁ কোৱা বাক্য সিদ্ধ নহয়,
তেতিয়ালৈকে যিহোৱাৰ বাক্যই তেওঁক পৰীক্ষা কৰি আছিল।
- 20 ৰজাই লোক পঠাই তেওঁক মুকলি কৰি দিলে,
লোকসকলৰ শাসনকৰ্তাই তেওঁক মুক্ত কৰিলে।
- 21 তেওঁ তেওঁক নিজৰ ৰাজবাৰীৰ প্ৰভু কৰিলে,
সকলো সম্পত্তিৰ কৰ্তা কৰিলে।
- 22 যাতে তেওঁ তেওঁৰ ৰাজকৰ্মচাৰীসকলক ইচ্ছা অনুসাৰে অধীনত ৰাখিব পাৰে,
আৰু তেওঁৰ বৃদ্ধসকলক জ্ঞানৰ পৰামৰ্শ দিব পাৰে।
- 23 তাৰ পাছত ইস্ৰায়েল মিচৰ দেশলৈ আহিল,
যাকোবে হাম বংশীয়সকলৰ দেশত প্ৰবাস কৰিলে।
- 24 ঈশ্বৰে নিজৰ লোকসকলৰ বংশ অতিশয় বৃদ্ধি কৰিলে,
শত্ৰুবোৰতকৈয়ো তেওঁলোকক শক্তিশালী কৰিলে।
- 25 তেওঁ মিচৰীয়সকলৰ অন্তৰক এনে পৰিবৰ্তন আনি দিলে যে,
তেওঁলোকে তেওঁৰ লোকসকলক ঘৃণা কৰিলে;
তেওঁৰ দাসসকলৰ প্ৰতি ধূৰ্ত ব্যৱহাৰ কৰিলে।
- 26 তেওঁ নিজ দাস মোচিক আৰু তেওঁৰ মনোনীত হাৰোণক পঠালে;

- 27 তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ মাজত নানা চিন আৰু হাম দেশত অদ্ভুত লক্ষণবোৰ দেখুৱালে;
- 28 তেওঁ অন্ধকাৰ পঠালে, তাতে সেই দেশ আন্ধাৰ হ'ল;
তেওঁৰ বাক্যৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকে বিৰুদ্ধাচৰণ নকৰিলে।
- 29 তেওঁলোকৰ জলসমূহক তেওঁ তেজলৈ পৰিণত কৰিলে;
তাতে তেওঁলোকৰ সকলো মাছ মৰিল।
- 30 তেওঁলোকৰ দেশ বেঙেৰে ভৰি পৰিল;
এনে কি, তেওঁলোকৰ ৰজাসকলৰ ৰাজপ্ৰাসাদো বেঙেৰে ভৰি পৰিল।
- 31 তেওঁৰ কথাতেই তেওঁলোকৰ সকলো অঞ্চলত জাকে জাকে ডাঁহ আৰু ওকণী আহিল।
- 32 তেওঁ তেওঁলোকক বৰষুণৰ পৰিবৰ্তে শিলাবৃষ্টি দিলে;
গোটেই দেশ বিজুলী আৰু চেৰেকনিৰ অগ্নি বৰষালে।
- 33 তেওঁলোকৰ দ্ৰাক্ষালতা আৰু ডিমৰু গছবোৰত তেওঁ আঘাট কৰিলে,
আৰু দেশৰ গছবোৰ ভাঙি পেলালে।
- 34 তেওঁৰ কথাতেই কাকতি ফৰিং আহিল,
অসংখ্য সৰু ফৰিঙো আহিল।
- 35 সেইবোৰে তেওঁলোকৰ দেশৰ সকলো শাক-পাচলি আৰু ভূমিৰ সকলো শস্য খাই পেলালে।
- 36 তাৰ পাছত তেওঁলোকৰ সকলো শক্তিৰ প্ৰথম ফল অৰ্থাৎ দেশৰ জ্যেষ্ঠপুত্ৰ সংহাৰ কৰিলে।
- 37 পাছত তেওঁ লোকসকলক ৰূপ আৰু সোণে সৈতে উলিয়াই আনিলে;
তেওঁৰ জনগোষ্ঠীসকলৰ মাজত এজনো দুৰ্বল হোৱা নাছিল।
- 38 তেওঁলোক গুছি যোৱাত মিচৰীয়সকলে আনন্দ কৰিলে,
কিয়নো তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলীয়সকলক তীষণ ভয় কৰিছিল।
- 39 তেওঁ চন্দ্ৰতাপৰ কাৰণে মেঘ বিস্তাৰ কৰিলে;
ৰাতি পোহৰ দিবৰ কাৰণে অগ্নি দিলে।
- 40 তেওঁলোকে আহাৰ বিচাৰিছিলে, তাতে তেওঁ তেওঁলোকক বতা চৰাই আনি দিলে;
আৰু স্বৰ্গীয় আহাৰেৰে তেওঁলোকক তৃপ্ত কৰিলে।
- 41 তেওঁ শিল খুলি দিলে, তাতে জলসমূহ ওলাই আহিল;
সেয়ে নদীৰ দৰে মৰুভূমিৰ মাজেদি বৈ গ'ল।
- 42 তেওঁ তেওঁৰ পবিত্ৰ প্ৰতিজ্ঞা সোঁৱৰণ কৰিলে;
তেওঁৰ দাস অব্ৰাহামকো সোঁৱৰণ কৰিলে।
- 43 এইদৰে তেওঁ নিজৰ লোকসমূহক আনন্দেৰে সৈতে,

তেওঁৰ মনোনীত লোকসকলক গীত-মাত্ৰেৰে সৈতে উলিয়াই আনিলে।

44 তেওঁ তেওঁলোকক অন্যান্য জাতিবোৰৰ দেশবোৰ দিলে;

সেই সকলো জাতিৰ পৰিশ্ৰমৰ ফল তেওঁৰ লোকসকলে অধিকাৰ কৰিলে,

45 যেন তেওঁলোকে তেওঁৰ বিধিবোৰ পালন কৰে আৰু তেওঁৰ ব্যৱস্থাবোৰ মানি চলে।

তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

105:6 ^[1]

গীতমালা 106

1 তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

তোমালোকে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, কিয়নো তেওঁ মঙ্গলময়;

কাৰণ তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে।

2 কোনে যিহোৱাৰ মহৎ কাৰ্য্যবোৰ বৰ্ণনা কৰিব পাৰে?

কোনে তেওঁৰ সকলো প্ৰশংসা প্ৰকাশ কৰিব পাৰে?

3 ধন্য সেইসকল, যি সকলে ন্যায় কাৰ্য কৰে আৰু সকলো সময়তে ধৰ্মাচৰণ কৰে।

4 হে যিহোৱা, তোমাৰ লোকসকলৰ প্ৰতি তুমি মৰমভাৱ প্ৰকাশ কৰাৰ সময়ত মোকো সোঁৱৰণ কৰিবা;

তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰাৰ সময়ত মোকো সহায় কৰিবা।

5 তাতে মই যেন তোমাৰ মনোনীত লোকসকলৰ উন্নতি দেখা পাওঁ,

তোমাৰ জাতিৰ আনন্দত আনন্দিত হওঁ

আৰু তোমাৰ অধিকাৰৰ সৈতে গৌৰৱ কৰিব পাৰো।

6 আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ দৰে আমিও পাপ কৰিলো;

আমি অধৰ্ম কৰিলো, দুষ্টতাৰ কাৰ্য কৰিলো।

7 মিচৰত থকাৰ সময়ত আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে তোমাৰ আচৰিত কাৰ্য্যবোৰৰ মান্যতা নিদিলে;

তোমাৰ প্ৰচুৰ প্ৰেমৰ কথাও সোঁৱৰণ নকৰিলে;

বৰং তেওঁলোকে সমুদ্ৰৰ তীৰত চুফ সাগৰৰ দাঁতিত সৰ্বোপৰি জনাৰ বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিলে।

8 তথাপিও তেওঁ নিজৰ নামৰ অৰ্থে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলে,

যাতে তেওঁ নিজৰ পৰাক্ৰম প্ৰকাশ কৰিব পাৰে।

9 তেওঁৰ ধমকিত চুফ সাগৰ শুকাই গ'ল;

তেওঁ তেওঁলোকক মৰুভূমিৰ মাজেদি যোৱাৰ দৰে অগাধ জলৰ মাজেদি গমন কৰালে।

10 এইদৰে তেওঁ তেওঁলোকক ঘৃণাকাৰীসকলৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে,

শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক মুক্ত কৰিলে।

11 জলসমূহে তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰক ঢাকিলে,
এজনো বাচি নাথাকিল।

12 তেতিয়া তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বাক্যত বিশ্বাস কৰিলে;
তেওঁৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰিলে।

13 কিন্তু তেওঁৰ কাৰ্যবোৰৰ কথা তেওঁলোকে শীঘ্ৰেই পাহৰিলে;
তেওঁলোকে তেওঁৰ পৰামৰ্শলৈ বাট নাচালে;

14 কিন্তু মৰুপ্ৰান্তৰত তেওঁলোকে অতিশয় লোভ কৰিলে,
মৰুভূমিত ঈশ্বৰক পৰীক্ষা কৰিলে।

15 তেওঁলোকে যিহকে বিচাৰিছিল, তেওঁ তাকে তেওঁলোকক দিলে;
কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজলৈ পঠাই দিলে এক ক্ষয়ৰূপ ৰোগ।

16 তেওঁলোকে ছাউনিত থকাৰ সময়ত মোচি,
আৰু যিহোৱাৰ পবিত্ৰ লোক হাৰোণক ঈৰ্ষা কৰিলে।

17 পৃথিৱীয়ে মুখ খুলি দাখনক গ্ৰাস কৰিলে আৰু অবীৰামৰ দলক ঢাকি পেলালে।

18 তেওঁলোকৰ দলৰ মাজত জুই জ্বলিল।
অগ্নিশিখাই দুষ্ট লোকসকল দগ্ধ কৰিলে।

19 তেওঁলোকে হোৰেৰ পাহাৰত এটা দামুৰি সাজিলে,
আৰু সাঁচত চলা মূৰ্তিৰ পূজা কৰিলে।

20 এইদৰে তেওঁলোকে ঘাঁহ খোৱা গৰুৰ মূৰ্তিৰে সৈতে ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ সলনি কৰিলে।

21 তেওঁলোকৰ উদ্ধাৰকৰ্তা ঈশ্বৰক তেওঁলোকে পাহৰি গ'ল,
যি জনাই মিচৰত অনেক মহৎ কাৰ্য্য কৰিছিল;

22 হাম দেশত কৰা নানা আচৰিত কাৰ্য্যবোৰৰ বিষয়ে
আৰু চুফ সাগৰৰ দাঁতিত কৰা পৰাক্ৰম কাৰ্য্যবোৰৰ কথা তেওঁলোকে পাহৰি গ'ল।

23 সেয়েহে তেওঁ ক'লে, তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিব লাগিব।

কিন্তু তেওঁৰ মনোনীত ব্যক্তি মোচি ভাঙোনৰ মধ্যস্থ হ'ল,
আৰু তেওঁলোকক ধ্বংস কৰা ক্ৰোধৰ পৰা যেন তেওঁ মন ঘূৰায়, তাৰবাবে তেওঁ তেওঁৰ সন্মুখত থিয় হ'ল।

24 তাৰপাছত তেওঁলোকে সেই মনোহৰ দেশক তুচ্ছ কৰিলে,

- তেওঁলোকে যিহোৱাৰ কথাত বিশ্বাস নকৰিলে;
- 25 নিজ নিজ তম্বুত তেওঁলোকে ভোৰ ভোৰালে,
যিহোৱাৰ বাক্যলৈ তেওঁলোকে কৰ্ণপাত নকৰিলে।
- 26 তাতে তেওঁ তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে হাত উঠাই শপত খাই ক'লে,
“মই তেওঁলোকক মৰুভূমিতে নিপাত কৰিম;
- 27 তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলক জাতিবোৰৰ মাজত নিপাত কৰিম।
বিভিন্ন দেশত ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম।
- 28 পাছত তেওঁলোক বাল পিয়োৰৰ প্ৰতি আসক্ত হ'ল;
মৃত লোকসকলৰ উদ্দেশ্যে দিয়া বলিৰ মাংস ভোজন কৰিলে।
- 29 এই দৰে তেওঁলোকে নিজৰ অপকৰ্মৰ দ্বাৰাই যিহোৱাক ক্ৰোধত উত্তেজিত কৰিলে।
তাতে তেওঁলোকৰ মাজত মহামাৰীৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ হ'ল।
- 30 তেতিয়া পীনহচে উঠি বিচাৰ সাধন কৰিলে,
তাতে মহামাৰী নিবৃত্ত হ'ল।
- 31 পীনহচৰ পক্ষে সেয়া ধাৰ্মিকতা বুলি গণিত হ'ল;
পুৰুষে পুৰুষে চিৰকালৰ কাৰণে গণিত হ'ল।
- 32 তেওঁলোকে মিৰীবাৰ জলৰ দাঁতিত যিহোৱাৰ খং তুলিছিল,
আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণেই মোচিলৈ;
- 33 তেওঁলোকে তেওঁৰ আত্মাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে,
তাতে মোচিৰ মুখৰ পৰা অবিবেচনাৰ কথা বাহিৰ হ'ল।
- 34 যিহোৱাই তেওঁলোকক আন জাতিবোৰক ধ্বংস কৰিবলৈ যি আজ্ঞা দিছিল,
তেওঁলোকে তাক নকৰিলে।
- 35 বৰং সেই সকলো জাতিৰ লগত তেওঁলোকে নিজক মিশ্ৰিত কৰিলে,
আৰু তেওঁলোকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ শিকিলে।
- 36 তেওঁলোকৰ মূৰ্তিবোৰক তেওঁলোকে সেৱা-পূজা কৰিলে,
আৰু সেইবোৰেই তেওঁলোকৰ ফান্দস্বৰূপ হ'ল।
- 37 এনে কি, ভূতবোৰৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকে নিজৰ পুত্ৰ-কন্যাবোৰক বলি দিলে।
- 38 তেওঁলোকে নিৰ্দোষীসকলৰ ৰক্তপাত কৰিলে,
তেওঁলোকৰ পুত্ৰ-কন্যাবোৰৰ ৰক্তপাত কৰিলে,
কনানীয়া মূৰ্তিবোৰৰ উদ্দেশ্যে সেই সন্তানসকলক বলি দিলে,
গোটেই দেশ তেজেৰে অপবিত্ৰ হ'ল।

39 এইদৰেই তেওঁলোক নিজ নিজ কৰ্মৰ দ্বাৰাই অশুচি হ'ল;
কাৰ্য্যৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে নিজকে ব্যভিচাৰী কৰিলে।

40 তাতে নিজৰ লোকসকলৰ ওপৰত যিহোৱাৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিল;

নিজৰ অধিকাৰৰ লোকসকলৰ প্ৰতি তেওঁৰ ঘৃণা উপজিল।

41 তেওঁ অন্যান্য জাতিবোৰৰ হাতত তেওঁলোকক শোধাই দিলে;
তেওঁলোকক যিণ কৰাসকলেন তেওঁলোকক শাসন কৰিলে।

42 তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত উপদ্ৰৱ চলালে,
তেওঁলোকৰ ক্ষমতাৰ অধীনত তেওঁলোক বশীভূত হ'ল।

43 তেওঁ অনেকবাৰ তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলে;

কিন্তু তেওঁলোক নিজৰ মন্ত্ৰণাতে বিদ্ৰোহী হ'ল;

নিজৰ অপৰাধৰ কাৰণেই তেওঁলোক নীহ অৱস্থাত পৰিল।

44 তথাপি তেওঁ যেতিয়া তেওঁলোকৰ কাকুতি শুনিলে, তেওঁলোকৰ সঙ্কটৰ প্ৰতি দৃষ্টিপাত কৰিলে।

45 তেওঁ তেওঁলোকৰ কাৰণে স্থাপন কৰা নিজৰ নিয়মটি সোঁৱৰণ কৰিলে;
নিজৰ অসীম গভীৰ প্ৰেম অনুসাৰে তেওঁলোকক দয়া কৰিলে।

46 যিসকলে তেওঁলোকক বন্দী কৰিছিল,

তেওঁলোক সকলোৰে দৃষ্টিত তেওঁ তেওঁলোকক দয়াৰ পাত্ৰ কৰিলে।

47 হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আমাক উদ্ধাৰ কৰা,

জাতিবোৰৰ মাজৰ পৰা তুমি আমাক একগোট কৰা,

যাতে আমি তোমাৰ পবিত্ৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিব পাৰো,

যেন তোমাৰ প্ৰশংসাৰ জয়গান কৰো।

48 অনাদি কালৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে,

ধন্য ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা;

সকলো লোকে "আমেন" বুলি কওক।

তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

গীতমালা 107

গীতমালাৰ পঞ্চম খণ্ড।

1 যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, কিয়নো তেওঁ মঙ্গলময়;

কাৰণ তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে!

2যিহোৱাৰ পৰা মুক্ত লোকসকলে এই কথা কওঁক,
যি সকলক তেওঁ শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা মুক্ত কৰিলে,
3যি সকলক তেওঁ নানা দেশৰ পৰা গোট খোৱালে,
পূৱ-পশ্চিম আৰু উত্তৰ-দক্ষিণৰ পৰা গোটালে।

4তেওঁলোকে মৰুভূমিৰ নিৰ্জন পথত ভ্ৰমি ফুৰিছিল,
তেওঁলোকে কোনো বসতিৰ নগৰ বিচাৰি নাপালে।

5তেওঁলোক ক্ষুধিত আৰু তৃষ্ণাৰ্ত হ'ল;
তেওঁলোকৰ প্ৰাণ শান্ত হৈ মূৰ্ছিত হ'ল।

6তেতিয়া তেওঁলোকে সঙ্কটত পৰি যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিলে;
তাতে ক্লেৰ পৰা তেওঁ তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলে।

7তেওঁ পোন বাটেদি তেওঁলোকক গমন কৰালে;
যাতে তেওঁলোকে গৈ কোনো বসতি নগৰ পাব পাৰে।

8মানুহৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ আচৰিত কাৰ্যৰ কাৰণে
আৰু তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কাৰণে তেওঁলোকে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক।

9কিয়নো তেওঁ পিপাসিত প্ৰাণক তৃপ্ত কৰে;
আৰু ক্ষুধাতুৰ প্ৰাণক উত্তম দ্ৰব্যেৰে পূৰ কৰে।

10কোনো লোক অন্ধকাৰ আৰু মৃত্যুচ্ছায়াৰ মাজত বহিছিল;
সেই বন্দীসকলে দুখত আৰু লোহাৰ শিকলিৰ বন্ধনত কষ্ট পাইছিল।

11কাৰণ তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছিল;
সৰ্বোপৰি জনাৰ পৰামৰ্শক তেওঁলোকে তুচ্ছ জ্ঞান কৰিলে।

12সেই বাবেই তেওঁ কঠোৰ পৰিশ্ৰম দি তেওঁলোকৰ হৃদয়ক অৱনত কৰিলে;
তেওঁলোক পতিত হ'ল আৰু সহায় কৰিবলৈ কোনো নাছিল।

13তেতিয়া সঙ্কটৰ কালত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত ক্ৰন্দন কৰিলে;
তেওঁ তেওঁলোকক কষ্টৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে।

14তেওঁ তেওঁলোকক অন্ধকাৰ আৰু মৃত্যুচ্ছায়াৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিলে;
তেওঁলোকৰ শিকলিৰ বন্ধন চিঙি পেলালে।

15মানুহৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ আচৰিত কাৰ্যৰ কাৰণে
আৰু তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কাৰণে লোকসকলে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক।

16তেওঁ পিতলৰ দুৱাৰবোৰ ভাঙি পেলালে;

আৰু লোহাৰ ডাংবোৰ কাটি পেলালে।

17যি সকল নিৰ্বোধ,

তেওঁলোকে নিজৰ বিদ্ৰোহৰ কাৰণে আৰু অপৰাধৰ কাৰণে যাতনা ভোগিলে।

18তেওঁলোকে সকলো খোৱা বস্তুকে যিণ কৰিলে;

তেওঁলোক মৃত্যুদ্বাৰৰ ওচৰলৈ চাপি গ'ল।

19সঙ্কটৰ কালত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত ক্ৰন্দন কৰিলে;

তেওঁ তেওঁলোকক ক্লেৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে।

20তেওঁ নিজ বাক্য পঠাই তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে;

তেওঁ বিনাশৰ পৰা তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰিলে।

21মানুহৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ আচৰিত কাৰ্যৰ কাৰণে

আৰু তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কাৰণে তেওঁলোকে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক।

22তেওঁলোকে ধন্যবাদাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰক;

আনন্দ গীতেৰে তেওঁৰ কৰ্মৰাজিৰ বৰ্ণনা কৰক।

23যিসকলে জাহাজত উঠি সাগৰত অহা-যোৱা কৰে,

আৰু মহা জলসমূহৰ ওপৰেদি ব্যৱসায় কৰে,

24তেওঁলোকে যিহোৱাৰ কাৰ্য্যবোৰ দেখে,

গভীৰ জলত তেওঁৰ আচৰিত কাৰ্য্যবোৰ দেখে।

25তেওঁৰ আজ্ঞাৰ দ্বাৰাই প্ৰচণ্ড ধুমুহা হ'ল;

তাতে সাগৰৰ ঢৌবোৰ ওফলি উঠে;

26ঢৌবোৰ আকাশ পৰ্যন্ত উঠে, পুণৰ জলাধিতললৈ নামি আহে;

বিপদৰ কালত তেওঁলোকৰ প্ৰাণ ভয়তে দ্ৰৱ হৈ যায়।

27মতলীয়া মানুহৰ দৰে তেওঁলোকে চলংপলং কৰি ফুৰে;

তেওঁলোকৰ সকলো বুদ্ধি নাইকিয়া হয়।

28সঙ্কটৰ কালত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ওচৰত ক্ৰন্দন কৰে,

তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক্লেৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে।

29তেওঁ ধুমুহাক প্ৰশমিত কৰে,

তাৰ ঢৌবোৰক শান্ত কৰে।

30সাগৰ শান্ত হোৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকে আনন্দ কৰে;

তেওঁ তেওঁলোকক লক্ষ্যৰ বন্দৰলৈ লৈ যায়।

- 31 মানুহৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ আচৰিত কাৰ্যৰ কাৰণে
আৰু তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কাৰণে তেওঁলোকে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক।
- 32 সমাজৰ মাজত তেওঁলোকে তেওঁৰ গৌৰৱ-কীৰ্তন কৰক,
বৃদ্ধসকলৰ সভাত তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক।
- 33 নদীবোৰক তেওঁ মৰুভূমিলৈ,
জলৰ ভুমুকবোৰক তেওঁ শুকান ভূমিলৈ পৰিণত কৰে;
- 34 তেওঁ ফলৱান দেশক লোণাময় অনুৰ্বৰ ভূমি কৰে,
সেই ঠাইৰ নিবাসীসকলৰ দুষ্টতাৰ কাৰণে তেওঁ এই সকলো কৰে।
- 35 তেওঁ মৰুভূমিক জলাশয়লৈ,
শুকান ঠাইবোৰক জলৰ ভুমুকলৈ পৰিণত কৰে।
- 36 ক্ষুধাতুৰ লোকসকলক তেওঁ তাত বসতি কৰায়;
তেওঁলোকে তাত নগৰ স্থাপন কৰে।
- 37 তেওঁলোকে পথাৰত বীজ সিঁচে, দ্ৰাক্ষালতা ৰোৱে,
আৰু প্ৰচুৰ ফল চপায়।
- 38 তেওঁ তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰে আৰু তেওঁলোক সংখ্যাত অতিশয় বৃদ্ধি পায়;
তেওঁ তেওঁলোকৰ পশুধনবোৰক হ্ৰাস হবলৈ নিদিয়ৈ।
- 39 উপদ্ৰৱ, বিপদ আৰু শোকত পুণৰ তেওঁলোক সংখ্যাত হ্ৰাস পায়,
তেওঁলোকৰ নীহ অৱস্থা হ'য়।
- 40 তেওঁ উচ্চপদৰ লোকসকলৰ ওপৰত অপমান বৰষায়,
পথহীন মৰুভূমিৰ মাজত তেওঁলোকক ভ্ৰমণ কৰায়;
- 41 কিন্তু তেওঁ দৰিদ্ৰক দুখৰ পৰা তুলি আনি উচ্চপদত স্থাপন কৰে,
আৰু ভেড়াৰ জাকৰ নিচিনাকৈ তেওঁৰ পৰিয়ালৰ যত্ন লয়।
- 42 তাকে দেখি ধাৰ্মিক লোকে আনন্দ কৰে,
কিন্তু সকলো অধৰ্মকাৰীয়ে নিজৰ মুখ বন্ধ কৰে।
- 43 যি জন জ্ঞানী, তেওঁ এই সকলো কথালৈ মনোযোগ দিয়ক,
যিহোৱাৰ বিশ্বস্ত প্ৰেমৰ বিষয়ে ধ্যান কৰক।

গীতমালা 108

সঙ্গীত। দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1হে ঈশ্বৰ, মোৰ মন সুস্থিৰ; মোৰ মন সুস্থিৰ আছে;
মই গীত গাম; মোৰ প্ৰাণেৰে সৈতে প্ৰশংসাৰ গানৰ সুৰ তুলিম।
- 2হে নেবল আৰু বীণা, সাৰ পোৱা; মই প্ৰভাতক জগাম।
- 3হে যিহোৱা, জাতিসকলৰ মাজত মই তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম।
তেওঁলোকৰ মাজত তোমাৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।
- 4কিয়নো তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম আকাশমণ্ডলতকৈয়ো উচ্চ;
তোমাৰ বিশ্বস্ততা মেঘ পৰ্যন্ত ব্যাপ্ত।
- 5হে ঈশ্বৰ, আকাশমণ্ডলৰ ওপৰলৈকে তুমি উন্নত হোৱা;
গোটেই পৃথিৱীৰ ওপৰত তোমাৰ গৌৰৱ হওক।
- 6তুমি যি সকলক ভালপোৱা, তেওঁলোকে যেন উদ্ধাৰ পায়,
তোমাৰ সোঁ হাতেৰে আমাক উদ্ধাৰ কৰা,
আৰু মোক উত্তৰ দিয়া।
- 7ঈশ্বৰে নিজৰ পবিত্ৰতাত প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে,
“মই আনন্দেৰে সৈতে চিখিম ভাগ বাঁটি দিম,
চক্কোতৰ উপত্যকাৰ জৰীপ কৰি ভাগ কৰি দিম।
- 8গিলিয়দ মোৰেই, মনচিও মোৰেই;
ইফ্ৰয়িম মোৰ শিৰোৰক্ষক;
যিহূদা মোৰ বিচাৰদণ্ড;
- 9মোৱাৰ মোৰ প্ৰক্ষালন-পাত্ৰ;
ইদোমৰ ওপৰলৈ মই মোৰ জোতা নিক্ষেপ কৰিম;
পলেষ্টীয়াৰ ওপৰত মই বিজয়ৰ উচ্চ-ধ্বনি কৰিম।”
- 10কোনে মোক সেই শক্তিশালী নগৰৰ ভিতৰলৈ লৈ যাব?
কোনে ইদোমলৈকে মোক পথ দেখুৱাই লৈ যাব?
- 11হে ঈশ্বৰ, তুমি আমাক জানো ত্যাগ কৰা নাই?
আমাৰ সৈন্যসকলৰ লগত যুদ্ধলৈ তুমিতো পুণৰ নোযোৱা।

12শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে তুমি আমাক সহায় কৰ;
কিয়নো মানুহৰ সাহাৰ্য বৃথা।
13ঈশ্বৰৰ সহায়ত আমি সাহসেৰে কাৰ্য্য কৰিম;
কিয়নো আমাৰ শত্ৰুবোৰক তেৱেঁই ভৰিৰে গচকিব।

গীতমালা 109

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ নিমিত্তে দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

1হে মোৰ প্ৰশংসাৰ যোগ্য ঈশ্বৰ, তুমি নিজম দি নাথাকিবা;
2কিয়নো দুষ্ট আৰু ছলনাকাৰী লোকে মোৰ বিৰুদ্ধে মুখ মেলিছে;
তেওঁলোকে মিছলীয়া জিবাৰে মোৰ বিৰুদ্ধে কথা কৈছে।
3তেওঁলোকে মোক ঘৃণনীয় কথা কৈ আগুৰি ধৰিছে;
বিনা কাৰণতে মোক আক্ৰমণ কৰিছে।
4মোৰ প্ৰেমৰ পৰিবৰ্তে তেওঁলোকে মোৰ বিৰুদ্ধে শত্ৰুতা কৰিছে;
কিন্তু মই হ'লে তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰাৰ্থনাত লাগি থাকোঁ।
5মই কৰা উপকাৰৰ সলনি তেওঁলোকে মোলৈ অপকাৰ কৰিলে;
মোৰ প্ৰেমৰ সলনি মোক ঘৃণা কৰিলে।
6"তুমি তেওঁলোকৰ ওপৰত দুষ্ট বিচাৰক নিযুক্ত কৰা;
বিপক্ষ তেওঁলোকৰ সোঁহাতে থিয় হওঁক।
7বিচাৰৰ সময়ত তেওঁলোকক দোষী সাব্যস্ত কৰা হওঁক;
তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা পাপৰূপে গণিত হওঁক।
8তেওঁলোকৰ আয়ুস চুটি হওঁক;
অন্য লোকে তেওঁলোকৰ পদবী প্ৰাপ্ত কৰক।
9তেওঁলোকৰ সন্তানসকল অনাথ হওঁক;
তেওঁলোকৰ ভাৰ্য্যাবোৰ বিধৱা হওঁক।
10তেওঁলোকৰ সন্তানসকলে পথে পথে ভিক্ষা কৰি ফুৰক,
উচ্ছন্ন বাসস্থানৰ পৰা দূৰলৈ গৈ আহাৰ বিচাৰি ফুৰক।
11মহাজনে তেওঁলোকৰ সৰ্বস্ব লৈ যাওক;
বিদেশীবোৰে তেওঁলোকৰ শ্ৰমৰ ফল লুটি নিয়ক।
12তেওঁলোকলৈ দয়া কৰোঁতা কোনো নহওক;

তেওঁলোকৰ অনাথ সন্তানসকলৰ প্ৰতি কৃপা কৰিবলৈ কোনো নাথাকক।

13 তেওঁলোকৰ ভাবী বংশ উচ্ছন্ন হওক;

দ্বিতীয় পুৰুষতে তেওঁলোকৰ নাম লুপ্ত হওক!

14 তেওঁলোকৰ পিতৃবিলাকৰ অধৰ্মৰ কথা যিহোৱাৰ সোঁৱৰণত থাকক;

তেওঁলোকৰ মাতৃসকলৰ পাপ মোচন কৰা নহওঁক।

15 সকলো সময়তে সেইবোৰ যিহোৱাৰ সন্মুখত থাকক,

আৰু পৃথিৱীৰ পৰা তেওঁলোকৰ স্মৃতি লুপ্ত হওঁক।

16 কাৰণ তেওঁলোকে কেতিয়াও দয়া দেখুৱাৰ কথা মনলৈ নানে,

কিন্তু দুখী, দৰিদ্ৰ আৰু হতাশগ্ৰস্ত লোকসকলক বধ কৰিবৰ কাৰণে তাড়না কৰে।

17 তেওঁলোকে শাও দিবলৈ ভাল পায়; সেই শাও তেওঁলোকৰ ওপৰলৈকে আহঁক।

তেওঁলোকে আশীৰ্বাদ ঘৃণা কৰে; সেয়ে আশীৰ্বাদ তেওঁলোকৰ পৰা দূৰ হওঁক।

18 তেওঁলোকে শাওক নিজৰ বস্ত্ৰৰ দৰে পিন্ধিলে;

সেয়ে পানীৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকৰ অন্তৰত প্ৰৱেশ কৰিলে,

তেওঁলোকৰ অস্থিবোৰে তেলৰ নিচিনাকৈ শুহি ল'লে।

19 সেই শাওৱে চাদৰৰ দৰে তেওঁলোকক ঢাকি ৰাখক;

কঁকালত সদায় বন্ধা টঙালিৰ নিচিনা বান্ধি ৰাখক।”

20 মোৰ বিৰোধীসকল, যিসকলে মোৰ বিৰুদ্ধে বেয়া কথা কয়,

তেওঁলোকে যিহোৱাৰ পৰা যেন এই প্ৰতিফল পায়।

21 কিন্তু হে মোৰ প্ৰভু যিহোৱা, তোমাৰ নামৰ অৰ্থে মোৰ পক্ষে দয়া ব্যৱহাৰ কৰা;

কিয়নো তোমাৰ মঙ্গলময় অসীম প্ৰেমেৰে মঙ্গলময়, এতেকে মোক উদ্ধাৰ কৰা।

22 কিয়নো মই দুখী আৰু দৰিদ্ৰ;

মোৰ ভিতৰৰ অন্তৰখন বিক্ৰিছে।

23 আবেলিৰ ছাঁৰ নিচিনাকৈ মই নোহোৱা হৈ গৈছে;

কাকতি ফৰিঙৰ নিচিনাকৈ মোক উদ্ভুৱাই নিয়া হৈছে।

24 লঘোন দিয়াৰ কাৰণে মোৰ আঁঠু দুটা দুৰ্বল হৈছে;

মোৰ শৰীৰ ক্ষীণ হৈ শুকাই গৈছে।

25 মোৰ বিৰোধীসকলৰ ওচৰত মই নিন্দাৰ পাত্ৰ হৈছোঁ;

মোক দেখিলেই তেওঁলোকে মূৰ জোকাৰে।

26 হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা!

- মোক সহায় কৰা, তোমাৰ দয়া অনুসাৰে মোক ৰক্ষা কৰা;
- 27 তেওঁলোকে জানক যে, এয়ে তোমাৰ হাত;
তুমিয়েই, হে যিহোৱা, এই সকলো কাৰ্য কৰিলা।
- 28 তেওঁলোকে শাও দিয়ক, কিন্তু তুমি হ'লে আশীৰ্ব্বাদ কৰিবা;
তেওঁলোকে উঠিলে লজ্জিত হ'ব;
কিন্তু তোমাৰ দাস আনন্দিত হ'ব।
- 29 মোৰ বিৰোধীসকলে অপমানৰ বস্ত্ৰাবৰণ পৰিধান কৰক;
চাদৰৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকে নিজৰ লাজক মেৰিয়াই থাকক।
- 30 মই নিজ মুখেৰে অতিশয়ৰূপে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিম;
লোকসমূহৰ মাজত মই তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিম;
- 31 কিয়নো, তেওঁ অভাৱীজনৰ সোঁফালে থিয় হৈ থাকে,
যেন মৃত্যুদণ্ডৰ ৰায় দিব খোজা বিচাৰকৰ পৰা তেওঁৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব পাৰে।

গীতমালা 110

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1 যিহোৱাই মোৰ প্ৰভুক ক'লে,
“যেতিয়ালৈকে মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ ভৰি-পীৰা নকৰোঁ,
তেতিয়ালৈকে তুমি মোৰ সোঁহাতে বহি থাক।”
- 2 যিহোৱাই চিয়োনৰ পৰা তোমাৰ শক্তিশালী ৰাজদণ্ড প্ৰেৰণ কৰিব,
তেওঁ ক'ব, “তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ মাজত ৰাজত্ব কৰা।”
- 3 যুদ্ধৰ দিনত তোমাৰ সৈন্য-সামন্তবোৰক তুমি লৈ যাওঁতে,
পবিত্ৰ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত তোমাৰ লোকসকলে স্ম-ইচ্ছাৰে নিজকে উৎসৰ্গ কৰিব;
ৰাতিপুৱাৰ গৰ্ভস্থলৰ পৰা ওলোৱা নিয়ঁৰৰ নিচিনা তোমাৰ যুবকসকল তোমাৰ কাষলৈ আহিব।
- 4 “তুমি মন্কীচেদকৰ দৰে চিৰকালৰ কাৰণে এজন পুৰোহিত হ'বা।”
যিহোৱাই এই শপত খালে;
তেওঁ নিজৰ মন সলনি নকৰিব।
- 5 যিহোৱা তোমাৰ সোঁহাতে আছে;
ক্ৰোধৰ দিনত তেওঁ ৰজাসকলক চূৰ্ণ কৰিব।
- 6 তেওঁ জাতিসমূহৰ মাজত বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব,
তেওঁ মৰা শৰেৰে দেশ পৰিপূৰ্ণ কৰিব;

তেওঁ বিশাল পৃথিৱীত ৰজাসকলৰ মূৰ গুড়ি কৰিব।

⁷তেওঁ পথৰ দাঁতিত থকা জুৰিৰ জল পান কৰিব;

তাতে সতেজ হৈ শেষত বিজয়ৰ শিৰ তুলি ধৰিব।

গীতমালা 111

¹তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

মই সমস্ত মনেৰে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিম;

ধাৰ্মিকসকলৰ সভাত আৰু মণ্ডলীৰ মাজত প্ৰশংসা কৰিম।

²যিহোৱাৰ কাৰ্য্যবোৰ মহৎ;

যিসকল তাত আনন্দিত হয়, তেওঁলোকে সেইবোৰ ধ্যান কৰে।

³তেওঁৰ কাৰ্য্য গৌৰৱ আৰু মহিমাৰে পৰিপূৰ্ণ;

তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা চিৰকাললৈকে থাকে।

⁴তেওঁ নিজৰ আচৰিত কাৰ্য্যবোৰ স্মৰণীয় কৰিলে;

যিহোৱা কুপাময় আৰু দয়ালু।

⁵তেওঁৰ ভক্তসকলক তেওঁ আহাৰ যোগায়;

নিজে স্থাপন কৰা নিয়মটি তেওঁ চিৰকাললৈকে সোঁৱৰণ কৰিব।

⁶অন্যান্য জাতিবোৰৰ আধিপত্য নিজৰ লোকসকলক দি

তেওঁ নিজৰ কাৰ্য্যৰ শক্তি তেওঁলোকক দেখুৱালে।

⁷তেওঁৰ হাতৰ কাৰ্য্যবোৰ বিশ্বস্ত আৰু ন্যায়পূৰ্ণ;

তেওঁৰ সকলো বিধি বিশ্বাসযোগ্য।

⁸সেইবোৰ অনন্ত কাললৈকে অলৰ;

সেইবোৰ বিশ্বস্ততা আৰু সততাৰে সৈতে স্থাপন কৰা হৈছে।

⁹নিজৰ লোকসকলৰ কাৰণে তেওঁ মুক্তি পঠাই দিলে;

তেওঁ আজ্ঞা দি অনন্ত কালৰ কাৰণে নিজৰ নিয়ম স্থাপন কৰিলে;

তেওঁৰ নাম পবিত্ৰ আৰু ভয়ঙ্কৰ।

¹⁰যিহোৱালৈ ভয় ৰখাই জ্ঞানৰ আৰম্ভণ;

যিসকলে তেওঁৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰে, তেওঁলোকে সুবুদ্ধি পায়;

তেওঁৰ প্ৰশংসা অনন্ত কাললৈকে থাকে।

গীতমালা 112

¹তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

ধন্য সেইজন, যিজনে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখে আৰু তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰত অতিশয় আনন্দিত হয়।

²তেওঁলোকৰ বংশধৰসকল পৃথিৱীত শক্তিশালী হ'ব;

ঈশ্বৰভক্তসকলৰ বংশ আশীৰ্ব্বাদপ্ৰাপ্ত হ'ব।

³তেওঁলোকৰ ঘৰত ধন-সম্পদ থাকে;

তেওঁলোকৰ ধাৰ্মিকতা চিৰকাললৈকে থাকে।

⁴ঈশ্বৰভক্তসকলৰ কাৰণে অন্ধকাৰতো দীপ্তি উদয় হয়;

তেওঁলোক কৃপাময়, স্নেহশীল আৰু ধাৰ্মিক।

⁵যিসকলে কৃপা কৰে আৰু ঋণ দিয়ে, তেওঁলোকৰ মঙ্গল হয়;

তেওঁলোকে সকলো কাৰ্যৰ বিচাৰ ন্যায্যভাৱে সম্পন্ন কৰে।

⁶কাৰণ ধাৰ্মিক লোকত কেতিয়াও লৰচৰ নহ'ব;

ধাৰ্মিক লোকক মানুহে চিৰকাল সোঁৱৰণ কৰিব।

⁷দুঃসংবাদ শুনিলেও তেওঁলোকে ভয় নকৰিব;

তেওঁলোকৰ হৃদয় দৃঢ় হৈ থাকে;

তেওঁলোকে যিহোৱাত ভাৰসা ৰাখে।

⁸তেওঁলোকৰ হৃদয় সুস্থিৰ; তেওঁলোকে ভয় নকৰে;

শেষত তেওঁলোকে নিজৰ শত্ৰুবোৰৰ ওপৰত বিজয় দেখিব।

⁹তেওঁলোকে মুক্তহস্তে দৰিদ্ৰসকলক দান কৰিলে;

তেওঁলোকৰ ধাৰ্মিকতা চিৰকাললৈকে থাকে;

তেওঁলোকৰ শিং মৰ্য্যদাৰে উন্নত হয়।

¹⁰দুষ্টলোকে তাকে দেখি ক্ৰোধিত হ'ব; তেওঁলোকে দাঁত কৰচিব আৰু গলি যাব;

দুষ্টবোৰৰ মনৰ কামনা নিস্ফল হ'ব।

গীতমালা 113

¹তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

হে যিহোৱাৰ দাসসকল, প্ৰশংসা কৰা, যিহোৱাৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰা।

²এতিয়াৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে যিহোৱাৰ নাম ধন্য হওক।

³সূৰ্যৰ উদয়স্থানৰ পৰা অন্তস্থান পৰ্যন্ত যিহোৱাৰ নাম প্ৰশংসিত হওঁক।

⁴যিহোৱা সৰ্বজাতিৰ ওপৰত উন্নত; তেওঁৰ গৌৰৱ আকাশ-মণ্ডলতকৈয়ো ওখ।

⁵আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ তুল্য কোন আছে?

যি জনাৰ আসন আকাশৰ ওপৰত সমাসীন,

⁶যি জনাই নত হৈ আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱীলৈ দৃষ্টিপাত কৰে;

7তেওঁ ধূলিৰ পৰা দুখীয়াক উঠায়,
সাৰৰ দ'মৰ পৰা দীনহীনক তোলে,
8ঘাতে তেওঁ প্ৰধানসকলৰ লগত তেওঁলোকক বহুৱাব পাৰে,
নিজৰ লোকসমূহৰ প্ৰধানসকলৰ লগত বহুৱাব পাৰে।
9তেওঁ বন্দ্যা মহিলাক সন্তানসকলৰ সুখী মাতৃ কৰি পৰিয়াল দান কৰে।
তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

গীতমালা 114

1ইস্ৰায়েল জাতি যেতিয়া মিচৰৰ পৰা ওলাই আহিল,
যাকোবৰ বংশই যেতিয়া বিদেশী ভাষা কোৱা লোকৰ মাজৰ পৰা ওলাই আহিল,
2তেতিয়া যিহুদা হ'ল ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ স্থান,
ইস্ৰায়েল হ'ল তেওঁৰ ৰাজ্য।
3সমুদ্ৰই (চূফ সাগৰ) তাকে দেখি পলায়ন কৰিলে;
যৰ্দন নদী উজাই গ'ল।
4পৰ্বতবোৰে মতা ভেড়াৰ নিচিনাকৈ,
পাহাৰবোৰে ভেড়া পোৱালীৰ নিচিনাকৈ জঁপিয়াবলৈ ধৰিলে।
5হে সমুদ্ৰ, তোমাৰ কি হ'ল?
কিয় তুমি পলাই গ'লা?
হে যৰ্দন, কিয় তুমি উজাই গ'লা?
6হে পৰ্বতসমূহ, কিয় তোমালোকে মতা ভেড়াৰ দৰে জঁপিয়াবলৈ ধৰিলা?
হে পাহাৰসমূহ, কিয় তোমালোকে ভেড়া পোৱালীৰ দৰে জঁপিয়াবলৈ ধৰিলা?
7হে পৃথিৱী! তুমি যিহোৱাৰ সন্মুখত কম্পমান হোৱা,
যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ সন্মুখত কম্পমান হোৱা।
8তেওঁ শিলক জলাশয়লৈ পৰিণত কৰিলে,
চকমকীয়া কঠিন শিলক জলৰ এক ভুমুক কৰিলে।

গীতমালা 115

1হে যিহোৱা, আমাক নহয়, আমাক নহয়,
কিন্তু তোমাৰ নামকহে গৌৰৱাশ্বিত কৰা;
তোমাৰ অসীম প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততাৰ অৰ্থেই কৰা।
2আন জতিবোৰে কিয় ক'ব,

“ক’ত আছে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ?”

³আমাৰ ঈশ্বৰ হ’লে স্বৰ্গত আছে;

তেওঁ যিহকে ইচ্ছা কৰে, তাকে কৰে।

⁴তেওঁলোকৰ প্ৰতিমাবোৰ হ’লে ৰূপ আৰু সোণৰ,

মনুষ্যৰ হাতৰ কাৰ্য্য।

⁵সেইবোৰৰ মুখ আছে, কিন্তু কথা ক’ব নোৱাৰে;

চকু আছে, কিন্তু নেদেখে;

⁶কাণ আছে, কিন্তু নুশুনে;

নাক আছে, কিন্তু ঘ্ৰাণ ল’ব নোৱাৰে;

⁷হাত আছে, কিন্তু চুব নোৱাৰে;

ভৰি আছে, কিন্তু খোজ কাঢ়িব নোৱাৰে;

কণ্ঠই একো মাত উলিয়াব নোৱাৰে।

⁸যিসকলে সেইবোৰক নিৰ্মান কৰে আৰু সেইবোৰত নিৰ্ভৰ কৰে,

তেওঁলোক সেইবোৰৰ নিচিনাই।

⁹হে ইস্ৰায়েল, যিহোৱাত ভাৰসা কৰা!

তেৱেঁই তেওঁলোকৰ সহায় আৰু ঢাল।

¹⁰হে হাৰোণৰ বংশ, যিহোৱাত ভাৰসা কৰা;

তেৱেঁই তেওঁলোকৰ সহায় আৰু ঢাল।

¹¹হে যিহোৱাৰ ভয়কাৰীসকল, যিহোৱাত ভাৰসা কৰা;

তেৱেঁই তেওঁলোকৰ সহায় আৰু ঢাল।

¹²যিহোৱাই আমাক সোঁৱৰণ কৰিলে,

সেইবাবে তেওঁ আমাক আশীৰ্বাদ কৰিব;

ইস্ৰায়েলৰ বংশক আশীৰ্বাদ কৰিব;

হাৰোণৰ বংশক আশীৰ্বাদ কৰিব;

¹³যিসকলে যিহোৱাক ভয় কৰে, তেওঁলোক সকলোকে তেওঁ আশীৰ্বাদ কৰিব,

সৰু কি বৰ সকলোকে আশীৰ্বাদ কৰিব।

¹⁴যিহোৱাই তোমালোকক বৃদ্ধি কৰক;

তোমালোকক আৰু তোমালোকৰ সন্তানসকলক বৃদ্ধি কৰক।

¹⁵যিহোৱা, যিজন স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ স্ৰজনকৰ্ত্তা,

তেওঁ তোমালোকক আশীৰ্বাদ কৰক।

16 স্বৰ্গ হৈছে যিহোৱাৰেই স্বৰ্গ;

কিন্তু পৃথিৱীখন হ'লে তেওঁ মনুষ্যক দিলে।

17 মৃতলোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা নকৰে;

যিসকলে নিস্তন্ধ স্থানলৈ নামি যায়,

তেওঁলোক কোনেও তেওঁৰ স্তুতি নকৰে।

18 কিন্তু আমি হ'লে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিম,

এতিয়াৰ পৰা অনন্ত কাল পৰ্যন্ত কৰিম।

তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

গীতমালা 116

1 মই যিহোৱাক প্ৰেম কৰোঁ, কিয়নো তেওঁ মোৰ স্বৰ আৰু কাকুতি শুনিলে।

2 তেওঁ মোৰ কথালৈ কাণ পাতিলে,

সেয়েহে মই জীয়াই থকা দিনলৈকে তেওঁৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিম।

3 মই মৃত্যুৰ জৰীত বান্ধ খাই পৰিছিলো,

চিয়োলৰ যাতনাৰ সন্মুখীন হৈছিলো,

মই দুখ-কষ্ট পাইছিলো;

4 তেতিয়া মই যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ,

“হে যিহোৱা, মই মিনতি কৰিছোঁ, তুমি মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা!”

5 যিহোৱা দয়াময় আৰু ধাৰ্মিক;

বাস্তৱিক আমাৰ ঈশ্বৰ স্নেহময়।

6 যিহোৱাই অমায়িক লোকক ৰক্ষা কৰে;

মই অসহায় হোৱাত তেওঁ মোক উদ্ধাৰ কৰিলে।

7 হে মোৰ প্ৰাণ, তোমাৰ বিশ্রাম-স্থানলৈ উভটি যোৱা,

কিয়নো যিহোৱাই তোমাক প্ৰচুৰ মঙ্গল কৰিলে।

8 কাৰণ তুমিয়েই মৃত্যুৰ পৰা প্ৰাণ,

চকুলোৰ পৰা মোৰ চকু,

উজুটি খোৱাৰ পৰা মোৰ ভৰি ৰক্ষা কৰিলা।

9 মই জীৱিতসকলৰ দেশত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে অহা-যোৱা কৰিম।

10 যেতিয়া মই কৈছিলো, “মই অতিশয় উৎপীড়িত হৈছোঁ”

তেতিয়াও মই বিশ্বাসত আছিলো।

11 মই উদ্বেগ কৰি কৈছিলোঁ, “সকলো মানুহ মিছলীয়া।”

- 12 যিহোৱাই মোলৈ কৰা সকলো মঙ্গলৰ পৰিবৰ্তে
মই তেওঁক কি দিম?
- 13 মই পৰিত্ৰাণৰ পানপাত্ৰ তুলি ধৰিম,
আৰু যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিম;
- 14 মই যিহোৱাৰ ওচৰত মোৰ সঙ্কল্পবোৰ পূৰ্ণ কৰিম;
তেওঁৰ সমুদায় লোকৰ সাক্ষাতেই কৰিম।
- 15 যিহোৱাৰ দৃষ্টিত তেওঁৰ বিশ্বাসীসকলৰ মৃত্যু বহুমূল্য।
- 16 হে যিহোৱা, সটাকৈয়ে মই তোমাৰ দাস হওঁ;
মই তোমাৰ দাস, তোমাৰেই দাসীৰ পুত্ৰ;
তুমিয়েই মোৰ বন্ধনবোৰ মুকলি কৰিলা।
- 17 মই তোমাৰ উদ্দেশ্যে ধন্যবাদাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিম;
মই যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিম।
- 18 মই যিহোৱাৰ ওচৰত মোৰ সঙ্কল্পবোৰ পূৰ্ণ কৰিম;
তেওঁৰ সমুদায় লোকৰ সাক্ষাতেই কৰিম।
- 19 হে যিহোৱা, তোমাৰেই মাজত,
যিহোৱাৰ গৃহৰ চোতাল কেইখনত, মই সেই সকলো পূৰ্ণ কৰিম।
তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

গীতমালা 117

- 1 হে সমুদায় জাতি, যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা;
হে সমুদায় লোক, তেওঁৰ মহিমা কীৰ্তন কৰা।
- 2 কিয়নো আমালৈ যিহোৱাৰ প্ৰেম অসীম,
যিহোৱাৰ বিশ্বস্ততা অনন্তকাল স্থায়ী।
তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

গীতমালা 118

- 1 যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, কিয়নো তেওঁ মঙ্গলময়,
কাৰণ তেওঁৰ অসীম প্ৰেম চিৰকাললৈকে থাকে।
- 2 ইস্ৰায়েলে কওঁক,
“তেওঁৰ অসীম প্ৰেম চিৰকাললৈকে থাকে।”

3হাৰোণৰ বংশই কওঁক,

“তেওঁৰ অসীম প্ৰেম চিৰকাললৈকে থাকে।”

4যিহোৱালৈ ভয় ৰাখোঁতাসকলে কওঁক,

“তেওঁৰ অসীম প্ৰেম চিৰকাললৈকে থাকে।”

5মই সঙ্কটৰ কালত যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ;

যিহোৱাই মোক উত্তৰ দিলে আৰু এক বহল ঠাইত থলে।

6যিহোৱা মোৰ পক্ষত আছে, মই ভয় নকৰোঁ;

মানুহে মোক কি কৰিব পাৰে?

7মোক সহায় কৰিবলৈ যিহোৱা মোৰ পক্ষত আছে;

গতিকে মই মোৰ বিৰোধীসকলৰ পৰাজয় দেখা পাম।

8মানুহৰ ওপৰত ভাৰসা ৰখাতকৈ যিহোৱাত আশ্ৰয় লোৱাই ভাল।

9অধিপতিসকলৰ ওপৰত ভাৰসা ৰখাতকৈ, যিহোৱাত আশ্ৰয় লোৱাই ভাল।

10সমুদায় জাতিয়ে মোক আগুৰি ধৰিলে;

মই যিহোৱাৰ নামেৰে তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰিলোঁ।

11তেওঁলোকে মোক আগুৰি ধৰিলে,

হয়, মোক আগুৰি ধৰিলে;

মই যিহোৱাৰ নামেৰে তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰিলোঁ।

12তেওঁলোকে মৌ-মাখিৰ দৰে মোক বেৰি ধৰিলে;

কাঁইটীয়া বনৰ জুইৰ দৰে ততালিকে তেওঁলোক নুমাই গ’ল;

মই যিহোৱাৰ নামেৰে তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰিলোঁ।

13মই যেন পৰি যাও, তাৰবাবে তেওঁলোকে মোক জোৰকৈ ঠেলা মাৰিছিল,

কিন্তু যিহোৱাই মোক সহায় কৰিলে।

14যিহোৱা মোৰ বল আৰু প্ৰবল শক্তি;

তেঁৱেই মোৰ পৰিত্ৰাণ হ’ল।

15ধাৰ্মিকসকলৰ তপ্ত বিজয়ৰ আনন্দপূৰ্ণ ধ্বনি হ’ল;

“যিহোৱাৰ সোঁ-হাতে মহৎ কাৰ্য্য কৰিলে।”

16যিহোৱাৰ সোঁ-হাত উত্তোলিত হ’ল;

যিহোৱাৰ সোঁ-হাতে মহৎ কাৰ্য্য কৰিলে।

17মোৰ মৃত্যু নহ’ব, কিন্তু মই জীয়াই থাকিম,

আৰু যিহোৱাই কৰা কাৰ্য্যবোৰ ঘোষণা কৰিম।

18যিহোৱাই মোক বৰকৈ শাস্তি দিলে;

কিন্তু তেওঁ মোক মৃত্যুৰ হাতত শোধাই নিদিলে।

19মোলৈ ধাৰ্মিকতাৰ দুৱাৰবোৰ মুকলি কৰি দিয়া,
যাতে সেইবোৰৰ ভিতৰত সোমাই মই যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিব পাৰো।

20এয়াই যিহোৱাৰ দুৱাৰ; ইয়াৰ মাজেদিয়েই ধাৰ্মিকসকল সোমায়।

21মই তোমাৰ ধন্যবাদ কৰো;

কিয়নো তুমি মোক উত্তৰ দিলা;

তুমি মোৰ পৰিত্ৰাণ হ'লা।

22ঘৰ নিৰ্মাণকাৰীসকলে যি শিলক অগ্ৰাহ্য কৰিলে,
সেয়ে সকলোতকৈ দৰকাৰী চুকৰ প্ৰধান শিল হৈ উঠিল।

23এইয়া যিহোৱাৰেই কাৰ্য,

আমাৰ দৃষ্টিত অতি আচৰিত লাগে।

24এয়ে সেই দিন, যি দিন যিহোৱাই নিৰূপণ কৰিলে;
আহাঁ, আমি এই দিনত আনন্দ কৰোঁ আৰু উল্লাস কৰোঁ।

25হে যিহোৱা, মিনতি কৰোঁ, তুমি আমাক ৰক্ষা কৰা!

হে যিহোৱা, আমি তোমাক মিনতি কৰোঁ, সফলতা দান কৰা! শুভ কৰা।

26ধন্য সেইজন, যি জন যিহোৱাৰ নামেৰে আহিছে;

আমি যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰা তোমালোকক আশীৰ্বাদ কৰিছোঁ।

27যিহোৱাই ঈশ্বৰ আৰু তেঁৱেই আমাক দীপ্তি দিলে;

তোমালোকে বলিৰ পশুবোৰ ৰছীৰে যজ্ঞবেদীৰ শিঙলৈকে বান্ধা।

28তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম;

তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ মহিমা কীৰ্তন কৰিম।

29তোমালোকে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, কিয়নো তেওঁ মঙ্গলময়;

তেওঁৰ অসীম প্ৰেম চিৰকাললৈকে থাকে।

গীতমালা 119

আলেফ।

1ধন্য সেইসকল, যিসকলৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ সিদ্ধ;

যিসকলে যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে চলে।

2ধন্য সেইসকল, যিসকলে তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰে;

যিসকলে সমস্ত মনেৰে সৈতে তেওঁক বিচাৰে।

3তেওঁলোকে অন্যায় নকৰে,

যিহোৱাৰ পথত চলে।

4তোমাৰ আদেশবোৰ যত্নেৰে পালন কৰিবলৈ তুমি আমাক আজ্ঞা কৰিলা।

5ওহ, মোৰ পথবোৰ সুস্থিৰ হওঁক;

মই যেন তোমাৰ বিধিবোৰ পালন কৰিব পাৰো!

6যেতিয়া তোমাৰ সকলো আজ্ঞাৰ প্ৰতি মই দৃষ্টি ৰাখি চলিম,

তেতিয়া মই লজ্জিত নহ'ম।

7তোমাৰ ধাৰ্মিকতায়ুক্ত শাসন প্ৰণালীবোৰ যেতিয়া মই শিকোঁ,

তেতিয়া মই শুদ্ধ মনেৰে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম।

8মই তোমাৰ বিধিবোৰ পালন কৰিম;

মোক নিচেইকৈ পৰিত্যাগ নকৰিবা।

বেইৎ।

9যুবকে কেনেকৈ নিজৰ পথ শুদ্ধভাৱে ৰাখিব পাৰে?

তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে সাৱধানৰে চলাৰ দ্বাৰাই পাৰে।

10মই সমস্ত মনেৰে তোমাক বিচাৰিছোঁ;

তুমি মোক তোমাৰ আজ্ঞা-পথৰ পৰা ভ্ৰান্ত হৈ যাব নিদিবা।

11তোমাৰ বাক্য মই মোৰ হৃদয়ত সঞ্চয় কৰি ৰাখিছোঁ,

যেন তোমাৰ অহিতে পাপ নকৰোঁ।

12ধন্য তুমি, হে যিহোৱা;

মোক তোমাৰ বিধিবোৰ শিকোৱা।

13তোমাৰ মুখৰ সকলো ধাৰ্মিক শাসন প্ৰণালী,

মই নিজ ওঁঠেৰে বৰ্ণনা কৰিলোঁ;

14ধন-সম্পদত লোকে যিমান আনন্দ পায়,

তোমাৰ আজ্ঞাৰ পথত চলি মই তাতোকৈ অধিক আনন্দ পাওঁ।

15মই তোমাৰ আদেশবোৰ ধ্যান কৰিম,

তোমাৰ সকলো পথলৈ মনোযোগ দিম।

16মই তোমাৰ বিধিবোৰত আনন্দিত হ'ম;

মই তোমাৰ বাক্য নাপাহৰিম।

গীমেল।

- 17তোমাৰ দাসলৈ প্ৰচুৰ মঙ্গল কৰা যাতে মই জীয়াই থাকো,
আৰু তোমাৰ বাক্য পালন কৰিব পাৰো।
- 18মোৰ চকু মুকলি কৰি দিয়া, যাতে মই তোমাৰ ব্যৱস্থাত আচৰিত আচৰিত বিষয়বোৰ দেখা পাওঁ।
- 19মই পৃথিৱীত প্ৰবাসী মাথোন,
তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ মোৰ পৰা লুকুৱাই নাৰাখিবা।
- 20সকলো সময়তে তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ জানিবলৈ,
মোৰ প্ৰাণ আকাজক্ষাত ভগ্ন হৈছে।
- 21তুমি অহঙ্কাৰীসকলক ধমক দিছা;
তেওঁলোকতো শাপগ্ৰস্ত,
তোমাৰ আজ্ঞা পথৰ পৰা ভ্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰে।
- 22তেওঁলোকৰ অপমান আৰু নিন্দা মোৰ পৰা দূৰ কৰা;
কিয়নো মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰি আহিছোঁ।
- 23যদি শাসনকৰ্তাসকলেও বহি মোৰ অহিতে কথা কয়,
তথাপিও তোমাৰ দাসে তোমাৰ বিধিবোৰ ধ্যান কৰিব।
- 24তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ মোৰ আনন্দৰ বিষয়,
সেইবোৰে মোক পৰামৰ্শ দিয়ে।

দালেৎ।

- 25মোৰ প্ৰাণ ধূলিত সংলগ্ন;
তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে মোক সঞ্জীৱিত কৰা।
- 26মোৰ জীৱনৰ পথৰ কথা মই তোমাক জনালোঁ,
আৰু তুমি মোক উত্তৰ দিলা।
মোক তোমাৰ বিধিবোৰ শিকোঁৱা।
- 27তোমাৰ আজ্ঞাৰ পথবোৰ মোক বুজাই দিয়া;
তাতে মই তোমাৰ আচৰিত কাৰ্য্যবোৰ ধ্যান কৰিম।
- 28দুখত মোৰ প্ৰাণ দ্ৰৱীভূত হৈছে;
তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে মোক সবল কৰা।
- 29মোৰ পৰা মিছা কথাৰ পথ দূৰ কৰা;

দয়া কৰি তোমাৰ ব্যৱস্থাৰ শিক্ষা মোক দান কৰা।

30মই বিশ্বস্ততাৰ পথ মনোনীত কৰিলোঁ;

মই তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ মোৰ সন্মুখত ৰাখিলোঁ।

31হে যিহোৱা, মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰত আসক্ত হৈছোঁ;

তুমি মোক লজ্জিত হ'বলৈ নিদিবা।

32তোমাৰ আজ্ঞাবোৰৰ পথত মই লৰি যাম,

কাৰণ তুমি মোৰ হৃদয় মেলি দিলা।

হেই।

33হে যিহোৱা, তোমাৰ বিধিবোৰৰ পথ সম্বন্ধে মোক শিকোৱা;

তাতে মই শেষলৈকে তাক পালন কৰিম।

34তুমি মোক জ্ঞান দিয়া যাতে মই তোমাৰ ব্যৱস্থাবোৰ মানি চলিব পাৰো,

সমস্ত হৃদয়েৰে সৈতে তাক পালন কৰিব পাৰো।

35তোমাৰ আজ্ঞা-পথত মোক চলোৱা;

কিয়নো তাতেই মই সন্তোষ পাবোঁ।

36তোমাৰ আজ্ঞাবোৰলৈ মোৰ হৃদয় আসক্ত কৰি ৰাখা,

স্বার্থপৰ লোভলৈ আকৰ্ষিত নকৰিবা।

37অসাৰ বস্তুবোৰৰ পৰা তুমি মোৰ দৃষ্টি ঘূৰাই আনা;

তোমাৰ পথত চলিবলৈ মোক পুণৰ সঞ্জীৱিত কৰা।

38তোমাৰ এই দাসৰ প্ৰতি তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞা পূৰ্ণ কৰা;

যি প্ৰতিজ্ঞা তোমালৈ ভয়কাৰী লোকৰ বাবে তুমি স্থিৰ কৰিলা।

39মোৰ দুৰ্নাম তুমি দূৰ কৰা, যিহক মই ভয় কৰোঁ;

কিয়নো তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ মঙ্গলময়।

40চোৱা, মই তোমাৰ আদেশবোৰলৈ আকাঙ্ক্ষা কৰি আছোঁ;

তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰে মোক সঞ্জীৱিত কৰা।

বাৱ।

41হে যিহোৱা, তুমি মোক তোমাৰ সুস্থিৰ প্ৰেমৰ ভাগী হ'বলৈ দিয়া;

তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে তোমাৰ পৰিত্ৰাণৰ ভাগী কৰা।

42তেতিয়া মই মোক নিন্দা কৰা সকলক মই উত্তৰ দিব পাৰিম;

কিয়নো মই তোমাৰ বাক্যত ভাৰসা কৰোঁ।

43 তোমাৰ সত্যৰ বাক্য মোৰ মুখৰ পৰা কাঢ়ি নলবা;

কিয়নো তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীৰ ওপৰত মোৰ আশা আছে।

44 যুগে যুগে অনন্তকাল মই তোমাৰ ব্যৱস্থা মানি চলিম।

45 মই নিৰাপদে মুক্তভাৱে বিচৰণ কৰিম;

কিয়নো মই তোমাৰ আদেশবোৰলৈ মনোযোগ দিলো।

46 তুমি কোৱা সকলো আজ্ঞাৰ বিষয়ে মই ৰজাসকলৰ আগতো ক'ম;

মই লজ্জিত নহ'ম।

47 তোমাৰ আজ্ঞাবোৰত মই সন্তোষ পাওঁ;

কাৰণ মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ ভাল পাওঁ।

48 তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ মই পবিত্ৰ বুলি জ্ঞান কৰো,

কাৰণ মই সেইবোৰ ভাল পাওঁ;

মই তোমাৰ বিধিবোৰ ধ্যান কৰিম।

জয়িন।

49 তোমাৰ এই দাসৰ আগত তুমি যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলো, তাক তুমি সোঁৱৰণ কৰা;

তাৰ দ্বাৰায়েই তুমি মোক আশা দিছিলো।

50 দুখৰ সময়ত এয়ে মোৰ শাল্লানা হয়;

তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞাই মোক সঞ্জীৱিত কৰে।

51 অহঙ্কাৰীসকলে মোক অতিশয় ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰে;

তথাপিও মই তোমাৰ ব্যৱস্থাৰ পৰা অলপো এফলীয়া হোৱা নাই।

52 হে যিহোৱা, মই তোমাৰ পূৰ্বকালৰ শাসন প্ৰণালীবোৰ সোঁৱৰণ কৰো, আৰু মই নিজে শাল্লানা লভো।

53 দুই লোকৰ দুষ্টতাৰ কাৰণে মোৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত উঠে,

কিয়নো তেওঁলোকে তোমাৰ ব্যৱস্থা ত্যাগ কৰে।

54 মোৰ এই অস্থায়ী ঘৰত তোমাৰ বিধিবোৰ মোৰ গানৰ বিষয় হৈছে।

55 হে যিহোৱা, মই ৰাতি তোমাৰ নাম সোঁৱৰণ কৰোঁ,

আৰু তোমাৰ ব্যৱস্থা মানি চলো।

56 এয়ে মোৰ অভ্যাস যে মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰি চলো।

হেং

- 57 যিহোৱা মোৰ অধিকাৰৰ অংশ;
মই তোমাৰ বাক্য মতে চলিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলোঁ।
- 58 মই মোৰ সমস্ত চিত্তেৰে তোমাৰ অনুগ্ৰহ বিচাৰিছো; তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে তুমি মোলৈ কৃপা কৰ।
- 59 মই মোৰ পথবোৰৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিলো,
আৰু মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰলৈ মোৰ ভৰি ঘূৰালোঁ।
- 60 মই শীঘ্ৰেই তুমি দিয়া আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিলো, পলম নকৰিলো।
- 61 যদিও দুষ্টবোৰৰ জৰীত মই বান্ধ খাই আছো,
তথাপিও মই তোমাৰ ব্যৱস্থা পাহৰি নাযাওঁ।
- 62 তোমাৰ ধাৰ্মিকতায়ুক্ত শাসন-প্ৰণালীবোৰৰ কাৰণে মই মাজনিশা তোমাৰ স্তৱ কৰিবলৈ উঠো।
- 63 যিসকলে তোমাক ভয় কৰে আৰু তোমাৰ আদেশবোৰ পালন কৰে, মই তেওঁলোক সকলোৰে সংগী।
- 64 হে যিহোৱা, পৃথিৱী তোমাৰ দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ;
মোক তোমাৰ বিধিবোৰ শিকোৱা।

টেইট।

- 65 তুমি তোমাৰ দাসলৈ মঙ্গল ব্যৱহাৰ কৰিলা;
হে যিহোৱা, তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে কৰিলা।
- 66 তুমি মোক ভাল বিচাৰ-বুদ্ধি আৰু জ্ঞান শিকোৱা;
কিয়নো মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰত বিশ্বাস কৰোঁ।
- 67 কষ্ট পোৱাৰ আগেয়ে মই বিপথে গৈছিলোঁ, কিন্তু এতিয়া হ'লে, মই তোমাৰ বাক্য পালন কৰিছোঁ।
- 68 তুমি মঙ্গলময় আৰু মঙ্গলৰ কাৰ্য কৰা;
মোক তোমাৰ বিধিবোৰ শিকোৱা।
- 69 অহঙ্কাৰীবোৰে মোৰ অহিতে মিছা কথা ৰচিছে;
কিন্তু মই হ'লে সমস্ত চিত্তেৰে তোমাৰ আদেশবোৰ পালন কৰোঁ।
- 70 তেওঁলোকৰ অন্তঃকৰণ চৰ্বিৰ দৰে মোটা;
কিন্তু মই হ'লে তোমাৰ ব্যৱস্থাত হৰ্ষিত হওঁ।
- 71 মই যি কষ্ট পাইছো, সেয়ে মোৰ পক্ষে শুভজনক,
তাতে মই তোমাৰ বিধিবোৰ শিকিব পাৰিছো।
- 72 তোমাৰ মুখৰ ব্যৱস্থাবোৰ মোৰ ওচৰত হাজাৰ হাজাৰ সোণ আৰু ৰূপতকৈয়ো বহুমূল্য।

ইয়োদ।

- 73তোমাৰ হাতেই মোক শ্ৰজিলে, মোক গঠন কৰিলে;
তোমাৰ আঞ্জাবোৰ শিকিবলৈ মোক জ্ঞান-বুদ্ধি দান কৰা।
- 74তোমাক ভয় কৰাসকলে মোক দেখি আনন্দিত হ'ব;
কিয়নো মই তোমাৰ বাক্যত আশা কৰিলোঁ।
- 75হে যিহোৱা, মই জানো যে, তোমাৰ বিচাৰবোৰ ন্যায়পূৰ্ণ,
তুমি নিজ বিশ্বস্ততাৰে মোক দুখ দিলা।
- 76তোমাৰ এই দাসৰ ওচৰত তুমি যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা,
সেই অনুসাৰে তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম মোৰ সাল্লানা হওঁক।
- 77মোলৈ তোমাৰ কৃপা নামি আহঁক,
যাতে মই জীয়াই থাকিব পাৰো;
কিয়নো তোমাৰ ব্যৱস্থাই মোক আনন্দ দিয়ে।
- 78অহঙ্কাৰী লোকে লাজ পাওক, কিয়নো তেওঁলোকে মিছা কথা কৈ মোৰ সৰ্বনাশ কৰিলে;
কিন্তু হ'লে মই তোমাৰ আদেশবোৰ ধ্যান কৰিম;
- 79যিসকলে তোমাক ভয় কৰে, তেওঁলোক মোলৈ ঘূৰক,
যাতে তেওঁলোকে তোমাৰ আঞ্জাবোৰ জানিব।
- 80মোৰ অন্তঃকৰণ তোমাৰ বিধিবোৰত যেন সিদ্ধ থাকে, তাতে মই লজ্জিত নহ'ম।

কফ।

- 81তুমি মোক ৰক্ষা কৰাৰ প্ৰতীক্ষাত থাকোতে থাকোতে মোৰ প্ৰাণ ক্ৰমশঃ অৱশ হৈ গৈছে;
মই তোমাৰ বাক্যত আশা কৰিছোঁ।
- 82তোমাৰ বাক্যৰ প্ৰতিজ্ঞা পূৰ্ণ হোৱাৰ অপেক্ষাত মোৰ চকু সোমাই গৈছে;
মই সুধিলো, “কেতিয়া তুমি মোক সাল্লানা দিবা?”
- 83কিয়নো মই ধুঁৱাত থকা চামৰাৰ দ্ৰাক্ষাৰস থলীৰ নিচিনা হ'লোঁ;
তথাপিও মই তোমাৰ বিধিবোৰ পাহৰা নাই।
- 84তোমাৰ দাসে কিমান কাল সহন কৰি থাকিব?
মোক তাড়না কৰা সকলৰ বিচাৰ তুমি কেতিয়া কৰিবা?
- 85অহঙ্কাৰীসকলে মোৰ বাবে গৰ্ত খান্দিছে;
তেওঁলোক তোমাৰ ব্যৱস্থাৰ অনুগামী নহয়।

86 তোমাৰ সকলো আঞ্জা বিশ্বাসযোগ্য;
লোকসকলে অকাৰণতে মোক তাড়না কৰে;
তুমি মোক সহায় কৰা।

87 তেওঁলোকে পৃথিৱীত মোক প্ৰায় নিঃশেষ কৰি পেলালে;
কিন্তু তথাপিও মই তোমাৰ আদেশবোৰ ত্যাগ কৰা নাই।

88 তোমাৰ গভীৰ প্ৰেমত তুমি মোক সঞ্জীৱিত কৰা,
তাতে মই তোমাৰ মুখৰ আঞ্জাবোৰ পালন কৰিম।

লামেদ।

89 যিহোৱা অনন্ত কাললৈকে বিদ্যমান;
তোমাৰ বাক্য স্বৰ্গত সুদৃঢ় আছে।

90 পুৰুষে পুৰুষে তোমাৰ বিশ্বস্ততা স্থায়ী;
তুমি পৃথিৱীক স্থাপন কৰিলা আৰু সেয়ে সুস্থিৰ হৈ আছে।

91 তুমি নিযুক্ত কৰা অনুসাৰে সেইবোৰ আজিও থিৰে আছে;
কিয়নো সকলোৱেই তোমাৰ অধীনৰ দাস।

92 তোমাৰ ব্যৱস্থাত যদি মই আনন্দ নাপালোহেঁতেন,
তেন্তে মোৰ ক্লেশতে মই বিনষ্ট হ'লোহেঁতেন।

93 মই তোমাৰ আদেশবোৰ কেতিয়াও নাপাহৰিম;
কিয়নো তাৰ দ্বাৰাই তুমি মোক পুনৰায় সঞ্জীৱিত কৰিলা।

94 মই তোমাৰেই, মোক ৰক্ষা কৰা;
কিয়নো মই তোমাৰ আদেশবোৰলৈ মনোযোগ কৰিলো।

95 দুষ্টবোৰে মোক বিনষ্ট কৰিবলৈ খাপ দি আছে;
কিন্তু মই তোমাৰ আঞ্জাবোৰ বিবেচনা কৰোঁ।

96 মই সকলো শ্ৰেণীৰ পদাৰ্থ সীমায়ুক্ত দেখিলোঁ; কিন্তু তোমাৰ আঞ্জা অসীম।

মেইম।

97 ওহ, মই তোমাৰ ব্যৱস্থা কেনে ভাল পাওঁ!

সেয়ে ওৰে দিন মোৰ ধ্যানৰ বিষয়।

98 তোমাৰ আঞ্জাই মোক মোৰ শত্ৰুবোৰতকৈ জ্ঞানৱান কৰি তোলে;
কিয়নো তোমাৰ আঞ্জাবোৰ সদায় মোৰ লগে লগে থাকে।

99মোৰ সকলো শিক্ষাগুৰুতকৈ মই জ্ঞানৱান;

কিয়নো তোমাৰ আজ্ঞা-বোৰ মোৰ ধ্যানৰ বিষয়।

100মই বুদ্ধ লোক সকলতকৈয়ো অধিক বুজোঁ;

কাৰণ মই তোমাৰ আদেশবোৰ পালন কৰি আহিছোঁ।

101মই সকলো কু-পথৰ পৰা মোৰ ভৰি আঁতৰাই ৰাখিলো,

যাতে মই তোমাৰ বাক্যবোৰ পালন কৰিব পাৰোঁ।

102মই তোমাৰ ধাৰ্মিক শাসন-প্ৰণালীবোৰৰ পৰা আঁতৰি যোৱা নাই;

কিয়নো তুমি নিজেই মোক শিক্ষা দিলা।

103তোমাৰ বাক্যবোৰ মোৰ জিৱাত কেনে মিঠা লাগে!

সেয়ে মোৰ মুখত মোৰ কোঁহতকৈয়ো মিঠা লাগে।

104তোমাৰ আদেশবোৰৰ দ্বাৰাই মই জ্ঞান লাভ কৰোঁ;

সেইবাবেই মই সকলো মিছা পথ ঘিণ কৰোঁ।

নুন।

105তোমাৰ বাক্য মোৰ ভৰিৰ কাৰণে প্ৰদীপ-স্বৰূপ আৰু মোৰ পথৰ দীপ্তিস্বৰূপ।

106তোমাৰ ধাৰ্মিকতায়ুক্ত শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰিবলৈ মই শপত খালোঁ,

আৰু স্থিৰ কৰিলোঁ।

107হে যিহোৱা, মই অতিশয় দুখ পাইছোঁ;

তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে মোক পুনৰায় সঞ্জীৱিত কৰা।

108হে যিহোৱা, মোৰ মুখে কৰা প্ৰশংসা-স্তুতিৰ উৎসৰ্গ তুমি গ্ৰহণ কৰা,

আৰু তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ মোক শিকোৱা।

109মইমোৰ প্ৰাণ সদায় আঁচলত বান্ধি লৈ ফুৰিছোঁ;

তথাপি মই তোমাৰ ব্যৱস্থা পাহৰা নাই।

110দুষ্টবোৰে মোলৈ ফান্দ পাতিলে; তথাপি মই তোমাৰ আদেশবোৰৰ পৰা বিপথে যোৱা নাই।

111তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ মোৰ চিৰকালৰ আধিপত্য;

সেইবোৰ মোৰ মনৰ আনন্দজনক।

112চিৰকাললৈকে শেষ পৰ্যন্ত তোমাৰ বিধিবোৰ পালন কৰিবৰ কাৰণে মই মোৰ হৃদয়ক থিৰ কৰিলোঁ।

চামেক।

- 113 দুই মনৰ লোকক মই ঘিণ কৰোঁ; কিন্তু তোমাৰ ব্যৱস্থাক মই ভাল পাওঁ।
- 114 তুমি মোৰ গুপ্তস্থান আৰু ঢাল; তোমাৰ বাক্যতে মই আশা কৰোঁ।
- 115 হে কু-কাৰ্য কৰা লোক, মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ হোৱা; মই মোৰ ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিম।
- 116 তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে মোক ধৰি ৰাখা, তাতে মই জীয়াই থাকিম;
মোৰ আশাত তুমি মোক লাজ পাবলৈ নিদিবা।
- 117 মোক ধৰি ৰাখা, তাতে মই ৰক্ষা পাম আৰু সদায় তোমাৰ বিধিবোৰক মান্য কৰিম।
- 118 তোমাৰ বিধিবোৰৰ পৰা অপথে যোৱা সকলক তুমি অগ্ৰাহ্য কৰা;
কিয়নো তেওঁলোকৰ প্ৰবঞ্চনা অসাৰ।
- 119 পৃথিৱীৰ সকলো দুষ্টক তুমি ময়লাৰ দৰে গণ্য কৰি দূৰ কৰা;
এই কাৰণে মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ ভাল পাওঁ।
- 120 তোমাৰ ভয়ত মোৰ শৰীৰ কঁপে;
তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰক মই ভয় কৰোঁ।

অয়িন।

- 121 মই ন্যায়বিচাৰ আৰু সৎ কাৰ্য কৰিলোঁ; মোক উপদ্ৰৱকাৰীসকলৰ হাতত এৰি নিদিবা।
- 122 তুমি তোমাৰ এই দাসৰ মঙ্গলৰ দায়িত্ব লোৱা;
অহঙ্কাৰীসকলক মোৰ ওপৰত উপদ্ৰৱ কৰিবলৈ নিদিবা।
- 123 তোমাৰ ধাৰ্মিকযুক্ত প্ৰতিজ্ঞা পূৰ্ণ হোৱালৈ আৰু তোমাৰ পৰিত্ৰাণৰ বাবে অপেক্ষা কৰি মোৰ চকু দুৰ্বল হৈ গৈছে।
- 124 তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম অনুসাৰে তোমাৰ দাসলৈ ব্যৱহাৰ কৰা;
তোমাৰ বিধিবোৰ মোক শিকোঁৱা।
- 125 মই তোমাৰ দাস; মোক বোধশক্তি দিয়া,
যেন তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ বুজিব পাৰো।
- 126 হে যিহোৱা, এতিয়া তোমাৰ কাৰ্য্য কৰাৰ সময় হৈছে,
কিয়নো লোকসকলে তোমাৰ ব্যৱস্থা অমান্য কৰিলে।
- 127 মই বাস্তৱিকতে তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ ভাল পাওঁ;
সেইবোৰক সোণতকৈ, শুদ্ধ সোণতকৈয়ো ভাল পাওঁ।
- 128 এই কাৰণে সকলো বিষয়তে তোমাৰ আদেশবোৰ মই ন্যায় বুলি মানো; মই সকলো মিছা পথ ঘিণ কৰোঁ।

পেই।

129 তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ আচৰিত;

সেই বাবেই মোৰ প্ৰাণে সেইবোৰ পালন কৰে।

130 তোমাৰ বাক্য প্ৰকাশিত হ'লে দীপ্তি দিয়ে;

সৰলমনা লোকক বুজন শক্তি দান কৰে।

131 মই মুখ মেলি ফোপাইছিলো;

কিয়নো মই তোমাৰ আজ্ঞাৰ বাবে অতিশয় হাবিয়াহ কৰিলোঁ।

132 তোমাৰ নাম ভাল পোৱা সকলৰ প্ৰতি তুমি যেনে ৰীতি কৰা,

তেনেদৰে মোলৈও ঘূৰি মোৰ প্ৰতি কৃপা কৰা।

133 তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে মোৰ খোজ সুস্থিৰ কৰি ৰাখা আৰু কোনো অধৰ্মক মোৰ ওপৰত অধিকাৰ কৰিবলৈ নিদিবা।

134 মানুহৰ উপদ্ৰৱৰ পৰা মোক মুক্ত কৰা,

তাতে মই তোমাৰ আদেশবোৰ পালন কৰিম।

135 তোমাৰ দাসৰ ওপৰত তোমাৰ মুখ উজ্জ্বল কৰা;

তোমাৰ বিধিবোৰ মোক শিকোৱা।

136 মোৰ চকুৰ পৰা চকুলোৰ নদী বৈ গৈছে;

কিয়নো লোকসকলে তোমাৰ ব্যৱস্থা পালন নকৰে।

চাধেই।

137 হে যিহোৱা, তুমি ধাৰ্মিক, আৰু তোমাৰ ন্যায়বিচাৰ যথার্থ।

138 তুমি সকলো বিশ্বস্ততা আৰু ধাৰ্মিকতাত তোমাৰ আজ্ঞাবোৰৰ আদেশ দিলা।

139 তোমাৰ উৎসাহে মোক গ্ৰাস কৰিছে;

কাৰণ মোৰ শত্ৰুবোৰে তোমাৰ বাক্যবোৰ পাহৰিলে।

140 তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞা উত্তম বুলি প্ৰমাণিত হৈছে;

সেয়ে তোমাৰ দাসে তাক ভাল পায়।

141 যদিও মই সামান্য আৰু তুচ্ছ, তথাপিও মই তোমাৰ আদেশবোৰ পাহৰা নাই।

142 তোমাৰ ধাৰ্মিকতা চিৰস্থায়ী ধাৰ্মিকতা আৰু তোমাৰ সকলো ব্যৱস্থা সত্য।

143 সঙ্কট আৰু দুৰ্দশা মোৰ ওপৰত আহিল;

তথাপিও মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰত আনন্দ পাওঁ।

144 তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ অনন্ত কাললৈকে ধাৰ্মিক;

মোক বুজা শক্তি দিয়া, তাতে মই জীয়াই থাকিম।

কোফ।

145মই সমস্ত মনেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ, হে যিহোৱা, মোক উত্তৰ দিয়া;

মই তোমাৰ বিধিবোৰ পালন কৰিম।

146মই তোমাকেই মাতিছো, মোক উদ্ধাৰ কৰা;

মই তোমাৰ সকলো আঞ্জা মানি চলিম।

147মই প্ৰভাতৰ আগেয়েই সহায়ৰ কাৰণে কাতৰোক্তি কৰিলো;

তোমাৰ বাক্যবোৰত আশা কৰিলোঁ।

148ৰাতি শেষ হোৱাৰ আগেয়ে মোৰ চকু মেল খায়,

যেন তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ ধ্যান কৰিব পাৰো।

149তোমাৰ গভীৰ প্ৰেম অনুসাৰে মোৰ স্বৰ শুনা;

হে যিহোৱা, তোমাৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে মোক পুনৰায় সঞ্জীৱিত কৰা।

150কু-কাৰ্য কৰি মোক তাড়না কৰাসকল ওচৰ চাপি আহিছে;

তেওঁলোক তোমাৰ ব্যৱস্থাৰ পৰা দূৰৈত থাকে।

151কিন্তু হে যিহোৱা, তুমি ওচৰ আৰু তোমাৰ সকলো আঞ্জা সত্য;

152বহুত দিনৰ আগেয়ে মই তোমাৰ আঞ্জাবোৰৰ পৰা জানিছো যে,

তুমি সেইবোৰ চিৰকালৰ কাৰণে স্থাপন কৰিলা।

ৰেচ

153তুমি মোৰ দুখলৈ দৃষ্টি কৰা আৰু মোক উদ্ধাৰ কৰা;

কিয়নো মই তোমাৰ ব্যৱস্থা নাপাহৰো।

154মোৰ পক্ষে বিবাদ নিষ্পত্তি কৰা আৰু মোক মুক্ত কৰা;

তোমাৰ বাক্যত কৰা প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে মোক পুনৰায় সঞ্জীৱিত কৰা;

155দুষ্টবোৰৰ পৰা পৰিত্ৰাণ দূৰৈত থাকে;

কিয়নো তেওঁলোকে তোমাৰ বিধিবোৰ নিবিচাৰে।

156হে যিহোৱা, তোমাৰ কৰুণা অনেক বেচি;

তোমাৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে মোক পুনৰায় সঞ্জীৱিত কৰা।

157মোৰ তাড়নাকাৰী আৰু শত্ৰু অনেক; কিন্তু মই তোমাৰ আঞ্জাবোৰৰ পৰা আতৰি যোৱা নাই।

158মই বিশ্বাস ঘাতকবোৰক দেখি ঘিণ কৰোঁ; কাৰণ তেওঁলোকে তোমাৰ বাক্য পালন নকৰে।

159চোৱা, মই তোমাৰ আদেশবোৰ কিমান যে ভাল পাওঁ!

হে যিহোৱা, তোমাৰ সুস্থিৰ প্ৰেম অনুসাৰে মোক পুনৰায় সঞ্জীৱিত কৰা।

160 তোমাৰ সমস্ত বাক্য সত্য; তোমাৰ প্ৰত্যেকটো ধাৰ্মিক শাসন-প্ৰণালী চিৰকাল স্থায়ী।

চীন।

161 অধিকাৰী সকলে মোক অকাৰণে তাড়না কৰে;

কিন্তু মোৰ হৃদয়ে তোমাৰ বাক্যলৈ ভয় ৰাখে।

162 মই তোমাৰ বাক্যত আনন্দ কৰো,

যেনেকৈ যুদ্ধত বহুত লুটদ্ৰব্য পোৱা জনে আনন্দ কৰে।

163 মই মিছাক ঘিণাওঁ আৰু তুচ্ছ কৰোঁ;

কিন্তু তোমাৰ ব্যৱস্থাক প্ৰেম কৰোঁ।

164 তোমাৰ ধাৰ্মিকতায়ুক্ত শাসন-প্ৰণালীবোৰৰ কাৰণে মই দিনে সাতবাৰকৈ তোমাৰ প্ৰশংসা কৰোঁ।

165 যি সকলে তোমাৰ ব্যৱস্থাক প্ৰেম কৰে, তেওঁলোকৰ পৰম শান্তি হয়;

একোতেই তেওঁলোক উজুটি নাথায়।

166 হে যিহোৱা, মই তোমাৰ পৰিত্ৰাণলৈ আশাৰে আছো;

মই তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিলোঁ।

167 মোৰ প্ৰাণে তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিলে;

মই সেইবোৰক অতিশয় প্ৰেম কৰোঁ।

168 মই তোমাৰ আদেশ আৰু আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিলোঁ;

কিয়নো মোৰ সকলো পথ তোমাৰ সন্মুখতে আছে।

তাৰ।

169 হে যিহোৱা, মোৰ কাতৰোক্তি তোমাৰ সন্মুখত উপস্থিত হওক;

তোমাৰ বাক্য অনুসাৰে মোক বোধ-শক্তি দান কৰা।

170 মোৰ নিবেদনবোৰ তোমাৰ সন্মুখত উপস্থিত হওক;

তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ দৰে মোক উদ্ধাৰ কৰা।

171 মোৰ ওঁঠত তোমাৰ প্ৰশংসা উপচি পৰক;

কিয়নো তুমি মোক তোমাৰ বিধিবোৰ শিকাইছা।

172 মোৰ জিভাই তোমাৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ গীত গাওঁক;

কিয়নো তোমাৰ সকলো আজ্ঞা ন্যায়পূৰ্ণ।

173 তোমাৰ হাতে মোক সহায় কৰিবলৈ যুগুত হওক;

কিয়নো মই তোমাৰ আদেশবোৰ পালন কৰিবলৈ মনোনীত কৰিলোঁ।

174 হে যিহোৱা, মই তোমাৰ পৰিত্ৰাণলৈ আকাঙ্ক্ষা কৰিছোঁ;

তোমাৰ ব্যৱস্থা মোৰ আনন্দৰ বিষয়

175 মোক জীয়াই থাকিবলৈ দিয়া যাতে মই তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিব পাৰোঁ;

তোমাৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰে মোক সহায় কৰক।

176 হেৰোৱা ভেড়াৰ দৰে মই ভ্ৰান্ত হলোঁ;

তোমাৰ দাসক তুমি বিচাৰি লোৱা; কিয়নো তোমাৰ আজ্ঞাবোৰ মই পাহৰা নাই।

গীতমালা 120

মন্দিৰ অভিমুখে আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

1 মোৰ সঙ্কটৰ কালত মই যিহোৱাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ; তাতে তেওঁ মোক উত্তৰ দিলে।

2 “হে যিহোৱা, মিছলীয়া ওঁঠ আৰু ছলনাকাৰী জিভাৰ পৰা তুমি মোক মুক্ত কৰা।”

3 হে ছলনাকাৰী জিভা, তোমাক তেওঁ কি দিব? তোমাক অধিক শাস্তি দিবলৈ কি কৰা হ’ব?

4 তেওঁ তোমাক বীৰৰ তীক্ষ্ণ কাঁড়সমূহ আৰু ৰোতম গছৰ জ্বলা আঙঠাসমূহ দিব।

5 হয়, কি দুৰ্ভাগ্য মোৰ! মই মেচেকত প্ৰবাস কৰিছোঁ;

কেদৰৰ তম্বুবোৰৰ মাজত বসতি কৰিছোঁ।

6 যি সকলে শাস্তিক ঘৃণা কৰে, সেই লোকসকলৰ সৈতে মই বহুকাল বাস কৰিছোঁ।

7 মই শান্তি ভাল পাওঁ;

কিন্তু মই শান্তিৰ কথা ক’লে, তেওঁলোকে যুদ্ধ কৰিবলৈ বিচাৰে।

গীতমালা 121

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

1 মই পৰ্ব্বতবোৰৰ ফালে মোৰ চকু তুলি কওঁ,

ক’ৰ পৰা মোৰ সহায় আহিব?

2 যি জনাই আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলে, সেই যিহোৱাৰ পৰা মোৰ সহায় আহিব।

3 তেওঁ তোমাৰ ভৰি লৰচৰ হ’বলৈ নিদিব;

তোমাৰ ৰখীয়াজনা টোপনি নাযাব।

4 চোৱা, যি জনাই ইস্ৰায়েলক ৰক্ষা কৰে,

তেওঁ টোপনি নাযাব, নিদ্ৰিত নহ’ব।

⁵যিহোৱা তোমাৰ ৰক্ষক;

যিহোৱা তোমাৰ সোঁ হাতে থকা তোমাৰ ছাঁস্বৰূপ।

⁶দিনত সূৰ্য্যই তোমাক প্ৰহাৰ নকৰিব, আৰু ৰাতি চন্দ্ৰয়ো তোমাক নামাৰিব।

⁷যিহোৱাই তোমাক সকলো অমঙ্গলৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব;

তেওঁ তোমাৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব।

⁸যিহোৱাই এতিয়াৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে তুমি ওলাওঁতে সোমাওঁতে তোমাক ৰক্ষা কৰিব।

গীতমালা 122

দায়ুদৰ ৰচিত আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹মই আনন্দিত হ'লো, যেতিয়া লোকসকলে মোক ক'লে,

“ব'লা, আমি যিহোৱাৰ গৃহলৈ যাওঁ।”

²হে যিৰুচালেম, আমি তোমাৰ দুৱাৰবোৰৰ ভিতৰত ভৰি থৈ থিয় হৈ আছোঁ।

³সেই যিৰুচালেমক একেলগে সুদৃঢ়ভাৱে সংযুক্ত কৰা এটি নগৰ হিচাবে গঢ়ি তোলা হৈছে।

⁴সকলো জনগোষ্ঠী সেই ঠাইলৈ উঠি যায়,

তেওঁলোক যিহোৱাৰ লোকসকলৰ জনগোষ্ঠী;

তেওঁলোকে ইস্ৰায়েল জাতিৰ বাবে দিয়া আৰ্জা অনুসাৰে যিহোৱাৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিবলৈ উঠি যায়।

⁵কিয়নো সেই ঠাইত বিচাৰৰ বাবে সিংহাসনবোৰ আছে,

দায়ুদৰ বংশৰ সিংহাসনবোৰ স্থাপিত আছে।

⁶তোমালোকে যিৰুচালেমৰ শান্তিৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰা;

“যিসকলে যিৰুচালেমক ভাল পায়, তেওঁলোক উন্নত হওঁক।

⁷তোমালোকৰ প্ৰাচীৰবোৰৰ ভিতৰত শান্তি হওঁক,

আৰু তোমালোকৰ উচ্চ অট্টালিকাবোৰ নিৰাপদে থাকক।”

⁸মোৰ কুটুম্ব আৰু বন্ধুসকলৰ অৰ্থে মই ক'ম, “যিৰুচালেমৰ মাজত শান্তি থাকক।”

⁹আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহ সেই ঠাইত আছে বাবেই মই তোমাৰ মঙ্গল বিচাৰিম।

গীতমালা 123

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹হে স্বৰ্গৰ সিংহাসনত থাকোঁতা জনা,

মই তোমাৰ ফালেই মোৰ চকু তুলি চাই থাকোঁ।

²গৰাকীৰ হাতলৈ যেনেকৈ দাসসকলৰ চকু থাকে, আৰু দাসীৰ চকু যেনেকৈ গৰাকীনীৰ হাতৰ ফালে থাকে,

তেনেকৈ আমাক কৃপা নকৰা পৰ্যন্ত আমাৰ চকুৱে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ চাই থাকে।

³আমাক কৃপা কৰা, হে যিহোৱা, আমাক কৃপা কৰা;

কিয়নো আমি লোকসকলৰ দুচ্ছ-তাচ্ছিল্যত অধিককৈ পোঁত গ'লো।

⁴আমাৰ প্ৰাণে বহন কৰিব পৰাতকৈ অধিক হ'ল সেই সুখী লোকসকলৰ বিদ্ৰূপ আৰু অহঙ্কাৰীসকলৰ অপমান।

গীতমালা 124

দায়ুদৰ ৰচিত আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹ইস্ৰায়েলে ইয়াকে কওঁক, “যদি যিহোৱা আমাৰ পক্ষত নাথাকিলহেঁতেন,

²শত্ৰুবোৰে যেতিয়া আমাক আক্ৰমণ কৰিছিল,

তেতিয়া যদি যিহোৱা আমাৰ পক্ষত নাথাকিলহেঁতেন,

³তেন্তে তেওঁলোকে আমাৰ বিৰুদ্ধে ক্ৰোধত জ্বলি উঠি আমাক জীয়াই জীয়াই গ্ৰাস কৰিলেহেঁতেন,

⁴তেতিয়া জলসমূহে আমাক উটুৱাই লৈ গ'লহেঁতেন, আমাৰ ওপৰেদি জলৰ সোঁত বৈ গ'লহেঁতেন;

⁵ওফল্দি উঠা জলসমূহ আমাৰ ওপৰেদি বৈ গ'লহেঁতেন।

⁶ধন্য যিহোৱা,

যি জনাই আমাক চিকাৰ স্বৰূপে

তেওঁলোকৰ দাঁতত পেলাই নিদিলে।

⁷আমাৰ প্ৰাণ ব্যাধৰ ফাল্দৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা পক্ষীৰ নিচিনাকৈ ৰক্ষা পৰিল;

ফাল্দ ছিঙি গ'ল আৰু আমি ৰক্ষা পালোঁ।

⁸যি জনাই আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলে,

সেই যিহোৱাৰ নামত আমি সহায় পাওঁ।

গীতমালা 125

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹যিসকলে যিহোৱাৰ ওপৰত ভাৰসা ৰাখে,

তেওঁলোক চিয়োন পৰ্বতৰ নিচিনাকৈ অলৰ আৰু চিৰকাল স্থায়ী।

²যিৰুচালেমক পৰ্বতবোৰে যেনেকৈ চাৰিওফালে আবৰি ৰাখিছে,

তেনেকৈ যিহোৱাই নিজৰ লোকসকলক আবৰি ৰাখে;

এতিয়াৰে পৰা অনন্তকাল পৰ্যন্ত ৰাখিব।

³ঈশ্বৰ-ভক্ত লোকসকলে যাতে অধৰ্ম কাৰ্যলৈ হাত নেমেলে,

সেইবাবে ধাৰ্মিকসকলক দিয়া দেশৰ ওপৰত দুষ্টতাৰ ৰাজদণ্ড নাথাকিব।

⁴হে যিহোৱা, যিসকলে মঙ্গল আচৰণ কৰে, তুমি তেওঁলোকৰ মঙ্গল কৰা;

যিসকলৰ অন্তৰৰ শুচি, তেওঁলোকৰ মঙ্গল কৰা।

⁵কিন্তু যিসকলে নিজ ইচ্ছাৰে খলা-বমা পথেদি এফলীয়া হৈ যায়,

যিহোৱাই তেওঁলোকক কু-কাৰ্য কৰা সকলৰ লগত দূৰ কৰিব।

ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত শান্তি হওঁক!

গীতমালা 126

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹যিহোৱাই যেতিয়া চিয়োনক পুণৰ আগৰ অৱস্থালৈ ঘূৰাই আনিলে,

তেতিয়া আমি সপোন দেখা মানুহৰ নিচিনা হ'লোঁ।

²তেতিয়া আমাৰ মুখ হাঁহিৰে ভৰি পৰিল,

আমাৰ জিভা আনন্দ-গানেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল;

আন জাতিৰ লোকসকলে তেতিয়া কোৱাকুই কৰিলে,

“যিহোৱাই তেওঁলোকৰ কাৰণে অনেক মহৎ কাৰ্যবোৰ কৰিলে।”

³যিহোৱাই আমাৰ কাৰণে অনেক মহৎ কাৰ্যবোৰ কৰিলে; সেয়ে আমি আনন্দ কৰিলোঁ।

⁴হে যিহোৱা, নেগেভ মৰুভূমিৰ জুৰিবোৰৰ নিচিনাকৈ,

তুমি আমাৰ ভৱিষ্যত আগৰ অৱস্থালৈ ঘূৰাই আনা।

⁵যিসকলে চকুলোৰে বয়, তেওঁলোকে আনন্দধ্বনিৰে দাব।

⁶যিসকলে কান্দি কান্দি কঠীয়া ববলৈ ওলাই যায়, তেওঁলোকে নিশ্চয়ে আনন্দগানেৰে নিজৰ নিজৰ ডাঙৰি লৈ উলটি আহিব।

গীতমালা 127

চলোমনৰ ৰচিত আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹যিহোৱাই গৃহ নিৰ্মান নকৰিলে, নিৰ্মান কৰাসকলৰ পৰিশ্ৰম বৃথা;

যিহোৱাই নগৰ ৰক্ষা নকৰিলে, ৰখীয়াই পৰ দিয়াও মিছা।

²মিছাকৈয়ে তোমালোকে পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ ৰাতিপুৱা সোনকালে উঠা আৰু পলমকৈ শয়ন কৰিবলৈ যোৱা,

আৰু পৰিশ্ৰমৰ আহাৰ ভক্ষণ কৰা;

কিয়নো প্ৰেম কৰাজনক যিহোৱাই নিদ্ৰা অৱস্থাতো একেৰূপ ফল দিয়ে।

³সন্তানসকল যিহোৱাই দিয়া আধিপত্য আৰু গৰ্ভফল তেৱেঁই দিয়া পুৰস্কাৰ।
⁴বীৰৰ হাতত কাড়বোৰ যেনে,
 যুবা সন্তানসকলো তেনে।
⁵সেই পুৰুষ সুখী, যিজনৰ এনে কাড়েঁসমূহেৰে পূৰ্ণ কাড় খোৱা চুঙা থাকে।
 নগৰৰ দুৱাৰত শত্ৰুবোৰে সৈতে তেওঁ যেতিয়া কথা পাতে, তেওঁ লজ্জিত নহ'ব।

গীতমালা 128

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹ধন্য সেইজন, যি জনে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখে, আৰু তেওঁৰ পথত চলে;
²তুমি নিজ হাতৰ শ্ৰমৰ ফল ভোগ কৰিবা,
 তুমি সুখী হ'বা আৰু তোমাৰ মঙ্গল হ'ব।
³তোমাৰ গৃহৰ ভিতৰৰ অন্তঃপুৰত তোমাৰ ভাৰ্যা ফলৱতী দ্ৰাক্ষালতাৰ নিচিনা হ'ব;
 তোমাৰ মেজৰ চাৰিওফালে তোমাৰ সন্তানসকল জিতগছৰ পুলিৰ নিচিনা হ'ব।
⁴এইদৰে, যি জনে যিহোৱালৈ ভয় ৰাখে, তেওঁ আশীৰ্ব্বাদপ্ৰাপ্ত হ'ব।
⁵যিহোৱাই চিয়োনৰ পৰা তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰিব;
 তোমাৰ জীৱনৰ সকলো কালত তুমি যিৰুচালেমৰ মঙ্গল দেখা পাবা।
⁶এনে কি, তুমি তোমাৰ সন্তানৰ বংশকো দেখা পাবা।
 ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত শান্তি হওক!

গীতমালা 129

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹ইস্ৰায়েলে কওঁক,
 “যৌৱন কালৰ পৰাই তেওঁলোকে মোক অনেক আক্ৰমণ কৰিলে।”
²“যৌৱন কালৰে পৰা তেওঁলোকে মোক অনেক দুখ দিলে;
 তথাপি মোক জিনিব পৰা নাই।
³হালোৱাই মোৰ পিঠিত হাল বালে;
 তেওঁলোকে দীঘলকৈ সীৰলু কাটিলে।”
⁴যিহোৱা ধাৰ্মিক; তেওঁ দুষ্টবোৰৰ জৰী ছিঙি পেলালে।

5যিসকলে চিয়োনক ঘিণ কৰে,
 তেওঁলোক লজ্জিত হওঁক, বিমুখ হওঁক।
 6তেওঁলোক ঘৰৰ চালৰ ওপৰত গজা ঘাঁহৰ দৰে হওঁক,
 যি নৌ বাঢ়োতেই শুকাই যায়;
 7যেয়ে তাক দাব বিচাৰে, তাৰে তেওঁৰ হাতৰ মুঠি পূৰ নহয়,
 যেয়ে তাক ডাঙৰি বান্ধিব বিচাৰে, তাৰে তেওঁৰ ভড়াল পূৰ্ণ নহয়।
 8বাটৰুৱাসকলে সেই ফালেদি গ'লে তেওঁলোকক এনেদৰে নকয়,
 “তোমালোকৰ ওপৰত যিহোৱাৰ আশীৰ্ব্বাদ থাকক!
 যিহোৱাৰ নামেৰে আমি তোমালোকক আশীৰ্ব্বাদ দিছোঁ।”

গীতমালা 130

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

1হে যিহোৱা, মই গভীৰ কষ্টৰ মাজত থাকি তোমাক মাতিছোঁ।
 2হে প্ৰভু, মোৰ স্বৰ শুনা!
 মোৰ কাকুতিৰ স্বৰলৈ তুমি মনোযোগ দিয়া!
 3হে যিহোৱা, তুমি যদি অপৰাধৰ ধৰি ৰাখা, তেন্তে প্ৰভু, কোন তিষ্ঠি থাকিব পাৰে?
 4কিন্তু তোমাৰ ওচৰত ক্ষমা আছে,
 যেন মনুহে তোমাক ভয় কৰে।
 5মই যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰিছোঁ, মোৰ প্ৰাণে অপেক্ষা কৰিছে,
 মই তেওঁৰ বাক্যত আশা কৰিছোঁ।
 6প্ৰহৰীসকলে যেনেকৈ ৰাতিপুৱালৈ অপেক্ষা কৰে,
 হয়, তেওঁলোকে যেনেকৈ ৰাতিপুৱালৈ অপেক্ষা কৰি থাকে,
 যিহোৱাৰ কাৰণে মোৰ প্ৰাণে তাতোকৈ অধিক বেচি অপেক্ষা কৰি আছে।
 7হে ইস্ৰায়েল, যিহোৱাৰ ওপৰত আশা ৰাখা, কিয়নো যিহোৱাৰ লগত সুস্থিৰ প্ৰেম আছে;
 তেওঁৰ মুক্তি দিয়াৰ মহান ক্ষমতা আছে।
 8তেৱেঁ ইস্ৰায়েলক মুক্ত কৰিব,
 সকলো অপৰাধৰ পৰা মুক্ত কৰিব।

গীতমালা 131

দায়ুদৰ ৰচিত আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

- ¹হে যিহোৱা, মোৰ মন গৰ্বিত নহয়, মোৰ দৃষ্টিও উচ্চ নহয়,
নিজৰ কাৰণে মোৰ কোনো মহান আশা নাই,
নাইবা মোৰ পক্ষে অসম্ভৱ আশ্চৰ্য বিষয়বোৰ লৈয়ো মই চিন্তিত নহয়।
- ²কিন্তু মই মোৰ প্ৰাণক সুস্থিৰ আৰু শান্ত কৰি ৰাখিলো,
যেনেকৈ পিয়াহ এৰা শিশুটি মাকৰ ওচৰত শান্ত হৈ থাকে;
মোৰ ভিতৰত থকা প্ৰাণটো পিয়াহ এৰা শিশুটিৰ দৰে মোৰ লগতে আছে।
- ³হে ইস্ৰায়েল, যিহোৱাত আশা ৰাখা,
এতিয়াৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে।

গীতমালা 132

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

- ¹হে যিহোৱা, তুমি দায়ুদৰ পক্ষত থাকি তেওঁ সহন কৰা সকলো ক্লেশ সোঁৱৰণ কৰা;
²তেওঁ কেনেকৈ যিহোৱাৰ ওচৰত শপত খাইছিল,
যাকোবৰ সৰ্বশক্তিমানজনাৰ ওচৰত সঙ্কল্প কৰিছিল।
- ³তেওঁ কৈছিল, “মই নিজ গৃহত প্ৰৱেশ নকৰিম,
নিজৰ শয্যাতে শয়ন নকৰিম,
⁴মই মোৰ চকুক নিদ্ৰা যাবলৈ নিদিম,
চকুৰ পতাক তন্দ্রা-মগ্ন হ’বলৈ নিদিম,
⁵যেতিয়ালৈকে মই যিহোৱাৰ কাৰণে এক স্থান বিচাৰি নাপাওঁ,
যাকোবৰ সৰ্বশক্তিমান জনাৰ কাৰণে এক আবাস বিচাৰি নাপাওঁ।”
- ⁶চোৱা, আমি ইফ্ৰাথাৎ এই বিষয়ে শুনিলোঁ,
কিন্তু যিয়াৰৰ পথাৰত তাক পালোঁ।
- ⁷“আঁহা, আমি তেওঁৰ আবাসলৈ যাওঁ,
তেওঁৰ চৰণতলত প্ৰণিপাত কৰোঁ।”
- ⁸হে যিহোৱা, উঠা; তোমাৰ বিশ্রাম স্থানলৈ আঁহা;
তুমি আঁহা আৰু তোমাৰ শক্তিৰ চন্দুক আঁহক।

⁹তোমাৰ পুৰোহিতসকলে ধাৰ্মিকতাৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধক,
তোমাৰ ভক্তগণে আনন্দ-ধ্বনি কৰক।

¹⁰তোমাৰ দাস দায়ুদৰ কাৰণে তোমাৰ অভিষিক্ত ৰজাক তুমি বিমুখ নকৰিবা।”

¹¹যিহোৱাই দায়ুদৰ আগত নিশ্চিতৰূপে এই শপত খালে,
তেওঁ তাৰ পৰা কেতিয়াও বিচলিত নহ’ব;
“ তোমাৰ ঔৰসত জন্মা সন্তানসকলৰ এজনক মই তোমাৰ সিংহাসনত বহুৱাম।

¹²তোমাৰ সন্তানসকলে যদি মোৰ নিয়মটি পালন কৰে,
আৰু মই দিয়া আদেশবোৰ মানি চলে, যিবোৰ মই তেওঁলোকক শিকাম,
তেন্তে তেওঁলোকৰ সন্তানসকলেও চিৰকাললৈকে তোমাৰ সিংহাসনত বহিব।”

¹³কিয়নো যিহোৱাই চিয়োনক মনোনীত কৰিলে,
তেওঁ নিজৰ আবাসৰ কাৰণে তাকে বিচাৰিলে;
¹⁴তেওঁকলে, “এয়ে মোৰ চিৰকালৰ বিশ্রামস্থান;
মই এই স্থানতে বাস কৰিম, কিয়নো মই ইয়াকে ইচ্ছা কৰিলোঁ।

¹⁵মই চিয়োনৰ খাদ্য-বস্তুক অধিক আশীৰ্বাদ কৰিম,
মই ইয়াৰ দৰিদ্ৰ লোকসকলক আহাৰেৰে তৃপ্ত কৰিম,
¹⁶মই ইয়াৰ পুৰোহিতসকলক পৰিত্ৰাণৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধাম;
ইয়াৰ ভক্তসকলে উচ্চস্বৰেৰে আনন্দ-ধ্বনি কৰিব।
¹⁷মই সেই ঠাইত দায়ুদৰ কাৰণে এটি শিং উদ্ভৱ কৰিম,
মই মোৰ অভিষিক্তজনৰ কাৰণে এক প্ৰদীপ যুগুত কৰালোঁ।
¹⁸মই তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক লজ্জাৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধাম,
কিন্তু তেওঁৰ মূৰত হ’লে তেওঁৰ কিৰীটি জিলিকি থাকিব।”

গীতমালা 133

দায়ুদৰ ৰচিত আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹ই কেনে উত্তম আৰু কেনে আনন্দময় হয়,
যেতিয়া স্বজাতীয় লোকে একেলগে ঐক্যতাৰে বাস কৰে!
²তেওঁলোক মূৰত চলা বহুমূল্য তেলৰ নিচিনা,
যি তললৈ দাঢ়িলৈকৈ নামি আহে,
হাৰোণৰেই দাঢ়িৰ ওপৰেদি নামি গৈ

তেওঁৰ বস্ত্ৰৰ ডিঙিলৈকে বৈ আহিল!

³সেয়ে হৰ্মোণ পৰ্বতৰ নিয়ঁৰৰ নিচিনা,

যি চিয়োনৰ পৰ্বতমালাৰ ওপৰলৈ নামি আহিল;

কিয়নো তাত যিহোৱাই তেওঁৰ আশীৰ্ব্বাদৰ ৰায় দিলে,

অনন্ত কালৰ নিমিত্তে জীৱনৰ ৰায় দিলে।

গীতমালা 134

আৰোহন-যাত্ৰাৰ সঙ্গীত।

¹হে যিহোৱাৰ দাসসকল,

তোমালোক, যিসকলে যিহোৱাৰ গৃহত ৰাতি থিয় হৈ তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰি থাকা,

তোমালোকে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা;

²তোমালোকে পবিত্ৰস্থানৰ ফাললৈ নিজৰ নিজৰ হাত তুলি যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা।

³যি জনাই আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলে, সেই যিহোৱাই চিয়োনৰ পৰা তোমাক আশীৰ্ব্বাদ কৰক।

গীতমালা 135

¹তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

যিহোৱাৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰা।

হে যিহোৱাৰ দাসসকল, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।

²তোমালোক যিসকলে যিহোৱাৰ গৃহত, আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ চোতাল কেইখনত থিয় হৈ থাকা, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

³তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা, কিয়নো যিহোৱা মঙ্গলময়;

তেওঁৰ নামৰ উদ্দেশ্যে গীত-গান কৰা, কিয়নো তেওঁ দয়াময়।

⁴কাৰণ যিহোৱাই নিজৰ বাবে যাকোবক,

নিজৰ অধিকাৰ স্বৰূপে ইস্ৰায়েলক মনোনীত কৰিলে।

⁵কিয়নো মই জানো যে যিহোৱা মহান,

আমাৰ প্ৰভু সকলো দেৱতাতকৈ মহান।

⁶আকাশ-মণ্ডলত আৰু পৃথিৱীৰ ওপৰত, সমুদ্ৰত আৰু সকলো গভীৰ স্থানত যিহোৱাই যি ইচ্ছা কৰে, তাকে কৰে।

⁷তেওঁ পৃথিৱীৰ শেষ সীমাৰ পৰা মেঘ উঠাই আনে;

তেঁৱেই বৰষুণৰ লগত বিজুলী-ঢেৰেকণিৰ সৃষ্টি কৰে আৰু তেওঁৰ নিজ উঁৰালৰ পৰা বায়ু উলিয়াই আনে।

⁸তেঁৱেই মিচৰ দেশত প্ৰথমে জন্মা সন্তানসকলক আঘাত কৰিছিল;

মানুহ আৰু পশু উভয়ৰে প্ৰথম সন্তানক মাৰিলে।

⁹হে মিচৰ, তেওঁ তোমাৰ মাজত চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণবোৰ পঠালে;

ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ সকলো পৰিচাৰকৰ বিৰুদ্ধে পঠাই দিলে।

¹⁰তেওঁ অনেক জাতিক আঘাত কৰিলে, পৰাক্ৰমী ৰজাসকলক বধ কৰিলে।

¹¹ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা চিহোন,

বাচানৰ ৰজা ওগক বধ কৰিলে;

কনানৰ সমুদায় ৰাজ্য তেওঁ বিনষ্ট কৰিলে।

¹²তেওঁলোকৰ দেশবোৰ তেওঁ অধিকাৰৰ কাৰণে দিলে;

নিজৰ লোক ইস্ৰায়েলক অধিকাৰৰ কাৰণে দিলে।

¹³হে যিহোৱা, তোমাৰ নাম অনন্তকাল স্থায়ী;

হে যিহোৱা তোমাৰ স্মৰণ পুৰুষানুক্ৰমে স্থায়ী।

¹⁴কিয়নো যিহোৱাই নিজ লোকসকলৰ বিচাৰ কৰিব,

নিজ দাসসকলক কৃপা কৰিব।

¹⁵জাতিসমূহৰ প্ৰতিমাবোৰ ৰূপৰ আৰু সোণৰ;

সেইবোৰ মনুষ্যৰ হাতৰ কাৰ্য্য।

¹⁶সেইবোৰৰ মুখ আছে, কিন্তু সেইবোৰে কথা ক'ব নোৱাৰে;

চকু আছে, কিন্তু নেদেখে;

¹⁷কাণ আছে, কিন্তু নুশুনে,

সেইবোৰৰ মুখত শ্বাস-প্ৰশ্বাসো নাই।

¹⁸সেইবোৰৰ নিৰ্মাণ কৰোঁতাসকল সেইবোৰেই নিচিনা;

সেইবোৰত ভাৰসা কৰোঁতা প্ৰতিজনো সেইবোৰেই নিচিনা।

¹⁹হে ইস্ৰায়েলৰ বংশ, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা; হে হাৰোণৰ বংশ, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা;

²⁰হে লেবীৰ বংশ, যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা;

হে যিহোৱালৈ ভয় ৰখা ভক্ত লোকসকল, তোমালোকে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা।

²¹চিয়োনৰ পৰা যিহোৱাৰ ধন্যবাদ হওঁক;

তেওঁ যিৰূচালেমত নিবাস কৰে।

তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

গীতমালা 136

¹যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, কিয়নো তেওঁ মঙ্গলময়,

কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম চিৰ-কাললৈকে থাকে।

²দেৱতাসকলৰো ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰা,

কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।

- 3প্ৰভুসকলৰো প্ৰভুৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 4যি জনাই অকলে মহৎ মহৎ আচৰিত কৰ্ম কৰে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 5যি জনাই জ্ঞানেৰে আকাশ-মণ্ডল সৃষ্টি কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 6যি জনাই জল সমূহৰ ওপৰত ভূ-মণ্ডল বিস্তাৰ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 7যি জনাই মহা জ্যোতিবোৰ নিৰ্মাণ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 8দিনৰ ওপৰত অধিকাৰ কৰিবলৈ সূৰ্য নিৰ্মাণ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 9যি জনাই ৰাতিৰ ওপৰত অধিকাৰ কৰিবলৈ চন্দ্ৰ আৰু তৰাবোৰ নিৰ্মাণ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 10যি জনাই মিচৰৰ প্ৰথমে জন্মাসকলক আঘাত কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 11যি জনাই ইস্ৰায়েলক তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই আনিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 12যি জনাই পৰাক্ৰমী হাত আৰু মেলা বাহুৰে তেওঁলোকক উলিয়াই আনিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 13যি জনাই চূফ সাগৰক দুভাগ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 14যি জনাই ইস্ৰায়েলক তাৰ মাজেদি পাৰ কৰালে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 15যি জনাই ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ সৈন্যসমূহক চূফ সাগৰত পেলাই দিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 16যি জনাই মৰুভূমিৰ মাজেদি নিজৰ লোকসকলক চলাই নিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 17যি জনাই মহান ৰজাসকলক প্ৰহাৰ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।

- 18যি জনাই প্ৰতাপী ৰজাসকলক বধ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 19যি জনাই ইমোৰীয়াসকলৰ ৰজা চীহোনক বধ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 20যি জনাই বাচানৰ ৰজা ওগক বধ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 21যি জনাই তেওঁলোকৰ দেশ আধিপত্যস্বৰূপে দিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 22যি জনাই তেওঁলোকৰ দেশ নিজ দাস ইস্ৰায়েলক অধিকাৰৰ কাৰণে দিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 23যি জনাই আমাৰ হীন অৱস্থাত আমাক সুঁৱৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 24যি জনাই আমাক আমাৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 25যি জনাই সমুদায় প্ৰাণীকে আহাৰ দিয়ে, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
- 26স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰা,
কাৰণ তেওঁৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।

গীতমালা 137

- 1বাবিলৰ নদীবোৰৰ তীৰত বহি আমি কান্দিছিলো,
যেতিয়া আমাৰ চিয়োনলৈ মনত পৰিছিল।
- 2সেই ঠাইৰ মাজত থকা বাইচী গছত, আমি আমাৰ বীণাবোৰ আৰি থৈছিলোঁ।
- 3কিয়নো তাত আমাক বন্দী কৰি নিয়াসকলে আমাক গান গাবলৈ কৈছিল,
সেই উপদ্ৰৱকাৰীসকলে আমাৰ পৰা আনন্দৰ গান শুনিবলৈ বিচাৰিছিল;
তেওঁলোকে কৈছিল, “আমাৰ আগত চিয়োনৰ এটি গীত গোৱা।”
- 4আমি কেনেকৈ বিদেশী ভূমিত যিহোৱাৰ গীত-গান কৰিম?
- 5হে যিৰুচালেম, মই যদি তোমাক পাহৰোঁ, তেন্তে মোৰ সোঁ হাত যেন নিজে অকেজা হৈ যায়।
- 6যদি মই তোমাক সোঁৱৰণ নকৰোঁ,
যদি যিৰুচালেমক মোৰ সবাতোকৈ বেচি আনন্দৰ বিষয় বুলি নাভাৱোঁ,,
তেন্তে, মোৰ জিভা তালুত লাগি ধৰক।

7হে যিহোৱা, যিৰুচালেমৰ ধ্বংসৰ দিনা ইদোমীয়াসকলে যি কৰিছিল তাক তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে সোৱঁৰণ কৰা;
 তেওঁলোকে কৈছিল, “উচ্ছেদ কৰা! যিৰুচালেমক উচ্ছেদ কৰা,
 একেবাৰে ইয়াৰ ভেঁটি পৰ্যন্ত উচ্ছেদ কৰা।”

8হে বাবিল কন্যা, তোমাক বিনাশ কৰা হ’ব;
 তুমি আমাৰ প্ৰতি যেনে ৰূপে ব্যৱহাৰ কৰিলা,
 ধন্য সেইজন, যিজনে তোমাকো তেনে ৰূপে প্ৰতিফল দিব।

9ধন্য সেইজন, যি জনে তোমাৰ শিশুসকলক ধৰি শিলত আছাৰিব।

গীতমালা 138

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

1হে যিহোৱা, মোৰ সমস্ত চিত্তেৰে মই তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম;
 দেৱতাসকলৰ আগত মই তোমাৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

2তোমাৰ পবিত্ৰ মন্দিৰৰ ফালে প্ৰণিপাত কৰিম;
 তোমাৰ চিৰস্থায়ী প্ৰেম আৰু বিশ্বস্ততাৰ কাৰণে তোমাৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিম;
 কিয়নো তুমি তোমাৰ নাম আৰু প্ৰতিজ্ঞাক সকলোতকৈ মহান কৰিলা।

3মই প্ৰাৰ্থনা কৰা কালত তুমি মোক উত্তৰ দিলা;
 তুমি মোৰ প্ৰাণক শক্তি দি মোক উৎসাহিত কৰিলা।

4হে যিহোৱা, পৃথিৱীৰ সকলো ৰজাই তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিব;
 কিয়নো তেওঁলোকে তোমাৰ মুখৰ বাক্য শুনিলে।

5তেওঁলোকে যিহোৱাৰ পথৰ বিষয়ে গান কৰিব;
 কিয়নো যিহোৱাৰ গৌৰৱ মহান।

6কাৰণ যদিও যিহোৱা সকলোৰে উচ্চত, তথাপি তেওঁ হীন অৱস্থাৰ লোকলৈ দৃষ্টি ৰাখে;
 কিন্তু অহঙ্কাৰী লোকক তেওঁ দূৰৈৰ পৰাই জানে।

7যেতিয়া মই মই সৰুটৰ মাজেদি গমন কৰোঁ,
 তেতিয়া তুমি মোৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবা;
 তুমি মোৰ শত্ৰুবোৰৰ ক্ৰোধৰ অহিতে তোমাৰ হাত মেলিবা আৰু তোমাৰ সোঁ হাতেৰে মোক উদ্ধাৰ কৰিবা।

8যিহোৱাই মোৰ পক্ষে নিজৰ উদ্দেশ্য সিদ্ধ কৰিব;
 হে যিহোৱা, তোমাৰ প্ৰেম অনন্তকাল স্থায়ী।
 তুমি তোমাৰ হাতৰ কৰ্মক ত্যাগ নকৰিবা।

গীতমালা 139

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1 হে যিহোৱা, তুমি মোৰ বুজ বিচাৰ ল'লা আৰু মোক জানিলা।
- 2 তুমি মোৰ উঠা আৰু বহাকো জানিছা, দুৰৈৰ পৰাই মোৰ মনৰ চিন্তা বুজি পোৱা।
- 3 তুমি মোৰ পথ আৰু শয়ন বিচাৰ কৰি থাকা;
মোৰ সকলো পথ তুমি ভালদৰে জানা।
- 4 কিয়নো হে যিহোৱা, মোৰ জিভাত কোনো কথা অনাৰ আগেয়েই তুমি সেই সকলো জানা।
- 5 আগ-পাছ সকলোফালে তুমি মোক ঘেৰি ৰাখিছা আৰু মোৰ ওপৰত তোমাৰ হাত ৰাখিছা।
- 6 এনে জ্ঞান মোৰ ওচৰত অতি আশ্চৰ্য; সেয়ে উচ্চ, মোৰ বোধৰ অগম্য;
- 7 তোমাৰ আত্মাৰ আগৰ পৰা মই ক'লৈ যাব পাৰো?
তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা মই ক'লৈ পলাই যাব পাৰিম?
- 8 যদি স্বৰ্গত গৈ উঠো, তাতো তুমি;
যদি চিয়োলত মোৰ শয্যা পাৰো, চোৱা, তাতো তুমি থাকা।
- 9 যদি মই অৰুণৰ ডেউকাত ধৰি সমুদ্ৰৰ দূৰ সীমাত গৈ বসতি কৰোঁ,
10 তাতো তোমাৰ হাতে মোক চলাব;;
তোমাৰ সোঁ হাতে মোক ধৰি ৰাখিব।
- 11 যদি মই কওঁ, "আন্ধাৰে মোক ঢাকিব আৰু মোৰ চাৰিওফালে যি পোহৰ আছে, সেয়ে অন্ধকাৰ হৈ যাব;
12 বাস্তৱিক তোমাৰ ওচৰত সেই আন্ধাৰ, আন্ধাৰ হৈ নাথাকে;
বৰং ৰাতি দিনৰ পোহৰৰ নিচিনাকৈয়ে উজ্জ্বল হয়;
তোমাৰ ওচৰত আন্ধাৰ আৰু পোহৰ উভয়েই সমান।
- 13 তুমিয়েই মোৰ অন্তৰ্ভাগ সৃষ্টি কৰিলা, তুমি মোক মাতৃৰ গৰ্ভতে গঠন কৰিলা।
- 14 মই তোমাৰ প্ৰশংসা কৰো;
কিয়নো মই অতি বিস্ময় আৰু আশ্চৰ্যভাৱে নিৰ্মিত হলোঁ;
তোমাৰ কাৰ্য্যবোৰ আচৰিত,
তাক মই ভালদৰেই জানো।
- 15 যেতিয়া মোক গোপন স্থানত গঠন কৰা হৈছিল,
যেতিয়া মই পৃথিৱীৰ অধঃস্থানত চমৎকাৰ ৰূপে গঢ় লৈছিলো,
তেতিয়াও মোৰ দেহ তোমাৰ পৰা লুকাই থকা নাছিল।
- 16 তোমাৰ চকুৱে জন্মৰ আগেয়েই মোৰ শৰীৰৰ গঠনহীন প্ৰকৃতি দেখিলে,

তোমাৰ পুস্তকত সকলো লিখা আছিল;

মোৰ কাৰণে যি দিনবোৰ নিৰূপিত কৰা হৈছিল, সেই দিনবোৰ সেই সময়ত আৰম্ভই হোৱা নাছিল।

¹⁷হে ঈশ্বৰ, মোলৈ তোমাৰ পৰিকল্পনাবোৰ কেনে মূল্যৱান! সেইবোৰ লেখত অগণন!

¹⁸যদি মই সেইবোৰ গণিব খুজো,, সংখ্যাত সেইবোৰ বালিতকৈয়ো অধিক হয়;

মই যেতিয়া সাৰ পাওঁ, তেতিয়াওঁ মই তোমাৰ কাতে থাকো।

¹⁹হে ঈশ্বৰ, তুমি নিশ্চয়ে দুষ্টবোৰক বধ কৰিবা,

হে ৰক্তপাতীবোৰ, মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ হোৱা।

²⁰তেওঁলোকে দুষ্ট ভাৱনাৰে তোমাৰ বিৰুদ্ধে কথা কয়,

তোমাৰ শত্ৰুবোৰে তোমাৰ বিৰুদ্ধে বৃথাই উঠে।

²¹হে যিহোৱা, যিসকলে তোমাক ঘিণ কৰে, মই জানো তেওঁলোকক ঘিণ নকৰোঁ?

যিসকলে তোমাৰ বিৰুদ্ধে উঠে, মই জানো তেওঁলোকৰ প্ৰতি বিৰক্ত নহওঁ?

²²মই তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণকৈ ঘৃণা কৰো; তেওঁলোকক মোৰ শত্ৰু বুলি ভাৱো।

²³হে ঈশ্বৰ, মোৰ বুজ বিচাৰ লোৱা আৰু মোৰ অন্তঃকৰণ জানা;

মোক পৰীক্ষা কৰি চোৱা আৰু মোৰ সঙ্কল্পবোৰ জানা;

²⁴মোৰ ভিতৰত দুষ্টতাৰ কোনো পথ আছে কি নাই, তাক চোৱা, আৰু মোক অনন্তকালৰ পথত গমন কৰোঁৱা।

গীতমালা 140

প্ৰধান বাদ্যকৰৰ প্ৰতি: দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা, দুষ্ট লোকৰ হাতৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা,

অত্যাচাৰী লোকৰ হাতৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা।

²তেওঁলোকে মনে মনে কু-কল্পনা কৰে আৰু প্ৰতিদিনে যুদ্ধলৈ উত্তেজিত কৰে।

³তেওঁলোকে সাপৰ নিচিনাকৈ নিজৰ নিজৰ জিভা ধাৰ কৰিলে;

তেওঁলোকৰ ওঁঠৰ তলত কালসৰ্পৰ বিষ থাকে! [চেলা]

⁴হে যিহোৱা, দুষ্টৰ হাতৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা,

অত্যাচাৰী লোকৰ হাতৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা;

মোৰ ভৰি যেন উজুটি খায়, তাৰ বাবে তেওঁলোকে কৌশল ৰচিলে।

⁵অহঙ্কাৰীসকলে মোলৈ গুপতে ফান্দ প্ৰস্তুত কৰিলে;

তেওঁলোকে জৰীবোৰ জালৰ দৰে মেলিলে;

তেওঁলোকে বাটৰ কাষত মোলৈ ফান্দ পাতিলে। [চেলা]

- 6মই যিহোৱাক কলোঁ, “তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ;
হে যিহোৱা, মোৰ কাকুতিৰ স্বৰলৈ কাণ পাতা।”
- 7হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰভু, মোৰ শক্তিশালী উদ্ধাৰকৰ্তা;
যুদ্ধৰ দিনা তুমিয়েই মোৰ মূৰ ঢাকিলা।
- 8হে যিহোৱা, দুষ্ট লোকৰ বাঞ্ছা পূৰ্ণ নকৰিবা;
তেওঁলোকৰ ষড়যন্ত্ৰ সফল হবলৈ নিদিবা।[চেলা]
- 9যি সকলে মূৰ উঠাই মোক বেৰি ধৰিছে,
তেওঁলোকৰ ওঁঠে যি সকলো অপকাৰ কৰিলে,
সেইবোৰে তেওঁলোকক ঢাকি ধৰক!
- 10তেওঁলোকৰ ওপৰত জলন্ত আঙঠা পৰক!
তেওঁলোকক জুইত পেলোৱা হওঁক!
তেওঁলোক পুনৰায় উঠিব নোৱাৰাকৈ গভীৰ গাঁতত পেলোৱা হওঁক!
- 11নিন্দক লোকসকলক পুথিৱীত থিৰে থাকিবলৈ নিদিবা;
অত্যাচাৰীজনক নিপাত কৰিবলৈ দুষ্ট লোকে চিকাৰ কৰিব!
- 12মই জানো, যিহোৱাই দৰিদ্ৰৰ পক্ষে বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব,
অভাৱীসকলৰ কাৰণে ন্যায় বিচাৰ কৰিব।
- 13ধাৰ্মিকসকলে অৱশ্যে তোমাৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিব;
ভক্তসকলে তোমাৰ সাক্ষাতে বসতি কৰিব।

গীতমালা 141

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

- 1হে যিহোৱা, মই তোমাক মাতিছোঁ;
তুমি শীঘ্ৰেই মোৰ ওচৰলৈ আঁহা।
মই প্ৰাৰ্থনা কৰা কালত তুমি মোৰ স্বৰলৈ কাণ পাতা।
- 2মোৰ প্ৰাৰ্থনা তোমাৰ আগত সুগন্ধি ধূপৰ দৰে হওঁক,
মই ওপৰলৈ তোলা মোৰ হাত সন্ধ্যা উৎসৰ্গ কৰা বলিদানৰ দৰে হওঁক।
- 3হে যিহোৱা, মোৰ মুখৰ আগত তুমি ৰখীয়া ৰাখা,
মোৰ ওঁঠৰ দুৱাৰত ৰখীয়া ৰাখা।
- 4কোনো মন্দ বিষয়ত মোৰ মন প্ৰবৃত্ত নকৰিবা,
মই যেন অধাৰ্মিক লোকসকলৰ সৈতে দুষ্টতাৰ কাৰ্য্য নকৰোঁ;
তেওঁলোকৰ সুস্বাদু আহাৰ যেন মই গ্ৰহণ নকৰোঁ।

- ⁵ধাৰ্মিক লোকে মোক প্ৰহাৰ কৰক, সেয়া মোৰ বাবে এক দয়া হ'ব;
তেওঁ মোক অনুযোগ কৰক,
সেয়া মোৰ মূৰত দিয়া তেলৰ নিচিনা হ'ব;
মোৰ মুৰে তাক গ্ৰহণ কৰিবলৈ অগ্ৰাহ্য নকৰক।
কিন্তু মোৰ প্ৰাৰ্থনা সকলো সময়তে
দুষ্ট লোকসকলৰ কাৰ্যৰ বিৰুদ্ধে থাকিব।
- ⁶তেওঁলোকৰ শাসক সকলক ওখ পৰ্বতৰ ওপৰৰ পৰা তললৈ পেলোৱা হ'ব,
তেতিয়া তেওঁলোকে মোৰ বাক্যলৈ কাণ দিব, কিয়নো সেয়ে মধুৰ।
- ⁷মানুহে হাল বাই যেনেকৈ মাটি ভাঙে,
তেনেকৈ আমাৰ অস্থিৰোৰ চিয়োলৰ মুখত সিঁচৰিত হৈছে।
- ⁸কিন্তু হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মোৰ চকু তোমাৰ ফালেই আছে; মই তোমাতেই আশ্ৰয় লৈছো,
মোৰ প্ৰাণ মৃত্যুৰ হাতত এৰি নিদিবা।
- ⁹তেওঁলোকে মোৰ কাৰণে যি জাল পাতিছে,
তাৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা,
অধাৰ্মিক সকলৰ ফান্দৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা।
- ¹⁰দুষ্ট লোকসকল তেওঁলোকৰ নিজৰ জালত নিজেই পৰক,
আৰু মই সেই সময়ত অকলেই ৰক্ষা পাম।

গীতমালা 142

গুহাত থকাৰ সময়ত দায়ুদৰ ৰচিত মচকীল নামৰ গীত। এটি প্ৰাৰ্থনা।

- ¹মই চিঞৰি যিহোৱাৰ ওচৰত ক্ৰন্দন কৰিলোঁ,
মই নিজ স্বৰেৰে যিহোৱাৰ আগত মিনতি কৰিলোঁ।
- ²মই মোৰ দুখৰ কথা তেওঁৰ আগত ভাঙি ক'লোঁ,
তেওঁৰ আগত মোৰ কষ্টৰ কথা জনালোঁ।
- ³মোৰ আত্মা যেতিয়া অন্তৰত ব্যাকুল হয়,
তেতিয়া তুমি মোৰ পথ জানা;
মই অহা-যোৱা কৰা পথত লোকসকলে মোৰ বাবে গোপনে ফান্দ পাতিলে;
- ⁴মোৰ সোঁ ফালে দৃষ্টি কৰি চোৱা,
মোৰ খবৰ লওঁতা কোনো নাই;
মোৰ বাবে আশ্ৰয়স্থান নাই,
মোৰ বাবে কোনেও চিন্তা নকৰে।

⁵হে যিহোৱা, মই তোমাৰ ওচৰত ক্ৰন্দনৰে কৈছো,
 “তুমিয়েই মোৰ আশ্ৰয়, জীৱিতলোকৰ দেশত তুমিয়েই মোৰ অধিকাৰ।”
⁶তুমি মোৰ কাকুতিলৈ মনোযোগ দিয়া,
 কিয়নো মই অতি অসহায় অৱস্থাত পৰিছোঁ;
 মোৰ তাড়নাকাৰীসকলৰ হাতৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা,
 কাৰণ তেওঁলোক মোতকৈ শক্তিশালী।
⁷কাৰাগাৰৰ পৰা মোৰ প্ৰাণ মুক্ত কৰা,
 যেন মই তোমাৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিব পাৰোঁ;
 ধাৰ্মিকসকলে মোক চাৰিওফালে ঘেৰি ৰাখিব;
 কাৰণ তুমি মোলৈ প্ৰচুৰ মঙ্গল কৰিবা।

গীতমালা 143

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা,
 মোৰ কাকুতিলৈ কাণ পাতা!
 তোমাৰ বিশ্বস্ততা আৰু ধাৰ্মিকতাত মোক উত্তৰ দিয়া;
²তোমাৰ দাসক বিচাৰলৈ নিনিবা;
 কিয়নো তোমাৰ দৃষ্টিত কোনো জীৱিত লোক ধাৰ্মিক নহয়।
³শত্ৰুৱে মোক পাছে পাছে খেদি আহিল,
 তেওঁ মোক মাটিত পেলাই মোৰ জীৱন ছিন্ন-ভিন্ন কৰিলে,
 দীৰ্ঘ দিনৰ আগেয়ে মৃত হোৱা লোকসকলৰ দৰে তেওঁ মোক অন্ধকাৰময় ঠাইত বসতি কৰালে।
⁴সেইবাবে মোৰ আত্মা অন্তৰত ব্যাকুল হৈছে;
 মোৰ অন্তৰত মন অসাৰ হৈ পৰিছে।
⁵মই পূৰ্বকালৰ দিনৰ কথা মনত পেলাও,
 মই তোমাৰ সকলো কাৰ্যৰ বিষয়ে চিন্তা কৰোঁ,
 তোমাৰ হাতৰ কাৰ্যবোৰ ধ্যান কৰোঁ।
⁶মই তোমাৰ ফালে মোৰ হাত মেলি আগবঢ়াই দিছোঁ;
 শুকান ভূমিৰ নিচিনাকৈ মোৰ প্ৰাণ তোমাৰ কাৰণে তৃষ্ণাতুৰ হৈছে।[চেলা]
⁷হে যিহোৱা, তুমি শীঘ্ৰে মোক উত্তৰ দিয়া,
 কাৰণ মোৰ আত্মাৰ উৎসাহ নোহোৱা হৈছে;
 মোৰ পৰা তোমাৰ মুখ লুকুৱাই নাৰাখিবা,

মই গাঁতলৈ নামি যোৱাসকলৰ নিচিনা হৈ পৰিম।

⁸ৰাতিপুৱাতে মোক তোমাৰ সুস্থিৰ প্ৰেমৰ বচন শুনুওৱা,

কাৰণ মই তোমাৰ ওপৰতে ভাৰসা কৰিছোঁ;

তুমি মোক মই চলিব লগীয়া পথ শিকোৱা,

কিয়নো মই মোৰ প্ৰাণ তোমালৈ তুলি ধৰিছোঁ।

⁹হে যিহোৱা, মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰা তুমি মোক উদ্ধাৰ কৰা;

মই লুকাবৰ কাৰণে তোমাৰ ওচৰলৈ পলাই আহিছোঁ;

¹⁰তোমাৰ ইচ্ছাৰ কাৰ্য সিদ্ধ কৰিবলৈ তুমি শিকোৱা,

কিয়নো তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ;

তোমাৰ মঙ্গলময় আত্মাৰে মোক সমান পথত চলাই নিয়া।

¹¹হে যিহোৱা, তোমাৰ নামৰ কাৰণে মোক পুনৰায় সঞ্জীৱিত কৰা;

তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰে সংকটৰ পৰা তুমি মোক উদ্ধাৰ কৰা।

¹²তোমাৰ সুস্থিৰ প্ৰেমেৰে মোৰ শত্ৰুবোৰক উচ্ছন্ন কৰা;

মোৰ সকলো বিপক্ষসকলক তুমি ধ্বংস কৰা,

কিয়নো মই তোমাৰ দাস।

গীতমালা 144

দায়ুদৰ ৰচিত গীত।

¹যিহোৱাৰ প্ৰশংসা হওঁক; তেওঁ মোৰ আশ্ৰয়-শিলা;

তেওঁ মোৰ হাতক যুদ্ধ কৰিবলৈ শিকায়, মোৰ আঙুলিবোৰকো ৰণ কৰিবলৈ শিকায়।

²তেওঁ মোৰ চিৰস্থায়ী প্ৰেম আৰু মোৰ কোঁঠ,

মোৰ উচ্চ দুৰ্গ আৰু মোৰ উদ্ধাৰকৰ্তা;

তেওঁ মোৰ ঢাল আৰু মই তেওঁতে আশ্ৰয় লওঁ।

তেৱেঁই মোৰ লোকসকলক মোৰ অধীনত আনে।

³হে যিহোৱা, মানুহ নো কি যে তুমি মানুহক গণ্য কৰা?

মনুষ্যৰ সন্তানেই বা কি যে তুমি তেওঁলোকলৈ মনোযোগ দিয়া?

⁴মনুষ্য নিঃশ্বাস মাথোন; তেওঁৰ আয়ুস গুচি যোৱা ছাঁৰ নিচিনা।

⁵হে যিহোৱা, তোমাৰ আকাশ-মণ্ডলক দোঁৱাই নত কৰি তুমি নামি আহাঁ;

পৰ্বতবোৰক স্পৰ্শ কৰা যাতে সেইবোৰৰ পৰা ধূৱা ওলাব।

⁶তুমি বজ্ৰপাত পেলাই শত্ৰুবোৰক বিছিন্ন কৰা; তোমাৰ কাড়ঁ মাৰি তেওঁলোকক বিহ্বল কৰি তোলা।

⁷তুমি ওপৰৰ পৰা তোমাৰ হাত মেলি দিয়া;

মোক মুক্ত কৰা, মহাজলৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা;
সেই অন্য জাতিৰ হাতৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা।

⁸তেওঁলোকৰ মুখে মিছা কথা কয়,
তেওঁলোকৰ সোঁ হাতে বিশ্বাসঘাতকৰ কাৰ্য কৰে।

⁹হে ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ উদ্দেশ্যে নতুন গীত গাম;
দহ-তাৰযুক্ত নেবল বাদ্যৰে মই তোমাৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

¹⁰তুমিয়েই ৰজাসকলক জয়দান কৰা;
তুমিয়েই নিজ দায়ুদক উদ্ধাৰ কৰিলা।

¹¹নিষ্ঠুৰ তৰোৱালবোৰৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা আৰু বিদেশীসকলৰ হাতৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা;
তেওঁলোকৰ মুখে মিছা কথা কয়,
তেওঁলোকৰ সোঁ হাতে বিশ্বাসঘাতকতাৰ কাৰ্য কৰে।

¹²আমাৰ পুত্ৰসকল যেন গছ পুলিৰ নিচিনাকৈ যৌৱনত বৃদ্ধি পায়,
আমাৰ কন্যাসকল যেন ৰাজঅট্টালিকাৰ গাৰ্খনিত খোদিত কৰা চুকৰ স্তম্ভৰ নিচিনা হয়;

¹³আমাৰ ভঁড়ালবোৰ যেন সকলো ধৰণৰ উৎপাদনৰ খাদ্যবস্তুৰে পৰিপূৰ্ণ থাকে;
আমাৰ ভেড়াবোৰে যেন পথাৰৰ মাজত হাজাৰে হাজাৰে, লাখে লাখে পোৱালী জগায়;

¹⁴বহুতো পোৱালীৰে সৈতে আমাৰ বলধবোৰে যেন গধুৰ বোজা বহন কৰিব পাৰে;
দেৱালবোৰৰ যেন ভগ্ন দশা নহয়, কোনো যেন বন্দী নহয়;
আলিৰ চকবোৰত যেন দুখৰ ক্ৰন্দন শুনা নাযায়।

¹⁵ধন্য সেই জাতি, যাৰ এনেৰূপ আশীৰ্বাদপূৰ্ণ অৱস্থা হয়;
ধন্য সেই জাতি, যিহোৱা যাৰ ঈশ্বৰ।

গীতমালা 145

দায়ুদৰ দ্বাৰা ৰচিত প্ৰশংসাৰ গীত।

¹হে মোৰ ঈশ্বৰ, হে মোৰ ৰজা, মই তোমাৰ গৌৰৱ কীৰ্তন কৰিম;
যুগে যুগে অনন্ত কাললৈকে তোমাৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিম।

²মই প্ৰতিদিনে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিম, আৰু যুগে যুগে অনন্ত কাললৈকে তোমাৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰিম।

³যিহোৱা মহান, আৰু অতিশয় প্ৰশংসাৰ যোগ্য; তেওঁৰ মহিমা অগম্য।

⁴এক বংশৰ লোকে পাছৰ বংশৰ লোকৰ ওচৰত
তোমাৰ কাৰ্য্যবোৰৰ শলাগ ল'ব,

তোমাৰ মহৎ কাৰ্য্যবোৰ প্ৰকাশ কৰিব।

⁵মই তোমাৰ মহিমাৰ গৌৰৱযুক্ত প্ৰতাপ

আৰু তোমাৰ আচৰিত কাৰ্য্যবোৰৰ বিষয়ে ধ্যান কৰিম।

⁶লোকসকলে তোমাৰ ভয়ানক পৰাক্ৰমী কাৰ্য্যবোৰৰ কথা ক'ব; আৰু মই তোমাৰ মহত্বৰ কথা ঘোষণা কৰিম।

⁷তেওঁলোকে তোমাৰ প্ৰচুৰ মঙ্গলভাৱৰ যশস্যা প্ৰচাৰ কৰিব,

তোমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ বিষয়ে উচ্চস্বৰে গান কৰিব।

⁸যিহোৱা কৃপাময় আৰু দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ, ক্ৰোধত ধীৰ আৰু দয়াত মহান।

⁹যিহোৱা সকলোৰে বাবে মঙ্গলময়; তেওঁৰ কৰুণা তেওঁৰ সৃষ্ট সকলো বস্তুৰ ওপৰত আছে।

¹⁰হে যিহোৱা, তোমাৰ সমুদায় সৃষ্টিয়ে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিব;

তোমাৰ ভক্তসকলে তোমাৰ ধন্যবাদ কৰিব।

¹¹তেওঁলোকে তোমাৰ ৰাজ্যৰ গৌৰৱ বৰ্ণনা কৰিব আৰু তোমাৰ মহৎ কাৰ্য্যবোৰৰ বিষয়ে ক'ব,

¹²যাতে সকলো মানুহে তোমাৰ পৰাক্ৰমী কাৰ্য আৰু তোমাৰ ৰাজ্যৰ গৌৰৱপূৰ্ণ কথাবোৰ জানিব পাৰে।

¹³তোমাৰ ৰাজ্য অনন্তকালীয়া ৰাজ্য; তোমাৰ ৰাজশাসন সৰ্বপুৰুষলৈকে স্থায়ী।

¹⁴যিহোৱাই পৰি যাব খোজা সকলক ধৰি ৰাখে;

অৱনত সকলক তেওঁ তুলি ধৰে।

¹⁵সকলোৰে চকুৱে আশাৰে তোমালৈ অপেক্ষা কৰি থাকে;

তুমিয়েই তেওঁলোকক উচিত সময়ত আহাৰ দিয়া;

¹⁶তুমি সকলো জীৱকুলৰ বাঞ্ছা হাত মেলি পূৰ্ণ কৰি থাকা।

¹⁷যিহোৱা তেওঁৰ সকলো পথতে ধাৰ্মিক আৰু সমুদায় কাৰ্য্যতে দয়াৱান।

¹⁸যিসকলে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰে,

সত্যেৰে তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰে,

যিহোৱা সেই সকলো লোকৰে ওচৰ।

¹⁹যিসকলে তেওঁক ভয় কৰে, তেওঁ সেই সকলো লোকৰ মনৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰে।

তেওঁ তেওঁলোকৰ কাতৰোক্তি শুনি তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰে।

²⁰যিসকলে যিহোৱাক প্ৰেম কৰে, তেওঁ তেওঁলোক সকলোকে ৰক্ষা কৰে,

কিন্তু সকলো দুষ্ট লোকক হ'লে তেওঁ বিনষ্ট কৰিব।

²¹মোৰ মুখে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা প্ৰচাৰ কৰিব;

সকলো প্ৰাণীয়ে যুগে যুগে অনন্তকাললৈকে তেওঁৰ পবিত্ৰ নামৰ ধন্যবাদ কৰিব।

গীতমালা 146

1 তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা। হে মোৰ মন, যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

2 মোৰ আয়ুস থাকেমনে মই যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিম,
জীয়াই থাকোঁমনে মোৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

3 তোমালোকে কোনো অধিপতি বা কোনো মানুহৰ সন্তানৰ ওপৰত ভাৰসা নকৰিবা;
তেওঁলোকে সহায় কৰিব নোৱাৰে।

4 তেওঁলোকৰ উশাহ বাহিৰ হৈ গ'লে, তেওঁলোক পুনৰায় মাটিতৈ ঘূৰি যায়;
সেই দিনাই তেওঁলোকৰ সকলো পৰিকল্পনা শেষ হৈ যায়।

5 যাকোবৰ ঈশ্বৰ যাৰ সহায় সেই জন ধন্য;
যাৰ আশাভূমি যিহোৱা তেওঁৰ ঈশ্বৰ।

6 তেৱেঁই আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী, সমুদ্ৰ আৰু তাত থকা সকলোৰে সৃষ্টিকৰ্তা,
তেওঁ অনন্তকাল বিশ্বস্ত থাকে।

7 তেওঁ উপদ্ৰৱ পোৱাসকলৰ পক্ষে ন্যায় বিচাৰ কৰে,
ক্ষুধাতুৰসকলক আহাৰ দান কৰে;
যিহোৱাই বন্দীবোৰক মুক্ত কৰে;

8 যিহোৱাই অন্ধসকলৰ চকু মুকলি কৰে,
নত অৱস্থাত থকাসকলক যিহোৱাই তুলি ধৰে;
যিহোৱাই ধাৰ্মিক লোকক প্ৰেম কৰে;

9 যিহোৱাই বিদেশীসকলক ৰক্ষা কৰে,
তেওঁ মাউৰা আৰু বিধৱাসকলক ধৰি ৰাখে,
কিন্তু দুষ্টবোৰৰ পথ তেওঁ বিঘিনিযুক্ত কৰে।

10 যিহোৱাই অনন্ত কাল ৰাজত্ব কৰিব; হে চিয়োন, পুৰুষানুক্ৰমে তোমাৰ ঈশ্বৰে ৰাজত্ব কৰিব।
তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

গীতমালা 147

1 তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা;
কিয়নো আমাৰ ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গীত গোৱা কেনে উত্তম!
কাৰণ সেয়ে সন্তোষজনক, প্ৰশংসাৰ উপযুক্ত।

- 2 যিহোৱাই যিৰুচালেমক পুনৰায় নিৰ্মান কৰে;
সিঁচৰতি হৈ পৰা ইস্ৰায়েলীয়াসকলক তেওঁ গোটাই একত্ৰ কৰে।
- 3 তেওঁ ভগ্ন চিত্তীয়া লোকক সুস্থ কৰে, তেওঁ তেওঁলোকৰ ঘাঁবোৰ বান্ধে।
- 4 তেওঁ তৰাবোৰ গণনা কৰে; তেওঁ সেইবোৰৰ প্ৰত্যেককে নাম ধৰি ধৰি মাতে।
- 5 আমাৰ প্ৰভু মহান; তেওঁৰ পৰাক্ৰম প্ৰচুৰ; তেওঁৰ জ্ঞান-বুদ্ধিৰ সীমা নাই।
- 6 যিহোৱাই নম্ৰ লোকক ধৰি ৰাখে;
দুষ্টবোৰক মাটিলৈ পেলাই দিয়ে।
- 7 তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ধন্যবাদৰ গীত গোৱা;
বীণাৰে সৈতে আমাৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসাৰ গীত গোৱা।
- 8 যি জনাই আশাক-মণ্ডলক মেঘেৰে ঢাকে,
যি জনাই পৃথিৱীলৈ বৰষুণৰ ব্যৱস্থা কৰে,
যি জনাই পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰত ঘাঁহ গজায়,
- 9 পশু আৰু চিঁ চিঁয়াই থকা কাউৰী পোৱালীবোৰে মাটিলৈ তেওঁ আহাৰ দিয়ে।
- 10 ঘোঁৰাৰ শক্তিত তেওঁ সন্তোষ নাপায়, মানুহৰ (যোদ্ধাৰ) ভৰিৰ শক্তিতো তেওঁ সন্তুষ্ট নহয়;
- 11 কিন্তু যিসকলে যিহোৱাক ভয় কৰে,
আৰু তেওঁৰ সুস্থিৰ প্ৰেমত আশা ৰাখে,
তেওঁলোকক লৈয়েই যিহোৱা সন্তুষ্ট হয়।
- 12 হে যিৰুচালেম, যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা; হে চিয়োন, তোমাৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰা।
- 13 কিয়নো তেওঁ তোমাৰ দুৱাৰৰ ডাংবোৰ দৃঢ় কৰিলে, তোমাৰ মাজত বাস কৰা তোমাৰ সন্তানসকলক আশীৰ্ব্বাদ দিলে।
- 14 তোমাৰ সীমাৰ ভিতৰত তেৱেঁই শান্তি ৰাখে;
তোমাক উত্তম ঘেঁহুৰে পৰিতুষ্ট কৰে।
- 15 তেওঁ পৃথিৱীলৈ নিজৰ আজ্ঞা পঠায়; তেওঁৰ বাক্য ততালিকে ধাবমান হয়।
- 16 তেওঁ ভেড়াৰ নোমৰ সদৃশ তুমাৰ দিয়ে,
ছাঁইৰ দৰে দৰে নিয়ৰ সিঁচি দিয়ে।
- 17 তেওঁ টুকুৰা টুকুৰ কৰি শিল বৰষায়; তেওঁৰ শীতৰ সন্মুখত কোন থাকিব পাৰে?
- 18 তেওঁ নিজৰ বাক্য পঠাই সেই সকলো দ্ৰৱীভূত কৰে;
তেওঁ নিজৰ বতাহ বলালে পানী বৈ যায়।
- 19 তেওঁ যাকোবক নিজৰ বাক্য ঘোষণা কৰিলে;
আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওচৰত নিজৰ বিধি আৰু শাসন প্ৰণালীবোৰ জনালে।
- 20 অন্য কোনো জাতিৰ কাৰণে তেওঁ এইৰূপ ব্যৱহাৰ কৰা নাই;
তেওঁৰ শাসন প্ৰণালীবোৰ তেওঁলোকে নাজানে।

তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

গীতমালা 148

¹তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

স্বৰ্গৰ পৰা যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা; উচ্চস্থানত তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।

²হে যিহোৱাৰ সকলো দূত, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা;

হে যিহোৱাৰ সকলো বাহিনী, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

³হে সূৰ্য্য আৰু চন্দ্ৰ, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা;

হে দীপ্তিময় সকলো তৰা, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

⁴হে স্বৰ্গৰ স্বৰ্গ, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

হে আকাশ-মণ্ডলৰ উদ্ভাস্থানৰ জলসমূহ, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

⁵সেইবোৰ সকলোৱে যিহোৱাৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰক;

কিয়নো তেওঁ আজ্ঞা দিলে আৰু এইবোৰৰ সৃষ্টি হ'ল।

⁶তেওঁ চিৰকালৰ কাৰণে সেইবোৰক সঠিক ঠাইত স্থাপন কৰিলে;

তেওঁ এটা বিধি দিলে, কোনোৱে তাক উলঙ্ঘন কৰিব নোৱাৰিব।

⁷হে সাগৰৰ প্ৰকাণ্ড জলচৰবোৰ আৰু মহাসাগৰৰ গভীৰ অধোভাগ,

পৃথিৱীৰ পৰা তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

⁸হে বিজুলী আৰু শিলাবৃষ্টি, তুষাৰ আৰু কুৰুলী,

আৰু যিহোৱাৰ আজ্ঞা পালন কৰা প্ৰৱল ধুমুহা, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

⁹হে সকলো পৰ্বত আৰু পাহাৰবোৰ,

আৰু ফলৱতী গছ আৰু এৰচ গছবোৰ, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

¹⁰হে বনৰীয়া জন্তু আৰু ঘৰচীয়া পশুবোৰ,

আৰু বগাই ফুৰা উৰগ আৰু ডেউকা লগা পক্ষীসমূহ, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

¹¹হে পৃথিৱীৰ ৰজাসকল আৰু সমুদায় জাতি,

অধিপতি আৰু পৃথিৱীৰ শাসকগণ, তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

¹²হে যুৱক আৰু যুৱতীসকল, বৃদ্ধ আৰু শিশুসকল,

তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা!

¹³এই সকলোবোৰে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰক;

কিয়নো কেৱল তেওঁৰেই নাম মহান;

তেওঁৰ গৌৰৱ পৃথিৱী আৰু আকাশ-মণ্ডলৰ ওপৰলৈকে বিস্তাৰিত।

14 তেওঁ নিজৰ লোকসকলৰ কাৰণে এটি শিং উত্তোলন কৰিলে;
 সেয়া তেওঁৰ সকলো ভক্তৰ বাবে প্ৰশংসা,
 সেয়া তেওঁৰ ওচৰত থকা ইস্ৰায়েল জাতিৰ বাবে প্ৰশংসা।
 তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

গীতমালা 149

1 তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।
 যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটি নতুন গীত গোৱা,
 ভক্তসকলৰ সমাজত তেওঁৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰা,
 2 ইস্ৰায়েলে নিজৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তাক লৈ আনন্দ কৰক;
 চিয়োনৰ সন্তানসকলে নিজৰ ৰজাসকলক লৈ আনন্দ কৰক।
 3 তেওঁলোকে নাচি নাচি তেওঁৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰক,
 খঞ্জৰী আৰু বীণা লৈ তেওঁৰ উদ্দেশ্যে প্ৰশংসাৰ গান কৰক।
 4 কিয়নো যিহোৱাই নিজৰ লোকসকলক লৈ আনন্দ পায়;
 তেওঁ নম্ৰসকলক উদ্ধাৰ কৰি সন্মানিত কৰে।
 5 ভক্তসকলে গৌৰৱতে উল্লাসিত হওক;
 তেওঁলোকে নিজ নিজ শয্যাতে আনন্দ গান কৰক।
 6 তেওঁলোকৰ কণ্ঠত ঈশ্বৰৰ উচ্চ প্ৰশংসা থাকক,
 তেওঁলোকৰ হাতত দুধৰীয়া তৰোৱাল থাকক;
 7 যাতে তেওঁলোকে জাতিবোৰৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লব পাৰে,
 আৰু লোক সমূহক শাস্তি দিব পাৰে;
 8 যেন তেওঁলোকৰ ৰজাসকলক শিকলিৰে বান্ধিব পাৰে,
 তেওঁলোকৰ মান্যৱস্ত লোকক লোহাৰ বেৰিৰে বান্ধিব পাৰে;
 9 যেন তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে লিখিত বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব পাৰে,
 এয়েই তেওঁৰ সকলো ভক্তৰ গৌৰৱ।
 তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

গীতমালা 150

1 তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।
 ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰস্থানত তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা;
 তেওঁৰ শক্তিৰে গঢ়া আকাশ-মণ্ডলত তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।

২তেওঁৰ মহৎ কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা,
তেওঁৰ প্ৰচুৰ মহিমাৰ কাৰণে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।

৩শিঙা-বাদ্যেৰে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা;
নেবল আৰু বীণাৰে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।

৪খঞ্জৰী লৈ নাচি নাচি তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা;
তাঁৰযুক্ত বাদ্যযন্ত্ৰ আৰু বাঁহীৰে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।

৫কৰতালৰ উচ্চ ধ্বনিৰে সৈতে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা;
কাণ ফাটি যোৱা কৰতালৰ ধ্বনিৰে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰা।

৬শ্বাসযুক্ত সকলো প্ৰাণীয়েই যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰক।
তোমালোকে যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা।

হিতোপদেশ

Chapter 1

আভাস

- 1দায়ুদৰ পুত্ৰ চলোমন, ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আছিল। চলোমনৰ নীতিবচন।
- 2প্ৰজ্ঞা আৰু শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ,
সূক্ষ্মদৃষ্টিৰে বাক্য শিকোৱা,
- 3সংশোধন গ্ৰহণ কৰা, তেতিয়া তুমি
সত্য, ন্যায়পৰায়ণ, আৰু যথার্থতাত জীয়াই থাকিব পাৰিবা।
- 4যিসকলক শিক্ষা দিয়া হোৱা নাই, তেওঁলোকক প্ৰজ্ঞা দান কৰা;
আৰু যুৱক সকলক জ্ঞান আৰু বিবেচনা দিয়া।
- 5জ্ঞানীলোকক শুনিবলৈ দিয়া আৰু তেওঁলোকক শিক্ষাত বৃদ্ধি হ'বলৈ দিয়া।
আৰু তীক্ষ্ণবুদ্ধি সম্পন্ন লোকক পথ প্ৰদৰ্শন কৰা;
- 6যাতে নীতিবচন আৰু বাণী,
জ্ঞানীলোকৰ বাক্য আৰু তেওঁলোকৰ নিগূঢ়ত্ব বুজিব পাৰে।
- 7যিহোৱালৈ ভয় ৰখাই জ্ঞানৰ আৰম্ভণ-
অজ্ঞানীলোকে প্ৰজ্ঞা আৰু অনুশাসন হয়জ্ঞান কৰে।
- 8হে মোৰ পুত্ৰ, তুমি তোমাৰ পিতৃৰ আদেশ শূনা,
আৰু তোমাৰ মাতৃৰ শাসন অৱজ্ঞা নকৰিবা;
- 9তেওঁলোক তোমাৰ মুৰব্বাৰ বাবে কৰুণাময় মালাৰ দৰে হ'ব,
আৰু তোমাৰ ডিঙিত ওলমি থকা মালাৰ লকেটৰ দৰে হ'ব।
- 10হে মোৰ পুত্ৰ, পাপীলোকে যদি তোমাক তেওঁলোকৰ পাপ কাৰ্যত প্ৰলোভিত কৰে,
তেওঁলোকক অনুসৰণ নকৰিবা।
- 11তেওঁলোকে যদি কয়, "আমাৰ লগত আহাঁ,
আমি ৰক্তপাত কৰিবলৈ খাপ দি থাকোঁ;
বিনা কাৰণে নিৰ্দোষী লোকক আক্ৰমণ কৰিবলৈ লুকাই থাকোঁহক।
- 12আহাঁ আমি চিয়োলৰ দৰে স্বাস্থ্যৱান লোকসকলক জীয়াই জীয়াই গিলি পেলাওঁ,
আৰু তেওঁলোকক গাঁতত পৰি থকা লোকৰ দৰে কৰোঁহক।

- 13আমি সকলো বিধৰ বহুমূল্য বস্তু বিচাৰিম,
আৰু অন্য লোকৰ পৰা লুট কৰা বস্তুৰে আমাৰ ঘৰবোৰ পৰিপূৰ্ণ কৰিম।
- 14তোমাৰ লুট কৰা বস্তু আমাৰ সৈতে একেলগ কৰা,
আমাৰ সকলোৰে এখনেই মোনা হ'ব।”
- 15হে মোৰ পুত্ৰ, তেওঁলোকৰ পথত তুমি নাযাবা;
তেওঁলোকৰ পথত তোমাৰ খোজ নিদিবা।
- 16তেওঁলোকৰ খোজ কুকৰ্মৰ ফাললৈ লৰ মাৰে;
আৰু তেওঁলোকে বক্তপাত কৰিবলৈ খৰধৰ কৰে।
- 17যি সময়ত চৰাইয়ে চাই থাকে;
সেই সময়ত চৰাই ধৰিবলৈ জাল পতা বৃথা।
- 18সেই লোকসকলে নিজকে নিজেই বক্তপাত কৰিবলৈ খাপ দি থাকে;
তেওঁলোকে নিজেই নিজৰ বাবে ফাঁদ পাতে।
- 19সেয়ে অন্যায়ভাৱে ধনী হোৱা প্ৰতিজন লোকৰ এনে গতি হয়;
অন্যায়কাৰীয়ে ন্যায়ত থকা লোকসকলৰ জীৱন লয়।
- 20প্ৰজ্ঞাই পথত চিঞৰি ক্ৰন্দন কৰে,
তেওঁ মুকলি ঠাইত উচ্চস্বৰে কথা কয়।
- 21তেওঁ কোলাহলপূৰ্ণ ঘাই পথত ক্ৰন্দন কৰে,
নগৰৰ প্ৰবেশ দুৱাৰত তেওঁ কয়,
- 22“হে প্ৰজ্ঞা নথকা লোকসকল, কিমান দিন তোমালোকে নুবুজা কথাবোৰ ভাল পাই থাকিবা?
হে নিন্দকসকল কিমান দিন তোমালোকে নিন্দা কৰি সন্তুষ্ট হবা?
আৰু হে অজ্ঞানীসকল কিমান দিন জ্ঞানক ঘিণ কৰিবা?
- 23মোৰ অনুযোগলৈ মনোযোগ দিয়া;
মই তোমালোকৰ ওপৰত মোৰ চিন্তাধাৰা বাকি দিম,
মই মোৰ কথা তোমালোকক জানিবলৈ দিম।
- 24মই মাতিলোঁ, আৰু তোমালোকে শুনিবলৈ অমান্তি হলা;
মই মোৰ হাত মেলিলোঁ, কিন্তু কোনেও মনযোগ নিদিল।
- 25কিন্তু তোমালোকে মোৰ সকলো পৰামৰ্শ উপেক্ষা কৰিলা;
আৰু মোৰ দোষাৰোপলৈ মনোযোগ নিদিল।
- 26তোমালোকৰ দুৰ্যোগৰ সময়ত মই হাঁহিম,
আৰু যেতিয়া তোমালোকলৈ সন্ত্ৰাস আহিব, তেতিয়া মই ঠাট্টা কৰিম।
- 27যেতিয়া সন্ত্ৰাস ভয়ঙ্কৰ ধুমুহাৰ দৰে তোমালোকলৈ আহিব,

আৰু বা'মাৰলিৰ দৰে তোমালোকৰ ওপৰত দুৰ্যোগ ঘটিব,
 যেতিয়া বেদনা আৰু ক্লেৰু তোমালোকৰ ওপৰলৈ আহিব,
 28 তেতিয়া তেওঁলোকে মোৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিব, কিন্তু মই উত্তৰ নিদিম,
 তেওঁলোকে নিদাৰুণভাবে মোক মাতিব, কিন্তু তেওঁলোকে মোক বিচাৰি নাপাব;
 29 কাৰণ তেওঁলোকে জ্ঞানক ঘিণ কৰে,
 আৰু যিহোৱাক তেওঁলোকে ভয় কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰে।
 30 তেওঁলোকে মোৰ আদেশ অনুসৰণ নকৰে,
 আৰু তেওঁলোকে মোৰ সকলো শাসন প্ৰণালী হয়জ্ঞান কৰে।
 31 তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পথৰ ফল ভোগ কৰিব,
 তেওঁলোকে নিজৰ পৰিকল্পনাৰ ফলেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব।
 32 অশিক্ষিত সেই লোকসকল যেতিয়া বিপথে যায়, তেতিয়া তেওঁলোকৰ মৃত্যু হয়।
 মূৰ্খৰ নিৰপেক্ষতাই তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিব।
 33 কিন্তু যি জনে মোৰ কথা শুনে, তেওঁ নিৰাপদে থাকিব,
 আৰু দুৰ্যোগৰ ভয় নোহোৱাকৈ সুৰক্ষিত হৈ জিৰণী ল'ব।”

Chapter 2

জ্ঞানৰ উৎকৃষ্টতা

1 হে মোৰ পুত্ৰ তুমি যদি মোৰ কথা গ্ৰহণ কৰা,
 আৰু মোৰ আঞ্জাবোৰ তোমাৰ সৈতে সংৰক্ষিত কৰি ৰাখা,
 2 প্ৰজ্ঞাৰ কথা শুনা,
 আৰু বুজিব পৰা শক্তিলৈ তোমাৰ হৃদয় আকৃষ্ট হব।
 3 তুমি যদি বুজিবৰ বাবে কান্দা;
 আৰু ইয়াৰ বাবে উচ্চ স্বৰে ৰিঙিওৱা,
 4 ৰূপ বিচৰাৰ দৰে যদি তুমি ইয়াক বিচাৰা,
 আৰু গুপ্ত ধন বিচৰাৰ দৰে বুজিব পৰা শক্তি বিচাৰা;
 5 তেতিয়াহে যিহোৱাৰ প্ৰতি থকা ভয় তুমি বুজিব পাৰিবা,
 আৰু তুমি ঈশ্বৰৰ জ্ঞান বিচাৰি পাবা।
 6 কাৰণ যিহোৱায়হে প্ৰজ্ঞা দিয়ে,
 তেওঁৰে মুখৰ পৰা জ্ঞান আৰু বিবেচনা শক্তি ওলায়।
 7 যিসকলে তেওঁক সন্তুষ্ট কৰে তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁ নিৰ্ভৰযোগ্য প্ৰজ্ঞা সংগ্ৰহ কৰে,

যি সকলে সত্যতাত চলে তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁ ঢালস্বৰূপ।

৪তেওঁ ন্যায়ৰ পথক প্ৰতিৰক্ষা কৰে,

আৰু যিসকল তেওঁৰ প্ৰতি বিশ্বাসী, তেওঁলোকৰ বাবে সেই পথ সংৰক্ষিত কৰি ৰাখে।

৯তেতিয়া তুমি ধাৰ্মিকতা, ন্যায়বিচাৰ, আৰু স্বাভাৱিক ন্যায়

আৰু সকলো ভাল পথ বুজিব পাৰিবা।

১০কাৰণ প্ৰজ্ঞা তোমাৰ হৃদয়ত প্ৰবেশ কৰিব,

আৰু জ্ঞান তোমাৰ প্ৰাণৰ বাবে সন্তুষ্ট জনক হ'ব।

১১সতৰ্কতাই তোমাৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখিব,

বিচাৰ বুদ্ধিয়ে তোমাক পহৰা দিব,

১২এইবোৰে পাপকাৰ্যৰ পৰা

আৰু যিসকলে বিপথগামী কথা কয়, তাৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধৰ কৰিব

১৩তেওঁলোকে সত্যৰ পথ পৰিহাৰ কৰে।

আৰু আন্ধাৰ পথত চলে।

১৪যেতিয়া তেওঁলোকে পাপ কৰ্ম কৰে

তেতিয়া তেওঁলোকে আনন্দ কৰে,

আৰু দুৰ্নীতি পৰায়ণ পাপত তেওঁলোকে উল্লাস কৰে,

১৫তেওঁলোকে কুটিল পথ অনুসৰণ কৰে,

তেওঁলোকে প্ৰৱৰ্ত্তনাৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ গতি পথ গোপন কৰে।

১৬

দুঃসাহসিক কাৰ্যলৈ দৃষ্টি কৰা, খোচামোদ কথা কোৱা

আৰু ব্যভিচাৰী মহিলাৰ পৰা প্ৰজ্ঞা আৰু সতৰ্কতাই ৰক্ষা কৰে।

১৭তেওঁ যৌৱন কালৰ লগৰীক ত্যাগ কৰে

আৰু তেওঁ তেওঁৰ ঈশ্বৰৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰতিশ্ৰুতি পাহৰে।

১৮তেওঁৰ ঘৰ মৃত্যুলৈ আগুৱাই,

আৰু তেওঁৰ পথে কবৰত থকাসকলৰ ওচৰলৈ তোমাক লৈ যাব।

১৯যিসকল লোক তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈছে, তেওঁলোক পুনৰ ঘূৰি নাহিব,

আৰু তেওঁলোকে জীৱনৰ পথ বিচাৰি নাপাব।

২০সেয়ে তুমি সংলোকৰ পথত চলিবা,

আৰু ন্যায়কাৰ্য কৰা লোকসকলৰ পথ অনুসৰণ কৰা।

২১যিসকল লোকে সং কাৰ্য কৰে, তেওঁলোকে দেশত ঘৰ সাজে,

আৰু যিসকল লোক সিদ্ধ, তেওঁলোক অৱশিষ্ট থাকিব।

²²কিন্তু দুইসকলক দেশৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হ'ব,
আৰু অবিশ্বাসী লোকক দেশৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হৈ যাব।

Chapter 3

সাধুতা মঙ্গলজনক

- ¹হে মোৰ পুত্ৰ, মোৰ আদেশবোৰ নাপাহৰিবা,
আৰু তোমাৰ হৃদয়ত মোৰ শিক্ষাবোৰ পালন কৰিবা।
- ²কাৰণ এইবোৰৰ দ্বাৰাই তোমাৰ জীৱনৰ আয়ুস আৰু বছৰবোৰ বৃদ্ধি পাব,
আৰু জীৱনত শান্তি লাভ কৰিবা।
- ³বিশ্বাসযোগ্য আৰু নিৰ্ভৰযোগ্য গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰতিশ্ৰুতিয়ে তোমাক কেতিয়াও ত্যাগ নকৰক;
দুয়োকো তুমি ডিঙিত বান্ধি ৰাখিবা,
আৰু তোমাৰ হৃদয় ফলিত সেইবোৰ লিখি থ'বা।
- ⁴তেতিয়া তুমি ঈশ্বৰ আৰু মানুহৰ দৃষ্টিত
অনুগ্ৰহ আৰু সুশস্য পাবা।
- ⁵তুমি সমস্ত মনেৰে সৈতে যিহোৱাক বিশ্বাস কৰা;
আৰু তোমাৰ নিজৰ বিবেচনাত তুমি নিৰ্ভৰ নকৰিবা।
- ⁶তোমাৰ সকলো পথত তেওঁক স্বীকাৰ কৰিবা,
আৰু তেওঁ তোমাৰ পথবোৰ পোন কৰিব।
- ⁷তুমি নিজৰ দৃষ্টিত নিজে জ্ঞানী নহ'বা;
যিহোৱালৈ ভয় ৰাখা, আৰু পাপৰ পৰা ঘূৰি আহাঁ।
- ⁸ই তোমাৰ শৰীৰ সুস্থ কৰিব,
আৰু তোমাৰ দেহলৈ সতেজতা আনিব।
- ⁹আৰু তোমাৰ সম্পত্তিৰে,
আৰু তোমাৰ সকলো উৎপাদনৰ প্ৰথম ফলৰ সৈতে যিহোৱাক সমাদৰ কৰা।
- ¹⁰সেয়ে তোমাৰ উৰালবোৰ পৰিপূৰ্ণ হ'ব,
আৰু তোমাৰ দ্ৰাক্ষাৰসৰ পাত্ৰ নতুন দ্ৰাক্ষাৰসেৰে উপচি পৰিব।
- ¹¹হে মোৰ পুত্ৰ, যিহোৱাৰ নিয়ম প্ৰণালী হেয়জ্ঞান নকৰিবা;
আৰু তেওঁৰ অনুযোগ হেয়জ্ঞান নকৰিবা।
- ¹²পিতৃক সন্তুষ্ট কৰা পুত্ৰক যেনেকৈ পিতৃয়ে প্ৰেম কৰে;
ঈশ্বৰেও যি জনক প্ৰেম কৰে, সেই জনক তেনেকৈ অনুযোগ কৰে।

- 13 যি মানুহে প্ৰজ্ঞা লাভ কৰে তেওঁ সুখী হয়,
আৰু তেওঁ সুবিবেচনাও লাভ কৰে।
- 14 ৰূপৰ পৰিৱৰ্তে পোৱা লাভতকৈ প্ৰজ্ঞাৰ পৰা পোৱা লাভ উত্তম।
আৰু ইয়াৰ লাভ সোণতকৈও উত্তম।
- 15 প্ৰজ্ঞা অলঙ্কাৰতকৈয়ো বহুমূলীয়া;
আৰু তোমাৰ অভিলাষৰ কোনো বস্তুকেই প্ৰজ্ঞাৰ লগত তুলনা কৰিব নোৱাৰি।
- 16 তেওঁৰ সোঁ হাতত দীৰ্ঘদিনবোৰ আছে,
আৰু বাওঁহাত সমৃদ্ধিশালী আৰু সন্মানীয়।
- 17 তেওঁৰ পথবোৰ দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ;
আৰু তেওঁৰ সকলো পথ শান্তিময়।
- 18 যিসকলে তেওঁক ধৰি ৰাখে, তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁ জীৱনদায়ক বৃক্ষস্বৰূপ;
আৰু যি সকলে তেওঁক ধৰি ৰাখে তেওঁলোক সুখী।
- 19 যিহোৱাই প্ৰজ্ঞাৰ দ্বাৰাই পৃথিৱী স্থাপন কৰিলে,
আৰু সুবুদ্ধিৰ দ্বাৰাই আকাশ-মণ্ডল প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে।
- 20 তেওঁৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰাই গভীৰ অংশ মুক্ত হ'ল;
আৰু ডাৱৰে নিয়ঁৰ বৰষালে।
- 21 হে মোৰ পুত্ৰ, তুমি সেই সকলোকে তোমাৰ দৃষ্টিৰ পৰা আতৰ হ'বলৈ নিদিবা;
তুমি ন্যায়বিচাৰ আৰু বিচক্ষণতা ধৰি ৰাখিবা।
- 22 তেওঁলোক তোমাৰ প্ৰাণৰ জীৱন স্বৰূপ হ'ব;
আৰু অনুগ্ৰহৰ অলংকাৰ তোমাৰ ডিঙিৰ শোভাস্বৰূপ হ'ব।
- 23 তেতিয়া তুমি তোমাৰ পথত সুৰক্ষিত হৈ চলিব পাৰিবা;
আৰু তোমাৰ ভৰিয়ে উজুতি নাখাব।
- 24 তুমি শয়ন কৰাৰ সময়ত তোমাৰ ভয় নালাগিব;
তুমি যেতিয়া শুবা;
তেতিয়া তোমাৰ টোপনি সুমধুৰ হ'ব।
- 25 তুমি আকস্মিক বিপদলৈ
বা দুষ্টবোৰৰ দ্বাৰাই অহা বিনাশ আহিব, তেতিয়া তুমি ভয় নকৰিবা।
- 26 কাৰণ যিহোৱা তোমাৰ পক্ষত থাকিব;
আৰু তেওঁ তোমাৰ ভৰি ফালদত নপৰাকৈ ৰাখিব।
- 27 তোমাৰ উপকাৰ কৰিবৰ সমৰ্থ থাকিলে,
যিসকলক উপকাৰৰ প্ৰয়োজন, তেওঁলোকক উপকাৰ নকৰাকৈ নাথাকিবা।

- 28 যেতিয়া তোমাৰ হাতত ধন থাকে, তেতিয়া ওচৰ চুবুৰীয়াক
“যোৱা, পুনৰ আহিবা, মই কাইলৈ তোমাক দিম,” এইদৰে নক’বা
- 29 যি জনে তোমাক বিশ্বাস কৰে আৰু তোমাৰ ওচৰত থাকে,
সেই ওচৰ চুবুৰীয়াক অনিষ্ট কৰিবলৈ পৰিকল্পনা নকৰিবা।
- 30 তেওঁ যেতিয়া তোমাৰ কোনো অনিষ্ট নকৰে,
তেতিয়া তেওঁৰ লগত বিনা কাৰণত তৰ্ক নকৰিবা।
- 31 উন্নত ব্যক্তিক ভয় নকৰিবা;
বা তেওঁৰ কোনো পথ অনুসৰণ নকৰিবা।
- 32 কাৰণ কুটিললোক যিহোৱাৰ ঘৃণনীয়;
কিন্তু তেওঁ ন্যায়নিষ্ঠ সকলৰ লগত তেওঁৰ আস্থা থাকে।
- 33 দুষ্ট লোকৰ ঘৰত যিহোৱাৰ শাও থাকে;
কিন্তু তেওঁ ধাৰ্মিকৰ নিবাসক আশীৰ্বাদযুক্ত কৰে।
- 34 তেওঁ নিন্দকসকলক নিন্দা কৰে;
কিন্তু নম্ৰসকলক অনুগ্রহ দান কৰে।
- 35 জ্ঞানীসকল সন্মানৰ অধিকাৰী হয়;
কিন্তু অজ্ঞানী সকল তেওঁলোকৰ লাজতেই উৰ্ধ্বমুখী হ’ব।

Chapter 4

সুশিক্ষা গ্ৰহণত পৰম লাভ।

- 1 হে মোৰ পুত্ৰসকল, পিতৃৰ উপদেশ শুনা,
আৰু মনোযোগ দিয়া, যাতে তুমি সুবিবেচনা বুজিব পাৰা।
- 2 মই তোমালোকক উত্তম কৰ্মবিধি দিওঁ।
মোৰ শিক্ষা প্ৰণালী পৰিত্যাগ নকৰিবা।
- 3 মই যেতিয়া মোৰ পিতৃৰ পুত্ৰ আছিলো,
মোৰ মাতৃৰ মৰমৰ একমাত্ৰ সন্তান আছিলোঁ।
- 4 তেওঁ মোক শিকাইছিল আৰু মোক কৈছিল,
“তোমাৰ হৃদয়ত মোৰ বাক্য ধৰি ৰাখা;
মোৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰা আৰু জীৱন ধাৰণ কৰা।”
- 5 প্ৰজ্ঞা আৰু বিবেচন শক্তি অৰ্জন কৰা;
মোৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা বাক্য নাপাহৰিবা আৰু ত্যাগ নকৰিবা।

- 6প্ৰজ্ঞাক ত্যাগ নকৰিবা, তেতিয়া তেওঁ তোমাৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখিব;
তেওঁক প্ৰেম কৰা, আৰু তেওঁ তোমাক সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিব।
- 7প্ৰজ্ঞা হৈছে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়, সেয়ে প্ৰজ্ঞা অৰ্জন কৰা;
আৰু তুমি অৰ্জন কৰা প্ৰজ্ঞাক সকলোতে ব্যৱহাৰ কৰা, তাতে তুমি বিবেচনা শক্তি লাভ কৰিবা।
- 8প্ৰজ্ঞাক সন্মুখে প্ৰতিপালন কৰা,
তেওঁ তোমাক উচ্চ সন্মানত সন্মুখিত কৰিব;
তুমি তেওঁক আঁকোৱালি ধৰিলে, তেওঁ তোমাক আদৰ কৰিব।
- 9তেওঁ তোমাৰ মুৰত সন্মানীয় মালা দিব,
তেওঁ তোমাক এটা সুন্দৰ মুকুট দিব।”
- 10হে মোৰ পুত্ৰ শুনা, আৰু মোৰ কথালৈ মনোযোগ দিয়া;
তেতিয়া তুমি বহু বছৰ জীয়াই থাকিবা।
- 11মই তোমাক প্ৰজ্ঞাৰ পথত পৰিচালনা কৰিছোঁ,
মই তোমাক সৰল পথত নেতৃত্ব দিছোঁ।
- 12তুমি যেতিয়া খোজ দিবা, তেতিয়া কোনো এজনেও তোমাৰ পথত থিয় নহ'ব;
আৰু তুমি দৌৰ মাৰিলেও উজুটি নাখাবা।
- 13নিয়ম প্ৰণালী মানি চলিবা, ইয়াক যাবলৈ নিদিবা;
ইয়াক পহৰা দিয়া, কাৰণ এয়ে তোমাৰ জীৱন।
- 14পাপীবোৰৰ পথ অনুসৰণ নকৰিবা,
আৰু যিসকলে দুষ্টকৰ্ম কৰে, তেওঁলোকৰ পথত নাযাবা।
- 15তেওঁলোকৰ পৰা দূৰত থাকিবা, সেই পথত নাযাবা,
সেই পথৰ পৰা ঘূৰি আহাঁ, আৰু অন্য পথত যোৱা;
- 16কাৰণ তেওঁলোকে কুকৰ্ম নকৰালৈকে তেওঁলোকৰ টোপনি নাহে,
আৰু তেওঁলোকে কোনো লোকক উজুটি নোখোৱালৈকে তেওঁলোকৰ টোপনি নাহে।
- 17কাৰণ তেওঁলোকে দুষ্টতাৰূপ পিঠা ভোজন কৰে,
আৰু উপদ্ৰৱৰূপ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰে।
- 18ধাৰ্মিকলোকৰ পথ সূৰ্যদয়ৰ দীপ্তিৰ দৰে,
সেয়ে উজ্জলতাৰ পৰা উজ্জলতালৈ গতি কৰে।
- 19দুষ্টবোৰৰ পথ অন্ধকাৰৰ নিচিনা; সিহঁতে কিহত উজুতি খায় তাক নাজানে।
- 20হে মোৰ পুত্ৰ, মোৰ বাক্যলৈ মনোযোগ দিয়া,
মই কোৱা কথা শুনা।
- 21সেইবোৰ তোমাৰ দৃষ্টিৰ পৰা দূৰ হব নিদিবা;

সেইবোৰ তোমাৰ হৃদয়ত বান্ধি ৰাখা।

²²কাৰণ যিসকলে সেইবোৰ বিচাৰি পায়, তেওঁলোকৰ বাবে মোৰ বাক্য জীৱনস্বৰূপ,
আৰু তেওঁলোকৰ সৰ্বশৰীৰলৈ সুস্বাস্থ্যস্বৰূপ।

²³সকলো অধ্যবসায়ৰ দ্বাৰাই তোমাৰ হৃদয়ক অধিক যত্নেৰে ৰক্ষা কৰা,
কিয়নো তাৰ পৰাই জীৱন উৎপন্ন হয়।

²⁴তোমাৰ মুখৰ পৰা কটুকথা দূৰ কৰা,
আৰু নৈতিকতাহীন কথা তোমাৰ পৰা দূৰ কৰা।

²⁵তোমাৰ চকুৱে সন্মুখলৈ চাওক,
আৰু তোমাৰ দৃষ্টি তোমাৰ সন্মুখত স্থিৰ কৰা।

²⁶তোমাৰ ভৰিৰ কাৰণে পথ সমান কৰা,
তেতিয়া তোমাৰ সকলো পথ সুৰক্ষিত হ'ব।

²⁷সোঁ হাতে কি বাওঁ হাতে নুঘুৰিবা,
মন্দৰ পৰা তোমাৰ ভৰি দূৰত ৰাখিবা।”

Chapter 5

বেশ্যাৰ ওচৰলৈ যোৱা নিষেধ।

¹হে মোৰ পুত্ৰ, মোৰ প্ৰজ্ঞালৈ মনোযোগ দিয়া;
সাৱধানতাৰে মোৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ কথা শুনা।

²সেয়ে তুমি সুবিবেচনা শিকিব পাৰিবা;
আৰু তোমাৰ ওঁঠে জ্ঞান ৰক্ষা কৰিব পাৰিব।

³কিয়নো ব্যভিচাৰিণীৰ ওঁঠৰ পৰা টোপে টোপে মৌ বৰষে,
আৰু তেওঁৰ মুখৰ কথা তেলতকৈয়ো মসৃণ।

⁴কিন্তু শেষত তেওঁ চোকা তৰোৱালে কটাৰ দৰে কাটে।
তিতা উদ্ভিদৰ দৰে হয়,

⁵তেওঁৰ ভৰি মৃত্যুলৈ নামি যায়,
তেওঁ খোজ দিয়া সকলো পথ চিয়োললৈ যায়।

⁶তেওঁ জীৱন পথত কোনো চিন্তা নকৰে;
তেওঁৰ খোজ আচৰ্যজনক,
তেওঁ ক'লৈ গৈ আছে তেওঁ নাজানে।

⁷আৰু এতিয়া, হে মোৰ পুত্ৰসকল, মোৰ কথা শুনা,

মোৰ মুখৰ বাক্য শুনাৰ পৰা বিমুখ নহবা।

8তেওঁৰ পৰা তোমাৰ পথ দূৰত ৰাখা;

তেওঁৰ ঘৰৰ দুৱাৰৰ ওচৰলৈ নাযাবা।

9নহ'লে তোমাৰ সন্মান অন্যলোকক এৰি দিব লাগিব,

আৰু তোমাৰ জীৱনৰ বছৰবোৰ নিৰ্দয় ব্যক্তিক দিব লাগিব।

10তোমাৰ সম্পত্তি অচিনাকী লোকে ভোগ কৰিব;

আৰু তোমাৰ পৰিশ্ৰমৰ ফল অচিনাকী লোকৰ ঘৰলৈ যাব।

11আৰু তোমাৰ জীৱনৰ শেষত তুমি আৰ্তনাদ কৰিবা;

তোমাৰ যেতিয়া শৰীৰ আৰু মাংস ক্ষয় হ'ব,

12তুমি ক'বা, "মই কেনেকৈ শাসন প্ৰণালীক ঘিণ কৰিছিলোঁ।

আৰু মোৰ অন্তৰে অনুযোগ হয়জ্ঞান কৰিলে।

13মই মোৰ শিক্ষকসকলক মানিচলা নাছিলো,

বা মোক দিয়া উপদেশ নুশুনিলোঁ।

14সমাজ আৰু সমবেত লোকসকলৰ মাজত

মই প্ৰায় সম্পূৰ্ণ ধ্বংস হলোঁ।

15তুমি তোমাৰ নিজৰ পুখুৰীৰ পানী খোৱা,

আৰু তোমাৰ নিজৰ নাদৰ পৰা ওলাই থকা পানী পান কৰা।

16তোমাৰ ভুমুকবোৰ চাৰিওফালে প্লাৱিত হ'ব লাগে নে?

আৰু তোমাৰ জুৰীৰ পানী জনসাধৰণৰ মাজলৈ বৈ যাব লাগে নে?

17সেইবোৰ কেৱল তোমাৰ নিজৰ বাবেই হওক,

আৰু তোমাৰ সৈতে থকা অচিনাকী লোকৰ বাবে নহওক।

18তোমাৰ ভুমুক আশীৰ্ব্বাদযুক্ত হওক;

তুমি তোমাৰ যৌৱন কালৰ ভাৰ্যাত আনন্দ কৰা।

19কাৰণ তেওঁ মৰমীয়াল হৰিণী আৰু লাবন্যময়ী মৃগ,

তেওঁৰ স্তনৰ দ্বাৰাই সকলো সময়ত তুমি তৃপ্ত হোৱা,

আৰু তেওঁৰ প্ৰেমতেই সদায় মত্ত থাক।

20কিয়নো হে মোৰ পুত্ৰ, তুমি ব্যভিচাৰিণীত কিয় মত্ত হবা?

আৰু তুমি অচিনাকী মহিলাৰ বুকু কিয় সাৱটি ধৰিবা?

21কিয়নো মানুহে কৰা সকলো কাম যিহোৱাই চাই,

আৰু তেওঁ তাৰ সকলো পথ পৰ্যবেক্ষণ কৰে।

22এজন দুষ্ট লোক নিজৰ অপৰাধতে ধৰা পৰে;

তেওঁক নিজৰ পাপৰূপ জৰীয়ে বান্ধি ৰাখে।

²³নিয়মানুবৰ্ত্তিতাৰ অভাৱত তেওঁৰ মৃত্যু হয়;

তেওঁৰ অজ্ঞানতাৰ কাৰণে তেওঁ বিপথে যায়।

Chapter 6

বিবেচনা নকৰাকৈ জামিন হোৱা, আৰু এলাহ আদি নিষেধ।

¹হে মোৰ পুত্ৰ, তুমি যদি তোমাৰ চুবুৰীয়াৰ জামিন হ'বলৈ তোমাৰ ধন এফলিয়া কৈ ৰাখা,

তুমি যদি কোনো অচিনাকী লোকক ধাৰ দিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰা,

²তেনেহ'লে তুমি নিজে কৰা প্ৰতিজ্ঞাৰ দ্বাৰাই ফান্দত পৰিবা,

আৰু তুমি নিজৰ মুখৰ কথাৰ দ্বাৰাই ধৰা পৰিবা।

³হে মোৰ পুত্ৰ, সেই বিষয়ত তুমি এইদৰে কৰা আৰু নিজকে ৰক্ষা কৰা;

কাৰণ তুমি তোমাৰ চুবুৰীয়াৰ অনুগ্ৰহত আছা।

যোৱা আৰু নিজকে নশ্ৰ কৰি তোমাক মুক্ত কৰিবলৈ তোমাৰ চুবুৰীয়াক মিনতি কৰা।

⁴তোমাৰ চকুক টোপনি যাবলৈ নিদিবা,

আৰু চকুৰ পতাক মুদ যাবলৈ নিদিবা।

⁵হৰিণে চিকাৰীৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ দৰে,

আৰু চৰায়ে চিকাৰীৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ দৰে তুমি নিজকে ৰক্ষা কৰা।

⁶হে এলেহুৱা লোক, পৰৱালৈ দৃষ্টি কৰা,

সিহঁতৰ কাৰ্যলৈ চাই জ্ঞানী হোৱা।

⁷সিহঁতৰ কোনো অধিপতি,

কাৰ্যধ্যক্ষ, বা শাসনকৰ্ত্তা নাই,

⁸তথাপি সিহঁতে জহকালৰ আহাৰ গোটায়,

আৰু শস্য দোৱাৰ সময়ত আহাৰ চপায়।

⁹হে এলেহুৱা, তুমি কিমান কাল শুই থাকিবা?

আৰু কেতিয়া টোপনিৰ পৰা উঠিবা?

¹⁰“আৰু অলপ শুই থাকো, আৰু অলপ টোপনিয়াও,

আৰু অলপ জিৰণী লবলৈ হাত সারটো”-

¹¹তেতিয়া তোমাৰ দৰিদ্ৰতা ডকাইতৰ দৰে,

আৰু তোমাৰ প্ৰয়োজনীতা সুসজ্জিত ৰপুৱাৰ দৰে আহিব।

¹²এজন অপদাৰ্থ(নিষ্কৰ্মা) ব্যক্তি, এজন পাপী লোক-

কটু কথাৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকে।

13তেওঁ চকু টিপিয়াই আৰু ভৰিৰে সঙ্কেত দিয়ে,
আৰু আঙুলিৰে ইঙ্গিত কৰে।

14তেওঁ হৃদয়ৰ প্ৰতাৰণাৰ সৈতে বেয়া চক্ৰান্ত কৰে,
তেওঁ সদায় বিবাদক আলোড়িত কৰে,

15সেই কাৰণে তেওঁলৈ অকস্মাতে দুৰ্যোগ আহে;
তৎক্ষণাত সুস্থ হ'ব নোৱাৰাকৈ তেওঁ ভাঙি পৰে।

16যিহোৱাই ঘিণ কৰা বিষয় ছয়টা,
সপ্তমটো তেওঁলৈ বিতৃষ্ণাজনক।

17গৰ্ব কৰা চকু, মিছা কথা কোৱা জিবা,
নিৰ্দোষীৰ তেজত পতিত হোৱা হাত,

18বেয়া পৰিকল্পনা কৰা হৃদয়,
বেয়া কৰ্ম কৰিবলৈ বেগাই দৌৰ মৰা ভৰি,

19মিছা কথা ব্যক্ত কৰা সাক্ষী,
আৰু ভাইসকলৰ মাজত কন্দলৰূপ গুটি সিটোতা লোক।

20হে মোৰ পুত্ৰ, তুমি তোমাৰ পিতৃৰ আজ্ঞা পালন কৰা,
আৰু তোমাৰ মাতৃৰ শিক্ষা হেয়জ্ঞান নকৰিবা।

21সেইবোৰ সদায় তোমাৰ হৃদয়ত গাঁঠি খোৱা,
আৰু সেইবোৰ ডিঙিত বান্ধি ৰাখা।

22তুমি যেতিয়া খোজ কাঢ়িবা, তেতিয়া সেইবোৰে তোমাক পৰিচালনা কৰিব,
তুমি যেতিয়া শুবা, তেতিয়া সেইবোৰে তোমাক পৰ দি ৰাখিব,
আৰু যেতিয়া তুমি শুই উঠিবা, তেতিয়া সেইবোৰে তোমাক শিক্ষা প্ৰদান কৰিব।

23কাৰণ সেই আজ্ঞাবোৰ প্ৰদীপস্বৰূপ, আৰু সেই শিক্ষা পোহৰস্বৰূপ হয়,
নেতিবাচক অনুশাসন জীৱনৰ পথ হয়।

24অসং মহিলাৰ পৰা,
আৰু ব্যভিচারিণীৰ মিঠা কথাৰ পৰা ই তোমাক দূৰ কৰি ৰাখে,

25তুমি তোমাৰ অন্তৰেৰে তেওঁৰ সৌন্দৰ্যত মোহ নাযাবা,
আৰু তেওঁক তেওঁৰ চকুৰে তোমাক মোহিত কৰিব নিদিবা।

26বেশ্যা মহিলাৰ সৈতে শয়ন কৰা, এটা পিঠাৰ মূল্যৰ সমান হ'ব পাৰে,
কিন্তু অন্য লোকৰ ভাৰ্যাই তোমাৰ সমগ্ৰ জীৱন ক্ষতি কৰিব পাৰে।

27কাপোৰ নোপোৱাকৈ কোনোবাই নিজৰ বুকুত,

জুই ৰাখিব পাৰে নে?

28 কোনোবাই জানো নিজৰ ভৰি নোপোৰাকৈ,

জ্বলি থকা আঙঠাৰ ওপৰত খোজকাঢ়িব পাৰে নে?

29 সেয়েহে যি মানুহে নিজৰ চুবুৰীয়াৰ ভাৰ্যাৰ ওচৰলৈ যায়,

সেই জনে তেওঁৰে সৈতে সম্পৰ্ক কৰিলে, তেওঁ দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকে।

30 চোৰে ক্ষুধাতুৰ হৈ পেট ভৰাবলৈ চুৰ কৰিলে,

লোকসকলে তেওঁক ঘিণ নকৰিব পাৰে;

31 কিন্তু ধৰা পৰিলে, তেওঁ তাৰ সাত গুণ ক্ষতি পূৰণ কৰিব লাগিব,

আৰু নিজৰ ঘৰৰ সৰ্বস্বৰ মূল্য দিব লগা হ'ব।

32 যি জনে পৰস্ত্ৰীৰ সৈতে সহবাস (ব্যভিচাৰ) কৰে তেওঁ জ্ঞানশূন্য;

যি মানুহে এনে কাৰ্য কৰে, তেওঁ নিজকে ধ্বংস কৰে।

33 তেওঁ আঘাত আৰু অপমান পোৱাৰ যোগ্য;

আৰু তেওঁৰ অপমান কেতিয়াও মচি দিয়া নহ'ব।

34 কাৰণ ঈৰ্ষাই মানুহক ক্ৰোধাস্থিত কৰে;

তেওঁ যেতিয়া প্ৰতিশোধ লয়, তেতিয়া তেওঁ দয়া নেদেখোৱায়।

35 তেওঁ কোনো প্ৰকাৰৰ ক্ষতিপূৰণ গ্ৰহণ নকৰিব;

আৰু তুমি তেওঁক বহুত উপহাৰ দিলেও তেওঁক কিনিব নোৱাৰিবা।

Chapter 7

বেশ্যাৰ পৰা আঁতৰি থকা ভাল।

1 হে মোৰ পুত্ৰ, মোৰ বাক্য পালন কৰা,

আৰু মোৰ আজ্ঞাবোৰ তোমাৰ হৃদয়ত সংগ্ৰহ কৰা।

2 মোৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীৱন ধাৰণ কৰা;

তোমাৰ চকুৰ মণিৰ দৰে মোৰ নিৰ্দেশ মানি চলা।

3 সেইবোৰ তোমাৰ আঙুলিত বান্ধা,

আৰু তোমাৰ হৃদয় ফলিত লিখি ৰাখা।

4 প্ৰজ্ঞাক কোৱা, "তুমি মোৰ ভনী,"

আৰু সুবিবেচনাক কোৱা তুমি মোৰ আত্মীয়।

5 প্ৰলোভনকাৰী, আৰু মুখৰ বাক্যেৰে ব্যভিচাৰ কৰা মহিলাৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰা।

6 মোৰ ঘৰৰ খিড়িকীৰ ওচৰত থিয় হৈ,

মই জালিৰে বাহিৰলৈ চাইছিলোঁ।

7 আৰু মই বহুতো শিক্ষা নোপোৱা যুৱকসকলক দেখিছিলোঁ,

যুৱক সকলৰ মাজত

মই এজন জ্ঞানশূন্য যুৱকক দেখিছিলোঁ।

8 সেই যুৱকজনে তাইৰ ঘৰৰ ওচৰৰ বাটেৰে গৈ আছিল,

আৰু তেওঁৰ ঘৰলৈ গ'ল-

9 সেই দিনা সন্ধিয়া চকামকা সময় আছিল,

ৰাতি আৰু আন্ধাৰৰ সেই সময়ত।

10 আৰু সেই ঠাইত এগৰাকী মহিলাই তেওঁক ল'গ পালে,

বেশ্যৰ দৰে তাইৰ পোচাক, আৰু তাই জানিছিল তাই তাত কিয় আছিল।

11 তাই কোলাহলপূৰ্ণ আৰু উচ্ছৃঙ্খল,

তাইৰ ভৰি ঘৰত নাথাকে।

12 তাই কেতিয়াবা বাটত, কেতিয়াবা বজাৰত উপস্থিত হয়,

তাই প্ৰতিটো চকতে বাট চাই থাকে।

13 সেয়ে তাই তেওঁক সাৱটি ধৰি চুমা খালে;

তাই দুঃসাহসেৰে তেওঁক ক'লে,

14 "মই আজি মোৰ মঙ্গলার্থক বলিদান কৰিলোঁ,

মই মোৰ সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰিলোঁ;

15 সেয়েহে মই আপোনাক লগ পাবলৈ বাহিৰলৈ আহিলোঁ,

মই আগ্ৰহেৰে আপোনাক বিচাৰিছিলোঁ, আৰু মই আপোনাক বিচাৰি পালোঁ।

16 মই মোৰ বিচনা মিচৰৰ পৰা অনা

ৰঙীণ কাপোৰেৰে ঢাকিলোঁ।

17 মই গন্ধৰস, অগৰু, আৰু ডালচেনিৰে

মোৰ বিচনা সুগন্ধি কৰিলোঁ।

18 আহাঁ, আমি ৰাতিপুৱালৈকে প্ৰেমত লীন হৈ থাকোঁ।

আহাঁ আমি বেলেগ ধৰনে প্ৰেম উপভোগ কৰো।

19 মোৰ স্বামী ঘৰত নাই,

তেওঁ দূৰ যাত্ৰাত গৈছে।

20 তেওঁ তেওঁৰ লগত ধনৰ মোনা লৈ গৈছে,

তেওঁ পুৰ্ণিমাৰ দিনহে ঘূৰি আহিব।"

21 তাই তাইৰ প্ৰলোভনযুক্ত কথাৰে তেওঁক মান্তি কৰালে;

আৰু তাইৰ মধুৰ কথাৰে বাধ্য কৰালে।

22তেওঁ কাটিবলৈ নিয়া গৰুৰ দৰে

বা ফাল্দত ধৰা পৰা হৰিণৰ দৰে

তাইৰ পাছে পাছে গ'ল।

23যেতিয়ালৈকে কলিজাৰ মাজেৰে কাঢ়ে নিবিল্কে

বা চৰাই জালৰ ফাল্দত পৰিবলৈ যিদৰে শীঘ্ৰে উড়ি যোৱাৰ দৰে,

ইয়াৰ মূল্য যে তেওঁৰ জীৱন হ'ব পাৰে, সেই কথা তেওঁ নজনাকৈ তাইৰ পাছে পাছে গৈ থাকিল।

24আৰু এতিয়া হে মোৰ পুত্ৰ, মোৰ কথা শুনা,

মই কোৱা কথালৈ মনোযোগ দিয়া।

25তোমাৰ হৃদয় তাইৰ ফাললৈ ঢাল খাব নিদিবা,

আৰু তুমি তাইৰ পথত গৈ বিপথগামী নহবা।

26তাই অনেকক আনি নষ্ট কৰিছে,

তেওঁলোকক গণনা কৰিব নোৱাৰি।

27তাইৰ ঘৰেই চিয়োললৈ যোৱা বাট,

আৰু মৃত্যুৰ অন্তঃপুৰলৈ নামি যোৱা পথ।

Chapter 8

প্ৰজ্ঞাৰ বৰ্ণনা আৰু নিমন্ত্ৰণ

1প্ৰজ্ঞাই জানো নকয়?

সুবুদ্ধিয়ে জানো উচ্চস্বৰে নকয়?

2বাটৰ কাষৰ ওখ ঠাইত,

চাৰিআলিত প্ৰজ্ঞা থিয় হয়।

3তাৰ উপৰিও নগৰৰ প্ৰবেশস্থানত,

আৰু নগৰৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থাকি ৰিঙিয়াই কয়,

4“হে লোকসকল, মই তোমালোকক মাতিছোঁ;

আৰু মানৱজাতিৰ সন্তানসকলৰ বাবে মই উচ্চস্বৰে কওঁ।

5যিসকল শিক্ষিত নহয়, তেওঁলোকে সুবুদ্ধিক বুজা উচিত,

আৰু যিসকলে জ্ঞানক ঘিণ কৰে, তেওঁলোকৰ সুবিবেচনাৰ হৃদয় থকা উচিত।

6শুনা, মই উত্তম বিষয়ৰ কথা কওঁ,

আৰু যেতিয়া মোৰ মুখ মেলোঁ, তেতিয়া মই সত্য কথা কওঁ।

- ৭কিয়নো মোৰ মুখে বিশ্বাসযোগ্য কথা কয়,
আৰু মোৰ ওঁঠে দুষ্টতা ঘিণ কৰে।
- ৮মোৰ মুখৰ সকলো কথা ন্যায়পৰায়ণ;
সেইবোৰৰ মাজত বিকৃত, বা বিভ্ৰান্তিজনক বিষয়ৰ কথা নাথাকে।
- ৯যি সকলে বুজি পাই, তেওঁলোকৰ কাৰণে মোৰ কথাবোৰ স্পষ্ট;
যি সকলে জ্ঞান লাভ কৰে, তেওঁলোকৰ কাৰণে মোৰ কথাবোৰ সত্য।
- ১০ৰূপতকৈ মোৰ শিক্ষা, আৰু শুদ্ধ সোণতকৈয়ো জ্ঞান গ্ৰহণ কৰা।
- ১১কিয়নো প্ৰজ্ঞা পদ্মৰাগতকৈয়ো উত্তম, তুমি ইচ্ছা কৰা কোনো বস্তুকে তাৰ লগত তুলনা কৰিব নোৱাৰি।
- ১২মই প্ৰজ্ঞাই সুবুদ্ধিয়ে সৈতে বাস কৰোঁ,
আৰু মই জ্ঞান আৰু বিবেচনা লাভ কৰোঁ।
- ১৩যিহোৱাক ভয় কৰায়েই দুষ্টতাক ঘিণ কৰা হয়;
মই অহঙ্কাৰ, গৰ্ব, কুপথ, আৰু বিপথগামী কথা ঘিণ কৰোঁ।
- ১৪মোৰ ভাল পৰামৰ্শ আৰু গভীৰ প্ৰজ্ঞা আছে;
সুক্ষ্মদৃষ্টি আৰু পৰাক্ৰম মোৰেই।
- ১৫মোৰ দ্বাৰাই ৰজাসকলে ৰাজত্ব কৰে,
অভিজাত লোকসকল আৰু ন্যায়েৰে যিসকল লোকে শাসন কৰে, সেইসকলো মোৰেই।
- ১৬অধিপতি, অভিজাত, আৰু যিসকলে
ন্যায়েৰে শাসন কৰে, সেই সকলে মোৰ দ্বাৰাই কৰে।
- ১৭যিসকলে মোক প্ৰেম কৰে, ময়ো তেওঁলোকক প্ৰেম কৰোঁ,
আৰু যিসকলে মোক আগ্ৰহেৰে বিচাৰে, তেওঁলোকে মোক বিচাৰি পায়।
- ১৮ঐশ্চৰ্য্য আৰু মান মৰ্যদা মোৰ লগতে আছে,
এনে কি অক্ষয় সম্পত্তি আৰু ধাৰ্মিকতা আছে।
- ১৯সোণতকৈ আৰু শুদ্ধ সোণতকৈয়ো মোৰ ফল উত্তম;
শুদ্ধ ৰূপতকৈয়ো মই যি উৎপন্ন কৰো সেয়া উত্তম।
- ২০মই যি পথেৰে যাওঁ, সেই পথ শুদ্ধ;
সেই পথে ন্যায়লৈ লৈ যায়।
- ২১সেয়ে যিসকলে মোক ভাল পায় তেওঁলোকক মই উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ,
আৰু তেওঁলোকৰ উঁৰাল পৰিপূৰ্ণ কৰিম।
- ২২যিহোৱাই আৰম্ভণীৰে পৰা মোক সৃষ্টি কৰিলে-
পূৰ্বৰ দৰেই তেওঁৰ প্ৰথম কাৰ্য।
- ২৩অনাদি কালৰ পৰা, পৃথিবীৰ আৰম্ভণীৰে পৰা

মই স্থাপিত হৈ আছোঁ।

24 মহাসাগৰৰ পূৰ্বেই, আৰু পানীৰ ভুমুকবোৰ হোৱাৰ পূৰ্বেই,
মোক জন্ম দিয়া হৈছিল।

25 পৰ্ব্বতবোৰ স্থাপন হোৱাৰ পূৰ্বেই,
আৰু পাহাৰবোৰৰ পূৰ্বেই, মোৰ জন্ম হৈছিল।

26 যিহোৱাই পৃথিৱী বা পথাৰবোৰ সৃষ্টি কৰাৰ পূৰ্বেই,
এনেকি পৃথিৱীত উৎপন্ন হোৱা প্ৰথম ধূলিৰ পূৰ্বেই মোৰ জন্ম হৈছিল।

27 তেওঁ স্বৰ্গ স্থাপন কৰা সময়ত,
আৰু তেওঁ অগাধ জলত দিগন্তৰ সীমা নিৰূপণ কৰোঁতে, মই সেই ঠাইত আছিলোঁ।

28 তেওঁ যেতিয়া আকাশ-মণ্ডল স্থাপন কৰিছিল,
আৰু যেতিয়া গভীৰ ভুমুকবোৰ সৃষ্টি কৰিছিল, তেতিয়া মই সেই ঠাইত আছিলোঁ।

29 সাগৰ সীমা নিৰূপণ কৰাৰ আগেয়ে মই সেই ঠাইত আছিলোঁ,
সেয়ে সাগৰৰ পানী তেওঁ আঙা কৰা ঠাইৰ বাহিৰে আন ঠাইত যেন প্লাৱিত নহয়।
আৰু যেতিয়া তেওঁ পৃথিৱীৰ মূল ক'ত স্থাপন হ'ব আদেশ দিছিল।

30 তেতিয়া মই তেওঁৰ লগত প্ৰধান শিল্পকাৰ ৰূপে আছিলোঁ,
আৰু মই দিনৰ পাচত দিন তেওঁত আনন্দ কৰিছিলোঁ,
সদায় তেওঁৰ আগত প্ৰশংসা কৰিছিলোঁ।

31 মই তেওঁৰ সমগ্ৰ পৃথিৱীত প্ৰশংসা কৰিছিলোঁ,
আৰু মানৱজাতিৰ মাজত মোৰ আনন্দ হৈছিল।

32 এতিয়া হে মোৰ পুত্ৰসকল, মোৰ কথা শুনা;
কাৰণ যিসকলে মোৰ পথত চলে, তেওঁলোক আনন্দিত হ'ব।

33 মোৰ নিৰ্দেশ শুনা আৰু জ্ঞানী হোৱা;
ইয়াক অৱজ্ঞা নকৰিবা।

34 যি জনে মোৰ কথা শুনে, তেওঁ আনন্দিত হ'ব-
মোৰ দুৱাৰত প্ৰতি দিনে পৰ দি থাকিব,
মোৰ ঘৰৰ দুৱাৰৰ কাষত মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকিব।

35 কাৰণ যি জনে মোক বিচাৰি পায়, তেওঁ জীৱন পায়,
আৰু তেওঁ যিহোৱাৰ পৰা অনুগ্ৰহ লাভ কৰে।

36 কিন্তু যি জনে মোক বিচাৰি নাপায়, তেওঁ নিজৰ অনিষ্ট কৰে।
যিসকলোৱে মোক ঘিণ কৰে, তেওঁলোকে মৃত্যুক ভাল পায়।”

Chapter 9

প্ৰজ্ঞাৰ ভোজ।

- 1 প্ৰজ্ঞাই নিজৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিলে;
তেওঁ শিলৰ পৰা সাতটা স্তম্ভ কাটিলে।
- 2 তেওঁ ৰাতিৰ আহাৰৰ বাবে নিজৰ পশু আৰু দ্ৰাক্ষাৰস যুগুত কৰিলে;
আৰু তেওঁ নিজৰ মেজ সজালে।
- 3 তেওঁ নিজৰ দাসীসকলক বাহিৰলৈ পঠাই
নগৰৰ ওখ ঠাইৰ পৰা নিমন্ত্ৰণ কৰিলে।
- 4 "যিসকল অশিক্ষিত, তেওঁলোক ইয়ালৈ আহক!"
যিসকল জ্ঞান শূন্য তেওঁলোকক তেওঁ ক'লে,
- 5 "আহাঁ, মোৰ আহাৰ ভোজন কৰা,
আৰু মই মিহলাই খোৱা দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰা।
- 6 শিক্ষাবিহীন পথ এৰি জীৱন ধাৰণ কৰা,
সুবিবেচনাৰ পথত চলা।
- 7 যিজনে নিন্দক লোকক শিক্ষা দিয়ে, তেওঁ অপমান পায়,
আৰু যিজনে দুষ্টক অনুযোগ কৰে, তেওঁ মনত আঘাত পায়।
- 8 তুমি নিন্দক লোকক অনুযোগ নকৰিবা, কৰিলে তেওঁ তোমাক ঘিণ কৰিব;
জ্ঞানী লোকক অনুযোগ কৰা, তেওঁ তোমাক প্ৰেম কৰিব।
- 9 জ্ঞানী লোকক শিক্ষা দিয়া, তেওঁ অধিক জ্ঞানী হ'ব;
ধাৰ্মিক লোকক শিক্ষা দিয়া, তেওঁ শিক্ষাত বৃদ্ধি পাব।
- 10 যিহোৱালৈ ভয় ৰখাই প্ৰজ্ঞাৰ আৰম্ভণ,
আৰু পবিত্ৰজনাক জনাই সুবিবেচনা।
- 11 কিয়নো মোৰ দ্বাৰাই তোমাৰ আয়ুস বৃদ্ধি হ'ব,
আৰু তোমাৰ জীৱনৰ বছৰবোৰ বাঢ়ি যাব।
- 12 তুমি যদি জ্ঞানী, তেনেহ'লে তোমাৰ বাবেই তুমি জ্ঞানী,
কিন্তু যদি তুমি নিন্দক, তেনেহ'লে তুমি অকলেই তাৰ ভাৰ ব'বা।"

অজ্ঞানী মহিলাই কৰা নিমন্ত্ৰণ

- 13 অজ্ঞানী মহিলা কোলাহলপূৰ্ণ-
তেওঁ অশিক্ষিত, আৰু তেওঁ একো নাজানে।

14তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ দুৱাৰত,
আৰু নগৰৰ উচ্চ স্থানত বহে।

15যিসকলে সেই পথেৰে যায়, তেওঁলোকক মাতে;
সেই লোকসকল নিজ পথত গৈ থাকিলেও তেওঁ মাতে,

16“যিসকলে শিক্ষা পোৱা নাই, তেওঁলোক ইয়ালৈ আহক!”
যিসকল জ্ঞানশূন্য, তেওঁলোকক তেওঁ কয়,

17“চুৰ কৰা পানী মিঠা,
আৰু গুপতে খোৱা আহাৰ অতি সুস্বাদু।”

18কিন্তু মৃত্যু যে তাত আছে,
আৰু তেওঁৰ অতিথি সকল যে চিয়োলৰ গভীৰ ঠাইত আছে, সেই কথা তেওঁ নাজানে।

Chapter 10

চলোমনৰ নীতি-বাক্য।

1চলোমনৰ নীতি বাক্য।

জ্ঞানী পুত্ৰই পিতৃক আনন্দিত কৰে;
কিন্তু অজ্ঞানী পুত্ৰই নিজৰ মাতৃৰ মনত দুখ দিয়ে।

2দুষ্টিতাৰে অৰ্জন কৰা ধন-সম্পত্তিৰ কোনো মূল্য নাই;
কিন্তু সত্যতাৰে কাৰ্য কৰা জনক মৃত্যুৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে।

3যিসকলে সত্যতাৰে কাৰ্য কৰে, যিহোৱাই তেওঁলোকক ভোকত থাকিব নিদিয়ৈ;
কিন্তু তেওঁ দুষ্টবোৰৰ বাঞ্ছা পূৰ নকৰে।

4এলেহুৱা হাতেৰে কাম কৰা মানুহ দৰিদ্ৰ হয়,
কিন্তু পৰিশ্ৰমীজনৰ হাতে তেওঁক ধনৱান কৰে।

5গ্ৰীষ্ম কালত বুদ্ধিমান পুত্ৰই শস্য চপায়;
কিন্তু শস্য দোৱাৰ সময়ত টোপনিত থকা জন লজ্জাজনক পুত্ৰ।

6সত্যতাৰে কাৰ্য কৰা জনৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ আশীৰ্ব্বাদ আছে;
কিন্তু দুষ্টবোৰৰ মুখ অত্যাচাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ।

7সত্যতাৰ কাৰ্য কৰা কোনো লোকৰ কথা ভাবিলে আমি আনন্দিত হওঁ;
কিন্তু দুষ্টবোৰৰ নাম লুপ্ত হ'ব।

8যিসকল লোক সচেতন, তেওঁলোকে আজ্ঞা পালন কৰে;
কিন্তু অধিক কথা কোৱা মুৰ্খলোক ধ্বংসৰ পথত যায়।

- 9যি জনে সিদ্ধতাৰূপ পথত খোজ দিয়ে, তেওঁ সুৰক্ষিত হৈ চলে,
কিন্তু যি জনে নিজৰ পথ কুটিলতাৰে পূৰ্ণ কৰে, তেওঁক বিচাৰি উলিওৱা হ'ব।
- 10চকুৰে ইঙ্গিত কৰা জনে দুখ দিয়ে;
কিন্তু কথকি মুৰ্খলোক পতিত হয়।
- 11সত্যতাৰে চলা জনৰ মুখ জীৱনৰ ভুমুক স্বৰূপ;
কিন্তু দুষ্টবোৰৰ মুখে অত্যাচাৰ লুকুৱাই ৰাখে।
- 12ঘৃণাই বিবাদ জন্মায়;
কিন্তু প্ৰেমে সকলো অপৰাধ ঢাকে।
- 13সুবিবেচক লোকৰ ওঁঠত প্ৰজ্ঞা পোৱা যায়;
কিন্তু পিঠিত চেকনী জ্ঞান শূন্য লোকৰ বাবে হয়।
- 14জ্ঞানীলোকে জ্ঞান সংৰক্ষিত কৰে;
কিন্তু অজ্ঞানৰ মুখে ধ্বংস আনে।
- 15ধনী লোকৰ ধন সম্পত্তিয়েই তাৰ দৃঢ় নগৰ;
কিন্তু দৰিদ্ৰলোকৰ দৰিদ্ৰতাই তেওঁলোকৰ বিনাশৰ কাৰণ।
- 16সত্যতাৰে কাৰ্য কৰা লোকৰ পাৰিশ্ৰমিকে জীৱন দিয়ে;
দুষ্ট লোকৰ উপাৰ্জনৰ লাভে পাপলৈ ঠেলি দিয়ে।
- 17যি জনে নিয়মানুবৰ্তিতাত চলে, তেওঁ জীৱনৰ পথত চলে;
কিন্তু যি জনে অনুযোগ অমান্য কৰে, তেওঁ বিপথে যায়।
- 18যি জনে ঘৃণা গোপনে ৰাখে, তেওঁ মিছলীয়া ওঁঠৰ লোক,
আৰু যি জনে অপবাদ বিস্তাৰ কৰে, তেওঁ মুৰ্খ হয়।
- 19অধিক কথাত অপৰাধৰ অভাৱ নাই;
কিন্তু যি জনে কথা কওঁতে সাৱধান হয়, তেওঁ জ্ঞানী।
- 20যি জনে সত্যতাৰ কথা কয়, তেওঁৰ জিবা শুদ্ধ ৰূপৰ দৰে;
দুষ্টৰ হৃদয়ত সামান্য মূল্য থাকে।
- 21সত্যতাৰে কাৰ্য কৰা লোকৰ ওঁঠে অনেকক প্ৰতিপালন কৰে;
কিন্তু জ্ঞানশূন্যতাৰ বাবে মুৰ্খলোকৰ মৃত্যু হয়।
- 22যিহোৱাৰ আশীৰ্ব্বাদে ধনৱান কৰে,
আৰু তেওঁ তাৰ সৈতে কোনো দুখ যোগ নকৰে।
- 23দুষ্টতা মুৰ্খই খেলা খেল স্বৰূপ,
কিন্তু প্ৰজ্ঞা সুবিবেচনা কৰা লোকৰ বাবে আনন্দদায়ক।
- 24দুষ্ট লোকে যিহলৈ ভয় কৰে, সেয়ে তালৈ ঘটে;

কিন্তু ধাৰ্মিকৰ বাঞ্ছা সিদ্ধ হয়।

25দুষ্ট লোক ধুমুহাৰ দৰে, সেয়ে অতিক্ৰম কৰি বিলুপ্ত হৈ যায়,
কিন্তু যিসকলে সত্যতাৰ কাৰ্য কৰে, তেওঁলোক চিৰস্থায়ী ভিত্তিমূলস্বৰূপ।

26দাঁতৰ বাবে সিকা, আৰু চকুৰ বাবে ধোঁৱা যেনেকুৱা,
পঠোৱা লোকসকলৰ বাবেও এলেছৱা তেনেকুৱা।

27যিহোৱালৈ থকা ভয়ে আয়ুস বৃদ্ধি কৰে;
কিন্তু দুষ্টবোৰৰ বছৰবোৰ কমি যাব।

28সং কাৰ্য কৰা জনৰ আশা আনন্দ জনক;
কিন্তু দুষ্টবোৰৰ বছৰবোৰ কম হ'ব।

29যিসকল লোকে সত্যত চলে, তেওঁলোকক যিহোৱাই ৰক্ষা কৰে।
কিন্তু দুষ্টলোকৰ বাবে সেয়ে সৰ্বনাশ স্বৰূপ।

30যিসকলে সং কাৰ্য কৰে, তেওঁলোক কেতিয়াও লৰচৰ নহব;
কিন্তু দুষ্টলোক দেশত অৱশিষ্ট নাথাকিব।

31যিসকল লোকে সং কাৰ্য কৰে, তেওঁলোকৰ মুখৰ পৰা প্ৰজ্ঞা ওলায়;
কিন্তু উচ্ছৃঙ্খল জিবা কাটি পেলোৱা হ'ব।

32যিসকল লোক সকলৰ ওঁঠে সং কাৰ্য কৰে, তেওঁলোকৰ ওঁঠে গ্ৰহণীয় কি, সেই বিষয়ে জানে;
কিন্তু দুষ্টলোকৰ মুখে উচ্ছৃঙ্খলতা কি সেই বিষয়ে জানে।

Chapter 11

1ভুল তুলাচনি যিহোৱাৰ ঘিণলগীয়া;

কিন্তু সঠিক জোখ তেওঁৰ সন্তোষ জনক।

2যেতিয়া অহঙ্কাৰ হয়, তেতিয়া অপমানো হয়;

কিন্তু নম্ৰতাই প্ৰজ্ঞা আনে।

3সাধুলোকৰ সততা তেওঁলোকৰ পথদৰ্শক;

কিন্তু বিশ্বাস-ঘাতকসকলৰ কুটিলতাই তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰে।

4ক্ৰোধৰ দিনত ধন-সম্পত্তি মূল্যহীন;

কিন্তু সত্যতাই মৃত্যুৰ পৰা তোমাক উদ্ধাৰ কৰে।

5সিদ্ধলোকৰ ধাৰ্মিকতাই তেওঁৰ পথ সমান কৰে;

কিন্তু দুষ্টলোক নিজৰ দুষ্টতাৰ দ্বাৰাই পতিত হয়।

6যিজনে সিদ্ধ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰক আনন্দিত কৰে, তেওঁ ৰক্ষা পায়;

কিন্তু নিজৰ আকাঙ্ক্ষাৰ বাবে বিশ্বাসঘাতক সকলে ফান্দত পৰে।

- 7দুষ্টলোকৰ যেতিয়া মৃত্যু হয়, তেতিয়া তেওঁৰ আশাবোৰ বিলুপ্ত হৈ যায়;
আৰু আশা যি তেওঁৰ শক্তি আছিল, সেই শক্তি ব্যৰ্থ হৈ যায়।
- 8সৎ কাৰ্য কৰা জনে সঙ্কটৰ পৰা ৰক্ষা পায়;
কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে দুষ্টলোকলৈ সঙ্কট আহে।
- 9তেওঁ নিজৰ অস্থায়ী মুখেৰে চুবুৰীয়াক ধ্বংস কৰে;
কিন্তু জ্ঞানেৰে যি জনে সৎ কাৰ্য কৰে, তেওঁ সুৰক্ষিত হয়।
- 10যেতিয়া সৎ কাৰ্য কৰা লোকৰ উন্নতি হয়, তেতিয়া নগৰখনে উল্লাস কৰে;
কিন্তু যেতিয়া দুষ্টলোকৰ বিনাশ ঘটে, তেতিয়া আনন্দ-ধ্বনি হয়।
- 11ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰা লোকসকলৰ আশীৰ্বাদৰ দ্বাৰাই নগৰৰ উন্নতি হয়;
কিন্তু দুষ্টলোকৰ মুখৰ দ্বাৰাই নগৰ উচ্ছন্ন হয়।
- 12বন্ধুক অবজ্ঞা কৰা লোক জ্ঞান শূন্য;
কিন্তু সুবিবেচনা কৰা লোক নিমতে থাকে।
- 13পৰচৰ্চ্চা কৰা লোকে গুপ্ত কথা প্ৰকাশ কৰে;
কিন্তু বিশ্বাসী লোকে বিষয়বোৰ গুপ্তে ৰাখে।
- 14যি খন দেশ জ্ঞানেৰে পৰিচালিত নহয়, সেই দেশৰ পতন হয়;
কিন্তু বহুত উপদেষ্টাৰ আলোচনাৰ দ্বাৰাই দেশৰ উন্নতি হয়।
- 15যি জনে অচিনাকী লোকৰ জামিন হয়, তেওঁৰ নিশ্চয় অনিষ্ট হ'ব;
কিন্তু যি জনে জামিন হ'বলৈ ইচ্ছা নকৰে, তেওঁ নিৰাপদে থাকে।
- 16দয়ালু মহিলাই সন্মান পায়;
কিন্তু নিৰ্দয় লোকে সম্পত্তিক ধৰি ৰাখে।
- 17দয়ালু লোকে নিজৰ উপকাৰ কৰে;
কিন্তু নিৰ্দয় লোকে নিজৰ অনিষ্ট কৰে।
- 18দুষ্টলোকে উপাৰ্জনৰ বাবে মিছা কথা কয়;
কিন্তু যি জনে সত্যৰ গুটি সিঁচে তেওঁ প্ৰকৃত পুৰস্কাৰ পায়।
- 19যি সাধুলোকে সৎ কাৰ্য কৰে, তেওঁ জীৱন লাভ কৰে;
কিন্তু যিলোকে দুষ্টতা অনুসৰণ কৰে, তেওঁৰ মৃত্যু হ'ব।
- 20কুটিল মনৰ লোক যিহোৱাৰ ঘিণ লগা;
কিন্তু যিসকলৰ আচৰণ সিদ্ধ, তেওঁলোকত তেওঁ আনন্দ পায়।
- 21নিশ্চিত হোৱা যে, দুষ্ট লোকে শাস্তি নোপোৱাকৈ নাথাকিব;
কিন্তু সত্যতাত চলা লোকসকলৰ বংশই উদ্ধাৰ পাব।
- 22গাহৰিৰ নাকত সোণৰ নথ যেনে,

সুবিবেচনা নথকা সুন্দৰী মহিলাও তেনে।

23সত্যতাত চলা লোকৰ আকাঙ্ক্ষাৰ ফল উত্তম;

কিন্তু দুষ্টলোকে কেৱল ক্ৰোধৰ আশা কৰে।

24যি লোকে গুটি সিঁচে, তেওঁ অধিক সংগ্ৰহ কৰে;

আৰু যি লোকে গুটি নিসিঁচে, তেনে লোকলৈ দৰিদ্ৰতাহে আহে।

25দয়ালু লোকৰ উন্নতি হয়,

আৰু যি লোকে আনলোকক পানী দিয়ে, তেওঁ নিজৰ বাবেও পানী পায়।

26যি লোকে শস্য বিক্ৰী কৰিবলৈ অমান্তি হয়, তেওঁক লোকসকলে শাও দিয়ে;

কিন্তু যি লোকে বিক্ৰী কৰে, তেওঁ মুৰত মুকুট স্বৰূপ আশীৰ্বাদ লাভ কৰে।

27যিলোকে আগ্ৰহেৰে ভাল কৰিবলৈ বিচাৰে, তেওঁ অনুগ্ৰহো বিচাৰে;

কিন্তু যি জনে দুষ্টতা বিচাৰে, তেওঁ তাকে পায়।

28যিজনে নিজৰ ধন-সম্পত্তি নিৰ্ভৰ কৰে, তেওঁ পতিত হয়;

কিন্তু সত্যতাত চলা জন পাতৰ দৰে লহপহকৈ বাঢ়ি উঠে।

29যিজনে নিজৰ পৰিয়ালক দুখ দিয়ে, তেওঁৰ বায়ুৰূপ আধিপত্য হ'ব;

আৰু অজ্ঞানী লোক বুদ্ধিমানৰ দাস হ'ব।

30সত্যতাত চলা জন জীৱনদায়ক গছৰ দৰে,

কিন্তু হিংস্ৰতাই জীৱন কাঢ়ি নিয়ে।

31সত্যতাত চলা জনে যদি তেওঁ পাবলগীয়া প্ৰতিফল পায়,

তেনেহ'লে কিমান অধিক পৰিমাণে দুষ্টলোক আৰু পাপীয়ে পাব।

Chapter 12

1যি জনে অনুশাসন ভাল পায়, তেওঁ জ্ঞানকো ভাল পায়;

কিন্তু যি জনে অনুযোগ ঘিণ কৰে, তেওঁ নিৰ্বোধ।

2শুদ্ধ লোকে যিহোৱাৰ পৰা অনুগ্ৰহ পায়;

কিন্তু যিজনে দুষ্ট কৰ্মৰ পৰিকল্পনা কৰে, তেওঁক দোষাৰোপ কৰা হয়।

3কোনো লোক দুষ্টতাৰ দ্বাৰাই সংস্থাপিত নহয়;

কিন্তু সত্যতাত চলা জনৰ মূল লৰচৰ নহব।

4গুণৱতী ভাৰ্যা স্বামীৰ মুকুটৰ দৰে;

কিন্তু লাজ দিওঁতা মহিলাৰ অস্থি ক্ষয়কাৰি ৰোগ যেন হয়।

5সত্যতাত চলা জনৰ পৰিকল্পনা ন্যায় হয়;

কিন্তু দুষ্টলোকৰ উপদেশ প্ৰতাৰণাপূৰ্ণ।

- 6দুষ্টলোকৰ কথাবোৰ ৰক্তপাত কৰিবলৈ খাপ দিয়াৰ দৰে হয়;
কিন্তু ন্যায় কৰাসকলৰ কথাই তেওঁলোকক সুৰক্ষিত কৰে।
- 7দুষ্টলোকক বিনষ্ট কৰা হয় আৰু তেওঁলোক নাইকিয়া হয়;
কিন্তু যিসকল লোকে সত্যতাত চলে, তেওঁলোকৰ ঘৰ থিৰে থাকে।
- 8মানুহে নিজৰ প্ৰজ্ঞা অনুসাৰে প্ৰশংসা পায়;
কিন্তু কুটিল কাৰ্য কৰা লোক ঘৃণনীয় হয়।
- 9গুৰুত্বহীন পদত থকাতকৈ কেৱল দাস হোৱাই ভাল;
খাবলৈ নাই কিন্তু নিজৰ গুৰুত্বকলৈ অহঙ্কাৰ কৰে।
- 10যিজনে সত্যতাত চলে, তেওঁ নিজৰ পশুৰ প্ৰয়োজনীয়তালৈ যত্ন কৰে;
কিন্তু দুষ্টলোকৰ সহানুভূতি নিষ্ঠুৰতায়ুক্ত।
- 11যিজনে নিজৰ মাটিত চহায়, তেওঁ জোৰাওঁকৈ আহাৰ পায়;
কিন্তু যিজনে মূল্যহীন অভিপ্ৰায়ৰ অনুগামী হয়, তেওঁ জ্ঞান শূন্য।
- 12দুষ্টলোকে আনৰ পৰা চুৰ কৰা বস্তুৰ প্ৰতি পাপীলোকে আকাঙ্ক্ষা কৰে;
কিন্তু সত্যতাত চলা জনৰ ফল নিজৰ পৰাই আহে।
- 13পাপী জনক তেওঁৰ কুকথাই ফালদত পেলাই;
কিন্তু সত্যতাত চলাজন সৰুটৰ পৰা ৰক্ষা পায়।
- 14মানুহে নিজৰ কথাৰ ফলৰ দ্বাৰাই ভাল বিষয়ত পৰিপূৰ্ণ হয়;
তেওঁ নিজৰ হাতেৰে কৰা কামৰ দ্বাৰাই পুৰস্কাৰ পায়।
- 15অজ্ঞানীৰ পথ তেওঁৰ নিজৰ দৃষ্টিত শুদ্ধ;
কিন্তু জ্ঞানীজনে পৰামৰ্শ শুনে।
- 16অজ্ঞানীয়ে খন্তেকতে খং দেখুৱাই;
কিন্তু যিজনে অপমান অবজ্ঞা কৰে, তেওঁ দূৰদৰ্শী হয়।
- 17যিজন সত্যবাদী, তেওঁ ন্যায় কথা কয়;
কিন্তু মিছা সাক্ষীয়ে মিছা কথাহে কয়।
- 18যিজনে বিবেচনা নকৰি তৎক্ষণাত কথা কয়, তেওঁ তৰোৱালৰ আঘাতৰ দৰে;
কিন্তু জ্ঞানী লোকৰ জিৰাই সুস্থতা আনে।
- 19সত্যবাদী ওঁঠ চিৰকাললৈকে থাকে;
কিন্তু মিছা কোৱা জিৰা ক্ষন্তেকীয়া।
- 20কুকল্পনা কৰা সকলৰ মনত প্ৰতাৰণা থাকে;
কিন্তু শান্তিৰ পৰামৰ্শ দিয়া সকলৰ আনন্দ হয়।
- 21সত্যতাত চলা জনলৈ কোনো ৰোগ নাহে;

কিন্তু দুষ্টলোক সমস্যাৰে পৰিপূৰ্ণ হয়।

22 মিছা কোৱা ওঁঠ যিহোৱাৰ ঘিণলগীয়া;

কিন্তু সত্য আচৰণ কৰাসকলে তেওঁক অনন্দিত কৰে।

23 দুৰদৰ্শী লোকে জ্ঞান গুপতে ৰাখে;

কিন্তু অজ্ঞানীৰ মনে নিৰ্বুদ্ধিতা প্ৰকাশ কৰে।

24 পৰিশ্ৰমীসকলৰ হাতে শাসন কৰিবলৈ পাব;

কিন্তু এলেহুৱা লোকক বাধ্যতাৰে পৰিশ্ৰম কৰিব দিয়া হ'ব।

25 মানুহৰ মনৰ দুচিন্তাই তেওঁৰ মূল্য কম কৰে;

কিন্তু ভাল কথাই তেওঁক আনন্দিত কৰে।

26 সত্যতাত চলা জন তেওঁৰ বন্ধুৰ পথ দৰ্শক হয়;

কিন্তু দুষ্টলোকৰ পথে তেওঁলোকক বিপথে নিয়ে।

27 এলেহুৱাই নিজে ধৰা চিকাৰ নাৰাঞ্জে;

কিন্তু পৰিশ্ৰমী লোকে মূল্যবান সম্পত্তি লাভ কৰে।

28 যিসকলে সজ পথত চলে, তেওঁলোকে জীৱন পায়;

আৰু এই পথত মৃত্যু নাই।

Chapter 13

1 জ্ঞানৱান সন্তানে নিজৰ পিতৃৰ কথা শুনে;

কিন্তু নিন্দকে অনুযোগ নুশনে।

2 মানুহে নিজৰ মুখৰ ফলৰ দ্বাৰাই মঙ্গল ভোগ কৰে;

কিন্তু বিশ্বাসঘাতকে অত্যাচাৰলৈ অভিলাষ কৰে।

3 যিজনে নিজৰ মুখ চিন্তালে, তেওঁ নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰে;

কিন্তু যিজনে মুখ বহলকৈ মেলে, তেওঁৰ সৰ্বনাশ হয়।

4 এলেহুৱাই ইচ্ছা কৰিলেও একো নাপায়;

কিন্তু পৰিশ্ৰমীজনে ইচ্ছা কৰিলে সম্পূৰ্ণভাৱে সন্তুষ্ট হয়।

5 সত্যতাত চলাজনে মিছা কথা ঘিণ কৰে;

কিন্তু দুষ্টলোকে নিজকে বিৰক্ত কৰে আৰু তেওঁ লজ্জাজনক কাৰ্য কৰে।

6 যেতিয়া এজন লোকে সত্যতাত চলে, তেওঁ ন্যায়ৰ পথ সুৰক্ষিত কৰে।

কিন্তু দুষ্টলোকসকল তেওঁলোকৰ পাপৰ কাৰণে বিনষ্ট হয়।

7 এনে লোক আছে, যিয়ে নিজকে ধনী দেখুৱাই, কিন্তু তেওঁৰ একো নাথাকে;

আৰু এনে লোকো আছে যি সকলো দান কৰে, তথাপি তেওঁ প্ৰকৃততেই ধনৱান।

- ৪এজন ধনী লোকে নিজৰ সম্পত্তিৰ দ্বাৰাই নিজৰ জীৱনৰ প্ৰায়শ্চিত কৰিব পাৰে,
কিন্তু এজন দুখীয়া তেনেধৰণৰ ভীতিপ্ৰদৰ্শনৰ সন্মুখীন নহয়।
- ৯যি জনে সত্যতাত চলে, তেওঁৰ প্ৰদীপ প্ৰজ্বলিত হৈ থাকে;
কিন্তু দুষ্টলোকৰ চাকি নুমাই যাব।
- ১০অহঙ্কাৰে কেৱল বিবাদ জন্মায়;
কিন্তু যিসকলে সুপৰামৰ্শ শুনে, তেওঁলোকৰ লগত প্ৰজ্ঞা থাকে।
- ১১অধিক অহঙ্কাৰে সম্পত্তি হ্ৰাস কৰে;
কিন্তু যি জনে পৰিশ্ৰমেৰে ধন উপাৰ্জন কৰে, তেওঁৰ ধন বৃদ্ধি হয়।
- ১২যেতিয়া আশা সিদ্ধ হ'বলৈ পলম হয়, তেতিয়া হৃদয় ভাগি পৰে;
কিন্তু আকাঙ্ক্ষা সিদ্ধ হোৱাই জীৱনৰ বৃক্ষৰ দৰে।
- ১৩যি জনে নিৰ্দেশ অবজ্ঞা কৰে, তেওঁ তাৰ আলোচনাৰ বিষয় হ'ব;
কিন্তু যি জনে আজ্ঞা সন্মান কৰে, তেওঁ পুৰস্কাৰ পায়।
- ১৪জ্ঞানী লোকৰ শিক্ষা জীৱনৰ ভুমুকস্বৰূপ হয়।
মৃত্যু ফান্দৰ পৰা তোমাক আঁতৰাই ৰাখিব।
- ১৫ভাল অন্তদৃষ্টিয়ে অনুগ্ৰহ জয় কৰে;
কিন্তু বিশ্বাস-ঘাতকসকলৰ পথ দুৰ্গম।
- ১৬জ্ঞানে প্ৰতিটো সিদ্ধান্ত লওঁতে সুবিবেচনা কৰে;
কিন্তু অজ্ঞানী লোকে মুৰ্খতা বিস্তাৰ কৰে।
- ১৭দুষ্ট বৰ্তাবাহক সমস্যাতে পৰে;
কিন্তু এজন বিশ্বাসী দুতে পুনৰ মিলন কৰায়।
- ১৮যি জনে নিয়মানুৱৰ্তিতা অগ্ৰাহ্য কৰে, তেওঁ দৰিদ্ৰ হয় আৰু লাজত পৰে;
কিন্তু যি জনে শুধৰণিৰ পৰা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ সন্মান পায়।
- ১৯বাঞ্ছা সিদ্ধিয়ে আত্মা সন্তুষ্টি দিয়ে;
কিন্তু অজ্ঞানীলোকে বেয়াৰ পৰা আঁতৰি আহিবলৈ ইচ্ছা নকৰে।
- ২০জ্ঞানীলোকৰ সঙ্গত থাকা, তাতে তুমিও জ্ঞানী হবা;
কিন্তু অজ্ঞানীলোকৰ সঙ্গীয়ে কষ্ট ভোগ কৰিব।
- ২১দুৰ্যোগে পাপীৰ পাছত দৌৰ মাৰে;
কিন্তু যিসকলে সত্যতাত চলে, তেওঁলোকে উত্তম পুৰস্কাৰ পায়।
- ২২ভাল ব্যক্তিয়ে নিজৰ নাতি-নাতিনীয়েকৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰ এৰি যায়;
কিন্তু পাপীৰ ধন সম্পত্তি সত্যতাত চলাজনৰ বাবে সংৰক্ষিত হয়।
- ২৩দুখীয়াসকলে নতুন মাটিত চহালে বহুতো শস্য উৎপন্ন হয়;

কিন্তু অন্যায়াৰ দ্বাৰাই ই নষ্ট হয়।

24যি জনে নিজৰ সন্তানক নিয়মানুৱৰ্তিতাত নচলায়, তেওঁ তাক ঘিণ কৰে,
কিন্তু যি জনে তাক প্ৰেম কৰে, তেওঁ উচিত সময়ত তাক শাস্তিও দিয়ে।

25যিসকলে সত্যতাত চলে, তেওঁলোকে হেঁপাহ পলোৱাকৈ আহাৰ খায়;
কিন্তু দুষ্টলোক সদায় ভোকত থাকে।

Chapter 14

1জ্ঞানৱতী মহিলাই নিজৰ ঘৰ নিৰ্মাণ কৰে;

কিন্তু অজ্ঞানী মহিলাই নিজৰ হাতেৰে তাক ভাঙি পেলায়।

2যি জনে সৰল পথত চলে, তেওঁ যিহোৱাক ভয় কৰে;

কিন্তু যি জনে নিজৰ পথত সত্যতাৰে নচলে সেই জনে তেওঁক হেয়জ্ঞান কৰে।

3অজ্ঞানীলোকৰ মুখৰ পৰা তেওঁৰ অহঙ্কাৰৰ অঙ্কুৰ ওলাই;

কিন্তু জ্ঞানীলোকৰ ওঁঠে সেইবোৰ সংৰক্ষিত কৰে।

4য'ত গৰু নাথাকে তাত দানা পাত্ৰ নিকা হৈ থাকে;

কিন্তু ষাড় গৰুৰ বলেৰে অধিক শস্য উৎপন্ন হয়।

5বিশ্বাসী সাক্ষীয়ে মিছা কথা নকয়;

কিন্তু মিছা সাক্ষীয়ে মিছা কথাকেহে কয়।

6নিন্দক লোকে প্ৰজ্ঞা বিচাৰিলে তাক নাপায়;

কিন্তু বুদ্ধিমানৰ পক্ষে জ্ঞান সুলভ হয়।

7অজ্ঞানী লোকৰ পৰা আঁতৰি থাকা;

কাৰণ তেওঁৰ মুখত জ্ঞানৰ কথা বিচাৰি নাপাবা।

8নিজৰ পথ বুজি পোৱাই দূৰদৰ্শীসকলৰ প্ৰজ্ঞা;

কিন্তু অজ্ঞানীলোকৰ অজ্ঞানতাই প্ৰবঞ্চনা মাথোন।

9দোষাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰোঁতে অজ্ঞানীলোকে নিন্দা কৰে;

কিন্তু ন্যায্যপৰায়ণ লোকৰ মাজত অনুগ্ৰহ থাকে।

10হৃদয়ে নিজৰ বেদনা নিজে বুজি পায়;

কিন্তু অচিনাকী লোকে সেই আনন্দত ভাগ ল'ব নোৱাৰে।

11দুষ্টলোকৰ ঘৰ ধ্বংস কৰা হ'ব;

কিন্তু ন্যায্যপৰায়ণ লোকৰ তম্বু মঙ্গলে থাকিব।

12কোনো কোনো পথ মানুহৰ দৃষ্টিত সৰল বোধ হয়;

কিন্তু শেষত সেয়ে মৃত্যুৰ পথ।

- 13 দুখৰ সময়তো হৃদয়ে হাঁহিব পাৰে,
আৰু আনন্দ শেষত দুখলৈ পৰিণত হ'ব পাৰে।
- 14 যি জন অবিশ্বাসী, তেওঁ নিজৰ আচৰণৰ ফল ভোগ কৰিব;
কিন্তু ভাল লোকে তেওঁৰ যি আছে তাকেই পাব।
- 15 যি জন শিক্ষিত নহয়, তেওঁ সকলো বিশ্বাস কৰে;
কিন্তু দূৰদৰ্শী লোকে নিজৰ খোজ চিন্তা কৰে।
- 16 জ্ঞানী লোকে ভয় কৰে আৰু বেয়াৰ পৰা আঁতৰি থাকে;
কিন্তু অজ্ঞান লোকে দৃঢ়তাৰে সাৱধান বাণী অৱজ্ঞা কৰে।
- 17 ক্ষন্তেকতে খং উঠা লোকে অজ্ঞানীৰ দৰে কাম কৰে;
আৰু যিজনে কু-কল্পনা কৰে তেওঁ ঘৃণনীয় হয়।
- 18 অশিক্ষিত লোকৰ মূৰ্খতা বংশানুক্ৰমে থাকে;
কিন্তু দূৰদৰ্শী লোকসকল জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ।
- 19 যিসকল পাপী, তেওঁলোকে সৎ লোকৰ আগত প্ৰণিপাত কৰে;
আৰু যিসকল দুষ্ট তেওঁলোকে ধাৰ্মিকলোকৰ দুৱাৰ ডলিত প্ৰণিপাত কৰে।
- 20 দৰিদ্ৰ লোকক তেওঁলোকৰ নিজৰ সঙ্গীয়েই ঘৃণা কৰে;
কিন্তু ধনী লোকৰ অনেক বন্ধু থাকে।
- 21 যি জনে চুবুৰীয়াক হেয়জ্ঞান কৰে, তেওঁ পাপ কৰে;
কিন্তু যি জনে দৰিদ্ৰ লোকক দয়া কৰে, তেওঁ অনন্দিত হয়।
- 22 যি সকলে বেয়া পৰিকল্পনা কৰে, তেওঁলোক জানো বিপথগামী নহয়?
কিন্তু যি সকলে মঙ্গল কল্পনা কৰে, তেওঁলোক বিশ্বস্ততা আৰু বিশ্বাসযোগ্য চুক্তি গ্ৰহণ কৰিব।
- 23 সকলো কঠিন পৰিশ্ৰমৰ দ্বাৰাই লাভ হয়;
কিন্তু যেতিয়া কেৱল আলোচনা হয়, তেতিয়া দৰিদ্ৰতালৈ আগবাঢ়ি যায়।
- 24 জ্ঞানী লোকসকলৰ সম্পত্তি তেওঁলোকৰ মুকুট;
কিন্তু অজ্ঞানীৰ মূৰ্খতাই কেৱল অধিক মূৰ্খতাহে আনে।
- 25 সত্যবাদী সাক্ষীয়ে জীৱন ৰক্ষা কৰে;
কিন্তু মিছা সাক্ষীয়ে মিছা কথা কয়।
- 26 যিহোৱাক ভয় কৰাই দৃঢ়-বিশ্বাস,
আৰু এয়ে তেওঁৰ সন্তান সকলৰ বাবে আশ্ৰয় স্থল হ'ব।
- 27 যিহোৱালৈ ভয় ৰখাই জীৱনৰ ভূমুক-স্বৰূপ,
ইয়াৰে কোনো এজনে মৃত্যুৰ ফান্দৰ পৰা আঁতৰি থাকিব পাৰিব।
- 28 ৰজাৰ গৌৰৱ অধিক সংখ্যক প্ৰজাত বিচাৰি পোৱা যায়;

কিন্তু প্ৰজা অবিহনে ৰজা ধ্বংস হয়।

²⁹ঐর্ষ্যশীল লোকৰ বিবেচনা শক্তি অধিক;

কিন্তু বেগাই খং উঠা লোকে নিজৰ মূৰ্খতা প্ৰকাশ কৰে।

³⁰শান্ত হৃদয় শৰীৰৰ বাবে জীৱন স্বৰূপ;

কিন্তু ঈৰ্ষা হাড়ৰ ক্ষয়স্বৰূপ।

³¹যি লোকে দৰিদ্ৰক অত্যাচাৰ কৰে, তেওঁ নিজৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তাক শাও দিয়ে;

কিন্তু যি জনে অভাৱীলোকক দয়া কৰে, তেওঁ তেওঁক সন্মান কৰে।

³²দুষ্ট লোক নিজৰ কু-কৰ্মৰ দ্বাৰাই পতিত হয়;

কিন্তু ধাৰ্মিক লোকে মৃত্যুতো আশ্ৰয় পায়।

³³প্ৰজ্ঞা হৃদয়ৰ সক্ষমদৰ্শীতাত প্ৰতিষ্ঠিত হয়;

কিন্তু অজ্ঞানীলোক সকলৰ মাজতো তেওঁ নিজকে প্ৰকাশ কৰে।

³⁴সৎ কাৰ্য কৰা দ্বাৰাই দেশৰ উন্নতি হয়;

কিন্তু পাপ যি কোনো লোকৰ বাবে কলঙ্কস্বৰূপ।

³⁵জ্ঞানেৰে কাৰ্য কৰা দাসলৈ ৰজাৰ অনুগ্ৰহ থাকে;

কিন্তু লজ্জাজনক কাম কৰা দাসলৈ তেওঁৰ ক্ৰোধ জন্মে।

Chapter 15

¹মুদু উত্তৰে ক্ৰোধ ক্ষান্ত কৰে;

কিন্তু কঠোৰ কথাই খং তোলে।

²জ্ঞানীলোকৰ জিভাই জ্ঞানৰ প্ৰশংসা কৰে;

কিন্তু অজ্ঞানীৰ মুখে অজ্ঞানতাৰ কথা কয়।

³যিহোৱাৰ দৃষ্টি সকলো ঠাইতে থাকে,

ভাল আৰু বেয়াৰ ওপৰত তেওঁৰ দৃষ্টি থাকে।

⁴সুস্থ জিভা জীৱন বৃক্ষস্বৰূপ;

কিন্তু প্ৰতাৰণাপূৰ্ণ জিভাই আত্মাক গুৰি কৰে।

⁵অজ্ঞানী লোকে নিজৰ পিতৃৰ নিয়মানুৱৰ্তিতা অৱজ্ঞা কৰে;

কিন্তু যি জনে শুধৰণিৰ পৰা শিক্ষা লয়, তেওঁ দূৰদৰ্শী।

⁶যি সকলে সত্যতাত চলে, তেওঁলোকৰ উৰাল বৃহৎ হয়;

কিন্তু দুষ্ট সকলৰ উপাৰ্জনে তেওঁলোকক সমস্যাত পেলায়।

⁷জ্ঞানী লোকৰ ওঁঠে জ্ঞানৰ বিষয়ে কয়,

কিন্তু অজ্ঞানী লোকৰ হৃদয়ে সেইদৰে নকৰে।

- ৪দুষ্ট সকলৰ বলিদান যিহোৱাই ঘিণ কৰে;
কিন্তু ন্যায়পৰায়ণ লোকৰ প্ৰাৰ্থনাত তেওঁ আনন্দিত হয়।
- ৯দুষ্ট লোকৰ পথ যিহোৱাই ঘিণ কৰে;
কিন্তু সত্যতাক অনুসৰণ কৰা জনক তেওঁ প্ৰেম কৰে।
- ১০যিজনে সৎ পথ ত্যাগ কৰে, তেওঁলৈ কঠিন শাস্তি থাকে;
আৰু যিজনে অনুযোগ ঘিণ কৰে তেওঁৰ মৃত্যু হ'ব।
- ১১চিয়োল আৰু বিনাশ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত লুকাই থকা নাই;
তেনেহ'লে কিমান অধিক পৰিমাণে মানুষ্য সন্তানসকলৰ হৃদয় তেওঁৰ দৃষ্টিত থাকে।
- ১২নিন্দক লোকে অনুযোগত বিৰক্তি পায়;
তেওঁ জ্ঞানী লোকৰ ওচৰলৈ নাযায়।
- ১৩আনন্দিত হৃদয়ে মুখমণ্ডলক প্ৰফুল্লিত কৰে;
কিন্তু মানসিক যন্ত্ৰণাই আত্মা ভাঙি দিয়ে।
- ১৪সুবিবেচকৰ হৃদয়ে জ্ঞান বিচাৰ কৰে;
কিন্তু অজ্ঞানী লোকৰ মুখে অজ্ঞানতা গ্ৰহণ কৰে।
- ১৫নিৰ্যাতিত লোকৰ সকলো দিন কষ্টদায়ক;
কিন্তু প্ৰফুল্লিত হৃদয়ৰ ভোজ চিৰস্থায়ী।
- ১৬বিভ্ৰান্তিৰ সৈতে বৃহৎ ভঁৰালতকৈ
যিহোৱালৈ ভয় কৰি ৰখা অলপেই ভাল।
- ১৭হিংসাৰ সৈতে স্বাস্থ্যৱান গৰুতকৈ
প্ৰেমেৰে সৈতে শাক-পাচলি ভোজন কৰাই ভাল।
- ১৮ক্ৰোধি লোকে বিতৰ্কৰ সৃষ্টি কৰে;
কিন্তু ক্ৰোধত ধীৰ লোকে বিবাদ ক্ষান্ত কৰে।
- ১৯এলেছৱাৰ পথ কাঁইটৰ বেৰা স্বৰূপ;
কিন্তু ন্যায়পৰায়ণৰ পথ ৰাজপথ স্বৰূপ।
- ২০জ্ঞানৱান পুত্ৰই পিতৃক আনন্দিত কৰে;
কিন্তু অজ্ঞানলোকে নিজ মাতৃক অবজ্ঞা কৰে।
- ২১জ্ঞান শূন্যজনক অজ্ঞান জনে আনন্দ দিয়ে;
কিন্তু যি জন বিবেচক, তেওঁ সৰল পথত চলে।
- ২২পৰামৰ্শৰ অবিহনে কৰা পৰিকল্পনা ব্যৰ্থ হয়;
কিন্তু বহু লোকৰ পৰামৰ্শত সেয়ে সিদ্ধ হয়।
- ২৩মানুহে নিজৰ উপযুক্ত উত্তৰত আনন্দ পায়,

আৰু উচিত সময়ত কোৱা বাক্য কেনে ভাল।

24দূৰদৰ্শী লোকৰ বাবে জীৱনৰ পথ উৰ্দ্ধগামী হয়;

যাতে তলত থকা চিয়োলৰ পৰা তেওঁ আঁতৰিব পাৰে।

25যিহোৱাই অহঙ্কাৰীলোকৰ উত্তৰাধিকাৰী উচ্ছন্ন কৰে,

কিন্তু তেওঁ বিধৱা লোকৰ সম্পত্তি সুৰক্ষিত কৰে।

26যিহোৱাই দুষ্ট লোকৰ কল্পনা ঘিণ কৰে;

কিন্তু দয়াশীলৰ বাক্যবোৰ নিৰ্মল।

27ডকাইতে নিজৰ পৰিয়াললৈ সমস্যা আনে;

কিন্তু ভেঁটি ঘিণ কৰা জন কুশলে থাকে।

28সত্যতাত চলা জনৰ হৃদয়ে উত্তৰ দিয়াৰ পূৰ্বেই চিন্তা কৰে;

কিন্তু দুষ্টলোকৰ মুখেৰে সকলো বেয়া কথা বাহিৰ হয়।

29যিহোৱা দুষ্টলোকৰ পৰা দূৰত থাকে;

কিন্তু সত্যতাত চলাজনৰ প্ৰাৰ্থনা শুনে।

30চকুৰ প্ৰসন্নতাই হৃদয়ক আনন্দিত কৰে;

আৰু শুভবাৰ্তাই শৰীৰৰক স্বাস্থ্যৱান কৰে।

31যেতিয়া কোনো এজনে তোমাৰ আচৰণ সুধৰাই দিয়ে আৰু যদি তুমি মনোযোগ দিয়া,

তেতিয়া তুমি জ্ঞানীসকলৰ মাজত গণ্য হবা।

32যিজনে নিয়মানুবৰ্তিতা অগ্ৰাহ্য কৰে, তেওঁ নিজকে হেয়জ্ঞান কৰে;

কিন্তু যি জনে অনুযোগ শুনে, তেওঁ সুবিবেচনা লাভ কৰে।

33যিহোৱালৈ ৰখা ভয়ে প্ৰজ্ঞাৰ শিক্ষা দিয়ে,

আৰু নম্ৰতা সন্মানৰ আগত আহে।

Chapter 16

1মনৰ কল্পনা মানুহৰ;

কিন্তু জিভাৰ উত্তৰ যিহোৱাৰ পৰা আহে।

2মানুহৰ সকলো পথ নিজৰ দৃষ্টিত শুদ্ধ;

কিন্তু যিহোৱাই আত্মাবোৰ পৰীক্ষা কৰে।

3তোমাৰ কাৰ্যৰ ভাৰ যিহোৱাত সমৰ্পণ কৰা;

তাতে তোমাৰ অভিপ্ৰায় সিদ্ধ হ'ব।

4যিহোৱাই সেই উদ্দেশ্যে সকলোকে সৃষ্টি কৰিলে;

এনে কি, তেওঁ দুষ্টলোককো দুৰ্দশা-দিনৰ বাবে সৃষ্টি কৰিলে।

- 5 অহঙ্কাৰী হৃদয়ৰ প্ৰত্যেক লোকক যিহোৱাই ঘিণ কৰে;
যদিও তেওঁলোকে হাতত ধৰাধৰিকৈ থাকে, তথাপিও তেওঁলোকে দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকিব।
- 6 বিশ্বাসযোগ্য আৰু নিৰ্ভৰযোগ্য চুক্তিৰ দ্বাৰাই অপৰাধৰ প্ৰায়শ্চিত্ত হয়,
আৰু যিহোৱালৈ বখা ভয়ৰ দ্বাৰাই মানুহ বেয়াৰ পৰা আঁতৰি আহে।
- 7 যেতিয়া কোনো লোকৰ আচৰণে যিহোৱাক সন্তুষ্ট কৰে,
তেতিয়া তেওঁ সেই জনৰ শত্ৰুসকলকো তেওঁৰ লগত শান্তিত থাকিব দিয়ে।
- 8 অন্যায়েৰে সৈতে অধিক আয়তকৈ
ন্যায়েৰে সৈতে অলপেই ভাল।
- 9 মানুহে হৃদয়ত নিজৰ পথৰ বিষয়ে পৰিকল্পনা কৰে;
কিন্তু যিহোৱাই তেওঁৰ ভৱিৰ খোজ নিৰূপণ কৰে।
- 10 ৰজাৰ ওঁঠত ঈশ্বৰীয় বাক্য থাকে;
বিচাৰত তেওঁৰ মুখে অন্যায়ৰ কথা নকয়।
- 11 সঠিক তুলাচনী যিহোৱাৰ পৰা আহে;
আৰু মোনাত থকা সকলোবোৰ দগা তেওঁৰেই সৃষ্টি।
- 12 যেতিয়া ৰজাই বেয়া কৰ্ম কৰে, তেতিয়া কিছুমান অবজ্ঞা কৰিবলগীয়া বিষয় হয়,
কাৰণ তেওঁৰ সিংহাসন সং কাৰ্য কৰাৰ দ্বাৰাই স্থাপন কৰা হৈছে।
- 13 ন্যায় কথা কোৱা ওঁঠে ৰজাক আনন্দিত কৰে;
আৰু তেওঁ পোনপটীয়াকৈ কথা কোৱা লোকক ভাল পায়।
- 14 ৰজাৰ ক্ৰোধ মৃত্যুৰ বাৰ্তাবাহক স্বৰূপ;
কিন্তু জ্ঞানী লোকে তেওঁৰ ক্ৰোধ শান্ত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।
- 15 ৰজাৰ মুখমণ্ডলৰ উজ্জলতা জীৱন স্বৰূপ,
আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহ বসন্ত কালৰ বৰষুণৰ মেঘৰ দৰে।
- 16 সোণতকৈ প্ৰজ্ঞা লাভ কৰা কেনে উত্তম!
আৰু সুবিবেচনা নিৰ্বাচন কৰা ৰূপতকৈ কেনে উত্তম।
- 17 ন্যায়পৰায়ণ লোকৰ ৰাজপথ পাপৰ পৰা আঁতৰি থাকে;
যি জনে নিজৰ জীৱন সুৰক্ষিত কৰে, তেওঁ নিজৰ পথৰ তত্ত্বাৱধান কৰে।
- 18 বিনাশৰ পূৰ্বে অহঙ্কাৰ আছে,
আৰু পতনৰ পূৰ্বে মনৰ গৰ্ব্ব হয়।
- 19 অহঙ্কাৰী সকলৰ সৈতে লুটদ্রব্য ভাগ কৰি লোৱাতকৈ,
দৰিদ্ৰ সকলৰ সৈতে নম্ৰ হোৱাই ভাল।
- 20 যিসকলে শিক্ষা লাভ কৰি অনুশীলন কৰে, তেওঁলোকে মঙ্গল বিচাৰি পায়;

আৰু যি সকলে যিহোৱাত নিৰ্ভৰ কৰে, তেওঁলোক সুখী হয়।

21 যিজন হৃদয়েৰে জ্ঞানী, তেওঁক সুবিবেচক বুলি কোৱা হয়,
আৰু মৃদু কথাই শিক্ষা দিয়া সক্ষমতা বৃদ্ধি কৰে।

22 বিবেচক লোকৰ বাবে সুবিবেচনা জীৱনৰ ভুমুকস্বৰূপ;
কিন্তু অজ্ঞানী সকলৰ শাস্তি তেওঁলোকৰ অজ্ঞানতা।

23 জ্ঞানী লোকৰ হৃদয়ে তেওঁৰ মুখেৰে জ্ঞান প্ৰকাশ কৰে;
আৰু তেওঁৰ ওঁঠত বিশ্বাসৰ কথা থাকে।

24 সন্তোষজনক বাক্য মৌচাকৰ দৰে;
সেয়ে আত্মালৈ মিঠা, আৰু হাড়বোৰলৈ আৰোগ্য স্বৰূপ।

25 এনে পথ আছে, যি মানুহৰ দৃষ্টিত শুদ্ধ;
কিন্তু শেষতে সেয়ে মৃত্যুৰ পথ হয়।

26 পৰিশ্ৰমী লোকৰ ক্ষুধাই তেওঁক পৰিশ্ৰম কৰায়;
তেওঁৰ ক্ষুধাই তেওঁক উদগায়।

27 নিষ্কৰ্মা লোকে দুষ্কৰ্ম খান্দি উলিয়াই,
আৰু তেওঁৰ কথা জলন্ত আঙঠাৰ দৰে।

28 উচ্ছৃঙ্খল লোকে বিবাদ সৃষ্টি কৰে;
পৰচৰ্চাকাৰীয়ে প্ৰণয়ৰ বন্ধুৰ বিচ্ছেদ জন্মায়।

29 অত্যাচাৰী লোকে নিজৰ চুবুৰীয়াক মিছা কথা কয়;
আৰু যি পথ বেয়া, সেই পথলৈ তেওঁক লৈ যায়।

30 যিজনে চকু টিপিয়াই, তেওঁ অসৎ বিষয়ৰ পৰিকল্পনা কৰে।
যিসকলে ওঁঠ কামুৰে তেওঁলোকে পাপ কাৰ্য হ'বলৈ দিয়ে।

31 পকা চুলি গৌৰৱৰ মুকুট।
সৎ পথত চলাৰ দ্বাৰাই ইয়াক পোৱা যায়।

32 ক্ৰোধত ধীৰ লোক বীৰতকৈ উত্তম;
আৰু নিজৰ মনক দমন কৰা লোক নগৰ জয়কাৰীতকৈয়ো শ্ৰেষ্ঠ।

33 চিঠি-খেলৰ গুটি কোঁচত পৰে,
কিন্তু সিদ্ধান্ত যিহোৱাৰ পৰা হয়।

Chapter 17

1 বিবাদযুক্ত ভোজেৰে সৈতে পৰিপূৰ্ণ হোৱা ঘৰতকৈ,
শান্তিৰে সৈতে শুদাই এগৰাহ খোৱাই ভাল।

- 2এজন জ্ঞানী দাসে লাজ দিওঁতা পুত্ৰৰ ওপৰত শাসন কৰিব,
আৰু ভায়েকসকলৰ এজন যেন হৈ উত্তৰাধিকাৰ ভগাই লব।
- 3ৰূপৰ কাৰণে ধাতু গলোৱা পাত্ৰ, আৰু সোণৰ কাৰণে ভাতী,
কিন্তু যিহোৱাই হৃদয় শোধন কৰে।
- 4যি লোকে কুকৰ্ম কৰে, তেওঁ নীতিহীন কথা কোৱাসকলৰ কথা শুনে,
আৰু মিছলীয়াই বেয়া বিষয়ৰ কথা কওঁতা জনলৈ মনোযোগ দিয়ে।
- 5দৰিদ্ৰক পৰিহাস কৰা জনে তেওঁৰ স্ৰজনকৰ্ত্তাকে অপমান কৰে;
আৰু যি জনে দুৰ্ভাগ্যত আনন্দ কৰে, তেওঁ দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকিব।
- 6বৃদ্ধসকলৰ নাতি নাতিনী তেওঁলোকৰ কিৰীটি স্বৰূপ;
আৰু পিতৃসকল তেওঁলোকৰ নিজৰ সন্তানৰ গৌৰৱ স্বৰূপ।
- 7বাকপটু ওঁঠ মুৰ্খৰ কাৰণে উপযোগী নহয়;
তেন্তে তাতকৈ কিমান কম পৰিমাণে মিছলীয়া ওঁঠ ৰাজভক্ত ব্যক্তিৰ উপযোগী হয়।
- 8দিয়া জনৰ বাবে ডেঁটি যাদুৰ পাথৰৰ দৰে;
যি ফালেই তেওঁ যায়, সেই ফালেই তেওঁ সফল হয়।
- 9যি জনে অপৰাধ চাকে, তেওঁ প্ৰেমৰ চেষ্টা কৰে;
কিন্তু যি কোনোৱে একে বিষয় বাৰে বাৰে কৈ থাকে, তেওঁ প্ৰণয়ৰ বন্ধুৰ বিচ্ছেদ জন্মায়।
- 10যি দৰে মুৰ্খৰ ওপৰত এশ কোবে কাম কৰে,
সেই দৰে সুবিবেচকৰ মনলৈ অনুযোগ গভীৰ ভাবে সোমায়।
- 11দুষ্ট লোকে কেৱল বিদ্ৰোহৰ চেষ্টা কৰে;
সেয়েহে নিষ্ঠুৰ বাৰ্তাবাহকক তেওঁৰ বিপক্ষে পঠোৱা হ'ব।
- 12নিজৰ অজ্ঞানতাত মগ্ন হোৱা অজ্ঞানী লোকৰ লগত সাক্ষাৎ হোৱাতকৈ,
পোৱালি আজুৰি নিয়া ভালুকৰ লগত সাক্ষাৎ হোৱাই ভাল।
- 13যেতিয়া কোনো এজনে উপকাৰৰ সলনি অপকাৰ কৰে,
তেতিয়া অপকাৰে তেওঁৰ ঘৰ পৰিত্যাগ নকৰে।
- 14বিবাদৰ আৰম্ভণী কোনো এজনে পানী চাৰিওফালে এৰি দিয়াৰ দৰে;
এই হেতুকে দন্দ-কাজিয়া নোহোৱাৰ আগতেই বিবাদৰ পৰা আঁতৰি থাকা।
- 15যি জনে দুষ্টক নিৰ্দোষী কৰে, আৰু ধাৰ্মিকক দোষী কৰে,
তেওঁলোক দুয়ো সমানে যিহোৱাৰ ঘিণলগীয়া।
- 16যিহেতু অজ্ঞানী লোকৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ দক্ষতা নাই
সেয়ে তেওঁ প্ৰজ্ঞা আহৰণ কৰিবলৈ কিয় ধন খৰচ কৰিব?
- 17বন্ধু সকলো সময়তে প্ৰিয় হয়;

আৰু ভায়েকৰ দুৰ্দশাৰ দিনৰ বাবে জন্ম হয়।

18জ্ঞান শূন্য লোকে প্ৰতিজ্ঞাত আৱদ্ধ হয়;

আৰু চুবুৰীয়াৰ ধাৰৰ দ্বায়িত্ব লয়।

19যিজনে বিবাদ ভাল পায়, তেওঁ পাপ ভাল পায়;

যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰবেশ দুৱাৰ ওখ কৰে, তেওঁ বিনাশৰ চেষ্টা কৰে।

20কুটিল মনৰ লোকে কোনো বিষয়তে মঙ্গল বিচাৰি নাপায়;

যিজনে মিছ কথা কয়, তেওঁ বিপদত পৰে।

21যিজনে অজ্ঞানীক জন্ম দিয়ে, তেওঁ নিজলৈ খেদ আনে;

আৰু অজ্ঞানীৰ পিতৃয়ে আনন্দ কৰিব নোৱাৰে।

22আনন্দিত হৃদয় ভাল ঔষধ হয়;

কিন্তু ভগ্ন হৃদয়ে হাড়বোৰ শুকুৱায়।

23ন্যায়ৰ পথ বিপথগামী কৰিবলৈ

দুইলোকে গুপতে দিয়া ভেঁটি গ্ৰহণ কৰে।

24যিজনৰ সুবিবেচনা থাকে, তেওঁ প্ৰজ্ঞাৰ সন্মুখত থাকে;

কিন্তু অজ্ঞানী লোকৰ চকু পৃথিৱীৰ অন্তত থাকে।

25অজ্ঞানী পুত্ৰই তেওঁৰ পিতৃক বেজাৰ দিয়ে,

আৰু তেওঁক জন্ম দিয়া মহিলাৰ কাৰণে তেওঁ দুখ দায়ক।

26ন্যায় কৰা জনক শাস্তি দিয়া অনুচিত;

আৰু সাধুলোকক তেওঁৰ সৰলতাৰ বাবে প্ৰহাৰ কৰা ভাল নহয়।

27জ্ঞানী লোকে ক'ম কথা কয়;

আৰু ধীৰ মনৰ লোক বিবেচক।

28এনেকি অজ্ঞানী লোকে নিম্নতে থাকিলে জ্ঞানী বুলি ভবা যায়;

তেওঁ যেতিয়া মুখ বন্ধ কৰি ৰাখে, তেতিয়া তেওঁ বুধিয়ক বুলি গণিত হয়।

Chapter 18

1যি জনে নিজকে পৃথকে ৰাখে, তেওঁ কেৱল নিজৰ আকাঙ্ক্ষা সিদ্ধিৰ চেষ্টা কৰে,

আৰু সকলো সুপৰামৰ্শৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰে।

2অজ্ঞানী লোকে বিবেচনাত সন্তোষ নাপায়,

কিন্তু কেৱল নিজৰ হৃদয়ত থকা কথা প্ৰকাশ কৰে।

3যেতিয়া দুই লোক আহে, তেওঁৰ লগত অপমানো আহে;

আৰু অপমানৰ লগত নিন্দাও আহে।

- 4মানুহৰ মুখৰ কথা গভীৰ জলৰ দৰে;
প্ৰজ্ঞাৰ ভুমুক বৈ থকা জুৰিৰ নিচিনা।
- 5দুষ্ট লোকলৈ পক্ষপাত হোৱা ভাল নহয়,
আৰু ন্যায় কৰা সকলৰ বিচাৰ অগ্ৰাহ্য কৰা ভাল নহয়।
- 6অজ্ঞানী লোকৰ ওঁঠে তেওঁৰ লগত বিবাদ আনে,
আৰু তেওঁৰ মুখৰ কথাই তেওঁক মাৰ খোৱাই।
- 7অজ্ঞানী লোকৰ মুখে তেওঁৰ ধ্বংস আনে,
আৰু তেওঁৰ ওঁঠে তেওঁক ফান্দত পেলাই।
- 8পৰচৰ্চাকাৰীৰ কথা সুস্বাদু আহাৰৰ দৰে;
সেয়ে শৰীৰৰ ভিতৰৰ অংশলৈকে সোমায় যায়।
- 9আৰু যি জনে নিজৰ কাৰ্যত অৱহেলা কৰে,
তেওঁ ধ্বংসকাৰীৰ ভায়েকৰ দৰে।
- 10যিহোৱাৰ নাম দৃঢ় দুৰ্গ স্বৰূপ;
সং কাৰ্য কৰা লোকে পলাই গৈ সেই দুৰ্গত ৰক্ষা পায়।
- 11ধনৱানৰ ধন-সম্পত্তিয়েই তেওঁৰ দৃঢ় নগৰ;
আৰু তেওঁৰ কল্পনাত সেইবোৰ ওখ দেৱালৰ দৰে।
- 12পতনৰ পূৰ্বে মানুহৰ হৃদয় অহঙ্কাৰী হয়,
কিন্তু নম্ৰতা সন্মানৰ আগে আহে।
- 13যি জনে নুশনাৰ পূৰ্বেই উত্তৰ দিয়ে,
সেয়ে তেওঁৰ অজ্ঞানতা আৰু অপমান।
- 14মানুহৰ আত্মাই অসুস্থতাতো জীয়াই ৰাখিব;
কিন্তু ভগ্ন আত্মাক কোনে সহিব পাৰে?
- 15বুদ্ধিয়কৰ হৃদয়ে জ্ঞান অৰ্জন কৰে,
আৰু জ্ঞানী লোকে শূনাৰ দ্বাৰাই জ্ঞান বিচাৰি পায়।
- 16মানুহৰ উপহাৰে হয়তো পথ মুকলি কৰিব পাৰে,
আৰু গণ্যমান্য লোকৰ আগলৈ তেওঁক লৈ যায়।
- 17যেতিয়ালৈকে বিপক্ষ জন আহি তেওঁক প্ৰশ্ন নকৰে;
তেতিয়ালৈকে গোচৰত প্ৰথমে উপস্থিত হোৱা জন নিৰ্দোষী যেন বোধ হয়;
- 18চিঠি-খেলে বিবাদ সমাপ্ত কৰে,
আৰু পৰাক্ৰমী বিপক্ষ সকলক পৃথকে ৰাখে।
- 19দৃঢ় নগৰ জয় কৰাতকৈ ক্ষুদ্ৰ ভায়েকক জয় কৰা টান;

আৰু বিবাদ দুৰ্গত লগোৱা মাৰিৰ দৰে।

²⁰নিজৰ মুখৰ ফলেৰে পেট পৰিপূৰ্ণ হয়;

আৰু তেওঁৰ ওঁঠৰ শস্যেৰে তেওঁ সন্তুষ্ট হয়।

²¹জিভাৰ শক্তিত মৃত্যু আৰু জীৱন থাকে;

আৰু যিসকলে তাক ভাল পায়, তেওঁলোকে তাৰ ফল ভোগ কৰিব।

²²যি জনে ভাৰ্যা পায়, তেওঁ পৰম বস্তু পায়,

আৰু যিহোৱাৰ পৰা অনুগ্রহ লাভ কৰে।

²³দৰিদ্ৰ লোকে কৃপাৰ বাবে বিনয় কৰে;

কিন্তু ধনৱান লোকে কঠুৱা উত্তৰ দিয়ে।

²⁴যি জনে অনেক লোকৰ সৈতে বন্ধুত্ব কৰে, তেওঁ নিজৰ সৰ্বনাশলৈহে তাকে কৰে;

কিন্তু এনে বন্ধু থাকে যি ভায়েকতকৈ আপোন হয়।

Chapter 19

¹নিজৰ সিদ্ধতাত চলা দৰিদ্ৰ লোক,

কোনো এজন কথাত বিপথগামী আৰু অজ্ঞানী লোকতকৈ ভাল।

²জ্ঞানৰ অবিহনে অভিপ্ৰায় থকা ভাল নহয়;

আৰু যি জনে বেগেৰে যায়, তেওঁ পথ হেৰুৱাই।

³মানুহৰ অজ্ঞানতাই তেওঁৰ জীৱন ধ্বংস কৰে;

আৰু তেওঁৰ হৃদয় যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে ক্ৰোধাশ্বিত হয়।

⁴ধন-সম্পত্তিয়ে অনেক বন্ধু একত্ৰিত কৰে;

কিন্তু দৰিদ্ৰ লোক নিজৰ বন্ধুসকলৰ পৰা বিছিন্ন হয়।

⁵মিছা সাক্ষী দিয়া জনে দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকিব;

আৰু যি জনে মিছা কথা কয় তেৱোঁ অব্যাহতি নাপায়।

⁶অনেক লোকে অনুগ্রহ পাবলৈ দয়ালু লোকৰ আগত নিবেদন কৰে,

আৰু যি জনে উপহাস দিয়ে, তেওঁৰ সকলো বন্ধু হয়।

⁷যদি দৰিদ্ৰ লোকৰ ভায়েক সকলে তেওঁক ঘিণ কৰে;

তেনেহলে তাতকৈ কিমান অধিক পৰিমাণে তেওঁৰ বন্ধুসকল তেওঁৰ পৰা আঁতৰি যাব!

তেওঁ তেওঁলোকক আহ্বান কৰে, কিন্তু তেওঁলোক আতৰি যায়।

⁸যি জনে জ্ঞান লাভ কৰে, তেওঁ নিজৰ প্ৰাণক প্ৰেম কৰে,

যি জনে বিবেচনা শক্তি ৰাখে, তেওঁ যি ভাল তাক বিচাৰি পায়।

⁹মিছা সাক্ষী দিয়া জনে দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকিব;

কিন্তু মিছা কথা কোৱা জন বিনষ্ট হ'ব।

10 অজ্ঞানী লোকে বিলাসীতা জীৱন যাপন কৰা অনুপযুক্ত;

তেনেহলে ৰাজকুমাৰৰ ওপৰত দাসে শাসন কৰা তাতকৈ কিমান অধিক পৰিমাণে অনুপযুক্ত!

11 মানুহৰ বিবেচনাই তেওঁক ক্ৰোধত ধীৰ কৰে,

আৰু অপৰাধ অৱমাননা কৰা তেওঁৰ গৌৰৱ।

12 ৰজাৰ ক্ৰোধ ডেকা সিংহৰ গৰ্জ্জনৰ দৰে;

কিন্তু তেওঁৰ অনুগ্ৰহ ঘাঁহৰ ওপৰত পৰা নিয়ৰৰ দৰে।

13 মুৰ্খ পুত্ৰই পিতৃলৈ ধ্বংস আনে,

আৰু কন্দল কৰা মহিলা টোপ-টোপকৈ পৰি থকা পানীৰ দৰে।

14 ঘৰ আৰু ধন-সম্পত্তি পিতৃসকলৰ পৰা পোৱা উত্তৰাধিকাৰ;

কিন্তু জ্ঞানৱতী ভাৰ্যা যিহোৱাৰ পৰা পোৱা যায়।

15 এলাহে মানুহক দুৰ্ঘোৰ নিদ্ৰাত পেলায়,

কিন্তু যিজনে কাম কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰে, তেওঁ ভোকত থাকিব।

16 যি জনে আত্মা পালন কৰে, তেওঁ নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰে;

কিন্তু যি জনে নিজৰ পথৰ বিষয়ে চিন্তা নকৰে, তেওঁৰ মৃত্যু হ'ব।

17 যি জনে দৰিদ্ৰক দয়া কৰে, তেওঁ যিহোৱাক ঋণ দিয়ে;

আৰু তেওঁ কৰা কাৰ্যৰ বিনিময়, তেওঁ তেওঁক পৰিশোধ কৰিব।

18 আশা থাকোতে নিজৰ সন্তানক নিয়মানুবৰ্তিতা শিকোৱা;

আৰু সন্তানক মাৰি পেলোৱাৰ কথা হৃদয়ত নাভাবিবা।

19 অতি ক্ৰোধী মানুহে দণ্ড পোৱা উচিত;

যদি তুমি তেওঁক মুক্ত কৰা, তেনেহলে তুমি দ্বিতীয় বাৰৰ বাবেও কৰিব লাগিব।

20 তুমি জীৱনৰ শেষ বয়সত জ্ঞানী হ'বলৈ

পৰামৰ্শ শুনা, আৰু নিৰ্দেশ গ্ৰহণ কৰা।

21 মানুহৰ হৃদয়ত বহুতো আঁচনি থাকে;

কিন্তু যিহোৱাৰ অভিপ্ৰায় থিৰে থাকিব।

22 আনুগত্য মানুহৰ ইচ্ছাৰে হয়,

আৰু মিছলীয়াতকৈ দৰিদ্ৰ লোক ভাল।

23 যিহোৱাক তেওঁৰ পাবলগীয়া সন্মান দিয়া,

আৰু সেয়ে তোমাৰ জীৱনদায়ক হ'ব,

আৰু যি জনৰ সেয়া আছে, তেওঁ তৃপ্ত হৈ থাকিব;

আৰু তেওঁ অনিষ্টৰ দ্বাৰাই পীড়িত নহ'ব।

- 24 এলেছুৰাই পাত্ৰৰ আহাৰত হাত সুমুৱাই,
এনেকি পুনৰায় মুখলৈ ঘূৰাই নিব নোৱাৰিব।
- 25 নিন্দকক প্ৰহাৰ কৰা, তাতে অশিক্ষিত দূৰদৰ্শী হ'ব;
আৰু সুবিবেচকক অনুযোগ কৰা, তাতে তেওঁ জ্ঞান লাভ কৰিব।
- 26 যি পুত্ৰই পিতৃক লুট কৰে, আৰু মাতৃক খেদি দিয়ে,
তেওঁ এনে পুত্ৰ যি জনে লাজ আৰু অপমান আনে।
- 27 হে মোৰ পুত্ৰ, যদি তুমি উপদেশ শুনিবলৈ এৰি দিয়া,
তুমি জ্ঞানৰ বাক্যৰ পৰা ভ্ৰান্ত হবা।
- 28 দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত সাক্ষীয়ে ন্যায় বিচাৰৰ নিন্দা কৰে,
আৰু দুষ্টসকলৰ মুখে অপৰাধ গ্ৰাস কৰে।
- 29 নিন্দকসকলৰ বাবে দণ্ড যুগুত আছে,
আৰু অজ্ঞানী সকলৰ পিঠিৰ বাবে সাঁচ বহা কোব যুগুত আছে।

Chapter 20

- 1 দ্ৰাক্ষাৰস নিন্দক, আৰু সুৰা দ্বন্দ্ব-কাজিয়া কৰা লোক;
যি কোনোৱে সুৰা পান কৰি মতলীয়া হয়, তেওঁ জ্ঞানী নহয়।
- 2 ৰজাৰ ক্ৰোধ যুবা সিংহৰ গৰ্জনাৰ দৰে;
যিজনে তেওঁৰ খং তুলে, তেওঁ নিজৰ জীৱন হেৰুৱাই।
- 3 বিবাদৰ পৰা দূৰত থকাই মানুহৰ সন্মান;
কিন্তু প্ৰত্যেক অজ্ঞানী লোকে বিতৰ্কত সোমায়।
- 4 এলেছুৰা লোকে শৰৎ কালত হাল নাবায়;
আৰু তেওঁ শস্য দোৱাৰ সময়ত অলপ শস্য বিচাৰে, কিন্তু একোকে নাপায়।
- 5 মানুহৰ হৃদয়ৰ অভিপ্ৰায় গভীৰ জলৰ দৰে;
কিন্তু সেই কল্পনা বিবেচক ব্যক্তিয়ে বাহিৰত প্ৰকাশ কৰে।
- 6 বহুতো লোকে নিজৰ সাধুতা ঘোষণা কৰে;
কিন্তু বিশ্বাসী লোক কোনে বিচাৰি পায়?
- 7 ন্যায় কাৰ্য কৰা লোকে নিজৰ ন্যায়পৰায়ণতাত চলে,
আৰু তেওঁক অনুসৰণ কৰা তেওঁৰ সন্তানসকল সুখী হয়।
- 8 সিংহাসনত বহা ৰজাই বিচাৰকৰ দ্বায়িত্ব পালন কৰে;
তেওঁৰ আগত থকা সকলো দুষ্টতা তেওঁৰ দৃষ্টিৰে পৰীক্ষা কৰে।
- 9 কোনে ক'ব পাৰে "মই মোৰ হৃদয় শুদ্ধ কৰি ৰাখিছোঁ,

আৰু মোৰ পাপৰ পৰা মই মুক্ত হ'লোঁ?

10পাৰ্থক্য থকা ওজন, আৰু অসমান জোখ,

এই দুয়োটাকে যিহোৱাই ঘিণ কৰে।

11এনেকি যুৱক এজনে তেওঁৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই পৰিচিত হয়,

শুদ্ধ আৰু ন্যায়পৰায়ণ আচৰণৰ দ্বাৰাই তেওঁক বুজিব পৰা যায়।

12শ্ৰৱনকাৰী কাণ আৰু দৰ্শনকাৰী চকু,

এই দুয়োকো যিহোৱাই সৃষ্টি কৰিলে।

13নিদ্ৰাক ভাল নাপাবা অথবা, তুমি দৰিদ্ৰ হবা;

তোমাৰ চকু মেলা, আৰু তোমাৰ প্ৰচুৰ পৰিমাণে খোৱা বস্তু থাকিব।

14কিনা জনে কয়, “বেয়া! বেয়া!

কিন্তু যেতিয়া তেওঁ আঁতৰি যায়, তেতিয়া তেওঁ অহঙ্কাৰ কৰে।

15সোণ আৰু অজস্ৰ মূল্যবান পাথৰ আছে;

কিন্তু জ্ঞানযুক্ত ওঁঠ অমূল্য বস্তু।

16যি জনে অচিনাকীৰ জামিন হয়, তেওঁৰ বস্তু লোৱা;

যেতিয়া তেওঁ কোনো ব্যভিচাৰিণীৰ বাবে জামিন হয়, তেতিয়া তেওঁৰ পৰা বন্ধক লোৱা।

17প্ৰবঞ্চনাৰে পোৱা পিঠাৰ সুৱাদ মিঠা লাগে;

কিন্তু পাছত তেওঁৰ মুখ শিলেৰে পূৰ্ণ হয়।

18পৰামৰ্শৰ দ্বাৰাই আঁচনিবোৰ সিদ্ধ হয়;

আৰু কেৱল জ্ঞানী লোকৰ নেতৃত্বত যুদ্ধ আৰম্ভ কৰা হয়।

19পৰচৰ্চাকাৰীয়ে গুপ্ত কথা প্ৰকাশ কৰে;

সেয়ে যি জনে বহু কথা কয়, তেওঁৰ সৈতে সহযোগ নকৰিব।

20যি জনে নিজৰ পিতৃক নাইবা মাতৃক শাও দিয়ে,

ঘোৰ অন্ধকাৰত তাৰ চাকি নুমাই যায়।

21উত্তৰাধিকাৰ আৰম্ভণীতে শীঘ্ৰে পোৱা যায়;

কিন্তু শেষত সেয়ে ভাল নহব।

22এইদৰে নকৰা, “মই তোমাৰ ভুলৰ বাবে প্ৰতিকাৰ সাধিম!”

যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰা, তেওঁ তোমাক উদ্ধাৰ কৰিব।

23যিহোৱাই অসমান ওজন ঘিণ কৰে,

ফাঁকি তুলাচনী ভাল নহয়।

24মানুহৰ ভৰিৰ খোজ যিহোৱাৰ পৰিচালিত;

তেনেহলে মানুহে কেনেকৈ নিজৰ পথ বুজিব?

- 25 কোনো লোকে হঠাতে “এই বস্তু পবিত্ৰ” বুলি কোৱা, মানুহ;
আৰু সঙ্কল্প কৰাৰ পাছত তাৰ অৰ্থ কি সেই বিষয়ে চিন্তা কৰা মানুহৰ বাবে ফাল্দি দৰে।
- 26 জ্ঞানী ৰজাই দুষ্টসকলক পৃথক কৰে,
আৰু তাৰ পাছত তেওঁ শস্য মৰা গাড়ী তেওঁলোকৰ ওপৰেদি চলায়।
- 27 মানুহৰ আত্মা যিহোৱাৰ প্ৰদীপস্বৰূপ;
সেয়ে তেওঁ সকলোৰে অন্তৰৰ ভিতৰ অংশ বিচাৰে।
- 28 বিশ্বাসযোগ্য আৰু বিশ্বস্ততাৰ নিয়মে ৰজাক সংৰক্ষিত কৰে,
আৰু তেওঁৰ সিংহাসন প্ৰেমৰ দ্বাৰাই নিৰাপদে থাকে।
- 29 যুৱকৰ বলেই তেওঁৰ গৌৰৱ,
আৰু পকা চুলিয়ে বৃদ্ধ লোকৰ অভিজ্ঞতা দৰ্শাই।
- 30 ঘা লগোৱা প্ৰহাৰে দুষ্টতা পৰিষ্কাৰ কৰে,
আৰু প্ৰহাৰে অন্তৰৰ গভীৰতম অংশ পৰিষ্কাৰ কৰে।

Chapter 21

- 1 ৰজাৰ হৃদয় যিহোৱাৰ হাতৰ পৰা বৈ থকা পানীৰ দৰে;
তেওঁ এই পানী যি দিশলৈ ইচ্ছা কৰে, সেই দিশলৈ বোৱায়।
- 2 সকলো মানুহৰ পথ তেওঁৰ নিজৰ দৃষ্টিত ন্যায়;
কিন্তু যিহোৱাই হৃদয় জোখে।
- 3 যি সত্য আৰু ন্যায়, এনে কাৰ্য কৰা;
বলিদানতকৈ এই কৰ্ম সমূহ যিহোৱাৰ গ্ৰহণীয়।
- 4 অহঙ্কাৰী দৃষ্টি আৰু দান্তিক হৃদয়;
দুষ্ট লোকৰ প্ৰদীপ পাপেৰে পৰিপূৰ্ণ।
- 5 পৰিশ্ৰমী লোকৰ কল্পনাই কেৱল উন্নতিলৈ লৈ যায়;
কিন্তু যি সকলে খৰকৈ কাৰ্য কৰে, তেওঁলোকলৈ কেৱল দৰিদ্ৰতা আহে।
- 6 মিছলীয়া জিভাৰ দ্বাৰাই অৰ্জন কৰা ধন-সম্পত্তি
অস্থায়ী ভাপ, সেইবোৰ মৃত্যু বিচাৰে,
- 7 দুষ্ট লোকৰ অত্যাচাৰে তেওঁলোকক দুৰ কৰিব;
কাৰণ তেওঁলোকে ন্যায় পথত চলিবলৈ অসম্মত হয়।
- 8 অপৰাধীৰ পথ কুটিল হয়,
কিন্তু যি জন শুদ্ধ, তেওঁ সৎ কাৰ্য কৰে।
- 9 দন্দুৱী স্বভাৱৰ ভাৰ্যাৰ সৈতে ঘৰত বাস কৰাতকৈ,

ঘৰৰ চালৰ এচুকত বাস কৰাই ভাল।

10দুষ্ট লোকৰ আত্মাই পাপ আকাঙ্ক্ষা কৰে,

আৰু তেওঁৰ পৰা তেওঁৰ চুবুৰীয়া কৃপা দৃষ্টি নাপায়।

11যেতিয়া নিন্দক লোকে দণ্ড পায়, তেতিয়া অশিক্ষিত লোক জ্ঞানী হয়,

আৰু যেতিয়া জ্ঞানী লোকে নিৰ্দেশ পায়, তেতিয়া তেওঁৰ জ্ঞান বৃদ্ধি হয়।

12যি জনে সৎ কাৰ্য কৰে, তেওঁ দুষ্ট লোকৰ ঘৰ পৰ্যবেক্ষণ কৰে;

তেওঁ দুষ্ট লোকলৈ সৰ্বনাশ কঢ়িয়াই আনে।

13যি জনে দৰিদ্ৰ লোকৰ কাতৰোক্তি নুশনে,

সেই জন যেতিয়া কান্দিব, তেতিয়া কোনেও নুশনিব।

14গুপ্ত উপহাৰ ক্ৰোধ শান্ত কৰে,

আৰু গোপন উপহাৰে প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ পৰা আঁতৰায় ৰাখে।

15যেতিয়া ন্যায় বিচাৰ হয়, তেতিয়া ন্যায় কৰা জনে আনন্দ পায়;

কিন্তু কুকৰ্ম কৰা জনলৈ সৰ্বনাশ কঢ়িয়াই আনে।

16যি জনে বিবেচনা শক্তিৰ পথৰ পৰা ভ্ৰমি ফুৰে,

সেই জনে মৃত সকলৰ সমাজত জিৰণী ল'ব।

17যি মানুহে ৰং-ধেমালি কৰি ভাল পায়, তেওঁ দৰিদ্ৰ হ'ব;

আৰু যি জনে দ্ৰাক্ষাৰস আৰু তেল ভাল পায় তেওঁ ধনৱান নহ'ব।

18সৎ কাৰ্য কৰা লোকৰ বাবে দুষ্টলোকে প্ৰায়শ্চিত্ত পায়;

আৰু ন্যায়পৰায়ণ লোকৰ বাবে বিশ্বাসঘাতকৰ প্ৰায়শ্চিত্ত হয়।

19দ্বন্দ্বুৰী আৰু সকলো সময়তে অভিযোগ কৰি থকা মহিলাৰ সৈতে বাস কৰাতকৈ,

মৰুভূমিত বাস কৰাই ভাল।

20জ্ঞানী লোকৰ ঘৰত বহুমূল্য বস্তু আৰু তেল থাকে;

কিন্তু অজ্ঞানী লোকে সেইবোৰ অপব্যৱহাৰ কৰে।

21যি জনে সৎ কাৰ্য কৰে আৰু দয়ালু হয়,

তেওঁ জীৱন পায়, উচিত সিদ্ধান্ত লয়, আৰু সন্মান লাভ কৰে।

22জ্ঞানী লোকে বীৰসকলৰ নগৰৰ বিৰুদ্ধে উঠি যায়,

আৰু সুৰক্ষা দিয়া দুৰ্গ তেওঁ ধ্বংস কৰে।

23যি জনে নিজৰ মুখ আৰু জিভা চম্ভালি ৰাখে,

তেওঁ সঙ্কটৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰে।

24গৰ্বি আৰু অহঙ্কাৰী লোকক “নিন্দক” বুলি কোৱা হয়;

তেওঁ দাস্তিকতাৰে কাৰ্য কৰে।

25 এলেহুৱা লোকৰ অভিলাষে তেওঁক বধ কৰে;

কাৰণ তেওঁৰ হাতে কাম কৰিবলৈ অমান্তি হয়।

26 ওৰে দিনটো তেওঁ অধিকতকৈ অধিক পাবলৈ আকাঙ্ক্ষা কৰে;

কিন্তু সৎ কাৰ্য কৰা জনে দান দিয়ে, আৰু দান দিয়া বন্ধ নকৰে।

27 দুষ্ট লোকৰ বলিদান ঘৃণনীয়;

তাতে বেয়া মনোভাৱেৰে অনাৰ বাবে তাতকৈ কিমান বেছি ঘৃণনীয় হ'ব।

28 মিছা সাক্ষী দিয়া জন ধ্বংস হ'ব;

কিন্তু কথা শুনা জনে, তেওঁ সকলো সময়ৰ বাবে কথা ক'ব।

29 দুষ্ট লোকে নিজকে পৰাক্ৰমী দেখুৱাই;

কিন্তু ন্যায়পৰায়ণ লোকে নিজৰ পথ বিবেচনা কৰে।

30 যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰজ্ঞা, বিবেচনা,

বা পৰামৰ্শ একোৱেই স্থিৰ হ'ব নোৱাৰে।

31 যুদ্ধৰ দিনৰ বাবে ঘোঁৰাক সু-সজ্জিত কৰা হয়,

কিন্তু জয় যিহোৱাৰ কাৰণেহে হয়।

Chapter 22

1 প্ৰচুৰ ধনতকৈয়ো সুনাম মনোনীত কৰা,

সোণ আৰু ৰূপতকৈ অনুগ্ৰহ উত্তম।

2 ধনী আৰু দৰিদ্ৰ লোক উভয়ৰে মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই,

তেওঁলোকৰ সকলোৰে সৃষ্টিকৰ্তা যিহোৱা হয়।

3 দুৰদৰ্শী লোকে বিপদ দেখা পায়, আৰু নিজকে লুকুৱাই ৰাখে;

কিন্তু অশিক্ষিত লোক আগুৱাই যায়, আৰু তেওঁলোকে ইয়াৰ বাবে কষ্ট পায়।

4 যিহোৱালৈ ৰখা ভয় নম্ৰতা, সম্পত্তি,

আৰু জীৱনলৈ সন্মান আনে।

5 কুটিল লোকৰ পথত কাঁইট আৰু প্ৰৱৰ্ণনাৰ ফাল্ড থাকে;

যিজনে নিজৰ আত্মা ৰক্ষা কৰে, তেওঁ সেইবোৰৰ পৰা দূৰত থাকে।

6 সন্তানক তাৰ চলিবলগীয়া পথ অনুসাৰে শিক্ষা দিয়া,

তাতে তেওঁ প্ৰাপ্ত বয়স্ক হ'লেও তেওঁ তাৰ পৰা ঘূৰি নাহিব।

7 ধনী লোকে দৰিদ্ৰ লোকৰ ওপৰত শাসন কৰে,

আৰু যিজনে ধাৰ লয়, তেওঁ ধাৰ দিয়া জনৰ দাস হয়।

8 যি জনে দুষ্টতাৰ গুটি সিচি, তেওঁ সমস্যাক শস্য দাব;

আৰু তেওঁৰ ক্ৰোধৰ লাঠি ব্যৱহাৰ কৰা নহ'ব।

⁹উদাৰ দৃষ্টিৰ লোক আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত হ'ব,

কাৰণ তেওঁ দৰিদ্ৰৰ সৈতে নিজৰ আহাৰ ভাগ কৰে।

¹⁰নিন্দকক উলিয়াই পঠোৱা, তেতিয়া তাত আৰু বিবাদ নহ'ব,

এনে কি বিৰোধ আৰু অপমানো নহ'ব।

¹¹যিজনে শুদ্ধ হৃদয় ভাল পায়,

আৰু যাৰ কথা অমায়িক,

তেওঁৰ বন্ধুৰ বাবে তেওঁৰ এজন ৰজা হ'ব।

¹²যিহোৱাৰ চকুৱে জ্ঞানৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখে;

কিন্তু তেওঁ বিশ্বাসঘাতকৰ কথা উৎখাত কৰে।

¹³এলেহুৱাই কয়, "বাটত এটা সিংহ আছে!

মুকলি ঠাইত মোক বধ কৰিব।"

¹⁴ব্যভিচাৰিণীৰ মুখ দ' গাঁতৰ দৰে;

যি কোনোৱে সেই গাঁতত পৰিব তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্জ্বলিত হ'ব।

¹⁵সন্তানৰ হৃদয়ত মূৰ্খতা আৱদ্ধ হৈ থাকে;

কিন্তু চেকনীৰ অনুশাসনে তাক তাৰ পৰা দূৰ কৰে।

¹⁶নিজৰ ধন বৃদ্ধি কৰিবলৈ দৰিদ্ৰ লোকক উপদ্ৰৱ কৰা জন,

বা ধনী লোকক দান দিয়া জন, দৰিদ্ৰ হ'ব।

¹⁷জ্ঞানী লোকৰ কথা শুনা; আৰু মনোযোগ দিয়া;

আৰু মোৰ জ্ঞানৰ কথাত তোমাৰ হৃদয় মনোনিবেশ কৰা।

¹⁸কাৰণ তুমি যদি সেইবোৰক তোমাৰ অন্তৰত ৰাখা, আৰু যদি সেই সকলোবোৰ তোমাৰ গুঁঠত থাকে,

তেনেহ'লে সেয়ে তোমাৰ বাবে সুখজনক হ'ব।

¹⁹সেয়ে তোমাৰ বিশ্বাস যাতে যিহোৱাত হ'ব পাৰে,

মই আজি সেইবোৰ তোমাক শিকালো, এনে কি কেৱল তোমাকেই এই সকলো শিকালোঁ।

²⁰পৰামৰ্শ আৰু জ্ঞানৰ বিষয়ে

মই তোমাৰ বাবে ত্ৰিশটা নীতিবচন লিখা নাই নে?

²¹তোমাক বিশ্বাসযোগ্য বাক্যৰ সত্যতাক শিকালোঁ,

যাতে তোমাক পঠোৱা সকলক তুমি বিশ্বাসযোগ্য উত্তৰ দিব পাৰা।

²²দৰিদ্ৰ লোকৰ বস্ত্ৰ কাঢ়ি নলবা, কিয়নো তেওঁ দৰিদ্ৰ;

বা দুৱাৰত থকা অভাবি লোকক দমন নকৰিবা।

²³কিয়নো যিহোৱাই তেওঁলোকৰ অভিযোগৰ প্ৰতিবাদ কৰিব,

আৰু যি সকলে তেওঁলোকৰ বস্তু কাঢ়ি লয়, তেওঁ তেওঁলোকৰ জীৱন কাঢ়ি ল'ব।

²⁴যিজনে ক্ৰোধেৰে শাসন কৰে, তেওঁৰ সৈতে বন্ধুত্ব নকৰিবা,

আৰু ক্ৰোধী লোকৰ সৈতে তুমি যোৱা উচিত নহয়;

²⁵নহ'লে তুমি তেওঁৰ আচৰণ শিকিবা,

আৰু তুমি নিজকে নিজে ফালদত পেলাবা।

²⁶ধনৰ বিষয়ে অস্বীকাৰ কৰা জনৰ দৰে নহবা,

আৰু তুমি অন্য লোকৰ ধাৰৰ বাবে জামিনদাৰ হোৱা উচিত নহয়।

²⁷যদি ধাৰ শুজিবলৈ তোমাৰ উপায় নাথাকে,

তেনেহ'লে তোমাৰ শুৱাপাটি তোমাৰ পৰা তেওঁ লৈ যোৱাত কিহে বাধা দিব পাৰিব?

²⁸তোমাৰ পিতৃয়ে স্থাপন কৰা,

পূৰ্বৰ সীমাৰ শিল নুগুচাবা।

²⁹নিজৰ কামত নিপুন থকা লোকক তুমি দেখিছা নে? তেওঁ ৰজাৰ আগত থিয় হ'ব,

তেওঁ সৰ্বসাধাৰণ লোকৰ আগত থিয় নহ'ব।

Chapter 23

¹যেতিয়া তুমি কোনো শাসনকৰ্তাৰ সৈতে ভোজনত বহা,

তেতিয়া তোমাৰ সন্মুখত কোন আছে সাৱধানে লক্ষ্য কৰিবা।

²কাৰণ তুমি যদি অধিক আহাৰ খাবলৈ ভাল পোৱা,

তেনেহ'লে নিজৰ ডিঙিত নিজে ছুৰী দিবা।

³তেওঁৰ উত্তম খোৱা বস্তুলৈ হেঁপাহ নকৰিবা,

কিয়নো সেয়ে প্ৰবঞ্চক আহাৰ।

⁴ধনী হ'বলৈ অধিক কষ্ট নকৰিবা,

কেতিয়া বন্ধ কৰিব লাগে সেই কথা জানিবলৈ যথেষ্ট জ্ঞানী হোৱা।

⁵যেতিয়া তোমাৰ দৃষ্টি ধনত পৰে, সেয়ে গুচি যায়,

আৰু হঠাতে ডেউকা লগাই,

আৰু ঈগলৰ দৰে আকাশলৈ উৰি যায়।

⁶তোমাৰ আহাৰলৈ কোনো লোকে বহু সময় চাই থাকিলে, পাপী মানুহৰ আহাৰ ভোজন নকৰিবা,

আৰু তেওঁৰ উত্তম খোৱা বস্তুলৈ হেঁপাহ নকৰিবা;

⁷কাৰণ তেওঁ এনে এজন মানুহ যি তোমাৰ আহাৰৰ হিচাপ লয়।

তেওঁ তোমাক কয়, "ভোজন-পান কৰা!"

কিন্তু তেওঁৰ হৃদয় তোমাৰ সৈতে নাথাকে।

- ৪তুমি যি অলপ খাইছা, সেয়াও বমি কৰিবা,
আৰু তোমাৰ অভিনন্দন বৃথা হ'ব।
- ৯অজ্ঞানী লোকে শূনি থকাকৈ কথা নকবা;
কিয়নো তেওঁ তোমাৰ প্ৰজ্ঞাৰ কথা তুচ্ছ কৰিব।
- ১০পুৰণি সীমাৰ দেৱাল আতৰাই নিদিবা,
বা অনাথ সকলৰ পথাৰৰ সীমালঙ্ঘন নকৰিবা;
- ১১কিয়নো তেওঁলোকৰ মুক্তিকৰ্তা বলৱান;
আৰু তেওঁ তোমাৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকৰ হৈ প্ৰতিবাদ কৰিব।
- ১২তোমাৰ হৃদয়ে অনুশাসনলৈ মনোযোগ দিয়ক,
আৰু জ্ঞানৰ কথালৈ তোমাৰ কাণ পাত।
- ১৩সন্তানক শাস্তি দিবলৈ ক্ৰটি নকৰিবা;
কিয়নো তুমি তাক চেকনীৰে কোবালে সি নমৰিব।
- ১৪তুমি যদি তাক চেকনীৰে কোবোৱা,
তেনেহ'লে তুমি তাৰ আত্মা চিয়োলৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবা।
- ১৫হে মোৰ পুত্ৰ, যদি তোমাৰ হৃদয় জ্ঞানী হয়,
তেনেহ'লে মোৰ হৃদয়ো আনন্দিত হ'ব;
- ১৬যেতিয়া তোমাৰ ওঁঠে যথার্থ কথা কয়,
তেতিয়া মোৰ অন্তঃকৰণ উল্লাসিত হয়।
- ১৭তোমাৰ হৃদয়ে পাপীক ঈৰ্ষা নকৰক;
কিন্তু তুমি ওৰে দিনটো যিহোৱাৰ ভয়ত থাকা;
- ১৮অৱশ্যে ইয়াত তোমাৰ ভবিষ্যত জড়িত হৈ আছে,
আৰু তোমাৰ আশা খণ্ডন কৰা নহব।
- ১৯হে মোৰ পুত্ৰ, শূনা আৰু জ্ঞানী হোৱা,
আৰু তোমাৰ হৃদয় সৰল পথত চলোৱা।
- ২০সুৰা প্ৰিয় লোকৰ সৈতে সহযোগী নহ'বা,
বা অধিক মাংস ভোজন কৰা সকলৰ সঙ্গী নহবা।
- ২১কাৰণ মতলীয়া আৰু খকুৱা লোক দৰিদ্ৰ হয়,
আৰু মানুহৰ টোপনিয়ে তেওঁলোকক ফটা বস্ত্ৰ পিন্ধায়।
- ২২তোমাক জন্ম দিয়া পিতৃৰ কথা শূনা,
আৰু তোমাৰ মাতৃৰ বৃদ্ধা অৱস্থাত তেওঁক হেয়জ্ঞান নকৰিবা।
- ২৩সত্যক কিনা, কিন্তু ইয়াক বিক্ৰী নকৰিবা;

প্ৰজ্ঞা, অনুশাসন, আৰু সুবিবেচনা কিনা।

24ন্যায় কাৰ্য কৰা জনৰ পিতৃ অতিশয় উল্লাসিত হয়,
আৰু স্ত্ৰী পুত্ৰৰ জন্মদাতাই তেওঁৰ বাবে আনন্দ কৰিব।

25তোমাৰ পিতৃ আৰু মাতৃক আনন্দিত হ'বলৈ দিয়া,
আৰু তোমাৰ জন্মদাতাক উল্লাসিত হ'ব দিয়া।

26হে মোৰ পুত্ৰ, তোমাৰ হৃদয় মোক দিয়া,
তোমাৰ চকুক মোৰ পথলৈ নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ দিয়া।

27কাৰণ বেশ্যা দ গাঁতৰ দৰে,
আৰু অন্য লোকৰ ভাৰ্যা ঠেক নাদৰ দৰে।

28তেওঁ ডকাইতৰ দৰে খাপ দি থাকে,
আৰু মনুষ্যসকলৰ মাজত বিশ্বাসঘাতকতৰ দল বৃদ্ধি কৰে।

29কাৰ দুৰ্দশা আছে? কাৰ দুখ আছে? কোনে কাজিয়া কৰে?
কোনে অভিযোগ কৰে? কোনে অকাৰণে মাৰ খায়? কাৰ চকু ৰঙা হয়?

30যিসকলে বহুদিন দ্ৰাক্ষাৰসত লিপ্ত থাকে,
আৰু যিসকলে দ্ৰাক্ষাৰসৰ মিহলাবলৈ চেষ্টা কৰে।

31যেতিয়া দ্ৰাক্ষাৰস ৰঙা হৈ থাকে,
পাত্ৰত দগমগায়,
আৰু সহজে পেটলৈ যায়, তেতিয়া তালৈ দৃষ্টি নকৰিব।

32শেষতে সেয়ে সাপৰ নিচিনাকৈ কামুৰিব,
আৰু বিষাক্ত সাপৰ দৰে ইয়াৰ দংশন।

33তোমাৰ চকুৱে আচৰিত বস্তু দেখিব,
আৰু তোমাৰ হৃদয়ে মন্দ কথা কব;

34প্ৰচণ্ড সমুদ্ৰৰ ওপৰত শোৱা জনৰ দৰে,
বা জাহাজৰ মাজস্থলৰ ওপৰত শোৱা লোকৰ দৰে হবা;

35তুমি কবা, “তেওঁলোকে মোক মাৰিলে!” কিন্তু মই আঘাত পোৱা নাই,
তেওঁলোকে মোক প্ৰহাৰ কৰিলে, কিন্তু মই অনুভব কৰা নাই।
মই যেতিয়া সাৰ পাম? তেতিয়া মই পুনৰ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিম।”

Chapter 24

1দুষ্ট লোকক ঈৰ্ষা নকৰিবা,

নাইবা তেওঁলোকৰ লগত থাকিবলৈ ইচ্ছা নকৰিবা;

- ২কাৰণ তেওঁলোকৰ হৃদয়ে অত্যাচাৰৰ চক্ৰান্ত কৰে,
আৰু তেওঁলোকৰ ওঁঠে সমস্যাৰ কথা কয়।
- ৩প্ৰজ্ঞাৰ দ্বাৰাই ঘৰ নিৰ্মাণ হয়,
আৰু বিবেচনাৰ দ্বাৰাই ঘৰ সংস্থাপন হয়।
- ৪জ্ঞানৰ দ্বাৰাই কোঠালিবোৰ পৰিপূৰ্ণ হয়,
লগতে সকলো বহুমূল্য আৰু আনন্দদায়ক বস্তুৰে পৰিপূৰ্ণ হয়।
- ৫সাহসী লোক বলৱান হয়,
কিন্তু বলৱান লোকতকৈ জ্ঞানী লোক ভাল।
- ৬জ্ঞানপূৰ্ণ পৰামৰ্শৰ দ্বাৰাই তুমি তোমাৰ যুদ্ধ আৰম্ভ কৰিব পাৰা,
আৰু বহুতো উপদেষ্টাৰ সৈতে জয় লাভ হয়।
- ৭অজ্ঞানী লোকৰ বাবে প্ৰজ্ঞা অতি উচ্চ বিষয়;
আৰু দুৱাৰত তেওঁ কথা কয়।
- ৮তাত আমাৰ এজন দুষ্ট কাৰ্য কল্পনা কৰা লোক আছে,
লোকসকলে তেওঁক পৰিকল্পনাৰ পৰিচালক বুলি কয়।
- ৯মূৰ্খৰ পৰিকল্পনাই পাপ হয়,
আৰু নিন্দক লোকক মানুহে ঘৃণা কৰে।
- ১০সমস্যাৰ দিনত যদি তোমাৰ ভীৰুতা দেখুওৱা,
তেনেহ'লে তোমাৰ বল নিহঁকটিয়া।
- ১১মৃত্যুলৈ লৈ যোৱা লোকসকলক ৰক্ষা কৰা,
আৰু বধ কৰিবলৈ নিয়াত হতভম্ব হোৱাসকলক তুমি যদি পাৰা ঘূৰাই আনা।
- ১২তুমি যদি কোৱা, “আমি এই বিষয়ে একো নাজানো।”
তুমি কি কৈছা? সেই বিষয়ে যি জনাই হৃদয় পৰীক্ষা কৰে, তেওঁ জানো নুবুজে?
আৰু যিজনো তোমাৰ জীৱন ৰক্ষা কৰে, তেওঁ জানো এই বিষয়ে নাজানে?
ঈশ্বৰে মানুহক কৰ্ম অনুসাৰে জানো ফল নিদিয়ে?
- ১৩হে মোৰ পুত্ৰ, মৌ খোৱা, কাৰণ ই ভাল,
আৰু মৌ চাকৰ পৰা নিগৰি অহা মৌ তোমাৰ জিভাৰ বাবে সুস্বাদু।
- ১৪তেনেকৈ প্ৰজ্ঞা তোমাৰ আত্মাৰ বাবে
তুমি যদি তাক বিচাৰি পোৱা তাত তোমাৰ ভবিষ্যত আছে,
আৰু তোমাৰ আশা খণ্ডন কৰা নহব।
- ১৫ন্যায় কাৰ্য কৰাসকলৰ ঘৰ যিজনে আক্ৰমণ কৰে,
তেনে দুষ্ট মানুহৰ দৰে তুমি মিছা কথা নকবা,

তেওঁলোকৰ ঘৰ ধ্বংস নকৰিবা।

16 কাৰণ যিসকলে ন্যায় কাৰ্য কৰে তেওঁলোক সাতবাৰ পৰিলেও,

তেওঁ পুনৰ উঠিব।

কিন্তু দুষ্ট লোক দুৰ্যোগত পৰি বিনষ্ট হয়।

17 যেতিয়া তোমাৰ শত্ৰুৰ পতন হয়, তেতিয়া আনন্দ নকৰিবা,

আৰু যেতিয়া তেওঁ উজুতি খায়, তেতিয়া তোমাৰ মনক উল্লাসিত হ'বলৈ নিদিবা।

18 কিয়নো যিহোৱাই চাব আৰু অগ্ৰাহ্য কৰিব,

আৰু তেওঁৰ পৰা তেওঁৰ ক্ৰোধ দূৰ কৰিব।

19 কুকৰ্ম কৰা সকলৰ বাবে উদ্ভিন্ন নহবা,

আৰু দুষ্ট লোকক সঁচা নকৰিবা,

20 কাৰণ দুষ্ট লোকৰ কোনো ভবিষ্যত নাই,

আৰু দুষ্ট লোকৰ প্ৰদীপ নুমাই যাব।

21 হে মোৰ পুত্ৰ, যিহোৱালৈ ভয় কৰা, আৰু ৰজাক ভয় কৰা।

তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰা সকলৰ সৈতে সহযোগ নকৰিবা।

22 কাৰণ হঠাতে তেওঁলোকলৈ বিপৰ্যয় আহিব,

তেওঁলোক দুয়োৰে পৰা বিনাশ কিমান পৰিমানে হ'ব কোনে জানে?

23 এই সকলো জ্ঞানী লোকৰ বচন।

বিচাৰত পক্ষপাত কৰা উচিত নহয়।

24 যি জনে দোষীজনক কয়, "তুমি নিৰ্দোষী হোৱা,"

তেওঁক মানুহে শাও দিব, আৰু দেশবাসীয়ে ঘিণ কৰিব।

25 কিন্তু যিসকলে দুষ্টলোকক নিন্দা কৰে, তেওঁলোক আনন্দিত হ'ব,

আৰু তেওঁলোকলৈ ওপৰত উত্তম আশীৰ্বাদ আহে।

26 যি জনে সত্যতাত উত্তৰ দিয়ে,

তেওঁ ওঁঠক চুমা খায়।

27 তোমাৰ বাহিৰৰ কাম প্ৰস্তুত কৰা,

আৰু নিজৰ বাবে মুকলি ঠাইত সকলো বস্তু যুগুত কৰা,

আৰু তাৰ পাছতহে তোমাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰা।

28 কাৰণ নোহোৱাকৈ তোমাৰ চুবুৰীয়াৰ অহিতে সাক্ষী নহবা;

আৰু তোমাৰ মুখেৰে প্ৰতাৰণা নকৰিবা।

29 এইদৰে নকৰা, "তেওঁ মোলৈ যিদৰে কৰিলে, মইয়ো তালৈ সেইদৰেই কৰিম;

তেওঁ যি কৰিলে তাৰ প্ৰতিফল মই তেওঁক দিম।"

- 30মই এলেছৰা মানুহৰ পথাৰৰ মাজেৰে গৈছিলোঁ,
জ্ঞানশূন্য মানুহৰ দ্রাক্ষাবাৰীৰ ওচৰেদি গৈছিলো।
- 31চাৰিওফালে কাঁইটীয়া বন গজিছিল,
গোটেই পথাৰ কাঁইটে ঢাকি ধৰিছিল,
আৰু সীমাত থকা শিলৰ বেৰা ভাঙি গৈছিল।
- 32তাৰ পাছত মই চাই বিবেচনা কৰিলোঁ;
আৰু চালো আৰু শিক্ষা পালোঁ।
- 33“অলপ টোপনি, আৰু অলপ টোপনি,
জীৰণি লবলৈ হাত সৱটি থাকিলে,
34দৰিদ্ৰতা ডকাইতৰ দৰে তোমালৈ আহিব,
আৰু তোমাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সুসজ্জিত যুদ্ধাৰুৰ দৰে আহিব।

Chapter 25

- 1যিহুদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াৰ লোকসমূহে সংগ্ৰহ কৰা চলোমনৰ নীতিবাক্য এইবোৰ।
- 2বিষয়সমূহ গোপন ৰখা ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ;
কিন্তু কথা অনুসন্ধান কৰি মুকলি কৰা ৰজাসকলৰ গৌৰৱ।
- 3উচ্চতাৰ কাৰণে আকাশ, আৰু গভীৰতাৰ কাৰণে পৃথিৱী যিদৰে।
সেইদৰে ৰজাসকলৰ হৃদয় অনুসন্ধান কৰা নাযায়।
- 4ৰূপৰ পৰা ধাতুমল দূৰ কৰা;
ধাতুৰ কাম কৰা জনে তেওঁৰ শিল্পকাৰ্যত ৰূপ ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে;
- 5তাৰ উপৰিও ৰজাৰ সন্মুখৰ পৰা দুষ্টক দূৰ কৰা;
ন্যায় কাৰ্য কৰাৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ সিংহাসন স্থাপিত হব।
- 6ৰজাৰ সন্মুখত নিজকে নিজে প্ৰশংসা নকৰিবা;
আৰু মহান লোকৰ বাবে ৰখা ঠাইত তুমি থিয় নহ'বা।
- 7উচ্চপদস্থ ব্যক্তিৰ উপস্থিতিত অপদস্থ হোৱাতকৈ,
“ইয়ালৈ আঁহা”, এই বুলি তেওঁ তোমাক কোৱা ভাল।
তোমাৰ সাক্ষ্য কি আছিল
- 8বিচাৰলৈ বেগাই উপস্থিত নহ'বা;
কাৰণ যেতিয়া তোমাৰ চুবুৰীয়াই তোমাক লাজ দিব।
তেতিয়া শেষত তুমি কি কৰিবা?
- 9তোমাৰ আৰু চুবুৰীয়া মাজৰ বিবাদ নিজেই বিচাৰ কৰা,

কিন্তু আন জনৰ গুপ্ত কথা প্ৰকাশ নকৰিবা;

10তোমাৰ কথা যিজনে শুনে তেওঁ তোমাক লাজত পেলাব,
আৰু দুই লোকে তোমাৰ বিষয়ে গোচৰ দিলে গুপ্তে নাথাকিব।

11ভাল কথা কোৱাটো

ৰূপত খটোৱা সোণৰ আপেলৰ দৰে,

12শুদ্ধ সোণেৰে গঢ়া সোণৰ আঙঠি বা অলঙ্কাৰ যেনে,
জ্ঞানী লোকৰ অনুযোগ শুনা কাণো তেনে।

13শস্য দোৱাৰ সময়ত হিমৰ ঢেঁচা যেনে,
বিশ্বাসী বাৰ্তাবাহক পঠোৱা সকলৰ বাবে তেনে;
তেওঁ তেওঁৰ মালিকৰ আত্মা সতেজ কৰে;

14বৰষুণ নোহোৱাকৈ মেঘ আৰু বতাহ যেনে,
যিজনে মিছাকৈয়ে দান দিছোঁ বুলি অহঙ্কাৰ কৰে।

15ধৈৰ্যেৰে শাসনকৰ্তাই প্ৰত্যয় জন্মাব পাৰে,
আৰু নম্ৰ জিভাই হাড় ভাঙিব পাৰে।

16তুমি যদি মৌ বিচাৰি পোৱা, যিমান প্ৰয়োজন সিমানহে খাবা;
নহ'লে মৌ অতিৰিক্ত খালে তুমি বমি কৰিবা।

17তোমাৰ চুবুৰীয়াৰ ঘৰলৈ সঘনে নাযাবা,
তেওঁ তোমালৈ আমনি পাই তোমাক ঘিণ কৰিব।

18যিজনে চুবুৰীয়াৰ বিৰুদ্ধে মিছা সাক্ষ্য দিয়ে,
তেওঁ যুদ্ধত ব্যৱহাৰ কৰা গদা, বা তৰোৱাল, বা তীক্ষ্ণ কাড়ৰ দৰে।

19বেয়া দাঁত অথবা পিছল খোৱা ভৰিৰ যেনে।

সঙ্কটৰ সময়ত অবিশ্বাসী লোকক বিশ্বাস কৰা তেনে;

20কোনো এজনে মনৰ বেজাৰত গীত গোৱা যেনে।

জাৰ কালিত কপোৰ সোলোকাই থোৱা মানুহ;

বা খাৰৰ ওপৰত দিয়া ভিনেগাৰো তেনে।

21তোমাৰ শত্ৰু যদি ক্ষাধাতুৰ হয়, তেনেহ'লে তেওঁক আহাৰ খাবলৈ দিয়া;

আৰু তেওঁ যদি তৃষ্ণাতুৰ হয়, তেনেহ'লে তেওঁক পানী খাবলৈ দিয়া।

22কিয়নো সেইদৰে কৰিলে, তুমি তেওঁৰ মুৰত জ্বলি থকা আঙঠা বেলচাৰে আঁতৰাই দিয়া হ'ব,
আৰু যিহোৱাই তোমাক পুৰস্কাৰ দিব।

23উত্তৰৰ বতাহে যেনেকৈ বৃষ্টি আনে,

তেনেকৈ যিজনে গুপ্ত কথা কয় তেওঁৰ মুখমণ্ডল ঘৃণনীয়।

- 24 দ্বন্দ্বুৰী মহিলাৰ সৈতে ঘৰত বাস কৰাতকৈ,
ঘৰৰ ছালৰ এচুকত থকাই ভাল।
- 25 তৃষ্ণাতুৰ লোকৰ বাবে চৈচা পানী যেনে,
দূৰ দেশৰ পৰা অহা মঙ্গল সম্বাদো তেনে।
- 26 ঘোলা পানীৰ নিজৰা, বা নষ্ট হৈ যোৱা ভুমুক যেনে,
দুষ্ট লোকৰ সন্মুখত ভাল মানুহো খৰক-বৰক হোৱাও তেনে।
- 27 অধিককৈ মৌ খোৱা ভাল নহয়,
সেয়া সন্মানৰ ওপৰি সন্মান বিচৰাৰ দৰে হয়।
- 28 যি জনে নিজৰ মনক দমন নকৰে,
তেওঁ গড় ভগা বা গড় নথকা নগৰৰ দৰে।

Chapter 26

- 1 গ্ৰীষ্ম কালত বৰফ, আৰু শস্য দোৱাৰ সময়ত বৃষ্টি যেনে,
সেইদৰে অজ্ঞানীয়ে সন্মান পোৱাৰ যোগ্য নহয়।
- 2 যিদৰে ঘৰ চিৰিকাই জাপ মাৰি মাৰি খোৱা বস্তু গিলি ক্ষিপ্ৰ গতিত উৰি যায়,
সেইদৰে অকাৰণে দিয়া শাও প্ৰজ্বলিত নহয়।
- 3 ঘোঁৰাৰ বাবে চাবুক আৰু গাধৰ বাবে লাগাম,
আৰু অজ্ঞানীসকলৰ পিঠিৰ বাবে চেকনী।
- 4 অজ্ঞানীক উত্তৰ নিদিবা, আৰু অজ্ঞানীৰ অজ্ঞানতাত সহযোগ নকৰিবা;
নহ'লে তুমি তেওঁৰ দৰেই হ'বা।
- 5 অজ্ঞানীক উত্তৰ দিয়া আৰু তেওঁৰ অজ্ঞানতাত সহযোগ কৰা;
সেয়ে তেওঁ নিজৰ দৃষ্টিত জ্ঞানী বোধ নকৰিবা।
- 6 যি জনে অজ্ঞানী লোকৰ হাতত বাৰ্তা পঠিয়াই,
তেওঁ নিজৰ ভৰি নিজে কাটি পেলায়, আৰু অত্যাচাৰ ভোগ কৰে।
- 7 ঘৰৰ ৰুগীৰ ভৰি যিদৰে তললৈ ওলমি থাকে,
অজ্ঞানীসকলৰ মুখত নীতিবাক্যও সেইদৰে।
- 8 ফিঙ্গাত শিল বন্ধা যেনে,
অজ্ঞানীক সন্মান দিয়াও তেনে।
- 9 মতলীয়াৰ হাতত বিন্ধা কাঁইট যেনে,
অজ্ঞানীৰ মুখত নীতিবাক্যও তেনে।
- 10 ধনুৰ্দ্ধৰে যিদৰে সকলোকে আঘাত কৰে,

কোনো এজনে অজ্ঞানী, বা বাটৰুৱাক মজুৰি কৰোৱাও তেনে।

11 অজ্ঞানীয়ে পুনৰায় অজ্ঞানতাৰ কাম কৰে,

যিদৰে কুকুৰে নিজৰ বমি পুনৰায় খায়।

12 নিজকে নিজে জ্ঞানী বুলি ভবা মানুহ তুমি দেখিছা নে?

তেওঁতকৈ অজ্ঞানীৰ বাবে বহুতো আশা আছে।

13 এলেহুৱা ব্যক্তিয়ে কয়, “বাটত এটা সিংহ আছে!

মুকলি ঠাইৰ মাজত এটা সিংহ আছে।”

14 দুৱাৰ যেনেকৈ কবজাত ঘূৰে,

এলেহুৱা ব্যক্তিও তেনেকৈ নিজৰ শুৱাপাটিত বাগৰে।

15 এলেহুৱা এজনে পাত্ৰত থকা আহাৰত হাত সুমুৱাই দি,

পুনৰায় মুখলৈ আহাৰ নিবলৈ তেওঁৰ শক্তি নাথাকে।

16 বুদ্ধিমান সাতজন ব্যক্তিতকৈ

এলেহুৱা লোকে নিজৰ দৃষ্টিত নিজকে জ্ঞানী বুলি ভাবে।

17 বাটৰুৱাই যেনেকৈ আনৰ বিবাদত ক্ৰোধীত হয়

তেওঁ কুকুৰৰ কাণত ধৰা লোকৰ দৰে।

18 পগলাৰ দৰে যিজনে জ্বলী থকা কাড় মাৰে,

19 নিজৰ চুবুৰীয়াক প্ৰতাৰণা কৰা জনো তেনে,

আৰু কয়, “মই জানো ধেমালি কৰা নাই?”

20 যেনেকৈ খৰিৰ অভাৱত জুই নুমায় যায়,

তেনেকৈ পৰচৰ্চাকাৰী নহ'লে কন্দলো নহয়।

21 জ্বালি থকা আঙঠাৰ বাবে কাঠকয়লা আৰু জুইৰ বাবে খৰি যেনে,

বিবাদত ইন্ধন যোগাবলৈ দ্বন্দুৱা লোক তেনে।

22 পৰচৰ্চাকাৰীৰ কথা সুস্বাদু আহাৰৰ দৰে;

সেয়ে শৰীৰৰ ভিতৰলৈকে সোমাই যায়।

23 জ্বলন্ত ওঁঠ আৰু দুষ্টৰ হৃদয়,

মাটিৰ পাত্ৰত সানি দিয়া জিলিকনিৰ দৰে।

24 তেওঁৰ ওঁঠেৰে প্ৰকাশ কৰা কথা ঘিণ কৰা জনে,

নিজৰ ভিতৰত তেওঁ প্ৰতাৰণা স্থাপন কৰে;

25 তেওঁ ভাল অমায়িভাবে কথা ক'ব, কিন্তু তেওঁক বিশ্বাস নকৰিবা,

কাৰণ তেওঁৰ হৃদয়ত ঘিণলগীয়া বস্তু সাতটা থাকে;

26 যদিও তেওঁৰ ঘূণা কপটেৰে ঢকা,

আৰু তেওঁৰ দুষ্টতা সমাজত প্ৰকাশিত হ'ব।

27যি কোনোৱে খাল খানে, তেঁৱেই সেই খালত পৰিব;

আৰু যি কোনোৱে শিল ঠেলি পঠায়, তেওঁলৈ সেই শিল ঘূৰি আহিব।

28মিছলীয়া জিভাই দমন কৰা লোকক ঘিণ কৰে,

আৰু আত্মতৃপ্তিকৰ মুখে নিজলৈ বিনাশ আনে।

Chapter 27

1অহা কালিৰ বিষয়ে অহঙ্কাৰ নকৰিবা;

কাৰণ দিনটোত কি হ'ব, সেই বিষয়ে তুমি নাজানা।

2আনলোকে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰক, কিন্তু তোমাৰ নিজৰ মুখেৰে নকৰক;

অচিনাকি লোকে কৰক, কিন্তু তোমাৰ নিজৰ ওঁঠে নকৰক।

3গধুৰ শিল, আৰু বালিৰ ওজনৰ গুৰুত্ব বিবেচনা কৰা;

কিন্তু অজ্ঞানী লোকৰ উত্তেজনা এই দুয়োটাটোকৈ গধুৰ।

4ক্ৰোধ নিষ্ঠুৰ, আৰু খং বানপানীৰ দৰে;

কিন্তু ঈৰ্ষাৰ আগত কোনে থিয় হ'ব পাৰে?

5লুকুৱাই ৰখা প্ৰেমতকৈ,

প্ৰকাশিত অনুযোগ ভাল।

6বন্ধুৰ দ্বাৰা বিশ্বাসঘাত হয়;

কিন্তু এজন শত্ৰুৱে বহুতো চুমা খাব পাৰে।

7তৃপ্ত হোৱা জনে মৌ চাককো ঘিণ কৰে;

কিন্তু ক্ষুধাতুৰ লোকৰ বাবে সকলো তিতা বস্তুও মিঠা।

8নিজৰ বাহৰ পৰা ভ্ৰমি ফুৰা চৰাই যেনে,

নিজৰ থকা ঠাইৰ পৰা পথভ্ৰষ্ট হোৱা মানুহ তেনে।

9সুগন্ধ দ্ৰব্য আৰু ধূপ যেনেকৈ হৃদয় আনন্দিত কৰে,

কিন্তু বন্ধুৰ পৰামৰ্শতকৈ তেওঁৰ আন্তৰিকতা শ্ৰেষ্ঠ।

10তোমাৰ বন্ধু আৰু তোমাৰ বন্ধুৰ পিতৃক পৰিত্যাগ নকৰিবা,

আৰু তোমাৰ বিপদৰ দিনত ভায়েকৰ ঘৰলৈ নাযাবা।

দূৰত থকা ভায়েকতকৈ ওচৰত থকা চুবুৰীয়াই ভাল।

11হে মোৰ পুত্ৰ, জ্ঞানৱান হোৱা, আৰু মোৰ হৃদয়ক আনন্দিত কৰা।

তাৰ পাছত মই বিদ্ৰূপ কৰা সকলক উত্তৰ দিম।

12দূৰদৰ্শী লোকে বিপদ দেখি নিজকে লুকুৱায়;

কিন্তু অশিক্ষিত লোকে আশুৱাই যায় আৰু ইয়াৰ বাবে ক্ষতিপূৰণ কৰিব লগীয়া হয়।

13যি জনে অচিনাকি লোকৰ জামিন হয়, তেওঁৰ বস্ত্ৰ লোৱা;

আৰু অচিনাকি লোকৰ বাবে নিৰাপত্তা স্বৰূপে ধন লোৱা।

14যি কোনোৱে ৰাতিপুৱাতে উচ্চস্বৰে নিজৰ চুবুৰীয়াক আশীৰ্বাদ কৰে,

সেই আশীৰ্বাদ শাও ৰূপেহে গণ্য হয়।

15এজনী দ্বন্দুৱী ভাৰ্যা

বৰষুণৰ দিনত অনবৰতে টোপ টোপকৈ পানী পৰাৰ দৰে হয়।

16তেওঁক দমন কৰা মানে বতাহক দমন কৰা,

আৰু তোমাৰ সোঁ হাতত তেল ধৰাৰ দৰে হয়।

17যেনেকৈ লোহাই লোহাক চোকা কৰে,

তেনেকৈ এজন মানুহে নিজৰ বন্ধুৰ মুখ উজ্জ্বল কৰে।

18যি জনে ডিমৰু গছক যত্ন কৰে, তেওঁ তাৰ ফল খাবলৈ পাব;

আৰু যি জনে নিজৰ মালিকক সুৰক্ষা দিয়ে, তেওঁ সন্মান পাব।

19পানীত যেনেকৈ মানুহৰ মুখৰ প্ৰতিবিম্ব দেখা যায়,

তেনেকৈ মানুহৰ হৃদয়ে মানুহৰ প্ৰতিবিম্ব দেখুৱাই।

20চিয়োল আৰু আবদ্দান যেনেকৈ কেতিয়াও সন্তুষ্ট নহয়,

তেনেকৈ মানুহৰ চকুও কেতিয়াও সন্তুষ্ট নহয়।

21ৰূপৰ বাবে ৰূপ গলোৱা পাত্ৰ, আৰু সোণৰ বাবে অগ্নিশাল;

আৰু এজন মানুহক প্ৰশংসাৰ দ্বাৰাই পৰীক্ষা কৰা হয়।

22যদিও তুমি অজ্ঞানীক ঘেঁহু ধানৰ সৈতে খুন্দা,

তথাপিও তেওঁৰ অজ্ঞানতা দূৰ নহ'ব।

23তোমাৰ পশু জাকৰ অৱস্থাৰ বুজলৈ তুমি নিশ্চিত হোৱা,

আৰু তোমাৰ পশুৰ জাকৰ বিষয়ে চিন্তাকৰা,

24কিয়নো ধন-সম্পত্তি চিৰস্থায়ী নহয়।

আৰু কিৰীটিও জানো পুৰুষানুক্ৰমে থাকে?

25ঘাঁহ শুকাই গৈ পুনৰ নতুন ঘাঁহ গজে,

আৰু পৰ্বৰত পশুৰ বাবে আহাৰ থাকে।

26ভেড়াবোৰে তোমাৰ বস্ত্ৰৰ যোগান ধৰিব,

আৰু ছাগলীবোৰে তোমাৰ পথাৰৰ মূল্যৰ যোগান ধৰিব।

27তোমাৰ আৰু তোমাৰ পৰিয়ালৰ আহাৰৰ বাবে

আৰু তোমাৰ দাসীসকলৰ প্ৰতিপালনৰ বাবে ছাগলীবোৰে গাখীৰ দিব।

Chapter 28

- 1 কোনো লোকে খেদি নগলেও দুষ্টলোক দৌৰি পলায়;
কিন্তু ন্যায় কাৰ্য কৰা সকল যুৱা সিংহৰ দৰে সাহসী হয়।
- 2 দেশৰ আইন উলঙ্ঘনৰ বাবে দেশত অনেক শাসনকৰ্ত্তা হয়;
কিন্তু জ্ঞানী আৰু বিবেচনা কৰা লোকৰ দ্বাৰাই শাসন চিৰস্থায়ী হয়।
- 3 যিজন দৰিদ্ৰ লোকে দৰিদ্ৰক উপদ্ৰৱ কৰে,
তেওঁ খাদ্য নষ্ট কৰা বৰষুণৰ দৰে।
- 4 যিজনে বিধান ত্যাগ কৰে, তেওঁ দুষ্টলোকক প্ৰশংসা কৰে,
কিন্তু যিজনে বিধান পালন কৰা তেওঁ তেওঁলোকৰ বিৰোধে যুঁজ কৰে।
- 5 দুষ্ট লোকে ন্যায়বিচাৰ নুবুজে;
কিন্তু যিজনে যিহোৱাক বিচাৰে তেওঁ সকলো বুজি পায়।
- 6 কুটিল পথত চলা ধনী মানুহতকৈ,
ন্যায়পৰায়ণতাত চলা দৰিদ্ৰ লোকেই শ্ৰেষ্ঠ।
- 7 যি জনে বিধান পালন কৰে, তেওঁ সুবিবেচনা থকা সন্তানৰ দৰে;
কিন্তু যি জনৰ ভোজনবিলাসী সঙ্গী থাকে, তেওঁ নিজৰ পিতৃক লাজ দিয়ে।
- 8 যি কোনোৱে অধিক সুত লোৱাৰ দ্বাৰাই নিজৰ ভবিষ্যতলৈ সম্পত্তি সাঁচে,
দৰিদ্ৰ লোকক দয়া কৰা লোকৰ বাবে তেওঁ সেই ধন সাঁচিব।
- 9 কোনোৱে যদি বিধানৰ কথা শুনাৰ পৰা আঁতৰি থাকে,
এনেকি তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনাও ঘৃণিত হয়।
- 10 যি কোনোৱে ন্যায়পৰায়ণ লোকক কুপথত চলিবলৈ বিভ্ৰান্ত কৰে,
তেওঁ নিজে খনা গাঁতত তেওঁ নিজে পৰিব;
কিন্তু নিৰ্দোষীলোকে ভাল উত্তৰাধিকাৰী লাভ কৰে।
- 11 ধনী লোক নিজৰ দৃষ্টিত জ্ঞানী হ'ব পাৰে;
কিন্তু বিবেচনা শক্তি থকা দৰিদ্ৰ লোকে তেওঁক বিচাৰি উলিয়াব।
- 12 ন্যায় কাৰ্য কৰা লোক যেতিয়া জয়ী হয়, তেতিয়া তাত মহাগৌৰৱ হয়,
কিন্তু যেতিয়া দুষ্ট লোকে উন্নতি কৰে, তেতিয়া লোকসকলে নিজকে লুকুৱাই থাকে।
- 13 যিজনে নিজৰ পাপ ঢাকি ৰাখে, তেওঁৰ উন্নতি নহব;
কিন্তু যিজনে নিজৰ পাপ স্বীকাৰ কৰি সেইবোৰ ত্যাগ কৰে তেওঁ দয়া পাব।
- 14 যিজনে সদায় গভীৰ ভক্তিতে জীৱন যাপন কৰে, তেওঁ সুখি হয়;
কিন্তু যিকোনোৱে নিজৰ হৃদয় কঠিন কৰে, তেওঁ সমস্যাত পৰিব।
- 15 গৰ্জ্জনকাৰী সিংহ আৰু আক্ৰমণকাৰী ভালুক যেনে,

দৰিদ্ৰ লোকৰ ওপৰত দুষ্ট শাসনকৰ্ত্তাও তেনে।

16বিবেচনা শক্তি নথকা শাসনকৰ্ত্তা অত্যাচাৰী হয়;

কিন্তু যিজনে অসাধুতাক ঘিণ কৰে, তেওঁ দীৰ্ঘজীৱি হয়।

17যদি কোনো মানুহ আনৰ ৰক্তপাতত দোষীসাব্যস্ত হয়,

তেওঁ মৃত্যুলৈকে পলাই ফুৰে;

আৰু কোনেও তেওঁক সহায় নকৰিব।

18যি কোনোৱে শুদ্ধ পথত চলে, তেওঁ ৰক্ষা পাব,

কিন্তু যিজনে কুটিল পথত চলে; তেওঁ হঠাৎ পতিত হব।

19যি কোনোৱে নিজৰ মাটিত কাম কৰে, তেওঁ জোৰাওকৈ আহাৰ পাব;

কিন্তু যিজন নিষ্কৰ্মা লোকৰ অনুগামী হয়, তেওঁৰ প্ৰচোৰ পৰিমাণে অভাৱ হয়।

20বিশ্বাসী লোকে বহুতো আশীৰ্ব্বাদ পাব;

কিন্তু যিজন শীঘ্ৰে ধনী হয়, তেওঁ দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকিব।

21পক্ষপাত কৰা ভাল নহয়;

কিন্তু এডোখৰ ৰুটিৰ বাবেও মানুহে ভুল কৰে।

22কৃপণ লোকে ধনী হ'বলৈ খৰ কৰে;

কিন্তু তেওঁ নাজানে যে, দৰিদ্ৰতা তেওঁলৈ আহি আছে।

23কথাৰে খোচামোদ কৰা লোকতকৈ,

কোনো এজনক অনুযোগ কৰা জনে পৰৱৰ্ত্তি সময়ত অধিক অনুগ্ৰহ পায়।

24যি কোনোৱে নিজৰ পিতৃ আৰু মাতৃৰ ধন-সম্পত্তি অপহৰণ কৰি কয়, "এয়া পাপ নহয়,"

তেওঁ বিনাশকাৰীৰ সঙ্গী হয়।

25লুভীয়া স্বভাৱৰ লোকে বিবাদ উৎপন্ন কৰে;

কিন্তু যিহোৱাত ভাৰসা কৰা লোকৰ উন্নতি হয়।

26যিজনে নিজৰ হৃদয়ত ভাৰসা কৰে, তেওঁ অজ্ঞানী হ'য়; কিন্তু যি মানুহে প্ৰজ্ঞাৰ পথত চলে, তেওঁ বিপদৰ পৰা ৰক্ষা পায়।

27যি মানুহে দৰিদ্ৰক দান কৰে, তেওঁৰ অভাৱ নহব;

কিন্তু যি কোনোৱে তেওঁলোকলৈ চকু মুদে, তেওঁ অধিক শাও পাব।

28দুষ্টলোকৰ উন্নতি হলে, মানুহে নিজকে লুকাই ৰাখে;

কিন্তু দুষ্টলোক নষ্ট হলে, ন্যায় কাৰ্য কৰা লোকৰ বৃদ্ধি হ'ব।

Chapter 29

1যি মানুহে বাৰে বাৰে অনুযোগ পায়ো নিজৰ ডিঙি ঠৰ কৰে,

সুস্থ হ'ব নোৱাৰাকৈ তেওঁ হঠাতে ভগ্ন হ'ব।

- 2সং কাৰ্য কৰা লোক যেতিয়া বৃদ্ধি পায়, তেতিয়া লোকসকল আনন্দ কৰে।
কিন্তু যেতিয়া এজন দুষ্টলোক শাসনকৰ্তা হয়, তেতিয়া লোকসকল বিৰক্তি পায়।
- 3যি কোনোৱে প্ৰজ্ঞাক ভাল পায়, তেওঁ নিজৰ পিতৃক আনন্দিত কৰে;
কিন্তু যি কোনোৱে বেশ্যাসকলৰ সৈতে সঙ্গী হয়, তেওঁ নিজৰ ধন-সম্পত্তি অপব্যয় কৰে।
- 4ৰজাই ন্যায় বিচাৰ কৰাৰ দ্বাৰাই দেশ প্ৰতিষ্ঠা কৰে;
কিন্তু যিজনে উপহাৰ দাবী কৰে, তেওঁ দেশ নষ্ট কৰে।
- 5যি মানুহে নিজৰ চুবুৰীয়াক তোষামোদ কৰে,
তেওঁ নিজৰ ভৰিলৈ জাল পাতে।
- 6দুষ্ট লোক নিজৰ পাপৰ দ্বাৰাই ফান্দত পৰে;
কিন্তু সং কাৰ্য কৰা জনে হৰ্ষিত মনেৰে গীত গায়।
- 7ন্যায় কাৰ্য কৰা লোকে দৰিদ্ৰ লোকৰ হৈ উকালতি কৰে;
কিন্তু দুষ্ট লোকে সেই জ্ঞানৰ কথা বুজি নাপায়।
- 8নিন্দক লোকে নগৰত জুই জ্বলাই;
কিন্তু যি সকল জ্ঞানী তেওঁলোক ক্ৰোধৰ পৰা আঁতৰি থাকে।
- 9যেতিয়া অজ্ঞানী লোকৰ লগত জ্ঞানী লোকৰ বিবাদ হয়,
তেওঁ ক্ৰোধিত হৈ হাঁহে, আৰু কোনো শান্তি লাভ নকৰে।
- 10নিৰ্দোষী লোকক ৰক্তপাতকাৰী সকলে ঘিণ কৰে;
কিন্তু সৰল লোকসকলৰ প্ৰাণ বিচাৰি ফুৰে।
- 11অজ্ঞানী লোকে নিজৰ মনৰ সকলো ভাব প্ৰকাশ কৰে;
কিন্তু জ্ঞানী লোকে নিজৰ মনৰ ভাব দমন কৰি শান্ত হৈ থাকে।
- 12যি শাসনকৰ্তাই মিছা কথালৈ মনোযোগ দিয়ে,
তেওঁৰ সকলো কৰ্মচাৰী দুষ্ট প্ৰকৃতিৰ হয়।
- 13দৰিদ্ৰ আৰু অত্যাচাৰী লোক দুয়ো একেলগ হয়;
আৰু যিহোৱাই দুয়ো জনৰ চকুত পোহৰ দিয়ে।
- 14যদি ৰজাই সত্যতাৰে দৰিদ্ৰ লোকৰ বিচাৰ কৰে,
তেওঁৰ সিংহাসন চিৰকালৰ বাবে প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব।
- 15চেকনী আৰু দোষাৰোপে প্ৰজ্ঞা দিয়ে;
কিন্তু শাসন নকৰা সন্তানে নিজৰ মাতৃক লাজ দিয়ে।
- 16যেতিয়া দুষ্টলোক বৃদ্ধি হয়, তেতিয়া অপৰাধো বৃদ্ধি হয়;
কিন্তু যি সকলে ন্যায় কাৰ্য কৰে, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পতন দেখা পাই।
- 17তোমাৰ সন্তানক অনুশাসন কৰা; তাতে তেওঁ তোমাক শান্তি দিব,

আৰু তোমাৰ প্ৰাণক আনন্দিত কৰিব।

18যি ঠাইত ভবিষ্য দৰ্শনৰ অভাৱ থাকে তাত লোকসকল অবাধ্য হয়;

কিন্তু যিজনে বিধান পালন কৰে, তেওঁ সুখী হয়।

19কথাৰ দ্বাৰাই দাসক শুধৰাব নোৱাৰি;

যদিও তেওঁ বুজি পায় তথাপিও তেওঁ প্ৰতিক্ৰিয়া নকৰে।

20দ্রুতগতিত কথা কোৱা লোকক চোৱা;

তেওঁতকৈ অজ্ঞানী লোকৰ অধিক আশা আছে।

21যি জনে নিজৰ দাসক যৌৱন কালৰে পৰা প্ৰশ্ৰয় দিয়ে,

ইয়াৰ কাৰণে সেই দাসে শেষত সমস্যাত পেলাব।

22ক্ৰোধী লোকে বিবাদ সৃষ্টি কৰে,

আৰু ক্ৰোধেৰে পৰিচালিত লোকে অধিক পাপ কৰে।

23মানুহৰ অহঙ্কাৰে তেওঁক নত কৰে;

কিন্তু যিজনৰ নম্ৰ গুণ থাকে, তেওঁক সন্মান দিয়া হ'ব।

24যি কোনোৱে চোৰৰ সৈতে অংশীদাৰ হয়, তেওঁ নিজৰ প্ৰাণক ঘিণ কৰে;

শাও দিয়া শুনিও তেওঁ একো নকয়।

25মানুহৰ ভয়েই তেওঁলৈ বিপদ আনে;

কিন্তু যিজনে যিহোৱাত ভাৰসা কৰে, তেওঁ নিৰাপদে থাকিব।

26অনেক লোকে শাসনকৰ্তাৰ অনুগ্ৰহ বিচাৰে;

কিন্তু তেওঁৰ বাবে যিহোৱাৰ পৰাহে ন্যায় আছে।

27অন্যায়কাৰী মানুহ ন্যায় কৰা লোকসকলৰ বাবে ঘৃণনীয়;

কিন্তু ন্যায়পৰায়ণ লোকৰ পথ দুই লোকৰ বাবে ঘৃণনীয়।

Chapter 30

1যাকিৰ পুত্ৰ আগুৰে ঈশ্বৰীয় বচন কোৱা:

এই মানুহে ঈথীয়েল আৰু উকালত ঘোষণা কৰে:

2যি কোনো মনুষ্যতকৈ নিশ্চয় মই বহুত বেছি জন্তুৰ দৰে,

আৰু মনুষ্যজাতিৰ বুজা শক্তি মোৰ নাই,

3আৰু মই প্ৰজ্ঞা শিকা নাই,

নাইবা পবিত্ৰ জনাৰ বিষয়েও জ্ঞান পোৱা নাই।

4কোন স্বৰ্গলৈ উঠি গৈছিল, আৰু নামি আহিছিল?

কোন নিজৰ হাতৰ মুঠিত বতাহ ধৰিছিল?

কোন জল সমূহক বান্ধি লুকুৱাই ৰাখিছিল?

কোনে পৃথিবীৰ সকলো সীমা স্থাপন কৰিছিল?

তেওঁৰ নাম কি? আৰু তেওঁৰ পুত্ৰৰ নাম কি? নিশ্চয় তুমি জানা!

⁵ঈশ্বৰৰ প্ৰতিটো বাক্য প্ৰমাণিত,

তেওঁ তেওঁত আশ্ৰয় লোৱা সকলৰ ঢাল হয়।

⁶তেওঁৰ বাক্যৰ লগত একো যোগ নিদিবা;

নহ'লে তেওঁ তোমাক তিৰস্কাৰ কৰিব, আৰু তুমি মিছলীয়া বুলি প্ৰমাণিত হবা।

⁷মই তোমাৰ আগত দুটা বস্তু খোজিছোঁ;

মোৰ মৃত্যু হোৱাৰ আগতে সেই বস্তু দুটা মোক দিবলৈ অমান্তি নহ'বা।

⁸অহঙ্কাৰ আৰু মিছা কথা মোৰ পৰা দূৰ কৰা;

মোক নহয় দৰিদ্ৰ, নাইবা ধনৱান নকৰিবা;

কেৱল মোৰ প্ৰয়োজনীয় আহাৰ মোক দিয়া।

⁹কাৰণ মোৰ যদি অতিৰিক্ত থাকে, তেনেহ'লে মই তোমাক অস্বীকাৰ কৰিম আৰু ক'ম, “যিহোৱা নো কোন?”

বা মই যদি দৰিদ্ৰ হওঁ আৰু চুৰ কৰোঁ,

তেনেহ'লে মোৰ ঈশ্বৰৰ নাম মই অপবিত্ৰ কৰিম।

¹⁰দাসক তেওঁৰ মালিকৰ আগত নিন্দা নকৰিবা;

কৰিলে তেওঁ তোমাক শাও দিব, আৰু তুমি দোষী বুলি গণিত হব।

¹¹এটা বংশ আছে, যি নিজৰ পিতৃক শাও দিয়ে,

আৰু নিজৰ মাতৃক মহিমাষিত নকৰে।

¹²সেই বংশই নিজে নিজৰ দৃষ্টিত শুদ্ধ;

কিন্তু তেওঁলোক নিজৰ কলুষিতা পৰিত্যাগ নকৰে।

¹³সেই বংশ নিজৰ দৃষ্টিতে নিজে বহুত অহঙ্কাৰী!

আৰু তেওঁলোকৰ চকুৰ পিৰিঠি ওপৰলৈ কৰি ৰাখে!

¹⁴তেওঁলোক এনে বংশ; যিসকলৰ দাঁত তৰোৱাল আৰু গালৰ হাড় ছুৰিৰ দৰে,

সেয়ে তেওঁলোক দেশৰ পৰা দৰিদ্ৰ সকলক আৰু মানুহৰ মাজৰ পৰা অভাৱী সকলক গ্ৰাস কৰিব পাৰে।

¹⁵জোকৰ দুজনী জীয়েক আছে; “দিয়া দিয়া” বুলি তেওঁলোকে কান্দে।

তিনিটা বিষয় আছে, যি কেতিয়াও সন্তুষ্ট নহয়,

চতুৰ্থ বিষয় কেতিয়াও নকয় “যথেষ্ট হ'ল”

¹⁶চিয়োল, বাঁজীৰ গৰ্ভ,

পানীৰ বাবে তৃষ্ণাতুৰ হোৱা মাটি,

আৰু জুইয়ে কেতিয়াও নকয়, “যথেষ্ট হ'ল।”

17যি চকুৱে নিজৰ পিতৃক উপহাস কৰে,
আৰু মাতৃৰ আজ্ঞা পালন কৰিবলৈ ঘিণ কৰে,
তেওঁৰ চকু উপত্যকাৰ কাউৰীবোৰৰ দ্বাৰাই কাঢ়ি উলিওৱা হ'ব,
আৰু শপ্তনে তেওঁক খাব।

18ইয়াত তিনিটা বিষয় আছে, যি মোৰ বাবে অতি অদ্ভুত,
চতুৰ্থ বিষয় মই বুজি নাপাওঁ:

19ঈগলে আকাশত উৰে;
সাপে শিলত বগায়;
জাহাজে সমুদ্ৰৰ মাজত গতি কৰে,
আৰু পুৰুষে মহিলাৰ সৈতে জীৱনধাৰণ কৰে।

20এইদৰে ব্যভিচৰিণীৰ পথ;
তেওঁ খাই আৰু মুখ মঁচে
আৰু কয়, "মই কোনো ভুল কৰা নাই।"

21তিনিটা বিষয়ত পৃথিবী কঁপে,
আৰু চতুৰ্থ বিষয় সহিব নোৱাৰি:

22যেতিয়া এজন দাস ৰজা হয়;
আৰু এজন মুৰ্খই আহাৰ খাই তৃপ্ত হয়;

23ঘৃণিত মহিলাই যেতিয়া বিবাহ হয়;
আৰু এগৰাকী দাসীয়ে যেতিয়া নিজৰ গৃহিনীৰ স্থান লয়।

24পৃথিবীত চাৰিটা ক্ষুদ্ৰ বস্তু আছে;
তথাপিও সেইবোৰ বহুত জ্ঞানী।

25পৰুৱা শক্তিশালী প্ৰাণী নহয়,
তথাপি সিহঁতে গ্ৰীষ্ম কালত সিবিলাকৰ আহাৰ যুগুত কৰে;

26চাফন পশু শক্তিমান জীৱ নহয়,
তথাপি সিহঁতে শিলৰ মাজত নিজৰ ঘৰ সাজে;

27ফৰিংবোৰৰ ৰজা নাথাকে,
তথাপি সিহঁত সকলোৱে শ্ৰেণী অনুসাৰে অতিক্ৰম কৰে;

28জৈষ্ঠীক তুমি তোমাৰ দুয়োখন হাতেৰে ধৰি ৰাখিব পাৰা;
তথাপি সিহঁত ৰজাৰ অট্টালিকাত বাস কৰে।

29নিজৰ দীঘল খোজৰ বাবে গৌৰৱ কৰা তিনিটা জীৱ আছে,
চতুৰ্থবোৰ নিজৰ খোজ কঢ়াৰ ধৰণৰত গৌৰৱ কৰে।

30 জন্মৰ মাজত শক্তিশালী সিংহ,

আৰু ই কোনো বস্তুৰ পৰা আঁতৰি নাহে;

31 বুকু ফিল্দাই খোজ কঢ়া মতা কুকুৰা, মতা ছাগলী,

আৰু এজন ৰজা যিজনৰ সৈন্যসকল তেওঁৰ কাষত থাকে।

32 তুমি যদি অজ্ঞানী হোৱা, তেনেহ'লে তুমি নিজকে প্ৰশংসা কৰা,

বা যদি তুমি কু-কল্পনা কৰা,

তেনেহ'লে তোমাৰ মুখত তোমাৰ হাত দিয়া।

33 যিদৰে গাখীৰ মন্থন কৰিলে মাখন হয়,

আৰু নাক মোহাৰিলে তেজ ওলায়,

সেইদৰে ক্ৰোধে বিবাদ সৃষ্টি কৰে।

Chapter 31

ৰজা লমুৱেলৰ নীতি বাক্য।

1 ৰজা লমুৱেলৰ বাক্য; তেওঁৰ মাতৃয়ে তেওঁক ঈশ্বৰীয় বচন শিক্ষা দিয়া।

2 মোৰ পুত্ৰ কি? আৰু মোৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্মা পুত্ৰ কি?

আৰু মোৰ সঙ্কল্পৰ পুত্ৰ কি?

3 তোমাৰ শক্তি মহিলাক নিদিবা,

আৰু ৰজাক ধ্বংস কৰা সকলৰ পথত নচলিবা।

4 হে লমুৱেল, এইটো ৰজাসকলৰ বাবে নহয়, ৰজাসকলৰ বাবে সুৰা পান কৰা উপযুক্ত নহয়;

অথবা “সুৰা ক’ত আছে?” বুলি শাসনকৰ্ত্তাই সোধা অনুচিত;

5 তেওঁলোকে পান কৰিব আৰু বিধানত কি আছে তাক পাহৰিব,

আৰু সকলো দুৰ্দশাগ্ৰস্ত লোকৰ অধিকাৰক বিপথগামী কৰিব।

6 বিনাশলৈ যোৱা জনক সুৰা দিয়া,

আৰু বেদনাদায়ক যন্ত্ৰণাত ভোগি থকা সকলক দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰোৱা।

7 তেওঁ পান কৰিব আৰু নিজৰ দৰিদ্ৰতাক পাহৰিব,

আৰু তেওঁৰ সমস্যাৰ কথা মনত নাথাকিব।

8 কথা ক’ব নোৱাৰা সকলৰ বাবে কথা কোৱা,

বিনাশ হোৱা সকলৰ কাৰণ সমূহৰ বাবে

9 কথা কোৱা আৰু ন্যায়ৰ জোখেৰে বিচাৰ কৰা।

দৰিদ্ৰ আৰু অভাবি লোকৰ বিষয়ে বিচাৰ কৰা।

গুণৱতী স্ত্ৰীৰ বৰ্ণনা।

10প্ৰতিভাসম্পন্ন ভাৰ্যা কোনে বিচাৰি পায়?

মূল্যবান ৰত্নতকৈ তেওঁৰ মূল্য অতি অধিক

11তেওঁৰ স্বামীৰ হৃদয়ে তেওঁত বিশ্বাস কৰে,

আৰু তেওঁৰ স্বামীৰ কেতিয়াও অভাৱ নহয়।

12তেওঁ স্বামীৰ বাবে ভাল কাৰ্য কৰে, বেয়া কাৰ্য নকৰে।

13তেওঁ উল আৰু শণ সূতা বাচি লয়,

আৰু আনন্দেৰে নিজৰ হাতেৰে সেই সূতা দি কাম কৰে।

14তেওঁ বণিক জাহাজৰ দৰে,

তেওঁ বহুত দুৰৰ পৰা নিজৰ খোৱা বস্তু আনে,

15তেওঁ ৰাতিপুৱা নহওঁতেই সাৰ পায়,

আৰু ঘৰৰ সকলোকে খাবলৈ আহাৰ দিয়ে,

আৰু তেওঁ নিজৰ দাসীসকলক কাম ভগাই দিয়ে।

16তেওঁ খেতি পথাৰৰ বিষয়ে বিবেচনা কৰে, আৰু মাটি কিনি লয়;

তেওঁ নিজৰ হাতৰ শ্ৰমৰ ফলেৰে দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতে।

17তেওঁ নিজৰ শক্তিকে পোচাক পৰিধান কৰে,

আৰু নিজৰ বাহু বলৱান কৰে।

18তেওঁৰ বাবে লাভ জনক যি তেনে বিষয় তেওঁ চিন্তা কৰে,

আৰু গোটেই ৰাতি তেওঁৰ চাকি নুন্মায়। 19তেওঁ টাকুৰি ঘূৰাবলৈ নিজৰ হাত মেলে,

আৰু তেওঁ সূতা ঘূৰাই হাত দাঙি ৰাখে।

20তেওঁ দৰিদ্ৰ লোকলৈ নিজৰ হাত মুকলি কৰে,

অভাবি লোকলৈ তেওঁ নিজৰ হাত মেলে।

21তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ লোকৰ বাবে হিম পৰালৈ ভয় নকৰে;

তেওঁৰ ঘৰৰ সকলো লোকে ৰঙা বৰণীয়া কাপোৰ পিন্ধে।

22তেওঁ নিজৰ বিছনাৰ বাবে বিছনা চাদৰ প্ৰস্তুত কৰে;

তেওঁ মিহি শণ সূতাৰ বেঙুনীয়া ৰঙৰ পোচাক পিন্ধে।

23যেতিয়া তেওঁ দেশত বৃদ্ধসকলৰ লগত বহে,

তেতিয়া তেওঁৰ স্বামী সকলোৰে পৰিচিত হয়;

24তেওঁ শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ প্ৰস্তুত কৰে, আৰু বিক্ৰী কৰে,

আৰু তেওঁ ব্যৱসায়ী সকলক পাণ্ডুৰিৰ কাপোৰ যোগান ধৰে।

- 25 তেওঁ বল আৰু সন্মানেৰে পোচাক পিন্ধে;
তেওঁ আহিব লগা দিনৰ বাবে নিশ্চিত হৈ হাঁহে।
- 26 তেওঁ নিজৰ মুখ প্ৰজ্ঞাৰ কথা কবলৈ মেলে;
আৰু তেওঁৰ জিভাত দয়াৰ শিক্ষা থাকে।
- 27 তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ লোকসকলৰ চালচলনলৈ দৃষ্টি ৰাখে,
আৰু তেওঁ এলেছৱাৰ আহাৰ নাখায়।
- 28 তেওঁৰ সন্তান সকলে সাৰ পায়, আৰু যি বস্তু সিহঁতক সুখী কৰিব, সেইবোৰ সিহঁতক তেওঁ দিয়ে।
তেওঁৰ স্বামীয়ে তেওঁক প্ৰশংসা কৰি কয়,
- 29 “অনেক জীয়েকে ভাল কাৰ্য কৰে,
কিন্তু তুমি তেওঁলোক সকলোকে অতিক্ৰম কৰিলা”
- 30 সৌন্দৰ্য বিভ্ৰান্তিকৰ, লাৰণ্য মূল্যহীন,
কিন্তু যিহোৱালৈ ভয় ৰখা মহিলা প্ৰশংসনীয় হ’ব।
- 31 তেওঁৰ হাতৰ শ্ৰমৰ অনুসাৰে তেওঁক ফল দিয়া,
আৰু দুৰাৰত তেওঁৰ কামবোৰক প্ৰশংসা কৰা।

উপদেশক

Chapter 1

¹যিকচালেমত থকা ৰজা দায়ুদৰ পুত্ৰ উপদেশকৰ বাক্য।

সকলোৰে অসাৰতা

²উপদেশকে কৈছে, অসাৰৰ অসাৰ, অসাৰৰ অসাৰ, অসাৰৰ অসাৰ, সকলোৱেই অসাৰ। ³মানুহে সূৰ্য্যৰ তলত যি যি পৰিশ্ৰমত পৰিশ্ৰান্ত হয়, তাৰ সেই সকলো পৰিশ্ৰমত তাৰ কি লাভ? ⁴এক পুৰুষ যায় আৰু এক পুৰুষ আহে; কিন্তু পৃথিৱী সদায় থাকে। ⁵সূৰ্য্য উদয় হৈ আকৌ অস্ত যায়, আৰু যি ঠাইৰ পৰা উদয় হয়, পুনৰায় সেই ঠাইলৈকে বেগেৰে গমন কৰে। ⁶বতাহে দক্ষিণ দিশলৈ বলায়, আৰু উত্তৰ দিশলৈ ঘূৰে; সেয়ে নিজ গতিত সদায় ঘূৰি থাকে; আৰু বতাহে নিজ চক্ৰলৈ আকৌ উলটি আহে। ⁷সকলো নদী সমুদ্ৰত পৰেগৈ; তথাপি সমুদ্ৰ পূৰ নহয়; নদীবোৰ যি ঠাইলৈ যায়, সেই ঠাইলৈকে পুনৰায় গৈ থাকে। ⁸সকলো বিষয় পৰিশ্ৰমেৰে পৰপূৰ্ণ, তাৰ বৰ্ণনা কৰা মানুহৰ অসাধ্য। দৰ্শনত চকু আৰু শ্ৰৱনত কাণ তুষ্ট নহয়। ⁹যি হ'ল, সেয়ে হব; আৰু যি কৰা গ'ল, তাকে কৰা যাব; সূৰ্য্যৰ তলত নতুন একোৱেই নাই। ¹⁰এনে বস্তু আছেনে, যাৰ বিষয়ে মানুহে কব পাৰে, যে, চোৱা এয়ে নতুন? সেয়ে অৱশ্যে আমাৰ পূৰ্ব যুগবোৰতো আছিল। ¹¹পূৰ্ব-কালৰ বংশবিলাকৰ বিষয়ে কাৰো সোঁৱৰণ নাই, আৰু আগলৈ যিবিলাক জন্মিব, তেওঁবিলাকৰ বিষয়েও তাৰ পাছৰ বংশবিলাকৰ কাৰো সোঁৱৰণ নাথাকিব।

¹²উপদেশক যি মই, মই যিকচালেমত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা আছিলোঁ। ¹³আৰু আকাশৰ তলত যি যি কৰা যায়, মই প্ৰজ্ঞাৰ দ্বাৰা সেই সকলো বিষয়ৰ বুজ-বিচাৰ লবলৈ আৰু অনুসন্ধান কৰিবলৈ মনোযোগ কৰিছিলোঁ; মনুষ্য সন্তানবিলাকৰ ব্যস্ত হবৰ নিমিত্তে ঈশ্বৰে তেওঁবিলাকক ক্লেসজনক ব্যৱসায়কেহে দিছে। ¹⁴সূৰ্য্যৰ তলত যি যি কাৰ্য্য কৰা যায়, সেই সকলোকে মই চালো; চোৱা, এই সকলো অসাৰ, আৰু বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ। ¹⁵যি বেঁকা তাক পোন কৰিব নোৱাৰি; আৰু যি নাই, তাক লেখ কৰা অসাধ্য। ¹⁶মই মোৰ হৃদয়েৰে সৈতে আলাপ কৰি ক'লো, চোৱা, মোৰ আগেয়ে যিকচালেমত যিবিলাক আছিল, সেই সকলোতকৈ মই অধিক প্ৰজ্ঞা আৰ্জিলোঁ; এনেকি, মোৰ মন প্ৰজ্ঞাত আৰু বিদ্যাত পাৰদৰ্শী হৈছে। ¹⁷মই প্ৰজ্ঞা জানিবলৈ, পাগলামী আৰু মুৰ্খতা জানিবলৈ মনোযোগ কৰিলোঁ; তাতে মই বুজিলো, যে, ইও বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ। ¹⁸কিয়নো প্ৰজ্ঞাৰ বাহুল্যত মনৰ তাপ অধিক হয়; আৰু যিজনে জ্ঞান বৃদ্ধি কৰে, তেওঁ দুখো বৃদ্ধি কৰে।

সুখ বিচৰা ব্যৰ্থ

Chapter 2

¹মই মোৰ মনতে ক'লোঁ, আহাঁ, মই আনন্দৰ দ্বাৰাই তোমাক পৰীক্ষা কৰি চাওঁ; এই হেতুকে তুমি আনন্দত আসক্ত হোৱা; কিন্তু চোৱা, ইও অসাৰ। ²মই হাঁহিৰ বিষয়ে ক'লো, ই বলিয়া; আৰু আনন্দৰ বিষয়ে ই কি কৰিব পাৰে? ³আকাশৰ তলত, মনুষ্যৰ সন্তান বিলাকে তেওঁবিলাকৰ জীৱনৰ সকলো কালত কি কি কৰা তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে ভাল, তাক মই দেখা নাপাওঁ মানে, মোৰ মনে মোক প্ৰজ্ঞাৰ দ্বাৰাই চলাওঁতে কেনেকৈ দ্ৰাক্ষাৰসেৰে শৰীৰ ভালে ৰাখিম, আৰু কেনেকৈ অজ্ঞানতা অৱলম্বন কৰিম, তাক মই নিজ মনতে বিচাৰ কৰিলোঁ। ⁴মই নিজৰ নিমিত্তে মহৎ মহৎ কাৰ্য্য কৰিলোঁ, মই নিজৰ নিমিত্তে ঠায়ে ঠায়ে ঘৰ সাজিলোঁ, আৰু নিজৰ নিমিত্তে দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিলো; ⁵মই নিজৰ নিমিত্তে ঠায়ে ঠায়ে উদ্যান আৰু উপবন কৰি, সেই বোৰৰ মাজত সকলোবিধৰ গুটি লগা গছ ৰুলোঁ; ⁶আৰু গছ উৎপন্ন হোৱা বাৰীত পানী দিবলৈ মই ঠায়ে ঠায়ে পুখুৰী খানিলো; ⁷মই অনেক বন্দী-বেটী কিনি ল'লো, আৰু মোৰ ঘৰত ওপজা দাস আছিল; মোৰ আগেয়ে যিকচালেমত যিবিলাক আছিল, সেই সকলো বিলাকতকৈ মোৰ গৰু ভেড়া আদিৰ পশুৰ জাকো অধিক আছিল; ⁸মই নিজৰ নিমিত্তে ৰূপ, সোণ, আৰু ৰজাবিলাকৰ ও নানা প্ৰদেশৰ বিশেষ বিশেষ বহুমূল্য বস্তু গোটলোঁ, আৰু মই মোৰ নিমিত্তে গায়ক, গায়িকা, মানুহৰ সন্তানবিলাকক সন্তোষ দিওঁতা অনেক অনেক উপপত্নী পালোঁ। ⁹এইদৰে মই মহান হ'লো, আৰু মোৰ আগেয়ে যিবিলাক যিকচালেমত আছিল, সেই সকলোবিলাকতকৈ মই অতি ঐশ্বৰ্য্যশালী হ'লো; আৰু প্ৰজ্ঞাও মোৰ লগত থাকিল। ¹⁰আৰু মোৰ চকুৱে যিহলৈ ইচ্ছা কৰিলে মই তাক আৰু তাৰ পৰা আতৰাই নাৰাখিলোঁ; মই মোৰ মনক কোনো আনন্দৰ পৰা আটক নকৰিলোঁ, কিয়নো মোৰ সকলো পৰিশ্ৰমৰ কাৰণে মোৰ মনে আনন্দ সাভ কৰিলে; আৰু মোৰ সকলো পৰিশ্ৰমত পোৱা এইয়ো মোৰ অংশ হ'ল। ¹¹তেতিয়া, মোৰ হাতে যি যি কাৰ্য্য কৰিলে, আৰু যি যি কাৰ্য্য কৰিবলৈ মই পৰিশ্ৰম কৰিলো, তাকে চাই দেখিলো, যে, সেই সকলো অসাৰ, আৰু বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ; সূৰ্য্যৰ তলত একোৱেই লাভ নাই।

¹²পাছে মই প্ৰজ্ঞা, আৰু পাগলামী ও অজ্ঞানতা চাবলৈ মন কৰিলো; কিয়নো ৰজাৰ পাছত যি মানুহ আহিব, তেওঁ কি কৰিব? আগেয়ে যি কৰা গৈছিল, তাকেহে মাত্ৰ কৰিব। ¹³তাকে মই দেখিলো, যে, অন্ধকাৰতকৈ পোহৰ যিমান উত্তম, অজ্ঞানতকৈ প্ৰজ্ঞা উত্তম। ¹⁴জ্ঞানী মানুহৰ মুৰত

চকু থাকে কিন্তু অজ্ঞান লোকে হ'লে অন্ধকাৰত ভ্ৰমণ কৰে; তথাপি সকলোলৈকে একে ঘটনা ঘটে, ইয়াকে মই বুজিলোঁ। ¹⁵তেতিয়া মই মনতে ক'লোঁ, অজ্ঞানলৈ যেনে ঘটে মোলৈকো তেনে ঘটিব, তেনেহ'লে মই কি কাৰণে অধিক জ্ঞানী হ'লো? পাছে মই মনতে ক'লোঁ, ইও অসাৰ। ¹⁶কিয়নো অজ্ঞানৰ দৰে জ্ঞানীৰো সোঁৱৰণ চিৰকাললৈকো নাথাকে; কাৰণ ভবিষ্যৎ কালত কেতিয়াবাৰ পৰা সকলোকে পাহৰা যাব। ¹⁷জ্ঞানী কেনেকৈ মৰে? অজ্ঞানৰ দৰে। এই হেতুকে জীৱনত মোৰ ঘিণ লাগিল, কাৰণ সূৰ্য্যৰ তলত যি কৰা যায়, সেই কাৰ্য্য মোৰ পক্ষে দুখজনক; কিয়নো সকলোৱেই অসাৰ; আৰু বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ।

¹⁸সূৰ্য্যৰ তলত মই যি যি পৰিশ্ৰম কৰিলোঁ, সেই সকলো পৰিশ্ৰমত মোৰ ঘিণ লাগিল; কিয়নো তাৰ ফল মোৰ পাছৰ লোকৰ নিমিত্তে থৈ যাব লাগিব। ¹⁹সেই জন জ্ঞানী হব, বা অজ্ঞানী হব, তাক কোনে জানে? তথাপি, মই সূৰ্য্যৰ তলত যিহত পৰিশ্ৰম কৰি জ্ঞান দেখুৱালো, সেইবোৰ পৰিশ্ৰমৰ ফলৰ গৰাকী সেইজনেই হব, ইও অসাৰ। ²⁰এই হেতুকে, মই সূৰ্য্যৰ তলত যি যি পৰিশ্ৰম কৰিলোঁ, মই ঘূৰি সেই সকলো পৰিশ্ৰমৰ বিষয়ে মোৰ মনক নিৰাশ হবলৈ দিলোঁ। ²¹কিয়নো কোনো মানুহে প্ৰজ্ঞা, জ্ঞান, আৰু নিপুণতাৰে পৰিশ্ৰম কৰে; তথাপি, যি মানুহে তাত কোনো পৰিশ্ৰম কৰা নাই সেই জনকে তাৰ অধিকাৰ বুলি তাক শোধাই দিবলগীয়া হয়। ²²ইও অসাৰ আৰু মহা-আপদ। কাৰণ সূৰ্য্যৰ তলত মানুহে যি যি পৰিশ্ৰম কৰে, সেই সকলো পৰিশ্ৰমত আৰু মনৰ আগ্ৰহত সি কি লাভ পায়? ²³কিয়নো তাৰ সকলো দিন কেৱল ক্লেশযুক্ত, আৰু তাৰ ব্যৱসায় বেজাৰ দিওঁতা; এনেকি ৰাতিও তাৰ মনে শান্তি নাপায়। ইও অসাৰ। ²⁴ভোজন-পান কৰাতকৈ আৰু নিজ পৰিশ্ৰমত নিজৰ মনক সুখভোগ কৰোৱাতকৈ মানুহৰ পক্ষে কোনো উত্তম নাই। মই দেখিলো, যে, ইও ঈশ্বৰৰ হাতৰ পৰাহে হয়। ²⁵কিয়নো মোতকৈ কোনে অধিক ভোজন আৰু অধিক সুখভোগ কৰিব পাৰে? ²⁶কাৰণ যি মানুহ ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত উত্তম, তাক তেওঁ প্ৰজ্ঞা, জ্ঞান, আৰু আনন্দ দিয়ে; কিন্তু তেওঁ পাপীক হ'লে, ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত যি মানুহ উত্তম তাক দিবৰ নিমিত্তে ধন সাঁচিবৰ আৰু গোটাৰ ব্যৱসায় দিছে। ইও অসাৰ আৰু বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ।

সকলোৱেই ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ অধীন। মানুহ আৰু পশু উভয় সমান।

Chapter 3

¹প্ৰত্যেক বিষয়ৰেই এক এক সময় আছে, আকাশৰ তলত প্ৰত্যেক অভিপ্ৰায়ৰ বিশেষ বিশেষ সময় আছে। ²জন্মিবৰ সময় আৰু মৰিবৰ সময়, ৰুবৰ সময় আৰু ৰোৱা উঘালিবৰ সময়, ³বধ কৰিবৰ সময় আৰু সুস্থ কৰিবৰ সময়, ভাঙিবৰ সময় আৰু সাজিবৰ সময়, ⁴কান্দিবৰ সময় আৰু হাঁহিবৰ সময়, বিলাপ কৰিবৰ সময় আৰু নাচিবৰ সময়, ⁵শিল দলিয়াই পেলাবৰ সময় আৰু শিল গোটাৰ সময়, আঁকোলি ধৰিবৰ সময় আৰু আঁকোলি ধৰাৰ পৰা আতৰি থাকিবৰ সময়, ⁶বিচাৰিবৰ সময় আৰু হেৰুৱাবৰ সময়, ৰাখিবৰ সময় আৰু পেলাবৰ সময়, ⁷ফালিবৰ সময় আৰু সিয়াবৰ সময়, নিমাতো থাকিবৰ সময় আৰু কথা কবৰ সময়, ⁸প্ৰেম কৰিবৰ সময় আৰু ঘিণ কৰিবৰ সময়, ৰণৰ সময় আৰু শান্তিৰ সময় আছে। ⁹কাম কৰা মানুহে যি পৰিশ্ৰম কৰে, তাতে তাৰ কি লাভ? ¹⁰মনুষ্য সন্তানবিলাক পৰিশ্ৰমী হবৰ অৰ্থে, ঈশ্বৰে যি ব্যৱসায় সিবিলাকক দিছে, তাক মই দেখিলোঁ। ¹¹তেওঁ সকলোকেই নিজ নিজ কালত সুন্দৰ কৰিছে, আৰু তেওঁবিলাকৰ হৃদয়ত অনন্ত কালে ৰাখিছে তথাপি এনেকৈ ৰাখিছে যে আদিৰ পৰা অন্তলৈকে ঈশ্বৰে কৰা কাৰ্য্যৰ তত্ত্ব কোনেও উলিয়াব নোৱাৰে। ¹²মই জানো, যে, মানুহ জীয়াই থকা কাললৈকে আনন্দ আৰু সৎকৰ্ম কৰাতকৈ তাৰ পক্ষে আৰু কোনো উত্তম নাই। ¹³আৰু প্ৰত্যেক মানুহ যে ভোজন পান আৰু তেওঁৰ সকলো পৰিশ্ৰমত সুখ ভোগ কৰে, ইও ঈশ্বৰৰ দান। ¹⁴মই জানো, যে, ঈশ্বৰে যি যি কৰে, সেই সকলো চিৰস্থায়ী; তাক বঢ়াবও নোৱাৰি; কমাবও নোৱাৰি; আৰু তেওঁৰ সাক্ষাতে যেন মানুহবিলাকে ভয় কৰে, সেই নিমিত্তেই ঈশ্বৰে তাক তেনে কৰে। ¹⁵যি আছে, সেয়ে পূৰ্বেও আছিল, আৰু যি আগলৈ হব লগা, সিও পূৰ্বে আছিল; আৰু যি হৈ গ'ল, ঈশ্বৰে আকৌ তাকেই বিচাৰে।

¹⁶তাত বাজে মই সূৰ্য্যৰ তলত বিচাৰ স্থানত দেখিলোঁ, যে, তাতে দুষ্টতা আছে। ¹⁷মই মনতে ক'লো, ঈশ্বৰেই ধাৰ্মিকৰ আৰু দুষ্টৰ বিচাৰ কৰিব; কিয়নো তাত প্ৰত্যেক অভিপ্ৰায়ৰ নিমিত্তে আৰু প্ৰত্যেক কৰ্মৰ নিমিত্তে এক এক সময় আছে। ¹⁸মই মনতে ক'লো, যে, ঈশ্বৰে যেন মনুষ্য সন্তানবিলাকক পৰীক্ষা কৰে, আৰু তেওঁবিলাক যে, নিজেই পশুতুল্য, ইয়াক যেন তেওঁবিলাকে বুজিব পাৰে, এই কাৰণে, সেয়ে তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে হৈছে। ¹⁹কিয়নো মনুষ্য সন্তানবিলাকলৈ যি ঘটে সেয়ে পশুলৈকো ঘটে, সকলোলৈকে একে ৰূপ ঘটনাই ঘটে; ই যেনেকৈ মৰে, সিও তেনেকৈ মৰে; এনেকি, সিহঁত সকলোৰে এক নিশ্বাস-প্ৰশ্বাস মাথোন; এই হেতুকে পশুতকৈ মানুহৰ কোনো প্ৰাধান্য নাই; কিয়নো সকলোৱেই অসাৰ। ²⁰সকলোৱেই একে ঠাইলৈ গমণ কৰে; সকলোৱেই ধূলিৰ পৰা উপন্ন হৈছে, আৰু সকলোৱেই ধূলিলৈ উলটি যায়। ²¹মনুষ্য সন্তানবিলাকৰ জীৱাত্মাৰ বিষয়ে কোনে জানে, যে, সি উৰ্দ্ধগামী হয়? আৰু পশুৰ জীৱাত্মাৰ বিষয়ে কোনে জানে, যে, সি পৃথিবীৰ তললৈ অধোগামী হয়? ²²এই হেতুকে মই দেখিলো, যে, মানুহে নিজৰ কাৰ্য্যত আনন্দ কৰাতকৈ কোনো উত্তম নাই; কিয়নো এয়েই তাৰ ভাগ। কাৰণ মনুষ্যৰ মৰণৰ পাছত যি ঘটিব, তাক দেখিবলৈ কোনে তাক ওলোটাই আনিব?

নানা উপদ্ৰৱ আৰু অকলে থকাৰ অনিষ্টতা আদিৰ বিষয়।

Chapter 4

¹পাছে মই ঘুৰি, সূৰ্য্যৰ তলত যি সকলো অত্যাচাৰ কৰা হয়, সেই সকলো চালোঁ; চোৱা অত্যাচাৰ পোৱা লোকবিলাকৰ চকুলো বৈছে, কিন্তু তেওঁবিলাকক শাস্তনা কৰোঁতা কোনো নাই; আৰু তেওঁবিলাকক অত্যাচাৰ কৰোঁতাবিলাকৰ ফালে বল আছে; কিন্তু তেওঁবিলাকক শাস্তনা কৰোঁতা কোনো নাই। ²এই হেতুকে, বৰ্তমানে জীয়াই থকা জীৱিতবিলাকতকৈ, আগেয়ে মৰা মৃতবিলাকৰ মই প্ৰশংসা কৰিলোঁ। ³এনেকি যিজনে আজিলৈকে জন্ম পোৱা নাই, আৰু সূৰ্য্যৰ তলত কৰা বেয়া কাৰ্য্য দেখা নাই, তাক মই সেই উভয়তকৈয়ো সুখী জ্ঞান কৰিলোঁ।

⁴পাছে সকলো পৰিশ্ৰম আৰু নিপুণতাৰে কৰা প্ৰত্যেক কাৰ্য্য চাই বুজিলো, যে, ইয়াৰ কাৰণে মানুহ ওচৰ চুবুৰীয়াৰ পৰা ঈৰ্ষাপ্ৰাপ্ত হয়; ইয়ো অসাৰ, আৰু বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ। ⁵অজ্ঞান মানুহে হাত সাৱটি থাকি নিজকে নিজে খায়। ⁶পৰিশ্ৰম, আৰু বতাহক ধৰিবলৈ কৰা চেষ্টাৰে সৈতে দুই মুঠিতকৈ শান্তিৰে সৈতে এমুঠিয়েই ভাল।

⁷পাছে মই ঘুৰি সূৰ্য্যৰ তলত অসাৰতা দেখিলোঁ। ⁸কোনো মানুহ অকলশৰে থাকে, তাৰ দ্বিতীয় কোনো নাই; এনেকি তাৰ পুতেক কি ভায়েক ককায়েক কোনো নাই; তথাপি তাৰ পৰিশ্ৰমৰ সীমা নাই, তাৰ চকুও ধন সম্পত্তিত তৃপ্ত নহয়। সি “কয় তেন্তে মই কাৰ নিমিত্তে পৰিশ্ৰম কৰিছোঁ, আৰু নিজ প্ৰাণক সুখভোগৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছোঁ?” ইও অসাৰ, এনেকি অতি দুখজনক ব্যৱসায়। ⁹এজনতকৈ দুজন ভাল, কিয়নো তেওঁবিলাকৰ পৰিশ্ৰমৰ দ্বাৰাই সুফল হয়। ¹⁰কাৰণ তেওঁবিলাক পৰিলে, এজনে নিজৰ সঙ্গীক তুলিব পাৰে। কিন্তু যি জন অকলশৰীয়া, সি পৰিলে তাৰ সন্তাপ হব; কিয়নো তাক তুলিবলৈ দ্বিতীয় নাই। ¹¹আকৌ দুজনে একেলগে শুলে উম পায়; কিন্তু এজনে অকলে কেনেকৈ উম পাব? ¹²আৰু যি অকলশৰীয়া তাক যদিও কোনোৱে পৰাজয় কৰে, তথাপি দুজনে তাৰ প্ৰতিৰোধ কৰিব; আৰু তিনিগুণীয়া ৰছা বেগাই নিছিগে।

¹³যি অজ্ঞান বৃদ্ধ ৰজাই কোনো পৰামৰ্শ লবলৈ আৰু নুবুজে, এনে ৰজাতকৈ বলৱান দুখীয়া ডেকাই ভাল। ¹⁴কিয়নো তেওঁ ৰজা হবৰ নিমিত্তে বন্দীশালৰ পৰা ওলাইছিল; এনেকি এওঁ নিজৰ ৰাজ্যত দৰিদ্ৰ অৱস্থাত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। ¹⁵মই দেখিলোঁ যে, যি ডেকাই অৰ্থাৎ দ্বিতীয় জনেতেওঁৰ পদত ৰাজত্ব পালে, সূৰ্য্যৰ তলত অহা-যোৱা কৰা সকলো জীয়া প্ৰাণী সেই জনৰ ফলীয়া হ’ল। ¹⁶যি লোকবিলাকৰ ওপৰত তেওঁ ৰজা হ’ল, সেই লোকবিলাকৰ সীমা নাই; তথাপি ভাবী কালৰ লোকবিলাকে তেওঁত আনন্দ নকৰিব। অৱশ্যে ইও অসাৰ, আৰু বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ।

ঈশ্বৰৰ আৰাধনা, ধনৰ অস্থিৰতা, আৰু ধন ভোগ কৰাৰ বিষয়।

Chapter 5

¹তুমি ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ যোৱা কালত তোমাৰ ভৰি সাৱধানে ৰাখিবা; কাৰণ অজ্ঞানবোৰৰ দৰে বলিদান কৰাতকৈ, শুনিবলৈ ওচৰ চপাই ভাল; কিয়নো সিহঁতে যে বেয়া কাম কৰিছে, তাক সিহঁতে নাজানে। ²তোমাৰ মুখেৰে অবিবেচনাৰূপে কথা নকবা, আৰু ঈশ্বৰৰ আগত কথা উচ্চাৰণ কৰিবলৈ তোমাৰ মনক বেগী হব নিদিবা; কিয়নো ঈশ্বৰ স্বৰ্গত আৰু তুমি পৃথিবীত আছা; এই হেতুকে তোমাৰ কথা অলপ হওক। ³কিয়নো অধিক কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই সপোন দেখা যায়, আৰু অধিক বাক্যৰ দ্বাৰাই অজ্ঞানৰ মাত বুজা যায়। ⁴ঈশ্বৰৰ আগত সংকল্প কৰিলে, তাক সিদ্ধ কৰিবলৈ পলম নকৰিবা; কিয়নো তেওঁ অজ্ঞান বোৰত সন্তোষ নাপায়; তুমি যি সংকল্প কৰা, তাক সিদ্ধ কৰা। ⁵সংকল্প কৰি সিদ্ধ নকৰাতকৈ সংকল্প নকৰাই ভাল। ⁶তুমি শৰীৰৰ অধীনে থাকি পাপ কৰিবলৈ তোমাৰ মুখক নিদিবা; আৰু সেইটো ভুল হ’ল; এনে কথা দূতৰ আগত নকবা; ঈশ্বৰে কিয় তোমাৰ বাক্যত ক্ৰোধ কৰি তোমাৰ হাতৰ কাৰ্য্য নষ্ট কৰিব? ⁷কিয়নো অধিক সপোন আৰু অসাৰতাত, আৰু বাক্যৰ বাহুল্যত এনে ঘটে। কিন্তু তুমি ঈশ্বৰক ভয় কৰা।

⁸তুমি প্ৰদেশত দৰিদ্ৰক অত্যাচাৰ কৰা, বলেৰে বিচাৰ আৰু ন্যায় দূৰ কৰা দেখিলে, সেই কথাত আচৰিত নামানিবা; কিয়নো ওখ পদত থাকোঁতা লোকতকৈয়ো ওখ পদত থাকোঁতা আন এজনে চকু দিয়ে; আকৌ তেওঁবিলাকতকৈয়ো আৰু ওখ পদত থকা লোক আছে। ⁹কিন্তু খেতি নিৰ্ভৰ কৰা ৰজা সকলোভাবে দেশৰ মঙ্গলস্বৰূপ।

¹⁰যি মানুহে ৰূপ ভাল পায়, তেওঁ ৰূপত তৃপ্ত নহয়; নাইবা যি মানুহে অধিক ধন-সম্পত্তি ভাল পায়, সি আয়ত তৃপ্ত নহয়। ইও অসাৰ। ¹¹ধন-সম্পত্তি বাঢ়িলে তাক খাওঁতাও বাঢ়ে; এতেকে তাক চকুৰে দেখাৰ বাহিৰে তাৰ গৰাকীবিলাকৰ কি লাভ? ¹²বনুৱা লোকে সৰহ বা অলপ আহাৰ কৰিলেও, তাৰ টোপনি সন্তোষজনক; কিন্তু ধনৱানৰ অধিক ধন-সম্পত্তিয়ে তাক টোপনি যাব নিদিয়ে।

¹³মই সূৰ্য্যৰ তলত যন্ত্ৰণাদায়ক এই অনিষ্ট দেখিলোঁ, যে, ধনৰ গৰাকীৰ অপকাৰলৈহে ধন ৰখা হয়। ¹⁴সেই ধন দুৰ্ঘটনাত নষ্ট হয়; আৰু পুত্ৰ এটি জন্মিলে তাৰ হাতত একোৱেই নাথাকে। ¹⁵মাকৰ গৰ্ভৰ পৰা যেনেকৈ সি বিবস্ত্ৰে আহে, তেনেকৈ পুনৰায় সেই অহাৰ দৰে বিবস্ত্ৰে যায়, আৰু সি নিজ পৰিশ্ৰমৰ মাজত হাতত লৈ যাব পৰাখিনিও লগত লৈ যাব নোৱাৰে। ¹⁶সি যেনেকৈ আহে, সকলোভাবে তেনেকৈয়ে যায়; ইও যন্ত্ৰণাদায়ক অনিষ্ট। তেন্তে বতাহক ধৰিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰাত তাৰ কি লাভ? ¹⁷সি জীৱন সকলো কালতেই অন্ধকাৰত আহাৰ কৰে, আৰু তাৰ অধিক বেজাৰ, নৰিয়া, আৰু ক্ৰোধ হয়।

¹⁸চোৱা, ঈশ্বৰে মানুহক জীৱনৰ যি কেইটো দিন দিছে, সেই সমস্ত দিন সূৰ্য্যৰ তলত কৰা সকলো পৰিশ্ৰমৰ ভিতৰত ভোজন-পান আৰু সুখভোগ কৰাকেই মই উত্তম আৰু সুন্দৰ দেখিলো, কিয়নো এয়েই তাৰ পাবলগীয়া ভাগ। ¹⁹ঈশ্বৰে যি যি লোকক ধন-সম্পত্তি আৰু বহুমূল্য বস্তু দান কৰি তাক ভোগ কৰিবলৈ, আৰু নিজ ভাগ লবলৈ, আৰু নিজৰ পৰিশ্ৰমত আনন্দ কৰিবলৈ ক্ষমতা দিয়ে, সেই সকলো লোকলৈ ইও ঈশ্বৰৰ দান। ²⁰কিয়নো ঈশ্বৰে তাৰ মনত আনন্দ জন্মায় তাক উত্তৰ দিয়াত, সি নিজৰ আয়ুসৰ দিন কেইটা বিস্তৰ সোঁৱৰণ নকৰে।

ধনীৰ প্ৰকৃত সুখ নাই।

Chapter 6

¹মই সূৰ্য্যৰ তলত আৰু এক অনিষ্ট দেখিলো; সেয়ে মানুহবিলাকৰ পক্ষে অতি ভাৰস্বৰূপ। ²ঈশ্বৰে কোনো কোনোকে ইমান ধন-সম্পত্তি, বহুমূল্য বস্তু, আৰু গৌৰৱ দিয়ে, যে, তাৰ অভিলষিত বস্তুবোৰৰ ভিতৰৰ এটিৰো অভাৱ নাই; তথাপি ঈশ্বৰে তাক ভোগ কৰিবৰ ক্ষমতা নিদিয়, কিন্তু কোনো অসম্পৰ্কীয় লোকে তাক ভোগ কৰে। ইও অসাৰ, আৰু বিষম ৰোগ স্বৰূপ। ³যদি কোনো মানুহে এশ পুত্ৰ জন্ম দি অনেক বছৰ জীয়াই থাকি দীৰ্ঘজীৱি হয় কিন্তু তাৰ প্ৰাণ যি সুখত তৃপ্ত নহয়, আৰু তাক মৰ্যাদাও যদি দিয়া নহয়, তেন্তে মই কওঁ, সেই মানুহতকৈ অসময়ত জন্মাটোৱেই ভাল। ⁴কিয়নো ই বৃথাই আহে, আৰু আন্ধাৰতেই যায়, আৰু ইয়াৰ নাম আন্ধাৰেৰেই চকা থাকে; ⁵ই সূৰ্য্যক নেদেখে, আৰু নাজানে; এতেকে সেই মানুহতকৈ ইয়েই ভাল। ⁶এনেকি, সি কোনো সুখভোগ নকৰাকৈ যদি দুই হাজাৰ বছৰো জীয়াই থাকে তথাপি তাৰ কি লাভ? সকলোৱেই একে ঠাইলৈকে জানো নাযায়?

⁷মানুহৰ সকলো পৰিশ্ৰম তাৰ মুখৰ নিমিত্তে, তথাপি তাৰ হেঁপাহ নপলায়; কিয়নো অজ্ঞানতকৈ জ্ঞানৱানৰ কি লাভ? ⁸আৰু জীয়াই থকা লোকবিলাকৰ আগত ব্যৱসায় কৰিব জনা দুখীয়া মানুহৰ বা কি লাভ? ⁹মন ভ্ৰমি ফুৰাতকৈ চকুৱে দেখাটোৱেই ভাল। ইও অসাৰ, আৰু বতাহক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা মাত্ৰ।

¹⁰যি হ'ল, তাৰ নাম বহুকালৰ আগেয়ে দিয়া হ'ল, তাক মানুহ বুলি জনা গৈছে; আৰু নিজতকৈ যি জনা পৰাক্ৰমী, তেওঁৰ লগত সি যুঁজ কৰা অসাধ্য। ¹¹কিয়নো অসাৰতা বঢ়াওতা অনেক কথা আছে; তাৰ দ্বাৰাই মানুহৰ কি লাভ? ¹²কাৰণ, মানুহে অসাৰ জীৱনৰ যি কেইটা দিন ছাঁৰ দৰে নিয়াই তাৰ জীৱনৰ সেই সকলো দিনত তাৰ মঙ্গল কি, তাক কোনো জানে? আৰু মানুহৰ পাছে, সূৰ্য্যৰ তলত কি ঘটিব, ইয়াকে তাক কোনে কব পাৰে?

জগতক তুচ্ছজ্ঞান কৰা, ধৈৰ্য্য, আৰু ঈশ্বৰভয়েই প্ৰকৃত জ্ঞান।

Chapter 7

¹সুগন্ধি তেলতকৈ সুনাম উত্তম, আৰু জন্মৰ দিনতকৈ মৰণৰ দিন ভাল। ²ভোজনৰ ঘৰলৈ যোৱাতকৈ বিলাপৰ ঘৰলৈ যোৱা ভাল; কিয়নো সেয়ে সকলো মানুহৰ শেষ গতি, আৰু জীয়াই থকা লোকে তাক মনত ৰাখিব। ³হাঁহিতকৈ শোক ভাল? কাৰণ মুখৰ বিবৰ্ণৰ দ্বাৰাই মনক আনন্দিত কৰা হয়। ⁴জ্ঞানৱান বিলাকৰ মন বিলাপৰ ঘৰত থাকে; কিন্তু অজ্ঞানবোৰৰ মন আমোদৰ ঘৰত থাকে। ⁵মানুহে অজ্ঞানবোৰৰ গীত শুনাতেকৈ জ্ঞানৱানৰ অনুযোগ শুনা ভাল। ⁶কিয়নো কেৰাহীৰ তলত কাঁইট খৰিৰ ফুটফুটনিৰ শব্দ যেনে অজ্ঞান মানুহৰ হাঁহি তেনে; ইও অসাৰ। ⁷স্বৰূপতে অত্যাচাৰে জ্ঞানৱানক বলিয়া কৰে আৰু ভেঁটিয়ে বিবেচনা-শক্তি নষ্ট কৰে।

⁸কাৰ্য্যৰ আৰম্ভণতকৈ তাৰ শেষ ভাল আৰু অহঙ্কাৰী মনৰ লোকতকৈ ধীৰ মনৰ লোক ভাল। ⁹তোমাৰ মনক হঠাৎ খং উঠিবলৈ নিদিবা; কিয়নো অজ্ঞানবোৰ বুকুৱেই খঙৰ আশ্ৰয়। ¹⁰বৰ্ত্তমান কালতকৈ আগৰ কাল কিয় ভাল আছিল? এনে কথা নকবা; কিয়নো এই বিষয়ে তুমি এনে প্ৰশ্ন কৰা জ্ঞান মূলক নহয়।

¹¹পৈত্ৰিক ধন-সম্পত্তি যিমান ভাল, প্ৰজ্ঞাও সিমান ভাল; এনেকি, সূৰ্য্যক দেখোঁতাবিলাকৰ নিমিত্তে তাতকৈ প্ৰজ্ঞা বেছি উপকাৰী। ¹²কিয়নো ধন যেনে ৰক্ষক, প্ৰজ্ঞাও তেনে ৰক্ষক; কিন্তু জ্ঞানৰ উপকাৰ এই, যে, প্ৰজ্ঞাই নিজৰ গৰাকীৰ জীৱন ৰক্ষা কৰে। ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্য চোৱা; ¹³কিয়নো তেওঁ যিহক বেঁকা কৰে, তাক কোনে পোনাৰ পাৰে? ¹⁴সুখৰ দিনত আনন্দ কৰা, আৰু দুখৰ দিনত বিবেচনা কৰা; মানুহৰ পাছত কি ঘটিব, তাৰ একোকে যেন মানুহে জানিব নোৱাৰে, এই নিমিত্তে ঈশ্বৰে সেই দুয়োকে ওচৰা-ওচৰি কৰি থৈছে।

¹⁵মই মোৰ অসাৰ জীৱনৰ দিন কেইটাত এই সকলো দেখিলো, যে, কোনো কোনো ধাৰ্মিক লোক নিজ নিজ ধাৰ্মিকতাত বিনষ্ট হয়, আৰু কোনো কোনো দুষ্ট লোকে নিজ নিজ দুষ্টতাত দীৰ্ঘকাল নিয়াই। ¹⁶অতিৰিক্ত ধাৰ্মিক নহবা, আৰু নিজকে অতিৰিক্ত জ্ঞানী নেদেখুৱাবা; কিয় নিজকে নষ্ট কৰিবা? ¹⁷অতি দুষ্ট নহবা, আৰু অজ্ঞানো নহবা; তোমাৰ কাল নৌহওঁতেই কিয় মৰিবা? ¹⁸তুমি ইয়াক ধৰি ৰখা ভাল; এনেকি, সিটোৰ পৰাও হাত নুগুচাবা; কিয়নো ঈশ্বৰলৈ ভয় কৰোঁতা লোকে সেই সকলোৰে পৰা সাৰিব।

পৰম্পৰা-গমণ, বিদ্ৰূপ, আৰু অধিপতিৰ উপদ্ৰৱৰ বিৰুদ্ধৰ কথা

¹⁹নগৰত থকা দহজন পৰাক্ৰমীয়ে যি পৰিমাণে নগৰ দূচ কৰে, তাতকৈ প্ৰজাই জ্ঞানৱানক অধিক পৰিমাণে বলৱান কৰে। ²⁰বাস্তৱিকে পাপ নকৰি সংকৰ্ম কৰা ধাৰ্মিক মানুহ পৃথিবীত নাই। ²¹লোকে কথা পতা আটাই কথালৈ মন নিদিবা; কিয়নো দিলে, কিজানি তোমাৰ দাসে তোমাক শাও দিয়াহে শুনিবা। ²²কাৰণ তুমিও যে আনবিলাকক সেইদৰে শাও দিয়া, তাক তোমাৰ মনে অনেক বাৰ জানিবলৈ পাইছে।

²³মই প্ৰজাৰ দ্বাৰাই সেই সকলোকে পৰীক্ষা কৰি চালোঁ; মই ক'লোঁ, মই জ্ঞানৱান কিন্তু জ্ঞান মোৰ পৰা দূৰত আছিল। ²⁴যি আছে, সেয়ে অতি দূৰ, আৰু অতি গভীৰ, তাক কোনো পাব পাৰে? ²⁵মই ঘূৰি, জানিবলৈ আৰু অনুসন্ধান কৰিবলৈ, প্ৰজা আৰু কথাৰ হেতু বিচাৰ কৰিবলৈ, আৰু দুষ্টতা যে অজ্ঞান, আৰু মুৰ্খতা যে পাগলামী, তাক জানিবলৈ মনোযোগ কৰিলো। ²⁶তাতে মই মৃত্যুকৈয়ো এক বিষম বস্তু দেখিলোঁ, অৰ্থাৎ যি তিবোতাৰ মন ফান্দ আৰু জাল, হাত বান্ধ স্বৰূপ, এনে তিবোতাক; যি মানুহ ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত উত্তম সি তাইৰ পৰা সাৰিব, কিন্তু পাপী তাইৰ দ্বাৰাই ধৰা পৰিব। ²⁷উপদেশকে কৈছে, চোৱা, মই কথাৰ কাৰণ উলিয়াবলৈ এটাৰ পাছত এটা বিচাৰ কৰি চাই তাকে পালোঁ। ²⁸মোৰ প্ৰাণে এতিয়াও যিহক বিচাৰিছে, মই তাক পোৱা নাই; হাজাৰৰ মাজত এজনহে নৰ পালোঁ, কিন্তু সেই সকলোৰ মাজত এজনী নাৰী নাপালো। ²⁹চোৱা, মই ইয়াকেহে পালোঁ, যে, ঈশ্বৰে মানুহক সৰল কৰি স্ৰজন কৰিছিল; কিন্তু অবাটে যাবৰ নিমিত্তে তেওঁবিলাকে নানা উপায় বিচাৰিলে।

Chapter 8

¹জ্ঞানৱানৰ তুল্য কোন আছে? কথাৰ অৰ্থ কোনে বুজাব পাৰে? মানুহৰ প্ৰজাই তাৰ মুখ উজ্জল কৰে, আৰু তাৰ মুখৰ কঠিনতাৰ পৰিৱৰ্ত্তন হয়। ²মই তোমাক পৰামৰ্শ দিওঁ, তুমি ৰজাৰ আজ্ঞা পালন কৰা; ঈশ্বৰৰ শপতৰ কাৰণে তাক কৰা। ³তেওঁ আগৰ পৰা গুচি যাবলৈ লৰালৰি নকৰিবা, মন্দ বিষয়ত লাগি নাখাৰিবা; কিয়নো তেওঁ নিজ ইচ্ছাৰ দৰে সকলোকে কৰে। ⁴কাৰণ ৰজাৰ বাক্য প্ৰবল; আৰু আপুনি কি কৰিছে, বুলি তেওঁক কোনো কব পাৰে? ⁵যি মানুহে আজ্ঞা পালন কৰে, তালৈ অমঙ্গল নঘটে; কিন্তু জ্ঞানৱানৰ মনে হলে, সময় আৰু সোধ-বিচাৰ হব বুলি জানে। ⁶কিয়নো প্ৰত্যেক বিষয়ৰে সময় আৰু সোধ-বিচাৰ আছে; কাৰণ মানুহ দুষ্টতা অতিশয় অধিক হৈ পৰে। ⁷কিয়নো কি ঘটিব, তাক তেওঁ নাজানে, কাৰণ প্ৰকাৰে সেয়ে ঘটিব, ইয়াকে তেওঁক কোনে জনাব পাৰে? ⁸বতাহক বন্ধ কৰিবলৈ বতাহক ওপৰত কোনো মানুহৰ ক্ষমতা নাই, আৰু মৰণৰ দিনৰ ওপৰতো ক্ষমতা নাই, আৰু সেই যুঁজৰ পৰা এৰণ নাপায়, আৰু দুষ্টতাই নিজত আসক্ত হোৱাটোক নসকুৱাই।

⁹মই সেই সকলোকে দেখিলোঁ, আৰু সূৰ্য্যৰ তলত কৰা সকলো কৰ্মলৈ মনোযোগ কৰি বুজিলো, যে, কোনো কোনো সময়ত এজনে আন জনৰ ওপৰত তাৰ অপকাৰলৈ ক্ষমতা পায়। ¹⁰তাত বাজে মই দেখিলো, যে, দুষ্টবোৰে মৈদাম পাই পৰলোকলৈ গ'ল; কিন্তু সদাচাৰী বিলাকৰ পবিত্ৰস্থানৰ পৰা যোৱাত, নগৰত তেওঁবিলাকৰ সোঁৱৰণ লুপ্ত হ'ল। ইও অসাৰ। ¹¹কুকৰ্মৰ দণ্ডাজ্ঞা বেগাই সিদ্ধ নোহোৱাত, মনুষ্য-সন্তানবিলাকৰ মন কুকৰ্মত সম্পূৰ্ণকৈ আসক্ত হয়। ¹²পাপীয়ে এশবাৰ কুকৰ্ম কৰিও যদি দীৰ্ঘকাল জীয়াই থাকে, তথাপি মই হ'লে নিশ্চয়ে জানো যে, ঈশ্বৰৰ যি ভয়কাৰী লোকবিলাকে তেওঁৰ সক্ষাতে ভয় ৰাখে, তেওঁবিলাকৰ মঙ্গল হব; ¹³কিন্তু দুষ্টলোকৰ মঙ্গল নহব, আৰু সি নিজৰ ছাঁৰূপ আয়ুস বৃদ্ধি নকৰিব, কাৰণ সি ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে ভয় নাৰাখে।

¹⁴পৃথিবীত এই অসাৰতা চলি আছে, যে, কোনো কোনো ধাৰ্মিক লোকলৈ দুষ্টবোৰৰ কৰ্ম অনুসাৰে ঘটনা ঘটে, আৰু কোনো কোনো দুষ্ট লোকলৈ ধাৰ্মিকবিলাকৰ কৰ্ম অনুসাৰে ঘটে; মই ক'লো, ইও অসাৰ। ¹⁵তেতিয়া মই আনন্দৰ প্ৰশংসা কৰিলোঁ; কিয়নো ভোজন-পান আৰু আনন্দ কৰাতকৈ সূৰ্য্যৰ তলত মনুষ্যৰ আৰু ভাল নাই; কাৰণ সূৰ্য্যৰ তলত ঈশ্বৰে দিয়া তাৰ আয়ুসৰ সকলো কালত নিজৰ পৰিশ্ৰমত তাৰে সৈতে এয়েহে থাকিব।

ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্যৰ বোধগম্যতা আৰু বৰ্ত্তমান সুখভোগ আদিৰ বিষয়।

¹⁶মই যেতিয়া প্ৰজাৰ তত্ত্ব জানিবলৈ আৰু পৃথিবীত প্ৰচলিত ব্যৱসায় (কিয়নো কোনো কোনো লোকৰ দিন কি ৰাতি চকুত টোপনি নাহে;) চাবলৈ মন দিলোঁ, ¹⁷তেতিয়া মই ঈশ্বৰৰ সকলো কাৰ্য্য দেখি বুজিলোঁ, যে, সূৰ্য্যৰ তলত যি কাৰ্য্য কৰা যায়, মানুহে তাৰ তত্ত্ব উলিয়াব নোৱাৰে। কিয়নো মানুহে তাক অনুসন্ধান কৰিবলৈ যিমান কি পৰিশ্ৰম কৰক, তথাপি তাৰ তত্ত্ব উলিয়াব নোৱাৰে; এনে কি, জ্ঞানৱান লোকেও তাক জানিবলৈ স্থিৰ কৰিলে তাৰ তত্ত্ব উলিয়াব নোৱাৰে।

Chapter 9

¹কিয়নো মই এই সকলো বিষয় অনুসন্ধান কৰিবলৈ এই সকলো বিষয়লৈ মন দিলোঁ, যে, ধাৰ্মিক আৰু জ্ঞানী লোকবিলাক আৰু তেওঁবিলাকৰ কৰ্ম ঈশ্বৰৰ হাতত আছে, প্ৰেমেই হয় নে ঘিণেই হয়, তাক মানুহে নাজানে। সকলো তেওঁবিলাকৰ আগলৈ আছে।

২সকলোলৈকে সকলো একেদৰে ঘটে; ধাৰ্মিক কি দুষ্ট, সৎলোক, কি শুচি, কি অশুচি, বলি দান কৰোঁতা কি বলিদান নকৰোঁতা, সকলোলৈকে একে ঘটনা ঘটে; সৎলোক যেনে পাপীও তেনে, শপতকাৰী যেনে শপতলৈ ভয়কাৰীও তেনে। ৩সূৰ্য্যৰ তলত কৰা সকলো কাৰ্য্যৰ ভিতৰত এইয়ে অতি দুখৰ বিষয় যে সকলোলৈকে সমান ঘটনা ঘটে; এনেকি মনুষ্য সন্তানবিলাকৰ মন দুষ্টতাৰে পুৰ, আৰু জীয়াই থাকে মানে সিহঁতৰ হৃদয়ৰ মাজত পাগলামী থাকে, পাছে মৃতবিলাকৰ মাজলৈ যাব লগা হয়। ৪কিয়নো সকলো জীৱিত লোকৰ মাজত প্ৰত্যাশা আছে; কাৰণ মৰা সিংহতকৈ জীয়া কুকুৰেই ভাল। ৫কিয়নো জীৱিত লোকবিলাকে মৰিম বুলি জানে; কিন্তু মৃতলোকবিলাকে একোকেই নাজানে, আৰু সিহঁতে সিবিলাকৰ শ্ৰমৰ ফল আৰু নাপায় কিয়নো সিহঁতৰ স্মৃতি লুপ্ত হয়। ৬সিহঁতৰ প্ৰেম, সিহঁতৰ ঘিণ, আৰু সিহঁতৰ অসুয়া নষ্ট হৈ গ'ল, আৰু সূৰ্য্যৰ তলত কৰা সকলো কাৰ্য্যত সিহঁতেকোনো কালেও আৰু ভাগ নাপাব।

৭তুমি যোৱা, আনন্দেৰে নিজৰ আহাৰ ভোজন আৰু হৰ্ষিত মনেৰে নিজৰ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাৰগৈ; কিয়নো ঈশ্বৰে তোমাৰ কৰ্ম পুৰ্বৰে পৰা গ্ৰহণ কৰিলে। ৮তোমাৰ বস্ত্ৰ সৰ্বদায় শুক্লবৰ্ণ হওক, আৰু তোমাৰ মুৰত তেলৰ অভাব নহওক। ৯সূৰ্য্যৰ তলত ঈশ্বৰে তোমাক অসাৰ আয়ুস যিমান দিন দিয়ে, তোমাৰ সেই সকলো অসাৰ দিনত তুমি নিজ প্ৰিয়া ভাৰ্য্যাৰ লগত আনন্দ কৰা, কিয়নো জীৱনৰ কালত, আৰু তুমি সূৰ্য্যৰ তলত যি পৰিশ্ৰম কৰা, সেই পৰিশ্ৰমত এয়ে তোমাৰ পাবলগা ভাগ। ১০যি যি কাৰ্য্য তোমাৰ হাতত পৰে, তাক যত্নেৰে কৰিবা। কিয়নো তুমি যি ঠাইলৈ যাব লাগিছা, সেই চিয়োলত কোনো কাৰ্য্য, কি কল্পনা, কি বিদ্যা, কি জ্ঞান একোৱেই নাই।

১১মই ঘূৰি আকৌ সূৰ্য্যৰ তলত চাই দেখিলো, যে, লৰ মৰামৰি খেলত বেগীবিলাক, ৰণত বীৰ বিলাক যে জয় হয়, আৰু জ্ঞানীবিলাকে অন্ন, বুদ্ধিয়ক বিলাকে ধন, আৰু নিপুণ লোকবিলাকে যে অনুগ্ৰহ পায় এনে নহয়; কিন্তু সকলোলৈকে সময় আৰু দৈব্যক্রমেহে ঘটে। ১২কিয়নো মানুহে নিজৰ সময় নাজানে; যেনেকৈ মাছবোৰ অনিষ্টকাৰী জালত, আৰু যেনেকৈ চৰাইবোৰ ফালত ধৰা পৰে, তেনেকৈ মনুষ্য সন্তানবিলাকো অকস্মাৎ হোৱা আপদৰ কালত ধৰা পৰে।

১৩মই সূৰ্য্যৰ তলত প্ৰজ্ঞা আৰু এক উদাহৰণ দেখিলো; সেয়ে মোলৈ মহৎ বোধ হ'ল। ১৪তাকৰ মানুহ থকা এখন সৰু নগৰ আছিল; পাছে কোনো মহান ৰজাই তাৰ বিৰুদ্ধে আহি তাক অৱৰোধ কৰি, তাৰ বিৰুদ্ধে বৰ বৰ কোঁঠ সাজিলে। ১৫এনেতে সেই নগৰত এজন জ্ঞানৱান দৰিদ্ৰ মানুহ পোৱা গ'ল; তেওঁ নিজৰ প্ৰজ্ঞাৰ দ্বাৰাই নগৰখন ৰক্ষা কৰিলে; কিন্তু সেই দৰিদ্ৰ মানুহক কোনেও নুসুঁৱৰিলে। ১৬তেতিয়া মই ক'লোঁ, পৰাক্ৰমতকৈ প্ৰজ্ঞা উত্তম হয়; তথাপি প্ৰজ্ঞাক হেয়জ্ঞান কৰা যায় তাৰ কথা কোনেও নুশুনে।

জ্ঞানীৰে সৈতে অজ্ঞানক তুলনা কৰা।

১৭অজ্ঞানবোৰৰ মাজত শাসন কৰোঁতাৰ চিহ্নৰতকৈ ধীৰে ধীৰে কোৱা জ্ঞানীবিলাকৰ বাক্য অধিক শুনা যায়। ১৮যুদ্ধৰ অস্ত্ৰতকৈয়ো প্ৰজ্ঞা উত্তম; কিন্তু এজন পাপীয়ে অনেক মঙ্গল নষ্ট কৰে।

Chapter 10

১যেনেকৈ মৰা মাখিৰ দ্বাৰাই সুগন্ধি দ্ৰব্য-ব্যৱসায়ীৰ সুগন্ধি তেল দুৰ্গন্ধ হয়, তেনেকৈ অলপ অজ্ঞানতাই প্ৰজ্ঞা আৰু সন্মানতকৈ জোখত চৰে। ২জ্ঞানৱানৰ হৃদয় তাৰ সোঁহাতে; কিন্তু অজ্ঞানৰ হৃদয় তাৰ বাওঁ হাতে থাকে। ৩এনে কি, অজ্ঞানে বাটত ফুৰোঁতেও বুদ্ধিহীন হৈ সকলোৰে আগত নিজৰ অজ্ঞানতা প্ৰকাশ কৰে। ৪যদি তোমালৈ শাসনকৰ্ত্তাৰ ক্ৰোধ হয়, তথাপি তোমাৰ ঠাই ত্যাগ নকৰিবা; কিয়নো ধৈৰ্য্যই বৰ বৰ পাপ থমায়।

৫মই সূৰ্য্যৰ তলত অধিপতিৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা ভ্ৰান্তি যেন এক বিষম বিষয় দেখিলোঁ, ৬যে, অজ্ঞানক অতি ওখ পদত স্থাপন কৰা হয়, আৰু ধনৱন্তবিলাকৰ নিহ ঠাইত বহে। ৭মই দাসক ঘোঁৰাত উঠি যোৱা, আৰু অধিপতিক দাসৰ দৰে মাটিত খোজ কাঢ়ি যোৱা দেখিলোঁ।

৮যি মানুহে খাল খানে সি তাত পৰিব; আৰু যি মানুহে শিলৰ গড় ভাঙে তাক সাপে দংশিব। ৯যি মানুহে শিলবোৰ আতৰাই, সি সেইবোৰতেই দুখ পাব; আৰু যি মানুহে কাঠ ফালে, তাত তালৈ আপদ ঘটিবৰ ভয় থাকে। ১০লোহ ভোটা হ'লে, আৰু তাক নধৰালে, তাক চলাবলৈ অধিক বল লাগে; কিন্তু কাৰ্য্য সাক্ষল কৰিবলৈ জ্ঞান উপকাৰী। ১১মন্ত্ৰৰ গুণ নৌ ধৰোতেই যদি সাপে দংশে তেন্তে মন্ত্ৰ গাওঁতাত কোনো লাভ নাই।

১২জ্ঞানৱান লোকৰ মুখৰ বাক্য সন্তোষজনক; কিন্তু অজ্ঞান ওঁঠে নিজকে গ্ৰাস কৰে। ১৩তাৰ মুখৰ কথাৰ আৰম্ভণতেই অজ্ঞানতা, আৰু তাৰ কথাৰ শেষ-ফল অনিষ্টকাৰী বলিয়ালি। ১৪অজ্ঞান লোকে অনেক কথা কয়; কিন্তু আগলৈ কি হব, তাক মানুহে নাজানে; আৰু তাৰ পাছৰ কালত কি ঘটিব, ইয়াকে তাক কোনে জনাব পাৰে? ১৫অজ্ঞান লোকৰ পৰিশ্ৰমেই সিহঁতৰ প্ৰতিজনকে ক্লান্ত কৰে, কিয়নো নগৰলৈ যোৱা বাটকো তেওঁ চিনি নাপায়।

১৬হে দেশ, যেতিয়া তোমাৰ ৰজা ল'ৰা মানুহ হয়, আৰু তোমাৰ অধ্যক্ষবিলাকে ৰাতিপুৱাতে ভোজ খায়, তেতিয়া তোমাৰ সন্তাপ হব। ১৭হে দেশ, যেতিয়া ভদ্ৰ বংশীয় পুত্ৰ তোমাৰ ৰজা হয়, আৰু তোমাৰ অধ্যক্ষবিলাকে মতলীয়া হবৰ নিমিত্তে নহয়, কিন্তু বল বৃদ্ধিৰ নিমিত্তে উচিত সময়ত ভোজন পান কৰে, তেতিয়া তুমি ধন্য। ১৮এলাহৰ দ্বাৰাই ছাল সোৰোপা পৰে, আৰু সোৰোপালিত ঘৰ উৰুখে। ১৯আমোদৰ কাৰণে ভোজ পতা

হয়, আৰু ড্ৰাক্সাৰসে জীৱনক হৰ্ষিত কৰে, আৰু ধন সৰ্বসাধক।²⁰ৰজাক শাও নিদিবা, মনে মনেও নিদিবা; আৰু তোমাৰ শোৱা কোঠালিটো ধনীক শাও নিদিবা; কিয়নো আকাশৰ এটি চৰায়ে সেই শব্দ লৈ যাব, ডেউকা লগা জীৱই সেই কথা জনাব।

ব্যৱসায়ত লাগি থকা, আয়ুসত আনন্দ কৰা আদিৰ বিষয়।

Chapter 11

¹তোমাৰ আহাৰ পানীৰ ওপৰত পেলাই দিয়া; কিয়নো অনেক দিনৰ পাছত তাক আকৌ পাবা।²সাত জনক, এনে কি, আঠ জনক ভাগ বাঁটি দিয়া; কিয়নো পৃথিবীত কি কি আপদ ঘটিব, তাক তুমি নাজানা।³মেঘবোৰে বৃষ্টিৰে পৰিপূৰ্ণ হলে, সেইবোৰে পৃথিবীত বৰষুণ বৰষায়; আৰু গছ দক্ষিণ বা উত্তৰ ফালে পৰিলে যি ঠাইত পৰে, সেই ঠাইতেই থাকে।⁴যিজনো বতাহলৈ ঠাই তেওঁ কঠিয়া নিসিৰ্চিব; আৰু যিকোনোৱে মেঘলৈ দৃষ্টি কৰে তেওঁ শস্য নাদাব।⁵বতাহৰ গতি আৰু গৰ্ভৱতীৰ গৰ্ভত থকা হাড়বোৰৰ বৃদ্ধি যেনেকৈ তোমাৰ বোধৰ অগম্য, তেনেই সৰ্বসাধক ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্যও তোমাৰ বোধৰ অগম্য।⁶তুমি ৰাতিপুৱা তোমাৰ কঠিয়া সিঁচা আৰু গধূলি পৰতো তোমাৰ হাত কোচাই নাৰাখিবা; কিয়নো ইটো বা সিটো কোনটো সফল হব, নাইবা দুয়ো একে সমানে উত্তম হব, তাক তুমি নাজানা।⁷বাস্তৱিকতে পোহৰ সন্তোষ দিওঁতা, আৰু চকুৰ পক্ষে সূৰ্য্য দৰ্শন ভাল।⁸এনেকি, কোনো মানুহ অনেক বছৰ জীয়াই থাকিলে, তেওঁ সেই সকলোতে আনন্দ কৰক, কিন্তু অন্ধাৰ দিনো মনত ৰাখক; কিয়নো সেই দিন অনেক হব। যি যি ঘটে সেই সকলোৱেই অসাৰ।

⁹হে ডেকা, তুমি তোমাৰ যৌৱন-অৱস্থাত আনন্দ কৰা, আৰু ডেকা কালত তোমাৰ মনে তোমাক হৰ্ষিত কৰক, আৰু তুমি তোমাৰ হৃদয়ৰ পথত আৰু নিজ চকুৰ দৃষ্টিত চলি থাকা; কিন্তু তুমি জানিবা যে, ঈশ্বৰে এই সকলোৰে নিমিত্তে তোমাক বিচাৰৰ ঠাইলৈ আনিব।¹⁰এই হেতুকে তোমাৰ মনৰ পৰা বেজাৰ দূৰ কৰা, আৰু গাৰ পৰা দুখ গুচুৱা; কিয়নো যৌৱন আৰু ডেকা কাল ভাপ-স্বৰূপ।

Chapter 12

¹যি দুখৰ দিন আৰু বছৰ কেইটাৰ বিষয়ে তুমি ক'বা, "এইবোৰত মোৰ সন্তোষ নাই",²এইবোৰ নৌ আহোঁতেই, বা যি কালত ঘৰ-ৰখীয়াবিলাক কঁপিব, বলৱন্ত মানুহবিলাক দোঁ খাব, জাঁত পিহা তিৰোতাবোৰ তাকৰ হোৱাত সিহঁতে পিহিবলৈ এৰিব, খিৰিকী দুৱাৰেদি চাওঁতাবিলাক অন্ধকাৰময় হব,³বাটৰ ফালৰ দুৱাৰ বন্ধ হব, যি কালত জাঁতৰ শব্দ অতি সৰু হব, এটি চৰাইৰ মাততে মানুহ উঠিব, গায়িকাবিলাকে সৰু মাতৰে গাব,⁴যি কালত ওখ ঠাই পালেই মানুহে ভয় খাব, বাটত নানা ত্ৰাসজনক বস্তু পাব, বাদাম গছ ফুলিব, ফৰিঙেই ভাৰ যেন বোধ হব, আৰু অবিয়োনা গছৰ গুটিৰ গুণ নধৰিব, (কিয়নো মানুহ তেওঁৰ অনন্ত ঘৰলৈ যাব লগা হয়, আৰু বিলাপ কৰোঁতাবিলাকে বাটত ফুৰে;)⁵সূৰ্য্য আৰু তাৰ দীপ্তি, চন্দ্ৰ আৰু তৰাবোৰ অন্ধকাৰময় হোৱা, আৰু বৰষুণৰ পাছত পুনৰায় ডাৱৰ কৰা এনে কাল নৌ আহোঁতেই,⁶বাৰুপৰ গুণা নৌ ছিগোঁতেই, দীপাধাৰৰ সোণৰ তেল পাত্ৰ, ভুমুকৰ পাৰত থকা কলহ, আৰু নাদত চক্ৰ নৌ ভাগোঁতেই,⁷আৰু ধূলি আগৰ দৰেই মাটিত লীণ নৌ হওঁতেই, আৰু ঈশ্বৰে দিয়া আত্মা তেওঁলৈ উলটি নৌ যাওঁতেই তুমি যৌৱন কালত তোমাৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তাক সোঁৱৰা।⁸উপদেশকে কৈছে, অসাৰৰ অসাৰ, সকলোৱেই অসাৰ।

উপসংহাৰ

⁹তদুপৰি উপদেশক জ্ঞানৱান হোৱাত, তেতিয়াও তেওঁ লোকবিলাকক জ্ঞান শিক্ষা দিছিল। এনে কি, তেওঁ বিবেচনা কৰি মনতে বিচাৰি বিচাৰি অনেক নীতি বাক্য ৰচনা কৰিছিল।¹⁰উপদেশকে মনোহৰ বাক্য আৰু সৰলভাৱে লিখা কথা অৰ্থাৎ সত্য বচন পাবলৈ অনুসন্ধান কৰিছিল।

¹¹জ্ঞানীবিলাকৰ বাক্য কাঁটিস্বৰূপ, আৰু সভাপতিবিলাকৰ বাক্য ভালকৈ মৰা গজাল স্বৰূপ; সেইবোৰ একেজনা ৰখীয়াৰ দ্বাৰাই দিয়া হৈছে।

¹²তদুপৰি, হে মোৰ বোপা, তুমি সতৰ্ক হোৱা; বহু পুথিৰ ৰচনাৰ শেষ, নহয়, আৰু অধিক অধ্যয়ণে শৰীৰ ক্লান্ত কৰে।

¹³আহাঁ, আমি সকলোৱে সাৰ কথা শুনো। ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখা, আৰু তেওঁৰ আজ্ঞাবিলাক পালন কৰা; কিয়নো এইয়ে মানুহৰ সকলো কৰ্তব্য কৰ্ম।¹⁴কাৰণ ঈশ্বৰে ভাল কি বেয়া আটাইবোৰ গুপত বিষয়ে সৈতে সকলো কৰ্ম বিচাৰ স্থানলৈ আনিব।

পৰম গীত

Chapter 1

চলোমনৰ পৰমগীত।

¹চুলস্মীৎ আৰু যিৰুচালেমৰ জীয়াৰী-বিলাকৰ বাক্য। ²তেওঁ নিজৰ মুখৰ চুমা কেইটামানেৰে মোক চুমা খাওঁক; কিয়নো তোমাৰ প্ৰেম দ্ৰাক্ষাৰসতকৈও উত্তম। ³তোমাৰ সুগন্ধি তেলৰ গন্ধ অতি উত্তম, তোমাৰ নাম, বাকি দিয়া সুগন্ধি তেলস্বৰূপ; সেই নিমিত্তে যুৱতীবিলাকে তোমাক প্ৰেম কৰে। ⁴মোক লৈ যোৱাহি, আমি তোমাৰ পাছে পাছে লৰি যাম। ৰজাই নিজৰ অন্ত:পুৰলৈ মোক আনিলে; আমি তোমাত আনন্দিত হৈ ৰং কৰো, দ্ৰাক্ষাৰসতকৈয়ো তোমাৰ প্ৰেমৰ অধিক প্ৰসংসা কৰোঁ। লোকে তোমাক সৰলভাৱে প্ৰেম কৰে।

চুলস্মীতৰ বাক্য।

⁵হে যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাক, মই ক'লা বৰণীয়া কিন্তু সুন্দৰী, কেদৰৰ তম্বুৰ নিচিনা, চলোমনৰ আঁৰ-কাপোৰৰ সদৃশ। ⁶মই ঈশ্বৰ কলী, সুয্যই মোক বিবৰ্ণ কৰিলে, এই দেখি মোলৈ তোমালোকে কুদৃষ্টি নকৰিবা। মোৰ আইৰ পুতেকহঁতে মোক খং কৰিলে, সিহঁতে মোক দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰৰ ৰখীয়ানী কৰিছিল; কিন্তু মোৰ নিজৰ দ্ৰাক্ষা-বাৰী মই ৰক্ষা কৰা নাই। ⁷হে মোৰ প্ৰাণপ্ৰিয়, তুমি নিজৰ জাক ক'ত চৰাইছা? আৰু দুপৰ বেলা নিজৰ জাকক ক'ত জিৰোৱাইছা? তাক মোক কোৱা; কিয়নো তোমাৰ লগৰীয়াবিলাকৰ জাকবোৰৰ মাজত, ওৰণি লোৱা জনীৰ নিচিনা মই কিয় হম?

যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাকৰ বাক্য।

⁸হে নাৰীবিলাকৰ মাজত পৰম সুন্দৰী, তুমি যদি তাক নাজানা, তেন্তে জাকৰ খোজৰ চিন ধৰি ধৰি যোৱা, আৰু ৰখিয়াবিলাকৰ তম্বুবোৰৰ ওচৰত তোমাৰ ছাগলী পোৱালীবোৰক চৰোৱাগৈ।

চলোমন আৰু চুলস্মীতৰ কথোপকথন।

⁹হে মোৰ প্ৰিয়া, ফৰোণৰ ৰথৰ এজনী ঘোঁৰাৰে সৈতে, মই তোমাক তুলনা কৰিছো। ¹⁰বেনীৰ দাৰাই তোমাৰ গাল দুখন, আৰু মুকুতাৰ হাৰেৰে তোমাৰ ডিঙি শোভিত হৈছে। ¹¹ঠায়ে ঠায়ে ৰূপ খটোৱা সোনৰ বেণী তোমাৰ নিমিত্তে আমি যুগুত কৰিম। ¹²যেতিয়া ৰজা ভোজনৰ সভাত বহি আছিল, তেতিয়া মোৰ জটামাংসীয়ে সুগন্ধ প্ৰদান কৰিছিল। ¹³যি গন্ধৰসৰ টুপলি মোৰ দুই স্তনৰ মাজত থাকে, মোৰ আগত মোৰ প্ৰিয় সেই টুপলিৰ নিচিনা। ¹⁴অয়িন-গদীৰ দ্ৰাক্ষা-বাৰীত থকা জেতুকা ফুলৰ থোপা যেনে, মোৰ প্ৰিয় মোৰ আগত তেনে। ¹⁵হে মোৰ প্ৰিয়া, চোৱা, তুমি সুন্দৰী, হয়, তুমি সুন্দৰী; তোমাৰ চকু যোৰি দুটি কপোৰ নিচিনা। ¹⁶হে মোৰ প্ৰিয়, চোৱা, তুমি সুন্দৰ, এনে কি, তুমি মনোহৰ; আমাৰ শয্যা কেঁচাপতীয়া। ¹⁷আমাৰ ঘৰৰ চতি এৰচ গছৰ, আৰু আমাৰ ঘৰৰ বৰগা দেবদাৰুৰ।

Chapter 2

¹মই চাৰোণৰ এটি গোলাপ, উপত্যকাৰ এটি কনাৰি ফুল।

চলোমনৰ বাক্য।

²কাঁইটবোৰৰ মাজত এটি কনাৰি ফুল যেনে, জীয়াৰীবিলাকৰ মাজত মোৰ প্ৰিয়া তেনে।

চুলস্মীতৰ বাক্য |

³কাঠনিৰ গছবোৰৰ মাজত সুমথিৰা টেঙাৰ গছ যেনে, ডেকাবিলাকৰ মাজত মোৰ প্ৰিয় তেনে | মই বৰ আনন্দেৰে তেওঁৰ ছাঁ বহোঁ, আৰু তেওঁৰ ফল মোৰ মুখত সোৱাদ লাগে | ⁴তেওঁ মোক দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰা ঘৰলৈ লৈ গল, আৰু মোৰ ওপৰত প্ৰেমেই তেওঁৰ নিচান হল | ⁵তোমালোকে শুকান দ্ৰাক্ষাগুটিৰে মোক সৰল কৰা, আৰু সুমথিৰা টেঙাৰে মোৰ প্ৰাণ জুৰুউৱা; কিয়নো মই প্ৰেমতে পীড়িত আছো | ⁶তেওঁৰ বাওঁহাত মোৰ মূৰৰ তলত আছে, আৰু তেওঁৰ সোঁহাতে মোক আকোঁৱালি ধৰিছে | ⁷হে যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাক, মই পথাৰৰ মৃগী আৰু হৰিণীবোৰৰ শপত দি কৈছো, প্ৰেমে নিজে ইচ্ছা নকৰে মানলৈকে তোমালোকে প্ৰেমক সাৰ নোপোৱাবা, নজগাবা |

চুলস্মীতৰ বাক্য |

⁸সেইয়া মোৰ প্ৰিয়ৰ মাত, চোৱা, তেওঁ আহিছে, পৰ্বৰতৰ ওপৰত ডেও দি, আৰু গিৰিবোৰৰ ওপৰত জাঁপ দি আহিছে | ⁹মোৰ প্ৰিয় মৃগ বা যুবা হৰিণৰ নিচিনা | সোঁৱা চোৱা, তেওঁ আমাৰ বেৰৰ পাছফালে থিয় হৈ আছে, খিড়িকীবোৰেদি চাই পঠাইছে, সেইবোৰৰ চিলিঙিয়েদি দেখা দিছে | ¹⁰মোৰ প্ৰিয়ই কথা কবলৈ ধৰি মোক কলে, 'হে মোৰ প্ৰিয়া, উঠা; হে মোৰ সুন্দৰী, আহাঁ | ¹¹কিয়নো চোৱা, জাৰ-কাল গল, আৰু বৰষুণৰ সময় শেষ হল; ¹²পৃথিবীত ফুলবোৰে দেখা দিছে; পক্ষীবোৰৰ গানৰ সময় আহিল; আৰু আমাৰ দেশত কপৌৰ মাত শুনা গৈছে | ¹³ডিমৰু গছৰ কেঁচা গুটি পকিবলৈ ধৰিছে, আৰু দ্ৰাক্ষালতাবোৰ ফুলিছে; সেইবোৰে সুঘ্ৰাণ প্ৰদান কৰিছে | হে মোৰ প্ৰিয়া, উঠা; হে মোৰ সুন্দৰী, আহাঁ | ¹⁴শিলৰ ফাটত, আৰু গড়াৰ গুপত ঠাইত থকা হে মোৰ কপোতী, মোক তোমাৰ মুখ দেখিবলৈ আৰু তোমাৰ মাত শুনিবলৈ দিয়া; কিয়নো তোমাৰ মাত সূৱলা, আৰু তোমাৰ মুখ সূৱনী | ¹⁵তোমালোকে আমাৰ নিমিত্তে শিয়ালবোৰ, দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰ নষ্ট কৰোঁতা সৰু শিয়ালবোৰ ধৰা; কিয়নো আমাৰ বাৰীত দ্ৰাক্ষালতাবোৰ ফুলিছে | ¹⁶মোৰ প্ৰিয় মোৰেই, আৰু মইও তেওঁৰেই, তেওঁ কনাৰি ফুলনিৰ মাজত নিজৰ জাক চৰায় | ¹⁷হে মোৰ প্ৰিয় দিন জুৰ নপৰে মানে, আৰু ছাঁবোৰ নুগুছেমানে, তুমি ঘূৰি গৈ বেথৰ পৰতত মৃগ নাইবা যুবা হৰিণৰ সদৃশ হোৱা |

Chapter 3

¹ৰাতি মই মোৰ শয্যাত প্ৰাণপ্ৰিয়ক বিচাৰিলো; কিন্তু বিচাৰ কৰি তেওঁক নাপালো; ²মই এটিয়া উঠি নগৰখনত ফুৰোঁ, আলিত আৰু চকত মোৰ প্ৰাণপ্ৰিয়ক বিচাৰো, এই বুলি তেওঁক বিচাৰিলোঁ, কিন্তু নাপালো | ³নগৰত ফুৰোঁতা প্ৰহৰীবোৰ মোৰ আগত ওলাল; মই সিহঁতক সুধিলোঁ তোমালোকে মোৰ প্ৰাণপ্ৰিয়ক দেখিছিল নে? ⁴পাছে সিহঁতৰ ওচৰৰ পৰা অলপ আঁতৰ হৈ গৈ, মই প্ৰাণপ্ৰিয়ক পালোঁ, যেতিয়ালৈকে মই তেওঁক মোৰ মাতৃৰ ঘৰলৈ, জননীৰ ভিতৰ-কোঠালিলৈ লৈ নগলো, তেতিয়ালৈকে মই তেওঁক যাব নিদি ধৰি ৰাখিলোঁ | ⁵হে যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাক, মই পথাৰৰ মৃগী আৰু হৰিণীবোৰৰ শপত দি কৈছো, প্ৰেমে নিজে ইচ্ছা নকৰেমানলৈকে, তোমালোকে প্ৰেমক সাৰ নোপোৱাবা, নজগাবা | যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাকৰ বাক্য | ⁶গন্ধৰস, কল্দুক আদি সুগন্ধিদ্রব্য-ব্যৱসায়ীৰ সকলো বিধৰ সুগন্ধি বস্তুৰে সুবাসিত হৈ, ধূঁৱাৰ স্তম্ভ যেন হৈ অৰণ্যৰ পৰা সোঁ জনী কোন আহিছে? ⁷চোৱা, সোঁৱা চলোমনৰ দোলা; ইস্ৰায়েলীয়া বীৰবিলাকৰ মাজৰ ষাঠি জন বীৰে তাৰ চাৰিফালে বেৰি ধৰি আহিছে | ⁸তেওঁবিলাক সকলো তৰোৱাল ধৰোঁতা, আৰু ৰণবিদ্যাত পটু; ৰাতি-কালৰ ভয়ৰ কাৰণে তেওঁবিলাক প্ৰতিজনৰ কৰঙনত তৰোৱাল বন্ধা | ⁹চলোমন ৰজাই নিজৰ নিমিত্তে লিবানোনৰ কাঠেৰে এখন দোলা সাজিলে | ¹⁰তেওঁ তাৰ খুটাবোৰ ৰূপেৰে নিৰ্মাণ কৰিলে; তেওঁ তাৰ আওজা ভাগ সোণেৰে, আৰু তাৰ বহা দলিচাখন বেঙেনা বৰণীয়া সূতাৰে কৰিলে; আৰু তাৰ ভিতৰখন যিৰুচালেমৰ জীয়াৰী-বিলাকৰ প্ৰেমেৰে শোভিত কৰা হল | ¹¹হে চিয়োনৰ জীয়াৰীবিলাক, যি মুকুট চলোমনৰ বিবাহৰ দিনা, আৰু মনৰ আনন্দৰ দিনা তেওঁৰ মাতৃয়ে তেওঁৰ মূৰত দিলে, তোমালোকে বাহিৰলৈ গৈ সেই মুকুটেৰে বিভূষিত হোৱা চলোমন ৰজাক চোৱা |

চলোমনৰ বাক্য |

Chapter 4

¹হে মোৰ প্ৰিয়া, চোৱা, তুমি সুন্দৰী, চোৱা, তুমি সুন্দৰী | ওৰণিৰ ভিতৰত থকা তোমাৰ চকু যোৰি দুটিকপৌৰ নিচিনা; তোমাৰ কেশ গিলিয়দ পৰ্বৰতৰ চালত শুই থকা ছাগ এজাকৰ নিচিনা | ²তোমাৰ দাঁতবোৰ দুটি দুটি পোৱালি থকা, আৰু কোনেও পোৱালিৰ পৰা বঞ্চিত নোহোৱা, গা ধোৱাই আনি নতুনকৈ নোম কটা এনে ভেৰা এজাকৰ নিচিনা | ³তোমাৰ ওঁঠ দুখন ৰঙা বৰণীয়া এডাল সূতাৰ নিচিনা | আৰু তোমাৰ মুখখনি অতি মনোহৰ; ওৰণিৰ ভিতৰত থকা তোমাৰ কুম দুটি ডালিম এডুখৰিৰ নিচিনা | ⁴যি ঘৰৰ ওপৰত এক হাজাৰ চাল, আটাই মহাবীৰবিলাকৰ চাল অৰা আছে, তোমাৰ ডিঙি অস্ত্ৰ-ভালৰ নিমিত্তে সজা দায়ুদৰ স্তম্ভস্বৰূপ সেই ওখ ঘৰৰ নিচিনা | ⁵তোমাৰ স্তন দুটি, একে-লগে জগা, কনাৰি ফুলনিত চৰা দুটি মৃগ পোৱালিৰ নিচিনা |

চুলস্মীতৰ বাক্য |

৬দিন জুৰ নপৰেমনে, আৰু ছাঁবোৰৰ নুগুচেমনে, মই গন্ধৰসৰ পৰ্বত আৰু কুন্দুৰুৰ পৰ্বতলৈ যাওঁ |

চলোমনৰ বাক্য |

৭হে মোৰ প্ৰিয়া, তুমি সৰ্ব্বাঙ্গ-সুন্দৰী; তোমাত কোনো কলঙ্ক নাই | ৮হে কন্যা লিবানোনৰ পৰা মোৰ লগতেই আহাঁ; অমানাৰ টিঙৰ পৰা, চনীৰ আৰু হৰ্মেণৰ টিঙৰ পৰা, সিংহবোৰৰ গাঁতৰ ওচৰৰ পৰা, আৰু নাহৰ-ফুটুকী বাঘবোৰৰ পৰ্বতৰ পৰা দৃষ্টি কৰা; ৯হে মোৰ ভনীস্বৰূপা কন্যা, তুমি মোৰ মন মোহিত কৰিছা, তোমাৰ চকুৰ এক কটাক্ষেৰে, তোমাৰ ডিঙিৰ এধাৰ হাৰেৰে মোৰ মন মোহিত কৰিছা | ১০হে মোৰ ভনীস্বৰূপাকন্যা, তোমাৰ প্ৰেম কেনে মনমোহা | তোমাৰ প্ৰেম দ্ৰাক্ষাৰসতকৈয়ো কেনে উত্তম | তোমাৰ নানাবিধ সুগন্ধি তেলৰ ঘ্ৰাণ সকলো প্ৰকাৰ সুগন্ধি দ্ৰব্যতকৈয়ো কেনে উত্তম | ১১হে কন্যা, মৌৰ কোঁহৰ পৰা পৰাৰ দৰে তোমাৰ ওঁঠৰ পৰা টোপা-টোপে মৌ পৰে; তোমাৰ জিবাৰ আগত মৌ আৰু গাখীৰ আছে, আৰু তোমাৰ বস্ত্ৰৰ গন্ধ লিবানোনৰ গন্ধৰ নিচিনা | ১২মোৰ ভনীস্বৰূপা কন্যা তলা-চাবি মাৰি বন্ধ কৰা উদ্যান, তলা-চাবি মাৰি বন্ধ কৰা নাদ, মোহৰ মৰা ভুমুকস্বৰূপ | ১৩তোমাৰ পুলিবোৰ উপবনস্বৰূপ; তাত উত্তম উত্তম গুটি লগা ডালিম গছ আছে; তাত জেতুকা আৰু জটামাংসী গছ আছে; ১৪আৰু জটামাংসীৰ লগত কুকুম, সুগন্ধি বচ, ডালচেনি, আৰু আটাই বিধৰ কুন্দুৰুকী, গন্ধৰস, অগুৰু আদি সকলো বিধৰ প্ৰধান প্ৰধান সুগন্ধি গছ আছে | ১৫তুমি উদ্যানৰ ভুমুক, জীৱন জলৰ নাদ, আৰু লিবানোনৰ পৰা বৈ অহা জুৰিস্বৰূপ |

চুলস্মীতৰ বাক্য |

১৬হে উত্তৰৰ বায়ু, সাৰ পোৱা, হে দক্ষিণৰ বায়ু, আহাঁ, সুগন্ধি দ্ৰব্যৰ সুঘ্ৰাণ ওলাবৰ নিমিত্তে মোৰ উদ্যানত বলোৱা | মোৰ প্ৰিয়ই নিজ উদ্যানলৈ আহি সোমাওক, আৰু নিজৰ উত্তম ফলবোৰ ভোজন কৰক |

চলোমনৰ বাক্য |

Chapter 5

১হে মোৰ ভনীস্বৰূপা কন্যা, মই মোৰ উদ্যানত সোমালোঁহি; মই মোৰ গন্ধৰস আৰু সুগন্ধি দ্ৰব্য গোটালো; মই মোৰ মধুৰে সৈতে মোৰ মৌ-কোঁহ খালোঁ; আৰু মই নিজ গাখীৰেৰে সৈতে মোৰ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিলোঁ | হে বন্ধুবিলাক, ভোজন কৰা, হে প্ৰিয়-বিলাক, পান কৰা, এনে কি, অধিক পৰিমাণে পান কৰা |

চুলস্মীতৰ বাক্য |

২মই টোপনিত আছিলো, কিন্তু মোৰ মন সাৰে আছিল, এনে সময়ত মোৰ প্ৰিয়ৰ মাত শুনিলোঁ; তেওঁ দুৱাৰত টুকৰিয়াই কলে, 'হে মোৰ ভনী, হে মোৰ প্ৰিয়া, হে মোৰ কপোতী, হে মোৰ শুদ্ধমতী, মোৰ নিমিত্তে দুৱাৰ মেলা; কিয়নো মোৰ মূৰ নিয়ৰেৰে, আৰু চুলি কোঁচা ৰাতিৰ জল-বিন্দুৰে পূৰ হৈছে |' ৩'মই মোৰ অঙ্গ-ৰক্ষক বস্ত্ৰ সোলোকাই থলোঁ, আকৌ কেনেকৈ পিন্ধিম? মই ভৰি দুখনি ধুলোঁ, কেনেকৈ আৰু মলিন কৰিম?'

৪মোৰ প্ৰিয়ই দুৱাৰৰ বিন্ধাইদি হাত মেলিলত, তেওঁলৈ মোৰ মন পুৰিবলৈ ধৰিলে | ৫মই মোৰ প্ৰিয়ৰ নিমিত্তে দুৱাৰ মেলিবলৈ উঠিলোঁ; তেতিয়া সলখাৰ নালডাল মই হাতেৰে চোৱাত, মোৰ হাতৰ পৰা গন্ধৰস, মোৰ আঙুলিৰ পৰা দ্ৰৱ গন্ধৰস, টোপা-টোপে পৰিল | ৬এইদৰে মই মোৰ প্ৰিয়ৰ নিমিত্তে দুৱাৰ মেলি দিলো; কিন্তু মোৰ প্ৰিয় গুচি গল; তেওঁ কথা কওঁতে মোৰ প্ৰাণ ওলাই গল; মই তেওঁক বিচাৰ কৰিলো কিন্তু তেওঁক নাপালোঁ | মই তেওঁক মাতিলোঁ, কিন্তু তেওঁ মোক উত্তৰ নিদিলে | ৭নগৰ-ফুৰোঁতা প্ৰহৰীবোৰে মোক পালে, সিহঁতে মোক কোবালে, মোক ক্ষতবিক্ষত কৰিলে; গড়ৰ প্ৰহৰীবোৰে মোৰ গাৰ পৰা মোৰ চোলা কাঢ়ি নিলে | ৮হে যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাক, মই তোমালোকক শপত দি কৈছোঁ, তোমালোকে যদি মোৰ প্ৰিয়ক লগ পোৱা, তেন্তে তেওঁক কৰা যে, মই প্ৰেমতে পীড়িত আছোঁ |

যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাকৰ বাক্য |

৯হে নাৰীবিলাকৰ মাজত পৰম-সুন্দৰী, আন আন প্ৰিয়তকৈ তোমাৰ প্ৰিয় কিহত উত্তম? তুমি যে আমাক এনে শপত দিছা, আন আন প্ৰিয়তকৈ তোমাৰ প্ৰিয় কিহত উত্তম?

চুলস্মীতৰ বাক্য |

¹⁰মোৰ প্ৰিয় বগা, আৰু ৰঙচীয়া; তেওঁ দহ হাজাৰৰ ভিতৰত অগ্ৰগন্য | ¹¹তেওঁৰ মূৰ অতি উত্তম নিৰ্মল সোণৰ নিচিনা; তেওঁৰ চুলি কোঁচা কেঁকোৰা-কেঁকুৰি, আৰু টোৰা কাউৰীৰ নিচিনা ক'লা | ¹²তেওঁৰ চকু যুৰি জুৰিৰ দাঁতিত থকা দুটি কপৌৰ নিচিনা; তাক যেন গাখীৰেৰেহে ধোৱা হৈছে, আৰু সেয়ে উত্তমৰূপে পতোৱা বাখৰৰ সদৃশ; ¹³তেওঁ গাল দুখনি সুগন্ধি ফুল গছৰ এক ডেটিস্বৰূপ, আৰু মচলা উৎপাদক লতাৰ স্তম্ভ স্বৰূপ | তেওঁৰ ওঁঠ দুটি কনাৰি ফুলৰ সদৃশ; তাৰ পৰা দ্ৰৱ গন্ধৰস টোপটোপকৈ পৰে | ¹⁴তেওঁৰ হাত দুখনি বৈদুৰ্য্য বাখৰ পতোৱা সোণৰ আঙঠিৰ নিচিনা | তেওঁৰ শৰীৰ নীলকান্ত বাখৰেৰে চকা হাতীদাঁতৰ শিল্পকৰ্মৰ নিচিনা | ¹⁵তেওঁৰ ভৰি দুখন উত্তম সোণৰ আধাৰত বহুৱা বগা শিলৰ দুটি স্তম্ভৰ নিচিনা | তেওঁ দেখিবলৈ লিবানোনৰ নিচিনা, এৰচ গছৰ নিচিনা উওম | ¹⁶তেওঁৰ মুখ অতিশয় মধুৰ; এনে কি, তেওঁ সম্পূৰ্ণৰূপে মনোহৰ | হে যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাক, এই জনায়েই মোৰ প্ৰিয়, এই জনায়েই মোৰ সখা |

যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাকৰ বাক্য |**Chapter 6**

¹হে নাৰীবিলাকৰ মাজত পৰম-সুন্দৰী, তোমাৰ প্ৰিয় ক'লে গল? আমি তোমাৰ লগত তোমাৰ প্ৰিয়ক বিচাৰিবৰ নিমিত্তে, তেওঁ কোন পিনে গল তাক কোৱা |

চুলস্মীতৰ বাক্য |

²মোৰ প্ৰিয় উদ্যানবোৰত চৰিবৰ নিমিত্তে, আৰু কনাৰি ফুল গোটাৰ নিমিত্তে, নিজ বাৰীলৈ, সুগন্ধি ফুল গছৰ ডেটি কেইটালৈ নামি গল | ³মই মোৰ প্ৰিয়ৰ, আৰু মোৰ প্ৰিয় মোৰেই, তেওঁ কনাৰি ফুলনিৰ মাজত তেওঁৰ জাক চৰায় |

চলোমনৰ বাক্য |

⁴হে মোৰ প্ৰিয়া, তুমি তিৰ্চাৰ নিচিনা সুন্দৰী, যিৰুচালেমৰ সদৃশ ৰূপৱতী, ধ্বজা থকা সৈন্যসামন্তৰ নিচিনা ভয়ঙ্কৰী | ⁵তুমি মোৰ পৰা তোমাৰ চকু দুটি আঁতৰ কৰা; কিয়নো সেয়ে মোক পৰাজয় কৰিলে | তোমাৰ কেশ গিলিয়দ পৰ্বতৰ চালত শুই থকা ছাগ এজাকৰ নিচিনা | ⁶তোমাৰ দাঁতবোৰ দুটি দুটি পোৱালি থকা, আৰু কোনেও পোৱালিৰ পৰা বঞ্চিত নোহোৱা, গা ধুৱাই অনা ভেৰা এজাকৰ নিচিনা | ⁷ওৰণিৰ ভিতৰত থকা তোমাৰ কুম দুটি ডালিম এডুখৰিৰ নিচিনা | ⁸ষাঠি জনী ৰাণী আৰু আশী জনী উপপত্নী, আৰু অসংখ্য যুৱতী আছে | ⁹মোৰ কপোতী, মোৰ শুদ্ধমতী একমাত্ৰ; তেওঁৰ মাতৃৰ তেৱেই অকল এজনী; তেওঁ নিজ জননীৰ স্নেহপাত্ৰী | জীয়াৰীবিলাকে তেওঁক দেখি ধন্য বুলিলে; এনে কি, ৰাণীবিলাকে আৰু উপপত্নীবোৰে তেওঁক দেখি তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিলে |

যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাকৰ বাক্য |

¹⁰অৰুণৰ দৰে উদয়কাৰিণী, চন্দ্ৰৰ নিচিনা সুন্দৰী, সূৰ্য্যৰ দৰে নিৰ্মলী, আৰু নিচান থকা সৈন্যসামন্তৰ নিচিনা ভয়ঙ্কৰী সৌ জনী স্ত্ৰী কোন?

চুলস্মীতৰ বাক্য |

¹¹মই উপত্যকাৰ নতুনকৈ গজা পুলিবোৰ চাবলৈ, দ্ৰাক্সালতাই কলি ধৰিছে নে নাই, আৰু ডালিম ফুলিছে নে নাই, তাক দেখিবলৈ আকৰ্ষণৰ বাৰিলৈ নামি গলোঁ | ¹²মোৰ মনে অকস্মাতে মোক তুলি মোৰ ৰাজবংশীয় প্ৰজাবিলাকৰ ৰথত থলে |

যিৰুচালেমৰ জীয়াৰীবিলাকৰ বাক্য |

¹³হে চুলস্মীৎ, উলটি আহাঁ, উলটি আহাঁ, উলটি আহাঁ, উলটি আহাঁ, আমি তোমাক চাওঁ |

চুলস্মীতৰ বাক্য | মহানয়িমৰ নাচৰ দৰে তোমালোকে চুলস্মীতক কিয় চাবা?

চলোমনৰ বাক্য |

Chapter 7

- 1হে ৰাজকন্যা, জোতাত তোমাৰ ভৰি কেনে শোভা পাইছে | ধনুৰ আকৃতিৰ তোমাৰ কৰঙন দুটি নিপুণ শিল্পকাৰে কৰা দুটি অলঙ্কাৰৰ নিচিনা |
- 2তোমাৰ নাভিদেশ, মিশ্ৰিত দ্ৰাক্ষাৰসৰ অভাৱ নোহোৱা ঘূৰণীয়া বাটিৰ নিচিনা | তোমাৰ উদৰ, কনাৰি ফুলেৰে শোভিত কৰা ঘেঁহু ধানৰ দ'মৰ নিচিনা |
- 3তোমাৰ স্তন দুটি মৃগীৰ একে-লগে জগা পোৱালি দুটিৰ নিচিনা |
- 4তোমাৰ ডিঙি, হাতী-দাঁতৰ স্তম্ভস্বৰূপ ওখ ঘৰৰ নিচিনা; তোমাৰ নয়ন দুটি, হিচবোনৰ বৎ-ৰক্ষীম বৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থকা দুটি পুখুৰীৰ নিচিনা; তোমাৰ নাক, দম্বেচকলৈ মুখ কৰি থকা লিবানোনৰ স্তম্ভস্বৰূপ ওখ ঘৰটোৰ নিচিনা |
- 5তোমাৰ ওপৰত থকা তোমাৰ মূৰটো কৰ্মিলৰ নিচিনা, আৰু তোমাৰ মূৰৰ চুলি কোঁচা বেঙেনা বৰণীয়া সুতাৰ নিচিনা; তোমাৰ কেশ-পাশতে ৰজা বন্ধ আছে |
- 6হে প্ৰেম, সন্তোষদায়ক কথাত তুমি কেনে সুন্দৰ আৰু মনোহৰ |
- 7তোমাৰ এই দীৰ্ঘতা খাজুৰ গছৰ দীৰ্ঘতাৰ নিচিনা, আৰু তোমাৰ স্তন দুটি দুখোপা দ্ৰাক্ষা গুটিৰ নিচিনা |
- 8মই কৈছোঁ, মই খাজুৰ জুপিত উঠিম, আৰু তাৰ বোঁখাত ধৰিম; তোমাৰ স্তন দুটি দুখোপা দ্ৰাক্ষাগুটিৰ নিচিনা হওক, আৰু তোমাৰ নিশ্বাসৰ ঘ্ৰাণ সুমথিৰা টেঙাৰ ঘ্ৰাণৰ নিচিনা হওক;
- 9তোমাৰ মুখ উত্তম দ্ৰাক্ষাৰসৰ নিচিনা হওক |

চুলস্মীতৰ বাক্য | সেয়ে সহজে মোৰ প্ৰিয়ৰ ডিঙিলৈ যায়, আৰু টোপনি যোৱা লোকৰ ওঁঠক কথা কোৱায় |

10মই মোৰ প্ৰিয়ৰ, আৰু তেওঁৰ বাঞ্ছা মোলৈ; 11হে মোৰ প্ৰিয়, ব'লা, আমি নগৰৰ বাহিৰলৈ যাওঁ, আৰু গাৱঁত থাকোঁগৈ | 12ব'লা, আমি পুৱাতে উঠি দ্ৰাক্ষাবাৰীলৈ যাওঁ, দ্ৰাক্ষালতাই কলি ধৰিছে নে নাই, তাৰ ফুল ফুলিছে নে নাই, আৰু ডালিম ফুলিছে নে নাই, তাক চাওঁগৈ; তাত মই তোমাক মোৰ প্ৰেম দান কৰিম | 13দুদাফলে নিজ সুঘ্ৰাণ প্ৰদান কৰিছে; হে মোৰ প্ৰিয়, মই তোমাৰ নিমিত্তে সাঁচি খোৱা নতুন আৰু পুৰণি সকলো বিধৰ উত্তম উত্তম ফল আমাৰ দুৱাৰবোৰৰ ওপৰত আছে |

Chapter 8

1অহ তুমি মোৰ মাতৃৰ স্তন পান কৰা মোৰ ভাইৰ নিচিনা হোৱা হলে, কেনে ভাল আছিল | তেতিয়া মই আলিত পাই তোমাক চুমা খালোহেঁতেন; তথাপি কোনেও মোক নিন্দা কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন | 2তাত, তুমি মোক শিক্ষা দিবৰ নিমিত্তে, মই তোমাক বাট দেখুৱাই মোৰ মাতৃৰ ঘৰলৈ নিলোহেঁতেন; মই তোমাক সুগন্ধি দ্ৰব্য মিহলোৱা দ্ৰাক্ষাৰস, আৰু মোৰ ডালিমৰ ৰস পান কৰালোহেঁতেন | 3তেওঁৰ বাওঁ হাত মোৰ মূৰৰ তলত আছে, আৰু তেওঁৰ সোঁ হাতে মোক আঁকোৱালি ধৰিছে | 4হে যিকচালেমৰ জীয়াৰীবিলাক, মই তোমালোকক শপত দি কৈছোঁ প্ৰেমে নিজে ইচ্ছা নকৰেমানলৈকে তোমালোকে প্ৰেমক সাৰ নোপোৱাবা, নজগাবা |

উপস্থিত লোকবিলাকৰ বাক্য |

5নিজ প্ৰিয়ৰ ওপৰত ভৰ দি অৰণ্যৰ পৰা উঠি অহা সৌ জনী স্ত্ৰী কোন?

চলোমনৰ বাক্য। মই সুমথিৰা টেঙা গছৰ তলত তোমাক সাৰ পোৱাইছিলো; সৌ তাত তোমাৰ মাতৃয়ে তোমাক প্ৰসন্ন কৰিছিল, তোমাৰ জননীয়ে সৌ তাত প্ৰসন্ন কৰিছিল ।

চুলস্মীতৰ বাক্য।

⁶তুমি মোক মোহৰৰ দৰে হৃদয়ত, আৰু মোহৰৰ দৰে নিজ হাতত ৰাখা; কিয়নো প্ৰেম মৃত্যুৰ নিচিনা বলৱান, আৰু অন্তৰ্জালা চিয়োনৰ নিচিনা নিষ্ঠুৰ; তাৰ শিখা অগ্নি-শিখা, সেয়ে যিহোৱাৰ ঠিক বিজুলীৰ নিচিনা । ⁷জলসমূহেও প্ৰেমক নুমাৰ নোৱাৰে, আৰু বান পানীয়েও তাক তল নিয়াৰ নোৱাৰে; কোনোৱে যদি প্ৰেমৰ নিমিত্তে ঘৰৰ সৰ্বস্বও দিয়ে, তথাপি তাক একেবাৰে তুচ্ছ কৰা যাব । ⁸আমাৰ এজনী সৰু ভনী আছে, তাইৰ আজিলৈকে স্তন হোৱা নাই; সেই ভনীক খোজাৰ দিনা, আমি তাইৰ নিমিত্তে কি কৰিম?

চুলস্মীতৰ ভায়েক-ককায়েকবিলাকৰ বাক্য।

⁹তাই যদি গড়স্বৰূপ হয়, তেন্তে আমি তাৰ ওপৰত এটা ৰূপৰ বুকুজ সাজিম, নাইবা যদি দুৱাৰস্বৰূপ হয়, তেন্তে এৰচ কাঠৰ তক্তাৰে তাক বন্ধ কৰিম ।

চুলস্মীতৰ বাক্য।

¹⁰মই গড়স্বৰূপ আছিলোঁ, আৰু মোৰ স্তন দুটি তাৰ বুকুজস্বৰূপ আছিল; এই নিমিত্তে মই তেওঁৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাওঁতাৰ নিচিনা হ'লোঁ । ¹¹বাল-হামোনত চলোমনৰ এখন দ্ৰাক্ষাবাৰী আছিল; তেওঁ তাক কেইজনমান ৰখীয়াৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিছিল; গুটিৰ নিমিত্তে প্ৰতিজনে এক এক হাজাৰ চেকল ৰূপ আনি দিবলগীয়া হৈছিল । ¹²মোৰ নিজৰ দ্ৰাক্ষা-বাৰী হলে, মোৰ সন্মুখত আছে; হে চলোমন, ইয়াৰ সেই এক হাজাৰ তোমাৰেই আৰু দুখ চেকল ৰূপ গুটি-ৰখীয়া কেইজনৰ হব ।

চলোমনৰ বাক্য।

¹³হে উদ্যান-বাসিনী, তোমাৰ লগৰীয়া কেইজনে তোমাৰ স্বৰ শুনিবলৈ কান পাতি আছে; তাক মোকো শুনিবলৈ দিয়া ।

চুলস্মীতৰ বাক্য।

¹⁴হে মোৰ প্ৰিয়, শীঘ্ৰে ব'লা, আৰু সুগন্ধময় পৰ্বতৰ ওপৰত মৃগ নাইবা যুবা হৰিণৰ সদৃশ হোৱা ।

যিচয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।

Chapter 1

¹যিহূদা দেশৰ ৰজা উজ্জিয়া, যোথম, আহজ, আৰু হিষ্কিয়াৰ ৰাজত্বৰ কালত আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়াই যিহূদা আৰু যিৰূচালেমৰ বিষয়ে পোৱা দৰ্শন।

যিহোৱাই তেওঁৰ লোকসকলৰ মন পালটাবলৈ কোৱা।

²হে আকাশ-মণ্ডল শুনা, আৰু হে পৃথিৱী কাণ পাতা; কিয়নো যিহোৱাই কৈছে,

“মই সন্তানসকলক প্ৰতিপালন কৰি ডাঙৰ দীঘল কৰিলোঁ; কিন্তু তেওঁলোকে মোৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰিলে।

³গৰুৱে নিজৰ গৰাকীক আৰু গাধই নিজৰ মালিকৰ দানা পাত্ৰ চিনি পায়;

কিন্তু ইস্ৰায়েলে চিনি নাপায়, আৰু বুজিও নাপায়।”

⁴হায় হায় পাপী জাতি, আৰু অপৰাধত ভাৰাগ্ৰস্ত লোক,

কুকৰ্ম কৰাসকলৰ বংশধৰ, হে ভ্ৰষ্টতাৰে কাৰ্য কৰা সন্তানসকল!

তেওঁলোকে যিহোৱাক ত্যাগ কৰিলে, তেওঁলোক ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাক হেয়জ্ঞান কৰিলে;

তেওঁলোক নিজকে তেওঁৰ পৰা বিছিন্ন কৰিলে।

⁵তোমালোকে কিয় বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰি থাকা? তোমালোক কিয় এতিয়াও প্ৰহাৰিত হ'বা?

সম্পূৰ্ণ মূৰ ৰোগাগ্ৰস্ত, আৰু সম্পূৰ্ণ হৃদয় দুৰ্বল;

⁶ভৰিৰ তলুৱাৰে পৰা মূৰলৈকে কোনো এটা অংশ আঘাত নোপোৱাকৈ নাই;

কেৱল ঘা, আঘাত, আৰু মুকলি ঘাবোৰ সতেজ;

সেইবোৰ বন্ধ কৰা নাই, চাফা কৰা নাই আৰু বন্ধা নাই, নাইবা তেলেৰে সূক্ষ্মাও কৰা নাই।

⁷তোমালোকৰ দেশ উচ্ছন্ন হৈছে; তোমালোকৰ নগৰবোৰ অগ্নিদগ্ধ হৈছে;

বিদেশীলোকে তোমালোকৰ চকুৰ আগতে সেইবোৰ ধ্বংস কৰিছে;

সেয়ে বিদেশীসকলৰ বিধ্বংসৰ দ্বাৰাই পৰিত্যক্ত কৰি উচ্ছন্ন কৰা হৈছে।

⁸দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ পঁজাৰ দৰে, আৰু তিয়ঁহ বাৰীৰ চাঙিৰ দৰে,

আৰু অৱৰোধ কৰা নগৰৰ দৰে, চিয়োন-জীয়ৰী পৰিত্যক্ত হৈছে।

⁹বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই আমাৰ বাবে অলপ অৱশিষ্ট নৰখা হ'লে,

আমি চদোম আৰু ঘমোৰাৰ দৰে হলোহেঁতেন।

¹⁰হে চদোমৰ শাসনকৰ্তাসকল, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা;

হে ঘমোৰাৰ লোকসকল আমাৰ ঈশ্বৰৰ বিধানলৈ মনোযোগ দিয়া।

¹¹যিহোৱাই কৈছে, “মোলৈ তোমালোকৰ বহু সংখ্যক বলিদান কি?”

ভেড়া পোৱালী আৰু হুট পুট পশুৰ তেলেৰে দিয়া হোম বলি মোৰ যথেষ্ট আছে;

ষাঁড়গৰু, ভেড়া, বা ছাগলীবোৰৰ তেজত মই সন্তুষ্ট নহওঁ।

¹²যেতিয়া তোমালোকে মোৰ আগত উপস্থিত হ'বলৈ আহাঁ,

আৰু মোৰ চোতালখন গচকা, তেতিয়া তোমালোকৰ পৰা এইবোৰ কোনে খুজিছিল?

¹³অনৰ্থক নৈবেদ্য আৰু নানিবা; আৰু ধূপ মৌলৈ ঘিণলগীয়া;

তোমালোকৰ ন-জোন, বিশ্রামবাৰ, আৰু মই এই দুষ্টসকলৰ সভাসমূহ সহিব নোৱাৰোঁ।

¹⁴তোমালোকৰ ন-জোন, আৰু তোমালোকৰ নিৰূপিত উৎসৱবোৰ মোৰ আত্মাই ঘিণ কৰে;

সেইবোৰ মৌলৈ ভাৰ স্বৰূপ, মই সেইবোৰ সহন কৰি ভাগৰি গলোঁ।

¹⁵সেয়ে তোমালোকে যেতিয়া প্ৰাৰ্থনাৰ বাবে তোমালোকৰ হাত মেলা, তেতিয়া মই তোমালোকৰ পৰা দৃষ্টি আতৰাওঁ;

এনে কি, তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিলেও মই নুশুনিম;

তোমালোকৰ হাত তেজেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছে।

¹⁶নিজকে ধুই শুচি কৰা;

মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা তোমালোকৰ পাপ কৰ্মবোৰ দূৰ কৰা;

পাপ কৰিবলৈ বন্ধ কৰা,

¹⁷ভাল কৰ্ম কৰিবলৈ শিকা।

ন্যায়বিচাৰ বিচৰা, আৰু নিপীড়িতক সহায় কৰা,

পিতৃহীনক ন্যায় দিয়া আৰু বিধৱাক সুৰক্ষা দিয়া।”

¹⁸যিহোৱাই কৈছে, “এতিয়া আহাঁ, আমি তৰ্কবিতৰ্ক কৰোঁক,”

তোমালোকৰ পাপবোৰ উজ্বল ৰঙা^[1] হ'লেও, হিমৰ দৰে বগা কৰা হ'ব; আৰু অগ্নিবৰ্ণৰ দৰে ৰঙা হ'লেও, উনৰ দৰে হৈ পৰিব।

¹⁹তোমালোকে যদি ইচ্ছা কৰা আৰু বাধ্য হোৱা, তেনেহ'লে তোমালোকে দেশৰ উত্তম ফ'ল ভোগ কৰিবলৈ পাবা।

²⁰কিন্তু যদি তোমালোক অসন্মত হৈ বিদ্ৰোহাচৰণ কৰা, তেনেহ'লে তৰোৱালৰ দ্বাৰাই গ্ৰাস কৰিব,”

কিয়নো যিহোৱাৰ মুখে এই কথা ক'লে।

²¹কি দৰে বিশ্বাসী নগৰ বেশ্যলৈ পৰিণত হ'ল!

তেওঁ ন্যায় বিচাৰেৰে আৰু ধাৰ্মিকতাৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল;

কিন্তু এতিয়া তেওঁ হত্যাকাৰী সকলেৰে পৰিপূৰ্ণ।

²²তোমালোকৰ ৰূপ বিশুদ্ধলৈ পৰিণত হ'ল, আৰু তোমালোকৰ দ্ৰাক্ষাৰস পানীৰে মিহলোৱা হ'ল।

²³তোমালোকৰ শাসনকৰ্তাসকল বিদ্ৰোহী আৰু চুৰৰ সঙ্গী হ'ল;

প্ৰতিজনে উৎকোচ ভাল পায়, আৰু পুৰস্কাৰৰ পাছত দৌৰে;

তেওঁলোকে পিতৃহীনক সুৰক্ষা নিদিয়, নাইবা বিধৱাৰ গোচৰ তেওঁলোকৰ আগত নাহে।

²⁴এই কাৰণে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, ইস্রায়েলৰ পৰাক্ৰমী জনা প্ৰভুৱে এই কথা কৈছে:

“তেওঁলোকৰ সন্তাপ হওক! মই মোৰ শত্ৰুসকলৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিশোধ ল'ম, আৰু মোৰ শত্ৰুসকলৰ বিৰুদ্ধে মই নিজকে প্ৰতিশোধ সাধিম;

- 25মই তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে মোৰ হাত ঘূৰাই আনিম,
তোমালোকৰ আবৰ্জনা আঁতৰাই শুদ্ধ কৰিম, আৰু তোমালোকৰ সকলো অসাৰ বস্তু নাইকিয়া কৰিম।
- 26মই আগৰ দৰেই তোমালোকৰ বিচাৰকৰ্তাসকলক, আৰু আৰম্ভণীৰ দৰে তোমালোকৰ পৰামৰ্শদাতাসকলক পুনৰায় স্থাপন কৰিম;
তাৰ পাছতহে তোমালোকে ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই আৰু বিশ্বাসীৰ নগৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'বা।”
- 27চিয়োন ন্যায়বিচাৰৰ দ্বাৰাই, আৰু ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই অনুতপ্ত হ'ব।
- 28বিদ্ৰোহী আৰু পাপীসকল একেলগে চূৰ্ণ কৰা হ'ব, আৰু যিহোৱাক ত্যাগ কৰাসকলক তেওঁলোকৰ সৈতে নষ্ট কৰা হ'ব।
- 29“কিয়নো তোমালোকে ইচ্ছা কৰা পবিত্ৰ অক গছবোৰৰ বাবে লাজ পাবা,
আৰু তোমালোকৰ মনোনীত বাগিছাবোৰৰ বাবে বিদ্রান্ত হ'বা।
- 30কাৰণ তোমালোক অক গছৰ শুকান পাতৰ দৰে,
আৰু পানী নথকা বাগিছাৰ দৰে হ'বা।
- 31পৰাক্ৰমী লোক জ্বলি শেষ হৈ যোৱা পদাৰ্থৰ দৰে, আৰু তেওঁৰ কৰ্ম ফিৰিঙতিৰ দৰে হ'ব;
সেইবোৰ দুয়ো একেলগে জ্বলিব আৰু কোনেও তাক নোমাব নোৱাৰিব।

1:18 ^[1]

Chapter 2

চিয়োনৰ গৌৰৱ। আহিব লগা যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দিন।

- 1আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়াই যিহুদা আৰু যিৰুচালেমৰ বিষয়ে পোৱা দৰ্শন।
- 2পিছৰ দিনবোৰত, যিহোৱাৰ পৰ্বৰতত গৃহ স্থাপন কৰা হ'ব
পৰ্বৰতবোৰৰ দৰে ওখ আৰু পাহাৰবোৰতকৈয়ো উচ্চ কৰা হ'ব;
আৰু সকলো জাতি তালৈ সোঁত বোৱাৰ দৰে বৈ যাব।
- 3আনেক লোক আহিব আৰু ক'ব,
“আহাঁ, আমি যিহোৱাৰ পৰ্বৰতলৈ, আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ উঠি যাওঁহঁক;
সেয়ে তেওঁ আমাক তেওঁৰ কিছুমান পথৰ বিষয়ে শিক্ষা দিব; তাতে আমি তেওঁৰ পথত গমন কৰিব পাৰিম।”
কিয়নো চিয়োনৰ পৰা বিধান আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা যিহোৱাৰ বাক্য ওলাই যাব।
- 4তেওঁ দেশবোৰৰ মাজত বিচাৰ কৰিব, আৰু অনেক লোকৰ বাবে সিদ্ধান্ত ল'ব;
তেওঁলোকে নিজৰ তৰোঁৱাল ভাঙি নাঙলৰ ফাল গঢ়াব, আৰু যাঠি ভাঙি কলম দিয়া কটাৰী গঢ়াব;
এখন দেশে আনখন দেশৰ বিৰুদ্ধে তৰুৱাল নাদাঙিব, নাইবা তেওঁলোকে যুদ্ধ-বিদ্যা আৰু নিশিকিব।
- 5হে যাকোবৰ বংশ আহাঁ, যিহোৱাৰ পোহৰত চলি যাওঁহঁক।
- 6কিয়নো তুমি তোমাৰ যাকোবৰ বংশৰ লোকসকলক ত্যাগ কৰিলা;
কাৰণ তেওঁলোক পূবদেশৰ ৰীতি নীতিৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু ফিলিষ্টিয়াসকলৰ দৰে ভৱিষ্যত পঢ়ালোক সকলে,
বিদেশীৰ সন্তানসকলৰ লগত মিত্ৰতা কৰে।

- 7তেওঁলোকৰ দেশ ৰূপেৰে আৰু সোণেৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু তেওঁলোকৰ ধনসম্পত্তি সীমাহীন;
তেওঁলোকৰ দেশ যোঁৰাৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু তেওঁলোকৰ ৰথৰ সীমাহীন।
- 8মূৰ্ত্তিৰে তেওঁলোকৰ দেশ পৰিপূৰ্ণ,
তেওঁলোকে নিজৰ হাতেৰে গঢ়া, আৰু নিজৰ আঙুলিৰে সজা বস্তুক সেৱা কৰে।
- 9লোকসকলে আঠু কাঢ়ি প্ৰণিপাত কৰিব, আৰু ব্যক্তিগতভাৱে তলত পৰিব, সেই কাৰণে তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰা নহ'ব।
- 10যিহোৱাৰ ভয়ৰ পৰা, আৰু তেওঁ ঐশ্বৰ্যৰ প্ৰতাপৰ পৰা
তোমালোক শিলাময় ঠাইলৈ যোৱা আৰু মাটিত লুকুৱা।
- 11মানুহৰ উৰ্দ্ধদৃষ্টি অৱনত হ'ব; আৰু লোকসকলৰ গৰ্বৰ নাশ কৰা হ'ব;
আৰু সেইদিনা কেৱল যিহোৱাই উন্নত হ'ব।
- 12কিয়নো গৰ্বী, অহঙ্কাৰী, আৰু উন্নত হোৱা সকলোৰে বিৰুদ্ধে
বাহিনীসকলৰ যিহোৱা এদিন আহিব, আৰু সকলোকে নত কৰিব;
- 13আৰু লিবানোনৰ সকলো ওখ আৰু উন্নত এৰচ গছ,
আৰু বাচানৰ সকলো অক গছৰ বিৰুদ্ধে
- 14সকলো ওখ পৰ্বত, সকলো ওখ পাহাৰ,
15সকলো ওখ স্তম্ভ, সকলো দৃঢ় দেৱাল,
16তৰ্জীচৰ সকলো জাহাজ, আৰু সকলো ধুনীয়া নাওৰ বিৰুদ্ধে,
17মানুহৰ অহঙ্কাৰ নত কৰা হ'ব, আৰু লোকসকলৰ গৰ্বৰ নাশ কৰা হ'ব;
সেইদিনা কেৱল যিহোৱাই উন্নত হ'ব।
- 18মূৰ্ত্তিবোৰ সম্পূৰ্ণকৈ আঁতৰোৱা হ'ব।
- 19যিহোৱাৰ ভয়, আৰু তেওঁৰ ঐশ্বৰ্যৰ প্ৰতাপৰ পৰা বাচিবলৈ,
লোকসকল শিলৰ গুহাত আৰু মাটিৰ গাঁতত সোমাব।
- 20সেই দিনা লোকসকলে ৰূপ আৰু সোণৰ মূৰ্ত্তিবোৰ পেলাব,
আৰাধনা কৰিবলৈ নিজৰ বাবে তেওঁলোকে সাজি লোৱা মূৰ্ত্তিবোৰ তেওঁলোকে এন্দুৰ আৰু বাদুলীৰ আগত পেলাই দিব।
- 21যিহোৱাই যেতিয়া পৃথিৱী কঁপাব তেতিয়া তেওঁৰ ভয়ৰ পৰা আৰু তেওঁৰ ঐশ্বৰ্যৰ প্ৰতাপৰ পৰা,
বাচিবলৈ লোকসকল শিলৰ গুহা, আৰু অসমান শিলৰ গাঁতৰ ভিতৰত সোমাব।
- 22নাকেৰে নিশ্বাস লোৱা মানুহক বিশ্বাস কৰিবলৈ এৰা;
কিহৰ বাবে তেওঁ গণ্য হ'ব পাৰে?

Chapter 3

- 1কিয়নো চোৱা, বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাই, যিৰুচালেম আৰু যিহূদাৰ পৰা
লাখুটি আৰু সাহাৰ্য, আহাৰৰ সকলো যোগান, আৰু পানীৰ সকলো যোগান গুচাব।

- 2পৰাক্ৰমী লোক, যুদ্ধাৰ, বিচাৰকৰ্তা, ভাৱবাদী, মঙ্গল চোৱা লোক আৰু প্ৰধানলোক,
 3পঞ্চাশপতি সন্মানীয় নাগৰিক, পৰামৰ্শদাতা, দক্ষ শিল্পকাৰ, আৰু নিপুণ মায়াবী, এই সকলো দূৰ কৰিব।
 4“মই কেৱল যুৱকসকলক তেওঁলোকৰ অধিপতি নিযুক্ত কৰিম, আৰু যুৱকসকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত শাসন কৰিব।
 5প্ৰতিজন লোকে ইজনে সিজনে পৰা, আৰু নিজৰ চুবুৰীয়াৰ পৰা উপদ্ৰৱ পাব;
 সন্তানে অহংকাৰেৰে ডাঙৰক অমান্য কৰিব, আৰু নীহ লোকে সন্মানীয় লোকক প্ৰত্যাহ্বান দিব।
 6এনে কি, এজন মানুহে নিজৰ ভায়েকক নিজৰ পিতৃৰ ঘৰত ধৰি ক’ব,
 “তোমাৰ এটা বন্ধু আছে, আমাৰ শাসনকৰ্তা হোৱা, আৰু এই ধ্বংস তোমাৰ অধীনত হওঁক।”
 7সেই দিনা তেওঁ চিঞৰী ক’ব,
 “মই সুস্থকাৰী হ’ব নোৱাৰো; মোৰ আহাৰ অথবা বন্ধু নাই;
 তোমালোকে মোক লোকসকলৰ শাসনকৰ্তা নিযুক্ত কৰিব নোৱাৰা।”
 8কাৰণ যিৰুচালেম ধ্বংস হৈছে, আৰু যিহূদা পতিত হৈছে;
 কিয়নো তেওঁলোকৰ কথা আৰু কাৰ্যবোৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে, এনে কি, তেওঁৰ ৰাজকীয় ক্ষমতাও অমান্য কৰা হৈছে।
 9তেওঁলোকৰ মুখ-চোৱা কাৰ্যই তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য দিয়ে, আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ পাপ গোপন নকৰি চদোমৰ দৰে প্ৰকাশ কৰে।
 তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ’ব! কাৰণ তেওঁলোকে নিজৰ ওপৰত আকস্মিক দুৰ্ঘটনা আনে।
 10তোমালোকে ধাৰ্মিক লোকৰ বিষয়ে কোৱা যে, তেওঁলোকৰ মঙ্গল হ’ব, কাৰণ তেওঁলোকে নিজৰ কাৰ্যৰ ফল ভোগ কৰিব।
 11দুঃস্থ লোকৰ সন্তাপ হ’ব;
 তেওঁৰ অমঙ্গল হ’ব; কাৰণ তেওঁৰ হাতৰ কাৰ্যৰ ফল তেওঁ পাব।
 12মোৰ লোকসকল! সন্তান সকল তেওঁলোকৰ উপদ্ৰৱকাৰী, আৰু মহিলাসকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত শাসন কৰিব।
 মোৰ লোকসকল, তোমালোকৰ পৰিচালকসকলে তোমালোকক বিপথে নিব, আৰু তোমালোকৰ পথৰ লক্ষ্য বিভ্ৰান্ত কৰিব।
 13যিহোৱাই ন্যায়ালয়ত থিয় হৈছে; তেওঁ তেওঁৰ লোকসকলৰ বিচাৰ কৰিবলৈ থিয় হৈছে।
 14যিহোৱাই পৰিচাৰকসকল আৰু লোকসকলৰ অধ্যক্ষসকলৰ বিচাৰত কৈছে,
 “তোমালোকে দ্ৰাক্ষাবাৰীখন খাই পেলাইছিলো, আৰু দৰিদ্ৰসকলৰ পৰা কাঢ়া বস্তু তোমালোকৰ ঘৰতেই আছে।
 15বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে,
 তোমালোকে কিয় মোৰ লোকসকলক চূৰ্ণ কৰিলা, আৰু দৰিদ্ৰসকলৰ মুখ পিহিলা?
 16যিহোৱাই কৈছে যে, চিয়োনৰ জীয়াৰীসকল অহঙ্কাৰী,
 আৰু নিজৰ মুৰ দাঙি অহঙ্কাৰেৰে খোজ কাঢ়ে, আৰু তেওঁলোকে চকুৰে প্ৰেমৰ অভিনয় কৰে,
 তেওঁলোকে কৃত্ৰিম ভংগীত খোজ দিয়ে, আৰু ভৰিৰে মৃদু শব্দ কৰে।
 17সেই কাৰণে যিহোৱাই চিয়োনৰ জীয়াৰীসকলৰ মুৰত খজুৱতি ৰোগ দিব, আৰু যিহোৱাই তেওঁলোকক টকলা কৰাব।
 18সেই দিনা প্ৰভুৱে তেওঁলোকৰ ধুনীয়া নেপুৰ, মুৰৰ ফিটা, অৰ্ধচন্দ্ৰকাৰ অলঙ্কাৰ,
 19কাণফুলি, খাৰু, ওৰণি, 20কপালি, ভৰিৰ শিকলি, টঙালি, সুগন্ধি দ্ৰব্যৰ টেমা, অমঙ্গল নিবাৰণ কৰা তাবীজ।

²¹তেওঁ আঙঠি, আৰু নথ সকলো সুলুকাব; ²²উৎসৱৰ সাজ, আৱৰন, ওৰণি, আৰু হাতত লোৱা বেগ, ²³হাতত লোৱা দাপোণ, মিহি শন সূতাৰ বস্ত্ৰ, পাণ্ডৰি, আৰু গা চকা কাপোৰ, এই সকলো শোভাৰ বস্ত্ৰ কাঢ়ি ল'ব।

²⁴সুগন্ধি দ্ৰব্যৰ সলনি দুৰ্গন্ধ, আৰু টঙালিৰ সলনি ৰচি,

পৰিপাটিকৈ ৰখা চুলিৰ সলনি টকলা মূৰ, আৰু দীঘল পৰিধান বস্ত্ৰৰ সলনি চট কাপোৰ,

আৰু সৌন্দৰ্যৰ সলনি পোৰা দাগ দিব।

²⁵তোমালোকৰ পুৰুষসকল তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পৰাজিত হ'ব, আৰু তোমালোকৰ পৰাক্ৰমী লোকসকল ৰণত পৰাজয় হ'ব।

²⁶যিৰুচালেমৰ ৰাজ-দুৱাৰবোৰে ক্ৰন্দন আৰু বিলাপ কৰিব, আৰু তেওঁ অকলশৰে মাটিত বহিব।

Chapter 4

¹সেই দিনা সাত গৰাকী মহিলাই এজন পুৰুষক ধৰিব,

আৰু ক'ব, "আমি আমাৰ নিজৰ আহাৰ খাম, আৰু নিজৰ বস্ত্ৰ পিন্ধিম;

কিন্তু আমাৰ লাজ দূৰ কৰিবলৈ আপোনাৰ নাম লবলৈ দিয়ক।"

ইস্ৰায়েলৰ শেষ শুভগতি।

²সেই দিনা যিহোৱাৰ শাখা সৌন্দৰ্যময়, প্রতাপী, আৰু পৃথিৱীত উৎপন্ন হোৱা ফল সুস্বাদু হ'ব আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰক্ষা পোৱা সকলৰ বাবে আনন্দদায়ক হ'ব।

³তেতিয়া চিয়োন আৰু যিৰুচালেমত থকা অৱশিষ্ট লোকসকলৰ নাম জীৱন পুস্তকত লিখা থাকিব, আৰু তেওঁলোক প্ৰতিজনকে পবিত্ৰ বুলি কোৱা হ'ব। ⁴ন্যায়ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই আৰু জ্বলি থকা জুইৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই প্ৰভুৱে যেতিয়া চিয়োন জীয়াৰীসকলৰ কলুষ ধুই পেলাব, আৰু যিৰুচালেমৰ মাজৰ পৰা তেজৰ দাগ পৰিস্কাৰ কৰিব।

⁵তেতিয়া যিহোৱাই চিয়োন পৰ্ব্বতৰ সকলো ঠাই, আৰু তাৰ সকলো সমবেত হোৱা ঠাইৰ ওপৰত দিনত মেঘ আৰু ধোৱাৰে, আৰু ৰাতি জ্বলন্ত অগ্নিশিখাৰ পোহৰৰ দ্বাৰাই সমুদায় প্ৰতাপৰ ওপৰত এখন চন্দ্ৰতাপ হ'ব। ⁶এই সকলো দিনৰ সময়ত গৰমৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ ছাঁ, আৰু ধুমুহা আৰু বৰষুণৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ আশ্ৰয় আৰু আৱৰন হ'ব।

Chapter 5

দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ দৃষ্টান্ত।

¹মোৰ প্ৰিয়ৰ উদ্দেশ্যে গীত গাঁও, তেওঁৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ বিষয়ে মোৰ প্ৰিয় গীত গাঁও।

মোৰ প্ৰিয়ৰ অতি উৰ্বৰা এক পাহাৰত এখন দ্ৰাক্ষাবাৰী আছিল।

²তেওঁ তাক খানি তাৰ পৰা শিলবোৰ উলিয়াই পেলালে, আৰু তাত উত্তম দ্ৰাক্ষালতা ৰূলে,

তাৰ মাজত এটা ওখ স্তম্ভ সাজিলে, আৰু এটা দ্ৰাক্ষা-কুণ্ড নিৰ্মাণ কৰিলে;

তেওঁ উত্তম দ্ৰাক্ষাগুটি লগা আশা কৰিছিল, কিন্তু তাত বনৰীয়া দ্ৰাক্ষাগুটি লাগিল।

³সেয়ে এতিয়া হে যিৰুচালেম নিবাসীসকল আৰু যিহূদাৰ লোকসকল,

মোৰ আৰু মোৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ মাজত বিচাৰ কৰা।

⁴মই মোৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ বাবে আৰু কি কৰিব পাৰিলো হেতেন, যিটো মই তাৰ বাবে কৰা নাই?

মই দ্ৰাক্ষাগুটি লাগিবৰ অপেক্ষাত থাকোঁতে, কিয় তাত বনৰীয়া দ্ৰাক্ষাগুটি লাগিল?

⁵মই মোৰ দ্ৰাক্ষা-বাৰীলৈ যি কৰিম এতিয়া তাক মই তোমালোকক জনাওঁ; মই জোপোহা গছৰ বেৰাবোৰ গুচাম,
মই তাক চৰণীয়া পথাৰলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিম, আৰু তাৰ দেৱালবোৰ ভাঙিম তাতে তাক গছকা হ'ব।

⁶মই তাৰ জাৱবোৰ তাতে ৰাখিম; আৰু ইয়াক কলম দিয়া নহ'ব, বা কোৰ মৰাও নহ'ব।

কিন্তু তাত কাঁইট গছ আৰু কাঁইটিয়া বন গজি উঠিব,
আৰু মই মেঘক ইয়াৰ ওপৰত বৰষুণ নিদিবলৈ আজ্ঞা দিম।

⁷কিয়নো ইস্ৰায়েল বংশৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী,

আৰু যিহূদাৰ লোকসকল তেওঁৰ আনন্দদায়ক গছ ৰোৱা লোক;

তেওঁ ন্যায্যৰ বাবে অপেক্ষা কৰিছিল, কিন্তু তাৰপৰিৱৰ্তে তাত হত্যা কৰা হৈছিল; ধাৰ্মিকতালৈ অপেক্ষা কৰিছিল, কিন্তু তাৰপৰিৱৰ্তে সহায়ৰ বাবে ক্ৰন্দন হৈছিল।

⁸ঘৰৰ লগত ঘৰ, আৰু পথাৰৰ লগত পথাৰ যোগ দিয়া সকলৰ সন্তাপ হওক;

কোঠালি অৱশিষ্ট নাথাকালৈকে, দেশত কেৱল তোমালোক অবশিষ্ট থাকিব।

⁹বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই মোক কৈছিল,

“অনেক ঘৰ খালী হৈ থাকিব, এনে কি, ডাঙৰ আৰু সুন্দৰ ঘৰবোৰতো কোনো প্ৰাণী বাস নকৰাকৈ থাকিব।

¹⁰কিয়নো চাৰি হেক্টৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীয়ে কেৱল এবাৰহে ফল উৎপন্ন কৰিব, আৰু এক হোমৰ কঠীয়াই কেৱল এক ঐফা শস্যহে উৎপন্ন কৰিব।

¹¹যিসকলে সুৰাপানত আসক্ত হ'বলৈ অতি ৰাতিপুৱাতে উঠে,

আৰু দ্ৰাক্ষাৰসেৰে মতলীয়া নোহোৱালৈকে বহু ৰাতিলৈকে বহি থাকে তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব।

¹²তেওঁলোকৰ ভোজৰ আয়োজন বীণা, নেবল, খঞ্জৰী, বাঁহী, আৰু দ্ৰাক্ষাৰস; কিন্তু তেওঁলোকে যিহোৱাৰ কাৰ্য বুজি নাপায়, নাইবা তেওঁৰ হাতৰ কাৰ্য বিবেচনা নকৰে।

¹³এই হেতুকে জ্ঞানৰ অভাৱত মোৰ লোকসকলক বন্দীস্থলৈ নিয়া হৈছে; তেওঁলোকৰ মুখ্যলোক সকল ভোকাতুৰ হৈছে, আৰু তেওঁৰ লোকসমূহৰ পান কৰিবলৈ পানী নাছিল।

¹⁴সেই কাৰণে মৃত্যুৱে তেওঁলোকৰ ভোক বঢ়াইছে, আৰু নিজৰ মুখ বহলকৈ মেলিছে,

তেওঁলোকৰ মাজৰ অভিজাতলোক, লোকসমূহ, মুখ্যলোক, আনন্দকৰা লোক, আৰু উল্লাসিত লোকসকল চিয়োললৈ নামি গৈছে।

¹⁵মানুহবোৰে তলমুখ কৰিছে, আৰু মহান লোক নশ্ব হৈছে, আৰু অহঙ্কাৰীবোৰৰ দৃষ্টি নত হৈছে।

¹⁶বাহিনীসকলৰ যিহোৱা ন্যায্যবিচাৰত উন্নত হৈছে, আৰু পবিত্ৰ ঈশ্বৰ নিজৰ ধাৰ্মিকতাত পবিত্ৰীকৃত হৈছে।

¹⁷তাৰ পাছত ভেড়াবোৰে নিজৰ চৰণীয়া পথাৰত চৰাৰ দৰে চৰিছে, আৰু ধনী লোকৰ ধ্বংসাবশেষত ভেড়াবোৰে চৰিছে।

¹⁸যিসকলে অসাৰতাকপ ৰছীৰে অপৰাধ আৰু ৰছীৰে গাড়ী টনা জৰী সৈতে পাপ টানি নিয়ে, তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব;

¹⁹যি সকলে কয়, ঈশ্বৰ লৰালৰি কৰক, তেওঁৰ কাৰ্য শীঘ্ৰে কৰক, সেয়ে আমি ইয়াক ঘটা দেখিবলৈ পাম;

আৰু আমি যেন জানিব পৰো তাৰ বাবে ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাৰ কল্পনাই আকৃতিলৈ আহক।”

²⁰যি সকলে বেয়াক ভাল আৰু ভালক বেয়া বোলে,

যি সকলে আন্ধাৰক পোহৰৰ দৰে আৰু পোহৰক আন্ধাৰৰ দৰে,

আৰু যি সকলে তিতাক মিঠাৰ দৰে আৰু মিঠাক তিতাৰ দৰে জ্ঞান কৰে, তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব।

- 21 যি সকল নিজৰ দৃষ্টিত জ্ঞানী, আৰু নিজৰ বিবেচনাত বিচক্ষণ, তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব।
- 22 যি সকল দ্রাক্ষাৰস পান কৰাত প্ৰথমশ্ৰেণীৰ, আৰু সুৰা মিহলি কৰাত নিপুণ, তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব।
- 23 ভেঁটীৰ বাবে যি সকলে দুষ্টক নিৰ্দোষী কৰে, আৰু নিৰ্দোষীক ধাৰ্মিকতাৰ পৰা বঞ্চিত কৰে।
- 24 এই হেতুকে জুইৰ জিভাই যেনেকৈ নৰা গ্ৰাস কৰে
আৰু অগ্নিশিখাত যেনেকৈ শুকান ঘাঁহ ভস্ম হৈ যায়,
সেয়ে তেওঁলোকৰ ভিত্তিমূল পচিব, আৰু তেওঁলোকৰ ফুলবোৰ ধূলিৰ দ্বৰে উড়ি যাব;
কাৰণ তেওঁলোকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা অগ্ৰাহ্য কৰিলে, আৰু ইস্রায়েলৰ পবিত্ৰ জনাৰ বাক্য তুচ্ছজ্ঞান কৰিলে।
- 25 এই হেতুকে নিজৰ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজলিত হ'ল, আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ হাত মেলি তেওঁলোকক প্ৰহাৰ কৰিলে;
তাতে পৰ্ব্বতবোৰ কঁপিল, আৰু বাটৰ মাজত তেওঁলোকৰ শৰবোৰ বাটৰ জাবৰৰ দ্বৰে হ'ল,
কিন্তু এতিয়াও প্ৰহাৰ কৰিবলৈ তেওঁৰ হাত দাঙি আছে।
- 26 তেওঁ দূৰৰ দেশবোৰৰ বাবে সঙ্কত দিয়া পতাকা তুলিব, আৰু পৃথিৱীৰ অন্তৰ পৰা তেওঁলোকৰ বাবে সুহৃদি মাৰিব;
চোৱা তেওঁলোক ক্ষিপ্ৰতাৰে আৰু শীঘ্ৰে আহিব!
- 27 তেওঁলোকৰ মাজৰ কোনেও ক্লান্ত নহ'ব, নাইবা উজুটি নাখাব, আৰু টুপনি নাযাব নাইবা গভীৰ টুপনি নাযাব;
নাইবা তেওঁলোকৰ কটিবন্ধন টিলা নহ'ব, নাইবা তেওঁলোকৰ জোতাৰ আগভাগো নাভাঙিব।
- 28 তেওঁলোকৰ কাড়বোৰ চোকা, আৰু আটাই ধনু ভিৰোৱা;
তেওঁলোকৰ ঘোঁৰাবোৰৰ খুৰা চকমকিয়া পাথৰৰ দৰে, আৰু তেওঁলোকৰ বথৰ চক্ৰবোৰ ধুমুহাৰ দৰে;
- 29 তেওঁলোকৰ গৰ্জ্জন সিংহৰ গৰ্জ্জনৰ দৰে হ'ব; তেওঁলোকে যুবা সিংহৰ দৰে গুঁজৰিব
এনে কি, কোনেও উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰাকৈ তেওঁলোকে গুঁজৰি চিকাৰ ধৰিব আৰু টানি লৈ যাব।
- 30 সেই দিনা তেওঁলোকে সমুদ্ৰই গৰ্জ্জন কৰাৰ দৰে চিকাৰৰ বিৰুদ্ধে গৰ্জ্জন কৰিব,
কোনোৱে যদি ভূমিৰ ওপৰেৰে চায় তেওঁ কেৱল অন্ধকাৰ আৰু সঙ্কট দেখিব, আৰু মেঘৰ দ্বাৰাই পোহৰ আন্ধাৰময় হ'ব।

Chapter 6

কাৰ্যত নিযুক্ত হোৱা যিচয়াৰ দৰ্শন।

1 উজ্জিয়া ৰজা মৃত্যু হোৱা বছৰত, মই প্ৰভুক উচ্চ আৰু উন্নত সিংহাসনত বহি থকা দেখিলোঁ; তেওঁৰ ৰাজবস্ত্ৰ চোলাৰ পাতলিয়ে গোটেই মন্দিৰ জুৰি লৈছিল।² তেওঁৰ ওপৰত চিৰাফসকল থিয় হৈ আছিল; তেওঁলোক প্ৰতিজনৰ ছয়খনকৈ ডেউকা আছিল; তাৰ দুখনেৰে নিজৰ মুখ, দুখনেৰে নিজৰ চৰণ ঢাকে, আৰু দুখনেৰে উৰি যায়।³ প্ৰতিজনে আনজনক মাতি ক'লে,

“পবিত্ৰ, পবিত্ৰ, পবিত্ৰ, বাহিনীসকলৰ যিহোৱা! সমগ্ৰ পৃথিৱী তেওঁৰ মহিমাৰে পৰিপূৰ্ণ।”

4 আটাই পাৰা সকলৰ মাতত দুৱাৰ আৰু প্ৰবেশস্থল কঁপিবলৈ ধৰিছে, আৰু গৃহটি ধোঁৱাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছে।

5 মই তেতিয়া কলোঁ,

মোৰ সন্তাপ হওক! কিয়নো মই দণ্ডপ্ৰাপ্ত হৈছোঁ, কাৰণ মই অশুচি ওঠৰ মানুহ,

আৰু মই অশুচি ওঠৰ মানুহৰ মাজত বাস কৰিছোঁ;

কাৰণ মই নিজৰ চকুৰে বজা, যিহোৱা, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাক দেখিছো।

⁶তাৰ পাছত সেই চিৰাফসকলৰ মাজৰ এজনে যজ্ঞবেদিৰ পৰা চেপেনাৰে এটোকোৰা জ্বলি থকা আঙঠা হাতত লৈ মোৰ ওচৰলৈ উড়ি আহিল।

⁷তেওঁ তাৰে মোৰ মুখত স্পৰ্শ কৰি ক'লে,

“চোৱা, ই তোমাৰ ওঁঠত স্পৰ্শ কৰিছে; তোমাৰ অপৰাধ গুচোৱা হ'ল, আৰু তোমাৰ পাপ প্ৰায়শ্চিত্ত হ'ল।”

⁸মই প্ৰভুৰ মাতে কোৱা শুনিলো, “মই কাক পঠিয়াম, আমাৰ কাৰণে কোন যাব?” তেতিয়া মই ক'লো, “মই ইয়াত আছোঁ, মোক পঠাওক।”

⁹তেওঁ মোক ক'লে, “যোৱা আৰু সেই লোকসকলক কোৱা,

‘তোমালোক শূন্য, কিন্তু বুজি নোপোৱা; চোৱা, কিন্তু উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰা।

¹⁰এই লোকসকলৰ অন্তৰ অনুভূতিহীন কৰা, তেওঁলোকৰ কাণ কলা কৰা, আৰু তেওঁলোকৰ চকু অন্ধ কৰা;

সেয়ে তেওঁলোকে চকুৰে নেদেখিব, কাণেৰে নুশুনিব, আৰু অন্তৰেৰে বুজি নাপাব, আৰু তেতিয়াহে পুনৰ ঘূৰি আহিব, আৰু সুস্থ হ'ব।”

¹¹তেতিয়া মই সুধিলোঁ, “হে প্ৰভু, কিমান সময়?” তেওঁ উত্তৰ দিলে,

যেতিয়ালৈকে নগৰবোৰ ধ্বংস হয়, এটাও প্ৰাণী নাবাচে,

আৰু ঘৰবোৰ মানুহ নোহোৱাকৈ উচ্ছন্ন নহ'ব, আৰু দেশ জনসূণ্য হোৱা জাবৰৰ দৰে নহয়,

¹²যিহোৱাই যেতিয়ালৈকে লোকসকলক বহু দূৰলৈ নপঠিয়াই, আৰু দেশ নিৰ্জনতাৰে পৰিত্যক্ত নহ'ব।

¹³যদিও তাত দহ ভাগৰ এভাগ লোক অৱশিষ্ট থাকিব, তথাপি পুনৰায় তাক ধ্বংস কৰা হ'ব;

যি দৰে এলা আৰু ওক গছ কটা হ'য়, কিন্তু তাৰ গছৰ গুৰি অৱশিষ্ট থাকে,

পবিত্ৰ বীজ তাৰ গছৰ গুৰিত থাকি যায়।”

Chapter 7

যিচয়াই আহজৰ লগত সাক্ষাৎ হোৱা, আৰু তাৰ ফল।

¹উজ্জিয়াৰ নাতি যোথামৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ আহজ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ সময়ত, অৰামৰ ৰচীন ৰজা আৰু ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ পেকহ ৰজা, এই দুজন ৰজাই যিৰূচালেমৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ আহিল; কিন্তু তাক পৰাজয় কৰিব নোৱাৰিলে। ²সেই সময়ত অৰামে ইফ্ৰয়িমৰ সৈতে যোগ দিয়া কথা দায়ূদৰ বংশৰ লোকসকলক কোৱা হৈছিল; সেয়ে বতাহত অৰন্যৰ গছ কঁপাৰ দৰে তেওঁৰ মন আৰু তেওঁৰ লোকসকলৰ মন কঁপিছিল।

³তেতিয়া যিহোৱাই যিচয়াক ক'লে, “তুমি তোমাৰ পুত্ৰ চাৰ-যাবূচৰ সৈতে ওপৰৰ পুখুৰীৰ নলাৰ শেষ অংশত, ধোবাৰ পথাৰৰ ফাললৈ যোৱা পথত আহজক সাক্ষাত কৰিবৰ অৰ্থে ওলাই যোৱা। ⁴আৰু তেওঁক এই কথা ক'বা যে, ‘সাৱধান হোৱা; নীৰৱে থাকা, দুবিধ জ্বলি থকা কাঠলৈ অৰ্থাৎ ৰচীন আৰু অৰাম, আৰু ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ পেখাৰ ভয়ঙ্কৰ ক্ৰোধৰ পৰা ভয় নকৰিব।

⁵অৰাম, ইফ্ৰয়িম, আৰু ৰমলিয়াৰ পুত্ৰই তোমাৰ বিৰুদ্ধে কুম্ভাৰণা কৰি কৈছে, ⁶“আঁহা, আমি যিহূদাক আক্ৰমণ কৰো, তেওঁক আতঙ্কিত কৰো, আৰু পৰাজয় কৰি তাত টাবেলৰ পুত্ৰক আমাৰ ৰজা পাতো।”

⁷প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, “এইটো স্থাপন নহ'ব, আৰু কৰা নহ'ব,

⁸কাৰণ অৰামৰ নেতৃত্বত দম্বেচক আৰু দম্বেচকৰ নেতৃত্বত ৰচীন।

পয়শষ্টি বছৰৰ ভিতৰত ইফ্ৰয়িম ভাগি ডোখৰ ডোখৰ হ'ব আৰু কোনো লোক নাথাকিব।

⁹আৰু ইফ্ৰয়িমৰ নেতৃত্বত চমৰীয়া, আৰু চমৰীয়াৰ নেতৃত্বত ৰমলিয়াৰ পুত্ৰ

তোমালোক যদি বিশ্বাসত দৃঢ় হৈ নাথাকা, তেন্তে তোমালোক নিশ্চয় নিৰাপদে থাকিব নোৱাৰিব।”।”

¹⁰যিহোৱাই পুনৰ আহজক ক'লে, ¹¹“তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ পৰা এটা চিন খোজা; অধঃস্থান বা উর্দ্ধস্থানত তাক খোজা।” ¹²কিন্তু আহজে ক'লে, “মই নোখোজোঁ, অথবা মই যিহোৱাক পৰীক্ষাও নকৰোঁ।”

¹³সেয়ে যিচয়াই উওৰ দি ক'লে, “হে দায়ুদৰ বংশ শূনা, লোকসকলৰ ধৈৰ্যৰ পৰীক্ষা যথেষ্ট হোৱা নাই নে! মোৰ ঈশ্বৰৰ ধৈৰ্যকো পৰীক্ষা কৰিবা নে? ¹⁴এই হেতুকে প্ৰভুৱে নিজেই তোমালোকক এটা চিন দিব: চোৱা, যুৱতী কন্যা গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব, আৰু তেওঁৰ নাম ইশ্মানুৱেল (আমাৰ লগত ঈশ্বৰ) ৰখা হ'ব। ¹⁵যেতিয়া তেওঁ বেয়াক অগ্ৰাহ্য, আৰু ভালক গ্ৰহণ কৰিবৰ জ্ঞান পাব, তেতিয়া তেওঁ দৈ আৰু মৌজোল খাব।

¹⁶কিয়নো ল'ৰাটিয়ে বেয়াক অগ্ৰাহ্য আৰু ভালক গ্ৰহণ কৰিবলৈ জনাৰ আগতেই, তুমি যি দেশৰ দুজন ৰজালৈ ভয় কৰিছা, সেই দেশ পৰিত্যক্ত হ'ব। ¹⁷যিহূদাৰ পৰা ইফ্ৰয়িম বিচ্ছেদ হোৱাৰ পৰা যেনেকুৱা দিন কেতিয়াও হোৱা নাই, যিহোৱাই তোমালৈ আৰু তোমাৰ লোকসকললৈ, আৰু তোমাৰ পিতৃ-বংশলৈ তেনেকুৱা দিন আনিব আৰু তোমালোকৰ ওপৰত অচূৰৰ ৰজাক নিযুক্ত কৰিব।”

¹⁸সেই সময়ত

যিহোৱাই মিচৰ দেশৰ দূৰৰ নদীৰ পৰা মাথিৰ বাবে,

আৰু অচূৰ দেশৰ পৰা মৌ মাথিৰ বাবে সুহুৰি মাৰিব।

¹⁹সেইবোৰ সকলো আহিব আৰু সকলো সঙ্কীৰ্ণ ঠাইত, শিলৰ ফাটবোৰত,

সকলো কাঁইটনিত, আৰু সকলো চৰণীয়া পথাৰত বাস কৰিব।

²⁰সেই সময়ত প্ৰভুৱে ইফ্ৰাত নদীৰ সিপাৰত থকা ৰজা অচূৰীয়াৰ পৰা ভাড়া দি অনা খুৰেৰে খুৰাব

তেওঁ তোমালোকৰ মুৰৰ চুলি আৰু ভৰিৰ নোম খুৰাব, আৰু তেওঁ ডাঢ়িও খুৰাব।

²¹সেই দিনা এজন মানুহে এজনী চেঁউৰী গৰু আৰু দুজনী ভেৰা জীয়াই ৰাখিব,

²²সিহঁতে দিয়া প্ৰচুৰ পৰিমাণৰ গাখীৰৰ পৰা তেওঁ দৈ খাব;

কাৰণ দেশত অৱশিষ্ট থকা প্ৰতিজনে দৈ আৰু মৌ খাব।

²³সেই সময়ত, যি ঠাইত হাজাৰ ৰূপৰ মূল্য, হাজাৰ ড্ৰাক্কালতা আছিল,

এতিয়া সেইবোৰ ঠাইত কাঁইটীয়া বন আৰু কাঁইটীয়া গছৰ বাহিৰে একো নাই।

²⁴মানুহে তালৈ কাঁড়-ধনু লৈ চিকাৰ কৰিবলৈ যাব; কাৰণ সমগ্ৰ দেশত কাঁইটীয়া বন আৰু কাঁইটীয়া গছ হ'ব।

²⁵যিবোৰ পাহাৰ কোৰমাৰি খেতি কৰা হৈছিল, তেওঁলোকে কাঁইটীয়া বন আৰু কাঁইট গছৰ ভয়ত তাৰ পৰা আঁঠৰি থাকিব;

কিন্তু সেই ঠাই গৰু আৰু ছাগলীৰ চৰণীয়া ঠাই হ'ব।

Chapter 8

যিচয়াই এটি চিন দেখুওৱা। অচূৰীয়াসকলৰ আক্ৰমণ। আহিব লগা আভিষিক্ত জন।

¹যিহোৱাই মোক ক'লে, “তুমি এখন ডাঙৰ ফলি লোৱা আৰু তাত এইদৰে লিখা ‘মহেৰচালল-হচ-বজ’ (বেগাই লুট কৰ, চিকাৰলৈ লৰ ধৰ)

²পুৰোহিত উৰিয়া আৰু যিবোৰেখিয়াৰ পুত্ৰ জখৰিয়াক, মোৰ প্ৰমাণৰ বাবে বিশ্বাসী সাক্ষীস্বৰূপে মাতিম।”

³মই ভাববাদিনীৰ ওচৰলৈ গ'লো, আৰু তেওঁ গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। তেতিয়া যিহোৱাই মোক ক'লে, “তেওঁক ‘মহেৰচালল হচ বচ’ বুলি মাতিবা। ⁴কাৰণ লৰাটিয়ে মোৰ মা, আৰু মোৰ দেউতা, বুলি মাতিবলৈ জনাৰ পূৰ্বেই, দম্মেচকৰ ধন-সম্পত্তি আৰু চমৰীয়াৰ লুটদ্রব্য ৰজা অচূৰৰ দ্বাৰাই কঢ়িয়াই নিয়া হ'ব।”

⁵যিহোৱাই মোক পুনৰ কৈছিল,

⁶কাৰণ এই লোকসকল চীলোহৰ শীতল পানী অগ্ৰাহ্য কৰিছে,

ৰচীন আৰু ৰমলিয়াৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে আনন্দ কৰিছে।

7 এই কাৰণে প্ৰভুৱে নদীৰ প্ৰৱল আৰু প্ৰচুৰ জলসমূহ ৰজা অচুৰীয়া আৰু তেওঁৰ সকলো প্ৰতাপৰ ওপৰলৈ আনিব;
সি সকলো সঁতি পূৰ কৰিব, আৰু পাৰৰ ওপৰেদি বাগৰি যাব।

8 আৰু সি বৈ যিহূদা দেশত সোমাব; আৰু ডিঙি নোপোৱালৈকে প্লাবিত হৈ বৈ যাব।

হে ইম্মানুৱেল, তাৰ বিস্তাৰিত ডেউকাই তোমাৰ সমগ্ৰ দেশ ঢাকিব।

9 হে লোকসকল, তোমালোক ডোখৰ ডোখৰ হ'বা। সকলো দূৰত থকা দেশবোৰ শুনা,
যুদ্ধৰ বাবে নিজকে সুসজ্জিত কৰা, আৰু ডোখৰ ডোখৰকৈ ভঙা হ'বা।

10 পৰিকল্পনা কৰা, কিন্তু সেয়ে বিফল হ'ব; আদেশ দিয়া, কিন্তু সেয়াও বিফল হ'ব;
কাৰণ ঈশ্বৰ আমাৰ লগত আছে।

11 যিহোৱা তেওঁৰ পৰাক্ৰমী হাত মোৰ ওপৰত ৰাখিছে, আৰু এই লোকসকলৰ পথত গমন নকৰিবলৈ সাৱধান কৰি মোক ক'লে,

12 এই লোকসকলে যি বিষয়ক ষড়যন্ত্ৰ বুলি কয়, তেনে কোনো বিষয়ক ষড়যন্ত্ৰ বুলি নকৰা,
তেওঁলোকে যি ভয় কৰে, তুমি তালৈ ভয় নকৰিবা, আৰু আতংকিত নহবা।

13 তোমালোকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাক পবিত্ৰ বুলি সন্মান কৰিবা; তেওঁক ভয় কৰিবা, তেঁৱেই সেই জন যি জনক তোমালোকে ভয় কৰা উচিত।

14 তেঁৱেই পবিত্ৰ স্থান হ'ব, কিন্তু তেওঁ এটা ক্ষুদ্ৰ পদক্ষেপ দিয়া শিল আৰু উজুটি খোৱা শিল হ'ব,
যিৰুচালেম নিবাসী লোকৰ বাবে ইস্ৰায়েলৰ দুয়োটা বংশ ফান্দ আৰু জালৰ দৰে হ'ব।

15 তেওঁলোকৰ মাজৰ অনেকে তাত উজুটি খাই পৰি ভয় হ'ব, আৰু ফান্দত পৰি ধৰা পৰিব।

16 মোৰ সাক্ষ্যৰ কথা বান্ধি ৰাখা, কাৰ্যালয়ৰ নথি পত্ৰত মোহৰ মাৰি ৰাখা, আৰু ইয়াক মোৰ শিষ্যসকলক দিয়া।

17 যি জনাই যাকোবৰ বংশৰ পৰা নিজৰ মুখ ঢাকি ৰাখিছে, মই সেই যিহোৱালৈ বাট চাম, আৰু তেওঁ লৈ অপেক্ষা কৰিম।

18 চিয়োন পৰ্বতত থকা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ পৰা

যিহোৱাই চিন স্বৰূপে ইস্ৰায়েলৰ অদ্ভুত লক্ষ্যণৰ বাবে দিয়া পুত্ৰসকল আৰু মোক চোৱা,

19 তেওঁলোকে তোমালোকক ক'ব, "যি সকলে গুণমন্ত্ৰ জানে তেনে যাদুকৰ আৰু মধ্যস্থতাকাৰীৰ সৈতে আলোচনা কৰা" কিন্তু লোকসকলে
নিজৰ ঈশ্বৰক নুসুধিব নে? তেওঁলোকে জীৱিতসকলৰ হৈ মৃতসকলক সুধিব নে? 20 সেয়ে তোমালোকে বিধান আৰু সাক্ষ্যলৈ মনোযোগ দিয়া
উচিত! যদি তেওঁলোকে এই বিষয়ে নকয়, তেনেহ'লে ইয়াৰ কাৰণে তেওঁলোকলৈ পুৱাৰ পোহৰ নহ'ব।

21 তেওঁলোক দুখিত ও ক্ষুধিত হৈ দেশৰ মাজেদি যাব। তেওঁলোকৰ যেতিয়া ভোক লাগিব, তেতিয়া তেওঁলোকৰ খং উঠিব;

আৰু তেওঁলোকৰ মুখ ওপৰলৈ কৰি নিজৰ ৰজা আৰু নিজৰ ঈশ্বৰক শাও দিব।

22 তেওঁলোকে পৃথিৱীলৈ চাব;

আৰু সঙ্কট, আন্ধাৰ, আৰু দুখ যাতনা দেখিব। তেওঁলোকক আন্ধাকাৰৰ দেশলৈ নিয়া হ'ব।

Chapter 9

1 যন্ত্ৰনাত থকা জনীৰ পৰা আন্ধাৰ দূৰ হ'ব,

তেওঁ প্ৰথম অৱস্থাত জবুলুন আৰু নপ্তালী দেশক অপদস্থ কৰিছিল,

কিন্তু পৰবৰ্তী সময়ত সমুদ্ৰলৈ যোৱা পথ, যৰ্দনৰ সিপাৰে, গালীল দেশৰ লোকসকলক গৌৰৱান্বিত কৰিব।

²আন্ধাৰত ফুৰা সকলে মহাজ্যোতি দেখিলে;

মৃত্যু ছায়াৰ দেশত বাস কৰা সকলৰ ওপৰত দীপ্তি প্ৰকাশিত হ'ল।

³তুমি সেই দেশৰ লোক বহু সংখ্যক কৰিলা, তুমি তেওঁলোকৰ আনন্দ বৃদ্ধি কৰিলা;

শস্য দোৱাৰ সময়ত আনন্দ কৰাৰ দৰে,

আৰু লুটদ্রব্য ভাগ-বাঁটি লোৱাত আনন্দ কৰা দৰে, তেওঁলোকে তোমাৰ সাক্ষাতে আনন্দ কৰে।

⁴কাৰণ তুমি মিদিয়নৰ সময়ত কৰা দৰে,

তেওঁৰ ভাৰ স্বৰূপ যুৱলি, তেওঁৰ কান্ধৰ কানমাৰি, আৰু তেওঁৰ উপদ্রৱকাৰী দণ্ড ভাঙি পেলালা।

⁵কাৰণ ঘোৰ যুদ্ধত সুসজ্জিত থকা সৈন্যৰ সকলো প্ৰকাৰৰ সাজ,

আৰু তেজেৰে লেটিপেটি হোৱা পোচাক,

জুইৰ বাবে ইন্ধনৰ দৰে পোৱা যাব।

⁶কাৰণ আমালৈ এটি লৰা জন্মিল, আমালৈ এটি পুত্ৰ দান কৰা হ'ল;

আৰু তেওঁৰ কান্ধত শাসন ভাৰ অৰ্পিত হ'ব,

আৰু তেওঁ আশ্চৰ্য পৰামৰ্শদাতা, পৰাক্ৰমী ঈশ্বৰ, অন্তকালস্থায়ী পিতৃ, আৰু শান্তিৰাজ নামে প্ৰখ্যাত হ'ব।

⁷দায়ুদৰ সিংহাসন আৰু তেওঁৰ ৰাজ্যৰ ওপৰত শাসন কৰোতে

তাক সুস্থিৰ আৰু দৃঢ় কৰিবলৈ,

এই সময়ৰ পৰা চিৰকাললৈকে ন্যায় আৰু ধাৰ্মিকতাৰ সৈতে ৰাজ্যত

তেওঁৰ শাসন আৰু শান্তি বৃদ্ধি হৈ থাকিব।

বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ আগ্ৰহে ইয়াক সিদ্ধ কৰিব।

⁸প্ৰভুৱে যাকোবৰ বিৰুদ্ধে এটি বাক্য পঠালে; সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত পৰিল,

⁹গৰ্ব আৰু অহংকাৰী হৃদয়েৰে কথা কোৱা জনক সকলো লোকে জানে, এনেকি ইফ্ৰয়িম আৰু চমৰিয়াৰ লোকসকলেও জানে;

¹⁰“ইটাবোৰ খহি পৰিল, কিন্তু আমি কটা শিলেৰে পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিম; ডিমৰু গছবোৰ কটা হ'ল, কিন্তু আমি তাৰ সলনি এবচ কাঠ লগাম।”

¹¹এই হেতুকে যিহোৱাই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ৰচীন, আৰু তেওঁৰ বিৰোধী সকলক উন্নত কৰিব, আৰু তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক উত্তেজিত কৰিব।

¹²পূব দিশত অৰাম, আৰু পশ্চিম দিশত ফিলিষ্টীয়াসকল, তেওঁলোকে মুখ মেলি ইস্ৰায়েলক গ্ৰাস কৰিব।

কাৰণ তেওঁলোকৰ ক্ৰোধ যিহোৱাই ক্ষান্ত নকৰিব;

কিন্তু আঘাট কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ হাত উদ্যত হৈ থাকিব।

¹³তথাপিও তেওঁলোকক প্ৰহাৰ কৰা লোকসকল তেওঁলৈ নুঘুৰিব, নাইবা তেওঁলোকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাক নিবিচাৰিব।

¹⁴এই হেতুকে যিহোৱাই একে দিনাই ইস্ৰায়েলৰ আৰম্ভণীৰ পৰা শেষলৈকে, খাজুৰ পাত আৰু খাগৰি কাটি পেলাব।

¹⁵মুখ্য আৰু সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল নেতৃত্বত থাকিব; আৰু মিছা শিক্ষা দিওঁতা ভাববাদীসকল শেষত থাকিব।

¹⁶নেতৃত্ব দিয়া লোকসকলে তেওঁলোকক বিপথে নিয়ে, আৰু তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই চালিত হোৱা লোকসকল বিনষ্ট হ'ব।

¹⁷প্ৰভুৱে সেই কাৰণে তেওঁলোকৰ যুবক সকলৰ ওপৰত আনন্দ নকৰিব, আৰু তেওঁলোকৰ পিতৃহীন আৰু বিধবাসকলক দয়া নকৰিব;

কিয়নো তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক জনেই অধৰ্মী আৰু কুকৰ্মী, আৰু প্ৰত্যেকেই জ্ঞানহীন কথা কয়।

এই সকলোৰ বাবে তেওঁৰ ক্ৰোধ শান্ত নহ'ব; কিন্তু তেওঁৰ হাত আঘাট কৰিবলৈ উদ্যত হৈ থাকিব।

¹⁸দুষ্টতা জুইৰ দৰে পুৰিব, ই কাঁইটীয়া বননী আৰু কাঁইটীয়া হাবি গ্ৰাস কৰিব;

এনে কি, ই ঘন হাবিও পুৰিব, যাৰ ধোঁৱা স্তম্ভ হৈ ওপৰলৈ উঠিব।

¹⁹বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ক্ৰোধত দেশ দগ্ধ হ'ল; আৰু লোকসকল জুইৰ ইন্ধন স্বৰূপ হ'ল;

কোনো লোকে নিজৰ ভায়েকক ক্ষমা নকৰিব।

²⁰তেওঁলোকে সোঁ হাতেৰে মাংস টুকুৰা কৰিব, তথাপিও ভোকত থাকিব; তেওঁলোকে বাঁও হাতেৰে মাংস ভোজন কৰিব, কিন্তু সন্তুষ্ট নহ'ব; তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজৰ বাহুৰ মংস খাব।

²¹মনচিয়ে ইফ্ৰয়িমক, আৰু ইফ্ৰয়িমে মনচিক ধ্বংস কৰিব, আৰু দুয়ো একেলগে যিহূদাক আক্ৰমণ কৰিব।

এই সকলোৰ কাৰণে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ শান্ত নহ'ব; কিন্তু আঘাতৰ বাবে তেওঁৰ হাত উদ্যত হৈ থাকিব।

Chapter 10

¹অন্যায় বিধি স্থাপন কৰা সকল আৰু অসাধু আজ্ঞা লিখা সকলৰ সন্তাপ হ'ব।

²তেওঁলোকে অভাৱী লোকসকলৰ ন্যায়বিচাৰ বঞ্চিত কৰে, আৰু মোৰ দৰিদ্ৰলোক সকলৰ স্বত্ব কাঢ়ি লয়, বিধৱা সকলক লুট কৰে, আৰু পিতৃহীন সকলক তেওঁলোকৰ লুট কৰা বস্তু যেন কৰে!

³বিচাৰৰ দিনা দুৰৰ পৰা যেতিয়া বিনাশ আহিব তেতিয়া তোমালোকে কি কৰিব?

তোমালোক কাৰ ওচৰলৈ সহায়ৰ বাবে দৌৰি যাবা, আৰু তোমালোকৰ সম্পত্তি কোন ঠাইত এৰি যাবা?

⁴একোৱেই অৱশিষ্ট নাথাকিব, আৰু তোমালোক বন্দীসকলৰ মাজত কুঁচিমুচি হৈ বহি থাকিব বা মৃতলোকৰ মাজত থাকিব।

এই সকলোৰ বাবে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ শান্ত নহ'ব; কিন্তু তেওঁৰ হাত তেতিয়াও উদ্যত হৈ আছে।

⁵অচুৰৰ লোকসকলৰ সন্তাপ হওক, মোৰ ক্ৰোধৰ দণ্ডডাল, যি দণ্ডডালেৰে মোৰ ক্ৰোধক মই পৰিচালনা কৰো!

⁶মই তেওঁক এখন অহংকাৰী দেশৰ বিৰুদ্ধে, আৰু মোৰ প্ৰচুৰ ক্ৰোধ সহ্য কৰা লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে পঠালো।

মই তেওঁক লুটদ্রব্য ল'বৰ বাবে লুট কৰিবলৈ, আৰু বাটৰ বোকাৰ দৰে গচকিবলৈ আদেশ দিলোঁ।

⁷কিন্তু তেওঁ মনস্থ কৰা অথবা তেওঁ ভবাৰ দৰে এইটো নহয়।

কিন্তু তেওঁ বহুতো দেশ বিনষ্ট কৰি ত্যাগ কৰিবলৈ চিন্তা কৰে।

⁸কাৰণ তেওঁ কৈছে, "মোৰ সকলো অধিপতি ৰজা নহয় নে?"

⁹কলনো জানো কৰ্কমীচৰ দৰে নহয় নে?

হমাং অৰ্পদৰ দৰে নহয় নে? চমৰীয়া জানো দম্বেচকৰ দৰে নহয় নে?

¹⁰যি ৰাজ্যবোৰৰ কটা-প্ৰতিমাবোৰ যিৰুচালেম আৰু চমৰিয়াৰ মুৰ্তিবোৰতকৈ উত্তম আছিল, সেই মুৰ্তিপূজক সকলৰ ৰাজ্যবোৰ মোৰ হাতেৰে পৰাজিত কৰিলো।

¹¹যি দৰে মই চমৰিয়া আৰু তেওঁৰ মূল্যহীন মুৰ্তিবোৰক কৰিছিলোঁ,

সেই একে দৰে যিৰুচালেম আৰু তেওঁৰ প্ৰতিমাবোৰকো মই নকৰিম নে?"

¹²যিহোৱাই যেতিয়া চিয়োন পৰ্বত আৰু যিৰুচালেমত তেওঁৰ কাৰ্য সমাপ্ত কৰিব, তেতিয়া তেওঁ ক'ব: "মই ৰজা অচুৰৰ গৰ্বী অন্তৰৰ কথা আৰু অহংকাৰী দৃষ্টিক দণ্ড দিম।" ¹³কাৰণ তেওঁ কৈছে,

“মোৰ শক্তি আৰু জ্ঞানেৰে মই কাৰ্য কৰিলোঁ, মোৰ সহানুভূতি আছে;

আৰু মই লোকসকলৰ সীমা গুচালোঁ। মই তেওঁলোকৰ সঞ্চিত সম্পদ হৰণ কৰিলোঁ,

আৰু সিংহাসনত বহাসকলক মই বীৰ পুৰুষৰ দৰে তললৈ নমালোঁ।

¹⁴মোৰ হাতে পক্ষীৰ বাহ জন্ম কৰা দৰে দেশবাসীৰ ধন-সম্পত্তি জন্ম কৰিম,

এজনে পৰিত্যক্ত কণী গোটোৱাৰ দৰে, মই সমগ্ৰ পৃথিৱী একত্ৰিত কৰিম।

ডেউকা জোকাৰিবলৈ, বা মুখ মেলিবলৈ, নাইবা চিঁচিয়াবলৈকো কোনো নাথাকিব।”

¹⁵কুঠাৰখন ব্যৱহাৰ কৰা জনৰ বিৰুদ্ধে জানো নিজৰ বিষয়ে গৰ্ব কৰিব? কৰতখনে জানো কাটোতা জনতকৈ নিজৰ প্রশংসা কৰিব?

দণ্ডাল ওপৰলৈ ডাঙি ধৰা সকলৰ দৰে জানো কাঠৰ দণ্ডালে কোনো ব্যক্তিক ডাঙি ধৰিব পাৰিব।

¹⁶এই হেতুকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই সৰ্বোত্তম যুদ্ধাৰুৰ মাজলৈ দুৰ্বলতা পঠিয়াব;

আৰু তেওঁৰ মহিমা জ্বলি থকা জুইৰ দৰে প্ৰজ্বলিত হ'ব।

¹⁷ইস্ৰায়েলৰ জ্যোতি অগ্নিস্বৰূপ হ'ব, আৰু তেওঁৰ পবিত্ৰ জনা অগ্নিশিখা হ'ব;

সেয়ে এদিনতে তেওঁৰ কাঁইটীয়া বন আৰু কাঁইটীয়া বননি জ্বলাই গ্ৰাস কৰিব।

¹⁸যিহোৱাই তেওঁৰ অৰণ্যৰ মহিমা আৰু ফলপ্ৰসু ডুমি, আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োকে গ্ৰাস কৰিব;

ৰোগী মানুহৰ জীৱন অপব্যয় হোৱাৰ দৰে ই পতিত হ'ব।

¹⁹তেওঁৰ অৰণ্যৰ অৱশিষ্ট গছ ইমান তাকৰ হ'ব যে, সৰু লৰা-ছোৱালীয়েও তাক গণনা কৰিব পাৰিব।

²⁰সেই দিনা ইস্ৰায়েলৰ অৱশিষ্ট লোক, যাকোবৰ বংশৰ ৰক্ষা পোৱা লোকসকলে, তেওঁলোকক পৰাজিত কৰা সকলৰ ওপৰত আৰু নিৰ্ভৰ নকৰিব; কিন্তু বাস্তৱিকতে ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা যিহোৱাত, নিৰ্ভৰ কৰিব। ²¹যাকোবৰ অৱশিষ্ট লোকসকল পৰাক্ৰমী ঈশ্বৰলৈ ঘূৰি আহিব।

²²কাৰণ তোমাৰ ইস্ৰায়েলী লোকসকল সমুদ্ৰতীৰৰ বালিৰ দৰে হ'লেও, তেওঁলোকৰ কেৱল অৱশিষ্ট সকলহে ঘূৰি আহিব। প্ৰচুৰ ধাৰ্মিকতা দাবী কৰাৰ দ্বাৰাই বিধানত ধ্বংস স্থিৰ কৰা হৈছে। ²³কাৰণ বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাই সমগ্ৰ পৃথিৱীত ধ্বংস আনিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছে।

²⁴এই হেতুকে বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, হে মোৰ চিয়োন-নিবাসী লোকসকল, যদিও অচুৰে তোমালোকক দণ্ডে প্ৰহাৰ কৰিব, আৰু মিচৰনিবাসী সকলে কৰাৰ দৰে তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে লাখুটি দাঙিব, তথাপি অচুৰলৈ ভয় নকৰিব। ²⁵তেওঁলোকক ভয় নকৰিবা, কাৰণ ক্ষন্তেক সময়ৰ পাছতেই তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে থকা মোৰ ক্ৰোধৰ অন্ত পৰিব, আৰু মোৰ ক্ৰোধ তেওঁৰ বিনাশলৈ গতি কৰিব।

²⁶ওৰেবৰ শিলত যেতিয়া মিদিয়নক পৰাজিত কৰিব, তেতিয়া বাহিনী সকলৰ যিহোৱাই তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে চাবুক ব্যৱহাৰ কৰিব। তেওঁ সাগৰৰ ওপৰত তেওঁৰ লাখুটি দাঙিব, আৰু তেওঁ মিচৰত দণ্ডাৰ দৰে তাক দাঙিব।

²⁷সেই দিনা তোমালোকৰ কান্ধৰ পৰা তেওঁৰ বোজা আৰু তোমাৰ ডিঙিৰ পৰা তেওঁৰ যুৱলি তোলা হ'ব,

আৰু তোমালোকৰ ডিঙি অধিক শকত হোৱাৰ কাৰণে যুৱলি ধ্বংস হ'ব।

²⁸শত্ৰুবোৰ অয়ংলৈ আহিল,

আৰু মিগ্ৰোণৰ মাজেদি আহিল; তেওঁ মিকমচত তেওঁ বিধান সংৰক্ষিত কৰিলে।

²⁹তেওঁলোকে ঠেক পথ অতিক্ৰম কৰিলে, আৰু গেবাত অস্থায়ীভাৱে থাকিলে।

ৰামা কঁপিছে, চৌলৰ গিবিয়া পলাইছে।

³⁰হেগল্লীম জীয়াৰি, তুমি জোৰকৈ চিঞৰা! হে লয়িচা, মনোযোগ দিয়া!

হে দুৰ্ভগীয়া অনাথুং!

³¹মদমেনা পলৰীয়া;

গেবিম নিবাসীসকল নিৰাপত্তাৰ কাৰণে দৌৰা।

³²এই বিশেষ দিনত তেওঁ নোবত ৰ'ব;

চিয়োন জীয়াৰিৰ পৰ্বতত, যিৰুচালেমৰ পাহাৰত হাতৰ মুঠি জোকাৰিব।

³³চোৱা বাহিনী সকলৰ যিহোৱা প্ৰভুৱে ভয়ানক মৰ মৰ শব্দেৰে ডাল কাটি পেলাব;

ওখ গছবোৰ কাটি পেলোৱা হ'ব, আৰু সুউচ্চবোৰক তল কৰা হ'ব।

³⁴তেওঁ কুঠাৰেৰে ঘন অৰণ্য কাটি পেলাব, আৰু তেওঁৰ মহত্বত লিবানোন পতিত হ'ব।

Chapter 11

আহিব লগা অভিষিক্ত জনা, আৰু তেওঁৰ ৰাজ্য। ইস্ৰায়েলৰ পুনৰাগমন।

¹যিচয়ৰ মূলৰ পৰা এটি পোখা ওলাব, আৰু মূলৰ পৰা এটা শাখা ওলাই ফলৱান হ'ব।

²যিহোৱাৰ আত্মা, প্ৰজ্ঞাৰ আত্মা, আৰু সুবিবেচনা,

পৰামৰ্শ, আৰু পৰাক্ৰমৰ আত্মা, জ্ঞান আৰু যিহোৱা বিষয়ক ভয়ৰ আত্মা, তেওঁৰ ওপৰত স্থিতি ল'ব।

³যিহোৱাৰ ভয়ত তেওঁৰ আনন্দ হ'ব,

তেওঁৰ চকুৱে দেখাৰ দ্বাৰাই তেওঁ বিচাৰ নকৰিব, নাইবা তেওঁৰ কাণে শুনাৰ দ্বাৰাই তেওঁ সিদ্ধান্ত নল'ব।

⁴তাৰপৰিৱৰ্তে তেওঁ ধাৰ্মিকতাৰে দৰিদ্ৰসকলৰ বিচাৰ কৰিব, আৰু ন্যায়েৰে পৃথিৱীৰ নম্ৰ লোকসকলৰ বাবে সিদ্ধান্ত ল'ব।

তেওঁ নিজৰ মুখৰ শাসন দণ্ডেৰে পৃথিৱীক প্ৰহাৰ কৰিব, আৰু নিজৰ ওঁঠৰ ফুৰে দুষ্টক সংহাৰ কৰিব।

⁵ধাৰ্মিকতা তেওঁৰ কঁকালৰ টঙালি হ'ব, আৰু বিশ্বস্ততা তেওঁৰ কটিবন্ধন হ'ব।

⁶কুকুৰনেচীয়া বাঘ ভেড়া পোৱালিৰ সৈতে বাস কৰিব, আৰু নাহৰফুটুকী বাঘ ছাগলী পোৱালিৰ সৈতে শুব।

দামুৰি আৰু যুবা সিংহ, আৰু হুষ্টপুষ্ট দামুৰি একেলগে থাকিব। এটি সৰু লৰাই সিহঁতক চলাব।

⁷গৰু আৰু ভালুকে একেলগে চৰিব, আৰু সিহঁতৰ পোৱালিবোৰ একেলগে শুব,

সিংহই ষাড় গৰুৰ দৰে ধান খেৰ খাব।

⁸কেঁচুৱাই সাপ থকা গাঁতৰ ওপৰত খেলিব,

আৰু পিয়াহ এৰা ল'ৰাই সৰ্প থকা গাঁতত হাত দিব।

⁹মোৰ সমগ্ৰ পবিত্ৰ পৰ্বতত সিহঁতে আঘাত বা ধ্বংস নকৰিব;

কাৰণ পানীয়ে যি দৰে সমুদ্ৰক ঢাকে, সেইদৰে যিহোৱাৰ জ্ঞানে পৃথিৱী পৰিপূৰ্ণ কৰিব।

¹⁰সেই দিনা লোকসকলৰ বাবে যিচয়ৰ মূল নিচানৰূপে থিয় হ'ব।

দেশবাসীয়ে তেওঁক বিচাৰি উলিয়াব আৰু তেওঁৰ বিশ্ৰামস্থান গৌৰৱাশিত হ'ব।

¹¹পথোচ, কুচ, এলম, চিনাৰ, হমাৎ, সমুদ্ৰৰ দ্বীপবোৰ,

অচুৰ আৰু মিচৰীয়াৰ বাকী থকা অৱশিষ্ট লোকসকলক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ

সেই দিনা প্ৰভুৱে তেওঁৰ হাত পুনৰ আগবঢ়াব।

12তেওঁ দেশবাসীৰ বাবে এখন নিচান স্থাপন কৰিব, আৰু ইস্রায়েলৰ দেশ ত্যাগ কৰা সকল,
আৰু পৃথিৱীৰ চাৰিও চকুৰ পৰা খেদি দিয়া যিহূদাৰ লোকসকলক তেওঁ একত্ৰিত কৰিব।

13তেওঁ ইফ্ৰয়িমৰ অসূয়া বন্ধ কৰিব, আৰু যিহূদাক অত্যাচাৰ কৰাসকলক উচ্ছন্ন কৰা হ'ব;
ইফ্ৰয়িমে যিহূদাক অসূয়া নকৰিব, আৰু যিহূদাই ইফ্ৰয়িমক আৰু অত্যাচাৰ নকৰিব।

14তথাপিও তেওঁলোকে পশ্চিম ফালে থকা ফিলিষ্টীয়াসকলৰ পাহাৰবোৰ অৱৰোধ কৰিব; আৰু তেওঁলোক দুয়ো একেলগে পূব দিশৰ
লোকসকলক লুট কৰিব।

তেওঁলোক ইদোম আৰু মোৰাবক আক্ৰমণ কৰিব; আৰু অস্মোনৰ লোকসকল তেওঁলোকক মানি চলিব।

15যিহোৱাই মিচৰীয়াৰ সমুদ্ৰৰ উপসাগৰ বিভক্ত কৰিব। তেওঁ ইফ্ৰাতাচ নদীৰ ওপৰত তপত বতাহ নিজৰ হাতেৰে বলাব,
আৰু সাতটা সূঁতিত বিভক্ত কৰিব, সেয়ে লোকসকল জোতা পিন্ধিহে পাৰ হ'ব পাৰিব।

16মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহা দিনা যি দৰে ইস্রায়েলৰ বাবে এটি পথ হৈছিল,
সেইদৰে অৱশিষ্ট থকা লোকসকলৰ বাবে অচূৰৰ পৰা এটি ৰাজপথ হ'ব।

Chapter 12

1সেই দিনা তুমি ক'বা,

“হে যিহোৱা, মই আপোনাৰ ধন্যবাদ কৰিম; কাৰণ যদিও আপুনি মোৰ ওপৰত ক্ৰোধ আছিল, তথাপিও আপোনাৰ ক্ৰোধ আঁতৰিল, আৰু
আপুনি মোক শাস্তি দিলে।

2চোৱা, ঈশ্বৰ মোৰ পৰিত্ৰাণকৰ্তা, মই তেওঁত ভৰসা কৰিম, আৰু ভয় নকৰিম;

কাৰণ যিহোৱা, হয়, যিহোৱাই মোৰ শক্তি আৰু মোৰ গান, তেওঁ মোৰ পৰিত্ৰাণকৰ্তা হ'ল।”

3পৰিত্ৰাণৰ নাদৰ পৰা তুমি আনন্দেৰে সৈতে পানী তুলিবা।

4সেই দিনা তোমালোকে ক'বা, “যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, আৰু তেওঁৰ নাম লোৱা;

লোকসকলৰ মাজত তেওঁৰ কাৰ্যবোৰ প্ৰকাশ কৰা, তেওঁৰ নাম মহিমাযিত বুলি ঘোষণা কৰা।

5যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰা, কিয়নো তেওঁ মহৎ কাৰ্য কৰিলে; সমগ্ৰ পৃথিৱীত এই সকলো জানিবলৈ দিয়া হওক।

6হে চিয়োন-নিবাসীসকল তোমালোক উচ্চ স্বৰেৰে আনন্দ-ধ্বনি কৰা; কিয়নো ইস্রায়েলৰ পবিত্ৰ জনা তোমালোকৰ মাজত মহান।”

Chapter 13

বাবিলৰ বিষয়ে কোৱা ভাববাণী।

1আমাচৰ পুত্ৰ যিচয়াই পোৱা বাবিলৰ বিষয়ে ঘোষণা।

2তোমালোকে গছ-গছনি নথকা পৰ্ব্বতৰ ওপৰত এখন সংকেত পতাকা স্থাপন কৰা, আৰু তেওঁলোকলৈ উচ্ছ্বসিত কৰা,
প্ৰধান লোকৰ দুৱাৰলৈ তেওঁলোক সোমায় যাবলৈ তোমাৰ হাত জোকাৰা।

3মই মোৰ পবিত্ৰীকৃত লোকসকলক আদেশ দিলোঁ;

হয়, মই মোৰ ক্ৰোধ কাৰ্যকাৰী কৰিবলৈ মোৰ পৰাক্ৰমী লোক এনে কি, গৰ্বেৰে উল্লাস কৰা সকলকো মাতিলোঁ।

- 4বহু লোকৰ চিঞৰৰ দৰে পৰ্বৰতবোৰত বহুসংখ্যক লোকৰ শব্দ!
বহু দেশ একলগ হৈ চিঞৰাৰ দৰে ৰাজ্যৰ প্ৰচণ্ড আলোড়ন!
বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই যুদ্ধৰ বাবে সৈন্যসকলক একত্ৰিত কৰিছে।
- 5তেওঁলোকে দূৰ দিগন্ত দেশৰ পৰা,
যিহোৱাৰ বিচাৰৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰ সৈতে সমগ্ৰ দেশ ধ্বংস কৰিবলৈ আহিছে।
- 6যিহোৱাৰ দিন অতি ওচৰ; সৰ্ব-শক্তিমান জনাৰ পৰা সৰ্বনাশ আহিছে।
- 7সেই কাৰণে সকলো হাত দুৰ্বল হ'ব, আৰু প্ৰত্যেক হৃদয় দ্ৰৱ হ'ব;
- 8প্ৰসন্ন কৰা মহিলাৰ দৰে তেওঁলোকে ভয় খাব, যন্ত্ৰণা পাব আৰু বেদনাই তেওঁলোকক গ্ৰাস কৰিব।
তেওঁলোক ইজনে সিজনক দেখি আচৰিত হ'ব, তেওঁলোকৰ মুখ উজ্জ্বলি উঠিব।
- 9চোৱা, দেশ উচ্ছন্ন কৰিবলৈ, আৰু তাৰ পৰা পাপীবোৰক বিনষ্ট কৰিবলৈ,
যিহোৱাৰ দিন খং আৰু প্ৰচণ্ড ক্ৰোধেৰে আহিছে।
- 10আকাশ মণ্ডলৰ তৰা আৰু নক্ষত্ৰবোৰে নিজৰ দীপ্তি প্ৰকাশ নকৰিব;
পূৱাৰ পৰাই সূৰ্য আন্ধাৰেৰে আবৃত হ'ব, আৰু চন্দ্ৰই দীপ্তি নিদিব।
- 11মই জগতখনক কুকাৰ্যৰ বাবে আৰু দুষ্টবোৰক তেওঁলোকৰ অপৰাধৰ বাবে দণ্ড দিম,
মই অহঙ্কাৰীবোৰৰ দৰ্প শেষ কৰিম, আৰু কঠিন হৃদয়ৰ লোকসকলৰ অহঙ্কাৰ নাশ কৰিম।
- 12মই মানুহক শুদ্ধ সোণতকৈ, আৰু মনুষ্যক ওফীৰৰ শুদ্ধ সোণতকৈয়ো দুৰ্লভ কৰিম।
- 13এই হেতুকে মই আকাশ মণ্ডলক কঁপাম,
আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ক্ৰোধত আৰু তেওঁৰ প্ৰচণ্ড খংৰ দিনত পৃথিৱী জোকাৰ খাই স্থানান্তৰিত হ'ব।
- 14খেদা খোৱা হৰিণৰ বা ৰখীয়া নথকা ভেড়াৰ দৰে
তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজৰ দেশলৈ পলাই যাব।
- 15বিচাৰি পোৱা প্ৰতিজনকে হত্যা কৰা হ'ব, আৰু বন্দী কৰা প্ৰতিজনকে তৰোৱালেৰে বধ কৰা হ'ব।
- 16তেওঁলোকৰ চকুৰ আগতে তেওঁলোকৰ কেঁচুৱাবোৰক দলিয়াই ডোখৰ ডোখৰ কৰিব,
তেওঁলোকৰ ঘৰবোৰ লুট কৰা হ'ব, আৰু তেওঁলোকৰ মহিলাসকলক ধৰ্ষণ কৰা হ'ব।
- 17চোৱা, ৰূপ গণ্য নকৰা, আৰু সোণতো সন্তুষ্ট নোহোৱা
লোকসকলক আক্ৰমণ কৰিবলৈ মই মাদীয়াসকলক উচটাম।
- 18তেওঁলোকৰ ধনুকাড়ে ডেকাসকলক বিক্ষিব,
তেওঁলোকে শিশুবোৰক দয়া নকৰিব, আৰু সন্তানসকলক কৃপাদৃষ্টি নকৰিব।
- 19আৰু বাবিল, যি ৰাজ্যবোৰৰ প্ৰশংসিত, যাৰ ঐশ্বৰ্যত কলদীয়াই অহঙ্কাৰ কৰে,
ঈশ্বৰে নিপাত কৰা চদোম আৰু যোমৰাৰ দৰে হ'ব।
- 20সেয়ে ই কেতিয়াও নিবাসস্থান নহ'ব, আৰু পুৰুষে পুৰুষে কোনেও তাত বাস নকৰিব।
আৰবী লোকসকলেও তাত তম্বু নতৰিব, বা ভেৰা-ৰখীয়াসকলেও সেই ঠাইত নিজৰ জাকক নুশুৱাব।

²¹কিন্তু মৰুভূমিৰ বনৰীয়া জন্তুৱে তাত বাস কৰিব; তেওঁলোকৰ ঘৰবোৰ ফেঁচাৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব,
আৰু সেই ঠাইত উট পক্ষীয়ে আৰু বনৰীয়া ছাগলীবোৰে জপিয়াব।

²²তেওঁলোকৰ দুৰ্গবোৰত ৰাং কুকুৰ, আৰু মনোহৰ অট্টালিকাবোৰত শিয়ালে চিঞৰিব। তেওঁৰ সময় ওচৰ চাপিছে, আৰু তেওঁৰ দিনবোৰ
বিলম্ব নকৰিব।

Chapter 14

¹যিহোৱাই যাকোবক দয়া কৰিব; ইস্ৰায়েলক পুনৰায় মনোনীত কৰিব, আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ দেশত তেওঁলোকক স্থাপন কৰিব।
বিদেশীসকলে তেওঁলোকৰ সৈতে যোগ দিব আৰু তেওঁলোকে নিজেই যাকোবৰ বংশত সংযুক্ত হ'ব। ²আৰু দেশবাসীয়ে তেওঁলোকক লৈ গৈ
তেওঁলোকৰ নিজৰ ঠাইত থ'ব। তাৰ পাছত ইস্ৰায়েল বংশৰ লোকসকলে তেওঁলোকক যিহোৱাৰ দেশলৈ দাস দাসীৰ দৰে লৈ যাব। তেওঁলোকক
বন্দী কৰা লোকসকলক তেওঁলোকে বন্দী কৰিব, আৰু তেওঁলোকক উপদ্রৱ কৰা লোকসকলৰ ওপৰত তেওঁলোকে শাসন কৰিব।

³সেই দিনা দুখ, কষ্ট, আৰু কঠিন বন্দীত্বত থাকি কাম কৰিবলৈ বাধ্য হোৱাৰ পৰা যিহোৱাই তোমালোকক জিৰণী দিব। ⁴তোমালোকে বাবিলৰ
ৰজাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰূপৰ গীত গাবা,

উপদ্রৱ কৰা সকলৰ কেনেকৈ অন্ত হ'ল, গৰ্বেৰে কৰা উত্তেজনাৰ অন্ত হ'ল!

⁵যিহোৱাই দুষ্টবোৰৰ লাঠি, আৰু সেই শাসনকৰ্তা সকলৰ ৰাজদণ্ড ভাঙিব,

⁶ঘাৰ দ্বাৰাই অবিৰাম ভাৱে ডুকুৱাত ক্ৰোধেৰে লোকসকল প্ৰভাৱিত হৈছিল,
দেশবাসীসকলক খঙেৰে আক্ৰমণ কৰি শাসন কৰাত অনিয়ন্ত্ৰিত হৈছিল।

⁷সমস্ত পৃথিৱী শান্ত আৰু সুস্থিৰ হৈ আছে; তেওঁলোকে গীতেৰে সৈতে উৎসৱ পালন কৰিছে;

⁸এনে কি, দেবদাৰু আৰু লিবানোনৰ এৰচ গছবোৰেও আনন্দ কৰিছে,
সিহঁতে কৈছে, 'তুমি পতিত হোৱাৰ পৰা আমাক কাটিবলৈ কোনো খৰিকটীয়া আহা নাই।'

⁹তুমি যেতিয়া সেই ঠাইলৈ গৈছিলি, তেতিয়া তোমাক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ চিয়োল অধঃস্থানৰ পৰা উৎসুক হৈছে;

পৃথিৱীৰ সকলো ৰজাসকল আৰু মৃতসকল তোমাৰ বাবে উঠিছে,
দেশবোৰৰ সকলো ৰজাক নিজৰ সিংহাসনৰ পৰা উঠাইছে।

¹⁰তেওঁলোক সকলোৱে তোমাৰ সৈতে কথা পাতি ক'ব,
'তুমিও আমাৰ দৰে দুৰ্বল হৈছা, তুমি আমাৰ দৰেই হৈছা।'

¹¹তোমাৰ আড়ম্বৰ আৰু তোমাৰ নেবল যন্ত্ৰৰ বাদ্য চিয়োললৈ নমোৱা হ'ল,
তোমাৰ চাৰিওফালে পোকবোৰ সিঁচৰিত হ'ল, আৰু কেঁচুবোৰে তোমাক চাকিলে।'

¹²তুমি আকাশ মণ্ডল, নক্ষত্ৰ, আৰু প্ৰভাতীয় তৰাৰ পৰা কেনেকৈ পৰিলা!
দেশবোৰক জয় কৰা জন যি তুমি বিছিন্ন হৈ মাটিত কেনেকৈ পৰিলা!

¹³তুমি তোমাৰ মনতে কৈছিলি, 'মই স্বৰ্গলৈ উঠিম,
ঈশ্বৰৰ তৰাবোৰৰ ওপৰত মই মোৰ সিংহাসন উন্নত কৰিম;
আৰু মই উত্তৰ দিশৰ অন্তভাগত সভা বহা পাহাৰত বহিম।

¹⁴মই মেঘবোৰতকৈয়ো ওখ ঠাইত উঠিম; মই নিজকে সৰ্ব্বোপৰি জনাৰ তুল্য কৰিম।'

¹⁵তথাপি তোমাক এতিয়া চিয়োলৰ গাঁতৰ অন্তভাগলৈকে নমোৱা হ'ল।

- 16 তোমালৈ স্থিৰ হৈ দৃষ্টি কৰা সকল তোমাৰ বিষয়ে বিবেচনা কৰিব,
তেওঁলোকে ক'ব, 'পৃথিৱীখন কঁপোৱা, আৰু ৰাজ্যবোৰক জোকাৰা মানুহ জন সেই জনেই নে?'
- 17 পৃথিৱীখনক মৰুপ্ৰান্ত স্বৰূপ কৰা, নগৰবোৰ উচ্ছন্ন কৰা, আৰু বন্দীসকলক ঘৰলৈ যাবলৈ নিদিয়া জন সেই জনেই নে?
- 18 দেশবোৰৰ সকলো ৰজা,
তেওঁলোকৰ সকলোৱে নিজৰ মৈদামত সন্মানৰে শুইছে।
- 19 কিন্তু ডালবোৰ কাটি পেলোৱাৰ দৰে তোমাক মৈদামৰ পৰা নিষ্ক্ষেপ কৰা হৈছে,
শিলৰ গাঁতলৈ নিয়া আৰু তৰোৱালেৰে খোচা মৃতলোকে বস্ত্ৰৰ দৰে তোমাক ঢাকি ধৰিছে।
- 20 মৃত দেহ গচকাৰ দৰে, তুমি তেওঁলোকৰ সৈতে কেতিয়াও মৈদামত যোগ দিয়া নহ'বা;
কাৰণ তুমি তোমাৰ দেশ ধ্বংস কৰিলা, নিজৰ লোকসকলক বধ কৰা জন তুমিয়ে;
অন্যায়কাৰীসকলৰ পুত্ৰৰ নাম পুনৰ উল্লেখ কৰা নহ'ব।
- 21 তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ অপৰাধৰ বাবে, তেওঁলোকৰ সন্তানসকলক বধ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হোৱা,
সেয়ে তেওঁলোকে উঠি নাহিব, আৰু পৃথিৱীখন অধিকাৰ কৰিছে, আৰু সমগ্ৰ পৃথিৱীত নগৰেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছে।
- 22 বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, "মই তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে উঠিম"
বাবিলৰ নাম, বংশধৰ, আৰু ভাবী বংশ উচ্ছন্ন কৰিম" এইয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।
- 23 মই তেওঁক ফেঁচাৰ বাসস্থানলৈ, আৰু পুখুৰীৰ পানীলৈ লৈ যাম,
আৰু মই তেওঁক সৰ্বনাশৰ বাঢ়নিৰে সাৰি পেলাম" বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে,
- 24 বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই শপত কৰি কৈছে, "নিশ্চয়ে,
মই সঙ্কল্প কৰাৰ দৰে, এইটো মোলৈ ঘটিব; আৰু মই অভিপ্ৰায় কৰাৰ দৰে সেয়ে হ'ব;
- 25 মই মোৰ দেশত অচোৰক ভাঙিম, আৰু মোৰ পৰ্বতৰ ওপৰত ভৰিৰে গচকিম।
তেতিয়া তেওঁলোকৰ পৰা তেওঁৰ ফুৰলী আঁতৰাব আৰু তেওঁলোকৰ কাঞ্চৰ পৰা তেওঁৰ ভাৰ দূৰ কৰা হ'ব।"
- 26 সমগ্ৰ পৃথিৱী বাবে স্থিৰ কৰা অভিপ্ৰায় এয়ে, আৰু সকলো দেশৰ ওপৰত উঠা হাত এয়ে।
- 27 কাৰণ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এয়ে পৰিকল্পনা কৰিলে; তেওঁক কোনে বাধা দিব পাৰে? তেওঁৰ হাত দাঙিব; আৰু কোনে তাক তললৈ কৰিব পাৰিব?
- 28 ৰজা আহজৰ মৃত্যু হোৱাৰ বছৰত এই ঘোষণা হৈছিল।
- 29 হে ফিলিষ্টিয়া, তোমালোকক প্ৰহাৰ কৰা দণ্ডডাল ভগা দেখি তোমালোকে আনন্দ নকৰিবা।
কাৰণ সাপৰ গাঁতৰ পৰা এটা বিষাক্ত সাপ বাহিৰ ওলাব, আৰু তাৰ পোৱালীবোৰ অগ্নিসাদৃশ্য উৰণীয়া সাপ হ'ব।
- 30 দৰিদ্ৰসকলৰ প্ৰথমে জন্মাই খাব, আৰু অভাবগ্ৰস্ত সকলে সুৰক্ষাৰ বাবে শুই পৰিব।
আকালৰ দ্বাৰাই মই তোমাৰ মূল নষ্ট কৰিম, আৰু তোমাৰ অৱশিষ্ট ভাগক বধ কৰা হ'ব।
- 31 হে ফিলিষ্টীয়াৰ দুৱাৰ গৰ্জন কৰা, আৰু হে নগৰ ক্ৰন্দন কৰা, তুমি দ্ৰৱ হৈ শেষ হৈ যাবা।
কাৰণ উত্তৰ দিশৰ পৰা ধুঁৱাৰ দৰে ডাৱৰ আহিব, আৰু তেওঁৰ শ্ৰেণীত এজনো পথভ্ৰষ্ট নাথাকিব।
- 32 তেনেহলে দেশৰ বাৰ্তাবহক সকলক কেনেকৈ উত্তৰ দিব?

সেয়ে যিহোৱাই চিয়োলক সংস্থাপন কৰিলে, আৰু তেওঁৰ লোকসকলৰ নিপীড়িতসকলক আশ্ৰয়স্থান বিচাৰি দিব।

Chapter 15

মোৱাবৰ বিষয়ে কোৱা ভাববাণী।

¹মোৱাবৰ বিষয়ে ঘোষণা।

বাস্তৱিক একে ৰাতিতে আৰ-মোৱাব উচ্ছন্ন আৰু ধ্বংস হ'ল;

বাস্তৱিকতে একে নিশাতে কীৰ-মোৱাব উচ্ছন্ন আৰু ধ্বংস হ'ল।

²তেওঁলোক মন্দিৰৰ ওপৰলৈ গ'ল, আৰু দীবোনৰ লোকসকল কান্দিবলৈ ওখ স্থানলৈ গ'ল;

নবো আৰু মেদবাৰ ওপৰত মোৱাবে বিলাপ কৰিছে;

সকলোৰে মূৰ টকলা কৰা হৈছে, আৰু প্ৰতিজনৰ ডাঢ়ি কটা হৈছে।

³তেওঁলোকৰ পথত তেওঁলোকে চট কাপোৰ পিন্ধিছে; আৰু কঁকাল বান্ধিছে;

আৰু প্ৰতিজনে চকবোৰত চকু পানী বোৱাই কান্দিছে।

⁴হিচবোন আৰু ইলিয়ালিয়ে চিঞৰিছে, তেওঁলোকৰ শব্দ যহচৰলৈকে শূন্য গৈছে।

সেয়ে মোৱাবৰ অস্ত্ৰধাৰী লোকসকল আৰ্ত্তনাদ কৰিছে; আৰু তেওঁলোকৰ আত্মাই কঁপিছে।

⁵মোৰ হৃদয়ে মোৱাবৰ বাবে কান্দিছে, তাৰ প্ৰধানলোকসকলে চোবৰলৈ ইগ্নৎ-চলিচিয়ালৈ পলাই গৈছে।

তেওঁলোকে লুহীতলৈ উঠি যোৱা বাটেদি কান্দি কান্দি উঠি গৈছে;

তেওঁলোকে হোৰোণয়িমলৈ যোৱাৰ বাটত তেওঁলোকৰ বিনাশৰ কাৰণে উচ্ছ্বৰে বিলাপ কৰিছে।

⁶কাৰণ নিস্ত্ৰীময়ৰ পানীসমূহ শুকাই গৈছে;

ঘাঁহবোৰ শুকাই গৈছে, নতুন ঘাঁহও শুকাই গৈছে, সেউজীয়া একোৱেই নাই।

⁷তেওঁলোকে যথেষ্ট ধন বৃদ্ধি কৰিলে, আৰু গোটালে

তেওঁলোকে ঝাও গছৰ জুৰীৰ কাষলৈ লৈ গ'ল।

⁸সেই ক্ৰন্দন মোৱাবৰ সীমাৰ চাৰিওফালে,

আৰু তাৰ বিলাপ এগালীমৰ পৰা বেৰ-এলীমলৈকে শূন্য গৈছে।

⁹কিয়নো দীমোনৰ পানী তেজেৰে পৰিপূৰ্ণ; কিন্তু মই দীমোনলৈ আৰু বেছি দুখ আনিম।

মোৱাবৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা লোকসকল, আৰু দেশৰ অৱশিষ্ট থকা লোকসকলক এটা সিংহই আক্ৰমণ কৰিব।

Chapter 16

¹মৰুপ্ৰান্তৰ চেলাৰ পৰা চিয়োন-জীয়াৰীৰ পৰ্ব্বতলৈ

দেশৰ শাসনকৰ্ত্তাৰ ওচৰলৈ ভেড়া পোৱালীবোৰ পঠাই দিয়া।

²ভ্ৰমি ফুৰা চৰাই আৰু সিঁচৰিত হৈ থকা বাহঁৰ দৰে,

মোৱাবৰ মহিলাসকল অৰ্ণোন নদীৰ পাৰত আছে।

- 3“পৰামৰ্শ দিয়া, ন্যায় বিচাৰ কৰা, দুপৰীয়া ৰাতি হোৱাৰ দৰে ছাঁ প্ৰদান কৰা;
পলাতক লোকসকলক লুকুৱাই ৰাখা, আৰু তেওঁলোকক বিশ্বাসঘাত নকৰিবা।
- 4মোৱাবৰ পৰা অহা শৰণাৰ্থী সকলক তোমালোকৰ লগত বাস কৰিবলৈ দিয়া;
বিনাশৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ তেওঁলোকৰ বাবে লুকুৱাই থকা ঠাই হোৱা।”
- কিয়নো অত্যাচৰ, আৰু ধ্বংস বন্ধ কৰা হ’ব;
অপমান কৰা সকল দেশৰ পৰা অদৃশ্য হ’ব।
- 5বিশ্বাসযোগ্য নিয়মেৰে এখন সিংহাসন স্থাপিত হ’ব, আৰু দায়ুদৰ তম্বুৰ পৰা এজন বিশ্বাসী তাত বহিব।
তেওঁ ন্যায়বিচাৰ বিচাৰৰ দৰে তেওঁ বিচাৰ কৰিব, আৰু ধাৰ্মিকতাৰে কাৰ্য কৰিব।
- 6আমি মোৱাবৰ অহঙ্কাৰ, আৰু তেওঁৰ গৰ্বৰ কথা শুনিলোঁ,
তেওঁৰ আত্মগৌৰৱ, আৰু তেওঁৰ ক্ৰোধৰ বিষয়েও শুনিলো; কিন্তু তেওঁৰ আত্মগৌৰৱ মূল্যহীন।
- 7সেয়ে মোৱাবৰ বাবে মোৱাব আৰু প্ৰতিজনে বিলাপ কৰিছে;
সম্পূৰ্ণভাৱে ধ্বংস হৈ যোৱা কীৰ-হেৰচতৰ দ্ৰাক্ষাণ্ডটিৰ পিঠাৰ বাবে শোক কৰিছা।
- 8হিচবোনৰ পথাৰবোৰ আৰু চিবমাৰ দ্ৰাক্ষালতা শুকাই গ’ল।
দেশবোৰৰ শাসনকৰ্তাসকলে উত্তম দ্ৰাক্ষাণ্ডটি গচকিব,
সেইবোৰে জায়েৰ গৈ পাইছিল; আৰু মৰুভূমিত বিয়পি পৰিছিল।
ইয়াৰ পোখাবোৰ বিদেশলৈকে বিস্তাৰিত হৈছে; সেইবোৰ সাগৰৰ ওপৰেৰে গৈছে।
- 9বাস্তৱিকতে মই চিবমাৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ কাৰণে যাজেৰৰ সৈতে কাল্দিম।
হে হিচবোন, আৰু ইলিয়ালি, মই মোৰ চকুলোৰে পানী দিম;
তোমাৰ পথাৰৰ গ্ৰীষ্মকালৰ ফল আৰু শস্য দোৱাৰ কাৰণে মই আনন্দৰ উচ্ছ্বাস সমাপ্ত কৰিম।
- 10আনন্দ আৰু উল্লাস ফলৱান বাৰীৰ পৰা দূৰ কৰা হ’ব; আৰু তোমাৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰত গান বা আনন্দ ধ্বনি আৰু নহ’ব;
দ্ৰাক্ষাকুণ্ডত গচকি দ্ৰাক্ষাৰস উলিয়াবলৈ কোনো গচকা লোক নাথাকিব; মই দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গচকা আনন্দ ধ্বনি থমালোঁ।
- 11সেয়ে মোৰ হৃদয়ৰ শ্বাসনিশ্বাস মোৱাবৰ বাবে আৰু মোৰ অন্তৰৰ ভাগবোৰ কীৰ-হেৰচতৰ বাবে এখন বীণাৰ দৰে বাজিছে।
- 12যেতিয়া মোৱাবে ওখ স্থানত নিজকে পৰিধান কৰিব,
আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ তেওঁৰ মন্দিৰত সোমাব, তেতিয়া তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা কৃতকাৰ্য নহ’ব।
- 13এয়ে যিহোৱাই মোৱাবৰ বিষয়ে পূৰ্বে কোৱা বাক্য; 14পুনৰ যিহোৱাই কৈছে, “তিনি বছৰৰ ভিতৰত মোৱাবৰ গৌৰৱ দূৰ কৰা হ’ব; তেওঁৰ
অনেক লোকৰ ওপৰিও, তেওঁৰ অৱশিষ্ট ভাগ অতি ক্ষুদ্ৰ আৰু নগণ্য হ’ব।

Chapter 17

দম্বেচক আৰু ইফ্ৰয়িমৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ভাববাণী।

1দম্বেচক বিষয়ক ভাৰবাক্য।

চোৱা, দম্বেচক আৰু নগৰ হৈ নাথাকিব; ই ধ্বংসৰ স্তূপ হ’ব।

²অৰোয়েৰ নগৰবোৰ পৰিত্যক্ত হ'ব;

সেইবোৰ ভেড়াৰ জাকৰ বাবে শুৱা ঠাই হ'ব; আৰু কোনোৱে সিহঁতক ভয় নকৰিব।

³ইফ্ৰয়িমৰ পৰা শক্তিশালী নগৰবোৰ, দম্বেচকৰ পৰা ৰাজ্য,

আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, অৰামৰ অৱশিষ্ট ভাগ ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ গৌৰৱৰ সদৃশ হ'ব।

⁴সেই দিনা এই দৰে হ'ব

যাকোবৰ গৌৰৱ অতি দুৰ্বল হ'ব, আৰু তাৰ হৃষ্টপুষ্ট শৰীৰ ক্ষীণ হ'ব।

⁵যি দৰে ধান দাওঁতে থিয় হৈ থকা শস্য গোটাই আৰু তেওঁৰ হাতেৰে থোকবোৰ কাটে,

বা কোনোৱে ৰফায়ীম উপত্যকাত শস্যৰ থোকবোৰ সংগ্ৰহ কৰাৰ দৰে হ'ব।

⁶তথাপি, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৈছে, “যেতিয়া জলফাই গছ জোকৰা হয়,

তেতিয়া অতি ওখ ডালত দুটা বা তিনিটা জলফাই ফল থাকে, বা এজোপা ফলৱতী গছৰ অতি ওখ ডালবোৰত চাৰিটা বা পাঁচটা ফল থাকে,” সেই দৰে তাত অৱশিষ্ট থাকিব।

⁷সেইদিনা মানুহে নিজৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তালৈ মনযোগ দিব, আৰু তেওঁলোকৰ চকুৱে ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনালৈ দৃষ্টি কৰিব।

⁸তেওঁলোকে নিজৰ হাতেৰে তৈয়াৰ কৰা যজ্ঞ-বেদীলৈ চকু নিদিব, নাইবা তেওঁলোকৰ আঙুলিৰে সজা আচেৰা মুৰ্ত্তিবোৰ বা সূৰ্য্য প্ৰতিমাবোৰলৈ দৃষ্টি নকৰিব।

⁹সেই দিনা তেওঁলোকৰ দৃঢ় নগৰবোৰ, পৰ্ব্বতৰ টিঙত থকা এচলীয়া পৰিত্যক্ত কাঠনিৰ দৰে হ'ব,

আৰু ইস্ৰায়েলী লোকসকলকৰ বাবে সেইবোৰ পৰিত্যাগ কৰা হৈছে, আৰু সেইবোৰ জনশূন্যতালৈ পৰিণত হ'ব।

¹⁰কাৰণ তোমালোকে তোমালোকৰ পৰিত্ৰাণকৰ্ত্তা ঈশ্বৰক পাহৰিলা, আৰু তোমালোকৰ বলস্বৰূপ শিলালৈ অৱহেলা কৰিলা;

সেয়ে তোমালোক আনন্দদায়ক পুঁলিবোৰ ৰোপন কৰা, আৰু অন্ধুত শেলুৱইবোৰ আঁতৰোৱা;

¹¹সেই দিনা তোমালোক পুঁলি ৰুবা, বেৰা দিবা আৰু খেতি কৰিব। অতিশুনকালে তোমালোকৰ বীজ গজি উঠিব;

কিন্তু দুৰ্দশা আৰু প্ৰচণ্ড দুঃখৰ দিনা শস্য গোটোৱা বিফল হ'ব।

¹²সমুদ্ৰৰ গৰ্জ্জনৰ দৰে গৰ্জ্জন কৰা অনেক লোক সমূহৰ কোলাহল!

আৰু তীব্ৰবেগেৰে যোৱা প্ৰৱল পানীৰ শব্দৰ দৰে দেশবাসীৰ বেগেৰে যোৱা শব্দ!

¹³অনেক পানী বেগেৰে বৈ যোৱা শব্দৰ দৰে, দেশবাসীসকলে গৰ্জন কৰিব;

কিন্তু প্ৰভুৱে তেওঁলোকক তিৰস্কাৰ কৰিব; তাতে তেওঁলোক বহু দূৰলৈ পলাই যাব,

আৰু বতাহৰ আগত পৰ্ব্বতৰ ওপৰত বিধৱালোকে পিন্ধা কাপোৰৰ দৰে, আৰু বতাহৰ আগত ঘূৰি ঘূৰি যোৱা ধূলিৰ দৰে তেওঁলোকক খেদি দিয়া হ'ব।

¹⁴চোৱা, সন্ধ্যাপৰত ত্ৰাস হ'ব; আৰু ৰাতিপুৱা নহওঁতেই তেওঁলোক গুচি যাব।

এয়ে আমাক লুট কৰাসকলৰ অংশ, আৰু এয়ে আমাক অপহৰণ কৰাসকলৰ ভাগ।

Chapter 18

¹হায় হায়, ইথপিয়া(কূচ) নদীৰ সিপাৰে থকা পখীৰ মৰ্মৰধ্বনি হোৱা দেশ,

²ৰাজদূতসকলক নলখাগড়িৰ জাহাজত সমুদ্ৰৰ বাটেদি পঠোৱা জন,

যি দেশৰ লোকসকল বলিষ্ঠ আৰু ধুনীয়া, যি সকল আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে ভয়ানক,

যি সকলৰ দেশ নদীবোৰেৰে বিভক্ত, সেই দেশলৈ বেগি দূতসকল যোৱা।

³হে পৃথিৱী নিবাসী, আৰু হে পৃথিৱীত থকা লোকসকল,

যেতিয়া পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰত নিচান তোলা হ'ব, তেতিয়া চাবা, আৰু যেতিয়া শিঙা বাজিব, তেতিয়া শুনিবা।

⁴যিহোৱাই মোক কোৱা কথা এই, “নিৰ্মল আকাশৰ ব'দৰ দৰে, আৰু শস্য চপোৱা কালৰ গৰম নিয়ৰযুক্ত মেঘৰ দৰে,

মই মোৰ গৃহৰ পৰা নিজমে নিৰীক্ষণ কৰিম।”

⁵শস্য চপোৱাৰ পূৰ্বে যি সময়ত ফুল সৰিল, আৰু ফুল পকা দ্ৰাক্ষাশুটিত পৰিণত হ'ল,

এনে সময়ত তেওঁ কাঁইটবোৰ কটাৰীৰে কাটি পেলাব, আৰু সিঁচৰিত হৈ থকা ডালবোৰ কাটি দূৰ কৰিব।

⁶পৰ্বতৰ চৰাইবোৰৰ বাবে, আৰু পৃথিৱীৰ জন্তুবোৰৰ বাবে সেই সকলো পৰিত্যক্ত হ'ব;

চৰাইবোৰে সেইবোৰৰ ওপৰত গ্ৰীষ্মকাল, আৰু পৃথিৱীৰ জন্তুবোৰে সেইবোৰৰ ওপৰত জাৰকাল তিৰাহিত।

⁷সেই সময়ত দীৰ্ঘকায় আৰু নিমজ গাৰে লোকসকল আগৰে পৰা এতিয়ালৈকে ভয়ঙ্কৰ এক জাতি, নদীবোৰে দেশ বিভক্ত কৰা দুগুণ পৰাক্ৰমী আৰু মৰ্দনকাৰী এটা দেশ উপহাসস্বৰূপে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ওচৰলৈ, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নাম থকা ঠাই চিয়োন পৰ্ব্বতলৈ অনা হ'ব।

Chapter 19

মিচৰৰ বিষয়ে ভাববাণী; আৰু ঈশ্বৰৰ ঘোষণা।

¹মিচৰৰ বিষয়ে কৰা ঘোষণা।

চোৱা, যিহোৱাই দ্ৰুতগামী মেঘত উঠি মিচৰ দেশলৈ আহিছে;

তেওঁৰ সন্মুখত মিচৰৰ মুৰ্ত্তিবোৰ কম্পমান কৰিছে, আৰু মিচৰীয়াসকলৰ হৃদয় তেওঁলোকৰ ভিতৰত দ্ৰৱ হৈছে।

²“মই মিচৰীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধেই মিচৰীয়াসকলক উচটাম; মানুহে নিজৰ ভাইৰ বিৰুদ্ধে, আৰু নিজৰ চুবুৰীয়াৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিব;

নগৰৰ বিৰুদ্ধে নগৰ, আৰু ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে ৰাজ্যই যুদ্ধ কৰিব।

³মিচৰীয়াসকলৰ আত্মা নিজৰ ভিতৰত দুৰ্বল হ'ব, মই তেওঁলোকৰ মন্ত্ৰ ধ্বংস কৰিম;

তাতে তেওঁলোকে মুৰ্ত্তিবোৰৰ, ভূত-পোহাঁ, আৰু আত্মজ্ঞানীসকলৰ মন্ত্ৰ চিঞৰিব।

⁴বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে,

“মই মিচৰীয়াসকলক এজন নিষ্ঠুৰ মালিকৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম, আৰু এজন পৰাক্ৰমী ৰজাই তেওঁলোকক শাসন কৰিব।”

⁵সমুদ্ৰৰ পানী শুকাই যাব, আৰু নদী শুকাই খালী যাব।

⁶নদীবোৰ দুৰ্গন্ধযুক্ত হ'ব, আৰু মিচৰৰ নদীৰ পানী কমি শুকাই যাব;

নল আৰু খাগড়ি নিৰ্জীৱ হ'ব।

⁷নীল নদীৰ ঘাট,

আৰু নীল নদীৰ দাঁতিৰ ঘাঁহনিবোৰ শুকাই ধূলিলৈ পৰিণত হ'ব, আৰু বতাহে উৰুৱাই লৈ যাব।

⁸মাছমৰীয়াসকল ক্ৰন্দন কৰিব, আৰু নদীত বৰশী টুপুৱাসকলে বিলাপ কৰিব,

তেওঁলোকৰ দৰে পানীত জাল পেলোৱাসকলেও দুঃখ কৰিব।

⁹শগ সূতা ফনিওৱা কাম কৰাসকল আৰু বগা বস্ত্ৰ বোৱাসকল বিবৰ্ণ হ'ব।

¹⁰মিচৰীয়াৰ কাপোৰৰ কাম কৰা লোকসকলক ভগ্ন কৰা হ'ব; আৰু হাজিৰাত কাম কৰাসকলে মনত কষ্ট পাব।

¹¹চোৱণৰ ৰাজকুমাৰ সকল সম্পূৰ্ণ মুৰ্খ, আৰু ফৌৰণৰ সকলোতকৈ জ্ঞানী পৰামৰ্শদাতা সকলৰ মন্ত্ৰণা জ্ঞানশূন্য হ'ব।

“মই জ্ঞানীলোকৰ পুত্ৰ, প্ৰাচীন ৰজাসকলৰ সন্তান,”

এই বুলি ফৌৰণৰ আগত তোমালোক প্ৰতিজনে কেনেকৈ ক'ব পাৰা?

¹²তেনেহ'লে তোমালোকৰ জ্ঞানীলোক ক'ত?

তেওঁলোকে তোমালোকক কওক, আৰু মিচৰৰ বিষয়ে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কি পৰিকল্পনা কৰিছে, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে জানক।

¹³চোৱণৰ ৰাজকুমাৰ সকল মুৰ্খ হ'ল, নোফৰ ৰাজকুমাৰ সকল প্ৰতাৰিত হ'ল; তেওঁলোকে মিচৰৰ জাতিবোৰৰ চুকৰ শিল স্বৰূপ, তেওঁলোকে মিচৰীয়াসকলক বিপথগামী কৰিলে।

¹⁴যিহোৱাই তেওঁৰ ভিতৰত বিকৃত আত্মা বাকি দিলে,

মতলীয়ালোকে বমি কৰি চলংপলং কৰাৰ দৰে, তেওঁলোকে মিচৰক তেওঁৰ সকলো কাৰ্যত বিপথগামী কৰিলে,

¹⁵মূৰ বা নেগুৰ, খাজুৰ পাত বা খাগড়ি তাত কোনো এজনে মিচৰৰ বাবে একো কৰিব নোৱাৰে।

¹⁶সেই দিনা, মিচৰীয়াসকল মহিলাৰ দৰে হ'ব; বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই তেওঁলোকৰ ওপৰত হাত উঠোৱাৰ বাবে, তেওঁলোকে কঁপিব আৰু ভয় কৰিব। ¹⁷যিহুদা দেশ মিচৰীয়াসকলৰ আগত ত্ৰাসৰ কাৰণ হ'ব। মিচৰৰ বিৰুদ্ধে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৰা পৰিকল্পনাৰ কাৰণে যেতিয়াই কোনো এজনে তেওঁলোকক সোঁৱৰণ কৰিব, তেতিয়া তেওঁলোকে ভয় কৰিব।

¹⁸সেই দিনা কনানীয়া ভাষা কোৱা আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱালৈ শপত খোৱা পাঁচখন নগৰ হ'ব। এই পাঁচখনৰ এখন সূৰ্যৰ নগৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'ব।

¹⁹সেই দিনা মিচৰ দেশৰ মাজত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞবেদী, আৰু সীমাত যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা শিলৰ স্তম্ভ হ'ব। ²⁰সেয়ে মিচৰ দেশত বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ অৰ্থে এটা চিন আৰু সাক্ষীস্বৰূপ হ'ব। যেতিয়া তেওঁলোকে উপদ্ৰৱকাৰী সকলৰ বাবে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিব; তেতিয়া তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ তেওঁ এজন ত্ৰানকৰ্তা আৰু উদ্ধাৰকৰ্তা পঠাব, আৰু তেওঁ তেওঁলোকক মুক্ত কৰিব।

²¹যিহোৱা মিচৰত জনাজাত হ'ব, আৰু সেই দিনা মিচৰীয়াসকলে যিহোৱাক জানিব। তেওঁলোকে বলিদান আৰু উৎসৰ্গৰ সৈতে তেওঁৰ আৰাধনা কৰিব, আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে সঙ্কল্প কৰিব, আৰু সিদ্ধও কৰিব। ²²যিহোৱাই মিচৰক প্ৰহাৰ কৰিব, আৰু প্ৰহাৰ কৰি সুস্থ কৰিব; তেওঁলোকে যিহোৱালৈ ঘূৰি আহিব, তাতে তেওঁ তেওঁলোকৰ নিবেদন শুনিব আৰু তেওঁলোকক সুস্থ কৰিব।

²³সেই দিনা সেই ঠাইত মিচৰ দেশৰ পৰা অচূৰলৈকে এটা ৰাজপথ হ'ব, তাতে অচূৰীয়া লোকে মিচৰলৈ, আৰু মিচৰীয়া লোকে অচোৰলৈ অহা যোৱা কৰিব; আৰু মিচৰীয়াসকলে অচূৰীয়াসকলৰ সৈতে আৰাধনা কৰিব।

²⁴সেই দিনা মিচৰ আৰু অচূৰৰ সৈতে ইস্ৰায়েল তৃতীয় হৈ পৃথিৱীৰ মাজত আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হ'ব। ²⁵বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিব আৰু ক'ব, “মোৰ মিচৰীয়া লোকসকল, মোৰ হাতে কৰা কাৰ্য অচূৰ, আৰু মোৰ আধিপত্য ইস্ৰায়েল আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত হওক।”

Chapter 20

মিচৰ আৰু কুচৰ পৰাজয় কৰাৰ বিষয়।

¹সেই বছৰত অচূৰৰ ৰজা চৰ্গোনে যেতিয়া তৰ্তনক পঠালে, তেতিয়া তৰ্তন অচদোদলৈ আহিল; আৰু অচদোদৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি তাক জন্ম কৰিলে। ²সেই সময়ত যিহোৱাই আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়াৰ দ্বাৰাই কথা ক'লে, “যোৱা তোমাৰ কঁকালৰ পৰা চট কাপোৰ গুচুউৱা, আৰু তোমাৰ ভৰিৰ জোতা সোলোকোৱা।” তাতে তেওঁ সেইদৰেই কৰি উদং গাৰে আৰু শুদা ভৰিৰে খোজ কাঢ়িলে।

³যিহোৱাই ক'লে, “মোৰ দাসৰ দৰে যিচয়াই মিচৰ আৰু কুচৰ বিষয়ে এক চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণস্বৰূপে উদং গাৰে আৰু শুদা ভৰিৰে তিনিবছৰলৈকে খোজ কাঢ়িলে, ⁴এই দৰে অচূৰৰ ৰজাই বন্দি কৰা মিচৰীয়া লোকসকলক লৈ যাব, আৰু কুচ দেশৰ বহিষ্কৃত লোকসকল যুবক আৰু বুঢ়া, উদং আৰু খালী ভৰি, আৰু অনাবৃত নিতম্বেৰে, মিচৰৰ লাজৰ বাবে লৈ যাব।

⁵কূচদেশ তেওঁলোকৰ আশা আৰু মিচৰ দেশ তেওঁলোকৰ গৌৰৱ সেই কাৰণে তেওঁলোক আতঙ্কিত আৰু লজ্জিত হ'ব। ⁶সেই দিনা সাগৰৰ তীৰৰ দেশ নিবাসীসকলে ক'ব, “বাস্তৱিকতে, অচুৰীয়া ৰজাৰ পৰা উদ্ধাৰ পাবৰ কাৰণে সহায়ৰ বাবে য'লৈ আমি পলাই গৈছিলোঁ, আমাৰ সেই আশাৰ এনে দশা; তেনেহ'লে আমি কেনেকৈ ৰক্ষা পাম?”

Chapter 21

বাবিল, ইদোম, আৰু আৰবৰ বিষয়ে কোৱা ভাববাণী। সাগৰৰ তীৰৰ মৰুভূমি বিষয়ে ঘোষণা।

¹সাগৰৰ তীৰৰ মৰুভূমিৰ বিষয়ে কৰা ঘোষণা।

দক্ষিণ অঞ্চলত বা'মৰলী বতাহ বেগেৰে চলাৰ দৰে,
এখন ভয়ানক দেশৰ পৰা আৰু অৰণ্যৰ পৰা পাৰ হৈ আছে।

²এটি বেদনাদায়ক দৰ্শন মোক দেখুৱা হৈছে;
বিশ্বাসঘাতকে বিশ্বাসঘাতকতা আচৰণ কৰে, আৰু বিনাশকাৰীয়ে বিনাশ কৰে।

হে এলম, উঠি যোৱা, আৰু আক্ৰমণ কৰা; হে মাদিয়া, অববোধ কৰা;
মই তেওঁৰ সকলো ক্ৰন্দন শান্ত কৰিলো।

³এই কাৰণে মোৰ কঁকাল বেদনাৰে পূৰ হৈছে;
প্ৰসন্ন কৰিব লোৱা মহিলাৰ বেদনাৰ দৰে বেদনা মোৰ হৈছে;
মই যি শুনিলো তাৰ দ্বাৰাই মোৰ আঁঠু কুচ গৈছে; আৰু যি দেখিলো তাৰ দ্বাৰাই মোৰ শান্তিভঙ্গ হৈছে,

⁴মোৰ হৃদয় চূৰ্ণ হৈছে; কম্পমানে মোক অতিক্ৰম কৰিছে;
সেই নিশা মই যি ইচ্ছা কৰি আছিলো, সেইয়া মোক কম্পমান কৰিবলৈ ঘূৰি আহিছিল।

⁵তেওঁলোকে মেজ যুগুত কৰিছিল, আৰু ভোজন পান কৰিবলৈ মেজত কাপোৰ পাৰিছিল;
হে সেনাপতিসকল উঠা, ঢালত তেল ঘঁহা।

⁶কিয়নো প্ৰভুৱে মোক এই দৰে কৈছে,
“যোৱা, এজন প্ৰহৰী নিযুক্ত কৰা; তেওঁ যি দেখিব, সেই বিষয়ে নিশ্চয় তেওঁ সংবাদ দিব।

⁷যেতিয়া তেওঁ অশ্বাৰোহীৰ সৈতে এটা ৰথক দেখিব,
আৰু গাধ, উটবোৰত আৰোহী দেখিব,
তেতিয়া তেওঁ মনোযোগ দিব লাগিব আৰু অতি সচেতন হ'ব লাগিব।”

⁸সেই প্ৰহৰীজনে ৰিঙিয়াই ক'লে,
“হে প্ৰভু, মই প্ৰতিদিনে প্ৰহৰী স্তম্ভত দিনটো থিয় হৈ থাকো,
আৰু ওৰে ৰাতি পৰ দিয়া ঠাইত মঅই থিয় হৈ থাকো।”

⁹ৰথচালকৰ সৈতে সৈন্য, আৰু যোৰকৈ অশ্বাৰোহী ইয়ালৈ আহিছে।
তেওঁ চিঞৰী ক'লে, “বাবিল পতিত হ'ল;
আৰু দেৱতাবোৰৰ সকলো মূৰ্তিবোৰ ভাঙি মাটিত পৰিছে।”

¹⁰হে মোৰ মৰণা মৰা আৰু পৰিষ্কাৰ জন, হে মোৰ মৰণা মৰা ঠাইৰ সন্তান,

ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ পৰা মই যি শুনিছোঁ,

সেই কথা মই তোমালোকক ঘোষণা কৰিলোঁ।

¹¹দুমাৰ বিষয়ে ঘোষণা।

চেয়ীৰৰ পৰা এজনে মোক মাতি কৈছে, “হে প্ৰহৰী, ৰাতিৰ কিমান ভাগ গ’ল? হে প্ৰহৰী, ৰাতিৰ কিমান ভাগ গ’ল?” ¹²প্ৰহৰীয়ে উত্তৰ দিলে, “ৰাতিপুৱা হৈছে, আৰু ৰাতিও আহিছে; যদি আপুনি সুধিব, সোধক; আৰু তাৰ পাছত পুনৰ ঘূৰি আহক।”

¹³আৰবৰ বিষয়ে ঘোষণা।

হে দদানীয়া পথিকসকল, তোমালোকে আৰবৰ অৰণ্যত ৰাতি থাকিব লাগিব।

¹⁴তৃষ্ণাতুৰ লোকসকলৰ বাবে পানী আনা;

তোমা দেশৰ নিবাসীসকলক আহাৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰা।

¹⁵কিয়নো তেওঁলোক তৰোৱাল, খোলা তৰোৱালৰ পৰা পলাই অহা,

ভিৰোৱা ধেনু, আৰু কষ্টদায়ক যুদ্ধৰ পৰা পলাইছে।

¹⁶সেই বাবে প্ৰভুৱে মোক কৈছে, “এবছৰৰ ভিতৰত হাজিৰাত কাম কৰা মানুহৰ দৰে কেদৰৰ সকলো গৌৰৱ লুপ্ত হ’ব। ¹⁷আৰু কেদৰৰ বংশৰ বীৰ পুৰুষ ধনুৰ্দ্ধৰসকল অৱশিষ্ট সংখ্যা তাকৰ হ’ব;” কিয়নো ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছিল।

Chapter 22

যিৰুচালেমৰ ক্ষমা কৰিব নোৱাৰা পাপ।

¹উপত্যকাৰ বিষয়ে দেখা দৰ্শনৰ ঘোষণা।

তোমালোক সকলোৱে ঘৰৰ চালত কিহৰ বাবে উঠিলা?

²কোলাহলপূৰ্ণ নগৰ, হে উল্লাসপ্ৰিয় নগৰ,

তোমালোকৰ মৃতসকল তৰোৱালেৰে হ’ত হোৱা নাই, আৰু তেওঁলোক যুদ্ধতো মৰা নাই।

³তোমালোকৰ শাসনকৰ্তাসকল একেলগে পলাই গ’ল, কিন্তু তেওঁলোকক বিনা ধনুৰে ধৰা হ’ল;

তেওঁলোকক সকলোকে বন্দী কৰা হ’ল, তেওঁলোকে দূৰলৈ পলাইছিল।

⁴সেই বাবে মই ক’লো, “মোলৈ দৃষ্টি নকৰিবা, মই সন্তাপেৰে ক্ৰন্দন কৰিম;

মোৰ লোকসকল জীয়াৰীৰ সৰ্বনাশৰ বাবে মোক শান্তনা দিবলৈ চেষ্টা নকৰিবা।

⁵কিয়নো বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাৰ বাবে ইয়াত এটা বিক্ষোভ, পদদলিত কৰা দিন উপস্থিত হৈছে,

দৰ্শনৰ উপত্যকাত, দেৱালবোৰ ভঙা হৈছে, আৰু আটাই পৰাৰ শব্দ পৰ্বতলৈকে গৈছে।

⁶এলমে ৰথ আৰু অশ্বাৰোহীৰ সৈতে তুণ লৈ গৈছে,

আৰু কীৰ ঢাল খুলিছে।

⁷তোমালোকৰ মনোৰম্য উপত্যকা অহাৰ বিষয়ে

ৰথবোৰেৰে পৰিপূৰ্ণ হ’ব, আৰু অশ্বাৰোহীসকলে ৰাজদুৱাৰত নিজৰ স্থান ল’ব।”

⁸তেওঁ যিহূদাৰ সুৰক্ষা আঁতৰালে;

আৰু সেই দিনা তোমালোক জংঘলৰ ৰাজপ্ৰাসাদত থকা অশ্ৰুশ্ৰু দেখিছিলো;

⁹তোমালোক দায়ূদৰ নগৰৰ বিচ্ছেদ দেখিলা সেইবোৰ অনেক আছিল;

আৰু তোমালোক পুখুৰীৰ তলৰ পানীবোৰ গোটালা।

¹⁰তোমালোকে যিৰুচালেমৰ ঘৰবোৰ গনণা কৰিলা, আৰু নগৰৰ গড় সুদৃঢ় কৰিবৰ বাবে তাৰ ঘৰবোৰ ভাঙি পেলালা;

¹¹তোমালোকে পুৰণি পুখুৰীৰ পানীৰ বাবে দেৱাল দুটাৰ মাজত এটা জলাধাৰ তৈয়াৰ কৰিলা।

কিন্তু যি জনে বহু দিন আগতে এই পৰিকল্পনা কৰিছিল সেই জনলৈ তোমালোকে দৃষ্টি নকৰিলা,

¹²সেই দিনা বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাই,

কান্দিবলৈ, বিলাপ কৰিবলৈ, মূৰ টকলা কৰিবলৈ, আৰু চট কাপোৰ কঁকালত বান্ধিবলৈ মাতিছিল;

¹³কিন্তু চোৱা, তাৰ পৰিৱৰ্তে উৎসৱ উৎযাপন, উল্লাস, পহু বধ, ভেড়া বলি,

মাংস-ভোজন, আৰু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰা চলি আছিল; “আহাঁ, আমি ভোজন পান কৰোঁক, কিয়নো কাইলৈ আমি মৰিম।”

¹⁴মই শূনা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ দ্বাৰাই কোৱা কথা এই,

“তোমালোকৰ এই অপৰাধ ক্ষমা কৰা নহ’ব, এনে কি, তোমালোকে মৰিলেও নহ’ব” এইয়ে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা প্ৰভুৰ কোৱা কথা।

¹⁵বাহিনীসকলৰ যিহোৱা প্ৰভুৱে এইদৰে কৈছে, “চেবনাৰ বংশৰ ওপৰত থকা তত্ত্বাৱধানকৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু কোৱা,

¹⁶ইয়াত তোমাৰ কি আছে, আৰু তুমি কোন, যে তুমি ইয়াত নিজৰ বাবে এটা মৈদাম খনিলা?

সিও নিজৰ বাবে এটা মৈদাম খানিলে, নিজৰ বাবে শিলত এটা বিশ্ৰামস্থান ক্ষোদিত কৰিলে।”

¹⁷চোৱা, যিহোৱাই তোমাক দলিয়াই পেলাব, পৰাক্ৰমী জন তললৈ দলিয়াই পেলাব, তেওঁ তোমাক দুৰ্লভভাবে হাতেৰে মুচৰিব।

¹⁸তেওঁ নিশ্চয়কৈ তোমাক গুল গুলকৈ নুৰিয়াই বলৰ দৰে গোল কৰি বহল দেশত পেলাই দিব;

তোমাৰ প্ৰভুৰ বংশক লাজ দিয়া জন যি তুমি, তুমি সেই ঠাইত মৰিবা, আৰু তোমাৰ তেজস্বী ৰথবোৰ তাত থাকিব।

¹⁹“মই তোমাক তোমাৰ কাৰ্যালয়ৰ পৰা আৰু তোমাৰ স্থানৰ পৰা খেদিম। তোমাক তলত পেলাই দিয়া হ’ব।

²⁰সেই দিনা অহাৰ সময়ত, মই মোৰ দাস হিন্দিয়াৰ পুত্ৰ ইলিয়াকীমক মাতিম;

²¹মই তোমাৰ ৰাজবস্ত্ৰ, আৰু তোমাৰ টঙালী তেওঁক পিন্ধাম, আৰু মই তোমাৰ ক্ষমতাৰ ভাৰ তেওঁৰ হাতত অৰ্পণ কৰিম।

তেওঁ যিৰুচালেম নিবাসীসকলৰ আৰু যিহূদা বংশৰ পিতৃস্বৰূপ হ’ব।

²²মই দায়ূদৰ বংশৰ চাবি তেওঁৰ কান্ধত দিম;

তাতে তেওঁ খুলিব, আৰু কোনেও বন্ধ নকৰিব, তেওঁ বন্ধ কৰিব, আৰু কোনেও নোখুলিব।

²³মই সুৰক্ষিত স্থানত তেওঁক গজাল স্বৰূপে মাৰিম;

আৰু তেওঁ নিজৰ পিতৃৰ বংশলৈ গৌৰৱৰ আসন স্বৰূপ হ’ব।

²⁴তেওঁৰ পিতৃ-বংশৰ সকলো গৌৰৱ, সন্তানসকল আৰু বংশধৰ, প্ৰতিটো সৰু পাত্ৰ,

আৰু পিয়লাৰ পৰা সকলো কলহলৈকে তেওঁলোকে নিজৰ ওপৰত আৰি থ’ব।

²⁵সেই দিনা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৰা ঘোষণা এই, “দৃঢ় স্থানত মৰা খুটিটো খহি পৰিব, বিছিন্ন হ’ব, পতিত হ’ব, আৰু তাৰ ওপৰত আৰি থোৱা ভাৰ বিছিন্ন হ’ব” কিয়নো যিহোৱাই এই কথা ক’লে।

Chapter 23

তুৰৰ বিষয়ে ঘোষণা।

¹তুৰৰ বিষয়ে কৰা ঘোষণা:

হে তৰ্চীচৰ জাহাজবিলাক, হাহাকাৰ কৰা; কিয়নো ঘৰ কি সোমোৱা বাট একোৱেই নাই;
কিন্তীম দেশৰ পৰা তেওঁলোকলৈ ইয়াক প্ৰকাশ কৰা হ'ল।

²হে দ্বীপ-নিবাসীসকল, তোমালোক নিমাত হৈ থাকা;
চীদোনীয়া বণিকসকল সমুদ্ৰ পাৰ হৈ আহি তোমাক যোগান ধৰিছিল।

³চীহোৰৰ উৎপন্ন দ্ৰব্য মহাজলত আছিল,
নীল নদীৰ শস্য তাৰ আয় হৈছিল; আৰু সেয়ে দেশবাসীসকলৰ বজাৰ কৰা ঠাই আছিল।

⁴হে চীদোন, তুমি লজ্জিত হোৱা; কিয়নো সাগৰে কৈছে, সমুদ্ৰৰ দৃঢ় কোঁঠে কৈছে,
“মই প্ৰসন্ন কৰা নাই, মই সন্তান জন্ম দিয়া নাই,
মই ডেকাসকলক প্ৰতিপালন কৰা নাই, নাইবা যুৱতীসকলক ডাঙৰ দীঘল কৰা নাই।”

⁵যেতিয়া বাৰ্তা মিচৰ দেশলৈ আহিব, তেতিয়া তেওঁলোক তুৰৰ বিষয়ে অতিশয় দুখিত হ'ব।

⁶তোমালোকে তৰ্চীচলৈ পাৰ হৈ যোৱা, হে দ্বীপ নিবাসীসকল, হাহাকাৰ কৰা।

⁷হে উল্লাস কৰা নগৰ তোমাৰ সৈতে এইদৰে হ'ল নে? যাৰ উৎপত্তি প্ৰাচীন কালৰ পৰা আছে।

⁸যাৰ বনিকসকল ৰাজপুত্ৰ, যাৰ বেপাৰীসকল পৃথিৱীৰ মান্যৱন্ত লোক,
সেই ৰাজমুকুট দিয়া তুৰ নগৰৰ বিৰুদ্ধে কোনে এই কল্পনা কৰিলে?

⁹বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই তেওঁৰ অহঙ্কাৰ অমৰ্যাদা কৰিবলৈ,
আৰু তেওঁৰ সকলো গৌৰৱ, আৰু পৃথিৱীৰ মান্যবন্ত লোকক অপমানিত কৰিবলৈ পৰিকল্পনা কৰিছে।

¹⁰হে তৰ্চীচ জীয়াৰী নীল নদীৰ দৰে তোমালোক দেশত হাল বোৱা; তোমাৰত বহু দিনলৈকে বজাৰৰ ঠাই নাই।

¹¹যিহোৱাই সমুদ্ৰৰ ওপৰত নিজৰ হাত মেলিলে, তেওঁ ৰাজ্যবোৰ জোকাৰিলে,
যিহোৱাই কনানৰ বিষয়ে তাৰ দুৰ্গবোৰ বিনষ্ট কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে।

¹²তেওঁ ক'লে, “চীদোনৰ নিৰ্যাতিতা কুমাৰী জীয়াৰী, তুমি আৰু উল্লাস নকৰিবা,
উঠা, কিন্তীমলৈ পাৰ হৈ যোৱা; কিন্তু তাতো তুমি জিৰণি নাপাবা।

¹³কলদিয়াসকলৰ দেশ চোৱা; সেই লোকসকল আৰু নাই; অচুৰীয়া লোকে বনৰীয়া জন্তুৰ বাবে ইয়াক আৰণ্য নিৰূপণ কৰিলে;
সিহঁতে আক্ৰমণ কৰিবৰ অৰ্থে ওখ দ'ম স্থাপন কৰিলে; সিহঁতে তাৰ অট্টালিকাবোৰ ধ্বংস কৰিলে; সিহঁতে তাক ভগ্নৰাশি কৰিলে।

¹⁴হে তৰ্চীচৰ জাহাজবিলাক, হাহাকাৰ কৰা; কিয়নো তোমালোকৰ আশ্ৰয় উচ্ছন্ন হ'ল।

¹⁵সেই সময়ত, ৰজাৰ ৰাজত্বকাল দৰে তুৰ নগৰক সত্তৰ বছৰ পহৰা যাব; সত্তৰ বছৰৰ পাছত তুৰ নগৰৰ দশা বেষ্যাৰ গীতৰ দৰে হ'ব।

¹⁶“হে বিস্মৃতা বেষ্যা, বীণা লৈ নগৰ খন ফুৰা;

তোমাৰ স্মৰণ ৰাখিবৰ বাবে মনোহৰ বাদ্য বজোৱা, অনেক গীত গোৱা।”

17সত্তৰ বছৰৰ পাছত যিহোৱাই তুৰক সহায় কৰিব; আৰু তেওঁ নিজৰ লাভ জনক ব্যৱসায় পুনৰায় কৰিব, আৰু ৰাজ্যৰ সকলোতে আৰু পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যে সৈতে বেশ্যা কৰ্ম কৰিব। 18তেওঁৰ উপাৰ্জন আৰু আয় যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ৰখা হ'ব; সেয়ে ভৰালত গোটাই থোৱা বা সাঁচি ৰখা নহ'ব; কিয়নো তেওঁৰ উপাৰ্জন যিহোৱাৰ সন্মুখত বাস কৰাসকলৰ অৰ্থে যথেষ্ট পৰিমাণে খাবৰ বাবে আৰু সুন্দৰ বস্ত্ৰৰ বাবে ব্যৱহাৰ হ'ব।

Chapter 24

ঐশ্বৰৰ মহাবিচাৰৰ দিন

1চোৱা, যিহোৱাই পৃথিৱী খালী কৰিছে, আৰু তাক শূন্য কৰিছে, আৰু তাৰ মুখ তল কৰি তাৰ নিবাসীসকলক সিঁচৰিত কৰিছে।

2প্ৰজা যেনে পুৰোহিতো তেনে, দাস যেনে মালিকো তেনে, দাসী যেনে মালিকনীও তেনে,

কিনা জন যেনে বিক্ৰী কৰা জনো তেনে, ধাৰ দিয়া জন যেনে ধাৰ লোৱা জনো তেনে, সূত লোৱা জন যেনে সূত দিয়া জনো তেনে হ'ব।

3পৃথিৱী সম্পূৰ্ণকৈ শূন্য আৰু লুট কৰা হ'ব;

কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

4পৃথিৱীয়ে শোক কৰি লেৰেলা পৰিছে, জগতখন দুৰ্বল হৈ জয় পৰিছে,

পৃথিৱীৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল দুৰ্বল হৈছে।

5পৃথিৱীও তাৰ নিবাসীসকলৰ দ্বাৰাই অপবিত্ৰ হ'ল, কাৰণ তেওঁলোক আত্মজাৰ লঙ্ঘন কৰিলে, বিধি পৰিবৰ্তন কৰিলে,

আৰু চিৰস্থায়ী নিয়ম ভঙ্গ কৰিলে।

6সেই বাবে অভিশাপে পৃথিৱী গ্ৰাস কৰিলে, আৰু তাৰ নিবাসীসকলক দোষী পোৱা গ'ল।

পৃথিৱী নিবাসীসকল দগ্ধ হ'ল, আৰু অলপ সংখ্যক লোক অৱশিষ্ট থাকিল।

7নতুন দ্ৰাক্ষাৰসে শোক কৰিছে, দ্ৰাক্ষালতা জয় পৰি গৈছে, আনন্দিত মনৰ লোকসকলে হুমুণীয়াহ কাঢ়িছে।

8খঞ্জৰীবোৰৰ আনন্দ ধ্বনি বন্ধ হ'ল, উল্লাস কৰা সকল ওৰ পৰিল,

বীণাৰ আনন্দ ধ্বনি শেষ হ'ল।

9তেওঁলোক আৰু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰা নাই আৰু গান গোৱা নাই; সুৰা পান কৰা লোকৰ মুখত সুৰা তিতা লাগিব;

10উচ্ছন্নপুৰি ভগ্ন হ'ল; প্ৰতিখন ঘৰ খালী আৰু বন্ধ হ'ল।

11দ্ৰাক্ষাৰসৰ কাৰণে লোকসকলে বাটত কান্দিছে;

সকলো আনন্দ মাৰ গ'ল, দেশত আনন্দ ধ্বনি নাইকিয়া হ'ল।

12নগৰত কেৱল ধ্বংস বাকি থাকিল, আৰু দুৱাৰখন ভাঙি নষ্ট হ'ল।

13কিয়নো জলফাই গছ জোকাৰিলে যেনে হয়, দ্ৰাক্ষাফল গোটাৰ পাছত চেৰ পৰা গুটি যেনে হয়,

প্ৰজাসকলৰ মাজত পৃথিৱীও তেনে হয়।

14তেওঁলোক উচ্চ স্বৰেৰে যিহোৱাৰ ঐশ্বৰ্যৰ জয় ধ্বনি কৰিব,

সমুদ্ৰৰ পৰা আনন্দেৰে উচ্চ ধ্বনি কৰিব।

15এই হেতুকে পূব দিশত যিহোৱা গৌৰৱিত হৈছে,

আৰু সমুদ্ৰৰ দ্বীপবোৰত ইজ্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম গৌৰৱাশ্বিত হৈছে।

¹⁶আমি পৃথিৱীৰ অন্তৰ্ভাগৰ পৰা গীত শুনিলোঁ, “ধাৰ্মিকজনৰ গৌৰৱ হওক।”

কিন্তু মই কলোঁ, “মই ক্ষয় হৈ গৈছোঁ, মই ক্ষয় হৈ গৈছোঁ, মোৰ সন্তাপ হ’ল; বিশ্বাসঘাতকসকলে অতিশয় বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলে।

¹⁷পৃথিৱী নিবাসীসকল তোমালোকৰ বাবে আপদ, গাঁত, আৰু ফান্দ নিৰূপিত কৰা আছে।

¹⁸সেই আপদৰ বাৰ্তা পাই পলোৱা জন সেই গাঁতত পৰিব,

আৰু সেই গাঁতৰ ভিতৰৰ পৰা ওলোৱা জন সেই ফান্দত ধৰা পৰিব,

কিয়নো স্বৰ্গৰ দুৱাৰবোৰ মুকলি হ’ব, আৰু পৃথিৱীৰ মূলবোৰ লৰিব।

¹⁹পৃথিৱী সম্পূৰ্ণকৈ ভগ্ন হ’ব, পৃথিৱী ডোখৰ ডোখৰ হ’ব;

পৃথিৱী অত্যন্ত লৰিব।

²⁰পৃথিৱী মাতাল মানুহৰ দৰে চলংপলং কৰিব, আৰু জুলনিৰ দৰে জুলিব,

আৰু তাৰ অপৰাধ তাৰ ওপৰত গধূৰ হোৱাত পতিত হ’ব, পুনৰায় আৰু নুঠিব।

²¹যেতিয়া সেই দিন আহিব, সেই দিনা যিহোৱাই উচ্চস্থানত উচ্চস্থানীয় বাহিনীসকলক,

আৰু পৃথিৱীত পৃথিৱীৰ ৰজাসকল দণ্ড দিব।

²²কাৰাগাৰত বন্দীয়াৰসকলক গোটোৱাৰ দৰে তেওঁলোকক গোটোৱা হ’ব, আৰু বন্দীশালত বন্ধ কৰা হ’ব;

আৰু অনেক দিনৰ পাছত তেওঁলোকক দণ্ড দিয়া হ’ব।

²³তেতিয়া চন্দ্ৰ লজ্জিত হ’ব আৰু সূৰ্য অপদস্থ হ’ব; কাৰণ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই

চিয়োন পৰ্ব্বত, যিক্ৰচালেমত, আৰু নিজৰ পৰিচাৰকসকলৰ সন্মুখত গৌৰৱেৰে ৰাজত্ব কৰিব।

Chapter 25

ঈশ্বৰীয় পৰিত্ৰাণৰ বিষয়ে ভাববাণী।

¹হে যিহোৱা আপুনি মোৰ ঈশ্বৰ; মই আপোনাক মহিমাশ্বিত কৰিম, মই আপোনাৰ নাম প্ৰশংসা কৰিম;

কাৰণ আপুনি আচৰিত কৰ্ম কৰিলে, বহু আগৰ কল্পনাবোৰ বিশ্বস্ততাৰে আৰু সত্যতাৰে সিদ্ধ কৰিলে।

²কিয়নো আপুনি নগৰ খন স্তূপ, আৰু গড়েৰে আবৃত নগৰক ধ্বংস কৰিলে,

বিদেশীসকলৰ নগৰৰ দুৰ্গ নোহোৱা হ’ল।

³সেই বাবে বলবন্ত লোকসকলে আপোনাক গৌৰৱাশ্বিত কৰিব, ভয়ানক জাতিবোৰৰ নগৰে আপোনাক ভয় কৰিব।

⁴কিয়নো আপুনি দুখীয়াৰ বাবে সুৰক্ষা, আৰু দুৰৱস্থাত থকা অভাৱীসকলৰ প্ৰতিপালক,

ধুমুহাৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ আশ্ৰয়, আৰু সূৰ্যৰ তাপ নাপাবলৈ ছাঁস্বৰূপ হৈছে।

⁵খৰাং দেশত ৰ’দ যেনে,

তেনেকৈ আপুনি বিদেশীসকলৰ কোলাহল দমন কৰিব;

যি দৰে মেঘৰ ছাঁৰে ৰ’দ নিবাৰণ কৰা হয়, সেই দৰে নিষ্ঠুৰ লোকৰ গান স্থগিত কৰা হ’ব।

⁶বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই পৰ্ব্বতত সকলো জাতিৰ বাবে চৰ্ব্বযুক্ত আহাৰৰ ভোজ,
নিৰ্বাচিত দ্ৰাক্ষাৰস, কোমল মাংস, ক'ম পৰিমাণে ভোজ যুগুত কৰিব।

⁷যি ওৰণিৰে সকলো লোকক চকা হৈছে,
আৰু যি আবৰণ সকলো জাতিসকলৰ ওপৰত বিস্তাৰিত আছে, যিহোৱাই এই পৰ্ব্বতত তাক নষ্ট কৰিব।

⁸তেওঁ চিৰকাললৈকে মৃত্যুক গ্ৰাহ কৰিব,
আৰু প্ৰভু যিহোৱাই সকলোৰে চেহেৰাৰ পৰা চকুলো মচিব,
আৰু গোটেই পৃথিৱীৰ পৰা নিজৰ প্ৰজাসকলৰ দুৰ্গাম দূৰ কৰিব; কিয়নো যিহোৱাই এই কথা ক'লে।

⁹সেই দিনা এই দৰে কোৱা হ'ব, "চোৱা, এৱেঁই আমাৰ ঈশ্বৰ, আমি এওঁলৈ অপেক্ষা কৰি আছিলোঁ, আৰু এৱেঁই আমাক পৰিত্ৰাণ দিব;
এৱেঁই যিহোৱা; আমি এওঁলৈ অপেক্ষা কৰি আছিলোঁ, আমি তেওঁৰ পৰিত্ৰাণত উল্লাসিত হৈ আনন্দ কৰিম।

¹⁰কিয়নো এই পৰ্ব্বতত যিহোৱাৰ হাত স্থিতি ল'ব,
আৰু গোবৰ পেলোৱা গাঁতত যি দৰে খেৰ গচকা হয়, সেই দৰে মোৱাবক নিজৰ ঠাইত গচকা হ'ব।

¹¹আৰু সাঁতোৰা মানুহে যি দৰে সাঁতুৰিবলৈ হাত দুখন মেলে, সেই দৰে তেওঁ তাৰ মাজত নিজৰ হাত মেলিব;
কিন্তু যিহোৱাই তেওঁৰ নানাবিধ হাতৰ কৌশলেৰে সৈতে তাৰ গৰ্ব্ব খৰ্ব্ব কৰিব।

¹²তোমালোকৰ ওখ দুৰ্গত থকা দেৱালবোৰ তেওঁ মাটিত পেলাব, এনে কি, ধূলিত পৰিণত কৰিব।

Chapter 26

পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে কৰা প্ৰাৰ্থনা।

¹সেই দিনা যিহোদাৰ দেশত এই গীত গোৱা হ'ব,

"আমাৰ এখন দৃঢ় নগৰ আছে; প্ৰভুৱে পৰিত্ৰাণকেই তাৰ দেৱাল আৰু গড় নিৰূপিত কৰিলে।

²সত্যক পালন কৰা ধাৰ্মিক দেশবাসী সোমাবলৈ তোমালোকে দুৱাৰবোৰ মেলি দিয়া।

³যাৰ মনে আপোনাত নিৰ্ভয় কৰে, আপুনি তেওঁক সম্পূৰ্ণ শান্তিত ৰাখিব; কিয়নো তেওঁ আপোনাত ভাৰসা কৰিছে।

⁴তোমালোকে চিৰকাললৈকে যিহোৱাত ভৰসা কৰা; কিয়নো যিহোৱা চিৰস্থায়ী শিলা।

⁵কাৰণ অহঙ্কাৰেৰে জীৱন যাপন কৰা সকলক তেওঁ নত কৰিব;
তেওঁ তাক অবনত কৰিব, মাটিৰে সৈতে সমান কৰিলে। তেওঁ ধূলিৰ সমান কৰিব।

⁶দৰিদ্ৰসকলৰ ভৰিয়ে তাক গচকিছে, আৰু অভাৱীসকলেও তাক গচকিছে।

⁷ধাৰ্মিকলোকৰ পথ সৰল; আপুনি ধাৰ্মিকসকলৰ পথ সমান কৰিছে।

⁸হে যিহোৱা, আপোনাৰ বিচাৰৰ পথত আমি আপোনালৈ অপেক্ষা কৰি আছোঁ;
আপোনাৰ নাম আৰু আপোনাৰ স্মৃতিবোৰ আমাৰ আত্মাই হেপাহ কৰিছে।

⁹ৰাতি মোৰ প্ৰাণে সৈতে মই আপোনালৈ হাবিয়াহ কৰিলোঁ; এনে কি, মোৰ আত্মাৰে সৈতে যন্ত্ৰেৰে আপোনাক বিচাৰিম;
কিয়নো পৃথিৱীত আপোনাৰ বিচাৰ অহাৰ সময়ত পৃথিৱীৰ নিবাসীসকলে ধাৰ্মিকতা শিকে।

¹⁰দুষ্ট লোকে অনুগ্রহ পালেও, ধাৰ্মিকতা নিশিকে; ন্যায়ৰ দেশত তেওঁ অন্যায়ে কৰে,
আৰু যিহোৱাৰ মহিমালৈ দৃষ্টি নকৰে।

¹¹হে যিহোৱা, আপোনাৰ হাত দণ্ডা আছে, তথাপি তেওঁলোক দৃষ্টি নকৰে;

কিন্তু তেওঁলোকে লোকসকলৰ বাবে আপোনাৰ উৎসাহ দেখি লজ্জিত হ'ব; কাৰণ অগ্নিয়ে আপোনাৰ শত্ৰুবোৰক গ্ৰাস কৰিব।

¹²হে যিহোৱা, আপুনি আমালৈ শান্তি নিৰূপন কৰিব; কিয়নো আপুনি আমাৰ বাবে সকলো কাৰ্যকেই সিদ্ধ কৰি আহিছে।

¹³হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপোনাৰ বাহিৰে আন প্ৰভুসকলে আমাৰ ওপৰত অধিকাৰ কৰিছিল, কিন্তু আমি কেৱল আপোনাৰ নামৰ স্তুতি কৰিম।

¹⁴সিহঁত মৰা, পুনৰায় নিজীৱ; সিহঁত মৃত, পুনৰায় নুঠিব;

আপুনি বিচাৰত আহি সিহঁতক নষ্ট কৰিলে, আৰু সিহঁতৰ সকলো নাম লুপ্ত কৰিলে।

¹⁵আপুনি জাতিটো বৃদ্ধি কৰিলে; আপুনাৰ গৌৰৱ হ'ল, আপুনি দেশৰ আটাই সীমা বহল কৰিলে।

¹⁶হে যিহোৱা, সঙ্কট সময়ত লোকসকল আপোনাৰ দৃষ্টি কৰিছিল; তেওঁলোকৰ ওপৰত আপোনাৰ শাসন থকা সময়ত তেওঁলোকে চয়তানৰ বিৰুদ্ধে মৃদুস্বৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল।

¹⁷গৰ্ভৱতী মহিলাই সন্তান প্ৰসৱ কৰা সময়ত যেনেকৈ ছটফটাই বেদনাত চিঞৰে,

হে যিহোৱা, সেই দৰে আমি আপোনাৰ আগত আছিলোঁ।

¹⁸আমি গৰ্ভৱতী আছিলোঁ, আমি বেদনাত আছিলোঁ, আমি যেন বতাহে প্ৰসৱ কৰিছিলোঁ; আমাৰ দ্বাৰাই পৃথিৱীত কোনো পৰিত্ৰাণ সিদ্ধ হোৱা নাই,

নাইবা পৃথিৱীৰ নিৰ্বাসীসকল পতিত হোৱা নাই।

¹⁹আপোনাৰ মৃত লোকসকল পুনৰায় জীব, আমাৰ মৰা শৰবোৰ আকৌ উঠিব; হে ধূলিত স্থাপিত হোৱা সকল সাৰ পোৱা আৰু গান কৰা;

কিয়নো তোমাৰ নিয়ৰ তৃণ আদি সতেজ কৰা সকল নিয়ৰৰ দৰে হ'ব, আৰু পৃথিৱীয়ে মৃতসকলক উলিয়াব।

²⁰হে মোৰ লোকসকল যোৱা, তোমালোকৰ কোঁঠালিত সোমোৱা, আৰু চাৰিও ফালে দুৱাৰ বন্ধ কৰা;

ক্ৰোধ মাৰ নোযোৱালৈকে খন্তেক মনে মনে লুকাই থাকা।

²¹কিয়নো চোৱা, পৃথিৱীৰ নিৰ্বাসীসকলক তেওঁলোকৰ অপৰাধৰ বাবে দণ্ড দিবলৈ তেওঁ নিজৰ ঠাইৰ পৰা ওলাই আহিছে,

পৃথিৱীয়ে তাৰ ৰক্তপাত দেখুৱাই দিব, আৰু নিজৰ হ'ত হোৱা লোকক আৰু ঢাকি নাৰাখিব।”

Chapter 27

¹সেই দিনা যিহোৱাই তেওঁৰ চোকা, ডাঙৰ, আৰু শকত তৰোৱালৰ সৈতে,

দ্ৰুতগামী লিবিয়াখন নাগক, আৰু বেকাঁৰেঁকিকৈ যোৱা লিবিয়াখন নাগক দণ্ড দিব,

আৰু সমুদ্ৰত থকা বৃহৎ জন্তুটোক বধ কৰিব।

²সেই দিনা-“এখন মনোৰম দ্ৰাক্সাবাৰীত, সেই বিষয়ে গান কৰিবা।

³“মই যিহোৱাই তাৰ প্ৰতিপালক, মই প্ৰতি নিমিষতে তাত পানী দিওঁ;

মই দিনে ৰাতিয়ে তাক পহৰা দিওঁ যাতে কোনোৱে তাক হানি নকৰে।

⁴মই ক্ৰোধ কৰা নাই; অহ, কাঁইটীয়া বন আৰু কাঁইট গছৰ হাবি,

যুদ্ধত মই তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে গলে! মই সেইবোৰক একেলগে দণ্ড কৰিম।

⁵নতুবা সি মোৰ পৰাক্ৰমৰ আশ্ৰয় লওক, আৰু মোৰে সৈতে সন্ধি কৰক, মোৰে সৈতে সন্ধি কৰিবলৈ দিয়া হওক।

⁶ভবিষ্যত দিনত যাকোবে শিপা ধৰিব; ইস্ৰায়েলে কলি ধৰিব আৰু ফুলিব,

আৰু তেওঁলোকে ভূ-মণ্ডলক ফলেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিব।”

⁷তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ প্ৰহাৰকক যেনেকৈ প্ৰহাৰ কৰিছিল, তেনেকৈ তেওঁ ইস্ৰায়েলক প্ৰহাৰ কৰিলে নে? তাৰ দ্বাৰাই হ’ত হোৱাসকলৰ হত্যাৰ দৰে জানো তেওঁৰ হত্যা হ’ল নে?

⁸তুমি যাকোব আৰু ইস্ৰায়েলক পঠাই দিয়া দ্বাৰাই পৰিমিত জোখে তেওঁক দণ্ড দিছা; তেওঁৰ পূব দিশৰ বতাহৰ দিনা নিজৰ প্ৰবল বায়ুৰ দ্বাৰাই তেওঁক স্থানান্তৰিত কৰিলে।

⁹এই হেতুকে ইয়াৰ দ্বাৰাই, যাকোবৰ অপৰাধ মোচন কৰা হ’ব, ইয়াৰ বাবে তেওঁৰ পাপ মোচন কৰাৰ এইয়ে সকলো ফল,

আচোৰাৰ স্তম্ভবোৰ, প্ৰতিমাবোৰ পুনৰাই তুলিব নোৱাৰাকৈ,

আৰু যজ্ঞবেদী আটায়বোৰ তেওঁ শিলবোৰৰ দৰে কৰিব।

¹⁰কিয়নো গড়েৰে আবৃত নগৰ পৰিত্যক্ত হ’ব, আৰু মানুহ নথকা বাসস্থান হৈ অৰণ্যৰ দৰে নিৰ্জন হ’ব;

তাত দামুৰি চৰিব, তাত শব আৰু ডালবোৰ খাব।

¹¹তাৰ ডাল যেতিয়া শুকাই যায়, তেতিয়া সেইবোৰ ভাঙি যাব; আৰু মহিলাসকলে আহি সেইবোৰ লৈ জুই ধৰিব;

কিয়নো এই লোকসকল বিবেচনা শক্তি থকা লোক নহয়;

এই হেতুকে তাৰ সৃষ্টিকৰ্তাই তাক দয়া নকৰিব, আৰু তেওঁৰ নিৰ্মাণকৰ্তাই তাক কুপা নকৰিব।

¹²সেই দিনা এই সকলো ঘটিব,

যিহোৱাই ফৰাৎ নদীৰ বৈ যোৱা সোঁতৰ পৰা মিচৰৰ জুৰিলৈকে সম্পূৰ্ণ পৰাস্ত কৰিব;

আৰু হে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল তোমালোকক এটা এটা কৈ গোট খোৱা হ’ব।

¹³সেই দিনা এটা ডাঙৰ শিঙা বজোৱা হ’ব;

আৰু অচূৰ দেশত নষ্ট হ’ব লগাসকল আৰু মিচৰ দেশলৈ বন্দী কৰি নিয়া লোকসকল আহিব;

তেওঁলোকে যিৰুচালেমত থকা পবিত্ৰ পৰ্বতত যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰিব।

Chapter 28

যিৰুচালেমৰ অধ্যক্ষসকলৰ বিৰুদ্ধে কোৱা বাক্য।

¹ইফ্ৰায়িমৰ মতলীয়াসকলৰ অহঙ্কাৰৰ ৰাজমুকুট, আৰু দ্ৰাক্ষাৰসেৰে পৰাজিত হোৱাসকলৰ উৰ্বৰা উপত্যাকৰ মূৰত থকা জয় পৰা সুন্দৰ ভূষণস্বৰূপ ফুলৰ সন্তাপ হ’ব।

²চোৱা, প্ৰভূৰ এজন পৰাক্ৰমী আৰু বলৱান লোক আছে; শিলৰ ধুমুহাৰ দৰে,

ধ্বংসাত্মক প্ৰচণ্ড বতাহৰ দৰে, তললৈ নিয়া প্ৰবল ধল পানীৰ সোঁতৰ দৰে, তেওঁ নিজৰ হাতেৰে পৃথিৱীক প্ৰহাৰ কৰিব।

³ইফ্ৰায়িমৰ মতলীয়াবোৰৰ অহঙ্কাৰৰ ৰাজমুকুট ভৰিৰে গচকা হ’ব।

⁴ঘামকালৰ পূৰ্বে হোৱা প্ৰথমে পকা যি ডিমৰু গুটিক লোকে দেখামাত্ৰে চকু দিয়ে,

আৰু হাতত পৰিলে গিলি পেলায়,

উৰ্বৰা উপত্যকাত মূৰত থকা সুন্দৰ ভূষণস্বৰূপ তাৰ জয় পৰা ফুলটি, সেই গুটিৰ দৰে হ'ব।

⁵সেই দিনা বাহিনীসকলৰ যিহোৱা নিজৰ প্ৰজাসকলৰ অৱশিষ্ট ভাগৰ বাবে সুন্দৰ ৰাজমুকুট আৰু শোভা কৰোঁতা মুকুটস্বৰূপ হ'ব;

⁶বিচাৰ আসনত বহা জনৰ বাবে ন্যায় বিচাৰৰ আত্মা, আৰু তেওঁলোকৰ দুৱাৰত শত্ৰুবোৰক ঘূৰাই অনা লোকসকললৈ বল হ'ব।

⁷কিন্তু দ্ৰাক্ষাৰসেৰে ভ্ৰান্ত, আৰু সুৰাপানেৰে বিপথগামী হৈছে;

পুৰোহিত আৰু ভাববাদী সুৰাপানেৰে ভ্ৰান্ত হৈছে, আৰু তেওঁলোক দ্ৰাক্ষাৰসেৰে নষ্ট হৈছে,

সুৰাপানেৰে বিপথগামী হৈছে, আৰু দৰ্শনত ভ্ৰান্ত হৈছে আৰু বিচাৰত বিচলিত হৈছে।

⁸কিয়নো আটাইবোৰ মেজ বাঁমিৰে পূৰ হৈছে, সেয়ে কোনো চাফা স্থান নাই।

⁹তেওঁ কাক জ্ঞান শিকাব? আৰু কাক নো বাৰ্তা বুজাব?

গাখীৰ একউৱা আৰু পিয়াহ খাব নিদিয়া কেঁচুৱাসকলক নে?

¹⁰কিয়নো আজ্ঞাৰ উপৰি আজ্ঞা, আজ্ঞাৰ উপৰি আজ্ঞা, নিয়মৰ উপৰি নিয়ম, নিয়মৰ উপৰি নিয়ম,

ইয়াত অলপ তাত অলপ।”

¹¹বাস্তৱিকে, তেওঁ নিন্দক ওঁঠেৰে, আৰু বিদেশী জীভাৰে তেওঁ এই লোকসকলক কথা ক'ব।

¹²তেওঁ অতীতত তেওঁলোকক কৈছিল, “এয়ে জিৰণি, তোমালোকে ভাগৰোৱা জনক জিৰণি দিয়া,

আৰু এয়ে বিশ্রাম;” কিন্তু তেওঁলোকে শুনা নাছিল।

¹³সেয়ে তেওঁলোকে গৈ যেন উজুটি খাই চিত হৈ পৰি ভগ্ন হ'ব, আৰু ফান্দত ধৰা পৰিব,

সেই বাবে তেওঁলোকলৈ যিহোৱাৰ বাক্য “আজ্ঞাৰ উপৰিও আজ্ঞা, “আজ্ঞাৰ উপৰিও আজ্ঞা, নিয়মৰ উপৰি নিয়ম, নিয়মৰ উপৰি নিয়ম,

ইয়াত অলপ তাত অলপ হ'ব।”

¹⁴যিৰুচালেমৰ লোকসকলক শাসন কৰা জন

হে নিন্দক লোকসকল, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা।

¹⁵তোমালোকে কৈছিল, “আমি মৃত্যুৰ সৈতে এটি নিয়ম স্থাপন কৰিলোঁ,

আৰু চিয়োলৰ সৈতে আমাৰ চুক্তি আছে। সেয়ে যেতিয়া প্ৰলয় কৰা বিচাৰ মাজেৰে যাব তেতিয়া আমাৰ ওচৰ নাচাপিব;

কিয়নো আমি মিছাক আমাৰ আশ্ৰয়, আৰু ছলক আমাৰ লুকুৱাৰ ঠাই কৰিলোঁ।”

¹⁶এই কাৰণে প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে,

“চোৱা, মই চিয়োনত ভিত্তিমূলৰ এটা শিল, এটা পৰীক্ষিত শিল,

আৰু দৃঢ়কৈ বহুউৱা চুকৰ এটা বহুমূল্য শিল স্থাপন কৰিলোঁ। যি জনে বিশ্বাস কৰিব, তেওঁ অধৈৰ্য নহ'ব।

¹⁷মই ন্যায় বিচাৰক পৰিমান-জৰী আৰু ধাৰ্মিকক ওলোম-জৰী কৰিম;

তাতে শিলাবৃষ্টিয়ে সেই মিছা আশ্ৰয় ভাঙি পেলাব, সেই লুকুউৱা স্থানক বানপানীয়ে তললৈ লৈ যাব।

¹⁸মৃত্যুৰ সৈতে কৰা তোমালোকৰ নিয়মটি মচি পেলুৱা হ'ব, আৰু চিয়োলৰ সৈতে কৰা চুক্তি স্থিৰ নাথাকিব;

প্লাৱন কৰা ধল পানী দেশৰ মাজেদি গ'লে, তোমালোকক তাৰ দ্বাৰাই গচকি পেলোৱা হ'ব।

¹⁹সি যিমান বাৰ দেশৰ মাজেদি যাব, সিমানবাৰ তোমালোকক প্লাবিত কৰিব;

কিয়নো সি প্ৰতি ৰাতিপুৱা, আৰু দিনত ও ৰাতিও দেশৰ মাজেদি যাব,

যেতিয়া বাৰ্তাটি বুজিব তেতিয়া কেৱল আতঙ্ক হ'ব।

20কিয়নো মানুহে ভৰি মেলিবলৈ খাত অতি চুটি আৰু গাত লবলৈ কাপোৰ অতি ঠেক হৈছে।”

21যিহোৱাই নিজৰ কাৰ্য নিজৰ নজনা নুশুনা ব্যাপাৰ, নিজৰ নজনা নুশুনা ব্যাপাৰ সাফল কৰিবলৈ,
পৰাচীন পৰ্বৰত যেনেকৈ উঠিছিল, তেনেকৈ উঠিব, আৰু গিবিয়োন উপত্যকাত যেনেকৈ ক্ৰোধ কৰিছিল, তেনেকৈ ক্ৰোধ কৰিব।

22এতিয়া সেই কাৰণে নিন্দা নকৰিবা, বা তোমালোকৰ বান্ধ শকত হ'ব;

কিয়নো মই বাহিনীসকলৰ যিহোৱা প্ৰভুৰ পৰা গোটেই পৃথিৱীত উচ্ছন্নতাৰ আঙ্গা শুনিলাঁ।

23তোমালোকে মনোযোগ দি মোৰ কথা শুনা, মনোযোগী হৈ মোৰ বাক্য শুনা।

24শুটি সিঁচিবলৈ জানো খেতিয়কে দিনটো হাল বায়? তেওঁ জানো সদায় খলি কাটে আৰু নিজৰ মাটিৰ চপৰা জানো সদায় ভাঙে?

25মাটি সমান কৰা পাছত তেওঁ জানো কাল-জীৰা নবয়, আৰু ভূগ জীৰা নিসিঁচে?

শাৰী শাৰী কৰি ঘেঁহু আৰু নিৰূপিত ঠাইত যৱ, আৰু তাৰ কিনাৰে কিনাৰে জনাৰ ধান জানো নবয়?

26তেওঁৰ ঈশ্বৰে তেওঁক শিক্ষা দিয়ে, আৰু তেওঁ তেওঁক জ্ঞানেৰে শিক্ষা দিয়ে।

27তাৰ উপৰিও, কালজীৰা মৰণা মৰা যন্ত্ৰেৰে মৰা নাযায়, আৰু ৰথৰ চক্ৰ ভোগজীৰাৰ ওপৰত চলোৱা নাযায়,

কিন্তু কালজীৰা বাৰিৰে, আৰু ভোগজীৰা লাখুটিৰে মৰা যায়।

28পিঠাৰ শস্য গুড়ি কৰিব লগা হয়; কিন্তু সদায় মৰণা মৰাত লাগি নাথাকে;

আৰু তেওঁ তাৰ ওপৰেদি যন্ত্ৰৰ চক্ৰ চলায় হয়, কিন্তু নিজৰ ঘোঁৰাবোৰেৰে তাক গুড়ি নকৰে।

29যি জনা শিক্ষাত আশ্চৰ্য, আৰু প্ৰজ্ঞাত মহান,

বাহিনীসকলৰ সেই যিহোৱাৰ পৰা এয়াও ওলাইছে।

Chapter 29

যিৰুচালেমৰ বিষয়ে যিহোৱাই সিদ্ধ কৰিব লগীয়া উদ্দেশ্য।

1হে অৰিয়েল, হে অৰিয়েল, দায়ুদে ছাউনি পতা নগৰ!

বছৰত বছৰ যোগ দিয়া; উৎসৱৰ পাছত উৎসৱ আহক।

2কিন্তু মই অৰিয়েলক ৰোধ কৰিম; আৰু তেওঁ শোক আৰু বিলাপ কৰিব,

আৰু তেওঁ মোৰ পক্ষে অৰীয়েলৰ দৰে হ'ব।

3মই তোমাৰ বিৰুদ্ধে চাৰিওফালে চাউনি পাতিম,

আৰু লোহাৰ বেৰেৰে তোমাক বেৰি ধৰিম, আৰু তোমাৰ বিৰুদ্ধে কাম কৰা গড় তুলিম।

4তুমি নত হ'বা, ভূমিৰ পৰা কথা কবা; তোমাৰ বাক্য সৰু হৈ ধূলিৰ পৰা ওলাব।

তোমাৰ মাত ভুতৰ দৰে ভূমিৰ পৰা ওলাব, আৰু তোমাৰ বাক্যৰ অতি দুৰ্বল হৈ ধূলিৰ পৰা ওলাব।

5কিন্তু তোমাৰ আক্ৰমণকাৰীৰ দলসমূহ মিহি ধূলিৰ দৰে হ'ব, আৰু ভয়ানক লোকসমূহ উৰি যোৱা টুঁহৰ দৰে হ'ব;

এই সকলো অকস্মাতে, চকুৰ প্ৰচাৰতে ঘটিব।

6মেষ-গৰ্জ্জন, ভূমিকম্প, মহাশব্দ, বা'মৰলী বতাহ, ধুমুহা আৰু সংহাৰক অগ্নিশিখাৰে সৈতে
বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ দ্বাৰাই দণ্ড দিয়া যাব।

7অৰীয়েলৰ বিৰুদ্ধে যি সকলো জাতি সমূহে যুদ্ধ কৰিব,
আৰু তেওঁৰ দৃঢ় কোঁঠৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিব, আৰু তেওঁক ক্লেস দিব,
এই সকলো এটা সপোন, আৰু ৰাতিৰ এটা দৰ্শনৰ দৰে হ'ব।

8যেনেকৈ ক্ষুধাতুৰ মানুহে সপোনত ভোজন কৰে, কিন্তু সাৰ পালে পেট খালী হৈ থাকে,
বা যেনেকৈ তৃষ্ণাতুৰ মানুহে সপোনত পান কৰে, কিন্তু সাৰ পালে পিয়াহত দুৰ্বল হয়, আৰু অন্তৰত পিয়াহ লাগে,
হয়, তেনেকৈয়ে চিয়োন পৰ্বতৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা সকলো দেশ সমূহ হ'ব।

9নিজকে বিস্মিত কৰা, আৰু বিস্মিত হোৱা! নিজকে অন্ধ কৰা, আৰু অন্ধ হোৱা;
মতলীয়া হোৱা, কিন্তু দ্রাক্ষাৰসেৰে নহয়; চলং পলং হোৱা, কিন্তু যবসুৰাৰে নহয়;

10কিয়নো যিহোৱাই তোমালোকৰ ওপৰত ঘোৰ নিদ্ৰাজনক আত্মা চালি দিলে,
তেওঁ তোমালোকৰ ভাববাদীৰূপ চকুবোৰ মুদালে, আৰু তোমালোকৰ দৰ্শকৰ মূৰ ঢাকিলে।

11সকলো দৰ্শন তোমালোকলৈ চাব মাৰি বন্ধ কৰা এখনি পুথিৰ বাক্যস্বৰূপ; "ইয়াক পাঠ কৰা।" এই বুলি কৈ জ্ঞানী এজনক সেই পুথি খন
দিলে তেওঁ কয়, "মই নোৱাৰোঁ, কাৰণ এয়ে চাব মাৰি বন্ধ কৰা।" 12যদি "ইয়াক পাঠ কৰা," এই বুলি কৈ অজ্ঞান এজনক পুথিখন দিয়ে, তেওঁ
কয়, "মই পঢ়িব নাজানো।"

13যিহোৱাই ক'লে, "এই লোকসকলে মোৰ ওচৰলৈ চাপি নিজৰ নিজৰ মুখেৰে
আৰু ওঁঠেৰেহে মোক সন্মান কৰে, কিন্তু তেওঁলোকৰ অন্তৰ হ'লে মোৰ পৰা দূৰত আছে।
তেওঁলোকৰ মোৰ প্ৰতি থকা সন্মানো মানুহৰ দ্বাৰাই শিকোৱা।

14এই হেতুকে, চোৱা, মই এই লোকসকলৰ মাজত অদ্ভুত ৰূপে, আৰু এটাৰ পাছত এটা আচৰিত কাৰ্য কৰি থাকিম,
তেওঁলোকৰ জ্ঞানী লোকসকলৰ জ্ঞান নষ্ট হ'ব, আৰু তেওঁলোকৰ বুদ্ধিমন্ত লোকসকলৰ সুবুদ্ধি লুপ্ত থাকিব।

15যিহোৱাৰ পৰা নিজৰ কল্পনা গভীৰভাৱে লুকুৱাব খোজা জনৰ সন্তাপ হ'ব,
আৰু আন্ধাৰত কাৰ্য কৰা জন, তেওঁলোকে কয়, "আমাক কোনে দেখে? আমাক কোনে জানে?" তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব।

16তোমালোকৰ বিষয়সমূহ বিপৰীত দিশে ঘূৰোৱা! কুমাৰ কুমাৰৰ মাটিৰ সমান বিবেচিত হয় নে?

"তেওঁ মোক নিৰ্মাণ কৰা নাই," এই বুলি নিৰ্মিত বস্ত্ৰে নিৰ্মাণকৰ্তাৰ বিষয়ে ক'ব পাৰে নে?

"তেওঁ বুজা নাই," গঠিত বস্ত্ৰে তাৰ গঠনকাৰীৰ বিষয়ে ক'ব পাৰে নে?

17অতি অলপ সময়,

লিবাৰনো এটা পথাৰত পৰিণত হ'ব, আৰু সেই পথাৰ জংঘললৈ পৰিণত হ'ব।

18সেই দিনা কালাসকলে পুস্তকখনৰ বাক্য শুনিব,

আৰু অন্ধসকলৰ চকুৱে অন্ধকাৰৰ মাজৰ পৰা দেখিবলৈ পাব।

19নিপীড়িত লোকসকলে পুনৰ যিহোৱাত আনন্দ কৰিব,

আৰু দৰিদ্ৰ লোকসকলৰ মাজত ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাত উল্লাস কৰিব।

20কিয়নো নিষ্ঠুৰ লোক লোপ হ'ব, আৰু নিন্দক শেষ হৈছে, আৰু পাপ কাৰ্য কৰিবলৈ ভাল পোৱা সকলো লোক নিষ্কাশন হ'ব,

- ²¹যিবোৰে গোচৰত মানুহক অপৰাধী পাতে, নগৰৰ দুৱাৰত প্ৰতিবাদী জনলৈ ফান্দ পাতে,
আৰু মিছা কথাৰে ধাৰ্মিকৰ ন্যায় দূৰ কৰে, সেই সকলোকে উচ্ছন্ন কৰা হৈছে।
- ²²এই হেতুকে অৱ্ৰাহামৰ মুক্তি দাতা যিহোৱাই যাকোবৰ বংশৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে,
এতিয়াৰ পৰা যাকোব লজ্জিত নহ'ব, আৰু নাইবা তেওঁৰ মুখ বিবৰ্ণ নহ'ব।
- ²³কিন্তু যেতিয়া তেওঁ মোৰ হাতৰ কাৰ্য নিজৰ সন্তানসকলক দেখিব, তেতিয়া তেওঁলোকে মোৰ নাম পবিত্ৰ কৰিব;
এনে কি, তেওঁলোকে যাকোবৰ পবিত্ৰ জনাক পবিত্ৰ বুলি মানিব, আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰক ভয় কৰিব।
- ²⁴ভ্ৰান্ত মনৰ লোকসকলেও বিবেচনা শক্তি পাব, অভিযোগ কৰা সকলে জ্ঞান শিকিব।”

Chapter 30

মিচৰত নিৰ্ভয় কৰা ফল। ইস্ৰায়েলৰ ভাবী উন্নতি। অচূৰৰ বিনাশ।

- ¹“হে সন্তাপ পোৱা বিদ্ৰোহী সন্তান” এইয়া যিহোৱাৰ ঘোষণা।
তেওঁলোকে মোৰ নিৰ্দেশ নমনাকৈ পৰিকল্পনা কৰে, আৰু আন দেশৰ সৈতে সন্ধি কৰে, কিন্তু মোৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই তেওঁলোক পৰিচালিত নহয়,
সেয়ে তেওঁলোকে পাপৰ উপৰি পাপ কৰে।
- ²তেওঁলোকে মোৰ পৰামৰ্শ নোলোৱাকৈ মিচৰলৈ যাবলৈ ওলাইছে।
তেওঁলোকে ফৰৌণৰ পৰা সুৰক্ষা বিছাৰিছে আৰু মিচৰৰ ছাঁত আশ্ৰয় লৈছে।
- ³সেই বাবে ফৰৌণৰ সুৰক্ষা তোমালোকক লাজ দিওঁতা হ'ব,
আৰু মিচৰৰ ছাঁত আশ্ৰয় লোৱাই তোমালোকৰ বাবে অপমান জনক হ'ব।
- ⁴যদিও তেওঁলোকৰ প্ৰধান লোকসকল টোৱনত আছে, আৰু তেওঁলোকৰ বাৰ্তাবাহসকল হানেচলৈ আহিল।
- ⁵তথাপি তেওঁলোকক সহায় কৰিব নোৱাৰা লোকসকলৰ কাৰণে তেওঁলোক লজ্জিত হব,
যি সহায় কৰা বা উপকাৰী নহয়, কিন্তু লাজ দিওঁতা আৰু দুৰ্ণামজনকহে হয়।”
- ⁶দক্ষিণ দিশৰ পশুবোৰ বিষয়ে কৰা ঘোষণা:
মাইকী সিংহ আৰু সিংহ, কালসৰ্প আৰু জুইৰ দৰে উৰি ফুৰা সৰ্পৰ দ্বাৰা দেশত সঙ্কট আৰু ক্ৰেশ হৈছে,
তেওঁলোকক সহায় নকৰা জনলৈ
তেওঁলোকে গাধবোৰৰ পিঠিত ধন-সম্পত্তি, আৰু উটবোৰৰ কুঁজত বহুমূল্য বস্তু তুলি লৈ গৈছে।
- ⁷মিচৰীয়াসকলৰ সহায় অৰ্থহীন,
সেই বাবে মই তেওঁলোকক ৰাহব বুলি মাতিলোঁ, যি সকলে এতিয়াও বহি আছে।
- ⁸এতিয়া যোৱা, সেই কথা তেওঁলোকৰ সন্মুখত ফলিত লিখা, আৰু নুৰীয়া পুথিত তালিকাভুক্ত কৰা,
ভৱিষ্যতলৈ যাতে সাক্ষ্য হ'ব পাৰে সেই বাবে এই সমূহ সংৰক্ষিত কৰি ৰাখা।
- ⁹কিয়নো এওঁলোক বিদ্ৰোহী, আৰু মিছলীয়া সন্তান,
এওঁলোক যিহোৱাৰ শিক্ষা নুশুনা সন্তান।

- 10তেওঁলোকে দৰ্শনকাৰী সকলক কয়, “দৰ্শন নাচাবা;” আৰু ভাববাদীসকলক কয়, “আমালৈ সত্যবাক্যৰ যথার্থ ভাববাণী নকবা;
আমাৰ আগত খোচামোদী বাক্য কোৱা মায়াযুক্ত ভাববাণী কোৱা।
- 11গতিপথৰ পাৰ ঘূৰি আঁহা, পথৰ পৰা ঘূৰি আঁহা;
ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাক আমাৰ চকুৰ আগৰ পৰা দূৰ কৰা।”
- 12এই হেতুকে ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাই কৈছে,
“তোমালোকে এই বাক্য হেয়জ্ঞান কৰিছা,
আৰু উপদ্ৰৱ আৰু বিপৰীত আচৰণত বিশ্বাস কৰি তাৰ ওপৰত নিৰ্ভয় কৰিছা;
- 13সেয়ে যাৰ পতন অকস্মাতে মুহূৰ্ততে হ’ব,
ভগ্ন অংশ আৰু ওখ দেৱালৰ স্ফিত অংশ পৰিবলৈ প্ৰস্তুত হোৱাৰ দৰে,
এই পাপ তোমালোকলৈ হ’ব।”
- 14কুমাৰৰ পাত্ৰ ভঙাৰ দৰে তেওঁ তাক ভাঙিব; অলপো নৰখাকৈ তাক ডোখৰ ডোখৰ কৈ ভাঙিব;
তাতে জুইশালৰ পৰা জুই লবলৈ, বা চোবাচ্চা পৰা পানী তুলিবলৈ
তাৰ টুকুৰাবোৰৰ মাজৰ এডুখৰো পোৱা নাযাব।
- 15কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা প্ৰভু যিহোৱাই এই দৰে কৈছিল,
“ঘূৰি আহিলে আৰু বিশ্ৰাম ল’লে তোমালোকে পৰিত্ৰাণ পাবা, নিৰৱতাত আৰু বিশ্বাসত তোমালোকৰ শক্তি হ’ব,
কিন্তু তোমালোকে ইচ্ছা নকৰিলা।
- 16তোমালোকে ক’লা, “নহয়;
কাৰণ আমি যোঁৱাত পলাই যাম;’ সেয়ে তোমালোকো পলাবা;
আৰু আমি বগী যোঁৱাত উঠি যাম, সেয়ে তোমালোকক খেদি যোৱাসকলো বেগী হ’ব।
- 17এজনৰ ভয় প্ৰদৰ্শনত এক হাজাৰ জন পলাই যাব,
আৰু পাঁচজনৰ ভয় প্ৰদৰ্শনত তোমালোক পলাবা;
যেতিয়ালৈকে তোমালোকৰ অৱশিষ্ট ভাগ পৰ্বতৰ টিঙত থকা পতাকা-দণ্ড, আৰু পৰ্বতৰ ওপৰত থকা পতাকাৰ দৰে হ’ব।”
- 18তথাপিও যিহোৱাই তোমালোকক দয়া কৰিবলৈ অপেক্ষা কৰিব, সেই বাবে তেওঁ তোমালোকক অনুগ্ৰহ কৰিবলৈ উন্নত হব।
কাৰণ যিহোৱা ন্যায় বিচাৰ কৰা ঈশ্বৰ, যি সকলে তেওঁলৈ অপেক্ষা কৰে, তেওঁলোক সৌভাগ্যশীল।
- 19কিয়নো লোকসকল যিৰুচালেমৰ চিয়োনত বাস কৰিব; সেয়ে তোমালোকে আৰু নাকাল্দিবা।
তোমালোকৰ কাতৰোক্তিৰ শব্দ শুনি তেওঁ অৱশ্যে তোমালোকক দয়া কৰিব। শুনা মাত্ৰকেই তেওঁ তোমালোকক উত্তৰ দিব।
- 20যদিও প্ৰভুৱে তোমালোকক সঙ্কটযুক্ত আহাৰ, আৰু ক্লেসযুক্ত জল দিয়ে,
তথাপি তোমালোকৰ শিক্ষকসকল আৰু লুকাই নাথাকিব, কিন্তু তোমালোকে নিজৰ চকুৰে শিক্ষকসকলক দেখিবলৈ পাব।
- 21যেতিয়া তোমালোকে সোঁফালে কি বাঁওফালে ঘূৰিবা,
তেতিয়া তোমালোকৰ কাণে তোমালোকৰ পাছফালে কোৱা বাক্য শুনিবলৈ পাব,
“এয়ে পথ, এই পথে চলা,”

- 22 তোমালোকে নিজৰ কটা-মূৰ্ত্তিত মৰা ৰূপৰ আৰু সোনৰ পতা অশুচি কৰিবা,
তোমালোকে তাক অশুচি বস্তু দৰে পেলাই দি ক'বা, "ইয়াৰ পৰা দূৰ হোৱা। "
- 23 তোমালোকে যেতিয়া মাটিত গুটি সিচিবা, তেতিয়া তেওঁ তোমালোকৰ গুটিৰ অৰ্থে বৰষুণ দিব;
আৰু তেওঁ ভূমিৰ পৰা অধিকপৰিমাণে আহাৰ দিব। আৰু শস্য প্ৰচুৰপৰিমাণে হ'ব।
সেই দিনা তোমালোকৰ পশুৰ জাকবোৰে বহল পথাৰত চৰিব।
- 24 মাটি চাহ কৰা ষাঁড়গৰু আৰু গাধবোৰেও,
বেলচা আৰু কুলাৰে সৈতে জাৰা পুৰঠ দানা খাব
- 25 মহাহত্যাৰ দিনা যেতিয়া ওখ দুৰ্গবোৰ ভাগি পৰিব
তেতিয়া প্ৰত্যেক উচ্চ পাহাৰৰ ওপৰত আৰু প্ৰত্যেক ওখ পৰ্ব্বতৰ ওপৰত নৈ আৰু পানীৰ জুৰি হ'ব।
- 26 যি দিনা যিহোৱাই তেওঁৰ লোকসকলৰ ভগা অঙ্গ জোৰা দিব, আৰু প্ৰহাৰত লগা ঘা সুস্থ কৰিব,
সেই দিনা চন্দ্ৰৰ পোহৰ সূৰ্যৰ পোহৰৰ দৰে হ'ব, আৰু সূৰ্যৰ পোহৰ সাত গুণে অধিক হব, আৰু সাত দিনৰ পোহৰৰ দৰে হ'ব।
- 27 চোৱা, যিহোৱাৰ নাম দুৰৈৰ পৰা আহিছে; তেওঁৰ ক্ৰোধাগ্নি জ্বলিছে; ওপৰলৈ উঠা তেওঁৰ ধূৱাৰাশি অতি ডাঠ;
তেওঁৰ ওঁঠ ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু তেওঁৰ জিবা গ্ৰাস কৰোতা অগ্নিস্বৰূপ।
- 28 তেওঁৰ প্ৰশ্বাস-বায়ু প্লাৱিত হোৱা বন্যাৰ দৰে সেয়া ডিঙিৰ মাজ ভাগলৈকে উঠে,
লোকসকলক ধ্বংসৰ চালনিৰে চালি নিৰ্বাচন কৰিব। তেওঁৰ প্ৰশ্বাস-বায়ু লোকসকলৰ মুখত ভ্ৰান্তিজনক লাগাম হ'ব।
- 29 পবিত্ৰ ভোজ পালন কৰা ৰাতিৰ গীতৰ দৰে তোমালোকৰ গীত হ'ব,
যিহোৱাৰ পৰ্ব্বতলৈ, ইস্ৰায়েলৰ শিলালৈ বাঁহী বজাই যোৱাৰ দৰে তোমালোকৰ মনত আনন্দ হ'ব।
- 30 যিহোৱাই নিজৰ জলন্ত ক্ৰোধেৰে আৰু গ্ৰাস কৰোঁতা অগ্নিশিখাৰে, প্ৰচণ্ড বতাহ আৰু ধুমুহাৰে, আৰু শিলাবৃষ্টিৰে,
তেওঁ নিজৰ মহিমাশিত স্বৰ শুনাব, আৰু নিজৰ বাহ লৰচৰ কৰি দেখুৱাব।
- 31 কিয়নো যি অচুৰে দণ্ডেৰে আঘাত কৰিছিল, এনে অচুৰ যিহোৱাৰ মাতত অচুৰ ভাগি ডোখৰ ডোখৰ হ'ব, তেওঁ তেওঁলোকক দণ্ডেৰে প্ৰহাৰ কৰিব।
- 32 যিহোৱাই প্ৰত্যেক নিৰূপিত দণ্ড তেওঁলোকৰ ওপৰত পেলাব,
তেওঁ তেওঁলোকৰ সৈতে খঞ্জৰী আৰু বীণাৰে যুদ্ধ আৰু বিবাদ কৰিব,
- 33 কাৰণ জলন্ত ঠাই এখন পূৰ্বৰে পৰা তৈয়াৰ কৰা আছে। বাস্তবিকতে এইটো ৰজাৰ বাবে প্ৰস্তুত; আৰু ঈশ্বৰে তাক দ আৰু বহল কৰিলে।
জুই আৰু অধিক খৰিৰে স্তূপ প্ৰস্তুত আছে।
গন্ধক প্ৰবাহিত হোৱাৰ দৰে যিহোৱাৰ নিঃশ্বাসে ইয়াক জ্বলাব।

Chapter 31

মিচৰৰ সহায় বৃথা। যিহোৱাই ৰক্ষা কৰা।

- 1 যি সকলে সহায়ৰ বাবে মিচৰলৈ নামি যায়, আৰু যোঁৰাবোৰত ভাৰসা কৰে, তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব;
তেওঁলোকে ৰথত (কাৰণ সেই বোৰ অধিক) আৰু অস্বাৰোহীত ভাৰসা কৰে (কাৰণ সেয়া অসংখ্য)

১। কিন্তু তেওঁলোক ইস্রায়েলৰ পবিত্ৰ জনাৰ প্ৰতি উদ্ৰিগ্ন নহয়, নাইবা যিহোৱাৰ ওচৰলৈ নাযায়।

২। তথাপি তেওঁ জ্ঞানবান, তেওঁ দুৰ্যোগ ঘটাব, আৰু নিজৰ বাক্য প্ৰত্যাহাৰ নকৰিব।

কিন্তু কুকৰ্মীবোৰৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে আৰু পাপ কাৰ্য কৰিবলৈ সহায় কৰা সকলকৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ উঠিব।

৩। মিচৰীয়াসকল মানুহ মাথোন, ঈশ্বৰ নহয়; যোঁৰাবোৰো মাংস মাত্ৰ, আত্মা নহয়।

যিহোৱাই যেতিয়া নিজৰ হাত মেলিব; তেতিয়া সহায় কৰা জনে উজুটি খাব, আৰু সহায় পোৱা জনেও পতিত হ'ব; দুয়ো একে লগে বিনষ্ট হ'ব।

৪। কিয়নো যিহোৱাই মোক এই দৰে কৈছে,

যেনেকৈ সিংহ, অথবা যুবা সিংহই ধৰা পশুৰ ওপৰত গুজৰি থাকোঁতে,

যেতিয়া তাৰ বিৰুদ্ধে মেৰখীয়া সকলক মাত দিয়ে,

কিন্তু তেওঁলোকৰ মাতত সি ভয় নকৰে, নাইবা তাৰ শব্দৰ পৰিৱৰ্তন নহয়,

তেনেকৈ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই যুদ্ধ কৰিবলৈ চিয়োন পৰ্বত আৰু তাৰ পাহাৰৰ ওপৰলৈ নামি আহিব।

৫। জাক পাতি উৰি ফুৰা চৰাইৰ দৰে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই যিক্ৰচালেমক ৰক্ষা কৰিব,

তেওঁ ৰক্ষা কৰিব আৰু ইয়াক অতিক্ৰম কৰি যাওঁতে উদ্ধাৰ কৰিব আৰু সংৰক্ষন কৰিব।

৬। হে ইস্রায়েলৰ লোকসকল, তোমালোকে যি জনালৈ অতিশয় ভাবে পিঠি দিছিলো, সেই জনালৈ উভটি আহাঁ। ৭। কাৰণ সেই দিনা তোমালোক প্ৰতিজনে পাপেৰে সৈতে নিজৰ হাতেৰে নিৰ্মাণ কৰা ৰূপ আৰু সোণৰ মূৰ্ত্তিবোৰ পেলাই দিব।

৮। সেই সময়ত অচুৰীয়া লোক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব, আৰু মানুহৰ দ্বাৰাই চালিত নোহোৱা তৰোৱালে তেওঁক গ্ৰাস কৰিব।

তেওঁ তৰোৱালৰ পৰা পলাব, আৰু তেওঁৰ যুবকসকলক কঠিন পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ বাধ্য কৰাব।

৯। যি জনাৰ অগ্নি চিয়োনত, আৰু যি জনাৰ অগ্নিকুণ্ড যিক্ৰচালেমত আছে, সেই যিহোৱাই কৈছে,

তেওঁলোকে ভয়াবহ অৱস্থাৰ কাৰণে আত্মবিশ্বাস হেৰুৱাব, আৰু তেওঁলোকৰ সেনাপতিসকলে যিহোৱাৰ যুদ্ধৰ নিচানলৈ ভয় কৰিব।”

Chapter 32

অভিষিক্ত জনাৰ ৰাজ্য বৰ্ণনা।

১। চোৱা, এজন ৰজাই ধাৰ্মিকতাৰে ৰাজত্ব কৰিব, আৰু শাসনকৰ্তাসকলে ন্যায়বিচাৰেৰে শাসন কৰিব।

২। খৰাং ঠাইত পানীৰ সোঁতৰ দৰে, আৰু পৰিশ্ৰান্ত দেশত বৃহৎ শিলৰ ছাঁৰ দৰে,

তেওঁলোক প্ৰতিজনে বতাহৰ পৰা আশ্ৰয়, আৰু ধুমুহাৰ পৰা নিৰাপতা পাব,

৩। তেতিয়া চকুৰে দেখা পোৱা সকলৰ চকু অস্পষ্ট নহ'ব, আৰু কাণেৰে শুনা সকলে মনোযোগেৰে শুনিব;

৪। অবিবেচক সকলে সৱধানেৰে বিবেচনাৰে কৰিব, আৰু খুনাসকলে সহজে স্পষ্টকৈ কথা ক'ব।

৫। মূৰ্খ লোকক সন্মানীয় বুলি আৰু মতা নহ'ব, নাইবা প্ৰবঞ্চকলোকক নিয়ম নীতি মানি চলা বুলি কোৱা নহ'ব।

৬। কিয়নো অপবিত্ৰ কাৰ্য কৰিবলৈ, যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে ডাণ্ডিজনক কথা কব,

ক্ষুধাতুৰ পেট শুদা ৰাখিব, আৰু তৃষ্ণাতুৰৰ পানীৰ অভাৱ কৰাব,

কাৰণ মূৰ্খই মূৰ্খতাৰ কথা ক'ব, আৰু তেওঁৰ হৃদয়েৰে অধৰ্ম চিন্তা কৰিব।

৭। প্ৰবঞ্চকলোকৰ প্ৰণালী মন্দ। তেওঁ নীতিহীন পদ্ধতিৰ পৰিকল্পনা কৰে,

দুখীয়াই সঁচা কথা ক'লেও দুখীয়ালোকক মিছা কথাৰে ধ্বংস কৰিব।

⁸কিন্তু সন্মানীয় লোকে সৎ বিষয়ৰ পৰিকল্পনা কৰে, আৰু তেওঁৰ সৎ কাৰ্যৰ কাৰণে তেওঁ থিৰে থাকিব।

⁹হে নিশ্চিত্তে থকা মহিলাসকল, উঠা, আৰু মোৰ কথা শুনা;

হে চিন্তা-ভাবনা নকৰা যুৱতীসকল, মোৰ বাক্য শুনা।

¹⁰হে দায়িত্বহীন মহিলা, এবছৰ হৈ কিছু দিন গ'লে তোমালোকৰ আত্মবিশ্বাস চূৰ্ণ বিচূৰ্ণ হ'ব,

কাৰণ দ্রাক্ষাক্ষেত্ৰ নষ্ট হ'ব, ফল চপোৱা সময় নাহিব।

¹¹হে নিশ্চিত্তে থকা মহিলা কম্পিত হোৱা; হে আত্মবিশ্বাসী কম্পমান হোৱা,

উওম বস্ত্ৰ সোলোকাই বিবস্ত্ৰ হোৱা, আৰু কঁকালত চট বান্ধা।

¹²তোমালোকে মনোহৰ খেতি, আৰু ফলৱতী দ্রাক্ষালতাৰ বাবে বিলাপ কৰিবা।

¹³মোৰ লোকসকলৰ ভূমি, এনে কি, এটা সময়ত ৰং-ৰহইচেৰে আন্দত থকা ঘৰবোৰৰ বাৰীত,

কাঁইটিয়া বন আৰু কাঁইট গছৰে ভৰি পৰিব।

¹⁴কাৰণ ৰাজপ্ৰসাদ পৰিত্যাগ হ'ব, ঘনবসতিপূৰ্ণ নগৰ মৰুভূমি হ'ব,

পাহাৰ আৰু পৰীয়া ঘৰ সৰ্বকাললৈ গুহাস্বৰূপ হ'ব, বনৰীয়া গাধৰ খেমালি কৰা ঠাই, পশুৰ জাকবোৰ চৰা ঠাই হ'ব।

¹⁵ওপৰৰ পৰা আমাৰ ওপৰত আত্মা বাকী নিদিয়া পৰ্যন্ত,

মৰুপ্ৰান্তৰ ফলৱতী উদ্যান নোহোৱা লৈকে, আৰু ফলৱতী উদ্যান অৰণ্য বুলি গণিত নোহোৱালৈকে তেনে অৱস্থাতে থাকিব।

¹⁶তাৰ পাছত সেই মৰুপ্ৰান্তত ন্যায়বিচাৰ বাস কৰিব, আৰু সেই ফলৱতী উদ্যানত ধাৰ্মিকতাই বসতি ল'ব।

¹⁷ধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্যৰে শান্তি হ'ব, আৰু ধাৰ্মিকতাৰ ফল চিৰকাললৈ সুস্থিৰ আৰু বিশ্বাসযোগ্য হ'ব।

¹⁸মোৰ লোকসকলে শান্তিপূৰ্ণ বাসস্থানত, নিৰাপত্তাহীন ঘৰবোৰত, আৰু শান্তিপূৰ্ণ বিশ্রামৰ ঠাইবোৰত বাস কৰিব।

¹⁹কিন্তু তথাপিও যদি শিলাবৃষ্টি হয়, অৰণ্য ধ্বংস হ'ব, আৰু নগৰবোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে বিলুপ্ত হ'ব।

²⁰জলসমূহৰ কাষত বীজ সিচা সকলে, আৰু ষাঁড় গৰু আৰু গাধক চৰিবলৈ এৰি দিয়া সকলে সকলোৱে আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত হ'ব।

Chapter 33

যিৰুচালেমৰ বৰ্তমান দুৰৱস্থা, আৰু তাৰ ভাবি গৌৰৱ।

¹নিজৰ ধ্বংস নোহোৱাকৈ ধ্বংস কৰা যি তুমি!

বিশ্বাসঘাতকতা নোহোৱাকৈ বিশ্বাসঘাতকতা কৰা যি তুমি, তোমাৰ সন্তাপ হ'ব!

যেতিয়া তুমি ধ্বংস কৰিব এৰিবা তেতিয়া তোমাৰ ধ্বংস হ'ব।

যেতিয়া তুমি বিশ্বাস ঘাতকতা কৰিব এৰিবা, তেতিয়া তেওঁলোকে তোমাক বিশ্বাস ঘাতকতা কৰিব।

²হে যিহোৱা আমাক দয়া কৰক; আমি আপোনালৈ বাট চাই আছো;

প্ৰতি ৰাতিপুৱাতে আপুনি আমাৰ বাহুস্বৰূপ হয়, সঙ্কটৰ সময়ত আপুনি আমাৰ পৰিত্ৰাণকৰ্তা হয়।

³কোলাহল শব্দত লোকসমূহ পলাব; আপুনি যেতিয়া উঠিব তেতিয়া জাতিবোৰ চিন্ন ভিন্ন হ'ব।

- 4কাকতী ফৰিঙে গোটোৱাৰ দৰে তোমাৰ ধ্বংস গোটোৱা হ'ব, ফৰিঙবোৰে জপিওৱাৰ দৰে তাৰ ওপৰত লোকসকলে জাঁপ দিব।
- 5যিহোৱা উন্নত, তেওঁ উদ্ধলোকত বাস কৰে; তেওঁ চিয়োনক ন্যায় বিচাৰে আৰু ধাৰ্মিকতাৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিব।
- 6তোমালোকৰ সময়ত তেওঁ স্থায়ীভাৱে থাকিব,
পৰিত্ৰাণ, জ্ঞান, আৰু বুদ্ধি প্ৰচুৰ পৰিমাণে হ'ব; যিহোৱা বিষয়ক ভয়েই তেওঁৰ পৰমধন।
- 7চোৱা, তেওঁলোকৰ কটকীসকলে বাটত চিঞৰিছে; কুটনীতিজ্ঞ সকলে শান্তিৰ কাৰণে আশা কৰি মনোবেদনাত কান্দিছে।
- 8ৰাজপথবোৰ জনপ্ৰানীহীন হ'ল, তাত যাত্ৰীসকল নোহোৱা হ'ল।
চুক্তিবোৰ ভঙা হ'ল, সাক্ষ্যবোৰক অৱজ্ঞা কৰা হ'ল, আৰু নগৰবোৰক অসন্মানিত কৰা হ'ল।
- 9দেশে শোক কৰিছে আৰু নষ্ট হৈছে; লিবানো বিবুদ্ধিত পৰিছে আৰু জঁই পৰিছে;
চাৰোণ মৰুভূমিৰ দৰে হৈছে; বাচান আৰু কৰ্মিলে পাত সৰাইছে।
- 10যিহোৱাই কৈছে, "এতিয়াই মই উঠিম, এতিয়াই মই উন্নত হ'ম, এতিয়াই মই উন্নীত হ'ম।
- 11তোমালোকে তুঁহ গৰ্ভধাৰণ কৰিবা, আৰু তোমালোকে নৰা প্ৰসৱ কৰিবা, তোমালোকৰ নিঃশ্বাস-প্ৰঃশ্বাস জুই সেয়ে তোমালোকক গ্ৰাস কৰিব।
- 12কাঁটিয়া জোপোহা কাটি জুইত পোৰাৰ দৰে লোকসকল জ্বলি চূণ হ'ব।
- 13তোমালোক যি সকল দূৰৈত আছা, মই কৰা কাৰ্যৰ কথা শুনা; আৰু তোমালোক যি সকল ওচৰত আছা, মোৰ পৰাক্ৰম স্বীকাৰ কৰা।"
- 14চিয়োনত থকা পাপীবোৰে ভয় কৰিছে; অধৰ্মী জনক কঁপনিয়ে ধৰিছে।
আমাৰ মাজৰ কোনে গ্ৰাসকৰী অগ্নিয়ে সৈতে বাস কৰিব পাৰে? আমাৰ মাজৰ কোনে অনন্ত কাললৈকে জ্বলি থকা জুইৰে সৈতে বাস কৰিব পাৰে?
- 15যি জনে ধাৰ্মিকতাৰ পথত চলে, আৰু ন্যায় কথা কয়, যি জনে অত্যাচাৰ কৰি পোৱা লাভ ঘিণ কৰে,
যি জনে ভেটি ল'বলৈ অস্বীকাৰ কৰে, যি জনে চৰম অপৰাধৰ আচনি নকৰে,
আৰু কুকৰ্মলৈ চকু নিদিয়ে।
- 16সেই জনে নিজৰ ঘৰ উচ্চস্থানত স্থাপন কৰিব;
তেওঁৰ প্ৰতিৰক্ষাৰ স্থান শিলৰ দুৰ্গ হ'ব; তেওঁৰ আহাৰ আৰু পানী দৃঢ়ভাবে সৰবৰাহ হ'ব।
- 17তুমি নিজ চকুৰে ৰজাক তেওঁৰ সুন্দৰ অৱস্থাত থকা দেখিবা, তেওঁলোকে বিশাল দেশ দেখিবা।
- 18তোমাৰ মনে হৈ যোৱা সঙ্কটৰ বিষয়ে ভাবিব; লিখক ক'ত, ধন জুখা জন ক'ত? কোঁঠবোৰ গণনা কৰা জন ক'ত আছে?
- 19তুমি বুজিব নোৱাৰা অপৰিচিত ভাষা কোৱা, অবাধ্য মানুহ আৰু দেখিবলৈ নাপাবা।
- 20আমাৰ উৎসৱ নগৰ চিয়োনলৈ তুমি দৃষ্টি কৰা;
যাৰ খুটি কেতিয়াও উঘালিব নোৱাৰি, যাৰ ৰছী কেতিয়াও নিছিগে,
স্থানান্তৰ কৰিব নোৱাৰা এনে তম্বুস্বৰূপ শান্ত বাসস্থান যিৰুচালেমক তোমাৰ নিজৰ চকুৰে দেখিবা।
- 21তাৰ পৰিবৰ্তে, বহল নদীবোৰত আৰু সুতীবোৰত মহান যিহোৱা আমাৰ সৈতে থাকিব।
তাত বঠাৰে চলোৱা যুদ্ধ জাহাজ, আৰু প্ৰকাণ্ড জাহাজ নচলিব।
- 22কিয়নো যিহোৱা আমাৰ বিচাৰকৰ্তা, আমাৰ ব্যৱস্থাপক, আৰু আমাৰ ৰজা; তেৱেঁই আমাক পৰিত্ৰাণ কৰিব।
- 23তোমাৰ পালবোৰ টিলা হৈ পৰিছে, সিহঁতে মাস্তুল থিৰকৈ ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে, সিহঁতে পাল তৰিব নোৱাৰে;

সেই কালত অনেক লুটদ্রব্য ভাগ বাটি দিয়া হ'ল, লেঙেৰায়ো লুটদ্রব্য নিলে।

24“মই অসুস্থ,” এই বুলি বাসিন্দা সকলে নক'ব, তাত থকা লোকসকলৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰা হ'ব।

Chapter 34

ইদোমৰ ওপৰত সাধন কৰিব লগীয়া প্ৰতিকাৰ।

1হে জাতিসমূহ ওচৰলৈ আহা আৰু শুনা, হে লোকসমূহ মনোযোগ দিয়া!

পৃথিৱী আৰু ইয়াক পৰিপূৰ্ণ কৰা সকলোৱে, জগত আৰু তাৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা সকলোৱে অৱশ্যে শুনক।

2কাৰণ সকলো জাতিৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ আছে, আৰু তেওঁলোকৰ সকলো সৈন্যৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ অগ্নিশৰ্মা;
তেওঁ তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণ ভাবে ধ্বংস কৰিব, বধ কৰিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক প্ৰাণীহত্যা কাৰীৰ হাতত শোধাই দিব।

3তেওঁলোকৰ নিহত সকলক কবৰ নিদিয়াকৈ থ'ব; তেওঁলোকৰ মৰা শৱবোৰৰ পৰা চাৰিও ফালে দুৰ্গন্ধ হ'ব,
তেওঁলোকৰ তেজেৰে পৰ্ব্বতবোৰ ভিজিব।

4আকাশৰ সকলো তৰাবোৰ অদৃশ্য হৈ যাব,

আৰু নুৰিওৱা পৃথিৱীৰ দৰে আকাশক নুৰিওৱা হ'ব; আৰু তাৰ সকলো তৰা অদৃশ্য হ'ব,

দ্ৰাক্ষালতাৰ পৰা পাত লেৰেলি সৰি পৰাৰ দৰে, আৰু বেচিকৈ পকা ডিমক যি দৰে ডিমক গছৰ পৰা সৰি পৰে,

5কাৰণ যেতিয়া মোৰ তৰোৱালে স্বৰ্গত পূৰ্ণ হোৱাকৈ তেজ পান কৰিব;

চোৱা, এইটো এতিয়া ইদোমৰ ওপৰলৈ আহিব, সেই লোকসকললৈ মই ধ্বংস কৰিবলৈ পঠিয়াম।

6যিহোৱাৰ তৰোৱাল তেজেৰে টোপাটোপে পৰা, আৰু চৰ্বিৰে আবৃত,

ভেৰা আৰু ছাগলীবোৰৰ তেজেৰে টোপাটোপে পৰা, মতা ভেৰা ছাগলীৰ মুত্ৰাশয়ৰ চৰ্বিৰে আবৃত।

কাৰণ যিহোৱাই বস্মাত বলিদান কৰিছে আৰু ইদোম দেশত মহাহত্যা হৈছে।

7তেওঁলোকৰ সৈতে ষাড় গৰুও হত্যা কৰা হ'ব আৰু কম বয়সীয়া ষাড় গৰুৰ সৈতে বুঢ়া গৰুও।

তেওঁলোকৰ দেশ তেজেৰে মাতাল হ'ব, আৰু তেওঁলোকৰ ধূলি চৰ্বিৰে চৰ্বিয়ুক্ত হ'ব।

8কাৰণ এইয়ে যিহোৱাৰ প্ৰতিশোধ লোৱা দিন হ'ব, চিয়োনৰ অৰ্থে পোনৰ প্ৰতিফল দিয়া বছৰ হ'ব।

9ইদোমৰ নৈবোৰ আলকাতৰালৈ পৰিণত হ'ব, তাইৰ ধূলিবোৰ গন্ধক হ'ব,

আৰু তাইৰ দেশ প্ৰজ্বলিত আলকাতৰা হ'ব।

10সেয়ে দিনে ৰাতিয়ে জ্বলিব; চিৰকাললৈ ইয়াৰ ধোঁৱা উঠিব;

পুৰুষানুক্ৰমে ই অনুৰ্বৰ হৈ থাকিব; কোনেও তাৰ মাজেদি চিৰকাললৈকে নাযাব।

11কিন্তু বনৰীয়া চৰাই আৰু পশু তাত বাস কৰিব, ফেঁচা আৰু টোঁৰা কাউৰীয়ে তাত বাহ সাজিব।

তেওঁ তাৰ ওপৰত ধ্বংসৰ পৰিমাণ-জৰী আৰু ওলোম সূতা বিস্তাৰ কৰিব।

12তাইৰ প্ৰধানলোকসকলৰ

ৰাজ্যত বুলি কবলৈ একো নথাকিব, আৰু তাইৰ ৰাজকুমাৰ সকলৰ কাকো নাথাকিব।

¹³তাইৰ ৰাজপ্ৰসাদবোৰ কাঁইটে ছাটি ধৰিব, চোৰাত গছ আৰু কাইটীয়া জাৰণি তাইৰ দুৰ্গ হ'ব।

এইয়া শিয়ালৰ বসতি স্থান আৰু উট পক্ষীৰ কাৰণে ঠাই হ'ব।

¹⁴বনৰীয়া জন্তু আৰু হাইসিনাই তাত লগ হ'ব, আৰু বনৰীয়া ছাগলীয়ে ইটোৱে সিটোৰ বাবে চিঞৰিব।

সেই ঠাইত নিশাচৰ জন্তুৱে নিবাস কৰিব, আৰু নিজৰ বাবে বিশ্ৰামৰ ঠাই বিচাৰি পাব।

¹⁵ফেঁচাই বাহ সাজি, কণী উমনি দি পোৱালী জগাব, আৰু পোৱালবোৰক সুৰক্ষা দিব।

হয় সেই ঠাইত প্ৰতিজনী শেন চৰাইয়ে নিজৰ সঙ্গীৰ সৈতে গোট খাব।

¹⁶যিহোৱাৰ নুৰিয়া পুথিত একাদিক্ৰমে বিচাৰা; ইয়াৰ এটাৰো অভাব নহ'ব।

সঙ্গী বাবে কাৰো অভাৱ নহ'ব, কাৰণ যিহোৱাই নিজৰ মুখেৰে এই আদেশ দিলে, আৰু তেওঁৰ আত্মাই সিহঁতক গোটালে।

¹⁷তেওঁ সিহঁতৰ বাবে চিঠি খেলালে, আৰু সিহঁতৰ বাবে তেওঁ নিজৰ হাতেৰে পৰিমাণ জৰীৰ দ্বাৰাই তাক ভাগ বাটি দিলে।

সিহঁতে তাক সদাকালৰ বাবে অধিকাৰ কৰিব, পুৰুষানুক্ৰমে তাত বাস কৰিব।

Chapter 35

ইশ্ৰায়েলৰ পুনঃস্থাপন।

¹মৰুপ্ৰান্ত আৰু নিৰ্জন ঠাইবোৰ আনন্দিত হ'ব, আৰু গোলাপ ফুলৰ দৰে,

মৰুভূমিত ফুল ফুলিব আৰু প্ৰফুল্লিত হ'ব।

²প্ৰচুৰ পৰিমানে ফুলিব, আনন্দ আৰু গানেৰে সৈতে উল্লাসিত হ'ব;

লিবানোনৰ গৌৰৱ, কৰ্মিল আৰু চাৰোণৰ মহিমা তাক দিয়া হ'ব;

তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৌৰৱ, আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ জ্যোতি দেখিবলৈ পাব।

³তোমালোকে দুৰ্বল হাত সবল কৰা, আৰু কঁপা আঁঠু সুস্থিৰ কৰা।

⁴ভয়াতুৰ মনৰ লোকক কোৱা, “শক্তিশালী হোৱা, ভয় নকৰিবা!

চোৱা, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ প্ৰতিকাৰৰ সৈতে,

প্ৰতিফল দিবলৈ আহিব; তেওঁ আহিব আৰু তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিব।”

⁵তেতিয়া অন্ধসকলে চকুৰে দেখিব, আৰু কাণেৰে নুশুনাসকলে কাণেৰে শুনিব,

⁶সেই সময়ত খোৰাসকলে হৰিণীৰ দৰে জাঁপ মাৰিব, আৰু বোবাসকলৰ জিভাই গান গাব,

কাৰণ মৰুভূমিৰ পৰা পানীৰ ভুমুক আৰু মৰুপ্ৰান্তৰত জুৰিবোৰ ওলাব।

⁷জলন্ত বালি গভীৰ জলাশয় হ'ব, আৰু খৰাং মাটি পানীৰ ভুমুক হ'ব;

শিয়ালৰ বাসতিস্থান, য'ত এসময়ত সিহঁত শুইছিল, তাত নল খাগৰি আৰু কুঁহিলাৰ ঘাঁহনি হ'ব।

⁸তাত থকা ৰাজপথবোৰ পবিত্ৰ পথ বুলি মতা হ'ব।

সেই পথেদি কোনো অশুচি লোকে যাত্ৰা নকৰিব। কিন্তু যি সকলে ইয়াত অহা-যোৱা কৰিব তেওঁলোকৰ বাবেহে হ'ব,

কোনো মুৰ্খব্যক্তি সেই পথত নাযাব।

⁹সেই ঠাইত সিংহ নাথাকিব, কোনো হিংস্ৰ জন্তু তাত নাথাকিব, তাত সিহঁতক পোৱা নাযাব,
কিন্তু উদ্ধাৰ পোৱা সকলে তাত অহা যোৱা কৰিব।

¹⁰যিহোৱাৰ মুক্তিপণ ঘূৰি আহিব,
আৰু গীত গানেৰে সৈতে চিয়োনলৈ আহিব; তেওঁলোকৰ মুৰত চিৰস্থায়ী আনন্দৰ মুকুট হ'ব;
উল্লাস আৰু আনন্দই তেওঁলোকক লগ ধৰিব; শোক আৰু হুমুনিয়াহ দূৰ হৈ যাব।

Chapter 36

অচূৰীয়াসকলৰ পৰা ইস্ৰায়েলে ৰক্ষা পোৱা।

¹ৰজা হিষ্কিয়াৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্দশ বছৰত, অচীৰৰ ৰজা চনহেৰীবে, গড়েৰে আবৃত যিহূদাৰ সকলো নগৰবোৰ আক্ৰমণ কৰে আৰু সেইবোৰ অধিকাৰ কৰে। ²তাৰ পাছত ৰজা অচূৰীয়াই লাখীচৰ পৰা ৰবচাকীক বহুতো সৈন্যসামন্তই সৈতে যিৰুচালেমলৈ, ৰজা হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ পঠালে। তেওঁ ধোবা-ঘাটলৈ যোৱা ৰাজ আলিৰ ওপৰত থকা পুখুৰীৰ নলাৰ ওচৰ চাপি তাৰ কাষত থিয় হ'ল। ³তাতে হিষ্কিয়াৰ পুত্ৰ ৰজাৰ ঘৰগিৰী ইলিয়াকীম, ৰাজ লিখক চেবনা, আৰু ইতিহাস লিখক আচফৰ পুত্ৰ যোৱাহে তেওঁৰে সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ ওলাই গ'ল।

⁴ৰবচাকীয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “হিষ্কিয়াক কোৱা যে, মহাৰাজ অচূৰীয়াই এই কথা কৈছে, ‘তোমাৰ আত্মবিশ্বাসৰ উৎস কি? ⁵তুমি কেৱল মূল্যহীন কথা কোৱা, তুমি কোৱা যে যুদ্ধৰ কাৰণে পৰামৰ্শ আৰু শক্তি আছে। এতিয়া তুমি কাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা! মোৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ কোনে তোমাক সাহ দিলে?’

⁶চোৱা, তুমি সেই খেতেলা খোৱা মিচৰৰ নল-খাগৰিত ভৰসা কৰিছা, কিন্তু মানুহে যদি তাত ভৰ দিয়ে, সেয়ে তেওঁৰ হাতত লাগি ধৰিব আৰু ই বিক্ৰিব। মিচৰৰ ৰজা ফৌৰণৰ ওপৰত যি সকলে ভৰসা কৰে তেওঁলোকৰ সেই দৰেই হ'ব। ⁷কিন্তু যদি তোমালোকে মোক কোৱা, “আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাত ভাৰসা কৰিছোঁ,” তেনেহ'লে যিজনে যিহোৱাৰ পবিত্ৰ মন্দিৰ আৰু যজ্ঞ বেদিবোৰ গুচাই দিলে, আৰু যিহূদা আৰু যিৰুচালেমৰ লোকসকলক ক'লে, যিৰুচালেমৰ যজ্ঞ বেদিৰ সন্মুখত নিশ্চয়কৈ সেৱা কৰিব লাগিব, তেওঁ সেই হিষ্কিয়াই নহয় নে?”

⁸সেই কাৰণে, মই এতিয়া মোৰ প্ৰভু ৰজা অচূৰীয়াৰ পৰা অহা এটা ভাল প্ৰতিশ্ৰুতিত তোমাক বান্ধিব বিচাৰিছোঁ। যদি তুমি যোঁৰাত উঠিব পৰা দুই হাজাৰ মানুহ দিব পাৰা, তেনেহ'লে মই তোমাক দুই হাজাৰ যোৰা দিম।

⁹তুমি মোৰ প্ৰভুৰ দাস সকলৰ মাজৰ সকলোতকৈ সৰু সেনাপতি এজনক কেনেকৈ প্ৰতিহত কৰিবা? তুমি ৰথ আৰু অশ্বাৰোহীৰ কাৰণে মিচৰত ভৰসা কৰিছা! ¹⁰মই জানো যিহোৱাৰ অবিহনে ইয়ালৈ আহি এই দেশৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি ধ্বংস কৰিম? যিহোৱাই মোক ক'লে, “এই দেশ আক্ৰমণ কৰা আৰু ধ্বংস কৰা।”

¹¹তেতিয়া ইলিয়াকীম, চেবনা, আৰু যোৱাহে ৰবচাকীক ক'লে, “অনুগ্ৰহ কৰি, আপোনাৰ দাস সকলক অৰামীয়া ভাষাত কথা কওক, কাৰণ আমি অৰামীয়া বুজি পাওঁ। কিন্তু গড়ৰ ওপৰত থকা লোকসকলে শুনাকৈ যিহূদী ভাষাৰে আমাক কথা নক'ব।” ¹²কিন্তু ৰবচাকীয়ে ক'লে, “মোৰ প্ৰভুৱে তোমাৰ প্ৰভু আৰু তোমাৰ ওচৰলৈ জানো মোক এই বোৰ কথা ক'বলৈ পঠাইছে? যি সকলে তোমালোকৰ সৈতে নিজৰ বিষ্ঠা খাবলৈ, আৰু নিজৰ প্ৰস্ৰাৰ পান কৰিবলৈ গড়ৰ ওচৰত বহি আছে, তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ জানো মোক পঠোৱা নাই?”

¹³তাৰ পাছত ৰবচাকীয়ে থিয় হৈ যিহূদী ভাষাৰে ডাঙৰ মাতৰে চিঞৰি ক'লে, তোমালোকে মহান ৰজা অচূৰীয়া কথা শুনা। ¹⁴ৰজাই এইদৰে কৈছে, হিষ্কিয়াক তোমালোকক প্ৰতাৰণা কৰিবলৈ নিদিবা; কাৰণ তেওঁৰ তোমালোকক ৰক্ষা কৰিব পৰা সমৰ্থ নাই। ¹⁵“যিহোৱাই আমাক অৱশ্যে উদ্ধাৰ কৰিব, ৰজা অচূৰীয়াৰ হাতত এই নগৰ কেতিয়াও শোধাই নিদিয়ে, এই বুলি কৈ হিষ্কিয়াই তোমালোকক যিহোৱাত ভাৰসা নকৰাওক।

¹⁶তোমালোকে হিষ্কিয়াৰ কথা নুশুনিবা; কাৰণ অচূৰীয়া ৰজাই এইদৰে কৈছে, তোমালোকে মোৰ সৈতে সন্ধি কৰা, আৰু মোৰ ওচৰলৈ ওলাই আহাঁ। তেতিয়া তোমালোকৰ প্ৰত্যেক জনে নিজৰ দ্ৰাক্ষাগুটি, নিজৰ ডিমৰু গছৰ গুটি আৰু নিজৰ নাদৰ পানী খাব। ¹⁷যেতিয়ালৈকে মই আহি তোমালোকৰ নিজৰ দেশৰ দৰে শস্য আৰু নতুন দ্ৰাক্ষাৰস থকা দেশ, অন্ন আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰী থকা দেশলৈ তোমালোকক লৈ নাযাওঁ তেতিয়া লৈকে তোমালোকে এই দৰে কৰিবা।’

¹⁸যিহোৱাই আমাক উদ্ধাৰ কৰিব বুলি হিষ্কিয়াই তোমালোকক নুভুলাওক। লোকসকলৰ কোনো এজন দেৱতাই জানো ৰজা অচূৰীয়াৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিছিল? ¹⁹হমাতৰ আৰু অৰ্পদৰ দেৱতাবোৰ ক'ত? চফৰিয়মৰ দেৱতাবোৰ ক'ত? তেওঁলোকে জানো মোৰ শক্তিৰ পৰা চমৰিয়াক উদ্ধাৰ কৰিছিল? ²⁰সেই দেশবোৰৰ দেৱতাবোৰৰ মাজত এনে কোনো দেৱতা আছে নে যি মোৰ শক্তিৰ পৰা তেওঁৰ দেশ উদ্ধাৰ কৰিছিল, যিহোৱাই মোৰ শক্তিৰ পৰা যিৰুচালেম যেন উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিব?

²¹কিন্তু লোকসকল মনে মনে থাকিল আৰু উওৰ নিদিলে; কাৰণ ৰজাৰ আজ্ঞা আছিল, “তেওঁক উওৰ নিদিবা।” ²²তাৰ পাছত হিষ্কিয়াৰ পুত্ৰ ৰজাৰ ঘৰগিৰী ইলিয়াকীম, ৰাজলিখক চেবনা, আৰু ইতিহাস লিখক আচফৰ পুত্ৰ যোৱাহে নিজৰ কাপোৰ ফালি হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ আহি ৰবচাকিৰ কথা জনালে।

Chapter 37

¹সেই কথা শুনা মাত্ৰে ৰজা হিষ্কিয়াই নিজৰ বস্ত্ৰ ফালি চট কাপোৰ পিন্ধিলে, আৰু যিহোৱাৰ গৃহলৈ গ’ল। ²চট কাপোৰ পিন্ধা ৰজাৰ ঘৰগিৰী ইলিয়াকীম, ৰাজলিখক চেবানা, আৰু পুৰোহিতসকলৰ বৃদ্ধ লোকক আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়া ভাববাদী ওচৰলৈ পঠাই দিলে।

³তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, ‘যিদৰে এটি সন্তানৰ প্ৰসৱৰ সময় হয়, কিন্তু মাতৃৰ সন্তান প্ৰসৱ কৰাৰ শক্তি নাথাকে সেইদৰেই আজি সঙ্কট, তাড়না, আৰু অপমানৰ দিন হয়। ⁴যি ৰবচাকিক নিজৰ প্ৰভু ৰজা অচৰীয়াৰ জীৱন্ত ঈশ্বৰক ধিক্কাৰ দিবলৈ পঠাইছিল, আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সেই ৰবচাকিৰ কথা শুনিব, আৰু আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজে শুনা কথাৰ বাবে হয়তু দণ্ড দিব; সেয়ে এতিয়া অৱশিষ্ট থকা ভাগৰ বাবে আপুনি প্ৰাৰ্থনা উৎসৰ্গ কৰক।

⁵সেয়ে ৰজা হিষ্কিয়াৰ দাসসকল যিচয়াৰ ওচৰলৈ আহিল, ⁶যিচয়াই তেওঁলোকক ক’লে, “তোমালোকৰ প্ৰভুক কোৱা, যিহোৱাই কৈছে, “তুমি যি বাক্য শুনিলা, আৰু যিহৰ দ্বাৰাই ৰজা অচৰীয়াৰ দাসবোৰে মোক নিন্দা কৰিলে, এই সকলো কথালৈ ভয় নকৰিবা। ⁷চোৱা, মই তেওঁৰ অন্তৰত এক আত্মা স্থাপন কৰিম, আৰু তেওঁ বিশেষ সন্মাদ শুনি নিজৰ দেশলৈ উভটি যাব; মই তেওঁৰ দেশত তেওঁক তৰোৱালে নিপাত কৰিম।

⁸তাৰ পাছত ৰবচাকিয়ে উভটি গৈ ৰজা অচৰীয়াই লিবনাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি থকা পালে; কাৰণ তেওঁ শুনিলে যে, ৰজা লাখীচৰ পৰা আঁতৰি গ’ল। ⁹তেতিয়া ৰজা অচৰীয়াই শুনিলে যে, কুচ আৰু মিচৰীয়া দেশৰ ৰজা তিহাঁকাই তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ সৈন্য সমবেত কৰিছে; সেয়ে তেওঁ বাৰ্তাৰে সৈতে বাৰ্তাবাহকক হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ পঠিয়ালে। ¹⁰যিহুদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াক কোৱা, যি ঈশ্বৰত তুমি ভাৰসা কৰিছা, “ৰজা অচৰীয়াৰ হাতত যিৰুচালেমক শোধাই দিয়া নহ’ব বুলি” তোমাৰ সেই ঈশ্বৰে তোমাক নুভুলাওক।

¹¹চোৱা, ৰজা অচৰীয়াই সকলো দেশ সম্পূৰ্ণকৈ ধ্বংস কৰি কি কৰিছিল, সেই বিষয়ে তুমি শুনিবলৈ পালা, সেয়ে তুমি জানো ৰক্ষা পাবা?

¹²মোৰ ওপৰ পিতৃসকলে ধ্বংস কৰা দেশবাসী গোজন, হাৰণ, ৰেচফ, আৰু তলচ্ছাৰত থকা এদনৰ সন্তানসকলক তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰে জানো তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰিছে? ¹³হমাতৰ ৰজা, অৰ্পদৰ ৰজা, চফৰিয়ম নগৰৰ ৰজা, হেনাৰ আৰু ইক্বাৰ ৰজা সকল ক’ত আছে?

¹⁴হিষ্কিয়াই বাৰ্তাবাহকসকলৰ পৰা পত্ৰখন গ্ৰহণ কৰিলে আৰু পাটিলে। তাৰ পাছত তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহলৈ গৈ যিহোৱাৰ সন্মুখত পত্ৰখন মেলি দিলে। ¹⁵হিষ্কিয়াই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে, ¹⁶“হে কৰুৰ দুটাৰ মাজত বাস কৰা ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, আপুনি ঈশ্বৰ, পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যৰ মাজত কেৱল আপুনিয়েই ঈশ্বৰ, আপুনিয়েই আকাশ মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলে।

¹⁷হে যিহোৱা কাণ পাতি শুনক; হে যিহোৱা আপোনাৰ চকু মেলি দৃষ্টি কৰক আৰু জীৱন্ত ঈশ্বৰক নিন্দা কৰিবলৈ চনহেৰীবে কৈ পঠোৱা সকলো কথা শুনক। ¹⁸হে যিহোৱা এইটো সত্য যে, অচৰীয়াৰ ৰজাসকলে সকলো দেশবাসী আৰু তেওঁলোকৰ দেশ ধ্বংস কৰিলে।

¹⁹তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰক জুইত পেলালে; কিয়নো সেইবোৰ দেৱতা নহয়, কিন্তু মনুষ্যৰ হাতৰ কাৰ্যহে, সেইবোৰ কাঠ আৰু শিল মাথোন, সেয়ে অচৰীয়াসকলে সেইবোৰ বিনষ্ট কৰিলে। ²⁰এই হেতুকে হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, অকল আপুনিয়েই যে যিহোৱা ইয়াক পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যৰ লোকসকলে জানিবৰ বাবে আপুনি তেওঁৰ হাতৰ পৰা আমাক নিস্তাৰ কৰক।”

²¹তাৰ পাছত আমোচৰ পুত্ৰ যিচয়াই হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ বাৰ্তা পঠিয়াই ক’লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, কাৰণ তুমি অচৰৰ ৰজা চনহেৰীবৰ বিষয়ে মোৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলা; ²²তেওঁৰ বিষয়ে যিহোৱাই কোৱা কথা এই:

কুমাৰী চিয়োন-জীয়াৰীয়ে তোমাক হেয়জ্ঞান কৰিছে, আৰু তোমাক হাঁহিছে;

যিৰুচালেম জীয়াৰীয়ে তোমালৈ মুৰ জোকাৰিলা।

²³তুমি কাক উপেক্ষা আৰু অপমান কৰিলা? আৰু কাৰ বিৰুদ্ধে উচ্চ স্বৰেৰে কথা কৈছা,

আৰু অহঙ্কাৰেৰে কাৰ ওপৰত দৃষ্টি কৰিলা? ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাৰ বিৰুদ্ধেই কৰিলা।

²⁴তুমি তোমাৰ দাসসকলৰ দ্বাৰাই প্ৰভুক উপেক্ষা কৰিলা, আৰু ক’লা, মোৰ অধিক ৰথে সৈতে

ওখ পৰ্বতবোৰৰ টিঙলৈকে, লিবানোনৰ ওখ স্থানলৈ উঠি গলোঁ।

আৰু মই তাৰ ওখ ওখ দেৱদাক আৰু তাৰ উত্তম ডিমৰু গছবোৰ কাটি পেলাম,

আৰু তাৰ অন্ত ভাগৰ ওখ ঠাইত তাৰ ফলৱতী উদ্যানত সোমাম।

25মই কোঁৱা খানিলো আৰু বিদেশী পানী খালোঁ,

আৰু মই মোৰ ভৰিৰ তলুৱাৰে মিচৰৰ সকলো নদীবোৰ শুকুৱাম।

26বহুকালৰে পৰা মই তাক কেনেকৈ স্থিৰ কৰিলোঁ,

আৰু প্ৰাচীন কালত মই তাক কেনেকৈ কাৰ্যকাৰী কৰিলোঁ, সেই বিষয়ে তুমি শুনা নাই নে?মই এতিয়া তাক বৈ যাব দিম।

আপুনি দুৰ্ভেদ্য নগৰবোৰ হ্রাস কৰি উচ্ছন্ন ভগ্ন ৰাশি কৰিবলৈ ইয়াত আছে।

27তাৰ নিবাসীসকল দুৰ্বল আছিল; তেওঁলোক চূৰ্ণবিচূৰ্ণ হৈ লজ্জিত হৈছিল।

তেওঁলোকে পথাৰত সেউজীয়া ঘাঁহ ৰুইছিল,

পূবদিশৰ বতাহৰ আগত।

ঘৰৰ চালত বা পথাৰত গজা ঘাঁহৰ দৰে।

28কিন্তু তুমি বহা, তুমি বাহিৰলৈ আৰু ভিতৰলৈ অহা যোৱা কৰা, আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে তুমি কৰা ক্ৰোধ, এই সকলোকে মই জানিছোঁ।

29তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে কৰা ক্ৰোধৰ কাৰণে, আৰু তোমাৰ অহঙ্কাৰৰ কথা মোৰ কাণত পৰাৰ কাৰণে

মই তোমাৰ নাকত মোৰ হাঁকোটা, আৰু তোমাৰ মুখত মোৰ লাগাম লগাম,

আৰু যি বাটেদি তুমি আহিলা, সেই বাটেদিয়েই তোমাক উভটাই পঠাম।

30তোমাৰ বাবে এইয়ে এক চিন হ'ব, যে,

এই বছৰত নিজে উৎপন্ন হোৱা শস্য, আৰু দ্বিতীয় বছৰত তাৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা শস্য তোমালোকে ভোজন কৰিবা;

কিন্তু তৃতীয় বছৰত তোমালোকে নিশ্চয়কৈ কঠিয়া সিচি শস্য দাবা, আৰু দ্ৰাক্ষা-বাৰী পাতি তাৰ ফল ভোগ কৰিবা।

31যিহূদা বংশৰ ৰক্ষা পোৱা অবশিষ্ট লোকে পুনৰাই পুখা মেলিব, আৰু ফলৱান হ'ব।

32কাৰণ যিহোৱাচালেমৰ পৰা অবশিষ্ট লোক আৰু চিয়োন পৰ্বতৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা লোক ওলাই আহিব;

বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ উৎসাহে ইয়াক সিদ্ধ কৰিব।

33এই হেতুকে ৰজা অচূৰীয়াৰ বিষয়ে যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

তেওঁ এই নগৰলৈ নাহিব, ইয়ালৈ এপাত কাঁড়ো নামাৰিব,

ইয়াৰ সন্মুখলৈ ঢাল লৈ নাহিব, আৰু ইয়াৰ বিৰুদ্ধে হাদাম নাৰাখিব।

34যিহোৱাই কৈছে যে, তেওঁ যি বাটেদি আহিল, সেই বাটেদিয়েই উভটি যাব, তেওঁ এই নগৰত নোহোমাব।

35মই নিজৰ আৰু মোৰ দাস দায়ুদৰ কাৰণে এই নগৰ ৰক্ষা আৰু উদ্ধাৰ কৰিম।"

36তাৰ পাছত যিহোৱাৰ দূতসকলে ওলাই গৈ অচূৰীয়াসকলৰ চাউনিত আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু এক লাখ পঞ্চাশী হাজাৰ লোকক মাৰিলে।

তাতে লোকসকলে ৰাতিপুৱা উঠি তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে মৰা শৱ পৰি থকা দেখিলে। 37সেই বাবে অচূৰৰ ৰজা চনহেৰীবে ইস্ৰায়েল ত্যাগ কৰি ঘৰলৈ উভটি গৈ নীনবিত বাস কৰিলে।

38তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ নিম্নোক নামেৰে দেৱতাৰ গৃহত প্ৰণিপাত কৰোঁতে, অদ্ৰমেলক আৰু চৰেচ নামৰ তেওঁৰ পুত্ৰ দুজনে তেওঁক তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোক অৰাৰৰ দেশলৈ পলাই গ'ল। পাছত তেওঁৰ পুত্ৰ এচৰহদ্দানে তেওঁৰ পাছত ৰাজত্ব কৰিলে।

Chapter 38

হিষ্কিয়া সুস্থ হোৱা।

¹সেই সময়ত হিষ্কিয়াৰ সাংঘাতিক নৰিয়া হৈছিল। আমোচৰ পুত্ৰ ভাৱবাদী যিচয়াই তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিলে, আৰু তেওঁক ক'লে, “যিহোৱাই কৈছে, ‘তুমি তোমাৰ ঘৰ সৃষ্টিলাবদ্ধ কৰা; কাৰণ তোমাৰ মৃত্যু হ'ব, তুমি আৰু জীয়াই নাথাকিব।’” ²তাৰ পাছত হিষ্কিয়াই দেৱালৰ ফাললৈ মুখ ঘূৰাই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, ³তেওঁ ক'লে, “হে যিহোৱা বিনয় কৰোঁ, মই সত্যভাৱে আৰু শুদ্ধ মনেৰে আপোনাৰ সাক্ষাতে কেনেকৈ চলি আহিছোঁ, আৰু আপোনাৰ দৃষ্টিত কেনে সদাচৰণ কৰি আহিছোঁ, তাক আপুনি এতিয়া সোঁৱৰণ কৰক; এই বুলি হিষ্কিয়াই বৰকৈ কান্দিলে।

⁴যিচয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, ⁵“তুমি গৈ হিষ্কিয়াক কোৱা, তোমাৰ ওপৰ পিতৃ দায়ুদৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিবোঁ, আৰু তোমাৰ চকুলোত মোৰ দৃষ্টি পৰিল; চোৱা, মই তোমাৰ আয়ুস পোন্ধৰ বছৰ বঢ়াই দিম। ⁶আৰু মই ৰজা অচুৰীয়াৰ হাতৰ পৰা তোমাক আৰু এই নগৰক উদ্ধাৰ কৰিম; আৰু মই এই নগৰৰ চালস্বৰূপ হ'ম।

⁷আৰু যিহোৱাৰ পৰা তোমালৈ এই চিন হ'ব, যে, মই যি কৈছো সেয়াই সিদ্ধ কৰিম। ⁸চোৱা, আহজৰ খটখটীত ছাঁটো দহ খাপ ওভটাবলৈ মই খটখটীত ছাঁ পেলাম।” সেয়ে সেই খটখটীৰ ছাঁটো আশুৱাই যোৱা স্থানৰ পৰা দহ খোজ উভটি গৈছিল।

⁹যিহুদাৰ ৰজা হিষ্কিয়াই নৰিয়া পৰি সুস্থ হোৱাৰ পাছত লিখা প্ৰাৰ্থনা এইয়া আছিল:

¹⁰মই কৈছিলো যে, মোৰ জীৱনৰ আধা ভাগত

মই চিয়োলৰ দুৱাৰৰ মাজেৰে যাম; মোৰ আয়ুসৰ অৱশিষ্ট ভাগৰ বাবে মোক তালৈ পঠোৱা হৈছে।”

¹¹মই কৈছিলোঁ যে, “মই জীৱিত লোকৰ দেশত যিহোৱাক আৰু দেখিবলৈ নাপাম;

পৃথিৱীৰ নিবাসী বা মনুষ্যক মই আৰু নাচাওঁ।

¹²ভেড়া ৰখীয়াৰ তম্বুৰ দৰে মোৰ জীৱন মোৰ পৰা আঁতৰই নিয়া হ'ল;

মই সিপিনীয়ে বোৱা কাপোৰৰ দৰে মোৰ জীৱন নুৰিয়ালোঁ, আপুনি মোক তাঁত শালৰ পৰা কাটিলে;

দিন আৰু ৰাতিৰ ভিতৰত আপুনি মোৰ জীৱনটো শেষ কৰিব।

¹³মই ৰাতিপুৱালৈকে কান্দিলোঁ,

সিংহৰ দৰে তেওঁ মোৰ আটাই হাড় ভাঙিছে; দিন আৰু ৰাতিৰ ভিতৰতে আপুনি মোৰ জীৱন শেষ কৰিলে।

¹⁴মই বগলীৰ দৰে চিঁচিয়াই আছোঁ; কপোঁৰ দৰে শোক ধ্বনি কৰিছোঁ;

ওপৰলৈ চাওঁতে চাওঁতে মোৰ চকু দুৰ্বল হ'ল; হে যিহোৱা মই উপদ্ৰৱ পাইছোঁ, মোক সহায় কৰক।

¹⁵মই কি ক'ম? তেওঁ মোক ক'লে, আৰু তেওঁ সিদ্ধও কৰিলে;

মোৰ আত্মা দুখেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱাৰ বাবে মই মোৰ গোটেই জীৱনত লাহে লাহে খোজ কাঢ়িম।

¹⁶হে প্ৰভু, আপুনি দিয়া কষ্ট মোৰ বাবে লাভজনক; মোৰ জীৱনটো পুনৰ ঘূৰাই দিব পাৰে;

আপুনি মোৰ জীৱন আৰু স্বাস্থ্য পুনৰ স্থাপন কৰিলে।

¹⁷মই তেনে কষ্ট অনুভৱ কৰাটো মোৰ বাবে লাভজনক

আপুনি মোক ধ্বংসৰ গাঁতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে;

কিয়নো আপুনি মোৰ সকলো পাপ আপোনাৰ পাছফালে দলিয়াই পেলালে।

¹⁸কাৰণ চিয়ালে আপোনাক ধন্যবাদ নিদিয়ে; মৃত্যুৱে আপোনাৰ প্ৰশংসা নকৰে;

গাঁতলৈ নামি যোৱাসকলে আপোনাৰ বিশ্বাসযোগ্যতালৈ আশা কৰিব নোৱাৰে।

¹⁹আজি মই যেনেকৈ কৰিছোঁ, তেনেকৈ জীৱিত লোকেহে আপোনাক ধন্যবাদ দিব পাৰে;

পিতৃয়ে সন্তানসকলক আপোনাৰ বিশ্বাসযোগ্যতা জানিব দিব।

²⁰যিহোৱাই মোক পৰিত্ৰাণ কৰিবলৈ যুগুত আছে,

আমাৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো দিনত যিহোৱাৰ গৃহত

আমি সঙ্গীতেৰে সৈতে উৎযাপন কৰিম।

²¹তেতিয়া যিচয়াই ক'লে, “ডিমৰু গুটিৰ লদা আনি, খহুৰ ওপৰত লগাই দিয়া যাওক; তাতে তেওঁ সুস্থ হ'ব।” ²²হিষ্কিয়ায়ো ক'লে, “মই যে, যিহোৱাৰ গৃহলৈ উঠি যাম, ইয়াৰ চিন কি হ'ব?”

Chapter 39

বাবিলৰ পৰা হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ দূত অহা।

¹সেই সময়ত বলদানৰ পুত্ৰ মৰোদক-বলদান নামেৰে বাবিলৰ ৰজাই হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ এখন পত্ৰ আৰু এটি উপহাৰ পঠালে; কাৰণ তেওঁ শুনিলি যে, হিষ্কিয়া নৰিয়া পৰি সুস্থ হৈছিল। ²হিষ্কিয়াই এই বস্ত্ৰবোৰৰ দ্বাৰাই সন্তুষ্ট হ'ল; তেওঁ বাৰ্ত্তাবাহকক তেওঁৰ গোদামত থকা বহুমূল্য বস্ত্ৰবোৰ দেখুৱালে-ৰূপ, সোণ, মছলাবোৰ, বহুমূলীয়া তেল, আৰু তেওঁৰ অস্ত্ৰ শস্ত্ৰৰ গোদাম, তেওঁৰ গোদামত থকা সকলো বস্ত্ৰ দেখোৱালে। হিষ্কিয়াৰ ঘৰত, বা তেওঁৰ গোটেই ৰাজ্যত তেওঁ তেওঁলোকক নেদেখুৱা কোনো বস্ত্ৰ নাছিল।

³তাৰ পাছত ভাববাদী যিচয়াই ৰজা হিষ্কিয়াৰ ওচৰলৈ আহিলে আৰু সুধিলে, “এই মানুহবোৰে আপোনাক কি ক'লে? আৰু তেওঁলোক ক'ৰ পৰা আহিছে?” তেতিয়া হিষ্কিয়াই ক'লে, “তেওঁলোক দূৰ দেশ বাবিলৰ পৰা মোৰ ওচৰলৈ আহিছে।” ⁴যিচয়াই সুধিলে, “আপোনাৰ গৃহত তেওঁলোকে কি কি দেখিলে?” তেতিয়া হিষ্কিয়াই ক'লে, “তেওঁলোক মোৰ গৃহত থকা সকলোকে দেখিলে; মোৰ বহুমূল্য বস্ত্ৰৰ মাজৰ, মই তেওঁলোকক নেদেখুৱা কোনো বস্ত্ৰেই নাই।”

⁵তেতিয়া যিচয়াই হিষ্কিয়াক ক'লে, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ বাক্য শুন: ⁶চাওক, আপোনাৰ গৃহত যি আছে, আৰু আপোনাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে সাঁচি থৈ যোৱা যি যি বস্ত্ৰ আজিলৈকে আছে, সেই সকলোকে বাবিললৈ নিবৰ দিন ওচৰ চাপিছে, সেইবোৰৰ অলপো অৱশিষ্ট নাথাকিব, ইয়াক যিহোৱাই কৈছে।

⁷আপোনাৰ ঔৰসত যি যি পুত্ৰসকল জন্ম হ'ব, তেওঁলোকৰ আপুনি পিতৃ তুল্য হ'ব; তেওঁলোকে তেওঁলোকক লৈ যাব আৰু তেওঁলোক বাবিলৰ ৰাজ গৃহত নপুংসক দাস হ'ব।” ⁸তেতিয়া হিষ্কিয়াই যিচিয়াক ক'লে, “তুমি যিহোৱাৰ যি বাক্য ক'লা, সেয়ে উত্তম।” কাৰণ তেওঁ ভাবিলে যে, “মোৰ দিনত সেই ঠাইত শান্তি আৰু স্থিৰতা হ'ব।

Chapter 40

যিহোৱাৰ পৰিত্ৰাণৰ প্ৰতিজ্ঞা।

¹তোমালোকৰ ঈশ্বৰে কৈছে, মোৰ লোকসকলৰ শাস্ত্ৰনা হওক।

²যিৰুচালেমক নশ্বৰে কোৱা, আৰু তেওঁলৈ ঘোষণা কৰা,

যে তেওঁৰ সংগ্ৰাম শেষ হ'ল, তেওঁৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰা হ'ল,

তেওঁৰ সকলো পাপৰ সলনি যিহোৱাৰ হাতৰ পৰা তেওঁ দুগুণ মঙ্গল পালে।

³এটা মাত্ৰে চিঞৰিছে,

মৰুপ্ৰান্তৰত যিহোৱাৰ পথ যুগুত কৰা,

আমাৰ ঈশ্বৰৰ বাবে মৰুভূমিত এটি পোন ৰাজপথ তৈয়াৰ কৰা।”

- 4প্ৰত্যেক উপত্যকা ওখ কৰা হ'ব; আৰু প্ৰত্যেক পৰ্বত আৰু পাহাৰ সমান কৰা হ'ব;
অসমতল ঠাই সমান কৰা হ'ব, খলাবমা মাটি সমান কৰা হ'ব;
- 5আৰু যিহোৱাৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰা হ'ব, আৰু সকলো মৰ্ত্তাই একে সময়তে তাক দেখিব; কাৰণ যিহোৱাই নিজৰ মুখেৰে ইয়াকে ক'লে।
- 6এজনে কৈছে, "কান্দা।" আন এজনে উত্তৰ দিছে, "মই কিয় কান্দিম?"
সকলো মাংসই তৃণ হ'য়, আৰু তেওঁৰ সকলো বিশ্বাসযোগ্য চুক্তি পথাৰৰ ফুলৰ দৰে।
- 7যেতিয়া যিহোৱাৰ প্ৰশ্বাস-বায়ু তাৰ ওপৰত বলায় তেতিয়া ঘাঁহ শুকাই যায়, ফুল জঁয় পৰে; আৰু লোকসকল নিশ্চয় ঘাঁহ।
- 8ঘাঁহ শুকাই যায়, ফুল জয় পৰে, কিন্তু আমাৰ ঈশ্বৰৰ বাক্য অনন্ত কাললৈকে থাকে।
- 9হে চিয়োনৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰোঁতা লোক, ওখ পৰ্বতলৈ উঠি যোৱা;
যিৰুচালেমলৈ শুভবাৰ্তা ঘোষনা কৰা, শক্তিৰে সৈতে জোৰেৰে ৰিঙিওৱা। চিঞৰি কান্দা, ভয় নকৰিবা।
যিহূদাৰ নগৰবোৰক কোৱা, "এইয়া তোমালোকৰ ঈশ্বৰ।"
- 10চোৱা, প্ৰভু যিহোৱা জয়যুক্ত বীৰস্বৰূপে আহিছে, আৰু তেওঁ নিজ বাহুবলেৰে শাসন কৰিব।
চোৱা তেওঁৰ পুৰস্কাৰ তেওঁৰ লগত আছে, তেওঁৰ প্ৰতিদান তেওঁৰ আগে আগে যায়।
- 11তেওঁ ভেড়া ৰখীয়াৰ দৰে নিজৰ জাকক চৰাব, তেওঁ নিজৰ বাহুৰ তলত ভেড়া পোৱালীক গোটাব,
আৰু সিহঁতক হৃদয়ৰ কাষ চপায় কঢ়িয়াব আৰু সিহঁতৰ সৰুবোৰক মৰমেৰে প্ৰতিপালন কৰি চলাই নিব।
- 12কোনে নিজৰ হাতৰ তলুৱাত জলৰাশি জুখিছিল? আৰু কোনে আকাশ-মণ্ডল জুখিছিল?
কোনে পৃথিৱীৰ সমুদায় ধূলি দোনত ভৰাই জুখিছিল? কোনে পৰ্বতবোৰক পাল্লাত
বা পাহাৰবোৰক তুলাচনীত জুখিছিল?
- 13কোনে যিহোৱাৰ আত্মাৰ তত্ত্ব নিৰূপণ কৰিছিল? বা কোনে তেওঁৰ পৰামৰ্শদাতা হৈ তেওঁক শিক্ষা দিছিল?
- 14তেওঁ কাৰ পৰা পৰামৰ্শ পাইছিল? কোনে তেওঁক ন্যায় কাৰ্য কৰিবলৈ শিকাইছিল?
আৰু কোনে তেওঁক জ্ঞানৰ শিক্ষা দিছিল, আৰু তেওঁক বিবেচনাৰ পথ দেখুৱাইছিল?
- 15চোৱা, দেশবাসীসকল কলহৰ গাত লাগি থকা পানীৰ কণিকাৰ দৰে আৰু তুলাচনীত লাগি থকা ধূলিৰ কণিকাৰ দৰে গণিত হয়;
চোৱা, তেওঁ অতি ক্ষুদ্ৰ বস্তুৰ দৰে দ্বীপবোৰক তোলে।
- 16ইন্ধনৰ বাবে লিবানোন,
নাইবা হোম বলিৰ বাবে অৰণ্যৰ জন্তুবোৰ যথেষ্ট নহয়।
- 17তেওঁৰ দৃষ্টিত সকলো দেশবাসী অপৰ্যাপ্ত; তেওঁৰ আগত তেওঁলোক একোৱে নহয় দৰে গণিত হয়।
- 18তেন্তে তোমালোকে কাৰ সৈতে ঈশ্বৰক তুলনা কৰিবা? বা তেওঁৰ লগত কোন মুৰ্ত্তিৰ উপমা দিবা?
- 19এটা কটা মুৰ্ত্তি! এজন কৰ্মকাৰে নিজে তৈয়াৰ কৰে; সোণাৰিয়ে তাৰ ওপৰত সোণৰ পতা মাৰে,
আৰু তাৰ বাবে ৰূপৰ শিকলি যুগুত কৰে।
- 20মানুহে উপহাস দিবলৈ নপচা কাঠ বাচি লৈ;
পৰিব নোৱাৰা প্ৰতিমা নিজৰ বাবে যুগুত কৰিবলৈ নিপুণ শিল্পকাৰ বিচাৰে।
- 21তোমালোকে নাজানা নে? তোমালোকে শুনা নাই নে? আদিৰে পৰা তোমালোকক সন্মাদ দিয়া নাই নে?

পৃথিৱীৰ মূল স্থাপন কৰাৰে পৰা তোমালোকে বুজা নাই নে?

22 যি জনা পৃথিৱীৰ আকাশ মণ্ডলৰ ওপৰত বহি আছে, আৰু তেওঁৰ আগত তাৰ নিবাসীসকল ফৰিঙৰ দৰে, তেওঁ পৰ্দাৰ দৰে আকাশ মণ্ডল বিস্তাৰ কৰে, আৰু বাস কৰা তম্বুৰ দৰে তাক প্ৰসাৰিত কৰে।

23 তেওঁ শাসনকৰ্তাসকলক নথকাৰ দৰে লুপ্ত কৰে; আৰু পৃথিৱীৰ শাসনকৰ্তাসকলক অৰ্থহীনৰ দৰে কৰে;

24 চোৱা, তেওঁলোকে কেৱল ৰোৱে আৰু বয়, এনে কি, তেওঁলোকৰ মুঢ়ায়ো মাটিত কেৱল শিপা ধৰিছে, তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰত ফুঁ দিয়াৰ আগতে তেওঁলোক শুকাই যায়, আৰু তেওঁলোকক বা'মৰলী বতাহে মৰাৰ দৰে উৰুৱাই নিয়ে।

25 পবিত্ৰ জনাই কৈছে, "তেনেহ'লে তোমালোকে মোক কাৰ সৈতে উপমা দিলে মই তাৰ সদৃশ হ'ম?"

26 আকাশলৈ চকু তুলি চোৱা, কোনে সৌ তৰাবোৰ সৃষ্টি কৰিলে?

তেওঁ তেওঁলোকৰ সমস্ত সৃষ্টি পৰিচালনা কৰে, আৰু তেওঁ সেইবোৰক নাম কাঢ়ি মাতে, সেই জনাৰ অধিক সামৰ্থ আৰু বহু পৰাক্ৰমৰ কাৰণে সেইবোৰৰ কোনো এটাও অনুপস্থিত নাথাকে।

27 মোৰ পথ যিহোৱাৰ পৰা গুপ্ত হৈ আছে, আৰু মোৰ গোচৰলৈ তেওঁ মন নিদিয়ে,

হে যাকোব আৰু হে ইস্ৰায়েল, তুমি কিয় এনে কথা কৈছা?

28 তুমি জনা নাই নে? তুমি জানো শুনা নাই?

অনাদি অনন্ত ঈশ্বৰ যিহোৱাই, পৃথিৱীৰ সীমাবোৰ সৃষ্টিকৰ্তা

তেওঁ ক্লান্ত নহয়, আৰু ভাগৰ নাপায়, আৰু তেওঁৰ বুদ্ধি অগম্য।

29 তেওঁ ক্লান্ত হোৱা লোকক শক্তি দান কৰে, আৰু দুৰ্বল হোৱা লোকক অধিক বল দান কৰে।

30 এনে কি ডেকাসকলে ক্লান্ত হৈ ভাগৰ পায়, আৰু যুৱকসকলে উজুতি খাই পৰে।

31 কিন্তু যিসকলে যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰে, তেওঁলোকে নতুন বল পাব, তেওঁলোকে কুৰৰ পক্ষীৰ দৰে ডেউকাৰে ওপৰলৈ উৰিব, তেওঁলোকে দৌৰিব আৰু ক্লান্ত নহ'ব, তেওঁলোকে খোজ কঢ়িব আৰু ভাগৰ নাপাব।

Chapter 41

কোৰচৰ বিষয়ে কোৱা ভাববাণী।

1 হে দ্বীপবোৰ, মোৰ আগত নিজম দি শুনা, দেশবাসীয়ে নতুন বল পাওক;

তেওঁলোকক ওচৰত আহি কথা পাতিব দিয়া, আহাঁ আমি একে লগে বিবাদৰ বিচাৰলৈ যাওঁক।

2 কোনে পূব দিশত এজনক উত্তেজিত কৰিলে? ধাৰ্মিকতা কাৰ্য কৰিবলৈ কোনে তেওঁক মাতিছে?

তেওঁ সেই জনৰ আগত দেশবাসীক সোধাই দিছে, আৰু তেওঁক ৰজাসকলৰ পৰাভূত কৰাইছে;

তেওঁ তেওঁলোকক তৰোৱালেৰে ধূলিৰ দৰে আৰু তেওঁৰ ধনুৰে উৰি যোৱা নৰাৰ দৰে কৰিছে।

3 তেওঁ তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি গৈছে, আৰু তেওঁ বাটত ভৰি নিদিয়াকৈ নিৰাপদে আগ বাঢ়ি গৈছে।

4 কোনে সেই কাৰ্য কৰিলে আৰু তাক সিদ্ধও কৰিলে? কোনে আৰম্ভণীৰে পৰা প্ৰজন্মক উৎপন্ন কৰে?

প্ৰথম যি মই, আৰু শেষৰ সঙ্গী যি মই যিহোৱা, ময়েই সেই জনা।

- 5দ্বীপবোৰে দেখি ভয় কৰিলে, পৃথিৱীৰ অন্তবোৰ কপিল;
সিহঁত ওচৰ চাপি আহিল।
- 6প্ৰতিজনে নিজৰ ওচৰ চুবুৰীয়াক সহায় কৰিলে, আৰু প্ৰতিজনে ইজনে আনজনক ক'লে, 'সাহ কৰা।'
- 7সেই দৰে বাঢ়েয়ে সোনাৰীক, আৰু হাতুৰীৰে কাম কৰা জনক নিয়াৰিত খুন্দা জনক সাহস দিলে।
ঢালাই কৰাৰ বিষয়ে ক'লে, এইটো উত্তম; আৰু সি গজাল মাৰি তাক সংলগ্ন কৰিলে যাতে সেইয়া তলত নপৰে।
- 8কিন্তু হে মোৰ দাস ইস্ৰায়েল, যাকোব যাক মই মনোনীত কৰিলো,
মোৰ বন্ধু অৱ্ৰাহামৰ সন্তান,
- 9যাক মই পৃথিৱীৰ অন্তৰ পৰা হাতেৰে ধৰি আনিলো, আৰু যাক মই অতি দূৰৰ পৰা মাতিলো আনিলো,
যাক মই ক'লো, 'তুমি মোৰ দাস;' মই তোমাক মনোনীত কৰিলোঁ আৰু তোমাক ত্যাগ কৰা হোৱা নাই।
- 10ভয় নকৰিবা, কাৰণ মই তোমাৰ লগত আছোঁ; ব্যাকুল নহ'বা, কাৰণ মই তোমাৰ ঈশ্বৰ;
মই তোমাক শক্তি দিম, মই তোমাক সহায় কৰিম, আৰু মোৰ বিজয় যুক্ত সোঁ হাতেৰে তোমাক ধৰি ৰাখিম।
- 11চোৱা, যিসকলে তোমাৰ বিৰুদ্ধে ক্ৰোধ কৰিছে, সেই সকলোৱে লাজ পাই বিবৰ্ণ হ'ব;
যিসকলে তোমাক প্ৰতিবাদ কৰে, তেওঁলোক একো নোহোৱা যেন হ'ব, আৰু বিনষ্ট হ'ব;
- 12যিসকলে তোমাৰ বিৰোধ কৰে, তেওঁলোকক তুমি বিচাৰি নাপাবা;
যিসকলে তোমাৰ লগত যুদ্ধ কৰে, তেওঁলোক শূন্য আৰু একো নোহোৱা যেন হ'ব।
- 13কিয়নো তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা যি মই, ময়েই তোমাৰ সোঁ হাতত ধৰো,
আৰু কওঁ, 'ভয় নকৰিবা; ময়েই তোমাক সহায় কৰিম।'
- 14হে পোক যাকোব, হে ইস্ৰায়েল লোকসকল, ভয় নকৰিবা;
যিহোৱাই কৈছে "ময়েই তোমাক সহায় কৰিম" আৰু ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাই তোমাৰ মুক্তিদাতা।
- 15চোৱা, মই তোমাক এক নতুন চোকা দাঁত থকা মৰণা মৰা যন্ত্ৰস্বৰূপ কৰিম;
তুমি পৰ্ব্বতবোৰ মৰণা মাৰি গুড়ি কৰিবা, আৰু পাহাৰবোৰক তুহঁৰ দৰে কৰিবা।
- 16তুমি সেইবোৰক জাৰিবা, আৰু বতাহে সেইবোৰক উদ্ভুৱাই নিব, আৰু বা'মৰলী বতাহে সেইবোৰক সিঁচৰিত কৰিব;
কিন্তু তুমি যিহোৱাত উল্লাস কৰিবা, তুমি ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাত গৌৰৱ কৰিবা।
- 17দুখী আৰু অভাৱীসকলে পানী বিচাৰে কিন্তু তাত পানী নাই, আৰু তেওঁলোকৰ জিবা পিয়াহতে শুকাই যায়;
মই যিহোৱাই তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ শুনিম, মই ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ তেওঁলোকক ত্যাগ নকৰিম।
- 18মই এচলীয়া স্থানৰ পৰা তললৈ যোৱাকৈ নদীবোৰ, আৰু উপত্যকাৰ মাজত ভুমুকবোৰ উলিয়াম;
মই মৰুভূমিক এক জলাশয় কৰিম, আৰু খৰাং মাটিক ভুমুকেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিম।
- 19মই অৰণ্যত বনৰীয়া এৰচ, বাবল, মেন্দি আৰু জলফাই গছ ৰুম;
আৰু মৰুভূমিত দেৱদাৰু, তিধৰ, তাম্বুৰ গছ একেলগে ৰুই থম।
- 20যিহোৱাই নিজ হাতে যে, এই কাৰ্য কৰিলে, আৰু ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাই যে তাক সৃষ্টি কৰিলে,
ইয়াক লোকসকলে যেন দেখিব আৰু বিবেচনা কৰি একে সময়তে বুজিব পাৰে, এনে অভিপ্ৰায়েৰে মই সেই কাৰ্য কৰিম।

²¹যিহোৱাই কৈছে, “তোমালোকৰ গোচৰ উপস্থিত কৰা,”

যাকোবৰ ৰজাই কৈছে, “তোমালোকৰ মুৰ্ত্তিৰ বাবে দূঢ় প্ৰমাণ আনা।”

²²তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ প্ৰমাণ আমালৈ আনিবলৈ দিয়া হওক, আৰু আগলৈ কি ঘটিব, তাক আমাৰ আগত প্ৰকাশ কৰিবলৈ দিয়া হওক; সেয়ে আমি এই সকলো ভালদৰে বুজিব পাৰিম।

আগেয়ে কৰা ভবিষ্যতবাণী আমাক কোৱা হওক, সেয়ে আমি তেওঁলোকৰ ওপৰত প্ৰতিফলিত কৰিম আৰু তেওঁলোকে কিদৰে সিদ্ধ কৰিব তাক জানিম।

²³তোমালোক যে ঈশ্বৰ, ইয়াক আমি জানিবলৈ ভবিষ্যতে কি ঘটিব, তাক প্ৰকাশ কৰা;

আমি যাতে শঙ্কিত আৰু বিস্ময় মানি দেখিবৰ বাবে তোমালোকে মঙ্গল বা অমঙ্গল কৰা।

²⁴চোৱা, তোমালোকৰ মুৰ্ত্তিবোৰ একো নহয়, আৰু তোমালোকৰ কাৰ্যও একো নহয়; তোমালোকক মনোনীত কৰা জন ঘৃণনীয়।

²⁵মই উত্তৰ দিশত এজনক উৎপন্ন কৰিলোঁ, আৰু তেওঁ আহিছে; মোৰ নাম লোৱা জনক সূৰ্য উদয় হোৱা ফালে মই মাতিলোঁ; বোকা গচকাৰ দৰে, আৰু কুমাৰে মাটি খচাৰ দৰে, তেওঁ শাসনকৰ্তাসকলক গচকিব।

²⁶কোনে ইয়াক আদিৰে পৰা প্ৰকাশ কৰিলে? আৰু কোনে আগতে কৰিলে? সেই কথা জানিবৰ বাবে, যাতে আমি ক’ব পাৰো “তেওঁ সত্য” বাস্তৱিকতে তেওঁলোকৰ কোনোৱে এই আজ্ঞা দিয়া নাছিল, তুমি কোৱা কথা কোনো শূনা নাছিল।

²⁷মই প্ৰথমে চিয়োনক কৈছিলো, “ইয়াত এওঁলোকক চোৱা,” মই এজন প্ৰচাৰক যিৰুচালেমলৈ পঠলো।

²⁸যেতিয়া মই চালো, তাত কোনো এজনো নাই; ভাল পৰামৰ্শ দিব পৰা কোনো এজনো তেওঁলোকৰ মাজত নাই, মই সুধিলে উত্তৰত এটা শব্দ ক’ব পৰা কোন আছে।

²⁹চোৱা, তেওঁলোকৰ সকলোৱে অসাৰ,

আৰু তেওঁলোকৰ কাৰ্যও অসাৰ; তেওঁলোকৰ সাঁচত চলা মুৰ্ত্তিবোৰ ভাপ আৰু শূন্য মাথোন।

Chapter 42

যিহোৱাৰ দাস। যিহোৱাৰ মুৰ্ত্তিৰ কাৰ্য। ইস্ৰায়েলৰ বৰ্তমান দুৰৱস্থা।

¹সোৱা চোৱা, মোৰ দাস, মই তেওঁক ধৰি ৰাখিছোঁ; মোৰ মনোনীত লোকত, মোৰ আত্মাই সন্তোষ হৈছে;

মই তেওঁৰ ওপৰত মোৰ আত্মা স্থিতি কৰিলোঁ; তেওঁ দেশবাসীসকলৰ মাজত ন্যায় বিচাৰ কৰিব।

²তেওঁ নাকান্দিব অথবা নিচিঞৰীব, আৰু নিজৰ মাত পথত শুনাকৈ নক’ব।

³তেওঁ খেতেলা নল নাভাঙিব, ধোঁৱাই থকা শলিতাও নুনুমাৰ;

কিন্তু তেওঁ সত্যতাৰে ন্যায় বিচাৰ কৰিব।

⁴তেওঁ পৃথিৱীত ন্যায় বিচাৰ স্থাপন নকৰালৈকে

দুৰ্বল কি নিৰুৎসাহ নহ’ব;

আৰু দ্বীপবোৰে তেওঁৰ বিধানৰ বাবে অপেক্ষা কৰিব।

⁵যি জনাই আকাশ মণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলে, সেই জনাই পৃথিৱী আৰু তাত উৎপন্ন হোৱা সকলোকে দলিচা পৰাৰ দৰে পাৰিলে, আৰু জীৱন দিলে;

যি জনাই লোকসকলক নিশ্বাস দিলে জীয়াই থকা সকলক প্ৰাণ দিলে,

সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা কোৱা কথা এই,

⁶মই তোমাক ধাৰ্মিকতালৈ মাতিলো, আৰু তোমাৰ হাত ধৰি ৰাখিম,

মই লোকসকলৰ নিয়ম স্থাপকৰূপে, দেশবাসীসকলৰ দ্বীপ্তি স্বৰূপে তোমাক নিযুক্ত কৰিম।

⁷অন্ধলোক সকলৰ চকু মুকলি কৰিবলৈ, বন্দীশালৰ পৰা বন্দীসকলক মুক্ত কৰিবলৈ,

আৰু কাৰাগাৰৰ অন্ধকাৰত বহি থকা সকলক তাৰ পৰা আনিবলৈ।

⁸মই যিহোৱা, এয়ে মোৰ নাম;

আৰু মই মোৰ গৌৰৱ আনক, বা মোৰ প্ৰশংসা কটা মূৰ্ত্তিবোৰক নিদিওঁ।

⁹চোৱা, আগৰ কথা ফলিয়ালে

এতিয়া নতুন বিষয় মই প্ৰকাশ কৰোঁ;

সেইবোৰ সিদ্ধ নহওঁতেই সেইবোৰৰ বিষয়ে মই তোমালোকক কওঁ।”

¹⁰হে সমুদ্ৰৰ ভিতৰত থকা সকল আৰু তাত থকা সকলোবোৰ, হে দ্বীপবোৰ আৰু তাৰ নিবাসীসকল

তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নতুন গীত গোৱা, আৰু পৃথিৱীৰ সীমাৰ পৰা তেওঁৰ প্ৰশংসাৰ গান কৰা।

¹¹মৰুভূমী আৰু তাৰ নগৰবোৰে কান্দক, কেদাৰে বসতি কৰা গাওঁবোৰে উচ্ছ্বাস কৰক;

চেলা-নিবাসীসকল গান কৰক, পৰ্বতৰ টিঙৰ পৰা জয় ধ্বনি কৰক।

¹²তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৌৰৱ স্বীকাৰ কৰক, আৰু দ্বীপবোৰৰ মাজত তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক।

¹³যিহোৱা বীৰৰ দৰে ওলাই আহিব; তেওঁ যুদ্ধাৰুৰ দৰে নিজৰ উৎসাহ বঢ়াব; তেওঁ জয় ধ্বনি কৰিব,

এনে কি, মহা ধ্বনি কৰিব; তেওঁ শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে পৰাক্ৰমী কাৰ্য প্ৰদৰ্শন কৰিব।

¹⁴মই বহু সময়ৰ বাবে নিজম দি থাকলো, এতিয়াও মই মোখ বন্ধ কৰিম,

কিন্তু এতিয়া মই প্ৰসৱ কৰা তিৰোতাৰ দৰে চিঞৰিম, একেবাৰে নেখাম আৰু ঘনকৈ উশাহ ল'ম।

¹⁵মই পৰ্বত আৰু পাহাৰবোৰ ধ্বংস কৰিম, আৰু সেই বোৰৰ ওপৰত থকা সকলো গছ গছনি শুকুৱাম;

আৰু মই নৈ বোৰ দ্বীপত পৰিনত কৰিম, আৰু জলাশয়বোৰ শুকুৱাম।

¹⁶মই অন্ধসকলক তেওঁলোকে নজনা বাটেদি লৈ যাম, তেওঁলোকে নজনা পথেদি তেওঁলোকক লৈ যাম;

মই তেওঁলোকৰ আগত আন্ধাৰক পোহৰ কৰিম, আৰু বেঁকাবোঁকি ঠাই পোন কৰিম।

এইবোৰ কাৰ্য মই কৰিম; আৰু সেইবোৰ মই পৰিত্যাগ নকৰিম।

¹⁷যিসকলে কটা প্ৰতিমাবোৰত বিশ্বাস কৰে, আৰু যিসকলে সাঁচত চলা মূৰ্ত্তিবোৰক কয়, “তোমালোক আমাৰ ঈশ্বৰ,”

সেই আটাইলোক সকলে বিমুখ হৈ সম্পূৰ্ণকৈ লাজ্জিত হ'ব।

¹⁸হে কলাসকল শূনা; হে অন্ধসকল চকু মেলা তাতে দেখা পাবা।

¹⁹কিন্তু মোৰ দাসৰ দৰে অন্ধ কোন? আৰু মই পঠোৱা দূতৰ দৰে কলা কোন?

মোৰে সৈতে শান্তিৰে থকা লোকৰ দৰে অন্ধ কোন? যিহোৱাৰ দাসৰ দৰে অন্ধ কোন?

²⁰তুমি অনেক বিষয় দেখিছা, কিন্তু হৃদয়ঙ্গম নকৰা; কাণ মুকলি আছে, কিন্তু তেওঁ নুশুনে।

²¹যিহোৱাই নিজৰ ধাৰ্মিকতালৈ চাই, ব্যৱস্থাক মহৎ আৰু আদৰণীয় কৰিবলৈ সন্তুষ্ট হ'ল।

²²কিন্তু এই লোকসকল ডকাইত আৰু লুট কৰি নিয়া লোক,

তেওঁলোক সকলোৱেই গাঁতত ধৰা পৰিল, আৰু বন্দীশালত বন্দী কৰা হ'ল;

তেওঁলোকক লুট কৰা হ'ল, কিন্তু তেওঁলোকক কোনেও উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰে; আৰু কোনেও নকয় "ওভোটাই দিয়া" বুলি।

²³তোমাৰ মাজত কোনে এই কথা শুনিব? আৰু কোনে শুনি ভবিষ্যত কালৰ বাবে শুনিব?

²⁴কোনে যাকোবক লোট আৰু কোনে ইস্ৰায়েলক ডকাইতৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে?

যি জনাৰ বিৰুদ্ধে আমি পাপ কৰিলোঁ, আৰু যি জনাৰ পথত লোকসকলে চলিবলৈ অমান্তি হ'ল,

আৰু যি জনাৰ ব্যৱস্থালৈ লোকসকলে কাণ নিদিলে, সেই যিহোৱাই নহয় নে?

²⁵সেই বাবে তেওঁ তাৰ ওপৰত নিজৰ ক্ৰোধাগ্নি আৰু যুদ্ধৰ প্ৰচণ্ডতা বৰষালে;

তাতে সেয়ে চাৰিওফালে জ্বলি উঠিল, তথাপিও তেওঁলোকে উপলব্ধি নকৰিলে; সেয়ে তেওঁলোকক পুৰিলে, তথাপি তেওঁলোকে হৃদয়েৰে গ্ৰহণ নকৰিলে।

Chapter 43

যিহোৱাই ইস্ৰায়েলক দিয়া সান্তনা দায়ক প্ৰতিজ্ঞা।

¹কিন্তু হে যাকোব মই সৃষ্টিকৰ্তা যিহোৱাই, আৰু হে ইস্ৰায়েল, তোমাৰ নিৰ্মাণকৰ্তা যিহোৱা এইদৰে কৈছে,

"ভয় নকৰিবা, কিয়নো মই তোমাক মুক্ত কৰিলোঁ; মই তোমাৰ নাম ধৰি তোমাক মাতিলোঁ, তুমি মোৰেই।"

²তুমি যেতিয়া পানীৰ মাজেদি পাৰ হ'লে, মই তোমাৰ লগত থাকিম, আৰু নদীবোৰৰ মাজেদি গ'লে সেইবোৰে তোমাক প্লাবিত নকৰিব;

যেতিয়া তুমি জুইৰ মাজেদি খোজ কাঢ়িবা তুমি দন্ধ নহ'বা, নাইবা তাৰ শিখাই তোমাক অনিষ্ট নকৰিব।

³কিয়নো মই তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা, তোমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা;

মই তোমাৰ মুক্তিস্বৰূপে মিচৰ, তোমাৰ সলনি কূচ আৰু চিৰা দিলোঁ

⁴এতিয়াও তুমি মোৰ দৃষ্টিত বহুমূল্য আৰু আদৰণীয়, মই তোমাক প্ৰেম কৰোঁ;

সেই বাবে মই তোমাৰ সলনি মানুহবোৰক, তোমাৰ প্ৰাণৰ সলনি লোকসমূহক দিম।

⁵ভয় নকৰিবা, কিয়নো মই তোমাৰ লগত আছোঁ;

মই পূৱ দিশৰ পৰা তোমাৰ বংশক আনিম, আৰু পশ্চিম দিশৰ পৰা তোমাক গোটাম।

⁶মই উত্তৰ দিশক ক'ম, 'তেওঁলোকক এৰি দিয়া, আৰু দক্ষিণ দিশক ক'ম, ধৰি নাৰাখিবা,

মোৰ পুত্ৰসকলক দুৰৰ পৰা, আৰু মোৰ জীয়েকসকলক পৃথিৱীৰ সীমাৰ পৰা আনি দিয়া।

⁷মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা, আৰু মোৰ গৌৰৱৰ আৰ্থে মই সৃষ্টি কৰা প্ৰতিজনক আনি দিয়া; তেওঁলোকক মই গঠন কৰিলোঁ, মই নিৰ্মাণ কৰিলোঁ।

⁸তোমালোকে চকু থকা অন্ধ লোকক, আৰু কাণ থকা কলা লোকক উলিয়াই আনা।

⁹সকলো দেশবাসী গোট খাওক, আৰু লোকসমূহ সমবেত হওক;

তেওঁলোকৰ মাজৰ কোনে ইয়াক প্ৰকাশ কৰিব পাৰে? আৰু আগৰ কালৰ কথা কোনে আমাক শুনাব পাৰে?

তেওঁলোকৰ নিজৰ কথা প্ৰমাণ কৰিবলৈ নিজৰ সাক্ষী আনক; তেওঁলোকক শুনা হওক আৰু “সেয়ে সচা” বুলি নিশ্চিত কৰা হওক।

¹⁰যিহোৱাই কৈছে, “তোমালোকে যাতে জানিব পাৰা আৰু মোক বিশ্বাস কৰা, আৰু মইয়ে যে তেওঁ, ইয়াক বুজিব পাৰা, সেয়ে তোমালোকেই মোৰ সাক্ষী আৰু মোৰ মনোনীত দাস।

মোৰ পূৰ্বে কোনো ঈশ্বৰ নিৰ্মিত হোৱা নাই, আৰু মোৰ পাছতো কোনো নহ’ব।

¹¹মই, মইয়েই যিহোৱা, মোৰ বাহিৰে আন কোনো ত্ৰাণকৰ্তা নাই।

¹²মইয়েই প্ৰচাৰ কৰিলোঁ, মইয়েই পৰিত্ৰাণ কৰিলোঁ, আৰু মইয়েই ঘোষণা কৰিলোঁ; আৰু আন কোনো দেৱতা তোমালোকৰ মাজত নাই; যিহোৱাই কৈছে, “তোমালোকে মোৰ সাক্ষী, আৰু মইয়েই ঈশ্বৰ;

¹³আদিৰে পৰা মইয়েই তেওঁ,

মোৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতা কোনো নাই; মই কাৰ্য কৰিম, আৰু কোনে তাক ঘূৰাব পাৰে?”

¹⁴তোমালোকৰ মুক্তিদাতা ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

“মই তোমালোকৰ বাবে বাবিললৈ লোক পঠালোঁ, আৰু মই তেওঁলোকৰ সকলোকে পলাতক অৱস্থাত লৈ যাম,

মই কলদীয়াসকলক তেওঁলোকৰ আনন্দ কৰাৰ পৰা বিলাপলৈ পৰিনত কৰিম।

¹⁵মইয়েই যিহোৱা, তোমালোকৰ পবিত্ৰ জনা, ইস্ৰায়েলৰ সৃষ্টিকৰ্তা, তোমালোকৰ ৰজা।”

¹⁶সমুদ্ৰৰ মাজেদি বাট, মহাজলৰাশিৰ মাজেদি পথ যুগুত কৰা যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

¹⁷ৰথ আৰু ঘোঁৰা, সৈন্য-সামন্ত আৰু বীৰসকলক বাহিৰ কৰি অনা জন, তেওঁলোকে একেলগে শুলে,

তেওঁলোক আৰু নুঠে; আৰু তেওঁলোক লুপ্ত হ’ব, জ্বলি থকা শলিতাৰ দৰে নুমাই যায়।

¹⁸তোমালোকে পূৰ্বকালৰ কথা সোঁৱৰণ নকৰিবা, আৰু পুৰণি কথাবোৰলৈ বিবেচনা নকৰিবা।

¹⁹চোৱা, মই এক নতুন কাৰ্য কৰিবলৈ উদ্যত; সেয়ে এতিয়া ঘটিব; তোমালোকে জানো তাক নাজানিবা?

মই অৰণ্যৰ মাজত পথ, আৰু মৰুভূমিৰ মাজত নদীবোৰ উৎপন্ন কৰিম।

²⁰বনৰীয়া জন্তুবোৰে, শিয়াল আৰু উটপক্ষীবোৰে মোক সন্মান কৰিব;

কাৰণ মই আৰণ্যত পানী দিলোঁ, মৰুভূমিত নদী,

²¹এই লোকসকলক মোৰ নিজৰ বাবে নিৰ্মাণ কৰিলোঁ,

যাতে তেওঁলোকে মোৰ প্ৰশংসা গুণ কীৰ্তন কৰিব পাৰে।

²²কিন্তু হে যাকোব, তুমি মোক হ’লে, আহ্বান কৰা নাই; আৰু হে ইস্ৰায়েল, তুমি মোৰ পৰা আমনি পাইছা।

²³তুমি মোৰ ওচৰলৈ তোমাৰ ভেড়া জাকৰ পৰা এটাও ভেড়া হোম বলিৰ বাবে নানিলা;

নাইবা তুমি বলিদানৰ দ্বাৰাই মোক সমাদৰ কৰা নাই। নৈবেদ্যেৰে কৰা দাস্যকৰ্ম মই তোমাক কৰোৱা নাই, নাইবা ধূপ লগোৱাই তোমাক ক্লান্ত কৰা নাই।

²⁴তুমি ধন দি মোৰ বাবে উত্তম সুগন্ধি কিনা নাই, নাইবা তুমি তোমাৰ বলিৰ তেলেৰে মোক তৃপ্ত কৰা নাই;

কিন্তু তোমাৰ পাপ বোৰৰ দ্বাৰাই মোক ভাৰগ্ৰস্ত কৰিলা, আৰু তোমাৰ অপৰাধবোৰেৰে মোক চিন্তিত কৰিলা।

²⁵মই, মইয়েই মোৰ নিজৰ বাবে তোমাৰ অধৰ্মবোৰ মোচন কৰোঁ; আৰু তোমাৰ পাপবোৰ মই আৰু মনত নাৰাখিম;

²⁶কি হৈছিল তাৰ বাবে মোক সোঁৱৰণ কৰা; আঁহা, আমি একেলগে বাদানুবাদ কৰোঁহক; তুমি যাতে নিৰ্দোষী প্ৰমাণিত হোৱা তাৰ বাবে কাৰণ দৰ্শোৱা।

²⁷তোমাৰ আদি পিতৃয়ে পাপ কৰিলে, আৰু তোমাৰ মূখ্যসকলে মোৰ বিৰুদ্ধে অধৰ্ম আচৰণ কৰিলে।

²⁸এই হেতুকে মই পবিত্ৰীকৃত অধ্যক্ষসকলক অপবিত্ৰ কৰিম, মই যাকোবক সৰ্বনাশ আৰু ইস্ৰায়েলক নিন্দাৰ বিষয় কৰিম।

Chapter 44

¹মোৰ দাস যাকোব, আৰু মই মনোনীত কৰা ইস্ৰায়েল, এতিয়া শুনা।

²যিজনাই তোমাক নিৰ্মাণ কৰিলে, আৰু তোমাক গৰ্ভত গঠন কৰিলে, যি জনাই তোমাক সহায় কৰিব, সেই যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “হে মোৰ দাস যাকোব, আৰু মই মনোনীত কৰা যিচূৰুণ, ভয় নকৰিবা।”

³কাৰণ মই তৃষ্ণাতুৰ ভূমিৰ ওপৰত পানী বৰষাম, আৰু খৰাং ঠাইৰ ওপৰত নদী বোৱাম;

মই তোমাৰ বংশৰ ওপৰত নিজ আত্মা, তোমাৰ সন্তানৰ ওপৰত নিজৰ আশীৰ্ব্বাদ বাকি দিম।

⁴তাতে বোৱঁতী পানীৰ দাঁতিত উইল গছ বঢ়াৰ দৰে ঘাঁহবোৰৰ মাজত সেইবোৰ গজি বাঢ়িব।

⁵এজনে ক’ব, মই যিহোৱাৰেই, আনজনে নিজকে যাকোবৰ বুলি ক’ব,

আৰু আন এজনে ‘মই যিহোৱাৰ হ’য়’ এই বুলি নিজৰ হাতত লিখিব, আৰু ইস্ৰায়েলৰ নামেৰে জনাজাত হ’ব।”

⁶ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক, তেওঁৰ মুক্তিকৰ্তা, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই দৰে কৈছে;

“ময়েই আদি, আৰু ময়েই অন্ত; মোৰ বাহিৰে আন কোনো ঈশ্বৰ নাই।

⁷মোৰ দৰে কোন হ’য়? তেওঁক এই বিষয়ে বৰ্ণনা কৰি মোক ক’ব দিয়া

মোৰ প্ৰাচীন কালৰ লোকসকলক মই প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰে পৰা, সেই বিষয়বোৰ ঘটি আহিছে, আৰু আহিবলগীয়া ঘটনাৰ কথা তেওঁলোকক ঘোষণা কৰিব দিয়া।

⁸তোমালোকে ভয় নকৰিবা বা ভয়াতুৰ নহবা। মই জানো পূৰ্বৰে পৰা তোমালোকৰ আগত এই বিষয়ে প্ৰকাশ আৰু ঘোষণা কৰা নাই?

তোমালোকেই মোৰ সাক্ষী: মোৰ বাহিৰে জানো আন কোনো ঈশ্বৰ আছে? আন কোনো শিলা নাই; মই আন কাকো নাজানো।”

⁹কটা-মূৰ্ত্তি সাজোঁতাবোৰ সকলোৱে অসাৰ; তেওঁলোকে আনন্দ কৰা বিষয়বোৰ মূল্যহীন;

তেওঁলোকৰ সাক্ষীবোৰে একো নেদেখে বা নাজানে, আৰু সেয়ে তেওঁলোকক লাজত পৰিব।

¹⁰মূল্যহীন দেৱতা বা কটা মূৰ্ত্তি কোনে নিৰ্মাণ কৰিলে?

¹¹চোৱা, তেওঁৰ সকলো সহযোগী সকল লাজত পৰিব; শিল্পকাৰসকল কেৱল মানুহ মাথোন।

তেওঁলোকক একেলগেই থিৰে থাকিব দিয়া; তেওঁলোক কাপুৰুষ আৰু তেওঁলোকে লাজ পাব।

¹²কমাৰে তেওঁৰ সজুলিৰে সৈতে কাম কৰে, তেওঁ লোহাৰ অস্ত্ৰ আঙঠাৰ ওপৰত দি নিৰ্মাণ কৰে।

তেওঁ হাতুৰীৰে তাক গঢ় দিয়ে, আৰু নিজৰ বলবান হাতেৰে তাক বনায়।

তেওঁ ভোকাতুৰ হয়, আৰু তেওঁৰ বল হ্রাস পায়, তেওঁ পানী নাখায় আৰু মুৰ্ছা যায়।

¹³বাঢ়ৈয়ে কাঠ ৰেখা টানি ৰঙা জোখে, আৰু লিখনিৰে সৈতে তাত চিন দিয়ে।

তেওঁ কম্পাচেৰে সৈতে চিন দি সজুলিৰে সৈতে তাক গঢ় দিয়ে,

তেওঁ আকৰ্ষণীয় মানুহৰ আকৃতিৰে তাক গঢ় দিয়ে, যাতে তাক মন্দিৰত থ’ব পাৰে।

¹⁴তেওঁ এৰচ গছ কাটে; বা তেওঁ দেবদাৰু(cypress) আৰু অ’ক গছ বাছি লয়;

সি অৰণ্যৰ পৰা গছবোৰ নিজৰ বাবে লয়। ফাৰ(দেবদাৰু গছৰ দৰে) গছ ৰোৱে, আৰু বৰষুণে তাক বৃদ্ধি কৰে।

15 তাৰ পাছত মানুহে তাক জুইৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰে, আৰু নিজে শেক লয়। হয়, তেওঁ জুই জ্বলায়; আৰু তাত ৰুটি শেকে।

তেওঁ তাৰে এটা দেৱতা নিৰ্মাণ কৰি তাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰে, আৰু তেওঁ এটা মূৰ্তি সাজি তাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰে।

16 তেওঁ জুইৰ বাবে সেই কাঠৰ এভাগ পুৰে, তাৰ ওপৰত মঙহ পুৰে। তেওঁ তাক ভোজন কৰি তৃপ্ত হয়।

তেওঁ নিজকে প্ৰাণবন্ত কৰি ক'য়, ওঃ মই প্ৰাণবন্ত হৈছো, মই জুই দেখিছো।”

17 তাৰ অৱশিষ্ট কাঠেৰে তেওঁ এক দেৱতা নিৰ্মাণ কৰিলে, তেওঁ তাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰে, আৰু তাক সন্মান কৰে,

আৰু তাৰ আগত প্ৰশংসা কৰি কয়, “মোক উদ্ধাৰ কৰা; কাৰণ তুমি মোৰ দেৱতা।”

18 তেওঁলোকে নাজানে, আৰু তেওঁলোকে নুবুজে; কাৰণ তেওঁলোক চকু অন্ধ আৰু দেখা নাপায়, আৰু তেওঁলোকৰ হৃদয় অনুভব নকৰে।

19 কোনো এজনে নাভাৱে নাইবা তেওঁলোকে হৃদয়ঙ্গম নকৰে আৰু ক'য়,

মই সেই কাঠৰ এটা অংশ জুইত পুৰিলোঁ, হয়, তাৰ আঙঠাৰ ওপৰত মই পিঠা শেকিলোঁ, আৰু মই তাৰ আঙঠাৰ ওপৰত মাংস খৰিকাত দি খালোঁ।

এতিয়া তাৰ অৱশিষ্ট ভাগেৰে সেৱা কৰিবলৈ মই কিবা এটা ঘিণলগীয়া বস্তু সাজিম নে? কাঠডোখৰৰ আগত মই প্ৰণিপাত কৰিম নে?”

20 এইটো তেওঁ ছাঁই ভোজন কৰাৰ দৰে; তেওঁক প্ৰবঞ্চক হৃদয়ে বিপথে নিয়ে। তেওঁ নিজৰ প্ৰাণক উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰে, নাইবা তেওঁ ক'য়, “মোৰ সোঁ হাতে থকা এই বস্তু অনৰ্থক দেৱতা।”

21 হে যাকোব, আৰু ইস্ৰায়েল, এই বিষয়ে চিন্তা কৰা; কাৰণ তুমি মোৰ দাস:

মই তোমাক নিৰ্মাণ কৰিলোঁ; তুমি মোৰ দাস; হে ইস্ৰায়েল মই তোমাক নাপাহৰিম। 22 তোমাৰ ঘন মেঘৰ দৰে অপৰাধবোৰ, আৰু তোমাৰ মেঘৰ দৰে পাপবোৰ মচি পেলাম;

তুমি মোলৈ ঘূৰি আহাঁ, কিয়নো মই তোমাক মুক্ত কৰিলোঁ।

23 হে আকাশ মণ্ডল গান কৰা, কাৰণ যিহোৱাই এই কাৰ্য সিদ্ধ কৰিলে; হে পৃথিবীৰ অধঃস্থান, জয়ধ্বনি কৰা;

হে পৰ্বতবোৰ, হে অৰণ্য আৰু তাৰ মাজত থকা সকলো গছ, আনন্দ গান কৰি উৎফলিত হোৱা;

কিয়নো যিহোৱাই যাকোবক মুক্ত কৰিলে, আৰু ইস্ৰায়েলৰ মাজত নিজৰ গৌৰৱ প্ৰকাশ কৰিব।

24 তোমাৰ মুক্তিদাতা, আৰু তোমাক গৰ্ভত গঠন কৰা যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

“ময়ে যিহোৱা যি সকলো সৃষ্টি কৰিলে,

যি জনাই অকলেই আকাশ মণ্ডল বিস্তাৰ কৰিলে, আৰু যি জনাই অকলেই পৃথিবী সজালে,

25 যি জনাই অনৰ্থক কথা কোৱাসকলৰ লক্ষণবোৰ ব্যৰ্থ কৰে, মঙ্গলতীবোৰক বলীয়া কৰে, আৰু যি সকলে মঙ্গল চাই তেওঁলোকক অপমান কৰে,

আৰু মই সেই জন যি জনে জ্ঞানীসকলৰ প্ৰজ্ঞা বিপৰ্যস্থ কৰে, আৰু তেওঁলোকৰ পৰামৰ্শ মুৰ্খতালৈ ৰূপান্তৰিত কৰে।

26 ময়ে যিহোৱা যি জনে নিজৰ দাসৰ কথা সিদ্ধ কৰে, আৰু নিজৰ দূতৰ পৰামৰ্শ সিদ্ধ কৰে,

যি জনাই যিৰুচালেমৰ বিষয়ে কয়, ‘সেয়ে বসতিৰ ঠাই নহ’ব,’ আৰু যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ বিষয়ে কয়, ‘সেইবোৰ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰা হ’ব,’ আৰু তাৰ বিধস্ত হোৱা ঠাইবোৰ পুনৰ স্থাপন কৰিম,

27 যি জনাই অগাধ সমুদ্ৰক কয়, ‘শুকাই যা, আৰু মই তোৰ সোঁতবোৰ শুকুৱাম,

28 যি জনাই কোৰচৰ বিষয়ে কয়, ‘তেওঁ মোৰ ভেড়াৰখীয়া, আৰু মোৰ সকলো বাঞ্ছা সিদ্ধ কৰিব,’ তেওঁ যিৰুচালেমৰ বিষয়েও কয়, ‘তাক পুনৰ নিৰ্মাণ কৰা হওক,’ আৰু মন্দিৰৰ বিষয়ে কয়, ‘তোমাৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা হওক,’”

Chapter 45

¹যাৰ সন্মুখত সকলো জাতিবোৰৰ বশীভূত কৰিবলৈ মই তেওঁৰ সোঁ হাত ধৰিছোঁ,

দুৱাৰবোৰ পুনৰায় জাপ নোখোৱাকৈ যাৰ আগত সেই দুৱাৰবোৰ মুকলিকৈ ৰাখিবলৈ ৰজাসকলক অস্ত্ৰহীন কৰিম,

যিহোৱাই নিজৰ অভিশক্ত কোৰচক এই কথা কৈছে,

²মই তোমাৰ আগে আগে যাম আৰু পৰ্বতবোৰ সমান কৰিম,

মই পিতলৰ দুৱাৰবোৰ ভাঙি ডোখৰ ডোখৰ কৰিম, আৰু লোহাৰ ডাংবোৰ কাটি টুকুৰা টুকুৰ কৰিম।

³মই যে তোমাৰ নাম কাঢ়ি মাতোঁতা ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি তাক জানিবৰ বাবে,

মই আন্ধাৰত থকা ধন আৰু গুপ্ত ঠাইত লুকুৱাই থোৱা বহুমূল্য বস্তু তোমাক দিম।

⁴মোৰ দাস যাকোবৰ আৰু মোৰ মনোনীত ইস্ৰায়েলৰ বাবে,

যদিও তুমি মোক নাজানা, তথাপিও মই তোমাক নাম ধৰি মাতিলোঁ আৰু সন্মানীয় উপাধি দিলোঁ।

⁵ময়েই যিহোৱা, সেইস্বহানত আন কোনো নাই; মোৰ বাহিৰে কোনো ঈশ্বৰ নাই।

⁶সূৰ্য উদয় হোৱা ঠাইৰে পৰা পশ্চিম ফাললৈকে সকলো লোকে মোৰ বাহিৰে যে কোনো ঈশ্বৰ নাই তাক যেন জানিব পাৰে:

ময়েই যিহোৱা, আন কোনো নাই।

⁷মই পোহৰ সৃষ্টি কৰোঁ, আৰু অন্ধকাৰ সৃজন কৰোঁ,

মই শান্তি স্থাপন কৰোঁ, আৰু দুৰ্যোগ সৃষ্টি কৰোঁ, মই এই সকলোকে সিদ্ধ কৰোঁতা যিহোৱা।

⁸হে গগন মণ্ডল, ওপৰৰ পৰা তুমিয়ে বৰষুণ বৰষোৱা! বৰষুণ স্বৰূপে আকাশৰ পৰা তুমিয়ে ধাৰ্মিকতা ৰূপ পৰিত্ৰান বৰষোৱা।

পৃথিৱীয়ে ইয়াক শুহি লওক, সেই পৰিত্ৰাণ যেন লহপহকৈ বাঢ়িব;

আৰু ধৰ্মপৰায়ণতা ইয়াৰ সৈতে একেলগে উদ্ভৱ হওক। মই, যিহোৱাইয়ে দুয়োকে সৃষ্টি কৰিলোঁ।

⁹যি কোনোৱে নিজৰ নিৰ্মাণকৰ্তাৰ লগত বাদানুবাদ কৰে, তেওঁৰ সন্তাপ হ'ব! তেওঁ পৃথিৱীৰ সকলো মাটিৰ খোলাকটিবোৰৰ মাজৰ এডোখৰ খোলাকটি মাখোন!

'তুমি কি কৰিছা?' এই বুলি জানো কুমাৰ জনক মাটিয়ে ক'ব? বা 'তুমি কি বনাইছা-যেতিয়া তুমি এইটো কৰিছিলি তেতিয়া তোমাৰ অধিকাৰ নাছিল নেকি?' তাৰ হাত নাই, এই বুলি জানো তোমাৰ সজা বস্তুৱে ক'ব? ¹⁰'আপুনি জন্মদাতা ৰূপে কি কৰিছে?' এই বুলি যি জনে পিতৃক, বা 'আপুনি কি জন্ম দিছে?' এই বুলি মহিলাক কয়, তেওঁৰ সন্তাপ হ'ব।

¹¹ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা আৰু নিৰ্মাণকৰ্তা যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

আগলৈ হ'ব লগা ঘটনাৰ বিষয়ে, আৰু মোৰ সন্তানসকলৰ বিষয়ে মোক প্ৰশ্ন কৰিছানে? মোৰ হাতৰ কাৰ্যৰ বিষয়ে কি কৰিম তোমালোকে মোক কৈছানে?'

¹²মইয়ে পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলোঁ, আৰু তাত মনুষ্য সৃষ্টি কৰিলোঁ।

ময়েই নিজ হাতেৰে আকাশ মণ্ডল বিস্তাৰ কৰিলোঁ; আৰু সকলো তৰাবোৰক দৃষ্টিগোচৰ হবলৈ মই আজ্ঞা দিলোঁ।

¹³বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই ন্যায়পৰায়ণতাত কোৰচক আলোড়িত কৰিলো, আৰু মই তেওঁৰ সকলো পথ সমান কৰিম।

তেৱেই মোৰ নগৰখন নিৰ্মান কৰিব, আৰু বিনামূল্যে কি বিনা ভেঁটিয়ে মোৰ দেশান্তৰিত লোকসকলক পঠাই দিব।''

¹⁴যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, "মিচৰৰ পৰিভ্ৰম ফল আৰু কুচ দেশৰ বাণিজ্যদ্রব্য আৰু দীৰ্ঘকায়ী চবায়ীয়া লোকক

তোমাৰ ওচৰলৈ অনা হ'ব। তেওঁলোক তোমাৰেই হ'ব। তেওঁলোক তোমাৰ পাছত চলোঁতা হ'ব; তেওঁলোক শাৰী পাতি আহিব।

তেওঁলোকে তোমাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি এই বুলি প্ৰৰ্থনা কৰিব,

‘ নিশ্চয়ে তোমাৰ লগত ঈশ্বৰ আছে; তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনো ঈশ্বৰ নাই।’”

¹⁵হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, ত্ৰাণকৰ্তা, নিশ্চয়ে আপুনি নিজকে গোপন ৰাখোঁতা ঈশ্বৰ।

¹⁶মুক্তি সাজোঁতাসকলে অপমান পাব, তেওঁলোকে লাজ পাব আৰু অপদস্থ হ’ব।

¹⁷কিন্তু ইস্ৰায়েলে যিহোৱাৰ দ্বাৰাই অনন্তকালীয়া পৰিত্ৰাণেৰে ৰক্ষিত হ’ব;

তোমালোক পুনৰ লজ্জিত বা অপমানিত নহ’বা।

¹⁸কোনে পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিলে আৰু গঠন কৰিলে কোনে তাক স্থাপন কৰিলে।

তেওঁ অনৰ্থকৰূপে সৃষ্টি কৰা নাই, কিন্তু বাসস্থানৰ বাবেহে তাক নিৰ্মাণ কৰিলে,

আকাশ মণ্ডল সৃষ্টি কৰা সেই সত্য ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

ময়েই যিহোৱা, মোৰ কোনো সমকক্ষ নাই।

¹⁹মই গুপতে অন্ধকাৰময় কোনো ঠাইত কথা কোৱা নাই;

‘মোক নিৰৰ্থক ভাবে বিচাৰা,’ এই বুলি মই যাকোবৰ বংশক কোৱা নাই!

মই যিহোৱাই, যি আন্তৰিকতাৰে কওঁ, যি সত্য মই তাক ঘোষণা কৰোঁ।

²⁰জাতিবোৰৰ মাজৰ শৰণাৰ্থীসকল, তোমালোক একগোটহৈ নিজকে সমবেত কৰা আৰু আহাঁ!

যিসকলে কটা প্ৰতিমা ভাৰ বৈ ফুৰে, আৰু ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰা দেৱতাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰে, তেওঁলোকৰ কোনো জ্ঞানো নাই।

²¹ওচৰলৈ আহা আৰু মোৰ আগত এইতো ঘোষণা কৰা, প্ৰমান আনা! তেওঁলোকক একেলগে মিলিত হবলৈ দিয়া।

কোনে আগৰ পৰা এইসকলো দেখুৱাই আহিছে? কোনে ঘোষণা কৰিছে?

মই যিহোৱাই নহয়নে? মোৰ বাহিৰে আন কোনো ঈশ্বৰ নাই, মই ন্যায়ৱান ঈশ্বৰ, আৰু ত্ৰাণকৰ্তা; মোৰ বাহিৰে আন কোনো নাই।

²²পৃথিৱীৰ অন্তলৈকে থকা সকল, মোলৈ ঘূৰি আহা আৰু পৰিত্ৰাণপ্ৰাপ্ত হোৱা;

কাৰণ ময়েই ঈশ্বৰ, আৰু ইয়াত আন কোনো দেৱতা নাই। ²³মোৰ আগত প্ৰত্যেকে আঁঠু ল’ব, প্ৰত্যেক জীৱাই শপত খাব;

মই নিজেই শপত খালোঁ;

মোৰ ন্যায়পৰায়ণ বিধানৰ কথা কলো, আৰু সেয়ে পুনৰ ঘূৰি নাহিব।

²⁴লোকসকলে ক’ব “কেৱল যিহোৱাত হে পৰিত্ৰান আৰু শক্তি আছে।””

যিসকলো তেওঁৰ প্ৰতি কুপিত তেওঁলোক তেওঁৰ সন্মুখত লাজত সঙ্কুচিত হ’ব।

²⁵যিহোৱাতেই ইস্ৰায়েলৰ আটাই বংশ ধাৰ্মিক বুলি গণিত হ’ব, আৰু তেওঁত গৌৰৱ কৰিব।

Chapter 46

বাবিলৰ দেৱতাবোৰৰ বিনাশ আৰু তাৰ পতন।

¹বেল দেৱতা নত হ’ল, নবো দোঁ খালে, তেওঁলোকৰ মুৰ্ত্তিবোৰ

সেইবোৰ গধুৰ হোৱা বাবে কঢ়িয়াই নিয়া জন্তুবোৰ নিম্নগামী হ’ল। এই কঢ়িয়াই নিয়া মুৰ্ত্তিবোৰ ভাগৰুৱা জন্তুৰ বাবে গধুৰ বোজা হ’ল।

²একেলগে সিহঁত নত হ'য়, আঠু কাঢ়ে; সিহঁতে প্ৰতিমাবোৰ উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰে;
কিন্তু সিহঁত নিজেও বন্দী অৱস্থালৈ যায়।

³গৰ্ভৰ পৰা আৰু জন্মৰ আগৰে পৰা যিসকলক মই কঢ়িয়াই আনিছো:
সেই যাকোবৰ বংশ আৰু ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ অৱশিষ্ট লোকসকল, মোৰ কথা শুনা।

⁴আনকি তোমালোকৰ বৃদ্ধ অৱস্থালৈকে ময়ে সেই জন, আৰু চুলি নপকা প্ৰযুক্ত ময়েই তোমালোকক কঢ়িয়াম;
ময়েই তোমালোকক সৃষ্টি কৰিলো, আৰু ময়েই তোমালোকক পোহপাল দিম; মই তোমালোকক সুৰক্ষিত শহানলৈ লৈ যাম।

⁵তোমালোকে মোক কাৰ সৈতে তুলনা কৰিবা? আৰু মই কাৰ সাদৃশ্য, সেয়ে জানো আমাক তুলনা কৰিব পাৰিব?

⁶লোকসকলে মোনাৰ পৰা সোণ ঢালি দিয়ে আৰু তৰ্জুত ৰূপ জোখে।

তেওঁলোকে তাৰ দ্বাৰাই এক দেৱতা নিৰ্মাণ কৰিবলৈ সোণাৰিক বেচ দিয়ে; তেওঁলোকে সেই দেৱতাক প্ৰণিপাত কৰে, আৰু পূজাও কৰে।

⁷তেওঁলোকে তাক তেওঁলোকৰ কান্ধত উঠাই আৰু কঢ়িয়াই লৈ যায়, তেওঁলোকে নিজ ঠাইত তাক স্থাপন কৰে; তাতে সি থিয় হৈ থাকে, আৰু নিজৰ ঠাইৰ পৰা লৰচৰ নহয়।

তেওঁলোকে তাৰ আগত কান্দে, কিন্তু উত্তৰ দিব নোৱাৰে, নাইবা তেওঁলোকক সঙ্কটৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবও নোৱাৰে।

⁸হে তোমালোক বিদ্ৰোহীসকল এই বিষয়ে চিন্তা কৰা; কেতিয়াও প্ৰত্যাখ্যান নকৰিবা! ⁹সময়ৰ সৈতে পাৰ হৈ যোৱা আগৰ কথাবোৰ সোঁৱৰণ কৰা;

কাৰণ ময়েই ঈশ্বৰ, আৰু আন কোনো নাই; ময়েই ঈশ্বৰ, মোৰ তুল্য কোনো নাই।

¹⁰মই আৰম্ভনিৰে পৰা শেষৰ কথা ঘোষণা কৰিছো, আৰু আগতিয়াকৈ সেইবোৰ এতিয়াও ঘটা নাই;

মই কৈছো “মোৰ পৰিকল্পনা সিদ্ধ কৰিম, আৰু মই যি দৰে ইচ্ছা কৰো সেই দৰে কৰিম।”

¹¹মই পূব দিশৰ পৰা এক হিংসুক চৰাইক, দূৰ দেশৰ পৰা মোৰ মনোনীত পুৰুষক মাতিম;

হ'য় মই কলৌ; মই তাক সিদ্ধ কৰিম; মোৰ উদ্দেশ্য আছে, মইয়ো কৰিম।

¹²সুকাৰ্য্যৰ পৰা দূৰৈত থাকা জেদী লোকসকল মোৰ কথা শুনা।

¹³মই মোৰ ধাৰ্মিকতা ওচৰলৈ আনো; এইটো দূৰত নাথাকে, আৰু মোৰ পৰিত্ৰাণে বাট নাচায়;

আৰু মই চিয়োনক পৰিত্ৰান আৰু ইস্ৰায়েলক মোৰ সৌন্দৰ্য্য দিম।

Chapter 47

¹হে বাবিলৰ কুমাৰী জীয়াৰী, তুমি নামি আহা, আৰু ধূলিত বহা;

হে কলদিয়া-জীয়াৰী, সিংহাসনৰ অবিহনে, মাটিত বহা।

তোমাক ধুনীয়া আৰু লাহী বুলি পুনৰায় কোৱা নাযাব।

²জাঁত লোৱা আৰু আটা পিহি গুৰি কৰা, তোমাৰ ওৰণি গুচুউৱা,

তোমাৰ তললৈকে ওলমি যোৱা কাপোৰ সোলোকাই থোৱা, তোমাৰ ভৰিৰ আৱৰণ গুচাই নদী পাৰ হোৱা।

³তোমাৰ বিৱৰ্ত্ততা প্ৰকাশ পাব, হ'য়, তোমাৰ লাজ দেখা যাব:

মই প্ৰতিশোধ ল'ম, আৰু কোনো পুৰুষক ক্ষমা নকৰিম।

⁴আমাৰ মুক্তি দাতাৰ নাম, বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা।

⁵হে কলদিয়া-জীয়াৰী, নিজম দি বহা, আৰু আন্ধাৰৰ মাজলৈ যোৱা;

কাৰণ তোমাক আৰু ৰাজ্যবোৰৰ ৰানী বুলি মতা নহ'বা।

⁶মই মোৰ প্ৰজাসকলৰ ওপৰত ক্ৰোধ কৰিলোঁ, মই মোৰ আধিপত্য অপবিত্ৰ কৰিলোঁ;

আৰু তেওঁলোকক আপোনাৰ হাতত দিলো, কিন্তু আপুনি তেওঁলোকলৈ একো দয়া নেদেখুৱালে,

আপুনি বৃদ্ধসকলৰ ওপৰত অতি গধুৰ যুৱলি দিলে।

⁷তুমি ক'লা, " মই চিৰকাললৈকে একচ্ছত্ৰ ৰানী হৈ থাকিম;"

এই কাৰণে তুমি এইবোৰ কথাত মনোযোগ দিয়া নাই, নাইবা তেওঁলোকক কেনেকৈ উলিয়াই দিবা সেই বিষয়ে ভবা নাই।

⁸নিশ্চিন্ত মনে বহি থকা হে ইন্দ্ৰিয়াসক্ত, সেইয়ে তুমি এতিয়া এই কথা শুনা,

তুমি নিজৰ মনতে কৈছা, " মই বৰ্তি আছোঁ, মোৰ দৰে আন কোনো নাই;

মই কেতিয়াও বিধৱা হৈ নাথাকিম, নাইবা সন্তান হানি হোৱা অনুভব নকৰিম।"

⁹কিন্তু এই দুয়োটা বিষয়েই তোমালৈ এদিনতে ঘটিব:

তোমাৰ অধিক মায়াকৰ্ম আৰু তোমাৰ অনেক তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ থকা স্বতেও,

সন্তান হানি আৰু বৈধব্য, সম্পূৰ্ণ শক্তিতে তোমালৈ ঘটিব।

¹⁰তুমি তোমাৰ দুষ্টতাত নিৰ্ভৰ কৰিছা; তুমি কোৱা "মোক কোনেও নেদেখে;"

তোমাৰ প্ৰজ্ঞা আৰু তোমাৰ জ্ঞানেই তোমাক বিপথগামী কৰিলে;

কিন্তু তুমি মনতে কোৱা, "মই বৰ্তি আছোঁ, মোৰ দৰে আন কোনো নাই।"

¹¹বিপৰ্যয়ে তোমাক পৰাজিত কৰিব; তুমি তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰেৰে তাক দূৰ কৰিব নোৱাৰিবা।

বিপৰ্যয় তোমাৰ ওপৰত পৰিব; তুমি তাৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ সক্ষম নহবা।

তুমি জনাৰ পূৰ্বেই, দুৰ্যোগে তোমাক আঘাট কৰিব।

¹²যি তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ আৰু মায়াকৰ্মবোৰত তুমি লাগি আছিল

সৰু কালৰে পৰা যিবোৰ বিশ্বাসেৰে আবৃত্তি কৰিলা, সেইবোৰত লাগি থাকা;

হয়তো তুমি জয়ী হ'ব পাৰা, হয়তো তুমি দুৰ্যোগৰ আতঙ্ক দূৰ কৰিব পাৰা।

¹³তুমি অনেক পৰামৰ্শৰ সৈতে ভাগৰি পৰিছা; সেই লোকসকলক ঠিয় হ'ব দিয়া

যিসকলে গ্ৰহ নক্ষত্ৰ আৰুতৰা গণনা কৰে তোমাক উদ্ধাৰ কৰিব,

নতুন জোন ঘোষণা কৰাসকলক তোমালৈ যি যি ঘটিব, তাৰ পৰা তোমাক উদ্ধাৰ কৰিব দিয়া।

¹⁴চোৱা, তেওঁলোক খেৰৰ দৰে হ'ব; তেওঁলোকক জুইয়ে পুৰি পেলাব,

তেওঁলোকে অগ্নিশিখাৰ পৰা নিজৰ প্ৰাণ উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰিব;

সেয়ে উম লবলৈ, বা আগত বহি জুই ফুৰাবলৈ তাত কোনো আঙঠা নাথাকিব। ¹⁵সেইবোৰ তোমাৰ কাৰণে একো নহয় কিন্তু কঠোৰ পৰিশ্ৰম মাথো, যিসকলৰ সৈতে সৰু কালৰে পৰা তুমি বেপাৰ বাণিজ্য কৰিলে,

তেওঁলোক প্ৰতিজনে দিহাদিহি গুচি যাব, তোমাক উদ্ধাৰকৰিবলৈ কোনো নাথাকিব।

Chapter 48

বাবিলৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ নিস্তাৰ।

¹হে ইস্ৰায়েল নামেৰে প্ৰখ্যাত, আৰু যিহূদাৰ জল সমোহৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা যাকোবৰ বংশ, এই কথা শুনা,

যিসকলে যিহোৱাৰ নাম লৈ শপত খায়, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ ওচৰত সাহায্য প্ৰাৰ্থনা কৰে,

কিন্তু আন্তৰিকতাৰে বা সত্যনিষ্ঠাৰে নকৰে।

²কাৰণ তেওঁলোকে নিজকে পবিত্ৰ নগৰ লোক বুলি কয়,

আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰে।

³মই বহু দিনৰ আগৰে পৰা কথাবোৰ ঘোষনা কৰিলো; এনে কি, সেইবোৰ মোৰ মুখৰ পৰা ওলাল, আৰু মই সেইবোৰ জানিবলৈ দিলো;

অকস্মাৎ মই সেইবোৰ সিদ্ধ কৰিলোঁ, আৰু সেইবোৰ ঘটি উঠিল।

⁴কাৰণ মই জানো, যে, তুমি অবাধ্য,

তোমাৰ ডিঙিৰ মাংসপেশী লোহাৰ দৰে টান, আৰু তোমাৰ কপাল পিতলস্বৰূপ,

⁵এই হেতুকে মই ইতিপূৰ্বে তাক তোমাৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলোঁ; সেইবোৰ ঘটাৰ পূৰ্বেই মই তোমাক জনালো,

যাতে তুমি নোকোৱা “সেইবোৰ মোৰ মূৰ্ত্তিয়ে কৰিলে,” বা “মোৰ কটা প্ৰতিমাই মোৰ সাঁচত চলা মূৰ্ত্তিয়ে সেইবোৰ আঞ্জা কৰিলে।”

⁶তুমি এই কথাৰ বিষয়ে শুনিলো; তুমি এই সকলো সাক্ষ্য চোৱা; আৰু মই যি কৈছিলো তাক জানো সত্য বুলি স্বীকাৰ নকৰিবা? এতিয়াৰে পৰা মই তোমাক নতুন বিষয়বোৰ, তুমি আগেয়ে নজনা গুপ্ত বিষয়বোৰ তোমাক দেখুৱাও।

⁷সেইবোৰ এতিয়া স্ৰজন কৰা হ’ল, আগৰ পৰা নাছিল, আজিৰ আগতে তুমি সেইবোৰৰ বিষয়ে শুনা নাছিল,

এই বুলি তুমি নকবৰ নিমিত্তে, আজিৰ পূৰ্বে সেইবোৰ শুনা নাছিল, সেয়ে তুমি ক’ব নোৱাৰা যে, “হ’য় মই এই বিষয়ে জানো।”

⁸তুমি কেতিয়াও শুনা নাই, জনাও নাই, তোমালোকে শনিবৰ বাবে এইবোৰ কথা আগেয়ে মুকলি হোৱা নাছিল।

কাৰণ মই জানো, যে তুমি অতি প্ৰবঞ্চক, আৰু সেই তুমি জন্মৰে পৰা বিদ্ৰোহী। ⁹মই তোমাক উচ্ছন্ন নকৰিবৰ বাবে মই মোৰ নামৰ কাৰণে ক্ৰোধ স্হগিত ৰাখিম, আৰু মোৰ সন্মানৰ কাৰণে কুষ্ঠাবোধ কৰিম।

¹⁰চোৱা, মই তোমাক সংশোধিত কৰিম, কিন্তু ৰূপৰ দৰে নহয়; অত্যন্ত যত্ননাত অগ্নিশালত মই তোমাক শুদ্ধ কৰিম।

¹¹মই নিজৰ কাৰণে, কেৱল নিজৰ কাৰণে কাৰ্য্য কৰিম; কাৰণ মোৰ নাম কেনেকৈ অসন্মানিত হ’বলৈ দিব পাৰোঁ?

মই মোৰ গৌৰৱ অন্য কাকো নিদিম।

¹²হে মোৰ আমন্ত্ৰিত যাকোব আৰু ইস্ৰায়েল, মোৰ কথা শুনা;

মইয়ে তেওঁ, মইয়ে আদি, মইয়ে অন্তও। ¹³হ’য়, মোৰ হাতে পৃথিৱীৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলে, আৰু মোৰ সোঁহাতে আকাশ মণ্ডল বিস্তাৰ কৰিলে;

মই যেতিয়া তেওঁলোকক মাতো, তেওঁলোক একেলগে থিয় হয়। ¹⁴তোমালোক সকলোৱে নিজকে সমবেত কৰা, আৰু শুনা; তোমালোকৰ মাজৰ কোনে এইবোৰ কথা প্ৰকাশ কৰিলে?

বাবিলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱা আৰু তেওঁৰ মিত্ৰই তেওঁৰ উদ্দেশ্য পূৰ্ণ কৰিব। তেওঁ কলদীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰিব।

¹⁵মই, মইয়েই কথা ক’লোঁ, হ’য়, মইয়েই সেই জনক মাতিলোঁ, মইয়েই সেই জনক আনিলোঁ; আৰু তেওঁ কৃতকাৰ্য্য হ’ব।

¹⁶তোমালোকে মোৰ ওচৰলৈ আহি এই কথা শুনা;

মই আদিৰে পৰা গুপতে কথা কোৱা নাই; এই ঘটনা যেতিয়া ঘটে, মই তাতে আছোঁ,

এতিয়া প্ৰভু যিহোৱাই নিজ আত্মা দি মোক পঠালে।

¹⁷তোমাৰ মুক্তিদাতা ইস্রায়েলৰ পবিত্ৰ জনা যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“ মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, যিজনে তোমাক কৃতকাৰ্য হবলৈ শিকাই,

তোমালোকৰ যাবলগীয়া পথত যিজনে চলাই নিয়ে।

¹⁸যদি তোমালোকে কেৱল মোৰ আঞ্জাবোৰ মানি চলিলা হ'য়!

তোমালোকৰ শান্তি আৰু উন্নতি নদীৰ দৰে প্ৰবাহিত হ'ল হ'য়, আৰু তোমাৰ পৰিত্ৰান সমুদ্ৰৰ ঢৌৰ দৰে হ'ল হ'য়।

¹⁹তোমালোকৰ বংশ বালিৰ দৰে অসংখ্য, আৰু তোমালোকৰ ঔৰসত জন্মা সন্তান বালিৰ কণিকা সমূহৰ দৰে অসংখ্য হ'লহেঁতেন;

তেওঁলোকৰ নাম মোৰ আগৰ পৰা লুপ্ত বা নষ্ট নহ'ব।

²⁰বাবিলৰ পৰা ওলাই আহা! কলদীয়াসকলৰ মাজৰ পৰা পলাই যোৱা!

উচ্চ ধ্বনিৰে ইয়াক প্ৰকাশ কৰা! ইয়াক জানিবলৈ দিয়া, পৃথিৱীৰ সীমালৈকে প্ৰচাৰ কৰা!

তোমালোকে কোৱা, ‘যিহোৱাই নিজ দাস যাকোবক মুক্ত কৰিলে।’” ²¹যেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক শুকান ভূমিয়েদি লৈ গৈছিল, তেতিয়া তেওঁলোকৰ পিয়াহ লগা নাছিল;

তেওঁ তেওঁলোকৰ বাবে শিলটোৰ পৰা পানী বোৱালে,

আৰু তেওঁ শিলটো ফালিলত জলসমূহ বেগেৰে ওলাল।

²²যিহোৱাই কৈছে, “ দুষ্ট লোকসকলৰ কাৰণে কোনো শান্তি নাই।”

Chapter 49

যিহোৱাৰ দাস আৰু তেওঁ কৃতকাৰ্য হোৱা বিষয়।

¹হে দ্বীপবাসী, মোৰ বাক্য শুনা! আৰু দূৰত থকা লোকসকল, মনোযোগ দিয়া।

যিহোৱাই মোক জন্ম হোৱা দিনৰ পৰা, যেতিয়া মোৰ মাতৃয়ে মোক পৃথিৱীলৈ আনিলে তেতিয়াৰ পৰা মাতিলে।

²তেওঁ মোৰ মুখ চোকা তৰোৱালৰ দৰে কৰিলে, তেওঁ নিজৰ হাতৰ ছাঁত মোক লুকুৱাই থলে;

তেওঁ মোক শানত দিয়া কাঁড় কৰিলে, তেওঁ নিজৰ তুণৰ ভিতৰত মোক লুকুৱাই ৰাখিলে।

³তেওঁ মোক ক'লে, “ইস্রায়েল তুমি মোৰ দাস, যাৰ যোগেদি মই মোৰ গৌৰৱ দেখিবলৈ পাম।”

⁴যদিও মই ভাবো, মই মিছাকৈয়ে শ্ৰম কৰিলোঁ, মই অনর্থক ৰূপে মোৰ শক্তি নষ্ট কৰিলোঁ;

তথাপিও মোৰ ন্যায় যিহোৱাৰ লগত আছে, আৰু মোৰ পুৰস্কাৰ ঈশ্বৰৰ সৈতে আছে।

⁵আৰু এতিয়া যিহোৱাই কৈছে, মই নিজৰ ওচৰলৈ যাকোবক পুনৰায় আনিবৰ বাবে, আৰু ইস্রায়েলক তেওঁৰ ওচৰত গোট খুৱাবৰ অৰ্থে,

তেওঁৰ দাস হ'বলৈ মোক জন্মৰ পৰাই গঠন কৰিলে,

মই যিহোৱাৰ দৃষ্টিত মৰ্যদাৱান, আৰু মোৰ ঈশ্বৰ মোৰ বলস্বৰূপ।

⁶তেওঁ কৈছে, যাকোবৰ ফৈদসকলক পুনঃস্থাপন কৰিবলৈ,

আৰু ইস্রায়েলৰ জীৱিত লোকসকলক পুনৰায় স্থাপন কৰিবৰ অৰ্থে তুমি মোৰ দাস হোৱা অতি সৰু বিষয়। মই তোমাক ধৰ্মহীন লোকৰ আগত দ্বীপ্তিস্বৰূপ কৰিম।

সেয়ে হ'য়তো পৃথিবীৰ অন্তঃলৈকে তুমি মোৰ পৰিত্ৰানৰ উপায় হ'বা

⁷ইস্রায়েলৰ মুক্তিদাতা, তেওঁলোকৰ পবিত্ৰ জনা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

যাক মানুহে হেয়জ্ঞান কৰে, যাক দেশৰ লোকে ঘিণ কৰে, যি জনা অধিপতিসকলৰ দাস:

কাৰণ বিশ্বাসীযোগ্য যিহোৱাই, তাৰ ওপৰিও ইস্রায়েলৰ পবিত্ৰ জনাই তোমাক মনোনীত কৰিলে।

তেওঁৰেই বাবে ৰজাসকলে তোমাক দেখিলে উঠিব, আৰু অধিপতিসকলে তোমাক দেখিলে প্ৰণিপাত কৰিব।

⁸যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

একে সময়তে মই তোমাক মোৰ অনুগ্ৰহ আৰু উত্তৰ দিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'ম, আৰু পৰিত্ৰাণৰ দিনা মই তোমাক সহায় কৰিম;

উওৰাধিকাৰি সূত্ৰে পোৱা উচ্ছন্ন হৈ যোৱা দেশ পুনৰ নিৰ্দিষ্ট কৰি গঠন কৰিবলৈ,

মই তোমাক সুৰক্ষা দিম, আৰু তোমাক চুক্তি হিচাবে লোকসকলৰ কাৰণে দিম।

⁹অন্ধকূপত থকা বন্দীসকলক তুমি কোৱা 'ওলাই আহাঁ,' আৰু 'নিজক দেখুৱা।'

তেওঁলোকে পশুবোৰক বাটৰ কাষে কাষে চৰাব, আৰু আটাই খালী এচলীয়া ঠাই সিহঁতৰ চৰণীয়া ঠাই হ'ব।

¹⁰তেওঁলোক ক্ষুধাতুৰ বাতৃষ্ণাতুৰ নহ'ব; গৰমে বা সূৰ্যৰ তাপে তেওঁলোকক কষ্ট নিদিব;

কাৰণ যি জনাই তেওঁলোকক দয়া কৰে, তেওঁ তেওঁলোকক চলাই লৈ যাব, আৰু জলৰ ভুমুকলৈ পথ দৰ্শক হৈ তেওঁলোকক চলাই নিব।

¹¹আৰু মই মোৰ পৰ্বতবোৰ বাটলৈ পৰিনত কৰিম আৰু মোৰ ৰাজবাটবোৰ সমান কৰিম।"

¹²চোৱা, এইবোৰ দুৰৰ পৰা আহিব, কিছুমান উত্তৰৰ পৰা আৰু কিছুমান পশ্চিম দিশৰ পৰা; আৰু আনবোৰ চীনীম দেশৰ পৰা আহিব।

¹³হে আকাশ মণ্ডল, গীত-গান কৰা; হে পৃথিবী, উল্লাসিত হোৱা; হে পৰ্বতবোৰ, আনন্দ গান কৰিবলৈ ধৰা!

কাৰণ যিহোৱাই নিজৰ প্ৰজাসকলক শান্ত্বনা দিব, আৰু তেওঁৰ দুখিত সকলক তেওঁ দয়া কৰিব।

¹⁴কিন্তু চিয়োলে ক'লে, "যিহোৱাই মোক ত্যাগ কৰিলে আৰু প্ৰভুৱে মোক পাহৰিলে।"

¹⁵মহিলাই নিজে জন্ম দিয় সন্তানক জানো পাহৰিব পাৰে, সেয়ে স্নেহ নকৰাকৈ জানো নিজৰ পিয়াহ খোৱাৰ পাৰে?

হয়, তেওঁলোকে হয়তো পাহৰিব পাৰে, কিন্তু মই তোমাক নাপাহৰো।

¹⁶চোৱা, মই মোৰ হাতৰ তলুৱাত তোমাৰ নাম খোদিত কৰিলোঁ; আৰু তোমাৰ গড়বোৰ অবিৰাম ভাবে মোৰ দৃষ্টিত থাকিব।

¹⁷তোমাৰ সন্তানসকল যেতিয়া বেগাবেগি ঘূৰি আহিব; তেতিয়া তোমাক ধংস কৰাসকল আতঁৰি যাব।

¹⁸চাৰিওফালে চোৱা; তেওঁলোক সকলো গোট খাইছে আৰু তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছে।

"নিশ্চিতভাবে যি দৰে মই জীয়াই আছোঁ" এয়া যিহোৱাৰ ঘোষণা-"তোমালোকে সেইবোৰ অলঙ্কাৰৰ দৰে নিশ্চয় পিন্ধিব; তোমালোকে সেইবোৰ কন্যাৰ দৰে পিন্ধিব।

¹⁹ধংস হোৱা দেশত যদিও তোমালোক পতিত আৰু উচ্ছন্ন হৈছিলো,

এতিয়া বাসিন্দা হ'বৰ বাবে তোমালোক অতি তাকৰ, আৰু যিসকলে তোমালোকক গ্ৰাস কৰিছিল তেওঁলোক এতিয়া বহু দূৰত। ²⁰তোমালোকৰ সন্তাপৰ সময়ত জন্ম হোৱা সন্তানসকলে তোমালোকে শুনাকৈ ক'ব,

'এই ঠাই আমাৰ কাৰণে অতি ঠেক, আমাৰ বাবে ঠাই যুগুত কৰা; আমি যেন ইয়াত বাস কৰিব পাৰো।'

²¹তেতিয়া তোমালোকে নিজকে কবা, "কোনে মোৰ কাৰণে এই সন্তান জন্ম দিলে?"

মই সন্তাপ আৰু বাঁজী, দেশান্তৰিত আৰু বিবাহ-বিচ্ছেদ ব্যক্তি আছিলো। এই সন্তানসকলক কোনে প্ৰতিপালন কৰিলে?

চোৱা, মোক অকলে এৰিলে; এইসকল ক'ৰ পৰা আহিলে?"

- ²²প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “চোৱা, মই দেশ নিবাসী সকললৈ মোৰ হাত দাঙিম, লোকসকললৈ মোৰ চিহ্ন ধ্বজা তুলিম।
তেওঁলোকে তোমালোকৰ পুত্ৰসকলক বাহত আনিব, আৰু তোমাৰ জীয়াৰীসকলক কান্ধত তুলি আনিব।
- ²³ৰজাসকল তোমালোকৰ লালন-পালন কৰা পিতৃ হ’ব, আৰু তেওঁলোকৰ ৰাণীসকল তোমালোকক প্ৰতিপালন কৰা দাসী হ’ব;
তেওঁলোকে মাটিত মুখ লগাই তোমালোকৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিব, আৰু তোমালোকৰ ভৰিৰ ধূলি চেলেকিব;
আৰু মইয়ে যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবলৈ পাবা, আৰু মোলৈ অপেক্ষা কৰা সকল লাজত নপৰিব।”
- ²⁴যুদ্ধাৰোসকলে লুঠন কৰি অনা বস্তু জানো তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা ল’ব পাৰি; বা বন্দীসকলক অত্যাচাৰীৰ পৰা উদ্ধাৰ?
- ²⁵কিন্তু যিহোৱাই এই কথা কৈছে:
হ’য় যোদ্ধাৰোসকলৰ পৰা বন্দীসকলক উলিয়াই অনা হ’ব, আৰু লুঠন কৰি অনা বস্তু উদ্ধাৰকৰা হ’ব;
কাৰণ মই তোমালোকৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বীক বাধা দিম আৰু তোমালোকৰ সন্তানসকলক ৰক্ষা কৰিম।
- ²⁶আৰু তোমালোকক উপদ্ৰৱ কৰোঁতাসকলক মই তেওঁলোকৰ নিজৰেই মঙহ খোৱাম; আৰু তেওঁলোকে দ্ৰাক্ষাৰস বুলি নিজৰ তেজকেই নিজে পান কৰি মতলীয়া হ’ব;
সেয়ে, ময়েই যে যিহোৱা, তোমালোকৰ ত্ৰাণকৰ্তা আৰু মুক্তিদাতা, যাকোবৰ পৰাক্ৰমী জনা, সেই কথা সকলো মানৱজাতিয়ে জানিব।

Chapter 50

- ¹যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “ মই যি পত্ৰৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ মাতৃক ত্যাগ কৰিলোঁ, তোমালোকৰ মাতৃৰ সেই ত্যাগপত্ৰ ক’ত?
আৰু মোৰ মহাজনসকলৰ কোনজনলৈ তোমালোকক বেচিলোঁ?
চোৱা, তোমালোকৰ অপৰাধৰ বাবেহে তোমালোকক বেচা হ’ল, আৰু তোমালোকৰ বিদ্ৰোহৰ কাৰণেহে তোমালোকৰ মাতৃক পঠিয়াই দিয়া হ’ল।²তাত কোনো এজন নাছিল তথাপি মই কিয় আহিছিলো? কোনো এজনে উত্তৰ দিয়া নাছিল তথাপি মই কিয় মাতিছিলো?
তোমালোকক মুক্ত কৰিবলৈ মোৰ হাত ইমান চুটি নে? তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মোৰ কোনো শক্তি নাই নে?
চোৱা, মোৰ ধমকিতেই মই সমুদ্ৰ শুকুৱাওঁ; মই নদীবোৰক মৰুভূমি কৰোঁ;
পানীৰ অভাৱত তাত থকা মাছবোৰ মৰিব আৰু গেলিব।
- ³মই আন্ধাৰেৰে আকাশ আচ্ছাদিত কৰোঁ, আৰু চট কাপোৰেৰে ইয়াক ঢাকি ধৰোঁ।
- ⁴মই যেন ক্লাস্ত জনক বহন কৰিব পৰা বাক্য ক’ব পাৰোঁ,
সেয়ে শিক্ষা দিয়া সকলৰ এজন বুলি, প্ৰভু যিহোৱাই মোক কথা কোৱা জিবা দিলে। তেওঁ প্ৰতিটো পুৰাতাই মোক সজাগ কৰে, এনে কি, শিক্ষা লাভ কৰা সকলৰ দৰে তেওঁ মোৰ কাণ সজাগ কৰে।
- ⁵প্ৰভু যিহোৱাই মোৰ কাণ মুকলি কৰিলে;
আৰু মই বিদ্ৰোহী নাছিলোঁ, বা মই পিছফালেও ঘুৰা নাছিলোঁ।
- ⁶প্ৰহাৰ কৰা সকললৈ মই মোৰ পিঠি দিলোঁ, আৰু মোৰ ডাটি উভালাসকললৈ মোৰ গাল পাতি দিলোঁ,
অপমান আৰু ঘূনাৰ পৰা মই মোৰ মুখ লুকোৱা নাই।
- ⁷কাৰণ প্ৰভু যিহোৱাই মোক সহায় কৰিব; সেই বাবে মই অপমানিত নহম;
সেয়ে মই মোৰ মুখ চকমকী পাথৰৰ দৰে কৰিলোঁ; কাৰণ মই জানো যে মই লাজ নাপাম।
- ⁸যি জনে মোক ন্যায্য বুলি প্ৰমাণ কৰিলে তেওঁ মোৰ ওচৰত আছে; কোনে মোৰ বিৰোধিতা কৰিব? আহাঁ আমি থিয় হওঁ আৰু ইজনে সিজনৰ সন্মুখীন হ’ও।

মোক দোষাৰোপ কৰা জন কোন?তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ আহিব দিয়া।

⁹চোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই মোক সহায় কৰিব; কোনে মোক দোষী কৰিব?

চোৱা, তেওঁলোক সকলোৱেই কাপোৰৰ দৰে ক্ষয় হ'ব; পোকে তেওঁলোকক খাই পেলাব।

¹⁰তোমালোকৰ মাজৰ কোনে যিহোৱাক ভয় কৰা? তেওঁৰ দাসৰ বাক্য কোনে পালন কৰা?

কোনে পোহৰ নোহোৱাকৈ ঘোৰ আন্ধাৰত খোজ কাঢ়া?

তেওঁ যিহোৱাৰ নামত ভৰসা কৰক, আৰু তেওঁৰ ঈশ্বৰত নিৰ্ভৰ কৰক।

¹¹চোৱা, তোমালোক যিসকলৰে জুই জ্বলোৱা, আৰু যি জনে নিজকে টৰ্চলৈহেটেৰে সজ্জিত কৰা:

তোমালোকে নিজৰ জুইৰ পোহৰত আৰু তোমালোকে জ্বলোৱা সেই অগ্নিশিখাৰ পোহৰত খোজ কাঢ়া।

যিহোৱাই কৈছে 'মোৰ হাতৰ পৰা' এই সকলো তোমালোকলৈ ঘতিব:কষ্টৰ ঠাইত তোমালোকে শয়ন কৰিবা।'

Chapter 51

পৰিত্ৰাণৰ উদয়। চিয়োনৰ দুৰৱস্থাৰ পৰিবৰ্তন।

¹তোমালোক যি জনে ধাৰ্মিকতাত চলা, যি জনে যিহোৱাক বিচাৰা, মোৰ কথা শুনা:

তোমালোকক যি শিলৰ পৰা কটা আৰু যি গাঁতৰ পৰা খন্দা হৈছিল, তালৈ দৃষ্টি কৰা।

²তোমালোকৰ পিতৃ अब্রাহাম আৰু তোমালোকৰ প্ৰসৱকাৰিণী চাৰালৈ দৃষ্টি কৰা; কাৰণ তেওঁ যেতিয়া অকলশৰীয়া ব্যক্তি আছিল,

তেতিয়া মই তেওঁক মাতি আশীৰ্ব্বাদ দি বহুবংশ কৰিলোঁ। ³হ'য় যিহোৱাই চিয়োনক শালুনা দিব, তেওঁ সকলো উচ্ছন্ন ঠাইক শালুনা দিব;

তাৰ জনবসতিহীন ঠাইবোৰ এদেনৰ দৰে, আৰু জৰ্দন নদীৰ উপত্যকাৰ কাষৰ সমতল মৰুভূমি যিহোৱাৰ উদ্যানৰ দৰে কৰিলে;

তাত আনন্দ আৰু উল্লাস, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জ্ঞাপন, আৰু স্তুতি-গীতৰ ধ্বনি পোৱা যাব।

⁴"হে মোৰ লোকসকল, মোলৈ মনোযোগ দিয়া, আৰু মোৰ কথা শুনা!

কাৰণ মই এক বিধান প্ৰকাশ কৰিম, আৰু জাতিবোৰৰ কাৰণে পোহৰ হবলৈ মোৰ ন্যায়বিচাৰ স্থাপন কৰিম।

⁵মোৰ ধাৰ্মিকতা ওচৰ হ'য়, মোৰ পৰিত্ৰাণ উলায় যাব, আৰু মোৰ বাহুৱে জাতিবোৰৰ বিচাৰ কৰিব;

উপকূলভূমিয়ে মোলৈ বাট চাব, আৰু মোৰ বাহুবলৰ কাৰণ আগ্ৰহেৰে বাট চাব। ⁶তোমালোকে আকাশলৈ চকু তুলি চোৱা, আৰু তলত থকা পৃথিবীলৈ দৃষ্টি কৰা;

কাৰণ আকাশ-মণ্ডল ধোঁৱাৰ দৰে অদৃশ্য হ'ব, পৃথিবী কাপোৰৰ দৰে ক্ষয় হ'ব, আৰু তাৰ নিবাসীসকল মাথিৰ দৰে মৰিব।

কিন্তু মোৰ পৰিত্ৰাণ অনন্তকাললৈ অবিৰামভাৱে চলি থাকিব, আৰু মোৰ ধাৰ্মিকতাই কেতিয়াও কাম কৰা বন্ধ নকৰিব।

⁷তোমালোক যিসকলে সত্য কি জানা, মোৰ বিধান তোমালোকৰ হৃদয়ত ধৰি ৰখা লোকসকল,মোৰ কথা শুনা:

মানুহৰ অপমানলৈ ভয় নকৰিবা, নাইবা তেওঁলোকৰ অপব্যৱহাৰত হতাশ নহবা।

⁸কাৰণ কাপোৰ খোৱা পোকে কাপোৰ খোৱাৰ দৰে তেওঁলোকক খাব, আৰু পোকে উল খোৱাৰ দৰে তেওঁলোকক খাব;

কিন্তু মোৰ ধাৰ্মিকতা অনন্তকালৰ বাবে হব, আৰু মোৰ পৰিত্ৰাণ পুৰুষানুক্ৰমে থাকিব।"

⁹সজাগ হোৱা,সজাগ হোৱা, যিহোৱাৰ বাহু-বল আৰু শক্তিয়ে তোমালোকে নিজকে আবৃত কৰা।

প্ৰাচীন কালৰ প্ৰজননসকল, পুৰনি দিনৰ দৰে সজাগ হোৱা।

সাগৰৰ ৰাক্ষসক গুৰি কৰা আৰু সৰ্পসিংহক খোঁচা জন আপুনিয়ৈ নে?

10সাগৰক, মহাজলসমূহক আপুনিয়ৈ শুকুউৱাই,

মুক্তসকলক পাৰ হৈ যাবৰ বাবে অগাধ সাগৰক পথ কৰা জন আপুনিয়ৈ নহয়নে?

11যিহোৱাই মুক্তিপণ দিয়াসকল ঘূৰি আহিব, আৰু আনন্দ-গানেৰে চিয়োনলৈ আহিব;

তেওঁলোকৰ মূৰ সদাকালৰ বাবে আনন্দেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব; উল্লাস আৰু আনন্দ হব, দুঃখ আৰু শোক দূৰ হ'ব।

12মই, ময়েই যিজনো তোমালোকক শাস্তনা দিওঁ;

তোমালোকে কিয় মানুহলৈ ভয় কৰা, কাৰ মৃত্যু হ'ব, মানুহৰ পুত্ৰ,কোনে তোমালোকক তৃণৰ দৰে সৃষ্টি কৰিলে?

13যি জনাই আকাশ-মণ্ডল বিস্তাৰ কৰিলে, আৰু পৃথিবীৰ মূল স্থাপন কৰিলে,

তোমালোকৰ সেই নিৰ্মাণকৰ্তা যিহোৱাক কিয় পাহৰিছা?

কাৰণ যেতিয় অতি ক্ৰোধত অত্যাচাৰীয়ে ধ্বংস কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লয়, তেতিয়া প্ৰতিদিনে তোমালোক অবিৰাম ভাবে আতঙ্কত থাকা। সেই অত্যাচাৰীসকলৰ ক্ৰোধ ক'ত?

14যিজন লোক নশ্ব হ'ব, যিহোৱাই তেওঁক মুকলি কৰিবলৈ খৰধৰ কৰিব; তেওঁৰ মৃত্যু নহব আৰু নৰকলৈ নাযাব; অথবা তেওঁৰ আহাৰৰ অভাৱ নহব।

15কাৰণ মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা,যি জনাই টোবোৰে গজ্জন কৰিবৰ বাবে, সাগৰক আন্দোলিত কৰে, তেওঁৰেই নাম বাহিনীসকলৰ যিহোৱা।

16মই আকাশ-মণ্ডলক স্থাপন কৰিব পাৰো, পৃথিবীৰ আধাৰশিলা স্থাপন কৰো, আৰু চিয়োনক ক'ও 'তোমালোকেই মোৰ লোকসকল,'

সেই বাবে মোৰ বাক্য তোমালোকৰ মুখত থলোঁ, আৰু মোৰ হাতৰ ছাঁত তোমালোকক ঢাকি ৰাখিলোঁ।"

17যিহোৱাৰ হাতৰ পৰা তেওঁৰ ক্ৰোধৰ পান-পাত্ৰ পান কৰা;

হে যিৰূচালেম, সজাগ হোৱা, সজাগ হোৱা, ঠিয় হোৱা;

তোমালোকে পান-পাত্ৰ পান কৰিছা, চলংপলং কৰোঁতা পান-পাত্ৰ, আৰু তোমালোকে তাক উলিয়াইছা।

18তেওঁ জন্ম দিয়া সন্তানসকলৰ মাজৰ কোনো এজন নাই তেওঁক পথ দেখুৱাবলৈ;

যিসকল সন্তান তেওঁ ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে তেওঁলোকৰ মাজত কোনো এজন নাই তেওঁক হাতত ধৰি নিবলৈ।

19এই দুই ঘটনা তোমালোকলৈ ঘটিল-কোনে তোমালোকৰ বাবে বিলাপ কৰিব?-

জনশূন্য ঠাই আৰু ধ্বংস, আকাল আৰু তৰোৱাল।কোনে তোমালোকক শাস্তনা দিব?

20জালত পৰা হৰিণৰ দৰে তোমালোকাৰ সন্তানসকল অচেতন হ'ল,তেওঁলোক প্ৰত্যেক আলিৰ চুকত পৰি ৰ'ল;

তেওঁলোক যিহোৱাৰ ক্ৰোধ আৰু ঈশ্বৰৰ তিৰস্কাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ।

21নিপীড়িত আৰু মতলীয়া হোৱা জন,কিন্তু দ্ৰাক্ষাৰসেৰে নহয়, এতিয়া এই কথা শুনা:

22তোমালোকৰ ঈশ্বৰ,তোমালোকৰ প্ৰভু যিহোৱা, যিজনো তেওঁৰ লোকসকলৰ বাবে মিনতি কৰে,তেওঁ এই কথা কৈছে:

"চোৱা মই চলংপলং কৰা পান-পাত্ৰৰ পৰা তোমালোকৰ হাত ললোঁ,

এনে কি, মোৰ ক্ৰোধৰ পান-পাত্ৰৰ পৰাও ললোঁ, তোমালোকে পুনৰ তাক পান নকৰিবা।

23মই তোমালোকৰ উৎপীড়ক জনৰ হাতত তাক দিম; যিসকলে তোমালোকক কৈছিল, 'উবুৰি হৈ পৰা,যাতে আমি তোমালোকৰ ওপৰেৰে যাব পাৰো,'

আৰু তেওঁলোকে খোজ কাঢ়িব পৰাকৈ তোমালোকৰ পিঠি মাটিৰ দৰে আৰু বাটৰ দৰে কৰা।" আলি স্বৰূপে তোমাৰ পিঠি পাতি দিলা ।

Chapter 52

- ¹হে চিয়োন, সজাগ হোৱা, সজাগ হোৱা, তোমালোকৰ শক্তি তুলি ধৰা;
হে পবিত্ৰ নগৰ যিৰুচালেম, তোমালোকৰ সুন্দৰ বস্ত্ৰবোৰ পিন্ধা;
কাৰণ পুনৰ কেতিয়াও চুন্ন নোহোৱা বা অশুচি লোক তোমালোকৰ মাজত নোসোমাব।
- ²হে যিৰুচালেম, ধূলিৰ পৰা তোমালোকে নিজকে জোকাৰি দিয়া;
উঠি বহা; হে বন্দী-অৱস্থাত থকা হে চিয়োনৰ বন্দী জীয়াৰী, তোমালোকৰ ডিঙিৰ পৰা শিকলি খুলি দিয়া।
- ³কাৰণ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “তোমালোক বিনামূল্যে বেচা গৈছিল, আৰু তোমালোক বিনামূল্যে মুক্ত হ'ব।”
- ⁴কাৰণ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, পূৰ্বে মোৰ লোকসকল মিচৰলৈ অস্থায়ীভাবে বাস কৰিবলৈ গৈছিল;
কিছু দিনৰ পূৰ্বে অচুৰীয়া সকলে তেওঁলোকক উপদ্ৰৱ কৰিছিল।
- ⁵এইয়া যিহোৱাৰ ঘোষণা: “মই দেখিলো যে মোৰ লোক সকলক বিনা কাৰণে লৈ যোৱা হৈছে, এতিয়া ইয়াত মোৰ কৰিবলৈ কি আছে? যি সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত শাসন কৰিছিল তেওঁলোকে বিলাপ কৰিছে, আৰু ওৰে দিনটো অবিৰাম ভাবে মোৰ নাম নিন্দিত হৈছে।”
- ⁶সেইবাবেই মোৰ লোকসকলে মোৰ নাম জানিব;
তেওঁলোকে সেই দিনা জানিব যে মইয়ে সেই জন যি জনে এই কথা কৈছে। হয় ময়ে।”
- ⁷বাৰ্তাবাহক যি জনে শুভবাৰ্তা আনে,
যি জনে শান্তি প্ৰচাৰ কৰে, যি জনে মঙ্গলৰ শুভবাৰ্তা আনে, যি জনে পৰিত্ৰাণ ঘোষণা কৰে,
যি জনে চিয়োনক কয়, “তোমালোকৰ ঈশ্বৰে ৰাজত্ব কৰিছে!” সেই জনৰ চৰণ পৰ্বতৰ ওপৰত কেনে সুন্দৰ!
- ⁸শুনা, তোমালোকৰ প্ৰহৰীসকলে তেওঁলোকৰ মাত উচ্চ কৰিছে; একেলগে তেওঁলোকে জয়-ধ্বনি কৰিছে;
কাৰণ যিহোৱা চিয়োনলৈ ঘূৰি অহা, তেওঁলোকে, তেওঁলোকৰ প্ৰতেক চকুৱে দেখিবলৈ পাব।
- ⁹যিৰুচালেমৰ উচ্ছন্ন লোকসকল, একেলগে গানেৰে আনন্দত উল্লাস কৰা,
কাৰণ যিহোৱাই তেওঁৰ লোকসকলক শান্ত্বনা দিলে, তেওঁ যিৰুচালেমক মুক্ত কৰিলে।
- ¹⁰যিহোৱাই সকলো জাতিৰ দৃষ্টিতে তেওঁৰ পবিত্ৰ বাহু অনাবৃত কৰিলে;
সমগ্ৰ পৃথিৱীয়ে আমাৰ ঈশ্বৰৰ পৰিত্ৰাণ দেখিবলৈ পাব।
- ¹¹তোমালোকে এৰি যোৱা, এৰিযোৱা; তাৰ পৰা ওলাই যোৱা, কোনো অশুচি বস্ত্ৰ নুচুৰা;
তাৰ মাজৰ পৰা ওলাই যোৱা; তোমালোক যিসকলে যিহোৱাৰ পাত্ৰ কঢ়িয়াইছা, নিজকে শুচি কৰা।
- ¹²কাৰণ তোমালোক বেগাবেগিকৈ ওলাই যাব লগা নহ'ব, নাইবা আতঙ্কত এৰি যাব লগা নহ'ব;
কাৰণ যিহোৱা তোমালোকৰ আগে আগে যাব, আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ তোমালোকৰ পাছত যাওঁতা হ'ব।
- ¹³চোৱা, মোৰ দাসসকলে জ্ঞানেৰে কাৰ্য কৰিব আৰু কৃতকাৰ্য হ'ব;
তেওঁ উচ্ছ্বাসত আৰু উন্নীত হ'ব; তেওঁ অধিক মৰ্যদাপূৰ্ণ হ'ব।
- ¹⁴তেওঁৰ আকৃতিতকৈ তেওঁৰ আকৃতি ইমান বিকৃত আছিল যে,
সেয়ে মানুহৰ অবস্থাতকৈ তেওঁৰ দৃশ্য ব্যতিক্ৰমি আছিল-
সেয়ে অনেকে আপোনালৈ ভয় কৰিছিল-

¹সেয়ে তেওঁ অনেক দেশবাসীক সচকিত কৰিব; তেওঁৰ কাৰণে ৰজাসকলে তেওঁলোকৰ মুখ বন্ধ ৰখিব।

যি কথা তেওঁলোকক কোৱা হোৱা নাছিল, তেওঁলোকে দেখিবলৈ পাব, আৰু যি শুনা নাছিল, তেওঁলোকে বুজিব পাৰিব।

Chapter 53

¹আমি যি শুনিলো সেয়া কোনে বিশ্বাস কৰিলে? আৰু যিহোৱাৰ বাহু কাৰ বাবে প্ৰকাশিত হ'ল?

²কাৰণ তেওঁ যিহোৱাৰ আগত গছ পুলিৰ দৰে, আৰু শুকান মাটিত অঙ্কুৰিত হোৱা কোমল গজালিৰ দৰে বাঢ়ি উঠিল;

তেওঁৰ কোনো বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ চেহেৰা বা ঐশ্বৰ্য নাছিল, আমি যেতিয়া তেওঁক চাওঁ তেতিয়া আমাক আকৰ্ষণ কৰিব পৰা তেওঁৰ কোনো সৌন্দৰ্য নাছিল।

³তেওঁ ঘৃণিত আৰু মানুহৰ দ্বাৰাই প্ৰত্যাখ্যত; শোকাতুৰ আৰু যাতনা পৰিচিত ব্যক্তি।

যাৰ পৰা মানুহে মুখ লুকাই ৰাখে, তেওঁ তাৰ দৰে; তেওঁক তুচ্ছ জ্ঞান কৰা হ'ল, আৰু আমি তেওঁক বিশেষত্বহীন বুলি বিবেচনা কৰিলো।

⁴নিশ্চয়ে তেওঁ আমাৰ যাতনাবোৰ ললে, আমাৰ ৰোগৰ ভাৰ বলে,

তথাপি আমি তেওঁক ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই শাস্তি পোৱা, ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই প্ৰহাৰিত, আৰু পীড়িত বুলি ভাবিলো।

⁵কিন্তু আমাৰ বিদ্ৰোহী কাৰ্যবোৰৰ বাবে তেওঁক খোঁচা হ'ল, আমাৰ পাপবোৰৰ বাবে গুড়ি কৰা হ'ল।

আমাৰ শাস্তিৰ বাবে তেওঁক শাস্তি দিয়া হ'ল, আৰু তেওঁৰ আঘাতৰ দ্বাৰাই আমি সুস্থ হ'লোঁ।

⁶আমি সকলোৱে ভেড়াৰ দৰে অপথে গৈছিলোঁ; আমি প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ পথে ঘূৰিছিলোঁ,

আৰু যিহোৱাই আমাৰ সকলোৰে ঘোৰ অধৰ্মৰ ভাৰ তেওঁৰ ওপৰত দিলে।

⁷তেওঁক অত্যাচাৰ কৰা হৈছিল, তথাপি তেওঁ নিজকে নম্ৰ কৰিলে, আৰু তেওঁ নিজৰ মুখ নেমেলিলে;

যেনেকৈ কাটিবলৈ নিয়া ভেড়া, আৰু যেনেকৈ নোম কাটোতাৰ আগত ভেড়াই নিজম দি থকে,

সেই দৰে তেওঁ নিজৰ মুখক নেমেলিলে।

⁸তেওঁক দমন নীতি আৰু বিচাৰৰ দ্বাৰাই দোষী কৰা হৈছিল; সেই প্ৰজন্মৰ পৰা কোনে তেওঁৰ বিষয়ে আৰু অধিক চিন্তা কৰিছিল?

কিন্তু জীৱিতসকলৰ দেশৰ পৰা তেওঁক বিচ্ছেদ কৰা হৈছিল; আৰু মোৰ লোকসকলৰ দোষৰ কাৰণে তেওঁক শাস্তি দিয়া হৈছিল।

⁹তেওঁলোকে অপৰাধীসকলৰ সৈতে তেওঁৰ মৈদাম স্থাপন কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে, আৰু মৃত্যুত তেওঁ ধনৱানৰ সৈতে আছিল,

তথাপি তেওঁ কোনো অত্যাচাৰ কৰা নাছিল, নাইবা তেওঁৰ মুখত কোনো প্ৰতাৰণাৰ কথা নাছিল।

¹⁰তথাপি যিহোৱাই তেওঁক আঘাতপ্ৰাপ্ত কৰি গুড়ি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে; কিন্তু তোমালোকে যদি তেওঁৰ জীৱন পাপৰ বাবে উৎসৰ্গ কৰিব খুজিছা,

তেনেহ'লে তুমি নিজৰ সন্তানসকলক দেখিবা, তেওঁৰ আয়ুস দীঘল হ'ব, আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্য তেওঁৰ যোগেদি সিদ্ধ কৰিব।

¹¹তেওঁৰ আত্মাই কষ্ট পোৱাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰাই নিজকে সন্তুষ্ট হোৱা দেখিব।

মোৰ ধাৰ্মিক দাসে অনেকক নিৰ্দোষী প্ৰমাণ কৰিব, তেৱেঁই তেওঁলোকৰ অপৰাধৰ ভাৰ বহন কৰিব।

¹²সেইবাবে অনেক লোকসকলৰ মাজত মই তেওঁৰ অংশ দিম, আৰু তেওঁ বহুতৰ সৈতে লুটদ্রব্য ভাগ কৰিব;

কাৰণ তেওঁ নিজৰ জীৱন মৃত্যুলৈ প্ৰকাশিত কৰিলে, আৰু আইন ভঙ্গ কৰাসকলৰ সৈতে গনিত হ'ল।

তেওঁ অনেকৰ পাপৰ ভাৰ বহন কৰিলে, আৰু আইন ভঙ্গ কৰাসকলৰ কাৰণে মধ্যস্থতা কৰিলে।

Chapter 54

যিৰুচালেমৰ ভাবী মঙ্গল ।

- ¹সন্তান জন্ম নিদিয়া মহিলা সকল গোৱা, কেতিয়াও প্ৰসৱ-বেদনা নোপোৱা মহিলা সকল, তোমালোকে আনন্দ গান আৰু উচ্ছ্বসিত হোৱা;
কাৰণ যিহোৱাই কৈছে, বিবাহিত মহিলাৰ সন্তানতকৈ পৰিত্যক্ত মহিলাৰ সন্তান অধিক।
- ²তোমালোকৰ তমু ডাঙৰ কৰা, আৰু তমুবোৰ পৰ্দাবোৰ যেমান পাৰা বহলাই দিয়া;
তোমালোকৰ জৰীবোৰ দীঘল কৰা আৰু খুঁটিবোৰ শক্তিশালী কৰা।
- ³তোমালোকৰ সোঁহাত আৰু বাওঁহাত মেলি দিয়া হ'ব,
আৰু তোমালোকৰ বংশধৰসকলে দেশবোৰ জয় কৰিব, আৰু পৰিত্যক্ত নগৰবোৰ পুনৰ স্থাপন কৰিব।
- ⁴ভয় নকৰিবা, কাৰণ তোমালোক লজ্জিত নহ'বা; বা নিৰাশ নহ'বা কাৰণ তোমালোক অপমানিত নহ'বা;
তোমালোকে যৌৱন-কালৰ লাজ আৰু তোমালোকক বৰ্জন কৰাৰ অপমান পাহৰিবা।
- ⁵তোমালোকৰ সৃষ্টিকৰ্তাই তোমালোকৰ স্বামী; তেওঁৰ নাম বাহিনীসকলৰ যিহোৱা।
ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা তোমালোকৰ মুক্তিদাতা; তেওঁ সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ ঈশ্বৰ বুলি প্ৰখ্যাত।
- ⁶কাৰণ আত্মাত শোক পোৱা আৰু পৰিত্যাগ হোৱা, যৌৱনকালত বিয়া হৈ অগ্ৰাহ হোৱা মহিলাৰ দৰে,
যিহোৱাই পুনৰ ভাৰ্যাৰ দৰে তোমালোকক আহ্বান কৰিছে, এই কথা তোমালোকৰ যিহোৱাই কৈছে।
- ⁷"মই অলপ সময়ৰ বাবে তোমালোকক ত্যাগ কৰিছিলোঁ; কিন্তু অধিক দয়াৰে মই তোমালোকক চপাম।
- ⁸অত্যন্ত ক্ৰোধত, মই ক্ষন্তেকৰ বাবে তোমালোকৰ পৰা মোৰ মুখ লুকুৱাইছিলোঁ;
কিন্তু অনন্তকালীয়া বিশ্বাসযোগ্য চুক্তিৰে মই তোমালোকক দয়া কৰিম," তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰা যিহোৱাই কৈছে,
- ⁹"এইয়া মোৰ বাবে নোহৰ সময়ৰ জল সমূহৰ দৰে;
সেই নোহৰ সময়ৰ জল সমূহে পুনৰায় পৃথিৱী প্লাবিত নকৰিব বুলি মই যেনেকৈ শপত কৰিছিলোঁ,
সেই দৰে মই এতিয়া শপত কৰিছোঁ যে, মই তোমালোকক খং নকৰোঁ, আৰু ধমকিও নিদিওঁ ।
- ¹⁰যদিও পৰ্ব্বতবোৰ ধ্বংস হ'ব, আৰু পাহাৰবোৰ কঁপিব;
তথাপিও তোমালোকৰ পৰা মোৰ বিশ্বাসযোগ্য চুক্তি আঁতৰি নাযাব, বা মোৰ শান্তিৰ চুক্তি লৰচৰ নহ'ব, যি জনে তোমালোকক অনুগ্ৰহ কৰে সেই যিহোৱাই কৈছে।
- ¹¹হে পীড়িত জন, ধুমুহাত ক্ষতিগ্ৰস্ত আৰু শান্তনা নোপোৱা জন,
চোৱা, মই ফিৰোজাৰে তোমালোকৰ ফুটপাথ, আৰু নীলকান্ত মনিৰে তোমালোকৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিম।
- ¹²মই ৰুবি বাখৰে তোমালোকৰ চুড়াবোৰ, আৰু চিকমিকিৱা পাথৰে তোমালোকৰ দুৱাৰবোৰ স্হাপন কৰিম,
আৰু তোমালোকৰ চাৰিও সীমা ধুনীয়া পাথৰেৰে নিৰ্মাণ কৰিম ।
- ¹³তোমালোকৰ সকলো সন্তান যিহোৱাৰ দ্বাৰাই শিক্ষিত হ'ব,
আৰু তোমালোকৰ সন্তানসকলৰ শান্তি মহান হ'ব।
- ¹⁴ধাৰ্মিকতাত মই তোমালোকক পুনৰ স্থাপন কৰিম;

তোমালোকৰ আৰু অত্যাচাৰ অভিজ্ঞতা নহ'ব, কাৰণ তোমালোকৰ ভয় নহ'ব; আৰু আতঙ্কজনক কোনো কথাই তোমালোকৰ ওচৰলৈ নাহিব।

¹⁵চোৱা, যদি কোনো এজন যন্ত্ৰণাৰে আলোড়িত কৰে, সেইয়া মোৰ পৰা নহয়; যি কোনোৱে তোমালোকক যন্ত্ৰণাৰে আলোড়িত কৰাৰ সৈতে তোমালোকক পৰাজিত কৰিব।

¹⁶চোৱা, মই কাৰিকৰ সৃষ্টি কৰিলো, যি জনে জ্বলি থকা কয়লাত ফু মাৰে,

ধাতুৰে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ গঢ়া তেওঁৰ কাম, সেই কমাৰক ময়েই সৃষ্টি কৰিলোঁ, আৰু মই ধ্বংস কৰিবলৈ ধ্বংসকাৰী সৃষ্টি কৰিলোঁ।

¹⁷তোমাৰ বিৰুদ্ধে গঢ়া কোনো অস্ত্ৰ সাফল নহ'ব;

আৰু তোমালোকক দোষাৰোপ কৰা প্ৰতিজনকে তোমালোকে দোষাৰোপ কৰিবা।

যিহোৱাৰ দাস সকলৰ এয়ে জন্ম স্বত্ব, আৰু তেওঁলোকে মোৰ পৰা পোৱা সমৰ্থন"-এয়াই যিহোৱাৰ ঘোষণা।

Chapter 55

পৰিত্ৰাণ গ্ৰহণ কৰিবলৈ নিমন্ত্ৰণ ।

¹"হে তৃষ্ণাতুৰ লোকসকল, পানীৰ ওচৰলৈ আহাঁ! আৰু যি সকলৰ ধন নাই,

সকলো আহাঁ; খোৱা বস্তু কিনা, আৰু ভোজন কৰা! আহাঁ, বিনামূল্যে বিনাদামে ড্ৰাফ্কাৰস আৰু গাখীৰ কিনা।

²যি আহাৰ নহয় তাৰ বাবে ৰূপ কিয় জোখা? আৰু যি হে সন্তুষ্ট নিদিয়ে তাৰ বাবে কিয় পৰিশ্ৰম কৰা?

সাৱধানেৰে মোৰ কথা শুনা, আৰু যি উত্তম, সেই সকলো ভোজন কৰা, আৰু পুষ্টিৰ বস্তুৰ দ্বাৰাই জীৱন আনন্দিত কৰা।

³মনোযোগ দিয়া আৰু মোৰ ওচৰলৈ আহাঁ! শুনা, তাৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ প্ৰাণ যেন সজীৱ হয়!

মই নিশ্চয় তোমালোকৰ সৈতে অনন্তকালীয়া চুক্তি, দায়ুদক দিয়া বিশ্বাসযোগ্য নিয়মৰ চুক্তি স্থাপন কৰিম।

⁴চোৱা, মই তেওঁক দেশবোৰৰ সাক্ষীস্বৰূপে, আৰু লোকসকলৰ মুখ্য ব্যক্তি আৰু অধ্যক্ষস্বৰূপে নিযুক্ত কৰিলোঁ।"

⁵চোৱা, যি জাতিক তোমালোকে নাজানা, এনে জাতিক তোমালোকে আহ্বান কৰিবা, আৰু যি জাতিয়ে তোমালোকক নাজানে, এনে জাতি তোমালোকৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহিব;

তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা, যি জনে তোমালোকক গৌৰৱাশ্বিত কৰিলে, তেওঁৰ বাবে এনে ঘটিব।

⁶যিহোৱাক পাব পৰা সময়ত তোমালোকে তেওঁক বিচাৰা; তেওঁ ওচৰত থাকোঁতে তেওঁক মাতা।

⁷দুষ্ট লোকে তেওঁলোকৰ পথ আৰু পাপীলোকে তেওঁলোকৰ চিন্তাধাৰা ত্যাগ কৰক।

তেওঁলোক যিহোৱালৈ ঘূৰি আহক, তাতে তেওঁ তেওঁলোকক দয়া কৰিব; আৰু যি জনে প্ৰচুৰ পৰিমাণে তেওঁলোকক ক্ষমা কৰিব, আমাৰ সেই ঈশ্বৰলৈ ঘূৰি আহাঁ। ⁸"কাৰণ মোৰ চিন্তাধাৰা তোমালোকৰ চিন্তাধাৰা নহয়, বা তোমালোকৰ পথ মোৰ পথ নহয়"-এইয়া যিহোৱাৰ ঘোষণা।

⁹"কাৰণ যি দৰে পৃথিবীতকৈ আকাশ-মণ্ডল ওখ, সেই দৰে তোমালোকৰ সকলো পথতকৈ মোৰ পথ ওখ, আৰু তোমালোকৰ চিন্তাধাৰাতকৈ মোৰ চিন্তাধাৰা।

¹⁰কাৰণ যি দৰে বৰষুণ আৰু হিম আকাশৰ পৰা নামি আহে,

আৰু পৃথিবীক যেতিয়ালৈকে নিভিজাই তেতিয়ালৈকে ঘূৰি নাযায়,

ই উৎপন্ন কৰিবলৈ আৰু গজালি মেলিবলৈ ভূমি প্ৰস্তুত কৰে, গুটি সিঁচোতাক ফল দিয়ে আৰু খাওঁতাক আহাৰ দিয়ে,

¹¹সেয়ে মোৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা বাক্যও সেই দৰে ওলায় যায়: সেয়ে ফলপ্ৰদ নোহোৱাকৈ মোলৈ ঘূৰি নাহিব,

কিন্তু মই ইচ্ছা কৰাৰ দৰেই সম্পন কৰিব, আৰু যিহৰ বাবে ইয়াক পঠাওঁ, সেই বিষয়ত সফল হ'ব।

- ¹²সেয়ে তোমালোক আনন্দেৰে বাহিৰ ওলাই যাবা, আৰু তোমালোকক শান্তিৰে নিয়া হব;
পৰ্বত আৰু পাহাৰবোৰে তোমালোকৰ আগত উচ্ছ-স্বৰে আনন্দ কৰিব, আৰু পথাৰত থকা গছবোৰে হাত তালি দিব।
- ¹³কাঁইট গছৰ সলনি চিৰসেউজীয়া গছ গজিব; আৰু কাঁইটীয়া জাৰনিৰ পৰিবৰ্তে সুগন্ধি পাত আৰু ফুলযুক্ত গছ গজিব;
আৰু সেয়ে যিহোৱা আৰু তেওঁৰ নামৰ বাবে হ'ব, কেতিয়াও লুপ্ত নোহোৱা, অনন্ত কালৰ বাবে এক চিন হ'ব।

Chapter 56

পৰাজিত আৰু নপুংসকলৈ কৰা প্ৰতিজ্ঞা।

- ¹যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “তোমালোকে যি ন্যায়সঙ্গত তাক পালন কৰা, যি সত্যপৰায়ণ তাক কৰা;
কাৰণ মোৰ পৰিত্ৰাণ অতি ওচৰ, আৰু মোৰ ধৰ্মপৰায়ণতা মুহূৰ্ততে প্ৰকাশ পাব।
- ²যি মানুহে এই কৰ্ম কৰে, আৰু যি সকলে তাক দৃঢ় ভাবে ধৰি ৰাখে তেওঁলোক আশিৰ্বাদপ্ৰাপ্ত হ'ব।
তেওঁলোকে অপবিত্ৰ নকৰাকৈ বিশ্ৰাম বাৰ পালন কৰে, আৰু নিজৰ হাত যিকোনো কুকৰ্ম নকৰাকৈ ধৰি ৰাখে।”
- ³“যিহোৱাই নিশ্চয়কৈ মোক নিজৰ লোকসকলৰ পৰা পৃথক কৰি থ'ব,”
এই বুলি যিসকল বিদেশী যিহোৱাৰ অনুগামী তেওঁলোকে নকওক।
“চোৱা, মই শুকান গছ,” এই বুলি নপুংসকে ক'ব নালাগে।
- ⁴কাৰণ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যি সকল নপুংসক মোৰ বিশ্ৰাম বাৰ পালন কৰে,
আৰু মই সন্তুষ্ট হোৱা বিষয় বাচি ল'য়, আৰু মোৰ নিয়মেৰে উপবাস ৰাখে-
- ⁵তেওঁলোকৰ বাবে মই মোৰ গৃহত আৰু মোৰ দেৱালৰ ভিতৰত ল'ৰা আৰু ছোৱালী সকলতকৈ উত্তম কীৰ্তিস্তম্ভ স্হাপন কৰিম;
কেতিয়াও লুপ্ত নোহোৱা চিৰস্থায়ী কীৰ্তিস্তম্ভ তেওঁলোকক দিম।”
- ⁶যি বিদেশীসকলে নিজকে যিহোৱাৰ সৈতে সংযুক্ত কৰে,
তেওঁক পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ, আৰু যি সকলে যিহোৱাৰ নাম প্ৰেম কৰিবলৈ, আৰু তেওঁৰ উপাসনা কৰিবলৈ,
আৰু দাস হ'বলৈ যি পৰজাতিসকলে তেওঁৰ লগ লয়, যি প্ৰতিজনে অপবিত্ৰ নকৰাকৈ বিশ্ৰাম-বাৰ পালন কৰে, আৰু মোৰ নিয়মেৰে উপবাস ৰাখে-
- ⁷সেই সকলোকে মই নিজৰ পবিত্ৰ পৰ্বতলৈ আনিম, আৰু মোৰ প্ৰাৰ্থনা-গৃহত তেওঁলোকক আনন্দিত কৰিম;
তেওঁলোকৰ হোম-বলি আৰু তেওঁলোকৰ বলিদান মোৰ যজ্ঞ-বেদিৰ ওপৰত গ্ৰহণ কৰা হ'ব,
কাৰণ মোৰ গৃহক সকলো জাতিৰ প্ৰাৰ্থনা-গৃহ বুলি কোৱা হ'ব।
- ⁸যি জনে ইস্ৰায়েলৰ সমাজচ্যুত সকলক গোটায়, সেই ঈশ্বৰ যিহোৱাই ঘোষণা কৰিছে:
তেওঁলোকৰ উপৰিও মই এতিয়াও আন লোকসকলকো গোটাম।
- ⁹পথাৰৰ সকলো বনৰীয়া জন্তুবোৰ, অৰন্যত থকা জন্তুবোৰ, আহা আৰু গ্ৰাস কৰ!
- ¹⁰তাৰ সকলো প্ৰহৰী অন্ধ; তেওঁলোকে বুজি নাপায়;
তেওঁলোক সকলো ভতুৱা কুকুৰ; ডুকিব নোৱাৰে:
তেওঁলোকে সপোন দেখি থাকে, তলত বাগৰি থাকে, আৰু শুবলৈ ভাল পায়।

- ¹¹সেই কুকুৰবোৰৰ অধিক ভোক লাগে; সিহঁতৰ কেতিয়াও যথেষ্ট নহয়;
তেওঁলোক নিৰ্ণয় ল'ব নোৱাৰা ভেড়া-ৰখীয়া,
তেওঁলোক সকলোৱে নিজৰ বাটে ঘূৰি গ'ল, আৰু অন্যায লাভৰ বাবে প্ৰতিজনেই লোভী।
- ¹²তেওঁলোকে কয়, “আহা আমি দ্ৰাক্ষাৰস আৰু সুৰা পান কৰোঁহক;
অহা কালি আজিৰ দৰে হ'ব, জুখিব নোৱাৰাকৈ এটা মহান দিন হ'ব।”

Chapter 57

- ¹ধাৰ্মিক লোক ধ্বংস হৈছে, কিন্তু ইয়াক কোনেও বিবেচনা নকৰে;
আৰু বিশ্বাসযোগ্য চুক্তিৰ লোকসকল আঁতৰি যায়, কিন্তু কোনেও নুবুজে।
সেয়ে ধাৰ্মিকসকল পাপৰ পৰা আতৰি যায়।
- ²তেওঁ শান্তিত প্ৰবেশ কৰে;
যি সকলে তেওঁলোকৰ সত্যতাত চলে তেওঁলোকে নিজৰ শয়্যাত বিশ্ৰাম কৰে।
- ³কিন্তু তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কৰা লোকৰ পুত্ৰসকল,
ব্যভিচাৰী আৰু যি মহিলাই নিজকে বেশ্যা কৰিলে, তেওঁলোকৰ সন্তানসকল ওচৰলৈ আহা।
- ⁴তোমালোকে কাক আনন্দেৰে উপহাস কৰিছা?
কাক বিৰুদ্ধে মুখ মেলিছা আৰু জিবা উলিয়াইছা? তোমালোক বিদ্রোহী আৰু প্ৰৰঞ্চকৰ সন্তান নোহোৱানে?
- ⁵তোমালোকে ওক গছ আৰু প্ৰত্যেক জোপা সেউজীয়া গছৰ তলত কামান্ধিত উত্তেজিত হোৱা,
যি তোমালোক, তোমালোকে ওপৰৰ পৰা ওলমি থকা শিলাময়ৰ তলৰ নদীৰ কিনাৰত নিজৰ সন্তানসকলক বধ কৰোঁতা।
- ⁶নদীৰ উপত্যকাৰ মাজৰ মূষণ বস্ত্ৰবোৰ তোমালোকৰ বাবে আৰোপিত। সেইবোৰেই তোমালোকৰ উপাসনাৰ সামগ্ৰী।
সেইবোৰৰ উদ্দেশ্যে তোমালোকে পেয় নৈবেদ্য আৰু শস্যৰ নৈবেদ্য ঢালিছা।
- ⁷ওখ পৰ্বতৰ ওপৰত তুমি তোমাৰ শূৰাপাটি পাৰিলা;
আৰু তুমি বলিদান কৰিবলৈ সেই ঠাইত উঠিলা;
- ⁸তুমি দুৱাৰ আৰু দুৱাৰৰ খুটাৰ পাছফালে নিজৰ প্ৰতীক স্থাপন কৰিলা;
তুমি মোক পৰিত্যাগ কৰিলা, নিজে বিৱস্ত্ৰ হ'লা আৰু ওপৰলৈ উঠিলা; তুমি তোমাৰ শূৰাপাটি বহল কৰিলা।
তেওঁলোকৰ লগত তুমি এটি নিয়ম কৰিলা, তুমি তেওঁলোকৰ শূৰাপাটিবোৰ ভাল পোৱা; তুমি তেওঁলোকৰ গোপনীয় অংশবোৰ দেখিছা।
তুমি তোমাৰ ৰাজদূতক বহু দূৰত পঠোৱা; তুমি চিয়োলৰ তললৈ গৈছা।
- ⁹তুমি তেলেৰে সৈতে ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'লা; আৰু তুমি সুগন্ধি দ্ৰব্য অধিক কৰিলা,
তুমি তোমাৰ ৰাজদূতক বহু দূৰলৈ পঠালা, আৰু চিয়োললৈকে নিজকে অৱনত কৰিলা;
- ¹⁰তোমাৰ দীঘল যাত্ৰাৰ বাবে তুমি ভাগৰিলা; কিন্তু তুমি কেতিয়াও এই বুলি নকলা, “এইটো আশাহীন।”
তুমি তোমাৰ হাতত জীৱন পালা; সেই কাৰণে তুমি দুৰ্বল হোৱা নাই।
- ¹¹তুমি কাক বিষয়ে চিন্তিত আৰু ভয় কৰিছা যে, তুমি অতি প্ৰতাৰণাপূৰ্বক কাৰ্য কৰিছা?

তুমি মোক সোঁৱৰণ কৰা নাই বা মোৰ বিষয়ে গম্ভীৰভাৱে বিবেচনা কৰা নাই।

মই বহুদিনৰ পৰা নিজম দি থকা নাই নে? কিন্তু তথাপিও তুমি মোক গম্ভীৰভাৱে লোৱা নাই।

¹²ময়ে তোমাৰ ধাৰ্মিকতা প্ৰকাশ কৰিম, কিন্তু তোমাৰ কাৰ্যৰ দৰে,

তোমাক সেইবোৰে সহায় নকৰিব।

¹³যেতিয়া তুমি কাতৰোক্তি কৰা, তেতিয়া তুমি গোটোৱা দেৱতাবোৰে তোমাক উদ্ধাৰ কৰক;

কিন্তু সেই আটাইবোৰক বতাহে উৰোৱাই নিব, আৰু এক ফুঁতে সেইবোৰক নিয়া হব।

তথাপি যি মানুহে মোত আশ্ৰয় লব, তেওঁ দেশৰ আধিপত্য পাব, আৰু মোৰ পবিত্ৰ পৰ্ব্বতটোত অধিকাৰ কৰিব।

¹⁴তেওঁ ক'ব,

“নিৰ্মাণ কৰা, নিৰ্মাণ কৰা! পথ যুগুত কৰা! মোৰ লোকসকলৰ বাবে পথৰ পৰা উজুটি খোৱা মুঢ়া দূৰ কৰা।

¹⁵এইটোৰ কাৰণে যি জন অনন্তকালস্থায়ী, যাৰ নাম পবিত্ৰ, আৰু উৰ্দ্ধ আৰু উন্নত যি জন তেওঁ এইদৰে কৈছে,

“মই উৰ্দ্ধলোকত আৰু পবিত্ৰস্থানত বাস কৰো, আৰু নম্ৰ মনৰ লোকসকলক সচেতন কৰিবলৈ, ভগ্নচিহ্নীয়াসকলৰ হৃদয় সতেজ কৰিবলৈ,

মই সেই ভগ্নচিহ্নীয়া আৰু নম্ৰ মনৰ লোকৰ লগতো বাস কৰোঁ।

¹⁶কাৰণ মই সদায় অভিযোগ নকৰিম, নাইবা চিৰকাললৈকে মই ক্ৰোধ কৰি নাথাকিম;

কিয়নো তেনে কৰিলে, মই নিৰ্মাণ কৰা জীৱন, মানুহৰ আত্মা মোৰ আগত মুৰ্ছিত হ'ব।

¹⁷তেওঁৰ হিংসাত্মক কাৰ্যৰ দ্বাৰাই কৰা পাপৰ কাৰণে, মই ক্ৰোধিত হৈছিলো, আৰু তেওঁক দণ্ড দিছিলো; মই মোৰ মুখ লুকুৱাই ক্ৰোধ কৰিলোঁ;

কিন্তু তেওঁ বিপথে গৈ নিজৰ মনৰ ইচ্ছামতে চলি থাকিল।

¹⁸মই তেওঁৰ পথ দেখিলোঁ,

কিন্তু মই তেওঁক সুস্থ কৰিম; মই তেওঁক চলাম, আৰু শোক কৰাসকলক শান্তনা পুনৰায় দিম।

¹⁹আৰু মই ওঁঠৰ ফল সৃষ্টি কৰোঁ; যিহোৱাই কৈছে, ওচৰত থকা আৰু দূৰত থকা উভয়ৰ মাজত শান্তি হওক, শান্তি হওক; আৰু মই তেওঁলোকক সুস্থ কৰিম।

²⁰কিন্তু দুষ্টবোৰ চঞ্চল সমুদ্ৰৰ দৰে; যি থিৰে থাকিব নোৱাৰে,

আৰু তাৰ জলসমূহে বোকা আৰু মল তোলে;

²¹ঈশ্বৰ কৈছে, “দুষ্টবোৰৰ তাত কোনো শান্তি নাই।”

Chapter 58

লঘোন আৰু বিশ্ৰামবাৰ পালনৰ বিষয়।

¹তুমি উচ্চস্থৰে কান্দা, ৰৈ নাথাকিবা; শিঙাৰ দৰে উচ্চ-ধ্বনি কৰা,

মোৰ লোকসকলক তেওঁলোকৰ অধৰ্মৰ সৈতে, আৰু যাকোবৰ বংশৰ আগত তেওঁলোকৰ পাপবোৰ সন্মুখীন কৰোৱা।

²তথাপি তেওঁলোকে মোক প্ৰতিদিনে বিচাৰে, আৰু মোৰ পথৰ বিষয়ে জানিবলৈ ভাল পায়;

নিজৰ ঈশ্বৰৰ বিধি ত্যাগ নকৰে আৰু অভ্যস্ত ধৰ্মৰ জাতিৰ দৰে

তেওঁলোকে ধৰ্মৰ বিচাৰবোৰ মোৰ পৰা খোজে, আৰু ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ চাপিবলৈ ভাল পায়।

- 3তেওঁলোকে কয়, “আমি কিয় লঘোনে থাকিলো?” তুমি দৃষ্টি নকৰিলা? আমি কিয় নিজকে নম্র কৰিলো, তুমি মন নিদিলা?
চোৱা, তোমালোকে লঘোনত থকা দিনাও তোমালোকৰ নিজৰ আনন্দ বিচাৰা আৰু তোমালোকৰ বনুৱাসকলক উপদ্ৰৱ কৰা।
- 4চোৱা, তোমালোকে বিবাদ আৰু দ্বন্দ্ব কৰা, আৰু খঙেৰে ভুকু মাৰিবৰ অৰ্থেহে লঘোন দিয়া;
বৰ্তমানে তোমালোকে উদ্ৰলোকত তোমালোকৰ মাত শূন্য পৰাকৈ লঘোন নিদিয়া।
- 5মই বিচৰা লঘোণ সঁচাই এইয়ে নে? প্রতিজনে নিজকে নম্র কৰিবলৈ এদিন,
নলখাগড়াৰ দৰে তেওঁৰ মূৰ দোঁওৱা, আৰু চটকাপোৰ বিস্তাৰ কৰা আৰু ছাঁহিত বহা,
তুমি সঁচাই ইয়াকে লঘোন বোলা নে আৰু যিহোৱাৰ গ্ৰহণীয় দিন বোলা নে?
- 6মই মনোনীত কৰা লঘোন এয়া নহয়:
দুষ্টতাৰ বান্ধ মুকলি কৰা, ষাড়গৰুৰ যুৱলিৰ শলমাৰি সোলোকোৱা,
ভগ্ন কৰিবলৈ লোৱা লোকক স্বাধীন কৰা, আৰু প্ৰত্যেক যুৱলি ভঙাই জানো মোৰ মনোনীত লঘোন নহয়?
- 7ক্ষুধাতুৰ লোকৰ সৈতে তোমাৰ আহাৰ ভগাই লোৱা, আৰু ঘৰহীনা দুখীয়াসকলক নিজৰ ঘৰত আশ্ৰয় দিয়াই লঘোন নহয় নে?
যেতিয়া তুমি চোৱা কোনোএজন বিৰম্ভতাত আছে, তুমি তেওঁক বস্ত্ৰ দিয়া উচিত; আৰু তোমাৰ সম্পৰ্কীয় লোকৰ পৰা নিজকে লুকুৱাই ৰখা উচিত নহয়।
- 8ইয়াকে কৰিলে, অৰুণোদয়ৰ দৰে তোমাৰ দীপ্তি প্ৰকাশ পাব, আৰু তোমাৰ আৰোগ্যতা শীঘ্ৰে দেখা যাব,
তোমাৰ ধাৰ্মিকতা তোমাৰ আগত যাওঁতা, আৰু যিহোৱাৰ গৌৰৱ তোমাৰ পাছত যাওঁতা হ'ব।
- 9তেতিয়া তুমি মাতিলে, যিহোৱাই তোমাক উত্তৰ দিব; তুমি সহায়ৰ বাবে কাতৰোক্তি কৰিলে, তেওঁ ক'ব, “এইয়া মই আছো।”
যদি তুমি নিজৰ মাজৰ পৰা যুৱলি, দোষাৰোপ কৰা আঙুলি, আৰু অৰ্ধম্মবাক্য দূৰ কৰা,
- 10যদি তুমি তোমাৰ আহাৰ ক্ষুধাতুৰ লোকক দিয়া, আৰু দুখিত প্ৰাণীক সন্তুষ্ট কৰা,
তেনেহ'লে আন্ধাৰৰ মাজত তোমাৰ দীপ্তি উদয় হ'ব, আৰু তোমাৰ অন্ধকাৰ দূপৰ বেলাৰ দৰে হ'ব;
- 11আৰু যিহোৱা সদায় তোমাৰ পথদৰ্শক হ'ব, আৰু শুকান ঠাইবোৰত তোমাৰ প্ৰাণ তৃপ্ত কৰিব,
আৰু তোমাৰ অস্থিবোৰ সবল কৰিব; তাতে তুমি পানী দিয়া এক উদ্যানৰ দৰে হ'বা,
আৰু যাৰ জল কেতিয়াও শুকাই নাযায়, তুমি এনে এক জলভুমুকৰ দৰে হ'বা।
- 12তোমাৰ বংশৰ কিছুলোকে বহু দিনৰ পৰা উচ্ছন্ন হৈ থকা ঠাইবোৰ পুনৰায় নিৰ্মাণ কৰিব; আৰু তুমি অনেক প্ৰজন্মৰ উচ্ছন্ন হোৱা ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিবা;
তুমি দেৱাল মেৰামতকাৰী বুলি মতা হ'বা, আৰু দেশ নিবাসীৰ বাবে পথ যুগুত কৰোঁতা বুলি প্ৰখ্যাত হ'বা।
- 13যদি তুমি মোৰ বিশ্ৰাম-দিনৰ ভ্ৰমণৰ পৰা তোমাৰ ভৰি আঁতৰোৱা, আৰু বিশ্ৰাম দিনত নিজৰ সুখদায়ক কাৰ্য কৰা।
যদি যিহোৱাৰ পবিত্ৰ দিনক মাননীয় বুলি কোৱা, আৰু যিহোৱা বিষয়ক পবিত্ৰ আৰু সন্মানীয় বুলি মতা,
তোমাৰ নিজৰ কাৰ্য সিদ্ধ নকৰি, তোমাৰ অভিলষিত চেষ্টা নকৰি, আৰু নিজৰ কথা নকৈ তাক মান্য কৰা,
- 14তেনেহ'লে তুমি যিহোৱাত সুখী হবা; আৰু মই তোমাক ৰখত তুলি পৃথিৱীৰ ওখ ঠাইবোৰৰ ওপৰত ফুৰাম,
আৰু তোমাৰ পিতৃ যাকোবৰ আধিপত্য তোমাক ভোগ কৰাম। কিয়নো যিহোৱাৰ নিজৰ মুখে ইয়াক ক'লে।

Chapter 59

ইস্রায়েলৰ পাপ আৰু তেওঁলোকৰ পৰিত্ৰাণ।

- ¹চোৱা, যিহোৱাৰ হাত এনে চুটি নহয় যে, তেওঁ তাৰে পৰিত্ৰাণ কৰিব নোৱাৰে, আৰু তেওঁৰ কাণ এনে গধূৰ নহয় যে, তেওঁ তাৰে শুনিব নোৱাৰে;
- ²কিন্তু তোমালোকৰ অপৰাধবোৰেই তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ পৰা তোমালোকক বিচ্ছেদ কৰিছে,
আৰু তোমালোকৰ পাপবোৰেই তোমালোকৰ পৰা তেওঁৰ মুখ ঢাকিছে, সেই বাবে তেওঁ নুশনে।
- ³কিয়নো তোমালোকৰ হাত তেজেৰে আৰু তোমালোকৰ আঙুলিবোৰ অপৰাধেৰে অশুচি হৈ আছে।
তোমালোকৰ ওঁঠে মিছা কথা কৈছে, তোমালোকৰ জিভাই দুষ্টতাৰ কথা কৈছে।
- ⁴কোনেও ধাৰ্মিকতাৰে গোচৰ নকৰে, আৰু কোনেও সত্যতাৰে প্ৰতিবাদ নকৰে;
তেওঁলোকে অসাৰ কথাত ভাৰসা কৰে, আৰু মিছা কথা কয়, তেওঁলোকে সমস্যা গৰ্ভধাৰণ কৰি অধৰ্ম প্ৰসৰ কৰে।
- ⁵তেওঁলোক সাপৰ কণী উমনি লৈ জগায়, আৰু মকৰাৰ জাল গাঁথে;
যি জনে তেওঁলোকৰ কণী খায়, সি মৰে, আৰু যি কণী ভাগে, তাৰ পৰা কালসৰ্প বাহিৰ হয়।
- ⁶তেওঁলোকে গঁথা উন বস্ত্ৰৰ বাবে বৰাহাৰ কৰা নহ'ব, আৰু তেওঁলোকে কৰা বস্ত্ৰেৰে নিজৰ গা নাঢ়াকিব;
তেওঁলোকৰ কাৰ্য অধৰ্মৰ কাৰ্য, আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ হাতেৰে অত্যাচাৰ কৰে।
- ⁷তেওঁলোকৰ ভৰি কুকৰ্মৰ ফাললৈ বেগাই চলে, আৰু তেওঁলোকে নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাত কৰিবলৈ বেগাবেগি কৰে;
তেওঁলোকৰ কল্পনাবোৰ অধৰ্মৰ কল্পনাহে; ধ্বংস আৰু উচ্ছন্নতা তেওঁলোকৰ পথত আছে।
- ⁸তেওঁলোকে শান্তিৰ পথ নাজানে, আৰু তেওঁলোকৰ পথত ন্যায় বিচাৰ নাই;
তেওঁলোকে কুটিল পথ সাজে; যি জনে সেই পথত চলে, তেওঁ শান্তিৰ কথা নাজানে।
- ⁹এই কাৰণে ন্যায়বিচাৰ আমাৰ পৰা বহু দূৰত আছে, আৰু ধাৰ্মিকতাই আমাৰ লগ ধৰিব নোৱাৰে।
আমি পোহৰৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকোঁ, কিন্তু অন্ধকাৰ দেখা পোওঁ, আৰু দীপ্তিলৈ বাট চাই থাকোঁ, কিন্তু ঘোৰ অন্ধকাৰত ভ্ৰমণ কৰোঁ।
- ¹⁰আমি অন্ধলা লোকৰ দৰে দেৱালত খপিয়াওঁ, চকুহীন লোকৰ দৰে খপিয়াই ফুৰোঁ;
গধূলি বেলাৰ দৰে দুপৰ বেলাতো আমি উজটি খাওঁ; আৰু শক্তিমান লোকৰ মাজত আমি মৰা মানুহৰ দৰে থাকোঁ।
- ¹¹আমি ভালুকৰ দৰে চিঞৰি আছোঁ, আৰু কপৌৰ দৰে শোকধ্বনি কৰি আছোঁ;
আমি ন্যায় বিচাৰৰ বাবে অপেক্ষা কৰোঁ, কিন্তু সেয়ে নাই; আৰু পৰিত্ৰাণলৈ বাট চাই থাকোঁ, কিন্তু সিও আমাৰ পৰা বহু দূৰত থাকে।
- ¹²কিয়নো আপোনাৰ সাক্ষাতে আমাৰ অপৰাধ অনেক, আৰু আমাৰ পাপবোৰে আমাৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য দিছে;
কিয়নো আমাৰ অপৰাধবোৰ আমাৰ লগত আছে, আৰু আমি আমাৰ অৰ্ধম্মবোৰ জানো।
- ¹³এইবোৰেই অপৰাধ কৰি যিহোৱাক অস্বীকাৰ কৰা, নিজৰ ঈশ্বৰৰ পাছত চলাৰ পৰা বিমুখ হোৱা,
আমি অন্যায় দাবীৰ কথা কৈছিলো আৰু পৃথকে ঘূৰিছিলো, আৰু অন্তৰত মিছা কথা গৰ্ভধাৰণ কৰি তাক প্ৰসৰ কৰা।
- ¹⁴আৰু ন্যায় বিচাৰ পাছলৈ হঁহকি গৈছে, আৰু ধাৰ্মিকতা দূৰত থিয় হৈ আছে;
কিয়নো জনসাধাৰণৰ মাজত সত্যতা উজুটি খাই পৰিছে, আৰু সত্যতা তাত আহিব নোৱাৰে।
- ¹⁵বিশ্বাসযোগ্যতা সত্যতাৰ আঁতৰি গ'ল, আৰু অধৰ্ম ত্যাগ কৰা লোক নিজকে জীৱন্ত বলি সাজিছে।

- ¹⁶যিহোৱাই দৃষ্টি কৰি ন্যায় বিচাৰ নেদেখি অসন্তোষ্ট হল। আৰু তেওঁ কোনো পুৰুষ বা মধ্যস্থ নেদেখি বিস্মিত হ'ল হল;
সেই বাবে তেওঁৰ নিজৰ বাহুৱেই তেওঁৰ কাৰণে পৰিত্ৰাণ সিদ্ধ কৰিলে, আৰু তেওঁৰেই ধাৰ্মিকতা তেওঁৰ আশ্রয় হল।
- ¹⁷তেওঁ ধাৰ্মিকতাকপ বুকু-পটা পিন্ধিলে, আৰু মূৰত পৰিত্ৰাণৰূপ শিৰোবক্ষক পিন্ধিলে,
আৰু গাৰ বস্ত্ৰৰ বাবে প্ৰতিকাৰৰূপ সাজ পৰিধান কৰিলে, আৰু আবেগপূৰ্ণ জামা গাত দিলে।
- ¹⁸তেওঁ তেওঁলোকৰ কাৰ্য অনুসাৰে প্ৰতিফল দিব; তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক তধৰ, নিজ বৈৰীবোৰক অপকাৰৰ প্ৰতিফল দিব; আৰু দ্বীপবোৰক তেওঁ
প্ৰতিফলৰ দৰে দণ্ড দিব।
- ¹⁹সেয়ে লোকসকলে পশ্চিম দিশৰ পৰা যিহোৱাৰ নামলৈ, আৰু সূৰ্য্য উদয় হোৱা ফালৰ পৰা তেওঁৰ প্ৰতাপলৈ ভয় কৰিব; কিয়নো যিহোৱাই ফুঁ
মাৰি পঠাই দিয়া বেগেৰে বৈ যোৱা সোঁতৰ দৰে তেওঁ আহিব।
- ²⁰“চিয়োনলৈ, আৰু যাকোবৰ মাজত থকা অপৰাধৰ পৰা ঘূৰাসকলৰ ওচৰলৈ এজন মুক্তিদাতা আহিব,” এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।
- ²¹“মোৰ বাবে তেওঁলোকে সৈতে নিয়ম এই” যিহোৱাই কৈছে, “তোমাৰ ওপৰত থকা মোৰ আত্মা, আৰু মই তোমাৰ মুখত থোৱা মোৰ
বাক্যবোৰ, তোমাৰ মুখৰ পৰা, বা তোমাৰ বংশৰ মুখৰ পৰা, নাইবা তোমাৰ বংশত উৎপন্ন হোৱা বংশৰ মুখৰ পৰাও, আজিৰে পৰা
সৰ্বকাললৈকে কেতিয়াও নুগুচিব, এয়ে যিহোৱাৰ বচন।”

Chapter 60

নতুন যিৰুচালেমৰ গৌৰৱ।

- ¹উঠা, দীপ্তি দিয়া; কিয়নো তোমাৰ পোহৰ আহিছে, আৰু যিহোৱাৰ গৌৰৱ তোমাৰ ওপৰত উদয় হৈছে।
- ²কাৰণ চোৱা, আন্ধাৰে পৃথিৱী ঢাকিব, আৰু ঘোৰ অন্ধকাৰে লোকসমূহক ঢাকিব;
কিন্তু যিহোৱা তোমাৰ ওপৰত উদয় হ'ব, আৰু তোমাৰ ওপৰত তেওঁৰ গৌৰৱ প্ৰকাশিত হ'ব।
- ³লোকসমূহ তোমাৰ পোহৰৰ ওচৰলৈ আহিব, আৰু ৰজাসকলে তোমাৰ উদয় হোৱা দীপ্তিৰ ওচৰলৈ আহিব।
- ⁴তুমি চকু ফুৰাই চাৰিওফালে চোৱা; তেওঁলোক সকলোৱে গোট খাই তোমাৰ ওচৰ চাপিছে;
তোমাৰ পুত্ৰসকল দূৰৰ পৰা আহিছে আৰু তোমাৰ জীয়েকসকলক বাহুত বুকি অনা হৈছে।
- ⁵সেই কালত তুমি দেখি প্ৰফুল্লিত হ'বা, আৰু তোমাৰ হৃদয় আনন্দেৰে উপচি পৰিব,
কাৰণ সমুদ্ৰৰ প্ৰচুৰ ধন তোমাক দিয়া যাব আৰু লোকসকলৰ সম্পত্তি তোমাৰ ওচৰলৈ আহিব।
- ⁶উটসমূহে, মিদিয়ন আৰু ঐফাৰ ডেকা উটবোৰে তোমাক ঢাকি পেলাব;
সেই আটাইবোৰ চিবাৰ পৰা আহিব;
সেইবোৰে সোণ আৰু কুন্দুৰক বৈ আনিব, আৰু যিহোৱাৰ প্ৰশংসা গীত গাব।
- ⁷কেদৰৰ আটাই ভেড়াৰ জাক তোমাৰ ওচৰত গোট খাব আৰু নবায়োতৰ মতা ভেড়াবোৰে তোমাৰ পৰিচৰ্যা কৰিব;
সেইবোৰ গ্ৰহণীয় হৈ মোৰ যজ্ঞ-বেদিত উঠিব, আৰু মোৰ গৌৰৱযুক্ত গৃহ মই গৌৰৱান্বিত কৰিম।
- ⁸মেঘৰ দৰে আৰু নিজৰ বাহৰ সোমোৱা বাটলৈ অহা কপৌৰ দৰে উড়ি অহা এওঁলোক কোন?
- ⁹নিশ্চয়ে দ্বীপবোৰে মৌলৈ অপেক্ষা কৰিব;
তোমাৰ পুত্ৰসকলক তেওঁলোকৰ ৰূপৰ আৰু সোণৰ সৈতে দূৰৰ পৰা আনিবলৈ,
ঈশ্বৰ যিহোৱাই, ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাই তোমাক গৌৰৱান্বিত কৰাৰ কাৰণে, তৰ্চীচৰ জাহাজ আগ হ'ব।

- 10বিদেশী লোকসকলে দেৱাল পুনৰায় নিৰ্মাণ কৰিব, আৰু তেওঁলোকৰ ৰজাসকলে তোমাৰ পৰিচৰ্যা কৰিব;
কিয়নো মই যেনেকৈ তোমাক ক্ৰোধত দণ্ড দিলোঁ, তেনেকৈ অনুগ্ৰহত তোমালৈ দয়াও কৰিলোঁ।
- 11লোকসকলে যেন জাতিসকলৰ ধন-সম্পত্তি আৰু বন্দি কৰি অনাসকলৰ ৰজাসকলক তোমাৰ ভিতৰলৈ আনিব পাৰে,
সেই বাবে তোমাৰ দুৱাৰবোৰ সদায় মেলা হৈ থাকিব, দিন বা ৰাতি কেতিয়াও বন্ধ কৰা নহ'ব।
- 12কিয়নো যি জাতি আৰু যি ৰাজ্যই তোমাৰ অধীনতা স্বীকাৰ নকৰিব, সেই উভয়েই সম্পূৰ্ণ বিনষ্ট হ'ব;
- 13লিবানোনৰ গৌৰৱ তোমালৈ আহিব; দেৱদাৰু, তিধৰ, আৰু তচুৰ গছ একেলগে,
মোৰ পবিত্ৰস্থান ভূষিত কৰিবৰ অৰ্থে আহিব; আৰু মই মোৰ চৰণ খোৱা ঠাই প্ৰতাপযুক্ত কৰিম।
- 14তেওঁলোক তোমাক প্ৰণিপাত কৰিবলৈ আহিব, তোমাক কষ্ট দিয়াসকলৰ সন্তানবোৰ মূৰ দোঁৱাই তোমাৰ চৰণত পৰি প্ৰণিপাত কৰিব,
তেওঁলোক তোমাক যিহোৱাৰ নগৰ, ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনাৰ চিয়োন বুলি মাতিব।
- 15তুমি এনে পৰিত্যক্ত আৰু ঘৃণিতা হ'লা যে, কোনো পথিক তোমাৰ মাজেদি নাজায়;
তাৰ সলনি মই তোমাক চিৰকাল থকা প্ৰশংসাৰ, আৰু পুৰুষানুক্ৰমে আনন্দৰ বিষয় কৰিম।
- 16আৰু তুমি জাতিসকলৰ দুগ্ধ পান কৰিবা, আৰু ৰজাসকলৰ স্তন চুহিবা;
তাতে মই যিহোৱা যে তোমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা, তোমাৰ মুক্তিদাতা, যাকোবৰ পৰাক্ৰমী জনা, ইয়াক তুমি জানিবা।
- 17মই পিতলৰ সলনি সোণ, লোহাৰ সলনি ৰূপ,
কাঠৰ সলনি পিতল, আৰু শিলবোৰৰ সলনি লোহা আনিম; আৰু মই শান্তিক তোমালোকৰ অধ্যক্ষসকলৰ দৰে, আৰু ন্যাযবিচাৰক
শাসনকৰ্তাৰ দৰে নিযুক্তি কৰিম।
- 18তোমাৰ দেশত অত্যাচাৰৰ আৰু তোমাৰ সীমাৰ ভিতৰত বিনষ্ট হোৱাৰ বা ধ্বংসৰ কথা আৰু শূনা নাযাব;
কিন্তু তুমি তোমাৰ দেৱালৰ নাম পৰিত্ৰাণ, আৰু তোমাৰ দুৱাৰৰ নাম প্ৰশংসা ৰাখিবা।
- 19দিনত সূৰ্য্য তোমাৰ দীপ্তি আৰু নহ'ব,
আৰু পোহৰৰ অৰ্থে চন্দ্ৰই তোমাক জোনাক নিদিব;
কিন্তু যিহোৱায়েই তোমাৰ অনন্তকলীয়া জ্যোতিঃ, আৰু তোমাৰ ঈশ্বৰেই তোমাৰ ভূষণস্বৰূপ হ'ব।
- 20তোমাৰ সূৰ্য্য আৰু অন্ত নাযাব, তোমাৰ চন্দ্ৰও আৰু মাৰ নাযাব,
কিয়নো যিহোৱা তোমাৰ অনন্তকলীয়া জ্যোতিঃ হ'ব, আৰু তোমাৰ শোকৰ দিন সমাপ্ত হ'ব।
- 21মই গৌৰৱাশ্বিত হ'বলৈ মই বোৱা গছৰ পোখা আৰু মোৰ হাতে কৰা কৰ্মস্বৰূপ
যি তোমাৰ লোক সকলোৱেই ধাৰ্মিক হ'ব; তেওঁলোকে অনন্ত কাললৈকে দেশ অধিকাৰ কৰিব।
- 22যি সৰু সি হাজাৰ হৈ উঠিব; সৰু জাতি বৃহৎ হ'ব;
মই যিহোৱাই উচিত সময়ত ইয়াক সাফল কৰিবলৈ বেগী হম।

Chapter 61

চিয়োনৰ পৰিত্ৰাণৰ আৰু মঙ্গলৰ প্ৰচাৰ।

- 1প্ৰভু যিহোৱাৰ আত্মা মোত স্থিতি লৈছে, কাৰণ যিহোৱা মোক অভিষিক্ত কৰিলে

- নম্র লোকসকলৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, ভগ্নচিহ্নীয়াসকলক সুস্থ কৰিবলৈ,
বন্দীত্বত থকাসকলৰ আগত মুক্তিৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ, আৰু বন্দীশালত থকা সকলক মুকলি কৰিবলৈ।
- ²যিহোৱাৰ অনুগ্ৰহৰ বছৰ আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতিফল দিয়া দিন ঘোষণা কৰিবলৈ,
আটাই শোক কৰা সকলক শান্তনা দিবলৈ, তেওঁ মোক পঠিয়ালে।
- ³চিয়োনত শোক কৰা সকলৰ বাবে ঠাই প্ৰস্তুত কৰিবলৈ, হাঁইৰ সলনি পাগুৰি,
শোকৰ সলনি আনন্দৰ তেল, আৰু দুৰ্বল আত্মাৰ সলনি প্ৰশংসাৰ আত্মা দান কৰিবলৈ,
তেওঁলোকক ধাৰ্মিকতাৰ গছ, আৰু যিহোৱাৰ গৌৰৱৰ অৰ্থে তেৱেঁ পতা উদ্যান বুলি প্ৰখ্যাত হ'ব।
- ⁴তেওঁলোকে পুৰণি ধ্বংসস্থানবোৰ পুনৰায় নিৰ্মাণ কৰিব, আগৰ কালৰে পৰা উচ্ছন্ন হৈ থকা ঠাইবোৰ পুনৰায় স্থাপন কৰিব,
বহু আগৰ পৰা পুৰুষানুক্ৰমে ধ্বংস হৈ জনশূন্য হোৱা নগৰবোৰ পুনৰ স্থাপন কৰিব।
- ⁵বিদেশী লোকসকল দায়িত্ব ল'ব আৰু তোমালোকৰ জাকবোৰ চৰাব, আৰু বিদেশী লোকসকলৰ পুত্ৰ সকলে তোমালোকৰ পথাৰত আৰু
দ্রাক্ষাবাৰীত কাম কৰিব।
- ⁶তোমালোকক যিহোৱাৰ পুৰোহিত বুলি মতা হ'ব; তেওঁলোকে তোমালোকক ঈশ্বৰৰ দাস বুলি ক'ব;
তোমালোকে দেশৰ ধন-সম্পত্তি ভোগ কৰিবা, আৰু তেওঁলোকৰ ঐশ্বৰ্যত তোমালোকে গৌৰৱ কৰিবা।
- ⁷তোমালোকৰ লাজৰ পৰিৱৰ্তে তোমালোকে দুগুণ পাবা, আৰু তেওঁলোকে অপমানৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ অংশত আনন্দ কৰিব;
সেয়ে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দেশত দুগুণ অংশ লাভ কৰিব, আৰু তেওঁলোকৰ অনন্তকলীয়া আনন্দ হ'ব।
- ⁸কাৰণ মই যিহোৱাই ন্যায় বিচাৰ ভাল পাওঁ, মই চুৰ কৰা কাৰ্য আৰু অন্যায় অত্যাচাৰ ঘিণ কৰোঁ;
মই বিশ্বাসযোগ্যতাৰে তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিম, আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে অনন্তকলীয়া চুক্তি স্থাপন কৰিম।
- ⁹তেওঁলোকৰ বংশৰ লোকসকল দেশৰ মাজত, আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকল লোকসকলৰ মাজত প্ৰখ্যাত হব;
তেওঁলোকক যি সকলে দেখিব, তেওঁলোকে তেওঁলোকক যিহোৱাৰ আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত বংশ বুলি স্বীকাৰ কৰিব।
- ¹⁰মই যিহোৱাত অতিশয় আনন্দ কৰিম মোৰ প্ৰাণে মোৰ ঈশ্বৰত উল্লাস কৰিব;
কাৰণ তেওঁ মোক পৰিত্ৰাণৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধালে, আৰু ধাৰ্মিকতাৰূপ চোলাৰে মোক বিভূষিত কৰিলে,
যিদৰে দৰাই পাগুৰিৰে নিজকে বিভূষিত কৰে, আৰু কন্যাই যিদৰে অলঙ্কাৰেৰে নিজকে শোভিত কৰে।
- ¹¹কাৰণ পৃথিবীয়ে যিদৰে গছবোৰৰ পোখা মেলায়, আৰু বাৰীয়ে যিদৰে তাত ৰোৱা সকলোকে গজায়,
সেইদৰে প্ৰভু যিহোৱাই সকলো দেশবাসীৰ সাক্ষাতে ধাৰ্মিকতা আৰু প্ৰশংসা উৎপন্ন কৰিব।

Chapter 62

- ¹চিয়োনৰ বাবে মই নিজম দি নাথাকোঁ, আৰু যিৰুচালেমৰ বাবে মই নিৰৱে নাথাকোঁ,
যেতিয়ালৈকে তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা উজ্বলতাৰে আগোৱাই নাযায়, আৰু তেওঁৰ পৰিত্ৰাণ জ্বলি থকা প্ৰদীপৰ দৰে নহয়।
- ²দেশবাসীয়ে তোমাৰ ধাৰ্মিকতা, আৰু সকলো ৰজাই তোমাৰ গৌৰৱ দেখিব;
আৰু যিহোৱাই নিৰ্বাচন কৰা এটা নতুন নামেৰে তোমাক মতা হ'ব।
- ³তোমালোক যিহোৱাৰ হাতত এটি সুন্দৰ কিৰীটি, আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ হাতত এটি ৰাজমুকুটস্বৰূপ হ'বা।
- ⁴তোমালোকক আৰু “পৰিত্যক্ত” বোলা নহ'ব, নাইবা তোমালোকৰ দেশক “উচ্ছন্ন দেশ” বুলি আৰু মতা নহ'ব;

তাৰপৰিৱৰ্তে “তেওঁত মই আনন্দিত” বুলি মতা হ’ব; আৰু তোমাৰ দেশ “বিবাহিতা” বুলি প্ৰখ্যাত হ’ব;
কিয়নো যিহোৱা তোমালোকত সন্তোষ হৈছে, আৰু তোমালোকৰ দেশ বিবাহিত হ’ব।

⁵কাৰণ যিদৰে যুৱকে যুৱতীক বিবাহ কৰে, সেইদৰে তোমালোকৰ পুত্ৰসকলে তোমাক বিবাহ কৰিব;
আৰু যিদৰে দৰাই কন্যাত আনন্দ কৰে, সেইদৰে তোমালোকৰ ঈশ্বৰেও তোমালোকত আনন্দ কৰিব।

⁶হে যিৰূচালেম, তোমাৰ গড়ৰ ওপৰত মই প্ৰহৰীসকল নিযুক্ত কৰিলোঁ;
তেওঁলোকে দিনত বা ৰাতি নিজম দি নাথাকিব।

হে যিহোৱাক সোঁৱৰণ কৰাসকল, তোমালোক ক্ষান্ত নহ’বা;

⁷তেওঁ পুনৰ সংস্থাপন নোহোৱালৈকে তেওঁক জিৰণী ল’বলৈ নিদিবা,

যিৰূচালেম আৰু তেওঁৰ সৃষ্টিয়ে পৃথিবীত প্ৰশংসা কৰক।

⁸যিহোৱাই নিজৰ সোঁ হাত, আৰু নিজৰ বলৱান বাহুৰে শপত কৰিলে,

“তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ আহাৰৰ বাবে, নিশ্চয়ে মই তেওঁলোকক তোমাৰ শস্য আৰু নিদিম,

আৰু বিদেশীসকলে তুমি পৰিশ্ৰমেৰে অৰ্জ্জা তোমাৰ দ্ৰাক্ষাৰস আৰু পান কৰিবলৈ নাপাব;

⁹কাৰণ যিসকলে শস্য চপাই, তেওঁলোকে তাক ভোজন কৰিব আৰু যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰিব,

আৰু যিসকলে দ্ৰাক্ষাগুটি গোটাই, তেওঁলোকে মোৰ ধৰ্মধামৰ চোতালবোৰত তাৰ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিব।”

¹⁰আহাঁ, দুৱাৰৰ মাজেদি আহাঁ! লোকসকলৰ বাবে পথ যুগুত কৰা!

নিৰ্মাণ কৰা, ৰাজআলি নিৰ্মাণ কৰা! শিলবোৰ গুটাই পেলাই দিয়া,

দেশবাসীসকলৰ বাবে নিচান পতাকা তোলা।

¹¹চোৱা, যিহোৱাই পৃথিবীৰ অন্তলৈকে ঘোষণা কৰিছে,

“তোমালোকে চিয়োনজীয়াৰীক কোৱা চোৱা, তোমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা আহি আছে;

চোৱা, তেওঁৰ পুৰস্কাৰ তেওঁৰ সৈতে আছে, আৰু তেওঁৰ আগত তেওঁ দিব লগীয়া প্ৰতিফল আছে।”

¹²তেওঁলোকে তোমাক “পবিত্ৰ লোক” আৰু “যিহোৱাৰ মুক্তলোক” বুলি মাতিব; আৰু তুমি অশ্বেষিতা আৰু “অপৰিত্যক্ত নগৰ” বুলি প্ৰখ্যাত হ’বা।

Chapter 63

ইদোমৰ প্ৰতিকাৰৰ দিন। লোকসকলৰ প্ৰাৰ্থনা ।

¹ইদোমৰ পৰা, বজ্জাৰ ৰঙা বস্ত্ৰেৰে সৌজন কোন আহিছে?

ৰাজকীয় বস্ত্ৰেৰে, নিজৰ শক্তিৰ বাহুল্যত দৃঢ়তাৰে খোজ কাঢ়ি অহা জন কোন?

“ধাৰ্মিকতাৰে কথা কোৱা জন, আৰু পৰাক্ৰমেৰে পৰিত্ৰাণ কৰিবলৈ সমৰ্থ থকা জন মই।”

²তোমাৰ সাজ ৰঙা কিয়, আৰু কিয় তোমাৰ বস্ত্ৰ দ্ৰাক্ষাকুণ্ডত দ্ৰাক্ষাগুটি গচকা লোকৰ দৰে?

³মই অকলেই দ্ৰাক্ষাকুণ্ডত দ্ৰাক্ষাগুটি গচকিলোঁ, আৰু দেশৰ কোনো এজনো মোক সহযোগ নকৰিলে;

মই মোৰ ক্ৰোধত সেইবোৰ গচকিলোঁ, আৰু খঙত সেইবোৰ গচকিলোঁ,

মোৰ বস্ত্ৰত সেইবোৰৰ তেজৰ ছিটা লাগিল, আৰু মোৰ গোটেই সাজত দাগ লগালে।

⁴কাৰণ প্ৰতিকাৰ সাধিবৰ দিনলৈ মই চালো, আৰু মোৰ মুক্ত কৰিব লগা বছৰ উপস্থিত হৈছিল।

⁵মই দেখিলোঁ যে, সহায় কৰা কোনো এজন নাছিল, মই আচৰিত হৈছিলোঁ যে সহায় কৰা কোনো নাছিল;

কিন্তু মোৰ নিজৰ বাহুৱে মোৰ বাবে পৰিত্ৰাণ সিদ্ধ কৰিলে, আৰু মোৰ অতি ক্ৰোধেই মোক উপকাৰ কৰিলে।

⁶মই মোৰ ক্ৰোধত লোকসকলক গচকিলোঁ, আৰু মোৰ খঙত তেওঁলোকক মাতাল কৰিলোঁ,

আৰু মই তেওঁলোকৰ তেজ মাটিত ছটিয়াই দিলোঁ।

⁷মই যিহোৱাৰ বিশ্বাসযোগ্য নিয়মৰ কাৰ্যবোৰ, আৰু প্ৰশংসনীয় কাৰ্যবোৰৰ বিষয়ে ক'ম;

আৰু যিহোৱাই আমাৰ বাবে কৰা সকলো কাৰ্যৰ বিষয়ে ক'ম, আৰু ইস্ৰায়েলৰ বংশলৈ কৰা উপকাৰৰ বিষয়ে ক'ম।

তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ কাৰণে এই সকলো দয়া আমাক দেখালে, আৰু বিশ্বসযোগ্য নিয়মেৰে বহু কাৰ্য কৰিলে।

⁸কাৰণ তেওঁ কৈছিল, “অৱশ্যে তেওঁলোক মোৰ লোক, এওঁলোক বিশ্বাসঘাত নকৰা সন্তান।”

তেওঁ তেওঁলোকৰ ত্ৰাণকৰ্তা হৈছিল।

⁹তেওঁলোকৰ সমস্ত দুখত

তেওঁ দুখিত হৈছিল, আৰু দুতে তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰা তেওঁলোকক পৰিত্ৰাণ কৰিছিল।

তেওঁৰ প্ৰেম আৰু অনুগ্ৰহত তেওঁলোকক মুক্ত কৰিছিল,

আৰু তেওঁ পূৰ্বৰ সকলো সময়ত তেওঁলোকক উন্নত কৰিছিল, আৰু দাঙি নিছিল।

¹⁰কিন্তু তেওঁলোকে বিদ্ৰোহ কৰি তেওঁৰ পবিত্ৰ আত্মাক দুখ দিছিল;

সেয়ে তেওঁ তেওঁলোকৰ শত্ৰু হৈছিল, আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছিল।

¹¹তেওঁৰ লোকসকল পূৰ্ব সময়ৰ মোচিৰ বিষয়ে শিকিছিল।

লোকলোকে কৈছিল, যি “যি জনাই নিজৰ ভেড়াৰখীয়াসকলৰ সৈতে তেওঁলোকক সমুদ্ৰৰ পৰা উলিয়াই আনিছিল, সেই ঈশ্বৰ ক'ত?

তেওঁলোকৰ মাজত পবিত্ৰ আত্মা স্থাপন কৰা ঈশ্বৰ ক'ত?

¹²মোচিৰ সোঁহাতত নিজৰ প্ৰবাক্ৰমী শক্তি দিয়া ঈশ্বৰ ক'ত?

নিজৰ নাম চিৰস্থায়ী কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁলোকৰ আগত জলসমূহ দুভাগ কৰা ঈশ্বৰ ক'ত?

¹³তেওঁলোকে উজুটি নোখোৱাকৈ, অৰণ্যত দৌৰা ঘোৰাৰ দৰে অগাধ জলৰ মাজেদি তেওঁলোকক লৈ অহা ঈশ্বৰ ক'ত?

¹⁴উপত্যকালৈ নামি যোৱা পশুৰ জাকৰ দৰে যিহোৱাৰ আত্মাই তেওঁলোকক জিৰণি দিছিল;

নিজৰ নামৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ তুমি তোমাৰ লোকসকলক লৈ আহিছিল।

¹⁵স্বৰ্গৰ পৰা তললৈ দৃষ্টি কৰা, আৰু তোমাৰ পবিত্ৰতাৰ আৰু গৌৰৱৰ নিবাসৰ পৰা মনযোগ দিয়া;

তোমাৰ আগ্ৰহ আৰু মহৎ কাৰ্যবোৰ ক'ত?

¹⁶কাৰণ তুমি আমাৰ পিতৃ;

কাৰণ অৱ্ৰাহামে আমাক নাজানে, আৰু ইস্ৰায়েলে আমাক স্বীকাৰ নকৰে;

হে যিহোৱা, তুমিয়েই আমাৰ পিতৃ; আৰু পূৰ্বকালৰে পৰা তুমি আমাৰ মুক্তিদাতা, এয়ে তোমাৰ নাম।

¹⁷হে যিহোৱা, তুমি তোমাৰ পথৰ পৰা আমাক কিয় অপথে লৈ গৈছা? আৰু তোমাৰ অবাধ্য হবলৈ আমাৰ মন কিয় কঠিন কৰিছা?

তোমাৰ দাসসকলৰ, তোমাৰ আধিপত্যৰ জাতিবিলাকৰ কাৰণে উভটি আঁ।

¹⁸তোমাৰ লোকসকল অলপ সময়হে তোমাৰ পবিত্ৰস্থানৰ আধিপত্য ভোগ কৰিলে; কিন্তু এতিয়া আমাৰ শত্ৰুবোৰে এইসকলো ভৰিৰে গচকিলে।

¹⁹যিসকলৰ ওপৰত তুমি কেতিয়াও ৰাজত্ব কৰা নাই, আৰু যিসকল তোমাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা নাই, আমি এনে লোকসকলৰ দৰে হ'লোঁ।

Chapter 64

¹অহ, তুমি আকাশ-মণ্ডল বিদাৰি নামি আহিলে, পৰ্বতবোৰ তোমাৰ সাক্ষাতে দ্ৰৱ হৈ গ'লে, কেনে ভাল আছিল।

²দেশবাসীসকলে তোমাৰ সাক্ষাতে কঁপিবলৈ তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ আগত তোমাৰ নাম জনাবলৈ,

অগ্নিয়ে জেং খৰি পোৰাৰ দৰে, আৰু জুয়ে পানী উতলোৱাৰ দৰে তুমি নামি আহিলে, কেনে ভাল আছিল।

³আমি আশা নকৰা ভয়ানক কাৰ্যবোৰ তুমি কৰি নামি আহিলে, আৰু তোমাৰ সাক্ষাতে পৰ্বতবোৰ দ্ৰৱ হৈ গলে, কেনে ভাল আছিল।

⁴তোমালৈ অপেক্ষা কৰা জনলৈ কাৰ্য সিদ্ধ কৰোঁতা যি তুমি, তোমাৰ বাহিৰে আন ঈশ্বৰ আছে বুলি আগৰ কালৰ পৰা মানুহে শুনা নাই বা চকুৰে দেখা নাই।

⁵সংকাৰ্য কৰি আনন্দ কৰা জনক, আৰু তোমাৰ পথ সোঁৱৰণ কৰি চলা জনক সহায় কৰিবলৈ তুমি আহিলা।

আমি যেতিয়া পাপ কৰিছিলোঁ, তুমি ক্ৰোধিত হৈছিলি, তোমাৰ পথত আমি সকলো সময়তে উদ্ধাৰ হ'ব পাৰিম।

⁶কিয়নো আমি সকলোৱেই অশুচি লোকৰ সদৃশ হ'লোঁ, আৰু আমাৰ সকলো ধাৰ্মিকতা চুৱা কাপোৰৰ দৰে হল;

আমি সকলোৱে পাতৰ দৰে জয় পৰিছোঁ, আৰু আমাৰ অপৰাধবোৰে বতাহৰ দৰে আমাক উড়ুৱাই লৈ গৈছে।

⁷তোমাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰা কোনো এজন নাই; কোনেও তোমাত আশ্ৰয় ল'বলৈ ইচ্ছা কৰা নাই;

কিয়নো তুমি আমাৰ পৰা মুখ লুকুৱাই ৰাখিছা, আৰু আমাৰ অপৰাধৰ প্ৰতাপত আমাক গলি যাবলৈ দিছা।

⁸কিন্তু এতিয়াও, হে যিহোৱা, তুমি আমাৰ পিতৃ;

আমি মাটি, তুমি আমাৰ কুমাৰ; আৰু আমি সকলোৱেই তোমাৰ হাতৰ কাৰ্য।

⁹হে যিহোৱা, তুমি অত্যন্ত ক্ৰোধিত নহ'বা, বা আমাৰ অপৰাধবোৰ আমাৰ বিৰুদ্ধে সদায় সোঁৱৰণ কৰি নাথাকিবা;

অনুগ্ৰহ কৰি তোমাৰ লোক, আমাক সকলোলৈ দৃষ্টি কৰ।

¹⁰তোমাৰ পবিত্ৰ নগৰবোৰ অৰণ্য হৈ পৰিছে;

চিয়োন অৰণ্য হৈ গ'ল; যিৰূচালেম ধ্বংসস্থান হ'ল।

¹¹আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰা, আমাৰ সেই পবিত্ৰ সুন্দৰ মন্দিৰ

অগ্নিৰে দগ্ধ হ'ল; আৰু আমাৰ মনমোহা সকলো ঠাই উচ্ছন্ন হ'ল।

¹²হে যিহোৱা; এতিয়াও তুমি কেনেকৈ আঁতৰি থাকিবা? কেনেকৈ তুমি মনে মনে থাকি, আমাক অত্যন্ত দুখ দিবা?

Chapter 65

অপথে যোৱা লোকক যিহোৱাই ধমকি দিয়া; আৰু তেওঁৰ লোকসকলক মঙ্গলৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা।

¹যি সকলে মোক নুশুধিলে, মই তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই অশ্বেষিত কৰাবলৈ প্ৰস্তুত আছিলোঁ; আৰু যি সকলে মোক নিবিচাৰিলে, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই মোক বিচৰাবলৈ মই প্ৰস্তুত আছিলোঁ;

মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত নোহোৱা দেশবাসীসকলক “এইয়া চোৱা, মই আছোঁ, মই আছোঁ, এই বুলি মই কলোঁ।

²যি সকলে নিজৰ কল্পনামতে কুপথত চলে, আৰু যি ভাল নহয় তেনে পথত চলে,
এনে বিদ্ৰোহী লোকসকলকৰ আগত ওৰে দিনটো মই মোৰ হাত মেলিলোঁ।

³বাৰীত বলিদান দিলে, আৰু ইটাৰ ওপৰত ধূপ জ্বলালে,
এওঁলোকেই সেই লোক যি সদায় মোক অসন্তুষ্ট কৰিলে।

⁴তেওঁলোক মৈদামবোৰৰ মাজত বহে, আৰু গোটেই ৰাতি পহৰা দিয়ে,
গাহৰি মাংস খায়, আৰু নিজৰ পাত্ৰত ঘিণলগীয়া মাংসৰ জোল ৰাখে,

⁵তেওঁলোকে কয়, ‘দূৰত থিয় থাকা; মোৰ ওচৰলৈ নাহিবা, কিয়নো মই তোমাতকৈ পবিত্ৰ,’
তেওঁলোক মোৰ নাকত ধোঁৱাই, আৰু ওৰে দিনটো জ্বলি থকা অগ্নিস্বৰূপ।

⁶চোৱা, মোৰ আগত এয়ে লিখা আছে,

মই মনে মনে নাথাকিম, কাৰণ মই প্ৰতিফল দিম; মই তেওঁলোকৰ কাৰ্য অনুসাৰে তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিম।

⁷যিহোৱাই কৈছে, মই একেবাৰে তোমালোকৰ নিজৰ নিজৰ অপৰাধৰ পৰ্বৰ্তবোৰত ধূপ জলোৱা আৰু উপ-পৰ্বৰ্তবোৰত মোক নিন্দা কৰা,
তোমালোকৰ অপৰাধ আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰো অপৰাধৰ প্ৰতিফল তোমালোকক দিম,
আৰু মই প্ৰথমে তেওঁলোকৰ অতীতৰ কাৰ্য জুখি তেওঁলোকৰ বুকুত প্ৰতিফল দিম।

⁸যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “যেনেকৈ দ্ৰাক্ষাৰ থোকত ৰস পোৱা যায়,
আৰু যেতিয়া কোনো এজনে কয়, তাক নষ্ট নকৰিবা, কিয়নো তাত ভাল আছে,
সেই দৰে, মই মোৰ দাসসকলৰ বাবেও তেনে কৰিম, মই সকলোকে নষ্ট নকৰিম।

⁹মই যাকোবৰ বংশৰ পৰা, আৰু যিহূদাৰ পৰা মোৰ পৰ্বৰ্তবোৰৰ এক অধিকাৰী উৎপন্ন কৰিম;
আৰু মোৰ মনোনীত লোকসকলে তাত অধিকাৰ কৰিব, আৰু মোৰ দাসসকলে তাত বসতি কৰিব।

¹⁰মোক বিচৰা মোৰ লোকসকলৰ বাবে,

চাৰোণ ভেড়াৰ জাকৰ চৰণীয়া ঠাই হ’ব, আৰু আখোৰ উপত্যকা গৰুৰ জাকবোৰৰ শোৱা ঠাই হ’ব।

¹¹কিন্তু যিহোৱাক ত্যাগ কৰা, আৰু মোৰ পবিত্ৰ পৰ্বৰ্তক পাহৰা,

ভাগ্যদেৱতালৈ মেজ সজোৱা, ভাগ্য নিৰূপণ দেৱীলৈ দ্ৰাক্ষাৰসেৰে পানপাত্ৰ পূৰ কৰা যি তোমালোক,

¹²তোমালোকক তৰোৱালৰ বাবে মই নিৰূপণ কৰিম, আৰু তোমালোকে বলি হ’বলৈ মূৰ দোঁৱাবা।

কাৰণ মই যেতিয়া মাতিলো তোমালোকে উত্তৰ নিদিলা, আৰু মই যেতিয়া কলোঁ, তোমালোকে নুশুনিলা;

কিন্তু মোৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, তাকেই তোমালোকে কৰিলা, আৰু যিহতে মোৰ সন্তোষ নাপাওঁ, তাকেই কৰিবলৈ তোমালোকে বাচি ল’লা।

¹³প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

“চোৱা, মোৰ দাসসকলে ভোজন কৰিব, কিন্তু তোমালোক ভোকত থাকিবা;

চোৱা, মোৰ দাসসকলে পান কৰিব, কিন্তু তোমালোক পিয়াহত থাকিবা;

চোৱা, মোৰ দাসসকলে আনন্দ কৰিব, কিন্তু তোমালোকে লাজ পাবা;

¹⁴চোৱা, মোৰ দাসসকলে মনৰ আনন্দ গান কৰিব,

কিন্তু তোমালোকে মনৰ দুখত কাতৰোক্তি কৰিবা, আৰু মন ভগ্ন হোৱাৰ কাৰণে হাহাকাৰ কৰিবা।

¹⁵মোৰ মনোনীত লোকসকলৰ বাবে শাও দিবলৈ তোমালোকে তোমালোকৰ নাম থৈ যাবা, আৰু মই, প্ৰভু যিহোৱাই তোমাক মৃত্যু দিম, আৰু নিজ দাসসকল আন নামেৰে মাতিব।

¹⁶যি মানুহে পৃথিৱীত নিজকে আশীৰ্বাদিত বুলি কয়, তেওঁলোক মোৰ দ্বাৰাই আশীৰ্বাদিত হ'ব।

আৰু যি মানুহে পৃথিৱীত শপত খায়, তেওঁ সত্য ঈশ্বৰৰ নামেৰেহে শপত খাব;

কিয়নো পূৰ্বকালৰ সকলো সঙ্কট পাহৰা হ'ল, আৰু মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা সেইবোৰ লুকাল।

¹⁷কিয়নো চোৱা, মই নতুন আকাশ-মণ্ডল আৰু নতুন পৃথিৱী সৃষ্টি কৰো;

আৰু পূৰ্বকালৰ বস্তুবোৰ সোঁৱৰণ কৰা বা মনত ৰখা নহ'ব।

¹⁸কিন্তু মই যি সৃষ্টি কৰোঁ, তাত তোমালোকে অনন্ত কাল আনন্দ আৰু উল্লাস কৰা; কিয়নো চোৱা, মই যিৰুচালেমক উল্লাসৰ বিষয়, আৰু তাৰ লোকসকলক আনন্দৰ বিষয় কৰি সৃষ্টি কৰোঁ।

¹⁹মই যিৰুচালেমত উল্লাস, আৰু মোৰ লোকসকলত আনন্দ কৰিম,

তাত ক্ৰন্দনৰ শব্দ কি কাতৰোক্তিৰ শব্দ আৰু শূন্য নাযাব।

²⁰সেই ঠাইৰ পৰা কোনো অলপদিনীয়া কেঁচুৱা,

বা সম্পূৰ্ণ আয়ুস নোপোৱা কোনো বুঢ়া লোকক মৈদামলৈ নিয়া নহ'ব;

ডেকা লোক এশ বছৰ বয়সীয়া হৈ মৰিব,

আৰু পাপী জনে এশ বছৰ বয়স পাই অভিশপ্ত হৈ মৰিব।

²¹তেওঁলোকে ঘৰ সাজি তাৰ ভিতৰত বাস কৰিব, আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতি তাৰ ফল ভোগ কৰিব।

²²আন লোক বাস কৰিবলৈ তেওঁলোকে ঘৰ নাসাজিব, আৰু আন লোক ভোগ কৰিবলৈ তেওঁলোকে বাৰী নাপাতিব;

কিয়নো গছৰ আয়ুস যিমান, মোৰ লোকসকলৰো আয়ুস সিমান হ'ব, আৰু মোৰ মনোনীত লোকসকলে নিজৰ হাতেৰে কৰা কাৰ্যৰ ফল বহুকাললৈকে ভোগ কৰিব।

²³তেওঁলোকে বৃথা পৰিশ্ৰম নকৰিব, আৰু আপদৰ বাবে সন্তান প্ৰসৱ নকৰিব;

কিয়নো তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ সন্তান যিহোৱাৰ পৰা আশীৰ্বাদ পোৱাসকলৰ বংশ।

²⁴তেওঁলোকে নামাতোঁতেই মই উত্তৰ দিম, আৰু তেওঁলোকৰ কথা কয় শেষ নকৰোঁতেই মই শুনিম।

²⁵ৰাংকুকুৰ আৰু ভেড়া পোৱালি একে ঠাইতে চৰিব, সিংহই গৰুৰ দৰে খেৰ খাব,

আৰু ধুলিয়েই সৰ্পৰ আহাৰ হ'ব।

যিহোৱাই কৈছে, মোৰ সমস্ত পৰ্ব্বতত কোনেও কাকো অপকাৰ কি বিনষ্ট নকৰিব।

Chapter 66

ইস্ৰায়েলৰ সুখ, আৰু শত্ৰুবোৰৰ বিনাশ।

¹যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

“স্বৰ্গ মোৰ সিংহাসন, আৰু পৃথিৱী মোৰ ভৰিৰ পীৰা; তোমালোকে মোৰ অৰ্থে কেনেকুৱা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবা? মই বিশ্ৰাম ল'ব পৰা স্থান ক'ত?

- 2মোৰ হাতে সকলো নিৰ্মাণ কৰিলে, সেই বাবেই এই সকলো হ'ল, ইয়াক যিহোৱাই কৈছে;
দুখীয়া, ভগ্ন-চিঙীয়া, আৰু মোৰ বাক্যত কঁপা জনলৈহে মই অনুমতি দিম।
- 3যি জনে গৰু বধ কৰে, তেওঁ মানুহ বধ কৰাৰ দৰে; আৰু যি জনে ভেড়া পোৱালি বলিদান কৰে, তেওঁ কুকুৰৰ ডিঙি ভঙাৰ দৰে;
যি জনে শস্য উৎসৰ্গ কৰে, তেওঁ গাহৰি পোৱালিৰ তেজ উৎসৰ্গ কৰাৰ দৰে আৰু যি জনে স্মৃতিচিহ্ন ধূপ জ্বলায়, তেওঁ দুষ্টতাক আশীৰ্বাদ কৰাৰ দৰে;
তেওঁলোকে নিজৰ পথ বাচি ল'লে, আৰু তেওঁলোকে নিজৰ ঘিণলগীয়া কৰ্মত সন্তোষ পায়।
- 4সেই একে দৰে, মই তেওঁলোকৰ দণ্ড মনোনীত কৰিম, আৰু তেওঁলোকে যিহকে ভয় কৰে, তাকেই তেওঁলোকলৈ ঘটাম;
কাৰণ মই যেতিয়া মাতিলোঁ, তেওঁলোক কোনেও উত্তৰ নিদিলে, আৰু মই যেতিয়া কলোঁ, তেওঁলোকে নুশুনিলে;
মোৰ দৃষ্টিত যি বেয়া, তাকেই তেওঁলোকে কৰিলে, আৰু যিহত মোৰ সন্তোষ নাই, তাকেই তেওঁলোকে বাচি ল'লে।
- 5যিহোৱাৰ বাক্যত কল্পমান হোৱা যি তোমালোক, তোমালোক তেওঁৰ বাক্য শুনা;
তোমালোকৰ যি ভাইসকল তোমালোকক ঘিণ কৰে, আৰু মোৰ নামৰ অৰ্থে তোমালোকক বহিষ্কৃত কৰে, তেওঁলোকে কয়,
'যিহোৱা মহিমাশিত হওক, তেতিয়া আমি তোমালোকৰ আনন্দ দেখিবলৈ পাম;
কিন্তু তেওঁলোক লজ্জিত হ'ব।
- 6নগৰৰ পৰা যুদ্ধৰ আলোড়নৰ শব্দ, মন্দিৰৰ পৰা শব্দ,
আৰু তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰতিফল দিয়া যিহোৱাৰ ধ্বনি শুনা গৈছে।
- 7বেদনা হোৱাৰ পূৰ্বেই তেওঁ প্ৰসন্ন কৰিলে,
গৰ্ভবেদনা নোহোৱাৰ পূৰ্বেই তেওঁ এটি পুত্ৰ জন্ম দিলে;
- 8এনে কথা কোনোৱে শুনিছে নে? বা এনে কৰ্ম কোনোৱে দেখিছে নে?
একে দিনাই জানো কোনো দেশ উৎপন্ন হয়? বা কোনো জাতি জানো এক মুহূৰ্ততে স্থাপন হ'ব পাৰে?
চিয়ানে গৰ্ভবেদনা পোৱামাত্ৰকে নিজৰ সন্তানসকলক প্ৰসন্ন কৰিলে।
- 9যিহোৱাই সুধিছে, মই প্ৰসন্নৰ সময়লৈকে আনি জানো সন্তান প্ৰসন্ন নকৰাম?
তোমাৰ ঈশ্বৰে সুধিছে, "প্ৰসন্ন কৰাওঁতা যি মই, মই জানো গৰ্ভ বন্ধ কৰিম?"
- 10তেওঁক প্ৰেম কৰা সকলোৱে, যিৰুচালেমৰ সৈতে আনন্দ কৰা আৰু তেওঁৰ বাবে সন্তুষ্ট হোৱা,
তেওঁত শোক কৰা সকলোৱে, তেওঁৰ সৈতে আনন্দ কৰা,
- 11কাৰণ তোমালোক শুশ্ৰূসা কৰিবা, আৰু সন্তুষ্ট হ'বা; তেওঁৰ স্তনে তোমালোকক শাল্ফুনা দিব;
কাৰণ তুমি সেইবোৰ পান কৰি তৃপ্ত হ'বা আৰু তেওঁৰ অজস্ৰ গৌৰৱৰ সৈতে আনন্দিত হ'বা,
- 12কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে,
"চোৱা, মই নদীৰ দৰে তেওঁৰ ওপৰত উন্নতি বিস্তাৰ কৰিম,
সীমা বাগৰি যোৱা সোতৰ দৰে জাতিবিলাকৰ ঐশ্বৰ্য বঢ়াম;
তোমালোকে তেওঁৰ ফালে চুপিবলৈ পাবা; তোমালোকক কোলাত লৈ নিয়া যাব, আৰু আঁঠুৰ ওপৰত নচোৱা হ'ব।
- 13যি দৰে মাতৃয়ে নিজৰ সন্তানক সুখ দিয়ে, সেই দৰে মই তোমালোকক সুখ দিম; আৰু তোমালোকে যিৰুচালেমত সুখ পাবা।
- 14এই সকলো দেখি তোমালোকৰ হৃদয় আনন্দ কৰিব, আৰু তোমালোকৰ অস্থিবোৰ নতুন তৃণৰ দৰে সতেজ হ'ব;

আৰু যিহোৱাৰ হাত তেওঁৰ দাসসকলৰ আগত পৰিচিত হ'ব, কিন্তু শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ ক্ৰোধ হ'ব।

15কিয়নো চোৱা, যিহোৱা জুইৰ সৈতে আহিছে, আৰু তেওঁৰ ৰথ ধুমুহাৰ দৰে আহিছে,

তেওঁৰ ক্ৰোধৰ তাপ আনিছে আৰু অগ্নিশিখাৰ সৈতে তিৰস্কাৰ কৰিব।

16কাৰণ যিহোৱাই অগ্নিৰে আৰু নিজৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই সকলো মৰ্ত্যালোকৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰিব; আৰু যিহোৱাৰ দ্বাৰাই হত হোৱা লোক অনেক হ'ব।

17যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “যি সকলে গাহৰিৰ মাংস, বা ঘিণলগীয়া বস্তু যেনে এল্দুৰ খায়,

আৰু তেওঁলোক উদ্যানলৈ যাবৰ অৰ্থে নিজকে পবিত্ৰ আৰু শুচি কৰে,

তেওঁলোকে একেবাৰে বিনষ্ট হ'ব।

18কাৰণ মই তেওঁলোকৰ কাৰ্য আৰু কল্পনাবোৰ জানো। যি সময়ত সকলো জাতিক; আৰু সকলো ভাষা কোৱা লোকসকলক মই গোট খোৱাম, এনে সময় আহিছে। তেওঁলোকে আহিব আৰু মোৰ প্ৰতাপ দেখিবলৈ পাব। 19মই তেওঁলোকৰ মাজত এক মহৎ চিন স্থাপন কৰিম। তাৰ পাছত মই তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাসকলক জাতিবিলাকলৈ পঠাম: মোৰ কীৰ্ত্তি নুশুনা, বা মোৰ প্ৰতাপ নেদেখা তৰ্কাচ, পুল, আৰু ধনুৰ্দ্ধৰ লুদ, তুবল, যাবন এই জাতিবিলাকলৈ, আৰু দূৰত থকা দ্বীপনিবাসীসকলৰ ওচৰলৈ পঠাম। তেওঁলোকে জাতিবিলাকৰ মাজত মোৰ প্ৰতাপ প্ৰচাৰ কৰিব।”

20তেওঁলোকে সকলো জাতিৰ মাজৰ পৰা তোমালোকৰ সকলো ভাইক ঘূৰাই আনিব। তেওঁলোক ঘোঁৰাত, ৰথত, মালগাড়ীত, খছৰত, আৰু উটত তুলি, মোৰ পবিত্ৰ পৰ্বত যিৰুচালেমলৈ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰস্বৰূপে আনিব,” ইয়াকে যিহোৱাই কৈছে। ইস্ৰায়েলী লোকসকলৰ বাবে যিহোৱাৰ গৃহত পৰিষ্কাৰ পাত্ৰত শস্য উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আনিব।

21যিহোৱাই কৈছে, “এনে কি, মই তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা কিছুমান লোকক পুৰোহিত আৰু লেবীয়া হ'বলৈ মনোনীত কৰিম।”

22“কাৰণ মই যি নতুন আকাশ-মণ্ডল আৰু নতুন পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিম,

সেয়ে যেনেকৈ মোৰ সম্মুখত সদায় থাকিব, যিহোৱাই কৈছে, তেনেকৈ তোমালোকৰ বংশ, আৰু তোমালোকৰ নামো সদায় থাকিব।”

23যিহোৱাই কৈছে, “প্ৰত্যেক মাহত আৰু প্ৰত্যেক বিশ্ৰামবাৰত

সকলো লোক মোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিবলৈ আহিব।”

24তেওঁলোকে বাহিৰলৈ যাব আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহাচৰণ কৰাসকলৰ মৃত দেহ দেখিব;

কাৰণ তেওঁলোকক পোক খাব কিন্তু নমৰিব, আৰু তেওঁলোকক অগ্নিয়ে গ্ৰাস কৰিব কিন্তু নুমাৰ,

আৰু তেওঁলোক সকলো মৰ্ত্যৰ আগত ঘৃণনীয় হ'ব।”

যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।

Chapter 1

¹এয়েই আছিল হিন্দিয়াৰ পুত্ৰ যিৰিমিয়াৰ বাক্য, যিজনে লিখিছিল। তেওঁ বিন্যামীন জনগোষ্ঠীৰ প্ৰদেশত থকা অনাথোৎ-নিবাসীৰ এজন পুৰোহিত আছিল। ²যিহূদা দেশৰ ৰজা আমোনৰ পুত্ৰ যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ ত্ৰয়োদশ বছৰ ধৰি যিহোৱাই তেওঁৰ এই বাক্যবোৰ যিৰিমিয়ালৈ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ³যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ যিহোয়াকিম ৰজাৰ দিনত আৰু যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ চিদ্দিকিয়া ৰজাৰ ৰাজত্বৰ একাদশ বছৰৰ শেষলৈকে, তেওঁৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহি আছিল। এয়েই বছৰৰ পঞ্চম মাহ আছিল যেতিয়া যিৰূচালেমৰ লোকসকলক বাবিলনলৈ দেশান্তৰ কৰি নিয়া হৈছিল।

যিৰিমিয়াক আক্ৰমণ কৰা। বাদামৰ আৰু কেৰাহীৰ দৰ্শন।

⁴এদিনাখন যিহোৱাই এই বাক্য মোলৈ দিছিল: ⁵বোলে, “তোমাৰ মাতৃৰ গৰ্ভত তোমাক নিৰ্মাণ কৰাৰ পূৰ্বেই মই তোমাক জানিলোঁ।

আৰু তুমি গৰ্ভৰ পৰা বাহিৰ হোৱা পূৰ্বেই মোৰ গৌৰৱৰ অৰ্থেই মই তোমাক পৃথক কৰিলোঁ; আৰু মই তোমাক মোৰ ভাববাদী হবলৈ নিযুক্ত কৰিলোঁ।

গোটেই জাতিবোৰৰ বাবে।” ⁶তেতিয়া মই ক’লোঁ, “হায় হায় মোৰ প্ৰভু যিহোৱা, আপুনি বুজা নাই নে, যে আপোনাৰ কাৰণে কথা কবলৈ মই যোগ্য নহওঁ? কিয়নো মই নিচেই ডেকা!”

⁷যিহোৱাই উত্তৰ দি ক’লে, “তুমি এনে কথা নকবা, কিয়নো, মই তোমাক যিসকলৰ ওচৰলৈ পঠিয়াম, তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকজনৰ গুৰিলৈ তুমি যাবই লাগিব, আৰু তোমাক যি যি আজ্ঞা কৰিম, সেই সকলোকে তুমি তেওঁলোকক কবই লাগিব। ⁸তুমি যিসকলক কথা ক’বা, তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা, কিয়নো তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই অনিষ্ট হোৱাৰ পৰা মই তোমাক সুৰক্ষা দিম। আৰু এইয়া নিশ্চয়কে ঘটিব, কিয়নো মই যিহোৱাই ইয়াকে ক’লো।

⁹তেতিয়া যিহোৱাই নিজ হাত মেলি মোৰ মুখ স্পৰ্শ কৰিলে আৰু মোক ক’লে, চোৱা, মই মোৰ বাক্য তোমাৰ মুখত দিলোঁ; ¹⁰চোৱা, উঘালিবলৈ আৰু ডাঙিবলৈ, বিনষ্ট কৰিবলৈ আৰু উৎপাত কৰিবলৈ, সাজিবলৈ আৰু ৰোবলৈ, জাতিবোৰৰ আৰু ৰজাসকলৰ ওপৰত মই আজি তোমাক নিযুক্ত কৰিলোঁ।

¹¹তেতিয়া যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, “হে যিৰিমিয়া, তুমি কি দেখিছা?” তাতে মই ক’লোঁ, “বাদাম গছৰ এডাল ডাল দেখিছোঁ।” ¹²যিহোৱাই ক’লে, “ঠিকেই দেখিছা। কিয়নো ‘বাদাম’ শব্দটো ‘সজাগতা’ শব্দটোৰ লগত মিল আছে, অৰ্থাৎ যি ঘটিবলৈ আছে মই তালৈ সজাগ হৈ আছোঁ, আৰু জাতিবোৰ ধ্বংস হোৱাৰ বাবে মোৰ বাক্য সিদ্ধ কৰিবলৈ সজাগে আছোঁ।”

¹³তেতিয়া পুনৰ যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, “এতিয়া তুমি কি দেখিছা?” মই উত্তৰ দি ক’লোঁ, “মই এটা ঘূৰণীয়া পাত্ৰ দেখিছোঁ য’ত উতলি থকা পানীৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ আছে। দক্ষিণ ফালৰ পৰা তাৰ মুখ ফালে কাতি হৈ আছে।” ¹⁴যিহোৱাই উত্তৰ দি ক’লে, “হয়! ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল, ঘূৰণীয়া পাত্ৰৰ পৰা উতলা পানী চলাৰ দৰে, উত্তৰ দিশৰ পৰা এই আটায় দেশ-নিবাসীলৈ অমঙ্গলৰে বিয়পি পৰিব।

¹⁵মই কি কৈ আছোঁ, তাক শুনা: যিহূদাৰ উত্তৰ দিশত থকা ৰাজ্যবোৰৰ পৰা যিৰূচালমলৈ আহিবলৈ মাতি পঠিয়াম। তেওঁলোকৰ ৰজাসকলে আহি যিৰূচালেমৰ দুৱাৰবোৰৰ সোমোৱা ঠাইত আৰু তাৰ চাৰিওফালে থকা গড়বোৰৰ সন্মুখত, আৰু আটাই নগৰবোৰৰ সন্মুখত নিজ নিজ সিংহাসন স্থাপন কৰি, এতিয়া তেওঁলোক যিহূদাৰ ৰজা বুলি, নিৰ্দেশ দিব। ¹⁶তেতিয়া মই তেওঁলোকৰ আটাই দুষ্টতাৰ কাৰণে মোৰ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে মোৰ দণ্ডাজ্ঞা প্ৰচাৰ কৰিম; কিয়নো তেওঁলোকে মোক পৰিত্যাগ কৰি ইতৰ দেৱতাবোৰৰ আগত ধূপ জ্বলাইছে। আৰু তেওঁলোকে নিজ নিজ হাতেৰে কৰা বস্তুৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিছে।

¹⁷এই হেতুকে তুমি কঁকাল বান্ধি কামলৈ বুলি সাজো হোৱা! মই তোমাক যি যি আজ্ঞা কৰোঁ, সেই সকলোকে যিহূদাৰ লোকসকলক কোৱা। তেওঁলোকৰ আগত ব্যাকুল নহ’বা, যদি হোৱা, মই তেওঁলোকৰ আগত উদাহৰণ ৰূপে তোমালৈকো দণ্ডাজ্ঞা দিম! ¹⁸কিয়নো শুনা! মই আজি সমুদায় দেশৰ, যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ, ইয়াৰ অধ্যক্ষসকলৰ, পুৰোহিতসকলৰ আৰু দেশৰ সাধাৰণ লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে তোমাক দৃঢ় নগৰ, লোহাৰ স্তম্ভ আৰু পিতলৰ গড়স্বৰূপ কৰিলোঁ। ¹⁹তেওঁলোকে তোমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিব, কিন্তু তোমাক ঘটোৱাৰ নোৱাৰিব, কিয়নো মই তোমাৰ লগত থাকিম আৰু তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিম। আৰু ই নিশ্চয়কৈ ঘটিব কিয়নো মই, যিহোৱাই ইয়াকে ক’লোঁ!”

Chapter 2

ইস্ৰায়েলৰ বিশ্বাস-ঘাতকতা আৰু তাৰ ফল।

¹যিহোৱাই আৰু এটি বাক্য মোক দিলে, ²যেন, কাণে শুনাকৈ যিৰুচালেমৰ প্ৰতিজনলৈ এই কথা প্ৰচাৰ কৰা হয়। আৰু তেওঁ কৈছিল যে, মই যেন এই কথা তেওঁলোকক কওঁ:

“মই, যিহোৱাৰ, অতি পূৰ্বে তুমি মোক মানি চলা আৰু আমাৰ অংগীকাৰত বিশ্বাস কৰা সেই সকলো কথা মোৰ মনত আছে। বাগ্‌দান কৰা কালত কন্যাই দৰাক কৰাৰ দৰে মোক আনন্দিত কৰিছিল;

তুমি মোক প্ৰেম কৰিছিল, আৰু মৰুভূমিৰ মাজেৰে মোৰ পাছে পাছে তুমি গমন কৰিছিল;

³সেই কালত তুমি ইস্ৰায়েল মোলৈ নিলগে আছিল; শস্যৰ প্ৰথমে পকা ফলৰ গৰাকি হোৱাৰ দৰে তোমালোক মোৰ আছিল।

যিসকলে মোৰ লোকসকলক অনিষ্ট কৰিছিল, তেওঁলোকৰ প্ৰতি দণ্ডাজ্ঞা দিবলৈ আৰু দুৰ্যোগ পঠিয়াবলৈ মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলো। মই, যিহোৱাই কৈছিলো যে, এইবোৰ ঘটিব, ঠিক তেনেদৰেই এইবোৰ অমঙ্গল ঘটিব।”

⁴হে যাকোবৰ বংশ, হে ইস্ৰায়েলৰ আটাই লোকসকল,

⁵যিহোৱাই কি কৈছে, সেই বাক্য শুনা: “যিহোৱাই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে কি অন্যায় পালে, যে, তেওঁলোক মোৰ পৰা আঁতৰ হৈ গৈ, অসাৰৰ পাছত চলি অসাৰ হল?

⁶তেওঁলোকে নকলে, যে, যি জনাই মিচৰ দেশৰ পৰা আমাক উলিয়াই আনিছিল, যি জনাই মৰুভূমিৰ মাজেদি, বালুকাময় আৰু শুহাময় দেশৰ মাজেদি,

খৰাং আৰু মৃত্যুচ্ছায়াম্বৰূপ দেশৰ মাজেদি পথিক নচলা আৰু নিবাসী নথকা দেশৰ মাজেদি আমাক লৈ আহিছিল, সেই যিহোৱা ক’ত?

⁷মই তোমালোকক এখন উদ্যানময় দেশলৈ, তাৰ ফল আৰু উত্তম উত্তম বস্তু ভোজন কৰিবলৈ আনিছিলোঁ,

কিন্তু যেতিয়া তোমালোকে সোমলা, তেতিয়া তোমালোকে মোৰ দেশ অশুচি কৰিলা আৰু মোৰ আধিপত্য যিণলগীয়া কৰিলা।

⁸এতিয়া যিহোৱা ক’ত’ বুলি তোমালোকৰ পুৰোহিতসকলে নক’লে, আৰু ব্যৱস্থাত পাৰ্গতলোকে মোক নাজানিলে,

আৰু তোমালোককৰ পালকসকলেও মোৰ বিৰুদ্ধে অধৰ্ম-আচৰণ কৰিলে, আৰু ভাববাদীসকলেও বালৰ নামেৰে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু অনুপকাৰী বস্তুৰ (প্ৰতিমাৰ) পাছত চলিলে।”

⁹এই হেতুকে, যিহোৱাই কৈছে, মই তোমালোকৰ লগত আৰু প্ৰতিবাদ কৰিম, আৰু তোমালোকৰ পো-নাতিসকলৰ সৈতেও প্ৰতিবাদ কৰিম।

¹⁰কিয়নো, তোমালোকে কিত্তীম দ্বীপবোৰলৈ পাৰ হৈ গৈ চোৱা, আৰু কেদৰলৈ মানুহ পঠোৱা, তাত এনেকুৱা কথা কৈছে নে নাই তাক চোৱা ভালকৈ বিবেচনা কৰা, তেওঁলোকৰ দেশৰ কোনো লোকে এনে কাম কৰা নাই, যিবিলাক তোমালোকৰ লোকসকলে কৰিলে!

¹¹যিবোৰ ঈশ্বৰ নহয়, এনে দেৱতাবোৰক কোনো এক জাতিয়ে জানো সলনি কৰিছিল?

কিন্তু মোৰ প্ৰজাসকলে উপকাৰ নকৰা বস্তুৰ লগত নিজৰ গৌৰৱ সলনি কৰিলে।

¹²যিহোৱাই কৈছে, হে আকাশ-মণ্ডল, ইয়াত বিস্ময় মানা, ভয়ত নোম শিয়ৰোৱা, অতিশয় তথা লগা।

¹³কিয়নো মোৰ প্ৰজাসকলে দুটা দোষ কৰিলে; তেওঁলোকে জীৱন্ত জলৰ ভুমুকস্বৰূপ মোক ত্যাগ কৰিলে,

আৰু তেওঁলোকে নিজৰ কাৰণে জলাধাৰ, পানী ৰাখিব নোৱাৰা ভগা জলাধাৰ খানিলে।

¹⁴ইস্ৰায়েল জানো বন্দী? বা তেওঁলোক জানো ঘৰ-ওপজা বন্দী?

¹⁵তেন্তে তেওঁলোকে কিয় লুটদ্রব্য হৈছে? ডেকা সিংহবোৰে তাৰ ওপৰত গৰ্জিছে, গৰ্জন কৰিছে; সিহঁতে তাৰ দেশ উচ্ছন্ন কৰিলে।

তাৰ নগৰবোৰ দক্ষ হৈ নিবাসীহীন হৈছে।

- 16 নোফৰ আৰু তহ্পশ্বেচৰ সন্তানসকলেও তোমালোকৰ মূৰৰ তালু টকলা কৰিলে।
- 17 তোমাৰ ঈশ্বৰে তোমাক পথেদি লৈ যোৱা সময়ত তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক তুমি পৰিত্যাগ কৰাত, তুমি জানো নিজে নিজক ইয়াক ঘটোৱা নাই?
- 18 আৰু এতিয়া চীহোৰৰ জল পান কৰিবলৈ মিচৰৰ বাটত তোমাৰ কি কাম আছে?
আৰু ফৰাৎ নদীৰ জল পান কৰিবলৈ অচুৰৰ বাটত তোমাৰ কি কাম আছে?
- 19 তোমাৰ নিজ দুষ্টতাই তোমাক শাস্তি দিব, আৰু তোমাৰ অপথে যোৱাই তোমাক ধৰ্মিক দিব।
এই হেতুকে তুমি ঈশ্বৰ যিহোৱাক ত্যাগ কৰা আৰু অন্তৰত মোৰ ভয় নৰখা যে বেয়া আৰু তিতা,
ইয়াক জ্ঞাত হৈ বুজা, এয়ে প্ৰভু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ বচন।
- 20 কিয়নো বহুকাল হ'ল, তুমি তোমাৰ যুৱলি ভাঙিলা;
আৰু যোঁত-জৰী চিঙি ক'লা, "মই পৰাধিন নহম," কাৰণ তুমি প্ৰত্যেক ওখ পৰ্বতত, আৰু কেঁচাপতীয়া গছৰ তলত মূৰ দোৱাই বেশ্যাকৰ্ম
কৰিলা।
- 21 তথাপি মই তোমাক উত্তম দ্ৰাক্ষালতা বুলি, সকলোভাবে প্ৰকৃত গুটি বুলি ৰোইছিলোঁ;
তেন্তে তুমি কেনেকৈ মোৰ গুৰিত বিজাতীয় দ্ৰাক্ষালতাৰ নৰম ডালত পৰিবৰ্ত্তন হল?
- 22 কিয়নো যদিও খাৰেৰে নিজৰ গা ধোৱা, আৰু অনেক চাবোন লগোৱা, তথাপি মোৰ দৃষ্টিত তোমাৰ অপৰাধ দাগস্বৰূপ হৈ থাকিব,
এয়েই সত্য, কিয়নো ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে।
- 23 তুমি কেনেকৈ কব পৰা, যে, মই অশুচি নহওঁ, বালদেৱতাবোৰৰ পাছত চলা নাই?
উপত্যকাত কৰা তোমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ চোৱা, তুমি কি কৰিলা, তাক জ্ঞাত হোৱা; তুমি তোমাৰ পথত পকোৱা-পকিকৈ ভ্ৰমি ফুৰোঁতা এজনী
বেগীউটৰ নিচিনা।
- 24 তুমি নিজ অভিলাষত বায়ু সুঙি ফুৰা অৰণ্যত অভ্যাস হোৱা এজনী বনৰীয়া গাধৰ নিচিনা; তাই কামাতুৰ হোৱা সময়ত কোনে তাইক
ওলোটাব পাৰে?
- তাইলৈ অভিলাষ কৰি বিচৰাবোৰে ভাগৰ নাপাব, তাইৰ নিয়মিত মাহত তাইক পাব।
- 25 তুমি তোমাৰ ভৰি পইজাৰ নোহোৱা হবলৈ, আৰু ডিঙিৰ নলী শুকান হবলৈ নিদিবা।
কিন্তু তুমি কৈছা, "ইয়াত আশা নাই, সমূলি নাই; কিয়নো মই বিদেশীসকলক প্ৰেম কৰোঁ, তেওঁলোকৰেই পাছত চলিম!"
- 26 চোৰ ধৰা পৰিলে যেনেকৈ সি লাজত পৰে, তেনেকৈ ইস্ৰায়েল বংশই লাজ পাইছে। তেওঁলোক, তেওঁলোকৰ ৰজা, অধ্যক্ষ, পুৰোহিত আৰু
ভাবাদীসকলে লাজ পাইছে।
- 27 তেওঁবিলাক প্ৰতিজনে এডোখৰ কাঠক, 'তুমি মোৰ পিতৃ!' এইবুলি, আৰু এটা শিলক, তুমি মোক উৎপন্ন কৰিলা 'তুমি মোৰ মাতৃ!' এইবুলি
কয়;
কিয়নো তেওঁলোকে মোৰ ফালে মূৰ নকৰি পিঠিহে দিলে; কিন্তু আপদৰ দিনত তেওঁলোকে কব, তুমি উঠি আমাক উদ্ধাৰ কৰা!
- 28 তুমি নিজৰ কাৰণে যি দেৱতাবোৰ সাজিলা, তোমাৰ সেই দেৱতাবোৰ ক'ত? সেইবোৰেই উঠি, যদি পাৰে, তেন্তে আপদৰ সময়ত তোমাক
নিস্তাৰ কৰক;
কিয়নো হে যিহুদা, তোমাৰ যিমান নগৰ, সিমান তোমাৰ দেৱতা আছে।
- 29 যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকে কিয় মোৰ লগত প্ৰতিবাদ কৰিছা? তোমালোক সকলোৱেই মৌলৈ বিদ্ৰোহ-আচৰণ কৰিছা?
- 30 মই তোমালোকৰ সন্তানসকলক বৃথা প্ৰহাৰ কৰিলোঁ; তেওঁলোকে শাস্তি নুবুজিলে;
বৰং তোমালোকৰ নিজৰ তৰোৱালেই বিনাশক সিংহৰ দৰেই তোমালোকৰ ভাবাদীসকলক গ্ৰাস কৰিলে।

31 তেন্তে হে বৰ্তমান কালৰ লোকসকল, তোমালোকে যিহোৱাৰ বাক্য আলোচনা কৰা।

ইস্ৰায়েলৰ পক্ষে মই জানো অৰণ্য বা অন্ধকাৰময় দেশস্বৰূপ? তেন্তে মোৰ প্ৰজাসকলে কিয় কয় যে, আমি মুকলি হ'লোঁ, আমি তোমাৰ ওচৰলৈ আৰু নাযাওঁ?’

32 যুৱতিয়ে জানো নিজৰ অলঙ্কাৰ বা কন্যাই জানো নিজৰ পিন্ধা সাজ পাহৰিব পাৰে?

কিন্তু মোৰ প্ৰজাসকলে অসংখ্য দিন মোক পাহৰি আছে।

33 তুমি প্ৰেম বিচাৰিবলৈ কেনে সুন্দৰৰূপে নিজ পথ যুগুত কৰিছা।

এই কাৰণে দুষ্ট স্ত্ৰীসকলকো তুমি নিজ পথ শিকাল।

34 তোমাৰ বস্ত্ৰৰ আঁচলতে নিৰ্দোষী দৰিদ্ৰ প্ৰাণীবোৰৰ তেজ পোৱা গৈছে;

মই বৰকৈ বিচাৰি বিচাৰি যে তাক পালোঁ, এনে নহয়, কিন্তু সেই সকলোৰে ওপৰত তাক পালোঁ।

35 তথাপি তুমি কৈছা, মই নিৰ্দোষী, অৱশ্যে মোৰ পৰা তেওঁৰ ক্ৰোধ ঘূৰিল।

চোৱা, মই পাপ কৰা নাই, তুমি এই কথা কোৱাৰ কাৰণে, মই তোমাৰে সৈতে বিচাৰস্থানত সোমাম।

36 তুমি তোমাৰ পথ সলনি কৰিবৰ মনেৰে কিয় ইমানকৈ ভ্ৰমণ কৰিছা?

তুমি অচুৰৰ পৰা যেনেকৈ লাজ পাইছিল, তেনেকৈ মিচৰৰ পৰাও লাজ পাব।

37 অৱশ্যে তাৰ ওচৰৰ পৰাও মূৰত হাত দি গুচি যাবা;

কিয়নো যিহোৱাই তোমাৰ আশ্ৰয়স্থানবোৰ অগ্ৰাহ্য কৰিলে; সেইবোৰত তোমাৰ কুশল নহব।”

Chapter 3

1 মোচিয়ে এইদৰে লিখিছিল যে, কোনোৱে নিজ স্ত্ৰীক ত্যাগ কৰাৰ পাছত, সেই স্ত্ৰীয়ে তেওঁৰ স্বামীৰ লগ এৰি, যদি আন পুৰুষৰ সৈতে বিবাহ হয়, তেতিয়া তাইৰ প্ৰথম স্বামীয়ে পুনৰায় তাইক নিজৰ পত্নীৰূপে ঘূৰাই নল’ব,

যদি যায়, তেন্তে সেই গোটেই দেশ নিচেইকৈ মোলৈ গ্ৰহণীয় নহ’বলৈ সেয়ে এক কাৰণ হ’ব।

কিন্তু তুমি অনেক প্ৰিয়ই সৈতে বেশ্যাকৰ্ম কৰিলা আৰু সেইবোৰে সৈতে শয়ন কৰিলা! গতিকে মোৰ ওচৰলৈ যদি তুমি ওলটিও আহাঁ, মই জানো তোমাক গ্ৰহণ কৰিম?” এইবুলি যিহোৱাই কৈছে।

2 “চকু তুলি গছশূন্য পাহাৰ টিলাবোৰলৈ চোৱা। তুমি আৰাধ্য কৰা প্ৰতিমাবোৰ প্ৰত্যেক পাহাৰ টিলাবোৰতেই আছে।

তুমি অৰণ্যত থকা আৰবীয়াৰ দৰে মানুবোৰলৈ বাট চাই ৰাজ-আলিত আক্ৰমণ কৰি লুটপাত কৰিবলৈ বহি থকাৰ দৰে যেন তেওঁলোক সকলোৱে প্ৰেমিকহে যাৰে সৈতে বেশ্যাকৰ্ম কৰিলা।

কিয়নো প্ৰতিমাবোৰক আৰাধনা কৰি আৰু বেশ্যাকৰ্ম আৰু কুকৰ্মৰ দ্বাৰাই তুমি দেশখন মোলৈ অগ্ৰহণীয় কৰিলা।

3 সেইবাবেই বছৰৰ নিৰূপিত সময়ত হ’ব লগীয়া বৃষ্টি মই আটক কৰিলো, যেতিয়া তোমালোকে ইয়াৰ প্ৰয়োজন বোধ কৰিছিল।

তথাপি তুমি বেশ্যাৰ মুখ ধাৰণ কৰি, লজ্জিত হবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলা।

4 তুমি আজিৰ পৰা মোৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি নকবা নে, যে, ‘হে মোৰ পিতৃ! তুমি মোৰ যৌৱনকালৰ পথদৰ্শক!

5 তুমি জানো চিৰকাললৈকে তোমাৰ ক্ৰোধ মোৰ ওপৰত ৰাখিবা!’

চোৱা, তুমি মন্দ কথা ক’লা, আৰু কুকৰ্মও কৰি আছা আৰু নিজ ইচ্ছামতে তাক সিদ্ধও কৰি আছা!”

ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদাৰ পাপৰ ক্ষমা।

⁶যিহূদাৰ ৰজা, ৰজা যোচিয়াই ৰাজত্ব কৰি থকা কালত এদিনাখন যিহোৱাই মোক ক'লে, “বিপথগামিনী ইস্ৰায়েলে যি কৰিলে, তাক তুমি দেখিবলৈ পাল্লা নে? নিজৰ স্বামীক ত্যাগ কৰি আন লোকৰ সৈতে শয়ন কৰাৰ দৰে তেওঁলোক মোৰ পৰা বিমুখ হ'ল। তেওঁলোকে প্ৰত্যেক ওখ পৰ্ব্বতৰ ওপৰত আৰু প্ৰত্যেক কেঁচাপতীয়া গছৰ তলত গৈ, সেই সেই ঠাইত বেশ্যা কৰ্ম কৰিলে। ⁷মই ভাবিছিলোঁ যে এইবোৰ কাম কৰাৰ পাছত তেওঁলোক মোৰ ওচৰলৈ উলটি আহিব, গতিকে মই ক'লোঁ, 'মোঁলে ঘূৰি আহাঁ!' কিন্তু তেওঁলোকে উলটি নাহিল। আৰু তেওঁলোকৰ বিশ্বাস-ঘাতকিনী যিহূদাই তাক দেখিলে।

⁸আৰু মই দেখিলোঁ, যে, বিপদগামিনী ইস্ৰায়েলে ব্যভিচার কৰিলে, এই কাৰণে মই পত্নীক ত্যাগ-পত্ৰ দি এৰি দিয়াৰ দৰে, অন্য দেশলৈ পঠিয়াই দিলো। মই তেওঁলোকক কি কৰিলো, বিশ্বাস-ঘাতকিনী বায়েক যিহূদাই সেই সকলো দেখিও ইস্ৰায়েলৰ দৰেই বেশ্যাকৰ্ম কৰিলে। মই তেওঁলোকলৈ কি কৰিব পাৰো, তালৈ যিহূদাই ভয় নকৰিলে, কিন্তু স্ত্ৰীসকলে নিজৰ স্বামীক এৰি আন পুৰুষলৈ যোৱাৰ দৰে দেৱ-দেৱীৰ উপাসক হৈ মোৰ পৰা নিজলে বিমুখ কৰিলে। ⁹তেওঁলোকে বেশ্যাকৰ্ম লঘু জ্ঞান কৰি তেওঁলোকে শিল আৰু কাঠেৰে সজা দেৱ-দেৱীৰ উপাসক হৈ দেশখন অশুচি কৰিলে। ¹⁰ইস্ৰায়েলৰ বিশ্বাস-ঘাতকিনী বায়েক যিহূদাই সম্পূৰ্ণ মনেৰে সৈতে নহয়, কেৱল কপটভাৱেৰে মোঁলে উলটিল। এয়েই সত্য হোৱাৰ বাবে মই, যিহোৱাই ইয়াকে ক'লো।”

¹¹তেতিয়া যিহোৱাই মোক ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে মোৰ পৰা ঘূৰি গ'ল, কিন্তু বিশ্বাস-ঘাতকিনী যিহূদাই বিপদ-ঘামিনী ইস্ৰায়েলতকৈ নিকৃষ্টতৰভাৱে বিপথে গ'ল। ¹²গতিকে তুমি গৈ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক কোৱাগৈ: 'তেওঁৰ পৰা উলটি যোৱা হৈ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল, যিহোৱাই এই কথা তোমালোকক কৈছে: মই তোমালৈ আৰু ক্ৰোধ-দৃষ্টি নকৰিম। কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, মই দয়ালু আৰু মই চিৰকাললৈকে ক্ৰোধ নাৰাখো। গতিকে তোমালোক মোঁলে উলটি আহাঁ।

¹³তোমাৰ সেই দোষ স্বীকাৰ কৰা যে, তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে তুমি অপৰাধ কৰিলা,

আৰু পৰজাতিসকলক বিচাৰি ইফালে সিফালে ফুৰি প্ৰত্যেক কেঁচাপতীয়া গছৰ তলত তেওঁলোকৰ সৈতে শয়ন কৰিলা অৰ্থাৎ সেই দেৱ-দেৱীৰ উপাসনা কৰিলা,

তোমালোকে মোৰ বাক্য পালন নকৰি মোৰ পৰা আঁতৰি গ'লা।

¹⁴যিহোৱাই কৈছে, হে বিপদ-ঘামিনী সন্তানসকল, মোঁলে উলটি আহাঁ; কিয়নো ময়েই তোমালোকৰ স্বামী!

তোমালোক উলটি আহিলে, মই এখন নগৰৰ পৰা এজন আৰু এক গোষ্ঠীৰ পৰা দুজনকৈ লৈ চিয়োনলৈ অৰ্থাৎ যিৰূচালেমলৈ তোমালোকক আনিম।

¹⁵তোমালোকে এইদৰে কৰিলে, মই তোমালোকক মোৰ মনৰ দৰে এজন ৰখীয়া দিম; তেওঁলোকে জ্ঞান আৰু বুদ্ধিৰে তোমালোকক চৰাব, কাৰণ তেওঁলোকে মোক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ জানে আৰু বুজে।

¹⁶যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনত, যেতিয়া তোমালোক বাঢ়ি বহুপ্ৰজা হ'ব, তেতিয়া, “যিহোৱাৰ নিয়ম চন্দুক” এই কথা মানুহে আৰু নকব, আৰু সেয়ে মনত নপৰিব, লোকে তাক সোঁৱৰণ নকৰিব, সেয়ে নোহোৱাত লোকে বেজাৰ নাপাব আৰু তাক পুনৰায় সজা নাযাব।

¹⁷সেই সময়ত লোকসকলে ক'ব, “যিৰূচালেম যিহোৱাৰ সিংহাসন বুলি প্ৰখ্যাত হব, আৰু সকলো জাতিয়ে তাৰ ওচৰত যিৰূচালেমত যিহোৱাৰ নামেৰে গোট খাব আৰু তেওঁলোকে নিজ নিজ দুষ্ট মনৰ কঠিনতা অনুসাৰে আৰু নচলিব। ¹⁸সেই কালত যিহূদা বংশই ইস্ৰায়েল বংশই সৈতে সমভাবে চলিব, আৰু তেওঁলোক একে লগে উত্তৰ দেশৰ পৰা ওলাই, তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক আধিপত্যৰ অৰ্থে মই দিয়া দেশলৈ আনিম।

¹⁹আৰু ময়েই কৈছিলোঁ, তোমালোক ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল, মই তোমালোকক গ্ৰহণ কৰিবলৈ তোমালোক মোৰ সন্তান হোৱা। কাৰণ মই তোমালোকক এক মনোহৰ দেশ দিম।

আন জাতিৰ দেশতকৈ এই দেশ অধিককৈ মনোহৰ! মই ইচ্ছা কৰিছোঁ যেন তোমালোকে মোক 'পিতৃ' বুলি সম্বোধন কৰা,

আৰু মোৰ পাছত চলাৰ পৰা কেতিয়াও উলটি নাযাব।

²⁰কিন্তু তোমালোকে পত্নীয়ে যেনেকৈ নিজ স্বামীক বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰি এৰে, তেনেকৈ তোমালোকেও স্বৰূপেই মোৰ অহিতে বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিলা।

সেইবাবেই যিহোৱাই কৈছে, আৰু মই ইস্ৰায়েল বংশক এই কথা ক'লো।

²¹“গছশূল্য পৰ্ব্বতত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ কাল্পান আৰু কাকোতি-মিনতি শুনা গৈছে;

কাৰণ, তেওঁলোক বিপদগামী হৈছিল আৰু তেওঁলোকে নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক পাহৰি গৈছিল বুলি স্বীকাৰ কৰিছে।

²²যিহোৱাই তেওঁলোকক ক'ব, “হে বিপথগামী ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল, মোলৈ উলটি আহাঁ! তেনে কৰিলে মই তোমালোকৰ বিপথগমনস্বৰূপ ৰোগ সুস্থ কৰিম।”

তেতিয়া লোকসকলে উত্তৰ দি ক'ব, “চোৱা, আমি তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ; কিয়নো তুমিয়েই আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

²³স্বৰূপেই গিৰিবোৰৰ পৰা আশা কৰা সহায় আৰু পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰত দেৱ-দেৱীৰ আগত কৰা কোৱাল মিছা।

স্বৰূপেই উপলদ্ধি কৰিছোঁ যে, আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাইহে ইস্ৰায়েলৰ পৰিত্ৰাণ!

²⁴কিন্তু সেই লজ্জাজনক বাল দেৱতাই, আমাৰ লৰা কালৰে পৰা আমাৰ পিতৃসকলৰ শ্ৰমেৰে অৰ্জ্জা সম্পত্তি, তেওঁলোকৰ গৰু, মেৰ আদি জাক আৰু তেওঁলোকৰ লৰা-ছোৱালী সকলক গ্ৰাস কৰিলে।

²⁵সেয়েহে আমি আমাৰ লাজস্বৰূপ বিছনাত শোওঁ আৰু আমাৰ অপমানে আমাক ঢাকক, কিয়নো আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে, আৰু আমিও লৰা কালৰে পৰা আজিলৈকে নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ অহিতে পাপ কৰিলোঁ,

আৰু নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আজ্ঞা পালন নকৰিলো।”

Chapter 4

যিৰুচালেমৰ ভৱিষ্যতে হ'বলগীয়া বিনাশ।

¹যিহোৱাই কৈছে: হে ইস্ৰায়েল লোকসকল, এই আন আন দেৱ-দেৱীবোৰক এৰা আৰু মোলৈ উলটি আহাঁ!

তুমি যদি এই জঘন্য দেৱ-দেৱীবোৰৰ পৰা আঁতৰি আহিব খোজা, তেন্তে তোমাক অগ্ৰাহ্য কৰা নহ'ব।

²আৰু যদি তুমি ঘোষণা কৰা, যে ‘নিশ্চয়কৈ যিহোৱা জীৱিত, তেওঁ যিটো কয়, সেয়ে সত্য, ন্যায় আৰু ধাৰ্মিকতাৰ জীৱনৰ কথা কয়’,

যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত কৰিবা আৰু জাতিবোৰে তেওঁতেই নিজক আশীৰ্ব্বাদপ্ৰাপ্ত বুলি জ্ঞাত কৰিব, আৰু তেওঁতেই তেওঁলোকে গৌৰৱ কৰিব।

³সেই বাবেই যিহোৱাই যিহূদা আৰু যিৰুচালেমৰ লোকসকলক এই কথা কৈছে,

“খেতিয়কে নিজৰ কঠিন মাটি চহাই গুটি ৰুবলৈ প্ৰস্তুত কৰাৰ দৰে মোৰ বাক্য তোমালোকৰ গুপ্ত স্থানত গ্ৰহণ কৰিবলৈ যুগুত থাকিবা।

কিন্তু যিহেতু খেতিয়কে কাঁইটীয়া বন থকা মাটিত নষ্ট হ'বলৈ ভাল গুটি নিৰ্ৰিঁচে, তেনেকৈ তোমালোকৰ কঠিন মনত সেই বাক্য দি, নষ্ট কৰিবলৈ মই নোখোজো।

⁴হে যিহূদাৰ লোক, হে যিৰুচালেম-নিবাসীসকল, তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে চুল্ল হোৱা, নিজ নিজ হৃদয়ৰ অগ্ৰচৰ্ম গুচাই পেলোৱা, নতুবা তোমালোকৰ কাৰ্য্যৰ দুষ্টতাৰ বাবে মোৰ ক্ৰোধাগ্নি জ্বলি উঠি কোনেও নুমাব নোৱাৰাকৈ দগ্ধ কৰিব। ⁵যিহূদাত বাকি ঠাইবোৰত প্ৰচাৰ কৰা আৰু যিৰুচালেমৰ সকলো লোকসকলৰ আগত ঘোষণা কৰা। আৰু চোৱা, “দেশত তোমালোকে শিঙা বজোৱা;” আৰু ৰিঙিয়াই কোৱা, “গোট খোৱা, আহাঁ, আমি গড়েৰে আবৃত হোৱা নগৰবোৰত সোমাওঁগৈ।” ⁶যিৰুচালেমৰ লোকসকলক চিঞৰি কোৱা, ‘ৰক্ষা পাবলৈ পেলোৱা! পলম নকৰিবা, কিয়নো মই উত্তৰ দিশৰ পৰা তোমালোকৰ ওপৰত ভয়ানক অমঙ্গল আৰু মহাসংহাৰ আনি আছোঁ।’

⁷এটা সিংহই নিজ গাঁতৰ পৰা ওলাই আন আন জন্তুবোৰক সংহাৰ কৰাৰ দৰে বহু জাতিক সংহাৰ কৰা সৈন্যই তোমালোকক আক্ৰমণ কৰিব। সৈন্যসকলে ইতিমধ্যে তোমালোকৰ দেশৰ অভিমুখে কুচকাৱাজ কৰি খোজ কাঢ়িবলৈ ধৰিছে। তেওঁলোকে তোমালোকৰ নগৰবোৰ ধ্বংস কৰিব আৰু তাত থকা সকলোকে উচ্ছন্ন কৰি মানুহশূন্য কৰি এৰি থৈ যাব। ⁸এই হেতুকে তোমালোকে কঁকালত চট বান্ধা, বুকুত ডুকুৱাই হাঁকাৰ কৰি ক্ৰন্দন কৰা আৰু দেখুওৱা যে তোমালোকে যি যি কৰিলা তাৰ বাবে তোমালোক অতি দুখিত কিয়নো যিহোৱাৰ জলন্ত ক্ৰোধ আমাৰ পৰা এতিয়াও ঘূৰি যোৱা নাই।

⁹যিহোৱাই ঘোষণা কৰিছে যে, যেতিয়া তেওঁ শান্তি দিয়ে, সেই কালত ৰজাৰ মন আৰু অধ্যক্ষসকলৰ মন ব্যাকুল হব, পুৰোহিতসকলে বিস্ময় মানিব, আৰু ভাববাদীসকল আতংকিত হ'ব। ¹⁰তেতিয়া মই উত্তৰ দি ক'লোঁ, “হায় হায়, হে মোৰ প্ৰভু যিহোৱা, স্বৰূপেই তুমি এই জাতিক আৰু যিৰুচালেমক অত্যন্ত প্ৰবঞ্চনা কৰিলা, কাৰণ তুমি কৈছিলি, ‘তোমালোকৰ শান্তি হব’ অথচ তৰোৱালে মৰ্ম ভেদিছে!”

11সেই কালত এই জাতিক আৰু যিৰুচালেমক এই কথা কোৱা যাব, “যেঁহুৰ পৰা তুঁহ আঁতৰোৱা কোমল বতাহৰ দৰে নহয়, কিন্তু অৰণ্যত থকা গছ-শূন্য পৰ্বৰ্তবোৰৰ পৰা গৰম বতাহৰ দৰে এক বৃহৎ সৈন্যৰ দলে তোমালোকক আক্ৰমণ কৰিব। 12সেয়ে এক প্ৰবল বা-মাৰলি মোৰ আঞ্জাত আহিব। গতিকে এতিয়া মইও তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে দণ্ডাজ্ঞা প্ৰচাৰ কৰিম।”

13চোৱা, আমাৰ শত্ৰুবোৰ আমালৈ বেগেৰে আহি আছে; সি মেঘবোৰৰ দৰে উঠি আহিব; তাৰ বথবোৰ বা-মাৰলী বতাহস্বৰূপ; তাৰ ঘোঁৰাবোৰ কুৰৰ পক্ষীতকৈয়ো বেগী। হায় হায়, আমাৰ সৰ্বনাশ! কিয়নো আমি নষ্ট হালোঁ। 14হে যিৰুচালেমৰ লোকসকল, যিহোৱাই ৰক্ষা কৰিবলৈ, তোমালোকৰ হৃদয় ধুই দুষ্টতা দূৰ কৰা। তোমালোকৰ অন্তৰত কু-ভাবনা আৰু কিমান দিন ৰাখিবা? 15কিয়নো দানৰ নগৰৰ পৰা ইফ্ৰয়িম পৰ্বৰ্তৰ উত্তৰ ফালে অতি দুৰৈত কোনো প্ৰচাৰ কৰোঁতাৰ দ্বাৰাই অমঙ্গলৰ বাৰ্তা শব্দ শুনা গৈছে।

16ইয়ক তোমালোকে আন আন জাতিবোৰৰ আগত কোৱাওঁ আৰু যিৰুচালেমতো ঘোষণা কৰা: যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, অৱৰোধকাৰীবোৰ যে দূৰ দেশৰ পৰা আহিব লাগিছে, আৰু যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ বিৰুদ্ধে যে তেওঁলোকে ৰণ-ধ্বনি কৰিব। 17খেতিৰ সময়ত খেতি-ৰখীয়াবোৰৰ দৰে তেওঁলোকে যিৰুচালেমৰ চাৰিওফালে অস্থায়ীভাৱে ছাউনি পাতি থাকিব। যিহোৱাই কৈছে, এইদৰেই ঘটিব, কিয়নো তেওঁলোকে মোৰ অহিতে বিদ্ৰোহ-আচৰণ কৰিলে। 18তোমালোকলৈ সেই শাস্তি অতি কঠোৰ হ’ব; তোমালোকৰ কলিজাবোৰত তৰোৱালে খোচ মাৰি আঘাত কৰাৰ দৰে হ’ব। তোমালোকৰ নিজ আচৰণ আৰু কাৰ্যবোৰেই তোমালোকলৈ ইয়াক ঘটাইছে; সেয়ে তোমালোকৰ দুষ্টতাৰ ফল।

19হায় হায় মোৰ নাড়ী! মোৰ নাড়ী! মই অতিশয় শোক-পীড়িত হৈছো; মোৰ অন্তৰত মই অতি বেদনা পাইছোঁ। মোৰ কলিজাৰ ধপধপনি অধিক হৈছে! কিন্তু মই নিৰৱে থাকিব নোৱাৰোঁ, কিয়নো যিহূদাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ আৰম্ভ যে হ’ব, শত্ৰুৰ শিঙাৰ শব্দ আৰু যুদ্ধৰ ধ্বনি মই শুনিলো!

20গোটেই দেশ উচ্ছন্ন নোহোৱালৈকে বিনাশৰ উপৰি বিনাশ হ’ব। অকস্মাতে আমাৰ তম্বুবোৰ, মুহূৰ্ততে ধ্বংস হ’ব; আনকি মোৰ তম্বুৰ কাপোৰবোৰ ফালি চিৰাচিৰ হ’ব।

21কিমান কাল এই যুদ্ধ চলিব? কিমান কালনো শত্ৰুৰ এই যুদ্ধৰ নিচান দেখিম আৰু তেওঁলোকৰ শিঙাৰ শব্দ শুনিম? 22যিহোৱাই কৈছে: কিয়নো মোৰ প্ৰজাসকল অজ্ঞানী! মোৰ সৈতে তেওঁলোকৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। তেওঁলোক মূৰ্খ, অজলা লৰা-ছোৱালিৰ দৰে কোনো বিষয় বুজি নাপায়। তেওঁলোক কদাচৰত পটু, কিন্তু সদাচৰণত অজ্ঞান।

23ঈশ্বৰে মোক এক দৰ্শন দিলে য’ত মই পৃথীৱীলৈ চাই দেখিলোঁ, চোৱা, সেয়ে ধ্বংস হ’ল আৰু উদং; আৰু আকাশ-মণ্ডললৈ চালোঁ, তাত কোনো দীপ্তি নাছিল। 24মই পৰ্বৰ্তবোৰলৈ দৃষ্টি কৰিলোঁ, চোৱা, সেইবোৰ এফালৰ পৰা আনফাললৈ কঁপিছে, আৰু আটাই গিৰিবোৰ লৰিছে।

25মই চাই দেখিলোঁ, কোনো মানুহ যেন নাই আৰু আকাশৰ পক্ষীবোৰো পলাই গ’ল। 26মই চাই দেখিলোঁ, ফলৱতী পথাৰবোৰ মৰুভূমি হৈ পৰিল যিবোৰ আগতে ফলৱতী বাৰী আছিল। আটাই নগৰ ভগ্ন হ’ল; সেই সকলো যিহোৱাৰ সাক্ষাতে আৰু তেওঁৰ অতি জ্বলন্ত ক্ৰোধৰ প্ৰভাৱত ধ্বংস কৰা হ’ল।

27কিয়নো যিহোৱাই এই কথাই কৈছে: গোটেই যিহূদাৰ দেশ ধ্বংসৰ ঠাই হ’ব, তথাপি মই নিঃশেষে সংহাৰ নকৰিম। 28এই হেতুকে মই যি ক’লো, মোৰ লোকসকললৈ এইদৰেই কৰিম, আৰু মোৰ মন মই সলনি নকৰিম। গতিকে যেতিয়া এইবোৰ ঘটিব, পৃথিৱীয়ে শোক কৰা যেন হ’ব আৰু ওপৰত থকা আকাশ-মণ্ডল অন্ধকাৰময় যেন হ’ব।” 29অশ্বাৰোহী আৰু ধনুৰ্দ্ধসকলৰ শব্দত নগৰখনেই পলাব। কোনো কোনোৱে ডাঠ হাবিত সোমাব, আৰু কোনো কোনোৱে শত্ৰুৰ হাতত নিহত হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ শিলত উঠিব। যিহূদাৰ গোটেই নগৰ ত্যাগ কৰা হ’ব; তাৰ মাজত বাস কৰোঁতা মানুহ কোনো নাথাকিব।

30এতেকে তোমালোক নিশ্চয়ে ধ্বংস হ’বা, হে বিনষ্টা, তেতিয়া তোমালোকে কি কৰিবা? যদিও তুমি কাপোৰ পিন্ধা, সোণৰ অলঙ্কাৰেৰে নিজকে ভূষিত কৰা আৰু কাজলেৰে চকু দুটা ডাঙৰ কৰা, তথাপিও তুমি নিজকে সুন্দৰী কৰা বৃথা; উপপতিবোৰে তোমাক ঘৃণাব, তেওঁলোকে তোমাৰ প্ৰাণ নষ্ট কৰিবলৈ বিচাৰিব। 31কিয়নো মই ইতিমধ্যেই যিৰুচালেমৰ লোকসকলৰ মাত শুনিলোঁ পালো যেন এগৰাকি প্ৰসৱকাৰিণী স্ত্ৰীৰ কান্দোন, প্ৰথম লৰা ওপজোৱা জনীৰ বেদনাৰ শব্দ যেন শুনিলোঁ; কোনোজনৰ পৰা সহায় পাবলৈ কান্দি কান্দি কাতৰোক্তি কৰি কোৱাৰ দৰেহে যেন কৈছে, “মোৰ সৰ্বনাশ! কিয়নো বধকাৰীবোৰৰ আগত মোৰ প্ৰাণ অচেতন হৈছে,” এই বুলি কৈ দীঘল নিশ্বাস পেলোৱা; হাত বিস্তাৰ কৰা চিয়োন জীয়াৰীৰ শব্দ শুনিলোঁ!”

Chapter 5

ইস্ৰায়েলৰ শত্ৰুৰ আগমণ আৰু তাৰ কাৰণ।

1“তোমালোকে যিৰুচালেমৰ বাটে বাটে ইফালে সিফালে লৰি ফুৰা আৰু মন দি চোৱা, আৰু তাৰ চুকে চুকে বিচাৰা,

ন্যায় কাৰ্যকাৰী আৰু সত্যৰ অনুগামী এজনকো যদি পোৱা,

তেন্তে মই লগৰখনক ক্ষমা কৰিম।

2যদিও তেওঁলোকে 'যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত,' এই বুলি ক'য়, তথাপি তেওঁলোকে মিছা শপতহে খায়।

3হে যিহোৱা, তোমাৰ দৃষ্টি সতলৈ নহয় নে? তুমি তেওঁলোকক প্ৰহাৰ কৰিলা; তথাপি তেওঁলোক দুখিত নহ'ল।

তুমি তেওঁলোকলৈ বিনাশ আনিলা, তথাপি তেওঁলোক শাস্তি গ্ৰহণ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে, তেওঁলোকে নিজ নিজ মুখ শিলতকৈয়ো টান কৰি উভটি আহিবলৈ অমান্তি হ'ল।

4তেতিয়া মই ক'লোঁ, "স্বৰূপেই এইসকল দৰিদ্ৰ লোক।

তেওঁলোক অজ্ঞানী, কাৰণ তেওঁলোকে যিহোৱাৰ পথ, আৰু নিজৰ ঈশ্বৰৰ পথ নাজানে।

5মই ডাঙৰীয়াসকলৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ আগত কথা কম; কিয়নো তেওঁলোকে ক'লে, যিহোৱাৰ পথ আৰু তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰৰ শাসন জানে,

কিন্তু তেওঁলোকে এক মত হৈ যুৱলি ভাঙিলে আৰু যোঁত-জৰী চিঙি পেলালে।

6এই কাৰণে কাঠনিৰ পৰা সিংহ আহি তেওঁলোকক বধ কৰিব। সন্ধ্যাবেলাত ওলোৱা বাংকুকুৰে তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিব।

নাহৰফুটুকী বাঘে তেওঁলোকৰ নগৰৰ ওচৰত খাপ দি থাকিব। যেয়ে নগৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাব, তাক চিৰাচিৰ কৰা হ'ব।

কাৰণ তেওঁলোকৰ অধৰ্ম অধিক আৰু তেওঁলোকৰ বিপথগমন সৰহ।

7ইয়াৰ বাবে মই এই লোকসকলক কেনেকৈ ক্ষমা কৰিব পাৰোঁ?

তোমাৰ সন্তানসকলে মোক ত্যাগ কৰি অনীশ্বৰবোৰৰ নামেৰে শপত খালে।

মই যেতিয়া তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণকৈ খুৱাইছিলোঁ, তেতিয়া তেওঁলোকে পৰস্বীকৰণ কৰিছিল আৰু বেশ্যাৰ ঘৰত জুমে জুমে গোট খাইছিল।

8তেওঁলোকে ৰাতিপোৱাতে উঠি, দানা খুউৱা মতা ঘোঁৰাৰ নিচিনাকৈ প্ৰতিজনে নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ পত্নীলৈ চেকচেকায়।

9গতিকে মই জানো এই কাৰ্য্যবোৰৰ বাবে দণ্ড নিদিম? এইয়েই যিহোৱাৰ ঘোষণা।

নাইবা মোৰ প্ৰাণে জানো এনে জাতিৰ প্ৰতিকাৰ নাসাধিব?

10তোমালোকে তাইৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গড়বোৰ পাৰ হৈ তাক নষ্ট কৰা।

কিন্তু নিঃশেষে সংহাৰ নকৰিবা।

তাৰ ডালবোৰ দূৰ কৰা, কাৰণ সেইবোৰ যিহোৱাৰ নহয়।

11কিয়নো এয়েই যিহোৱাৰ ঘোষণা, কাৰণ ইস্ৰায়েল বংশ আৰু যিহুদা বংশই মোৰ অহিতে অতিশয় বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিলে।

12তেওঁলোকে মোক অস্বীকাৰ কৰিলে। আৰু ক'লে, 'এওঁ আচল নহয়।

আমালৈ অমঙ্গল নঘটিব, আমি তৰোৱাল কি আকাল নেদেখিম।

13ভাববাদীসকল বায়ুস্বৰূপ হ'ল, তেওঁলোকৰ মাজত যিহোৱাৰ বাক্য ঘোষণা কৰিবলৈ কোনো নাই। তেওঁলোকৰ আশংকা তেওঁলোকতেই হওঁক'।"

14এই কাৰণে বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কেছে, চোৱা এই কথা কোৱা বাবে, মই তোমাৰ মুখত মোৰ বাক্য অগ্নিস্বৰূপ, আৰু এই জাতিক খৰিস্বৰূপ কৰিম; সেয়ে তেওঁলোকক গ্ৰাস কৰিব।

15যিহোৱাই এই কথা ঘোষণা কৰিলে, হে ইস্ৰায়েল বংশ, চোৱা! মই তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে দূৰৰ পৰা এক জাতি আনিম।

তেওঁলোক বলৱান জাতি! তুমি সেই জাতিৰ ভাষা নাজানা,

বা তেওঁলোকৰ কথাও নুবুজা!

16তেওঁলোকৰ টোপ মুকলি মৈদামৰ নিচিনা, আৰু তেওঁলোকৰ আটাই লোক বীৰ।

17তেওঁলোকে তোমাৰ পো-জীসকলে খাব লগীয়া শস্য আৰু আহাৰ খাব।

তেওঁলোকে তোমাৰ মেৰ আৰু গৰুৰ জাকবোৰ খাব; তেওঁলোকে তোমাৰ দ্ৰাক্ষালতা আৰু ডিমৰু ফলবোৰ খাব।

গড়েৰে আবৃত যি নগৰবোৰত তুমি বিশ্বাস কৰিছা, তেওঁলোকে সেইসকলক তৰোৱালেৰে গুড়ি কৰিব।

18 যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, কিন্তু সেই কালতো মই তোমালোকক নিঃশেষে সংহাৰ নকৰিম। 19 আৰু আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা আমালৈ এইবোৰ কিয় কৰিলে? এইবুলি যেতিয়া তোমালোকে সোধিবা, তেতিয়া তুমি, যিৰিমিয়া, তেওঁলোকক ক'বা, “তোমালোকে যেতিয়া মোক ত্যাগ কৰি তোমালোকৰ নিজ দেশত বিজাতীয় দেৱতাবোৰৰ বন্দীকাম কৰোৱালা, তেনেকৈ বিদেশত বিদেশীবোৰৰো বন্দীকাম কৰিবা।

20 তোমালোকে যাকোবৰ বংশক এই কথা জনোৱা, আৰু যিহূদাৰ মাজত এই কথা প্ৰচাৰ কৰা,

21 যে, ‘হে অজ্ঞান আৰু নিৰ্বোধ জাতি! কাৰণ এই মূৰ্তিবোৰত কোনো ইন্দ্ৰিয়ানুভূতি নাই;

চকু থকাতো অন্ধ। আৰু কাণ থকাতো কলা। 22 এনে জনা যি মই, মোকেই তোমালোকে ভয় নকৰিবা নে? মোৰেই আগত তোমালোকে কম্পিত নহ’বা নে?

তোমালোকে এই কথা শুনা, যিহোৱাই কৈছে, যি জনাই চিৰস্থায়ী আদেশেৰে সাগৰৰ সীমা বালিৰে এনেকৈ স্থিৰ কৰিলে, যে, সি তাক পাৰ হব নোৱাৰে,

আৰু তেওঁৰ টোবোৰে আশ্ৰয়ালন কৰিলেও, সেইবোৰে পৰাজয় কৰিব নোৱাৰে, আৰু গৰ্জ্জন কৰিলেও, তাক অতিক্ৰম কৰিব নোৱাৰে।

23 কিন্তু এই জাতি অতিশয় আঁকোৰগোজ আৰু বিদ্ৰোহীমনা, তেওঁলোকে বিদ্ৰোহ কৰি অবাটে গ’ল।

24 কাৰণ তেওঁলোকে এইবুলি নকয়, “আহাঁ, আমাৰ ঈশ্বৰ সেই যিহোৱাক আমি ভয় কৰোঁক, যি জনাই বতৰত আগতীয়া আৰু শেষতীয়া এই দুয়ো বৰষুণ দিয়ে,

যি জনাই শস্য দোৱা নিৰূপিত সপ্তাস কেইটা আমাৰ নিমিত্তে ৰক্ষা কৰে,” এইবুলি তেওঁলোকৰ মনত তেওঁলোকে নকয়।

25 তোমালোকৰ অপৰাধে এইবোৰ ঘটাল। আৰু তোমালোকৰ পাপবোৰে তোমালোকৰ পৰা মঙ্গল আটক কৰিলে।

26 কিয়নো মোৰ প্ৰজাসকলৰ মাজত দুষ্টলোক পোৱা যায়; চৰাই-মৰিয়াই খাপ দি থকাৰ দৰে,

তেওঁলোকে খাপ দি থাকে, তেওঁলোকে ফালদ পাতি মানুহকেই ধৰে।

27 সজা যেনেকৈ চৰাইৰে পূৰ, তেওঁলোকৰ ঘৰ তেনেকৈ ছলেৰে পৰিপূৰ্ণ। এই কাৰণে তেওঁলোক বৰ লোক আৰু ধনী হ’ল।

28 তেওঁলোক ৰিষ্ট-পুষ্ট আৰু চিক্চিকীয়া, এনে কি, তেওঁলোকে দুষ্কৰ্ম্মত অতিৰিক্ত কৰে। তেওঁলোকে বিচাৰত প্ৰতিবাদ নকৰে,

পিতৃহীনৰ কুশলৰ অৰ্থে তেওঁলোকে বিচাৰত প্ৰতিবাদ নকৰে, আৰু দৰিদ্ৰসকলৰ বিচাৰ নিষ্পত্তি নকৰে।

29 যিহোৱাই এইদৰে ঘোষনা কৰিছে, যে এইবোৰ কাৰ্য্যৰ বাবে মই জানো তেওঁলোকক দণ্ড নিদিম?

মোৰ প্ৰাণে জানো এনে জাতিৰ প্ৰতিকাৰ নাসাধিব?

30 দেশৰ মাজত এক আচৰিত আৰু নোম শিয়ৰি উঠা ঘটনাবোৰ ঘটিছে।

31 ভাববাদীসকলে মিছা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে, আৰু পুৰোহিতসকলে তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই চালিত হৈ শাসন কৰে।

আৰু মোৰ প্ৰজাসকলে এনেকুৱাবোৰ হোৱাতোহে ভাল পায়; কিন্তু ইয়াৰ অন্তত তোমালোকৰ পৰিণাম কি হ’ব?

Chapter 6

যিৰুচালেমৰ দুষ্টতাৰ কাৰণে তাৰ অৱৰোধ।

1 “হে বিন্যামীনৰ সন্তানসকল, তোমালোকে যিৰুচালেমৰ মাজৰ পৰা ৰক্ষাৰ পাবৰ বাবে পলোৱা, আৰু তকোৱাত শিঙা বজোৱা।

আৰু বৈত-হক্কেমত এক নিচান তোলা; কিয়নো উত্তৰ ফালৰ পৰা এক অমঙ্গল আৰু মহাসংহাৰে দেখা দিছে।

2সুন্দৰী আৰু আলসুৱা চিয়োন জীয়াৰীক মই সংহাৰ কৰিম।

3ভেড়া-ৰখীয়াসকলে নিজ নিজ জাক লগত লৈ তাইৰ ওচৰলৈ আহিব;

তেওঁলোকে তাইৰ বিৰুদ্ধে চাৰিওফালে নিজ নিজ তষু তৰিব, আৰু প্রতিজনে নিজ নিজ ঠাইত চৰিব।

4তোমালোকে তাইৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধৰ আয়োজন কৰা। “আমি উঠি দুপৰীয়া যাত্ৰা কৰোঁক।

কি দুখৰ বিষয়! চোৱা, দিনৰ শেষ হৈছে, এনে কি, সন্ধ্যা বেলাৰ ছাঁ দীঘলীয়া হৈছে।

5আমি উঠি ৰাতি যাত্ৰা কৰি তাইৰ অট্টালিকাবোৰ নষ্ট কৰোঁক।”

6কিয়নো বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: তোমালোকে কাঠ কাটি যিৰুচালেমৰ অহিতে দ’ম বান্ধা।

সেয়ে দণ্ড পাবলগীয়া নগৰী; তাৰ মাজত সম্পূৰ্ণ অত্যাচাৰ আছে।

7যেনকৈ ভুমুকে নিজৰ শীতল পানী উলিয়াই থাকে, তেনেকৈ তাই নিজৰ দুষ্টতা উলিয়াই থাকে।

তাইৰ মাজত অত্যাচাৰ আৰু লুটৰ কথা শুনা যায়; নৰিয়া পৰা আৰু ঘা লগা সদায় মোৰ চকুত পৰে।

8হে যিৰুচালেম, সতৰ্ক হোৱা, নহ’লে মোৰ মন তোমাৰ পৰা নিলগত হব;

নহ’লে মই তোমাক উচ্ছন্ন ঠাই আৰু নিবাসীহীন দেশ কৰিম।

9বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যে তেওঁলোকে দ্ৰাক্ষাফলৰ দৰে ইস্ৰায়েলৰ অৱশিষ্টখিনি সম্পূৰ্ণকৈ গোটাৰ।

দ্ৰাক্ষাগুটি চপাওতা জনৰ নিচিনা তুমি বাৰে বাৰে পাচিলৈ হাত নিয়া।

10তোমালোকে শুনিবৰ কাৰণে মই কাৰ আগত কম, আৰু সাক্ষ্য দিম? চোৱা, তেওঁলোকৰ কাণ অচূৰ্ণ, তেওঁলোকে শুনিব নোৱাৰে;

চোৱা! যিহোৱাৰ বাক্য তেওঁলোকৰ ধিক্কাৰৰ বিষয় হৈছে; তেওঁলোকে তাত একো সন্তুষ্ট নাপায়।

11এই হেতুকে মই যিহোৱাৰ ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছোঁ; মই তাক আটক কৰি ৰাখিবলৈ ক্লান্ত হৈছোঁ। আলিত শিশুসকলৰ ওপৰত,

আৰু ডেকাসকলৰ সভাৰ ওপৰত তাক একেবাৰে ঢালি দিয়া। কিয়নো ভাৰ্য্যাৰে সৈতে স্বামী, সম্পূৰ্ণ আয়ুসপ্ৰাপ্ত লোকৰ সৈতে বৃদ্ধ, সকলোকে ধৰা যাব।

12তেওঁলোকৰ ঘৰবোৰ, পথাৰবোৰ আৰু তেওঁলোকৰ মহিলাসকলক অন্যক দিয়া যাব।

কাৰণ যিহোৱাই কৈছে, মই দেশনিবাসীসকলৰ বিৰুদ্ধে মোৰ হাত মেলিম।

13কিয়নো তেওঁলোকৰ সৰুৰ পৰা বৰলৈকে প্রতিজন লোভত আসক্ত,

আৰু ভাববাদীৰ পৰা পুৰোহিতলৈকে প্রতিজনে প্ৰবঞ্চনা কাৰ্য কৰে।

14যেতিয়া কোনো ‘শান্তি! নাই, তেতিয়া তেওঁলোকে শান্তি! বুলি কৈ মোৰ প্ৰজাসকলৰ ঘা সামান্যৰূপে সুস্থ কৰিলে।

15তেওঁলোক যিগলগীয়া কাৰ্য কৰাত তেওঁলোকে লাজ পাওক ছাৰি মুখ বিবৰ্ণ কৰিবলৈ জনা নাই;

সেই কাৰণে তেওঁলোকে পতিত হোৱা লোকসকলৰ মাজত পতিত হব। যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকক দণ্ড দিয়াৰ সময়ত তেওঁলোকে উজুটি খাই পৰিব।”

16যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যে, তোমালোকে চাৰিআলিৰ মূৰত থিয় হৈ চোৱা; আৰু প্ৰাচীন পথবোৰৰ বিষয়ে সোধা,

‘উত্তম পথ কোনটো? আৰু তাত চলা; তাতে তোমালোকৰ প্ৰাণত বিশ্ৰাম পাবলৈ এটি ঠাই বিচাৰি লোৱা;

কিন্তু তেওঁলোকে ক’লে, আমি তাত নচলোঁ।

17শিঙাৰ শব্দলৈ কাণ পাতিবা বুলি কৈ, মই তোমালোকৰ ওপৰত প্ৰহৰীবোৰ নিযুক্ত কৰিলোঁ;

কিন্তু তেওঁলোকে ক’লে, “আমি কাণ নাপাতিম।”

- 18 এই হেতুকে হে জাতিসকল, শূনা! হে মণ্ডলী, তেওঁলোকৰ অন্তৰত কি আছে, তাক বুজা।
- 19 শূনা, হে পৃথিৱী! চোৱা, মই এই জাতিৰ ওপৰত অমঙ্গল ঘটাম, তেওঁলোকৰ কল্পনাবোৰৰ ফল দিম।
কিয়নো তেওঁলোকে মোৰ বাক্যলৈ কাণ দিয়া নাই, আৰু মোৰ ব্যৱস্থা অগ্ৰাহ্য কৰিলে।
- 20 চিবাৰ পৰা মোৰ ওচৰলৈ কুন্দুৰু, আৰু দূৰ দেশৰ পৰা সুগন্ধি বচ কি অভিপ্ৰায়েৰে আহিছে?
তোমালোকৰ হোম-বলিবোৰ গ্ৰহণীয় নহয়, নাইবা তোমালোকৰ মঙ্গলার্থক বলি মোৰ সন্তোষজনক নহয়।
- 21 এই হেতুকে যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই এই জাতিৰ আগত উজুটি খোৱা মূঢ়া থম;
তেতিয়া বাপেক আৰু পুতেকহঁতে একে সময়ত তাত উজুটি খাই পৰিব। ওচৰ-চুবুৰীয়া আৰু তাৰ বন্ধু বিনষ্ট হ'ব।
- 22 যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, উত্তৰ দেশৰ পৰা এক জাতি আহিছে,
পৃথিৱীৰ অন্তৰ্ভাগৰ পৰা এক মহাজাতি উত্তেজিত হৈছে।
- 23 তেওঁলোকে ধনু আৰু বৰছা ধৰিব। তেওঁলোক নিষ্ঠুৰ আৰু দয়াহীন; তেওঁলোকৰ শব্দ সমুদ্ৰৰ গৰ্জনাৰ নিচিনা,
আৰু তেওঁলোক ঘোঁৰাত উঠে; হে চিয়োন-জীয়াৰী, তোমাৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোক প্ৰতিজনে যুদ্ধাৰুৰ দৰে সাজু হৈ আছে।
- 24 আমি তেওঁলোকৰ যশস্যা শুনিছোঁ। আমাৰ হাত দুৰ্বল হ'ল। যাতনাই, প্ৰসন্নকাৰীণীৰ বেদনাৰ দৰে বেদনাই আমাক ধৰিছে।
- 25 পথাৰলৈ নাযাবা, আৰু ৰাজআলিত অহা-যোৱা নকৰিবা,
কিয়নো শত্ৰু তৰোৱাল, চাৰিওফালে ত্ৰাসৰ সৃষ্টি কৰি আছে।
- 26 হে মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰী, কঁকালত চট বান্ধা, আৰু ছাইত বাগৰা; একেটি পুত্ৰৰ মৃত্যুৰ বাবে শোক কৰাৰ দৰে শোক কৰা।
আৰু অত্যন্ত বিলাপ কৰা, কিয়নো বিনষ্ট কৰোঁতাই অকস্মাতে আমাৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলাব।
- 27 মোৰ প্ৰজাসকলৰ পথ পৰীক্ষা কৰি জানিবৰ বাবে, মই তেওঁলোকৰ মাজত তোমাক পৰীক্ষক কৰি দুৰ্গন্ধৰূপে স্থাপন কৰিলোঁ।
- 28 তেওঁলোক সকলোৱেই অতিশয় বিদ্ৰোহী আৰু পৰচৰ্চাকাৰী।
তেওঁলোক পিতল আৰু লোহাস্বৰূপ; তেওঁলোক সকলো দুৰাচাৰী।
- 29 ভাতীয়ে বৰকৈ তাও দিছে; সীহ জুইত নষ্ট হৈছে;
লোকে মিছাকয়ে খপি থাকিছে; কিয়নো ভাঁজস্বৰূপ দুষ্টবোৰক বাহিৰ কৰা নাযায়।
- 30 যিহোৱাই তেওঁলোকক অগ্ৰাহ্য কৰা বাবে, মানুহে তেওঁলোকক "পেলনীয়া ৰূপ" বুলিব!"

Chapter 7

লোকসকলৰ কু-আচৰণৰ কাৰণে কোৱা যিহোৱাৰ ক্ৰোধ-বাক্য।

1 যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়ালৈ এই বাক্য আহিল আৰু ক'লে: ²বোলে, তুমি যিহোৱাৰ গৃহৰ বাহিৰৰ দুৱাৰ মুখত থিয় হৈ, তাত এই বাক্য প্ৰচাৰ কৰা আৰু কোৱা, 'যিহোৱাক প্ৰণিপাত কৰিবলৈ এই দুৱাৰবোৰত সোমোৱা হে যিহুদাৰ লোকসকল, যিহোৱাৰ বাক্য শূনা।

³ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে তোমালোকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্য্য শুধৰোৱা; তেতিয়া মই তোমালোকক এই ঠাইত বাস কৰোৱাম। ⁴এইবোৰ "যিহোৱাৰ মন্দিৰ! যিহোৱাৰ মন্দিৰ! যিহোৱাৰ মন্দিৰ!" এই বুলি কোৱা কথাত তোমালোকে বিশ্বাস নকৰিবা।

⁵কিয়নো যদি তোমালোকে নিজ নিজ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্য্য সম্পূৰ্ণকৈ শুধৰোঁৱা, যদি কোনো মানুহ আৰু তাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ মাজত তোমালোকে ন্যায় বিচাৰ সম্পূৰ্ণকৈ সিদ্ধ কৰা, ⁶বিদেশী, মাউৰা আৰু বিধৱাক উপদ্ৰৱ নকৰা, আৰু এই ঠাইত নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাত নকৰা,

নাইবা তোমালোকৰ অপৰাধৰ কাৰণে ইতৰ দেৱতাবোৰৰ পাছত নচলা, ⁷তেন্তে মই এই ঠাইত তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া এই দেশত তোমালোকক অনন্ত কাললৈকে বাস কৰোৱাম।

⁸চোৱা! উপকাৰ কৰিব নোৱাৰা মিছা কথাত তোমালোকে বিশ্বাস কৰিছা। ⁹তোমালোকে চুৰ, নৰ-বধ, পৰস্ৰীগমন আৰু মিছা শপত খোৱা, বাল দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাই, তোমালোকে নজনা ইতৰ দেৱতাবোৰৰ পাছত চলি, সেই সকলো ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰা? ¹⁰মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত এই গৃহত সোমাই মোৰ আগত থিয় হৈ, 'আমি মুক্তি পালোঁ' এইবুলি কৰা নে? ¹¹মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত এই গৃহ তোমালোকৰ দৃষ্টিত ডকাইতৰ গুহা হ'ল নে? যিহোৱাই ইয়াকেই ঘোষণা কৰিছে, চোৱা! মই, মইয়ো ইয়াকেই দেখিলোঁ।

¹²কিন্তু, পূৰ্বৰ মই য'ত মোৰ নাম স্থাপন কৰিছিলোঁ, চীলোত থকা মোৰ সেই ঠাইলৈ তোমালোক যোৱা, আৰু মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ দৃষ্টতাৰ কাৰণে মই তাক যি কৰিছিলোঁ, তাক চোৱা। ¹³আৰু যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকে এইবোৰ কাৰ্য্য কৰিলা, আৰু মই অতি ৰাতিপোৱাতে উঠি তোমালোকক এই কথা কওঁতেও তোমালোকে নুশুনিলা আৰু মই মাতোতে তোমালোকে উত্তৰ নিদিলা। ¹⁴এই হেতুকে, মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত, তোমালোকে বিশ্বাস কৰা এই গৃহক, তোমালোকক আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক মই দিয়া এই ঠাইক, মই চীলোক কৰাৰ দৰে কৰিম। ¹⁵আৰু তোমালোকৰ ভাইসকলক, এনে কি, ইফ্ৰয়িমৰ গোটেই বংশক যেনেকৈ দূৰ কৰি পেলালোঁ, তেনেকৈ তোমালোককো মোৰ সম্মুখৰ পৰা দূৰ কৰি পেলাম।

¹⁶এই হেতুকে, তুমি এই জাতিৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা নকৰিবা, বা তেওঁলোকৰ কাৰণে নিবেদন কি, প্ৰাৰ্থনা উৎসৰ্গ নকৰিবা, বা অনুৰোধ নকৰিবা; কিয়নো মই তোমাৰ কথা নুশুনিম। ¹⁷তেওঁলোকে যিহূদাৰ নগৰবোৰত আৰু যিৰূচালেমৰ আলিবোৰত যি কৰিছে, তাক জানো তুমি দেখা নাই? ¹⁸মোক বেজাৰ দি আকাশৰ ৰাণীৰ উদ্দেশ্যে পিঠা বনাবলৈ আৰু ইতৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে পেয়-নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবলৈ লৰা-ছোৱালীসকলে খৰি বোটলে, বাপেকহঁতে জুই জ্বলাই, আৰু মহিলাসকলে মৈদা খচে।

¹⁹যিহোৱাই কৈছে, তেওঁলোকে জানো মোকহে দুখ দিব? কিন্তু নিজৰ মুখ বিবৰ্ণ কৰিবলৈ জানো নিজৰ মনকেই বেজাৰ নিদিব? ²⁰এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, এই ঠাইৰ ওপৰত মানুহ, পশু, বাৰীৰ গছ, আৰু ভূমিৰ ফল, এই সকলোৰে মোৰ ক্ৰোধ আৰু ক্ৰোধাগ্নি চলা যাব আৰু সেয়ে দগ্ধ কৰিব, নুমাই নাযাব।

²¹ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে তোমালোকৰ মঙ্গলার্থক বলিৰ লগত হোম-বলি যোগ কৰা, আৰু মাংস খোৱা। ²²কিয়নো যি দিনা মই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিছিলোঁ, সেই দিনা মই হোম-বলি কি মঙ্গলার্থক বলিৰ বিষয়ে কোৱা বা আজ্ঞা দিয়া নাছিলোঁ। ²³কিন্তু তেওঁলোকক এই আজ্ঞাহে দিছিলোঁ! যে, তোমালোকে মোৰ বাক্য শুনা, তেতিয়া মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম, আৰু তোমালোক মোৰ প্ৰজা হ'বা; আৰু যি পথত চলিবলৈ মই তোমালোকক আজ্ঞা কৰোঁ, তোমালোকৰ ভালৰ অৰ্থে তোমালোকে সেই পথত চলা।

²⁴কিন্তু তেওঁলোকে নুশুনি কাণ নাপাতি নিজৰ মন্ত্ৰণা আৰু দুষ্ট মনৰ কঠিনতা অনুসাৰে চলিলে আৰু আগ নাবাটি পাছ হুঁকিল। ²⁵তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকল মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহা দিনৰে পৰা আজিলৈকে, মই প্ৰতি প্ৰভাতে উঠি, সদায় মোৰ সকলো দাস ভাববাদিসকলক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠাই আছোঁ। ²⁶তথাপি তেওঁলোকে মোৰ বাক্যলৈ মন নিদিলে, আনকি কাণো নাপাতিলে; কিন্তু নিজ নিজ ডিঙি ঠৰ কৰিলে, নিজৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলতকৈয়ো অধিক কু-আচৰণ কৰিলে।

²⁷তুমি তেওঁলোকক এই আটাইবোৰ কথা ক'বা, কিন্তু তেওঁলোকে তোমাৰ কথা নুশুনিব; আৰু তুমি তেওঁলোকক মাতিব, কিন্তু তেওঁলোকে তোমাক উত্তৰ নিদিব। ²⁸তেতিয়া তুমি তেওঁলোকক ক'বা, 'এয়ে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য নুশুনা বা শাস্তি গ্ৰহণ নকৰা জাতি; বিশ্বস্ততা নষ্ট হ'ল, আৰু এওলোকৰ মুখৰ পৰা তাক দূৰ কৰা হ'ল!'

²⁹হে যিৰূচালেম তোমাৰ চুলি কাটি পেলাই দিয়া; আৰু গছ-শূন্য পৰ্বতবোৰত উঠি বিলাপ কৰা।

কিয়নো যিহোৱাই নিজ ক্ৰোধৰ পাত্ৰ এই বংশক অগ্ৰাহ্য কৰিলে, পৰিত্যাগ কৰিলে। ³⁰কিয়নো, যিহোৱাই কৈছে, মোৰ সাক্ষাতে যি কুচ্ছিত, যিহূদাৰ সন্তানসকলে তাকেই কৰিলে। মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা গৃহটি অশুচি কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁলোকে তাৰ ভিতৰত নিজৰ ঘিণলগীয়া বস্তুবোৰ ৰাখিলে।

³¹আৰু তেওঁলোকৰ পো-জীসকলক জুইত পুৰিবলৈ হিনোমৰ পুতেকৰ উপত্যকাত থকা তোফতৰ ওখ ঠাইবোৰ সাজিলে, ইয়াক মই আজ্ঞা কৰা নাছিলোঁ। আৰু এই বিষয় মোৰ মনত উদয়ো হোৱা নাছিল। ³²যিহোৱাই কৈছে, এই হেতুকে চোৱা, যি দিনা সেই ঠাই তোফত বা হিনোমৰ পুতেকৰ উপত্যকা বুলি প্ৰখ্যাত নহব, কিন্তু হত্যাৰ উপত্যকা বুলি প্ৰখ্যাত হব, এনে দিন আহিছে; কাৰণ সেইদিনা তোমালোকে তোফতত পুতিবলৈ ঠাই নোহোৱালৈকে তাত মৰা শৱ পুতি থাকিব।

³³তেতিয়া এই জাতিৰ শৱ আকাশৰ চৰাইৰ আৰু পৃথিৱীৰ জন্তুবোৰৰ আহাৰ হ'ব, সেইবোৰক কোনেও ভয় দেখুৱাই বাধা দিব নোৱাৰিব।

³⁴তেতিয়া মই যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ পৰা আৰু যিৰূচালেমৰ আলিবোৰৰ পৰা উল্লাসৰ ধ্বনি, আনন্দৰ ধ্বনি আৰু দৰা-কন্যাৰ ধ্বনি লুপ্ত কৰিম; কিয়নো এই দেশ উচ্ছন্ন ঠাই হ'ব।'

Chapter 8

¹যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনা শত্ৰু যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ, তাৰ অধ্যক্ষসকলৰ, পুৰোহিতসকলৰ, ভাববাদীসকলৰ, আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলৰ হাড়বোৰ তেওঁলোকৰ মৈদামৰ পৰা উলিয়াব। ²তেওঁলোকে ভালপোৱা, সেৱা কৰা, পাছত চলা, বিচৰা আৰু প্ৰণিপাত কৰা সূৰ্য্য চন্দ্ৰ আদি আকাশ-মণ্ডলৰ আটাই বাহিনীৰ আগত তেওঁলোকে সেই হাড়বোৰ মেলিব; সেইবোৰক গোটোৱা বা পাতা নহ'ব, সেইবোৰ মাটিৰ ওপৰত সাৰস্বৰূপ হৈ থাকিব। ³বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, মই যি যি ঠাইলৈ এই দুষ্ট গোষ্ঠীৰ অৱশিষ্ট ভাগ কৰি খেদিলোঁ, সেই সেই ঠাইত অৱশিষ্ট গোষ্ঠীৰ পক্ষে জীৱনতকৈ মৃত্যু বাঞ্ছনীয় হ'ব।

⁴তুমি তেওঁলোকক আৰু এই কথা ক'বা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে: মানুহ পৰি জানো পুনৰায় নুঠিব? বা অপথে গৈ জানো আকৌ উলটি নাহিব?

⁵তেন্তে কিয় যিৰুচালেমৰ এই জাতিয়ে বাট এৰি নিত্যে বিপথগামী হৈ থাকে?

তেওঁলোকে প্ৰতাৰণাত লাগি থাকি উলটি আহিবলৈ অমান্তি হয়।

⁶মই কাণ পাতি শুনিবোঁ; তেওঁলোকে যথার্থ কথা নক'লে;

“মই কি কৰিলোঁ?” এই বুলি কৈ কোনো মানুহে নিজ দুষ্টতাৰ নিমিত্তে খেদ নকৰে,

যুদ্ধলৈ অতি বেগেৰে লৰ মাৰি যোৱা

ঘোঁৰাৰ দৰে, তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ পথলৈ ঘূৰে।

⁷আকাশত ফুৰা হাড়গিলাই নিজৰ নিৰূপিত সময় বুজে, আৰু কপৌ, তেলটুপি আৰু বগলীয়ে নিজ নিজ অহাৰ কাল পালন কৰে;

কিন্তু মোৰ প্ৰজাসকলে যিহোৱাৰ শাসন নাজানে।

⁸“আমি জ্ঞানী, আৰু যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা আমাৰ লগত আছে”, এই বুলি তোমালোকে কেনেকৈ ক'ব পাৰা?

কিন্তু চোৱা! লিখকসকলৰ মিছাকৈ লিখা লিখনীয়ে তাক মিছা কৰি পেলালে।

⁹জ্ঞানীসকলে লাজ পাইছে, তেওঁলোক ব্যাকুল হৈ ধৰা পৰিল; চোৱা, তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বাক্য অগ্ৰাহ কৰিলে, তেন্তে তেওঁলোকৰ জ্ঞান কেনে ধৰণৰ?

¹⁰সেই কাৰণে মই তেওঁলোকৰ পল্লিসকলক আনৰ হাতত সোধাই দিম, আৰু আন আন অধিকাৰীসকলক তেওঁলোকৰ খেতিবোৰ দিম,

কিয়নো সৰুৰ পৰা বৰলৈকে প্ৰতিজন অতি লোভীয়া! ভাববাদীৰ পৰা পুৰোহিতলৈকে প্ৰতিজনে প্ৰবঞ্ছনা কাৰ্য্য কৰে।

¹¹যেতিয়া কোনো শাস্তি নাই, তেতিয়া তেওঁলোকে শাস্তি শাস্তি বুলি কৈ মোৰ প্ৰজাসকলৰ ঘা সামান্যৰূপে সুস্থ কৰিলে।

¹²তেওঁলোকে ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰাত লাজ পাওঁক ছাৰি তেওঁলোকে মুখ বিবৰ্ণ কৰিবলৈকে জনা নাই? এই কাৰণে তেওঁলোক পতিত হোৱা লোকসকলৰ মাজত পতিত হ'ব; যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকক দণ্ড দিয়া সময়ত তেওঁলোকে উজুটি খায় পৰিব। ¹³যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকক নিঃশেষে উচ্ছন্ন কৰিম। দ্ৰাক্ষালতাত দ্ৰাক্ষাগুটি বা ডিমৰু গছত গুটি নাথাকিব, আৰু পাত জঁয় পৰিব, আৰু মই তেওঁলোকৰ কাৰণে আক্ৰমণকাৰীসকলক নিৰূপণ কৰিম।

¹⁴“আমি কিয় বহি থাকোঁ? আহাঁ, আমি একে লগ হৈ গড়েৰে আবৃত নগৰত সোমোওঁ, আৰু তাত নিজম দি থাকোঁ,

কিয়নো আমাৰ ঈশ্বৰে আমাৰ মুখ বন্ধ কৰিলে, আৰু বিহ গছৰ ৰস পান কৰালে, কাৰণ আমি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।

¹⁵আমি শাস্তিৰ আশা কৰিছিলোঁ, কিন্তু মঙ্গল নহ'ল;

আৰু সুস্থৰ সময়লৈ বাট চাইছিলোঁ, কিন্তু চোৱা, ত্ৰাস উপস্থিত।”

¹⁶দানৰ পৰা শত্ৰু ঘোঁৰাবোৰৰ নাকৰ শব্দ শুনা গৈছে? তাৰ বলৱান ঘোঁৰাবোৰৰ চেকেচকনিত গোটেই দেশ কঁপিছে;

কিয়নো সিহঁতে আহি দেশ আৰু তাৰ মাজত থকা সকলো বস্তু, নগৰ আৰু তাৰ নিবাসীসকলক গ্ৰাস কৰিছে।

¹⁷কিয়নো চোৱা, মই তোমালোকৰ মাজলৈ মন্ত্ৰ নমনা সৰ্প, কালসৰ্পবোৰ পঠিয়াম; যিহোৱাই কৈছে, সেইবোৰে তোমালোকক দংশিব।

যিৰিমিয়াৰ বিলাপ-গীত।

¹⁸অহ, মই দুখ-নিবাৰক শাস্তনা পোৱা হ'লে, কেনে ভাল আছিল! মোৰ হৃদয় মোৰ অন্তৰত অতি দুৰ্বল হৈছে।

¹⁹চোৱা! অতি দূৰ দেশৰ পৰা মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীৰ কাতৰোক্তিৰ স্বৰ শুনা গৈছে। যিহোৱা চিয়োনত নাই নে?

তাৰ ৰজা তাৰ ভিতৰত নাই নে? তেওঁলোকে কটা প্ৰতিমা আৰু বিজাতীয় অসাৰ বস্তুবোৰৰ দ্বাৰাই মোক কিয় বেজাৰ দিছে?

²⁰শস্য দোৱাৰ সময় অতীত হল; গুটি পৰিবৰ সময় শেষ হল, কিন্তু আমি পৰিত্ৰাণ পোৱা নাই।

²¹মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীৰ আঘাতৰ কাৰণে মই অতিশয় আঘাতিত হৈছোঁ, মই শোক কৰিছোঁ, বিচুৰ্ত্তি খাইছোঁ।

²²গিলিয়দত জানো ঘা সুস্থ কৰা গছৰস নাই? বা তাত জানো চিকিৎসক নাই?

তেন্তে মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীৰ ঘা কিয় সুস্থ হোৱা নাই?

Chapter 9

¹মোৰ মূৰ জলময়, আৰু মোৰ চকু দুটা চকু-লোৰ ভুমুকস্বৰূপ হোৱা হ'লে!

কেনে ভাল আছিল, অহ, মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীৰ হত হোৱাসকলৰ বাবে দিনে ৰাতিয়ে ক্ৰন্দন কৰিব পাৰিলোহেতেন।

²অহ, মোৰ জাতি এৰি তেওঁলোকৰ পৰা আঁতৰি যাবৰ বাবে, অৰণ্যত পথিকসকলৰ ৰাতি থকা ঠাই মোৰ হোৱা হ'লে কেনে ভাল আছিল!

কিয়নো তেওঁলোক সকলোৱেই ব্যভিচাৰী, বিশ্বাস-ঘাতক লোকৰ সমাজ।

³আৰু তেওঁলোকে নিজৰ জিভাৰূপ ধনুত নিজৰ মিছা কথাস্বৰূপ বাণ জোৰে, আৰু দেশত পৰাক্ৰমী হয়, কিন্তু সত্যৰ বাবে নহয়।

কিয়নো তেওঁলোকে এক দুষ্টতাৰ পৰা আন দুষ্টতালৈ আগ বাঢ়ি যায় আৰু যিহোৱাই কৈছে, তেওঁলোকে মোক হ'লে নাজানে।

⁴তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ বিষয়ে সাৱধান হোৱা, আৰু কোনো ভাইক বিশ্বাস নকৰিবা;

কিয়নো প্ৰতিজন ভায়ে সম্পূৰ্ণকৈ ঠগায় আৰু প্ৰতিজন চুবুৰীয়াই কথা চৰ্চি ফুৰে।

⁵আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াক প্ৰবঞ্চনা কৰে, সত্য নহয়;

তেওঁলোকে মিছা কথা কবলৈ নিজ নিজ জিভাক শিকালে; তেওঁলোকে অপৰাধ কৰি নিজকে নিজে ভাগৰ লগায়।

⁶তোমাৰ বসতিৰ ঠাই ছলৰ মাজত আছে; যিহোৱাই কৈছে, তেওঁলোকে ছলৰ কাৰণে মোক জানিবলৈ অমান্তি হয়।

⁷এই হেতুকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই তেওঁলোকক গলাই পৰীক্ষা কৰিম আৰু নিৰীক্ষণ কৰিম;

কিয়নো মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীৰ কাৰণে মই আন কি কৰিব পাৰোঁ?

⁸তেওঁলোকৰ জিভা প্ৰাণনাশক বাণস্বৰূপ, সেয়ে ছলৰ কথা কয়;

তেওঁলোক প্ৰতিজনে মুখেৰে ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ লগত শান্তিৰ কথা কয়, কিন্তু অন্তৰত তাৰ বাবে খাপ দি থাকে।

⁹যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকক এইবোৰৰ কাৰণে দণ্ড নিদিম নে?

মোৰ প্ৰাণে এনে জাতিৰ প্ৰতিকাৰ নাসাধিব নে?

¹⁰মই পৰ্ব্বতবোৰৰ কাৰণে ক্ৰন্দন আৰু হাঁহাঁকাৰ কৰিম, আৰু অৰণ্যৰ চৰণীয়া ঠাইৰ কাৰণে বিলাপ কৰিম।

কিয়নো সেইবোৰৰ মাজেদি কোনেও যাব নোৱাৰাকৈ সেইবোৰ দগ্ধ হ'ল, পশুৰ মাত তাত শুনা নাযায়, আকাশৰ চৰাইবোৰ আৰু পশুবোৰো পলাই গুচি গ'ল।

¹¹মই যিৰুচালেমক ভগ্নৰাশি, শিয়ালৰ বাসস্থান কৰিম।

আৰু মই যিহূদাৰ নগৰবোৰ নিবাসী-শূন্য ধ্বংসস্থান কৰিম।

¹²সেই সকলো বুজিব পৰা কোন জ্ঞানী লোক আছে? আৰু তাক প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে যিহোৱাই যাৰ আগত নিজ মুখে কৈছিল?

এনে কোন মানুহ আছে? এই দেশৰ মাজেদি কোনেও যাব নোৱাৰাকৈ এয়ে কিয় বিনষ্ট আৰু মৰুভূমিৰ নিচিনা দক্ষ হল?

¹³যিহোৱাই কৈছে, 'কাৰণ এই, মই তেওঁলোকৰ আগত স্থাপন কৰা মোৰ ব্যৱস্থা তেওঁলোকে ত্যাগ কৰিলে, আৰু মোৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিলে, বা তাত নচলিলে। ¹⁴কিন্তু নিজ মনৰ কঠিনতা অনুসাৰে আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে তেওঁলোকক শিকোৱা বাল দেৱতাবোৰৰ পাছত চলিলে।

¹⁵এই হেতুকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই এই লোকসকলক নাগদানা ভোজন কৰোৱাম, আৰু বিহ গছৰ ৰস পান কৰোৱাম। ¹⁶তেওঁলোকে বা তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে নজনা জাতিসকলৰ মাজত মই তেওঁলোকক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম; আৰু মই তেওঁলোকক সংহাৰ নকৰোঁমানলৈকে, তেওঁলোকৰ পাছে পাছে তৰোৱাল পঠিয়াম।

¹⁷বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে বিবেচনা কৰা;

বিলাপ-কাৰিণীহঁতক মাতা, তেওঁলোক আহক; বিলাপ কৰাত নিপুণ মহিলাসকলৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিওৱা, তেওঁলোক আহক।

¹⁸তেওঁলোকে খৰকৈ আহি আমাৰ কাৰণে হাঁকাৰ কৰ'ক,

যাতে চকু-লোত আমাৰ চকু উটি যাবৰ বাবে, আৰু আমাৰ চকুৰ পিৰঠিয়েদি বেগেৰে পানী ওলাই যায়।

¹⁹কিয়নো চিয়োনৰ পৰা হাঁকাৰ শব্দ শুনা গৈছে, আমি কেনে বিনষ্ট হ'লোঁ!

আমি দেশ ত্যাগ কৰা বাবে, তেওঁলোকে আমাৰ নিবাসবোৰ ভাঙি পেলোৱাৰ কাৰণে আমি অতি ব্যাকুল হ'লোঁ।

²⁰তথাপি হে মহিলাসকল, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা: আৰু তোমালোকৰ কাৰণে তেওঁৰ মুখৰ বাক্য মনোযোগেৰে গ্ৰহণ কৰা।

আৰু তোমালোকে নিজ নিজ জীয়েকসকলক হাঁকাৰ কৰিবলৈ শিক্ষা দিয়া, আৰু তোমালোক প্ৰত্যেকে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াক বিলাপ কৰিবলৈ শিকোৱা।

²¹কিয়নো মৃতুৱে বাহিৰত লৰাহঁত আৰু চকত ডেকাসকল উচ্চন কৰিলে।

খিড়িকীয়েদি উঠি আমাৰ অট্টালিকাবোৰত সোমাল।

²²তুমি কোৱা, যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: লোকসকলৰ শৱ সাৰৰ দৰে পৰি থাকিব,

আৰু দাওঁতাৰ পাছত এৰি যোৱা মুঠিৰ দৰেই পথাৰত পৰি থাকিব; কোনেও সেইবোৰ নোগোটাৰ।

যিহোৱা-বিষয়ক জ্ঞানৰ প্ৰাধান্যতা আৰু দেৱপূজাৰ মূৰ্খতা।

²³যিহোৱাই এই কথা কৈছে: জ্ঞানীয়ে নিজ জ্ঞানত গৌৰৱ নকৰক,

বীৰে নিজ পৰাক্ৰমত, আৰু ধনীয়ে নিজ ধনত গৌৰৱ নকৰক।

²⁴কিন্তু যি জনে গৌৰৱ কৰে, তেওঁ ইয়াতহে গৌৰৱ কৰে, যে, তেওঁ মোৰ বিষয়ে বুজে আৰু জানে,

যে মই পৃথিৱীত দয়া, বিচাৰ আৰু ধাৰ্মিকতা সিদ্ধ কৰোঁতা যিহোৱা; কিয়নো এইবোৰত মই সন্তুৰ পাওঁ, ইয়াক যিহোৱাই কৈছে।

²⁵যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, এনে দিন আহিছে, যে, সেই দিনা মই চুন্নৎ হোৱাসকলক অচুন্নৎ বুলি দণ্ড দিম। ²⁶মই মিচৰ, যিহূদা, ইদোম, অশ্মোনৰ সন্তানসকল, মোৱাৰ আৰু কুমৰ গুড়িত ডাঢ়ি-চুলি কটা অৰণ্য-নিবাসী লোকসকলক দণ্ড দিম। কিয়নো সেই আটাই জাতিসকল অচুন্নৎ, আৰু ইস্ৰায়েলৰ গোটেই বংশ হৃদয়ত অচুন্নৎ।"

Chapter 10

¹হে ইস্ৰায়েল বংশ, যিহোৱাই তোমালোকক যি কথা ঘোষণা কৰিছে, তাক শুনা।

- 2 যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: তোমালোকে বিভিন্ন জাতিৰ ব্যৱহাৰ নিশিকিবা,
আৰু আকাশ-মণ্ডলৰ নানা অদ্ভুত লক্ষণ দেখি ব্যাকুল নহবা; কাৰণ বিভিন্ন জাতিয়েহে সেইবোৰ দেখি ব্যাকুল হয়।
- 3 কিয়নো জাতিবোৰৰ ৰীতি-নীতিবোৰ অসাৰ। কাৰণ এজন মানুহে কাঠনিৰ পৰা এডাল গছ কাটি উলিয়ায়; সেয়ে কুঠাৰেৰে কৰা মানুহৰ হাতৰ কাৰ্য্য হৈ উঠে।
- 4 তেতিয়া তেওঁলোকে তাক ৰূপ আৰু সোণেৰে অলংকৃত কৰে। আৰু সেয়ে নপৰিবৰ বাবে হাতুৰীৰে গজাল মাৰি তাক মজবুত কৰে।
- 5 সেইবোৰ শিল্পকাৰে খাজুৰ গছৰ আকৃতিৰে কুন্দত কটা কাঠৰ নিচিনা, আৰু কথা কব নোৱাৰে। সেইবোৰক বৈ নিব লগীয়া হয়, কাৰণ সেইবোৰে খোজ কাঢ়িব নোৱাৰে।
- তোমালোকে সেইবোৰলৈ ভয় নকৰিবা; কাৰণ সেইবোৰে কোনো পাপ কৰিব নোৱাৰে আৰু হিত কৰিবলৈকো সেইবোৰৰ সাধ্য নাই।
- 6 হে যিহোৱা, তোমাৰ তুল্য কোনো নাই। তুমি মহান, আৰু তোমাৰ নাম পৰাক্ৰমত মহৎ।
- 7 হে জাতিবোৰৰ মহাৰাজ, তোমাক কোনে ভয় নকৰিব? কিয়নো সেয়ে তোমাৰে বাবে উপযুক্ত,
কাৰণ জাতিবোৰৰ সকলো জ্ঞানী লোকৰ মাজত আৰু তেওঁলোকৰ সকলো ৰাজ্যৰ মাজত তোমাৰ তুল্য কোনো নাই।
- 8 কিন্তু তেওঁলোক সম্পূৰ্ণকৈ পশুতুল্য আৰু নিৰ্বোধ; মূৰ্ত্তিবোৰৰ শিক্ষা লোৱা এডোখৰ কাঠ মাথোন।
- 9 তৰ্চীচৰ পৰা শিল্পকাৰৰ আৰু সুণাৰিৰ হাতে কৰা পতা-ৰূপ আৰু উফজৰ পৰা সোণ তেওঁলোকে আনে,
সেইবোৰৰ পৰিধান-বস্ত্ৰ নীল আৰু বেঙেনা বৰনীয়া সুতাৰে কৰা; সেই আটাইবোৰ নিপুণ মানুহৰ কাৰ্য্য।
- 10 কিন্তু যিহোৱা সত্য ঈশ্বৰ। তেওঁ জীৱন্ত ঈশ্বৰ, আৰু অনন্তকাল স্থায়ী ৰজা।
তেওঁৰ ক্ৰোধত পৃথিৱী কঁপে, আৰু জাতিবোৰে তেওঁৰ কোপ সহিব নোৱাৰে।
- 11 তোমালোকে তেওঁলোকক এই কথা কোৱা, 'যি দেৱতাবোৰে আকাশ-মণ্ডল স্ৰজন কৰা নাই,
সেইবোৰ পৃথিৱীৰ পৰা, আকাশ-মণ্ডলৰ তলৰ পৰা উচ্ছন্ন হব।'
- 12 তেওঁ নিজ শক্তিৰে, পৃথিৱী স্ৰজন কৰিলে, নিজ জ্ঞানেৰে জগত স্থাপন কৰিলে, আৰু নিজ বুদ্ধিৰে আকাশ-মণ্ডল বিস্তাৰ কৰিলে।
- 13 তেওঁ মাত লগালে আকাশ-মণ্ডলৰ জলসমূহৰ কোলাহল হয়, আৰু তেওঁ পৃথিৱীৰ অন্ত ভাগৰ পৰা ভাপবোৰ তোলে।
তেওঁ বৃষ্টিৰ কাৰণে বিজুলি স্ৰজে আৰু নিজ ভঁৰালৰ পৰা বতাহ বাহিৰ কৰি আনে।
- 14 প্ৰতিজন মানুহ পশুতুল্য আৰু জ্ঞান-শূন্য, প্ৰতিজন সোণাৰী আৰু কটা-প্ৰতিমাৰ দ্বাৰাই লজ্জিত হয়।
কাৰণ তাৰ সাচত চলা মূৰ্ত্তিবোৰ মিছা; সেইবোৰৰ ভিতৰত কোনো নিশ্বাস-প্ৰশ্বাস নাই।
- 15 সেইবোৰ ভাপ আৰু প্ৰবঞ্চনাৰ কাৰ্য্য মাথোন; দণ্ড দিয়াৰ সময়ত সেইবোৰ বিনষ্ট হব।
- 16 যাকোবৰ অংশ সেইবোৰৰ দৰে নহয়; কাৰণ তেওঁ সকলোৰে নিৰ্মাণকৰ্তা।
আৰু ইস্ৰায়েল তেওঁৰ আধিপত্যৰ ফৈদ; বাহিনীসকলৰ যিহোৱা তেওঁৰ নাম।

যিৰুচালেম-নিবাসীসকললৈ ঘটিব লগা আপদ।

- 17 হে অৱৰুদ্ধ নগৰ-নিবাসিনী, তোমাৰ বস্ত্ৰ-বাহানি গোটাই লৈ এই ঠাইৰ পৰা আঁতৰি যোৱা।
- 18 কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই এইবাৰ দেশ নিবাসীসকলক ফিঙ্গাৰ শিলৰ নিচিনাকৈ দলিয়াই পেলাম, আৰু তেওঁলোকৰ মনত লগাকৈ তেওঁলোকক দুখ দিম।'
- 19 হয় হয়, মই কেনে ভগ্ন হলোঁ! মোৰ ঘা অতি কষ্টদায়ক।

তথাপি মই ক'লোঁ, 'এয়ে মোৰ ৰোগ (যাতনা), মই তাক সহিবই লাগিব।

²⁰মোৰ তম্বু নষ্ট হ'ল, মোৰ সকলো ৰছী ছিগি গ'ল।

তেওঁলোকে মোৰ পৌহতক মোৰ পৰা আঁতৰাই নিলে, তেওঁলোক আৰু জীয়াই নাথাকিব। মোৰ তম্বু আকৌ তৰিবলৈ, আৰু মোৰ তম্বুৰ কাপোৰ তুলিবলৈ আৰু কোনো নাই।

²¹কিয়নো ৰথীয়াসকল পশু-তুল্য হ'ল। আৰু তেওঁলোকে যিহোৱাক নিবিচাৰিলে।

এই কাৰণে তেওঁলোকে মঙ্গল পোৱা নাই; তেওঁলোকৰ আটাই জাক গোট গোট হৈ গ'ল।

²²চোৱা! খবৰৰ গোচৰবোৰ আহি পৰিছে: উত্তৰ দিশৰ পৰা এক ভয়ানক ভূমিকম্প আহি আছে!

যিহূদাৰ নগৰবোৰক ধ্বংসস্থান আৰু শিয়ালৰ বাসস্থান কৰিবলৈ।

²³হে যিহোৱা, মই জানো যে, মানুহৰ গতি নিজ অধিকাৰত নাথাকে। নিজ খোজ স্থিৰ কৰিবলৈ খোজ চলাওঁতা জনাৰ শক্তি নাই।

²⁴হে যিহোৱা, মোক কেৱল ন্যায়েৰে শুধৰোৱা, কিন্তু ক্ৰোধেৰে নহয়; নহলে, মোক গ্ৰাস কৰিব।

²⁵যি জাতিবোৰে তোমাক নাজানে, আৰু যি গোষ্ঠীবোৰে তোমাৰ নামত প্ৰাৰ্থনা নকৰে, তেওঁলোকৰ ওপৰত তোমাৰ ক্ৰোধ ঢালা।

কিয়নো তেওঁলোকে যাকোবক গ্ৰাস কৰিলে, আৰু তাৰ বাসস্থান ধ্বংস কৰিলে।”

Chapter 11

লোকসকলে নিয়মটি ভঙা আৰু ভাববাদীলৈ কু-ব্যৱহাৰ কৰা।

¹যিৰিমিয়ালৈ যিহোৱাৰ পৰা এই বাক্য আহিল, বোলে, ²“তোমালোকে এই নিয়মটিৰ বাক্য শুনা, যিহূদাৰ লোকসকলক ও যিৰুচালেম-নিবাসীসকলক কোৱা।

³তুমি তেওঁলোকক কোৱা, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: যি কোনোৱে এই নিয়মটিৰ প্ৰতি কাণ নিদিয়ে, সেই প্ৰতিজনেই অভিশপ্ত।

⁴তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক আজ্ঞা কৰা এই নিয়মটিৰ বাক্য, যি দিনাখন অগ্নি-কুণ্ডস্বৰূপ মিচৰ দেশৰ পৰা তেওঁলোকক উলিয়াই আনিছিলো। মই ক'লোঁ, “শুনা, মোৰ বাক্য পালন কৰা আৰু মই তোমালোকক দিয়া সকলো আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰা, তেতিয়া তোমালোকে মোৰ প্ৰজা হ'বা আৰু মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম।” ⁵মোৰ বাক্য শুনা যাতে আজি-কালি তোমালোকে বাস কৰা গাখীৰ, মৌজোল বোৱা এই দেশ তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিবলৈ যি শপত কৰিছিলোঁ।” তেতিয়া মই উত্তৰ দি ক'লোঁ, ‘হয়, যিহোৱা!’

⁶আৰু যিহোৱাই মোক ক'লে, ‘যিহূদাৰ নগৰবোৰত, আৰু যিৰুচালেমৰ আলিবোৰত এই সকলো বাক্য ঘোষণা কৰি কোৱা, “তোমালোকে এই নিয়মটিৰ বাক্যলৈ কাণ দিয়া, আৰু ইয়াক পালন কৰা।” ⁷কিয়নো ‘মোৰ বাক্যলৈ কাণ দিয়া’ বুলি কৈ, মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক উলিয়াই আনিবৰ দিনা মই অতি যত্নেৰে সাক্ষ্য দিছিলোঁ, আৰু আজিলৈকে প্ৰত্যেকে উঠি সাক্ষ্য দি আছে। ⁸তথাপি তেওঁলোকে পালন নকৰিলে, বা কাণ নাপাতিলে। কিন্তু তেওঁবিলাক প্ৰতিজনে নিজ নিজ দুষ্ট মনৰ কঠিনতা অনুসাৰে চলিলে; এই হেতুকে এই নিয়মটিৰ যিবোৰ বাক্য পালন কৰিবলৈ মই তেওঁলোকক আজ্ঞা দিছিলোঁ, কিন্তু তেওঁলোকে নকৰিলে, সেই আটাইবোৰ অভিশপ্ত বাক্য মই তেওঁলোকৰ ওপৰত ঘটালোঁ।”

⁹পাছে যিহোৱাই মোক ক'লে, “যিহূদাৰ লোকসকলক আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলৰ ভিতৰত চক্ৰান্ত পোৱা গৈছে। ¹⁰তেওঁলোকে মোৰ বাক্য শুনিবলৈ অস্বীকাৰ কৰা তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ অপৰাধবোৰলৈ ঘূৰিল, আৰু দেৱপূজা কৰিবলৈ ইতৰ দেৱতাবোৰৰ পাছত গল; ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদা বংশই তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ লগত মই স্থাপন কৰা নিয়মটি ভাঙিলে।”

¹¹এই হেতুকে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “চোৱা, তেওঁলোকে সাৰিব নোৱাৰা অমঙ্গল মই তেওঁলোকলৈ ঘটাম। তেতিয়া তেওঁলোকে মোৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিব, কিন্তু মই তেওঁলোকৰ কথা নুশুনিম। ¹²তেতিয়া যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ লোকে আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলে গৈ, তেওঁলোকে ধূপ জ্বলোৱা দেৱতাবোৰৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিব, কিন্তু সেইবোৰে তেওঁলোকৰ আপদৰ সময়ত তেওঁলোকক সমূলি ত্ৰাণ কৰিব নোৱাৰিব।

¹³কিয়নো হে যিহূদা, তোমাৰ নগৰ যিমান, তোমাৰ দেৱতা সিমানই বাঢ়িল। আৰু যিৰুচালেমৰ আলি যিমান, লজ্জাজনক বস্ত্ৰৰ উদ্দেশ্যে, এনে কি, বালৰ কাৰণে ধূপ জ্বলাবলৈ তোমালোকে সিমান যজ্ঞ-বোদি স্থাপন কৰিলা।

¹⁴এই হেতুকে যিৰিমিয়া, তুমি নিজে এই জাতিৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা নকৰিবা। তেওঁলোকৰ বাবে নিবেদন কি প্ৰাৰ্থনা উৎসৰ্গ নকৰিবা। কিয়নো তেওঁলোকে নিজৰ আপদৰ কাৰণে মোৰ আগত কাতৰোক্তি কৰা সময়তো মই নুশুনিম।

15মোৰ গৃহত মোৰ প্ৰিয়াৰ কি কাৰ্য্য, কিয়নো তাই অনেক লোকে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিলে?

আৰু তোমাৰ পৰা পৱিত্ৰ মাংস গ'ল; যেতিয়া তুমি দুষ্কৰ্ম কৰা, তেতিয়া তুমি উল্লাস কৰি থাকা।

16পূৰ্বতে যিহোৱাই তোমাক 'উত্তম ফলেৰে শোভিত কেঁচাপতীয়া জিতগছ' এই নাম দিলে।'

তেওঁ মহা-কোলাহলৰ শব্দেৰে সৈতে তোমাৰ ওপৰত জুই জ্বলালে, আৰু তাৰ ডালবোৰ ভগ্ন হ'ল।

17কিয়নো বালৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাই মোক বেজাৰ দিবৰ অৰ্থে যিহুদা আৰু ইস্ৰায়েল বংশই নিজৰ বিৰুদ্ধে যি দুষ্কৰ্ম কৰিছিল, তাৰ কাৰণে তোমাক ৰোপণ কৰা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই তোমাৰ বিৰুদ্ধে অমঙ্গল প্ৰকাশ কৰিলে।

18আৰু যিহোৱাই মোক তাৰ বিষয়ে জ্ঞান দিয়াত মই তাক জানিবলৈ পালোঁ। সেই সময়ত তুমি মোক তেওঁলোকৰ কাৰ্য্য দেখুৱালা। 19কিন্তু মই, বধ কৰিবলৈ নিয়া মৰমৰ ভেড়া পোৱালিৰ দৰে আছিলোঁ; আৰু 'ফলে সৈতে গছডাল কাটোইক', তেওঁৰ নাম সোঁৱৰণ আৰু নহবৰ কাৰণে আমি জাতিবোৰৰ দেশৰ পৰা তাক উচ্ছন্ন কৰোঁক বুলি কৈ তেওঁলোকে যে মোৰ বিৰুদ্ধে কু-আলচ পাতিছিল, তাক মই জনা নাছিলোঁ।

20কিন্তু ধাৰ্মিকতাৰে বিচাৰ কৰোঁতা, অন্তৰ আৰু হৃদয় পৰীক্ষা কৰোঁতা হে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, তেওঁলোকৰ ওপৰত তুমি সাধা প্ৰতিকাৰ মোক দেখিবলৈ দিয়া।

কিয়নো মই তোমাৰ আগতেই মোৰ গোচৰ সোধালোঁ।

21এই হেতুকে অনাথোতৰ লোকসকলৰ বিষয়ে যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তেওঁলোকে তোমাৰ প্ৰাণ বিচাৰি কয়, যে, যিহোৱাৰ নামেৰে ভববাণী প্ৰচাৰ নকৰিবা, কৰিলে তুমি আমাৰ হাতত মৰা পৰিবা।' 22এই হেতুকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, চোৱা, মই তেওঁলোকক দণ্ড দিম। ডেকাবোৰ তৰোৱালত আঘাতিত হৈ মৰিবা। তেওঁলোকৰ পো-জীসকল আকালত মৃত্যু হ'ব। 23আৰু তেওঁলোকৰ কোনো অৱশিষ্ট নাথাকিব। কিয়নো মই অনাথোতৰ লোকসকললৈ অমঙ্গল ঘটাম, এনে কি, তেওঁলোকক দণ্ড দিয়াৰ বছৰ উপস্থিত কৰিম।"

Chapter 12

দুষ্টৰ উন্নতি। যিৰিমিয়াৰ দুখভোগ। দেশৰ বিনাশ। ইস্ৰায়েলৰ শত্ৰুৰ শেষ গতি।

1"হে যিহোৱা, তুমি ধাৰ্মিক, তথাপি তোমাৰ লগত মোক প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ দিয়া,

বিচাৰৰ সম্পৰ্কে মোক তোমাৰ লগত কেৱল কথা কবলৈ দিয়া। "দুষ্টবোৰৰ পথ কিয় উন্নত হয়? অতি বিশ্বাস-ঘাতকবোৰ কিয় শান্তিৰে থাকে?

2তুমি তেওঁলোকক ৰোপন কৰিলা, এনে কি, তেওঁলোক শিপালে। তেওঁলোক বাঢ়িছে, এনে কি, ফলো ধৰিছে; তুমি তেওঁলোকৰ মুখৰ বাক্যত ওচৰ, কিন্তু তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ পৰা দূৰ।

3কিন্তু হে যিহোৱা, তুমি হ'লে মোক জানি আছা। মোক দেখিও আছা, আৰু তোমালৈ মোৰ মন কেনে, তাক পৰীক্ষাও কৰিছা।

বধ কৰিবৰ কাৰণে উলিওৱা ভেড়াৰ দৰে তেওঁলোকক টানি উলিওৱা, আৰু হত্যা দিনৰ কাৰণে তেওঁলোকক পৃথক কৰি ৰাখা।

4কিমান দিন দেশে শোক কৰিব, আৰু সমস্ত দেশৰ তৃণ শুকাই থাকিব? নিবাসীসকলৰ দুষ্টতাৰ বাবে

পশু আৰু পক্ষীবোৰ সংহাৰ হৈছে; কাৰণ, আমাৰ অন্তিম কাল কোনেও নেদেখিব বুলি তেওঁলোকে কৈছে।

5তুমি পদাতিকসকলক লগত লৰ মাৰিলে, তেওঁলোকে যদি তোমাক ক্লান্ত কৰে, তেন্তে ঘোঁৰাৰ লগত লৰ মাৰি কেনেকৈ জিকিবা?

আৰু যদিও তুমি শান্তিৰ দেশত নিৰাপদে থাকা, তথাপি যৰ্দনৰ শোভাস্বৰূপ অৰণ্যত কি কৰিবা?

6কিয়নো তোমাৰ ভাইসকলে, তোমাৰ পিতৃ-বংশয়েই তোমালৈ বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিছে, এনে কি, তেওঁলোকে তোমাক ধৰ ধৰ বুলি বৰকৈ চিঞৰিছে।

তেওঁলোকে তোমাক ভাল কথা ক'লেও, তেওঁলোকৰ কথাত প্ৰত্যয় নকৰিবা।

7মই মোৰ গৃহ ত্যাগ কৰিলোঁ; মোৰ আধিপত্য এৰি দিলোঁ।

মই মোৰ প্ৰাণৰ প্ৰিয়াক শত্ৰু হাতত শোধাই দিলোঁ।

৪মোৰ পক্ষে মোৰ আধিপত্য কাঠনিত থকা সিংহৰ দৰে হ'ল;

সি মোৰ বিৰুদ্ধে গুজৰিছে, সেই কাৰণে মই তাক ঘিণ কৰিলোঁ।

৯মোৰ আধিপত্য মোৰ কাৰণে ফুটুকা-ফুটুকী চৰাইৰ নিচিনা নহয় নে? তাৰ চাৰিওফালে সিংহক চৰাইবোৰ নাই নে?

তোমালোকে যোৱা, মোৰ আধিপত্য ভোজন কৰিবলৈ বনৰীয়া পশু আটাইবোৰ গোটাই আনাই।

১০অনেক ভেড়া-ৰখীয়াই মোৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী নষ্ট কৰিলে, মোৰ ভাগ ভৰিৰ তলত মোহাৰিলে;

মোৰ সন্তোষজনক ভাগ ধ্বংস-অৰণ্য কৰিলে।

১১তেওঁলোকে তাক উচ্ছন্ন ঠাই কৰিলে, সেয়ে ধ্বংস হৈ মোৰ আগত বিলাপ কৰিছে; সমুদায় দেশ উচ্ছন্ন হল, কাৰণ কোনেও মনোযোগ কৰা নাই।

১২অৰণ্যত থকা গছশূন্য পৰ্বতবোৰৰ ওপৰলৈকে ধ্বংসকাৰীসকল গ'ল;

কিয়নো যিহোৱাৰ তৰোৱালে এক সীমাৰ পৰা আন সীমালৈকে সকলোকে গ্ৰাস কৰিছে, কোনো প্ৰাণীৰ শান্তি নাই।

১৩তেওঁবিলাকে ঘেঁহু বৈ কাঁইট দালে। তেওঁলোকে দুখ কৰিও একো উপকাৰ নাপালে;

তোমালোকে যিহোৱা প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ কাৰণে নিজ নিজ ফলৰ বিষয়ে লজ্জিত হোৱা।

১৪মই মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলক অধিকাৰ কৰোৱা অধিপত্যক স্পৰ্শ কৰা মোৰ আটাই দুষ্ট ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: চোৱা, মই তেওঁলোকৰ মাটিৰ পৰা তেওঁলোকক উঘালিম, আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা যিহূদা বংশকো উঘালিম। ১৫কিন্তু উঘলাৰ পাছত, মই পুনৰায় দয়া কৰিম; আৰু প্ৰতিজনক তাৰ আধিপত্যলৈ, আৰু তাৰ মাটিলৈ আনিম।

১৬এনেকৈ তেওঁলোকে মোৰ প্ৰজাসকলক বালৰ নামেৰে শপত খাবলৈ শিকাইছিল, তেনেকৈ “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত!” বুলি মোৰ নামেৰে শপত কৰিবলৈ মোৰ প্ৰজাসকলৰ পথ যদি তেওঁলোকে যত্নেৰে শিকে, তেন্তে মোৰ প্ৰজাসকলৰ মাজত তেওঁলোকক স্থাপন কৰা হ'ব। ১৭যদি তেওঁলোকে নুশুনে, তেন্তে মই সেই জাতিক উঘালি পেলাম। আৰু নিশ্চয়কৈ উঘালি পেলাই তাক নষ্ট কৰিম। এইয়েই যিহোৱাৰ ঘোষণা।”

Chapter 13

পোতা টঙালিৰ উপমা। যিহূদীসকলৰ অদম্য দুষ্টতা।

১যিহোৱাই মোক এইদৰে ক'লে, “তুমি গৈ শণ সূতাৰে বোৱা কাপোৰৰ এগছ টঙালি কিনি তোমাৰ কঁকালত বান্ধা, তাক প্ৰথমে পানীত নিতিয়াবা।” ২সেয়ে মই যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে এগছ টঙালি কিনি মোৰ কঁকালত বান্ধি ল'লোঁ। ৩তেতিয়া দ্বিতীয়বাৰ যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে, ৪বোলে, “তুমি যি টঙালি কিনিলা, আৰু তোমাৰ কঁকালত আছে, তাক লোৱা, আৰু উঠি ফৰাতলৈ যাত্ৰা কৰা আৰু শিলৰ ফাটত তাক লুকুৱাই ৰাখা।”

৫এইদৰে মই যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে গৈ ফৰাতৰ কাষত তাক লুকুৱাই ৰাখিলোঁ। ৬বহু দিনৰ পাছত যিহোৱাই মোক ক'লে, “তুমি উঠি ফৰাতলৈ যোৱা। মই তাত লুকুৱাই ৰাখিবলৈ তোমাক আজ্ঞা দিয়া টঙালিগছ তাৰ পৰা আনাই।” ৭তেতিয়া মই ফৰাতলৈ গৈ, মই লুকুৱাই থোৱা ঠাইৰ পৰা টঙালিগছ খানি উলিয়ালোঁ। কিন্তু চোৱা! সেই টঙালিগছ নষ্ট হ'ল; কোনো কাৰ্য্যৰ যোগ্য নাছিল।

৮তেতিয়া যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ পুনৰ আহিল, বোলে, ৯“যিহোৱাই কৈছে: 'এনেদৰেই মই যিহূদাৰ অহঙ্কাৰ আৰু যিৰুচালেমৰ মহা অহঙ্কাৰ নষ্ট কৰিম। ১০এই যি দুচৰিত্ৰৰ লোকসকলে মোৰ কথা শুনিবলৈ অমান্তি হৈ নিজ হৃদয়ৰ কঠিনতা অনুসাৰে চলে, আৰু ইতৰ দেৱতাবোৰক সেৱাপূজা আৰু সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিবৰ অৰ্থে সেইবোৰৰ পাছত যায়, তেওঁলোক কোনো কাৰ্য্যৰ যোগ্য নোহোৱা এই টঙালি গছৰ নিচিনা হব। ১১কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, মানুহৰ কঁকালত যেনেকৈ টঙালি লাগি থাকে, তেনেকৈ মই গোটেই ইস্ৰায়েল বংশক আৰু গোটেই যিহূদা বংশক মোৰ প্ৰজা, আৰু মোৰ কীৰ্ত্তি, প্ৰশংসা, আৰু ভূষণস্বৰূপ কৰিবৰ অৰ্থে নিজতে লগাই ৰাখিছিলোঁ; কিন্তু তেওঁলোকে মোৰ কথা নুশুনিলে।’

১২এই হেতুকে তুমি তেওঁলোকক এই কথা ক'বই লাগিব: যে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “আটাইবোৰ মোট দ্ৰাক্ষাৰসেৰে পূৰ কৰা যাব।” তেওঁলোকে তোমাক ক'ব, ‘প্ৰত্যেক মোট যে দ্ৰাক্ষাৰসেৰে পূৰ কৰা যাব, তাক জানো আমি ভালকৈ নাজানো?’ ১৩তেতিয়া তুমি তেওঁলোকক ক'বা, ‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই এই দেশ-নিবাসী আটাইকে, এনে কি, দায়ুদৰ সিংহাসনত বহোঁতা ৰজাসকলক,

পুৰোহিতসকলক, ভাববাদীসকলক, আৰু যিৰুচালেম নিবাসী সকলোকে দ্ৰাক্ষাৰসেৰে পূৰ কৰি মতোৱাল কৰিম। ¹⁴মই পৰস্পৰক, এনে কি, বাপেক-পুতেকহঁতক লগ লগাই খুন্দিয়া-খুন্দি কৰোৱাম; যিহোৱাৰ এইয়েই ঘোষণা যে-মই যে তেওঁলোকক নষ্ট নকৰিবৰ মনেৰে তেওঁলোকক মৰম, দয়া, কি অনুগ্ৰহ কৰিম, এনে নহ'ব।

¹⁵তোমালোকে শুনা, কাণ দিয়া, অহঙ্কাৰ নকৰিবা, কিয়নো যিহোৱাই কথা কৈছে।

¹⁶তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই অন্ধকাৰ নৌ আনোতেই,

অন্ধকাৰময় পৰ্বৰতত তোমাৰ ভৰি উজুটি নৌ খাওঁতেই,

আৰু তোমালোকে পোহৰলৈ বাট চোৱাত তেওঁ তাক মৃত্যুচ্ছায়াত পৰিবৰ্তন নৌ কৰোঁতেই, আৰু তাক ঘোৰ অন্ধকাৰ নৌ কৰোঁতেই তেওঁক গৌৰৱাশ্বিত কৰা।

¹⁷কিন্তু তোমালোকে যদি তাক নুশুনা, তোমালোকৰ গৰ্বৰ কাৰণে মোৰ মনে নিৰলে ক্ৰন্দ কৰিব।

আৰু যিহোৱাৰ জাকক বন্দী কৰি নিয়াৰ বাবে মোৰ চকুৰ পৰা বহু অশ্ৰু ওলাব, আৰু পানীৰে ধাৰ বব।

¹⁸তুমি ৰজা আৰু ৰাজমাক কোৱা, “নিজকে নম্ৰ কৰা আৰু তোমালোক চাপৰত বহা,

কিয়নো তোমালোকৰ শিৰোভুষণ, এনে কি, সুন্দৰ মুকুট খহি পৰিল।

¹⁹দক্ষিণ অঞ্চলৰ নগৰবোৰ বন্ধ হ'ল, সেইবোৰ মেলি দিওঁতা কোনো নাই; গোটেই যিহূদাক দেশান্তৰলৈ নিয়া হ'ল, তাৰ সকলো লোককে নিয়া হ'ল।

²⁰তোমালোকে উত্তৰ দিশৰ পৰা অহা এই লোকসকলক চোৱা।

তোমাক দিয়া সেই মেৰৰ জাকটি, তোমাৰ সুন্দৰ জাকটি ক'ত?

²¹তুমি নিজে নিজৰ বিপক্ষে তোমাৰ বন্ধুসকলক শিক্ষা দিয়াত, যেতিয়া তেওঁ তোমাৰ ওপৰত সেই বন্ধুসকলক মূৰব্বী পাতিব?

তেতিয়া তুমি কি কবা? প্ৰসৱকাৰিণীৰ বেদনাৰ দৰে বেদনাই তোমাক নধৰিব নে?

²²তেতিয়া হয়তো তুমি মনতে ক'বা, যে, “মোৰ এনে দশা কিয় ঘটিল?”

তেন্তে শুনা, তোমাৰ অপৰাধ অধিক হোৱাত তোমাৰ বস্ত্ৰৰ আঁচল ওপৰলৈ তোলা হ'ল, আৰু তোমাক বলাৎকাৰ কৰা হ'ল।

²³কুচীয়া লোকে জানো নিজৰ ছাল, বা নাহৰফুটুকী বাঘে জানো নিজ গাৰ ফুটুকা-ফুটুকীবোৰ, সলনি কৰিব পাৰে?

যদি পাৰে, তেন্তে কু-কৰ্মত অভ্যাস থকা যি তোমালোক, তোমালোকেও সৎকৰ্ম কৰা সম্ভৱ।

²⁴এই হেতুকে মই অৰণ্যৰ বতাহত উৰি যোৱা খেৰৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকক উৰুৱাই দিম।

²⁵যিহোৱাই কৈছে, এয়ে তোমাৰ নিৰূপিত ভাগ, মই তোমাক জুখি দিয়া অংশ;

কিয়নো তুমি মোক পাহৰিলা, আৰু মিছাত বিশ্বাস কৰিলা।

²⁶সেই কাৰণে মইয়ো তুমি পিন্ধা কাপোৰৰ আঁচল মুখৰ ওপৰলৈকে দাঙিম; আৰু তোমাৰ লাজৰ ঠাই দেখা যাব।

²⁷চহৰৰ বাহিৰৰ পৰ্বৰতত মই তোমাৰ ঘিণলগীয়া কাম, এনে কি, তোমাৰ ব্যভিচারকৰ্ম, তোমাৰ ঢেকঢেকনি, আৰু বেশ্যাবৃত্তিৰ কু-কৰ্ম দেখিলোঁ,

হে যিৰুচালেম তুমি সন্তাপৰ পাত্ৰী! তুমি শুচি হবলৈ ইচ্ছা নকৰা। তুমি এনে অৱস্থাত আৰু কিমান কাল থাকিবা?

Chapter 14

অনাবৃষ্টিৰ বিষয়ে যিহোৱাৰ বাক্য আৰু ভাববাদীৰ নিবেদন।

¹অনাবৃষ্টিৰ বিষয়ে যিৰিমিয়ালৈ অহা এয়েই যিহোৱাৰ বাক্য।

²“যিহুদাক শোক কৰিবলৈ দিয়া; আৰু তাৰ বৰদুৱাৰ কেইখনে বিলাপ কৰ’ক। তেওঁলোকে ক’লা কাপোৰ পিন্ধি মাটিত বহিছে; আৰু যিৰুচালেমৰ চিঞৰ ওপৰলৈ উঠিছে।

³তেওঁলোকৰ বৰ লোকসকলে নিজ নিজ অধিনৰ দাসসকলক পানীৰ বাবে পঠাইছে।

তেওঁলোকে জলাধাৰবোৰৰ ওচৰলৈ গৈ পানী নাপাই শুদা পাত্ৰ লৈ উলটি আহিছে;

তেওঁলোকে লাজ পাই মুখ বিবৰ্ণ কৰিছে,

আৰু তেওঁলোকৰ মূৰ ঢাকিছে।

⁴দেশত বৃষ্টি নোহোৱাত মাটি টান হ’ল, কাৰণ খেতিয়কসকলে লাজ পাই নিজ নিজ মূৰ ঢাকি ৰাখিছে।

⁵এনে কি, ঘাঁ নোহোৱাতে হৰিণীয়েও পথাৰত পোৱালি জগাই এৰি থৈ গৈছে।

⁶আৰু বনৰীয়া গাধবোৰে গছশূন্য পৰ্বতত থিয় হৈ শিয়ালৰ দৰে বায়ুৰ কাৰণে হেঁপাই-ফোঁপাই ফুৰিছে।

তুণ নথকাত তেওঁলোকৰ চকু ক্ষীণাই গৈছে।”

⁷হে যিহোৱা, যদিও আমাৰ অপৰাধবোৰে আমাৰ অহিতে সাক্ষ্য দিছে, তথাপি তুমি নিজ নামলৈ চাই কাৰ্য্য কৰা।

কিয়নো আমাৰ বিপথগমন অনেক; আমি তোমাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।

⁸হে ইস্ৰায়েলৰ আশাতুমি, তাৰ সঙ্কটৰ কালৰ ত্ৰাণকৰ্তা,

তুমি কিয় দেশত প্ৰবাস কৰা লোকৰ দৰে, আৰু ৰাতি থকা পথিকৰ নিচিনা?

⁹তুমি কিয় তথা লগা মানুহৰ দৰে, আৰু ত্ৰাণ কৰিবলৈ সমৰ্থ নথকা বীৰৰ নিচিনা?

তথাপি হে যিহোৱা, তুমি আমাৰ মাজত আছা! আৰু আমি তোমাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত। আমাক ত্যাগ নকৰিবা।

¹⁰যিহোৱাই এই জাতিৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে: “তেওঁলোকে সিমানকৈ ভ্ৰমণ কৰিবলৈ ভাল পায়, তেওঁলোকে নিজ নিজ ভৰি নাৰাখিলে।”

এই কাৰণে যিহোৱাই তেওঁলোকক গ্ৰহণ নকৰে। তেওঁ এটিয়া তেওঁলোকৰ অপৰাধ সোঁৱৰণ কৰিব আৰু তেওঁলোকৰ পাপবোৰৰ কাৰণে তেওঁলোকক দণ্ড দিব। ¹¹যিহোৱাই মোক আৰু ক’লে, তুমি এই জাতিৰ মঙ্গলৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা নকৰিবা। ¹²তেওঁলোকে লঘোন দিলেও মই তেওঁলোকৰ কাৰোক্তি নুশুনিম আৰু তেওঁলোকে হোম ও নৈবদ্য উৎসৰ্গ কৰিলেও তেওঁলোকক গ্ৰহণ নকৰিম; কিন্তু তৰোৱাল, আকাল, আৰু মহামাৰীৰ দ্বাৰাই মই তেওঁলোকক সংহাৰ কৰিম।”

¹³তেতিয়া মই ক’লোঁ, “হায় হায়, প্ৰভু যিহোৱা! চোৱা! ভাববাদীসকলে তেওঁলোকক কয়, “তোমালোকে তৰোৱাল নেদেখিবা; বা তোমালোকলৈ আকাৰ নঘটিব, কিন্তু মই এই ঠাইত তোমালোকক প্ৰকৃত শান্তি দিম।” ¹⁴তেতিয়া যিহোৱাই মোক ক’লে, ‘সেই ভাববাদীবোৰে মিছাকৈয়ে মোৰ নাম কৰি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে। মই তেওঁলোকক পঠোৱা, কি কোনো আজ্ঞা দিয়া নাই, নাইবা তেওঁলোকক কোনো কথা কোৱা নাই। তেওঁলোকক তোমালোকৰ আগত মিছা দৰ্শন, মঙ্গল চোৱা কথা, অসাৰ কথা, আৰু নিজ নিজ মনৰ প্ৰবঞ্চনামূলক ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে।

¹⁵এই হেতুকে “যি ভাববাদীবোৰক মই পঠোৱা নাই, তথাপি তৰোৱাল আৰু আকাল এই দেশত নহব বুলি কৈ তেওঁলোকে মোৰ নামেৰে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে: সেই ভাববাদীসকলৰ বিষয়ে যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তৰোৱাল আৰু আকালৰ দ্বাৰাই সেই ভাববাদীসকলক সংহাৰ কৰা যাব। ¹⁶আৰু তেওঁলোকে যি জাতিৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে, আকাল আৰু তৰোৱালৰ কাৰণে যিৰুচালেমৰ আলিত তেওঁলোকক পেলাই দিয়া যাব, আৰু তেওঁলোকক, তেওঁলোকৰ স্ত্ৰীসকলক, লৰা-ছোৱাৰীসকলক মৈদাম দিওঁতা কোনো নহ’ব, কিয়নো মই তেওঁলোকৰ দুষ্টতাৰ ফল তেওঁলোকৰ ওপৰত ঢালি দিম।

¹⁷তুমি তেওঁলোকক এই কথা কোৱা, দিনে-ৰাতিয়ে মোৰ চকুৰ পৰা ধাৰেৰে পানী বৈ থাওক, নাথামক।

কিয়নো মোৰ জাতিস্বৰূপা কুমাৰী জীয়াৰী মহা-আঘাতত,

আৰু অত্যন্ত কষ্টদায়ক প্ৰহাৰত ভগ্ন হ'ল।

¹⁸মই যদি ওলাই পথাৰলৈ যাওঁ, তেতিয়া তাত তৰোৱালেৰে হত হোৱা লোক দেখোঁ, আৰু যদি নগৰত সোমাওঁ, আৰু তাতো আকালত পীড়িত হোৱা মানুহ দেখোঁ; কিয়নো ভাববাদী আৰু পুৰোহিত দুয়ো দেশত ভ্ৰমি ফুৰে, একো নাজানে।

¹⁹তুমি যিহূদাক নিচেইকৈ অগ্ৰাহ্য কৰিলা নে? তোমাৰ মনে চিয়োনক ঘিণ কৰিলে নে?

তুমি আমাক সুস্থ হ'ব নোৱাৰাকৈ কিয় প্ৰহাৰ কৰিলা? আমি শান্তিলৈ বাট চালোঁ, কিন্তু কোনো মঙ্গল নাছিল,

আৰু সুস্থ হবৰ সময়লৈ বাট চালোঁ, কিন্তু চোৱা, কেৱল ত্ৰাসহে।

²⁰হে যিহোৱা, আমাৰ দুষ্টতা, আৰু আমাৰ পিতৃসকলৰ অপৰাধ আমি স্বীকাৰ কৰোঁ, কিয়নো আমি তোমাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।

²¹তুমি নিজ নামলৈ চাই আমাক ঘিণ নকৰিবা! নিজ গৌৰৱযুক্ত সিংহাসন অপমানিত নকৰিবা।

সোঁৱৰণ কৰা, আমাৰ সৈতে স্থাপন কৰা তোমাৰ নিয়মটি নাভাঙিবা।

²²জাতিবোৰৰ অসাৰ দেৱতাবোৰৰ মাজত বৃষ্টি দিব পৰা এনে কোন আছে? বা আকাশে জানো নিজ জল বৰ্ষাব পাৰে?

হে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমিয়েই জানো এই জনা নোহোৱা? এই হেতুকে আমি তোমালৈ বাট চাই থাকিম; কিয়নো তুমিয়েই এই সকলো কৰিলা।

Chapter 15

আহিব লগা আপদ। ভাববাদীৰ বিলাপ আৰু যিহোৱাৰ উত্তৰ।

¹তেতিয়া যিহোৱাই মোক ক'লে, “যদিও মোচি আৰু চমূৱেল মোৰ আগত থিয় হয়, তথাপি মোৰ মন এই জাতিলৈ সদয় নহ'ব; তুমি মোৰ আগৰ পৰা তেওঁলোকক বিদায় কৰা, তেওঁলোক ওলাই গুচি যাওঁক। ²আৰু আমি ক'লৈ ওলাই যাম বুলি যেতিয়া তেওঁলোকে ক'ব, তেতিয়া তুমি তেওঁলোকক ক'বা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

মৃত্যুলৈ নিৰূপিত লোক মৃত্যুলৈ; তৰোৱাললৈ নিৰূপিত লোক তৰোৱাললৈ।

আকাললৈ নিৰূপিত লোক আকাললৈ, বন্দী-অৱস্থালৈ নিৰূপিত লোক বন্দী-অৱস্থালৈ ওলাই যাওঁক।’

³আৰু যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকক বধ কৰিবলৈ তৰোৱাল, ছিৰিবলৈ কুকুৰ, খাবলৈ আৰু বিনষ্ট কৰিবলৈ আকাশৰ পক্ষী আৰু পৃথিৱীৰ জন্তু, এই চাৰি বিধক মই তেওঁলোকৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰিম। ⁴আৰু হিষ্টিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা মনচিয়ে যিৰূচালেমত কৰা কাৰ্য্যৰ কাৰণে, পৃথিৱীৰ আটাই ৰাজ্যৰ মাজত মই তেওঁলোকক ত্ৰাসৰ বিষয় কৰিম।

⁵কিয়নো হে যিৰূচালেম, কোনে তোমাক দয়া কৰিব, আৰু তোমাৰ বাবে বিলাপ কৰিব?

বা তোমাৰ মঙ্গল সুধিবলৈ কোনে এফলীয়া হৈ যাব?

⁶যিহোৱাই কৈছে, তুমি মোক ত্যাগ কৰিলা, তুমি পাছ হুঁহকি গ'লা।

এই কাৰণে মই তোমাৰ অহিতে মোৰ হাত মেলি তোমাক নষ্ট কৰিলোঁ; মই ক্ষমা কৰি কৰি আমনি পাইছোঁ।

⁷মই তেওঁলোকক দেশৰ দুৱাৰবোৰত কুলাৰে জাৰিলোঁ।

তেওঁলোকক সন্তানহীন কৰিলোঁ। মোৰ জাতিক বিনষ্ট কৰিলোঁ; তেওঁলোক নিজৰ পথৰ পৰা নুলটিল।

⁸মোৰ আগত তেওঁলোকৰ বিধৱাসকল সমুদ্ৰৰ বালিতকৈয়ো অধিক হৈছে;

মই তেওঁলোকৰ মাজৰ ডেকাসকলৰ মাকৰ বিৰুদ্ধে দুপৰবেলাত এজন সংহাৰক আনিলোঁ, তালৈ অকস্মাতে দুখ আৰু ত্ৰাস উপস্থিত কৰিলোঁ।

9সাত পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰা মাতৃয়ে ক্ষীণাই প্ৰাণত্যাগ কৰিলে। দিন থাকোঁতেই তাইৰ বেলি মাৰ গ'ল।

তাই লাজ পাই বিবৰ্ণ হ'ল, মই তেওঁলোকৰ অৱশিষ্ট ভাগক শত্ৰু আগত তৰোৱালত সমৰ্পণ কৰিম
এইয়েই যিহোৱাৰ ঘোষণা।

10হায় হায়, হে মোৰ মাতৃ! সমস্ত পৃথিৱীত বিবাদ আৰু কন্দল কৰাকৈ তুমি মোক প্ৰসৱ কৰিলা।

মই কাকো সূতলৈ ধাৰ দিয়া নাই, বা মোকো কোনেও সূতলৈ ধাৰ দিয়া নাই; তথাপি সকলোৱে মোক শাও দিয়ে।

11যিহোৱাই ক'লে: “মই নিশ্চয়ে তোমাক মঙ্গলৰ কাৰণে সবল নকৰিম নে?”

নিশ্চয়ে সঙ্কটৰ কালত আৰু দুৰ্দশাৰ সময়ত মই শত্ৰু তোমাৰ আগত নিবেদন কৰাম।

12কোনো মানুহে জানো লোহাক গুড়ি কৰিব পাৰে? এনে কি, উত্তৰ দেশীয় লোহা, আৰু পিতল ভাঙিব পাৰে?

13মই তোমাৰ সম্পত্তি আৰু তোমাৰ বহুমূল্য বস্তু বিনামূল্যে লুটদ্রব্যস্বৰূপে দিম।

এনে কি, তোমাৰ পাপ সমূহৰ কাৰণে তোমাৰ সীমাৰ সকলো ফালে তাক কৰিম।

14তেতিয়া শত্ৰুৱে সৈতে তুমি নজনা দেশলৈ সেইবোৰ নিয়াম,

কিয়নো মোৰ ক্ৰোধাগ্নি জ্বলিছে, সেয়ে তোমালোকৰ ওপৰত জ্বলি থাকিব।

15হে যিহোৱা, তুমিয়েই জানি আছা! মোক সোঁৱৰণ কৰা, মোলৈ কৃপা দৃষ্টি কৰা। আৰু মোৰ অৰ্থে মোৰ তাড়ণাকাৰীৰ প্ৰতিকাৰ সাধা।

তোমাৰ দীৰ্ঘ সহিষ্ণুতাত মোক বিনষ্ট হব নিদিবা। মই যে তোমাৰ কাৰণে অপমান সহন কৰিলোঁ, তাক তুমি মনত পেলোৱা।

16মই তোমাৰ বাক্যবোৰ পোৱা মাত্ৰকে অতি আগ্ৰহেৰে গ্ৰহণ কৰিলোঁ, আৰু তোমাৰ বাক্যবোৰ মোৰ পক্ষে মোৰ মনৰ আনন্দ আৰু
উল্লাসজনক হল,

কিয়নো হে বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মই তোমাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত।

17মই আমোদকাৰী সকলৰ সভাত বহি উল্লাস কৰা নাই।

তোমাৰ হাতৰ কাৰণে মই অকলেই বহোঁ, কিয়নো তুমি মোক ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিলা।

18মোৰ বেদনা কিয় চিৰকলীয়া? আৰু মোৰ ঘা কিয় সুস্থ হব নোৱাৰে? সেয়ে ভাল হব নোখোজে?

তুমি জানো সচাকৈয়ে মোৰ আগত মিছা জুৰি আৰু অস্থায়ী জলস্বৰূপ হবা?

19এই হেতুকে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: তুমি যদি উলটি আহাঁ, তেন্তে মোৰ আগত থিয় হব পৰাকৈ মই তোমাক আকৌ আনিম।

আৰু যদি অধম বস্ত্ৰৰ মাজৰ পৰা ৰত্ন বাহিৰ কৰি লোৱা, তেন্তে মোৰ মুখস্বৰূপ হ'বা; তেওঁলোক তোমালৈ ঘূৰি আহিব,

কিন্তু তুমি তেওঁলোকলৈ নুঘূৰিবা।

20মই এই জাতিৰ আগত তোমাক পিতলৰ দৃঢ় গড়স্বৰূপ কৰিম; তেওঁলোকে তোমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিব, কিন্তু তোমাক পৰাজয় কৰিব
নোৱাৰিব।

কিয়নো, যিহোৱাই কৈছে, তোমাৰ ত্ৰাণ আৰু উদ্ধাৰৰ অৰ্থে মই তোমাৰ লগত আছোঁ।

21আৰু দুষ্টবোৰৰ হাতৰ পৰা মই তোমাক উদ্ধাৰ কৰিম, আৰু ভয়ানকবোৰৰ হাতৰ পৰা তোমাক মুক্ত কৰিম।”

Chapter 16

যিহূদীসকলৰ পাপ আৰু ভাবী দুৰৱস্থা।

¹এয়েই যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে, ²বোলে, “তুমি বিবাহ নকৰিবা, এই ঠাইত তোমাৰ পো-জী হবলৈ নিদিবা।” ³কিয়নো, এই ঠাইত ওপজা পো-জীৰ বিষয়ে আৰু এই দেশত তেওঁলোকক প্ৰসন্ন কৰা মাতৃসকলৰ, আৰু তেওঁলোকক জন্ম দিয়া পিতৃসকলৰ বিষয়ে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ⁴“তেওঁলোকে কষ্টদায়ক মৃত্যুত প্ৰাণত্যাগ কৰিব। আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণে কোনেও বিলাপ নকৰিব। তেওঁলোক মাটিৰ ওপৰত সাৰৰ নিচিনাকৈ পৰি থাকিব। আৰু তেওঁলোকক মৈদাম দিয়া নাযাব; 'তেওঁলোক তৰোৱাল ও আকালৰ দ্বাৰাই হত হ'ব আৰু তেওঁলোকৰ শৱ আকাশৰ চৰাইৰ আৰু পৃথিৱীৰ জন্তুৰ আহাৰ হ'ব।

⁵কিয়নো যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “তুমি শোকৰ কোনো ঘৰত নোসোমাবা। তুমি বুকু ডুকুৱাবলৈ নাযাবা, আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণে বিলাপ নকৰিবা। কাৰণ, মই এই জাতিৰ পৰা মোৰ শান্তি, এনে কি, দয়া আৰু অনুগ্ৰহ দূৰ কৰিলোঁ!” যিহোৱাই এইদৰেই কৈছে। ⁶“এই দেশত থকা বৰ আৰু সৰু লোক মৰিব। তেওঁলোকক মৈদাম দিয়া নাযাব আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণে কোনেও বুকু নুডুকুৱাব। আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণে কোনেও নিজ ঘা কাট-কুট নকৰিব, বা মূৰ নুখুৰাব।

⁷লোকসমূহে মৃত লোকৰ কাৰণে তেওঁলোকক শান্তনা দিবলৈ শোক কৰোতে তেওঁলোকক পিঠা নিবিলাব, নাইবা তেওঁলোকৰ পিতৃ কি মাতৃৰ কাৰণে পান কৰিবলৈ লোকসমূহে তেওঁলোকক শান্তনাদায়ক পান-পাত্ৰ নিদিব। ⁸তুমি তেওঁলোকৰ লগত ভোজন-পান কৰিবৰ অৰ্থে, তেওঁলোকৰ লগত বহিবলৈ ভোজৰ ঘৰত নোসোমাবা।” ⁹কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “চোৱা, মই তোমালোকৰ চকুৰ আগতে আৰু তোমালোকৰ দিনতে এই ঠাইৰ পৰা উল্লাসৰ ধ্বনি, আনন্দৰ ধ্বনি, আৰু দৰা-কন্যাৰ ধ্বনি লুপ্ত কৰিম।

¹⁰আৰু তেতিয়া তুমি এই জাতিৰ আগত এই সকলো কথা প্ৰচাৰ কৰিবা, আৰু তেওঁলোকে তোমাক ক'ব, যে, 'যিহোৱাই আমাৰ বিৰুদ্ধে এই মহা বিপদৰ কথা কিয় ক'লে? বা আমাৰ অপৰাধ কি? আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে কৰা আমাৰ পাপ কি?' ¹¹তেতিয়া তুমি তেওঁলোকক ক'বা, 'যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে মোক ত্যাগ কৰিলে,' ইতৰ দেৱতাবোৰৰ পাছত চলিলে, সেইবোৰক সেৱাপূজাও কৰিলে আৰু সেইবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। কিন্তু মোক হ'লে ত্যাগ কৰিলে, মোৰ ব্যৱস্থা পালন নকৰিলে।

¹²আৰু তোমালোক হ'লে তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলতকৈয়ো অধিক কদাচৰণ কৰিছা, কিয়নো চোৱা! তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ দুষ্ট মনৰ কঠিনতা অনুসাৰে চলি মোৰ কথাত কাণ নিদিয়া। ¹³এই হেতুকে তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে আৰু তোমালোকেও যি দেশ জনা নাই, এনে এক দেশলৈ মই এই দেশৰ পৰা তোমালোকক দূৰ কৰি দিম; সেই ঠাইত তোমালোকে দিনে-ৰাতিয়ে ইতৰ দেৱতাবোৰক সেৱাপূজা কৰিবা; কিয়নো মই তোমালোকক অনুগ্ৰহ নকৰিম।

¹⁴এই হেতুকে চোৱা! এনে কোনো দিনবোৰ আহিছে “যিহোৱাই কৈছে”, সেই দিনা লোকসকলে আৰু নক'ব, যে, যি জনাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা আনিলে, সেই যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত।’ ¹⁵কিন্তু এনেকৈ কব, যে, যি জনাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক উত্তৰ দেশৰ পৰা, আৰু যি যি দেশলৈ তেওঁলোকক খেদিছিল, সেই সকলো দেশৰ পৰা আনিলে, সেই যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত। মই তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক যি দেশ দিছিলোঁ, সেই দেশলৈ পুনৰায় তেওঁলোকক আনিম।

¹⁶চোৱা! মই অনেক মাছ-মৰিয়া অনাম, “যিহোৱাই কৈছে”, তেওঁলোকে মাছ ধৰাদি তেওঁলোকক ধৰিব। পাছে মই অনেক ব্যাধ অনাম, তেওঁলোকে চিকাৰিৰ দৰে চিকাৰ কৰি প্ৰত্যেক পৰ্বত, প্ৰত্যেক গিৰি আৰু শিলবোৰৰ খোৰোঙৰ পৰা তেওঁলোকক উলিয়াব। ¹⁷কিয়নো তেওঁলোকৰ সকলো পথত মোৰ চকু আছে, তেওঁলোক মোৰ পৰা গুপতে নাথাকিব বা তেওঁলোকৰ অপৰাধ মোৰ দৃষ্টিত অগোচৰ নহ'ব। ¹⁸মই প্ৰথমে তেওঁলোকৰ অপৰাধ আৰু পাপৰ দুগুন প্ৰতিফল দিম; কিয়নো তেওঁলোকে নিজৰ যিগ লগীয়া বস্ত্ৰৰে মোৰ দেশ অশুচি কৰিলে, আৰু তেওঁলোকৰ ঘৃণনীয় পদাৰ্থে মোৰ আধিপত্য পৰিপূৰ্ণ কৰিলে।

¹⁹হে মোৰ বল, হে মোৰ কোঁঠ, আৰু সঙ্কটৰ কালৰ মোৰ আশ্ৰয় হে যিহোৱা,

পৃথিৱীৰ অন্তৰ পৰা জাতিবোৰে তোমাৰ ওচৰলৈ আহি ক'ব, “আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে মিছা,

এনে কি অসাৰ আৰু অনুপকাৰী বস্ত্ৰৰ বাহিৰে একো অধিকাৰ কৰা নাই।

²⁰যি ঈশ্বৰ নহয়, মানুহে নিজলৈ জানো এনে দেৱতাবোৰ সাজিব?

²¹এই হেতুকে চোৱা! মই তেওঁলোকক জনাম, মোৰ হাত আৰু মোৰ পৰাক্ৰম তেওঁলোকক একেৰাহে জ্ঞাত কৰাম,

তাতে মোৰ নাম যে যিহোৱা, ইয়াকে তেওঁলোকে জানিবলৈ পাব।

Chapter 17

¹যিহূদাৰ পাপ লোহাৰ লিখনী আৰু হীৰাৰ কাঁইটেৰে লিখা হৈছে।

তাক তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰূপ ফলিত আৰু তোমালোকৰ যজ্ঞ-বেদিৰ শিঙাত কটা হৈছে।

²সেই সময়ত যিহূদাৰ সন্তানসকলে কেঁচাপতীয়া গছবোৰৰ গুৰিত তেওঁলোকৰ নিজ নিজ যজ্ঞ-বেদি,

আৰু নিজ নিজ অচেৰা মূৰ্ত্তিক ওখ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত সোঁৱৰণ কৰে।

³দেশৰ মাজত থকা তেওঁলোকৰ লোকসকলে ওখ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ যজ্ঞ-বেদিবোৰ সোঁৱৰণ কৰে। মই তোমাৰ সম্পত্তি আৰু সকলো বহুমূল্য বস্তু লুটদ্রব্যস্বৰূপে আনক দিম।

মোৰ পাপৰ কাৰণে তোমাৰ সীমাৰ সকলো ফালে, তোমাৰ ওখ ঠাইবোৰকো লুটদ্রব্য কৰিম।

⁴আৰু তুমি নিজেই মই তোমাক দিয়া আধিপত্য হেৰুৱাবা।

আৰু মই তোমাক, তুমি নজনা দেশত তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ বন্দীকাম কৰোৱাম,

কাৰণ তুমি মোৰ ক্ৰোধাগ্নি জ্বলালা, সেয়ে চিৰকাল জ্বলি থাকিব।

⁵যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “যি মানুহে মানুহত ভাৰসা ৰাখে, তেওঁ সাপগ্ৰস্ত;

তেওঁ মৰ্ত্যক নিজৰ বাহু জ্ঞান কৰে, আৰু তেওঁৰ মন যিহোৱাৰ পৰা আঁতৰ হয়।

⁶কিয়নো তেওঁ অৰণ্যত থকা জাঁও গছৰ দৰে হ’ব, আৰু মঙ্গল আহিলে তেওঁ গম নাপাব।

কিন্তু তেওঁ মৰুভূমিৰ খৰাং ঠাইত নিবাসী-শূন্য লোণা দেশত থাকিব।

⁷যি পুৰুষে যিহোৱাত নিৰ্ভৰ কৰে, আৰু যি জনাৰ বিশ্বাস-ভূমি যিহোৱা, সেই পুৰুষ ধন্য।

⁸কিয়নো তেওঁ জলৰ দাঁতিত ৰোৱা, আৰু নদীৰ পাৰত বহু শিপা মেলা গছৰ নিচিনা হ’ব।

খৰ মাৰিলে সি ভয় নকৰিব, কিন্তু তাৰ পাত কেঁচাই থাকিব।

আৰু তেতিয়া অনা বৃষ্টিৰ বছৰতো তাৰ চিন্তা নহ’ব, আৰু গুটি নলগাকৈ নাথাকিব।

⁹মন সকলোতকৈ কপটময়। তাৰ ৰোগ সুস্থ কৰিব নোৱাৰি; কোনে তাক বুজিব পাৰে?

¹⁰মই যিহোৱা, মনৰ বিচাৰ আৰু মৰ্ম পৰীক্ষা কৰোঁতা।

প্ৰতিজন মানুহক তেওঁৰ নিজ নিজ আচাৰ-ব্যৱহাৰ অনুসাৰে, তেওঁৰ কাৰ্য্যৰ ফল অনুসাৰে প্ৰতিফল দিওঁ।

¹¹ন্যায়ৰূপে ধন নোগোটোৱা মানুহ, নিজে নজগোৱা আন পোৱালী গোটোৱা কইৰা চৰাইৰ নিচিনা;

তাৰ আধা বয়সতে সেয়ে তাক এৰি যাব, আৰু শেষ কালত সি মুৰ্খ হৈ পৰিব।

¹²আদিৰে পৰা উচ্ছ্বানত স্থাপিত গৌৰৱাশ্বিত সিংহাসন আমাৰ ধৰ্ম্মধাম-স্থান।

¹³যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ আশা-ভূমি। যিসকলে তোমাক ত্যাগ কৰে, তেওঁলোক সকলোৱেই লজ্জিত হব; যিসকলে সেই ঠাইত তোমাৰ পৰা আঁতৰি যায় তেওঁলোক বঞ্চিত হ’ব।

কিয়নো তেওঁলোকে জীৱিত জলৰ ভুমুকস্বৰূপ যিহোৱাক ত্যাগ কৰিলে।

¹⁴হে যিহোৱা, মোক সুস্থ কৰা, তাতে মই সুস্থ হম! মোক ৰক্ষা কৰা, তেতিয়া মই পৰিত্ৰাণ পাম। কিয়নো তুমি মোৰ প্ৰশংসাৰ স্থল।

¹⁵চোৱা, তেওঁলোকে মোক কৈছে, “যিহোৱাৰ বাক্য ক’ত? সেয়ে এতিয়া ঘটক।”

¹⁶মই হ’লে তোমাৰ পাছে পাছে ভেড়া-ৰখীয়া হ’বলৈ সততে বিমুখ হোৱা নাই, নাইবা দুখপূৰ্ণ দিনলৈ মই ইচ্ছা কৰা নাই।

তাক তুমি জানি আছা; মোৰ ওঁঠৰ পৰা যি ওলাইছিল, সেয়ে তোমাৰ আগত আছিল।

¹⁷মোলৈ ত্ৰাসস্বৰূপ নহ'বা। বিপদৰ দিনত তুমিয়েই মোৰ আশ্রয়।

¹⁸মোৰ তাড়নাকাৰীসকলে লাজ পাওঁক, কিন্তু মোক হ'লে লাজ পাবলৈ নিদিবা। তেওঁলোক হ'লে ব্যাকুল হওঁক, কিন্তু মোক হ'লে ব্যাকুল হবলৈ নিদিবা।

তেওঁলোকৰেই ওপৰত বিপদৰ দিন ঘটোৱা, আৰু দুগুণ সংহাৰেৰে তেওঁলোকক সংহাৰ কৰা।”

বিশ্ৰাম-বাৰ বিষয়ক যিহোৱাৰ বাক্য।

¹⁹যিহোৱাই মোক এই কথা ক'লে: “যিহূদাৰ ৰজাসকল যি দুৰাৰেদি সোমায় আৰু ওলায়, তুমি গৈ সৰ্বসাধাৰণ লোকসকলৰ সেই দুৰাৰত, আৰু যিৰুচালেমৰ সকলো দুৰাৰত থিয় হোৱা। ²⁰আৰু তেওঁলোকক কোৱা, 'সেই দুৰাৰবোৰেদি সোমোৱা হে যিহূদাৰ ৰজাসকল, সমুদায় যিহূদা, আৰু যিৰুচালেম-নিবাসী সকলো লোকসকল, তোমালোকে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা।

²¹যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “তোমালোক সান্থন হোৱা, বিশ্ৰাম-বাৰে কোনো বোজা বৈ নানিবা, বা যিৰুচালেমৰ দুৰাৰেদি তাক ভিতৰলৈ নানিবা। ²²আৰু বিশ্ৰাম-বাৰে নিজ নিজ ঘৰৰ পৰা কোনো বোজা বাহিৰ নকৰিবা, আৰু কোনো কাম নকৰিবা; কিন্তু মই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে বিশ্ৰাম-বাৰ পৱিত্ৰ কৰা। ²³তেওঁলোকে সেই আজ্ঞা শুনিবলৈ খোজ নাছিল, আৰু তালৈ কাণ দিয়া নাছিল, কিন্তু নুশুনিবলৈ আৰু শিক্ষা গ্ৰহণ নকৰিবলৈ নিজ নিজ ডিঙি ঠৰ কৰিছিল।

²⁴আৰু যিহোৱাই কৈছে, এইদৰে নিশ্চয় ঘটিব, যদিহে তোমালোকে যত্নেৰে মোৰ বাক্যত যদি মন দিয়া। তোমালোকে বিশ্ৰাম-বাৰে এই নগৰৰ দুৰাৰেদি কোনো বোজা ভিতৰলৈ নানিবা, আৰু সেইদিনা কোনো কাম নকৰিবা বৰং বিশ্ৰাম-দিন পৱিত্ৰ কৰা। ²⁵তেন্তে দায়ুদৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহোঁতা ৰজাসকল, আৰু প্ৰধান লোকসকল ৰথত আৰু ঘোঁৰাত উঠি এই নগৰৰ দুৰাৰেদি সোমাব, তেওঁলোকৰ প্ৰধান লোকসকল, যিহূদাৰ লোক আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকল সোমাব; আৰু এই নগৰ চিৰকাললৈকে থাকিব।

²⁶আৰু তেওঁলোকে যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ পৰা, যিৰুচালেমৰ চাৰিওফালৰ অঞ্চল, বিন্যামীন প্ৰদেশ, নিম্ন-ভূমি, পৰ্বতীয়া অঞ্চল আৰু দক্ষিণ অঞ্চলৰ পৰা হোম আদি বলি, নৈবেদ্য আৰু ধূপ লৈ আহিব আৰু তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৃহলৈ ধন্যবাদাৰ্থক বলি আনিব। ²⁷কিন্তু যদি তোমালোকে বিশ্ৰাম-দিন পৱিত্ৰ কৰিবলৈ আৰু বিশ্ৰাম-বাৰে বোজা বৈ যিৰুচালেমৰ দুৰাৰেদি লোকসকলক সোমাবলৈ দিয়া আৰু মোৰ আজ্ঞালৈ কাণ নিদিয়া, তেন্তে মই তাৰ দুৰাৰবোৰত অগ্নিৰে প্ৰজ্বলিত কৰিম, সেয়ে যিৰুচালেমৰ অট্টালিকাবোৰ গ্ৰাস কৰিব, সেইবোৰ নুমাৰ'।”

Chapter 18

কুমাৰে নতুনকৈ কৰা পাত্ৰৰ উপমা।

¹যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়ালৈ এই বাক্য আহিল, ²বোলে, “তুমি উঠি কুমাৰৰ ঘৰলৈ নামি যোৱা, আৰু তাতেই মই তোমাক মোৰ বাক্য শুনাম।”

³তেতিয়া মই কুমাৰৰ ঘৰলৈ নামি গ'লো, আৰু চোৱা! কুমাৰে তাৰ চাকত নিজৰ কাম কৰি আছে। ⁴আৰু তেওঁ মাটিৰে তৈয়াৰ কৰা পাত্ৰ তেওঁৰ হাতত বেয়া হোৱা দেখি, তেওঁ তাক লৈ পুনৰায় নিজ ইচ্ছামতে আন এটা পাত্ৰ বনালে।

⁵তেতিয়া যিহোৱাৰ পৰা মোলৈ বাক্য আহিল আৰু ক'লে, ⁶যিহোৱাই কৈছে, “হে ইস্ৰায়েল বংশ, এই কুমাৰৰ দৰে তোমালোকৰ লগত মই জানো ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ?” “হে ইস্ৰায়েল-বংশ, চোৱা! যেনেকৈ কুমাৰৰ হাতত মাটি, তেনেকৈ মোৰ হাতত তোমালোক আছে। ⁷যি মুহূৰ্ততে তুমি কোনো এক জাতি আৰু কোনো এক ৰাজ্যৰ বিষয়ে উঘলা, ভঙা আৰু তাক বিনষ্ট কৰা কথা কওঁ, ⁸মই কোৱা সেই জাতি যদি সেই মুহূৰ্ততে তেওঁলোকৰ দুষ্টতাৰ পৰা ঘূৰে, তেন্তে মই তেওঁলোকলৈ কৰিব খোজা মঙ্গলৰ পৰা মন পালটাম।

⁹আৰু যি মুহূৰ্ততে কোনো এক জাতি আৰু কোনো এক ৰাজ্যৰ বিষয়ে সজা আৰু ৰোৱা কথা কওঁ, ¹⁰সেই মুহূৰ্ততে যদি সেই জাতিয়ে মোৰ বাক্য পালন নকৰি মোৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰে, তেন্তে মই তেওঁলোকলৈ কৰিব খোজা মঙ্গলৰ পৰা মন পালটাম।

¹¹এই হেতুকে এতিয়া তুমি যিহূদাৰ লোকসকলক আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলক কোৱাগৈ, যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, “চোৱা, মই তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে মঙ্গল-চিন্তা কৰিছোঁ। আৰু তোমালোকৰ অহিতে কল্পনা কৰিছোঁ; তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ কু-পথৰ পৰা উলটা, নিজ নিজ পথ আৰু কাৰ্য্য শুধৰোৱা।” ¹²কিন্তু তেওঁলোকে কয়, ‘কি কাম আছে? কিয়নো আমি নিজ নিজ কল্পনা অনুসাৰে চলিম, আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ দুষ্ট মনৰ কঠিনতা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিম’।”

¹³এই হেতুকে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “তোমালোকে এতিয়া জাতিসকলৰ মাজত সোধা, এনে কথা কোনে শুনিলে?

কুমাৰী ইস্ৰায়েলে অতিশয় নোম শিয়ৰি যোৱা কাৰ্য্য কৰিলে।

¹⁴লিবানোনৰ হিমে জানো দেশৰ মাজত থকা এই পৰ্ব্বতকেইটাক ত্যাগ কৰে?

বা দূৰৰ পৰা বৈ অহা শীতল জলৰ জুৰি জানো শুকায়ে?

¹⁵কিয়নো মোৰ প্ৰজাসকলে মোক পাহৰিলে, তেওঁলোকে অসাব দেৱতাৰেৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলালে; আৰু তেওঁলোকৰ দেশ আচৰিতৰ আৰু সদায় ইচ্ ইচ্ কৰাৰ বিষয় কৰিবৰ বাবে,

¹⁶নবন্ধা পথ সৰু সৰু বাটত ফুৰাবলৈ সেইবোৰে তেওঁলোকৰ বাটত, প্ৰাচীন পথত উজুটি খুৱালে।

যি কোনোৱে সেই দেশেদি যাব, তেওঁ আচৰিত হৈ নিজৰ মূৰ জুকাৰিব।

¹⁷মই পূব ফালৰ বতাহৰ দৰে শত্ৰুবোৰৰ আগত তেওঁলোকক চিন্ন-ভিন্ন কৰিম; তেওঁলোকৰ সঙ্কটৰ কালত মই তেওঁলোকক মুখ নেদেখুৱাই পিঠি দেখুৱাম।

¹⁸তেতিয়া তেওঁলোকে ক’লে, ‘আহাঁ, আমি যিৰিমিয়াৰ অহিতে কু-মন্ত্ৰণা কৰোঁহক; কিয়নো পুৰোহিতৰ পৰা ব্যৱস্থা, জ্ঞানীসকলৰ পৰা মন্ত্ৰণা আৰু ভাববাদীৰ পৰা বাক্য লুপ্ত নহ’ব; আহাঁ, আমি জিভাৰে তাক প্ৰহাৰ কৰোঁ, তাৰ কোনো বাক্যত মন নিদিওঁ।

¹⁹হে যিহোৱা! মোলৈ মন দিয়া, আৰু মোৰ বিপক্ষবোৰৰ কথা শুনা।

²⁰উপকাৰৰ সলনি জানো অপকাৰ কৰা যাব? কিয়নো তেওঁলোকে মোৰ প্ৰানলৈ গাঁত খানিলে;

মই তেওঁলোকৰ পক্ষে হিত কথা কৈ তেওঁলোকৰ পৰা তোমাৰ ক্ৰোধ থমাবলৈ, তোমাৰ আগত কেনেকৈ থিয় হৈছিলোঁ, তাক সোঁৱৰণ কৰা।

²¹এই হেতুকে তুমি তেওঁলোকৰ সন্তানসকলক দুৰ্ভিক্ষত সমৰ্পণ কৰা, আৰু তেওঁলোকক তৰোৱালৰ হাতত শোধাই দিয়া; তেওঁলোকৰ স্ত্ৰীসকল পুত্ৰহীনা আৰু বিধৱা হওঁক, তেওঁলোকৰ পুৰুষবোৰ মহামাৰীত মৰক, আৰু তেওঁলোকৰ ডেকাবোৰ যুদ্ধত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হওঁক। ²²তুমি তেওঁলোকলৈ অকস্মাতে সৈন্য এদল আনিলে তেওঁলোকৰ ঘৰবোৰৰ পৰা এটি চিঞৰ শুনা যাওঁক; কিয়নো তেওঁলোকে মোক ধৰিবলৈ এটা গাঁত খানিলে, আৰু মোৰ ভৰিলৈ ফাল্দ পাতিলে!

²³তথাপি হে যিহোৱা, মোক বধ কৰাবলৈ মোৰ অহিতে কৰা তেওঁলোকৰ সকলো মন্ত্ৰণা তুমি জানি আছা।

তুমি তেওঁলোকৰ অপৰাধ ক্ষমা নকৰিবা, নাইবা তেওঁলোকৰ পাপ তোমাৰ দৃষ্টিৰ পৰা মচি নেপেলাবা;

কিন্তু তেওঁলোকক তোমাৰ আগত উজুটি খুৱাই পেলোৱা হওঁক, তুমি নিজ ক্ৰোধৰ সময়ত তেওঁলোকলৈ কাৰ্য্য কৰা।

Chapter 19

ভগা পাত্ৰৰ উপমা। যিৰিমিয়াৰ দুখ-ভোগ।

¹যিহোৱাই এই কথা ক’লে, “তুমি গৈ কুমাৰৰ এটা টেকেলি কিনা, আৰু প্ৰজাসকলৰ জনচাৰেক ও পুৰোহিতসকলৰ জনচাৰেক বৃদ্ধ লোকসকল ²খোলা-কটি পৰি থকা দুৱাৰৰ সোমোৱা ঠাইৰ ওচৰত থকা হিন্ৰোমৰ পুতেকৰ উপত্যকালৈ ওলাই যোৱা, আৰু মই তোমাক বাক্য কম, তাত এই বাক্য প্ৰচাৰ কৰিবা; ³আৰু ক’বা, ‘হে যিহুদাৰ ৰজাসকল, হে যিৰুচালেম-নিবাসীসকল! যিহোৱাৰ বাক্য শুনা, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: চোৱা! মই ঠাইলৈ অমঙ্গল ঘটাম; যেয়ে তাক শুনিব, তাৰেই নোম শিয়ৰি উঠিব।

⁴তেওঁলোকে মোক ত্যাগ কৰিলে, এই ঠাই বিজাতীয় ঠাই কৰিলে, আৰু তেওঁলোক, তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকল আৰু যিহুদাৰ ৰজাসকলে নজনা ইতৰ দোৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে এই ঠাইত ধূপ জ্বলালে আৰু নিৰ্দোষী লোকসকলৰ তেজেৰে এই ঠাই পৰিপূৰ্ণ কৰিলে। ⁵তেওঁলোকে বালৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলিস্বৰূপে নিজ নিজ পুতেকসকলক জুইত পুৰিবলৈ, বালৰ কাৰণে ওখ ঠাইবোৰ সাজিলে, ইয়াক মই আজ্ঞা কৰা নাছিলোঁ, কোৱা নাছিলোঁ, বা মোৰ মনত উদয়ো হোৱা নাছিল।

⁶এই কাৰণে যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, “যি দিনা এই ঠাই তোফৎ, বা হিন্ৰোমৰ পুতেকৰ উপত্যকা বুলি আৰু প্ৰখ্যাত হ’ব, এনে দিন আহিছে।

⁷আৰু মই এই ঠাইত যিহুদাৰ আৰু যিৰুচালেমৰ মন্ত্ৰণা ব্যৰ্থ কৰিম আৰু শত্ৰুবোৰৰ আগত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই, আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰাণ লবলৈ বিচাৰি ফুৰাবোৰৰ হাতৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকক পতিত কৰোৱাম, আৰু তেওঁলোকৰ শৰ আকাশৰ চৰাইবোৰক আৰু পৃথিৱীত ফুৰা জন্তুবোৰক

খাবলৈ দিম।⁸ আৰু তেতিয়া মই এই নগৰ বিস্ময় মনাৰ আৰু ইচ্ছা কৰাৰ বিষয় কৰিম; যি কোনোৱে তাৰ ওচৰেদি যাব, তেওঁ বিস্ময় মানিব, আৰু তালৈ ঘটা আটাই মহামাৰীৰ উৎপাত দেখি ইচ্ছা কৰিব।⁹ আৰু নগৰ অৱৰোধ কৰা সময়ত, শত্ৰুবোৰৰ আৰু প্ৰাণ লবলৈ বিচাৰি ফুৰাবোৰৰ দ্বাৰাই ঘটা সঙ্কটৰ কালত, মই তেওঁলোকক নিজ নিজ পো-জীৰ মাংস ভোজন কৰিব আৰু তেওঁলোকে নিজ নিজ বন্ধুৰ মাংস খাব।”

¹⁰পাছে তোমাৰ লগত যোৱা পুৰুষসকলৰ আগতে তুমি সেই টেকেলিতো ভাঙি পেলাবা, ¹¹আৰু তেওঁলোকক ক’বা, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, “কুমাৰৰ যি পাত্ৰ ভাঙিলে পুনৰায় বনাব নোৱাৰে, এনে পাত্ৰ ভঙাৰ দৰে মই এই জাতি আৰু এই নগৰ ভাঙি পেলাম; তাতে তোফতত পুতিবলৈ ঠাই নোহোৱালৈকে তেওঁলোকে তাত মৰা শৱ পুতি থাকিব।

¹²যিহোৱাই কৈছে, মই এই ঠাইলৈ, আৰু ইয়াৰ নিবাসীসকললৈ এইদৰেই কৰিম, এনে কি, মই এই নগৰ তোফতৰ নিচিনা কৰিম। ¹³গতিকে যিৰুচালেমৰ আৰু যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ অশুচি কৰা ঘৰবোৰ, এনে কি, যি ঘৰবোৰৰ চালত তেওঁলোকে আকাশ-মণ্ডলৰ বাহিনীসকলৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলায়, আৰু ইতৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে পেয় নৈবেদ্য ঢালে, সেই ঘৰবোৰ তোফতৰ ঠাইৰ নিচিনা হ’ব।”

¹⁴পাছে যিহোৱাই যিৰিমিয়াক ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবৰ অৰ্থে যি তোফতলৈ পঠাইছিল, তাৰ পৰা তেওঁ আহি যিহোৱাৰ গৃহৰ চোতালত থিয় হৈ আটাই লোকসকলক ক’লে: ¹⁵“ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘চোৱা, মই এই নগৰ আৰু তাৰ সকলো উপনগৰৰ ওপৰত, তাৰ বিৰুদ্ধে মই কোৱা সকলো অমঙ্গল ঘটাম; কাৰণ, মোৰ বাক্য নুশুনিবৰ বাবে তেওঁলোকে নিজ নিজ ডিঙি ঠৰ কৰিলে।”

Chapter 20

¹যিহোৱাৰ গৃহৰ প্ৰধান অধ্যক্ষ ইশ্মেৰৰ পুতেক পুৰোহিত পচহৰে যিৰিমিয়াৰ এইবোৰ ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা শুনি, ²তেওঁ যিৰিমিয়া ভাববাদীক প্ৰহাৰ কৰি, যিহোৱাৰ গৃহত থকা ওপৰ-দুৱাৰৰ কুন্দাত বন্ধ কৰি ৰাখিলে।

³পাছদিনা পচহৰে যিৰিমিয়াক কুন্দৰ পৰা মুকলি কৰি উলিয়াই আনিলত, যিৰিমিয়াই তেওঁক ক’লে, “যিহোৱাই তোমাৰ নাম পচহৰ ৰখা নাই, কিন্তু মাগোৰ-মিছাবীৰ (চাৰিওফালে ত্ৰাস) ৰাখিলে। ⁴কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘চোৱা!, মই তোমাৰ পক্ষে, আৰু তোমাৰ আটাই বন্ধুৰ পক্ষে তোমাক ত্ৰাসৰ বিষয় কৰিম; কিয়নো তেওঁলোক শত্ৰুবোৰৰ তৰোৱালত পতিত হ’ব, আৰু তুমি তাক নিজ চকুৰে দেখিবলৈ পাবা। আৰু মই গোটেই যিহূদাক বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম। তেওঁ তেওঁলোকক বন্দী কৰি বাবিললৈ নিব, বা তৰোৱালেৰে আক্ৰমণ কৰিব।

⁵ইয়াত বাজে মই এই নগৰৰ সকলো সম্পত্তি আৰু তাৰ আটাই পৰিশ্ৰমৰ ফল, আৰু আটাই বহুমূল্য বস্তু, এনে কি, যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ সমস্ত উৰালৰ উত্তম দ্ৰব্য তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম; তেওঁলোকে সেইবোৰ লুট কৰি বাবিললৈ লৈ যাব। ⁶আৰু হে পচহৰ, তুমি আৰু তোমাৰ গৃহবাসী সকলোৱেই বন্দী-অৱস্থালৈ যাব, আৰু তুমি বাবিললৈ গৈ তাত মৰিবা; আৰু তাত তোমাক, আৰু তুমি যিসকলৰ আগত মিছাকৈ ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছিল, তোমাৰ সেই সকলো বন্ধুক পোতা যাব।

⁷হে যিহোৱা, তুমি মোৰ প্ৰবৃত্তি জন্মোৱাতহে মোৰ প্ৰবৃত্তি জন্মিল; তুমি মোতকৈ বলৱান, এই কাৰণে তুমি মোক বলে পাৰিলা।

মই ওৰে দিনটো হাঁহিয়াতৰ বিষয় হৈছোঁ, সকলোৱে মোক ঠাট্টা কৰে।

⁸কিয়নো মই যিমানবাৰ কথা কওঁ, সিমানবাৰ মই চিঞৰোঁ, ‘মই অত্যাচাৰ আৰু অপহৰণ’ বুলি চিঞৰোঁ।

কাৰণে যিহোৱা বাক্য মোৰ পক্ষে ওৰে দিনটো নিন্দা আৰু উপহাসৰ কাৰণ হৈছে।

⁹আৰু যদি মই কওঁ, যে, ‘মই যিহোৱাক আৰু উল্লেখ নকৰোঁ; বা তেওঁৰ নামেৰে আৰু নকওঁ’,

তেনেহ’লে মোৰ হাড়বোৰত বন্ধ কৰা জ্বলি থকা জুই যেন মোৰ অন্তৰত লাগে; মই সহি সহি ক্লাস্ত হ’লোঁ, সহি আৰু থকিব নোৱাৰোঁ।

¹⁰কিয়নো অনেকে দুৰ্গাম কৰা মই শুনিলোঁ; চাৰিওফালে ত্ৰাস: ‘তোমালোকে তাৰ বিৰুদ্ধে কথা কোৱা, আৰু আমিও তাৰ বিৰুদ্ধে কথা কয়,’

মই উজুটি খাবলৈ বাট চাই থকা মোৰ সকলো বন্ধু কয়, “কিজানি তাক ডুলুৱা যাব,

তাতে আমি তাক বলে পাৰিম, আমি তাৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধিম।’

¹¹কিন্তু যিহোৱা ভয়ানক বীৰৰ নিচিনাকৈ মোৰ সঙ্গত থাকে, সেইবাবে মোৰ তাড়নাকাৰীসকলে উজুটি খাব।

আৰু তেওঁলোক কৃতকাৰ্য্য নহ’ব।

তেওঁলোকে জ্ঞানেৰে সৈতে ব্যৱহাৰ নকৰাত অতিশয় লাজ পাব; সেই অপমান কেতিয়াও পাহৰা নাযাব, চিৰকাললৈকে থাকিব।

¹²কিন্তু ধাৰ্মিকক পৰীক্ষা কৰোঁতা, মৰ্ম আৰু হৃদয় দেখোঁতা হে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা,

তেওঁলোকৰ ওপৰত তেওঁলোকে সধা প্ৰতিকাৰ তুমি মোক দেখিবলৈ দিয়া; কিয়নো তোমাৰ আগতহে মোৰ গোচৰ সমৰ্পণ কৰিলোঁ।

¹³তোমালোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে গান কৰা! যিহোৱাৰ প্ৰশংসা কৰা!

কাৰণ তেওঁ দুৰাচাৰীবোৰৰ হাতৰ পৰা দৰিদ্ৰ লোকৰ প্ৰাণ উদ্ধাৰ কৰিলে।

¹⁴মই যি দিনা জন্মিছিলোঁ, সেই দিন অভিশপ্ত হওঁক।

মোৰ মাতৃয়ে যি দিনা মোক প্ৰসৱ কৰিছিল, সেই দিন আশীৰ্বাদহীন হওঁক।

¹⁵তোমাৰ পুত্ৰ সন্তান জন্মিল বুলি যি মানুহে মোৰ পিতৃক সম্বাদ দি আনন্দ কৰিছিল, তেওঁ অভিশপ্ত হওঁক।

¹⁶সেই মানুহ, যিহোৱাই ক্ষমা নকৰি উৎপাত কৰা নগৰ কেইখনৰ নিচিনা হওঁক।

তেওঁ ৰাতিপোৱা চিঞৰ আৰু দুপৰ বেলা উচ্চ-ধ্বনি শুনক।

¹⁷কাৰণ সি গৰ্ভতে মোক মাৰি নেপেলালে; তাকে কৰা হ'লে, মোৰ মাতৃয়েই মোৰ মৈদাম হ'লহেতেন,

আৰু তেওঁৰ গৰ্ভ সদায় ভাৰী হৈ থাকিলহেতেন।

¹⁸মোৰ দিন লাজেৰে অন্ত হবৰ বাবে, পৰিশ্ৰম আৰু শোক দেখিবলৈ মই কিয় গৰ্ভৰ পৰা বাহিৰ হলোঁ?"

Chapter 21

চিদ্দিকিয়াৰ নিবেদন আৰু যিহোৱাই তেওঁক উত্তৰ দিয়া।

¹চিদ্দিকিয়া ৰজাই মন্দিয়াৰ পুত্ৰ পচছৰক, আৰু মাচেয়া পুত্ৰ চফনিয়া পুৰোহিতক যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ পঠোৱা সময়ত যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়াৰ গুৰিলৈ অহা বাক্য আহিল আৰু এইবুলি ক'লে, ²"মিনতি কৰোঁ, তুমি আমাৰ কাৰণে যিহোৱাৰ আগত সোধা; কিয়নো বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰে আমাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছে; তেওঁ আমাৰ ওচৰৰ পৰা গুচি যাবৰ কাৰণে কিজানি যিহোৱাই নিজৰ সকলো আচৰিত কাৰ্য্য অনুসাৰে আমালৈ ব্যৱহাৰ কৰিব।"

³সেই সময়ত যিৰিমিয়াই তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোক চিদ্দিকিয়াক এইদৰে ক'বগৈ: ⁴ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: "চোৱা, বাবিলৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে, আৰু গড়ৰ বাহিৰে তোমালোকক অৱৰোধ কৰোঁতা কলদীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা তোমালোকৰ হাতৰ যুদ্ধাস্ত্ৰৰ মুখ ঘূৰাম আৰু তেওঁলোকক আনি এই নগৰৰ মাজ ঠাইত গোটাম। ⁵আৰু মই নিজেও, মেলি থকা হাত আৰু বলৱান বাছৰে, এনে কি, খং-ৰাগ আৰু মহাকোপেৰে তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিম।

⁶মই এই নগৰ নিবাসী মানুহ, পশু, সকলোকে সংহাৰ কৰিম; সেই সকলোৱে যোৰ মহামাৰীত প্ৰাণত্যাগ কৰিব। ⁷যিহোৱাই আৰু কৈছে, "তাৰ পাছত মই যিহূদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়াক, তেওঁৰ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলক, আৰু প্ৰজাসকলক, এনে কি, মহামাৰী, তৰোৱাল আৰু আকালৰ পৰা এই নগৰত অৱশিষ্ট থকাসকলক বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ, তেওঁলোকৰ শত্ৰু, তেওঁলোকৰ প্ৰাণ বিচৰাবোৰৰ হাতত শোধাই দিম; তেওঁ তৰোৱালৰ ধাৰেৰে তাক বধ কৰিব, তেওঁলোকক কৃপা, ক্ষমা কি দিয়া নকৰিব।"

⁸তেতিয়া তুমি এই লোকসকলক কোৱা, 'যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, "চোৱা, মই তোমালোকৰ আগত জীৱনৰ পথ আৰু মৃত্যুৰ পথ ৰাখিছোঁ। ⁹যি মানুহ এই নগৰত থাকিব, তেওঁ তৰোৱাল, আকাল, বা মহামাৰীত মৰা পৰিব; কিন্তু যি মানুহে বাহিৰলৈ গৈ, তোমালোকক অৱৰোধ কৰোঁতা কলদীয়াসকলৰ ফলিয়া হ'বলৈ ওলাই যাব, তেওঁ জীৱ, আৰু তেওঁৰ প্ৰাণ তেওঁলৈ লুটদ্রব্য যেন হ'ব। ¹⁰কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, মই মঙ্গলৰ বাবে নহয়, কিন্তু অমঙ্গলৰ বাবেহে এই নগৰৰ অহিতে মুখ কৰিছোঁ; ইয়াক বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত দিয়া যাব, আৰু তেওঁ ইয়াক অগ্নিৰে দগ্ধ কৰিব।"

¹¹আৰু যিহূদাৰ ৰাজ-বংশৰ বিষয়ে তোমালোকে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা।

¹²হে দায়ুদৰ বংশ, যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: 'তোমালোকে প্ৰতি ৰাতিপোৱা বিচাৰ নিস্পত্তি কৰা।

আৰু অপহাৰিত জনাক উপদ্ৰৱকাৰীৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা।

নতুবা তোমালোকৰ দুষ্টতাৰ কাৰণে মোৰ ক্ৰোধ অগ্নি দৰে ওলাই কোনেও নুমাৰ নোৱাৰাকৈ দগ্ধ কৰিব।

¹³যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, হে উপত্যকাত থকা লোক! হে সমথলৰ পৰ্বত-নিবাসীনী, চোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষ

“আমাৰ বিৰুদ্ধে কোন নামি আহিব? ‘আমাৰ বাসস্থানবোৰত কোন সোমাব?’ এই বুলি কোৱা যি তোমালোক, মই তোমালোকৰ বিপক্ষ?”

¹⁴যিহোৱাই কৈছে, মই তোমালোকৰ কাৰ্য্যফল অনুসাৰে তোমালোকক দণ্ড দিম।

“মই যিৰূচালেমৰ কাঠনিত জুই লগাম, তেতিয়া সেয়ে তাৰ চাৰিওফালে থকা সকলোকে গ্ৰাস কৰিব।”

Chapter 22

যিহোৱাকীমৰ, চল্লুমৰ আৰু কনিয়াৰ বিষয়ে কোৱা বাক্য।

¹যিহোৱাই এইদৰে ক’লে: “তুমি যিহূদাৰ ৰাজগৃহলৈ গৈ সেই ঠাইত এই কথা ঘোষণা কৰা। ²কোৱা, ‘হে দায়ুদৰ সিংহাসনত বহোঁতা যিহূদাৰ ৰজা, তুমি, তোমাৰ মন্ত্ৰী আৰু এই দুৱাৰবোৰত সোমোৱা তোমাৰ প্ৰজা, এই আটাইয়ে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা।’ ³যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “তোমালোকে ন্যায় বিচাৰ আৰু ধাৰ্মিকতা সিদ্ধ কৰা আৰু অপহাৰিত জনাক উপদ্ৰৱকাৰীৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা; বিদেশী, পিতৃহীন বা বিধৱাক অপকাৰ আৰু অত্যাচাৰ নকৰিবা নাইবা এই ঠাইত নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাত নকৰিবা।

⁴কিয়নো, তোমালোকে যদি এই কথা যত্নেৰে পালন কৰা, তেন্তে দায়ুদৰ সিংহাসনত বহোঁতা ৰজাসকলে ৰখত আৰু যোঁৰাত উঠি প্ৰতিজনে মন্ত্ৰী আৰু প্ৰজাৰে সৈতে এই গৃহৰ দুৱাৰবোৰেদি সোমাব! ⁵কিন্তু তোমালোকে যদি এইবোৰ বাক্য নুশুনা,” তেন্তে যিহোৱাই কৈছে, “মই মোৰ নামেৰে শপত খাই কৈছোঁ, তেনেহ’লে এই গৃহ উচ্ছন্ন ঠাই হব।

⁶কিয়নো যিহোৱাই যিহূদাৰ ৰাজগৃহৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে:

‘তুমি মোৰ বিবেচনাত গিলিয়দ আৰু লিবানোনৰ ওখ ভাগৰ দৰে হলেও, নিশ্চয়ে মই তোমাক মৰুভূমিত,

আৰু নিবাসী নোহোৱা নগৰবোৰৰ দৰে কৰিম।

⁷আৰু মই তোমাৰ অহিতে নিজ নিজ অস্ত্ৰেৰে সৈতে বিনাশক লোকসকল যুগুত কৰিম

তেওঁ লোকে তোমাৰ উত্তম উত্তম গছবোৰ কাটি জুইত পেলাই দিব।

⁸আৰু অনেক জাতিয়ে এই নগৰৰ ওচৰেদি যাওঁতে ইজনে সিজনক কব, “যিহোৱাই এই মহানগৰলৈ কিয় এনে ব্যৱহাৰ কৰিলে?” ⁹তেতিয়া তেওঁলোকে উত্তৰ কৰিব, “কাৰণ ইয়াৰ লোকসকলে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নিয়মটি ত্যাগ কৰি ইতৰ দেৱতাবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিছিল, আৰু সেইবোৰক সেৱাপূজা কৰিছিল।”

¹⁰তোমালোকে মৃত জনৰ বাবে নাকান্দিবা, আৰু সেইজনৰ বাবে বিলাপ নকৰিবা; কিন্তু দুৰলৈ যোৱা মানুহজনৰ নিমিত্তে বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰা, কিয়নো তেওঁ আৰু উলটি নাহিব, বা নিজৰ জন্ম দেশ আৰু নেদেখিব।”।”

¹¹কাৰণ, যিহূদাৰ যোচিয়া ৰজাৰ পুতেক যি চল্লুম তেওঁৰ পিতৃ যোচিয়াৰ পদত ৰজা হৈছিল, আৰু এই ঠাইৰ পৰা গল, তেওঁৰ বিষয়ে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, তেওঁ এই ঠাইলৈ আৰু উলটি নাহিব; ¹²কিন্তু তেওঁলোকে যি ঠাইলৈ তেওঁক বন্দী কৰি নিলে, সেই ঠাইতে মৰিব, এই দেশ আৰু নেদেখিব।”

¹³যি জনে অধৰ্ম্মৰ দ্বাৰাই নিজ গৃহ, আৰু অন্যায়ৰ দ্বাৰাই নিজৰ ওপৰ-কোঁঠালি সাজে,

যি জনে বেচ নিদিয়াকৈ নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াক বন্দী-কাম কৰোৱায়, আৰু তাৰ শ্ৰমৰ ফল তাক নিদিয়ে।

¹⁴যি জনে নিজৰ বাবে এটা ডাঙৰ ঘৰ, আৰু বহল ওপৰ-কোঁঠালি সাজোঁ বুলি কয়, আৰু নিজৰ বাবে খিড়িকী দুৱাৰ কাটে,

আৰু ভিতৰ ফালে ওপৰত এৰচ কাঠ লগায়, আৰু সিন্দুৰ বৰণীয়া ৰং দিয়ে, তাৰ সন্তাপ হব।”

¹⁵এৰচ কাঠৰ কথাত জিকিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ কাৰণে জানো তুমি ৰাজত্ব কৰি থাকিবা?

তোমাৰ পিতৃয়ে জানো ভোজন-পান কৰা আৰু বিচাৰ ও ন্যায় সিদ্ধ কৰা নাছিল? তাতে তেওঁৰ মঙ্গল হৈছিল।

¹⁶তেওঁ দুখী-দৰিদ্ৰৰ বিচাৰ কৰাতে তেওঁৰ মঙ্গল হৈছিল; যিহোৱাই কৈছে, মোক জনাৰ প্ৰমাণ এয়ে নাছিল নে?

¹⁷কিন্তু তোমাৰ চকু আৰু মন; নিজৰ লাভ বিচৰাত বাজে, আৰু নিৰ্দোষীত ৰক্তপাত কৰাত,

আৰু আনক উপদ্ৰৱ ও অত্যাচাৰ কৰাত বাজে আন একোতো নালাগে।¹⁸ এই হেতুকে যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াকিমৰ বিষয়ে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “হায় হায় মোৰ ভাই! বা হায় হায় মোৰ ভগ্নী!” এই বুলি লোকে তেওঁৰ বিষয়ে বিলাপ নকৰিব; আৰু হায় হায় মোৰ প্ৰভু, বা “হায় হায় তেওঁৰ গৌৰৱ, এনে বুলি বিলাপ নকৰিব!”

¹⁹লোকে তেওঁক টানি নি যিৰুচালেমৰ দুৱাৰৰ বাহিৰে দূৰত পেলাই দি গাধ পোতাৰ দৰে পুতিব।

²⁰তুমি লিবানোনত উঠি চিঞৰা; আৰু বাচানত বৰকৈ মাতা,

আৰু অবাৰিমৰ পৰা চিঞৰা, কিয়নো তোমাক প্ৰেম কৰোঁতা আটাইবিলাক বিনষ্ট হল।

²¹তোমাৰ মঙ্গলৰ সময়ত মই তোমাক কৈছিলোঁ; কিন্তু তুমি, “মই নুশুনো” বুলি ক’লা।

তুমি যে মোৰ বাক্য পালন নকৰা, এয়ে লৰা কালৰে পৰা তোমাৰ দস্তৰ।

²²বতাহে তোমাৰ ভেড়া-ৰখীয়াসকলক চলাই নিব, তোমাক প্ৰেম কৰা সকলোৱে বন্দী-অৱস্থালৈ যাব।

তেতিয়া অৱশ্যে তুমি তোমাৰ দুষ্টতাৰ বাবে লাজ পাবা আৰু বিবৰ্ণ হবা।

²³এৰচ কাঠৰ মাজত নিজৰ বাহ সজা হে লিবানোন-বাসিনী,

তেতিয়া যাতনাই, প্ৰসৱকাৰিণীৰ বেদনাৰ দৰে বেদনাই তোমাক আক্ৰমণ কৰিব, তেতিয়া তুমি কিমান বেছিকৈ কৃপাৰ যোগ্য হবা।”

²⁴যিহোৱাই কৈছে, “মোৰ জীৱনৰ শপত”, “যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াকিমৰ পুত্ৰ কনিয়া মোৰ সোঁ হাতত থকা মোহৰৰ দৰে হলেও, মই তোমাক তাৰ পৰা খহাই পেলাম।²⁵ আৰু মই তোমাক তোমাৰ প্ৰাণ বিচৰাবোৰৰ হাতত, আৰু তুমি ভয় কৰাবোৰৰ হাতত, এনে কি, বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰৰ আৰু কলদীয়াসকলৰ হাতত শোধাই দিম।²⁶ তোমাক আৰু তোমাক জন্মোৱা মাতৃক, তোমালোক নজনা আন দেশত পেলাই দিম। সেই ঠাইতে তোমালোক মৰিবা।

²⁷তেওঁলোকৰ মনে যি দেশলৈ আহিবলৈ হাবিয়াহ কৰে, সেই দেশলৈ তেওঁলোক উলটি নাহিব।

²⁸এই পুৰুষ কনিয়া ঘৃণিত ভগ্ন পাত্ৰ নে? ইয়াক আৰু ইয়াৰ বংশক কিয় বাহিৰলৈ পেলোৱা হৈছে?

তেওঁলোকে নজনা দেশত এওঁলোকক কিয় পেলোৱা হৈছে?

²⁹হে পৃথিৱী, হে পৃথিৱী, হে পৃথিৱী! যিহোৱাৰ বাক্য শুনা।

যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, “তোমালোকে এই মানুহ সন্তানহীন বুলি, ইয়াৰ দিনত উন্নতি কৰিব নোৱাৰা মানুহ বুলি লিখা।

³⁰কিয়নো ইয়াৰ বংশৰ কোনো মানুহ দায়ুদৰ সিংহাসনত বহিবলৈ,

আৰু যিহূদাত শাসন কৰিবলৈ, কৃতকাৰ্য্য নহব।”

Chapter 23

শাসনকৰ্তা, ভাববাদী আৰু পুৰোহিতসকলৰ বিৰুদ্ধে কোৱা বাক্য।

¹“যি ৰখীয়াবোৰে চৰণীয়া ঠাইৰ জাকৰ ভেড়াবোৰক নষ্ট আৰু ছিন্ন-ভিন্ন কৰে, সিহঁতৰ সন্তাপ হব” এয়ে যিহোৱাৰ বচন।² এই হেতুকে মোৰ প্ৰজাসকলক চৰাওঁতা ভেড়া-ৰখীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “তোমালোকে মোৰ ভেড়া-জাকক গোট গোট কৰিলা, সেইবোৰক খেদাই দিলা, আৰু সেইবোৰৰ বিচাৰ নললা; যিহোৱাই কৈছে, চোৱা! মই তোমালোকৰ কাৰ্য্যৰ দুষ্টতাৰ ফল তোমালোকক দিম।

³আৰু যি যি দেশলৈ মই মোৰ জাকক খেদিলোঁ, তাৰ পৰা তেওঁলোকৰ অৱশিষ্ট ভাগ গোটাম, আৰু পুনৰায় তেওঁলোকৰ গঁৰাললৈ তেওঁলোকক আনিম; তাতে তেওঁলোক প্ৰজাবস্ত হৈ বহুবংশ হব।⁴ যি ভেড়া-ৰখীয়াসকলে তেওঁলোকক চৰাব, মই তেওঁলোকৰ ওপৰত এনে ৰখীয়াসকলক নিযুক্তি কৰিম; তেতিয়া তেওঁলোকে আৰু ভয় নকৰিব আৰু বিহবল নহব; আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ কোনো নাইকিয়া নহব”, ইয়াকে যিহোৱাই কৈছে।

⁵যিহোৱাই কৈছে, “চোৱা, যি সময়ত মই দায়ুদৰ বংশত এক ধাৰ্মিক গজালি উৎপন্ন কৰিম এনে কাল আহিছে।

তেওঁ ৰজা হৈ ৰাজত্ব কৰিব, জ্ঞানেৰে সৈতে কাৰ্য্য কৰিব, আৰু দেশত বিচাৰ ও ন্যায় সিদ্ধ কৰিব।

⁶তেওঁৰ কালত যিহুদাই পৰিত্ৰাণ পাব, ইস্ৰায়েলে নিৰাপদে বাস কৰিব।

আৰু “যিহোৱাই আমাৰ ধাৰ্মিকতা,” এই নামেৰে তেওঁ প্ৰখ্যাত হব।

⁷এই হেতুকে যিহোৱাই কৈছে, “চোৱা, এনে কোনো দিন আহিছে,” যে, ‘সেই দিনা তেওঁলোকে আৰু নকব, যি জনাই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলে, সেই ‘যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত’; ⁸কিন্তু এনেকৈ কব, যে, “যি জনাই ইস্ৰায়েল বংশত জন্মা সন্তানসকলক উত্তৰ দেশৰ পৰা; আৰু যি যি দেশলৈ মই তেওঁলোকক খেদিছিলোঁ, সেই সকল দেশৰ পৰা উলিয়াই চলাই লৈ আহিলে সেই যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত।’ তথাপি তেওঁলোকে নিজৰ দেশত নিবাস কৰিব।

⁹ভাববাদীবোৰৰ বিষয়। মোৰ অন্তৰত মোৰ হৃদয় ভগ্ন হ’ল, আৰু মোৰ আটাই হাড়বোৰ কঁপিছে;

যিহোৱাৰ কাৰণে আৰু তেওঁৰ পৱিত্ৰ বাক্যৰ কাৰণে মই মতলীয়া লোকৰ দৰে, এনে কি, দ্ৰাক্ষাৰসে পৰাজয় কৰা মানুহৰ দৰে হলোঁ।

¹⁰কিয়নো দেশ ব্যভিচাৰী লোকেৰে পৰিপূৰ্ণ; কাৰণ শাওৰ প্ৰভাৱত দেশে শোক কৰিছে।

অৰণ্যত থকা চৰণীয়া ঠাইবোৰ শুকাইছে; তেওঁলোকৰ গতি মন্দ, আৰু তেওঁলোকৰ পৰাক্ৰম ন্যায়সঙ্গত নহয়।

¹¹কিয়নো ভাববাদী আৰু পুৰোহিত দুয়ো অপৱিত্ৰ; যিহোৱাই কৈছে, মোৰ গৃহতেই মই সিহঁতৰ দুষ্টতা পালোঁ।

¹²এই কাৰণে তেওঁলোকৰ পথ তেওঁলোকৰ কাৰণে অন্ধকাৰত থকা পিছল ঠাইৰ নিচিনা হব;

তেওঁলোকে খেদা খাই তাৰ পৰা পতিত হব; কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকৰ ওপৰতে অমঙ্গল ঘটাম, এনে কি, তেওঁলোকক দণ্ড দিয়াৰ বছৰ উপস্থিত কৰোৱাম।

¹³মই চমৰিয়াৰ মাজৰ ভাববাদীসকলৰ মাজত অজ্ঞানতাৰ কাৰ্য্য দেখিলোঁ; তেওঁলোকে বালৰ নামেৰে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি

মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকক ভুলালে।

¹⁴মই যিৰুচালেমৰ ভাববাদীসকলৰ মাজতো নোম শিয়ৰি যোৱা এটা কাৰ্য্য দেখিলোঁ; তেওঁলোকে পৰস্ৰীগমন কৰে, মিছাত চলে,

আৰু তেওঁলোকে কু-কৰ্ম্মসকলৰ হাত এনেকৈ সবল কৰে, যে, তেওঁলোকৰ কোনেও নিজ দুষ্টতাৰ পৰা উলটি নাহে; তেওঁলোক সকলোৱেই মোৰ আগত চদোমৰ দৰে আৰু তাৰ নিবাসীসকল ঘমোৰাৰ সদৃশ।”

¹⁵এই হেতুকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই সেই ভাববাদীসকলৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে, “

“চোৱা, মই তেওঁলোকক নাগদানা ভোজন কৰাম, আৰু বিহ গছৰ ৰস পান কৰাম,

কিয়নো যিৰুচালেমৰ ভাববাদীসকলৰ পৰা অপৱিত্ৰতা ওলাই গোটাই দেশত ব্যাপিল।”

¹⁶বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰোঁতা ভাববাদীবোৰৰ বাক্য নুশুনিবা।

তেওঁলোকে তোমালোকক অসাৰতা শিকায়! আৰু যিহোৱাৰ মুখৰ পৰা নোহোৱা নিজ নিজ মনৰ দৰ্শনৰ কথা কয়।’

¹⁷মোক হেয়জ্ঞান কৰোতাসকলৰ আগত তেওঁলোকে সদায় কৈ থাকে, যে, ‘যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকে শান্তি পাবা।’

আৰু তেওঁলোকে নিজ নিজ মনৰ কঠিনতা অনুসাৰে চলোঁতা সকলোৰে আগত কয়, ‘তোমালোকলৈ অমঙ্গল নঘটিব।’

¹⁸কাৰণ কোনে যিহোৱাৰ সভাত থিয় হৈছে, যে, তেওঁ নিজ চকুৰে চাই তেওঁৰ বাক্য শুনিব?

কোনে তেওঁৰ বাক্যত কাণ পাতি তাক শুনিবলৈ পালে?

¹⁹সোৱা, চোৱা, যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰূপ ধুমুহা! এনে কি, প্ৰবল বা’মৰলি বতাহ আহিছে।

সেয়ে দুষ্টবোৰৰ মূৰত কোবেৰে লাগিব।

²⁰যিহোৱাই কাৰ্য্য সমাপ্ত নকৰালৈকে, আৰু তেওঁৰ মনৰ অভিপ্ৰায় সিদ্ধ নকৰালৈকে তেওঁৰ ক্ৰোধ নাখামিব।

তোমালোকে শেষকালত তাক সম্পূৰ্ণকৈ বুজিবা।

²¹মই এই ভাববাদীসকলক পঠোৱা নাই, তথাপি তেওঁলোকে নিজে নিজেই লৰিলে;

মই তেওঁলোকক কোৱা নাই, তথাপি তেওঁলোকে নিজে নিজেই ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে।

²²কিন্তু তেওঁলোকে মোৰ সভাত থিয় হোৱা হ'লে, মোৰ প্ৰজাসকলক মোৰ বাক্য শুনোৱালেহেঁতেন,

আৰু তেওঁলোকৰ কু-পথ ও কু-কৰ্মৰ পৰা তেওঁলোকক ওভটাই আনিলেহেঁতেন।

²³যিহোৱাই কৈছে, মই জানো ওচৰত থকাহে ঈশ্বৰ? দূৰত থকাও ঈশ্বৰ নহওঁ জানো?

²⁴যিহোৱাই কৈছে, মই দেখা নোপোৱাকৈ কোনো মানুহ জানো শুপুতে লুকাই থাকিব পাৰে?

যিহোৱাই কৈছে, মই জানো স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱী ব্যাপি নাথাকোঁ?

²⁵'মই সপোন দেখিলোঁ! মই সপোন দেখিলোঁ!' এই বুলি কৈ মোৰ নামেৰে মিছা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰোঁতা ভাববাদীসকলে কোৱা কথা মই শুনিবলোঁ। ²⁶মিছা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰোঁতা ভাববাদীসকলৰ, এনে কি, নিজ নিজ মনৰ কপটতা প্ৰকাশ কৰোঁতা ভাববাদীসকলৰ অন্তৰত এয়ে কিমান কাল থাকিব? ²⁷তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে বালত আসক্ত হৈ মোৰ নাম পাহৰা দৰে তেওঁলোকে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ আগত কোৱা সপোনৰ দ্বাৰাই মোৰ প্ৰজাসকলক মোৰ নাম পাহৰাবলৈ খুজিছে।

²⁸সপোন দেখা ভাববাদীয়ে সপোনৰ কথা কওঁক, আৰু মোৰ বাক্য পোৱা জনে মোৰ বাক্য বিশ্বাসেৰে কওঁক;

যিহোৱাই কৈছে, ধানৰ মাজত খেৰ কি? ²⁹যিহোৱাই কৈছে, "মোৰ বাক্য অগ্নিস্বৰূপ নহয় নে?" "আৰু শিল টুকুৰা-টুকুৰী কৰা হাতুৰীৰ নিচিনা নহয় নে? ³⁰এই হেতুকে, যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ পৰা মোৰ বাক্য চুৰ কৰা ভাববাদীসকলৰ প্ৰতি মই বিপক্ষ।"

³¹যিহোৱাই কৈছে, "চোৱা, যি ভাববাদীবোৰে নিজ নিজ জিভা ব্যৱহাৰ কৰি, তেওঁ কৈছে বুলি কয়, মই সেই ভাববাদীবোৰৰ বিপক্ষ। ³²যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, যি ভাববাদীবোৰে নানা মিছা সপোন প্ৰচাৰ কৰে, আৰু সেইবোৰ কৈ তেওঁলোকৰ মিছা কথা আৰু অনৰ্থক অহঙ্কাৰৰ দ্বাৰাই মোৰ প্ৰজাসকলক ভ্ৰান্ত কৰে, সেই ভাববাদীসকলৰ মই বিপক্ষ।" কিয়নো মই তেওঁলোকক পঠোৱা কি আজ্ঞা দিয়া নাছিলোঁ; এই হেতুকে তেওঁলোকে এই প্ৰজাসকলক সমূলি উপকাৰ নকৰিব, ইয়াক যিহোৱাই কৈছে।

³³"আৰু যেতিয়া এই জাতিবোৰে, বা ভাববাদীয়ে বা পুৰোহিতে তোমাক সুধিব, 'যিহোৱাৰ ভাৰ-বাক্য কি?' তেতিয়া তুমি তেওঁলোকক ক'বা, ভাৰ-বাক্য কি? যিহোৱাই কৈছে মই তোমালোকক দূৰ কৰি দিম। ³⁴যি ভাববাদী, পুৰোহিত, কি প্ৰজাই "যিহোৱাৰ ভাৰ-বাক্য" এই বুলি ক'ব, মই সেই মানুহক আৰু তাৰ বংশক দণ্ড দিম।

³⁵তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াক আৰু নিজ নিজ ভাইক এই কথা ক'বা, 'যিহোৱাই কি উত্তৰ দিলে?' বা 'যিহোৱাই কি ক'লে?' ³⁶"যিহোৱাৰ ভাৰ-বাক্য" এই বুলি তোমালোকে আৰু উল্লেখ নকৰিবা; কাৰণ প্ৰতিজনৰ বাক্যেই তালৈ ভাৰস্বৰূপ হ'ব, কিয়নো তোমালোকে জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ, আমাৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ বাক্য বিপৰীত কৰিছা।

³⁷তুমি ভাববাদীক এইদৰে ক'বা, 'যিহোৱাই তোমাক কি উত্তৰ দিলে? বা যিহোৱাই কি কলে?' ³⁸কিন্তু "যিহোৱাৰ ভাৰ-বাক্য" এই বুলি যদি তোমালোকে কোৱা, তেন্তে অৱশ্যে যিহোৱাই এইদৰে ক'ব, "যিহোৱাৰ ভাৰ-বাক্য" এই বুলি নকবলৈ কৈ পঠোৱাতো "যিহোৱাৰ ভাৰ-বাক্য" এই বুলি কোৱা বাবে, চোৱা, মই তোমালোকক নিচেইকৈ পাহৰিম,' ³⁹আৰু মই তোমালোকক আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া এই নগৰখন মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা দলিয়াই পেলাম, আৰু পাহৰিব নোৱাৰা চিৰকলীয়া দুৰ্গাম আৰু সৰ্বদায় থকা লাজ তোমালোকলৈ ঘটাম। ⁴⁰আৰু পাহৰিব নোৱাৰা চিৰকলীয়া দুৰ্গাম আৰু সৰ্বদায় থকা লাজ তোমালোকলৈ ঘটাম।"

Chapter 24

ডিমৰুৰে ভৰা দুটা পাচিৰ উপমা।

¹যিহোৱাই মোক কিবা এটা দেখুৱাইছিল। যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ সন্মুখত ৰাখি থোৱা ডিমৰু গুটিৰ দুটা পাচি মোক দেখুৱাইছিল। বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰে যিৰুচালেমৰ পৰা কমাৰ, বাঢ়ে আদি শিল্পকাৰীয়ে সৈতে যিহোয়াকীমৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা যকনিয়াক, আৰু যিহূদাৰ প্ৰধান লোকসকলক বাবিললৈ বন্দী কৰি নিয়াৰ পাছত এই দৰ্শন ঘটিছিল। ²এটা পাচিৰ প্ৰথমে পকা ডিমৰু গুটিৰ নিচিনা অতি উত্তম ডিমৰু গুটি আছিল, আৰু আন পাচিৰ বেয়াৰ বাবে খাব নোৱাৰা অতি বেয়া ডিমৰু গুটি আছিল। ³তেতিয়া যিহোৱাই মোক সুধিলে, "হে যিৰিমিয়া, তুমি কি দেখিছা?" তেতিয়া মই ক'লোঁ, "ডিমৰু গুটি; তাৰ মাজত ভাল অতি উত্তম, আৰু বেয়া ইমান বেয়া, যে, বেয়াৰ নিমিত্তে খাব নোৱাৰে।"

⁴পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল: ⁵বোলে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: এই ঠাইৰ পৰা কলদীয়াসকলৰ দেশলৈ মই বন্দী কৰি পঠোৱা যিহুদাৰ লোকসকলক মই এই উত্তম ডিমৰু গুটিৰ দৰে মঙ্গলৰ অৰ্থে সুদৃষ্টি কৰিম। ⁶কিয়নো মই তেওঁলোকৰ মঙ্গলৰ অৰ্থে তেওঁলোকৰ ওপৰত মোৰ চকু ৰাখিম, আৰু মই তেওঁলোকক পুনৰায় এই দেশলৈ আনিম আৰু তেওঁলোকক স্থাপন কৰিম, নাভাঙিম; ৰোপণ কৰিম, নুয়ালিম। ⁷আৰু মই যে যিহোৱা, ইয়াক জানিবৰ মন মই তেওঁলোকক দিম; আৰু তেওঁলোক মোৰ প্ৰজা হ’ব, আৰু মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ’ম; কিয়নো তেওঁলোকে সমস্ত মনেৰে মোলৈ উলটি আহিব।

⁸আৰু যিহুদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়াক, তেওঁৰ প্ৰধান লোকসকলক, আৰু এই দেশত বাকী থকা যিৰুচালেমৰ অৱশিষ্ট ভাগক, আৰু মিচৰ দেশত প্ৰবাস কৰা লোকসকলক, বেয়াৰ বাবে খাব নোৱাৰা সেই বেয়া ডিমৰু গুটিৰ দৰে মই ত্যাগ কৰিম, ইয়াক যিহোৱাই নিশ্চয়কৈ কৈছে। ⁹এনে কি, অমঙ্গলৰ অৰ্থে মই তেওঁলোকক পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যত ত্ৰাসৰ বিষয় হ’বলৈ, আৰু যি যি ঠাইলৈ তেওঁলোকক খেদিম, সেই সকলো ঠাইত তেওঁলোকক অপমান, দুষ্টান্ত, বিদ্ৰূপ, আৰু শাওৰ বিষয় হ’বলৈ দিম। ¹⁰আৰু মই তেওঁলোকক আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া দেশৰ পৰা তেওঁলোক উচ্ছন্ন নোহোৱালৈকে, তেওঁলোকৰ মাজলৈ তৰোৱাল, আকাল, আৰু মহামাৰী পঠাই থাকিম।

Chapter 25

যিহুদীসকলৰ বন্দীত্ব আৰু জাতিবোৰৰ দণ্ড।

¹যিহুদাৰ আটাই লোকৰ বিষয়ে যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়ালৈ এই বাক্য আহিছিল। যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহুদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰত বাবিলৰ নবুখদনেচৰ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰত এই বাক্য আহিছিল। ²যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে যিহুদাৰ সকলো লোকৰ, আৰু যিৰুচালেম-নিবাসী সকলোৰে আগত সেই বাক্য প্ৰচাৰ কৰি ক’লে।

³তেওঁ ক’লে, “আমোনেৰ পুত্ৰ যিহুদাৰ ৰজা যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ ত্ৰয়োদশ বছৰে পৰা আজিলৈকে এই তেইশ বছৰ যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহি আছে আৰু মই প্ৰতি প্ৰভাতে উঠি তোমালোকক তাক কৈ আছোঁ। মই তোমালোকক ক’বলৈ অতি ইচ্ছুক আছিলো, কিন্তু তোমালোকে কাণ দিয়া নাই। ⁴যিহোৱাই প্ৰতি প্ৰভাতে উঠি তেওঁৰ সকলো দাস ভাববাদীসকলক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠাই আছে, কিন্তু তোমালোকে শুনা নাই, আৰু শুনিবলৈ কাণো পতা নাই।

⁵এই ভাববাদীসকলে কৈছিল, ‘বিনয় কৰোঁ, তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ কু-পথৰ পৰা আৰু নিজ নিজ দুষ্টতাৰ পৰা ঘূৰা, আৰু যিহোৱাই তোমালোকক আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া দেশত যুগে যুগে অনন্ত কালৈকে বাস কৰা। ⁶আৰু ইতৰ দেৱতাবোৰক সেৱাপূজা আৰু সেইবোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিবলৈ সেইবোৰৰ অনুগামি নহ’বা, আৰু তেওঁলোকৰ হাতে কৰা কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই মোক বেজাৰ নিদিবা; তেতিয়া মই তোমালোকৰ কোনো অপকাৰ নকৰিম।’

⁷তথাপি, যিহোৱাই কৈছে, “তোমালোকে নিজৰ নিজৰ অপকাৰৰ অৰ্থে তোমালোকৰ হাতে কৰা কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই মোক বেজাৰ দিবলৈ মোলৈ কাণ দিয়া নাই।” ⁸এই হেতুকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “তোমালোকে মোৰ বাক্য নুশুনা, এইবাবে, ⁹চোৱা, মই মানুহ পঠাই উত্তৰ দিশত থকা আটাই গোষ্ঠীক আনিম, ইয়াক যিহোৱা কৈছে: মই মোৰ দাস বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠাই, এই দেশৰ, ইয়াৰ নিবাসীসকলৰ, আৰু চাৰিওফালে থকা এই আটাইবোৰ জাতিৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকক আনিম; আৰু মই তেওঁলোকক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিম, আৰু মই এওঁলোকক আচৰিতৰ ও ইচ্ছ কৰাৰ বিষয় আৰু এওঁলোকৰ ঠাই চিৰকলীয়া ধ্বংসস্থান কৰিম।

¹⁰ইয়াৰ বাহিৰে মই এওঁলোকৰ পৰা উল্লাসৰ ধ্বনি, আনন্দৰ ধ্বনি, দৰা-কন্যাৰ ধ্বনি, জাঁতৰ শব্দ আৰু চাকিৰ পোহৰ নাইকিয়া কৰিম।

¹¹তেতিয়া এই গোটেই দেশ ধ্বংস আৰু আচৰিতৰ ঠাই হ’ব, আৰু এই জাতিবোৰে সত্তৰ বছৰলৈকে বাবিলৰ ৰজাৰ বন্দী-কাম কৰিব।

¹²যিহোৱাই আৰু কৈছে: এই সত্তৰ বছৰ পূৰ হ’লে, মই বাবিলৰ ৰজাক, আৰু সেই জাতিক, আৰু কলদীয়াসকলৰ দেশক তেওঁলোকৰ অপৰাধৰ বাবে দণ্ড দিম; আৰু মই তাক চিৰকালৰ বাবে ধ্বংসস্থান কৰিম। ¹³আৰু মই সেই দেশৰ বিৰুদ্ধে কোৱা মোৰ সকলো বাক্য, এনে কি, যিৰিমিয়াই সকলো জাতিৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, এই পুথিখনিত লিখা সকলোকে সেই দেশলৈ ঘটাম। ¹⁴কিয়নো অনেক জাতি আৰু মহান ৰজাসকলে তেওঁলোকক বন্দী-কাম কৰোৱাব; আৰু মই তেওঁলোকৰ কৰ্ম আৰু তেওঁলোকৰ হাতৰ কাৰ্য্য অনুসাৰে তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিম।

¹⁵কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই মোক এইদৰে কৈছে: “তুমি মোৰ ক্ৰোধস্বৰূপ সেই দ্ৰাক্ষাৰসৰ পান-পাত্ৰ মোৰ হাতৰ পৰা লোৱা, আৰু যি যি জাতিৰ ওচৰলৈ মই তোমাক পঠাওঁ, তুমি গৈ সেই সেই জাতিক ইয়াক পান কৰোৱাব। ¹⁶তেওঁলোকে পান কৰি চলং-পলং কৰিব আৰু মই তেওঁলোকৰ মাজলৈ যি তৰোৱাল পঠিয়াম, তাৰ কাৰণে তেওঁলোক পগলা যেন হ’ব।

¹⁷তেতিয়া মই যিহোৱাৰ হাতৰ পৰা সেই পান-পাত্ৰ লৈ, যিহোৱাই যিবোৰ জাতিৰ ওচৰলৈ মোক পঠিয়ালে, তেওঁলোকক পান কৰোৱালোঁ,

¹⁸অৰ্থাৎ আজিৰ দৰেই, তেওঁলোকক ধ্বংসস্থান, আচৰিত, ইচ্ছ ইচ্ছ, আৰু শাওৰ বিষয় কৰিবলৈ যিৰুচালেমক, যিহুদাৰ নগৰবোৰক তাৰ ৰজাসকলক, আৰু তাৰ প্ৰধান লোকসকলক পান কৰোৱালোঁ।

- ¹⁹আন জাতিসমূহেও ইয়াক পান কৰিব লগীয়া হৈছিল: আৰু মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণক আৰু তেওঁৰ মন্ত্ৰীসকলক, তেওঁৰ প্ৰধান লোকসকলক,
- ²⁰তেওঁৰ সকলো প্ৰজাক, মিশ্ৰিত জাতিসমূহক, উচ দেশৰ সকলো ৰজাক, পেলেষ্টিয়াসকলৰ আটাই ৰজাক বিশেষকৈ অস্কিলোন, ঘচা, ইক্ৰোণ, আৰু অচদোদৰ অৱশিষ্ট ভাগক, ²¹ইদোম, মোৰাব, আৰু অস্মোনৰ সন্তানসকলক, তুৰৰ সকলো ৰজাক;
- ²²চিদোনৰ সকলো ৰজাক, সমুদ্ৰৰ সিপাৰে থকা দ্বীপৰ সকলো ৰজাক, ²³দদান, তেমা, বুজ, আৰু কুমৰ গুৰিত ডাঢ়ি-চুলি কটা সকলোৱে পান কৰিবলগীয়া হৈছিল।
- ²⁴আৰবৰ সকলো ৰজাক, মৰুভূমি-নিবাসী মিশ্ৰিত জাতিৰ সকলো ৰজাক, ²⁵যিহ্ৰীৰ সকলো ৰজাক, এলমৰ সকলো ৰজাক, মাদীয়াসকলৰ সকলো ৰজাক, ²⁶প্ৰভেদ নৰখাকৈ উত্তৰ দেশৰ ওচৰত কি দূৰত থকা সকলো ৰজাক, পৃথিৱীৰ ওপৰত থকা জগতৰ সকলো ৰাজ্যক পান কৰোৱালোঁ; আৰু চেচকৰ ৰজাই তেওঁলোকৰ পাছত পান কৰিব।”
- ²⁷ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “আৰু তুমি তেওঁলোকক এই কথা ক’বা, তোমালোকে পান কৰি মতলীয়া হৈ বাঁতিওৱা, আৰু তোমালোকৰ মাজলৈ মই যি তৰোৱাল পঠিয়াম, তাৰ কাৰণে পতিত হোৱা, আৰু নুঠিবা।” ²⁸আৰু তেতিয়া যদি তেওঁলোকে পান কৰিবলৈ তোমাৰ হাতৰ পৰা পান-পাত্ৰটি লবলৈ অস্বীকাৰ কৰে, তেতিয়া তেওঁলোকক ক’বা, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, তোমালোকে অৱশ্যে পান কৰিবই লাগে। ²⁹কাৰণ, চোৱা, মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা নগৰখনতেই অমঙ্গল আনিবলৈ ধৰিছোঁ, এনে স্থলত, তোমালোকে একেবাৰে দণ্ড নোপোৱাকৈ থাকিবা নে? তোমালোকে দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকিবা; কিয়নো বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, মই পৃথিৱী-নিবাসী সকলোৰে অহিতে তৰোৱাল মাতিম।
- ³⁰এই হেতুকে তুমি তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে এই সকলো ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, আৰু তেওঁলোকক কোৱা,
- ‘যিহোৱাই উচ্চস্থানৰ পৰা গৰ্জ্বন কৰিব, আৰু তেওঁ নিজৰ পৱিত্ৰ নিবাসৰ পৰা উচ্চ-ধ্বনি শুনাব,
- তেওঁৰ ভেড়া চৰোৱা ঠাইৰ বিৰুদ্ধে বৰকৈ গৰ্জ্বন, আৰু পৃথিৱী-নিবাসী সকলোৰে বিৰুদ্ধে দ্ৰাক্ষাগুটি গচকোঁতাসকলৰ দৰেই উচ্চ-ধ্বনি কৰিব।
- ³¹পৃথিৱীৰ সীমালৈকে ধ্বনিয়ে ব্যাপিব; কিয়নো জাতিসমূহে সৈতে যিহোৱাৰ বিবাদ আছে, তেওঁ মৰ্ত্ত্যসকলে সৈতে প্ৰতিবাদ কৰিব; দুষ্টহঁতক হ’লে, তেওঁ তৰোৱালত শোধাই দিব।” এয়ে যিহোৱাৰ বচন।
- ³²বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “চোৱা, এক জাতিৰ পৰা আন জাতিলৈ অমঙ্গল ওলাব,
- আৰু পৃথিৱীৰ অন্ত ভাগৰ পৰা বৰ ধুমুহা আহিব। ³³সেই দিনা পৃথিৱীৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ যিহোৱাৰ হত লোক হ’ব; কোনেও তেওঁলোকৰ বাবে বিলাপ নকৰিব, আৰু তেওঁলোকক গোটোৱা কি পোতা নহ’ব, তেওঁলোক মাটিৰ ওপৰত সাৰস্বৰূপ হ’ব।
- ³⁴হে ভেড়া-ৰখীয়াসকল, তোমালোকে হাঁকাৰ আৰু কাতৰোক্তি কৰা; আৰু হে ভেড়াৰ জাকৰ প্ৰধান লোকসকল, তোমালোক ছাইত বাগৰা।
- কিয়নো তোমালোকৰ হত্যাৰ দিন আহি পৰিল; মই তোমালোকক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম, তাতে তোমালোক মনোহৰ পাত্ৰৰ দৰে পতিত হবা।
- ³⁵ভেড়া-ৰখীয়াসকলে পলাবলৈ, বা ভেড়াৰ জাকৰ প্ৰধান লোকসকলে ৰক্ষা পাবলৈ বাট নাপাব।
- ³⁶ভেড়া-ৰখীয়াসকলৰ কাতৰোক্তি আৰু ভেড়াৰ জাকৰ প্ৰধান লোকসকলৰ হাঁকাৰৰ শব্দ শুনা গৈছে;
- কিয়নো যিহোৱাই তেওঁলোকৰ চৰণীয়া ঠাই উচ্ছন্ন কৰিছে।
- ³⁷আৰু যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ কাৰণে শান্তিপূৰ্ণ ভেড়াৰ গঁৰালবোৰ নিস্তক হ’ল।
- ³⁸তেওঁ সিংহৰ নিচিনাকৈ নিজৰ গহবৰ এৰি আহিছে; কিয়নো অত্যাচাৰকাৰী তৰোৱালৰ ভয়ানকতা আৰু তেওঁৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ দেশ আচৰিতৰ বিষয় হৈছে,
- কাৰণ তেওঁৰ খয়াল ক্ৰোধৰ বাবে।”

Chapter 26

যিৰিমিয়াই সঙ্কটত পৰা।

¹যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহুদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ ৰাজত্বৰ আৰম্ভণিত যিহোৱাৰ পৰা এই বাক্য আহিল আৰু ক’লে, ²বোলে, “যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: তুমি যিহোৱাৰ গৃহৰ চোতালত থিয় হোৱা, আৰু যিহোৱাৰ গৃহত প্ৰণিপাত কৰিবলৈ অহা যিহুদাৰ সকলো নগৰৰ লোকসকলক, মই

তোওঁলোকক ক'বলৈ তোমাক আজ্ঞা দিয়া সকলো বাক্য কোৱা, এটি কথাও নোকোৱাকৈ নাথাকিব।³কি জানি তেওঁলোকে শুনি নিজ নিজ কু-পথৰ পৰা উলটিব; সেয়ে হ'লে, তেওঁলোকৰ দুষ্টতাৰ বাবে মই তেওঁলোকলৈ কৰিব খোজা অমঙ্গলৰ পৰা থামিম।

⁴তুমি তেওঁলোকক কোৱা, 'যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যি ভাববাদীসকলক মই প্ৰভাতে উঠি তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই থাকোঁ, কিন্তু তোমালোকে যদি নুশুনা, ⁵মোৰ দাস সেই ভাববাদীসকলৰ বাক্য শুনিবলৈ, তোমালোকৰ আগত মই স্থাপন কৰা মোৰ ব্যৱস্থামতে চলিবলৈ, যদি তোমালোকে মৌলৈ কাণ নিদিয়া, ⁶তেনেহ'লে মই এই গৃহক চীলোৰ দৰে কৰিম, আৰু এই নগৰক পৃথিৱীৰ আটাই জাতিৰ শাওৰ বিষয় কৰিম।

⁷যেতিয়া যিৰিমিয়াই যিহোৱাৰ গৃহত এই সকলো বাক্য কোৱাত ভাববাদী আৰু আটাই প্ৰজাসকলে শুনিলে। ⁸আৰু যিৰিমিয়াই সকলো লোকৰ আগত, যিহোৱাই আজ্ঞা কৰা সকলো কথা কৈ এঁটোৱাৰ পাছত, পুৰোহিত, ভাববাদী আৰু আটাই প্ৰজাসকলে তেওঁক ধৰি ক'লে, "তুমি নিশ্চয়ে মৰিবা!⁹ এই গৃহ চীলোৰ দৰে হ'ব আৰু এই নগৰ উচ্ছন্ন হৈ নিবাসী-শূন্য হ'ব বুলি কৈ, তুমি যিহোৱাৰ নামেৰে কিয় ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছা?" সেই কাৰণে সকলো প্ৰজাই যিহোৱাৰ গৃহত যিৰিমিয়াৰ আগত গোট খালে।

¹⁰তেতিয়া যিহূদাৰ প্ৰধান লোকসকলে এই কথা শুনি ৰাজ গৃহৰ পৰা যিহোৱাৰ গৃহলৈ আহিল, আৰু তেওঁলোক যিহোৱাৰ গৃহত নতুন দুৱাৰৰ সোমোৱা ঠাইত বহিল। ¹¹পাছে পুৰোহিত আৰু ভাববাদীসকলে প্ৰধান লোকসকলক আৰু আটাই প্ৰজাসকলৰ আগত ক'লে, "এই মানুহ প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য; কিয়নো তেওঁ এই নগৰৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে, তাক তোমালোকে নিজ কাণে শুনিলা!" ¹²তেতিয়া যিৰিমিয়াই সকলো প্ৰধান লোক আৰু আটাই প্ৰজাৰ আগত ক'লে, "এই গৃহ আৰু নগৰৰ বিৰুদ্ধে তোমালোকে শুনা আটাইবোৰ ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবলৈ যিহোৱাই মোক পঠিয়ালে। ¹³এই হেতুকে এতিয়া তোমালোকে নিজ নিজ আচৰণ আৰু কৰ্ম শুদ্ধ কৰা, আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য পালন কৰা; তাতে যিহোৱাই তোমালোকৰ অহিতে কৰিব খোজা অমঙ্গলৰ পৰা থামিব। ¹⁴কিন্তু চোৱা! মই হ'লে তোমালোকৰ হাততে আছোঁ। তোমালোকৰ দৃষ্টিত যি ভাল আৰু ন্যায়, তাকে মৌলৈ কৰা। ¹⁵কিন্তু তোমালোকে নিশ্চয়ে জানিবা, যে, যদি তোমালোকে মোক বধ কৰা, তেন্তে তোমালোকৰ নিজৰ নিজৰ, এই নগৰৰ, আৰু ইয়াৰ নিবাসীসকলৰ ওপৰত নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাতৰ দোষ ঘটোৱাব। কিয়নো সঁচাকৈ সেই সকলো কথা তোমালোকৰ কাণত ক'বলৈ যিহোৱাই মোক তোমালোকৰ গুৰিলৈ পঠিয়ালে।"

¹⁶তেতিয়া প্ৰধান লোকসকল আৰু আটাই প্ৰজাই পুৰোহিত আৰু ভাববাদীসকলক ক'লে, "এই মানুহ প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য নহয়; কিয়নো এওঁ আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে আমাক কথা ক'লে।" ¹⁷তাৰ পাছত দেশৰ বৃদ্ধসকলৰ মাজৰ কিছু লোকে উঠি প্ৰজাসকলৰ গোটেই সমাজক ক'লে।

¹⁸তেওঁলোকে ক'লে, "যিহূদাৰ হিষ্টিয়া ৰজাৰ ৰাজত্বৰ কালত মোৰেষ্টিয়া মীথায়াই ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছিল। তেওঁ যিহূদাৰ আটাই লোকক কৈছিল, 'বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছিল: "চিয়োনক পথাৰৰ দৰে চহোৱা হ'ব, যিৰুচালেম ভগ্নৰাশি হ'ব আৰু গৃহটি থকা পৰ্বতটো কাঠনিৰ ওখ ঠাইৰ দৰে হ'ব।" ¹⁹কোৱাচোন, যিহূদাৰ হিষ্টিয়া ৰজাই আৰু গোটেই যিহূদাই জানো তেওঁক বধ কৰিছিল? হিষ্টিয়াই জানো যিহোৱালৈ ভয় কৰা নাছিল? আৰু তেওঁ জানো যিহোৱাৰ অনুগ্ৰহ প্ৰাৰ্থনা কৰা নাছিল? তাতে যিহোৱাই তেওঁলোকলৈ কৰিব খোজা অমঙ্গলৰ পৰা জানো নাথামিল? তোমালোকে কোৱাৰ দৰে কৰিলে আৰু নিজ নিজ প্ৰাণৰ অহিতে মহা-অমঙ্গল ঘটাম।

²⁰যিহোৱাৰ নামেৰে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা আৰু এজন লোক আছিল, তেওঁ কিৰিয়ত-যিয়াৰীম-নিবাসী চমৰিয়াৰ পুত্ৰ উৰিয়া; তেওঁ যিৰিমিয়াৰ সকলো বাক্যৰ দৰে এই নগৰ আৰু এই দেশৰ অহিতে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছিল। ²¹কিন্তু যিহোয়াকীম ৰজা, তেওঁৰ বীৰসকলক আৰু সকলো প্ৰধান লোক তেওঁৰ কথা শুনিবলৈ পোৱাত, ৰজাই তেওঁক বধ কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিলে; কিন্তু উৰিয়াই তাকে শুনি ভয় পাই পলাই মিচৰলৈ গ'ল।

²²তেতিয়া যিহোয়াকীম ৰজাই মিচৰলৈ মানুহ পঠিয়ালে, অৰ্থাৎ অকবোৰৰ পুত্ৰ ইলনাখনক আৰু তেওঁৰ লগত কেইজনমান লোকক মিচৰলৈ পঠিয়ালে। ²³পাছত তেওঁলোকে উৰিয়াক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই যিহোয়াকীম ৰজাৰ গুৰিলৈ আনিবলৈ, ৰজাই তৰোৱালৰ দ্বাৰাই তেওঁক বধ কৰি সামান্য লোকৰ মৈদামত তেওঁৰ শৱ পেলাই দিলে। ²⁴কিন্তু চাফনৰ পুত্ৰ অহীকামৰ হাত যিৰিমিয়াৰ পক্ষে থকাত, বধ কৰিবৰ অৰ্থে লোকসকলৰ হাতত তেওঁক শোধাই দিয়া নহ'ল।

Chapter 27

যোঁত-জৰী আৰু যুৱলি পঠোৱাৰ উপমা।

¹যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ আৰম্ভণিত যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়ালৈ এই বাক্য আহিল, বোলে, ²"যিহোৱাই মোক ক'লে, তুমি যুত-জৰী আৰু যুৱলি সাজি তোমাৰ ডিঙিত লগোৱা। ³আৰু যিৰুচালেমলৈ যিহূদাৰ চিদ্দিকিয়া ৰজাৰ গুৰিলৈ দূতবোৰৰ হাতত, ইদোমৰ ৰজা, মোৰাবৰ ৰজা, অস্মোলৰ সন্তানসকলৰ ৰজা, তুৰৰ ৰজা, আৰু চীদোনৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ সেইবোৰ পঠিয়াই দিয়া। ⁴আৰু নিজ নিজ প্ৰভুক ক'বৰ বাবে তেওঁলোকক এই আদেশ দিয়া, 'ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে: "তোমালোকে নিজ নিজ প্ৰভুক এই এই কথা ক'বা, ⁵ময়েই নিজ মহাশক্তিৰে আৰু মেলা বাহুৰে পৃথিৱীক আৰু পৃথিৱীৰ ওপৰত থকা মানুহ আৰু পশুবোৰক সৃষ্টি কৰিলোঁ, আৰু মোৰ দৃষ্টিত যাক ভাল দেখোঁ, তাকে তাক দিওঁ। ⁶এই হেতুকে এতিয়া মই এই সকলো দেশ মোৰ দাস বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰৰ হাতত দিলোঁ, আৰু

তেওঁৰ বন্দীকাম কৰিবৰ অৰ্থে বনৰ জন্তুবোৰকো মই তেওঁক দিলোঁ।⁷ আৰু তেওঁৰ নিজ দেশৰ সময় শেষ নোহোৱালৈকে সকলো জাতিয়ে তেওঁৰ, তেওঁৰ পুতেকৰ আৰু তেওঁৰ নাতিয়েকৰ বন্দী-কাম কৰিব; সেই সময় হ'লে অনেক জাতি আৰু মহান ৰজাসকলে তেওঁক তেওঁলোকৰ বন্দী-কাম কৰোৱাব।

⁸যি জাতি আৰু ৰজাই সেই বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰ বন্দী-কাম নকৰিব, আৰু বাবিলৰ ৰজাৰ যুৱলিত নিজৰ ডিঙি নাৰাখিব, যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁৰ হাতেৰে এই জাতিক সংহাৰ নকৰালৈকে তৰোৱাল আৰু মহামাৰীৰ দ্বাৰাই দণ্ড দিম।

⁹কিন্তু তোমালোকে হ'লে! তোমালোকে বাবিলৰ ৰজাৰ বন্দী-কাম কৰিবলৈ নাপাবা, 'এই বুলি তোমালোকক কোৱা তোমালোকৰ ভাববাদী, মঙ্গলতী, স্বপ্নদৰ্শক, গণক, কি মায়াবীৰ কথা নুশুনিবা।'¹⁰ কিয়নো তোমালোকৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক দূৰ কৰিবৰ কাৰণে আৰু মই তোমালোকক খেদাই দিলে তোমালোক নষ্ট হবলৈ তোমালোকৰ আগত তেওঁলোকে মিছা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে।¹¹ কিন্তু যি জাতিয়ে বাবিলৰ ৰজাৰ যুৱলিৰ তলত নিজৰ ডিঙি ৰাখিব, আৰু তেওঁৰ বন্দীকাম কৰিব, যিহোৱাই কৈছে, 'মই সেই জাতিক নিজ দেশত থাকিবলৈ দিম; তেওঁলোকে তাত কৃষিকাৰ্য কৰিব, আৰু তাত বাস কৰিব।''

¹²পাছত মই সেই সকলো বাক্য অনুসাৰে যিহূদাৰ ৰজা চিডিকিয়াক ক'লোঁ: "তোমালোকে নিজ নিজ ডিঙি বাবিলৰ ৰজাৰ যুৱলিৰ তলত ৰাখি, তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ লোকসকলৰ বন্দী-কাম কৰি জীয়াই থাক।¹³ যি জাতিয়ে বাবিলৰ ৰজাৰ বন্দী-কাম নকৰিব, সেই জাতিৰ বিষয়ে যিহোৱাই কোৱাৰ দৰে, তুমি আৰু তোমাৰ প্ৰজাসকল তৰোৱাল, আকাল আৰু মহামাৰীত কিয় মৰিবা?"

¹⁴'বাবিলৰ ৰজাৰ বন্দী-কাম কৰিব নাপাবা' বুলি তোমালোকক কোৱা ভাববাদীসকলৰ কথা নুশুনিবা; কিয়নো তেওঁলোকে তোমালোকৰ আগত মিছা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে।¹⁵ কাৰণ, যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকক পঠোৱা নাই" কিন্তু মই তোমালোকক খেদাই দিলে তোমালোক আৰু তোমালোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা ভাববাদীসকল বিনষ্ট হবৰ কাৰণে, তেওঁলোকে মিছাকৈয়ে মোৰ নামেৰে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে।

¹⁶পাছে মই পুৰোহিতসকলক আৰু এই সকলো প্ৰজাক ক'লোঁ, "যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, যিহোৱাৰ গৃহৰ বস্তুবোৰ অলপতে পুনৰায় বাবিলৰ পৰা অনা যাব বুলি তোমালোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা তোমালোকৰ ভাববাদীসকলৰ কথালৈ কাণ নিদিবা; কিয়নো সিহঁতে তোমালোকৰ আগত মিছা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে।¹⁷ তেওঁলোকৰ কথালৈ কাণ নিদিবা, কিন্তু বাবিলৰ ৰজাৰ বন্দী-কাম কৰি জীয়াই থাকা; এই নগৰ কিয় ধ্বংসস্থান হব? ¹⁸কিন্তু যদি তেওঁলোক ভাববাদী হয়, আৰু যদি যিহোৱাৰ বাক্য তেওঁলোকৰ লগত আছে, তেন্তে যিহোৱাৰ গৃহত, যিহূদাৰ ৰাজগৃহত আৰু যিৰুচালেমত অৱশিষ্ট থকা বস্তুবোৰ বাবিললৈ নাযাবলৈ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ আগত তেওঁলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰক।

¹⁹কিয়নো বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰে যিহোয়াকীমৰ পুতেক যিহূদাৰ ৰজা যকনিয়ক, আৰু যিহূদাৰ ও যিৰুচালেমৰ প্ৰধান লোকসকলক আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা বাহিৰলৈ বন্দী কৰি নিয়া সময়ত,²⁰ স্তম্ভ কেইটা, সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো, আৰু আধাৰবোৰ আদি কৰি এই নগৰৰ অৱশিষ্ট থকা যি যি বস্তু বাবিলত ৰজা নবুখদনেচৰে নিয়া নাছিল, সেইবোৰৰ বিষয়ে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে;²¹ এনে কি, যিহোৱাৰ গৃহত, যিহূদাৰ ৰাজগৃহত, আৰু যিৰুচালেমত অৱশিষ্ট থকা সেই বস্তুবোৰৰ বিষয়ে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে,²² সেই সকলোকে বাবিললৈ নিয়া হ'ব, আৰু মই সেইবোৰৰ বিচাৰ নকৰা দিনলৈকে সেইবোৰ সেই ঠাইতে থাকিব, ইয়াকে যিহোৱাই কৈছে; সেই দিন উপস্থিত হ'লে, মই সেইবোৰ আনি এই ঠাইত পুনৰাই স্থাপন কৰিম।''

Chapter 28

মিছা ভাববাদী হননীয়াৰ দণ্ড।

¹পাছত সেই বছৰত যিহূদাৰ ৰজা চিডিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ আৰম্ভণিত চতুৰ্থ বছৰৰ পঞ্চম মাহত, যিহোৱাৰ গৃহত, পুৰোহিত আৰু সকলো প্ৰজাৰ আগত গিবিয়োন নিবাসী অজ্জুনৰ পুত্ৰ হননীয়া ভাববাদীয়ে মোক এই কথা ক'লে,² "ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: 'মই বাবিলৰ ৰজাৰ যুৱলি ভাঙিলোঁ।³ এই ঠাইৰ পৰা বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰে বাবিললৈ লৈ যোৱা যিহোৱাৰ গৃহৰ সকলো বস্তু সম্পূৰ্ণ দুই বছৰৰ ভিতৰত মই পুনৰায় এই ঠাইলৈ আনিম।⁴ আৰু যিহোৱাই কৈছে, 'মই যিহোয়াকীমৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা যকনিয়াক, বাবিললৈ বন্দী কৰি নিয়া যিহূদাৰ সকলোৰে সৈতে এই ঠাইলৈ পুনৰায় আনিম; কিয়নো মই বাবিলৰ ৰজাৰ যুৱলি ভাঙিম।''

⁵তেতিয়া যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে যিহোৱাৰ গৃহত থিয় হৈ থকা পুৰোহিতসকল আৰু প্ৰজাসকলৰ আগত হননীয়া ভাববাদীক কথা ক'লে,

⁶যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে এই কথা ক'লে, আমেন, যিহোৱাই তাকেই কৰ'ক; বাবিলৰ পৰা এই ঠাইলৈ যিহোৱাৰ গৃহৰ বস্তুবোৰ আৰু দেশান্তৰত হোৱা আটাইকে পুনৰায় আনিব বুলি তুমি প্ৰচাৰ কৰা সেই ভাববাণীবোৰ যিহোৱাই সিদ্ধ কৰ'ক।⁷ তথাপি তোমাৰ কাণত আৰু আটাই প্ৰজাৰ কাণত এই যি কথা মই কওঁ, তাক শুনা।

⁸মোৰ আৰু তোমাৰ আগেয়ে যি প্ৰাচীন ভাববাদীসকল আছিল, তেওঁলোকে অনেক অনেক দেশ আৰু মহৎ মহৎ ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ, অমঙ্গল আৰু মহামাৰী হ'ব বুলি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছিল।⁹ যি ভাববাদীয়ে শান্তি হ'ব বুলি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে, সেই ভাববাদীৰ বাক্য ফলিয়ালেহে, যিহোৱাই সঁচাকৈ তেওঁক পঠোৱা হয় বুলি জনা যাব।''

¹⁰পাছত হননিয়া ভাববাদীয়ে যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ ডিঙিৰ পৰা যুৱলিখন সোলোকাই ভাঙি পেলালে। ¹¹আৰু হননিয়াই আটাই প্ৰজাসকলৰ আগত ক'লে, “যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘সম্পূৰ্ণ দুইবছৰৰ ভিতৰত মই বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ যুৱলি এইদৰেই ভাঙি আটাই জাতিৰ ডিঙিৰ পৰা গুচাম।’” তেতিয়া যিৰিমিয়া ভাববাদী নিজ বাটে গুচি গ'ল।

¹²পাছত হননিয়া ভাববাদীয়ে যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ ডিঙিৰ পৰা যুৱলিখন ভাঙি গুচুৱাৰ পাছত যিহোৱাৰ বাক্য যিৰিমিয়ালৈ আহিল, বোলে, ¹³“তুমি গৈ হননিয়াক কোৱা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘তুমি কাঠৰ যুৱলি ভাঙিলা হয়, কিন্তু তাৰ সলনি লোহাৰ যুৱলি যুগুত কৰিব লাগে।”

¹⁴কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, বাবিলৰ নবুখদনেচৰ ৰজাৰ বন্দী-কাম কৰিবলৈ মই সকলো জাতিৰ ডিঙিত লোহাৰ যুৱলি লগালোঁ; তাতে তেওঁলোকে তেওঁৰ বন্দী-কাম কৰিব; আৰু মই বনৰ জন্তুবোৰকো তেওঁক দিলোঁ।”

¹⁵পাছত যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে হননিয়া ভাববাদীক ক'লে, “হে হননিয়া, শুনা; যিহোৱাই তোমাক পঠোৱা নাই, কিন্তু তুমি এই লোকসকলক মিছা কথাতে বিশ্বাস কৰাইছা। ¹⁶এই হেতুকে যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘চোৱা, মই তোমাক পৃথিৱীৰ পৰা দূৰ কৰি দিম; তুমি এই বছৰৰ ভিতৰতে মৰিবা, কাৰণ তুমি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহৰ কথা ক'লা। ¹⁷আৰু হননিয়া ভাববাদী সেই বছৰৰ সপ্তম মাহত মৰিল।

Chapter 29

দেশান্তৰিতসকললৈ লিখা যিৰিমিয়াৰ পত্ৰ।

¹যিৰুচালেমৰ পৰা যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে পঠোৱা পত্ৰখনৰ কথা এইবোৰ-যিবোৰ দেশান্তৰলৈ নিয়া বৃদ্ধসকলৰ অৱশিষ্ট বাগলৈ, আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা বাবিললৈ নবুখদনেচৰে বন্দী কৰি নিয়া পুৰোহিত, ভাববাদী, আৰু সকলো প্ৰজালৈ পঠিয়াইছিল। ²আৰু এইয়া হৈছিল যেতিয়া যকনিয়া ৰজা, ৰাজমাও, নপুংসকসকল, যিহুদা আৰু যিৰুচালেমৰ প্ৰধান লোকসকল, আৰু ৰাজমিস্ত্ৰি বাঢ়ে আদি শিল্পকাৰীসকলে যিৰুচালেমৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিছিল। ³এই পত্ৰ যিহুদাৰ চিদ্দিকিয়া ৰজাই বাবিললৈ, বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ গুৰিলৈ পঠোৱা চাফনৰ পুত্ৰ ইলিয়াচাৰ, আৰু হিন্দিয়াৰ পুত্ৰ গমৰিয়াৰ হাতত পঠিয়াইছিল।

⁴পত্ৰখনত এইদৰে কৈছিল, যে, “মই যিৰুচালেমৰ পৰা বাবিললৈ বন্দী কৰি নিয়া সকলো দেশান্তৰিত লোকক ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ⁵তোমালোকে ঘৰ সাজি তাত বাস কৰা, আৰু বাৰী পাতি তাৰ ফল ভোগ কৰা।

⁶বিবাহ কৰি লৰা-ছোৱালী জন্ম দিয়া, আৰু লৰা-ছোৱালী জন্মিবৰ কাৰণে তোমালোকৰ পুত্ৰসকললৈ ছোৱালী আনা, আৰু জীয়েকসকলক বিয়া দিয়া। এইদৰে যেন তোমালোক সংখ্যাত কম নহৈ বাঢ়ি যোৱা। ⁷আৰু মই তোমালোকক বন্দী কৰি নিয়া নগৰৰ শান্তিলৈ চেষ্টা কৰা আৰু তাৰ বাবে যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা; কিয়নো তাৰ শান্তিতে তোমালোকৰো শান্তি হ'ব।

⁸কাৰণ ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ‘তোমালোকৰ মাজত থকা তোমালোকৰ ভাববাদী আৰু মঙ্গলতীসকলে তোমালোকক নুভুলাওক, নাইবা তোমালোকৰ সপোনত তোমালোকক দেখুওৱা কথালৈ কাণ নিদিবা। ⁹কিয়নো তেওঁলোকে মিছাকৈ মোৰ নামেৰে তোমালোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে; যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁলোকক পঠোৱা নাই।

¹⁰কিয়নো যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ‘বাবিলত থকা সত্তৰ বছৰ পূৰ হ'ল, মই তোমালোকৰ বিচাৰ ল'ম আৰু এই ঠাইলৈ তোমালোকক ওলোটাই আনি তোমালোকলৈ মোৰ মঙ্গল বাক্য সিদ্ধ কৰিম। ¹¹কাৰণ যিহোৱাই কৈছে, মই তোমালোকৰ বিষয়ে কৰা সঙ্কল্প ময়েই জানো; তোমালোকৰ শেষ-অৱস্থাত তোমালোকক আশা দিবলৈ সেয়ে মঙ্গলৰ সঙ্কল্প, অমঙ্গলৰ নহয়।

¹²আৰু তেতিয়া তোমালোকে মোক মাতিবা আৰু গৈ মোৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবা; তেতিয়া মই তোমালোকৰ কথা শুনিম। ¹³আৰু তোমালোকে সমস্ত মনেৰে মোক বিচাৰিলে মোক বিচাৰি পাবা। ¹⁴আৰু যিহোৱাই কৈছে: ‘মই তোমালোকক মোক পাবলৈ দিম, মই তোমালোকৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম, আৰু মই তোমালোকক দেশান্তৰিত কৰা সকলো জাতিৰ পৰা আৰু সকলে ঠাইৰ পৰা তোমালোকক গোটাই আনিম,’ ইয়াক যিহোৱাই কৈছে: ‘আৰু যি ঠাইৰ পৰা মই তোমালোকক বন্দী কৰি নিয়ালোঁ, সেই ঠাইলৈ পুনৰায় আনিম।

¹⁵যিহেতু তোমালোকে কৈছা, যিহোৱাই বাবিলত আমাৰ কাৰণে ভাববাদীসকলক উৎপন্ন কৰিলে, ¹⁶এই হেতুকে তোমালোকে জানিবা, যে, দায়ুদৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহোঁতা ৰজাৰ, আৰু তোমালোকৰ সৈতে দেশান্তৰলৈ নোযোৱা তোমালোকৰ ভাই এই নগৰ-নিবাসী সকলো প্ৰজাৰ বিষয়ে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ¹⁷বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘চোৱা, মই তেওঁলোকৰ মাজলৈ তৰোৱাল, আকাল, আৰু মহামাৰী পঠিয়াম; আৰু তোমালোক অতি বেয়া হোৱাৰ কাৰণে মই তোমালোকক খাব নোৱাৰা ঘিণলগীয়া ডিমৰু গুটিৰ দৰে কৰিম।

¹⁸মই তৰোৱাল, আকাল, আৰু মহামাৰী লৈ তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদিম, আৰু পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যৰ মাজত তেওঁলোকক ত্ৰাসৰ বিষয় কৰিম; আৰু মই তেওঁলোকক খেদাই দিয়া সকলো জাতিৰ মাজত তেওঁলোকক শাও, আচৰিত, ইচ্ ইচ্ আৰু ধিক্কাৰৰ বিষয় কৰিম। ¹⁹কাৰণ যিহোৱাই কৈছে: ‘মই অতি প্ৰভাতে উঠি তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ মোৰ দাস ভাববাদীসকলৰ দ্বাৰাই পঠোৱা মোৰ বাক্যলৈ তোমালোকে কাণ নিদিলা;’ যিহোৱাই কৈছে: ‘তোমালোকে মোৰ বাক্য শুনিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলা।’

²⁰এই হেতুকে যিৰুচালেমৰ পৰা বাবিললৈ মই পঠোৱা দেশান্তৰিত হোৱা যি তোমালোক, সকলোৱে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা:

²¹'কোলায়াৰ পুত্ৰ যি আহাবে, আৰু মাচেয়াৰ পুত্ৰ যি চিদিকিয়াই মোৰ নামেৰে তোমালোকৰ আগত মিছা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে, তেওঁলোকৰ বিষয়ে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: 'চোৱা, মই তেওঁলোকক তোমালোকৰ চকুৰ আগতেই বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ হাতত শোধাই দিম।

²²আৰু বাবিলৰ ৰজাই জুইত পোৰা চিদিকিয়া আৰু আহাবৰ দৰে যিহোৱাই তোমাক কৰক বুলি কৈ, বাবিলত থকা যিহুদাৰ সকলো দেশান্তৰিত লোকে তেওঁলোকক দৃষ্টান্তৰ স্থল কৰি শাও দিব।' ²³কিয়নো তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ মাজত অজ্ঞানতাৰ কাৰ্য্য কৰিলে, আৰু নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ স্ত্ৰীলৈ গমন কৰিলে, আৰু মই তেওঁলোকক আজ্ঞা নিদিয়া বাক্য মিছাকৈয়ে মোৰ নামেৰে প্ৰচাৰ কৰিলে।' যিহোৱাই কৈছে: 'ময়েই জানো, আৰু ময়েই সাক্ষী আছোঁ।'

²⁴তুমি নিহিলামীয়া চময়িয়াৰ বিষয়ে এই কথা কোৱা: ²⁵'ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: যিৰুচালেমত থকা সকলো লোকলৈ, আৰু মাচেয়াৰ পুত্ৰ চফনিয়া পুৰোহিত আদি সকলো পুৰোহিতলৈ তুমি নিজৰ নামেৰে পত্ৰ পঠিয়াই কৈছা, ²⁶'যি কোনো মানুহে বলীয়া হৈ নিজকে ভাববাদী পাতে, সেই মানুহক কুলদাত আৰু শিকলিত বন্ধ কৰিবলৈ, যিহোৱাৰ গৃহত অধ্যক্ষ হবৰ কাৰণে যিহোয়াদা পুৰোহিতৰ সলনি যিহোৱাই তোমাক পুৰোহিত নিযুক্ত কৰিলে।

²⁷এই হেতুকে অনাথোতীয়া যি যিৰিমিয়াই তোমালোকৰ আগত নিজকে নিজে ভাববাদী পাতে, সেই যিৰিমিয়াক তুমি কিয় ধমকি দিয়া নাই?

²⁸কিয়নো বাবিলত থকা আমালৈ তেওঁ কৈ পঠিয়াইছে, যে, বহুদিন হ'ব, তোমালোকে ঘৰ সাজি তাত বাস কৰা, বাৰী পাতি তাৰ ফল ভোগ কৰা'।" ²⁹চফনিয়া পুৰোহিতে সেই পত্ৰখন যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে শুনাকৈ পাঠ কৰিলে।

³⁰তাতো যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, বোলে, ³¹তুমি দেশান্তৰিত হোৱা লোকসকলৰ আগলৈ এই কথা কৈ পঠিওৱা, যিহোৱাই নিহিলামীয়া বিষয়ে এই কথা কৈছে, মই চময়িয়াক নপঠোৱাকৈয়ে তেওঁ তোমালোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলে, আৰু মিছা কথাত তোমালোকৰ বিশ্বাস জন্মালে। ³²এই হেতুকে যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই নিহিলামীয়া চময়িয়াক আৰু তাৰ বংশক দণ্ড দিম; এই জাতিসমূহৰ মাজত বসতি কৰিবলৈ তাৰ এটি সন্তানো নাথাকিব, আৰু যিহোৱাই কৈছে, মই মোৰ প্ৰজাসকলৰ যি মঙ্গল কৰিম, তাক তেওঁ ভোগ কৰিবলৈ নাপাব; কাৰণ তেওঁ যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহৰ কথা ক'লে'।"

Chapter 30

যিহুদীসকললৈ যিহোৱাই কৰা প্ৰতিজ্ঞা।

¹যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়ালৈ অহা বাক্য এই আৰু ক'লে, ²'ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'মই তোমাৰ আগত কোৱা সকলো বাক্য এখন পুথিত লিখি থোৱা। ³কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, 'চোৱা, মই যি দিনা মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্ত্তন কৰিম, এনে দিন আহিছে,' ইয়াক যিহোৱাই কৈছে, 'মই তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক যি দেশলৈ তেওঁলোকক ওভটাই আনিম আৰু তেওঁলোকে তাক অধিকাৰ কৰিব।'

⁴ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাৰ বিষয়ে যিহোৱাই কোৱা বাক্য এইবোৰ: ⁵'সঁচাকৈয়ে যিহোৱাই এইদৰি কৈছে:

'আমি শান্তিজনক নোহোৱা কম্পন আৰু ভয়ৰ শব্দ শুনিলোঁ।

⁶এতিয়া তোমালোকে সুধি চোৱা, পুৰুষৰ প্ৰসৱ-বেদনা হয় নে? প্ৰসৱকাৰিণীৰ দৰে প্ৰত্যেক পুৰুষে কঁকালত হাত দি থকা মই কিয় দেখিছোঁ?

আৰু প্ৰসৱকাৰিণী স্ত্ৰীৰ দৰে সকলোৰে মুখ কিয় বিবৰ্ণ হৈছে?

⁷হায় হায়! সেই দিন ইমান মহৎ, যে, তাৰ নিচিনা আৰু কোনো দিন নাই।

এয়ে যাকোবৰেই সঙ্কটৰ কাল, কিন্তু তেওঁ তাৰ পৰা ৰক্ষা পাব।

⁸আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে: সেই দিনা মই তোমাৰ ডিঙিৰ পৰা তেওঁৰ যুৱলি ভাঙি পেলাম; আৰু তোমাৰ যোত-জৰীবোৰ চিঙি পেলাম, বিদেশীসকলে তেওঁক আৰু বন্দী-কাম নকৰাব। ⁹কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ভজনা কৰিব আৰু মই যি জনাক তেওঁলোকৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰিম, তেওঁলোকৰ সেই ৰজা দায়ুদৰ বন্দী-কাম কৰিব।

¹⁰এই হেতুকে, যিহোৱাই কৈছে, হে মোৰ দাস যাকোব, ভয় নকৰিবা; হে ইস্ৰায়েল ব্যাকুল নহবা।

কিয়নো চোৱা, মই দূৰৰ পৰা তোমাক, আৰু বন্দী-অৱস্থাত থকা দেশৰ পৰা তোমাৰ বংশক নিস্তাৰ কৰিম।

কাৰণ যাকোব ঘূৰি আহি নিৰ্ভয় আৰু নিশ্চিত হৈ থাকিব, কোনেও তেওঁক ভয় নেদেখুৱাব।

¹¹কিয়নো, যিহোৱাই কৈছে, 'তোমাক ৰক্ষা কৰিবলৈ তোমাৰ লগত আছোঁ; কাৰণ মই যি জাতিৰ মাজলৈ তোমাক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিলো, সেই আটাই জাতিক মই নিঃশেষে সংহাৰ কৰিলেও,

তোমাক নিঃশেষে সংহাৰ নকৰিম; কিন্তু তোমাক সুবিচাৰেৰে শাস্তি দিম, তোমাক কোনোমতেই দণ্ড নিদিয়াকৈ নেৰোঁ।

¹²কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমাৰ ক্ষত চিকিৎসাৰ বাহিৰে, আৰু তোমাৰ ঘা কষ্টদায়ক।

¹³তোমাক আৰোগ্য কৰিবলৈ কোনেও গাত নলয়, তোমাৰ ঘা সুস্থ কৰিব পৰা কোনো ঔষধ নাই।

¹⁴তোমাৰ প্ৰেমকাৰিণী সকলোৱে তোমাক পাহৰিলে, তেওঁলোকে তোমাক নিবিচাৰে,

কিয়নো তোমাৰ অপৰাধৰ বহুল্যৰ কাৰণে, তোমাৰ পাপৰ বৃদ্ধিৰ কাৰণে শত্ৰুৱে আঘাত কৰাৰ দৰে মই তোমাক আঘাত কৰিলোঁ, নিষ্ঠুৰ লোকে শাস্তি দিয়াৰ দৰে শাস্তি দিলোঁ।

¹⁵তোমাৰ ক্ষমতাৰ কাৰণে তুমি কিয় চিঞৰিছা? তোমাৰ বেদনা উপশম হ'ব নোৱাৰা অৱস্থাত।

তোমাৰ অনেক অপৰাধৰ কাৰণে তোমাৰ পাপৰ বৃদ্ধিৰ কাৰণে, মই তোমালৈ এইবোৰ কৰিলোঁ।

¹⁶এই হেতুকে তোমাক গ্ৰাস কৰোঁতা সকলোকে গ্ৰাস কৰা হ'ব, আৰু তোমাৰ আটাই শত্ৰুবোৰৰ প্ৰত্যেকে বন্দী-অৱস্থালৈ যাব।

তোমাৰ লুটকাৰীসকল লুটৰ বিষয় হ'ব, আৰু তোমাক চিকাৰ কৰোঁতা সকলোকে মই চিকাৰস্বৰূপ কৰিম।

¹⁷কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, 'মই তোমাক পুনৰায় আৰোগ্য কৰিম; আৰু তোমাৰ ঘাবোৰ সুস্থ কৰি।

কাৰণ কোনো মানুহে নিবিচৰা এয়ে চিয়োন বুলি কৈ লোকে তোমাক সমাজভ্ৰষ্টা বোলে।"

¹⁸যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই যাকোবৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম, আৰু তেওঁৰ বাসস্থানবোৰলৈ কৃপা কৰিম।

আৰু নগৰখন নিজ উপপৰ্বতৰ ওপৰত পুনৰায় সজা হ'ব, আৰু ৰাজগৃহত ৰীতিমতে মানুহৰ বসতি হ'ব।

¹⁹আৰু সেইবোৰৰ পৰা স্তুতি-গীত আৰু আমোদকাৰীসকলৰ ধ্বনি উঠিব,

মই তেওঁলোকক বৃদ্ধি কৰিম, তেতিয়া তেওঁলো কম নহ'ব; মই তেওঁলোকক গৌৰৱযুক্তও কৰিম, তাতে তেওঁলোক সামান্য নহ'ব।

²⁰তেওঁলোকৰ সন্তান-সন্ততিসকল আগৰ দৰে হ'ব, তেওঁলোকৰ মঙলী মোৰ আগত স্থাপিত হ'ব,

আৰু মই তেওঁলোকৰ উপদ্ৰৱকাৰী সকলোকে দণ্ড দিম।

²¹তেওঁলোকৰ অধিপতি তেওঁলোকৰ ভিতৰতে হ'ব, আৰু তেওঁলোকৰ শাসনকৰ্তা তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা ওলাব;

আৰু মই তেওঁক মোৰ ওচৰ চপাম, তেতিয়া তেওঁ মোৰ ওচৰ চাপিব;

কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ কাৰ সাহস আছে?"

²²আৰু তোমালোক মোৰ প্ৰজা হ'বা, আৰু মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম।

²³সোঁৱা চোৱা, যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰূপ ধুমুহা, এনে কি, উৰুৱাই নিয়া প্ৰবল বতাহ আহিছে।

সেয়ে দুইবোৰৰ মূৰত কোবেৰে লাগিব।

²⁴যিহোৱাই নিজ কাৰ্য্য নিস্পত্তি নকৰালৈকে আৰু নিজ মনৰ অভিপ্ৰায় সিদ্ধ নকৰালৈকে, তেওঁ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ নাখামিব।

তোমালোকে শেষ কালত তাক বুজিবা।"

Chapter 31

1“সেই সময়ত”-যিহোৱাৰ এই ঘোষণা-“মই ইস্রায়েলৰ সকলো গোষ্ঠীৰ ঈশ্বৰ হ’ম, আৰু তেওঁলোক মোৰ প্ৰজা হ’ব।” 2যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

যি ইস্রায়েলৰ লোকসকলে তৰোৱালৰ পৰা ৰক্ষা পাই জীয়াই আছিল তেওঁলোক অৰণ্যত দয়া পালে।

3যিহোৱাই অতীতৰ পৰা দৰ্শন দিলে, আৰু মোক ক’লে, ‘সঁচাকৈ মই চিৰস্থায়ী প্ৰেমেৰে তোমাক প্ৰেম কৰোঁ।

এই কাৰণে মই তোমাক বহুকালৰে পৰা দয়া কৰি আহিছোঁ।

4হে কুমাৰী ইস্রায়েল, মই তোমাক পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিম, তাতে তুমি নিৰ্মিত হ’বা।

তুমি তোমাৰ খঞ্জৰীৰে পুনৰায় ভূষিতা হ’বা, আৰু আমোদকাৰীসকলৰ লগত নাচিবাগি ওলাই যাবা।

5তুমি চমৰিয়াৰ পৰ্বতবোৰত পুনৰায় দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিবা; খেতিয়কসকলে তাক ৰোব, আৰু তাৰ ফল ভোগ কৰিব।

6কিয়নো ইফ্ৰয়িমৰ পৰ্বতত প্ৰহৰীসকলে ঘোণা কৰিব বোলে,

‘উঠা, ব’লা, আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গুৰিলৈ চিয়োনলৈ যাওঁক’।’

7কাৰণ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “তোমালোকে যাকোবৰ কাৰণে আনন্দেৰে গীত গোৱা! আৰু জাতিবোৰৰ মুখিয়ালসকলৰ কাৰণে উল্লাসেৰে জয়-ধ্বনি কৰা, প্ৰচাৰ কৰা! প্ৰশংসা কৰা। আৰু কোৱা, ‘যিহোৱাই নিজ প্ৰজা ইস্রায়েলৰ অৱশিষ্ট ভাগক ৰক্ষা কৰিলে।’

8চোৱা, মই তেওঁলোকক উত্তৰ দিশৰ পৰা আনিম। মই পৃথিৱীৰ অন্তভাগৰ পৰা তেওঁলোকক গোট খোৱাম।

তেওঁলোকৰ মাজত অন্ধ আৰু খোৰা লোক থাকিব;

গৰ্ভৱতী আৰু গৰ্ভবেদনা পোৱা মহিলাসকল তেওঁলোকৰ লগত থাকিব।

আৰু এই ঠাইলৈ এটা মহান সভা ঘূৰি আহিব।

9তেওঁলোকে ক্ৰন্দন কৰি আহিব; আৰু তেওঁলোকে বিনয় কৰি থকা অৱস্থাত মই তেওঁলোকক চলাম। মই তেওঁলোকক জুৰিৰ ওচৰেদি গমন কৰাম

যি পোন বাটত তেওঁলোকে যেন উজুটি নাখাই, কিয়নো মই ইস্রায়েলৰ পিতৃ,

আৰু ইফ্ৰয়িম মোৰ জেষ্ঠ পুত্ৰ।’

10হে জাতিসকল, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। দূৰত থকা দ্বীপবোৰত সেই বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰা।

হে জাতিসকল, তোমালোকে কোৱা, “যি জনে ইস্রায়েলক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিছিল, তেৱেঁই তাইক গোটাৰ, আৰু ৰখীয়াই নিজৰ জাকক ৰখাৰ দৰে তেওঁ তাইক সেইদৰে ৰাখিব।”

11কিয়নো যিহোৱাই যাকোবক মোকলালে, আৰু তাতকৈ অধিক বলৱান জনৰ হাতৰ পৰা তেওঁক মুক্ত কৰিলে।

12তেতিয়া তেওঁলোকে আহি চিয়োনৰ উচ্ছ্বাসনত আনন্দ কৰিব। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ সততাত আনন্দ কৰিব,

যেনে ঘেহুঁ, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস, তেল আৰু ভেড়াৰ জাকৰ পোৱালীবোৰ।

কিয়নো তেওঁলোকৰ জীৱন পানী দিয়া উদ্যানৰ নিচিনা হ’ব, আৰু তেওঁলোকে কেতিয়াও পুনৰ শোক অনুভৱ নকৰিব।

13তেতিয়া যুৱতীসকলে নাচত আনন্দ কৰিব আৰু ডেকা আৰু বুঢ়া লোকসকলে একে লগে তেওঁলোকৰ সৈতে আনন্দ কৰিব।

“কিয়নো মই তেওঁলোকৰ বিলাপ হৰ্বলৈ পৰিবৰ্তন কৰিম। মই তেওঁলোকৰ ওপৰত দয়া কৰিম, আৰু তেওঁলোকৰ শোক গুচাই তাৰ সলনি তেওঁলোকক আনন্দিত কৰাম।

14আৰু মই পুষ্টিৰ দ্ৰব্যেৰে পুৰোহিতসকলৰ মন প্ৰচুৰতাৰে তৃপ্ত কৰিম।

আৰু মোৰ প্ৰজাসকলে মোৰ উত্তম বস্ত্ৰেৰে নিজকে পৰিপূৰ্ণ কৰিব”-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।

15যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “ৰামাত বিলাপৰ আৰু ক্ৰন্দাৰ শব্দ শুনা গৈছে।

ৰাহেলে নিজৰ সন্তানসকলৰ কাৰণে ক্ৰন্দন কৰিছে; তেওঁ নিজৰ সন্তানসকলৰ বিষয়ে শাস্তনা দিয়া কথা নামানে, কিয়নো তেওঁলোক আৰু জীৱিত নাই।”

16যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “তুমি ক্ৰন্দন কৰিবলৈ আৰু চকু-লো বোৱাবলৈ এৰা;

কিয়নো তোমাৰ কষ্টৰ পুৰস্কাৰ দিয়া হ’ব”-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা। “তোমাৰ সন্তানসকল শত্ৰুৰ দেশৰ পৰা পুনৰায় আহিব।

17তোমাৰ শেষ অৱস্থাৰ বিষয়ে আশা আছে”-এয়ে যিহোৱাৰ বচন। “তোমাৰ সন্তানসকল নিজৰ অঞ্চললৈ ঘূৰি আহিব।”

18“মই ইফ্ৰয়িমক বিলাপেৰে সঁচাকৈ কোৱা শুনিলোঁ। ‘তুমি মোক শাস্তি দিলা, আৰু মই শাস্তি ভোগ কৰিলোঁ।

যুৱলিত অভ্যাস নোহোৱা দামুৰি পোৱালিৰ নিচিনাকৈ তুমি মোক ঘূৰুওৱা, তাতে মই ঘূৰিম, কিয়নো তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

19নিশ্চয়ে মই ঘূৰাৰ পাছতে মই মন পালটালোঁ; আৰু মই শিক্ষা পোৱাৰ পাছত মই শোকত মোৰ কৰঙনত চপৰিয়ালোঁ;

মোৰ ডেকা কালৰ অপমান ভাৰ বোৱাৰ কাৰণে মই লাজ পালোঁ এনে কি, বিবৰ্ণ হলোঁ।’

20ইফ্ৰয়িম মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ নহয় নে? সি মোৰ মৰমৰ লৰা নহয় নে?

কিয়নো যিমানবাৰ মই তাৰ অহিতে কথা কওঁ, সিমানবাৰ পুনৰায় তাক অনুগ্ৰহেৰে সোঁৱৰণ কৰোঁ; এইদৰে তাৰ কাৰণে মোৰ হৃদয়ে হেঁপাহ কৰে।

অৱশ্যে মই তাক দয়া কৰিম।”-এয়ে যিহোৱাৰ বচন।

21তুমি ঠায়ে ঠায়ে নিজৰ কাৰণে বাটৰ চিন ৰাখা। তোমাৰ বাট দেখুওৱা খুটা স্থাপন কৰা; তুমি যি সুপথে গৈছিলি, সেই পথ মনত ৰাখা,

যি পথটো তুমি ল’বা। হে কুমাৰী ইস্ৰায়েল! ওলোটা, পুনৰায় তোমাৰ এই নগৰবোৰলৈ উলটি আহাঁ।

22হে অবিশ্বাসী জীয়াৰী, তুমি কিমান কাল অস্থিৰে থাকিবা?

কাৰণ যিহোৱাই পৃথিৱীত এটা নতুন বস্তু সৃষ্টি কৰিলে: তিৰোতাসকলে শক্তিশালী পুৰুষসকলক আৱৰি ধৰিব।

23ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “মই যেতিয়া এই লোকসকলৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম, তেতিয়া তেওঁলোকে যিহুদা দেশত আৰু তাৰ নগৰবোৰত পুনৰায় এই কথা ক’ব: ‘হে ধৰ্মনিবাস, হে পৱিত্ৰ পৰ্বত, যিহোৱাই তোমাক আশীৰ্বাদ কৰক।’ 24কিয়নো যিহুদা আৰু তাৰ সকলো নগৰবোৰে সেই ঠাইত বাস কৰিব। খেতিয়ক আৰু ভেড়াৰখীয়াসকলে ভেড়াৰ জাক লৈ একে লগে তাত বাস কৰিব।

25কিয়নো মই ভাগৰুৱাসকলক প্ৰাণ জুৰাৱাম, আৰু প্ৰত্যেক দুখিত প্ৰাণক পৰিতৃপ্ত কৰিম।” 26ইয়াৰ পাছত মই সাৰ পালোঁ আৰু মোৰ নিদ্ৰা মোলৈ সুখদায়ক আছিল সেয়া অনুভৱ কৰিলোঁ।

27যিহোৱাই কৈছে-“চোৱা, এনে দিনবোৰ আহি আছে”, যে, সেই দিনা মই ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদা বংশত মানুহ আৰু পশুস্বৰূপ গুটি সিঁচিম।

28তেতিয়া মই তেওঁলোকক উঘালিবলৈ, ভাঙিবলৈ, নিপাত কৰিবলৈ, বিনষ্ট কৰিবলৈ আৰু দুখ দিবলৈ তেওঁলোকৰ পক্ষে যেনেকৈ জাগি আছিলোঁ, তেওঁলোকক সাজিবলৈ আৰু ৰোবলৈ সেই দৰে তেওঁলোকৰ পক্ষে জাগি থাকিম”-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।

29সেই দিনবোৰত কোনো এজন লোকে এনে কথা নকব,

‘পিতৃসকলে টেঙা দ্ৰাক্ষা গুটি খালে, কিন্তু পুতেকসকলৰ দাঁত টেঙালে।’ 30কিয়নো প্ৰতিজনে নিজ নিজ অপৰাধৰ কাৰণে মৰিব; যি সকলে টেঙা গ্ৰাক্ষাগুটি খাব, তেওঁৰেইহে দাঁত টেঙাব।

31যিহোৱাই কৈছে: “চোৱা, এনে কোনো দিন আহি আছে-“সেই দিনা মই ইস্ৰায়েল-বংশ আৰু যিহুদা বংশৰ সৈতে এক নতুন নিয়ম স্থাপন কৰিম। 32মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনাৰ দিনত তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ হাত ধৰিবৰ দিনা তেওঁলোকৰ সৈতে যি নিয়ম স্থাপন কৰা হৈছিল সেই নিয়মটিৰ অনুসাৰে নহয়। সেই দিনবোৰত তেওঁলোকে মোৰ নিয়মটি ভাঙিছিল, যদিও মই তেওঁলোকৰ স্বামীৰ দৰে আছিলোঁ”-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।

33“কিন্তু সেই দিনৰ পাছত ইস্ৰায়েল-বংশৰ লগত মই যি নিয়ম কৰিম, সেই নিয়মটি এই”-মই তেওঁলোকৰ অন্তৰত মোৰ নিয়ম স্থাপন কৰিম, আৰু তেওঁলোকৰ হৃদয়ত সেই বিষয়ে লিখিম, কিয়নো মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ’ম আৰু তেওঁলোক মোৰ প্ৰজা হ’ব। 34তেতিয়া প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰিয়াক বা প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাইক এই শিক্ষা নিদিব বোলে, ‘যিহোৱাক জানা!’ কিয়নো তেওঁলোকৰ সকলো বৰৰ পৰা

সৰুলৈকে সকলোৱে মোক জানিব"-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা। "কিয়নো মই তেওঁলোকৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰিম আৰু তেওঁলোকৰ পাপ মই আৰু কেতিয়াও নুসুঁৰিম।"

35 যিহোৱাই এইদৰে কৈছে-যি জন যিহোৱাই দিনৰ পোহৰৰ কাৰণে সূৰ্য্য আৰু ৰাতিৰ পোহৰৰ কাৰণে চন্দ্ৰ আৰু তৰাবোৰৰ নিয়ম স্থাপন কৰে, যি জনে সাগৰৰ টোৱে গৰ্জৰ্জন কৰাকৈ সমুদ্ৰক আশ্ফালন কৰায়, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নামেৰে তেওঁ এই কথা কৈছে:

36 "যদিহে এই স্থায়ী নিয়মবোৰ মোৰ আগৰ পৰা গুচে"-যিহোৱাই এই কথা কৈছে-

তেন্তে ইস্ৰায়েল বংশও চিৰকালৰ কাৰণে মোৰ আগত এক জাতি হোৱাৰ পৰা স্থগিত হ'ব।"

37 যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যদি ওপৰত আকাশ-মণ্ডল জুখিব পাৰি,

আৰু তলত পৃথিৱীৰ মূলবোৰ অনুসন্ধান কৰিব পাৰি,

তেনেহ'লে ইস্ৰায়েলে কৰা সকলো কৰ্মৰ কাৰণে মইও গোটেই ইস্ৰায়েল-বংশক দূৰ কৰিম-এয়ে যিহোৱাৰ বচন।

38 যিহোৱাই এই কথা কৈছে-"চোৱা, এনে কোনো দিন আহি আছে"-যি দিনা মোৰ উদ্দেশ্যে হননেলৰ কোঁঠৰ পৰা চুকৰ দুৱাৰলৈকে নগৰখন সজা হ'ব, 39 তেতিয়া পৰিমাণ-জৰী গাৰেৰ পৰ্বতলৈকে পোনে পোনে টনা যাব; আৰু ঘূৰি গোৱালৈ আহিব। 40 আৰু মৰা শৱ আৰু ছাই পেলোৱা গোটাই উপত্যকা, আৰু কিদ্ৰোণ জুৰিলৈকে সকলো মুকলি ঠাই পূবফালে থকা অশ্ব-দুৱাৰৰ চুকলৈকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পৱিত্ৰ হ'ব; তাক চিৰকালৰ কাৰণে উঘলা বা কেতিয়াও পৰাভূত কৰা নহ'ব।"

Chapter 32

যিৰিমিয়াই কিনি লোৱা এডোখৰ মাটিৰ উপমা।

1 যিহুদাৰ চিদিকিয়া ৰজাৰ ৰাজত্বৰ দশম বছৰত, অৰ্থাৎ নবুখদনেচৰৰ ৰাজত্বৰ অষ্টাদশ বছৰত যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যি বাক্য আহিছিল, তাৰ বিষয় এই। 2 সেই সময়ত, বাবিলৰ ৰজাৰ সৈন্যসামন্তই যিৰুচালেম অৱৰোধ কৰিছিল, আৰু যিৰিমিয়া ভাববাদী যিহুদাৰ ৰাজগৃহৰ প্ৰহৰীৰ চোতালত বন্দী অৱস্থাত আছিল।

3 যিহুদাৰ ৰজা চিদিকিয়াই তেওঁক বন্দী কৰি থৈ কৈছিল, "তুমি এই বুলি কিয় ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিছা বোলে, 'যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: চোৱা, মই এই নগৰখন বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম, আৰু তেওঁ তাক অধিকাৰ কৰি ল'ব; 4 যিহুদাৰ ৰজা চিদিকিয়া কলদীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা সাৰি নাজাব কিয়নো তেওঁক অৱশ্যে বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব। তেওঁ সম্মুখা-সম্মুখি হৈ ৰজাৰ লগত কথা হ'ব, আৰু তেওঁ ৰজাৰ চকুৱে চকুৱে দেখা দেখি হ'ব; 5 কিয়নো চিদিকিয়া বাবিললৈ যাব, আৰু মই তেওঁৰ বিচাৰ নকৰালৈকে তাতেই তেওঁ থাকিব"-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা। তোমালোকে যদিও কলদীয়াসকলৰ সৈতে ৰণ কৰিছা, তথাপি কৃতকাৰ্য্য নহ'ব।"

6 যিৰিমিয়াই ক'লে, "যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু ক'লে, 7 'চোৱা, তোমাৰ দদায়েৰা চল্লুমৰ পুত্ৰ হনমলে তোমাৰ ওচৰলৈ আহি এই কথা ক'ব, "অনাথোতত থকা মোৰ শস্যক্ষেত্ৰখন তুমি নিজৰ কাৰণে কিনি লোৱা, কিয়নো তাক কিনি মোকলাবলৈ তোমাৰ স্বত্ব আছে।"

8 পাছত যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে মোৰ দদাইৰ পুত্ৰ হনমলে প্ৰহৰীৰ চোতাললৈ মোৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "মই বিনয় কৰোঁ, বিন্যামীন দেশৰ অনাথোত থকা মোৰ শস্যক্ষেত্ৰখন তুমি কিনি লোৱা, কিয়নো তাৰ উত্তৰাধিকাৰ আৰু মোকলাবৰ স্বত্ব তোমাৰ; তুমি নিজৰ কাৰণে তাক কিনি লোৱা।" তেতিয়া, এয়ে যে যিহোৱাৰ বাক্য, সেই বিষয়ে মই জানিলোঁ। 9 এই কাৰণে মই মোৰ দদাইৰ পুত্ৰক হনমেলৰ পৰা অনাথোতত থকা শস্যক্ষেত্ৰখন কিনি লৈ তাৰ ধন সোতৰ চেকল ৰূপ তেওঁক জুখি দিলোঁ।

10 মই দলীলত চহি দি তাক মোহৰ মাৰি বন্ধ কৰিলোঁ, আৰু সাক্ষী মাতি, তেওঁক তৰ্জুত সেই ৰূপ জুখি দিলোঁ। 11 তাৰ পাছত মই মাটিৰ বৰ্ণনা আৰু নিয়ম থকা খৰিদা দলীল দুখন, অৰ্থাত মোহৰ মাৰি বন্ধ কৰা আৰু খোলা এই দুয়োখন লোঁ। 12 তাৰ পাছত মোৰ দদাইৰ পুত্ৰ হনমেলৰ সন্মুখত, খৰিদা দলীলত চহি দিয়া সাক্ষীবোৰৰ আগত আৰু প্ৰহৰীৰ চোতালত বহি থকা সকলো যিহুদী লোকৰ আগত মই এই খৰিদা দলীলখন মহচেয়াৰ নাতিয়েক নেৰিয়াৰ পুত্ৰ বাৰুকৰ হাতত সোধাই দিলোঁ।

13 তেতিয়া তেওঁলোকৰ আগতে বাৰুকক মই এই আজ্ঞা দিলোঁ, মই ক'লো 14 "ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'তুমি মোহৰ মাৰি বন্ধ কৰা এই খৰিদা দলীলখন আৰু এই খোলা দলীলখন, দুয়োখন লৈ বছদিনলৈ থাকিবৰ কাৰণে এক নতুন মাটিৰ পাত্ৰত থোৱা।'

15 কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'ঘৰ, শস্যক্ষেত্ৰ আৰু দ্ৰাক্ষাবাৰী এই দেশত পুনৰায় কিনা যাব।"

16 নেৰিয়াৰ পুত্ৰ বাৰুকক এই খৰিদা দলীলখন দিয়াৰ পাছত মই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লোঁ, 17 "হে প্ৰভু যিহোৱা, চোৱা, তুমিয়েই তোমাৰ মহা শক্তিতে আৰু মেলা বহুৰে আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী নিৰ্মাণ কৰিলা। তোমাৰ অসাধ্য একোৱেই নাই; 18 তুমি হাজাৰ হাজাৰ

লোকলৈ দয়া প্ৰকাশ কৰোঁতা, আৰু লোকসকলৰ অপৰাধৰ প্ৰতিফল তেওঁলোকৰ পাছত হোৱা তেওঁলোকৰ সন্তান-সন্ততিৰ বুকুত দিওঁতা।
তুমিয়ে মহান পৰাক্ৰমী ঈশ্বৰ; বাহিনীসকলৰ যিহোৱা তোমাৰ নাম।

¹⁹তুমি জ্ঞানত মহান, আৰু কাৰ্যত শ্ৰেষ্ঠ, কিয়নো প্ৰতিজনৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্যৰ ফল অনুসাৰে প্ৰতিফল দিবলৈ মনুষ্য-সন্তানসকলৰ
আটাই আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ ওপৰত তোমাৰ চকু মেলা আছে। ²⁰তুমি মিচৰ দেশত নানা চিন আৰু বিস্মিত লক্ষণ দেখুৱাইছিল। আজিলৈকে
ইস্ৰায়েল আৰু আন আন লোকসকলৰ মাজত তুমি নিজৰ কাৰণে তোমাৰ নাম প্ৰখ্যাত কৰিলা। ²¹তুমি নানা চিন, বিস্মিত লক্ষণ, বলী হাত,
মেলা বাহু আৰু মহাভয়ানকতাৰে তোমাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিছিল।

²²আৰু গাখীৰ মৌ-জোল বৈ যোৱা যি দেশ তেওঁলোকক দিম বুলি তুমি তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত শপত কৰিছিল। সেই দেশ তুমি
তেওঁলোকক দিলা। ²³তেতিয়া তেওঁলোকে সোমাই তাক অধিকাৰ কৰি ল'লে। কিন্তু তেওঁলোকে তোমাৰ বাক্য পালন নকৰিলে, বা তোমাৰ
ব্যৱস্থাত নচলিলে। তুমি তেওঁলোকক যি যি কাৰ্য কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল, সেইবোৰৰ একোকে তেওঁলোকে নকৰিলে, আৰু এই কাৰণে তুমি
তেওঁলোকৰ ওপৰত এই সকলো দুৰ্যোগ ঘটালে।

²⁴চোৱা! নগৰখন অধিকাৰ কৰিবলৈ উদ্দেশ্যেৰে সোৱা হাদামবোৰ ওচৰ পালেহি। কিয়নো তৰোৱাল, আকাল আৰু মহামাৰীৰ কাৰণে এই
নগৰখন তাৰ অহিতে যুদ্ধ কৰা কলদীয়াসকলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰা হৈছে। আৰু তুমি যি ঘটনাৰ কথা কৈছিল সেয়ে ঘটি আছে; আৰু চোৱা, তুমি
তাকেই দেখি আছে। ²⁵আৰু হে প্ৰভু, তুমি এই বুলি মোক কৈছিল বোলে, “ৰূপ দি শস্যক্ষেত্ৰ কিনা, আৰু সাক্ষী মাতা, অথচ এই নগৰখন
কলদীয়াসকলৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে।”

²⁶তেতিয়া যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল বোলে, ²⁷“চোৱা! ময়েই যিহোৱা, সকলো মৰ্ত্যৰেই ঈশ্বৰ। মোৰ অসাধ্য জানো কিবা
আছে নে?” ²⁸এই কাৰণে যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “চোৱা, মই কলদীয়াসকলক আৰু বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰ হাতত এই নগৰখন সমৰ্পণ
কৰিম। তেতিয়া তেওঁ তাক হাত কৰি ল'ব।

²⁹আৰু এই নগৰখনৰ বিৰুদ্ধে যি কলদীয়াসকলে যুদ্ধ কৰিছে, তেওঁলোকে আহি এই নগৰত জুই লগাই দিব, আৰু মোক উত্তেজিত কৰাৰ
কাৰণে যি ঘৰবোৰৰ চালত লোকসকলে বালৰ উদ্দেশ্যে ধূপ উৎসৰ্গ কৰিছিল আৰু আন দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে পেয় নৈবেদ্য ঢালিছিল, সেইবোৰ
ঘৰে সৈতে এই সকলোবোৰ পুৰি পেলাব। ³⁰কিয়নো ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদাৰ সন্তানসকলে লৰা কালৰে পৰা মোৰ সাক্ষাতে কেৱল কু-কৰ্মহে
কৰা লোক আছিল; ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলে নিজ নিজ হাতৰ কাৰ্যৰে কেৱল মোক বেজাৰহে দিছে”-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।

³¹“কিয়নো তেওঁলোকে এই নগৰখন সজা দিনৰে পৰা আজিলৈকে, ই মোৰ পক্ষে কেৱল মোৰ ক্ৰোধ আৰু কোপৰ কাৰণ হৈ পৰিছে। সেই
কাৰণে মোৰ আগৰ পৰা মই এই নগৰখন দূৰ কৰি ইয়াৰ পৰা বিমুখে থাকিম, ³²কিয়নো ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদাৰ সন্তানসকলে, মোক বেজাৰ
দিবৰ অৰ্থে কৰা তেওঁলোকৰ সকলো দুষ্কৰ্মৰ দ্বাৰাই মোক উত্তেজিত কৰিলে-তেওঁলোকৰ ৰজাসকল, প্ৰধান লোকসকল, পুৰোহিতসকল,
ভাববাদীসকল আৰু যিহূদাৰ প্ৰত্যেক জন লোক আৰু যিৰূচালেম-নিবাসীসকল।

³³তেওঁলোকে মোলৈ মুখ নিদি পিঠি দিলে যদিও মই প্ৰভাতে তেওঁলোকক আগ্ৰহেৰে শিক্ষা দিছিলোঁ। মই তেওঁলোকক শিক্ষা দিবলৈ প্ৰচেষ্টা
কৰিছিলোঁ তথাপি তেওঁলোকৰ কোনো এজনে মোৰ সং শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ কাণ নিদিলে। ³⁴কিন্তু মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা গৃহটি অশুচি
কৰিবৰ অৰ্থে তেওঁলোকে তাৰ ভিতৰত তেওঁলোকৰ ঘৃণনীয় বস্তুবোৰ ৰাখিলে। ³⁵তাৰ পাছত তেওঁলোকে হিনোমৰ পুত্ৰৰ উপত্যকাত থকা বালৰ
পবিত্ৰ ঠাইবোৰ সাজিলে যাতে তেওঁলোকে মোলকৰ উদ্দেশ্যে নিজ নিজ পো-জীবোৰক বলি দিব পাৰে যি বিষয়ে সেই যিগলগীয়া কাৰ্য কৰিবৰ
কাৰণে মই আজ্ঞা কৰা নাছিলোঁ, আৰু মোৰ মনত উদয়ো হোৱা নাছিল। এইদৰে কাৰ্য কৰি তেওঁলোকে যিহূদাক পাপ কৰালে।

³⁶এই কাৰণে এতিয়া, মই যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে এই নগৰৰ বিষয়ে কৈছে, যাৰ বিষয়ে তোমালোকে কৈছা, ‘যি তৰোৱাল, আকাল আৰু
মহামাৰীৰ দ্বাৰাই এই নগৰখন বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে’। ³⁷চোৱা, মই মোৰ ক্ৰোধ, কোপ আৰু মহাৰোগত তেওঁলোকক যি যি
দেশলৈ খেদাই পঠাইছিলোঁ, সেই সকলো দেশৰ পৰাই তেওঁলোকক মই গোট খোৱাম, আৰু মই পুনৰায় তেওঁলোকক এই ঠাইলৈ আনি নিৰাপদে
বাস কৰাম।

³⁸তেতিয়া তেওঁলোক মোৰ প্ৰজা হ'ব, আৰু মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হম। ³⁹মই তেওঁলোকক এক চিত্ত আৰু এক পথ দিম যাতে তেওঁলোকে
মোক প্ৰতিদিনে সন্মান কৰিবৰ কাৰণে তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ পাছৰ সন্তানসকলৰ মঙ্গল হয়। ⁴⁰তেওঁলোকৰ মঙ্গল কৰিবলৈ অৰ্থে, মই
যেন তেওঁলোকৰ পৰা নুঘূৰিম, সেই কাৰণে মই তেওঁলোকৰ সৈতে এনে এক চিৰস্থায়ী নিয়ম স্থাপন কৰিম যাতে তেওঁলোকৰ মনত মোৰ বিষয়ৰ
ভয় স্থাপন কৰিম যাতে তেওঁলোক মোৰ পাছত চলি মোৰ পৰা কেতিয়াও আঁতৰ নহয়। ⁴¹তেতিয়া মই তেওঁলোকৰ মঙ্গল কৰিবলৈ মই
তেওঁলোকত আনন্দ কৰিম, আৰু নিশ্চয়ে সমস্ত মনেৰে আৰু সমস্ত প্ৰাণেৰে মই তেওঁলোকক এই দেশত ৰোম।”

⁴²কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে: মই লোকসকললৈ যেনেকৈ এই সকলো মহা-আপদ ঘটালোঁ, তেনেকৈ মই তেওঁলোকলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰা
সকলো মঙ্গলো ঘটাম।

⁴³তেতিয়া এই যি দেশৰ বিষয়ে, ‘ই মনুষ্য আৰু পশুশূন্য ধ্বংসস্থান, ইয়াক কলদীয়াসকলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰা হৈছে’, এই বুলি তোমালোকে
কৈছা, এই দেশৰ শস্যক্ষেত্ৰ কিনা হ'ব। ⁴⁴তেওঁলোকে ধন দি শস্যক্ষেত্ৰ কিনিব, আৰু দলীলত চহি দি, মোহৰ মাৰি বন্ধ কৰিব। বিন্যায়ী

প্ৰদেশত, যিৰুচালেমৰ চাৰিওফালে থকা ঠাইত, আৰু যিহূদাৰ পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলৰ নিম্ন-ভূমিৰ, আৰু দক্ষিণ অঞ্চলৰ নগৰবোৰত সাক্ষী মাতিব; কিয়নো মই তেওঁলোকৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম”-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।

Chapter 33

যিহূদীসকলৰ বন্দীত্বৰ পৰিবৰ্তন।

¹তাৰ পাছত দ্বিতীয়বাৰ যিৰিমিয়ালৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল বোলে, (সেই সময়ত তেওঁ প্ৰহৰীৰ চোতালত বন্দী অৱস্থাত আছিল।) ²“এই কাৰ্যৰ কৰ্তা যিহোৱা, যি জনাই ইয়াক সিদ্ধ কৰিবলৈ কল্পনা কৰে, যিহোৱা নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা সেই যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: ³‘তুমি মোৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা; তাতে মই তোমাক উত্তৰ দিম, আৰু তুমি নজনা মহত আৰু অগম্য কথা তোমাক জনাম।’

⁴কিয়নো হাদামবোৰআৰু তৰোৱালৰ পৰা বক্ষাৰ উপায় কৰিবলৈ এই নগৰৰ আৰু যিহূদাৰ ৰজাসকলৰ যি ঘৰবোৰ ভঙা হৈছে, সেই ঘৰবোৰৰ বিষয়ে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ⁵লোকসকলে কলদীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ আহিছে, কিন্তু যিসকলক মই মোৰ ক্ৰোধ আৰু মহা-কোপত বধ কৰিলোঁ, আৰু যিসকলৰ সকলো দুষ্টতাৰ কাৰণে মই এই নগৰৰ পৰা মোৰ মুখ লুকুৱাই ৰাখিলোঁ, সেইবোৰ মানুহৰ মৰা শৱেৰে এই ঘৰবোৰ পৰিপূৰ্ণ কৰিবলৈহে আহিছে।

⁶কিন্তু চোৱা, মই নগৰৰ ঘা বান্ধি চিকিতসা কৰিম, তেওঁলোকক সুস্থ কৰিম আৰু তেওঁলোকলৈ প্ৰচুৰ পৰিমাণে কুশল, শান্তি আৰু সত্যতা আনিম। ⁷কিয়নো মই যিহূদা আৰু ইস্ৰায়েলৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম, আৰু আগৰ দৰে পুনৰায় তেওঁলোকক স্থাপন কৰিম। ⁸আৰু যি অপৰাধৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকে মোৰ অহিতে পাপ কৰিলে, তেওঁলোকৰ সেই সকলো অপৰাধ মই ধুই পেলাম; আৰু যি নানা অপৰাধেৰে তেওঁলোকে মোৰ অহিতে পাপ কৰিলে, আৰু যাৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকে অধৰ্ম-আচৰণ কৰিলে, মই তেওঁলোকৰ সেই সকলো অপৰাধ ক্ষমা কৰিম। ⁹আৰু মই তেওঁলোকলৈ কৰা সকলো মঙ্গল-কাৰ্য্যৰ কথা পৃথিৱীৰ যি জাতিসকলে শুনিব, আৰু মই তেওঁলোকৰ কাৰণে কৰা আটাই মঙ্গল আৰু শান্তিৰ কথা শুনি ভয়ত কঁপিব, সেই সকলো জাতিৰ আগত এই নগৰ মোৰ পক্ষে আনন্দজনক নাম, প্ৰশংসা আৰু গৌৰৱৰ বিষয় হ’ব।”

¹⁰যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “এই যি ঠাইৰ বিষয়ে তোমালোকে কৈছা, যে, ‘ই উচ্ছন্ন। মনুষ্য আৰু পশুশূন্য, এই ঠাইত মনুষ্য আৰু আৰু পশুশূন্য আৰু যিহূদাৰ নগৰ আৰু যিৰুচালেমৰ আলিবাটবোৰ নিৰ্জন। ¹¹আকৌ আনন্দৰ ধ্বনি, উল্লাসৰ ধ্বনি, দৰা-কন্যা ধ্বনি আৰু “বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰা, কিয়নো যিহোৱা মঙ্গলময়, কাৰণ তেওঁৰ দয়া চিৰকাললৈকে থাকে,” এই বুলি কোৱাসকলৰ ধ্বনি, আৰু যিহোৱাৰ গৃহলৈ ধন্যবাদাৰ্থক বালি অনাসকলৰ ধ্বনি পুনৰায় শুনা যাব। কিয়নো, মই এই দেশৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰি আগৰ দৰে কৰিম। কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে।

¹²বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “এই উচ্ছন্ন ঠাইত মানুহ আৰু পশুশূন্য আৰু ইয়াৰ সকলো নগৰত ভেড়াৰ জাকক শয়ন কৰাওঁতা ৰখীয়াসকলৰ বসতিৰ ঠাই পুনৰায় হ’ব। ¹³পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলত, নিম্ন-ভূমিৰ আৰু দক্ষিণ অঞ্চলৰ নগৰবোৰত, বিন্যামীন প্ৰদেশত, যিৰুচালেমৰ চাৰিওফালৰ ঠাইবোৰত আৰু যিহূদাৰ নগৰবোৰত ভেড়া-গণনাকাৰী লোকৰ হাতৰ তলেদি ভেড়াৰ জাকবিলাক পুনৰায় গমন কৰিব। যিহোৱাই এই কথা কৈছে।

¹⁴যিহোৱাই কৈছে-“চোৱা, ইস্ৰায়েল-বংশ আৰু যিহূদা-বংশৰ বিষয়ে মই কোৱা মঙ্গল-বাক্য যি দিনা সিদ্ধ কৰিম, এনে দিনবোৰ আহি আছে।

¹⁵সেই দিনা আৰু সেই কালত মই দায়ুদৰ বংশত এটা ধাৰ্মিক গজালি গজাম, আৰু তেওঁ দেশত বিচাৰ আৰু ন্যায় সিদ্ধ কৰিব। ¹⁶সেই দিনা যিহূদাই পৰিত্ৰাণ পাব, আৰু যিৰুচালেমে নিৰাপদে বাস কৰিব, আৰু “যিহোৱাই আমাৰ ধাৰ্মিকতা,” এই নামেৰে সেই নগৰ প্ৰখ্যাত হব।

¹⁷কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ইস্ৰায়েল-বংশৰ সিংহাসনৰ ওপৰত বহিবলৈ দায়ুদ-বংশীয় পুৰুষৰ কেতিয়াও অভাৱ নহ’ব; ¹⁸আৰু মোৰ আগত হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ, নৈবেদ্য দক্ষ কৰিবলৈ, আৰু নিত্যে নিত্যে মঙ্গলাৰ্থক বলিদান কৰিবলৈ লেবীয়া পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ কোনো পুৰুষৰ অভাৱ নহ’ব।

¹⁹পাছত যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, আৰু ক’লে, ²⁰যিহোৱাই এই কথা কৈছে: দিন আৰু ৰাতিৰ মোৰ নিয়ম যদি তোমালোকে এনেকৈ ভাঙিব পাৰা, যে, নিজ নিজ সময়ত দিন কি ৰাতি নহ’ব, ²¹তেন্তে মোৰ দাস দায়ুদে সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটিও এনেকৈ ভাঙিব পৰা যাব, যে, তেওঁৰ সিংহাসনত বহি ৰাজশাসন কৰিবলৈ তেওঁৰ এটি সন্তানো নহ’ব; আৰু মোৰ পৰিচাৰক লেবীয়া পুৰোহিতসকলৰ সৈতে কৰা মোৰ নিয়মটিও ভাঙিব পৰা যাব। ²²সৰগৰ বাহিনীসকলক যেনেকৈ গণিব নোৱাৰি, আৰু সমুদ্ৰৰ বালি যেনেকৈ জুখিব নোৱাৰি, সেইদৰে মই মোৰ দাস দায়ুদৰ বংশৰ আৰু মোৰ পৰিচৰ্যা কৰোঁতা লেবীয়াসকলক বৃদ্ধি কৰিম।”

²³পুনৰায় যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, বোলে, ²⁴“এই জাতিয়ে যি কৈছে, সেই বিষয়ে জানো তুমি ভু পোৱা নাই যেতিয়া তেওঁলোকে কৈছে, ‘যিহোৱাই নিজৰ মনোনীত এই দুই গোষ্ঠীক অগ্ৰাহ কৰিছে’; তেওঁলোকে নিজৰ আগত মোৰ প্ৰজাসকলক এক জাতি বুলি আৰু গণনা নকৰি এইদৰে হেয়জ্ঞান কৰে।’

²⁵মই যিহোৱাই এই কথা কৈছোঁ: দিন আৰু ৰাতি মোৰ নিয়ম যদি নৰয়, আৰু যদি মই স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ নিয়মবোৰ নিৰূপণ নকৰাকৈ থাকোঁ, ²⁶তেতিয়া মই যাকোবৰ আৰু মোৰ দাস দায়ুদৰ বংশকো অগ্ৰাহ্য কৰি আত্মাহুত, ইচ্ছাক আৰু যাকোবৰ বংশৰ ওপৰত শাসন কৰিবলৈ তেওঁৰ বংশৰ এজনকো নলম; কিয়নো মই তেওঁলোকৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম, আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰতি দয়া কৰিম।

Chapter 34

চিদ্দিকিয়াৰ ভাবী বন্দীত্ব, আৰু তেওঁ পতা নিয়মটিৰ বিষয়।

¹বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰ, তেওঁৰ সৈন্যসামন্ত আৰু তেওঁৰ অধিনে থকা পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যবোৰ, আৰু সকলো জাতিসকলে যিৰুচালেম আৰু তাৰ সকলো নগৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা সময়ত, যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ পৰা এই বাক্য আহিল, বোলে, ²“ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘তুমি যোৱা, আৰু যিহুদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়াৰ লগত কথা হৈ তেওঁক কোৱা, “যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: চোৱা, মই বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত এই নগৰখন সমৰ্পণ কৰিম, আৰু তেওঁ এই নগৰখন জুইৰে দগ্ধ কৰিব; ³আৰু তুমি তেওঁৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা নাপাবা, কিন্তু নিশ্চয়ে ধৰা পৰি তেওঁৰ হাতত সমৰ্পিত হ’ব; তুমি যেতিয়া বাবিললৈ যাবা তেতিয়া তোমাৰ চকুৱে বাবিলৰ ৰজাৰ চকুৱে চকুৱে দেখিব, আৰু তেওঁ সম্মুখা-সম্মুখী হৈ তোমাৰ লগত কথা হ’ব।’

⁴হে যিহুদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়া, তুমি যিহোৱাৰ বাক্য শুনা! যিহোৱাই তোমাৰ বিষয়ে এইদৰে কৈছে: ‘তুমি তৰোৱালৰ দ্বাৰাই নমৰিবা; ⁵তুমি শান্তিৰে মৰিবা। তোমাৰ আগেয়ে হোৱা তোমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ ৰজাসকলৰ কাৰণে লোকসকলে যেনেকৈ সুগন্ধি দ্ৰব্য জ্বলাইছিল, তেনেকৈ তোমাৰ বাবেও জ্বলাব, আৰু তেওঁলোকে “হায় প্ৰভু” এই বুলি কৈ তোমাৰ কাৰণে বিলাপ কৰিব; কিয়নো এতিয়া মই এই কথা কলোঁ। এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।’

⁶তেতিয়া যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে যিৰুচালেমত যিহুদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়াক সেই সকলো কথাবোৰ ক’লে। ⁷সেই কালত বাবিলৰ ৰজাৰ সৈন্যসামন্তই যিৰুচালেম আৰু যিহুদাৰ অৱশিষ্ট আটাই নগৰৰ বিৰুদ্ধে, লাথিচ আৰু অজেকাৰ অহিতে যুদ্ধ কৰিছিল; কিয়নো যিহুদাৰ নগৰবোৰৰ মাজত কেৱল এই দুখনহে গড়েৰে আবৃত নগৰ অৱশিষ্ট আছিল।

⁸বন্দী-বেটাৰ আগত মুক্তি ঘোষণা কৰিবলৈ, চিদ্দিকিয়া ৰজাই যিৰুচালেমত থকা আটাই প্ৰজাৰে সৈতে এটি নিয়ম স্থাপন কৰাৰ পাছত, যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়ালৈ এই বাক্য আহিল- ⁹সেই নিয়মটি এই, যে, প্ৰত্যেক মানুহে নিজ ইত্ৰী বন্দী বা বেটিক মুকলি কৰি দিব, অৰ্থাৎ কোনো এজন যিহুদী লগৰীয়াক আৰু কেতিয়াও বন্দী-কাম নকৰাব।

¹⁰তেতিয়া সকলো প্ৰধান লোক আৰু আটাই প্ৰজা এই নিয়মটিত মান্তি হ’ল। প্ৰত্যেকে নিজৰ বন্দীক আৰু নিজৰ বেটিক মুকলি কৰি দিব আৰু কোনেও যেন তেওঁলোকক আৰু কেতিয়াও বন্দী-কাম নকৰাব। লোকসকলে এই নিয়মটিত মান্তি হৈ তেওঁলোকক এৰি দিলে। ¹¹কিন্তু পাছত তেওঁলোকে মন ঘূৰালে, আৰু তেওঁলোকে মুকলি কৰি দিয়া বন্দী-বেটাসকলক ঘূৰাই আনিলে আৰু নিজৰ বন্দী-বেটী কৰিবলৈ তেওঁলোকক বশীভূত কৰিলে।

¹²এই কাৰণে যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ এই বাক্য আহিল বোলে, ¹³“ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: বন্দীঘৰস্বৰূপ মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক উলিয়াই অনা দিনা ময়েই তেওঁলোকৰ লগত নিয়ম এটি স্থিৰ কৰিছিলোঁ। তেতিয়া মই কৈছিলোঁ যে, ¹⁴‘তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ ইত্ৰী ভাইক সপ্তম বছৰৰ মূৰত এৰি দিবা, যি জন তোমাৰ তোমাৰ হাতত বেচা হ’ল, আৰু তোমাৰ অধীনত ছবছৰ সেৱা কৰিলে, তুমি তাক মুকলি কৰি তোমাৰ ওচৰৰ পৰা বিদাই দিবা।’ কিন্তু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে মোৰ কথা নামানিলে, আৰু কাণো নাপাতিলে।

¹⁵সম্প্ৰতি তোমালোকে মন ঘূৰাই প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ আগত মুক্তি ঘোষণা কৰি, মোৰ দৃষ্টিত যি ন্যায়, তাকে কৰিছিল, আৰু মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত গৃহত মোৰ আগত এটি নিয়ম স্থাপন কৰিছিল। ¹⁶কিন্তু তোমালোকে আকৌ মন ঘূৰাই মোৰ নাম অপৱিত্ৰ কৰিলা, আৰু যি বন্দী-বেটাসকলক নিজ ইচ্ছামতে যাবলৈ এৰি দিছিল, তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ সেই বন্দী-বেটাক ওলোটাই আনি তেওঁলোকক আকৌ বন্দী-বেটী কৰিবলৈ বশীভূত কৰিলা।”

¹⁷এই কাৰণে যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “তোমালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাইৰ আগত, প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ আগত মুক্তি ঘোষণা কৰিবলৈ মোলৈ কাণ নিদিল; গতিকে চোৱা, মই এতিয়া তোমালোকৰ মুক্তি ঘোষণা কৰিম”-যিহোৱাৰ ঘোষণা এই, মইও তৰোৱাল, মহামাৰী, আৰু আকাললৈ তোমালোকৰ আগত মুক্তি ঘোষণা কৰিছোঁ, আৰু পৃথিৱীৰ সকলো ৰাজ্যৰ মাজত তোমালোকক ত্ৰাসৰ বিষয় কৰিম। ¹⁸তাৰ পাছত যি লোকসকলে মোৰ নিয়মটি ভাঙিলে আৰু মোৰ আগত বন্ধা নিয়মটিৰ বাক্য পালন নকৰিলে, তেওঁলোকক মই তেওঁলোকে যিদৰে দামুৰীটোক দুডোখৰ কৰি তাৰ অংশৰ মাজেদি গমন কৰিছিল, তেওঁলোককো মই তেনে কৰিম। ¹⁹তেতিয়া দামুৰীৰ অংশৰ মাজেদি যিহুদা আৰু যিৰুচালেমৰ প্ৰধান লোক, নপুংসক, পুৰোহিতসকল আৰু দেশৰ সকলো প্ৰজাই গমন কৰিলে।

²⁰মই তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰ আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰাণ ল’বলৈ বিচাৰি ফুৰাবোৰৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম। তেওঁলোকৰ মৰা শৱ আকাশৰ চৰাইবোৰ আৰু পৃথিৱীৰ জন্তুবোৰৰ আহাৰ হ’ব। ²¹সেই কাৰণে মই যিহুদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়াক আৰু তেওঁৰ প্ৰধান লোকসকলক

তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰৰ হাতত, আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰাণ ল'বলৈ বিচাৰি ফুৰাবোৰৰ হাতত, আৰু তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে উঠি যোৱা বাবিলৰ ৰজাৰ সৈন্যসামন্তৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম।²² চোৱা, মই তোমালোকক এটা আজ্ঞা কৰিম”-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা-মই তেওঁলোকক পুনৰায় এই নগৰৰ অহিতে যুদ্ধ কৰি, ইয়াক হাত কৰি লৈ, জুই দি পুৰিবলৈ, তেওঁলোকক এই নগৰলৈ ঘূৰাই আনিম। কিয়নো মই যিহূদাৰ নগৰবোৰ নিবাসী-শূন্য ধ্বংসস্থান কৰিম।

Chapter 35

ৰেখবীয়াসকলৰ বাধ্যতা।

¹যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ ৰাজত্বৰ সময়ত যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ এই বাক্য আহিল, বোলে, ²“তুমি ৰেখব-বংশীয় লোকসকলৰ ওচৰলৈ যোৱা, আৰু তেওঁলোকৰ লগত কথা বতৰা কৰা। তাৰ পাছত তেওঁলোকক যিহোৱাৰ গৃহৰ কোনো এটা কোঠালিলৈ আনি, পান কৰিবলৈ দ্ৰাক্ষাৰস দিয়া।”

³তেতিয়া মই হবচিনিয়াৰ নাতিয়েক যিৰিমিয়াৰ পুত্ৰ যাজনিয়া, তেওঁৰ কঁকায়েক-ভায়েকসকলক, তেওঁৰ পুত্ৰসকলক আৰু ৰেখবীয়াৰ গোটেই বংশক লগত লৈ গ'লো। ⁴মই তেওঁলোকক যিহোৱাৰ গৃহলৈ, ঈশ্বৰৰ লোক যিগ্দলিয়াৰ পুত্ৰ হাননৰ পুত্ৰসকলৰ কোঠালিলৈ নিলোঁ। সেই কোঠালি চল্লুমৰ পুত্ৰ মাচেয়া নামেৰে দুৱৰীৰ কোঠালিৰ ওপৰত প্ৰধান লোকসকলৰ কোঠালিৰ কাষত আছিল।

⁵তাৰ পাছত মই ৰেখব-বংশৰ লোকসকলৰ সন্মুখত দ্ৰাক্ষাৰসেৰে ভৰা কলহ আৰু বাতি আগত ৰাখি তেওঁলোকক ক'লোঁ, “তোমালোকে কিছু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰা।” ⁶কিন্তু তেওঁলোকে ক'লে, “আমি একো দ্ৰাক্ষাৰস পান নকৰোঁ, কিয়নো আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ ৰেখবৰ পুত্ৰ যোনাদবে আমাক এই আজ্ঞা দিছিল, ‘তোমালোকে আৰু তোমালোকৰ সন্তানসকলে কোনেও চিৰকালৈকে দ্ৰাক্ষাৰস পান নকৰিবা।’ ⁷আৰু কোনো ঘৰ নাসাজিবা, গুটি নিসিচিবা, দ্ৰাক্ষাবাৰী নাপাতিবা আৰু এইবোৰৰ একোৰো অধিকাৰি নহ'বা; কিয়নো তোমালোকে প্ৰবাস কৰা দেশত বহু দিন থাকিবৰ কাৰণে, তোমালোকৰ সকলো কালত তন্মুত বাস কৰিবা।’

⁸আমি আমাৰ পত্নী, লৰা আৰু ছোৱালী সকলোৱে আমাৰ গোটেই জীৱনৰ কালত দ্ৰাক্ষাৰস পান নকৰিবলৈ, আৰু আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ ৰেখবৰ পুত্ৰ যোনাদবে দিয়া সকলো আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিছোঁ। ⁹আমি নিবাসৰ অৰ্থে ঘৰ কেতিয়াও নাসাজিম, আৰু আমাৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী, শস্যক্ষেত্ৰ আৰু কঠীয়াত আমাৰ কোনো অধিকাৰ নাই। ¹⁰কিন্তু আমি তন্মুত থাকি, আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ যোনাদবে দিয়া আজ্ঞা মানি, সেই অনুসাৰে সকলো কাম কৰি আহিছোঁ। ¹¹কিন্তু যেতিয়া বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰ এই দেশ আক্ৰমণ কৰিছিল, তেতিয়া আমি ক'লোঁ, ‘আহাঁ, আমি কলদীয়া আৰু অৰামীয়াসকলৰ সৈন্যসামন্তৰ পৰা হাৰি যিৰুচালেমলৈ যাওঁক।’ এই কাৰণে আমি যিৰুচালেমত বাস কৰিছোঁ।”

¹²পাছত যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, বোলে, ¹³“বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে এই কথা কৈছে: তুমি গৈ যিহূদাৰ লোকসকলক আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলক কোৱা, যিহোৱাই কৈছে, ‘তোমালোকে মোৰ বাক্যলৈ কাণ দিবলৈ উপদেশ গ্ৰহণ নকৰিবা নে?’

¹⁴ৰেখবৰ পুত্ৰ যোনাদবে দ্ৰাক্ষাৰস পান নকৰিবলৈ তেওঁৰ সন্তানসকলক যি বাক্যৰে আজ্ঞা কৰিছিল, তেওঁৰ সেই বাক্য আজিলৈকে সিদ্ধ আছে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ আজ্ঞা মানে; কিন্তু মই অতি প্ৰভাতে উঠি তোমালোকক কৈ আছোঁ, তথাপি তোমালোকে মোৰ বাক্য নামানা।

¹⁵মই মোৰ সকলো দাস, ভাববাদীসকলক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছিলোঁ আৰু প্ৰভাতে উঠি তেওঁলোকক পঠিয়াই তোমালোকক কোৱাইছিলোঁ, “তোমালোকে এতিয়া নিজ নিজ কু-পথৰ পৰা ঘূৰি নিজ নিজ আচাৰ-ব্যৱহাৰ শুদ্ধ কৰা। আন আন দেৱতাবোৰক সেৱাপূজা কৰিবৰ অৰ্থে সেইবোৰৰ পাছত যাওঁতা নহ'বা। তাৰ পৰিবৰ্ত্তে মই তোমালোকক আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলক দিয়া দেশলৈ তোমালোকে ঘূৰি আহা। তথাপিও তোমালোকে মোৰ কথালৈ কাণ দিয়া নাই আৰু মোৰ বাক্যলৈ মনকো দিয়া নাই।” ¹⁶ৰেখবৰ পুত্ৰ যোনাদবৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকক দিয়া তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষৰ আজ্ঞা পালন কৰি আহিছে, কিন্তু এই জাতিৰ লোকসকলে মোৰ কথালৈ কাণ দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছে।’

¹⁷এই কাৰণে বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই, এই কথা কৈছে: ‘চোৱা, যিহূদা আৰু যিৰুচালেম-নিবাসীসকলৰ অহিতে মই কোৱা সকলো অমঙ্গলৰ কথা তেওঁলোকলৈ ঘটাম, কিয়নো মই তেওঁলোকক যি ঘোষণা কৰিছিলোঁ, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে নুশুনিলে। মই তেওঁলোকক মাতিলো কিন্তু তেওঁলোকে উত্তৰ নিদিলে।’

¹⁸যিৰিমিয়াই ৰেখবীয়া বংশক ক'লে, “ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ যোনাদবৰ আজ্ঞালৈ মনোযোগ কৰি তেওঁৰ সকলো আদেশ পালন কৰিছা, আৰু তেওঁ তোমালোকক দিয়া আটাই আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিছা; ¹⁹এই কাৰণে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে এই কথা কৈছে: মোক সেৱা কৰিবৰ কাৰণে ৰেখবৰ পুত্ৰ যোনাদবৰ বংশৰ পৰা কেতিয়াও কোনো এজন লোকৰ অভাৱ নহ'ব।’

Chapter 36

যিৰিমিয়াই লিখা পুথি।

¹যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰত যিহোৱাৰ পৰা যিৰিমিয়ালৈ এই বাক্য আহিল, বোলে, ²“তুমি এখন নুৰিওৱা পুথি লোৱা; আৰু মই তোমাক প্ৰথমে কোৱা দিনৰে পৰা, যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ কালৰে পৰা আজিলৈকে, ইস্ৰায়েলৰ, যিহূদাৰ, আৰু সকলো জাতিৰ বিৰুদ্ধে যি যি কথা মই তোমাৰ আগত কৈ আছো, সেই সকলো কথা সেই পুথিত লিখা। ³যিহূদা বংশলৈ মই যি অমঙ্গল ঘটাবলৈ কল্পনা কৰিছো, কিজানি নিজ নিজ কুপথৰ পৰা ঘূৰিবলৈ তেওঁলোকে সেই সকলো অমঙ্গলৰ কথা শুনিব; তেতিয়া মই তেওঁলোকৰ অপৰাধ আৰু পাপ ক্ষমা কৰিম।”

⁴তেতিয়া যিৰিমিয়াই নেৰিয়াৰ পুত্ৰ বাৰুকক মাতি আনিলত, যিৰিমিয়াক কোৱা যিহোৱাৰ সকলো বাক্য বাৰুকে তেওঁৰ মুখৰ পৰা সেই নুৰিওৱা পুথিখনত লিখিলে। ⁵পাছে যিৰিমিয়াই বাৰুকক আজ্ঞা দি কলে, মই বন্ধ আছোঁ, যিহোৱাৰ গৃহলৈ যাব নোৱাৰোঁ। ⁶এই হেতুকে তুমি গৈ যিহোৱাৰ গৃহত উপবাসৰ দিনা, মোৰ মুখৰ পৰা পুথিখনত লিখা যিহোৱাৰ বাক্যবোৰ তেওঁৰ গৃহত থকা লোকসকলে আৰু বিভিন্ন নগৰৰ পৰা অহা যিহূদাৰ সকলো লোকে শুনাকৈ পাঠ কৰা।

⁷কিজানি তেওঁলোকে নিজ নিজ নিবেদন যিহোৱাৰ আগত জনাব। আৰু তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ কুপথৰ পৰা ঘূৰিব; কিয়নো এই জাতিৰ বিৰুদ্ধে প্ৰকাশ কৰা যিহোৱাৰ ক্ৰোধ আৰু কোপ অতি প্ৰবল। ⁸পাছে পুথিখনত লিখা যিহোৱাৰ বাক্যবোৰ নেৰিয়াৰ পুত্ৰ বাৰুকে যিহোৱাৰ গৃহত পাঠ কৰি যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ আজ্ঞা পালন কৰিলে।

⁹যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ ৰাজত্বৰ পঞ্চম বছৰৰ নৱম মাহত যিৰুচালেমত থকা লোকসকলে, আৰু যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ পৰা যিৰুচালেমলৈ অহা প্ৰজাসকলে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপবাস ঘোষণা কৰিলে। ¹⁰তেতিয়া বাৰুকে যিহোৱাৰ গৃহত, চাফনৰ পুত্ৰ গমৰিয়া লিখকৰ কোঠালিত, যিহোৱাৰ গৃহৰ নতুন দুৱাৰৰ সোমোৱা ঠাইত, ওপৰ চোতালত, সেই পুথিখনত লিখা যিৰিমিয়াৰ বাক্যবোৰ সকলো লোকে শুনাকৈ পাঠ কৰিলে।

¹¹আৰু চাফনৰ নাতিয়েক গমৰিয়াৰ পুত্ৰ মীখায়াই সেই পুথিখনৰ পৰা যিহোৱাৰ সকলো বাক্য শুনিলে। ¹²তেওঁ ৰাজ-গৃহলৈ লিখকৰ কোঠালিলৈ নামি গ’ল; চোৱা, সেই সময়ত সকলো প্ৰধান লোক, অৰ্থাৎ ইলীচামা লিখক, চমৰিয়াৰ পুত্ৰ দলায়া, অকবোৰৰ পুত্ৰ ইলনাথন, চফনৰ পুত্ৰ গমৰিয়া, আৰু হননিয়াৰ পুত্ৰ চিদিকিয়া আদি সকলো প্ৰধান লোক তাত বহি আছিল।

¹³তেতিয়া লোকসকলে শুনিবলৈ বাৰুকে পুথিখন পাঠ কৰা সময়ত মীখায়াই যি সকলো বাক্য শুনিছিল, তেওঁ তাক তেওঁলোকৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে। ¹⁴এই হেতুকে সকলো প্ৰধান লোকে কুচীৰ প্ৰপৌত্ৰ চেলেমিয়াৰ নাতিয়েক নথনিয়াৰ পুত্ৰ যিহূদীক বাৰুকৰ ওচৰলৈ এই কথা কৈ পঠিয়ালে, “লোকসকলে শুনাকৈ তুমি পাঠ কৰা নুৰিওৱা পুথিখন তুমি হাতত লৈ আছাঁ।” ¹⁵তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, “এতিয়া বহি আমি শুনাকৈ পাঠ কৰা; তেতিয়া বাৰুকে তেওঁলোকে শুনাকৈ পাঠ কৰিলে।”

¹⁶তেতিয়া সেই সকলো কথা শুনি তেওঁলোক আটাইৰে ভয় লাগি ইজনে সিজনলৈ চোৱা-চোই কৰি বাৰুকক ক’লে, “আমি এই সকলো কথাৰ বিষয়ে অৱশ্যে ৰজাক জনাব লাগিব।” ¹⁷পাছে তেওঁলোকে বাৰুকক সোধিলে, “কোৱাচোন, তুমি কেনেকৈ তেওঁৰ মুখৰ পৰা এইবোৰ কথা লিখিছিলো? ¹⁸তেতিয়া বাৰুকে উত্তৰ দি ক’লে, “তেওঁ মুখেৰে মোৰ আগত এই সকলো বাক্য উচ্চাৰণ কৰিছিল, আৰু মই চিয়াঁহীৰে এই পুথিত এই সকলো লিখিছিলোঁ।” ¹⁹তেতিয়া প্ৰধান লোকসকলে বাৰুকক ক’লে, “তুমি আৰু যিৰিমিয়া গৈ, তোমালোকৰ থকা ঠাই কোনেও নজনাকৈ লোকাই থাকাগৈ।”

²⁰তেতিয়া তেওঁলোকে ইলীচামা লিখকৰ কোঠালিত পুথিখন থৈ ৰজাৰ ওচৰলৈ অৰ্থাৎ চোতাললৈ সোমাই গ’ল, আৰু ৰজাই শুনাকৈ সেই সকলো বাক্য প্ৰকাশ কৰিলে। ²¹তেতিয়া ৰজাই পুথিখন আনিবলৈ যিহূদীক পঠিয়ালে, যিহূদীয়ে ইলীচামা লিখকৰ কোঠালিৰ পৰা তাক আনিলে। আৰু ৰজাই শুনাকৈ, আৰু তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ থকা সকলো প্ৰধান লোকে শুনাকৈ যিহূদীয়ে তাক পাঠ কৰিলে। ²²সেই সময়ত ৰজাই নৱম মাহত জাৰকালিত থকা ঘৰত বহি আছিল, আৰু তেওঁৰ আগত টিফাইত জুই জ্বলি আছিল।

²³পাছত যিহূদীয়ে পৃষ্ঠাৰ তিনি চাৰি অংশ পাঠ কৰাৰ পাছত ৰজাই লিখকৰ কলম কটা কটাৰীৰে তাক কাটি টিফাইৰ জুইত পেলায়; এইদৰে গোটেই পুথিখন টিফাইৰ জুইত নষ্ট নোহোৱালৈকে তেওঁ কাটি কাটি পেলাই আছিল। ²⁴সেই সকলো বাক্য শুনিও ৰজা আৰু মন্ত্ৰী কোনেও ভয় নকৰিলে, বা নিজ নিজ বস্ত্ৰ নাফালিলে।

²⁵ইলনাথন, দলায়া, আৰু গমৰিয়াই পুথিখন নুপুৰিবলৈ ৰজাক বিনয় কৰিলে; তথাপি তেওঁ তেওঁলোকৰ কথা নুশুনিলে। ²⁶পাছত ৰজাই যিৰহমেল কোঁৱৰক, অজ্ৰীয়েলৰ পুত্ৰ চৰায়াক, অন্ডয়েলৰ পুত্ৰ চেলেমীয়াক, বাৰুক লিখক আৰু যিৰিমিয়া ভাববাদীক ধৰিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে; কিন্তু যিহোৱাই তেওঁলোকক লুকুৱাই থৈছিল।

27তেতিয়া ৰজাই, যিৰিমিয়াৰ মুখৰ পৰা বাক্যকে লিখা বাক্যবোৰে সৈতে পুথিখন পুৰি পেলোৱাৰ পাছত যিহোৱাৰ এই বাক্য যিৰিমিয়ালৈ আহিল, বোলে, 28“তুমি পুনৰায় আৰু এখন নুৰিওৱা পুথি কোৱা, আৰু যিহুদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমে পুৰি পেলোৱা সেই প্ৰথম পুথিত আগেয়ে যি যি লিখা আছিল, সেই সকলো তাত লিখা। 29তেতিয়া যিহুদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ বিষয়ে নিশ্চয়ে তুমি ক’বা, ‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যে, বাবিলৰ ৰজাই অৱশ্যে আহি এই দেশ নষ্ট কৰিব, আৰু ইয়াত পশু আৰু মানুহ নোহোৱা কৰিব, এনে কথা এই পুথিখনত কিয় লিখিছা? এই বুলি তুমি তাক পুৰি পেলালা!’

30এই হেতুকে যিহুদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ বিষয়ে যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যে, যিহুদাৰ সিংহাসনত বহিবলৈ তেওঁৰ বংশৰ কোনো নাথাকিব, আৰু তেওঁৰ শৱ দিনত ৰ’দত আৰু ৰাতি হিমত পৰি থাকিব। 31আৰু মই তোমাক, “তোমাৰ বংশক, আৰু তোমাৰ মন্ত্ৰীসকলক তোমালোকৰ অপৰাধৰ কাৰণে দণ্ড দিম। আৰু তোমালোকৰ অহিতে, যিৰুচালেম-নিবাসীসকল আৰু যিহুদী লোকসকলৰ অহিতে যি অমঙ্গলৰ কথা ক’লোঁ, কিন্তু তোমালোকে নুশুনিলো, সেই সকলো অমঙ্গল মই তোমালোকলৈ ঘটাম।”

32তেতিয়া যিৰিমিয়াই আৰু এখন নুৰিওৱা পুথি লৈ নেৰিয়াৰ পুত্ৰ বাক্ক লিখকক দিলে। বাক্ককে যিহুদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমে, যিৰিমিয়াৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা সকলো বাক্য জুইত পুৰি পেলোৱা পুথিখনৰ সকলো বাক্য তাত লিখিলে। তাৰ বাহিৰে তেনেকুৱা আৰু অনেক কথাও তাত যোগ দিয়া হ’ল।

Chapter 37

যিৰিমিয়া বন্দীশালত আৰু কুপত থকা।

1বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰে যিহুদা দেশৰ ওপৰত পতা ৰজা যোচিয়াৰ পুত্ৰ চিদ্দিকিয়া যিহোয়াকীমৰ পুত্ৰ কনিয়াৰ সলনি ৰজা হ’ল। 2কিন্তু তেওঁ, তেওঁৰ মন্ত্ৰীসকল আৰু দেশীয় লোকসকলে যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ দ্বাৰাই কোৱা যিহোৱাৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিলে।

3গতিকে চিদ্দিকিয়া ৰজাই চেলেমিয়াৰ পুত্ৰ যিহুখলক আৰু মাচেয়াৰ পুত্ৰ চফনিয়া পুৰোহিতক যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দি ক’লে, “তুমি অনুগ্ৰহ কৰি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আমাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰা।” 4সেই সময়ত যিৰিমিয়াই তেওঁলোকৰ মাজত অহা-যোৱা কৰিছিল, কিয়নো সেই সময়ত তেওঁক বন্দীশালত থোৱা হোৱা নাছিল। 5পাছত ফৰোণৰ সৈন্য-সামন্ত মিচৰৰ পৰা ওলাল আৰু যিৰুচালেম-অৱৰোধকাৰী কলদীয়াসকলে তাৰ বাৰ্তা শুনি যিৰুচালেমৰ পৰা ছাউনি ভাঙি গুচি গ’ল।

6তেতিয়া যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল, বোলে, 7“ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যিহুদাৰ যি ৰজাই মোৰ শুৰিত সোধিবলৈ তোমালোকক পঠিয়াইছে, তেওঁক এই কথা ক’বা, ‘চোৱা, ফৰোণৰ যি সৈন্য-সামন্তই তোমালোকক সহায় কৰিবলৈ ওলাই আহিছে, তেওঁলোক নিজ দেশ মিচৰলৈ উলটি যাব। 8আৰু কলদীয়াসকলে পুনৰায় আহিব আৰু এই নগৰৰ অহিতে যুদ্ধ কৰি ইয়াক হাত কৰি লৈ জুইৰে পুৰি পেলাব।

9যিহোৱাই এইদৰে কৈছে: “কলদীয়াসকল আমাৰ ওচৰৰ পৰা একেবাৰে গুচি যাব বুলি কৈ তোমালোকে নিজক নুভুলাবা,” কিয়নো তেওঁলোক একেবাৰে গুচি নাযাব। 10কাৰণ তোমালোকৰ অহিতে যুদ্ধ কৰা কলদীয়াসকলৰ গোটেই সৈন্য-সামন্ত যদিও তোমালোকে একেবাৰে প্ৰহাৰ কৰা আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ খুন হোৱা লোক মাথোন অৱশিষ্ট থাকে, তথাপি তেওঁলোকে প্ৰতিজনে নিজ নিজ তস্তুত উঠিব আৰু এই নগৰ জুই দি পুৰি পেলাব।”

11কলদীয়াসকলৰ সৈন্য-সামন্তই যি সময়ত ফৰোণৰ সৈন্য-সামন্তৰ ভয়ত যিৰুচালেমৰ পৰা ছাউনি ভাঙি উলটি গৈছিল, 12সেই সময়ত যিৰিমিয়াই বিন্যামীন প্ৰদেশত লোকসকলৰ মাজত থকা তেওঁৰ ভাগ লবৰ মনেৰে তালৈ যাবলৈ যিৰুচালেমৰ পৰা ওলাইছিল। 13পাছত যেতিয়া তেওঁ বিন্যামীন নামেৰে বৰ দুৱাৰ পালেগৈ, তেতিয়া সেই ঠাইত হননিয়াৰ নাতিয়েক চেলেমিয়াৰ পুতেক যিৰিয়া নামেৰে দুৱাৰৰ এজন অধ্যক্ষ আছিল। তেওঁ যিৰিমিয়া ভাববাদীক ধৰি ক’লে, “তুমি কলদীয়াসকলৰ ফলিয়া হ’বলৈ গৈছা।

14তেতিয়া যিৰিমিয়াই ক’লে, “এয়ে মিছা কথা, মই কলদীয়াসকলৰ ফলিয়া হ’বলৈ নাযাও।” তথাপি যিৰিয়াই তেওঁৰ কথা নুশুনি, তেওঁক ধৰি প্ৰধান লোকসকলৰ গুৰিলৈ লৈ গ’ল। 15সেই প্ৰধান লোকসকলে যিৰিমিয়ালৈ ক্ৰোধ হৈ তেওঁক কোবাই যোনাতন লিখকৰ ঘৰত থকা বন্দীশালত পেলাই থ’লে; কিয়নো তেওঁলোকে তাকেই বন্দীশাল কৰিছিল।

16যিৰিমিয়াই কাৰাকুপত, আৰু সৰু সৰু কোঁঠালিবোৰত সোমাই সেই ঠাইত ভালেমান দিন কটালে। 17চিদ্দিকিয়া ৰজাই মানুহ পঠিয়াই তেওঁক অনোৱালে আৰু ৰজাই নিজৰ ঘৰত গুপতে সুধিলে, বোলে, “যিহোৱাৰ পৰা অহা কোনো বাক্য আছে নে?” তাতো যিৰিমিয়াই ক’লে, “আছে,” তেওঁ আৰু ক’লে, “আপোনাক বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত শোধাই দিয়া হ’ব।”

18যিৰিমিয়াই চিদ্দিকিয়া ৰজাক আৰু ক’লে, “আপোনাৰ বা আপোনাৰ পাত্ৰ-মন্ত্ৰীসকলৰ বা এই লোকসকলৰ বিৰুদ্ধে মই কি অপৰাধ কৰিছোঁ, যে, আপোনালোকে মোক বন্দীশালত পেলাই দিছে? 19আৰু বাবিলৰ ৰজা আপোনালোকৰ বা এই দেশৰ বিৰুদ্ধে নাহিব, এই বুলি কৈ আপোনালোকৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা আপোনালোকৰ ভাববাদীসকল ক’ত? 20এতিয়া হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ! অনুগ্ৰহ কৰি শুনক, মই

যোনাতন লিখকৰ ঘৰত যেন নমৰোঁ, এই কাৰণে আপুনি সেই ঠাইলৈ মোক আৰু পঠিয়াই নিদিব! বিনয় কৰোঁ, মোৰ এই মিনতি আপোনাৰ আগত গ্ৰহণ হওঁক।”

²¹তেতিয়া, চিদ্দিকিয়া ৰজাই আজ্ঞা দিয়াত লোকসকলে যিৰিমিয়াক প্ৰহৰীৰ চোতালত ৰাখিলে। আৰু যেতিয়ালৈকে নগৰৰ সকলো ৰুটা নুটুকাল, তেতিয়ালৈকে প্ৰতি দিনেই ৰুটাৱালা-পটিৰ পৰা এটা এটা ৰুটা আনি তেওঁক দিয়া হ’ল। এইদৰে যিৰিমিয়া প্ৰহৰীৰ চোতালত থাকিল।

Chapter 38

¹তাৰ পাছত মত্তনৰ পুত্ৰ চফটিয়া আৰু পচহৰৰ পুত্ৰ গদলিয়া আৰু মন্দিয়াৰ পুত্ৰ পচহৰে, আটাই লোকৰ আগত যিৰিমিয়াই কোৱা এই বাক্য শুনিলে, বোলে, ²“যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যি কোনো লোক এই নগৰত থাকিব, তেওঁ তৰোৱালত, আকালত, আৰু মহামাৰীত মৰিব; কিন্তু যি জনে কলদীয়াসকলৰ ওচৰলৈ ওলাই যাব, তেওঁ জীয়াই থাকিব, আৰু লুটদ্ৰব্যৰ নিচিনাকৈ নিজ প্ৰাণ লাভ কৰি জীয়াই থাকিব। ³যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যে, এই নগৰ অৱশ্যে বাবিলৰ ৰজাৰ সৈন্য-সামন্তৰ হাতত সমৰ্পণ কৰা হ’ব আৰু তেওঁ তাক হাত কৰি ল’ব।”

⁴তাতে প্ৰধান লোকসকলে ৰজাক ক’লে, “আমি মিনতি কৰোঁ, এই মানুহৰ প্ৰাণ দণ্ড কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়ক; কিয়নো তেওঁ লোকসকলক এনেকুৱা কথা কৈ, এই নগৰৰ অৱশিষ্ট যুদ্ধাৰুসকলৰ আৰু আটাই প্ৰজাসকলৰ হাত দুৰ্বল কৰিছে, কাৰণ এই মানুহে এই জাতিৰ মঙ্গললৈ চেষ্টা নকৰি, কেৱল অমঙ্গললৈ চেষ্টা কৰে।” ⁵তেতিয়া চিদ্দিকিয়া ৰজাই ক’লে, “চোৱা, তেওঁ তোমালোকৰ হাততে আছে; কাৰণ তোমালোকৰ অহিতে কৰিবলৈ ৰজাৰ একো সাধ্য নাই।

⁶তাতে তেওঁলোকে যিৰিমিয়াক ধৰি প্ৰহৰীৰ চোতালত থকা মন্দিয়া, ৰাজকোঁৱৰৰ কুপত পেলালে। ৰছীৰে যিৰিমিয়াক নমাই দিলে। সেই কুপত পানী নাছিল, কেৱল বোকা আছিল; তাতে যিৰিমিয়া বোকাত প্ৰায় পোত গৈছিল।

⁷এনেতে যিৰিমিয়াক কুপত পেলোৱা কথা ৰাজগৃহত থকা এবদ-মেলক নামেৰে এজন কৃচ দেশীয় নপুংসকে শুনিলে। তেতিয়া ৰজা বিন্যামীনৰ দুৱাৰত বহি আছিল। ⁸এবদ-মেলকে ৰাজগৃহৰ পৰা ওলাই গৈ ৰজাক ক’লে, ⁹“হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, সেই লোকসকলে যিৰিমিয়া ভাববাদীক কুপত পেলাই দি তেওঁলৈ নিতান্ত মন্দ ব্যৱহাৰ কৰিছে; তেওঁ যি ঠাইত আছে, সেই ঠাইত তেওঁ ভোকত মৰিব লগীয়া হৈছে, কিয়নো নগৰত আৰু ৰুটা নাই।”

¹⁰তেতিয়া ৰজাই কুচীয়া এবদ-মেলকক আজ্ঞা কৰিলে, বোলে, “তুমি এই ঠাইৰ পৰা ত্ৰিশ জন মানুহ লগত লৈ গৈ যিৰিমিয়া ভাববাদী নৌ মৰোঁতেই তেওঁক কুপৰ পৰা তোলা।” ¹¹তেতিয়া এবদ-মেলকে সেই ত্ৰিশ জন মানুহক লগত লৈ ৰাজগৃহৰ উঁালৰ তলৰ ঠাইলৈ গৈ তাৰ পৰা পেলনীয়া পুৰণি কাপোৰ আৰু পুৰণি পচা ফতাকানি উলিয়াই, যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ কুপলৈ ৰছীৰে সেইবোৰ নমাই দিলে।

¹²আৰু কুচীয়া এবদ-মেলকে যিৰিমিয়াক ক’লে, “এই পুৰণি পেলনীয়া কাপোৰ আৰু পচা ফতাকানি তোমাৰ কাষলতিত ৰছীৰ তলত দিয়া।” তাতে তেওঁ তাকে কৰিলে। ¹³তেওঁলোকে সেই ৰছীত ধৰি টানি কুপৰ পৰা যিৰিমিয়াক তুলিলে। তেতিয়াৰে পৰা যিৰিমিয়া প্ৰহৰীৰ চোতালত থাকিল।

¹⁴পাছে চিদ্দিকিয়া ৰজাই মানুহ পঠিয়াই যিৰিমিয়া ভাববাদীক যিহোৱাৰ গৃহৰ তৃতীয় প্ৰৱেশস্থানলৈ নিজৰ ওচৰলৈ অনোৱালে। আৰু ৰজাই যিৰিমিয়াক ক’লে, “মই তোমাক এটি কথা সোধোঁ, তুমি মোৰ পৰা কোনো কথা শুপুতে নাৰাখিবা।” ¹⁵তেতিয়া যিৰিমিয়াই চিদ্দিকিয়াক ক’লে, “মই যদি আপোনাক জনাওঁ, তেন্তে আপুনি মোক অৱশ্যে বধ নকৰিব নে? আৰু যদি আপোনাক পৰামৰ্শ দিওঁ, তেন্তে আপুনি মোৰ কথা নুশুনিব।” ¹⁶তাতে চিদ্দিকিয়া ৰজাই শুপুতে যিৰিমিয়াৰ আগত শপত খাই ক’লে, “আমাৰ এই জীৱান্বাৰ সৃষ্টিকৰ্তা যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, মই তোমাক বধ নকৰোঁ, আৰু তোমাৰ প্ৰাণ লবলৈ বিচাৰি ফুৰা এই লোকসকলৰ হাততো তোমাক সমৰ্পণ নকৰোঁ।”

¹⁷তেতিয়া যিৰিমিয়াই চিদ্দিকিয়াক ক’লে, “বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যে, তুমি যদি বাহিৰ ওলাই বাবিলৰ ৰজাৰ প্ৰধান লোকসকলৰ ওচৰলৈ যোৱা, তেন্তে তোমাৰ প্ৰাণ থাকিব, আৰু এই নগৰ জুইৰে পোৰা নহ’ব আৰু তুমি সপৰিবাৰে জীয়াই থাকিবা। ¹⁸কিন্তু যদি বাবিলৰ ৰজাৰ প্ৰধান লোকসকলৰ গুৰিলৈ নোযোৱা, তেন্তে এই নগৰ কলদীয়াসকলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰা হ’ব আৰু তেওঁলোকে ইয়াক জুইৰে পুৰি পেলাব আৰু তুমিও তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ নাপাবা।

¹⁹তেতিয়া চিদ্দিকিয়া ৰজাই যিৰিমিয়াক ক’লে, “যি যিহুদী লোকসকল কলদীয়াসকলৰ ফলিয়া হৈ গ’ল, তেওঁলোকলৈ মই ভয় ক’ৰোঁ, যে, কিজানি তেওঁলোকে মোক তেওঁলোকৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিব, তাতে তেওঁলোকে মোক বিদ্ৰপ কৰিব।”

²⁰কিন্তু যিৰিমিয়াই ক’লে, “তেওঁলোকে আপোনাক সমৰ্পণ নকৰিব। বিনয় কৰোঁ, যি বিষয়ে মই আপোনাক কৈছোঁ, সেই বিষয়ে আপুনি যিহোৱাৰ বাক্যলৈ কাণ দিয়ক; তাতে আপোনাৰ মঙ্গল হ’ব, আৰু আপোনাৰ প্ৰাণ বাচিব। ²¹কিন্তু যদি আপুনি তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ যাবলৈ অসন্মত হয়, তেন্তে শুনক, যিহোৱাই মোক জনোৱা কথাতে এই:

²²চোৱা, যিহুদাৰ ৰাজগৃহত অৱশিষ্ট থকা সকলো মহিলাক বাবিলৰ ৰজাৰ প্ৰধান লোকসকলৰ গুৰিলৈ নিয়া হ’ব; আৰু চোৱা!, সেই মহিলাসকলে ক’ব,

‘তোমাৰ প্ৰণয়ৰ বন্ধুসকলে তোমাক ভুলাই তোমাৰ প্ৰবৃত্তি জন্মালে।

এতিয়া তোমাৰ ভৰি বোকাতে পোত যোৱা দেখি তোমাৰ পৰা বিমুখ হৈছে।²³ আৰু আপোনাৰ আটাই মহিলাৰ, আৰু আপোনাৰ সন্তানসকলক উলিয়াই কতদীয়াসকলৰ গুৰিলৈ নিয়া হ’ব; আপুনি তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা সাৰিব নোৱাৰিব, কিন্তু বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত ধৰা পৰিব, আৰু আপুনি এই নগৰক জুইৰে পুৰি পেলাব।”

²⁴ পাছত চিদ্দিকিয়াই যিৰিমিয়াক ক’লে, “এইবোৰ কথা কোনেও বুজ নাপাওঁক; তাতে তুমি নমৰিবা।²⁵ কিন্তু যদি প্ৰধান লোকসকলে মই তোমাৰে সৈতে কথা হোৱা বাৰ্তা পাই তোমাৰ গুৰিলৈ আহি কয়, যে, ‘তুমি ৰজাক কি ক’লা, তাক আমাক কোৱা। আমাৰ পৰা তাক গুপতে নাৰাখিবা, তেতিয়া আমি তোমাক বধ নকৰিম, আৰু ৰজাই তোমাক কি কলে, তাকো কোৱা;²⁶ তেতিয়া তুমি তেওঁলোকক এই কথা ক’বা, ‘যোনাতনৰ ঘৰত মৰিবৰ কাৰণে মোক আকৌ তালৈ নপঠাবলৈ মই ৰজাৰ আগত মিনতি জনাইছিলোঁ।”

²⁷ তেতিয়া সকলো প্ৰধান লোকে যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক সুধিলে; আৰু তেওঁ, ৰজাই আজ্ঞা দিয়া সেই সকলো কথা অনুসাৰে তেওঁলোকক ক’লে। এই হেতুকে তেওঁলোকে তেওঁৰ লগত কথা হ’বলৈ এৰিলে; কিয়নো তেওঁলোকে সেই কথাটো বুজ নাপালে।²⁸ তেতিয়াৰে পৰা যিৰুচালেম শত্ৰুৰ হাতত পৰা দিন নোহোৱালৈকে যিৰিমিয়া সেই প্ৰহৰীৰ চোতালত থকিল।

Chapter 39

যিৰুচালেমৰ পতন।

¹ পাছত যিৰুচালেম শত্ৰুৰ হাতত পৰা সময়ত, যিহূদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ নৱম বছৰৰ দশম মাহত বাবিলৰ ৰজা নবুখদবেচৰ আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্য-সামন্তই যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে আহি তাক অৱৰোধ কৰিলে।² পাছত চিদ্দিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ একাদশ বছৰৰ চতুৰ্থ মাহৰ নৱম দিনা নগৰৰ গড় ভাঙি বাট কৰা হ’ল।³ বাবিলৰ ৰজাৰ আটাই প্ৰধান লোকসকল, অৰ্থাৎ নেৰ্গল-চৰেচৰ, চমগৰ-নবো, প্ৰধান নপুংসক চৰ্চথীম আৰু প্ৰধান গণক নেৰ্গল-চৰেচৰ আদি বাবিলৰ ৰজাৰ আটাই প্ৰধান লোকসকল সোমাই মধ্যম দুৱাৰত বহিল।

⁴ পাছত যেতিয়া যিহূদাৰ ৰজা চিদ্দিকিয়া আৰু সকলো যুদ্ধাৰ লোকে তেওঁলোকক সোমোৱা গম পালে, তেতিয়া তেওঁলোক পলাই ৰজাৰ উদ্যানৰ বাটেদি, দুই গড়ৰ মাজত থকা দুৱাৰেদি নগৰৰ বাহিৰলৈ ৰাতিয়েই ওলাই গ’ল; আৰু ৰজাই অৰাবাৰ বাটেদি ওলাই গ’ল।⁵ কিন্তু কলদীয়াসকলৰ সৈন্য-সামন্তই তেওঁলোকৰ পাছত খেদি গৈ যিৰিহোৰ সমথলত চিদ্দিকিয়াক লগ পাই, তেওঁক ধৰি হমাৎ দেশৰ ৰিৱ্লালৈ বাবিলৰ ৰজাৰ নবুখদবেচৰৰ গুৰিলৈ নিলে; আৰু তেওঁ তেওঁলৈ দণ্ডাজ্ঞা কৰিলে।

⁶ পাছত বাবিলৰ ৰজাই ৰিৱ্লাত চিদ্দিকিয়াৰ পুতেকসকলক তেওঁৰ চকুৰ আগতে বধ কৰিলে আৰু বাবিলৰ ৰজাই যিহূদাৰ সকলো মুখ্য লোককো বধ কৰিলে।⁷ তাৰ বাহিৰে, তেওঁ চিদ্দিকিয়াৰ চকু কাটি, তেওঁক বাবিললৈ লৈ যাবৰ কাৰণে শিকলিৰে বান্ধিলে।

⁸ পাছত কলদীয়াসকলে ৰাজগৃহ আৰু প্ৰজাসকলৰ ঘৰবোৰ জুই দি পুৰিলে আৰু যিৰুচালেমৰ গড়বোৰ ভাঙি পেলালে।⁹ এই সময়ত নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে নগৰৰ বাকী থকা লোকসকলক, তেওঁৰ ফলীয়া হবলৈ পলাই যোৱাসকলক আৰু আন আন অৱশিষ্ট লোকসকলক বন্দী কৰি বাবিললৈ লৈ গ’ল।¹⁰ কিন্তু নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে কেতবোৰ একো নথকা দৰিদ্ৰ লোকক যিহূদা দেশত অৱশিষ্ট ৰাখিলে, আৰু সেই কালত তেওঁলোকক দ্ৰাক্ষাবাৰী আৰু মাটি দান কৰিলে।

¹¹ বাবিলৰ ৰজা নবুখদবেচৰে যিৰিমিয়াৰ বিষয়ে নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিক এই আজ্ঞা দিলে, বোলে, ¹² “তুমি তেওঁক গ্ৰহণ কৰি তেওঁলৈ কৃপা দৃষ্টি কৰিবা, তেওঁৰ কোনো অপকাৰ নকৰিবা; কিন্তু তেওঁ তোমাক যেনেকৈ ক’ব, তেওঁলৈ তেনেকৈ কৰিবা।”¹³ এই হেতুকে নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতি, প্ৰধান নপুংসক নবুচৰ্জবান আৰু প্ৰধান গণক নেৰ্গল-চৰেচৰ আদি বাবিলৰ ৰজাৰ আটাই প্ৰধান বিষয়াসকলে মানুহ পঠিয়াই প্ৰহৰীৰ চোতালৰ পৰা যিৰিমিয়াক আনিলে।¹⁴ আৰু তেওঁক ঘৰলৈ লৈ যাবৰ কাৰণে চাফনৰ নাতিয়েক অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াৰ হাতত গটাই দিলে; আৰু তেওঁ লোকসকলৰ মাজত বাস কৰিলে।

¹⁵ যিৰিমিয়া প্ৰহৰীৰ চোতালত বন্ধ থকা সময়ত তেওঁৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিছিল, বোলে, ¹⁶ “তুমি গৈ কুচীয়া এবদ-মেলকক কোৱা, ‘ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মঙ্গলৰ কাৰণে নহয়, অমঙ্গলৰ কাৰণেহে মই এই নগৰলৈ মোৰ বাক্য ফলিওৱাম। সেই দিনা তোমাৰ আগত সেইবোৰ ফলিয়াব।

¹⁷ কিন্তু যিহোৱাই কৈছে, “সেই দিনা মই তোমাক উদ্ধাৰ কৰিম; আৰু তুমি ভয় কৰা লোকসকলৰ হাতত তোমাক সমৰ্পণ কৰা নহ’ব।¹⁸ কিয়নো মই তোমাক অৱশ্যে উদ্ধাৰ কৰিম। তুমি তৰোৱালত পতিত নহবা। কিন্তু তুমি তোমাৰ নিজ প্ৰাণ লুট্ৰব্যৰ নিচিনাকৈ লাভ কৰিবা; কাৰণ, যিহোৱাই কৈছে: তুমি মোক বিশ্বাস কৰিলা।”

Chapter 40

যিৰিমিয়াক মুক্ত কৰা। গদলিয়াক বধ কৰা। লোকসকলে পলাই মিচৰলৈ যাত্ৰা কৰা।

¹বাবিললৈ বন্দী কৰি লৈ যোৱা যিৰূচালেমৰ আৰু যিহূদাৰ লোকসকলৰ মাজত যিৰিমিয়াক নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে শিকলিৰে বন্ধা পাই তেওঁক ৰামাৰ পৰা পঠাই দিয়াৰ পাছত যিহোৱাৰ পৰা যি বাক্য আহিছিল, সেই বাক্য। ²ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে যিৰিমিয়াক গ্ৰহণ কৰি ক'লে, “তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই ঠাইৰ বিষয়ে এই অমঙ্গলৰ কথা কৈছিল,

³আৰু যিহোৱাই তাক ঘটালে। আৰু নিজ বাক্য অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিলে; তোমালোকে যিহোৱাৰ অহিতে পাপ কৰিলা আৰু তেওঁৰ বাক্য পালন নকৰিলা, এই কাৰণে তোমালোকলৈ এই ঘটনা ঘটিল। ⁴এতিয়া চোৱা! আজি মই তোমাক, তোমাৰ হাতত থকা শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰিলোঁ; তুমি যদি মোৰ লগত বাবিললৈ যাবলৈ ভাল দেখা, তেন্তে আহাঁ, মই তোমালৈ দৃষ্টি ৰাখিম; আৰু যদি মোৰ লগত বাবিললৈ যাবলৈ বেয়া দেখা, তেন্তে নালাগে। চোৱা, গোটেই দেশ তোমাৰ আগত আছে, যি ঠাইলৈ যোৱা তোমাৰ পক্ষে ভাল আৰু সুবিধাজনক, তালৈকে যোৱা।”

⁵যিৰিমিয়াই উত্তৰ নিদিয়া দেখি তেওঁ আকৌ ক'লে, “তেন্তে যি জনক বাবিলৰ ৰজাই যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ ওপৰত শাসনকৰ্তা নিযুক্ত কৰিলে, চাফনৰ নাতিয়েক অহীকামৰ পুত্ৰ সেই গদলিয়াৰ ওচৰলৈ উলটি যোৱা আৰু লোকসকলৰ মাজত তেওঁৰ লগত বাস কৰাৰ্গে, বা যি ঠাইলৈ যোৱা তোমাৰ পক্ষে সুবিধাজনক তালৈকে যোৱা; এই বুলি ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে তেওঁৰ বাটৰ সমল আৰু উপহাৰ দি বিদায় কৰিলে। ⁶পাছত যিৰিমিয়াই মিষ্পালৈ অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু দেশত অৱশিষ্ট থকা লোকসকলৰ মাজত তেওঁৰে সৈতে বাস কৰিলে।

⁷পাছত, বাবিলৰ ৰজাই অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াক দেশৰ শাসনকৰ্তা পতা কথা, আৰু পুৰুষ, মহিলা, লৰা, ছোৱালী আদি বাবিললৈ বন্দী কৰি লৈ নোযোৱা দেশৰ কেতবোৰ দুখীয়া মানুহক তেওঁৰ হাতত গতাই দিয়া কথা যেতিয়া নগৰৰ বাহিৰত থকা ফৌজৰ সেনাপতিসকলে আৰু তেওঁলোকৰ লোকসকলে শুনিবলৈ পালে, ⁸তেতিয়া তেওঁলোকে, অৰ্থাৎ নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েল, কাৰেহৰ দুজন পুতেক যোহানন আৰু যোনাথন, তনহুমতৰ পুতেক চৰায়া, নটোফাতীয়া এফয়ৰ পুতেক কেইজন আৰু মাখাথীয়াৰ পুতেক যাজনিয়া নিজ নিজ লোকসকলে সৈতে মিষ্পালৈ গদলিয়াৰ ওচৰলৈ আহিল।

⁹তেতিয়া চাফনৰ নাতিয়েক অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াই তেওঁলোকৰ আৰু তেওঁলোকৰ লোকসকলৰ আগত শপত খাই ক'লে, “তোমালোকে কলদীয়াসকলৰ অধীন হ'বলৈ ভয় নকৰিবা; দেশত বাস কৰি বাবিলৰ ৰজাৰ অধীন হোৱা, তেতিয়া তোমালোকৰ মঙ্গল হ'ব।” ¹⁰আৰু চোৱা, মই হ'লে যি কলদীয়াসকল আমাৰ ওচৰলৈ আহিব, তেওঁলোকৰ আগত থিয় হ'বলৈ মিষ্পাত বাস কৰিম; কিন্তু তোমালোকে দ্ৰাক্ষাৰস, ফল আৰু তেল গোটাই নিজ নিজ পাত্ৰত ৰাখা আৰু তোমালোকে লোৱা নিজ নিজ নগৰত বাস কৰা।”

¹¹তেতিয়া বাবিলৰ ৰজাই যিহূদাৰ এটি অৱশিষ্ট ভাগ এৰি যোৱা কথা আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত চাফনৰ নাতিয়েক অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াক শাসনকৰ্তা পতা কথা যেতিয়া মোৱাবত, অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ মাজত আৰু ইদোম আদি সকলো দেশত থকা আটাই যিহূদীসকলে শুনিবলৈ পালে, ¹²তেতিয়া, যি যি ঠাইলৈ সেই যিহূদীসকলক খেদাই দিয়া হৈছিল, সেই সকলো ঠাইৰ পৰা তেওঁলোক সকলোৱেই যিহূদা দেশৰ মিষ্পালৈ গদলিয়াৰ ওচৰলৈ উলটি আহিল আৰু অধিক পৰিমাণে দ্ৰাক্ষাৰস আৰু ফল গোটালে।

¹³পাছে কাৰেহৰ পুতেক যোহানন আদি নগৰৰ বাহিৰত থকা ফৌজন সকলোৱে সেনাপতিয়ে মিষ্পালৈ গদলিয়াৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, ¹⁴“অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ ৰজা বালীচে তোমাৰ প্ৰাণ লবলৈ নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলক পঠিয়াইছে, তুমি তাক জানা নে?” কিন্তু অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াই তেওঁলোকৰ কথা বিশ্বাস নকৰিলে।

¹⁵পাছে কাৰেহৰ পুতেক যোহাননে মিষ্পাত গদলিয়াক গুপতে ক'লে, “মই মিনতি কৰোঁ, মোক যাবলৈ দিয়া, কোনো মানুহে নজনাকৈ মই নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলক বধ কৰোঁগৈ; তেওঁ কিয় তোমাৰ প্ৰাণ ল'ব আৰু তোমাৰ ওচৰত গোট খোৱা সকলো যিহূদী লোক ছিন্ন-ভিন্ন হ'ব আৰু যিহূদাৰ অৱশিষ্ট ভাগ নষ্ট হ'ব? ¹⁶কিন্তু অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াই কাৰেহৰ পুতেক যোহাননক ক'লে, “তুমি এনে কাম নকৰিবা; কিয়নো তুমি ইশ্মায়েলৰ বিষয়ে মিছা কথা কৈছা।”

Chapter 41

¹পাছে সপ্তম মাহত, ৰজাৰ প্ৰধান বিষয়াসকলৰ মাজত গণিত হোৱা ৰাজবংশীয় ইলীচামাৰ নাতিয়েক নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে দহজন লোকক লগত লৈ, মিষ্পালৈ অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু তেওঁলোকে মিষ্পাত একেলগে ভোজন কৰিলে। ²পাছত নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েল আৰু তেওঁৰ লগত থকা সেই দহজন লোকে উঠি, বাবিলৰ ৰজাই দেশৰ শাসনকৰ্তা নিযুক্ত কৰা চাফনৰ নাতিয়েক অহীকামৰ পুত্ৰ সেই গদলিয়াক তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে। ³আৰু মিষ্পাত গদলিয়াৰ লগত থকা সকলো যিহূদীক আৰু তাত পোৱা যুদ্ধাৰ কলদীয়াসকলকো ইশ্মায়েলে বধ কৰিলে।

- ⁴তেতিয়া গদলিয়াক বধ কৰাৰ পিছৰ দিন আছিল, (তেতিয়া সেই কথা কোনো মানুহে জনা নাছিল)। ⁵চিথিম, চীলো আৰু চমৰীয়াৰ পৰা অহা সম্পূৰ্ণ ডাঢ়ি খুৰুউৱা, পিন্ধা কাপোৰ ছিৰা আৰু নিজ নিজ গা কাটকুট কৰা আশী জন মানুহ যিহোৱাৰ গৃহত উৎসৰ্গ কৰিবলৈ হাতত নৈবেদ্য আৰু ধূপ লৈ আহিছিল।
- ⁶পাছত নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে তেওঁলোকৰ লগত সাক্ষাত কৰিবলৈ মিস্পাৰ পৰা কান্দি কান্দি ওলাই গ'ল; আৰু তেওঁলোকৰ সাক্ষাত হৈ তেওঁলোকক ক'লে, “অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াৰ ওচৰলৈ আহাঁ!” ⁷তেতিয়া, তেওঁলোক নগৰৰ মাজ ঠাইলৈ আহি পাওঁতে, নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে আৰু তেওঁৰ লগত সেই লোক কেইজনে তেওঁলোকক বধ কৰি গাঁতটোৰ ভিতৰলৈ পেলাই দিলে।
- ⁸কিন্তু তেওঁবিলাকৰ মাজত এনে দহ জন মানুহ পোৱা গৈছিল, যে, তেওঁলোকে ইশ্মায়েলক ক'লে, “আমাক বধ নকৰিবা, কিয়নো পথাৰত পুতি থোৱা আমাৰ ঘেঁহু, যৱ, তেল আৰু মৌৰ ভঁৰাল আছে।” এই বুলি কোৱাত ইশ্মায়েলে ক্ষান্ত হৈ তেওঁলোকৰ ভায়েকসকলৰ মাজত তেওঁলোকক বধ নকৰিলে। ⁹যি গাঁতত ইশ্মায়েলে নিজে বধ কৰা সকলো মানুহৰ মৰা শৱ গদলিয়াৰ শৱৰ কাষত পেলাই দিছিল, সেই গাঁত ইশ্মায়েলৰ বাচা ৰজাৰ ভয়ত আচা ৰজাই খনোৱা গাঁত আছিল; নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে ইয়াক বধ কৰা লোকৰ শৱেৰে পূৰ কৰিলে।
- ¹⁰পাছত ইশ্মায়েলে মিস্পাত অৱশিষ্ট থকা সকলো লোকক, নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াৰ হাতত গতাই দিয়া ৰাজবংশীয় জীয়াৰীসকল আদি কৰি মিস্পাত অৱশিষ্ট থকা সকলো লোকক বন্দী কৰি নিলে; নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে তেওঁলোকক বন্দী কৰি লৈ অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ যাবলৈ প্ৰস্থান কৰিলে।
- ¹¹কিন্তু কাৰেহৰ পুতেক যোহাননে আৰু তেওঁৰ লগত থকা ফৌজৰ সকলো সেনাপতিয়ে, নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে কৰা আটাই কু-কৰ্মৰ কথা শুনিবলৈ পালে। ¹²তেতিয়া তেওঁলোকে সকলো মানুহক লগত লৈ নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল আৰু গিবিয়োনৰ থকা বৰ পুখুৰীৰ ওচৰত তেওঁক দেখা পালে।
- ¹³পাছত যেতিয়া ইশ্মায়েলৰ লগত থকা সকলো লোকসকলে, কাৰেহৰ পুতেক যোহাননক আৰু তেওঁৰ লগৰ ফৌজৰ সেনাপতিসকলক দেখিবলৈ পালে, তেতিয়া তেওঁলোক আনন্দিত হ'ল। ¹⁴আৰু ইশ্মায়েলে মিস্পাৰ পৰা বন্দী কৰি নিয়া সকলো লোকে মুখ ঘূৰাই কাৰেহৰ পুতেক যোহাননৰ গুৰিলৈ উলটি আহিল।
- ¹⁵কিন্তু নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েল আঠোটা মানুহে সৈতে যোহাননৰ আগৰ পৰা পলাই অস্মোনৰ সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল। ¹⁶নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াক বধ কৰাৰ পাছত, তাৰ হাতৰ পৰা কাৰেহৰ পুতেক যোহাননে আৰু তেওঁৰ লগৰ সেনাপতিসকলে যিসকল অৱশিষ্ট লোক মিস্পাৰ পৰা একুৱাই ওভটাই আনিছিল, তেওঁলোকক অৰ্থাৎ যুদ্ধ কৰিব পৰা পুৰুষসকলক আৰু গিবিয়োনৰ পৰা অনা মহিলা, ল'ৰা আৰু নপুংসকসকলক তেওঁলোকে লগত ল'লে।
- ¹⁷আৰু তেতিয়া তেওঁলোকে গৈ, কল্দীয়াসকলৰ ভয়ত মিচৰলৈ যাবৰ মনেৰে বৈতলেহেমৰ কাষত থকা গেৰুৎ-কিমহমত বাস কৰিলে।
- ¹⁸কিয়নো তেওঁলোকে তেওঁলোকলৈ ভয় কৰিছিল; কাৰণ নথনিয়াৰ পুতেক ইশ্মায়েলে বাবিলৰ ৰজাই দেশৰ ওপৰত শাসনকৰ্তা নিযুক্ত কৰা অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াক বধ কৰিছিল।

Chapter 42

- ¹তেতিয়া কাৰেহৰ পুতেক যোহানন, হোচয়াৰ পুতেক যাজনিয়া আদি ফৌজৰ সকলো সেনাপতি আৰু সৰুৰ পৰা বৰলৈকে সকলো প্ৰজাই যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ ওচৰলৈ চাপি আহিল। ²তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, “তোমাৰ আগত আমাৰ নিবেদন গ্ৰাহ্য হওঁক আৰু তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত আমাৰ বাবে, এই সকলো অৱশিষ্ট লোকৰ বাবেই প্ৰাৰ্থনা কৰা, কিয়নো তুমি নিজ চকুৰে দেখিছা যে অধিক লোকৰ পৰা আমি অলপ মাথোন অৱশিষ্ট আছোঁ। ³আমি কোন বাটেদি যোৱা উচিত আৰু কি কাৰ্য্য কৰা উচিত ইয়াকে দেখুৱাবৰ অৰ্থে তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক নিবেদন কৰা।”
- ⁴তেতিয়া যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে তেওঁলোকক ক'লে, “মই তোমালোকৰ কথা শুনিছোঁ; চোৱা তোমালোকৰ বাক্য অনুসাৰে মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিম আৰু যিহোৱাই তোমালোকলৈ যি যি উত্তৰ দিব, তাৰ সকলো কথা তোমালোকক জনাম, তাৰ একোকে তোমালোকৰ পৰা শুপুতে নাৰাখিম।” ⁵তেতিয়া তেওঁলোকে যিৰিমিয়াক ক'লে, “তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাৰ দ্বাৰাই যি যি বাক্য আমালৈ কৈ পঠিয়াব, সেই সকলো বাক্য অনুসাৰে আমি যদি কাৰ্য্য নকৰোঁ, তেন্তে যিহোৱা আমাৰ বিৰুদ্ধে সত্য আৰু বিশ্বাসী সাক্ষী হওঁক। ⁶আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য আমি পালন কৰিলে আমাৰ মঙ্গল কাৰণে, আমি যিজনৰ ওচৰলৈ তোমাক পঠিয়ালোঁ, আমাৰ ঈশ্বৰ সেই যিহোৱাৰ বাক্য ভাল বা বেয়া হওঁক, আমি তাক পালন কৰিম।”
- ⁷পাছত দহ দিনৰ মুৰত যিহোৱাৰ বাক্য যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ আহিল। ⁸তেতিয়া তেওঁ কাৰেহৰ পুতেক যোহাননক আৰু তেওঁৰ লগত থকা সকলো সেনাপতিক আৰু সৰুৰ পৰা বৰলৈকে সকলো প্ৰজাক মাতি আনিলে। ⁹আৰু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকৰ নিবেদন জনাবলৈ যিজনৰ ওচৰলৈ মোক পঠিয়াইছিল, সেই ইশ্মায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ¹⁰তোমালোকে যদি এতিয়াও এই দেশত বাস কৰা, তেন্তে মই তোমালোকক পাতিম, নাভাঙিম, তোমালোকক ৰুম, নুঘালিম; কিয়নো তোমালোকৰ যি অমঙ্গল কৰিছোঁ, সেই বিষয়ে মই ক্ষান্ত হ'লো।

¹¹যিজনৰ পৰা তোমালোকে ভয়ত আছা, সেই বাবিলৰ ৰজালৈ ভয় নকৰিবা; যিহোৱাই কৈছে, 'তেওঁলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো তোমালোকক নিস্তাৰ কৰিবলৈ আৰু তেওঁৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মই তোমালোকৰ লগত আছোঁ। ¹²আৰু মই তোমালোকক কৰুণা দান কৰিম; আৰু তোমালোকক দয়া কৰি তোমালোকৰ দেশলৈ তোমালোকক উভটাই আনিম।

¹³"কিন্তু, আমি এই দেশত বাস নকৰোঁ," এই বুলি কৈ যদি তোমালোকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য নুশুনা, ¹⁴আৰু যদি তোমালোকে কোৱা, যে, "সেয়ে নহ'ব! আমি য'ত ৰণ নেদেখিম, শিঙাৰ শব্দ নুশুনিম, আৰু আহাৰৰ অভাৱত ক্ষুধাতুৰ নহ'ম, সেই মিচৰ দেশত আমি সোমামগৈ, আৰু আমি তাত বাস কৰিম।"

¹⁵তেতিয়া হে যিহুদাৰ অৱশিষ্ট ভাগ, তোমালোকে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে যদি মিচৰত সোমাবলৈ একেবাৰে সেইফালে মুখ কৰা আৰু তাত বাস কৰিবলৈ যোৱা, ¹⁶তেতিয়া তোমালোকে যি তৰোৱাললৈ ভয় কৰিছা সেই তৰোৱালে মিচৰ দেশতেই তোমালোকক লগ পাব আৰু যি দুৰ্ভিক্ষলৈ তোমালোকে ত্ৰাস পাইছা, সেই দুৰ্ভিক্ষই মিচৰ দেশতেই তোমালোকক ঢুকি পাব, আৰু তোমালোকক তাতে মৰিবা। ¹⁷যিসকল লোকে প্ৰবাস কৰিবৰ অৰ্থে মিচৰত সোমাবলৈ মুখ কৰিব, তেওঁলোক সকলোৰে সেই দশা হ'ব; তেওঁলোক তৰোৱাল, আকাল আৰু মহামাৰীৰ দ্বাৰাই মৰা পৰিব; আৰু মই তেওঁলোকলৈ যি অমঙ্গল ঘটাম, তাৰ পৰা তেওঁলোকৰ কোনেও উদ্ধাৰ কি ৰক্ষা নাপাব।

¹⁸কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যিৰুচালেম-নিবাসীসকলৰ ওপৰত যেনেকৈ মোৰ ক্ৰোধ আৰু কাপ ঢালি দিয়া হৈছিল, তেনেকৈ তোমালোকে মিচৰ দেশত সোমোৱা সময়ত তোমালোকৰ ওপৰতো মোৰ ক্ৰোধ ঢালি দিয়া হ'ব; আৰু তোমালোক শাও, বিস্ময়, অভিশাপ আৰু নিন্দাৰ বিষয় হ'ব; তোমালোকে এই ঠাই আৰু দেখিবলৈ নাপাব। ¹⁹হে যিহুদাৰ অৱশিষ্টভাগ, তোমালোকক যিহোৱাই ক'লে; তোমালোক মিচৰত নোসোমাবা! মই আজি তোমালোকক সতৰ্ক কৰিলোঁ, ইয়াক নিশ্চয়ে জানিবা।

²⁰কিয়নো তোমালোকে তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে তোমালোকক ভ্ৰান্ত কৰিলা; কাৰণ তোমালোকে মোক নিজৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গুৰিলৈ পঠিয়াই কৈছিল, যে, 'তুমি আমাৰ বাবে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা; তেতিয়া আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যি যি ক'ব, সেইদৰে তুমি আমাক জনাবা, আমি তাক কৰিম।' ²¹পাছে আজি মই তোমালোকক তাক জনালোঁ; কিন্তু যি বিষয়ে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই মোক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছিল, সেই বিষয়ৰ কোনো কথাত, তেওঁৰ বাক্যলৈ তোমালোকে কাণ দিয়া নাই। ²²এতেকে এতিয়া নিশ্চয়ে জানিবা, যে, তোমালোকে প্ৰবাস কৰিবলৈ যি ঠাইলৈ যাব খুজিছা, সেই ঠাইত তৰোৱাল, আকাল আৰু মহামাৰীৰ দ্বাৰাই মৃত্যুৰ মুখত পৰিবা।"

Chapter 43

¹সকলো লোকৰ আগত ক'বলৈ তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই যিৰিমিয়াৰ দ্বাৰাই যি যি বাক্য তেওঁলোকলৈ কৈ পঠিয়াইছিল, যিৰিমিয়াই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ সেই সকলো বাক্য তেওঁলোক সকলোৰে আগত কৈ এটালে। ²হোচয়াৰ পুতেক অজৰিয়া আৰু কাৰেহৰ পুতেক যোহানন আদি সকলো গৰ্বী লোকে যিৰিমিয়াক ক'লে, "তুমি মিছাকৈ কৈছা। প্ৰবাস কৰিবৰ অৰ্থে তোমালোকে মিচৰত নোসোমাবা, এই বুলি ক'বলৈ আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাক পঠিওৱা নাই।" ³কিন্তু আমাক বধ কৰিবলৈ আৰু বাবিললৈ আমাক বন্দী কৰি লৈ যাবলৈ কন্দীয়াসকলৰ হাতত শোধাই দিবৰ মনেৰে নেৰিয়াৰ পুতেক বাককে আমাৰ অহিতে তোমাক বুদ্ধি দিছে।

⁴এই হেতুকে কাৰেহৰ পুতেক যোহানন আদি ফোঁজৰ কোনো সেনাপতিয়ে আৰু প্ৰজাসকলৰ কোনেও যিহুদা দেশত বাস কৰিবলৈ যিহোৱাৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিলে। ⁵কিন্তু যি যি জাতিৰ মাজলৈ যিহুদাৰ লোকসকলক খেদাই দিয়া হৈছিল, যিহুদা দেশত প্ৰবাস কৰিবলৈ, সেই সেই জাতিৰ পৰা উলটি অহা যিহুদাৰ আটাই অৱশিষ্ট ভাগক লৈ গৈছিল। ⁶অৰ্থাৎ পুৰুষ, মহিলা, ল'ৰা, ছোৱালী আৰু ৰাজকুমাৰী আদি চাফনৰ নাতিয়েক অহীকামৰ পুত্ৰ গদলিয়াৰ হাতত নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে গতাই দিয়া সকলো লোকক, যিৰিমিয়া ভাববাদীক আৰু নেৰিয়াৰ পুত্ৰ বাককক কাৰেহৰ পুতেক যোহানন আৰু ফোঁজৰ আন সকলো সেনাপতিয়ে লগত লৈ গ'ল; আৰু তেওঁলোক মিচৰ দেশত সোমাল। ⁷কিয়নো তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিলে; আৰু তেওঁলোক তহপন-হেচলৈকে গ'ল।

⁸তেতিয়া তহপনহেচত যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, বোলে, ⁹"তুমি তোমাৰ হাতত গোটাডিয়েক ডাঙৰ শিল লৈ, তহপনহেচত ফৰোণৰ ৰাজগৃহলৈ সোমোৱা ঠাইত যি ইটাৰ গাঁঠনি আছে, তাৰ চুকীৰ মাজত যিহুদী লোকৰ সাক্ষাতে সেই শিলবোৰ পুতি থ'বা।

¹⁰তেওঁলোকক ক'বা, "ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, 'চোৱা, মই দূত পঠিয়াই মোৰ দাস বাবিলৰ ৰজা নবুখদেচৰক অনোৱাম আৰু মই পুতি থোৱা এই শিলবোৰৰ ওপৰত তেওঁৰ সিংহাসন স্থাপন কৰিম; আৰু তেওঁ তাৰ ওপৰত নিজৰ ৰাজকীয় চন্দ্ৰতাপ তৰিবা।

¹¹তেওঁ আহি মিচৰক আঘাত কৰিব; আৰু মৃত্যুৰ বাবে নিৰূপিত লোক মৃত্যুলৈ, বন্দীৰ বাবে নিৰূপিত লোক বন্দী অৱস্থালৈ আৰু তৰোৱাললৈ নিৰূপিত লোক তৰোৱাললৈ সমৰ্পিত হ'ব। ¹²আৰু তেতিয়া মই মিচৰৰ দেৱতাবোৰৰ ঘৰত জুই লগাম; তেওঁ সেইবোৰৰ কেতবোৰ দগ্ধ কৰি লৈ যাব; আৰু মেৰ ৰখীয়াই নিজৰ গাত কাপোৰ লোৱাদি তেওঁ এই মিচৰ দেশেৰে নিজকে সজ্জিত কৰিব; পাছে তেওঁ এই ঠাইৰ পৰা শান্তিৰে ওলাই যাব। ¹³তেওঁ মিচৰ দেশত থকা বৈৎচেমচৰ স্তম্ভবোৰ ভাঙিব আৰু মিচৰৰ দেৱতাবোৰৰ ঘৰবোৰ জুই দি পুৰি পেলাব।

Chapter 44

মিচৰত থকা যিহুদীসকলৰ বিৰুদ্ধে যিৰিমিয়াই তাত কোৱা ভাববাণী।

¹মিগ্ৰেদালত, তহপেনহচত, নোফত আৰু পথ্ৰোচ প্ৰদেশত থকা মিচৰ-দেশনিবাসী সকলো যিহুদীসকলৰ বিষয়ে যিৰিমিয়াৰ ওচৰলৈ অহা বাক্য।

²ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'যিৰুচালেমলৈ আৰু যিহুদাৰ সকলো নগৰলৈ মই ঘটোৱা সকলো অমঙ্গল তোমালোকে দেখিলা; চোৱা, সেইবোৰ আজি উচ্ছন্ন হোৱা ঠাই, সেইবোৰৰ মাজত কোনেও বাস নকৰে। ³ধূপ জ্বলাবলৈ আৰু তেওঁলোকে বা তোমালোকে বা তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলেও নজনা ইতৰ দেৱতাবোৰক সেৱা পূজা কৰিবলৈ যোৱাৰ দ্বাৰাই মোক বেজাৰ দিবলৈ তেওঁলোকে কৰা দুষ্কৰ্মই ইয়াৰ কাৰণ।

⁴তথাপি মই প্ৰভাতে উঠি সকলো দাস ভাববাদীসকলক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই কোৱাইছিলোঁ যে, 'তোমালোকে মোৰ যিগলগীয়া এই গৰ্হিত কাৰ্য্য নকৰিবা।' ⁵কিন্তু তেওঁলোকে নুশুনিলে; আৰু নিজ নিজ দুষ্টতাৰ পৰা ঘূৰিবলৈ, ইতৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ নজ্বলাবলৈ তেওঁলোকে কাণ নাপাতিলে। ⁶এই কাৰণে মোৰ ক্ৰোধ আৰু কোপৰূপ অগ্নি বৰষিলে আৰু যিহুদাৰ নগৰবোৰত, আৰু যিৰুচালেমৰ আলিবোৰত সেয়ে জ্বলি উঠিল; আজি তোমালোকে দেখাৰ দৰে সেইবোৰক উচ্ছন্ন আৰু ধ্বংস কৰা হৈছে।

⁷এই হেতুকে এতিয়া ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোক উচ্ছন্ন হ'বলৈ আৰু পৃথিৱীৰ সকলো জাতিৰ মাজত অভিশাপ আৰু ধিক্কাৰৰ বিষয় হ'বলৈ, তোমালোকে প্ৰবাস কৰিবলৈ অহা এই মিচৰ দেশত ইতৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাই তোমালোকৰ হাতৰ কাৰ্য্যৰে মোক বেজাৰ দিলা। ⁸তোমালোকৰ কোনো অৱশিষ্ট নথকাকৈ, যিহুদাৰ মাজৰ পৰা তোমালোকৰ সম্পৰ্কীয় পুৰুষ, মহিলা, ল'ৰা আৰু পিয়াহ খোৱা কেঁচুৱাক উচ্ছন্ন কৰিবলৈ তোমালোকে কিয় নিজ নিজ প্ৰাণৰ বিৰুদ্ধে এই মহাপাপ কৰিছা?

⁹যিহুদা দেশত আৰু যিৰুচালেমৰ আলিত কৰা তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ যিহুদাৰ ৰজাসকলৰ, তেওঁলোকৰ ভাৰ্যাসকল আৰু তোমালোকৰ নিজৰ নিজৰ দুষ্কৰ্ম আৰু তোমালোকৰ ভাৰ্যাসকলৰ দুষ্কৰ্ম পাহৰিলা নে? ¹⁰তেওঁলোকে আজিলৈকে নম্ৰ হোৱা নাই, ভয়ো কৰা নাই আৰু তোমালোকৰ ও তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ আগত মই স্থাপন কৰা মোৰ ব্যৱস্থা কি বিধিবোৰৰ দৰে চলা নাই।

¹¹এই হেতুকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: "চোৱা, মই অমঙ্গল কৰিবলৈ এনে কি গোটেই যিহুদাক উচ্ছন্ন কৰিবলৈ তোমালোকৰ ফাললৈ মুখ কৰিম। ¹²আৰু এই মিচৰ দেশত প্ৰবাস কৰিবৰ অৰ্থে ইয়াত সোমাবলৈ মুখ কৰা যিহুদাৰ অৱশিষ্ট ভাগক মই ধৰিম, তেতিয়া তেওঁলোকৰ সকলো উচ্ছন্ন হ'ব; তেওঁলোক এই মিচৰ দেশতেই পতিত হ'ব; তেওঁলোক তৰোৱাল আৰু আকালৰ দ্বাৰাই নষ্ট হ'ব; সৰুৰ পৰা বৰলৈকে তেওঁলোক তৰোৱালত আৰু দুৰ্ভিক্ষত মৰা পৰিব; আৰু তেওঁলোক শাও, বিস্ময়, অভিশাপ, আৰু ধিক্কাৰৰ বিষয় হ'ব।

¹³কিয়নো যেনেকৈ মই তৰোৱাল, আকাল আৰু মহামাৰীৰ দ্বাৰাই যিৰুচালেমক দণ্ড দিলোঁ, তেনেকৈ এই মিচৰ দেশত প্ৰবাস কৰা লোকসকলকো দণ্ড দিম। ¹⁴তেতিয়া এই মিচৰ দেশত প্ৰবাস কৰিবলৈ অহা যিহুদাৰ অৱশিষ্ট ভাগে যি যিহুদাত বাস কৰিবৰ কাৰণে উলটি যাবলৈ ইচ্ছা কৰিছে, সেই যিহুদালৈ উলটি যাবৰ বাবে, তেওঁলোকৰ কোনেও ৰক্ষা নাপাব বা অৱশিষ্ট নাথাকিব; কিয়নো পলৰীয়াসকলৰ বাহিৰে কোনেও উলটি নাযাব।"

¹⁵তেতিয়া যি সকলো পুৰুষে, তেওঁলোকৰ ভাৰ্যাসকলে ইতৰ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাইছে বুলি জানিছিল, তেওঁলোকে আৰু ওচৰত থকা মহিলাসকলৰ মহা সমাজে, অৰ্থাৎ মিচৰ দেশত থকা আটাই লোকসকলে পথ্ৰোচত যিৰিমিয়াক উত্তৰ দিলে। ¹⁶তেওঁলোকে ক'লে, "তুমি যিহোৱাৰ নামেৰে আমাক কোৱা বাক্যৰ বিষয়ে হ'লে, আমি তোমালৈ কাণ নিদিওঁ। ¹⁷কিন্তু আমি আৰু আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে আমাৰ ৰজা আৰু প্ৰধান লোকসকলে যিহুদাৰ নগৰবোৰত আৰু যিৰুচালেমৰ আলিত যেনেকৈ কৰিছিলোঁ, তেনেকৈ আকাশৰ ৰাণীৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাবলৈ আৰু তেওঁৰ উদ্দেশ্যে পেয় নৈবেদ্য ঢালিবলৈ আমাৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা প্ৰত্যেক বাক্য আমি নিশ্চয়ে সিদ্ধ কৰিম; কাৰণ সেই কালত আমাৰ আহাৰ অধিক আছিল আৰু আমি কুশলে আছিলোঁ, কোনো অমঙ্গল নেদেখিছিলোঁ।

¹⁸কিন্তু যেতিয়াৰে পৰা আমি আকাশৰ ৰাণীৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাবলৈ আৰু পেয় নৈবেদ্য ঢালিবলৈ এৰিলোঁ, তেতিয়াৰে পৰা আমাৰ আটাই বস্ত্ৰৰ অভাৱ হ'ল আৰু তৰোৱাল ও দুৰ্ভিক্ষৰ দ্বাৰাই আমাৰ সৰ্বনাশ হ'ল।" ¹⁹"আমি যেতিয়া আকাশৰ ৰাণীৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাওঁ আৰু তেওঁৰ উদ্দেশ্যে পেয় নৈবেদ্য ঢালোঁ, তেতিয়া জানো নিজ নিজ স্বামীৰ বিনা অনুমতিৰে তেওঁক সেৱা-পূজা কৰিবৰ অৰ্থে আমি তেওঁৰ উদ্দেশ্যে পিঠা বনাওঁ আৰু তেওঁৰ উদ্দেশ্যে পেয় নৈবেদ্য ঢালোঁ?"

²⁰তেতিয়া যিৰিমিয়াই সকলো লোকসকলক তেওঁক উত্তৰ দিয়া পুৰুষ মহিলা আদি সকলো লোকসকলক এই কথা ক'লে, ²¹"যিহুদাৰ নগৰবোৰত আৰু যিৰুচালেমৰ আলিত তোমালোকে, তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকল, তোমালোকৰ ৰজা, তোমালোকৰ প্ৰধান লোকসকল আৰু দেশৰ প্ৰজাসকলে যি ধূপ দাহ কৰিছিল, সেই ধূপ দাহ জানো যিহোৱাই সোঁৱৰণ কৰা নাই? এই সকলো তেওঁৰ মনত আছিল।

²²এই কাৰণে যিহোৱাই তোমালোকৰ দুষ্কৰ্মৰ কাৰণে আৰু তোমালোকে কৰা যিগলগীয়া কাৰ্য্যৰ বাবে আৰু সহি থাকিব নোৱাৰিলে; এই হেতুকে তোমালোকে আজি দেখাৰ দৰে তোমালোকৰ দেশ-নিবাসীশূণ্য হৈ, ধ্বংসস্থান আৰু বিস্ময় ও শাওৰ বিষয় হ'ল। ²³তোমালোকে ধূপ

জ্বালালা, যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলা, যিহোৱাৰ বাক্যলৈ কাণ নিদিলা, তেওঁৰ ব্যৱস্থা, বিধি, কি সাক্ষ্য অনুসাৰে নচলিলা; এই কাৰণে আজি দেখাৰ দৰে তোমালোকলৈ এই অমঙ্গল ঘটিল।”

²⁴তেতিয়া তাত বাজে যিৰিমিয়াই সকলো লোকসকলক আৰু সকলো মহিলাক ক’লে, “হে মিচৰ দেশত থকা আটাই যিহুদী লোকসকল, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। ²⁵ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “আমি আকাশৰ ৰাণীৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাবলৈ আৰু তেওঁৰ উদ্দেশ্যে পেয় নৈবেদ্য ঢালিবলৈ আমি কৰা সঙ্কল্পবোৰ অৱশ্যে সিদ্ধ কৰিম, এই বুলি কৈ তোমালোকে আৰু তোমালোকৰ মহিলাসকলে মুখেৰে কথা ক’লা আৰু হাতেৰে তাক সিদ্ধও কৰিছা; বাৰু তোমালোকৰ সঙ্কল্প সিদ্ধ কৰা আৰু তোমালোকে তোমালোকৰ সঙ্কল্প সাফল কৰা।

²⁶এই হেতুকে হে মিচৰৰ দেশত থকা আটাই যিহুদী লোকসকল, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা: যিহোৱাই কৈছে, ‘চোৱা, মই মোৰ মহান নাম লৈ শপত খাইছোঁ, যে, যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত বুলি কৈ এই গোটেই মিচৰ দেশত কোনো যিহুদী লোকে মোৰ নাম আৰু মুখত নানিবা।’ ²⁷চোৱা, তেওঁলোকৰ মঙ্গলৰ বাবে নহয়, কিন্তু অমঙ্গলৰ বাবেহে মই তেওঁলোকলৈ জাগি থাকিম; আৰু এই মিচৰ দেশত থকা সকলো যিহুদী লোকক তৰোৱাল আৰু আকালৰ দ্বাৰাই নিঃশেষে বিনষ্ট কৰা হ’ব। ²⁸আৰু তৰোৱালৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা অতি কম সংখ্যক লোকে এই মিচৰ দেশৰ পৰা যিহুদা দেশলৈ উলটি যাব; তাতে মোৰ নে তেওঁলোকৰ, কাৰ বাক্য ৰব, এই মিচৰ দেশত প্ৰবাস কৰিবৰ অৰ্থে ইয়াত সোমোৱা সকলো অৱশিষ্ট যিহুদী লোকসকলে তাক জানিব।

²⁹যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকৰ অমঙ্গলৰ কাৰণেহে যে মোৰ বাক্য অৱশ্যে ফলিয়াব, তাক তোমালোকে জানিবৰ বাবে মই যে এই ঠাইত তোমালোকক দণ্ড দিম তাৰ প্ৰমাণৰ অৰ্থে এয়ে তোমালোকলৈ চিন হ’ব।’ ³⁰যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘চোৱা, মই যেনেকৈ যিহুদাৰ চিদ্দিকিয়া ৰজাক তেওঁৰ প্ৰাণ ল’বলৈ বিচৰা তেওঁৰ শত্ৰু বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিছিলোঁ, তেনেকৈ মই মিচৰৰ ৰজা ফৰোণহফ্ৰাকো তেওঁৰ প্ৰাণ ল’বলৈ বিচৰা শত্ৰুবোৰৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম।’”

Chapter 45

বাৰুকক দিয়া আশ্বাস বাক্য।

¹যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহুদাৰ ৰজা যিহোৱাকীমৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰত, নেৰিয়াৰ পুত্ৰ বাৰুকক এইবোৰ কথা যিৰিমিয়াৰ মুখৰ পৰা পুথি এখনত লিখা সময়ত, যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে তেওঁক এই কথা ক’লে, ²“হে বাৰুক, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাক এইদৰে কৈছে: ³তুমি ক’লা, যে, ‘হায় হায়, মই সন্তাপৰ পাত্ৰ। কিয়নো যিহোৱাই মোৰ বেদনাতে শোক লগ লগাই দিছে; মই কেঁকাই কেঁকাই ক্লাস্ত হৈছোঁ, অলপ জিৰণী নাপাওঁ।’

⁴তুমি তেওঁক কোৱা: যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, মই যি সাজিলোঁ, তাক ভাঙিম, আৰু মই যি ক’লোঁ, তাক উঘালিম, আৰু গোটেই দেশত এনেকৈয়ে কৰিম। ⁵তেন্তে তুমি নিজৰ বাবে মহত্ব বিচাৰিছা নে? সেইবোৰ নিবিচাৰিবা; কিয়নো, যিহোৱাই কৈছে, মই সকলো মৰ্ত্যলৈ অমঙ্গল ঘটাম; কিন্তু তুমি যি যি ঠাইলৈ যাবা, সেই সেই ঠাইত মই তোমাক লুটদ্রব্যস্বৰূপে তোমাৰ প্ৰাণ দান কৰিম।’”

Chapter 46

জাতিসমূহৰ বিষয়ে ভাববাণী। মিচৰৰ বিষয়।

¹জাতিসমূহৰ বিষয়ে যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ ওচৰলৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য। ²মিচৰৰ বিষয়। যোচিয়াৰ পুত্ৰ যিহুদাৰ ৰজা যিহোৱাকীমৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰত বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰে পৰাজয় কৰা ফৰাৎ নদীৰ পাৰৰ কৰ্কমীচত থকা মিচৰীয়া ৰজা ফৰোণ-নখোৰ সৈন্য-সামন্তৰ বিষয়:

³তোমালোকে ঢাল আৰু ফৰ যুগুত কৰা আৰু যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে ওচৰ চাপা।

⁴হে অশ্বাৰোহীসকল, যোঁৰাবোৰ সজোঁৱা, যোঁৰাত উঠা আৰু শিৰোৰক্ষক টুপী পিন্ধি, আগলৈ গৈ থিয় হোৱা, বৰচা জকমকোওৱা, কৰচ পিন্ধা।

⁵মই কিয় এনেকুৱা দেখিছোঁ? তেওঁলোক ব্যাকুল হৈছে, পাছ হুকি গৈছে;

তেওঁলোকৰ বীৰসকল বিহ্বল হৈ বেগাই পলাইছে আৰু পাছলৈ নাচায়; যিহোৱাই কৈছে, চাৰিওফালে ত্ৰাস।

⁶বেগী লোক পলাই যাব নোৱাৰে, বীৰ সাৰিব নোৱাৰে;

উত্তৰফালে ফৰাৎ নদীৰ পাৰত তেওঁলোকে উজুটি খাই পৰিছে।

7যাৰ জলসমূহে নৈবোৰৰ দৰে আশ্ফালন কৰিছে, নীল নদীৰ দৰে বাঢ়ি অহা সোঁ জন কোন?

8মিচৰৰ নীল নদীৰ দৰে বাঢ়ি আহিছে, আৰু তাৰ জলসমূহে নদীবোৰৰ দৰে আশ্ফালন কৰিছে।

আৰু সি কৈছে, 'মই বাঢ়ি পৃথিৱী তল নিয়াম, নগৰ আৰু তাৰ নিবাসীসকলক নষ্ট কৰিম।'

9হে ঘোঁৰাবিলাক, উঠি যোৱা, হে ৰথবিলাক, বাতুলৰ নিচিনাকৈ লৰি যোৱা:

বীৰসকল ঢালধাৰী কূচ আৰু পুট আৰু ধনুৰ্দ্ধৰ ও ধনুত জোঁৰ দিয়া লুদীয়া লোকসকল বাহিৰ ওলাওঁক।

10কিয়নো এই দিন বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাৰ দিন, তেওঁৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰতিফল দিবলৈ শত্ৰুৰ প্ৰতিকাৰ সধা দিন;

তৰোৱালে গ্ৰাস কৰি হেপাহ পলোৱাৰ আৰু তেওঁলোকৰ তেজ পান কৰি পৰিতৃপ্ত হ'ব;

কিয়নো উত্তৰ দেশত ফৰাৎ নদীৰ পাৰত বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাৰ এক যজ্ঞ হৈছে।

11হে কুমাৰী মিচৰ জীয়াৰী, তুমি গিলিয়দলৈ উঠি গৈ সুস্থজনক গছৰ ৰস লোৱা।

তুমি বৃথা অনেক ঔষধ ব্যৱহাৰ কৰিছা, তোমাৰ কোনো সুস্থতা নাই।

12জাতিবোৰে তোমাৰ অপমানৰ কথা শুনিছে, আৰু তোমাৰ চিঞৰৰ শব্দেৰে পৃথিৱী পৰিপূৰ্ণ হৈছে,

কিয়নো বীৰে বীৰত খুন্দা খাই দুয়ো একেলগে পতিত হ'ল।

13বাবিলৰ ৰজা নবুখদেৰেচৰে আহি মিচৰ দেশ পৰাজয় কৰিবৰ বিষয়ে যিৰিমিয়া ভাববাদীক কোৱা যিহোৱাৰ বাক্য:

14"তোমালোকে মিচৰত প্ৰচাৰ কৰা, মিগেদালত ঘোষণা কৰা, নোফ আৰু

তহপনহেচত ঘোষণা কৰা। তোমালোকে কোৱা, "তুমি আগলৈ গৈ থিয় হোৱা, নিজকে যুগুত কৰা; কিয়নো তৰোৱালে তোমাৰ চাৰিওফালে গ্ৰাস কৰিছে।"

15তোমাৰ বলৱান জনক কেলেই পেলোৱা হ'ল? তেওঁ থিয় হৈ নাথাকিল; কিয়নো যিহোৱাই তেওঁক পেলালে।

16তেওঁ অনেকক উজুটি খুৱালে, এনেকি তেওঁলোকে পৰস্পৰে পৰা-পৰি হ'ল;

আৰু তেওঁলোকে ক'লে, "উঠা আমি এই সংহাৰক তৰোৱালৰ মুখৰ পৰা নিজ জাতিৰ ওচৰলৈ আৰু আমাৰ জন্মৰ দেশলৈ উলটি যাওঁইক।"

17তেওঁলোকে তাত চিঞৰি ক'লে, "মিচৰৰ ৰজা ফৰোণৰ সৰ্বনাশ হ'ল; তেওঁ উপযুক্ত সময় বৃথা নষ্ট কৰিলে।"

18বাহিনীসকলৰ যিহোৱা নামেৰে প্ৰখ্যাত ৰজাই কৈছে, "মোৰ জীৱনৰ শপত,"

"পৰ্বতবোৰৰ মাজত পৰ্বত তাবোৰ যেনে, আৰু সমুদ্ৰ পাৰত থকা কমিল যেনে, নিশ্চয়ে তেওঁ তেনে হৈ আহিব।"

19হে মিচৰ নিবাসিনী জীয়াৰী, বন্দী অৱস্থালৈ যাবৰ বাবে নিজৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তু লোৱা;

কিয়নো নোফ উচ্ছন্ন ঠাই হ'ব, দক্ষ আৰু নিবাসীশূণ্য হ'ব।

20মিচৰ অতি সুন্দৰী চেঁউৰা গৰু; কিন্তু উত্তৰ দিশৰ পৰা এটা ডাঁহ আহিল, পালেহি।

21তাইৰ মাজত থকা তাইৰ বেচ খোৱাবোৰ হুটপুট দামুৰিৰ সদৃশ; কিয়নো তেওঁলোকো বিমুখ হৈ গৈছে।

একেবাৰে পলাইছে, থিয়কেই নিদিলে; কাৰণ তেওঁলোকৰ আপদৰ দিন, তেওঁলোকৰ দণ্ডৰ সময় তেওঁলোকৰ ওচৰত উপস্থিত।

22পলাই যাওঁতে, তাই যোৱা শব্দ সাপ যোৱা শব্দৰ দৰে হ'ব;

কিয়নো শত্ৰুৱে সসৈন্যে যাত্ৰা কৰি, কাঠকটীয়াৰ দৰে কুঠাৰেৰে তাইক আক্ৰমণ কৰিব।

23যিহোৱাই কৈছে, যদিও তাইৰ কাঠনি অগম্য, তথাপি তেওঁলোকে তাক কাটি পেলাব;

কিয়নো তেওঁলোক অৰ্থাৎ শত্ৰুসকল ফৰিঙৰ জাকতকৈয়ো অধিক আৰু অসংখ্য।

²⁴“মিচৰ জীয়াৰী লজ্জিত হ’ব; তাইক উত্তৰ-দেশীয়সকলৰ হাতত সমৰ্পণ কৰা হ’ব।”

²⁵ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, “চোৱা, মই নোত থকা আমোনক, ফৰৌণক, মিচৰক আৰু তাৰ দেৱতাবোৰক আৰু তাৰ ৰজাসকলক, এনে কি ফৰৌণ আৰু তেওঁক ভাৰসা কৰা সকলোকে দণ্ড দিম। ²⁶আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰাণ বিচাৰি ফুৰাসকলৰ হাতত, বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰৰ আৰু তেওঁৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীসকলৰ হাতত মই তেওঁলোকক সমৰ্পণ কৰিম; তথাপি যিহোৱাই কৈছে, পাছত সেই দেশ আগৰ কালৰ দৰে বসতিস্থান হ’ব।

²⁷“কিন্তু হে মোৰ দাস যাকোব, ভয় নকৰিবা, হে ইস্ৰায়েল ব্যাকুল নহ’ব; কিয়নো চোৱা, মই দুৰৰ পৰা তোমাক, আৰু বন্দী অৱস্থাত থকা দেশৰ পৰা তোমাৰ বংশক নিস্তাৰ কৰিম; তাতে যাকোব ঘূৰি আহি নিৰ্ভয় আৰু নিশ্চিত হৈ থাকিব, কোনেও তেওঁক ভয় নেদেখুৱাব। ²⁸যিহোৱাই কৈছে, হে মোৰ দাস যাকোব, ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই তোমাৰ লগত আছোঁ; কাৰণ, মই যি জাতিৰ মাজলৈ তোমাক খেদিলোঁ, সেই সকলো জাতিক মই নিঃশেষে সংহাৰ কৰিলেও, তোমাক নিঃশেষে সংহাৰ নকৰিম; কিন্তু তোমাক সুবিচাৰেৰে শাস্তি দিম, তোমাক কোনোমতেই দণ্ড নিদিয়াকৈ নেৰোঁ।”

Chapter 47

পলেষ্টীয়াসকলৰ বিষয়।

¹ফৰৌণে ঘচাক প্ৰহাৰ কৰা আগতে, পলেষ্টীয়াসকলৰ বিষয়ে যিৰিমিয়া ভাববাদীলৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য।

²“যিহোৱাই এই কথা কৈছে: চোৱা, উত্তৰ দিশৰ পৰা জলসমূহ বাঢ়ি আহিছে, সেয়ে প্লাৱন কৰোঁতা ধল পানী হৈ, দেশ আৰু তাত থকা সকলোকে, নগৰ আৰু নিবাসীসকলক তল নিয়াব!

তাতে লোকসকলে চিঞৰিব,

আৰু দেশত বাস কৰা সকলোৱে হাহাকাৰ কৰিব।

³শত্ৰুৰ বলী ঘোঁৰাৰ খুৰাৰ খটখটনিত,

ৰথৰ ঘৰ্ঘৰণিত, চক্ৰৰ গুমগুমনিত,

পিতৃসকলৰ হাত দুখন দুৰ্বল হোৱাৰ বাবে নিজ নিজ সন্তানসকলকৈ ঘূৰি নাচাব।

⁴কাৰণ সকলো পলেষ্টীয়াসকলে বিনষ্ট কৰিবৰ দিন, তুৰ আৰু চীদোনৰ পৰা,

প্ৰত্যেক অৱশিষ্ট সহকাৰীক উচ্ছন্ন কৰিবৰ দিন আহিছে; কিয়নো যিহোৱাই পলেষ্টীয়াসকলক, কপ্তোৰ দ্বীপৰ অৱশিষ্ট ভাগক বিনষ্ট কৰিব।

⁵ঘচাৰ মূৰ টকলা কৰা হ’ল, তেওঁলোকৰ উপত্যকাৰ অৱশিষ্ট ভাগ অঙ্কিলোন নষ্ট হ’ল; তুমি কিমান কাল তোমাৰ গা কাটকুট কৰিবা? ⁶হে যিহোৱাৰ তৰোৱাল! তুমি কিমান কাল ক্ষান্ত নোহোৱাকৈ থাকিবা?

তুমি তোমাৰ ফাকত সোমোৱা; তুমি বিশ্রাম কৰা আৰু শান্ত হোৱা।

⁷যিহোৱাই তোমাক আজ্ঞা দিয়াত তুমি কেনেকৈ ক্ষান্ত হ’ব পাৰা?

তেওঁ অঙ্কিলোন আৰু সমুদ্ৰৰ দাঁতিৰ বিৰুদ্ধে তাক নিযুক্ত কৰিলে।”

Chapter 48

মোৱাবৰ বিষয়।

¹মোৱাবলৈ, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“হায় হায় নবো! কিয়নো সেয়ে উচ্ছন্ন হ’ল; কিৰিয়াথয়িমে লাজ পালে, ধৰা পৰিল;

মিচগবে লাজ পালে আৰু ব্যাকুল হ’ল।

২মোৱাবৰ গৌৰৱ আৰু নাই। শত্ৰুৱে তাৰ বিৰুদ্ধে হিচবোনত অমঙ্গলৰ মন্ত্ৰণা কৰিছে।

তেওঁলোকে কৈছে, 'আহাঁ, আমি তাক এক জাতি হোৱাৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰোঁহঁক'। হে মদমেন, তোমাকো নিস্তাৰ কৰা হ'ব; তৰোৱাল তোমাৰ পাছে পাছে যাব।'

৩শুনা হোৰোণয়িমত চিঞৰ-বাগৰ শুনা গৈছে, লুট আৰু মহাসংহাৰ হৈছে।

৪মোৱাব নষ্ট হ'ল। তাৰ সন্তানসকলে চিঞৰৰ শব্দ শুনাইছে।

৫কিয়নো লুহিতলৈ উঠি যোৱা বাটেদি তেওঁলোকে অনবৰত ক্ৰন্দনেৰে উঠি যাব,
কাৰণ হোৰোণয়িমলৈ নামি যোৱা বাটত সংহাৰৰ দুখৰ চিঞৰ শুনা গৈছে।

৬তোমালোকে পলোৱা! নিজ নিজ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা, অৰণ্যত থকা জাঁও গছৰ নিচিনা হোৱা।

৭কিয়নো তুমি তোমাৰ কাৰ্য্যত আৰু তোমাৰ বহুমূল্য বস্তুত নিৰ্ভৰ কৰাৰ কাৰণে তুমিও ধৰা পৰিবা।

আৰু তেতিয়া কমোচ, তাৰ পুৰোহিতসকল আৰু তাৰ প্ৰধান লোকসকল বন্দী-অৱস্থালৈ একেলগে ওলাই যাব।

৮প্ৰত্যেক নগৰলৈ বিনাশক আহিব আৰু কোনো নগৰ ৰক্ষা নাপাব;

যিহোৱাৰ বাক্য অনুসাৰে তলভূমি বিনষ্ট হ'ব, সমতলো বিনষ্ট হ'ব।

৯তোমালোকে মোৱাবক আপোন বাটে উড়ি যাবৰ বাবে ডেউকা দিয়া।

তাৰ নগৰবোৰ ধ্বংস কৰা হ'ব, তাত বাস কৰোঁতা কোনো নহ'ব।

১০যি জনে যিহোৱাৰ কাৰ্য্য এলাহেৰে কৰে, তেওঁ শাপগ্ৰস্থ হওঁক আৰু যি জনে ৰক্তপাতৰ পৰা নিজ তৰোৱাল কোঁচাই ৰাখে তেওঁ শাপগ্ৰস্থ হওঁক।

১১মোৱাব সৰু কালৰে পৰা নিশ্চিন্তভাৱে আছে, আৰু সি নিজৰ গেদৰ ওপৰত সুস্থিৰে আছে,

এক পাত্ৰৰ পৰা আন পাত্ৰত চলা হোৱা নাই, আৰু সি বন্দী-অৱস্থালৈ যোৱাও নাই; এই কাৰণে তাৰ সুস্বাদ তাতে আছে আৰু তাৰ দন্ধ পৰিৱৰ্ত্তন হোৱা নাই।

১২এই হেতুকে, যিহোৱাই কৈছে, "গতিকে চোৱা, এই দিনবোৰ আহি আছে, যি দিনা মই ঢালিবলৈ মানুহ পঠিয়াম সেই দিন আহিছে সেই দিনা তেওঁলোকে তাক ঢালিব, তাৰ পাক্ৰবোৰ শুদা কৰিব আৰু তাৰ ঘটবোৰ ডোখৰ ডোখৰ কৰিব।

১৩ইশ্ৰায়েল বংশই নিজ বিশ্বাসৰ ভূমি বৈংএলৰ বিষয়ে লাজ পোৱাৰ দৰে মোৱাবেও কমোচৰ বিষয়ে লাজ পাব।

১৪'আমি বীৰ আৰু যুদ্ধৰ বাবে পৰাক্ৰমী মানুহ, বুলি তোমালোকে কেনেকৈ ক'ব পাৰা?

১৫মোৱাব উচ্ছন্ন হ'ল, আৰু তাৰ নগৰবোৰ ধুঁৱা হৈ উড়ি গ'ল আৰু তাৰ মনোনীত ডেকা লোকসকল

বধৰ ঠাইলৈ নামি গ'ল,

বাহিনীসকলৰ যিহোৱা নামেৰে প্ৰখ্যাত ৰজাই ইয়াক কৈছে।

১৬মোৱাবৰ আপদ ওচৰ পালেহি আৰু তাৰ অমঙ্গল অতিশয় বেগেৰে আহিছে।

১৭মোৱাবৰ চাৰিওফালে থকা তাৰ নাম জনা তোমালোক সকলোৱে তাৰ নিমিত্তে বিলাপ কৰি কোৱা,

এই শকত লাখুটি আৰু সুন্দৰ দণ্ডালি কেনেকুপে ভাগিল!

১৮হে দীবোন-নিবাসিনী জীয়াৰী, তুমি তোমাৰ প্ৰতাপৰ পৰা নামি তৃষ্ণাতুৰা হৈ মাটিত বহা;

কিয়নো মোৱাবৰ সংহাৰক তোমাৰ বিৰুদ্ধে উঠি আহিলে, তেওঁ তোমাৰ দুৰ্গবোৰ বিনষ্ট কৰিলে।

১৯হে অৰোয়েৰ-নিবাসিনী, তুমি বাটৰ কাষত থিয় হৈ চোৱা।

পলাই যোৱা লোকক আৰু ৰক্ষা পোৱা মহিলাক কি হ'ল বুলি সোধা।

20 মোৱাবে লাজ পালে, কিয়নো সেই নগৰ ভগ্ন হ'ল; তোমালোকে হাহাকাৰ কৰা আৰু চিঞৰি কান্দা;
মোৱাব যে উচ্ছন্ন হ'ল, তাক অৰ্ণোনত প্ৰচাৰ কৰা।

21 আৰু শাস্তি আহিল সমথলৰ দেশলৈ,

হোলোন, যহচা, মেফাৎ,

22 দীবোন, নবো, বৈৎ-দিলাথয়িম,

23 কিৰিয়াথয়িম, বৈৎ-গামূল, বৈৎ-মিয়োন,

24 কৰিয়োৎ আৰু বশ্ৰা

দূৰত কি ওচৰত থকা মোৱাবদেশীয় সকলো নগৰৰ ওপৰলৈ দণ্ড আহিল।

25 যিহোৱাই কৈছে, মোৱাবৰ শিংটি কটা হ'ল আৰু বাহু ভঙা হ'ল।

26 তোমালোকে তাক মতোৱাল কৰা, কাৰণ তেওঁলোকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে গৰ্ব কৰিলে আৰু মোৱাবে নিজ বাঁতিওৱা ঠাইত বাগৰিব আৰু বিদ্ৰূপৰ বিষয়ে হ'ব। 27 কিয়নো ইস্ৰায়েল জানো তোমাৰ আগত বিদ্ৰূপৰ বিষয় নাছিল? তাক জানো চোৰৰ মাজত পোৱা নগৈছিল? কাৰণ তুমি যিমানবাৰ তাৰ বিষয়ে কোৱা, সিমানবাৰ তুমি তোমাৰ মূৰ জোকাৰা।

28 হে মোৱাব-নিবাসীসকল, তোমালোকে নগৰবোৰ এৰি শিলত বাস কৰা

আৰু গাঁতৰ মুখৰ কিনাৰত বাহু সজা কপৌটিৰ দৰে হোৱা।

29 আমি মোৱাবৰ অহঙ্কাৰৰ বিষয়ে শুনিবলৈ, যে সি বৰ গৰ্বী;

তাৰ অভিমান, অহঙ্কাৰ, দৰ্প আৰু মনৰ গৰ্বৰ কথা আমি শুনিবলৈ।

30 যিহোৱাই কৈছে, “মই জানো; তাৰ ক্ৰোধ মিছা, তাৰ বৰ বৰ কথা নিষ্ফল।

31 এই কাৰণে মই মোৱাবৰ বিষয়ে হাহাকাৰ কৰিম, এনেকি, গোটেই মোৱাবৰ বাবে চিঞৰি কান্দিম;

কীৰ-হেৰেচৰ লোকসকলৰ বিষয়ে বিলাপ কৰা যাব।

32 হে চিবমাৰ দ্ৰাক্ষালতা, মই যাজেৰৰ ক্ৰন্দনতকৈয়ো তোমাৰ বিষয়ে অধিক কৈ ক্ৰন্দন কৰিম তোমাৰ ডালবোৰ সমুদ্ৰৰ সিপাৰলৈকে গৈছিল

সেয়ে যাজেৰৰ সমুদ্ৰলৈকেও ফেৰ মেলিছিল; তোমাৰ ঘামকালিৰ ফলৰ বাবে আৰু তোমাৰ চপাবলগীয়া দ্ৰাক্ষা গুটিৰ বাবে বিনাশক আহিল।

33 মোৱাব দেশৰ ফলৱাতী বাৰীৰ পৰা আনন্দ আৰু হৰ্ষ দূৰ কৰা হ'ল,

আৰু “মই দ্ৰাক্ষকুণ্ডত দ্ৰাক্ষৰস নাইকিয়া কৰিলোঁ; কোনেও আনন্দৰ ধ্বনিৰে নগচকিব; সেই ধ্বনি আনন্দৰ ধ্বনি নহ'ব।

34 হিচবোনত এনে চিঞৰ বাগৰ হৈছে, যে, তাৰ শব্দ ইলিয়াললৈকে আৰু যহচলৈকে গৈছে আৰু চোৱৰৰ পৰা চিঞৰ-বাগৰৰ শব্দ হোৱাণয়িমলৈকে আৰু ইগ্লেৎ-চলিচিয়ালৈকে গৈছে; কিয়নো নিম্ৰীমৰ জলসমূহো মৰুভূমি হ'ব। 35 ইয়াত বাজে, উচ্ছ্বাসনত উৎসৰ্গ কৰোঁতা, আৰু নিজ দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলাওঁতা লোক মোৱাবত নাইকিয়া কৰিম।” ইয়াকে যিহোৱাই কৈছে।”

36 এই কাৰণে মোৰ অন্তৰ মোৱাবৰ বাবে বাঁহীৰ নিচিনাকৈ বাজিছে আৰু মোৰ হৃদয় কীৰ-হেৰেচৰ লোকসকলৰ বাবে বাঁহীৰ দৰে বাজিছে;

কাৰণ সি অজ্ঞা অধিক বস্তু নষ্ট হ'ল। 37 কিয়নো প্ৰত্যেকৰ মূৰ টকলা কৰা হ'ল আৰু প্ৰত্যেকৰ ডাটি কটা হ'ল, সকলোৰে হাতত কাটকুট আৰু কঁকালত চট আছে।

38 মোৱাবৰ সকলো ঘৰৰ চালত, আৰু তাৰ চকবোৰৰ সকলোফালে বিলাপ শুনা গৈছে; কিয়নো যিহোৱাই কৈছে ভাল নোপোৱা কোনো পাত্ৰৰ নিচিনাকৈ মই মোৱাবক ভাঙি পেলালোঁ।

39 “সি কেনে ভগ্ন হ'ল! তেওঁলোকে কেনে হাহাকাৰ কৰিছে! মোৱাবে লাজতে কেনেকৈ মুখ ঘূৰালে! এইদৰে মোৱাব নিজৰ চাৰিওফালে থকা সকলোৰে আগত বিদ্ৰূপৰ আৰু ত্ৰাসৰ বিষয় হ'ব।”

40কিয়নো যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, “চোৱা, তেওঁ কোৰৰ পখীৰ দৰে উড়ি আহি, মোৱাবৰ বিৰুদ্ধে নিজ ডেউকা মেলিব।

41কৰিয়োটক হাত কৰি লোৱা হ’ল, দুৰ্গবোৰ হঠাৎ আক্ৰমণ কৰা হ’ল;

আৰু মোৱাবৰ বীৰসকলৰ হৃদয় সেইদিনা প্ৰসন্ন বেদনা পোৱা মহিলাৰ হৃদয়ৰ দৰে হ’ব।

42মোৱাবে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে অভিমান কৰাৰ বাবে, সি এটি জাতি হোৱাৰ পৰা উচ্ছন্ন হ’ব।

43যিহোৱাই কৈছে, হে মোৱাব নিবাসী লোক, তোমাৰ বাবে আপদ, গাঁত আৰু ফান্দ নিৰূপিত আছে।”

44“যি কোনোৱে সেই আপদৰ পৰা পলাব, তেওঁ সেই গাঁতত পৰিব

আৰু যি কোনোৱে সেই গাঁতৰ পৰা উঠিব, তেওঁ সেই ফান্দত ধৰা পৰিব;

কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁৰ ওপৰত, মোৱাবৰেই ওপৰত প্ৰতিফল দিয়াৰ বছৰ আনিম।”

45পলৰীয়াসকল হিচবোনৰ ছাঁত শক্তিবহীন হৈ থিয় দি আছে; কাৰণ হিচবোনৰ পৰা অগ্নি

আৰু চীহানৰ মাজৰ পৰা জুইৰ শিখা ওলাই মোৱাবৰ ডাঢ়িৰ কাষ আৰু কোলাহলকাৰীসকলৰ তালু টকলা কৰিলে।

46হায় হায় মোৱাব! কৰ্মোচৰ প্ৰজাসকলৰ সৰ্বনাশ হ’ল,

কাৰণ তোমাৰ পুত্ৰসকলক বন্দী কৰি নিয়া হ’ল; আৰু তোমাৰ জীয়ৰিসকলক বন্দী অৱস্থালৈ নিয়া হ’ল।

47তথাপি, যিহোৱাই কৈছে, “মই শেষকালত মোৱাবৰ বন্দী অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম।”

মোৱাবৰ দণ্ড ইমানলৈকে।

Chapter 49

অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ বিষয়।

1অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ বিষয়। যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইস্ৰায়েলৰ জানো পুত্ৰ নাই? তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী জানো কোনো নাই? তেন্তে মিল্কমে কিয় গাদক অধিকাৰ কৰিছে? আৰু তাৰ প্ৰজাবিলাকে কিয় গাদৰ নগৰবোৰত বাস কৰিছে? 2এই নিমিত্তে, যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, যিদিনা মই অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ বৰকাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধৰ ধ্বনি শুনাম, এনে দিন আহিছে; সেয়ে ভগ্নৰাশি হ’ব, আৰু তাৰ উপনগৰবোৰ জুইৰে পোৰা যাব; তেতিয়া যিহোৱাই কৈছে, ইস্ৰায়েলক অধিকাৰ কৰা-বিলাকক ইস্ৰায়েলে অধিকাৰ কৰিব। 3হে হিচবোন, হাহাকাৰ কৰা, কিয়নো অয়ক বিনষ্ট কৰা হ’ল; হে বৰকাৰ জীয়াৰীবিলাক, চিঞৰি কান্দা, চট পিন্ধা, বিলাপ কৰি গড়ৰ কাষে কাষে ইফালে সিফালে লৰি ফুৰা; কিয়নো মিল্কম, তাৰ পুৰোহিতবিলাক, আৰু তাৰ প্ৰধান লোক-বিলাক একেলগে বন্দী অৱস্থালৈ যাব। 4মোৰ ওচৰলৈ কোন আহিব পাৰে বুলি কৈ নিজ ধনত ভাৰসা কৰোঁতা হে বিপথগামিনী জীয়াৰী, তোমাৰ উপত্যকাবোৰত, তোমাৰ ৰক্তপ্ৰবাহী উপত্যকাটিত কিয় গৌৰৱ কৰিছা? 5বাহিনীবিলাকৰ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে চোৱা, মই তোমাৰ চাৰিওফালে থকা আটাইৰে পৰা তোমালৈ ভয় উপস্থিত কৰিম; তোমালোক প্ৰতিজনক পোনে পোনে খেদাই দিয়া হ’ব আৰু পলৰীয়াক গোটাৰলৈ কোনো নহ’ব। 6কিন্তু, যিহোৱাই কৈছে, পাছত মই অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ বন্দী অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম।

ইদোমৰ বিষয়।

7ইদোমৰ বিষয়। বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তৈমনত জানো আৰু জ্ঞান নাই? বুদ্ধিয়কবিলাকৰ পৰা জানো পৰামৰ্শ লোপ পালে? তেওঁবিলাকৰ জ্ঞান জানো নাইকিয়া হ’ল? 8হে দদান-নিবাসীবিলাক, তোমালোক পলোৱা মুখ ঘূৰাই গভীৰ ঠাইত সোমাই বাস কৰা; কিয়নো মই এচৌৰ ওপৰলৈ তাৰ আপদ আৰু দণ্ড তাক দিয়াৰ সময় আনিম। 9তোমাৰ ওচৰলৈ দ্ৰাক্ষাগুটি চপাওঁতাবিলাক আহিলে, সিহঁতে কিছু দ্ৰাক্ষাগুটি অৱশিষ্ট নাৰাখিব নে? ৰাতি চোৰ আহিলে, সিহঁতে প্ৰয়োজন মতে চুৰ কৰি ক্ষান্ত নহ’ব নে? 10কিন্তু মই হ’লে এচৌক শূণ্য কৰিলোঁ আৰু তাৰ গোপনীয় ঠাইবোৰ মুকলি কৰিলোঁ, সি লুকাই থাকিব নোৱাৰিব; তাৰ বংশ, ভায়েকবিলাক আৰু ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ বিনষ্ট হ’ল, আৰু সি লুপ পালে। 11তোমাৰ পিতৃহীন সন্তানবিলাকক এৰা, ময়েই সিহঁতক জীয়াই ৰাখিম; আৰু তোমাৰ বিধৱাবিলাকে মোত ভাৰসা কৰক। 12কিয়নো যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, পাত্ৰত পান কৰা যিবিলাকৰ স্বপ্ন নাই, তেওঁবিলাকেই অৱশ্যে পান কৰিব; তেন্তে তুমি জানো সমূলি দণ্ড পাব

নলগা লোক? তুমি দণ্ড নোপোৱাকৈ নাথাকিবা, তুমি অৱশ্যে পান কৰিবা। ¹³কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, মই মোৰ নাম লৈ এই শপত খাই কৈছোঁ যে, বস্ৰা আচৰিতৰ, ধিক্কাৰৰ, ধ্বংসৰ আৰু শাওৰ বিষয় হ'ব, আৰু তাৰ আটাই নগৰ চিৰকলীয়া ধ্বংসস্থান হ'ব।

¹⁴মই যিহোৱাৰ পৰা বাৰ্তা শুনিলোঁ, আৰু জাতিবিলাকৰ মাজলৈ এজন দূত পঠোৱা হ'ল, “তোমালোকে একেলগে গোট খাই তাৰ বিৰুদ্ধে যাত্ৰা কৰা, আৰু যুদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে উঠা।” ¹⁵কিয়নো, চোৱা, মই তোমাক জাতিবিলাকৰ মাজত সৰু, আৰু মানুহৰ মাজত নীহ কৰিলোঁ। ¹⁶হে শিলৰ খোৰোঙত বাস কৰা জন, হে পৰ্ব্বতৰ উচ্ছস্থানত থকা জন, তোমাৰ ভয়ানকতাৰ বিষয়ে হ'লে, তোমাৰ মনৰ অহঙ্কাৰে তোমাক প্ৰবঞ্চনা কৰিলে; যিহোৱাই কৈছে, তুমি কুৰৰ পখীৰ নিচিনাকৈ ওখত তোমাৰ বাহ সাজিলেও, মই তাৰ পৰা তোমাক নমাই আনিম। ¹⁷ইদোম বিস্ময়ৰ বিষয় হ'ব; তাৰ ওচৰেদি অহা-যোৱা কৰা প্ৰতিজনে বিস্ময় মানিব আৰু তালৈ ঘটা আটাই উৎপাত দেখি ইচ ইচ কৰিব। ¹⁸যিহোৱাই কৈছে, চদোম, ঘমোৰা, আৰু তাৰ ওচৰৰ নগৰ কেইখন নষ্ট হোৱাৰ সময়ৰ নিচিনাকৈ কোনো মানুহে তাত বাস নকৰিব, কোনো মানুহ-সন্তানে তাৰ মাজত প্ৰবাস নকৰিব। ¹⁹চোৱা, যৰ্দনৰ শোভস্থানৰ পৰা সিংহ উঠি অহাৰ নিচিনাকৈ তেওঁ চিৰস্থায়ী চৰণীয়া ঠাইৰ বিৰুদ্ধে আহিব; কিন্তু মই চকুৰ পচাৰতে তেওঁক তাৰ পৰা লৰুৱাম আৰু মই তাৰ ওপৰত মোৰ মনোনীত জনক নিযুক্ত কৰিম; কাৰণ মোৰ নিচিনা কোন আছে? আৰু মোৰ নিমিত্তে কোনে সময় নিৰূপণ কৰিব? আৰু মোৰ আগত তিষ্ঠিব পৰা কোন ৰখীয়া আছে?

²⁰এই হেতুকে, যিহোৱাই ইদোমৰ বিৰুদ্ধে কৰা মন্ত্ৰণা, আৰু তৈমন-নিবাসীবিলাকৰ অহিতে কৰা অভিপ্ৰায়বোৰ তোমালোকে শুনা; অৱশ্যে জাকৰ সৰুবোৰেও সিহঁতক টানি লৈ যাব, অৱশ্যে সিহঁতৰ চৰণীয়া ঠায়ে সিহঁতৰ বিষয়ে বিস্ময় মানিব। ²¹সিহঁতৰ পতনৰ শব্দত পৃথিৱী কঁপিছে; সিহঁতৰ চিঞৰৰ শব্দ চুফ সাগৰলৈকে শুনা গৈছে। ²²চোৱা, তেওঁ কুৰৰ পখীৰ নিচিনাকৈ উড়ি আহিব, আৰু বস্ৰাৰ অহিতে নিজ ডেউকা মেলিব, আৰু সেই দিনা ইদোমৰ বীৰবিলাকৰ হৃদয় প্ৰসৱবেদনা পোৱা তিৰোতাৰ হৃদয়ৰ নিচিনা হ'ব।

দম্বেচকৰ বিষয়।

²³দম্বেচকৰ বিষয়। হমাং আৰু অৰ্পদে লাজ পালে; কিয়নো সিহঁতে অমঙ্গলৰ বাৰ্তা শুনি দ্ৰৱ হৈ গৈছে; সাগৰ খনত শোক দেখা গৈছে, সেয়ে স্থিৰ হ'ব নোৱাৰে। ²⁴দম্বেচক দুৰ্বল হৈ পৰিল, সি পলাবলৈ ঘূৰিল আৰু কম্পনে তাক ধৰিলে, প্ৰসৱকাৰিণী তিৰোতাৰ নিচিনাকৈ যাতনা আৰু বেদনাই তাক আক্ৰমণ কৰিলে। ²⁵প্ৰশংসাৰ নগৰ, মোৰ আনন্দৰ নগৰ কিয় পৰিত্যক্ত নহ'ল? ²⁶এতেকে, বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই কৈছে, তাৰ ডেকাবিলাক তাৰ চকবোৰত পতিত হ'ব, আৰু আটাই যুদ্ধবিলাকক সেই দিনা নিস্তক্ৰ কৰা হ'ব। ²⁷আৰু মই দম্বেচকৰ গড়ৰ ভিতৰত জুই লগাম; সেয়ে বিন-হৃদয়ৰ অট্টালিকাবোৰ গ্ৰাস কৰিব।

কেদৰ আৰু হাচোৰৰ বিষয়।

²⁸বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰে প্ৰহাৰ কৰা কেদৰৰ আৰু হাচোৰীয়া ৰাজ্যবোৰৰ বিষয়। যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকে উঠি কেদৰলৈ যোৱা, আৰু পূৱদেশীয় সন্তানবিলাকক বিনষ্ট কৰা। ²⁹শত্ৰুৱে সিহঁতৰ তম্বু আৰু পশুৰ জাকবোৰ লৈ যাব, আৰু সিহঁতৰ আঁৰ কাপোৰ আদি আটাই বস্ত্ৰ আৰু উটবোৰ নিজৰ নিমিত্তে নিব, আৰু সিহঁতে শত্ৰুৰ কাৰণে চিঞৰিব, সকলো ফালে ত্ৰাস। ³⁰যিহোৱাই কৈছে, হে হাচোৰনিবাসীবিলাক, পলোৱা, দূৰলৈ ভ্ৰমণ কৰি গভীৰ ঠাইত বাস কৰা; কিয়নো বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰে তোমালোকৰ অহিতে মন্ত্ৰণা কৰিলে, আৰু তোমালোকৰ অহিতে কল্পনা স্থিৰ কৰিলে। ³¹যিহোৱাই কৈছে, তোমালোক উঠা, নিৰ্ভয়ে আৰু নিশ্চিত্তে বাস কৰা, আৰু দুৱাৰ কি ডাং নথকা অকলেই বাস কৰা এটি জাতিৰ বিৰুদ্ধে তোমালোকে যাত্ৰা কৰা। ³²সিহঁতৰ উটবোৰ চিকাৰৰ বস্ত্ৰ যেন হ'ব, আৰু সিহঁতৰ পশুসমূহ লুট দ্ৰব্য হ'ব। আৰু কুমৰ গুৰিত ডাঢ়ি-চুলি কটা আটাইবোৰকে মই সকলো ফালে বায়ুত উড়ুৱাই দিম; আৰু যিহোৱাই কৈছে, মই সিহঁতৰ সকলো ফালৰ পৰা সিহঁতলৈ আপদ আনিম। ³³হাচোৰ শিয়ালৰ বাসস্থান, চিৰকলীয়া ধ্বংস স্থান হ'ব; তাত কোনো মানুহ নাথাকিব, নাইবা কোনো মনুষ্য-সন্তানে তাৰ মাজত প্ৰবাস নকৰিব।

এলমৰ বিষয়।

³⁴যিহূদাৰ ৰজা চিদিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ আৰম্ভণত এলমৰ বিষয়ে যিৰিমিয়া ভাববাদীয়েলৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য। ³⁵বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই শক্তিৰ প্ৰধান অস্ত্ৰ এলমৰ ধনু ভাঙি পেলাম। ³⁶আৰু আকাশৰ চাৰি দিশৰ পৰা চাৰি বায়ু মই এলমৰ ওপৰলৈ বলোৱাম, আৰু সেই সকলো বায়ুত মই সিহঁতক উড়ুৱাই দিম; দুৰীকৃত এলমীয়াবিলাক যি জাতিৰ ওচৰলৈ নাযাব, এনে কোনো জাতি নহ'ব। ³⁷আৰু এলমৰ শত্ৰুবোৰৰ আগত, আৰু সিহঁতৰ প্ৰাণ বিচৰাবোৰৰ আগত মই সিহঁতক ব্যাকুল কৰিম; আৰু যিহোৱাই কৈছে মই সিহঁতৰ ওপৰলৈ অমঙ্গল, এনেকি মোৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ উপস্থিত কৰিম; আৰু সিহঁতক সংহাৰ নকৰালৈকে সিহঁতৰ পাছে পাছে মই তৰোৱাল পঠাম। ³⁸যিহোৱাই আৰু কৈছে, মই এলমত নিজ সিংহাসন স্থাপন কৰিম, আৰু তাৰ পৰা দণ্ডাঙ্গা দি, ৰজা আৰু প্ৰধান লোকবিলাকক উচ্ছন্ন কৰিম। ³⁹কিন্তু, যিহোৱাই কৈছে, শেষকালত মই এলমৰ বন্দী অৱস্থা পৰিবৰ্ত্তন কৰিম।

Chapter 50

বাবিলৰ বিষয়।

¹যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ দ্বাৰাই বাবিলৰ বিষয়ে, কল্দীয়াইতৰ দেশৰ বিষয়ে যিহোৱাই কোৱা বাক্য। ²তোমালোকে জাতিবিলাকৰ মাজত প্ৰচাৰ কৰা, ঘোষণা কৰা আৰু ধ্বংসা তোলা; শুপুতে নাৰাখিবা; কোৱা, “বাবিল হাত কৰি লোৱা হ’ল, বেলে লাজ পালে, মৰোদক ব্যাকুল হ’ল; তাৰ মুৰ্ত্তিবোৰে লাজ পালে, তাৰ প্ৰতিমাবোৰ ব্যাকুল হ’ল।” ³কিয়নো তাৰ বিৰুদ্ধে উত্তৰৰ পৰা এক জাতি আহিছে; সেই জাতিয়ে তাৰ দেশ ধ্বংস কৰিব তাত কোনেও বাস নকৰিব; সিহঁত পলাল মানুহ আৰু পশু সকলো গ’ল। ⁴যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনত আৰু সেই কালত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাক আৰু যিহূদাৰ সন্তানবিলাক একে লগ হৈ আহিব আৰু ক্ৰন্দন কৰি কৰি গমন কৰি তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বিচাৰ কৰিব। ⁵তেওঁবিলাকে এই ফাললৈ মুখ কৰি চিয়োনৰ বিষয়ে সুধিব আৰু ক’ব যে আহা, আমি পাহৰিব নোৱাৰা চিৰকলীয়া এটি নিয়মেৰে যিহোৱাত আসক্ত হওঁ।

⁶মোৰ প্ৰজাবিলাক হেৰোৱা ভেড়াশ্বৰূপ হ’ল; তেওঁবিলাকৰ ৰখীয়াবিলাকে তেওঁবিলাকক বিপথগামী কৰিলে, পৰ্ব্বতবোৰত তেওঁবিলাকৰ বাট হেৰোৱালে; তেওঁবিলাক এক পৰ্ব্বতৰ পৰা আন পৰ্ব্বতলৈ গ’ল, তেওঁবিলাকে নিজৰ শুৱা ঠাই পাহৰিলে। ⁷তেওঁবিলাকক পোৱা সকলোৱে তেওঁবিলাকক গ্ৰাস কৰিলে, আৰু তেওঁবিলাকৰ শত্ৰুবোৰে ক’লে, আমি দোষ কৰা নাই, কাৰণ সিহঁতে ধৰ্ম্মনিবাস যিহোৱাৰ, সিহঁতৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ বিশ্বাস ভূমি যিহোৱাৰেই বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলে। ⁸তোমালোক বাবিলৰ মাজৰ পৰা পলোৱা, কল্দীয়াইতৰ দেশৰ পৰা ওলাই যোৱা, আৰু জাকৰ আগে আগে যাওঁতা মতা ছাগবোৰৰ নিচিনা হোৱা। ⁹কিয়নো চোৱা, মই উত্তৰ দেশৰ পৰা বাবিলৰ অহিতে মহা জাতিবোৰৰ এক লোক সমূহক উচটাই আনিম, আৰু সিহঁতে তাৰ বিৰুদ্ধে বেছ পাতিব, তাতে তাক হাত কৰি লোৱা যাব; সিহঁতৰ কাঁড়বোৰ, বিফলে উলটি নহা নিপুন বীৰৰ কাঁড়বোৰৰ নিচিনা হ’ব। ¹⁰কল্দীয়া দেশ লুট দ্ৰব্য হ’ব, যিহোৱাই কৈছে, তাৰ লুটকাৰী আটাইবোৰ পৰিতৃপ্ত হ’ব।

¹¹হে মোৰ আধিপত্য অপহৰণ কৰোঁতাহঁত, তহঁতে আনন্দ কৰিছ, উল্লাস কৰিছ, শস্য মাৰোঁতা এজনী টেউৰী গৰুৰ নিচিনাকৈ দেও দিছ, আৰু বলী ঘোঁৰাৰ নিচিনাকৈ ঢেকঢেকাইছ। ¹²এতেকে, তহঁতৰ মাৰে অত্যন্ত লাজ পাব। তহঁতৰ জননী ব্যাকুল হ’ব, দেখ, তাই জাতিবিলাকৰ মাজত সকলোতকৈ পাছ হ’ব, অৰণ্য শুকান ভূমি আৰু মৰুভূমি হ’ব। ¹³যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ কাৰণে এই দেশ বসতিস্থান নহ’ব, কিন্তু সম্পূৰ্ণ উচ্ছন্ন ঠাই হ’ব; বাবিলৰ ওচৰেদি যোৱা প্ৰতিজনে আচৰিত হৈ তালৈ ঘটাৰ আটাই উৎপাত দেখি ইচ ইচ কৰিব। ¹⁴ধনু ভিৰাওঁতা তোমালোক আটোয়ে বাবিলৰ অহিতে চাৰিওফালে বেছ পাতা; তোমালোকে তালৈ কাঁড় মাৰা, এটি কাঁড়ো বাকী নাৰাখিবা; কিয়নো সি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলে। ¹⁵চাৰিওফালে তাৰ বিৰুদ্ধে জয়-ধ্বনি কৰা; সি হাত যোৰ কৰিছে, তাৰ কোঁঠবোৰ পৰি গ’ল, তাৰ গড়বোৰ ভাঙি পেলোৱা হ’ল; কিয়নো এয়ে যিহোৱাই সধা প্ৰতিকাৰ; তোমালোকে তাৰ প্ৰতিকাৰ সধা, সি কৰা নিচিনাকৈ তাক কৰা। ¹⁶বাবিলৰ পৰা কঠীয়া সিচোঁতাক আৰু শস্যৰ সময়ত কাঁচি ধৰোঁতাক উচ্ছন্ন কৰা; সংহাৰক তৰোৱালৰ ভয়ত সিহঁত প্ৰতিজনে নিজ নিজ জাতিলৈ মুখ কৰিব, আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ দেশলৈ পলাই যাব।

¹⁷ইস্ৰায়েল ছিন্ন-ভিন্ন মেৰশ্বৰূপ; সিংহবোৰে তাক খেদি দিলে; প্ৰথমে অচূৰৰ ৰজাই তাক গ্ৰাস কৰিলে আৰু শেষত বাবিলৰ ৰজা এই নবুখদৰেচৰে তাৰ হাড়বোৰ ভাঙিলে। ¹⁸এই হেতুকে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই অচূৰৰ ৰজাক দণ্ড দিয়াৰ নিচিনাকৈ বাবিলৰ ৰজাক আৰু তেওঁৰ দেশকো দণ্ড দিম। ¹⁹আৰু মই ইস্ৰায়েলক মোৰ চৰণীয়া ঠাইলৈ ওলোটাই আনিম; তাতে সি কম্বল আৰু বাচানত চৰিব, ইফ্ৰয়িম পৰ্ব্বতত আৰু গিলিয়দত তাৰ প্ৰাণ তৃপ্ত হ’ব। ²⁰যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনত আৰু সেই কালত ইস্ৰায়েলৰ অপৰাধ বিচাৰ কৰা যাব, কিন্তু একো পোৱা নাযাব, আৰু যিহূদাৰ পাপবোৰ বিচাৰ কৰা হ’ব, কিন্তু সেইবোৰ পোৱা নাযাব; কিয়নো মই অৱশিষ্ট ৰখাবোৰক ক্ষমা কৰিম।

²¹তুমি মৰাথিয়ম দেশৰ বিৰুদ্ধে আৰু পকোত নিবাসীবিলাকৰ অহিতে যাত্ৰা কৰা; যিহোৱাই কৈছে, তুমি সিহঁতৰ পাছে পাছে গৈ সিহঁতক বধ কৰি নিঃশেষে বিনষ্ট কৰা, আৰু মই তোমাক দিয়া সকলো আদেশ অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰা। ²²দেশত ৰণৰ আৰু মহাসংহাৰৰ শব্দ শুনা গৈছে। ²³গোটেই পৃথিৱীৰ হাতুৰীতৌ কগগনে চিন্ন আৰু ভগ্ন হ’ল। জাতিবিলাকৰ মাজত বাবিল কেনে ধ্বংসস্থান হ’ল। ²⁴হে বাবিল মই তোমাৰ নিমিত্তে ফন্দ পাতিলোঁ, তুমি নজনাকৈ তাত লাগিলা; তুমি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিবাদ কৰাৰ কাৰণে তোমাক পোৱা গ’ল, আৰু ধৰাও পৰিলা। ²⁵যিহোৱাই নিজ অস্ত্ৰৰ ভঁড়াল মেলি নিজৰ ক্ৰোধৰ অস্ত্ৰবোৰ উলিয়াই আনিলে; কিয়নো কল্দীবিলাকৰ দেশত প্ৰভুৰ বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাৰ কৰিবলৈ এটা কাৰ্য্য আছে। ²⁶তোমালোকে শেষ সীমাৰ পৰা তাৰ বিৰুদ্ধে আহা, তাৰ শস্যৰ ভঁড়ালবোৰ মেলা; শস্যৰাশিৰ নিচিনাকৈ তাক দ’ম কৰা, আৰু তাক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰা, তাৰ একোকে থাকিব নিদিবা। ²⁷তাৰ সকলো ভতৰাক বধ কৰা; সিহঁত বধ কৰা ঠাইলৈ নামি যাওক; হায় হায়! সিহঁতৰ দিন, সিহঁতৰ দণ্ডৰ সময় আহিল। ²⁸শুনা, সেইয়া বাবিল দেশৰ পৰা পলোৱা আৰু ৰক্ষা পোৱাবিলাকৰ মাত; আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই সধা প্ৰতিকাৰ, তেওঁৰ মন্দিৰৰ অৰ্থে সধা প্ৰতিকাৰ সিবিলাকে চিয়োনত প্ৰকাশ কৰিছে।

²⁹তোমালোকে বাবিলৰ বিৰুদ্ধে ধনুৰ্দ্ধৰ বিলাকক, ধনু ভিৰাওঁতা আটাইকে মাতা, চাৰিওফালে তাৰ বিৰুদ্ধে ছাউনি পাতা, সিহঁতৰ কাকো সাৰি যাব নিদিবা, তাৰ কাৰ্য্য অনুসাৰে তাক প্ৰতিফল দিয়া, সি কৰা সকলো কাৰ্য্য অনুসাৰে তালৈ কৰা; কিয়নো সি যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে, ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰজনাৰেই বিৰুদ্ধে গৰ্ব্ব কৰিলে। ³⁰এই নিমিত্তে, যিহোৱাই কৈছে তাৰ ডেকাবিলাকক তাৰ চকবোৰত পতিত হ’ব, আৰু তাৰ আটাই যুদ্ধাৰবিলাকক সেই দিনা নিস্তক্ক কৰা হ’ব। ³¹বাহিনীবিলাকৰ প্ৰভূ যিহোৱাই কৈছে, হে গৰ্ব্বী, দেখ, মই তোৰ বিপক্ষ; কিয়নো তোৰ দিন, মই

তোক দণ্ড দিয়াৰ সময় আহিল। ³²আৰু গৰ্বী জন উজুটি খাই পতিত হ'ব, কোনেও তাক নুতুলিব; আৰু মই তাৰ নগৰবোৰত জুই লগাম, আৰু সেয়ে তাৰ চাৰিওফালে থকা সকলোকে গ্ৰাস কৰিব।

³³বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদাৰ সন্তান-বিলাকে একেলগে উপদ্ৰৱ পাইছে আৰু তেওঁবিলাকক বন্দী কৰি লোৱা সকলোৱে তেওঁবিলাকক দৃঢ়কৈ ধৰিছে, এৰি দিবলৈ অসম্মত। ³⁴তেওঁবিলাকৰ মুক্তিদাতা বলৱান, তেওঁৰ নাম বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱা; তেওঁ পৃথিৱীক বিশ্ৰাম দিবৰ নিমিত্তে আৰু বাবিল নিবাসীবিলাকক অস্ত্ৰ কৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁবিলাকৰ অভিযোগ সম্পূৰ্ণকৈ প্ৰতিবাদ কৰিব।

³⁵যিহোৱাই কৈছে, কল্দীয়াবিলাকৰ আৰু বাবিল-নিবাসীবিলাকৰ ওপৰত আৰু তাৰ প্ৰধান জ্ঞানী লোকবিলাকৰ ওপৰত তৰোৱাল আছে।

³⁶বৰ বৰ কথা কওঁতাৰোৰ ওপৰত তৰোৱাল আছে আৰু সিহঁত হতবুদ্ধি হ'ব; তাৰ বীৰ বিলাকৰ ওপৰত তৰোৱাল আছে আৰু সিবিলাক ব্যাকুল হ'ব। ³⁷সিহঁতৰ ঘোঁৰা ৰথ, আৰু তাৰ মাজত থকা আটাই মিহলি লোকৰ ওপৰত তৰোৱাল আছে আৰু সিহঁত তিৰোতাৰ নিচিনা হ'ব; তাৰ বহুমূল্য বস্ত্ৰবোৰৰ ওপৰত তৰোৱাল আছে, আৰু সেইবোৰক লুট কৰা হ'ব। ³⁸তাৰ জলসমূহৰ ওপৰত খৰ আছে আৰু সেইবোৰ শুকাব; কিয়নো সেয়ে কটা-প্ৰতিমাৰ দেশ আৰু তাৰ লোকবিলাক মুৰ্ত্তিত বলীয়া। ³⁹এই নিমিত্তে অৰণ্যৰ বনৰীয়া জন্তুবোৰে ৰাং-কুকুৰবোৰে সৈতে তাত বাস কৰিব আৰু উট চৰাইবোৰে তাত বাস কৰিব আৰু সেয়ে চিৰকালৰ নিমিত্তে আৰু বাসস্থান নহ'ব বা পুৰুষামুক্ৰমে কোনেও তাত বাস নকৰিব। ⁴⁰যিহোৱাই কৈছে, ঈশ্বৰে চদোম, ঘমোৰা, আৰু তাৰ ওচৰত থকা নগৰবোৰ ধ্বংস কৰা সময়ৰ নিচিনাকৈ কোনো মানুহে সেই ঠাইত বাস নকৰিব আৰু কোনো মনুষ্য-সন্তানে তাৰ মাজত প্ৰবাস নকৰিব।

⁴¹চোৱা, উত্তৰৰ পৰা এক জাতি আহিছে, পৃথিৱীৰ অন্তভাগৰ পৰা এক মহাজাতি আৰু অনেক ৰজা উত্তেজিত হৈছে। ⁴²সিহঁতে ধনু আৰু বৰছা ধৰে, সিহঁত নিষ্ঠুৰ আৰু দয়াহীন; সিহঁতৰ শব্দ সমুদ্ৰৰ গৰ্জ্জনৰ নিচিনা আৰু সিহঁত ঘোঁৰাত উঠে; হে বাবিল-জীয়াৰী, তোমাৰ বিৰুদ্ধে সিহঁত প্ৰতিজনে যুদ্ধাৰম্ভৰ নিচিনাকৈ সাজু হৈ আছে। ⁴³বাবিলৰ ৰজাই সিহঁতৰ যশস্যা শুনিছে, তাতে তেওঁৰ হাত দুৰ্বল হ'ল; যাতনাই, প্ৰসৱকাৰিণীৰ বেদনাৰ নিচিনা বেদনাই তেওঁক ধৰিছে। ⁴⁴চোৱা, যৰ্দনৰ শোভাস্থানৰ পৰা সিংহ উঠি অহাৰ নিচিনাকৈ তেওঁ চিৰস্থায়ী চৰণীয়া ঠাইৰ বিৰুদ্ধে আহিব; কিন্তু, মই চকুৰ প্ৰচাৰতে সিহঁতক তাৰ পৰা লৰুৱাম, আৰু মই তাৰ ওপৰত মোৰ মনোনীত জনক নিযুক্তি কৰিম; কাৰণ মোৰ নিচিনা কোন আছে? আৰু মোৰ নিমিত্তে কোনে সময় নিৰূপণ কৰিব? আৰু মোৰ আগত তিষ্ঠিব পৰা কোন ৰখীয়া আছে? ⁴⁵এই হেতুকে, যিহোৱাই বাবিলৰ বিৰুদ্ধে কৰা মন্ত্ৰণা, আৰু কল্দীয়া দেশৰ অহিতে কৰা অভিপ্ৰায়বোৰ তোমালোকে শূন্য; অৱশ্যে জাকৰ সৰুবোৰেও সিহঁতক টানি লৈ যাব, অৱশ্যে সিহঁতৰ চৰণীয়া ঠাই সিহঁতৰ বিষয়ে বিস্ময় মানিব। ⁴⁶বাবিলক হাত কৰি লোৱাৰ শব্দত পৃথিৱী কঁপিছে, আৰু জাতিবিলাকৰ মাজত চিঞৰৰ শব্দ শুনি গৈছে।

Chapter 51

¹যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই বাবিলৰ আৰু লেব-কাময়-নিবাসী-বিলাকৰ বিৰুদ্ধে এক বিনাশক বতাহ বলোৱাম। ²আৰু বাবিললৈ বিদেশীবোৰক পঠাম, সিহঁতে তাক জানিব আৰু তাৰ দেশ শূণ্য কৰিব; কিয়নো সঙ্কটৰ দিনা সিহঁত চাৰিওফালে তাৰ বিৰুদ্ধী হ'ব। ³ধনুৰ্দ্ধৰে নিজ ধনু নিভিৰাওক আৰু কৱচ পিন্ধি অহঙ্কাৰ নকৰক; তোমালোকে তাৰ ডেকা মানুহবিলাকক দয়া নকৰিবা, তাৰ সকলো সৈন্যক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰা। ⁴সিহঁত কল্দীয়াবিলাকৰ দেশত হত হৈ আৰু তাৰ আলিত খোঁচ খাই পৰি থাকিব।

⁵কিয়নো, যদিও ইস্ৰায়েল কি যিহুদা দেশ ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰজনাৰ বিৰুদ্ধে দোষেৰে ভৰা, তথাপি বাহিনীবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দ্বাৰাই সি পৰিত্যক্ত হোৱা নাই। ⁶তোমালোকে বাবিলৰ মাজৰ পৰা পলোৱা, আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰা, তাৰ ধোশত বিনষ্ট নহ'বা; কিয়নো এয়ে যিহোৱাই সধা প্ৰতিকাৰৰ সময়, তেওঁ তাক প্ৰতিফল দিব। ⁷বাবিল, সমস্ত পৃথিৱীক মতলীয়া কৰা যিহোৱাৰ হাতত থকা সোণৰ এক পান-পাত্ৰ; জাতিবিলাকে তাৰ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিলে, সেই নিমিত্তে জাতিবিলাক পগলা হ'ল। ⁸বাবিল অকস্মাৎ পতিত হৈ বিনষ্ট হ'ল; তোমালোকে তাৰ নিমিত্তে হাহাকাৰ কৰা, তাৰ বেদনাৰ নিমিত্তে সুস্থজনক গছৰ ৰস লোৱা, কিজানি সি সুস্থ হ'ব পাৰে। ⁹আমি বাবিলক সুস্থ কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ, কিন্তু সি সুস্থ নহ'ল, তোমালোকে তাক ত্যাগ কৰা, আঁহা আমি প্ৰতিজনে নিজ নিজ দেশলৈ যাওঁহঁক; কিয়নো তাৰ দোষে আকাশ স্পৰ্শ কৰিছে, আৰু গগন মণ্ডললৈকে উঠিছে। ¹⁰যিহোৱাই আমাৰ ধাৰ্মিকতা প্ৰকাশ কৰিলে; আঁহা আমি আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ কৰ্ম চিয়োনত প্ৰচাৰ কৰোঁগৈ।

¹¹তোমালোকে কাঁড়বোৰ ধাৰ দিয়া, ঢাল শকতকৈ ধৰা; যিহোৱাই মদীয়া ৰজাবিলাকৰ মন উচটাইছে, কিয়নো বাবিলক নষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁৰ কল্পনা তাৰ বিৰুদ্ধী; কাৰণ এয়ে যিহোৱাই সধা প্ৰতিকাৰ। ¹²তোমালোকে বাবিলৰ গড়ৰ অহিতে ধ্বংসা তোলা, পৰীয়াবোৰক সাহিয়াল কৰোঁৱা, প্ৰহৰী নিযুক্ত কৰা, আৰু গুপত ঠাইত সৈন্য ৰাখা; কিয়নো যিহোৱাই বাবিল-নিবাসীবিলাকৰ বিষয়ে কোৱা কথা কল্পনা কৰিলে আৰু সিদ্ধও কৰিলে। ¹³হে বহুজল-নিবাসিনী, বহুমূল্য বস্ত্ৰে পৰিপূৰ্ণা, তোমাৰ অন্তিম কাল উপস্থিত, তোমাৰ লোভৰ পৰিমাণ পূৰ হ'ল।

¹⁴বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই নিজ নাম লৈ শপত খাই ক'লে, মই অৱশ্যে ফৰিঙৰ নিচিনাকৈ মানুহেৰে তোমাক পৰিপূৰ্ণ কৰিম, আৰু সিহঁতে তোমাৰ বিৰুদ্ধে জয়-ধ্বনি কৰিব।

¹⁵তেওঁ নিজ শক্তিৰে পৃথিৱী স্ৰজন কৰিলে, নিজ জ্ঞানেৰে জগত স্থাপন কৰিলে আৰু নিজ বুদ্ধিৰে আকাশ-মণ্ডল বিস্তাৰ কৰিলে। ¹⁶তেওঁ মাত লগালে আকাশ-মণ্ডলত জলসমূহৰ কোলাহল হয়, আৰু তেওঁ পৃথিৱীৰ অন্তভাগৰ পৰা ভাপবোৰ তোলে; তেওঁ বৃষ্টিৰ নিমিত্তে বিজুলী স্ৰজে, আৰু নিজ উঁড়ালৰ পৰা বতাহ বাহিৰ কৰি আনে। ¹⁷প্ৰতিজন মানুহ পশুতুল্য আৰু জ্ঞানশূণ্য প্ৰতিজন সোণাৰি তাৰ কটা প্ৰতিমাৰ দ্বাৰাই লজ্জিত হয়; কাৰণ তাৰ সাঁচত ঢলা মুৰ্ত্তি মিছা, সেইবোৰৰ ভিতৰত নিশ্বাস-প্ৰশ্বাস নাই। ¹⁸সেইবোৰ ভাপ আৰু প্ৰবঞ্চনাৰ কাৰ্য্য মাথোন; দণ্ড

দিয়া কালত সেইবোৰ বিনষ্ট হ'ব।¹⁹ যাকোবৰ অংশ সেইবোৰৰ নিচিনা নহয়; কিয়নো তেওঁ সকলোৰে নিৰ্মানকৰ্তা আৰু ইস্ৰায়েল তেওঁৰ আধিপত্যৰ ফৈদ; বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱা তেওঁৰ নাম।

²⁰তুমি মোৰ গদা আৰু যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ; তোমাৰ দ্বাৰাই মই না না জাতিক খণ্ড খণ্ড কৰিম আৰু তোমাৰ দ্বাৰাই না না ৰাজ্য সংহাৰ কৰিম; ²¹মই তোমাৰ দ্বাৰাই ঘোঁৰা আৰু তাত উঠাজনক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম, তোমাৰ দ্বাৰাই ৰথ আৰু তাত উঠা জনক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম। ²²মই তোমাৰ দ্বাৰাই মতা আৰু তিৰোতাক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম আৰু তোমাৰ দ্বাৰাই বুঢ়া আৰু ডেকাক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম আৰু তোমাৰ দ্বাৰাই যুৱা আৰু যুৱতীক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম; ²³মই তোমাৰ দ্বাৰাই জাকৰ ৰথীয়াক আৰু তাৰ জাকক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম তোমাৰ দ্বাৰাই খেতিয়কক আৰু তাৰ বলদহালক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম, তোমাৰ দ্বাৰাই শাসনকৰ্তা আৰু দেশাধ্যক্ষবিলাকক ডোখৰ ডোখৰ কৰিম। ²⁴আৰু যিহোৱাই কৈছে, মই বাবিলক আৰু কল্দীয়ানিবাসী আটাইবোৰক তোমালোকৰ দৃষ্টিত সিহঁতে চিয়োনত কৰা সকলো কু-কৰ্মৰ প্ৰতিফল দিম।

²⁵যিহোৱাই কৈছে, হে সমস্ত পৃথিৱী বিনষ্ট কৰোঁতা বিনাশক পৰ্বত, মই তোমাৰ বিপক্ষ, মই তোমাৰ ওপৰলৈ মোৰ হাত মেলি শিলবোৰৰ পৰা তোমাক বগৰাম, আৰু তোমাক জ্বলি যোৱা পৰ্বত কৰিম। ²⁶চুকৰ পৰা ভিত্তিমূলৰ নিমিত্তে কোনো মানুহে তোমাৰ পৰা এটি শিলো নল'ব; কিন্তু যিহোৱাই কৈছে, তুমি চিৰকলীয়া ধ্বংসস্থান হ'ব।

²⁷তোমালোকে দেশত নিচান তোলা, জাতিবিলাকৰ মাজত শিঙা বজোৱা, তাৰ অহিতে জাতিবিলাকক যুগুত কৰা, অৰাৰট, মিনী, আৰু অস্কিনজ ৰাজ্যবোৰক তাৰ অহিতে মাতা, তাৰ অহিতে প্ৰধান সেনাপতি নিযুক্ত কৰা, শূং থকা ফৰিঙৰ নিচিনাকৈ ঘোঁৰাবোৰ পঠোৱা।

²⁸তোমালোকে তাৰ অহিতে জাতিবিলাকক, মাদিয়া দেশৰ ৰজাবিলাকক, তাৰ শাসনকৰ্তা আৰু সকলো দেশাধ্যক্ষবিলাকক আৰু তেওঁবিলাকৰ ৰাজ্যৰ সমস্ত দেশৰ লোকক যুগুত কৰা। ²⁹দেশ কঁপিছে আৰু বেদনা পাইছে; কিয়নো বাবিল দেশক ধ্বংস আৰু নিবাসী-শূণ্য কৰিবলৈ বাবিলৰ অহিতে যিহোৱাৰ সঙ্কল্প সিদ্ধ হৈছে। ³⁰বাবিলৰ বীৰবিলাকে যুদ্ধ কৰিবলৈ এৰিছে, তেওঁবিলাকৰ দৃঢ় কোঁঠবোৰত থাকিছে; তেওঁবিলাকৰ শক্তি নাইকিয়া হ'ল; তেওঁবিলাক তিৰোতাৰ নিচিনা হ'ল, বাবিলৰ বাসস্থানবোৰত জুই লাগিল, তাৰ ডাংবোৰ ভাগিল। ³¹বাবিলৰ ৰজাৰ নগৰ যে চাৰিওপিনে শত্ৰুৰ হাতত পৰিল, ইয়াকে তেওঁক জনাবৰ নিমিত্তে এটা ডাকৱালা লৰি গৈ আন ডাকৱালাৰ, ³²আৰু এজন দুতে আন দুতৰ লগ পাইছে; আৰু পাৰ ঘাটবোৰ লৰোৱা হ'ল, নলবোৰ জুই লগাই পুৰিলে, আৰু যুদ্ধাৰবিলাক বিহ্বল হ'ল। ³³কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “বাবিল-জীয়াৰী শস্য মৰণা মৰা কালৰ খলাস্বৰূপ, আৰু অলপতে শস্য কাটিবৰ সময় তাইলৈ আহিব।” ³⁴বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰে মোক গ্ৰাস কৰিলে, মোক গুৰি কৰিলে, মোক শূণ্যপাত্ৰ কৰিলে, মোক নাগৰ দৰে গিলি পেলালে, মোৰ সু-স্বাদু বস্ত্ৰৰে উদৰ পূৰ কৰিলে, আৰু মোক বাহিৰলৈ পেলালে। ³⁵মোলৈ আৰু মোৰ মাংসলৈ কৰা অত্যাচাৰৰ ফল বাবিললৈ হওক, এই বুলি চিয়োন-নিবাসিনীয়ে ক'ব; আৰু মোৰ ৰক্তপাতৰ ফল কল্দীয়া নিবাসীবিলাকলৈ ঘটক, এই বুলি যিৰুচালেমে ক'ব। ³⁶এই হেতুকে যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই তোমাৰ অভিযোগ প্ৰতিবাদ কৰিম, আৰু তোমাৰ নিমিত্তে প্ৰতিকাৰ সাধিম; মই তাৰ সমুদ্ৰ, জলশূণ্য কৰিম আৰু তাৰ ভূমুক শুকুৱাম। ³⁷আৰু বাবিল ভগ্নৰাশি, শিয়ালৰ বাসস্থান, আচৰিত আৰু ইচ ইচৰ বিষয় আৰু নিবাসীশূণ্য হ'ব। ³⁸সিহঁতে ডেকা সিংহৰ নিচিনাকৈ একেলগে গৰ্জৰ্জন কৰিব; সিহঁতে সিংহৰ পোৱালিৰ নিচিনাকৈ গোঁজৰিব। ³⁹যিহোৱাই কৈছে, সিহঁতৰ ৰাগী ধৰা সময়ত মই সিহঁতলৈ ভোজ পাতিম আৰু সিহঁতে ৰং-ধেমালি কৰিবৰ নিমিত্তে আৰু অনন্ত নিদ্ৰা গৈ সাৰ নাপাবৰ নিমিত্তে সিহঁতক মতলীয়া কৰিম। ⁴⁰মই সিহঁতক মেৰ পোৱালিৰ নিচিনাকৈ মতা ছাগেৰে সৈতে মতা মেৰৰ নিচিনাকৈ বধৰ ঠাইলৈ নমাই আনিম। ⁴¹চেচকক কেনেকুৱে হাত কৰি লোৱা হ'ল! গোটেই পৃথিৱীৰ প্ৰশংসাৰ স্থল কেনে অকস্মাৎ ধৰা পৰিল! জাতিবিলাকৰ মাজত বাবিল কেনে ধ্বংসস্থান হ'ল! ⁴²বাবিলৰ ওপৰত সমুদ্ৰ উঠিল, তাৰ টোসমুহেৰে তাক চকা হ'ল। ⁴³তাৰ নগৰবোৰ ধ্বংসস্থান, শুকান ভূমি, মৰুভূমি, মানুহে বাস নকৰা বা তাৰ মাজেদি মনুষ্য সন্তান নোযোৱা ঠাই হ'ল। ⁴⁴মই বাবিলত বেল দেৱতাক দণ্ড দিম আৰু সি গিলি পেলোৱা বস্ত্ৰ তাৰ মুখৰ পৰা উলিয়ায়; জাতিবিলাকে তাৰ ওচৰলৈ একেলগে সোঁত বোৱাদি আৰু নবব; এনে কি বাবিলৰ গড়ো পতিত হ'ব।

⁴⁵হে মোৰ প্ৰজাবিলাক, তোমালোক তাৰ মাজৰ পৰা ওলোৱা; আৰু প্ৰতিজনে যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰা। ⁴⁶তোমালোকৰ হৃদয় সাহ নাইকিয়া নহওক, বা দেশত শুনা জনৰবৰ নিমিত্তে তোমালোকে ভয় নকৰিবা; কিয়নো এবচৰত এটি জনৰব হ'ব, আৰু দেশত অত্যাচাৰ, শাসনকৰ্তাৰ অহিতে শাসনকৰ্তা হ'ব। ⁴⁷এই হেতুকে চোৱা, যি দিনা মই বাবিলৰ কটা প্ৰতিমাবোৰক দণ্ড দিম, আৰু তাৰ গোটেই দেশে লাজ পাব, এনে দিন আহিছে; আৰু তাৰ সমস্ত হত লোক তাৰ মাজত পতিত হ'ব। ⁴⁸তেতিয়া আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী, আৰু সেইবোৰত থকা সকলোৱে বাবিলৰ ওপৰত আনন্দ গান কৰিব; কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, বিনাশকবোৰ উত্তৰৰ পৰা তাৰ গুৰিলৈ আহিব।

⁴⁹বাবিলে যেনেকৈ ইস্ৰায়েলৰ হত লোকবিলাকক পতিত কৰিলে, সেইদৰে সমস্ত দেশৰ হত লোকবিলাক বাবিলত পতিত হ'ব। ⁵⁰হে তৰোৱালৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা লোকবিলাক, তোমালোকে যোৱা, বৈ নাথাকিবা, দুৰৈৰ পৰা যিহোৱাক সোঁৱৰণ কৰা, আৰু যিৰুচালেম তোমালোকৰ মনত উদয় হওক। ⁵¹আমি ধিক্কাৰ কৰা শুনি লাজ পাইছোঁ, আমাৰ মুখ অপমানে ঢাকিছে; কিয়নো বিদেশীবিলাক যিহোৱাৰ গৃহৰ পবিত্ৰ-স্থানবোৰত সোমাল। ⁵²এই হেতুকে, যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, যি দিনা মই তাৰ কটা-প্ৰতিমাবোৰক দণ্ড দিম, আৰু তাৰ দেশৰ সকলোফালে খুন হোৱা লোকে কেঁকাব, এনে দিন আহিছে। ⁵³যিহোৱাই কৈছে, বাবিল যদিও আকাশলৈকে উন্নত হয়, আৰু তাৰ ওখ কোঁঠবোৰ দৃঢ় কৰে, তথাপি মোৰ পৰা তাৰ ওপৰলৈ বিনাশকবিলাক যাব।

⁵⁴বাবিলৰ পৰা চিঞৰৰ আৰু কল্দীয়াবিলাকৰ দেশৰ পৰা মহাসংহাৰৰ শব্দ উঠিছে। ⁵⁵কিয়নো যিহোৱাই বাবিলক উন্নত কৰিছে আৰু তাৰ মাজত হোৱা মহাশব্দ নাইকিয়া কৰিছে; সিহঁতৰ টোবোৰে জলসমূহৰ নিচিনাকৈ গৰ্জৰ্জন কৰিছে, সিহঁতৰ কোলাহলৰ শব্দ শুনা গৈছে। ⁵⁶কাৰণ তাৰ ওপৰলৈ, বাবিলৰ ওপৰলৈকে বিনাশক আহিল, আৰু তাৰ বীৰবিলাক ধৰা পৰিল, তেওঁবিলাকৰ ধনু ডোখৰ ডোখৰকৈ ভঙা হ'ল; কিয়নো যিহোৱা প্ৰতিফল দিওঁতা ঈশ্বৰ, তেওঁ অৱশ্যে প্ৰতিফল দিব। ⁵⁷আৰু মই তাৰ প্ৰধান আৰু জ্ঞানীবিলাকক, তাৰ শাসনকৰ্তা আৰু

দেশাধ্যক্ষবিলাকক, আৰু তাৰ বাৰবিলাকক, মতলীয়া কৰিম; আৰু বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱা নামেৰে প্ৰখ্যাত ৰজাই কৈছে, তেওঁবিলাকে অনন্ত নিদ্ৰা গৈ সাৰ নাপাব। ⁵⁸বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, বাবিলৰ বহল গড়বোৰ, নিঃশেষে বিনষ্ট হ'ব, আৰু তাৰ ওখ দুৱাৰবোৰ অগ্নিৰে পোৰা হ'ব আৰু লোকবিলাকে অসাৰৰ নিমিত্তে, আৰু জাতিবিলাকে অগ্নিৰ নিমিত্তে পৰিশ্ৰম কৰিব, আৰু সিহঁত ক্লান্ত হ'ব।

⁵⁹মহচেয়াৰ নাতিয়েক নেৰিয়াৰ পুত্ৰ চৰায়া যিহূদাৰ ৰজা চিদিকিয়াই সৈতে বাবিললৈ যোৱা সময়ত, তেওঁৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰত যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে তেওঁক দিয়া আজ্ঞাৰ কথা। সেই চৰায়া ৰাজগৃহৰ প্ৰধান অধ্যক্ষ আছিল। ⁶⁰আৰু বাবিললৈ ঘটিব লগা সকলো অমঙ্গলৰ কথা, অৰ্থাৎ বাবিলৰ বিষয়ে লিখা এই আটাইবোৰ বাক্য যিৰিমিয়াই এখন পুথিত লিখিলে। ⁶¹আৰু যিৰিমিয়াই চৰায়াক ক'লে, সাদৰদান, তুমি বাবিল পালে এই সকলো কথা পাঠ কৰিবা, ⁶²আৰু ক'বা, হে যিহোৱা, পশু কি মানুহ কোনেও ইয়াত বাস নকৰিবৰ নিমিত্তে, কিন্তু চিৰকাললৈকে ধ্বংসস্থান হ'বৰ নিমিত্তে উচ্ছন্ন কৰিবৰ কথা তুমি এই ঠাইৰ বিষয়ে কৈছা। ⁶³পাছে তুমি এই পুথিখন পঢ়ি এটোৱা হ'লে, ইয়াত এটা শিল বান্ধি ফৰাং নদীৰ মাজ ঠাইত পেলাই দিবা, ⁶⁴আৰু তুমি ক'বা, মই বাবিললৈ যি অমঙ্গল ঘটাম, তাৰ কাৰণে বাবিল এইদৰে মগ্ন থাকিব, কেতিয়াও আৰু নুঠিব; “আৰু সিহঁত ক্লান্ত হ'ব।” যিৰিমিয়াৰ বাক্য ইমানলৈকে।

Chapter 52

যিকচালেমৰ আৰু যিহূদাৰ বিনাশ।

¹চিদিকিয়াই একৈশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ যিকচালেমত এঘাৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে; তেওঁৰ মাকৰ নাম লিবনা-নিবাসী যিৰিমিয়াৰ জীয়েক হমুটল। ²যিহোৱাকীমৰ সকলো কাৰ্য্য অনুসাৰে তেওঁ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে কু-আতৰণ কৰিলে; ³কিয়নো, যিকচালেম আৰু যিহূদাৰ লোকবিলাকক যিহোৱাই নিজৰ আগৰ পৰা দূৰ নকৰিলেমনে, তেওঁৰ ক্ৰোধৰ কাৰণে তেওঁবিলাকলৈ দুৰ্ঘটনা ঘটিল।

আৰু চিদিকিয়াই বাবিলৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ-আচৰণ কৰিলে। ⁴পাছে তেওঁৰ ৰাজত্বৰ নৱম বছৰৰ দশম মাহৰ দশম দিনা, বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰ আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্যসামন্তই যিকচালেমৰ বিৰুদ্ধে আহি ছাউনি পাতিলে আৰু তাৰ অহিতে চাৰিওফালে কোঁঠ সাজিলে। ⁵এইদৰে চিদিকিয়াৰ ৰাজত্বৰ একাদশ বছৰলৈকে নগৰখন অৱৰোধ কৰা আছিল। ⁶পাছে চতুৰ্থ মাহৰ নৱম দিনা নগৰত আকাল অতিশয় টান হোৱাত, দেশৰ লোকবিলাকৰ নিমিত্তে খোৱা বস্ত্ৰ একোৱেই নাথাকিল। ⁷সেই সময়ত নগৰৰ গড়ৰ কোনো এক ঠাই ভঙা হ'লত, সকলো যুদ্ধাৰ লোক পলাই ৰজাৰ উদ্যানৰ ওচৰত থকা গড় দুটাৰ মাজৰ দুৱাৰখনৰ বাটেদি নগৰৰ বাহিৰলৈ ৰাতিয়েই ওলাই গ'ল, (তেতিয়া কল্দীয়াবিলাক নগৰৰ বিৰুদ্ধে চাৰিওফালে আছিল) আৰু তেওঁবিলাক অৰাবাৰ বাটেদি গ'ল। ⁸কিন্তু কল্দীয়াবিলাকৰ সৈন্যসামন্তই ৰজাৰ পাছত খেদি গৈ, যিৰীহোৰ সমথলত চিদিকিয়াক লগ ধৰিলে; তেতিয়া তেওঁৰ সকলো সৈন্যসামন্ত তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা ছিন্ন-ভিন্ন হৈ গ'ল। ⁹পাছে সিহঁতে ৰজাক ধৰি হমাং দেশৰ ৰিল্লাত বাবিলৰ ৰজাৰ গুৰিলৈ নিলে; তাতে তেওঁ তেওঁলৈ দণ্ডাজ্ঞা কৰিলে। ¹⁰বাবিলৰ ৰজাই চিদিকিয়াৰ পুতেকবিলাকক তেওঁৰ চকুৰ আগতে বধ কৰিলে। আৰু যিহূদাৰ আটাই প্ৰধান লোককো ৰিল্লাত বধ কৰিলে। ¹¹তাৰ বাহিৰে বাবিলৰ ৰজাই চিদিকিয়াৰ চকু কাঢ়ি, তেওঁক শিকলিৰে বান্ধি বাবিললৈ লৈ গ'ল, আৰু তেওঁ নমৰা দিনলৈকে তেওঁক বন্দীশালত বন্দী কৰি ৰাখিলে।

¹²পাছে পঞ্চম মাহৰ দশম দিনা বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰ ৰাজত্বৰ উনৈশ বছৰৰ বছৰি বাবিলৰ ৰজাৰ আগত থিয় হওঁতা নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে যিকচালেমলৈ আহি, ¹³যিহোৱাৰ গৃহটি আৰু ৰাজ গৃহটি পুৰিলে আৰু যিকচালেমৰ সকলো ঘৰ জুই দি পুৰিলে। ¹⁴আৰু সেই ৰক্ষক-সেনাপতিৰ লগত অহা কল্দীয়াবিলাকৰ সকলো সৈন্যসামন্তই যিকচালেমৰ চাৰিওফালৰ আটাইবোৰ গড় ভাঙি পেলালে। ¹⁵আৰু নবুজৰদানৰ ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে প্ৰজাবিলাকৰ কেতবিলাক দৰিদ্ৰ লোকক, নগৰৰ বাকী থকা লোকবিলাকক বাবিলৰ ৰজাৰ ফলীয়া হ'বলৈ পলাই যোৱাবিলাকক বন্দী কৰি লৈ গ'ল। ¹⁶কিন্তু দ্ৰাক্ষা আপডাল কৰোঁতা আৰু খেতিয়ক হ'বলৈ নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে দেশৰ কেতবিলাক দুখীয়া মানুহ এৰি গ'ল।

¹⁷আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ পিতলৰ স্তম্ভ দুটা, আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ আধাৰবোৰ ও পিতলৰ সমুদ্ৰ-পাত্ৰটো কল্দীয়াবিলাকে ডোখৰ ডোখৰকৈ ভাঙি সেইবোৰৰ আটাইবোৰ পিতল বাবিললৈ লৈ গ'ল। ¹⁸আৰু ছাই পেলোৱা পাত্ৰ, ছাই উলিওৱা হেতা, কটাৰী, তেজ পেলোৱা পাত্ৰ, পিয়লা আদি কৰি পৰিচৰ্যা কৰ্ম কৰা পিতলৰ আটাই বস্ত্ৰ সিহঁতে লৈ গ'ল। ¹⁹আৰু চৰিয়া, আঙঠা ধৰা, তেজপেলোৱা পাত্ৰ, ছাই পেলোৱা পাত্ৰ, দীপাধাৰ, পিয়লা, বাটি আদি কৰি সোণৰ পাত্ৰৰ সোণ, আৰু ৰূপৰ পাত্ৰ ৰূপ ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে লৈ গ'ল। ²⁰আৰু চলোমন ৰজাই যিহোৱাৰ গৃহৰ নিমিত্তে সেই যি দুটা স্তম্ভ, এটা সমুদ্ৰ পাত্ৰ, আৰু আধাৰবোৰৰ তলত থকা বাৰটা পিতলৰ বৃষ সজাইছিল, সেই সকলো বস্ত্ৰৰ পিতল অপৰিমিত আছিল। ²¹আৰু সেই স্তম্ভ দুটাৰ বিষয়ে হ'লে প্ৰথমটো ওখই ওঠৰ হাত; আৰু বাৰহতীয়া সূতাই তাক মেৰাব পাৰিছিল, আৰু তাৰ ডাঠ চাৰি আঙুল; সেয়ে ফোপোলা আছিল। ²²আৰু তাৰ ওপৰত পিতলৰ এটা মাথলা আছিল, সেই মাথলা ওখই পাঁচ হাত; আৰু মাথলাত চাৰিওফালে জালি কটা আৰু ডালিম আছিল; সেই আটাইবোৰ পিতলৰ; দ্বিতীয় স্তম্ভটোও সেই প্ৰকাৰ, আৰু তাৰো ডালিম আছিল। ²³চাৰিওফালে ছয়নকৈইটা ডালিম আছিল, আৰু চাৰিওফালে জালি কটাৰ ওপৰত সৰ্বমুঠ এশ ডালিম আছিল।

²⁴পাছে ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে প্ৰধান পুৰোহিত চৰায়াক, আৰু দ্বিতীয় পুৰোহিত চফনীয়াক, আৰু তিনি জন দুৱৰীক ধৰিলে। ²⁵আৰু নগৰৰ লোকবিলাকৰ মাজৰ, যুদ্ধাৰবিলাকৰ ওপৰত নিযুক্ত এজন অধ্যক্ষক, নগৰত পোৱা ৰাজসভাসদ সকলৰ সাতজন মানুহক, দেশৰ প্ৰজাবিলাকৰ সৈন্যৰ নাম ভৰ্ত্তি কৰোঁতা প্ৰধান সেনাপতিৰ লিখক জনক, আৰু নগৰৰ মাজত পোৱা দেশৰ প্ৰজাবিলাকৰ ষাঠিজন মানুহক

ধৰিলে। ²⁶আৰু নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে তেওঁবিলাকক ৰিল্লালৈ বাবিলৰ ৰজাৰ গুৰিলৈ লৈ গ'ল। ²⁷পাছে বাবিলৰ ৰজাই হমাৎ দেশৰ ৰিল্লাত তেওঁবিলাকক আঘাত কৰাই বধ কৰিলে। এইদৰে যিহূদাক নিজ দেশৰ পৰা দেশান্তৰ কৰা হ'ল।

²⁸নবুখদৰেচৰে দেশান্তৰ কৰা লোকবিলাকৰ সংখ্যা এই; সপ্তম বছৰত তেওঁ তিনি হাজাৰ তেইশজন যিহূদী মানুহক দেশান্তৰ কৰি নিলে;

²⁹নবুখদৰেচৰৰ ৰাজত্বৰ অষ্টাদশ বছৰত তেওঁ যিৰুচালেমৰ পৰা আঠশ বত্ৰিশ জনক দেশান্তৰ কৰি লৈ গ'ল; ³⁰নবুখদৰেচৰৰ ৰাজত্বৰ তেইশ বছৰৰ বছৰি নবুজৰদান ৰক্ষক-সেনাপতিয়ে যিহূদী বিলাকৰ মাজৰ পৰা সাতশ পঞ্চল্লিশ জনক দেশান্তৰ কৰি লৈ গ'ল; সৰ্বমুঠ চাৰি হাজাৰ ছশ লোক লৈ গ'ল।

³¹পাছে যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াখীনৰ বন্দী অৱস্থাৰ সাতত্ৰিশ বছৰৰ বছৰি, দ্বাদশ মাহৰ পঁচিশ দিনৰ দিনা বাবিলৰ ইবীল মৰোদক ৰজাই নিজৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰত যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াখীনৰ মূৰ দাঙি, তেওঁক বন্দীশালৰ পৰা মুক্ত কৰিলে; ³²আৰু তেওঁক মৰমৰ কথা ক'লে, আৰু বাবিলত তেওঁৰ লগত থকা ৰজাবিলাকৰ আসনতকৈ তেওঁৰ আসন ওখত স্থাপন কৰিলে। ³³আৰু তেওঁ নিজৰ বন্দীশালৰ কাপোৰ সলালে, আৰু তেওঁ জীয়াই থাকে মানে ৰজাৰ আগত সদায় ভোজন কৰিলে। ³⁴আৰু তেওঁৰ খুৰাকৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁ জীয়াই থাকে মানে নমৰালৈকে বাবিলৰ ৰজাৰ আজ্ঞাৰে এক এক দিনৰ উপযুক্ত খাদ্য দ্ৰব্য প্ৰতি দিনে তেওঁক দিয়া হৈছিল।

যিৰিমিয়াৰ বিলাপ

Chapter 1

যিৰুচালেমৰ দুখভোগ।

¹যি নগৰ এক সময়ত প্ৰজাৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল, সেই নগৰ এতিয়া কেনে অকলশৰীয়া হৈ বৈ আছে!

যদিও তাই জাতি সমূহৰ মাজত ক্ষমতাশালী আছিল, তথাপি তাই বিধৱাৰ দৰে হ'ল!

প্ৰদেশবোৰৰ মাজত তাই ৰাণী আছিল, কিন্তু এতিয়া দাসত্বৰ অধীন হ'ল!

²তাই ৰাতি উচুপি বিলাপ কৰে আৰু তাইৰ চকুৰ পানী গালেৰে বৈ যায়।

তাইৰ প্ৰেমিক সকলৰ মাজত তাইক শালুনা দিবলৈ কোনো নাই।

তাইৰ সকলো বন্ধুৱে তাইক বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিলে। তেওঁলোক তাইৰ শত্ৰু হ'ল।

³দৰিদ্ৰতা আৰু ক্লেশ-ভোগ কৰাৰ পাছত যিহূদা বন্দীত্বত গ'ল।

তাই কোনো বিশ্ৰাম নোপোৱাকৈ সকলো জাতিৰ মাজত বাস কৰি আছে।

তাই হতাশ হোৱাত তাইৰ শত্ৰু সকলে তাইক আক্ৰান্ত কৰিলে।

⁴নিৰ্ধাৰিত পৰ্বলৈ কোনো নোযোৱাত, চিয়োনৰ পথবোৰে শোক কৰিছে।

তাইৰ আটাই দূৰাৰ অৱহেলিত হ'ল। তাইৰ পুৰোহিতসকলে দুখত কেঁকাই আছে।

তাইৰ কুমাৰীসকল শোকত আছে আৰু নিজেও অতি বেজাৰত আছে।

⁵তাইৰ শত্ৰুবোৰ, তাইৰ প্ৰভু হ'ল; আৰু তেওঁলোকৰ উন্নতি হ'ল।

কিয়নো তাইৰ অপৰাধ অধিক হোৱা কাৰণে যিহোৱাই তাইক ক্লেশ দিলে।

তাইৰ শিশুসকল শত্ৰুৰ হাতত বন্দী-অৱস্থালৈ গ'ল।

⁶আৰু চিয়োন-জীয়াৰীৰ সৌন্দৰ্য্যই তাইক ত্যাগ কৰিলে।

তাইৰ ৰাজকুমাৰসকল চৰণীয়া ঠাই নোপোৱা হৰিণৰ দৰে হ'ল,

আৰু শক্তিহীন হৈ খেদি নিয়া শত্ৰুৰ আগে আগে গ'ল।

⁷যিৰুচালেমে নিজৰ দুখ আৰু কষ্টৰ দিনত,

পূৰ্বকালৰ নিজৰ সকলো মনোহৰ বস্তুবোৰৰ বিষয়ে সোঁৱৰণ কৰিছে।

যেতিয়া তাইৰ প্ৰজাসকল শত্ৰুৰ হাতত পৰিল, তেতিয়া কোনেও তাইক সহায় নকৰিলে।

শত্ৰুবোৰে তাইৰ ধ্বংস হোৱা অৱস্থা দেখি উপহাস কৰিলে।

⁸যিৰুচালেমে অতিশয় পাপ কৰিলে; এই কাৰণে তাই অশুচি বস্তু যেন হ'ল।

তাইৰ সন্মানকাৰীসকলে তাইৰ উলঙ্গতা দেখি তাইক তুচ্ছজ্ঞান কৰিলে।

তাই দুখেৰে কেঁকাই পাছফালে মুখ ঘূৰায়।

- 9তাইৰ চুৱা, তাইৰ কাপোৰৰ আঁচলত লাগি আছে। তাই নিজৰ শেষ গতিলৈ মন নকৰিলে।
এই কাৰণে আচৰিতৰূপে তাইৰ অধোগতি হ'ল। তাইক শাল্লনা দিওঁতা কোনো নাই।
হে যিহোৱা, মোৰ ক্লেৰুশলৈ দৃষ্টি কৰক, কাৰণ শত্ৰু অতি মহান হ'ল!
- 10শত্ৰুৱে তাইৰ আটাই মনোহৰ বস্তুবোৰৰ ওপৰত হাত দিলে।
যি জাতিবোৰক আপোনাৰ সমাজত সোমাবলৈ আপুনি নিষেধ কৰিছিল,
তাই সেই জাতিবোৰক তাইৰ পবিত্ৰ স্থানত প্ৰৱেশ কৰা দেখিলে।
- 11তাইৰ সকলো প্ৰজাই অন্ন বিচাৰি দুখত কেঁকাই আছে।
তেওঁলোকে আহাৰ খাই পুনৰ জীৱন প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ নিজ নিজ মনোহৰ বস্তুবোৰ দিলে।
হে যিহোৱা, চাওঁক আৰু মোৰ বিষয়ে বিবেচনা কৰক, কিয়নো মই অযোগ্য হ'লো।
- 12হে বাটৰুৱাসকল, এয়ে তোমালোকৰ দৃষ্টিত একোকে নহয় নে?
বিচাৰ কৰা আৰু চোৱা, মোলৈ কৰা মোৰ এই দুখৰ নিচিনা আৰু দুখ হ'ব পাৰেনে?
কিয়নো যিহোৱাই নিজৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ দিনা মোক যন্ত্ৰণা দিলে।
- 13তেওঁ ওপৰৰ পৰা মোৰ হাড়বোৰৰ মাজলৈ অগ্নি পঠিয়ালে আৰু সেয়ে হাড়বোৰক জ্বলুৱাই পেলালে।
তেওঁ মোৰ ভৰিত জাল পাতিলে আৰু মোক ঘুৰাই আনিলে।
তেওঁ মোক সঘনাই পৰিত্যক্ত আৰু শক্তিহীন কৰিলে।
- 14মোৰ অপৰাধৰূপ যুঁৱলি, তেওঁৰ হাতেৰে বন্ধা হ'ল।
সেইবোৰক একেলগে গোঁঠি মোৰ ডিঙিত পিন্ধাই দিয়া হ'ল। তেওঁ মোক শক্তিহীন কৰিলে।
যি সকলৰ বিৰুদ্ধে মই থিয় হ'ব নোৱাৰোঁ, তেওঁলোকৰ হাতত যিহোৱাই মোক সমৰ্পণ কৰিলে।
- 15মোক ৰক্ষা কৰা মোৰ আটাই বীৰকে প্ৰভুৱে তুচ্ছ কৰিলে।
তেওঁ মোৰ বলৱান লোকসকলক গুৰি কৰিবলৈ মোৰ অহিতে এখন সভা আহ্বান কৰিলে।
প্ৰভুৱে মোৰ যিহুদা-জীয়াৰীক দ্ৰাক্ষাকুণ্ডত গচকা দি গচকিলে।
- 16এইবোৰ কথাৰ কাৰণে মই কান্দিছোঁ। মোৰ চকুৰ পৰা পানী বৈ গৈছে;
কিয়নো মোৰ প্ৰাণ জুৰাব পৰা শাল্লনাকাৰীজন মোৰ পৰা আঁতৰত আছে।
শত্ৰু জয়ী হোৱাত মোৰ সন্তানসকল অৱহেলিত হ'ল।
- 17চিয়ানে বহলকৈ হাত মেলিছে; তাইক শাল্লনা দিবলৈ কোনো নাই।
যাকোবৰ চাৰিওফালে থকা লোকসকলক, তাইৰ শত্ৰু হ'বলৈ যিহোৱাই আজ্ঞা দিছে।
তেওঁলোকৰ মাজত যিৰুচালেম অশুচি বস্তু যেন হ'ল।
- 18যিহোৱা ধাৰ্মিক, কিয়নো মই তেওঁৰ আজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলোঁ।
হে জাতি সমূহ শূনা, মই তোমালোকক বিনয় কৰোঁ আৰু মোৰ দুখলৈ মন কৰা।
মোৰ যুৱতী আৰু বীৰসকল বন্দী অৱস্থালৈ গ'ল।
- 19মই মোৰ প্ৰেমকাৰীসকলক মাতিলোঁ, কিন্তু তেওঁলোক মোৰ প্ৰতি বিশ্বাস-ঘাতক হ'ল।

যেতিয়া নিজ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে তেওঁলোকে আহাৰ বিচাৰিছিল;

তেতিয়া মোৰ পুৰোহিত আৰু পৰিচাৰক সমূহে নগৰত প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে।

²⁰হে যিহোৱা, চাওঁক, মই সঙ্কটত পৰিলোঁ; মোৰ হৃদয় অত্যন্ত দুখিত হৈছে।

মোৰ অন্তৰত মোৰ হৃদয় বিকৃত হ'ল, কাৰণ মই অত্যন্ত বিদ্ৰোহ কৰিলোঁ।

বাহিৰত আমাক তৰোৱালেৰে নিঃসন্তান কৰিছে; আৰু ঘৰত যেন মৃত্যুহে উপস্থিত হৈছে।

²¹মোৰ কেঁকনি শুনক। মোক শাস্তনা দিবলৈ কোনো নাই।

মোৰ আটাই শত্ৰুৱে মোৰ দুৰৱস্থাৰ বিষয়ে শুনিলে, আৰু আপুনি যে এনে অৱস্থা কৰিলে, সেই কাৰণে তেওঁলোক আনন্দিত হৈছে।

আপুনি যি দিনৰ বিষয়ে ঘোষণা কৰিলে, সেই দিন উপস্থিত কৰক, তেতিয়া তেওঁলোকো মোৰ দৰে হ'ব।

²²তেওঁলোকৰ সকলো দুষ্টতা আপোনাৰ আগত উপস্থিত হওঁক,

মোৰ সকলো অপৰাধৰ কাৰণে আপুনি মোলৈ কৰা নিচিনাকৈ তেওঁলোকলৈকো কৰক;

কিয়নো মোৰ দুখৰ কেঁকনি অনেক আৰু মোৰ অন্তৰ দুৰ্বল।

Chapter 2

যিৰুচালেমক দিয়া দণ্ড। বিলাপ আৰু নিবেদন।

¹প্ৰভুৱে নিজ ক্ৰোধত কেনে এটা ডাঙৰ মেঘেৰে চিয়োন-জীয়াৰীক সম্পূৰ্ণৰূপে ঢাকিলে!

তেওঁ স্বৰ্গৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ শোভাক পৃথিৱীলৈ পঠিয়াই দিলে;

আৰু নিজ ক্ৰোধৰ দিনত নিজৰ ভৰি-পীৰালৈ সোঁৱৰণ নকৰিলে।

²প্ৰভুৱে দয়া নকৰি যাকোবৰ সকলো নগৰবোৰ গ্ৰাস কৰিলে।

তেওঁ নিজ ক্ৰোধত যিহূদা-জীয়াৰীৰ দুৰ্গবোৰ ভাঙি পেলালে;

তেওঁ সেইবোৰক অপমানেৰে মাটিৰ সমান কৰিলে, সেই ৰাজ্য আৰু তাইৰ ৰাজকুমাৰসকলক অপবিত্ৰ কৰিলে।

³তেওঁ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধত ইস্ৰায়েলৰ সকলো শক্তি ছেদন কৰিলে।

তেওঁ শত্ৰুৰ সন্মুখৰ পৰা নিজৰ সোঁ হাত কোঁচালে।

আৰু চাৰিওফালে সকলো গ্ৰাস কৰোঁতা জ্বলন্ত অগ্নি-শিখাৰ দৰে তেওঁ যাকোবক দগ্ধ কৰিলে। ⁴শত্ৰুৰ নিচিনাকৈ তেওঁৰ নিজৰ ধনু আমাৰ দিশে ভাঁজ কৰিলে। তেওঁ যুদ্ধত থকা শত্ৰুৰ দৰে, আমালৈ মাৰি পঠিয়াবৰ বাবে নিজ হাতক সাজু কৰালে। তেওঁৰ দৃষ্টিত তৃপ্তিজনক সকলোকে বধ কৰিলে।

চিয়োন-জীয়াৰীৰ তম্বুৰ ওপৰত তেওঁ নিজৰ ক্ৰোধ অগ্নিৰ দৰে বৰষালে।

⁵প্ৰভুৱে শত্ৰু যেন হ'ল। তেওঁ ইস্ৰায়েলক গ্ৰাস কৰিলে।

তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ আটাই ৰাজ-অট্টালিকাবোৰ গ্ৰাস কৰিলে; আৰু তাৰ দুৰ্গবোৰ ধ্বংস কৰিলে।

তেওঁ যিহূদা-জীয়াৰীৰ মাজত শোক আৰু বিলাপ বঢ়ালে।

⁶তেওঁ নিজ তম্বু বাৰীৰ টঙি ধ্বংস কৰাৰ দৰে ধ্বংস কৰিলে আৰু নিজৰ সমাজ পতা ঠাই বিনষ্ট কৰিলে।

যিহোৱাই চিয়োনত পৰ্বৰ আৰু বিশ্রাম দিন পাহৰালে,

কিয়নো তেওঁৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধত ৰজা আৰু পুৰোহিতসকলক তেওঁ হেয়জ্ঞান কৰিলে।

⁷প্ৰভুৱে তেওঁৰ যজ্ঞবেদী অগ্ৰাহ্য কৰিলে; আৰু তেওঁৰ পবিত্ৰ স্থান ঘিণ কৰিলে।

তেওঁ তাইৰ অট্টালিকাৰ গড়বোৰ শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে।

তেতিয়া তেওঁলোকে পৰ্বদিনৰ নিচিনাকৈ যিহোৱাৰ গৃহত জয়েৰে কোলাহল কৰিলে।

⁸যিহোৱাই উদ্দেশ্যমূলকভাৱে চিয়োন-জীয়াৰীৰ গড় নষ্ট কৰিবলৈ মনস্থ কৰিলে।

তেওঁ পৰিমান-জৰী পাৰি সেই গড় বিনষ্ট কৰাৰ পৰা তেওঁৰ হাত নোকোঁচালে।

আৰু তেওঁ দুৰ্গৰ চৰিওফালে থকা গড়বোৰক বিলাপ কৰালে আৰু দুৰ্গবোৰ শক্তিহীন কৰিলে। ⁹চিয়োন-জীয়াৰীৰ দুৱাৰবোৰ মাটিত পোত গ'ল; তাইৰ দুৱাৰৰ ডাংবোৰ যিহোৱাই নষ্ট কৰিলে আৰু ভাঙিলে।

তাইৰ ৰজা আৰু ৰাজকুৱৰসকল অনা-ইহুদীসকলৰ মাজত আছে, য'ত মোচিৰ কোনো বিধান নাই।

আনকি তাইৰ ভাববাদীসকলে যিহোৱাৰ পৰা কোনো দৰ্শন পোৱা নাছিল।

¹⁰চিয়োন-জীয়াৰীৰ বৃদ্ধসকলে মাটিত বহি নীৰৱে শোক কৰি আছে।

তেওঁলোকে নিজ নিজ মূৰত ধূলি ছটিয়াইছে; আৰু কঁকালত চট কাপোৰ বান্ধিছে।

যিক্ৰচালেমৰ কুমাৰীসকলে মাটিত মূৰ দোঁৱাই আছে।

¹¹মোৰ চকু-লো বন্ধ হৈ ৰঙা হ'ল; মোৰ হৃদয় অত্যন্ত দুখিত হৈছে।

মোৰ জাতিস্বৰূপ জীয়াৰীৰ লোকসকলৰ ধ্বংসৰ কাৰণে মোৰ কলিজাৰ পিত্তপানী মাটিত চলা হৈছে,

কিয়নো নগৰৰ বাটবোৰত শিশু আৰু পিয়াহ খোৱা কেঁচুৱাসকল মুৰ্ছিত হৈছে আৰু মৃত্যুৰ মুখত পৰিছে।

¹²“আহাৰ আৰু দ্ৰাক্ষাৰস ক'ত?” এই বুলি তেওঁলোকে নিজ নিজ মাতৃসকলক প্ৰশ্ন কৰে।

সিহত নগৰৰ বাটবোৰত আহত হোৱা মানুহৰ দৰে মুৰ্ছিত হৈছে,

আৰু নিজ নিজ মাতৃৰ কোলাত প্ৰাণত্যাগ কৰিছে।

¹³হে যিক্ৰচালেম-জীয়াৰী, তোমাৰ বিষয়ে মই কি সাক্ষ্য দিম? তোমাক শালুনা দিবৰ বাবে তোমাৰে সৈতে কিহৰ তুলনা দিম? হে কুমাৰী চিয়োন-জীয়াৰী,

কিয়নো তোমাৰ ভঙা-ৰূপ সাগৰৰ দৰে বৃহৎ; কোনে তোমাক সুস্থ কৰিব পাৰে?

¹⁴তোমাৰ ভাববাদীসকলে তোমাৰ পক্ষে মিছা আৰু মুৰ্খতাৰ দৰ্শন পালে।

আৰু তোমাৰ সম্পত্তিবোৰ পুনৰায় ঘূৰাই পাবলৈ তেওঁলোকে তোমাৰ অপৰাধবোৰ প্ৰকাশ নকৰিলে,

কিন্তু তেওঁলোকে দৰ্শন পাই তোমাৰ পক্ষে অসার্থক বাণী আৰু দেশান্তৰৰ কাৰণ প্ৰচাৰ কৰিলে।

¹⁵আটাই বাটৰুৱাই তোমাক দেখি হাত-তালি দিছে।

তেওঁলোকে যিক্ৰচালেম-জীয়াৰীক সুহৃৰিয়াই মূৰ জোকাৰি কয় বোলে,

“পৰম সুন্দৰী আৰু গোটেই পৃথিৱীৰ আনন্দদায়িনী বুলি মানুহে কোৱা নগৰী এইখনে নে?”

¹⁶তোমাৰ আটাই শত্ৰুৱে তোমাৰ অহিতে মুখ বহলকৈ মেলিলে আৰু তোমাৰ বিপক্ষে ঠাট্টা কৰিলে।

তেওঁলোকে সুহৃৰিয়াই আৰু দাঁত কৰচি কয়, “আমি তাইক গ্ৰাস কৰিলোঁ।

আমি বাট চাই থকা দিন, নিশ্চয় এই দিনটোৱেই; আমি পালোঁ, আমি দেখিলোঁ।”

¹⁷যিহোৱাই নিজেই কৰা সংকল্প সিদ্ধ কৰিলে, পূৰ্বকালত আজ্ঞা কৰা তেওঁৰ বাক্য পূৰ্ণ কৰিলে।

তেওঁ দয়া নকৰি ভাঙি পেলালে,

আৰু তাৰ ওপৰত শত্ৰুক আনন্দ কৰালে; তেওঁ তোমাৰ বৈৰীবোৰৰ শিংটো উন্নত কৰিলে।

¹⁸তেওঁলোকে মনতে প্ৰভুৰ আগত কাতৰোক্তি কৰি ক'লে,

“হে চিয়োন-জীয়াৰীৰ গড়, দিনে-ৰাতিয়ে চকু লো নৈৰ নিচিনাকৈ বৈ থাকক।

তুমি নিজকে অলপো বিশ্ৰাম নিদিবা। তোমাৰ চকুৰ মনিক শান্ত হ'বলৈ নিদিবা।

¹⁹উঠা আৰু প্ৰত্যেক প্ৰহৰৰ আৰম্ভণতে ৰাতি চিঞৰি কান্দা

প্ৰভুৰ আগত তোমাৰ হৃদয় পানীৰ দৰে ঢালি দিয়া।

তোমাৰ যি শিশুসকলক প্ৰত্যেক আলিৰ মূৰত ভোকত মুৰ্ছিত হৈছে, তেওঁলোকৰ প্ৰাণৰক্ষাৰ অৰ্থে তেওঁলৈ হাত তোলা।”

²⁰হে যিহোৱা, বিবেচনা কৰি চোৱা, তুমি যি জনলৈ এনে ব্যৱহাৰ কৰিছা।

মহিলাসকলে হাত নিচুকুৱা সন্তান নিজৰ গৰ্ভফলক ভক্ষণ কৰিবনে?

পুৰোহিত আৰু ভাববাদীক প্ৰভুৰ পবিত্ৰস্থানত বধ কৰা হ'ব নে?

²¹ডেকা আৰু বুঢ়া লোক, আলিবাটৰ মাটিত পৰি আছে।

মোৰ যুৱতী আৰু যুৱকসকল তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হৈছে।

তুমি তোমাৰ ক্ৰোধৰ দিনত তেওঁলোকক বধ কৰিলা; তুমি দয়া নকৰি হত্যা কৰিলা।

²²তুমি পৰ্বদিনৰ নিচিনাকৈ চাৰিওফালৰ পৰা মোলৈ নানা ত্ৰাস মাতিলা;

আৰু যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দিনত ৰক্ষা পোৱা, কি বাকি থকা কোনো নাছিল।

মই নিচুকুই ডাঙৰ-দীঘল কৰা সকলক মোৰ শত্ৰুৱে সংহাৰ কৰিলে।

Chapter 3

যিৰিমিয়াৰ দুখ আৰু বিশ্বাস।

¹যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দণ্ডৰ দ্বাৰাই দুখ ভোগ কৰা পুৰুষজন ময়েই।

²তেওঁ মোক খেদি পঠিয়ালে আৰু মোক পোহৰত নহয়, কিন্তু অন্ধকাৰৰ পথতহে গমন কৰালে।

³নিশ্চয়কৈ তেওঁ মোক বিমুখ কৰিলে; ওৰে দিনটো তেওঁ মোৰ অহিতে নিজ হাত চলায়।

⁴তেওঁ মোৰ মাংস আৰু ছাল জীৰ্ণ কৰিলে; তেওঁ মোৰ হাড়বোৰ ভাঙিলে।

⁵তেওঁ মোৰ অহিতে চাৰিওফালে তিক্ততা আৰু শান্তিকৰূপ গড়েৰে অৱৰোধ কৰিলে।

⁶বহু সময় ধৰি মৃত্যু হোৱা মানুহৰ দৰে, তেওঁ মোক অন্ধকাৰ ঠাইবোৰত বাস কৰালে।

⁷মই ওলাই যাব নোৱাৰাকৈ তেওঁ মোৰ চাৰিওফালে বেৰা দিলে। তেওঁ মোৰ শিকলি গধুৰ কৰিলে।

⁸যদিও মই সহায়ৰ বাবে চিঞৰি কাতৰোক্তি কৰিছোঁ, তথাপি তেওঁ মোৰ প্ৰাৰ্থনালৈ কাণ নিদিয়ে।

⁹তেওঁ মোৰ পথবোৰ কটা শিলেৰে বন্ধ কৰিলে; মই লোৱা প্ৰতিটো বাটেই বেঁকা।

¹⁰মোৰ পক্ষে তেওঁ খাপ দি থকা ভালুক, গুপুত ঠাইত থকা সিংহৰ দৰে।

¹¹তেওঁ মোৰ বাট আওবাট কৰিলে। তেওঁ মোক চকুলোৰে পৃথক কৰিলে, আৰু মোক অনাথ কৰিলে।

- 12তেওঁ নিজৰ ধনু ভিৰাই ল'লে আৰু মোলৈ লক্ষ্য কৰি কাড় মাৰিলে।
- 13তেওঁ নিজৰ তুণৰ বাণ মোৰ মৰ্মস্থানত সুমুৱালে।
- 14মই মোৰ লোকসকলৰ হাৰি উদ্বেক কৰা ব্যক্তি হৈ পৰিলোঁ, দিনে দিনে তেওলোকৰ বিদ্ৰূপাত্মক গানৰ বিষয় হৈছে।
- 15তেওঁ মোক তিতাৰে পূৰ কৰিলে আৰু মোক অধিককৈ নাগদানা খুৱালে।
- 16খোৱা বস্তুত মিহলি হোৱা শিল গুটিৰে তেওঁ মোৰ দাঁতো ভাঙিলে; তেওঁ মোক ছাঁহলৈ ঠেলি পঠিয়ালে।
- 17তুমি মোৰ জীৱনৰ পৰা শান্তি আঁতৰ কৰিলা; মই মঙ্গল পাহৰিলোঁ।
- 18গতিকে মই ক'লো, "মোৰ জাকজমকতা শেষ হৈ গ'ল, সেয়ে মোৰ আশা অৱশ্যেই যিহোৱাৰ পৰা আহিব!"
- 19মোৰ দুখ আৰু তাড়না সোঁৱৰণ কৰোতে, মই নাগদানা আৰু বিহ সোঁৱৰণ কৰো।
- 20মোৰ প্ৰাণৰ সোঁৱৰণত সেইবোৰ এতিয়াও আছে আৰু মোৰ প্ৰাণ মোৰ অন্তৰত নত হৈছে।
- 21কিন্তু মোৰ মনত ইয়াক পুনৰায় সোঁৱৰণ কৰোঁ, এই হেতুকে মোৰ আশা আছে।
- 22আমি যে সম্পূৰ্ণ শেষ নহলো, এইটোৱে যিহোৱাৰ বিশ্বাসযোগ্যতাৰ নিয়ম; কিয়নো তেওঁৰ কৰুণাময় কাৰ্যৰ শেষ নাই!
- 23তেওঁৰ কৰুণাময় কাৰ্য প্ৰতি প্ৰভাৱতে নতুন হয়; তোমাৰ বিশ্বস্ততা মহৎ!
- 24মোৰ প্ৰাণে কয়, "যিহোৱায়েই মোৰ অংশ," এই হেতুকে মই তেওঁত ভাৰসা কৰিম।
- 25যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰোঁতাসকললৈ, তেওঁক বিচাৰোঁতাসকলৰ জীৱনলৈ তেওঁ মঙ্গলময়।
- 26যিহোৱাৰ পৰিত্ৰাণলৈ আশা কৰি নীৰৱে বাট চাই থকাই ভাল।
- 27যৌৱন-কালত যুৱলি বোৱাই মানুহৰ পক্ষে মঙ্গলময়।
- 28তেওঁ তাৰ ওপৰত যুৱলি দিয়াৰ কাৰণে সি অকলেই বহি থাকক আৰু নিজম দি থাকক।
- 29সি নিজৰ মুখ ধূলিত ৰাখক; কিজানি আশা হ'ব পাৰে।
- 30সি তাৰ প্ৰহাৰ কৰা জনলৈ গাল পাতি দিয়ক, সি নিন্দাৰে পৰিপূৰ্ণ হওঁক,
- 31যাতে প্ৰভুৱে চিৰকাললৈকে তাক ত্যাগ নকৰিব!
- 32যদিও তেওঁ কষ্ট দিয়ে, তথাপি তেওঁৰ অধিক দয়া অনুসাৰে কৃপা কৰিব।
- 33কিয়নো তেওঁ নিজ ইচ্ছাৰে কষ্ট নিদিয়ে, বা মানুহৰ সন্তানসকলক বেজাৰ নিদিয়ে।
- 34পৃথিৱীৰ আটাই বন্দীবোৰক ভৰিৰ তলত গুড়ি কৰা,
- 35সৰ্বোপৰিজনৰ আগত মানুহৰ স্বত্ব গুচুউৱা,
- 36আৰু মানুহৰ গোচৰত তাক অন্যায় কৰা-যিহোৱাই জনো সেইবোৰৰ বিষয়ে নেদেখে?
- 37প্ৰভুৱে আশ্চৰ্য নকৰাকৈ, কোন ব্যক্তিয়ে কোৱা বাক্য সিদ্ধ হয়?
- 38সৰ্বোপৰিজনৰ মুখৰ পৰা মঙ্গল আৰু অমঙ্গল নোলায়?
- 39জীৱিত মানুহে কিয় আপত্তি কৰে? মানুহে নিজ পাপৰ দণ্ডৰ বাবে কিয় আপত্তি কৰে?
- 40আহাঁ, আমি বিচাৰ কৰি আমাৰ নিজ পথবোৰ পৰীক্ষা কৰোঁহঁক আৰু পুনৰায় যিহোৱালৈ ঘূৰোঁহঁক।
- 41স্বৰ্গনিবাসী ঈশ্বৰলৈ আমাৰ হৃদয় আৰু হাত তুলি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁহঁক।

- 42"আমি অপৰাধ আৰু বিদ্ৰোহ কৰিলোঁ, সেয়ে তুমিও আমাক ক্ষমা নকৰিলা।
- 43তুমি নিজকে ক্ৰোধেৰে ঢাকিলা আৰু আমাক পাছে পাছে খেদিলা। তুমি আমাক হত্যা কৰিলা, আৰু আমাক তুমি দয়া নকৰিলা।
- 44তুমি নিজকে মেঘে সৈতে ঢাকিলা, সেয়ে কোনো প্ৰাৰ্থনাই ভেদ কৰিব নোৱাৰিলে।
- 45তুমি আমাক লোক সমূহৰ মাজত পৰিত্যক্ত আৰু অস্বীকাৰ কৰিলা।
- 46আমাৰ আটাই শত্ৰুৱে আমাৰ অহিতে মুখ বহলকৈ মেলি ঠাট্টা কৰিলে।
- 47সেই গাতৰ ভয়, নিৰ্জনতা আৰু নিষ্পেষণ, আমালৈ একেলগে আহিছে।"
- 48মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীৰ নিষ্পেষণৰ কাৰণে, মোৰ চকুৰ পৰা পানীৰ সোঁত বৈছে।
- 49মোৰ চকুৰ পানী নিগৰে, আৰু ই ক্ষান্ত নহয় আৰু শেষ নোহোৱাকৈ নিগৰে;
- 50যেতিয়ালৈকে যিহোৱাই স্বৰ্গৰ পৰা তললৈ চাই দৃষ্টি নকৰে।
- 51মোৰ নগৰৰ আটাই জীয়াৰীৰ কাৰণে মোৰ চকুৱে মোৰ প্ৰাণক দুখ দিছে।
- 52শত্ৰুবোৰে বিনাকাৰণত পক্ষী চিকাৰ কৰাৰ দৰে, মোক নিৰ্দয়ভাবে চিকাৰ কৰিলে।
- 53তেওঁলোকে অন্ধকূপত মোৰ প্ৰাণ সংহাৰ কৰিলে আৰু মোৰ ওপৰত এটা শিল ৰাখি থ'লে।
- 54মোৰ মূৰৰ ওপৰেদি পানী বৈ গ'ল; মই কলোঁ যে, "মই উচ্ছন্ন হলেঁ!"
- 55হে যিহোৱা, মই দ অন্ধকূপৰ পৰা তোমাৰ নাম ললেঁ।
- 56যেতিয়া মই ক'লো, "সহায় পাবলৈ কৰা মোৰ কাতৰোক্তিলৈ তুমি কাণত সোপা নিদিবা।" তেতিয়া তুমি মোৰ ধ্বনি শুনিলা।"
- 57তোমাৰ নাম লোৱা দিনত, তুমি ওচৰ চাপি আহি ক'লা, "ভয় নকৰিবা!"
- 58হে প্ৰভু, তুমি মোৰ প্ৰাণৰ অভিযোগ প্ৰতিবাদ কৰিলা; তুমি মোৰ জীৱন মুক্ত কৰিলা।
- 59হে যিহোৱা, তেওঁলোকে মোলৈ কৰা অন্যায় তুমি দেখিছা; মোৰ গোচৰ বিচাৰ কৰা।
- 60তেওঁলোকৰ আটাই প্ৰতিকাৰৰ কাৰ্য আৰু মোৰ অহিতে কৰা তেওঁলোকৰ সকলো আলচ তুমি দেখিলা।
- 61হে যিহোৱা, তেওঁলোকৰ ধিক্কাৰ আৰু মোৰ অহিতে কৰা তেওঁলোকৰ সকলো আলোচনা তুমি শুনিলা।
- 62তুমি মোৰ অহিতে উঠাবোৰৰ ওঁঠৰ বাক্য আৰু গোটেই দিন মোৰ বিৰুদ্ধে কৰা তেওঁলোকৰ কল্পনা শুনিলা।
- 63তুমি তেওঁলোকৰ বহা আৰু উঠা দেখা; মই তেওঁলোকৰ ঠাট্টাৰ গানৰ বিষয়।
- 64হে যিহোৱা, তেওঁলোকৰ হাতৰ কাৰ্য অনুসাৰে তুমি তেওঁলোকক প্ৰতিফল দিয়া।
- 65তুমি তেওঁলোকক মনৰ জঠৰতা প্ৰদান কৰা; তোমাৰ শাও তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰক।
- 66তুমি ক্ৰোধত তেওঁলোকৰ পাছে পাছে খেদি যোৱা আৰু যিহোৱাৰ আকাশ-মণ্ডলৰ তলৰ পৰা তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰা।

Chapter 4

সকলো শ্ৰেণীৰ ইহুদীসকলৰ দুখ।

¹সুৰ্বৰ্ণ কেনে মলিন হল! অতি শুদ্ধ সোণ কেনে পৰিৱৰ্তন হ'ল।

পবিত্ৰ পাথৰবোৰ প্ৰত্যেক আলিৰ মুৰত পেলোৱা হ'ল।

²উত্তম সোণৰ তুল্য চিয়োনৰ বহুমূল্য পুত্ৰসকল কুমাৰৰ হাতৰ কৰ্ম মাটিৰ কলহ যেন কেনে গণ্য হ'ল!

³শিয়ালবোৰেও নিজ নিজ পোৱালিবোৰক পিয়াহ দি প্ৰতিপালনকাৰিণী হয়,

কিন্তু মোৰ নিজৰ লোকসকলৰ জীয়াৰীসকলে হ'লে অৰণ্যত থকা উট পক্ষীৰ নিচিনা নিষ্ঠুৰ হ'ল।

⁴পিয়াহ খোৱা কেঁচুৱাৰ জিবা পিয়াহত তালুত লাগিল;

শিশুসকলে পিঠা খুজিছে, কিন্তু কোনেও তেওঁলোকক দিয়া নাই।

⁵সুখাদ্য খোৱাসকলে আলিত অনাথ হৈ পৰি আছে;

ৰঙা বিছনাত শুই ডাঙৰ-দীঘল হোৱা সকলে গোবৰৰ দ'ম সাবটিছে।

⁶মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰী সকলৰ অপৰাধ, সেই চদোমৰ পাপতকৈয়ো অধিক,

যি চদোম মুহূৰ্ততে বিনষ্ট হৈছিল, যদিও কোনো হাতে তাইক ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰা নাছিল।

⁷তেওঁৰ প্ৰধান লোকসকল হিমতকৈয়ো নিৰ্মল, এঁৱা গাখীৰতকৈয়ো বগা আছিল।

তেওঁলোকৰ গা পদ্মৰাগ মণিতকৈয়ো ৰঙা আছিল; তেওঁলোকৰ উজ্বলতা নীলকান্ত মণিৰ সদৃশ আছিল।

⁸এতিয়া তেওঁলোকৰ মুখ আঙুৰতকৈ ক'লা হ'ল, আৰু তেওঁলোকক আলিবাটত চিনি পোৱা নাযায়।

তেওঁলোকৰ ছাল হাড়ত লাগিল। ই শুকাই কাঠ যেন হ'ল।

⁹ভোকত মৰা লোকতকৈ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱা লোক ধন্য,

কিয়নো তেওঁলোক পথাৰত উৎপন্ন হোৱা শস্যৰ অভাৱত ভোকৰূপ তৰোৱালেৰে খোঁচা যেন হৈ ক্ষীণাই গৈছে।

¹⁰স্নেহৱতী মহিলাসকলে নিজ হাতেৰে নিজ নিজ সন্তান সিজালে;

মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীৰ সংহাৰৰ কালত সিহঁত তেওঁলোকৰ খোৱা বস্ত্ৰ যেন হৈছে।

¹¹যিহোৱাই নিজৰ ক্ৰোধ সিদ্ধ কৰিলে, নিজৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ বৰষালে; তেওঁ চিয়োনত

জুই জ্বলালে, সেয়ে তাৰ ভিত্তিমূলবোৰ গ্ৰাস কৰিলে।

¹²ইয়াক পৃথিৱীৰ ৰজাসকলে নাইবা আটাই জগত নিবাসীয়ে বিশ্বাস নকৰিব

যে, শত্ৰু আৰু বৈৰী যিৰুচালেমৰ দুৱাৰত সোমাব পাৰে।

¹³সেই ভাববাদীসকলৰ পাপৰ আৰু সেই পুৰোহিতসকলৰ অপৰাধৰ বাবে এয়ে ঘটিল

তাৰ যি ভাববাদীসকলে আৰু তাৰ যি পুৰোহিতসকলে তাৰ ভিতৰত ধাৰ্মিকসকলৰ ৰক্তপাত কৰিছিল।

¹⁴সিহঁতে অন্ধলোকসকলৰ দৰে আলিত ভ্ৰমণ কৰিছিল। সিহঁত তেজেৰে এনেকৈ অশুচি হৈছিল,

যে, লোকসকলে সিহঁতৰ কাপোৰ চুব নোৱাৰিছিল।

¹⁵লোকসকলে সিহঁতক ৰিঙিয়াই কৈছিল, “শুচ, হে অশুচি, শুচ, শুচ, নুচুবি!”

সিহঁতে পলাই ভ্ৰমণ কৰোঁতে, লোকসকলে জাতিবোৰৰ মাজত কৈছিল, “সিহঁত এই ঠাইত পুনৰ বিদেশী হৈ নাথাকিব!”

¹⁶যিহোৱাৰ ক্ৰোধে সিহঁতক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিলে; তেওঁ সিহঁতলৈ পুনৰ দৃষ্টি নকৰিব।

লোক সকলে সেই পুৰোহিতসকলক সন্মান নকৰিলে, সেই বৃদ্ধসকলক দয়া নকৰিলে।

¹⁷আমি সহায়ৰ বাবে বৃথা আশা কৰোঁতে, আমাৰ চকু দুৰ্বল হৈ গ'ল,

ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰা এক জাতিৰ বাবে আমি আমাৰ প্ৰহৰী-ঘৰত চাই আছিলো।

¹⁸শত্ৰুবোৰে আমাৰ খোজলৈ এনেকৈ খাপ দি আছিল যে,

আমাৰ চকবোৰত আমি ফুৰিব নোৱাৰিলোঁ। আমাৰ অন্তিম ওচৰ, আমাৰ দিন ওৰ পৰিল; কিয়নো আমাৰ অন্তিম উপস্থিত।

¹⁹আমাৰ পাছে পাছে খেদি অহাবোৰ আকাশৰ কুৰ (ঈগল) পক্ষীতকৈও বেগী আছিল।

সিহঁতে পৰ্ব্বতত আমাক ধৰোঁধৰোঁকৈ খেদিলে, সিহঁতে মৰুপ্ৰান্তত আমাৰ বাবে খাপ দিলে।

²⁰আমাৰ নাকৰ নিশ্বাসস্বৰূপ যিহোৱাৰ সেই অভিষিক্ত জনক সিহঁতৰ গাঁতত ধৰা হ'ল,

যি জনৰ বিষয়ে আমি কৈছিলোঁ, “জাতি সমূহৰ মাজত আমি তেওঁৰ ছাঁত জীয়াই থাকিম।”

²¹হে উজ দেশীয় ইদোম নিবাসিনী জীয়াৰী সকল উল্লাস কৰা আৰু আনন্দিত হোৱা,

কাৰণ পান-পাত্ৰটি পাৰ হৈ তোমাৰ ওচৰলৈকো যাব। তাতে তুমি মতলীয়া হৈ নিজকে বিবস্ত্ৰ কৰিবা।

²²হে চিয়োন-জীয়াৰী, তোমাৰ অপৰাধৰ দণ্ড সম্পূৰ্ণ হ'ল; তেওঁ পুনৰ তোমাক বন্দী অৱস্থালৈ নিবিব।

কিন্তু হে ইদোম-জীয়াৰী, তেওঁ তোমাৰ অপৰাধৰ প্ৰতিফল দিব; তেওঁ তোমাৰ পাপ প্ৰকাশ কৰিব।

Chapter 5

চিয়োনে ভোগ কৰা নানা অপমান আৰু তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা

¹হে যিহোৱা, আমালৈ যি ঘটিল, তাক সোঁৱৰণ কৰা।

দৃষ্টি কৰা আৰু আমাৰ অপমান চোৱা।

²আমাৰ আধিপত্য বিদেশীসকলৰ হাতলৈ গ'ল;

আমাৰ ঘৰবোৰ বিজাতীয় সকলৰ অধিকাৰলৈ গ'ল।

³আমি অনাথ আৰু পিতৃহীন হলোঁ,

আমাৰ মাতৃসকল বিধৱা যেন হ'ল।

⁴আমাৰ পানী আমি ধন দি পান কৰোঁ

আৰু আমাৰ খৰি আমি দাম দি কিনো।

⁵আমাৰ তাড়নাকাৰীবোৰে আমাৰ ডিঙিত যুৱলি লগাইছে।

আমি শ্ৰান্ত হলোঁ আৰু অলপো বিশ্ৰাম নাপাওঁ।

⁶আমি মিচৰীয়াহঁতৰ ফালে হাত মেলিলো,

আৰু আহাৰেৰে তৃপ্ত হ'বৰ বাবে অচুৰীয়াহঁতলৈ হাতযোৰ কৰিলোঁ।

⁷আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে পাপ কৰিলে, আৰু তেওঁলোক এতিয়া নাই,

আমি তেওঁলোকৰ অপৰাধৰ ভাৰ বৈছোঁ।

⁸আমাৰ ওপৰত বন্দীবোৰে শাসন কৰে, তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা আমাক উদ্ধাৰ কৰোঁতা কোনোৱেই নাই।

⁹আমাৰ প্ৰাণৰ সংশয়েৰেহে আমি আমাৰ আহাৰ আনো,

অৰণ্যৰ তৰোৱালৰ কাৰণে, ¹⁰দুৰ্ভিক্ষৰ জ্বলন্ত তাপৰ কাৰণে;

আমাৰ ছাল তন্দুৰৰ নিচিনাকৈ জ্বলে।

¹¹শক্ৰবোৰে চিয়োনত মহিলাসকলক বলাৎকাৰ কৰিলে,

সিহঁতে যিহূদা নগৰবোৰত কুমাৰীসকলক ভ্ৰষ্টা কৰিলে।

¹²প্ৰধান লোকসকলক হাতত ডোল লগাই ওলোমাই দিয়া হ'ল,

বৃদ্ধাসকলৰ মুখক আদৰ কৰা নহ'ল।

¹³ডেকাসকলে জাঁত-শিল বলে,

আমাৰ লৰাসকলে খৰিৰ ভৰত উজুটি খালে।

¹⁴বৃদ্ধসকলে ঘৰ-দুৱাৰ ত্যাগ কৰিলে,

ডেকাসকলে গানবাদ্য এৰিলে।

¹⁵আমাৰ মনৰ উল্লাস গ'ল;

আমাৰ নাচবাগ গুচি শোক হ'ল।

¹⁶আমাৰ মূৰৰ পৰা মুকুটটি খহি পৰিল!

আমাৰ সন্তাপ হ'ল! কিয়নো আমি পাপ কৰিলোঁ!

¹⁷এই কাৰণে আমাৰ অন্তৰ পীড়িত হ'ল,

এইবোৰৰ বাবে আমাৰ চকু দুৰ্বল হ'ল,

¹⁸কিয়নো চিয়োন পৰ্ব্বতক ধ্বংস কৰা হ'ল, তাৰ ওপৰত শিয়ালবোৰ ফুৰে।

¹⁹হে যিহোৱা, তুমি চিৰকাললৈকে আছা,

তোমাৰ সিংহাসন পুৰুষানুক্ৰমে আছে।

²⁰তুমি চিৰকাললৈকে আমাক কিয় পাহৰিলা?

আৰু ইমান কাল আমাক কিয় ত্যাগ কৰিবা?

²¹হে যিহোৱা, তোমালৈ আমাক উভতাই আনা, তেতিয়াহে আমি অনুতপ্ত হ'ম;

আগৰ কালৰ নিচিনা আমাৰ দিন পুনৰায় কৰা,

²²যদিহে তুমি আমাক সম্পূৰ্ণকৈ ত্যাগ কৰা নাই,

আৰু আমাৰ অহিতে অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হোৱা নাই!

যিহিঙ্কেল ভাববাদীৰ পুস্তক ।

Chapter 1

যিহিঙ্কেলক কাৰ্য্যত নিযুক্ত কৰাৰ দৰ্শন।

¹ত্ৰিশ বছৰৰ বছৰি চতুৰ্থ মাহৰ পঞ্চম দিনা, মই কবাৰ নদীৰ পাৰত দেশান্তৰিত লোকবিলাকৰ মাজত থাকোঁতে, স্বৰ্গ মেলা হ'ল, আৰু মই ঈশ্বৰীয় দৰ্শন পালোঁ। ²যিহোয়াখীন ৰজা দেশান্তৰিত হোৱাৰ পঞ্চম বছৰৰ সেই মাহৰ পঞ্চম দিনা, ³কল্দীয়াবিলাকৰ দেশত, কবাৰ নদীৰ পাৰত, বুজীৰ পুত্ৰ যিহিঙ্কেল পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য স্পষ্টকৈ আহিল, আৰু সেই ঠাইত যিহোৱাৰ হাত তেওঁৰ ওপৰত অৰ্পিত হ'ল।

⁴আৰু মই চাই দেখিলোঁ, উত্তৰ দিশৰ পৰা ধুমুহা বতাহ আহিছে, চিকমিকোৱা অগ্নি আৰু চাৰিওফালে থকা দীপ্তিৰে সৈতে এখন ডাঙৰ মেঘ আহিছে; আৰু তাৰ মাজত, সেই জুইৰ মাজত উজ্জ্বল ধাতু যেন লগা গ'ল। ⁵আৰু তাৰ মাজত চাৰিজন জীয়া প্ৰাণীৰ নিচিনা কোনো এক পদাৰ্থ দেখা গ'ল। তেওঁবিলাকৰ আকৃতি এনেকুৱা; তেওঁবিলাকৰ ৰূপ মানুহৰ নিচিনা। ⁶প্ৰতিজনৰ চাৰিখন চাৰিখন মুখ, আৰু চাৰিখন চাৰিখন ডেউকা; ⁷তেওঁবিলাকৰ ভৰি পোন, তেওঁবিলাকৰ ভৰিৰ তলুৱা দামুৰিৰ খুৰাৰ তলুৱাৰ নিচিনা; সেইবোৰে চকা পিতলৰ নিচিনা চকমক কৰিছিল; ⁸তেওঁবিলাকৰ চাৰিওকাষে ডেউকাৰ তলত মানুহৰ হাতৰ নিচিনা হাত আছিল। তেওঁবিলাক চাৰিওজনৰ মুখ আৰু ডেউকা এইৰূপ আছিল, ⁹তেওঁবিলাকৰ ডেউকা পৰস্পৰে লগালগি, যোৱা সময়ত তেওঁবিলাক কোনো ফালে নুঘুৰে, তেওঁ বিলাক প্ৰতিজনে পোনে পোনে যায়। ¹⁰তেওঁবিলাকৰ মুখৰ আকৃতিৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁবিলাকৰ মুখ মানুহৰ নিচিনা, আৰু সোঁফালে তেওঁবিলাক চাৰিওজনৰে সিংহৰ মুখ, আৰু বাওঁফালে চাৰিওজনৰে গৰুৰ মুখ, আকৌ চাৰিওজনৰে কুৰৰ পক্ষীৰ মুখ আছিল। ¹¹তেওঁবিলাকৰ মুখ আৰু ডেউকা ওপৰৰফালে বেলেগ বেলেগ; প্ৰতিজনৰ দুখন দুখন ডেউকা পৰস্পৰে লগালগি, আৰু দুখন দুখন ডেউকাই তেওঁবিলাকৰ গা চাকে। ¹²তেওঁবিলাক প্ৰতিজনে পোনে পোনে যায়; যি ফালে আত্মা যাব খোজে, তেওঁবিলাক সেই ফালেই যায়; যোৱা সময়ত তেওঁবিলাক নুঘুৰে। ¹³সেই জীৱিত প্ৰাণী কেইজনৰ ৰূপৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁবিলাকৰ আভা জ্বলি থকা জুইৰ আঙঠা আৰু আৰিয়াবোৰৰ নিচিনা; সেই জুই প্ৰাণী কেইজনৰ মাজত ওপৰলৈ তলৈ অহা-যোৱা কৰে; সেই জুই উজ্জ্বল, আৰু সেই জুইৰ পৰা বিজুলী ওলায়। ¹⁴সেই জীৱিত প্ৰাণী কেইজনৰ গমনা-গমন বিজুলীৰ চমকৰ নিচিনা দেখা যায়।

¹⁵মই জীৱিত প্ৰাণী কেইজনলৈ চাই তেওঁবিলাকৰ চাৰিখন মুখৰ প্ৰতিখনৰ প্ৰতিখনৰ নিমিত্তে তেওঁবিলাকৰ কাষত মাটিত এটা এটা চক্ৰ দেখিলোঁ। ¹⁶সেই চক্ৰ কেইটাৰ আভা বৈদ্যুত মণিৰ নিচিনা, আৰু সেইবোৰ বৈদ্যুত মণিৰে কৰা যেন দেখা যায়; সেই চাৰিওটা একে ৰকমৰ; সেইবোৰৰ আভা, আৰু সেইবোৰৰ গঠন দেখিলে, চক্ৰৰ মাজত চক্ৰ থকা যেন দেখা যায়। ¹⁷যোৱা সময়ত সেইবোৰ চাৰিওকাষে যায়; যোৱা সময়ত সেইবোৰ কোনো ফালে নুঘুৰে। ¹⁸সেইবোৰৰ পুঠিৰ বিষয়ে হ'লে, সেইবোৰ ওখ আৰু ভয়ঙ্কৰ; আৰু সেইবোৰৰ পুঠিবোৰ চাৰিওফালে চকুৰে ভৰা। ¹⁹আৰু প্ৰাণী কেইজন যোৱা সময়ত, চক্ৰ কেইটা তেওঁবিলাকৰ কাষে কাষে চলে; আৰু যেতিয়া প্ৰাণী কেইজন মাটিৰ পৰা দাং খায়, তেতিয়া চক্ৰ কেইটাও দাং খায়। ²⁰হ'লৈকে আত্মা যাব খোজে, ত'লৈকে তেওঁবিলাকো যায়; কোনো ঠাইলৈ আত্মা যাব খুজিলেই চক্ৰ কেইটা তেওঁবিলাকৰ কাষত দাং খায়; কিয়নো প্ৰাণী কেইজনৰ আত্মা চক্ৰ কেইটাত আছিল। ²¹তেওঁবিলাক গ'লে, সেইবোৰো যায়; তেওঁবিলাক ৰ'লে, সেইবোৰো ৰয়; আৰু তেওঁবিলাক মাটিৰ পৰা দাং খালে, চক্ৰ কেইটাও তেওঁবিলাকৰ কাষত দাং খায়; কিয়নো প্ৰাণী কেইজনৰ আত্মা চক্ৰ কেইটাত আছিল।

²²আৰু প্ৰাণী কেইজনৰ মূৰৰ ওপৰত, ভয়ানক স্ফটিকৰ বৰণৰ, তেওঁবিলাকৰ মূৰৰ ওপৰত ওখত তৰা এখন চন্দ্ৰতাপৰ নিচিনা এক বস্তু আছিল। ²³চন্দ্ৰতাপখনৰ তলত তেওঁবিলাকৰ ডেউকা পৰস্পৰৰ ফালে পোন, আৰু গা ঢাকিবৰ নিমিত্তে প্ৰতিজনৰ এফালে দুখন আনফালে দুখন ডেউকা আছিল। ²⁴তেওঁবিলাক যোৱা সময়ত, মহাজলসমূহৰ শব্দৰ নিচিনা, সৰ্বশক্তিমান জনাৰ ধ্বনিৰেই নিচিনা মই তেওঁবিলাকৰ ডেউকাৰ শব্দ শুনিলোঁ, সৈন্যসামন্তৰ ধ্বনিৰ নিচিনা কোলাহলৰ শব্দ শুনিলোঁ; তেওঁবিলাক ৰোৱা সময়ত তেওঁবিলাকে নিজ নিজ ডেউকা চপায়। ²⁵তেওঁবিলাকৰ মূৰৰ ওপৰত থকা চন্দ্ৰতাপখনৰ ওপৰৰ পৰা এক ধ্বনি শুনা যায়; তেওঁবিলাক ৰোৱা সময়ত, তেওঁবিলাকে নিজ নিজ ডেউকা চপায়।

²⁶তেওঁবিলাকৰ মূৰৰ ওপৰৰ চন্দ্ৰতাপখনৰ ওপৰত নীলকান্ত বাখৰৰ আকৃতিৰে এখন সিংহাসন যেন এক বস্তু আছিল; সেই সিংহাসন যেন বস্তুটোৰ ওপৰত ওখত, এজনা মানুহৰ আকৃতি যেন এক মূৰ্তি তাৰ ওপৰত আছিল। ²⁷আৰু তেওঁৰ কঁকাল যেন বস্তুটোৰ পৰা ওপৰলৈ, মই ভিতৰে চাৰিওফালে উজ্জ্বল ধাতুৰ নিচিনা জুইৰ আকৃতি যেন দেখিলোঁ; আৰু তেওঁৰ কঁকাল যেন বস্তুটোৰ পৰা তললৈ জুইৰ আকৃতি যেন দেখিলোঁ, আৰু তেওঁৰ চাৰিওফালে দীপ্তি আছিল। ²⁸বৃষ্টিৰ নিচিনা মেঘত থকা ধনুখনৰ আকৃতি যেনে, তেওঁৰ চাৰিওফালৰ দীপ্তিৰ আকৃতি তেনে। যিহোৱাৰ গৌৰৱ যেন পদাৰ্থটোৰ এই ৰূপ দেখা গ'ল। তাক দেখামাত্ৰে মই উৰুৰি হৈ পৰিলোঁ, আৰু বাক্য কওঁতা এজনাৰ মাত মোৰ কাণত পৰিল।

Chapter 2

¹তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য-সন্তান, ভৰিত ভৰ দি থিয় হোৱা, মই তোমাৰে সৈতে কথা হওঁ। ²তেওঁ মোক কথা কওঁতেই আত্মাই মোৰ অন্তৰত সোমাই মোক থিয় কৰিলে, আৰু মোক কোৱা জনাৰ বাক্য মই শুনিলোঁ। ³তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, আহাঁ, মই তোমাক ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ গুৰিলৈ, মোৰ অহিতে বিদ্ৰোহ কৰা বিদ্ৰোহী জাতিবিলাকৰ গুৰিলৈ পঠাওঁ; তেওঁবিলাকে আৰু তেওঁবিলাকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকে আজিলৈকে মোৰ অহিতে অপৰাধ কৰি আহিছে। ⁴সেই সন্তানবিলাক নিলাজ আৰু অবাধ্য; মই তেওঁবিলাকৰ গুৰিলৈ তোমাক পঠাওঁ; তুমি তেওঁবিলাকক ক'বা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে। ⁵তেওঁবিলাকে শুনক বা নুশুনক, (কিয়নো তেওঁবিলাক বিদ্ৰোহী বংশ), তেওঁবিলাকৰ মাজত যে এজন ভাববাদী উপস্থিত হ'ল, তাক তেওঁবিলাকে জানিব। ⁶যদিও কাঁইটীয়া বন আৰু কাঁইট গছৰ হাবি তোমাৰ লগত আছে, আৰু যদিও কেঁকোৰা-বিছাবোৰৰ মাজত তুমি বাস কৰিছা, তথাপি হে মনুষ্য-সন্তান তুমি তেওঁবিলাকলৈ ভয় নকৰিবা, বা তেওঁবিলাকৰ কথালৈ নকৰিবা; যদিও তেওঁবিলাক বিদ্ৰোহী বংশ, তথাপি তেওঁবিলাকৰ কথালৈ ভয় নকৰিবা, বা তেওঁবিলাকৰ মুখ দেখি ব্যাকুল নহ'বা। ⁷তেওঁবিলাকে শুনক বা নুশুনক, তুমি মোৰ বাক্য তেওঁবিলাকক ক'বা; কিয়নো তেওঁবিলাক অত্যন্ত বিদ্ৰোহী।

⁸কিন্তু হে মনুষ্য-সন্তান, তুমি হ'লে, মই কোৱা কথা শুনা, সেই বিদ্ৰোহী বংশৰ নিচিনা তুমিও বিদ্ৰোহী নহ'বা; মুখ মেলা, মই তোমাক যি দিওঁ তাক খোৱা। ⁹তেতিয়া মই চাই দেখিলোঁ, এখন হাত মোলৈ মেলা হৈছে; আৰু চোৱা, সেই হাতত এখন নুৰিওৱা পুথি আছে। ¹⁰তেওঁ মোৰ আগত তাক মেলিলে; সেই পুথিখন ইলুটিয়ে সিলুটিয়ে দুই লুটিয়ে লিখা আছিল, আৰু তাত বিলাপ, শোক, আৰু সন্তাপৰ কথা লিখা আছিল।

Chapter 3

¹পাছে তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য-সন্তান, তোমাৰ আগত যি আছে তাক খোৱা; এই নুৰিওৱা পুথিখন খাই পেলাই, গৈ ইস্ৰায়েল বংশক কথা কোৱা। ²তাতে মই মুখ মেলিলত, তেওঁ মোক সেই পুথিখন খুৱাই দিলে। ³তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য-সন্তান, মই তোমাক দিয়া নুৰিওৱা পুথিখন পেটলৈ নি, তাৰে তোমাৰ উদৰ পূৰ কৰা। তাতে মই তাক খোৱাত, সেয়ে মোৰ মুখত মৌ-জোলাৰ নিচিনা মিঠা লাগিল।

⁴পাছে তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য-সন্তান, ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁবিলাকক মোৰ বাক্য কোৱা। ⁵কিয়নো অস্পষ্ট কথা আৰু কঠিন ভাষা কোৱা জাতিৰ ওচৰলৈ তোমাক নপঠাই ইস্ৰায়েল-বংশৰ ওচৰলৈ পঠোৱা হৈছে। ⁶যি জাতিবিলাকৰ বাক্য তুমি বুজিব নোৱাৰা, অস্পষ্ট কথা আৰু কঠিন ভাষা কোৱা এনে অনেক জাতিৰ ওচৰলৈ তোমাক পঠোৱা নাই। মই যদি তোমাক সিহঁতৰ ওচৰলৈ পঠালোঁহেঁতেন, তেন্তে নিশ্চয়ে সিহঁতে তোমাৰ কথা শুনিলেহেঁতেন। ⁷কিন্তু ইস্ৰায়েল বংশই তোমাৰ কথা শুনিবলৈ সন্মত নহ'ব, কিয়নো তেওঁবিলাকে মোৰ কথা শুনিবলৈ সন্মত নহয়। কাৰণ ইস্ৰায়েলৰ গোটেই বংশ টান-কপলীয়া আৰু কঠিন চিন্তীয়া। ⁸চোৱা, মই তেওঁবিলাকৰ মুখৰ আগত তোমাৰ মুখ কঠিন, আৰু তেওঁবিলাকৰ কপালৰ আগত তোমাৰ কপাল টান কৰিলোঁ। ⁹মই তোমাৰ কপাল চকমকি পাথৰতকৈ কঠিন হীৰা যেন কৰিলোঁ; তেওঁবিলাক বিদ্ৰোহী বংশ হলেও, তেওঁবিলাকলৈ ভয় নকৰিবা, বা তেওঁবিলাকৰ মুখ দেখি ব্যাকুল নহ'বা। ¹⁰তেওঁ মোক আৰু কলে, হে মনুষ্য-সন্তান, মই তোমাৰ আগত যি যি কথা কওঁ, সেই আটাই কথা অন্তৰত গ্ৰহণ কৰা, আৰু কাণত ঠাই দিয়া। ¹¹আৰু তোমাৰ দেশান্তৰিত স্বজাতীয় সন্তানবিলাকৰ গুৰিলৈ গৈ তেওঁবিলাকক কথা কোৱা; তেওঁবিলাকে শুনক বা নুশুনক, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, এই বুলি তেওঁবিলাকক কোৱা।

¹²তেতিয়া আত্মাই মোক দাঙি ললত, “ নিজ ঠাইৰ পৰা ওলাই যোৱা যিহোৱাৰ গৌৰৱ ধন্য”, এই বাক্য, অতি বেগেৰে যোৱা শব্দেৰে মোৰ পাছৰ পৰা শুনিলোঁ; ¹³আৰু প্ৰাণী কেইজনৰ ডেউকা পৰস্পৰে লগালগি হোৱাত, সেইবোৰৰ শব্দ, এনেকি অতি বেগেৰে যোৱাৰ মহাশব্দ শুনিলোঁ। ¹⁴এইদৰে আত্মাই মোক দাঙি লৈ গ'ল; আৰু মই বেজাৰত, আৰু মোৰ অন্তৰৰ তাপত গ'লো, আৰু যিহোৱাৰ হাত মোৰ ওপৰত প্ৰবল আছিল। ¹⁵পাছে কবাৰ নদীৰ পাৰত থকা তেল-আবীব-নিবাসী দেশান্তৰিত লোকবিলাকৰ গুৰিত মই উপস্থিত হলোঁ, আৰু তেওঁবিলাক বহি থকা ঠাইলৈ গৈ, মই আচৰিত হৈ তেওঁবিলাকৰ মাজত সাত দিন বহি থাকিলোঁ।

¹⁶সাত দিনৰ মূৰত যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ গুৰিলৈ আহিল, বোলে, ¹⁷হে মনুষ্য সন্তান, মই তোমাৰ ইস্ৰায়েল বংশৰ নিমিত্তে প্ৰহৰী নিযুক্ত কৰিলোঁ; এই কাৰণে মোৰ মুখৰ পৰা বাক্য শুনি মোৰ নামেৰে তেওঁবিলাকক সতৰ্ক কৰা। ¹⁸তুমি নিশ্চয়ে মৰিবা, এই বুলি মই দুষ্টক কোৱা সময়ত তুমি তাক সতৰ্ক নকৰিলে, বা তাৰ প্ৰাণ নিস্তাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ মন্দ পথৰ পৰা তাক সাৱধান হ'বলৈ নক'লে, সেই দুষ্ট লোক নিজ অপৰাধত মৰিব; কিন্তু মই তোমাৰ হাতৰ পৰা তাৰ ৰক্তৰ প্ৰতিশোধ ল'ম। ¹⁹কিন্তু তুমি তাক সতৰ্ক কৰাতো সি নিজ দুষ্টতাৰ পৰা বা নিজ কু পথৰ পৰা নুঘৰিলে, সি নিজ অপৰাধত মৰিব; কিন্তু তুমি হ'লে, তোমাৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবা। ²⁰আকৌ ধাৰ্মিক লোকে নিজ ধাৰ্মিকতাৰ পৰা ঘূৰি অপৰাধ কৰিলে, আৰু মই তোমাৰ আগত উজুটি খোৱা মুঢ়া ৰাখিলে, তেওঁ মৰিব; কিন্তু তুমি তেওঁক সতৰ্ক নকৰিলে তেওঁ নিজ পাপত মৰিব, আৰু তেওঁ কৰা ধৰ্ম-কৰ্মবোৰ সোঁৱৰণ কৰা নাযাব; কিন্তু তেওঁৰ ৰক্তৰ প্ৰতিশোধ মই তোমাৰ হাতৰ পৰা ল'ম। ²¹আৰু ধাৰ্মিকলোকে পাপ নকৰিবৰ নিমিত্তে তুমি যদি তেওঁক সতৰ্ক কৰা, আৰু তেওঁ পাপ নকৰে, তেন্তে তেওঁ সতৰ্ক হোৱাৰ কাৰণে অৱশ্যে জীয়াই থাকিব; আৰু তুমিও নিজ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবা।

ভাববাদীৰ মুখ বন্ধ হোৱা।

22 আৰু সেই ঠাইতে যিহোৱাৰ হাত মোৰ ওপৰত অৰ্পিত হ'ল, আৰু তেওঁ মোক কলে, উঠা, উপত্যকালৈ ওলাই যোৱা, মই সেই ঠাইত তোমাৰ লগত কথা হ'ম। 23 তাতে মই উঠি উপত্যকালৈ ওলাই গ'লো, আৰু দেখিলোঁ, কবাৰ নদীৰ ওচৰত মই দেখা গৌৰৱৰ নিচিনা যিহোৱাৰ গৌৰৱ তাত বৈ আছে; তাতে মই উবুৰি হৈ পৰিলোঁ। 24 পাছে আত্মাই মোৰ অন্তৰত সোমাই মোক থিয় কৰিলে, আৰু তেওঁ মোৰ লগত কথা হৈ মোক, তুমি গৈ তোমাৰ ঘৰ বন্ধ কৰি ভিতৰত থাকা। 25 হে মনুষ্য সন্তান, মানুহবিলাকে তোমাক লেজু লগাই তাৰে তোমাক বান্ধিব, তাতে তুমি বাহিৰ হৈ তেওঁবিলাকৰ মাজলৈ যাব নোৱাৰিবা; 26 আৰু মই তোমাৰ জীভা তালুত লগাম, তাতে তুমি বোবা হ'বা, আৰু তেওঁবিলাকৰ আগত অনুযোগ কৰোঁতা নহ'বা; কিয়নো তেওঁবিলাক বিদ্ৰোহী বংশ। 27 কিন্তু মই তোমাৰ লগত কথা হোৱা সময়ত তোমাৰ মুখ মেলিম' তাতে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে বুলি তুমি তেওঁবিলাকক ক'বা। যি জনে শুনে, তেওঁ শুনক, আৰু যি জনে নুশুনে, তেওঁ নুশুনক; কিয়নো তেওঁবিলাক বিদ্ৰোহী বংশ।

যিহিষ্কেলেমক অৱৰোধ কৰাৰ বিষয়ে দেখুওৱা কেইটামান চিন।

Chapter 4

1 হে মনুষ্য সন্তান, তুমি এটা ইটা লৈ, তাক নিজৰ আগত ৰাখি তাৰ ওপৰত এখন নগৰৰ অৰ্থাৎ যিহিষ্কেলেমৰ নক্সা আঁকা; 2 আৰু তাক অৱৰোধ কৰা, তাৰ অহিতে কোঁঠা সাজা, তাৰ অহিতে হাদাম বান্ধা, তাৰ অহিতে চাৰিওফালে ছাউনি পাতা, আৰু তাৰ অহিতে চাৰিওফালে গড় ভঙা যন্ত্ৰ স্থাপন কৰা। 3 আৰু তুমি এখন লোহাৰ তাওৱা লৈ, তোমাৰ আৰু নগৰৰ মাজত লোহাৰ গড়স্বৰূপে তাক স্থাপন কৰা, আৰু তাৰ ফালে কঠিন দৃষ্টি কৰা, তাতে সেয়ে অৱৰোধৰ অৱস্থাত পৰিব, আৰু তুমি তাক অৱৰোধ কৰিবা; ইস্ৰায়েল-বংশৰ নিমিত্তে এয়ে চিন হ'ব।

4 তাৰ বাহিৰে তুমি বাওঁকাষে শুই তাৰ ওপৰত ইস্ৰায়েল-বংশৰ অপৰাধৰ ভাৰ ৰাখা; তুমি সেই কাষে শোৱা দিনৰ সংখ্যা অনুসাৰে তুমি তেওঁবিলাকৰ অপৰাধ ববা। 5 কিয়নো মই তেওঁবিলাকৰ অপৰাধৰ বছৰৰ সংখ্যা তোমাৰ নিমিত্তে কেতবোৰ দিনৰ সংখ্যা কৰিলোঁ, অৰ্থাৎ তিনিশ নব্বৈ দিন কৰিলোঁ; এইদৰে তুমি ইস্ৰায়েল বংশৰ অপৰাধ ববা। 6 আৰু তুমি এইবোৰ সম্পূৰ্ণ কৰি আকৌ সোঁকাষে শুবা, আৰু চল্লিশ দিনলৈকে যিহুদা-বংশৰ অপৰাধ ববা; মই এক এক বছৰ তোমাৰ নিমিত্তে এক এক দিন কৰিলোঁ। 7 তুমি বাহু উদং কৰি যিহিষ্কেলেমক অৱৰোধলৈ স্থিৰ দৃষ্টি কৰি তাৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিবা। 8 চোৱা, মই ৰছীৰে তোমাক বান্ধিম; তাতে তোমাৰ অৱৰোধৰ দিন তুমি সম্পূৰ্ণ নকৰালৈকে এক কাষৰ পৰা আন কাষলৈ বাগৰিব নোৱাৰিবা। 9 আৰু তুমি নিজৰ নিমিত্তে ঘেঁহু, যৱ, মাহ, মচুৰ বজৰা, আৰু জনৰা লৈ এটা পাত্ৰত ৰাখি তাৰে পিঠা বনোৱা; তুমি কাতি হৈ শুই থকা দিনৰ সংখ্যা অনুসাৰে তিনিশ নব্বৈ দিন তাক ভোজন কৰিবা। 10 তোমাৰ খোৱা আহাৰ জোখ কৰি দিনে দিনে বিশ চেকল খাবা; তুমি বিশেষ বিশেষ দিনত তাক খাবা। 11 আৰু তুমি পানীও জোখ কৰি হীনৰ ছয় ভাগৰ এভাগ পান কৰিবা। 12 আৰু তুমি যৱৰ পিঠাৰ নিচিনাকৈ তাক তৈয়াৰ কৰি ভোজন কৰিবা; আৰু তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে, মানুহৰ পৰা বাহিৰ হোৱা বিষ্ঠাৰে তাক তাও দিবা। 13 যিহোৱাই আৰু কলে, যি জাতিবিলাকৰ মাজলৈ মই এই ইস্ৰায়েল সন্তানবিলাকক খেদিম, সেই জাতিবিলাকৰ মাজত তেওঁবিলাকে নিজ নিজ আহাৰ এইদৰে অশুচিকৈ খাব। 14 তেতিয়া মই কলোঁ, হয় হয় প্ৰভু যিহোৱা, চোৱা, মোৰ প্ৰাণ অশুচি কৰা নাই; কিয়নো মই ল'ৰা কালৰে পৰা আজিলৈকে নিজে নিজে মৰা বা জন্তুৰে ছিৰা একোকে খোৱা নাই, নাইবা ঘিণলগীয়া মাংস মোৰ মুখত কেতিয়াও সোমোৱা নাই। 15 তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, মই মানুহৰ বিষ্ঠাৰ সলনি তোমাক গোবৰ খুটি দিলোঁ; তুমি তাৰে নিজৰ পিঠা তাও দি তৈয়াৰ কৰিবা। 16 তাৰ বাহিৰে, তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, চোৱা, মই যিহিষ্কেলেমক অৱৰোধ লাখুটি ভাঙিম; তেওঁবিলাক পিঠা আৰু পানীৰ অভাৱত পৰিবৰ নিমিত্তে, আৰু পৰস্পৰে আচৰিত হৈ তেওঁবিলাকৰ অপৰাধত ক্ষীণাই যাবৰ নিমিত্তে, 17 তেওঁবিলাকে সান্নিধ্যৰে জুখি জুখি পিঠা খাব আৰু আচৰিত হৈ জুখি জুখি পানী পান কৰিব।

Chapter 5

1 আৰু হে মনুষ্য সন্তান, তুমি এখন চোকা তৰোৱাল লোৱা; তুমি তাক নাপিতৰ খুৰস্বৰূপে লৈ নিজ মূৰৰ চুলি আৰু ডাঢ়িৰ ওপৰত চলোৱা। পাছে এখন তৰ্কু লৈ, সেই ডাঢ়ি চুলিবোৰ জুখি ভাগ ভাগ কৰিবা। 2 নগৰ অৱৰোধ কৰা দিন সম্পূৰ্ণ হ'লে, তুমি তাৰ তিনি ভাগৰ এভাগ নগৰৰ মাজত জুইত পুৰিবা; তুমি দ্বিতীয় ভাগ লৈ, নগৰৰ চাৰিওফালে তাক তৰোৱালেৰে প্ৰহাৰ কৰিবা; আৰু তুমি তৃতীয়ভাগ বায়ুত উড়ুৱাই দিবা, আৰু মই ফাকৰ পৰা তৰোৱাল উলিয়াই তেওঁবিলাকৰ পাছে পাছে খেদি যাম। 3 আৰু তুমি তাৰে অলপ লৈ, তোমাৰ কাপোৰৰ আঁচলত বান্ধিবা। 4 পাছে তুমি তাৰে অলপ লৈ, জুইৰ মাজত পেলাই জুইত পুৰিবা; তাৰ পৰা জুই ওলাই গোটেই ইস্ৰায়েল-বংশত সোমাব।

5 প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, এয়ে যিহিষ্কেলেম; মই ইয়াক জাতিবিলাকৰ মাজত স্থাপন কৰিলোঁ, আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালে দেশবোৰ আছে। 6 আৰু ই জাতিবিলাকতকৈয়ো অধিক দুষ্কৰ্ম কৰি মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰৰ বিৰুদ্ধে, আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালে থকা দেশৰ লোকবিলাকতকৈয়ো মোৰ বিধিবোৰৰ বিৰুদ্ধে অধিক বিদ্ৰোহ কৰিলে; কিয়নো ইবিলাকে মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ অগ্ৰাহ্য কৰিলে, আৰু মোৰ বিধিবোৰৰ বিৰুদ্ধে হ'লে ইবিলাকে সেইবোৰত নচলিলে। 7 এই নিমিত্তে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকৰ চাৰিওফালে থকা জাতিবিলাকতকৈ

তোমালোকে অধিক অত্যাচাৰ কৰিলা, মোৰ বিধিবোৰত নচলিলা, মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন নকৰিলা আৰু তোমালোকৰ চাৰিওফালে থকা জাতিবিলাকৰ শাসন-প্ৰণালী অনুসাৰেও কাৰ্য্য নকৰিলা।⁸ এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই ময়েই তোমাৰ বিপক্ষ; আৰু মই জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে তোমাৰ মাজত দণ্ডাজ্ঞা সিদ্ধ কৰিম।⁹ যিহক মই কেতিয়াও কৰা নাই, আৰু যিহৰ নিচিনা কেতিয়াও নকৰিম, তোমাৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যবোৰৰ নিমিত্তে তাকেই তোমাৰ মাজত কৰিম।¹⁰ এই কাৰণে তোমাৰ মাজত বাপেকহঁতে পুতেকহঁতক খাব, আৰু পুতেকহঁতে বাপেকহঁতক খাব; এই প্ৰকাৰে মই তোমাৰ মাজত দণ্ডাজ্ঞা সিদ্ধ কৰিম, আৰু তোমাৰ আটাই অৱশিষ্ট ভাগ চাৰিওফালে বায়ুত উড়ুৱাই দিম।¹¹ এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, তোমাৰ আটাই ঘিণলগীয়া বস্তুৰে, আৰু তোমাৰ আটাই ঘৃণনীয় কাৰ্য্যেৰে তুমি মোৰ পবিত্ৰস্থান অশুচি কৰা বাবে, মই নিশ্চয়ে তোমাক হ্ৰাস কৰিম, তোমালৈ কৃপাদৃষ্টি নকৰিম, আৰু তোমাক দয়াও নকৰিম।¹² তোমাৰ তিনি ভাগৰ এভাগলোক তোমাৰ মাজত মহামাৰীত মৰিব আৰু আকালৰ দ্বাৰাই নষ্ট হ'ব; দ্বিতীয় ভাগ তোমাৰ চাৰিওফালে তৰোৱালত পতিত হ'ব; আৰু তৃতীয় ভাগ মই চাৰিওফালে বায়ুত উড়ুৱাই দিম, আৰু ফাকৰ পৰা তৰোৱাল উলিয়াই তেওঁবিলাকৰ পাছে পাছে খেদি যাম।

¹³ এইদৰে মোৰ ক্ৰোধ সিদ্ধ হ'ব, আৰু মই তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ কোপ বৰষাই ক্ষান্ত হ'ম; মই তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ সিদ্ধ কৰাৰ পাছত, তেওঁবিলাকে জানিব, যে, মই যিহোৱাই মই মৰ্য্যাদা ৰখাৰ উৎসাহতে এই কথা কলোঁ।¹⁴ ইয়াৰ বাহিৰে, আটাই পথিকবিলাকৰ দৃষ্টিত তোমাৰ চাৰিওফালে থকা জাতিবিলাকৰ মাজত মই তোমাক ধ্বংসস্থান আৰু ধিকাৰৰ বিষয় কৰিম।¹⁵ তাতে, মই ক্ৰোধত, কোপত, আৰু কোপযুক্ত ধমকিত তোমাৰ মাজত দণ্ডাজ্ঞা সিদ্ধ কৰিলে, তোমাৰ চাৰিওফালে থকা সেই জাতিবিলাকৰ নিমিত্তে সেই নগৰ ধিকাৰ, বিদ্রোপ, শিক্ষা আৰু আচৰিতৰ বিষয় হ'ব; মই যিহোৱাই এই কথা কলোঁ।¹⁶ মই সেই সময়ত তেওঁবিলাকৰ মাজলৈ আকালস্বৰূপ বিনাশাৰ্থক অনিষ্টকাৰী বাণ মাৰিম, তোমালোকক বিনষ্ট কৰিবৰ অৰ্থেই সেইবোৰ মাৰিম; মই তোমালোকৰ ওপৰত আকাল বঢ়াম, আৰু তোমালোকৰ অন্তৰ্গত লাখুটি ভাঙিম।¹⁷ মই তোমালোকৰ অহিতে আকাল আৰু হিংসক জন্মবোৰ পঠাম, সিহঁতে তোমাক সন্তানহীন কৰিব; মহামাৰী আৰু ৰক্তপাত তোমাৰ মাজেদি যাব, আৰু মই তোমাৰ অহিতে তৰোৱাল অনাম। মই যিহোৱাই এই কথা কলোঁ।

ইশ্ৰায়েলৰ পৰ্বতবোৰৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ভাববাণী।

Chapter 6

¹ পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ² হে মনুষ্য সন্তান, ইশ্ৰায়েলৰ পৰ্বতবোৰৰ ফাললৈ মুখ কৰি সেইবোৰৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, আৰু কোৱা, ³ হে ইশ্ৰায়েলৰ পৰ্বতবিলাক, প্ৰভু যিহোৱাৰ বাক্য শুনা; প্ৰভু যিহোৱাই পৰ্বতবোৰক, উপপৰ্বত –বোৰক, জুৰি বৈ যোৱা ঠাইবোৰক, আৰু উপত্যকাবোৰক এই কথা কৈছে, চোৱা, মই, ময়েই তোমাৰ অহিতে তৰোৱাল অনাম, আৰু তোমালোকৰ ওখ ঠাইবোৰ বিনষ্ট কৰিম।⁴ তাতে তোমালোকৰ যজ্ঞ-বেদিবোৰ ধ্বংস কৰা হ'ব, আৰু তোমালোকৰ সূৰ্য্য-প্ৰতিমাবোৰ ভঙা হ'ব, আৰু মই তোমালোকৰ হত লোকবিলাকক তোমালোকৰ মুৰ্ত্তিবোৰৰ আগত পেলাম।⁵ আৰু মই ইশ্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ শৰ তেওঁবিলাকৰ মুৰ্ত্তিবোৰৰ আগত ৰাখিম, আৰু তোমালোকৰ যজ্ঞ-বেদিবোৰৰ চাৰিওফালে তোমালোকৰ হাড়বোৰ সিচৰিত কৰিম।⁶ তোমালোকৰ যজ্ঞ-বেদিবোৰ উচ্ছন্ন আৰু ধ্বংস কৰাৰ হ'বৰ নিমিত্তে, আৰু তোমালোকৰ হাতৰ কাৰ্য্যবোৰ লোপ পাবৰ নিমিত্তে তোমালোকৰ আটাই বাসস্থানত, নগৰবোৰ উচ্ছন্ন আৰু ওখ ঠাইবোৰ ধ্বংস কৰা হ'ব,⁷ আৰু তোমালোকৰ মাজত লোক হত হৈ পৰিব; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

⁸ তাপি, যেতিয়া দেশবোৰৰ মাজত তোমালোক ছিন্ন-ভিন্ন হ'বা, তেতিয়া তৰোৱালৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা তোমালোকৰ কেতবিলাক লোক যেন জাতিবিলাকৰ মাজত হ'ব, এই নিমিত্তে মই এক অৱশিষ্ট ভাগ এৰিম;⁹ আৰু মোৰ পৰা আঁতৰ হোৱা তেওঁবিলাকৰ বেশ্যালী মন আৰু তেওঁবিলাকৰ মুৰ্ত্তিৰ পাছে পাছে ব্যভিচাৰী হৈ যোৱা তেওঁবিলাকৰ চকু যেতিয়া মই দমন কৰিম, তেতিয়া তোমালোকৰ ৰক্ষা পোৱা লোকবিলাকে তেওঁলাকক বন্দী কৰি নিয়া জাতিবিলাকৰ মাজত মোক সোঁৱৰণ কৰিব, আৰু তেওঁবিলাকৰ আটাই ঘিণলগীয়া বস্তুৰ সম্পৰ্কে তেওঁবিলাকে কৰা মন্দ কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে নিজৰ দৃষ্টিত নিজক ঘিণ কৰিব।¹⁰ আৰু মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব; মই যে তেওঁবিলাকলৈ এই অমঙ্গল কৰিম, ইয়াক মই বৃথা কোৱা নাই।¹¹ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি হাত তালি দি, আৰু মাটিত ভৰি মাৰি ইশ্ৰায়েলৰ-বংশৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে হায় হায় কৰা; কিয়নো তেওঁবিলাক তৰোৱাল, আকাল, আৰু মহামাৰীত পতিত হ'ব।¹² দুৰৈত থকা লোক মহামাৰীত মৰিব, ওচৰত থকা লোক তৰোৱালত পতিত হ'ব, আৰু নগৰত অৱশিষ্ট থাকি অৱৰুদ্ধ হোৱা লোক আকালত মৰিব; এইদৰে মই তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ সিদ্ধ কৰিম।¹³ য'ত তেওঁবিলাকে নিজ নিজ দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে সুগন্ধি দ্ৰব্য উৎসৰ্গ কৰিছিল, সেই ওখ গিৰিত, আটাই পৰ্বতৰ টিঙত, প্ৰত্যেক কেঁচাপতীয়া গছৰ তলত, আৰু প্ৰত্যেক জোপোহা এলোন গছৰ তলত, তেওঁবিলাকৰ যজ্ঞ-বেদিৰ চাৰিওফালে নিজ নিজ মুৰ্ত্তিৰ মাজত যেতিয়া তেওঁবিলাকৰ হত লোকবিলাক পৰি থাকিব, তেতিয়া মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।¹⁴ আৰু মই তেওঁবিলাকৰ অহিতে মোৰ হাত মেলি, অৰণ্যৰ পৰা দিৱালৈকে তেওঁবিলাকৰ দেশৰ আটাই বাসস্থান ধ্বংস আৰু উচ্ছন্ন কৰিম; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

যিহুদাৰ পতনৰ বিষয়ৰ বিলাপ।

Chapter 7

¹পাছে, যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, প্ৰভু যিহোৱাই ইস্ৰায়েল দেশক এই কথা কৈছে, অন্ত পৰিল, দেশৰ চাৰি চুকলৈ অন্ত আহিল। এতিয়া তোমাৰ অন্ত উপস্থিত; ³মই তোমাৰ ওপৰলৈ মোৰ ক্ৰোধ পঠাম, তোমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ অনুসাৰে বিচাৰ কৰিম, আৰু তোমাৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ ফল তোমালৈ ফলিওৱাম। ⁴মই তোমালৈ কুপাদৃষ্টি নকৰিম, আৰু তোমাক দয়াও নকৰিম; কিন্তু মই তোমাৰ আচৰণৰ ফল তোমালৈ ফলিওৱাম, আৰু তোমাৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ ফল তোমাক মাজত থাকিব, তাতে মই যে, যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

⁵প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, অমঙ্গল, কেৱল একেটা অমঙ্গল; চোৱা, সেয়ে পালেহি। ⁶অন্ত উপস্থিত, সেই অন্তই উপস্থিত; সেয়ে তোমাৰ অহিতে জাগিল; চোৱা সেয়ে পালেহি। ⁷হে দেশ নিবাসী লোক, তোমাৰ দণ্ডাজ্ঞা তোমালৈ আহিল; সময় উপস্থিত, দিন ওচৰ চাপিছে পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰত আনন্দ-ধ্বনিৰ দিন নহয়, কোলাহলৰহে দিন! ⁸এতিয়া অলপতে মই তোমাৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ বৰষাম, তোমাৰ অহিতে মোৰ কোপ সিদ্ধ কৰিম, আৰু তোমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ অনুসাৰে তোমাৰ বিচাৰ কৰিম; মই তোমাৰ সকলো ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ ফল তোমালৈ ফলিওৱাম। ⁹মই কুপাদৃষ্টি নকৰিম, আৰু দয়াও নকৰিম, মই তোমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ ফল তোমালৈ ফলিওৱাম, আৰু তোমাৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ ফল তোমাৰ মাজত থাকিব; তাতে মই যিহোৱায়েই যে প্ৰহাৰ কৰোঁ, তাক তোমালোকে জানিবা।

¹⁰চোৱা, সেই দিন সোৱা; চোৱা, সেয়ে পালেহি; তোমাৰ দণ্ডাজ্ঞা প্ৰকাশিত হ'ল; দণ্ডালি ফুলিল, অহঙ্কাৰে কলি ধৰিলে। ¹¹দৌৰাত্ম্য দুষ্টতাৰ দণ্ড হৈ উঠিল; তেওঁবিলাকৰ, আৰু তেওঁবিলাকৰ লোক সমূহৰ মাজৰ কোনো বা তেওঁবিলাকৰ ধন-সম্পত্তিৰ একো অৱশিষ্ট নাথাকিব; তেওঁবিলাকৰ মাজত প্ৰাধান্যও নাথাকিব। ¹²সময় উপস্থিত, দিন ওচৰ চাপিছে; কিনোতাই আনন্দ, কি বেটোতাই বেজাৰ নকৰক; কাৰণ তাৰ আটাই লোকসমূহৰ ওপৰত ক্ৰোধ উপস্থিত। ¹³কিয়নো তেওঁবিলাক সেই সময়লৈকে জীয়াই থাকিলেও, বেটোতাই বেচা বস্তুলৈ নুলটিব; কাৰণ সেই দৰ্শন তাৰ আটাই লোকসমূহৰ সম্পৰ্কীয়; কোনেও নুলটিবচ বা নিজ নিজ অপৰাধত কোনেও জীৱন ধাৰণ কৰিব নোৱাৰিব।

¹⁴তেওঁবিলাকে শিঙা বজাই সকলোকে যুগুত কৰিলে, কিন্তু যুদ্ধলৈ কোনো নাযায়; কিয়নো মোৰ ক্ৰোধ তাৰ আটাই লোকসমূহৰ ওপৰত পৰিল। ¹⁵বাহিৰত তৰোৱাল, ভিতৰত মহামাৰী আৰু আকাল; যি মানুহ পথাৰত আছে, তেওঁ তৰোৱালত মৰিব, আৰু যি মানুহ নগৰত আছে তেওঁক আকাল আৰু মহামাৰীয়ে গ্ৰাস কৰিব। ¹⁶কিন্তু তেওঁবিলাকৰ মাজৰ যিবোৰ সাৰিব, তেওঁবিলাক সাৰি আটাইবিলাকে নিজ নিজ অপৰাধত শোক কৰি, উপত্যকা বাসী কপৌৰ দৰে পৰ্ব্বতত থাকিব। ¹⁷সকলোৰে হাত দুৰ্বল হ'ব, আৰু সকলোৰে আঁঠু পানীৰ নিচিনা অস্থি হ'ব। ¹⁸তেওঁবিলাকে কঁকালত চট বান্ধিব, আৰু মহাত্ৰাস তেওঁবিলাকৰ আৱৰণস্বৰূপ হ'ব; আটাইৰে মুখ বিবৰ্ণ হ'ব, আৰু তেওঁবিলাক আটাইৰে মূৰ টকলা কৰা হ'ব। ¹⁹তেওঁবিলাকে নিজ নিজ ৰূপ বাটত পেলাই দিব, আৰু তেওঁবিলাকৰ সোণ অশুচি বস্ত্ৰ যেন হ'ব; যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দিনা তেওঁবিলাকৰ সোণ আৰু ৰূপে তেওঁবিলাকক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব; সেইবোৰে তেওঁবিলাকৰ প্ৰাণ তৃপ্ত বা তেওঁবিলাকৰ উদৰ পূৰ কৰিব নোৱাৰিব, কিয়নো সেয়ে তেওঁবিলাকৰ অপৰাধজনক বিঘিনি। ²⁰তেওঁৰ সুন্দৰ ভূষমৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁ তাক গৌৰৱযুক্ত কৰি স্থাপন কৰিছিল, কিন্তু তেওঁবিলাকে তাত তেওঁবিলাকৰ ঘিণলগীয়া দেৱতাৰ মূৰ্ত্তি, আৰু তেওঁবিলাকৰ ঘৃণনীয় বস্ত্ৰ স্থাপন কৰিলে, এই কাৰণে মই তাক তেওঁবিলাকলৈ অশুচি বস্ত্ৰ যেন কৰিলোঁ। ²¹মই তাক চিকাৰস্বৰূপে বিদেশীবিলাকৰ হাতত, আৰু লুটদ্রব্যস্বৰূপে পৃথিৱীৰ দুষ্টবোৰৰ হাতত শোধাই দিম; তাতে সিহঁতে তাক অপবিত্ৰ কৰিব। ²²আৰু মই মোৰ মুখ তেওঁবিলাকৰ পৰা ঘূৰাম; তাতে সিহঁতে মোৰ গুপ্তস্থান অশুচি কৰিব, আৰু ডকাইতবোৰে তাত সোমাই তাক অপবিত্ৰ কৰিব।

²³তুমি এডাল শিকলি গঢ়োৱা; কিয়নো দেশ ৰক্তপাতৰ অপৰাধেৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু নগৰ অত্যাচাৰেৰে ভৰিল। ²⁴এই নিমিত্তে মই জাতিবিলাকৰ মাজৰ অতি দুষ্টবোৰক আনিম, আৰু সিহঁতে তেওঁবিলাকৰ ঘৰবোৰ অধিকাৰ কৰিব, মই বলৱানবিলাকৰ গৰ্ব্ব খৰ্ক কৰিম, আৰু তেওঁবিলাকৰ পবিত্ৰ স্থানবোৰ অপবিত্ৰ কৰা হ'ব। ²⁵সংহাৰ আহিব লাগিছে; তেওঁবিলাকে শান্তি বিচাৰিব, কিন্তু নাপাব। ²⁶আপদৰ ওপৰি আপদ হ'ব, আৰু জনৱৰৰ উপৰি জনৱৰ হ'ব, সেই কালত তেওঁবিলাকে ভাববাদীৰ দৰ্শন বিচাৰিব, কিন্তু পুৰোহিতৰ পৰা ব্যৱস্থা আৰু বৃদ্ধবিলাকৰ পৰা মন্ত্ৰণা লোপ পাব। ²⁷ৰজাই শোক কৰিব, মন্ত্ৰীয়ে ধ্বংসৰূপ বস্ত্ৰ পৰিধান কৰিব, আৰু দেশৰ প্ৰজাবিলাকৰ হাত কঁপিব; মই তেওঁবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ অনুসাৰে তেওঁবিলাকৰ বিচাৰ কৰিম; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

যিহুদীবিলাকৰ নানাবিধ দেৱপূজাৰ দৰ্শন।

Chapter 8

¹ষষ্ঠ বছৰৰ ষষ্ঠ মাহৰ পঞ্চম দিনা, মোৰ ঘৰত মই বহি থাকোঁতে, আৰু যিহুদাৰ বৃদ্ধ-বিলাক মোৰ আগত বহি থাকোঁতে, সেই ঠাইত প্ৰভু যিহোৱাৰ হাত মোৰ ওপৰত অপৰিত হ'ল। ²তেতিয়া মই চাই অগ্নি যেন এক মূৰ্ত্তি দেখিলোঁ; তেওঁৰ কঁকাল যেন বস্ত্ৰটোৰ পৰা তলৈ অগ্নি যেন দেখা গ'ল, আৰু কঁকালৰ পৰা ওপৰলৈ দীপ্তি যেন, উজ্জ্বল ধাতু যেন দেখা গ'ল। ³পাছে তেওঁ হাত যেন বস্ত্ৰটো মেলি মোৰ মূৰৰ একোচা চুলিত ধৰিলে, আৰু আত্মাই মোক দাঙি, ঈশ্বৰীয় দৰ্শনত যিৰুচালেমলৈ অন্তৰ্জ্বালাজনক অন্তৰ্জ্বালা-মূৰ্ত্তি স্থাপিত হোৱা, ভিতৰ-চোতালৰ উত্তৰ ফালৰ

বাট-চৰাৰ দুৱাৰমুখলৈ পৃথিৱী আৰু আকাশৰ মাজেদি মোক লৈ গ'ল।⁴ আৰু মই দেখিলোঁ, উপত্যকাত দৰ্শনত দেখা বস্তুটোৰ দৰে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ তাত আছিল।

⁵তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, তুমি চকু তুলি উত্তৰ ফাললৈ চোৱা। তাতে মই উত্তৰ ফাললৈ চকু তুলি চাই যজ্ঞ-বেদিৰ বাট-চৰাৰ উত্তৰফালে প্ৰৱেশস্থানত সেই অন্তৰ্জালা-মুৰ্ত্তি দেখিলোঁ।⁶ পাছে তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, লোকবিলাকে কি কৰিছে তাক তুমি দেখিছা নে? মোৰ পবিত্ৰস্থানৰ পৰা মই আঁতৰ হ'বৰ নিমিত্তে ইস্ৰায়েল-বংশই যিবোৰ বৰ বৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰিছে, সেইবোৰ তুমি দেখিছা নে? কিন্তু তুমি ইয়াতকৈয়ো আৰু বৰ বৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য দেখিবলৈ পাবা; ⁷এই বুলি তেওঁ মোক চোতালৰ বাট-চৰাৰ দুৱাৰৰ ভিতৰলৈ লৈ গ'লত, মই চাই দেৱালত এটা বিন্ধা দেখিলোঁ।

⁸তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, দেৱাল খানা; তাতে মই দেৱাল খানিলত এখন দুৱাৰ দেখিলোঁ।⁹ তেওঁ মোক আৰু কলে, তুমি ভিতৰলৈ গৈ তেওঁবিলাকে তাত কৰা ঘিণলগীয়া দুষ্কৰ্মবোৰ চোৱা। ¹⁰তাতে মই ভিতৰলৈ গৈ চাই দেখিলোঁ, সকলোবিধ উৰগ জন্তুৰ আৰু ঘিণলগীয়া পশুৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তি, আৰু ইস্ৰায়েল বংশৰ প্ৰতিমাবোৰ চাৰিওফালে দেৱালত কটা আছে; ¹¹আৰু সেইবোৰৰ আগত ইস্ৰায়েল বংশৰ বৃদ্ধবিলাকৰ সত্তৰজন পুৰুষ আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত চাফনৰ পুতেক যাজনিয়া থিয় হৈ আছে, প্ৰতিজনৰ হাতত এটা এটা ধূপৰ পাত্ৰ; আৰু ধূপৰ সুগন্ধযুক্ত ধোঁৱা ওপৰলৈ উঠিছে। ¹²তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, ইস্ৰায়েল-বংশৰ বৃদ্ধবিলাকে দেৱালত মুৰ্ত্তি কটা নিজ নিজ কোঠালিত আন্ধাৰত কি কৰিছে তাক তুমি দেখিছা নে? তেওঁবিলাকে কয়, যিহোৱাই আমাক দেখা নাপায়, যিহোৱাই পৃথিৱী ত্যাগ কৰিলে। ¹³তেওঁ মোক আৰু কলে, তুমি আকৌ তেওঁবিলাকে কৰা ইয়াতকৈয়ো আৰু বৰ বৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য দেখিবলৈ পাবা।

¹⁴পাছে তেওঁ যিহোৱাৰ গৃহৰ উত্তৰফালৰ বাট-চৰাৰ দুৱাৰমুখলৈ মোক নিলত, মই দেখিলোঁ, সেই ঠাইত তিৰোতাবোৰে বহি তম্বুজৰ নিমিত্তে কান্দি আছে। ¹⁵তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, তুমি দেখিছা নে? তুমি এইবোৰতকৈয়ো আৰু বৰ বৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য দেখিবলৈ পাবা।

¹⁶পাছে তেওঁ মোক যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিতৰ চোতাললৈ নিলত, মই দেখিলোঁ, যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ দুৱাৰমুখত, বাৰাণ্ডা আৰু যজ্ঞ-বেদিৰ মাজত যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ ফাললৈ পিঠি দি, আৰু পূৰ্ণফাললৈ মুখ কৰি পঞ্চাশজন মান মানুহে সূৰ্য্যৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিছে। ¹⁷তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ইয়াক দেখিছা নে? ইয়াত যিহুদা বংশই যি যি ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰিছে, সেই সকলো কাৰ্য্য জানো তেওঁবিলাকলৈ লঘু বিষয়? কিয়নো তেওঁবিলাকে দেশ অত্যাচাৰেৰে পূৰ কৰিলে, আৰু মোক বেজাৰ দিবৰ নিমিত্তে পুনৰায় ঘূৰিছে; আৰু চোৱা, তেওঁবিলাকে ডালবোৰ নাকত লগাইছে। ¹⁸এই হেতুকে ময়ো কোপেৰে কাৰ্য্য কৰিম, কৃপাদৃষ্টি নকৰিম; আৰু দয়াও নকৰিম; আৰু তেওঁবিলাকে বৰ মাতেৰে মোৰ কাণত কাতৰুক্তি কৰিলেও, মই তেওঁবিলাকৰ কথা নুশুনিম।

যিহিঙ্কেল-নিবাসীবিলাকক বধ কৰাৰ দৰ্শন।

Chapter 9

¹পাছে তেওঁ বৰ মাতেৰে কোৱা এই বাক্য মোৰ কাণত পৰিল, যে, নগৰখনৰ দশ দিব লগীয়াবিলাকক চপোৱা; প্ৰতিজনে হাতত বিনাশক অস্ত্ৰ লৈ আহক। ²তাতে মই দেখিলোঁ, উত্তৰ দিশৰ ওপৰ বাট-চৰাৰ বাটেদি নিজ নিজ হাতত গদা লৈ ছয় জন মানুহ আহিল; তেওঁবিলাকৰ মাজত শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা, আৰু কঁকালত লিখকৰ মৈলাম থকা এজন পুৰুষ আছিল। তেওঁবিলাক সোমাই পিতলৰ যজ্ঞ-বেদিৰ কাষত থিয় হ'ল।

³এনেতে, যি কৰুৰ কেইজনৰ ওপৰত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ আছিল, সেই গৌৰৱ সেই কৰুৰ কেইজনৰ পৰা উঠি গৃহটিৰ দুৱাৰডলিলৈ গ'ল। পাছে শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা, আৰু কঁকালত মৈলাম থকা সেই পুৰুষজনক যিহোৱাই মাতি কলে, ⁴পাছে মই শুনাকৈ তেওঁ আনকেইজনক মাতি কলে, তোমালোকে এইজনৰ পাছে পাছে নগৰৰ মাজেদি গৈ, তাৰ মাজত কৰা সকলো ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে হুমুনিয়াহ পেলোৱা আৰু চিঞৰি কন্দা মানুহৰ কপালত চিন দিয়া। ⁵পাছে মই শুনাকৈ তেওঁ আনকেইজনক কলে, তোমালোকে এই জনৰ পাছে পাছে নগৰৰ মাজেদি গৈ, প্ৰহাৰ কৰা, কৃপাদৃষ্টি কি দয়াও নকৰিবা; ⁶বুঢ়া, ডেকা, যুৱতী, শিশু আৰু তিৰোতা আদি সকলোকে নিঃশেষে বধ কৰা; কিন্তু চিন থকা কোনো মানুহৰ ওচৰলৈ নাযাবা; আৰু মোৰ পবিত্ৰস্থানৰ পৰা আৰম্ভ কৰা। তেতিয়া তেওঁবিলাকে গৃহৰ সন্মুখত থকা সেই বৃদ্ধ কেইজনৰ পৰা আৰম্ভ কৰিলে। ⁷পাছে তেওঁ তেওঁবিলাকক কলে, গৃহটি অশুচি কৰা, চোতাল কেইখন হত লোকেৰে পূৰ কৰা তোমালোক ওলাই যোৱা। তাতে তেওঁবিলাকে ওলাই গৈ নগৰৰ মাজত প্ৰহাৰ কৰিলে। ⁸তেওঁবিলাকে প্ৰহাৰ কৰোঁতে মই অৱশিষ্ট থাকিলত, উবুৰি হৈ পৰি চিঞৰি কান্দি কলোঁ, হায় হায় প্ৰভু যিহোৱা, তুমি যিহিঙ্কেলেমৰ ওপৰত তোমাৰ ক্ৰোধ বৰষাই ইস্ৰায়েলৰ আটাই অৱশিষ্ট ভাগ বিনষ্ট কৰিবা নে?

⁹তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, ইস্ৰায়েল আৰু যিহুদা বংশৰ অপৰাধ অতিশয় বৰ, আৰু দেশ তেজেৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু নগৰখন অন্যান্য বিচাৰেৰে ভৰা; কিয়নো তেওঁবিলাকে কয়, যিহোৱাই পৃথিৱী ত্যাগ কৰিলে, যিহোৱাই দেখা নাপায়। ¹⁰মই হ'লে কৃপাদৃষ্টি কি দয়াও নকৰিম; কিন্তু তেওঁবিলাকৰ কাৰ্য্যৰ ফল তেওঁবিলাকৰ মূৰত ফলিওৱাম। ¹¹পাছে চোৱা, শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা, আৰু কঁকালত মৈলাম থকা সেই পুৰুষজনে, তুমি মোক হুকুম দিয়ামতে মই কৰিলোঁ, এই বুলি বাৰ্তা দিলেহি।

ঈশ্বৰীয় অগ্নি যিৰুচালেমৰ ওপৰত পৰাৰ দৰ্শন।

Chapter 10

¹তেতিয়া মই চাই দেখিলোঁ, কৰুব কেইজনৰ মূৰৰ ওপৰত থকা চন্দ্ৰতাপ যেন বস্তুটোত, তেওঁবিলাকৰ ওপৰত, এটি নীলকান্ত মণিৰ নিচিনা, এখন সিংহাসনৰ মূৰ্তিৰ নিচিনা এক পদাৰ্থ প্ৰকাশ পাইছিল। ²পাছে তেওঁ শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা পুৰুষজনক কলে, তুমি ঘূৰি থকা চক্ৰবোৰৰ মাজলৈ, কৰুব কেইজনৰ তললৈ গৈ তেওঁবিলাকৰ মাজৰ পৰা অঞ্জলী ভৰাই জুইৰ আঙঠা লৈ নগৰখনত সেইবোৰ সিচৰিত কৰি পেলোৱা; তাতে সেই পুৰুষজন মোৰ চকুৰ আগতে তাত সোমাল। ³সেই পুৰুষজন সোমোৱা সময়ত, কৰুব কেইজন গৃহৰ সোঁফালে থিয় হৈ আছিল, আৰু ভিতৰ চোতালখন মেঘডোখৰেৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল। ⁴তেতিয়া যিহোৱাৰ গৌৰৱ কৰুব কেইজনৰ পৰা উঠি গৈ গৃহৰ দুৱাৰ ডলিৰ ওপৰত আছিল, আৰু গৃহটি মেঘডোখৰেৰে, আৰু চোতালখন যিহোৱাৰ গৌৰৱৰ দীপ্তিৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছিল; ⁵আৰু সৰ্ব্বশক্তিমান ঈশ্বৰে কথা কোৱা সময়ৰ শব্দৰ নিচিনাকৈ কৰুব কেইজনৰ ডেউকাৰ শব্দ বাহিৰ-চোতাললৈকে শুনা গৈছিল। ⁶পাছে, তুমি ঘূৰি থকা চক্ৰবোৰৰ মাজৰ পৰা কৰুব কেইজনৰ মাজ ঠাই পৰা জুই লোৱা বুলি তেওঁ শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা পুৰুষজনক আজ্ঞা দিলত, তেওঁ সোমাই গৈ এটা চক্ৰ কাষত থিয় হ'ল। ⁷তেতিয়া কৰুবজনে কৰুব কেইজনৰ মাজৰ পৰা তেওঁবিলাকৰ মাজত থকা জুইলৈ হাত মেলি তাৰ কিছু লৈ শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা পুৰুষজনৰ হাতত দিলে; তেওঁ তাক লৈ বাহিৰ হ'ল। ⁸আৰু কৰুব কেইজনৰ গাত, তেওঁ বিলাকৰ নিজ নিজ ডেউকাৰ তলত মানুহৰ হাতৰ নিচিনা এক বস্তু দেখা গ'ল।

⁹পাছে মই চাই দেখিলোঁ, এজন কৰুবৰ কাষত এটা চক্ৰ, আৰু আন কৰুবৰ কাষত আন চক্ৰ, এইদৰে চাৰিজন কৰুবৰ কাষত চাইটা চক্ৰ আছিল; আৰু সেই চক্ৰ কেইটাৰ আভা বৈদূৰ্য্য মণিৰ নিচিনা। ¹⁰আৰু সেইবোৰৰ আকৃতি হ'লে, চাৰিওটা একে ৰকমৰ, যেন চক্ৰৰ মাজতহে চক্ৰ আছে। ¹¹যোৱা সময়ত সেইবোৰ চাৰিকাষে যায়; যোৱা সময়ত সেইবোৰ কোনো ফালে নুঘূৰে, কিন্তু যি ঠাই মূৰটোৰ সন্মুখ, সেইবোৰ সেই ঠাইৰ ফাললৈ পাছে পাছে যায়, যোৱা সময়ত কোনো ফালে নুঘূৰে। ¹²আৰু তেওঁবিলাকৰ গোটেই গা, আৰু তেওঁবিলাকৰ পিঠি, হাত, ডেউকা, আৰু চক্ৰ চাৰিওফালে চকুৰে ভৰা, তেওঁবিলাক চাৰিওজনৰেই চক্ৰ চকুৰে ভৰা। ¹³সেই চক্ৰকেইটাৰ বিষয়ে হ'লে, মই সেইবোৰক ঘূৰি থকা চক্ৰ বুলি মতা শুনিবলৈ। ¹⁴প্ৰতিজনৰ চাৰিখন চাৰিখন মুখ; প্ৰথমখন কৰুবৰ, দ্বিতীয়খন মানুহৰ, তৃতীয়খন সিংহৰ, আৰু চতুৰ্থখন কুৰৰ পক্ষীৰ মুখ।

¹⁵পাছে কৰুব কেইজন ওপৰলৈ উঠি গ'ল। কবাৰ নদীৰ পাৰত মই দেখা প্ৰাণী এইবিলাক। ¹⁶কৰুব কেইজন যোৱা সময়ত চক্ৰকেইটাও তেওঁবিলাকৰ কাষে কাষে যায়; আৰু কৰুব কেইজনে পৃথিৱীৰ পৰা ওপৰলৈ উঠিবলৈ ডেউকা দঙা সময়ত, চক্ৰকেইটায়ো তেওঁবিলাকৰ কাষ নেৰে। ¹⁷তেওঁবিলাক ৰ'লে, সেইবোৰো ৰয়, আৰু তেওঁবিলাক ওপৰলৈ উঠা সময়ত সেইবিলাকো তেওঁবিলাকৰ লগত উঠে; কিয়নো প্ৰাণী কেইজনৰ আত্মা সেইবোৰত আছিল। ¹⁸পাছে যিহোৱাৰ গৌৰৱ দুৱাৰডলিৰ ওপৰৰ পৰা প্ৰস্থান কৰি কৰুব কেইজনৰ ওপৰত ৰ'ল। ¹⁹কৰুব কেইজনে প্ৰস্থান কৰোঁতে, ডেউকা দাঙি মোৰ আগতে পৃথিৱীৰ পৰা ওপৰলৈ উঠি গ'ল আৰু তেওঁবিলাকৰ কাষে কাষে চক্ৰকেইটাও চলিল; আৰু তেওঁবিলাক যিহোৱাৰ গৃহৰ পূৰ্ণফালৰ বাট-চৰাৰ দুৱাৰমুখত থিয় হ'ল আৰু তেওঁবিলাকৰ ওপৰত ওখত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ আছিল। ²⁰কবাৰ নদীৰ ওচৰত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ তলত মই দেখা প্ৰাণী এইবিলাক; তাত এইবিলাক যে কৰুব, তাক মই জানিলোঁ। ²¹প্ৰতিজনৰ চাৰিখন চাৰিখন মুখ, আৰু চাৰিখন চাৰিখন ডেউকা, আৰু নিজ নিজ ডেউকাৰ তলত মানুহৰ হাতৰ নিচিনা এক বস্তু আছিল। ²²তেওঁবিলাকৰ মুখৰ আকৃতিৰ বিষয়ে হ'লে, মই কবাৰ নদীৰ ওচৰত দেখা মুখেই মুখ, আৰু একে আকৃতি, একে বস্তু; তেওঁবিলাক প্ৰতিজনে পোনে পোনে যায়।

বাবিলৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিব খোজা লোকবিলাকৰ অহিতে কোৱা ভাববাণী।

Chapter 11

¹পাছে আত্মাই মোক দাঙি যিহোৱাৰ গৃহৰ পূৰ্ণফালে মুখ কৰা পূৰ্ণ ফালৰ বাট-চৰাৰ ওচৰলৈ নিলে; আৰু চোৱা, সেই বাট-চৰাৰ দুৱাৰ মুখত পঁচিশজন পুৰুষ আছিল; আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত অজ্জুৰৰ পুতেক যাজনিয়া আৰু বনায়্যৰ পুতেক পলটিয়া প্ৰজাবিলাকৰ এই দুজন অধ্যক্ষক মই দেখিলোঁ। ²তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, এই নগৰত কু-কল্পনা কৰোঁতা কু-মন্ত্ৰণা দিওঁতা লোক এইবিলাক। ³ইবিলাকে কয়, ঘৰ সাজিবৰ সময় ওচৰ চপা নাই; এই নগৰখন কেৰাহী, আৰু আমি মাংস-স্বৰূপ। ⁴এই হেতুকে ইবিলাকৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, হে মনুষ্য সন্তান, ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা।

⁵তাত যিহোৱাৰ আত্মা মোত স্থিতি হ'লত, তেওঁ মোক কলে, তুমি কোৱা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, হে ইস্ৰায়েল-বংশ, তোমালোকে এই এই ৰূপ কথা কৈছা; কিয়নো তোমালোকৰ মনত উদয় হোৱা কথা মই জানিছোঁ; ⁶তোমালোকে এই নগৰত তোমালোকৰ হত লোকবিলাকৰ সংখ্যা বৃদ্ধি কৰিলা, আৰু ইয়াৰ আলিবোৰ হত লোকেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিলা। ⁷এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইয়াৰ মাজত তোমালোকে

পেলোৱা, তোমালোকৰ হত লোকবিলাকহে মাংস, আৰু নগৰখন কেৰাহী; কিন্তু তোমালোকক ইয়াৰ মাজৰ পৰা বাহিৰ কৰা হ'ব।⁸ তোমালোকে তৰোৱাললৈ ভয় কৰিছা, মই তোমালোকৰ ওপৰলৈ তৰোৱালকহে আনিম, ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে।⁹ আৰু মই তোমালোকক ইয়াৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই পেলাম, আৰু বিদেশীবিলাকৰ হাতত সমৰ্পণ কৰি, তোমালোকৰ মাজত দণ্ডাজ্ঞা সিদ্ধ কৰিম।¹⁰ তোমালোক তৰোৱালত পতিত হ'বা, মই ইস্ৰায়েলৰ সীমতেই তোমালোকক দণ্ড দিম; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।¹¹ এই নগৰখন তোমালোকৰ কেৰাহী নহ'ব, আৰু তোমালোক ইয়াৰ মাজত থকা মাংস নহ'বা; মই ইস্ৰায়েলৰ সীমতেই তোমালোকক দণ্ড দিম;¹² তাতে, মই যে যিহোৱা তোমালোকে জানিবা। কিয়নো তোমালোকে মোৰ বিধিবোৰত চলা নাই, বা মোৰ শাসন প্ৰণালীবোৰ পালন কৰা নাই, কিন্তু তোমালোকৰ চাৰিওফালৰ জাতিবিলাকৰ শাসন প্ৰণালী অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিলা।

¹³ পাছে মই ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা সময়ত বনয়াৰ পুতেক পলটিয়া মৰি গ'ল; তাতে মই উবুৰি হৈ পৰি চিঞৰি কলোঁ, হায় হায় প্ৰভু যিহোৱা, তুমি ইস্ৰায়েলৰ অৱশিষ্ট ভাগক নিঃশেষে বিনষ্ট কৰিবা নে? ¹⁴ পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল বোলে, ¹⁵ হে মনুষ্য সন্তান, তোমাৰ ভাইবিলাক, তোমাৰেই ভাইবিলাক, তোমাৰ জাতি-কুটুম্ববিলাক, ইস্ৰায়েলৰ গোটেই বংশ, এই আটাইবিলাককে যিৰুচালেম নিবাসীবিলাকে কয়, তোমালোক যিহোৱাৰ পৰা আঁতৰ হোৱা, অধিকাৰৰ অৰ্থে এই দেশ আমাকহে দিয়া হ'ল। ¹⁶ এই হেতুকে তুমি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই যদিও তেওঁবিলাকক জাতি-বিলাকৰ মাজলৈ দূৰ কৰিলোঁ, আৰু যদিও মই দেশবোৰৰ মাজত তেওঁবিলাকক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিলোঁ, তথাপি তেওঁবিলাক যি যি দেশলৈ গ'ল, সেই সেই দেশত মই অলপকাল তেওঁবিলাকৰ ধৰ্মধাম হ'ম। ¹⁷ এই হেতুকে তুমি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোমালোকক চপাম, আৰু তোমালোক ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা দেশবোৰৰ পৰা তোমালোকক গোটাম, আৰু তোমালোকক ইস্ৰায়েল দেশ দিম। ¹⁸ তেওঁবিলাকে সেই দেশলৈ যাব, আৰু তাৰ আটাই গৰ্হিত আৰু ঘিণলগীয়া বস্তু তাৰ মাজৰ পৰা দূৰ কৰিব। ¹⁹ তেওঁবিলাকে মোৰ বিধিত চলিব, আৰু মোৰ শাসন-প্ৰণালী পালন কৰি সেই অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিবৰ নিমিত্তে মই তেওঁবিলাকক একেটা চিত্ত দান কৰিম, ²⁰ আৰু তোমালোকৰ অন্তৰত এক নতুন আত্মা স্থিতি কৰিম, আৰু তেওঁবিলাকৰ শৰীৰৰ পৰা শিলৰূপ মন গুচাই তেওঁবিলাকক মাংসৰূপ মন দিম; তাতে তেওঁবিলাক মোৰ প্ৰজা হ'ব, আৰু মই তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ হ'ম। ²¹ কিন্তু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, যিবোৰৰ হৃদয় সিহঁতৰ গৰ্হিত আৰু ঘিণলগীয়া বস্তুবোৰৰ হৃদয়ৰ পাছত চলে, সিহঁতৰ বিষয়ে হ'লে, মই সিহঁতৰ নিজৰ নিজৰ মূৰতে সিহঁতৰ কাৰ্য্যৰ ফল ফলিওৱাম।

²² পাছে কৰুৰ কেইজনে নিজ নিজ ডেউকা দাঙিলে; তেওঁবিলাকৰ কাষে কাষে চক্ৰকেইটাও আছিল, আৰু তেওঁবিলাকৰ ওপৰত ওখত ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ আছিল। ²³ আৰু যিহোৱাৰ গৌৰৱ নগৰৰ মাজৰ পৰা ওপৰলৈ উঠি গৈ নগৰৰ পূৰ্ণফালে থকা পৰ্ব্বতখনৰ ওপৰত ব'ল। ²⁴ পাছে আত্মাই মোক দাঙি দৰ্শনক্ৰমে ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ শক্তিয়ে কন্দীয়া দেশলৈ দেশান্তৰিত লোকবিলাকৰ ওচৰলৈ আনিলে। এইদৰে মই দেখা দৰ্শন মোৰ পৰা ওপৰলৈ উঠি গ'ল। ²⁵ পাছে যিহোৱাই মোক দেখুওৱা সকলো বিষয় মই দেশান্তৰিত লোকবিলাকক কলোঁ।

ৰজা আৰু প্ৰজাক দেশান্তৰলৈ নিয়া বুজাবৰ দৃষ্টান্ত।

Chapter 12

¹ পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ² হে মনুষ্য সন্তান, তুমি বিদ্রোহী বংশৰ মাজত বাস কৰিছা; দেখিবলৈ চকু থকাতো তেওঁবিলাকে নেদেখে, শুনিবলৈ কাণ থকাতো তেওঁবিলাকে নুশুনে; কিয়নো তেওঁবিলাক বিদ্রোহী বংশ। ³ এই হেতুকে হে মনুষ্য সন্তান, তুমি নিজৰ নিমিত্তে দেশান্তৰৰ সামগ্ৰী যুগুত কৰা, আৰু দিনতে তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে নিজ দেশান্তৰলৈ প্ৰস্থান কৰা; তুমি তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে নিজ ঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ যোৱা; তেওঁবিলাক বিদ্রোহী বংশ হ'লেও কিজানি বিবেচনা কৰিব। ⁴ তুমি দিনতে তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে দেশান্তৰৰ সামগ্ৰীৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ সামগ্ৰী বাহিৰ কৰি নিবা, আৰু দেশান্তৰলৈ ওলোৱা লোকৰ নিচিনাকৈ তুমি তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে গধূলি নিজে ওলাবা। ⁵ তুমি তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে গড় খানি তাৰ মাজেদি সামগ্ৰী উলিয়াবা। ⁶ তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে তুমি তাক কান্ধত তুলি আন্ধাৰত বাহিৰলৈ লৈ যাবা; তুমি ভূমি নেদেখিবৰ নিমিত্তে তোমাৰ মুখ ঢাকিবা; কিয়নো মই ইস্ৰায়েল বংশৰ নিমিত্তে এক চিনস্বৰূপে তোমাক প্ৰস্থান কৰিলোঁ।

⁷ তাতে মই আজ্ঞামতে কাম কৰিলোঁ; মই দিনতে দেশান্তৰৰ সামগ্ৰীৰ নিচিনাকৈ মোৰ সামগ্ৰী উলিয়াই নিলোঁ, আৰু গধূলি মোৰ হাতেৰেই গড় খানিলোঁ; মই আন্ধাৰত তাক উলিয়াই তেওঁবিলাকৰ চকুৰ আগতে কান্ধত লৈ গ'লো।

⁸ পাছে ৰাতিপুৱাতে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ⁹ হে মনুষ্য সন্তান, তুমি কি কৰিছা? এইবুলি বিদ্রোহী বংশ ইস্ৰায়েল বংশই তোমাক জানো কোৱা নাই? ¹⁰ তুমি তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, এই ভাবে যিৰুচালেমত থকা অধিপতিজনক, আৰু তাৰ মাজত থকা ইস্ৰায়েলৰ আটাই বংশক বুজায়। ¹¹ তুমি কোৱা, মই তোমালোকৰ পক্ষে চিনস্বৰূপ; মই কৰা নিচিনাকৈ তেওঁবিলাকলৈ কৰা হ'ব; তেওঁবিলাক দেশান্তৰলৈ বন্দী-অৱস্থালৈ যাব। ¹² আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত থকা অধিপতিজনে নিজ কান্ধত বোজা লৈ আন্ধাৰত ওলাই যাব; তেওঁবিলাকে সামগ্ৰী উলিয়াবৰ নিমিত্তে গড় খানিব; তেওঁ নিজৰ মুখ ঢাকিব, কাৰণ তেওঁ চকুৰে ভূমি নেদেখিব। ¹³ মোৰ জালো, মই তেওঁৰ ওপৰত মেলিম, তেওঁ মোৰ ফান্দত পৰিব; আৰু মই তেওঁক কলদীয়াবিলাকৰ দেশলৈ বাবিললৈ নিম; তথাপি তেওঁ তাক নেদেখিব; অথচ তেওঁ তাতেই মৰিব। ¹⁴ আৰু তেওঁৰ চাৰিওফালে থকা তেওঁৰ আটাই সহায়কাৰীক আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্যক মই আটাই বায়ুত উডুৱাই দিম; আৰু

মই ফাকৰ পৰা তৰোৱাল উলিয়াই তেওঁবিলাকৰ পাছে পাছে খেদি যাম।¹⁵ যেতিয়া মই তেওঁবিলাকক জাতিবিলাকৰ মাজত ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম, আৰু দেশবোৰৰ মাজত তেওঁবিলাকক গোট গোট কৰিম, তেতিয়া মই যে যিহোৱা তাক তেওঁবিলাকে জানিব।¹⁶ কিন্তু তেওঁবিলাক যি জাতিবিলাকৰ মাজলৈ যাব, সেই জাতিবিলাকৰ মাজত তেওঁবিলাকে নিজৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে, তৰোৱালৰ পৰা, আকালৰ পৰা, আৰু মহামাৰীৰ পৰা তেওঁবিলাকৰ কেতবিলাক লোকক মই অৱশিষ্ট ৰাখিম; তাতে, মইযে যিহোৱা তাক তেওঁবিলাকে জানি।

¹⁷ পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ¹⁸ হে মনুষ্য সন্তান, তুমি কঁপি কঁপি নিজৰ আহাৰ ভোজন কৰা, কম্পন আৰু সাৱধানৰে নিজৰ জল পান কৰা; ¹⁹ আৰু তুমি দেশৰ লোকবিলাকক কোৱা, ইস্ৰায়েল দেশত থকা যিৰুচালেম-নিবাসীবিলাকৰ বিষয়ে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তাৰ নিবাসী আটাইবোৰৰ অত্যাচাৰৰ কাৰণে তাত থকা সকলো নষ্ট হৈ তেওঁবিলাকৰ দেশ উচ্ছন্ন হ'বৰ নিমিত্তে, তেওঁবিলাকে সাৱধানৰে তেওঁবিলাকৰ আহাৰ ভোজন কৰিব, আৰু বিস্ময়েৰে তেওঁবিলাকৰ জল পান কৰিব। ²⁰ আৰু বাস কৰা নগৰবোৰ উচ্ছন্ন কৰা হ'ব, আৰু দেশ ধ্বংসস্থান হ'ব; তাতে, মই যে, যিহোৱা তাক তোমালোকে জানিবা। ²¹ পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²² হে মনুষ্য সন্তান, "দিন পলম হৈছে, প্ৰত্যেক দৰ্শন বিফল হৈছে", ইস্ৰায়েল দেশত প্ৰচলিত হোৱা তোমালোকৰ এইটো কি কথা? ²³ এই হেতুকে তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই এই প্ৰচলিত কথা লুপ্ত কৰিম, আৰু ই ইস্ৰায়েলৰ মাজত আৰু নচলিব; কিন্তু তেওঁবিলাকক কোৱা, দিন আৰু প্ৰত্যেক দৰ্শনৰ সফলতা ওচৰ। ²⁴ কিয়নো ইস্ৰায়েল বংশৰ ভিতৰত অনৰ্থক দৰ্শন, বা মানুহে ভাল পোৱা মঙ্গল চোৱা কথা আৰু নহ'ব। ²⁵ কাৰণ ময়েই যিহোৱা; মই ক'ম, আৰু মই কোৱা বাক্য সিদ্ধ হ'ব; তাক আৰু আগলৈ থোৱা নহ'ব; কিয়নো হে বিদ্ৰোহী বংশ, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকৰ দিনতেই মই বাক্য ক'ম, আৰু তাক সিদ্ধও কৰিম।

²⁶ আকৌ যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²⁷ হে মনুষ্য সন্তান, চোৱা, ইস্ৰায়েল-বংশই কয়, তেওঁ পোৱা দৰ্শনৰ কথা ঘটিবলৈ বহুদিন আছে; তেওঁ অতি দীৰ্ঘকালৰ বিষয়ে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে। ²⁸ এই হেতুকে তুমি তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মোৰ বাক্য কোনোটোৱেই ফলিয়াবলৈ পলম নহ'ব; কিন্তু মই যি বাক্য ক'ম, সেয়ে সিদ্ধ হ'ব, এয়ে প্ৰভু যিহোৱাৰ বচন।

ইস্ৰায়েলৰ মিছা ভাববাদী আৰু ভাববাদিনীবোৰৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ভাববাণী।

Chapter 13

¹ পাছে, যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ² হে মনুষ্য সন্তান, ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰোঁতা ইস্ৰায়েলৰ ভাববাদীবোৰৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, আৰু নিজ নিজ হৃদয়ৰ পৰা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰোঁতাবোৰক কোৱা, তোমালোকে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা; ³ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, নিজ নিজ আত্মাৰ আৰু নোপোৱা দৰ্শনৰ অনুগামী হোৱা মুৰ্খ ভাববাদীবোৰৰ সন্তাপ হ'ব। ⁴ হে ইস্ৰায়েল, তোমাৰ ভাববাদীবোৰ উচ্ছন্ন ঠাইৰ শিয়ালৰ নিচিনা। ⁵ যিহোৱাৰ যুদ্ধৰ দিনা থিৰে থাকিবলৈ, তোমালোকে গড়ৰ ভঙা বাটত উঠা নাই, বা ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ চাৰিওফালে গড় নিৰ্মান কৰা নাই। ⁶ যিহোৱাই নপঠোৱাকৈয়ে যিহোৱাই কৈছে বুলি কওঁতাবোৰে অনৰ্থক দৰ্শন পায়, মিছা মঙ্গল চায়, আৰু বাক্য সিদ্ধ হ'ব বুলি বাট চাই থাকে। ⁷ তোমালোকে জানো অনৰ্থক দৰ্শন পোৱা নাই? আৰু মিছা মঙ্গলৰ কথা জানো কোৱা নাই? তথাপি মই নোকোৱাকৈয়ে যিহোৱাই কৈছে বুলি তোমালোকে কোৱা।

⁸ এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকে অনৰ্থক বাক্য কৈছা, আৰু মিছা দৰ্শন পাইছা; এই কাৰণে, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, মই তোমালোকৰ বিপক্ষ। ⁹ মোৰ হাত অনৰ্থক দৰ্শন পোৱা, আৰু মিছা মঙ্গল চোৱা ভাববাদীবোৰৰ বিপক্ষ হ'ব; সিহঁত মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ সভাত নাথাকিব, বা ইস্ৰায়েল-বংশৰ নামৰ তালিকাত সিহঁতৰ নাম লিখা নহ'ব, বা সিহঁত ইস্ৰায়েল দেশত নোসোমাব; তাতে মই যে প্ৰভু যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা। ¹⁰ শান্তি নোহোৱাকৈয়ে সিহঁতে শান্তি বুলি কৈ মোৰ প্ৰজাবিলাকক ডুলায়; আৰু যেতিয়া কোনোৱে দেৱাল সাজে, তেতিয়া সিহঁতে তাক চুণেৰে লিপে। ¹¹ এই হেতুকে চুণেৰে লিপাবোৰক তুমি কোৱা, ই পৰিব; প্লাবন কৰোঁতা মহাবৃষ্টি আহিব; হে বৃষ্টিৰ মহাশিলবিলাক, তোমালোক পৰিবা; আৰু মহা বতাহে তাক ভাঙিব। ¹² চোৱা, যেতিয়া দেৱাল পৰিব, তেতিয়া, তোমালোকে যি লেও দিলা, সেই লেও ক'ত? এইবুলি তোমালোকক কোৱা নাযাব নে? ¹³ এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই মোৰ ক্ৰোধত মহা বতাহেৰে তাক ভাঙিম, প্লাবন কৰোঁতা মহাবৃষ্টি মোৰ কোপত আহিব, আৰু মোৰ ক্ৰোধত নষ্ট কৰিবলৈ মহাশিলাবৃষ্টি হ'ব। ¹⁴ এইদৰে, তোমালোকে চুণেৰে লিপা দেৱাল মই ভাঙিম, আৰু ভিত্তিমূল ওলাই পৰাকৈ মই তাক মাটিৰে সমান কৰিম; সেয়ে পৰিব, আৰু তোমালোকে তাৰ মাজত বিনষ্ট হ'বা; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা। ¹⁵ মোৰ ক্ৰোধ দেৱালৰ ওপৰত, আৰু চুণেৰে লিপাবোৰৰ ওপৰত, মই এইদৰে সিদ্ধ কৰিম, আৰু মই তোমালোকক ক'ম, সেই দেৱাল আৰু নাই, আৰু তাক লিপাবোৰো, ¹⁶ অৰ্থাৎ যিৰুচালেমৰ বিষয়ে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, আৰু শান্তি নথকাতো তাৰ নিমিত্তে দৰ্শন পোৱা ইস্ৰায়েলৰ ভাববাদীবোৰো নাই, ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে।

¹⁷ আৰু হে মনুষ্য সন্তান, তোমাৰ জাতিৰ যি জীয়াৰীবোৰে নিজ নিজ হৃদয়ৰ পৰা ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে, সিহঁতৰ অহিতে তুমি মুখ কৰা, আৰু সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, ¹⁸ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, লোকৰ প্ৰাণ মৃগয়া কৰিবলৈ, আটাইবোৰ কিলাকুটিত গাঁক সিয়াই দিওঁতা, আৰু ওখ অনুসাৰে প্ৰত্যেকৰ মূৰৰ নিমিত্তে ওৰণি তৈয়াৰ কৰোঁতা তিৰোতাবোৰৰ সন্তাপ হ'ব; তোমালোকে মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ প্ৰাণ মৃগয়া কৰি তোমালোকৰ নিমিত্তে প্ৰাণবোৰ জীয়াই ৰাখিবা নে? ¹⁹ মিছা কথালৈ কাণ দিওঁতা মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ আগত তোমালোকে মিছা কথা কৈ, মৰিব নলগাবিলাকৰ প্ৰাণ বধ কৰিবলৈ আৰু জীয়াই থাকিব নলগাবিলাকৰ প্ৰাণ জীয়াই ৰাখিবলৈ কেই-খামোচমান যৱৰ আৰু

কেইডোখৰ মান পিঠাৰ নিমিত্তে মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ মাজত মোক অপবিত্ৰ কৰিলা।²⁰ এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, যি গাঁৰুবোৰে পক্ষী-চিকাৰৰ নিচিনাকৈ তোমালোকে প্ৰাণবোৰ মৃগয়া কৰা, তোমালোকৰ সেই গাঁৰুবোৰৰ মই বিপক্ষ, আৰু মই তোমালোকৰ বাহুৰ পৰা সেইবোৰ ছিঙি পেলাম আৰু পক্ষী-চিকাৰৰ নিচিনাকৈ তোমালোকে মৃগয়া কৰা প্ৰাণবোৰ এৰি দিম।²¹ মই তোমালোকৰ ওৰণিও ফালিম, আৰু তোমালোকৰ হাতৰ পৰা মোৰ প্ৰজাবিলাকক উদ্ধাৰ কৰিম, মৃগয়া কৰিবলৈ তোমালোকৰ হাতত তেওঁবিলাক আৰু নাথাকিব; তাতে মই যে, যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।²² মই দুখ নিদিয়া ধাৰ্মিকবিলাকৰ হৃদয়ত তোমালোকে মিছা কথাৰে দুখ দিয়াৰ কাৰণে, আৰু দুইই নিজ প্ৰাণ জীয়াই ৰাখিবলৈ নিজ কু-পথৰ পৰা নুঘূৰিবৰ নিমিত্তে সেই দুইৰ হাত সবল কৰাৰ কাৰণে,²³ তোমালোকে অনর্থক দৰ্শন আৰু নেদেখিবা, আৰু মঙ্গল চাবলৈ নাপাবা; কিন্তু মই তোমালোকৰ হাতৰ পৰা মোৰ প্ৰজাবিলাকক উদ্ধাৰ কৰিম; তাতে, মই যে, যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

যিহোৱাক সোধা দেৱপূজকবোৰৰ বিষয়।

Chapter 14

¹ পাছে ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধবিলাকৰ মাজৰ জনদিয়েক পুৰুষ মোৰ ওচৰলৈ আহি মোৰ আগত বহিলত,² যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে,³ হে মনুষ্য সন্তান, এই মানুহবিলাকে নিজ নিজ মূৰ্ত্তিক হৃদয়ত ঠাই দিছে, আৰু নিজৰ নিজৰ সন্মুখত নিজৰ নিজৰ অপৰাধ জন্মাওঁতা বিঘিনি ৰাখিছে; মই জানো তেওঁবিলাকক কোনোমতে মোক সুধিবলৈ দিম? ⁴ এই নিমিত্তে তুমি তেওঁবিলাকক এই বুলি কোৱা প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে ইস্ৰায়েল-বংশৰ যি কোনো মানুহে নিজ মূৰ্ত্তিবোৰক হৃদয়ত ঠাই দিব, আৰু নিজৰ সন্মুখত নিজৰ অপৰাধ জন্মাওঁতা বিঘিনি ৰাখিব, আৰু কোনো এজন ভাববাদীৰ ওচৰলৈ আহিব, ⁵ ইস্ৰায়েলৰ গোটেই বংশ তেওঁবিলাকৰ মূৰ্ত্তিবোৰৰ দ্বাৰাই মোৰ পৰা আঁতৰ হোৱাৰ কাৰণে মই তেওঁবিলাকৰ নিজ নিজ হৃদয়ৰূপ ফালদত তেওঁবিলাকক ধৰিবৰ নিমিত্তে, সেই অহা মানুহৰ মূৰ্ত্তিবোৰৰ বাহুল্য অনুসাৰে মই যিহোৱাই নিজেই তাক উত্তৰ দিম। ⁶ এই হেতুকে তুমি ইস্ৰায়েল বংশক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকক ওলোটা, তোমালোকৰ মূৰ্ত্তিবোৰৰ পৰা ঘূৰা, আৰু তোমালোকৰ আটাই ঘিণলগীয়া বস্তুলৈ পিঠি দিয়া। ⁷ কিয়নো, ইস্ৰায়েল বংশৰ মাজত, আৰু ইস্ৰায়েলত প্ৰবাস কৰা বিদেশীবোৰৰ মাজত যি কোনোৱে মোৰ পৰা নিজকে বেলেগ কৰিব, নিজৰ মূৰ্ত্তিবোৰক হৃদয়ত ঠাই দিব, আৰু নিজৰ সন্মুখত নিজৰ অপৰাধ জন্মাওঁতা বিঘিনি ৰাখিব, আৰু নিজৰ নিমিত্তে মোক সুধিবলৈ কোনো এজন ভাববাদীৰ ওচৰলৈ আহিব, মই যিহোৱাই নিজেই তাক উত্তৰ দিম। ⁸ আৰু মই সেই মানুহৰ বিৰুদ্ধে মুখকৰি চিন আৰু দৃষ্টান্ত হ'বলৈ তাক আচৰিতৰ বিষয় কৰিম আৰু মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ মাজৰপৰা তাক উচ্ছন্ন কৰিম, তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা। ⁹ আৰু যদি কোনো ভাববাদীয়ে ভ্ৰান্ত হৈ কোনো বাক্য কয়, তেন্তে মই যিহোৱাই সেই ভাব - বাদীক ভ্ৰান্ত কৰিলোঁ, আৰু মই তাৰ ওপৰলৈ হাত মেলি মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ মাজৰ পৰা তাক উচ্ছন্ন কৰিম। ¹⁰ এইদৰে তেওঁবিলাকে নিজ নিজ অপৰাধৰ দণ্ড ভুগিব। ভাববাদীৰ গুৰিলৈ যোৱাটোৰ অপৰাধ আৰু ভাববাদীৰ অপৰাধ দুয়ো সমান হ'ব; ¹¹ ইয়াৰ অভিপ্ৰায় এই, যেন ইস্ৰায়েল-বংশই মোৰ পৰা বিপথে নাযায়; আৰু তেওঁবিলাকৰ অপৰাধবোৰৰ কোনো অপৰাধেৰে নিজক আৰু অশুচি নকৰে, কিন্তু তেওঁবিলাক যেন মোৰ প্ৰজা হয়, আৰু মই তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ হওঁ, ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে।

¹² পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে,¹³ হে মনুষ্য সন্তান, যদি এখন দেশে সত্য লঙ্ঘন কৰি মোৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰে, আৰু মই তাৰ অহিতে মোৰ হাত মেলি তাৰ অন্তৰূপ লাখুটি ভাঙো, আৰু তালৈ আকাল পঠাই তাৰ পৰা মানুহ আৰু পশু সকলোকে উচ্ছন্ন কৰোঁ,¹⁴ তেন্তে, নোহ, দানিয়েল আৰু ইয়োব, এই তিনিজন লোক তাত থাকিলেও, তেওঁবিলাকে নিজ নিজ ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই কেৱল নিজ নিজ প্ৰাণহে ৰক্ষা কৰিব, এয়ে প্ৰভু যিহোৱাৰ বচন। ¹⁵ বা যদি সেই দেশৰ সকলো ফাললৈ হিংসক জন্তু পঠাই দিওঁ, আৰু সেইবোৰে তাক সন্তানহীন কৰে, আৰু সেই জন্তুবোৰৰ কাৰণে কোনো মানুহ তাৰ মাজেদি যাব নোৱাৰাকৈ সেয়ে উচ্ছন্ন হয়, ¹⁶ তেন্তে সেই তিনিজনলোক তাত থাকিলেও, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁবিলাকে পো বা জীহঁতক উদ্ধাৰ নকৰিব, কেৱল তেওঁবিলাকেইহে ৰক্ষা পাব, কিন্তু দেশ হ'লে উচ্ছন্ন হ'ব। ¹⁷ বা যদি মই সেই দেশৰ বিৰুদ্ধে এখন তৰোৱাল আনি, হে তৰোৱাল, দেশৰ মাজেদি যা, এই বুলি কৈ মই তাৰ পৰা মানুহ আৰু পশু সকলোকে উচ্ছন্ন কৰোঁ, ¹⁸ তেন্তে সেই তিনিজন লোক তাত থাকিলেও, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁবিলাকে পো বা জীহঁতক উদ্ধাৰ নকৰিব, কেৱল তেওঁবিলাকেইহে ৰক্ষা পাব। ¹⁹ বা যদি মই সেই দেশলৈ এক মহামাৰী পঠাওঁ, আৰু তাৰ পৰা মানুহ আৰু পশু সকলোকে উচ্ছন্ন কৰিবলৈ তাৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ বৰষাই তেজ বোৱাওঁ, ²⁰ তেন্তে, নোহ, দানিয়েল, আৰু ইয়োব তাত থাকিলেও, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁবিলাকে পো কি জীক উদ্ধাৰ নকৰিব, নিজ নিজ ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই কেৱল নিজ নিজ প্ৰাণহে ৰক্ষা কৰিব।

²¹ কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, সেই দেশৰ পৰা মানুহ আৰু পশু সকলোকে উচ্ছন্ন কৰিবলৈ মই যেতিয়া তৰোৱাল, আকাল, হিংসক জন্তু আৰু মহামাৰী মোৰ এই চাৰিওটা মহা-আপদ যিক্ৰচালেমৰ বিৰুদ্ধে পঠাম, তেতিয়া আৰু কিমান অসাধ্য হ'ব! ²² তথাপি চোৱা, তাৰ মাজত ৰক্ষা পোৱা কেতবিলাক পুতেক আৰু জীয়েকক বাহিবলৈ অনা যাব; চোৱা তেওঁবিলাক তোমালোকৰ ওচৰলৈ ওলাই আহিব, আৰু তোমালোকে তেওঁবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু তেওঁবিলাকৰ কাৰ্য্য দেখিবলৈ পাবা; তাতে যিক্ৰচালেমলৈ মই ঘটোৱা অমঙ্গলৰ বিষয়ে, তালৈ মই ঘটোৱা সকলোৰে বিষয়ে তোমালোকে শাস্তনা পাবা। ²³ তোমালোকে তেওঁবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্য্য দেখিলে, তেওঁবিলাকে তোমালোকক শাস্তনা দিব; কিয়নো তোমালোকে বুজিবা, যে, মই তাৰ মাজত কৰা একোকে বিনাকাৰণে কৰা নাই, এয়ে প্ৰভু যিহোৱাৰ বাক্য।

দ্রাক্ষালতাৰ কাঠৰ উপমা।

Chapter 15

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, দ্রাক্ষালতাৰ কাঠ, কাঠনিৰ গছবোৰৰ মাজৰ দ্রাক্ষালতাৰ ডাল আন সকলো গছৰ কাঠতকৈ কিহত শ্ৰেষ্ঠ? ³কোনো কাৰ্য্য কৰিবলৈ মানুহে জানো তাৰ পৰা কাঠ ল'ব? বা কোনো পাত্ৰ আঁৰি থবলৈ জানো তাৰ পৰা এটি খুঁটি আনিব? ⁴চোৱা, তাক পুৰিবলৈ জুইত দিয়াৰ পাছত জুয়ে তাৰ দুই মূৰ ভস্ম কৰিলে আৰু তাৰ মাজ ভাগ ডেই গ'লে সেয়ে জানো কোনো কাৰ্য্যৰ যোগ্য হ'ব? ⁵চোৱা, সেয়ে সম্পূৰ্ণ থাকোঁতেও কোনো কাৰ্য্যৰ উপযুক্ত নহয়; তেন্তে জুয়ে তাক ভস্ম কৰিলে আৰু সেয়ে ডেই গ'লে কোনো কামৰ নিমিত্তে সেয়ে আৰু কিমান কম উপযুক্ত হ'ব? ⁶এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, কাঠনিৰ গছবোৰৰ মাজৰ দ্রাক্ষালতাক যেনেকৈ লোকে পুৰিবলৈ জুইত দিয়ে, তেনেকৈ মই যিৰূচালেম নিবাসীবিলাককো কৰিম। ⁷মই তেওঁবিলাকৰ বিৰুদ্ধে মুখ কৰিম; তেওঁবিলাক জুইৰ পৰা ওলাই যাব, কিন্তু আন জুয়ে তেওঁবিলাকক ভস্ম কৰিব; আৰু যেতিয়া মই তেওঁবিলাকৰ বিৰুদ্ধে মুখ কৰিম, তেতিয়া মই যে, যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিব। ⁸আৰু তেওঁবিলাকে সত্য লঙ্ঘন কৰা বাবে, মই দেশ উচ্ছন্ন কৰিম, ইয়াক যিহোৱাই কৈছে।

যিৰূচালেমক অসতী তিবোতাৰ লগত তুলনা কৰা।

Chapter 16

¹পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি যিৰূচালেমক তাইৰ নিজৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যবোৰ বুজুউৱা, আৰু কোৱা, ³প্ৰভু যিহোৱাই যিৰূচালেমক কৈছে, তোমাৰ উৎপত্তি আৰু জন্মৰ ঠাই কনানীয়াবিলাকৰ দেশ; তোমাৰ বাপেৰা ইমোৰীয়া আৰু তোমাৰ মাৰা হিতীয়া আছিল। ⁴তোমাৰ জন্মবৃত্তান্ত এই, তোমাৰ জন্ম দিনা তোমাৰ নাড়ী কটা নাছিল, বা তোমাক পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ তোমাক পানীত ধুওৱা নাছিল, তোমাক সমূলি লোণ ঘঁহা কি কাপোৰেৰে মেৰোৱা নাছিল। ⁵তোমাক দয়া কৰি তোমালৈ এইবোৰৰ কোনো এটাকে কৰিবৰ অৰ্থে তোমালৈ কোনোও কৃপাদৃষ্টি নকৰিছিল; কিন্তু তোমাৰ জন্মদিনা, তোমাৰ গা ঘিণলগীয়া হোৱাৰ কাৰণে তোমাক মুকলি পথাৰত পেলাই দিয়া হৈছিল।

⁶সেই সময়ত মই তোমাৰ ওচৰেদি গৈ তোমাৰ তেজত তোমাক ধৰফৰোৱা দেখি তোমাক কলোঁ যে, যদিও তুমি নিজ তেজত পৰি আছা, তথাপি জীয়াই থাকা, হয়, মই তোমাক কলোঁ, যে, যদিও তুমি নিজ তেজত পৰি আছা, তথাপি জীয়াই থাকা। ⁷পাছে পথাৰত গজা তৃণৰ নিচিনাকৈ মই তোমাক অধিককৈ বঢ়ালোঁ, আৰু তুমি বাঢ়ি ডাঙৰ-দীঘল হ'লা, আৰু অতি সুন্দৰী হ'লা; তোমাৰ স্তন পূৰ্ণ হ'ল, আৰু কেশ দীৰ্ঘ হ'ল, তথাপি তুমি বিবস্ত্ৰা আৰু উলঙ্গিনী আছিল। ⁸তেতিয়া মই তোমাৰ ওচৰেদি গৈ তোমাক দেখিলোঁ, চোৱা, তোমাৰ সময় প্ৰেমৰ সময়; এই নিমিত্তে মই তোমাৰ ওপৰত বস্ত্ৰৰ আঁচল মেলি দি তোমাৰ উলঙ্গতা ঢাকিলোঁ; আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে মই তোমাৰ আগত শপত কৰি তোমাৰে সৈতে এটি নিয়ম বান্ধিলোঁ, তাতে তুমি মোৰ হ'লা। ⁹পাছে মই তোমাক পানীৰে ধুলোঁ, এনে কি, তোমাৰ গাৰ পৰা তোমাৰ তেজ সম্পূৰ্ণকৈ ধুই তেল ঘঁহিলোঁ। ¹⁰মই তোমাক কাৰচিপি বন কৰা কাপোৰো পিন্ধালোঁ, তোমাৰ ভৰিত তহচ জন্তুৰ ছালৰ জোতা দিলোঁ, তোমাৰ কঁকালত মিহি শণ সূতাৰ টঙালি বান্ধিলোঁ, আৰু তোমাক পাতৰ বস্ত্ৰেৰে বিভূষিত কৰিলোঁ। ¹¹মই তোমাক অলঙ্কাৰেৰেও সঁজালোঁ, তোমাৰ হাতত খাৰু, আৰু ডিঙিত হাৰ দিলোঁ। ¹²মই তোমাৰ নাকত নখ, কাণত কুণ্ডল, আৰু তোমাৰ মূৰত সুন্দৰ কিৰীটি দিলোঁ। ¹³এইদৰে সোণ আৰু ৰূপেৰে তোমাক সজোৱা হ'ল; তোমাৰ বস্ত্ৰ মিহি শণ সূতাৰ পাতৰ আৰু কাৰচিপি বন কৰা; তুমি মিহি আটা, মৌ-জোল, আৰু তেল খাইছিল; তুমি অতি সুন্দৰী হৈ উন্নতি-লাভ কৰি ৰাণী পদ পাল। ¹⁴আৰু তোমাৰ সৌন্দৰ্য্যৰ কাৰণে তোমাৰ যশস্যা জাতিবিলাকৰ মাজত ব্যাপিল; কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই তোমাৰ ওপৰত স্থাপন কৰা মোৰ শ্ৰীৰ নিমিত্তে তোমাৰ সৌন্দৰ্য্য সম্পূৰ্ণ হ'ল।

¹⁵কিন্তু তুমি নিজ সৌন্দৰ্য্যত নিৰ্ভৰ কৰি নিজৰ যশস্যৰ কাৰণে বেশ্যাবৃত্তি ধৰিলা, আৰু প্ৰত্যেক বাটৰুৱাৰ লগত অধিক পৰিমাণে বেশ্যাকৰ্ম কৰিলা; তাৰহে ভোগ হ'ল। ¹⁶আৰু তুমি নিজৰ কেইখনমান কাপোৰ ল'লে, তাৰে নিজৰ নিমিত্তে চিত্ৰবিচিত্ৰ ওখ ঠাই কৰি তাৰ ওপৰত বেশ্যাকৰ্ম কৰিলা; এনে কথা হোৱা নাই, আৰু নহ'বও। ¹⁷মই তোমাক দিয়া মোৰ সোণ, আৰু ৰূপেৰে কৰা তোমাৰ সুন্দৰ অলঙ্কাৰ তুমি লৈ, তোমাৰ নিমিত্তে তাৰে পুৰুষাকৃতিৰ মুৰ্ত্তি কৰি সেইবোৰে সৈতে বেশ্যাকৰ্ম কৰিলা। ¹⁸আৰু তোমাৰ কাৰচিপি বন কৰা কাপোৰ লৈ তাৰে সেইবোৰ ঢাকিলা, আৰু সেইবোৰৰ আগত মোৰ তেল আৰু ধূপ থলা। ¹⁹প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই তোমাক দিয়া মোৰ আহাৰ, মই তোমাক খাবলৈ দিয়া মিহি আটা, তেল, আৰু মৌ-জোল তুমি সুঘ্ৰাণৰ অৰ্থে সেইবোৰৰ আগত থলা, আৰু সেইদৰেই হ'ল। ²⁰ইয়াৰ বাহিৰে তুমি মোলৈ জয়োৱা তোমাৰ ল'ৰা-ছোৱালীবিলাক লৈ, গ্ৰাস কৰিবৰ নিমিত্তে সেইবোৰৰ আগত বলিস্বৰূপে দিলা; তোমাৰ বেশ্যাকৰ্মবোৰ সামান্য বিষয় আছিল নে, ²¹যে তুমি মোৰ সন্তানবিলাকক বধ কৰিলা, আৰু সেইবোৰৰ উদ্দেশ্যে সিহঁতক জুইৰ মাজেদি গমন কৰাই উৎসৰ্গ কৰিলা? ²²তোমাৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যত আৰু বেশ্যাকৰ্মত তুমি আসক্ত থকাত, বিবস্ত্ৰা আৰু উলঙ্গিনী হোৱা আৰু তোমাৰ তেজত ধৰফৰোৱা তোমাৰ সেই যৌৱন কালৰ দিন তুমি সোঁৱৰণ নকৰিলা। ²³আৰু তোমাৰ আটাই দুষ্টিতাৰ পাছত (প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তোমাৰ সন্তাপ হ'ব, তোমাৰ সন্তাপ হ'ব), ²⁴তুমি নিজৰ নিমিত্তে এক বেশ্যালয় সাজিলা, আৰু প্ৰত্যেক চকত নিজৰ নিমিত্তে এডোখৰ ওখ ঠাই কৰিলা। ²⁵তুমি

প্ৰত্যেক আলিৰ মূৰত তোমাৰ ওখ ঠাই সাজি তোমাৰ সৌন্দৰ্য্য ঘূণাৰ বিষয় কৰিলা, প্ৰত্যেক বাটৰুৱালৈ তোমাৰ ভৰি দুখন মেলি দিলা, আৰু তোমাৰ বেশ্যাণি অধিককৈ বঢ়ালা। ²⁶তোমাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া স্কলকায় মিচৰীয়াবিলাকৰ লগতো তুমি বেশ্যাকৰ্ম কৰিলা; আৰু তুমি মোক বেজাৰ দিবলৈ তোমাৰ বেশ্যাণি অধিককৈ বঢ়ালা। ²⁷এই হেতুকে চোৱা,মই তোমাৰ ওপৰলৈ মোৰ হাত মেলি তোমাৰ দৈনিক খোৰাক কমালোঁ, আৰু তোমাৰ বেশ্যা চাবৰ নিমিত্তে লাজ পোৱা, তোমাক ঘিণ কৰা পলেষ্টীয়াহঁতৰ জীয়াৰীবোৰৰ ইচ্ছাত তোমাক সমৰ্পণ কৰিলোঁ। ²⁸তুমি তৃপ্ত নোহোৱাত অচুৰীয়াহঁতে সৈতেও বেশ্যাকৰ্ম কৰিও তৃপ্ত নহ'লা। ²⁹তুমি বাণিজ্যদেশ কলদীয়ালৈকে তোমাৰৰ বেশ্যাণি বঢ়ালা; তথাপি তুমি তাৰেও তৃপ্ত নহ'লা।

³⁰প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তোমাৰ অন্তৰ কেনে কামাতুৰ! কাৰণ তুমি স্বেচ্ছাচাৰিণী বেশ্যা তিৰোতাৰ দৰে এই আটাইবোৰ কাৰ্য্য কৰিছা; ³¹তুমি প্ৰত্যেক আলিৰ মূৰত তোমাৰ বেশ্যাণয় সাজিছা, প্ৰত্যেক চকত তোমাৰ ওখ ঠাই নিৰ্মান কৰিছা, আৰু তুমি বেশ্যা কৰ্মৰ বেচ তুচ্ছ কৰাত বেশ্যাৰ নিচিনা নোহোৱা। ³²তুমি ব্যভিচাৰিণী, তোমাৰ পতিৰ সলনি পৰক গ্ৰহণ কৰোঁতা যৈণী। ³³আটাই বেশ্যাক লোকে ধন দিয়ে; কিন্তু তোমাৰ আটাই প্ৰেমকাৰীক তুমিহে ধন দিয়া, আৰু তোমাৰ লগত বেশ্যাকৰ্ম কৰিবলৈ, চাৰিওফালৰ পৰা তোমাৰ প্ৰেমকাৰীবোৰ আহিবৰ নিমিত্তে সিহঁতক ভেঁটা দিয়া। ³⁴বেশ্যাকৰ্ম কৰিবলৈ কোনেও তোমাৰ পাছে পাছে নাযায়, তোমাৰ বেশ্যাকৰ্মৰ এই কথাত আন তিৰোতাতকৈ তুমি বিপৰীত; তুমি বেচ দিয়া, কিন্তু তোমাক কোনেও বেচ নিদিয়ে, এই দেখি তুমি বিপৰীত।

³⁵এই হেতুকে হে বেশ্যা, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা; ³⁶প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি প্ৰচুৰ পৰিমাণে অশুচি কাৰ্য্য কৰা বাবে, আৰু তোমাৰ প্ৰেমকাৰীবোৰৰ লগত কৰা তোমাৰ বেশ্যাকৰ্মৰ দ্বাৰাই তোমাৰ বিবস্ত্ৰতা প্ৰকাশ পোৱা বাবে, আৰু তোমাৰ ঘিণলগীয়া আটাই মূৰ্তিবোৰৰ, আৰু তুমি সেইবোৰৰ আগত দিয়া তোমাৰ সন্তানবিলাকৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে, চোৱা, ³⁷তুমি যিবোৰৰ লগত আমোদ-প্ৰমোদ কৰিলা, তোমাৰ সেই আটাই প্ৰেমকাৰীক, আৰু তুমি প্ৰেম কৰা ও ঘিণ কৰা আটাইকে মই গোটাম; মই তোমাৰ বিৰুদ্ধে চাৰিওফালৰ পৰাই সিহঁতক গোটাম, আৰু সিহঁতে তোমাৰ সমস্ত বিবস্ত্ৰতা দেখিবলৈ সিহঁতৰ আগত তোমাৰ বিবস্ত্ৰতা প্ৰকাশ কৰিম। ³⁸আৰু সতীত্ব লঙ্ঘন কৰা ও ৰক্তপাত কৰা তিৰোতাক দণ্ড দিয়াৰ দৰে মই তোমাক দণ্ড দিম; মই ক্ৰোধ আৰু অন্তৰ্জ্বালাত তোমাৰ ৰক্তপাত কৰিম। ³⁹মই সিহঁতৰ হাতত তোমাক সমৰ্পণ কৰিম; তাতে সিহঁতে তোমাৰ বেশ্যাণয় নষ্ট কৰিব, তোমাৰ ওখ ঠাইবোৰ ভাঙি পেলাব, তোমাক বিবস্ত্ৰা কৰিব, আৰু তোমাৰ সুন্দৰ অলঙ্কাৰবোৰ লৈ যাব; সিহঁতে তোমাক বিবস্ত্ৰা আৰু উলঙ্গিনী কৰি এৰিব। ⁴⁰সিহঁতে তোমাৰ অহিতে এক সমাজ পাতি তোমাক শিল দলিয়াই মাৰিব, তৰোৱালেৰে ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটিব আৰু তোমাৰ ঘৰবোৰ জুই দি পুৰিব, ⁴¹এইদৰে অনেক তিৰোতাৰ আগত তোমাক দণ্ড দিব; এইদৰে মই তোমাক বেশ্যাকৰ্ম কৰাৰ পৰা একৰাম, তুমি বেশ্যাৰ বেচ আৰু নিদিবা। ⁴²মই এইদৰে তোমাৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ মাৰ নিয়াম; তাতে তোমাৰ পৰা মোৰ অন্তৰ্জ্বালা দূৰ হ'ব, আৰু মই শান্তিৰে থাকিম, পুনৰায় ক্ৰোধ নকৰিম। ⁴³তুমি তোমাৰ যৌৱন কাল মনত নকৰিলা, কিন্তু এই আটাইবোৰ কাৰ্য্যত মোক বেজাৰ দিলা, এই হেতুকে চোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, ময়ো তোমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ ফল তোমাৰ মূৰত ফলিওৱাম; আৰু তুমি তোমাৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ উপৰিও, এই ব্যভিচাৰ আৰু কৰিবলৈ নাপাব।

⁴⁴চোৱা, যোজনা দিয়া প্ৰতিজনে, মাক যেনে জীয়েক তেনে, এই বুলি তোমাৰ বিৰুদ্ধে যোজনা দিব। ⁴⁵নিজ পতি আৰু নিজ সন্তানক ঘিণ কৰা তোমাৰ মাৰাৰ জীয়েক তুমি; নিজ পতি আৰু নিজ সন্তানক ঘিণ কৰা তোমাৰ বায়েৰা-ভনীয়েৰাৰ তুমি ভনীয়েক; তোমালোকৰ মাৰা হিতীয়া, আৰু তোমালোকৰ বাপেৰা ইমোৰীয়া আছিল। ⁴⁶তোমাৰ বায়েৰা নিজ জীয়েকহঁতে সৈতে তোমাৰ বাওঁহাতে বাস কৰা চমৰিয়া, আৰু তোমাৰ সোঁহাতে বাস কৰা তোমাৰ ভনীয়েৰা জীয়েকহঁতে সৈতে থকা চদোম। ⁴⁷তথাপি তুমি সিহঁতৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰত যে চলিলা, বা সিহঁতৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য অনুসাৰে যে কাৰ্য্য কৰিলা, সেয়ে নহয়; কিন্তু তাক অতি ক্ষুদ্ৰ বুলি ভাবি তোমাৰ আটাই আচাৰ-ব্যৱহাৰত তুমি সিহঁততকৈ অধিক ভ্ৰষ্টা হ'লা। ⁴⁸প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, তুমি আৰু তোমাৰ জীয়েৰাহঁতে কৰা নিচিনাকৈ তোমাৰ ভনীয়েৰা চদোমে আৰু তাইৰ জীয়েকহঁতে কৰা নাই। ⁴⁹চোৱা, তোমাৰ ভনীয়েৰা চদোমৰ এই অপৰাধ আছিল, যে, তাইৰ আৰু তাইৰ জীয়েকহঁতৰ অহঙ্কাৰ, আহাৰৰ সম্পূৰ্ণতা আৰু নিশ্চিন্ততায়ুক্ত সুখ আছিল; তাই দুখী দৰিদ্ৰৰ হাত সবল নকৰিছিল। ⁵⁰সিহঁত গৰ্বী আছিল, আৰু সিহঁতে মোৰ আগত ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰিছিল; এই হেতুকে মই যি ভাল দেখিলোঁ, তাকে কৰি সিহঁতক দূৰ কৰিলোঁ। ⁵¹চমৰিয়াই তোমাৰ পাপৰ আধাও কৰা নাই; কিন্তু তুমি সিহঁততকৈ তোমাৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য অধিক বৃদ্ধি কৰিলা, আৰু তুমি কৰা তোমাৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই তোমাৰ বায়েৰা-ভনীয়েৰাক ধাৰ্মিক পাতিলা। ⁵²তুমি নিজৰ বায়েৰা-ভনীয়েৰাৰ নিমিত্তে বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰাত তুমিও নিজ অপমান ভোগ কৰা; তুমি সিহঁততকৈ যি অধিক ঘিণলগীয়া পাপ কৰিলা, তোমাৰ সেই পাপবোৰৰ দ্বাৰাই সিহঁত তোমাতকৈ অধিক ধাৰ্মিক হ'ল; এতেকে তুমি নিজৰ বায়েৰা-ভনীয়েৰাক ধাৰ্মিক পতাত নিজেও বিবৰ্ণ হোৱা, আৰু নিজ অপমান ভোগ কৰা।

⁵³আৰু সিহঁতলৈ শাস্তনাৰ স্থল হৈ তুমি কৰা আটাই কাৰ্য্যৰ কাৰণে তুমি তোমাৰ অপমান ভোগ কৰি অপমানিত হ'বৰ নিমিত্তে, ⁵⁴মই সিহঁতৰ বন্দী অৱস্থা অৰ্থাৎ চদোম আৰু তাইৰ জীয়েকহঁতৰ আৰু সিহঁতৰ মাজত থকা তোমাৰ বন্দীবোৰৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিম। ⁵⁵আৰু জীয়েকহঁতে সৈতে চদোম আৰু জীয়েকহঁতে সৈতে চমৰিয়া, তোমাৰ এই দুজনী বায়েৰা-ভনীয়েৰা আগৰ নিজ নিজ অৱস্থালৈ উলটিব; তুমি আৰু তোমাৰ জীয়েৰাহঁতে, তোমালোকৰ আগৰ অৱস্থালৈ উলটিব। ⁵⁶তোমাৰ গৰ্বৰ দিনা তোমাৰ মুখত তোমাৰ ভনীয়েৰা চদোমৰ নাম নোলাল। ⁵⁷অৰামৰ জীয়াৰীবোৰে তোমাক অপমান কৰাত আৰু তোমাৰ চাৰিওফালৰ আটাইবোৰে অৰ্থাৎ তোমাৰ চাৰিওফালে তোমাক তুচ্ছজ্ঞান কৰোঁতা পলেষ্টীয়াহঁতৰ জীয়াৰীবোৰে তোমাক অপমান কৰাত যেনেকৈ তোমাৰ দুষ্টতা বৰ্তমানে প্ৰকাশ পাইছে, তেনেকৈ সেই দিনা তোমাৰ দুষ্টতা প্ৰকাশ পোৱা নাছিল। ⁵⁸যিহোৱাই কৈছে, তুমি নিজ ব্যভিচাৰৰ আৰু ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ ফল ভোগ কৰিছা। ⁵⁹কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, নিয়মটি ভাঙি শপতটো তুচ্ছ কৰা যি তুমি, তুমি কৰা নিচিনাকৈয়ে মই তোমালৈ কাৰ্য্য কৰিছোঁ।

⁶⁰তথাপি মই তোমাৰ যৌৱনকালত তোমাৰে সৈতে পতা মোৰ নিয়মটি সোঁৱৰণ কৰিম, আৰু তোমাৰ অৰ্থে এটি চিৰস্থায়ী নিয়ম স্থাপন কৰিম।

⁶¹আৰু যেতিয়া তুমি নিজৰ বায়েৰা-ভনীয়েৰাক গ্ৰহণ কৰিবা, তেতিয়া তুমি নিজ আচাৰ-ব্যৱহাৰ মনত কৰি লাজ পাবা; আৰু মই সিহঁতক

জীয়েৰাস্বৰূপে তোমাক দিম, কিন্তু তোমাৰ লগত কৰা নিয়মটিৰ দ্বাৰাই নহয়। ⁶²আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তুমি কৰা সকলো কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে মই তোমাক ক্ষমা কৰা সময়ত, তুমি মনত কৰি বিবৰ্ণ হ'বলৈ, আৰু তুমি লাজ পাই তোমাৰ মুখ পুনৰায় কেতিয়াও নেমেলিবলৈ, মই তোমাৰে সৈতে মোৰ নিয়মটি স্থাপন কৰিম; ⁶³তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক তুমি জানিবা।

চিদ্দিকিয়াই শপত লঙ্ঘন কৰা আৰু তাৰ ফল।

Chapter 17

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ আগত এটা নিগূঢ় বাক্য প্ৰকাশ কৰা আৰু এটা দৃষ্টান্ত কোৱা। ³তুমি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, নানা বৰণৰ পাখিৰে ভৰা, ডাঙৰ ডেউকা থকা আৰু ডেউকাত দীঘল পাখি থকা এটা ডাঙৰ কুৰৰ পক্ষীয়ে লিবানোনলৈ আহি এৰচ গছজোপাৰ আগডোখৰ লৈ গ'ল। ⁴সি তাৰ পোখাবোৰৰ মাজৰ সকলোতকৈ ওখ পোখাটি ছিঙি বাণিজ্যদেশলৈ লৈ গৈ, বেপাৰীবিলাকৰ নগৰত তাক ৰাখিলে। ⁵সি দেশৰ গুটিৰ মাজৰ এটি গুটিও লৈ উৰ্বৰা মাটিত ৰুলে; সি জলসমূহৰ কাষত তাক থলে; সি বাইশী গছ হ'ব বুলি তাক ৰুলে। ⁶পাছে সেয়ে গজি বাঢ়ি, যাৰ ডালবোৰে সেই কুৰৰ পক্ষীৰ ফাললৈ মুখ কৰিছিল, আৰু যাৰ শিপাবোৰ তাৰ তলত আছিল, এনে চাপৰ আৰু ব্যাপি যোৱা এডাল দ্ৰাক্ষালতা হ'ল; সেয়ে এইদৰে দ্ৰাক্ষালতা হৈ ডাল মেলিলে আৰু পোখালে।

⁷ডাঙৰ ডেউকা আৰু বহুত পাখি থকা আন এটা কুৰৰ পক্ষী আছিল; আৰু চোৱা, সি পানী দিবৰ নিমিত্তে, এই দ্ৰাক্ষালতাই নিজকে ৰোৱা ভেটিৰ পৰা তাৰ ফাললৈ শিপা মেলিলে, আৰু তাৰ ফাললৈ ডালবোৰ ঢাল খুৱালে। ⁸সেয়ে ডাল মেলি আৰু ফল ধৰি উত্তম দ্ৰাক্ষালতা হ'বৰ নিমিত্তে, বহু জলসমূহৰ ওপৰত সুন্দৰ মাটিত তাক ৰোৱা হৈছিল। ⁹তুমি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, সেয়ে উন্নতি লাভ কৰিব নে? সেয়ে শুকাবৰ নিমিত্তে, নতুনকৈ ওলোৱা তাৰ আটাই পাত লেৰেলা পৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁ জানো তাৰ শিপাবোৰ নুঘালিব, আৰু তাৰ গুটিবোৰ নাকাটিব? তাৰ শিপাই সৈতে তাক উঘালিবলৈ অধিক বল কি অনেক মানুহ নালাগিব। ¹⁰চোৱা, সেয়ে ৰোপিত হ'লেও উন্নতি লাভ কৰিব নে? পূৱৰ বতাহ তাত লগা মাত্ৰে সেয়ে একেবাৰে নুশুকাবনে? সেয়ে গজা ভেটিতে শুকাই যাব।

¹¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল বোলে, ¹²তুমি সেই বিদ্ৰোহী বংশক কোৱা, এইবোৰৰ অৰ্থ কি, তাক জানো তোমালোকে নাজানা? তেওঁবিলাকক কোৱা, চোৱা, বাবিলৰ ৰজাই যিৰূচালেমলৈ আহি তাৰ ৰজা আৰু তাৰ অধ্যক্ষবিলাকক ধৰি বাবিললৈ নিজৰ ঠাইলৈ লৈ গ'ল। ¹³আৰু তেওঁ ৰাজবংশীয় এজনক লৈ তেওঁৰ লগত এটি নিয়ম স্থাপন কৰিলে। ¹⁴ৰাজ্যখন যেন সামান্য হয়, নিজকে যেন বৰ বুলি নামানে, কিন্তু তেওঁৰ নিয়মটি পালন কৰাৰ দ্বাৰাই যেন থাকিব পাৰে, এই নিমিত্তে তেওঁসেই জনক শপতৰ অধীনো কৰিলে, আৰু দেশৰ বীৰ বিলাকক লৈ গ'ল। ¹⁵কিন্তু তেওঁ মিচৰীয়াইতৰ পৰা যোঁৱা আৰু অনেক মানুহ পাবৰ মনেৰে মিচৰলৈ নিজ দূত পঠাই তেওঁৰ অহিতে বিদ্ৰোহ কৰিলে। তেওঁ উন্নতি লাভ কৰিব নে? এনে কৰ্ম কৰা জনে জানো ৰক্ষা পাব? তেওঁ জানে নিয়মটি ভাঙিও ৰক্ষা পাব? ¹⁶প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, যি ৰজাই তেওঁক ৰজা পাতিলে, যেন শপত তেওঁ তুচ্ছ কৰিলে, আৰু যাৰ নিয়মটি তেওঁ ভাঙিলে, সেই ৰজা থকা ঠাইত বাবিলৰমাজত তেওঁৰ তাতেই তেওঁ মৰিব। ¹⁷অনেক লোকক উচ্ছন্ন কৰিবলৈ হাদাম বান্ধা আৰু কোঁঠ সজা সময়ত, ফৰোণেও তেওঁৰ পৰাক্ৰমী সৈন্যসামন্ত আৰু মহাদলে সৈতে ৰণত তেওঁৰ উপকাৰ কৰিব নোৱাৰিব। ¹⁸কিয়নো তেওঁ নিয়মটি ভাঙি শপতটো তুচ্ছ কৰিলে; চোৱা, তেওঁ হাত যোৰ কৰাৰ পাছেও, এই আটাই কাৰ্য্য কৰিলে; তেওঁ ৰক্ষা নাপাব। ¹⁹এই কাৰণে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, তেওঁ তুচ্ছ কৰা মোৰ শপতটোৰ আৰু তেওঁ ভঙা মোৰ নিয়মটিৰ ফল মই নিশ্চয়ে তেওঁৰ মূৰত ফলিওৱাম। ²⁰আৰু মই তেওঁৰ ওপৰত মোৰ জাল মেলিম, আৰু তেওঁ মোৰ ফালত ধৰা পৰিব; তাতে মই তেওঁক বাবিললৈ নি তেওঁ মোৰ অহিতে কৰা তেওঁৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে সেই ঠাইত তেওঁৰ ওপৰত গোচৰ কৰিম। ²¹তেওঁৰ সকলো দলৰ আটাই পলৰীয়া লোক তৰোৱালত মৰা পৰিব, আৰু অৱশিষ্টবোৰক চাৰিওফালে বায়ুত উড়ুৱাই দিয়া যাব; তাতে মই যিহোৱায়েই যে এই কথা কলোঁ, তাক তোমালোকে জানিবা।

²²প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ময়েই এৰচ গছজোপাৰ ওখত থকা আগডোখৰৰ এটা ডাল লৈ তাক ৰোম; এনে কি, সকলোতকৈ ওপৰত থকা তাৰ পোখাবোৰৰ মাজৰ পৰাই মই এটি পোখা ছিঙি এখন ওখ আৰু উন্নত পৰ্বতত ৰোম। ²³ইস্ৰায়েলৰ ওখ পৰ্বতখনতেই মই তাক ৰোম; তাতে সি ডাল মেলি ফল ধৰি এজোপা উত্তম এৰচ গছ হ'ব, আৰু সকলো বিধৰ চৰায়ে তাৰ তলত বাস কৰিব, তাৰ ডালবোৰৰ ছাঁতেই সিহঁতে বাস কৰিব। ²⁴আৰু মই যিহোৱায়েই যে ওখ গছজোপা চাপৰ, চাপৰ গছজোপা ওখ, কেঁচাপতীয়া গছজোপা শুকান আৰু শুকান গছজোপা জকমকীয়া কৰোঁ, ইয়াক পথাৰৰ আটাইবোৰ গছে জানিব মই যিহোৱাই ইয়াক কলোঁ, আৰু ইয়াক সিদ্ধও কৰিম।

প্ৰতিজন মানুহে নিজৰ দোষত দণ্ড পোৱা উচিত।

Chapter 18

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²বাপেকহঁতে টেঙা দ্ৰাক্ষাশুটি খালে পুতেকহঁতৰ দাঁত টেঙায়, এইবুলি ইস্রায়েল দেশৰ তোমালোকে যে যোজনা দিয়া, তাৰ অৰ্থ কি? ³প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, ইস্রায়েলত এই যোজনা দিবলৈ তোমালোকে আৰু নাপাবা। ⁴চোৱা, আটাই প্ৰাণ মোৰেই; যেনেকৈ বাপেকৰ প্ৰাণ মোৰ, তেনেকৈ পুতেকৰ প্ৰাণো মোৰ; যি প্ৰাণীয়ে পাপ কৰে সেই প্ৰাণীহে মৰিব।

⁵যদি কোনো মানুহ ধাৰ্মিক হয়, যি উচিত আৰু ন্যায় তাকে তেওঁ কৰে, ⁶পৰ্বতবোৰত ভোজন নকৰে, বা ইস্রায়েল বংশৰ মূৰ্তিবোৰলৈ চকু নোতোলে, বা নিজ ওচৰ চুবুৰীয়াৰ তিৰোতাক অশুচি নকৰে, নাইবা কোনো তিৰোতা অশুচি হোৱা সময়ত তাইৰ ওচৰলৈ নাযায়, আৰু কাকো অন্যায় নকৰে, ⁷কিন্তু ধৰ্ম্মৰাক তাৰ বন্ধক ওলোটাই দিয়ে, কাৰো বস্তু বলেৰে কাটি নলয়, ক্ষুধাতুৰক নিজৰ আহাৰ দিয়ে, ⁸আৰু নাঙঠাক কাপোৰেৰে ঢাকে, সূতলৈ ধাৰ নিদিয়, নাইবা বাটি নলয়, অন্যায়েৰ পৰা নিজ হাত কঁচায়, মানুহৰ মাজত সত্য বিচাৰ কৰে, মোৰ বিধিবোৰত চলে, ⁹আৰু যথার্থ কাৰ্য্য কৰি মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰে, তেন্তে তেওঁহে ধাৰ্মিক, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তেওঁহে অৱশ্যে জীয়াই থাকিব।

¹⁰আৰু যদি কোনো মানুহৰ ঔৰসত এটা পুতেক জন্ম হৈ, সি ডকা দিয়া ৰক্তপাত কৰা আদি কোনো কাৰ্য্য কৰে, ¹¹আৰু সেইবোৰ কৰ্তব্য কৰ্ম্মৰ কোনো কৰ্তব্য কৰ্ম্ম নকৰে, কিন্তু পৰ্বতবোৰত ভোজন কৰে, নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ তিৰোতাক অশুচি কৰে, ¹²দুখী-দৰিদ্ৰক অন্যায়ে কৰে, বলেৰে কাটি লয়, বন্ধক ওলোটাই নিদিয়, মূৰ্তিবোৰলৈ চকু তোলে, ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰে, ¹³সূতলৈ ধাৰ দিয়ে, আৰু বাটি লয়, তেনেহলে সি জীয়াই থাকিব নে? সি জীয়াই নাথাকিব; সি এই আটাইবোৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰে; সি অৱশ্যে মৰিব, আৰু তাৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তাৰ গাত থাকিব।

¹⁴আৰু চোৱা, যি পুতেকে, বাপেকে কৰা সকলো পাপ দেখিও ভয় কৰে তেনে কাৰ্য্য নকৰে, ¹⁵পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত ভোজন নকৰে, বা ইস্রায়েল বংশৰ মূৰ্তিবোৰলৈ চকু নোতোলে, তেওঁৰ চুবুৰীয়াৰ তিৰোতাক অশুচি নকৰে, ¹⁶বা কাকো অন্যায়ে নকৰে, বন্ধকৰ নিমিত্তে একো নলয়, নাইবা বলেৰে কাটি নলয়, কিন্তু ক্ষুধাতুৰক নিজৰ আহাৰ দিয়ে আৰু নাঙঠাক কাপোৰেৰে ঢাকে, ¹⁷দুখীক উপদ্ৰৱ কৰাৰ পৰা নিজৰ হাত কঁচায়, সূত বা বাটি নলয়, মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰে, মোৰ বিধিবোৰত চলে, এনে পুতেক যদি সেই মানুহৰ ঔৰসত জন্ম হয়, তেন্তে সেই পুতেক নিজৰ বাপেকৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে নমৰিব; তেওঁ অৱশ্যে জীয়াই থাকিব। ¹⁸তেওঁৰ বাপেকৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁ অত্যন্ত অত্যাচাৰ কৰাৰ, বলেৰে নিজ ভাইৰ বস্তু কাটি লোৱাৰ, আৰু নিজৰ লোকবিলাকৰ মাজত, যি ভাল নহয়, তাকে কৰাৰ কাৰণে, চোৱা, তেওঁ নিজ অপৰাধৰ নিমিত্তে মৰিব। ¹⁹তথাপি তোমালোকে কোৱা, পুতেকে বাপেকৰ অপৰাধৰ ভাৰ কিয় নবয়? যেতিয়া পুতেকে উচিত আৰু ন্যায় কাৰ্য্য কৰে, মোৰ সকলো বিধি পালন কৰে, আৰু সেইবোৰৰ মতে কৰ্ম্ম কৰে, তেতিয়া তেওঁ নিশ্চয়ে জীয়াই থাকিব। ²⁰পাপ কৰা প্ৰাণীহে মৰিব; পুতেকে বাপেকৰ, বাপেকে পুতেকৰ অপৰাধৰ ভাৰ নবব; ধাৰ্মিকৰ ধাৰ্মিকতা ধাৰ্মিকৰ গাত, আৰু দুষ্টৰ দুষ্টতা দুষ্টৰ গাত থাকিব। ²¹কিন্তু যদি দুষ্টই নিজে কৰা আটাই পাপৰ পৰা ঘূৰি মোৰ সকলো বিধি পালন কৰে, উচিত আৰু ন্যায় সকলো কাৰ্য্য কৰে, তেন্তে সি অৱশ্যে জীয়াই থাকিব, নমৰিব। ²²সি কৰা অপৰাধবোৰৰ কোনো অপৰাধকে তাৰ অহিতে সোঁৱৰণ কৰা নহ'ব; সি নিজ ধাৰ্মিকতাৰ নিমিত্তেহে জীয়াই থাকিব। ²³প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, দুষ্টই যে নিজ পথৰ পৰা ঘূৰি জীয়াই থাকিব, ইয়াত সন্দেহ নহৈ তাৰ মৃত্যুত জানো মই কোনো সন্দেহ পাওঁ? ²⁴কিন্তু যদি ধাৰ্মিক তেওঁৰ ধাৰ্মিকতাৰ পৰা ঘূৰি অপৰাধ কৰে, আৰু দুষ্টই কৰা আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ দৰে কাৰ্য্য কৰে, তেন্তে তেওঁ জীয়াই থাকিব নে? তেওঁ কৰা ধৰ্ম্ম-কৰ্ম্মবোৰৰ কোনোটোকে সোঁৱৰণ কৰা নাযাব, তেওঁ কৰা অপৰাধতেই, আৰু তেওঁ কৰা পাপতেই তেওঁ মৰিব।

²⁵তথাপি তোমালোকে কোৱা, প্ৰভুৰ পথ সমান নহয়; হে ইস্রায়েল বংশ, বাৰু, শুনা, মোৰ পথহে সমান নহয়নে? তোমালোকৰ পথহে জানো অসমান নহয়? ²⁶ধাৰ্মিক লোকে যদি নিজ ধাৰ্মিকতাৰ পৰা ঘূৰি অপৰাধ কৰে, আৰু তাত মৰে, তেন্তে তেওঁ কৰা অপৰাধতেই মৰে। ²⁷আকৌ দুষ্টই যদি সি কৰা দুষ্কৰ্ম্মৰ পৰা ঘূৰি উচিত আৰু ন্যায় কাৰ্য্য কৰে, তেন্তে সি নিজ প্ৰাণ জীয়াই ৰাখিব। ²⁸সি বিবেচনা কৰি সি কৰা আটাই দুষ্কৰ্ম্মৰ পৰা ঘূৰাত, সি নিশ্চয়ে জীয়াই থাকিব, নমৰিব। ²⁹তথাপি ইস্রায়েল বংশই কয়, প্ৰভুৰ পথ সমান নহয়, হে ইস্রায়েল বংশ, মোৰ পথহে সমান নহয়নে? তোমালোকৰ পথহে জানো অসমান নহয়? ³⁰এই হেতুকে, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, হে ইস্রায়েল বংশ, প্ৰতিজনৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ অনুসাৰে, মই তোমালোকৰ বিচাৰ কৰিম। তোমালোক ওলোটাই, আৰু তোমালোকৰ সকলো অধৰ্ম্মৰ পৰা ঘূৰা; তাতে অপৰাধ তোমালোকৰ সৰ্বনাশৰ কাৰণ নহ'ব। ³¹যি যি অপৰাধেৰে তোমালোকে অপৰাধ কৰিলা, তোমালোকৰ সেই সকলো অপৰাধ তোমালোকৰ পৰা দূৰ কৰা, আৰু তোমালোকৰ নিজ নিজৰ নিমিত্তে এক নতুন হৃদয় আৰু এক নতুন আত্মা কৰা; কিয়নো হে ইস্রায়েল বংশ, কিয় তোমালোক মৰিবা? ³²কিয়নো, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, কোনো লোক মৰিলে মই তাৰ মৃত্যুত সন্তোষ নাপাওঁ। এই হেতুকে তোমালোক ঘূৰি জীয়াই থাকা।

যিহুদাৰ অধিপতিবিলাকৰ বিষয়ৰ বিলাপ।

Chapter 19

¹তুমি ইস্রায়েলৰ অধিপতিবিলাকৰ বিষয়ে বিলাপ আৰম্ভ কৰা, ²আৰু কোৱা, তোমাৰ মাৰা কি আছিল? তাই এজনী সিংহী; তাই সিংহবোৰৰ মাজত শুইছিল, তাই ডেকা সিংহবোৰৰ মাজত পোৱালিবোৰ প্ৰতিপালন কৰিছিল। ³তাই নিজৰ পোৱালিবোৰৰ মাজৰ এটা পোৱালি তোলাত,

সি ডেকা সিংহ হৈ উঠিল; আৰু সি চিকাৰ ধৰিবলৈ শিকি মানুহ খালে।⁴ জাতিবিলাকে তাৰ বিষয়ে শুনাত, সি সিহঁতৰ গাঁতত ধৰা পৰিল, আৰু সিহঁতে তাৰ নাকত হাঁকোটা লগাই মিচৰ দেশলৈ নিলে।⁵ যেতিয়া তাই দেখিলে; যে, তাই বাট চাই থাকোঁতে থাকোঁতে তাইৰ আশা বিফল হ'ল, তেতিয়া তাই নিজৰ আন এটা পোৱালি লৈ তাক ডেকা সিংহ কৰি তুলিলে।⁶ সি সিংহবোৰৰ মাজত অহা-যোৱা কৰোঁতে কৰোঁতে ডেকা সিংহ হৈ উঠিল; সি চিকাৰ ধৰিবলৈ শিকি মানুহ খালে।⁷ সি সিহঁতৰ অট্টালিকাবোৰ চিনি পাইছিল, আৰু সিহঁতৰ নগৰবোৰ ধ্বংস কৰিছিল; তাৰ গৰ্জ্জনৰ শব্দত দেশ আৰু তাৰ সকলো উচ্ছন্ন হ'ল।⁸ তেতিয়া জাতিবিলাকে প্ৰদেশবোৰৰ পৰা সকলো ফালে তাক আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু সিহঁতে তাৰ ওপৰত সিবিলাকৰ জাল মেলিলে; সি সিহঁতৰ গাঁতত ধৰা পৰিল।⁹ সিহঁতে তাৰ নাকত হাঁকোটা লগাই সজাত সোমোৱাই বাবিলৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ নিলে; ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত তাৰ মাত আৰু নুশুনিবলৈ সিহঁতে তাক দুৰ্গম ঠাইত ৰাখিলে।

¹⁰ তোমাৰ নিৰাপদৰ সময়ত তোমাৰ মাৰা জলসমূহৰ শুৰিত ৰোৱা এডালি দ্ৰাক্ষালতাস্বৰূপ আছিল; সেয়ে বহু জলসমূহৰ কাৰণে ফলেৰে আৰু ডালেৰে পূৰ হৈছিল।¹¹ আৰু তাৰ শকত ডালবোৰ শাসনকৰ্ত্তাবিলাকৰ ৰাজদণ্ডৰ যোগ্য আছিল; সেয়ে বাঢ়ি ওখই আকাশ ঢুকি পোৱা হ'ল, আৰু অধিক ডাল আৰু ওখৰ কাৰণে তাক ডালকৈ দেখা গ'ল।¹² কিন্তু ক্ৰোধত তাক উঘালি মাটিত পেলোৱা হ'ল, আৰু পূবৰ বতাহে তাৰ ফল শুকুৱালে তাৰ শকত ডালবোৰ ভষ্ম হৈ শুকাল, জুয়ে সেইবোৰ অন্ত কৰিলে।¹³ এতিয়া তাক অৰণ্যত, খৰাং আৰু শুকান দেশত ৰোৱা হৈছে।¹⁴ আৰু তাৰ দণ্ডস্বৰূপ ডালবোৰৰ পৰা জুই ওলাই তাৰ ফল এনেকৈ গ্ৰাস কৰিলে, যে, শাসন কৰিবলৈ দণ্ডৰ উপযুক্ত শকত ডাল তাৰ মাজত আৰু নাথাকিল। এয়ে বিলাপ, আৰু বিলাপৰ অৰ্থে হ'ব।

ইস্ৰায়েলৰ পূৰ্বৰ আৰু বৰ্তমানৰ বিপথ-গমন, তাৰ দণ্ড, আৰু তেওঁবিলাকৰ ভাবী নিস্তাৰ।

Chapter 20

¹ সপ্তম বছৰৰ পঞ্চম মাহৰ দশম দিনা ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধবিলাকৰ মাজৰ কেইজনমান পুৰুষে যিহোৱাক সুধিবলৈ আহি মোৰ আগত বহিল।² তেতিয়া যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ³ হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধকেইজনে সৈতে কথা হৈ তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকে মোক সুধিবলৈ আহিছা নে? প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, মই তোমালোকক মোক সুধিবলৈ নিদিওঁ।⁴ হে মনুষ্য সন্তান, তুমি তেওঁবিলাকৰ ওপৰত গোচৰ নচলোৱা নে? তুমি গোচৰ নচলোৱা নে? তেওঁবিলাকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যবোৰ তেওঁবিলাকক জানিবলৈ দিয়া, আৰু তেওঁবিলাকক কোৱা।⁵ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই যিদিনা ইস্ৰায়েলক মনোনীত কৰিছিলোঁ, আৰু যাকোবৰ বংশৰ সন্তানবিলাকৰ পক্ষে হাত দাঙি শপত কৰিছিলোঁ, আৰু মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা বুলি কৈ তেওঁবিলাকৰ পক্ষে মোৰ হাত দাঙি মিচৰ দেশত তেওঁবিলাকক চিনাকি দিছিলোঁ,⁶ সেই দিনা আটাই দেশৰ ভূষণ স্বৰূপ, গাখীৰ আৰু মৌ-জোল বোৱা, তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে মই অনুসন্ধান কৰা এখন দেশলৈ মিচৰ দেশৰ পৰা তেওঁবিলাকক উলিয়াই নিম বুলি তেওঁবিলাকৰ পক্ষে মোৰ হাত দাঙি শপত খাই তেওঁবিলাকক কৈছিলোঁ,⁷ তোমালোকে তোমালোকৰ চকুত লগা সকলো ঘিণলগীয়া বস্তু দূৰ কৰা, আৰু মিচৰৰ মুৰ্ত্তিবোৰেৰে তোমালোকক অশুচি নকৰিবা; ময়েই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।⁸ কিন্তু তেওঁবিলাকে মোৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে, আৰু মোৰ কথা শুনিবলৈ অমান্তি হ'ল; তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ চকুত লগা ঘিণলগীয়া বস্তুবোৰ দূৰ নকৰিলে, বা মিচৰৰ মুৰ্ত্তিবোৰো ত্যাগ নকৰিলে। তেতিয়া মই মিচৰ দেশৰ মাজত তেওঁবিলাকৰ অহিতে মোৰ ক্ৰোধ সিদ্ধ কৰিবলৈ, তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ কোপ বৰষাবলৈ মন কৰিছিলোঁ।⁹ কিন্তু মিচৰ দেশৰ পৰা তেওঁবিলাকক উলিয়াই অনাৰ দ্বাৰাই তেওঁবিলাক থকা যি জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে মই তেওঁবিলাকক মোৰ পৰিচয় দিছিলোঁ, সেই জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে মোৰ নাম অপবিত্ৰ কৰা নহ'ব মোৰ নামৰ নিমিত্তে, উদ্দেশ্যে মোৰ কাৰ্য্য কৰিলোঁ।

¹⁰ মই তেওঁবিলাকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অৰণ্যৰ মাজলৈ আনিছিলোঁ।¹¹ আৰু যি বিধি ও শাসন-প্ৰণালী অনুসাৰে মানুহে কাৰ্য্য কৰিলে জীয়াই থাকিব পাৰে, মোৰ এনে বিধি তেওঁলোকক দিলোঁ, আৰু মোৰ এনে শাসন-প্ৰণালী তেওঁবিলাকক দেখুৱালোঁ।¹² ইয়াৰ বাহিৰে, মই যে তেওঁবিলাকক পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিবৰ নিমিত্তে মোৰ আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত এটি চিন হ'বলৈ মোৰ বিশ্ৰাম দিনবোৰ তেওঁলোকক দিলোঁ।¹³ কিন্তু ইস্ৰায়েল বংশই অৰণ্যত মোৰ অহিতে বিদ্ৰোহ কৰিলে; তেওঁবিলাকে মোৰ বিধিমতে নচলিলে, আৰু যি শাসন-প্ৰণালী অনুসাৰে মানুহে কাৰ্য্য কৰিলে তাৰে জীয়াই থাকিব পাৰে, তেওঁলোকে মোৰ সেই শাসন-প্ৰণালীবোৰ অগ্ৰাহ্য কৰিলে আৰু মোৰ বিশ্ৰামদিনবোৰ অতি অপবিত্ৰ কৰিলে; তাতে মই তেওঁবিলাকক বিনষ্ট কৰিবৰ অৰ্থে, অৰণ্যত তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ কোপ বৰষাবলৈ মন কৰিছিলোঁ।¹⁴ কিন্তু যি জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে মই তেওঁবিলাকক উলিয়াই আনিছিলোঁ, সেই জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে মোৰ নাম অপবিত্ৰ কৰা নহ'ব নিমিত্তে মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে মই কাৰ্য্য কৰিলোঁ।¹⁵ ইয়াত বাজে, আটাই দেশৰ ভূষণস্বৰূপ, গাখীৰ আৰু মৌ-জোল বোৱা, মই তেওঁবিলাকক দান কৰা দেশৰ মাজলৈ তেওঁবিলাকক নিনি ও বুলি মই অৰণ্যত তেওঁবিলাকৰ অহিতে হাত দাঙি শপত কৰিছিলোঁ;¹⁶ কাৰণ তেওঁবিলাকে মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ অগ্ৰাহ্য কৰিলে, মোৰ বিধিমতে নচলিলে, আৰু মোৰ বিশ্ৰাম-দিনবোৰ অপবিত্ৰ কৰিলে; কিয়নো তেওঁবিলাকৰ মন তেওঁবিলাকৰ মুৰ্ত্তিবোৰৰ পাছত চলি আছিল।¹⁷ তথাপি মই তেওঁবিলাকলৈ কৃপাদৃষ্টি কৰি তেওঁবিলাকক বিনষ্ট নকৰিলোঁ, আৰু অৰণ্যত তেওঁবিলাকক নিঃশেষে সংহাৰ নকৰিলোঁ।

¹⁸ আৰু অৰণ্যত মই তেওঁবিলাকৰ সন্তানবিলাকক কলোঁ, তোমালোকে তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ বিধিবোৰত নচলিবা, বা তেওঁবিলাকৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন নকৰিবা, নাইবা তেওঁবিলাকৰ মুৰ্ত্তিবোৰেৰে তোমালোকক অশুচি নকৰিবা।¹⁹ ময়েই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা; মোৰ বিধিমতে চলা, মোৰ শাসন-প্ৰণালীবোৰ পালন কৰা আৰু সেই অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰা।²⁰ আৰু তোমালোকে মোৰ বিশ্ৰাম-দিনবোৰ পবিত্ৰ

কৰা; তাতে মই যে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবৰ নিমিত্তে মোৰ আৰু তোমালোকৰ মাজত এইবোৰেই এটি চিন হ'ব।²¹ কিন্তু সেই সন্তানবিলাকে মোৰ অহিতে বিদ্ৰোহ কৰিলে; তেওঁবিলাকে মোৰ বিধিমনতে নচলিলে, বা যি শাসন-প্ৰণালী অনুসাৰে মানুহে কাৰ্য্য কৰিলে জীয়াই থাকিব পাৰে, মোৰ সেই শাসনপ্ৰণালীবোৰ তেওঁবিলাকে পালন নকৰিলে: তেওঁবিলাকে মোৰ বিশ্ৰাম-দিনবোৰ অপবিত্ৰ কৰিলে। তাতে মই অৰণ্যত তেওঁবিলাকৰ অহিতে মোৰ ক্ৰোধ সিদ্ধ কৰিবলৈ, তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ কোপ বৰষাবলৈ মন কৰিছিলোঁ।²² তথাপি, যি জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে মই তেওঁবিলাকক উলিয়াই আনিছিলোঁ, সেই জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে মোৰ নাম অপবিত্ৰ কৰা নহ'ব নিমিত্তে মই মোৰ হাত কোঁচাই মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে কাৰ্য্য কৰিলোঁ।²³ ইয়াত বাজে, জাতিবিলাকৰ মাজত তেওঁবিলাকক ছিন্ন-ভিন্ন আৰু দেশবোৰৰ মাজত তেওঁবিলাকক গোট গোট কৰিম বুলি মই অৰণ্যত তেওঁবিলাকৰ অহিতে মোৰ হাত দাঙি শপত কৰিলোঁ;²⁴ কাৰণ তেওঁবিলাকে মোৰ শাসন-প্ৰণালী অনুসাৰে কাৰ্য্য নকৰিলে, কিন্তু মোৰ বিধিবোৰ অগ্ৰাহ কৰিলে, মোৰ বিশ্ৰাম-দিনবোৰ অপবিত্ৰ কৰিলে আৰু তেওঁবিলাকৰ চকু তেওঁবিলাকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ মুৰ্ত্তিবোৰত আসক্ত থাকিল।²⁵ ইয়াত বাজেও, যি বিধি ভাল নহয়, আৰু যি শাসন-প্ৰণালীৰ দ্বাৰাই তেওঁবিলাকে জীয়াই থাকিব নোৱাৰিব, এনে বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালী মই তেওঁবিলাকক দিলোঁ।²⁶ মই যে যিহোৱা, ইয়াক যেন তেওঁবিলাকে জানিব, এই নিমিত্তে মই তেওঁবিলাকক উচ্ছন্ন কৰিবলৈ, প্ৰথমে জন্মা আটাইকে তেওঁবিলাকে জুইৰ মাজেদি গমন কৰোৱাৰ দ্বাৰাই, তেওঁবিলাকক তেওঁবিলাকৰ উপহাৰেৰে অশুচি কৰিলোঁ।

²⁷ এই হেতুকে হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ইস্ৰায়েল বংশই সৈতে কথা হৈ তেওঁবিলাকক এই কথা কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকে মোৰ অহিতে অপৰাধ কৰি, ইয়াতে মোক আৰু অপমান কৰিলে।²⁸ কিয়নো যি দেশ তেওঁবিলাকক দিম বুলি মই হাত দাঙি শপত কৰিছিলোঁ, সেই দেশলৈ মই যেতিয়া তেওঁবিলাকক আনিবোঁ, তেতিয়া তেওঁবিলাকে যি যি ঠাইত কোনো ওখ পৰ্বত, আৰু কোনো ঘনপতীয়া গছ দেখা পালে, সেই সেই ঠাইত তেওঁবিলাকে নিজ নিজ বলি উৎসৰ্গ কৰিছিল, সেই সেই ঠাইত বিৰক্তিজানক নিজ নিজ নৈবেদ্য দিছিল, সেই সেই ঠাইত নিজ নিজ সুঘ্ৰাণাৰ্থক দ্ৰব্য থৈছিল আৰু সেই সেই ঠাইত পেয় নৈবেদ্য ঢালিছিল।²⁹ তাতে মই তেওঁবিলাকক কলোঁ, যি ওখ ঠাইখনলৈ তোমালোক উঠি যোৱা, সেই ঠাই কি? এই দৰে সেই ঠাই আজিলৈকে “বামা” [ওখ ঠাই] নামেৰে প্ৰসিদ্ধ।

³⁰ এই হেতুকে তুমি ইস্ৰায়েল-বংশক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ নিচিনাকৈ তোমালোকে তোমালোকক অশুচি কৰা নাই নে? আৰু তেওঁবিলাকৰ ঘিণলগীয়া বস্ত্ৰৰ পাছে পাছে ব্যভিচাৰী হৈ যোৱা নাই নে? ³¹ আৰু তোমালোকে নিজৰ উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰি, নিজৰ সন্তানবিলাকক অগ্নিৰ মাজেদি গমন কৰাই আজিলৈকে তোমালোকৰ আটাই মুৰ্ত্তিৰে সৈতে নিজকে অশুচি কৰা নাই নে? তেন্তে হে ইস্ৰায়েল বংশ, মই জানো তোমালোকক মোক সুধিবলৈ দিম? প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, মই তোমালোকক মোক সুধিবলৈ নিদিওঁ।³² আমি কাঠ আৰু শিলক পূজা কৰি, জাতিবিলাক দেশে-বিদেশে থকা গোষ্ঠীবিলাকৰেই নিচিনা হ'ম বুলি তোমালোকক কোৱা কথা, তোমালোকৰ মনত উদয় হোৱা, কথা সমূলি নঘটিব।³³ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, পৰাক্ৰমী হাতেৰে, মেলা বাহুৰে, আৰু ক্ৰোধ বৰ্ষণেৰে মই নিশ্চয়ে তোমালোকৰ ওপৰত ৰজা হ'ম।³⁴ পৰাক্ৰমী হাতেৰে, মেলা বাহুৰে, আৰু ক্ৰোধ বৰ্ষণেৰে মই জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনিম, আৰু তোমালোক ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা দেশৰ পৰা তোমালোকক গোটাম।³⁵ মই তোমালোকক জাতিবিলাকৰ অৰণ্যলৈ নি, তাত তোমালোকে সৈতে সন্মুখা-সন্মুখি হৈ প্ৰতিবাদ কৰিম।³⁶ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মিচৰ দেশৰ অৰণ্যত মই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ লগত প্ৰতিবাদ কৰা নিচিনাকৈ তোমালোকৰ লগতো প্ৰতিবাদ কৰিম।³⁷ আৰু মই তোমালোকক দণ্ডাৰ তলেদি গমন কৰাম, আৰু নিয়মটিৰ বান্ধনীলৈ আনিম;³⁸ আৰু মই বিদ্ৰোহীহঁতক, আৰু মোৰ অহিতে সত্যালঙ্ঘন কৰাবোৰক জাৰি তোমালোকৰ মাজৰ পৰা দূৰ কৰিম; সিহঁতে প্ৰবাস কৰা দেশৰ পৰা মই সিহঁতক উলিয়াম, কিন্তু সিহঁত ইস্ৰায়েল দেশত নোসোমাব। তাতে মই যে, যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।³⁹ হে ইস্ৰায়েল-বংশ, প্ৰভু যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, তোমালোক যোৱা, প্ৰতিজনে নিজ নিজ মুৰ্ত্তিবোৰক সেৱা পূজা কৰাওঁ; কিন্তু তোমালোকে ভৱিষ্যতে মোৰ কথালৈ অৱশ্যে কাণ দিবা, আৰু মোৰ পবিত্ৰ নাম তোমালোকৰ উপহাৰ আৰু তোমালোকৰ মুৰ্ত্তিৰে তোমালোকে আৰু অশুচি নকৰিবা।

⁴⁰ কিয়নো, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ পবিত্ৰ পৰ্বতখনত, ইস্ৰায়েলৰ ওখ পৰ্বতখনতেই ইস্ৰায়েলৰ আটাই বংশই, তেওঁবিলাকৰ আটাই দেশত সেই ঠাইতে মোৰ আৰাধনা কৰিব, সেই ঠাইতে মই তেওঁবিলাকক গ্ৰহণ কৰিম, আৰু সেই ঠাইতে তোমালোকৰ সকলো পবিত্ৰ বস্ত্ৰে সৈতে তোমালোকৰ উপহাৰ, আৰু নৈবেদ্যস্বৰূপে দিবলগীয়া তোমালোকৰ আগভাগ পাবলৈ মই ইচ্ছা কৰিম।⁴¹ যেতিয়া মই তোমালোকক জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই আনিম আৰু তোমালোক ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা দেশবোৰৰ পৰা তোমালোকক গোটাম, তেতিয়া মই তোমালোকক সুঘ্ৰাণস্বৰূপে গ্ৰহণ কৰিম আৰু মই জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে তোমালোকৰ মাজত পবিত্ৰীকৃত হ'ম।⁴² যি দেশ তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকক দিম বুলি মই হাত দাঙি শপত কৰিছিলোঁ, সেই ইস্ৰায়েল দেশলৈ মই তোমালোকক যেতিয়া নিম তেতিয়া মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।⁴³ আৰু যি যি আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্য্যেৰে তোমালোকে নিজকে অশুচি কৰিলা, সেই সেই আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্য্য তাত তোমালোকে মনত কৰিবা, আৰু তোমালোকে কৰা সকলো কুকৰ্মৰ নিমিত্তে তোমালোকে তোমালোকৰ দৃষ্টিত নিজকে ঘিণ কৰিবা।⁴⁴ আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, হে ইস্ৰায়েল বংশ তোমালোকৰ কু আচৰণ বা তোমালোকৰ দুষ্কৰ্ম অনুসাৰে নহয়, কিন্তু মোৰ নামৰ অৰ্থে যেতিয়া মই তোমালোকলৈ কাৰ্য্য কৰিম, তেতিয়া, মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

প্ৰতিকাৰ সাধিবলগা যিহোৱাৰ তৰোৱাল।

⁴⁵ পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল বোলে,⁴⁶ হে মনুষ্য সন্তান, তুমি দক্ষিণ ফাললৈ তোমাৰ মুখ কৰি, দক্ষিণ দিশে তোমাৰ বাক্য বৰষোৱা আৰু দক্ষিণ অঞ্চলত থকা দেশৰ কাঠনিৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা।⁴⁷ আৰু তুমি দক্ষিণ অঞ্চলৰ সেই কাঠনিক কোৱা, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই তোমাৰ মাজত একুৱা জুই জ্বলাম, আৰু সেই জুয়ে তোমাৰ মাজত থকা প্ৰত্যেক

কেঁচাপতীয়া আৰু প্ৰত্যেক শুকান গছ ভষ্ম কৰিব; সেই প্ৰজ্বলিত অগ্নি নুমুৱা নহ'ব, আৰু দক্ষিণৰ পৰা উত্তৰলৈকে সকলোৰে মুখ তাৰে পোৰা হ'ব; 48 তাতে, মই যিহোৱায়েই যে, তাক জ্বলালোঁ, সকলো মত্তাই তাক জানিব; তাক নুমুৱা নহ'ব। 49 তেতিয়া মই কলোঁ, হয় হয়, প্ৰভু যিহোৱা, লোকে মোৰ বিষয়ে কয়, এইজনে নিগূঢ় বাক্যৰে কথা নকয় নে?

Chapter 21

1 তেতিয়া যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, 2 হে মনুষ্য সন্তান, তুমি যিৰূচালেমৰ ফাললৈ তোমাৰ মুখ কৰি, পবিত্ৰস্থানবোৰৰ ফাললৈ বাক্য বৰষোৱা আৰু ইস্ৰায়েল দেশৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা। 3 তুমি ইস্ৰায়েল দেশক কোৱা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষ; মই ফাকৰ পৰা মোৰ তৰোৱাল উলিয়াই তোমাৰ মাজৰ পৰা ধাৰ্মিক আৰু দুষ্ট দুয়োকো উচ্ছন্ন কৰিম। 4 মই ধাৰ্মিক আৰু দুষ্ট দুয়োকো তোমাৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিম; সেই নিমিত্তেই দক্ষিণৰ পৰা উত্তৰলৈকে সকলো মতৰ অহিতে মোৰ তৰোৱাল ফাকৰ পৰা ওলাব। 5 আৰু মই যিহোৱায়েই যে ফাকৰ পৰা মোৰ তৰোৱাল উলিয়ালোঁ, ইয়াক সকলো মতাই জানিব ই পুনৰায় নুলাটিব। 6 এই হেতুকে হে মনুষ্য সন্তান, হুমুনিয়াহ পেলোৱা, কঁকাল ভগাকৈ আৰু মনৰ বেজাৰেৰে সৈতে তেওঁবিলাকৰ আগত হুমুনিয়াহ পেলোৱা। 7 তাতে, কিয় তুমি হুমুনিয়াহ পেলাইছা? এইবুলি যেতিয়া তেওঁবিলাকে তোমাক সুধিব, তেতিয়া তুমি ক'বা, বাৰ্তাৰ কাৰণে; কিয়নো সেয়ে আহিছে, আৰু প্ৰত্যেকৰ হৃদয় দ্ৰৱ হ'ব, আটাইৰে হাত দুৰ্বল হ'ব, প্ৰত্যেকৰ মন নিৰুৎসাহ হ'ব, আৰু সকলোৰে আঁঠু পানীৰ নিচিনা অস্থিৰ হ'ব; চোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, সেয়ে আহিছে, আৰু সকলো সিদ্ধ হ'ব।

8 পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, 9 হে মনুষ্য সন্তান, ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি কোৱা, তৰোৱাল! তৰোৱাল! তাক ধাৰ দিয়া আৰু মজাও হৈছে। 10 বধ কৰিবৰ নিমিত্তে তাক ধাৰ দিয়া হৈছে, বিজুলীৰ নিচিনা হ'বৰ নিমিত্তে তাক মজা হৈছে তেনেহলে আমি জানো আমোদ প্ৰমোদ কৰিম? মোৰ পুত্ৰৰ দণ্ডডালিয়ে আটাই কাঠকে তুচ্ছ কৰে। 11 তাক হাতত ল'বৰ নিমিত্তে, তেওঁ তাক মাজিবলৈ আজ্ঞা দিছে; বধ কৰোঁতাৰ হাতত দিবৰ নিমিত্তে তৰোৱালখন ধাৰ দিয়া হৈছে, এনে কি মজাও হৈছে। 12 হে মনুষ্য সন্তান, চিঞৰি কন্দা আৰু হাহাকাৰ কৰা; কিয়নো সেয়ে মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ আটাই অধ্যক্ষবিলাকৰ ওপৰলৈ আহিল; তেওঁবিলাকক মোৰ প্ৰজাবিলাকে সৈতে তৰোৱালত শোধাই দিয়া হ'ল; এই হেতুকে তুমি নিজ কৰঙনত চপৰিওৱা। 13 কিয়নো পৰীক্ষা কৰা হৈছে; তুচ্ছ কৰোঁতো দণ্ডডালিও যদি নাথাকে, তেন্তে কি হ'ব? এয়ে প্ৰভু যিহোৱাৰ বচন। 14 এই হেতুকে হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, আৰু হাত তালি দিয়া; তৰোৱাল -খনে অনেক লোকক বধ কৰা তৰোৱালখনেই তৃতীয়বাৰ দুগুণ কোবেৰে কাটক; সেয়ে সিহঁতৰ ভিতৰ-কোঠালিত সোমোৱা, মহৎ লোক জনক সাংঘাতিকৰূপে আঘাত কৰা তৰোৱাল। 15 তেওঁবিলাকৰ হৃদয় দ্ৰৱ হ'বৰ নিমিত্তে আৰু তেওঁবিলাকৰ উজুটি খাই পৰা লোক সৰহ হ'বৰ নিমিত্তে এই তৰোৱালখনৰ আগটো তেওঁবিলাকৰ আটাই নগৰ দুৱাৰৰ অহিতে স্থাপন কৰিলোঁ; হয় হয়! তাক বিজুলী যেন কৰা হ'ল, বধ কৰিবৰ নিমিত্তে তাক ধাৰ দিয়া হ'ল। 16 হে তৰোৱাল, তোমাৰ সমুদায় বল সংগ্ৰহ কৰি সোঁফালে ঘূৰা, যুগুত হৈ বাওঁফালে ঘূৰা; যি ফাললৈ তুমি মুখ কৰি আছা, সেই ফাললৈ গমন কৰা। 17 ময়ো হাত-তালি দিম আৰু মোৰ ক্ৰোধ মাৰ নিয়াম; মই যিহোৱায়েই ইয়াক কলোঁ।

18 পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, 19 হে মনুষ্য সন্তান, বাবিলৰ ৰজাৰ তৰোৱালখন আহিবৰ নিমিত্তে তুমি দুটা পথ আঁকা, সেই দুটা পথ একেখন দেশৰ পৰা ওলাই আহিব; আৰু তুমি হাতৰ আকৃতিৰ এক চিন কাটা, নগৰ কেইখনলৈ অহা বাটৰ মূৰত তাক কাটা। 20 তৰোৱালখন অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ ৰক্ষা নগৰলৈ আহিবৰ নিমিত্তে এটা পথ, আৰু যিহূদাৰ মাজত থকা গড়েৰে আবৃত যিৰূচালেম নগৰলৈ আহিবৰ নিমিত্তে এটা পথ তুমি আঁকা। 21 কিয়নো বাবিলৰ ৰজাই দুই বাটৰ জোৰাত, দুই বাটৰ মূৰত মঙ্গল চাবলৈ থিয় হৈছে, তেওঁ কাঁড় দুডাল ইফালে সিফালে জোকাৰিলে, গৃহ দেৱতাবোৰক সুধিলে, আৰু আগ মণ্ডহ চালে। 22 পাছে গড় ভঙা যন্ত্ৰ স্থাপন কৰিবলৈ, হত্যাৰ নিমিত্তে হুকুম দিবলৈ, উচ্ছ্বৰে জয়ধ্বনি কৰিবলৈ, দুৱাৰবোৰৰ অহিতে গড় ভঙা যন্ত্ৰ স্থাপন কৰিবলৈ, হাদাম বান্ধিবলৈ, কোঠ সাজিবলৈ তেওঁৰ সোঁ হাতত যিৰূচালেমৰ নাম উঠিল। 23 আৰু সিহঁতৰ আগত শপত খোৱাবিলাকৰ মানত সেই মঙ্গলচোৱা কাৰ্য্যটো বৃথা হ'ব" কিন্তু তেওঁবিলাক ধৰা পৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁ অপৰাধ সোঁৱৰণ কৰাব।

24 এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকৰ আটাই কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই, তোমালোকৰ পাপবোৰ ওলাই পৰাকৈ তোমালোকৰ অপৰাধবোৰ প্ৰকাশিত হ'ল; এইদৰে তোমালোকে নিজৰ দুষ্কৰ্ম্ম সোঁৱৰণ কৰালা, আৰু তোমালোকলৈ মোৰ মনত পৰিল; এতেকে তোমালোক ধৰা পৰিবা। 25 অন্তজনক অপৰাধৰ কালত দিন উপস্থিত হোৱা হত হ'বলগীয়া ইস্ৰায়েলৰ অধিপতি হে দুষ্ট, 26 প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, পাণ্ডুৰি গুচুউৱা আৰু ৰাজমুকুট দূৰ কৰা; এইবোৰ আৰু নাথাকিব, চাপৰক ওখ কৰা হ'ব, আৰু ওখক চাপৰ কৰা হ'ব। 27 মই নষ্ট কৰিম, নষ্ট কৰিম, নষ্ট কৰিম; স্বত্ব থকা জনা নহালৈকে নিশ্চয়ে এইবোৰ আৰু নাথাকিব; আৰু মই এইবোৰ সেই জনাক দিম।

28 হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ, আৰু সিহঁতে দিয়া অপমানৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে, তুমি কোৱা, অন্তজনক অপৰাধৰ সময়ত দিন উপস্থিত হোৱা হত হ'বলগীয়া সেই দুষ্টবোৰৰ ডিঙিত তোমাক পেলাবলৈ, 29 সিহঁতে তোমাৰ পক্ষে অনৰ্থক দৰ্শন পোৱাত, তোমাৰ পক্ষে মিছা মঙ্গল চোৱাত, এখন তৰোৱাল, ফাকৰ পৰা এখন তৰোৱাল উলিওৱা হৈছে; গ্ৰাস কৰিবলৈ, বিজুলীস্বৰূপ হ'বলৈ হত্যাৰ নিমিত্তে তাক সজা হৈছে। 30 তুমি তাক ফাকত পুনৰ সুমুউৱা। তোমাক সৃষ্টি কৰা ঠাইত, তোমাৰ জন্মদেশত মই তোমাক দণ্ড দিম। 31 আৰু মই তোমাৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ বৰষাম, মোৰ ক্ৰোধাগ্নি তোমাৰ ওপৰত ফুঁৱাম আৰু বিনষ্ট কৰিবলৈ

নিপুণ পশুতুল্য লোকবিলাকৰ হাতত তোমাক শোধাই দিম।³²তুমি জুইৰ খৰিস্বৰূপ হ'বা; দেশৰ মাজত তোমাৰ ৰক্তপাত হ'ব; তোমাক আৰু সোঁৱৰণ কৰা নাযাব; কিয়নো মই যিহোৱাই ইয়াক কলোঁ।

অপৰাধী ইস্ৰায়েলৰ ঘটন লগা দণ্ড।

Chapter 22

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি গোচৰ নচলোৱা নে? ৰক্তপাতকাৰিণী নগৰীৰ ওপৰত গোচৰ নচলোৱা নে? তেন্তে তাইৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য তাইক বুজুউৱা। ³আৰু তুমি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ই কেনেকুৱা নগৰী, যে, নিজৰ সময় আহিবৰ নিমিত্তে নিজৰ মাজত ৰক্তপাত কৰে, আৰু নিজকে অশুচি কৰিবলৈ নিজৰ নিমিত্তে মুৰ্ত্তি নিৰ্মান কৰে। ⁴হে নগৰী তুমি কৰা ৰক্তপাতত তুমি দোষী হ'লা, আৰু তুমি নিৰ্মান কৰা তোমাৰ মুৰ্ত্তি-বোৰৰ দ্বাৰাই তুমি অশুচি হ'লা; আৰু তুমি কাল ওচৰ চপাইছা আৰু তোমাৰ আয়ুসৰ শেষলৈ আহিছা। এই হেতুকে মই জাতিবিলাকৰ আগত তোমাক ধিক্কাৰৰ আৰু আটাই দেশৰ আগত বিদ্ৰোপৰ বিষয় কৰিম। ⁵হে বদনামী কলহপূৰ্ণা নগৰী, তোমাৰ ওচৰত আৰু নিলগত থকা সকলোৱে তোমাক বিদ্ৰপ কৰিব। ⁶চোৱা, ইস্ৰায়েলৰ অধ্যক্ষবিলাকে নিজ নিজ বাহুবল অনুসাৰে ৰক্তপাত কৰিবলৈ তোমাৰ মাজত আছে। ⁷তোমাৰ মাজত পিতৃ-মাতৃক হয়জ্ঞান কৰা হৈছে; তোমাৰ মাজত বিদেশীক অত্যাচাৰ কৰা হৈছে; তোমাৰ মাজত পিতৃহীন আৰু বিধৱাক অন্যায কৰা হৈছে। ⁸তুমি মোৰ পবিত্ৰ বস্তুবোৰ ঘিণ কৰিছা, আৰু মোৰ বিশ্রাম-দিনবোৰ অপবিত্ৰ কৰিছা। ⁹ৰক্তপাত কৰিবলৈ তোমাৰ মাজত চৰ্চ্চিফুৰা লোক আছে। তোমাৰ মাজত লোকে পৰ্কৰতবোৰৰ ওপৰত ভোজন কৰে, তোমাৰ মাজত ব্যভিচাৰ কৰে, ¹⁰তোমাৰ মাজত পিতৃবিলাকৰ উলঙ্গতা প্ৰকাশ কৰে, তোমাৰ মাজত ঋতু-স্নান হোৱা তিৰোতাক বলৎকাৰ কৰে। ¹¹কোনোৱে নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ তিৰোতাৰে সৈতে ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰে, কোনোজনে নিজৰ বোৱাৰীয়েকক কু-কৰ্ম্মৰে অশুচি কৰে, আৰু তোমাৰ মাজত আন কোনোৱে নিজৰ ভনীয়েকক, বাপেকৰ জীয়েকক বলৎকাৰ কৰে। ¹²ৰক্তপাত কৰিবলৈ তোমাৰ মাজত লোকে ভেঁটি লয়; তুমি সুত আৰু বাঢ়ি লওঁতা, আৰু তুমি লোভ কৰি অত্যাচাৰৰ দ্বাৰাই তোমাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ পৰা লাভ কৰিছা, কিন্তু মোক হ'লে পাহৰিছা, ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে।

¹³এই হেতুকে চোৱা, তুমি কৰা অন্যায লাভত আৰু তোমাৰ মাজত ৰক্তপাতত তুমি কৰা ৰক্তপাতত মই হাত তালি দিছোঁ। ¹⁴মই যি দিনা তোমাৰ প্ৰতিশোধ ল'ম, সেইদিনা তোমাৰ হৃদয়ে সহি থাকিব পাৰিব নে? বা তোমাৰ হাত সবল হ'ব নে? মই যিহোৱাই ইয়াক কলোঁ, আৰু ইয়াক সিদ্ধও কৰিম। ¹⁵মই জাতিবিলাকৰ মাজত তোমাক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম, দেশবোৰৰ মাজত তোমাক গোট গোট কৰিম আৰু তোমাৰ মাজৰ পৰা তোমাৰ অশৌচ দূৰ কৰিম। ¹⁶আৰু তোমাক জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে অপবিত্ৰ কৰা হ'ব; আৰু মই যে যিহোৱা, তাক তুমি জানিবা।

¹⁷পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ¹⁸হে মনুষ্য সন্তান, ইস্ৰায়েল বংশ মোৰ দৃষ্টিত ভাঁজস্বৰূপ হ'ল; তেওঁবিলাক সকলোৱেই মুহিত দিব লগা পিতল, বগীতাম, লোহা আৰু সীহস্বৰূপ তেওঁবিলাক ৰূপৰ ভাঁজস্বৰূপ। ¹⁹এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোক সকলোৱেই ভাঁজস্বৰূপ হোৱাৰ বাবে নিমিত্তে চোৱা, মই তোমালোকক যিৰূচালেমৰ মাজত গোটাম। ²⁰মানুহে ৰূপ, পিতল, লোহা, সীহ আৰু বগীতাম গলাবৰ নিমিত্তে, তাৰ ওপৰত জুই ফুঁৱাবলৈ মুহীৰ মাজত তাক গোটাই দিয়াৰ নিচিনাকৈ মই তোমালোকক মোৰ ক্ৰোধত আৰু কোপত গোটাম, আৰু তোমালোকক তাত পেলাই গলাম। ²¹এনে কি, মই তোমালোকক গোটাই, মোৰ ক্ৰোধাগ্নি তোমালোকৰ ওপৰত ফুঁৱাম; তাতে তোমালোক তাৰ মাজত গলি যাবা। ²²মুহীৰ মাজত ৰূপ গলা নিচিনাকৈ তাৰ মাজত তোমালোক গলিবা; তাতে মই যিহোৱায়েই যে তোমালোকৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ বৰষালোঁ, তাক তোমালোকে জানিবা।

²³পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²⁴হে মনুষ্য সন্তান, তুমি যিহূদাক কোৱা, তুমি হাবি নকটা, বা ক্ৰোধৰ দিনা বৰষুণ নিদিয়া দেশ। ²⁵তাৰ মাজত তাৰ ভাববাদীবোৰে চক্ৰান্ত কৰিছে; সিহঁতে চিকাৰ ধৰোঁতে গৰ্জ্জন কৰোঁতা সিংহৰ নিচিনা; সিহঁতে মনুষ্যক গ্ৰাস কৰে; সিহঁতে ধন-সম্পত্তি আৰু বহুমূল্য বস্তু নিয়ে; সিহঁতে তাৰ মাজত তাৰ বিধৱাৰ সংখ্যা বঢ়ালে। ²⁶তাৰ পুৰোহিতবোৰে মোৰ ব্যৱস্থাৰ বিপৰীতে অত্যাচাৰ কৰে; সিহঁতে পবিত্ৰ আৰু সাধাৰণৰ মাজত প্ৰভেদ নাৰাখে, বা শুচি আৰু অশুচিৰ মাজত বিভিন্ন কৰিবলৈ মানুহক নিশিকাই; সিহঁতে মোৰ বিশ্রাম-দিনবোৰৰ পৰা সিহঁতৰ চকু ঢাকে, আৰু মই সিহঁতৰ মাজত অপবিত্ৰীকৃত হ'লোঁ। ²⁷অন্যায় লাভ কৰিবৰ নিমিত্তে ৰক্তপাত কৰিবলৈ, আৰু মনুষ্যক বিনষ্ট কৰিবলৈ তাৰ মাজত থকা তাৰ মুখ্যবিলাক চিকাৰ ধৰোঁতা ৰাংকুকুৰস্বৰূপ। ²⁸যিহোৱাই নোকোৱাকৈয়ে প্ৰভু যিহোৱাই এইদৰে কৈছে বুলি তাৰ ভাববাদীবোৰে কৈ, অনৰ্থক দৰ্শন দেখি, আৰু তেওঁবিলাকৰ পক্ষে মিছা মঙ্গল চাই, তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে চুণেৰে লিপে। ²⁹দেশৰ প্ৰজাবিলাকে উপদ্ৰপ কৰে, বলেৰে লয়, এনে কি, দুখী-দৰিদ্ৰক দুখ দিয়ে, আৰু বিদেশীক অন্যাযকৈ অত্যাচাৰ কৰে। ³⁰আৰু মই দেশ নষ্ট নকৰিবৰ নিমিত্তে, চাৰিওফালে গড় নিৰ্মান কৰিব পৰা, আৰু দেশৰ অৰ্থে মোৰ আগত গড় ভঙা বাটত থিয় হ'ব পৰা এনে এজন মানুহ তেওঁবিলাকৰ মাজত বিচাৰিলোঁ, কিন্তু মই কাকো নাপালোঁ। ³¹এই হেতুকে মই তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ বৰষাম, মোৰ ক্ৰোধাগ্নিয়ে তেওঁবিলাকক সংহাৰ কৰিম; প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁবিলাকৰ নিজৰ নিজৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ ফল তেওঁবিলাকৰ মূৰত ফলিওৱাম।

অহলা আৰু অহলীবা নামেৰে দুজনী তিৰোতাৰ দৃষ্টান্ত।

Chapter 23

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, দুজনী তিৰোতা আছিল; সিহঁত একেজনী মাকৰে জীয়েক। ³সিহঁতে মিচৰত বেশ্যাকৰ্ম কৰিছিল, যৌৱন কালতেই বেশ্যাকৰ্ম কৰিছিল; তাত সিহঁতৰ পিয়াহ মোচৰা হৈছিল আৰু তাত সিহঁতৰ জীয়াৰী কালৰ পিয়াহৰ মূৰ টিপা হৈছিল। ⁴সিহঁতৰ মাজৰ বৰ জনীৰ নাম অহলা [তম্বু], আৰু তাইৰ ভনীয়েকৰ নাম অহলীবা [তাইৰ মাজত মোৰ তম্বু]; সিহঁত মোৰ হ'ল আৰু সিহঁতে পো-জী প্ৰসন্ন কৰিলে। সিহঁতৰ নামে এই বুজায়, অহলা চমৰীয়া, আৰু অহলীবা যিৰুচালেম।

⁵অহলা মোৰ হৈয়ো, তাই বেশ্যাকৰ্ম কৰিলে; নীলবস্ত্ৰ পিন্ধা, দেশাধিপতি আৰু শাসনকৰ্তা হোৱা তাইৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া অচূৰ দেশৰ প্ৰেমকাৰীবোৰত তাই আসক্ত হ'ল; ⁶সিহঁত সকলোৱেই মনোহৰ যুৱা, ঘোঁৰাৰ ওপৰত উঠা অশ্বাৰোহী। ⁷তাই সিহঁতে সৈতে বেশ্যাকৰ্ম কৰিলে; সিহঁত আটাইবোৰ অচূৰৰ মনোনীত লোক; আৰু তাই যিবোৰত আসক্ত হ'ল, সিহঁতৰ আটাই মুৰ্তিৰ দ্বাৰাই তাই নিজকে অশুচি কৰিলে। ⁸মিচৰত থকা দিনৰে পৰা তাই নিজৰ বেশ্যালি এৰা নাই; কিয়নো তাইৰ যৌৱন কালত সিহঁতেই তাইৰ লগত শয়ন কৰি, তাইৰ জীয়াৰী কালৰ পিয়াহৰ মূৰ টিপিছিল আৰু সিহঁতে তাইৰ লগত অধিক পৰিমাণে বেশ্যাকৰ্ম কৰিছিল। ⁹এই হেতুকে মই তাইৰ প্ৰেমকাৰীবোৰৰ, তাই আসক্ত হোৱা অচূৰীয়াইতৰ হাতত তাইক শোধাই দিলোঁ। ¹⁰সিহঁতে তাইৰ উলঙ্গতা প্ৰকাশ কৰিলে, তাইৰ পো-জী বিলাকক নিলে আৰু তাইক তৰোৱালেৰে বধ কৰিলে; এইদৰে তাই তিৰোতাবিলাকৰ মাজত দৃষ্টান্তস্বৰূপ হ'ল আৰু দণ্ড ভোগ কৰিলে।

¹¹তাইৰ ভনীয়েক অহলীবাই ইয়াক দেখিও, নিজ কামাসক্তত, আৰু নিজ বায়েকৰ বেশ্যালিতকৈ অধিক হোৱা নিজ বেশ্যাকৰ্মত তাইতকৈ বেছি ভ্ৰষ্টা হ'ল। ¹²অতি জাকজমকৈ বস্ত্ৰ পিন্ধা দেশাধিপতি আৰু শাসনকৰ্তাবিলাকত, ঘোঁৰাৰ ওপৰত উঠা অশ্বাৰোহী তাইৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া অচূৰীয়াইতত তাই আসক্ত হ'ল; ¹³সিহঁত সকলোৱেই মনোহৰ যুৱা। আৰু মই দেখিলোঁ, তাই অশুচি হ'ল; দুয়ো জনীয়ে একে পথ ললে। ¹⁴তাই নিজ বেশ্যালি বঢ়ালে; কিয়নো তাই, দেৱালত অঁকা পুৰুষবিলাকক, অৰ্থাৎ সেন্দূৰেৰে অঁকা কন্দীয়াইতৰ নক্সা দেখিলে; ¹⁵সিহঁতৰ কঁকালত টঙালি বন্ধা, মূৰত ওলোমাই পাগুৰী মৰা; সিহঁত সকলোৱেই দেখিবলৈ সেনাপতিৰ নিচিনা, যি বাবিলীয়াইতৰ জন্মদেশ কন্দীয়া, সেই বাবিলীয়াইত যেন দেখা যায়। ¹⁶তাই সিহঁতক দেখিয়েই সিহঁতত আসক্ত হ'ল আৰু কন্দীয়া দেশলৈ সিহঁতৰ গুৰিলৈ দূত পঠালে। ¹⁷তাতে বাবিলীয়াইতে তাইৰ ওচৰলৈ আহি প্ৰেমশয্যাৰ উঠিল আৰু বেশ্যাকৰ্মেৰে তাইক অশুচি কৰিলে; তাতে, তাই সিহঁতৰ দ্বাৰাই কলুষিত হ'লত তাইৰ মনত সিহঁতলৈ ঘিণ লাগিল। ¹⁸এইদৰে তাই নিজৰ বেশ্যালি প্ৰকাশ কৰি নিজৰ বিবস্ত্ৰতা অনাবৃত কৰিলে; তেতিয়া মোৰ মনত তাইৰ বায়েকলৈ ঘিণ লগা নিচিনাকৈ তাইলৈকো মোৰ মনত ঘিণ লাগিল। ¹⁹তথাপি তাই মিচৰ দেশত বেশ্যাকৰ্ম কৰা নিজ যৌৱন কাল সোঁৱৰণ কৰি নিজৰ বেশ্যালি বৃদ্ধি কৰিলে। ²⁰গাধৰ মাংসৰ নিচিনা মাংস থকা, আৰু ঘোঁৰাৰ বীৰ্যৰ নিচিনা বীৰ্য থকা তাইৰ উপপতিবোৰত তাই আসক্ত হ'ল। ²¹যৌৱন কালৰ পিয়াহ বুলি মিচৰীয়াইতে তোমাৰ পিয়াহৰ মূৰ টিপা সময়ত হোৱা তোমাৰ যৌৱন কালৰ ব্যভিচাৰ এইদৰে পুনৰায় কৰিবলৈ তুমি চেষ্টা কৰিলা।

²²এই হেতুকে হে অহলীবা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, তোমাৰ মনত যি প্ৰেমকাৰী-বোৰলৈ ঘিণ লাগিল, মই সিহঁতক তোমাৰ বিৰুদ্ধে উচটাম, তোমাৰ চাৰিওফালৰ পৰা তোমাৰ বিৰুদ্ধে সিহঁতক আনিম। ²³বাবিলীয়া আৰু আটাই কন্দীয়াইতক, পকোদ, চোৱা আৰু কোৱাক আৰু সিহঁতে সৈতে আটাই অচূৰীয়াইতক মই আনিম; সিহঁত সকলোৱেই মনোহৰ যুৱা, দেশাধিপতি আৰু শাসনকৰ্তা; সিহঁত সেনাপতি আৰু বিখ্যাত লোক; সিহঁত আটাইবোৰ অশ্বাৰোহী। ²⁴সিহঁতে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ, বখ, গাড়ী, আৰু লোকসমূহে সৈতে তোমাৰ বিৰুদ্ধে আহিব; সিহঁতে ফৰ আৰু ঢাল লৈ আৰু শিৰোৰক্ষক টুপি পিন্ধি তোমাৰ অহিতে চাৰিওফালে বেছ পাতিব; মই সিহঁতৰ হাতত বিচাৰভাৰ সমৰ্পণ কৰিম; তাতে সিহঁতে সিহঁতৰ বিচাৰ অনুসাৰে তোমাৰ বিচাৰ কৰিব। ²⁵আৰু মই তোমাৰ বিৰুদ্ধে মোৰ অন্তৰ্জালা প্ৰজ্বলিত কৰিম; তাতে সিহঁতে তোমালৈ ক্ৰোধ কৰিব, তোমাৰ নাক আৰু কাণ কাটিব, আৰু তোমাৰ অৱশিষ্ট ভাগ তোমাৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব; সিহঁতে তোমাৰ পো-জীবোৰক নিব আৰু তোমাৰ অৱশিষ্ট ভাগ জুইত পোৰা হ'ব। ²⁶সিহঁতে তোমাক উলঙ্গ কৰিব; আৰু তোমাৰ সুন্দৰ সুন্দৰ অলঙ্কাৰবোৰ নিব। ²⁷এইদৰে মই তোমাৰ পৰা তোমাৰ ব্যভিচাৰ, আৰু মিচৰ দেশত অভ্যাস কৰা তোমাৰ বেশ্যালি নাইকিয়া কৰিম; তাতে তুমি সিহঁতলৈ আৰু চকু তুলি নাচাবা, নাইবা মিচৰলৈ আৰু সোঁৱৰণ নকৰিবা। ²⁸কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, তুমি হিংসা কৰিবোৰৰ হাতত, যিবোৰলৈ তোমাৰ মনত ঘিণ লাগিল, সিহঁতৰেই হাতত মই তোমাক শোধাই দিম। ²⁹সিহঁতে তোমাক হিংসা কৰিব, তোমাৰ সকলো পৰিশ্ৰমৰ ফল নিব, আৰু তোমাক উলঙ্গিনী ও বিবস্ত্ৰতা কৰি এৰিব; তাতে তোমাৰ বেশ্যাকৰ্মৰ দ্বাৰাই হোৱা বিবস্ত্ৰতা, তোমাৰ ব্যভিচাৰ আৰু বেশ্যা-কাৰ্য প্ৰকাশ পাব।

³⁰তুমি বেশ্যাহৈ জাতিবিলাকৰ পাছে পাছে যোৱাৰ কাৰণে, আৰু তুমি সিহঁতৰ মুৰ্তিবোৰেৰে কলঙ্কিত হোৱাৰ কাৰণে এইবোৰ কাৰ্য্য তোমালৈ কৰা যাব। ³¹তুমি তোমাৰ বায়েৰৰ পথত গমন কৰিলা; এই হেতুকে মই তাইৰ পানপাত্ৰ তোমাৰ হাতত দিম। ³²প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি তোমাৰ বায়েৰৰ দ আৰু বহল পানপাত্ৰত পান কৰিবা তুমি পৰিহাসৰ আৰু বিদ্ৰুপৰ বিষয় হ'বা; সেই পান পাত্ৰত বহুত ধৰে। ³³তুমি মাতলামি আৰু দুখেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'বা; তোমাৰ বায়েৰা চমৰিয়াৰ পানপাত্ৰ বিস্ময় আৰু ধ্বংসজনক পানপাত্ৰ। ³⁴তুমি তাত পান কৰিবা, চুটি খাবা, তাৰ খোলাবোৰ চোবাবা, আৰু স্তন বিদাৰিবা; কিয়নো, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, ময়েই ইয়াক কলোঁ। ³⁵এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি মোক পাহৰিলা, আৰু মোক পাছফাললৈ পেলালা; এই নিমিত্তে তুমিও তোমাৰ ব্যভিচাৰ আৰু বেশ্যাকৰ্মৰ ফল ভোগ কৰিবা।

³⁶যিহোৱাই মোক আৰু ক'লে হে মনুষ্য সন্তান, তুমি অহলা আৰু অহলীবাৰ ওপৰত গোচৰ নকৰা নে? তেন্তে সিহঁতৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যবোৰ সিহঁতক বুজুউৱা। ³⁷কিয়নো সিহঁতে ব্যভিচাৰ কৰিলে, আৰু সিহঁতৰ হাতত তেজ লাগি আছে; সিহঁতে সিবিলাকৰ মূৰ্ত্তিবোৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিলে, আৰু সিহঁতে মোৰ নিমিত্তে প্ৰসন্ন কৰা সিহঁতৰ সন্তানবিলাক গ্ৰাসিত হ'বলৈ সেইবোৰৰ উদ্দেশ্যে জুইৰ মাজেদি সিহঁতক গমনো কৰালে। ³⁸সিহঁতে মোলৈ এইটোও কৰিলে, যে, সিহঁতে সেই দিনাই মোৰ ধৰ্ম্মধাম অশুচি কৰিলে, আৰু মোৰ বিশ্ৰাম-দিনবোৰ অপবিত্ৰ কৰিলে। ³⁹কিয়নো, সিহঁতে সিবিলাকৰ মূৰ্ত্তিবোৰৰ উদ্দেশ্যে নিজ নিজ সন্তানবিলাকক বধ কৰাৰ পাছত, সেই দিনাই মোৰ ধৰ্ম্মধামলৈ আহি তাক অপবিত্ৰ কৰিলে; চোৱা, মোৰ গৃহৰ মাজতে সিহঁতে এই প্ৰকাৰ কৰিলে। ⁴⁰আৰু ইয়াৰ বাহিৰেও তোমালোক দুজনীয়ে দূৰৰ মানুহক আহিবলৈ মাতিলা, সিহঁতলৈ এজন দূত পঠোৱা হৈছিল; আৰু চোৱা; সিহঁত আহিল; সিহঁতৰ নিমিত্তে তুমি গা ধুলা, তোমাৰ চকুত কাজল দিলা, আৰু অলঙ্কাৰেৰে নিজকে বিভূষিতা কৰিলা; ⁴¹আৰু তুমি ৰাজকীয় শয্যাত বহিলা, আৰু তাৰ আগত এখন মেজ সজোৱা হ'লত তাৰ ওপৰত তুমি মোৰ ধূপ মোৰ তেল থলা। ⁴²আৰু নিশ্চিন্তে থকা লোকসমূহৰ কোলাহল তাইৰ তাত শুনা গ'ল, আৰু সামান্য শ্ৰেণীৰ মানুহবিলাকৰ লগত অৰণ্যৰ পৰা মতোৱালবোৰ অনা হ'ল; সিহঁতে সেই দুজনীৰ হাতত খাৰু আৰু মূৰত সুন্দৰ মুকুট দিলে।

⁴³তেতিয়া ব্যভিচাৰত বুঢ়ী হোৱাজনীৰ বিষয়ে মই কলোঁ, সিহঁতে তাইৰ লগত আৰু তাই সিহঁতৰ লগত এতিয়া বেষ্যাকৰ্ম্ম কৰিব। ⁴⁴পাছে পুৰুষবোৰে বেষ্যাত গমন কৰা নিচিনাকৈ সিহঁতে তাইত গমন কৰিলে; এইদৰে সিহঁতে সেই ব্যভিচাৰিণী তিৰোতা অহলা আৰু অহলীবাত গমন কৰিলে। ⁴⁵মানুহে ব্যভিচাৰিণীক ও ৰক্তপাতকাৰিণীক দণ্ড দিয়াৰ দৰে ধাৰ্ম্মিকবিলাকে সিহঁত দুজনীক দণ্ড দিব; কিয়নো সিহঁত ব্যভিচাৰিণী; আৰু সিহঁতৰ হাতত তেজ লাগি আছে। ⁴⁶কাৰণ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে সমাজক আনিম; আৰু মই সিহঁতক ত্ৰাসৰ বিষয় ও লুটদ্রব্যস্বৰূপ হ'বলৈ দিম; ⁴⁷সমাজে সিহঁতলৈ শিল দলিয়াব, আৰু নিজ নিজ তৰোৱালেৰে সিহঁতক ডোখৰ ডোখৰ কৰিব; তেওঁবিলাকে সিহঁতৰ পো-জীবোৰক বধ কৰিব, আৰু জুই দি সিহঁতৰ ঘৰবোৰ পুৰিব। ⁴⁸এইদৰে মই দেশৰ পৰা ব্যভিচাৰ দূৰ কৰিম; তাতে সকলো তিৰোতাই তোমালোকৰ ব্যভিচাৰ মতে কাৰ্য্য নকৰিবলৈ শিকিব। ⁴⁹আৰু লোকবিলাকে তোমালোকৰ ব্যভিচাৰৰ বোজা তোমালোকৰ ওপৰত ৰাখিব, আৰু তোমালোকে তোমালোকৰ মূৰ্ত্তিসম্বন্ধীয় পাপৰ ভাৰ ববা; তাতে, মই যে প্ৰভু যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

কঁহে ধৰা টোৰ দৃষ্টান্ত।

Chapter 24

¹পুনৰায় নৱম বছৰৰ দশম মাহৰ দশম দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি এই দিনৰ, এই দিনৰেই নাম লিখা; আজি এই দিনাই বাবিলৰ ৰজাই যিৰুচালেম আক্ৰমণ কৰিছে। ³তুমি সেই বিদ্রোহী বংশৰ আগত দৃষ্টান্ত দি তেওঁলোকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি টোটে বহোৱা, তাক বহোৱা আৰু তাত পানী বাকি দিয়া। ⁴তাত দিব লগীয়া ডোখৰবোৰ, পাছ-পিৰা, আগ-পিৰা আদি উত্তম উত্তম ডোখৰবোৰ তাৰ মাজত গোটাই দিয়া, উত্তম হাড়বোৰেৰে তাক পূৰ কৰা। ⁵জাকৰ মাজৰ উত্তম মেৰবোৰ লোৱা, আৰু টোটেৰ তলত হাড়বোৰো দমোৱা, তাক ভালকৈ উতলোৱা, এনে কি, তাৰ মাজত হাড়বোৰ সিজক।

⁶এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, কঁহে ধৰা আৰু কঁহে নুগুচা টোৰূপ ৰক্তপাতকাৰিণী নগৰীৰ সন্তাপ হ'ব; তুমি চিঠী নেখেলোৱাকৈ এডোখৰ এডোখৰকৈ তাৰ সকলোকে উলিওৱা। ⁷কিয়নো তাই কৰা ৰক্তপাত তাইৰ মাজত আছে; তাই শুদা শিলৰ ওপৰত তাক ৰাখিছে, ধূলিৰে ঢাকি ৰাখিবৰ নিমিত্তে মাটিৰ ওপৰত তাক চলা নাই। ⁸প্ৰতিকাৰ সাধিবৰ অৰ্থে ক্ৰোধ তুলিবলৈ, তাই উলিওৱা ৰক্ত ঢাক নাখাবৰ নিমিত্তে মই তাক শুদা শিলত ৰাখিলোঁ। ⁹এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ৰক্তপাতকাৰিণী নগৰীৰ সন্তাপ হ'ব; ময়ো দমটো ডাঙৰ কৰিম। ¹⁰খৰি দমোৱা, জুই বৰকৈ জ্বলোৱা, মাংস ভালকৈ সিজোৱা, জোল ডাঠ কৰা, আৰু হাড়বোৰ জ্বলি যাব দিয়া। ¹¹তাৰ পাছত টোটে গৰম হ'বলৈ, তাৰ পিতল পুৰিবলৈ, তাৰ মল তাত গলিবলৈ, আৰু তাৰ কঁহে গুচিবলৈ তাৰ আঙঠাৰ ওপৰত তাক খালিকৈ বহোৱা। ¹²সেয়ে মোক পৰিশ্ৰমেৰে ক্লান্ত কৰিলে, তথাপি তাৰ বৰ কঁহে তাৰ পৰা নুগুচে; তাক জুইত দিব লাগে। ¹³তোমাৰ অশৌচ ব্যভিচাৰযুক্ত; মই তোমাক শুচি কৰিবলৈ যত্ন কৰোঁতা তুমি শুচি নহ'লা, এই কাৰণে মই তোমাৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ মাৰ নিনিয়ালৈকে তুমি তোমাৰ অশৌচৰ পৰা আৰু শুচি নহ'বা। ¹⁴মই যিহোৱাই ইয়াক কলোঁ; এয়ে ঘটিব, আৰু মই ইয়াক সিদ্ধ কৰিম; মই ক্ষান্ত নহ'ম, দয়া নকৰিম, বা মন নাপালটাম; তোমাৰ আচৰণ আৰু কাৰ্য্য অনুসাৰে তোমাক দণ্ড দিয়া যাব, ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে।

ভাববাদীৰ ভাৰ্য্যাৰ মৃত্যু।

¹⁵পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ¹⁶হে মনুষ্য সন্তান, চোৱা, মই আঘাতেৰে তোমাৰ চকুৰ তৃপ্তিজনক বস্তু তোমাৰ পৰা দূৰ কৰিম; তথাপি তুমি বিলাপ কি ক্ৰন্দন নকৰিবা, আৰু তোমাৰ চকুলো বৈ নাযাওক। ¹⁷তুমি ছমুনিয়াহ পেলোৱা; কিন্তু বৰকৈ নহয়; মৃত লোকৰ নিমিত্তে শোক নকৰিবা, তোমাৰ মূৰত পাগুৰি বান্ধা, আৰু ভৰিত জোতা পিন্ধা, তোমাৰ ওঁঠ নাঢ়াকিবা, আৰু মানুহবিলাকে দিয়া পিঠা নাখাবা। ¹⁸ৰাতিপুৱা মই মানুহবিলাকক এইদৰে কলোঁ; গধূলি মোৰ ভাৰ্য্যাৰ মৃত্যু হ'ল, আৰু আজ্ঞা পোৱাৰ দৰে মই ৰাতিপুৱা কৰিলোঁ।

¹⁹লোকবিলাকে মোক কলে, তুমি যে এইবোৰ কৰিছা, এইবোৰনো আমাত কেনেকৈ খাতিছে? তুমি আমাক নোকোৱা নে? ²⁰তেতিয়া মই তেওঁবিলাকক কলোঁ, যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²¹তুমি ইস্ৰায়েল বংশক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, তোমালোকৰ বলদায়ক অহঙ্কাৰ স্থল, তোমালোকৰ চকুৰ তৃপ্তিজনক আৰু তোমালোকৰ প্ৰাণৰ আকাঙ্ক্ষিত বস্তু যি মোৰ ধৰ্ম –ধাম, তাক মই অপবিত্ৰ কৰিম, আৰু তোমালোকে এৰি যোৱা তোমালোকৰ পো-জীবিলাক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব। ²²তাতে মই কৰাৰ দৰে তোমালোকেও কৰিবা; তোমালোকে তোমালোকৰ ওঁঠ নাঢ়াকিবা, বা মানুহবিলাকে দিয়া পিঠা নাখাবা; ²³তোমালোকৰ পাণ্ডৰি তোমালোকৰ মূৰত, আৰু তোমালোকৰ জোতা তোমালোকৰ ভৰিত থাকিব; তোমালোকে বিলাপ কি ক্ৰন্দন নকৰিবা, কিন্তু নিজ নিজ অপৰাধত ক্ষীণ হৈ যাবা, আৰু এজনে আনজনৰ আগত কেঁকাবা। ²⁴এইদৰে যিহিষ্কেল তোমালোকৰ চিনস্বৰূপ হ'ব; তেওঁ কৰা আটাই কাৰ্য অনুসাৰে তোমালোকেও কৰিবা। এয়ে যেতিয়া ঘটিব, তেতিয়া, মই যে প্ৰভু যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

²⁵আৰু হে মনুষ্য সন্তান, শুনা; যি দিনা মই তোমালোকৰ বল, তেওঁবিলাকৰ আনন্দদায়ক গৌৰৱৰ স্থল, তেওঁবিলাকৰ চকুৰ তৃপ্তিজনক আৰু মনৰ অভিলাষিত বস্তু, আৰু তেওঁবিলাকৰ পো-জীবিলাকক তেওঁবিলাকৰ পৰা দূৰ কৰিম, ²⁶সেই দিনা পলাই বক্ষা পোৱা লোকে সেই কথা তোমাৰ কাণত পেলাবলৈ তোমাৰ ওচৰলৈ নাহিব নে? ²⁷সেই দিনা তোমাৰ মুখ পলাই বক্ষা পোৱাজনৰ আগত মুকলি হ'ব; তাতে তুমি কথা ক'বা, বোবা আৰু নহ'বা। এইদৰে তুমি তেওঁবিলাকৰ আগত চিনস্বৰূপ হ'বা, আৰু মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ভাববাণী।

Chapter 25

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, ²বোলে, হে মনুষ্য সন্তান, তুমি অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ ফাললৈ মুখ কৰি সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা। ³তুমি অস্মোনৰ সন্তানবিলাকক কোৱা, তোমালোকে প্ৰভু যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মোৰ ধৰ্মধাম অপবিত্ৰ হ'লত তাৰ অহিতে ইস্ৰায়েল-ভূমি ধ্বংস কৰা হ'লত তাৰ অহিতে আৰু যিহূদা বংশ দেশান্তৰলৈ গ'লত সেই বংশৰ অহিতে ভাল হৈছে বুলি তুমি ক'লা। ⁴এই হেতুকে চোৱা, অধিকাৰৰ অৰ্থে মই তোমাক পূৰ্বদেশীয় সন্তানবিলাকৰ হাতত শোধাই দিম; সিহঁতে তোমাৰ মাজত নিজ নিজ ছাউনি পাতিব আৰু তোমাৰ মাজত নিজ নিজ বসতিস্থান কৰিব; সিহঁতে তোমাৰ ফল খাব, আৰু তোমাৰ গাখীৰ পান কৰিব। ⁵আৰু মই বৰবাক উটশাল, আৰু অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ দেশ মেৰ শোৱা গঁৰাল কৰিম; তাতে, মই যে, যিহোৱা তাক তোমালোকে জানিবা। ⁶কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি হাত তালি দিলা, মাটিত ভৰি মাৰিলা, আৰু ইস্ৰায়েল দেশৰ অহিতে তোমাৰ প্ৰাণৰ সম্পূৰ্ণ হিংসাৰে আনন্দ কৰিলা। ⁷এই হেতুকে চোৱা, মই তোমাৰ অহিতে মোৰ হাত মেলি জাতিবিলাকৰ গুৰিত লুটদ্রব্যস্বৰূপ তোমাক শোধাই দিম; মই জাতিবিলাকৰ পৰা তোমাক উচ্ছন্ন কৰিম আৰু দেশবোৰৰ মাজৰ পৰা তোমাক লুপ্ত কৰিম। মই তোমাক বিনষ্ট কৰিম; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক তুমি জানিবা ।

মোৱাবৰ, ইদোমৰ, আৰু পলেষ্টীয়াবিলাকৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ভাববাণী।

⁸প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “চোৱা, যিহূদা-বংশ আন আটাই জাতিৰে নিচিনা হ'ল”, ⁹এই হেতুকে চোৱা, নগৰ কেইখনৰ পোনে, বৈৎ-যিটীমোৎ, বাল-মিয়োন আৰু কিৰিয়াথয়িম, দেশৰ গৌৰৱ স্বৰূপ মোৱাবৰ সীমাত থকা তাৰ এই নগৰ কেইখনৰ পোনে, ¹⁰অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ অহিতে যালৈ পূৰ্বদেশীয় সন্তানবিলাকৰ নিমিত্তে মই মোৱাবৰ দাঁতিত বাট উলিয়াম, আৰু অস্মোনৰ সন্তানবিলাক জাতিবিলাকৰ সোঁৱৰণত নাথাকিবৰ নিমিত্তে মই অধিকাৰৰ অৰ্থে সেইবোৰ সিহঁকত দিম। ¹¹আৰু মই মোৱাবক দণ্ড দিম; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।

¹²প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইদোমে প্ৰতিকাৰ সাধিবৰ মনেৰে যিহূদা-বংশৰ অহিতে কাৰ্য কৰিলে, আৰু তেওঁবিলাকৰ প্ৰতিকাৰ সাধি অতিশয় দোষ কৰিলে। ¹³এই নিমিত্তে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই ইদোমৰ অহিতে মোৰ হাত মেলি তাৰ পৰা মানুহ আৰু পশু সকলোকে উচ্ছন্ন কৰিম; আৰু তৈমনৰে পৰা মই ততাক ধ্বংসস্থান কৰিম, দদানলৈকে সিহঁত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব। ¹⁴মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ দ্বাৰাই মই ইদোমৰ ওপৰত মোৰ প্ৰতিকাৰ সাধিম; আৰু তেওঁবিলাকে মোৰ ক্ৰোধ ও কোপ অনুসাৰে ইদোমত কাৰ্য কৰিব; তেতিয়া, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই প্ৰতিকাৰ সধা কি, তাক সিহঁতে জানিব।

¹⁵প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, পলেষ্টীয়াহঁতে প্ৰতিকাৰ সাধিবৰ মনেৰে কাৰ্য কৰিলে, আৰু চিৰস্থায়ী শত্ৰুতাৰে বিনষ্ট কৰিবলৈ মনৰ হিংসাৰে প্ৰতিকাৰ সাধিলে। ¹⁶এই নিমিত্তে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই পলেষ্টীয়াহঁতৰ অহিতে মোৰ হাত মেলি কৰেখীয়াহঁতক উচ্ছন্ন কৰিম, আৰু সমুদ্ৰৰ কাষত থকা অৱশিষ্ট ভাগক সংহাৰ কৰিম। ¹⁷আৰু কোপযুক্ত নানা ধমকি দি মই সিহঁতৰ ওপৰত মহাপ্ৰতিকাৰ সাধিম; আৰু মই প্ৰতিকাৰ সাধিলে, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।

তুৰৰ বিনাশৰ বিষয়ে কোৱা ভাববাণী।

Chapter 26

¹পাছে একাদশ বছৰত মাহৰ প্ৰথম দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুৰে যিৰুচালেমৰ অহিতে কলে, “ভাল হৈছে, জাতিবিলাকৰ দুৱাৰ ভগ্ন হ’ল; সেয়ে মৌলৈ মুকলি হ’ল; সেই নগৰ নষ্ট হোৱাৰ কাৰণে মই পৰিপূৰ্ণ হ’ম”; ³এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, হে তুৰ, চোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষ; সমুদ্ৰই নিজৰ টো উঠুৱাদি মই তোমাৰ অহিতে অনেক জাতিক উঠাম। ⁴তাতে সিহঁতে তুৰৰ গড়বোৰ নষ্ট কৰিব আৰু তাৰ ওখ ঘৰবোৰ ভাঙি পেলাব; আৰু মই তাৰ পৰা ধূলি চুৰুকি পেলাই তাক শুদা শিল কৰিম। ⁵সেই নগৰ সমুদ্ৰৰ মাজত জাল মেলি দিয়া ঠাই হ’ব; কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই ইয়াক কলো, আৰু নগৰ জাতিবিলাকলৈ লুটদ্রব্যস্বৰূপ হ’ব। ⁶আৰু গাৱেঁড়ুয়ে থকা তাৰ জীয়াৰীবিলাকক তৰোৱালেৰে বধ কৰা হ’ব; তাতে মই যে যিহোৱা তাক সিহঁতে জানিব।

⁷কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, যোঁৰা, ৰথ, অশ্বাৰোহী, সৈন্যদল আৰু অনেক লোকে সৈতে উত্তৰৰ পৰা মই ৰাজাধিৰাজ বাবিলৰ ৰজা নবুখদৰেচৰক তুৰলৈ আনিম। ⁸তেওঁ গাৱেঁড়ুয়ে থকা তোমাৰ জীয়েৰাহঁতক তৰোৱালেৰে বধ কৰিব, তোমাৰ অহিতে কোঁঠ সাজিব, তোমাৰ অহিতে হাদাম বান্ধিব আৰু তোমাৰ অহিতে ঢাল পাতিব। ⁹আৰু তেওঁ তোমাৰ গড়ৰ অহিতে গড় ভঙা যন্ত্ৰ স্থাপন কৰিব আৰু কুঠাৰেৰে তোমাৰ ওখ ঘৰবোৰ ভাঙিব। ¹⁰তেওঁৰ যোঁৰাবোৰ অধিক হোৱাত সেইবোৰৰ ধূলিয়ে তোমাক ঢাকিব; মানুহে গড় ভাঙি নগৰত সোমোৱাদি তেওঁ তোমাৰ নগৰৰ দুৱাৰত সোমোৱা কালত অশ্বাৰোহী, গাড়ী আৰু ৰথৰ শব্দত তোমাৰ গড়বোৰ লৰিব। ¹¹তেওঁ নিজৰ যোঁৰাবোৰৰ খোৰাৰে তোমাৰ আটাইবোৰ আলি গচকিব; তেওঁ তৰোৱালেৰে তোমাৰ প্ৰজাবিলাকক বধ কৰিব, আৰু তোমাৰ দৃঢ় স্তম্ভবোৰ মাটিৰে সমান হ’ব। ¹²শত্ৰুবোৰে তোমাৰ সম্পত্তি লুট কৰিব, আৰু তোমাৰ বাণিজ্যদ্রব্য কাঢ়ি নিব; সিহঁতে তোমাৰ গড় ভাঙি পেলাব, তোমাৰ মনোহৰ ঘৰবোৰ বিনষ্ট কৰিব, আৰু তোমাৰ শিল, কাঠ, ধূলি জলসমূহৰ মাজত পেলাব। ¹³মই তোমাৰ গানৰ শব্দ নাইকিয়া কৰিম; তোমাৰ বীণাৰ স্বৰ আৰু শুনা নাযাব। ¹⁴আৰু মই তোমাক শুদা শিল কৰিম; তুমি জাল মেলা ঠাই হ’ব; তোমাক আৰু সজা নাযাব; কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই যিহোৱাই ইয়াক কলোঁ।

¹⁵প্ৰভু যিহোৱাই তুৰক এইদৰে কৈছে, যেতিয়া খুন হোৱাবোৰে কেঁকাব, যেতিয়া তোমাৰ মাজত হত্যা হ’ব, তেতিয়া তোমাৰ পতনৰ শব্দত দ্বীপবোৰ নকঁপিব নে? ¹⁶সেই সময়ত সমুদ্ৰৰ আটাই অধিপতিয়ে নিজ নিজ সিংহাসনৰ পৰা নামি নিজ নিজ ৰাজবস্ত্ৰ ত্যাগ কৰিব, নিজ নিজ কাৰচিপি বন কৰা কাপোৰ, সোলোকাই পেলাব, ত্ৰাসৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধিব, মাটিত বহিব, বিস্ময় মানিব। ¹⁷আৰু তেওঁবিলাকে তোমাৰ অৰ্থে বিলাপ কৰিবলৈ ধৰি তোমাক ক’ব, যি নগৰীয়ে সাগৰ-নিবাসীবিলাকক নিজৰ ভয় লগাইছিল, সমুদ্ৰ-ব্যৱসায়ী নিজ নিবাসীবিলাকে সৈতে সমুদ্ৰত পৰাক্ৰমী আৰু বিখ্যাত সেই নগৰী যি তুমি, কেনে বিনষ্ট হ’ল! ¹⁸তোমাৰ পতনৰ দিনত দ্বীপবোৰ কঁপিব, এনে কি তুমি লুপ্ত বোৱাত সমুদ্ৰত থকা দ্বীপবোৰ বিহ্বল হ’ব।

¹⁹কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, নিবাসীশূণ্য নগৰবোৰৰ নিচিনা যেতিয়া মই তোমাক উচ্ছন্ন নগৰী কৰিম, যেতিয়া মই তোমাৰ ওপৰলৈ অগাধ জলসমূহ আনিম, আৰু মহাজলসমূহে তোমাক ঢাকিব; ²⁰তেতিয়া তুমি বাসস্থান নহ’বৰ নিমিত্তে, মই তোমাক গাঁতলৈ নামিব লগাবোৰে সৈতে আগৰ কালৰ লোকবিলাকৰ ওচৰলৈ নমাম আৰু পৃথিৱীৰ তল ভাগত, আগৰ কালৰ পৰা উচ্ছন্ন হোৱা ঠাইবোৰত, গাঁতলৈ নামিব লগাবোৰৰ লগত বাস কৰাম, আৰু মই জীৱিত লোকৰ দেশত গৌৰৱ স্থাপন কৰিম। ²¹মই তোমাক ত্ৰাসৰ বিষয় কৰিম; তুমি আৰু নহ’ব; তোমাক বিচাৰিলেও আৰু কেতিয়াও পোৱা নাযাব, এয়ে প্ৰভু যিহোৱাৰ বচন।

তুৰৰ বিনাশৰ কাৰণে বিলাপ।

Chapter 27

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি তুৰৰ বিষয়ে বিলাপ আৰম্ভ কৰা, ³আৰু সাগৰৰ প্ৰৱেশস্থান-নিবাসিনী অনেক দ্বীপত জাতিবিলাকৰ বাণিজ্যকাৰিণী তুৰক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, হে তুৰ, তুমি কৈছিলো মই পৰম সুন্দৰী। ⁴তোমাৰ সীমাৰ ভিতৰৰ ঠাইখন গভীৰ সমুদ্ৰৰ মাজত আছিল; তোমাৰ নিৰ্মানকাৰীবোৰে তোমাৰ সৌন্দৰ্য সম্পূৰ্ণ কৰিছিল। ⁵সিহঁতে চনীৰৰ পৰা অনা দেৱদাৰু কাঠেৰে তোমাৰ সকলো তক্তা বনাইছিল; সিহঁতে তোমাৰ নিমিত্তে এডাল মাস্তুল কৰিবলৈ লিবাণোনৰ পৰা এৰচ কাঠ আনিছিল। ⁶সিহঁতে বাচান দেশীয় এলোন কাঠেৰে তোমাৰ বঠাবোৰ তৈয়াৰ কৰিছিল; সিহঁতে কিস্তীম দ্বীপবোৰৰ পৰা অনা তাচুৰ কাঠত লগোৱা হাতী দাঁতৰ তোমাৰ বঠা বাওঁতাবোৰৰ আসনবোৰ কৰিছিল। ⁷তোমালৈ নিচানস্বৰূপ হ’বৰ নিমিত্তে, তোমাৰ পাল মিচৰ দেশৰ পৰা অনা কাৰচিপি বন কৰা মিহি শণ সূতাৰে কৰা হৈছিল; তোমাৰ চন্দ্ৰতাপ ইলীচা দ্বীপবোৰৰ পৰা অনা নীল আৰু বেঙেনা বৰণীয়া সূতাৰে বনোৱা হৈছিল। ⁸চীদোন আৰু অৰ্বদ-নিবাসীবোৰ তোমাৰ বঠা বাওঁতা আছিল; হে তুৰ, তোমাৰ জ্ঞানী লোক তোমাৰ মাজত তোমাৰ আৰকাটি আছিল। ⁹গবলৰ বৃদ্ধবিলাক আৰু তাৰ জ্ঞানীলোকবিলাক তোমাৰ মাজত তোমাৰ বিস্মা মাৰোঁতা আছিল; তোমাৰ বাণিজ্য-দ্রব্য তোলা-নমা কৰিবলৈ

সমুদ্ৰৰ আটাই জাহাজবোৰ আৰু সেইবোৰৰ নাবিকবোৰ তোমাৰ মাজত আছিল। ¹⁰পাৰস্য, লূদ আৰু পূৰ্বদেশীয় লোক তোমাৰ সৈন্য-সামন্তৰ মাজত তোমাৰ ৰণুৱা আছিল; সিহঁতে তোমাৰ মাজত ঢাল আৰু শিৰোৰক্ষক টুপী আৰি থৈছিল সিহঁতে তোমাক সুশোভিতা কৰিছিল। ¹¹তোমাৰ সৈন্য-সামন্তেৰে সৈতে অৰ্বদৰ লোকবিলাক চাৰিওফালে তোমাৰ গড়ৰ ওপৰত আছিল, আৰু গম্বুদীয়া লোকবিলাক তোমাৰ ওখ ঘৰবোৰত আছিল; সিহঁতে চাৰিওফালে তোমাৰ গড়ৰ ওপৰত নিজ নিজ ঢাল আৰি থৈছিল; সিহঁতে তোমাৰ সৌন্দৰ্য সম্পূৰ্ণ কৰিছিল।

¹²তোমাৰ সকলো প্ৰকাৰ ধন-ঐশ্বৰ্য্যৰ কাৰণে তৰ্চীচ তোমাৰ বণিক আছি; সিহঁতে ৰূপ, লোহা, বগীতাম আৰু সীহ দি তোমাৰ মাল লৈছিল। ¹³যাবন, তুবল, আৰু মেচেচ তোমাৰ বেপাৰী আছিল; সিহঁতে মানুহ আৰু পিতলৰ পাত্ৰ দি তোমাৰ বাণিজ্য-দ্রব্য লৈছিল। ¹⁴তোগৰ্মা-বংশীয় মানুহবোৰে ঘোঁৰা, যুদ্ধাৰু ঘোঁৰা আৰু খচৰ দি তোমাৰ মাল লৈছিল। ¹⁵দদানৰ মানুহবোৰ তোমাৰ বেপাৰী আছিল; অনেক দ্বীপ তোমাৰ অধীনৰ বজাৰ আছিল; সিহঁতে শিঙৰ আকৃতিৰ হাতী-দাঁত আৰু অল্পুচ কাঠ তোমাক সলনি দিছিল। ¹⁶তোমাৰ হাতেৰে সজা অনেক বস্ত্ৰৰ নিমিত্তে অৰাম তোমাৰ বণিক আছিল; সিহঁতে মৰকত মণি, বেঙেনা বৰণীয়া সূতা, কাৰচিপি বন কৰা কাপোৰ, মিহি শণ সূতাৰ কাপোৰ পোৱাল আৰু পদ্মৰাগ মণি দি তোমাৰ বাণিজ্য-দ্রব্য লৈছিল। ¹⁷যিহূদা আৰু ইস্ৰায়েল দেশ তোমাৰ বেপাৰী আছিল, তেওঁবিলাকে মিনীতৰ ঘেহু ধান, পন্নগ, মিঠাই, মৌ, তেল আৰু সুশ্বজনক গছৰ এঁঠা দি তোমাৰ মাল লৈছিল। ¹⁸তোমাৰ হাতেৰে সজা অধিক বস্ত্ৰ আৰু তোমাৰ সকলো প্ৰকাৰ ধন-ঐশ্বৰ্য্যৰ কাৰণে দম্বেচক তোমাৰ বণিক আছিল; তাৰ লোকবিলাকে হিব্ৰোনৰ দ্ৰাক্ষাৰস আৰু ভেড়াৰ বগা নোম আনিছিল। ¹⁹উজালত থকা বদানে আৰু যাবনে তোমাৰ বস্ত্ৰৰ নিমিত্তে বাণিজ্য কৰিছিল; তোমাৰ বাণিজ্য-দ্রব্যৰ মাজত উজ্জ্বল লোহা, তেজপাত আৰু সুগন্ধি বচ আছিল। ²⁰ঘোঁৰাত উঠিবৰ নিমিত্তে জীন কাপোৰৰ, দদান তোমাৰ বেপাৰী আছিল। ²¹আৰব, আৰু কেদৰৰ আটাই মুখ্যলোক তোমাৰ অধীনৰ বণিক আছিল, তেওঁবিলাক ভেড়া পোৱালি, মতা মেৰ, আৰু মতা ছাগ, এইবোৰৰ তোমাৰ বণিক আছিল। ²²চিবাৰ আৰু ৰয়মাৰ বেপাৰীবোৰ তোমাৰ বেপাৰী আছিল; সিহঁতে সকলো বিধৰ শ্ৰেষ্ঠ সুগন্ধি দ্রব্য, সকলো বিধৰ বহুমূল্য পাথৰ আৰু সোণ দি তোমাৰ মাল লৈছিল। ²³হাৰণ, কন্নি, এদন চিবা, অচুৰ আৰু কিল্মদৰ বেপাৰীবোৰ তোমাৰ বেপাৰী আছিল। ²⁴বহুমূল্য বস্ত্ৰ, নীল বৰণীয়া আৰু কাৰচিপি বন কৰা চোলা, আৰু ৰচীৰে বন্ধা এৰচ কাঠৰ তৈয়াৰী বহুমূল্য কাপোৰ থকা চন্দুক তোমাৰ বজাৰলৈ অনা এইবোৰ বস্ত্ৰেই সিহঁত তোমাৰ বেপাৰী আছিল। ²⁵তৰ্চীচৰ জাহাজবোৰ তোমাৰ বাণিজ্য-দ্রব্য লৈ যোৱা বণিকৰ দলস্বৰূপ আছিল, আৰু তুমি পৰিপূৰ্ণ হৈ সমুদ্ৰৰ মাজত অতিশয় গৌৰৱাধিত হৈছিল।

²⁶তোমাৰ বঠা বাওঁতাবোৰে তোমাক মহাজলসমূহৰ মাজলৈ লৈ গ'ল; পূৱৰ বতাহে সমুদ্ৰৰ মাজত তোমাক ভাঙিলে। ²⁷তোমাৰ মাজত থকা ধন-সম্পত্তি, মাল, বাণিজ্য দ্রব্য, নান্নিক, আৰকাটি, বিন্ধা-মাৰোতা, বাণিজ্য-দ্রব্যবোৰ তোলা নমা কৰোঁতাবোৰ, আৰু সকলো যুদ্ধাৰু তোমাৰ মাজত থকা সকলো লোক সমূহে সৈতে তোমাৰ পতনৰ দিনা সমুদ্ৰৰ মাজত পতিত হ'ল; ²⁸তোমাৰ আৰকাটিবোৰৰ চিঞৰৰ শব্দত তোমাৰ চাৰিওফালৰ ঠাইবোৰ কঁপিছে। ²⁹আটাই বঠা বাওঁতা নান্নিক আৰু সমুদ্ৰৰ আৰকাটিয়ে নিজ নিজ জাহাজৰ পৰা নামি বামত থিয় হৈ, ³⁰তোমাৰ বিষয়ে সিহঁতৰ মাত শুনাইছে, বৰ বেজাৰেৰে চিঞৰি নিজ নিজ মূৰত ধূলি ছটিয়াই ছাইত বাগৰিছে, ³¹তোমাৰ নিমিত্তে নিজৰ নিজৰ মূৰ টকলা কৰিছে, ছট কাপোৰেৰে কঁকাল বান্ধিছে, আৰু অত্যন্ত শোকেৰে মনৰ তাপত তোমাৰ নিমিত্তে কান্দিছে। ³²আৰু হাহাকাৰ কৰোঁতে সিহঁতে তোমাৰ নিমিত্তে বিলাপ কৰিবলৈ ধৰি তোমাৰ বিষয়ে এই বিলাপৰ কথা কৈছে, তুৰৰ নিচিনা, সমুদ্ৰৰ মাজত নিস্তন্ধে থকা জনীৰেই নিচিনা কোন আছে? ³³সমুদ্ৰৰ পৰা তোমাৰ মাল ওলোৱা সময়ত তুমি অনেক জাতিক পৰিপূৰ্ণ কৰিছিল; তোমাৰ অধিক ধন-সম্পত্তি আৰু বাণিজ্য-দ্রব্যেৰে পৃথিৱাৰ ৰজাবিলাকক তুমি চহকী কৰিছিল। ³⁴সমুদ্ৰৰ দ্বাৰাই জলসমূহৰ গভীৰ ঠাইবোৰত তুমি ভগ্ন হোৱা সময়ত, তোমাৰ বাণিজ্য-দ্রব্য আৰু তোমাৰ আটাই দল তোমাৰ মাজত পতিত হ'ল। ³⁵দ্বীপ নিবাসী সকলোৱে তোমাক দেখি আচৰিত হৈ, আৰু সিহঁতৰ ৰজাবিলাকৰ নোম শিয়ৰি উঠিছে, আৰু তেওঁবিলাকৰ বদন বিকৃত হৈছে। ³⁶জাতিবিলাকৰ মাজত থকা বণিকবিলাকে তোমাক দেখি ইচ ইচ কৰিছে। তুমি ত্ৰাসৰ বিষয় হ'লা, তুমি আৰু কেতিয়াও নহ'বা।

তুৰৰ অধিপতিজনৰ পতন।

Chapter 28

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য পুনৰায় মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি তুৰৰ অধিপতিজনক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমাৰ হৃদয় গৰ্বিত হ'ল, আৰু তুমি কৈছা, মই ঈশ্বৰ, মই সমুদ্ৰৰ মাজত ঈশ্বৰৰ আসনত বহি আছোঁ; যদিও তুমি নিজ মনক ঈশ্বৰৰ মন বুলি মানিছা, তথাপি তুমি মানুহ মাথোন, ঈশ্বৰ নোহোৱা। ³চোৱা তুমি দানিয়েলতকৈ জ্ঞানী; লোকে তোমাৰ পৰা লুকুৱাই ৰাখিব পৰা কোনো গুপ্ত কথা নাই। ⁴তোমাৰ জ্ঞান আৰু বুদ্ধিৰে তুমি নিজকে চহকী কৰিলা, সোণ, আৰু ৰূপ আৰ্জি তোমাৰ উৰালত ৰাখিলা। ⁵তুমি নিজৰ মহৎ জ্ঞান আৰু বাণিজ্যৰ দ্বাৰাই তোমাৰ ধন-সম্পত্তি বঢ়ালা, আৰু তোমাৰ ধন-সম্পত্তিৰ কাৰণে তোমাৰ মন গৰ্বিত হ'ল। ⁶এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি নিজ মনক ঈশ্বৰৰ মন বুলি মানিছা; ⁷এই কাৰণে চোৱা, মই বিদেশীবোৰক, জাতিবিলাকৰ মাজৰ ভয়ানকবোৰকেই তোমাৰ অহিতে আনিম; সিহঁতে তোমাৰ জ্ঞান-কান্তিৰ অহিতে নিজ নিজ তৰোৱাল ফাকৰ পৰা উলিয়াব, আৰু তোমাৰ উজ্জ্বলতা কলুষিত কৰিব। ⁸সিহঁতে তোমাক গাঁতলৈ নমাব; আৰু তুমি হত লোকৰ দৰে সাগৰৰ মাজ ঠাইত মৰিবা। ⁹যি লোকে তোমাক বধ কৰিব, সেই লোকৰ আগত তুমি তেতিয়াও মই ঈশ্বৰ বুলি ক'বানে? যি জনে তোমাক মাৰিব, সেই জনৰ হাতত তুমি মনুষ্য মাত্ৰ, ঈশ্বৰ নোহোৱা। ¹⁰তুমি বিদেশীবোৰৰ হাতত অচুন্নহঁতৰ দৰে মৰিবা; কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই ইয়াক কলোঁ।

¹¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ¹²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি তুৰৰ ৰজাৰ বিষয়ে বিলাপ কৰিবলৈ ধৰা, আৰু তেওঁক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি সৰ্ব্ব গুণৰ সমষ্টি, পূৰ্ণজ্ঞানী আৰু পৰমসুন্দৰ। ¹³তুমি ঈশ্বৰৰ বাৰী এদনত আছিল; চুনী, পীত মণি, হীৰা, বৈদূৰ্য্য মণি, গোমেদক, সূৰ্য্যকান্ত, নীলকান্ত, পদ্মৰাগ, মৰকত আদি সকলো বহুমূল্য পাথৰ, আৰু সোণ তোমাৰ আৱৰণ আছিল; তোমাৰ খঞ্জৰী আৰু বাঁহীৰ বাদ্য তোমাৰ মাজত আছিল; তুমি সৃষ্ট হোৱা দিনাই সেইবোৰ যুগুত কৰা হৈছিল। ¹⁴তুমি ঢাকি ধৰোঁতা অভিষিক্ত কৰিব আছিল; ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ পৰ্বতত তুমি থাকিব পৰাকৈ মই তোমাক স্থাপন কৰিছিলোঁ; তুমি জুইৰ নিচিনা চকমকীয়া পাথৰবোৰৰ মাজত অহা-যোৱা কৰিছিল; ¹⁵তোমাত অন্যান্য পোৱা নোযোৱালৈকে তুমি সৃষ্ট হোৱা দিনাৰ পৰা তোমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰত সিদ্ধ আছিল। ¹⁶তোমাৰ বাণিজ্যৰ বাহুল্যত তোমাৰ ভিতৰখন অত্যাচাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱাৰ কাৰণে আৰু তুমি পাপ কৰাৰ কাৰণে, মই তোমাক অশুচি বুলি ঈশ্বৰৰ পৰ্বতত পৰা বাহিৰ কৰিলোঁ; আৰু হে ঢাকি ধৰোঁতা কৰিব, জুইৰ নিচিনা চকমকীয়া পাথৰবোৰৰ মাজৰ পৰা মই তোমাক লুপ্ত কৰিলোঁ। ¹⁷তোমাৰ সৌন্দৰ্য্যৰ কাৰণে তোমাৰ হৃদয় গৰ্বিত হৈছিল; তোমাৰ উজ্জ্বলতাৰ কাৰণে তুমি নিজ জ্ঞান নষ্ট কৰিলা; মই তোমাক মাটিৰ সমান কৰি, ৰজাবিলাকে তোমাক দেখিবৰ নিমিত্তে তোমাক তেওঁবিলাকৰ আগত ৰাখিলোঁ। ¹⁸তোমাৰ অপৰাধ অধিক হোৱাত, তোমাৰ বাণিজ্যৰ অন্যান্যেৰে তোমাৰ ধৰ্ম্মধামবোৰ তুমি অপবিত্ৰ কৰিলা; এই হেতুকে মই তোমাৰ মাজৰ পৰা অগ্নি উলিয়ালোঁ, সেয়ে তোমাক গ্ৰাস কৰিলে; আৰু তোমাক দেখাবিলাকৰ সাক্ষাতে মই তোমাক মাটিত ভষ্ম কৰি পেলালোঁ। ¹⁹জাতিবিলাকৰ মাজত তোমাক জনা সকলোৱেই তোমাক দেখি বিস্ময় মানিছে; তুমি ত্ৰাসৰ বিষয় হ'লা, তুমি আৰু কেতিয়াও নহ'বা।

চীদোনৰ বিৰুদ্ধে কোৱা ভাববাণী।

²⁰পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²¹হে মনুষ্য সন্তান, তুমি চীদোনৰ ফালে মুখ কৰি তাৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, ²²আৰু কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, হে চীদোন চোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষ; মই তোমাৰ মাজত গৌৰৱান্বিত হ'ম। যেতিয়া মই তাক দণ্ড দিম, আৰু তাৰ মাজত পবিত্ৰীকৃত হ'ম, তেতিয়া মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব। ²³কিয়নো মই তাৰ মাজলৈ মহামাৰী, আৰু তাৰ আলিবোৰত ৰক্তপাত কৰিবলৈ মানুহ পঠাম; আৰু চাৰিওফালে তাৰ বিৰুদ্ধে ফাকৰ পৰা ওলোৱা তৰোৱালৰ দ্বাৰাই তাৰ মাজত হত হোৱা লোক পতিত হ'ব, তাতে মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব। ²⁴তেতিয়া, ইস্ৰায়েল-বংশক বিস্কোতা কোন হুল বা দুখ দিওঁতা কোনো কাঁইট, তেওঁবিলাকৰ চাৰিওফালে থকা তেওঁবিলাকক হেয়জ্ঞান কৰা লোকবিলাকৰ মাজত আৰু নহ'ব; তাতে, মই যে প্ৰভু যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।

²⁵প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইস্ৰায়েল বংশ ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা জাতিবিলাকৰ পৰা মই যেতিয়া তেওঁবিলাকক গোটাম, আৰু জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে তেওঁবিলাকৰ মাজত পবিত্ৰীকৃত হ'ম, তেতিয়া মোৰ দাস যাকোবক মই দিয়া তেওঁবিলাকৰ নিজ দেশতে তেওঁবিলাকে বাস কৰিব। ²⁶তেওঁবিলাকে নিৰ্ভয়ে বাস কৰিব; এনে কি, তেওঁবিলাকৰ চাৰিওফালে তেওঁবিলাকক হিংসা কৰোঁতাবোৰক যেতিয়া মই দণ্ড দিম, তেতিয়া তেওঁবিলাকে ঘৰ সাজিব, দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিব, আৰু নিৰ্ভয়ে বাস কৰিব; তাতে, মই যে তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

মিচৰৰ পতন আৰু পুনঃস্থাপন।

Chapter 29

¹দশম বছৰৰ দশম মাহৰ দ্বাদশ দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি মিচৰৰ ৰজা ফৰোণৰ ফালে মুখ কৰি তাৰ আৰু গোটেই মিচৰৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, ³আৰু কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মোৰ নৈ মোৰ নিজৰেই, আৰু নিজৰ নিমিত্তেই মই তাক কৰিলোঁ, এই বুলি কৈ নিজ নৈবোৰৰ মাজত পৰি থকা বৃহৎ নগৰ, হে মিচৰৰ ৰজা ফৰোণ চোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষ। ⁴মই তোমাৰ জামু-দাঁতৰ গুৰিত হাঁকোটা লগাম, তোমাৰ নৈবোৰৰ মাছবোৰ তোমাৰ বাকলিত লগাই ৰাখিম, আৰু তোমাৰ বাকলিত লাগি থকা তোমাৰ নৈবোৰৰ আটাই মাছে সৈতে তোমাৰ নৈবোৰৰ মাজৰ পৰা তোমাক উলিয়াই আনিম। ⁵মই তোমাক, আৰু তোমাৰ নৈবোৰৰ আটাই মাছ অৰণ্যত পেলাই যাম; তুমি মুকলি পথাৰত পৰি থাকিবা, তোমাক চপোৱা কি গোটোৱা নাযাব; মই তোমাক পৃথিৱীৰ জন্তুৰ আৰু আকাশৰ পক্ষীবোৰৰ আহাৰ হ'বলৈ দিম; ⁶তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক মিচৰ নিবাসী সকলোৱে জানিব। সিহঁত ইস্ৰায়েল-বংশলৈ নলৰ লাখুটিস্বৰূপ; ⁷(যেতিয়া তেওঁবিলাকে তোমাক খামোচ মাৰি ধৰে, তেতিয়া তুমি ফাটি তেওঁবিলাকৰ আটাইৰে হাত ফালা; আৰু যেতিয়া তেওঁবিলাকে তোমাৰ ওপৰত ভৰ দিয়ে তেতিয়া তুমি ভাগি তেওঁবিলাকৰ আটাইৰে কঁকালৰ জোৰা লৰাই তেওঁবিলাকক অচল কৰা)।

⁸এই কাৰণে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই তোমাৰ অহিতে এখন তৰোৱাল আনিম আৰু তোমাৰ মাজৰ পৰা মানুহ আৰু পশু সকলোকে উচ্ছন্ন কৰিম। ⁹মিচৰ দেশ ধ্বংস আৰু উচ্ছন্ন হ'ব; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব। কাৰণ সি কৈছে, নৈখন মোৰেই আৰু ময়েই তাক কৰিলোঁ। ¹⁰এই নিমিত্তে চোৱা, মই তোমাৰ আৰু তোমাৰ নৈবোৰৰ বিপক্ষ; মিগ্ৰেদালৰ পৰা চিবেনিলৈকে, এনে কি, কূচৰ সীমালৈকে মই মিচৰ দেশ সম্পূৰ্ণকৈ উচ্ছন্ন আৰু ধ্বংসস্থান কৰিম। ¹¹মানুহ কি পশু তাৰ মাজেদি নচলিব আৰু চল্লিশ বছৰলৈকে তাতে বাস কৰা নহ'ব। ¹²ধ্বংস কৰা দেশবোৰৰ মাজত মই মিচৰ দেশকো এক ধ্বংসস্থান কৰিম; আৰু উচ্ছন্ন হোৱা নগৰবোৰৰ মাজত তাৰ নগৰবোৰো চল্লিশ বছৰলৈকে ধ্বংসস্থান হৈ থাকিব; মই মিচৰীয়াহঁতক জাতিবিলাকৰ মাজত ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম, আৰু দেশবোৰৰ মাজত গোট গোট কৰিম।

¹³তথাপি প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যি জাতিবিলাকৰ মাজত মিচৰীয়াই ছিন্ন-ভিন্ন হ'ব, সেই জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা মই চল্লিশ বছৰৰ মূৰত সিহঁতক চপাম। ¹⁴মই মিচৰৰ বন্দী অৱস্থা পৰিৱৰ্তন কৰিম, আৰু সিহঁতৰ উৎপত্তিৰ দেশ পথোচ দেশলৈ সিহঁতক ওলোটাম; তাতে সেই ঠাইত সিহঁত এক সামান্য ৰাজ্য হ'ব। ¹⁵সেয়ে ৰাজ্যবোৰৰ মাজত সকলোতকৈ সামান্য হ'ব, জাতিবিলাকৰ ওপৰত আৰু মূৰ নুতুলিব; আৰু জাতিবিলাকৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব নকৰিবৰ নিমিত্তে মই সিহঁতক হ্রাস কৰিম। ¹⁶সিহঁত ইস্রায়েল-বংশৰ বিশ্বাস-ভূমি আৰু নহ'ব আৰু সিহঁতৰ পাছত যাবলৈ তেওঁবিলাকে মুখ কৰা কালত সিহঁত অপৰাধ সোঁৱৰণ কৰাওঁতাওঁ আৰু নহ'ব; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

যিহোৱাই মিচৰক বাবিলৰ ৰজাক দিয়া, আৰু তাৰ ধ্বংস অৱস্থা।

¹⁷আৰু সাতাইশ বছৰৰ বছৰি প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ¹⁸হে মনুষ্য সন্তান, বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰে নিজৰ সৈন্য-সামন্তক তুৰৰ বিৰুদ্ধে বৰ পৰিশ্ৰম কৰালে, আটাইৰে মূৰ টকলা কৰা হ'ল, আৰু আটাইৰে কাঙ্কৰ ছাল ছিগিল; তথাপি তুৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ কৰা পৰিশ্ৰমৰ নিমিত্তে, তুৰৰ পৰা তেওঁ কি তেওঁৰ সৈন্য-সামন্তই একো বেচ নাপালে। ¹⁹এই হেতুকে, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰক মিচৰ দেশ দিম; তেওঁ তাৰ লোকসমূহক লৈ যাব, তাৰ দ্ৰব্য লুট কৰিব, আৰু তাৰ কাটি লোৱা বস্তু লৈ যাব; সেইবোৰেই তেওঁৰ সৈন্য-সামন্তৰ বেচ হ'ব। ²⁰তেওঁ পৰিশ্ৰম কৰাৰ বেচ স্বৰূপে মই তেওঁক মিচৰ দেশ দিম; কাৰণ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, সিহঁতে মোৰ অৰ্থে কাৰ্য্য কৰিলে।

²¹সেই দিনা মই ইস্রায়েলৰ-বংশৰ নিমিত্তে এক শিং গজাম, আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত তোমাৰ মুখ খুলি দিম; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

Chapter 30

¹পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকে হাহাকাৰ কৰি কোৱা, হায়, হায়, সেয়ে কেনে দিন! ³কিয়নো সেই দিন ওচৰ, এনে কি, যিহোৱাৰ দিন, মেঘে ঢকা দিন ওচৰ; সেয়ে জাতিবিলাকৰ কাল হ'ব। ⁴তৰোৱাল মিচৰৰ ওপৰত পৰিব; আৰু যেতিয়া মিচৰত হত লোকবোৰ পতিত হ'ব, তাৰ লোকসমূহক নিয়া হ'ব, আৰু তাৰ ভিত্তিমূলবোৰ ভঙা হ'ব তেতিয়া কূচত যাতনা হ'ব। ⁵কূচ, পূট, লূদ, মিহলি থকা আটাই লোকবিলাক কুব আৰু নিয়মটি পতা দেশৰ লোকবিলাক সিহঁতৰ লগত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব।

⁶যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যিবিলাক মিচৰৰ স্তম্ভস্বৰূপ সিবিলাকো পতিত হ'ব আৰু তাৰ পৰাক্ৰমৰ গৰ্ব খৰ্ব হ'ব; মিপেদালৰ পৰা চিবেনিলৈকে তাৰ লোকবিলাক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব, ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে। ⁷আৰু ধ্বংস কৰা দেশবোৰৰ মাজত সিহঁতো ধ্বংস অৱস্থা পোৱা লোক হ'ব, আৰু তাৰ নগৰবোৰ উচ্ছন্ন হোৱা নগৰবোৰৰ মাজৰ উচ্ছন্ন নগৰ হ'ব। ⁸মই যেতিয়া মিচৰত জুই লগাম, আৰু তাৰ আটাই সাহাৰ্যকাৰীবোৰ নষ্ট হ'ব তেতিয়া, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব। ⁹সেই দিনা নিশ্চিন্তে থকা কূচীয়াইতক ভয় লগাবলৈ দূতবিলাকে মোৰ আগৰ পৰা জাহাজেৰে ওলাই যাব, আৰু মিচৰৰ দিনৰ নিচিনাকৈ সিহঁতৰ মাজত যাতনা হ'ব; কিয়নো চোৱা, সেয়ে আহিছে।

¹⁰প্ৰভু যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, মই বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰৰ হাতৰ দ্বাৰাই মিচৰৰ লোকসমূহক লুপ্ত কৰিম। ¹¹তেওঁক আৰু তেৱেঁ সৈতে তেওঁৰ প্ৰজাবিলাকক, জাতিবিলাকৰ ভয়ানক লোকক দেশ বিনষ্ট কৰিবৰ অৰ্থে অনা হ'ব; আৰু সিহঁতে মিচৰৰ বিৰুদ্ধে নিজ নিজ তৰোৱাল ফাৰুপৰা উলিয়াই হত লোকেৰে দেশ পৰিপূৰ্ণ কৰিব। ¹²মই নদীবোৰ শুকান ঠাই কৰিম, আৰু দেশ দুষ্টবোৰৰ হাতত বেচিম; মই বিদেশী লোকৰ হাতৰ দ্বাৰাই দেশ আৰু তাত থকা সকলোকে উচ্ছন্ন কৰিম ইয়াক মই যিহোৱাই কলোঁ।

¹³প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই মুৰ্ত্তিবোৰো নষ্ট কৰিম, আৰু নোফৰ পৰা প্ৰতিমাবোৰ লুপ্ত কৰিম; আৰু মিচৰ দেশৰ পৰা অধিপতি আৰু নোলাব; মই মিচৰ দেশত ভয় জন্মাম। ¹⁴ইয়াত মই পথোচক ধ্বংস কৰিম, চোৱনত জুই লগাম, আৰু নো নগৰক দণ্ড দিম। ¹⁵আৰু মই মিচৰৰ দুৰ্গ চীনৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ বৰষাম আৰু নো নগৰৰ লোকসমূহক উচ্ছন্ন কৰিম। ¹⁶আৰু মই মিচৰত জুই লগাম, চীনে যাতনাত ধৰফৰ কৰিব আৰু নো নগৰক ভঙা হ'ব; আৰু দিনতে শত্ৰুৱে নোফক আক্ৰমণ কৰিব। ¹⁷আবনৰ আৰু পী-বেচতৰ ডেকাবিলাক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব, আৰু সেই দুখন নগৰৰ লোকবিলাক বন্দী অৱস্থালৈ যাব। ¹⁸যেতিয়া মই তহপেনহচত মিচৰৰ যুৱলিবোৰ ভাঙিম, তেতিয়া তাত দিন অন্ধকাৰ হ'ব, আৰু মিচৰৰ মাজত থকা পৰাক্ৰমৰ গৰ্ব খৰ্ব হ'ব; আৰু তাৰ নিজৰ বিষয়ে হ'লে, এডোখৰ মেঘে তাক ঢাকিব, আৰু তাৰ জীয়াৰীবিলাক বন্দী অৱস্থালৈ যাব। ¹⁹এইদৰে মই মিচৰক দণ্ড দিম; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।

ফৰৌণৰ বাহু ভগ্ন হোৱা।

²⁰একাদশ বছৰৰ প্ৰথম মাহৰ সপ্তম দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²¹হে মনুষ্য সন্তান, মই মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ বাহু ভাঙিলোঁ, আৰু চোৱা, তৰোৱাল ধৰিবলৈ শক্তি পাবৰ নিমিত্তে তাত ঔষধ লগাই পটি দি তাক বন্ধা নহ'ল। ²²এই নিমিত্তে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ বিপক্ষ, আৰু তাৰ বলী ও ভগা বাহু এই দুয়োকো মই ভাঙিম, আৰু তাৰ হাতৰ পৰা

এতৰোৱালখন পৰি যোৱা কৰিম। ²³আৰু মই মিচৰীয়াহঁতক জাতিবিলাকৰ মাজত ছিন্ন-ভিন্ন আৰু দেশবোৰৰ মাজত গোট গোট কৰিম। ²⁴মই বাবিলৰ ৰজাৰ বাহু দুটা সবল কৰিম আৰু তেওঁৰ হাতত মাৰ তৰোৱাল দিম; কিন্তু মই ফৰৌণৰ বাহু দুটা ভাঙিম, তাতে সাংঘাতিকৰূপে আঘাতিত হোৱা মানুহে কেঁকোৱাৰ দৰে তেওঁৰ আগত সি কেঁকাব। ²⁵আৰু মই বাবিলৰ ৰজাৰ বাহু দুটা দাঙি ধৰিম, কিন্তু ফৰৌণৰ বাহু দুটা হ'লে পৰিব; যেতিয়া মই বাবিলৰ ৰজাৰ হাতত মোৰ তৰোৱাল দিম, আৰু তেওঁ মিচৰ দেশৰ বিৰুদ্ধে তাক মেলিব, তেতিয়া, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব। ²⁶মই মিচৰীয়াহঁতক জাতিবিলাকৰ মাজত ছিন্ন-ভিন্ন আৰু দেশবোৰৰ মাজত গোট গোট কৰিম তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।

ফৰৌণক অচূৰৰূপ বৃহৎ এৰচ গছৰ লগত তুলনা কৰা।

Chapter 31

¹একাদশ বছৰৰ তৃতীয় মাহৰ প্ৰথম দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণক আৰু তাৰ লোকসমূহক কোৱা, তুমি তোমাৰ মহত্ত্বত কাৰ নিচিনা? ³চোৱা, অচূৰ লিবানোনত সুন্দৰ ডাল, ঘন ছাঁ, আৰু ওখ হৈ থকা এজোপা এৰচ গছ স্বৰূপ আছিল; তাৰ ওপৰ ভাগ মেঘস্পৰ্শী হৈছিল। ⁴জলসমূহে তাক ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল, অগাধ জলে তাক বঢ়াইছিল, তাৰ সুঁতিবোৰ তাৰ ৰোৱা ঠাইৰ চাৰিওফালে বৈছিল, আৰু সি নিজৰ সুঁতিবোৰ পথাৰৰ আটাই গছৰ গুৰিলৈ পঠাইছিল। ⁵এই হেতুকে ওখই সি পথাৰৰ আটাই গছতকৈ ওখ আছিল; সি পঠোৱা অনেক পানীৰ কাৰণে তাৰ ডালবোৰ বৃদ্ধি হৈছিল, আৰু তাৰ শাখাবোৰ দীঘল হৈছিল। ⁶তাৰ ডালবোৰত আকাশৰ আটাই পক্ষীয়ে বাহ লৈছিল, তাৰ শাখাবোৰৰ তলত আটাই বনৰীয়া জন্তুৱে পোৱালি জগাইছিল, আৰু তাৰ ছাঁত আটাই মহাজাতিয়ে বাস কৰিছিল। ⁷এইদৰে, তাৰ শিপা অনেক জলসমূহৰ কাষত থকাত, সি নিজ মহত্ত্ব আৰু নিজ ডালবোৰৰ দৈৰ্ঘ্যত সুন্দৰ আছিল। ⁸ঈশ্বৰৰ উদ্যানৰ এৰচ গছবোৰে তাক লুকুৱাব নোৱাৰিছিল, দেৱদাৰু গছবোৰ তাৰ ডালবোৰৰ নিচিনা নাছিল, আৰু অশ্বোঁম গছবোৰ তাৰ শাখাবোৰৰ নিচিনা নাছিল; আৰু ঈশ্বৰৰ উদ্যানত থকা কোনো গছ সৌন্দৰ্য্যত তাৰ নিচিনা নাছিল। ⁹মই তাক অধিক ডালবোৰেৰে তাক এনে সুন্দৰ কৰিছিলোঁ যে, ঈশ্বৰৰ উদ্যানত থকা এদনৰ সকলো গছে তাক ঈৰ্ষা কৰিছিল।

¹⁰এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে সি উচ্চতাত ওখ হোৱাৰ, আৰু সি তাৰ ওপৰ ভাগ মেঘস্পৰ্শী কৰাৰ, আৰু তাৰ হৃদয় নিজৰ উচ্চতাত গৰ্কিত হোৱাৰ কাৰণে, ¹¹মই তাক জাতিবিলাকৰ পৰাক্ৰমী জনৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলোঁ; তেওঁ তাৰ বিৰুদ্ধে উচিত কাৰ্য্য কৰিলে; মই তাৰ দুষ্টতাৰ কাৰণে তাক দূৰ কৰি দিলোঁ। ¹²আৰু জাতিবিলাকৰ ভয়ানক বিদেশীবোৰে তাক কাটি এৰি গ'ল; পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত আৰু আটাই উপত্যকাত তাৰ ডালবোৰ পৰি আছে, আৰু দেশৰ আটাই জুৰিবোৰৰ কাষত তাৰ শাখাবোৰ ভাগিল; আৰু পৃথিৱীৰ সকলো জাতিবিলাক তাৰ ছাঁৰ পৰা নামি গ'ল, তাক এৰি গুচি গ'ল। ¹³পৰি থকা সেই গছডালত আকাশৰ পক্ষীবোৰে বাস কৰিছে, আৰু তাৰ শাখাৰ ওপৰত আটাই বনৰীয়া জন্তু আছে। ¹⁴জলসমূহৰ কাষত থকা গছবোৰৰ কোনো গছে নিজ উচ্চতাত গৰ্ব নকৰিবৰ নিমিত্তে, বা তাৰ ওপৰ ভাগ মেঘস্পৰ্শী নকৰাবৰ নিমিত্তে, নাইবা সেইবোৰৰ বৃহৎবোৰৰ মাজৰ পানী পান কৰাবিলাকৰ মাজৰ কোনো উচ্চতাত নিজকে ওখ নেদেখুৱাবৰ নিমিত্তে, মই ইয়াক কৰিলোঁ; কিয়নো সেই আটাইবোৰ মৃত্যুলৈ, পৃথিৱীৰ অধোভাগলৈ, গাঁতলৈ নামিব লগাবোৰে সৈতে মনুষ্য-সন্তানবিলাকৰ মাজত সমৰ্পিত হ'ল।

¹⁵প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, সি চিয়োললৈ নামি যোৱা দিনা মই শোকৰ আজ্ঞা দিলোঁ; মই তাৰ নিমিত্তে অগাধ জলক ঢাকিলোঁ, তাক সুঁতিবোৰ বন্ধ কৰিলোঁ, আৰু মহাজলসমূহক স্থগিত কৰা হ'ল; মই তাৰ নিমিত্তে লিবানোনক শোক কৰালোঁ, আৰু পথাৰৰ আটাই গছ তাৰ নিমিত্তে জঁয় পৰিল। ¹⁶গাঁতলৈ নামিব লগাবোৰে সৈতে মই তাক চিয়োললৈ পেলোৱা সময়ত তাৰ পতনৰ শব্দত মই জাতিবিলাকক কঁপালোঁ; আৰু এদনৰ আটাই গছে, লিবানোনৰ মনোনীত আৰু উৎকৃষ্ট পানী পান কৰা আটাইবোৰে পৃথিৱীৰ অধোভাগত শান্তনা পালে। ¹⁷যিবিলাকে তাৰ বাহুস্বৰূপ আছিল, যিবিলাকে জাতিবিলাকৰ মাজত তাৰ ছাঁত বাস কৰিছিল, সিবিলাকো তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱা লোকৰ গুৰিলৈ তাৰে সৈতে চিয়োললৈ নামি গ'ল।

¹⁸এইদৰে তুমি প্ৰতাপত আৰু মহত্ত্বত এদনৰ গছবোৰৰ মাজত কাৰ নিচিনা? তথাপি পৃথিৱীৰ অধোভাগলৈ এদনৰ গছবোৰে সৈতে তোমাকো নমোৱা হ'ব; তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱাবোৰে সৈতে অচূৰহঁতৰ মাজত তুমিও পৰি থাকিব। প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, ফৰৌণ আৰু তাৰ আটাই লোকসমূহৰ এইৰূপ গতি হ'ব।

মিচৰ আৰু ফৰৌণৰ বিষয়ৰ বিলাপ।

Chapter 32

¹দ্বাদশ বছৰৰ দ্বাদশ মাহৰ প্ৰথম দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ নিমিত্তে বিলাপ কৰিবলৈ ধৰা, আৰু তাক কোৱা, তুমি নিজকে জাতিবিলাকৰ যুৱা সিংহ বুলি ভাবিছা, কিন্তু তুমি সমুদ্ৰত থকা মকৰ মাথোন; তোমাৰ

নদীবোৰত তুমি উৎপাত কৰিছা, তোমাৰ ভৰিৰে জলসমূহ আস্ফালন কৰিছা, আৰু তাৰ সুঁতিবোৰ যোলা কৰিছা।³ প্রভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই অনেক লোকসমূহে সৈতে, তোমাৰ ওপৰত মোৰ জাল পেলাম, আৰু সিহঁতে তোমাক মোৰ জালেৰে আনিব।⁴ পাছে মই তোমাক বামত এৰি দিম, তোমাক পথাৰত পেলাই দিম, আকাশৰ আটাই পক্ষীক তোমাৰ ওপৰত পৰাম, আৰু গোটেই পৃথিৱীৰ জন্তুবোৰক তোমাক খাবলৈ দি সিহঁতৰ হেপাহ পেলোৱাম।⁵ মই পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত তোমাৰ মাংস পেলাম, আৰু তোমাৰ দীঘল শৰেৰে উপত্যকাবোৰ পৰিপূৰ্ণ কৰিম।⁶ তুমি সাঁতোৰা দেশখন মই পৰ্বতলৈকে তোমাৰ তেজেৰে ভেজাম, আৰু জুৰি বৈ যোৱা উপত্যকাবোৰ তোমাৰে পূৰ হ'ব।⁷ আৰু মই তোমাক নুমুওঁৱা সময়ত, মই আকাশ-মণ্ডলক ঢাকিম, আৰু তৰাবোৰৰ দীপ্তি নাইকিয়া কৰিম; মই এডোখৰ মেঘেৰে সূৰ্য্যক ঢাকিম, আৰু চন্দ্ৰই পোহৰ নিদিব।⁸ আকাশ-মণ্ডলৰ উজ্জ্বল দীপ্তিবোৰৰ কোনোটোকে মই তোমাৰ ওপৰত পোহৰ কৰিবলৈ নিদিম, আৰু তোমাৰ দেশৰ ওপৰত অন্ধকাৰ ব্যাপ্ত কৰিম, ইয়াক প্রভু যিহোৱাই কৈছে।⁹ যেতিয়া মই জাতিবিলাকৰ মাজলৈ, তুমি নজনা দেশবোৰলৈ তোমাৰ বিনাশৰ বাৰ্তা আনিম, তেতিয়া মই অনেক দেশৰ লোকৰ হৃদয়ত বেজাৰ দিম।¹⁰ এনে কি, যেতিয়া মই অনেক জাতিৰ আৰু সিহঁতৰ ৰজাবিলাকৰ আগত মোৰ তৰোৱাল ঘূৰাম, তেতিয়া সেই জাতিবিলাকক মই তোমাৰ বিষয়ে বিস্ময় মনাম, আৰু সেই ৰজাবিলাকে তোমাক দেখি শিৰি উঠিব; আৰু তোমাৰ পতনৰ দিনা তেওঁবিলাক প্ৰতিজনে নিজ নিজ প্ৰাণৰ নিমিত্তে প্ৰত্যেক মুহূৰ্ত্তে কঁপিব।

¹¹ কিয়নো প্রভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, বাবিলৰ ৰজাৰ তৰোৱালখনে তোমাক আক্ৰমণ কৰিব।¹² বীৰবিলাকৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই মই তোমাৰ লোকসমূহক নিপাত কৰিম; তেওঁবিলাক সকলোৱেই জাতিবিলাকৰ ভয়ানক লোক; তেওঁবিলাকে মিচৰৰ গৰ্বৰ বস্ত্ৰ লুট কৰিব, আৰু তাৰ আটাই লোকসমূহ নষ্ট হ'ব।¹³ মই অনেক জলসমূহৰ কাষৰ পৰা তাৰ আটাই পশুক উচ্ছন্ন কৰিম, আৰু মানুহৰ ভৰিয়ে বা পশুৰ খুৰাই তাৰ পানীবোৰ আৰু নলৰাব।¹⁴ সেই কালত মই তাৰ পানীবোৰ নিৰ্মূল কৰিম, আৰু তাৰ নৈ বোৰ তেলৰ নিচিনাকৈ বোৱাম, এয়ে প্রভু যিহোৱাৰ বচন।¹⁵ যেতিয়া মই মিচৰ দেশ ধ্বংসস্থান আৰু উচ্ছন্ন কৰিম, তাত উৎপন্ন হোৱা আটাই বস্ত্ৰ তাত নাইকিয়া কৰিম, যেতিয়া মই তাৰ নিবাসী আটাইকে প্ৰহাৰ কৰিম, তেতিয়া, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।¹⁶ এয়ে বিলাপ কৰিবলগীয়া সিহঁতৰ বিলাপ; জাতিবিলাকৰ জীয়াৰীবোৰে ইয়াৰে বিলাপ কৰিব, ইয়াক প্রভু যিহোৱাই কৈছে।

¹⁷ পাছে দ্বাদশ বছৰত মাহৰ পঞ্চদশ দিনা যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে,¹⁸ হে মনুষ্য সন্তান, তুমি মিচৰৰ লোকসমূহৰ বিষয়ে হাহাকাৰ কৰা, আৰু সিহঁতক তললৈ পেলাই দিয়া; তাক আৰু বিখ্যাত জাতিবিলাকৰ জীয়াৰীবোৰে গাঁতলৈ নামিব লগাবোৰে সৈতে পৃথিৱীৰ অধোভাগলৈ পেলাই দিয়া।¹⁹ তুমি কাতকৈ সুন্দৰ? নামি যোৱা অচূনৎহঁতৰ লগত শয়ন কৰা।²⁰ সিহঁত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱা লোকবিলাকৰ মাজত পতিত হ'ব; তাক তৰোৱালত শোধাই দিয়া হৈছে; তোমালোকে তাক আৰু তাৰ লোকসমূহক টানি লৈ যোৱা।²¹ পৰাক্ৰমী বীৰবিলাকে চিয়োলত তাৰ আৰু তাৰ সহায়কাৰীবোৰক কথা ক'ব; তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱা অচূনৎহঁত তললৈ নামি গৈ পৰি আছে।

²² অচূৰ আৰু তাৰ আটাই লোকসমূহ তাত আছে; তাৰ মৈদামবোৰ তাৰ চাৰিওফালে আছে; সিহঁত আটাইবোৰ হত হ'ল, তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ল।²³ সিহঁতৰ মৈদামবোৰ গাঁতৰ অন্তৰ্ভাগত কৰা হ'ল আৰু তাৰ লোকসমূহ তাৰ মৈদামৰ চাৰিওফালে আছে; সিহঁত আটাইবোৰ হত হ'ল, তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ল; সিহঁতে জীৱিতবিলাকৰ দেশত ত্ৰাস জন্মাইছিল।

²⁴ এলম, আৰু তাৰ মৈদামৰ চাৰিওফালে তাৰ লোকসমূহ ততাত আছে; সিহঁত আটাইবোৰ হত হ'ল, তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ল; সিহঁত অচূনৎ-অৱস্থাৰেই পৃথিৱীৰ অধোভাগলৈ নামি গ'ল; সিহঁতে জীৱিতবিলাকৰ দেশত ত্ৰাস জন্মাইছিল আৰু গাঁতলৈ নামি যোৱাবোৰে সৈতে নিজৰ লাজৰ ভাৰ বৈছে।²⁵ হত লোকবিলাকৰ মাজত, তাৰ আটাই লোকসমূহে সৈতে তাৰ নিমিত্তে এক শয্যা যুগুত কৰা হ'ল; তাৰ চাৰিওফালে তাৰ মৈদামবোৰ আছে; সিহঁত আটাইবোৰ অচূনৎ, সিহঁত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হ'ল; কিয়নো সিহঁতে জীৱিতবিলাকৰ দেশত ত্ৰাস জন্মাইছিল, আৰু গাঁতলৈ নামি যোৱাবোৰে সৈতে নিজৰ লাজৰ ভাৰ বৈছে; হত লোকবিলাকৰ মাজত তাক ৰখা হৈছে।

²⁶ মেচেক-তুবল, আৰু তাৰ আটাই লোকসমূহ তাত আছে; তাৰ চাৰিওফালে তাৰ মৈদামবোৰ আছে, সিহঁত আটাইবোৰ অচূনৎ, সিহঁত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হ'ল; কিয়নো সিহঁতে জীৱিতবিলাকৰ দেশত ত্ৰাস জন্মাইছিল।²⁷ যি বীৰবিলাক অচূনৎ-অৱস্থাৰে পতিত হ'ল, যিবিলাকে নিজ নিজ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰেৰে সৈতে চিয়োললৈ নামি গ'ল, যিবিলাকৰ তৰোৱাল তেওঁবিলাকৰ মূৰৰ তলত থোৱা হ'ল, আৰু জীৱিতবিলাকৰ দেশত বীৰবিলাকৰ ত্ৰাস জন্মোৱাৰ কাৰণে যিবিলাকৰ হাড়বোৰত তেওঁবিলাকৰ অপৰাধ লাগি আছে, সেই বীৰবিলাকৰ লগত, সিহঁত নুশুব।²⁸ তুমিও অচূনৎহঁতৰ মাজত ভগ্ন হ'বা, আৰু তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱাবোৰৰ লগত শয়ন কৰিবা।

²⁹ ইদোম, তাৰ ৰজাবিলাক, আৰু তাৰ আটাই প্ৰধান লোক তাত আছে; সিহঁত পৰাক্ৰমী হ'লেও, তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱাবোৰৰ লগত সিহঁতক ৰখা হৈছে; সিহঁত অচূনৎহঁতৰ লগত, গাঁতলৈ নামি যোৱাবোৰৰ লগত শুব।³⁰ হত হোৱাবোৰে সৈতে নামি যোৱা উত্তৰদেশীয় অধিপতি আটাইবোৰ, আৰু আটাই চীদোনীয়া লোক তাত আছে; সিহঁতে নিজ নিজ পৰাক্ৰমৰ দ্বাৰাই ত্ৰাস জন্মোৱাতো সিহঁতে লাজ পাইছে; আৰু সিহঁতে তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱাবোৰৰ লগত অচূনৎ-অৱস্থাৰেই পৰি আছে, আৰু গাঁতলৈ নামি যোৱাবোৰে সৈতে নিজৰ লাজৰ ভাৰ বৈছে।

³¹ ফৰৌণে সিহঁতক দেখি নিজৰ আটাই লোকসমূহৰ নিমিত্তে শাল্ভনা পাব; এনে কি, প্রভু যিহোৱাই কৈছে, ফৰৌণে আৰু তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত বোৱা তাৰ আটাই সৈন্যসন্তাই শাল্ভনা পাব।³² কিয়নো মই জীৱিতবিলাকৰ দেশত তাৰ ত্ৰাস জন্মাইছিলোঁ, আৰু প্রভু যিহোৱাই কৈছে তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱাবোৰৰ লগত অচূনৎহঁতৰ মাজত তাক ৰখা হ'ব, ফৰৌণ আৰু তাৰ আটাই লোকসমূহক ৰখা হ'ব।

লোকবিলাকৰ পক্ষে ভাববাদী এজন নিযুক্ত প্ৰহৰীস্বৰূপ।

Chapter 33

¹পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি তোমাৰ জাতিৰ সন্তানবিলাকে সৈতে কথা হৈ তেওঁবিলাকক কোৱা, মই কোনো দেশৰ বিৰুদ্ধে তৰোৱাল আনিলে, যদি সেই দেশৰ লোকবিলাকে তেওঁবিলাকৰ মাজৰ পৰা কোনো মানুহক লৈ তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে তাক প্ৰহৰী নিযুক্ত কৰে, ³আৰু তেওঁ দেশৰ অহিতে তৰোৱাল অহা দেখি যদি শিঙা বজাই লোকবিলাকক সতৰ্ক কৰে, ⁴তেন্তে যেয়ে শিঙাৰ শব্দ শুনি সতৰ্ক নহয়, আৰু তৰোৱালে আহি তেওঁক লৈ যায়, তেনেহলে তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁৰ নিজৰ মুৰতে পৰিব। ⁵তেওঁ শিঙাৰ শব্দ শুনিও সতৰ্ক নহ'ল, তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁৰ ওপৰতে পৰিব; যদি তেওঁ সতৰ্ক হ'লহেতেন, তেন্তে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। ⁶কিন্তু প্ৰহৰীয়ে তৰোৱাল অহা দেখিও যদি শিঙা নবজায়, আৰু মানুহবিলাক সতৰ্ক নহয়, আৰু তৰোৱালে আহি তেওঁবিলাকৰ মাজৰ পৰা কোনো মানুহ লৈ যায়, তেন্তে তেওঁ নিজৰ অপৰাধৰ কাৰণে নিয়া হ'ব; কিন্তু মই প্ৰহৰীৰ হাতৰ পৰা তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ ল'ম।

⁷হে মনুষ্য সন্তান, এইদৰে মই তোমাকেই ইস্ৰায়েলবংশৰ প্ৰহৰীস্বৰূপে নিযুক্ত কৰিলোঁ; এই হেতুকে তুমি মোৰ মুখৰ পৰা বাক্য শুনি মোৰ নামেৰে তেওঁবিলাকক সতৰ্ক কৰা। ⁸হে দুষ্ট, তুমি নিশ্চয়ে মৰিবা, এই বুলি মই যেতিয়া দুষ্টক কওঁ, আৰু তুমি দুষ্টক তাৰ পথৰ পৰা ঘূৰিবলৈ সতৰ্ক কৰিবৰ নিমিত্তে একো নোকোৱা, তেতিয়া সেই দুষ্ট নিজ অপৰাধৰ কাৰণে মৰিব, কিন্তু মই তোমাৰ হাতৰ পৰা তাৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ ল'ম। ⁹কিন্তু যদি দুষ্টক তাৰ পথৰ পৰা ঘূৰিবলৈ তাৰ পথৰ বিষয়ে সতৰ্ক কৰা, আৰু সি নিজ পথৰ পৰা নুঘূৰে, তেন্তে সি নিজ অপৰাধৰ কাৰণে মৰিব, কিন্তু তুমি তোমাৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিবা।

¹⁰আৰু হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ইস্ৰায়েলবংশক কোৱা, তোমালোকে কৈছা, আমাৰ অপৰাধ আৰু পাপৰ ভাৰ আমাৰ ওপৰত আছে আৰু আমি সেইবোৰৰ কাৰণে ক্ষীণাই গৈছোঁ; তেন্তে আমি কেনেকৈ জীয়াই থাকিম? ¹¹তুমি তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, দুষ্টৰ মৰণত মই সন্তোষ নাপাওঁ, কিন্তু দুষ্টই যে নিজ পথৰ পৰা ঘূৰি জীয়াই থাকে, তাতহে মই সন্তোষ পাওঁ; ঘূৰা, তোমালোকৰ কু-পথৰ পৰা তোমালোক ঘূৰা; কিয়নো হে ইস্ৰায়েল বংশ, তোমালোক কিয় মৰিবা? ¹²আৰু হে মনুষ্য সন্তান, তুমি তোমাৰ জাতিৰ সন্তানবিলাকক কোৱা, ধাৰ্মিকৰ ধাৰ্মিকতাই তেওঁৰ অপৰাধৰ দিনা তেওঁক উদ্ধাৰ নকৰিব; আৰু দুষ্টৰ দুষ্টতাৰ বিষয়ে হ'লে, সি নিজ দুষ্টতাৰ পৰা ঘূৰা দিনা তাৰ দ্বাৰাই পতিত নহ'ব; বা ধাৰ্মিক জনে পাপ কৰা দিনা নিজ ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব নোৱাৰিব। ¹³যেতিয়া মই ধাৰ্মিকৰ বিষয়ে, তেওঁ জীয়াই থাকিব বুলি কওঁ, তেতিয়া যদি তেওঁ নিজ ধাৰ্মিকতাত নিৰ্ভৰ কৰি অপৰাধ কৰে, তেন্তে তেওঁ ধৰ্মকৰ্মবোৰৰ কোনোটোও সোঁৱৰণ কৰা নহ'ব, কিন্তু তেওঁ কৰা অপৰাধৰ নিমিত্তে তেওঁ মৰিব। ¹⁴পুনৰায়, তুমি অৱশ্যে মৰিবা বুলি যেতিয়া মই দুষ্টক কওঁ, তেতিয়া যদি সি নিজ পাপৰ পৰা ঘূৰি ন্যায় আৰু উচিত কাৰ্য কৰে, ¹⁵যদি দুষ্টই বন্ধক ওলোটাই দিয়ে, কাঢ়িলোৱা বস্তু পুনৰায় দিয়ে, কোনো অপৰাধ নকৰি জীৱন দায়ক বিধিবোৰত চলে, তেন্তে সি নিশ্চয়ে জীয়াই থাকিব, নমৰিব। ¹⁶সি কৰা পাপবোৰৰ কোনো পাপকে তাৰ অহিতে সোঁৱৰণ কৰা নহ'ব; সি উচিত আৰু ন্যায় কাৰ্য কৰিলে; সি অৱশ্যে জীয়াই থাকিব।

¹⁷তথাপি প্ৰভুৰ পথ সমান নহয় বুলি তোমাৰ জাতিৰ সন্তানবিলাকে কয়; কিন্তু তেওঁবিলাকৰেই পথ সমান নহয়। ¹⁸যেতিয়া ধাৰ্মিকে নিজ ধাৰ্মিকতাৰ পৰা উলটি অপৰাধ কৰে, তেতিয়া তেৱোঁ তাৰ দ্বাৰাই মৰিব। ¹⁹আৰু যেতিয়া দুষ্টই নিজ দুষ্টতাৰ পৰা ঘূৰি উচিত আৰু ন্যায় কাৰ্য কৰে, তেতিয়া সিও তাৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব। ²⁰তথাপি প্ৰভুৰ পথ সমান নহয় বুলি তোমালোকে কোৱা। হে ইস্ৰায়েল বংশ, মই তোমালোকৰ নিজ নিজ আচাৰ-ব্যৱহাৰ অনুসাৰে তোমালোকৰ বিচাৰ কৰিম।

যিহিঙ্কেলে যিৰুচালেমৰ পতনৰ বাৰ্তা পোৱা।

²¹পাছে আমি দেশান্তৰিত হোৱাৰ দ্বাদশ বছৰৰ দ্বাদশ মাহৰ পঞ্চম দিনা যিৰুচালেমৰ পৰা ওলাই ৰক্ষা পোৱা এজনে মোৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, নগৰখন শত্ৰুৰ হাতত পৰিল। ²²পলাই ৰক্ষা পোৱা জন অহাৰ আগেয়ে সন্ধ্যা পৰত যিহোৱাৰ হাত মোৰ ওপৰত অৰ্পিত আছিল; আৰু তেওঁ ৰাতিপুৱাতে মোৰ ঘূৰিলৈ আহিব দেখি তেওঁ মোৰ মুখ মেলিলে, আৰু মোৰ মুখ মুকলি হ'লত, মই আৰু বোবা হৈ নাথাকিলোঁ।

²³তেতিয়া যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ গুৰিলৈ আহিল বোলে, ²⁴হে মনুষ্য সন্তান, ইস্ৰায়েলৰ ধ্বংসস্থানবোৰত বাস কৰা লোকবিলাকে কয়, অৱ্ৰাহাম এজন মাত্ৰ, তথাপি তেওঁ দেশ অধিকাৰ কৰিছিল; কিন্তু আমি হ'লে অনেক, অধিকাৰৰ অৰ্থে দেশ আমাকেই জিয়া হৈছে। ²⁵এই হেতুকে তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোক সতেজ হৈ মাংস খোৱা, মুৰ্তিবোৰলৈ চকু তোলা, আৰু ৰক্তপাত কৰা লোক; তেন্তে তোমালোকে জানো দেশ অধিকাৰ কৰিবা? ²⁶তোমালোকে নিজ নিজ তৰোৱালত নিৰ্ভৰ কৰা, ঘিণলগীয়া কাৰ্য কৰা, আৰু নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ তিৰোতাক অশুচি কৰা লোক; তেন্তে তোমালোকে জানো দেশ অধিকাৰ কৰিবা? ²⁷তুমি তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, ধ্বংসস্থান-বোৰত বাস কৰা লোকবিলাক অৱশ্যে তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ব, মুকলি পথাৰত থকাটোক খাবৰ নিমিত্তে মই বনৰীয়া জন্তুবোৰক দিম, আৰু দুৰ্গ ও গুহাত থকাবোৰ মহামাৰীত মৰিব। ²⁸আৰু মই দেশক ধ্বংস আৰু আচৰিতৰ বিষয় কৰিম; তাতে তাৰ পৰাক্ৰমৰ গৰ্ব খৰ্ব হ'ব, আৰু ইস্ৰায়েল পৰ্কৰতবোৰ এনেকৈ ধ্বংস কৰা হ'ব যে, কোনেও সেইবোৰৰ মাজেদি নাযাব। ²⁹তাতে, তেওঁবিলাকে কৰা তেওঁবিলাকৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্যৰ নিমিত্তে যেতিয়া মই দেশখন ধ্বংস আৰু আচৰিতৰ বিষয় কৰিম, তেতিয়া, মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

³⁰আৰু হে মনুষ্য সন্তান, তোমাৰ বিষয়ে হ'লে, তোমাৰ জাতিৰ সন্তানবিলাকে দেৱালৰ কাষত আৰু ঘৰৰ দুৱাৰ-মুখত তোমাৰ বিষয়ে কথা পাতে; আৰু ভায়েকে ভায়েকে পৰস্পৰে কোৱাকুই কৰি কয়, ব'লা যিহোৱাৰ মুখৰ পৰা আজি ওলোৱা বাক্য কি, তাক আমি শুনোঁগৈ।
³¹আৰু প্ৰজাবিলাক অহাদি তেওঁবিলাক তোমাৰ ওচৰলৈ আহে, আৰু মোৰ প্ৰজা বুলি তেওঁবিলাক তোমাৰ আগত বহে, আৰু তেওঁবিলাকে তোমাৰ বাক্য শুনে, কিন্তু সেইদৰে কাৰ্য্য নকৰে; কিয়নো তেওঁবিলাকে মুখেৰে অধিক প্ৰেম দেখুৱায়, কিন্তু তেওঁবিলাকৰ অন্তৰ তেওঁবিলাকৰ লাভৰ পাছত চলে।
³²আৰু চোৱা, তুমি তেওঁবিলাকৰ গুৰিত সুন্দৰ ডিঙিৰ মানুহৰ, আৰু ভালকৈ বাদ্য কৰিব পৰা মনোহৰ গানয়েন হে; কিয়নো তেওঁবিলাকে তোমাৰ বাক্য শুনে, কিন্তু সেইদৰে কাৰ্য্য নকৰে।
³³আৰু যেতিয়া সেয়ে ঘটিব,(চোৱা, সেয়ে ঘটিবৰ দিন ওচৰ হৈছে), তেতিয়া, তেওঁবিলাকৰ মাজত যে এজন ভাববাদী আছিল, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

ইস্ৰায়েলৰ নিৰ্দয় ভেড়া-ৰখীয়াবিলাকৰ বিষয়, আৰু দেশ পুনঃস্থাপন।

Chapter 34

¹পুনৰায় যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান তুমি ইস্ৰায়েলৰ ভেড়া-ৰখীয়াবিলাকৰ বিষয়ে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, নিজকেই প্ৰতিপালন কৰা ইস্ৰায়েলৰ ভেড়াৰখীয়াবিলাক সন্তাপৰ পাত্ৰ; ভেড়া-ৰখীয়াবিলাকে জানো ভেড়াবোৰক প্ৰতিপালন কৰিব নালাগে? ³তোমালোকে তেল খোৱা, তোমালোকে নোমেৰে কাপোৰ কৰি লোৱা, তোমালোকে হস্তপুষ্টি ভেড়াবোৰ বধ কৰা, কিন্তু জাকক হ'লে তোমালোকে প্ৰতিপালন নকৰা।
⁴তোমালোকে দুৰ্বলবোৰক সবল নকৰিলা, ৰোগীয়াটোক সুস্থ নকৰিলা, হাৰ ভগাটোৰ ভগা ঠাই নাবান্ধিলা, নাইবা খেদি লৈ যোৱাটোক পুনৰাই নানিলা, বা হেৰোৱাটোক নিবিচাৰিলা; কিন্তু বল আৰু উপদ্ৰৱেৰে তোমালোকে সেইবোৰক শাসন কৰিলা।
⁵আৰু ৰখীয়া নোহোৱাত সেইবোৰ ছিন্ন-ভিন্ন হ'ল, আৰু সেইবোৰ আটাই বনৰীয়া জন্তুৰ আহাৰ হ'ল, ছিন্ন-ভিন্ন হৈ গ'ল।
⁶মোৰ ভেড়াবোৰে পৰ্বতে পৰ্বতে আৰু প্ৰত্যেক ওখ গিৰিৰ ওপৰত ভ্ৰমণ কৰিছে; এনে কি, মোৰ ভেড়াবোৰ গোটেই পৃথিৱীত ছিন্ন-ভিন্ন হ'ল, আৰু সেইবোৰক চাওঁতা কি বিচাৰোঁতা কোনো নাই।

⁷এই হেতুকে হে ভেড়া-ৰখীয়াবিলাক, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। ⁸প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, ভেড়া-ৰখীয়াবিলাকে মোৰ ভেড়াবোৰ নিবিচৰাত, আৰু মোৰ ভেড়াবোৰ প্ৰতিপালন নকৰি নিজকেই প্ৰতিপালন কৰাত, ৰখীয়া নাইকিয়াতেই মোৰ ভেড়াবোৰ লুটদ্ৰব্য আৰু আটাই বনৰীয়া জন্তুৰ আহাৰ হ'ল।
⁹এই হেতুকে হে ভেড়া-ৰখীয়াবিলাক, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। ¹⁰প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই ভেড়া-ৰখীয়াবিলাকৰ বিপক্ষ; মই সিবিলাকৰ হাতৰ পৰা মোৰ ভেড়াবোৰ আদায় কৰিম, আৰু সিবিলাকক ভেড়া-ৰখীয়া বাবৰ পৰা গুচাম; ভেড়া ৰখীয়াবিলাকে নিজদকেই আৰু প্ৰতিপালন নকৰিব, আৰু মোৰ ভেড়াবোৰ সিবিলাকলৈ আহাৰ নহ'বৰ নিমিত্তে মই সিবিলাকৰ মুখৰ পৰা সেইবোৰক উদ্ধাৰ কৰিম।

¹¹কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই ময়েই মোৰ ভেড়াবোৰৰ বুজ বিচাৰ ল'ম, আৰু সেইবোৰক বিচাৰি উলিয়াম। ¹²ভেড়া ৰখীয়াই ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা নিজ ভেড়াবোৰৰ মাজত থকা দিনা নিজৰ ভেড়াৰ জাকক বিচাৰি উলিওৱাৰ নিচিনাকৈ, মই মোৰ ভেড়াৰ জাকক বিচাৰি উলিয়াম; আৰু মেঘে ঢাকি আন্ধাৰ কৰা দিনা সেইবোৰ ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা আটাই ঠাইৰ পৰা মই সেইবোৰক উদ্ধাৰ কৰিম।
¹³আৰু মই জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা সেইবোৰক উলিয়াই আৰু দেশবোৰৰ পৰা সেইবোৰক গোটেই সেইবোৰৰ নিজ দেশলৈ নিম; আৰু ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বতত, জুৰিবোৰৰ কাষত আৰু বসতিৰ যোগ্য ঠাইবোৰত মই সেইবোৰক চৰাম।
¹⁴মই উত্তম ঘাঁহনিত সেইবোৰক চৰাম, আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওখ পৰ্বতৰ ওপৰত সেইবোৰৰ চৰণীয়া ঠাই হ'ব; সেইবোৰে তাত উত্তম চৰণীয়া ঠাইত শয়ন কৰিব, আৰু ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বতৰ ওপৰত পুষ্টিৰ ঘাঁহনিত চৰিব।
¹⁵ময়েই মোৰ ভেড়াবোৰক চৰাম আৰু ময়েই সেইবোৰক শয়ন কৰাম, এয়ে প্ৰভু যিহোৱাৰ বচন।
¹⁶মই হেৰোৱাটোক বিচাৰিম, খেদি নিয়াটোক ঘূৰাই আনিম, হাড় ভগাটোৰ ভগা ঠাই বান্ধিম, ৰোগীয়াটোক সবল কৰিম, হস্তপুষ্টি আৰু বলীটোক সংহাৰ কৰিম, আৰু ন্যায়েৰে সেইবোৰক প্ৰতিপালন কৰিম।

¹⁷আৰু হে মোৰ ভেড়াৰ জাক, তোমালোকৰ বিষয়ে হ'লে, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই এটা এটাকৈ ভেড়াৰ জাকৰ বিচাৰ কৰিম, মতা ভেড়া আৰু মতা ছাগৰ সমানে বিচাৰ কৰিম।
¹⁸এয়ে তোমালোকৰ মানত সামান্য বিষয় নে, যে, তোমালোকে উত্তম ঘাঁহনিত চৰিছা, আকৌ তোমালোকৰ চৰণীয়াৰ অৱশিষ্ট ঘাঁহ তোমালোকৰ ভৰিৰে গচকিছা, আৰু নিৰ্মল জল পান কৰি, তোমালোকৰ ভৰিৰে অৱশিষ্ট ভাগ ঘোলা কৰিছা?
¹⁹মোৰ ভেড়াবোৰে হ'লে, তোমালোকে তোমালোকৰ ভৰিৰে গচকা ঘাঁহে খাবলৈ পায়, আৰু তোমালোকৰ ভৰিৰে ঘোলা কৰা পানীহে পান কৰিবলৈ পায়।

²⁰এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই তেওঁবিলাকক এই দৰে কৈছে, মই ময়েই হস্তপুষ্টি আৰু ক্ষীণ ভেড়াবোৰৰ মাজত বিচাৰ কৰিম।
²¹তোমালোকে দুৰ্বলবোৰক বাহিৰ কৰি ছিন্ন-ভিন্ন নকৰালৈকে, কোৰেৰে আৰু কান্ধেৰে ঠেলা, আৰু শিঙেৰে আটাইকে খোচা।
²²এই নিমিত্তে মই মোৰ ভেড়াৰ জাকক ৰক্ষা কৰিম; সেইবোৰ আৰু লুটদ্ৰব্য নহ'ব, আৰু মই এটা এটাকৈ ভেড়াৰ জাকৰ বিচাৰ কৰিম।
²³আৰু মই সেইবোৰৰ ওপৰত এজন মাত্ৰ ৰখীয়া মোৰ দাস দায়ুদক নিযুক্ত কৰিম; তেওঁ সেইবোৰক প্ৰতিপালন কৰিব; তেৱেঁই সেইবোৰক প্ৰতিপালন কৰি সেইবোৰৰ ৰখীয়া হ'ব।
²⁴মই যিহোৱাই মোৰ লোকবিলাকৰ ঈশ্বৰ হ'ম, আৰু মোৰ দাস তেওঁবিলাকৰ মাজত অধিপতি হ'ব, ইয়াক মই যিহোৱাই কলোঁ।

²⁵আৰু মই তেওঁবিলাকৰ লগত এটি শান্তিৰ নিয়ম স্থাপন কৰিম, আৰু দেশৰ পৰা হিংসুক জন্তুবোৰ দূৰ কৰিম; তাতে তেওঁবিলাকে অৰণ্যত নিৰ্ভয়ে বাস কৰিব, আৰু কাঠনিৰ টোপনি যাব। ²⁶আৰু মই তেওঁবিলাকক, আৰু মোৰ পৰ্বৰতৰ চাৰিওফালে থকা ঠাইবোৰ আশীৰ্ব্বাদ যুক্ত কৰিম, আৰু মই উচিত সময়ত বৃষ্টি অনাম, আৰু আশীৰ্ব্বাদযুক্ত বৃষ্টি পৰিব। ²⁷আৰু পথাৰৰ গছে নিজৰ ফল উৎপন্ন কৰিব, পৃথিৱীয়ে নিজৰ শস্য দিব, আৰু তেওঁবিলাক নিজৰ দেশত নিৰ্ভয়ে থাকিব; যেতিয়া মই তেওঁবিলাকৰ যুৱলিৰ শলমাৰি ভাঙি তেওঁবিলাকক বন্ধীকাম কৰোঁৱাবোৰৰ হাতৰ পৰা তেওঁবিলাকক উদ্ধাৰ কৰিম, তেতিয়া মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব। ²⁸আৰু তেওঁবিলাক জাতিবিলাকৰ লুটদ্রব্য আৰু নহ'ব, বা বনৰীয়া জন্তুবোৰে তেওঁবিলাকক গ্ৰাস নকৰিব; কিন্তু তেওঁবিলাকে নিৰাপদে বাস কৰিব, আৰু তোনেও তেওঁবিলাকক ভয় নলগাব। ²⁹মই গৌৰৱৰ অৰ্থে তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে এটি পুলি উৎপন্ন কৰিম; তেওঁবিলাক দেশত আকালৰ দ্বাৰাই আৰু বিনষ্ট নহ'ব, বা জাতিবিলাকে দিয়া লাজ তেওঁবিলাকে আৰু ভোগ নকৰিব। ³⁰আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ মই যিহোৱা যে তেওঁবিলাকৰ লগত আছোঁ আৰু তেওঁবিলাক ইস্ৰায়েল বংশ যে মোৰ প্ৰজা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব। ³¹আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ ভেড়াবোৰ, মোৰ চৰণীয়া ভেড়াবোৰ যি তোমালোক, তোমালোক মানুহ, আৰু মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ।

ইদোমৰ বিষয়ে কোৱা বাক্য।

Chapter 35

¹পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ²হে মনুষ্য সন্তান, তুমি চেয়ীৰ পৰ্বৰতৰ ফালে মুখ কৰি তাৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, ³আৰু তাক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, হে চেয়ীৰ পৰ্বৰত, তোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষ, আৰু মই তোমাৰ অহিতে মোৰ হাত মেলি তোমাক ধ্বংস আৰু বিস্ময় ঠাই কৰিম। ⁴মই তোমাৰ নগৰবোৰ উচ্ছন্ন কৰিম: আৰু তোমাক ধ্বংস কৰা হ'ব; তাতে মই যে যিহোৱা তাক তুমি জানিবা। ⁵তোমাৰ চিৰকলীয়া শত্ৰুভাৱ আছে, আৰু অন্তৰ্জনক অপৰাধৰ কালত, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ আপদৰ কালতেই তুমি তেওঁবিলাকক তৰোৱালৰ হাতত শোধাই দিলা। ⁶এই নিমিত্তে প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, মই তোমাক ৰক্তময় কৰিম, আৰু ৰক্তই তোমাৰ পাছে পাছে খেদি যাব। ⁷এইদৰে মই চায়ীৰ পৰ্বৰতক বিস্ময়ৰ আৰু ধ্বংসৰ ঠাই কৰিম, আৰু তাৰ মাজেদি অহা-যোৱা কৰা লোকক তাৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিম। ⁸মই তাৰ হত লোকেৰে তাৰ পৰ্বৰতবোৰ পূৰ কৰিম; তোমাৰ গিৰিবোৰত, তোমাৰ উপত্যকাবোৰত, আৰু তোমাৰ আটাই জুৰিবোৰৰ কাষত তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত হোৱা লোকবিলাক পতিত হ'ব। ⁹মই তোমাক চিৰকলীয়া ধ্বংসস্থান কৰিম, তোমাৰ নগৰবোৰত কোনেও বসতি নকৰিব; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

¹⁰তুমি ক'লা, সেই দুই জাতিৰ মাজত আৰু সেই দুখন দেশত যিহোৱা থাকিলেও সেইবোৰ মোৰেই হ'ব, আৰু আমি সেইবোৰ অধিকাৰ কৰিম। ¹¹এই হেতুকে, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, মই তোমাৰ ক্ৰোধ অনুসাৰে, আৰু তেওঁবিলাকক ঘিণ কৰি তুমি দেখুওৱা তোমাৰ ঈৰ্ষা অনুসাৰে মই কাৰ্য্য কৰিম; আৰু যেতিয়া মই তোমাক বিচাৰসিদ্ধ দণ্ড দিম, তেতিয়া মই সিহঁতৰ মাজত নিজকে চিনাকি দিম। ¹²ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বৰতবোৰ ধ্বংস কৰা হ'ল, সেইবোৰ গ্ৰাস কৰিবৰ নিমিত্তে আমাকেই দিয়া হ'ল, এইবুলি সেইবোৰৰ বিৰুদ্ধে তুমি কোৱা তোমাৰ আটাই নিন্দা-বাক্য মই যিহোৱাই যে শুনিবলৈ, তাক তুমি জানিবা। ¹³আৰু তোমালোকে মোৰ অহিতে নিজ নিজ মুখেৰে গৰ্ব কৰিলা, আৰু মোৰ অহিতে তোমালোকৰ বাক্য বঢ়ালা; তাক ময়েই শুনিবলৈ। ¹⁴প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, গোটেই পৃথিৱীয়ে আনন্দ কৰা সময়ত মই তোমাক ধ্বংস কৰিম। ¹⁵ইস্ৰায়েলবংশৰ আধিপত্য ধ্বংস কৰা হোৱাত যেনেকৈ তুমি তাৰ ওপৰত আনন্দ কৰিছিলি, তেনেকৈ তোমাৰ অহিতে ময়ো আনন্দ কৰিম; হে চেয়ীৰ পৰ্বৰত, হে গোটেই ইদোম, তোমাৰ সকলোকে ধ্বংস কৰা হ'ব; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।

ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বৰতবোৰৰ অৰ্থে কৰা মঙ্গল-প্ৰতিজ্ঞা।

Chapter 36

¹আৰু হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বৰতবোৰৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, হে ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বৰতবিলাক, তোমালোকে যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। ²প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, শত্ৰুৱে তোমালোকৰ অহিতে কৈছে, "ভাল হৈছে", আৰু "পুৰাতন উচ্ছন্নবোৰ আমাৰ অধিকাৰ হ'ল"। ³এই হেতুকে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, জাতিবিলাকৰ অৱশিষ্ট লোকে তোমালোকক অধিকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে, সিহঁতে তোমালোকক ধ্বংস আৰু চাৰিওফালে তোমালোকক গ্ৰাস কৰিলে; আৰু তোমালোক গপীহঁতৰ গপৰ ও লোকবিলাকে চৰ্চ্চিফুৰাৰ বিষয় হ'ল। ⁴এই কাৰণে এই কাৰণেইহে, হে ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বৰতবিলাক, তোমালোকে প্ৰভু যিহোৱাৰ বাক্য শুনা; চাৰিওফালে থকা জাতিবিলাকৰ অৱশিষ্ট ভাগলৈ লুটদ্রব্য আৰু নিন্দাৰ বিষয় হোৱা পৰ্বৰত আৰু উপপৰ্বৰতবোৰক, জুৰি বৈ থকা ঠাই আৰু উপত্যকাবোৰক, উচ্ছন্ন ধ্বংসস্থান আৰু পৰিত্যক্ত নগৰবোৰক প্ৰভু যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, ⁵সেইবোৰ লুটদ্রব্য আৰু নিন্দাৰ বিষয় হোৱা হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, লুটৰ আশাৰে মোৰ দেশ শূণ্য কৰিবলৈ, জাতিবিলাকৰ যি অৱশিষ্ট ভাগে আৰু গোটেই ইদোমে হৃদয়ৰ সম্পূৰ্ণ আনন্দেৰে আৰু প্ৰাণৰ হিংসাৰে নিজৰ নিমিত্তে অধিকাৰৰ অৰ্থে মোৰ দেশ নিৰূপণ কৰিলে, সিহঁতৰ অহিতে মোৰ অন্তৰ্জ্বালাৰ অগ্নিত মই কৈছোঁ। ⁶এতেকে

তুমি ইস্রায়েলৰ দেশৰ বিষয়ে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি পৰ্বৰত আৰু উপপৰ্বৰতবোৰক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, জাতিবিলাকে দিয়া লাজ তোমালোকে ভোগ কৰাৰ কাৰণে মোৰ অন্তৰ্জ্বালাত আৰু মোৰ ক্ৰোধত মই কৈছোঁ। ⁷এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই হাত দাঙি শপত খাই কৈছোঁ, তোমালোকৰ চাৰিওফালে থকা জাতিবিলাকেহে নিজ নিজ লাজ ভোগ কৰিব।

⁸কিন্তু হে ইস্রায়েলৰ পৰ্বৰতবিলাক, তোমালোকে হ'লে, তোমালোকৰ ডালবোৰ বঢ়াবা, আৰু মোৰ প্ৰজা ইস্রায়েলৰ নিমিত্তে তোমালোকে ফল উৎপন্ন কৰিবা; কিয়নো তেওঁবিলাকৰ অহা সময় ওচৰ চাপিছে। ⁹কাৰণ চোৱা, মই তোমালোকৰ সপক্ষ, আৰু মই তোমালোকলৈ ঘূৰিম; তোমালোকক চহোৱা আৰু তোমালোকত বোৱা হ'ব। ¹⁰আৰু মই তোমালোকৰ ওপৰত মানুহবিলাকক, গোটেই ইস্রায়েল বংশক, তাৰ আটাইবিলাককে বঢ়াম; আৰু নগৰবোৰত বসতি হ'ব, আৰু উচ্ছন্ন ঠাইবোৰত ঘৰ সজা হ'ব। ¹¹আৰু মই তোমালোকৰ ওপৰত মানুহ ওপশু বৃদ্ধি কৰিম তাতে সেইবিলাকে বাঢ়ি বাঢ়ি অধিক প্ৰাণী উৎপন্ন কৰিব। আৰু মই তোমালোকৰ দেশ আগৰ কালৰ দৰে বাসস্থান কৰিম, আৰু তোমালোকৰ আদি অৱস্থাতকৈ তোমালোকক অধিক মঙ্গল দান কৰিম; তাতে মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা। ¹²এনে কি, মই তোমালোকৰ ওপৰেদি মানুহ, মোৰ প্ৰজা ইস্রায়েলে অহা-যোৱা কৰিব, তুমি তেওঁবিলাকৰ অধিপত্য হ'বা, আৰু তুমি তেওঁবিলাকক পুনৰায় সন্তানহীন নকৰিবা। ¹³প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তুমি মনুষ্য গ্ৰাসকীৰিণী আৰু তোমাৰ জাতিৰ সন্তানহীন-কাৰিণী বুলি তেওঁবিলাকে তোমালোকক কয়; ¹⁴এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তুমি আৰু মনুষ্যক গ্ৰাস নকৰিবা, বা তোমাৰ জাতিক আকৌ সন্তানহীন নকৰিবা; ¹⁵আৰু জাতিবিলাকে দিয়া লাজৰ কথা মই তোমাৰ কাণত আৰু নেপেলাম, লোকবিলাকৰ ধিক্কাৰ তুমি আৰু ভোগ নকৰিবা, আৰু তোমাৰ জাতিক আৰু উজুটি নুখুৱাবা, ইয়াক প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে।

ইস্রায়েলক শুচি কৰা।

¹⁶পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ¹⁷হে মনুষ্য সন্তান, ইস্রায়েল বংশই যেতিয়া নিজ দেশত বসতি কৰিছিল,, তেতিয়া তেওঁবিলাকে নিজৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্য্যেৰে তাক অশুচি কৰিছিল; মোৰ আগত তেওঁবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ঋতুস্নান হোৱা তিৰোতাৰ অশৌচৰ নিচিনা আছিল। ¹⁸এই হেতুকে, তেওঁবিলাকে দেশত বক্তৃপাত কৰাৰ কাৰণে, আৰু তেওঁবিলাকৰ মুৰ্ত্তিৰে তাক অশুচি কৰাৰ নিমিত্তে, মই তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ কোপ বৰষালোঁ। ¹⁹আৰু মই তেওঁবিলাকক জাতিবিলাকৰ মাজত ছিন্নভিন্ন কৰিলোঁ, তেওঁবিলাক দেশবোৰৰ মাজত গোট গোট হ'ল; তেওঁবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু কাৰ্য্য অনুসাৰে মই তেওঁবিলাকক বিচাৰ সিদ্ধ দণ্ড দিলোঁ। ²⁰আৰু তেওঁবিলাক যি জাতিবিলাকৰ গুৰিলৈ গ'ল, সেই জাতিবিলাকৰ গুৰিলৈ গৈ তেওঁবিলাকে মোৰ পবিত্ৰ নাম অপবিত্ৰ কৰিলে; কিয়নো লোকে তেওঁবিলাকৰ বিষয়ে কৈছিল, ইহঁত যিহোৱাৰ প্ৰজা, আৰু তেওঁৰেই দেশৰ পৰা ওলাই অহা লোক। ²¹কিন্তু ইস্রায়েল-বংশ যোৱা জাতিবিলাকৰ মাজত তেওঁবিলাকে অপবিত্ৰ কৰা মোৰ পবিত্ৰ নামৰ নিমিত্তে মোৰ দয়া জন্মিল।

²²এই হেতুকে তুমি ইস্রায়েল বংশক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, হে ইস্রায়েল বংশ, মই তোমালোকৰ নিমিত্তে কাৰ্য্য নকৰোঁ, কিন্তু তোমালোক যোৱা জাতিবিলাকৰ মাজত তোমালোকে অপবিত্ৰ কৰা মোৰ পবিত্ৰ নামৰ কাৰণেহে কৰিম। ²³আৰু জাতিবিলাকৰ মাজত তেওঁবিলাকে অপবিত্ৰ কৰা জাতিবিলাকৰ মাজত অপবিত্ৰীকৃত হোৱা মোৰ মহৎ নাম মই পবিত্ৰ কৰিম; আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, যেতিয়া মই জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে তোমালোকৰ মাজত পবিত্ৰীকৃত হ'ম, তেতিয়া মই, যে যিহোৱা, তাক জাতিবিলাকে জানিব। ²⁴কিয়নো মই জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোমালোকক লৈ, আটাই দেশৰ পৰা তোমালোকক গোটাই তোমালোকৰ নিজ দেশলৈ নিম। ²⁵আৰু মই তোমালোকৰ ওপৰত শুচি জল ছটিয়াম, তাতে তোমালোক শুচি হ'বা; মই তোমালোকৰ আটাই অশৌচৰ পৰা আৰু তোমালোকৰ আটাই মুৰ্ত্তিৰ পৰা তোমালোকক শুচি কৰিম। ²⁶মই তোমালোকক এক নতুন হৃদয় দিম, আৰু তোমালোকৰ অন্তৰত এক নতুন আত্মা স্থাপন কৰিম; আৰু মই তোমালোকৰ শৰীৰৰ পৰা শিলৰূপ মন গুচাই তোমালোকক মাংসৰূপ মন দিম। ²⁷আৰু মই তোমালোকৰ অন্তৰত মোৰ আত্মা স্থাপন কৰি, তোমালোকক মোৰ বিধিবোৰত চলাম; তাতে তোমালোকে মোৰ শাসন প্ৰণালীবোৰ পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিবা। ²⁸আৰু মই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকক দিয়া দেশত তোমালোকে বাস কৰিবা; আৰু তোমালোক মোৰ প্ৰজা হ'বা, আৰু মই তোমালোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম। ²⁹মই তোমালোকৰ আটাই অশৌচৰ পৰা তোমালোকক ৰক্ষা কৰিম; আৰু মই য়েঁহুধান আহ্বান কৰি তাক বৃদ্ধি কৰিম, আৰু তোমালোকৰ ওপৰত দুৰ্ভিক্ষৰ অৰ্পণ নকৰিম। ³⁰তোমালোকে জাতিবিলাকৰ মাজত দুৰ্ভিক্ষৰ দুৰ্ণাম আৰু নাপাবৰ নিমিত্তে গছৰ ফল আৰু পথাৰৰ উৎপন্ন বস্তু মই বৃদ্ধি কৰিম। ³¹তেতিয়া তোমালোকে তোমালোকৰ কু-আচৰণ আৰু মন্দ কাৰ্য্যবোৰ সোঁৱৰণ কৰিবা; তোমালোকৰ অপৰাধ আৰু ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে তোমালোকে নিজৰ দৃষ্টিত নিজকে ঘিণাবা। ³²প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকলৈ চাই যে মই এই কাৰ্য্য নকৰোঁ, ইয়াক তোমালোকে জনা উচিত; হে ইস্রায়েল-বংশ, তোমালোকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ নিমিত্তে তোমালোক লজ্জিত আৰু বিৱৰ্ণ হোৱা। ³³প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, তোমালোকৰ আটাই অপৰাধৰ পৰা মই তোমালোকক শুচি কৰা দিনা মই নগৰবোৰ বাসস্থান কৰিম, আৰু উচ্ছন্ন ঠাইবোৰ পুৰায় নিৰ্মান কৰা হ'ব। ³⁴আৰু যি দেশ আটাই বাটকৰাৰ সাক্ষাতে উচ্ছন্ন আছিল, সেই উচ্ছন্ন দেশ চহোৱা হ'ব; ³⁵আৰু লোকে ক'ব, এই যি দেশ ধ্বংস কৰা হৈছিল, এই দেশ এদন বাৰীৰ নিচিনা হ'ল, আৰু এই যি নগৰবোৰ ধ্বংসস্থান, উচ্ছন্ন, আৰু ভগ্ন হৈছিল, এই নগৰবোৰ গড়েৰে আবৃত আৰু বাসস্থান হ'ল। ³⁶মই যিহোৱায়েই যে ভগা ঠাইবোৰ পুনৰায় নিৰ্মান কৰিলোঁ, আৰু ধ্বংস কৰা ঠাই বাৰী কৰিলোঁ, তাক তোমালোকৰ চাৰিওফালে অৱশিষ্ট থকা জাতিবিলাকে তেতিয়া জানিব। মই যিহোৱাই ইয়াক কলোঁ, আৰু ইয়াক সিদ্ধও কৰিম।

³⁷প্ৰভু যিহোৱাই এই দৰে কৈছে, আৰু এটা কথা আছে; মই যেন ইস্রায়েল বংশৰ নিমিত্তে ইয়াক কৰিম, এই নিমিত্তে তেওঁবিলাকে মোৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ মই বাট চাই থাকিম; মই ভেড়াৰ জাকৰ দৰে তেওঁবিলাকক মানুহেৰে বৃদ্ধি কৰিম। ³⁸পবিত্ৰ ভেড়াৰ জাকৰ, যিক্কাচালেমৰ

নিৰূপিত উৎসৱৰ ভেড়াৰ জাকৰেই নিচিনাকৈ ধ্বংস নগৰবোৰ মানুহৰ জাকেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব।

ইস্ৰায়েল জাতিক পুনৰায় জীউৱা।

Chapter 37

¹পাছে যিহোৱাৰ হাত মোৰ ওপৰত অপৰিত হ'ল, আৰু যিহোৱাই নিজ আত্মাৰে মোক লৈ গৈ উপত্যকাটিৰ মাজত থলে; সেই উপত্যকা হাড়ৰে পৰিপূৰ্ণ। ²তেওঁ চাৰিওফালে সেইবোৰৰ ওচৰে ওচৰে মোক ফুৰালে, আৰু চোৱা, সেই উপত্যকাটিত অনেক অনেক হাড় আছিল, আৰু চোৱা, সেইবোৰ অতি শুকান। ³পাছে তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, এই হাড়বোৰ জীৱ পাৰেনে? তাতে মই কলোঁ হে প্ৰভু যিহোৱা, আপুনিহে জানে। ⁴তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, তুমি এই হাড়বোৰৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা, আৰু এইবোৰক কোৱা, হে শুকান হাড়বিলাক, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা। ⁵প্ৰভু যিহোৱাই এই হাড়বোৰক এই কথা কৈছে, চোৱা, মই তোমালোকৰ ভিতৰত প্ৰাণবায়ু সুমুৱাম; তাতে তোমালোক জীৱা। ⁶আৰু মই তোমালোকৰ ওপৰত সিৰ দিম, মাংস উৎপন্ন কৰিম, তোমালোকক ছালেৰে ঢাকিম, আৰু তোমালোকৰ ভিতৰত প্ৰাণবায়ু দিম; তাতে তোমালোক জীৱা, আৰু মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা।

⁷পাছে মই আজ্ঞা পোৱাৰ দৰে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলোঁ; মই প্ৰচাৰ কৰোঁতে এটি শব্দ হ'ল; মৰ মৰ শব্দ হ'ল; আৰু হাড়বোৰ গোটখাই নিজ নিজ হাড়ত লাগিল। ⁸আৰু মই চাই দেখিলোঁ, সেইবোৰত সিৰ হ'ল, মাংস উৎপন্ন হ'ল, আৰু সেইবোৰক ছালে ঢাকিলে; কিন্তু সেইবোৰৰ ভিতৰত প্ৰাণ-বায়ু নাছিল। ⁹পাছে তেওঁ মোক কলে, বায়ুৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা; হে মনুষ্য সন্তান ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি বায়ুক কোৱা প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে হে বায়ু চাৰিওদিশৰ পৰা আহি এই হত লোকবোৰ জীৱৰ নিমিত্তে ইহঁতৰ ওপৰত বলোওৱা। ¹⁰তাতে তেওঁ মোক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰ, মই ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিলোঁ; তেতিয়া সিহঁতৰ ভিতৰত প্ৰাণ-বায়ু সোমালত সিহঁত জীৱে, আৰু অতিশয় মহাবাহিনী হৈ নিজ নিজ ভৰিত ভৰ দি থিয় হ'ল।

¹¹পাছে তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, এই হাড়বোৰেই ইস্ৰায়েলৰ গোটেই বংশ: চোৱা, তেওঁবিলাকে কয়, আমাৰ হাড়বোৰ শুকান, আৰু আমাৰ আসা নাইকিয়া হ'ল, আমি নিচেইকৈ উচ্ছন্ন হ'লো। ¹²এই হেতুকে তুমি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা হে নোৰ প্ৰজাবিলাক, মই তোমালোকৰ মৈদামবোৰ মুকলি কৰিম, আৰু তোমালোকৰ মৈদামৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াম, আৰু মই তোমালোকক ইস্ৰায়েল দেশলৈ লৈ যাম। ¹³আৰু হে মোৰ প্ৰজাবিলাক, মই যেতিয়া তোমালোকৰ মৈদামবোৰ মুকলি কৰিম, আৰু তোমালোকৰ মৈদামৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াম তেতিয়া, মই যে যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা। ¹⁴আৰু মই তোমালোকৰ অন্তৰত মোৰ আত্মা স্থাপন কৰিম; তাতে তোমালোক জীৱা, আৰু মই তোমালোকৰ দেশত তোমালোকক বহোৱাম; আৰু মই যিহোৱায়েই যে ইয়াক কলোঁ, আৰু ইয়াক সিদ্ধও কৰিলোঁ, তাক তোমালোকে জানিবা, ইয়াক যিহোৱাই কৈছে।

¹⁵পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ গুৰিলৈ আহিল, বোলে, ¹⁶হে মনুষ্য সন্তান, তুমি নিজৰ নিমিত্তে এডাল কাঠ লৈ তাৰ ওপৰত এই কথা লিখা, “যিহুদাৰ আৰু তেওঁৰ লগৰীয়া ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাক”, পাছে আৰু এডাল কাঠ লৈ তাৰ ওপৰত এই কথা লিখা, “যোচেফৰ, অৰ্থাৎ ইফ্ৰয়িমৰ আৰু তেওঁৰ লগৰীয়া ইস্ৰায়েলৰ আটাই বংশৰ কাঠ”, ¹⁷আৰু সেই দুডাল তোমাৰ হাতত এডাল হ'বৰ নিমিত্তে এডালৰ লগত আন ডাল লগ লগাই তোমাৰ নিমিত্তে এডাল কৰা। ¹⁸আৰু এইবোৰৰ দ্বাৰাই তুমি কি বুজাইছা, তাক তুমি আমাক নজনাবানে? এইবুলি তোমাৰ জাতিৰ সন্তানবিলাকে যেতিয়া তোমাক সুধিব, ¹⁹তেতিয়া তুমি তেওঁবিলাকক ক'বা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, মই ইফ্ৰয়িমৰ হাতত থকা, যোচেফৰ কাঠডাল, আৰু তেওঁৰ লগৰীয়া ইস্ৰায়েলৰ ফৈদবিলাকক লৈ, যিহুদাৰ কাঠডালৰ লগতে লগ লগাই এডাল কৰিম, আৰু তেওঁবিলাক মোৰ হাতত এডাল হ'ব। ²⁰আৰু তুমি লিখা কাঠ দুডাল তেওঁবিলাকৰ আগত তোমাৰ হাতত থাকিব। ²¹আৰু তুমি তেওঁবিলাকক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, চোৱা, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাক যোৱা জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা মই তেওঁবিলাকক লৈ চাৰিওফালৰ পৰা তেওঁবিলাকক গোটাই তেওঁবিলাকৰ নিজ দেশলৈ লৈ যাম। ²²পাছে মই দেশত ইস্ৰায়েলৰ পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰত তেওঁবিলাকক এক জাতি কৰিম, আৰু এজন ৰজা তেওঁবিলাক আটাইৰে ৰজা হ'ব; তেওঁবিলাক পুনৰায় দুই জাতি নহ'ব, বা কেতিয়াও দুই ৰাজ্য বিভক্ত নহ'ব। ²³আৰু তেওঁবিলাকৰ নিজৰ মুৰ্ত্তিৰে, নিজৰ ঘিণ লগীয়া বস্ত্ৰৰে, নাইবা নিজৰ অপৰাধৰ কোনো অপৰাধেৰে নিজক আৰু অশুচি নকৰিব; কিন্তু তেওঁবিলাকে পাপ কৰা তেওঁবিলাকৰ আটাই বাসস্থানৰ পৰা মই তেওঁবিলাকক ৰক্ষা কৰিম, আৰু তেওঁবিলাকক শুচি কৰিম; তাতে তেওঁবিলাক মোৰ প্ৰজা হ'ব, আৰু মই তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ হ'ম।

²⁴আৰু মোৰ দাস দায়ুদ তেওঁবিলাকৰ ওপৰত ৰজা হ'ব, আৰু তেওঁবিলাক সকলোৰে এজন ৰখীয়া হ'ব; তেওঁবিলাকে মোৰ শাসন-প্ৰণালী বোৰত চলিব, আৰু মোৰ বিধিবোৰ পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য্য কৰিব। ²⁵আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকে বাস কৰা, মোৰ দাস যাকোবক মই দিয়া দেশখনত তেওঁবিলাকে বাস কৰিব; তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ পুত্ৰ-পৌত্ৰাদিক্ৰমে চিৰকাললৈকে তাত বাস কৰিব, আৰু মোৰ দাস দায়ুদ চিৰকাললৈকে তেওঁবিলাকৰ অধিপতি হ'ব। ²⁶ইয়াৰ বাহিৰে মই তেওঁবিলাকৰ লগত এটি শান্তিৰ নিয়ম কৰিম; সেয়ে তেওঁবিলাকে সৈতে এটি চিৰকালীয়া নিয়ম হ'ব; মই তেওঁবিলাকক স্থাপন কৰি তেওঁবিলাকক বৃদ্ধি কৰিম, আৰু চিৰকাললৈকে তেওঁবিলাকৰ মাজত মোৰ ধৰ্ম্মধাম স্থাপন কৰিম। ²⁷মোৰ আবাসো তেওঁবিলাকৰ লগত থাকিব, আৰু মই তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ হ'ম, আৰু তেওঁবিলাক মোৰ

প্ৰজা হ'ব।²⁸ আৰু যেতিয়া মোৰ ধৰ্মধাম তেওঁবিলাকৰ মাজত চিৰকাললৈকে থাকিব, তেতিয়া মই যে ইস্ৰায়েলক পবিত্ৰ কৰোঁতা যিহোৱা, তাক জাতিবিলাকে জানিব।

অন্তিম কালত গোগে ইস্ৰায়েলক আক্ৰমণ কৰা। গোগৰ বিনাশ।

Chapter 38

¹ পাছে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, বোলে, ² হে মনুষ্য সন্তান,, মাগোগদেশীয়, ৰোচ, মেচেক, আৰু তুবলৰ অধিপতি গোগৰ ফাললৈ মুখ কৰি তাৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, ³ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে,, চোৱা, ৰোচ, মেচেক, আৰু তুবলৰ অধিপতি হে গোগ, মই তোমাৰ বিপক্ষ। ⁴ মই তোমাক ওলোটাম, আৰু তোমাৰ জামুদাঁতৰ গুৰিত হাঁকোটা লগাই তোমাক, আৰু তোমাৰ ঘোঁৰা আৰু অশ্বাৰোহী আদি আটাই সৈন্যসামন্তকে উলিয়াম; সিহঁত আটাইবোৰ সু-সজ্জিত, ফৰ আৰু ঢাল ধৰা মহাদল; সিহঁত আটাইবোৰ তৰোৱালধাৰী। ⁵ সিহঁতৰ লগত পাৰস্য, কোচ, আৰু পুট আছে; সিহঁত আটাইবোৰ ঢাল লোৱা, আৰু শিৰোৰক্ষক টুপি পিন্ধা। ⁶ গোমৰ আৰু তাৰ আটাই দলসমূহ, উত্তৰৰ অন্ত ভাগত থকা তোমগাৰ বংশ, আৰু তাৰ আটাই দলসমূহ আদি কৰি অনেক অনেক জাতি তোমাৰে সৈতে আছে। ⁷ তুমি যুগুত হোৱা, নিজকে যুগুত কৰা; তুমি নিজৰ ওচৰত গোট খোৱা দলসমূহে সৈতে যুগুত হোৱা, আৰু তুমি সিহঁতৰ ৰখীয়া হোৱা। ⁸ বহুদিনৰ পাছত তোমাৰ সৈন্যসমূহ গোটোৱা হ'ব; তৰোৱালৰ মুখৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা, অনেক জাতিসমূহৰ পৰা গোটোৱা লোকবিলাকৰ দেশলৈ, বহুকালৰ পৰা উচ্ছন্ন হোৱা ইস্ৰায়েলৰ পৰ্ব্বতবোৰলৈ বচৰবোৰৰ শেষ ভাগত তুমি যাত্ৰা কৰিবা; কিন্তু সেই দেশৰ লোকবিলাকক জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা উলিওৱা হ'ল, আৰু তেওঁবিলাক আটাইয়ে নিৰাপদে বাস কৰিছে। ⁹ তুমি উঠি ধুমুহাৰ নিচিনাকৈ যাত্ৰা কৰিবা; তুমি আৰু তোমাৰ আটাই দলসমূহে আৰু তোমাৰে সৈতে অনেক জাতিয়ে মেঘৰ দৰে দেশ ঢাকিবা।

¹⁰ প্ৰভু যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, সেই দিনা তোমাৰ মনত নানা ভাৱ উদয় হ'ব আৰু তুমি কু-কল্পনা কৰিবা; ¹¹ আৰু তুমি ক'বা, লুট কৰিবলৈ আৰু বস্ত্ৰ কাঢ়ি আনিবলৈ, বৰ্তমানে বাস কৰা আৰু উচ্ছন্ন ঠাইবোৰৰ অহিতে আৰু জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা গোটোৱা গৰু, ছাগলী, আদি বস্ত্ৰ অৰ্জ্জা, পৃথিৱীৰ মাজ ঠাইত বাস কৰা জাতিৰ অহিতে মোৰ হাত চলাবলৈ, ¹² গড় নোহোৱা গাওঁ থকা দেশখনলৈ মই উঠি যাম, সুস্থিৰে থকা নিৰাপদে বাস কৰা, সমুলি গড়, ডাং কি কপাট নোহোৱাকৈ বাস কৰা লোকবিলাকৰ তালৈ যাম। ¹³ চিৰা, দদান, তৰীচৰ বণিকবিলাক, আৰু তাৰ আটাই ডেকা সিংহবোৰে তোমাক ক'ব, আপুনি লুট কৰিবলৈ জানো অহা নাই? বস্ত্ৰ কাঢ়ি নিবলৈ, সোণ আৰু ৰূপ লৈ যাবলৈ, গৰু, ভেড়া আদি অধিক লুটদ্রব্য লৈ যাবলৈ আপুনি জানো আপোনাৰ দলসমূহক গোটোৱা নাই?

¹⁴ এই হেতুকে, হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি গোগক কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, সেইদিনা যেতিয়া মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলে নিৰাপদে বাস কৰিব, তেতিয়া তুমি দানো তাক নাজানিবা? ¹⁵ আৰু তুমি উত্তৰৰ অন্তভাগৰ নিজ ঠাইৰ পৰা যাত্ৰা কৰিবা, আৰু তোমাৰে সৈতে অনেক জাতি যাব; সিহঁত আটাইবোৰ অশ্বাৰোহী, সিহঁত মহাদল আৰু পৰাক্ৰমী সৈন্যসামন্ত। ¹⁶ তুমি এডোখৰ মেঘৰ নিচিনাকৈ দেশ ঢাকি মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ অহিতে উঠি যাবা; হে গোগ, মই জাতিবিলাকৰ সাক্ষাতে তোমাৰ মাজত পবিত্ৰীকৃত হ'লে জাতিবিলাকে মোক জানিবৰ নিমিত্তে শেষ কালত মোৰ দেশৰ বিৰুদ্ধে মই তোমাক লৈ যাম।

¹⁷ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে তোমাক আনিম বুলি আগৰ কালত অনেক বছৰ ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰা মোৰ দাস ভাববাদীবিলাকৰ দ্বাৰাই যাৰ বিষয়ে মই কৈছিলোঁ, তুমিয়েই সেইজন নোহোৱানে? ¹⁸ আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, গোগ, ইস্ৰায়েল দেশৰ বিৰুদ্ধে যোৱা দিনা মোৰ নাকত ক্ৰোধাগ্নি উঠিব। ¹⁹ কিয়নো মোৰ অন্তৰ্জ্বালাত আৰু ক্ৰোধাগ্নিত মই কৈছোঁ, ইস্ৰায়েল দেশত সেই দিনা নিশ্চয়ে এনে মহৎ কম্পন হ'ব যে, ²⁰ সমুদ্ৰৰ মাছ, আকাশৰ পক্ষী, বনৰীয়া জন্তু, মাটিত বগাই ফুৰা আটাই উৰণ জন্তু, আৰু পৃথিৱীৰ ওপৰত থকা সকলো মানুহ মোৰ সন্মুখত কঁপিব, আৰু পৰ্ব্বতবোৰ পেলোৱা হ'ব, গড়া ঠাইবোৰ খহি পৰিব, আৰু প্ৰত্যেক গড় মাটিৰে সমান হ'ব। ²¹ আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ সকলো পৰ্ব্বতত মই তাৰ অহিতে তৰোৱাল মাতিম; প্ৰত্যেক মানুহৰ তৰোৱাল নিজ নিজ ভাইৰ বিৰুদ্ধে হ'ব। ²² আৰু মই মহমাৰী আৰু ৰক্তপাতেৰে তাক বিচাৰ সিদ্ধ দণ্ড দিম: আৰু মই তাৰ, তাৰ দলসমূহৰ, আৰু তাৰ লগত থকা অনেক জাতিৰ ওপৰত প্লাৱন কৰোঁতা বৰষুণ, মহাশিলাবৃষ্টি, অগ্নি, আৰু গন্ধক বৰষাম। ²³ আৰু মই নিজকে মহান আৰু পবিত্ৰ কৰিম, আৰু অনেক জাতিৰ আগত নিজকে চিনাকি দিম; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।

Chapter 39

¹ আৰু হে মনুষ্য সন্তান, তুমি গোগৰ বিৰুদ্ধে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, প্ৰভু যিহোৱাই এই দৰে কৈছে, ৰোচ, মেচেক, আৰু তুবলৰ অধিপতি হে গোগ চোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষ। ² আৰু মই তোমাক ওলোটাম, তোমাক চলাই লৈ আহিম, আৰু উত্তৰৰ অন্তভাগৰ পৰা তোমাক উলিয়াই ইস্ৰায়েলৰ পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰলৈ তোমাক আনিম। ³ আৰু মই প্ৰহাৰ কৰি তোমাৰ ধনু তোমাৰ বাওঁ হাতৰ পৰা পেলাই দিম, আৰু তোমাৰ সোঁ-হাতৰ পৰা তোমাৰ কাঁড়বোৰ পৰি যোৱা কৰিম। ⁴ তুমি ইস্ৰায়েলৰ পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰত তোমাৰ আটাই দলসমূহ আৰু তোমাৰ লগত থকা জাতিবিলাকে সৈতে পৰি থাকিবা; তোমাক খাবলৈ মই সকলো বিধৰ হিংসক পক্ষী আৰু বনৰীয়া জন্তুক তোমাক দিম। ⁵ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে,

তুমি মুকলি পথাৰত পৰি থাকিব; কাৰণ ময়েই ইয়াক কলোঁ।⁶ আৰু মই মাগোগৰ মাজলৈ, আৰু দ্বীপবোৰত নিৰাপদে বাস কৰিবোৰৰ মাজলৈ অগ্নি পঠাম; তাতে, মই যে যিহোৱা, তাক সিহঁতে জানিব।⁷ আৰু মই মোৰ পবিত্ৰ নাম মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ মাজত জনাম, আৰু মোৰ পবিত্ৰ নাম অপবিত্ৰীকৃত হ'বলৈ আৰু নিদিম; তাতে, মই যে যিহোৱা, ইস্ৰায়েলৰ পবিত্ৰ জনা তাক জাতিবিলাকে জানিব।⁸ প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, সেয়ে আহিছে, সেয়ে সিদ্ধ হ'ব, মইৰ কোৱা দিন এয়ে।⁹ সেই সময়ত ইস্ৰায়েলৰ নগৰ নিবাসীবিলাকে ওলাই গৈ, ফৰ আৰু ঢাল, ধনু আৰু কাঁড়, হাতৰ লাটি আৰু যাতী আদি অস্ত্ৰবোৰ খৰি কৰি পুৰিব; তেওঁবিলাকে সাত বছৰলৈকে সেইবোৰ খৰি কৰি পুৰি থাকিব।¹⁰ তেওঁবিলাকে পথাৰৰ পৰা খৰি নানিব আৰু কাঠনিত কোনো গছ নাকাটিব; কিয়নো তেওঁবিলাকে অস্ত্ৰবোৰকে খৰি কৰি পুৰিব। প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তেওঁবিলাকক লুট কৰিবোৰক তেওঁ বিলাকে লুট কৰিব আৰু তেওঁবিলাকক অপহৰণ কৰিবোৰক তেওঁবিলাকে অপহৰণ কৰিব।

¹¹ আৰু মই সেই দিনা ইস্ৰায়েলৰ মাজত সমুদ্ৰৰ পূৱ ফালৰ বাটৰুৱাৰিলাকৰ উপত্যকাটোত গোগক পুতিবলৈ ঠাই দিম; সেয়ে বাটৰুৱাৰ বাট বন্ধ কৰিব; সেই ঠাইতে তেওঁবিলাকে গোগ আৰু তাৰ আটাই লোকসমূহক পুতিব; আৰু তেওঁবিলাকে তাৰ নাম হামোন-গোগৰ [গোগৰ লোকসমূহৰ] উপত্যকা থ'ব।¹² আৰু দেশ শুচি কৰিবৰ নিমিত্তে ইস্ৰায়েল বংশই সাত মাহলৈকে সিহঁতক পুতি থাকিব।¹³ এনে কি, দেশৰ আটাই লোকে সিহঁতক পুতিব; প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই গৌৰৱাৰিত হ'বৰ দিনা সেয়ে তেওঁবিলাকলৈ যশস্যাৰ কাৰণ হ'ব।¹⁴ লোকবিলাকে কামত অনবৰত লাগি থাকিব পৰা মানুহক বাচি ল'ব; সিহঁতে দেশ ভ্ৰমণ কৰি কৰি দেশ শুচি কৰিবৰ অৰ্থে মাটিত পৰি থকা অৱশিষ্টবিলাকক বাটৰুৱাৰ সহায়ত পুতি থ'ব; সাত মাহৰ মুৰত তেওঁবিলাকে বিচাৰি ফুৰিব।¹⁵ আৰু কোনো বাটৰুৱাই দেশৰ মাজেদি যাওঁতে যদি মানুহৰ হাড় দেখে, তেন্তে, পোঁতোতা মানহি হামোন গোগৰ উপত্যকাত তাক পোতক বুলি তেওঁ তাৰ ওপৰত এটা চিন দিব।¹⁶ আৰু হামোনা [লোকসমূহ] বুলি এখন নগৰৰ নামো হ'ব। এইদৰে তেওঁবিলাকে দেশ শুচি কৰিব।

¹⁷ আৰু হে মনুষ্য সন্তান, প্ৰভু যিহোৱাই এই দৰে কৈছে, আটাই বিধৰ পক্ষীক আৰু আটাই বনৰীয়া জন্তুক তুমি কোৱা, তোমালোকে গোট খাই আহা; তোমালোকে মাংস খাবলৈ আৰু ৰক্তপান কৰিবলৈ, মোৰ যজ্ঞলৈ, ইস্ৰায়েলৰ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত মই যি যজ্ঞ কৰিম, তালৈকে চাৰিওফালৰ পৰা আহি একত্ৰ হোৱা।¹⁸ তোমালোকে বীৰবিলাকৰ মাংস খাবা আৰু মতা ভেড়া, ভেড়া পোৱালি, ছাগ, আৰু ভতৰাস্বৰূপ পৃথিৱীৰ অধিপতিবিলাকৰ ৰক্ত পান কৰিব; সিবিলাক আটাইবিলাক বাচানৰ হস্তপুষ্ট পশুস্বৰূপ।¹⁹ আৰু তোমালোকৰ নিমিত্তে মই যি যজ্ঞ কৰিম, তাৰ তেল তোমালোকে তৃপ্ত নোহোৱালৈকে ভোজন কৰিব, আৰু তোমালোকে মতলীয়া নোহোৱালৈকে তাৰ তেজ পান কৰিব।²⁰ আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তোমালোকে মোৰ মেজত বহি ঘোঁৰা আৰু ৰথ, বীৰ আৰু আটাই ৰণুৱাক খাই পেট ভৰাব।

²¹ এইদৰে মই জাতিবিলাকৰ মাজত মোৰ গৌৰৱ স্থাপন কৰিম, আৰু মোৰ যি দণ্ড মই সিদ্ধ কৰিম, আৰু সিহঁতৰ ওপৰত মোৰ যি হাত অৰ্পণ কৰিম, তাক আটাই জাতিয়ে দেখিব।²² ইস্ৰায়েল বংশই সেই দিনাৰ পৰা আগলৈ মই যে তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তাক জানিব।²³ আৰু জাতিবিলাকে জানিব, যে, ইস্ৰায়েল বংশই নিজ অপৰাধতে দেশান্তৰলৈ গৈছিল; কাৰণ তেওঁবিলাকে মোৰ অহিতে বিদ্ৰোহ কৰাত, মই তেওঁবিলাকৰ পৰা মোৰ মুখ ঢাকি তেওঁবিলাকৰ শত্ৰুৰ হাতত তেওঁবিলাকক শোধাই দিছিলোঁ, আৰু তেওঁবিলাক আটাইবিলাক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হৈছিল।²⁴ তেওঁবিলাকৰ অশৌচ আৰু নানা অপৰাধ অনুসাৰে, মই তেওঁবিলাকলৈ কাৰ্য্য কৰিছিলোঁ, আৰু তেওঁবিলাকৰ পৰা মোৰ মুখ ঢাকিছিলোঁ।

²⁵ কিন্তু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, এতিয়া মই যাকোবৰ বন্দী অৱস্থা পৰিৱৰ্ত্তন কৰিম, আৰু গোটেই ইস্ৰায়েল বংশক দয়া কৰিম আৰু মোৰ পবিত্ৰ নামৰ অৰ্থে মই উৎসাহী হ'ম।²⁶ আৰু এতিয়া তেওঁবিলাকে নিজ দেশত নিৰাপদে বাস কৰিব, আৰু কোনেও তেওঁবিলাকক ভয় নেদেখুৱাব, ²⁷ যেতিয়া মই তেওঁবিলাকক জাতিবিলাকৰ মাজৰ পৰা ওলোটাই আনি, তেওঁবিলাকৰ শত্ৰুৰ দেশবোৰৰ পৰা গোটায়ে অনেক জাতিৰ সাক্ষাতে তেওঁবিলাকৰ মাজত পবিত্ৰীকৃত হ'ম, তেতিয়া তেওঁবিলাকে নিজৰ লাজৰ, আৰু তেওঁবিলাকে মোৰ বিৰুদ্ধে কৰা নিজৰ আটাই অপৰাধৰ ভাৰ বৰ।²⁸ আৰু মই তেওঁবিলাকক জাতিবিলাকৰ মাজলৈ দেশান্তৰ কৰাৰ পাছত তেওঁবিলাকৰ দেশলৈ আনি তেওঁবিলাকক গোটালে, মই যে তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তাক তেওঁবিলাকে জানিব আৰু মই তাতে তেওঁবিলাকৰ কাকো আৰু অৱশিষ্ট নাৰাখিম।²⁹ আৰু মই তেওঁবিলাকৰ পৰা মোৰ মুখ আৰু নাঢ়াকিম; কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই ইস্ৰায়েল-বংশৰ ওপৰত মোৰ আত্মা বাকি দিম।

নতুন মন্দিৰৰ বৰ্ণনা।

Chapter 40

¹ আমি দেশান্তৰিত হোৱাৰ পঁচিশ বছৰৰ বছৰি, বছৰৰ আৰম্ভণত, মাহৰ দশম দিনা, নগৰখন প্ৰহাৰিত হোৱাৰ চতুৰ্দশ বছৰৰ সেই দিনাই যিহোৱাই তেওঁৰ হাত মোৰ ওপৰত দি মোক তালৈ নিলে।² তেওঁ মোক ঈশ্বৰীয় দৰ্শনত ইস্ৰায়েল দেশলৈ নি এখন অতিশয় ওখ পৰ্বতত বহুৱালে; তাৰ ওপৰত দক্ষিণফালে এক নগৰস্বৰূপ গৃহ দেখা গৈছিল।³ তেওঁ মোক তালৈ নিলে, আৰু চোৱা, হাতত এগছ শণ সূতাৰ ৰছী আৰু এডাল পৰিমান-নল লোৱা পিতলৰ আভাৰ নিচিনা আবা থকা এজন পুৰুষ আছিল; তেওঁ বাট-চৰাত থিয় হৈ আছিল।⁴ পাছে সেই পুৰুষে মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, তুমি নিজৰ চকুৰে চোৱা, নিজৰ কাণেৰে শুনা, আৰু মই তোমাক যি যি দেখুৱাম, সেই সকলোলৈ মন দিয়া; কিয়নো মই যেন সেই সকলোকে তোমাক দেখুৱাম, এই অভিপ্ৰায়েৰেহে তোমাক ইয়োলা অনা হ'ল; তুমি যি যি দেখিবা, সসেই সকলোকে ইস্ৰায়েল বংশক জনাব।

⁵আৰু চোৱা, গৃহৰ বাহিৰে চাৰিওফালে এটা গড় আছিল, আৰু পুৰুষজনৰ হাতত জুকিবৰ নিমিত্তে ছহাত দীঘল এডাল নল আছিল; তাৰ প্ৰত্যেক হাতৰ জোখ এক হাত চাৰি আঙুল; পাছে তেওঁ গড় জুখিলত, ডাঠে এক নল, আৰু ওখই এক নল হ'ল। ⁶তেতিয়া তেওঁ পূৰ্ণফালে মুখ কৰা বাট-চৰালৈ আহি তাৰ খটখটীয়েদি উঠিল, আৰু তেওঁ সেই বাট-চৰাৰ দুৱাৰডলি জুখিলত, বহলে এখ নল হ'ল; আৰু এক নল বহল আন দুৱাৰডলিও আছিল। ⁷আৰু প্ৰত্যেক প্ৰহৰী কোঁঠালি এক নল দীঘল আৰু এক নল বহল আছিল, আৰু সেই কোঁঠালিবোৰ পাঁচ হাত পাঁচ হাত অন্তৰে আছিল; আৰু গৃহৰ ফালে বাট-চৰাটোৰ বাৰাণ্ডাৰ কাষত থকা দুৱাৰডলি এক নল আছিল। ⁸তেওঁ বাট-চৰাটোৰ গৃহৰ ফাললৈ থকা বাৰাণ্ডা জুখি এক নল পালে। ⁹পাছে তেওঁ বাট-চৰাটোৰ বাৰাণ্ডা জুখি আঠ হাত পালে, আৰু বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগ জুখি দুহাত দুহাত পালে, আৰু বাট-চৰাটোৰ বাৰাণ্ডা গৃহৰ ফাললৈ আছিল। ¹⁰আৰু সেই পূৰ্ণফালৰ বাট-চৰাটোৰ প্ৰহৰী কোঁঠালি এফালে তিনিটা আনফালে তিনিটা আছিল, সেই তিনিওটা একে জোখৰ; আৰু ইফালে সিফালে থকা, পুৰী কোঁঠালি পৃথক কৰা দেৱালবোৰ একে জোখৰ। ¹¹পাছে তেওঁ বাট-চৰাটোৰ প্ৰৱেশস্থানৰ প্ৰস্থ জুখি দহ হাত পালে, আৰু বাট-চৰাটোৰ দৈৰ্ঘ্য জুখি তেৰ হাত পালে। ¹²আৰু প্ৰত্যেক প্ৰহৰী-কোঁঠালিৰ আগত ইফালে এখ হাতৰ সিফালে এখ হাতৰ সীমা আছিল, আৰু প্ৰত্যেক প্ৰহৰী-কোঁঠালি ইপালে ছহাত সিফালে ছহাত আছিল। ¹³আৰু তেওঁ এটা প্ৰহৰী-কোঁঠালিৰ চালৰ পৰা আন চাললৈকে বাট-চৰাটো জুখি পঁচিশ হাত বহল পালে, দুৱাৰ সন্মুখা-সন্মুখি। ¹⁴আৰু তেওঁ বাৰাণ্ডাৰ জোখ থিৰ কৰি বিশ হাত পালে; বাট-চৰাটোৰ কেউফালে থকা চোতালখন বাৰাণ্ডাত লাগি আছিল। ¹⁵আৰু বাট-চৰাটোৰ প্ৰৱেশস্থানৰ সন্মুখৰ পৰা বাট-চৰাটোৰ গৃহৰ ফালে থকা বাৰাণ্ডাৰ সন্মুখলৈ পঞ্চাশ হাত। ¹⁶প্ৰহৰী-কোঁঠালিবোৰত, বাট-চৰাটোৰ ভিতৰে কেউফালে সেইবোৰ পৃথক কৰা দেৱালবোৰত, আৰু সেইদৰে খিলানবোৰত, চিলিঙি দিয়া খিড়িকী আছিল, আৰু সেই খিড়িকী ভিতৰে কেউফালে আছিল, আৰু বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগত খাজুৰ গছৰ আকৃতি আছিল।

¹⁷পাছে তেওঁ মোক বাহিৰ চোতালখনলৈ নিলে, আৰু চোৱা, চোতালখনৰ কেউফালে সজাঅনেক কোঁঠালি আৰু শিল পাৰি দিয়া এডোখৰ ঠাই আছিল; সেই ঠাইডোখৰত ত্ৰিশটা কোঁঠালি আছিল। ¹⁸আৰু ঠাইডোখৰ বাট-চৰাকেইটাৰ কাষে কাষে আছিল; সেয়ে বহলে বাট-চৰাকেইটাৰ দীঘলৰ সমান সেয়ে শিলপাৰি দিয়া চাপৰ ঠাই। ¹⁹পাছে তেওঁ তলৰ বাট-চৰাটোৰ সন্মুখৰ পৰা ভিতৰৰ চোতালখনৰ সন্মুখলৈ, বাহিৰে প্ৰস্থ জুখি পূৰ আৰু উত্তৰ দুয়োফালে এশ এশ হাত পালে।

²⁰পাচে তেওঁ বাহিৰ চোতালখনৰ উত্তৰ ফালে মুখ কৰা বাট-চৰাটোৰ দৈৰ্ঘ্য আৰু প্ৰস্থ জুখিলে। ²¹তাৰ প্ৰহৰী-কোঁঠালি ইফালে তিনিটা সিফালে তিনিটা আছিল, আৰু তাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগ আৰু তাৰ খিলনিবোৰ প্ৰথম বাট-চৰাটোৰ পৰিমাণ মতেই; তাৰ দৈৰ্ঘ্য পঞ্চাশ হাত, আৰু প্ৰস্থ পঁচিশ হাত। ²²তাৰ খিড়িকীবোৰ, তাৰ খিলনিবোৰ, আৰু তাৰ খাজুৰ গছৰ আকৃতিৰ পূৰ্ণফালৰ বাট-চৰাটোৰ পৰিমাণ মতেই; সাতখাপ গৈ তাৰ ওপৰত উঠা যায়; তাৰ খিলনিবোৰ ভিতৰ ফালে আছিল। ²³উত্তৰফালৰ বাট-চৰাটোৰ আৰু পূৰ্ণফালৰ বাট-চৰাটোৰ সন্মুখত ভিতৰ চোতালখনৰ বাট-চৰা আছিল; আৰু তেওঁ এটা বাট-চৰাৰ পৰা আন এটা বাট-চৰাটোলৈ জুকি এশ হাত পালে।

²⁴পাছে তেওঁ মোক দক্ষিণ ফাললৈ নিলে, আৰু চোৱা, দক্ষিণফালে মুখ কৰা এটা বাট-চৰা আছিল আৰু তেওঁ তাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগ তাৰ খিলনিবোৰ জুখি সেই পৰিমাণতেই পালে। ²⁵তাত আৰু তাৰ কেউফালে থকা খিলানবোৰত ওপৰে কোৱা খিড়িকীৰ নিচিনাই খিড়িকী আছিল, তাৰ দৈৰ্ঘ্য পঞ্চাশ হাত আৰু প্ৰস্থ পঁচিশ হাত। ²⁶তাৰ ওপৰত উঠিবলৈ সাতখাপ আছিল; তাৰ খিলানবোৰ ভিতৰ ফালে আছিল, আৰু তাৰ বাৰাণ্ডা ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগত ইফালে সিফালে খাজুৰ গছৰ আকৃতি আছিল। ²⁷আৰু দক্ষিণ পালে ভিতৰ চোতালখনৰ এটা বাট-চৰা আছিল; তেওঁ এটা বাট-চৰাৰ পৰা আনটোলৈ দক্ষিণ পালে জুখি এশ হাত পালে।

²⁸পাচে তেওঁ মোক দক্ষিণফালৰ বাট-চৰাইদি ভিতৰ চোতালখনলৈ নিলে, আৰু তেওঁ দক্ষিণৰ বাট-চৰা জুখি সেই পৰিমাণমতেই পালে; ²⁹তাৰ প্ৰহৰী-কোঁঠালিবোৰ, তাৰ ওলাই থকা বাৰাণ্ডাৰ দুই ভাগ, আৰু তাৰ খিলানবোৰ সেই পৰিমাণমতেই আছিল; তাত আৰু তাৰ কেউফালে তাৰ খিলানবোৰত খিড়িকী আছিল; তাৰ দৈৰ্ঘ্য পঞ্চাশ হাত আৰু প্ৰস্থ পঁচিশ হাত। ³⁰আৰু কেউফালে পঁচিশ হাত দীঘল আৰু পাঁচ হাত বহল খিলানবোৰ আছিল; ³¹তাৰ খিলানবোৰ বাহিৰ চোতালখনৰ ফাললৈ আছিল, আৰু তাৰ বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগত খাজুৰ গছৰ আকৃতি আছিল, আৰু তাৰ ওপৰত উঠিবলৈ আঠ খাপ আছিল।

³²পাছে তেওঁ মোক পূৰ্ণফাললৈ ভিতৰ চোতালখনৰ মাজলৈ নিলে, আৰু বাট-চৰাটো জুখি সেই পৰিমাণতেই পালে; ³³তাৰ প্ৰহৰী-কোঁঠালিবোৰ, তাৰ বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগ, আৰু তাৰ খিলানবোৰ সেই পৰিমাণতেই আছিল; তাত আৰু তাৰ কেউফালে তাৰ খিলানবোৰত খিড়িকী আছিল; বাট-চৰাটো পঞ্চাশ হাত দীঘল আৰু পঁচিশ হাত বহল। ³⁴তাৰ খিলানবোৰ বাহিৰ চোতালখনৰ ফাললৈ আছিল, আৰু ইফালে সিফালে তাৰ বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগত খাজুৰ গছৰ আকৃতি আছিল; আৰু তাৰ ওপৰত উঠিবলৈ আঠ খাপ আছিল।

³⁵পাছে তেওঁ মোক উত্তৰ বাট-চৰাটোলৈ নিলে, আৰু তেওঁ তাক জুখি সেই পৰিমাণমতেই পালে। ³⁶তাৰ প্ৰহৰী-কোঁঠালিবোৰ, তাৰ বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগ, আৰু তাৰ খিলানবোৰ সেই পৰিমাণমতেই আছিল, আৰু কেউফালে তাত খিড়িকী আছিল; তাৰ দৈৰ্ঘ্য পঞ্চাশ হাত আৰু প্ৰস্থ পঁচিশ হাত আছিল। ³⁷তাৰ বাৰাণ্ডা বাহিৰ চোতালৰ ফাললৈ আছিল, আৰু তাৰ ইফালে সিফালে ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগত খাজুৰ গছৰ আকৃতি আছিল; আৰু তাৰ ওপৰত উঠিবলৈ আঠ খাপ আছিল। ³⁸প্ৰত্যেক বাট-চৰাৰ বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগৰ ওচৰত দুৱাৰ থকা এটা এটা কোঁঠালি আছিল; তাত হোম-বলি ধোৱা হয়। ³⁹হোম-বলি, পাপৰ্থক-বলি, আৰু দোষাৰ্থক-বলি কাটিবলৈ বাট-চৰাটোৰ বাৰাণ্ডাত ইফালে দুখন সিফালে দুখন মেজ আছিল। ⁴⁰আৰু উত্তৰ ফালৰ বাট-চৰাটোৰ প্ৰৱেশস্থানত খটখটিৰ ওচৰত বাহিৰে এফালে দুখন মেজ আছিল, আৰু আনফালে বাট-চৰাটোৰ বাৰাণ্ডাৰ দাঁতিত দুখন মেজ আছিল। ⁴¹এইদৰে বাট-চৰাটোৰ ভিতৰত চাৰিখন আৰু বাট-

চৰাটোৰ বাহিৰত চাৰিখন মেজ আছিল; বলি কাটিবলৈ সৰ্বমুঠ আঠখন মেজ আছিল। ⁴²আৰু হোম-বলিৰ অৰ্থে ডেৰ হাত দীঘল, ডেৰ হাত বহল, আৰু এক হাত ওখ, কটাশিলৰ এনে চাৰিখন মেজ আছিল; তাত হোম-বলি আৰু আন আন বলি কটা অস্ত্ৰ ৰখা হয়। ⁴³আৰু ভিতৰে কেউফালে চাৰি আঙুলিয়া হাঁকোটবোৰ লগোৱা আছিল, আৰু মেজ কেইখনত উৎসৰ্গ কৰি মাংস খোৱা হয়।

⁴⁴আৰু ভিতৰ বাট-চৰাটোৰ বাহিৰত উত্তৰ বাট-চৰাটোৰ কাষত ভিতৰ চোতালখনত গায়ন-বায়নবিলাকৰ নিমিত্তে কেইটামান কোঁঠালি আছিল, সেইবোৰৰ মুখ দক্ষিণ ফালে; পূৱ বাট-চৰাটোৰ কাষত উত্তৰ ফালে মুখ কৰা এটা কোঁঠালি আছিল, ⁴⁵আৰু তেওঁ মোক কলে, দক্ষিণফালে মুখ কৰা এই কোঁঠালিটো গৃহ ৰক্ষক পুৰোহিতবিলাকৰ নিমিত্তে। ⁴⁶আৰু উত্তৰ ফালে মুখ কৰা কোঁঠালিটো যজ্ঞ-বেদি ৰক্ষক পুৰোহিতবিলাকৰ নিমিত্তে; তেওঁ বিলাক চাদোকৰ সন্তান; লেবীৰ সন্তানবিলাকৰ মাজৰ পৰা তেওঁবিলাকেই যিহোৱাৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ তেওঁৰ গুৰিলৈ আহে। ⁴⁷আৰু তেওঁ চোতালখন জুখি এশ হাত দীঘল আৰু এশ হাত বহল পালে, লেয়ে চাৰিওপালে সমান; যজ্ঞ-বেদিটো গৃহৰ আগত আছিল।

⁴⁸পাছে তেওঁ মোক গৃহৰ বাৰাণ্ডালৈ নি, সেই বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ প্ৰত্যেক ভাগ জুখি, ইফালে পাঁচ হাত সিপালে পাঁচ হাত পালে, আৰু প্ৰত্যেক প্ৰৱেশস্থানৰ কাষৰ ওলাই থকা ভাগৰ প্ৰস্থ ইফালে তিনি হাত সিফালে তিনি হাত পালে। ⁴⁹বাৰাণ্ডাৰ দৈৰ্ঘ্য বিশ হাত, আৰু প্ৰস্থ বাৰ হাত আছিল, আৰু তালৈ উঠিব পৰা খটখটা আছিল; আৰু বাৰাণ্ডাৰ ওলাই থকা সন্মুখৰ দুই ভাগৰ ওচৰত এফালে এটা স্তম্ভ আৰু আনফালে এটা স্তম্ভ আছিল।

Chapter 41

¹পাছে তেওঁ মোক মন্দিৰৰ গুৰিলৈ নি, তাৰ সন্মুখৰ ওলাই থকা দুই ভাগ জুখি, এফালে ছহাত আনফালে ছহাত বহল পালে; সেয়ে তম্বুৰ বহলৰ সমান। ²আৰু প্ৰৱেশস্থানৰ প্ৰস্থ দহ হাত; আৰু প্ৰৱেশস্থানৰ সন্মুখৰ দুই ভাগ ইফালে পাঁচ হাত সিফালে পাঁচ হাত আছিল; আৰু তেওঁ তাৰ দৈৰ্ঘ্য জুখি চল্লিশ হাত, আৰু প্ৰস্থ জুখি বিশ হাত পালে। ³পাছে তেওঁ ভিতৰ ফালে গৈ প্ৰৱেশস্থানৰ সন্মুখৰ ওলাই থকা দুই ভাগ জুখি দুহাত দুহাত পালে, আৰু প্ৰৱেশস্থান জুখি ছহাত পালে; প্ৰৱেশস্থানৰ প্ৰস্থ সাত হাত আছিল। ⁴আৰু তেওঁ তাৰ দৈৰ্ঘ্য জুখি বিশ হাত পালে আৰু এয়ে অতি পবিত্ৰস্থান বুলি তেওঁ মোক কলে।

⁵পাছে তেওঁ গৃহটিৰ দেৱাল জুখি ছহাত পালে, আৰু কেউফালে গৃহ মেৰাই থকা কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰৰ প্ৰত্যেক কোঁঠালিৰ প্ৰস্থ জুখি চাৰি হাত পালে। ⁶কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰ ওপৰা-ওপৰিকৈ তিনি শাৰী আছিল, আৰু প্ৰত্যেক শাৰীত ত্ৰিশটা কোঁঠালি আছিল, আৰু কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰ যেন লাগি থাকে, এই অভিপ্ৰায়ে সেইবোৰ কেউফালৰ কিনাৰৰ কোঁঠালিত গৃহৰ দেৱালত সোমাল, কিন্তু গৃহৰ দেৱালত সেইবোৰ বন্ধ নাছিল। ⁷আৰু কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰে গৃহটি মেৰাই যিমান ওপৰলৈ গ'ল, সেইবোৰ সিমানো বহল হৈ গ'ল, কিয়নো গৃহৰ কেউফালে গৃহৰ মেৰ ক্ৰমে ওখ হৈ গৈছিল; এই হেতুকে গৃহৰ ফালে প্ৰস্থাই ওপৰলৈ ক্ৰমে বাঢ়িল; এই কাৰণে লোকে তলৰ কোঁঠালিৰ পৰা ওপৰৰ কোঁঠালিলৈ মাজৰ কোঁঠালিয়েদি উঠে। ⁸আৰু মই দেখিলোঁ, গৃহৰ চাৰিওফালে ওখ ভিত্তিমূল আছিল; কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰৰ ভিত্তিমূল দীঘল হাতৰ ছহাত পৰিমাণৰ সম্পূৰ্ণ এক নল। ⁹কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰৰ বাহিৰ ফালৰ দেৱালৰ ডাঠ পাঁচ হাত, আৰু বাকী শূন্য ঠাইখিনি পাঁচ হাত আছিল। ¹⁰কেউপিনে গৃহৰ চাৰিওফালে কোঁঠালিবোৰৰ মাজত বিশ হাত বহল এডোখৰ ঠাই আছিল। ¹¹আৰু কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰৰ দুৱাৰ বাকী শূন্য ঠাইডোখৰৰ ফাললৈ আছিল; এখন উত্তৰ ফালে আৰু আনখন দক্ষিণফালে আছিল; আৰু বাকী শূন্য ঠাইডোখৰৰ প্ৰস্থ কেউফালে পাঁচ হাত।

¹²আৰু পৃথক কৰা ঠাইৰ সন্মুখত পশ্চিমফালে থকা ঘৰ সত্তৰ হাত বহল; আৰু ঘৰৰ দেৱালৰ ডাঠ চাৰিওফালে পাঁচ হাত, আৰু তাৰ দৈৰ্ঘ্য নব্বৈ হাত। ¹³পাছে তেওঁ গৃহ জুখি এশ হাত দীঘল পালে, আৰু পৃথক কৰা ঠাই আৰু দেৱালে সৈতে ঘৰটো জুখি এশ হাত দীঘল পালে। ¹⁴আৰু তেওঁ পূৱফালে গৃহৰ, আৰু পৃথক কৰা ঠাইৰ আগফালৰ প্ৰস্থ জুখি এশ হাত পালে।

¹⁵আৰু পৃথক কৰা ঠাইৰ মূৰত, তাৰ পাছফালে থকা ঘৰটোৰ দৈৰ্ঘ্য আৰু ইফালে সিফালে থকা তাৰ ঠেক বাৰাণ্ডাবোৰৰ দৈৰ্ঘ্য জুখি তেওঁ এশ হাত পালে; আৰু তেওঁ মন্দিৰ, ভিতৰ-মন্দিৰ আৰু চোতালখনৰ বাৰাণ্ডা জুখিলে। ¹⁶এই তিনিওটাৰ কেউফালে দুৱাৰডলি, চিলিঙি দিয়া খিড়িকী, আৰু ঠেক বাৰাণ্ডা আছিল; চোতালখনৰ বাৰাণ্ডাৰ সন্মুখত কেউফালে মজিয়াৰ পৰা খিড়িকীলৈকে তক্তা লগোৱা আছিল; খিড়িকীবোৰ ঢকা আছিল। ¹⁷আৰু দুৱাৰৰ ওপৰ ভাগ, ভিতৰ গৃহটি, বাহিৰৰ ঠাই আৰু গোটেই দেৱাল, চাৰিওফালে ভিতৰে আৰু বাহিৰে যি যি আছিল, সেই সকলোকে জোখা হ'ল। ¹⁸কৰুব আৰু খাজুৰ গছৰ আকৃতি এইদৰে কৰা হৈছিল, যে, দুটা দুটা কৰুবৰ আকৃতিৰ মাজত এজোপা এজোপা খাজুৰ গছৰ আকৃতি আছিল; আৰু প্ৰত্যেক কৰুবৰ দুখন দুখন মুখ আছিল। ¹⁹এইদৰে, এফালে খাজুৰ গছৰ আকৃতিটোৰ পোনে মানুহৰ মুখ, আৰু আনফালে খাজুৰ গছৰ আকৃতিটোৰ পোনে যুৱা সিংহৰ মুখ আছিল; কেউফালে গোটেই গৃহত এইদৰে কৰা হ'ল। ²⁰মজিয়াৰ পৰা দুৱাৰৰ ওপৰলৈকে কৰুব আৰু খাজুৰ গছৰ আকৃতি কৰা হৈছিল; মন্দিৰৰ দেৱাল এই প্ৰকাৰ আছিল।

²¹মন্দিৰৰ বিষয়ে হ'লে, দুৱাৰৰ খুঁটাকেইটা চাৰিসিৰীয়া কৰা আছিল; অতি পবিত্ৰস্থানৰ আগফালৰ বিষয়ে হ'লে, তাৰ আকৃতি মন্দিৰৰ আকৃতিৰ নিচিনা। ²²বেদিটো কাঠৰ, তিনিহাত ওখ আৰু দুহাত দীঘল, তাৰ তুক আৰু দীঘে পথালিয়ে গোটেই গা কাঠৰ আছিল। পাছে তেওঁ মোক কলে, এই বেদিয়েই যিহোৱাৰ আগত থকা মেজ। ²³মন্দিৰ আৰু অতি পবিত্ৰস্থানৰ দুফলীয়া দুখন দুৱাৰ আছিল; ²⁴আৰু প্ৰত্যেক ফালৰ ঘূৰাৰ পৰা দুই দুই খলপ আছিল। এফালে দুখলপ আৰু আনফালে দুখলপ আছিল। ²⁵দেৱালত কৰা নিচিনাকৈ সেইবোৰত, মন্দিৰৰ দুৱাৰ কেইখনত কৰুব আৰু খাজুৰ গছৰ আকৃতি কৰা আছিল; আৰু বাহিৰত বাৰাণ্ডাৰ আগফালৰ ওপৰত ডাঠ কাঠৰ চতি আছিল। ²⁶বাৰাণ্ডাৰ দুই

কাষে, ইফালে সিফালে চিলিঙি দিয়া খিড়িকী আৰু খাজুৰ গছৰ আকৃতি আছিল; গৃহৰ কিনাৰৰ কোঁঠালিবোৰ আৰু ডাঠ কাঠৰ চতিকেইটা এই প্ৰকাৰ আছিল।

Chapter 42

¹পাছে তেওঁ মোক উত্তৰ ফালৰ বাটেদি বাহিৰ চোতালখনলৈ নি, আৰু পৃথক কৰা ঠাইৰ সন্মুখত আৰু উত্তৰ ফালৰ ঘৰটোৰ সন্মুখত থকা কোঁঠালিবোৰলৈ নি, ²এশ হাত দীঘল ঠাইৰ আগত উপস্থিত কৰিলে; দুৱাৰ উত্তৰ ফালে আছিল; প্ৰস্থ পঞ্চাশ হাত। ³সেই কোঁঠালিবোৰ ভিতৰ চোতালখনৰ বিশ হাতৰ আগত আৰু বাহিৰ চোতালখনৰ শিলল পাৰি দিয়া ঠাইৰ সন্মুখত আছিল; তৃতীয় খাপৰ ঠেক বাৰাণ্ডাবোৰ সন্মুখা-সন্মুখিকৈ আছিল। ⁴আৰু ভিতৰ ফালে কোঁঠালিবোৰৰ আগত দহ হাত বহল আৰু এশ হাত দীঘল এটা অহা-যোৱা কৰা বাট আছিল; আৰু সেইবোৰৰ দুৱাৰ উত্তৰফালে আছিল। ⁵ওপৰৰ কোঁঠালিবোৰ ঠেক; কিয়নো ঘৰটোত টেক বাৰাণ্ডা কেইটাই তলৰ আৰু মাজৰ কোঁঠালিতকৈ অধিক ঠাই লৈছিল। ⁶কাৰণ সেইবোৰ তিনিও খাপত আছিল, আৰু বাহিৰ চোতালখনৰ কোঁঠালিবোৰৰ স্তম্ভৰ নিচিনা সেইবোৰৰ স্তম্ভ নাছিল; এই হেতুকে ওপৰৰ কোঁঠালিবোৰ মাটিত থকা তলৰ কোঁঠালিতকৈ আৰু মাজৰ কোঁঠালিতকৈ অধিক ঠেক আছিল। ⁷আৰু বাহিৰত, বাহিৰ চোতালখনৰ ফালে কোঁঠালিবোৰৰ কাষত, আৰু কোঁঠালিবোৰৰ সন্মুখত যি গড় আছিল, সেয়ে পঞ্চাশ হাত দীঘল। ⁸কিয়নো বাহিৰ চোতালখনৰ ফালে থকা কোঁঠালিবোৰৰ দৈৰ্ঘ্য পঞ্চাশ হাত; কিন্তু মন্দিৰৰ ফালে থকা কোঁঠালিবোৰৰ দৈৰ্ঘ্য এশ হাত। ⁹বাহিৰ চোতালখনৰ পৰা সেইবোৰ কোঁঠালিত সোমাবলৈ গ'লে, সেইবোৰৰ ঠাইতকৈ চাপৰত, পূৰ্ণফালে সোমোৱা বাট পোৱা যায়। ¹⁰চোতালখনৰ গড়ৰ বহলফালে পূৰ্ণদিশে পৃথক কৰা ঠাইৰ আৰু ঘৰটোৰ আগত কোঁঠালিবোৰ আছিল। ¹¹এইবোৰৰ আগত যি এটা বট আছিল, সেই বট উত্তৰফালে থকা কোঁঠালিবোৰৰ সন্মুখৰ বাটৰ নিচিনা যেন দেখা যায়; এইবোৰ সেইবোৰৰ সমানে দীঘল আৰু বহল, আৰু এইবোৰৰ আটাইবোৰ বাহিৰলৈ ওলোৱা বাট সেইবোৰৰ নিচিনা, আৰু সেই ৰকমেই। ¹²বাটৰ মুৰত, দক্ষিণফালে থকা কোঁঠালিবোৰৰ দুৱাৰবোৰৰ নিচিনা এখন দুৱাৰ আছিল; সেই কোঁঠালিবোৰত সোমাবলৈ গ'লে, পূৰ্ণফালে ঠিক গড়ৰ সন্মুখত সেই দুৱাৰ পোৱা যায়।

¹³পাছে তেওঁ মোক কলে, পৃথক কৰা ঠাইৰ সন্মুখত থকা উত্তৰ আৰু দক্ষিণৰ কোঁঠালিবোৰ পবিত্ৰ কোঁঠালি; যিহোৱাৰ ওচৰত থকা পুৰোহিতবিলাকে তাত অতি পবিত্ৰ বস্তু ভোজন কৰে; তাত তেওঁবিলাকে অতি পবিত্ৰ বস্তুবোৰ, ভক্ষ্য নৈবেদ্য, পাপৰ্থক বলি, আৰু দোষাৰ্থক বলি থয়; কিয়নো সেই ঠাই পবিত্ৰ। ¹⁴যেতিয়া পুৰোহিতবিলাক পবিত্ৰস্থানত সোমায়, তেতিয়া তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ পৰিচৰ্যা বস্তু তাত নৰখাকৈ তাৰ পৰা বাহিৰ চোতালখনলৈ নাযায়; কিয়নো সেইবোৰ পবিত্ৰ; তেওঁবিলাকে আন বস্তু পিন্ধি লোকবিলাকৰ ঠাইলৈ যায়।

¹⁵পাছে তেওঁ ভিতৰ গৃহ জুখি এঁটালত, পূৰ্ণফালেমুখ কৰা বাট-চৰাইদি নোক উলিয়াই নিলে, আৰু চাৰিওফালে গোটেই গৃহ জুখিলে। ¹⁶তেওঁ পূৰ্ণফালে পৰিমাণ নলেৰে জুখি পাঁচশ হাত পালে। ¹⁷তেওঁ ঘূৰি উত্তৰফালে পৰিমাণ নলেৰে জুখি পাঁচশ হাত পালে। ¹⁸তেওঁ দক্ষিণফালে পৰিমাণ-নলেৰে জুখি পাঁচশ হাত পালে। ¹⁹আৰু তেওঁ পশ্চিমফাললৈ ঘূৰি সেই ফালে পৰিমাণ-নলেৰে জুখি পাঁচশ হাত পালে। ²⁰তেওঁ চাৰিওফালে তাক জুখিলে; পবিত্ৰ আৰু সাধাৰণ ঠাইৰ মাজত প্ৰবেদ কৰিবলৈ, তাৰ চাৰিওফালে পাঁচশ হাত দীঘল আৰু পাঁচশ হাত বহল এনে এটা গড় আছিল।

নতুন মন্দিৰত যিহোৱাৰ প্ৰৱেশ। যজ্ঞ-বেদিৰ আৰু তাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ বিষয়।

Chapter 43

¹পাছে তেওঁ বাট-চৰাটোলৈ, পূৰ্ণফালে মুখ কৰা বাট-চৰাটোলৈ মোক নিলে। ²আৰু চোৱা, পূৰ্ণফালৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ আছিল; তেওঁৰ ধ্বনি বহু জলসমূহৰ শব্দৰ নিচিনা, আৰু পৃথিৱী তেওঁৰ গৌৰৱেৰে উজ্জ্বল হ'ল। ³মই দৰ্শনত দেখা পদাৰ্থৰ নিচিনা, নগৰখন ধ্বংস কৰিবলৈ অহা সময়ত মই দৰ্শনত দেখা পদাৰ্থ আছিল, আৰু কবাৰ নদীৰ ওচৰত মই দৰ্শনত দেখা পদাৰ্থৰেই নিচিনা এই দৰ্শনত দেখা পদাৰ্থ আছিল। তাতে মই উবুৰি হৈ পৰিলোঁ। ⁴আৰু যিহোৱাৰ গৌৰৱ পূৰ্ণফালে মুখ কৰা বাট-চৰাটোৰ বাটেদি গৃহটিত সোমাল। ⁵পাছে আত্মাই মোক তুলি ভিতৰ-চোতালখনলৈ নিলে; আৰু চোৱা, যিহোৱাৰ গৌৰৱে গৃহটি পৰিপূৰ্ণ কৰিলে।

⁶আৰু গৃহটিৰ ভিতৰৰ পৰা এজনে মোক কথা কোৱা মই শুনিলোঁ; আৰু এজন পুৰুষ মোৰ ওচৰত থিয় হ'লহি। ⁷তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, এয়ে মোৰ সিংহাসনৰ আৰু মোৰ ভৰিৰ তলুৱাৰ ঠাই; ইয়াত মই চিৰকাললৈকে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ মাজত বাস কৰিম, আৰু ইস্ৰায়েল বংশই তেওঁবিলাকে বা তেওঁবিলাকৰ ৰজাবিলাকে নিজৰ বেশ্যাকৰ্মেৰে, আৰু তেওঁবিলাকৰ ৰজাবিলাকৰ মৰণ কালত তেওঁবিলাকৰ মৰ শৱেৰে মোৰ পবিত্ৰ নাম পুনৰায় অশুচি নকৰিব; ⁸তেওঁবিলাকে মোৰ দুৱাৰডলিৰ ওচৰত তেওঁবিলাকৰ দুৱাৰডলি, আৰু মোৰ দুৱাৰ খুটাৰ ওচৰত তেওঁবিলাকৰ দুৱাৰ খুটা দি, মোৰ আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত কেৱল এটা দেৱাল ৰাখি অশুচি নকৰিব। তেওঁবিলাকে কৰা তেওঁবিলাকৰ ঘিণলগীয়া কাৰ্যেৰে তেওঁবিলাকে মোৰ পবিত্ৰ নাম অপবিত্ৰ কৰিলে; এই নিমিত্তে মই ক্ৰোধত তেওঁবিলাকক নষ্ট কৰিলোঁ। ⁹এতিয়া তেওঁবিলাকৰ বেশ্যাকৰ্ম, আৰু তেওঁবিলাকৰ ৰজাবিলাকৰ মৰা শৱ তেওঁবিলাকে মোৰ পৰা দূৰ কৰক; তাতে মই তেওঁবিলাকৰ মাজত চিৰকাললৈকে বাস কৰিম।

¹⁰হে মনুষ্য সন্তান, ইস্রায়েল-বংশই নিজ অপৰাধৰ কাৰণে লাজ পাবৰ নিমিত্তে তুমি তেওঁবিলাকক গৃহটি দেখুওৱা; আৰু সুন্দৰ কৈ গঁঠা গৃহটি তেওঁবিলাকে জোখক। ¹¹আৰু তেওঁবিলাকে কৰা আটাই কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে যদি তেওঁবিলাক লজ্জিত হয়, তেন্তে তেওঁবিলাকে গৃহটিৰ সমুদায় আকৃতি আৰু তাৰ আটাই নিয়ম প্ৰণালী ৰক্ষা কৰি সেই মতে যেন কাৰ্য্য কৰে, এই অভিপ্ৰায়ে গৃহটিৰ আকাৰ, তাৰ গঠন, ভিতৰলৈ বাহিৰলৈ অহা যোৱা কৰা তাৰ বাটবোৰ, তাৰ সকলো প্ৰকাৰ আকাৰ, আৰু তাৰ আটাই ব্যৱস্থা তেওঁবিলাকক জনোৱা, আৰু তেওঁবিলাকৰ আগতে লিখা। ¹²এয়ে গৃহটিৰ ব্যৱস্থা, পৰ্বতখনৰ টিঙত তাৰ সমুদায় সীমা চাৰিওফালে পবিত্ৰ হ'ব। চোৱা, গৃহটিৰ ব্যৱস্থা এয়ে।

¹³আৰু যজ্ঞ-বেদিটোৰ হাতৰ জোখ এইবোৰেই।(সেই হাত, এক হাত চাৰি আঙুল)।তল ভাগ এক হাত, প্ৰস্থ এক হাত, আৰু চাৰিওফালে তাৰ কিনাৰৰ বাৰ এবেগেত হ'ব; এয়ে যজ্ঞ-বেদিটোৰ তলি হ'ব। ¹⁴আৰু মাটিত থকা তল ভাগৰ পৰা তল খাপলৈ দুহাত, আৰু বহলে এক হাত হ'ব। ¹⁵আৰু যজ্ঞ-বেদিটোৰ ওপৰ ভাগ চাৰি হাত হ'ব, আৰু যজ্ঞ-বেদিটোৰ জুইশালৰ পৰা ওপৰলৈ চাইটা শিং হ'ব। ¹⁶যজ্ঞ-বেদিটোৰ জুইশাল বাৰ হাত দীঘল, আৰু বাৰ হাত বহল হ'ব; তাৰ চাৰিওফালে সমান হ'ব। ¹⁷আৰু ওপৰ ভাগ চৌদ্ধ হাত দীঘল, আৰু চৌদ্ধ হাত বহল, চাৰিচুকীয়া হ'ব; আৰু তাৰ চাৰিওফালে থকা বাৰ আধা হাত, আৰু তাৰ তল ভাগ চাৰিওফালে এক হাত হ'ব; তাৰ খটখটী পূৰ্ণফাললৈ মুখ কৰি থাকিব।

¹⁸পাছে তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যজ্ঞ-বেদিটো সাজি এঁটোৱা দিনা তাত হোম বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আৰু তেজ ছটিয়াবলৈ তাৰ নিয়ম প্ৰণালী এইবোৰ। ¹⁹প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মোৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ মোৰ ওচৰতথকা চাদোক বংশৰ লেবীয়া পুৰোহিতবিলাকক তুমি পাপাৰ্থক বলিৰ নিমিত্তে এটা ডেকা ভতৰা দিবা। ²⁰আৰু তুমি তাৰ অলপ তেজ লৈ বেদিটোৰ চাইটা শিঙত, তাৰ ওপৰ ভাগৰ চাৰি চুকত, আৰু চাৰিওফালে তাৰ বাৰত লগাবা; তুমি এইদৰে তাক শুচি কৰিবা। ²¹পাছে পাপাৰ্থক বলিৰ সেই ভতৰাটো লৈ তাক ধৰ্মধামৰ বাহিৰে গৃহৰ নিৰূপিত ঠাইত দাহ কৰা হ'ব। ²²দ্বিতীয় দিনা তুমি পাপাৰ্থক বলিৰ নিমিত্তে এটা নিৰ্ঘূণী মতা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা; তাতে পুৰোহিতবিলাকে ভতৰাটোৰে যজ্ঞ-বেদিটো শুচি কৰা নিচিনাকৈ যজ্ঞ-বেদিটো শুচি কৰিবা। ²³তাক শুচি কৰি এঁটালে তুমি এটা নিৰ্ঘূণী ডেকা ভতৰা আৰু জাকৰ পৰা এটা নিৰ্ঘূণী মতা মেৰ উৎসৰ্গ কৰিবা। ²⁴তুমি সেই দুটাক যিহোৱাৰ আগলৈ আনিবা; তাতে পুৰোহিতবিলাকে সেইবোৰৰ ওপৰত লোণ ছটিয়াব আৰু তেওঁবিলাকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলিস্বৰূপে সেইবোৰ উৎসৰ্গ কৰিবা। ²⁵তুমি সাতদিনলৈকে প্ৰতিদিনে পাপাৰ্থক বলিস্বৰূপে এটা এটা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিবা; আৰু তেওঁবিলাকে এটা ডেকা ভতৰা, আৰু জাকৰ পৰা এটা নিৰ্ঘূণী মেৰ উৎসৰ্গ কৰিবা। ²⁶সাতদিনলৈকে তেওঁবিলাকে যজ্ঞবেদিটো প্ৰায়শ্চিত্ত কৰি তাক শুচি কৰিব; এইদৰে তেওঁবিলাকে তাৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। ²⁷আৰু দিন সম্পূৰ্ণ হ'লে, অষ্টম দিনা আৰু তাৰ পাছত পুৰোহিতবিলাকে যজ্ঞ-বেদিটোত তোমালোকৰ হোম বলি আৰু তোমালোকৰ মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিব; তাতে, প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই তোমালোকক গ্ৰহণ কৰিম।

নতুন মন্দিৰত কাম কৰা মানুহবিলাকৰ বিষয়।

Chapter 44

¹পাছে তেওঁ ধৰ্মধামৰ পূৰ্ণফালে মুখ কৰা বাহিৰ বাট-চৰাটোলৈ মোক ওলোটাই নিলে, সেয়ে বন্ধ আছিল। ²পাছে যিহোৱাই মোক কলে, এই বাট-চৰাটো বন্ধ থাকিব, মেলা নাযাব আৰু এইপিনে কোনো লোক সোমোমাব; কিয়নো ইস্রায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এইপিনে প্ৰৱেশ কৰিলে; এই হেতুকে ই বন্ধ থাকিব। ³অধিপতিজনৰ বিষয়ে হ'লে, কেৱল তেওঁহে যিহোৱাৰ আগত আহাৰ কৰিবৰ অৰ্থে তাত বহিব তেওঁ বাট-চৰাটোৰ বাৰাণ্ডাৰ বাটেদি সোমাব, আৰু সেই একে বাটেদিয়েই বাহিৰ ওলাব।

⁴পাছে তেওঁ উত্তৰ বাট-চৰাটোৰ বাটেদি মোক গৃহটিৰ আগলৈ নিলে, আৰু মই চাই দেখিলোঁ, যিহোৱাৰ গৌৰৱে যিহোৱাৰ গৃহটি পৰিপূৰ্ণ কৰিলে; তাতে মই উবুৰি হৈ পৰিলোঁ। ⁵পাছে যিহোৱাই মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, যিহোৱাৰ গৃহটিৰ সকলো নিয়ম প্ৰণালী আৰু তাৰ আটাই ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে মই তোমাক যি যি ক'ম, তুমি সেই সকলোলৈ মনোযোগ কৰা, চকুদিয়া, কাণ দিয়া আৰু ধৰ্মধামৰ বাহিৰলৈ যোৱা প্ৰত্যেক বাটলৈ আৰু গৃহটিৰ প্ৰৱেশস্থানলৈ ভালকৈ মন দি চোৱা। ⁶আৰু তুমি বিদ্রোহী ইস্রায়েল বংশক ক'বা, প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ⁷হে ইস্রায়েল বংশ, তোমালোকে মোক আহাৰ, অৰ্থাৎ তেল আৰু তেজ উৎসৰ্গ কৰা সময়ত, মোৰ গৃহটি অপবিত্ৰ কৰিবৰ নিমিত্তে মোৰ ধৰ্মধামত ভৰি দিবলৈ অচুন্ন হৃদয়ৰ আৰু অচুন্ন মাংসৰ বিজাতীয়বোৰক মোৰ ধৰ্মধামলৈ যে আনিলা, তোমালোকৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ মাজত সেইটোৱেই তোমালোকৰ পক্ষে যথেষ্ট হওক; তোমালোকৰ আটাই ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ বাহিৰেও তোমালোকে মোৰ নিয়মটি ভাঙিলা। ⁸আৰি তোমালোকে মোৰ পবিত্ৰ বস্ত্ৰবিষয়ক ৰক্ষণীয় ৰক্ষা কৰা নাই; কিন্তু তোমালোকে মোৰ ধৰ্মধামত মোৰ ৰক্ষণীয় ৰক্ষা কৰিবলৈ ইচ্ছামতে ৰক্ষক পাতীলা।

⁹প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ইস্রায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ মাজত থকা বিজাতীয়বোৰৰ অচুন্ন হৃদয়ৰ আৰু অচুন্ন মাংসৰ কোনো বিজাতীয় মোৰ ধৰ্মধামত নোসোমাব। ¹⁰কিন্তু ইস্রায়েল বিপথে যোৱা সময়ত, যি লেবীয়াবোৰে নিজ নিজ মুৰ্তিৰ পাছত চলি মোৰ পৰা বিপথে গৈছিল, মোৰ পৰা আঁতৰ হোৱা সেই লেবীয়াবোৰে নিজ নিজ অপৰাধৰ ভাৰ বব। ¹¹সিহঁতে গৃহটিৰ দুৱাৰ ৰখীয়া আৰু গৃহটি পৰিচৰ্যা কৰি মোৰ ধৰ্মধামত পৰিচাৰক হ'ব; সিহঁতেই হোম-বলি আৰু প্ৰজাবিলাকৰ অৰ্থে দিয়া বলি কাটিব আৰু প্ৰজাবিলাকৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ সিহঁতেই সিহঁতবিলাকৰ আগত থিয় হ'ব। ¹²সিহঁতে প্ৰজাবিলাকৰ মুৰ্তিবোৰৰ আগত সিবিলাকৰ পৰিচৰ্যা কৰি ইস্রায়েল-বংশৰ অপৰাধজনক বিধিনিষ্কৰপ হৈছিল; এই হেতুকে প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, মই সিহঁতৰ অহিতে মোৰ হাত দাঙি শপত কৰিলোঁ, যে, সিহঁতে নিজ নিজ অপৰাধৰ ভাৰ বব। ¹³আৰু সিহঁতে মোৰ ওচৰত পুৰোহিত কৰ্ম কৰিবলৈ নাইব, মোৰ পবিত্ৰ, মোৰ অতি পবিত্ৰ বস্ত্ৰবোৰৰ কোনো বস্ত্ৰ ওচৰ নাচাপিব,

কিন্তু সিহঁতৰ লাজৰ আৰু সিহঁতে কৰা ঘিণলগীয়া কাৰ্য্যৰ ভাৰ বৰ। ¹⁴গৃহটিৰ সকলো সেৱকীয়া কাৰ্য্যত, আৰু তাত কৰিব লগা আটাই কৰ্মত মই সিহঁতক গৃহটিৰ ৰক্ষণীয়ৰ ৰক্ষক কৰিম।

¹⁵কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাক মোৰ পৰা বিপথে যোৱা কালত, মোৰ ধৰ্মধামৰ ৰক্ষণীয় ৰক্ষা কৰা চাদোকৰ সন্তান লেবীয়া পুৰোহিতবিলাকে হ'লে, মোৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ মোৰ গুৰিলৈ আহিব; আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, তেওঁবিলাকে তেল আৰু তেজ মোৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিবলৈ মোৰ আগত থিয় হ'ব। ¹⁶তেওঁবিলাকে মোৰ ধৰ্মধামত সোমাব, মোৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ মোৰ মেজৰ ওচৰলৈ আহিব আৰু মোৰ ৰক্ষণীয় ৰক্ষা কৰিব। ¹⁷আৰু তেওঁবিলাকে ভিতৰ চোতালখনৰ বাট-চৰা কেইটাইদি সোমালে, তেওঁবিলাকে শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধিব; আৰু তেওঁবিলাকে ভিতৰ চোতালখনৰ বাট-চৰা কেইটাত আৰু গৃহত পৰিচৰ্যা কৰোঁতে তেওঁবিলাকৰ গাত নোমৰ কাপোৰ নাথাকিব। ¹⁸তেওঁবিলাকৰ মুৰত শণ সূতীৰ পাগুৰি, আৰু কঁকালত শণ সূতাৰ জাঙিয়া থাকিব; ঘাম উলিওৱা কোনো কাপোৰ তেওঁবিলাকে কঁকালত নাব্যক্তি। ¹⁹যেতিয়া তেওঁবিলাকে বাহিৰ চোতালখনলৈ, তেওঁবিলাকৰ গুৰিলৈ বাহিৰ চোতালখনলৈকে ওলাই যাব, তেতিয়া তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ পৰিচৰ্যা বস্ত্ৰ সোলোকাই পবিত্ৰ কোঁঠালিবোৰত থব আৰু তেওঁবিলাকৰ বস্ত্ৰেৰে তেওঁবিলাকক পবিত্ৰ নকৰিবৰ নিমিত্তে আন বস্ত্ৰ পিন্ধিব। ²⁰তেওঁবিলাকে মূৰ নুখুৰাব, বা চুলি দীঘল হ'বলৈ নিদিব, কেৱল মূৰৰ চুলি কাটিব। ²¹ভিতৰ-চোতালখনত সোমোৱা সময়ত কোনো পুৰোহিতে দ্ৰাক্ষাৰস পান নকৰিব। ²²তেওঁবিলাকে বিধৱা, বা পৰিত্যক্ত তিৰোতা বিয়া নকৰিব, কিন্তু ইস্ৰায়েল বংশৰ ঔৰসত জন্মা কুমাৰীক, বিধৱা হ'লেও, পুৰোহিতৰ বিধৱাক বিয়া কৰিব। ²³আৰু তেওঁবিলাকে মোৰ প্ৰজাবিলাকক পবিত্ৰ আৰু সাধাৰণৰ মাজত প্ৰভেদ শিকাব, শুচি আৰু অশুচিৰ মাজত বিভিন্ন কৰিবলৈ শিকিব। ²⁴আৰু কোনো বিবাদ হ'লে, তেওঁবিলাকে বিচাৰ কৰিবলৈ থিয় হ'ব; মোৰ বিচাৰ অনুসাৰেহে তেওঁবিলাকে বিচাৰ কৰিব; মোৰ আটাই নিৰূপিত পৰ্বতবোৰত মোৰ ব্যৱস্থা আৰু বিধিবোৰ তেওঁ-বিলাকে পালন কৰিব; আৰু তেওঁবিলাকে মোৰ বিশ্ৰাম-দিনবোৰ পবিত্ৰ কৰিব। ²⁵আৰু তেওঁবিলাকৰ কোনেও নিজকে অশুচি কৰিবলৈ মৰা মানুহৰ ওচৰলৈ নাযাব, কিন্তু, বায়েক, মাক, পুতেক, জীয়েক আৰু ভায়েকৰ কি স্বামী নোহোৱা ভনীয়েকৰ নিমিত্তে নিজকে অশুচি কৰিব পাৰে। ²⁶কোনো পুৰোহিত শুচি হোৱাৰ পাছত তাৰ নিমিত্তে সাত দিন নিৰূপণ কৰা হ'ব। ²⁷প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, ধৰ্মধামত পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ, ধৰ্মধামত ভিতৰ-চোতালখনত তেওঁ সোমোৱা দিনা নিজৰ পাপাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিব।

²⁸আৰু পুৰোহিতবিলাকে এক আধিপত্য পাব; ময়েই তেওঁবিলাকৰ সেই আধিপত্য; আৰু তেওঁলোকে তেওঁবিলাকক ইস্ৰায়েলৰ মাজত কোনো আধিপত্য নিদিব; ময়েই তেওঁবিলাকৰ আধিপত্য। ²⁹ভক্ষ্য নৈবেদ্য, পাপাৰ্থক বলি, আৰু দোষাৰ্থক বলি তেওঁবিলাকেই খাব; আৰু ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেক বৰ্জিত বস্ত্ৰ তেওঁবিলাকৰেই হ'ব; ³⁰আৰু প্ৰথমে পকা শস্যাদিৰ প্ৰত্যেকৰ আগ ভাগ, আৰু তোমালোকৰ আটাই উত্তোলনীয় উপহাৰৰ প্ৰত্যেক বস্ত্ৰৰ উত্তোলনীয় ভাগ পুৰোহিতবিলাকৰেই হ'ব; আৰু তোমাৰ ঘৰত আশীৰ্ব্বাদ থাকিবৰ নিমিত্তে তুমি তোমাৰ খৰচীয়া শস্যৰ আগ ভাগ পুৰোহিতক দিবা; ³¹আৰু চৰাই হওক কি পশু হওক, নিজে মৰা বা জন্তুৱে ছিৰা একোকেই পুৰোহিতবিলাকে নাখাব।

নতুন ইস্ৰায়েলৰ অধিপতিজনে, পুৰোহিতে আৰু লেবীয়াবিলাকে পাব লগা ভাগবোৰৰ বিষয়।

Chapter 45

¹ইয়াৰ বাহিৰে, যেতিয়া তোমালোকে আধিপত্যৰ অৰ্থে চিঠী-খেলেৰে দেশ ভাগ বাঁটিবা, তেতিয়া তোমালোকে দেশৰ এক পবিত্ৰ অংশ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে উপহাৰস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিবা; সেয়ে দীঘলে পঁচিশ হাজাৰ হাত; আৰু বহলে বিশ হাজাৰ হাত হ'ব; সেয়ে চাকিওফালে তাৰ সমুদায় সীমাৰ ভিতৰত পবিত্ৰ হ'ব। ²তাৰে পাঁচ শ হাত দীঘল আৰু পাঁচ শ হাত বহল চাৰিওফালে সমান এনে এডোখৰ ঠাই পবিত্ৰ স্থানৰ নিমিত্তে থাকিব আৰু তাৰ বাহিৰ ফালে মুকলি ঠাইৰ নিমিত্তে কেউপিনে পঞ্চাশ হাত থাকিব। ³আৰু তুমি সেই পৰিমিত অংশৰ পঁচিশ হাজাৰ হাত দীঘল আৰু দহ হাজাৰ হাত বহল টাই এডোখৰ জুখিবা, আৰু ততাত পবিত্ৰ ধৰ্মধাম হ'ব। ⁴সেয়ে দেশৰ পবিত্ৰ অংশ; সেয়ে যিহোৱাৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ অহা ধৰ্মধামৰ পৰিচাৰক পুৰোহিতবিলাকৰ নিমিত্তে হ'ব; আৰু সেয়ে তেওঁবিলাকৰ ঘৰৰ নিমিত্তে ঠাই হ'ব, আৰু ধৰ্মধামৰ নিমিত্তে পবিত্ৰস্থান হ'ব। ⁵বিশটা কোঁঠালি হ'বলৈ পঁচিশ হাজাৰ হাত দীঘল আৰু দহ হাজাৰ হাত বহল ঠাই এডোখৰ গৃহটিৰ পৰিচাৰক লেবীয়াবিলাকৰ আধিপত্যৰ অৰ্থে হ'ব। ⁶আৰু উপহাৰ স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰা পবিত্ৰ অংশৰ একাষে, পাঁচহাজাৰ হাত দীঘল এডোখৰ ঠাই নগৰখনৰ আধিপত্য, তোমালোকে নিৰূপণ কৰিবা; সেয়ে ইস্ৰায়েলৰ সমুদায় বংশৰ নিমিত্তে হ'ব। ⁷পবিত্ৰ উপহাৰৰ আৰু নগৰখনৰ আধিপত্যৰ ইফালে সিফালে, পবিত্ৰ উপহাৰ আৰু নগৰখনৰ আধিপত্যৰ সন্মুখত, পশ্চিমফালৰ পশ্চিমদিশে, আৰু পূৱফালৰ পূৱদিশে অধিপতিজনৰ ভাগ হ'ব; আৰু সেই ভাগ দীঘলে পশ্চিম সীমাৰ পৰা পূৱসীমালৈকে অংশবোৰৰ এক অংশৰ সমান হ'ব। ⁸দেশত ইস্ৰায়েলৰ মাজত সেয়ে তেওঁৰ আধিপত্যৰ অৰ্থে হ'ব; আৰু মোৰ অধিপতিবিলাকে মোৰ প্ৰজাবিলাকক আৰু অত্যাচাৰ নকৰিব, কিন্তু ইস্ৰায়েল-বংশৰ ফৈদ অনুসাৰে তেওঁবিলাকক দেশ দিব।

⁹প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, হে ইস্ৰায়েলৰ অধিপতিবিলাক, তোমালোকৰ পক্ষে যথেষ্ট হ'ল; তোমালোকে অত্যাচাৰ আৰু লুট দূৰ কৰা, বিচাৰ আৰু ন্যায় সিদ্ধ কৰা; প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে তোমালোকে মোৰ প্ৰজাবিলাকক খেদাই দিবলৈ ক্ষান্ত হোৱা। ¹⁰তোমালোকৰ ন্যায় পাল্লা, ন্যায় ঐফা, আৰু ন্যায় বৎ হ'ব লাগে। ¹¹বতত এক হোমৰৰ দহ ভাগৰ এভাগ, আৰু ঐফাত এক হোমৰৰ দহ ভাগৰ এভাগ ধৰিবৰ নিমিত্তে ঐফা আৰু বৎ একে পৰিমাণৰ হ'ব; তাৰ পৰিমাণ হোমৰ অনুসাৰে হ'ব। ¹²আৰু চেকলত বিশ গেৰা থাকিব; তোমালোকৰ মানিত বিশ চেকল, পঁচিশ চেকল, পোন্ধৰ চেকল থাকিব।

¹³তোমালোকে দিব লগীয়া উপহাৰ এই। তোমালোকে এক হোমৰ ঘেঁহুধানৰ পৰা ঐফাল ছয় ভাগৰ এভাগ আৰু এক হোমৰ যৱৰ পৰা ঐফাল ছয় ভাগৰ এভাগ দিবা। ¹⁴আৰু তেলৰ, বৎ সম্পৰ্কীয় তেলৰ নিৰূপিত ভাগ এক কোৰৰ পৰা বতৰ দহ ভাগৰ এভাগ হ'ব; এক কোৰত দহ বৎ, অৰ্থাৎ এক হমৰ আছে; কিয়নো এক হোমৰত দহ বৎ থাকে। ¹⁵আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, লোকবিলাকক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ, ভক্ষ্য নৈবেদ্য, হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলিৰ নিমিত্তে ইস্ৰায়েলৰ পুষ্টিকৰ ঘাঁহনিত চৰা দুশ দুশ মেৰৰ ভিতৰত জাকৰ পৰা এটা এটা মেৰ দিব লাগিব। ¹⁶দেশৰ সকোল প্ৰজাই ইস্ৰায়েলৰ অধিপতিজনক সেই উপহাৰ দিব। ¹⁷আৰু পৰ্বতবোৰত ন জোনত, বিশ্ৰাম-দিনত ইস্ৰায়েল বংশৰ আটাই নিৰূপিত উৎসৱত হোম-বলি ভক্ষ্য নৈবেদ্য, আৰু পেয় নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবলৈ অধিপতিজন বাধ্য হ'ব; ইস্ৰায়েল বংশক প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ তেওঁ পাপার্থক বলি, ভক্ষ্য নৈবেদ্য, হোম-বলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিব।

নানা সময়ত দিব লগা নতুন ইস্ৰায়েলৰ বলিদান আৰু নৈবেদ্যৰ বিষয়।

¹⁸প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা তুমি এটা নিৰ্ঘূণী ভতৰা লৈ ধৰ্ম্য ধামক পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিবা। ¹⁹পুৰোহিতে সেই পাপার্থক বলিৰ কিছু তেজ লৈ গৃহটিৰ দুৱাৰৰ খুটাত যজ্ঞ-বেদিৰ ওপৰ ভাগৰ চাৰি চুকত আৰু ভিতৰ-চোতালখনৰ বাট-চাটোৰ দুৱাৰৰ খুটাত লগাব। ²⁰আৰু ভুল কৰা কোনো লোকৰ আৰু কোনো নিৰ্কেৰ্ধ মানুহৰ নিমিত্তেও মাহৰ সপ্তম দিনা তুমি সেই দৰে কৰিবা। ²¹প্ৰথম মাহৰ চৌদ্দ দিনৰ দিনা তোমালোকৰ নিস্তাৰ পৰ্ব, সাতদিনীয়া ভোজ হ'ব; সেইদিনা খমিৰ নিদিয়া পিঠা খাব লাগিব। ²²সেই দিনা অধিপতিজনে নিজৰ নিমিত্তে আৰু দেশৰ আটাই প্ৰজাৰ নিমিত্তে পাপার্থক বলিস্বৰূপে এটা ভতৰা উৎসৰ্গ কৰিব। ²³আৰু তেওঁ ভোজৰ সাতদিন যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোমবলিৰ নিমিত্তে দিনে দিনে সাতোটা সাতোটা নিৰ্ঘূণী ভতৰা আৰু সাতোটা সাতোটা মতা ভেড়া উৎসৰ্গ কৰিব আৰু পাপার্থক বলিৰ নিমিত্তে প্ৰতিদিনে এটা এটা ছাগ উৎসৰ্গ কৰিব। ²⁴আৰু তেওঁ এটা এটা ভতৰাৰ এক এক ঐফা আৰু এটা এটা মতা ভেড়াৰ লগত এক এক ঐফা আৰু এক এক ঐফাৰ লগত এক এক হীন তেল দি ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিব। ²⁵সপ্তম মাহৰ পোন্ধৰ দিনৰ দিনাও পাপার্থক বলি, হোম বলি, ভক্ষ্য নৈবেদ্য, আৰু তেল উৎসৰ্গ কৰিব; তেওঁ ভোজত সাত দিনলৈকে সেইদৰে কৰিব।

Chapter 46

¹প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, পূৰ্বফালে মুখ কৰা ভিতৰ চোতালখনৰ বাট-চৰাটো কাম কৰা ছয় দিন বন্ধ থাকিব; কিন্তু বিশ্ৰাম দিনত আৰু ন-জোনৰ দিনা খোলা হ'ব। ²আৰু অধিপতিজন বাহিৰৰ পৰা বাট-চৰাৰ বাৰাণ্ডাৰ বাটেদি সোমাই বাট-চৰাটোৰ দুৱাৰৰ খুটাৰ ওচৰত থিয় হ'ব আৰু পুৰোহিতবিলাকে তেওঁৰ হোম-বলি ও মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিব আৰু তেওঁ দুৱাৰডলিত প্ৰণিপাত কৰিব, পাছে ওলাই যাব; কিন্তু বাট-চৰাটো গধূলি নোহোৱালৈকে বন্ধ কৰা নাযাব। ³আৰু দেশৰ প্ৰজাবিলাকে বিশ্ৰাম দিনত আৰু ন-জোনত যিহোৱাৰ আগত সেই বাট-চৰাটোৰ প্ৰৱেশস্থানত প্ৰণিপাত কৰিব। ⁴আৰু যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে অধিপতিজনে উৎসৰ্গ কৰিব লগীয়া হোম বলি এই; বিশ্ৰামবাৰে ছটা নিৰ্ঘূণী ভেড়া পোৱালি, আৰু এটা নিৰ্ঘূণী মতা ভেড়া হ'ব। ⁵মতা ভেড়াটোৰ লগত দিয়া ভক্ষ্য নৈবেদ্য এক ঐফা হ'ব আৰু ভেড়া পোৱালিবোৰৰ লগত দিয়া ভক্ষ্য নৈবেদ্য তেওঁৰ শক্তি অনুসাৰে হ'ব আৰু এক এক ঐফাৰ লগত এক এক হীন তেল হ'ব।

⁶আৰু ন-জোনৰ দিনা এটা নিৰ্ঘূণী ডেকা ভতৰা হ'ব; আৰু ছটা ভেড়া পোৱালি আৰু এটা মতা ভেড়া হ'ব, এইবোৰো নিৰ্ঘূণী হ'ব। ⁷আৰু ভতৰাটোৰ লগত এক ঐফা, মতা ভেড়াটোৰ লগত এক ঐফা, ভেড়া পোৱালিবোৰৰ লগত তেওঁৰ শক্তি অনুসাৰে, আৰু এক এক ঐফাৰ লগত এক এক হীন তেল দি তেওঁ ভক্ষ্য নৈবেদ্য যুগুত কৰিব। ⁸যেতিয়া অধিপতিজন সোমাব, তেতিয়া তেওঁ বাট-চৰাটোৰ বাৰাণ্ডাৰ বাটেদি সোমাব, আৰু সেই একে বাটেদিয়েই ওলাই যাব।

⁹কিন্তু যেতিয়া দেশৰ প্ৰজাবিলাক নিৰূপিত উৎসৱত যিহোৱাৰ আগলৈ আহিব, তেতিয়া যি জনে প্ৰণিপাত কৰিবলৈ উত্তৰ বাট-চৰাটোৰ বাটেদি সোমাব, তেওঁ দক্ষিণ বাট-চৰাটোৰ বাটেদি ওলাই যাব আৰু যি জনে দক্ষিণ বাট-চৰাটোৰ বাটেদি সোমাব, তেওঁ উত্তৰ বাট-চৰাটোৰ বাটেদি ওলাই যাব; তেওঁ সোমোৱা বাট-চৰাটোৰ বাটেদি ওলাই নাযাব, কিন্তু পোনে ৰোনে ওলাই যাব। ¹⁰আৰু তেওঁবিলাক সোমোৱা সময়ত অধিপতিজন তেওঁবিলাকৰ মাজত হৈ সোমাব; আৰু ওলোৱা সময়ত তেওঁবিলাক সকলোৱে একেলগে ওলাব। ¹¹পৰ্ববোৰ আৰু নিৰূপিত সময়ত ভক্ষ্য নৈবেদ্য এটা এটা ভতৰাৰ লগত এক এক ঐফা, এটা এটা মতা মেৰৰ লগত এক এক ঐফা, মেৰ পোৱালিবোৰৰ লগত তেওঁৰ শক্তি অনুসাৰে, আৰু এক এক ঐফাৰ লগত এক এক হীন তেল হ'ব। ¹²আৰু যেতিয়া অধিপতিজনে ইচ্ছামতে দিয়া উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিব, অৰ্থাৎ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোমবলি বা মঙ্গলার্থকবলি ইচ্ছামতে দিয়া উপহাৰস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিব, তেতিয়া পূৰ্বফালে মুখ কৰা বাটচৰাটো তেওঁৰ নিমিত্তে খোলা হ'ব আৰু তেওঁ বিশ্ৰামবাৰে কৰা নিচিনাকৈ নিজৰ হোমবলি আৰু মঙ্গলার্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিব; পাছে তেওঁ বাহিৰলৈ যাব আৰু তেওঁ ওলাই যোৱাৰ পাছত বাট-চৰাটো বন্ধ কৰা হ'ব।

¹³আৰু তুমি দিনে দিনে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে হোম-বলিৰ নিমিত্তে এটা এটা এবছৰীয়া নিৰ্ঘূণী মেৰ পোৱালি উৎসৰ্গ কৰিবা; প্ৰতি ৰাতিপুৱা তুমি তাক উৎসৰ্গ কৰিবা। ¹⁴আৰু তুমি ঐফাৰ ছয় ভাগৰ এভাগ, আৰু মিহি আটাগুড়ি ভেজাবলৈ হীনৰ তিনিভাগৰ এভাগ তেল দি প্ৰতি ৰাতিপুৱা তাৰ লগত এক এক ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবা; সেয়ে চিৰস্থায়ী নিয়ম অনুসাৰে নিত্য নিত্য যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে দিব লগীয়া ভক্ষ্য নৈবেদ্য। ¹⁵এইদৰে তেওঁবিলাকে প্ৰতিৰাতিপুৱা নিত্য হোমবলিৰ অৰ্থে, নেৰ পোৱালি, ভক্ষ্য নৈবেদ্য আৰু তেল উৎসৰ্গ কৰিব।

¹⁶প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যদি অধিপতিজনে তেওঁৰ পুত্ৰবিলাকৰ কোনো এজনক কিবা বস্তু দান কৰে, তেন্তে সেই বস্তুত সেইজনৰ স্বত্ব থাকিব, সেয়ে তেওঁৰ পুত্ৰবিলাকৰ হ'ব; পুত্ৰ-পৌত্ৰাদিক্ৰমে তাত তেওঁবিলাকৰ স্বত্ব থাকিব। ¹⁷কিন্তু তেওঁ যদি তেওঁৰ আধিপত্যৰ পৰা তেওঁৰ বন্দীবোৰৰ কোনো বন্দীক কিবা বস্তু দান কৰে, তেন্তে সেয়ে মুক্তিৰ বছৰলৈকে তাৰ হৈ থাকিব; তাৰ পাছত অধিপতিজনৰ পুনৰায় হ'ব। কিন্তু তেওঁৰ আধিপত্য হ'লে তেওঁৰ পুত্ৰবিলাকৰ হ'ব। ¹⁸ইয়াৰ বাহিৰে, অধিপতিজনে প্ৰজাবিলাকৰ আধিপত্যৰ পৰা তেওঁবিলাকক খেদাবৰ নিমিত্তে তেওঁবিলাকৰ আধিপত্যৰ পৰা একো নল'ব; মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ এজনো নিজ আধিপত্যৰ পৰা ছিন্-ভিন্ন নহ'বৰ নিমিত্তে তেওঁ নিজ আধিপত্যৰ পৰাই তেওঁৰ পুত্ৰবিলাকক আধিপত্য দিব।

¹⁹পাছে তেওঁ উত্তৰফালে মুখ কৰা পুৰোহিত বিলাকৰ পবিত্ৰ কোঁঠালিলৈ বাট-চৰাটোৰ কাষৰ প্ৰৱেশস্থানেদি মোক নিলে, আৰু চোৱা, পশ্চিমদিশে পাছফালে এখন ঠাই আছিল। ²⁰তেতিয়া তেওঁ মোক কলে, পুৰোহিতবিলাকে লোকবিলাকক পবিত্ৰ কৰিবলৈ দোষাৰ্থক বলি, পাপাৰ্থক বলি আৰু ভক্ষ্য নৈবেদ্য বাহিৰে চোতালখনলৈ নিনিবৰ নিমিত্তে, সেই পাপাৰ্থক ও দোষাৰ্থক বলি সিজোৱা আৰু ভক্ষ্য নৈবেদ্য তাও দিয়া ঠাই এয়ে। ²¹পাছে তেওঁ মোক বাহিৰে চোতালখনলৈ নি চোতালখনৰ চাৰিচুকৈদি ফুৰালে; আৰু চোৱা, চোতালখনৰ প্ৰত্যেক চুকত এখন এখন চোতাল আছিল। ²²চোতালখনৰ চাৰিচুকত, গড়েৰে আবৃত চল্লিশ হাত দীঘল আৰু ত্ৰিশ হাত বহল এখন এখন চোতাল আছিল; চুকৰ এই চাৰিখন চোতাল একে পৰিমাণৰ। ²³সেই চাৰিখনৰ প্ৰত্যেকখনৰ চাৰিওফালে লগালগি এশাৰী এশাৰী ঘৰ আছিল; আৰু চাৰিও-ফালৰ সেই ঘৰবোৰৰ তলত সিজাবৰ নিমিত্তে চৌকা পতা আছিল। ²⁴পাছে তেওঁ মোক কলে, গৃহটিৰ পৰিচাৰকবিলাকে তেওঁবিলাকৰ বলিৰ মাংস সিজোৱা ঘৰ এইবোৰ।

নতুন মন্দিৰৰ তলৰ পৰা ওলাই অহা নদী। নতুন ইস্ৰায়েল দেশৰ সীমা।

Chapter 47

¹পাছে তেওঁ মোক গৃহটিৰ দুৱাৰমুখলৈ ওলোটাই নিলে; আৰু চোৱা, গৃহটিৰ দুৱাৰ ডালিৰ তলৰ পৰা জলসমূহ ওলাই পূৱ দিশলৈ বৈ গৈছিল কিয়নো গৃহটিৰ আগফাল পূৱদিশে আছিল; আৰু বেদিটোৰ দক্ষিণে গৃহটিৰ সোঁ কাষৰ তলৰ পৰা সেই জলসমূহ নামি গৈছিল। ²পাছে তেওঁ মোক বাট-চৰাটোৰ বাটেদি উত্তৰফালে ওলিয়াই নিলে, আৰু মোক ঘূৰাই আহিবৰ বাটেদি, পূৱফালে মুখ কৰা বাট-চৰাটোতৈ যোৱা পথেদি বাহিৰে বাট-চৰাটোতৈ নিলে, আৰু চোৱা, সোঁ ফালে জলসমূহ ওলাই বৈ গৈছিল।

³পাছে পুৰুষজনে হাতত ৰছী এডাল লৈ পূৱফাললৈ আগ বাঢ়ি গৈ এক হাজাৰ হাত জুখিলে, আৰু মোক জল সমূহৰ মাজেদি নিলে; সেয়ে খাৰ-গঠিয়া পানী। ⁴আকৌ তেওঁ এক হাজাৰ হাত জুখিলে, আৰু জলসমূহৰ মাজেদি মোক নিলে; সেয়ে একাঁঠুৱা পানী। পুনৰায় তেওঁ এক হাজাৰ হাত জুখিলে, আৰু মোক জলসমূহৰ মাজেদি নিলে; সেয়ে একাঁকলীয়া পানী। ⁵পাছে তেওঁ আকৌ এক হাজাৰ হাত জুখিলে, সেয়ে মই পাৰ হৈ যাব নোৱাৰা এখন নদী; কিয়নো জল সমূহ বাঢ়িল, সাঁতোৰিব লগা জলসমূহ হ'ল, পাৰ হৈ যাব নোৱাৰা এখন নদী হ'ল।

⁶তেওঁ মোক কলে, হে মনুষ্য সন্তান, তুমি ইয়াক দেখিছা নে? এইবুলি তেওঁ মোক পুনৰায় নদীখনৰ দাঁতিলৈ লৈ গ'ল। ⁷মই উলটিলত, চোৱা, নদীখনৰ পাৰত ইপাৰে সিপাৰে অনেক অনেক গছ আছে। ⁸পাছে তেওঁ মোক কলে, এই জলসমূহ পূৱ অঞ্চললৈ ওলাই গৈছে; এয়ে অৰাৰাৰ মাজেদি নামি যাব, তাৰ পাছত সমুদ্ৰলৈ যাব; এই জন সমূহ সমুদ্ৰত সোমালে তাৰ পানী উত্তম হৈ যাব। ⁹আৰু এই মহানদীখন যোৱা সকলো ঠাইৰ অসংখ্য জীৱজন্তু জীব আৰু বহুসংখ্যক মাছ হ'ব; কিয়নো এই জলসমূহ সমুদ্ৰলৈ গ'লে তাৰ জলসমূহ উত্তম হৈ যাব; আৰু নদীখন যোৱা সকলো ঠাই সকলো প্ৰাণী জীব। ¹⁰তাৰ পাৰত মাছমৰীয়াবিলাক থিয় হ'ব, আৰু অয়িন-গদীৰ পৰা অয়িন-ইগ্ৰিয়মলৈকে জাল মেলি দিয়া ঠাই হ'ব; সিহঁতৰ মাছ মহাসমুদ্ৰৰ মাছৰ নিচিনাকৈ নানা বিধৰ অসংখ্য মাছ হ'ব। ¹¹কিন্তু তাৰ বোকা ঠাই আৰু দল-দলনিবোৰ উত্তম নহ'ব; সেইবোৰ লোণীয়া ঠাই হ'ব। ¹²আৰু নদীখনৰ কাষত, তাৰ পাৰত ইফালে সিফালে সকলোবিধৰ খোৱা গুটিৰ গছ হ'ব, সেইবোৰৰ পাত জঁয় নপৰিব আৰু গুটি নুচুকাব; জলসমূহ ধৰ্ম্মধামৰ পৰা ওলোৱাৰ কাৰণে সেইবোৰত মাহে মাহে নতুন নতুন গুটি ধৰিব; আৰু সেইবোৰৰ গুটি আহাৰৰ নিমিত্তে, আৰু সেইবোৰৰ পাত সুস্থ কৰিবৰ নিমিত্তে হ'ব। ¹³প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, যি সীমাৰ ভিতৰত তোমালোকে ইস্ৰায়েলৰ বাৰ ফৈদ অনুসাৰে আধিপত্যৰ নিমিত্তে দেশ ভাগ বাঁটবা, সেই সীমা এই; যোচেফে দুভাগ পাব। ¹⁴আৰু মই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকক দিবলৈ যি দেশৰ বিষয়ে হাত দাঙি শপত কৰিছিলোঁ, সেই দেশ তোমালোকে সমানে আধিপত্যস্বৰূপে ল'ব; সেই দেশ আধিপত্যস্বৰূপে তোমালোকৰ হ'ব।

¹⁵আৰু দেশৰ সীমা এই হ'ব। উত্তৰফালে মহাসমুদ্ৰৰ পৰা হিতলোনৰ বাটেদি চদাদৰ প্ৰৱেশ স্থানৰ ফাললৈ। ¹⁶হমাৎ, বেৰোথা, দম্মেচকৰ আৰু হমাতৰ সীমাৰ মাজত থকা চিত্ৰিয়িম, আৰু হাওৰাণৰ সীমাত থকা হাচেৰ-হতীকোণ। ¹⁷এইদৰে সীমাটো সমুদ্ৰৰ পৰা দম্মেচকৰ সীমাত থকা হচৰ-ঐনোনলৈকে যাব, আৰু উত্তৰ ফালে উত্তৰদিশে হমাতৰ সীমা। ¹⁸এয়ে উত্তৰ ফাল। আৰু পূৱফাল হাওৰাণ, দম্মেচক, ও গিলিয়দ, এই কেইটাৰে আৰু ইস্ৰায়েল দেশৰে মাজত থকা যৰ্দন হ'ব; উত্তৰ সীমাৰ পৰা পূৱ সমুদ্ৰলৈকে তোমালোকে জুখিব। ¹⁹এয়ে পূৱ ফাল। আৰু দক্ষিণদিশে দক্ষিণ ফাল, তামৰৰ পৰা মৰীবোৎ-কাদেচৰ জলসমূহেদি, মিচৰ জুৰিয়েদি মহাসমুদ্ৰলৈকে হ'ব। এয়ে দক্ষিণ দিশৰ দক্ষিণ ফাল। ²⁰আৰু দক্ষিণ সীমাৰে পৰা হমাতৰ প্ৰৱেশস্থানৰ সন্মুখলৈকে পশ্চিমফাল মহাসাগৰ হ'ব।

21এয়ে পশ্চিমফাল। এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ ফৈদ অনুসাৰে তোমালোকে এইদেশ তোমালোকৰ নিমিত্তে ভাগ বাঁটিবা। 22তোমালোকে নিজৰ নিজৰ নিমিত্তে, আৰু বিদেশী লোকবিলাকে তোমালোকৰ মাজত প্ৰবাস কৰি তোমালোকৰ মাজত সন্তান উৎপন্ন কৰিব, সিহঁতৰ নিমিত্তেও তাক আধিপত্যৰ অৰ্থে চিঠী-খেলেৰে বাগ বাঁটিবা; আৰু সিহঁত ইস্ৰায়েলেৰে সন্তানবিলাকৰ মাজত তোমালোকৰ বিবেচনাত স্বজাতীয় যেন হ'ব; সিহঁতে ইস্ৰায়েলৰ ফৈদবিলাকৰ মাজত তোমালোকৰ লগত আধিপত্য পাব। 23আৰু প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, যি ফৈদৰ মাজত বিদেশীয়ে বাস কৰিব, তাতেই তোমালোকে তাৰ আধিপত্য দিবা।

নতুন ইস্ৰায়েল দেশ বাগ বাঁটি দিয়া।

Chapter 48

1ফৈদবিলাকৰ এই এই নাম। একেবাৰে মূৰত উত্তৰ ফালে হিতলোনৰ বাটৰ কাষেদি হমাতৰ প্ৰৱেশস্থানলৈকে দশমৈচকৰ সীমাত থকা হচৰ-ঐননলৈকে, উত্তৰফালে হমাতৰ কাষত পূৱ আৰু পশ্চিমলৈ দানে এক অংশ পাব। 2আৰু দানৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ আচেৰে এক অংশ পাব। 3আৰু আচেৰৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ নপ্তালীয়ে এক অংশ পাব। 4আৰু নপ্তালীৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ মনচিয়ে এক অংশ পাব। 5আৰু মনচিৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ ইফ্ৰয়িমে এক অংশ পাব। 6আৰু ইফ্ৰয়িমৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ ৰুবেণে এক অংশ পাব। 7আৰু ৰুবেণৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ যিহুদাই এক অংশ পাব।

8আৰু যিহুদাৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ, পঁচিশ হাজাৰ হাত বহল আৰু দীঘলে পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ আন অংশবোৰৰ এক অংশ সমান তোমালোকে দিব লগা উপহাৰ ভূমি হ'ব; আৰু ধৰ্মধাম তাৰ মাজত হ'ব। 9যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে তোমালোকে দিব লগা উপহাৰ ভূমি পঁচিশ হাজাৰ হাত দীঘল, আৰু দহ হাজাৰ হাত বহল হ'ব। 10আৰু সেই পবিত্ৰ উপহাৰ ভূমি পুৰোহিতবিলাকৰ নিমিত্তে হ'ব। সেয়ে উত্তৰতৰ ফালে পঁচিশ হাজাৰ হাত দীঘল, পশ্চিম ফালে দহ হাজাৰ হাত বহল, পূৱ ফালে দহ হাজাৰ হাত বহল, আৰু দক্ষিণ ফালে পঁচিশ হাজাৰ হাত দীঘল হ'ব; তাৰ মাজ ঠাইত যিহোৱাৰ ধৰ্মধাম থাকিব। 11ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাক বিপথে যোৱা সময়ত লেবীয়াবিলাকে বিপথে যোৱাৰ নিচিনাকৈ বিপথে নোযোৱা মোৰ ৰক্ষণীয় ৰক্ষা কৰা চাদোকৰ সন্তানবিলাকৰ মাজৰ পবিত্ৰীকৃত পুৰোহিত বিলাকৰ নিমিত্তে সেয়ে হ'ব। 12সেয়ে তেওঁবিলাকৰ পক্ষে, দেশৰ উপহাৰ ভূমিৰ পৰা লোৱা, লেবীয়াবিলাকৰ সীমাৰ কাষত এক অতি পবিত্ৰ উপহাৰ হ'ব।

13আৰু লেবীয়াবিলাকে পুৰোহিতবিলাকৰ সীমাৰ সন্মুখত দীঘলে পঁচিশ হাজাৰ হাত আৰু বহলে দহ হাজাৰ হাত এডোখৰ ভূমি পাব; তাৰ গোটেই দৈৰ্ঘ্য পঁচিশ হাজাৰ হাত আৰু প্ৰস্থ দহ হাজাৰ হাত। 14তেওঁবিলাকে ইয়াৰ অলপো সলনি নকৰিব, নাইবা দেশৰ প্ৰথম ফল হস্তান্তৰ নকৰিব; কিয়নো এয়ে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ।

15আৰু পঁচিশ হাজাৰ হাতৰ সন্মুখৰ বহলৰ বাকী পাঁচ হাজাৰ হাত সাধাৰণ হ'ব; সেয়ে নগৰখন বসতিস্থান আৰু চাৰিওফালৰ মুকিল ঠাইৰ নিমিত্তে হ'ব; নগৰখন তাৰ মাজ ঠাইত হ'ব। 16তাৰ পৰিমাণ এইবোৰ; উত্তৰফাল চাৰি হাজাৰ পাঁচশ হাত, দক্ষিণ ফাল চাৰি হাজাৰ পাঁচশ হাত, পূৱ ফাল চাৰি হাজাৰ পাঁচ শ হাত, আৰু পশ্চিম ফাল চাৰি হাজাৰ পাঁচ শ হাত; 17আৰু নগৰখনৰ চাৰিওফালে মুকিল ঠাই থাকিব; উত্তৰ দিশে দুশ পঞ্চাশ হাত, দক্ষিণ দিশে দুশ পঞ্চাশ হাত পূৱ দিশে দুশ পঞ্চাশ হাত আৰু পশ্চিম দিশে দুশ পঞ্চাশ হাত। 18আৰু পবিত্ৰ উপহাৰ ভূমিৰ সন্মুখৰ দীঘলৰ বাকী ভাগ পূৱ দিশে দহ হাজাৰ হাত আৰু পশ্চিম দিশে দহ হাজাৰ হাত হ'ব, আৰু এয়ে পবিত্ৰ উপহাৰ ভূমিৰ আগত হ'ব; আৰু তাৰ উৎপন্ন শস্য নগৰখনত কাম কৰোঁতা লোকবিলাকৰ আহাৰৰ নিমিত্তে হ'ব। 19আৰু ইস্ৰায়েলৰ আটাই ফৈদৰ মাজৰ যি লোকবিলাকে নগৰখনত কাম কৰে, তেওঁবিলাকে তাক চহাব। 20গোটেই উপহাৰ ভূমি দীঘলে পঁচিশ হাজাৰ হাত আৰু বহলে পঁচিশ হাজাৰ হাত হ'ব; তোমালোকে নগৰখনৰ অধিকৃত অংশই সৈতে সেই পবিত্ৰ উপহাৰ ভূমি চাৰি-চুকীয়া কৰি উৎসৰ্গ কৰিবা। 21পবিত্ৰ উপহাৰ ভূমিৰ আৰু নগৰখনৰ অধিকৃত অংশৰ ইপালৰ সিফালৰ অৱশিষ্ট ভাগ অধিপতিজনৰ নিমিত্তে হ'ব; পূৱ সীমাৰ ফালে উপহাৰ ভূমিৰ পঁচিশ হাজাৰ হাতৰ সন্মুখৰ, আৰু পশ্চিম দিশে পশ্চিম সীমাৰ ফাললৈ পঁচিশ হাজাৰ হাতৰ সন্মুখৰ অংশবোৰৰ কাষৰ ভাগ অধিপতিজনৰ নিমিত্তে হ'ব; আৰু পবিত্ৰ উপহাৰ ভূমি ও গৃহটিৰ ধৰ্মধাম তাৰ মাজ ঠাইত হ'ব। 22অধিপতিজনৰ অংশৰ মাজ ঠাইত থকা যি ভাগ লেবীয়াবিলাকৰ অধিকৃত অংশৰ আৰু নগৰ খনৰ অধিকৃত অংশৰ বাহিৰে যিহুদা আৰু বিন্যামীনৰ সীমাৰ মাজত হ'ব সেয়ে অধিপতিজনৰ হ'ব।

23আৰু অৱশিষ্ট ফৈদবিলাকৰ এই এই অংশ হ'ব; পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ বিন্যামীনে এক অংশ পাব; 24আৰু বিন্যামীনৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ চিমিয়োনে এক অংশ পাব; 25আৰু চিমিয়োনৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ ইচাখৰে এক অংশ পাব; 26আৰু ইচাখৰৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ জবুলুনে এক অংশ পাব; 27আৰু জবুলুনৰ সীমাৰ কাষেদি পূৱ ফালৰ পৰা পশ্চিম ফাললৈ গাদে এক অংশ পাব। 28গাদৰ সীমাৰ কাষেদি দক্ষিণ ফালে দক্ষিণ দিশে তামৰৰ পৰা মৰীবৎ-কাদেচৰ জলসমূহৰ মাজেদি, মিচৰ জুৰিয়েদি মহাসমুদ্ৰলৈ সীমা হ'ব। 29প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, আধিপত্যৰ অৰ্থে ইস্ৰায়েলৰ ফৈদবিলাকৰ নিমিত্তে তোমালোকে চিঠী-খেলেৰে বাগ বাঁটিব লগা দেশ এয়ে, আৰু এইবোৰেই তেওঁবিলাকৰ অংশ।

30আৰু নগৰখন, চাৰিওফালৰ সীমা এইবোৰ। উত্তৰ ফালে চাৰিহাজাৰ পাঁচশ হাত। আৰু 31নগৰখনৰ দুৱাৰবোৰ ইস্ৰায়েলৰ ফৈদৰ নাম অনুসাৰে হ'ব; উত্তৰ ফালে তিনিখন দুৱাৰ, ৰুবেণৰ এখন, যিহুদাৰ এখন, আৰু লেবীৰ এখন। 32আৰু পূৱ ফালে চাৰি হাজাৰ পাঁচ শ হাত,

আৰু তিনিখন দুৱাৰ, যোচেফৰ এখন, বিন্যামীনৰ এখন আৰু দানৰ এখন।³³আৰু দক্ষিণ ফালে চাৰি হাজাৰ পাঁচ শ হাত, আৰু তিনিখন দুৱাৰ, চিমিয়োনৰ এখন, ইচাখৰৰ এখন, আৰু জবুলুনৰ এখন।³⁴আৰু পশ্চিম ফালে চাৰি হাজাৰ পাঁচ শ হাত, আৰু তাৰ তিনিখন দুৱাৰ, গাদৰ এখন, আচেৰৰ এখন, আৰু নপ্তালীৰ এখন।³⁵চাৰিওফালে ওঠৰ হাজাৰ হাত হ'ব; আৰু সেই দিনৰ পৰা নগৰখন "যিহোৱা সৌ তাত আছে", এই নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'ব।

দানিয়েলৰ পুস্তক।

Chapter 1

দানিয়েল আৰু তেওঁৰ তিনি জন বন্ধুৰ বিষয়।

¹যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত বাবিলৰ ৰজা নবুখদনেচৰে যিৰুচালেমলৈ আহি তাক অৱৰোধ কৰিলে। ²আৰু প্ৰভুৱে যিহূদাৰ ৰজা যিহোয়াকীমক আৰু ঈশ্বৰৰ গৃহত কেতবোৰ বস্তু তেওঁ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে; তাতে তেওঁ সেই বস্তুবোৰ চিনাৰ দেশলৈ নিজৰ দেৱতাৰ গৃহলৈ লৈ গল; আৰু তেওঁ সেই বস্তুবোৰ নিজৰ দেৱতাৰ উৰালত থলে। ³পাছে ৰজাই তেওঁৰ নপুংসকবিলাকৰ অধ্যক্ষ অস্পনজনক আজ্ঞা কৰিলে, বোলে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ মাজৰ, বিশেষকৈ ৰাজ-বংশৰ আৰু প্ৰধানবিলাকৰ মাজৰ, ⁴যুগ নথকা, সুন্দৰ, আটাই বিদ্যাত নিপুণ, বুদ্ধিত চোকা, জ্ঞানত পটু, আৰু ৰাজগৃহত থিয় হবৰ যোগ্য গোটাডিয়েক লৰা আনি কলদীয়া শাস্ত্ৰ আৰু ভাষা শিকোৱা হওক। ⁵ৰজাই আৰু নিৰূপণ কৰিলে, যে, তেওঁৰ উওম খাদ্যদ্রব্যৰ পৰা আৰু তেওঁ পান কৰা দ্ৰাক্ষাৰসৰ পৰা দিনে দিনে তেওঁবিলাকক ভাগ দিব, আৰু তেওঁবিলাকক তিনি বছৰলৈকে প্ৰতিপালন কৰি তিনি বছৰৰ শেষত ৰজাৰ আগত থিয় কৰাব। ⁶তেওঁবিলাকৰ মাজত যিহূদা-বংশৰ দানিয়েল, হননিয়া, মীচায়েল, আৰু অজৰিয়া আছিল। ⁷পাছ নপুংসকবিলাকৰ অধ্যক্ষই তেওঁবিলাকৰ নাম সলাই দানিয়েলক বেলটচচৰ, হননিয়াক চদ্রক, মীচায়েলক মৈচক, আৰু অজৰিয়াক অবেদ-নগো নাম দিলে। ⁸কিন্তু দানিয়েল, ৰজাৰ উওম খাদ্য দ্ৰব্যেৰে আৰু তেওঁ পান কৰা দ্ৰাক্ষাৰসেৰে যেন নিজকে অশুচি কৰা নহয়, তাৰ নিমিত্তে বৰ চিন্তা কৰি আছিল; এই হেতুকে নিজকে যেন অশুচি কৰা নহয়, এনে অনুমতি পাবলৈ নপুংসকবিলাকৰ অধ্যক্ষৰ আগত তেওঁ নিবেদন কৰিলে। ⁹তেতিয়া ঈশ্বৰে দানিয়েলক নুপুংসকবিলাকৰ সেই অধ্যক্ষৰ আগত দয়া আৰু অনুগ্ৰহ প্ৰাপ্ত কৰিলে। ¹⁰তাতে নুপুংসকবিলাকৰ সেই অধ্যক্ষই দানিয়েলক ক'লে, মোৰ প্ৰভু যি মহাৰজাই তোমালোকৰ খাদ্যদ্রব্য আৰু আৰু পান কৰা বস্তু নিৰূপণ কৰিলে, তেওঁলৈ মই ভয় কৰোঁ; কিয়নো তেওঁ তোমালোকৰ সমবয়সীয়া যুৱকবিলাকতকৈ তোমালোকৰ মুখ কিয় শুকাণ দেখিব? এইদৰে তোমালোকে ৰজাৰ আগত মোৰ মূৰ সঙ্কটত পেলাবা। ¹¹পাছে নপুংসকবিলাকৰ অধ্যক্ষই দানিয়েল, হননিয়া, মীচায়েল, আৰু অজৰিয়াৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰা ঘৰগিৰীক দানিয়েলে কলে, ¹²আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি দহ দিন আপোনাৰ এই দাসবিলাকক পৰীক্ষা কৰি চাওক; খাবলৈ আমাক শাক-পাচলি, আৰু পান কৰিবলৈ আমাক পানী দিবৰ নিমিত্তে আপুনি আজ্ঞা দিয়ক। ¹³পাছে আমাৰ, আৰু ৰজাৰ উওম খাদ্যদ্রব্য খোৱা যুৱাবিলাকৰ মুখৰ চেহেৰাৰ পৰীক্ষা হওক; তাতে, আপুনি যেনে দেখিব, সেইদৰে আপোনাৰ এই দাসবিলাকলৈ কৰিব। ¹⁴তেতিয়া তেওঁ তেওঁবিলাকৰ সেই কথাত মান্তি হৈ দহ দিনলৈকে তেওঁবিলাকক পৰীক্ষা কৰি চালে। ¹⁵দহ দিনৰ শেষত দেখা গল, ৰজাৰ উওম খাদ্যদ্রব্য খোৱা সকলো যুৱাতকৈ তেওঁবিলাকৰ মুখৰ চেহেৰা উত্তম, আৰু গা পুষ্ট হল। ¹⁶তাতে ঘৰগিৰীয়ে, তেওঁবিলাকে আহাৰ কৰিবলগীয়া বস্তু, আৰু পান কৰিবলগীয়া দ্ৰাক্ষাৰসৰ সলনি তেওঁবিলাকক শাক-পাচলি দিবলৈ ধৰিলে। ¹⁷আৰু ঈশ্বৰে সেই চাৰি জন যুৱাক সকলো শাস্ত্ৰত ও বিদ্যাত জ্ঞানী আৰু নিপুণ কৰিলে; আৰু সকলো বিধ দৰ্শন ও সপোনৰ কথা দানিয়েলে বুজিব পৰা হল। ¹⁸পাছে ৰজাই যি সময়ৰ পাছত সকলোকে আনিবলৈ আজ্ঞা কৰিছিল, সেই সময় পূৰ হ'লত, নুপুংসক বিলাকৰ অধ্যক্ষই নবুখদনেচৰৰ আগত তেওঁবিলাকক উপস্থিত কৰিলে। ¹⁹তেতিয়াই ৰজাই তেওঁবিলাকৰ লগত কথাবাতা হ'লত, তেওঁবিলাকৰ মাজত, দানিয়েল, হননিয়া, মীচায়েল, আৰু অজৰিয়া, এইকেইজনৰ সমান আন কোনো পোৱা নগ'ল; এই হেতুকে তেতিয়াৰে পৰা তেওঁবিলাক ৰজাৰ আগত থিয় হ'ল। ²⁰আৰু জ্ঞান ও বুদ্ধি বিষয়ক যিকোনো কথা ৰজাই তেওঁক সুধিলে, সেই সকলো কথা তেওঁৰ ৰাজ্যত থকা আটাই শাস্ত্ৰজ্ঞ ও গণকতকৈ তেওঁ তেওঁবিলাকক দহগুণে নিপুণ হোৱা পালে। ²¹আৰু দানিয়েলে কোৱা ৰজাৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰলৈকে থাকিল।

নবুখদনেচৰ ৰজাৰ সপোন আৰু তাৰ ফলিতা।

Chapter 2

¹নবুখদনেচৰে তেওঁৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰৰ এটা গুৰুতৰ সপোন দেখিলে; তাতে তেওঁৰ মন চিন্তিত হোৱাত টোপনি ভাগিল। ²পাছে ৰজাই তেওঁৰ সপোন নিজকে কবৰ নিমিত্তে, শাস্ত্ৰজ্ঞ, গণক মায়াৰী, আৰু কলদিয়াবিলাকক মাতিবলৈ আজ্ঞা দিলত, তেওঁবিলাক আহি ৰজাৰ আগত থিয় হ'ল। ³তেতিয়া ৰজাই তেওঁবিলাকক ক'লে, মই এটা সপোন দেখিলোঁ, তাক জানিবলৈ মোৰ মন চিন্তিত হৈছে। ⁴তাতে কলদিয়াবিলাকে অৰামীয়া ভাষাৰে ৰজাক ক'লে, মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক; আপোনাৰ এই দাসবিলাকক সপোনটো কওক, আমি তাৰ ফলিতা কম। ⁵ৰজাই তাৰ উত্তৰ দি কলদিয়াবিলাকক ক'লে, মোৰ পৰা এই আজ্ঞা ওলাল, তোমালোকো যদি সপোন আৰু তাৰ ফলিতা দুয়োকো মোক জনাব নোৱাৰা, তেন্তে তোমালোকক ডোখৰ ডোখৰ কৈ কটা যাব, আৰু তোমালোকৰ ঘৰবোৰ গোবৰৰ দ'ম যেন কৰা যাব; ⁶কিন্তু যদি সেই সপোন আৰু তাৰ ফলিতা দুয়োকো মোক কোৱা, তেন্তে মোৰ পৰা বঁটা, পুৰস্কাৰ, আৰু উত্তম মৰ্যাদা পাবা; এই হেতুকে সেই সপোনৰ ফলিতা মোক কোৱা। ⁷তেওঁবিলাকে দ্বিতীয়বাৰ উওৰ দি কলে, মহাৰাজে নিজ দাস বিলাকৰ আগত সপোনটো কওঁক; তেতিয়া আমি তাৰ ফলিতা কম।

৪ৰজাই উত্তৰ দি কলে, মই নিশ্চয় জানিছোঁ, মোৰ এই আজ্ঞা ওলাল দেখি তোমালোকে সময় নিয়াব খুজিছা।^৯ যদি তোমালোকে সেই সপোন মোক নজনোৱা, তেন্তে তোমালোকলৈ সেই একেটা আজ্ঞাই থাকিল; কিয়নো কু-সময় গুচি সু-সময় নোহোৱালৈকে মোৰ আগত মিছা আৰু ভাওনা কথা কবলৈ তোমালোকে থিৰ কৰিলা। এই হেতুকে তোমালোকে মোৰ আগত সপোনটো কোৱা; তাতে মই জানিম যে, তোমালোকে তাৰ ফলিতা মোৰ আগত ক'ব পাৰিবা।^{১০} কলদীয়াবিলাকে ৰজাক উত্তৰ দি ক'লে, মহাৰাজে সোধা কথা জনাব পৰা পৃথিৱীত কোনো নাই; কিয়নো মহান আৰু পৰাক্ৰমী কোনো ৰজাই কেতিয়াও এনে কথা কোনো শাস্ত্ৰজ্ঞ, কি গণক, কি কলদীয়াক সোধা নাই।^{১১} মহাৰাজে যি কথা সুধিছে, সেয়ে কঠিন; কিয়নো মৰ্ত্যবিলাকৰ লগত বাস নকৰা দেৱতা-সকলৰ বাহিৰে, মহাৰাজৰ আগত ইয়াক জনাব পৰা কোনো নাই।^{১২} ইয়াকে শুনি ৰজাই ক্ৰুদ্ধ আৰু আৰু অতিশয় কোপাশ্বিত হৈ বাবিলৰ আটাই বিদ্বানলোকক বধ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে।^{১৩} বিদ্বান লোকবিলাকক বধ কৰা আজ্ঞা প্ৰচাৰিত হ'লত, লোকবিলাকে দানিয়ালক আৰু তেওঁৰ লগৰীয়াবিলাকক বধ কৰিবলৈ ধৰিলে।

^{১৪} তেতিয়া বাবিলৰ বিদ্বান লোকবিলাকক বধ কৰিবলৈ ওলাই যোৱা অৰিয়ক নামেৰে ৰজাৰ ৰক্ষক-সেনাপতিক দানিয়েলে বিবেচনাৰে উত্তৰ দিলে।^{১৫} তেওঁ ৰাজসেনাপতি সেই অৰিয়কক উত্তৰ দি সুধিলে, ৰজাৰ পৰা ইমান ততাতৈয়া আজ্ঞা কিয়? তাতে অৰিয়াকে সেই কথা দানিয়েলক ভাঙি ক'লে।^{১৬} তেতিয়া দানিয়েলে ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ প্ৰৰ্থনা কৰিলে, মহাৰাজৰ সপোনটোৰ ফলিতা জনাবৰ অৰ্থে মোক কিছু সময় দিবলৈ আজ্ঞা হওক।

^{১৭} পাছে, দানিয়েল আৰু তেওঁৰ লগৰীয়াবিলাকবাবিলত আন বিদ্বানবিলাকে সৈতে বিনষ্ট নহবৰ নিমিত্তে,^{১৮} সেই নিগূঢ় কথাৰ বিষয়ে স্বৰ্গ আৰু ঈশ্বৰৰ আগত কুপা মাগণ কৰিবলৈ, দানিয়েলে নিজৰ ঘৰলৈ গৈ তেওঁৰ লগৰীয়া হননীয়া, মীচায়েল, আৰু অজৰিয়াৰ সেই কথা জনালে।^{১৯} সেই ৰাতি দৰ্শনত দানিয়েলৰ আগত সেই নিগূঢ় বিষয় প্ৰকাশিত হ'লত, দানিয়েলে স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰিলে।^{২০} দানিয়েলে মাত গাই ক'লে, ঈশ্বৰৰ নাম যুগে যুগে চিৰকাললৈকে ধন্য হওক; কিয়নো জ্ঞান আৰু পৰাক্ৰম তেওঁৰেই।^{২১} তেওঁ সময় আৰু কাল সলনি কৰে; তেওঁ ৰজাবিলাকক ভাঙে আৰু পাতে; তেওঁ জ্ঞানীবিলাকক জ্ঞান, আৰু বিবেচকবিলাকক বিবেচনা দিয়ে।^{২২} তেওঁ গভীৰ আৰু গোপনীয় বিষয় প্ৰকাশ কৰে, তেওঁ আন্ধাৰত থকা কথা জানে, আৰু তেওঁৰ লগত পোহৰ থাকে।^{২৩} হে মোৰ ওপৰ-পিতৃবিলাকৰ ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ ধন্যবাদ আৰু প্ৰশংসা কৰিছোঁ; তুমি মোক জ্ঞান আৰু শক্তি দি, আমি তোমাৰ আগত যচনা কৰা বিষয় মোক সম্প্ৰতি জনালা; কিয়নো ৰজাৰ কথা আমাক জনালা।^{২৪} পাছে দানিয়েলে বাবিলত থকা বিদ্বানবিলাকক বধ কৰিবলৈ ৰজাই নিযুক্ত কৰা অৰিয়োকৰ ওচৰলৈ গৈ, তেওঁৰ লগত সাক্ষাৎ কৰি, তেওঁক এই কথা কলে, আপুনি বাবিলৰ বিদ্বানবিলাকক বধ নকৰিব, ৰজাৰ গুৰিলৈ মোক লৈ যাওক, মই ৰজাক সপোনৰ ফলিতা কম।^{২৫} তেতিয়া অৰিয়াকে বেগাই দানিয়েলক ৰজাৰ ওচৰলৈ লৈ গৈ ৰজাক কলে, দেশান্তৰিত যিহূদীবিলাকৰ মাজত মই এইজন মানুহ পালোঁ, এওঁ ৰজাক ফলিতা কব।^{২৬} তাতে ৰজাই, বেলটচৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত দানিয়েলক সুধিলে, মই দেখা সপোন আৰু তাৰ ফলিতা তুমি মোক কব পাৰা নে? ^{২৭} তেতিয়া দানিয়েলে ৰজাৰ আগত উত্তৰ দি কলে, মহাৰাজে যি নিগূঢ় কথা সুধিছে, তাক মহাৰাজক কবলৈ কোনো বিদ্বান, কি গণক, কি শাস্ত্ৰজ্ঞ, কি জ্যোতিষীৰ সাধ্য নাই।^{২৮} কিন্তু নিগূঢ় কথা প্ৰকাশ কৰোঁতা এজন ঈশ্বৰ স্বৰ্গত আছে; শেষকালত যি যি ঘটিব, সেই সকলোকে তেওঁ মহাৰাজা নব্বুখদনেচৰক জনালে; আপোনাৰ সপোন, শয্যাৰ থাকোঁতে, আপোনাৰ মানসিক দৰ্শন এই।^{২৯} হে মহাৰাজ, আপুনি শয়ন কৰোঁতে, আপোনাৰ মনত ভাৱী ঘটনাৰ বিষয়ে নানা ভাৱনা হৈছিল; তাতে নিগূঢ় কথা প্ৰকাশ কৰোঁতা জনাই, আগলৈ কি ঘটিব, তাক আপোনাৰ আগত জনালে।^{৩০} কিন্তু আন আন জীৱিত লোকতকৈ মোৰে অধিক জ্ঞান আছে বুলি যে মোৰে আগত এই নিগূঢ় বিষয় প্ৰকাশিত হ'ল, এনে নহয়, কিন্তু মহাৰাজক সপোনৰ ফলিতা কবৰ অৰ্থে, আৰু আৰু আপুনি আপোনাৰ মনৰ ভাবনা বুজিবৰ নিমিত্তে সেয়ে প্ৰকাশিত হ'ল।

^{৩১} হে মহাৰাজ আপুনি চাই এটা বৃহৎ মূৰ্ত্তি দেখিছিল; সেই মূৰ্ত্তি বৰ ডাঙৰ আৰু অতিশয় উজ্জ্বল; সেয়ে আপোনাৰ আগত থিয় হৈছিল, আৰু দেখিবলৈ ভয়ানক আছিল।^{৩২} সেই মূৰ্ত্তিটোৰ মূৰ শুদ্ধ সোণৰ, বুকুৰ আৰু বাহু ৰূপৰ, পেট আৰু কৰুণ পিতলৰ,^{৩৩} ভৰি লোহাৰ, আৰু ভৰিৰ পতা কিছু লোহাৰ আৰু কিছু মাটিৰ আছিল।^{৩৪} আপুনি চাই থাকোঁতেই শেষত এটা শিল বিনাহাতে কাটি উলিওৱা হল, আৰু সেই শিলে মূৰ্ত্তিটোৰ ভৰিৰ লোহা আৰু মাটিৰ পতা দুখনত খুন্দা মাৰি গুৰি কৰিলে।^{৩৫} তাতে সেই লোহা, মাটি, পিতল, ৰূপ আৰু সোণ একেবাৰে গুৰি হৈ ঘামকালৰ মৰণা মৰা খলাৰ ঘূলাৰ নিচিনা হল; আৰু বতাহে সেইবোৰ এনেকৈ উড়ুৱাই লৈ গল, যে, কতো সেইবোৰৰ উদ্দেশ পোৱা নগল; কিন্তু যি শিলটোৱে মূৰ্ত্তিটোক খুন্দা মাৰিছিল, সেয়ে বৃহৎ পৰ্বত হৈ গোটেই পৃথিৱী জুৰিলে। সপোনতো এয়ে।^{৩৬} এতিয়া আমি মহাৰাজৰ আগত ফলিতা কওঁ।^{৩৭} হে মহাৰাজ, আপুনি ৰাজাধিৰাজ; স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰে আপোনাক ৰাজ্য, ঐশ্বৰ্য, পৰাক্ৰম, আৰু সন্মান দিলে;^{৩৮} আৰু যি যি ঠাইত মনুষ্যৰ সন্মানবিলাক, হাবিৰ জন্তুবোৰ, আৰু আকাশৰ পক্ষীবোৰে বাস কৰে, সেই সেই ঠাইত তেওঁ সেইবোৰক আপোনাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিলে, আৰু সকলোৰে ওপৰত আপোনাক অধিপতি পাতিলে। আপুনিয়েই সেই সোণৰ মূৰ।^{৩৯} আপোনাৰ পাছত আপোনাতকৈ নৰম আন এক ৰাজ্য উঠিব; তাৰ পাছত পিতলৰূপ আন এক তৃতীয় ৰাজ্য উঠিব, সেয়ে গোটেই পৃথিৱীত শাসন কৰিব।^{৪০} আৰু চতুৰ্থ ৰাজ্য লোহাৰ দৰে দৃঢ় হব; লোহাই যেনেকৈ সকলো বস্তু ডোখৰ ডোখৰ কৰি গুৰি কৰে, সকলোকে ভাঙোতা লোহাৰ দৰে, ঠিক সেইদৰে এই ৰাজ্যই সেই সকলোকে ভাঙি গুৰি কৰিব।^{৪১} আৰু আপুনি দেখিছিল, ভৰিৰ পতা আৰু ভৰিৰ আঙুলিবোৰ কিছু কুমাৰ-মাটিৰ আৰু কিছুৰ লোহাৰ; তাৰ দ্বাৰাই জানিব লাগে, যে, চতুৰ্থ ৰাজ্য বিভক্ত হব; কিন্তু সেই ৰাজ্যত লোহাৰ শক্তি থাকিব, কিয়নো আপুনি কুমাৰ-মাটি মিহলি থকা লোহা দেখিছিল।^{৪২} আৰু ভৰিৰ আঙুলিবোৰ যে কিছু লোহাৰ আৰু কিছু মাটিৰ আছিল, তাৰ দ্বাৰাই জানিব লাগে, যে, ৰাজ্য এভাগ দৃঢ়, আৰু এভাগ সহজে ভাঙিব পৰা হ'ব।^{৪৩} আৰু আপুনি যে কুমাৰ-মাটিৰে মিহলি হোৱা লোহা দেখিছিল, তাৰ দ্বাৰাই জানিব লাগে, যে, সেই ৰাজ্যৰ লোকবিলাকৰ মাজত পৰস্পৰৰ বিবাহ সম্বন্ধ থাকিব; কিন্তু যেনেকৈ লোহা মাটিত লাগি নাথাকে, তেনেকৈ তেওঁবিলাক পৰস্পৰে লাগি নাথাকিব।^{৪৪} আৰু সেই ৰজাবিলাকৰ কালত স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰে এক ৰাজ্য স্থাপন কৰিব; সেয়ে কেতিয়াও বিনষ্ট নহ'ব, আৰু সেই ৰাজ্যৰ ভাৰ আন জাতিৰ হাতত দিয়া নহ'ব; কিন্তু সেয়ে সেই আটাইৰ ৰাজ্য ভাঙি সংহাৰ কৰি নিজে চিৰকাললৈকে থাকিব।^{৪৫} আপুনি দেখিছিল যে, পৰ্বতৰ পৰা বিনাহাতে এটা শিল কাটি উলিওৱা হ'ল আৰু সেই শিলো লোহা, পিতল, মাটি, ৰূপ সোণ সকলোকে গুড়ি কৰিলে; মহান ঈশ্বৰে ইয়াৰ দ্বাৰাই মহাৰাজক ভাৱী ঘটনা জনালে; সপোনটো ঠিক আৰু তাৰ ফলিতাও সঁচা।

⁴⁶তেতিয়া ৰজা নবুখদনেচৰে উবুৰি হৈ পৰি দানিয়েলক প্ৰণাম কৰিলে, আৰু তেওঁৰ উদ্দেশে নৈবেদ্য আৰি ধূপ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ⁴⁷ৰজাই দানিয়েলক উত্তৰ দি ক'লে, তুমি এই নিগূঢ় কথা বুজাব পৰা হৈছা; এতেকে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ ঈশ্বৰবিলাকৰো ঈশ্বৰ, ৰজাবিলাকৰো প্ৰভু, আৰু নিগূঢ় বিষয় প্ৰকাশক। ⁴⁸তেতিয়া ৰজাই দানিয়েলক মহান কৰি অনেক বহুমূল্য বঁটা দিলে, আৰু গোটেই বাবিল দেশৰ ওপৰত শাসনকৰ্তা পদত, আৰু বাবিলত থকা সকলো বিদ্বান লোকৰ ওপৰত প্ৰধান বিষয়াবাবত নিযুক্ত কৰিলে। ⁴⁹পাছে দানিয়েলে ৰজাৰ আগত নিবেদন কৰিলত, ৰজাই চন্দ্ৰক, মৈচক, আৰু অবেদ-নগোক বাবিল প্ৰদেশৰ ৰাজকাৰ্যত নিযুক্ত কৰিলে; কিন্তু দানিয়াল ৰাজ দুৱাৰত থাকিছিল।

দানিয়েলৰ তিনিজন বন্ধুক অগ্নিকুণ্ডত পেলোৱা।

Chapter 3

¹ৰজা নবুখদনেচৰে ষাঠি হাত ওখ আৰু ছহাত বহল এনে এক সোণৰ মূৰ্ত্তি সাজি বাবিল প্ৰদেশৰ দুৰা নামেৰে সমথলত স্থাপন কৰিলে। ²পাছে ৰজা নবুখদনেচৰে সেই যি মূৰ্ত্তি স্থাপন কৰিছিল, তাৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিবৰ নিমিত্তে, ক্ষিতিপাল, প্ৰতিনিধি, দেশাধ্যক্ষ, প্ৰধান বিচাৰকৰ্তা, আৰু প্ৰদেশবোৰৰ আল আল আটাই বিষয়াক গোটাই আনিবলৈ নবুখদনেচৰে মানুহ পঠালে। ³পাছে ক্ষিতিপাল, প্ৰতিনিধি, দেশাধ্যক্ষ, প্ৰধান বিচাৰকৰ্তা, ৰাজ-উৰালী, ব্যৱস্থাপক, বিচাৰকৰ্তাবিলাক, আৰু প্ৰদেশবোৰৰ আন আন আটাই বিষয়াই, ৰজা নবুখদনেচৰে স্থাপন কৰা সেই মূৰ্ত্তিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ, গোট খালে, আৰু নবুখদনেচৰে স্থাপন কৰা মূৰ্ত্তিৰ আগত থিয় হ'ল। ⁴তেতিয়া ঘোষণাকাৰীয়ে ৰিঙিয়াই ক'লে, হে সকলো জাতিৰ, দেশৰ, আৰু ভাষাৰ লোকবিলাক, ⁵তোমালোকলৈ এই আজ্ঞা হৈছে, যে, যি সময়ত তোমালোকে শিঙা, বাঁহী, বীণা চেৰেন্দা, চেতাৰ, আৰু মৃদঙ্গ আদি নানা বিধ বাদ্যযন্ত্ৰৰ বাদ্য শুনিবা, তেতিয়াই নবুখদনেচৰ ৰজাই স্থাপন কৰা সোণৰ মূৰ্ত্তিক উবুৰি হৈ পৰি সেৱা কৰিবা; ⁶যেয়ে উবুৰি হৈ সেৱা নকৰিব, তাক সেই মুহূৰ্ত্ততে প্ৰজ্বলিত অগ্নিকুণ্ডত পেলোৱা হ'ব। ⁷এতেকে আটাই জাতিৰ লোকবিলাকে যেতিয়া শিঙা, বাঁহী, বীণা, চেৰেন্দা, আৰু চেতাৰ আদি নানা বিধ বাদ্য যন্ত্ৰৰ বাদ্য শুনিলে, তেতিয়া সকলো জাতিৰ, দেশৰ আৰু ভাষাৰ লোকবিলাকে উবুৰি হৈ পৰি নবুখদনেচৰ ৰজাই স্থাপন কৰা সোণৰ মূৰ্ত্তিক সেৱা কৰিলে।

⁸ইয়াতে সেই সময়ত কেইজনমান কলদীয়া মানুহে ওচৰলৈ আহি যিহূদীবিলাকৰ অহিতে চুকলি লগালে। ⁹সিহঁতে ৰজা নবুখদনেচৰৰ আগত ক'লে, মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক। ¹⁰হে মহাৰাজ আপুনি এই আজ্ঞা কৰিছিল যে, যি জনে যেতিয়া শিঙা, বাঁহী, বীণা, চেৰেন্দা, চেতাৰ আৰু মৃদঙ্গ আদি নানা বিধ বাদ্য যন্ত্ৰৰ বাদ্য শুনিব, তেওঁ উবুৰি হৈ পৰি সেই সোণৰ মূৰ্ত্তিক সেৱা কৰিব; ¹¹কিন্তু যি জনে উবুৰি হৈ সেৱা নকৰিব, তেওঁক প্ৰজ্বলিত অগ্নিকুণ্ডত পেলোৱা হ'ব। ¹²বাবিল প্ৰদেশৰ ৰাজ কাৰ্যত আপুনি নিযুক্ত কৰা চৈদ্ৰক, মৈচক, আৰু অবেদ-নগো নামেৰে কেইজনমান যিহূদী আছে; হে মহাৰাজ, সেই মানুহকেই জনে আপোনাক নামানে, আপোনাৰ দেৱতাবিলাকক সেৱা নকৰে, আৰু আপুনি স্থাপন কৰা সোণৰ মূৰ্ত্তিকো পূজা নকৰে।

¹³ইয়াকে শুনি নবুখদনেচৰে ক্ৰোধ আৰু কোপত, চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোক আনিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে। তাতে সেই জনক ৰজাৰ ওচৰলৈ নিয়া হ'লত, ¹⁴নবুখদনেচৰে তেওঁবিলাকক উত্তৰ দি ক'লে, হে চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগো, তোমালোকে যে মোৰ দেৱতাক সেৱা কৰা নাই, মই স্থাপন কৰা সোণৰ মূৰ্ত্তিক পূজা কৰা নাই, তাক তোমালোকে জানি শুনি কৰা নাই নে? ¹⁵এতিয়াও যদি তোমালোকে শিঙা, বাঁহী, বীণা, চেৰেন্দা, চেতাৰ আৰু মৃদঙ্গ আদি নানা বিধ বাদ্য যন্ত্ৰৰ বাদ্য শুনা সময়ত মই সজা সোণৰ মূৰ্ত্তিক উবুৰি হৈ সেৱা কৰিবলৈ যুগুত হোৱাইক, তেন্তে ভালহে; কিন্তু যদি তোমালোকে সেৱা নকৰাইক, তেন্তে সেই মুহূৰ্ত্ততেই তোমালোকক প্ৰজ্বলিত অগ্নিকুণ্ডত পেলোৱা হ'ব; মোৰ হাতৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিব পৰা কোন দেৱতা আছে? ¹⁶তেতিয়া চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোৱে ৰজাক উত্তৰ দি ক'লে, হে নবুখদনেচৰ, আপোনাক এই কথাৰ উত্তৰ দিয়া আমাৰ অপ্ৰয়োজন। ¹⁷আমি যি জনাৰ সেৱা কৰোঁ, আমাৰ সেই ঈশ্বৰ প্ৰজ্বলিত অগ্নিকুণ্ডৰ পৰা আমাক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ সমৰ্থ, আৰু হে মহাৰাজ, আপোনাৰ হাতৰ পৰা তেওঁ আমাক উদ্ধাৰ কৰিলেও কৰিব পাৰে; ¹⁸যদি নকৰেও, তথাপি হে মহাৰাজ, আপুনি জানিব যে, আমি আপোনাৰ দেৱতাবোৰক সেৱা নকৰিম, আপুনি স্থাপন কৰা সোণৰ মূৰ্ত্তিক পূজা নকৰিম।

¹⁹তেতিয়া নবুখদনেচৰে ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোৰ অহিতে মুখ বিকটাই অগ্নিকুণ্ড নিয়মিত পৰিমাণতকৈ সাত গুণ প্ৰজ্বলিত কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ²⁰আৰু তেওঁ তেওঁৰ সৈন্যৰ মাজৰ কেতবিলাক বলী মানুহক চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোক বান্ধি প্ৰজ্বলিত অগ্নিকুণ্ডত পেলাবলৈ আজ্ঞা দিলে। ²¹তেতিয়া সেই কেইজনক বান্ধি নিজ নিজ পাইজামা, চোলা, জামা আদি পোচাকে সৈতে অগ্নিকুণ্ডত পেলাই দিয়া হ'ল। ²²পাছে ৰজাৰ আজ্ঞা অতি ততাতৈয়া আৰু অগ্নিকুণ্ড অতিশয় তপত হোৱাত, চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোক নিয়া মানুহ কেইজনেই অগ্নিশিখাত হত হ'ল; ²³আৰু চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগো, এই তিনি জন লোক বন্ধনেৰে অগ্নিকুণ্ডৰ ভিতৰত পৰিল।

²⁴পাছে ৰজা নবুখদনেচৰে বিস্ময় মানি বেগাই উঠি তেওঁৰ মন্ত্ৰীবিলাকক ক'লে, আমি তিনি জন পুৰুষক জানো বান্ধি অগ্নিৰ মাজত পেলোৱা নাই? তেওঁবিলাকে উত্তৰ দি ক'লে, হয় মহাৰাজ। ²⁵তেতিয়া ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, চোৱা, মই চাৰিজন মানুহ দেখিছোঁ; তেওঁবিলাকে মুকলি হৈ জুইৰ মাজত অহা-যোৱা কৰিছে, তেওঁবিলাকে একো দুখ পোৱা নাই; আৰু চতুৰ্থ জনৰ আকৃতি দেৱপুত্ৰৰ নিচিনা। ²⁶তেতিয়া নবুখদনেচৰে সেই প্ৰজ্বলিত অগ্নিকুণ্ডৰ দুৱাৰৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, হে সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ দাস চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগো, ওলাই আহাঁ; তাতে চৈদ্ৰক, মৈচক

আৰু অবেদ-নগো অগ্নিৰ মাজৰ পৰা ওলাই আহিল।²⁷ পাছে ক্ষিতিপাল, প্ৰতিনিধি, দেশাধ্যক্ষ, ৰাজমন্ত্ৰীবিলাকে গোট খাই সেই তিনিজন লোকক চাই দেখিলে, যে, অগ্নিয়ে তেওঁবিলাকৰ শৰীৰ একো কৰিব পৰা নাই, তেওঁবিলাকৰ মূৰৰ চুলিও অকণকে পোৰা নাই, বস্ত্ৰও বিকৃত হোৱা নাই, আৰু গাত অগ্নিৰ গন্ধও নাই।

²⁸তেতিয়া নবুখদনেচৰে এই কথা ক'লে, চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোৰ যি জনা ঈশ্বৰে নিজৰ দূত পঠাই তেওঁৰ দাস বিলাকক ৰক্ষা কৰিলে, তেওঁ ধন্য; তেওঁবিলাকে তেওঁত বিশ্বাস কৰি ৰাজাজ্ঞা লঙ্ঘন কৰিলে আৰু নিজৰ ঈশ্বৰৰ বাহিৰে আন দেৱতাক যেন সেৱা-পূজা কৰিব লগীয়া নহয়, এই নিমিত্তে নিজ নিজ শৰীৰ সমৰ্পণ কৰিলে।²⁹ এতেকে মই এই আজ্ঞা দিছোঁ যে, সকলো জাতিৰ, দেশৰ, ভাষাৰ যি লোকবিলাকে চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোৰ ঈশ্বৰৰ অহিতে কোনো ভ্ৰান্তিৰ কথা ক'ব, সিহঁতক ডোখৰ ডোখৰকৈ কটা যাব, আৰু সিহঁতৰ ঘৰ গোবৰৰ দ'ম যেন কৰা হ'ব; কিয়নো এইদৰে উদ্ধাৰ কৰিব পৰা আন কোনো দেৱতা নাই।³⁰ তেতিয়া ৰজাই চৈদ্ৰক, মৈচক আৰু অবেদ-নগোক বাবিল প্ৰদেশৰ আৰু ওখ পদলৈ নিলে।

Chapter 4

নবুখদনেচৰ ৰজা বলীয়া হৈ যোৱাৰ বিষয়।

¹গোটাই পৃথিৱীত থকা সকলো জাতিৰ, দেশৰ, আৰু ভাষাৰ লোকবিলাকলৈ নবুখদনেচৰ ৰজাৰ জাননী। তোমালোকলৈ অতিশয় শান্তি হওক।

²সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰে মোত যি যি অদ্ভুত লক্ষণ আৰু আচৰিত কাৰ্য্য দেখুৱালে, সেই সকলোকে মই প্ৰচাৰ কৰা উচিত বুজিলোঁ।³ তেওঁৰ অদ্ভুত লক্ষণবোৰ কেনে মহৎ! আৰু তেওঁৰ আচৰিত কাৰ্য্যবোৰ কেনে গুৰুতৰ! তেওঁৰ ৰাজ্য চিৰকলীয়া ৰাজ্য, আৰু তেওঁৰ ৰাজ শাসন পুৰুষানুক্ৰমে থাকে।

⁴মই নবুখদনেচৰে মোৰ ঘৰত শান্তিৰে আৰু মোৰ ৰাজগৃহত কুশলে আছিলোঁ,⁵ এনে সময়ত মই এটা ভয় লগা সপোন দেখিলোঁ; আৰু মই শয়ন কৰা সময়ত নানা চিন্তা আৰু মানসিক দৰ্শনে মোক ব্যাকুল কৰিলে।⁶ এই হেতুকে সেই সপোনৰ ফলিতা মোক জনাবৰ নিমিত্তে বাবিলৰ সকলো বিদ্বান লোকক মোৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ মই আজ্ঞা কৰিলোঁ।⁷ পাছে শাস্ত্ৰজ্ঞ, গণক, কলদীয়া, আৰু জ্যোতিষীয়াবিলাক মোৰ ওচৰলৈ আহিলত, মই তেওঁবিলাকৰ আগত সেই সপোন কলোঁ; কিন্তু তেওঁবিলাকে মোক তাৰ ফলিতা ক'ব নোৱাৰিলে।⁸ শেষত মোৰ দেৱতাৰ নাম অনুসাৰে যাৰ নাম বেলটচচৰ, আৰু যাৰ অন্তৰত পবিত্ৰ দেৱতাবিলাকৰ আত্মা আছে, সেই দানিয়েল মোৰ আগত আহিলত, মই তেওঁৰ মোৰ সপোন ক'লোঁ, যে,⁹ হে শাস্ত্ৰজ্ঞবিলাকৰ প্ৰধান অধ্যক্ষ বেলটচচৰ, মই জানিছোঁ, তোমাত পবিত্ৰ দেৱতাবিলাকৰ আত্মা আছে, আৰু কোনো নিগূঢ় বাক্য তোমালৈ টান নহয়; এই হেতুকে সপোনত মই যি যি দেখিলোঁ, সেইবোৰ, বিশেষকৈ তাৰ ফলিতা মোক বুজুউৱা।¹⁰ শয়ন কৰাৰ সময়ত মোৰ মানসিক দৰ্শন এই মই চাই দেখিলোঁ, যে, পৃথিৱীৰ মাজত এজোপা গছ উৎপন্ন হ'ল, সি অতিশয় ওখ।¹¹ সেই গছ বাঢ়ি শকত হ'ল, আৰু ওখই আকাশ চুকি পোৱা হ'ল, আৰু গোটাই পৃথিৱীৰ অন্তৰ পৰা তাক দেখা গ'ল।¹² তাৰ পাতবোৰ সুন্দৰ, তাৰ গুটি অধিক আৰু সকলোৰে নিমিত্তে তাত খোৱা বস্ত্ৰ আছিল, তাৰ তলত বনৰীয়া জন্তুবোৰে ছাঁ লৈছিল, তাৰ ঢালবোৰত আকাশৰ চৰাইবোৰে বাহ লৈছিল, আৰু সকলো প্ৰাণীয়ে তাৰ পৰা আহাৰ পাইছিল।¹³ মই শয়ন কৰা সময়ত মানসিক দৰ্শন চাই দেখিলোঁ, যে, এজন প্ৰহৰী অৰ্থাৎ পবিত্ৰ লোক স্বৰগৰ পৰা নামি আহিল।¹⁴ তেওঁ ৰিঙিয়াই ক'লে, তোমালোকে গছজোপা কাটা, তাৰ ডালবোৰ কাটি পেলোৱা, তাৰ পাতবোৰ চুচি পেলোৱা, আৰু তাৰ গুটিবোৰ সিঁচৰিত কৰি পেলোৱা; তাৰ তলৰ পৰা জন্তুবোৰ, আৰু তাৰ ডালবোৰৰ পৰা পক্ষীবোৰ পলাই য়াওক।¹⁵ কিন্তু তোমালোকে তাৰ মুঢ়াটো লোহা আৰু পিতলৰ শিকলিৰে বান্ধি মাটিত পথাৰৰ কুমলীয়া ঘাঁহৰ মাজত ৰাখা। সি আকাশৰ নিয়ন্ত্ৰিত তিতক; আৰু পশুবোৰৰ লগত পৃথিৱীৰ ঘাঁহত তাৰ ভাগ হওক।¹⁶ তাৰ মনুষ্য হৃদয় নাথাকি সলনি হওক, আৰু তাক পশুৰ হৃদয় দিয়া হওক, আৰু তাৰ ওপৰত সাত কাল যাওক।¹⁷ মনুষ্যবিলাকৰ ৰাজ্যত যে, সৰ্বোপৰি জনাই শাসন কৰে, আৰু যাকে তাক দিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তাকে তাক দিয়ে, আৰু মানুহবিলাকৰ মাজত অতি নিচ লোককো তাৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰে, এই সকলোকে জীয়াই থকা লোকবিলাকে জানিবৰ নিমিত্তে, প্ৰহৰীবিলাকৰ আদেশেৰে এই দণ্ডাজ্ঞা হৈছে, আৰু পবিত্ৰবিলাকৰ বাক্যেৰে এই হুকুম হৈছে।¹⁸ মই নবুখদনেচৰ ৰজাই এই সপোন দেখিলোঁ; এতিয়া হে বেলটচচৰ, তুমি ইয়াৰ ফলিতা কোৱা; কিয়নো মোৰ ৰাজ্যত থকা কোনো বিদ্যান লোকে মোক ইয়াৰ ফলিতা কব পৰা নাই; কিন্তু তুমি কব পাৰিবা, কিয়নো তোমাৰ অন্তৰত পবিত্ৰ দেৱতাবিলাকৰ আত্মা আছে।

¹⁹তেতিয়া বেলটচচৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত দানিয়েলে অলপ বেছি তথা লাগি চিন্তাত ব্যাকুল হ'ল। তাতে ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, হে বেলটচচৰ, সেই সপোন আৰু তাৰ ফলিতাই তোমাক ব্যাকুল নকৰক। বেলটচচৰে উত্তৰ দি ক'লে, হে মোৰ প্ৰভু, আপোনাক ঘিণ কৰোতাবোৰলৈ এই সপোন, আৰু আপোনাৰ বৈৰীবোৰলৈ ইয়াৰ ফলিতা হওক।²⁰ আপুনি দেখা যি গছ বাঢ়ি শকত হ'ল, ওখই আকাশ চুকি পোৱা হ'ল আৰু পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইৰ পৰা তাক দেখা গ'ল,²¹ যাৰ পাত সুন্দৰ আৰু যাৰ গুটি অধিক আছিল, যিহঁত সকলোৰে নিমিত্তে খোৱা বস্ত্ৰ আছিল, যাৰ তলত বনৰীয়া জন্তুবোৰে বাস কৰিছিল, আৰু যাৰ ডালবোৰত আকাশৰ পক্ষীবোৰে বাহ লৈছিল, হে মহাৰাজ সেই গছজোপা আপুনিয়েই।²² আপুনি বাঢ়ি বলৱান হৈছে, কিয়নো আপোনাৰ মহিমা বাঢ়ি আকাশ চুকি পোৱা হ'ল; আপোনাৰ ৰাজত্ব পৃথিৱীৰ অন্তৰলৈকে হ'ল।²³ আৰু ৰজাই দেখিছিল যে, এজন প্ৰহৰী অৰ্থাৎ পবিত্ৰ লোকে স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহি ক'লে, "তোমালোকে গছজোপা কাটি পেলায় নষ্ট কৰা; কিন্তু তাৰ মুঢ়াটো লোহা আৰু পিতলৰ শিকলিৰে বান্ধি মাটিত পথাৰৰ কুমলীয়া ঘাঁহৰ মাজত ৰাখা; তাতে সাত কাল নাযায়মানে, সি আকাশৰ নিয়ন্ত্ৰিত তিতক, আৰু পথাৰৰ পশুবোৰৰ লগত তাৰ ভাগ হ'ব।"²⁴ হে মহাৰাজ, ইয়াৰ ফলিতা এই, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজলৈ যি ঘটিব, সেয়ে সৰ্বোপৰি জনাৰ আজ্ঞা।²⁵ মনুষ্য বিলাকৰ ৰাজ্যত যে সৰ্বোপৰি জনাই শাসন কৰে, আৰু যাকে তাক দিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তাকে তাক দিয়ে, আপুনি ইয়াক

নজনালৈকে মনুষ্য সমাজৰ পৰা দূৰীকৃত হৈ পথাৰৰ পশুবোৰৰ লগত বাস কৰিব, গৰুৰ নিচিনাকৈ আপোনাক ঘাঁহ খোঁড়া হ'ব, আপুনি আকাশৰ নিয়ৰত তিতিব, আৰু আপোনাৰ ওপৰত সাত কাল যাব।²⁶ কিছু গছৰ মুঢ়াটো যে ৰাখিবৰ আজ্ঞা হৈছিল, তাৰ অৰ্থ এই, স্বৰ্গই যে ৰাজশাসন কৰে, ইয়াক আপুনি জনাৰ পাছত আপোনাৰ হাতত আপোনাৰ ৰাজ্য থিৰ হ'ব।²⁷ এই হেতুকে, হে মহাৰাজ, মোৰ পৰামৰ্শ আপোনাৰ আগত গ্ৰাহ্য হওক; আপুনি ধৰ্ম্মেৰে আপোনাৰ পাপবোৰৰ পৰা, আৰু দুখীয়াক দয়া কৰি আপোনাৰ অপৰাধ বোৰৰ পৰা আপোনাকে মুক্ত কৰক; তাতে কিজানি আপোনাৰ শান্তি কাল দীঘল হ'ব।²⁸ পাছে সেই সকলোৱেই ৰজা নবুখদনেচৰত ফলিয়ালে।²⁹ বাৰ মাহৰ শেষত বাবিলৰ ৰাজ-গৃহৰ চালত তেওঁ অহা-যোৱা কৰিছিল, এনে সময়ত ৰজাই মাত লগাই ক'লে, ³⁰মই মোৰ বলৰ প্ৰভাৱত, আৰু মোৰ ৰাজশ্ৰীৰ দ্বাৰাই সন্মান পাবৰ অৰ্থে ৰাজধানীৰ নিমিত্তে সজা এইখন জানো মহা বাবিল নহয়? ³¹ৰজাই এই কথা কৈ থাকোতেই, এই আকাশীবাণী হ'ল, যে, হে নবুখদনেচৰ ৰজা তোমাৰ বিষয়ে আজ্ঞা দিয়া হ'ল; তোমাৰ পৰা তোমাৰ ৰাজত্ব গ'ল।³² মনুষ্যবিলাকৰ ৰাজ্যত যে, সৰ্বোপৰি জনাই শাসন কৰে, আৰু যাকে তাক দিৱলৈ ইচ্ছা কৰে, তাকে তাক দিয়ে, তুমি ইয়াক নজনালৈকে মনুষ্য সমাজৰ পৰা দূৰীকৃত হৈ পথাৰৰ পশুবোৰৰ লগত বাস কৰিবা, গৰুৰ নিচিনাকৈ তোমাক ঘাঁহ খুঁড়া হ'ব, আৰু তোমাৰ ওপৰত সাত কাল যাব।³³ সেই মুহূৰ্ততে নবুখদনেচৰত সেই কথা ফলিয়ালে; তেওঁ মনুষ্য সমাজৰ পৰা দূৰীকৃত হৈ গৰুৰ নিচিনাকৈ ঘাঁহ খালে, আৰু তেওঁৰ শৰীৰ আকাশৰ নিয়ৰত তিতিল; এই অৱস্থাত থাকোতে তেওঁৰ নোম কুৰৰ পক্ষীৰ পাখিৰ নিচিনাকৈ, আৰু তেওঁৰ নখ চৰাইৰ নখৰ নিচিনাকৈ বাঢ়িল।³⁴ পাছে সেই কালৰ শেষত মই নবুখদনেচৰে স্বৰ্গলৈ দৃষ্টি কৰিলত, মোৰ জ্ঞান মৌলৈ উলটি আহিল; তাতে মই সৰ্বোপৰি জনাৰ ধন্যবাদ কৰিলোঁ, আৰু অনন্ত কাললৈকে জীয়াই থকা জনাৰ প্ৰশংসা আৰু তেওঁক সমাদৰ কৰিলোঁ; কিয়নো তেওঁৰ ৰাজ শাসন চিৰকালীয়া ৰাজ শাসন, আৰু তেওঁৰ ৰাজ্য পুৰুষানুক্ৰমে থাকে।³⁵ আৰু তেওঁৰ সাক্ষাতে আটাই পৃথিৱী নিবাসী একো নোহোৱাৰ নিচিনা গণিত হৈছে; তেওঁ স্বৰ্গৰ বাহিনীবিলাকৰ আৰু পৃথিৱী নিবাসী বিলাকৰ মাজত নিজ ইচ্ছা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰে; তেওঁৰ হাত ৰাখিব পৰা, নাইবা, তুমি কি কৰিছা বুলি তেওঁক ক'ব পৰা কোনো নাই।³⁶ সেই সময়তে মোৰ জ্ঞান মৌলৈ উলটি আহিল, আৰু মোৰ ৰাজ্যৰ গৌৰৱৰ অৰ্থে মোৰ ৰাজশ্ৰী আৰু মোৰ শোভা মৌলৈ ঘূৰি আহিল; মোৰ মন্ত্ৰী আৰু মহৎ লোকবিলাকে মোৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ বিচাৰিলে; মই মোৰ ৰাজ্যত পুনৰায় স্থাপিত হ'লো, আৰু মোৰ মহিমা অতিশয় অধিকৰূপে বাঢ়িল।³⁷ এতিয়া মই নবুখদনেচৰে সেই স্বৰ্গৰ ৰজাৰ প্ৰশংসা, গুণ কীৰ্ত্তন আৰু তেওঁক সমাদৰ কৰিছোঁ; কিয়নো তেওঁৰ সকলো কাৰ্য্য সত্য, আৰু তেওঁৰ পথবোৰ ন্যায়, আৰু গৰ্ব আচৰণ কৰোঁতাবোৰক খৰ্ব কৰিবলৈ তেওঁৰ ক্ষমতা আছে।

বেলচচৰ ৰজাৰ ভোজ, আৰু বাবিল ৰাজ্যৰ পতন।

Chapter 5

¹এদিন বেলচচৰ ৰজাই তেওঁৰ এক হাজাৰ প্ৰধান লোকক এটা বৰ ভোজ দিলে, আৰু সেই এক হাজাৰ লোকৰ সাক্ষাতে দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিলে।² পাছে বেলচচৰে দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰি থাকোঁতে, যিক্ৰচালেমত থকা মন্দিৰৰ পৰা তেওঁৰ পিতৃ নবুখদনেচৰে অনা সোণৰ আৰু ৰূপৰ পাত্ৰবোৰত ৰজা আৰু তেওঁৰ প্ৰধান লোকবিলাকে, তেওঁৰ পত্নী আৰু উপপত্নীবিলাকে পান কৰিবৰ অৰ্থে, সেই পাত্ৰবোৰ আনিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে।³ তেতিয়া, যিক্ৰচালেমত থকা মন্দিৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰা অনা সেই সোণৰ পাত্ৰবোৰ নিয়া হ'লত, ৰজা আৰু তেওঁ প্ৰধান লোকবিলাকে, তেওঁৰ পত্নী আৰু উপপত্নীবিলাকে সেইবোৰত পান কৰিলে।⁴ তেওঁবিলাকে দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰি কৰি সোণ, ৰূপ, পিতল, লোহা, কাঠ, আৰু শিলৰ দেৱতাবোৰৰ প্ৰশংসা কৰিলে।

⁵ সেই মুহূৰ্ততে এজন হাতৰ আঙুলি ওলাই, ৰাজগৃহৰ দেৱালত লিপা চূণৰ ওপৰত, ওলোমাই থোৱা প্ৰদীপৰ আগত লিখিছিল ৰজাই তাৰ আগভাগ দেখিলে।⁶ তাতে ৰজাৰ মুখ বিবৰ্ণ হ'ল, তেওঁ চিন্তাত ব্যাকুল হ'ল, তেওঁৰ কঁকালৰ জোৰা টিলা হৈ গ'ল, আৰু তেওঁৰ আঁঠুত আঁঠু লাগিবলৈ ধৰিলে।⁷ ৰজাই বৰ মাতেৰে গণক, কলদীয়া, আৰু জ্যোতিষীয়া লোকবিলাকক আনিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে। ৰজাই বাবিলৰ বিদ্বানবিলাকক ক'লে, যি কোনো মানুহে এই লিখা কথা পাঠ কৰি ইয়াৰ অৰ্থ মোক জনাব, তেওঁক বেঙেনা বৰণীয়া সাজেৰে সজোৱা হ'ব, তেওঁৰ ডিঙিত সোণৰ হাৰ দিয়া হ'ব, আৰু তেওঁ ৰাজ্য তৃতীয় শ্ৰেণীৰ বিষয়া হ'ব।⁸ তাতে ৰজাৰ আটাই বিদ্বানলোক ভিতৰত সোমাল; কিন্তু তেওঁবিলাকে সেই লিখা কথা পাঠ কৰিব বা ৰজাক তাৰ অৰ্থ জনাব নোৱাৰিলে।⁹ তেতিয়া বেলচচৰ ৰজা অতিশয় ব্যাকুল হ'ল, তেওঁৰ মুখ বিবৰ্ণ হ'ল, আৰু তেওঁৰ প্ৰধানলোকবিলাকো বিহ্বল হ'ল।

¹⁰ পাছে ৰজাৰ আৰু তেওঁৰ প্ৰধানলোকবিলাকৰ সেই কথা শুনি ৰাণী ভোজৰ ঘৰলৈ আহিল। ৰাণীয়ে ক'লে, বোলে, মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক; আপুনি চিন্তাত ব্যাকুল নহ'ব, আৰু আপোনাৰ মুখ বিবৰ্ণ নহওক।¹¹ পবিত্ৰ দেৱতাবিলাকৰ আত্মা থকা এজন পুৰুষ আপোনাৰ ৰাজ্য মাজত আছে; আপোনাৰ পিতৃৰ দিনত তেওঁত বুদ্ধি, বিবেচনা, আৰু দেৱতাবিলাকৰ জ্ঞানৰ নিচিনা জ্ঞান পোৱা গৈছিল। আপোনাৰ পিতৃ নবুখদনেচৰ ৰজাই, হয় মহাৰজা, আপোনাৰ পিতৃয়ে তেওঁক শাস্ত্ৰজ্ঞ, গণক, কলদীয়া, আৰু জ্যোতিষীয়াবিলাকৰ অধ্যক্ষ নিযুক্ত কৰিছিল; ¹² কিয়নো তেওঁৰ অন্তৰত উত্তম আত্মা, জ্ঞান, বুদ্ধি, আৰু সপোনৰ ফলিতা কব পৰা, নিগূঢ় বাক্য জনাব পৰা, আৰু সংশয় দূৰ কৰিব পৰা গুণ পোৱা গৈছিল; তেওঁৰ নাম দানিয়েল, ৰজাই তেওঁক বেলচচৰ নাম দিছিল। এই হেতুকে সেই দানিয়েলক মতা যাওক, তেওঁ অৰ্থ বুজাব।¹³ তেতিয়া দানিয়েল ৰজাৰ ওচৰলৈ নিয়া হ'লত, ৰজাই দানিয়েলক কলে, বোলে, মোৰ পিতৃ মহাৰজাই যিহুদা দেশৰ পৰা অনা দেশান্তৰিত যিহুদী লোকবিলাকৰ মাজত যি দানিয়েল আছিল, সেই জন তুমি নে? ¹⁴ তোমাৰ বিষয়ে মই শুনিছোঁ, যে, তোমাৰ অন্তৰত দেৱতাবিলাকৰ আত্মা আছে, আৰু তোমাৰ বুদ্ধি, বিবেচনা, আৰু উওম জ্ঞান পোৱা যায়। ¹⁵ সম্প্ৰতি এই লিখা কথা পাঠ কৰিবলৈ, আৰু ইয়াৰ অৰ্থ মোক বুজাবলৈ বিদ্বান আৰু গণকবিলাকক মোৰ গুৰিলৈ অনা হ'ল; তেওঁবিলাকে কথাখিনিৰ অৰ্থ বুজাব নোৱাৰিলে। ¹⁶ কিন্তু মই তোমাৰ বিষয়ে শুনিছোঁ, যে, তুমি অৰ্থ

বুজাব পাৰা, আৰু সংশয় দূৰ কৰিব পাৰা; এতিয়া তুমি যদি এই লিখা কথা পাঠ কৰিব, আৰু ইয়াৰ অৰ্থ মোক বুজাব পাৰা, তেন্তে তোমাক বেঙেনা বৰণীয়া সাজেৰে সজোৱা হব, তোমাৰ ডিঙিত সোণৰ হাৰ দিয়া হব, আৰু তুমি ৰাজ্যৰ তৃতীয় শ্ৰেণীৰ বিষয়া হবা। ¹⁷তেতিয়া দানিয়েলে ৰজাৰ আগত উত্তৰ দি কলে, আপোনাৰ বঁটা আপোনালৈ থাকক, আৰু আপোনাৰ পুৰস্কাৰ অন্যক দিয়ক; তথাপি মই মহাৰাজৰ আগত এই লিখা কথা পাঠ কৰিম, আৰু ইয়াৰ অৰ্থ মহাৰাজক বুজাম। ¹⁸হে মহাৰাজ, সৰ্কোঁপৰি ঈশ্বৰে আপোনাৰ পিতৃ নবুখদনেচৰক ৰজ্য, মহিমা, মৰ্য্যদা, আৰু ৰাজশ্ৰী দিছিল। ¹⁹ঈশ্বৰে তেওঁক দিয়া মহিমাৰ কাৰণে, সকলো জাতিৰ, দেশৰ, আৰু ভাষাৰ লোকবিলাকে তেওঁৰ সাক্ষাতে কঁপি আছিল, আৰু ভয় কৰিছিল; তেওঁ নিজ ইচ্ছাৰে কোনোক বধ কৰিছিল, নিজ ইচ্ছাৰে কোনোক জীয়াই ৰাখিছিল; আৰু নিজ ইচ্ছাৰে কোনোক উন্নত কৰিছিল, নিজ ইচ্ছাৰে কোনোক নত কৰিছিল। ²⁰কিন্তু যেতিয়া তেওঁৰ মন ওফলদি পৰিল, আৰু তেওঁৰ আত্মা কঠিন হৈ যোৱাত, গৰ্ব আচৰণ কৰিলে, তেতিয়া তেওঁক ৰাজ সিংহাসনৰ পৰা খেদোৱা হ'ল, আৰু তেওঁৰ পৰা তেওঁৰ গৌৰৱ নিয়া হ'ল। ²¹তেওঁ মনুষ্য সন্তানবিলাকৰ মাজৰ পৰা দুৰীকৃত হ'ল, তেওঁৰ হৃদয় পশুৰ সদৃশ কৰা হ'ল, বনৰীয়া গাধৰ লগত তেওঁৰ বসতি হ'ল, তেওঁক গৰুৰ নিচিনাকৈ ঘাঁহ খুউৱা হ'ল, আৰু তেওঁৰ শৰীৰ আকাশৰ নিয়ন্ত্ৰিত তিতিল; মনুষ্য বিলাকৰ ৰাজ্যত যে সৰ্কোঁপৰি ঈশ্বৰে শাসন কৰে, আৰু যাকে তাৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তাকে তাৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰে, তেওঁ ইয়াক নজনালৈকে সেই অৱস্থাত আছিল। ²²হে বেলচচৰ, তেওঁৰেই পুত্ৰ যি আপুনি, আপুনি সেই সকলো জানিও, আপোনাৰ মন নম্ৰ কৰা নাই। ²³কিন্তু আপুনি স্বৰ্গৰ প্ৰভুৰ অহিতে নিজকে ওখ কৰিলে, আৰু তেওঁৰ গৃহৰ নানা পাত্ৰ আপোনাৰ আগত অনা হ'লত, আপুনি আৰু আপোনাৰ প্ৰধান লোকবিলাকে, আপোনাৰ পত্নী আৰু উপপত্নীবিলাকে সেইবোৰত দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিলে, আৰু ৰূপ, সোণ, পিতল, লোহা, কাঠ, আৰু শিলৰ যি দেৱতাবোৰে নেদেখে, নুশনে, আৰু একোকে নাজানে, আপুনি সেইবোৰৰ প্ৰশংসা কৰিলে; কিন্তু আপোনাৰ নিশ্বাস যি জনাৰ হাতত আছে, আৰু আপোনাৰ সকলো পথ যি জনাৰ অধীন, আপুনি সেই ঈশ্বৰক সমাদৰ নকৰিলে। ²⁴এই নিমিত্তে তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰা এই হাতৰ আগ পঠোৱা, আৰু এই কথা লিখা হ'ল।

²⁵লিখা কথা খিনি এই, “মিনে, মিনে, তিকেল, উফৰ্চীন।” ²⁶কথাখিনিৰ অৰ্থ এই, মিনে, (গণিত) ঈশ্বৰে আপোনাৰ ৰাজ্য গণনা কৰিলে; ²⁷তিকেল, (জোখা হ'ল) আপোনাক তৰ্জাত জোখা হ'ল, আৰু কম পোৱা গ'ল; ²⁸পিৰেচ, (ভগ্ন) আপোনাৰ ৰাজ্য ভাঙি মাদীয়া আৰু পাৰসীকবিলাকক দিয়া হৈছে।

²⁹তেতিয়া বেলচচৰৰ আজ্ঞাত, দানিয়েলক বেঙেনা বৰণীয়া বস্ত্ৰ পিন্ধোৱা হ'ল, তেওঁৰ ডিঙিত সোণৰ হাৰ দিয়া হ'ল, আৰু তেওঁ যে ৰাজ্যৰ তৃতীয় শ্ৰেণীৰ বিষয়া হ'ব, তাক ঘোষণা কৰা হ'ল।

³⁰সেই ৰাতিতে কলদীয়াৰ ৰজা বেলচচৰ হত হ'ল। ³¹পাছে মাদীয়া দাৰিয়াবচে ৰাজ্য পালে; তেতিয়া তেওঁৰ বয়স প্ৰায় বাষষ্টি বছৰ।

Chapter 6

সিংহৰ মুখৰ পৰা দানিয়েল ৰক্ষা পোৱা

¹পাছে দাৰিয়াবচে উচিত দেখি, গোটেই ৰাজ্যত ঠায়ে ঠায়ে থাকিবলৈ এশ বিশ জন ক্ষিতিপাল নিযুক্ত কৰিলে; ²আৰু সেই ক্ষিতিপালবিলাকে যেন হিচাব দিয়ে, আৰু ৰজাৰ হানি নহয়, এই নিমিত্তে তেওঁবিলাকৰ ওপৰত তিনি জন প্ৰধান বিষয়া পাতিলে; তেওঁবিলাকৰ ভিতৰত দানিয়েল আছিল। ³সেই সময়ত, এই দানিয়েলৰ অন্তৰত উত্তম আত্মা থকাত, আন দুজন প্ৰধান বিষয়াতকৈ আৰু ক্ষিতিপালবিলাকতকৈ তেওঁ প্ৰধান আছিল; এই নিমিত্তে ৰজাই তেওঁক, সমুদায় ৰাজ্যৰ ওপৰত নিযুক্ত কৰিবলৈ মন কৰিলে।

⁴তাতে আন দুজন প্ৰধান বিষয়া আৰু ক্ষিতিপালবিলাকে ৰাজকাৰ্য্যৰ বিষয়ে দানিয়েলৰ অহিতে ছিদ্ৰ বিচাৰিলে, কিন্তু কোনো ছিদ্ৰ কি দোষ পাব নোৱাৰিলে; কিয়নো তেওঁ বিশ্বাসী আছিল, তেওঁত কোনো ভুল বা দোষ পোৱা নগ'ল। ⁵তেতিয়া সেই মানুহবিলাকে ক'লে, আমি সেই দানিয়েলৰ ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে ছিদ্ৰ নাপালে, তেওঁৰ অহিতে কোনো ছিদ্ৰ নাপাম। ⁶পাছে সেই দুজন বিষয়া আৰু ক্ষিতিপালবিলাকে গোট খাই ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ এই কথা ক'লে, মহাৰাজ দাৰিয়াবচ চিৰজীৱী হওক। ⁷হে মহাৰাজ, ৰাজ্যৰ প্ৰধান বিষয়া, প্ৰতিনিধি, ক্ষিতিপাল, ৰাজমন্ত্ৰী, আৰু দেশাধক্ষ্যবিলাকে মন্ত্ৰণা কৰি, এই ৰাজাজ্ঞা স্থাপন কৰা আৰু দৃঢ় নিষেধ কৰা উচিত দেখিছে, যে, যি কোনো মানুহে ত্ৰিশ দিনৰ ভিতৰত হে মহাৰাজ, আপোনাৰ বাহিৰে আন কোনো দেৱতা বা মানুহৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিব, তাক সিংহৰ গাঁতত পেলোৱা যাব। ⁸এতিয়া মহাৰাজে এই নিষেধ-আজ্ঞা স্থাপন কৰক, আৰু মাদীয়া ও পাৰসীকবিলাকৰ অলৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে সলনি কৰিব নোৱাৰাকৈ এই লিখা পত্ৰত চহি দিয়ক। ⁹এতেকে দাৰিয়াবচ ৰজাই, সেই লিখা আজ্ঞা আৰু নিষেধ-পত্ৰত চহি দিলে। ¹⁰পত্ৰখনত চহি দিয়া কথা দানিয়েলে জানি নিজৰ ঘৰলৈ গল; (সেই সময়ত তেওঁৰ ওপৰ-কোঠালিৰ যি খিৰিকী দুৱাৰবোৰ যিক্ৰচালেমৰ ফালে আছিল, সেইবোৰ মেলা আছিল) আৰু তেওঁ আগেয়ে কৰা নিচিনাকৈ দিনটোৰ ভিতৰত তিনিবাৰ আঁঠু পাৰি নিজ ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা আৰু তেওঁৰ স্তুতিগান কৰিলে। ¹¹তেতিয়া সেই মানুহবিলাকে গোট খাই আহি দানিয়েলক তেওঁ ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা আৰু মিনতি কৰা পালে। ¹²তাতে তেওঁবিলাকে গৈ নিষেধ-পত্ৰৰ বিষয়ে ৰজাক ক'লে, বোলে, যি কোনো মানুহে ত্ৰিশদিনৰ ভিতৰত হে মহাৰাজ, আপোনাৰ বাহিৰে আন কোনো দেৱতা বা মানুহৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিব, তাক সিংহৰ গাঁতত পেলোৱা যাব, এনে নিষেধ-পত্ৰত জানো আপুনি চহি দিয়া নাই? ৰজাই উত্তৰ কৰিলে হয়, মাদীয়া আৰু পাৰসীকবিলাকৰ অলৰ ব্যৱস্থা অনুসাৰে সেই কথা থিৰ কৰা হ'ল। ¹³তেতিয়া তেওঁবিলাকে ৰজাৰ আগত উত্তৰ দি ক'লে, হে মহাৰাজ, দেশান্তৰিত যিহুদীবিলাকৰ মাজত যি দানিয়েল, তেওঁ আপোনাক, আৰু আপুনি চহি দিয়া নিষেধ পত্ৰকো নামানে; কিন্তু প্ৰতি দিনে তিনিবাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰে, ¹⁴তাতে ৰজাই সেই কথা শুনি অতিশয় বেজাৰ পালে আৰু দানিয়েলক ৰক্ষা কৰিবলৈ বৰ মন কৰিলে, আৰু বেলি মাৰ নোয়োৱালৈকে তেওঁক

উদ্ধাৰ কৰিবলৈ অনেক যত্ন কৰিলে।¹⁵ পাছে সেই মানুহবিলাকে আকৌ গোট খাইৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ ৰজাক ক'লে, হে মহাৰাজ, আপুনি জানিব, যে, ৰজাই স্থাপন কৰা কোনো নিষেধ-আজ্ঞা বা বিধি সলনি হ'ব নোৱাৰে মাদীয়া আৰু পাৰসীয়াবিলাকৰ এই ব্যৱস্থা।

¹⁶তেতিয়া ৰজাৰ আজ্ঞাৰে দানিয়েলক নি সিংহৰ গাতত পেলোৱা হ'ল। ৰজাই দানিয়েলক ক'লে, তুমি সদায় যি জনাৰ সেৱা কৰা, তোমাৰ সেই ঈশ্বৰে তোমাক ৰক্ষা কৰিব।¹⁷ পাছে এটা শিল আনি গাঁতৰ মুখত দিয়া হ'ল; আৰু দানিয়েলৰ বিষয়ে কোনো কথা সলনি নহ'ব নিমিত্তে ৰজাই নিজৰ মোহৰেৰে, আৰু প্ৰধান লোকবিলাকৰ মোহৰেৰে তাত ছাব মাৰিলে।¹⁸ আৰু ৰজাই নিজৰ ৰাজ গৃহলৈ লগোনে ৰাতি নিয়ালে, আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ কোনো বাদ্যযন্ত্ৰ নিবলৈ নিদিলে, তেওঁ টোপনিও নাছিল।

¹⁹পাছে ৰজাই ৰাতিপুৱা অতি সোনকালে উঠি সিংহৰ গাঁতলৈ বেগাই গ'ল।²⁰ তেওঁ গাঁতলৈ গৈ দানিয়েলৰ ওচৰ পালত শোক ধ্বনিৰে দানিয়েলক মাতিলে; ৰজাই দানিয়েলক ক'লে হে জীবন্ত ঈশ্বৰৰ দাস দানিয়েল, তুমি সদায় যি জনাক সেৱা কৰা, তোমাৰ সেই ঈশ্বৰে সিংহবোৰৰ পৰা তোমাক ৰক্ষা কৰিব পাৰিলে নে? ²¹তেতিয়া দানিয়েলে ৰজাক ক'লে, মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক। ²²মোৰ ঈশ্বৰে তেওঁ দূত পঠাই সিংহবোৰৰ মুখ বন্ধ কৰিলে, আৰু সিহতে মোক দুখ দিয়া নাই; কিয়নো তেওঁ মোক নিৰ্দোষী পালে; আৰু হে মহাৰাজ আপোনাৰ সাক্ষাতেও মই কোনো দোষ কৰা নাই। ²³তেতিয়া ৰজাই অতিশয় আনন্দিত হৈ দানিয়েলক গাতৰ পৰা তুলিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে, তাতে দানিয়েলক গাতৰ পৰা তোলা হ'ল, তেওঁৰ গাত কোনো প্ৰকাৰ দোষ পোৱা চিন দেখা নগল; কাৰণ নিজ ঈশ্বৰত তেওঁৰ বিশ্বাস আছিল।

²⁴পাছে ৰজাৰ আজ্ঞাৰে, দানিয়েলৰ অহিতে চুকলি লগোৱাবোৰক আনি নিজ নিজ লৰা-তিৰেতাবোৰে সৈতে সিংহৰ গাঁতত পেলোৱা হ'ল; তাতে সিহঁতে গাতৰ তলি নৌ পাওঁতেই সিংহবোৰে সিহঁতক আক্ৰমণ কৰি সিহঁতৰ হাড়বোৰ গুড়ি কৰিলে।

²⁵তেতিয়া দাৰিয়াবচ ৰজাই গোটেই পৃথিৱী-নিবাসী সকলো জাতি, দেশৰ আৰু ভাষাৰ লোকলৈ এই পত্ৰ লিখিলে, বোলে, তোমালোকলৈ শান্তি হওক। ²⁶মই এই আজ্ঞা প্ৰচাৰ কৰিছোঁ যে, মোৰ ৰাজ্যৰ সকলো ঠাইৰ লোকবিলাকে দানিয়েলৰ ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে কল্পমান হওক আৰু তেওঁক ভয় কৰক; কিয়নো তেওঁ জীবন্ত ঈশ্বৰ, আৰু চিৰকাললৈকে থাকোঁতা; তেওঁৰ ৰাজ্য অবিদ্যমান, তেওঁৰ শাসন শেষলৈকে থাকিব। ²⁷যিজনাই দানিয়েলক সিংহৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে, তেওঁৰেই নিস্তাৰকৰ্তা আৰু উদ্ধাৰকৰ্তা; তেওঁ স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীত অদ্ভুত লক্ষণ আচৰিত লক্ষণ দেখুওঁতা।

²⁸এইদৰে দানিয়েলে দাৰিয়াবচৰ আৰু পাৰস্যৰ কোৰচৰ ৰাজত্বৰ সময়ত ভাগ্যৱান হৈ উঠিল।

দানিয়েল দৰ্শনত দেখা চাইটা জন্তুৰ বিষয়

Chapter 7

¹বাবিলৰ ৰজা বেলচচৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰত, দানিয়েলে শাসন কৰা সময়ত সপোন আৰু মানসিক দৰ্শন পালে; তেতিয়া তেওঁ সেই সপোন লিখি তাৰ সাৰ কথা প্ৰকাশ কৰিলে। ²দানিয়েলে ক'লে, বোলে মই ৰাতি দৰ্শনত চাই দেখিলোঁ। যে, মহাসমুদ্ৰৰ ওপৰত আকাশৰ চাৰি বায়ু প্ৰচণ্ড বেগেৰে বলাইছে। ³আৰু সমুদ্ৰৰ পৰা চাইটা বৃহৎ জন্তু ওলাই আহিল; সিহঁতৰ আকাৰ বেলেগ আছিল। ⁴প্ৰথমটো সিংহৰ নিচিনা, আৰু কুৰৰ পক্ষীৰ ডেউকাৰ নিচিনা তাৰ ডেউকা আছিল; মই চাই থাকোঁতে থাকোঁতে, তাৰ সেই ডেউকা দুখন তাৰ পৰা একুৱা হ'ল; পাছে তাক মাটিৰ পৰা তুলি মানুহৰ নিচিনাকৈ মাটিত ভৰ দিয়াই থিয় কৰোৱা হ'ল, আৰি মানুহৰ হৃদয় তাক দিয়া গ'ল। ⁵পাছে মই আৰু এটা জন্তু দেখিলোঁ, সেই দ্বিতীয় জন্তু ভালুকৰ নিচিনা, সি এফালৰ ভৰিৰে ভৰ দি উঠিল, তাৰ মুখৰ দাঁতৰ মাজত তিনি ডাল কামীহাড় আছিল; আৰু তাক কোঁৱা গল, উঠ অধিককৈ মগ্ধ খা। ⁶তাৰ পাছত মই চাই আৰু এটা জন্তু দেখিলোঁ, সি নাহৰফুটুকী বাঘৰ নিচিনা; তাৰ পিঠিত চৰাইৰ ডেউকাৰ নিচিনা চাৰিখন ডেউকা আছিল, আৰু সেই জন্তুৰ চাইটা মুৰো আছিল; তাক ৰাজাভাৰ দিয়া হ'ল। ⁷তাৰ পাছত মই ৰাতি দৰ্শনত চাই চতুৰ্থ এক জন্তু দেখিলোঁ; সি, ভয়ঙ্কৰ, বলিষ্ঠ, আৰু অতিশয় শক্তিমান; তাৰ লোহাৰ ডাঙৰ দাঁত আছিল; সি খালে, ডোখৰ ডোখৰ কৰিলে, আৰু অৱশিষ্টবোৰ ভৰিৰে গচকিলে; আৰু পৰ্বৰ জন্তুবোৰতকৈ সি বেলেগ, আৰু তাৰ দহোটা শিং আছিল। ⁸মই সেই শিঙলৈ মন কৰি থাকোঁতেই, সেইবোৰৰ মাজত আৰু এটা সৰু শিং ওলাল, আৰু তাৰ সাক্ষাতে পূৰ্বৰ শিংবোৰৰ তিনিটা শিং উঘলা হ'ল; সেই শিংৰ মানুহৰ চকুৰ নিচিনা দুটা চকু, আৰু বৰ বৰ কথা কোৱা এখন মুখ আছিল। ⁹পাছে মই চাই থাকোঁতে থাকোঁতে দেখিলোঁ কেইখনমান আসন স্থাপন কৰা হ'ল, আৰু অনাদি কালৰ বৃদ্ধজনা বহিল; তেওঁৰ বস্ত্ৰ হিমৰ নিচিনা বগা, আৰু চুলি ভেড়াৰ শুদ্ধ নোমৰ নিচিনা; তেওঁৰ সিংহাখন অগ্নিশিখা আৰু তাৰ চক্ৰবোৰ জলন্ত জুই। ¹⁰তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰা এখন অগ্নিৰ নৈ ওলাই বৈ গৈছিল; হাজাৰ হাজাৰে তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰিছিল, আৰু অযুত অযুতে তেওঁৰ আগত থিয় হৈছিল; পাছে বিচাৰ সভা বহিল, আৰু পৃথিবীৰ মেলা হ'ল। ¹¹সেই সময়ত মই চাই থাকোঁতে থাকোঁতে শিংটোৱে কোৱা বৰ বৰ কথাৰ শব্দৰ কাৰণে, মই চাই থাকোঁতে থাকোঁতে শেষত সেই জন্তু হত হ'ল, আৰু তাৰ শৰীৰ নষ্ট হ'ল। তাক অগ্নিশিখাত পেলাই দিয়া হ'ল। ¹²আৰু বাকী জন্তু কেইটাৰ বিষয়ে হ'লে, সিহঁতৰ পৰা ৰাজ্য ভাৰ নিয়া হ'ল; তথাপি উপযুক্ত সময় আৰু নিৰূপিত কাললৈকে সিহঁতৰ আয়ুস দীঘলাই দিয়া হৈছিল। ¹³মই ৰাতি দৰ্শনত চাই দেখিলোঁ, আকাশৰ মেঘত মানুহৰ পুত্ৰ নিচিনা এজনা পুৰুষ আহি সেই অনাদি কালৰ বৃদ্ধজনাৰ গুৰিত উপস্থিত হ'ল, সেই জনাৰ আগলৈ তেওঁক অনা হ'ল। ¹⁴আৰু সকলো জাতি, দেশ, আৰু ভাষাৰ লোকবিলাকে তেওঁক সেৱা কৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁক ৰাজ শাসন, মহিমা, আৰু ৰাজ্যভাৰ দিয়া হ'ল; তেওঁ ৰাজ শাসন চিৰকাললৈকে থকা ৰাজশাসন, সেয়ে কেতিয়াও লুপ্ত নহ'ব; আৰু তেওঁৰ ৰাজ্য অবিদ্যমান।

¹⁵দানিয়েল যি মই, মোৰ শৰীৰত মোৰ আত্মাই যাতনা পালে, আৰু মোৰ মানসিক দৰ্শনে মোক ব্যাকুল কৰিলে। ¹⁶পাছে থিয় হৈ থকাবিলাকৰ মাজৰ এজনৰ ওচৰলৈ মই গৈ, এই সকলো বিষয়ে তেওঁক ঠিক কথা সুধিলোঁ; তাতে তেওঁ এই কথা কৈ সেই সকলো অৰ্থ মোক বুজালে। ¹⁷এই যি বৃহৎ জন্তু চাৰিটা আছে, এইবোৰ পৃথিৱীত হবলগীয়া চাৰিজন বজা। ¹⁸কিন্তু সৰ্ব্বোপৰিজনৰ পবিত্ৰ লোকবিলাকে ৰাজ্যভাৰ পাব, আৰু যুগে যুগে অনন্ত কাললৈকে ৰাজত্ব ভোগ কৰিব। ¹⁹তেতিয়া, আন সকলোতকৈ বেলেগ আৰু অতি ভয়ানক লোহাৰ দাঁত আৰু পিতলৰ নখ থকা যি চতুৰ্থ জন্তুৱে খালে, ডোখৰ ডোখৰ কৰিলে, আৰু অৱশিষ্টবোৰ ভৰিয়ে গচকিলে। ²⁰তাৰ বিষয়ে, আৰু তাৰ মুৰৰ দহোটা শিঙৰ বিষয়ে, আৰু আন এটা শিং উৎপন্ন হল, যাৰ আগত তিনিটা শিং পৰিল, অৰ্থাৎ যাৰ চকু, আৰু বৰ বৰ কথা কোৱা মুখ আছিল, আৰু নিজৰ লগৰীয়াবোৰতকৈ অধিক গৰ্বী দেখা গৈছিল, তাৰ বিষয়ে মই ঠিক কথা জানিব খুজিলোঁ। ²¹মই চাই থাকোঁতে থাকোঁতেই সেই শিঙে পবিত্ৰবিলাকৰ লগত যুদ্ধ কৰি তেওঁবিলাকক পৰাজয় কৰিলে; ²²শেষত সেই অনাদি কালৰ বৃদ্ধজনা আহিলত, সৰ্ব্বোপৰিজনৰ পবিত্ৰ লোকবিলাকৰ হাতত বিচাৰভাৰ আৰু ৰাজ্যভাৰ আৰু ৰাজ্যভাৰ দিয়া হল, আৰু পবিত্ৰবিলাকে ৰাজ্য ভোগ কৰা সময় উপস্থিত হল। ²³সেই পুৰুষজনে এই কথা কলে, যি ৰাজ্য সকলো ৰাজ্যতকৈ বেলেগ হব, গোটেই পৃথিৱীক গ্ৰাস কৰিব, আৰু ভৰিয়ে গচকি গুৰি কৰিব, চতুৰ্থ জন্তুটোৱে পৃথিৱীৰ এনে চতুৰ্থ ৰাজ্য বুজায়। ²⁴আৰু সেই দহোটা শিঙৰ অৰ্থ এই, সেই ৰাজ্যৰ পৰা দহ জন বজা উৎপন্ন হব; তেওঁবিলাকৰ পাছত আন এজন বজা উৎপন্ন হব; তেওঁ আগৰবিলাকতকৈ বেলেগ হব, তেওঁ তিনি জন বজাক নত কৰিব। ²⁵তেওঁ সৰ্ব্বোপৰিজনৰ অহিতে কথা কব, সৰ্ব্বোপৰিজনৰ পবিত্ৰবিলাকক দুখ দিব, নিৰুপিত সময় আৰু ব্যৱস্থা সলনি কৰিবলৈ মন কৰিব, আৰু এক কাল দুই কাল, আৰু আধা কাললৈকে তেওঁবিলাকক তেওঁৰ হাতত শোধাই দিয়া হব। ²⁶কিন্তু বিচাৰ-সভা বহিব; তাতে তেওঁৰ ৰাজ্যৰ তেওঁৰ পৰা নিয়া হব; আৰু শেষ নথকাকৈ সেয়ে ক্ষয় পাই বিনষ্ট হব। ²⁷ৰাজ্যভাৰ আৰু ৰাজশাসন, আৰু গোটেই আকাশ-মন্দলৰ তলত থকা ৰাজ্যবিলাকৰ মহিমা সৰ্ব্বোপৰিজন পবিত্ৰ প্ৰজাবিলাকক দিয়া হব; তেওঁৰ ৰাজ্য অনন্ত কাললৈকে থকা ৰাজ্য, আৰু সকলো শাসনকৰ্তাই তেওঁক সেৱা কৰিব আৰু তেওঁ আজ্ঞা পালন কৰিব। ²⁸এইখিনিতে বৃত্তান্তটি শেষ। দানিয়েল যি মই, মোৰ চিন্তাই মোক বৰ ব্যাকুল কৰিলে, আৰু মোৰ মুখ বিবৰ্ণ হল; কিন্তু মই সেই কথা মনত ৰাখিলোঁ।

দানিয়েলে দৰ্শনত দেখা মতা ভেৰা আৰু মতা ছাগৰ বিষয়।

Chapter 8

¹বেলচচৰ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত, প্ৰথমে পোৱা দৰ্শনৰ পাছত মই দানিয়েলে আৰু এক দৰ্শন পালোঁ। ²আৰু মই সেই দৰ্শনত চাই থাকোঁতে দেখিলোঁ, চাই থাকোঁতে যেন মই এলম প্ৰদেশৰ চূচন ৰাজকোঠত আছোঁ; আকৌ সেই দৰ্শনত দেখিলোঁ, যেন মই উলয় নদীৰ পাৰত আছোঁ। ³তেতিয়া মই চকু তুলি চাই দেখিলোঁ, নদীৰ সন্মুখত দুটা শিং থকা এটা মতা ভেৰা থিয় হৈ আছে; আৰু সেই দুটা দীঘল, কিন্তু এটা শিং আনটো শিংতকৈ বৰ দীঘল; আৰু দীঘলটো পাছে গজিল। ⁴মই দেখিলোঁ সেই ভেৰা পশ্চিম, উত্তৰ, আৰু দক্ষিণ ফাললৈ এনেকৈ খুন্দিয়াই ফুৰিছিল, যে, তাৰ আগত কোনো জন্তু থিয় হ'ব নোৱাৰিলে, আৰু তাৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব পৰা কোনো নাছিল; কিন্তু সি নিজ ইচ্ছাৰে কাৰ্য্য কৰি কৰি মহান হৈ গ'ল।

⁵ইয়াৰ বিষয়ে বিবেচনা কৰোঁতে কৰোঁতে মই দেখিলোঁ, পশ্চিম ফালৰ পৰা এটা মতা ছাগ গোটেই পৃথিৱীৰ ওপৰেদি মাটিত ভৰি নিদিয়াকৈ আহিল; আৰু সেই ছাগৰ চকু দুটাৰ মাজত এটা দেখনীয়াৰ শিং আছিল। ⁶পাছে, দুটা শিং থকা মতা ভেড়াক মই নদীৰ সন্মুখত থিয় হৈ থকা দেখিছিলোঁ; সেই ছাগে তাৰ ওচৰলৈ গৈ, তাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধত তাক আক্ৰমণ কৰিলে। ⁷মই তাক ভেড়াটোৰ ওচৰলৈ যোৱা দেখিলোঁ; সি তাৰ ওপৰত খঙেৰে জ্বলি উঠি সেই ভেড়াক খুন্দা মাৰি টাৰ শিং দুটা ভাঙিলে; তাৰ আগত থিয় হবৰ শক্তি সেই ভেড়াৰ আৰু নাথাকিল, কিয়নো সি তাক মাটিত পেলাই ভৰিৰে গচকিলে, সাৰ হাতৰ পৰা সেই ভেড়াক উদ্ধাৰ কৰিব পৰা কোনো নাছিল। ⁸এই দৰে সেই ছাগটো অতিশয় মহান হ'ল; কিন্তু সি পৰাক্ৰমী হ'লত সেই ডাঙৰ শিংটো ভাগি থাকিল, আৰু তাৰ সলনি আকাশৰ চাৰি বায়ুৰ দিশে চাইটা দেখনিয়া শিং উৎপন্ন হ'ল।

⁹আৰু সেইবোৰৰ এটাৰ পৰা সৰু শিং এটা উৎপন্ন হৈ দক্ষিণআৰু পূব ফাললৈআৰু দেশ ৰত্নৰ ফাললৈ অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি পালে। ¹⁰সি আকাশ মণ্ডলৰ বাহিনীবিলাকক লৈ বৃদ্ধি পাই, সেই বাহিনীবিলাকৰ কিছুমানকেই মাটিত পেলাই ভৰিৰে গচকিলে। ¹¹এনে কি, সি বাহিনীবিলাকৰ অধিপতিৰ অহিতেও নিজকে ডাঙৰ কৰি তেওঁৰ পৰা নিত্য বলিদান গুচালে, আৰু তেওঁৰ ধৰ্মস্থান লুটিয়াই পেলুৱা হ'ল। ¹²আৰু দুইজনৰ দ্ৰাৰাই নিত্য বলিদানৰ এক বাহিনী নিযুক্ত হ'ল, আৰু সেই বাহিনীয়ে সত্যক মাটিত পেলালে, আৰু ইচ্ছামতে কাৰ্য্য কৰি কৃতকাৰ্য্য হ'ল। ¹³পাছে মই পবিত্ৰ এজনে কথা কোৱা শুনিবলোঁ; আৰু যিজনে কৈছিল, তেওঁক আন পবিত্ৰ জনে সুধিলে, নিত্য বলিদান, আৰু ধৰ্মসকাৰী দুইজনৰ, আৰু গচকিবৰ অৰ্থে ধৰ্মধামআৰু বাহিনীবিলাক সৰ্ব্বুণ কৰা বিষয়ৰ যি দৰ্শন, সেয়ে কিমান সময়ৰ নিমিত্তে? ¹⁴তাতে তেওঁ মোক ক'লে, দুই হাজাৰ তিনিশ গধূলি আৰু ৰাতিপুৱাৰ নিমিত্তে; পাছত ধৰ্মধাম শুচি কৰা যাব।

¹⁵মই, মই দানিয়েলে এই দৰ্শন পাই তাক বুজিব নিমিত্তে চেষ্টা কৰিলোঁ; তাতে পুৰুষ আকৃতিৰে এজন লোক মোৰ সন্মুখত থিয় হলহি। ¹⁶পাছে উলয় নদীৰ মাজৰ পৰা মই এজন মানুহৰ মাত শুনিবলোঁ; তেওঁ ৰিঙিয়াই ক'লে, হে গাব্ৰিয়েল, সেই মানুহজনক দৰ্শনটোৰ অৰ্থ বুজাই দিয়া। ¹⁷তাতে মই ষিঠাইত থিয় হৈ আছিলোঁ, তেওঁ তালৈকে আহিল; পাছে তেওঁ আহিলত, মই ভয় পায় উবুৰি হৈ পৰিলোঁ; কিন্তু তেওঁ মোক ক'লে, হে মনুষ্যৰ সন্তান, বুজি লোৱা, কিয়নো এই দৰ্শন শেষকাল বিষয়ক। ¹⁸তেওঁ মোৰ লগত কথা হওঁতে, মই মাটিত উবুৰি হৈ পৰি ঘোৰ নিদ্ৰা গলোঁ; কিন্তু তেওঁ মোক চুই থিয় কৰাই ক'লে, ¹⁹চোৱা, ক্ৰোধৰ কালৰ শেষ সময়ত যি ঘটিব, তাক মইতোমাক বোজাওঁ; কিয়নো এয়ে নিৰুপিত

শেষকালৰ কথা। ²⁰দুটা শিং থকা যি ভেড়া তুমি দেখিছিলো, সি মাদিয়া আৰু পাৰস্যৰ ৰজা দুজনক বুজায়। ²¹আৰু সেই নোমাল মতা ছাগ যাবনৰ ৰজা; আৰু তাৰ চকু দুটাৰ মাজ ঠাইত থকা ডাঙৰ শিংটো প্ৰথম ৰজা। ²²আৰু সেয়ে ভাগি যোৱাৰ, আৰু তাৰ সলনি আন চাইটা শিং উৎপন্ন হোৱাৰ অৰ্থ এই, সেই ৰাজ্যৰ পৰা চাৰি ৰাজ্য উৎপন্ন হ'ব, কিন্তু তাৰ নিচিনা পৰাক্ৰমী নহব। ²³তেওঁবিলাকে শেষ সময়ত, অধৰ্মীবোৰৰ অধৰ্ম পূৰ হ'লে, ভয়ানক ছেহেৰা থকা, আৰু প্ৰবঞ্চনা কথাত নিপুণ এজন ৰজা উৎপন্ন হ'ব; ²⁴তেওঁ বলত পৰাক্ৰমী হ'ব, কিন্তু নিজ বলেৰে নহয়; তেওঁ বিস্ময় নমনাকৈ সংহাৰ কৰিব, আৰু কৃতকাৰ্য্য হৈ নিজ ইচ্ছা মতে কাৰ্য্য কৰিব; তেওঁ শক্তিমন্তলোকক আৰু পবিত্ৰ প্ৰজাবিলাকক সংহাৰ কৰিব। ²⁵নিজ বুদ্ধিৰ কাৰণে তেওঁ নিজ হাতেৰে নিজৰ চল সিদ্ধ কৰিব, নিজৰ মনত নিজকে মহান কৰিব, আৰু নিশ্চিত্তে থকা সময়ত অনেকক সংহাৰ কৰিব; তেওঁ অধিপতিবিলাকৰ অধিপতিৰো বিৰুদ্ধে থিয় হ'ব, কিন্তু বিনাহাতে ভগ্ন হ'ব। ²⁶গধূলি আৰু ৰাতিপুৰাবিষয়ক যি দৰ্শনৰ কথা কোৱা গ'ল, সেয়ে সঁচা; কিন্তু তুমি এই দৰ্শন চাৰি মাৰি বন্ধ কৰা; কিয়নো এয়ে অনেক দিনৰ মীৰত ঘটিব লগা কথা। ²⁷পাছে মই দানিয়েলে মুছিত হৈ কিছু দিনলৈ নৰিয়াত পৰি আছিলোঁ, তাৰ পাছত উঠি ৰজাৰ কাম কৰিলোঁ; সেই দৰ্শনৰ কথাত মই বিস্ময় মানিলোঁ, কিন্তু কোনেও তাক নুবুজিলে।

দানিয়েলৰ প্ৰৰ্থনা, আৰু দৰ্শনত দেখা সত্তৰ সপ্তাহৰ বিষয়।

Chapter 9

¹মাদিয়া বংশৰ অহচবেৰোচৰ পুত্ৰ যি দাৰিয়াবচে কলদিয়া ৰাজ্য পালে, ²তেওঁ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰত মই দানিয়েলে, যিৰুচালেম উচ্ছন্ন হোৱা দশাৰ সময় পূৰ কৰিবলৈ যিমান বচৰ লাগিব, যিহৰ বিষয়ে যিহোৱাৰ বাক্য যিৰিমিয়া ভাৱবাদীৰ ওচৰলৈ আহিছিল, শাস্ত্ৰৰ দ্বৰাই তাৰ সংখ্যা সত্তৰ বছৰ বুলি বুজিলোঁ।

³পাছে, লঘোণ দি, চট কাপোৰ পিন্ধি, ছাই লৈ, প্ৰাৰ্থনা মিনতিৰে প্ৰভু ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ বিচাৰিবলৈ মই তেওঁলৈ মুখ কৰিলোঁ। ⁴আৰু মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত মই প্ৰৰ্থনা কৰি পাপ স্বীকাৰ কৰি কলোঁ, হে প্ৰভু, হে মহান, ভয়ানক, আৰু তোমাক প্ৰেম কৰোঁতা ও তোমাৰ আজ্ঞা পালন কৰোঁতা ও তোমাৰ আজ্ঞা পালন কৰোঁতা বিলাকলৈ নিয়ম আৰু দয়া ৰাখোঁতা ঈশ্বৰ, ⁵আমি পাপ কৰিলোঁ, অপৰাধ কৰিলোঁ, দুষ্কৰ্ম কৰিলোঁ, আৰু বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰি তোমাৰ বিধি ও শাসন ত্যাগ কৰিলোঁ; ⁶আৰু তোমাৰ দাস যি ভাববাদীবিলাকে আমাৰ ৰজা, অধ্যক্ষ, পূৰ্ব-পুৰুষ, আৰু দেশৰ আটাই প্ৰজাবিলাকক তোমাৰ নামেৰে কথা ক'লে, তেওঁবিলাকলৈ আমি কাণ কৰা নাই। ⁷হে প্ৰভু ধৰ্মিকতা তোমাৰেই; কিন্তু আজি দেখাৰ দৰে আমাৰ হ'লে বিবৰ্ণ মুখ; যিহুদাৰ লোকবিলাকৰ যিৰুচালেম নিবাসীবিলাকৰ, আৰু তোমাৰ বিৰুদ্ধে সত্যালঙ্ঘন কৰাৰ কাৰণে তোমাৰ দ্বৰাই দেশ বিদেশে ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা, ওচৰত থকা কি দূৰত থকা সকলো ঈস্ৰায়েলৰে বিবৰ্ণ মুখ; ⁸হে প্ৰভু, আমাৰ, ৰজাবিলাকৰ, অধ্যক্ষবিলাকৰ আৰু আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ বিবৰ্ণ মুখ; কিয়নো আমি তোমাৰ অহিতে পাপ কৰিলোঁ। ⁹দয়া আৰু ক্ষমা আমাৰ প্ৰভু ঈশ্বৰেই; কিয়নো আমি তেওঁৰ বিদ্ৰোহী হৈছোঁ; ¹⁰আৰু আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্যলৈ আমি কাণ কৰা নাই, আৰু তেওঁ নিজৰ দাস ভাববাদীবিলাকৰ দ্বৰাই আমাৰ আগত যি সকলো ব্যৱস্থা ৰাখিলে, সেই মতে আসি চলা নাই; ¹¹বৰং গোটেই ইস্ৰায়েলে তোমাৰ বাক্য নুশুনিবৰ নিমিত্তে বিপথগামী হৈ তোমাৰ ব্যৱস্থা লঙ্ঘন কৰিলে; সেই নিমিত্তে ঈশ্বৰৰ দাস মোচিৰ ব্যৱস্থাত লিখা শাও আৰু শপত আমাৰ ওপৰত অধিক পৰিমাণে ফলিয়ালে; কাৰণ আমি তেওঁৰ অহিতে পাপ কৰিলোঁ। ¹²আৰু তেওঁ আমাৰ ওপৰত মহা-অমঙ্গল ঘটাই, আমাৰ বিচাৰ কৰা বিচাৰকৰ্ত্তাবিলাকৰ বিৰুদ্ধে নিজে কোৱা বাক্য সিদ্ধ কৰিলে; কিয়নো যিৰুচালেমলৈ যেনেকৈ কৰা হ'ল, গোটেই আকাশ মণ্ডলৰ তলত থকা কোনো ঠাইলৈ তেনে কৰা হোৱা নাই। ¹³মোচিৰ ব্যৱস্থাত যেনেকৈ লিখা আছে, সেইদৰে এই সকলো অমঙ্গল আমালৈ ঘটিব, তথাপি আমি নিজ নিজ অপৰাধৰ পৰা উলটিবলৈ, নাইবা তোমাৰ সত্যত বুদ্ধিৰে চলিবলৈ, আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত অনুগ্ৰহ প্ৰাৰ্থনা কৰা নাই। ¹⁴এই হেতুকে যিহোৱাই মঙ্গল পৰ দি ৰাখি আমালৈ তাক ঘটালে; কিয়নো আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৰা আটাই কাৰ্য্য ধৰ্মময়, কিন্তু আমি তেওঁৰ বাক্যলৈ কাণ কৰা নাই। ¹⁵আৰু, বলী হাতেৰে মিচৰ দেশৰ পৰা নিজ প্ৰজাবিলাকক উলিয়াই আনি আজিলৈকে কীৰ্ত্তিমন্ত হোৱা হে আমাৰ প্ৰভু ঈশ্বৰ, আমি পাপ কৰিলোঁ, আমি দুষ্কৰ্ম কৰিলোঁ। ¹⁶হে প্ৰভু, বিনয় কৰোঁ, তোমাৰ সকলো ধাৰ্মিকতা অনুসাৰে তোমাৰ নগৰ যিৰুচালেমৰ পৰা, তোমাৰ পবিত্ৰ পৰ্বতৰ পৰা তোমাৰ ক্ৰোধ আৰু কোপ ঘূৰক; কিয়নো আমাৰ পাপৰ আৰু আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ অপৰাধৰ কাৰনেই, যিৰুচালেম আৰু তোমাৰ প্ৰজা, আমাৰ চাৰিওফালে থকা সকলোৰে ধিকাৰৰ বিষয় হৈছে। ¹⁷এতেকে হে আমাৰ ঈশ্বৰ, তোমাৰ এই দাসৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু মিনতিলৈ কাণ দিয়া, আৰু নিজলৈ চাই, ধ্বংস কৰা তোমাৰ ধৰ্মধামলৈ মুখ উজ্জ্বলকৰা। ¹⁸হে মোৰ ঈশ্বৰ, কাণ পাতি শুনা, চকু মেলি আমাৰ ধ্বংস কৰা ঠাইবোৰলৈ, আৰু তোমাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত নগৰখনলৈ দৃষ্টি কৰা; কিয়নো আমাৰ ধাৰ্মিকতা কাৰনে নহয়, কিন্তু তোমাৰ অধিক অনুগ্ৰহৰ কাৰনেহে আমি তোমাৰ আগত আমাৰ বিনয়-বাক্য উপস্থিত কৰিছোঁ। ¹⁹হে প্ৰভু, শুনা; হে প্ৰভু, ক্ষমা কৰা; হে প্ৰভু কাণ দিয়া, আৰু কাৰ্য্য কৰা, পলম নকৰিবা; তোমাৰ নগৰখন আৰু তোমাৰ প্ৰজাবিলাক তোমাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱাৰ কাৰণে, হে মোৰ ঈশ্বৰ, তুমি নিজলৈ চাই কাৰ্য্য কৰা। ²⁰এইদৰে যি সময়ত মই কথা কৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি নিজ পাপ, আৰু স্বজাতীয় ইস্ৰায়েল লোকৰ পাপ স্বীকাৰ কৰিছিলোঁ, আৰু নিজ ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ পৰ্বতৰ নিমিত্তে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত বিনয়-বাক্য উপস্থিত কৰিছিলোঁ, ²¹এনে কি, যি সময়ত মই প্ৰাৰ্থনা-বাক্য কৈ আছিলোঁ, সেই সময়ত পূৰ্বৰ দৰ্শনত দেখা পুৰুষ গাব্ৰিয়েলে আজ্ঞা পাই বৰ বেগেৰে উড়ি, আহি সন্ধ্যাকালৰ বলিদান উৎসৰ্গ কৰা সময়ত মোক চুলে। ²²তেওঁ মোক বুজাই দিলে, আৰু মোৰ লগত কথাবাতী হৈ কলে, হে দানিয়েল, তোমাক বুজাত নিপুণ কৰিবলৈ মই আহিলোঁ। ²³তোমাৰ বিনয়-বাক্যৰ আৰম্ভণতে এটা কথা প্ৰকাশিত হল; তাতে মই তাক তোমাৰ আগত কৰিলোঁ আহিলোঁ, কিয়নো তুমি অতি প্ৰিয়; এই হেতুকে কথাটো বিবেচনা কৰা, আৰু দৰ্শনৰ কথাবোৰ বুজা। ²⁴অধৰ্ম শেষ কৰিবলৈ, পাপ অন্ত কৰিবলৈ, অপৰাধ মোচন কৰিবলৈ, চিৰকলিয়া ধাৰ্মিকতা উপস্থিত কৰিবলৈ, দৰ্শন আৰু ভাববাণী মোহৰ মাৰিবলৈ, আৰু মহাপবিত্ৰস্থান অভিষেক কৰিবলৈ তোমাৰ জাতিৰ আৰু তোমাৰ পবিত্ৰ নগৰৰ

নিমিত্তে সত্ত্বৰ সপ্তাহ নিৰূপিত হ'ল।²⁵ এই হেতুকে তুমি ইয়াক জ্ঞাত হোৱা আৰু বুজি লোৱা, যে, যিৰূচালেমক পুনঃস্থাপন আৰু নিৰ্মাণ কৰিবৰ আজ্ঞা প্ৰকাশিত হোৱাৰে পৰা, এজন অভিশিক্ত অধিপতিলৈ সাত সপ্তাহ; আৰু বাষষ্টি সপ্তাহত সৰুটৰ কালতো তাৰ চক আৰু খাৱৈয়ে সৈতে তাক পুণৰায় নিৰ্মাণ কৰা হ'ব।²⁶ সেই বাষষ্টি সপ্তাহৰ শেষত এজন অভিশিক্ত লোকক উচ্ছন্ন কৰা হ'ব, আৰু তেওঁৰ সম্বন্ধীয়া কোনো নাথাকিব; আৰু আহিব লগা অধিপতিৰ প্ৰজাবিলাকে নগৰখন আৰু ধৰ্মধাম বিনষ্ট কৰিব; জলপ্লাবনৰ দ্বাৰাই সেইজনৰ শেষ হ'ব, আৰু শেষলৈকে ৰণ হ'ব; ধবংস নিৰূপিত হৈছে।²⁷ এক সপ্তাহলৈকে সেইজনে অনেকৰ লগত এটি দৃঢ় নিয়ম কৰিব, আৰু সেই সপ্তাহৰ আধাৰ কালত বলিদান আৰু নৈবেদ্য স্থগিত কৰিব; পাছে ঘিনলগীয়া বস্তুৰ ডেউকাৰ ওপৰত ধবংসক থাকিব, আৰু নিৰূপিত উচ্ছন্নতালৈকে ধবংসকৰ ওপৰত ক্ৰোধৰূপ বৃষ্টি বৰ্ষোৱা হ'ব।

দানিয়েলে ভাবী কালৰ বিষয়ে পোৱা দৰ্শন, আৰু তেওঁৰ আগত কোৱা ভাববাণী।

Chapter 10

¹পাৰস্যৰ কোৰচ ৰজাৰ ৰাজত্বৰ তৃতীয় বছৰত বেলচচৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত দানিয়েলৰ আগত এটা কথা প্ৰকাশ কৰা হ'ল; সেই কথা সত্য, আৰু মহাযুদ্ধ বিষয়ক; তেওঁ সেই কথা বুজিলে, আৰু দৰ্শনৰ কথা জানিলে।² সেই সময়ত মই দানিয়েলে পূৰা তিনি সপ্তাহ শোক কৰি আছিলোঁ।³ সেই তিনি সপ্তাহ পূৰ লোহোৱালৈকে মই সোৱাদ পিঠা নাখালোঁ, আৰু মই গাত তেলো নঘহিলোঁ।⁴ পাছে প্ৰথম মাহৰ চৌবিশ দিনৰ দিনা, মই হিন্দেকল নামেৰে মহানদীৰ পাৰত থাকোঁতে,⁵ চকু তুলি চাই শণ সূটাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা আৰু উফজৰ উত্তম সোণৰ টঙালিৰে কঁকাল বন্ধা এজন পুৰুষ দেখিলোঁ।⁶ তেওঁৰ শৰীৰ বৈদুৰ্য্য মণিৰ নিচিনা, তেওঁ চকু দুটা জ্বলি থকা দুটা আৰিয়াৰ নিচিনা, তেওঁৰ হাত ভৰি দেখোঁতে চকা পিতলৰ নিচিনা, আৰু তেওঁ কথা কোৱাৰ শব্দ লোকসমোহে কথা কোৱা শব্দৰ নিচিনা।⁷ মই দানিয়েলে অকলেই এই দৰ্শণ পালোঁ; কিয়নো মোৰ লগৰ লোকবিলাকে এই দৰ্শণ নাপালে; কিন্তু তেওঁবিলাকে অতিশয় কম্পমান হৈনিজকে লুকুৱাবলৈ পলাল।⁸ এই দৰেই মই অকলেই অৱশিষ্ট থাকি সেই মহা দৰ্শণ দেখা পালোঁ; তাতে মোত একো বৰ নাথাকিল; কিয়নো মোৰ স্বৰূপ গুচি কৰূপ হ'ল, আৰু মোৰ গাত শক্তি নাইকিয়া হ'ল।⁹ তথাপি তেওঁ কথাকোৱা শব্দ মই শুনিবলোঁ, তেওঁ কথা কোৱাৰ সেই শব্দ শুনা সময়ত মই নাটিত উবুৰি হৈ পৰি ঘোৰ নিদ্ৰাত আছিলোঁ।

¹⁰ তেতিয়া চোৱা, এখনহাতে মোক চুই আঁঠু আৰু দুই হাতৰ তলোৱাত মোক ভৰ দিয়ালে।¹¹ পাছে তেওঁ মোক ক'লে, হে দানিয়েল, হে প্ৰিয় পুৰুষ, যি কথা মই তোমাক ক'ম, তাক তুমি বুজি লোৱা আৰু উঠি থিয় হোৱা; কিয়নো মোক এতিয়া তোমা গুৰিলৈ পঠোৱা হ'ল। তেওঁ মোক সেই কথা কলত, মই উঠি থিয় হৈ কঁপিব ধৰিলোঁ।¹² তেতিয়া তেওঁ মোক ক'লে, হে দানিয়েল ভয় নকৰিবা; কিয়নো তুমি বুজিবলৈ, আৰু নিজকে ঈশ্বৰৰ আগত নম্ৰ কৰিবলা মন থিৰ কৰা প্ৰথম দিনৰে পৰা তোমাৰ বাক্য শুনা গৈছে; আৰু তোমাৰ বাক্যৰ কাৰণেই মই আহিলোঁ।¹³ কিন্তু পাৰস্যৰ ৰজা ৰক্ষকদূত একৈশ দিনলৈকে মোৰ অহিতে থিয় হৈ আছিল; পাছে চোৱা, প্ৰধান ৰক্ষকদূতবিলাকৰ মাজৰ মীখায়েল নামেৰে এজনে মোক সহায় কৰিবলৈ আহিল; তাতে মই সেই ঠাইত পাৰস্যৰ ৰজাবিলাকৰ গুৰিত থাকিবৰ আৱশ্যক নহল।¹⁴ এতিয়া শেষ কালত তোমাৰ জাতিলৈ যি ঘটিব, তাকে তোমাক বুজাই দিবলৈ মই আহিলোঁ; কিয়নো এই দৰ্শণৰ কথাবোৰ ঘটিবলৈ এতিয়াও বছদিন আছে।¹⁵ তেওঁ মোক এনেকুৱা কথা কলত, মই মাটিলৈ মুখ কৰি অবাৰ হৈ থাকিলোঁ।¹⁶ তাতে চোৱা, মনুষ্যৰ সন্তানৰ নিচিনা এজন পুৰুষে মোৰ ওঠ চুলত, মই মোখ মেলিলোঁ; আৰু মোৰ আগত থিয় হৈ থকা জনক ক'লে, হে মোৰ প্ৰভু, এই দৰ্শণৰ কাৰণে মোক মৰ্মবেদনাই ধৰিছে, মোৰ গাত একো শক্তি নাইকিয়া হ'ল।¹⁷ কাৰণ মোৰ প্ৰভুৰ এই দাসে কেনেকৈ মোৰ এই পেৰভুৰ লগত কথা হ'ব পাৰে? কিয়নো মোৰ বিষয়ে কবলৈ গ'লে, তেতিয়াৰে পৰা মোৰ গাত সমূলি ব'ল নাইকিয়া হ'ল, আৰু মোত উশাহো নাইকিয়া হ'ল।

¹⁸ তেতিয়া মানুহৰ আকৃতি সেই পুৰুষ জনে পুনৰাই চুই মোক সবল কৰিলে;¹⁹ আৰু তেওঁ ক'লে, হে প্ৰিয় পুৰুষ ভয় নকৰিবা; তোমাৰ শান্তি হওক; তুমি সবল হোৱা, হয়, সবল হোৱা। তেওঁ মোক কথা কলত, মই সবল হৈ ক'লোঁ, মোৰ প্ৰভুৱে কওক; কিয়নো আপুনি মোক সবল কৰিলে।²⁰ তেতিয়া তেওঁ মোক ক'লে, মই তোমাৰ ওচৰলৈ কি নিমিত্তে আহিলোঁ, তাক তুমি জানিচা নে? এতিয়া মই পাৰস্যৰ ৰক্ষকদূতবিলাকৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ উলতি যাওঁ; আৰু চোৱা, মই গুচি গলেই যাবনৰ ৰক্ষকদূতজন আহিব।²¹ সেয়ে যি হওক, সত্যৰ পুস্তকত যি লিখা আছে, তাক মই তোমাক জনাওঁ; তেওঁবিলাকৰ অহিতে মোক সহায় কৰিবলৈ তোমালোকৰ ৰক্ষকদূত মীখায়েলৰ বাহিৰে আৰু কোনো নাই।

Chapter 11

¹ আৰু মাদীয়া দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ প্ৰথম বছৰতে ময়েই তেওঁক সুস্থিৰ আৰু সবল কৰিবলৈ থিয় হৈছিলোঁ।² সেয়ে যি হওক, এতিয়া মই তোমাক সত্য কথা জনাওঁ। চোৱা, পাৰস্য দেশত আৰু তিনি জন ৰজা উৎপন্ন হ'ব; পাছে চতুৰ্থ ৰজা সকলোতকৈ অধিক ধনৱান হ'ব, আৰু তেওঁ নিজ ধন-সম্পত্তিৰে শক্তিমান হ'লে সকলোকে যাবন ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে উচটাৰ।³ পাছে এজন পৰাক্ৰমী ৰজা উৎপন্ন হ'ব; তেওঁ মহাশাসনেৰে শাসন কৰিব, আৰু নিজ ইচ্ছাৰে কাৰ্য্য কৰিব।⁴ তেওঁ উপন্ন হ'লে তেওঁৰ ৰাজ্য ভগ্ন হৈ আকাশৰ চাৰি বায়ুৰ দিশলৈ বিভক্ত হ'ব; কিন্তু তেওঁৰ ৰাজ্য তেওঁৰ বংশৰ নিমিত্তে নহ'ব; আৰু তেওঁ শাসন কৰা ৰাজ্য অনুসাৰে নহ'ব; কিয়নো তেওঁ ৰাজ্য উঘালি তেওঁবিলাকক নিদি আনবিলাকক দিয়া হ'ব।

⁵তাৰ পাছত দক্ষিণ দেশৰ ৰজা বলরান হ'ব; কিন্তু তেওঁৰ অধ্যক্ষবিলাকৰ মাজৰ এজনে তেওঁতকৈয়ো বলরান হৈ এক ৰাজ্য স্থাপন কৰিব, তেওঁৰ ৰাজ্য মহাৰাজ্য হ'ব। ⁶আৰু কেইবছৰমানৰ পাছত তেওঁবিলাকে মিত্ৰিত পাতিব আৰু সন্ধিৰ নিয়ম স্থিৰ কৰিবৰ নিমিত্তে দক্ষিণ দেশৰ ৰজাৰ জীয়েক উত্তৰ দেশৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ যাব। কিন্তু সেই কন্যাই নিজ বাহুবল ৰক্ষা নকৰিব, আৰু সেই দক্ষিণ দেশৰ ৰজা ও তেওঁৰ বাহুবল স্থায়ী নহ'ব; কিন্তু সেই কন্যাক, তেওঁক নিয়াবিলাকক, তেওঁক জন্ম দিয়া জনক, আৰু সেই সময়ত তেওঁক গ্ৰহণ কৰা জনক আপদত সমৰ্পণ কৰা হ'ব।

⁷তথাপি সেই কন্যাৰ শিপাৰ এটি গজালিৰ পৰা এজন লোক নিজ পদত উৎপন্ন হ'ব; তেওঁ সন্যাসামন্ত লগত লৈ গৈ উত্তৰ দেশৰ ৰজাৰ দুৰ্গত সোমাব, আৰু সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে কাৰ্য্য কৰি জয়ী হ'ব। ⁸আৰু সিহঁতৰ চলা প্ৰতিমাবোৰ, আৰু সিহঁতৰ ৰূপ ও সোণৰ অতি সুন্দৰ পাত্ৰবোৰে সৈতে সিহঁতৰ দেৱতাবোৰকো তেওঁ মিচৰলৈ বন্দী কৰি নিব; পাছে কেইবছৰমান উত্তৰ দেশৰ ৰজাৰ পৰা তেওঁ ক্ষান্ত হৈ থাকিব। ⁹আৰু সেই ৰজা দক্ষিণ দেশৰ ৰজাৰ ৰাজ্যত সোমাব, কিন্তু নিজ দেশলৈ উলটি যাব।

¹⁰তেওঁৰ পুতেকবিলাকে যুদ্ধ কৰিব, অতি অধিক সৈন্যসমূহ গোটাৰ; সিহঁতে দেশত সোমাই প্লাবন কৰি দেশৰ মাজেদি যাব, তাৰ পাছত সিহঁতে উলটি তেওঁৰ দুৰ্গলৈকে যুদ্ধ কৰিব। ¹¹তাতে দক্ষিণ দেশৰ ৰজাই অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হৈ যুদ্ধ-যাত্ৰা কৰি উত্তৰ দেশৰ ৰজাৰ লগত যুদ্ধ কৰিব; আৰু তেওঁ অধিক সৈন্য সমূহ গোটাৰ, আৰু সেই সন্যাসমূহক তেওঁৰ হাতত গতাই দিয়া হ'ব। ¹²আৰু সেই অধিক সৈন্যসমূহৰ মন বাঢ়িব; তাতে তেওঁৰ সাহ বৃদ্ধি পাব, আৰু তেওঁ হাজাৰ হাজাৰ লোকক নিপাত কৰিব, কিন্তু পৰাক্ৰমী নহ'ব। ¹³পাছে উত্তৰ দেশৰ ৰজা পুনৰায় আহিব; তেওঁ আগতকৈয়ো অধিক সৈন্যসমূহ গোটাই, কিছুকাল গলে, কেইবছৰমানৰ মুৰত মহাসৈন্যসমূহ আৰু অধিক বস্ত্ৰ লৈ আহিব। ¹⁴সেই সময়ত দক্ষিণ দেশৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে অনেক লোক উঠিব; আৰু এই দৰ্শনৰ কথা সিদ্ধ হ'বৰ নিমিত্তে তোমাৰ স্বদাতীয়ৰ মাজৰ অত্যাচাৰীবোৰেও নিজকে ওখ কৰিব, কিন্তু পতিত হ'ব। ¹⁵পাছে উত্তৰ দেশৰ ৰজাই আহি হাদাম বান্ধি এখন অতি দৃঢ় নগৰ হাত কৰি ল'ব; তাতে দক্ষিণ দেশৰ ফৌজবোৰ আৰু তেওঁৰ মনোনীত লোকবিলাকে তিষ্ঠিব নোৱাৰিব, তিষ্ঠিবলৈ তেওঁবিলাকৰ শক্তি নহ'ব। ¹⁶কিন্তু তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অহা জনে নিজ ইচ্ছামতে কাৰ্য্য কৰিব, তেওঁৰ আগত কোনেও তিষ্ঠিব নোৱাৰিব; তেওঁৰ দেশ ৰক্তত ভৰি দিব, আৰু তেওঁৰ হাতত সংহাৰ থাকিব। ¹⁷তেওঁ সেই ৰজাৰ ৰাজ্যৰ সকলো দৃঢ় ঠাই লবলৈ মন কৰিব, তেওঁৰে সৈতে নিয়ম পাতিব, আৰু কৃতকাৰ্য্য হ'ব। আৰু ৰাজ্য নষ্ট কৰিবৰ মনেৰে তেওঁ এজনী কন্যা তেওঁক দিব। কিন্তু সেই নিয়ম নৰব, আৰু তেওঁৰ পক্ষে নহ'ব। ¹⁸পাছে তেওঁ দ্বীপবোৰৰ ফালে মুখ কৰি অনেক দ্বীপ হাত কৰি ল'ব, কিন্তু তেওঁ দিয়া অপমান তেওঁৰ নিজৰ মুৰতে পেলাব। ¹⁹তেতিয়া তেওঁ নিজ দেশৰ দুৰ্গবোৰলৈ মুখ কৰিব, কিন্তু বিধিনি পাই পতিত হ'বতেওঁৰ উদ্দেশ্য আৰু পোৱা নাযাব।

²⁰পাছে যি জনে ৰাজ্যৰ শোভাস্থানৰ মাজেদি কৰতোলা এজনক যাবলৈ দিব, এনে এজন লোকে তেওঁৰ পদ পাব; এই জনো অলপ দিনৰ ভিতৰতে বিনষ্ট হ'ব, কিন্তু ক্ৰোধত আৰু যুদ্ধত নহয়। ²¹পাছে এজন নীহ মানুহে তেওঁৰ পদ পাব; লোকবিলাকে তেওঁক সন্মান কৰি ৰাজ্য নিদিব, কিন্তু তেওঁৰ নিৰাপদৰ কালত আহি খোচামতিৰে ৰাজ্য ল'ব। ²²তেওঁৰ দ্বাৰাই প্লাৱন কাৰী সৈন্য সমূহ প্লাৱিত হ'ব, সিহঁত ভগ্ন হ'ব, আৰু নিয়মটিৰে বন্ধা অধিপতি জনো ভগ্ন হ'ব। ²³তেওঁৰ লগত মিত্ৰতাৰ কথা থিৰ কৰাৰে পৰা তেওঁ ছল কৰিব; কিয়নো তেওঁ আহি অলপ সৈন্যৰেই জয়ী হ'ব। ²⁴তেওঁ নিৰাপদৰ কালত প্ৰদেশৰ অতি ঐশ্বৰ্য্যশালী ঠাইবোৰত সোমাব, আৰু তেওঁৰ বাপেক ককাকে যি কৰা নাই, তাক কৰিব; তেওঁ লুটদ্রব্য, কাটি লোৱা বস্ত্ৰ, আৰু ধন সম্পত্তিৰ সিহঁতৰ মাজত বিলাই দিব, এনেকি, কিছুকাল দুৰ্গবোৰৰ বিৰুদ্ধেও কল্পনা কৰিব। ²⁵আৰু তেওঁৰ মহা সৈন্যদল লগত লৈ দক্ষিণ দেশৰ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে নিজৰ বল আৰু সাহ বঢ়াব; তাতে দক্ষিণ দেশৰ ৰজাই অতিশয় অধিক পৰাক্ৰমী সৈন্যসমূহ লগত লৈ, যুদ্ধ কৰিবলৈ ধৰিব কিন্তু তিষ্ঠিব নোৱাৰিব; কিয়নো লোকবিলাকে তেওঁৰ অহিতে নানা কল্পনা কৰিব। ²⁶যিবিলাকে তেওঁৰ আহাৰ খায়, তেওঁবিলাকেই তেওঁক নষ্ট কৰিব, আৰু তেওঁৰ সৈন্যসমূহ অতি বেগেৰে পলাই যাব, আৰু অনেক লোক হত হৈ পতিত হ'ব। ²⁷আৰু এই দুজন ৰজাৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁবিলাকৰ অপকীৰ্ত্তি কৰিব মন; কিন্তু সেয়ে সিদ্ধ নহ'ব কিয়নো নিৰূপিত সময়ত হে সেই কথা ফলিয়াব।

²⁸তেওঁ অনেক ধন-সম্পত্তি লৈ নিজ দেশলৈ উলটি যাব, আৰু তেওঁ মন পবিত্ৰ নিয়মটিৰ অহিতে হ'ব, আৰু তেওঁ নিজ ইচ্ছামতে কাৰ্য্য কৰি নিজ দেশলৈ উলটিব। ²⁹নিৰূপিত সময়ত তেওঁ পুনৰায় দক্ষিণ দেশত সোমাব; কিন্তু পূৰ্বকালত যেনে হৈছিল পাছৰ কালত তেনে নহ'ব। ³⁰কিয়নো কিত্তীমৰ জাহাজবোৰ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে আহিব; এই নিমিত্তে তেওঁ বেজাৰ পাই উলটি যাব, আৰু পবিত্ৰ নিয়মটিৰ বিৰুদ্ধে ক্ৰোধ কৰি ইচ্ছামতে কাৰ্য্য কৰিব; হয়, তেওঁ ঘূৰি আহি পবিত্ৰ নিয়মটি ত্যাগ কৰা লোকবিলাকে সৈতে মিল হ'ব। ³¹আৰু তেওঁ ওচৰৰ পৰা এদল সৈন্যই উঠি গৈ ধৰ্মধাম অৰ্থাৎ দুৰ্গ অশুচি কৰিব, আৰু নিত্য বলিদান গুচাই ধ্বংসকাৰী ঘিণলগীয়া বস্ত্ৰ স্থাপন কৰিব। ³²আৰু খোচামতিৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই তেওঁ নিয়ম লঙ্ঘনকাৰীবোৰক ভ্ৰষ্ট কৰিব; কিন্তু যি প্ৰজাবিলাকে নিজ ঈশ্বৰক জানে, তেওঁবিলাক বলৱন্ত হৈ কৃতকাৰ্য্য হ'ব। ³³আৰু মানুহবিলাকৰ মাজৰ জ্ঞানীবিলাকে অনেকক শিক্ষা দিব; তথাপি তেওঁবিলাকে কিছুসময়লৈ তৰোৱাল, অগ্নিশিখা, বন্দী-অৱস্থা আৰু লুটত পতিত হ'ব। ³⁴পতিত হোৱাৰ সময়ত তেওঁবিলাকে অলপ সহায় পাব, কিন্তু অনেকে খোচামতি বাক্যৰে তেওঁবিলাকৰ লগ ল'ব। ³⁵আৰু শেষৰ সময়লৈকে জ্ঞানীবিলাকক পৰীক্ষাসিদ্ধ, পবিত্ৰ, আৰু শুক্লা কৰা হ'বৰ নিমিত্তে, তেওঁবিলাকৰ মাজৰো কোনো কোনো পতিত হ'ব; কিয়নো তেতিয়াও নিৰূপিত কাল উপস্থিত হ'বলৈ থাকিব। ³⁶তাৰ পাছত ৰজাই নিজৰ ইচ্ছামতে কাৰ্য্য কৰিব, আৰু আটাই দেৱতাবোৰকৈ নিজকে বৰ জ্ঞানী বুলি অহঙ্কাৰ কৰিব, আৰু ঈশ্বৰ বিলাকৰো ঈশ্বৰ অহিতে বিস্ময়জনক কথা ক'ব, আৰু কোঠ সিদ্ধ নোহোৱালৈকে ভাগ্যৱান হ'ব; কিয়নো যি নিৰূপিত, তাকে কৰা যাব। ³⁷আৰু তেওঁ নিজ পূৰ্বপুৰুষবিলাকৰ দেৱতাবোৰক নামানিব, আৰু তিৰোতা মানুহৰ প্ৰিয়াদেৱীক, নাইবা কোনো দেৱতাবোৰকো নামানিব; কিয়নো তেওঁ নিজকে সকলোতকৈ বৰ বুলি জ্ঞান কৰিব। ³⁸কিন্তু দুৰ্গ দেৱতাৰ ঠাইত তেওঁ দুৰ্গ দেৱতাক সন্মান কৰিব, নিজৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকে নজনা দেৱতা এজনক সোণ, ৰূপ, মণি, আৰু মনোহৰ বস্ত্ৰৰে সন্মান কৰিব। ³⁹আৰু তেওঁ বিজাতীয় দেৱতা এজনৰ সাহায্যত অতি দৃঢ় দুৰ্গবোৰ বিৰুদ্ধে কাৰ্য্য কৰিব; যিমান লোকে তেওঁৰ অধিনতা স্বীকাৰ কৰিব, সেই সকলোকে তেওঁ অতি সন্মান কৰিব, আৰু অনেকৰ ওপৰত ৰাজপথ দিব, আৰু বাঁটা স্বৰূপে মাটি ভাগ কৰি দিব। ⁴⁰পাছে শেষৰ কালত দক্ষিণ দেশৰ ৰজাই তেওঁৰ লগত যুদ্ধ আৰু

উত্তৰ দেশৰ ৰজাই ৰথ, অশ্বাৰোহী, আৰু অনেক জাহাজেৰে সৈতে বা'মৰলী বতাহৰ দৰে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে আহিব, আৰু নানা দেশত সোমাই প্লান কৰি মাজেদি উলাই যাব। ⁴¹তেওঁ দেশ ৰত্নতো সোমাব, আৰু অনেক দেশ পৰাজিত হ'ব; কিন্তু ইদোম, মোৰাব, আৰু অম্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ প্ৰধান ভাগ তেওঁৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পাব। ⁴²তেওঁ নানা দেশৰ ওপৰত হাত দিব, আৰু মিচৰ দেশ ৰক্ষা নাপাব। ⁴³আৰু সাঁচি থোৱা সোণ, ৰূপ আদি মিচৰীয়াবিলাকৰ আটাই বহুমূল্য বস্তুৰ ওপৰত তেওঁৰ ক্ষমতা চলিব; লুবিয়া আৰু কূচীয়াবিলাক তেওঁৰ খোজে খোজে যাব। ⁴⁴কিন্তু পূব আৰু উত্তৰৰ পৰা অহা সম্বাদে তেওঁৰ মনত দুখ দিব; তাতে তেওঁ বিনষ্ট কৰিবলৈ, আৰু অনেকক নিঃশেষে সংহাৰ কৰিবলৈ মহাক্ৰোধেৰে যাত্ৰা কৰিব। ⁴⁵সমুদ্ৰ আৰু পবিত্ৰ গিৰিৰত্নৰ মাজ ঠাইত তেওঁ নিজৰ ৰাজ তম্বু তৰিব; তথাপি তেওঁ অন্ত উপস্থিত হ'ব তেওঁক সহায় কৰোতা কোনো নহ'ব।

Chapter 12

¹সেই কালত, তোমাৰ জাতিৰ মানুহবিলাকৰ বংশক ৰক্ষা কৰোতা মহাৰক্ষক-দূত মিখায়েল উঠি থিয় হ'ব; আৰু কোনো জাতি উৎপন্ন নোহোৱা কালৰে পৰা সেই কাললৈকে যেনে সঙ্কট কেতিয়াও হোৱা নাই, এনে সঙ্কটৰ কাল হ'ব; আৰু সেই কালত পুস্তক খনিত নাম লিখা তোমাৰ আটাই স্বজাতীয় লোকে উদ্ধাৰ পাব। ²আৰু পৃথিৱীৰ ধূলিত হোৱা আটাই লোকে সাৰ পাব; কেতবিলাকে অনন্ত জীৱন, কেতবিলাকে অনন্ত লাজ, আৰু ঘিণৰ নিমিত্তে সাৰ পাব। ³যিবিলাক জ্ঞানী, তেওঁবিলাক আকাশৰ দ্বিষ্টিৰ নিচিনাকৈ আৰু যিবিলাকে অনেকক ধাৰ্মিক কৰে তেওঁবিলাক তৰাবোৰৰ নিচিনাকৈ চিৰকাল জিলিকি থাকিব। ⁴কিন্তু হে দানিয়েল, তুমি শেষ কাললৈকে এই বাক্যবোৰ বন্ধ কৰি ৰাখা আৰু এই পুস্তক মোহৰ মাৰা; অনেকে ইফালে সিফালে ল'ৰ ধৰিব, আৰু জ্ঞান বৃদ্ধি হ'ব। ⁵তেতিয়া মই দানিয়েলে চাই আৰু দুজন পুৰুষ দেখিলোঁ; তেওঁবিলাকৰ মাজৰ এজন ইপাৰে আন এজন সিপাৰে নদীৰ পাৰত থিয় হৈ আছিল। ⁶আৰু নদীৰ পানীতকৈ ওখ ঠাইত থিয় হোৱা শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা পুৰুষ জনক তেওঁবিলাকৰ এজনে সুধিলে, এই আচৰিত কথাবোৰ সিদ্ধ হ'বলৈ কিমান সময় লাগিব? ⁷পাছে নদীৰ পানীতকৈ ওখ ঠাইত থিয় হোৱা শণ সূতাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা পুৰুষ জনে নিজৰ সোঁ আৰু বাওঁ হাত আকাশৰ ফাললৈ দাঙি, অনন্তকাললৈকে জীয়াই থাকোঁতা জনাৰ নামেৰে শপত খাই এই কতা কোৱা মই শুনিলাঁ, এক কাল, দুই কাল, আৰু আধা কাললৈকে হ'ব আৰু পবিত্ৰ জাতিৰ বাহুবল ভাঙি এটোৱাৰ পাছত এইবোৰ সিদ্ধ হ'ব। ⁸মই শুনিলাঁ হয়, কিন্তু বুজিব নোৱাৰিলোঁ; এই কাৰণে মই কলোঁ, হে মোৰ প্ৰভু এইবোৰৰ কথাৰ শেষফল কি? ⁹তাতে তেওঁ মোক ক'লে, হে দানিয়েল, তুমি যোৱা; কিয়নো শেষ কাললৈকে এই বাক্যবোৰ বন্ধ কৰা আৰু মোহৰ মৰা হ'ল। ¹⁰অনেকে নিজকে পবিত্ৰ, শুক্লা, আৰু পৰীক্ষাসিদ্ধ কৰিব; কিন্তু দুষ্টবোৰে দুষ্কৰ্ম কৰিব, আৰু দুষ্টবোৰৰ মাজৰ কোনেও এইবোৰ নোবুজিব, কেৱল জ্ঞানীলোকবিলাকে বুজিব। ¹¹আৰু নিত্ৰ্য বলিদান গুচুৱাৰে পৰা, আৰু ধ্বংসকাৰী ঘিণলগীয়া বস্তু স্থাপন কৰাৰে পৰা এক হাজাৰ দুশ নব্বই দিন হ'ব। ¹²যিজনে ধৈৰ্য্য ধৰি এক হাজাৰ তিনিশ পয়ত্ৰিশ দিনলৈকে থাকিব, তেওঁ ধন্য। ¹³কিন্তু তুমি শেষৰ অপেক্ষাৰে চলি থাকা; কিয়নো তুমি বিশ্রাম পাবা, আৰু কালৰ শেষত নিজ অধিপত্যত থিয় হ'বা।

হোচেয়াৰ পুস্তক

Chapter 1

¹যিহূদা দেশৰ উজ্জিয়া, যোথাম, আহজ, আৰু হিঙ্কিয়া নামেৰে ৰজাবিলাকৰ ৰাজত্ব, আৰু চৰ পুত্ৰ ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যাৰবিয়ামৰ ৰাজত্বৰ কালত বেৰীৰ পুত্ৰ হোচেয়াৰ ওচৰলৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য।

হোচেয়াই চিনস্বৰূপে এজনী বেশ্যাস্বভাৱৰ তিৰোতা গ্ৰহণ কৰা। মঙ্গল-প্ৰতিজ্ঞা।

²যিহোৱাই যেতিয়া হোচেয়াৰ দ্বাৰাই প্ৰথমে বাক্য প্ৰকাশ কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁ হোচেয়াক ক'লে, তুমি গৈ নিজৰ নিমিত্তে এজনী বেশ্যাস্বভাৱৰ তিৰোতা গ্ৰহণ কৰা, আৰু তাইৰ পৰা বেশ্যাস্বভাৱৰ সন্তান উৎপন্ন কৰা; কিয়নো দেশখনে যিহোৱাৰ পৰা আঁতৰি গৈ অতি বেশ্য কৰ্ম কৰিছে। ³তাতে তেওঁ গৈ দিৱিয়িমৰ জীয়েক গোমৰক গ্ৰহণ কৰিলে, আৰু তাই গৰ্ভৱতী হৈ তেওঁলৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। ⁴তেতিয়া যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, তুমি সেই লৰাৰ নাম যিঞ্জিয়েল ৰাখা; কিয়নো অলপ সময়ৰ পাছত মই য়েহূৰ বংশক যিঞ্জিয়েলত কৰা ৰক্তপাতৰ ফল ভোগ কৰাম, আৰু ইস্ৰায়েল-বংশৰ ৰাজ্য শেষ কৰিম। ⁵আৰু সেই দিনা মই যিঞ্জিয়েলৰ সমথলত ইস্ৰায়েলৰ ধনু ভাঙিম। ⁶পাছে তাই পুনৰায় গৰ্ভৱতী হৈ এজনী ছোৱালী প্ৰসৱ কৰিলে; তাতে যিহোৱাই হোচেয়াক ক'লে, তুমি তাইৰ নাম লো-ৰুহামা [অনুগ্ৰহ পোৱা নহয়] ৰাখা; কিয়নো মই যে ইস্ৰায়েল-বংশক ক্ষমা কৰি থাকিম, এনে দয়া মই তেওঁবিলাকক আৰু নকৰিম। ⁷কিন্তু যিহোদা বংশক হ'লে, মই দয়া কৰিম, আৰু তেওঁবিলাকক ধনু, তৰোৱাল, যুদ্ধ, যোঁৰা, বা অশ্বাৰোহীৰ দ্বাৰাই উদ্ধাৰ নকৰি, তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ দ্বাৰাইহে উদ্ধাৰ কৰিম। ⁸পাছে তাই লো-ৰুহামাক পিয়াহ একউৱাৰ পাছতে গৰ্ভৱতী হৈ আৰু এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। ⁹তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, তুমি তাৰ নাম লো-অশ্মী [মোৰ প্ৰজা নহয়] ৰাখা; কিয়নো তোমালোক মোৰ প্ৰজা নোহোৱা, আৰু মইও তোমালোকৰ ঈশ্বৰ নহম।

¹⁰তথাপি ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ সংখ্যা জুখিব আৰু গণিব নোৱাৰা সমুদ্ৰৰ বালিৰ নিচিনা হ'ব, আৰু তোমালোক মোৰ প্ৰজা নোহোৱা বুলি যি ঠাইত তেওঁবিলাকক কোৱা হৈছিল, সেই ঠাইত, তোমালোক জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি তেওঁবিলাকক কোৱা যাব। ¹¹সেই কালত যিহূদাৰ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকক একেলগে গোটোৱা হ'ব; তেওঁবিলাকে নিজৰ নিমিত্তে এজন অধিপতি নিযুক্ত কৰিব; কিয়নো যিঞ্জিয়েলৰ দিন মহৎ হ'ব।

Chapter 2

¹তোমালোকে নিজ ভাইবিলাকক অশ্মী [মোৰ প্ৰজা], আৰু নিজ ভনীবিলাকক ৰুহামা [অনুগ্ৰহ পোৱা] বুলি কোৱা।

ইস্ৰায়েলৰ কু-আচৰণ আৰু তাৰ দণ্ড, আৰু ভাবী মঙ্গল।

²তোমালোকে বিবাদ কৰা, তোমালোকৰ মাৰাৰ লগতেই বিবাদ কৰা; কিয়নো তাই মোৰ তিৰোতা নহয়, আৰু মইও তাইৰ স্বামী নহওঁ। তাই নিজৰ মুখৰ পৰা নিজ বেশ্যালি, আৰু নিজৰ স্তনৰ মাজৰ পৰা নিজ ব্যভিচাৰ দূৰ কৰক; ³নহলে, মই তাইক বিবস্ত্ৰা কৰি তাইৰ জন্মদিনৰ অৱস্থাত পেলাম, আৰু তাইক মৰুভূমি আৰু খৰাং মাটিৰ নিচিনা কৰি পিয়াহতে মাৰিম। ⁴মই তাইৰ সন্তানবিলাকক দয়া নকৰিম; কাৰণ তেওঁবিলাক বেশ্যাস্বভাৱৰ সন্তান। ⁵কিয়নো তেওঁবিলাকৰ মাকে বেশ্যাকৰ্ম কৰিলে, তেওঁবিলাকৰ গৰ্ভধাৰিণীয়ে লাজ লগা কাৰ্য্য কৰিলে, কাৰণ তাই কৈছিল, মোক মোৰ অন্ন আৰু জল, মোৰ নোম আৰু শণ সূতা, মোৰ তেল আৰু পেয়দ্রব্য দিয়া মোৰ প্ৰেমকাৰীবিলাকৰ পাছত মই যাম। ⁶এই হেতুকে চোৱা, মই কাঁইটেৰে তোমাৰ বাট বন্ধ কৰিম; আৰু তাই নিজৰ পথ পাব নোৱাৰাকৈ মই তাইৰ অহিতে এখন জেওৰা দিম। ⁷তাই নিজৰ প্ৰেমকাৰীবোৰৰ পাছে পাছে যাব, কিন্তু সিহঁতৰ লগ ধৰিব নোৱাৰিব; তাই সিহঁতক বিচাৰিব, কিন্তু নাপাব। তেতিয়া তাই ক'ব, মই ঘূৰি মোৰ প্ৰথম স্বামীৰ ওচৰলৈকে যাওঁ; কিয়নো এতিয়াতকৈ তেতিয়া মোৰ অধিক মঙ্গল আছিল।

⁸কিয়নো ময়েই যে তাইক সেই শস্য, দ্ৰাম্ভাৰস, আৰু তেল দিছিলোঁ, আৰু তাইৰ যি ৰূপ আৰু সোণ বালৰ নিমিত্তে খৰচ কৰা হৈছিল, তাক ময়েই যে বৃদ্ধি কৰিছিলোঁ, তাকতাই নুবুজিলে। ⁹এই হেতুকে মই শস্যৰ সময়ত মোৰ শস্য, আৰু দ্ৰাম্ভাৰসৰ বতৰত মোৰ দ্ৰাম্ভাৰস, আৰু তাই নিজৰ উলঙ্গটা ঢাকিব লগা মোৰ নোম আৰু শণ সূতা কাঢ়ি লম। ¹⁰আৰু এতিয়া মই তাইৰ প্ৰেমকাৰীবোৰৰ আগত তাইৰ লাজ প্ৰকাশ কৰিম; কোনেও মোৰ হাতৰ পৰা তাইক উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰিব। ¹¹মই তাইৰ আটাই আমোদ, ভোজ, ন-জোন, বিশ্ৰাম-দিন, আৰু তাইৰ আটাই নিৰূপিত উৎসৱ নাইকিয়া কৰিম। ¹²আৰু তাই যি দ্ৰাম্ভালতা আৰু ডিমৰু গছৰ বিষয়ে কয়, বোলে, "এইবোৰ মোৰ প্ৰেমকাৰীবিলাকে মোক দিয়া বেচ," মই সেই দ্ৰাম্ভালতা আৰু ডিমৰু গছ নষ্ট কৰিম; আৰু মই সেইবোৰক অৰণ্য কৰিম, তাতে বনৰীয়া পশুবোৰ তাত চৰিব। ¹³আৰু

যি যি দিনত তাই বাল দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশে ধূপ জ্বলাইছিল, আৰু নথ আদি অলঙ্কাৰেৰে নিজকে ভূষিত কৰি নিজৰ প্ৰেমকাৰীবোৰৰ পাছত গৈছিল, কিন্তু মোক হ'লে পাহৰিলে, বাল দেৱতাবোৰৰ সেই সেই দিনৰ প্ৰতিশোধ মই তাইৰ পৰা লম, ইয়াক যিহোৱাই কৈছে।

¹⁴এই হেতুকে চোৱা, মই তাইৰ প্ৰবৃত্তি জন্মাই তাইক অৰণ্যলৈ আনি শাল্লানাডায়ক কথা কম। ¹⁵আৰু সেই ঠাইৰ পৰা তাই অহামাত্ৰকে তাইৰ দ্ৰাম্মাবাৰী আৰু আশাৰ দুৱাৰস্বৰূপে আখোৰ উপত্যকা মই তাইক দিম; আৰু তাইৰ যৌৱন কালৰ নিচিনাকৈ আৰু তাই মিচৰ দেশৰ পৰা ওলাই অহা দিনৰ নিচিনাকৈ তাই তাত অনুগ্ৰহ-স্বীকাৰ কৰিব। ¹⁶আৰু যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনা তুমি মোক বালী [মোৰ নাথ] বুলি আৰু নামাতি, ঈচী [মোৰ স্বামী] বুলি মাতিবা। ¹⁷কিয়নো মই তাইৰ মুখৰ পৰা বাল দেৱতাবোৰৰ নাম শুচাম; সেইবোৰৰ নাম আৰু উল্লেখ কৰা নহ'ব। ¹⁸আৰু সেই দিনা মই তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে বনৰীয়া জন্তু, আকাশৰ চৰাই, আৰু মাটিত বগাই ফুৰা জন্তুবোৰে সৈতে এটি নিয়ম স্থাপন কৰিম; আৰু মই ধনু, তৰোৱাল, আৰু বণৰ সঁজুলি ভাঙি দেশৰ মাজৰ পৰা শুচাম, আৰু তেওঁবিলাকক নিৰ্ভয়ে শয়ন কৰাম। ¹⁹আৰু চিৰকাললৈকে মই তোমাক বাগ্দান কৰিম, এনে কি, ধৰ্মত, ন্যায় বিচাৰত, দয়াত, আৰু অনুগ্ৰহত তোমাক বাগ্দান কৰিম। ²⁰মই বিশ্বস্ততাতেই তোমাক বাগ্দান কৰিম; তাতে তুমি যিহোৱাক জানিবা।

²¹আৰু যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনা মই প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিম, মই আকাশ-মণ্ডলক উত্তৰ দিম; আকাশ-মণ্ডলে পৃথিবীক উত্তৰ দিব, ²²পৃথিবীয়ে শস্য, দ্ৰাম্মাৰস, আৰু তেলক উত্তৰ দিব, আৰু সেইবোৰে যিজ্ৰিয়েলক উত্তৰ দিব। ²³মোৰ নিজৰ নিমিত্তে মই যিজ্ৰিয়েলক দেশত কম, দয়া নোপোৱা জনীক দয়া কৰিম, আৰু তুমি মোৰ প্ৰজা বুলি মোৰ প্ৰজা নোহোৱাবিলাকক কম; আৰু, তুমি মোৰ ঈশ্বৰ বুলি তেওঁবিলাকে মোক কব।

হোচেয়াই চিনস্বৰূপে পুনৰায় গোমৰক গ্ৰহণ কৰা।

Chapter 3

¹পাছে যিহোৱাই মোক কলে, ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকে ইতৰ দেৱতালৈ মুখ কৰাতো, আৰু শুকান দ্ৰাম্মাগুটিৰ লদা ভাল পোৱাতো যিহোৱাই যিহোৱাই তেওঁবিলাকক প্ৰেম কৰাৰ দৰে, তুমি পুনৰায় গৈ উপপতিৰ প্ৰিয়া আৰু ব্যভিচাৰিণী তিৰোতাজনীক প্ৰেম কৰা। ²তাতে মই গৈ পোন্ধৰ ডোখৰ ৰূপ আৰু ডেৰ হোমৰ যৱেৰে তাইক নিজৰ নিমিত্তে কিনি ললোঁ। ³আৰু মই তাইক কলোঁ, তুমি মোৰ নিমিত্তে অনেক দিনলৈকে থাকিবা, ব্যভিচাৰ নকৰিবা, আৰু কোনো পুৰুষৰ তিৰোতা নহবা; আৰু মইও তোমালৈ তেনে ব্যৱহাৰ কৰিম। ⁴কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাক, ৰজা, প্ৰধান লোক, যজ্ঞ, স্তম্ভ, আৰু এফোদ কি গৃহ-দেৱতা নোহোৱাকৈ অনেক দিনলৈকে থাকিব। ⁵পাছে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকে উলটি তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক আৰু ৰজা দায়দক বিচাৰিব, আৰু শেষকালত ভয়েৰে যিহোৱা আৰু তেওঁৰ উত্তম বস্তুলৈ আহিব।

ইস্ৰায়েলৰ দুষ্টতা, আৰু পুৰোহিতৰ দ্বাৰাই হোৱা তেওঁবিলাকৰ ভ্ৰষ্টতা।

Chapter 4

¹হে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাক, যিহোৱাৰ বাক্য শুনা; কিয়নো দেশত সত্য, দয়া, কি ঈশ্বৰবিষয়ক জ্ঞান নথকাৰ কাৰণে দেশনিবাসীবিলাকৰ ওপৰত যিহোৱাৰ গুচৰ আছে। ²কেৱল শপত, মিছা কথা, নৰ-বধ, চুৰ, অৰু ব্যভিচাৰ চলিছে; তেওঁবিলাক অত্যাচাৰী হৈ উঠিছে, আৰু ৰক্তপাতৰ উপৰি ৰক্তপাত হৈছে। ³এই নিমিত্তে দেশ শোকাবুল হব, আৰু পৃথিবীৰ পশু, ও আকাশৰ চৰায়ে সৈতে তাত থকা আটাইবোৰ ম্লান, এনে কি সমুদ্ৰৰ মাছবোৰো বিনষ্ট হব। ⁴তথাপি কোনো মানুহে বিবাদ নকৰক, আৰু কোনেও ধমকি নিদিয়ক; কিয়নো তোমাৰ লোকবিলাক পুৰোহিতৰ লগত বিবাদ কৰোঁতা মানুহবিলাকৰ নিচিনা হৈছে। ⁵তুমি দিনত উজুটি খাবা, আৰু ৰাতি তোমাৰে সৈতে ভাববাদীয়েও উজুটি খাব; মই তোমাৰ মাৰাক বিনষ্ট কৰিম।

⁶জ্ঞানৰ অভাৱত মোৰ প্ৰজাবিলাক নষ্ট হল। হে পুৰোহিত, তুমি জ্ঞান অগ্ৰাহ্য কৰিলা, এই হেতুকে মইও তোমাক অগ্ৰাহ্য কৰিম, তাতে তুমি মোৰ পুৰোহিত আৰু নহবা; তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰৰ ব্যৱস্থা পাহৰিলা, এই কাৰণে মইও তোমাৰ সন্তানবিলাকক পাহৰিম। ⁷তেওঁবিলাক যিমানে বৃদ্ধি পালে, সিমানে তেওঁবিলাকে মোৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলে; মই তেওঁবিলাকৰ গৌৰৱ লাজত পৰিবৰ্তন কৰিম। ⁸মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ পাপেই তেওঁবিলাকৰ আহাৰ, আৰু প্ৰজাবিলাকৰ অপৰাধলৈ তেওঁবিলাকে লালচ কৰে। ⁹এই হেতুকে প্ৰজা আৰু পুৰোহিত দুয়োৰো একে গতি হব; আৰু মই তেওঁবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ নিমিত্তে তেওঁবিলাকক দণ্ড দিম, আৰু তেওঁবিলাকৰ কাৰ্যৰ প্ৰতিফল তেওঁবিলাকক দিম।

¹⁰তেওঁবিলাকে ভোজন কৰিও তৃপ্তি নহব, বেশ্যাকৰ্ম কৰিও বৃদ্ধি নাপাব; কিয়নো তেওঁবিলাকে যিহোৱালৈ মন দিবলৈ এৰিলে।

¹¹বেশ্যালি, দ্ৰাম্মাৰস, আৰু নতুন দ্ৰাম্মাৰসে বৃদ্ধিহীন কৰে। ¹²মোৰ প্ৰজাবিলাকে তেওঁবিলাকৰ কাঠ-ডোখৰৰ আগত কথা সোধে, আৰু তেওঁবিলাকৰ লাখুটিডালে তেওঁবিলাকক কথা জনায়; কিয়নো বেশ্যাকৰ্ম কৰাওঁতা আত্মাই তেওঁবিলাকক ভ্ৰান্ত কৰিলে, আৰু তেওঁবিলাকে

বেশ্যাকৰ্ম কৰি তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰৰ অধীনতাৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।¹³ তেওঁবিলাকে পৰ্বতবোৰৰ টিঙৰ ওপৰত যজ্ঞ কৰে, আৰু উপপৰ্বতবোৰৰ ওপৰত ডাল ছাঁৰ কাৰণে অলোন, লিবনি, আৰু এলা গছৰ তলত ধূপ জ্বলায়; এই নিমিত্তে তোমালোকৰ জীয়াৰীবোৰে বেশ্যাকৰ্ম কৰে, আৰু তোমালোকৰ বোৱাৰীবোৰে¹⁴ তোমালোকৰ জীয়াৰীবোৰে বেশ্যাকৰ্ম কৰিলেও, বা তোমালোকৰ বোৱাৰীবোৰে ব্যভিচাৰ কৰিলেও মই সিহঁতক দণ্ড নিদিম; কিয়নো সিহঁতে নিজেই বেশ্যাকৰ সৈতে নিৰ্জন ঠাইলৈ যায়, আৰু দেৱীদাসী বেশ্যাবোৰে সৈতে যজ্ঞ কৰে; আৰু এই নিৰ্বেদ জাতিৰ সংহাৰ হ'ব।

¹⁵ হে ইস্ৰায়েল, তুমি যদিও বেশ্যাকৰ্ম কৰা, তথাপি যিহূদা সেই দোষত দোষী নহওক, আৰু তোমালোকে গিলগলত ভৰি নিদিবা, বৈৎ-আবনলৈ নুঠিবা, আৰু "জীৱন্ত যিহোৱাৰ শপত" বুলি শপত নাখাৰা।¹⁶ কিয়নো মগৰা গাইৰ নিচিনাকৈ ইস্ৰায়েলে মগৰামী কৰিলে; এখন বহল পথাৰত মেৰ পোৱালি এটিক চৰোৱাদি যিহোৱাই তেওঁবিলাকক চৰাব।¹⁷ ইফ্ৰয়িম মূৰ্ত্তিবোৰত আসক্ত; তাক থাকিব দিয়া।¹⁸ তেওঁবিলাকৰ মদ খোৱাৰ ধুমধাম শেষ হলে, তেওঁবিলাকে অনবৰত বেশ্যাকৰ্ম কৰে; তেওঁবিলাকৰ ঢালস্বৰূপ অধিপতিবিলাকে অপমানজনক কাৰ্য্য কৰিবলৈ অতিশয়ৰূপে ভাল পায়।¹⁹ বায়ুৱে নিজৰ দুখন ডেউকাৰে সেই জাতিক সাবটি ধৰি লৈ যাব; তাতে তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ যজ্ঞৰ কাৰণে লাজ পাব।

ইস্ৰায়েলৰ দোষ আৰু তাৰ দণ্ড।

Chapter 5

¹ হে পুৰোহিতবিলাক, এই কথা শুনা, হে ইস্ৰায়েল-বংশ কাণ পাতা, আৰু হে ৰাজবংশ, কাণ দিয়া, কিয়নো তোমালোকৰেই বিৰুদ্ধে দণ্ডাজ্ঞা হৈছে; কাৰণ তোমালোক মিস্পাত পতা ফালস্বৰূপ, আৰু তাবোৰত পতা জাল স্বৰূপ হৈছে।² বিদ্রোহীবোৰ বলি কতাট দকৈ নামিল; কিন্তু মই সিহঁত আটাইকে শাস্তি দিম।³ মই ইফ্ৰয়িমক জানো, আৰু ইস্ৰায়েল মোৰ পৰা গুপতে থকা নাই; কিয়নো হে ইফ্ৰয়িম, তুমি বেশ্যাকৰ্ম কৰিলা, ইস্ৰায়েল অশুচি হ'ল।⁴ তেওঁবিলাকৰ কাৰ্য্যবোৰে তেওঁবিলাকক তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰৰ ফাললৈ উলটিব নিদিয়ে; কিয়নো তেওঁবিলাকৰ অন্তৰত বেশ্যাকৰ্ম কৰাওঁতা আত্মা আছে, আৰু তেওঁবিলাকে যিহোৱাক নাজানে।⁵ আৰু ইস্ৰায়েলৰ গৌৰৱভূমিয়ে তাৰ মুখৰ আগতে সাক্ষ্য দিছে; এই হেতুকে ইস্ৰায়েল আৰু ইফ্ৰয়িমে নিজ নিজ অপৰাধত উজুটি খাব; আৰু তেওঁবিলাকৰ লগত যিহূদায়ো উজুটি খাব।⁶ তেওঁবিলাকে নিজ নিজ ভেড়া আৰু গৰুৰ জাক লৈ যিহোৱাক বিচাৰিবলৈ যাব, কিন্তু তেওঁক নাপাব; তেওঁ তেওঁবিলাকৰ পৰা আতঁৰ হৈ গ'ল।⁷ তেওঁবিলাকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিলে; কিয়নো তেওঁবিলাকে বিজাতীয় সন্তান উৎপন্ন কৰিলে। এতিয়া ন-জোন ওলালে তেওঁবিলাকক নিজ নিজ ভাগে সৈতে গ্ৰাস কৰা হ'ব।

⁸ তোমালোকে গিবিয়াত শিঙা বজোৱা, ৰামাত তুৰি বজোৱা, আৰু বৈৎ-আবনত উচ্ছ্বাস কৰা; হে বিন্যামীন, তোমাৰ পাছত শত্ৰু আছে।⁹ দণ্ডৰ দিনা ইফ্ৰয়িম ধ্বংসস্থান হ'ব; যি নিশ্চয়ে ঘটিব, তাক মই ইস্ৰায়েলৰ ফৈদবিলাকৰ মাজত জনাইছোঁ।¹⁰ যিহূদাৰ অধ্যক্ষবিলাকসীমা লৰাওঁতাবোৰৰ নিচিনা; পানী ঢালাদি মই তেওঁবিলাকৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ ঢালিম।¹¹ ইফ্ৰয়িমক অত্যাচাৰ কৰা হ'ল আৰু বিচাৰত পিহা হ'ল; কাৰণ তেওঁ আজ্ঞাটিৰ মতে চলি সন্তোষ পাইছে।¹² এই হেতুকে মই ইফ্ৰয়িমলৈ পোকস্বৰূপ আৰু যিহূদা-বংশলৈ ক্ষয়স্বৰূপ হম।¹³ যেতিয়া ইফ্ৰয়িমে নিজ ৰোগৰ আৰু যিহূদাই নিজ ঘাৰ গম পালে, তেতিয়া ইফ্ৰয়িম অচুৰৰ ওচৰলৈ গ'ল, আৰু যুদ্ধকাৰী ৰজাৰ ওচৰলৈ দূত পঠালে; কিন্তু তেওঁ তোমালোকক সুস্থ কৰিব নোৱাৰিব, বা তোমালোকৰ ঘাৰ পৰা তোমালোকক আৰোগ্য কৰিব নোৱাৰিব।¹⁴ কিয়নো মই ইফ্ৰয়িমলৈ সিংহস্বৰূপ আৰু যিহূদা-বংশলৈ যুবা সিংহস্বৰূপ হম; মই, ময়েই বিদাৰি গুচি যাম; মই লৈ যাম, উদ্ধাৰ কৰিবলৈ কোনো নহ'ব।¹⁵ তেওঁবিলাকে নিজ নিজ দোষ বুজি মোৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ নিবিচৰালৈকে মই উলটি গৈ মোৰ ঠাইত থাকিম; সঙ্কটৰ সময়ত তেওঁবিলাকে মোক যত্নেৰে বিচাৰ কৰিব।

ইস্ৰায়েলৰ ভাপস্বৰূপ মন-পালটন।

Chapter 6

¹ ব'লা আমি যিহোৱালৈ ঘূৰি যাওঁ; কাৰণ তেওঁ বিদাৰিলে, আৰু তেওঁ আমাক সুস্থ কৰিব; তেওঁ প্ৰহাৰিলে আৰু তেওঁ আমাৰ ঘা বান্ধিব।² দুদিনৰ পাছত তেওঁ আমাক পুনৰায় জীয়াব, তৃতীয় দিনা তেওঁ আমাক তুলিব; তাতে আমি তেওঁৰ সাক্ষাতে জীয়াই থাকিম।³ আহাঁ আমি যিহোৱাক জানোহঁক, তেওঁক জানিবলৈ তেওঁৰ অনুগামি হওহঁক; তেওঁৰ উদয় অৰুণোদয়ৰ নিচিনা নিশ্চিত; তেওঁ আমাৰ ওচৰলৈ বৃষ্টিৰ নিচিনাকৈ, ভূমি ভিজাওঁতা শেষতীয়া বৰষুণৰ নিচিনাকৈ আহিব।

⁴ হে ইফ্ৰয়িম, মই তোমাক কি কৰিম? হে যিহূদা, তোমাক বা কি কৰিম? কিয়নো তোমালোকৰ প্ৰেম ৰাতিপুৱাৰ মেঘৰ নিচিনা, আৰু সোনকালে নাইকিয়া হোৱা নিয়ৰ নিচিনা।⁵ এই কাৰণে মই ভাববাদীৰ দ্বাৰাই তেওঁবিলাকক কাঠ চঁচাদি চঁচালো, মোৰ মুখৰ বাক্যেৰে তেওঁবিলাকক বধ

কৰিলোঁ, আৰু তোমালৈ কৰা দণ্ডাৰ্থবোৰ চকমকীয়া বিজুলীৰ নিচিনা হব। ⁶কিয়নো মই বলিদান বাঞ্ছা নকৰোঁ, দয়াহে বাঞ্ছা কৰোঁ আৰু হোম-বলিতকৈ ঈশ্বৰ-বিশয়ক জ্ঞান অধিক বাঞ্ছা কৰোঁ। ⁷কিন্তু আদমৰ নিচিনাকৈ তেওঁবিলাকে নিয়মটি ভগ্ন কৰিলে; সৌ তাত তেওঁবিলাকে মোৰ বিৰুদ্ধে বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিলে। ⁸গিলিয়দ অধৰ্মচাৰীবোৰৰ নগৰ; তাত তেজৰ দাগ আছে। ⁹মানুহলৈ খাপ দি থকা ডকাইতৰ দলৰ নিচিনাকৈ, পুৰোহিতদলে চিখিমলৈ যোৱা বাটত মানুহক বধ কৰে, এনে কি, তেওঁবিলাকে অতি কুচ্ছিত কাৰ্য্য কৰে। ¹⁰মই ইস্রায়েলৰ মাজত নোম শিয়ৰি যোৱা কাৰ্য্য দেখিলোঁ; সৌ তাত ইফ্ৰয়িমত বেশ্যাকৰ্ম চলিছে, ইস্রায়েল অশুচি হল। ¹¹আৰু হে যিহুদা, মই মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্ত্তন কৰা সময়ত তোমাৰ নিমিত্তেও শস্য দোৱা সময় নিৰূপিত হৈছে।

প্ৰধান আদি লোকৰ দ্ৰষ্টতা।

Chapter 7

¹যেতিয়া মই ইস্রায়েলক সুস্থ কৰিব খোজোঁ, তেতিয়া ইফ্ৰয়িমৰ অপৰাধ আৰু চমৰিয়াৰ দুষ্টতা প্ৰকাশ পায়; কিয়নো তেওঁবিলাকে প্ৰবঞ্চনা কৰে, ভিতৰত চোৰ সোমায়, আৰু বাহিৰত ডকাইতৰ দলে লুট কৰে। ²আৰু মই যে তেওঁবিলাকৰ আটাই দুষ্টতা মনত ৰাখোঁ, তাক তেওঁবিলাকে মনত বিবেচনা নকৰে; এতিয়া তেওঁবিলাকৰ নিজ নিজ কাৰ্য্যবোৰে তেওঁবিলাকক বেৰি ধৰিছে, সেইবোৰ মোৰ চকুৰ আগত আছে। ³তেওঁবিলাকে নিজ নিজ দুষ্টতাৰে ৰজাক, আৰু নিজ নিজ মিছা কথাৰে প্ৰধান লোকবিলাকক আনন্দিত কৰে। ⁴তেওঁবিলাক আটাইবোৰ ব্যভিচাৰী, ৰুটীৱালাই তপত কৰা তন্দুৰস্বৰূপ; তেওঁ আটাগুড়ি খচাৰে পৰা ৰুটী নুফুলালৈকে জুই বঢ়াই দিবলৈ এৰে। ⁵আমাৰ ৰজাৰ উৎসৱৰ দিনা প্ৰধান লোকবিলাকে দ্ৰাক্ষাৰসৰ ৰাগীৰে নিজকে নৰিয়া কৰিলে; তেওঁ নিন্দকবোৰে সৈতে হাতত ধৰাধৰিকৈ গৈছিল। ⁶কিয়নো তেওঁবিলাকে খাপ দি থাকোতে নিজ নিজ মন তন্দুৰৰ নিচিনা কৰে; তেওঁবিলাকৰ ৰুটীৱালা ওৰে ৰাতি শুই থাকে, ৰাতিপুৱা সেই তন্দুৰ প্ৰচণ্ড অগ্নিৰ নিচিনাকৈ জ্বলে। ⁷তেওঁবিলাক আটাইবোৰ তন্দুৰৰ নিচিনা তপত, তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ বিচাৰকৰ্ত্তাবিলাকক গ্ৰাস কৰে; তেওঁবিলাকৰ আটাই ৰজা পতিত হল; তেওঁবিলাকৰ মাজত মোৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতা কোনো নাই।

⁸ইফ্ৰয়িম জাতিবিলাকে সৈতে মিহলি হল; ইফ্ৰয়িম লুটিয়াই নিদিয়া পিঠাৰ নিচিনা। ⁹বিদেশীবোৰে তাৰ বল গ্ৰাস কৰিলে, কিন্তু সি তাক নাজানে; এনে কি, তাৰ মুৰৰ ঠায়ে ঠায়ে চুলি পকিছে, কিন্তু সি তাক নাজানে। ¹⁰আৰু ইস্রায়েলৰ গৌৰৱ-ভূমিয়ে তাৰ মুখৰ আগত সাক্ষ্য দিছে; তথাপি এই সকলোতো তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰা নাই, বা তেওঁক বিচৰা নাই। ¹¹আৰু ইফ্ৰয়িম অজলা কপৌৰ নিচিনা, বুদ্ধি নাইকিয়া; তেওঁবিলাকে মিচৰক মাতে, অচূৰৰ ওচৰলৈ যায়। ¹²তেওঁবিলাক যোৱামাত্ৰকে মই ওপৰত মোৰ জাল পেলাম, আকাশৰ চৰাইৰ নিচিনাকৈ মই তেওঁবিলাকক নমাম; তেওঁবিলাকৰ মণ্ডলীয়ে শুনাৰ দৰেই মই তেওঁবিলাকক শাস্তি দিম। ¹³তেওঁবিলাকৰ সন্তাপ হব, কিয়নো তেওঁবিলাক মোৰ পৰা ভ্ৰমি ফুৰিছে; তেওঁবিলাকৰ বিনাশ হব, কিয়নো তেওঁবিলাকে মোৰ বিৰুদ্ধে সত্য-লঙ্ঘন কৰিলে; যদিও মই তেওঁবিলাকক মুক্ত কৰিব খুজিছোঁ, তথাপি তেওঁবিলাক হলে মোৰ বিৰুদ্ধে মিছা কথা কৈছে। ¹⁴তেওঁবিলাকে অন্তৰে সৈতে মোৰ আগত কাতৰোক্তি নকৰি নিজ নিজ শয্যাতে হাহাকাৰ কৰে; তেওঁবিলাকে শস্য আৰু দ্ৰাক্ষাৰসৰ কাৰণে গোট খায়, মোৰ অহিতে বিদ্ৰোহ কৰে। ¹⁵যদিও মই শিক্ষা দি তেওঁবিলাকৰ বাহু সবল কৰিলোঁ, তথাপি তেওঁবিলাকে হলে, মোৰ বিৰুদ্ধে কুকল্পনা কৰে। ¹⁶তেওঁবিলাকে ঘূৰে, কিন্তু ওপৰত থকা জনালৈ নহয়; তেওঁবিলাক প্ৰবঞ্চক ধনুৰ নিচিনা; তেওঁবিলাকৰ অধিপতিবিলাক নিজ নিজ জিবাৰে কোৱা খণ্ডৰ কথাৰ কাৰণে তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হব; এয়ে মিচৰ দেশত তেওঁবিলাকৰ হাঁহিয়াতৰ কাৰণ হব।

ইস্রায়েলৰ দেৱপূজা আৰু তাৰ দণ্ড

Chapter 8

¹বজাবলৈ তোমাৰ মুখত শিঙা দিয়া। যিহোৱাৰ গৃহৰ বিৰুদ্ধে কুৰৰ পক্ষীৰ নিচিনাকৈ শত্ৰু আহিছে; কিয়নো লোকবিলাকে মোৰ নিয়মটি লঙ্ঘন কৰিলে, আৰু মোৰ ব্যৱস্থাৰ অহিতে অধৰ্ম-আচৰণ কৰিলে। ²তেওঁবিলাকে মোৰ আগত কাতৰোক্তি কৰি কব, হে মোৰ ঈশ্বৰ, আমি ইস্রায়েলে তোমাক জানো। ³যি উত্তম, ইস্রায়েলে তাক দলিয়াই পেলালে; শত্ৰুৱে তাৰ পাছে পাছে খেদি যাব। ⁴তেওঁবিলাকে মোৰ অনুমতি নোলোৱাকৈ ৰজা পাতিলে; তেওঁবিলাকে মই নজনাকৈ অধিপতি নিযুক্তি কৰিলে, উচ্ছন্ন হবলৈ তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ সোণ আৰু ৰূপেৰে নিজৰ নিমিত্তে মূৰ্ত্তি সাজিলে। ⁵হে চমৰিয়া, তোমাৰ দামুৰিৰ মূৰ্ত্তি ঘিণলগীয়া; তেওঁবিলাকৰ বিৰুদ্ধে মোৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হল; তেওঁবিলাক নিৰ্দোষী হবলৈ কিমান কাল লাগিব? ⁶কিয়নো ইস্রায়েলৰ পৰা সেইটোও হৈছে; শিল্পকৰে তাক সাজিলে, কিন্তু সি ঈশ্বৰ নহয়; স্বৰূপেই চমৰিয়াৰ দামুৰিৰ মূৰ্ত্তিটো ডোখৰ ডোখৰকৈ ভঙা হব। ⁷কিয়নো তেওঁবিলাকে বায়ুৰূপ গুটি বৈছে, আৰু বা'মৰলী বতাহৰূপ গুটি দাব; সেইবোৰৰ গোচা নধৰিব, বা টেইত চাউল নধৰিব, চাউল ধৰিলেও বিদেশীবোৰে তাক গ্ৰাস কৰিব।

⁸ইস্রায়েলক গ্ৰাস কৰা হ'ল; সম্প্ৰতি তেওঁবিলাক জাতিবিলাকৰ মাজত, লোকে ভাল নোপোৱা এটি পাত্ৰৰ নিচিনা হ'ল। ⁹কিয়নো তেওঁবিলাক অকলশৰীয়া বনৰীয়া গাধৰ নিচিনাকৈ অচূৰলৈ উঠি গ'ল; ইফ্ৰয়িমে প্ৰেমকাৰীবোৰক বেচ দিলে। ¹⁰যদিও তেওঁবিলাকে জাতিবিলাকৰ মাজত লোকবিলাকক বেচ দিলে, তথাপি মই অলপতে তেওঁবিলাকক গোটাই লৈ যাম; তেওঁবিলাক ৰাজাধিৰাজৰ শাসনভাৰত তাকৰ হবলৈ ধৰিব।

¹¹ইফ্ৰয়িমে পাপ কৰিবলৈ অনেক যজ্ঞ-বেদি সাজিলে; এই হেতুকে যজ্ঞ-বেদিবোৰ তালৈ পাপজনক হ'ল। ¹²যদিও মই তাৰ নিমিত্তে মোৰ ব্যৱস্থাৰ দহ হাজাৰ কথা লিখোঁ, তথাপি সেইবোৰ বিজাতীয় কথা বুলি গণ্য হ'ব। ¹³উপহাৰস্বৰূপে দিয়া মোৰ বলিবোৰৰ বিষয়ে হলে, তেওঁবিলাকে মাংস উৎসৰ্গ কৰি খায় হয়, কিন্তু যিহোৱাই তেওঁবিলাকক গ্ৰহণ নকৰে। তেওঁ এতিয়া তেওঁবিলাকৰ অপৰাধ সোঁৱৰণ কৰি তেওঁবিলাকৰ পাপৰ প্ৰতিফল দিব; তেওঁবিলাক পুনৰায় মিচৰলৈ যাব। ¹⁴কিয়নো ইস্রায়েলে নিজ সৃষ্টিকৰ্ত্তাক পাহৰি ঠায়ে ঠায়ে ৰাজগৃহ সাজিলে, আৰু যিহুদাই গড়েৰে আবৃত নগৰৰ সংখ্যা বৃদ্ধি কৰিলে; কিন্তু মই তাৰ নগৰবোৰত জুই লগাম, আৰু সেয়ে তাৰ অট্টালিকাবোৰ গ্ৰাস কৰিব।

আপদ আহিব দেখি আনন্দ কৰিবলৈ নিষেধ কৰা।

Chapter 9

¹হে ইস্রায়েল, জাতিবিলাকৰ নিচিনাকৈ তুমি উল্লাসেৰে আনন্দ নকৰিবা; কিয়নো তুমি নিজ ঈশ্বৰৰ পৰা আঁতৰি গৈ বেশ্যাকৰ্ম কৰিছা, আৰু মৰণা মৰা প্ৰত্যেক খলাত, তাৰ বেচ ভাল পাইছা। ²মৰণা মৰা খলাই আৰু দ্ৰাক্ষাকুণ্ডই তেওঁবিলাকৰ পেট নভৰাব, আৰু নতুন দ্ৰাক্ষাৰসে তেওঁবিলাকক বঞ্চিত কৰিব। ³তেওঁবিলাকে যিহোৱাৰ দেশত বাস নকৰিব; কিন্তু ইফ্ৰয়িম মিচৰলৈ উলটি যাব, আৰু তেওঁবিলাকে অচূৰত অশুচি আহাৰ খাব। ⁴তেওঁবিলাকে যিহোৱাৰ উদ্দেশে দ্ৰাক্ষাৰস চালিবলৈ নাপাব, আৰু তেওঁবিলাকৰ বলিদানবোৰ তেওঁৰ সন্তোষজনক নহ'ব; সেইবোৰ তেওঁবিলাকলৈ শোক কৰোঁতাবোৰৰ আহাৰস্বৰূপ; সেইবোৰ খোৱা আটাইবিলাক অশুচি হ'ব। কিয়নো তেওঁবিলাকৰ আহাৰ, তেওঁবিলাকৰ ভোক গুচাবৰ নিমিত্তেহে হ'ব; সেয়ে যিহোৱাৰ গৃহলৈ নাহিব। ⁵তোমালোকে পৰ্বৰ দিনা, যিহোৱাৰ উৎসৱৰ দিনা কি কৰিবা? ⁶কিয়নো চোৱা, তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ উচ্ছন্ন হোৱা দেশ এৰি গুচি গ'ল; কিন্তু মিচৰে তেওঁবিলাকক পৰলোকলৈ গোটাৰ, মোফে তেওঁবিলাকক মৈদাম দিব; তেওঁবিলাকৰ ৰূপৰ মনোহৰ বস্ত্ৰবোৰ হলে চোৰাত গছে অধিকাৰ কৰিব, তেওঁবিলাকৰ তম্বুৰোৰত কাঁইট গছ গজিব। ⁷দণ্ড দিবৰ দিন উপস্থিত, প্ৰতিফলৰ দিন উপস্থিত, ইয়াক ইস্রায়েলে জানিব; তোমাৰ অপৰাধৰ বাহুল্যৰ কাৰণে, আৰু শক্ৰতা অধিক হোৱাৰ নিমিত্তে ভাববাদী মুৰ্খ হ'ল, আত্মা থকা লোক পাগল হ'ল। ⁸মোৰ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই নিযুক্ত ইফ্ৰয়িমৰ প্ৰহৰী যি ভাববাদী, তেওঁৰ সকলো পথত হলে ব্যাধৰ ফান্দ থাকে; আৰু তেওঁৰ ঈশ্বৰৰ গৃহত শক্ৰতা আছে। ⁹তেওঁবিলাকে গিবিয়াৰ দিনৰ নিচিনাকৈ নিজকে অতিশয় ভ্ৰষ্ট কৰিলে; তেওঁ তেওঁবিলাকৰ অপৰাধ সোঁৱৰণ কৰিব, তেওঁবিলাকৰ পাপৰ প্ৰতিকাৰ সাধিব।

¹⁰অৰণ্যত পোৱা দ্ৰাক্ষাগুটিৰ নিচিনাকৈ মই ইস্রায়েলক পাইছিলোঁ, ডিমৰু গছৰ প্ৰথমে পকা গুটিৰ নিচিনাকৈ তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষবিলাকক দেখা পাইছিলোঁ; কিন্তু তেওঁবিলাকে বাল-পিয়োৰৰ ওচৰলৈ গৈ লাজ লগা বস্ত্ৰটোৰ উদ্দেশে নিজকে পৃথক কৰিলে, আৰু তেওঁবিলাকে প্ৰেম কৰা বস্ত্ৰটোৰ দৰে তেওঁবিলাক ঘৃণনীয় হ'ল। ¹¹ইফ্ৰয়িমৰ বিষয়ে হলে, তেওঁবিলাকৰ গৌৰৱ পক্ষীৰ নিচিনাকৈ উড়ি যাব; প্ৰসৱ, গৰ্ভ, কি গৰ্ভধাৰণ নহ'ব। ¹²যদিও তেওঁবিলাকে সন্তান ডাঙৰ-দীঘল কৰে, তথাপি এটি মানুহো অৱশিষ্ট নথকাকৈ মই তেওঁবিলাকক সন্তানহীন কৰিম; কিয়নো মই তেওঁবিলাকৰ পৰা আঁতৰ হৈ যোৱা সময়ত তেওঁবিলাকৰ সন্তান হ'ব। ¹³মই তূৰক যেনেকুৱা দেখিলোঁ, তেনেকৈ ইফ্ৰয়িমো মনোহৰ ঠাইত স্থাপিত হ'ল; কিন্তু ইফ্ৰয়িমে হত্যাকাৰীৰ ওচৰলৈ নিজৰ সন্তানবিলাকক উলিয়াই আনিব। ¹⁴হে যিহোৱা, তেওঁবিলাকক দিয়া; তুমি তেওঁবিলাকক কি দিবা? তেওঁবিলাকক গৰ্ভস্ৰাবী উদৰ আৰু শুকান স্তন দিয়া। ¹⁵গিলগলত তেওঁবিলাকৰ আটাই দৃষ্টতা দেখা যায়; নিশ্চয়ে সেই ঠাইতই তেওঁবিলাকলৈ মোৰ ঘিণ লাগিল। তেওঁবিলাকৰ দুষ্কৰ্মৰ দৃষ্টতাৰ নিমিত্তে মই মোৰ গৃহৰ পৰা তেওঁবিলাকক খেদি দিম, তেওঁবিলাকক আৰু স্নেহ নকৰিম; তেওঁবিলাকৰ আটাই প্ৰধান লোক বিদ্রোহী। ¹⁶ইফ্ৰয়িমক প্ৰহাৰ কৰা হ'ল, তেওঁবিলাকৰ শিলা শুকাল, তেওঁবিলাকত আৰু গুটি নালাগিব; এনে কি, যদিও তেওঁবিলাকে সন্তান জন্মায়, তথাপি মই তেওঁবিলাকৰ গৰ্ভৰ মৰমৰ ফল মাৰি পেলাম। ¹⁷মোৰ ঈশ্বৰে তেওঁবিলাকক অগ্ৰাহ কৰিব; কিয়নো তেওঁবিলাকে তেওঁলৈ কাণ নিদিলে; আৰু তেওঁবিলাকে জাতিবিলাকৰ মাজত ভ্ৰমি ফুৰিব।

দেৱপূজা অবিশ্বাস আদি ইস্রায়েলৰ দোষ, আৰু তেওঁবিলাকে পাব লগীয়া দণ্ড।

Chapter 10

¹ইস্রায়েল ফল-উৎপন্নকাৰী জকমকীয়া দ্ৰাক্ষালতাস্বৰূপে; তেওঁ নিজৰ ফালৰ বাহুল্য অনুসাৰে নিজৰ যজ্ঞ-বেদি বৃদ্ধি কৰিলে; তেওঁবিলাকে নিজৰ দেশৰ উন্নতি অনুসাৰে উত্তম স্তম্ভ সাজিলে। ²তেওঁবিলাকৰ মন দুফলীয়া; এতিয়া তেওঁবিলাকে দণ্ড পাব। তেওঁ তেওঁবিলাকৰ যজ্ঞ-বেদিবোৰ ভাঙিব, তেওঁবিলাকৰ স্তম্ভবোৰ নষ্ট কৰিব। ³অৱশ্যে তেওঁবিলাকে এতিয়া কব, আমাৰ ৰজা নাই, কিয়নো আমি যিহোৱাক ভয় নকৰোঁ; যি ৰজা আছে, তেওঁ আমাৰ নিমিত্তে কি কৰিব পাৰে?

⁴তেওঁবিলাকে অনৰ্থক কথা কয়, নিয়ম স্থাপন কৰোঁতে মিছাকৈ শপত খায়; এই হেতুকে পথাৰৰ সীৰলুত গজা বিহ গছৰ নিচিনাকৈ বিচাৰ উৎপন্ন হৈছে। ⁵চমৰীয়া-নিবাসীবিলাকে বৈৎ-আবনৰ দামুৰি কেইটাৰ বিষয়ে ভয় পাব; তাৰ প্ৰজাবিলাকে তাৰ নিমিত্তে শোক কৰিব, আৰু গৌৰৱ তাৰ পৰা গুচি যোৱা দেখি, তাৰ ওপৰত আনন্দ কৰা পুৰোহিতবিলাকে তাৰ গৌৰৱৰ কাৰণে শোক কৰিব। ⁶যুদ্ধকাৰী ৰজাৰ উপহাৰস্বৰূপে তাকো অচুৰলৈ নিয়া যাব; ইফ্ৰয়িমে লাভ পাব আৰু ইস্ৰায়েল নিজ মন্ত্ৰণাত লজ্জিত হব। ⁷চমৰিয়াৰ বিষয়ে হলে, তাৰ ৰজা উচ্ছন্ন হ'ল, পানীত উটি যোৱা ফেন এসোপাৰ নিচিনা হ'ল। ⁸আৰু ইস্ৰায়েলৰ পাপজনক আবনৰ ওখ ঠাইবোৰো বিনষ্ট হ'ব; সেইবোৰৰ যজ্ঞবেদিৰ ওপৰত কাঁইটীয়া বন আৰু কাঁইট গছৰ হাবি হ'ব; আৰু তেওঁবিলাকে পৰ্ব্বতবোৰক কব, আমাক ঢাকা, আৰু গিৰিবোৰক কব, আমাৰ ওপৰত পৰা।

⁹হে ইস্ৰায়েল, গিবিয়াৰ দিনৰে পৰা তুমি পাপ কৰি আহিছা; তেওঁবিলাক যেন সেই ঠাইতহে আছে; অধৰ্মৰ সন্তানবিলাকৰ অহিতে হোৱা যুদ্ধই জানো গিবিয়াত তেওঁবিলাকক আক্ৰমণ নকৰিব? ¹⁰যেতিয়াই মোৰ ইচ্ছা হয়, তেতিয়াই মই তেওঁবিলাকক শাস্তি দিম; তেওঁবিলাকৰ দুটা অপৰাধৰূপ যুৱলিত তেওঁবিলাক বন্ধ হ'বৰ সময়ত তেওঁবিলাকৰ অহিতে জাতিবোৰক গোটোৱা হ'ব। ¹¹আৰু ইফ্ৰয়িম মৰণা মাৰিবলৈ ভাল পোৱা বন লগোৱা, চাঁউৰী গৰুৰ নিচিনা; মই তাইৰ সুন্দৰ ডিঙিত যুঁৱলি দিম, ইফ্ৰয়িমক নাঙল টনোৱাম; যিহুদাই নাঙল টানিব, আৰু যাকোবে চপৰা ভাঙিব।

¹²তোমালোকে তোমালোকৰ নিমিত্তে ধাৰ্মিকতাত কঠীয়া বোৱা, আৰু দয়া অনুসাৰে দোৱা, পতিত ভূমি চহোৱা; কিয়নো, যিহোৱাই আহি তোমালোকৰ ওপৰত ধাৰ্মিকতাৰূপ বৃষ্টি নবৰ্ষোৱালৈকে, তেওঁক বিচাৰিবৰ সময় আছে। ¹³তোমালোকে দুষ্টতাৰূপ ভূমি চহালা, অন্যায়ৰূপ শস্য দালা, আৰু প্ৰবঞ্চক ফল ভোজন কৰিলা; কিয়নো তুমি তোমাৰ পথত তোমাৰ বীৰবিলাকৰ বাহুল্যত বিশ্বাস কৰিলা। ¹⁴এই নিমিত্তে তোমাৰ স্বজাতীয়বিলাকৰ মাজত কোলাহল উঠিব, আৰু যুদ্ধৰ দিনা চলমনে বৈৎ-অৰ্বেলক নষ্ট কৰাৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ আটাই দুৰ্গ নষ্ট কৰা হ'ব; সেই সময়ত মাক আৰু সন্তানবিলাকক আছাৰি ডোখৰ ডোখৰ কৰা হৈছিল। ¹⁵তোমালোকৰ অতি দুষ্টতাৰ কাৰণে বৈৎ-এলে তোমালোকলৈ ইয়াক ঘটাব; ইস্ৰায়েৰ ৰজা অৰুণোদয়ত একেবাৰে উচ্ছন্ন হ'ব।

যিহোৱাৰ প্ৰেম, ইস্ৰায়েলৰ অকৃতজ্ঞতা, আৰু যিহোৱাৰ মঙ্গল-প্ৰতিজ্ঞা।

Chapter 11

¹ইস্ৰায়েলৰ লৰা কালত মই তাক স্নেহ কৰিছিলোঁ, আৰু মিচৰৰ পৰা মোৰ পুত্ৰক মাতি আনিছিলোঁ। ²ভাববাদীবিলাকে তেওঁবিলাকক যিমানে মাতিছিল, সিমানে তেওঁবিলাক তেওঁবিলাকৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল; তেওঁবিলাকে বাল দেৱতাবোৰৰ উদ্দেশে বলিদান কৰিছিল, আৰু কটা মূৰ্ত্তিবোৰৰ নিমিত্তে ধূপ জ্বলাইছিল। ³তথাপি মই ইফ্ৰয়িমক খোজ কাঢ়িবলৈ শিকালো, তেওঁবিলাকক মোৰ কোলাত ললোঁ; কিন্তু মই যে তেওঁবিলাকক সুস্থ কৰিলোঁ তাক তেওঁবিলাকে নুবুজিলে। ⁴মই মানুহৰ যোগ্য ৰছীৰে, প্ৰেমজৰীৰে তেওঁবিলাকক টানি আনিলাোঁ; আৰু মই তেওঁবিলাকলৈ, ডিঙিৰ পৰা যুৱলিখন ডাঙি গুচুৱা মানুহ যেন হলোঁ আৰু মই মৰম কৰি তেওঁবিলাকক আহাৰ দিলোঁ।

⁵তেওঁ মিচৰ দেশলৈ উলটি নাযাব; কিন্তু অচুৰীয়া লোক তাৰ ৰজা হ'ব, কিয়নো তেওঁবিলাক উলটি আহিবলৈ অসম্মত হ'ল। ⁶আৰু তেওঁবিলাকৰ নগৰবোৰৰ ওপৰত তৰোৱাল পৰিব; সেয়ে তেওঁবিলাকৰ ডাংবোৰ নষ্ট কৰিব, আৰু তেওঁবিলাকৰ আলচৰ কাৰণে তেওঁবিলাকক গ্ৰাস কৰিব। ⁷আৰু মোৰ প্ৰজাবিলাকে মোৰ পৰা অবাটে যাবলৈ মুখ কৰে; তেওঁবিলাকক ওপৰত থকা জনাৰ ফাললৈ মাতিলেও কোনেও উধাবলৈ চেষ্টা নকৰে।

⁸হে ইফ্ৰয়িম, মই তোমাক কেনেকৈ ত্যাগ কৰিম? হে ইস্ৰায়েল, মই কেনেকৈ তোমাক শোধাই দিম? মই কেনেকৈ তোমাক অন্ধাৰ নিচিনা কৰিম? মই চবোয়ীমৰ অৱস্থাত তোমাক কেনেকৈ পেলাম? মোৰ হৃদয় মোৰ অন্তৰত বিকৃত হ'ল, মোৰ মনত একেবাৰে প্ৰেমাল্পি জ্বলিছে। ⁹মোৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ মই সিদ্ধ নকৰিম, মই ইফ্ৰয়িমক আকোঁ বিনষ্ট নকৰিম; কিয়নো মই ঈশ্বৰ, মানুহ নহওঁ, মই তোমাৰ মাজত থকা পবিত্ৰ জনা; মই ক্ৰোধেৰে উপস্থিত নহম। ¹⁰তেওঁবিলাকে যিহোৱাৰেই পাছত চলিব; তেওঁ সিংহৰ নিচিনাকৈ গৰ্জ্জন কৰিব; হয়, তেওঁ গৰ্জ্জন কৰিলে পশ্চিম ফালৰ পৰা সন্তানবিলাক কঁপি কঁপি আহিব। ¹¹তেওঁবিলাকে কঁপি কঁপি, মিচৰ দেশৰ পৰা পক্ষীৰ নিচিনাকৈ, আৰু অচুৰ দেশৰ পৰা কপৌৰ নিচিনাকৈ আহিব; যিহোৱাই কৈছে, মই তেওঁবিলাকক নিজ নিজ ঘৰত বাস কৰাম।

ইস্ৰায়েলৰ ছল আৰু কপটতা।

¹²ইফ্ৰয়িমে মিছা কথাৰে, আৰু ইস্ৰায়েল বংশই প্ৰবঞ্চনাৰে মোক বেৰিছে; আৰু যিহুদা এতিয়াও ঈশ্বৰৰ আগত, বিশ্বাসী পবিত্ৰ জনাৰেই আগত অস্থিৰ।

Chapter 12

¹ইফ্ৰয়িমে বায়ু আহাৰ কৰে, আৰু পূবৰ বতাহক খেদি যায়; তেওঁ অনবৰত মিছা কথা আৰু অত্যাচাৰ বঢ়ায়; তেওঁবিলাকে অচূৰে সৈতে নিয়ম বান্ধে, আৰু মিচৰলৈ তেল পঠাই দিয়ে। ²যিহূদাৰ ওপৰতো যিহোৱাৰ গোচৰ আছে; তেওঁ যাকোবক তেওঁৰ আচৰণ অনুসাৰে দণ্ড দিব, তেওঁৰ কাৰ্য্য অনুসাৰে তেওঁক প্ৰতিফল দিব। ³গৰ্ভৰ ভিতৰত যাকোবে তেওঁৰ ককায়েকৰ গোৰোৱাত ধৰিছিল, আৰু নিজ শক্তিতে ঈশ্বৰৰ লগত যুদ্ধ কৰিছিল। ⁴এনে কি, তেওঁ দূতজনাৰ লগত যুদ্ধ কৰি জয়ী হৈছিল; তেওঁ সেই জনাৰ ওচৰত কালিদলে আৰু মিনতি কৰিলে; যিহোৱাই তেওঁক বৈৎ-এলত পালে; সেই ঠাইত যিহোৱাই আমাৰে সৈতে কথা-বাৰ্তা হল। ⁵তেওঁ যিহোৱা, বাহিনীবিলাকৰ ঈশ্বৰ; যিহোৱা তেওঁৰ নাম। ⁶এই হেতুকে তুমি তোমাৰ ঈশ্বৰলৈ ঘূৰা; দয়া আৰু ন্যায় বিচাৰ পালন কৰা, আৰু অনবৰত তোমাৰ ঈশ্বৰলৈ অপেক্ষা কৰা।

⁷ইফ্ৰয়িম এজন বেপাৰী, তেওঁৰ হাতত প্ৰবঞ্চনাৰ পাল্লা আছে; তেওঁ অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ভাল পায়। ⁸আৰু ইফ্ৰয়িমে কৈছে, নিশ্চয়ে মই চহকী হালোঁ, নিজৰ নিমিত্তে মই ধন সম্পত্তি পালোঁ; মোৰ সকলো পৰিশ্ৰমত, লোকে পাপ বুলিব পৰা মোৰ কোনো অপৰাধ নাপাব। ⁹কিন্তু মিচৰ দেশৰ পৰাই মই তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা; মই পৰ্ব-দিনৰ নিচিনাকৈ পুনৰায় তোমাক তম্বুত বাস কৰাম। ¹⁰আৰু মই ভাববাদীবিলাকৰ আগত কথা কলোঁ, অনেক দৰ্শন দেখুৱালোঁ; আৰু ভাববাদীবিলাকৰ দ্বাৰাই দৃষ্টান্ত-কথা ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ। ¹¹গিলিয়দ অপৰাধী নহয়নে? তেওঁবিলাক সম্পূৰ্ণ অসাৰ; গিলগলত লোকবিলাকে ভতৰা বলিদান কৰে, এনে কি, তেওঁবিলাকৰ যজ্ঞ-বেদিবোৰ পথাৰৰ সীৰলুত থকা শিলৰ দ'মৰ নিচিনা। ¹²যাকোব অৰাম দেশলৈ পলাই গৈছিল; ইস্ৰায়েলে এজনী ভাৰ্য্যাৰ নিমিত্তে খাটনি খাটিছিল, এজনী ভাৰ্য্যাৰ নিমিত্তে ভেড়া ৰখিছিল। ¹³যিহোৱাই এজন ভাববাদীৰ দ্বাৰাই মিচৰ দেশৰ পৰা ইস্ৰায়েলক আনিছিল; এজন ভাববাদীৰ দ্বাৰাই তেওঁ প্ৰতিপালিত হৈছিল। ¹⁴ইফ্ৰয়িমে যিহোৱাক অতিশয় বেজাৰ দিলে; এই হেতুকে তেওঁ কৰা ৰক্তপাতৰ দোষ তেওঁ তেওঁৰ গাতে পেলাই দিব, আৰু তেওঁ দিয়া ধিক্কাৰৰ প্ৰতিফল তেওঁৰ প্ৰভুৱে তেওঁক দিব।

ইস্ৰায়েলৰ নানা দোষ আৰু নানা দণ্ড।

Chapter 13

¹যেতিয়া ইফ্ৰয়িমে কথা কৈছিল, তেতিয়া লোকবিলাকে কঁপিছিল। তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ মাজত মহান হৈছিল; কিন্তু যেতিয়া তেওঁ বালৰ দ্বাৰাই দোষী হল, তেতিয়া তেওঁ মৰিল। ²আৰু এতিয়াও তেওঁবিলাকে পাপৰ উপৰি পাপ কৰি আছে, তেওঁবিলাকে নিজৰ ৰূপেৰে নিজৰ নিমিত্তে সাঁচত ঢলা মূৰ্ত্তি, নিজৰ বুদ্ধিৰে প্ৰতিমা সাজিলে; সেই আটাইবোৰ শিল্পকৰৰ কাৰ্য্য; বলিদান কৰোঁতাবিলাকে সেইবোৰৰ বিষয়ে কয়, তেওঁবিলাকে দামুৰিৰ মূৰ্ত্তি কেইজনাক চুমা খাওক। ³এই হেতুকে তেওঁবিলাক প্ৰভাতৰ মেঘ, সোনকালে শুকাই যোৱা নিয়ৰ, বা'মৰলী বতাহে খলাৰ পৰা উড়ুৱাই নিয়া ঘূলা; আৰু খিড়িকী দুৱাৰেদি ওলোৱা ধূৱাৰ নিচিনা হব।

⁴তথাপি মই মিচৰ দেশৰ পৰাই তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা; মোৰ বাহিৰে তুমি আন কাকো ঈশ্বৰ বুলি নামানিবা, মোৰ বাহিৰে আৰু কোনো ত্ৰাণকৰ্তা নাই। ⁵অৰণ্যত, মহাতৃষ্ণাৰ দেশত ময়েই তোমাক জানিছিলোঁ। ⁶চৰণী পাই তেওঁবিলাক তৃপ্ত হল, তৃপ্ত হোৱাত তেওঁবিলাকৰ মনত গৰ্ব্ব হল; এই নিমিত্তে তেওঁবিলাকে মোক পাহৰিলে। ⁷এই হেতুকে মই তেওঁবিলাকলৈ সিংহস্বৰূপ হম, নাহৰ-ফুটুকী বাঘৰ নিচিনাকৈ বাটত খাপ দি থাকিম। ⁸পোৱালিৰ পৰা বঞ্চিত হোৱা ভালুকীৰ নিচিনাকৈ মই তেওঁবিলাকৰ আগত উপস্থিত হম, আৰু তেওঁবিলাকৰ হিয়া বিদাৰিম; মই সিংহিনীৰ নিচিনাকৈ সেই ঠাইতে তেওঁবিলাকক গ্ৰাস কৰিম; বনৰীয়া জন্তুৱে তেওঁবিলাকক ছিৰিব।

⁹হে ইস্ৰায়েল, তুমি যে মোৰ বিপক্ষ, তোমাৰ সহায়কাৰীৰ বিপক্ষ, এয়েই তোমাৰ বিনাশৰ কাৰণ। ¹⁰তোমাৰ আটাই নগৰত তোমাক ৰক্ষা কৰিবলৈ তোমাৰ ৰজা এতিয়া ক'ত? মোক এজন ৰজা আৰু কেতবিলাক অধ্যক্ষ দিয়ক, এই বুলি তুমি যিবিলাকৰ বিষয়ে কৈছিলো, তোমাৰ সেই বিচাৰপতিবিলাক ক'ত? ¹¹মই খং উঠি এজন ৰজা তোমাক দিলোঁ, আৰু খং উঠি তেওঁক গুচালোঁ। ¹²ইফ্ৰয়িমৰ অপৰাধ খেলাত ভৰাই বন্ধ কৰা হল; তেওঁৰ পাপ সাঁচি থোৱা হল। ¹³প্ৰসৱকাৰিণীৰ যাতনাই তেওঁক ধৰিব। তেওঁ অজ্ঞান পুত্ৰ; নহলে তেওঁ প্ৰসৱ-দুৱাৰত পলম নকৰিলেহেঁতেন। ¹⁴মই চিয়োলৰ হাতৰ পৰা তেওঁবিলাকক উদ্ধাৰ কৰিম, মৃত্যুৰ পৰা তেওঁবিলাকক মুক্ত কৰিম; হে মৃত্যু, তোমাৰ মহামাৰী ক'ত? হে চিয়োল, তোমাৰ সংহাৰ ক'ত? মনপালটন মোৰ চকুৰ পৰা গুপ্ত থাকিব।

¹⁵ইফ্ৰয়িম তেওঁৰ ভাইবিলাকৰ মাজত ফলৱান হলেও, পূবৰ বতাহত, অৰণ্যৰ পৰা অহা যিহোৱাৰ প্ৰশ্বাসত তেওঁৰ ভূমুক শুকাব, আৰু তেওঁৰ উহ শুকাই যাব; শত্ৰুৱে তেওঁৰ ভঁৰালৰ সকলো মনোহৰ বস্তু লুট কৰিব। ¹⁶চমৰিয়াই নিজৰ দোষৰ ভাৰ বব, কাৰণ তাই নিজ ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিলে; তেওঁবিলাক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হব, তেওঁবিলাকৰ শিশুবিলাকক আছাৰি ডোখৰ ডোখৰ কৰা হব, আৰু তেওঁবিলাকৰ গৰ্ভৱতী তিৰোতাবিলাকৰ উদৰ ফলা হব।

ঈশ্বৰৰ মঙ্গল প্ৰতিজ্ঞা।

Chapter 14

¹হে ইস্ৰায়েল, তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰা, কিয়নো তুমি নিজ অপৰাধৰ দ্বাৰাই পতিত হল। ²তোমালোকে বাক্যৰূপ উপহাৰ লগত লৈ যিহোৱালৈ ঘূৰা; তেওঁক এই কথা কোৱা, তুমি আটাই অপৰাধ দূৰ কৰা, যি উত্তম, তাক গ্ৰহণ কৰা; তাতে আমি আমাৰ ওঁঠ ভতৰাস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিম। ³অচুৰে আমাক উদ্ধাৰ নকৰিব; আমি ঘোঁৰাত নুঠিম, বা তোমালোক আমাৰ ঈশ্বৰ, এই বুলি আমাৰ হাতেৰে কৰা বস্তুক আৰু নকম; কিয়নো তোমাতহে পিতৃহীনে দয়া পায়।

⁴মই তেওঁবিলাকৰ বিপথ-গমনস্বৰূপ ৰোগ সুস্থ কৰিম, মই এনেই তেওঁবিলাকক প্ৰেম কৰিম; কিয়নো মোৰ ক্ৰোধ তৰি পৰা ঘূৰিল। ⁵মই ইস্ৰায়েললৈ নিয়ৰস্বৰূপ হম; তেওঁ কনাৰি ফুলৰ নিচিনাকৈ ফুলিব, আৰু লিবানোনৰ নিচিনাকৈ মূল ধৰিব। ⁶তেওঁৰ গজালিবোৰ বাঢ়ি যাব; জিতগছৰ নিচিনা তেওঁৰ শোভা, আৰু লিবানোনৰ নিচিনা তেওঁৰ সুগন্ধ হব। ⁷তেওঁৰ ছাঁত বাস কৰাবিলাক পুনৰায় আহিব, শস্যৰ দৰে পুনৰ্জীৱিত হব, দ্ৰাক্ষালতাৰ নিচিনাকৈ ফুলিব, আৰু লিবানোনৰ দ্ৰাক্ষাৰসৰ নিচিনাকৈ তেওঁৰ সুখ্যাতি হব। ⁸ইফ্ৰয়িমে কব, মুৰ্ত্তিবোৰৰ লগত মোৰ আৰু কি সম্পৰ্ক; মই উত্তৰ দিলোঁ, আৰু তালৈ সুদৃষ্টি কৰিম; মই কেঁচাপতীয়া দেৱদাৰু গছৰ নিচিনা; মোতেই তোমাৰ ফল পোৱা যায়।

⁹জ্ঞানৱানে এইবোৰ কথা বুজিব, বুদ্ধিৱানে এইবোৰ কথা জানিব; কিয়নো যিহোৱাৰ সকলো পথ সৰল, আৰু ধাৰ্মিকবিলাকে সেইবোৰত গমন কৰিব, কিন্তু অধাৰ্মিকবিলাকে সেইবোৰৰ মাজত উজুটি খাই পৰিব।

যোৱেল ভাৱবাদীৰ পুস্তক।

Chapter 1

¹পথুৱেলৰ পুত্ৰ যোৱেলৰ ওচৰলৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য।

বৰ্তমানৰ আপদৰ বিষয়।

²হে বৃদ্ধবিলাক, এই কথা শুনা? আৰু হে দেশনিবাসীবিলাক, কাণ দিয়া; তোমালোকৰ দিনত, বা তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ দিনত এনে ঘটনা হৈছিল নে? ³তোমালোকে নিজ নিজ সন্তানবিলাকক ইয়াৰ কথা কোৱা, আৰু সিহঁতে নিজ নিজ সন্তানবিলাকক কওক, আৰু সিহঁতৰ সন্তানবিলাকও ভাবী সন্তানক কওক। ⁴কুটি খোৱা ফৰিঙে এৰাখিনি কাকতী ফৰিঙে খালে, আৰু কাকতী ফৰিঙে এৰাখিনি চেলেকা ফৰিঙে খালে, আৰু চেলেকা ফৰিঙে এৰাখিনি বিনাশকাৰী ফৰিঙে খালে। ⁵হে মতলীয়াবিলাক, সাৰ পাই কান্দা; হে দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰোঁতাবিলাক, নতুন দ্ৰাক্ষাৰসৰ নিমিত্তে হাহাকাৰ কৰা, কাৰণ তেওঁক তোমালোকৰ মুখৰ পৰা নিয়া হ'ল। ⁶কিয়নো অসংখ্য প্ৰাণী থকা এক বলবান জাতি মোৰ দেশৰ বিৰুদ্ধে উঠি আহিল; সিহঁতৰ দাঁত সিংহৰ দাঁতৰ নিচিনা, আৰু ডাঙৰ সিংহৰ গুৰি দাঁতৰ নিচিনা সিহঁতৰ গুৰি দাঁত। ⁷সিহঁতে মোৰ দ্ৰাক্ষালতা ধ্বংস কৰিলে, আৰু মোৰ ডিমৰু গছৰ বাকলি একৱালে; সিহঁতে তাক নিচেইকৈ বখলিয়াই পেলাই দিলে, তাৰ ডালবোৰ বগা কৰিলে। ⁸যৌৱন কালৰ স্বামীৰ শোকত চট কাপোৰেৰে কঁকাল বন্ধা কন্যাৰ নিচিনাকৈ তুমি বিলাপ কৰা। ⁹যিহোৱাৰ দুহৰ পৰা ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য নাইকিয়া হ'ল; যিহোৱাৰ পৰিচাৰক পুৰোহিতবিলাকে শোক কৰিছে। ¹⁰পথাৰ নষ্ট হ'ল, ভূমিয়ে শোক কৰিছে; কিয়নো শস্য নষ্ট হ'ল, নতুন দ্ৰাক্ষাৰস শুকাল, আৰু তেল নাইকিয়া হ'ল। ¹¹হে খেতিয়কবিলাক, লাজ পোৱা, হে দ্ৰাক্ষাবাৰী আপডাল কৰোঁতাবিলাক, হাহাকাৰ কৰা, ঘেঁহু ধান আৰু যৱৰ বিষয়ে হাহাকাৰ কৰা; কিয়নো পথাৰৰ শস্য বিনষ্ট হ'ল। ¹²দ্ৰাক্ষালতা শুকাল, ডিমৰু গছ জঁয় পৰিল, ডালিম, খাজুৰ আৰু সুমথিৰা টেঙা আদি পথাৰৰ সকলো গছ শুকাল; সঁচাকৈ মনুষ্য সন্তানবিলাকৰ মাজৰ পৰা আমোদ প্ৰমোদ গুচিল। ¹³হে পুৰোহিতবিলাক, তোমালোকে কঁকাল বান্ধি বিলাপ কৰা, হে যজ্ঞ-বেদিৰ পৰিচাৰকবিলাক, হাহাকাৰ কৰা; হে মোৰ ঈশ্বৰৰ পৰিচাৰকবিলাক, আহাঁ চট কাপোৰ পিন্ধি ওবে ৰাতি পৰি থাকা; কিয়নো তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ পৰা ভক্ষ্য আৰু পেয় নৈবেদ্য নাইকিয়া হ'ল। ¹⁴তোমালোকে পবিত্ৰ উপবাস নিৰূপণ কৰা, সমাজ গোট খাবলৈ ঘোষণা কৰা, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহত বৃদ্ধবিলাক আদি কৰি দেশনিবাসী আটাই লোকক গোট খুউৱাই যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰা। ¹⁵হায় হায়, এয়ে কেনে দিন। কিয়নো যিহোৱাৰ দিন ওচৰ, সৰ্বশক্তিমান জনাৰ পৰা যেন প্ৰলয়হে উপস্থিত। ¹⁶আমাৰ চকুৰ আগত খোৱা বস্তু, এনে কি, আমাৰ ঈশ্বৰৰ গৃহৰ আনন্দ আৰু উল্লাস লোপ পোৱা নাই নে? ¹⁷বোৱা কঠীয়াৰ ধানবোৰ নিজ নিজ চপৰাৰ তলত শুকাই গ'ল, উৰালবোৰ ধ্বংস কৰা হ'ল, শস্যৰ ঘৰবোৰ ভাগিল; কাৰণ শস্যবোৰ নাইকিয়া হ'ল। ¹⁸পশুবোৰে কেনেকৈ কেঁকাইছে। চৰণীয়া ঠাই নোহোৱাৰ কাৰণে গৰুৰ জাকবোৰ ব্যাকুল হৈছে; এনে কি, ভেড়া আৰু ছাগলীৰ জাকবোৰে দণ্ড ভোগ কৰিছে। ¹⁹হে যিহোৱা, মই তোমাৰেই আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ; কিয়নো অগ্নিয়ে অৰণ্যৰ চৰণীয়া ঠাইবোৰ গ্ৰাস কৰিলে, অগ্নিশিখাই খেতিৰ সকলো গছ পুৰিলে। ²⁰বনৰ পশুবোৰেও তোমাৰ আগত ক্ৰন্দন কৰিছে; কিয়নো জলৰ জুৰিবোৰ শুকাল, আৰু অৰণ্যৰ চৰণীয়া ঠাইবোৰ অগ্নিয়ে গ্ৰাস কৰিলে।

যিহোৱাৰ আহিব লগা ক্ৰোধৰ দিন।

Chapter 2

¹তোমালোকে চিয়োনত শিঙা বজোৱা, মোৰ পবিত্ৰ পৰ্বতখনত সৰ্তক-ধ্বনি কৰা, দেশ-নিবাসী সকলোৱেই কঁপক; কিয়নো যিহোৱাৰ দিন আহিছে; কাৰণ সেয়ে ওচৰ পাইছেহি। ²সেয়ে আন্ধাৰ আৰু ঘোৰ অন্ধকাৰৰ দিন, ডাৱৰীয়া আৰু ঘন মেঘৰ দিন। পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত ব্যাপি থকা অৰুণ যেন মহৎ আৰু পৰাক্ৰমী এক জাতি আহিছে; তাৰ নিচিনা কেতিয়াও হোৱা নাই, বা তাৰ পাছত পুৰুষানুক্ৰমে অনেক বছৰলৈকে আৰু নহব। ³তাৰ আগত অগ্নিয়ে গ্ৰাস কৰিছে, আৰু তাৰ পাছত অগ্নিশিখা জ্বলিছে; তাৰ আগত দেশ এদন বাৰীৰ নিচিনা, আৰু তাৰ পাছত ধ্বংস কৰা অৰণ্যৰ নিচিনা; এনে কি, একোৱেই তাৰ পৰা ৰক্ষা নাপায়। ⁴সিহঁতৰ আকৃতি যোৰাৰ আকৃতিৰ নিচিনা; সিহঁত অস্বাৰোহী যোৱাদি বেগেৰে যায়। ⁵সিহঁতে জপিওৱা শব্দ পৰ্বতবোৰৰ টিঙত চলা ৰথসমূহৰ শব্দৰ নিচিনা; সিহঁতে খোৱা শব্দ নৰা গ্ৰাসকাৰী অগ্নিশিখাৰ শব্দৰ নিচিনা, সিহঁত যুদ্ধলৈ বেহু পতা পৰাক্ৰমী এক জাতিৰ সদৃশ। ⁶সিহঁতৰ আগত জাতিবিলাকে যাতনা পায়, আৰু আটাইৰে মুখ বিবৰ্ণ হয়। ⁷সিহঁতে বীৰবিলাকৰ নিচিনাকৈ লৰ মাৰে; সিহঁতে যুদ্ধাক নিচিনাকৈ গড়ত উঠে; সিহঁতে নিজ নিজ শাৰী নভঙাকৈ নিজ নিজ পথত যাত্ৰা কৰে। ⁸সিহঁতে ইটোৱে সিটোৱে ঠেলাঠেলি নকৰে; প্ৰতিজনে নিজ নিজ পথত যাত্ৰা কৰে; সিহঁতে অস্ত্ৰবোৰৰ মাজত পৰিলেও সিবিলাকৰ পথ নেৰে। ⁹সিহঁতে নগৰত ভ্ৰমি ফুৰে, গড়ৰ ওপৰত লৰ মাৰে, উঠি ঘৰৰ ভিতৰত সোমায়, আৰু চোৰৰ দৰে খিড়িকীয়েদি সোমায়। ¹⁰সিহঁতৰ আগত

পৃথিৱী কঁপে, আকাশ-মণ্ডল জোকাৰ খায়, চন্দ্ৰ আৰু সূৰ্য্য অন্ধকাৰময় হয়, আৰু তৰাবোৰে নিজৰ পোহৰ নিদিয়। ¹¹যিহোৱাই নিজ সৈন্যসামন্তৰ আগত নিজ মাত শুনাইছে; কিয়নো তেওঁৰ বাহিনী অতিশয় অধিক, কাৰণ তেওঁৰ বাক্যসাধক বলৱান। ¹²কিয়নো যিহোৱাৰ দিন মহৎ আৰু অতি ভয়ানক; কোনে তাক সহন কৰিব পাৰে? তথাপি, যিহোৱাই কৈছে, এতিয়াও তোমালোকে তোমালোকৰ সমস্ত মনেৰে লঘোন, ক্ৰন্দন আৰু শোকৰে মৌলৈ ঘূৰা। ¹³আৰু তোমালোকে তোমালোকৰ বস্ত্ৰ নিছিৰি, মনহে ছিৰি তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱালৈ ঘূৰা; কিয়নো তেওঁ কৃপাময় স্নেহময়, ক্ৰোধত ধীৰ আৰু দয়াত মহান, আৰু অমঙ্গলৰ পৰা নিজকে ঘূৰাওঁতা। ¹⁴কোনো জানে? তেওঁ ঘূৰি মন পালটাব পাৰে, আৰু নিজৰ পাছত আশীৰ্ব্বাদ দি যাব পাৰে, তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশে দিবলৈ ভক্ষ্য নৈবেদ্য থৈ যাব পাৰে। ¹⁵তোমালোকে চিয়োনত শিঙা বজোৱা, পবিত্ৰ উপবাস নিৰূপণ কৰা, সমাজ গোট খাবলৈ ঘোষণা কৰা, প্ৰজাবিলাকক গোটোৱা, ¹⁶মণ্ডলী পবিত্ৰ কৰা, বৃদ্ধবিলাকক একত্ৰ কৰা, শিশু আৰু পিয়াহ খোৱাবিলাকক গোটোৱা; দৰা নিজৰ কোঁঠালিৰ পৰা, আৰু কন্যা নিজৰ বিয়াৰ তম্বুৰ পৰা ওলাওক। ¹⁷বাৰাণ্ডাৰে যজ্ঞ-বেদিৰে মাজ ঠাইত যিহোৱাৰ পৰিচাৰক পুৰোহিতবিলাকে ক্ৰন্দন কৰি কওক, হে যিহোৱা, তোমাৰ প্ৰজাবিলাকক দয়া কৰা, আৰু জাতিবিলাকক তেওঁবিলাকৰ ওপৰত শাসন কৰিবলৈ দি, তোমাৰ আধিপত্য থিকাৰ বিষয় হবলৈ নিদিবা; সিহঁতৰ ঈশ্বৰ ক'ত? এই বুলি জাতিবিলাকৰ মাজত লোকে কিয় কব?

ঈশ্বৰৰ দয়া, তেওঁৰ দাসবিলাকৰ মঙ্গল, আৰু তেওঁৰ শত্ৰুবোৰৰ বিনাশ।

¹⁸তেতিয়া যিহোৱা নিজ দেশৰ নিমিওে উদ্যোগী, আৰু নিজ প্ৰজাবিলাকলৈ দয়ালু হুল। ¹⁹যিহোৱাই উত্তৰ দি নিজ প্ৰজাবিলাকক কলে, চোৱা, মই তোমালোকলৈ শস্য, দ্ৰাক্ষাৰস, আৰু তেল পঠাম, তোমালোক তাৰেই তৃপ্ত হবা; মই জাতিবিলাকৰ মাজত তোমালোকক থিকাৰ বিষয় আৰু নকৰিম; ²⁰মই তোমালোকৰ পৰা উত্তৰদেশীয় সৈন্য-সামন্তক দূৰ কৰিম, আৰু মই তাক শুকান আৰু ধ্বংস কৰা দেশলৈ খেদি দিম, তাৰ আগ-ভাগ পূৰ সাগৰত, আৰু তাৰ পাছ-ভাগ পশ্চিম সাগৰত পেলাই দিম; তাতে তাৰ গেলা গন্ধ ওলাব, দুৰ্গন্ধ উঠিব, কাৰণ সি মহৎ কাৰ্য্য কৰিলে। ²¹হে দেশ ভয় নকৰিবা, উল্লাসিত হৈ আনন্দ কৰা; কিয়নো যিহোৱাই মহৎ কাৰ্য্য কৰিলে। ²²হে পথাৰৰ পশুবিলাক, ভয় নকৰিবা; কিয়নো অৰণ্যত থকা চৰণীয়া ঠাইত ঘাঁহ গজিছে, গছে গুটি ধৰিছে, ডিমৰু গছ আৰু দ্ৰাক্ষালতাই নিজ নিজ ফল উৎপন্ন কৰিছে। ²³হে চিয়োনৰ সন্তানবিলাক, তোমালোক আনন্দিত হোৱা, আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাত উল্লাস কৰা; কিয়নো তেওঁ তোমালোকক উচিত পৰিমাণে আগতীয়া বৰষুণ দিছে, আৰু আগৰ দৰে জাকে জাকে আগতীয়া আৰু শেষতীয়া বৰষুণ বৰষাইছে। ²⁴মৰণা মৰা খলাবোৰ শস্যেৰে পূৰ হব, দ্ৰাক্ষাৰস আৰু তেলেৰে কুণ্ডবোৰ উপচিব। ²⁵আৰু তোমালোকৰ মাজলৈ মই পঠোৱা সৈন্যসামন্তই, কাকতী ফৰিং, চেলেকা ফৰিং, বিনাশকাৰী ফৰিং, আৰু কুটি খোৱা ফৰিঙে সেই কেইবছৰ খোৱাখিনি মই পুনৰায় তোমালোকক দিম। ²⁶তাতে তোমালোকে প্ৰচুৰ পৰিমাণে খাই তৃপ্ত হবা, আৰু তোমালোকলৈ আচৰিতৰূপে কাৰ্য্য কৰা তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম প্ৰশংসা কৰিবা; মোৰ প্ৰজাবিলাকে কেতিয়াও আৰু লাজ নাপাব। ²⁷তেতিয়া, মই যে ইস্ৰায়েলৰ মাজত আছোঁ, মই যে তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আৰু আন কোনো যে নাই, তাক তোমালোকে জানিবা; মোৰ প্ৰজাবিলাকে কেতিয়াও আৰু লাজ নাপাব। ²⁸তাৰ পাছতে মই গোটেই মনুষ্যজাতিৰ ওপত মোৰ আত্মা বাকি দিম; তাতে তোমালোকৰ পো-জীবিলাকে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিব, তোমালোকৰ বৃদ্ধবিলাকে সপোন দেখিব, আৰু তোমালোকৰ যুৱাবিলাকে দৰ্শন পাব। ²⁹আৰু সেই কালত মই বন্দী-বেটাবিলাকৰ ওপৰতো মোৰ আত্মা বাকি দিম। ³⁰মই আকাশ-মণ্ডলত আৰু পৃথিৱীত তেজ, অগ্নি, ধূঁৱাস্তম্ভ এইবোৰ অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱাম। ³¹যিহোৱাৰ সেই মহৎ আৰু ভয়ানক দিন অহাৰ আগেয়ে সূৰ্য্য অন্ধকাৰত আৰু চন্দ্ৰ তেজত পৰিবৰ্ত্তন হব। ³²যেয়ে যিহোৱাৰ নাম লব, তেওঁ উদ্ধাৰ পাব; কিয়নো, যিহোৱাই কোৱাৰ দৰে, পৰিত্ৰাণ পোৱাবিলাকে, আৰু ৰক্ষা পোৱাবিলাকৰ মাজৰ যিমান লোকক যিহোৱাই আহ্বান কৰিব, সেই সকলো চিয়োন পৰ্ব্বতত আৰু যিৰূচালেমত থাকিব।

Chapter 3

¹কিয়নো চোৱা, সেইবাৰ দিনত আৰু সেই সময়ত, যেতিয়া মই যিহূদাৰ আৰু যিৰূচালেমৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্ত্তন কৰিম, ²তেতিয়া মই আটাই জাতিক গোটাই যিহোচাফট [যিহোৱাৰ বিচাৰ] উপত্যকালৈ নমাই আনিম; আৰু মোৰ প্ৰজা ও আধিপত্য যি ইস্ৰায়েলক সিহঁতে জাতিবিলাকৰ মাজত ছিন্ন-ভিন্ন কৰিলে, আৰু মোৰ দেশ ভাগ বাঁটি ললে, মই সেই ইস্ৰায়েলৰ অৰ্থে তাত সিহঁতে সৈতে প্ৰতিবাদ কৰিম; ³সিহঁতে মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ নিমিত্তে চিঠী-খেলালে, ল'ৰা দি বেশ্যা ললে, আৰু পান কৰিবৰ অভিপ্ৰায়েৰে ছোৱালী দি দ্ৰাক্ষাৰস কিনিলে। ⁴আৰু হে তুৰ, চীদোন, আৰু পলেষ্টীয়াবিলাকৰ আটাই অঞ্চল, মোৰ আগত তোমালোক কি? তোমালোকে মোৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধিব খুজিছা নে? যদি তোমালোকে মোৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধা, তেন্তে মই বেগেৰে অতি শীঘ্ৰে, তোমালোকে সধা প্ৰতিকাৰৰ প্ৰতিফল তোমালোকৰ মূৰৰ ওপৰত দিম। ⁵কিয়নো তোমালোকে মোৰ ৰূপ আৰু সোণ নিলা, আৰু তোমালোকৰ মন্দিৰবোৰলৈ মোৰ উত্তম উত্তম মনোহৰ বস্তু লৈ গলা; ⁶তোমালোকে যিহূদাৰ আৰু যিৰূচালেমৰ সন্তানবিলাকক তেওঁবিলাকৰ সীমাৰ পৰা দূৰ কৰিবৰ নিমিত্তে যাবনৰ সন্তানবিলাকৰ গুৰিত তেওঁবিলাকক বেচিলা। ⁷কিন্তু চোৱা যি ঠাইত তোমালোকে তেওঁবিলাকক বেচিলা, সেই ঠাইৰ পৰা মই তেওঁবিলাকক সাৰ পোওৱাই উদ্ধাৰ কৰিম, আৰু তোমালোকে সধা প্ৰতিকাৰৰ প্ৰতিফল মই তোমালোকৰ মূৰৰ ওপৰত দিম। ⁸আৰু তোমালোকৰ পো-জীবোৰক যিহূদাৰ সন্তানবিলাকৰ হাতত বেচিম, আৰু তেওঁবিলাকে সিহঁতক দূৰত থকা জাতি চিৰায়ীয়া লোকবিলাকৰ গুৰিত বেচিব; কিয়নো যিহোৱাই ইয়াক কলে। ⁹তোমালোকে জাতিবিলাকৰ মাজত এই কথা ঘোষণা কৰা, যুদ্ধ আৰম্ভ কৰা, বীৰবিলাকক জগোৱা, আটাই ৰণুৱা আহি উপস্থিত হওক। ¹⁰তোমালোকে তোমালোকৰ নাঙলৰ ফাল পিটি তৰোৱাল, আৰু তোমালোকৰ কলম দিয়া কটাৰী পিটি তৰোৱাল, আৰু তোমালোকৰ কলম দিয়া কটাৰী পিটি যাঠী গঢ়োৱা; মই বীৰ, এই বুলি দুৰ্বল জনে কওক। ¹¹হে চাৰিওফালৰ আটাই জাতি, বেগেৰে আহি গোট খোৱা; হে যিহোৱা,

তোমাৰ বীৰবিলাকক ইয়ালৈ নমাই আনা। ¹²জাতিবিলাক জাগি উঠক, সিহঁত যিহোচাফট উপত্যকালৈ আহক; কিয়নো মই সেই ঠাইতে চাৰিওফালে থকা জাতিবিলাকৰ বিচাৰ কৰিবলৈ বহিম। ¹³তোমালোকে কাচি লগোৱা; কিয়নো শস্য পকিল; আঁহ গচকা, কিয়নো দ্ৰাক্ষাকুণ্ড পৰিপূৰ্ণ আছে, আৰু ৰসৰ আধাৰবোৰ উপচি পৰিছে; কাৰণ সিহঁতৰ দুষ্টতা অধিক। ¹⁴দণ্ডাজ্ঞা-সিদ্ধিৰ উপত্যকাত লোক জুমে জুমে আছে; কিয়নো দণ্ডাজ্ঞা-সিদ্ধিৰ উপত্যকাত দণ্ড দিব লগা যিহোৱাৰ দিন ওচৰ। ¹⁵সূৰ্য্য আৰু চন্দ্ৰ অন্ধকাৰ হৈছে, আৰু তৰাবোৰে নিজৰ পোহৰ নিদিয়ো। ¹⁶আৰু যিহোৱাই চিয়োনৰ পৰা গৰ্জ্জন কৰিব, যিৰুচালেমৰ পৰা নিজৰ মাত শুনাব, আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী কঁপিব; কিন্তু যিহোৱা নিজ প্ৰজাবিলাকৰ আশ্ৰয় আৰু ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ কোঁঠস্বৰূপ হব। ¹⁷তাতে, মই যে মোৰ পবিত্ৰ পৰ্বত চিয়োনত বাস কৰোঁতা তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, তাক তোমালোকে জানিবা; তেতিয়া যিৰুচালেম পবিত্ৰ হব, বিদেশীবোৰে তাৰ মাজেদি আৰু অহা-যোৱা নকৰিব। ¹⁸সেই দিনা পৰ্বতবোৰৰ পৰা নতুন দ্ৰাক্ষাৰস টোপা-টোপে পৰিব, ওখ পৰ্বতবোৰৰ পৰা গাখীৰৰ সূতী বৈ যাব, যিহুদাৰ আটাই জুৰিবোৰৰ পানী বব, আৰু যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰা এটা ভুমুক ওলাই চিটীমৰ উপত্যকাত পানী দিব। ¹⁹যিহুদাৰ সন্তানবিলাকক কৰা অত্যাচাৰৰ নিমিত্তে মিচৰ ধ্বংসস্থান হব, আৰু ইদোম ধ্বংস-অৰণ্য হব, কিয়নো সিহঁতে নিজৰ দেশতে নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাত কৰিলে। ²⁰কিন্তু যিহুদী চিৰকাললৈকে, আৰু যিৰুচালেম পুৰুষানুক্ৰমে থাকিব। ²¹আৰু মই তেওঁবিলাকৰ যি ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰ সধা নাই, সেই ৰক্তপাতৰ প্ৰতিকাৰ সাধিম; কিয়নো যিহোৱাই চিয়োনত বাস কৰিছে।

আমোচ

Chapter 1

¹আমোচ তকোৱাৰ ভেড়াৰখীয়াসকলৰ মাজৰ এজন আছিল। তেতিয়া যিহুদাৰ ৰজা আছিল উজ্জিয়া আৰু ইস্ৰায়েলৰ ৰজা আছিল যোৱাচৰ পুত্ৰ যাৰবিয়াম। ভূমিকম্পৰ দুবছৰৰ আগেয়ে ইস্ৰায়েলৰ বিষয়ে আমোচে এই সকলো দৰ্শন পায়।

ইস্ৰায়েলৰ প্ৰতিবেশীসকলৰ দণ্ড-অৰামৰ দণ্ড

²আমোচে ক'লে, “যিহোৱাই চিয়োনৰ পৰা গৰ্জন কৰিছে, আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা উচ্চস্বৰে কথা কৈছে। ভেড়াৰখীয়াসকলৰ চৰণীয়া ঠাইবোৰৰ শোক হ'ব আৰু কৰ্মিল পৰ্বতৰ চূড়া শুকাই গৈছে।”

³যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “দম্বেচকৰ তিনিটা এনে কি চাৰিটা অপৰাধৰ কাৰণে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম; কিয়নো লোহাৰ শস্য মৰণা মৰা যন্ত্ৰে তেওঁলোকে গিলিয়দক মাৰিলে। ⁴সেইবাবে, মই হজায়েলৰ ৰাজপ্ৰাসাদৰ ওপৰত অগ্নি নিক্ষেপ কৰিম; সেই জুইয়ে বিনহদদৰ দুৰ্গবোৰ গ্ৰাস কৰিব। ⁵মই দম্বেচকৰ দুৱাৰৰ ডাংবোৰ ভাঙি পেলাম। মই আৰু উপত্যকাৰ পৰা বাসিন্দাসকলক আৰু বৈৎ-এদনৰ পৰা ৰাজদণ্ড ধৰা লোকক উচ্ছন্ন কৰিম; অৰামৰ (চিৰিয়া) লোকসকল বন্দী হৈ কীৰলৈ যাব।”

ফিলিস্তিনীয়াসকলৰ দণ্ড

⁶যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “ঘচাৰ তিনিটা, এনে কি, চাৰিটা অপৰাধৰ নিমিত্তে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম; কিয়নো ইদোমৰ হাতত শোধাই দিবৰ কাৰণে তেওঁলোকে সকলো লোকক বন্দী কৰি লৈ গৈছিল। ⁷সেইবাবে মই ঘচাৰ প্ৰাচীৰৰ ওপৰত অগ্নি নিক্ষেপ কৰিম; সেই অগ্নিয়ে তাৰ দুৰ্গবোৰ গ্ৰাস কৰি পেলাব। ⁸মই অচদোদৰ বাসিন্দাসকলক আৰু অস্কিলোনৰ পৰা ৰাজদণ্ড ধৰা লোকক উচ্ছন্ন কৰিম; মই ইক্ৰোণৰ অহিতে মোৰ হাত চলাম আৰু ফিলিস্তিনীয়াসকলৰ অৱশিষ্ট জীৱিত লোক বিনষ্ট হব।”

তুৰৰ দণ্ড

⁹যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তুৰৰ তিনিটা এনে কি, চাৰিটা অপৰাধৰ কাৰণে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম; কিয়নো ভাতৃত্ববোধৰ চুক্তি অগ্ৰাহ্য কৰি তেওঁলোকে সকলো লোকক ইদোমৰ হাতত শোধাই দিলে। ¹⁰সেইবাবে মই তুৰৰ প্ৰাচীৰৰ ওপৰত অগ্নি নিক্ষেপ কৰিম; সেই জুইয়ে তাৰ দুৰ্গবোৰ গ্ৰাস কৰি পেলাব।”

ইদোমবাসীৰ দণ্ড

¹¹যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “ইদোমৰ তিনিটা, এনে কি চাৰিটা অপৰাধৰ কাৰণে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম; কিয়নো সকলো দয়া-মমতা ত্যাগ কৰি ইদোমে হাতত তৰোৱাল লৈ নিজ ভাইবোৰক খেদিলে; তেওঁলোকৰ ভয়ঙ্কৰ ক্ৰোধ অবিৰামে চলি আছিল আৰু তেওঁলোকে তাক চিৰকাল ধৰি ৰাখিছিল। ¹²সেইবাবে মই তৈমনৰ ওপৰলৈ অগ্নি নিক্ষেপ কৰিম; সেই অগ্নিয়ে বশ্ৰাৰ ৰাজঅট্টালিকাবোৰ গ্ৰাস কৰি পেলাব।”

অস্মোনবাসীৰ দণ্ড

¹³যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “অস্মোনৰ লোকসকলৰ তিনিটা, এনে কি চাৰিটা অপৰাধৰ কাৰণে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম; কিয়নো নিজৰ সীমা বঢ়াবৰ কাৰণে তেওঁলোকে গিলিয়দৰ গৰ্ভৱতী মহিলাসকলৰ উদৰ ফালিলে। ¹⁴সেইবাবে যুদ্ধৰ দিনত বিজয়ধ্বনিৰে সৈতে, ভয়ঙ্কৰ বা'মৰলী বতাহৰ দিনত ধুমুহাৰে সৈতে মই ৰব্বাৰ প্ৰাচীৰবোৰত জুই লগাই দিম; সেয়ে ৰাজঅট্টালিকাবোৰ গ্ৰাস কৰি পেলাব। ¹⁵তেওঁলোকৰ ৰজা আৰু তেওঁলোকৰ অধিকাৰীসকলক একেলগে বন্দী কৰি লৈ যোৱা হ'ব।”

Chapter 2

মোৱাবৰ দণ্ড

¹যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “মোৱাবৰ তিনিটা, এনে কি চাৰিটা অপৰাধৰ কাৰণে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম; কিয়নো সি ইদোমৰ ৰজাৰ হাড়বোৰ পুৰি চূৰ্ণ কৰিলে। ²সেইবাবে মই মোৱাবৰ ওপৰলৈ অগ্নি নিষ্ক্ষেপ কৰিম; সেয়ে কৰিয়োতৰ দুৰ্গবোৰ গ্ৰাস কৰি পেলাব; যুদ্ধৰ ধ্বনি আৰু ভীষণ শিঙাৰ শব্দেৰে সৈতে কোলাহলৰ মাজত মোৱাবৰ পতন হ'ব। ³মোৱাবৰ মাজৰ পৰা মই বিচাৰকৰ্ত্তাক উচ্ছন্ন কৰিম আৰু তেওঁৰ লগত সকলো অধিকাৰীকো বধ কৰিম।”

যিহূদাৰ দণ্ড

⁴যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “যিহূদাৰ তিনিটা, এনে কি চাৰিটা অপৰাধৰ কাৰণে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম। কিয়নো তেওঁলোকে যিহোৱাৰ ব্যৱস্থা অগ্ৰাহ্য কৰিলে; তেওঁৰ বিধিবোৰ পালন নকৰিলে; তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে যি মিথ্যা দেৱতাবোৰৰ পাছত চলিছিল, তেওঁলোকে সেইদৰে বিপথে গ'ল। ⁵সেইবাবে মই যিহূদাৰ ওপৰলৈ অগ্নি নিষ্ক্ষেপ কৰিম আৰু সেয়ে যিৰূচালেমৰ দুৰ্গবোৰ গ্ৰাস কৰি পেলাব।

ইস্ৰায়েলৰ দণ্ড।

⁶যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “ইস্ৰায়েলৰ তিনিটা, এনে কি চাৰিটা অপৰাধৰ কাৰণে মই তাক দণ্ড নিদিয়াকৈ নাথাকিম; তাৰ লোকসকলে ৰূপৰ বিনিময়ত সং লোকক আৰু এযোৰ জোতাৰ বিনিময়ত দৰিদ্ৰক বেচে। ⁷তেওঁলোকে দৰিদ্ৰৰ মূৰবোৰ মাটিৰ ধূলিত গছকে আৰু পীড়িতসকলক পথৰ পৰা দূৰলৈ ঠেলি পঠায়। পিতৃ আৰু পুত্ৰই একেজনী যুৱতীৰ সৈতে শয়ন কৰে আৰু এইদৰে মোৰ পবিত্ৰ নাম অপবিত্ৰ কৰে। ⁸তেওঁলোকে প্ৰত্যেক যজ্ঞ-বেদীৰ কাষত বন্ধকত লোৱা কাপোৰৰ ওপৰত শুয়ে। জৰিমনা কৰি পোৱা ধনেৰে দ্ৰাক্ষাৰস কিনি তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰৰ গৃহত পান কৰে। ⁹ইমোৰীয়াসকল যদিও এৰচ গছৰ নিচিনা ওখ আৰু অল্পো গছৰ নিচিনা শক্তিশালী আছিল, তথাপিও তোমালোকৰ সন্মুখতে মই সেই ইমোৰীয়া লোকক ধ্বংস কৰিলো; মই ওপৰত থকা তেওঁলোকৰ ফল আৰু তলত থকা তেওঁলোকৰ শিপা নষ্ট কৰিলোঁ। ¹⁰সেই ইমোৰীয়াসকলৰ দেশত আধিপত্য দিবৰ কাৰণে ময়েই মিচৰ দেশৰ পৰা তোমালোকক উলিয়াই আনি চল্লিশ বছৰলৈকে মৰুপ্ৰান্তৰত লৈ ফুৰালোঁ। ¹¹হে ইস্ৰায়েলবাসী, এই কথাও জানো সত্য নহয় যে মই তোমালোকৰ সন্তানসকলৰ মাজৰ কোনো কোনোকে ভাৱবাদী আৰু যুवासকলৰ মাজৰ কোনো কোনোকে নাচৰীয়া হিচাবে বাচি ললো?” যিহোৱাই ইয়াকে কৈছে। ¹²“কিন্তু তোমালোকে সেই নাচৰীয়াসকলক দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰালা আৰু ভাৱবাণী প্ৰচাৰ কৰিবলৈ সেই ভাৱবাদীসকলক নিষেধ কৰিলা।

¹³চোৱা, শস্যভৰা গাড়ীৰ তলত শস্য পৰিলে যেনেকৈ গুড়ি হয়, তেনেকৈ এতিয়া মই তোমালোকক পিহি গুড়ি কৰিম। ¹⁴সেই কালত দ্ৰুতগামী লোকেও পলায়ন কৰি ৰক্ষা পোৱাৰ উপায় নাথাকিব; বলবানে নিজৰ বল দেখাব নোৱাৰিব আৰু পৰাক্ৰমীজনেও নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব; ¹⁵ধনুৰ্দ্ধৰ স্থিৰভাৱে ৰৈ থাকিব নোৱাৰিব; বেগী দৌৰবিদজনে পলাব নোৱাৰিব; এনেকি অশ্বাৰোহীয়ে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব। ¹⁶যোদ্ধাসকলৰ মাজৰ অতি সাহিয়াল লোকেও সেই দিনা উলঙ্গ হৈ পলাই যাব।” ইয়াক যিহোৱাই কৈছে।

Chapter 3

ইস্ৰায়েলৰ প্ৰতি সতৰ্কবাণী আৰু প্ৰথম দণ্ড

¹হে ইস্ৰায়েলৰ লোকসমূহ, তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে অৰ্থাৎ যিসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা মই উলিয়াই আনিলো, সেই গোটেই জনগোষ্ঠীৰেই বিৰুদ্ধে যিহোৱাই কোৱা এই বাক্য শুনা; ²“পৃথিৱীৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ পৰা মই কেৱল তোমালোকেই বাচি ললো। এই কাৰণে তোমালোকৰ সকলো পাপ কাৰ্যৰ কাৰণে মই তোমালোকক দণ্ড দিম। ³এক-পৰামৰ্শ নহলে দুজনে জানো একেলগে খোজ কাঢ়ে? ⁴চিকাৰ নোপোৱাকৈ অৰণ্যত সিংহই জানো গৰ্জন কৰে? একো নধৰাকৈ যুবা সিংহই জানো তাৰ গাঁতৰ ভিতৰত গুজৰি থাকে? ⁵ফাল্দত টোপ নাথাকিলে জানো চৰাই ফাল্দৰ ওচৰলৈ আহে? একো নধৰাকৈ জানো ফাল্দ উফৰি উঠে? ⁶নগৰত ৰণশিঙা বজালে প্ৰজাসকল জানো নকঁপিব? যিহোৱাই নঘটালে জানো নগৰত বিপৰ্যয় ঘটে? ⁷অৱশ্যে প্ৰভু যিহোৱাই তেওঁৰ দাস ভাৱবাদীসকলৰ ওচৰত তেওঁৰ নিজৰ পৰিকল্পনা প্ৰকাশ নকৰাকৈ একোকে নকৰে। ⁸সিংহই গৰ্জন কৰিলে কোনে ভয় নকৰিব? প্ৰভু যিহোৱাই কবলৈ কলে কোনে ভাৱবাদীৰূপে কথা নোকোৱাকৈ থাকিব পাৰিব? ⁹তোমালোকে অচদোদ আৰু মিচৰৰ সকলো দুৰ্গৰ লোকসকলৰ ওচৰত প্ৰচাৰ কৰি কোৱা, 'তোমালোকে চমৰিয়াৰ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰত গোট খোৱা; চোৱা, তাৰ মাজত কিমান বিশৃঙ্খল হৈছে! লোকসকলৰ মাজত কিমান অত্যাচাৰ হৈছে!’”

¹⁰কিয়নো, প্রভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “তেওঁলোকে ন্যায় কাৰ্য্য কৰিব নাজানে; তেওঁলোকৰ দুৰ্গবোৰৰ ভিতৰত তেওঁলোকে অত্যাচাৰ আৰু লুট-দ্ৰব্য সাঁচি থৈছে। ¹¹এই হেতুকে কোনো এজন শত্ৰুৱে দেশ ঘেৰাও কৰিব; তেওঁ তেওঁলোকৰ শক্তিশালী প্ৰতিৰক্ষাৰ উপায়বোৰ ধ্বংস কৰিব আৰু দুৰ্গবোৰ লুট কৰিব।”

¹²যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “ভেড়াৰখীয়াই যেনেকৈ সিংহৰ মুখৰ পৰা কেৱল ভেড়াৰ দুখন ঠেং বা কাণৰ এডোখৰ উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে, তেনেকৈ চমৰিয়াত যি ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে বাস কৰে, তেওঁলোকে কেৱল শয্যাৰ চুক বা বিচনা চাদৰৰ এটা টুকুৰাৰ সৈতে উদ্ধাৰ পাব।”

¹³বাহিনীগণৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৈছে, “তোমালোকে শূনা আৰু যাকোবৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য দিয়া। ¹⁴কিয়নো, মই যিদিনা পাপৰ কাৰণে ইস্ৰায়েলক দণ্ড দিম, সেইদিনা মই বৈৎ-এলৰ যজ্ঞবেদীবোৰ ভাঙি পেলাম; বেদীৰ শিংবোৰ ভাঙি মাটিত পৰিব। ¹⁵মই জাৰকাল কটোৱা ঘৰ আৰু জহকাল কটোৱা ঘৰ ভাঙি পেলাম; হাতী দাঁতৰ শিল্পকাৰ্য্য কৰা ঘৰবোৰ নষ্ট কৰা হব আৰু ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰবোৰ ধ্বংস কৰা হ’ব।” যিহোৱাই এই কথা কৈছে।

Chapter 4

ইস্ৰায়েল ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ ঘূৰি নাছিল। ইস্ৰায়েলৰ প্ৰতি দ্বিতীয় দণ্ড।

¹হে চমৰিয়াৰ পৰ্বতত বাস কৰা বাচানৰ গাইৰ দৰে মহিলাসকল, তোমালোকে শূনা। তোমালোকে দুখীয়াক অত্যাচাৰ কৰা, অভাৱীসকলক চূৰ্ণ কৰা, আৰু নিজ নিজ স্বামীক কোৱা, “আমাৰ কাৰণে পানীয় আনা।” ²প্রভু যিহোৱাই নিজ পবিত্ৰতাৰ শপত খাই কৈছে: “চোৱা, সেই সময় নিশ্চয় আহিব যিদিনা হাকোঁতা লগাই তোমালোকক টানি লৈ যোৱা হ’ব। তোমালোকৰ শেষজনকো বৰশীৰে টানি নিয়া হ’ব।” ³তোমালোক প্ৰতিগৰাকীয়ে নিজৰ সন্মুখতে পোৱা নগৰৰ দেৱালৰ ভগ্নস্থানৰ মাজেদি পোনে পোনে বাহিৰ ওলাই যাবা আৰু তোমালোকক হৰ্মোন পৰ্বতৰ ফালে পেলোৱা হব। মই যিহোৱাই এই কথা কৈছো।

⁴তোমালোক বৈৎ-এললৈ যোৱা আৰু পাপ কৰা; গিলগললৈ গৈ অধিক বেছি পাপ কৰা। তোমালোকে প্ৰতি ৰাতিপুৱা তোমালোকৰ উৎসৰ্গৰ বলি আৰু প্ৰতি তিনি দিনৰ দিনা তোমালোকৰ দশম ভাগ আনা। ⁵তোমালোকে ধন্যবাদৰ অৰ্থে খমিৰ দিয়া পিঠা উৎসৰ্গ কৰা আৰু ইচ্ছাকৃতভাৱে দিয়া উৎসৰ্গৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰা; সেইবোৰৰ বিষয়ে ঘোষণা কৰা; কিয়নো, হে ইস্ৰায়েলৰ লোকসমূহ, তোমালোকে এই সকলো কৰিয়েই সন্তোষ পোৱা।” প্রভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে।

⁶মই তোমালোকৰ নগৰবোৰত আহাৰ নিদি তোমালোকৰ দাঁত পৰিস্কাৰ কৰি ৰাখিলোঁ আৰু তোমালোকৰ সকলো ঠাইত অন্নৰ অভাৱ কৰিলোঁ; তথাপি, তোমালোক মোলৈ ঘূৰি নাছিল।” যিহোৱাই এই কথা কৈছে। ⁷শস্য দাবলৈ তিনি মাহ থাকোঁতেই মই তোমালোকৰ ওপৰত বৰষুণ পৰা বন্ধ কৰি দিলোঁ; এখন নগৰৰ ওপৰত বৰষুণ বৰষালোঁ আৰু আনখনত বৰষুণ বন্ধ কৰিলোঁ। এডোখৰ ভূমিয়ে বৰষুণ পালে আৰু আন এডোখৰে বৰষুণ নোপোৱাত শুকাই গল। ⁸পানীৰ পিবৰ কাৰণে দুই তিনিখন নগৰৰ লোকসকলে ঢলং পলং কৰি আন নগৰলৈ গ’ল, কিন্তু যথেষ্ট পানী নাপালে। তথাপিও তোমালোক মোলৈ ঘূৰি নাছিল।” যিহোৱাই এই কথা কৈছে। ⁹মই তোমালোকৰ শস্যবোৰ শুকাই যোৱা ৰোগ আৰু ভেঁকুৰ ধৰা ৰোগেৰে আঘাট কৰিলোঁ; তোমালোকৰ বাগানসমূহ, দ্ৰাক্ষাবাৰীবোৰ, ডিমৰু আৰু জলফাই গছবোৰ কাকতিফৰিঙে খাই ধ্বংস কৰিলে; তথাপি, তোমালোকে মোলৈ ঘূৰি নাছিল।” যিহোৱাই এই কথা কৈছে। ¹⁰মিচৰলৈ যেনেকৈ পঠাইছিলো, তেনেকৈ মই তোমালোকৰ মাজলৈ মহামাৰী পঠালোঁ; তোমালোকৰ যুবকসকলক মই তৰোৱালৰ দ্বাৰাই বধ কৰিলোঁ; তোমালোকৰ ঘোঁৰাবোৰ লৈ গলোঁ; তোমালোকৰ ছাউনিৰ দুৰ্গন্ধ তোমালোকৰ নাকত সুমুৱাই দিলোঁ; তথাপি তোমালোকে মোলৈ ঘূৰা নাই।” যিহোৱাই এই কথা কৈছে। ¹¹মই, তোমালোকৰ ঈশ্বৰে চদোম আৰু ঘমোৰাক যেনেকৈ ধ্বংস কৰিছিলো, তোমালোককো সেইদৰে ধ্বংস কৰিলো। তোমালোক জুইৰ পৰা উলিয়াই অনা আধা পোৰা কাঠৰ নিচিনা হ’ল, তথাপিও, তোমালোকে মোলৈ ঘূৰা নাই।” যিহোৱাই এই কথা কৈছে। ¹²সেই কাৰণে, হে ইস্ৰায়েলৰ লোকসমূহ, মই তোমালোকলৈ ভয়ানক কিবা এটা ব্যৱহাৰ কৰিম; মই ভয়ানক ব্যৱহাৰ কৰিম বাবে হে ইস্ৰায়েলবাসী, তোমালোকে নিজ ঈশ্বৰৰ লগত সাক্ষাৎ হবলৈ যুগুত হোৱা। ¹³কাৰণ চোৱা, যি জনাই পৰ্বতবোৰ নিৰ্মাণ কৰে, বতাহ সৃষ্টি কৰে আৰু মানুহৰ ওচৰত নিজৰ ভাব প্ৰকাশ কৰে; যি জনাই ৰাতিপুৱাৰ পোহৰক অন্ধকাৰ কৰে আৰু পৃথিবীৰ উচ্চস্থানবোৰত অহা-যোৱা কৰে, তেওঁৰ নাম বাহিনীগণৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা।

Chapter 5

ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে বিলাপৰ গান

¹হে ইস্ৰায়েল-বংশ; মই তোমালোকৰ বিষয়ক লৈ যি বিলাপ কৰিছো, তাক তোমালোকে শূনা।

²কুমাৰী-ইস্ৰায়েল পতিত হল,

তেওঁ আৰু নুঠিব;

তেওঁক নিজৰ দেশৰ মাটিত পৰিত্যক্তা কৰি পেলাই থোৱা হৈছে,

তেওঁক তুলিবলৈ কোনো নাই।”

³কিয়নো প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে: “ইস্ৰায়েলৰ যি নগৰৰ পৰা এক হাজাৰ সৈন্য ওলাই যায়, তাৰে এশজন জীয়াই থাকিব আৰু যি নগৰৰ পৰা এশজন লোক ওলাই যায়, তাৰ মাত্ৰ দহ জন ইস্ৰায়েল-বংশলৈ অৱশিষ্ট থাকিব।”

যিহোৱাক বিচাৰি জীয়াই থাকা

⁴যিহোৱাই ইস্ৰায়েল-বংশক এই কথা কৈছে, “তোমালোকে মোক বিচাৰা আৰু জীয়াই থাকা; ⁵কিন্তু বৈৎ-এলক বিচাৰি নাযাব; গিলগলত নোসোমাবা, আৰু বেৰচেবালৈ নাযাবা; কিয়নো গিলগল অৱশ্যেই বন্দী হ'ব, আৰু বৈৎ-এলৰ সৰ্বনাশ হ'ব।

⁶তোমালোকে যিহোৱাক বিচাৰা, তাতে জীয়াই থাকিব; নহলে তেওঁ যোচেফৰ বংশৰ (ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল) মাজত অগ্নিৰ দৰে জ্বলি উঠি গ্ৰাস কৰিব আৰু তাক নুমাৰলৈ বৈৎ-এলত কোনো নাথাকিব। ⁷তোমালোকে সুবিচাৰক তিতালৈ পৰিণত কৰিছা আৰু ধাৰ্মিকতাক ভূমিস্যাৎ কৰিছা। ⁸যি জনাই কৃত্তিকা আৰু মৃগশীৰ্ষ নামৰ তৰাবোৰক নিৰ্মাণ কৰিলে, অন্ধকাৰক পুৱাৰ পোহৰলৈ পৰিবৰ্তন কৰে, দিনক ৰাতিলৈ সলনি কৰে, যি জনাই সাগৰৰ জলসমূহক আহ্বান কৰি ভূমিৰ ওপৰত ঢালি দিয়ে, তেওঁৰ নাম যিহোৱা! ⁹তেওঁ শক্তিশালী সৈন্যবোৰৰ ওপৰত হঠাৎ বিনাশ উপস্থিত কৰায়, তাতে দুৰ্গবোৰৰ ওপৰলৈ ধ্বংস নামি আহে।

¹⁰নগৰৰ দুৱাৰত অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে থিয় হোৱাজনক, তোমালোকে ঘিণ কৰা আৰু সত্য কথা কোৱা জনক তুচ্ছ কৰা। ¹¹তোমালোকে দুখীয়াক অত্যাচাৰেৰে গছকি বলেৰে ঘেঁহু ধান আদায় কৰা। সেয়ে, যদিও তোমালোকে কটা-শিলৰ ডাঙৰ ঘৰ তৈয়াৰ কৰিলা, তথাপিও তোমালোকে তাত বাস বাস কৰিবলৈ নাপাবা; মনোহৰ দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিলেও, তাৰ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিবলৈ নাপাবা। ¹²কিয়নো, মই জানো তোমালোকৰ অপৰাধ কিমান অধিক আৰু তোমালোকৰ পাপবোৰ কিমান ভীষণ! তোমালোকে সং লোকৰ ওপৰত উপদ্ৰৱ কৰা আৰু ভেঁটা লোৱা; নগৰৰ দুৱাৰত তোমালোকে দৰিদ্ৰসকলৰ প্ৰতি অন্যায় কৰিছা। ¹³সেয়েহে, এই সময়ত বিজ্ঞ লোক মনে মনে থাকে; কিয়নো ই এক দুঃসময়।

¹⁴তোমালোকে যাতে জীয়াই থাকিব পাৰা, সেইবাবে ভাল কামৰ পিছত যোৱা, বেয়া কামৰ পিছত নহয়। তাতে, তোমালোকে কোৱাৰ দৰে বাহিনীগণৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তোমালোকৰ লগত থাকিব। ¹⁵যি মন্দ, তাক ঘিণ কৰা আৰু যি ভাল তাক ভালপোৱা। নগৰৰ দুৱাৰত সুবিচাৰ স্হাপন কৰা; কিজানি যোচেফৰ জীয়াই থকা অৱশিষ্ট লোকৰ প্ৰতি বাহিনীগণৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই দয়া কৰিব। ¹⁶সেইবাবে, বাহিনীগণৰ ঈশ্বৰ প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে, “নগৰৰ চকবোৰত লোকে বিলাপ কৰিব, আলিবোৰত হায়! হায়! কৰিব; তেওঁলোকে খেতিয়কক শোক কৰিবলৈ, আৰু শোক কৰাসকলক বিলাপ কৰিবলৈ মাতিব। ¹⁷সকলো দ্ৰাক্ষাবাৰীতে বিলাপ হ'ব, কিয়নো, মই তোমালোকৰ মাজেদি যাম। মই যিহোৱাই এই কথা কৈছো।”

প্ৰভুৰ দিন

¹⁸তোমালোক যিসকলে প্ৰভুৰ বিচাৰৰ দিন চাবলৈ আকাঙ্ক্ষা কৰা, ধিক তোমালোক। তোমালোকে কিয় যিহোৱাৰ দিনলৈ আকাঙ্ক্ষা কৰা? সেই দিন অন্ধকাৰ, পোহৰ নহয়। ¹⁹যেনেদৰে কোনো মানুহ সিংহৰ মুখৰ পৰা পলাই গৈ এটা ভালুকৰ সন্মুখত পৰে, নাইবা নিজৰ ঘৰত সোমাই দেৱালত হাত দিওঁতে তেওঁক সাপে খুটে, তেনেদৰেই হ'ব সেইদিন। ²⁰যিহোৱাৰ দিন জানো পোহৰ নহৈ অন্ধকাৰ নহ'ব? সেয়ে জানো উজ্জ্বলতা নথকা ঘোৰ অন্ধকাৰৰ দিন নহ'ব?

²¹মই তোমালোকৰ পৰ্ববোৰ ঘিণ কৰো, অগ্ৰাহ্য কৰোঁ; মই তোমালোকৰ ধৰ্মসভাবোৰত আনন্দ নকৰো। ²²তোমালোকে মোৰ উদ্দেশ্যে তোমালোকৰ হোম-বলি আৰু ভক্ষ্য নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিলেও মই সেইবোৰ গ্ৰহণ নকৰিম; এনেকি তোমালোকে যদি হস্তপুষ্ট পশুৰে মঙ্গলাৰ্থক বলিও দিয়া, তথাপিও মই তালৈ দৃষ্টি নকৰিম। ²³তোমালোকৰ গানৰ কোলাহল মোৰ পৰা দূৰ কৰা; মই তোমালোকৰ বীণাৰ শব্দ শুনিব নোখোজোঁ; ²⁴কিন্তু ন্যায়বিচাৰ পানীৰ নিচিনাকৈ আৰু ধাৰ্মিকতা অবিৰামে বৈ থকা নদীৰ নিচিনাকৈ বৈ যাওঁক। ²⁵হে ইস্ৰায়েল-বংশ, মৰুপ্ৰান্তৰত চল্লিশ বছৰ তোমালোকে মোৰ উদ্দেশ্যে জানো কোনো বলি আৰু নৈবেদ্য আনিছিলো? ²⁶বৰং তোমালোকে নিজে নিৰ্মাণ কৰা তোমালোকৰ ৰজা-দেৱতা চিকুত^[1] আৰু তৰা-দেৱতা^[2] কিয়নৰ মূৰ্তিক বৈ লৈ গৈছিলো। ²⁷সেয়েহে, মই তোমালোকক দশ্মেচকৰ সিফালে বন্দী হিচাবে লৈ যাম। মই বাহিনীগণৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছো।”

নিশ্চিত্তে থকা লোকৰ সন্তাপ।

5:26 ^[1]

5:26 [2]

Chapter 6

ভোগ-বিলাসত আত্মসন্তুষ্টি লভা লোকৰ সন্তাপ

¹ধিক তোমালোক! তোমালোক যিসকল চিয়োনত নিচিন্তভাৱে আছা আৰু চমৰীয়া পাহাৰত নিৰাপদে বাস কৰি আছা, যি সকলৰ ওচৰলৈ ইস্রায়েল বংশৰ সকলো লোক সহায়ৰ বাবে আহে, তোমালোক জাতিবোৰৰ প্ৰধানসকলৰ মাজত প্ৰসিদ্ধ লোক। ²তোমালোকে কলনিলৈ গৈ চোৱা; তাৰ পৰা হমাতলৈ যোৱা, তাৰ পাছত ফিলিস্তিয়া লোকসকলৰ গাত নগৰলৈ নামি যোৱা; সেই ৰাজ্যবোৰতকৈ তোমালোকৰ এই দুই ৰাজ্য উত্তম নে? তোমালোকৰ সীমা সেইবোৰৰ সীমাতকৈ ডাঙৰ নে? ³তোমালোকে বেয়া দিনক দূৰ কৰি এক অত্যাচাৰৰ ৰাজত্বক ওচৰ চপাই আনিছা। ⁴যিসকলে হাতীদাঁতৰ পালেঙত শয়ন কৰে আৰু তেওঁলোকৰ শয্যাত আৰামেৰে দীঘল দি পৰে, জাকৰ পৰা ভেড়া পোৱালি আৰু গোহালিৰ পৰা দামুৰি ভোজন কৰে; ⁵যিসকলে বীণা বাদ্যেৰে অসার্থক গীত গায়, দায়ুদৰ নিচিনাকৈ বাদ্য-যন্ত্ৰত গীত ৰচনা কৰে, ⁶যিসকলে পাত্ৰবোৰৰ পৰা দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰে আৰু উত্তম সুগন্ধি তেলেৰে সৈতে নিজকে অভিষেক কৰে, কিন্তু যোচেফৰ (ইস্রায়েলৰ) বিনষ্টৰ কাৰণে তেওঁলোকে দুখ নকৰে! ⁷গতিকে বন্দী হৈ অন্য দেশলৈ যাব লগা সকলৰ মাজত এইসকলেই প্ৰথমে দেশান্তৰিত হ'ব; তেতিয়া ভোগবিলাসত আৰামেৰে থকাসকলৰ চিঞৰ-বাখৰ নাইকিয়া হব। ⁸বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ প্ৰভু যিহোৱাই নিজৰ নামেৰে শপত খাই কৈছে: "মই যাকোবৰ অহঙ্কাৰ আৰু তেওঁৰ দুৰ্গবোৰ ঘিণ কৰোঁ; সেই বাবে মই নগৰখন আৰু তাত থকা সকলোবোৰ আনৰ হাতত সমৰ্পণ কৰিম।"

⁹তেতিয়া, এটা ঘৰত দহজন লোক জীয়াই থাকিলেও, তেওঁলোকৰ মৃত্যু হব। ¹⁰যেতিয়া কোনোবাজনৰ আত্মীয়ই মৃতদেহ দাহ কৰিবৰ কাৰণে শৱটো ঘৰৰ পৰা বাহিৰলৈ দাঙি লবলৈ আহিব আৰু তেওঁ ঘৰৰ একেবাৰে ভিতৰত থকা কাৰোবাক "তোমাৰ লগত আন কোনোবা আছে নেকি" বুলি জানিবলৈ সুধিব; তেতিয়া তেওঁ ক'ব, "নাই।" তাত সেই আত্মীয়ই ক'ব, "মনে মনে থাকা! আমি যিহোৱাৰ নাম উল্লেখ কৰিব নাপায়।"

¹¹কিয়নো চোৱা, যিহোৱাই আত্মা দিব,

ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰ ডাঙি চুৰমাৰ হ'ব আৰু সৰু সৰু ঘৰ টুকুৰা-টুকুৰ কৰা হব।

¹²যোৰাঁবোৰে জানো খলাবমা শিলনিত লৰ মাৰিব পাৰে?

কোনোৱে জানো তাত বলদেৰে হাল বাব পাৰে?

কিন্তু তোমালোকে ন্যায়বিচাৰক বিহলৈ পৰিণত কৰিলা আৰু

ধাৰ্মিকতাৰ ফলক তিতা ফললৈ পৰিবৰ্তন কৰিলা।

¹³তোমালোকে লো-দেবাৰত (যাৰ অৰ্থ অসাৰ বস্তু) আনন্দ কৰিছা।

তোমালোকে কোৱা, "আমি জানো নিজৰ শক্তিৰে কাৰ্নয়িম (যাৰ অৰ্থ 'শক্তিশালী শিংবোৰ') অধিকাৰ কৰা নাই?"

¹⁴বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, "হে ইস্রায়েল-বংশ, চোৱা মই তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে এক জাতিক উঠাম;

সেই জাতিয়ে লিবো-হমাতৰ পৰা অৰাবাৰ উপত্যকা পৰ্যন্ত তোমালোকৰ ওপৰত উপদ্ৰৱ কৰিব।

Chapter 7

ভৱিষ্যত দণ্ডৰ বিষয়ে আমোচৰ তিনিটা দৰ্শন।

¹প্ৰভু যিহোৱাই মোক এই দৰ্শন দেখুৱালে: "চোৱা, যেতিয়া দ্বিতীয়বাৰ শস্য বাঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, সেই সময়ত তেওঁ কাকতি ফৰিংবোৰ সৃষ্টি কৰিছিল। ৰজাই প্ৰথম শস্য দোৱাৰ পাছত এইটো আছিল দ্বিতীয় শস্যৰ খেতি। ²সেই কাকতি ফৰিংবোৰে যেতিয়া দেশৰ সকলো সেউজীয়া শাক-পাচলি খাই শেষ কৰি পেলাইছিল তেতিয়া মই মিনতি কৰিলোঁ, "হে প্ৰভু যিহোৱা, অনুগ্ৰহ কৰি ক্ষমা কৰক; যাকোব নো কেনেকৈ জীয়াই থাকিব? তেওঁয়ে অতি সৰু।"

³তেতিয়া যিহোৱাই এই বিষয়ত মন সলনি কৰি ক'লে, "এইদৰে নঘটিব।"

⁴প্রভু যিহোৱাই মোক এইদৰে দৰ্শন দিলে: যিহোৱা ঈশ্বৰে বিচাৰৰ অৰ্থে অগ্নিক মাতিলে। সেই অগ্নিয়ে মহাসমুদ্ৰক শুকুৱাই পেলালে আৰু ভূমিকো গ্ৰাস কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁵তেতিয়া মই কলোঁ,

“হে প্রভু যিহোৱা, “মই অনুৰোধ কৰিছোঁ,

আপুনি ক্ষান্ত হওঁক,

যাকোব নো কেনেকৈ জীয়াই থাকিব?

তেওঁষে অতি সৰু।”

⁶তেতিয়া যিহোৱাই এই বিষয়ত মন সলনি কৰি ক’লে, “এইদৰে নঘটিব।”

⁷তেওঁ মোক পুনৰ এটা দৰ্শন দিলে: প্রভুৱে এডাল ওলোম-জৰী হাতত লৈ, ওলোমৰ জোখ লৈ তৈয়াৰ কৰা এটা দেৱালৰ ওচৰত থিয় হৈ আছিল। ⁸যিহোৱাই মোক কলে, “হে আমোচ, তুমি কি দেখিছা?” তাতে মই কলোঁ, “এডাল ওলোম জৰী দেখিছোঁ।” তেতিয়া প্রভুৱে কলে,

“চোৱা, মই মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ মাজত এডাল ওলোম-জৰী ৰাখিছোঁ।”

তেওঁলোকক মই আৰু কেতিয়াও ক্ষমা নকৰিম।

⁹ইচহাকৰ বংশৰ ওখ ঠাইৰ মঠবোৰ ধ্বংস হ’ব

আৰু ইস্ৰায়েলৰ পুণ্যধামবোৰ উচ্ছন্ন হ’ব;

মই তৰোৱাল লৈ যাৰবিয়ামৰ বংশৰ বিৰুদ্ধে উঠিম।”

অমচিয়া পুৰোহিতে ৰজাক আপত্তি জনোৱা

¹⁰তাৰ পাছত বৈৎ-এলৰ পুৰোহিত অমচিয়াই ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যাৰবিয়ামৰ ওচৰলৈ এই খবৰ কৈ পঠালে: “ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ মাজত আপোনাৰ অহিতে আমোচে চক্ৰান্ত কৰিছে; দেশৰ লোকসকলে তেওঁৰ কোনো কথা সহিব পৰা নাই। ¹¹আমোচে এই কথা কৈছে:

‘যাৰবিয়াম তৰোৱালৰ আঘাতৰ দ্বাৰাই মৃত্যু হ’ব;

ইস্ৰায়েলে অৱশ্যেই নিজ দেশৰ পৰা বন্দী হৈ আন দেশলৈ যাব লাগিব।’ ”

¹²অমচিয়াই আমোচক ক’লে, “হে ভাৱবাদী, যোৱা! তুমি ইয়াৰ পৰা যিহূদা দেশলৈ গুচি যোৱা। তাতেই ভাৱবাদী হিচাবে জীৱিকা উলিওৱা আৰু তাতেই ভাৱবাণী প্ৰচাৰ কৰা। ¹³কিন্তু বৈৎ-এলত হলে পুণৰ ভাৱবাণী প্ৰচাৰ নকৰিবা; কিয়নো এই ঠাই ৰজাৰ পুণ্যধাম আৰু এক ৰাজকীয় মন্দিৰ।” ¹⁴তাতে আমোচে উত্তৰ দি অমচিয়াক কলে, “মই ভাৱবাদীও নহওঁ নাইবা ভাৱবাদীৰ শিষ্যও নহওঁ। মই এজন পশু-ৰখীয়া আৰু ডিমৰু গছবোৰৰ আপডাল কৰিছিলো। ¹⁵যিহোৱাই মোক ভেড়াৰ জাক চৰোৱা কাৰ্যৰ পৰা আনি মোক কলে, ‘তুমি যোৱা আৰু মোৰ ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ আগত গৈ ভাৱবাণী প্ৰচাৰ কৰা।’

¹⁶তেনেহ’লে এতিয়া আপুনি যিহোৱাৰ বাক্য শুনক; আপুনি কৈছে, ‘ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে ভাৱবাণী প্ৰচাৰ নকৰিবা আৰু ইচহাকৰ বংশৰ বিৰুদ্ধেও প্ৰচাৰ নকৰিবা।’ ¹⁷সেইবাবে যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

‘তোমাৰ ভাৰ্য্যা নগৰখনৰ মাজত বেশ্যা হব,

তোমাৰ ল’ৰা-ছোৱালী তৰোৱালৰ দ্বাৰাই পতিত হব,

তোমাৰ মাটি জুখি জুখি আনৰ মাজত ভগাই দিয়া হব;

তুমি নিজেও এক অশুচি দেশত মৰিবা,

ইস্ৰায়েলক নিজ দেশৰ পৰা দেশান্তৰিত হব।”

Chapter 8

আমোচৰ চতুৰ্থ দৰ্শন

¹প্ৰভু যিহোৱাই, মোক পুণৰ এটা দৰ্শন দেখুৱালে: তেওঁ মোক এপাচি পকা ফল দেখুৱালে। ²তেওঁ কলে, “আমোচ তুমি কি দেখা পাইছা?” মই কলোঁ, “এপাচি পকা ফল”। তেতিয়া যিহোৱাই মোক কলে,

“মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ শেষ সময় উপস্থিত হৈছে:

মই তেওঁলোকক কেতিয়াও পুণৰ ক্ষমা নকৰিম।

³প্ৰভু যিহোৱাই কৈছে, সেইদিনা ৰাজকীয়-মন্দিৰৰ গানবোৰ বিলাপৰ ধ্বনি হব;

মৰা-শৱ অনেক হব; সেইবোৰ সকলো ঠাইতে পেলোৱা হ’ব। “মনে মনে থাক!”

⁴তোমালোক যিসকলে দৰিদ্ৰক ভৰিৰে গছকা আৰু দুখীয়াক নাশ কৰিছা, তোমালোকে এই কথা শুনা।

⁵তোমালোকে কোৱা যে,

“ন জোনৰ উৎসৱ কেতিয়া শেষ হ’ব,

যাতে আমি পুণৰায় শস্য বিক্ৰী কৰিব পাৰো?

বিশ্ৰাম-দিন কেতিয়া শেষ হ’ব,

যাতে আমি বজাৰত ঘেহুঁ বিক্ৰী কৰিব পাৰো?

আমি ঐফা (জোখা পাত্ৰ) সৰু কৰিম, চেকেল (দাম) বঢ়াম,

আৰু অন্যান্যৰ তুলাচনী ব্যৱহাৰ কৰি প্ৰবঞ্চনা কৰিম।

⁶ৰূপৰ বিনিময়ত দৰিদ্ৰক আৰু এযোৰ জোতাৰ বিনিময়ত অভাৱীক কিনি ল’ম।

সাৰি পেলাই দিয়া ঘেহুঁ বিক্ৰী কৰিম।”

⁷যাকোবৰ গৌৰৱৰ নামেৰে যিহোৱাই শপত খাই কৈছে, “মই নিশ্চয়ে তেওঁলোকে যি কাৰ্য্যবোৰ কৰিছে, তাৰ এটিকো কেতিয়াও নাপাহৰিম।”

⁸ইয়াৰ বাবে জানো দেশ নকঁপিব?

তাৰ মাজত বাস কৰা সকলোৱে জানো বিলাপ নকৰিব?

গোটেই দেশখন নীল নদীৰ বন্যাৰ দৰে ওফলি উঠিব, অশান্ত হ’ব আৰু পুণৰ নামি যাব,

ঠিক মিচৰৰ নদীখনৰ নিচিনাই হব।

⁹প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“সেই দিনা মই দুপৰীয়াতে সূৰ্য্যক অস্ত যাবলৈ দিম,

দুপৰীয়াই পৃথিৱীক অন্ধকাৰ কৰিম।

¹⁰মই তোমালোকৰ উৎসৱবোৰ শোকলৈ আৰু

তোমালোকৰ সকলো গান বিলাপলৈ পৰিণত কৰিম;

তোমালোক সকলোৰে কঁকালত শোকবস্ত্ৰৰ চট পিন্ধাম,

প্ৰত্যেকৰ মূৰ টকলা হ’ব;

একেটি পুত্ৰৰ বিয়োগৰ শোকৰ দৰে মই সেই সময়ক শোকলৈ পৰিণত কৰিম,

আৰু শেষলৈকে এই তিজতাৰ দিন চলি থাকিব।

¹¹প্ৰভু যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“চোৱা, এনে দিন আহিছে, যেতিয়া মই দেশৰ মাজলৈ দুৰ্ভিক্ষ পঠাম;

লোকে তেতিয়া অন্নৰ বাবে ক্ষুধিত অথবা

পানীৰ বাবে তৃষ্ণাতুৰ নহ’ব।

কিন্তু যিহোৱাৰ বাক্য শুনাৰ বাবে আকাল হ’ব।

¹²লোকসকলে যিহোৱাৰ বাক্য বিচাৰি মৰু সাগৰৰ পৰা ভূমধ্য সাগৰলৈকে

আৰু উত্তৰৰ পৰা পূবলৈকে ভ্ৰমণ কৰি ইফালে সিফালে ঘূৰি ফুৰিব।

কিন্তু তাক নাপাব।

¹³সেই সময়ত সুন্দৰী যুৱতী আৰু সুন্দৰ যুৱকসকল পিয়াহত মুৰ্ছা যাব।

¹⁴যিসকলে চমৰিয়াৰ পাপৰ^[1] শপত খাই কয়,

‘হে দান, তোমাৰ জীৱন্ত দেৱতাৰ শপত’

নাইবা কয়, ‘বেৰ-চেবাৰ জীৱন্ত দেৱতাৰ শপত’

তেওঁলোক পতিত হব; পুণৰায় কেতিয়াও নুঠিব।

8:14 ^[1]

Chapter 9

আমোচৰ পঞ্চম দৰ্শন আৰু ইস্ৰায়েলৰ বিনাশ

¹মই প্ৰভুক বেদীৰ ওচৰত থিয় হৈ থকা দেখিলোঁ। প্ৰভুৱে কলে, “স্তুম্ববোৰৰ শীৰ্ষস্থানত আঘাত কৰা যাতে তাৰ ভেঁটিবোৰ কঁপি উঠে।

সেই ঠাইৰ সকলো লোকৰ মূৰৰ ওপৰত যাতে সেইবোৰ ডোখৰ ডোখৰকৈ ভাঙি পৰে আৰু

যি সকল জীয়াই থাকিব মই তেওঁলোকক তৰোৱালেৰে বধ কৰিম;

তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনেও পলাই যাব নোৱাৰিব;

তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনেও সাৰিব নোৱাৰিব।

²তেওঁলোকে চিয়োলৰ গভীৰ পৰ্যন্তলৈ গাত খান্দি গলেও,

মোৰ হাতে তাৰ পৰা তেওঁলোকক লৈ আনিব।

তেওঁলোকে আকাশ পৰ্যন্ত উঠিলেও, তাৰ পৰা মই তেওঁলোকক নমাই আনিম।

³তেওঁলোকে কৰ্মিল পাহাৰৰ চূড়াত নিজকে লুকুৱাই ৰাখিলেও,

তাৰ পৰা মই তেওঁলোকক বিচাৰি উলিয়াই ধৰি আনিম;

তেওঁলোকে মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা সাগৰৰ তলত গৈ লুকালেও,

সেই ঠাইত তেওঁলোকক দংশন কৰিবলৈ মই নাগক আজ্ঞা দিম,

তাতে সি তেওঁবিলাকক দংশিব।

4শতাব্দীৰ দ্বাৰা তেওঁলোক বন্দী হৈ আন দেশলৈ গলেও,

সেই ঠাইতো মই তেওঁলোকক বধ কৰিবলৈ তৰোৱালক আজ্ঞা দিম।

মঙ্গলৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু অমঙ্গলৰ কাৰণেহে মই তেওঁলোকৰ ওপৰত মোৰ দৃষ্টি ৰাখিম।

5বাহিনীসকলৰ প্ৰভু যিহোৱাই দেশখনক চুলে, দেশ পমি যায়;

তাত বাস কৰা সকলোৱে শোক কৰে।

তেওঁৰ স্পৰ্শত গোটেই দেশ মিচৰৰ নীল নদীৰ দৰে বন্যাত ওফলি উঠে, তাৰ পাছত পুণৰায় নামি যায়।

6তেওঁ আকাশ-মণ্ডলত নিজৰ উচ্চ কোঠালিবোৰ সাজিলে, আৰু পৃথিৱীৰ ওপৰত নিজৰ চন্দ্ৰতাপৰ দৰে আকাশ স্হাপন কৰিলে।

তেওঁ সমুদ্ৰৰ জলক আহ্বান কৰি ভূমিৰ ওপৰত ঢালি দিয়ে।

যি জনাই এই সকলো কৰে, তেওঁৰ নাম যিহোৱা।

7যিহোৱাই কৈছে, “হে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকল, তোমালোক জানো মোৰ ওচৰত কুচীয়া^[1] লোকসকলৰ নিচিনা নোহোৱা?

মই জানো মিচৰ দেশৰ পৰা ইস্ৰায়েলক, কপ্তোৰ^[2] পৰা ফিলিষ্টিনীয়াসকলক আৰু কীৰৰ পৰা অৰামীয়াসকলক^[3] জানো উলিয়াই অনা নাই?

8চোৱা, প্ৰভু যিহোৱাৰ দৃষ্টি অৱশ্যেই এই পাপপূৰ্ণ ৰাজ্যৰ ওপৰত আছে। পৃথিৱীৰ পৰা মই তাক উচ্ছন্ন কৰিম।

তথাপিও মই যাকোবৰ বংশক সম্পূৰ্ণকৈ ধ্বংস নকৰিম।

9মই এক আজ্ঞা দিম,

চালনীত যেনেকৈ শস্য চলা হয়, তেনেকৈ সকলো জাতিৰ মাজত মই ইস্ৰায়েল বংশক চালিম;

কিন্তু শস্যৰ এটা ধানো মাটিত নপৰিব।

10মোৰ প্ৰজাসকলৰ সকলো পাপীলোকে কয়, “অমঙ্গলে আমাক ঢুকি নাপাব নাইবা আমাৰ ওচৰলৈ নাহিব; তেওঁলোক সকলোৰে মৃত্যু তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হ’ব।

ইস্ৰায়েলৰ উদ্ধাৰ

11যিহোৱাই কৈছে, “সেই দিনা মই দায়ুদৰ পৰি যোৱা পঁজাটো পুনৰায় তুলিম;

মই তাৰ ভাঙি যোৱা ফাটবোৰ মেৰামতি কৰিম,

ধ্বংসস্থানবোৰ ঠিক কৰিম,

তাক আগৰ নিচিনাকৈ পুণৰায় গঢ়িম;

12যাতে ইস্ৰায়েলে ইদোমৰ বাকী অংশ আৰু মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা সকলো জাতিবোৰৰ দেশ অধিকাৰ কৰিব পাৰে।”

যিহোৱা, যি জনে সকলো কাৰ্য কৰে, তেওঁ এই কথা কৈছে।

13যিহোৱাই পুণৰ কৈছে, “চোৱা, সেই দিনবোৰ নিশ্চয়ে আহিব,

যেতিয়া হালোৱাই শস্য দোৱাজনক অতিক্ৰম কৰি আগবাঢ়িব;

দ্ৰাক্ষাগুটি গচকাজনে গুটি বোৱাজনক লগ ধৰি অতিক্ৰম কৰি যাব;

পৰ্বতবোৰৰ পৰা মিঠা দ্ৰাক্ষাৰস জৰি জৰি পৰিব,

আৰু সেইবোৰে সকলো উপ-পৰ্বতবোৰক ধুই লৈ যাব।

14বন্দী-অৱস্থাত থকা মোৰ লোক ইস্ৰায়েলীয়াসকলক মই পুণৰ ঘূৰাই আনিম;
তেওঁলোকৰ ধংস হোৱা নগৰবোৰ পুণৰায় সাজিব আৰু সেইবোৰত বাস কৰিব;
তেওঁলোকে আঙুৰ খেতি কৰি দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিব;
তেওঁলোকে বাৰী পাতি তাৰ ফল ভোগ কৰিব;

15মই ইস্ৰায়েলীয়া সকলক তেওঁলোকৰ দেশত ৰুম,
যি দেশ মই তেওঁলোকক দিছো তাৰ পৰা তেওঁলোকক কেতিয়াও পুণৰ উঘলা নহব।”
এই কথা তোমালোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৈছে।

9:7 [1]

9:7 [2]

9:7 [3]

ওবদিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক । ওবদিয়াৰ দৰ্শন

Chapter 1

ইদোমৰ বিনাশ ।

¹প্রভু যিহোৱাই ইদোমৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে। আমি যিহোৱাৰ পৰা বাৰ্তা শুনিলাঁ, আৰু জাতিবিলাকৰ মাজলৈ এজন দূত পঠোৱা হ'ল; তোমালোক উঠা, আমি তাৰ অহিতে যুদ্ধ কৰিবলৈ উঠি যাওঁ । ²চোৱা, মই তোমাক জাতিবিলাকৰ মাজত সৰু কৰিলোঁ; তোমাক অতিশয় হেয়জ্ঞান কৰা হ'ল । ³কোনে মোক মাটিলৈ নমাব? এই বুলি মনতে কোৱা, উচ্চস্থানত বাস কৰা শিলৰ খোৰোঙত থকা যি তুমি, তোমাৰ মনৰ অহংকাৰে তোমাক প্ৰবঞ্চনা কৰিলে । ⁴যিহোৱাই কৈছে, তুমি কুৰৰ পক্ষীৰ নিচিনাকৈ ওপৰলৈ উধালেও, আৰু তোমাৰ বাহ তৰাবোৰৰ মাজত স্থাপিত হ'লেও, মই তাৰ পৰা তোমাক নমাই আনিম । ⁵তোমাৰ ওচৰলৈ যদি চোৰ, ৰাতি ডকাইত আহে, তেন্তে (তুমি কেনে উচ্ছন্ন!) সিহঁতে প্ৰয়োজনমতে চুৰ কৰি ক্ষান্ত নহব নে? বা তোমাৰ ওচৰলৈ দ্ৰাক্ষাগুটি চাপাওঁতাবিলাক আহিলে সিহঁতে কিছু দ্ৰাক্ষাগুটি অৱশিষ্ট নাৰাখিব নে? ⁶এচৌৰ সম্পত্তি কেনেকৈ বিচাৰি উলিওৱা হল! তাৰ গুপ্ত ধনবোৰ কেনেকৈ অনুসন্ধান কৰি নিয়া হল! ⁷তোমাৰে সৈতে সমন্ধ স্থাপন কৰা আটাই লোকে তোমাক সীমালৈ নি বিদায় দিলে; তোমাৰে সৈতে মিলেৰে থকা মানুহবিলাকে তোমাক প্ৰবঞ্চনা কৰিলে আৰু ঘটুৱালে; তোমাৰ অন্ন ভোজন কৰোঁতাবিলাকে তোমাৰ তলত ফাল্দ পাতে; ইদোমৰ একো বিবেচনা নাই । ⁸যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনা মই ইদোমৰ জ্ঞানীবিলাকক উচ্ছন্ন নকৰিমনে? আৰু এচৌ পৰ্বতৰ পৰা বিবেচনা দূৰ নকৰিম নে? ⁹হে তৈমন, হত্যাৰ দ্বাৰাই এচৌৰ পৰ্বতৰ পৰা তোমাৰ আটাই বিৰ উচ্ছন্ন হবৰ নিমিত্তে তেওঁবিলাক বিহ্বল হ'ব । ¹⁰তোমাৰ ভাই যাকোবলৈ কৰা অত্যাচাৰৰ নিমিত্তে লাজে তোমাক ঢাকিব, আৰু তুমি চিৰকাললৈকে উচ্ছন্ন হবা । ¹¹তুমি আঁতৰ হৈ থকা দিনা, বিদেশীবোৰে তাৰ ধন-সম্পত্তি লৈ যোৱা দিনা, আৰু পৰজাতিবোৰে তাৰ দুৱাৰত সোমাই যিৰুচালেমৰ নিমিত্তে চিঠী খেলোৱা দিনা, তুমি সিহঁতৰ মাজৰ এজন যেন আছিল। ¹²কিন্তু তোমাৰ ভায়েৰাৰ দিনা, তাৰ বিষম দুৰ্দশাৰ দিনা তুমি তালৈ সন্তুষ্ট মনেৰে নাচাবা, আৰু যিহুদাৰ সন্তানবিলাকৰ বিনাশৰ দিনা তেওঁবিলাকৰ ওপৰত আনন্দ নকৰিবা, বা দুখৰ দিনা গৰ্বেৰে কথা নকবা । ¹³তুমি মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ আপদৰ দিনা তেওঁবিলাকৰ নগৰৰ দুৱাৰত নোসোমাবা, এনে কি, তেওঁবিলাকৰ আপদৰ দিনা তেওঁবিলাকৰ দুখলৈ সন্তুষ্ট মনেৰে নাচাবা, বা তেওঁবিলাকৰ আপদৰ দিনা তেওঁবিলাকৰ ধন-সম্পত্তি হাত নিদিবা । ¹⁴তুমি পলৰীয়া বিলাকক উচ্ছন্ন কৰিবলৈ দুই আলিৰ মূৰত থিয় নহবা, আৰু দুখৰ দিনা তাৰ অৱশিষ্ট লোকক শতৰুৰ হাতত শোধাই নিদিবা । ¹⁵কিয়নো আটাই জাতিৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ দিন ওচৰ চাপিছে; তুমি কৰাৰ দৰে তোমালৈ কৰা যাব, তোমাৰ কাৰ্য্যৰ ফল তোমাৰ মূৰৰ ওপৰতে পৰিব । ¹⁶কাৰণ মোৰ পবিত্ৰ পৰ্বতত তোমালোকে পান কৰাৰ দৰে, আটাই জাতিয়ে অনবৰত পান কৰিব; এনে কি, সিহঁতে পান কৰি গেদবোৰো গিলিব, আৰু সিহঁত নোহোৱা যেন হব

ইস্ৰায়েলৰ মঙ্গল ।

¹⁷কিন্তু ৰক্ষা পোৱাবিলাক চিয়োন পৰ্বতত থাকিব, আৰু সেয়ে পবিত্ৰ হব আৰু যাকোবৰ বংশই নিজৰ আধিপত্য ভোগ কৰিব । ¹⁸আৰু যাকোবৰ বংশ অগ্নি, যোচেফৰ বংশ অগ্নিশিখা, আৰু এচৌৰ বংশ নৰাস্বৰূপ বহ; তেওঁবিলাকে সিহঁতৰ মাজত জ্বলি সিহঁতক গ্ৰাস কৰিব, আৰু এচৌৰ বংশলৈ কোনো অৱশিষ্ট নাথাকিব; কিয়নো যিহোৱাই ইয়াক ইয়াক কলে । ¹⁹আৰু দক্ষিণ অঞ্চলৰ লোকবিলাকে এচৌৰ পৰ্বত, আৰু নিম্নভূমিৰ লোকবিলাকে পলেষ্টীয়া বিলাকৰ দেশ অধিকাৰ কৰিব; আৰু তেওঁবিলাকে ইফ্ৰয়িমৰ আৰু চমৰিয়াৰ ভূমি অধিকাৰ কৰিব; আৰু বিন্যামীনে গিলিয়দ অধিকাৰ কৰিব । ²⁰আৰু কনানীয়াবিলাকৰ মাজত বন্দী-অৱস্থাত থকা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ এই সৈন্যসমূহে চাৰিফতলৈকে অধিকাৰ কৰিব, আৰু চফাৰদত বন্দী-অৱস্থাত থকা যিৰুচালেমৰ লোকবিলাকে দক্ষিণ অঞ্চলৰ নগৰবোৰে অধিকাৰ কৰিব । ²¹আৰু এচৌৰ পৰ্বতৰ বিচাৰ কৰিবলৈ ত্ৰাণকৰ্ত্তাবিলাক চিয়োন পৰ্বতত উঠিব; আৰু ৰাজ্য যিহোৱাৰেই হ'ব ।

যোনা ভাববাদীৰ পুস্তক

Chapter 1

যোনাই মাছৰ পেটৰ পৰা উদ্ধাৰ পোৱা

¹অমিত্তয়ৰ পুত্ৰ যোনালৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল; তেওঁ ক'লে ²“তুমি উঠা, মহানগৰ নীনবিলৈ গৈ তাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰচাৰ কৰা; কিয়নো সিহঁতৰ দুষ্টতা মোৰ ওচৰ আহি পালে। ³কিন্তু যোনাই যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা তৰ্চীচলৈ পলাই যাবৰ কাৰণে যাফোলৈ নামি গ'ল আৰু তাত তৰ্চীচলৈ যোৱা এখন জাহাজ পালে। তেওঁ যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা পলাই যাবলৈ জাহাজ খনত ভাড়া দি উঠিল আৰু তৰ্চীচলৈ যাত্ৰা কৰিলে।

⁴কিন্তু যিহোৱাই সাগৰলৈ প্ৰবল বতাহ পঠিয়াই দিলে; তাতে সাগৰত ভয়ঙ্কৰ ধুমুহা হ'ল আৰু জাহাজ খন ভাঙি যোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। ⁵তেতিয়া নাবিকসকলৰ অতিশয় ভয় লাগিল আৰু সকলোৱে নিজৰ নিজৰ দেৱতাৰ আগত চিঞৰি কাতৰোক্তি কৰিবলৈ ধৰিলে। জাহাজৰ ওজন কমাবলৈ তেওঁলোকে জাহাজত থকা মালবস্তুবোৰ সাগৰত পেলাই দিলে। কিন্তু যোনাই হ'লে জাহাজৰ তলৰ ফালে নামি গৈ অন্তৰ্ভাগত শুই পৰিল আৰু তেওঁ যোৰ টোপনিত আছিল। ⁶তেতিয়া জাহাজৰ অধিনায়ক জনে যোনাৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “হেৰি! কি কৰি আছে, আপুনি টোপনি গৈছে? উঠক আৰু আপোনাৰ দেৱতাক মাতক! কিজানি আপোনাৰ দেৱতাই আমালৈ মন মেলিব আৰু তেতিয়া হয়তো আমাৰ বিনাশ নহ'ব।” ⁷তাৰপাছত তেওঁলোকে এজনে আনজনক ক'লে, “আমালৈ ঘটা এই অমঙ্গলৰ কাৰণে দোষী কোন, সেই বিষয়ে জানিবৰ বাবে আহাঁ আমি চিঠি খেলোহঁক।” এইবুলি তেওঁলোকে চিঠি খেলোতে, যোনাৰ নাম উঠিল। ⁸তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, “কোন জনৰ দোষৰ বাবে আমালৈ এই অমঙ্গল ঘটিছে, এই বিষয়ে আপুনি আমাক দয়া কৰি কওক। আপোনাৰ জীৱিকা কি? আপুনি ক'ৰ পৰা আহিছে? আপুনি কোন দেশৰ আৰু কোন জাতিৰ লোক?” ⁹তেতিয়া যোনাই তেওঁলোকক ক'লে, “মই এজন ইব্ৰীয়া; সাগৰ আৰু ভূমিৰ সৃষ্টিকৰ্তা স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাক মই ভয় কৰোঁ।” ¹⁰যোনাই যে যিহোৱাৰ সন্মুখৰ পৰা পলাই আহিছে, তেতিয়া লোকসকলে সেই বিষয়ে জানিব পাৰিলে; কিয়নো তেওঁ সেই কথা তেওঁলোকক জনালে। তেতিয়া লোকসকলে অধিককৈ ভয় খাই তেওঁক সুধিলে, “আপুনি এয়া কি কৰিলে?”

¹¹তেতিয়া তেওঁলোকে যোনাক সুধিলে, “এতিয়া আমাৰ বাবে সমুদ্ৰ শান্ত হ'বলৈ আমি আপোনাক লৈ কি কৰিম?” কিয়নো সমুদ্ৰত তেতিয়া ধুমুহা ক্ৰমে তীব্ৰতৰ হ'বলৈ ধৰিছিল। ¹²তেতিয়া যোনাই তেওঁলোকক ক'লে, “মোক দাঙি সমুদ্ৰত পেলাই দিয়ক, তেতিয়া আপোনালোকৰ বাবে সাগৰ শান্ত হ'ব; কিয়নো মই জানো যে, মোৰ কাৰণেহে আপোনালোকৰ ওপৰলৈ এই প্ৰবল ধুমুহা আহিছে।” ¹³তথাপিও নাবিকসকলে সমুদ্ৰৰ তীৰ পাবৰ বাবে পুণৰায় বৰকৈ বাই যাবলৈ ধৰিলে, কিন্তু তেওঁলোক সফল নহ'ল। প্ৰচণ্ড ধুমুহা আৰু উত্তাল সমুদ্ৰৰ টো অধিক শক্তিশালী হৈ উঠিব ধৰিলে। ¹⁴এই হেতুকে তেওঁলোকে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰি ক'লে, “আমি আপোনাক বিনয় কৰোঁ, হে যিহোৱা, আপোনাক বিনয় কৰোঁ, এই মানুহৰ প্ৰাণৰ কাৰণে আমাক বিনষ্ট হ'বলৈ নিদিব আৰু নিৰ্দোষীৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে আমাক দোষী নকৰিব; কিয়নো হে যিহোৱা, আপুনিও আপোনাৰ ইচ্ছামতে কাৰ্য কৰিছে।” ¹⁵এই বুলি কৈ তেওঁলোকে যোনাক দাঙি নি সাগৰত পেলাই দিলে, তেতিয়া সমুদ্ৰৰ ভয়ানক মূৰ্তি নাইকিয়া হ'ল। ¹⁶সেই লোকসকলে যিহোৱাক অত্যন্ত ভয় কৰিলে, আৰু তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা বলি উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু তেওঁৰ ওচৰত সংকল্প কৰিলে।

¹⁷আনফালে যোনাক গিলি থবৰ কাৰণে যিহোৱাই এটা ডাঙৰ মাছ নিৰূপণ কৰি থৈছিল আৰু সেই মাছৰ পেটত যোনা তিনিদিন তিনিৰাতি থাকিল।

Chapter 2

যোনাৰ প্ৰাৰ্থনা

¹যোনাই সেই মাছৰ পেটৰ পৰা নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ²তেওঁ ক'লে,

“মই যিহোৱাক মোৰ কষ্টৰ বিষয়ে প্ৰাৰ্থনাত ক'লো;

তাতে তেওঁ মোক উত্তৰ দিলে।

চিয়োলৰ^[1] ভিতৰৰ পৰা মই সহায়ৰ কাৰণে কাতৰোক্তি কৰিলোঁ আৰু আপুনি মোৰ স্বৰ শুনিলে।

³আপুনি মোক গভীৰ জলত সাগৰৰ মাজত পেলালে

আৰু মোক সাগৰৰ সোঁতে বেৰি ধৰিলে,

আপোনাৰ আটাই টো আৰু তৰঙ্গ মোৰ ওপৰেদি গ'ল।

⁴মই ক'লো, 'আপোনাৰ দৃষ্টিৰ পৰা মোক দূৰ কৰি

দিলে; মই কেনেকৈ পুণৰ আপোনাৰ পবিত্ৰ মন্দিৰৰ ফালে দৃষ্টি কৰিম?

⁵জলসমূহে মোক গ্ৰাস কৰি প্ৰাণৰ সংশয়লৈ লৈ

গ'ল; অগাধ জলে মোক আগুৰি ধৰিলে;

সাগৰৰ লতা-বনবোৰে মোৰ মূৰ মেৰাই ধৰিলে।

⁶মই ডুবি গৈ পৰ্বতবোৰৰ মূল পৰ্যন্ত নামি গ'লোঁ;

নিজৰ ডাংবোৰেৰে পৃথিৱীয়ে মোক চিৰকাললৈকে আটক কৰিলে;

কিন্তু, হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, আপুনি সেই গাৰুৰ পৰা মোক উঠাই আনিলে।

⁷মোৰ প্ৰাণ যেতিয়া মোৰ অন্তৰত ব্যাকুল হ'ল,

মই যিহোৱাক সোঁৱৰণ কৰিলো আৰু মোৰ প্ৰাৰ্থনা

আপোনাৰ ওচৰত আপোনাৰ পবিত্ৰ মন্দিৰত উপস্থিত হ'ল।

⁸যিসকলে অসাৰ দেৱতাবোৰক মানে,

তেওঁলোকে আপোনাৰ যি বিশ্বস্ততা, তাক অৱহেলা কৰে।

⁹কিন্তু মই হ'লে স্তুতি-ধন্যবাদেৰে আপোনাৰ উদ্দেশ্যে বলি উৎসৰ্গ কৰিম;

মই কৰা সংকল্প সিদ্ধ কৰিম;

পৰিত্ৰাণ যিহোৱাৰ পৰাই আহে!"

¹⁰পাছত যিহোৱাই মাছটোক আঙ্গা দিয়াত মাছটোৱে যোনাক বামত বমি কৰি উলিয়াই দিলে।

2:2 ^[1]

Chapter 3

যোনাই নীনবিত প্ৰচাৰ কৰা

¹তাৰ পাছত দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে যিহোৱাৰ বাক্য যোনাৰ ওচৰলৈ আহিল। ²তেওঁ ক'লে, "তুমি উঠি সেই মহানগৰ নীনবিলৈ যোৱা আৰু মই যি কথা তোমাক ক'বলৈ দিম, সেই কথা তাত ঘোষণা কৰিবা।" ³তেতিয়া যোনাই যিহোৱাৰ কথা অনুসাৰে নীনবিলৈ গ'ল। নীনবি এখন অতি ডাঙৰ নগৰ আছিল; গোটেই নগৰখন ঘূৰিবলৈ তিনি দিনৰ সময় লাগে। ⁴যোনাই সেই নগৰত সোমাই এদিনৰ বাট গ'ল আৰু এই কথা ঘোষণা কৰিলে, "চল্লিশ দিনৰ পাছত নীনবি ধ্বংস হৈ যাব।"

⁵তেতিয়া নীনবিৰ লোকসকলে ঈশ্বৰক বিশ্বাস কৰিলে আৰু তাৰ কাৰণে উপবাস ঘোষণা কৰিলে; ডাঙৰৰ পৰা সৰুলৈকে সকলোৱে চট্ কাপোৰ পিন্ধিলে। ⁶শীঘ্ৰেই সেই খবৰ গৈ ৰজাৰ কাণত পৰিল। তেতিয়া তেওঁ সিংহাসন এৰি উঠি আহিল আৰু গাৰ পৰা ৰাজবস্ত্ৰ সোলোকাই চট্ কাপোৰ পিন্ধি ছাঁহিত বহিল। ⁷তাৰ পাছত তেওঁ নীনবিত তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ মন্ত্ৰীসকলৰ যোগেদি এই আদেশ ঘোষণা কৰালে:

"মানুহ বা পশু, গৰু বা ভেড়াৰ জাক কোনেও একো বস্ত্ৰৰ আশ্ৰয় নলওক; আহাৰ কি পানী নাখাওক। ⁸মানুহ আৰু পশু সকলোৱে গাত চট্ কাপোৰ পিন্ধক আৰু ঈশ্বৰৰ আগত উচ্চ স্বৰেৰে কাতৰোক্তি কৰক। প্ৰত্যেকে নিজ নিজ মন্দ পথৰ পৰা ঘূৰক আৰু হিংস্ৰতাৰ কাৰ্য এৰি দিয়ক। ⁹কোনে জানে? হয়তো ঈশ্বৰে তেওঁৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ পৰা মন ঘূৰাই কোমল হ'ব, আৰু তেতিয়া আমিও ধ্বংস হৈ নাযাম।" ¹⁰পাছত

তেওঁলোকে যি কৰিলে আৰু কেনেকৈ তেওঁলোকে নিজ নিজ মন্দ পথৰ পৰা ঘূৰিলে, সেই বিষয়ে যেতিয়া ঈশ্বৰে দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ মন ঘূৰালে। তাতে তেওঁ যি শাস্তি দিব বুলি মনস্থ কৰিছিল, তাক তেওঁ নকৰিলে।

Chapter 4

যোনাৰ ক্ৰোধ আৰু ঈশ্বৰৰ কৃপা

¹সেয়েহে যোনা অতিশয় অসন্তুষ্ট হ'ল আৰু ক্ৰোধিত হৈ পৰিল। ²তেওঁ যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, “হে যিহোৱা, মই নিজ দেশত থাকোঁতেই ভাবিছিলো যে, এনেকুৱাই হ'ব। সেই কাৰণেই মই প্ৰথমে তৰ্চীচলৈ পলাই গৈছিলো; কিয়নো মই জানিছিলোঁ যে, আপুনি কৃপালু ঈশ্বৰ, প্ৰেমৰে পৰিপূৰ্ণ, ক্ৰোধত ধীৰ, দয়াত মহান আৰু ধ্বংস কৰাৰ পৰা মন পৰিবৰ্তন কৰোঁতা। ³এতিয়া হে যিহোৱা, মিনতি কৰোঁ, আপুনি মোৰ প্ৰাণ লওক; কিয়নো মই জীয়াই থকাতকৈ মৰি যোৱাই ভাল।”

⁴তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, “তুমি খং কৰাটো জানো উচিত হৈছে?” ⁵তাৰ পাছত যোনা নগৰখনৰ পৰা ওলাই গ'ল। তেওঁ নগৰখনৰ পূবদিশে এটা আশ্ৰয় গৃহ সাজি তাৰ ছায়াত বহিল আৰু নগৰখনৰ কি দশা হ'ব, তাক চাবলৈ অপেক্ষা কৰি থাকিল।

⁶পাছত ঈশ্বৰ যিহোৱাই এজোপা এৰাগছ নিৰূপণ কৰিলে আৰু যোনাই কষ্ট নাপাবলৈ তেওঁৰ গাত ছাঁ পৰিবৰ বাবে মূৰৰ ওপৰলৈকে গছ পুলিতো বঢ়ালে। সেই গছ জোপাৰ কাৰণে যোনা অতি আনন্দিত হ'ল। ⁷কিন্তু পাছদিনা অতি ৰাতিপুৱাতে ঈশ্বৰে এটা পোক পঠালে আৰু সেই পোকটোৱে গছডাল কুটাত, গছডাল শুকাই গ'ল। ⁸পাছত সূৰ্য্যোদয়ৰ সময়ত ঈশ্বৰে পূবৰ পৰা গৰম বতাহ বলিবলৈ দিলে; তাতে যোনাৰ মূৰত এনেকৈ ৰ'দ পৰিল যে, তেওঁ অজ্ঞান হোৱাৰ দৰে হ'ল। তেতিয়া যোনাই নিজৰ মৃত্যু বিচাৰি ক'লে, “মই জীয়াই থকাতকৈ মৰি যোৱাই ভাল।”

⁹কিন্তু ঈশ্বৰে যোনাক ক'লে, “এৰা গছজোপাৰ কাৰণে খং কৰি তুমি ভাল কৰিছা নে?” যোনাই ক'লে, “হয়, মই খং কৰি ভালৈ কৰিছোঁ, এনেকি মৃত্যু পৰ্যন্ত কৰিম।” ¹⁰তেতিয়া যিহোৱাই ক'লে, “তুমি পৰিশ্রম নকৰা, নবঢ়োৱা, একে ৰাতিতে গজি একে ৰাতিতে মৰা এৰাগছ জোপালৈ তোমাৰ মৰম লাগিল; ¹¹কিন্তু যি নীনবিত সোঁহাত আৰু বাওঁহাতৰ মাজৰ প্ৰভেদ নজনা একলাখ বিশ হাজাৰতকৈও অধিক সন্তান আছে আৰু অনেক পশুও আছে; তেনেহ'লে মোৰ জানো সেই মহানগৰ নীনবিলৈ দয়া নালাগিব?”

ভাববাদী মীখাৰ পুস্তক

Chapter 1

¹যিহূদাৰ ৰজা যোথম, আহজ, আৰু হিষ্কিয়াৰ ৰাজত্বৰ সময়ত চমৰিয়া আৰু যিৰুচালেমৰ বিষয়ে দৰ্শনত পোৱা, মোৰেষ্ঠীয়া মীখালৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য।

চমৰিয়া আৰু যিৰুচালেমৰ ভাবী দণ্ড। মীখাৰ বিলাপ।

²হে লোকসকল, সকলোৱে শুনক।

হে পৃথিৱী আৰু তাত থকা সকলোৱে শুনক।

প্ৰভু যিহোৱা নিজৰ পবিত্ৰ মন্দিৰৰ পৰা

আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষী হওক;

³চাওক, যিহোৱা নিজৰ স্থানৰ পৰা ওলাই আহিছে;

তেওঁ নামি আহিব আৰু

পৃথিৱীত থকা মূৰ্ত্তি পূজা কৰা মন্দিৰবোৰ ধ্বংস কৰিব।

⁴জুইৰ তাপত মম গলাৰ দৰে পৰ্ব্বতবোৰ তেওঁৰ আগত পমি যাব,

এচলীয়া ঠাইৰ পৰা যেনেকৈ পানী ঢালিলে তললৈ বৈ আহে তেনেকৈ তেওঁৰ আগত উপত্যকাবোৰ ভাঙি ছিন্ন ভিন্ন হৈ যাব।

⁵যাকোবৰ বিদ্ৰোহ,

আৰু ইস্রায়েল-বংশৰ পাপৰ কাৰণেই এই সকলো হব;

যাকোবৰ বিদ্ৰোহৰ কাৰণ কি আছিল?

চমৰিয়া নহয়নে? যিহূদাৰ মন্দিৰবোৰৰ কাৰণ কি? যিৰুচালেম নহয়নে?

⁶দ্ৰাক্ষাবাৰীত গছ ৰোৱা ঠাইৰ দৰে

মই চমৰীয়াক পথাৰত ধ্বংস স্তূপ কৰিম।

মই তেওঁৰ গৃহৰ শিলবোৰ উপত্যকালৈ বগৰাই পেলাম,

মই তেওঁৰ ভিত্তিমূল অনাবৃত কৰিম।

⁷তেওঁৰ সকলো কটা-মূৰ্ত্তিবোৰ ভাঙি ডোখৰ ডোখৰ কৰা হ'ব,

আৰু তেওঁক দিয়া সকলো উপহাৰ জুইৰে পোৰা যাব,

তেওঁৰ সকলো প্ৰতিমাবোৰ মই উচ্ছন্ন কৰিম;

কাৰণ তেওঁৰ বেশ্যাবৃত্তিলৈ অহা উপহাৰৰ পৰা তেওঁ সেইবোৰ গোটালে,

আৰু বেশ্যাই পৰিশোধ কৰাৰ দৰে তেওঁলোকে ঘূৰাই দিব।”

⁸এই কাৰণে মই বিলাপ আৰু ক্ৰন্দন কৰি চিঞৰিম,

মই খালি ভৰি আৰু বিবস্ত্ৰ হৈ যাম;

মই শিয়ালৰ দৰে চিঞৰিম

আৰু ফেঁচাৰ দৰে শোক প্ৰকাশ কৰিম,

⁹কাৰণ তেওঁৰ ঘাবোৰ সুস্থ হ'ব নোৱাৰা;

সেইবোৰ যিহুদালৈকে আহিল,

আৰু যিৰুচালেমলৈ মোৰ লোকসকলৰ দুৱাৰলৈও সেইবোৰ আহি পালে।

¹⁰গাত নগৰত এই বিষয়ে নকবা,

আৰু একেবাৰে নাকান্দিবা,

বৈংলি-অফ্ৰাত মই নিজকে ধূলিত বাগৰাম।

¹¹বিবস্ত্ৰ আৰু লজ্জিত হৈ

চাফীৰৰ নিবাসি সকলৰ মাজেৰে যোৱা।

চাননৰ নিবাসি সকল বাহিৰলৈ ওলাই নাহিল।

তেওঁলোকৰ ৰক্ষণাবেক্ষণ বঞ্চিত কৰাৰ বাবে

বৈং-এচেলে বিলাপ কৰিলে।

¹²কাৰণ মাৰোৎ-নিবাসি সকলে শুভ সম্বাদৰ বাবে আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰি আছিল,

কিন্তু যিৰুচালেমৰ দুৱাৰলৈ,

যিহোৱাৰ পৰা দুৰ্যোগ নামি আহিল।

¹³লাখীচ নিবাসি সকলৰ ঘোঁৰাৰ দলত ৰথ লগোৱা।

চিয়োন জীয়াৰী বাবে লাখীচেই পাপৰ আৰম্ভণ;

কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ অধৰ্ম কাৰ্যবোৰ তোমাৰ মাজত পোৱা গল।

¹⁴সেয়ে আপুনি মোৰেচৎ-গতক বিদায় উপহাৰ দিব;

ইস্ৰায়েলৰ ৰজাসকলক অকজীবৰ নগৰে নিৰাশ কৰিব।

¹⁵মাৰেচা-নিবাসি সকলক মই আপোনাৰ ওচৰলৈ আনিম,

তাৰে এজনে আপোনাৰ অধিকাৰ ল'ব,

ইস্ৰায়েলৰ মুখ্যলোকসকল অদুল্লম গুহালৈকে যাব।

¹⁶যি সন্তান সকলৰ কাৰণে আপুনি আনন্দ কৰে,

চুলি কাটক,

আৰু মূৰ খুৰাওক।

ঈগল চৰাইৰ দৰে নিজকে টপা কৰক;

কাৰণ আপোনাৰ সন্তান সকল আপোনাৰ পৰা বহিষ্কৃত হ'ব।

Chapter 2

ইস্ৰায়েলৰ প্ৰধান লোকসকলৰ পাপ। ইস্ৰায়েলৰ পুনৰ স্থাপন।

¹যিবোৰে নিজৰ নিজৰ শযাত অধৰ্ম কল্পনা কৰে,

আৰু কুকৰ্ম চিন্তা কৰে, তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব।

ৰাতিপুৱাৰ পোহৰত তেওঁলোকে এইবোৰ কৰে;

কাৰণ তেওঁলোকৰ শক্তি আছে।

²তেওঁলোকে পথাৰলৈ লোভ কৰে আৰু সেইবোৰ কাটি লয়,

আৰু তেওঁলোকে ঘৰবোৰলৈ লোভ কৰে আৰু সেইবোৰ দখল কৰে;

এইদৰে তেওঁলোকে মানুহ আৰু তেওঁলোকৰ ঘৰ,

মানুহ আৰু তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰীক অত্যাচাৰ কৰে।

³সেই কাৰণে যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“চোৱা, মই এই জাতিৰ বিৰুদ্ধে দুৰ্যোগ আনিম,

যি দুৰ্যোগৰ পৰা তোমালোকে নিজৰ ডিঙি গুচাব নোৱাৰিবা,

আৰু তোমালোক গৰ্বেৰে চলিব নোৱাৰিবা,

কাৰণ এয়া অমঙ্গলৰ সময়।

⁴সেই দিনা তোমাৰ শত্ৰুসকলে বিলাপৰ সৈতে ক্ৰন্দনেৰে

তোমাৰ বিষয়ে এটি গীত গাব,

তেওঁলোকে গাব, ‘আমি ইস্ৰায়েলীসকল সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস হ'লোঁ;

যিহোৱাই মোৰ লোকসকলৰ অঞ্চল সলনি কৰিছে;

তেওঁ ইয়াক মোৰ পৰা কেনেকৈ দূৰ কৰিব?

বিদ্ৰোহী সকলক তেওঁ আমাৰ পথাৰবোৰ ভাগ কৰি দিছে।

⁵সেই বাবে যিহোৱাৰ সমাজত

চিঠি খেলৰ দ্বাৰাই অঞ্চল ভাগ কৰিবলৈ ধনী লোকসকলৰ কোনো বংশধৰ নাথাকিব।

⁶“ভাববাণী প্ৰচাৰ নকৰিবা,”

তেওঁলোকে কয়,

“তেওঁলোকে এইবোৰৰ বিষয়ে নিশ্চয় ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিব নালাগে;

ভৰ্তসনা নিশ্চয় আহিব নালাগে।”

⁷যাকোবৰ বংশক এইদৰে সঁচাই ক'ব লাগে নে?

“যিহোৱাৰ আত্মা ক্ৰোধত আছে নে?

এইবোৰ সঁচাই তেওঁৰ কাৰ্য নে?”

যি কোনোৱে ন্যায়ত চলে

তেওঁলোকলৈ মোৰ বাক্যই উপকাৰ নকৰিব নে?

⁸অলপতে মোৰ লোকসকল শত্ৰুৰ দৰে হৈ উঠিছে;

সৈন্যসকলে নিৰাপদে আছোঁ বুলি ভাবি যুদ্ধৰ পৰা ঘূৰি অহাৰ দৰে,

যিসকলক সন্দেহ কৰা নাযায় তেনে পথিকৰ পৰা তুমি পোচাক, বস্ত্ৰ খুলি লৈছা;

⁹তোমালোকে মোৰ লোকসকলৰ মহিলা সকলক তেওঁলোকৰ আনন্দদায়ক ঘৰৰ পৰা খেদি দিছা;

তুমি তেওঁলোকৰ তৰুণবয়স্ক সন্তানসকলৰ পৰা মোৰ আশীৰ্বাদ চিৰকাললৈকে কাটি লৈছা।

¹⁰উঠা, আৰু এই ঠাই এৰি যোৱা,

অশুচিতাৰ কাৰণে

এই ঠাই তোমালোক থাকিবৰ বাবে নহয়;

সম্পূৰ্ণ ধ্বংসৰ দ্বাৰাই ইয়াক ধ্বংস কৰা হ'ব।

¹¹মিথ্যা আত্মা আৰু মিছা কথাৰে যদি কোনো এজন তোমাৰ ওচৰলৈ আহি কয়,

“মই দ্ৰাক্ষাৰস আৰু সুৰা পানৰ বিষয়ে তোমাৰ আগত ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰিম,”

তেনেহ'লে তেওঁক এই লোকসকলৰ কাৰণে ভাববাদী হ'বলৈ বিবেচনা কৰা হ'ব।

¹²হে যাকোব, মই নিশ্চয়ে তোমাৰ সকলো লোকক সমবেত কৰিম;

মই নিশ্চয় ইস্ৰায়েলৰ অৱশিষ্ট ভাগক একগোট কৰিম।

গৰালত থকা ভেড়াবোৰৰ দৰে

আৰু চৰণীয়া পথাৰৰ মাজত থকা এজাক পশুৰ দৰে মই তেওঁলোক একত্ৰিত কৰিম।

অধিক লোক হোৱাৰ কাৰণে তাত কোলাহলপূৰ্ণ শব্দ হ'ব।

¹³কোনো এজনে তেওঁলোকৰ বাবে বাট ভাঙি উলিয়াবলৈ তেওঁলোকৰ আগে আগে যাব;

তেওঁলোকে দুৱাৰ ভাঙিব; আৰু দুৱাৰৰ মাজেৰে বাহিৰ উলাই যাব;

তেওঁলোকৰ ৰজা তেওঁলোকৰ আগেয়ে উলাই যাব,

যিহোৱা তেওঁলোকৰ আগৰ্হোতা হ'ব।

Chapter 3

¹মই কলৌ,

“ যাকোবৰ মূখ্যলোকসকল

আৰু ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ শাসনকৰ্তাসকল এতিয়া শুনা:

ন্যায় বুজিপোৱাটো তোমালোকৰ বাবে উচিত নহয় নে?

²তোমালোকৰ যিসকলে ভাল কৰ্ম ঘিণ কৰে,

আৰু পাপক ভাল পোৱা,

তোমালোকে তেওঁলোকৰ ছাল বখলিয়াই,

আৰু তেওঁলোকৰ হাড়ৰ পৰা মাংস একৰাই,

- ³তোমালোকে মোৰ লোকসকলৰ ছাল বখলিওৱা,
তেওঁলোকৰ হাড় ভাঙা,
পাত্ৰৰ বাবে মাংস,
আৰু কেৰাহিত দিয়া মাংসৰ দৰে,
তোমালোকে তেওঁলোকক টুকুৰা টুকুৰ কৰা আৰু খোৱা।
- ⁴সেই সময়ত শাসনকৰ্তাসকল তোমালোকে যিহোৱাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিব,
কিন্তু তেওঁ তোমালোকক উত্তৰ নিদিব।
সেই সময়ত তেওঁ তোমালোকৰ পৰা মুখ লুকুৱাব,
কাৰণ তোমালোকে পাপ কৰ্ম কৰিছা।”
- ⁵ভাববাদীসকলৰ বিষয়ে যিহোৱাই এইদৰে কৈছে,
মোৰ লোকসকলক কোনে ভ্ৰান্ত কৰে:
যিসকলে তেওঁলোকক আহাৰ খোৱাই, তেওঁলোকৰ বাবে
তেওঁলোকে ঘোষণা কৰে, “তাত উন্নতি হ’ব।’
কিন্তু যিসকলে নিজৰ মুখত একো নলয়, তেওঁলোকৰ বাবে
তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ ঘোষণা কৰে।
- ⁶সেই কাৰণে তোমালোকৰ বাবে একো দৰ্শন নোপোৱাকৈ তোমালোকলৈ ৰাতি হব,
আৰু তোমালোকে ভৱিষ্যৎ গণনা কৰিব নোৱাৰাকৈ তোমালোকলৈ আন্ধাৰ হব;
ভাববাদীসকলৰ ওপৰত সূৰ্য মাৰ যাব,
আৰু সেই দিন তেওঁলোকৰ বাবে আন্ধাৰ হ’ব।
- ⁷দৰ্শকসকলক লাজত পেলোৱা হ’ব,
আৰু ভৱিষ্যৎ গণনা কৰা সকল বিভ্ৰান্ত হ’ব।
তেওঁলোক সকলোৱে নিজৰ মুখ ঢাকিব;
কাৰণ ঈশ্বৰ পৰা তেওঁলোকলৈ একো উত্তৰ নাই।”
- ⁸কিন্তু মোৰ ক্ষেত্ৰত, যাকোবক তেওঁৰ অপৰাধ
আৰু ইস্ৰায়েলক তেওঁৰ পাপ ঘোষণা কৰিবলৈ,
মই যিহোৱাৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই শক্তি,
ন্যায় বিচাৰ, আৰু পৰাক্ৰমেৰে পৰিপূৰ্ণ।
- ⁹সকলো সৎ কাৰ্মত বিপথে যোৱা,
আৰু ন্যায় ঘৃণা কৰা হে যাকোবৰ বংশৰ মুখ্যলোকসকল
আৰু ইস্ৰায়েল বংশৰ শাসনকৰ্তাসকল, এতিয়া এই কথা শুনা।
- ¹⁰তোমালোকে ৰক্তপাতেৰে চিয়োন,
আৰু পাপেৰে যিৰুচালেম নিৰ্মাণ কৰিলা।

11তোমালোকৰ মুখ্যসকল উৎকোচৰ বাবে বিচাৰ কৰে,
তোমালোকৰ পুৰোহিতসকলে মূল্যৰ বাবে শিক্ষা দিয়ে,
আৰু তোমালোকৰ ভাববাদীসকলে ধনৰ বাবে ভৱিষ্যত বাণী কৰে।
তথাপি তোমালোকে যিহোৱাৰ ওপৰত ভাৰসা কৰি কোৱা,
“যিহোৱা আমাৰ লগত নাই নে?
কোনো আপদ আমালৈ নাহিব।

12এই হেতুকে তোমালোকৰ কাৰণে
পথাৰ চহোৱাৰ দৰে চিয়োনক চহোৱা হ'ব,
যিৰুচালেম ধ্বংসৰ স্তূপ হ'ব,
আৰু মন্দিৰ থকা পাহাৰ জংঘলৰ দৰে হব।

Chapter 4

ইশ্ৰায়েলৰ ভাবী মঙ্গল।

1কিন্তু শেষৰ দিনত এইদৰে ঘটিব
যিহোৱাৰ গৃহৰ পৰ্ব্বতটো
আন পৰ্ব্বতবোৰৰ ওপৰত স্থাপন কৰা হ'ব।
এই গৃহটি পাহাৰবোৰতকৈয়ো উচ্চ কৰা হ'ব;
আৰু লোকসকল ইয়ালৈ প্ৰবাহিত হ'ব।
2অনেক দেশৰ লোক যাব আৰু ক'ব,
“আহাঁ, আমি যিহোৱাৰ পৰ্ব্বতটোলৈ উঠো,
আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ গৃহলৈ যাওঁহক।
তেওঁ আমাক তেওঁৰ পথৰ বিষয়ে শিক্ষা দিব,
আৰু আমি তেওঁৰ পথত চলিম।”
কিয়নো চিয়োনৰ পৰা বিধান
আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা যিহোৱাৰ বাক্য ওলাই যাব।
3তেওঁ অনেক লোকৰ মাজত বিচাৰ কৰিব,
আৰু দূৰত থকা বহুতো দেশীয় লোকৰ বিষয়ে সিদ্ধান্ত ল'ব;
তেওঁলোক তেওঁলোকৰ তৰোৱাল ভাঙি নাঙলৰ ফাল,
আৰু তেওঁলোকৰ যাঠী ভাঙি কলম দিয়া কটাৰী গঢ়াই ল'ব।
এটা দেশে আন দেশৰ বিৰুদ্ধে তৰোৱাল নাদাঙিব,
অথবা তেওঁলোকে যুদ্ধবিদ্যা আৰু নিশিকিব।

4তাৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰতিজন লোকে দ্ৰাক্ষাবাৰী
আৰু ডিমৰু গছৰ তলত বহিব।
কোনেও তেওঁলোকক ভয় খোৱাব নোৱাৰিব;
কাৰণ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই নিজৰ মুখেৰে এই কথা কৈছিল।

5কাৰণ সকলো লোকে
নিজৰ নিজৰ দেৱতাৰ নামেৰে চলে,
কিন্তু আমি চিৰকাললৈকে
আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামেৰে চলিম।

6যিহোৱাই কৈছে, “সেই দিনা মই পস্কু একগোট,
আৰু অনুন্নত লোকসকলক একত্ৰিত কৰিম;

7মই পস্কু অৱশিষ্ট কৰি ৰাখিম,
আৰু যিজনক দূৰ কৰা হৈছিল, তেওঁক এক বলৱান জাতি কৰিম;
আৰু যিহোৱাই এতিয়া আৰু চিৰকাললৈকে
চিয়োন পৰ্ব্বতত তেওঁলোকৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব।

8তোমালোক পশুৰ জাকৰ বাবে পহৰা দিয়া দুৰ্গ,
আৰু তোমালোকলৈ
চিয়োন জীয়াৰীৰ পাহাৰ,
পূৰ্বৰ শাসন,
যিৰুচালেম জীয়াৰীৰ ৰাজ্য আহিব।

9তেনেহ'লে কিয় তোমালোক চিঞৰি কান্দিছা?
তোমালোকৰ মাজত কোনো ৰজা নাই নে?
আৰু তোমালোকৰ পৰামৰ্শদাতা বিনষ্ট হ'ল নে?
যে প্ৰসন্ন কৰা মহিলাৰ দৰে তোমালোকৰ আকস্মিক বেদনা হয়;

10চিয়োন জীয়াৰী,
বেদনা অনুভৱ কৰা,
প্ৰসন্ন কৰিবলৈ লোৱা মহিলাৰ দৰে,
উৎপন্ন কৰিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰা,
কাৰণ তোমালোক এতিয়া নগৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাই গৈ,
পথাৰত থাকিব লাগিব,
আৰু বাবিললৈ যাব লাগিব;
সেই ঠাইতে তোমালোক উদ্ধাৰ পাবা,
সেই ঠাইতেই যিহোৱাই তোমাৰ

শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা তোমাক মুক্ত কৰিব।

¹¹এতিয়া অনেক দেশবোৰ তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে একত্ৰিত হ'ব;

তেওঁলোকে কৈছে, তেওঁক কলুষিত হ'ব দিয়া,

আমাৰ চকুক চিয়োনক আগ্ৰহেৰে চাব দিয়া।”

¹²ভাববাদীয়ে কৈছে, তেওঁলোকে যিহোৱাৰ কল্পনাবোৰ নাজানে,

নাইবা তেওঁলোকে তেওঁৰ আঁচনিবোৰ নুবুজে;

কাৰণ তেওঁ মৰণা মৰা ঠাইত ডাঙৰি গোটোৱাৰ দৰে তেওঁলোকক গোটাইছে।

¹³যিহোৱাই কৈছে, “হে চিয়োন জীয়াৰী উঠা, আৰু প্ৰহাৰ কৰা;

কাৰণ মই তোমাৰ শিং লোহাৰ

আৰু তোমাৰ খুৰা পিতলৰ কৰিম।

তুমি অনেক লোকক মাৰি চূৰ্ণ কৰিবা;

মই যিহোৱা নিজলৈ তেওঁলোকৰ অন্যায়াৰ সম্পত্তি মই উৎসৰ্গ কৰিম,

তেওঁলোকৰ অধিকাৰ গোটেই পৃথিবীৰ প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰিম।

Chapter 5

¹যিৰূচালেমৰ লোকসকল,

এতিয়া একলগ হৈ যুদ্ধলৈ শাৰীত আহাঁ,

তোমালোকৰ নগৰৰ চাৰিওফালে এখন দেৱাল আছে,

কিন্তু তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ মুখ্যলোকসকলক

লাঠিৰে গালত প্ৰহাৰ কৰিব।

²কিন্তু হে বৈৎলেহেম-ইফ্ৰাথা,

যিহুদাৰ গোষ্ঠীবোৰৰ মাজত যদিও তোমালোক অতি ক্ষুদ্ৰ,

তথাপিও ইস্ৰায়েলক শাসন কৰিবলৈ

তোমালোকৰ পৰাই এজন মোৰ ওচৰলৈ আহিব,

যিজনৰ আৰম্ভণী পূৰ্বকালৰ পৰা অনন্তকাললৈকে।

³এই হেতুকে যেতিয়ালৈকে তেওঁ প্ৰসন্ন বেদনাৰে সন্তান জন্ম নিদিয়ে,

ঈশ্বৰে তেওঁলোকক ত্যাগ কৰিব;

আৰু তেওঁৰ ভাইসকলৰ অৱশিষ্ট সকল ইস্ৰায়েলৰ লোকসকললৈ উলটি আহিব।

⁴যিহোৱাৰ শক্তিতে তেওঁ থিয় হ'ব

আৰু তেওঁৰ পশুৰ জাক চৰাব,

তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নামৰ মহিমাত

তেওঁলোকে বাস কৰিব;

কাৰণ তেওঁ পৃথিৱীৰ শেষলৈকে মহান হ'ব।

⁵তেন্তেই আমাৰ শান্তি হ'ব;

যেতিয়া অচুৰে আমাৰ দেশলৈ সোমাই আহিব,

আৰু আমাৰ দুৰ্গবোৰৰ অহিতে তেওঁলোকে দুঢ়ভাৰে অগ্ৰগতি কৰিব,

তেতিয়া আমি তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে সাত জন ভেড়া-ৰখীয়া,

আৰু লোকসকলৰ ওপৰত আঠ জন মুখ্য লোকক তুলি ধৰিম।

⁶এই লোকসকলে তৰোৱালেৰে অচুৰৰ দেশ,

আৰু নিজৰ হাতৰ তৰোৱালেৰে নিম্ৰোদৰ দেশ শাসন কৰিব।

যেতিয়া অচুৰে আমাৰ দেশত সোমাব,

আৰু আমাৰ সীমাৰ ভিতৰত খোজ দিব,

তেতিয়া তেওঁ আমাক অচুৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব।

⁷বহুতো মানুহৰ মাজত যাকোবৰ অৱশিষ্ট লোক,

যিহোৱাৰ পৰা অহা নিয়ৰ,

আৰু ঘাঁহত পৰা বৰষুণৰ দৰে থাকিব।

সেইবোৰে মানুহৰ,

আৰু মনুষ্য সন্তানসকলৰ বাবে অপেক্ষা নকৰে।

⁸দেশৰ আৰু বহুতো মানুহৰ মাজত

যাকোবৰ অৱশিষ্ট লোক,

জংঘলত জন্তুৰ মাজত থকা সিংহ,

আৰু ভেড়াৰ জাকৰ মাজত থকা যুবা সিংহৰ দৰে থাকিব।

যেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ মাজেৰে যায়,

তেওঁ তেওঁলোকক গচকিব আৰু ফালি টুকুৰা টুকুৰ কৰিব,

আৰু সেই ঠাইত তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰিবলৈ কোনো নাথাকিব।

⁹তোমাৰ শত্ৰুবোৰৰ বিৰুদ্ধে তোমাৰ হাত তুলি ধৰা হওক,

আৰু সেয়ে তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিব।

¹⁰“সেই দিনা এইদৰে ঘটিব,” যিহোৱাই কৈছে,

“মই তোমালোকৰ মাজৰ পৰা তোমালোকৰ ঘোৰাবোৰ ধ্বংস কৰিম,

আৰু তোমালোকৰ ৰথবোৰ বিনষ্ট কৰিম।

¹¹মই তোমালোকৰ দেশৰ নগৰবোৰ উচ্ছন্ন কৰিম,

আৰু তোমালোকৰ দুৰ্গবোৰ ভাঙি পেলাম।

¹²মই তোমালোকৰ হাতৰ মায়াকাৰ্য্য নষ্ট কৰিম,

আৰু তোমালোকৰ কোনো গণক নাথাকিব।

13মই তোমালোকৰ মাজৰ পৰা কটা-প্ৰতিমাবোৰ,
আৰু তোমালোকৰ শিলৰ স্তম্ভবোৰ ধ্বংস কৰিম।
তোমালোকৰ নিজৰ হাতৰ কাৰ্যক আৰু প্ৰণিপাত নকৰিবা;
14মই তোমালোকৰ মাজৰ পৰা আচেৰা খুঁটা বিনাশ কৰিম,
আৰু মই তোমালোকৰ নগৰবোৰ ধ্বংস কৰিম।
15যি দেশে মোৰ কথা নুশনে সেই দেশৰ ওপৰত
মই খং আৰু ক্ৰোধেৰে প্ৰতিকাৰ সাধিম।

Chapter 6

যিহোৱাৰ অভিযোগ আৰু লোকসকলৰ উত্তৰ ।

1যিহোৱাই যি কৈছে, এতিয়া তোমালোকে শুনা।
মীখাই তেওঁক ক'লে, "উঠক আৰু পৰ্বতবোৰৰ সন্মুখত আপোনাৰ অৱস্থাৰ বিষয়ে কওক,
পাহাৰবোৰক আপোনাৰ মাত শুনিবলৈ দিয়ক।
2হে পৰ্বতবোৰ, আৰু পৃথিৱীৰ স্বামী ভিত্তিমূল,
যিহোৱাৰ অভিযোগ শুনা;
কাৰণ যিহোৱাৰ নিজৰ লোকসকলৰ সৈতে অভিযোগ আছে,
আৰু তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে ন্যায়ালয়ত যুঁজিব।
3"হে মোৰ লোকসকল, মই তোমালোকক কি কৰিলোঁ?
মই কেনেকৈ তোমালোকক পৰিশ্ৰান্ত কৰিলোঁ?
মোৰ অহিতে সাক্ষ্য দিয়া।
4কাৰণ মই তোমালোকক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই আনিলোঁ,
আৰু বন্দীঘৰৰ পৰা তোমালোকক মুক্ত কৰিলোঁ;
মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ মোচি, হাৰোণ, আৰু মিৰিয়মক পঠিয়াইছিলোঁ।
5হে মোৰ লোকসকল, মোৱাবৰ ৰজা বালাকে কি পৰিকল্পনা কৰিছিল,
আৰু বিয়াৰ পুত্ৰ বিলিয়মে বালাকক কি উত্তৰ দিছিল, সেই বিষয়ে সোঁৱৰণ কৰা।
তাতে চিটীমৰ পৰা গিলগললৈ যাওঁতে যি ঘটিছিল,
সেই সকলো যিহোৱাৰ ন্যায় কাৰ্য তোমালোকে জানিব পাৰিবা।
6সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰক প্ৰণাম কৰোঁতে,
মই যিহোৱালৈ কি লৈ যাম?
মই তেওঁৰ ওচৰলৈ এবছৰীয়া দামুৰীৰ সৈতে
হোম-বলি লৈ যোৱা উচিত নে?

7হাজাৰ হাজাৰ ভেড়া,

বা দহ হাজাৰ তেলৰ নদীত যিহোৱা সন্তুষ্ট হব নে?

মোৰ অপৰাধৰ বাবে মোৰ প্ৰথমে জন্ম হোৱা সন্তান,

আৰু মোৰ নিজৰ পাপৰ বাবে মোৰ ঔৰসৰ ফল দান কৰিম নে?

8হে মনুষ্য, যিহোৱাই যি ভাল,

সেই বিষয়ে তোমালোকক ক'লে;

আৰু যিহোৱাই তোমালোকৰ পৰা এইবোৰ বিচাৰে:

ন্যায়ৰূপ কাৰ্য কৰা,

দয়াশীলতাক ভাল পোৱা,

আৰু তোমালোকৰ ঈশ্বৰৰ সৈতে নম্ৰভাৱে চলা।

9যিহোৱাৰ মাতে নগৰলৈ ঘোষণা কৰিছে,

এনে কি এতিয়া প্ৰজ্ঞায়ো তোমাৰ নাম স্বীকাৰ কৰিছে:

“তোমালোকে দণ্ড ডালিলৈ

আৰু যিজনে নিৰ্দ্দীষ্ট ঠাইত ইয়াক ৰাখিছে তেওঁলৈ মনোযোগ দিয়া।

10দুই লোকৰ ঘৰৰ সম্পত্তিবোৰ অসৎ,

আৰু মিছা জোখবোৰ ঘিণলগীয়া।

11অন্যায়ৰ তুলাচনী আৰু প্ৰবঞ্চক

ওজনৰ মোনা ব্যৱহাৰ কৰা জনক মই নিৰ্দোষী বুলি বিবেচনা কৰিম নে?

12ধনী লোকসকল অত্যাচাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ,

তাৰ নিবাসী সকলে মিছা কথা কয়,

আৰু তেওঁলোকৰ জিভা প্ৰতাৰণাপূৰ্ণ।

13এই হেতুকে মই বিষম আঘাতেৰে তোমালোকক আঘাত কৰিলোঁ;

তোমালোকৰ পাপৰ কাৰণে মই তোমালোকক ধ্বংস কৰিলোঁ।

14তোমালোকে খাবা কিন্তু তৃপ্ত নহবা,

তোমালোকৰ পেট খালীয়ে হৈ থাকিব;

তোমালোকে বস্তুবোৰ গোটাৰা কিন্তু ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিবা;

আৰু তোমালোকে যি ৰক্ষা কৰিবা, তাক মই তৰোৱালক শোধাই দিম।

15তোমালোকে সিচিবা কিন্তু দাবলৈ নাপাবা;

তোমালোকে জলফাই গচকিবা কিন্তু তেল নিজে ঘাঁহিব নাপাবা;

তোমালোকে দ্ৰাক্ষাগুটি চেপিবা, কিন্তু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিবলৈ নাপাবা।

16অমীৰ বিধিবোৰ,

আৰু আহাবৰ বংশৰ সকলো কাৰ্যবোৰ পালন কৰিছা,
 তোমালোকে তেওঁলোকৰ উপদেশত চলিলা;
 সেয়ে মই তোমালোকৰ নগৰ ধ্বংস কৰিম,
 আৰু তোমালোকক নিবাসীসকলে বিদ্ৰূপ কৰিব,
 মোৰ লোকসকলৰ অবজ্ঞা তোমালোকে বহন কৰিবা।”

Chapter 7

¹মোৰ সন্তাপ হল!

মোৰ বাবে এইয়া গ্ৰীষ্মকালৰ ফল চপোৱা,

চৰ পৰা দ্ৰাক্ষাগুটি গোটোৱাৰ পাছত গুটি বিচৰাবিলাকৰ নিচিনা হলোঁ; খাবলৈ এথোপাও নাই, মোৰ প্ৰাণে হাবিয়াহ কৰা প্ৰথমে পকা ডিমৰু গুটিও নাই। ²পৃথিবীৰ পৰা সাধু লোক উচ্ছন্ন হল, মানুহবিলাকৰ মাজত ধাৰ্মিক লোক কোনো নাই; সিহঁত আটায়ে ৰক্তপাত কৰিবলৈ খাপ দি থাকে, সিহঁত প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাইক জালেৰে ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। ³সিহঁতৰ হাত দুখন পৰিশ্ৰমেৰে মন্দ কাৰ্য কৰিবলৈ যুগুত; অধিপতিয়ে খোজে, আৰু বিচাৰকৰ্তাই ভেঁটিৰ অৰ্থে কাৰ্য কৰে; আৰু বৰ লোকে নিজৰ মনৰ দুষ্টিতা মুখেৰে প্ৰকাশ কৰে; সিহঁত সকলোৱে মিলি জাল গোঁঠে। ⁴সিহঁতৰ মাজৰ উত্তম জন চোৰাতৰ নিচিনা, অতি সৰল জন কাঁইটীয়া জেওৰাতকৈয়ো বেয়া; তোমাৰ প্ৰহৰীবিলাকৰ দিন, তোমাৰ দণ্ডৰ দিনেই উপস্থিত; এতিয়া সিহঁত ব্যাকুল হব। ⁵তোমালোকে বন্ধুত প্ৰত্যয় নকৰিবা, প্ৰণয়ৰ বন্ধুত বিশ্বাস নকৰিবা; তোমাৰ বুকুত শোওঁতা জনীৰ পৰা নিজ মুখৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰা। ⁶কিয়নো পুতেকে বাপেকক অমান্য কৰে, জীয়েক নিজ মাকৰ, আৰু বোৱাৰীয়েকে নিজ শাহুৱেকৰ বিৰুদ্ধে উঠে; নিজ নিজ পৰিয়ালেই মানুহৰ শত্ৰু হয়।

⁷কিন্তু মই হলে, যিহোৱালৈ অপেক্ষা কৰিম, মোৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰলৈ বাট চাম; মোৰ ঈশ্বৰে মোলৈ কাণ দিব। ⁸হে মোৰ শত্ৰু, মোৰ অহিতে আনন্দ নকৰিবা; যদিও মই পৰিলোঁ, তথাপি মই আকৌ উঠিম, আৰু যদিও মই আন্ধাৰত বহিছোঁ, তথাপি মোৰ পক্ষে যিহোৱা পোহৰ হব। ⁹যিহোৱাই মোৰ অভিযোগ প্ৰতিবাদ, আৰু মোৰ নিমিত্তে বিচাৰ নিষ্পত্তি নকৰালৈকে, তেওঁৰ অহিতে মই পাপ কৰাৰ কাৰণে মই তেওঁৰ ক্ৰোধৰ ভাৰ বম; তেওঁ মোক পোহৰলৈ আনিব, তাতে মই তেওঁৰ ন্যায় কাৰ্য দেখিবলৈ পাম। ¹⁰তেতিয়া, তোমাৰ ঈশ্বৰ ক’ত? এই বুলি মোৰ আগত কোৱা মোৰ শত্ৰুৱে তাক দেখিব, আৰু সেই শত্ৰুক লাজে ঢাকিব; মোৰ চকুৱে তাক সন্তোষেৰে চাব; তাক বাটৰ বোকাৰ নিচিনাকৈ গচকা হব। ¹¹তোমাৰ গড়বোৰ সাজিবৰ দিন আহিছে; সেই দিনা আজ্ঞাটি দূৰলৈকে প্ৰচাৰিত হব। ¹²সেই দিনা, অচূৰৰ পৰা মিচৰৰ নগৰবোৰলৈকে, মিচৰৰ পৰা নদীখনলৈকে, এক সমুদ্ৰলৈকে, আৰু এক পৰ্বতৰ পৰা আন পৰ্বতলৈকে য’ত লোক আছে, সেই সকলোৱেই তোমাৰ ওচৰলৈ আহিব। ¹³তথাপি দেশ-নিবাসীবিলাকৰ কাৰণে, তেওঁবিলাকৰ কাৰ্যফলৰ কাৰণেই দেশ উচ্ছন্ন হব।

¹⁴অকলশৰীয়া হৈ বাস কৰা তোমাৰ আধিপত্যৰ ভেড়াৰ জাক তোমাৰ প্ৰজাক তুমি লাখুটি লৈ কৰ্মিলৰ মাজত থকা কাঠনিত চৰোওৱা; তেওঁবিলাকে আগৰ দৰে বাচানত আৰু গিলিয়দত চৰক। ¹⁵তুমি মিচৰৰ পৰা ওলাই অহা দিনা তোমাক দেখুওৱাৰ দৰে মই তেওঁবিলাকক নানা আচৰিত কাৰ্য দেখুৱাম। ¹⁶জাতিবিলাকে তাকে দেখি নিজৰ আটাই পৰাক্ৰমৰ বিষয়ে লাজ পাব, মুখত হাত দিব, আৰু সিহঁতৰ কাণ কলা হব। ¹⁷সিহঁতে সাপৰ নিচিনাকৈ ধূলি চেলেকিব, আৰু পৃথিবীৰ বগাই ফুৰা প্ৰাণীৰ নিচিনাকৈ নিজ নিজ গোপনীয় ঠাইৰ পৰা কঁপি কঁপি ওলাব; সিহঁতে ভয়েৰে আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ ওচৰলৈ আহিব, আৰু তোমালৈ ভয় কৰিব।

¹⁸অপৰাধ ক্ষমা কৰোঁতা আৰু নিজ আধিপত্যৰ অৱশিষ্ট ভাগৰ দাই এৰি দিওঁতা তোমাৰ নিচিনা ঈশ্বৰ কোন আছে? তেওঁ দয়া ভাল পোৱাৰ কাৰণে চিৰকাললৈকে নিজৰ ক্ৰোধ নাৰাখে। ¹⁹তেওঁ পুনৰায় ঘূৰি আমাক কৃপা কৰিব, আৰু আমাৰ অপৰাধবোৰ ভৰিৰে গচকিব; আৰু তুমি তেওঁবিলাকৰ আটাই পাপ সমুদ্ৰৰ গভীৰ জলত পেলাই দিব। ²⁰তুমি আগৰ কালত আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষবিলাকৰ আগত যি শপত খাইছিলো, সেই শপতৰ দৰে যাকোবলৈ সত্য ব্যৱহাৰ কৰিবা, আৰু অৱহামক দয়াপ্ৰাপ্ত কৰিবা।

নহুম ভাববাদীৰ পুস্তক

Chapter 1

¹মই ইলকোচ গাৱঁৰ নহুম। যিহোৱাই মোক দৰ্শনৰ যোগেদি দিয়া নীনবি নগৰৰ বিষয়ে এই এক ঘোষণা।

নিজ শত্ৰুবোৰৰ ওপৰত ঈশ্বৰে সধা প্ৰতিকাৰ

²যিহোৱা নিজ মৰ্যাদা ৰখাত উদ্যোগী আৰু প্ৰতিকাৰ সাধোঁতা ঈশ্বৰ; যিহোৱা প্ৰতিকাৰ সাধোঁতা আৰু ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ; যিহোৱাই তেওঁৰ নিজ বিৰোধী সকলৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধে আৰু নিজ শত্ৰুবোৰৰ কাৰণে ক্ৰোধ ৰাখে। ³যিহোৱা ক্ৰোধত ধীৰ আৰু পৰাক্ৰমত মহান; কিন্তু তেওঁ দোষীক কোনো মতেই নিৰ্দোষী ঘোষণা নকৰে; বা-মাৰলী আৰু ধুমুহা হ'ল যিহোৱাৰ পথ আৰু মেঘ তেওঁৰ ভবিৰ ধূলিস্বৰূপ।

⁴তেওঁ সমুদ্ৰক ধমকি দি শুকুৱাই পেলায় আৰু আটাই নদ-নদী শুকান কৰে; বাচানৰ সৈতে কৰ্মিল অৱসন্ন হ'ল আৰু লিবানোনৰ ফুলবোৰো শুকাই গ'ল। ⁵তেওঁৰ ভয়ত পৰ্বতবোৰ কপেঁ আৰু গিৰিবোৰ দ্ৰৱীভূত হয়; তেওঁৰ আগত পৃথিৱী, এনে কি, জগতখন আৰু তাৰ সকলো নিবাসী ভাগি পৰে।

⁶তেওঁৰ ক্ৰোধৰ আগত কোনে থিয় হ'ব পাৰে? তেওঁৰ প্ৰচণ্ড কোপত কোনে সহ্য কৰিব পাৰে? তেওঁৰ প্ৰচণ্ড কোপত কোনে থিয় হব পাৰে? তেওঁৰ ক্ৰোধ অগ্নিৰ দৰে আহে আৰু তেওঁৰ দ্বাৰাই শিলবোৰ ডোখৰ ডোখৰকৈ ভঙা হয়।

⁷যিহোৱা মঙ্গলময়, সৰুটৰ দিনা তেওঁ দৃঢ় কোঁঠাস্বৰূপ; আৰু তেওঁ তেওঁত আশ্ৰয় লোৱা লোকসকলক জানে। ⁸কিন্তু তেওঁ তেওঁৰ শত্ৰুসকলক ধল বানপানীৰ দ্বাৰাই সম্পূৰ্ণকৈ শেষ কৰিব আৰু তেওঁ সেই লোকসকলক আন্ধাৰলৈ খেদিব। ⁹তোমালোকে যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে কি চক্ৰ কৰিছা? তেওঁ সম্পূৰ্ণকৈ অন্ত কৰিব; দ্বিতীয়বাৰ সৰুট নহ'ব। ¹⁰কিয়নো, সিহঁত জোঁট লগা কাঁইটৰ নিচিনা হলেও, সিহঁতক শুকান নৰাৰ নিচিনাকৈ ভস্ম কৰা হ'ব। ¹¹যিহোৱাৰ বিৰুদ্ধে কুকল্পনা কৰোঁতা, কু-আলচ কৰোঁতা, তোমালোকৰ এজন নীনবি নগৰৰ পৰাই ওলাল। ¹²যিহোৱাই এই কথা কৈছে: যদিও তেওঁলোক শক্তিয়ে পূৰ আৰু বহুসংখ্যক হলেও, তেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰা হ'ব আৰু তেওঁলোকৰ কোনো এজনো অৱশিষ্ট নাথাকিব। কিন্তু হে যিহুদা, যদিও মই তোমাক দুখ দিলোঁ, মই তোমাক আৰু দুখ নিদিম। ¹³মই এতিয়া তোমাৰ পৰা তাৰ যুৱলি ভাঙি পেলাম, আৰু তোমাৰ বান্ধবোৰ ছিঙি পেলাম।”

¹⁴আৰু হে নীনবি নগৰ, তোমালোকৰ বিষয়ে যিহোৱাই আজ্ঞা দিছে যে, তোমালোকৰ কোনো বংশ-ধৰৰ পৰা তোমালোকৰ নাম ৰাখা নাযাব; মই তোমালোকৰ দেৱতাবোৰৰ ঘৰৰ পৰা কটা-মূৰ্তি আৰু সাৰ্চত চলা মূৰ্তিবোৰ উচ্ছন্ন কৰিম; মই তোমালোকৰ কবৰ খান্দিম, কিয়নো তোমালোক পাপিষ্ঠ।

¹⁵চোৱা, যি জনে শুভবাৰ্তা আনে আৰু শান্তি প্ৰচাৰ কৰে, সেই জনৰ চৰণ পৰ্বতৰ ওপৰত আছে! হে যিহুদা, তোমালোকৰ পৰ্বতবোৰ পালন কৰা আৰু তোমালোকৰ প্ৰতিজ্ঞাবোৰ সিদ্ধ কৰা, কিয়নো দুষ্ট লোকজনে তোমালোকক আক্ৰমণ নকৰিব, সি নি:শেষে বিনষ্ট হ'ল।

Chapter 2

নীনবিৰ অৱৰোধ আৰু পতন।

¹যি জনে তোমালোকক ডোখৰ-ডোখৰকৈ ভাঙিব, তেওঁ তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে উঠি আহি আছে। তোমালোকে দুৰ্গবোৰ দৃঢ় কৰা, বাটবোৰলৈ পহৰা দি থাকা, নিজকে অতিশয় বলৱান কৰা আৰু নিজ সৈন্যদলবোৰক একত্ৰিত কৰা। ²কিয়নো যদিও লুৰ্থন কৰোঁতাসকলে তেওঁলোকক খালি কৰি উলিয়াই পঠিয়ালে আৰু তেওঁলোকৰ দ্ৰাম্ফালতাৰ ডালবোৰ নষ্ট কৰিলে তথাপিও যিহোৱাই ইস্ৰায়েলৰ মহত্বৰ দৰে যাকোবৰ মহত্ব পুনৰায় স্থাপন কৰিব।

³তেওঁৰ বীৰ লোকসকলৰ চালৰ ৰং ৰঙা আৰু পৰাক্ৰমী লোকসকল সেন্দূৰ বৰণীয়া কাপোৰ পিন্ধা; তেওঁলোক যুদ্ধলৈ সাজু হোৱা দিনা ৰথবোৰৰ তীখা (লো আৰু কাৰ্বন মিহলাই তৈয়াৰ কৰা সংকৰ ধাতু) জিলিকে আৰু ছাইপ্ৰেচ গছবোৰৰ জাঠিবোৰ হাতত বৰকৈ বতাহত তুলি ধৰি লৰাবলৈ ল'লে। ⁴ৰথবোৰ অতি বেগৰে বাটৰ মাজেদি চলিবলৈ ধৰিলে; তেওঁলোকে বহল মুকলি বাটবোৰত ইখনে সিখনক ইফালে-সিফালে চলালে। সেইবোৰ দেখিবলৈ আৰিয়াৰ নিচিনা আৰু সেইবোৰ বিজুলীৰ নিচিনাকৈ অতি বেগেৰে গৈছে।

⁵যি জনে তোমালোকক ডোখৰ-ডোখৰকৈ ভাঙিব, তেওঁ নিজ বিষয়াসকলক মাতি পঠিয়াইছে; এনেতে তেওঁলোকে বেগেৰে যাওঁতে যাওঁতে উজুটি খালে; তেওঁলোকে ততালিকে দুৰ্গটো আক্ৰমণ কৰিবলৈ যায়। আক্ৰমণ কৰোঁতা সকলক ৰক্ষা কৰিবলৈ চালবোৰ যুগুত কৰা হ'ল।

⁶নদীবোৰত থকা দুৱাৰবোৰ মুকলি হৈ গল আৰু তেতিয়া ৰাজগৃহ পানীত নাশ হৈ গ'ল। ⁷যিহোৱাই এই বিষয়ে কথা কৈছিল: ৰাণী হুচব অনাবৃত্তা হ'ল আৰু তেওঁক নিয়া হ'ল; তেতিয়া তেওঁৰ বেটিসকলে বুকুত ভুকুৱাই কপৌৰ স্বৰেৰে শোক কৰিছে।

⁸কিন্তু নীনবি আগৰ কালৰে পৰা এটা জলপূৰ্ণ পুখুৰীস্বৰূপ; তথাপি তেওঁলোক বৈ যোৱা পানীৰ দৰে পলাইছে। অন্য লোকসকলে “ৰ'বা ৰ'বা” বুলি চিঞৰে, কিন্তু কোনেও ঘূৰি নাচায়। ⁹তোমালোকে ৰূপ লুট কৰি নিয়া, সোণ লুট কৰি নিয়া, কিয়নো সৌন্দৰ্যৰ মহিমা বস্তুবোৰৰ কোনো সীমা নাই। সকলো প্ৰকাৰ মনোহৰ বস্তু অতিশয় অধিক পৰিমাণে আছে। ¹⁰সেই নীনবি শুনা আৰু উচ্ছন্ন; প্ৰতিজনৰ ভয়ত মন পমি গৈছে আৰু আঁঠুৱে আঁঠুৱে লগালগি হৈছে, সকলোৰে বেদনা, আৰু সকলোৰে মুখ বিবৰ্ণ হৈছে।

¹¹যি ঠাইত কোনেও ভয় নথকাকৈ সিংহ, সিংহিনী আৰু সিংহ পোৱালিৰ দৰে ফুৰিছিল, সিংহৰ সেই গুহা আৰু যুবা সিংহৰ সেই খোৱা ঠাই ক'ত? ¹²সিংহই নিজৰ পোৱালিবোৰৰ কাৰণে জোৰাওকৈ অনেক পশু ছিৰিছিল আৰু নিজ সিংহিনীবোৰৰ কাৰণে ডিঙিত টেপা দি মাৰিছিল আৰু বলিৰ চিকাৰেৰে নিজৰ গুহাবোৰ আৰু ধৰি অনা নিজৰ চিকাৰবোৰ গাঁতবোৰত ভৰাই ৰাখিছিল।

¹³বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, “চোৱা, মই তোমালোকৰ বিপক্ষ;” “মই তোমালোকৰ ৰথবোৰ ধুঁৱাত পুৰি পেলাম আৰু তৰোৱালে তোমালোকৰ যুবা সিংহবোৰক গ্ৰাহ কৰিব; মই তোমালোকৰ দেশৰ পৰা তোমালোকৰ চিকাৰ উচ্ছন্ন কৰিম আৰু তোমালোকৰ দূতসকলৰ মাত আৰু শুনা নাজাব।

Chapter 3

¹পৰিপূৰ্ণ ৰক্তৰে নগৰীৰ সন্তাপ হওঁক! তাই মিছা কথা আৰু লুষ্ঠনৰ সম্পত্তিৰে পৰিপূৰ্ণ; তাইত চিকাৰ সদায় থাকে। ²কিন্তু এতিয়া চাবুকৰ শব্দ, চকাৰ ঘৰ্ঘৰণীৰ শব্দ, জপিয়াই থকা ঘোঁৰা আৰু জপিওৱা ৰথৰ শব্দ শুনা যায়।

³আক্ৰমণকাৰী অশ্বাৰোহী, চিকমিকোৱা তৰোৱাল, জিলিকা বৰছা, হত হোৱা লোকসমূহ আৰু দ'ম হৈ থকা বৃহৎ মৃত-দেহবোৰ; মৰা শৱবোৰৰ সীমা নাই, তেওঁলোকৰ শৱৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ আক্ৰমণকাৰীসকলে উজুটি খায়। ⁴ইয়াৰ সংঘটিত হোৱাৰ কাৰণ হ'ল, যে পৰম সুন্দৰী যি মায়াবিনী বেশ্যাই নিজৰ বেশ্য কৰ্মৰ দ্বাৰাই জাতিসকলক আৰু নিজৰ মায়াকার্যৰ দ্বাৰাই প্ৰজাসকলক বেচে, তাইৰ অধিক বেশ্যাকৰ্মৰ কাৰণে এইবোৰ ঘটিছে। ⁵বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, “চোৱা, মই তোমাৰ বিপক্ষে; মই তোমাৰ কাপোৰৰ আঁচল তোমাৰ মুখৰ ওপৰলৈকে দাঙি তোমাক অনাবৃত্তা কৰিম; মই জাতিসকলক তোমাৰ বিবস্মতা আৰু ৰাজ্যক তোমাৰ লাজ দেখুৱাম। ⁶আৰু মই তোমাৰ ওপৰত ঘিণলগীয়া মইলা বস্তু পেলাই তোমাক ঘৃণনীয় কৰিম; মই তোমাক মানুহে ঠৰ লাগি চাই থকা বস্তু যেন স্থাপন কৰিম। ⁷তেতিয়া এনে ঘটিব, যে যি কোনোৱে তোমালৈ চাব, তেওঁ তোমাৰ পৰা পলাব আৰু ‘নীনবি বিনষ্ট হ'ল বুলি ক'ব; কোনে তাইৰ কাৰণে বিলাপ কৰিব?’ মই ক'ব পৰা তোমাৰ কাৰণে শাস্ত্বনা দিওঁতা লোক বিচাৰি আনিম?”

⁸হে নীনবি, তুমি জানো যি থিভ্চ (নো-আমোন) নীল নদীবোৰৰ মাজত সজা আছিল, যাৰ চাৰিওফালে জলসমূহ আছিল, যাৰ কোঁঠ সাগৰ আৰু গড় সমুদ্ৰ, সেই থিভ্চতকৈ (নো-আমোনতকৈ) তুমি জানো উত্তম? ⁹কুচ আৰু মিচৰ তাইৰ ক্ষমতা আছিল আৰু সেয়ে অসংখ্য আছিল; পুটীয়া আৰু লুবীয়া তাইৰ মিত্ৰ আছিল।

¹⁰তথাপি তাইক (থিভ্চক) নিয়া হৈছিল, তাই বন্দী-অৱস্থালৈ গ'ল, তাইৰ আটাই শিশুসকলক আলিৰ মূৰত আছাৰি ডোখৰ ডোখৰ কৰা হ'ল; শত্ৰুবোৰে তাইৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলৰ বাবে চিঠী খেলিলে আৰু তাইৰ আটাই বৰ লোকসকলক শিকলিৰে বন্ধা হ'ল। ¹¹তুমিও মতলীয়া হ'বা; নিজকে লুকুৱাই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিবা; তুমি শত্ৰুৰ ভয়ত আশ্ৰয় লবলৈ এটা দুৰ্গ বিচাৰিবা। ¹²তোমাৰ আটাই কোঁঠ আগতিয়া গুটি লগা ডিমৰ গছৰ নিচিনা হ'ব: যদি সেইবোৰ জোকাৰ খাই, তেতিয়া সেইবোৰ খাওঁতাৰ মুখত পৰে। ¹³চোৱা, তোমাৰ মাজত থকা প্ৰজাসকল মহিলাসকলৰ নিচিনা; তোমাৰ দেশৰ দুৱাৰবোৰ শত্ৰুবোৰৰ কাৰণে বহলকৈ মেলা আছে; অগ্নিয়ে তোমাৰ দুৱাৰবোৰৰ ডাংবোৰ গ্ৰাস কৰিলে।

¹⁴অৱৰোধ কালৰ কাৰণে তুমি পানী তুলি খোৱা; তোমাৰ কোঁঠবোৰ দৃঢ় কৰা, বোকালৈ গৈ বোকা খচা; ইটাৰ ভটাবোৰ মেৰামতি কৰা। ¹⁵সেই ঠাইতে অগ্নিয়ে তোমাক গ্ৰাস কৰিব আৰু তৰোৱালে তোমাক ছেদন কৰিব। ফৰিঙৰ দৰে তোমাক খাই পেলাব; তুমি ফৰিঙ আৰু কাকতী ফৰিঙৰ নিচিনা বহুসংখ্যক হোৱা। ¹⁶তুমি আকাশৰ তৰাবোৰতকৈ তোমাৰ বণিকসকলক অধিক কৰিলা; কিন্তু তেওঁলোক ফৰিঙবোৰৰ নিচিনা: তেওঁলোকে দেশ লুষ্ঠণ কৰি তাৰ পাছত উড়ি গুটি যাই। ¹⁷তোমাৰ ৰাজকুমাৰসকল কাকতী ফৰিঙৰ সংখ্যাবোৰৰ নিচিনা আৰু তোমাৰ সেনাপতিসকল এনে ফৰিঙৰ নিচিনা যি ফৰিঙে জাৰৰ দিনা বেৰাত আশ্ৰয় লয়-কিন্তু যেতিয়া বেলি উদয় হয়, তেতিয়া তেওঁলোকে যি ঠাইলৈ উড়ি যায়, সেই ঠাইৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে।

¹⁸হে অচুৰৰ ৰজা, তোমাৰ ভেড়া-ৰখীয়াবোৰ টুপনিত আছে; তোমাৰ প্ৰধানলোকসকলে বিপ্ৰাম কৰি আছে। তোমাৰ প্ৰজাবোৰ পৰ্বৰতৰ ওপৰত গোট গোট হ'ল, কিন্তু তেওঁলোকক একেলগে গোট খোৱাবলৈ কোনো নাই। ¹⁹তোমাৰ ঘা সুস্থ হ'বলৈ কোনো সম্ভাৱনা নাই। তোমাৰ ঘা অত্যন্ত। তোমাৰ বিষয়ে বাৰ্তা শুনা সকলোৱে তোমালৈ হাত-তালি দিব; কাৰণ কোনে তোমাৰ অনৰ্গল দুষ্কৰ্মৰ পৰা মুক্তি পাইছে?

হব্ৰুক ভাববাদীৰ পুস্তক ।

Chapter 1

হব্ৰুক ভাববাদীয়ে দৰ্শনত পোৱা গভীৰ বাক্য।

1 ঘোষণাকাৰী ভাববাদী হব্ৰুক গৃহিত কৰিলে।

2 “হে যিহোৱা, মই কিমান দিন সহায়ৰ বাবে কাল্দি থাকিম, আৰু আপুনি নুশুনাকৈ থাকিব?

মই আপোনাৰ আগত অত্যাচাৰৰ ভয়ত কাতৰোক্তি কৰি আছোঁ, কিন্তু আপুনি মোক ৰক্ষা নকৰে।

3 আপুনি মোক কিয় অপৰাধ চাব দিছে, আৰু অন্যায় কাৰ্ম চাই আছে?

মোৰ আগত উপদ্ৰৱ আৰু অত্যাচাৰ হৈছে, ইয়াত বিৰোধ, আৰু বিবাদ বৃদ্ধি হৈছে।

4 সেই কাৰণে বিধান নিৰ্বল হৈছে, আৰু ন্যায় বিচাৰ বহুদিনলৈকে নাথাকিব।

দুই ধাৰ্মিকক চাৰিওফালে বেৰি ধৰাৰ কাৰণে, ভুল বিচাৰ হয়।

5 দেশীয় লোকসকলক পৰীক্ষা কৰি চোৱা, আৰু আচৰিত আৰু বিস্মিত হোৱা;

কাৰণ মই তোমালোকৰ দিনত নিশ্চয় এনে কাৰ্য কৰিম; যি কাৰ্য তোমালোকৰ আগত প্ৰকাশ হলেওঁ তোমালোকে বিশ্বাস নকৰিব।

6 কাৰণ চোৱা, দেশৰ হিংস্ৰ আৰু উদ্দাম কলদীয়াসকলক মই তুলি ধৰিম।

তেওঁলোকে পৃথিবীৰ প্ৰস্থেদি যাত্ৰা কৰি, যিবোৰ তেওঁলোকৰ ঘৰ নহয় সেইবোৰ অধিকাৰ কৰিব।

7 তেওঁলোক ত্ৰাসজনক আৰু ভয়ানক; তেওঁলোকৰ বিচাৰ আৰু আড়ম্বৰ তেওঁলোকৰ নিজৰ পৰা অগ্ৰসৰ হয়।

8 তেওঁলোকৰ ঘোঁৰাবোৰো নাহৰ-ফুটুকী বাঘতকৈয়ো দ্ৰুতবেগী, আৰু গধূলি পৰৰ ৰাংকুকুৰতকৈয়ো বেগী!

সেয়ে তেওঁলোকৰ ঘোঁৰাবোৰ ছাব মৰা,

আৰু তেওঁলোকৰ অস্বাৰোহীসকল ঈগলে খাবলৈ বেগেৰে উৰি অহাৰ দৰে বহু দূৰৰ পৰা বেগেৰে আহে।

9 তেওঁলোক সকলোৱে অত্যাচাৰৰ বাবে আহে;

তেওঁলোক দলে দলে মৰুভূমিৰ বতাহৰ দৰে যায়, আৰু তেওঁলোকে বালিৰ দৰে বন্দীসকলক গোট খোৱাই।

10 সেয়ে তেওঁলোকে ৰজাসকলক বিদ্ৰূপ কৰে, আৰু শাসনকৰ্তা সকল তেওঁলোকৰ বাবে হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হয়।

তেওঁলোকে প্ৰত্যেক দুৰ্গক তুচ্ছ জ্ঞান কৰে; কাৰণ তেওঁলোকে মাটি দ’ম কৰি সীমা বান্ধি সেই সকলো কাটি লয়।

11 তেতিয়া তেওঁলোক বতাহৰ দৰে ক্ষিপ্ৰগতিৰে আগবাঢ়িব; আৰু নিজৰ সেই শক্তিয়েই তেওঁলোকৰ দেৱতা হোৱাত তেওঁলোক দোষী হব ।

12 “হে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা, মোৰ পবিত্ৰ জনা, আপুনি অনাদি কালৰে পৰা নাই জানো? আমাৰ মৃত্যু নহ’ব।

হে যিহোৱা বিচাৰৰ বাবে তেওঁলোকক অভিষেক কৰিলে, আৰু আপুনি আমাৰ শিল, তেওঁলোকক শংসোধন কৰিবলৈ আপুনি প্ৰতিষ্ঠিত হ’ল।

13 আপোনাৰ পাপলৈ স্থিৰভাৱে দৃষ্টি কৰিবলৈ আপোনাৰ চকু অতি পবিত্ৰ, আৰু আপুনি অনুগ্ৰহৰে সৈতে অন্যায় কাৰ্য চাব নোৱাৰে।

তেনেহ’লে আপুনি বিশ্বাসঘাত কৰা সকললৈ কিয় অনুগ্ৰহৰে দৃষ্টি কৰিছে?

দুইলোকে নিজতকৈ অধিক ধাৰ্মিক লোকক গ্ৰাস কৰাৰ সময়ত আপুনি কিয় নিৰৱে থাকে?

- 14 আপুনি সাগৰৰ মাছৰ দৰে, আৰু শাসনকৰ্তা নোহোৱা বগাই যোৱা লতাৰ দৰে মানুহক সৃষ্টি কৰিলে?
- 15 তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ সকলোকে বৰশীৰে তোলে, তেওঁলোকে মাছ ধৰা জালেৰে মানুহক ধৰে, আৰু তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ জালত গোটায়; এই কাৰণে তেওঁলোকে উৎসাহিত হৈ চিঞৰে আৰু আনন্দ কৰে।
- 16 সেই কাৰণে তেওঁলোকে নিজৰ মাছ ধৰা জালৰ উদ্দেশ্যে উৎসৰ্গ কৰে আৰু তেওঁলোকৰ জালৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলায়; কাৰণ হস্তপুষ্ট পশুবোৰ তেওঁলোকৰ অংশ আৰু চৰ্কিযুক্ত মাংস তেওঁলোকৰ আহাৰ হয়।
- 17 সেয়েহে তেওঁলোকে সহানুভূতি নোহোৱাকৈ নিজৰ জাল খালি কৰি, অবিৰামভাবে দেশীয়লোকসকলক বধ কৰিব নে?

Chapter 2

- 1 মোৰ প্ৰহৰীস্থানত মই থিয় হম, আৰু পহৰা দিয়া ওখ স্তম্ভত মই নিজে থাকিম, আৰু তেওঁ মোক কি ক'ব, আৰু মোৰ অভিযোগৰ পৰা মই কেনেকৈ ঘূৰিব পাৰো, সেই বিষয়ে মই সাৱধানতাৰে চাম।
- 2 যিহোৱাই মোক উত্তৰ দি কলে,
এই দৰ্শনৰ কথা লিখি থোৱা, আৰু এনে স্পষ্টকৈ ফলিত লিখা, যাতে যি কোনো এজনে খৰকৈ পঢ়িব পাৰে।
- 3 কাৰণ এই দৰ্শন ভবিষ্যত সময়ৰ বাবে আৰু শেষত এই দৰ্শন বিফল নোহোৱাকৈ সিদ্ধ হ'ব।
যদিও পলম হয়, তাৰ বাবে অপেক্ষা কৰিবা; কাৰণ সেয়া নিশ্চয় সিদ্ধ হ'ব, আৰু পলম নহব।
- 4 চোৱা, মানুহৰ আত্মা অহঙ্কাৰী হয় আৰু নিজৰ অন্তৰেই ন্যায়পৰায়ণ নহয়, কিন্তু ধাৰ্মিক লোক নিজৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব।
- 5 কাৰণ সুৰাই গৰ্বী য়ুৱকক বিশ্বাসঘাতক কৰে; সেয়ে তেওঁ সহ্য নকৰে,
কাৰণ তেওঁ নিজৰ অভিলাষ সমাধি আৰু মৃত্যুৰ দৰে সম্প্ৰসাৰিত কৰে, যি কেতিয়াও সন্তোষ্ট নহয়।
তেওঁ নিজৰ বাবে সকলো দেশ আৰু লোকসকলক গোটাই,
- 6 এই সকলো লোক তেওঁৰ বিৰুদ্ধে দৃষ্টান্ত স্বৰূপ আৰু তেওঁৰ সম্পৰ্কে বিদ্ৰূপজনক প্ৰচলিত বাক্য নক'ব নে? তেওঁলোকে ক'ব,
'যি নিজৰ নহয়, তেনে অভিশাপ যিজনে বৃদ্ধি কৰে! তেনেহ'লে তুমি কিমান দিন অঙ্গীকাৰৰ বোজাৰ ভাৰ বৃদ্ধি কৰিবা?
- 7 যিজনে তোমাৰ অহিতে দাঁতকৰচে তেওঁ অকস্মাতে তোমাৰ অহিতে উঠে, আৰু যিজনে তোমাক আতঙ্কিত কৰে তেওঁ জাগ্ৰত নহ'ব নে?
তুমি তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰতাৰিত লোক হ'বা!
- 8 তুমি অনেক দেশ লুট কৰাৰ কাৰণে লোকসকলৰ অৱশিষ্ট লোকে তোমাক লুট কৰিব;
মানুহৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে, দেশ, গাঁও, আৰু তাৰ আটাই নিবাসীসকললৈ কৰা অত্যাচাৰৰ বাবে এয়ে সিদ্ধ হ'ব।
- 9 অমঙ্গলৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ পাবলৈ, তেওঁ ওখ ঠাইত নিজৰ বাসস্থান স্থাপন কৰে,
যিজনে নিজৰ ঘৰৰ বাবে পাপ অৰ্জন কৰে তেওঁৰ সন্তাপ হব।
- 10 অনেক লোকক উচ্ছন্ন কৰিবলৈ তুমি তোমাৰ ঘৰৰ বাবে লজ্জাজনক চিন্তা কৰিলা, আৰু তোমাৰ নিজৰ আত্মাৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলা।
- 11 দেৱালৰ মাজৰ পৰা শিলে চিঞৰি কান্দিব, আৰু কাঠৰ মাজৰ পৰা চটিয়ে তাৰ উত্তৰ দিব।
- 12 ৰক্তপাতেৰে নগৰ নিৰ্মাণ কৰা জনৰ আৰু অপৰাধৰ দ্বাৰাই নগৰ স্থাপন কৰা জনৰ সন্তাপ হব।
- 13 লোকসকলে জুইৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰে, আৰু সেই দেশবাসীয়ে অসাৰ বস্তুৰ বাবে ক্লান্ত হয়,
এয়ে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ পৰা নহয় নে? 14 সমুদ্ৰ যেনেকৈ পানীৰে ভৰপূৰ, সেইদৰে পৃথিৱীখন যিহোৱাৰ জ্ঞানৰ মহিমাৰে পৰিপূৰ্ণ হব।

15যি জনে নিজৰ চুবুৰীয়াৰ বিবস্ত্ৰতা চাবৰ বাবে তেওঁক সুৰা পান কৰায়, মতলীয়া নোহোৱালৈকে বিহু দি তেওঁক সুৰা পান কৰায় থাকে, সেই জনৰ সন্তাপ হব।

16তুমি গৌৰৱৰ পৰিৱৰ্তে লাজেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'বা; তুমিও পান কৰা, আৰু তোমাৰ নিজৰ বিৱস্ত্ৰতা প্ৰকাশ কৰা!

যিহোৱাৰ সোঁ হাতত থকা পিয়লা তোমালৈ ঘূৰি আহিব, আৰু অপমানে তোমাৰ সন্মান ছানি ধৰিব।

17লিবানোনলৈ কৰা অত্যাচাৰে তোমাক ঢাকিব, আৰু পশুবোৰৰ ধ্বংস দেখি তুমি আতঙ্কিত হ'বা;

মানুহৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে, আৰু দেশ, নগৰ, আৰু তাত থকা সকলো নিবাসীলৈ কৰা অত্যাচাৰৰ বাবেই এইদৰে ঘটিব।

18কটা-প্ৰতিমাই তোমাক কি উপকাৰ কৰে, যে তাৰ বাবে নিৰ্মাণকাৰীয়ে তাক কাটে? বা গলোৱা ধাতুৰ পৰা প্ৰতিমা তৈয়াৰ কৰে, তেওঁ এজন মিছা শিক্ষক;

যেতিয়া নিৰ্মাণকাৰীয়ে নিষ্প্ৰাণ মূৰ্ত্তি তৈয়াৰ কৰে, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ হাতৰ কাৰ্মত বিশ্বাস কৰে।

19যি জনে কাঠক সাৰ পোৱা বুলি কয়, বা শিলক উঠা বুলি কয়, তেওঁৰ সন্তাপ হব! সেইবোৰে জানো শিক্ষা দিব?

চোৱা, এইবোৰত সোণ আৰু ৰূপ খটোৱা হৈছে, কিন্তু সেইবোৰৰ ভিতৰত কিঞ্চিত্তো প্ৰাণবায়ু নাই।

20কিন্তু যিহোৱা নিজৰ প্ৰবিত্ৰ মন্দিৰত আছে; সমুদাই পৃথিৱী তেওঁৰ আগত নিজম দি থাকক।

Chapter 3

হবক্কুকৰ প্ৰাৰ্থনা।

1ভাববাদী হবক্কুকৰ প্ৰাৰ্থনা:

2হে যিহোৱা, মই আপোনাৰ বাৰ্তা শুনিলোঁ, আৰু মোৰ ভয় লাগিছে!

হে যিহোৱা, এই সময়ৰ ভিতৰত আপোনাৰ কাৰ্য পুনৰ আৰম্ভ কৰক, আৰু এই সময়ৰ ভিতৰতে আমাক জনাওঁক;

ক্ৰোধৰ সময়ত আপুনি দয়া সোঁৱৰণ কৰক।

3ঈশ্বৰ তৈমনৰ পৰা, আৰু পবিত্ৰ জনা পাৰণ পৰ্বতৰ পৰা আহিছে; চেলা।

তেওঁৰ গৌৰৱে আকাশ-মণ্ডল আৱৰি ধৰিছিল, আৰু পৃথিৱী তেওঁৰ প্ৰশংসাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছিল।

4তেওঁৰ হাতৰ ৰশ্মি জ্বলি থকা পোহৰৰ দৰে,

আৰু তাতেই তেওঁ তেওঁৰ পৰাক্ৰম ধৰি ৰাখে।

5তেওঁৰ আগে আগে মহামাৰী যায়, আৰু তেওঁৰ খোজৰ পাছত প্লেগ ৰোগ যায়।

6তেওঁ থিয় হয় আৰু পৃথিৱী জোখে; তেওঁ চাই আৰু দেশবিলাক কম্পমান কৰে!

এনে কি চিৰস্থায়ী পৰ্বতবোৰ ছিন্ন-ভিন্ন হৈছে, আৰু চিৰস্থায়ী পাহাৰবোৰ পৰি গৈছে;

তেওঁৰ পথ অনন্তকালীয়া।

7মই দেখিলোঁ, কূচনৰ তম্বুবোৰ দুখত আছে; আৰু মিদিয়ন দেশৰ তম্বুৰ কাপোৰবোৰ কঁপিছে।

8নদীবোৰৰ সৈতে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ হৈছে নে? আপোনাৰ ক্ৰোধ নদীবোৰৰ বা আপোনাৰ উত্তেজনা সাগৰৰ বিৰুদ্ধে নে?

যেতিয়া আপুনি আপোনাৰ ঘোঁৰাবোৰৰ ওপৰত উঠে তেতিয়া আপোনাৰ ৰথে ৰক্ষা পাই নে?

9আপুনি আপোনাৰ ধনু আৰু নকৰাকৈ লৈ আহিছে; আপুনি আপোনাৰ ধনুত কাঁড় লগাইছে! চেলা।

আপুনি পৃথিবীখন নদীবোৰেৰে ভাগ কৰিছা।

10পৰ্বতবোৰ আপোনাক দেখিছে আৰু ক্লেসত মোচোৰা খাইছে;

অগাধ জল সেইবোৰৰ ওপৰেৰে গৈছে; গভীৰ সাগৰে গৰ্জন কৰিছে!

ই ওপৰলৈ টোবোৰ উঠায়।

11আপোনাৰ উৰি যোৱা কাড়ৰ পোহৰ আৰু আপোনাৰ চকমকায় থকা যাঠিৰ উজ্জলতাত,

সূৰ্য আৰু চন্দ্ৰ নিজৰ নিজৰ উচ্চ স্থানত স্থিৰ হৈ আছে।

12আপুনি থিঙ্কাৰেৰে পৃথিবীৰ মাজেদি যাত্ৰা কৰিছে। আপুনি ক্ৰোধত দেশবোৰক মৰণা মাৰাদি মাৰিছে।

13আপুনি আপোনাৰ লোকসকলৰ পৰিত্ৰাণৰ আৰু আপোনাৰ অভিযুক্ত জনৰ পৰিত্ৰাণৰ বাবে ওলাই গৈছে।

আপুনি দুষ্টলোকৰ ঘৰৰ মূৰব্বীক গুড়ি কৰি ডিঙিৰ পৰা ভিত্তিমূললৈকে অনাবৃত্ত কৰিলে। চেলা।

14আপুনি যুদ্ধাৰুসকলৰ সেনাপতিসকলক তেওঁলোকৰ নিজৰ কাড়েৰে খুঁচিলে; তেওঁলোকে ধুমুহাৰ দৰে আমাক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিবলৈ আহিছিল,

তেওঁলোকে দুখীয়াক গুপুত স্থানত ৰখাৰ দৰে গ্ৰাস কৰিছিল।

15আপুনি ঘোঁৰাবোৰে সৈতে সাগৰৰ ওপৰেৰে যাত্ৰা কৰিলে, আৰু মহাজলৰাশি স্তূপকৃত কৰিলে।

16মই শুনিলোঁ আৰু মোৰ ভিতৰ অংশ কঁপি উঠিল! শব্দত মোৰ ওঁঠ কঁপি উঠিছে!

মোৰ হাড়বোৰ ক্ষয় হ'ব ধৰিছে, আৰু মোৰ ভিতৰ অংশ কঁপি উঠিছে

তথাপি, যি সকলে আমাক আক্ৰমণ কৰিলে তেওঁলোকৰ ওপৰলৈ সঙ্কটৰ দিন অহাৰ বাবে মই নিৰৱে অপেক্ষা কৰি আছোঁ।

17যদিও ডিমৰু গছত কলি হোৱা নাই, আৰু তাত দ্ৰাক্ষালতাৰ পৰা গুটি উৎপন্ন হোৱা নাই,

যদিও জলফাই গছৰ উৎপন্নই হতাশ কৰিছে, আৰু পথাৰবোৰত শস্য উৎপন্ন হোৱা নাই,

যদিও গঁৰালৰ পৰা ভেড়াৰ জাকক উচ্ছন্ন কৰা হৈছে, আৰু গোহালিত এটাও গৰু নাই,

18তথাপিও মই যিহোৱাত আনন্দ কৰিম, মোৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰত মই উল্লাস কৰিম।

19প্ৰভু যিহোৱা মোৰ বল;

আৰু তেওঁ মোৰ ভৰি হৰিণীৰ ঠেংৰ দৰে কৰিছে, আৰু মোৰ ওখ ঠাইবোৰত মোক চলাই লৈ যাব।

সংগীত পৰিচালকলৈ; মোৰ তাৰযুক্ত বাদ্যেৰে।

চফনিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।

Chapter 1

¹যিহূদাৰ ৰজা আমোনৰ পুত্ৰ যোচিয়াৰ ৰাজত্বৰ সময়ত, হিষ্কিয়াৰ বৃদ্ধ পৰিণাতি, অমৰিয়াৰ পৰিণাতি, গদলিয়াৰ নাতি কুচীৰ পুত্ৰ চফনিয়ালৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য।

যিহোৱাৰ আহিব লগা ক্ৰোধৰ দিন।

²যিহোৱাই কৈছে, মই পৃথিৱীৰ পৰা সকলোকে নিঃশেষে সংহাৰ কৰিম। ³মই মানুহ আৰু জন্তুক সংহাৰ কৰিম; মই আকাশৰ পক্ষী, সমুদ্ৰৰ মাছ, আৰু দুইবোৰে সৈতে উজুটি খোৱা মুড়াবোৰ সংহাৰ কৰিম; হয়, যিহোৱাই কৈছে, মই পৃথিৱীৰ পৰা মানুহক উচ্ছন্ন কৰিম। ⁴আৰু মই যিহূদাৰ আৰু যিৰূচালেম-নিবাসীবিলাকৰ বিৰুদ্ধে মোৰ হাত মেলিম, আৰু এই ঠাইৰ পৰা বালৰ অৱশিষ্ট ভাগ, আৰু পুৰহিতবোৰে সৈতে দেৱদেৱীৰ পুৰোহিতবোৰৰ নাম লুপ্ত কৰিম; ⁵আৰু যিবোৰে ঘৰৰ চালৰ ওপৰত আকাশৰ বাহিনীবিলাকৰ আগত প্ৰণিপাত কৰে, আৰু যি প্ৰণিপাতকাৰীবোৰে যিহোৱাৰ আগত শপত খায়, আৰু মলকমৰ নামেৰেও শপত খায়, ⁶যিবোৰে যিহোৱাৰ পাছত চলাৰ পৰা বিমুখ হয়, আৰু যিবোৰে যিহোৱাক বিচৰা নাই, বা তেওঁৰ অনুসন্ধান লোৱা নাই, সেই আটাইবোৰক মই উচ্ছন্ন কৰিম। ⁷তুমি প্ৰভু যিহোৱাৰ আগত মনে মনে থাকা; কিয়নো যিহোৱাৰ দিন ওচৰ; কাৰণ যিহোৱাই এক যজ্ঞ আয়োজন কৰি নিজৰ নিমন্ত্ৰিত লোকবিলাকক পৰিএ কৰিলে। ⁸যিহোৱাৰ সেই যজ্ঞৰ দিনা মই প্ৰধান লোকবিলাকক, ৰাজকোঁৱৰবিলাকক, আৰু বিদেশী সাজ পিন্ধা আটাইবোৰক দণ্ড দিম। ⁹আৰু দুৱাৰডলিৰ ওপৰেদি জাঁপ মৰা আটাইবোৰক, অত্যাচাৰ আৰু প্ৰবঞ্চনাৰ ফলেৰে নিজৰ প্ৰভুৰ ঘৰ পূৰ কৰাবোৰক সেই দিনা মই দণ্ড দিম। ¹⁰যিহোৱাই কৈছে, সেই দিনা মৎস্য-দুৱাৰৰ পৰা চিঞৰি কন্দাৰ শব্দ, আৰু দ্বিতীয় খণ্ডৰ পৰা হাহাকাৰৰ, আৰু পৰ্ব্বতবোৰৰ পৰা মহাভাঙৰ শব্দ হব। ¹¹হে মকটেচ-নিবাসীবিলাক, তোমালোকে হাহাকাৰ কৰা; কিয়নো আটাই কনানীয়া জাতি নষ্ট হ'ল, ৰূপ বৈ অনা আটাইবোৰ উচ্ছন্ন হ'ল। ¹²সেই সময়ত মই চাকি লগাই যিৰূচালেমক বিচাৰিম, আৰু নিজৰ গেদৰ ওপৰত সুস্থিৰে থকা মানুহবোৰক, যিহোৱাই ভাল কি বেয়াও নকৰিব বুলি মনতে কোৱাবোৰক দণ্ড দিম। ¹³সিহঁতৰ ধন সম্পত্তি লুট কৰা হ'ব, আৰু সিহঁতৰ ঘৰবোৰ ধ্বংসস্থান হ'ব; এনে কি, সিহঁতে ঘৰ সাজিব কিন্তু তাত বাস কৰিবলৈ নাপাব, দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতিব, কিন্তু তাৰ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিবলৈ নাপাব। ¹⁴যিহোৱাৰ মহাদিন ওচৰ, সেয়ে ওচৰ, অতি বেগেৰে আহিছে; শুনা, সেইয়া যিহোৱাৰ দিনৰ শব্দ; সোৱা, বীৰে মনৰ বেজাৰত চিঞৰি কান্দিছে। ¹⁵সেই দিন ক্ৰোধৰ দিন, সঙ্কট আৰু ক্লেপৰ দিন, উচ্ছন্ন আৰু ধ্বংসৰ দিন, আন্ধাৰ আৰু ঘোৰ অন্ধকাৰৰ দিন, ডাৱৰীয়া আৰু ঘন মেঘৰ দিন, শিঙা-ধ্বনি আৰু সিংহনাদৰ দিন, ¹⁶আৰু গড়েৰে আবৃত নগৰবোৰৰ আৰু ওখ কোঁঠবোৰৰ বিপক্ষৰ দিন হ'ব। ¹⁷আৰু মানুহবিলাকে যিহোৱাৰ অহিতে পাপ কৰাৰ কাৰণে মই সিহঁতক এনেকৈ ক্লেপ দিম, যে, সিহঁত অন্ধ মানুহৰ নিচিনাকৈ ফুৰিব; আৰু সিহঁতৰ তেজ ধূলিৰ নিচিনাকৈ, আৰু সিহঁতৰ মাংস গোবৰৰ নিচিনাকৈ বাকি পেলোৱা হ'ব। ¹⁸যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দিনা সিহঁতৰ ৰূপ বা সোণে সিহঁতক উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰিব, কিন্তু তেওঁৰ অন্তৰ্জ্বালাৰ অগ্নিৰে গোটেই দেশ গ্ৰাসিত হ'ব; কিয়নো তেওঁ দেশ-নিবাসী আটাইবোৰৰ অন্ত কৰিব, এনে কি, বেগেৰে অন্ত কৰিব।

যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দিনা নানা জাতিৰ বিনাশ।

Chapter 2

¹হে নিলাজ জাতি, আজ্ঞাটি সাফল নৌ হওঁতেই, দিন তুঁহৰ দৰে উড়ি নৌ যাওঁতেই, যিহোৱাৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধ তোমালোকৰ ওপৰত নৌ পৰোঁতেই, যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দিন তোমালোকলৈ নৌ আহোঁতেই, ²তোমালোক গোট খোৱা, একেলগ হোৱা। ³যিহোৱাৰ শাসন-প্ৰণালী পালন কৰোঁতা হে পৃথিৱীৰ আটাই নম্ৰ লোকবিলাক, তেওঁক বিচাৰা, ধাৰ্মিকতা বিচাৰা, নম্ৰতা বিচাৰা; কিজানি যিহোৱাৰ ক্ৰোধৰ দিনা তোমালোকে লুকাই থাকিবলৈ পাবা। ⁴কিয়নো ঘচা পৰিত্যক্ত আৰু অস্থিৰলৈ ধ্বংসস্থান হ'ব; অচদোদৰ মানুহবিলাকক দুপৰ বেলা খেদাই দিয়া হ'ব, আৰু ইক্ৰোণক উঘলা হ'ব। ⁵সমুদ্ৰতীৰ-নিবাসী কৰেখীয়া জাতিৰ সন্তাপ হ'ব। হে পলেষ্টীয়াবিলাকৰ দেশ কনান যিহোৱাৰ বাক্য তোমালোকৰ বিপক্ষ; কোনো নিবাসী নথকাকৈ মই তোমাক উচ্ছন্ন কৰিম। ⁶আৰু সমুদ্ৰৰ তীৰ ভেড়া-ৰখীয়াবিলাকৰ ঘৰ আৰু ভেড়াৰ জাকৰ গঁৰাল থকা চৰণীয়া ঠাই হ'ব। ⁷আৰু সেই তীৰ যিহূদা বংশৰ অৱশিষ্ট ভাগৰ নিমিত্তে হ'ব; তেওঁবিলাকে তাত ভেড়াৰ জাক চৰাব, আৰু সেইবোৰ অস্থিৰলৈ ঘৰত গধূলি শুব; কিয়নো তেওঁবিলাকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তেওঁবিলাকৰ বিচাৰ লব, আৰু তেওঁবিলাকৰ বন্দী-অৱস্থা পৰিবৰ্তন কৰিব। ⁸মোৱাবে যি ধিক্কাৰেৰে, আৰু অস্মোনৰ সন্তানবোৰে যি ভৎসনাৰে মোৰ প্ৰজাবিলাকক তিৰস্কাৰ কৰিলে, আৰু তেওঁবিলাকৰ অঞ্চল অহঙ্কাৰেৰে আক্ৰমণ কৰিলে, মোৱাবৰ সেই ধিক্কাৰ আৰু অস্মোনৰ সন্তানবোৰৰ সেই ভৎসনা মই শুনিবোঁ। ⁹সেই নিমিত্তে, ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই এইদৰে কৈছে, মোৰ জীৱনৰ শপত, মোৱাব নিশ্চয়ে চদোমৰ নিচিনা, আৰু অস্মোনৰ সন্তানবোৰ ঘমোৰাৰ নিচিনা হ'ব, চোৰাতনী, লোণৰ পুং আৰু

চিৰকলীয়া ধ্বংসস্থান হব; মোৰ প্ৰজাবিলাকৰ অৱশিষ্ট লোকে সিহঁতক লুট কৰিব, আৰু মোৰ জাতিৰ বাকী ভাগে সিহঁতক অধিকাৰ কৰিব।
 10এয়ে সিহঁতৰ অহঙ্কাৰৰ ফল হব; কাৰণ সিহঁতে বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাৰ প্ৰজাবিলাকক ধিক্কাৰ দি তেওঁবিলাকৰ বিৰুদ্ধে গৰ্ব-আচৰণ কৰিলে। 11যিহোৱা সিহঁতলৈ ভয়ানক হব; কিয়নো তেওঁ পৃথিৱীৰ আটাই দেৱতাক অনাহাৰে মাৰিব, আৰু মানুহবিলাকে নিজ নিজ ঠাইৰ পৰা তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিব, জাতিবিলাকৰ আটাই দ্বীপ-নিবাসীবিলাকেও কৰিব। 12হে কুচীয়াবিলাক, তোমালোককো মোৰ তৰোৱালেৰে বধ কৰা হব। 13আৰু তেওঁ উত্তৰ দিশৰ বিৰুদ্ধে নিজৰ হাত মেলি অচূৰক বিনষ্ট কৰিব, আৰু নীনবিক ধ্বংসস্থান, অৰণ্যৰ নিচিনা শুকান ভূমি কৰিব। 14আৰু তাৰ মাজত পশুৰ জাক আৰু সকলো বিধ বনৰীয়া জন্তু শুব; টোঁৰা চৰাই আৰু কেঁটেলা পহুৱে তাৰ মাথলাবোৰত ৰাতি কটাৰ, আৰু খিড়িকীত গান কৰা শব্দ শুনা যাব, দুৱাৰ-ডলিবোৰৰ ধ্বংস-অৱস্থা হব; কিয়নো তেওঁ এৰচ কাঠৰ কাৰ্য্য অনাবৃত কৰিলে। 15মইহে, মোৰ বাহিৰে আন কোনো নাই এই বুলি মনতে কৈ নিশ্চিত্তে থকা এয়ে উল্লাসিনী নগৰী; এই কেনে উচ্ছন্ন হল! আৰু পশুবোৰৰ নিমিত্তে কেনে শোৱা ঠাই হল! এইৰ ওচৰেদি যোৱা প্ৰতিজনে ইচ ইচ কৰি হাত লৰাব।

যিহুদীবিলাকৰ পাপৰ দণ্ড, আৰু তেওঁবিলাকৰ ভাবী মঙ্গল ।

Chapter 3

1বিদ্রোহিনী আৰু ভ্ৰষ্টাজনীৰ সন্তাপ হব, অত্যাচাৰকাৰিণী নগৰীৰ সন্তাপ হব। 2তাই কথা নুশুনিলে, শিকনি গ্ৰহণ নকৰিলে, যিহোৱাত নিৰ্ভৰ নকৰিলে, আৰু নিজ ঈশ্বৰৰ ওচৰ নাচাপিল। 3তাইৰ মাজত থকা অধ্যক্ষবোৰ গৰ্জ্জনকাৰী সিংহ; তাইৰ বিচাৰকৰ্ত্তাবোৰ গধূলি বেলাৰ ৰাংকুকুৰ; সিহঁতে ৰাতিপুৱালৈ একো নাৰাখে। 4তাইৰ ভাববাদীবোৰ গৰ্বী আৰু বিশ্বাস-ঘাতক; তাইৰ পুৰোহিতবোৰে ধৰ্মধাম অপবিত্ৰ কৰিলে, আৰু ব্যৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে অত্যাচাৰ কৰিলে। 5তাইৰ মাজত থকা যিহোৱা ধাৰ্মিক; তেওঁ অন্যায় নকৰে প্ৰতি-ৰাতিপুৱাতে তেওঁ নিজৰ ন্যায় বিচাৰ পোহৰলৈ আনে, ক্ৰটি নকৰে; কিন্তু অন্যায়-আচৰণ কৰোঁতা লোকে লজ্জাবোধ নকৰে। 6মই জাতিবোৰক উচ্ছন্ন কৰিলোঁ, সিহঁতৰ কোঁঠবোৰ ধ্বংস কৰা হল; মই সিহঁতৰ আলিবোৰ এনেকৈ শূন্য কৰিলোঁ, যে, কোনোও সেইবোৰেদি অহা-যোৱা নকৰে, সিহঁতৰ নগৰবোৰ এনেকৈ নষ্ট হল, যে, সেইবোৰত কোনো মানুহ নাই, সেইবোৰত বসতি কৰোতাও নাই। 7মই কৈছিলোঁ, তুমি অৱশ্যে মোক ভয় কৰিবা, তুমি শিকনি গ্ৰহণ কৰিবা; তাতে তাইৰ বিষয়ে মই যি নিৰূপণ কৰিলোঁ, সেই সকলো মতে তাইৰ বাসস্থান উচ্ছন্ন কৰা নহব; কিন্তু সিহঁতে সোনকালে উঠি নিজৰ সকলো কাৰ্য্য ভ্ৰষ্ট কৰিলে। 8এই কাৰণে যিহোৱাই কৈছে, মই চিকাৰ ধৰিবলৈ নুঠা দিনলৈকে তোমালোকে মোলৈ বাট চাই থাকা; কিয়নো মোৰ মনস্থ এই, যে, জাতিবোৰক চপাই আৰু ৰাজ্যবোৰ একে লগ কৰি সিহঁতৰ ওপৰত মোৰ ক্ৰোধ, এনে কি, মোৰ প্ৰচণ্ড কোপ বৰ্ষাম; কাৰণ মোৰ অন্তৰ্জ্বালাৰ অগ্নিৰে গোটেই পৃথিৱী গ্ৰাসিত হব। 9কিয়নো, আটাই জাতিয়ে যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ নিমিত্তে, আৰু সিহঁত আটাইবোৰে একে মনেৰে তেওঁৰ আৰাধনা কৰিবৰ নিমিত্তে, মই সেই সময়ত সিহঁতক শুদ্ধ ওঁঠ দিম। 10কুচ-দেশীয় নৈবোৰৰ সিপাৰৰ পৰা মোৰ নিবেদনকাৰীবিলাকে, এনে কি, ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা মোৰ জাতিস্বৰূপা জীয়াৰীয়ে মোলৈ উপহাৰ আনিব। 11যি যি কাৰ্য্যত তুমি মোৰ অহিতে অপৰাধ কৰিলা, তোমাৰ সেই আটাই কাৰ্য্যৰ নিমিত্তে সেই দিনা তুমি লজ্জিত নহবা; কিয়নো মই সেই দিনা গৰ্বেৰে উল্লাস কৰোঁতা তোমাৰ লোকবিলাকক তোমাৰ মাজৰ পৰা দূৰ কৰিম; তাতে তুমি মোৰ পবিত্ৰ পৰ্বতত আৰু অহঙ্কাৰ নকৰিবা। 12কিন্তু মই তোমাৰ মাজত দুখী দৰিদ্ৰ এক জাতিক অৱশিষ্ট ৰাখিম; তেওঁবিলাকে যিহোৱাৰ নামত নিৰ্ভৰ কৰিব। 13ইস্ৰায়েলৰ অৱশিষ্ট ভাগে অপৰাধ নকৰিব, বা মিছা কথা নকব, নাইবা তেওঁবিলাকৰ মুখত প্ৰবঞ্চক জিবা পোৱা নাযাব; কিয়নো তেওঁবিলাক চৰিব আৰু শুব, তেওঁবিলাকক ভয় লগাবলৈ কোনো নাথাকিব। 14হে চিয়োন-জীয়াৰী, গান কৰা, হে ইস্ৰায়েল, জয়-ধ্বনি কৰা; হে যিৰুচালেম-জীয়াৰী সমস্ত মনেৰে আনন্দ আৰু উল্লাস কৰা। 15যিহোৱাই তোমাৰ দণ্ডবোৰ দূৰ কৰিলে, তোমাৰ শত্ৰুক খেদি দিলে; ইস্ৰায়েলৰ ৰজা যিহোৱা তোমাৰ মাজত আছে; তুমি আৰু অমঙ্গললৈ ভয় নকৰিবা। 16সেই দিনা যিৰুচালেমক এই কথা কোৱা যাব, তুমি ভয় নকৰিবা; হে চিয়োন, তোমাৰ হাত টিলা নহওক। 17তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তোমাৰ মাজত আছে, তেওঁ ত্ৰাণকৰ্ত্তা বীৰ; তেওঁ আনন্দেৰে তোমাৰ বিষয়ে উল্লাস কৰিব, নিজ স্নেহত মনে মনে থাকিব, আৰু গান গাই তোমাৰ বিষয়ে আনন্দ কৰিব। 18তোমাৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা যি লোকবিলাকে পবিত্ৰ সভাৰ নিমিত্তে শোক কৰে, আৰু ধিক্কাৰত ভাৰগ্ৰস্ত হয়, সেই লোকবিলাকক মই গোটাম। 19চোৱা, সেই সময়ত, তোমাক দুখ দিয়া আটাইবোৰলৈ যি কৰিব লগীয়া, তাকে মই কৰিম; মই লেঙেৰীজনীক ৰক্ষা কৰিম, আৰু খেদি দিয়া জনীক গোটাম; আৰু যিবিলাকৰ লাজ গোটেই পৃথিৱীত ব্যাপিছে, তেওঁবিলাকক মই প্ৰশংসা আৰু সুখ্যাতিৰ বিষয় কৰিম। 20সেই সময়ত মই তোমালোকক আনিম আৰু সেই সময়ত মই তোমালোকক গোটাম; কিয়নো, যিহোৱাই কৈছে, যেতিয়া মই তোমালোকৰ সাক্ষাতে তোমালোকৰ বন্দী অৱস্থা পৰিবৰ্ত্তন কৰিম, তেতিয়া পৃথিৱীৰ আটাই জাতিৰ আগত মই তোমালোকক সুখ্যাতি আৰু প্ৰশংসাৰ বিষয় কৰিম।

হল্পয় ভাববাদীৰ পুস্তক ।

Chapter 1

হল্পয়ৰ প্ৰথম ভাববাণী ।

¹ৰজা দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰৰ, ষষ্ঠ মাহৰ প্ৰথম দিনা, যিহুদাৰ শাসনকৰ্তা চলটীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুকাবিললৈ, আৰু যিহোচাদকৰ পুত্ৰ প্ৰধান পুৰোহিত যিহোচুৰালৈ ভাববাদী হল্পয়ৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, আৰু তেওঁ ক'লে, ²“বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'এই লোকসকলে কয়, "যিহোৱাৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ, এতিয়াই আমাৰ অহাৰ সময় নহয়"।"

³সেয়ে ভাববাদী হল্পয়ৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, আৰু ক'লে,

⁴“তোমাৰ বাবে এইটোৱেই সময় যে, তুমি তোমাৰ সম্পূৰ্ণ হোৱা ঘৰত বাস কৰা।

যিহেতু এই ঘৰ ধ্বংস হৈছিল।”

⁵সেয়ে এতিয়া বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

তোমালোকৰ পথ বিবেচনা কৰা!

⁶তোমালোকে অধিক গুটি সিঁচিছিলো, কিন্তু অলপহে চপালা; তোমালোকে খোৱা, কিন্তু তোমালোকৰ যথেষ্ট পৰিমাণে নাথাকে;

তোমালোকে পান কৰা, কিন্তু মতলীয়া নোহোৱা; তোমালোকে বস্ত্ৰ পিন্ধা, কিন্তু তোমালোকে উম নোপোৱা;

উপাৰ্জকে উপাৰ্জন কৰা ধন কেৱল বিস্মা থকা মোনাত থ'বলৈ উপাৰ্জন কৰে!'

⁷বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

'তোমালোকৰ পথ বিবেচনা কৰা!

⁸পৰ্বতলৈ উঠি গৈ কাঠ আনা; আৰু মোৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰা।

যিহোৱাই কৈছে, “তেতিয়াহে মই সন্তুষ্ট হ'ম, আৰু মই গৌৰৱাশিত হ'ম!”

⁹তোমালোকে অধিকৰ বাবে প্ৰত্যাশা কৰা, কিন্তু চোৱা! মই ফুঁ মাৰি উৰুৱাই দিয়াৰ বাবে তোমালোক অলপহে ঘৰত আনিলো।

কিয়? এই বুলি বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই ঘোষণা কৰিছে!

কাৰণ, মোৰ গৃহটি উচ্ছন্ন হৈ পৰি আছে, তথাপিও তোমালোকৰ প্ৰতিজনে নিজৰ ঘৰত সন্তুষ্ট হৈ আছে।

¹⁰এই কাৰণে আকাশে তোমালৈ নিয়ৰ বৰষাবলৈ প্ৰতিৰোধ কৰি ৰাখিছে, আৰু পৃথিৱী উৎপন্ন প্ৰতিৰোধ কৰি ৰাখিছে।

¹¹মই দেশ, পৰ্বত, আৰু শস্যৰ ওপৰত,

নতুন দ্ৰাক্সাৰস, তেল, আৰু ভূমিয়ে উৎপন্ন কৰা বস্ত্ৰৰ ওপৰত,

আৰু মানুহ, পশু, আৰু তোমালোকৰ হাতৰ পৰিশ্ৰমৰ সকলো ফলৰ ওপৰত খৰাং মাতিলোঁ।”।”

¹²তেতিয়া চলটীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুকাবিল, যিহোচাদকৰ পুত্ৰ প্ৰধান পুৰোহিত যিহোচুৱা, আৰু লোকসকলৰ সকলো অৱশিষ্ট লোকে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য, আৰু তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই পঠোৱা ভাববাদী হল্পয়ৰ কথা শুনি, আৰু লোকসকলে যিহোৱালৈ ভয় কৰিলে।

¹³তেতিয়া যিহোৱাৰ বাৰ্তাবাহক হল্পয়, যিহোৱাৰ বাৰ্তা লোকসকলক ক'লে, “‘মই তোমালোকৰ লগত আছোঁ!’ এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা!”

¹⁴সেয়ে যিহোৱাই যিহূদাৰ শাসনকৰ্তা চলটীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুৰাবিল, যিহোচাদকৰ পুত্ৰ প্ৰধান পুৰোহিত যিহোচুৱা, আৰু জনসাধাৰণৰ অৱশিষ্ট লোকসকলৰ আত্মা উত্তেজিত কৰিলে; সেই বাবে তেওঁলোকে বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ গৃহৰ কাম কৰিবলৈ গ'ল, ¹⁵তেতিয়া ৰজা দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰৰ ষষ্ঠ মাহৰ চৌবিশ দিন আছিল।

Chapter 2

হল্পয়ৰ দ্বিতীয়, তৃতীয়, আৰু চতুৰ্থ ভাববাণী

¹সপ্তম মাহৰ একৈশ দিনৰ দিনা ভাববাদী হল্পয়ৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ বাক্য আছিল, ²“যিহূদাৰ শাসনকৰ্তা চলটীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুৰাবিল, যিহোচাদকৰ পুত্ৰ প্ৰধান পুৰোহিত যিহোচুৱা, আৰু জনসাধাৰণৰ মাজৰ অৱশিষ্ট লোকক এই কথা কোৱা,

³তোমালোকৰ মাজত কোন আছে?

যিজনে এই গৃহৰ পূৰ্বৰ গৌৰৱ দেখিছে;

আৰু এতিয়া এই গৃহ কেনে দেখিছা?

তোমালোকৰ দৃষ্টিত এয়ে একো নোহোৱাৰ দৰে নহয় নে?

⁴‘হে জৰুৰাবিল বলৱান হোৱা!’ যিহোৱাই এই কথা ঘোষণা কৰিছে,

যিহোচাদকৰ পুত্ৰ হে প্ৰধান পুৰোহিত যিহোচুৱা, তুমিও বলৱান হোৱা;

আৰু যিহোৱাই কৈছে, দেশৰ সকলো লোক তোমালোক বলৱান হোৱা,

আৰু কাৰ্য কৰা; কাৰণ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, ‘মই তোমালোকৰ লগত আছোঁ!’

⁵তোমালোক যেতিয়া মিচৰৰ পৰা ওলাই আহিলা, তেতিয়া প্ৰতিজ্ঞাবোৰ অস্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ দ্বাৰাই, মই তোমালোকৰ সৈতে নিয়ম স্থাপন কৰিলোঁ।

আৰু মোৰ আত্মা তোমালোকৰ মাজত স্থিতি ল'লে; সেয়ে তোমালোকে ভয় নকৰিবা।

⁶কাৰণ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘খন্তেক পাছতে,

মই আৰু এবাৰ আকাশ-মণ্ডল, পৃথিৱী, সমুদ্ৰ আৰু শুকান ভূমি কঁপাম!

⁷আৰু মই প্ৰত্যেক দেশবোৰক কঁপাম, আৰু প্ৰত্যেক দেশে মৌলৈ বহুমূল্য বস্তু আনিব;

বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, মই এই গৃহ গৌৰৱেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰিম।

⁸বাহিনীবিলাকৰ যিহোৱাই কৈছে, ৰূপ আৰু সোণবোৰ মোৰ।

⁹বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, এই গৃহৰ পূৰ্বৰ প্ৰতাপতকৈ ভবিষ্যতৰ প্ৰতাপ অধিক হ'ব,

আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই ঘোষণা কৰিছে, এই ঠাইত মই শান্তি দান কৰিম।

¹⁰ৰজা দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰৰ নৱম মাহৰ চৌবিশ দিনৰ দিনা, ভাববাদী হল্পয়ৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ বাক্য আছিল, ¹¹“বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘তুমি পুৰোহিতসকলক বিধানৰ বিষয়ে সুধা আৰু কোৱা: ¹²কোনোৱে যদি নিজৰ বস্ত্ৰত পবিত্ৰ মাংস বান্ধি লৈ যায়, আৰু যদি পিঠা, সিজোৱা ডাইল, দ্ৰাক্ষাৰস, তেল, বা আন কোনো খোৱা বস্তু তেওঁৰ সেই বান্ধি লৈ যোৱা বস্ত্ৰত লাগে, তেনেহ'লে সেই খোৱা বস্ত্ৰবোৰ পবিত্ৰ হ'ব নে?’” পুৰোহিত সকলে উত্তৰ দি ক'লে, “নহ'ব।”

¹³তেতিয়া হল্পয়ে ক'লে, “মৰা শৱ চুই অশুচি হোৱা কোনো মানুহে যদি সেইবোৰৰ মাজৰ পৰা কোনো বস্তু চুৱে, তেনেহ'লে সেয়ে অশুচি হব নে?” পুৰোহিতসকলে উত্তৰ দি ক'লে, “হয়, সেয়ে অশুচি হ'ব।” ¹⁴তেতিয়া হল্পয়ে উত্তৰ দি ক'লে, “যিহোৱাই কৈছে, মোৰ আগত এই লোকসকল আৰু এই দেশ তেনেকুৱা, আৰু তেওঁলোকৰ হাতৰ সকলো কাৰ্যও তেনেকুৱা। তেওঁলোকে মৌলৈ যি উৎসৰ্গ কৰে, সেইবোৰ অশুচি।

¹⁵সেয়ে এতিয়া যিহোৱাৰ মন্দিৰত শিলৰ ওপৰত শিল স্থাপন নকৰা দিনৰে পৰা আজিলৈকে সেই সকলো দিন বিবেচনা কৰা। ¹⁶কোনো মানুহে যেতিয়াই শস্যৰ দ'মৰ পৰা বিশ জোখৰ শস্য ল'বলৈ আহে, তেতিয়া তাত কেৱল দহ জোখৰ শস্য মাথোন পায়, আৰু কোনো মানুহে যেতিয়া পঞ্চাশ কলহ দ্ৰাক্ষাৰস ল'বলৈ দ্ৰাক্ষাকুণ্ডলৈ আহে, তেতিয়া তাত কেৱল বিশ কলহহে পায়। ¹⁷যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই তোমালোকক

দুৰ্দশাগ্ৰস্ত কৰিলোঁ, আৰু তোমালোকৰ হাতৰ সকলো উৎপন্ন উদ্ভিদৰ ৰোগেৰে নষ্ট কৰিলোঁ, তথাপিও তোমালোক এতিয়ালৈকে মোলৈ ঘূৰি অহা নাই।

18'নৱম মাহৰ চৌবিশ দিনলৈকে যিমান দিন অতীত হৈ গল, আৰু যিহোৱাৰ মন্দিৰৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা দিনৰে পৰা আজিলৈকে সকলো দিন বিবেচনা কৰা! 19'ভ্ৰালত এতিয়ালৈকে শস্য আছে নে? দ্ৰাক্সালতা, ডিমৰু গছ, ডালিম, আৰু জলফাই গছে ফল দিয়া নাছিল; কিন্তু আজিৰ পৰা মই তোমাক আশীৰ্বদ কৰিম'1"

20'তাৰ পাছত মাহৰ চৌবিশ দিনৰ দিনা যিহোৱাৰ বাক্য দ্বিতীয়বাৰ হল্পয়লৈ আহিল, আৰু তেওঁ ক'লে, 21'"যিহুদাৰ শাসনকৰ্ত্তা জৰুৰাবিলক কোৱা,

মই আকাশ-মণ্ডল আৰু পৃথিৱী কঁপাম;

22'মই ৰাজ্যবোৰৰ সিংহাসন লুটিয়াই পেলাম, আৰু দেশৰ ৰাজ্যবোৰৰ শক্তি নাশ কৰিম,

আৰু ৰথ আৰু ৰথৰ আৰোহীসকলক লুটিয়াই পেলাম; যোঁৰা আৰু যোঁৰাৰ আৰোহী প্ৰতিজনক নিজৰ ভায়েকৰ তৰোৱালেৰে আঘাত কৰি তলত পেলোৱা হ'ব। 23'বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই ঘোষণা কৰিছে, সেই দিনা মোৰ দাস চলটীয়েলৰ পুত্ৰ জৰুৰাবিলক মই গ্ৰহণ কৰিম;

আৰু মই তোমাক মোৰ আঙঠিত মোহৰৰ দৰে স্থাপন কৰিম;

কাৰণ, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, মই তোমাক মনোনীত কৰিলোঁ!'

জখৰিয়া ভাববাদীৰ পুস্তক।

Chapter 1

মন পালটাবলৈ আমন্ত্ৰণ। জখৰিয়াৰ প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় দৰ্শন।

¹দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰৰ অষ্টম মাহত, ইন্দোৰ নাতিয়েক বেৰেথিয়াৰ পুত্ৰ জখৰিয়া ভাববাদীৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল:

²“যিহোৱাই তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ওপৰত অতিশয় অসন্তুষ্ট হৈছিল! ³সেই কাৰণে তুমি লোকসকলক কোৱা: ‘বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে,

“তোমালোকে মোলৈ ঘূৰা!” এয়ে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ বাক্য;

“তেতিয়া মই তোমালোকলৈ ঘূৰিম!” এই কথা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে।

⁴তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ নিচিনা তোমালোক নহ’ব; যিসকলৰ আগত আগৰ কালৰ ভাববাদীসকলে কৈছিল, “বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে নিজ নিজ কু-পথৰ, আৰু নিজ নিজ কু-কাৰ্য্যৰ পৰা ঘূৰা!” কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা নুশুনিলে, বা মোলৈ কাণ নিদিলে।” এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা।

⁵“তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকল ক’ত? আৰু ভাববাদীসকল চিৰকাললৈকে জীয়াই আছে নে?

⁶কিন্তু মোৰ দাস ভাববাদীসকলক মই আত্মা কৰা মোৰ বাক্য আৰু নিয়মবোৰ

তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ কাণত পৰা নাছিল নে?

তেতিয়া তেওঁলোকে মন পালটন কৰি ক’লে, ‘আমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু আমাৰ কাৰ্য্য অনুসাৰে আমালৈ কৰিবৰ কাৰণে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই থিৰ কৰাৰ দৰে তেওঁ আমালৈ কৰিলে।’”

⁷দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ দ্বিতীয় বছৰৰ একাদশ, অৰ্থাৎ চৰাট মাহৰ চৌবিশ দিনৰ দিনা ইন্দোৰ নাতিয়েক বেৰেথিয়াৰ পুত্ৰ জখৰিয়া ভাববাদীক যিহোৱাৰ দ্বাৰাই এই বাক্য জনোৱা হ’ল, ⁸“মই ৰাতি দৰ্শনত দেখিলোঁ যে, এজন লোকে এটা ৰঙা ঘোঁৰাত উঠি সমতলত থকা মেন্দি গছবোৰৰ মাজত থিয় হৈ আছিল; আৰু তেওঁৰ পাছত ৰঙা, মুগা আৰু বগা বৰণীয়া কেইবাটাও ঘোঁৰা আছিল। ⁹তেতিয়া মই সুধিলোঁ, “হে মোৰ প্ৰভু, এইবোৰ কি বস্তু?” তেতিয়া মোৰ লগত কথা হোৱা দূতজনে মোক ক’লে, “এইবোৰ কি বস্তু সেই বিষয়ে মই তোমাক দেখুৱাম।”

¹⁰তেতিয়া মেন্দি গছবোৰৰ মাজত থিয় দি থকা সেই লোকজনে উত্তৰ দি ক’লে, “পৃথিৱীত চাৰিওফালে ফুৰিবলৈ যিহোৱাই পঠোৱা লোক এইসকল।” ¹¹তেতিয়া তেওঁলোকে মেন্দি গছবোৰৰ মাজত থিয় হৈ থকা যিহোৱাৰ দূতজনক উত্তৰ দি ক’লে, “আমি পৃথিৱীৰ সকলো ফালে ফুৰিলোঁ আৰু চোৱা, গোটেই পৃথিৱী সুস্থিৰ আৰু বিশ্ৰামে আছে।”

¹²তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতজনে উত্তৰ দি ক’লে, “হে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, যি যিক্ৰচালেম, আৰু যিহূদাৰ নগৰবোৰৰ অহিতে আপুনি এই সত্তৰ বছৰ ক্ৰোধ কৰিয়েই আছে, সেই যিক্ৰচালেম আৰু যিহূদাৰ সেই নগৰবোৰৰ ওপৰত আপুনি কিমান কাললৈ দয়া নকৰাকৈ থাকিব?” ¹³তেতিয়া যিহোৱাই মোৰে সৈতে কথা হোৱা দূতজনক উত্তম বাক্য, এনে কি, শাল্লুনাডায়ক বাক্যেৰে উত্তৰ দিলে।

¹⁴তেতিয়া মোৰ লগত কথা হোৱা দূতজনে মোক ক’লে, “তুমি ঘোষণা কৰি কোৱা, ‘বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“মই যিক্ৰচালেম আৰু চিয়োনৰ অৰ্থে মহা অন্তৰ্জ্বালাৰে জ্বলিছোঁ।

¹⁵আৰু নিশ্চিন্তে থকা জাতিসকলৰ ওপৰত মই অতিশয় অসন্তুষ্ট হৈছোঁ;

কিয়নো মই কেৱল অলপ অসন্তুষ্ট হোৱাত, তেওঁলোক অমঙ্গলৰ অৰ্থে সাহাৰ্য্য কৰোঁতা হ’ল।”

¹⁶এই হেতুকে যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“মই নানা দয়াৰে সৈতে যিক্ৰচালেমলৈ ঘূৰিলোঁ; তাত মোৰ গৃহ সজা হ’ব।”

বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ এই বচন-“আৰু যিৰুচালেমৰ ওপৰত এডাল পৰিমাণজৰী বিস্তাৰ কৰা হ’ব!”

¹⁷তুমি আকৌ ঘোষণা কৰি কোৱা,

‘বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: ‘মোৰ নগৰবোৰ পুনৰায় মঙ্গলেৰে উপচি পৰিব,

যিহোৱাই চিয়োনক পুনৰায় শাল্লানা কৰিব আৰু যিৰুচালেমক আকৌ মনোনীত কৰিব।”

¹⁸পাছত চকু তুলি চাই মই চাৰিটা শিং দেখিলোঁ। ¹⁹তেতিয়া মোৰ লগত কথা হোৱা দূতজনক মই সুধিলোঁ, “এইবোৰ কি?” তেতিয়া তেওঁ মোক উত্তৰ দি ক’লে, “যিহুদা, ইস্ৰায়েল আৰু যিৰুচালেমক ছিন্ন-ভিন্ন কৰা শিং এইবোৰ।”

²⁰তাৰ পাছত যিহোৱাই মোক চাৰিজন শিল্পকৰ দেখুৱালে। ²¹তেতিয়া মই সুধিলোঁ, “এওঁলোকে কি কৰিবলৈ আহিছে?” তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, “যি কোনো মানুহকে নিজৰ মূৰ দাঙিব নোৱাৰাকৈ যিহুদাক ছিন্ন-ভিন্ন কৰা শিং এইবোৰ; কিন্তু যি জাতিবোৰে যিহুদা দেশ ছিন্ন-ভিন্ন কৰিবলৈ নিজ নিজ শিং তুলিছিল, সেই জাতিবোৰক ত্ৰাসিত কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ শিংবোৰ ভাঙি পেলাবলৈ, এওঁলোক আহিছে।

Chapter 2

জখৰিয়াৰ তৃতীয় দৰ্শন।

¹তাৰ পাছত মই চকু তুলি চাই হাতত এডাল পৰিমাণ-জৰী লোৱা এজন পুৰুষক দেখিলোঁ। ²তেতিয়া মই সুধিলোঁ, “আপুনি ক’লৈ যায়?” তেতিয়া তেওঁ মোক ক’লে, “যিৰুচালেমৰ দৈৰ্ঘ্য আৰু প্ৰস্থ কিমান, তাক জুখি নিৰ্ণয় কৰিবলৈ যাওঁ।”

³তেতিয়া মোৰে সৈতে কথা হোৱা দূতজন আগবাঢ়ি গ’ল, আৰু আন এজন দূতে তেওঁৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ ওলাই আহিল। ⁴আৰু দ্বিতীয় দূতজনে তেওঁক ক’লে, “তুমি বেগাই যোৱা আৰু সেই ডেকাক এই কথা কোৱা,

‘যিৰুচালেম গড় নোহোৱা গাওঁৰ নিচিনা বসতিস্থান হ’ব; যিৰুচালেমৰ মাজত থকা অধিক মানুহ আৰু পশুৰ কাৰণে।

⁵কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, ‘ময়েই তাৰ চাৰিওফালে অগ্নিৰ গড়,

আৰু তাৰ মাজত গৌৰৱস্বৰূপ হ’ম।

⁶যিহোৱাই কৈছে, হে লোকসকল, হে লোকসকল! তোমালোক উত্তৰ দেশৰ পৰা পলাই যোৱা;

কিয়নো যিহোৱাই কৈছে, ‘আকাশৰ চাৰি বায়ুৱে কৰা নিচিনাকৈ মই তোমালোকক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিলোঁ!’

⁷‘বাবিল জীয়াৰীয়ে সৈতে প্ৰবাস কৰা হে চিয়োন, বক্ষাৰ অৰ্থে পলোৱা।”

⁸কিয়নো বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই মোক সন্মানিত কৰিলে, আৰু তোমালোকক লুণ্ঠন কৰা জাতিবোৰৰ ওচৰলৈ তেওঁ মোক পঠিয়ালে; কাৰণ যিজনে তোমালোকক স্পৰ্শ কৰে, সেইজনে তেওঁৰ চকুৰ মণি স্পৰ্শ কৰে।

⁹কিয়নো চোৱা, মই যেতিয়া সিহঁতৰ ওপৰত মোৰ হাত জোকাৰিম; তেতিয়া সিহঁত সেইলোকসকলৰ বন্দীকাম কৰা লোকৰ লুটদ্ৰব্য হ’ব।” আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই যে মোক পঠিয়ালে, তেতিয়া তোমালোকে জানিবা।

¹⁰“হে চিয়োন জীয়াৰী, গীত গাই আনন্দ কৰা;” কিয়নো, যিহোৱাই কৈছে, চোৱা, “মই আহিছোঁ, আৰু মই তোমালোকৰ মাজত বাস কৰিম।”

¹¹তেতিয়া সেই দিনা অনেক জাতিয়ে যিহোৱাৰ লগ ল’ব। তেওঁ ক’ব, “তোমালোক মোৰ প্ৰজা হ’ব;

আৰু মই তোমাৰ মাজত বাস কৰিম।” তেতিয়া বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই যে মোক তোমাৰ ওচৰলৈ পঠালে, ইয়াকে তুমি জানিবা।

¹²আৰু যিহোৱাই পবিত্ৰ দেশত নিজ অংশস্বৰূপে যিহুদা অধিকাৰ কৰিব

আৰু পুনৰায় যিৰুচালেমক মনোনীত কৰিব।

¹³হে সমুদায় লোক, যিহোৱাৰ আগত মনে মনে থাকা; কিয়নো তেওঁ স্বৰ্গৰ পৰা জাগি উঠিছে।

Chapter 3

জখৰিয়াৰ চতুৰ্থ দৰ্শন।

¹তেতিয়া যিহোৱাই দূতজনৰ আগত পুৰোহিত যিহোচূৱাক থিয় হৈ থকা দেখুৱালে আৰু তেওঁৰ অহিতে শক্ৰতা দেখুৱাবৰ কাৰণে তেওঁৰ সোঁহাতে চয়তানক থিয় হৈ থকা যেন তেওঁ মোক দেখুৱালে। ²তেতিয়া যিহোৱাৰ দূতে চয়তানক ক'লে, “হে চয়তান, যিহোৱাই তোমাক ধমকি দিয়ক; যিজনো যিক্ৰচালেমক মনোনীত কৰিলে, তেওঁ তোমাক ধমকি দিয়ক! এওঁ জুইৰ পৰা উলিয়াই অনা আধা পোৰা খৰি যেন নহয় নে?” ³সেই সময়ত যিহোচূৱাই মলিন বস্ত্ৰ পিন্ধি দূতজনৰ আগত থিয় হৈ আছিল,

⁴সেইবাবে দূতে ক'লে আৰু তেওঁৰ আগত থিয় হৈ থকাসকলক ক'লে, “এওঁৰ গাৰ পৰা মলিন বস্ত্ৰ সোলোকাই পেলোৱা।” তেতিয়া তেওঁ যিহোচূৱাক ক'লে, “চোৱা! মই তোমাৰ অপৰাধ তোমাৰ পৰা আতৰালোঁ, আৰু মই তোমাক উত্তম বস্ত্ৰ পিন্ধাম।” ⁵তেওঁ ক'লে, তেওঁৰ মূৰত তোমালোকে এটা পাণ্ডৰি পিন্ধাই দিয়া!” এইদৰে যিহোৱাৰ দূত যেতিয়া তেওঁলোকৰ ওচৰত থিয় হৈ আছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে যিহোচূৱাৰ মূৰত এটা শুচি পাণ্ডৰি পিন্ধাই দিলে, আৰু তেওঁক বস্ত্ৰ পিন্ধালে।

⁶তাৰ পাছত যিহোৱাৰ দূতজনাই যিহোচূৱাক শ্ৰদ্ধাৰে আজ্ঞা কৰি ক'লে, ⁷“বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

তুমি যদি মোৰ পথত চলা, আৰু মোৰ আজ্ঞাবোৰ যদি পালন কৰা,

তেনেহ'লে তুমি মোৰ গৃহটিৰ কাৰ্য্য চলাবা আৰু মোৰ চোতালখন ৰাখিবা;

কাৰণ মোৰ আগত থিয় হৈ থকা এই লোকসকলৰ মাজত, মই তোমাক অহা যোৱা কৰিবলৈ অধিকাৰ দিম।

⁸হে প্ৰধান পুৰোহিত যিহোচূৱা, শুনা, তুমি আৰু তোমাৰ আগত বহি থকা লগৰীয়াসকল শুনা!

কিয়নো তেওঁলোকেই চিনস্বৰূপ লোক, কাৰণ চোৱা, মই মোৰ দাসৰ এটি গজালি উৎপন্ন কৰিম।

⁹এতিয়া যিহোচূৱাৰ আগত মই স্থাপন কৰা শিলটোলৈ চোৱা। এইটো শিলৰ ওপৰতেই সাতোটা চকু ৰখা হৈছে’,

বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, ‘চোৱা, মই তাৰ উপযুক্ত শিলালিপি খোদিত কৰিম,

‘আৰু এই দেশৰ পাপসমূহ একেদিনাই মচি পেলাম’।

¹⁰বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, ‘সেইদিনা প্ৰতিজনে নিজৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াক নিজ নিজ দ্ৰাক্কালতাৰ ডালৰ ওচৰলৈ আৰু ডিমৰু গছজোপাৰ তললৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিবা।

Chapter 4

জখৰিয়াৰ পঞ্চম দৰ্শন।

¹পাছত মোৰে সৈতে কথা হোৱা দূতজন পুনৰ উভতি আহিল, আৰু টোপনিত থকা মানুহক জগোৱাৰ দৰে মোক জগালে। ²তেওঁ মোক ক'লে, “তুমি কি দেখিছা?” তেতিয়া মই ক'লোঁ, “মই সম্পূৰ্ণ সোণেৰে নিৰ্মান কৰা এক দীপাধাৰ দেখিছোঁ; তাৰে ওপৰত এটা পাত্ৰ আছে। তাতে সেই পাত্ৰৰ ওপৰত সাতোটা প্ৰদীপ আছে, আৰু তাৰ ওপৰত থকা প্ৰত্যেক দীপাধাৰাৰ সৈতে সাতডালকৈ শলিতা আছে; ³আৰু তাৰ ওচৰত দুজোপা জিতগছ আছে, এজোপা তেলধাৰৰ সোঁফাল আৰু আনজোপা তাৰ বাওঁফালে।”

⁴পাছত মোৰে সৈতে কথা হোৱা দূতজনক আকৌ মই সুধিলোঁ, “হে মোৰ প্ৰভু এইবোৰৰ অৰ্থ কি?” ⁵তেতিয়া মোৰে সৈতে কথা হৈ থকা দূতজনে উত্তৰ দি মোক ক'লে, “ইয়াকো তুমি নাজানা নে?” মই ক'লোঁ, “হে মোৰ প্ৰভু, মই নাজানো।”

⁶তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দি মোক এই কথা ক'লে, “জৰুৰাবিললৈ অহা যিহোৱাৰ বাক্য এই,

‘শক্তি বা পৰাক্ৰমৰ দ্বাৰাই নহয়, কিন্তু মোৰ আত্মাৰ দ্বাৰাইহে,’

ইয়াক বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে।” ⁷

“হে বৃহৎ পৰ্ব্বত, তুমি কোন? জৰুৰাবিলৰ আগত তুমি সমথল হৈ যাবা,

আৰু 'অনুগ্রহ, ইয়ালৈ অনুগ্রহ হওক!' এই জয়ধ্বনিৰ সৈতে তেওঁ প্ৰধান শিলটো উলিয়াই আনিব।"

⁸পাছত যিহোৱাৰ বাক্য মোলৈ আহিল আৰু ক'লে, ⁹"বোলে, জৰুৱাবিলৰ হাতে এই গৃহটিৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলে আৰু তেওঁৰ হাতে ইয়াক সমাপ্তও কৰিব; ইয়াতে তুমি জানিবা যে, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই মোক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠালে ¹⁰কিয়নো সৰু সৰু বিষয়ৰ দিন কোনে হয়জ্ঞান কৰিব? তেতিয়া লোকসকলে আনন্দ কৰিব আৰু জৰুৱাবিলৰ হাতত ওলোম-ৰচীডাল দেখিব। এইবোৰেই গোটেই পৃথিৱীত ইফালৰ পৰা সিফালে ভ্ৰমি ফুৰে। ¹¹পাছত মই তেওঁক উত্তৰ দিলো আৰু আকৌ সুধিলোঁ, "দীপাধাৰৰ সোঁ আৰু বাওঁফালে থকা এই দুজোপা জিতগছ কি?"

¹²পাছত দ্বিতীয়বাৰ মই তেওঁক সুধিলো আৰু ক'লো, "যি দুডাল সোণোৱালী নলীয়ে নিজৰ নিজৰ পৰা সোণোৱালী তেল ঢালি দিয়ে, সেই নলী দুডালৰ ওচৰত থকা জিতগছৰ সেই ডালদুটা বা কি?"

¹³তেতিয়া তেওঁ মোক উত্তৰ দি ক'লে, "সেই কেইডাল কি, ইয়াকো তুমি নাজানা নে?" মই ক'লো, "হে মোৰ প্ৰভু, মই নাজানো।"

¹⁴তেতিয়া তেওঁ মোক ক'লে, "গোটেই পৃথিৱীৰ যিহোৱাৰ ওচৰত থিয় হৈ থকা এই দুডাল তেল যোগাওঁতা পুৰুষ।"

Chapter 5

জখৰিয়াৰ ষষ্ঠ আৰু সপ্তম দৰ্শন।

¹পাছত মই উভতি আহিলো আৰু চকু তুলি চালো, তাতে মই এখন উড়ি থকা নুৰিয়াৰ পৰা পুথি দেখিলোঁ। ²তেতিয়া দূতে মোক ক'লে, "তুমি কি দেখিছা?" মই উত্তৰ দি ক'লোঁ, "মই নুৰিয়াৰ পৰা এখন উড়ি থকা পুথি দেখিছোঁ, সেয়ে দীঘলে বিশ হাত আৰু বহলে দহ হাত।"

³তেতিয়া তেওঁ মোক ক'লে, "গোটেই দেশৰ ওপৰেদি ওলাই যোৱা এয়ে অভিশাপ, কিয়নো যিয়ে চুৰ কৰে, সি তাৰ এপিঠিৰ মতে উচ্ছন্ন হ'ব আৰু যিয়ে মিছা শপত খায়, সি তাৰ আন পিঠিৰ মতে উচ্ছন্ন হ'ব।"

⁴বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, 'ইয়াক মই উলিয়ালোঁ,'

আৰু সেয়ে চোৰৰ ঘৰত আৰু মোৰ নামেৰে মিছা শপত খোৱাজনৰ ঘৰত সোমাব।

আৰু সেয়ে তাৰ ঘৰৰ মাজত থাকি কাঠ আৰু শিলে সৈতে তাক বিনষ্ট কৰিব।"

⁵তেতিয়া মোৰে সৈতে কথা হোৱা দূতজনে ওলাই আহি মোক ক'লে, "তুমি চকু তুলি চোৱা, সোঁটো কি আহিছে? ⁶তেতিয়া মই সুধিলোঁ, "সেইটো কি?" তেওঁ ক'লে, "আহি থকা সেই পাত্ৰটোত ঐফা আছে। সেইটোৱেই গোটেই দেশৰ লোকসকলৰ অতিশয় অনৈতিক আচৰণ।" ⁷তেতিয়া দূতে সেই পাত্ৰৰ পৰা ঘূৰণীয়া সীহৰ ঢাকনীখন মেলি দিলে আৰু সেই ঐফাৰ পাত্ৰটোৰ তলিত এগৰাকী তিৰোতা বহি আছিল।

⁸দূতে মোক ক'লে, "এয়ে দুষ্টতা!" এইবুলি তেওঁ তাইক ঐফা পাত্ৰৰ ভিতৰলৈ হেঁচা মাৰি ঠেলি দিলে আৰু মুকলি কৰা সীহৰ ঢাকনীখন পুনৰ বন্ধ কৰিলে। ⁹তেতিয়া মই চকু তুলি চাই দেখিলোঁ যে, দুগৰাকী মহিলা মোৰ ফালে আহি আছিল আৰু সেই দুগৰাকীৰ ডেউকাত বায়ু আছিল; আছিল; সিহঁতৰ ডেউকা বৰটোকোলাৰ ডেউকাৰ নিচিনা আছিল। সেই দুগৰাকীয়ে পৃথিৱী আৰু আকাশৰ মাজেদি ঐফা পাত্ৰটো তুলি লৈ গৈছিল।

¹⁰সেয়েহে মোৰে সৈতে কথা হৈ থকা দূতজনক মই সুধিলোঁ, "সেই দুগৰাকীয়ে ঐফা পাত্ৰটো লৈ ক'লে গৈছে?" ¹¹তেওঁ মোক ক'লে, "চিনাৰ দেশত সেই পাত্ৰৰ বাবে এটা মন্দিৰ সাজিবলৈ গৈছে, সেইটো সজা হ'লে, তাইক তাইৰ নিজৰ ঠাইত স্থাপন কৰা হ'ব।"

Chapter 6

জখৰিয়াৰ অষ্টম দৰ্শন।

¹তেতিয়া পুনৰায় মই মোৰ চকু তুলি চাই দেখিলোঁ, দুই পৰ্বতৰ মাজৰ পৰা চাৰিখন বথ ওলাই আহিল। সেই পৰ্বত পিতলৰ পৰ্বত। ²প্ৰথম বথত ৰঙা ঘোঁৰা, দ্বিতীয়খনত ক'লা ঘোঁৰা, ³তৃতীয়খনত বগা ঘোঁৰা আৰু চতুৰ্থখনত বনী ফুটুকা ঘোঁৰা। ⁴তেতিয়া মোৰে সৈতে কথা হোৱা দূতজনক মই প্ৰশ্ন কৰি ক'লো, "হে মোৰ প্ৰভু, এইবোৰ কি?"

⁵দূত-জনে উত্তৰ দি মোক ক'লে, “এইবোৰ হ'ল গোটেই পৃথিৱীৰ প্ৰভুৰ আগত থিয় হৈ থকাৰ পৰা ওলাই অহা আকাশৰ চাৰি বায়ু। ⁶ক'লা যোঁৱাৰ ৰথখন উত্তৰ দেশৰ ফাললৈ ওলাই গৈছে, বগাবোৰ পশ্চিম দেশৰ ফালে আৰু অনুজ্বল দাগ থকাবোৰ দক্ষিণ দেশলৈ গৈছে।”

⁷আৰু বলীবোৰে ওলাই গৈ, পৃথিৱীত ইফালে সিফালে ফুৰিবৰ বাবে অনুমতি খুজিলে, তেতিয়া দূতে ক'লে, “যোৱা পৃথিৱীত ইফালে সিফালে ফুৰাওঁ!” তেতিয়া সেইবোৰে পৃথিৱীত ইফালে সিফালে ফুৰিবলৈ ধৰিলে। ⁸তেতিয়া তেওঁ মোক আহ্বান কৰিলে আৰু মোক মাতি ক'লে, “চোৱা, উত্তৰ দেশৰ ফালে ওলাই যোৱাবোৰে উত্তৰ দেশত মোৰ ক্ৰোধ মাৰ নিয়ালে।”

⁹সেয়েহে যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে, ¹⁰“বোলে তুমি গৈ হিন্দয়, টোবিয়া, যিদয়া-এই দেশান্তৰিত লোকসকলৰ পৰা ৰূপ আৰু সোণ লোৱাওঁ; আৰু আজিয়েই তুমি নিজে এইবোৰ লৈ যিজন বাবিলৰ পৰা আহিল, সেই চফনিয়াৰ পুত্ৰ যোচিয়াৰ ঘৰলৈ যোৱা। ¹¹তাতে সেই ঘৰত সোমাই সেই ৰূপ আৰু সোণ লৈ, তাৰে দুটা কিৰীটি সাজি যিহোচাদকৰ পুত্ৰ যিহোচুৱা প্ৰধান পুৰোহিতৰ মূৰত দিয়াওঁ।

¹²আৰু তুমি তেওঁক ক'বা, ‘বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

“চোৱা, সেই পুৰুষ জনৰ নাম পোখা! তেওঁ যি ঠাইত আছে, সেই ঠাইতেই বাঢ়িব;

আৰু তেওঁ তেতিয়া যিহোৱাৰ মন্দিৰ সাজিব!

¹³হয়, তেৱেঁই যিহোৱাৰ মন্দিৰ সাজিব আৰু তেওঁ গৌৰৱ মুকুটেৰে বিভূষিত কৰিব; তেওঁ নিজ সিংহাসনত বহি ৰাজত্ব কৰিব।

আৰু পুৰোহিত হৈ নিজ সিংহাসনত বহিব আৰু দুয়োটাৰে মাজত শান্তিৰ মন্ত্ৰণা থাকিব।

¹⁴আৰু সেই দুটা কিৰীটি হেলেম, টোবিয়া, যিদয়া, আৰু চফনিয়াৰ পুত্ৰৰ উদাৰতাৰ সোঁৱৰণৰ অৰ্থে, যিহোৱাৰ মন্দিৰত ৰখা হ'ব। ¹⁵আৰু দূৰৈত থকা লোকসকল যেতিয়া আহি যিহোৱাৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণৰ সাহায্য কৰিব, তেতিয়া বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই যে মোক তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়ালে, ইয়াক তোমালোকে জানিবা; আৰু তোমালোকে যদি যল্লেৰে ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ বাক্য পালন কৰা, তেতিয়া এয়ে সিদ্ধ হ'ব।”

Chapter 7

ইশ্ৰায়েলে পঠোৱা দূতসকলৰ প্ৰশ্ন আৰু তাৰ উত্তৰ।

¹পাছত ৰজা দাৰিয়াবচৰ ৰাজত্বৰ চতুৰ্থ বছৰৰ কিল্গেব নামেৰে নৱম মাহৰ চতুৰ্থ দিনা, জখৰিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল। ²সেই সময়ত, যিহোৱাৰ অনুগ্ৰহ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ বৈৎএলৰ লোকসকলে চৰেচৰ, ৰেগক-মেলক আৰু তেওঁলোকৰ লোকসকলক পঠিয়াই দিলে। ³তেওঁলোকে যিহোৱাৰ গৃহত উপস্থিত থকা বাহিনীসকল আৰু ভাববাদীসকলক ক'লে “মই ইমান বছৰ যি দৰে শোক কৰি আহিছোঁ, সেইদৰে নিজকে পৃথক ৰাখি পঞ্চম মাহত ব্ৰত ৰাখিম নে?”

⁴তেতিয়া বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু ক'লে,

⁵“তুমি দেশৰ সকলো লোকসকলক আৰু পুৰোহিতসকলক এই কথা কোৱা,

‘যেতিয়া তোমালোকে যি পঞ্চম আৰু সপ্তম মাহত ব্ৰত আৰু শোক কৰিছিলো,

তেতিয়া তোমালোকে সেই সত্তৰ বছৰত, মোৰে উদ্দেশ্যে প্ৰকৃততে ব্ৰত কৰিছিলো নে?

⁶আৰু যেতিয়া তোমালোকে ভোজন-পান কৰিছিলো, তেতিয়া তোমালোকে নিজৰ নিজৰ কাৰণে ভোজন-পান কৰা নাছিলো নে?

⁷এই কথাই পূৰ্বকালৰ ভাববাদীসকলৰ দ্বাৰাই যিহোৱাই ঘোষণা কৰি কোৱা সেই বাক্য নহয়নে,

যি কালত যিৰূচালেম আৰু তাৰ চাৰিওফালে উন্নত অৱস্থাত থকা নগৰবোৰ আৰু তাৰে সৈতে দক্ষিণ অঞ্চল আৰু নিম্নভূমিত তোমালোকে বাস কৰিছিলো?”

⁸পুনৰায় জখৰিয়াৰ ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, ⁹বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: তোমালোকে সত্যৰে, বিশ্বাসেৰে আৰু দয়াৰে বিচাৰ কৰা,

আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাইৰে সৈতে দয়া আৰু কৰুণা ব্যৱহাৰ কৰা;

¹⁰আৰু যি সকল বিধৱা, পিতৃহীন, বিদেশী আৰু দৰিদ্ৰ সেই লোকসকলক অত্যাচাৰ নকৰিবা;

আৰু তোমালোক কোনেও নিজ নিজ ভাইৰ বিৰুদ্ধে নিজ মনত কু-কল্পনা নকৰিবা।'

¹¹কিন্তু তেওঁলোকে শুনিবলৈ অসম্মত হ'ল; আৰু কান্ধ আঁতৰাবলৈ থিৰ কৰিলে; আৰু শুনাত সন্মত নহ'বলৈ নিজ নিজ কাণত সোপা দিলে।

¹²এনে কি তেওঁলোকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই নিজ আত্মাৰ দ্বাৰাই আগৰ কালৰ ভাববাদীসকলৰ যোগেদি পঠোৱা বাক্য নুশুনিবৰ কাৰণে তেওঁলোকে নিজ নিজ হৃদয় হীৰাৰদৰে টান কৰিলে; এই কাৰণে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ মহাক্ৰোধ হ'ল।

¹³যেতিয়া বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই লোকসকলক মাতিছিল, তেতিয়া লোকসকলে নুশুনিলে। 'সেই একেধৰণে' বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই ক'লে, "তেওঁলোকে চিঞৰি মাতিব, কিন্তু মই নুশুনিম। ¹⁴কিন্তু মই তেওঁলোকে নজনাকৈ আটাই জাতিৰ মাজলৈ বা'মাৰলি বতাহেৰে তেওঁলোকক ছিন্ন-ভিন্ন কৰিম। এইদৰে তেওঁলোকৰ পাছত দেশখন এনেদৰে উচ্ছন্ন হ'ল, যে তাৰ মাজেদি কোনেও অহা-যোৱা নকৰিলে; কিয়নো তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই মনোহৰ দেশখন উচ্ছন্ন হ'ল।"

Chapter 8

¹তেতিয়া বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু ক'লে, ²"বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

'মই চিয়োনৰ অৰ্থে মহা-অন্তৰ্জ্বালাৰে জ্বলিছোঁ, মই তাইৰ অৰ্থে মহা ক্ৰোধেৰে জ্বলিছোঁ!'

³বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

'মই চিয়োনলৈ উলটি আহিলোঁ আৰু যিৰূচালেমৰ মাজত বাস কৰিম,

কাৰণ যিৰূচালেম সত্যপুৰী বুলি আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ পৰ্বতখন পবিত্ৰ বুলি প্ৰখ্যাত হ'ব!'"

⁴বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

অতি বুঢ়া হোৱাৰ কাৰণে পুনৰায় যিৰূচালেমৰ চকবোৰত বহিব,

প্ৰতিজন বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে নিজ নিজ হাতত লাখুটি ল'ব।

⁵আৰু ল'ৰা-ছোৱালিবোৰৰ খেল ধেমালিৰে সেই নগৰৰ আলিবাটবোৰ পৰিপূৰ্ণ হ'ব!'"

⁶বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

"সেই দিনত এই লোকসকলৰ যি অৱশিষ্ট ভাগ থাকিব, সেই লোকসকলৰ দৃষ্টিত সেয়ে আচৰিত বোধ হ'ব;

মোৰ দৃষ্টিতো সেয়ে আচৰিত বোধ হ'ব নে?" ইয়াক বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে।

⁷বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

'চোৱা, মই পূৱ আৰু পশ্চিম দেশৰ পৰা মোৰ প্ৰজাসকলক নিস্তাৰ কৰি আনিম!

⁸কিয়নো যিৰূচালেমত বাস কৰিবলৈ মই তেওঁলোকক ঘূৰাই আনিম,

যাতে তেওঁলোক পুনৰায় মোৰ প্ৰজা হ'ব,

আৰু সত্যতাত আৰু ধাৰ্মিকতাত মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম!"

⁹বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে:

'তোমালোক সাহিয়াল হোৱা, যি কথা বৰ্তমান শুনি আছা

সেই একেই বাক্য ভাববাদীসকলৰ মুখেৰে কোৱা হৈছিল,

যেতিয়া তেওঁলোকে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ গৃহৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰা হৈছিল, তেতিয়াই মন্দিৰ নিৰ্মান কৰা হৈছিল।

¹⁰কিয়নো সেই কালৰ পূৰ্বে

কোনো লোকক মজুৰি দিবৰ বাবে বা কোনো পশুক কেৰেঁয়া ল'বৰ বাবে টকা নাছিল।

আৰু বাহিৰলৈ যোৱাজনৰেই হওঁক বা কি ভিতৰলৈ অহা জনৰেই হওঁক শক্ৰৰ পৰা কোনো শান্তি নাছিল।

কিয়নো মই প্ৰতিজনক নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ বিৰুদ্ধে উচটাই দিছিলোঁ।

¹¹কিন্তু এতিয়া মই পূৰ্ব কালৰ দৰে এই লোকসকলৰ অৱশিষ্ট ভাগলৈ ব্যৱহাৰ নকৰিম!"

এইটোৱেই হ'ল বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ঘোষণা।

¹²"কিয়নো কুশলযুক্ত কঠীয়া সিটা হ'ব। দ্ৰাক্ষালতাই নিজ নিজ ফল ধৰিব,

ভূমিয়ে নিজৰ শস্য উৎপন্ন কৰিব, আৰু আকাশ-মণ্ডলে নিজৰ নিয়ৰ বৰষাব,

কাৰণ মই এই অৱশিষ্ট লোকসকলক সেই সকলোৰে অধিকাৰী কৰিম।

¹³জাতিবোৰৰ মাজত তোমালোক যেনেকৈ শাওৰ উদাহৰণস্বৰূপ হৈছিল,

হে যিহুদা বংশ আৰু হে ইস্ৰায়েল বংশ,

তেনেকৈ এতিয়া মই তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰিম আৰু তোমালোক আপীৰ্বাদৰ বিষয় হ'ব।

ভয় নকৰিবা, তোমালোকৰ হাত সবল হওঁক!"

¹⁴কিয়নো বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: "তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলে মোৰ ক্ৰোধ তোলা সময়ত মই যেনেকৈ তোমালোকৰ অমঙ্গল কৰিবলৈ সক্ষম কৰিছিলোঁ, ইয়াক বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, 'আৰু মই মন পালটোৱা নাছিলোঁ, ¹⁵তেনেকৈ আকৌ এই কালত যিৰুচালেমৰ আৰু যিহুদা-বংশৰ মঙ্গল কৰিবলৈ সক্ষম কৰিছোঁ! তোমালোকে ভয় নকৰিবা!"

¹⁶তোমালোকে কৰিবলগীয়া কাৰ্য এইবোৰ: প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ সৈতে সত্য আলাপ কৰিবা, তোমালোকে নগৰৰ দুৱাৰত যথার্থ আৰু শান্তিজনক বিচাৰ সিদ্ধ কৰিবা। ¹⁷তোমালোক কোনেও নিজ মনত নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ বিৰুদ্ধে কু-কল্পনা নকৰিবা আৰু মিছা শপত নিদিবা; কিয়নো এই আটাইবোৰ মই ঘিণ কৰোঁ!" এই কথা যিহোৱাই কৈছে।

¹⁸পাছেত বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ বাক্য মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে, ¹⁹"বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'চতুৰ্থ, পঞ্চম, সপ্তম আৰু দশম মাহৰ উপবাস যিহুদা-বংশৰ কাৰণে আনন্দ ও উল্লাসৰ বিষয় আৰু সন্তুষ্টজনক উৎসৱ হ'ব! এই হেতুকে তোমালোকে সত্যক আৰু শান্তিক ভাল পোৱা!"

²⁰"বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'লোকসকল আকৌ আহিব, আনকি ভিন ভিন নগৰত নিবাস কৰা লোকসকলো আহিব। ²¹আৰু এখন নগৰৰ নিবাসীসকলে আন এখন নগৰলৈ গৈ ক'ব, 'ব'লা, যিহোৱাৰ অনুগ্রহ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰু বাহিনীসকলৰ যিহোৱাক বিচাৰিবলৈ আমি বেগাই যাওঁহঁক! ময়ো যাম!' ²²হয়, অনেক দেশৰ লোক আৰু পৰাক্ৰমী জাতিসকল যিৰুচালেমত বাহিনীসকলৰ যিহোৱাক বিচাৰিবলৈ আৰু যিহোৱাৰ অনুগ্রহ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আহিব!"

²³বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'সেই দিনা জাতিসকলৰ মাজৰ আটাই ভাষা ক'ব পৰা দহ জন লোকে এজন যিহুদী লোকৰ কাপোৰৰ আঁচল ধৰি ক'ব, "আমি তোমালোকৰ লগত যাম, কিয়নো আমি শুনিছোঁ, ঈশ্বৰ তোমালোকৰ লগত আছে!"

Chapter 9

ইস্ৰায়েলৰ শক্ৰবোৰে ভোগ কৰিব লগীয়া দণ্ড। অভিষিক্তজনাৰ আগমন।

¹হদ্ৰক দেশৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ বাক্য হ'ল আৰু দম্বেচকত তেওঁৰ আশ্ৰয় হ'ল; কিয়নো ইস্ৰায়েল আটাই জনগোষ্ঠীৰ ওপৰত থকাৰ দৰে মনুষ্য জাতিৰ ওপৰত যিহোৱাৰ দৃষ্টি হ'ব। ²আৰু দম্বেচকৰ সীমাত থকা হমাতো আশ্ৰয় হ'ব, চীদানে সৈতে তুৰো হ'ব, যদিওবা সিহঁত বৰ জ্ঞানী।

³তুৰে নিজৰ বাবে দৃঢ় কোঁঠ সাজিলে আৰু ধূলিৰ দৰে ৰূপ আৰু বাটৰ বোকাৰ দৰে উত্তম সোণ দ'ম কৰিলে। ⁴চোৱা প্ৰভুৱে তাইৰ আধিপত্য আতৰাব, আৰু সমুদ্ৰত থকা তাইৰ পৰাক্ৰম নষ্ট কৰিব আৰু তাইক অগ্নিৰ দ্বাৰাই গ্ৰাসিত কৰা হ'ব।

⁵ইয়াকে দেখি অস্কিলোনে ভয় কৰিব! কৰিব! আৰু ঘচায়ো দেখি ঘচায়ো অত্যন্ত কঁপিব! ইক্ৰোণ, তাইৰ আশা হতবুদ্ধি হ'ব! কিয়নো তাইৰ আশাভূমি লাজ দিওঁতা হ'ব; ঘচাৰ পৰা ৰজা লুপ্ত হ'ব আৰু কোনেও অস্কিলোনত বাস নকৰিব! ⁶এক অচিনাকি জাতিয়ে অচদোদত বাস কৰিব, আৰু মই পলেষ্টীয়াসকলৰ গৰ্ব বিচ্ছিন্ন কৰিম। ⁷আৰু মই তেওঁৰ মুখৰ পৰা তেওঁ পান কৰা তেজ আৰু তেওঁৰ দাঁতৰ মাজৰ পৰা তেওঁৰ

যিগলগীয়া প্ৰসাদ আতৰাই দিম; তেতিয়া তেৱোঁ আমাৰ ঈশ্বৰৰ পক্ষে অৱশিষ্ট লোক হ'ব, তেওঁ যিহূদাত প্ৰধান লোক বুলি গণিত হ'ব আৰু ইক্ৰোণ যিবুচীয়াস্বৰূপ হ'ব।

⁸কোনো মাজেদি অহা-যোৱা কৰিব নোৱাৰাকৈ মোৰ বংশৰ চাৰিওফালে সৈন্যসামন্তৰ বিৰুদ্ধে মই ছাউনি পাতিম, তেতিয়া কোনো অত্যাচাৰী লোক তেওঁলোকৰ মাজেদি পুনৰায় যাব নোৱাৰিব; কাৰণ নিজ চকুৰে এতিয়া মই দৃষ্টি কৰিলোঁ!

⁹হে চিয়োন-জীয়াৰী, অতিশয় উল্লাস কৰা, হে যিৰুচালেম-জীয়াৰী, জয়ধ্বনি কৰা!

চোৱা! তোমাৰ ৰজা তোমাৰ ওচৰলৈ ধাৰ্মিকতাৰে আহিছে

তেওঁ ন্যায়, পৰিত্ৰাণযুক্ত আৰু নম্ৰ; তেওঁ গাধত, গাধীৰ পোৱালিতেই উঠি আহিছে।

¹⁰মই ইফ্ৰয়িমৰ পৰা ৰথ আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা ঘোঁৰা উচ্ছন্ন কৰিম আৰু যুদ্ধৰ ধনু উচ্ছন্ন কৰা হ'ব; কিয়নো তেওঁ জাতিবোৰক শান্তিৰ কথা ক'ব, তেওঁৰ ৰাজ্য সমুদ্ৰৰ পৰা সমুদ্ৰলৈকে আৰু নদীৰ পৰা পৃথিৱীৰ অন্তলৈকে হ'ব।

¹¹আৰু তোমাৰ বিষয়ে হ'লে, তোমাৰে সৈতে স্থাপন কৰা নিয়মটিৰ তেজৰ গুণত পানী নথকা গাঁতৰ পৰা মই তোমাৰ বন্দীয়াৰবোৰক মোকলো। ¹²হে আশা কৰা বন্দীয়াৰসকল, তোমালোকে উলটি সংৰক্ষিত দুৰ্গলৈ আহাঁ! মই আজিয়েই প্ৰকাশ কৰিছোঁ যে, মই তোমাক দুগুণ মঙ্গল দান কৰিম। ¹³কিয়নো মই যিহূদাক মোৰ পক্ষে ধনুস্বৰূপে ভিৰালোঁ আৰু ইফ্ৰয়িমক কাঁড়স্বৰূপে গুণত জুৰিলোঁ। হে চিয়োন, তোমাৰ সন্তানসকলৰ বিৰুদ্ধে তোমাৰ সন্তানসকলক মই উচটাম, আৰু গ্ৰীকসকল, মই তোমাক এজন বীৰৰ তৰোৱালস্বৰূপ কৰিম!

¹⁴যিহোৱাই তেওঁলোকৰ ওপৰত দেখা দিব আৰু তেওঁৰ কাঁড় বিজুলীৰ নিচিনাকৈ ওলাব! প্ৰভু যিহোৱাই শিঙা বজাব আৰু দক্ষিণ অঞ্চলৰ বা'মাৰলী বায়ুস্বৰূপ ৰথত গমন কৰিব। ¹⁵বাহিনীসকলৰ যিহোৱা তেওঁলোকৰ চালস্বৰূপ হ'ব আৰু তেওঁলোকে শত্ৰুৰ মঙহ খাব আৰু ফিঙ্গাৰ শিলস্বৰূপে সিহঁতক ভৰিৰ তলত গচকিব। তেতিয়া তেওঁলোকে সিহঁতৰ তেজ পান কৰিব আৰু দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰি গোলমাল কৰাৰ দৰে গোলমাল কৰিব; আৰু তেজ ৰখা পাত্ৰৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোক তেজেৰে পূৰ হ'ব আৰু যজ্ঞবেদীৰ চাৰি চুকৰ নিচিনা হ'ব।

¹⁶সেইদিনা তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিজৰ ভেড়াৰ জাকস্বৰূপ প্ৰজা বুলি তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিব; কিয়নো তেওঁলোক দেশৰ ওপৰত তেওঁৰ কিৰীটিৰ এটি জকমকোৱা মুকুতাৰূপ হ'ব। ¹⁷কাৰণ তেওঁৰ মঙ্গল কেনে মহৎ! আৰু তেওঁৰ সৌন্দৰ্য বা কেনে মহৎ! শস্যই যুৱাসকলক আৰু নতুন দ্ৰাক্ষাৰসে যুৱতীসকলক সতেজ কৰিব।

Chapter 10

ইশ্ৰায়েললৈ কৰা যিহোৱাৰ মঙ্গল প্ৰতিজ্ঞা।

¹তোমালোকে বসন্তকালৰ সময়ত যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা-

ধুমুহা-বৰষুণ সৃষ্টি কৰোঁতা যিহোৱা তেৱেই! আৰু তেৱেই তেওঁলোকৰ বাবে জাকে জাকে বৰষুণ দিব,

মানুহ আৰু পথাৰ উভয়ৰ বাবেই বৰষুণ বৰষাব।

²কিয়নো গৃহ দেৱতাবোৰে অসাৰ কথা কয় আৰু দৈৱজ্ঞবোৰে মিছা দৰ্শন পাই,

তেওঁলোকে মিছা সপোনৰ কথা প্ৰকাশ কৰি বৃথা সান্ত্বনা দিয়ে;

এই কাৰণে তেওঁলোকে ভেড়াৰ নিচিনাকৈ ভ্ৰমি ফুৰে আৰু ৰখীয়া নোহোৱাত দুখ পায়।

³ভেড়া ৰখীয়াসকলৰ অহিতে মোৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিছে, আৰু এই মতা ছাগলীবোৰক (পৰিচাৰকসকলক) মই দণ্ড দিম; কিয়নো বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই তেওঁৰ জাক যিহূদা-বংশৰ বুজ-বিচাৰ লৈ, তেওঁলোকক নিজৰ উত্তম ৰণুৱা ঘোঁৰা যেন কৰিব!

⁴তাৰে পৰাই চুকৰ শিলটো, তম্বু ধৰি ৰখা খুটি, যুদ্ধৰ ধনু আৰু অধিপতি সকল আহিব। ⁵তেওঁলোকে বীৰ হৈ যুঁজত বাটৰ বোকাত তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰক গচকিব; তেওঁলোকে যুদ্ধ কৰিব, কিয়নো যিহোৱা তেওঁলোকৰ লগত আছে, আৰু যিসকল অশ্বাৰোহী, তেওঁলোকক লজ্জিত কৰিব।

⁶“মই যিহূদা বংশক সবল কৰিম আৰু যোচেফৰ বংশক উদ্ধাৰ কৰিম; কিয়নো তেওঁলোকক মই পুনৰায় পূৰ্ব অৱস্থালৈ আনিম কাৰণ তেওঁলোকৰ ওপৰত মোৰ দয়া আছে। তেওঁলোক যেন মোৰ দ্বাৰাই পৰিত্যক্ত হোৱা নাছিল, এনেকুৱা তেওঁলোক হ'ব; কাৰণ মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা আৰু মই তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিম। ⁷তেতিয়া ইফ্ৰয়িমীয়াসকল বীৰপুৰুষৰ নিচিনা হ'ব আৰু দ্ৰাক্ষাৰসৰ দ্বাৰাই যেনেকৈ মানুহৰ মনত আনন্দ হয়, তেওঁলোকৰ হৃদয়ত তেনে আনন্দ হ'ব; তেওঁলোকৰ সন্তানসকলে তাকে দেখি আনন্দ কৰিব। তেওঁলোকৰ হৃদয়ে যিহোৱাত উল্লাস কৰিব!

৪মই তেওঁলোকক সুহৰিয়াই মাতি একগোট কৰিম, কিয়নো মই তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিম আৰু তেওঁলোক পুনৰায় বৃদ্ধি পোৱাৰ দৰে বৃদ্ধি পাব! ৯মই তেওঁলোকক জাতি সমূহৰ মাজত বীজ সিঁচাৰ দৰে সিঁচিছিলো, কিন্তু তেওঁলোকে দূৰ দেশত মোক সোঁৱৰণ কৰিব যাতে তেওঁলোকে নিজ নিজ সন্তানসকলৰ সৈতে জীৱন-যাপন কৰি ঘূৰি আহিব। ১০কিয়নো মই তেওঁলোকক মিচৰ দেশৰ পৰা ঘূৰাই আনিম আৰু অচূৰৰ পৰা তেওঁলোকক গোট খুৱাম। যেতিয়া তেওঁলোকৰ ঠাইৰ নাটনি হ'ব, তেতিয়া মই তেওঁলোকক গিলিয়দ দেশ আৰু লিবাননলৈ আনিম।

১১তেওঁলোকে সঙ্কটপূৰ্ণ সমুদ্ৰৰ মাজেদি যাত্ৰা কৰিব; তেওঁলোকে সাগৰৰ টোক প্ৰহাৰ কৰিব; আৰু নীল নদীৰ সকলো জল তেওঁলোকে শুকুৱাই পেলাব। অচূৰৰ মহত্ব তল পেলোৱা হ'ব আৰু মিচৰৰ দণ্ডালি তেওঁলোকৰ পৰা দূৰ কৰা যাব। ১২মই তেওঁলোকক মোৰে সৈতে সবল কৰিম আৰু তেওঁলোকে তেওঁৰ নামেৰে অহা-যোৱা কৰিব।" এয়েই যিহোৱাৰ ঘোষণা।

Chapter 11

ইশ্ৰায়েলক চৰোৱা ভেড়া-ৰখীয়াজনে নিজৰ কাম এৰি যোৱা।

১হে লিবানোন, অগ্নিয়ে তোমাৰ এৰচ গছবোৰ গ্ৰাস কৰিবৰ কাৰণে তোমাৰ দুৱাৰবোৰ মুকলি কৰা!

২হে দেৱদাৰু, বিলাপ কৰা, কিয়নো এৰচ বৃক্ষ পতিত হ'ল, কাৰণ যি উত্তম আছিল সেইবোৰ নষ্ট হ'ল!

হে বাচানৰ অলোন গছবোৰ, বিলাপ কৰা কিয়নো দুৰ্গম কাঠনি ভাঙি পৰিছে।

৩ভেড়া-ৰখীয়াসকলৰ মাতে চিঞৰিছে, কিয়নো তেওঁলোকৰ গৌৰৱ ধ্বংস-প্ৰাপ্ত হ'ল!

যুৱা সিংহবোৰ গৰ্জি উঠিছে, কিয়নো যৰ্দনৰ গৌৰৱ উচ্ছন্ন হ'ল।

৪এই হেতুকে মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা ক'লে, "বধ কৰিবলগীয়া ভেড়া-জাকক তুমি চৰোৱা; ৫(সেইবোৰৰ কোনোতাবোৰে সেইবোৰক বধ কৰে আৰু নিজক দোষী বুলি নাভাবে; আৰু সেইবোৰক বেচোঁতা প্ৰতিজনে কয়, 'যিহোৱা ধন্য হওঁক! কিয়নো মই ধনী হ'লো', কাৰণ সেইবোৰৰ নিজ ৰখীয়াসকলে সেইবোৰক মৰম নকৰে।) ৬কিয়নো দেশ-নিবাসীসকলক মই দয়া নকৰিম।" এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা। "কিন্তু চোৱা! মই লোকসকলৰ প্ৰতিজনক নিজ মেৰ-ৰখীয়াৰ আৰু নিজ ৰজাৰ হাতত শোধাই দিম; তেওঁলোকে দেশ চূৰ্ণ কৰিব, কিন্তু মই তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক উদ্ধাৰ নকৰিম।"

৭তেতিয়া বেচোঁতাসকলৰ বধ কৰিবলগীয়া সেই ভেড়া-জাকবোৰৰ ৰখীয়া মই হ'লো, আৰু মই নিজৰ কাৰণে দুডাল লাখুটি ললোঁ; এডালৰ নাম "দয়া" আৰু আনডালৰ নাম "একতা" ৰাখিলোঁ। এইদৰে মই ভেড়া-জাকটো চৰাবলৈ ধৰিলোঁ। ৮মই এক মাহৰ ভিতৰতে সেই তিনিজন ভেড়া ৰখীয়াক বিনষ্ট কৰিলোঁ; কিয়নো মই তেওঁলোকৰ প্ৰতি অধৈৰ্য হ'লো-কিয়নো তেওঁলোকৰ প্ৰাণেও মোক ঘিণ কৰিলে। ৯তেতিয়া মই ক'লো, "মই তোমালোকক আৰু নচৰাওঁ। যিবোৰ মৰি আছে-সেইবোৰক বিনষ্ট হ'বলৈ দিয়া। আৰু যিবোৰ অৱশিষ্ট থাকিব, সেইবোৰক ইজনে সিজনে মাংস খাওঁক।"

১০সেই কাৰণে মই সকলো জাতিৰ লগত স্থাপন কৰা নিয়মটি ভাঙিবলৈ মোৰ সেই "দয়া" নামৰ লাখুটিডাল দুডোখৰ কৰিলোঁ। ১১সেইদিনা সেই নিয়মটি ভঙা হ'ল আৰু মোক সেইদৰে কৰা দেখি বেচোঁতাসকলে জানিলে যে, এয়ে যিহোৱাৰ বাক্য! ১২মই তেওঁলোকক কলোঁ, "যদি তোমালোকে ভাল দেখা, তেন্তে মোক মোৰ বেচ দিয়া; যদি ভাল নেদেখা তেন্তে নালাগে।" তেতিয়া তেওঁলোকে মোৰ বেচৰ অৰ্থে ত্ৰিশ চেকল ৰূপ জুখি মোক দিলে।

১৩তেতিয়া যিহোৱাই মোক ক'লে, "সেই ৰূপ ধন-উৰালত জমা দিয়া, তেওঁলোকৰ বিবেচনাত এয়ে উচিত মূল্য!" তেতিয়া মই সেই ত্ৰিশ চেকল ৰূপ লৈ যিহোৱাৰ গৃহত কুমাৰৰ আগত জমা দিলোঁ। ১৪পাছত যিহুদা আৰু ইশ্ৰায়েলৰ মাজত ভ্ৰাতৃত্ব বন্ধন ভাঙিবলৈ মোৰ "একতা" নামৰ আনডাল লাখুটি দুডোখৰ কৰিলোঁ।

১৫তেতিয়া যিহোৱাই মোক পুনৰায় ক'লে, "তুমি আকৌ নিজৰ বাবে এজন অজ্ঞান ভেড়া-ৰখীয়াৰ সঁজুলি লোৱা, ১৬কিয়নো চোৱা! মই দেশত এজন ভেড়া-ৰখীয়া উত্পন্ন কৰিম! তেওঁ নষ্ট হ'বলগীয়া ছাগলীবোৰৰ বুজ বিচাৰ নল'ব। ছিন্ন-ভিন্ন হোৱা ছাগলীবোৰক নিবিচাৰিব বা ভগ্ন হোৱাটোক সুস্থ নকৰিব। আনকি সুস্থকো প্ৰতিপালন নকৰিব, কিন্তু হঠপুটবোৰে মাংস খাব পাব আৰু সেইবোৰৰ খুৰাও ডোখৰ ডোখৰকৈ ছিঙিব।

১৭হায়, জাক এৰি যোৱা অযোগ্য মেৰ-ৰখীয়া!

তেওঁৰ সোঁ চকু আৰু সোঁ হাতৰ বিৰুদ্ধে তৰোৱাল লৈ আহা!

তেওঁৰ সোঁ হাত নিষ্কৰ্ম হৈ যাব আৰু তেওঁৰ সোঁ চকু অন্ধ হ'ব।

Chapter 12

যিহোৱাই তেওঁৰ প্ৰজাসকলৰ ঢালস্বৰূপ হোৱা। লোকসকলৰ মন-পালটন আৰু তাৰ ফল।

¹ইস্ৰায়েলৰ বিষয়ে যিহোৱাৰ বক্তব্য-এয়ে যিহোৱাৰ ঘোষণা,

যি জন আকাশ মণ্ডল বিস্তাৰ কৰোঁতা, পৃথিৱীৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰোঁতা আৰু মনুষ্যৰ অন্তৰত আত্মা গঠন কৰোঁতা: ²চোৱা! মই যিৰূচালেমক চাৰিওফালে থকা আটাই জাতিবোৰক চলংপলং হোৱা পান-পাত্ৰস্বৰূপ কৰিম আৰু যিৰূচালেমক অৱৰোধ কৰা সময়ত এয়ে যিহুদাৰ বিৰুদ্ধেও ঘটাব। ³সেই দিনা মই যিৰূচালেমক সকলো জাতিৰ পক্ষে তুলিবলৈ কষ্টকৰ শিলস্বৰূপ কৰিম; আৰু যিসকলে তাক তুলিব, তেওঁলোকে নিজকে বৰকৈ আঘাত কৰিব আৰু পৃথিৱীৰ আটাই জাতিয়ে তাইৰ অহিতে গোট খাব।

⁴সেইদিনা যিহোৱাৰ ঘোষণা এই-“মই প্ৰত্যেক ঘোঁৰাক আঘাত কৰি ভয় লগাম আৰু তাত উঠা জনক বলীয়া কৰিম; মই যিহুদা বংশলৈ মোৰ চকু মুকলি কৰিম, কিন্তু সৈন্যসকলৰ প্ৰত্যেক ঘোঁৰাক আঘাত কৰি কণা কৰিম। ⁵তেতিয়া যিহুদাৰ প্ৰধান লোকসকলে নিজ নিজ মনতে ক’ব, ‘যিৰূচালেম নিবাসীসকল আমাৰ বল, কাৰণ বাহিনীসকলৰ যিহোৱা তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ’।

⁶সেই দিনা মই যিহুদাৰ পৰিচাৰকসকলক খৰিৰ মাজত থকা জুই ধৰা পাত্ৰৰদৰে আৰু ডাঙৰিবোৰৰ মাজত জ্বলাই থোৱা আৰিয়াৰ দৰে কৰিম; তেওঁলোকে সোঁ আৰু বাওঁ ফালে চাৰিওকাষে আটাই জাতিক গ্ৰাস কৰিব আৰু নিজ ঠাই যিৰূচালেমতেই পুনৰায় বাস কৰিব।

⁷দায়ুদৰ বংশ আৰু যিৰূচালেম-নিবাসীসকল যিহুদাতকৈ বৰ বুলি বিবেচিত নহ’ব কাৰণে, যিহোৱাই যিহুদাৰ তন্তুবোৰ প্ৰথমে ৰক্ষা কৰিব।

⁸সেইদিনা যিহোৱা যিৰূচালেম-নিবাসীসকলৰ ঢালস্বৰূপ হ’ব আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ দুৰ্বল লোক সেইদিনা দায়ুদৰ সদৃশ হ’ব আৰু দায়ুদৰ বংশ ঈশ্বৰৰ সদৃশ, তেওঁলোকৰ আগে আগে যোৱা যিহোৱাৰ দূতৰেই সদৃশ হ’ব। ⁹আৰু সেইদিনা যিৰূচালেমৰ বিৰুদ্ধে অহা আটাই জাতিক মই নষ্ট কৰিবলৈ থিৰ কৰিম।”

¹⁰আৰু দায়ুদ-বংশৰ আৰু যিৰূচালেম নিবাসীসকলৰ ওপৰত মই অনুগ্ৰহ আৰু মিনতিৰ কাৰণে আত্মা বাকি দিম; তেতিয়া তেওঁলোকে মোক যি দৰে বিক্ৰিছিল, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে চাব। একেটি পুত্ৰৰ কাৰণে বিলাপ কৰা নিচিনাকৈ তেওঁলোকে তেওঁৰ কাৰণে বিলাপ কৰিব আৰু প্ৰথমে জন্মা পুত্ৰৰ বিয়োগত মানুহে বেজাৰ পোৱাৰ দৰে তেওঁলোকে তেওঁৰ কাৰণে মনত বেজাৰ পাব। ¹¹মগিদ্দান সমথলৰ হৃদয়-ৰিম্শোণত কৰা বিলাপৰ নিচিনাকৈ যিৰূচালেমত সেই দিনা মহা বিলাপ হ’ব।

¹²দেশৰ প্ৰত্যেক গোষ্ঠীয়ে বেলেগে বেলেগে বিলাপ কৰিব; দায়ুদ-বংশৰ গোষ্ঠীয়ে বেলেগে আৰু তেওঁলোকৰ পত্নীসকল বেলেগে; নাথন-বংশৰ গোষ্ঠীয়ে বেলেগে আৰু তেওঁলোকৰ পত্নীসকল বেলেগে বিলাপ কৰিব। ¹³লেবী-বংশৰ গোষ্ঠীয়ে বেলেগকৈ আৰু তেওঁলোকৰ পত্নীসকল বেলেগে; চিমিয়ীৰ গোষ্ঠীয়ে বেলেগে আৰু তেওঁলোকৰ পত্নীসকল বেলেগে; ¹⁴প্ৰত্যেক অৱশিষ্ট গোষ্ঠীৰ মাজত এক এক গোষ্ঠীয়ে বেলেগে আৰু তেওঁলোকৰ পত্নীসকলে বেলেগে বেলেগে বিলাপ কৰিব।

Chapter 13

¹“সেই দিনা পাপ আৰু অশুচিতা গুচাবলৈ দায়ুদ বংশৰ আৰু যিৰূচালেম-নিবাসীসকলৰ কাৰণে এক ভূমুক খোলা যাব। ²বহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ঘোষণা এই-“সেইদিনা মই দেশৰ পৰা প্ৰতিমাবোৰৰ নাম লুপ্ত কৰিম, তেতিয়া সেইবোৰক পুনৰ সোঁৱৰণ কৰা নহ’ব; আৰু মই ভাববাদীসকলক আৰু অশুচিতাজনক আত্মাক দেশৰ পৰা উলিয়াই পঠিয়াম।

³তেতিয়াও যদি কোনোৱে ভাববাণী প্ৰচাৰ কৰে, তেনেহ’লে তেওঁৰ জন্মদাতা পিতৃ-মাতৃয়ে তেওঁক ক’ব, ‘তই জীয়াই নাথাকিবি, কিয়নো তই যিহোৱাৰ নাম লৈ মিছা কথা কৰ!’ আৰু সি প্ৰচাৰ কৰিলে তেওঁৰ জন্মদাতা পিতৃ-মাতৃয়ে তেওঁক খুচি মাৰিব।

⁴তেতিয়া এনে ঘটিব যে, সেই দিনা প্ৰত্যেক ভাববাদীয়ে প্ৰচাৰ কৰা সময়ত নিজ নিজ দৰ্শনৰ বিষয়ে লজ্জিত হ’ব আৰু তেওঁলোকে ছল কৰিবৰ অৰ্থে নোমাল হোলোঁচোলা পুনৰ নিপিন্ধিব। ⁵কিয়নো তেওঁ ক’ব, “মই ভাববাদী নহয়! মই কেৱল খেতিয়কহে; কিয়নো ল’ৰা কালৰে পৰা মই খেতি কৰি আহিছোঁ। ⁶কিন্তু কোনোৱে তেওঁক ক’ব, ‘তোমাৰ বাছ দুটাৰ মাজত এইবোৰ ঘাৰ দাগ কিহৰ?’ তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দিব, ‘মোৰ বন্ধুসকলৰ ঘৰত মই এইবোৰ আঘাত পোৱা দাগ’।”

ভেড়া-ৰখীয়াক আঘাত কৰা। শেষকালৰ মহাযুজ আৰু ইস্ৰায়েলৰ উদ্ধাৰ। অভিষিক্তজনাৰ ৰাজত্ব।

⁷“হে তৰোৱাল! তুমি মোৰ ভেড়াৰখীয়াৰ অহিতে,

মোৰ লগৰীয়া পুৰুষজনৰেই অহিতে সাৰ পোৱা”-

এয়ে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ ঘোষণা।

“ভেড়া-ৰখীয়াজনক আঘাত কৰা,

তেতিয়া ভেড়াবোৰ ছিন্ন-ভিন্ন হৈ যাব!

কিয়নো মই ক্ষুদ্ৰসকলৰ ওপৰত মোৰ হাত চলাম।

⁸যিহোৱাই কৰা ঘোষণা এই,

গোটেই দেশৰ দুভাগ লোক উচ্ছন্ন হ'ব! তেওঁলোক অৱশিষ্ট নাথাকিব;

কেৱল তৃতীয় ভাগ তাত অৱশিষ্ট থাকিব।

⁹আৰু সেই তৃতীয় ভাগক মই জুইত সুমুৱাই,

ৰূপ খপাৰ দৰে খপিম

আৰু সোণ পৰীক্ষা কৰাৰ দৰে পৰীক্ষা কৰিম।

তেওঁলোকে মোৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিব,

আৰু মই তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'ম,

‘এয়ে মোৰ প্ৰজা!’

আৰু তেওঁলোকে ক'ব, ‘যিহোৱা মোৰ ঈশ্বৰ’।”

Chapter 14

¹চোৱা! যি দিনা তুমি লুট কৰি লোৱা দ্ৰব্য শত্ৰুৱে তোমাৰ মাজত ভাগ কৰি ল'ব, যিহোৱাৰ এনে এটা দিন আহি আছে। ²কিয়নো মই যুঁজৰ অৰ্থে যিৰুচালেমৰ অহিতে আটাই জাতিক গোটাম; তাতে নগৰখন আটক কৰা হ'ব! ঘৰবোৰ লুট কৰা হ'ব আৰু মহিলাসকলক বলাৎকাৰ কৰা হ'ব! নগৰখনৰ এভাগ লোক বন্দী অৱস্থালৈ ওলাই যাব, কিন্তু অৱশিষ্ট লোকসকলক নগৰখনৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা নহ'ব।

³কিন্তু যিহোৱাই যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলাই যাব আৰু সেই নগৰবোৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ যুঁজ কৰাৰ দৰেই যুঁজ কৰিব। ⁴সেই দিনা পূৱফালে যিৰুচালেমৰ সন্মুখত থকা জৈতুন পৰ্বতৰ ওপৰত তেওঁৰ চৰণ স্থিতি হ'ব; আৰু জৈতুন পৰ্বত মাজেৰে ফাটি পূব আৰু পশ্চিম ফালে ভাগ হৈ বৰ ডাঙৰ উপত্যকা হ'ব আৰু পৰ্বতৰ এফাল উত্তৰ দিশে আৰু আন ফাল দক্ষিণ দিশে হুঁহকি যাব।

⁵তেতিয়া তোমালোকে মোৰ পৰ্বত দুখনৰ উপত্যকাইদি পলাবা; কিয়নো পৰ্বত দুখনৰ সেই উপত্যকা আচললৈকে বিস্তৃত হ'ব। এনে কি, যিহুদাৰ ৰজা উজ্জিয়াৰ ৰাজত্বৰ সময়ত ভূমিকম্প হওঁতে যেনেকৈ তোমালোক পলাইছিলো, তেনেকৈ পলাবা; তেতিয়া মোৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা আহিব আৰু তোমালোকৰ সৈতে সকলো পবিত্ৰ লোক থাকিব।

⁶আৰু এনে ঘটন যি সেই দিনা পোহৰ নহ'ব; জ্যোতিবোৰ ম্লান হৈ যাব। ⁷কিন্তু সেয়ে যিহোৱাই জনা অনুপম দিন হ'ব, সেয়ে দিনো নহয় ৰাতিও নহয়, কিন্তু সন্ধ্যা সময়ত পোহৰ হ'ব। ⁸আৰু সেইদিনা যিৰুচালেমৰ পৰা জীৱন্ত জল সমূহ ওলাব, তাৰ আধা পূৱ সমুদ্ৰৰ ফালে, আধা পশ্চিম সমুদ্ৰৰ ফালে যাব; সেয়ে গৰম বা জাৰকালতো থাকিব।

⁹যিহোৱা গোটেই পৃথিৱীৰ ওপৰত ৰজা হ'ব! সেইদিনা যিহোৱা অদ্বিতীয় হ'ব আৰু তেওঁৰ নামো অদ্বিতীয় হ'ব। ¹⁰গেবাৰে পৰা তাৰ মাজত দক্ষিণফালে থকা ৰিম্মোনলৈকে গোটেই দেশ পৰিবৰ্তন হৈ অৰাবা যেন হ'ব আৰু নগৰখন বিন্যামীনৰ দুৱাৰৰ পৰা প্ৰথম দুৱাৰৰ ঠাইলৈকে, চুকৰ দুৱাৰলৈকে আৰু হননেলৰ ওখ কোঠাৰ পৰা ৰজাৰ দ্ৰাক্ষাকুণ্ডলৈকে ওখ হৈ নিজ ঠাইত স্থাপিত হ'ব। ¹¹লোকসকলে যিৰুচালেমত বাস কৰিব; কোনো শত্ৰুৱে তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিবলৈ তালৈ নাহিব। যিৰুচালেম নিৰাপদে বাস কৰিব।

¹²যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰা আটাই জাতিক যিহোৱাই এই মহামাৰীৰে আঘাত কৰিব: ভৰিৰ ওপৰত ভৰ দি থিয় হৈ থাকোঁতে তেওঁলোকৰ মাংস ক্ষয় পাব, চকুৰ গাঁতত তেওঁলোকৰ চকু ক্ষয় পাব আৰু তেওঁলোকৰ মুখত তেওঁলোকৰ জিভা ক্ষয় পাব। ¹³আৰু সেই দিনা তেওঁলোকৰ মাজত যিহোৱাৰ পৰা মহাকোলাহল উপস্থিত হ'ব; তেতিয়া প্ৰতিজনে নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ হাতত ধৰিব আৰু প্ৰতিজনে নিজ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ অহিতে হাত তুলিব।

¹⁴যিহুদায়ো যিৰুচালেমত যুঁজ কৰিব! তেওঁলোকে চাৰিওফালে থকা সকলো জাতিৰ সোণ ৰূপ, কাপোৰ আদি ধন-সম্পত্তি অধিকৰূপে গোটাৰ। ¹⁵আৰু সেই ছাউনিবোৰত থকা ঘোঁৰা, খছৰ, গাধ আদি সকলো পশুৰ আঘাতবোৰ, সেই আঘাতৰ নিচিনাই হ'ব।

¹⁶আৰু যিৰুচালেমৰ বিৰুদ্ধে অহা আটাই জাতিৰ অৱশিষ্ট থকা প্ৰতিজনে বছৰে বছৰে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা ৰজাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিবলৈ আৰু পূজা পৰ্ব পালন কৰিবলৈ উঠি আহিব। ¹⁷পৃথিবীৰ আটাই গোষ্ঠীবোৰৰ মাজত যিসকলে বাহিনীসকলৰ যিহোৱা ৰজাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিবলৈ যিৰুচালেমলৈ উঠি নাহিব, তেওঁলোকৰ ওপৰত বৃষ্টি নহ'ব। ¹⁸আৰু মিচৰীয়া গোষ্ঠী যদি উঠি আহি উপস্থিত নহয়, তেন্তে তেওঁলোকৰ ওপৰতো বৰষুণ নহ'ব; পঁজা-পৰ্ব পালন কৰিবলৈ উঠি নহা জাতিক যিহোৱাই মহামাৰীৰে আঘাত কৰিব। ¹⁹এয়ে মিচৰৰ আৰু পঁজা-পৰ্ব পালন কৰিবলৈ উঠি নহা আটাই জাতিৰ দণ্ড হ'ব।

²⁰কিন্তু সেই দিনা, "যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ!" এই কথা যোঁৰাবোৰৰ টিলিঙাত থাকিব আৰু যিহোৱাৰ গৃহত থকা সকলো ৰন্ধন-পাত্ৰ যজ্ঞবেদীৰ আগত থকা তেজ ৰখা পাত্ৰবোৰৰ নিচিনা হ'ব; ²¹এনে কি, যিৰুচালেম আৰু যিহূদাৰ প্ৰত্যেক ৰন্ধন-পাত্ৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ হ'ব; আৰু বলিদান কৰোঁতা আটাইলোকে আহি তাৰ মাজত কোনো কোনো পাত্ৰ লৈ তাতে সিজাব। সেই দিনা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ গৃহত কনানীয়া লোক পুনৰ নাথাকিব।

মলাখী ভাববাদীৰ পুস্তক।

Chapter 1

¹মলাখীৰ দ্বাৰাই ইস্রায়েলীয়াসকললৈ যিহোৱাৰ বাক্য।

ইস্রায়েলীয়াসকলৰ প্ৰতি ঈশ্বৰৰ প্ৰেম

²যিহোৱাই কৈছে, “মই তোমালোকক প্ৰেম কৰিলোঁ,” কিন্তু তোমালোকে কোৱা, “আপুনি আমাক কেনেকৈ প্ৰেম কৰিলে?” যিহোৱাই কৈছে, “এটো জানো যাকোবৰ ককায়েক নাছিল? ³তথাপিও মই যাকোবকহে প্ৰেম কৰিলোঁ; কিন্তু এটোক অগ্ৰাহ্য কৰিলোঁ। মই তেওঁৰ পৰ্বতবোৰ এক ধ্বংসস্থান কৰিলোঁ আৰু তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰ মৰুভূমিৰ শিয়ালবোৰক দিলোঁ।” ⁴যদিও ইদোমে কৈছে, “আমাক চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ কৰা হ’ল; কিন্তু আমি ধ্বংসস্থানবোৰ পুনৰায় সাজিম;” সেয়ে, বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই কৈছে, “তেওঁলোকে সাজিব পাৰে, কিন্তু মই ভাঙি পেলাম; লোকসমূহে তেওঁলোকক ‘দুষ্টতাৰ দেশ’ আৰু ‘যিহোৱাই চিৰকাল ক্ৰোধ কৰা জাতি বুলি’ ক’ব। ⁵ইয়াক তোমালোকে নিজৰ চকুৰে দেখা পাবা আৰু তোমালোকে ক’বা, “ইস্রায়েলৰ সীমাৰ বাহিৰতো যিহোৱা মহান হওঁক!”

পুৰোহিতসকলৰ কু-আচৰণ

⁶বাহিনীগণৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, পুত্ৰই নিজৰ পিতৃক আৰু দাসে নিজৰ মালিকক সমাদৰ কৰে; মই যদি পিতৃ হওঁ, তেন্তে মোৰ সন্মান ক’ত? মই যদি মালিক হওঁ, তেন্তে মোৰ প্ৰতি ভয় ক’ত? হয় পুৰোহিতসকল, তোমালোকেই মোৰ নাম তুচ্ছ কৰিছা। কিন্তু তোমালোকে কৈছা, ‘আমি কেনেকৈ আপোনাৰ নাম তুচ্ছ কৰিলোঁ?’ ⁷তোমালোকে মোৰ যজ্ঞ-বেদীৰ ওপৰত অশুচি খোৱা-বস্তু উৎসৰ্গ কৰিছা। তথাপিও কৈছা, ‘আমি কেনেকৈ আপোনাক অশুচি কৰিলোঁ?’ এইকথা কওঁতেই যিহোৱাৰ মেজক ঘৃণিত কৰা হয়। ⁸তোমালোকে বলিদানৰ অৰ্থে যেতিয়া অন্ধ পশু উৎসৰ্গ কৰা, সেয়া জানো দুষ্টতা নহয়? তোমালোকে যেতিয়া খোৰা আৰু ৰোগীয়া পশু উৎসৰ্গ কৰা সেয়াও জানো দুষ্টতা নহয়? তোমালোকৰ দেশাধিপতিৰ আগত তাক উপহাস স্বৰূপে দি চোৱাচোন; তেওঁ গ্ৰাহ্য কৰিবনে বা তোমালোকৰ প্ৰতি প্ৰসন্ন হ’বনে? ইয়াকে বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে। ⁹এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰৰ ওচৰত নিবেদন কৰা যেন তেওঁ আমাৰ প্ৰতি সদয় হয়; তোমালোকৰ হাতেৰেই এনে উৎসৰ্গ কৰা হৈছে, সেয়ে তেওঁ জানো তোমালোকৰ এজনকো গ্ৰাহ্য কৰিব? ইয়াকে বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে। ¹⁰“ওহ! তোমালোকৰ মাজৰ যদি এজনেও মন্দিৰৰ দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰিলেহেঁতেন, তেনেহলে তোমালোকে মোৰ যজ্ঞবেদীৰ ওপৰত বৃথাই জুই নজ্বলালেহেঁতেন! তোমালোকত মই অলপো সন্তুষ্ট নহয়।” ইয়াক বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে। “তোমালোকৰ হাতৰ পৰা মই কোনো উৎসৰ্গ গ্ৰহণ নকৰিম।” ¹¹কিয়নো সূৰ্য্যৰ উদয়স্থানৰ পৰা অন্তৰ্গমনস্থান পৰ্যন্ত সকলো জাতিৰ মাজত মোৰ নাম মহান হ’ব আৰু প্ৰত্যেক স্থানত মোৰ নামৰ উদ্দেশ্যে ধূপ জ্বলোৱা আৰু শুচি নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰা হ’ব; কিয়নো মোৰ নাম জাতিবোৰৰ মাজত মহান হ’ব” বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে, ¹²কিন্তু, তোমালোকেই ইয়াক অপবিত্ৰ কৰিছা; কিয়নো তোমালোকে কৈছা, যিহোৱাৰ মেজ অশুচি; সেই মেজৰ ফল, তাৰ খাদ্যক ঘৃণা কৰা হ’ব। ¹³তোমালোকে পুণৰ কৈছা, ‘এয়া কি যে কষ্টকৰ’ আৰু তাৰ ওপৰত তোমালোকে ঘৃণাভাৱে হেস্তাধ্বনি কৰা, ইয়াকে বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে। তোমালোকেতো লুট কৰা, খোৰা আৰু ৰোগীয়া পশু লৈ আনি বলি উৎসৰ্গৰ কাৰণে দিয়া! মই জানো সেয়া তোমালোকৰ হাতৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিম? ইয়াক যিহোৱাই কৈছে। ¹⁴যি ছলনাকাৰীয়ে নিজৰ ভেড়াৰ জাকৰ মাজত মতা ভেড়া থাকিলেও প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে সঙ্কল্প কৰি এজনী ঘূণীয়া মাইকী পশুৰ বলি উৎসৰ্গ কৰে, তেওঁ শাপগ্ৰস্ত হওঁক; কিয়নো মই মহান ৰজা; সকলো জাতিৰ মাজত মোৰ নাম ভয়াবহ।” ইয়াক বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে।

Chapter 2

পুৰোহিতসকলৰ বাবে সতৰ্কবাণী

¹এতিয়া, হে পুৰোহিতসকল, তোমালোকৰ প্ৰতি এই আজ্ঞা। ²বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে, “মোৰ নামৰ মহিমা স্বীকাৰ কৰিবৰ কাৰণে তোমালোকে যদি মোৰ কথা নুশুনা আৰু মনোযোগ নিদিয়া, তেন্তে মই তোমালোকৰ ওপৰত এক শাও পঠাম আৰু তোমালোকৰ সকলো আশীৰ্ব্বাদৰ পাত্ৰক শাওলৈ পৰিণত কৰিম। বাস্তৱিক ইতিমধ্যে মই সকলোকে শাও দিলো; কাৰণ তোমালোকে মোৰ আজ্ঞালৈ মনোযোগ দিয়া নাই। ³চোৱা, মই তোমালোকৰ কাৰণেই তোমালোকৰ বংশধৰসকলক শাস্তি দিম। তোমালোকৰ মুখত মই উৎসৱৰ উৎসৰ্গিত পশুৰ বিষ্ঠা লিপি দিম আৰু তাৰেই সৈতে তোমালোকক লৈ যোৱা হ’ব।” ⁴“তোমালোকে জানিবা যে, মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ এই আজ্ঞা পঠাইছো যাতে লেবীৰ

সৈতে স্থাপন কৰা মোৰ ব্যৱস্থা চলি থাকে।" ইয়াক বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে।⁵ লেবীৰ লগত মই যি ব্যৱস্থা স্থাপন কৰিছিলো, সেয়া জীৱন আৰু শান্তিৰ ব্যৱস্থা; মই তেওঁক সেই দুয়োকো দিছিলো; তেওঁ মোক যাতে ভয় কৰে, ই এক ভয়ৰ ব্যৱস্থাও; তেওঁ মোক সচাই ভয় কৰিছিল আৰু মোৰ নামত ভীত হৈছিল।⁶ তেওঁৰ মুখত সত্যতাৰ শিক্ষা আছিল আৰু তেওঁৰ ওঁঠত কোনো অধৰ্ম পোৱা নাছিলো; তেওঁ শান্তিৰে আৰু সত্যতাৰে মোৰ লগত অহাযোৱা কৰিছিল আৰু অনেকক পাপৰ পৰা ঘূৰাইছিল।⁷ এজন পুৰোহিতৰ ওঁঠে জ্ঞান ৰক্ষা কৰিব লাগে আৰু মানুহে তেওঁৰ মুখৰ পৰা আদেশ বিচাৰিব লাগে; কাৰণ তেওঁৱেই মোৰ অৰ্থাৎ বাহিনীগণৰ যিহোৱাৰ বাৰ্তাবাহক।⁸ কিন্তু তোমালোকে হ'লে সত্যৰ পথৰ পৰা এফলীয়া হৈ গ'লা; ব্যৱস্থা সম্পৰ্কীয় শিক্ষাত অনেকক উজুটি খুৱালা। এইদৰে লেবীৰ সৈতে হোৱা মোৰ নিয়মটি তোমালোকে নষ্ট কৰিলা।" ইয়াক বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে।⁹ "সকলো লোকৰ সন্মুখত মই তোমালোকক তুচ্ছ আৰু ঘৃণাৰ পাত্ৰ কৰিলো; কাৰণ মোৰ পথত তোমালোকে চলা নাই, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে ব্যৱস্থাৰ বিষয়ত লোকসকলৰ লগত পক্ষপাতিত্ব কৰিলা।"

যিহুদাই ব্যৱস্থা তুচ্ছ কৰা

¹⁰আমাৰ সকলোৰে পিতৃ এজনা নহয় জানো? এজনা ঈশ্বৰেই জানো আমাক স্ৰজন কৰা নাই? তেন্তে আমি কিয় প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাইলৈ বিশ্বাসঘাতকতা কৰি আমাৰ পৈতৃক ব্যৱস্থাক অপবিত্ৰ কৰো? ¹¹যিহুদাই বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলে; ইস্ৰায়েল আৰু যিৰুচালেমত ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য কৰা হৈছে; কিয়নো যিহুদাই যিহোৱাৰ সেই পবিত্ৰস্থান, যাক তেওঁ প্ৰেম কৰে, তাক অপবিত্ৰ কৰিছে; যিহুদাৰ লোকে এজন বিদেশী দেৱতাৰ কন্যাক বিয়া কৰিছে। ¹²যি ব্যক্তিয়ে এনেৰূপ কাৰ্য্য কৰে, তেওঁ যদিও বাহিনীগণৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰে, তথাপিও যিহোৱাই যাকোবৰ বংশৰ মাজৰ পৰা তেওঁক উচ্ছন্ন কৰিব। ¹³আপোনালোকৰ আন এটা অপকৰ্ম এই। আপোনালোকে চকু-লো, ক্ৰন্দন আৰু বিলাপেৰে যিহোৱাৰ যজ্ঞবেদী সম্পূৰ্ণকৈ তিয়াই পেলায়; সেই কাৰণে আপোনালোকে যি উৎসৰ্গ কৰে তেওঁ তাৰ প্ৰতি দৃষ্টিপাত নকৰে আৰু প্ৰসন্ন হৈ আপোনালোকৰ হাতৰ পৰা তাক গ্ৰহণো নকৰে। ¹⁴আপোনালোকে কয়, "কিয় নকৰে?" ইয়াৰ কাৰণ হৈছে, যিহোৱা আপোনালোক প্ৰত্যেকজন লোকৰ আৰু তেওঁৰ যৌৱনকালৰ ভাৰ্যাৰ বিবাহৰ মাজত সাক্ষী হৈছিল; যদিও তেওঁ আপোনাৰ সংগী আৰু বিবাহৰ নিয়মৰ দ্বাৰা হোৱা আপোনাৰ ভাৰ্যা, তথাপিও আপুনি তেওঁৰ প্ৰতি বিশ্বাস-ঘাতকতা কৰিছে। ¹⁵যিহোৱাই জানো স্বামী আৰু ভাৰ্য্যাক নিজৰ আত্মাৰ এক অংশৰে এক কৰা নাই? শৰীৰ আৰু আত্মাত তেওঁলোক তেওঁৰেই। তেওঁ তেওঁলোকক কিয় এক কৰিলে? কাৰণ তেওঁ তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰভক্ত বংশ পাবলৈ আশা কৰি আছিল; গতিকে আপোনালোকে নিজৰ নিজৰ আত্মাৰ বিষয়ে সাৱধান হোৱা; যৌৱনকালৰ ভাৰ্য্যাৰ সৈতে কোনেও বিশ্বাস-ঘাতকতা নকৰিব। ¹⁶"কিয়নো মই ভাৰ্য্যা ত্যাগ ঘিণ কৰোঁ" ইয়াক ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই কৈছে। বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে, "যিজনে নিজৰ বস্ত্ৰ অত্যাচাৰেৰে ঢাকে, তেওঁক মই ঘিণ কৰোঁ;" সেয়ে আপোনালোকে নিজৰ নিজৰ আত্মাৰ বিষয়ে সাৱধান হওঁক, বিশ্বাস-ঘাতকতা নকৰিব।

ইহুদীসকলৰ প্ৰতি অনুযোগ। ধাৰ্মিকতাৰূপ সূৰ্যৰ আগমণ।

¹⁷আপোনালোকে নিজৰ কথাৰ দ্বাৰাই যিহোৱাক ক্লান্ত কৰি তুলিছে। তথাপিও আপোনালোকে কৈছে, "কেনেকৈ আমি তেওঁক ক্লান্ত কৰিছো?" আপোনালোকে এইভাৱে কৰিছে-আপোনালোকে কৈছে, "যিসকলে দুষ্কৰ্ম কৰে, তেওঁ যিহোৱাৰ দৃষ্টিত উত্তম আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰত সন্তুষ্ট," নাইবা আপোনালোকে কৈছে, "ন্যায়-বিচাৰ কৰোঁতা সেই ঈশ্বৰ ক'ত আছে?"

Chapter 3

আহিবলগা বাৰ্তাবাহক

¹বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে, "চোৱা, মই মোৰ নিজ বাৰ্তাবাহকক পঠাম আৰু তেওঁ মোৰ আগেয়ে গৈ পথ যুগুত কৰিব; তাৰ পাছত যি প্ৰভুৰ কাৰণে তোমালোকে অপেক্ষা কৰিছা, তেওঁ হঠাতে নিজৰ মন্দিৰলৈ আহিব; নিয়মৰ সেই বাৰ্তাবাহক, যিজনাত তোমালোক আনন্দিত হোৱা, চোৱা, তেওঁ আহি আছে।"

²কিন্তু তেওঁৰ আগমনৰ দিন কোনে সহিব পাৰিব? তেওঁ উপস্থিত হ'লে কোনে থিয় হৈ থিৰেৰে থাকিব পাৰিব? কিয়নো তেওঁ শোধন কৰা একুৰা জুইৰ তুল্য আৰু ধোবাৰ চাবোনৰ তুল্য। ³তেওঁ ৰূপ পৰিষ্কাৰ আৰু বিশুদ্ধ কৰা লোকৰ দৰে বিচাৰ কৰিবলৈ বহিব। তেওঁ লেবীৰ সন্তানসকলক গুচি কৰিব; সোন আৰু ৰূপৰ দৰে তেওঁলোকক বিশুদ্ধ কৰিব। পাছত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে ধাৰ্মিকতাৰ নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিব।

⁴তেতিয়া যেনেকৈ পূৰ্বৰ দিনবোৰত আৰু আদিকালৰ বছৰবোৰত হৈছিল, তেনেকৈ যিহুদা আৰু যিৰুচালেমৰ লোকসকলৰ উৎসৰ্গৰ নৈবেদ্যই যিহোৱাক সন্তুষ্ট কৰিব। ⁵বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে, "তেতিয়া মই বিচাৰ কৰিবৰ কাৰণে তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিম; সেই সময়ত মায়াবী, ব্যভিচাৰী, মিছা সাক্ষী আৰু যিসকলে বনুৱাৰ পাৰিশ্ৰমিকত অত্যাচাৰ কৰে, বিধৱা আৰু পিতৃহীনক অত্যাচাৰ কৰে, বিদেশীৰ প্ৰতি অবিচাৰ কৰে আৰু যিসকলে মোক ভয় নকৰে, তেওঁলোক সকলোৰে বিৰুদ্ধে মই এক দ্ৰুত সাক্ষী হৈ আহিম।"

⁶"কিয়নো মই, যিহোৱা, মোৰ কোনো পৰিবৰ্তন নাই; সেয়ে, হে যাকোবৰ বংশধৰ, তোমালোক বিনষ্ট হোৱা নাই।"

7তোমালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ দিনৰে পৰা তোমালোকে মোৰ বিধিবোৰ ত্যাগ কৰি আহিছা, সেইবোৰ পালন কৰা নাই। মোৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আঁহা আৰু ময়ো তোমালোকৰ কাষলৈ ঘূৰি আহিম; কিন্তু তোমালোকে কৈছে, আমি কেনেকৈ ঘূৰি আহিম?

ঈশ্বৰক নঠগাব

8মানুহে ঈশ্বৰক ঠগাব নেকি? কিন্তু তোমালোকেতো মোক ঠগাইছা। তথাপিও তোমালোকে কৈছা, 'আমি কেনেকৈ আপোনাক ঠগাইছো?' আয়ৰ দশম ভাগত আৰু দানৰ বিষয়ত তোমালোকে মোক ঠগাইছা। 9তোমালোক এক অভিশাপত অভিশপ্ত; কিয়নো তোমালোকে মোকেই ঠগাইছা, এনে কি গোটেই জাতিয়েই ঠগাইছে। 10তোমালোকে তোমালোকৰ সমস্ত আয়ৰ দশমাংশ মোৰ গৃহত আহাৰ হ'বৰ কাৰণে উৰাললৈ আনা। মই তোমালোকলৈ আকাশৰ দুৱাৰ মুকলি কৰিম নে নকৰিম, আৰু ঠায়ে নধৰাকৈ তোমালোকলৈ আশীৰ্বাদ বৰ্ষাম নে নবৰ্ষাম, তাক জানিবলৈ তোমালোকে ইয়াৰেই মোক পৰীক্ষা কৰি চোৱা।" বাহিনীগণৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে। 11"মই তোমালোকৰ নিমিত্তে গ্ৰাসকাৰী পোকক ধমকি দিম যাতে সেইবোৰে তোমালোকৰ ভূমিৰ শস্য নষ্ট নকৰিব; তোমালোকৰ বাৰীৰ দ্ৰাক্ষালতাৰ ফল সময়ৰ আগেয়ে সৰি নপৰিব।" ইয়াক বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে। 12"সকলো জাতিয়ে তোমালোকক ধন্য বুলিব; কিয়নো, তোমালোক আনন্দপূৰ্ণ দেশৰ লোক হ'বা।" বাহিনীগণৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে।

13যিহোৱাই পুণৰ কৈছে, "তোমালোকে মোৰ অহিতে টান টান কথা কৈছা।" কিন্তু তোমালোকে কৈছা, 'আমি আপোনাৰ অহিতে কি কলোঁ?'

14তোমালোকে ক'লা, 'ঈশ্বৰৰ ভজনা কৰা অনর্থক। তেওঁৰ আজ্ঞা পালন কৰা বা শোক প্ৰকাশ কৰি বাহিনীগণৰ যিহোৱাৰ সাক্ষাতে চলা-ফুৰা কৰাৰ দ্বাৰাই আমাৰ কি লাভ হ'ল? 15আমি এতিয়া গৰ্খী লোকসকলক ধন্য বোলোঁ; হয়, দুষ্টাচাৰীসকল প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে আৰু তেওঁলোকে ঈশ্বৰক পৰীক্ষা কৰিও ৰক্ষা পাইছে।"

16তেতিয়া যিসকলে যিহোৱাক ভয় কৰে, তেওঁলোকে এজনে আনজনৰ সৈতে আলাপ কৰিলে আৰু যিহোৱাই তাক মনোযোগেৰে শুনিলে; যিহোৱালৈ ভয় ৰাখোঁতা আৰু তেওঁৰ নামক সন্মান কৰোঁতাসকলৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ সন্মুখত এখন স্মৰণাৰ্থক পুথি লিখা হ'ল।

17বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে, "তেওঁলোক মোৰেই হ'ব; মই কাৰ্য্য কৰাৰ দিনা, তেওঁলোক মোৰ নিজৰ বিশেষ সম্পত্তি হ'ব; মানুহে যেনেকৈ নিজৰ সেৱাকাৰী পুতেকক মৰম কৰি শাস্তিৰ পৰা ৰেহাই দিয়ে, ময়ো তেওঁলোকক ৰেহাই দিম। 18তেতিয়া পুণৰায় তোমালোক ঘূৰি আহিবা; ধাৰ্মিক আৰু দুষ্টৰ মাজত, অৰ্থাৎ ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰা লোকৰ আৰু তেওঁৰ আৰাধনা নকৰা লোকৰ মাজত প্ৰভেদ দেখিবলৈ পাবা।"

Chapter 4

যিহোৱাৰ মহৎ দিন

1বাহিনীগণৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, "কিয়নো চোৱা, সেই দিন আহিছে; সেয়ে অগ্নিশালৰ নিচিনাকৈ জ্বলিব। সেই দিনা সকলো গৰ্খী ও দুষ্টাচাৰী লোক নৰাৰ নিচিনা হ'ব; যি দিন আহি আছে, সেই দিনে তেওঁলোকক পুৰি পেলাব; এডাল শিপা কি ডাল একোকে অৱশিষ্ট নথকাকৈ তেওঁলোকক পুৰি পেলাব। 2কিন্তু মোৰ নামত ভয় ৰাখোঁতা যি তোমালোক, তোমালোকৰ প্ৰতি ধাৰ্মিকতাৰূপ সূৰ্য্য উদিত হ'ব, যাৰ কিৰণ সুস্থতাদায়ক; তোমালোকে বাহিৰ হৈ গোহালীৰ পৰা মুকলি হোৱা দামুৰিৰ নিচিনাকৈ ডেও দিব। 3তোমালোকে দুষ্ট লোকসকলক গচকিবা; মই এই কাৰ্য্য কৰাৰ দিনা তেওঁলোক তোমালোকৰ ভৰিৰ তলত থকা ছাই যেন হ'ব।" ইয়াক বাহিনীগণৰ যিহোৱাই কৈছে।

4"তোমালোকে মোৰ দাস মোচিৰ ব্যৱস্থাৰ কথা অৰ্থাৎ মই তেওঁক হোৰেব পৰ্বতত সকলো ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে যি সকলো বিধি আৰু শাসন-প্ৰণালীবোৰ দিছিলো, সেইবোৰ সোৱৰণ কৰা।

5চোৱা, যিহোৱাৰ সেই মহৎ আৰু ভয়ানক দিন অহাৰ পূৰ্বেই মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ এলিয়া ভাৱবাদীক পঠাম। 6তেওঁ পিতৃসকলৰ হৃদয় সন্তানসকলৰ প্ৰতি আৰু সন্তানসকলৰ হৃদয় পিতৃসকললৈ ঘূৰাব যাতে মই আহি পৃথিবীক অভিশাপেৰে আঘাট নকৰিম।"

মথি

Chapter 1

১ অধ্যায়।

যীচুৰ বংশাৱলী

¹যীচু খ্ৰীষ্ট দায়ুদৰ বংশৰ আৰু দায়ুদ অৱ্ৰাহামৰ বংশৰ লোক। যীচু খ্ৰীষ্টৰ বংশৰ তালিকা এই:-

²অৱ্ৰাহামৰ পুত্ৰ ইচহাক; ইচহাকৰ পুত্ৰ যাকোব; যাকোবৰ পুত্ৰ যিহুদা আৰু তেওঁৰ ভায়েক-ককায়েক সকল;

³যিহুদাৰ পুত্ৰ পেৰচ আৰু চেবহৰ, তেওঁলোকৰ মাক আছিল তামাৰ। পেৰচৰ পুত্ৰ হিষ্ৰোণ; হিষ্ৰোণৰ পুত্ৰ ৰাম। ⁴ৰামৰ পুত্ৰ অশ্বীনাদব; অশ্বীনাদবৰ পুত্ৰ নহ্চোন; নহ্চোনৰ পুত্ৰ চলমোন। ⁵চলমোনৰ পুত্ৰ বোৱজ-তেওঁৰ মাক আছিল ৰাহব। বোৱজৰ পুত্ৰ ওবেদ-তেওঁৰ মাক আছিল ৰখা। ওবেদৰ পুত্ৰ যিচয়; ⁶যিচয়ৰ পুত্ৰ দায়ুদ ৰজা। দায়ুদৰ পুত্ৰ চলোমন, তেওঁৰ মাক আছিল উৰিয়াৰ ভাৰ্য্যা।

⁷চলোমনৰ পুত্ৰ ৰহবিয়াম; ৰহবিয়ামৰ পুত্ৰ অবিয়। অবিয়ৰ পুত্ৰ আচা; ⁸আচাৰ পুত্ৰ যিহোচাফট। যিহোচাফটৰ পুত্ৰ যোৰাম; যোৰামৰ পুত্ৰ উচিয়া। ⁹উচিয়াৰ পুত্ৰ যোথম; যোথমৰ পুত্ৰ আহচ; আহচৰ পুত্ৰ হিঙ্কিয়া। ¹⁰হিঙ্কিয়াৰ পুত্ৰ মনচি; মনচিৰ পুত্ৰ আমোন; আমোনৰ পুত্ৰ যোচিয়া।

¹¹যোচিয়াৰ পুত্ৰ যেখনীয়া আৰু তেওঁৰ ভায়েক সকল। ইস্ৰায়েল জাতিক বাবিল দেশলৈ বন্দী হিচাবে লৈ যোৱাৰ সময়ত এওঁলোক আছিল।

¹²বাবিললৈ নিয়াৰ পাছত যেখনীয়াৰ পুত্ৰ চল্টায়েলৰ জন্ম হ'ল। চল্টায়েলৰ পুত্ৰ জৰুৰাবিল; ¹³জৰুৰাবিলৰ পুত্ৰ আবীহুদা। আবীহুদাৰ পুত্ৰ ইলীয়াকীম; ইলীয়াকীমৰ পুত্ৰ আচোৰ। ¹⁴আচোৰৰ পুত্ৰ চাদোক; চাদোকৰ পুত্ৰ আখীম। আখীমৰ পুত্ৰ ইলীহুদ; ¹⁵ইলীহুদৰ পুত্ৰ ইলিয়াচৰ। ইলিয়াচৰ পুত্ৰ মত্তন; মত্তনৰ পুত্ৰ যাকোব। ¹⁶যাকোবৰ পুত্ৰ যোচেফ; তেওঁ মৰিয়মৰ স্বামী আৰু এই মৰিয়মৰ গৰ্ভত যীচুৰ জন্ম হয়, যি জনক খ্ৰীষ্ট বোলা হয়।

¹⁷এইদৰে অৱ্ৰাহামৰ পৰা দায়ুদ লৈ মুঠ চৌদ্ধ পুৰুষ; দায়ুদৰ পৰা বাবিললৈ বন্দী কৰি নিয়া পৰ্যন্ত মুঠ চৌদ্ধ পুৰুষ; পুণৰ বাবিললৈ বন্দী কৰি নিয়াৰ পিচৰ পৰা খ্ৰীষ্ট লৈ মুঠ চৌদ্ধ পুৰুষ।

যীচুৰ জন্ম

¹⁸যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্ম এইদৰে হ'ল। যীচুৰ মাক মৰিয়মক যোচেফলৈ বাগদান কৰা হৈছিল, কিন্তু তেওঁলোক একে লগ হোৱাৰ পূৰ্বেই মৰিয়মে পবিত্ৰ আত্মাৰ শক্তিত গৰ্ভৱতী হোৱা অনুভৱ কৰিলে। ¹⁹তেওঁৰ স্বামী যোচেফ এজন ধাৰ্মিক লোক হোৱাত মৰিয়মক মানুহৰ আগত নিন্দাৰ পাত্ৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰি, গুপতে ত্যাগ কৰিবলৈ মন কৰিলে।

²⁰তেওঁ যেতিয়া এইবোৰ কথা চিন্তা কৰিলে, তেতিয়া এজন প্ৰভুৰ দূত আহি সপোনত তেওঁক দৰ্শন দি কলে, “হে দায়ুদৰ বংশৰ সন্তান যোচেফ, তোমাৰ ভাৰ্য্যা মৰিয়মক গ্ৰহণ কৰিবলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো তেওঁৰ গৰ্ভৰ সন্তান পবিত্ৰ আত্মাৰ পৰা হৈছে। ²¹তেওঁ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব আৰু তুমি তেওঁৰ নাম যীচু থবা। কাৰণ তেৱেই নিজৰ লোকক তেওঁলোকৰ পাপবোৰৰ পৰা মুক্ত কৰিব।”

²²এই সকলো ঘটনা হৈছিল যাতে ভাৱবাদীৰ দ্বাৰাই প্ৰভুৱে এই যি বচন কোৱাইছিল সেয়া পূৰ্ণ হয়:

²³“চোৱা, সেই কুমাৰী গৰ্ভৱতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব,

আৰু তেওঁলোকে তেওঁৰ নাম ইম্মানুৱেল থব;

এই নামৰ অৰ্থ আমাৰ লগত ঈশ্বৰ।

²⁴পাছত যোচেফে টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই উঠি, প্ৰভুৰ দূতে তেওঁক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে নিজৰ ভাৰ্য্যাৰূপে মৰিয়মক গ্ৰহণ কৰিলে। ²⁵কিন্তু পুত্ৰ প্ৰসৱ নকৰা পৰ্যন্ত যোচেফে তেওঁৰ সৈতে সহবাস নকৰিলে। পাছত যোচেফে সেই সন্তানৰ নাম যীচু থলে।

Chapter 2

২ অধ্যায়।

জ্যোতিষী পণ্ডিত সকল অহা

¹হেৰোদ যেতিয়া ৰজা আছিল, তেতিয়া যিহুদীয়াৰ বৈৎলেহমত যীচুৰ জন্ম হল। সেই সময়ত পূব দেশৰ পৰা কেইজনমান জ্যোতিষী পণ্ডিতে যিৰুচালেমলৈ আহি সুধিলে, ²"ইহুদী সকলৰ যি জন ৰজা জন্মিছে, তেওঁ ক'ত? কিয়নো পূব দিশত আমি তেওঁৰ তৰা দেখা পালো, আৰু তেওঁক প্ৰশিপাত কৰিবলৈ আহিছো।"

³এই কথা শুনাতে হেৰোদ ৰজাৰ লগতে গোটেই যিৰুচালেমত উগল-থুগল লাগিল। ⁴তেতিয়া হেৰোদে সকলো প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলক একেলগে মাতি সুধিলে, "খ্ৰীষ্টই কোন ঠাইত জন্ম গ্ৰহণ কৰিব?" ⁵তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "যিহুদীয়া প্ৰদেশৰ বৈৎলেহমত; কিয়নো ভাববাদীৰ দ্বাৰাই এইদৰে লিখা আছে,

⁶আৰু তুমি, যিহুদা প্ৰদেশৰ বৈৎলেহম,

তুমি যিহুদাৰ অধিপতি সকলৰ মাজত কোনোমতে

নগণ্য নহয়।

কিয়নো তোমাৰ মাজৰ পৰাই এজন শাসনকৰ্তা

ওলাব, তেৱেঁ মোৰ লোক ইস্ৰায়েলক চৰাব।"^[1]

⁷তেতিয়া হেৰোদে সেই জ্যোতিষী পণ্ডিত কেইজনক গুপতে মাতি সেই তৰা সঠিকৰূপে কোন সময়ত দেখা গৈছিল সেই বিষয়ে তেওঁলোকৰ পৰা জানিবৰ বাবে সুধিলে। ⁸তাৰ পাছত তেওঁলোকক বৈৎলেহমলৈ যাব দি ক'লে, "আপোনালোকে গৈ সেই ল'ৰা জনৰ বিষয়ে ভালদৰে বিচাৰ লওঁক; আৰু বিচাৰি পালে, তেওঁৰ সন্বাদ আহি মোক দিব, তেতিয়া ময়ো গৈ তেওঁক প্ৰশিপাত কৰিব পাৰিম।" ⁹ৰজাৰ এই কথা শুনি তেওঁলোক গুচি গ'ল; তাতে যি তৰা তেওঁলোকে পূব দিশত দেখিছিল, সেই তৰা তেওঁলোকৰ আগে আগে গৈ ল'ৰা জন থকা ঠাই পাই, তাৰ ওপৰত বৈ থাকিল। ¹⁰তাতে সেই তৰা দেখি, তেওঁলোক আনন্দত আত্মহাৰা হ'ল। ¹¹তাৰ পাছত তেওঁলোকে ঘৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই গৈ মাতৃ মৰিয়মে সৈতে শিশুটিক দেখি নতশিৰে প্ৰণাম কৰি তেওঁৰ আৰাধনা কৰিলে। তাৰ পাছত নিজৰ নিজৰ বহুমূলীয়া বস্ত্ৰৰ টোপোলা মেলি, সোণ, ধূনাঐঠা আৰু গন্ধৰস উপহাৰ দিলে। ¹²পাছত হেৰোদৰ ওচৰলৈ উলটি নাযাবৰ বাবে তেওঁলোকে সপোনত সঁস্বৰৰ পৰা আদেশ পালে আৰু বেলেগ বাটেৰে নিজৰ নিজৰ দেশলৈ গুচি গ'ল।

বৈৎলেহমৰ শিশু পুত্ৰ সকলক বধ কৰা

¹³তেওঁলোক যোৱাৰ পাছত, প্ৰভুৰ এজন দূতে সপোনত যোচেফক দৰ্শন দি ক'লে, "উঠা, ল'ৰা জনক আৰু তেওঁৰ মাকক লৈ, মিচৰ দেশলৈ পলাই যোৱা আৰু মই তোমাক নোকোৱা পৰ্যন্ত তাতে থাকিবা; কিয়নো ল'ৰা জনক বিনাশ কৰিবৰ কাৰণে হেৰোদে তেওঁক বিচাৰি আছে।"

¹⁴সেই নিশাই যোচেফে উঠি, শিশু আৰু তেওঁৰ মাকক লৈ মিচৰ দেশলৈ গ'ল, ¹⁵আৰু হেৰোদৰ মৃত্যুলৈকে তেওঁলোক সেই ঠাইতে থাকিল। "মিচৰ দেশৰ পৰা মই মোৰ পুত্ৰক মাতিলো।"^[2] এই যি বচন ভাববাদীৰ দ্বাৰাই প্ৰভুৱে কোৱাইছিল, এই বচন সিদ্ধ হবলৈ এইদৰে ঘটিল।

¹⁶জ্যোতিষী পণ্ডিত কেইজনৰ দ্বাৰাই নিজকে বঞ্চিত হোৱা দেখি হেৰোদ অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হ'ল। তেওঁ জ্যোতিষী পণ্ডিত কেইজনৰ পৰা যি সময়ৰ কথা জানিছিল, সেই কাল অনুসাৰে দুবছৰ আৰু তাতকৈ কম বয়সৰ যিমান ল'ৰা শিশু বৈৎলেহম আৰু ইয়াৰ আশে-পাশে থকা অঞ্চল সমূহত আছিল, সেই সকলোকে বধ কৰিবলৈ আদেশ দিলে। ¹⁷যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ দ্বাৰাই যি কথা কোৱা হৈছিল, সেয়া পূৰ্ণ হ'ল।^[3]

¹⁸"ৰামাত এটা মাত শুনা গ'ল,

বিলাপৰ ৰোল আৰু মহা-শোক,

ৰাহেলে নিজৰ সন্তান সকলৰ কাৰণে ক্ৰন্দন কৰিছে আৰু

তেওঁ শালুনা পাবলৈও ইচ্ছা কৰা নাই, কাৰণ তেওঁলোকৰ কোনো পুনৰ জীয়াই থকা নাই।"

মিচৰৰ পৰা যোচেফ আৰু মৰিয়মৰ প্ৰত্যাহ্বান

¹⁹পাছত হেৰোদৰ মৃত্যু হোৱাত, প্ৰভুৰ এজন দুতে মিচৰ দেশত যোচেফক সপোনত দৰ্শন দি ক'লে, ²⁰“উঠা, ল'ৰা জন আৰু তেওঁৰ মাকক লৈ ইস্ৰায়েল দেশলৈ উলটি যোৱা; কিয়নো যি সকলে এই ল'ৰা জনৰ প্ৰাণ নাশৰ চেষ্টা কৰিছিল, তেওঁলোকৰ মৃত্যু হ'ল।” ²¹তেতিয়া যোচেফে উঠি, ল'ৰা আৰু তেওঁৰ মাকক লৈ ইস্ৰায়েল দেশলৈ আহিল। ²²কিন্তু যেতিয়া যোচেফে শুনিলে যে যিহুদিয়াত হেৰোদৰ স্থানত তেওঁৰ পুত্ৰ আৰ্থিলায়ে ৰাজ্য শাসন কৰিছে, তেতিয়া তেওঁ তালৈ যাবৰ বাবে ভয় কৰিলে; পাছত ঈশ্বৰে এক সপোনত সন্ধান কৰি দিয়াত তেওঁ গালীল প্ৰদেশলৈ গ'ল, ²³আৰু তাত নাচৰৎ নামৰ এখন নগৰত বসবাস কৰিব ধৰিলে। তেওঁক নাচৰতীয়া বোলা হ'ব, এই যি বচন ভাৰবাদী সকলৰ দ্বাৰাই কোৱা হৈছিল, এই বচন সিদ্ধ হবৰ বাবে এইদৰে ঘটিল।

2:6 ^[1]

2:15 ^[2]

2:17 ^[3]

Chapter 3

৩ অধ্যায়।

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰচাৰ কাৰ্য

[1]

¹সেই কালত যোহন বাপ্তাইজকে আহি, যিহুদিয়াৰ মৰুপ্ৰান্তত প্ৰচাৰ কৰিব ধৰিলে। ²তেওঁ ক'লে, “মন পালটন কৰক। কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য ওচৰ হ'ল।”

³কাৰণ এৱেঁই সেই যোহন, যি জনৰ বিষয়ে যিচয়া ভাৰবাদীৰ দ্বাৰাই এই বুলি কোৱা হৈছিল যে,

“মৰুপ্ৰান্তত এজনৰ উচ্চস্বৰ শূনা গৈছে,

তোমালোকে প্ৰভুৰ পথ প্ৰস্তুত কৰা।

তেওঁৰ বাট পোন কৰা।^[2]

⁴যোহনে উটৰ নোমেৰে তৈয়াৰী কাপোৰ পিন্ধিছিল, কঁকালত চামৰাৰ টঙালি বান্ধিছিল। কচুৱা ফৰিং আৰু হাবিৰ মৌ তেওঁৰ আহাৰ আছিল।

⁵সেই সময়ত যিৰুচালেম, সমগ্ৰ যিহুদিয়া আৰু যৰ্দন নদীৰ দাতিকাষৰীয়া অঞ্চলৰ লোক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিব ধৰিলে। ⁶লোক সকলে যেতিয়া নিজৰ নিজৰ পাপবোৰ স্বীকাৰ কৰিলে, তেতিয়া যোহনে তেওঁলোকক যৰ্দন নদীত বাপ্তিস্ম দিলে।

⁷যোহনে যেতিয়া দেখিলে যে অনেক ফৰীচী^[3] আৰু চদ্দুকী সকল^[4] বাপ্তিস্মৰ কাৰণে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছে, তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “সৰ্পৰ বংশধৰ সকল! আগলৈ যি ক্ৰোধ হব লগা আছে, তাৰ পৰা পলাবৰ বাবে আপোনালোকক কোনে চেতনা দিলে? ⁸মন পালটনৰ উপযুক্ত ফল ধৰি ফলৱান হওঁক। ⁹আপোনালোকে নিজৰ মনতে “আমাৰ পিতৃপুৰুষ অব্ৰাহাম আছে” বুলি চিন্তাও নকৰিব; কিয়নো মই আপোনালোকক কওঁ, ঈশ্বৰে এই শিলবোৰৰ পৰাও অব্ৰাহামৰ বাবে বংশৰ সন্তান উৎপন্ন কৰিব পাৰে। ¹⁰গছবোৰৰ গুৰিত কুঠাৰ লাগি আছে; যি যি গছে ভাল গুটি নধৰে, তাক কাটি জুইত পেলোৱা হয়।

¹¹আপোনালোকে মন পালটন কৰা বাবে মই আপোনালোকক পানীত বাপ্তিস্ম দিছো, কিন্তু মোৰ পাছত যি জন আহি আছে, তেওঁ মোতকৈও শক্তিশালী; মই তেওঁৰ পাদুকা ববলৈকো যোগ্য নহওঁ; তেওঁ আপোনালোকক পবিত্ৰ আত্মা আৰু জুইত বাপ্তিস্ম দিব। ¹²তেওঁৰ কুলা তেওঁৰ হাততে আছে; তেওঁৰ শস্য মৰা চোতাল তেওঁ ভালকৈ পৰিষ্কাৰ কৰিব আৰু তেওঁ নিজৰ শস্য ভড়ালত চপাই থব; কিন্তু ঘুলা, সেই জুইত পুৰি পেলাব, যি জুই কেতিয়াও নুন্মায়।

যীচুৰ বাপ্তিস্ম

¹³সেই সময়ত যীচুৱে বাপ্তিস্ম লবলৈ গালীলৰ পৰা যৰ্দন নদীৰ পাৰত থকা যোহনৰ কাষলৈ আহিল। ¹⁴কিন্তু যোহনে তেওঁক বাধা দি ক'লে, “মইহে বৰং আপোনাৰ দ্বাৰা বাপ্তিস্ম লোৱা উচিত” এনে স্থলত আপুনি মোৰ ওচৰলৈ আহিছে?” ¹⁵কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, “এতিয়া এনেকৈয়ে হবলৈ দিয়া; কিয়নো সকলো ধাৰ্মিকতা আমি এইদৰে পূৰ্ণ কৰা উচিত।” তেতিয়া যোহন সন্মত হ'ল।

¹⁶যীচুৱে বাপ্তিস্ম লৈ পানীৰ পৰা উঠাৰ লগে লগে তেওঁৰ সন্মুখত স্বৰ্গ মুকলি হ'ল আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মা কপৌৰ দৰে নামি আহি তেওঁৰ ওপৰত পৰা দেখিলে। ¹⁷তেতিয়া এই আকাশ-বাণী হ'ল, “চোৱা, এওঁ মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, এওঁত মই পৰম সন্তুষ্ট।”

3:3 [2]

3:7 [3]

3:7 [4]

3:23 [1]

Chapter 4

যীচুৰ পৰীক্ষা

¹তাৰ পাছত চয়তানে যেন যীচুক পৰীক্ষা কৰিব পাৰে, সেয়ে^[1] আত্মাই তেওঁক মৰুপ্ৰান্তলৈ লৈ গ'ল। ²তাত চল্লিশ দিন আৰু চল্লিশ ৰাতি উপবাসে থকাৰ পিছত যীচুৰ ভোক লাগিল। ³তেতিয়া চয়তানে আহি তেওঁক ক'লে, “আপুনি যদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়, তেনেহলে এই শিলবোৰ পিঠা হবলৈ আজ্ঞা দিয়ক।” ⁴তাতে তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, “শাস্ত্ৰত লিখা আছে, ‘মানুহ কেৱল পিঠাৰে নিজীয়ে, কিন্তু ঈশ্বৰৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা প্ৰত্যেকটো বাক্যৰেহে জীয়ে।”^[2]

⁵তেতিয়া চয়তানে তেওঁক পবিত্ৰ নগৰ যিৰুচালেম মন্দিৰৰ কলচীৰ ওপৰলৈ লৈ গ'ল; ⁶আৰু যীচুক ক'লে, “আপুনি যদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়, তেনেহলে নিজকে তললৈ পেলাই দিয়ক; কিয়নো শাস্ত্ৰত এইদৰে লিখা আছে,

‘তেওঁ নিজৰ দূত সকলক তোমাৰ অৰ্থে আজ্ঞা দিব আৰু

তোমাৰ ভৰি যেন শিলত খুন্দা নাখায়,

এই কাৰণে তেওঁলোকে তোমাক হাতেৰে দাঙি ধৰিব।”^[3]

⁷যীচুৱে তাক ক'লে, “তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক পৰীক্ষা নকৰিবা, এই বুলিও শাস্ত্ৰত লিখা আছে।”^[4]

⁸তাৰ পাছত আকৌ চয়তানে তেওঁক এক অতি ওখ ঠাইলৈ লৈ গ'ল আৰু জগতৰ সকলো ৰাজ্যৰ সৈতে সেইবোৰৰ ঐশ্বৰ্য্য দেখুৱালে। ⁹চয়তানে তেওঁক ক'লে, “আপুনি যদি মূৰ দোৱাই মোৰ উপাসনা কৰে, তেনেহলে এই সকলোকে মই আপোনাক দিম।” ¹⁰তেতিয়া যীচুৱে তাক ক'লে, “গুচি যা চয়তান! কিয়নো শাস্ত্ৰত এইবুলিও লিখা আছে, ‘তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰণিপাত কৰা আৰু কেৱল তেওঁৰেই আৰাধনা কৰা।”

¹¹তেতিয়া চয়তানে তেওঁক এৰি গুচি গ'ল আৰু স্বৰ্গদূত সকল আহি যীচুৰ শুশ্ৰূষা কৰিলে।

প্ৰভু যীচুৱে প্ৰকাশকৈ কাৰ্য আৰম্ভ কৰা

¹²যীচুৱে যেতিয়া যোহনক বন্দী কৰি নিয়া বুলি শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ গালীল প্ৰদেশলৈ গ'ল। ¹³তেওঁ নাচৰত এৰি জবুলুন আৰু নপ্তালী এলেকাৰ গালীল সাগৰৰ তীৰত থকা কফৰনাহুমলৈ গৈ, তাত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে।

¹⁴যিচয়া ভাৱবাৰীৰ দ্বাৰাই এই যি বচন কোৱা হৈছিল তাক পূৰ্ণ কৰিবলৈ এই সকলো ঘটিল:

¹⁵“জবুলুন দেশ আৰু নপ্তালী দেশ,

সাগৰৰ তীৰত, যৰ্দনৰ সিপাৰত

অনা-ইহুদী সকলৰ গালীল!

¹⁶যি সকল লোকে অন্ধকাৰত বাস কৰি আছিল

তেওঁলোকে মহা-জ্যোতি দেখিবলৈ পালে।

যি সকল লোকে মৃত্যুছাঁয়াৰ দেশত বাস কৰিছিল

তেওঁলোকৰ ওপৰত দিষ্টী প্ৰকাশিত হ'ল।”^[5]

যীচুৰ শিষ্য নিৰ্বাচন

¹⁷সেই সময়ৰে পৰা যীচুৱে এই বুলি প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে, “তোমালোকে মন পালটন কৰা; কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য ওচৰ আহি পালে।”

¹⁸পাছত যীচুৱে গালীল সাগৰৰ পাৰত খোজ কাঢ়ি ফুৰোঁতে দুজন ভাই-ককাই চিমোন, যাক পিতৰো বোলে আৰু তেওঁৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়ক, সাগৰত জাল পেলোৱা দেখিলে। কিয়নো তেওঁলোক মাছমৰীয়া আছিল। ¹⁹যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, “মোৰ পাছত আহা, মই তোমালোকক মানুহ ধৰা মাছমৰীয়া কৰিম।” ²⁰তেতিয়াই তেওঁলোকে জাল এৰি তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল।

²¹তাৰ পৰা আগুৱাই গৈ যীচুৱে যাকোব আৰু যোহন নামৰ আন দুজন ভাই-ককাইক দেখা পালে। তেওঁলোক চিবদিয়ৰ পুতেক আছিল। বাপেক চিবদিয়ৰ সৈতে তেওঁলোকে নারত বহি নিজৰ নিজৰ জালবোৰ ঠিক কৰি আছিল। যীচুৱে তেওঁলোকক মাতিলে। ²²তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ নাও আৰু বাপেককো এৰি যীচুৰ পাছে পাছে গ'ল।

গালীলত যীচুৰ পৰিচৰ্যা

²³যীচুৱে গালীল প্ৰদেশৰ সকলো ঠাইতে থকা নাম-ঘৰবোৰত গৈ উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলে; আৰু লোক সকলৰ মাজৰ পৰা নানা ধৰণৰ ৰোগ-ব্যাদিত থকা লোকক সুস্থ কৰিলে। ²⁴সমগ্ৰ চিৰিয়া দেশতে তেওঁৰ খ্যাতি বিয়পি পৰিল আৰু লোক সকলে নানা ধৰণৰ বেমাৰ আৰু যন্ত্ৰণাত আক্ৰান্ত লোক, ভূতে পোৱা লোক, মৃগী ৰোগী আৰু পক্ষাঘাতগ্ৰস্ত আদি নানা ধৰণৰ ৰোগী সকলক তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল। যীচুৱে তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে। ²⁵তাতে গালীল, দিকাপলি, যিৰুচালেম, আৰু যিহূদিয়া আৰু যৰ্দনৰ সিপাৰৰ পৰাও বহু মানুহ দল বান্ধি যীচুৰ পাছে পাছে আহিল।

4:1 ^[1]

4:4 ^[2]

4:6 ^[3]

4:7 ^[4]

4:16 ^[5]

৪ অধ্যায় 5

পৰ্বতত দিয়া যীচুৰ উপদেশ

¹যীচুৱে বহু লোকৰ ভিৰ দেখা পাই পাহাৰৰ ওপৰলৈ গ'ল আৰু তেওঁ তাত বহিল। তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। ²তেওঁ মাত লগাই তেওঁলোকক এইবুলি উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে,

³আত্মাত দৰিদ্ৰ সকল ধন্য; কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য

তেওঁলোকৰ।

⁴শোক কৰা সকল ধন্য; কিয়নো তেওঁলোকে

শান্তনা পাব।

⁵নম্ৰ সকল ধন্য; কিয়নো তেওঁলোকে দেশ খন

অধিকাৰ কৰিব।

⁶ধাৰ্মিকতালৈ ভোক আৰু পিয়াহ লগা সকল

ধন্য; কিয়নো তেওঁলোক তৃপ্ত হব।

⁷দয়ালু সকল ধন্য; কিয়নো তেওঁলোকে

দয়া পাব।

⁸নিৰ্মল চিত্তৰ লোক সকল ধন্য; কিয়নো

তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ দৰ্শন পাব।

⁹মিলনকাৰী সকল ধন্য; কিয়নো তেওঁলোক

ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি প্ৰখ্যাত হব।

¹⁰ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে তাড়না পোৱা সকল ধন্য;

কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য তেওঁলোকৰ।

¹¹যেতিয়া লোক সকলে মোৰ কাৰণে তোমালোকক নিন্দা আৰু তাড়না কৰিব, আৰু তোমালোকৰ অহিতে মিছাকৈ সকলো প্ৰকাৰৰ কু-কথা কব, তেতিয়া তোমালোক ধন্য। ¹²আনন্দ কৰা আৰু উল্লাসিত হোৱা; কিয়নো স্বৰ্গত তোমালোকৰ পুৰস্কাৰ অধিক আছে। কাৰণ তোমালোকৰ পূৰ্বে যি ভাববাদী সকল আছিল, তেওঁলোককো লোক সকলে সেইদৰে তাড়না কৰিছিল।

শিষ্য সকল লোণ আৰু পোহৰ সদৃশ

¹³তোমালোক পৃথিবীৰ লোণ; কিন্তু লোণৰ সোৱাদ যদি হেৰাই যায়, তেনেহলে সেই লোণ কিহেৰে লুণীয়া কৰা যাব? তেতিয়া সেইবোৰ পুণৰ কোনো কামৰ নহব, কেৱল বাহিৰলৈ পেলোৱাৰ আৰু মানুহৰ গচকাৰ যোগ্য হ'ব। ¹⁴তোমালোক জগতৰ পোহৰ। পৰ্বতৰ ওপৰত থকা নগৰ গুপ্ত হ'ব নোৱাৰে। ¹⁵মানুহে চাকি লগাই পাত্ৰৰে চাকি নথয়, কিন্তু গছৰ ওপৰত থয় আৰু ই ঘৰৰ সকলোকে পোহৰ দিয়ে। ¹⁶এইদৰে তোমালোকৰ পোহৰ মানুহৰ আগত প্ৰকাশিত হওঁক; তাতে তেওঁলোকে তোমালোকৰ ভাল কৰ্ম দেখি, স্বৰ্গত থকা তোমালোকৰ পিতৃৰ স্তুতি কৰিব।

পুৰণি নিয়ম সম্পৰ্কে যীচুৰ শিক্ষা

¹⁷নাভাবিবা যে মই বিধান বা ভাববাদী সকলৰ বাক্য বিনষ্ট কৰিবলৈ আহিছো, কিন্তু সিদ্ধ কৰিবলৈহে আহিলো। ¹⁸কিয়নো মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, স্বৰ্গ আৰু পৃথিবী লুপ্ত নহয় মানে আৰু সকলো সিদ্ধ নোহোৱালৈকে, বিধানৰ এটি ইকাৰ বা এক বিন্দুও কোনোৰূপে লুপ্ত নহব।

¹⁹এই হেতুকে যি কোনোৱে এই আজ্ঞাবোৰৰ মাজৰ সৰু এটিও উলঙ্ঘন কৰে আৰু আন লোকক সেইদৰে কৰিবলৈ শিকায়, তেওঁ স্বৰ্গৰাজ্যত সকলোতকৈ সৰু বুলি গণ্য হ'ব; কিন্তু যি কোনোৱে সেইবোৰ পালন কৰে আৰু সেইদৰে শিকায়, তেওঁ স্বৰ্গৰাজ্যত মহান বুলি গণ্য হ'ব।

²⁰কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকৰ ধাৰ্মিকতা, ধৰ্মীয় অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকলতকৈ অধিক নহলে তোমালোকে কোনো প্ৰকাৰে স্বৰ্গৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিবা।

ক্ৰোধ সম্পৰ্কে যীচুৰ শিক্ষা

²¹তোমালোকে শুনিছা, পূৰ্বকালৰ লোক সকলৰ আগত ইয়াকে কোৱা হৈছিল যে 'তুমি নৰবধ নকৰিবা^[1] আৰু যি কোনোৱে নৰবধ কৰে, সি সোধ-বিচাৰত দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব'। ²²কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, যি কোনোৱে তেওঁৰ ভায়েকৰ^[2] ওপৰত খং কৰে, তেওঁ সোধ-বিচাৰত দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব আৰু যি কোনোৱে তেওঁৰ ভায়েকক 'তুমি অপদাৰ্থ' এইদৰে কয়, তেওঁ মহাসভাত দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব আৰু যি কোনোৱে নিজ ভাইক 'তুমি অবাধ্য' বুলি কয়, তেওঁ অগ্নিময় নৰকৰ দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব।

²³এই হেতুকে বেদিত তোমাৰ নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰোঁতে, তোমাৰ বিৰুদ্ধে তোমাৰ ভায়েকাৰ কোনো কথা আছে বুলি যদি তোমাৰ মনত পৰে,

²⁴তেন্তে তুমি বেদিৰ আগত তোমাৰ নৈবেদ্য ৰাখি থৈ প্ৰথমে তোমাৰ ভাইৰ সৈতে মিলন হোৱা আৰু তাৰ পাছত পুণৰ আহি নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰা।

²⁵তোমাৰ গুচৰিয়াৰ সৈতে তুমি আদালতলৈ গৈ থাকোতেই বেগাই মিলন হোৱা; অন্যথা জানোছা তোমাৰ গুচৰিয়াই তোমাক বিচাৰকৰ হাতত শোধাই দিয়ে; বিচাৰকেও তোমাক টেকেলাৰ হাতত শোধাই দিয়ে আৰু তেতিয়া তোমাক কাৰাগাৰত ভৰাই থোৱা হ'ব। ²⁶মই তোমালোকক

স্বৰূপকৈ কওঁ, যেতিয়ালৈকে দিবলগীয়া ধনৰ শেষ পইচাটি পর্যন্ত আদায় নিদিয়া, তেতিয়ালৈকে তোমালোকে তাৰ পৰা কোনোমতে ওলাব নোৱাৰিবা।

ব্যভিচাৰৰ বিষয়ে শিক্ষা

²⁷“তোমালোকে এই বুলি কোৱা শুনিছা, ‘ব্যভিচাৰ নকৰিবা’। ²⁸কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, যি কোনোৱে মহিলাৰ ফালে কাম ভাৱে চায়, সি তেতিয়াই মনতে তাইৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিলে। ²⁹যদি তোমাৰ সোঁ চকুৱে তোমাৰ বিঘিনি জন্মায়, তেন্তে তাক কাটি তোমাৰ পৰা উলিয়াই পেলাই দিয়া; কিয়নো তোমাৰ গোটেই শৰীৰ নৰকত পেলোৱা হোৱাতকৈ, এটা অঙ্গ নষ্ট হোৱাই তোমাৰ পক্ষে ভাল। ³⁰যদি তোমাৰ সোঁ হাতে তোমাৰ বিঘিনি জন্মায়, তেন্তে তাকো কাটি তোমাৰ পৰা পেলাই দিয়া; কিয়নো তোমাৰ গোটেই শৰীৰ নৰকলৈ যোৱাতকৈ এটা অঙ্গ নষ্ট হোৱাই তোমাৰ ভাল।

বিবাহ বিচ্ছেদৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

³¹এইদৰেও কোৱা হৈছিল, ‘যি কোনোৱে নিজৰ ভাৰ্য্যাক ত্যাগ কৰে, তেনেহলে তেওঁ ভাৰ্য্যাক ত্যাগ-পত্ৰ দিয়ক।’ ³²কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ যে, একমাত্ৰ ব্যভিচাৰৰ দোষত বাহিৰে কোনোৱে যদি আন কাৰণত নিজৰ ভাৰ্য্যাক ত্যাগ কৰে, তেন্তে তেওঁ তেওঁক ব্যভিচাৰিণী কৰায় আৰু যি কোনোৱে সেই ত্যাগ কৰা মহিলাক বিয়া কৰে তেৱোঁ ব্যভিচাৰ কৰে।

শপতৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

³³পুনৰায় তোমালোকে শুনিছা, পূৰ্বকালত এই কথা কোৱা হৈছিল যে ‘তুমি মিছা শপত নাখাৰা, বৰং প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে কৰা তোমাৰ শপত পালন কৰিবা’। ³⁴কিন্তু মই কওঁ, তোমালোকে কোনো শপতেই নাখাৰা; স্বৰ্গৰ নামত শপত নাখাৰা, কাৰণ সেয়ে ঈশ্বৰৰ সিংহাসন, ³⁵আৰু পৃথিৱীৰ নামতো শপত নাখাৰা, কিয়নো সেয়ে তেওঁৰ ভৰিৰ পীৰা; ³⁶যিকচালেমৰ নামেৰেও নহয়, কিয়নো সেয়ে মহান ৰজাৰ নগৰ। এনেকি নিজৰ মূৰত ধৰিও শপত নাখাৰা, কিয়নো এডাল চুলিকো তোমালোকে বগা বা ক’লা কৰিব নোৱাৰা। ³⁷কিন্তু তোমালোকৰ কথা ‘হয়’ যদি হয় বা ‘নহয়’ যদি নহয় হওঁক। ইয়াতকৈ অধিক যি, সেয়া চয়তানৰ পৰাহে হয়।

প্ৰতিশোধ লোৱা বিষয়ত শিক্ষা

³⁸তোমালোকে ‘চকুৰ সলনি চকু, দাঁতৰ সলনি দাঁত’ এই যি কথা কোৱা হৈছিল, সেই বিষয়ে শুনিছা। ³⁹কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে দুই লোক সকলৰ প্ৰতিৰোধ নকৰিবা; বৰং কোনোৱে যদি তোমাৰ সোঁ গালত চৰ মাৰে, তেন্তে তেওঁলৈ আন খন গালো পাতি দিবা। ⁴⁰কোনোৱে যদি আদালতত তোমাৰ ওপৰত গোচৰ তৰি তোমাৰ চোলা ল’ব খোজে, তেন্তে তেওঁক তোমাৰ চাদৰখনো এৰি দিবা। ⁴¹যি কোনোৱে তোমাক এমাইল বাট বলেৰে নিয়ে, তেওঁৰ লগত দুমাইল যাৰা। ⁴²যি জনে তোমাক খোজে, সেইজনক দিবা আৰু কোনোৱে তোমাৰ পৰা ধাৰ বিচাৰিলে, তেওঁক বিমুখ নকৰিবা।

শত্ৰুক প্ৰেম কৰাৰ বিষয়ে শিক্ষা

⁴³তোমালোকে কোৱা শুনিছা, ‘তোমাৰ চুবুৰীয়াক প্ৰেম কৰিবা আৰু শত্ৰুক ঘিণ কৰিবা’। ⁴⁴কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকৰ শত্ৰুক প্ৰেম কৰিবা আৰু তোমালোকক তাড়না কৰা সকলৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা, ⁴⁵তেতিয়াহে তোমালোক স্বৰ্গত থকা পিতৃৰ সন্তান হ’ব পাৰিবা। কিয়নো তেওঁ দুই আৰু সন্ত দুয়োৰো ওপৰত সূৰ্য উদয় হ’বলৈ দিয়ে আৰু ধাৰ্মিক-অধাৰ্মিক এই দুয়োৰো ওপৰত বৰষুণ বৰষায়। ⁴⁶কিয়নো যি মানুহে তোমালোকক প্ৰেম কৰে, তোমালোকে যদি কেৱল তেওঁলোককে প্ৰেম কৰা, তেনেহলে কি পুৰস্কাৰ পাবা? কৰ সংগ্ৰহকাৰী সকলেও জানো তাকে নকৰে? ⁴⁷তোমালোকে যদি কেৱল তোমালোকৰ ভাই সকলকে শুভেচ্ছা জনোৱা, তেনেহলে আনতকৈ অধিক বেচি কি কৰিলা? অনা-ইহুদী সকলেও জানো তাকে নকৰে? ⁴⁸এই হেতুকে তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃ যেনে সিদ্ধ, তোমালোকো তেনে সিদ্ধ হোৱা।

5:21 [1]

5:22 [2]

৫ অধ্যায়। 6

দান দিয়াৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

¹স্বৰ্গদান! মানুহক দেখুৱাবলৈ তেওঁলোকৰ আগত তোমালোকে নিজ নিজ ধৰ্ম কৰ্ম নকৰিবা; তেনেকুৱা কৰিলে তোমালোকৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃৰ ওচৰৰ পৰা তোমালোকে একো পুৰস্কাৰ নাপাবা। ²এই হেতুকে, তুমি যেতিয়া দান কৰা, তেতিয়া মানুহৰ পৰা প্ৰশংসা পাবলৈ কপটীয়া সকলৰ নিচিনাকৈ নকৰিবা। তেওঁলোকে নাম-ঘৰে, নাম-ঘৰে আৰু বাটে-পথে নিজৰ আগে আগে ঢাক-ঢোল কোবাই দান দিয়ে। মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ পুৰস্কাৰ পালেই। ³কিন্তু তোমালোকে যেতিয়া দান দিবা, তেতিয়া তোমালোকৰ সোঁ হাতে কি কৰে বাঁও হাতক সেই বিষয়ে জানিবলৈ নিদিবা; ⁴কিয়নো তেতিয়াহে তোমালোকৰ দান গোপন হ'ব আৰু গুপতে দেখা তোমালোকৰ পিতৃয়ে তোমালোকক প্ৰতিদান দিব।

প্ৰাৰ্থনাৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

⁵তোমালোকে যেতিয়া প্ৰাৰ্থনা কৰা, তেতিয়া কপটীয়া সকলৰ নিচিনা নহবা; কিয়নো মানুহক দেখুৱাবৰ কাৰণে তেওঁলোকে নাম-ঘৰে, নাম-ঘৰে আৰু আলিবাটৰ চুকে চুকে থিয় হৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ভাল পায়। মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তেওঁলোকে নিজ নিজ পুৰস্কাৰ পালেই। ⁶কিন্তু তোমালোকে যেতিয়া প্ৰাৰ্থনা কৰা, তেতিয়া ভিতৰ কোঠালিলৈ গৈ দুৱাৰ বন্ধ কৰিবা আৰু যি জনক দেখা পোৱা নাযায়, তোমালোকৰ সেই পিতৃৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবা; তাতে গুপতে দেখা তোমালোকৰ পিতৃয়ে তোমালোকক প্ৰতিদান দিব।

⁷প্ৰাৰ্থনা কৰা সময়ত অনা-ইহুদী সকলৰ নিচিনাকৈ তোমালোকে অনৰ্থক পুণৰুক্তি নকৰিবা; কিয়নো তেওঁলোকে ভাৱে, তেওঁলোকৰ বেচি কথৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা শুনা যাব। ⁸এতেকে তোমালোক তেওঁলোকৰ নিচিনা নহবা; কিয়নো তোমালোকৰ কি কি প্ৰয়োজন আছে, সেই বিষয়ে তোমালোকে পিতৃৰ পৰা খোজাৰ আগেয়ে, তোমালোকৰ পিতৃয়ে জানে। ⁹এই হেতুকে তোমালোকে এইদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা;

'হে আমাৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃ,

তোমাৰ নাম পূজনীয় হওঁক;

¹⁰তোমাৰ ৰাজ্য হওঁক;

যেনেকৈ স্বৰ্গত, তেনেকৈ পৃথিৱীতো তোমাৰ ইচ্ছা পূৰ হওঁক।

¹¹আমাৰ প্ৰয়োজনীয় আহাৰ আজি আমাক দিয়া।

¹²আমাৰ ধৰুৱাহঁতক আমি যেনেকৈ ক্ষমা কৰিলোঁ, তেনেকৈ আমাৰো ধাৰ ক্ষমা কৰা।

¹³আমাক পৰীক্ষালৈ নিনিবা,

কিন্তু পাপ আত্মাৰ পৰা আমাক ধৰি ৰাখা।'^[1]

¹⁴কিয়নো তোমালোকে যদি আনৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰা, তেনেহলে তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে তোমালোকৰো অপৰাধ ক্ষমা কৰিব; ¹⁵কিন্তু তোমালোকে যদি লোকৰ অপৰাধ ক্ষমা নকৰা, তেনেহলে তোমালোকৰ পিতৃয়ে তোমালোকৰো অপৰাধ ক্ষমা নকৰিব।

লঘোনৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

¹⁶যেতিয়া তোমালোকে লঘোন দিয়া, তেতিয়া কপটীয়া সকলৰ নিচিনাকৈ মুখ মলিন নকৰিবা; কিয়নো তেওঁলোকে লঘোনীয়া বুলি মানুহক দেখুৱাবলৈ মুখ বিবৰ্ণ কৰে। মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তেওঁলোকে নিজ নিজ পুৰস্কাৰ পালেই। ¹⁷কিন্তু তোমালোকে যেতিয়া লঘোন দিয়া, তেতিয়া তোমাৰ মূৰত তেল সানিবা আৰু মুখ ধুই ল'বা; ¹⁸যাতে আনে জানিব নোৱাৰে যে, তোমালোকে লঘোন দিছা। কিন্তু তোমালোকৰ পিতৃ, যি জনক তোমালোকে দেখা নোপোৱা, কেৱল তেৱেঁই ইয়াক দেখা পাব। তাতে গুপতে দেখা তোমালোকৰ পিতৃয়ে তোমালোকক পুৰস্কাৰ দিব।

সাংসাৰিক আৰু পৰমাৰ্থিক চিন্তা

¹⁹যি ঠাইত পোকে আৰু মামৰে ক্ষয় কৰে আৰু চোৰেও সিদ্ধি দি চুৰ কৰে, এনে পৃথিবীত নিজলৈ ধন নাসাঁচিবা; ²⁰কিন্তু য'ত পোক আৰু মামৰে ক্ষয় নকৰে, চোৰেও সিদ্ধি নিদিয়, এনে স্বৰ্গত নিজৰ বাবে ধন সাঁচা। ²¹কিয়নো য'তে তোমালোকৰ ধন, ত'তে তোমালোকৰ মনো হ'ব।

²²চকুৱেই শৰীৰৰ প্ৰদীপ; এই হেতুকে তোমালোকৰ চকু যদি ভালে থাকে, তেনেহলে তোমালোকৰ গোটেই শৰীৰ দীপ্তিময় হ'ব; ²³কিন্তু তোমালোকৰ চকু যদি বেয়া হয়, তেনেহলে তোমালোকৰ গোটেই শৰীৰ অন্ধকাৰময় হ'ব। এতেকে তোমালোকৰ তাত থকা পোহৰ যদি আচলতে অন্ধকাৰময় হয়, তেনেহলে সেই আন্ধাৰ কিমান গভীৰ হ'ব! ²⁴কোনেও দুজন গৰাকীৰ ওচৰত খাটিব নোৱাৰে; কিয়নো তেওঁ এজনক ঘিণ কৰি আন জনক ভাল পাব; নাইবা এজনত আসক্ত হৈ, আন জনক হেয়জ্ঞান কৰিবা। তোমালোকে ঈশ্বৰ আৰু ধন, এই উভয়তে খাটিব নোৱাৰা।

²⁵এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ, 'কি ভোজন কৰিম বা কি পান কৰিম'-এই বুলি প্ৰাণৰ কাৰণে, নাইবা 'কি পিন্ধিম'-এই বুলি শৰীৰৰ কাৰণে চিন্তা নকৰিবা। আহাৰতকৈ প্ৰাণ, আৰু বস্ত্ৰতকৈ শৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ নহয় নে? ²⁶আকাশৰ চৰাইবোৰলৈ চোৱা; সেইবোৰে নবয়, নাদায়, আৰু উঁড়ালতো নচপায়; তথাপি তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে সেইবোৰকো আহাৰ দিয়ে। তোমালোক সেইবোৰতকৈ অধিক মূল্যৱান নোহোৱা নে? ²⁷আৰু তোমালোকৰ মাজৰ কোনে চিন্তা কৰি নিজৰ আয়ুস এহাতকে বঢ়াব পাৰে? ²⁸বস্ত্ৰৰ বাবেও কিয় চিন্তা কৰা? পথাৰৰ লিলি ফুলবোৰ কেনেকৈ বাঢ়ে, সেই বিষয়ে ভাবি চোৱা; সেইবোৰে শ্ৰম নকৰে, সূতাও নাকাটে; ²⁹তথাপি মই তোমালোকক কওঁ, চলোমন ৰজা ইমান ঐশ্বৰ্য্যৰ মাজত থাকিও এইবোৰৰ এটাৰো নিচিনা নিজক বিভূষিত কৰিব পৰা নাছিল। ³⁰এতেকে, পথাৰৰ যি বন আজি আছে, কাইলৈ জুইশালত পেলোৱা হ'ব, সেই বনকো যদি ঈশ্বৰে এনেকৈ ভূষিত কৰে, তেন্তে হে অল্পবিশ্বাসী সকল, তেওঁ তাতকৈ তোমালোকক অধিক ভূষিত নকৰিব নে? ³¹এই হেতুকে কি খাম? কি পান কৰিম? বা কি পিন্ধিম? এই বুলি চিন্তা নকৰিবা। ³²কিয়নো অনা-ইহুদী সকলেও এইবোৰ বিচাৰে আৰু এইবোৰ যি তোমালোকৰো প্ৰয়োজন, এই বিষয়ে তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে জানে। ³³কিন্তু তোমালোকে প্ৰথমে তেওঁৰ ৰাজ্য আৰু ধাৰ্মিকতা বিচাৰা; তাতে এই সকলোবোৰ তোমালোকক দিয়া হ'ব।

³⁴এতেকে কাইলৈৰ কাৰণে চিন্তা নকৰিবা; কিয়নো কাইলৈয়ে নিজে নিজৰ বাবে চিন্তা কৰিব। দিনৰ যি কষ্ট, দিনটোলৈ সেয়ে যথেষ্ট।

6:13 ^[1]

৬ অধ্যায়। 7

লোকৰ বিচাৰ কৰাৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

¹তোমালোকে পৰৰ বিচাৰ নকৰিবা, তেতিয়াহে তোমালোকৰো বিচাৰ কৰা নহ'ব। ²কিয়নো যেনেকুৱা বিচাৰেৰে তোমালোকে বিচাৰ কৰা, তেনেকুৱা বিচাৰেৰে তোমালোকৰো বিচাৰ কৰা হ'ব, আৰু যি জোখেৰে তোমালোকে জোখা, সেই জোখেৰে তোমালোককো জোখা হ'ব। ³তুমি নিজৰ চকুত থকা চতি ডাললৈ মন নকৰি, ভায়েৰাৰ চকুত থকা সৰু কুটা ডাললৈ কিয় চাইছা? ⁴তোমাৰ নিজৰ চকুত এডাল চতি লাগি থাকোতেই, তোমাৰ ভাইক "আহা, তোমাৰ চকুৰ পৰা কুটা ডাল উলিয়াবলৈ দিয়া" এই কথা কেনেকৈ কব পাৰা? ⁵হে কপটীয়া, প্ৰথমতে নিজৰ চকুৰ পৰা সেই চতি ডাল উলিয়াই পেলোৱা, তেতিয়াহে তোমাৰ ভাইৰ চকুৰ পৰা কুটা ডাল উলিয়াবলৈ ভালকৈ দেখিবা।

⁶কোনো পবিত্ৰ বস্ত্ৰ কুকুৰবোৰক নিদিবা আৰু গাহৰিৰ আগত তোমালোকৰ মুকুতা নেপেলাবা; হয়তো সিহঁতে সেইবোৰ ভৰিৰ তলত লৈ গচকি নষ্ট কৰিব আৰু তোমাৰ ফালে ঘূৰি আহি তোমাকো টুকুৰা-টুকুৰ কৰি ছিৰি পেলাব।

প্ৰাৰ্থনাৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

⁷খোজা, তেতিয়াহে তোমালোকক দিয়া হ'ব; বিচাৰা, তেতিয়াহে পাবা; টুকুৰিওৱা, তেতিয়াহে তোমালোকলৈ দুৱাৰ মুকলি কৰা হ'ব। ⁸কিয়নো যি জনে খোজে, সেই জনে পায়; যি জনে বিচাৰে, সেই জনে দেখা পায় আৰু যি জনে টুকুৰিয়ায়, সেই জনলৈকে দুৱাৰ মুকলি কৰা হয়।

⁹তোমালোকৰ মাজত এনে কোনো মানুহ আছে নেকি যে, তেওঁৰ ল'ৰাই পিঠা খুজিলে তাক শিল দিব? ¹⁰নাইবা মাছ খুজিলে সাপ দিব?

¹¹তোমালোক দুষ্ট হৈয়ো যদি নিজৰ সন্তানক ভাল ভাল বস্ত্ৰ দিব জানা, তেনেহলে তোমালোকৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃৰ ওচৰত যি সকলে বিচাৰে, সেই সকলক জানো তেওঁ অধিকৰূপে ভাল বস্ত্ৰ নিদিব?

¹²এতেকে, লোকে তোমালোকক যেনে ব্যৱহাৰ কৰিলে তোমালোকে ভাল পোৱা, তোমালোকেও তেওঁলোকক তেনেদৰে ব্যৱহাৰ কৰিবা; কিয়নো এয়ে বিধান আৰু ভাৱবাদী সকলৰ শিক্ষা।

স্বৰ্গীয় পথৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

¹³ঠেক দুৱাৰেদি সোমোৱা; কিয়নো যি বাটে সৰ্বনাশলৈ নিয়ে, সেই দুৱাৰ ডাঙৰ আৰু বাটো বহল। তাৰ মাজেদি সোমোৱা লোকো অনেক।

¹⁴কিন্তু যি বাটে জীৱনলৈ নিয়ে, সেই দুৱাৰ সৰু আৰু বাটো ঠেক। অতি কম লোকেহে ইয়াক বিচাৰি পায়।

আনৰ কাৰ্যক লক্ষ্য কৰা

¹⁵ভুৱা ভাৱবাদী সকলৰ বিষয়ে সান্থন হোৱা। সিহঁতে তোমালোকৰ ওচৰলৈ ভেড়াৰ বেশ লৈ আহে, অথচ ভিতৰি সিহঁত হিংস্ৰ ৰাংকুকুৰ।

¹⁶সিহঁতৰ জীৱনৰ ফলৰ দ্বাৰাই তোমালোকে সিহঁতক চিনি পাবা। মানুহে জানো কাঁইটীয়া জোপোহাৰ মাজৰ পৰা আঙুৰ বা কাঁইট গছৰ পৰা ডিমৰু পাব পাৰে? ¹⁷ঠিক তেনেদৰে প্ৰত্যেক ভাল গছত ভাল ফল ধৰে আৰু বেয়া গছত বেয়া ফল ধৰে। ¹⁸ভাল গছত বেয়া ফল আৰু বেয়া গছত ভাল ফল ধৰিব নোৱাৰে। ¹⁹যি গছত ভাল ফল নধৰে, সেই গছ কাটি জুইত পেলোৱা হয়। ²⁰এতেকে সিহঁতৰ ফলৰ দ্বাৰাই তোমালোকে সিহঁতক চিনি পাবা। ²¹যি সকলে মোক 'প্ৰভু প্ৰভু' বোলে, তেওঁলোক সকলোৱে যে স্বৰ্গৰাজ্যত সোমাব, এনে নহয়; কিন্তু যি জনে স্বৰ্গত থকা মোৰ পিতৃৰ ইচ্ছা পালন কৰে, সেইজনেহে সোমাব। ²²সেই দিনা বহু লোকে মোক ক'ব, 'হে প্ৰভু, হে প্ৰভু' আমি আপোনাৰ নামেৰে ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰা নাই নে? আপোনাৰ নামেৰে ভূতবোৰক খেদোৱা নাই নে? আপোনাৰ নামেৰে অনেক পৰাক্ৰম কাৰ্য কৰা নাই নে? ²³তেতিয়া মই সিহঁতক স্পষ্টকৈ ক'ম, 'মই তহঁতক কেতিয়াও চিনি নাপাও, দুৰাচাৰীবোৰ। মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ হ'।

দুই ধৰণৰ লোকৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

²⁴সেই কাৰণে কওঁ, যি কোনোৱে মোৰ এই সকলো কথা শুনি পালন কৰে, তেওঁ এনেকুৱা এজন বুদ্ধিমান লোকৰ নিচিনা যি জনে শিলৰ ওপৰত তেওঁৰ ঘৰ সাজিলে। ²⁵পাছত বৰষুণ পৰিল, ধল আহিল আৰু প্ৰচণ্ড বতাহ বলাত সেই ঘৰত আহি খুন্দা লাগিল; কিন্তু সেই ঘৰটো নপৰিল, কাৰণ ইয়াক শিলৰ ওপৰত নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। ²⁶পুনৰ যি কোনোৱে মোৰ এই সকলো কথা শুনি পালন নকৰে, তেওঁ এনেকুৱা এজন মূৰ্খ লোকৰ নিচিনা, যি জনে বালিৰ ওপৰত তেওঁৰ ঘৰ সাজিছিল। ²⁷পাছত বৰষুণ পৰিল, ধল আহিল আৰু প্ৰচণ্ড বতাহ বলাত সেই ঘৰটো আহি খুন্দা লাগিল; তাতে সেই ঘৰটো পৰি গ'ল আৰু সম্পূৰ্ণকৈ ঘৰটোৰ পতন হ'ল।

²⁸যীচুৱে যেতিয়া কথা কৈ শেষ কৰিলে, তেতিয়া লোক সকলে তেওঁৰ শিক্ষাত বিস্মিত হৈ গ'ল; ²⁹কিয়নো তেওঁ তেওঁলোকৰ বিধানৰ অধ্যাপক সকলৰ দৰে উপদেশ দিয়া নাছিল, বৰঞ্চ এজন অধিকাৰ থকা লোকৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকক উপদেশ দিছিল।

৭ অধ্যায়। ৪

যীচুৱে এজন কুষ্ঠ ৰোগীক সুস্থ কৰা

¹যীচু যেতিয়া পৰ্বতৰ পৰা নামি আহিল, তেতিয়া মানুহৰ বৃহৎ দল এটাও তেওঁৰ পাছে পাছে আহিবলৈ ধৰিলে। ²সেই সময়ত এজন কুষ্ঠ ৰোগী তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি প্ৰাৰ্থনা কৰি তেওঁক ক'লে, "হে প্ৰভু, আপুনি যদি ইচ্ছা কৰে, তেনেহলে মোক ভাল কৰিব পাৰে।" ³যীচুৱে হাত খন আগবঢ়াই তেওঁক চুই ক'লে, "মই ইচ্ছা কৰিছোঁ; তুমি শুচি হোৱা।" লগে লগে মানুহ জনৰ কুষ্ঠৰোগ ভাল হৈ গ'ল। ⁴তেতিয়া যীচুৱে মানুহ জনক ক'লে, 'সান্থন, তুমি এই কথা কাকো নকবা; বৰং যোৱা, পুৰোহিতৰ আগত গৈ নিজকে দেখুওৱা আৰু মোচিৰ আদেশ অনুসাৰে নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰা। তেতিয়া লোক সকলৰ আগত তুমি সাক্ষ্য হবা যে, তুমি সুস্থ হ'লা।'

যীচুৱে এশৰ সেনাপতিৰ দাসক সুস্থ কৰা

⁵ইয়াৰ পাছত যীচু কফৰনাহূম নগৰলৈ গ'ল। তাত এজন এশৰ সেনাপতিয়ে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি বিনয় কৰি ক'লে, ⁶"হে প্ৰভু, মোৰ এজন দাস ঘৰত বিচনাতে পৰি আছে। সি পক্ষাঘাত ৰোগত অতিশয় যাতনা পাই আছে। ⁷যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মই আহিম আৰু তেওঁক সুস্থ কৰিম।" ⁸সেই সেনাপতিয়ে উত্তৰ দি ক'লে, "হে প্ৰভু, মই এনে যোগ্য নহও যে আপুনি মোৰ ঘৰত সোমাব; কিন্তু মুখেৰে মাথোন কৈ দিয়ক, তাতে মোৰ দাস সুস্থ হ'ব।" ⁹মই নিজেও আনৰ কৰ্তৃত্বৰ অধিন আৰু মোৰ অধিনতো সৈন্য সকল আছে। মই এজনক 'যা' বুলিলে, সি যায়; আনজনক 'আহ' বুলিলে, সি 'আহে' আৰু 'এইটো কৰ' বুলিলে সি সেই কাম কৰে। ¹⁰যীচুৱে এই কথা শুনি বিস্মিত হ'ল আৰু যি সকল লোক তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ আছিল, সেই লোক সকলক উদ্দেশ্য কৰি তেওঁ ক'লে, "মই আপোনালোকক সচাকৈয়ে কৈছোঁ, ইস্ৰায়েলত ইমান বেচি বিশ্বাস মই কাৰো মাজত দেখা পোৱা নাই।

¹¹মই আপোনালোকক কওঁ, পূব আৰু পশ্চিম সকলো দিশৰ পৰা অনেক আহিব আৰু অব্রাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবৰ লগত স্বৰ্গৰাজ্যত ভোজন কৰিবলৈ বহিব; ¹²কিন্তু যি সকল এই ৰাজ্যৰ সন্তান, তেওঁলোকক বাহিৰৰ আন্ধাৰত পেলোৱা হ'ব। তাতে লোক সকলে ক্ৰন্দন কৰিব আৰু যন্ত্ৰণাত দাত কৰচিব। ¹³তাৰ পাছত যীচুৱে সেই এশৰ সেনাপতিক কলে, “তুমি যোৱা; তুমি যি দৰে বিশ্বাস কৰিলা, সেইদৰেই হওঁক।” সেই সময়তেই তেওঁৰ দাস জন সুস্থ হ'ল।

পিতৰৰ শাহুৱেকৰ জ্বৰ ভাল কৰা

¹⁴পাছত যীচু পিতৰৰ ঘৰত সোমাল আৰু তাতে পিতৰৰ শাহুৱেকক জ্বৰত পৰি থকা দেখিলে। ¹⁵যীচুৱে তেওঁৰ হাত খন স্পৰ্শ কৰিলে আৰু লগে লগে তেওঁৰ জ্বৰ নাইকিয়া হ'ল। তেতিয়া তেওঁ বিচনাৰ পৰা উঠি যীচুৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ ধৰিলে। ¹⁶সন্ধ্যা হোৱাত লোক সকলে ভূতে ধৰা অনেক মানুহক তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে। তেওঁ মুখৰ কথাৰেই সেই আত্মাবোৰ খেদালে আৰু যি সকল অসুস্থ আছিল, সেই সকলো ৰোগীকে সুস্থ কৰিলে। ¹⁷ইয়াৰ দ্বাৰা যিচয়া ভাৱবাদীয়ে কোৱা এই বচন পূৰ্ণ হ'ল, “তেৱেই আমাৰ দুৰ্বলতা ল'লে আৰু আমাৰ ৰোগৰ ভাৰ বলে।”^[1]

¹⁸যীচুৱে নিজৰ চাৰিওফালে বহু মানুহৰ দল দেখি শিষ্য সকলক গালীল সাগৰৰ সিপাৰলৈ যাবৰ বাবে আজ্ঞা দিলে। ¹⁹সেই সময়ত বিধানৰ এজন অধ্যাপকে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “হে গুৰু, আপুনি য'লৈকে যাব, ময়ো আপোনাৰ পাছে পাছে তালৈ যাম।” ²⁰যীচুৱে তেওঁক ক'লে, “শিয়ালৰ গাঁত আৰু আকাশৰ চৰাইৰো বাহ আছে; কিন্তু মানুহৰ পুত্ৰৰ নিজৰ মূৰ খবলৈ ঠাই নাই।” ²¹শিষ্য সকলৰ মাজৰ আন এজনে আহি তেওঁক ক'লে, “হে প্ৰভু, প্ৰথমতে গৈ মোৰ পিতৃক মৈদাম দি আহিবলৈ অনুমতি দিয়ক।” ²²যীচুৱে তেওঁক কলে, “যি সকল মৃত, তেওঁলোকেই মৃত সকলক মৈদাম দিয়ক, কিন্তু তুমি মোৰ পাছে পাছে আহা।”

ধুমুহা বতাহ শান্ত কৰা

²³তাৰ পাছত যীচু নৱত উঠিল আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলেও তেওঁক অনুসৰণ কৰিলে। ²⁴হঠাৎ সাগৰত প্ৰবল ধুমুহা আহিল আৰু নাও খনৰ ওপৰলৈকে টোৰ লহৰবোৰ ওফন্দি উঠিবলৈ ধৰিলে; তেতিয়া যীচু টোপনিত আছিল। ²⁵শিষ্য সকলে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক জগাই ক'লে, “হে প্ৰভু, আমাক ৰচাওঁক; আমি এতিয়া মৰিম।” ²⁶তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, “অল্লবিশ্বাসীৰ দল! তোমালোকে কিয় ইমান ভয় খাইছা?” পাছত তেওঁ উঠি, বতাহ আৰু সাগৰক ডবিয়েলে; তেতিয়া সকলোবোৰ অতি শান্ত হ'ল। ²⁷ইয়াকে দেখি লোক সকলে বিস্ময় মানি ক'লে, “এওঁ কেনে ধৰণৰ মানুহ যে বতাহ আৰু সাগৰেও এওঁৰ কথা মানে।”

দুজন মানুহৰ পৰা ভূত খেদোৱা

²⁸যীচু যেতিয়া সাগৰৰ সিপাৰে থকা গাদাৰীয়া সকলৰ দেশলৈ আহিল, তেতিয়া ভূতে পোৱা দুজন মানুহ মৈদামনিৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিল আৰু তেওঁৰ আগত উপস্থিত হ'ল। সিহঁত ইমানেই ভয়ানক আছিল যে, কোনোৱে সেই বাটেদি যাব নোৱাৰিছিল। ²⁹সিহঁতে চিঞৰি ক'লে, “হে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ, আপোনাৰ লগত আমাৰনো কি কাম আছে? নিৰ্দ্দিষ্ট সময়ৰ পূৰ্বেই আমাক যাতনা দিবলৈ ইয়ালৈ আহিছে নেকি?”

³⁰সেই সময়ত সিহঁতৰ পৰা নাতিদূৰৈত এজাক গাহৰি চৰি আছিল। ³¹ভূতবোৰে যীচুক কাকুতি কৰি ক'লে, “আপুনি যদি আমাক খেদাবলৈকে বিচাৰে, তেন্তে সেই গাহৰি জাকৰ মাজত সোমাবলৈ আমাক পঠিয়াই দিয়ক।” ³²তেওঁ সিহঁতক ক'লে, “তেনেহলে যা!” তেতিয়া মানুহ দুজনৰ পৰা ভূতবোৰ বাহিৰ ওলাই আহি গাহৰিবোৰত সোমাল। তাতে সেই গাহৰিৰ জাকটো পাহাৰৰ গৰায়েদি নামি দৌৰি গ'ল আৰু সাগৰত পৰি পানীত ডুবি মৰিল। ³³তেতিয়া গাহৰি চৰোৱা ৰথীয়াবোৰে দৌৰি পলাই গৈ নগৰত থকা মানুহবোৰক সকলোবোৰ কথা জনালে; বিশেষকৈ ভূতে পোৱা লোক দুজনৰ বিষয়েও সম্বাদ দিলে। ³⁴তেতিয়া যীচুক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ নগৰৰ সকলো মানুহ ওলাই আহিল; তেওঁলোকে যীচুক দেখা পাই তেওঁক অনুৰোধ কৰি ক'লে, তেওঁ যেন তেওঁলোকৰ অঞ্চলৰ পৰা গুচি যায়।

8:17^[1]

৮ অধ্যায়। 9

এজন পক্ষাঘাত ৰোগীক যীচুৱে সুস্থ কৰা

¹পাছত যীচুৱে নৱত উঠি সাগৰ পাৰ হৈ নিজৰ নগৰলৈ আহিল। ²এনেতে কেইজনমান লোকে বিচনাত পৰি থকা এজন পক্ষাঘাতত আক্ৰান্ত অৱশ ৰোগীক তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে। সেই লোক সকলৰ বিশ্বাস দেখি যীচুৱে ৰোগী জনক ক'লে, “বোপা, নিৰ্ভয় হোৱা; তোমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰা হ'ল।” ³তেতিয়া বিধানৰ কেইজনমান অধ্যাপকে নিজৰ মাজতে মনে মনে কবলৈ ধৰিলে, “এই মানুহ জনে ঈশ্বৰৰ নিন্দা কৰিছে।”

৪যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ চিন্তা বুজি পাই ক'লে, 'আপোনালোকে মনে মনে বেয়া চিন্তা কৰিছে কিয়? ৫কোনটো কোৱা সহজ-'তোমাৰ পাপ সমূহ ক্ষমা কৰা হ'ল' নে 'তুমি উঠি খোজ কাঢ়ি ফুৰা'? ৬কিন্তু আপোনালোকে যেন জানিব পাৰে যে, এই পৃথিবীত পাপ ক্ষমা কৰাৰ ক্ষমতা মানুহৰ পুত্ৰৰ আছে'; ইয়াকে কৈ যীচুৱে সেই ৰোগী জনক কলে, 'উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লোৱা আৰু নিজৰ ঘৰলৈ যোৱা।' ৭তাতে তেওঁ উঠি নিজৰ ঘৰলৈ গ'ল। ৮ইয়াকে দেখি লোক সমূহৰ ভয় লাগিল আৰু ঈশ্বৰে মানুহক এনে ক্ষমতা দিয়াৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ ধৰিলে।

মথিক আহ্বান কৰা

৯যীচু যেতিয়া সেই ঠাইৰ পৰা গৈ আছিল, তেতিয়া মথি নামেৰে এজন মানুহক কৰ সংগ্ৰহ কৰা ঠাইত বহি থকা দেখা পালে। যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মোৰ পাছত আহা।" মথিয়ে তেতিয়াই উঠি তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। ১০ইয়াৰ পাছত যীচুৱে মথিৰ ঘৰত ভোজন কৰিবলৈ বহিল। তাত^[1] কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপী লোক সকল আহি যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ লগত ভোজনত বহিল। ১১ফৰীচী সকলে ইয়াকে দেখি যীচুৰ শিষ্য সকলক সুধিলে, "তোমালোকৰ গুৰুৱে কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপী সকলৰ সৈতে কিয় ভোজন কৰে?" ১২এই কথা শুনি যীচুৱে ক'লে, "সুস্থ মানুহৰ কাৰণে চিকিৎসকৰ প্ৰয়োজন নাই; কিন্তু ৰোগী সকলৰ কাৰণেহে প্ৰয়োজন আছে। ১৩"মই বলিদান নোখোজো, দয়াহে বিচাৰো,"^[2] শাস্ত্ৰৰ এই কথাষাৰৰ অৰ্থ কি সেই বিষয়ে শিকি আহাগৈ। কিয়নো মই ধাৰ্মিক লোকক মনপালটন কৰিবৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ কৰা নাই, কিন্তু পাপী লোকক নিমন্ত্ৰণ কৰিবৰ বাবেহে মই আহিছো।"

লঘোনৰ বিষয়ে শিক্ষা

১৪তাৰ পাছত যোহনৰ শিষ্য সকলে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "আমি আৰু ফৰীচী সকলে প্ৰায়েই লঘোন দিওঁ, কিন্তু আপোনাৰ শিষ্য সকলে কিয় লঘোন নিদিয়?" ১৫তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "দৰা লগত থাকোতে জানো দৰাৰ সখি সকলে শোক কৰিব পাৰে? কিন্তু এনে দিন আহিব, যেতিয়া দৰাক তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা লৈ যোৱা হ'ব; তেতিয়া তেওঁলোকেও লঘোন দিব।"

১৬"কোনেও পুৰণি বস্ত্ৰত নতুন কাপোৰৰ টাপলি নামাৰে; কিয়নো টাপলি মাৰা নতুন কাপোৰ ডোখৰে সেই বস্ত্ৰক ফালি নিয়ে; তাতে ফটা ডোখৰ বেচিকৈহে ফাটে।"

১৭মানুহে নতুন দ্ৰাক্ষাৰস^[3] পুৰণি পশুৰ ছালৰ মোটত^[4] নথয়; যদি থয়, মোটবোৰ ফাটি গৈ সেই দ্ৰাক্ষাৰস পৰি যায় আৰু মোটবোৰো নষ্ট হয়। বৰং মানুহে নতুন দ্ৰাক্ষাৰস নতুন মোটতহে থয়, আৰু তেতিয়াহে দুয়ো সুৰক্ষিত থাকে।"

এগৰাকী অসুস্থ মহিলাৰ আৰোগ্য লাভ আৰু যাত্ৰীৰ জীয়েকৰ জীৱন দান

১৮যীচুৱে লোক সকলক যেতিয়া এইবোৰ কথা কৈ আছিল, তেতিয়া এজন শাসনকৰ্তাই আহি তেওঁক প্ৰণিপাত কৰি ক'লে, "মোৰ ছোৱালী জনীৰ এইমাত্ৰ মৃত্যু হ'ল; আপুনি আহি তাইৰ ওপৰত হাত ৰাখক, তাতে তাই জীয়াই উঠিব।" ১৯তেতিয়া যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলে উঠি তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল।

২০সেই সময়তে এগৰাকী মহিলাই পাছফালৰ পৰা যীচুৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ কাপোৰৰ দহি চুলে; সেই মহিলা গৰাকী বাৰ বছৰ ধৰি ৰক্তস্ৰাৱ^[5] ৰোগত ভুগি আছিল। ২১তেওঁ মনে মনে ভাৱিছিল, "যদি মই যীচুৰ কাপোৰ খনকে অকল চুব পাৰো, তেনেহলেও মই ভাল হৈ যাম।" ২২যীচুৱে মুখ ঘূৰাই তেওঁক দেখি ক'লে, "ভনী, নিৰ্ভয় হোৱা; তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে। সেই সময়ৰে পৰা সেই মহিলা গৰাকী সুস্থ হ'ল।

২৩তাৰ পাছত যীচু সেই শাসনকৰ্তাৰ ঘৰলৈ গ'ল। তাত তেওঁ বাঁহীবাদক সকলক দেখিলে আৰু লোক সকলে হুলস্থূল কৰি থকা দেখা পালে।

২৪যীচুৱে ক'লে, "চাওঁ, তোমালোক আতৰ হোৱা। ছোৱালী জনী মৰা নাই, টোপনি গৈছে।" এই কথা শুনি তেওঁলোকে হাঁহিবলৈ ধৰিলে।

২৫পাছত লোক সকলক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়াত যীচু ভিতৰলৈ গ'ল আৰু ছোৱালী জনীৰ হাতত ধৰিলে; তেতিয়া তাই উঠিল। ২৬পাছত সেই অঞ্চলৰ সকলো ঠাইতে এই ঘটনাৰ বিষয়ে বিয়পি পৰিল।

দুজন অন্ধ আৰু এজন বোবাক সুস্থ কৰা

২৭যীচু তাৰ পৰা যাওঁতে দুজন অন্ধ লোক তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। তেওঁলোকে চিঞৰি চিঞৰি কবলৈ ধৰিলে, "হে দায়ুদৰ বংশৰ সন্তান, আমাক দয়া কৰক।" ২৮পাছত যীচু যেতিয়া ঘৰ আহি পালে, সেই অন্ধ দুজন তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, "মই এই কম কৰিব পাৰো বুলি তোমালোকে বিশ্বাস কৰা নে?" তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "হয় প্ৰভু, কৰোঁ।" ২৯তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ চকু চুই ক'লে, "তোমালোকে যেনেদৰে বিশ্বাস কৰিছা, তোমালোকৰ প্ৰতি সেইদৰেই হওক।" ৩০সেই মুহূৰ্ততে তেওঁলোকৰ চকু মুকলি হ'ল। তাৰ পাছত

যীচুৱে তেওঁলোকক কঠোৰভাৱে সাৱধান কৰি দি ক'লে, “চাবা, এই বিষয়ে যেন কোনেও নাজানে।”³¹ কিন্তু তেওঁলোকে ওলাই গৈ সেই এলেকাৰ সকলো ঠাইতে এই বিষয়ে কৈ ফুৰিলে।

³²সেই দুজন মানুহ যেতিয়া ওলাই গ'ল, সেই সময়তে কিছুমান মানুহে ভূতে পোৱা এজন বোবা লোকক যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে।³³ যীচুৱে সেই ভূতক খেদোৱাৰ পাছত বোবা মানুহ জনে কথা কবলৈ ধৰিলে। ইয়াকে দেখি সকলো মানুহে আচৰিত হৈ ক'লে, “ইস্ৰায়েল দেশত আগেয়ে কেতিয়াও এনেকুৱা দেখা পোৱা নাই!”³⁴ কিন্তু ফৰীচী সকলে ক'লে, “সি ভূতবোৰৰ ৰজাৰ সহায়ত ভূতক খেদায়।”

বাৰ জন পাঁচনিক আদেশ দি পঠিওৱা

³⁵যীচুৱে সকলো নগৰ আৰু গাওঁবোৰত গৈ ইহুদী সকলৰ নাম-ঘৰবোৰত উপদেশ দিলে আৰু স্বৰ্গৰাজ্যৰ শুভবাত্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ বাহিৰেও তেওঁ সকলো ধৰণৰ ৰোগ-ব্যাধিত পৰি থকা লোক সকলক সুস্থতা দান কৰিলে।³⁶ তাতে লোক সকলৰ ভিৰ দেখা পাই, তেওঁলোকৰ প্ৰতি যীচুৰ মৰম লাগিল; কাৰণ তেওঁলোক ৰখীয়া নোহোৱা ভেড়াৰ নিচিনা ক্লান্ত আৰু অসহায় আছিল।³⁷ তেতিয়া যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, “শস্য সৰহ, কিন্তু বনুৱা তাকৰ।³⁸ এই হেতুকে শস্যৰ গৰাকীৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰা, যাতে তেওঁ নিজৰ শস্যক্ষেত্ৰলৈ বনুৱা সকলক পঠাই দিয়ে।”

9:10 [1]

9:13 [2]

9:17 [3]

9:17 [4]

9:20 [5]

৯ অধ্যায়। 10

যীচুৱে প্ৰচাৰৰ বাবে পাঁচনি সকলক পঠোৱা

¹যীচুৱে তেওঁৰ বাৰ জন শিষ্যক একেলগে ওচৰলৈ মাতি তেওঁলোকক অশুচি আত্মক খেদাবলৈ আৰু সকলো ধৰণৰ ৰোগ-ব্যাধি আৰু অসুস্থ জনক সুস্থ কৰিবলৈ ক্ষমতা দিলে।² সেই বাৰ জন পাঁচনিৰ নাম এই, প্ৰথম চিমোন, যি জনক পিতৰো বোলে আৰু তেওঁৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়, চিবদীয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু তেওঁৰ ভায়েক যোহন, ³ফিলিপ আৰু বাৰ্থলময়, থোমা আৰু কৰ সংগ্ৰহকাৰী মথি, আল্ফয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু থদ্দেয়, ⁴জাতীয়তাবাদী^[1] চিমোন আৰু যীচুক যি জনে শক্ৰৰ হাতত শোধাই দিছিল, সেই ইষ্কৰিয়োতীয়া যিহুদা।

⁵এই বাৰ জনক যীচুৱে এই নিৰ্দেশ দি পঠালে, “তোমালোকে অনা-ইহুদী সকলৰ কোনো ঠাইলৈ নাযাবা আৰু চমৰিয়া সকলৰ কোনো নগৰত নোসোমাবা।⁶ কিন্তু ইস্ৰায়েল জাতিৰ হেৰোৱা মেৰবোৰৰ ওচৰলৈ যোৱা।⁷ বাটত যাওঁতে যাওঁতে এই কথা প্ৰচাৰ কৰিবা যে ‘স্বৰ্গৰাজ্য ওচৰ হ’ল।’⁸ অসুস্থ লোকক সুস্থ কৰিবা, মৃত লোকক তুলিবা, কুষ্ঠ ৰোগী সকলক শুচি কৰিবা, ভূতবোৰক খেদাবা। তোমালোকে বিনামূল্যে পাইছা, বিনামূল্যেই দিবা।⁹ তোমালোকৰ কঁকালৰ পেটিত তোমালোকে সোণ, ৰূপ বা তাম নাইবা পইচাও নিনিবা।¹⁰ বাটত যোৱাৰ কাৰণে কোনো জোলাঙা, দুটা চোলা, জোতা বা লাখুটি এইবোৰও নলবা; কিয়নো বনুৱা নিজৰ পাৰিশ্ৰমিক পোৱাৰ যোগ্য।

¹¹তোমালোকে যেতিয়া কোনো নগৰ বা গাঁৱত সোমাবা, তাত এজন উপযুক্ত মানুহ বিচাৰি ল’বা আৰু আন ঠাইলৈ নোযোৱা পৰ্যন্ত সেই ঘৰতে থাকিবা।¹² যেতিয়া তোমালোকে কোনো এঘৰত সোমাবা, তেতিয়া সেই ঘৰৰ লোকক শুভেচ্ছা জনাই মঙ্গলবাদ দিবা।¹³ সেই ঘৰ যদি উপযুক্ত হয়, তেন্তে তোমালোকৰ শান্তি সেই ঘৰৰ ওপৰলৈ নামি আহক; কিন্তু সেই ঘৰ যদি উপযুক্ত নহয়, তেন্তে তোমালোকৰ শান্তি তোমালোকৰ ওচৰলৈ উলটি আহক।¹⁴ যদি কোনোৱে তোমালোকক গ্ৰহণ নকৰে বা তোমালোকৰ কথাও নুশুনে, তেনেহলে সেই ঘৰ বা নগৰৰ পৰা ওলাই যাওঁতে তোমালোকৰ ভৰিৰ ধূলি জোকাৰি পেলাবা।¹⁵ মই তোমালোকক সটাকৈ কওঁ, মহা-বিচাৰৰ দিনা সেই নগৰতকৈ বৰং চদোম আৰু ঘমোৱা নগৰৰ দশা অধিক সহিব পৰা হ’ব।

শিষ্য সকললৈ যীচুৰ সতৰ্ক বাণী

¹⁶শুনা! মই ৰংকুকুৰবোৰৰ মাজলৈ তোমালোকক মেৰ পোৱালিৰ^[2] নিচিনাকৈ পঠিয়াইছো; এই হেতুকে তোমালোক সাপৰদৰে টেঙৰ আৰু কপৌৰ নিচিনা অমায়িক হোৱা।¹⁷ সতৰ্কভাৱে চলিবা; কিয়নো লোক সকলে তোমালোকক বিচাৰ সভাত শোধাই দিব আৰু তেওঁলোকৰ নাম-ঘৰবোৰত তোমালোকক কোবাব।¹⁸ মোৰ কাৰণেই তোমালোকক ৰাজ্যপাল আৰু ৰজা সকলৰ সন্মুখলৈ লৈ যোৱা হ’বা, যাতে তোমালোকে তাত তেওঁলোকৰ আৰু অনা-ইহুদী সকলৰ ওচৰত সাক্ষ্য দিব পাৰা।¹⁹ লোক সকলে যেতিয়া তোমালোকক ধৰাই দিব, তেতিয়া কেনেকৈ, কি

কথা ক'ব লাগে, সেই বিষয় লৈ চিন্তা নকৰিবা; কিয়নো তেতিয়া যি কথা ক'ব লাগে, সেই বিষয়বোৰ সেই মুহূৰ্ততে তোমালোকক দিয়া হ'ব।²⁰ কিয়নো সেই কথা তোমালোকে নহয়, কিন্তু তোমালোকৰ পিতৃৰ আত্মাইহে^[3] তোমালোকৰ ভিতৰৰ পৰা কব।²¹ ককায়েকে ভায়েকক আৰু বাপেকে পুতেকক মৃত্যুদণ্ডলৈ শোধাই দিব। সন্তান সকলে মাক-বাপেকৰ বিৰুদ্ধে উঠি তেওঁলোকক মৃত্যুৰ মুখলৈ ঠেলি দিব।²² মোৰ নামৰ কাৰণে, তোমালোক সকলোৰে ঘৃণাৰ পাত্ৰ হ'ব; কিন্তু যি জনে শেষলৈকে সহি থাকে, সেই জনেই পৰিত্ৰাণ পাব।²³ যেতিয়া কোনো নগৰৰ লোকে তোমালোকক তাড়না কৰে, তেতিয়া আন এখন নগৰলৈ পলাই যাব; মই তোমালোকক সঁচাকৈ কৈছো, ইস্ৰায়েল দেশৰ সকলো নগৰলৈ তোমালোকে গৈ শেষ কৰাৰ আগেয়ে মানুহৰ পুত্ৰ আহিব।²⁴ শিষ্য কেতিয়াও গুৰুতকৈ উদ্ভত নহয়, দাসো প্ৰভুতকৈ উদ্ভত নহয়।²⁵ শিষ্য যদি গুৰুৰদৰে আৰু দাস যদি নিজৰ প্ৰভুৰদৰে হ'ব পাৰে, সেয়ে যথেষ্ট। ঘৰৰ গৰাকীকে যেতিয়া তেওঁলোকে বেলচবুৰ বুলিলে, তেন্তে তেওঁৰ পৰিয়ালৰ আন সকলোকে কিমান অধিক বুলিব!

²⁶ গতিকে তোমালোকে তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা; কিয়নো লুকুৱাই ৰখা সকলো বিষয়েই প্ৰকাশ পাব আৰু গোপনে ৰখা সকলো বিষয়েই জনোৱা হ'ব।²⁷ মই তোমালোকক আন্ধাৰত যি কওঁ, সেইবোৰ তোমালোকে পোহৰত প্ৰকাশ কৰিবা আৰু তোমালোকে কাণেৰে যি শুনিছা, সেইবোৰ ঘৰৰ চালৰ ওপৰৰ পৰা ঘোষণা কৰিবা।²⁸ যি সকলে কেৱল শৰীৰকহে বধ কৰে, কিন্তু আত্মাক বধ কৰিব নোৱাৰে, তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা; কিন্তু যি জনে আত্মা আৰু শৰীৰ, এই দুয়োকো নৰকত নষ্ট কৰিব পাৰে, তেওঁকেহে ভয় কৰিবা।²⁹ দুটা ঘৰ-চিৰিকা ক্ষুদ্ৰ পইচালৈ নেবেচে নে? তথাপিও তোমালোকৰ পিতৃৰ অনুমতি অবিহনে সেইবোৰৰ এটিও মাটিত নপৰে।³⁰ তোমালোকৰ মূৰৰ আটাইবোৰ চুলিৰো হিচাব ৰখা আছে।³¹ এই হেতুকে ভয় নকৰিবা; তোমালোক অনেক ঘৰ-চিৰিকাতকৈ বহুমূলীয়া।³² এতেকে যি কোনোৱে মানুহৰ আগত মোক স্বীকাৰ কৰে, ময়ো স্বৰ্গত থকা মোৰ পিতৃৰ আগত তেওঁক স্বীকাৰ কৰিম; ³³ কিন্তু মানুহৰ আগত যি কোনোৱে মোক অস্বীকাৰ কৰে, স্বৰ্গত থকা মোৰ পিতৃৰ আগত ময়ো তেওঁক অস্বীকাৰ কৰিম।

³⁴ মই পৃথিৱীত শান্তি দিবলৈ আহিলো বুলি নাভাবিবা; শান্তি দিবলৈ নহয়, কিন্তু তৰোৱাল দিবলৈহে আহিলো।³⁵ বাপেকৰ বিৰুদ্ধে পুতেকৰ, মাকৰ বিৰুদ্ধে জীয়েকৰ, শাহুৱেকৰ বিৰুদ্ধে বোৱাৰীয়েকৰ ভেদ জন্মাবলৈহে আহিলো; ³⁶ নিজৰ পৰিয়ালৰ লোক সকলেই মানুহৰ শত্ৰু হ'ব।³⁷ যি কোনোৱে মোতকৈয়ো নিজৰ পিতৃ বা মাতৃক অধিক প্ৰেম কৰে, তেওঁ মোৰ উপযুক্ত নহয়; আৰু যি কোনোৱে মোতকৈ নিজৰ পুতেক বা জীয়েকক অধিক প্ৰেম কৰে, তেওঁ মোৰ উপযুক্ত নহয়।³⁸ যি কোনোৱে নিজৰ ক্ৰুচ লৈ মোৰ পাছে পাছে নাহে; তেৱেঁ মোৰ উপযুক্ত নহয়।³⁹ যি কোনোৱে নিজৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিব বিচাৰে, তেওঁ জীৱন হেৰুৱাব; আৰু যি কোনোৱে মোৰ কাৰণে নিজৰ জীৱন উৎসৰ্গ কৰে, তেওঁ জীৱন পাব।

⁴⁰ যি কোনোৱে তোমালোকক গ্ৰহণ কৰে; তেওঁ মোকে গ্ৰহণ কৰে আৰু যি কোনোৱে মোক গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনকেই গ্ৰহণ কৰে।⁴¹ এজন ভাৱবাদীক যদি কোনোৱে ভাৱবাদী বুলি গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ ভাৱবাদীৰ পুৰস্কাৰ পাব আৰু এজন ধাৰ্মিকক যদি কোনোৱে ধাৰ্মিক বুলি গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ ধাৰ্মিকৰ পুৰস্কাৰ পাব।⁴² যি কোনোৱে এই সাধাৰণ লোক সকলৰ মাজৰ এজনক মোৰ শিষ্য বুলি এবাটি চেঁচা পানী মাথোন খুৱায়, মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, তেওঁ কোনোমতেই নিজৰ পুৰস্কাৰ নেহেৰুৱাব।

10:4 ^[1]

10:16 ^[2]

10:20 ^[3]

১০ অধ্যায়। 11

¹ যীচুৱে তেওঁৰ বাৰ জন শিষ্যক এইদৰে আদেশ দি শেষ কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁ নগৰে নগৰে শিক্ষা দিবৰ বাবে আৰু প্ৰচাৰ কৰিবৰ কাৰণে সেই ঠাইৰ পৰা গুচি গ'ল।

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰশ্ন; যীচুৰ উত্তৰ

² যোহনে^[1] কাৰাগাৰৰ পৰা যেতিয়া খ্ৰীষ্টৰ কৰ্মৰ কথা শুনিলে, তেতিয়া নিজৰ শিষ্য সকলৰ দ্বাৰাই যীচুক সুধি পঠালে, ³ "আহিব লগা জন আপুনিহে হয়নে, নে আমি অন্য কোনোবা এজনলৈ অপেক্ষা কৰিম? ⁴ যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "যোৱা, তোমালোকে যি শুনিছা আৰু দেখিছা, সেই বিষয়ৰ সম্বাদ যোহনক দিয়াগৈ। ⁵ অন্ধই দৃষ্টিশক্তি পাইছে, খোৰাই খোজ কাঢ়িছে, কুষ্ঠ ৰোগীক শুচি কৰা হৈছে, কলাই পুণৰ শুনিছে, মৃত সকলক জীৱনলৈ পুণৰুথিত কৰা হৈছে, দৰিদ্ৰ সকলৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰা হৈছে। ⁶ ধন্য সেই লোক, যি জনে মোক লৈ কোনো বাধা নাপায়।

⁷ যোহনৰ শিষ্য সকল যেতিয়া উলটি গ'ল, সেই সময়ত যীচুৱে যোহনৰ বিষয়ে লোক সকলৰ আগত এই কথা কবলৈ ধৰিলে, "আপোনালোকে কি চাবৰ বাবে মৰুপ্ৰান্তলৈ গৈছিল-বতাহে লৰোৱা এক নল-খাগৰি? ⁸ তেনেহলে কি চাবলৈ ওলাই গৈছিল-মিহি কাপোৰ পিন্ধা মানুহ নে? বাস্তৱিকতে, যি সকলে মিহি কাপোৰ পিন্ধে, তেওঁলোক ৰাজকাৰেণ্ডত থাকে। ⁹ তেন্তে কি চাবলৈ ওলাই গৈছিল-এজন ভাৱবাদীক নে? হয়, মই আপোনালোকক কওঁ, 'তেওঁ ভাৱবাদীতকৈয়ো মহান। ¹⁰ এইজন তেৱেঁই, যি জনৰ বিষয়ে শাস্ত্ৰত লিখা আছে,

‘চোৱা, মই তোমাৰ আগত
মোৰ বাৰ্তাবাহকক পঠাম,
তেওঁ তোমাৰ আগত
তোমাৰ পথ প্ৰস্তুত কৰিব।’

¹¹মই আপোনালোকক সচাকৈয়ে কওঁ, মহিলাৰ গৰ্ভত যিমান মানুহৰ জন্ম হৈছে, তেওঁলোকৰ মাজত যোহন বাপ্তাইজকতকৈ মহান কোনো নাই; কিন্তু স্বৰ্গৰাজ্যত আটাইতকৈ গুৰুত্বহীন সৰু ব্যক্তিও যোহনতকৈ মহান। ¹²যোহন বাপ্তাইজকৰ দিনৰ পৰা এতিয়ালৈকে স্বৰ্গৰাজ্য ভীষণভাৱে আক্ৰান্ত হৈছে আৰু বলৱান লোকে বলেৰে তাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। ¹³যোহনৰ সময়লৈকে সকলো ভাৱবাদীয়ে আৰু বিধান-শাস্ত্ৰই ভাবোক্তি প্ৰকাশ কৰিছে। ¹⁴আপোনালোকে যদি এই কথা গ্ৰহণ কৰিব খোজে, তেন্তে আহিব লগা যি এলিয়া^[2], এই যোহনেই সেই জন। ¹⁵যাৰ শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।

¹⁶এই যুগৰ লোক সকলক কাৰ লগত তুলনা কৰিম? এওঁলোক এনেকুৱা ল’ৰা-ছোৱালীৰ নিচিনা যি সকলে বজাৰত বহি সঙ্গী সকলক মাতি কয়, ¹⁷‘আমি তোমালোকৰ কাৰণে বাঁহী বজালো, তোমালোকে নানাচিলা; আমি শোকৰ গান গালো, তোমালোকে বিলাপ নকৰিলা।’ ¹⁸যোহনে আহি ভোজন গ্ৰহণ বা দ্ৰাক্ষাৰস পান একো নকৰাৰ কাৰণে লোকে কয়, ‘তেওঁক ভুতে পাইছে’। ¹⁹মানুহৰ পুত্ৰই আহি ভোজন-পান কৰিলে কাৰণে লোকে কয়, ‘এই চোৱা, এইজন এজন খকুৱা আৰু মদাহী মানুহ; কৰ সংগ্ৰহকাৰী আৰু পাপীবোৰৰ বন্ধু! কিন্তু জ্ঞান যে সত্য, নিজৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই প্ৰমাণিত হয়।’

অবিশ্বাসী সকলৰ উদ্দেশ্যে যীচুৰ সতৰ্ক বাণী

²⁰যীচুৱে যিবোৰ নগৰত বেচি ভাগ পৰিক্ৰম কাৰ্য কৰিছিল, সেইবোৰ ঠাইৰ নিবাসী সকলক তেওঁ গৰিহণা দিলে, কাৰণ তেওঁলোকে মন পালটন নকৰিলে। ²¹হায় কোৰাচীন! হায় বৈৎ-চৈদা! কিয়নো তোমালোকৰ মাজত যিবোৰ পৰাক্ৰম-কাৰ্য কৰা হ’ল, সেইবোৰ কাৰ্য যদি তুৰ আৰু চীদোন নগৰত কৰিলো হয়, তেনেহলে বহুদিনৰ আগেয়ে তাৰ নিবাসী সকলে চট পিন্ধিলেহেতেন আৰু ছাইত বহি মন পালটন কৰিলেহেতেন। ²²কিন্তু মই আপোনালোকক কওঁ, বিচাৰৰ দিনা আপোনালোকতকৈ তুৰ আৰু চীদোনৰ^[3] দশা সহিব পৰা হ’ব। ²³তুমি, কফৰনাহূম! তুমি ভাৱা নেকি যে তোমাক স্বৰ্গলৈ তোলা হ’ব? কেতিয়াও নহয়, তোমাক তললৈ, অৰ্থাৎ নৰকলৈহে অনা হ’ব। কিয়নো তোমাৰ মাজত যিবোৰ পৰাক্ৰম-কাৰ্য কৰা হ’ল, সেইবোৰ কৰ্ম যদি চদোমত কৰা হ’লহেতেন, তেনেহলে চদোম আজিও থাকিলেহেতেন। ²⁴কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, বিচাৰৰ দিনা তোমালোকতকৈ চদোমৰ দশা সহিবৰ বাবে অধিক সহজ হ’ব।

যীচুৰ প্ৰাৰ্থনা; পৰিশ্ৰান্ত সকলক নিমন্ত্ৰণ কৰা

²⁵সেই সময়ত যীচুৱে মাত লগাই ক’লে, “হে পিতৃ, তুমি স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ প্ৰভু, মই তোমাৰ প্ৰশংসা কৰো, কাৰণ তুমি জ্ঞানী আৰু বুদ্ধিমন্ত লোকৰ পৰা এইবোৰ কথা শুপুতে ৰাখিছা, কিন্তু শিশু সকলৰ দৰে সৰল লোক সকলৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলা। ²⁶হয় পিতৃ, এইদৰে তোমাৰ দৃষ্টিত ই সন্তোষজনক হৈছে।’ ²⁷কিয়নো মোৰ পিতৃয়ে সকলোকে মোৰ হাতত সমৰ্পন কৰিছে; পিতৃৰ বাহিৰে পুত্ৰক কোনেও নাজানে: পুত্ৰৰ বাহিৰে পিতৃক কোনেও নাজানে। পুত্ৰই যি জনৰ আগত পিতৃক প্ৰকাশ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেৱেঁই তেওঁক জানে। ²⁸হে পৰিশ্ৰান্ত আৰু ভাৰাক্ৰান্ত লোক সকল, মোৰ ওচৰলৈ আহা; মই তোমালোকক জিৰণি দিম। ²⁹মই নম্ৰ আৰু কোমল চিত্তৰ মানুহ; এই হেতুকে, তোমালোকৰ ওপৰত মোৰ যুৱলি লোৱা আৰু মোৰ শিক্ষা লোৱা; তাতে তোমালোকে নিজৰ নিজৰ মনত জিৰণি পাবা। ³⁰কিয়নো মোৰ যুৱলি বৈ নিয়া সহজ আৰু মোৰ বোজাও লঘু।

11:2 ^[1]

11:14 ^[2]

11:22 ^[3]

১১ অধ্যায়। 12

বিশ্ৰামবাৰৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹এদিন বিশ্ৰাম বাৰে শিষ্য সকলৰ সৈতে যীচু শস্যক্ষেত্ৰৰ মাজেদি গৈ আছিল। সেই সময়ত তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ ভোক লাগিছিল বাবে তেওঁলোকে শস্যৰ খোক ছিঙি ছিঙি খাব ধৰিলে। ²ইয়াকে দেখি ফৰীচী সকলে তেওঁক কলে, “চাওঁক, বিধানৰ মতে বিশ্ৰাম বাৰে যি কৰ্ম কৰিব

নাপায়, সেই কৰ্ম আপোনাৰ শিষ্য সকলে কৰিছে।" ³তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "দায়ুদ আৰু তেওঁৰ সঙ্গী সকলৰ যেতিয়া ভোক লাগিছিল, তেতিয়া তেওঁ যি কৰিছিল সেই বিষয়ে জানো আপোনালোকে পঢ়া নাই? ⁴কেনেকৈ, তেওঁ ঈশ্বৰৰ গৃহত সোমাই উৎসৰ্গৰ পিঠা খাইছিল; সেই দৰ্শন পিঠা বিধান মতে তেওঁ আৰু তেওঁৰ লগত থকা সকলে অৱশ্যেই খোৱা উচিত নাছিল। সেই পিঠা কেৱল পুৰোহিত সকলেহে খাব পাৰে। ⁵তাৰোপৰি আপোনালোকে মোচিৰ বিধানত পঢ়া নাই নে, বিশ্রাম বাৰে যে পুৰোহিত সকলে মন্দিৰত বিশ্রাম বাৰৰ নিয়ম উলঙ্ঘন কৰিলেও নিৰ্দোষী হয়? ⁶কিন্তু মই আপোনালোকক কওঁ, মন্দিৰতকৈয়ো মহান এজন ইয়াত আছে। ⁷মই বলিদান নোখোজো, দয়াহে খোজো।^[1] শাস্ত্ৰৰ এই কথাৰ অৰ্থ আপোনালোকে জনা হ'লে, নিৰ্দোষী সকলক দোষী নকৰিলেহেঁতেন। ⁸কিয়নো মানুহৰ পুত্ৰই বিশ্রাম বাৰৰ অধিপতি। "

যীচুৱে এজন পঙ্গুক সুস্থ কৰা

⁹তাৰ পাছত যীচু সেই ঠাইৰ পৰা গ'ল আৰু তেওঁলোকৰ নাম-ঘৰত সোমাল। ¹⁰তাত এজন মানুহ আছিল, আৰু সেই মানুহ জনৰ এখন হাত শুকাই গৈছিল। যীচুক পাপ কৰাৰ অপৰাধত দোষ দিবৰ উদ্দেশ্যে ফৰীচী সকলে তেওঁক সুধিলে, "বিধান অনুসাৰে বিশ্রাম বাৰে সুস্থ কৰিব পায় নে? ¹¹তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকৰ মাজৰ কাৰোবাৰ যদি কেৱল এটা মেৰ^[2] থাকে আৰু সেই মেৰ^[3] টো যদি বিশ্রাম বাৰে গাতত পৰে, তেনেহলে তাক ধৰি তুলি আনিবলৈ নোযোৱা কোনোবা আছে নে? ¹²তেন্তে মেৰ^[4] তকৈ মানুহ কিমান বহুমূলীয়া! এই হেতুকে, বিশ্রামবাৰে ভাল কৰ্ম কৰা উচিত।" ¹³তাৰ পাছত যীচুৱে সেই মানুহ জনক ক'লে, "তোমাৰ হাত খন মেলি দিয়া।" তাতে মানুহ জনে নিজৰ হাত খন মেলি দিয়াত, সেই হাত খন সম্পূৰ্ণ সুস্থ হৈ আন খন হাতৰ নিচিনা হ'ল। ¹⁴তেতিয়া ফৰীচী সকল বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল আৰু যীচুক বধ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিবলৈ ধৰিলে।

যীচু ঈশ্বৰৰ মনোনীত দাস

¹⁵যীচুৱে সেই বিষয়ে বুজি পোৱাত, তেওঁ তাৰ পৰা আতৰি গ'ল। তেতিয়া বহু মানুহ তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল আৰু সেই লোক সকলক তেওঁ সুস্থ কৰিলে। ¹⁶যীচুৱে তেওঁলোকক তেওঁৰ বিষয়ে আনৰ আগত কৈ নুফুৰিবলৈ সৱধান কৰি দিলে। ¹⁷এইদৰে যিচয়া ভাৱবাদীৰ যোগেদি কোৱা এই কথা পূৰ্ণ হ'ল;^[5] বোলে-

¹⁸চোৱা, তেওঁ মোৰ সেৱক,

তেওঁক মই মনোনীত কৰিলো।

তেৱেঁই মোৰ প্ৰিয়জন,

মোৰ প্ৰাণ তেওঁতেই পৰম সন্তুষ্ট হয়।

মই তেওঁৰ ওপৰত মোৰ আত্মা দিম,

তাতে তেওঁ অনা-ইহুদী সকলক

ন্যায়-বিচাৰ ঘোষণা কৰিব।

¹⁹তেওঁ দ্বন্দ্ব নকৰিব বা আটাহ নাপাৰিব;

আলিবাটত কোনেও তেওঁৰ মাত নুশুনিব!

²⁰ন্যায়-বিচাৰ জয়যুক্তলৈ প্ৰচাৰ নকৰে মানে,

তেওঁ খেতেলি যোৱা নল নাভাঙিব,

ধোৱাঁই থকা শলিতাও নুনুমাৰ;

²¹আৰু অনা-ইহুদী সকলে তেওঁৰ নামত আশা ৰাখিব।"

ভূতে পোৱা এজন লোকক সুস্থ কৰা; ফৰীচী সকলে যীচুক নিন্দা কৰা আৰু ক্ষমা নোহোৱা পাপ

²²সেই সময়ত মানুহ কিছুমানে ভূতে পোৱা মানুহ এজনক যীচুৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল। মানুহ জন অন্ধ আৰু বোবা আছিল। যীচুৱে তেওঁক সুস্থ কৰাত সেই বোবাই কথা ক'লে আৰু দৃষ্টিও পালে। ²³তাতে সকলো লোকে বিস্ময় মানি ক'লে, "এই মানুহ দায়ুদৰ বংশধৰ হ'ব পাৰে নে?"

²⁴ফৰীচী সকলে যীচুৰ এই আচৰিত কাৰ্যৰ কথা শুনি ক'লে, "এই মানুহে ভূতবোৰৰ ৰজা বেলচবুবৰ সহায় অবিহনে ভূতক নেখেদায়।" ²⁵কিন্তু যীচুৱে ফৰীচী সকলৰ মনৰ ডাৱ বুজিব পাৰি তেওঁলোকক ক'লে, "যি ৰাজ্য নিজৰ মাজতে বিবাদ কৰি ভাগ ভাগ হয়, সেই ৰাজ্য ধ্বংস হয় আৰু যি নগৰ বা পৰিয়াল নিজৰ মাজতে বিবাদত লিপ্ত হৈ বিভক্ত হয়, সেই নগৰ বা পৰিয়াল বৰ্তি নাথাকিব।

²⁶চয়তানে যদি চয়তানকে খেদায়, তেন্তে সি নিজৰ মাজতে ভাগ ভাগ হয়; তেতিয়া তাৰ ৰাজ্য কেনেকৈ বৰ্তি থাকিব? ²⁷মই যদি বেলচবুবৰ শক্তিৰ সহায়ত ভূতৰ আত্মা খেদাও, তেন্তে আপোনালোকৰ অনুগামী সকলে কি শক্তিৰ সহায়ত সিহঁতক খেদায়? গতিকে আপোনালোকৰ অনুগামী সকলে আপোনালোকক সঠিক কথা কৈছে নে নাই বিচাৰ কৰিব।

²⁸কিন্তু মই যদি ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই ভূতবোৰক খেদাও, তেন্তে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য অৱশ্যেই আপোনালোকৰ ওচৰ আহি পালে। ²⁹বলৱান জনক প্ৰথমে নাৰাঞ্চিলে কোনোবাই জানো তেওঁৰ ঘৰত সোমাই বস্তু লুট কৰিব পাৰে? বলৱান জনক বন্দী কৰাৰ পাছতহে তেওঁৰ ঘৰৰ সকলো বস্তু তেওঁ লুট কৰিব পাৰিব। ³⁰যি জন মোৰ পক্ষত নহয়, তেওঁ মোৰ বিপক্ষ; আৰু যি জনে মোৰ সৈতে নচপায়, তেওঁ সিচি পেলায়। ³¹এই হেতুকে মই আপোনালোকক কওঁ, মানুহৰ সকলো পাপ আৰু ঈশ্বৰ-নিন্দাৰ ক্ষমা হ'ব, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ বিৰুদ্ধে কোৱা কোনো নিন্দাজনক কথা ক্ষমা কৰা নহ'ব। ³²মানুহৰ পুত্ৰৰ বিৰুদ্ধে কোনোৱে কথা ক'লে, তেওঁক ক্ষমা কৰা হ'ব, কিন্তু কোনোৱে পবিত্ৰ আত্মাৰ বিৰুদ্ধে কথা ক'লে তেওঁক ইহলোকত বা পৰলোকতো ক্ষমা কৰা নহব।

ফলৰ দ্বাৰা গছ চিনিব পাৰি

³³গছ ভাল হ'লে ফল ভাল হয় আৰু গছ বেয়া হ'লে ফল বেয়া হয়। কিয়নো এজোপা গছক তাৰ ফল দেখি চিনিব পাৰি। ³⁴সৰ্পৰ বংশধৰ সকল! নিজে বেয়া হৈ কেনেকৈ আপোনালোকে ভাল কথা ক'ব পাৰিব? মানুহৰ অন্তৰ যি কথাবে পূৰ্ণ থাকে, মুখে সেই কথাকে কয়। ³⁵ভাল মানুহে তেওঁৰ অন্তৰত ভৰি থকা ভাল সঞ্চয়ৰ পৰা ভাল কথা উলিয়ায় আৰু বেয়া মানুহে তেওঁৰ অন্তৰত ভৰি থকা বেয়া সঞ্চয়ৰ পৰা বেয়া কথা উলিয়ায়। ³⁶কিন্তু মই আপোনালোকক কওঁ, লোক সকলে যি সকলো অনৰ্থক কথা কয়, বিচাৰৰ দিনা প্ৰত্যেকটো কথাৰ হিচাব তেওঁলোকে দিব লাগিব। ³⁷কিয়নো আপোনাৰ নিজৰ কথাৰ দ্বাৰাই আপোনাক নিৰ্দোষী বুলি কোৱা হ'ব আৰু আপোনাৰ নিজৰ কথাৰ দ্বাৰাই আপোনাক দোষী বুলি কোৱা হ'ব।

ফৰীচী সকলে যীচুৰ ওচৰত চিন বিচৰা

³⁸তাৰ পিছত কেইজনমান বিধানৰ অধ্যাপক আৰু ফৰীচীয়ে যীচুক উত্তৰ দি ক'লে, "হে গুৰু, আমি আপোনাৰ পৰা চিন হিচাবে এটা আচৰিত কাম চাবলৈ ইচ্ছা কৰো।" ³⁹কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "এই যুগৰ দুষ্ট আৰু ব্যভিচাৰী মানুহে চিন বিচাৰে; কিন্তু যোনা ভাববাদীৰ চিনৰ বাহিৰে আন কোনো চিন তেওঁলোকক দেখুওৱা নহব। ⁴⁰যোনা যেনেকৈ তিনি দিন তিনি ৰাতি ডাঙৰ মাছৰ পেটৰ ভিতৰত আছিল, তেনেকৈ মানুহৰ পুত্ৰও তিনি দিন তিনি ৰাতি মাটিৰ তলত থাকিব।

⁴¹বিচাৰৰ দিনা এই কালৰ মানুহৰে সৈতে নীনবি নগৰৰ লোক সমূহ উঠি তেওঁলোকক দোষী কৰিব, কিয়নো নীনবিৰ লোক সকলে যোনাৰ প্ৰচাৰৰ ফলত মন পালটন কৰিছিল। চাওঁক, ইয়াত যোনাতকৈয়ো অধিক মহান এজন আছে।

⁴²বিচাৰৰ দিনা এই কালৰ মানুহৰে সৈতে দক্ষিণ দেশৰ ৰাণীয়ে উঠি তেওঁলোকক দোষী কৰিব, কিয়নো চলোমন ৰজাৰ জ্ঞানৰ কথা শুনিবলৈ তেওঁ পৃথিৱীৰ শেষ সীমাৰ পৰা আহিছিল। চাওঁক, ইয়াত চলোমনতকৈয়ো অধিক মহান এজন আছে।

⁴³যেতিয়া কোনো অশুচি আত্মা কোনো মানুহৰ পৰা বাহিৰ ওলায়, তেতিয়া সি জিৰণি বিচাৰি পানী নথকা শুকান ঠাইবোৰত ঘূৰি ফুৰে। কিন্তু সি যেতিয়া সেই ঠাই নাপায়; ⁴⁴তেতিয়া সি কয়, 'যি ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলো, পুনৰ মই সেই ঘৰলৈকে উলটি যাম।' পাছত সি যেতিয়া ঘূৰি আহি দেখে, কোনোবাই সেই ঘৰ সৰাপোঁচা কৰি সকলো সজাই-পৰাই পৰিষ্কাৰ কৰি থৈছে; ⁴⁵তেতিয়া সেই অশুচি আত্মাই গৈ নিজতকৈয়ো দুষ্ট আন সাতোটা দুষ্ট আত্মাক লগত লৈ আনে আৰু তাতে সোমাই বাস কৰে। তাতে সেই মানুহৰ প্ৰথম অৱস্থাতকৈ শেষ অৱস্থা অধিক বেয়া হৈ যায়। এই কালৰ দুষ্ট লোক সকলৰ অৱস্থাও তেনে হ'ব।

যীচুৰ অনুকাৰী সকলেই তেওঁৰ পৰিয়াল

⁴⁶যীচুৱে যেতিয়া লোক সকলৰ আগত কথা কৈ আছিল, তেতিয়া তেওঁৰ মাক আৰু ভায়েক সকলে আহি তেওঁৰ সৈতে কথা পাতিবৰ বাবে বাহিৰত থিয় হৈ অপেক্ষা কৰি আছিল। ⁴⁷তেনেতে কোনো এজন লোকে তেওঁক ক'লে, "চাওঁক, আপোনাৰ মা আৰু ভাই সকলে আপোনাৰ লগত কথা পাতিবৰ কাৰণে বাহিৰত থিয় হৈ আছে।" ⁴⁸যীচুৱে তেতিয়া সেই লোক জনক ক'লে, "কোন মোৰ মা নাইবা মোৰ ভাই সকলেই বা কোন?" ⁴⁹তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ হাত খন মেলি শিষ্য সকলৰ ফালে দেখুৱাই ক'লে, "এয়া চাওঁক, এওঁলোকেই মোৰ মা আৰু মোৰ ভাই সকল! ⁵⁰কাৰণ, যি কোনোৱে মোৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃৰ ইচ্ছা পালন কৰে, তেওঁলোকেই মোৰ ভাই-ভনী আৰু মা।

12:7 [1]

12:11 [2]

12:11 [3]

12:12 [4]

12:17 [5]

১২ অধ্যায়। 13

এজন খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

¹সেই দিনা যীচুৱে ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈ সাগৰৰ তীৰত বহিছিল। ²তাতে তেওঁৰ চাৰিওফালে বহুতো লোক আহি গোট খোৱাত, তেওঁ এখন নাৱত উঠি বহিল আৰু সেই গোট খোৱা সকলো মানুহ বামতে থিয় হৈ থাকিল। ³তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক দৃষ্টান্তৰ মাধ্যমেদি বহুত বিষয়ৰ ওপৰত কথা কবলৈ ধৰিলে। তেওঁ ক'লে, “এজন খেতিয়কে কঠিয়া সিচিবলৈ গ'ল। ⁴তেওঁ সিচোঁতে সিচোঁতে, কিছুমান কঠিয়া বাটৰ কাষত পৰিল; তাতে চৰাইবোৰে আহি সেইবোৰ খুটি খালে। ⁵কিছুমান কঠিয়া শিলাময় মাটিত পৰিল। তাত মাটি বেছি নথকাত আৰু মাটিও গভীৰ নোহোৱা কাৰণে যদিও সোনকালে গজালি ওলাল, ⁶তথাপি সূৰ্য উদয় হোৱাৰ পাছত, শিপা গভীৰ নোহোৱা কাৰণে তাপ লাগি সেইবোৰ লেৰেলি শুকাই গ'ল। ⁷আন কিছুমান কাঁইটনিত পৰিল; তাতে কাঁইটীয়া বনবোৰ বাঢ়ি উঠাত, সেইবোৰ হেচি ধৰি মাৰিলে। ⁸আনবোৰ কঠিয়া ভাল মাটিত পৰিল আৰু শস্য উৎপন্ন কৰিলে। তাতে কিছুমানত এশ গুণ, কিছুমানত ষাঠি গুণ আৰু কিছুমানত ত্ৰিশ গুণকৈ শস্য উৎপন্ন হ'ল। ⁹যাৰ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।”

দৃষ্টান্ত কোৱাৰ উদ্দেশ্য

¹⁰যীচুৰ শিষ্য সকলে আহি তেওঁক সুধিলে, “আপুনি কিয় দৃষ্টান্তৰ মাধ্যমেৰে লোক সকলৰ আগত কথা কয়?” ¹¹উত্তৰত তেওঁ শিষ্য সকলক ক'লে, “স্বৰ্গৰাজ্য বিষয়ৰ নিগূঢ়-তত্ত্ববোৰ তোমালোকক জানিবলৈ সুযোগ দিয়া হৈছে; কিন্তু তেওঁলোকক দিয়া হোৱা নাই। ¹²কিয়নো যাৰ আছে, তেওঁক অধিক দিয়া হ'ব, তাতে তেওঁৰ প্ৰচুৰ হব। কিন্তু যাৰ নাই, তেওঁৰ যি আছে সেইখিনিও তেওঁৰ পৰা নিয়া হ'ব। ¹³সেই বাবেই মই তেওঁলোকৰ আগত দৃষ্টান্ত দি কওঁ। কিয়নো, তেওঁলোকে দেখিও নেদেখে, শুনিও নুশনে আৰু নুবুজেও। ¹⁴এইদৰে যিচয়া ভাৱবাদীয়ে কোৱা এই ভাৱবাণী তেওঁলোকলৈ পূৰ্ণ হৈছে,

তোমালোকে শুনোতে শূনিবা, কিন্তু কোনোমতে নুবুজিবা;

দেখোঁতে দেখিবা, কিন্তু কোনোমতে নাজানিবা;

¹⁵কিয়নো এই লোক সকলৰ হৃদয় অসাৰ হৈছে,

আৰু কাণ গধুৰ হৈ গৈছে,

তেওঁলোকে চকুও বন্ধ কৰি ৰাখিছে

তাতে তেওঁলোকে চকুৰে নেদেখে,

কাণেৰে নুশনে, হৃদয়েৰে নুবুজে,

আৰু তেওঁলোক যেন পুণৰ ঘূৰি নাহে,

আৰু মই তেওঁলোকক যেন সুস্থ নকৰোঁ।^[1]

¹⁶কিন্তু তোমালোকৰ চকু ধন্য, কিয়নো সেইবোৰে দেখে; তোমালোকৰ কাণো ধন্য, কিয়নো সেইবোৰে শুনে। ¹⁷তোমালোকক মই সচাকৈ কওঁ, তোমালোকে যিবোৰ দেখিছা, সেইবোৰ অনেক ভাৱবাদী আৰু ধাৰ্মিক লোকে চাবলৈ ইচ্ছা কৰিও দেখা নাপালে, আৰু তোমালোকে যিবোৰ শুনিছা, এইবোৰ শূনিবলৈ নাপালে।”

খেতিয়কৰ দৃষ্টান্তৰ অৰ্থ

18“এতিয়া তোমালোকে সেই কঠিয়া সিঁচা খেতিয়কৰ দৃষ্টান্তৰ অৰ্থ শুনা। 19যেতিয়া কোনোৱে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথা শুনিও নুবুজে, তেতিয়া দুই আত্মাই আহি, তেওঁৰ অন্তৰত যিবোৰ সিঁচা হ’ল, সেইবোৰ কাঢ়ি নিয়ে; এইজন লোক বাটৰ কাষত পৰা কঠিয়া স্বৰূপ।

20শিলাময় মাটিত যি কঠিয়া পৰিছিল, তেওঁ এনে এজন লোক যি জনে বাক্য শুনে আৰু লগে লগে আনন্দেৰে সেই বাক্য গ্ৰহণো কৰে। 21কিন্তু তেওঁৰ ভিতৰত সেই বাক্যৰ শিপা গভীৰ নোহোৱাত, তেওঁ অলপ দিনৰ বাবে মাথোন স্থিৰ হৈ থাকে। যেতিয়া সেই বাক্যৰ কাৰণে দুখ-কষ্ট বা তাড়না আহে, তেতিয়াই তেওঁ বাক্য ত্যাগ কৰে।

22কাইটানিত পৰা কঠিয়াবোৰ এনেধৰণৰ লোক, তেওঁলোকে বাক্য শুনে কিন্তু সংসাৰৰ চিন্তা-ভাৱনা আৰু ধন-সম্পত্তিৰ মায়াই সেই বাক্যক হেচি ধৰে; তাতে তেওঁ বিফল হয়। 23ভাল মাটিত যি কঠিয়া পৰিছিল, তেওঁ এনে লোক যি জনে বাক্য শুনে, বাক্য বুজে আৰু প্ৰকৃত্যৰ্থত উন্নত কৰি ফল উৎপন্ন কৰে। তাতে কোনোৱে এশ গুণ, কোনোৱে ষাঠি গুণ, কোনোৱে ত্ৰিশ গুণ ফল দিয়ে।”

বিনৈ বনৰ গুটিৰ দৃষ্টান্ত

24এবাৰ যীচুৱে লোক সকলৰ আগত আৰু এটা দৃষ্টান্ত দিলে। “স্বৰ্গৰাজ্য এনেকুৱা এজন মানুহৰ নিচিনা, যি জনে নিজৰ পথাৰত ভাল কঠিয়া সিঁচিলে। 25পাছত যেতিয়া সকলো মানুহ টোপনি গ’ল, তেতিয়া সেই মানুহ জনৰ শত্ৰুৱে আহি ধানৰ মাজত বিনৈ বনৰ গুটি সিঁচি গুচি গ’ল। 26শেষত যেতিয়া সেই ধান গছ বাঢ়ি থোক ওলাল, তেতিয়া তাৰ মাজত বিনৈ বনো গজালি মেলি দেখা দিলে। 27পাছত সেইবোৰ দেখি গৃহস্থৰ দাস সকলে আহি তেওঁক ক’লে, ‘মহাশয়, আপুনি জানো পথাৰত ভাল কঠিয়া সিঁচা নাছিল? তেন্তে এতিয়া বিনৈ বন ক’ৰ পৰা হ’ল?’ 28তেওঁ সিহঁতক ক’লে, ‘কোনোবা শত্ৰুৱে এইটো কৰিছে।’ দাস সকলে তেওঁক ক’লে, ‘তেনেহলে আপুনি বিচাৰে যদি আমি গৈ সেইবোৰ তুলি পেলাম?’ 29গৃহস্থই ক’লে, ‘নহয়, বনবোৰ উভালিবলৈ যাওঁতে তোমালোকে কিজানি ধানকো তাৰ লগতে উভালি পেলাবা! 30গতিকে শস্য দোৱাৰ সময়লৈকে সেইবোৰক একেলগে বাঢ়িবলৈ দিয়া। শস্য চপোৱাৰ সময়ত মই দাৱনী সকলক ক’ম, ‘প্ৰথমতে বিনৈ বনবোৰ উভালিবা আৰু পুৰিবৰ বাবে মুঠি মুঠিকৈ বান্ধিবা। তাৰ পাছত মোৰ ভৰালত ধান চপাই থবা।”

সৰিয়হ গুটি আৰু খমিৰৰ দৃষ্টান্ত

31যীচুৱে তেওঁলোকক আন এটা দৃষ্টান্ত দিলে। তেওঁ ক’লে, “স্বৰ্গৰাজ্য এটি সৰিয়হ গুটিৰ নিচিনা; সেই গুটি কোনো এজন মানুহে লৈ নিজৰ পথাৰত সিঁচিলে। 32সকলো বীজৰ মাজত ই অৱশ্যে আটাইতকৈ সৰু; কিন্তু বৃদ্ধি পোৱাৰ পাছত ই শাক-পাচলিৰ গছবোৰৰ মাজত সকলোতকৈ ডাঙৰ হৈ এজোপা গছ হয় আৰু আকাশৰ চৰায়ে আহি তাৰ ডালত বাস কৰে।”

33যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ এটা দৃষ্টান্ত দি ক’লে, “স্বৰ্গৰাজ্য খমিৰৰ নিচিনা। এগৰাকী মহিলাই তাকে লৈ প্ৰায় তিনি দোণ পিঠা গুড়িৰ লগত মিহলালে। তাৰ ফলত আটাইখিনি পিঠা গুড়ি ফুলি উঠিল।” 34যীচুৱে দৃষ্টান্তৰ দ্বাৰাই লোক সকলৰ আগত এইবোৰ কথা ক’লে। তেওঁ দৃষ্টান্ত নিদিয়াকৈ তেওঁলোকক একো কথা নক’লে। 35ভাৱবাদীৰ দ্বাৰাই যি কথা কোৱা হৈছিল সেয়া যেন পূৰণ হয়, তাৰবাবেই এইদৰে ঘটিল-

মই দৃষ্টান্তৰে মোৰ মুখ মেলিম,

জগত স্থাপনৰ আৰম্ভণিৰে পৰা যি গুপ্ত আছিল, সেইবোৰ প্ৰকাশ কৰিম।^[2]

বিনৈ বনৰ দৃষ্টান্তৰ অৰ্থ

36পাছত যীচুৱে লোক সকলক বিদায় দি ঘৰলৈ আহিল। তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলে ওচৰলৈ আহি তেওঁক সুধিলে, “পথাৰৰ বিনৈ বনৰ দৃষ্টান্তটো আমাক বুজাই দিয়ক।” 37তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, “যি জনে ভাল কঠিয়া সিঁচে, তেওঁ মানুহৰ পুত্ৰ। 38পথাৰ খন এই জগত আৰু ভাল কঠিয়া হৈছে স্বৰ্গৰাজ্যৰ সন্তান সকল। দুই আত্মাৰ সন্তান সকল হৈছে সেই বিনৈ বন। 39যি শত্ৰুৱে সেইবোৰ সিঁচিলে, সি চয়তান; শস্য দোৱাৰ সময়ত এই জগতৰ শেষ সময় আৰু দাৱনী সকল স্বৰ্গৰ দূত। 40এতেকে যেনেকৈ বনবোৰ গোটাই জুইত পোৰা যায়, সেইদৰে জগতৰ শেষতো হ’ব। 41মানুহৰ পুত্ৰই তেওঁৰ দূত সকলক পঠাই দিব আৰু সেই দূত সকলে পাপলৈ নিয়া সকলো বিঘ্নজনক বিষয়বোৰ আৰু দুই লোক সকলক, মানুহৰ পুত্ৰৰ ৰাজ্যৰ মাজৰ পৰা গোটাই অগ্নিকুণ্ডত পেলাই দিব। 42তেতিয়া তাত ক্ৰন্দন আৰু দাঁত কৰচনি হব। 43সেই সময়ত ধাৰ্মিক সকল তেওঁলোকৰ পিতৃৰ ৰাজ্যত সূৰ্যৰ নিচিনাকৈ উজ্জ্বল হ’ব। যাৰ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।

গুপ্ত ধন আৰু মুকুতাৰ দৃষ্টান্ত

44“স্বৰ্গৰাজ্য, পথাৰৰ মাজত লুকুৱাই থোৱা ধনৰ নিচিনা; এজন মানুহে সেইবোৰ বিচাৰি পোৱাৰ পাছত পুনৰ লুকুৱাই থলে। তাৰ পাছত তেওঁ আনন্দ মনেৰে গুছি গ’ল আৰু তেওঁৰ যি যি আছিল, সৰ্বস্ব বেচি সেই পথাৰ কিনি ল’লে।” 45“পুণৰ স্বৰ্গৰাজ্য এনে এজন সদাগৰৰ নিচিনা, যি জনে উত্তম মুকুতা বিচাৰিছিল। 46যেতিয়া তেওঁ এটা বহুমূলীয়া মুকুতা বিচাৰি পালে, তেওঁ গৈ নিজৰ যি যি আছিল, সৰ্বস্ব বেচি সেই মুকুতাটো কিনি ল’লে।”

মাছ ধৰা জালৰ দৃষ্টান্ত

47“আকৌ স্বৰ্গৰাজ্য এখন জালৰ নিচিনা। সেই জাল সাগৰত পেলোৱা হ’ল আৰু সকলো বিধৰ মাছ সেই জালত উঠিল 48জাল পৰিপূৰ্ণ হোৱাত মাছমৰীয়া সকলে তাক টানি বামলৈ তুলিলে। তাৰ পাছত তেওঁলোকে বহি ভাল মাছবোৰ বাছি খালৈত ৰাখিলে আৰু বেয়াবোৰ পেলাই দিলে। 49জগতৰ শেষ কালতো এইদৰেই হ’ব। স্বৰ্গৰদূত সকলে আহি ধাৰ্মিক সকলৰ মাজৰ পৰা দুষ্টবোৰক পৃথক কৰিব আৰু জ্বলন্ত অগ্নিত সিহঁতক পেলাব; 50তাত ক্ৰন্দন আৰু দাঁত কৰচনি হ’ব।”

51তাৰ পাছত যীচুৱে শিষ্য সকলক সুধিলে, “তোমালোকে এই সকলো কথা বুজি পালো নে?” তেওঁলোকে কলে, “হয়, পালো।” 52তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, “গতিকে, স্বৰ্গৰাজ্যৰ বিষয়ে শিক্ষা পোৱা প্ৰত্যেক জন বিধানৰ অধ্যাপক এনে এজন গৃহস্থৰ নিচিনা যি জনে নিজৰ ভড়ালৰ পৰা নতুন আৰু পুৰণি উভয় বস্তু বাহিৰ কৰে।”

যীচু নিজ নগৰত অগ্ৰাহ্য হোৱা

53যীচুৱে এই দৃষ্টান্তবোৰ কোৱাৰ পাছত তাৰ পৰা গুচি গ’ল।

54তাৰ পাছত যীচু নিজৰ নগৰলৈ আহিল আৰু লোক সকলক তেওঁলোকৰ নাম-ঘৰত শিক্ষা দিবলৈ ধৰিলে। তাতে তেওঁৰ কথা শুনি তেওঁলোক বিস্মিত হৈ গ’ল। তেওঁলোকে ক’লে, “এই মানুহ জনে এনে জ্ঞান আৰু পৰাক্ৰম-কাৰ্য্যবোৰ কৰাৰ ক্ষমতা ক’ৰ পৰা পালে? 55ই জানো সেই বাঢ়ৈৰ পুতেক নহয়? ইয়াৰ মাকৰ নাম মৰিয়ম আৰু ভায়েকহঁতৰ নাম যাকোব, যোচেফ, চিমন, আৰু যিহূদা নহয় নে? 56ইয়াৰ সকলো ভনীয়েকো ইয়াত আমাৰ মাজতে নাই জানো? তেন্তে ই এইবোৰ ক’ৰ পৰা পালে?”

57এইদৰে যীচুক লৈ লোক সকলে বিঘিনি পালে। তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “ভাৱবাদী নিজৰ দেশ আৰু নিজৰ ঘৰৰ বাহিৰে আন কোনো ঠাইতে অসন্মানিত নহয়।” 58লোক সকলৰ অস্থিৰতাৰ কাৰণে তেওঁ তাত বিশেষ বেছি পৰাক্ৰম-কাৰ্য্য নকৰিলে।

13:15 [1]

13:35 [2]

১০ অধ্যায়। 14

বাপ্টিস্ম দিয়া যোহনক বধ কৰা

1সেই সময়ত গালীলৰ শাসনকৰ্তা হেৰোদে যীচুৰ সুখ্যাতিৰ বিষয়ে শুনিলে। 2তেওঁ নিজৰ দাস সকলক ক’লে, “এই লোক জন নিশ্চয় যোহন বাপ্টিস্মক; তেওঁ মৃত সকলৰ মাজৰ পৰা উঠিল আৰু সেইবাবে এই সকলো পৰাক্ৰম কাৰ্য সাধন কৰিছে। 3কিয়নো হেৰোদে লোক সকলৰ দ্বাৰাই যোহনক বাপ্টিস্ম কাৰাগাৰত বন্দী কৰি ৰাখিছিল। নিজৰ ভায়েক ফিলিপৰ ভাৰ্য্যা হেৰোদিয়াৰ কাৰণে তেওঁ এইদৰে কৰিছিল। 4কাৰণ যোহনে হেৰোদক কৈছিল, “হেৰোদিয়াক আপুনি ভাৰ্য্যা হিচাবে ৰখা বৈধ নহয়।” 5সেয়ে হেৰোদে যোহনক বধ কৰিবলৈ চল বিচাৰি আছিল, কিন্তু তেওঁ লোক সকললৈ ভয় কৰিছিল, কাৰণ তেওঁলোকে যোহনক এজন ভাৱবাদীৰূপে মান্য কৰিছিল।

6পাছত হেৰোদৰ জন্ম দিনৰ দিনা, হেৰোদিয়াৰ জীয়েকে সভাৰ মাজত নাচি হেৰোদক সন্তুষ্ট কৰিলে। 7সেয়েহে, হেৰোদে তাইক শপত খাই প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে যে, তাই যিহঁকে বিচাৰিব তাকে তেওঁ তাইক দিব। 8ছোৱালী জনীয়ে মাকৰ পৰা পৰামৰ্শ পাই ক’লে, “এখন খালত যোহন বাপ্টিস্মকৰ মূৰটো আনি মোক দিয়ক।” 9তাতে ৰজা অতিশয় দুঃখিত হ’ল; কিন্তু নিজৰ শপতৰ কাৰণে আৰু তেওঁৰে সৈতে একেলগে ভোজনত বহা সকলৰ কাৰণেও, তেওঁ সেই মতে কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। 10তেওঁ মানুহ পঠাই কাৰাগাৰত যোহনৰ শিৰচ্ছেদ কৰালে। 11পাছত মূৰটো এখন খালত আনি ছোৱালী জনীক দিলে আৰু তাই সেইটো মাকৰ ওচৰলৈ লৈ গ’ল। 12তাৰ পাছত যোহনৰ শিষ্য সকলে আহি মৃতদেহটো লৈ গৈ মৈদাম দিলে আৰু পাছত তেওঁলোকে গৈ সেই সকলো কথা যীচুক জনালে।

পাঁচ হাজাৰ মানুহক খুউৱা

¹³যোহনৰ মৃত্যুৰ কথা শুনি যীচু অকলে এখন নাৱত উঠি সেই ঠাইৰ পৰা কোনো এক নিৰ্জন ঠাইলৈ গ'ল। কিন্তু লোক সকলে ইয়াকে জানিব পাৰি বিভিন্ন নগৰৰ পৰা ওলাই বামেদি খোজকাটি তেওঁৰ পাছ ল'লে। ¹⁴তেওঁ নাৱৰ পৰা নামি মানুহৰ বৃহৎ দলটো দেখা পাই তেওঁলোকৰ আগলৈ আহিল। তাতে সেই লোক সকললৈ যীচুৰ মৰম লগাত তেওঁলোকৰ ৰোগবোৰ সুস্থ কৰিলে। ¹⁵তেতিয়া গধূলি হওঁ হওঁ হৈছিল, শিষ্য সকলে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "এই ঠাই নিৰ্জন আৰু দিনৰ সময়ো প্ৰায় শেষ হ'ল; লোক সকলক বিদায় দিয়ক, তেতিয়া তেওঁলোকে গাওঁবোৰলৈ গৈ নিজৰ কাৰণে খোৱা বস্তু কিনিব পাৰিব।" ¹⁶যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তেওঁলোক যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোকেই তেওঁলোকক খাবলৈ দিয়া।" ¹⁷শিষ্য সকলে তেওঁক কলে, "আমাৰ ইয়াত কেৱল পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছহে আছে।" ¹⁸যীচুৱে ক'লে, "সেইখিনিয়ে মোৰ ওচৰলৈ আনা।" ¹⁹পাছত তেওঁ লোক সকলক ঘাঁহৰ ওপৰত বহিবলৈ আদেশ দিলে। তাৰ পাছত সেই পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ লৈ তেওঁ স্বৰ্গলৈ চাই আশীৰ্বাদ কৰিলে। তাৰ পাছত পিঠা খিনি ভাঙি শিষ্য সকলক দিলে আৰু শিষ্য সকলে সেইবোৰ লোক সকলক খাবলৈ দিলে। ²⁰তাতে সকলোৱে খাই তৃপ্ত হ'ল; খোৱাৰ পাছত শিষ্য সকলে বৈ যোৱা সেই ভঙা টুকুৰাবোৰৰ বাৰটা পাচি তুলি ল'লে। ²¹তাত ভোজন কৰা মানুহৰ মাজত মহিলা আৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক বাদ দি পুৰুষ মানুহ প্ৰায় পাঁচ হাজাৰ মান আছিল।

পানীৰ ওপৰত খোজ কঢ়া

²²ইয়াৰ পাছতে, যীচুৱে শিষ্য সকলক আদেশ দিলে, তেওঁলোকে যেন নাৱত উঠি তেওঁৰ আগেয়ে সিপাৰলৈ যায় আৰু লোক সকলক তেওঁ নিজে বিদায় দিলে। ²³লোক সকলক বিদায় দি তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ কাৰণে পাহাৰৰ ওপৰলৈ অকলে উঠি গ'ল; আৰু যদিও তেতিয়া অন্ধকাৰ হৈ আহিছিল, তথাপিও তেওঁ অকলশৰে তাতে আছিল। ²⁴ইতিমধ্যে নাও খন সাগৰৰ মাজ পালে আৰু বিপৰীত দিশৰ পৰা বতাহ বলাত নাও খনে প্ৰায় নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱাই টোৰ কোবত চলং-পলং হবলৈ ধৰিলে। ²⁵শেষ নিশা যীচু সাগৰৰ ওপৰত খোজ কাটি শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আহি আছিল। ²⁶শিষ্য সকলে যীচুক সাগৰৰ ওপৰত খোজ কাটি আহি থকা দেখি ভীষণভাৱে ভয় খাই "ভূত, ভূত" বুলি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। ²⁷যীচুৱে তেতিয়াই তেওঁলোকক ক'লে, "এয়া মইহে; ভয় নকৰিবা, সাহসী হোৱা।"

²⁸পিতৰে তেওঁক উত্তৰ দি ক'লে, "হে প্ৰভু, যদি আপুনিহে হয়, তেনেহলে পানীৰ ওপৰেদি আপোনাৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে মোক আজ্ঞা দিয়ক।" ²⁹যীচুৱে কলে, "আহা।" পিতৰে তেতিয়া নাৱৰ পৰা নামি পানীৰ ওপৰেদি খোজ কাটি যীচুৰ কাষলৈ আগবাঢ়ি গ'ল। ³⁰কিন্তু বতাহ দেখা পাই তেওঁ ভয় খোৱাত ভুবিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া তেওঁ চিঞৰি মাতিলে, "প্ৰভু, মোক বচাওঁক।" ³¹যীচুৱে তেতিয়াই নিজে হাত মেলি তেওঁক ধৰি ক'লে, "অল্পবিশ্বাসী, কিয় সন্দেহ কৰিলা?" ³²পাছত যেতিয়া যীচু আৰু পিতৰ নাৱত উঠিল, বতাহ নাইকিয়া হ'ল। ³³তেতিয়া নাৱত থকা শিষ্য সকলে যীচুক প্ৰণিপাত কৰি ক'লে, "আপুনি সচাকৈয়ে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।"

³⁴তাৰ পাছত তেওঁলোক পাৰ হৈ, গিনেচৰৎ প্ৰদেশ পালেহি। ³⁵তেতিয়া সেই ঠাইৰ মানুহবোৰে যীচুক চিনি পাই, সেই অঞ্চলৰ সকলো ঠাইতে তেওঁ অহাৰ বাৰ্তা পঠালে। তাতে লোক সকলে ৰোগী সকলক যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে। ³⁶তেওঁলোকে যীচুক মিনতি কৰিলে যেন সেই ৰোগী সকলে তেওঁৰ কাপোৰৰ দহি মাথোন চুবলৈ পায়। তাতে যিমান লোকে চুলে, তেওঁলোক সকলোৱে সুস্থ হ'ল।

১৪ অধ্যায়। 15

অশুচিতাৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹সেই সময়ত যিৰূচালেমৰ পৰা কেইজনমান ফৰীচী আৰু ব্যৱস্থাৰ অধ্যাপক যীচুৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, ²"আমাৰ পৰিচাৰক সকলৰ দিনৰ পৰা চলি অহা বিধি, আপোনাৰ শিষ্য সকলে কিয় মানি নচলে? কিয়নো তেওঁলোকে ভোজন কৰাৰ আগত হাতো নো ধোৱে।" ³যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকৰ পৰম্পৰাগত বিধি পালনৰ কাৰণে আপোনালোকে কিয় ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা উলঙ্ঘন কৰে?"

⁴কাৰণ ঈশ্বৰে কৈছে, 'তোমাৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰা';^[1] আৰু 'যি কোনোৱে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক কুবচন কয়, তেওঁৰ মৃত্যুদণ্ড হব।'^[2] ⁵কিন্তু আপোনালোকে কয়, 'যি কোনোৱে নিজৰ পিতৃ বা মাতৃক কয়, 'মোৰ যি যি বস্তু আপোনালোকৰ সহায় হব পাৰে, সেইবোৰ মই ঈশ্বৰক উপহাৰ দিলো।' ⁶তেন্তে পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি তেওঁ কোনো সন্মান কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। সেয়েহে আপোনালোকৰ এনেকুৱা পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধিৰ কাৰণেই আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ বাক্য মূল্যহীন কৰিছে।

⁷আপোনালোক ভণ্ড! যিচয়া ভাৱবাদীয়ে আপোনালোকৰ বিষয়ে ঠিকেই ভাৱবাণী কৰিলে,

⁸"এই মানুহবোৰে ওঠেৰে মোক সন্মান কৰে,

কিন্তু তেওঁলোকৰ হৃদয় মোৰ পৰা দূৰৈত থাকে;

৯তেওঁলোকে অনর্থকৰূপে মোৰ আৰাধনা কৰে।

কাৰণ তেওঁলোকে মানুহৰ বিধিবোৰ নিজৰ শিক্ষাৰদৰে শিকায়।”

১০তাৰ পাছত যীচুৱে লোক সকলক ওচৰলৈ মাতি ক’লে, “মোৰ কথা শুনক আৰু বুজক। ১১মুখত যি সোমায়, সেয়ে মানুহক অশুচি নকৰে, কিন্তু মুখৰ পৰা যি ওলায়, সেয়েহে মানুহক অশুচি কৰে।”

১২তেতিয়া শিষ্য সকলে আহি যীচুক ক’লে, “ফৰীচী সকলে যে আপোনাৰ এই কথা শুনি অপমান বোধ কৰিছে, ইয়াক আপুনি জানে নে?”

১৩যীচুৱে উত্তৰ দি ক’লে, “যিবোৰ গছপুলি মোৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে ৰোৱা নাই, তাক উভালি পেলোৱা যাব। ১৪তেওঁলোকৰ কথা এৰি দিয়া; তেওঁলোক অন্ধ পথ প্ৰদৰ্শক। অন্ধই অন্ধক বাট দেখুৱালে, দুয়ো খাৱৈত পৰিব।”

১৫তেতিয়া পিতৰে যীচুক ক’লে, “এই দৃষ্টান্তটিৰ অৰ্থ আমাক বুজাই দিয়ক।” ১৬তেওঁ ক’লে, “তোমালোকে এতিয়াও বুজি পোৱা নাই নে?”

১৭তোমালোকে এই কথাও নুবুজা নে-মুখত যি সোমায়, সেয়ে পেটৰ ভিতৰলৈ যায় আৰু শৌচৰ দ্বাৰেদি বাহিৰলৈ ওলায়।

১৮কিন্তু মুখৰ পৰা যি বোৰ ওলায়, সেইবোৰ মানুহৰ অন্তৰৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলায় আৰু সেইবোৰেই মানুহক অশুচি কৰে। ১৯কিয়নো মানুহৰ অন্তৰৰ পৰাই সকলো কুচিন্তা, নৰবধ, ব্যভিচাৰ, যৌনপাপ, চুৰি, মিছা সাক্ষ্য আৰু নিন্দা এইবোৰ ওলায়। ২০এইবোৰেহে মানুহক অশুচি কৰে; কিন্তু নোদোহা হাতেৰে ভোজন কৰিলে মানুহ অশুচি নহয়।

এগৰাকী কনানীয়া মহিলাৰ জীয়েকক সুস্থ কৰা

২১তাৰ পাছত যীচুৱে সেই ঠাই এৰি তুৰ আৰু চীদোন অঞ্চললৈ গ’ল। ২২সেই ঠাইৰ এগৰাকী কনান দেশীয় মহিলাই আহি চিঞৰি চিঞৰি কবলৈ ধৰিলে “হে প্ৰভু, দায়ুদৰ বংশৰ সন্তান, মোলৈ দয়া কৰক। ভূতে ধৰাৰ বাবে মোৰ ছোৱালী জনীয়ে অতিশয় যন্ত্ৰণা পাইছে।” ২৩কিন্তু যীচুৱে তেওঁক একো উত্তৰ নিদিলে। শিষ্য সকলে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি নিবেদন কৰি ক’লে, “তাইক বিদায় দিয়ক; কিয়নো তাই চিঞৰি চিঞৰি আমাৰ পাছে পাছে আহি আছে।”

২৪কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি ক’লে, “মোক আন কোনো মানুহৰ ওচৰলৈ পঠোৱা নাই, কেৱল ইস্ৰায়েল-বংশৰ হেৰোৱা মেৰ^[৩] ৰ ওচৰলৈহে পঠোৱা হৈছে।” ২৫তাতে মহিলা গৰাকীয়ে আহি যীচুক প্ৰণিপাত কৰি ক’লে, “হে প্ৰভু, মোলৈ দয়া কৰক।” ২৬কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি ক’লে, “ল’ৰা-ছোৱালীৰ খোৱা বস্ত্ৰবোৰ কুকুৰৰ আগত পেলাই দিয়া ভাল নহয়।”

২৭তাই ক’লে, “হয় প্ৰভু, কিন্তু গৰাকীৰ মেজৰ পৰা উফৰি পৰাবোৰ কুকুৰে খাবলৈ পায়।” ২৮তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দিলে, “হে নাৰী, তোমাৰ বিশ্বাস মহৎ; তোমাৰ ইচ্ছাৰ দৰেই তোমালৈ হওঁক।” তাতে সেই মুহূৰ্ত্তৰে পৰা মহিলা গৰাকীৰ জীয়েক সুস্থ হ’ল।

২৯তাৰ পাছত যীচুৱে সেই ঠাইৰ পৰা গালীল সাগৰৰ ওচৰলৈ গ’ল। তাতে তেওঁ গৈ এটা পাহাৰৰ ওপৰত উঠি বহিল। ৩০তেতিয়া বহু মানুহৰ দল এটা তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল; তেওঁলোকে খোৱা, অন্ধ, বোবা, কোঙা আৰু অনেক ৰোগীক যীচুৰ চৰণলৈ আনিলে আৰু যীচুৱে তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে। ৩১তাতে সেই লোক সকলে বোবাক কথা কোৱা, কোঙাক সুস্থ হোৱা, খোৰাক খোজ কঢ়া আৰু অন্ধক দৃষ্টি পোৱা দেখি বিস্ময় মানি ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিলে।

চাৰি হাজাৰ মানুহক খুউৱা

৩২পাছত যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ওচৰলৈ মাতি ক’লে, “এই লোক সকললৈ মোৰ মৰম লাগিছে; কিয়নো তেওঁলোক মোৰ লগত তিনি দিন ধৰি আছে আৰু তেওঁলোকৰ লগত একো খোৱা-বস্ত্ৰ নাই। তেওঁলোকক লঘোনে বিদায় দিবলৈ মোৰ ইচ্ছা নাই; হয়তো বাটত অসুস্থ হৈ পৰিব পাৰে।” ৩৩তেতিয়া শিষ্য সকলে তেওঁক ক’লে, “এনেকুৱা এক নিৰ্জন ঠাইত ইমানবোৰ মানুহক খুৱাবৰ বাবে আমি ইমান ৰুটি ক’ত পাম?”

৩৪যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, “তোমালোকৰ ওচৰত কেইটা পিঠা আছে?” তেওঁলোকে কলে, “সাতটা পিঠা আৰু কেইটামান সৰু মাছ আছে।”

৩৫তেতিয়া যীচুৱে লোক সকলক মাটিত বহিবলৈ আজ্ঞা দিলে।

৩৬তেওঁ সেই সাতটা পিঠা আৰু মাছকেইটা ললে। তাৰ পাছত ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি সেইবোৰ ভাঙি শিষ্য সকলক দিলে আৰু শিষ্য সকলে খাবৰ বাবে লোক সকলক ভগাই দিলে। ৩৭তাতে সকলোৱে খাই তৃপ্ত হ’ল আৰু যি টুকুৰাবোৰ পৰি থাকিল শিষ্য সকলে সেইবোৰ গোটাই সাতটা পাচি পূৰ কৰিলে। ৩৮যি সকলে খাইছিল সেই সকলৰ মাজত মহিলা আৰু সৰু ল’ৰা-ছোৱালীৰ উপৰিও চাৰি হাজাৰ পুৰুষ আছিল। ৩৯তাৰ পাছত যীচুৱে লোক সকলক বিদায় দি নারত উঠি মগদনৰ অঞ্চললৈ গ’ল।

15:4 [1]

15:4 [2]

15:24 [3]

১৫ অধ্যায়। 16

ফৰীচী আৰু চদ্দুকী সকলে যীচুক পৰীক্ষা কৰা

¹ফৰীচী আৰু চদ্দুকী সকলে যীচুক পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু আকাশৰ পৰা কোনো এটা চিন তেওঁলোকক দেখুৱাবলৈ ক'লে। ²যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "সন্ধ্যা হলে আপোনালোকে কয়, 'বতৰ ফৰকাল হব, কিয়নো আকাশ খন ৰঙা হৈছে।'

³ৰাতিপুৱা কয়, 'আজি ডাৱঁৰীয়া হব; কিয়নো আকাশ ৰঙা ও অন্ধকাৰ হৈছে।' আপোনালোকে আকাশৰ অৱস্থা ঠিকেই বিচাৰ কৰিব জানে, অথচ সময়ৰ চিহ্ন বুজিব নোৱাৰে। ⁴এই যুগৰ পাপী আৰু ব্যাভিচাৰী লোক সকলে চিন বিচাৰে। কিন্তু যোনাৰ চিনৰ বাহিৰে তেওঁলোকক আন একো চিন দেখুওৱা নহ'ব।" তাৰ পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক এৰি গুচি গ'ল।

ফৰীচী আৰু চদ্দুকী সকলৰ শিক্ষালৈ সৱধান

⁵পাছত তেওঁৰ শিষ্য সকল সিপাৰলৈ আহিল, কিন্তু লগত ৰুটি আনিবলৈ পাহৰি গ'ল। ⁶যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে শুনা! ফৰীচী আৰু চদ্দুকী সকলৰ খমিৰৰ পৰা সৱধানে থাকিবা।" ⁷শিষ্য সকলে নিজৰ মাজত কোৱা-কুই কৰিলে, "আমি পিঠা অনা নাই কাৰণে তেওঁ এইদৰে ক'লে নেকি।" ⁸এই কথা বুজিব পাৰি যীচুৱে ক'লে, "অল্পবিশ্বাসী সকল, তোমালোকে নিজৰ মাজত পিঠা লৈ নহাৰ কাৰণে এই কথা কৈছো বুলি কিয় আলোচনা কৰিছা?"

⁹তোমালোকে এতিয়াও বুজা নাই নে বা তোমালোকৰ মনতো পৰা নাই নে সেই পাঁচ হাজাৰ মানুহৰ কাৰণে পাঁচটা পিঠাৰ কথা আৰু তাৰ পিছত কেইটা পাচি তোমালোকে তুলি লৈছিল? ¹⁰নাইবা সেই চাৰি হাজাৰ মানুহৰ কাৰণে সাতটা পিঠাৰ কথা আৰু কেইটা পাচি তোমালোকে তুলি লৈছিল?

¹¹মই যে তোমালোকক পিঠাৰ কথা কোৱা নাই, সেই বিষয়ে তোমালোকে কিয় বুজি পোৱা নাই? কিন্তু ফৰীচী আৰু চদ্দুকী সকলৰ খমিৰৰ পৰা সৱধান হবলৈহে কৈছো। ¹²তেতিয়া শিষ্য সকলে বুজি পালে যে, তেওঁ পিঠাৰ খমিৰৰ পৰা তেওঁলোকক সৱধান হবলৈ কোৱা নাই, কিন্তু ফৰীচী আৰু চদ্দুকী সকলৰ শিক্ষাৰ পৰাহে সৱধান হ'বৰ বাবে কৈছে।

যীচু অভিষিক্ত জন বুলি প্ৰকাশিত হোৱা

¹³তাৰ পাছত যীচু যেতিয়া চীজাৰীয়া-ফিলিপীৰ অঞ্চললৈ গ'ল, তেতিয়া শিষ্য সকলক তেওঁ সুধিলে "মানুহৰ পুত্ৰ কোন" ^[1] এই বিষয়ে লোক সকলে কি বুলি কয়? ¹⁴তেওঁলোকে কলে, "কোনো কোনোৱে কয় বাস্তবিত্য দিওঁতা যোহন; কোনোৱে এলিয়া, আন কোনোৱে যিৰিমিয়া বা ভাৱবাদী সকলৰ এজন বুলি কয়। ¹⁵তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, "কিন্তু তোমালোকে নো মোক কোন বুলি ভাবা?" ¹⁶তেতিয়া চিমোন পিতৰে উত্তৰ দি কলে, "আপুনি সেই অভিষিক্ত জন, জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।"

¹⁷তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, 'বাৰ যোনাৰ পুত্ৰ চিমোন, তুমি ধন্য; কিয়নো তেজ আৰু মাংসই তোমাৰ আগত এই কথা প্ৰকাশ কৰা নাই, কিন্তু স্বৰ্গত থকা মোৰ পিতৃয়েহে প্ৰকাশ কৰিলে। ¹⁸ময়ো তোমাক কওঁ যে "তুমি পিতৰ অৰ্থাৎ শিল, আৰু এই শিলৰ ওপৰত মই মোৰ মণ্ডলী স্থাপন কৰিম, মৃত্যুৰ কোনো শক্তিয়ে ইয়াক পৰাজয় কৰিব নোৱাৰিব।

¹⁹মই তোমাক স্বৰ্গৰাজ্যৰ চাবিবোৰ দিম, তাতে তুমি এই পৃথিবীত যিহকে বান্ধিবা, সেয়ে স্বৰ্গতো বান্ধি ৰখা হ'ব; আৰু তুমি পৃথিবীত যিহকে মুকলি কৰিবা, সেয়ে স্বৰ্গতো মুকলি হবলৈ দিয়া হ'ব।" ²⁰তেতিয়া যীচুৱে শিষ্য সকলক এই আজ্ঞা দিলে, তেওঁলোকে যাতে কাকো নকয় যে তেৱেই "খ্ৰীষ্ট, অৰ্থাৎ অভিষিক্ত জন"।

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে জনোৱা

²¹সেই সময়ৰ পৰা যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক জনাবলৈ ধৰিলে যে, তেওঁ অৱশ্যেই যিৰুচালেমলৈ যাব লাগিব, আৰু তাত পৰিচাৰক, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলৰ পৰা অনেক দুখভোগ পাই মৃত্যুভোগ কৰি তিন দিনৰ দিনা পুনৰায় উঠিব লাগিব। ²²তেতিয়া পিতৰে তেওঁক একাষলৈ নি অনুযোগ কৰি ক'লে "হে প্ৰভু, ই আপোনাৰ পৰা দূৰ হওঁক! আপোনাৰ প্ৰতি কেতিয়াও এনে নঘটক।" ²³কিন্তু যীচুৱে

পিতৰৰ ফালে ঘূৰি চাই তেওঁ ক'লে, "মোৰ আগৰ পৰা দূৰ হ'ল চয়তান; তই মোৰ পথৰ বিঘিনি স্বৰূপ, তই ঈশ্বৰৰ কথা নাভাবি, মানুহৰ কথাহে ভাবিছ।"

²⁴তাৰ পাছত যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "কোনোৱে যদি মোৰ পাছত আহিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেন্তে তেওঁ নিজকে অস্বীকাৰ কৰক আৰু নিজৰ ক্ৰুচ তুলি লৈ, মোক অনুসৰণ কৰক। ²⁵কিয়নো যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব খোজে, তেওঁ তাক হেৰুৱাব; কিন্তু যি কোনোৱে মোৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ হেৰুৱায়, তেওঁ সেই প্ৰাণ পাব। ²⁶কাৰণ কোনো মানুহে গোটেই খন জগত পায়ো যদি নিজৰ প্ৰাণকে হানি কৰে, তেন্তে তেওঁৰ কি লাভ? মনুহে নিজৰ প্ৰাণৰ সলনি কি দিব পাৰে?

²⁷কিয়নো মানুহৰ পুত্ৰই নিজৰ পিতৃৰ মহিমাৰে স্বৰ্গদূত সকলক লগত লৈ আহিব। তেতিয়া তেওঁ প্ৰতিজনক নিজৰ কৰ্ম অনুসাৰে ফল দিব।"
²⁸মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তোমালোকৰ মাজত এনে কিছুমান লোক ইয়াত থিয় হৈ আছে যি সকলে মানুহৰ পুত্ৰক নিজৰ ৰাজ্যলৈ অহা নেদেখা পৰ্যন্ত মৃত্যুভোগ নকৰিব।"

16:13 ^[1]

১৬ অধ্যায়। 17

যীচুৱে অন্য ৰূপ ধৰা

¹ছদিনৰ পাছত যীচুৱে পিতৰ, যাকোব আৰু তেওঁৰ ভায়েক যোহনক লগত লৈ এটা ওখ পাহাৰৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল। ²যীচুৱে তেওঁলোকৰ সন্মুখত অন্য ৰূপ ধৰিলে; তেওঁৰ মুখ সূৰ্যৰ দৰে দীপ্তমান আৰু বস্ত্ৰ পোহৰৰ নিচিনা শুক্ল হৈ গ'ল।

³তেতিয়া হঠাৎ মোচি আৰু এলিয়াই তেওঁলোকৰ কাষত উপস্থিত হৈ যীচুৰ লগত কথোপকথন কৰিলে। ⁴তাতে পিতৰে মাত লগাই যীচুক ক'লে, "প্ৰভু, ভালেই হৈছে যে, আমি ইয়াত আছো। আপোনাৰ ইচ্ছা হ'লে, মই ইয়াত তিনিটা পজাঁ সাজিম-এটা আপোনাৰ, এটা মোচিৰ আৰু এটা এলিয়াৰ কাৰণে।

⁵তেওঁ যেতিয়া কথা কৈ আছিল, সেই সময়ত এচপৰা উজ্জ্বল মেঘে তেওঁলোকক ঢাকি ধৰিলে। সেই মেঘৰ পৰা এই বাণী শুনা গ'ল, "এওঁ মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, এওঁত মই পৰম সন্তুষ্ট, এওঁৰ কথা শুনা।" ⁶এই কথা শুনি শিষ্য সকলে অতিশয় ভয় পাই মাটিত উবুৰি খাই পৰিল। ⁷তেতিয়া যীচুৱে ওচৰলৈ আহি তেওঁলোকক স্পৰ্শ কৰি ক'লে, "উঠা, ভয় নকৰিবা।" ⁸তাৰ পাছত তেওঁলোকে চকু তুলি চাই যীচুৰ বাহিৰে আন কাকো দেখা নাপালে।

⁹পাছত তেওঁলোক পৰ্বতৰ পৰা নামি আহি থাকোতে, যীচুৱে তেওঁলোকক আঞ্জা দি ক'লে, "মানুহৰ পুত্ৰ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা উত্থান নোহোৱা পৰ্যন্ত তোমালোকে এই দৰ্শনৰ কথা কাকো নকবা।" ¹⁰তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক সুধিলে, "তেন্তে এলিয়া প্ৰথমে আহিব লাগে বুলি বিধানৰ অধ্যাপক সকলে কিয় কয়?" ¹¹তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, "এলিয়া অৱশ্যেই আহিব আৰু তেওঁ সকলো পুনঃস্থাপন কৰিব। ¹²কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, এলিয়া ইতিমধ্যেই আহি গ'ল আৰু লোক সকলে তেওঁক চিনি নাপালে; লোক সকলে তেওঁৰ প্ৰতি যি ইচ্ছা তাকে কৰিলে। এইদৰে মানুহৰ পুত্ৰয়ো তেওঁলোকৰ হাতত দুখ-ভোগ কৰিব লাগিব।" ¹³তেতিয়া শিষ্যনসকলে বুজি পালে যে, তেওঁ তেওঁলোকক বাপ্তিস্ম দিয়া যোহন^[1] ৰ বিষয়ে কৈছে।

যীচুৱে এজন অসুস্থ লোক সুস্থ কৰা

¹⁴যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল যেতিয়া লোক সকলৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিল, তেতিয়া এজন মানুহ যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু তেওঁৰ আগত আঁঠু কাটি ক'লে, ¹⁵"হে প্ৰভু, আপুনি মোৰ পুত্ৰলৈ দয়া কৰক। সি মূগী ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ বৰ কষ্ট পাই আছে। সি বাৰে বাৰে হয় জুই অথবা পানীত পৰি যায়। ¹⁶মই আপোনাৰ শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আনিছিলো, কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁক সুস্থ কৰিব নোৱাৰিলে।"

¹⁷তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, "তোমালোক অবিশ্বাসী আৰু অপথে যোৱা বংশ; আৰু কিমান কাল মই তোমালোকৰ লগে লগে থাকিম? কিমান দিন নো মই তোমালোকক সহিম? লৰাটিক মোৰ ওচৰলৈ আনা।" ¹⁸তেতিয়া যীচুৱে সেই দুষ্ট আত্মাক ধমক দিয়াত সি লৰাটোৰ পৰা ওলাই গ'ল আৰু সেই মুহূৰ্ত্তৰে পৰা ল'ৰাটো সুস্থ হ'ল।

¹⁹তাৰ পাছত শিষ্য সকলে নিৰলে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, "আমি নো তাক কিয় খেদাব নোৱাৰিলো?" ²⁰যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকৰ অন্ধ-বিশ্বাসৰ কাৰণে; কিয়নো মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এটি সৰিয়হ গুটিৰ সমানো যদি তোমালোকৰ বিশ্বাস থাকে, তেন্তে এই পৰ্বতটোক যদি তোমালোকে কোৱা 'ইয়াৰ পৰা তালৈ যা' তেতিয়া ই যাব। তোমালোকৰ বাবে একোৱেই অসাধ্য নহব।

²¹প্ৰাৰ্থনা আৰু লঘোনৰ বিনে এই ধৰণৰ দুষ্ট আত্মা কোনোমতে বাহিৰ নহয়।

নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে দ্বিতীয় বাৰ জনোৱা

22 পাছত যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল গালীল প্ৰদেশত থাকোতে যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "মানুহৰ পুত্ৰক লোক সকলৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব। 23 লোক সকলে তেওঁক বধ কৰিব আৰু তিন দিনৰ দিনা তেওঁ পুনৰাই জীয়াই উঠিব।" এই কথা শুনি শিষ্য সকল অতি দুঃখিত হল।

কৰ দিয়াৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

24 যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল কফৰনাহুমলৈ গ'ল। যি সকল কৰ সংগ্ৰহকাৰীয়ে আধলি তোলে, তেওঁলোকে পিতৰৰ ওচৰলৈ আহি কলে, "তোমালোকৰ গুৰুৱে আধলিটো নিদিয়ৈ নে?" 25 তেওঁ ক'লে "দিয়ে।" ইয়াৰ পাছত পিতৰে ঘৰলৈ আহি কিবা কোৱাৰ আগেয়ে যীচুৱে তেওঁক কলে, "চিমোন, তোমাৰ মনত কি ভাৱ হয়? পৃথিৱীৰ ৰজা সকলে কোন লোকৰ পৰা কৰ বা মাচুল আদায় কৰে? নিজৰ দেশৰ লোক সকলৰ পৰা নে আন বিদেশী সকলৰ পৰা?"

26 পিতৰে ক'লে "বিদেশী সকলৰ পৰা," যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তেনেহ'লে নিজৰ দেশৰ লোক সকল কৰ দিয়াৰ পৰা মুক্ত। 27 তথাপি আমি যেন কৰ সংগ্ৰহকাৰী সকলৰ বিধিনি নজন্মাও, এই কাৰণে তুমি সাগৰলৈ গৈ বৰশী বোৱা আৰু প্ৰথমে যি মাছ উঠিব সেইটোকে ধৰি মুখ মেলিলে এটকা ৰূপ পাবা; সেইটো আনি মোৰ আৰু তোমাৰ কাৰণে তেওঁলোকক কৰ দিয়াগৈ।"

17:13 [1]

১৭ অধ্যায়। 18

স্বৰ্গৰাজ্যত শ্ৰেষ্ঠ কোন

1 সেই সময়ত শিষ্য সকলে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, "প্ৰভু, স্বৰ্গৰাজ্যত শ্ৰেষ্ঠ কোন?" 2 তেতিয়া যীচুৱে এটি শিশুক ওচৰলৈ মাতি আনি তেওঁলোকৰ মাজত থিয় কৰাই কলে, 3 "মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, যদি তোমালোকে মন পৰিবৰ্তন কৰি শিশু সকলৰ দৰে হ'ব নোৱাৰা, তেন্তে কোনোমতেই স্বৰ্গৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিব।"

4 এতেকে যি কোনোৱে এই শিশুটিৰ দৰে নিজকে নম্ৰ কৰে, তেৱেই স্বৰ্গৰাজ্যত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ। 5 আকৌ যি কোনোৱে এনে এটি শিশুক মোৰ নামেৰে গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোকেই গ্ৰহণ কৰে। 6 মোক বিশ্বাস কৰা এই নম্ৰ সকলৰ মাজৰ কোনোবা এজনক যদি কোনোৱে পাপৰ পথত লৈ যায়, তেন্তে ডিঙিত এটা ডাঙৰ জাঁত বান্ধি তেওঁক বৰং সমুদ্ৰৰ গভীৰ পানীত ডুবাই দিয়াই তেওঁৰ পক্ষে ভাল হ'ব।

7 হায়! বিধিনিৰ সময়ৰ কাৰণে এই জগত; কিয়নো বিধিনিৰ সময় অৱশ্যেই আহিব। কিন্তু যি মানুহৰ দ্বাৰাই বিধিনি হয়, তেওঁৰ সন্তাপ হ'ব। 8 তোমালোকক পাপলৈ নিয়াৰ কাৰণ যদি তোমালোকৰ হাত বা ভৰি হয়, তেন্তে তাক কাটি দূৰলৈ দলিয়াই পেলোৱা; দুই হাত বা দুই ভৰি লৈ চিৰকাল জুইত পেলোৱা হোৱাতকৈ, কোণ্ডা বা খোৰা হৈ জীৱনত প্ৰৱেশ কৰাই তোমালোকৰ পক্ষে ভাল।

9 তোমালোকৰ চকুৱে যদি তোমালোকক পাপৰ পথলৈ নিয়ে, তেন্তে তাকো কাটি তোমালোকৰ পৰা দূৰলৈ দলিয়াই পেলোৱা; দুই চকু লৈ অনন্ত জুইত পেলোৱা হোৱাতকৈ, বৰং কণা হৈ জীৱনত সোমোৱাই তোমালোকৰ পক্ষে ভাল।

10 সেয়ে সাৱধানে চলিবা; তোমালোকে এই সৰু সকলৰ মাজৰ এজনকো হেয়জ্ঞান নকৰিবা; কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, স্বৰ্গত তেওঁলোকৰ দূত সকলে মোৰ স্বৰ্গীয় পিতৃৰ মুখ সদায় যেন দেখা পায়। 11 কাৰণ যি হেৰাল, তাক বিচাৰি ৰক্ষা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰ আহিল।

12 তোমালোকে কি ভাবা? যদি কোনো এজন মানুহৰ এশটা ভেড়া থাকে আৰু তাৰ মাজৰ পৰা যদি এটা ভুল পথে গৈ হেৰাই যায়, তেতিয়া তেওঁ জানো নিৰানব্বৈটা ভেড়া পাহাৰৰ দাঁতিত এৰি থৈ হেৰোৱা ভেড়াটোক বিচাৰি নাযাব? 13 আৰু যদি হেৰোৱাটোক কেনেকৈ পায়, তেন্তে মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ যে, ভুল পথে নোযোৱা সেই নিৰানব্বৈটা ভেড়াতকৈ যিটো হেৰাই গৈছিল সেই ভেড়াটোক ঘূৰাই পোৱাত তেওঁ অধিক আনন্দ কৰিব। 14 এইদৰে এই সৰু সকলৰ মাজৰ এটিও নষ্ট হোৱাটো স্বৰ্গত থকা তোমালোকৰ পিতৃয়ে ইচ্ছা নকৰে।

ক্ষমাৰ বিষয়ে শিক্ষা

15 কিন্তু তোমাৰ ভায়েৰাই যদি তোমাৰ বিৰুদ্ধে অন্যায় কৰে, তেন্তে তেওঁ অকলে থাকোতেই ওচৰলৈ গৈ তেওঁৰ দোষ দেখুৱাই দিয়া। তেওঁ যদি তোমাৰ কথা শুনে, তেন্তে তুমি তোমাৰ ভায়েৰাক ঘূৰাই পাল। 16 কিন্তু যদি নুশুনে, তেন্তে দুই এজন ভাইক তোমাৰ লগত লৈ যোৱা, যাতে দুই বা তিনি জন সাক্ষীৰ কথাত প্ৰত্যেকটো বিষয় সত্য বুলি প্ৰমাণিত হয়।

17 যদি তেওঁ তেওঁলোকৰ কথাও নুশুনে, তেন্তে মণ্ডলীক জনাবা; মণ্ডলীৰ কথাও যদি নুশুনে, তেন্তে তেওঁ তোমাৰ ওচৰত অনা-ইহুদী আৰু কৰ-সংগ্ৰহকাৰীৰ দৰে হওঁক।

18 মই তোমালোকক সঁচাকৈয়ে কওঁ, তোমালোকে পৃথিৱীত যিহকে বান্ধিবা, সেয়ে স্বৰ্গতো বন্ধ কৰা হ'ব আৰু পৃথিৱীত যিহকে মুকলি কৰিবা, সেয়ে স্বৰ্গতো মুকলি কৰা হ'ব। 19 পুনৰায় মই তোমালোকক কওঁ, পৃথিৱীত তোমালোকৰ দুজনৰ যদি প্ৰাৰ্থনীয় কোনো বিষয়ত এক মন হয়, তেন্তে স্বৰ্গত থকা মোৰ পিতৃৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকলৈ সেই বিষয় সিদ্ধ কৰা হ'ব 20 কিয়নো যি ঠাইত দুই বা তিনি জন মোৰ নামেৰে গোট খায়, সেই ঠাইত ময়ো তেওঁলোকৰ মাজত থাকোঁ।"

21 তেতিয়া পিতৃৰে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, "হে প্ৰভু, মোৰ ভায়ে মোৰ অহিতে কিমান বাৰ অন্যায় কৰিলে মই তেওঁক ক্ষমা কৰিম? সাত বাৰলৈকে নে?" 22 যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "সাত বাৰলৈকে বুলি মই তোমাক নকওঁ; কিন্তু সাত সত্তৰ গুণ বাৰ বুলিহে কওঁ।

23 স্বৰ্গৰাজ্যক এনেদৰে তুলনা দিয়া হয়; যেনেকৈ, এজন ৰজাই নিজৰ দাস সকলৰ ওচৰত হিচাব বিচাৰিলে। 24 যেতিয়া তেওঁ হিচাব লবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, তেতিয়া তেওঁৰ আগলৈ এনে এজন দাসক অনা হ'ল যি জনৰ ৰজাৰ ওচৰত দহ হাজাৰ ৰূপৰ ঋণ আছিল। 25 কিন্তু পৰিশোধ কৰিবলৈও তেওঁৰ ক্ষমতা নাছিল। তেতিয়া হিচাব ৰক্ষক জনে এই আদেশ দিলে যে, সেই লোক জনৰ সৈতে তেওঁৰ স্ত্ৰী, ল'ৰা-ছোৱালী আৰু তেওঁৰ সৰ্বস্ব বিক্ৰী কৰি যেন ঋণ পৰিশোধ কৰা হয়।

26 সেই দাসে মাটিত পৰি হিচাব ৰক্ষকৰ ভৰিত ধৰি ক'লে, "হে প্ৰভু, ধৈৰ্য ধৰক, মই আপোনাৰ আটাইখিনি ঋণ পৰিশোধ কৰিম।" 27 তেতিয়া হিচাব ৰক্ষকে মৰম কৰি সেই দাসক এৰি দিলে আৰু তাৰ ঋণও ক্ষমা কৰি দিলে।

28 পাছত সেই দাসে বাহিৰলৈ গৈ তেওঁৰ এজন সহকৰ্মীক দেখা পালে। তাৰ ওচৰত সেই সহকৰ্মী জনৰ প্ৰায় এশ ৰূপ ঋণ আছিল। দাস জনে তাৰ সঙ্গীৰ ডিঙি চেপি ক'লে, 'তই যে টকা ধাৰে লৈছিলি, সেই টকা এতিয়া পৰিশোধ কৰ।' 29 তেতিয়া তাৰ সহকৰ্মী জনে মাটিত পৰি কাকুতি-মিনতি কৰি ক'লে, 'ধৈৰ্য ধৰছোন, মই তোৰ সকলো ধাৰ পৰিশোধ কৰিম।'

30 কিন্তু তেওঁ সন্মত নহ'ল। বৰং পৰিশোধ নকৰা পৰ্যন্ত তেওঁক বন্দীশালত বন্দী কৰি থলে। 31 তেওঁৰ সহদাসবোৰে এই ঘটনা দেখি অতিশয় দুঃখিত হ'ল। সিহঁতে হিচাব-ৰক্ষকৰ ওচৰলৈ গৈ যি যি ঘটিল, সেই সকলো বিষয় তেওঁক জনালে।

32 তেতিয়া হিচাব-ৰক্ষকে সেই দাসক মাতি কলে, 'দুষ্ট দাস! তই মোক কাকুতি-মিনতি কৰাত মই তোৰ সকলো ধাৰ ক্ষমা কৰিলোঁ 33 তেন্তে মই যেনেকৈ তোক দয়া কৰিছিলোঁ, তয়ো তেনেকৈ তোৰ সহদাসক দয়া কৰা উচিত নাছিল নে?'

34 তেতিয়া হিচাব-ৰক্ষকৰ খং উঠিল আৰু দিবলগীয়া আটাইখিনি ঋণ পৰিশোধ নকৰা পৰ্যন্ত দাস জনক যাতনাকাৰীৰ হাতত শোধাই দিলে।

35 ঠিক সেইদৰে তোমালোকক প্ৰতিজনে যদি তোমালোকৰ ভাইক অন্তৰেৰে সৈতে ক্ষমা নকৰা, তেন্তে মোৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়েও তোমালোকক এইদৰে কৰিব।

১৮ অধ্যায়। 19

1 এইবোৰ কথা কোৱাৰ অন্তত যীচু গালীলৰ পৰা যৰ্দনৰ সিপাৰে থকা যিহুদিয়া দেশৰ সীমালৈ আহিল। 2 মানুহৰ বৃহৎ দল এটাও তেওঁৰ পাছে পাছে আহিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁ সেই লোক সকলক সুস্থ কৰিলে।

3 সেই সময়ত কেইজনমান ফৰীচীয়ে আহি যীচুক পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে সুধিলে, "কোনো লোকৰ পক্ষে যি কোনো কাৰণত পত্নীক ত্যাগ কৰাটো বিধি-সন্মত হয় নে?" 4 তাতে যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, "আৰম্ভণিতে সৃষ্টিকৰ্তাই যে তেওঁলোকক পুৰুষ আৰু স্ত্ৰী কৰি সজজন কৰিলে, সেই বিষয়ে অপোনালোকে জানো পঢ়া নাই? [1] 5 তাৰ পাছত ঈশ্বৰে আকৌ কৈছিল, 'এই হেতুকে মানুহে নিজৰ পিতৃ মাতৃক এৰি, নিজৰ স্ত্ৰীত আসক্ত হৈ এক দেহ হ'ব' [2] 6 তেওঁলোক এতিয়া দুজন নহয়, কিন্তু দুয়ো এক-দেহ হ'ল। এতেকে ঈশ্বৰে যি জনক একেলগে যোগ কৰিছে, মানুহে তেওঁক বিয়োগ নকৰক।"

7 তেতিয়া ফৰীচী সকলে তেওঁক সুধিলে, "তেন্তে মোচিয়ে কিয় ত্যাগ পত্ৰ দি ভাৰ্য্যক এৰিবলৈ আদেশ দিছে?" 8 যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "অপোনালোকৰ কঠোৰ মনৰ কাৰণে মোচিয়ে নিজৰ ভাৰ্য্যক ত্যাগ কৰিবলৈ আপোনালোকক অনুমতি দিছে; অৰম্ভণিতে কিন্তু এনেকুৱা নাছিল। 9 সেয়ে, মই অপোনালোকক কওঁ, যদি কোনো মানুহে ব্যভিচাৰৰ বাহিৰে আন কোনো কাৰণত ভাৰ্য্যক ত্যাগ কৰি অন্যক বিয়া কৰায়, তেন্তে সেই জনে ব্যভিচাৰ কৰে আৰু কোনোৱে যদি পৰিত্যক্ত হোৱা সেই ভাৰ্য্যক বিয়া কৰায়, তেন্তে তেওঁ ব্যভিচাৰ কৰে।"

10 তেতিয়া শিষ্য সকলে যীচুক ক'লে, "যদি নিজৰ ভাৰ্য্যক সৈতে এজন পুৰুষৰ সম্পৰ্ক এনেকুৱাই হয়, তেন্তে বিয়া নকৰোৱাই ভাল।" 11 যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "সকলোৱে এই শিক্ষা মানি লব নোৱাৰে, কেৱল যি সকলক সেই ক্ষমতা দিয়া হৈছে, তেওঁলোকেহে এই বিষয় মানি লব পাৰে। 12 কোনোৱে মাকৰ গৰ্ভৰ পৰাই নপুংসক হৈ জন্ম পাইছে; আন কাৰোবাক মানুহেই নপুংসক কৰিছে; পুণৰ এনে কোনো কোনো লোক আছে যি সকলে স্বৰ্গৰাজ্যৰ কাৰণে নিজকে নিজে নপুংসক কৰিছে। যি জনে এই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে, তেওঁ গ্ৰহণ কৰক।"

শিশু সকলক আশীৰ্বাদ কৰা

13 তাৰ পাছত লোক সকলে সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক যীচুৰ কাষলৈ লৈ আহিল যাতে শিশু সকলৰ ওপৰত হাত ৰাখি তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰে; কিন্তু যীচুৰ শিষ্য সকলে তেওঁলোকক দাবি-ধমকি দিবলৈ ধৰিলে। 14 তেতিয়া যীচুৱে কলে, " শিশুবোৰক মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিয়া, নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য এওঁলোকৰ নিচিনা লোক সকলৰ বাবেহে। " 15 ইয়াৰ পিছত তেওঁ শিশু সকলৰ ওপৰত নিজৰ হাত ৰাখিলে। পাছত সেই ঠাইৰ পৰা তেওঁ আতৰি গ'ল।

ধন-সম্পত্তি আৰু অনন্ত জীৱনৰ বিষয়ে শিক্ষা

16 এদিন এজন যুৱকে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, " হে গুৰু, অনন্ত জীৱন পাবৰ কাৰণে মই কি সংকৰ্ম কৰিব লাগিব? " 17 যীচুৱে তেওঁক ক'লে, " সং কৰ্ম কি, এই বিষয়ে তুমি মোক কিয় সুধিছা? সং মাত্ৰ এজনেই আছে। যদি তুমি সেই অনন্ত জীৱনত সোমাবলৈ ইচ্ছা কৰা, তেন্তে তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰা। "

18 মানুহ জনে তেওঁক সুধিলে, " কোনবোৰ আজ্ঞা? " যীচুৱে ক'লে, " নৰ-বধ নকৰিবা; ব্যভিচার নকৰিবা; চুৰ নকৰিবা; 19 মিছা সাক্ষ্য নিদিবা; নিজৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰা; আৰু তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰিবা। "

20 সেই যুৱক জনে তেতিয়া তেওঁক ক'লে, " মইতো এই সকলোবোৰ পালন কৰি আহিছো; এতিয়া মোৰ কি কৰিবলৈ বাকী আছে? " 21 যীচুৱে তেওঁক ক'লে, " যদি তুমি নিখুঁত হবলৈ ইচ্ছা কৰা, তেন্তে যোৱা; তোমাৰ সৰ্বস্ব বেচা আৰু দৰিদ্ৰ সকলক দান কৰা, তাতে স্বৰ্গত তোমাৰ ধন হ'ব। তাৰ পাছত আহা, মোৰ অনুকাৰী হোৱা। 22 এই কথা শুনি যুৱক জন অতি দুঃখিত হৈ গুচি গ'ল; কিয়নো তেওঁৰ বহুত ধন-সম্পত্তি আছিল।

23 তেতিয়া যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, " মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, ধনী লোকৰ বাবে স্বৰ্গৰাজ্যত প্ৰবেশ কৰা কঠিন। 24 পুনৰায় মই তোমালোকক কওঁ, ধনী ব্যক্তিৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমোৱাতকৈ বৰং বেজীৰ বিস্কোয়েদি উট সোমোৱা উজু। "

25 এই কথা শুনি শিষ্য সকলে অতিশয় বিস্মিত হৈ ক'লে, " তেনেহলে পৰিত্ৰাণ পোৱা কাৰ সম্ভৱ? " 26 যীচুৱে তেওঁলোকলৈ চাই ক'লে, " ই মানুহৰ পক্ষে অসম্ভৱ ঠিকেই, কিন্তু ঈশ্বৰৰ পক্ষে সকলো সম্ভৱ। " 27 তেতিয়া পিতৰে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, " চাওঁক, আমি সকলোকে এৰি আপোনাৰ পাছত আহিছো, তেনেহলে আমি পাম নে? " 28 যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " মই সঁচাকৈ তোমালোকক কওঁ, তোমালোক যি সকল মোৰ অনুগামী হ'লা, নতুন সৃষ্টিৰ সময়ত যেতিয়া মানুহৰ পুত্ৰ নিজৰ প্ৰভাৱেৰে সিংহাসনত বহিব, তেতিয়া তোমালোকেও বাৰ খন সিংহাসনত বহিবা আৰু ইস্ৰায়েলৰ বাৰ ফৈদৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবা।

29 যি কোনোৱে মোৰ নামৰ কাৰণে নিজৰ ঘৰ, ভাই-ভনী, পিতৃ-মাতৃ, সন্তান, বা মাটিকে এৰে, তেওঁ তাৰ এশ গুণ বেচি পাব আৰু অনন্ত জীৱনৰো অধিকাৰী হ'ব। 30 যি সকল এতিয়া প্ৰথমত আছে, তেওঁলোকৰ মাজৰ অনেক পাছ হ'ব, আৰু যি সকল শেষত আছে, তেওঁলোকৰ মাজৰ বহু লোক আগ হ'ব।

19:4 [1]

19:5 [2]

১৯ অধ্যায়। 20

বনুৱা সকলৰ দৃষ্টান্ত

1 স্বৰ্গৰাজ্য এজন গৰাকীৰ নিচিনা। তেওঁ এদিন নিজৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ কামৰ বাবে অতি ৰাতিপুৱাতে বনুৱা সকলক বিচাৰি ওলাই গ'ল। 2 তেওঁ এক এক [1] দীনাৰ দিবলৈ বনুৱা সকলৰ সৈতে বন্দৱস্ত কৰি সিহঁতক দ্ৰাক্ষাবাৰীলৈ পঠাই দিলে।

3 প্ৰায় নটা বজাত তেওঁ আকৌ ওলাই গ'ল আৰু আন কিছুমান বনুৱাক বজাৰত তেতিয়াও থিয় হৈ থকা দেখি তেওঁ সিহঁতক ক'লে,

4 'তোমালোকেও মোৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীলৈ কাম কৰিবলৈ যোৱা। মই তোমালোকক উপযুক্ত মজুৰি দিম।' তেতিয়া সিহঁতেও কাম কৰিবলৈ গ'ল।

5 আকৌ প্ৰায় বাৰটা আৰু তাৰ পাছত তিনিটা বজাত তেওঁ ওলাই গৈ, সেই একেদৰেই কৰিলে। 6 পুণৰ প্ৰায় পাঁচমান বজাত তেওঁ ওলাই গৈ আন কেইজনমানক থিয় হৈ থকা দেখি সিহঁতক সুধিলে, 'তোমালোকে একো কাম নকৰাকৈ গোটেই দিনতো ইয়াত কিয় থিয় হৈ আছা? 7 সিহঁতে তেওঁক ক'লে, 'কোনেও আমাক কামত লগোৱা নাই।' তেতিয়া তেওঁ সিহঁতক ক'লে, 'তোমালোকো মোৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ কামলৈ যোৱা।'

^৪পাছত গধূলি সময়ত, সেই দ্রাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে নিজৰ কৰ্মচাৰীক ক'লে, 'বনুৱা সকলক মাতি শেষৰ জনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি, প্ৰথম জনলৈকে প্ৰত্যেককে মজুৰী দিয়া।' ^৯পাঁচ মান বজাত যি সকলক বনুৱাক কামত লগোৱা হৈছিল, সিহঁতে আহি এক দীনাকৈ পালে। ^{১০}তাতে যি সকল বনুৱাক প্ৰথমে কামত লগোৱা হৈছিল, সিহঁতে বেচিকৈ মজুৰী পাব বুলি মনে মনে ভাবিলে; কিন্তু সিহঁতেও এক এক^[২] দীনাবহে পালে।

^{১১}সিহঁতে নিজৰ মজুৰী পোৱাৰ পাছত গৰাকীৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ কৰি ক'লে, ^{১২}'আমি গোটেই দিনটো ৰ'দৰ তাপত কাম কৰিলো; কিন্তু এই শেষত অহা বনুৱা সকলে মাত্ৰ এঘণ্টা কাম কৰিছে, তথাপিও আপুনি সিহঁতক আমাৰ সমানেই দিলে।

^{১৩}তেতিয়া গৰাকীয়ে সিহঁতৰ মাজৰ এজনক উত্তৰ দিলে, 'বন্ধু, মই তোমালোকৰ ওপৰত একো অন্যায় কৰা নাই; তোমালোকে জানো মোৰ লগত এক দীনাবহ কাম কৰিবলৈ বন্দৱস্ত কৰা নাছিলো? ^{১৪}তোমালোকক যিমান দিছো, এই শেষৰ কেইজনকো সিমান দিবলৈ মোৰ ইচ্ছা; নিজৰ পাবলগীয়াখিনি লৈ তোমালোক গুচি যোৱা।

^{১৫}যিবোৰ মোৰ নিজৰ বস্ত্ৰ, সেইবোৰ মই নিজৰ ইচ্ছামতে ব্যৱহাৰ কৰাৰ অধিকাৰ জানো মোৰ নাই? নে মই দয়ালু হোৱাৰ বাবে তোমালোকৰ চকু পুৰিছে? ^{১৬}এইদৰে পাছ হোৱা সকল আগ হ'ব আৰু আগ হোৱা সকল পাছ হ'ব। "

নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে তৃতীয় বাৰ জনোৱা

^{১৭}তাৰ পাছত যীচু যিৰুচালেমলৈ যোৱাৰ পথত, বাৰ জন শিষ্যক একাধৰীয়া কৰি মাতি নি ক'লে, ^{১৮}" চোৱা, আমি যিৰুচালেমলৈ গৈ আছো; তাত মানুহৰ পুত্ৰক প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব; তাতে তেওঁলোকে তেওঁক প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা দিব; ^{১৯}তেওঁলোকে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰিবৰ কাৰণে চাবুকেৰে কোবাবলৈ আৰু জ্বুচত দিবলৈ অনা-ইহুদী সকলৰ হাতত শোধাই দিব; কিন্তু তিন দিনৰ দিনা তেওঁক তোলা হ'ব। "

চিবদিয়ৰ দুজন পুত্ৰৰ মাকৰ নিবেদন

^{২০}তাৰ পাছত চিবদিয়ৰ পুত্ৰক দুজনক সিহঁতৰ মাকে লগত লৈ যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু প্ৰণিপাত কৰি তেওঁৰ ওচৰত যাচনা কৰিলে।

^{২১}তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক সুধিলে " তুমি কি বিচাৰি আহিছা? " তেওঁ যীচুক ক'লে, " আপুনি এই আদেশ দিয়ক যেন আপোনাৰ ৰাজ্যত মোৰ এই দুটা পুত্ৰৰ এটাই আপোনাৰ সোঁহাতে, আনটোৱে বাওঁহাতে বহিবলৈ পায়। "

^{২২}যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, " তোমালোকে কি খুজিছা, সেই বিষয়ে নাজানা। মই যি পাত্ৰত পান কৰিবলৈ গৈছোঁ, তোমালোকে সেই পাত্ৰত পান কৰিব পাৰিবা নে? " তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে 'পাৰিমা।' ^{২৩}তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোকে মোৰ পান-পাত্ৰত পান কৰিবা হয়, কিন্তু মোৰ সোঁহাতে আৰু বাওঁ হাতে বহিবলৈ দিবৰ বাবে মোৰ ক্ষমতা নাই। মোৰ পিতৃয়ে যি লোক সকলৰ কাৰণে ইয়াক যুগুত কৰি ৰাখিছে, তেওঁলোককহে দিয়া হ'ব। " ^{২৪}এই কথা শুনি আন দহ জন শিষ্যই এই দুজন ভাই-ককায়েকৰ প্ৰতি অসন্তুষ্ট হ'ল।

^{২৫}তেতিয়া যীচুৱে শিষ্য সকলক মাতি ক'লে, " তোমালোকে এই কথা জানা যে, অনা-ইহুদী সকলৰ শাসনকৰ্তা সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব কৰে, আৰু নেতা সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত ক্ষমতা চলায়। ^{২৬}তোমালোকৰ মাজত তেনে হোৱা উচিত নহ'য়; তোমালোকৰ মাজত যি কোনোৱে মহান হবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ তোমালোকৰ সেৱাকাৰী হওঁক। ^{২৭}যি কোনোৱে তোমালোকৰ মাজত প্ৰথম হবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ তোমালোকৰ দাস হওঁক, ^{২৮}মানুহৰ পুত্ৰই সেৱা-শুশ্ৰূষা পাবলৈ নহয়, কিন্তু সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ আৰু অনেকৰ মুক্তিৰ মূল্যৰ অৰ্থে নিজৰ প্ৰাণ দিবলৈহে আহিল। "

দুজন অন্ধক চকু দিয়া

^{২৯}পাছত যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল যিৰীহোৰ পৰা ওলাই যাওঁতে, অনেক লোক যীচুৰ পাছে পাছে গ'ল। ^{৩০}তাতে বাটৰ কাষত দুজন অন্ধক বহি আছিল; যীচু সেই বাটেদি যোৱা শুনি সিহঁতে চিঞৰি চিঞৰি কবলৈ ধৰিলে, " হে দায়ুদৰ বংশধৰ আমাক দয়া কৰক। " ^{৩১}কিন্তু সিহঁতে যেন মনে মনে থাকে, তাৰ বাবে লোক সকলে ধমকি দিলে; কিন্তু সিহঁতে তেতিয়া পুনৰ বৰকৈ চিঞৰিহে ক'লে, " হে প্ৰভু, দায়ুদৰ বংশৰ সন্তান, আমাক দয়া কৰক। "

^{৩২}তেতিয়া যীচু ধমকি ৰ'ল আৰু সিহঁতক মাতি সুধিলে, " তোমালোকে কি বিচাৰা? মই তোমালোকৰ কাৰণে কি কৰিম? " ^{৩৩}সিহঁতে যীচুক ক'লে, " হে প্ৰভু, আমাৰ চকু মুকলি কৰক। " ^{৩৪}তেতিয়া সিহঁতলৈ মৰম লাগি যীচুৱে সিহঁতৰ চকু চুলে; তেতিয়াই সিহঁতে দেখা পালে আৰু তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল।

20:2 [1]

20:10 [2]

২০ অধ্যায়। 21

যীচুৰ যিৰুচালেমলৈ জয়-যাত্ৰা

¹যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল যিৰুচালেমৰ ওচৰৰ জৈতুন পৰ্বতৰ বৈৎফগীলৈ আহিল, তেতিয়া যীচুৱে দুজন শিষ্যক এই কথা কৈ পঠিয়ালে,

²"তোমালোক সনুখৰ গাওঁখনলৈ যোৱা; তাতে বান্ধি থোৱা গাধ এজনী পোৱালীয়ে সৈতে পাবা; সেই দুটা মোৰ বাবে খুলি আনাই। ³যদি তোমালোকক কোনোবাই কিবা কয়, তেন্তে তোমালোকে কবা, "প্ৰভুৰ এই দুটাৰ প্ৰয়োজন আছে, তাতে তেওঁ লগে লগেই তোমাক দি পঠাব।"

⁴যি বচন ভাববাদীৰ দ্বাৰাই কোৱা হৈছিল, এইটো সম্পূৰ্ণ হওঁক,

⁵"তোমালোকে চিয়োন-জীয়ৰীক কোৱা,

চোৱা, তোমাৰ ৰজা তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছে,

তেওঁ নম্ৰ হৈ, গাধৰ ওপৰত বহি,

অৰ্থাৎ গাধ পোৱালিৰ ওপৰত উঠি।"

⁶সেই বচন সিদ্ধ হবলৈ এয়ে ঘটিল; তেতিয়া শিষ্য সকলে গৈ যীচুৱে দিয়া আদেশ অনুসৰি আদেশ দিয়াৰ দৰেই কৰি, ⁷গাধজনী আৰু পোৱালিটো আনিলে, সিহঁতৰ পিঠিত তেওঁলোকৰ কাপোৰ পাৰি দিলে, তেওঁ তাৰ ওপৰত বহিল। ⁸আৰু লোকসমূহৰ অধিক ভাগে নিজৰ নিজৰ কাপোৰ বাটত পাৰি দিলে; আনসকলে গছৰ ডালকে কাটি কাটি, বাটত পাৰি দিলে;

⁹আৰু তেওঁৰ আগে-পাছে যোৱা লোকসমূহে ৰিঙিয়াই ক'লে জয়! জয়! দায়ুদৰ বংশৰ সন্তান।"

যি জন প্ৰভুৰ নামেৰে আহিছে, তেওঁ ধন্য;

উদ্ৰ্লোকত জয়ধ্বনি হওঁক!"

¹⁰যেতিয়া যীচু যিৰুচালেমত প্ৰৱেশ কৰিলে, লোকসকল উৎফুল্লিত হৈ কবলৈ ধৰিলে "এই জন কোন?" ¹¹তাতে লোক সকলে ক'লে, "এওঁ গালীলৰ নাচৰতৰ পৰা অহা ভাৱবাদী যীচু।"

¹²পাছত যীচু ঈশ্বৰৰ মন্দিৰত সোমাল, তাত যি সকলে মন্দিৰৰ ভিতৰত বেচা-কিনা কৰে, তেওঁলোকক বাহিৰ কৰিলে আৰু ধন সলোৱা সকলৰ মেজ আৰু কপৌ বেচাবোৰৰ আসন লুটিয়াই পেলালে। ¹³যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "এইটো লিখা আছে, 'মোৰ ঘৰ প্ৰাৰ্থনাৰ ঘৰ কোৱা হ'ব, কিন্তু তোমালোকে তাক ডকাইতৰ গুহা কৰিছা।" ¹⁴তেতিয়া অন্ধ আৰু খোৰা সকল ধৰ্মধামলৈ আহিল আৰু যীচুৱে তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে।

¹⁵কিন্তু প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁ কৰা আচৰিত কৰ্মবোৰ দেখি আৰু যেতিয়া ল'ৰাবোৰে মন্দিৰত চিঞৰি "জয়! জয়! দায়ুদৰ বংশৰ সন্তান", এই বুলি কোৱা শুনি তেওঁলোক ক্ষোভিত হ'ল। ¹⁶তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুক ক'লে, "লোক সকলে কি কৈছে তুমি শুনিছা নে?" যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "হয়! তোমালোকে কেতিয়াও পঢ়া নাই নে, 'তুমি শিশু আৰু কেচুৱাবোৰৰ মুখৰ পৰা স্তুতি সম্পূৰ্ণ কৰিলা?' ¹⁷পাছত তেওঁ তেওঁলোকক এৰি নগৰৰ পৰা ওলাই বৈথনিয়া গাঁৱলৈ গ'ল আৰু ৰাতিতো তাতেই থাকিল।

ফলহীন ডিমৰু গছক শাও দিয়া

¹⁸ৰাতিপুৱা নগৰলৈ ঘূৰি আহোতে তেওঁৰ ভোক লাগিল। ¹⁹এনেতে বাটৰ কাষত এজোপা ডিমৰু গছ দেখা পালে আৰু তেওঁ ওচৰলৈ গ'ল, কিন্তু পাতৰ বাহিৰে একো নোপোৱাত, তেওঁ ক'লে, "এতিয়াৰ পৰা এই গছত কেতিয়াও ফল নধৰক।" লগে লগেই সেই ডিমৰু জোপা শুকাই গ'ল।

²⁰যেতিয়া শিষ্য সকলে সেই গছ জোপাৰ অৱস্থা দেখা পালে, তেতিয়া তেওঁলোকে বিস্ময় মানি ক'লে, "এই ডিমৰু গছ জোপা অকস্মাৎ কেনেকৈ শুকাই গ'ল?" ²¹যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, তোমালোকে যদি ভয় নকৰি বিশ্বাস কৰা তেন্তে কেৱল ডিমৰু গছকে এইদৰে কৰিব পাৰিবা এনে নহয় কিন্তু এই পৰ্বতটোক যদি কোৱা, ইয়াৰ পৰা উঠি সাগৰত পৰ গৈ, তেতিয়া সিও হ'ব। ²²তোমালোকে প্ৰাৰ্থনাৰে বিশ্বাস কৰি যি যি খোজা সকলোকে পাব।"

যীচুৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

²³যীচু মন্দিৰলৈ আহি উপদেশ দি থকাৰ সময়ত, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু পৰিচাৰক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, " তুমি কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰিছা? এই ক্ষমতা তোমাক কোনে দিলে? " ²⁴যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, " ময়ো তোমালোকক এই কথা সোধোঁ; যদি তোমালোকে মোক কোৱা, তেন্তে ময়ো, কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰিছোঁ, তাক তোমালোকক কম।

²⁵বাপ্টিস্ম দিওঁতা যোহন-তেওঁ কৰ পৰা আহিছে? স্বৰ্গৰ পৰা নে মানুহৰ পৰা? "তাতে তেওঁলোকে পৰস্পৰে আলোচনা কৰি ক'লে, আমি যদি কওঁ স্বৰ্গৰ পৰা, তেওঁ আমাক ক'ব, তেন্তে কিয় তেওঁত বিশ্বাস নকৰিলা? ²⁶কিন্তু আমি যদি কওঁ 'মানুহৰ পৰা', তেন্তে লোক সকললৈ আমাৰ ভয় লাগে; কিয়নো সকলোৱে যোহনক ভাৱবাদী বুলি মানে। " ²⁷পাছত তেওঁলোকে যীচুক উত্তৰ দি ক'লে, "আমি নাজানো।" তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তেন্তে কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰোঁ, সেই বিষয়ে ময়ো তোমালোকক নকওঁ।"

দুজন পুত্ৰৰ দৃষ্টান্ত

²⁸কিন্তু তোমালোকে কি ভাবা? এজন মানুহৰ দুজন পুতেক আছিল; তেওঁ প্ৰথমজনৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, 'বোপা তুমি আজি দ্ৰাক্ষাবাৰীত কাম কৰাগৈ।' ²⁹তাতে সি পিতাকক উত্তৰ দিলে, মই নাযাওঁ; কিন্তু পাছত মনত অনুশোচনা কৰি গ'ল। ³⁰দ্বিতীয়জনৰ ওচৰলৈকো গৈ, সেই একে কথাকে ক'লে। তাতে তেওঁ উত্তৰ দিলে, "মই যাম পিতা; পিতা তেওঁ নগ'ল।

³¹এই দুয়োৰো মাজত পিতাকৰ ইচ্ছা কোনজনে পালন কৰিলে? তেওঁলোকে ক'লে, প্ৰথমজনে। " যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু বেশ্যাবোৰে তোমালোকৰ আগেয়ে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমাব। ³²কিয়নো যোহন ধৰ্মপথে তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিল, তথাপি তোমালোকে তেওঁত বিশ্বাস নকৰিলা; কিন্তু কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু বেশ্যাবোৰে তেওঁত বিশ্বাস কৰিলে; তোমালোকে তাক দেখিও, পাছত বিশ্বাস কৰিবলৈকো অনুতাপ নকৰিলা।

কেইজনমান বিশ্বাসঘাতক খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

³³আৰু এটা দৃষ্টান্ত শুনা। এজন মানুহ আছিল; তেওঁ দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতি, তাৰ চাৰিওফালে বেৰা দি, মাজত পেৰাশাল পাতি, টঙিও সাজিলে; পাছত তেওঁ খেতিয়ক সকলৰ হাতত গতাই দি, আন দেশলৈ গ'ল। ³⁴যেতিয়া দ্ৰাক্ষাশুটি চপোৱাৰ বতৰ ওচৰ হ'ল, তেওঁ নিজৰ গুটি পাবলৈ, খেতিয়ক সকলৰ ওচৰলৈ তেওঁৰ দাসবোৰক পঠাই দিলে।

³⁵কিন্তু দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ খেতিয়ক সকলে তেওঁৰ দাসবোৰক ধৰি, এজনক কোবালে, এজনক বধ কৰিলে, এজনক শিল দলিয়াই মাৰিলে।

³⁶পুনৰায় তেওঁ আগতকৈ অধিক দাস পঠালে; তাতে সিহঁতকো সেই একেদৰে ব্যৱহাৰ কৰিলে। ³⁷পাছত দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে 'পুত্ৰক আদৰ কৰিব বুলি', সিহঁতৰ ওচৰলৈ পঠালে।

³⁸কিন্তু খেতিয়ক সকলে পুত্ৰক দেখি, পৰস্পৰে ক'লে, এওঁৱেই উত্তৰাধিকাৰী; আহা, আমি এওঁক বধ কৰোঁক, তাতে তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰ আমাৰ হ'ব। ³⁹এই বুলি সিহঁতে তেওঁক ধৰি, দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ বাহিৰলৈ নি বধ কৰিলে।

⁴⁰এনে স্থলত সেই দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গৰাকী জন আহিলে, সেই খেতিয়ক সকলক কি কৰিব?" ⁴¹লোক সকলে তেওঁক ক'লে, "তেওঁ সেই দুৰ্জনবোৰক নিষ্ঠুৰভাবে সংহাৰ কৰিব, আৰু যি সকলে বতৰত ফলবোৰ শোধাই দিব, এনে আন খেতিয়ক সকলৰ হাতত সেই দ্ৰাক্ষাবাৰী গতাই দিব।"

⁴²যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "এই বচন তোমালোকে ধৰ্মশাস্ত্ৰত পঢ়া নাই নে,

ঘৰ-সজা সকলে যি শিল অগ্ৰাহ কৰিলে,

সেয়ে চুকৰ প্ৰধান শিল হ'ল;

এয়ে প্ৰভুৰ পৰা হ'ল,

আৰু আমাৰ দেখাত আচৰিত?'

⁴³এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকৰ পৰা ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য নিয়া হ'ব, আৰু তাৰ ফল উৎপন্ন কৰা জাতিক দিয়া হ'ব। ⁴⁴এই শিলৰ ওপৰত যি কোনো পৰিব. তেওঁ ডোখৰ ডোখৰকৈ ভাগি যাব; কিন্তু যাৰ ওপৰত এই শিল পৰিব, তেওঁক ধূলিৰ দৰে উৰুৱাই পেলাব।"

⁴⁵তেতিয়া প্ৰধান পুৰোহিত আৰু ফৰীচী সকলে তেওঁৰ এই দৃষ্টান্তবোৰ শুনি, তেওঁ যে তেওঁলোকৰ বিষয়ে কৈছে এই কথা বুজি পালে। ⁴⁶কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁক ধৰিবলৈ ছল বিচাৰোতে, লোক সকললৈ ভয় কৰিলে; কিয়নো লোক সকলে তেওঁক ভাৱবাদী বুলি মানিছিল।

২১ অধ্যায়। 22

বিয়াৰ ভোজৰ দৃষ্টান্ত

¹যীচুৱে উত্তৰ দিলে, আৰু দৃষ্টান্তৰে তেওঁলোকৰ লগত কথা পাতি ক'লে যে, ²"স্বৰ্গৰাজ্যৰ তুলনা এনে এজন ৰজাৰ লগত দিয়া যায়, যি জনে তেওঁৰ পুতেকৰ বিয়াৰ ভোজ পাতি, ³এই ভোজলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিবলৈ তেওঁৰ দাসবোৰক পঠাই দিলে, কিন্তু নিমন্ত্ৰিত সকল আহিবলৈ মন নকৰিলে।

⁴পুনৰায় তেওঁ আন দাসবোৰক এই আদেশ দি পঠালে, " যি সকলক নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছে তেওঁলোকক কোৱা গৈ, "চোৱা, মই ভোজ যুগুত কৰিলোঁ; মোৰ বলধ আদি ফ্ৰষ্টপুষ্ট পশু মৰা হৈছে, আৰু সকলো সম্পূৰ্ণ হ'ল; তোমালোকে বিয়াৰ ভোজলৈ আহা।" ⁵কিন্তু তেওঁলোকে অৱহেলা কৰি কোনোৱে নিজৰ খেতিলৈ আৰু কোনোৱে নিজৰ বেহা-বেপাৰলৈ ওলাই গ'ল। ⁶আৰু অৱশিষ্টবোৰে তেওঁৰ সেই দাসবোৰক ধৰি, অপমান কৰি বধ কৰিলে। ⁷তাতে ৰজাৰ খং উঠি, তেওঁৰ সৈন্য সকলক পঠিয়াই, সেই নৰবধীবোৰক সংহাৰ কৰি, সিহঁতৰ নগৰ খন পুৰি পেলালে। ⁸তেতিয়া তেওঁৰ দাসবোৰক ক'লে, বিয়াৰ ভোজ যুগুত হৈ আছে, কিন্তু নিমন্ত্ৰিত সকল যোগ্য নাছিল; ⁹এই কাৰণে তোমালোকে ৰাজপথৰ চাৰিআলিলৈ গৈ যিমান মানুহ পোৱা, সেই আটাই লোককে বিয়াৰ উৎসৱলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰাওঁ। ¹⁰তেতিয়া সেই দাসবোৰে বাটলৈ ওলাই গৈ, ভাল বেয়া যিমান মানুহ পালে, সেই সকলোকে গোটাই আনিলে; তাতে আলহী সকলৰ বিয়া-ঘৰ ভৰি পৰিল।

¹¹কিন্তু ৰজাই আলহী সকলক চাবলৈ ভিতৰলৈ আহোতে বিয়া কাপোৰ নিপিন্ধা এজন মানুহ দেখি সুধিলে, ¹²"হে মিত্ৰ, বিয়াৰ কাপোৰ নোহোৱাকৈ তুমি নো ইয়াত কেনেকৈ সোমালো?"

তেতিয়া তেওঁ অৱাক হ'ল; ¹³তেতিয়া ৰজাই তেওঁৰ দাস সকলক ক'লে, 'ইয়াক হাত-ভৰি বান্ধি, বাহিৰৰ আন্ধাৰত পেলাই দিয়া; তাতে ক্ৰন্দন আৰু দাত কৰচনি হ'ব'। ¹⁴কিয়নো নিমন্ত্ৰিত লোক অনেক, কিন্তু মনোনিত লোক তাকৰ।"

চীজাৰক কৰ দিয়াৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

¹⁵তাৰ পাছত ফৰীচী সকল গ'ল, আৰু কেনেকৈ যীচুক তেওঁ নিজে কোৱা কথাত বন্দী কৰিব পাৰে, সেই বিষয়ত পৰিকল্পনা কৰিব ধৰিলে।

¹⁶এনে মন্ত্ৰণা কৰি, তেওঁলোকে হেৰোদিয়া মানুহৰ সৈতে তেওঁলোকৰ শিষ্য সকলক তেওঁৰ ওচৰলৈ পঠিয়ালে। তেওঁলোকে যীচুক ক'লে, "হে গুৰু, আপুনি সত্য, আৰু সত্যৰূপে ঈশ্বৰৰ পথ দেখুৱাইছে, কোনো ব্যক্তিৰ সৈতে পক্ষপাতিত্বও নকৰে। ¹⁷গতিকে আমাক কওঁকচোন, 'চীজাৰক কৰ দিয়া ন্যায় সঙ্গত হয় নে নহয়'? এই বিষয়ে আপুনি কি ভাৱে, চীজাৰক কৰ দিব পায় নে নাপায়?"

¹⁸যীচুৱে তেওঁলোকৰ দৃষ্টতা বুজি পাই ক'লে, "হে কপটীয়া সকল, কিয় মোক পৰীক্ষা কৰিছা? ¹⁹কৰ দিয়া ধন মোক দেখুওৱা।" তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁৰ আগলৈ আধলি এটা আনিলে।

²⁰যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, "এই প্ৰতিমূৰ্ত্তি আৰু নাম কাৰ?" ²¹তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "চীজাৰক"। তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তেন্তে যি চীজাৰক, সেয়া চীজাৰক দিয়া আৰু যি ঈশ্বৰক, সেয়া ঈশ্বৰক দিয়া।" ²²এই কথা শুনি তেওঁলোকে বিস্ময় মানিলে। পাছত তেওঁলোকে তেওঁক^[1] এৰি গুচি গ'ল।

মৃত লোকৰ পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

²³সেইদিনা পুনৰুত্থান বিশ্বাস নকৰা চদ্দুকী সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, ²⁴"হে গুৰু মোচিয়ে ক'লে, কোনো মানুহ যদি সন্তান নোহোৱাকৈ মৰে, তেন্তে ভায়েকে তেওঁৰ পত্নীক বিয়া কৰাই ককায়েকলৈ বংশ উৎপন্ন কৰিব।

²⁵আমাৰ ইয়াত সাত জন ভাই-ককাই আছিল; প্ৰথম জনে বিয়া কৰালে আৰু সন্তান নোহোৱাকৈ মৰি, তেওঁৰ তিৰোতাক ভায়েকলৈ এৰি গ'ল।

²⁶পাছত দ্বিতীয়, তৃতীয় আদি কৰি সাতো জন ভাই একেদৰে কৰিলে আৰু মৰিল। ²⁷সকলোৰে পাছত সেই তিৰোতা জনী মৰিল। ²⁸তেন্তে পুনৰুত্থানত তেওঁ সেই সাত জনৰ ভিতৰত কোন জনৰ পত্নী হব? কিয়নো সকলোৱে তেওঁক বিয়া কৰাইছিল।"

²⁹যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে ধৰ্মশাস্ত্ৰ আৰু ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰম নাজানি ভুল কৰিছা। ³⁰কিয়নো পুনৰুত্থানত বিয়া নকৰাই, বিয়া দিয়াও নহয়; কিন্তু স্বৰ্গত থকা মৃতৰ নিচিনা হয়।

³¹মৃত সকলৰ পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে যি বাক্য ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই তোমালোকক কোৱা হৈছিল বোলে, ³²মই অৱ্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ, ইচহাকৰ ঈশ্বৰ, যাকোবৰ ঈশ্বৰ; তেওঁ মৃত সকলৰ ঈশ্বৰ নহয়, কিন্তু জীৱিত সকলৰহে ঈশ্বৰ।" ³³ইয়াকে শুনি, লোক সকলে তেওঁৰ উপদেশত বিস্ময় মানিলে।

প্ৰধান আঞ্জাৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

34 যেতিয়া ফৰীচী সকলে শুনিলে যে, যীচুৱে চন্দ্ৰকী সকলক নিৰুত্তৰ কৰিছে, তেতিয়া তেওঁলোক এক গোট হ'ল; 35 তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন বিধান পণ্ডিতে তেওঁক পৰীক্ষা কৰি সুধিলে- 36 "হে গুৰু, বিধানৰ কোনটো আঞ্জা প্ৰধান?"

37 যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি সকলো হৃদয়, সকলো প্ৰাণ, আৰু সকলো চিত্তেৰে তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰেম কৰা।" 38 এইটোৱেই প্ৰধান আৰু প্ৰথম আঞ্জা।

39 এইদৰে দ্বিতীয়টো আঞ্জা হ'ল-'তোমাৰ চুবুৰীয়াক তোমাৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা।' 40 এই দুটা আঞ্জাকে গোটেই বিধান আৰু ভাৱবাদী সকলে নিৰ্ভৰ কৰে। "

দায়ুদৰ সন্তানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

41 ফৰীচী সকল গোট খাই থাকোঁতে, যীচুৱে তেওঁলোকক এটা প্ৰশ্ন সুধিলে, 42 তেওঁ সুধিলে, " খ্ৰীষ্টৰ বিষয়ে তোমালোকৰ মনে কি ধৰে? তেওঁ কাৰ সন্তান? "তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, " দায়ুদৰ সন্তান। "

43 যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " তেনেহলে দায়ুদে কেনেকৈ আত্মাৰ দ্বাৰাই প্ৰভু বুলিলে আৰু ক'লে,

44 প্ৰভুৱে মোৰ প্ৰভুক ক'লে, মই

তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ চৰণৰ অধিন নকৰালৈকে,

মোৰ সোঁহাতে বহি থাকা।

45 এতেকে দায়ুদে যদি খ্ৰীষ্টক প্ৰভু বোলে, 'তেন্তে তেওঁ কেনেকৈ তেওঁৰ সন্তান হ'ব পাৰে?' 46 কোনেও তেওঁক একো উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে; আৰু সেই দিনাৰে পৰা তেওঁক কোনো কথা সুধিবলৈকো কাৰো সাহস নহ'ল।

22:22 [1]

২২ অধ্যায়। 23

যীচুৱে ফৰীচী আৰু অধ্যাপক সকলৰ দোষ দেখুওৱা

1 তেতিয়া যীচুৱে লোক সকলক আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, 2 তেওঁ ক'লে "অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকল মোচিৰ' আসনত বহি আছে।

3 এই কাৰণে তেওঁলোকে তোমালোকক যি আঞ্জা দিয়ে, সেই সকলোকে পালন আৰু মান্য কৰিবা; কিন্তু তেওঁলোকৰ কৰ্মৰ দৰে নকৰিবা; কিয়নো তেওঁলোকে কয়, কিন্তু নকৰে।

4 হয়, তেওঁলোকে গধুৰ আৰু অসহনীয় ভাৰ বান্ধি মানুহবোৰৰ কান্ধত দিয়ে, কিন্তু নিজে এটা আঙুলিৰেও সেই ভাৰ লৰাবলৈ ইচ্ছা নকৰে।

5 তেওঁলোকে মানুহক দেখুৱাবলৈ নিজৰ সকলো কৰ্ম কৰে; কিয়নো তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ তাবিজ ডাঙৰকৈ লয়, আৰু কাপোৰৰ দহি দীঘলকৈ ৰাখে।

6 ভোজত প্ৰধান ঠাই, আৰু নাম-ঘৰত প্ৰধান আসন, 7 হাট-বজাৰত নমস্কাৰ আৰু লোক সকলে 'ৰব্বি' সম্বোধন কৰা, তেওঁলোকে এইবোৰ ভালপায়।

8 কিন্তু তোমালোকে হ'লে, " ৰব্বি' বুলি মতা নহ'বা; কিয়নো এজন তোমালোকৰ গুৰু আছে, আৰু তোমালোক সকলো ভাই ভাই। 9 পৃথিবীত কাকো পিতৃ বুলি নামাতিবা; কিয়নো এজন, অৰ্থাৎ স্বৰ্গত থকা জনাই তোমালোকৰ পিতৃ। 10 আৰু তোমালোক আচাৰ্য্য বুলি মতা নহ'বা; কিয়নো এজন, অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্টই তোমালোকৰ আচাৰ্য্য।

11 কিন্তু তোমালোকৰ মাজত যি জন শ্ৰেষ্ঠ, তেওঁ তোমালোকৰ পৰিচাৰক হ'ব। 12 যি কোনোৱে নিজকে নিজে বৰ বুলি মানিব, তেওঁক সৰু কৰা হ'ব; আৰু যি কোনোৱে নিজকে নিজে সৰু বুলি মানিব, তেওঁক বৰ কৰা হ'ব।

13 কিন্তু হায় হায় কপটীয়া অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকল! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো মানুহবোৰৰ আগত তোমালোকে স্বৰ্গৰাজ্যৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰিছা; কাৰণ তোমালোকে নিজেও নোসোমোৱা, আৰু সোমাবলৈ ধৰা সকলকো সোমাবলৈ নিদিয়া। 14 হায় হায় কপটীয়া, অধ্যাপক আৰু

ফৰীচী সকল! তোমালোকে বাৰী-বিধৱা সকলৰ ঘৰ-বাৰী গ্ৰাস কৰা আৰু দীঘল প্ৰাৰ্থনাৰে ছদ্মবেশ ধৰা, এই হেতুকে তোমালোকে অধিক দণ্ড পাবা। ¹⁵হায় হায় কপটীয়া, অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকল! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তোমালোকে এজনক ইহুদী ধৰ্ম লোৱাবলৈ, সাগৰ আৰু পৃথিৱী ঘূৰি ফুৰা; আৰু যেনে লয়, সেই জনক নিজতকৈয়ো দুগুণ নৰকী কৰা।

¹⁶হায় হায় অন্ধ পথ প্ৰদৰ্শক! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তোমালোকে কোৱা যে, মন্দিৰত ধৰি শপত খালে একো নহয়; কিন্তু যি জনে মন্দিৰৰ সোণত ধৰি শপত খায়, তেওঁহে ধৰুৱা হয়। ¹⁷হে নিৰ্বোধ আৰু অন্ধ সকল, সোণ আৰু সোণক পবিত্ৰ কৰা যি মন্দিৰ, এই দুয়োৰো মাজত কোনটো শ্ৰেষ্ঠ?

¹⁸তোমালোকে কোৱা যে, বেদিত ধৰি শপত খালে, একো নহয়; কিন্তু যি জনে তাৰ ওপৰৰ নৈবেদ্যত ধৰি শপত খায়, তেওঁহে ধৰুৱা। ¹⁹হে অন্ধ সকল, নৈবেদ্য আৰু নৈবেদ্যক পবিত্ৰ কৰা যি বেদি, এই দুয়োৰো মাজত কোনটো শ্ৰেষ্ঠ?

²⁰এতেকে যি কোনোৱে বেদিত ধৰি শপত খায়, তেওঁ বেদিত আৰু তাৰ ওপৰৰ সকলোতে ধৰি শপত খোৱা হয়; ²¹আৰু যি কোনোৱে মন্দিৰত ধৰি শপত খায়, তেওঁ মন্দিৰ আৰু তাত বাস কৰা জনতো ধৰি শপত খোৱা হয়। ²²যি কোনোৱে স্বৰ্গৰ নামে শপত খায়, তেওঁ ঈশ্বৰৰ সিংহাসন আৰু তাৰ ওপৰত বহা জনৰ নামেৰেও শপত খায়।

²³হায় হায় কপটীয়া, অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকল! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তোমালোকে পদিনা, গুৱামুৰি, আৰু জীৱৰ দশম ভাগ দান কৰা, কিন্তু বিধানৰ মাজৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ যি ভাগ, ন্যায়-বিচাৰ, দয়া আৰু বিশ্বাস, এইবোৰৰ ভাগ এৰিলাইক। কিন্তু এইবোৰ পালন কৰা, আৰু সেইবোৰক ত্যাগ নকৰা তোমালোকৰ উচিত আছিল। ²⁴হে অন্ধ পথদৰ্শক সকল, তোমালোকে পোক এটাকে ছেকি পেলাই, উটকে গিলাইক!

²⁵হায় হায় কপটীয়া, অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকল! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তোমালোকে বাটি-কাঁহীৰ বাহিৰ ফাল নিকা কৰা, কিন্তু ভিতৰ ফাল অপহৰণ আৰু অতিশয্যৰে পৰিপূৰ্ণ। ²⁶হে অন্ধ ফৰীচী সকল, আগেয়ে বাটি-কাঁহীৰ ভিতৰ ফাল নিকা কৰা, তেতিয়াহে তাৰ বাহিৰ ফালো নিকা হ'ব।

²⁷হায় হায় কপটীয়া, অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকল! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ। তোমালোক বগাকৈ লিপা মৈদামৰ নিচিনা; সেইবোৰৰ বাহিৰফালে দেখিবলৈ সুন্দৰ, কিন্তু ভিতৰফালে মৰা মানুহৰ হাড় আৰু সকলো প্ৰকাৰ মলিৰে পৰিপূৰ্ণ। ²⁸সেইদৰে তোমালোকো বাহিৰ ফালে মানুহে দেখাত ধাৰ্মিক; কিন্তু ভিতৰত, কপট আৰু অধৰ্মেৰে পূৰ হৈ আছা।

²⁹হায় হায় কপটীয়া, অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকল। তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তোমালোকে ভাববাদী সকলৰ মৈদাম বান্ধিছা, আৰু ধাৰ্মিক সকলৰ মৈদাম শোভিত কৰিছা। ³⁰তোমালোকে কোৱা যে, 'আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ দিনত আমি থকা হ'লে, ভাববাদী সকলৰ ৰক্তপাতত তেওঁলোকৰ সহভাগী নহলোহেঁতেন।' ³¹এইদৰে, তোমালোক যে ভাববাদী সকলক বধ কৰোতা সকলৰ সন্তান, এই বিষয়ে তোমালোকে নিজেই নিজৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিছা।

³²এই হেতুকে চোৱা, তোমালোকেও নিজৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ জোখৰ পাত্ৰ পূৰ কৰা। ³³হে সৰ্পগণ, কালসৰ্পৰ বংশ, তোমালোকে নো কেনেকৈ নৰকৰ দণ্ডৰ পৰা সাৰিবা?

³⁴এই কাৰণে চোৱা, মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ ভাববাদী, জ্ঞানী আৰু অধ্যাপক সকলক পঠাওঁ; তেওঁলোকক তোমালোকে বধ কৰিবা, ক্ৰুচত দিবা; কিছুমানক তোমালোকে নাম-ঘৰত কোবাবা, আৰু নগৰে নগৰে তাড়না কৰিবা। ³⁵তাতে ধাৰ্মিক হেবলৰ ৰক্তপাতৰ পৰা, বৰখিয়াৰ পুতেক যি জখৰিয়াক তোমালোকে মন্দিৰ আৰু বেদিৰ মাজত বধ কৰিলা, তেওঁৰ ৰক্তপাতলৈকে পৃথিৱীৰ ওপৰত সকলো ধাৰ্মিকৰ ৰক্তপাতৰ দোষ তোমালোকৰ ওপৰত পৰিব। ³⁶মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, এইবোৰ এই কালৰ লোক সকললৈ হ'ব।

যিৰুচালেমৰ কাৰণে বিলাপ

³⁷যিৰুচালেম, যিৰুচালেম, যি জনে ভাববাদী সকলক বধ কৰে আৰু তোমাৰ ওচৰলৈ পঠোৱা সকলক শিল দলিয়াই মাৰে, কিমান বাৰ মই তোমালোকৰ সন্তান সকলক একলগ কৰিবলৈ যত্ন কৰিলো, কুকুৰাই যেনেকৈ নিজৰ পোৱালিবোৰক ডেউকাৰ তলত চপাই লয়, তেনেকৈ ময়ো তোমাৰ সন্তানবোৰক চপাই লবলৈ ইচ্ছা কৰিছিলোঁ, কিন্তু তুমি সন্মত নহলা। ³⁸চোৱা, তোমাৰ ঘৰ তোমাৰ বাবে পৰিত্যক্ত হৈছে; ³⁹কিয়নো মই তোমাক কওঁ, প্ৰভুৰ নামেৰে যি জন আহিছে তেওঁ ধন্য, এই কথা নোকোৱালৈকে তোমালোকে এতিয়াৰ পৰা পুনৰ মোক দেখিবলৈ নাপাবা।"

২০ অধ্যায়। 24

যিক্ৰচালেমৰ বিনাশ; যীচুৰ পুনৰাগমনৰ বিষয়ে জনোৱা

¹যীচু ধৰ্ম্মধামৰ পৰা ওলাই যাওঁতে, তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক ধৰ্ম্মধামৰ গাঁথনিবোৰ দেখুৱাবলৈ ওচৰলৈ আহিল। ²কিন্তু তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে এই সকলোকে নেদেখিছা নে? মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি শিল পেলোৱা নহ'ব, ইয়াত এনে এটা শিলো আন এটা শিলৰ ওপৰত ৰখা নহ'ব।"

³পাছত তেওঁ যেতিয়া জৈতুন পৰ্বতৰ ওপৰত বহিল, তেতিয়া শিষ্য সকলে গুপতে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সেই বিষয়ে সুধিলে, "এইবোৰ কেতিয়া হ'ব? আপোনাৰ আগমণ আৰু এই জগতৰ শেষ হোৱাৰ চিন কি? সেই বিষয়েও আমাক কওঁক।" ⁴তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "কোনেও যেন তোমালোকক নুডুলায়, এই বিষয়ে সান্থন হোৱা। ⁵কিয়নো অনেকে মোৰ নামেৰে আহি, 'মই খ্ৰীষ্ট' বুলি অনেকক ডুলাব।

⁶তোমালোকে ৰণৰ কথা আৰু যুদ্ধৰ সম্ভাৱনাৰ বাতৰি শুনিবা। সান্থন হোৱা, ব্যাকুল নহ'ব; কিয়নো এইদৰে ঘটিব লাগে; কিন্তু তেতিয়াও শেষ নহ'ব। ⁷জাতিৰ বিৰুদ্ধে জাতি, ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে ৰাজ্যৰ উঠিব, ঠায়ে ঠায়ে আকাল আৰু ভূমিকম্প হ'ব। ⁸এই সকলো মাথোন প্ৰসন্ন যাতনাৰ আৰম্ভণিহে।

⁹সেই কালত ক্লেসভোগ কৰিবলৈ মানুহবোৰে তোমালোকক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিব, বধো কৰিব। মোৰ নামৰ কাৰণে তোমালোকে সকলো জাতিৰ ঘৃণাৰ পাত্ৰ হ'ব। ¹⁰তেতিয়া অনেকে বিঘিনি পাব, ইজনে সিজনক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিব আৰু ইজনে সিজনক ঘিণ কৰিব।

¹¹বহুতো মিছা-কোৱা ভাববাদী ওলাই অনেকক ডুলাব।

¹²কাৰণ অধৰ্ম্ম অধিক হোৱাত, অনেকৰ প্ৰেম চঁচা হৈ যাব। ¹³কিন্তু যি জনে শেষলৈকে সহি থাকে, সেই জনেই পৰিত্ৰাণ পাব। ¹⁴সকলো জাতিলৈ সাম্ৰাজ্য হবলৈ শুভবাৰ্ত্তা গোটেই জগততে ঘোষণা কৰা হ'ব; তেতিয়াহে শেষ সময় ওচৰ হ'ব।

¹⁵এই হেতুকে যি অৱহেলিত ঘিণলগীয়া বস্ত্ৰৰ কথা দানিয়েল ভাৱবাদীৰ দ্বাৰাই কোৱা হৈছিল, তাক তেতিয়া পবিত্ৰ ঠাইত থকা দেখিবা। এই বিষয়ে যি জনে পঢ়ে, তেওঁ বুজক। ¹⁶তেতিয়া যিহুদিয়াত থকা মানুহবোৰ পৰ্বতলৈ পলাই যাওঁক; ¹⁷ঘৰৰ ওপৰত থকা জনে, তেওঁৰ ঘৰৰ পৰা বস্ত্ৰবোৰ উলিয়াই নিবলৈ নানামক; ¹⁸পথাৰত থকাজনে, তেওঁৰ কাপোৰ খন লবলৈ উলাটি নাযাওঁক। ¹⁹কিন্তু সেই কালত গৰ্ভৱতী আৰু নিজৰ কেচুৱাক প্ৰতিপালন কৰি থকা তিৰোতা সকলৰ সন্তাপ হ'ব। ²⁰তোমালোকৰ পলোৱা সেই দিন যেন জাৰকালি বা বিশ্ৰাম-বাৰে নহয়, ইয়াৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা। ²¹কিয়নো সেই কালত মহা-ক্লেস হ'ব, জগতৰ আদিৰে পৰা এতিয়ালৈকে তেনে ক্লেস কেতিয়াও হোৱা নাই আৰু নহবও।

²²সেই দিনৰ সংখ্যা কম নকৰা হ'লে কোনো প্ৰাণীৰে ৰক্ষা নহলহেঁতেন; কিন্তু মনোনীত লোকৰ কাৰণে সেই দিনৰ সংখ্যা কম কৰা হ'ব।

²³তেতিয়া যদিও তোমালোকক কোনোৱে কয়, 'চোৱা, খ্ৰীষ্ট ইয়াত আছে' বা 'তাত আছে!' তথাপি বিশ্বাস নকৰিব। ²⁴কিয়নো ভুৱা খ্ৰীষ্ট আৰু ভুৱা ভাৱবাদীবোৰ ওলাই এনে মহৎ চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱাব যে, সাধ্য হ'লে, মনোনীত লোক সকলকো ডুলাব। ²⁵চোৱা, এই কথা মই আগেয়ে তোমালোকক কলোঁ।

²⁶এই হেতুকে কোনো মানুহে আহি যদি তোমালোকক কয়, "চোৱা খ্ৰীষ্ট অৰণ্যত আছে; তেন্তে ওলাই নাযাব; নাইবা, চোৱা, তেওঁ ভিতৰ-কোঠালীত আছে বুলিলেও বিশ্বাস নকৰিব। ²⁷কিয়নো বিজুলীয়ে যেনেকৈ পুৰ পৰা ওলাই পশ্চিমলৈ চমকনি মাৰে, তেনেকৈ মানুহৰ পুত্ৰৰ আগমণ হ'ব। ²⁸য'ত মৰা শ থাকে, সেই ঠাইত শগুনো গোট খায়।

²⁹কিন্তু সেই কালৰ ক্লেসৰ পাছতেই সূৰ্য অন্ধকাৰময় হ'ব, চন্দ্ৰয়ো পোহৰ নিদিব; আকাশৰ পৰা তৰাবোৰ খহি পৰিব আৰু আকাশৰ পৰাক্ৰমবোৰ লৰোৱা হ'ব।

³⁰যেতিয়া আকাশত মানুহৰ পুত্ৰৰ চিন প্ৰকাশিত হ'ব; তেতিয়া পৃথিৱীৰ সকলো ফৈদে হিয়া ডুকুৱাব। আকাশত মেঘৰ ওপৰত মানুহৰ পুত্ৰক পৰাক্ৰম আৰু মহাপ্ৰতাপেৰে অহা দেখিব। ³¹তেতিয়া তুৰীৰ মহাশব্দেৰে তেওঁ নিজৰ দূত সকলক পঠাব; তাতে তেওঁলোকে আকাশৰ এক সীমাৰ পৰা আন সীমালৈকে চাৰিওফালৰ পৰা তেওঁৰ মনোনীত লোক সকলক আনি গোটাব।

³²ভিমক গছৰ পৰা এটা দৃষ্টান্ত শিকা। যেতিয়া তাৰ ঠাল কোমল হৈ কুঁহি পাত মেলে, তেতিয়া জহকাল ওচৰ হৈছে বুলি তোমালোকে জানা।

³³সেইদৰে যেতিয়া এই সকলোকে দেখিবা, তেতিয়া তেওঁ ওচৰ চাপি দুৱাৰমুখ পালেহি বুলি তোমালোকে জানিব। ³⁴মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, এই সকলো নঘটে মানে এই কালৰ মানুহবোৰ লুপ্ত নহ'ব। ³⁵আকাশ আৰু পৃথিৱী লুপ্ত হ'ব, কিন্তু মোৰ বাক্য হলে কেতিয়াও লুপ্ত নহ'ব।

³⁶কিন্তু অকল পিতৃৰ বাহিৰে স্বৰ্গৰ দূতবোৰ বা পুত্ৰ বা আন কোনেও সেই দিন আৰু সময় নাজানে।

³⁷নোহৰ দিনৰদৰে সেইদিনা মানুহৰ পুত্ৰৰ আগমণ হ'ব। ³⁸কিয়নো জলপ্লাৱনৰ আগেয়ে নোহ জাহাজত সোমোৱা দিনলৈকে যেনেকৈ মানুহবোৰে ভোজন-পান কৰি বিয়া কৰাই, বিয়া দি আছিল, ³⁹আৰু জল-প্লাৱন আহি সকলোকে উটুৱাই নিনিয়ালৈকে জ্ঞান নাপালে, সেইদৰেই মানুহৰ পুত্ৰৰ আগমণ হ'ব।

⁴⁰তেতিয়া দুজন মানুহ পথাৰত থাকোঁতে এজনক গ্ৰহণ কৰা হ'ব আৰু এজনক ত্যাগ কৰা হ'ব। ⁴¹দুজনী তিৰোতাই জাঁতেৰে ডলি থাকোঁতে এজনীক গ্ৰহণ কৰা হ'ব আৰু এজনীক ত্যাগ কৰা হ'ব। ⁴²এই হেতুকে পৰ দি থাকা; কিয়নো তোমালোকৰ প্ৰভু কোন মুহূৰ্ত্তত আহিব, সেই বিষয়ে তোমালোকে নাজানা।

⁴³কোন পৰত চোৰ আহিব, সেই বিষয়ে গৃহস্থ জনে আগেয়ে জনা হ'লে পৰ দি থাকি নিজৰ ঘৰত সিন্ধি দিব নিদিলেহেঁতেন; ইয়াক তোমালোকে জানা। ⁴⁴এতেকে তোমালোকো যুগুত হৈ থাকা; কিয়নো যি সময় তোমালোকে নাভাবা, সেই সয়তে মানুহৰ পুত্ৰ আহিব।

⁴⁵এইকাৰণে বুদ্ধিমান আৰু বিশ্বাসী দাস কোন জন হয়, উচিত সময়ত আহাৰ দিবলৈ যি জন দাসক প্ৰভুৱে সিহঁতৰ ওপৰত গৰাকী পাতিলে সেই জন নহয় নে? ⁴⁶প্ৰভু অহা কালত, যি দাসক এইদৰে কৰা দেখে, সেই দাস ধন্য। ⁴⁷মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, তেওঁ নিজৰ সৰ্বস্বৰ ওপৰত সেই জনক ঘৰগিৰী পাতিব।

⁴⁸কিন্তু মোৰ প্ৰভুৱে পলম কৰিছে, এই বুলি সেই দুই দাসে মনতে কৈ, ⁴⁹যদি তাৰ সহদাস সকলক কোবাবলৈ ধৰে আৰু মতলীয়াবোৰৰ লগত ভোজন-পান কৰে, ⁵⁰তেনেহলে যিদিনা সেই দাসে অপেক্ষা নকৰে আৰু যি সময়ৰ বিষয়ে সি নাজানে, সেই সময়তে তাৰ প্ৰভু আহি, ⁵¹তাক দুডোখৰ কৰি কপটীয়াবোৰৰ লগত তাৰ পাবলগীয়া ভাগ নিৰূপন কৰিব; তাতে ক্ৰন্দন আৰু দাঁত কৰচনি হ'ব।

২৪ অধ্যায়। ২৫

দহ জনী কন্যা আৰু গাগৰিৰ দৃষ্টান্ত

¹তেতিয়া চাকি লৈ, দৰাক আগবঢ়াবলৈ ওলাই যোৱা দহ জনী কন্যাৰ লগত স্বৰ্গৰাজ্যৰ তুলনা দিয়া হ'ব। ²তেওঁলোকৰ মাজত পাঁচ জনী নিৰ্বুদ্ধি আৰু পাঁচ জনী সুবুদ্ধি আছিল। ³কিয়নো নিৰ্বুদ্ধি কেইজনীয়ে নিজৰ নিজৰ চাকি লওঁতে লগত তেল নল'লে; ⁴কিন্তু সুবুদ্ধি কেইজনীয়ে তেওঁলোকৰ চাকিৰ লগত নিজৰ নিজৰ পাত্ৰত তেলো ল'লে।

⁵পাছত দৰা আহোঁতে পলম হোৱাত, সকলোৱে কলমটীয়াই টোপনি গ'ল। ⁶কিন্তু মাজনিশা যেতিয়া; 'চোৱা, সোৱা দৰা! তেওঁক আগবঢ়াই আনিবলৈ ওলোৱাইক', এই বুলি চিঞৰিলে।

⁷তেতিয়া সেই আটাই কেইজনী কন্যাই উঠি, তেওঁলোকৰ জ্বলোৱা চাকি সাজু কৰি ললে। ⁸এনেতে নিৰ্বুদ্ধি কেইজনীয়ে সুবুদ্ধি কেইজনীক ক'লে, তোমালোকৰ পৰা অলপ মান তেল আমাক দিয়া; কিয়নো আমাৰ চাকি নুমাওঁ নুমাওঁ হৈছে। ⁹কিন্তু সুবুদ্ধি কেইজনীয়ে উত্তৰ দি ক'লে, 'কিজানি তোমালোকক দিলে আমালৈ নুজুৰিব; তাতকৈ তেল-বেটোতাৰ ওচৰলৈ গৈ, তোমালোকৰ কাৰণে কিনি আনা গৈ।

¹⁰কিন্তু তেওঁলোকে কিনিবলৈ যাওঁতেই, দৰা আহিল আৰু সাজু হৈ থকা কেইগৰাকীয়ে তেওঁৰ লগত বিয়াৰ ভোজলৈ গ'ল আৰু দুৱাৰ বন্ধ কৰা হ'ল। ¹¹পাছত আন কেইজনী কন্যাই আহি ক'লে, 'হে প্ৰভু, হে প্ৰভু, আমালৈ দুৱাৰ মেলি দিয়ক'। ¹²কিন্তু তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, 'মই সঁচাকৈ কওঁ তোমালোকক মই চিনি নাপাও'। ¹³এতেকে পৰ দি থাকা; কিয়নো সেই দিন বা সময় তোমালোকে নাজানা।

¹⁴কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য এনে এজন মানুহৰ নিচিনা, যি নিজৰ দাসবোৰক মাতি আনি নিজ সম্পত্তি সিহঁতৰ হাতত শোধাই দি দূৰ দেশলৈ যায়।

¹⁵তেওঁ এজনক পাঁচ গাগৰি, এজনক দুই গাগৰি, এজনক এক গাগৰি, এইদৰে প্ৰতিজনক শক্তি অনুসাৰে ধন দি যাত্ৰা কৰিলে। ¹⁶তাতে যি জনে পাঁচ গাগৰি পাইছিল, তেওঁ তেতিয়াই গৈ বেপাৰ কৰি পুনৰ পাঁচ গাগৰি লাভ উলিয়ালে।

¹⁷সেইদৰে যি জনে দুই গাগৰি পাইছিল, তেওঁ পুনৰ দুই গাগৰি লাভ উলিয়ালে। ¹⁸কিন্তু যি জনে এক গাগৰি পাইছিল, সি গৈ মাটিত গাঁত খান্দি প্ৰভুৰ ধন লুকাই থ'লে। ¹⁹বহু দিনৰ পাছত সেই দাসবোৰৰ প্ৰভু আহিল আৰু সিহঁতৰ সৈতে হিচাব কৰিলে। ²⁰তেতিয়া যি জনে পাঁচ গাগৰি পাইছিল, সি আকৌ পাঁচ গাগৰি আনি ক'লে, 'হে প্ৰভু আপুনি মোক পাঁচ গাগৰি গতাই দিছিল; চাওঁক মই পুনৰ পাঁচ গাগৰি লাভ কৰিলোঁ'। ²¹প্ৰভুৱে তেওঁক ক'লে, 'চাবাইচ উত্তম বিশ্বাসী দাস! অলপ বিষয়তে তুমি বিশ্বাসী আছিলি, তোমাক বহু বিষয়ত গৰাকী পাতিম। তুমি তোমাৰ প্ৰভুৰ আনন্দৰ ভাগী হোৱা।'

²²পাছত যি জনে দুই গাগৰি পাইছিল, তেওঁ আহি ক'লে, হে প্ৰভু, আপুনি মোক দুই গাগৰি গতাই দিছিল; চাওঁক মই আৰু দুই গাগৰি লাভ কৰিলোঁ। ²³তেতিয়া প্ৰভুৱে তেওঁক ক'লে, চাবাইচ উত্তম বিশ্বাসী দাস, তুমি অলপ বিষয়তে বিশ্বাসী আছিলি, তোমাক অনেক বিষয়ৰ গৰাকী পাতিম। তুমি তোমাৰ প্ৰভুৰ আনন্দৰ ভাগী হোৱা।'

24 পাছত যি জনে এক গাগৰি পাইছিল, তেওঁ আহি ক'লে, 'হে প্ৰভু, আপুনি কঠিন মানুহ, ইয়াক মই জানিছিলোঁ; আপুনি যি ঠাইত বোৱা নাই তাতে দায় আৰু যি ঠাইত সিঁচা নাই তাতে চপায়; 25 সেয়েহে ভয় লাগি, মই গৈ আপোনাৰ ধনৰ গাগৰি মাটিত লুকাই থৈছিলো। চাওঁক, আপুনি যি দিছিল সেয়া ঘূৰাই পাইছে।'

26 কিন্তু তেওঁৰ প্ৰভুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, 'হেৰ দুষ্ট এলেহুৱা দাস, মই যি ঠাইত নবওঁ তাতে দাওঁ আৰু যি ঠাইত নিসিটো তাতে চপাঁও, ইয়াকে যদি তুমি জানিছিল; 27 তেনেহলে ধন ভৰালীৰ ওচৰত মোৰ ধন খব লাগিছিল, তেতিয়া মই আহি সূতে সৈতে মোৰ ধন পালোঁহেতেন।

28 এই কাৰণে এওঁৰ পৰা এই গাগৰি লৈ যাৰ দহ গাগৰি আছে, তেওঁক দিয়া। 29 কিয়নো যাৰ আছে, তেওঁকেই দিয়া হব, তাতে তেওঁৰ অধিক হ'ব; কিন্তু যাৰ নাই, তেওঁৰ যি আছে, সেয়া তেওঁৰ পৰা নিয়া হ'ব। 30 এই অনুপযুক্ত দাসক বাহিৰৰ আন্ধাৰত পেলোৱাওঁ; তাতে ক্ৰন্দন আৰু দাঁত কৰচনি হ'ব।

শেষকালৰ মহাবিচাৰৰ দিনৰ বৰ্ণনা

31 যেতিয়া মানুহৰ পুত্ৰ সকলো দূতক লগত লৈ নিজৰ প্ৰতাপেৰে আহিব, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ প্ৰতাপৰ সিংহাসনত বহিব। 32 সকলো জাতিৰ মানুহক তেওঁৰ আগলৈ গোটাই অনা হ'ব আৰু ৰখীয়াই যেনেকৈ ছাগলীৰ পৰা মেৰবোৰক^[1] পৃথক কৰে, তেনেকৈ তেওঁ তেওঁলোকৰ এজনৰ পৰা আন জনক পৃথক কৰি, 33 মেৰবোৰক সোঁফালে আৰু ছাগলীবোৰক বাওঁফালে থ'ব।

34 তেতিয়া ৰজাই তেওঁৰ সোঁফালে থকা সকলক ক'ব, 'আহা, মোৰ পিতৃৰ আশীৰ্ব্বাদ পোৱা সকল, জগত স্থাপন কৰাৰে পৰা তোমালোকৰ কাৰণে যুগুত কৰি থোৱা ৰাজ্যৰ অধিকাৰী হোৱা। 35 কিয়নো মোৰ ভোক লাগিছিল, তাতে তোমালোকে মোক খাবলৈ দিছিল; মোৰ পিয়াহ লাগিছিল, মোক পান কৰিবলৈ দিছিল; অতিথি হৈছিলোঁ, মোক আশ্ৰয় দিছিল। 36 উদঙে আছিলো, মোক কাপোৰ পিন্ধাইছিল; নৰিয়া পৰিছিলো, মোক চাবলৈ গৈছিল; আৰু বন্দীশালত আছিলো, তাতে মোৰ ওচৰলৈ গৈছিল।'

37 তেতিয়া ধাৰ্মিক সকলে তেওঁক উত্তৰ দি ক'ব, "হে প্ৰভু আমি কেতিয়া আপোনাৰ ভোক লগা দেখি, খাবলৈ দিছিলো? পিয়াহ লাগোতে পান কৰাইছিলো? 38 আমি কেতিয়া আপোনাক অচিন-অতিথি হোৱা দেখি আশ্ৰয় দিছিলোঁ? নাইবা উদঙে থকা দেখি, কাপোৰ পিন্ধাইছিলো? 39 আমি কেতিয়া আপোনাক নৰিয়া পৰা, বা বন্দীশালত থকা দেখি, আপোনাৰ ওচৰলৈ গৈছিলোঁ? 40 তেতিয়া ৰজাই উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'ব, মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, মোৰ ভাইবোৰৰ মাজত সৰু এটিলৈকো যি কৰিছিল, সেয়া মোলৈহে কৰিছিল।'

41 তেতিয়া তেওঁৰ বাওঁফালে থকাবোৰক কব, 'হেৰ মোৰ পৰা আতৰি থকা সকল, চয়তান আৰু তাৰ দূতবোৰৰ কাৰণে যুগুত কৰি থোৱা অনন্ত জুইলৈ তোমালোক গুচি যোৱা। 42 কিয়নো মোৰ ভোক লাগিছিল, তোমালোকে মোক খাবলৈ নিদিলা; পিয়াহ লাগিছিল, মোক পান কৰিবলৈ নিদিলা; 43 অতিথি হৈছিলো, মোক আশ্ৰয় নিদিলা; উদঙে আছিলো, মোক কাপোৰ নিপিন্ধালা; নৰিয়া আৰু বন্দীশালত পৰিছিলোঁ; মোক চাবলৈ নগ'লা।'

44 তেতিয়া সিহতে উত্তৰ দি ক'ব, 'হে প্ৰভু, আমি নো কেতিয়া আপোনাক ভোক বা পিয়াহ লগা, অতিথি হোৱা, উদঙে থকা, নৰিয়াত পৰা, বন্দীশালত থকা দেখি আপোনাৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰা নাছিলোঁ? 45 তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'ব, 'মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, এইবোৰৰ সৰু এটিলৈকো যি নকৰিলা, সেয়া মোলৈহে নকৰিলা। 46 এই কাৰণে সিহঁত অনন্ত দণ্ডলৈ, কিন্তু ধাৰ্মিক সকল অনন্ত জীৱনলৈ যাব।'

25:32 ^[1]

২৫ অধ্যায়। 26

সমৰ্পিত হোৱাৰ বিষয়ে জনোৱা আৰু সুগন্ধি তেল ঘঁহা

1 যীচুৱে এই সকলো কথা কৈ শেষ কৰোতে, তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, 2 "তোমালোকে জানানে দুদিনৰ পাছত নিস্তাৰ-পৰ্ব হ'ব, মানুহৰ পুত্ৰক ক্ৰুচত দিবলৈ শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব।"

3 তেতিয়া প্ৰধান পুৰোহিত আৰু সমাজৰ পৰিচাৰক সকল কায়াফা নামেৰে মহা-পুৰোহিতৰ চোতালত গোট খালে; 4 তেওঁলোকে যীচুক ছলেৰে ধৰি বধ কৰিবলৈ আলোচনা কৰিলে। 5 তেওঁলোকে ক'লে, 'ভোজৰ সময়ত নহয়, কিয়নো লোক সকলৰ মাজত হুৰামুৰা লাগিব। "

6 পাছত যীচু বৈথনিয়া গাঁৱত চিমোন নামৰ কুষ্ঠৰোগীৰ ঘৰত থকা সময়ত 7 এগৰাকী মহিলাই বহুমূলীয়া সুগন্ধি ভৰা এটা বগা তেলৰ বটল লৈ যীচু ভোজনত বহি থাকোঁতে, তেওঁৰ মুৰত বাকি দিলেহি। 8 শিষ্য সকলে তাকে দেখি ক্ৰুদ্ধ হৈ ক'লে, কি কাৰণে এইদৰে অপচয় কৰিছা?

9 কিয়নো ইয়াক বেছি ধনত বিক্ৰী কৰি দৰিদ্ৰ সকলক দান কৰিব পৰা গ'লহেঁতেন।"

¹⁰কিন্তু যীচুৱে, ইয়াকে জানি, তেওঁলোকক ক'লে, "এই মহিলা জনীক কিয় অসুবিধা দিছা? কাৰণ তেওঁ মোলৈ উত্তম কৰ্ম কৰিলে। ¹¹কিয়নো দৰিদ্ৰ সকল তোমালোকৰ লগত সদায় আছে; কিন্তু তোমালোকৰ লগত মই সদায় নাথাকোঁ।

¹²কিয়নো তেওঁ এই সুগন্ধি তেল যে মোৰ শৰীৰত বাকি দিলে; এয়া মোক মৈদামত থবৰ অৰ্থেহে কৰিলে। ¹³মই তোমাক সঁচাকৈ কওঁ, গোটেই জগতৰ যি যি ঠাইত এই শুভবাৰ্তা ঘোষণা কৰা হ'ব, সেই ঠাইতে এই যি কৰ্ম মহিলা গৰাকীয়ে কৰিলে, তেওঁক সঁৰিবলৈ, ইয়াকো কোৱা হ'ব।"

ঈফ্ৰিয়োতীয়া যিহুদাৰ বন্দৱস্ত

¹⁴তেতিয়া বাৰ জনৰ মাজৰ, ঈফ্ৰিয়োতীয়া যিহুদা নামেৰে এজনে প্ৰধান পুৰোহিত সকলৰ ওচৰলৈ গ'ল, ¹⁵আৰু ক'লে "মই আপোনালোকৰ হাতত তেওঁক শোধাই দিলে, মোক কি দিবলৈ ইচ্ছা কৰে?" তাতে তেওঁলোকে তেওঁক ত্ৰিশ টা ৰূপৰ মুদ্ৰা দিম বুলি ক'লে। ¹⁶তেতিয়াৰে পৰা তেওঁ যীচুক শোধাই দিবলৈ সুযোগ বিচাৰি থাকিল।

নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ খোৱা আৰু প্ৰভু-ভোজ স্থাপন কৰা

¹⁷পাছত খম্বিৰ নোহোৱা পিঠাৰ পৰ্বৰ প্ৰথম দিনা শিষ্য সকলে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, "নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ আপোনাৰ কাৰণে আমি ক'ত যুগুত কৰাটো বিচাৰে?" ¹⁸তেওঁ ক'লে, "নগৰলৈ গৈ নিৰ্দিষ্ট এজনক কোৱাগৈ, গুৰুৱে কৈছে, মোৰ কাল ওচৰ হৈছে; মোৰ শিষ্য সকলে সৈতে মই তোমাৰ ঘৰত নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ পালন কৰিম।" ¹⁹তেতিয়া শিষ্য সকলে যীচুৱে আদেশ দিয়াৰদৰে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ যুগুত কৰিলেগৈ।

²⁰পাছত সন্ধ্যা হোৱা সময়ত তেওঁ বাৰ জন শিষ্যৰ সৈতে ভোজনত বহিল; ²¹এনেতে তেওঁলোকে ভোজন কৰোঁতে, তেওঁ ক'লে, 'মই তোমালোকক সঁচাকৈ কওঁ, তোমালোকৰ মাজৰ এজনে মোক শোধাই দিব'। ²²তেতিয়া তেওঁলোকে অতি দুখিত হৈ, প্ৰতিজনে যীচুক সুধিবলৈ ধৰিলে, 'হে প্ৰভু, সেই জন মই নে?'

²³যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, 'মোৰে সৈতে যি জনে ভোজন-পাত্ৰত হাত জুৰিয়ালে, তেৱেঁই মোক শোধাই দিব। ²⁴মানুহৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে যেনেকৈ লিখা আছে, তেনেকৈ তেওঁৰ গতি হ'ব; কিন্তু যি মানুহৰ দ্বাৰাই মানুহৰ পুত্ৰক শোধাই দিয়া হয়, তেওঁ সন্তাপৰ পাত্ৰ; সেই মানুহৰ জন্ম নোহোৱা হ'লেই ভাল আছিল'। ²⁵তেতিয়া তেওঁক শোধাই দিয়া যিহুদাই মাত লগাই ক'লে, 'ৰব্বি, সেই জন মই নে'? তেওঁ তেওঁক ক'লে, "তুমি নিজকে নিজেই ক'লা।"

²⁶পাছত তেওঁলোকে ভোজন কৰোঁতে, যীচুৱে পিঠা লৈ আশীৰ্ব্বাদ কৰি ভাঙি শিষ্য সকলক দি ক'লে, "লোৱা, খোৱা এয়ে মোৰ শৰীৰ।"

²⁷পাছত তেওঁ পান পাত্ৰকো লৈ স্তুতি কৰি, তেওঁলোকক দি ক'লে, 'লোৱা, তোমালোকে সকলোৱে পান কৰা; ²⁸কিয়নো মোৰ যি তেজ, অৰ্থাৎ নিয়মৰ তেজ, অনেকৰ পাপ-মোচনৰ কাৰণে অনেকৰ উলিওৱা হৈছে, সেয়ে এই। ²⁹কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে সৈতে মই মোৰ পিতৃৰ ৰাজ্যত ন ৰস পান নকৰা দিনলৈকে, এতিয়াৰ পৰা এই দ্ৰাক্ষাগুটিৰ ৰস পান নকৰোঁ।"

³⁰পাছত তেওঁলোকে বাহিৰ ওলাই গীত গাই গাই জৈতুন পৰ্বতলৈ গ'ল।

পিতৰে যীচুক অস্বীকাৰ কৰা

³¹তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "এই ৰাতি তোমালোক সকলোৱে মোক এৰি যাবা; কিয়নো লিখা আছে,

'মই মেৰৰখীয়াক আঘাত কৰিম

তাতে জাকৰ মেৰবোৰ ছিন্ন-ভিন্ন হৈ যাব'।

³²কিন্তু মোৰ উখানৰ পাছত মই তোমালোকৰ আগে আগে গালীললৈ যাম।" ³³তেতিয়া পিতৰে তেওঁক ক'লে, "সকলোৱে আপোনাত বিঘিনি পালেও, মই কেতিয়াও বিঘিনি নাপাম।" ³⁴যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মই তোমাক স্বৰূপকৈ কওঁ, এই ৰাতি কুকুৰাই ডাক দিয়াৰ আগেয়ে, তুমি মোক তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰিবা।" ³⁵পিতৰে তেওঁক ক'লে, "যদি আপোনাৰ লগত মই মৰিবও লাগে, তথাপি আপোনাক অস্বীকাৰ নকৰিম"। সেইদৰে সকলো শিষ্যয়ো ক'লে।

গেৎচিমানী বাৰীত যীচুৰ আন্তৰিক যাতনা

³⁶তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকৰ সৈতে গেৎচিমানী নামেৰে এখন ঠাইলৈ গৈ, তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "মই সোঁথিনিলৈ গৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি অহালৈকে তোমালোক ইয়াতে বহি থাকা।" ³⁷পাছত তেওঁ পিতৰক আৰু চিবদিয়ৰ পুতেক দুজনক লগত লৈ শোকাকুল আৰু ব্যাকুল হ'বলৈ ধৰিলে। ³⁸তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "মোৰ প্ৰাণ মৰণৰ তুল্য শোকাতুৰ হৈছে; তোমালোক ইয়াতে থাকি মোৰ লগত পৰ দিয়া।"।

³⁹পাছত তেওঁ অলপ আগুৱাই গৈ উবুৰি হৈ পৰি প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে "হে মোৰ পিতৃ, যদি সম্ভৱ হয়, তেন্তে এই পান-পাত্ৰ মোৰ পৰা দূৰ হওঁক; তথাপি মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে নহয়, তোমাৰ ইচ্ছাৰ দৰেই হওঁক।" ⁴⁰পাছত শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁলোকক টোপনি যোৱা দেখি, তেওঁ পিতৰক ক'লে, "তোমালোকে মোৰ লগত এঘণ্টাও পৰ দি থাকিব নোৱাৰিলা নে? ⁴¹পৰীক্ষাত যেন নপৰা, এই কাৰণে পৰ দি প্ৰাৰ্থনা কৰা; আত্মা ইচ্ছুক, কিন্তু শৰীৰ দুৰ্বল।" ⁴²পুনৰায় তেওঁ দ্বিতীয়বাৰ গৈ, প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, "হে মোৰ পিতৃ, মই পান নকৰাকৈ যদি ই দূৰ হ'ব নোৱাৰে, তেন্তে তোমাৰ ইচ্ছা পূৰ হওঁক।" ⁴³পাছত তেওঁ পুনৰায় আহি তেওঁলোকক টোপনি যোৱা দেখিলে; কিয়নো তেওঁলোকৰ চকু টোপনিত জাপ খাই গৈছিল। ⁴⁴পুনৰায় তেওঁ তেওঁলোকক এৰি থৈ, তৃতীয়বাৰো একে কথাকে কৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ⁴⁵তেতিয়া তেওঁ শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁলোকক ক'লে, "বাৰু, এতিয়া টোপনিত থাকি বিপ্ৰাম কৰা? চোৱা, সময় ওচৰ হ'ল আৰু মানুহৰ পুত্ৰক পাপীবোৰৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে। ⁴⁶উঠা, আমি যাওঁহক; চোৱা, মোক শোধাই দিয়া জন ওচৰ পালেহি।"

শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পিত হোৱা

⁴⁷যীচুৱে কথা কৈ থাকোতেই, চোৱা, বাৰ জনৰ মাজৰ যিহুদা আৰু তেওঁৰ সৈতে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু সমাজৰ পৰিচাৰক সকল আৰু তৰোৱাল-টাঙোন ধৰা মানুহৰ ডাঙৰ দল এটা সেই ঠাইলৈ আহিল। ⁴⁸তেওঁক শোধাই দিয়া জনে তেওঁলোকক এই সঙ্কেত দিছিল, বোলে, "মই যি জনক চুমা খাম, তেৱেঁই সেই জন; তেওঁকে ধৰিবা।" ⁴⁹তেতিয়াই তেওঁ যীচুৰ ওচৰলৈ গৈ, "ৰক্ষি প্ৰণাম" এই বুলি, তেওঁক চুমা খালে। ⁵⁰যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "বন্ধু, তুমি যি কৰিবলৈ আহিলা তাকে কৰা।"। তেতিয়া তেওঁলোকে ওচৰলৈ আহি, যীচুৰ গাত হাত দি তেওঁক ধৰিলে। ⁵¹চোৱা, যীচুৰ লগৰ এজনে হাত মেলি, নিজৰ তৰোৱাল উলিয়াই মহা-পুৰোহিতৰ দাসক আঘাত কৰি তাৰ কাণ এখন কাটি পেলালে। ⁵²তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ তৰোৱাল পুনৰায় খাপত সোমাই থোৱা; কিয়নো যি জনে তৰোৱাল ধৰে, সেই জন তৰোৱালৰ দ্বাৰাই বিনষ্ট হ'ব। ⁵³মোৰ পিতৃয়ে এতিয়াই মোলৈ বাৰ বাহিনীতকৈয়ো অধিক স্বৰ্গদূত পঠাই দিয়ক', মই এনে নিবেদন কৰিব নোৱাৰোঁ বুলি তুমি ভাবিছা নে? ⁵⁴কিন্তু শাস্ত্ৰীয় বচনত যিহেতু কোৱা হৈছে, সেয়েহে এইদৰে সিদ্ধ হ'বলৈ নঘটিব নে"? ⁵⁵সেই সময়ত যীচুৱে লোক সকলক ক'লে, "তোমালোকে তৰোৱাল আৰু টাঙোন লৈ ডকাইত ধৰাৰ নিচিনাকৈ মোক ধৰিবলৈ ওলাই আহিছা যে; যেতিয়া মই নিতৌ ধৰ্মধামত বহি উপদেশ দি আছিলো, তেতিয়া তোমালোকে মোক নধৰিলা, ⁵⁶কিন্তু ভাববাদী সকলৰ শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ হ'বলৈ এই সকলো ঘটিল। তেতিয়া সকলো শিষ্যই তেওঁক এৰি পলাই গ'ল।

মহা-সভাৰ আগত সোধ-বিচাৰ

⁵⁷পাছত অধ্যাপক আৰু বৃদ্ধ সকল যি ঠাইত গোট খাই আছিল, সেই ঠাইলৈকে যীচুক ধৰা সকলে লৈ গৈ কায়াফা নামেৰে মহা-পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ তেওঁক আনিলে। ⁵⁸কিন্তু পিতৰে মহা-পুৰোহিতৰ চোতাললৈকে আতৰে আতৰে তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ, তাত সোমাই শেষত কি হয়, তাকে চাবলৈ টেকেলাবোৰৰ লগত বহিল। ⁵⁹তেতিয়া প্ৰধান পুৰোহিত সকল আৰু গোটেই মহাসভাই যীচুক বধ কৰিবলৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মিছা সাক্ষ্য বিচাৰিলে। ⁶⁰অনেক মিছা সাক্ষী আগুৱাই আহিছিল, তথাপি তেওঁলোকে এজনকো বিচাৰি নাপালে। কিন্তু শেষত দুজন আগুৱাই আহিল আৰু ক'লে, ⁶¹" এওঁ কৈছিল-'মই ঈশ্বৰৰ এই মন্দিৰ ধ্বংস কৰি, তিন দিনৰ ভিতৰতে তাক সাজিব পাৰোঁ'।" ⁶²তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে উঠি যীচুক ক'লে, "তুমি একো উত্তৰ নিদিয়া নে? তোমাৰ অহিতে এওঁলোকে কি সাক্ষ্য দিছে? " ⁶³কিন্তু যীচুৱে নিজম দি থাকিল। তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে তেওঁক ক'লে, "তোমাক জীৱনময় ঈশ্বৰৰ শপত দিছো, তুমি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হোৱা নে নোহোৱা", আমাক কোৱা। ⁶⁴যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি সঁচাকৈ ক'লা; তথাপি মই তোমালোকক কওঁ, এতিয়াৰ পৰা তোমালোকে মানুহৰ পুত্ৰক পৰাক্ৰমৰ সোঁহাতে বহি থকা আৰু আকাশৰ মেঘত অহা দেখিবা।" ⁶⁵তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে নিজৰ কাপোৰ ফালি ক'লে, "এওঁ ঈশ্বৰক নিন্দা কৰিলে; এতিয়া আমাৰ সাক্ষীৰ কি প্ৰয়োজন আছে? চোৱা, এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰ নিন্দা শুনিলা। ⁶⁶তোমালোকে কি ভাবা? "তেওঁলোকে উত্তৰ দি ক'লে, "এওঁ প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য।" ⁶⁷তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুৰ মুখত থুই পেলাই ডুকুৱালে; ⁶⁸আৰু কেতবোৰে চকিয়াই সুধিলে, "হে'বা খ্ৰীষ্ট, ভাবোজিৰ দ্বাৰাই আমাক কোৱাচোন, তোমাক কোনে মাৰিলে?"

পিতৰে যীচুক অস্বীকাৰ কৰা

⁶⁹সেই সময়ত পিতৰ বাহিৰফালে চোতালত বহি আছিল; তাতে এজনী চাকৰনী তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে, "তুমিও গালীলীয়া যীচুৰ লগত আছিল।" ⁷⁰কিন্তু তেওঁ আটাইৰে আগতে অস্বীকাৰ কৰি ক'লে, "তুমি কি কৈছা, মই বুজা নাই।" ⁷¹পাছত তেওঁ বাট-চ'ৰালৈ ওলাই

গ'ল, তাতো আন এজনী চাকৰনীয়ে তেওঁক দেখিলে আৰু তাত থকা লোক সকলৰ আগত ক'লে, " এওঁ নাচৰতীয়া যীচুৰ লগত আছিল "।
 72তাতো তেওঁ শপত খাই আকৌ অস্বীকাৰ কৰি ক'লে, " মই সেই মানুহ জনক চিনি নাপাও "। 73অলপ পাছত তাত থকা সকলে ওচৰলৈ আহি
 পিতৰক ক'লে, " অৱশ্যে তুমিও তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন; কিয়নো তোমাৰ মতেই তোমাৰ চিনাকি দিছে "। 74তাতো তেওঁ শাও দি আৰু শপত
 খাই ক'লে, " মই সেই মানুহক চিনিয়ে নাপাও " আৰু তেতিয়াই কুকুৰাই ডাক দিলে। 75তেতিয়া যীচুৱে কোৱা সেই কথাই পিতৰৰ মনত পৰিল।
 যীচুৱে যে কৈছিল, 'কুকুৰাই ডাক দিয়াৰ আগেয়ে, তুমি মোক তিনিবাৰ অস্বীকাৰ কৰিবা', এই কথা মনত পৰাত পিতৰে বাহিৰলৈ গৈ অতি
 শোকেৰে ক্ৰন্দন কৰিলে।

২৬ অধ্যায় 27

পীলাতৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ আৰু প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা

1পাছত ৰাতি পুৱালত সকলো প্ৰধান পুৰোহিত আৰু সমাজৰ পৰিচাৰক সকলে যীচুক বধ কৰিবলৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে কুমল্ৰণা কৰিলে; 2তেওঁক
 বান্ধিলে আৰু পীলাত নামেৰে দেশাধিপতিৰ হাতত শোধাই দিলে। 3তেতিয়া তেওঁক শক্ৰৰ হাতত শোধাই দিয়া যিহুদাই তেওঁৰ দণ্ডাজ্ঞা হোৱা
 দেখি মনত খেদ পাই প্ৰধান পুৰোহিত আৰু পৰিচাৰক সকলক সেই ডেৰকুৰি ৰূপ ওভোতাই দিলে; আৰু ক'লে, 'নিৰ্দোষীৰ তেজ শোধাই
 দিয়াত, মই পাপ কৰিলোঁ'। 4কিন্তু তেওঁলোকে ক'লে, 'তাতনো আমাৰ কি কাম? তুমিয়েই তোমাৰ বিষয়ে চাবা'। 5তেতিয়া তেওঁ মন্দিৰত সেই
 ৰূপ পেলাই দি তাৰ পৰা গুচি গৈ নিজকে নিজে ফাঁচি ল'লে। 6পাছত প্ৰধান পুৰোহিত সকলে সেই ৰূপ লৈ ক'লে, "এই ৰূপ তেজৰ মূল্য হোৱা
 হেতুকে ভৰালত থব নাপায়"। 7তাতো তেওঁলোক একত্ৰিত হৈ পৰামৰ্শ কৰিলে আৰু বিদেশী সকলক মৈদাম দিবলৈ সেই ৰূপেৰে কুমাৰৰ পথাৰ
 কিনিিলে। 8এই কাৰণে আজিলৈকে সেই পথাৰ 'তেজৰ মাটি' বুলি জনাজাত। 9তেতিয়া যিৰিমিয়া ভাববাদীৰ দ্বাৰাই যি বচন কোৱা হৈছিল,
 বোলে "ইস্ৰায়েলৰ সন্তানৰ কোনো কোনোৱে যি জনৰ মূল্য নিৰূপণ কৰিলে, সেই মূল্য নিৰূপণ কৰা জনৰ ডেৰকুৰি ৰূপ সিহঁতে ললে, 10আৰু
 প্ৰভুৱে মোক আদেশ দিয়াৰ দৰে কুমাৰৰ মাটিৰ কাৰণে দিলে", এই বচন সিদ্ধ হ'ল।

11পাছত যীচুক সেই দেশাধিপতিৰ সন্মুখত থিয় কৰোৱাত, দেশাধিপতিয়ে তেওঁক সুধিলে, "তুমি ইহুদী সকলৰ ৰজা নে"? যীচুৱে তেওঁক ক'লে,
 "ঠিক তুমিয়েই কৈছা"। 12কিন্তু প্ৰধান পুৰোহিত আৰু পৰিচাৰক সকলে তেওঁক অপবাদ দিয়াতো, তেওঁ একো উত্তৰ নিদিিলে। 13তেতিয়া
 পীলাতে তেওঁক ক'লে, "এওঁলোকে তোমাৰ বিৰুদ্ধে কিমান সাক্ষ্য দিছে, সেই বিষয়ে তুমি শুনা নাই নে"? 14কিন্তু তেওঁ এষাৰো উত্তৰ নিদিয়াত
 দেশাধিপতিয়ে অতিশয় বিস্ময় মানিলে।

15সেই পৰ্বৰ সময়ত লোক সকলে যি বন্দীক মুকলি কৰি দিয়াটো ইচ্ছা কৰে, দেশাধিপতিয়ে তেওঁকে তেওঁলোকলৈ মুকলি কৰি দিয়ে, তেওঁৰ
 এনে দস্তৰ আছিল। 16সেই সময়ত বাৰাব্বাক নামেৰে এজন কুখ্যাত কাৰাবন্দী আছিল। 17তাতো তেওঁলোক গোট খোৱাত, পীলাতে তেওঁলোকক
 সুধিলে, "মই তোমালোকলৈ কোন জনক মুকলি কৰাটো তোমালোকে ইচ্ছা কৰা, বাৰাব্বাক নে খ্ৰীষ্ট বোলা যীচুক"? 18কিয়নো তেওঁলোকে যে
 অসুয়া কৰি যীচুক শোধাই দিছিল, সেই কথা তেওঁ জানিছিল। 19পাছত তেওঁ বিচাৰৰ আসনত বহি থাকোঁতে তেওঁৰ ভাৰ্য্যাই তেওঁলৈ কৈ পঠালে,
 বোলে, "সেই ধাৰ্মিক জনৰ কথাত তুমি একো হাত নিদিবা; কিয়নো তেওঁৰ কাৰণে, মই আজি সপোনত যি দেখিলোঁ বহুত দুখ পালো।" 20কিন্তু
 প্ৰধান পুৰোহিত আৰু পৰিচাৰক সকলে বাৰাব্বাক মুকলি কৰি দিবলৈ আৰু যীচুক বিনষ্ট কৰাবলৈ লোক সকলক উচটালে। 21তাতো
 দেশাধিপতিয়ে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "এই দুই জনৰ মাজত মই কোন জনক মুকলি কৰাটো তোমালোকৰ ইচ্ছা"? তেওঁলোকে ক'লে,
 "বাৰাব্বাক"। 22পীলাতে তেওঁলোকক ক'লে, "তেনেহ'লে খ্ৰীষ্ট বোলা যীচুক মই কি কৰিম?" সকলোৱে ক'লে, "তাক ক্ৰুচত দিয়ক।" 23তাতো
 তেওঁ ক'লে, "কিয়? তেওঁ কি দোষ কৰিলে"? কিন্তু তেওঁলোকে বৰকৈ আটাই পাৰি ক'লে, "তাক ক্ৰুচত দিয়ক"।

24তেতিয়া পীলাতে দেখিলে যে তেওঁ একো কৰিব নোৱাৰিব, কিন্তু মানুহবোৰৰ মাজত সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষ আৰম্ভ হৈ বাঢ়িবহে ধৰিলে, ইয়াকে
 দেখি পীলাতে লোক সকলৰ আগত পানী লৈ হাত ধুই ক'লে, "এই ধাৰ্মিক জনৰ ৰক্তপাতত মই নিৰ্দোষী; এওঁক তোমালোকেই চাবা"। 25তাতো
 সকলোৱে উত্তৰ দি ক'লে, "তেওঁৰ তেজে আমাক আৰু আমাৰ সন্তানবোৰক পাওঁক"। 26তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকলৈ বাৰাব্বাক মুকলি
 কৰিলে। কিন্তু যীচুক চাবুকেৰে কোবাই ক্ৰুচত দিবলৈ শোধাই দিলে।

27তেতিয়া দেশাধিপতিৰ সেনাবোৰে যীচুক প্ৰিট'ৰিয়মৰ ভিতৰলৈ নি তেওঁৰ ওচৰত গোটেই সৈন্য দলক গোটালে; 28আৰু তেওঁৰ গাৰ কাপোৰ
 গুচাই, উজ্বল বৰণৰ^[1] ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধাই দিলে। 29কাঁইটেৰে কিৰীটি সাঁজি তেওঁৰ মূৰত দিলে আৰু সোঁ হাতত এডাল নিৰ্দেশক দণ্ড দি তেওঁৰ
 আগত আঁঠু ললে আৰু তেওঁক বিদ্ৰপ কৰি কলে-" হে, ইহুদী সকলৰ ৰজা, জয় হওক!" 30তাতো তেওঁলোকে যীচুৰ গাত খুই পেলালে আৰু
 দণ্ড ডাল লৈ মূৰত কোবালে। 31এইদৰে তেওঁক বিদ্ৰপ কৰি তেওঁৰ পৰা ৰাজবস্ত্ৰ খুলি পেলালে আৰু তেওঁক নিজৰ কাপোৰ পিন্ধাই ক্ৰুচত
 দিবলৈ লৈ গ'ল।

যীচুৰ ক্ৰুচত মৃত্যু

³²পাছত তেওঁলোক ওলাই যাওঁতে কুৰীশীৰ পৰা অহা চিমন নামেৰে এজন মানুহক বিচাৰি পালে, তেওঁলোকে তেওঁক যীচুৰ ক্ৰুচ বৈ নিবলৈ ধৰি নিলে। ³³তেওঁলোকে তেতিয়া গলগথা, অৰ্থাৎ "মুৰৰ লাওখোলা" নামেৰে এখন ঠাই পালে। ³⁴তেওঁলোকে তেওঁক তিতাৰে মিহলি দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিবলৈ দিলে; কিন্তু তেওঁ তাক চেকি চাই পান কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। ³⁵পাছত তেওঁলোকে যীচুক ক্ৰুচত দি তেওঁৰ কাপোৰ চিঠি খেলি ভাগ-বাঁটি ল'লে; ³⁶আৰু তাতে বহি তেওঁলোকে যীচুক পহৰা দি থাকিল। ³⁷তেওঁৰ এই অপবাদ লিখি, মুৰত এখন ফলক আৰি দিলে, "এই জন ইহুদী সকলৰ ৰজা যীচু"।

³⁸সেই সময়ত তেওঁৰ সোঁফালে এটা, বাওঁফালে এটা, এইদৰে দুটা ডকাইতক তেওঁৰ লগত ক্ৰুচত দিয়া হ'ল। ³⁹সেই সময়ত বাটেদি অহা-যোৱা কৰা বাটৰুৱাবোৰে মুৰ জোকাৰি জোকাৰি, নিন্দা কৰি ক'লে, ⁴⁰"হে'ৰা মন্দিৰ নষ্ট কৰোঁতা আৰু তিন দিনৰ ভিতৰত সাজোঁতা, নিজকে ৰক্ষা কৰা। তুমি যদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হোৱা, তেন্তে ক্ৰুচৰ পৰা নামি আহা।" ⁴¹সেইদৰে প্ৰধান পুৰোহিত, পৰিচাৰক সকলে বিদ্ৰূপ কৰি ক'লে, ⁴²"তেওঁ আন লোকক ৰক্ষা কৰিলে, কিন্তু নিজকে ৰক্ষা নকৰে কিয়। তেওঁ বোলে ইস্ৰায়েলৰ ৰজা; এতিয়া ক্ৰুচৰ পৰা নামকচোন; তেতিয়াহে আমি তেওঁক বিশ্বাস কৰিম।

⁴³তেওঁ ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰিছে; ঈশ্বৰে যদি তেওঁক ভাল পায়, তেন্তে এতিয়া তেওঁক নিস্তাৰ কৰকচোন; কিয়নো নিজকে কৈছিল "ময়েই ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।" ⁴⁴তেতিয়া তেওঁৰ লগত ক্ৰুচত দিয়া সেই দুটা ডকাইতেও তেওঁক একেদৰেই নিন্দা কৰিলে।

⁴⁵পাছত বাৰ বজাৰ পৰা তিনি বজালৈকে, গোটেইখন দেশৰ ওপৰত আন্ধাৰ হ'ল; ⁴⁶আৰু তিনি মান বজাত যীচুৱে বৰ মাত্ৰেৰে ৰিঙিয়াই ক'লে, "এলী, এলী, লামা চবক্তনী?" অৰ্থাৎ, "হে মোৰ ঈশ্বৰ, হে মোৰ ঈশ্বৰ, কিয় মোক পৰিত্যাগ কৰিলা?" ⁴⁷তেতিয়া তাতে থিয় হৈ থকা কোনো কোনোৱে ইয়াকে শুনি ক'লে, "তেওঁ এলিয়াক মাতিছে।" ⁴⁸তেতিয়াই তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে ল'ৰি গৈ, স্পঞ্জ এটুকুৰা লৈ চিৰকাৰে পুৰ কৰি, তাক নলৰ আগত লগাই তেওঁক পান কৰিবলৈ দিলে। ⁴⁹কিন্তু আনবোৰে ক'লে, "অকলে থকিবলৈ দিয়া; এলিয়াই তেওঁক ৰক্ষা কৰিবলৈ আহে নে নাহে তাকে চাওঁ।" ⁵⁰তেতিয়া যীচুৱে বৰ মাত্ৰেৰে ৰিঙিয়ালে আৰু প্ৰাণত্যাগ কৰিলে।

⁵¹চোৱা, তেতিয়াই মন্দিৰৰ আৰু-কাপোৰ ওপৰৰ পৰা তললৈকে ফাটি দুছিটা হ'ল। ভূমিকম্প হ'ল; শিলবোৰ ফাটিল; ⁵²তেতিয়া মৈদামবোৰ মুকলি হৈ গ'ল আৰু বহু নিদ্ৰিত পবিত্ৰ লোকৰ দেহ উথিত হ'ল। ⁵³তেওঁৰ উত্থানৰ পাছত তেওঁলোকে মৈদামৰ পৰা ওলাই পবিত্ৰ নগৰলৈ গ'ল আৰু বহু ব্যক্তিক দেখা দিলে। ⁵⁴পাছত এশৰ সেনাপতি আৰু তেওঁৰ লগত যীচুক পহৰা দি থকা সকলে, এইদৰে ভূমিকম্প আদি ঘটনা হোৱা দেখি বৰ ভয় পাই ক'লে, "এওঁ সচাকৈয়ে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।" ⁵⁵গালীলৰ পৰা তেওঁৰ পাছে পাছে বহুতো মহিলা আহিছিল, তেওঁলোকে দুৰৰ পৰা সকলো চাই আছিল। ⁵⁶তেওঁলোকৰ ভিতৰত মগদলিনি মৰিয়ম, যাকোব আৰু যোচেফৰ মাক মৰিয়ম আৰু চিবদিয়ৰ পুতেক দুজনৰ মাক, আদি কৰি যীচুৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ যীচুৰ লগত অহা মহিলা সকল আছিল।

যীচুক মৈদাম দিয়া

⁵⁷তেতিয়া গধূলি হৈ আহিছিল, তালৈ অৰিমাথিয়া নগৰৰ পৰা এজন ধনী মানুহ আহিল, তেওঁৰ নাম যোচেফ, তেওঁ যীচুৰ শিষ্য আছিল।

⁵⁸তেওঁ পীলাতৰ ওচৰলৈ গৈ, যীচুৰ দেহ খুজিলে; তেতিয়া পীলাতে দেহ দিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ⁵⁹পাছত যোচেফে দেহ লৈ, শণ-সুতাৰ মিহি চাফা কাপোৰেৰে দেহটো মেৰিয়ালে, ⁶⁰আৰু নিজৰ বাবে শিলত খান্দি থোৱা যি মৈদাম আছিল, তাৰ ভিতৰত দেহটো শুৱাই থলে। এচটা ডাঙৰ শিল বগৰাই আনি মৈদামৰ দুৱাৰত থলে আৰু তেওঁলোক তাৰ পৰা গুচি গ'ল। ⁶¹কিন্তু মগদলীনী মৰিয়ম আৰু আন মৰিয়ম তাত উপস্থিত হৈ, মৈদামৰ বিপৰীত দিশত বহি আছিল। ⁶²পাছ দিনা অৰ্থাৎ আয়োজন দিনৰ পাছ দিনা, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু ফৰীচী সকলে পীলাতৰ ওচৰত গোট খাই ক'লে, ⁶³"হে মহাশয়, এই প্ৰবন্ধকে জীয়াই থাকোঁতে কৈছিল, 'তিন দিনৰ মুৰত মই পুনৰাই উঠিম', এতিয়া এই কথা আমাৰ মনত পৰিছে। ⁶⁴এই হেতুকে, তৃতীয় দিনলৈকে তেওঁৰ মৈদাম ৰাখিবলৈ আজ্ঞা দিয়ক; কিজানি তেওঁৰ শিষ্যবোৰে আহি তেওঁৰ দেহ চুৰ কৰি নিব আৰু মানুহবোৰক ক'ব, 'তেওঁ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা উঠিল'; যদি সেয়ে হয় তেনেহ'লে ই প্ৰথম ভ্ৰান্তিকৈয়ো শেষ ভ্ৰান্তি অধিক হানি জনক হ'ব।" ⁶⁵পীলাতে তেওঁলোকক ক'লে, 'তোমালোকে এদল চস্তৰী লোৱা; এতিয়া যোৱা আৰু তোমালোকে যেনেকৈ পাৰা ৰাখাগৈ।" ⁶⁶তাৰ পাছত তেওঁলোকে গৈ শিলচটাত মোহৰ মাৰিলে আৰু এদল চস্তৰীক মৈদাম ৰখিবলৈ দায়িত্ব দিলে।

২৭ অধ্যায় 28

যীচুৰ পুনৰুত্থান

¹তেতিয়া বিশ্রাম-বাৰ পাৰ হৈ, সপ্তাহৰ প্ৰথম দিন ওচৰ চাপিল, মগ্দলীনী মৰিয়ম আৰু আন মৰিয়মে মৈদাম চাবলৈ গ'ল। ²চোৱা, তাতে বৰ ভূমিকম্প হ'ল; কিয়নো প্ৰভুৰ দূতে স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহি শিলচটা বগৰালে আৰু তাৰ ওপৰতে বহিল। ³তেওঁৰ শৰীৰ বিজুলীৰ নিচিনা আৰু বস্ত্ৰ হিমৰদৰে শুক্ক আৰু তেওঁৰ ভয়তে প্ৰহৰী সকল কঁপি কঁপি মৰাৰ নিচিনা হ'ল। ⁴কিন্তু সেই মহিলা কেইজনীক, ⁵দূতে মাত লগাই ক'লে, "তোমালোকে ভয় নকৰিবা; কিয়নো জুচত হত হোৱা যীচুক তোমালোকে বিচাৰিছা বুলি মই জানিছোঁ। ⁶তেওঁ ইয়াত নাই; কিন্তু যেনেকৈ তেওঁ কৈছিল, তেনেকৈ তেওঁ উঠিল। আহা, তেওঁ শয়ন কৰা ঠাই চোৱাহি। ⁷এতিয়া তোমালোকে বেগাই যোৱা আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলক এই কথা কোৱাৰ্গৈ যে, তেওঁ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা উঠিল। চোৱা, তোমালোকৰ আগেয়ে তেওঁ গালীললৈ গৈছে; তোমালোকে তাতে তেওঁক দৰ্শন পাবা; চোৱা, এই কথা মই তোমালোকক ক'লো।" ⁸তাতে তেওঁলোকে ভয় আৰু মহা-আনন্দেৰে মৈদামৰ পৰা ততাতৈয়াকৈ গুচি গ'ল আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলক সম্বাদ দিবলৈ ল'ৰি গ'ল। ⁹তাতে চোৱা যীচুৱে তেওঁলোক সাক্ষাৎ হৈ ক'লে, তোমালোকৰ " মঙ্গল হওঁক "। তাতে মহিলা সকল ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ চৰণত ধৰি প্ৰণিপাত কৰিলে। ¹⁰তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "ভয় নকৰিবা; তোমালোক যোৱা, মোৰ ভাই সকলক গালীললৈ যাবৰ বাবে সম্বাদ দিয়াগৈ; তেওঁলোকে তাতে মোক দেখা পাব।"

¹¹পাছত মহিলা সকল যাওঁতে, চোৱা, চন্দ্ৰীবোৰৰ কোনো কোনোৱে নগৰলৈ আহি, যি যি ঘটিছিল, সেই সকলোৰ সম্বাদ প্ৰধান পুৰোহিত সকলৰ আগত দিলেহি। ¹²তেতিয়া তেওঁলোকে পৰিচাৰক সকলৰ সৈতে একত্ৰিত হৈ আলোচনা কৰিলে আৰু সেনাবোৰক ভালেমান ধন দি ক'লে, ¹³"আমি টোপনিত থাকোঁতে, যীচুৰ শিষ্যবোৰে ৰাতি আহি, তাক চুৰ কৰি নিলে, এই বুলি ক'বা"। ¹⁴এই কথা যদি দেশাধিপতিয়ে শুনে, তেতিয়া আমি তেওঁক বুজাই-বঢ়াই লম আৰু তোমালোকক এই বিষয়তৰ পৰা দূৰত ৰাখিম।" ¹⁵তেতিয়া সিহঁতে ধন ললে আৰু সিহঁতে শিকোৱাৰ দৰেই কৰিলে; এইদৰে এই কথা ইহুদী সকলৰ মাজত বিয়পি গ'ল আৰু আজিলৈকে এই কথা, এইদৰে প্ৰচলিত হৈ আছে।

শিষ্যবোৰৰ প্ৰতি যীচুৰ শেষ আশু

¹⁶পাছত গালীলৰ যি পৰ্ব্বত যীচুৱে নিৰুপণ কৰি থৈছিল তালৈকে তেওঁৰ এঘাৰ জন শিষ্য গ'ল; ¹⁷আৰু তেওঁক দেখা পাই প্ৰণিপাত কৰিলে; কিন্তু কোনো কোনোৱে সংশয় কৰিলে। ¹⁸তেতিয়া যীচুৱে ওচৰলৈ আহি তেওঁলোকক ক'লে, "বোলে, স্বৰ্গত আৰু পৃথিবীত সকলো ক্ষমতা মোক দিয়া হ'ল। ¹⁹এই হেতুকে, তোমালোক যোৱা; আৰু সকলো জাতিকে শিষ্য কৰি, পিতৃ, পুত্ৰ আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ নামেৰে তেওঁলোকক বাপ্তাইজ কৰা; ²⁰মই যি যি আদেশ তোমালোকক দিলোঁ, সেই সকলোকে পালন কৰিবলৈ তেওঁলোকক শিক্ষা দিয়া; আৰু চোৱা, জগতৰ শেষলৈকে মই সদায় তোমালোকৰ সঙ্গ সঙ্গ আছোঁ।"

মাৰ্ক

Chapter 1

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰচাৰ

¹ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টৰ শুভবাৰ্তাৰ আৰম্ভণ।

²যিচয়া ভাববাদীৰ পুস্তকত যেনেকৈ লিখা আছে,

"চোৱা, মই মোৰ দূতক তোমাৰ আগত পঠিয়াইছো,

তেওঁ তোমাৰ বাট যুগুত কৰিব।

³মৰুপ্ৰান্তত ৰিঙিওৱা এজনৰ মাত এই,^[1]

'প্ৰভূৰ পথ যুগুত কৰা,

তেওঁৰ বাট পোন কৰা।'"

⁴এইদৰে মৰুপ্ৰান্তত বাপ্তিস্ম কৰোতা আৰু পাপ মোচনৰ অৰ্থে মন-পালটনৰ বাপ্তিস্মৰ কথা ঘোষণা কৰোতা যোহন আহিল। ⁵তাতে গোটেই যিহুদিয়া আৰু যিৰুচালেমৰ সকলো লোক তেওঁৰ ওচৰ চাপিবলৈ ওলাই আহিল আৰু নিজৰ নিজৰ পাপ স্বীকাৰ কৰি,^[2] তেওঁৰ দ্বাৰাই যৰ্দন নদীত বাপ্তিস্ম ল'লে। ⁶সেই যোহনে উটৰ নোমৰ কাপোৰ আৰু কঁকালত ছালৰ টঙালি বান্ধিছিল। আৰু তেওঁ কচুৱা ফৰিং আৰু হাবিৰ মৌ খাইছিল।

⁷তেওঁ ঘোষণা কৰি কলে, "মোতকৈ শক্তিমান এজন মোৰ পাছত আহিছে আৰু মই, তেওঁৰ পাদুকাৰ বান্ধ তল মূৰ কৰি খুলিবৰো যোগ্য নহওঁ।

⁸মই আপোনালোকক পানীত বাপ্তিস্ম দিলো; কিন্তু তেওঁ পবিত্ৰ আত্মাত বাপ্তিস্ম দিব।^[3]

যীচুৰ বাপ্তিস্ম আৰু পৰীক্ষা

⁹সেই সময়ত যীচু গালীল দেশৰ নাচৰতৰ পৰা আহি, যোহনৰ দ্বাৰাই যৰ্দন নদীত বাপ্তিস্ম ল'লে। ¹⁰তেওঁ পানীৰ পৰা উঠি আহোতেই আকাশ দুফাল হৈ যোৱা আৰু কপৌৰ নিচিনা তেওঁৰ ওপৰলৈ আত্মাক নমা দেখিলে। ¹¹আৰু এইদৰে আকাশ বাণী হ'ল যে, "তুমি মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ। তোমাত মই পৰম সন্তুষ্ট।"^[4]

¹²তেতিয়া আত্মাই তেওঁক মৰুপ্ৰান্তলৈ চালিত কৰি নিলে। ¹³সেই মৰুপ্ৰান্তত তেওঁ চল্লিশ দিনলৈকে বনৰীয়া জন্তুৰ লগত থাকোতে চয়তানৰ দ্বাৰাই পৰীক্ষিত হ'ল; আৰু স্বৰ্গৰ দূত সকলে তেওঁৰ শুশ্ৰূষা কৰিলে।

যীচুৱে প্ৰকাশকৈ কাৰ্য কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা; প্ৰথম চাৰি জন শিষ্য

¹⁴যোহনক বন্দীশালত থোৱাৰ পাছত যীচু গালীল দেশলৈ গ'ল আৰু ঈশ্বৰৰ শুভবাৰ্তা ঘোষণা কৰিলে। ¹⁵যীচুৱে প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু কলে, "কাল সম্পূৰ্ণ হ'ল,^[5] আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ওচৰ হ'ল। তোমালোকে মন পালটন কৰা আৰু শুভবাৰ্তাত বিশ্বাস কৰা।"

¹⁶পাছত তেওঁ গালীল সাগৰৰ তীৰেদি গৈ থাকোতে,^[6] চিমোন আৰু চিমোনৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়ক সাগৰত জাল বাই থকা দেখিলে; কিয়নো তেওঁলোক জালোৱা আছিল। ¹⁷তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "মোৰ পাছত আহা; মই তোমালোকক মানুহ ধৰা জালোৱা কৰিম।"

¹⁸তেতিয়াই তেওঁলোকে জালবোৰ এৰি যীচুৰ পাছে পাছে গ'ল।

¹⁹পাছত যীচুৱে অলপ দূৰ আগুৱাই গৈ থাকোতে, চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু তেওঁৰ ভায়েক যোহনক দেখিলে; তেওঁলোকেও নৱত জাল মেৰামতি কৰি আছিল। ²⁰তেওঁ তেতিয়াই তেওঁলোকক মাতিলে; তাতে তেওঁলোকে নিজৰ বাপেক চিবদিয়ক কাম কৰা বনুৱাৰ লগত নৱতে এৰি যীচুৰ পাছে পাছে গ'ল।

21পাছত তেওঁলোকে কফৰনামহুমলৈ গ'ল আৰু তাতে গৈ বিশ্রামবাৰে নাম-ঘৰত সোমাই উপদেশ দিলে। 22তেওঁৰ উপদেশত লোক সকলে বিস্ময় মানিলে, কিয়নো তেওঁ অধ্যাপক সকলে উপদেশ দিয়াৰ নিচিনাকৈ নিদি ক্ষমতাপন্ন ব্যক্তিৰ দৰে তেওঁলোকক উপদেশ দিলে।

23সেই সময়ত তেওঁলোকৰ সেই নাম-ঘৰতে অশুচি আত্মাই^[7] ধৰা এজন মানুহ আছিল। তেওঁ আটাই পাৰি কলে, 24" হে নাচৰতীয়া যীচু, আপোনাৰ লগত আমাৰ কি কাম? আপুনি আমাক নষ্ট কৰিবৰ বাবে আহিলে নে? আপুনি কোন, মই জানো। আপুনি ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ জন। "

25কিন্তু যীচুৱে তাক ডাৰি দি কলে, " মনে মনে থাক আৰু ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলা! " 26তেতিয়া সেই অশুচি আত্মাই এক ডাঙৰ মাতৰে চিঞৰি মানুহ জনক তলত পেলাই মুচৰি তেওঁৰ পৰা বাহিৰ ওলাই গ'ল।

27তাতে সকলোৱে বিস্ময় মানি, ইজনে সিজনে সোধা-সুধি কৰি কলে, " এইটো কি? ক্ষমতাপন্ন জনৰ সৈতে এক নতুন উপদেশ! এওঁ অশুচি আত্মাকো আজ্ঞা দিয়াত, সিহঁতেও দেখোন এওঁক মানে। " 28তেতিয়া তেওঁৰ খ্যাতি গালীলৰ চৌদিশে আৰু সেই অঞ্চলৰ সকলো ঠাইলৈ বিয়পি গ'ল।

29পাছত তেওঁলোকে নাম-ঘৰৰ পৰা ওলাই আহি চিমোন আৰু আন্দ্ৰিয়ৰ ঘৰত সোমাল। তেওঁলোকৰ লগত যাকোব আৰু যোহনো আছিল।

30তাতে চিমোনৰ শাহুৱেক জ্বৰত অসুস্থ হৈ পৰি আছিল। তেতিয়াই তেওঁলোকে তেওঁৰ বিষয়ে যীচুক কলে। 31তাতে তেওঁ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ হাতত ধৰিলে আৰু তেওঁক উঠাই দিলে। তেতিয়া সেই জ্বৰে তেওঁক এৰিলে, আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ ধৰিলে।

32পাছত বেলি মাৰ গৈ সন্ধ্যা হওঁতে, লোক সকলে সকলো ৰোগীক আৰু ভূতে পোৱা লোক সকলক তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে; 33আৰু নগৰৰ লোক সকল আহি দুৱাৰ-মুখতে গোট খালে। 34তাতে তেওঁ নানা বিধ ৰোগত কষ্ট পাই থকা অনেক ৰোগীক সুস্থ কৰিলে আৰু ভূতে পোৱা বহু লোকৰ পৰা ভূত খেদালে। কিন্তু ভূতবোৰক একো কথা কবলৈ নিদিলে; কিয়নো সিহঁতে তেওঁক জানিছিল।

35তেওঁ অতি ৰাতিপুৱা উঠিছিল, তেতিয়া প্ৰায় আন্ধাৰ হৈ আছিল; সেই সময়তে যীচুৱে বাহিৰলৈ ওলাই গৈ নিৰ্জন ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল।

36পাছত চিমোন আৰু লগৰবোৰে তেওঁক বিচাৰি গ'ল। 37পাছত তেওঁক পাই কলে, " সকলোৱে আপোনাক বিচাৰি আছে। "

38তাতে তেওঁ তেওঁলোকক কলে, " ব'লা, আমি ওচৰৰ আন ঠাইবোৰলৈ যাওঁ, সেই ঠাইবোৰতো মই ঘোষণা কৰিম; কিয়নো এই বাবেই মই ওলাই আহিলো। " ^[8] 39পাছত তেওঁ গৈ, গালীল দেশ খনৰ সকলো ঠাইতে, তেওঁলোকৰ নাম-ঘৰবোৰতো প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু ভূতবোৰক খেদালে।

40তাতে^[9] এজন কুষ্ঠ ৰোগী তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল; আৰু সবিনয়েৰে তেওঁৰ সন্মুখত আঁঠু লৈ কলে, " আপুনি যদি ইচ্ছা কৰে, তেন্তে মোক শুচি কৰিব পাৰে। " 41তেতিয়া তেওঁৰ মৰম লাগিল আৰু হাত মেলি তেওঁক চুই কলে, " মই ইচ্ছা কৰিছোঁ। শুচি হোৱা। " 42তেতিয়া তেওঁৰ শৰীৰৰ পৰা কুষ্ঠ ৰোগ আতৰিল আৰু তেওঁ শুচি হ'ল।

43যীচুৱে তেওঁক কঠোৰ আজ্ঞা দি বিদায় দিলে। 44যীচুৱে তেওঁক কলে, " সাৱধান হোৱা; কোনো ব্যক্তিক একো নকবা; কিন্তু যোৱা, পুৰোহিতৰ ওচৰত গৈ নিজকে দেখুওৱা আৰু তুমি শুচি হবৰ অৰ্থে মোচিয়ে যি যি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে, তেওঁলোকক সাক্ষ্য দিবৰ বাবে সেইবোৰ উৎসৰ্গ কৰাওঁ।

45কিন্তু তেওঁ ওলাই গৈ সকলোৰে আগত ঘোষণা কৰিবলৈ ধৰিলে। আৰু এই কথা এনেধৰনে প্ৰকাশ হবলৈ ধৰিলে যে, যীচুৱে প্ৰকাশ্যৰূপে কোনো নগৰত সোমাব নোৱাৰা হ'ল। তেওঁ গৈ বাহিৰত নিৰ্জন ঠাইবোৰত থাকিবলগীয়া হ'ল যাতে চাৰিওফালৰ পৰা লোক সকলে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিব পাৰে।

1:3 ^[1]

1:5 ^[2]

1:8 ^[3]

1:11 ^[4]

1:15 ^[5]

1:16 ^[6]

1:23 ^[7]

1:38 ^[8]

1:40 ^[9]

১ অধ্যায়। ২

এজন জঠৰ ৰোগীক সুস্থ কৰা

¹কিছু দিনৰ পাছত, যীচু পুনৰ কফৰনামুইলৈ আহিল। তেতিয়া লোক সকলে তেওঁ ঘৰত আছে বুলি শুনি, ²ইমান মানুহ গোট খালে যে, ভিতৰত কোনো কোঠালিতে ঠাই নোহোৱা হ'ল; আনকি দুৱাৰ-মুখতো ঠাই নাইকিয়া হ'ল। তাতে যীচুৱে তেওঁলোকৰ আগত বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলে।

³তেতিয়া লোক সকলে চাৰি^[1] জনে কঢ়িয়াই অনা এজন পক্ষাঘাত ৰোগীক যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে। ⁴কিন্তু জনসমাগমৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰলৈ তেওঁক চপাব নোৱাৰি, যি ঠাইত তেওঁ আছিল, সেই ঘৰৰ ওপৰৰ চাল গুচাই বাট কৰি ললে আৰু পক্ষাঘাত ৰোগী জনক শোৱা শয্যাৰে সৈতে তললৈ নমাই দিলে।

⁵তাতে যীচুৱে তেওঁলোকৰ বিশ্বাস দেখি, সেই জঠৰ ৰোগীজনক ক'লে, "বোপা তোমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা হ'ল।" ⁶কিন্তু তাত বহি থকা বিধানৰ অধ্যাপক সকলৰ মাজৰ কোনো কোনোৱে মনতে ভাবি ক'লে, ⁷"এওঁ এনে কথা কেনেকৈ কব পাৰে? এওঁ ঈশ্বৰ নিন্দা কৰিছে। এজন ঈশ্বৰত বাহিৰ কোনে পাপ ক্ষমা কৰিব পাৰে?"^[2]

⁸তেওঁলোকে নিজৰ মনত এনে কথা ভাবি থকা বুলি যীচুৱে নিজৰ আত্মাত তেতিয়াই জানিলে^[3]; সেয়েহে তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকে অন্তৰত কিয় এনে কথা ভাবিছে? ⁹'তোমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা হ'ল' নাইবা 'উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ খোজ কাঢ়ি যোৱা;' এই দুটা কথাৰ মাজত পক্ষাঘাত ৰোগী জনক কোনটো কবলৈ উজু?

¹⁰কিন্তু আপোনালোকে যেন জানে যে, পৃথিবীত পাপ ক্ষমা কৰিবৰ বাবে মানুহৰ পুত্ৰৰ ক্ষমতা আছে, "তেওঁ পক্ষাঘাত ৰোগীজনক ক'লে

¹¹"মই তোমাক কওঁ, উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ, নিজৰ ঘৰলৈ যোৱা।" ¹²তাতে তেওঁ তেতিয়াই উঠিল, আৰু সকলোৰে সন্মুখত নিজৰ শয্যা তুলি লৈ ওলাই গ'ল; ইয়াকে দেখি সকলোৱে বিস্ময় মানি কলে, "আমি এনেকুৱা কেতিয়াও দেখা নাই", এইদৰে ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিব ধৰিলে।

লেবী, অৰ্থাৎ মথিক আহ্বান কৰা; আৰু লঘোনৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹³তাৰ পাছত যীচু আকৌ সাগৰৰ তীৰলৈ ওলাই গ'ল; আৰু লোক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ অহাত, তেওঁ তেওঁলোকক উপদেশ দিলে। ¹⁴পাছত তেওঁ যাওঁতে আলফয়ৰ পুতেক লেবীক কৰ লোৱা চ'ৰাত বহি থকা দেখা পালে আৰু তেওঁক কলে, "মোৰ পাছে পাছে আহা।" তেতিয়া তেওঁ উঠি, তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল।

¹⁵যেতিয়া যীচুৱে লেবীৰ ঘৰত ভোজন কৰি আছিল, তেতিয়া অনেক কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপী লোক আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলেও তেওঁৰে সৈতে ভোজন কৰিবলৈ বহিল; লগতে তেওঁৰ পাছে পাছে অহা অনেক লোক তাত আছিল। ¹⁶তাতে তেওঁ পাপী আৰু কৰ সংগ্ৰহকৰী সকলৰ সৈতে ভোজন কৰা দেখি, ফৰীচী সমাজৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁৰ শিষ্য সকলক কলে, "এওঁ কিয় কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপী লোকৰ লগত ভোজন-পান কৰে?"

¹⁷যীচুৱে ইয়াকে শুনি তেওঁলোকক কলে, "নিৰোগী মানুহৰ বাবে বেজৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই; কিন্তু ৰোগীৰহে প্ৰয়োজন আছে। মই ধাৰ্মিকক নহয় কিন্তু পাপীকহে নিমন্ত্ৰণ জনাবলৈ আহিছো।"

¹⁸এবাৰ যোহনৰ শিষ্য সকল আৰু ফৰীচী সকলে লঘোন দি আছিল। তাতে তেওঁলোকে আহি যীচুক সুধিলে, "যোহনৰ আৰু ফৰীচী সকলৰ শিষ্য সকলে লঘোন দিয়ে, কিন্তু আপোনাৰ শিষ্য সকলে লঘোন নিদিয়; ইয়াৰ কাৰণ কি?" ¹⁹তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "সখি সকল দৰাৰ লগত থকা সময়ত, তেওঁলোকে লঘোন দিব পাৰে নে? তেওঁলোকৰ লগত দৰা থাকে মানে তেওঁলোকে লঘোন দিব নোৱাৰে।

²⁰কিন্তু এনে দিন আহিব, যি দিনা তেওঁলোকৰ পৰা দৰাক নিয়া হব আৰু সেই দিনত তেওঁলোকে লঘোন দিব। ²¹কোনো পুৰণি বস্ত্ৰত নতুন কাপোৰৰ টাপলি নামাৰে; তেনে কৰিলে, যি ডোখৰেৰে টাপলি মৰা হয়, সেয়ে তাক ফালি নিয়ে; অৰ্থাৎ নতুন ডোখৰে পুৰণিক ফালি নিয়ে আৰু তেতিয়া সৰহ ভাগহে ফাটি যায়।

²²পুৰণি ছালৰ মোটত নতুন দ্ৰাক্ষাৰস কোনোৱে নথয় আৰু যদি কোনোবাই থয়, তেন্তে সেই দ্ৰাক্ষাৰসে সেই মোট ফালি পেলাব, তাতে দ্ৰাক্ষাৰস আৰু মোট, দুয়োটাই নষ্ট হব, কিন্তু নতুন দ্ৰাক্ষাৰস নতুন মোটতহে থয়।

বিশ্ৰাম বাৰৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

²³তাৰ পাছত^[4] তেওঁ বিশ্ৰাম বাৰে শস্যক্ষেত্ৰৰ মাজেদি যাওঁতে, তেওঁৰ শিষ্য সকলে শস্যৰ থোকবোৰ ছিঙি খাবলৈ ধৰিলে। ²⁴তাতে ফৰীচী সকলে যীচুক কলে, "চোৱা, বিশ্ৰাম বাৰে যি কৰিব নাপায়, সেইবোৰ ইহঁতে কিয় কৰিছে?"

²⁵তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, " দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লগৰবোৰৰ প্ৰয়োজন হোৱাত আৰু ভোক লগাত যি কৰ্ম কৰিছিল, সেই বিষয়ে আপোনালোকে কেতিয়াও পঢ়া নাই নে? ²⁶তেওঁ কেনেকৈ অবিয়াথ মহাপুৰোহিতৰ সময়ত, ঈশ্বৰৰ গৃহত সোমাল আৰু পুৰোহিতৰ বাহিৰে বিধান অনুসৰি অন্য লোকে খাব নোৱাৰা যি দৰ্শন-পিঠা, সেইবোৰ তেওঁ খালে আৰু লগৰবোৰকো দিলে? "

²⁷যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ কলে, " বিশ্ৰাম বাৰ মানুহৰ কাৰণে হল; কিন্তু মানুহ বিশ্ৰাম-বাৰৰ কাৰণে নহ'ল; ²⁸এই হেতুকে মানুহৰ পুত্ৰ বিশ্ৰাম-বাৰৰো আধিপতি।

2:3 [1]

2:7 [2]

2:8 [3]

2:23 [4]

২ অধ্যায়। 3

¹তাৰ পাছত যীচু পুনৰ নাম-ঘৰত সোমাল; আৰু তাত হাত শুকাই যোৱা ৰোগী এজন আছিল। ²বিশ্ৰাম-বাৰে সেই ব্যক্তি জনক তেওঁ সুস্থ কৰিব নে নকৰে, ইয়াকে লোক সকলে চাই আছিল। তেওঁলোকে তেওঁক অপবাদ দিবৰ বাবে কাৰণ বিচাৰি আছিল।

³তেতিয়া যীচুৱে সেই হাত শুকাই যোৱা ৰুগীয়া মানুহ জনক ক'লে, "উঠা, আৰু সকলোৰে মাজত থিয় হোৱা।" ⁴তাৰ পাছত তেওঁ লোক সকলক সুধিলে, "বিশ্ৰাম-বাৰে বেয়া কৰ্ম নে ভাল কৰ্ম কৰিব পায়? আৰু নৰ-বধ কৰিব পায় নে প্ৰাণ-ৰক্ষা কৰিব পায়?" কিন্তু তেওঁলোক মনে মনে থাকিল।

⁵তেতিয়া তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ কঠিনতা দেখি তেওঁ অসন্তুষ্ট হৈ খঙেৰে চাৰিওফালে চালে আৰু সেই মানুহ জনক ক'লে, "তোমাৰ হাত মেলা।" তেতিয়া তেওঁ হাত খন মেলি দিলে আৰু যীচুৱে সেই হাত খন পূৰ্বৰ সুস্থ অৱস্থালৈ আনিলে। ⁶তেতিয়া ফৰীচী সকল বাহিৰলৈ ওলাই গৈ হেৰোদীয়া মানুহ সকলৰ সৈতে আলোচনা কৰিলে আৰু তেওঁক বিনষ্ট কৰিবৰ বাবে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মন্ত্ৰণা কৰিবলৈ ধৰিলে।

অনেক মানুহ যীচুৰ পাছে পাছে যোৱা

⁷তাৰ পাছত যীচুৱে যেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে সাগৰৰ পাৰলৈ গ'ল; তেতিয়া গালীল আৰু যিহূদীয়াৰ পৰা অহা মানুহৰ দল এটাই তেওঁক অনুসৰণ কৰিলে; ⁸আৰু যিক্ৰচালেম, ইদোমৰ যৰ্দনৰ সিপাৰৰ পৰা, তুৰ আৰু চিদোনৰ চাৰিওফালৰ পৰা মানুহৰ এটা বৃহৎ দলে তেওঁ কৰি থকা সকলো কৰ্মৰ কথা শুনিলে আৰু তেওঁলোক ওচৰ চাপি আহিল।

⁹তেতিয়া লোক সকলৰ সমাগম অধিক হোৱা দেখি, তেওঁ হেচা-ঠেলাৰ মাজত নপৰিবৰ বাবে শিষ্য সকলক এখন নাও যুগুত ৰাখিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ¹⁰কিয়নো তেওঁ অনেক লোকক সুস্থ কৰা দেখি, ব্যাধিয়ে ধৰা সকলোৱেই তেওঁক চুবলৈ হেঁচা-ঠেলা কৰি আছিল।

¹¹আৰু অশুচি আত্মাবোৰে তেওঁক যেতিয়াই দেখে, তেতিয়াই তেওঁৰ আগত পৰে আৰু কান্দি কান্দি কয়, "আপুনি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।" ¹²কিন্তু তেওঁক প্ৰকাশ নকৰিবলৈ সিহঁতক দৃঢ়কৈ আদেশ দিলে।

বাৰ জনক পাঁচনি পদ দিয়া

¹³পাছে তেওঁ পৰ্ব্বতত উঠি^[1], যি সকলক তেওঁ ইচ্ছা কৰিলে, তেওঁলোকক মাতিলে, আৰু তেওঁলোক তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। ¹⁴তেতিয়া তেওঁ বাৰ জনক নিযুক্ত কৰিলে (যি সকলক তেওঁ পাঁচনি নাম দিছিল) যাতে তেওঁলোক তেওঁৰ সঙ্গে সঙ্গে থাকিব পাৰে আৰু তেওঁলোকক যাতে প্ৰচাৰ কৰিবলৈ পঠিয়াব পাৰে, ¹⁵আৰু তেওঁলোকে যেন ভূত খেদাবৰ বাবে ক্ষমতাও পাব পাৰে। ¹⁶তেওঁ যি বাৰ জনক নিযুক্ত কৰিলে, সেই কেইজন হ'ল-চিমোন, যি জনক তেওঁ পিতৰ নাম দিছিল।

¹⁷চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু যাকোবৰ ভায়েক যোহন, (এই দুজনক বনেৰগচ, অৰ্থাৎ মেঘ-গৰ্জ্জনৰ পুতেক নাম দিলে); ¹⁸আন্দ্ৰিয়, ফিলিপ, বাৰ্থলময়, মথি, থোমা, আলফয়ৰ পুতেক যাকোব, থদ্দয়, জাতীয়তাবাদী চিমোন, ¹⁹আৰু তেওঁক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিয়া ঈষ্কৰিয়োতীয়া যিহূদা।

যীচুক নিন্দা কৰা, আৰু ক্ষমা নোহোৱা পাপ

20 পাছত তেওঁ এটা ঘৰত সোমাল; আৰু পুনৰায় তাত ইমান মানুহ গোট খালে যে, তেওঁলোকে ভোজন কৰিব নোৱাৰিলে। 21 তেওঁৰ আত্মীয় সকলে যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক, "তেওঁ বলিয়া হ'ল" বুলি কৈ ধৰিবলৈ ওলাই গ'ল। 22 আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা অহা বিধানৰ অধ্যাপক সকলে ক'লে, তেওঁৰ গাত বেল্চবুৰ আছে; আৰু ভূতৰ সেই ৰজাৰ দ্বাৰাই তেওঁ ভূতবোৰ খেদায়। "

23 তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ওচৰলৈ মাতি দৃষ্টান্তেৰে ক'লে, "চয়তানে চয়তানক কেনেকৈ খেদাব পাৰে? 24 যদি কোনো ৰাজ্য নিজৰ বিৰুদ্ধে নিজে ভাগ হৈ যায়, তেন্তে সেই ৰাজ্য এক হৈ থাকিব নোৱাৰে। 25 আৰু কোনো ঘৰ যদি নিজৰ বিৰুদ্ধে নিজে ভাগ হয়, তেন্তে সেই ঘৰ এক হৈ থাকিব নোৱাৰে।

26 চয়তানেও যদি নিজৰ বিৰুদ্ধে নিজে থিয় হয়, তেনেহলে সি থাকিব নোৱাৰিব কিন্তু তাৰ গতি অন্ত হব। 27 বলৱান^[2] জনক প্ৰথমে নাবান্ধিলে, কোনেও তেওঁৰ ঘৰত সোমাই তেওঁৰ বস্ত্ৰ লুট কৰিব নোৱাৰে; বান্ধিলেহে তেওঁৰ ঘৰ লুট কৰিব পাৰিব।

28 মই আপোনালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, মনুষ্য-সন্তান সকলৰ সকলো বিধৰ পাপ, আৰু ঈশ্বৰক নিন্দা কৰা যি নিন্দা, এইবোৰ সকলোৰে ক্ষমা হয়; 29 কিন্তু যি কোনোৱে পবিত্ৰ আত্মাৰ নিন্দা কৰে, সেই জনৰ ক্ষমা কেতিয়াও নহ'ব; সি অনন্ত পাপৰ অধিকাৰী। " 30 যীচুৱে এই কথা তেওঁলোকক কলে; কাৰণ তেওঁলোকে কৈছিল, "তেওঁৰ গাত অশুচি আত্মা আছে।"

31 এনেতে^[3] তেওঁৰ মাক আৰু ভায়েক সকল আহি, বাহিৰত থিয় হৈ তেওঁক মাতি পঠালে। 32 তেতিয়া লোক সকল তেওঁৰ চাৰিওকাষে বহি আছিল; আৰু তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "চাওঁক, আপোনাৰ মা আৰু ভাই সকলে বাহিৰত আপোনাক বিচাৰিছে।"

33 তাতে তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "মোৰ আই আৰু মোৰ ভাই সকল কোন?" 34 পাছত তেওঁৰ চাৰিওফালে বহি থকা লোক সকলক চাই তেওঁ ক'লে, "এওঁলোকলৈ চোৱা, এওঁলোকেই মোৰ আই আৰু মোৰ ভাই; 35 কিয়নো যি জনে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা পালন কৰে, সেই জনেই মোৰ ভাই, ভনী, আৰু আইয়ো হয়।"

3:13 ^[1]

3:27 ^[2]

3:31 ^[3]

৩ অধ্যায়। 4

অধ্যায়।

এজন খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

1 তাৰ পাছত যীচুৱে সাগৰৰ তীৰত গৈ পুনৰ উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া অধিক লোক তেওঁৰ ওচৰত গোট খোৱাত তেওঁ সাগৰলৈ গৈ এখন নাৱত উঠি বহিল; আৰু লোক সকল সাগৰৰ পাৰতে বৈ থাকিল। 2 তেতিয়া তেওঁ দৃষ্টান্তেৰে তেওঁলোকক অনেক উপদেশ দিলে^[1] আৰু উপদেশত তেওঁলোকক কলে:

3 "শুনক, এজন খেতিয়কে কঠীয়া সিচিবলৈ গ'ল। 4 তেওঁ সিচোঁতে সিচোঁতে, কিছুমান কঠীয়া আলিবাটৰ কাষত পৰিল; তাতে চৰাইবোৰে আহি সেইবোৰ খুঁটি খালে। 5 কিছুমান কঠীয়া অলপ মাটি থকা শিলনিত পৰিল, তাতে মাটি ডাঠ নোহোৱাৰ বাবে সোনকালে গজিল।

6 কিন্তু যেতিয়া সূৰ্য উদয় হ'ল আৰু তাপ লাগিল তেতিয়া শিপা নোহোৱা বাবে,^[2] সেইবোৰ শুকাই গ'ল। 7 কিছুমান কঠীয়া কাঁইটনিত পৰিল; তাতে কাঁইটীয়া বনবোৰ বাঢ়ি উঠি সেইবোৰক হেচি ধৰিলে আৰু সেইবোৰত একো ফল নধৰিল।

8 আন কিছুমান কঠীয়া ভাল মাটিত পৰিল আৰু গজালি মেলি বাঢ়ি উঠিল, তাতে ফল^[3] উৎপন্ন হ'ল। সেই কঠীয়াবোৰৰ কিছুমানে ডেৰ কুৰি, তিনি কুৰি আৰু এশ গুণলৈকে ফল উৎপন্ন কৰিলে।" 9 তেওঁ ক'লে, "যাৰ শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।"

10 তাৰ পাছত যীচু নিৰ্জন ঠাইত থকা সময়ত তেওঁৰ সঙ্গী সকলে সেই বাৰ জন শিষ্যৰ সৈতে গৈ সেই দৃষ্টান্ত কেইটাৰ বিষয়ে তেওঁক সুধিলে।

11 তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব তোমালোকক দিয়া হৈছে। কিন্তু যি সকল লোক বাহিৰত আছে, তেওঁলোকৰ আগত সকলো কথা দৃষ্টান্তেৰে কোৱা হৈছে,

12 "যাতে তেওঁলোকে যেতিয়া চাই, হয়, তেওঁলোকে চাই; কিন্তু দেখা নাপায়,

আৰু যাতে তেওঁলোকে যেতিয়া শুনে; হয়, শুনে, কিন্তু বুজি নাপায়

অথবা তেওঁলোকে ঘূৰি আহিলহেতেন, আৰু ঈশ্বৰেও ক্ষমা দিলেহেতেন। "

¹³পাছত তেওঁ কলে, " তোমালোকে এই দৃষ্টান্ত বুজা নাই নে? তেন্তে সকলো দৃষ্টান্ত কেনেকৈ বুজিবা? ¹⁴সেই খেতিয়কে বাক্য সিটে। ¹⁵য'ত বাক্য সিটা হয়, সেই আলিবাটৰ কাষত থকা এওঁলোক এনেকুৱা লোক, এওঁলোকে বাক্য শুনি উঠাৰ লগে লগে চয়তানে^[4] আহি তেওঁলোকৰ পৰা সিটা বাক্য কাঢ়ি নিয়ে;

¹⁶সেই দৰে শিলনিত সিটা এওঁলোক এনেকুৱা লোক, তেওঁলোকে বাক্য শুনাৰ লগে লগে আনন্দেৰে গ্ৰহণ কৰে, ¹⁷কিন্তু তেওঁলোকৰ শিপা নথকাত, অলপ দিন মাথোন থাকে; পাছত বাক্যৰ কাৰণে ক্লেশ বা তাড়না হোৱা মাত্ৰকে তেওঁলোকে বিধিনি পায়।

¹⁸আৰু আনবোৰ কাঁইটনিত সিটা, এওঁলোকে বাক্য শুনাৰ পাছত, ¹⁹সংসাৰৰ চিন্তা, ধনৰ মায়া আৰু আন আন বিষয়ৰ লোভ^[5] সোমাই, বাক্য হেঁচি ধৰে; তাতে সেই বাক্য বিফল হয়। ²⁰আৰু ভাল মাটিত সিটা এওঁলোক এনেকুৱা লোক, তেওঁলোকে বাক্য শুনি গ্ৰহণ কৰে আৰু ত্ৰিশ, ষাঠি আৰু এশ গুণকৈ ফল উৎপন্ন কৰে। "

²¹যীচুৱে তেওঁলোকক আৰু কলে, " তোমালোকে ঘৰৰ ভিতৰত ঢাকি জ্বলাই গছাৰ ওপৰত নথৈ দোণৰ বা খাটৰ তলত থবলৈ আনা নে? কিন্তু তাক ভিতৰলৈ আনি গছাৰ ওপৰতহে ৰখা হয়। ²²কিয়নো যি প্ৰকাশিত নহব এনে কোনো ঢাকি থোৱা বস্তু নাই^[6] আৰু যি বিষয় পোহৰলৈ নাহিব, এনে গোপন কৰি ৰাখিবলৈও কোনো বিষয় নাই। ²³কাৰোবাৰ যদি শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক। "

²⁴যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ কলে, " তোমালোকে কি শুনা, তালৈ মন কৰা; যি জোখেৰে তোমালোকে জোখা, সেই জোখেৰে তোমালোকলৈকো জোখা হব; আৰু তোমালোকক অধিক দিয়া হব। ²⁵কিয়নো যাৰ আছে, তেওঁকেই দিয়া হব; কিন্তু যাৰ নাই, তেওঁৰ যি আছে, সেইখিনিও তেওঁৰ পৰা নিয়া হব। "

শস্য গজি বঢ়াৰ দৃষ্টান্ত

²⁶যীচুৱে কলে, " ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এজন মানুহে তেওঁৰ কঠিয়া মাটিত সিটাৰ দৰে হয়। ²⁷তেওঁ ৰাতিয়ে-দিনে, শোওঁতে উঠোঁতে, সেই কঠিয়া কেনেকৈ গজে আৰু বাঢ়ে, সেই বিষয়ে নাজানে। ²⁸পৃথিবীয়ে নিজে নিজে, প্ৰথমে পাত, পাছত খোৰ, তাৰ পাছত থোকত পুৰ হোৱা গুটি উৎপন্ন কৰে। ²⁹তাতে গুটি পকাৰ পাছত, শস্য দাবৰ সময় উপস্থিত হ'ল বুলি জানি, তেওঁ তেতিয়া কাচি লগায়। "

সৰিয়হ গুটিৰ দৃষ্টান্ত

³⁰যীচুৱে পুনৰ ক'লে, " আমি কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ তুলনা দিম, বা কি দৃষ্টান্তেৰে এই বিষয়টো প্ৰকাশ কৰিম? ³¹সি এটি সৰিয়হ গুটিৰ নিচিনা; যি গুটি মাটিত সিটোতে, পৃথিবীৰ আটাই কঠিয়াতকৈ সৰু; ³²কিন্তু সেই বীজ সিটাৰ পাছত, সি গজি বাঢ়ি আটাই উদ্ভিদতকৈ ডাঙৰ হয় আৰু ইমান ডাঙৰ ডাঙৰ ডাল ধৰে যে আকাশৰ চৰাইবোৰেও আহি তাৰ ছাঁত বাস কৰিব পাৰে। "

³³এইদৰে অনেক দৃষ্টান্তেৰে, যীচুৱে তেওঁলোকৰ শুনা শক্তি অনুসাৰে তেওঁলোকক বাক্য কলে। ³⁴কিন্তু বিনা দৃষ্টান্তেৰে তেওঁলোকক একো নকলে; অৱশ্যে নিজৰ শিষ্য সকলক নিৰ্জ্ঞানে সকলো বুজাই দিলে।

ধুমুহা বতাহ শান্ত কৰা

³⁵সেই দিনা গধূলি সময়ত যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, " আমি সিপাৰলৈ যাওঁহক। " ³⁶তেতিয়া শিষ্য সকলে লোক সকলক এৰি থৈ, তেওঁ যেনেকৈ নৱত আছিল, তেনেকৈয়ে যীচুক লগত লৈ গ'ল।^[7] আৰু আন আন নৱো তেওঁৰ লগত আছিল। ³⁷পাছত বৰ ধুমুহা বতাহ ব'লাত, টোৰ কোবত নাও খন পানীৰে পূৰ হ'বলৈ ধৰিলে।

³⁸সেই সময়ত তেওঁ নৱৰ গুৰিৰফালে গাঁৱত মুৰ দি টোপনি গৈ আছিল। তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক জগাই ক'লে, " হে গুৰু, আমি যে এতিয়া মৰোঁ, ইয়ালৈ আপুনি চিন্তা নকৰে নে? " ³⁹তেতিয়া তেওঁ উঠি, বতাহক ডবিয়ালে আৰু সাগৰকো ক'লে, " শান্ত হৈ থিৰে থাকা। " তেতিয়া বতাহ আতৰি গ'ল, আৰু অতি শান্ত হ'ল।

⁴⁰যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোক কিয় ভয়াতুৰ হৈছা? এতিয়ালৈকে বিশ্বাস হোৱা নাই নে? " ^[8] ⁴¹তাতে তেওঁলোকে ভয়ত অতিশয় আতুৰ হৈ ইজনে সিজনে কোৱা-মেলা কৰি কলে, " বতাহ আৰু সাগৰেও যে এওঁৰ কথা মানে, এওঁ নো কোন?"

4:6 [2]

4:8 [3]

4:15 [4]

4:19 [5]

4:22 [6]

4:36 [7]

4:40 [8]

৩ অধ্যায়। 5

ভূতে পোৱা মানুহ এজনক সুস্থ কৰা

¹তাৰ পাছত^[1] তেওঁলোক সাগৰৰ সিটো পাৰে থকা, গেৰাচেনীয়া সকলৰ অঞ্চল পালে। ²যীচুৱে নাৱৰ পৰা নামাৰ সময়তে অশুচি আত্মাই ধৰা এজন মানুহে তেওঁক লগ ধৰিব আহিল। সি মৈদামৰ পৰা ওলাই আহিছিল।

³সেই মানুহ জনে মৈদামনিত নিবাস কৰিছিল। কোনেও তেওঁক বান্ধি ৰাখিব পৰা নাছিল, শিকলিৰেও বান্ধি ৰাখিব পৰা নাছিল। ⁴তেওঁক বাৰে বাৰে বেৰী আৰু শিকলিৰে বান্ধা হৈছিল কিন্তু তেওঁ শিকলি ছিঙি পেলাই, বেৰীও ডোখৰ ডোখৰ কৰিছিল। তেওঁক দমন কৰিবলৈ কাৰো শক্তি নাছিল।

⁵প্ৰতিটো ৰাতি আৰু দিনেতে তেওঁ মৈদামলৈ যায় আৰু পৰ্বতত গৈ চিঞৰে; আৰু শিলেৰে নিজকে নিজে আঘাত কৰে। ⁶যেতিয়া তেওঁ দুৰৈৰ পৰা যীচুক দেখা পালে, তেতিয়া তেওঁ দৌৰি আহিল আৰু যীচুক প্ৰণিপাত কৰিলে। ⁷তাৰ পাছত তেওঁ কান্দি কান্দি বৰ মাতেৰে কলে, "হে সৰ্ব্বোপৰি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু, আপোনাৰ লগত মোৰ কি কাম? মই আপোনাক ঈশ্বৰৰ শপত দিছোঁ, মোক যাতনা নিদিব।" ⁸কিয়নো যীচুৱে তেওঁক কৈছিল, "হেৰ অশুচি আত্মা, এই মানুহ জনৰ পৰা বাহিৰ ওলা।" ⁹পাছত যীচুৱে তেওঁক সুধিলে "তোৰ নাম কি?" তাতে সেই মানুহ জনে তেওঁক কলে, "মোৰ নাম বাহিনী কিয়নো আমি অনেক আছোঁ।" ¹⁰পাছত যীচুৱে যেন সেই ঠাইৰ পৰা সিহঁতক নেখেদে, এই কাৰণে অনেক বিনয় কৰি ক'লে।

¹¹সেই সময়ত ওচৰৰ পৰ্বতত এজাক গাহৰি চৰি আছিল। ¹²তাতে সিহঁতে যীচুক বিনয় কৰি কলে, "আমাক সেই গাহৰিবোৰৰ ভিতৰত পঠাই দিয়ক; আমাক সিহঁতৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়ক।" ¹³তাতে তেওঁ অনুমতি দিয়াৰ পাছত সেই অশুচি আত্মাবোৰ বাহিৰ ওলাই গাহৰিবোৰত সোমাল; তেতিয়া সেই জাকত থকা প্ৰায় দুই হাজাৰ গাহৰি বৰ জোৰেৰে দৌৰি গৈ গৰাৰ পৰা সাগৰত পানীত পৰি ডুবি মৰিল।

¹⁴তেতিয়া যি সকলে সেই গাহৰিৰ জাকবোৰ তত্বাৱধান কৰি আছিল, তেওঁলোক পলাই গৈ নগৰ আৰু গাঁৱবোৰত গৈ সম্বাদ দিলে। তেতিয়া ঘটি যোৱাৰ ঘটনাতোৰ কথা শুনিবলৈ পোৱাত লোক সকলে সেই অশুচি আত্মাই ধৰা লোক জনক চাবলৈ আহিল; ¹⁵আৰু যীচুৰ ওচৰলৈ আহি, সেই ভূতে পোৱা মানুহ জনক, অৰ্থাৎ বাহিনীয়ে পোৱা জনক কাপোৰ পিন্ধি, শুদ্ধ মনেৰে বহি থকা দেখা পাই লোক সকলে ভয় কৰিলে।

¹⁶সেই ঘটনা যি সকল লোকে দেখিছিল তেওঁলোকে লোকসমূহক, কেনেকৈ কি ঘটিল আৰু ভূতে পোৱা মানুহ জনৰ আৰু গাহৰিবোৰৰ বিষয়ে বুজাই দিলে। ¹⁷তেতিয়া সেই ঠাইলৈ অহা লোক সকলে যীচুক তেওঁলোকৰ অঞ্চলৰ পৰা আতৰি যাবলৈ বিনয় কৰিলে।

¹⁸পাছত যীচুৱে যেতিয়া সেই ঠাই এৰি যাবৰ বাবে নাৱত উঠিবলৈ লৈছিল, তেতিয়া ভূতৰ নিয়ন্ত্ৰণত যি জন আছিল, সেই ব্যক্তি জন ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ সৈতে তেওঁক ৰাখিবলৈ বিনয় কৰিলে। ¹⁹কিন্তু তেওঁ সেই ব্যক্তিক অনুমতি নিদি কলে, "তুমি ঘৰলৈ গৈ আত্মীয় সকলৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু প্ৰভুৱে তোমাৰ জীৱনলৈ কি কৰিলে আৰু কেনে দয়া পালা, সেই বিষয়ে তেওঁলোকক কোৱা গৈ।"^[2] ²⁰তেতিয়া মানুহ জনে সেই ঠাই এৰি, যীচুৱে তেওঁলৈ যি মহৎ কৰ্ম কৰিলে সেই কথা দিকাপলি দেশত ঘোষণা কৰিবলৈ ধৰিলে; তাতে সকলোৱে বিস্ময় মানিলে।

এজনী তিৰোতাক সুস্থ কৰা আৰু য়ায়ীৰৰ জীয়েকক জীউৱা

²¹পাছত^[3] যীচুৱে যেতিয়া নাৱেৰে আকৌ সিপাৰলৈ গ'ল, তেতিয়া মানুহৰ বৃহৎ দল এটা তেওঁৰ ওচৰত গোট খালে; সেই সময়ত তেওঁ সাগৰৰ তীৰত আছিল। ²²এনেতে য়ায়ীৰ নামেৰে নাম-ঘৰৰ অধিকাৰী এজনে আহি তেওঁক দেখি তেওঁৰ চৰণত পৰিল। ²³তেওঁ বাৰে বাৰে বিনয় কৰি যীচুক কলে, "মোৰ ছোৱালী জনীৰ মৃত্যু ওচৰ চাপিছে; তাই যেন সুস্থ হৈ জীৱ, এই কাৰণে আপুনি আহি, তাইৰ গাত হাত দিয়কহি।" ²⁴তেতিয়া যীচু তেওঁৰ লগত গ'ল আৰু বহু লোক তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ তেওঁক হেঁচি-মেলি ধৰিলে।

²⁵আৰু সেই সময়ত তাতে বাৰ বছৰ ধৰি ৰক্তস্ৰাব ৰোগ ভোগ কৰি থকা তিৰোতা এজনী আছিল। ²⁶অনেক বেজৰ ওচৰত চিকিৎসা কৰি আৰু সৰ্বস্ব খৰচ কৰিও তেওঁ সুস্থ হোৱা নাছিল কিন্তু বেচি কষ্টহে পাইছিল। ²⁷তেওঁ যীচুৰ বিষয়ে শুনি, লোক সমূহৰ মাজত সোমাল আৰু তেওঁৰ পাছফালেদি আহি, তেওঁৰ কাপোৰ চুলে।

²⁸কিয়নো তেওঁ কৈছিল, "মই যদি তেওঁৰ কাপোৰ মাথোন চুবলৈ পাওঁ, তেতিয়াও মই ৰক্ষা পাম।" ²⁹তেতিয়া তেওঁ যীচুক চুবলৈ পাই, তেওঁৰ তেজ বোৱা শুকাই গ'ল আৰু তেওঁ শৰীৰত সেই ব্যাধিৰ পৰা মুক্ত হোৱা গম পালে। ³⁰সেই সময়ত যীচুৱে নিজৰ পৰা শক্তি ওলাই যোৱা গম পাই, লোক সকলৰ মাজত মুখ ঘূৰাই সুধিলে, "মোৰ কাপোৰ কোনে চুলে?" ³¹তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক কলে, "লোক সকলে আপোনাক হেঁচি-মেলি ধৰা দেখিও, কোনে মোক চুলে বুলি কয় নে?" ³²কিন্তু সেই কৰ্ম কৰা জনীক দেখিবলৈ তেওঁ চাৰিওফালে চালে।

³³তেতিয়া সেই তিৰোতাই নিজলৈ যি ঘটিল, সেই বিষয়ে জানিব পোৱাত, ভয়েৰে কঁপি কঁপি আহি তেওঁৰ আগত পৰিল আৰু সকলো সত্য কথা কলে। ³⁴তাতে যীচুৱে তেওঁক কলে, "আইটি, তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে; ^[4] শান্তিৰে যোৱা আৰু সুস্থ থাকি তোমাৰ সেই ব্যাধিৰ পৰা মুক্তি হোৱা।"

³⁵তেওঁ এই কথা কয় থাকোতে, নাম-ঘৰৰ অধিকাৰীৰ ঘৰৰ পৰা মানুহবোৰে আহি ক'লে, "তোমাৰ ছোৱালী মৰিল। গুৰুক পুনৰ কিয় কষ্ট দিয়া?"

³⁶কিন্তু যেতিয়া সেই বাক্য যীচুৰ কাণত পৰিল, তেওঁ নাম-ঘৰৰ অধিকাৰী জনক কলে, "ভয় নকৰিবা; বিশ্বাস মাথোন ৰাখা।" ³⁷পাছত পিতৰ, যাকোব আৰু যাকোবৰ ভায়েক যোহন কিন্তু তেওঁলোকৰ বাহিৰে আন কাকো তেওঁৰ লগত থাকিব নিদিলে। ³⁸তেওঁলোকে নাম-ঘৰৰ অধিকাৰী জনৰ ঘৰলৈ আহি তাতে ক্ৰন্দন আৰু বৰ বিলাপ কৰাবোৰক দেখিলে।

³⁹পাছত যীচুৱে ভিতৰলৈ সোমাই, তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে কিয় বিলাপ আৰু ক্ৰন্দন কৰিছা? ⁴⁰ছোৱালী জনী মৰা নাই, টোপনিতহে আছে।" তাতে তেওঁলোকে তেওঁক হাঁহিলে। কিন্তু তেওঁ সকলোকে বাহিৰ কৰি, ছোৱালী জনীৰ মাক-দেউতাক আৰু তেওঁৰ সঙ্গী সকলক লগত লৈ, যি ঠাইত ছোৱালী জনী আছিল, সেই ঠাইলৈ গ'ল।

⁴¹পাছত তেওঁ ছোৱালী জনীৰ হাতত ধৰি তাইক কলে, "টালিখা কুমী"; অৰ্থাৎ, "আইটি, মই তোমাক কওঁ, উঠা।" ⁴²সেই মুহূৰ্ততে ছোৱালী জনীয়ে উঠি খোজ কাঢ়িলে (কিয়নো তাইৰ বয়স বাৰ বছৰ হৈছিল)। তেতিয়া তেওঁলোকে অতিশয় বিস্ময় মানিলে। ⁴³পাছত এই কথা যেন কোনেও নাজানে, তাৰ বাবে তেওঁ তেওঁলোকক এনে দৃঢ় আজ্ঞা দিলে আৰু তাইক কোনো খোৱা বস্তু দিবলৈ কলে।

5:1 ^[1]

5:19 ^[2]

5:21 ^[3]

5:34 ^[4]

৫ অধ্যায়। ৬

যীচুৱে নিজ নগৰত অগ্রাহ্য হোৱা

¹তাৰ পাছত যীচুৱে সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই, নিজ নগৰলৈ^[1] আহিল আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলো তেওঁৰ পাছে পাছে আহিল। ²পাছত যেতিয়া বিশ্রাম বাৰ আহিল, তেওঁ নাম-ঘৰত উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে। তাতে বহু লোকে শুনি, তেওঁৰ কথাত বিস্ময় মানি কলে, "তেওঁ এইবোৰ শিক্ষা ক'ৰ পৰা পালে? ঈশ্বৰে তেওঁক দিয়া এনে জ্ঞান কেনেকুৱা? আৰু তেওঁৰ হাতৰ দ্বাৰাই যে এইৰূপ পৰাক্ৰম কাৰ্যবোৰ সাধিত হয়, এইবোৰ নো কি? ³ই সেই বাঢ়ে নহয় নে? মৰিয়মৰ পুত্ৰ আৰু যাকোব, ষোচি, যিহূদা আৰু চিমনোৰ ককায়েক নহয় নে? ইয়াৰ ভনী কেইজনীও আমাৰ ইয়াত নাই নে?" এইদৰে তেওঁলোকে তেওঁত বিঘিনি পালে।

⁴তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "আপোন দেশ, আপোন জাতি আৰু আপোন ঘৰৰ বাহিৰে, আন কোনো ঠাইত এজন ভাববাদী মৰ্যাদাহীন নহয়।" ⁵সেই ঠাইত তেওঁ কেইজনমান নৰিয়াৰ গাত হাত দি, তেওঁলোকক সুস্থ কৰাৰ বাহিৰে তাত আন একো পৰাক্ৰমকাৰ্য কৰিব নোৱাৰিলে। ⁶তেওঁলোকৰ অবিশ্বাসত তেওঁ বিস্ময় মানিলে। পাছত তেওঁ চাৰিওফালৰ গাঁৱলৈ গৈ উপদেশ দিলে।

পাঁচনি সকলক পঠিওৱা

⁷যীচুৱে তেওঁৰ সেই বাৰ জন পাঁচনিক ওচৰলৈ মাতি আনিলে, আৰু দুজন দুজনকৈ তেওঁলোকক পঠিয়াই দিলে। তেওঁলোকক অশুচি আত্মাবোৰৰ ওপৰত ক্ষমতা দি, ⁸এই আদেশ দিলে যে, তেওঁলোকে যেন বাটত যাত্ৰা কৰোতে নিজৰ লাখুটি ডালত বাহিৰে লগত আন একো

নাৰাখে আৰু তেওঁলোকে যেন লগত পিঠা বা জোলোঙা বা টঙালিত পইচা, এইবোৰ নলয়; ⁹আৰু দীঘল চোলাও যেন নিপিন্ধে, কিন্তু তেওঁলোকে ভৰিত চেঙেল পিন্ধক।

¹⁰যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ কলে, "তোমালোকে যেতিয়া এখন ঘৰত সোমোৱা, তেতিয়া সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই নোযোৱালৈকে, সেই ঘৰতে থাকিবা। ¹¹কিন্তু ঠাইৰ মানুহে যদি তোমালোকক গ্ৰহণ নকৰে আৰু তোমালোকৰ কথাও নুশুনো, তেনেহলে সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই যাওঁতে সেই ঠাইৰ লোক সকলৰ বিপক্ষে প্ৰমাণ স্বৰূপে তোমালোকৰ ভৰি-তলুৱাৰ ধূলি জোকাৰি পেলাবা।"

¹²পাছত তেওঁলোকে ওলাই গৈ মানুহবোৰক মন পালটান^[2] কৰিবলৈ প্ৰচাৰ কৰিলে; ¹³বহুত ভূত খেদালে আৰু বহুত নৰিয়া লোকৰ গাত তেল সানি, তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে।

যোহন বাপ্তাইজকক বধ কৰা

¹⁴এনেদৰে যীচুৰ নাম চাৰিওফালে প্ৰখ্যাত হবলৈ ধৰিলে; তাৰ পাছত^[3] হেৰোদ ৰজাও এই কথাবোৰ শুনিবলৈ পালে। কিছুমান লোকে কলে "যোহন বাপ্তাইজক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা জীৱিত হ'ল; এই হেতুকে এই সকলো পৰাক্ৰমে তেওঁত কাৰ্য সাধন কৰিছে।" ¹⁵কিন্তু অন্য কিছুমানে কলে, "তেওঁ এলিয়া"; আন কোনোবাই কলে, "পুৰণি কালৰ ভাববাদী সকলৰ নিচিনা তেওঁ এজন ভাববাদী।"

¹⁶কিন্তু হেৰোদে এইবোৰ কথা শুনি কলে, "যোহন, যিজনৰ মই মূৰ ছেদন কৰিলোঁ, তেওঁহে উঠিল।" ¹⁷কিয়নো হেৰোদে নিজে মানুহ পঠিয়াই যোহনক ধৰি আনি বন্দীশালত বন্ধ কৰি ৰাখিছিল। এইদৰে তেওঁক বন্দী কৰাৰ কাৰণ আছিল হেৰোদিয়া, যি জনী তেওঁৰ নিজ ভাই ফিলিপৰ ভাৰ্যা আছিল আৰু এই হেৰোদিয়াৰ বাবে কৰিছিল কিয়নো হেৰোদে হেৰোদিয়াক বিয়া কৰাইছিল।

¹⁸কিয়নো যোহনে হেৰোদক কৈছিল, "তুমি ভাইৰ পত্নীক নিজৰ লগত স্ত্ৰীৰূপে যে ৰাখিছা, এয়া বিধি সন্মত নহয়।" ¹⁹এই কাৰণে হেৰোদিয়া তেওঁৰ বিৰোধী হ'ল, আৰু তেওঁক বধ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে, কিন্তু নোৱাৰিলে। ²⁰কিয়নো হেৰোদে যোহনক ভয় কৰিছিল আৰু জানিছিল যে যোহন এজন ধাৰ্মিক আৰু পবিত্ৰ লোক। সেয়েহে হেৰোদে তেওঁক নিৰাপদে ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিছিল। যেতিয়া তেওঁ যোহনৰ শিক্ষা শুনিছিল, তেতিয়া সেই শিক্ষাই তেওঁক বিচলিত কৰিছিল আৰু আনন্দেৰে তেওঁৰ কথা শুনিছিল।

²¹কিন্তু এনে এটা দিন আহিল, সেই দিনা হেৰোদিয়াই নিজৰ কাৰণে কাম কৰিবলৈ এক সুযোগ পালে: হেৰোদে নিজৰ জন্ম দিনৰ দিনা তেওঁৰ বিষয়া, সেনাপতি, আৰু গালীলৰ প্ৰধান লোক সকলক নৈশ-ভোজলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল। ²²তাতে হেৰোদিয়াৰ আপোন জীয়েক ভিতৰলৈ আহি নাচি, হেৰোদ আৰু তেওঁৰ সৈতে ভোজনত বহা সকলক সন্তুষ্ট কৰিলে। তেতিয়া ৰজাই তাইক কলে, "তুমি যি ইচ্ছা কৰা মোক খোজা, মই তাকে তোমাক দিম।"

²³আৰু শপত খাই তাইক কলে, "মোক যিহকে খোজা, মই তাকেই দিম, আনকি মোৰ ৰাজ্যৰ আধা অংশও মই দিম।" ²⁴তেতিয়া তাই বাহিৰলৈ গৈ নিজৰ মাকক সুধিলে, "মই কি খুজিম?" তেওঁ কলে, "যোহন বাপ্তাইজকৰ মূৰ।" ²⁵তেতিয়া তাই বেগাই ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি কলে "মই এতিয়াই যোহন বাপ্তাইজকৰ মূৰটো এখন থালত আনি মোক দিয়াটো ইচ্ছা কৰোঁ।"

²⁶তাতে ৰজা শোকাবুৰ হ'ল কিন্তু নিজৰ শপতৰ কাৰণে আৰু ভোজনত বহা সকলৰ সন্মুখত তাইক বঞ্চিত কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে, ²⁷তাতে ৰজাই যোহনৰ মূৰ আনিবলৈ ৰক্ষক সেনা এজনক আজ্ঞা দি পঠালে। তেতিয়া সেই সেনা গৈ বন্দীশালত যোহনৰ মূৰ ছেদন কৰিলে, ²⁸আৰু যোহনৰ মূৰটো এখন থালত আনি ছোৱালী জনীক দিলে আৰু তাই গৈ তাইৰ মাকক দিলে। ²⁹পাছত তেওঁৰ শিষ্য সকলে এই কথা শুনিবলৈ পোৱাত তেওঁৰ মৃতদেহটো লৈ গ'ল আৰু মৈদাম দিলে।

পাঁচ হাজাৰ মানুহক খুৱোৱা

³⁰পাছত পাঁচনি সকলে যীচুৰ ওচৰত গোট খালে আৰু তেওঁলোকে যি যি কৰিছিল আৰু যি যি শিকাইছিল, সেই সকলো বিষয় তেওঁৰ আগত বৰ্ণনা কৰিলে। ³¹তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে অকলে এখন নিৰ্জৰ্জন ঠাইলৈ যোৱা আৰু তাতে কিছুকাল বিপ্ৰাম কৰা।" কিয়নো সেই সময়ত ইমান মানুহ অহা-যোৱা কৰি আছিল যে, তেওঁলোকে অৱসৰ লবলৈ আৰু ভোজন কৰিবলৈকো জিৰণি পোৱা নাছিল। ³²তেতিয়া শিষ্য সকল নৱত উঠি অকলে নিৰ্জৰ্জন ঠাই এখনলৈ গ'ল।

³³কিন্তু বহু মানুহে তেওঁলোকক যোৱা দেখিলে আৰু তেওঁলোকক চিনি পালে। সেয়েহে তেওঁলোকক দেখা লোক সকলে আটাই নগৰৰ পৰা বামেৰে তালৈ বেগাই গ'ল, আৰু তেওঁলোকতকৈ আগে গৈ তাত উপস্থিত হ'ল। ³⁴যেতিয়া যীচু পাৰলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁ বহু লোকক তাত উপস্থিত হৈ থকা দেখিলে আৰু তেখেত সকলক দেখি তেওঁৰ মৰম লাগিল; কিয়নো তেখেত সকল ৰখীয়া নোহোৱা মেৰৰ নিচিনা আছিল। তেওঁ তেখেত সকলক অনেক উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে।

³⁵পাছত^[4] দিনৰ শেষ ভাগত তেওঁৰ শিষ্য সকল ওচৰলৈ আহি কলে, "এই ঠাই নিৰ্জৰ্জন আৰু সময় বহু পলম হৈ গ'ল; ³⁶গতিকে লোক সকলক এতিয়া বিদায় দিয়ক, তেতিয়া তেখেত সকলে ওচৰৰ গাঁৱলৈ গৈ নিজৰ কাৰণে খোৱা বস্তু কিনিব পাৰিবা।"

³⁷কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে তেখেত সকলক খাবলৈ দিয়া।" তাতে তেওঁলোকে তেওঁক কলে, "আমি গৈ দুশ আধলিৰ পিঠা কিনি তেখেত সকলক খাবলৈ দিম নে?" ³⁸কিন্তু তেওঁ শিষ্য সকলক কলে, "তোমালোকৰ লগত কেইটা পিঠা আছে?" পাছত তেওঁলোকে বিচাৰ লৈ কলে, "পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ আছে।"

³⁹তেতিয়া কেচা ঘাঁহৰ ওপৰত সকলোকে জুম জুমকৈ বহিবলৈ তেওঁ আজ্ঞা দিলে। ⁴⁰তাতে তেওঁলোকে এশ এশ আৰু পঞ্চাশ পঞ্চাশ কৰি গোট বান্ধি বহিল। ⁴¹তেতিয়া তেওঁ সেই পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ লৈ স্বৰ্গলৈ চাই, আশীৰ্ব্বাদ^[5] কৰিলে; আৰু লোক সকলক ভগাই দিবলৈ পিঠা ভাঙি ভাঙি শিষ্য সকলক দি থাকিল; আৰু মাছ দুটাও সকলোকে ভাগ কৰি দিলে। ⁴²তাতে সকলোৱে খাই তৃপ্ত হ'ল। ⁴³পাছত তেওঁলোকে ডোখৰা-ডুখৰি পিঠা আৰু মাছবোৰ তুলি বাৰটা পাচি ভৰালে। ⁴⁴সেই পিঠা ভোজন কৰা মানুহ পাঁচ হাজাৰ আছিল।

পানীৰ ওপৰত খোজ কঢ়া

⁴⁵তাৰ পাছত যীচুৱে লোক সকলক বিদায় দি থাকোতে, তেওঁৰ শিষ্য সকলক নাওত উঠি তেওঁ যোৱাৰ আগতে সিপাৰে থকা বৈৎ-চৈদা নগৰলৈ যাবৰ বাবে আগ্ৰহেৰে আজ্ঞা দিলে। ⁴⁶তাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰা বিদায় লৈ প্ৰাৰ্থনা^[6] কৰিবলৈ পৰ্ব্বতৰ ওপৰলৈ গ'ল। ⁴⁷সন্ধ্যা সময়ত সেই নাও খন সাগৰৰ মাজত পাইছিল আৰু তেওঁ অকলে বামত আছিল।

⁴⁸পাছত তেওঁ দেখিলে যে, শিষ্য সকলে বতাহৰ বিপৰীতে অতি কষ্টেৰে ব'ঠা বাই নাওত গৈ আছে। যীচুৱে নিশা চতুৰ্থ পৰ মানত, সাগৰৰ ওপৰেদি খোজ কাঢ়ি তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁলোকক পাছ পেলাই যাবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। ⁴⁹কিন্তু সাগৰৰ ওপৰত তেওঁক খোজ কাঢ়ি অহা দেখি তেওঁলোকে ভুত বুলি ভাবি, চিঞৰি উঠিল; ⁵⁰কিয়নো তেওঁক দেখি সকলোৰে উশুল-থুশুল লাগিছিল। তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ সৈতে কথা হ'ল আৰু কলে, "সাহস ৰাখা; মইহে হয়, ভয় নকৰিবা।"

⁵¹পাছত তেওঁ শিষ্য সকলৰ লগত নাৱত উঠিল আৰু বতাহো নাইকিয়া হ'ব ধৰিলে। তাতে তেওঁলোকে মনতে অতিশয় বিস্ময় মানিলে;

⁵²কিয়নো তেওঁলোকে পিঠাৰ বিষয়ে বুজি নাপালে, কাৰণ বুজি নাপাবলৈ তেওঁলোকৰ মন কঠিন কৰা হ'ল।

⁵³তাৰ পাছত তেওঁলোকে পাৰ হৈ গিনেচৰৎ প্ৰদেশ পালে, আৰু তাতে নাও খন লগালে। ⁵⁴আৰু তেওঁলোকে নাৱৰ পৰা নামি আহোতে সেই ঠাইৰ মানুহবোৰে যীচুক চিনি পালে। ⁵⁵তেওঁলোকে বেগাই গৈ সেই অঞ্চলৰ চাৰিওফালে থকা ৰোগী সকলক খাটত তুলি আনিলে, আৰু তেওঁ যি ঠাইত আছে বুলি শুনিলে, তালৈকে ৰোগী সকলক নিবলৈ ধৰিলে।

⁵⁶তেওঁ যি যি নগৰ আৰু গাঁৱলৈ গৈছিল, সেই সকলো ঠাইতে নৰিয়া সকলক হাটে-বজাৰে থলে, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যাতে তেওঁলোকে তেওঁৰ কাপোৰৰ দহি মাথোন চুবলৈ পায়; এইদৰে যিমানে চুলে, সকলোৱে ৰক্ষা পালে।

6:1 ^[1]

6:12 ^[2]

6:14 ^[3]

6:35 ^[4]

6:41 ^[5]

6:46 ^[6]

৬ অধ্যায়। 7

অশুচিতাৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹তাৰ পাছত যিৰূচালেমৰ পৰা অহা কেইজনমান বিধানৰ অধ্যাপক ফৰীচী সকলৰ সৈতে আহি যীচুৰ ওচৰত গোট খালে।

²তেওঁলোকে তেওঁৰ কেইজনমান শিষ্যক অশুচি অৰ্থাৎ হাত নুধুৱাকৈ ভোজন কৰা দেখিছিল। ³কিয়নো ফৰীচী আৰু আন ইহুদী সকলে হাত ভালকৈ নুধুলে ভোজন নকৰে; এই নিয়মক তেওঁলোকে বৃদ্ধ সকলৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধিৰ নিচিনাকৈ মানি চলে। ⁴আৰু বজাৰৰ পৰা আহি গা নোধোৱা পৰ্যন্ত তেওঁলোকে ভোজন নকৰে। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁলোকে মানি চলিবলৈ গ্ৰহণ কৰা বহু ৰীতি আছে অৰ্থাৎ তেওঁলোকে ব্যৱহাৰ কৰা বাটি, লোটা, পিতলৰ পাত্ৰ আদিৰ লগতে ভোজন-শয়ন কৰা ঠাইবোৰ পানীৰে ধুই লোৱা নিয়মবোৰো কঠোৰ ভাবে পালন কৰে।

⁵তেতিয়া ফৰীচী আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁক সুধিলে, "আপোনাৰ শিষ্য সকলে বৃদ্ধ সকলৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধিৰ দৰে আচৰণ নকৰি, অশুচি হাতেৰে কিয় ভোজন কৰে?"

৬তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "আপোনালোক কপটীয়া সকলৰ বিষয়ে যিচয়াই ভালকৈয়ে ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিছিল, তেওঁ লিখিছিল-

'এই মানুহবোৰে ওঁঠেৰে মোক সন্মান কৰে,

কিন্তু তেওঁলোকৰ অন্তৰ মোৰ পৰা দুৰৈত থাকে।

৭তেওঁলোকে অনৰ্থকৰূপে মোক ভক্তি কৰে,

আৰু মানুহৰ বিধিবোৰ উপদেশ বুলি শিকায়।'

৮" আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা এৰি, লোক সকলৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধি মানিছে।" ৯তেওঁ পুণৰ ক'লে, " আপোনালোকে আপোনালোকৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধি মানিবলৈ, ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা ভালকৈয়ে অগ্ৰাহ কৰিছে। ১০কিয়নো মোচিয়ে ক'লে, 'তুমি তোমাৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰা' আৰু 'যি কোনোৱে পিতৃ-মাতৃৰ অহিতে কু-বচন বোলে, তেওঁ নিশ্চয়ে মৰক।'

১১কিন্তু আপোনালোকে কয়- 'যি কোনোৱে নিজৰ পিতৃ বা মাতৃক কয়, "মোৰ যি যি বস্তু আপোনালোকৰ সহায় হব পাৰে, সেইবোৰ কৰ্বান[১] কৰা হৈছে; ১২তেন্তে তেওঁ পিতৃ বা মাতৃক পুনৰ সন্মান কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই; ১৩এইদৰে আপোনালোকে পুৰুষে পুৰুষে প্ৰচলিত হৈ অহা বিধিৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ বাক্য মূল্যহীন কৰিছে। ইয়াৰ উপৰিও এনে ধৰণৰ বহু কাম আপোনালোকে কৰে।"

১৪পাছত যীচুৱে লোক সকলক ওচৰলৈ মাতি আনি আকৌ ক'লে-"আপোনালোক সকলোৱে মোৰ কথা শুনক আৰু বুজি লওক। ১৫বাহিৰৰ পৰা মানুহৰ ভিতৰলৈ সোমাই অশুচি কৰিব পৰা কোনো বস্তু নাই; কিন্তু মানুহৰ ভিতৰৰ পৰা যি যি বাহিৰলৈ ওলাই, সেইবোৰেহে মানুহক অশুচি কৰে। * [2] ১৬কাৰোবাব যদি শূন্যবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শূন্যক।

১৭পাছত তেওঁ লোক সকলৰ ওচৰৰ পৰা গৈ ঘৰত সোমাল, তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলে সেই দৃষ্টান্তটোৰ অৰ্থ তেওঁক সুধিলে। ১৮তাতে যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোকো ইমান অনুজ নে? বাহিৰৰ পৰা মানুহৰ ভিতৰলৈ যিবোৰ বস্তু সোমায়, সেইবোৰে মানুহক অশুচি কৰিব নোৱাৰে, ১৯কিয়নো সেইবোৰ বস্তু চিত্তত সোমাই নাযায়, সেইবোৰ পেটত সোমাই শৌচৰ দ্বাৰা বাহিৰ হৈ যায়; এই কথাষাৰো তোমালোকে বুজা নাই নে?" এইদৰে তেওঁ খাব পৰা সকলো বস্তুকে শুচি বুলি ক'লে। ২০তেওঁ পুনৰ ক'লে, "মানুহৰ পৰা যি ওলায় সেইবোৰে মানুহক অশুচি কৰে। ২১কিয়নো ভিতৰৰ পৰা, অৰ্থাৎ মানুহৰ চিত্তৰ পৰা কু-চিন্তা, ব্যভিচাৰ, চুৰ, নৰবধ, ২২পৰম্পৰা গমণ, লোভ, দুষ্টতা, ছল, কামাভিলাষ, কু-দৃষ্টি, নিন্দা, অহংকাৰ, মুৰ্খতা, এইবোৰ ওলায়। ২৩এই সকলো মন্দ ভিতৰৰ পৰা ওলায়; আৰু এইবোৰেই মানুহক অশুচি কৰে।"

এজনী পৰজাতি তিৰোতাৰ জীয়েকক সুস্থ কৰা

২৪পাছত তেওঁ তাৰ পৰা উঠি, তুৰ আৰু চীদোনৰ সীমালৈ আতৰি গ'ল। তাতে এটা ঘৰত সোমাই, কোনেও নজনাকৈ থাকিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে, কিন্তু লুকাই থাকিব নোৱাৰিলে। ২৫যি গৰাকী তিৰোতাৰ জীয়েকক অশুচি আত্মাই ধৰিছিল, সেই গৰাকী তিৰোতাই যীচুৰ বিষয়ে শুনি ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ চৰণত পৰিল। ২৬সেই তিৰোতা গৰাকী গ্ৰীক আছিল আৰু জাতিত চৰফৈনীকীয়া। তাইৰ জীয়েকৰ পৰা ভুত খেদাবলৈ তাই তেওঁক মিনতি কৰিলে।

২৭তেতিয়া তেওঁ তাইক ক'লে, "প্ৰথমে ল'ৰাহঁত খাই তৃপ্ত হওঁক; কিয়নো ল'ৰাহঁতৰ খোৱা বস্তু কুকুৰৰ আগত পেলাই দিয়া ভাল নহয়।" ২৮কিন্তু তাই উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "হয় প্ৰভু, মেজৰ তলত থকা কুকুৰে ল'ৰাহঁতৰ উফৰি পৰাবোৰ খাবলৈ পায়।"

২৯তাতে তেওঁ তাইক ক'লে, "এই কথাৰ কাৰণে তুমি যোৱা, তোমাৰ জীয়েকাৰ পৰা ভুত বাহিৰ হৈ ওলাই গ'ল।" ৩০পাছে, তাই নিজৰ ঘৰলৈ গৈ দেখিলে যে, ছোৱালী জনী শয্যাত শুই আছে আৰু ভুত ওলাই গুচি গ'ল।

কলা আৰু খোনা মানুহ এজনক সুস্থ কৰা

৩১আকৌ তেওঁ তুৰৰ সীমাৰ পৰা ওলাই, চীদোন হৈ দিকাপলিৰ সীমাৰ মাজেদি গালীল সাগৰলৈ আহিল। ৩২তেতিয়া মানুহবোৰে কলা আৰু খোনা মানুহ এজনক তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল আৰু মানুহ জনৰ গাত হাত দিবলৈ তেওঁক বিনয় কৰিলে।

৩৩তেতিয়া তেওঁ সেই মানুহ জনক ভিৰৰ মাজৰ পৰা আতৰাই নিলে আৰু মানুহ জনৰ কাণ দুখনত আঙুলি দি; ৩৪থুইৰে জিভা চুই স্বৰ্গলৈ চাই হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ক'লে-"ইফফাথা" অৰ্থাৎ "মুকলি হওঁক।" ৩৫তেতিয়া তেওঁৰ কাণ মুকলি হ'ল; আৰু জিভাৰো বান্ধ আতৰিল, তেওঁ পোন হৈ কথা ক'বলৈ ধৰিলে।

৩৬পাছত এই কথা কাকো নক'বলৈ তেওঁ তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে; কিন্তু তেওঁ যিমনেই নিষেধ কৰিলে, সিমনেই অধিককৈ তেওঁলোকে ঘোষণাহে কৰিবলৈ ধৰিলে; ৩৭আৰু তেওঁলোকে অতিশয় বিস্ময় মানি ক'লে, "তেওঁ সকলোবোৰ ভালদৰেই কৰিলে; তেওঁ কলাকো শূন্যবলৈ আৰু বোবাকো কথা ক'বলৈ শক্তি দিয়ে।"

7:11 [1]

7:15 [2]

৭ অধ্যায় ৪

প্ৰায় চাৰি হাজাৰ মানুহক খাবলৈ দিয়া

¹সেই সময়ত^[1] বহু মানুহ দলে দলে আহি গোট খাব ধৰিলে, কিন্তু তেওঁলোকৰ খাবলৈ একো নাছিল। তেতিয়া যীচুৱে নিজৰ শিষ্য সকলক ওচৰলৈ মাতি ক'লে, ²"এই লোক সকললৈ মোৰ মৰম লাগিছে; কিয়নো এওঁলোক মোৰ লগত আজি তিনি দিন ধৰি আছে আৰু এওঁলোকৰ লগত খাবলৈ একো নাই। ³যদি মই তেওঁলোকক নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ লয়নো বিদায় দিওঁ, তেন্তে বাটত হয়তো অচেতন হৈ যাব! কিয়নো কোনো কোনো লোক দুৰৈৰ পৰা আহিছে।" ⁴তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক ক'লে, "এই লোক সকল তৃপ্ত হব পৰাকৈ এনে নিৰ্জন ঠাইত ইমানবোৰ পিঠা আমি ক'ৰ পৰা যোগাৰ কৰিব পাৰিম?"

⁵তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, "তোমালোকৰ কেইটা পিঠা আছে?" তেওঁলোকে ক'লে, "সাতোটা।" ⁶তেতিয়া তেওঁ লোক সমূহক মাটিত বহিবলৈ আজ্ঞা দিলে। পাছত তেওঁ সেই সাতোটা পিঠা লৈ স্তুতি কৰি, ভাঙি বিলাই দিবলৈ তেওঁৰ শিষ্য সকলক দিলে; তাতে তেওঁলোকে লোক সমূহক বিলাই দিলে।

⁷আৰু তেওঁলোকৰ লগত অলপ সৰু মাছো আছিল; তেওঁ সেই মাছখিনিকো আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু বিলাই দিবলৈ ক'লে। ⁸তাতে লোক সকলে খাই তৃপ্ত হ'ল। তাৰ পাছত তেওঁলোকে বৈ যোৱা টুকুৰাবোৰৰ সাতোটা ভৰা পাচি তুলি ল'লে। ⁹তাতে তেওঁলোক প্ৰায় চাৰি হাজাৰ মানুহ আছিল। পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক বিদায় দিলে, ¹⁰তাৰ পাছত তেওঁ শিষ্য সকলৰ সৈতে নারত উঠিল আৰু দলমনুখাৰ অঞ্চললৈ গ'ল।

ফৰীচী সকলৰ শিক্ষালৈ সারধান কৰোৱা

¹¹তেতিয়া^[2] ফৰীচী সকল ওলাই আহিল আৰু তেওঁৰে সৈতে তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকে তেওঁক পৰীক্ষা কৰাৰ উদ্দেশ্যে স্বৰ্গৰ পৰা কোনো এটা চিন বিচাৰিলে। ¹²তাতে তেওঁ আত্মাত বৰকৈ হুমুনিয়াহ পেলাই ক'লে, "এই কালৰ লোক সকলে কিয় চিন বিচাৰে? মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এই কালৰ লোক সকলক কোনো চিন দিয়া নহ'ব।" ¹³পাছে তেওঁ তেওঁলোকক এৰি আকৌ নারত উঠি সিপাৰলৈ গুচি গ'ল।

¹⁴তেতিয়া শিষ্য সকলে লগত পিঠা ল'বলৈ পাহৰিলে। তেওঁলোকৰ লগত এটা পিঠাৰ বাহিৰে নারত একোৱেই নাছিল। ¹⁵এনেতে তেওঁ সতৰ্ক কৰি তেওঁলোকক আজ্ঞা দি ক'লে, "চাবা, তোমালোকে ফৰীচী সকলৰ খমিৰ আৰু হেৰোদৰ খমিবলৈ সারধান হ'ব।"

¹⁶তাতে শিষ্য সকলে ইজনে সিজনে যুক্তি সহকাৰে কোৱা-মেলা কৰি ক'লে, "অ! আমাৰ পিঠা নাই।" ¹⁷যীচুৱে এই বিষয়ে জানিবলৈ পোৱাত তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকৰ পিঠা নোহোৱা হেতুকে, তোমালোকে কিয় যুক্তি তৰ্ক কৰিছা? তোমালোকে এতিয়ালৈকে বুজি পোৱা নাই নে? এতিয়ালৈকে তোমালোকৰ হৃদয় কঠিন কৰি ৰাখিছা নে?"

¹⁸তোমালোকৰ চকু আছে কিন্তু নেদেখা? তোমালোকৰ কাণ আছে কিন্তু নুশুনা? তোমালোকৰ মনত নপৰে নে? ¹⁹মই যেতিয়া পাঁচ হাজাৰ মানুহৰ মাজত পাঁচটা পিঠা ভাঙি দিছিলোঁ, তেতিয়া তোমালোকে বৈ যোৱা টুকুৰা-টুকুৰিবোৰৰ কেইটা পাচি তুলি লৈছিলো? "তেওঁলোকে ক'লে, "বাৰটা।"

²⁰"আৰু যেতিয়া চাৰি হাজাৰ মানুহৰ মাজত সাতোটা পিঠা ভাঙি দিছিলোঁ, তেতিয়া তোমালোকে বৈ যোৱা টুকুৰা-টুকুৰিবোৰৰ কেইটা পাচি তুলি লৈছিলো? "তেওঁলোকে ক'লে, "সাতোটা।" ²¹তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তেন্তে তোমালোকে এতিয়ালৈকে বুজা নাই নে?"

এজন অন্ধক চকু দিয়া

²²পাছত তেওঁলোক বৈৎচৈদা গাঁৱলৈ আহিল। লোক সকলে এজন মানুহক যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে আৰু তেওঁক চুই দিবলৈ বিনয় কৰিলে।

²³তেতিয়া তেওঁ সেই অন্ধ জনক হাতত ধৰি গাঁৱৰ বাহিৰলৈ লৈ গ'ল। তাতে তেওঁৰ চকুত খুই দিলে আৰু শৰীৰ চুই সুধিলে-"কিবা দেখিছা নে?"

²⁴তেতিয়া তেওঁ চকু তুলি চাই ক'লে, "লোক সকলক দেখা পাইছো; কিন্তু তেওঁলোক খোজকাঢ়ি ফুৰা গছৰ নিচিনা।" ²⁵তেতিয়া যীচুৱে তেওঁৰ চকু পুনৰ হাতেৰে স্পৰ্শ কৰিলে আৰু তেওঁ চকু মেলি দিয়াত, সকলো পুনৰুদ্ধাৰ হোৱা পালে আৰু সকলোকে স্পষ্ট কৈ দেখিলে। ²⁶পাছত যীচুৱে তেওঁক নিজৰ ঘৰলৈ পঠাই দি ক'লে, "নগৰত নোসোমাবা।"

যীচু সেই অভিশক্ত জনা; যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে জনোৱা

27 পাছত^[3] যীচু তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে চীজাৰিয়া ফিলিপীৰ গাওঁবোৰলৈ ওলাই গ'ল। বাটত তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলক সুধিলে, "মানুহবোৰে মোক কোন বুলি কয়?" 28 তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে-"কিছুমানে যোহন বাপ্তাইজক; কিছুমানে 'এলিয়া'; আৰু আন কিছুমানে ভাববাদী সকলৰ মাজৰ এজন বুলি কয়।"

29 তেতিয়া তেওঁলোকক সুধিলে, "কিন্তু তোমালোকে নো মোক কোন বুলি ভাবা? "পিতৰে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, " আপুনি খ্ৰীষ্ট, সেই অভিশক্ত জন। " 30 তেতিয়া তেওঁৰ বিষয়ে তেওঁলোকে কাৰো আগত নকবৰ বাবে, তেওঁ তেওঁলোকক নিষেধ কৰিলে।

31 তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কবলৈ ধৰিলে যে, মানুহৰ পুত্ৰই বহু কষ্ট ভোগ কৰিব লাগিব, তেওঁ পৰিচাৰক সকলৰ দ্বাৰা পৰিত্যক্ত হ'ব আৰু প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁক বধ কৰিব; তাতে তিনি দিনৰ দিনা পুনৰাই জীয়াই উঠিব লাগিব। 32 তেওঁ এই কথা স্পষ্টভাৱে ক'লে। তেতিয়া পিতৰে তেওঁক এফলীয়াকৈ নি, অনুযোগ কৰিব ধৰিলে।

33 কিন্তু তেওঁ ঘূৰি, নিজৰ শিষ্য সকলক চাই পিতৰক অনুযোগ কৰি ক'লে, " মোৰ ওচৰৰ পৰা গুচি যা চয়তান! তই ঈশ্বৰৰ কথা নাভাবি, মানুহৰ কথাহে ভাবিছ। " 34 পাছত তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে লোক সমূহক ওচৰলৈ মাতি আনি ক'লে, " কোনোৱে যদি মোৰ পাছত আহিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ নিজকে নিজে দমন কৰক, আৰু নিজৰ ক্ৰুচ তুলি^[4] লৈ মোৰ পাছে পাছে আহক।

35 কিয়নো যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব খোজে, তেওঁ তাক হেৰুৱাব; কিন্তু যি কোনোৱে মোৰ আৰু শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ হেৰুৱায়, তেওঁ সেই প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব।^[5] 36 কাৰণ কোনো এজন মানুহে গোটেই জগত খন পোৱাৰ পাছতো যদি নিজৰ প্ৰাণ হেৰুৱাই, তেন্তে তেওঁৰ কি লাভ? 37 কিয়নো মানুহে আপোন প্ৰাণৰ সলনি কি দিব পাৰে?

38 কাৰণ এই কালৰ ব্যভিচারী আৰু পাপী লোকৰ সন্মুখত যি কোনোৱে মোক আৰু মোৰ বাক্যত লাজ পায়, মানুহৰ পুত্ৰ যেতিয়া দূত সকলৰ সৈতে তেওঁৰ পিতৃৰ প্ৰভাৱেৰে আহিব, তেতিয়া তেওঁ সেই মানুহত লাজ পাব।"

8:1 ^[1]

8:11 ^[2]

8:27 ^[3]

8:34 ^[4]

8:35 ^[5]

৮ অধ্যায় 9

1 যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, ইয়াত উপস্থিত থকা লোক সকলৰ মাজৰ কিছুমানে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য পৰাক্ৰমেৰে অহা নেদেখালৈকে মৃত্যুৰ সোৱাদ নাপাব।"

যীচুৱে অন্য ৰূপ ধৰা

2 তাৰ^[1] ছদিনৰ পাছত যীচুৱে কেৱল পিতৰ, যাকোব আৰু যোহনক লগত লৈ এটা ওখ পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল; তাতে তেওঁলোকৰ সন্মুখত তেওঁ ৰূপান্তৰিত হ'ল। 3 তেওঁৰ বস্ত্ৰ উজ্জ্বল আৰু এনে বগা হৈছিল যে জগতৰ কোনো ধোবাই তেনে বগা কৰিব নোৱাৰে।

4 তেতিয়া মোচিৰ সৈতে এলিয়াই তেওঁলোকক দেখা দিলে, আৰু যীচুৰ লগত কথা-বতৰা হ'ল। 5 তাতে পিতৰে মাত লগাই যীচুক ক'লে, ৰব্বি, ইয়াত থকা আমাৰ ভাল; আমি আপোনালৈ এটা, মোচিলৈ এটা, এলিয়াৰ বাবে এটাকৈ তিনিটা পঁজা সাৰ্জোঁ। 6 কিয়নো কি কৰ লাগিছিল, সেই বিষয়ে পিতৰে নাজানিছিল; কাৰণ তেওঁলোকৰ বৰ ভয় লাগিছিল।

7 তেতিয়া এডোখৰ মেঘে তেওঁলোকক ছাঁ কৰি ধৰিলে; আৰু সেই মেঘৰ পৰা এই বাণী শুনা গ'ল, "এওঁ মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, এওঁৰ কথা শুনা।"

8 পাছত তেওঁলোকে অকস্মাতে চাৰিওফাললৈ চাই, যীচুৰ বাহিৰে আন কাকো দেখা নাপালে।

9 পাছত তেওঁলোক পৰ্বতৰ পৰা নামি আহোতে, যীচুৱে তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিলে, "তোমালোকে যি যি দেখিলা, মানুহৰ পুত্ৰ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা পুনৰায় নুঠালৈকে এই বিষয়ে কাকো নক'বা। 10 তাতে তেওঁলোকে সেই কথা মানি ললে কিন্তু 'মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থান' কি হয়, এই বিষয়ে নিজৰ মাজতে সুধা-সুধি কৰিলে।

¹¹পাছত তেওঁলোকে যীচুক সুধিলে, " এলিয়া প্ৰথমে আহিব লাগে বুলি অধ্যাপক সকলে কিয় কয়? " ¹²তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " এই কথা বাস্তৱিক যে এলিয়াই প্ৰথমে আহি সকলোকে পুনঃপ্ৰতিষ্ঠা কৰে; তেনেহ'লে মানুহৰ পুত্ৰৰ বিষয়েও নো কেনেকৈ লিখা আছে যে, তেওঁ অনেক দুখভোগ কৰিব আৰু তেওঁক অৱহেলা কৰা হ'ব? ¹³কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ যে, এলিয়া আহিল আৰু তেওঁৰ বিষয়ে যেনেকৈ লিখা আছে, তেনেকৈ মানুহবোৰে নিজ ইচ্ছা অনুসাৰে তেওঁ লৈ কৰিলে। "

ভূতে ধৰা এটা ল'ৰাক সুস্থ কৰা

¹⁴পাছত যেতিয়া তেওঁলোক অন্য শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে অলেখ মানুহে আহি ভিৰ কৰি থকা দেখিলে আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তাতে তেওঁলোকৰ সৈতে তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰি আছিল। ¹⁵তেতিয়া লোক সকলে যীচুক দেখি অতিশয় চমৎকৃত হ'ল আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ বেগাই গৈ তেওঁক আদৰণি জনালে। ¹⁶তেতিয়া তেওঁ শিষ্য সকলক সুধিলে, " তোমালোকে এওঁলোকৰ লগত কি বিষয়ত তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰি আছা? "

¹⁷তেতিয়া লোক সমূহৰ মাজৰ পৰা এজন লোকে তেওঁক উত্তৰ দিলে, " হে গুৰু, মই আপোনাৰ ওচৰলৈ মোৰ পুত্ৰক আনিবো; অশুচি আত্মাই তাৰ তাত প্ৰৱেশ কৰি তাক কৰা কবলৈ বাধা কৰে। ¹⁸সেই কাৰণে তাৰ কঁপনি উঠে আৰু তাক তললৈ পেলাই দিয়ে; তাৰ মুখৰ পৰা ফেন ওলায় আৰু য'তে তাক ধৰে, ত'তে তাক আছাৰ মাৰি পেলায়; তাৰ মুখেদি ফেন ওলায়, আৰু দাঁত কৰচে। সি খীণাই গৈছে; সেয়েহে তাক খেদাবলৈ আপোনাৰ শিষ্য সকলৰ আগত নিবেদন কৰিছিলোঁ, কিন্তু তেওঁলোকে নোৱাৰিলে। ¹⁹তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, " হে অন্ধবিশ্বাসী বংশ, মই তোমালোকৰ লগত কিমান কাল থাকিম? কিমান কালনো তোমালোকক সহিম? তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ আনা। "

²⁰তাতে তেওঁলোকে লৰা জনক তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে আৰু সেই আত্মাই যীচুক দেখাৰ লগে লগে লৰা জনক মুচৰি পেলালে, তাতে সি মাটিত পৰি মুখেদি ফেন উলিয়াই, ছটফটাবলৈ ধৰিলে। ²¹তেতিয়া যীচুৱে লৰা জনৰ দেউতাকক সুধিলে, "ইয়াৰ এনে অৱস্থা হোৱা কিমান দিন হ'ল?" তাতে তেওঁ ক'লে, "শিশু কালৰে পৰা হৈছে; ²²আৰু এই আত্মাই তাক নষ্ট কৰিবলৈ বাৰে বাৰে জুই আৰু পানীতো পেলায়; কিন্তু আপুনি যদি কিবা কৰিব পাৰে তেন্তে আমালৈ কৃপা কৰি উপকাৰ কৰক। "

²³তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "যদি পাৰে বুলি ক'লা যে! বিশ্বাস কৰা জনৰ বাবে সকলো সম্ভৱ।" ²⁴তেতিয়া সেই ল'ৰা জনৰ বাপেকে ৰিঙিয়াই ক'লে, "বিশ্বাস কৰিছোঁ; মোৰ অবিশ্বাসৰ প্ৰতিকাৰ কৰক!" ²⁵তেতিয়া যীচুৱে মানুহৰ দলটোক একেলগে ল'ৰি অহা দেখি, সেই অশুচি আত্মাক দাবী দি ক'লে, "হে বোবা আৰু কলা আত্মা, মই তোকে আজ্ঞা দিছোঁ, তই ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলাই যা; পুনৰ ইয়াত প্ৰৱেশ নকৰিবি।" ²⁶তেতিয়া সি আটাই পাৰি লৰা জনক বৰকৈ মোচোৰা মাৰি বাহিৰ ওলাল; আৰু ল'ৰা জন দেখিবলৈ মৰাৰ নিচিনা হোৱাত, বহুত মানুহে ক'লে, "সি মৰিল।" ²⁷কিন্তু যীচুৱে হাতত ধৰি তাক উঠালে আৰু সি উঠি বহিল।

²⁸পাছত তেওঁ ঘৰৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰোতে তেওঁৰ শিষ্য সকলে গুপতে তেওঁক সুধিলে, "আমি সেই আত্মাটোক কিয় খেদাব নোৱাৰিলোঁ?" ²⁹তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "প্ৰাৰ্থনাৰ অবিহনে আন কোনো উপায়েৰে এইবিধক খেদাব নোৱাৰি।"

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে দ্বিতীয় বাৰ জনোৱা

³⁰পাছত তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই, গালীলৰ মাজেদি যাত্ৰা কৰিলে, কিন্তু যীচুৱে ইচ্ছা কৰিছিল, তেওঁলোকৰ যাত্ৰাৰ কথা কোনেও যেন নাজানে। ³¹কিয়নো তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলক শিক্ষা দি কৈছিল, বোলে "মানুহৰ পুত্ৰক মানুহবোৰৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব, তেওঁলোকে তেওঁক বধ কৰিব আৰু বধ কৰাৰ তিন দিনৰ পাছত তেওঁ পুনৰায় উঠিব।" ³²কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা নুবুজিলে, আৰু তেওঁক সুধিবলৈকো ভয় কৰিলে।

নশ্ৰুতা আৰু প্ৰেমৰ বিষয়ে শিক্ষা

³³এইদৰে তেওঁলোক কফৰনামহূমলৈ আহিল। পাছত তেওঁ ঘৰ সোমাই তেওঁলোকক সুধিলে, তোমালোকে বাটত কি কোৱা-মেলা কৰিছিলো?

³⁴কিন্তু তেওঁলোক নিজম দি থাকিল; কিয়নো কোন শ্ৰেষ্ঠ, ^[3] সেই বিষয়ে বাটত তেওঁলোকে পৰস্পৰে কোৱা-মেলা কৰি আহিছিল। ³⁵তাতে তেওঁ বহিল, আৰু বাৰ জন পাঁচনিক মাতি ক'লে, কোনোৱে যদি প্ৰথম হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ সকলোৰে শেষ আৰু সকলোৰে পৰিচাৰক হ'ব।

³⁶তেতিয়া তেওঁ শিশু এজনক লৈ আহিল আৰু তেওঁলোকৰ মাজত থলে। ³⁷তাৰ পাছত তাক কোলাত লৈ তেওঁলোকক ক'লে, "যি কোনোৱে এনে শিশু এটিক মোৰ নামেৰে গ্ৰহণ কৰে; তেওঁ মোকেই গ্ৰহণ কৰে আৰু যি কোনোৱে মোক গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনক গ্ৰহণ কৰে।"

³⁸তেতিয়া যোহনে তেওঁক ক'লে, "হে গুৰু, আপোনাৰ নামেৰে ভুতবোৰক খেদোৱা এজনক আমি দেখিলোঁ; কিন্তু তেওঁ আমাৰ পাছে পাছে নহাত, আমি তেওঁক নিষেধ কৰিলোঁ।" ³⁹তেতিয়া যীচুৱে ক'লে, "তেওঁক নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো মোৰ নামেৰে পৰাক্ৰম কাৰ্য কৰাৰ পাছত, সোনকালে মোৰ নিন্দা কৰিব পৰা কোনো নাই।

⁴⁰কাৰণ যি জন আমাৰ বিপক্ষ নহয়, তেওঁ আমাৰ সপক্ষ। ⁴¹যি কোনোৱে খ্ৰীষ্টৰ লোক বুলি তোমালোকক এবাটি পানীকে খুৱায়, মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তেওঁ নিজৰ পুৰস্কাৰ কোনোমতে নেহেৰুৱাব।

⁴²কিন্তু যি কোনোৱে মোত বিশ্বাস কৰা এই শিশু সকলৰ মাজৰ এজনৰো বিঘিনি জন্মায়, তেওঁৰ ডিঙিত জাঁত আঁৰি, সাগৰত পেলাই দিয়াই তেওঁৰ বাবে ভাল হ'ব। ⁴³⁻⁴⁴যদি তোমাৰ হাত, তোমাৰ বিঘিনিৰ কাৰণ হয়, তেনেহলে সেই হাত কাটি পেলোৱা; দুহতীয়া হৈ নৰকৰ নুনুমুৱা জুইলৈ যোৱাতকৈ, কোঙা হৈ জীৱনত সোমোৱা তোমাৰ ভাল।

⁴⁵⁻⁴⁶যদি তোমাৰ ভৰি, তোমাৰ বিঘিনিবোৰৰ কাৰণ হয়, তেনেহলে সেই ভৰি কাটি পেলোৱা; দুটা ভৰিৰে নৰকত পেলোৱা হোৱাতকৈ, খোৰা হৈ জীৱনত সোমোৱা তোমাৰ ভাল।

⁴⁷আৰু তোমাৰ চকুৱো যদি তোমাৰ বিঘিনিৰ কাৰণ হয়, তেনেহলে তাকো উলিয়াই পেলোৱা; দু-চকুৱা হৈ, নৰকত পেলোৱা হোৱাতকৈ, এচকুৱা হৈ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমোৱা তোমাৰ ভাল। ⁴⁸কিয়নো সেই ঠাইত পোক নমৰে আৰু জুইয়ো নুনুমায়।

⁴⁹কিয়নো প্ৰতিজনক অগ্নিৰূপ লোণেৰে লুণীয়া কৰা হ'ব। ⁵⁰লোণ উত্তম; কিন্তু যদি লোণৰ সোৱাদ নাইকিয়া হয়, তেন্তে তাক কিহেৰে লোণীয়া কৰা যাব? তোমালোকৰ অন্তৰত লোণ ৰাখা, আৰু পৰম্পৰে শান্তিৰে থাকা।"^[4]

9:2 ^[1]

9:23 ^[2]

9:34 ^[3]

9:50 ^[4]

৯ অধ্যায় 10

ত্যাগ-পত্ৰৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹তাৰ পাছত^[1] যীচুৱে সেই ঠাই এৰি যদ্দনৰ সিপাৰে থকা যিহূদীয়াৰ সীমালৈ গ'ল; আৰু লোক সকল আহি আকৌ তেওঁৰ ওচৰত গোট খালে। তেওঁ নিজৰ অভ্যাস অনুযায়ী তেওঁলোকক পুনৰ উপদেশ দিব ধৰিলে।

²তেতিয়া ফৰীচী সকল আহি তেওঁক সুধিলে, "পুৰুষে নিজৰ তিৰোতাক ত্যাগ কৰাতো আইনসংগত হয় নে?" এই প্ৰশ্ন তেওঁক পৰীক্ষা কৰিবৰ বাবে সুধিছিল। ³তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, "মোচিয়ে আপোনালোকক কি আজ্ঞা দিলে?" ⁴তেওঁলোকে ক'লে, "এটা প্ৰমাণ-পত্ৰ লিখি দি তাইক ত্যাগ কৰিবলৈ মোচিয়ে পুৰুষক অনুমতি দিলে।"^[2]

⁵যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোক কঠিন মনৰ লোক হোৱাৰ কাৰণে তেওঁ এই বিধি আপোনালোকৰ বাবে লিখিলে, ⁶কিন্তু সৃষ্টিৰ আদিতে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক পুৰুষ আৰু স্ত্ৰী কৰি স্ৰজিলে।

⁷এই হেতুকে পুৰুষে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক এৰি তেওঁৰ ভাৰ্য্যাত আসক্ত হব,

⁸আৰু দুয়ো এক দেহ হ'ব।"^[3] গতিকে তেওঁলোক, পুনৰ দুজন নহয়, কিন্তু এক-দেহ।'

⁹এতেকে ঈশ্বৰে যাক যোগ কৰি দিলে, তেওঁক কোনো মানুহে বিয়োগ নকৰক।"

¹⁰পাছত তেওঁলোক যেতিয়া ঘৰত আছিল, শিষ্য সকলে এই বিষয়ে আকৌ তেওঁক সুধিলে। ¹¹তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "যি মানুহে নিজৰ ভাৰ্য্যাক ত্যাগ কৰি আন এজনীক বিয়া কৰায়, তেওঁ তাইৰ বিৰুদ্ধে ব্যভিচাৰ কৰে। ¹²আৰু যদি তাই নিজৰ স্বামীক ত্যাগ কৰি আন লোকৰ সৈতে বিয়া হয়, তেন্তে তায়েো ব্যভিচাৰ কৰে।"

শিশু সকলক আশীৰ্বাদ কৰা

- 13পাছত^[4] লোক সকলে শিশুবোৰক স্পৰ্শ কৰাৰ আশাৰে তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল, কিন্তু তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁলোকক বাধা দিলে।
 14তেতিয়া যীচুৱে দেখা পাই তেওঁলোকৰ ওপৰত কুপিত হৈ ক'লে, "শিশু সকলক মোৰ ওচৰলৈ আহিব দিয়া, নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এওঁলোকৰ নিচিনা এজনৰ বাবেহে।
 15মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে শিশুৰ নিচিনা হৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁ কোনো মতে তাত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিব।"
 16পাছত তেওঁ সিহঁতক কোলাত ল'লে আৰু সিহঁতৰ গাত হাত দি আশীৰ্বাদ কৰিলে।

ধন-সম্পত্তি আৰু অনন্ত জীৱনৰ শিক্ষা

- 17পাছত তেওঁ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰোঁতে, এজন মানুহে তেওঁৰ ওচৰলৈ বেগাই আহি তেওঁৰ আগত আঁঠু লৈ সুধিলে, "হে সদগুৰু, অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হ'বলৈ মই কি কৰিব লাগিব?" 18যীচুৱে ক'লে, "মোক সৎ কিয় বুলিছা? ঈশ্বৰত বাহিৰে সৎ কোনো নাই। 19তুমি এই আজ্ঞাবোৰ নিশ্চয় জানা যে: নৰ-বধ নকৰিবা, ব্যভিচাৰ নকৰিবা, চুৰ নকৰিবা, মিছা সাক্ষী নিদিবা, প্ৰবঞ্ছনা নকৰিবা আৰু নিজৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰিবা।"
 20মানুহজনে ক'লে, "হে গুৰু, ডেকা-কালৰে পৰা মই এই সকলোবোৰ আজ্ঞা পালন কৰি আহিছো।" 21তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলৈ চালে আৰু তেওঁক প্ৰেম কৰি ক'লে, "এটা বিষয় তোমাৰ বাকী আছে; তুমি গৈ তোমাৰ সৰ্বস্ব বেচি দৰিদ্ৰ সকলক দান কৰা, তেতিয়াহে স্বৰ্গত তোমাৰ ধন হ'ব। তাৰ পাছত আহা, মোক অনুসৰণ কৰা।" 22সেই কথাত তেওঁৰ মুখ ক'লা পৰিল, আৰু তেওঁ বৰ দুখিত হৈ গুচি গ'ল, কিয়নো তেওঁ বহু ধন-সম্পত্তি থকা মানুহ আছিল।
 23পাছত যীচুৱে চাৰিওফালে চাই শিষ্য সকলক ক'লে, "ধনী লোকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰা কেনে দুঃসাধ্য!" 24তেওঁৰ সেই কথাত শিষ্য সকলে বিস্ময় মানিলে। কিন্তু যীচুৱে পুনৰ তেওঁলোকক ক'লে, "হে সন্তান সকল, যি সকলে ধনত ভাৰসা কৰে^[5], তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমোৱা কেনে দুঃসাধ্য! 25ধনী লোক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰাতকৈ, বেজীৰ বিন্ধাইদি উট সৰকি যোৱাই উজু।
 26তাতে তেওঁলোকে অতিশয় বিস্ময় মানি ইজনে সিজনে কোৱা-কুই কৰি তেওঁক সুধিলে, " তেন্তে কোনে পৰিত্ৰাণ পাব? " 27যীচুৱে তেওঁলোকৰ ফালে চাই ক'লে, " মানুহৰ বাবে অসাধ্য হয়; কিন্তু ঈশ্বৰৰ বাবে নহয়; কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাবে সকলো সাধ্য। " 28পিতৰে তেওঁক ক'বলৈ ধৰিলে, " চাওঁক, আমি সকলোকে এৰি, আপোনাৰ পাছে পাছে আহিলো। "
 29যীচুৱে ক'লে, "মই তোমালোকক সত্যৰূপে কওঁ, কোনোৱে যদি মোৰ কাৰণে বা মোৰ শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে ঘৰ-বাৰী, ভাই-ভনী, পিতৃ-মাতৃ, সন্তান, মাটি ত্যাগ কৰি আহিছে, 30তেন্তে তেওঁলোকে এইবোৰৰ সলনি এশ গুণ ওভোতাই পাব। তাড়না ভোগ কৰি হলেও এই জগতত এশ গুণ ঘৰ-বাৰী, ভাই-ভনী, মাতৃ, সন্তান আৰু মাটি পাব; ইয়াৰ উপৰিও পৰকালত অনন্ত জীৱন পাব। 31কিন্তু আগ হোৱা সকলৰ অনেক লোক পাছ হ'ব আৰু পাছ হোৱা সকল আগ হ'ব।

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে তৃতীয় বাৰ জনোৱা

- 32তাৰ পাছত^[6] তেওঁলোকে যিৰূচালেমলৈ যোৱা বাটেৰে যাত্ৰা কৰি আছিল; আৰু যীচু তেওঁলোকৰ আগে আগে গৈ আছিল। এনেতে শিষ্য সকলে বিস্ময় মানিলে, আৰু পাছে পাছে যোৱা সকলৰো ভয় লাগিল। তেতিয়া তেওঁ আকৌ বাৰ জন পাঁচনিক চপাই লৈ, নিজ জীৱনত যিবোৰ ঘটনা অলপতে ঘটিবলগীয়া আছে, সেই বিষয়বোৰ তেওঁলোকক ক'বলৈ ধৰিলে, 33" চোৱা, আমি যিৰূচালেমলৈ যাত্ৰা কৰিছোঁ; আৰু মানুহৰ পুত্ৰক প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব। তেওঁলোকে তেওঁক প্ৰাণ দণ্ডৰ আজ্ঞা দি অনা-ইহুদী সকলৰ হাতত শোধাই দিব। 34তেওঁলোকে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰিব, আৰু তেওঁৰ গাত খুই পেলাব, তেওঁক চাবুকেৰে কোবাব আৰু বধ কৰিব; কিন্তু তিন দিনৰ পাছত তেওঁ পুনৰায় উঠিব। "

যাকোব আৰু যোহনৰ নিবেদন আৰু যীচুৰ উত্তৰ

- 35পাছত চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু যোহনে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, " হে গুৰু, আমি আপোনাক যিহকে খোজো, তাকে যেন আপুনি আমাৰ বাবে কৰিব আমি এনে ইচ্ছা কৰোঁ। " 36তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " মই তোমালোকৰ বাবে কি কৰাতো তোমালোকে ইচ্ছা কৰা? "
 37তেওঁলোকে ক'লে, " আপোনাৰ ৰাজত্বত আমাৰ এজনক আপোনাৰ সোঁহাতে আৰু এজনক বাওঁহাতে যেন বহিবলৈ দিয়ে, এনে অনুমতি দিয়ক। "

³⁸কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, " তোমালোকে কি খুজিছা, সেই বিষয়ে নাজানা। মই যি পাত্ৰত পান কৰোঁ, তোমালোকে সেই পাত্ৰত পান কৰিব পাৰিবা নে? নতুবা মই যি বাপ্তিস্মৰে বাপ্তাইজিত হওঁ, তোমালোকেও তাৰে বাপ্তাইজিত হ'ব পাৰিবা নে? " ³⁹তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, " আমি পাৰিম। " তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " মই যি পাত্ৰত পান কৰোঁ, তাত তোমালোকেও পান কৰিবা; আৰু মই যি বাপ্তিস্মৰে বাপ্তাইজিত হওঁ, তোমালোকেও তাৰে বাপ্তাইজিত হ'বা। ⁴⁰কিন্তু কোন জন মোৰ সোঁ হাতে বা বাওঁহাতে বহিব, সেই বিষয়ে কবলৈ মোৰ ক্ষমতা নাই, কিন্তু যি সকলৰ বাবে যুগুত কৰা হৈছে, তেওঁলোককহে দিয়া হ'ব। "

⁴¹আন দহজনে এই কথা শুনি, যাকোৰ আৰু যোহনলৈ কুপিত হ'ব ধৰিলে। ⁴²যীচুৱে তেওঁলোকক ওচৰলৈ মাতি ক'লে, " অনা-ইহুদী সকলৰ শাসনকৰ্তা ৰূপে যিসকল গণ্য, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব কৰে; আৰু বিষয়া সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত ক্ষমতা চলায়, ইয়াক তোমালোকে জানা।

⁴³কিন্তু তোমালোকৰ মাজত তেনে নহয়। তোমালোকৰ মাজত যি কোনোৱে মহান হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ তোমালোকৰ পৰিচাৰক হওঁক,

⁴⁴আৰু তোমালোকৰ মাজত যি কোনোৱে শ্ৰেষ্ঠ হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ সকলোৰে দাস হওঁক। ⁴⁵কিয়নো মানুহৰ পুত্ৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা পাবৰ বাবে নহয়, কিন্তু সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ আৰু অনেকৰ মুক্তিৰ মূল্যৰ অৰ্থে নিজৰ প্ৰাণ দিবলৈহে আহিল।^[7] "

অন্ধ বাৰতীময়ক চকু দিয়া

⁴⁶তাৰ পাছত তেওঁলোক যিৰিহো নগৰলৈ আহিল। তেওঁ যি সময়ত নিজৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে বহু লোকৰ লগত যিৰিহো নগৰৰ পৰা গৈ আছিল, সেই সময়ত পথৰ দাঁতিত তীময়ৰ পুতেক বাৰতীময় নামৰ এজন অন্ধ ভিখাৰী বহি আছিল। ⁴⁷সেই বাটেদি নাচৰতীয়া যীচু আহি থকা বুলি শুনি, তেওঁ আটাই পাৰি ক'বলৈ ধৰিলে, " হে দায়ুদৰ সন্তান যীচু, মোক দয়া কৰক! " ⁴⁸তাতে অন্ধ মানুহ জনক মনে মনে থাকিবলৈ অনেক লোকে ডাবি দিলে; কিন্তু তেওঁ অধিককৈ আটাই পাৰি ক'লে, " হে দায়ুদৰ সন্তান, মোক দয়া কৰক! "

⁴⁹তেতিয়া যীচুৱে থমকি বৈ তেওঁক মাতি আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে। তেতিয়া লোক সকলে সেই অন্ধক ক'লে-" নিৰ্ভয় হোৱা, উঠা! তেওঁ তোমাক মাতিছে। " ⁵⁰তাতে তেওঁ নিজৰ কাপোৰ পেলাই, জাঁপ মাৰি উঠি, যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল।

⁵¹তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক উত্তৰ দি সুধিলে, " মই তোমাৰ বাবে কি কৰাতো তোমাৰ ইচ্ছা? "তাতে সেই অন্ধই তেওঁক ক'লে, " ৰৰুণি, মই যেন দেখিবলৈ পাওঁ। " ⁵²তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, " যোৱা। তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক ৰক্ষা কৰিলে। " তেওঁ তেতিয়াই দৃষ্টি পালে আৰু তেওঁ গৈ থকা পথেৰে তেওঁক অনুসৰণ কৰি যাব ধৰিলে।

10:1 [1]

10:4 [2]

10:8 [3]

10:13 [4]

10:24 [5]

10:32 [6]

10:45 [7]

১০ অধ্যায় 11

যীচুৰ জয়-যাত্ৰা

¹যেতিয়া তেওঁলোক^[1] যিৰুচালেমৰ ওচৰৰ জৈতুন পৰ্ব্বতৰ কাষত থকা বৈৎফগী আৰু বৈথনিয়া পালে, তেতিয়া যীচুৱে নিজৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ দুজনক আগত পঠিয়াই দিলে; ²আৰু তেওঁলোকক এই আদেশ দি ক'লে-" তোমালোকে সন্মুখৰ গাওঁখনলৈ যোৱা। তাত তোমালোকে সোমাওঁতেই, কোনো মানুহে কেতিয়াও নুঠা এটা গাধ পোৱালি বান্ধি থোৱা দেখিবা; সেই পোৱালিটো মোৰ বাবে আনাগৈ। ³কোনোবাই যদি তোমালোকক কয়, "এইটো কিয় মেলিছা"? তেতিয়া তোমালোকে ক'বা, 'প্ৰভুৰ ইয়াক প্ৰয়োজন আছে, আৰু তেওঁ এতিয়াই ইয়াক পুনৰ ইয়ালৈ পঠাই দিব।'"

⁴তেতিয়া তেওঁলোকে গৈ, দুৱাৰৰ বাহিৰত মুকলি বাটত বান্ধি থোৱা এটা গাধ পোৱালি পাই সেইটো মেলিলে। ⁵এনেতে, তাত থিয় হৈ থকা লোক সকলে ক'লে, "তোমালোকে গাধ পোৱালি মেলি কি কৰা?" ⁶তাতে তেওঁলোকে যীচুৱে কোৱাৰ দৰে লোক সকলক ক'লে, তেতিয়া তেওঁলোকে আনিবলৈ এৰি দিলে।

7 পাছত শিষ্য দুজনে সেই গাধ পোৱালিটো যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে আৰু তাৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ কাপোৰ পাৰি দিলে। পাছত তাৰ ওপৰত বহিল।^[2] 8 অনেকে নিজৰ নিজৰ কাপোৰবোৰ পথত পাৰি দিলে, আৰু কিছুমানে পথাৰৰ পৰা ডাল-পাত আদি কাটি পথত পাৰি দিলে। 9 যি সকল লোক তেওঁৰ আগে পাছে গৈছিল আৰু যি সকলে তেওঁক অনুসৰণ কৰিছিল, তেওঁলোকে ৰিঙিয়াই ক'বলৈ ধৰিলে,

"জয়! জয়! যিজন প্ৰভুৰ নামেৰে আহিছে, তেওঁ ধন্য;

10 আৰু আমাৰ ওপৰ-পিতৃ দায়ুদৰ যি ৰাজ্য^[3] আহিছে, সেই জনো ধন্য!

উদ্ৰ্লোকত জয়-ধ্বনি হওঁক।

11 এইদৰে যীচু যিৰূচালেমত প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু মন্দিৰ এলেকাত সোমাল। তাৰ পাছত তেওঁ চাৰিওফালে ঘূৰি সকলোবোৰ চালে। এইদৰে পলম হোৱাত সন্ধ্যা হৈ আহিল, পাছত তেওঁ বাৰ জন শিষ্যৰ সৈতে বৈথনিয়ালৈ ওলাই গ'ল। 12 পাছদিনা খন তেওঁলোক বৈথনিয়াৰ পৰা ঘূৰি আহোতে, তেওঁৰ ভোক লাগিল।

ফলহীন ডিমৰু গছক শাও দিয়া, দ্বিতীয় বাৰ মন্দিৰ পৰিস্কাৰ কৰা

13 তেতিয়া তেওঁ দুৱৈৰ পৰা, পাতে সৈতে এজোপা ডিমৰু গছ দেখি, ফল পোৱাৰ আশাত তালৈ গ'ল; কিন্তু ওচৰ পোৱাত পাতৰ বাহিৰে একো নাপালে; কিয়নো সেই সময় ডিমৰুৰ ফল দিয়া বতৰ নাছিল। 14 তেতিয়া তেওঁ মাত লগাই সেই গছক ক'লে, " এতিয়াৰ পৰা কোনেও তোৰ ফল কেতিয়াও নাখাওঁক। " তেওঁৰ শিষ্য সকলে, তেওঁ কি ক'লে শুনিলে।

15 পাছত তেওঁলোক যিৰূচালেম আহি পোৱাত, যীচুৱে মন্দিৰৰ এলেকাত সোমাই মন্দিৰত বেচা-কিনা কৰা সকলক বাহিৰ কৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু ধন সলোৱা সকলৰ মেজ, আৰু কপৌ বেচাবোৰৰ আসন লুটিয়াই পেলালে; 16 তেওঁ মন্দিৰৰ মাজেদি কোনো লোকক বেচা-কিনা কৰিবলৈ একো পাত্ৰ লৈ যাব নিদিলে।

17 তেওঁ উপদেশ দি তেওঁলোকক ক'লে, " এনেদৰে লিখা নাই নে?,

'যে মোৰ ঘৰক সকলো জাতিৰ বাবে প্ৰাৰ্থনাৰ ঘৰ বোলা যাব?'^[4]

কিন্তু তোমালোকে তাক ডকাইতৰ গুহা^[5] কৰিলা। "

18 এই কথা শুনি, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁক কেনেকৈ বধ কৰিব পাৰে, তাৰ উপায় বিচাৰিব ধৰিলে। কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁলৈ ভয় কৰিলে কাৰণ গোটেই লোক সমূহে তেওঁৰ উপদেশত বিস্ময় মানিছিল। 19 আৰু সন্ধ্যা হ'লেই তেওঁলোক নগৰৰ বাহিৰলৈ ওলাই গৈছিল।

20 ৰাতিপুৱা তেওঁলোকে সেই বাটেদি আহোতে, সেই ডিমৰু গছজোপা শিপাই সৈতে শুকাই যোৱা দেখিলে। 21 তেতিয়া পিতৰৰ মনত পৰিল আৰু তেওঁ যীচুক ক'লে, " ৰৰি, চাওঁক! আপুনি শাও দিয়া ডিমৰু গছজোপা শুকাই গ'ল।

22 যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোকে ঈশ্বৰত বিশ্বাস ৰাখা; 23 মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে এই পৰ্বতটোক কয়, ইয়াৰ পৰা উঠি সাগৰত পৰগৈ, আৰু মনত সংশয় নকৰি যি কয়, সেয়ে ঘটিব বুলি যদি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে সেয়ে ঈশ্বৰে তেওঁলৈ সিদ্ধ কৰিব।

24 এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি যি যি খোজা, সেই সকলোকে পালো বুলি বিশ্বাস কৰা;^[6] তেতিয়াহে পাবা, 25 আৰু স্বৰ্গত থকা তোমালোকৰ পিতৃয়ে যাতে তোমালোকৰো অপৰাধ ক্ষমা^[7] কৰিব, সেই বাবে তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ থিয় হওঁতে, যদি কাৰোবাৰ বিৰুদ্ধে তোমালোকৰ কিবা কবলগীয়া থাকে, তেনেহলে তেওঁক নিশ্চয় ক্ষমা কৰা। 26 কিন্তু তোমালোকে যদি ক্ষমা নকৰা, তেন্তে তোমালোকৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃয়েও তোমালোকৰ অপৰাধ ক্ষমা নকৰিব।

27 এইদৰে তেওঁলোক আকৌ যিৰূচালেমলৈ আহিল। এনেতে যীচুৱে তেওঁ মন্দিৰত ফুৰোঁতে, প্ৰধান পুৰোহিত, অধ্যাপক, আৰু পৰিচাৰক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, 28 " আপুনি কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰিছে বা এইবোৰ কৰিবলৈ কোনে এই ক্ষমতা আপোনাক দিলে? "

29 তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " মই আপোনালোকক এটা কথা সোধোঁ, আপোনালোকে মোক উত্তৰ দিয়ক; তেতিয়াহে মই কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰিছোঁ সেই বিষয়ে আপোনালোকক ক'ম। 30 যোহনৰ বাপ্তিস্ম স্বৰ্গৰ পৰা নে মানুহৰ পৰা হৈছিল? মোক উত্তৰ দিয়ক।

31 তেতিয়া তেওঁলোকে পৰস্পৰে কোৱা-মেলা আৰু যুক্তি-তৰ্ক কৰি ক'লে, " স্বৰ্গৰ পৰা বুলি যদি কওঁ, তেন্তে তেওঁত কিয় বিশ্বাস নকৰিলা, তেওঁ এনেকৈ ক'ব। 32 কিন্তু মানুহৰ বুলি ক'ম নে? " তেওঁলোকে মানুহবোৰলৈ ভয় কৰিলে, কিয়নো সকলোৱে যোহনক স্বৰূপেই এজন ভাববাদী বুলি

মানিছিল।³³পাছে তেওঁলোকে যীচুক উত্তৰ দি ক'লে, "আমি নাজানো।" তাতে যীচুৱেও তেওঁলোকক ক'লে, "মই কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰোঁ, সেই বিষয়ে ময়ো তোমালোকক নকওঁ।"

11:1 [1]

11:7 [2]

11:10 [3]

11:17 [4]

11:17 [5]

11:24 [6]

11:25 [7]

১১ অধ্যায় 12

কেইজনমান বিশ্বাসঘাতক খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

¹পাছত^[1] যীচুৱে দৃষ্টান্তৰে ধৰ্মীয় নেতা সকলক ক'বলৈ ধৰিলে, "এজন মানুহে দ্রাক্ষাবাৰী পাতি, তাৰ চাৰিওফালে বেৰা দিলে আৰু গাঁত খান্দি তাত আঙুৰৰ বস চেপি উলিয়াবৰ বাবে ঘোলনী থলে। আৰু এখন টঙী সাজি খেতিয়ক সকলৰ হাতত গতাই দি আন দেশলৈ গ'ল।²পাছত তেওঁ বতৰৰ দিনত খেতিয়ক সকলৰ পৰা সেই দ্রাক্ষাবাৰীৰ কিছুমান গুটিৰ অংশ পাবলৈ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ এজন দাসক পঠাই দিলে।³কিন্তু তেওঁলোকে সেই দাস জনক ধৰি, কোবাই মেলি শুদা-হাতে পঠিয়াই দিলে।

⁴পাছত আন এজন দাসক পঠোৱা হ'ল, তাতে তেওঁলোকে সেই দাসক মুৰত আঘাত কৰিলে আৰু অপমানো কৰিলে।⁵পুনৰ আন এজনক পঠোৱাত তেওঁলোকে তেওঁকো বধ কৰিলে। এনেদৰে কিছুমানক কোবালে আৰু কিছুমানক বধ কৰিলে।

⁶পাছত পঠিয়াবলৈ তেওঁৰ এজন মাথোন ব্যক্তি আছিল, সেই জন হ'ল তেওঁৰ প্ৰিয় পুত্ৰ। অৱশেষত তেওঁ, তেওঁকো তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। তেওঁ কলে, "তেওঁলোকে নিশ্চয় মোৰ পুত্ৰক সন্মান কৰিব।"

⁷কিন্তু সেই খেতিয়ক সকলে পৰস্পৰে আলোচনা কৰি কলে, "এই জনেই উত্তৰাধিকাৰী; আহা, আমি এওঁক বধ কৰো; তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ আমাৰেই হ'ব।"

⁸তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ধৰিলে আৰু বধ কৰি, দ্রাক্ষাবাৰীৰ বাহিৰত পেলাই দিলে।^[2] ⁹এতেকে শেষত সেই দ্রাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে কি কৰিব? তেওঁ আহি, সেই খেতিয়ক সকলক সংহাৰ কৰি সেই বাৰী আন লোকক দিব।^[3]

¹⁰এই শাস্ত্ৰীয় বচন তোমালোকে পঢ়া নাই নে?

"ঘৰ-সজোতা সকলে যি শিল অগ্ৰাহ্য কৰিলে,

সেয়ে চুকৰ প্ৰধান শিল হ'ল;

¹¹এয়ে প্ৰভুৰ পৰা হ'ল

আৰু আমাৰ দৃষ্টিত আচৰিত; "^[4]

¹²তেতিয়া তেখেত সকলে যীচুৰ সেই দৃষ্টান্তটো তেখেত সকলৰ বিপক্ষে কোৱা বুলি জানিবলৈ পাই তেওঁক বন্দী কৰিব খুজিলে কিন্তু লোক সকলকলৈ ভয় কৰি তেওঁক এৰি গুচি গ'ল।

টীজাৰক কৰ দিয়াৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

¹³পাছত যীচুক বাক্যৰূপ ফান্দত ধৰিবৰ আশয়েৰে তেখেত সকলে কিছুমান ফৰীচী আৰু কেইজনমান হেৰোদীয়াৰ লোকক তেওঁৰ ওচৰলৈ পঠালে।¹⁴তেওঁলোকে আহি তেওঁক ক'লে, "হে গুৰু, আমি জানো যে আপুনি কোনো এজনৰে মত মানি নলয় আৰু মানুহৰ মাজত পক্ষপাতো নকৰে। আপুনি সত্যৰূপে ঈশ্বৰৰ পথৰ বিষয়ে শিক্ষা দিয়ে। টীজাৰক কৰ আদায় দিয়াটো আইনসম্মত হয় নে নহয়? আমি কৰ আদায় দিম নে নিদিম?"¹⁵কিন্তু তেওঁলোকৰ কপট ভাৱ বুজি পাই তেওঁ ক'লে, "তোমালোকে কিয় মোক পৰীক্ষা কৰিছা? মোৰ ওচৰলৈ এটা আধলি আনা, মই চাওঁ।"

¹⁶তেতিয়া তেওঁলোকে এটা আধলি আনি যীচুক দিলে। যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, " এই মুৰ্তি আৰু নাম কাৰ? "তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, " চীজাৰৰ। " ¹⁷তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " যি চীজাৰৰ, সেয়া চীজাৰক দিয়া,^[5] আৰু যি ঈশ্বৰৰ, সেয়া ঈশ্বৰক দিয়া। "তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁত অতিশয় বিস্ময় মানিলে।

পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

¹⁸পাছত পুনৰুত্থান নাই বুলি কোৱা চদ্দুকী সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক সুধিলে, ¹⁹" হে গুৰু, মোচিয়ে আমাৰ বাবে লিখিলে 'কোনো ভাইৰ যদি নিজ ভাৰ্য্যা জীয়াই থাকোতে মৃত্যু হয়, কিন্তু তেওঁৰ সন্তান নাই; তেনেহলে তেওঁ এৰি যোৱা ভাৰ্য্যাক তেওঁৰ ভায়ে গ্ৰহন কৰিব আৰু তেওঁক সন্তান দিব।

²⁰সেই ঠাইত সাতজন ভাই-ককাই আছিল; প্ৰথম জনে এগৰাকী তিৰোতা বিয়া কৰিলে আৰু সন্তান নথকাকৈ তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল। ²¹তাতে দ্বিতীয় জনেও তেওঁক বিয়া কৰি সন্তান নথকাকৈ তেওঁৰো মৃত্যু হ'ল; পাছত তৃতীয় জনৰো সেইদৰেই হ'ল। ²²সেইদৰে সাত জনেই সন্তান নথকাকৈ মৃত্যু বৰণ কৰিলে আৰু অৱশেষত সেই তিৰোতা গৰাকীৰো মৃত্যু হ'ল। ²³পুনৰুত্থানত তেওঁলোকৰ কোন জনৰ তাই ভাৰ্য্যা হ'ব? কিয়নো সাত জনেই তাইক বিয়া কৰাইছিল। "

²⁴যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " ধৰ্ম্ম-শাস্ত্ৰ আৰু ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰমৰ বিষয়ে নজনাতেই হৈছে তোমালোকৰ ভ্ৰান্তিৰ কাৰণ, নহয় নে? "

²⁵কিয়নো তেওঁলোকে মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা যেতিয়া পুনৰায় উঠে, তেতিয়া তেওঁলোকে বিয়া নকৰাই বা বিয়া দিয়াও নহয় কিন্তু স্বৰ্গত থকা দূতৰ নিচিনা হয়।

²⁶কিন্তু মৃত লোকৰ বিষয়ে অৰ্থাৎ তেওঁলোকক যে তোলা হয়, এই বিষয়ে তোমালোকে মোচিৰ পুস্তকত, জোপাৰ বৃত্তান্তত,^[6] 'মই अब্রাহামৰ ঈশ্বৰ, ইচহাকৰ ঈশ্বৰ, যাকোবৰ ঈশ্বৰ' বুলি ঈশ্বৰে মোচিক কেনেকৈ কৈছিল, সেই বিষয়ে পঢ়া নাই নে? ²⁷তেওঁ মৃত লোকৰ ঈশ্বৰ নহয় কিন্তু জীৱিত লোক সকলৰহে ঈশ্বৰ; তোমালোকে বৰকৈ ভুল বুজি আছা।"

প্ৰথম আঞ্জাৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

²⁸তেতিয়া অধ্যাপক সকলৰ এজনে আহি, তেওঁলোকে এনে বাদ-বিচাৰ কৰা শুনি দেখিলে যে, যীচুৱে তেওঁলোকক ভালদৰেই উত্তৰ দিলে। তেওঁ যীচুক সুধিলে, " কোনটো আঞ্জা সকলোতকৈ লাগতিয়াল? " ²⁹যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "প্ৰথমটো এই, 'হে ইস্ৰায়েল, শূনা; প্ৰভুৱেই আমাৰ ঈশ্বৰ আৰু তেওঁ এজন, ³⁰আৰু তুমি সকলো হৃদয়, সকলো প্ৰাণ, সকলো চিত্ত আৰু সকলো শক্তিৰে তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰেম কৰা।'^[7] ³¹দ্বিতীয়টো এই, 'তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা।' এই দুটাতকৈ প্ৰধান আন আঞ্জা নাই।

³²তেতিয়া সেই অধ্যাপকে তেওঁক ক'লে, " হে সৎ গুৰু! আপুনি প্ৰকৃততে কৈছে যে তেওঁ এজন, তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনো নাই; ³³আৰু সকলো হৃদয়, সকলো বুদ্ধি আৰু সকলো শক্তিৰে তেওঁক প্ৰেম কৰা আৰু নিজৰ নিচিনাকৈ চুবুৰীয়াক প্ৰেম কৰা, এয়ে সকলো হোম-বলিদানতকৈয়ো অধিক।^[8] ³⁴তাতে যীচুৱে তেওঁক সু-বিবেচনাৰে উত্তৰ দিয়া দেখি তেওঁক ক'লে, "তুমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ পৰা দুৰৈত নাই।" তেতিয়াৰে পৰা তেওঁক আৰু কোনো কথা সুধিবলৈ কাৰো সাহ নহ'ল।

দায়ুদৰ সন্তানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

³⁵পাছত যীচুৱে ধৰ্ম্ম-ধামত উপদেশ দিওঁতে, সমিধান দি সেই লোক সমূহক ক'লে, "খ্ৰীষ্ট যে দায়ুদৰ সন্তান, ইয়াক অধ্যাপক সকলে কেনেকৈ কব পাৰে? ³⁶কিয়নো দায়ুদে পবিত্ৰ আত্মাৰে নিজে কৈছিল,

'প্ৰভুৱে মোৰ প্ৰভুক ক'লে,

মোৰ সোঁহাতে বহি থাকা,^[9]

যেতিয়ালৈ মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ ভৰি-পীৰা নকৰাও।'

³⁷দায়ুদে নিজেই তেওঁক 'প্ৰভু' বুলিছিল, তেন্তে তেওঁ কেনেকৈ তেওঁৰ সন্তান হয়?" আৰু লোক সমূহে আনন্দেৰে তেওঁৰ কথা শুনিলে।

অধ্যাপক সকলৰ দোষ দেখুৱাই দিয়া

³⁸তেতিয়া তেওঁৰ উপদেশৰ মাজত তেওঁ ক'লে, "অধ্যাপক সকললৈ তেওঁলোকে সৱধান হোৱা; তেওঁলোকে দীঘল বস্ত্ৰ পিন্ধি ফুৰিবলৈ ³⁹আৰু হাত-বজাৰত নমস্কাৰ, নাম-ঘৰত প্ৰধান আসন, ভোজত প্ৰধান ঠাই, ⁴⁰এই সকলোকে ইচ্ছা কৰে আৰু বাঁৰী মহিলা সকলৰ ঘৰ-বাৰী গ্ৰাস কৰি দীঘল প্ৰাৰ্থনাৰে ছদ্মবেশ ধৰে। তেওঁলোকে অধিক দণ্ড পাব।

দৰিদ্ৰ বাঁৰী এজনীয়ে দান দিয়া

⁴¹পাছত যীচুৱে উৰালৰ সন্মুখত বহি, লোক সকলে উৰালত ধন কেনেকৈ সুমুৱাইছিল, তাকে চাই আছিল। তেতিয়া অনেক ধনী লোকে বহু ধন সুমুৱাই দিলে। ⁴²পাছত এজনী দৰিদ্ৰ বাঁৰী মহিলাই আহি অতি কম মূল্যৰ তামৰ মুদ্ৰাৰ দুই পাই সুমুৱাই দিলে।

⁴³তেতিয়া যীচুৱে তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলক ওচৰলৈ মাতি ক'লে, "মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, উৰালত সুমুৱাই দিয়া সকলোতকৈ এই দৰিদ্ৰ বাঁৰীয়ে অধিক দিলে।^[10] ⁴⁴কিয়নো সকলোৱে নিজৰ নিজৰ অতিৰিক্ত ধনৰ পৰা দিলে, কিন্তু এই দৰিদ্ৰ বাঁৰীয়ে তেওঁৰ নাটনি হোৱাতো, তেওঁৰ যি আছিল অৰ্থাৎ তেওঁৰ সকলো জীৱিকা দিলে।"

12:1 [1]

12:8 [2]

12:9 [3]

12:11 [4]

12:17 [5]

12:26 [6]

12:30 [7]

12:33 [8]

12:36 [9]

12:43 [10]

১২ অধ্যায় 13

যিক্ৰচালেমৰ বিনাশ, যীচুৰ পুনৰাগমণৰ বিষয়ে জনোৱা

¹পাছত যীচু মন্দিৰৰ পৰা ওলাই যাওঁতে তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ এজনে তেওঁক ক'লে, "হে গুৰু, চাওঁক, কেনে আশ্চৰ্যজনক শিল আৰু ইয়াৰ গাথনি!" ²তাতে যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি এই বৰ বৰ গাথনি দেখিছা নে? ইয়াৰ কোনো এটা শিল আনটো শিলৰ ওপৰত পৰি থকা নাপাবা কিয়নো এই সকলো ভাঙি পেলোৱা হ'ব।"

³পাছত তেওঁ জৈতুন পৰ্বতত, মন্দিৰৰ বিপৰীতে বহি থাকোতে পিতৰ, যাকোব, যোহন আৰু আন্দ্ৰিয়ই গুপতে তেওঁক সুধিলে, ⁴"আমাক কওঁক এনে ঘটনা কেতিয়া ঘটিব? আৰু এই সকলো সিদ্ধ হ'বলৈ উদ্যত হোৱা চিন কি হ'ব?"

⁵তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'বলৈ ধৰিলে, "কোনো যেন তোমালোকক নুভুলায়, এই কাৰণে সৱধান হোৱা। ⁶অনেকে মোৰ নামেৰে আহি, 'ময়েই সেইজন', বুলি বহু মানুহক ভুলাব।

⁷তোমালোকে যেতিয়া ৰণৰ কথা আৰু যুদ্ধ হোৱাৰ সম্ভাৱনাৰ বাতৰি শুনিবা, তেতিয়া উদ্ভিগ্ন নহ'বা; কাৰণ এইবোৰ ঘটিব লাগে; কিন্তু শেষ সময় তেতিয়াও আহিবলৈ আছে। ⁸কিয়নো জাতিৰ বিৰুদ্ধে জাতি আৰু ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে ৰাজ্য উঠিব; ঠায়ে ঠায়ে ভূমিকম্প আৰু আকালো হ'ব। এইবোৰ যাতনাৰ আৰম্ভণিহে মাথোন।

⁹কিন্তু তোমালোক নিজলৈ সৱধান হোৱা; কিয়নো মানুহবোৰে তোমালোকক বিচাৰ-সভাত শোধাই দিব; তদুপৰি নাম-ঘৰত তোমালোকক প্ৰহাৰ কৰিব। মোৰ কাৰণে দেশাধিপতি আৰু ৰজা সকলৰ সন্মুখত মোৰ সাক্ষী হ'বলৈ তোমালোক থিয় হ'বা। ¹⁰কিন্তু প্ৰথমে সকলো জাতিৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ হ'ব লাগিব।

¹¹যেতিয়া তেখেত সকলে তোমালোকক বন্দী কৰি নি শোধাই দিব, তেতিয়া কি ক'ব লাগে সেই বিষয়ে আগেয়ে চিন্তা নকৰিব। সেই সময়ত কি ক'ব লাগে, সেই বিষয় তেতিয়াই দিয়া হ'ব; কিয়নো তোমালোক সেই কথা কওঁতা নোহোৱা, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাহে কওঁতা। ¹²তেতিয়া ককায়েকে

ভায়েকক, বাপেকে পুতেকক মৰণলৈ শোধাই দিব; আৰু সন্তান সকলে মাক-বাপেকৰ বিৰুদ্ধে থিয় হৈ তেওঁলোকক বধ কৰাব। ¹³মোৰ নামৰ কাৰণে তোমালোক সকলোৰে ঘৃণাৰ পাত্ৰ হ'ব; কিন্তু যি জনে শেষলৈকে সহন কৰিব, সেই জনেই পৰিত্ৰাণ পাব।

¹⁴কিন্তু যেতিয়া পূজাৰ বাবে সেই ধ্বংসকাৰী ঘৃণনীয় প্ৰতিমূৰ্তিটো থাকিব নলগীয়া ঠাইত থকা দেখিবা, (যি জনে পঢ়ে, তেওঁ বুজক), তেতিয়া যিহুদীয়াত থকা লোক সকল পৰ্ব্বতলৈ পলায় যাওঁক; ¹⁵ঘৰৰ ওপৰত থকা জনে, তেওঁৰ ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা কোনো বস্তু উলিয়াবলৈ নামি নাহক আৰু ভিতৰলৈ নোসোমোওক; ¹⁶আৰু পথাৰত থকা জনে নিজৰ কাপোৰ খন ল'বৰ বাবেও উলটি নাযাওঁক।

¹⁷কিন্তু সেই কালত গৰ্ভৱতী আৰু কোলাত কেচুৱা থকা তিৰোতা সকলৰ সন্তাপ হ'ব ¹⁸এইবোৰ যেন জাৰ-কালত নঘটে, তাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা। ¹⁹কিয়নো সেই কেইটা দিনত বহু মনোকষ্ট হ'ব। ঈশ্বৰে স্ৰজা সৃষ্টিত, আৰম্ভণিৰে পৰা এতিয়ালৈকে তেনে কষ্ট কেতিয়াও হোৱা নাই আৰু নহ'বও। ²⁰যদি প্ৰভুৱে সেই দিনৰ সংখ্যা কম নকৰে, তেনেহলে কোনো প্ৰাণীৰে ৰক্ষা নহ'ব। কিন্তু যি সকলক তেওঁ মনোনীত কৰিলে, যি সকলক তেওঁ বাছি ল'লে; সেই লোক সকলৰ কাৰণে তেওঁ এই দিনৰ সংখ্যা কম কৰিলে।

²¹তেতিয়া যদিও কোনোৱে তোমালোকক কয়, 'চোৱা, খ্ৰীষ্ট ইয়াত আছে!' বা 'চোৱা, সৌ তাত আছে!' তথাপিও বিশ্বাস নকৰিবা। ²²কিয়নো ভুৱা খ্ৰীষ্ট আৰু ভুৱা ভাববাদী সকল আবিৰ্ভাৱ হব আৰু চিনৰ সৈতে আশ্চৰ্যজনক কাম কৰিব; সম্ভৱ হ'লে তেওঁলোকে মনোনীত লোক সকলকো ভুলাবলৈ চেষ্টা কৰিব। ²³সেয়েহে তোমালোক সৱধান হোৱা! কিয়নো মই তোমালোকক সময়ৰ আগতে এই বিষয়ে কলোঁ।

²⁴কিন্তু সেই মনোকষ্টৰ দিনবোৰৰ পাছত,

সূৰ্য্য অন্ধকাৰময় হ'ব,

চন্দ্ৰয়ো পোহৰ নিদিব

²⁵আকাশৰ পৰা তৰাবোৰ খহি তললৈ পৰিব

আৰু আকাশত থকা পৰাক্ৰমবোৰ লৰোৱা হ'ব।

²⁶তেতিয়া তেখেত সকলে মানুহৰ পুত্ৰক, মহা-পৰাক্ৰম আৰু প্ৰতাপেৰে মেঘৰ ওপৰত অহা দেখিবা। ²⁷তেওঁ দূত সকলক পঠিয়াই পৃথিৱীৰ সীমাৰ পৰা আকাশৰ সীমালৈকে, চাৰিওফালৰ পৰা নিজৰ মনোনীত লোক সকলক আনি গোটাব।

²⁸ডিমৰু গছজোপাৰ পৰা এটা দৃষ্টান্ত শিকা। যেতিয়া তাৰ ঠাল কোমল হৈ কুঁহিপাত মেলে তেতিয়া জহ-কাল ওচৰ হৈছে বুলি তোমালোকে জানা। ²⁹সেইদৰে যেতিয়া এইবোৰ ঘটনা দেখিবা, তেতিয়া তেওঁ ওচৰ চাপি দুৱাৰমুখ পালেহি বুলি তোমালোকে জানিবা।

³⁰মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এই সকলো নঘটালৈকে এই কালৰ লোক লুপ্ত নহ'ব। ³¹আকাশ আৰু পৃথিৱী লুপ্ত হ'ব কিন্তু মোৰ বাক্য কেতিয়াও লুপ্ত নহ'ব। ³²কিন্তু পিতৃৰ বাহিৰে সেই সময় বা দিনৰ প্ৰসংগত কোনো এজনে নাজানে, ^[1] সেয়া স্বৰ্গদূতেই হওঁক বা পুত্ৰই হওঁক।

³³সেই বিষয়ে সৱধান হোৱা! পৰ দি প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকা; ^[2] কিয়নো সেই সময় কেতিয়া আহিব, এই বিষয়ে তোমালোকে নাজানা। ³⁴সেই দিন এনেদৰে আহিব, যেনেকৈ কোনো লোক নিজৰ ঘৰ এৰি বিদেশলৈ যায় আৰু নিজৰ দাসবোৰক দায়িত্ব দি প্ৰতিজনৰ কাম ভাগ কৰি দিয়ে, আৰু ঘৰৰ দুৱৰীক পৰ দি থাকিবলৈ আজ্ঞা দিয়ে।

³⁵এই হেতুকে তোমালোকেও পৰ দি থাকা; কিয়নো ঘৰৰ গৰাকী গধূলি বা মাজ-নিশা বা কুকুৰাই ডাক দিয়া পৰত বা ৰাতিপুৱা কেতিয়া আহিব তোমালোকে নাজানা। ³⁶তেওঁ অকস্মাতে আহি তোমালোকক যেন টোপনিত থকা নেদেখে। ³⁷মই তোমালোকক কি কি কব লাগে, সেই সকলোবোৰকে কলোঁ, পৰ দি থাকা।"

13:32 ^[1]

13:33 ^[2]

১০ অধ্যায় 14

যীচুক ধৰিবৰ কাৰণে কুমন্ত্ৰণা; যীচুৰ গাত সুগন্ধি তেল ঘঁহা; ঈফ্ৰিয়োতীয়া যিহুদাৰ বন্দবস্ত

¹নিস্তাৰ-পৰ্ব্ব আৰু খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ পৰ্ব্বলৈ দুদিন আছিল; এনে সময়ত প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলে কেনেকৈ যীচুক গোপনে ধৰি বধ কৰিব পাৰে, সেই বিষয়ে উপায় বিচাৰিলে; ²এনেতে তেখেত সকলে ক'লে, "পৰ্ব্বৰ সময়ত যেন নহয়, কিয়নো মানুহৰ মাজত হলসুল দৃষ্টি গোচৰ হব নালাগে।"

³পাছত তেওঁ যেতিয়া বৈথনিয়া গাঁৱত, চিমোন কুষ্ঠ ৰোগীৰ ঘৰত ভোজন কৰিবলৈ বহে, তেতিয়া এজনী তিৰোতাই বহুমূলীয়া বিশুদ্ধ জটামাংসীৰ সুগন্ধি তেলেৰে ভৰা এটা স্ফটিকৰ বটল লৈ আহিল। তাতে তাই সেই টেমাটো ভাঙি যীচুৰ মুৰত তেল বাকী দিলে। ⁴সেই সময়ত তাত উপস্থিত থকা কিছুমান লোকে কুপিত হৈ ইজনে-সিজনক ক'ব ধৰিলে, "এনেদৰে নষ্ট হোৱাৰ কাৰণ কি? ⁵কিয়নো এই সুগন্ধি তেল বিক্ৰি কৰি, তিনি শ আধলিতকৈয়ো অধিক পালোহেতেন আৰু দৰিদ্ৰ সকলক দান দিব পাৰিলেহেঁতেন।" তাতে তেওঁলোকে সেই মহিলা গৰাকীক নিন্দা কৰিলে।

⁶কিন্তু যীচুৱে ক'লে, "তেওঁক এৰি দিয়া; তেওঁক কিয় অশান্তি কৰি আছা? তেওঁ মোলৈ উত্তম কৰ্মকে কৰিলে। ⁷দৰিদ্ৰ সকল তোমালোকৰ লগত সদায় থাকিব আৰু যেতিয়া তোমালোকৰ ইচ্ছা হয়, তেতিয়াই তেওঁলোকৰ উপকাৰ কৰিব পাৰা; কিন্তু তোমালোকে মোক সদায় তোমালোকৰ লগত নাপাব। ⁸তেওঁ যি পাৰিলে তাকে কৰিলে; মোক মৈদামত থোৱা কাৰ্যৰ কাৰণে আগেয়ে মোৰ শৰীৰত তেল ঘঁহিলে। ⁹মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, "গোটেই জগতৰ যি যি ঠাইত এই শুভবাৰ্তা ঘোষণা কৰা হ'ব, সেই সকলো ঠাইত তেওঁক সূঁৱৰিবৰ অৰ্থে, তেওঁ যি কৰ্ম কৰিলে এই কৰ্মকো ঘোষণা কৰা হ'ব।"

¹⁰পাছত ঈফ্ৰিয়োতীয়া যিহূদা সেই বাৰ জনৰ এজন, তেওঁ যীচুক প্ৰধান পুৰোহিত সকলৰ হাতত শোধাই দিবলৈ তেখেত সকলৰ ওচৰলৈ গ'ল।

¹¹তেখেত সকলে তেওঁৰ কথা শুনি আনন্দিত হৈ তেওঁক ধন দিবলৈ অঙ্গীকাৰ কৰিলে। তাতে তেওঁ যীচুক সুবিধা অনুসৰি শোধাই দিবলৈ উপায় বিচাৰিলে।

নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ খোৱা; আৰু প্ৰভু-ভোজ স্থাপন কৰা

¹²খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ পৰ্বৰ প্ৰথম দিনা অৰ্থাৎ নিস্তাৰ-পৰ্বৰ মেৰ পোৱালি বলি দিয়াৰ দিনা তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক সুধিলে, "আপোনাৰ বাবে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ কোন ঠাইত যুগুত কৰিবলৈ আপুনি ইচ্ছা কৰে?" ¹³তেতিয়া যীচুৱে নিজৰ দুজন শিষ্যক পঠিয়ালে আৰু ক'লে, "তোমালোক নগৰলৈ যোৱা; তাতে একলহ পানী লৈ অহা এজন মানুহে তোমালোকক লগ ধৰিব; তেওঁৰ পাছে পাছে যাবা; ¹⁴আৰু তেওঁ যি ঘৰত সোমায়, সেই ঘৰৰ গৰাকীক ক'বা, 'গুৱাৰে কৈছে, মই যি ঠাইত মোৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ খাম, সেই আলহী-কোঠা ক'ত?'"

¹⁵তেতিয়া তেওঁ আচ-বাবেৰে সজোৱা ওপৰ-মহলৰ এটা কোঠালি দেখুৱাই দিব; তাতে আমাৰ বাবে ভোজন যুগুত কৰাগৈ। ¹⁶তেতিয়া শিষ্য দুজন ওলাই নগৰলৈ গ'ল আৰু যীচুৱে যেনেকৈ কৈছিল, তেনেকৈয়ে তেওঁলোকে সকলোবোৰ পালে। পাছত তেওঁলোকে তাতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ যুগুত কৰিলে।

¹⁷পাছত সন্ধিয়া সময়ত তেওঁ বাৰ জন শিষ্যৰ লগত সেই ঠাইলৈ আহিল। ¹⁸তাতে তেওঁলোকে যেতিয়া ভোজনৰ মেজত বহিল আৰু খাব ধৰিলে, তেতিয়া যীচুৱে ক'লে, "মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, তোমালোকৰ মাজৰ এজনে অৰ্থাৎ মোৰ লগত ভোজন কৰা জনেই মোৰ বিশ্বাসঘাতক হ'ব।" ¹⁹তেতিয়া তেওঁলোক সকলোৱে দুখ কৰিলে, আৰু এজন এজনকৈ তেওঁক কলে, "সেই জন নিশ্চয় মই নহয়?"

²⁰তাতে তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "এই বাৰ জনৰ মাজৰ যি জনে মোৰে সৈতে ভোজন পাত্ৰত পিঠা জুবুৰিয়ায়, তেৱেঁই সেই জন। ²¹কিয়নো মানুহৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে যেনেকৈ লিখা আছে, তেনেকৈ তেওঁৰ গতি হ'ব; কিন্তু যি জন মানুহৰ দ্বাৰাই মানুহৰ পুত্ৰক শোধাই দিয়া হ'ল, তেওঁ সন্তাপৰ পাত্ৰ; সেই মানুহ জনৰ জন্ম নোহোৱা হ'লেই তেওঁৰ ভাল আছিল।"

²²তেওঁলোকে ভোজন কৰোঁতে, ^[1] তেওঁ পিঠা লৈ, আশীৰ্বাদ কৰিলে আৰু ভাঙি তেওঁলোকক দি ক'লে, "লোৱা; এয়ে মোৰ শৰীৰ।" ²³পাছত তেওঁ পান পাত্ৰটো লৈ স্তুতি কৰি তেওঁলোকক দিলে। তাতে সকলোৱে তাক পান কৰিলে। ²⁴তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "বিধানৰ মতে মোৰ যি তেজ অনেকৰ কাৰণে উলিওৱা হৈছে, সেয়ে এই। ²⁵মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত ৰস পান নকৰা দিনলৈকে এতিয়াৰ পৰা দ্ৰাক্ষাগুটিৰ ৰস পুনৰ পান নকৰো।"

পিতৰে যীচুক অস্থীকাৰ কৰিব বুলি জনোৱা

²⁶পাছত তেওঁলোকে গীত গাই গাই বাহিৰলৈ ওলাই আহি জৈতুন পৰ্বতলৈ গ'ল। ²⁷তাতে যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোক সকলোৱে মোৰ কাৰণে বিঘিনি পাবা; কিয়নো এনে লিখা আছে যে,

"মই মেৰ ৰখীয়াক আঘাত কৰিম,

তাতে মেৰবোৰ সিচঁৰতি হৈ যাব।"^[2]

²⁸কিন্তু মোৰ উত্থানৰ পাছত মই তোমালোকৰ আগে আগে গালীললৈ যাম। ²⁹তেতিয়া পিতৰে যীচুক ক'লে, "যদিও সকলোৱে বিঘিনি পায়, তথাপি মই নাপাম।" ³⁰তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মই তোমাক স্বৰূপকৈ কওঁ, আজি এই ৰাতি কুকুৰাই দুবাৰ ডাক দিয়াৰ আগেয়ে, তুমি

মোক তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰিবা।" ³¹কিন্তু পিতৰে অতি দৃঢ়কৈ ক'লে, "যদি আপোনাৰ লগত মই মৰিবও লাগে, তথাপিও আপোনাক অস্বীকাৰ নকৰিম।" এইদৰে সকলোৱে প্ৰতীজ্ঞা কৰি ক'লে।

গেথচিমানী বাৰীত যীচুৰ আন্তৰিক যাতনা

³²পাছত তেওঁলোকে গেথচিমানী নামৰ এখন ঠাইত আহি, যীচুৱে নিজৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "মই প্ৰাৰ্থনা কৰি অহালৈকে তোমালোক ইয়াতে বহি থাকা।" ³³পাছত তেওঁ পিতৰ, যাকোব আৰু যোহনক নিজৰ লগত নিলে আৰু তেওঁ অতিশয় চমৎকৃত আৰু ব্যাকুল হ'ব ধৰিলে। ³⁴তাতে তেওঁলোকক ক'লে, "মোৰ প্ৰাণ মৰণৰ তুল্য শোকাতুৰ হৈছে; তোমালোকে ইয়াতে থাকি পৰ দিয়া।" ³⁵পাছত তেওঁ অলপ আগুৱাই গৈ, মাটিত পৰি, যদি হ'ব পাৰে, তেন্তে সেই দুঃসময় তেওঁৰ পৰা দুৰ হ'বলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, ³⁶"আৰু, পিতৃ, সকলো তোমাৰ সাধ্য; মোৰ পৰা এই পান-পাত্ৰ^[3] দূৰ কৰা; কিন্তু মোৰ ইচ্ছা নহয়, তোমাৰ ইচ্ছাৰে।"

³⁷পাছত তেওঁ আহি, তিনি জন শিষ্যকো টোপনিয়াই থকা দেখি, পিতৰক ক'লে, "হে, চিমোন, তুমিও টোপনি গ'লা নে? ³⁸এঘণ্টাও পৰ দি থাকিব নোৱাৰিলা নে? পৰীক্ষাত যেন নপৰা, এই কাৰণে তোমালোকে পৰ দি প্ৰাৰ্থনা কৰা; আত্মা ইচ্ছুক কিন্তু শৰীৰ দুৰ্বল।" ³⁹তেতিয়া তেওঁ আকৌ আতৰি গৈ, একে কথাকে কৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

⁴⁰পাছত আকৌ আহি, তেওঁলোকক টোপনিত থকা পালে; কিয়নো তেওঁলোকৰ চকু টোপনিয়া জাপ খুৱাই নিছিল আৰু সেই সময়ত তেওঁক কি উত্তৰ দিব লাগিছিল, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে নাজানিলে। ⁴¹পাছত তৃতীয় বাৰ আহি, তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে এতিয়াও টোপনিয়াই আছা আৰু বিশ্বাস কৰিছা। হ'ব! সেই সময় আহিল; চোৱা, মানুহৰ পুত্ৰক পাপীৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে। ⁴²উঠা, আমি এতিয়া যাব লাগে; চোৱা, মোক শোধাই দিয়া জন ওচৰ পালেহি।"

শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পিত হোৱা

⁴³তেতিয়া যীচুৱে এই কথা কৈ থাকোতেই, বাৰ জনৰ মাজৰ যিহুদা আৰু তেওঁৰ সৈতে, প্ৰধান পুৰোহিত, অধ্যাপক আৰু পৰিচাৰক সকলৰ লগত তৰোৱাল আৰু টাঙোন লৈ থকা মানুহৰ এটা দল ওচৰ চাপি আহিল। ⁴⁴তেওঁক শোধাই দিয়া জনে সেই লোক সকলক এই সংকেত দিছিল যে, "মই যি জনক চুমা খাম, তেৱেই সেই জন; তেওঁকেই আবদ্ধ কৰি সারধানে তেওঁক লৈ যাবা।" ⁴⁵পাছত তেওঁ যীচুৰ ওচৰলৈ গৈ কলে "ৰক্ষি" আৰু তেওঁক চুমা খালে। ⁴⁶তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুৰ গাত হাত দি তেওঁক আবদ্ধ কৰিলে।

⁴⁷তাতে তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ লোক সকলৰ মাজৰ এজনে তৰোৱাল উলিয়াই মহা-পুৰোহিতৰ এজন দাসক ঘাপ মাৰি, তেওঁৰ কাণ এখন কাটি পেলালে। ⁴⁸তেতিয়া যীচুৱে মাত লগাই তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে তৰোৱাল আৰু টাঙোন লৈ ডকাইতক ধৰাৰ নিচিনাকৈ মোক ধৰিবলৈ ওলাই আহিছা নে? ⁴⁹যেতিয়া মই তোমালোকৰ সৈতে আছিলো আৰু ধৰ্ম-ধামত নিতৌ উপদেশ দিছিলো, তেতিয়া তোমালোকে মোক নধৰিলা; কিন্তু সেই সকলোবোৰ শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ হোৱাৰ বাবে ঘটিল।" ⁵⁰পাছত যীচুৰ সৈতে থকা সকলোৱে তেওঁক ত্যাগ কৰিলে আৰু পলাল।

⁵¹তেতিয়া কোনো এজন ডেকাই উদং গাত শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰ এখন লৈ, যীচুৰ পাছে পাছে গৈছিল; তেতিয়া তেওঁলোকে তাক আবদ্ধ কৰিলে; ⁵²কিন্তু সি কাপোৰ খন এৰি উলঙ্গ হৈ পলাই গ'ল।

মহা-সভাৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ

⁵³পাছত তেওঁলোকে যীচুক মহা পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। তেতিয়া সকলো প্ৰধান পুৰোহিত, পৰিচাৰক আৰু অধ্যাপক সকল তেওঁৰ লগত আহি গোট খালে। ⁵⁴আৰু তেতিয়াই পিতৰে আতৰে আতৰে যীচুৰ পাছে পাছে মহা-পুৰোহিতৰ চোতালৰ ভিতৰলৈকে সোমাল। তাতে নিজকে উম দিবলৈ পহৰা দি থকা লোক সকলৰ মাজত বহি, জুই পুৱাই আছিল।

⁵⁵তেতিয়া প্ৰধান পুৰোহিত সকল আৰু গোটেই মহা-সভাই যীচুক বধ কৰিবলৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য বিচাৰিলে; কিন্তু তেওঁলোকে একো নাপালে। ⁵⁶কিয়নো অনেকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মিছা সাক্ষ্য দিলে তথাপিও তেওঁলোকৰ সাক্ষ্য নিমিলিল।

⁵⁷পাছত কেইজনমানে উঠি, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মিছা সাক্ষ্য দি ক'লে, ⁵⁸"হাতে সজা এই মন্দিৰ মই নষ্ট কৰি, তিন দিনৰ ভিতৰত হাতে নকৰা আন এটা সাজিমা।"^[4] আমি তেওঁক এনে কথা কোৱা শুনিবলৈ! ⁵⁹কিন্তু ইয়াতো তেওঁলোকৰ সাক্ষ্য নিমিলিল।

⁶⁰তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে মাজত থিয় হৈ, যীচুক সুধিলে, বোলে, "তোমাৰ একো উত্তৰ নাই নে? তোমাৰ অহিতে এওঁলোকেনো কি সাক্ষ্য দিছে?" ⁶¹কিন্তু তেওঁ একো উত্তৰ নিদি, নিজমে থাকিল। আকৌ মহা-পুৰোহিতে তেওঁক সুধিলে, "তুমি পৰম ধন্য জনৰ পুত্ৰ খ্ৰীষ্ট হয় নে?"

⁶²তেতিয়া যীচুৱে ক'লে, "মই হওঁ,

আৰু তোমালোকে মানুহৰ পুত্ৰক

পৰাক্ৰমৰ^[5] সোঁহাতে বহি থকা

আৰু আকাশত মেঘেৰে অহা দেখিবা।"

⁶³তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে নিজৰ চোলা ফালি ক'লে, "সাক্ষীত আমাৰ কি প্ৰয়োজন আছে? ⁶⁴তোমালোকে ঈশ্বৰ-নিন্দা শুনিলা; তোমালোকে এতিয়া কি সিদ্ধান্ত লৈছা?" তাতে সকলোৱে তেওঁক প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য বুলি দোষী কৰিলে। ⁶⁵পাছত কোনো কোনোৱে তেওঁৰ গাত থুই পেলাবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁৰ মুখ ঢাকি, তেওঁক ডুকুৰাই ক'লে, "ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰোতা!" আৰু সেনাপতি সকলে তেওঁক লৈ গৈ প্ৰহাৰ কৰিলে।

পিতৰে যীচুক অস্বীকাৰ কৰা

⁶⁶তেতিয়া পিতৰ তলৰ চোতালত থাকোঁতে মহা-পুৰোহিতৰ বনকৰা ছোৱালী এজনী তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, ⁶⁷আৰু পিতৰক জুই পুৰাই থকা দেখা পাই তেওঁলৈ চাই ক'লে, "তুমিও সেই নাচৰতীয়া যীচুৰ লগত আছিল।" ⁶⁸কিন্তু তেওঁ এই বিষয়টো অস্বীকাৰ কৰি ক'লে, "তুমি যি কৈছা সেই বিষয়ে মই নাজানো আৰু বুজিও পোৱা নাই।" তেতিয়া তেওঁ বাট-চ'ৰালৈ ওলাই গ'ল আৰু কুকুৰাই ডাক দিলে।

⁶⁹কিন্তু সেই বেটীয়ে তেওঁক তাতে দেখি, ওচৰত থিয় দি থকা সকলক পুনৰ ক'বলৈ ধৰিলে, "এই লোক জন সিহঁতৰ মাজৰ এজন!" ⁷⁰কিন্তু তেওঁ আকৌ অস্বীকাৰ কৰিলে। অলপ সময়ৰ পাছত সেই ঠাইত থিয় হৈ থকা লোক সকলে পিতৰক ক'লে, "তুমি অৱশ্যে সিহঁতৰ মাজৰ এজন কিয়নো তুমিও গালীলীয়া মানুহ।"

⁷¹কিন্তু তেওঁ শাও দিলে আৰু শপত খাই ক'লে, "তোমালোকে যি জন মানুহৰ কথা কৈ আছা, সেই জন মানুহক মই চিনিয়ো নাপাও।" ⁷²তেতিয়া কুকুৰাই দ্বিতীয়বাৰ ডাক দিলে। তেতিয়া যীচুৱে কোৱা কথা পিতৰৰ মনত পৰিল "কুকুৰাই দুবাৰ ডাক দিয়াৰ আগেয়ে মোক তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰিবা।" তাতে তেওঁ দুখত ভাগি পৰিল আৰু কান্দিব ধৰিলে।^[6]

14:22 ^[1]

14:27 ^[2]

14:36 ^[3]

14:58 ^[4]

14:62 ^[5]

14:72 ^[6]

১৪ অধ্যায় 15

পীলাতৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা

¹পাছত ৰাতিপুৱা প্ৰধান পুৰোহিত, পৰিচাৰক আৰু অধ্যাপক সকলৰ সৈতে গোটেই মহা-সভাই মন্ত্ৰণা কৰিলে। তেতিয়া তেখেত সকলে যীচুক বান্ধিলে আৰু পীলাতৰ হাতত শোধাই দিলে। ²তেতিয়া পীলাতে তেওঁক সুধিলে, "তুমি ইহুদী সকলৰ ৰজা হয় নে?" তাতে তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, "তুমিয়েই কৈছা।" ³এনেতে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে তেওঁক বহুত অপবাদ দিলে।

⁴তেতিয়া পীলাতে আকৌ তেওঁক সুধিলে, "তুমি একো উত্তৰ নিদিয়া নে? চোৱা, এওঁলোকে তোমাৰ বিৰুদ্ধে কিমান অপবাদ দিছে!" ⁵কিন্তু যীচুৱে কোনো দিঘলীয়া উত্তৰ নিদিলে আৰু তাতে তেওঁ বিস্ময় মানিলে।

⁶সেই পৰ্বৰ সময়ত মানুহবোৰে বিচাৰিলে যি কোনো এজন বন্দীক পীলাতে মুকলি কৰি দিয়ে। ⁷সেই সময়ত বিদ্ৰোহী লোক সকলৰ সৈতে কাৰাগাৰত, কিছুমান হত্যাকাৰীৰ লগত প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে যোৱা ৰাজদ্ৰোহী এজন আছিল; তেওঁৰ নাম আছিল বাৰাব্বা। ⁸তেতিয়া লোক সকল পীলাতৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু আগতে কৰি অহা নিয়ম অনুসৰি কৰিবলৈ তেওঁক অনুৰোধ কৰিলে।

⁹পীলাতে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, "তোমালোকৰ বাবে মই ইহুদী সকলৰ ৰজাক যেন মুকলি কৰোঁ, তোমালোকে এনে ইচ্ছা কৰা নে?"

¹⁰কিয়নো তেওঁ জানিছিল যে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে ইৰ্ষা কৰি যীচুক তেওঁৰ ওচৰত শোধাই দিছিল। ¹¹কিন্তু প্ৰধান পুৰোহিত সকলে যীচুক সলনি বাৰাৰ্বাক মুকলি কৰিবৰ বাবে দাবী কৰিবলৈ লোক সকলক উচটালে।

¹²পাছত পীলাতে আকৌ উত্তৰ দি তেওঁলোকক সুধিলে, "তেনেহলে তোমালোকে যি জনক ইহুদী সকলৰ ৰজা বুলি কোৱা তেওঁক মই কি কৰিম?" ¹³তেতিয়া তেওঁলোকে আকৌ আটাই পাৰি ক'লে, "তাক ক্ৰুচত দিয়ক।"

¹⁴তেতিয়া পীলাতে তেওঁলোকক সুধিলে, "কিন্তু তেওঁনো কি দোষ কৰিলে?" তাতে তেওঁলোকে অধিককৈ আটাই পাৰি ক'লে, "তাক ক্ৰুচত দিয়ক।" ¹⁵তেতিয়া পীলাতে লোক সকলক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ তেওঁলোকলৈ বাৰাৰ্বাক মুকলি কৰি দিলে আৰু যীচুক চাবুকেৰে কোবোৱাই, ক্ৰুচত দিবলৈ শোধাই দিলে।

যীচুক ক্ৰুচত দিয়া

¹⁶তেতিয়া সেনাবোৰে চোতাললৈ অৰ্থাৎ প্ৰিটৰিয়মৰ ভিতৰলৈ তেওঁক লৈ গ'ল, আৰু গোটেই সৈন্য দলক মাতি গোট খুৱালে।

¹⁷পাছত তেওঁলোকে যীচুক উজ্বল বৰণীয়া কাপোৰ পিন্ধালে, আৰু কাঁইটৰ কিৰীটি সাজি মূৰত পিন্ধাই দিলে; ¹⁸মানুহবোৰে তেওঁক নমস্কাৰ জনাই কলে "হে ইহুদী সকলৰ ৰজা, জয় হওঁক!"

¹⁹তেতিয়া নলেৰে তেওঁৰ মূৰত কোবালে আৰু খুই পেলালে। তাৰ পাছত তেওঁৰ আগত আঁঠুকাটি শ্ৰদ্ধা জনালে। ²⁰এইদৰে তেওঁক ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰি উঠি, সেই উজ্বল বৰণীয়া কাপোৰ সোলোকাই তেওঁৰ নিজৰ কাপোৰ পিন্ধালে আৰু তেওঁক ক্ৰুচত দিবৰ বাবে বাহিৰলৈ লৈ গ'ল। ²¹সেই সময়ত মানুহবোৰে কুৰীণীয়া দেশৰ পৰা অহা চিমোন নামৰ (এই জন আলেকজেন্দাৰ আৰু ৰুফৰ বাপেক) লোক এজনক জবৰদস্তিৰে যীচুক ক্ৰুচটো কঢ়িয়াই নিবলৈ ধৰি আনিলে।

²²এইদৰে সৈন্য সকলে গলগথা বুলি কোৱা ঠাই খনলৈ যীচুক লৈ আহিল; (এই নামৰ অৰ্থ 'মূৰৰ লাওখোলা')। ²³তাতে তেওঁলোকে যীচুক গন্ধৰসেৰে মিহলি হোৱা দ্ৰাক্ষাৰস যাচিলে কিন্তু তেওঁ তাক গ্ৰহণ নকৰিলে। ²⁴পাছত তেওঁক ক্ৰুচত দি উঠি, তেওঁৰ কাপোৰৰ কোনে কি পাব, সেয়ে নিশ্চয় কৰিবলৈ, তেওঁলোকে চিঠি খেলি সেই কাপোৰ ভগাই ল'লে।

²⁵তেতিয়া ন মান বজাত তেওঁলোকে যীচুক ক্ৰুচত দিলে। ²⁶আৰু "ইহুদী সকলৰ ৰজা।" এই বুলি তেওঁৰ অপৰাধৰ জাননী ওপৰত লিখিলে।

²⁷তেওঁৰ লগত আন দুজন ডকাইতৰ সোঁফালে এজনক আৰু বাওঁফালে আন এজনক, এনেদৰে ক্ৰুচত দিলে। ²⁸[1] ²⁹পাছত অহা-যোৱা কৰা বাটৰুৱা সকলে মূৰ জোকাৰি নিন্দা কৰি কবলৈ ধৰিলে, "হেৰৌ মন্দিৰ নষ্ট কৰোঁতা আৰু তিন দিনৰ ভিতৰত সাজোঁতা, ³⁰নিজকে ৰক্ষা কৰ আৰু ক্ৰুচৰ পৰা নাম"।

³¹সেইদৰে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে অধ্যাপক সকলৰ সৈতে ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰি পৰস্পৰৰ মাজত ক'লে, "সি আন লোকক ৰক্ষা কৰিছিল কিন্তু নিজকেই ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে। ³²হে খ্ৰীষ্ট, ইস্ৰায়েলৰ ৰজা, এতিয়াই ক্ৰুচৰ পৰা নামি আহা; তাতে আমি যেন দেখা পোওঁ আৰু বিশ্বাস কৰোঁ।" তেতিয়া যি দুজনক তেওঁৰ লগত ক্ৰুচত দিয়া হ'ল, সেই দুজনেও তেওঁক নিন্দা কৰিলে।

³³পাছত বাৰ মান বজাৰ পৰা তিনি বজালৈকে গোটেই দেশ আন্ধাৰ হ'ল। ³⁴আৰু ঠিক তিনি বজাৰ সময়ত যীচুৱে বৰ মাতেৰে ৰিঙিয়াই ক'লে, "এলোই, এলোই, লামা চবজানী?" অৰ্থাৎ "হে মোৰ ঈশ্বৰ, হে মোৰ ঈশ্বৰ, কি কাৰণত মোক তুমি পৰিত্যাগ কৰিলা?" [2] ³⁵তেতিয়া ওচৰত থিয় দি থকা লোক সকলৰ মাজৰ কোনো কোনোৱে ইয়াকে শুনি ক'লে, "চোৱা, ই এলিয়াক মাতিছে।" ³⁶তাতে কোনো এজনে বেগাই গৈ, স্পঞ্জ এটা চিৰকাৰে পুৰ কৰি, তাক নলৰ আগত লগাই তেওঁক পান কৰিবলৈ দি ক'লে, "ৰ'বা, এলিয়াই ইয়াক নমাই দিবলৈ আহে নে নাহে, তাকে আমি চাওঁ আহা।" ³⁷তেতিয়া যীচুৱে বৰকৈ আটাই পাৰি, প্ৰাণত্যাগ কৰিলে। ³⁸তাতে মন্দিৰৰ আঁৰ কাপোৰ খন ওপৰৰ পৰা তললৈকে ফালি দুভাগ হ'ল।

³⁹তেওঁ এইদৰে প্ৰাণত্যাগ কৰা দেখি, তেওঁৰ ওচৰতে থিয় দি থকা এশৰ সেনাপতিয়ে ক'লে, "সচাকৈ এই মানুহ জন ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ আছিল।"

⁴⁰সেই সময়ত বহু মহিলাই আতৰৰ পৰা চাই আছিল। তেওঁলোকৰ ভিতৰত মগ্দলীনী মৰিয়ম, সৰু যাকোব আৰু যোচিৰ মাক মৰিয়ম আৰু চালোমীও আছিল। ⁴¹যীচু যেতিয়া গালীলত আছিল, তেতিয়া এই মহিলা সকলে তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ তেওঁক সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিছিল। ইয়াৰ ওপৰিও বহু মহিলা তেওঁৰ লগত যিক্ৰচালেমলৈ আহিছিল।

যীচুক মৈদাম দিয়া

⁴²এই দিনটো আছিল আয়োজন দিন; বিশ্ৰাম দিনৰ আগদিনা। সেয়েহে তেতিয়া আবেলি ওচৰ চাপি অহাত, ⁴³আৰিমথিয়াৰ যোচেফ সেই ঠাইলৈ আহিল। তেওঁ পৰিষদ মণ্ডলীৰ এজন সন্মানীয় সদস্য আছিল। তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল। তেওঁ সাহসেৰে পীলাতৰ

ওচৰলৈ গ'ল আৰু যীচুৰ দেহ বিচাৰিলে। ⁴⁴হিতমধ্যে পীলাতে যীচুৰ মৃত্যু হোৱা বুলি জানিবলৈ পোৱাত, পীলাত আচৰিত হ'ল; তেওঁ এশৰ সেনাপতিক মাতি আনিলে আৰু যীচুৰ মৃত্যুৰ বিষয়ে সুধিলে।

⁴⁵যেতিয়া তেওঁ এশৰ সেনাপতিৰ পৰা যীচুৰ মৃত্যু জানিলে, তেতিয়া তেওঁ যোচেফক যীচুৰ দেহটো নিবলৈ অনুমতি প্ৰদান কৰিলে। ⁴⁶যোচেফে শণ সুতাৰ কাপোৰ লগত লৈ আহিছিল। তেওঁ যীচুক ক্ৰুচৰ পৰা নমালে আৰু লগত অনা শণ সুতাৰ কাপোৰেৰে মেৰিয়াই শিল খান্দি উলিওৱা মৈদাম এটাত শুৱাই থলে। তাৰ পাছত এচটা ডাঙৰ শিল বগৰাই আনি মৈদামৰ প্ৰৱেশ দ্বাৰ বন্ধ কৰি দিলে। ⁴⁷মগ্দলীনী মৰিয়ম আৰু যোচিৰ মাক মৰিয়মে যীচুক মৈদাম দিয়া ঠাইটো দেখা পালে।

15:28 ^[1]

15:34 ^[2]

১৪ অধ্যায় 16

¹তাৰ পাছত বিশ্ৰাম-বাৰ শেষ হোৱাত, মগ্দলীনী মৰিয়ম, যাকোবৰ মাতৃ মৰিয়ম আৰু চালোমীয়ে আহি যীচুৰ গাত সানিবলৈ সুগন্ধি দ্ৰব্য কিনিিলে। ²আৰু সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা অতি ৰাতিপুৱা, সূৰ্য উদয় হওঁতেই, তেওঁলোকে মৈদামলৈ গ'ল।

³তেওঁলোকে নিজৰ মাজত কোৱাকুই কৰি কলে, "মৈদামৰ প্ৰৱেশ দ্বাৰত থকা শিলটো কোনে আমাৰ বাবে বগৰাই দিব?" ⁴কিয়নো সেই শিলচতা অতি ডাঙৰ আছিল; এনেতে চকু তুলি চাওঁতে তেওঁলোকে দেখিলে যে, শিলচটা বগৰাই থোৱা আছে।

⁵তেওঁলোকে তেতিয়া মৈদামৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল আৰু বগা কাপোৰ পিন্ধা ডেকা এজনক সোঁফালে বহি থকা দেখিলে, তাতে তেওঁলোক অতি আচৰিত হ'ল। ⁶কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে ভয় নকৰিবা; তোমালোকে ক্ৰুচত হত হোৱা নাচৰতীয়া যীচুক বিচাৰিছা; তেওঁ উঠিল! তেওঁ ইয়াত নাই; চোৱা, এয়ে তেওঁক শুৱাই থোৱা ঠাই। ⁷কিন্তু তোমালোকে গৈ, তেওঁৰ শিষ্য সকলক আৰু পিতৰক কোৱাগৈ যে 'তেওঁ তোমালোকৰ আগেয়ে গালীললৈ যাব আৰু তাতে তেওঁ যেনেকৈ তোমালোকক কৈছিল, তেনেকৈ তোমালোকে তেওঁক দেখা পাবা।"

⁸তেতিয়া তেওঁলোকে মৈদামৰ পৰা ওলাই পলাল; কিয়নো সেই সময়ত তেওঁলোক কম্পন আৰু বিস্ময়ত আছিল; তেওঁলোকে কোনো ব্যক্তিক নক'লে কিয়নো তেওঁলোকে অতি ভয় খাইছিল।

যীচুৰ পুনৰুত্থান

শিষ্য সকলক দৰ্শন দিয়া, আৰু শেষ আজ্ঞা

⁹সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনৰ ৰাতিপুৱা, যীচু পুনৰুত্থিত হোৱাৰ পাছত; যি গৰাকীৰ পৰা তেওঁ সাতোটা ভূত খেদাইছিল, সেই মগ্দলীনী মৰিয়মক তেওঁ প্ৰথমতে দেখা দিলে। ¹⁰তেতিয়া তেওঁ গৈ শোক আৰু ক্ৰন্দন কৰি থকা যীচুৰ পুৰ্বৰ সঙ্গী সকলক বাৰ্তা দিলে; ¹¹তেতিয়া তেওঁলোকে যীচু যে জীৱিত আৰু মগ্দলীনী মৰিয়মক যে দৰ্শন দিলে সেই কথা শুনিলে কিন্তু অবিশ্বাস কৰিলে।

¹²এই সকলো ঘটনা ঘটাব পাছত, যীচুৱে অন্য দুজন লোকক গাঁৱলৈ যাত্ৰা কৰি থাকোতে তেওঁ অন্য ৰূপ ধৰি, তেওঁলোকক দেখা দিলে।

¹³তাতে তেওঁলোকে গৈ অন্য শিষ্য সকলক সম্বাদ দিলে; কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা বিশ্বাস নকৰিলে।

¹⁴পাছত এঘাৰ জনে ভোজনত বহি থাকোঁতে, যীচুৱে তেওঁলোকক দেখা দিলে আৰু তেওঁৰ উত্থানৰ পাছত, তেওঁক দেখা পোৱা সকলক বিশ্বাস নকৰাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ অবিশ্বাস আৰু কঠিন মনক গৰিহণা কৰিলে। ¹⁵আৰু যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে জগতৰ সকলো ঠাইলৈ গৈ সমুদায় সৃষ্টিৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰা। ¹⁶তাতে যি জনে বিশ্বাস কৰি বাপ্তাইজিত হয়, তেওঁ পৰিত্ৰাণ পাব কিন্তু যি জনে অবিশ্বাস কৰে, তেওঁক দণ্ডাজ্ঞা কৰা হ'ব।

¹⁷এইবোৰ চিন বিশ্বাস কৰা সকলৰ অনুগামী হ'ব। তেওঁলোকে মোৰ নামেৰে ভূত খেদাব, নতুন নতুন ভাষাৰে কথা ক'ব; সাপক হাতেৰে তুলি ল'ব; ¹⁸আৰু প্ৰাণ-নাশক কোনো বস্তু পান কৰিলেও তেওঁলোকৰ একো হানি নহব আৰু নৰিয়াৰ গাত হাত দি, তেওঁলোকক সুস্থ কৰিবা।"

¹⁹এইদৰে তেওঁলোকৰ সৈতে কথা হোৱাৰ পাছত প্ৰভু যীচুক স্বৰ্গলৈ নিয়া হ'ল আৰু তেওঁ ঈশ্বৰৰ সোঁহাতে বহিল। ²⁰পাছত তেওঁলোকে ওলাই গৈ, সকলো ঠাইতে ঘোষণা কৰিব ধৰিলে; আৰু প্ৰভুৱে লগে লগে কাৰ্য কৰি সেই অনুগামী চিনৰ দ্বাৰাই বাক্য সপ্ৰমাণ কৰিলে। আমেন।

লুক

Chapter 1

পাতনি

¹আমাৰ মাজত যিবোৰ ঘটনা সিদ্ধ হ'ল, সেইবোৰ ঘটনাৰ বিৱৰণ লিপিবদ্ধ কৰিবলৈ অনেক ব্যক্তিয়ে চেষ্টা কৰিছে। ²আদিৰে পৰা যি সকলে নিজৰ চকুৰে দেখিছিল আৰু বাক্য ঘোষণা কৰিছিল, তেওঁলোকেই আমাক এইবোৰ জনালে। ³এই হেতুকে, হে মহামহিম থিয়ফিল, এই সম্বন্ধে মই প্ৰথমৰে পৰা ভালদৰে অনুসন্ধান কৰিলো আৰু সেয়ে আপোনালৈ ক্ৰমে ক্ৰমে লিখা উচিত হব যেন দেখিলোঁ। ⁴মই ইচ্ছা কৰোঁ, আপুনিও যেন এই বিষয়বোৰৰ শিক্ষা পায়, সেইবোৰৰ সত্যতা জানিব পাৰে।

যোহন বাপ্তাইজকৰ জন্মৰ বিষয়ে স্বৰ্গদূতে জনোৱা

⁵যিহুদীয়াৰ ৰজা হেৰোদৰ দিনত পুৰোহিত^[1] অবিয়ৰ দলত জখৰিয়া নামেৰে এজন পুৰোহিত আছিল; জখৰিয়াৰ ভাৰ্য্যা এলীচাবেং হাৰোণৰ বংশৰ আছিল। ⁶এওঁলোক দুয়ো ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত ধাৰ্মিক আছিল। প্ৰভুৰ সকলো আজ্ঞা আৰু বিধিত উভয়ে নিখুঁত ৰূপে জীৱন-যাপন কৰিছিল। ⁷কিন্তু এলীচাবেং বন্ধ্যা হোৱা কাৰণে, তেওঁলোকৰ কোনো সন্তান নাছিল। তেওঁলোক দুয়ো বয়সতো অতি বৃদ্ধ আছিল।

⁸এদিনা খন নিজৰ দলৰ পাল ক্ৰমে পুৰোহিতৰ দায়িত্ব পোৱাত, জখৰিয়াই পুৰোহিত হিচাপে ঈশ্বৰৰ সন্মুখত কাৰ্য কৰি আছিল; ⁹পুৰোহিত সকলৰ কাৰ্য-প্ৰণালী অনুযায়ী প্ৰভুৰ মন্দিৰত সোমাই ধূপ জ্বলাবলৈ তেওঁৰ ওপৰত পাল পৰিল। ¹⁰ধূপ জ্বলোৱাৰ সময়ত তাত গোট খোৱা সকলো লোকে বাহিৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল। ¹¹এনে সময়তে প্ৰভুৰ এজন দূত আহি জখৰিয়াৰ সন্মুখত উপস্থিত হৈ ধূপ বেদিৰ সোঁফালে থিয় হ'ল। ¹²স্বৰ্গদূতক দেখি জখৰিয়া চমকি উঠিল আৰু তেওঁৰ ভয় লাগিল। ¹³কিন্তু সেই দূতে তেওঁক কলে, “হে জখৰিয়া, ভয় নকৰিবা; কিয়নো তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা গল, আৰু তোমাৰ ভাৰ্য্যা এলীচাবেখে এজন পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব আৰু তুমি তেওঁৰ নাম যোহন থবা।” ¹⁴তেওঁৰ কাৰণে তোমাৰ আনন্দ আৰু উল্লাস হব, আৰু তেওঁৰ জন্মত অনেকে আনন্দ কৰিব। ¹⁵কিয়নো প্ৰভুৰ দৃষ্টিত তেওঁ মহান হব; তেওঁ দ্ৰাক্ষাৰস বা সুৰা পান নকৰিব; আৰু ওপজাৰে পৰা পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ্ণ হব। ¹⁶ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ অনেকক তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰভু ঈশ্বৰলৈ ঘূৰাব। ¹⁷তেওঁ এলিয়াৰ আত্মা আৰু শক্তিৰে সৈতে প্ৰভুৰ আগে আগে যাব। তেওঁ পিতৃ সকলৰ মন তেওঁলোকৰ সন্তানলৈ ঘূৰাব আৰু অবাধ্য সকলক ধাৰ্মিকতাৰ জ্ঞানলৈ ঘূৰাব। এইদৰে তেওঁ প্ৰভুৰ কাৰণে যুগুতোৱা লোক সকলক প্ৰস্তুত কৰিব। ¹⁸তেতিয়া জখৰিয়াই সেই দূতক কলে, “ইয়াক মই কিহেৰে জানিম? কিয়নো মই বৃদ্ধ হৈছো আৰু মোৰ ভাৰ্য্যাও অতি বৃদ্ধা হৈছে।” ¹⁹তাতে দূতে উত্তৰ দি কলে, “মই গাব্ৰিয়েল; ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে মই থিয় হৈ থাকো; তোমাৰ সৈতে কথা হবলৈ আৰু তোমাক এই সু-সংবাদ জনাবৰ বাবে মোক পঠোৱা হল। ²⁰চোৱা, এইবোৰ ঘটনা ঘটা পৰ্যন্ত তুমি বোবা হৈ থাকিবা; কোনো কথা কব নোৱাৰিবা; কাৰণ তুমি মোৰ কথা বিশ্বাস নকৰিলা। কিন্তু এই সকলো কথা নিৰূপিত সময়ত পূৰ্ণ হব।”

²¹আনপিনে, মানুহবোৰে জখৰিয়াৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল আৰু মন্দিৰৰ ভিতৰত তেওঁৰ পলম হোৱা দেখি চিন্তিত হ'ল। ²²পাছত তেওঁ যেতিয়া বাহিৰলৈ আহিল, লোক সকলৰ লগত একো কথা কব নোৱাৰিলে; তেতিয়া লোক সকলে বুজিব পাৰিলে যে মন্দিৰৰ ভিতৰত তেওঁ কোনো দৰ্শন পাইছে। কিন্তু তেওঁ লোক সকলৰ সৈতে ইংগিতৰেহে কথা পাতিলে, মুখেৰে কোনো কথা কব নোৱাৰিলে। ²³ইয়াৰ পাছত তেওঁৰ সেৱা-কাৰ্যৰ পাল সম্পূৰ্ণ হোৱাত, তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈ গল।

²⁴কিছু দিনৰ পাছত তেওঁৰ ভাৰ্য্যা এলীচাবেং গৰ্ভৱতী হ'ল; আৰু পাঁচ মাহলৈকে ঘৰৰ পৰা বাহিৰ নোলাল। তেওঁ ক'লে ²⁵“এই কাৰ্য মোৰ বাবে প্ৰভুৱে কৰিলে। মানুহৰ মাজত মোৰ লজ্জা দূৰ কৰিবলৈ তেওঁ মোৰ ফালে দৃষ্টি কৰিলে।”

যীচুৰ জন্মৰ বিষয়ে স্বৰ্গদূতে জনোৱা

²⁶এলীচাবেং যেতিয়া ছয় মাহৰ গৰ্ভৱতী, তেতিয়া ঈশ্বৰে গাব্ৰিয়েল দূতক গালীলৰ নাচৰৎ নগৰৰ মৰিয়ম নামেৰে এক কুমাৰীৰ ওচৰলৈ পঠালে। ²⁷এই কুমাৰী ৰজা দায়ুদৰ বংশৰ যোচেফ নামেৰে এজন ব্যক্তিলৈ বাগদান কৰা আছিল। ²⁸তাতে সেই দূতে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি কলে, “হে মহা অনুগ্ৰহ পোৱা কন্যা, তোমাৰ মঙ্গল হওক! প্ৰভু তোমাৰ লগত আছে।” ²⁹কিন্তু এই কথা শুনি মৰিয়মৰ উণ্ডল খুণ্ডল লাগিল আৰু আচৰিত হৈ ভাবিলে “ই কেনে মঙ্গলবাদ!”

³⁰স্বৰ্গদূতে তেওঁক কলে, “হে মৰিয়ম, ভয় নকৰিবা; কিয়নো তুমি ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা অনুগ্রহ পাল। ³¹চোৱা, তুমি গৰ্ভবতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিবা আৰু তেওঁৰ নাম যীচু থবা। ³²তেওঁ মহান হব, আৰু সৰ্বোপৰি জনৰ পুত্ৰ বুলি প্ৰখ্যাত হব। প্ৰভু পৰমেশ্বৰে তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ দায়ুদৰ সিংহাসন তেওঁক দিব; ³³যাকোবৰ বংশৰ ওপৰত তেওঁ সৰ্বদায় ৰাজত্ব কৰিব, আৰু তেওঁৰ ৰাজ্যৰ কেতিয়াও অন্ত নহব।” ³⁴তেতিয়া মৰিয়মে স্বৰ্গদূতক কলে, “ই কেনেকৈ সম্প্ৰদৰ হব পাৰে? কাৰণ মই এজনী কুমাৰী।” ³⁵তেতিয়া স্বৰ্গদূতে উত্তৰ দি তেওঁক কলে, “পবিত্ৰ আত্মা তোমাৰ ওপৰলৈ আহিব, আৰু সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ শক্তিয়ে তোমাক ছাঁ দি ধৰিব। এই হেতুকে সেই পবিত্ৰ গৰ্ভফলৰ নাম ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ বুলি প্ৰখ্যাত হব, ³⁶আৰু চোৱা, তোমাৰ আত্মীয় এলীচাবেতে বৃদ্ধকালতো গৰ্ভত পুত্ৰ সন্তান ধাৰণ কৰিছে; যদিও তেওঁক লোকে বাঁজী বুলিছিল, কিন্তু তেওঁ এতিয়া ছয় মাহৰ গৰ্ভৱতী। ³⁷কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাবে কোনো বিষয় অসাধ্য নহয়। ³⁸মৰিয়মে কলে, “প্ৰভুৰ বেটি যি মই, মোলৈ আপুনি কোৱাৰ দৰে হওঁক।” ইয়াৰ পিছতে স্বৰ্গদূত মৰিয়মৰ ওচৰৰ পৰা গুচি গল।

এলীচাবেতৰ লগত মৰিয়মৰ সাক্ষাৎ

³⁹তেতিয়া মৰিয়মে উঠি বেগাবেগিকৈ যিহূদীয়াৰ পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ এখন নগৰলৈ গ’ল ⁴⁰তাত জখৰিয়াৰ ঘৰত সোমাই মৰিয়মে এলীচাবেতক অভিবাদন জনালে। ⁴¹তাত মৰিয়মৰ সেই মঙ্গলবাদ শুনা মাত্ৰেই, এলীচাবেতৰ গৰ্ভৰ শিশুটি নাচি উঠিল; আৰু এলীচাবেত পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ্ণ হ’ল। ⁴²তাৰ পাছত এলীচাবেতে বৰ ডাঙৰ মাতেৰে কবলৈ ধৰিলে, “তিৰোতা সকলৰ মাজত তুমি ধন্যা; আৰু তোমাৰ গৰ্ভফলো ধন্য। ⁴³মোৰ প্ৰভুৰ মাতৃ যে মোৰ ওচৰলৈ আহিছে, মোৰ এনে সৌভাগ্য কেনেকৈ হ’ল? ⁴⁴কিয়নো তোমাৰ মঙ্গলবাদৰ স্বৰ মোৰ কাণত পৰাৰ লগে লগে, মোৰ গৰ্ভৰ শিশুটি উল্লাসত নাচি উঠিল। ⁴⁵তুমি ধন্যা; কিয়নো প্ৰভুৱে তোমাক যি যি কথা কৈছিল, সেই সকলো সিদ্ধ হব বুলি তুমি বিশ্বাস কৰিলা।”

মৰিয়মে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰা

⁴⁶তেতিয়া মৰিয়মে কলে,

“মোৰ প্ৰাণে প্ৰভুৰ মহিমা বৰ্ণাইছে,

⁴⁷মোৰ আত্মাই মোৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰত উল্লাস কৰে।

⁴⁸কিয়নো তেওঁ তেওঁৰ বেটীৰ নীহ অৱস্থালৈ চালে;

আৰু এতিয়াৰ পৰা পুৰুষানুক্ৰমে সকলোৱে মোক ধন্যা বুলিব।

⁴⁹কিয়নো পৰাক্ৰমী জনে মোৰ কাৰণে মহৎ কৰ্ম কৰিলে; আৰু তেওঁৰ নাম পবিত্ৰ।

⁵⁰যি সকলে তেওঁলৈ ভয় কৰে, পুৰুষে পুৰুষে তেওঁলোকৰ ওপৰত তেওঁৰ দয়া থাকে।

⁵¹তেওঁ নিজ বাহুৰ দ্বাৰাই পৰাক্ৰমী কৰ্ম কৰিলে।

নিজ নিজ হৃদয়ৰ কল্পনাত অহংকাৰী সকলক তেওঁ ছিন্ন ভিন্ন কৰিলে।

⁵²তেওঁ শাসক সকলক সিংহাসনৰ পৰা নমাই দিলে, কিন্তু নীহ লোকক তুলি ধৰিলে।

⁵³তেওঁ ক্ষুধাতুৰ লোকক উত্তম বস্তু দিলে আৰু ধনবন্তক শুদা হাতে পঠাই দিলে।

⁵⁴তেওঁ নিজৰ দাস ইস্ৰায়েলক সাহায্য কৰিলে;

⁵⁵অব্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ বংশলৈ চিৰকাল দয়া কৰিবৰ কাৰণে

যেনেকৈ তেওঁ আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই বিষয় তেওঁ সুৰ্ণ কৰিলে।

⁵⁶পাছত এলীচাবেতৰ লগত মৰিয়ম তিনি মাহ মান থাকি নিজৰ ঘৰলৈ উলটি আহিল।

যোহন বাপ্তাইজকৰ জন্ম

57 পাছত এলীচাবেতৰ প্ৰসৱৰ কাল পূৰ হোৱাত, তেওঁ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। 58 তাতে ওচৰ চুবুৰিয়া আৰু আত্মীয় স্বজননে যেতিয়া শুনিলে যে প্ৰভুৱে তেওঁৰ প্ৰতি মহা অনুগ্ৰহ কৰিলে, সকলোৱে তেওঁৰে সৈতে আনন্দ কৰিলে। 59 তাৰ পাছত আঠ দিনৰ দিনা তেওঁলোকে শিশুটিক লৈ চুম্বৎ কৰিবলৈ আহিল আৰু সকলোৱে বাপেকৰ নাম অনুসাৰে শিশুৰ নাম জখৰিয়া খব খুজিছিল; 60 কিন্তু মাকে উত্তৰ দি কলে, “নহয় ইয়াৰ নাম যোহন হব।” 61 তেতিয়া তেওঁলোকে এলীচাবেতক কলে, “তোমাৰ বংশৰ মাজত এই নাম কাৰো নাই।” 62 পাছত তেওঁলোকে সংকেত দি ল’ৰাৰ বাপেকৰ পৰা জানিব বিচাৰিলে যে তেওঁ কি নাম দিব ইচ্ছা কৰে। 63 তেতিয়া তেওঁ ফলি খুজি তাত লিখিলে, “ইয়াৰ নাম যোহন।” তাতে সকলোৱে বিস্ময় মানিলে। 64 তেতিয়াই জখৰিয়াৰ মুখ আৰু জিবাৰ বান্ধ মুকলি হৈ গ’ল আৰু তেওঁ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ ধৰিলে। 65 তেতিয়া আশে-পাশে থকা সকলোৰে ভয় লাগিল আৰু যিহূদীয়াৰ গোটেই পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ লোক সকলে যি ঘটিল সেই বিষয়ে কোৱা-কুই কৰিবলৈ ধৰিলে। 66 যি সকলে এই কথা শুনিলে, তেওঁলোকে মনে মনে বিষয়টো ভাবি কবলৈ ধৰিলে, “ভৱিষ্যতে এই ল’ৰা তেনেহলে কি হব?” কিয়নো তেওঁলোকে বুজিছিল যে প্ৰভুৰ হাত তেওঁৰ লগত আছে।

জখৰিয়াই ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰা

67 পাছত ল’ৰা জনৰ পিতৃ জখৰিয়াই পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ, এই ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিলে।

68 ইস্ৰায়েলৰ প্ৰভু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা হওঁক;

কিয়নো তেওঁ নিজৰ মানুহবোৰক সহায় কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকক মুক্ত কৰিবলৈ আহিছে।

69 তেওঁ আমাৰ কাৰণে তেওঁৰ দাস দামুদৰ বংশত এজন শক্তিশালী ত্ৰাণকৰ্তা দিলে।

70 এই বিষয়ে ঈশ্বৰে পবিত্ৰ ভাৱবাদী সকলৰ দ্বাৰা পূৰ্বতে কৈছিল।

71 তেওঁ শত্ৰু সকলৰ হাতৰ পৰা আৰু যি সকলে

আমাক ঘৃণা কৰে, সেই সকলোৰে হাতৰ পৰা

আমাক ৰক্ষা কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে।

72 আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ প্ৰতি দয়া দেখাবলৈ আৰু

তেওঁৰ পবিত্ৰ ব্যৱস্থা সোঁৱৰণ কৰাবৰ কাৰণে তেওঁ আমাক ৰক্ষা কৰে।

73 এই ব্যৱস্থা হৈছে প্ৰতিশ্ৰুতি, যি আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ অব্ৰাহামক তেওঁ দিছিল।

74 শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা আমাক মুক্ত কৰিম বুলি তেওঁ

প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে, যাতে আমি নিৰ্ভয়ে তেওঁৰ আগত সেৱা কৰিব পাৰো,

75 আৰু আমাৰ জীৱনৰ সকলো দিনত পবিত্ৰ আৰু ধাৰ্মিকতাৰে থাকিব পাৰো।

76 হে মোৰ সন্তান, তোমাক সৰ্বোপৰি জনৰ ভাৱবাদী বুলি কোৱা হব;

কিয়নো তুমি প্ৰভুৰ আগমণৰ কাৰণে লোক সকলক যুগুত কৰিবলৈ তেওঁৰ আগে আগে যাব।

77 লোক সকলক পাপৰ ক্ষমা লাভৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাত সহায় কৰিবা।

78 দয়াৰ সাগৰ আমাৰ ঈশ্বৰে আমাক ক্ষমা কৰিব।

এই কৰুণাৰে পুৱাৰ অৰুণৰ দৰে ত্ৰাণকৰ্তাই স্বৰ্গৰ পৰা আমাক সহায় কৰিবলৈ আহিব।

79 অন্ধকাৰ আৰু মৃত্যুছায়াত বহি থকা লোক সকলক তেওঁ পোহৰ দিব।

তেওঁ আমাৰ ভৰি শান্তিৰ পথত গমন কৰাব।

⁸⁰এনেদৰে যোহন বাপ্তাইজক বাঢ়িবলৈ ধৰিলে আৰু আত্মাত শক্তিশালী হৈ উঠিল; ইস্রায়েল জাতিৰ আগত মুকলিকৈ প্ৰকাশ হোৱাৰ আগলৈকে তেওঁ মৰুপ্ৰান্তত বাস কৰিছিল।

1:5 ^[1]

১ অধ্যায়। 2

যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্ম

¹সেই সময়ত চীজাৰ আগষ্টে^[1] হুকুম জাৰি কৰিলে যে ৰোম সাম্ৰাজ্যত বাস কৰা সকলো লোকৰ গণনা কৰা হওঁক। ²চিৰিয়াৰ ৰাজ্যপাল কুৰীণীয়ৰ সময়ত এয়ে প্ৰথম লোক পিয়ল হৈছিল। ³সেয়ে, নাম লিখাবৰ বাবে প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ নগৰলৈ গ'ল।

⁴ৰজা দায়ুদৰ বংশধৰ হোৱা হেতুকে যোচেফেও গালীল প্ৰদেশৰ নাচৰৎ নগৰৰ পৰা দায়ুদৰ নগৰ নামেৰে খ্যাত যিহুদাৰ বৈৎলেহেম নগৰলৈ গ'ল। ⁵যোচেফে তেওঁলৈ বাগদান কৰা মৰিয়মক লগত লৈ নাম লিখাবৰ বাবে গ'ল। সেই সময়ত মৰিয়ম গৰ্ভৱতী আছিল। ⁶পাছত তেওঁলোক তাতে থাকোতে, মৰিয়মৰ প্ৰসৱৰ কাল পূৰ হ'ল। ⁷তেওঁ নিজৰ প্ৰথম পুত্ৰ সন্তান প্ৰসৱ কৰিলে আৰু তেওঁক কাপোৰেৰে মেৰিয়াই দানা পাত্ৰত শুৱাই থলে; কাৰণ অতিথিশালাত তেওঁলোকৰ কাৰণে থকা ঠাই নাছিল।

যীচুৰ বিষয়ে স্বৰ্গদূতে ভেড়াৰখীয়াক জনোৱা

⁸সেই অঞ্চলত কিছুমান ভেড়াৰখীয়াই ৰাতি পথাৰত নিজৰ নিজৰ জাকবোৰ পহৰা দি আছিল। ⁹হঠাতে প্ৰভুৰ এজন স্বৰ্গদূত আহি তেওঁলোকৰ ওচৰত উপস্থিত হ'ল আৰু প্ৰভুৰ মহিমা তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে উজ্জ্বল হৈ প্ৰকাশিত হ'ল; তাতে তেওঁলোকৰ অতিশয় ভয় লাগিল। ¹⁰তেতিয়া দূতে তেওঁলোকক কলে, “ভয় নকৰিবা; কিয়নো চোৱা, যি শুভবাৰ্তা সকলো লোকৰ কাৰণে হ'ব, সেই মহা আনন্দৰ শুভবাৰ্তা মই তোমালোকক জনাওঁ যে, ¹¹আজি দায়ুদৰ নগৰত তোমালোকৰ কাৰণে ত্ৰাণকৰ্তা জন্মিল; তেওঁ অভিষিক্ত প্ৰভু। ¹²তোমালোকলৈ এয়ে চিন হ'ব যে, ল'ৰা জনক কাপোৰেৰে মেৰিয়াই দানা পাত্ৰত শুৱাই থোৱা দেখা পাবা।”

¹³তেতিয়া অকস্মাতে স্বৰ্গবাহিনীৰ এক বৃহৎ দলে সেই দূতৰ লগ ললে আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি কবলৈ ধৰিলে,

¹⁴“উৰ্দ্ধলোকত ঈশ্বৰৰ মহিমা,

আৰু পৃথিৱীত তেওঁৰ প্ৰীতিৰ পাত্ৰ মানুহবোৰৰ মাজত শান্তি।”

¹⁵পাছত স্বৰ্গদূত সকল তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা স্বৰ্গলৈ উলটি যোৱাত ভেড়াৰখীয়াবোৰে পৰস্পৰে কোৱাকুই কৰিলে, “ব'লা, এতিয়া আমি বৈৎলেহেমলৈ যাওঁহক; যি ঘটনাৰ কথা প্ৰভুৱে আমাক জনালে, তাক চাবলৈ যাওঁ।” ¹⁶তাতে তেওঁলোকে বেগাই গৈ, মৰিয়ম, যোচেফ, আৰু দানা পাত্ৰত শুৱাই থোৱা ল'ৰা জনক বিচাৰি দেখা পালে। ¹⁷এইদৰে দেখাৰ পাছত শিশুটিৰ বিষয়ে তেওঁলোকক যি যি কথা দূতে কৈছিল, সেই কথা সকলোকে জনালে। ¹⁸তাতে ভেড়াৰখীয়া সকলৰ কথা শুনি সকলোৱে বিস্ময় মানিলে। ¹⁹কিন্তু মৰিয়মে হলে সেইবোৰ কথা মনতে সাঁচি থলে আৰু সেই বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে। ²⁰ইয়াৰ পাছত ভেড়াৰখীয়াবোৰে তেওঁলোকক যিদৰে কোৱা হৈছিল, সেই অনুসাৰে সকলো দেখি আৰু শুনি তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা-স্তুতি কৰি ঘৰলৈ উলটি গ'ল।

²¹পাছে আঠ দিনৰ মূৰত, যেতিয়া তেওঁৰ চুল্লৎ কৰিবৰ সময় হ'ল, তেতিয়া তেওঁলোকে শিশুটিৰ নাম যীচু ৰাখিলে; তেওঁ মাতৃগৰ্ভত স্থিতি হোৱাৰ আগেয়ে স্বৰ্গদূতে এই নাম দিছিল।

শিশু যীচুক মন্দিৰলৈ নিয়া আৰু চিমিয়ানে যীচুক দেখা

²²মোচিৰ বিধান অনুসাৰে শুচিকৰণৰ উপস্থিত হোৱাত যোচেফ আৰু মৰিয়মে শিশু যীচুক প্ৰভুৰ ওচৰত উপস্থিত কৰিবৰ কাৰণে যিক্ৰচালেমত থকা মন্দিৰলৈ নিলে। ²³কাৰণ প্ৰভুৰ বিধি-ব্যৱস্থাত লিখা আছে যে “প্ৰথমে জন্মা প্ৰতিজন পুত্ৰ সন্তানক প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ বোলা যাব।” ²⁴আৰু “এযোৰ কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি” বলিদান কৰাৰ কথা যিদৰে প্ৰভুৰ বিধানত লিখা আছে, তাক উৎসৰ্গ কৰিবলৈকো তেওঁলোক যিক্ৰচালেমলৈ আহিল।

²⁵তেতিয়া যিক্ৰচালেমত চিমিয়োন নামেৰে এজন ধাৰ্মিক আৰু ঈশ্বৰভক্ত লোক আছিল আৰু তেওঁ ইস্রায়েলৰ শালুনাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি আছিল। পবিত্ৰ আত্মা তেওঁৰ ওপৰত আছিল। ²⁶প্ৰভুৰ অভিষিক্ত জনক দেখা নাপায় মানে, তেওঁ মৃত্যুভোগ নকৰিব, এই কথা পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই তেওঁলৈ প্ৰকাশ কৰা হৈছিল।

27পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা চালিত হৈ চিমিয়োন সেইদিনা মন্দিৰলৈ আহিছিল। বিধানৰ বিধি পালন কৰিবলৈ মাক-বাপেকে শিশু যীচুক ভিতৰলৈ আনিলে। 28তেতিয়া চিমিয়োনে যীচুক কোলাত লৈ ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি কলে,

29“হে প্ৰভু, এতিয়া আপুনি নিজৰ প্ৰতিশ্ৰুতি অনুসাৰে আপোনাৰ দাসক শান্তিৰে বিদায় দিয়ক।

30কিয়নো মোৰ চকুৱে আপোনাৰ পৰিত্ৰাণ দেখা পালে,

31যি পৰিত্ৰাণ আপুনি সকলো লোকৰ সাক্ষাতে প্ৰস্তুত কৰিলে।

32তেওঁ অনা-ইহুদী সকলৰ আগত সত্য প্ৰকাশ কৰাৰ এক পোহৰ হব আৰু তেৱেঁই আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকৰ গৌৰৱ হব।”

33শিশুটিৰ বিষয়ে চিমিয়োনে যি সকলো কথা ক’লে, সেই বিষয় শুনি মাক বাপেক বিস্মিত হৈ গ’ল। 34তাৰ পাছত চিমিয়োনে তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰি যীচুৰ মাক মৰিয়মক কলে, “মনোযোগেৰে শুনা! এই শিশুটিয়েই ইস্ৰায়েলৰ মাজত অনেকৰ পতন আৰু উত্থানৰ কাৰণ হব আৰু তেওঁ এনে এক চিন হব যাৰ বিৰুদ্ধে অনেকেই কথা কব। 35তাতে বহু লোকৰ মনৰ ভাৱনা প্ৰকাশ হৈ পৰিব আৰু তোমাৰ নিজৰ হৃদয় শুলে বিক্ৰিব।

হান্নাই যীচুক দেখা

36সেই ঠাইতে হান্না নামৰ এগৰাকী ভাৱবাদিনী আছিল। তেওঁ আচৰ ফৈদৰ পনুৱেলৰ জীয়েক। তেওঁৰ অনেক বয়স হৈছিল। বিবাহৰ পিছত তেওঁ স্বামীৰ সৈতে সাত বছৰ থাকিল 37আৰু পাছত চৌৰাশী বছৰ বয়সলৈকে তেওঁ বিধৱাৰ জীৱন কটালে। তেওঁ মন্দিৰ এৰি কলৈকো যোৱা নাছিল; দিনে ৰাতিয়ে উপবাস আৰু প্ৰাৰ্থনাৰে ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰিছিল। 38ঠিক সেই সময়তে, তেওঁ তেওঁলোকৰ ফালে আগবাঢ়ি আহি ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু যিৰুচালেমৰ মুক্তিৰ অপেক্ষাত থকা সকলোকে সেই শিশুটিৰ বিষয়ে কবলৈ ধৰিলে।

39প্ৰভুৰ বিধানৰ মতে কৰণীয় সকলো সম্পূৰ্ণ কৰি যোচেফ আৰু মৰিয়ম তেওঁলোকৰ নিজৰ নগৰ নাচৰতলৈ উলটি গ’ল। 40পাছে শিশুটি ক্ৰমে ক্ৰমে বৃদ্ধি পাই শক্তিমান হব ধৰিলে আৰু জ্ঞানেৰেও পূৰ্ণ হব ধৰিলে; ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ তেওঁৰ ওপৰত আছিল।

যীচুৰ কৈশোৰ কাল

41[2] নিস্তাৰ পৰ্ব পালন কৰিবলৈ প্ৰত্যেক বছৰে যীচুৰ মাক আৰু বাপেক যিৰুচালেমলৈ যায়। 42যীচুৰ বয়স যেতিয়া বাৰ বছৰ, তেতিয়া তেওঁলোকে যথা ৰীতি মতে সেই পৰ্বলৈ গৈছিল। 43পৰ্বৰ সকলো ৰীতি শেষ কৰি তেওঁলোক যেতিয়া ঘৰলৈ উলটি আহিছিল, তেতিয়া ল’ৰা যীচু যিৰুচালেমতে ৰৈ গ’ল; কিন্তু তেওঁৰ মাক বাপেকে এই কথা জনা নাছিল। 44তেওঁলোকৰ সৈতে যাত্ৰা কৰা দলৰ লগতে যীচু আছে বুলি ভাৰি তেওঁলোক এদিনৰ বাট গ’ল। পাছত তেওঁলোকে আত্মীয়-স্বজন আৰু বন্ধু-বান্ধৱৰ মাজত তেওঁক বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। 45কিন্তু মানুহৰ মাজত বিচাৰি নাপায় যিৰুচালেমলৈ পুণৰ ঘূৰি আহি তেওঁলোকে যীচুক তাত বিচাৰি ফুৰিব ধৰিলে। 46তিনি দিনৰ পাছত তেওঁলোকে যীচুক মন্দিৰত পালে। তেওঁ অধ্যাপক সকলৰ মাজত বহি তেওঁলোকৰ কথা শুনি আছিল আৰু নানা প্ৰশ্ন সুধি আছিল। 47আৰু যি সকলে তেওঁৰ কথা শুনিলে, তেওঁলোক সকলোৱে তেওঁৰ বুদ্ধি আৰু উত্তৰত বিস্ময় মানিলে। 48মাক বাপেকেও তেওঁক দেখি আচৰিত হ’ল। মাকে তেওঁক কলে, “বোপা, তুমি আমালৈ কিয় এইদৰে কৰিলা? তোমাৰ দেউতাৰা আৰু মই তোমাক বিচাৰি হাবাথুৰি খাই ফুৰিছোঁ।” 49তেতিয়া তেওঁলোকক তেওঁ কলে, “তোমালোকে কি কাৰণে মোক বিচাৰি ফুৰিছা? মই মোৰ পিতৃৰ ঘৰত থকা যে উচিত, ইয়াক জানো তোমালোকে নাজানা? 50কিন্তু তেওঁ কি কথা কব বিচাৰিছিল, সেই কথাৰ অৰ্থ তেওঁলোকে নুবুজিলে।

51তাৰ পাছত তেওঁলোকৰ লগত তেওঁ নাচৰতলৈ উভটি গ’ল আৰু তেওঁলোকৰ বাধ্য হৈ থাকিল। তেওঁৰ মাকে এই সকলো কথা মনত ৰাখিলে।

52কিন্তু এইদৰে যীচু জ্ঞান আৰু বয়সত বৃদ্ধি পাব ধৰিলে; আৰু অধিককৈ ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ আৰু মানুহৰ প্ৰেমত বাঢ়ি যাবলৈ ধৰিলে।

2:1 [1]

2:41 [2]

২ অধ্যায়। ৩

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰচাৰ

¹তিবিৰিয়া চীজাৰৰ ৰাজত্বৰ পোন্ধৰ বছৰত যিহূদাৰ ৰাজ্যপাল আছিল পত্নীয় পীলাত। সেই সময়ত হেৰোদ আছিল গালীল প্ৰদেশৰ ৰজা; আৰু তেওঁৰ ভায়েক ফিলিপ আছিল যিহূৰিয়া আৰু ত্ৰাখোনীতিয়া প্ৰদেশৰ ৰজা; লুচাণিয় আছিল অবিলীনী প্ৰদেশৰ ৰজা। ²হানান আৰু কায়াফা আছিল ইহুদী সকলৰ মহা-পুৰোহিত।

সেই সময়তে অৰণ্যত জখৰিয়াৰ পুতেক যোহনলৈ ঈশ্বৰৰ বাক্য আহিল। ³তেতিয়া যোহনে যৰ্দন নদীৰ চৌদিশৰ সকলো প্ৰান্তলৈ গৈ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে যাতে, লোক সকলে পাপৰ ক্ষমা লাভৰ কাৰণে মন পালটন কৰে আৰু বাপ্তিস্ম^[1] লয়। ⁴ভাৰবাদী যিচয়াৰ পুস্তকত যেনেকৈ লিখা আছে:

“ মৰুপ্ৰান্তত এজনৰ কঠম্বৰে ৰিঙিয়াই কৈছে,

প্ৰভুৰ পথ যুগুত কৰা,

তেওঁৰ বাট পোন কৰা।

⁵আটাই উপত্যকা পূৰ কৰা হব,

প্ৰতিটো পৰ্বত আৰু পাহাৰ সমান কৰা হব,

একা-বেকা পথবোৰ পোন হব,

খলা-বমা পথবোৰ সমান কৰা হব।

⁶সকলো মৰ্ত্যই ঈশ্বৰৰ পৰিত্ৰাণ দেখিব।”

যিচয়া 40:3-5

⁷তাতে বাপ্তিস্ম লবৰ কাৰণে অনেক লোক যোহনৰ ওচৰলৈ আহিব ধৰিলে। তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, “হে দুষ্ট সৰ্পৰ বংশধৰ! ঈশ্বৰৰ যি ক্ৰোধ আহি আছে তাৰ পৰা পলাবৰ বাবে কোনে আপোনালোকক সতৰ্ক কৰি দিলে? ⁸আপোনালোকে যে মন পালটন কৰিছে, তাৰ উপযুক্ত ফলেৰে ফলবান হওঁক। নিজৰ মনতে নাভাৱিব যে ‘অব্ৰাহাম আমাৰ পিতৃপুৰুষ’। কিয়নো মই আপোনালোকক কওঁ যে, এই শিলবোৰৰ পৰাও ঈশ্বৰে অব্ৰাহামৰ কাৰণে সন্তান উৎপন্ন কৰিব পাৰে। ⁹গছৰ গুৰিত ইতিমধ্যে কুঠাৰ লাগিয়েই আছে; যি গছে ভাল ফল নিদিয়, তাক কাটি জুইত পেলোৱা হব।

¹⁰তেতিয়া লোক সকলে তেওঁক সুধিলে, “তেন্তে আমি এতিয়া কি কৰিব লাগিব?” ¹¹তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, “যদি কাৰোবাৰ দুটা চোলা আছে, তেনেহলে যাৰ নাই তেওঁক এটা চোলা দিয়ক আৰু যাৰ খোৱা বস্ত্ৰ আছে, তেওঁ সেইদৰে কৰক।” ¹²তেতিয়া কেইজনমান কৰ সংগ্ৰহকাৰীয়ো বাপ্তিস্ম লবৰ বাবে আহিল। তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, “হে গুৰু, আমি কি কৰিব লাগে?” ¹³তেওঁ সেই লোক সকলক কলে, “যিমান কৰ আদায় কৰিব লাগে তাতকৈ অধিক ধন নলব।”

¹⁴কেইজনমান সৈনিকেও তেওঁক সুধিলে, “আৰু আমাৰ বিষয়েনো কি হব? আমি কি কৰিম?” তেওঁ তেওঁলোকক কলে, “বলেৰে কাৰো পৰা ধন নলব। কাকো মিছাকৈ দোষাৰোপ নকৰিব। আপোনালোকৰ যি বেতন তাতে সন্তুষ্ট হৈ থাকিব।”

¹⁵লোক সকলে যিহেতু অতি আগ্ৰহেৰে খ্ৰীষ্টৰ আগমণলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল, সেয়ে এই যোহনেই তেওঁলোকৰ সেই প্ৰত্যাশিত অভিশক্ত জন হয় নে নহয় সেই বিষয়ে তেওঁলোকে মনে মনে বিবেচনা কৰি আছিল। ¹⁶যোহনে উত্তৰ দি সকলোকে কলে, “মই আপোনালোকক পানীতহে বাপ্তিস্ম দিওঁ, কিন্তু মোতকৈ অধিক শক্তিমান এজন আহিছে; মই তেওঁৰ পাদুকাৰ বান্ধ খুলিবৰো যোগ্য নহওঁ; তেওঁই আপোনালোকক পবিত্ৰ আত্মাত আৰু জুইত বাপ্তিস্ম দিব। ¹⁷খলা ভালকৈ পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ আৰু ধান নিজৰ ভৰালত চপাই থবলৈ তেওঁৰ কুলা তেওঁৰ হাতত আছে আৰু যি জুই কেতিয়াও নুনুমায়, তাত তেওঁ ঘুলা পুৰি পেলাব।

¹⁸এইদৰে আন বহুতো উপদেশ দি যোহনে লোক সকলৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলে। ¹⁹ৰজা হেৰোদে নিজৰ ভায়েকৰ ভাৰ্য্যা হেৰোদিয়াক বিয়া কৰোৱা আৰু তেওঁ কৰা অন্যান্য কু-কৰ্মবোৰৰ কাৰণে যোহনে হেৰোদকো তিৰস্কাৰ কৰিলে। ²⁰তেতিয়া হেৰোদে আন এক দুষ্কৰ্ম কৰিলে; তেওঁ যোহনক বন্দী কৰি বন্দীশালত থলে।

যোহনৰ দ্বাৰা যীচুৰ বাপ্তিস্ম

21সকলো মানুহে যেতিয়া যোহনৰ দ্বাৰা বাপ্তিস্ম লৈ আছিল, যীচুয়েও বাপ্তিস্ম ললে। পাছত তেওঁ যেতিয়া প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তেতিয়া আকাশৰ দুৱাৰ মুকলি হল। 22সেই সময়ত পবিত্ৰ আত্মা এক কপৌৰ আকৃতিৰে তেওঁৰ ওপৰলৈ নামি আহিল আৰু স্বৰ্গৰ পৰা এই মাত শুনা গ'ল, "তুমি মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, তোমাত মই পৰম সন্তুষ্ট।"

যীচু খ্ৰীষ্টৰ বংশাৱলী

23প্ৰায় ত্ৰিশ বছৰ বয়সত যীচুৱে নিজৰ কাৰ্য আৰম্ভ কৰিলে। লোক সকলৰ ধাৰণাত তেওঁ যোচেফৰ পুত্ৰ; যোচেফ এলিৰ পুত্ৰ;

24এলি মত্ততৰ পুত্ৰ; মত্তৎ লেবীৰ, লেবী মন্দিৰ; মন্দি যান্নায়ৰ; যান্নায় যোচেফৰ পুত্ৰ;

25যোচেফ মত্তথিয়ৰ পুত্ৰ; মত্তথিয় আমোচৰ; আমোচ নহুমৰ; নহুম ইচলিৰ; ইচলি নগিৰ পুত্ৰ;

26নগি মাটৰ পুত্ৰ; মাট মত্তথিয়ৰ; মত্তথিয় চিমিয়নৰ; চিমিয়ন যোচেফৰ; যোচেফ যোদাৰ পুত্ৰ;

27যোদা যোহাননৰ পুত্ৰ; যোহানন ৰীচাৰ; ৰীচা, জৰুৱাবিলৰ; জৰুৱাবিল চল্টীয়েলৰ; চল্টীয়েল নেৰিৰ;

28নেৰি মন্দিৰ পুত্ৰ; মন্দি অদ্দীৰ; অদ্দী কোচমৰ; কোচম ইলমাদমৰ; ইলমাদম এৰৰ;

29এৰ যিহোচুৱাৰ পুত্ৰ; যিহোচুৱা ইলীয়েচৰ; ইলীয়েচৰ যোৰীমৰ; যোৰীম মত্ততৰ; মত্তত লেবীৰ;

30লেবী চিমিয়নৰ পুত্ৰ; চিমিয়ন যুদাৰ; যুদা যোচেফৰ; যোচেফ যোনমৰ; যোনম ইলীয়াকীমৰ;

31ইলীয়াকীম মিলেয়াৰ পুত্ৰ; মিলেয়া মিন্ণাৰ; মিন্ণা মত্তথৰ; মত্তথ নাখনৰ; নাখন দায়ুদৰ;

32দায়ুদ যিচয়ৰ পুত্ৰ; যিচয় ওবেদৰ; ওবেদ বোৱজৰ; বোৱজ চালমোন; চালমোন নহচোনৰ;

33নহচোন অস্মীনাডবৰ পুত্ৰ; অস্মীনাডব অদমীন; অদমীন অৰ্ণীৰ পুত্ৰ; অৰ্ণী হিন্ৰোণৰ; হিন্ৰোণ পেৰচৰ; পেৰচ যিহুদাৰ পুত্ৰ;

34যিহুদা যাকোবৰ পুত্ৰ; যাকোব ইচহাকৰ; ইচহাক অৱ্ৰাহামৰ; অৱ্ৰাহাম তেৰহৰ; তেৰহ নাহোৰৰ পুত্ৰ;

35নাহোৰ চৰুগৰ পুত্ৰ; চৰুগ ৰিয়ুৰ; ৰিয়ু পেলগৰ; পেলগ এবৰৰ; এবৰ চেলহৰ পুত্ৰ;

36চেলহ কৈননৰ পুত্ৰ; কৈনন অৰ্ফকচদৰ; অৰ্ফকচদ চেমৰ; চেম নোহৰ; নোহ লেমকৰ পুত্ৰ;

37লেমক মথুচেলহৰ পুত্ৰ; মথুচেলহ হনোকৰ; হনোক যেৰদৰ; যেৰদ মহলালেলৰ; মহলালেল কৈননৰ পুত্ৰ;

38কৈনন ইনোচৰ পুত্ৰ; ইনোচ চেথৰ; চেথ আদমৰ পুত্ৰ; আদম ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।

3:3 [1]

৩ অধ্যায়। 4

চয়তানৰ দ্বাৰা যীচু পৰীক্ষিত হোৱা

1ইয়াৰ পিছত যীচু পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ যৰ্দন নদীৰ পৰা উলটি আহিল আৰু আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ মৰুপ্ৰান্তলৈ গ'ল। 2তাত চল্লিশ দিন ধৰি চয়তানে তেওঁক প্ৰলোভনত পেলাব বিচাৰিলে। এই চল্লিশ দিন যীচুৱে একোকে নাখালে; সেয়ে, এই সময় পাৰ হোৱাৰ পাছত তেওঁৰ ভোক লাগিল।

3তেতিয়া চয়তানে যীচুক কলে, "আপুনি যদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়, তেনেহলে এই শিলবোৰ পিঠা হবলৈ দিয়ক।" 4যীচুৱে তাক উত্তৰ দিলে, "শাস্ত্ৰত লিখা আছে, মানুহ কেৱল পিঠাৰে নিজীয়ে।" (দ্বিতীয় বিৱৰণ ৮:৩)

৫তাৰ পাছত চয়তানে যীচুক এক ওখ ঠাইলৈ লৈ গ'ল আৰু মুহূৰ্ততে জগতৰ সকলো ৰাজ্য তেওঁক দেখুৱালে। ৬চয়তানে তেওঁক কলে, “এই সকলো ৰাজ্যৰ ক্ষমতা আৰু সেইবোৰৰ ঐশ্বৰ্য মই আপোনাক দিম, কাৰণ এই সকলো মোক দিয়া হৈছে আৰু মই যি জনকে ইচ্ছা কৰোঁ, তেওঁকে এইবোৰ দিব পাৰো। ৭এই হেতুকে আপুনি যদি মোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি মোৰ আৰাধনা কৰে, তেনেহলে এই সকলো আপোনাৰেই হব।” ৮তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তাক কলে, “শাস্ত্ৰত লিখা আছে: ‘তুমি কেৱল তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰণিপাত কৰিবা, আৰু তেওঁৰেই কেৱল সেৱা কৰিবা’ (দ্বিতীয় বিৱৰণ ৬:১০)।

৯তাৰ পাছত চয়তানে যীচুক যিক্ৰুচালেমলৈ লৈ গ'ল আৰু মন্দিৰৰ সুউচ্চ চূড়াৰ ওপৰত থিয় কৰাই ক'লে, “আপুনি যদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়, তেনেহলে ইয়াৰ পৰা তললৈ নিজক পেলাই দিয়ক। ১০কিয়নো শাস্ত্ৰত এনেদৰে লিখা আছে:

‘তোমাক ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ নিজৰ স্বৰ্গদূত সকলক তোমাৰ অৰ্থে আজ্ঞা দিব^[1] আৰু

১১‘তোমাৰ ভৰি যেন শিলত খুন্দা নাথায়, এই কাৰণে তেওঁলোকে তোমাক হাতেৰে দাঙি ধৰিব^[2]।’

১২তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, “তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক পৰীক্ষা নকৰিবা’ এনেকৈয়ো লিখা আছে^[3]।”

১৩এইদৰে চয়তানে যীচুক পৰীক্ষা কৰাৰ পাছত আন সময়ত সুযোগ পোৱাৰ অপেক্ষাৰে যীচুক এৰি থৈ আতৰি গ'ল।

যীচুৰ শিক্ষা আৰু নিজ নগৰত অগ্ৰাহ হোৱা

১৪তাৰ পাছত যীচু আত্মাৰ প্ৰভাৱেৰে গালীল প্ৰদেশলৈ উলটি গ'ল আৰু এই সংবাদ সেই অঞ্চলৰ চাৰিওদিশে বিয়পি পৰিল। ১৫তেওঁ তেওঁলোকৰ নাম-ঘৰবোৰত শিক্ষা দিব ধৰিলে, আৰু সকলোৱে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিলে।

১৬এদিন যীচু নাচৰতলৈ গ'ল। এই ঠাইতে তেওঁ ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল। তেওঁ নিজৰ নিয়ম অনুসাৰে বিশ্রাম বাৰে নাম-ঘৰত^[4] সোমাই শাস্ত্ৰপাঠ কৰিবলৈ থিয় হল। ১৭তেওঁৰ হাতত ভাৱবাদী যিচয়াই লিখা পুস্তক খন দিয়া হল। তেওঁ সেই পুস্তক মেলাতে এই অংশটো পালে, য'ত লিখা আছে:

১৮প্ৰভুৰ আত্মা মোৰ ওপৰত আছে,

কিয়নো দৰিদ্ৰ সকলৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, তেওঁ মোক অভিষিক্ত কৰিলে।

তেওঁ মোক বন্দীয়াৰ সকলৰ আগত মুক্তিৰ কথা

আৰু অন্ধৰ আগত পুনৰায় দৃষ্টি পোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ পঠালে।

চেপা খোৱা সকলক মুকলি কৰিবলৈ পঠালে।

১৯ইয়াৰ উপৰিও প্ৰভুৰ গ্ৰাহ বহুৰ ঘোষণা

কৰিবলৈ মোক পঠালে^[5]।”

২০পাছত যীচুৱে পুস্তক জপাই পৰিচাৰকৰ হাতত দি বহিল। নাম-ঘৰত উপস্থিত থকা লোক সকলৰ দৃষ্টি তেওঁৰ ওপৰত আছিল। ২১তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কবলৈ ধৰিলে, “শাস্ত্ৰীয় এই যি বচন আপোনালোকে শুনিলে, সেয়া আজি পূৰ্ণ হ'ল।”

২২তেওঁ কোৱা কথাৰ পক্ষে সকলোৱে সাক্ষ্য দিলে আৰু তেওঁৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা অনুগ্ৰহৰ কথাত বিস্মিত হ'ল। তেওঁলোকে ক'লে, “এওঁ যোচেফৰ পুতেক নহয় জানো?”

২৩যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, “অৱশ্যেই আপোনালোকে প্ৰচলিত এই প্ৰবাদটো মোক কব, ‘বেজ, আগেয়ে নিজকে সুস্থ কৰা’। কফৰনামহুত তুমি যি যি কাৰ্য কৰিছা বুলি আমি শুনিছো, সেই সকলো ইয়াত নিজৰ গাওঁটো কৰা।” ২৪তেওঁ পুনৰ কলে, “মই সঠিক ভাবে আপোনালোকক কওঁ, কোনো ভাৱবাদী তেওঁৰ নিজৰ গাৱঁত গ্ৰাহ নহয়। ২৫মই সত্যতাৰে আপোনালোকক কওঁ যে, এলিয়াৰ দিনত যেতিয়া চাৰে তিনি বছৰ ধৰি বৰষুণ নোহোৱাকৈ আকাশ বন্ধ আছিল আৰু গোটেই দেশত বৰ আকাল হৈছিল, সেই সময়ত ইস্ৰায়েল দেশত অনেক বিধবা আছিল; ২৬কিন্তু তেওঁলোকৰ কোনো এজনীৰ ওচৰলৈকে এলিয়াক পঠোৱা হোৱা নাছিল, কেৱল চীদোন এলেকাৰ চাৰিফতত বাস কৰা অনা-ইহুদী বিধবা এগৰাকীৰ কাষলৈহে পঠোৱা হৈছিল। ২৭পুণৰ ইলীচা ভাববাদীৰ দিনত ইস্ৰায়েলৰ মাজত অনেক কুৰ্ঠ ৰোগী আছিল, কিন্তু তেওঁলোকৰ কোনো এজনকে সুস্থ কৰা হোৱা নাছিল, কেৱল চিৰিয়া দেশৰ নামানকহে সুস্থ কৰা হৈছিল।”

²⁸এইবোৰ কথা শুনি নাম-ঘৰৰ লোক সকল খঙত জ্বলি-পকি উঠিল। ²⁹তেওঁলোকে উঠি যীচুক বলেৰে নগৰৰ বাহিৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তেওঁলোকে পাহাৰৰ চূড়াৰ পৰা তেওঁক ঠেলি তললৈ পেলাই দিয়াৰ মনোভাৱেৰে তেওঁলোকৰ নগৰ খন যি পাহাৰৰ ওপৰত আছিল, সেই পাহাৰ খনৰ শেষ প্ৰান্তলৈকে তেওঁক লৈ গ'ল। ³⁰কিন্তু তেওঁ সেই লোক সকলৰ মাজেদিয়েই ওলাই আহিল আৰু তেওঁৰ পথত গুচি গল।

কফৰনাহুমত যীচুৱে বিশ্ৰামবাৰে উপদেশ দিয়া আৰু অনেকক সুস্থ কৰা

³¹তাৰ পাছত যীচু গালীলৰ কফৰনাহুম চহৰলৈ গ'ল। তাত এদিন বিশ্ৰামবাৰে তেওঁ লোক সকলক নাম-ঘৰত উপদেশ দি আছিল। ³²তেওঁৰ উপদেশত তেওঁলোকে বিস্ময় মানিলে; কিয়নো তেওঁ ক্ষমতাৰে সৈতে শিক্ষা দিছিল।

³³নাম-ঘৰত সেইদিনা অশুচি দেৱতাৰ আত্মাই পোৱা এজন মানুহ আছিল। তেওঁ বৰ মাত্ৰেৰে চিঞৰি কৈছিল, ³⁴“হে, নাচৰতীয়া যীচু! আপোনাৰ লগত আমাৰ কি প্ৰয়োজন? আপুনি আমাক ধ্বংস কৰিবলৈ আহিছে নেকি? মই জানো আপুনি কোন, আপুনি ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ জন।” ³⁵যীচুৱে তাক ডাবি দি কলে, “মনে মনে থাক আৰু তাৰ পৰা বাহিৰ ওলা!” তেতিয়া সেই অপদেৱতাই মানুহ জনক সকলোৰে মাজতে আচাৰি পেলালে আৰু তেওঁৰ একো ক্ষতি নকৰাকৈ তেওঁৰ ভিতৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাই গ'ল।

³⁶ইয়াকে দেখি সকলোৱে অবাক হৈ নিজৰ মাজতে কোৱা-কুই কৰিবলৈ ধৰিলে, “ই কেনেকুৱা কথা? ক্ষমতা আৰু পৰাক্ৰমেৰে এওঁ দেখোন অশুচি আত্মাবোৰকো আত্মা দিয়ে আৰু সিহঁত বাহিৰ ওলাই যায়?” ³⁷পাছত তেওঁৰ বিষয়ে সকলো কথা সেই অঞ্চলৰ চাৰিওফালে থকা সকলো ঠাইতে বিয়পি গ'ল।

³⁸যীচু নাম-ঘৰৰ পৰা ওলাই চিমোনৰ ঘৰলৈ গ'ল। তাতে চিমোনৰ শাহয়েক ভীষণ জ্বৰত কষ্ট পাই আছিল। তেওঁক সুস্থ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁলোকে যীচুক অনুৰোধ কৰিলে। ³⁹তেতিয়া যীচুৱে চিমোনৰ শাহয়েকৰ ওচৰত থিয় হৈ জ্বৰক ডব্বিয়ালে। তেতিয়া তেওঁৰ পৰা জ্বৰ এৰিলে আৰু তেওঁ উঠি তেওঁলোকৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিব ধৰিলে।

⁴⁰সূৰ্য অস্ত যোৱাৰ সময়ত লোক সকলে নানা ধৰণৰ ৰোগত আক্ৰান্ত সকলো ৰোগীকে যীচুৰ ওচৰলৈ লৈ আনিলে। তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে ওপৰত হাত ৰাখি সুস্থ কৰিলে। ⁴¹তেওঁলোকৰ মাজৰ অনেকৰ পৰা ভূতবোৰ ওলাই আহিল। সিহঁতে আটাই পাৰি কৰলৈ ধৰিলে, “আপুনি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ!” কিন্তু তেওঁ সিহঁতক ধমক দি মুখ বন্ধ কৰি দিলে; কাৰণ সিহঁতে জানিছিল যে, তেৱেঁই অভিশক্ত জন হয়।

⁴²যেতিয়া ৰাতিপুৱা হল, যীচু ওলাই আহি এক নিৰ্জন ঠাইলৈ গল। তাতে জনতাৰ এটা বৃহৎ দলে তেওঁক বিচাৰি আহি তেওঁৰ ওচৰ পালে আৰু তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা তেওঁ আতৰি নাযাবৰ বাবে তেওঁক ধৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। ⁴³কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক কলে, “মই আন নগৰতো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিব লাগে, কাৰণ এই বাবেই মোক পঠোৱা হৈছে।”

⁴⁴তাৰ পাছত তেওঁ সমগ্ৰ যিহূদা ৰাজ্যৰ নাম-ঘৰবোৰত প্ৰচাৰ কৰি ফুৰিলে।

4:10 ^[1]

4:11 ^[2]

4:12 ^[3]

4:16 ^[4]

4:19 ^[5]

8 অধ্যায়। 5

আচৰিতৰূপে অনেক মাছ ধৰা

¹এদিন যীচু গিনেচৰৎ হ্ৰদৰ পাৰত থিয় হৈ আছিল আৰু বহু লোকে তেওঁক চাৰিওকাষে বেৰি ধৰি ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনি আছিল। ²এনে সময়তে তেওঁ দেখিলে হ্ৰদৰ দাঁতিত দুখন নাও ৰৈ আছে আৰু মাছমৰীয়া সকলে নাও দুখনৰ পৰা নামি জাল ধুই আছে। ³তাৰে এখন নৱত যীচু উঠিল আৰু সেই নাও খন চিমোনৰ আছিল। যীচুৱে তেওঁক নাও খন ৰামৰ পৰা অলপ দূৰৈত লৈ যাবৰ বাবে ক'লে আৰু তাৰ পাছত তেওঁ নৱত বহি তাৰ পৰা লোক সকলক শিক্ষা দিব ধৰিলে।

⁴তেওঁৰ কথা শেষ হোৱাত চিমোনক কলে, “এতিয়া দ পানীলৈ নাও খন লৈ ব'লা আৰু তাত মাছ ধৰাৰ কাৰণে তোমালোকৰ জাল পেলোৱা।”

⁵চিমোনে উত্তৰ দি কলে, “হে নাথ, আমি ওৰে ৰাতি শ্ৰম কৰি একো নাপালোঁ; তথাপিও আপোনাৰ কথাত মই জাল পেলাম।” ⁶পাছত তেওঁলোকে তাত জাল পেলাওতে, প্ৰচুৰ মাছ জালত লাগিল আৰু তেওঁলোকৰ জাল ফাটিবলৈ ধৰিলে। ⁷তেতিয়া তেওঁলোকে সহায়ৰ কাৰণে আন নৱত থকা সঙ্গী সকলক হাত বাউল দি মাতিলে আৰু সঙ্গী সকলে আহি দুয়োখন নৱত ইমান মাছ ভৰালে যে, নাও ডুবো ডুবো হল।

⁸ইয়াকে দেখি চিমোন পিতৰে যীচুৰ চৰণত পৰি কলে, “প্ৰভু মই এজন পাপী মানুহ, আপুনি মোৰ ওচৰৰ পৰা আতৰি যাওঁক।” ⁹ইমানবোৰ মাছ

দেখি চিমোন আৰু তেওঁৰ লগত মাছ ধৰোতে একেলগে থকা লোক সকল অবাক হৈ গ'ল। ¹⁰চিমোনৰ ব্যৱসায়ৰ অংশীদাৰ চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু যোহনও আচৰিত হ'ল। তেতিয়া যীচুৱে চিমোনক কলে, “ভয় নকৰিবা, এতিয়াৰ পৰা তুমি মনুষ্য ধৰিবা।” ¹¹পাছে তেওঁলোকে নাও কেইখন বামলৈ আনি সকলো ত্যাগ কৰি যীচুৰ অনুগামী হল।

যীচুৱে দুজন ৰোগীক সুস্থ কৰা

¹²এবাৰ যীচু অন্য এখন নগৰত আছিল। তাত সৰ্ব শৰীৰ কুষ্ঠ ৰোগেৰে ভৰা এজন মানুহে যীচুক দেখি উবুৰি হৈ পৰিল আৰু মিনতি কৰি তেওঁক কলে, “প্ৰভু, আপুনি যদি ইচ্ছা কৰে, তেনেহলে মোক শুচি কৰিব পাৰে।” ¹³তেতিয়া যীচুৱে হাত মেলি তেওঁক চুই কলে, “মই এতিয়াই ইচ্ছা কৰিছোঁ, তুমি শুচি হোৱা।” আৰু তেতিয়াই তেওঁৰ শৰীৰৰ পৰা কুষ্ঠ ৰোগ আতৰিল। ¹⁴যীচুৱে তেওঁক এই আদেশ দিলে “এই কথা কাকো নকৰা। কিন্তু যোৱা, পুৰোহিতৰ ওচৰত নিজকে দেখুওৱাওঁ আৰু লোক সকলৰ আগত সাক্ষ্য হবলৈ শুচি হোৱাৰ কাৰণে মোচিৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি বলি উৎসৰ্গ কৰা।”

¹⁵তথাপিও যীচুৰ বিষয়ে নানা খবৰ অধিক ৰূপত বিয়পি গ'ল আৰু তেওঁৰ কথা শুনিবলৈ আৰু ৰোগৰ পৰা সুস্থ হবৰ বাবে বহু লোকে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি ভিৰ কৰিলে। ¹⁶কিন্তু যীচুৱে প্ৰায়ে আতৰি গৈ নিৰ্জন ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল।

¹⁷এদিন তেওঁ শিক্ষা দি থকা সময়ত কেইজনমান ফৰীচী আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকল তাত বহি আছিল। তেওঁলোক গালীল আৰু যিহূদা অঞ্চলৰ বিভিন্ন গাওঁ আৰু যিৰুচালেম নগৰৰ পৰাও আহিছিল। ৰোগী সুস্থ কৰিবলৈ প্ৰভুৰ শক্তি যীচুৰ লগত আছিল। ¹⁸তেনে সময়তে কেইজনমান মানুহে এজন পক্ষাঘাতগ্ৰস্ত^[1] ব্যক্তিক শয্যাৰে সৈতে কঢ়িয়াই আনিলে; তেওঁলোকে ৰোগী জনক যীচুৰ সন্মুখত থবলৈ ইচ্ছা কৰি ভিতৰত আনিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিছিল। ¹⁹কিন্তু লোক সকলৰ ভিৰৰ কাৰণে ভিতৰলৈ যাবৰ বাবে বাট নাপালে। সেই কাৰণে তেওঁলোকে ঘৰৰ চালত উঠিল আৰু চালি আতৰাই শয্যাৰ সৈতে ৰোগী জনক লোক সকলৰ মাজত থকা যীচুৰ সন্মুখতে একেবাৰে নমাই দিলে। ²⁰তেওঁলোকৰ বিশ্বাস দেখি যীচুৱে কলে, “ভাই, তোমাৰ পাপ ক্ষমা কৰা হ'ল।” ²¹তাতে অধ্যাপক আৰু ফৰাচী সকলে এই আলোচনা কৰিবলৈ ধৰিলে, “ঈশ্বৰক নিন্দা কৰি কথা কোৱা এইজন কোন হয়? একমাত্ৰ ঈশ্বৰৰ বাহিৰে আন কোনে পাপ ক্ষমা কৰিব পাৰে?” ²²কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ চিন্তা বুজি পাই ক'লে, “আপোনালোকে মনলৈ কিয় এই প্ৰশ্ন আনিছে? ²³কোনটো কবলৈ সহজ, 'তোমাৰ পাপ ক্ষমা কৰা হ'ল' নে 'তুমি উঠি খোজ কাঢ়ি ফুৰা'? ²⁴কিন্তু আপোনালোকে যেন জানিব পাৰে যে পৃথিৱীত পাপ ক্ষমা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰ^[2] ক্ষমতা আছে।” সেয়ে তেওঁ পক্ষাঘাত ৰোগীজনক কলে, “মই তোমাক কওঁ, উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ নিজৰ ঘৰলৈ যোৱা।” ²⁵লগে লগে সকলোৱে সন্মুখত মানুহ জন থিয় হ'ল আৰু যি শয্যাৰ ওপৰত তেওঁ শুইছিল, তাক তুলি ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি কৰি নিজৰ ঘৰলৈ উলটি গল। ²⁶তাতে সকলো লোক আচৰিত হ'ল আৰু ভয়েৰে ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি কলে, “আজি আমি আশ্চৰ্যজনক ঘটনা দেখিলোঁ।”

যীচুৱে লেবীক আহ্বান কৰা

²⁷এই ঘটনাৰ পাছত, যীচু তাৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল আৰু কৰ আদায় কৰা ঠাইত লেবী নামৰ এজন কৰ সংগ্ৰহক বহি থকা দেখি তেওঁক কলে, “মোৰ পাছে পাছে আহা।” ²⁸তাতে লেবী উঠিল আৰু সকলো এৰি যীচুৰ অনুগামী হ'ল।

²⁹তাৰ পাছত লেবীয়ে নিজৰ ঘৰত যীচুৰ কাৰণে এক বৰ ভোজ পাতিলে; তেওঁলোকৰ লগত অনেক কৰ-সংগ্ৰহক আৰু আন আন কিছুমান লোককো ভোজ মেজত বহিছিল আৰু খাইছিল। ³⁰তেতিয়া ফৰীচী আৰু তেওঁলোকৰ বিধানৰ অধ্যাপক সকলে যীচুৰ শিষ্য সকলৰ ওচৰত অভিযোগ কৰি ক'লে, “তোমালোকে কিয় কৰ-সংগ্ৰহক আৰু পাপী লোকৰ সৈতে ভোজন-পান কৰা?” ³¹তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, “নিৰোগী মানুহৰ বেজত সকাম নাই; কিন্তু ৰোগীৰহে আছে। ³²মই ধাৰ্মিকক নহয়; কিন্তু মন পালটান কৰিবলৈ পাপীকহে নিমন্ত্ৰণ কৰিবলৈ আহিছোঁ।”

³³তেওঁলোকে যীচুক কলে, “যোহনৰ শিষ্য সকলে প্ৰায়ে প্ৰাৰ্থনা কৰে আৰু লঘোন দিয়ে, ফৰীচী সকলৰ অনুগামী সকলেও সেইদৰে কৰে; কিন্তু আপোনাৰ শিষ্য সকলে সকলো সময়তে ভোজন-পান কৰে।” ³⁴তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, “দৰা লগত থাকোতে বৰযাত্ৰী সকলক জানো কোনোৱে উপবাসে ৰাখিব পাৰে? ³⁵কিন্তু এনে দিন আহিব, তেতিয়া তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা দৰাক লৈ যোৱা হব আৰু সেই দিনবোৰত তেওঁলোকেও লঘোন দিব।”

³⁶তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি কলে, “নতুন বস্ত্ৰৰ পৰা এডোখৰ ফালি লৈ কোনেও পুৰণি বস্ত্ৰত টাপলি নামাৰে; যদি কোনোবাই সেইদৰে কৰে, তেনেহলে তেওঁ নতুন বস্ত্ৰ খন ফালিব; তাৰ উপৰি নতুন বস্ত্ৰৰ পৰা লোৱা কাপোৰৰ টুকুৰা ডোখৰ পুৰণি বস্ত্ৰৰ কাপোৰ খনৰ লগত নিমিলিব।

³⁷পুৰণি ছালৰ খলিত কোনেও নতুন দ্ৰাক্ষাৰস নথয়; থলে নতুন ৰসে সেই খলি ফালি পেলাব; তাতে ৰসও পৰি যাব আৰু খলিও নষ্ট হয়।

³⁸নতুন দ্ৰাক্ষাৰস নতুন ছালৰ খলিত ৰখা উচিত। ³⁹পুৰণি দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাৰ পাছত কোনেও নতুন ৰস পান কৰিবলৈ নিবিচাৰে; কিয়নো তেওঁ কয়, 'পুৰণিটোৱে ভাল'।”

5:18 [1]

5:24 [2]

৫ অধ্যায়। 6

বিশ্রামবাৰ সম্বন্ধে যীচুৰ শিক্ষা

¹এদিন বিশ্রাম বাৰে যীচু শস্যক্ষেত্ৰৰ মাজেৰে গৈ আছিল। তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকলে শস্যৰ থোক ছিঙি, হাতেৰে মোহাৰি মোহাৰি খাই গৈছিল।
²ইয়াকে দেখি কেইজনমান ফৰীচীয়ে ক'লে, “বিধানৰ মতে বিশ্রাম বাৰে যি কাম আচলতে কৰিব নাপায়, সেই কাম তোমালোকে কিয় কৰিছা?”
³তাৰ উত্তৰত যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, “দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লগৰবোৰৰ যেতিয়া ভোক লাগিছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে কি কৰিছিল সেই কথা আপোনালোকে জানো পঢ়া নাই? ⁴তেওঁতো ঈশ্বৰৰ গৃহত সোমাই ঈশ্বৰৰ দৰ্শন পিঠা লৈ খাইছিল আৰু তেওঁৰ সঙ্গী সকলকো খাবলৈ দিছিল, কিন্তু সেই পিঠা পুৰোহিত সকলৰ বাহিৰে আনে খোৱা বিধি-সন্মত নাছিল।” ⁵যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ ক'লে, “মানুহৰ পুত্ৰই বিশ্রাম বাৰৰ প্ৰভু”।

বিশ্রাম বাৰে যীচুৱে এজন লোকক সুস্থ কৰা

⁶আন এদিন বিশ্রামবাৰত যীচুৱে নাম-ঘৰত সোমাই শিক্ষা দি আছিল; তাত এনে এজন লোক আছিল যি জনৰ সোঁ হাত খন শুকাই গৈছিল।
⁷বিধানৰ অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকলে যীচুক দোষ দিবৰ বাবে এক অজুহাত বিচাৰি আছিল। সেয়ে বিশ্রামবাৰে তেওঁ কাৰোবাক সুস্থ কৰে নে নকৰে তাকে চাবলৈ যীচুক ওচৰৰ পৰা লক্ষ্য কৰি থাকিল। ⁸যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ ভাৱ জানিছিল আৰু সেয়ে শুকানহতীয়া মানুহজনক তেওঁ ক'লে, “তুমি উঠি সকলোৰে মাজত থিয় হোৱা”। তেতিয়া মানুহ জনে সকলোৰে আগত থিয় হ'ল। ⁹যীচুৱে অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকলক ক'লে, “মই আপোনালোকক এটা প্ৰশ্ন সুধো, বিশ্রাম বাৰে কেনে কৰ্ম কৰা বিধি-সন্মত হয়-ভাল কৰ্ম কৰা নে বেয়া কৰা? এজনৰ প্ৰাণ বচোৱা নে ধ্বংস কৰা?” ¹⁰তাৰ পাছত চাৰিওফালে বহি থকা লোক সকলক চাই যীচুৱে মানুহ জনক ক'লে, “তোমাৰ হাত খন মেলি দিয়া।” তেওঁ সেই কথা শুনি হাত খন মেলি দিওঁতে, তেওঁৰ হাত খন একেবাৰে ভাল হৈ গ'ল। ¹¹তাতে ফৰীচী আৰু অধ্যাপক সকলৰ ভীষণ খং উঠিল আৰু যীচুক লৈ কি কৰিব পৰা যায় সেই বিষয়ে পৰস্পৰে আলোচনা কৰিবলৈ ধৰিলে।

যীচুৱে বাৰ জন শিষ্যক পাঁচনি বাব দিয়া

¹²সেই সময়তে যীচুৱে এবাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ কাৰণে পৰ্বতৰ ওপৰলৈ গ'ল। ওৰে ৰাতি তেওঁ ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিল। ¹³পাছত পোহৰ হোৱাৰ সময়ত, তেওঁ তেওঁৰ শিষ্য সকলক নিজৰ ওচৰলৈ মাতিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা বাৰ জনক মনোনীত কৰি তেওঁলোকক ‘পাঁচনি’^[1] পদ দিলে। ¹⁴সেই পাঁচনি সকলৰ নাম হ'ল-চিমোন, এই জনক তেওঁ পিতৰ নাম দিছিল, আৰু তেওঁৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়; যাকোব, যোহন, ফিলিপ, বাৰ্থলময়, ¹⁵মথি, থোমা, আলফয়ৰ পুতেক যাকোব, চিমোন, এই জন উদ্যোগী দলৰ লোক আছিল, ¹⁶যাকোবৰ পুতেক যিহূদা আৰু যিহূদা ঈষ্কৰিয়োতীয়া, এই জনে শেষত বিশ্বাসঘাতক হ'ল।

¹⁷তাৰ পাছত যীচুৱে তেওঁৰ পাঁচনি সকলৰ লগত পৰ্বতৰ পৰা নামি আহি এডোখৰ সমতল ভূমিত থিয় হ'ল। তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ এক বিশাল দল আছিল। সমগ্ৰ যিহূদা, যিৰুচালেম, তুৰ আৰু চীদোনৰ সমুদ্ৰৰ উপকূলবৰ্তী অঞ্চলৰ পৰা অনেক লোক আহি তাত উপস্থিত হৈছিল। ¹⁸তেওঁলোকে যীচুৰ কথা শুনিবলৈ আৰু নৰিয়াৰ পৰা সুস্থ হবৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল। যি সকলে অশুচি আত্মাৰ দ্বাৰা কষ্ট পাই আছিল তেওঁলোকে সুস্থ হ'ল। ¹⁹তেতিয়া সকলোৱে তেওঁক স্পৰ্শ কৰাৰ চেষ্টা কৰিবলৈ ধৰিলে, কাৰণ তেওঁৰ পৰা ওলাই অহা শক্তিয়ে সকলোকে আৰোগ্য কৰিছিল।

পৰ্বতৰ ওপৰত দিয়া যীচুৰ উপদেশ

²⁰পাছত তেওঁ শিষ্য সকলৰ ফালে চাই ক'লে,

ধন্য তোমালোক দৰিদ্ৰ সকল, কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ।

²¹ধন্য তোমালোক, যি জন এতিয়া ভোকাটুৰ, কিয়নো তোমালোক তৃপ্ত হ'বা।

ধন্য তোমালোক, যি সকলে এতিয়া কান্দি আছে, কিয়নো তোমালোকে হাঁহিবা।

²²ধন্য তোমালোক, যেতিয়া লোক সকলে মানুহৰ পুত্ৰৰ কাৰণে তোমালোকক ঘিণ কৰে, সমাজচ্যুত কৰে, নিন্দা কৰে, আৰু তোমালোকৰ নাম শুনিলে পাপিষ্ঠ বুলি বাহিৰ কৰে।

²³সেই সময়ত তোমালোকে আনন্দ কৰিবা, আনন্দত নাচি উঠিবা; কিয়নো চোৱা, স্বৰ্গত তোমালোকৰ বাবে পুৰস্কাৰ সঞ্চিত আছে; কাৰণ তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলেও ভাৱবাদী সকলক এনে ধৰণৰ ব্যৱহাৰে কৰিছিল।

²⁴কিন্তু হায় ধনৱন্ত লোক, তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তোমালোকে নিজৰ সুখ পাইছা।

²⁵হায় হায় যি সকল এতিয়া তৃপ্ত, তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তোমালোকে পাছত ক্ষুধাৰ্ত হবা। হায় হায় যি সকলে এতিয়া হাঁহিছা, তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তোমালোকে শোক আৰু ক্ৰন্দন কৰিবা।

²⁶যেতিয়া সকলো মানুহে তোমালোকক শলাগিব, তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলে ভাৰিকোৱা ভাৱবাদী সকললৈও এনে ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

শত্ৰুক প্ৰেম কৰা

²⁷কিন্তু যি সকলে শুনি আছা, মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে নিজৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰেম কৰিবা আৰু যি সকলে তোমালোকক ঘিণ কৰে, তেওঁলোকলৈ মঙ্গল কৰিবা। ²⁸যি সকলে তোমালোকক শাও দিয়ে, তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিবা। যি সকলে তোমালোকক দুৰ্ব্যৱহাৰ কৰে, তেওঁলোকৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা।

²⁹কোনোৱে যদি তোমাৰ এখন গালত চৰ মাৰে, তেওঁক আন খন গালো পাতি দিবা; আৰু কোনোৱে যদি তোমাৰ চাদৰ খন কাটি লয়; তেওঁক তোমাৰ চোলাও ল'বলৈ বাধা নিদিবা। ³⁰যি জনে তোমাক খোজে, তেওঁক দিয়া; তোমাৰ কোনো বস্তু যদি কোনোবাই লয়, তেনেহলে সেই বস্তু ওভোতাই নিবিচাৰিবা। ³¹লোকে তোমালোকক যেনে ব্যৱহাৰ কৰিলে তোমালোকে ভাল পোৱা, তোমালোকেও তেওঁলোকক তেনে ব্যৱহাৰ কৰা।

³²তোমালোকক প্ৰেম কৰা সকলকহে যদি তোমালোকে প্ৰেম কৰা, তেন্তে কি প্ৰশংসা পাবা? কিয়নো পাপীয়েও তেওঁলোকক প্ৰেম কৰা সকলক প্ৰেম কৰে। ³³তোমালোকক উপকাৰ কৰা সকলকে যদি তোমালোকে কেৱল উপকাৰ কৰা, তেনেহলে কি প্ৰশংসা পাবা? কিয়নো পাপীয়েও সেইদৰে কৰে। ³⁴ধাৰ পৰিশোধৰ আশা কৰিব পৰা লোককে যদি তোমালোকে কেৱল ধাৰ দিয়া, তেনেহলে তোমালোকে কি প্ৰশংসা পাবা? কিয়নো পাপীয়েও পাপীক ধাৰ দিয়ে আৰু সেই ধাৰ পুণৰ ঘূৰাই পোৱাৰ আশা কৰে। ³⁵কিন্তু তোমালোকে নিজৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰেম কৰিবা আৰু উপকাৰ কৰিবা। কেতিয়াও কোনো বস্তু ঘূৰাই পাবলৈ আশা নকৰি ধাৰ দিবা; তাতে তোমালোকৰ পুৰস্কাৰ অধিক হ'ব আৰু তোমালোক সৰ্বোপৰি জনৰ সন্তান হ'ব। কিয়নো তেওঁ অকৃতজ্ঞ আৰু দুষ্ট সকলৰ প্ৰতিও দয়াৱান হয়। ³⁶তোমালোকৰ পিতৃ যেনে দয়ালু, তোমালোকো তেনে দয়ালু হোৱা।

নিজক প্ৰথমে চোৱা

³⁷তোমালোকে পৰৰ বিচাৰ নকৰিবা, তেতিয়া তোমালোকৰো বিচাৰ কৰা নহ'ব। আনৰ দোষ নধৰিবা, তেতিয়া তোমালোকৰো দোষ ধৰা নহ'ব। আন লোকক ক্ষমা কৰা, তেতিয়া তোমালোককো ক্ষমা কৰা হ'ব। ³⁸দান কৰা, তাতে তোমালোককো দান দিয়া হ'ব; লোকে ঠিক জোখত হেঁচি, জোকাৰি, উপচাই, তোমালোকৰ কোঁচত বাকি দিব; কিয়নো যি জোখেৰে তোমালোকে জোখা, সেই জোখেৰে তোমালোককো জোখা হ'ব।

³⁹পাছত স্বীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি ক'লে, এজন অন্ধই জানো আন এজন অন্ধক বাট দেখুৱাই নিব পাৰে? ⁴⁰দুয়ো খাৱৈত নপৰিব নে? গুৰুতকৈ শিষ্য উদ্ভূত নহয়; কিন্তু শিক্ষা সম্পূৰ্ণ হলে প্ৰতিজন শিষ্য নিজৰ গুৰুৰ দৰে হৈ উঠে। ⁴¹নিজৰ চকুত থকা চতি ডাললৈ মন নকৰি, ভায়েৰাৰ চকুত থকা সৰু কুটা ডাললৈ কিয় চাইছা? ⁴²তুমি নিজৰ চকুত থকা চতি ডাললৈ নাচাই, কেনেকৈ তোমাৰ ভাইক ক'ব পাৰা যে, "ভাই, তোমাৰ চকুত যি কুটা আছে, আহা সেই ডাল উলিয়াই দিওঁ।" হে কপটীয়া, প্ৰথমতে নিজৰ চকুৰ পৰা চতি ডাল উলিয়াই পেলোৱা, তেতিয়া তোমাৰ ভায়েৰাৰ চকুত থকা কুটা ডাল উলিয়াবলৈ ভালদৰে দেখা পাবা।"

দুই প্ৰকাৰৰ ফল

⁴³এনে কোনো ভাল গছ নাই, য'ত বেয়া ফল ধৰে; এনে কোনো বেয়া গছ নাই, য'ত ভাল ফল ধৰে। ⁴⁴কাৰণ প্ৰত্যেক গছকে তাৰ ফলৰ দ্বাৰাই চিনা যায়। কিয়নো মানুহে কাঁইটীয়া জোপোহাৰ পৰা ডিমৰু ফল সংগ্ৰহ নকৰে। পুলি কাঁইটৰ পৰাও আঙুৰ নাপাৰে। ⁴⁵ভাল মানুহে নিজৰ হৃদয়ৰ ভাল ভৰালৰ পৰা ভাল দ্ৰব্য উলিয়ায় আৰু দুষ্ট লোকে মন্দ হৃদয়ৰ পৰা মন্দ বিষয় উলিয়ায়। কিয়নো মানুহৰ হৃদয়ত যি থাকে, তেওঁৰ মুখে তাকে কয়।

দুই প্ৰকাৰৰ লোক

⁴⁶তোমালোকে কিয় মোক 'প্ৰভু, প্ৰভু' বুলি মাতা, অথচ মই যি কওঁ তাক পালন নকৰা? ⁴⁷যি কোনোৱে মোৰ ওচৰলৈ আহি মোৰ বাক্য শুনি পালন কৰে, তেওঁ কাৰ নিচিনা হয়, সেই বিষয়ে মই তোমালোকক জনাওঁ- ⁴⁸তেওঁ এনে এজন মানুহৰ নিচিনা, যি মানুহে ঘৰ সাজোঁতে দকৈ খালি শিলৰ ওপৰত ভেঁটি স্থাপন কৰিলে। পাছত যেতিয়া বান আহিল, তেতিয়া পানীৰ সোঁত আহি সেই ঘৰত জোৰেৰে আঘাত কৰিলে, কিন্তু তাক লৰাব নোৱাৰিলে। কিয়নো তাক ভালকৈ সজা হৈছিল। ⁴⁹কিন্তু যি কোনোৱে মোৰ বাক্য শুনি পালন নকৰে, তেওঁ এনে এজন মানুহৰ নিচিনা যি মানুহে ভেঁটি স্থাপন নকৰাকৈ মাটিৰ ওপৰত ঘৰ সাজে। পাছত যেতিয়া বান আহিল, তেতিয়া পানীৰ সোঁত আহি সেই ঘৰত জোৰেৰে আঘাত কৰিলে আৰু তেতিয়াই ঘৰটো ভাঙি গ'ল; তাতে ঘৰটো সম্পূৰ্ণকৈ ধ্বংস হ'ল।

6:13 ^[1]

৬ অধ্যায়। 7

সেনাপতিৰ দাসক সুস্থ কৰা

¹যীচুৱে কব বিচৰা সকলো কথা মানুহবোৰে শুনিব পৰাকৈ কোৱাৰ পাছত তেওঁ কফৰনামুহ চহৰত সোমাল।

²সেই ঠাইত^[1] এজন এশৰ সেনাপতিৰ প্ৰিয় দাস অসুস্থ হৈ মৰোঁ মৰোঁ অৱস্থাত আছিল। ³কিন্তু সেনাপতিয়ে যেতিয়া যীচুৰ বিষয়ে শুনিবলৈ পালে, তেতিয়া অসুস্থ দাস জনক ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে যীচুক বিনয় কৰিবলৈ ইহুদী সকলৰ কেইজনমান বৃদ্ধ লোকক পঠিয়াই দিলে। ⁴তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু অতিশয় বিনয় কৰি কলে, "যাৰ বাবে আপোনাৰ ওচৰত আহিছো, তেওঁলৈ আপুনি যেন অনুগ্ৰহ কৰিব; তেওঁ এনে অনুগ্ৰহ পাবৰ যোগ্য ব্যক্তি। ⁵কিয়নো তেওঁ আমাৰ দেশীয় লোকক প্ৰেম কৰে আৰু নাম-ঘৰটোও তেৱেঁই আমাৰ বাবে সাজি দিলে।"

⁶তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকৰ লগত গৈ ঘৰৰ ওচৰ পাওঁতে, সেই সেনাপতিয়ে বন্ধুবোৰক তেওঁৰ ওচৰত কবলৈ পঠালে যে, "হে প্ৰভু, নিজকে দুখ নিদিব; কিয়নো আপুনি যে আহি মোৰ ঘৰৰ ভিতৰত সোমাব, মই এনে যোগ্য নহওঁ; ⁷সেই কাৰণে ময়ো আপোনাৰ ওচৰলৈ যাৰ বাবে যোগ্য হৈছোঁ বুলি নাভাবিলোঁ; কিন্তু মাত্ৰ এশাৰ বাক্য কওঁক, তাতে মোৰ দাস যেন সুস্থ হব। ⁸কিয়নো মই পৰৰ অধিন মানুহ, মোৰ অধিনতো সেনাবোৰ আছে; মই এজনক যোৱা বুলিলে, সি যায় আৰু আন এজনক আহা বুলিলে, সি আহে। মোৰ দাসক এইটো কৰ বুলিলে, সি কৰে।"

⁹যীচুৱে এই কথা শুনি অতি বিস্ময় মানিলে আৰু মুখ ঘূৰাই তেওঁৰ পাছে পাছে ভিৰ কৰি অহা লোক সকলক কলে, "মই তোমালোকক কওঁ, ইস্ৰায়েলৰ মাজতো মই ইমান বিশ্বাস কোনো এজনৰ পৰা পোৱা নাই।" ¹⁰পাছত যি সকলক পঠোৱা হৈছিল, তেওঁলোকে ঘৰলৈ উভতি আহি, সেই দাসক সুস্থ হোৱা দেখা পালে।

এজনী বাঁৰী তিবোতাৰ পুতেকক জীউৱা

¹¹ইয়াৰ কিছুদিনৰ পাছত, যীচু নায়িন নামেৰে এখন নগৰলৈ গৈ আছিল। তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকল আৰু এজাক মানুহৰ দল এটি তেওঁৰ লগত গৈছিল। ¹²যেতিয়া তেওঁ গৈ নগৰৰ দুৱাৰৰ ওচৰ পালে, তেতিয়া এজন মৃত লোকক কিছুমান মানুহে বাহিৰলৈ কঢ়িয়াই লৈ আহি আছিল। সেই মৃত লোক জন আছিল এজনী বিধৱাৰ একমাত্ৰ সন্তান। সেই নগৰৰ বহুত লোকে তেওঁৰ সংগে সংগে আহি আছিল। ¹³তেতিয়া প্ৰভুৱে তেওঁক দেখি গভীৰ মৰমত তেওঁৰ ফালে চালে আৰু কলে, "তুমি নাকাল্দিবা।" ¹⁴পাছত তেওঁ ওচৰলৈ গৈ মৰা লোক জনক কঢ়িয়াই নিয়া চাং খন চুলে; তাতে চাং খন কঢ়িয়াই নিয়া লোক সকল স্থিৰ হৈ পৰিল। তেতিয়া তেওঁ কলে, "হে ডেকা, মই তোমাক ইয়াকে কৈছো, তুমি উঠা।" ¹⁵তেতিয়াই সেই মৃত লোক জন উঠি^[2] বহিল আৰু কথা কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক নি, তেওঁৰ মাতৃৰ হাতত তুলি দিলে।

¹⁶ইয়াকে দেখি সকলোৰে ভয় লাগিল আৰু ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি তেওঁলোকে কবলৈ ধৰিলে, "আমাৰ মাজত এজন মহান ভাৱবাদী ওলাল, আৰু ঈশ্বৰে তেওঁৰ মানুহবোৰলৈ দৃষ্টি কৰিলে।" ¹⁷পাছত গোটেই যিহুদিয়াত আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালে থকা অঞ্চল সমূহত তেওঁৰ বিষয়ে এই কথা বিয়পি গ'ল।

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰশ্ন আৰু যীচুৰ উত্তৰ

¹⁸পাছত^[3] যোহনৰ শিষ্যবোৰে এই সকলোবোৰ ঘটনাৰ বিষয়ে যোহনৰ ওচৰত গৈ সন্বাদ দিলে। ¹⁹তেতিয়া যোহনে তেওঁৰ দুজন শিষ্যক মাতি আনি প্ৰভুৰ ওচৰত শুধিবৰ বাবে পঠিয়ালে যে, "আহিব লগা জন আপুনিয়ৈ নে? নে আমি আন কোনো এজনৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকিম?"

20তেতিয়া সেই লোক দুজন যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে, "যোহন বাপ্তাইজকে আমাক আপোনাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছে আৰু শুধিছে যে, "আহিবলগীয়া জন আপুনিয়ৈ নে? নে আন কোনো এজনৰ বাবে আমি অপেক্ষা কৰি থাকিম?"

21সেই সময়ত যীচুৱে অনেক লোকক ৰোগ, মহাব্যাধিৰ পৰা আৰোগ্য কৰিছিল আৰু পাপ আত্মাৰ পৰা মুক্ত কৰিছিল আৰু অনেক অন্ধই দৃষ্টি পাইছিল। 22তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, "তোমালোকে যোৱা, আৰু যি দেখিলা, শুনিলা, সেই বিষয়ৰ সন্বাদ যোহনক দিয়াগৈ; আৰু ক'বা-অন্ধই চকু পুনৰায় পাইছে, লেঙেৰাই খোজ কাঢ়িছে, কুষ্ঠ ৰোগীক শুচি কৰা হৈছে, কলাই শুনিছে, মৃত লোকক জীৱন দিয়া হৈছে, দৰিদ্ৰ সকলৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰা হৈছে, 23আৰু যি জনে মোত বিধিনি নাপায়, তেওঁ ধন্য। "

24পাছত যোহনে পঠোৱা বাৰ্তাবাহক দুজন যেতিয়া ঘূৰি গ'ল, তেতিয়া যীচুৱে লোক সকলৰ আগত যোহনৰ বিষয়ে কবলৈ ধৰিলে, "আপোনালোকে কি চাবৰ বাবে মৰুপ্ৰান্তলৈ ওলাই গৈছিল, বতাহে লৰোৱা নল নে? 25তেনেহলে কি চাবলৈ গৈছিল, এজন কোমল কাপোৰ পিন্ধা মানুহ নে? চাওঁক, যি সকলে উজ্জ্বল বস্ত্ৰ পিন্ধি সুখভোগেৰে কাল নিয়ায়, তেওঁলোক ৰাজভৱনতহে থাকে। 26তেতিয়া কি চাবলৈ গৈছিল, ভাৱবাদীক নে? হয়, মই আপোনালোকক কওঁ, ভাৱবাদীতকৈয়ো বহু শ্ৰেষ্ঠ জনক।

27এইজনেই সেই লোক, যাৰ বিষয়ে লিখা হৈছিল-

'চোৱা, মই মোৰ দূতক তোমাৰ আগত পঠিয়াইছো, তেওঁ তোমাৰ আগে আগে তোমাৰ বাট যুগুত কৰিব। "[4]

28মই আপোনালোকক কওঁ, "নাৰীৰ পৰা জন্ম পোৱা কোনো লোকৰ মাজত, যোহনতকৈ মহান কোনো নাই, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সৰুতকৈয়ো সৰু জনেই তেওঁতকৈ মহান। "

29" সকলো মানুহে আৰু কৰ সংগ্ৰহকৰী সকলেও যীচুৰ কথা শুনি, যোহনৰ বাপ্তিস্মেৰে বাপ্তাইজিত হ'ল আৰু ঈশ্বৰক ন্যায়াৱান^[5] বুলি স্বীকাৰ কৰিলে; 30কিন্তু ফৰীচী আৰু পণ্ডিত সকলে তেওঁৰ দ্বাৰাই বাপ্তাইজিত নোহোৱাত ঈশ্বৰৰ অভিপ্ৰায় নিজৰ অৰ্থে বিফল কৰিলে। "

31" এতেকে এনে ধৰণৰ মানুহবোৰক মই এই যুগৰ কাৰ লগত তুলনা কৰিম? আৰু তেওঁলোক কাৰ নিচিনা? 32যিবোৰ ল'ৰা বজাৰত বহি থাকি, ইজনে সিজনক মাতি কয়, 'আমি তোমালোকৰ আগত বাঁহী বজালোঁ কিন্তু তোমালোকে নানাচিলা; আমি বিলাপ কৰিলো কিন্তু তোমালোকে নাকান্দিলা'; তেওঁলোক এই ল'ৰাবোৰৰ নিচিনা।

33কিয়নো যোহন বাপ্তাইজকে আহি পিঠা খোৱা নাই আৰু দ্ৰাক্ষাৰসো পান কৰা নাই; তথাপিও আপোনালোকে কয়, "তেওঁ ভূতে পোৱা। "

34মানুহৰ পুত্ৰই আহি, ভোজন-পান কৰে; তেতিয়াও আপোনালোকে কয়, "চোৱা ই খকুৱা; মদপী, কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপীবোৰৰ বন্ধু। "

35কিন্তু জ্ঞান, নিজৰ সকলো সন্তানৰ দ্বাৰাই অনিলদনীয় বুলি প্ৰখ্যাত হৈছে। "

অনুতাপিত তিৰোতালৈ যীচুৰ দয়া

36এদিন ফৰীচী সকলৰ এজন লোকে যীচুক ভোজন কৰিবলৈ তেওঁৰ ঘৰত নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। গতিকে তেওঁ সেই ফৰীচীৰ ঘৰত সোমাই ভোজনত বহিল। 37সেই সময়ত নগৰত থকা এজনী পাতকী তিৰোতাই ফৰীচীৰ ঘৰত তেওঁ ভোজনত বহি থকা বুলি জানিবলৈ পায়, সুগন্ধি তেলেৰে ভৰা এটা স্ফটিকৰ বটল আনিলে; 38তাৰ পাছত তেওঁ যীচুৰ পাছফালে চৰণৰ ওচৰত থিয় হৈ কান্দি কান্দি চকুলোৰে তেওঁৰ চৰণ তিয়াই মুৰৰ চুলিৰে মচিলে আৰু তেওঁৰ চৰণত চুমা খাই, সুগন্ধি তেল ঘঁহিলে। 39তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰা ফৰীচীয়ে ইয়াকে দেখি নিজৰ মনতে কলে, "এওঁ ভাববাদী হোৱা হলে, এওঁক স্পৰ্শ কৰা এইজনী তিৰোতা কোন আৰু এওঁ কেনে তিৰোতা, অৰ্থাৎ তেওঁ যে পাতকী, ইয়াক তেওঁ জানিলেহেঁতেন। " 40তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "হে চিমোন, তোমাক মোৰ কিছু কথা কবলৈ আছে। "তাতে তেওঁ কলে, "হে গুৰু, কওঁক। "

41যীচুৱে কলে "এজন মহাজনৰ দুজন ধৰুৱা আছিল; তাৰ মাজৰ এজনৰ পাঁচ শ আধালি, এজনৰ পঞ্চাশ আধালি ৰূপ ধাৰ আছিল; 42পাছত ধাৰ শুজিবলৈ তেওঁলোকৰ একো নথকাত, তেওঁ দুয়োকে ক্ষমা কৰিলে। তাৰপাছত তেওঁলোকৰ মাজত কোন জনে তেওঁক অধিক প্ৰেম কৰিব? " 43তেতিয়া চিমোনে উত্তৰ দি ক'লে, "বোধ কৰো, যি জনক অধিক ক্ষমা কৰিলে, তেৱেঁই। "তেওঁ তেওঁক কলে, "তুমি সচাকৈ শুদ্ধৰূপে বিবেচনা কৰিলা। "

44তেতিয়া তেওঁ সেই তিৰোতাৰ ফাললৈ মুখ ঘূৰাই চিমোনক ক'লে, "এই তিৰোতাক দেখিছা নে? মই তোমাৰ ঘৰলৈ আহিলো, তুমি মোক ভৰি ধুবলৈ পানী নিদিলা; কিন্তু তেওঁ চকুলোৰে মোৰ ভৰি তিয়াই, চুলিৰে মচিলে। 45তুমি মোক চুমা নাখালা; কিন্তু মই আহিবৰে পৰা তেওঁ মোৰ ভৰিত চুমা খাবলৈ নেৰিলে।

46তুমি মোৰ মূৰত তেল নাসানিলা; কিন্তু তেওঁ মোৰ ভৰিত সুগন্ধি তেল সানিলে; 47এই হেতুকে মই তোমাক কওঁ, তেওঁৰ পাপ বহুত হোৱাতো ক্ষমা কৰা হ'ল, কিয়নো তেওঁ অধিক প্ৰেম কৰিলে; কিন্তু যি জনৰ অলপ ক্ষমা হয়, তেওঁক অলপ প্ৰেম কৰে। " 48পাছত তেওঁ সেই তিৰোতাক ক'লে, "তোমাৰ পাপ ক্ষমা হ'ল। " 49তেতিয়া তেওঁৰ সৈতে ভোজনত বহি থকা সকলে নিজৰ নিজৰ মাজত কবলৈ ধৰিলে, "পাপ ক্ষমা কৰিব পৰা এওঁ নো কোন? " 50কিন্তু যীচুৱে সেই তিৰোতাক কলে, "তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক পৰিত্ৰাণ কৰিলে; শান্তিৰে যোৱা। "[6]। "

7:2 [1]
 7:15 [2]
 7:18 [3]
 7:27 [4]
 7:29 [5]
 7:50 [6]

৭ অধ্যায়। ৪

¹তাৰ অলপ সময়ৰ পাছত, তেওঁ নগৰে নগৰে আৰু গাৱঁ গাৱঁ যাত্ৰা কৰি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ শুভবাত্তা ঘোষণা আৰু প্ৰচাৰ কৰিব ধৰিলে; তেওঁৰ সৈতে সেই বাৰ জন পাঁচনিও আছিল। ²ইয়াৰ উপৰিও অশুচি আত্মা আৰু নৰিয়াৰ পৰা মুক্ত হোৱা কেইজনীমান তিৰোতা, লগতে সাতটা ভুতৰ কবলৰ পৰা উদ্ধাৰ হোৱা মগদলীনী বুলি মতা সেই মৰিয়ম; ³আৰু হেৰোদ ৰজাৰ ঘৰগিৰি কূচৰ ভাৰ্যা, যোহানা, আৰু চোচনা, আৰু আন আন অনেক মহিলা তেওঁৰ লগত আছিল। এই তিৰোতা সকলে নিজ নিজ সম্পত্তিৰ পৰা তেওঁলোকৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিছিল^[1]।

এজন খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

⁴[2] সেই সময়ত বিভিন্ন চহৰৰ পৰা দলে দলে মানুহবোৰ আহি যীচুৰ ওচৰত এক গোট হৈছিল। তেতিয়া তেওঁ উপদেশ দিব ধৰোতে, এই দৃষ্টান্ত দি কলে, "এজন খেতিয়কে বীজ সিচিবলৈ গ'ল; ⁵তাতে বীজ সিচাৰ সময়ত, কিছুমান বীজ বাটৰ কাষত পৰিল; তেতিয়া ভৰিৰে গচকা হ'ল আৰু আকাশৰ চৰাইবোৰে সেইবোৰ খুঁটি খালে। ⁶কিছুমান শিলনিত পৰিল; তাতে গজালি মেলি গছৰ পুলি হৈ বাঢ়িল, কিন্তু সেই ঠাই জীপাল নোহোৱা বাবে পুলিবোৰ শুকাই গ'ল।

⁷কিছুমান বীজ কাঁইটৰ মাজত পৰিল; তাতে কাঁইটীয়া বন তাৰ লগত বাঢ়ি, হেচি ধৰি মাৰিলে। ⁸কিন্তু কিছুমান বীজ ভাল মাটিত পৰিল, তাতে সেইবোৰ গজালি মেলি গছ হৈ বাঢ়ি এশ গুণ গুটি ধৰিলে।" এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত, তেওঁ বৰ মতেৰে কলে-"যি জনৰ শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।"

⁹পাছত তেওঁৰ শিষ্যবোৰে আহি সুধিলে, "এই দৃষ্টান্তৰ অৰ্থ কি হব পাৰে?" ¹⁰তাতে তেওঁ ক'লে, "ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ গোপন ৰহস্যবোৰ জানিবলৈ তোমালোকক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হৈছে, কিন্তু আন লোক সকলক দৃষ্টান্তৰেহে কেৱল শিক্ষা দিয়া হব, কাৰণ তেওঁলোকে দেখিও নেদেখে আৰু শনিও তেওঁলোকে নুবুজে।"

¹¹দৃষ্টান্তটোৰ অৰ্থ এই; বীজেই ঈশ্বৰৰ বাক্য।^[3] ¹²বাটৰ কাষত যি বীজবোৰ পৰিছিল, সেইবোৰ শূন্য লোক সকল; তাতে চয়তানে আহি তেওঁলোকৰ মনৰ পৰা বাক্যবোৰ কাঢ়ি লৈ যায়, যাতে তেওঁলোকে বিশ্বাস নকৰে আৰু পৰিত্ৰাণো নাপায়। ¹³আৰু শিলনিত যি পৰিল, সেইবোৰ বাক্য শূন্য আনন্দেৰে গ্ৰহণ কৰা মানুহ; এওঁলোকৰ শিৰা নথকাত, এওঁলোকে অলপ সময় বিশ্বাসত থাকে, পাছত পৰীক্ষাৰ সময় আহিলে খহি পৰে।^[4]

¹⁴আৰু যিবোৰ বীজ কাঁইটনিত পৰিল, সেয়ে হৈছে, যি সকলৰ শূন্যৰ পাছত আয়ুসৰ কাল নিয়াওতে, জীৱনৰ চিন্তা, ধন, আৰু সুখত মগ্ন হোৱাত,^[5] এওঁলোকৰ একো ফল সিদ্ধ নহয়। ¹⁵কিন্তু ভাল মাটিত পৰা বীজবোৰ হ'ল এনেকুৱা মানুহ, তেওঁলোকে বাক্য শূন্য সৰল আৰু শুদ্ধৰূপে মনত ৰাখে আৰু সেই বাক্যত স্থিৰ হৈ^[6] ধৈৰ্য্যৰে ফল উৎপন্ন কৰে।

¹⁶কোনো চাকি লগাই পাত্ৰেৰে ঢাকি নথয় বা বিচনাৰ তলত নথয়; কিন্তু ভিতৰলৈ অহা সকলে পোহৰ দেখিবলৈ গছাৰ ওপৰতহে থয়।

¹⁷কিয়নো যি প্ৰকাশিত নহ'ব, এনে কোনো লুকুৱাই থোৱা বস্তু নাই; আৰু যিহক জনা নহ'ব, আৰু যি অপ্ৰকাশিত হৈ থাকিব, এনে কোনো গুপ্ত বস্তু নাই। ¹⁸এতেকে আপোনালোকে কি দৰে শূন্যে সেয়া বিবেচনা কৰিব; কিয়নো যিয়ে শূন্যে, তেখেতক পুণৰ দিয়া হ'ব; কিন্তু যিয়ে শূন্য নাই, তেখেতে যি আছে বুলি নিজে ভাবে, সেয়াও তেখেতৰ পৰা নিয়া হ'ব।"

যীচুৰ প্ৰকৃত আই আৰু ভাই

¹⁹সেই সময়ত^[7] যীচুৰ মাক আৰু ভায়েক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল; কিন্তু লোক সকলৰ কাৰণে তেওঁৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিব নোৱাৰিলে।

²⁰তেতিয়া তেওঁক এই সম্বাদ দিয়া হ'ল যে, " আপোনাৰ আই আৰু ভাই সকলে আপোনাক দেখা পোৱাৰ ইচ্ছাৰে বাহিৰত থিয় হৈ আছে। "

²¹কিন্তু তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, " যি সকলে ঈশ্বৰৰ বাক্য শূন্য পালন কৰে, তেওঁলোকেই মোৰ আই আৰু মোৰ ভাই।

ধুমুহা বতাহক শান্ত কৰা

22 পাছত এদিন^[8] যীচুৱে শিষ্যবোৰৰ সৈতে এখন নাৱত উঠি, তেওঁলোকক ক'লে, "আহা, আমি সৰোবৰৰ সিপাৰলৈ যাওঁ; তেতিয়া তেওঁলোকে নাও মেলি সিপাৰলৈ গ'ল। 23 কিন্তু যাওঁতে যাওঁতে, তেওঁৰ টোপনি আহিল; আৰু সেই সময়তে সৰোবৰত ধুমুহা বতাহ বলিবলৈ ধৰিলে, তাতে টোত পানী সোমাই থকাত, তেওঁলোক সঙ্কটত পৰিল। 24 তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক জগাই ক'লে " হে নাথ, হে নাথ, আমি এতিয়া মৰোঁহে। " তেতিয়া তেওঁ সাৰ পাই, বতাহ আৰু পানীৰ টোক ডবিয়ালে; লগে লগে বতাহ আৰু টো ক্ষান্ত হ'ল আৰু সকলোবোৰ শান্ত হৈ পৰিল। 25 তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোকৰ বিশ্বাস ক'ত? " তেতিয়া তেওঁলোকে ভয়াতুৰ হৈ, বিস্ময় মানি ইজনে সিজনক কলে, " এওঁ নো কোন? বতাহ আৰু পানীকো আজ্ঞা দিয়াত সেইবোৰেও এওঁৰ কথা মানে! "

ভূতে পোৱা এজন মানুহক সুস্থ কৰা

26 পাছত তেওঁলোকে গালীলৰ সন্মুখত থকা গেৰাচেনীয়া সকলৰ দেশ পালেগৈ। 27 তাতে যীচুৱে বামত উঠোতে, নগৰৰ এটা ভূতে পোৱা মানুহ তেওঁৰ আগত উপস্থিত হ'ল। সি বহু দিনৰ পৰা কাপোৰ পিন্ধা নাছিল আৰু ঘৰতো থকা নাছিল কিন্তু মৈদামবোৰতহে থাকিছিল।

28 সি যীচুক দেখাৰ লগে লগে কান্দিব ধৰিলে আৰু তেওঁৰ সন্মুখতে পৰিল। পাছত বৰ মাতেৰে ক'ব ধৰিলে, " হে সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু, আপোনাৰ লগত মোৰ কি কাম? মই মিনতি কৰিছোঁ, মোক যাতনা নিদিব। " 29 কিয়নো সেই মানুহৰ পৰা ওলাই যাবলৈ তেওঁ অশুচি আত্মাক আজ্ঞা দিছিল; কিয়নো সেই অশুচি আত্মাই মানুহ জনক বহু দিনৰ পৰা ধৰি আছিল। মানুহ জনক শিকলি আৰু বেৰিৰে বান্ধি ৰাখিছিল আৰু পহৰাও দি থকা হৈছিল; কিন্তু সি বান্ধ ছিগি, ভূতৰ দ্বাৰাই চালিত হৈ নিৰ্জন ঠাইলৈ আহি আছিল।

30 তেতিয়া যীচুৱে তাক সুধিলে, " তোৰ নাম কি? " তেতিয়া সি কলে, " বাহিনী "; কিয়নো তাৰ ভিতৰত অনেক ভূত সোমাই আছিল। 31 পাছত সেই ভূতহঁতক অগাধ ঠাইলৈ^[9] যাবৰ বাবে আজ্ঞা নিদিবলৈ ভূতবোৰে তেওঁক বিনয় কৰিলে।

32 সেই সময়ত পৰ্ব্বতত এজাক গাহৰি চৰি আছিল। তেতিয়া ভূতবোৰে সেই গাহৰিবোৰৰ ভিতৰত সোমাবলৈ অনুমতি বিচাৰি যীচুক মিনতি কৰিলে। তেতিয়া যীচুৱে তেনেদৰেই সিহঁতক অনুমতি দিলে। 33 সেই সময়তেই মানুহ জনৰ পৰা ভূতবোৰ ওলাই, গাহৰিবোৰৰ ভিতৰত সোমাল আৰু লগে লগে গাহৰি জাক লৰি গৈ, গৰাৰ পৰা সৰোবৰত পৰি মৰিল।

34 এই ঘটনা দেখি ৰখীয়াবোৰে পলাই গৈ নগৰ আৰু গাৱঁ-ভূয়ে সম্বাদ দিলে। 35 তেতিয়া মানুহবোৰে এই ঘটনা চাবলৈ ওলাই আহিল আৰু যীচুৰ ওচৰলৈ আহি দেখিলে যে, যি মানুহ জনৰ পৰা ভূত ওলাই গৈছিল, সি কাপোৰ পিন্ধি সচেতন আৰু জ্ঞান পোৱা হৈ যীচুৰ চৰণৰ ওচৰত বহি আছে। ইয়াকে দেখি আটাইলোকে ভয় কৰিলে।

36 আৰু সেই ভূতে পোৱা লোক জনে কেনেকৈ ৰক্ষা পালে, দেখাবোৰে সেই বিষয়ে আনবোৰ লোকৰ আগত ক'লে। 37 তেতিয়া গেৰাচেনীয়া সকলৰ দেশৰ চাৰিওফালে সকলো মানুহে তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা উভতি যাবলৈ যীচুক মিনতি কৰিলে; কিয়নো তেওঁলোকৰ বৰ ভয় লাগিছিল।

38 তাতে তেওঁ নাৱত উঠি, উলটি গ'ল। তেতিয়া যি মানুহৰ পৰা ভূত ওলাই গ'ল, সি তেওঁৰ লগত থাকিবলৈ মিনতি কৰিলে,^[10] কিন্তু তেওঁ তাক পঠিয়াই দি কলে, 39 " তোমাৰ ঘৰলৈ যোৱা, ঈশ্বৰে তোমাৰ জীৱনলৈ কেনে মহৎ কৰ্ম কৰিলে, সেই বিষয়ে বৰ্ণনা কৰাগৈ। " তেতিয়া সি তাৰ পৰা গৈ, যীচুৱে তালৈ যি মহৎ কৰ্ম কৰিলে, সেই বিষয়ে গোটেই খন নগৰত ঘোষণা কৰিব ধৰিলে।

এজনী তিবোতাক সুস্থ কৰা আৰু য়ায়ীৰ জীয়েকক জীউৱা

40 পাছত যীচু ঘূৰি আহোতে, লোকসমূহে তেওঁক আদৰেৰে গ্ৰহণ কৰিলে; কিয়নো তেওঁলৈ সকলোৱে অপেক্ষা কৰি আছিল। 41 আৰু সেই ঠাইৰ^[11] নাম-ঘৰৰ য়ায়ীৰ নামেৰে এজন অধিকাৰীয়ে আহি যীচুৰ চৰণত পৰিল আৰু তেওঁৰ ঘৰলৈ যাবৰ বাবে তেওঁক বিনয় কৰিলে;

42 কিয়নো তেওঁৰ মাথোন এজনী বাৰ বছৰীয়া জীয়েক আছিল আৰু তায়ো মৰোঁ মৰোঁ হৈ আছিল। তাতে তেওঁ আহোতে, লোক সকল তেওঁৰ ওচৰত ভিৰ লাগি আছিল।

43 সেই ভিৰৰ মাজত বাৰ বছৰ ধৰি তেজ-যোৱা ৰোগ ভোগ কৰি থকা এজনী তিবোতা আছিল। তেওঁ চিকিৎসকৰ ওচৰত গৈ, সৰ্বস্ব ব্যয় কৰিও সুস্থ হোৱা নাছিল। 44 সেইজনী তিবোতাই যীচুৰ পাছফালেদি আহি, তেওঁৰ কাপোৰৰ দহি চুই দিলে আৰু তেওঁৰ তেজ-যোৱা তেতিয়াই বন্ধ হৈ গ'ল। 45 তাতে যীচুৱে কলে, " মোক কোনে চুলে? " তেতিয়া সকলোৱে স্পৰ্শ নকৰা বুলি কোৱাত পিতৰ আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা সকলে ক'লে, " হে নাথ, লোক সকলে আপোনাক বেৰি ধৰি, হেচি-মেলি ভিৰ কৰি ৰাখিছে। " 46 কিন্তু যীচুৱে ক'লে, " কোনোবাই মোক চুলে; কিয়নো মোৰ পৰা শক্তি ওলোৱা মই গম পালোঁ। "

47 তাতে সেই তিৰোতা জনীয়ে দেখিলে যে, তেওঁলৈ ঘটি যোৱা ঘটনাটো কোনো কাৰণত গুপ্ত কৰি ৰাখিব নোৱাৰিব। তেতিয়া তেওঁ কঁপি কঁপি^[12] আহি যীচুৰ সন্মুখত উবুৰি হৈ পৰিল আৰু কয় তেওঁক চুইছিল আৰু কেনেকৈ মুহূৰ্ত্তে সুস্থ হ'ল; সেই বিষয়ে সকলোৰ আগত কলে।

48 তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক কলে, " আইটি, তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে; শান্তিৰে যোৱা। "

49 তেওঁ এই কথা কৈ থাকোতেই, নাম-ঘৰৰ গৰাকীৰ ঘৰৰ পৰা কোনো এজনে আহি তেওঁক ক'লে, " তোমাৰ জীয়েকা মৰিল; গুৰুক আৰু দুখ নিদিবা। " 50 কিন্তু যীচুৱে সেই কথা শুনি তেওঁক উত্তৰ দিলে, " ভয় নকৰিবা; বিশ্বাস মাথোন কৰা আৰু^[13] তাতেই তাই ৰক্ষা পৰিব। "

51 পাছত ঘৰলৈ আহি, পিতৰ, যোহন, যাকোব, আৰু ছোৱালীৰ মাক-দেউতাকৰ বাহিৰে, কোনো এজনকে তেওঁৰ লগত সোমাবলৈ নিদিলে।

52 আৰু সকলোৱে সেই সময়ত তাইৰ কাৰণে কান্দি কান্দি হিয়া ভুকুৱাই আছিল। কিন্তু তেওঁ ক'লে, " তোমালোকে নাকান্দিবা; তাই মৰা নাই, টোপনিতহে মাত্ৰ আছে। " 53 কিন্তু তাই মৰিল বুলি তেওঁলোকে জানি তেওঁক হাঁহিলে।

54 কিন্তু তেওঁ তাইৰ হাতত ধৰি, মাতি ক'লে, " আইটি, উঠা। " 55 তেতিয়াই তাইৰ প্ৰাণ উভতি আহিল আৰু তাই উঠি বহিল। তেতিয়া তাইক খাবলৈ দিবৰ বাবে যীচুৱে আদেশ দিলে। 56 তাতে তাইৰ মাক-দেউতাকে বিস্ময় মানিলে; কিন্তু এই ঘটনাৰ কথা কাকো নকবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে।

8:3 ^[1]

8:4 ^[2]

8:11 ^[3]

8:13 ^[4]

8:14 ^[5]

8:15 ^[6]

8:19 ^[7]

8:22 ^[8]

8:31 ^[9]

8:38 ^[10]

8:41 ^[11]

8:47 ^[12]

8:50 ^[13]

৮ অধ্যায়। 9

বাৰ জন পাঁচনিক আদেশ দি পঠিওৱা

1 পাছত^[1] যীচুৱে তেওঁৰ বাৰ জন পাঁচনিক একেলগে মাতি সকলো ভূতৰ ওপৰত আৰু ৰোগ সুস্থ কৰিবলৈকো শক্তি আৰু ক্ষমতা দিলে।

2 ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ আৰু অসুস্থ লোক সকলক সুস্থ কৰিবলৈ তেওঁলোকক পঠিয়ালে। 3 তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "যাত্ৰাৰ কাৰণে কোনো বস্ত্ৰ নলবা--লাখুটি বা মোনা, বা পিঠা বা ধন--বা দুটাকৈ চোলাও নলবা; 4 আৰু তোমালোকে যি ঘৰত সোমোৱা, তাতে থাকিবা আৰু তাৰ পৰাই ওলাই যাবা।

5 আৰু যিবোৰ মানুহে তোমালোকক গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁলোকৰ নগৰৰ পৰা ওলাই যাওঁতে, সেই লোকবোৰৰ বিপক্ষে প্ৰমাণ স্বৰূপে তোমালোকে ভৰিৰ ধূলি জোকাৰি পেলাবা। " 6 পাছত তেওঁলোকে ওলাই গৈ গাৱঁ গাৱঁ শব্দবৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু সকলো ঠাইতে ৰোগী সকলক সুস্থ কৰি গ'ল।

7 সেই সময়ত^[2] হেৰোদ ৰজাই এই ঘটনাবোৰৰ বৰ্ত্তা পাই নিজ মনত অশান্তি পালে; কিয়নো কিছুলোকে কৈছিল যে যোহন মৃত সকলৰ মাজৰ পৰা জীৱিত হ'ল, 8 আৰু আন কিছুমান লোকে কব ধৰিলে যে, "এলিয়া পুণৰ আবিৰ্ভূত হৈছে" আৰু কিছুমানে কলে যে পূৰ্বকালৰ ভাববাদী সকলৰ মাজৰ কোনো এজন পুনৰাই জীয়াই উঠিছে। " 9 হেৰোদে কলে " মই যোহনৰ মুণ্ডচ্ছেদ কৰিলোঁ; কিন্তু এওঁ নো কোন যাৰ বিষয়ে এনে কথা শুনো? " তাতে তেওঁ যীচুক চাবলৈ এটা উপায় বিচাৰিলে।

যীচুৱে লোক সকলক খুঁৱা

¹⁰পাছত যি সকলক পঠোৱা হৈছিল তেওঁলোকে ঘূৰি আহি যি যি কৰ্ম কৰিছিল সেই সকলোবোৰ কথা যীচুৰ আগত বৰ্ণনা কৰিলে। তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক লগত লৈ, বৈৎ-চৈদা নামেৰে এখন নগৰৰ ফালে, কোনোৱে নজনাকৈ আতৰি গ'ল। ¹¹কিন্তু লোক সকলে সেই কথা জানি, তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। তেতিয়া যীচুৱেও তেওঁলোকক আনন্দেৰে গ্ৰহণ কৰি, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু যি সকল লোকৰ সুস্থ হবলৈ প্ৰয়োজন আছিল, তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে।

¹²দিনৰ প্ৰায় শেষ ভাগত^[3] বাৰ জন পাঁচনি তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি কলে, " আমি যি ঠাইত আহি আছো সেয়া অতি নিৰ্জন ঠাই। সেয়েহে লোক সকলক বিদায় দিয়ক, তেতিয়া তেওঁলোকে ওচৰৰ গাওঁত গৈ নিজৰ বাবে থকা ঠাই আৰু খোৱা বস্তু যোগাৰ কৰি লব পাৰিব। " ¹³কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, " তোমালোকেই তেওঁলোকক খাবলৈ দিয়া। "তেতিয়া তেওঁলোকে কলে-" আমি গৈ খোৱা বস্তু কি নি নানিলে, আমাৰ ওচৰত পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছতকৈ অধিক একোৱে নাই। " ¹⁴কিয়নো তেওঁলোক প্ৰায় পাঁচ হাজাৰ মানুহ আছিল। তেতিয়া তেওঁ শিষ্য সকলক ক'লে, " তেওঁলোকক গোট গোট কৰি পঞ্চাশ জন পঞ্চাশ জনকৈ বহিবলৈ দিয়া। "

¹⁵তেতিয়া তেওঁলোকে আতাইকে তেনেদৰেই বহিবলৈ দিলে। ¹⁶যীচুৱে সেই পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ হাতত লৈ, স্বৰ্গলৈ চাই সেইবোৰক আশীৰ্বাদ কৰিলে আৰু লোক সকলৰ আগত বিলাই দিবলৈ, তেওঁ ভাঙি ভাঙি শিষ্য সকলক দিলে। ¹⁷তাতে তেওঁলোক সকলোৱে খাই তৃপ্ত হ'ল।^[4] পাছত সকলোৰে খোৱা শেষ হোৱাত বস্তুবোৰৰ বৈ যোৱা টুকুৰা বাৰটা পাচিত ভৰোৱা হ'ল।

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে জনোৱা

¹⁸এদিন^[5] যীচুৱে নিৰ্জন ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰা সময়ত শিষ্য সকলো তেওঁৰ লগত আছিল, সেই সময়ত তেওঁ শিষ্য সকলক সুধিলে-" লোক সকলে মোক কোন বুলি কয়? " ¹⁹তেতিয়া তেওঁলোকে উত্তৰ দি কলে, " যোহন বাপ্তাইজক, কিন্তু আন কিছুমানে এলিয়া বুলি ভাবে, আন কিছুমানে পূৰ্বকালৰ ভাববাদী সকলৰ কোনো এজন পুনৰায় জীৱিত হৈ উঠা লোক বুলি ভাবে। "

²⁰তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, " কিন্তু তোমালোকে নো মোক কোন বুলি ভাবা? "তাতে পিতৰে উত্তৰ দি কলে, " ঈশ্বৰৰ অভিষিক্ত জন। " ²¹তেতিয়া এই কথা কাকো নকবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক দৃঢ় আজ্ঞা দিলে; ²²আৰু তেওঁ কলে, " মানুহৰ পুত্ৰই অনেক দুখ ভোগ কৰিব লাগিব আৰু পৰিচাৰক, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলৰ দ্বাৰাই তেওঁ অগ্ৰাহ্য আৰু হত হৈ তৃতীয় দিনা উত্থিত হব লাগিব।

²³যীচুৱে সকলোৰে আগত কলে, " কোনোৱে যদি মোৰ পাছত আহিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেন্তে তেওঁ নিজেই নিজকে অস্বীকাৰ কৰিব লাগিব^[6] আৰু দিনে দিনে নিজৰ ক্ৰুচ তুলি লৈ, মোৰ পাছে পাছে আহিব লাগিব। ²⁴কিয়নো যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব খোজে, তেওঁ তাক হেৰুৱাব; কিন্তু যি কোনোৱে মোৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ হেৰুৱায়, তেওঁহে তাক ৰক্ষা কৰিব। ²⁵কাৰণ কোনো মানুহে গোটেই খন জগত পায়ো নিজকে নিজে যদি হেৰুৱায় বা হানি কৰে তেন্তে তেওঁৰ কি লাভ?

²⁶কিয়নো যি কোনোৱে মোক আৰু মোৰ বাক্যত লাজ পায়, মানুহৰ পুত্ৰই যেতিয়া নিজৰ পিতৃ আৰু পবিত্ৰ দূতৰ প্ৰভাৱেৰে আহিব, তেতিয়া তেওঁ সেই লোকক লাজ দিব। ²⁷কিন্তু মই তোমালোকক সত্যকৈ কওঁ, ইয়াতে থিয় হৈ থকা লোক সকলৰ মাজতে কিছুমান লোক আছে, যি সকলে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য নেদেখালৈ মৃত্যুৰ সোৱাদ নাপাব। "

যীচুৱে অন্য-ৰূপ ধৰা

²⁸এই^[7] কথা কোৱাৰ আঠ দিন মানৰ পাছত, তেওঁ পিতৰ, যোহন আৰু যাকোবক লগত লৈ, প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ পৰ্বতৰ ওপৰলৈ গ'ল। ²⁹তাতে প্ৰাৰ্থনা কৰোতে তেওঁৰ মুখমণ্ডলৰ সৌন্দৰ্য্যই অন্য ৰূপ ললে আৰু তেওঁৰ কাপোৰবোৰ বগা আৰু চক্ৰমকীয়া হ'ল।

³⁰সেই সময়ত দুজন মানুহে তেওঁৰ সৈতে কথা-বাৰ্তা কৰি থকা তেওঁলোকে দেখিলে, তেওঁলোক মোচি আৰু এলিয়া আছিল; ³¹তেওঁলোকক জ্যোতিৰ্ময় দেখা গৈছিল। তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ পৰিকল্পনা অনুসাৰে যীচুৱে কেনেদৰে যিৰুচালেমত মৃত্যু বৰণ কৰিব সেই বিষয়ে কথা পাতি আছিল।

³²তেতিয়া পিতৰ আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা কেইজনৰ বৰ টোপনি ধৰিছিল; তথাপি জাগি থাকি, তেওঁৰ প্ৰভাৱ আৰু তেওঁৰ ওচৰত থকা সেই দুজন মানুহক দেখা পালে। ³³তাতে তেওঁলোক তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা যাবলৈ ধৰোঁতে, পিতৰে যীচুক ক'লে, "হে নাথ, ইয়াত থকা আমাৰ ভাল; আৰু আমি আপোনালৈ এটা, মোচিলৈ এটা, আৰু এলিয়ালৈ এটা, এনেদৰে তিনিটা পঁজা সাজো। " পিতৰে যি কথা কৈছিল সেই বিষয়ে তেওঁৰ কোনো জ্ঞান নাছিল।

³⁴এই কথা কওঁতেই, এচমকা মেঘ আহি তেওঁলোকক ছাঁ কৰি ধৰিলে; তাতে মেঘ চাৰিওফালেদি সোমাওঁতে, তেওঁলোকৰ ভয় লাগিল।

³⁵তেতিয়া সেই মেঘৰ পৰা এই বাণী^[8] শুনিলে, "এওঁ মোৰ পুত্ৰ, মোৰ মনোনীত জন, এওঁৰ কথা শুনা।" ³⁶সেই বাণী হোৱা মাত্ৰে, যীচুক অকলে দেখা গ'ল আৰু তেওঁলোকে সেই সময়ত যি যি দেখিছিল, নীৰৱে থাকি কাকো একো কথা কোৱা নাছিল।

ভূতে ধৰা এটা ল'ৰাক সুস্থ কৰা আৰু শিক্ষা দিয়া

³⁷তাৰ পাছদিনা তেওঁলোক পৰ্ব্বতৰ পৰা নমাৰ পাছত বহু মানুহৰ এটা দল তেওঁৰ আগত উপস্থিত হ'ল। ³⁸সেই সময়ত মানুহবোৰৰ মাজৰ পৰা এজনে ৰিঙিয়াই কলে, "হে গুৰু, মই মিনতি কৰোঁ, মোৰ ল'ৰালৈ দৃষ্টি কৰক; কিয়নো সি মোৰ একেটি ল'ৰা।" ³⁹আৰু চাওঁক আত্মাই তাক ধৰাত সি অকস্মাতে আটাই পাৰে আৰু তাক মুচৰিলে মুখৰ পৰা ফেন ওলায় আৰু তাক আঘাত কৰি বৰ কষ্টেৰে এৰি যায়। ⁴⁰মই সেই অশুচি আত্মাক খেদাবলৈ আপোনাৰ শিষ্য সকলক মিনতি কৰিলো, কিন্তু তেওঁলোকে নোৱাৰিলে।"

⁴¹তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, "হে অবিশ্বাসী আৰু অপথে যোৱা বংশ, মই কিমান কাল তোমালোকৰ লগত থাকি তোমালোকক সহিম? তোমাৰ ল'ৰা জনক ইয়ালৈ আনা।" ⁴²তাতে সি আহোতেই ভূতে তাক আছাৰ মাৰি পেলাই বৰকৈ মুচৰিলে। কিন্তু যীচুৱে সেই অশুচি আত্মাক ডাৰি দি খেদিলে আৰু ল'ৰা জনক সুস্থ কৰি বাপেকৰ হাতত শোধাই দিলে। ⁴³তাতে ঈশ্বৰৰ মাহাত্ম্য দেখি সকলোৱে বিস্ময় মানিলে। ⁴⁴কিন্তু তেওঁ কৰা সকলো কৰ্মত আটাইবোৰে বিস্ময় মানি থাকোঁতে, তেওঁ শিষ্য সকলক কলে, "এই সকলো কথা তোমালোকে মনত ৰাখিবা; কিয়নো মানুহৰ পুত্ৰক মানুহবোৰৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব।" ⁴⁵কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা নুবুজিলে আৰু বুজি নাপাবলৈ সেই বিষয়ক তেওঁলোকৰ পৰা গুপতে ৰখা হ'ল। তেওঁলোকে সেই কথাৰ বিষয়ে যীচুক সুধিবলৈও ভয় কৰিলে।

⁴⁶পাছত^[9] তেওঁলোকৰ মাজত কোন শ্ৰেষ্ঠ এই কথা লৈ তেওঁলোকৰ বাদ-বিচাৰ হৈছিল। ⁴⁷কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ বিবেচনা বুজি পোৱাত সৰু ল'ৰা এজনক নিজৰ কাষত বহুৱাই ললে। ⁴⁸তাৰ পাছত তেওঁলোকক ক'লে, "যি কোনোৱে এই ল'ৰা জনক মোৰ নামেৰে গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোক গ্ৰহণ কৰে আৰু যি কোনোৱে মোক গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনকো গ্ৰহণ কৰে। কিয়নো তোমালোকৰ সকলোৱে মাজত যি জন আটাইতকৈ সৰু সেই জনেই মহান।"

⁴⁹পাছত যোহনে মাত লগাই কলে, "হে নাথ, আমি এজনক আপোনাৰ নামেৰে ভূতবোৰক খেদোৱা দেখিলোঁ; কিন্তু তেওঁ আমাৰ লগত আপোনাৰ পাছে পাছে অহা নাই কাৰণে আমি তেওঁক নিষেধ কৰিলোঁ।" ⁵⁰তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক কলে, "তেওঁক নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো যি জন তোমালোকৰ বিপক্ষ নহয়, তেওঁ তোমালোকৰ সপক্ষ।"

যীচুৱে শেষ বাৰ যিৰুচালেমলৈ যাবলৈ ওলোৱা

⁵¹পাছত^[10] যীচুৰ স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ সময় প্ৰায় পূৰ্ণ হোৱাৰ অৱস্থাত, তেওঁ যিৰুচালেমৰ দিশে আগবাঢ়ি যাবলৈ মনস্থ কৰিলে। ⁵²তেওঁ সেই ঠাই গৈ পোৱাৰ আগেয়ে কিছুমান বাৰ্তাবাহকক পঠালে, তেওঁলোকে যীচুৰ কাৰণে সকলোবোৰ যুগুত কৰিবলৈ চমৰীয়া সকলৰ এখন গাঁৱত সোমাল। ⁵³কিন্তু তেওঁ যিৰুচালেমলৈ যাবৰ বাবে মন স্থিৰ কৰাত, সেই ঠাইৰ লোক সকলে তেওঁক গ্ৰহণ নকৰিলে।

⁵⁴ইয়াকে দেখি যাকোব আৰু যোহন নামৰ এই দুজন শিষ্যই কলে, "হে প্ৰভু, আকাশৰ পৰা জুই ওলাই সিহঁতক যেন ভস্ম কৰে, আমি এনে আজ্ঞা দিবলৈ আপুনি ইচ্ছা কৰে নে?" ⁵⁵কিন্তু তেওঁ মুখ ঘূৰাই তেওঁলোকক অনুযোগ কৰিলে। ⁵⁶তাৰ পাছত তেওঁলোক আন এখন গাঁৱলৈ গ'ল।

⁵⁷তেওঁলোকে বাটত যাওঁতে, এজন মানুহে যীচুক কলে, "আপুনি য'লৈকে যায় ত'লৈকে ময়ো আপোনাৰ পাছে পাছে যাম।" ⁵⁸যীচুৱে তেওঁক কলে, "শিয়ালৰ গাঁত আছে আৰু আকাশৰ চৰাইবোৰ বাহ আছে কিন্তু মানুহৰ পুত্ৰৰ মূৰ থবলৈ কোনো ঠাই নাই।"

⁵⁹পাছত যীচুৱে আন এজনক ক'লে, "তুমি মোৰ পাছে পাছে আহ।" কিন্তু তেওঁ ক'লে, "হে প্ৰভু, প্ৰথমতে গৈ মোৰ পিতৃক মৈদাম দিবলৈ অনুমতি দিয়ক।" ⁶⁰তেতিয়া তেওঁ সেই মানুহ জনক কলে, "মৃতবোৰে নিজৰ নিজৰ মৃতবোৰক মৈদাম দিয়ক কিন্তু তুমি গৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথা প্ৰচাৰ কৰা।" ⁶¹আন এজনে কলে, "হে প্ৰভু, ময়ো আপোনাৰ পাছে পাছে যাম কিন্তু প্ৰথমতে মোৰ ঘৰৰ মানুহবোৰৰ পৰা বিদায় লবলৈ মোক অনুমতি দিয়ক।" ⁶²যীচুৱে তেওঁক কলে, "যি কোনোৱে নাঙলত হাত থৈ পাছফাললৈ ঘূৰি চায় তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ উপযুক্ত নহয়।"

9:1 [1]

9:7 [2]

9:12 [3]

9:17 [4]

9:18 [5]

9:23 [6]

9:28 [7]

9:35 [8]

9:46 [9]

9:51 [10]

৯ অধ্যায়। 10

যীচুৱে সত্তৰ জনক নিযুক্ত কৰি পঠিওৱা

¹এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত প্ৰভু যীচুৱে আন সত্তৰ জনক নিযুক্তি কৰিলে। তাৰ পাছত তেওঁ নিজে যি যি নগৰ আৰু ঠাইত যাব বিচাৰিছিল, সেইবোৰ ঠাইত দুজন দুজনকৈ পঠিয়াই দিলে। ²আৰু তেওঁলোকক ক'লে, "শস্য সৰহ, কিন্তু বনুৱা তাকৰ; সেইকাৰণে নিজৰ শস্য-ক্ষেত্ৰলৈ বনুৱা সকলক পঠিয়াই দিবলৈ, শস্যৰ গৰাকীক প্ৰাৰ্থনা কৰা।

³[1] তোমালোক যোৱা; চোৱা, বাংকুকুৰৰ মাজত মই তোমালোকক মেৰ পোৱালী স্বৰূপে পঠিয়াইছো। ⁴তোমালোকে কোনো ধনৰ মোনা বা জোলোঙা বা পাদুকা নলবা; আৰু বাটত যাওঁতে কাকো সন্তাষণ^[2] নজনাবা।

⁵তোমালোকে যি ঘৰত সোমোৱা, তাত প্ৰথমে কবা, " এই ঘৰৰ কুশল হওঁক। " ⁶যদি তাত কুশলৰ পাত্ৰ থাকে, তেন্তে তোমালোকৰ কুশল সেই লোকৰ ওপৰত থাকিব কিন্তু যদি তাত কুশলৰ পাত্ৰ নাই, তেন্তে তোমালোকলৈ ঘূৰি আহিব। ⁷আৰু তেওঁলোকে যি খোৱা বস্তু দিয়ে সেইবোৰকে ভোজন-পান কৰি সেই ঘৰতে থাকিব; কিয়নো বনুৱা জন তেওঁৰ বেচৰ যোগ্য। এঘৰৰ পৰা এঘৰলৈ নাযাবা।

⁸তোমালোকে যেতিয়া এখন নগৰত সোমোৱা আৰু তাত থকা লোক সকলে তোমালোকক গ্ৰহণ কৰিলে, তেওঁলোকে তোমালোকৰ আগত যি খাবলৈ দিয়ে সেইবোৰকে ভোজন কৰিবা; ⁹সেই ঠাইত থকা ৰোগী সকলক সুস্থ কৰিবা আৰু 'ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ ওচৰ আহি পালে' বুলি তেওঁলোকক ক'বা।

¹⁰কিন্তু কোনো নগৰত সোমালে, মানুহবোৰে যদি তোমালোকক গ্ৰহণ নকৰে, সেই নগৰৰ আলিবাটলৈ যাবা আৰু এই কথা ক'বা,

¹¹তোমালোকৰ নগৰৰ যি ধূলি আমাৰ ভৰিত লাগি আছে সেই ধূলিও তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে জোকাৰি পেলালো, তথাপি এই কথা জানি লোৱা যে 'ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ ওচৰ আহি পালে'। ¹²মই তোমালোকক কওঁ, সেই মহা-বিচাৰৰ দিনা এই নগৰতকৈ চদোমৰ অৱস্থা বেছি সহনীয় হ'ব।

¹³হায় হায় কোৰাচীন!^[3] হায় হায় বৈৎচৈদা! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তোমালোকৰ মাজত যিবোৰ পৰাক্ৰম-কাৰ্য্য কৰা হৈছিল, সেইবোৰ কাৰ্য্য তুৰ আৰু চীদোনত যদি কৰিলো হয়, তেতিয়া তাৰ নিবাসী সকলে বহুদিনৰ আগেয়ে চট পিন্ধি, ছাইত বহি অনুতাপ কৰিলেহেঁতেন। ¹⁴কিন্তু মহা-বিচাৰৰ দিনা তোমালোকৰ দশাতকৈ তুৰ আৰু চীদোনৰ দশা সহিবলৈ বেছি সহনীয় হ'ব। ¹⁵হে কফৰনাহূম, তুমি ভাবা নে, তুমি স্বৰ্গলৈ তোলা হ'বা বুলি? তুমি নৰকলৈহে পেলোৱা হ'বা।

¹⁶যি কোনোৱে তোমালোকৰ কথা শুনে, তেওঁ মোৰো কথা শুনে। যি কোনোৱে তোমালোকক অগ্ৰাহ্য কৰে, তেওঁ মোকো অগ্ৰাহ্য কৰে আৰু যি কোনোৱে মোক অগ্ৰাহ্য কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনকো অগ্ৰাহ্য কৰে।"

¹⁷পাছত সেই সত্তৰ জনে আনন্দেৰে ঘূৰি আহি কলে, "হে প্ৰভু, আপোনাৰ নামৰ দ্বাৰাই ভূতবোৰো আমাৰ বশীভূত হ'ল।" ¹⁸যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "স্বৰ্গৰ পৰা বিজুলীৰ নিচিনাকৈ, মই চয়তানক পৰা দেখিলোঁ।" ¹⁹[4] চোৱা, সাপ আৰু কেঁকোৰা-বিছা গচকিবলৈ আৰু শত্ৰুৰ সকলো পৰাক্ৰমৰ ওপৰত তোমালোকক ক্ষমতা দিলোঁ; তাতে একোৱে তোমালোকৰ কোনো প্ৰকাৰে হানি কৰিব নোৱাৰিব। ²⁰তথাপি আত্মাবোৰ যে তোমালোকৰ বশীভূত হল, সেই কথাত আনন্দ নকৰি, তোমালোকৰ নাম যে স্বৰ্গত লিখা^[5] হৈছে, সেই বাবেহে অধিক আনন্দ কৰা।"

²¹সেই ক্ষণতে তেওঁ^[6] পবিত্ৰ আত্মাত উল্লাসিত হৈ কলে, "হে পিতৃ, স্বৰ্গ আৰু পৃথিবীৰ প্ৰভু, তুমি জ্ঞানী আৰু বিদ্যাৱন্ত লোকৰ পৰা এইবোৰ কথা শুপুতে ৰাখি, শিশু সকলৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলা, এই বাবে তোমাক ধন্যবাদ দিওঁ। হয় পিতৃ, সেইদৰে তোমাৰ দৃষ্টিত সন্তোষ জনক হোৱা কাৰণে তোমাক ধন্যবাদ দিওঁ।"

²²মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকক মোৰ ওপৰত সমৰ্পন কৰিছে^[7] আৰু পুত্ৰ নো কোন, পিতৃৰ বাহিৰে কোনেও এই বিষয়ে নাজানে; আৰু পিতৃ নো কোন, সেই বিষয়ে পুত্ৰৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে আৰু যি জনৰ আগত পুত্ৰই তেওঁক প্ৰকাশ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনেও জানিব নোৱাৰে।"

²³ইয়াৰ পাছত যীচুৱে তেওঁলোকৰ ফালে ঘূৰি গুপুতে কলে, " তোমালোকে যি যি দেখিছা সেইবোৰ দেখা চকুবোৰ ধন্য; ²⁴কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ যে, তোমালোকে যি যি দেখিছা, তাক অনেক ভাৱবাদী আৰু ৰজাই দেখিবলৈ ইচ্ছা কৰিও দেখিবলৈ নাপালে আৰু তোমালোকে যি যি শুনিছা, সেই বিষয়ে অনেকে শুনিবলৈ ইচ্ছা কৰিও, শুনিবলৈ নাপালে। "

এজন দয়ালু চমৰীয়াৰ দৃষ্টান্ত

²⁵ইয়াৰ পাছত এজন বিধান-পণ্ডিতে উঠি যীচুক পৰীক্ষা কৰি চোৱাৰ ছলেৰে সুধিলে, " হে গুৰু, মই কি কৰি অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হম? "

²⁶তেতিয়া যীচুৱে কলে, " বিধানত কি লিখা আছে? তুমি কেনেকৈ বিধান পঢ়িছা? " ²⁷তেওঁ উত্তৰ দি কলে, " তুমি সকলো হৃদয়, সকলো প্ৰাণ, সকলো শক্তি আৰু সকলো চিত্তেৰে তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰেম কৰা, ^[8] আৰু তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা। " ²⁸তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক কলে, " তুমি সঠিক উত্তৰ দিলা; ইয়াকে কৰা তেতিয়া তুমি অনন্ত জীৱন পাবা। "^[9]

²⁹কিন্তু তেওঁ নিজকে নিৰ্দোষী কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰি যীচুক কলে, " মোৰ চুবুৰীয়া নো কোন? " ³⁰তেতিয়া যীচুৱে সমিধান দি কলে, " এজন মানুহ যিৰুচালেমৰ পৰা যিৰীহো নগৰলৈ গৈ আছিল; যাওঁতে বাটতে তেওঁ ডকাইতৰ হাতত পৰিল; তেতিয়া সিহঁতে তেওঁক বিবস্ত্ৰ কৰি মৰিয়াই, বস্ত্ৰ-বাহানি লৈ আধামৰাকৈ মাৰি এৰি থৈ গুচি গ'ল।

³¹এনেতে কোনো এজন পুৰোহিত সেই বাটেদি গৈছিল; পাছত তেওঁ সেই মানুহ জনক দেখি, এফলীয়া হৈ গ'ল। ³²সেইদৰে এজন লেবীয়েও সেই ঠাই পোৱাত মানুহ জনক দেখি এফলীয়া হৈ গ'ল।

³³কিন্তু এজন চমৰীয়াই যাত্ৰা কৰি গৈ থাকোতে, সেই মানুহ জন পৰি থকা ঠাই পালে; তাতে মানুহ জনক দেখি তেওঁৰ কৰুণা উপজিল আৰু তেওঁ মানুহ জনৰ ওচৰলৈ আহিল। ³⁴তেওঁ মানুহজনৰ গাত তেল আৰু দ্ৰাক্ষাৰস বাকি দি ঘাঁবোৰ বান্ধিলে; পাছত নিজৰ বাহনৰ ওপৰত বহুৱাই আলহী-ঘৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তেওঁক শুশ্ৰূষা কৰিলে। ³⁵পাছদিনা তেওঁ দুটা আধলি উলিয়াই আলহী-ঘৰৰ গৰাকীক দি কলে-এওঁক শুশ্ৰূষা কৰিবা আৰু যি অধিক খৰচ হয়, সেয়া মই উভতি আহিলে পৰিশোধ কৰিম।

³⁶এই তিনি জনৰ মাজত, ডকাইতৰ হাতত পৰা সেই মানুহ জনৰ কোন জনক চুবুৰীয়া বুলি ভাবিছা? " ³⁷তাতে বিধান-পণ্ডিত জনে ক'লে, " যি জনে তেওঁক দয়া কৰিলে, তেৱেঁই। "তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, " তুমিও সেইদৰে কৰা। "

যীচু মাৰ্থা আৰু মৰিয়মৰ ঘৰত আলহী হৈ থকা

³⁸পাছত তেওঁলোকে আগবাঢ়ি যাওঁতে, যীচুৱে এখন গাৱঁত সোমাল; সেই গাৱঁত মাৰ্থা নামেৰে এজনী মহিলাই তেওঁক আদৰণি জনাই নিজৰ ঘৰত আলহী কৰি ৰাখিলে; ³⁹আৰু মৰিয়ম নামেৰে তেওঁৰ ভনীয়েকে প্ৰভু যীচুৰ চৰণৰ ওচৰত বহি তেওঁৰ বাক্য শুনি থাকিল।

⁴⁰কিন্তু মাৰ্থাই আহাৰ যোগাৰৰ বাবে বহুত ব্যস্ত আছিল। তেওঁ যীচুৰ ওচৰলৈ আহি কলে " হে প্ৰভু, মোৰ ভনীয়ে মোক যে অকলশৰে কাম কৰিবলৈ এৰি দিছে এয়া আপুনি মন নকৰে নে? সেয়েহে সহায় কৰিবলৈ তাইক আজ্ঞা দিয়ক। " ⁴¹কিন্তু প্ৰভুৱে উত্তৰত তেওঁক কলে, " মাৰ্থা, মাৰ্থা, তুমি বহু বিষয়ত চিন্তিত আৰু ব্যস্ত হৈ আছা, কিন্তু মাত্ৰ এটা বিষয়হে প্ৰয়োজনীয়। ⁴²মৰিয়মে সেই উত্তম বিষয়টো মনোনীত কৰিলে, তেওঁৰ পৰা সেইটো নিয়া নহব। "

10:3 ^[1]

10:4 ^[2]

10:13 ^[3]

10:19 ^[4]

10:20 ^[5]

10:21 ^[6]

10:22 ^[7]

10:27 ^[8]

10:28 ^[9]

১০ অধ্যায়। 11

প্রার্থনাৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹এদিন যীচুৱে এঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল। প্ৰাৰ্থনা শেষ হোৱাৰ পাছত তেওঁৰ এজন শিষ্যই ওচৰলৈ আহি কলে, "হে প্ৰভু, যোহনে যেনেকৈ তেওঁৰ শিষ্য সকলক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ শিকালে; তেনেকৈ আপুনিও আমাক শিকাওঁক।"

²তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰা সময়ত এইদৰে কবা, 'হে পিতৃ,^[1] তোমাৰ নাম পূজনীয় হওঁক; তোমাৰ ৰাজ্য হওঁক;

³আমাৰ প্ৰয়োজনীয় দৈনিক আহাৰ আমাক প্ৰতি দিনে দিয়া। ⁴আমাৰ পাপ ক্ষমা কৰা কিয়নো আমিও নিজৰ নিজৰ ধৰুৱাক ক্ষমা কৰিলোঁ।^[2] আৰু আমাক পৰীক্ষালৈ নিবিবা।' "

⁵ইয়াৰ পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "ধৰা হওঁক, তোমালোকৰ মাজৰ কোনো এজনৰ বন্ধু আছে। তুমি যদি মাজনিশা বন্ধু জনৰ ওচৰত গৈ কোৱা, 'হে বন্ধু, মোক তিনিটা পিঠা ধাৰে দিয়া; ⁶কিয়নো এইমাত্ৰ মোৰ ঘৰলৈ এজন পঠিক বন্ধু আহিছে। তেওঁক আহাৰ দিবলৈ মোৰ একো আহাৰ নাই।' ⁷তেতিয়া সেই বন্ধু জনে ভিতৰৰ পৰা উত্তৰ দি কব পাৰে 'মোক বিৰক্ত নকৰিবা। এতিয়া দুৱাৰ বন্ধ আৰু মোৰ সন্তান সকল শুই আছে। তোমাক পিঠা দিবলৈ উঠিব নোৱাৰো।' ⁸কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, বন্ধু হোৱা হেতুকে তেওঁ উঠি আহি নিদিলেও তুমি বাৰে বাৰে খুজি থকাত,^[3] এটা সময়ত তেওঁ উঠি আহি তোমাৰ যিমান প্ৰয়োজন সিমানেই পিঠা তোমাক দিব।

⁹মই তোমালোকক পুনৰ কওঁ, খোজা^[4] তেতিয়া তোমালোকক দিয়া হব, বিচাৰা তেতিয়া পাবা, টুকুৰিওৱা তেতিয়া তোমালোকৰ বাবে দুৱাৰ মুকলি কৰা হব। ¹⁰কিয়নো খোজা লোকে পায়, বিচাৰা জনে দেখে আৰু যি জনে টুকুৰিয়াই, তেওঁলৈ দুৱাৰ মুকলি কৰা হয়।

¹¹তোমালোকৰ মাজত কোন জন পিতৃয়ে পুত্ৰই পিঠা খুজিলে, শিল দিব? বা মাছ খুজিলে, মাছৰ সলনি সাপ দিব? ¹²নাইবা কণী খুজিলে তাক কেঁকোৰা-বিছা দিব? ¹³এতেকে তোমালোক দুৰ্জন হৈয়ো নিজ নিজ সন্তান সকলক যদি ভাল বস্তু দিব জানা তেন্তে তাতকৈয়ো তোমালোকৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃয়ে তেওঁৰ ওচৰত খোজা লোক সকলক পবিত্ৰ আত্মা নিদিব নে?"

ভূতবোৰৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹⁴এক সময়ত যীচুৱে এজন বোবা মানুহৰ পৰা এটা ভূত খেদাইছিল আৰু ভূতটো বাহিৰ হৈ যোৱাত, সেই বোবা মানুহ জনে কথা কবলৈ ধৰিলে। তাকে দেখি লোক সকলে বিস্ময় মানিলে। ¹⁵কিন্তু কিছুমান লোকে কলে, "ভূতৰ ৰজা বেলচবুবৰ সহায়তহে এওঁ ভূতবোৰক এনেদৰে খেদায়।"

¹⁶আন কিছুমানে তেওঁক পৰীক্ষা কৰিবলৈ স্বৰ্গৰ পৰা কোনো চিন বিচাৰিলে। ¹⁷কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ ভাব বুজি পায় কলে, "যদি কোনো ৰাজ্য নিজৰ বিৰুদ্ধে ভিন ভিন হয়, তেনেহলে সেই ৰাজ্য উছন্ন হয় আৰু এখন ঘৰত যদি নিজৰ ভিতৰতে বিভেদ জন্মে, সেই ঘৰ খনো বিনষ্ট হয়।"

¹⁸চয়তান যদি নিজৰ বিৰুদ্ধে ভিন ভিন হয়, তেন্তে তাৰ ৰাজ্য কেনেকৈ থাকিব? কাৰণ তোমালোকে কৈছা যে, মই বেলচবুবৰ দ্বাৰাই ভূতবোৰক খেদাও। ¹⁹যদি মই বেলচবুবৰ দ্বাৰাই ভূতবোৰক খেদাও, তেন্তে তোমালোকৰ অনুগামী সকলে কাৰ দ্বাৰাই খেদায়? এই কাৰণে তেওঁলোক তোমালোকৰ বিচাৰক হব। ²⁰কিন্তু মই যদি ঈশ্বৰৰ আঙুলিৰে ভূতবোৰক খেদাও, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য অৱশ্যে তোমালোকৰ মাজলৈ আহিল।

²¹যেতিয়া এজন বলৱান লোকে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰে ভালকৈ সুসজ্জিত হৈ নিজৰ ঘৰ খন পহৰা দিয়ে, তেতিয়া তেওঁৰ সম্পত্তি সুৰক্ষিত হৈ থাকে;

²²কিন্তু যেতিয়া তেওঁতকৈ আন এজন বলৱান লোক আহি তেওঁক পৰাজয় কৰে, তেতিয়া সেই বলৱান লোক জনে তেওঁৰ পৰা অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰবোৰৰ সৈতে তেওঁৰ সকলো সম্পত্তি লুণ্ঠন কৰে। ²³যি কোনো ব্যক্তি মোৰ ফলীয়া নহয় তেওঁ মোৰ বিপক্ষ আৰু যি কোনোৱে মোৰে সৈতে নচপায়, তেওঁ সিচি পেলায়।

²⁴যেতিয়া এটা অশুচি আত্মা কোনো মানুহৰ পৰা ওলাই যায়, তেতিয়া সি পানী নথকা ঠাইবোৰত ঘূৰি ফুৰি জিৰণি বিচাৰে আৰু এনে কোনো ঠাই বিচাৰি নাপালে সি কয়, 'মই যি ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলো সেই ঘৰলৈকে উভতি যাম।' ²⁵পাছত উভতি আহি সি যেতিয়া সেই ঘৰ খন সৰা পোচা আৰু সজোৱা-পৰোৱা দেখে, ²⁶তেতিয়া সি গৈ নিজতকৈ দুষ্ট আন সাতোটা আত্মা লগত লৈ, তাতে সোমাই নিবাস কৰে আৰু সেই মানুহ জনৰ শেষ অৱস্থা প্ৰথম অৱস্থাতকৈও বেয়া^[5] হৈ যায়।

²⁷এই কথা কওঁতে, এজনী তিৰোতাই লোক সকলৰ মাজৰ পৰা বৰ মাতেৰে তেওঁক কলে, "আপোনাক যি গৰ্ভই ধাৰণ কৰিলে আৰু যাৰ স্তন আপুনি পান কৰিলে তেওঁ ধন্য।" ²⁸কিন্তু তেওঁ কলে, "হয়, তথাপি যি সকলে ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনি পালন কৰে তেওঁলোকহে ধন্য।"

সৰলতাৰ বিষয়ে শিক্ষা

29 এনেদৰে অনেক লোক তেওঁৰ ওচৰত গোট খোৱাত, তেওঁ কবলৈ ধৰিলে, "এই কালৰ মানুহ, দুৰ্জন মানুহ। ইহতে চিন বিচাৰে কিন্তু যোনা^[6] ৰ চিনৰ বাহিৰে আন কোনো চিন ইহতক দিয়া নহব। 30 কিয়নো যোনা যেনেকৈ নীনবিৰ লোকলৈ চিন হৈছিল, তেনেকৈ এই কালৰ লোকৰ ওচৰত মানুহৰ পুত্ৰই চিন হব।

31 দক্ষিণ দেশৰ ৰাণীয়ে^[7] মহাবিচাৰত এই কালৰ মানুহবোৰৰ সৈতে উঠি তেওঁলোকক দোষী কৰিব কিয়নো তেওঁ চলোমনৰ জ্ঞানৰ কথা শুনিবলৈ পৃথিবীৰ সীমাৰ পৰা আহিছিল। কিন্তু চোৱা, চলোমনতকৈয়ো মহান এজন ইয়াতে আছে।

32 মহা-বিচাৰত নীনবি নগৰৰ লোক সকল এই কালৰ লোক সকলৰ সৈতে থিয় হৈ ইহতক দোষী কৰিব; কিয়নো তেওঁলোকে যোনাৰ ঘোষণাত মন পালটন কৰিলে, কিন্তু চোৱা যোনাতকৈয়ো মহান এজন ইয়াত আছে।

33 কোনোলোকে চাকি জ্বলাই কোনেও গুপ্ত ঠাইত বা দোণৰ তলত নথয় কিন্তু ভিতৰলৈ সোমোৱাই অহা সকলক পোহৰ দিবলৈ গছাৰ ওপৰতহে থয়। 34 তোমাৰ চকুৱেই শৰীৰৰ প্ৰদীপ; যেতিয়া তোমাৰ চকু ভালে থাকে, তেতিয়া তোমাৰ গোটেই শৰীৰ দীপ্তিময় হয়। কিন্তু যেতিয়া বেয়া থাকে, তেতিয়া তোমাৰ শৰীৰ অন্ধকাৰময় হয়। 35 এতেকে তোমাৰ ভিতৰত থকা পোহৰটো যেন অন্ধকাৰ হৈ নপৰে, সেই বিষয়ে মন কৰিবা। 36 এতেকে যদি তোমাৰ গোটেই শৰীৰ দীপ্তিময় আৰু তাৰ কোনো ভাগ অন্ধকাৰময় নহয়, তেনেহলে প্ৰদীপৰ উজ্বল ৰশ্মি তোমাক দিলে যি ৰূপ হয়, সেই ৰূপেই তোমাৰ সকলো শৰীৰে ধাৰণ কৰিবা।"

37 এই কথা কোৱাৰ পাছত এজন ফৰাচীয়ে তেওঁৰ লগত ভোজন কৰিবলৈ তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে; তাতে তেওঁ ভিতৰলৈ সোমাই ভোজনত বহিল। 38 আৰু তেওঁক ভোজনৰ আগেয়ে নিজকে ধুই লোৱা নেদেখি, সেই ফৰাচীয়ে বিস্ময় মানিলে।

39 তেতিয়া প্ৰভুৱে তেওঁক কলে, "আপোনালোক ফৰাচী সকলে বাটি কাঁহিৰ বাহিৰ ফাল পৰিষ্কাৰ কৰে, কিন্তু আপোনালোকৰ ভিতৰফাল অপহৰণ আৰু দুষ্টতাৰে পৰিপূৰ্ণ। 40 হে নিৰ্বোধ সকল! যি জনে বাহিৰফাল নিৰ্মাণ কৰিলে সেই জনে ভিতৰফালে নিৰ্মাণ নকৰিলে নে?

41 ভিতৰত যি আছে, সেইখিনিকে দান কৰা; তেতিয়া সকলো বস্তু তোমালোকলৈ শুচি হব।

42 কিন্তু হায় হায় ফৰাচী সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ। আপোনালোকে পদিনা, আৰুদ^[8] আৰু বাগিছাত হোৱা শাক-পাচলিৰ দশম ভাগ দান কৰে কিন্তু ন্যায়-বিচাৰ আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰেম ত্যাগ কৰে। আচলতে অন্যান্য বিষয় সমূহৰ লগতে ন্যায়-বিচাৰ আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰেমকো পালন কৰা আপোনালোকৰ প্ৰয়োজন আছিল।

43 হায় হায় ফৰাচী সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো আপোনালোকে নাম-ঘৰত প্ৰধান আসন আৰু হাট-বজাৰত সন্মানপূৰ্ণ সন্তাষণবোৰ ভাল পায়। 44 হায় হায়! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ কিয়নো যি অদৃশ্য মৈদামৰ ওপৰত মানুহবোৰে নজনাকৈ খোজ দিয়ে, এনে মৈদামৰ নিচিনা আপোনালোক।"

45 সেই সময়ত বিধান পণ্ডিত এজনে উত্তৰ দি যীচুক কলে, "হে গুৰু আপুনি যিবোৰ কথা কৈছে সেই কথাবোৰে আমাক অপমান কৰে।"

46 তেতিয়া যীচুৱে কলে, "হায় হায় বিধান পণ্ডিত সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো আপোনালোকে মানুহৰ ওপৰত অসহনীয় ভাৰৰ বোজা দিয়ে, কিন্তু নিজৰ এটা আঙুলিৰেও সেই ভাৰ নুচুৱে।

47 হায় হায়! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ, কিয়নো আপোনালোকে ভাববাদী সকলৰ স্মৃতিৰ বাবে মৈদাম নিৰ্মাণ কৰিছে কিন্তু আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলে তেওঁলোকক বধ কৰিছিল। 48 সেয়েহে ইয়াত আপোনালোক সাক্ষী হৈছে আৰু নিজ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ কৰ্মত সন্মতিও জনাইছে, কিয়নো তেখেত সকলে প্ৰকৃততে ভাববাদী সকলক বধ কৰিছিল, সেই কাৰণে এতিয়া আপোনালোকে মৈদাম সাজিছে।

49 ইয়াৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ জ্ঞানেও কলে, "মই তেওঁলোকলৈ ভাববাদী আৰু পাঁচনি সকলক পঠিয়াম আৰু তেওঁলোকে মই পঠিয়োৱা সকলৰ কোনো জনক তাড়না কৰিব আৰু কোনো জনক বধ কৰিব। 50 সেই কাৰণে জগত সৃষ্টিৰ আৰম্ভণিৰে পৰা আজিলৈকে যিমান ভাববাদী হত্যা কৰা হৈছে, তেখেত সকলৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে এই সময়ৰ লোক সকল দায়ী। 51 হয়, মই আপোনালোকক কওঁ-হেবলৰ ৰক্তপাতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি যি জখৰিয়াক যজ্ঞবেদী আৰু মন্দিৰৰ মধ্য স্থানত হত্যা কৰা হৈছিল, সেই জখৰিয়া^[9] ৰ হত্যা পৰ্যন্ত সমস্ত ৰক্তপাতৰ বাবে এই কালৰ লোক সকল দায়ী হব।

52 হায় হায় বিধান পণ্ডিত সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ। কিয়নো আপোনালোকে জ্ঞানৰ চাবি ধৰি আছে, কিন্তু তাতে প্ৰৱেশ নকৰিলে আৰু প্ৰৱেশ কৰিবলৈ ধৰা সকলকো বাধা দিছে।"

53 যীচুৱে সেই ঠাই এৰি যোৱাৰ পাছত, অধ্যাপক আৰু ফৰাচী সকলে তেওঁৰ কথাত প্ৰতিৰোধ কৰিলে আৰু তেওঁকলৈ বহু কথাত বিতৰ্ক কৰি,

54 তেওঁ কোৱা কথাৰেই তেওঁক ফান্দত পেলাব বিচাৰিলে।

11:2 ^[1]

- 11:4 [2]
 11:8 [3]
 11:9 [4]
 11:26 [5]
 11:29 [6]
 11:31 [7]
 11:42 [8]
 11:51 [9]

১১ অধ্যায়। 12

¹এনেতে অসংখ্য লোক গোট খোৱাত, লোক সকলৰ মাজত গচকা-গচকি হ'ল। তেতিয়া যীচুৱে প্ৰথমে তেওঁৰ শিষ্য সকলক কবলৈ ধৰিলে, "যি কপট, সেই ফৰীচী সকলৰ খমিৰলৈ সাৱধান হবা।"

²কিন্তু যি প্ৰকাশিত নহব এনে কোনো চাকি থোৱা বস্তু নাই আৰু যি জানিব পৰা নহব, এনে লুকুৱা বস্তু নাই। ³এতেকে তোমালোকে আন্ধাৰত যি যি কথা কলা, সেইবোৰ পোহৰত শুনা যাব আৰু ভিতৰৰ কোঠালিত তোমালোকে কাণে কাণে যি কথা কৈছা, সেয়া ঘৰৰ ওপৰৰ পৰা ঘোষণা কৰা হব।

⁴হে মোৰ বন্ধু সকল, মই তোমালোকক কওঁ, যি সকলে শৰীৰক বধ কৰে আৰু তাৰ পাছত একো কৰিব নোৱাৰে, তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা।

[1] ⁵কিন্তু কোন জনক ভয় কৰিব লাগে সেই বিষয়ে মই তোমালোকক জনাওঁ। ভয় সেই জনক কৰিবা, যি জনৰ বধ কৰাৰ পাছত নৰকতো পেলাবৰ ক্ষমতা আছে। হয়, মই তোমালোকক কওঁ; তেওঁলৈকে ভয় কৰা।

⁶পাঁচোটা ঘৰ-চিৰিকা দুই পইচালৈ বিক্ৰি নকৰে নে? তথাপি সেইবোৰৰ এটাকো ঈশ্বৰৰ আগত পাহৰা নাযায়। ⁷কিন্তু তোমালোকৰ মূৰৰ সকলো চুলিও গণনা কৰা হৈছে। ভয় নকৰিবা; কিয়নো তোমালোক অনেক ঘৰ-চিৰিকাতকৈ বহুমূলীয়া।

⁸মই তোমালোকক পুনৰ কওঁ, মানুহবোৰৰ আগত যি জনে মোক স্বীকাৰ কৰে, মানুহৰ পুত্ৰয়ো ঈশ্বৰৰ দূতবোৰৰ আগত তেওঁক স্বীকাৰ কৰিব।

⁹কিন্তু মানুহবোৰৰ আগত যি জনে মোক অস্বীকাৰ কৰে, ঈশ্বৰৰ দূতবোৰৰ আগত তেওঁকো অস্বীকাৰ কৰা হব। ¹⁰যি কোনোৱে মানুহৰ পুত্ৰৰ অহিতে কথা কয়, তেওঁক ক্ষমা কৰা হব। কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ অহিতে নিন্দা কৰা জনক ক্ষমা কৰা নহব।

¹¹যেতিয়া তেওঁলোকে নাম-ঘৰবোৰত আৰু আধিপত্য আৰু ক্ষমতা পোৱা সকলৰ সন্মুখত তোমালোকক হাজিৰ কৰাব, তেতিয়া কেনেকৈ কি উত্তৰ দিব লাগে বা কি কথা কব লাগে, সেই বিষয়ে চিন্তা নকৰিবা। ¹²কিয়নো যি যি কথা সেই সময়ত কবলগীয়া হব, সেয়া পবিত্ৰ আত্মাই সেই মুহূৰ্ততেই তোমালোকক শিকাই দিব। "

¹³তাৰ পাছত লোক সকলৰ মাজৰ পৰা এজনে তেওঁক কলে, " হে গুৰু, পৈতৃক সম্পত্তি মোৰ সৈতে ভাগ কৰিবলৈ, মোৰ ককাইক আজ্ঞা দিয়ক। " ¹⁴কিন্তু যীচুৱে তেওঁক কলে, " হে ভাই, মোক কোনে তোমালোকৰ ওপৰত বিচাৰক বা ভাগ কৰোতা পাতিলে? " ¹⁵তেওঁ তেওঁলোকক পুনৰ কলে, " সকলো লোভৰ পৰা নিজকে দূৰত ৰাখি সাৱধানে থাকিবা; কিয়নো উপচি পৰিলেও মানুহৰ জীৱন তেওঁৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নহয়। "

¹⁶পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি কলে, " এজন ধনী মানুহৰ মাটিত বহু শস্য উৎপন্ন হৈছিল। ¹⁷তাতে তেওঁ মনতে ভাবি কলে, 'মোৰ শস্য সামৰিবলৈ ঠাই নাই; মই এতিয়া কি কৰিম?' ¹⁸পাছত তেওঁ নিজকে কলে, "মই ইয়াকে কৰিম যে, আগৰ ভড়ালবোৰ ভাঙিম আৰু এটা ডাঙৰ ভড়াল সাজিম। সেই ভড়ালত মোৰ সকলো শস্য আৰু ভাল বস্তু সামৰি থম। ¹⁹তাৰ পাছত মই মোৰ প্ৰাণক কম, " হে প্ৰাণ, অনেক বছৰলৈ তোমাৰ বহুত ভাল বস্তু সাঁচি থোৱা হৈছে। জিৰাই-সতাই থাকা আৰু ভোজন পান কৰি আনন্দ কৰা। "

²⁰[2] কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁক কলে, " হে নিৰ্কোঁধ লোক, আজি ৰাতি তোমাৰ প্ৰাণ নিয়া হব।^[3] তাতে যিবোৰ বস্তু যুগুত কৰি থলা, সেইবোৰ কাৰ হব? ²¹ঠিক এইদৰে যি জনে ঈশ্বৰলৈ ধনৱান নহয়, কেৱল নিজলৈ ধন সাঁচি থয়,^[4] তেওঁ তেনেকুৱা লোক। "

²²পাছত যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক কলে, " সেই বাবে মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে কি খাম বুলি প্ৰাণৰ কাৰণে আৰু কি পিঙ্গিম বুলি শৰীৰৰ কাৰণে চিন্তা নকৰিবা। ²³কিয়নো আহাৰতকৈ প্ৰাণ আৰু বস্ত্ৰতকৈ শৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ।

²⁴"টোঁৰা কাউৰীবোৰলৈ চোৱা, সিহতে নবয় বা নাদায়; সিহতৰ ভৰাল বা মেৰ নাই; তথাপি ঈশ্বৰে সিহঁতক আহাৰ দিয়ে। তোমালোক চৰাইতকৈ কিমান বহুমূলীয়া! ²⁵আৰু তোমালোকৰ মাজত কোনে চিন্তা কৰি নিজৰ আয়ুস এহাতকে বঢ়াব পাৰে? ²⁶এতেকে তোমালোকে যদি আটাইতকৈ সৰুটোৱে কৰিব নোৱাৰা তেন্তে আনবোৰ বিষয় কিয় চিন্তা কৰা? ²⁷পথাৰৰ কনাৰি ফুল কেনেকৈ বাঢ়ে, সেই বিষয়ে চিন্তা কৰি চোৱা; সেইবোৰে শ্ৰম নকৰে আৰু সূতাও নাকাটে। মই তোমালোকক কওঁ, চলোমন তেওঁৰ সকলো ঐশ্বৰ্য্যৰে সৈতেও সেইবোৰৰ এটাৰ নিচিনাও

বিভূষিত নাছিল। ²⁸কিন্তু পথাৰত থকা যি বন আজি আছে কাইলৈ জুই শালত পেলোৱা হব, তাকো যদি ঈশ্বৰে এইদৰে ভূষিত কৰে, তেন্তে হে অল্পবিশ্বাসী সকল, তোমালোকক তাতকৈয়ো কিমান বেছি ভূষিত কৰিব!

²⁹তোমালোকে কি খাবা, কি পান কৰিবা এইবোৰ তোমালোকে নিবিচাৰিবা আৰু অস্থিৰ নহবা। ³⁰কিয়নো জগতৰ সকলো জাতিয়ে এইবোৰ বিচাৰে; আৰু এইবোৰ তোমালোকৰো প্ৰয়োজন আছে বুলি তোমাৰ পিতৃয়ে জানে।

³¹কিন্তু তোমালোকে তেওঁৰ ৰাজ্য বিচাৰা; তাতে এইবোৰ তোমালোকক দিয়া হব। ⁵ ³²হে তাকৰ জাকটি, ভয় নকৰিবা, কিয়নো তোমালোকক ৰাজ্য দিবলৈ, তোমালোকৰ পিতৃ প্ৰসন্ন হৈছে।

³³তোমালোকৰ যি যি সম্পত্তি আছে, সেইবোৰ বিক্রী কৰি দৰিদ্ৰ সকলক দান কৰা আৰু যি ঠাইত চোৰ নাযায়, পোকেও নষ্ট নকৰে; এনে স্বৰ্গত নিজৰ কাৰণে পুৰণি হৈ নোযোৱা মোনা যুগুত কৰি অক্ষয় ধন সাঁচি থোৱা। ³⁴কিয়নো য'তে তোমালোকৰ ধন, ত'তে তোমালোকৰ মনো হব।

পৰ দি থকা

³⁵তোমালোকে কঁকাল বান্ধা আৰু ⁶ তোমালোকৰ চাকি জ্বলি থাকক, ³⁶আৰু বিয়াৰ পৰা আহি দুৱাৰত টুকুৰিয়ালেই দুৱাৰ মেলি দিবলৈ নিজ নিজ প্ৰভুলৈ বাট চাই থকা মানুহবোৰৰ নিচিনা তোমালোকো হোৱা। ⁷

³⁷প্ৰভু অহাৰ পাছত যি দাস সকলক তেওঁ পৰ দি থকা দেখে, তেওঁলোক ধন্য। মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তেওঁ নিজৰ কঁকাল বান্ধি, তেওঁলোকক ভোজনত বহুৱাই, নিজেই তেওঁলোকক সেই আহাৰ বাঢ়ি দিব। ³⁸তেওঁ দ্বিতীয় বা তৃতীয় পৰতো যদি আহি তেওঁলোকক সেইদৰেই দেখে তেন্তে তেওঁলোক ধন্য।

³⁹কোন সময়ত চোৰ ⁸ আহিব, সেই বিষয়ে ঘৰৰ গৰাকীয়ে জনা হলে, পৰ দি থাকি সিন্ধি দিবলৈ নিজৰ ঘৰ এৰি নিদিলেহেতেন; ইয়াক তোমালোকে জানা। ⁴⁰তোমালোকো যুগুত হৈ থাক; কিয়নো যি ক্ষণত তোমালোকে নাভাবা, সেই ক্ষণতে মানুহৰ পুত্ৰ আহিব।"

⁴¹তেতিয়া পিতৰে কলে, "হে প্ৰভু, এই দৃষ্টান্ত অকল আমাৰ বাবে কলে নে, নাইবা সকলোকে কৈছে?" ⁴²তাতে প্ৰভুৱে কলে, "নিজৰ ভৃত্য সকলক উচিত সময়ত নিৰূপিত আহাৰ দিবলৈ, প্ৰভুৱে সিহঁতৰ ওপৰত যাক গৰাকী পাতিব এনে বিশ্বাসী আৰু বুদ্ধিমান ঘৰগিৰী কোন? ⁴³প্ৰভু অহা সময়ত যাক এনে কৰা দেখে সেই দাস ধন্য। ⁴⁴মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, তেওঁ নিজৰ সৰ্বস্বৰ ওপৰত তাক ঘৰগিৰী পাতিব।

⁴⁵কিন্তু সেই দাস জনে যদি নিজৰ মনতে কয়, "মোৰ প্ৰভু অহাত পলম আছে, "আৰু এনেদৰে আন বন্দী বেটিক যদি কোবাবলৈ ধৰে, আৰু ভোজন পান কৰি তেওঁ মতলীয়া হয়। ⁴⁶তেন্তে যি দিন আৰু সময়ৰ কথা তেওঁ অলপো চিন্তা নকৰে, সেই দিন আৰু সময়তে তেওঁৰ প্ৰভু আহি হাজিৰ হব। তাতে প্ৰভুৱে তেওঁক কাতি টুকুৰা টুকুৰ কৰিব আৰু অবিশ্বাসী সকলৰ কাৰণে যি ঠাই যুগুত কৰা হৈছে, তেওঁৰ স্থান তাতেই হব।

⁴⁷যি দাসে তাৰ প্ৰভুৰ ইচ্ছা জানিও যুগুত হৈ নাথাকে আৰু তেওঁৰ ইচ্ছাৰ দৰে নকৰে, সেই দাসে ভালেমান কোব খাব। ⁴⁸কিন্তু যি জনে নাজানি ⁹ কোবৰ যোগ্য কৰ্ম কৰে সি তাকৰ কোব খাব। যি জনক অধিক দিয়া হৈছিল, তেওঁৰ পৰা অধিক বিচৰা হব; লোক সকলে যি জনক সৰহকৈ গোটাই দিলে, তেওঁৰ পৰা অধিককৈ খুজিব।

⁴⁹মই পৃথিবীত জুই পেলাবলৈ আহিলো আৰু অহ! যদি এই আশা পূৰ্ণ হৈ আগতেই প্ৰজ্বলিত হলেহেতেন। ⁵⁰কিন্তু মই এটা বাপ্তিস্মৰে বাপ্তাইজিত হব লাগে, ¹⁰ আৰু সেয়া সম্পন্ন নোহোৱালৈ মই বহুত কষ্ট পাই আছো!

⁵¹মই পৃথিবীত শান্তি দিবলৈ আহিছো বুলি ভাবিছা নে? মই তোমালোকক কওঁ-তেনে নহয়, কিন্তু বিভেদহে দিবলৈ আহিলো। ⁵²এতিয়াৰ পৰা ঘৰৰ পাঁচ জন ভিন ভিন হৈ, দুজনৰ বিপক্ষে তিনি জন, তিনি জনৰ বিপক্ষে দুজনহে হব। ⁵³পুতেকৰ বিপক্ষে বাপেক; বাপেকৰ বিপক্ষে পুতেক; জীয়েকৰ বিপক্ষে মাক, মাকৰ বিপক্ষে জীয়েক; বোৱাৰীৰ বিপক্ষে শাহুৱেক, শাহুৱেকৰ বিপক্ষে বোৱাৰী ভিন ভিন হৈ যাব।"

⁵⁴ইয়াৰ পাছত যীচুৱে লোক সকলৰ ফালে চাই কলে, "পশ্চিম দিশত ডাৱৰ এচটা উঠা দেখিলেই, আপোনালোকে কয় " বৰষুণ আহিব "আৰু পাছত সেইদৰে হয়। ⁵⁵দক্ষিণ ফালৰ বতাহ বুলিলে কয় 'বৰ জহ হব'; পাছত সেই জনো সেইদৰে ঘটে। ⁵⁶হে কপটীয়া সকল, আপোনালোকে পৃথিবীৰ আৰু আকাশৰ ৰূপ নিৰ্ণয় কৰিব জানে; কিন্তু এই কালৰ বিষয়ে কিয় আপোনালোকে নিৰ্ণয় কৰিব নাজানে?

⁵⁷নিজৰ বিষয়ে যথার্থ বিচাৰ কি কাৰণত কৰিব নোৱাৰে? ⁵⁸কিয়নো আপোনাৰ গুচৰিয়াৰ সৈতে আপুনি যেতিয়া বিচাৰকৰ ওচৰলৈ যায়, তেতিয়া বাটতেই তেওঁৰ পৰা মুক্ত হবলৈ চেষ্টা কৰে যাতে তেওঁ আপোনাক বিচাৰকৰ সন্মুখলৈ বলেৰে টানি নি নিয়ে আৰু বিচাৰকৰতাই দাৰোগাৰ হাতত শোধাই নি দিয়ে; তেতিয়া দাৰোগায়ো বন্দীশালত সোমাই থব নোৱাৰিব। ⁵⁹মই আপোনালোকক কওঁ, শেষ পইচাটোও পৰিশোধ নকৰালৈকে কোনো প্ৰকাৰে আপুনি কাৰাগাৰৰ পৰা মুক্ত হব নোৱাৰিব।"

12:4 ^[1]

12:20 ^[2]

12:20 [3]
 12:21 [4]
 12:31 [5]
 12:35 [6]
 12:36 [7]
 12:39 [8]
 12:48 [9]
 12:50 [10]

কপট আৰু লোভৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা 13

¹সেই সময়ত তাত উপস্থিত থকা কেইজনমান লোকে যীচুক গালীলীয়া লোকৰ বিষয়ে এই সম্বাদ দিলে যে, পীলাতে তেওঁলোকৰ বলিৰ উৎসৰ্গৰ তেজৰ সৈতে গালীলীয়া সকলৰ তেজ মিহলি কৰিছিল। ²যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, "আপোনালোকে ভাবিছে নে যে, এই গালীলীয়া সকলে দুখ-ভোগ কৰাৰ কাৰণে আন গালীলীয়া সকলতকৈ অধিক পাপী আছিল? ³মই অাপোনালোকক কওঁ তেনে নহয়; কিন্তু মন পালটন নকৰিলে, অাপোনালোক সকলোৱে সেইদৰে বিনষ্ট হব।

⁴চীলোহত এটা ওখ দুৰ্গৰ পতনত যি ওঠৰ জন মানুহৰ মৃত্যু হৈছিল, আপোনালোকে ভাবে নেকি যে যিৰুচালেমৰ বাকী মানুহতকৈ তেওঁলোক বেছি পাপী আছিল? ⁵মই অাপোনালোকক কওঁ তেনে নহয়; কিন্তু মন পালটন নকৰিলে, আপোনালোকো বিনষ্ট হব।

অপ্রয়োজনীয় গছৰ শিক্ষা

⁶তাৰ পাছত যীচুৱে এই দৃষ্টান্ত দি কলে, " কোনো এজন মানুহৰ দ্রাক্ষাবাৰীত এজোপা ডিমৰু গছ ৰোৱা হৈছিল। এবাৰ গৰাকীয়ে আহি তাৰ ফল বিচাৰিলে, কিন্তু এটাও ফল নাপালে। ⁷তেতিয়া গৰাকীয়ে বাৰীচোৱাক কলে, 'চোৱা, মই তিনি বছৰ ধৰি এই ডিমৰু গছৰ ফল বিচাৰি আছো, কিন্তু একোৱে নাপাও; সেয়েহে ইয়াক কাটি পেলাৱা। কিয় ইয়াক অযথা ভূমি নষ্ট কৰিব দিওঁ?'

⁸তাতো বাৰীচোৱাই তেওঁক উত্তৰ দি কলে, 'হে প্ৰভু এই বছৰো থাকিবলৈ দিয়ক। মই ইয়াৰ চাৰিওফালে খান্দি সাৰ দিম।

⁹পাছত যদি ফল ধৰে, তেন্তে ভালেই; নহলে ইয়াক কাটি পেলাব। "

বিশ্ৰাম বাবে এজন ৰোগীক সুস্থ কৰা;

¹⁰এদিন বিশ্ৰাম বাবে এটা নাম-ঘৰত যীচুৱে উপদেশ দি আছিল। ¹¹তাত এনে এগৰাকী মহিলা আছিল, যি মহিলা গৰাকীয়ে এটা শক্তিহীন কৰা দুষ্ট আত্মাৰ অধিনত ওঠৰ বছৰ ধৰি কষ্ট ভোগ কৰি আছিল আৰু তাই কুঁজী হৈ গৈছিল, একেবাৰে পোন হব পৰা নাছিল।

¹²যীচুৱে তাইক দেখি মাতিলে আৰু কলে, "হে নাৰী তোমাৰ শক্তিহীন অৱস্থাৰ পৰা তুমি মুক্ত হোৱা"। ¹³তাৰ পাছত যীচুৱে তাইৰ ওপৰত হাত ৰাখিলে আৰু লগে লগে তাই পোন হৈ ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিলে। ¹⁴কিন্তু যীচুৱে বিশ্ৰাম বাবে সুস্থ কৰাৰ কাৰণে, নাম-ঘৰৰ নেতা জনে ক্ৰোধিত হৈ লোক সকলক কলে, " কাম কৰাৰ কাৰণে ছদিন আছে। গতিকে সেই ছদিনত আহিবা আৰু সুস্থ হবা, বিশ্ৰাম বাৰত নহয়। "

¹⁵প্ৰভুৱে তেওঁক উত্তৰ দি কলে, " কপটীয়া সকল! বিশ্ৰামবাৰে আপোনালোক সকলোৱে জানো নিজৰ গাধ বা গৰু গোহালিৰ পৰা মেলি পানী খোৱাবলৈ নিনিয়? ¹⁶তেনেহলে সুদীৰ্ঘ ওঠৰ বছৰ ধৰি চয়তানৰ বন্ধনত থকা অৱ্ৰাহামৰ বংশৰ এই মহিলা গৰাকীক বিশ্ৰাম বাৰৰ দিনা এই বন্ধনৰ পৰা মুকলি কৰা উচিত নহয় নে? "

¹⁷তেওঁ এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যি সকল লোক আছিল: সেই লোক সকলে লাজ পালে। কিন্তু তেওঁ কৰা সকলো মহান কাৰ্যবোৰ দেখি লোক সকলে আনন্দ কৰিলে।

সৰিয়হ গুটি আৰু খমিৰৰ দৃষ্টান্ত

18 ¹⁸তাৰ পাছত যীচুৱে কলে, " ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কিহৰ নিচিনা? আৰু কিহৰ লগত মই ইয়াৰ তুলনা দিম? ¹⁹ই হল এটা সৰু সৰিয়হৰ বীজৰদৰে; এজন লোকে সেইবোৰ আনি নিজৰ বাগিছাত সিঁচিলে আৰু তাৰ পৰা গজালি ওলাই বাঢ়ি এজোপা ডাঙৰ গছ হৈ উঠিল; তাতে আকাশৰ চৰাইবোৰে আহি তাৰ ডালবোৰত বাহ সাজিলে। "

²⁰তেও আকৌ কলে, “ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যক মই কিহৰ লগত তুলনা কৰিম? ²¹ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য খমীৰৰদৰে। এগৰাকী মহিলাই তাকে লৈ প্ৰায় তিনি দোণ ময়দাৰ সৈতে মিহলায় আৰু আটাইখিনি ময়দা নুফুলালৈকে ঢাকি থয়।”

পৰিত্ৰাণলৈ প্ৰাণপণে চেষ্টা কৰাৰ বিষয়ে শিক্ষা

²²এইদৰে তেওঁ নগৰে নগৰে গাঁৱে গাঁৱে উপদেশ দি দি যিৰুচালেমলৈ গ'ল। ²³তেতিয়া কোনো এজনে সুধিলে, “প্ৰভু, তাকৰ লোকেহে উদ্ধাৰ পাব নে?” তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে ²⁴“ঠেক দুৱাৰেদি সোমাবলৈ বহুত কষ্ট, প্ৰাণপণে চেষ্টা কৰা; মই তোমালোকক কওঁ, অনেক লোকে তাত সোমাবৰ বাবে যত্ন কৰিব, কিন্তু নোৱাৰিব।

²⁵কাৰণ ঘৰৰ গৰাকীয়ে উঠি দুৱাৰ বন্ধ কৰিব, তেতিয়া তোমালোকে বাহিৰত থিয় হৈ দুৱাৰত টুকুৰিয়াই ক'বা, প্ৰভু আমালৈ দুৱাৰ মেলি দিয়ক, তেওঁ উত্তৰ দি আপোনালোকক কব, ‘তোমালোক কৰ মানুহ, সেই বিষয়ে মই নাজানো।’; ²⁶তেতিয়া তোমালোকে ক'বা, আপোনাৰ সাক্ষাতে আমি ভোজন পান কৰিলোঁ আৰু আমাৰ আলি বাটতে আপুনি উপদেশ দিলে। ²⁷কিন্তু তেওঁ উত্তৰ দি কব, মই তোমালোকক কওঁ, ‘এই সকল কৰ মানুহ, সেই বিষয়ে মই নাজানো; হে দুৰাচাৰীবোৰ মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ হ!’

²⁸তেতিয়া ক্ৰন্দন আৰু দাঁত কৰচনি হ'ব! তাতে তোমালোকে অৱাহাম, ইচহাক, যাকোব আৰু ভাববাদী সকলক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত দেখা পাবা, কিন্তু তোমালোকক বাহিৰত পেলোৱা হ'ব। ²⁹তেতে পূব, পশ্চিম, উত্তৰ, দক্ষিণৰ পৰা মানুহবোৰ আহি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত ভোজনত বহিব, ³⁰আৰু চোৱা যি সকল আগ হব, সেই সকলোবোৰ পাছ পৰিব; আৰু যি সকল পাছ পৰিব তেওঁলোক আগবাঢ়িব।”

³¹কিছু সময়ৰ পাছত কেইজনমান ফৰীচী আহি তেওঁক কলে, “তুমি ইয়াৰ পৰা অতৰি যোৱা; কাৰণ হেৰোদে তোমাক বধ কৰিবলৈ বিচাৰি আছে।” ³²যীচুয়ে তেওঁলোকক কলে, “যোৱা তোমালোকে গৈ সেই শিয়ালক এই কথা কোৱাগৈ, মই আজি আৰু কাইলৈ ভূত খেদাম নৰিয়াক সুস্থ কৰিম, তৃতীয় দিনা মই মোৰ কাৰ্য সিদ্ধ কৰিম। ³³যি কি নহওঁক আজি, কাইলৈ আৰু পৰহিলৈ মই যাত্ৰাত আগবাঢ়ি থাকিব লাগিব; কোনো কাৰণতেই এজনো ভাৱবাদী যিৰুচালেমৰ পৰা দুৰৈত মৃত্যু হব নোৱাৰে।

³⁴হে যিৰুচালেম! যিৰুচালেম! যি জনে ভাববাদী সকলক বধ কৰে আৰু তোমাৰ ওচৰলৈ পঠোৱা সকলৰ ওপৰত শিল দলিয়াই। বহুবাৰ মই তোমাৰ এই ল'ৰা ছোৱালীবোৰক বচাব খুজিছিলোঁ, কুকুৰাই যেনেকৈ নিজ পোৱালীবোৰক ডেউকাৰ তলত সুৰক্ষা দি ৰাখে তেনেকৈ ৰাখিব খুজিছিলোঁ: কিন্তু আপুনি সন্মত নহ'ল। ³⁵চোৱা তোমালোকৰ ঘৰ ধংস হৈ গৈছে; মই তোমালোকক কওঁ-যেতিয়ালৈকে তোমালোকে এই কথা নোকোৱা “প্ৰভুৰ নামেৰে যি জন আহিছে তেওঁ ধন্য” তেতিয়ালৈকে তোমালোকে মোক দেখিবলৈ নাপাবা।

মন পালটনৰ বিষয়ে শিক্ষা 14

বিশ্ৰাম বাবে এজন ৰোগীক সুস্থ কৰা

¹এদিন বিশ্ৰাম বাবে এইদৰে হৈছিল, যীচু এজন প্ৰধান ফৰীচী চলাওঁতাৰ ঘৰত পিঠা খাবলৈ সোমাল, তাতে লোক সকলে তেওঁক ভালকৈ চাবলৈ ধৰিলে। ²সেই ঠাইত তেওঁৰ আগত এজন জলোদৰী বেমাৰত আক্ৰান্ত লোক আছিল। ³তাতে যীচুৱে মাত লগাই বিধান পণ্ডিত আৰু ফৰীচী সকলক সুধিলে, “বিশ্ৰাম বাবে সুস্থ কৰিব পাই নে নাপায়?”

⁴কিন্তু তেওঁলোক নিজম দি থাকিল। তেতিয়া তেওঁ মানুহ জনক মাতি আনি সুস্থ কৰি পঠাই দিলে। ⁵আৰু তেওঁলোকক কলে, “আপোনালোকৰ কাৰোবাবৰ বলধ বা গাধ নাদত পৰিলে, তৎক্ষণাত নুতুলিব নে?” ⁶তেতিয়া তেওঁলোকে সেই কথাৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে।

⁷তেতিয়া লোক সকলে প্ৰধান ঠাই বাচি লোৱা দেখি, যীচুৱে তেওঁলোকক দৃষ্টান্ত দি কলে, ⁸কোনোবাই তোমাক বিয়ালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে, প্ৰধান ঠাইত নবহিবা; কিজানি তোমাতকৈ মান্যৱস্ত কোনো মানুহ নিমন্ত্ৰণ হৈছে; ⁹পাছত তেনে কৰিলে, যি জনে তোমালোক দুয়োকে নিমন্ত্ৰণ কৰিছে; তেওঁ আহি তোমাক কব, “এওঁক তোমাৰ ঠাইতো এৰি দিয়া”। তেতিয়া তুমি লাজত পৰিবা, কাৰণ তুমি গৈ সকলোতকৈ চাপৰ ঠাইত বহিব লাগিব।

¹⁰কিন্তু যেতিয়া নিমন্ত্ৰিত হৈও চাপৰ ঠাইত বহিবা; তেতিয়া তোমাক নিমন্ত্ৰণ কৰা জন আহি, দেখিলে কব “হে বন্ধু ওখ ঠাইলৈ যোৱা”; তেতিয়া তোমাৰ সৈতে ভোজনত বহা সকলোৰে আগত তুমি মৰ্যদা পাবা। ¹¹কিয়নো যি কোনোৱে নিজকে বৰ বুলি মানে, তেওঁক সৰু কৰা হব; আৰু যি কোনোৱে নিজকে সৰু বুলি মানে, তেওঁক বৰ কৰা হব।

¹²তেতিয়া তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰা জনে ক'লে, “দুপৰ বা নিশাৰ ভোজ পাতিলে, তুমি নিজৰ বন্ধু বা ভাই সকলক বা জ্ঞাতি-কুটুম্ব বা ধনবন্ত চুবুৰীয়া সকলক নামাতিবা; তেওঁলোকে তোমাক নিমন্ত্ৰণ কৰিব, আৰু তোমাৰ প্ৰতিদান ঘূৰাই দিব।

¹³কিন্তু যেতিয়া ভোজ পাতা, তেতিয়া দৰিদ্ৰ, কোঙা, খোৰা, অন্ধ এনে লোকক মাতিবা। ¹⁴তাতে তোমাক প্ৰতিদান ৰূপে ঘূৰাবলৈ তেওঁলোকৰ একো নোহোৱাত, তুমি ধন্য হবা। কিয়নো ধাৰ্মিক সকলৰ পুনৰুত্থানত তোমাক প্ৰতিদান দিয়া হব”।

¹⁵যি সকলে যীচুৰ সৈতে ভোজনত বহিছিল, তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে এই কথা শুনি, তেওঁক কলে, “যি কোনোৱে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত ভোজন কৰিব তেওঁ ধন্য”। ¹⁶কিন্তু যীচুৱে তেওঁক কলে, “এজন মানুহে নিশা বৰ ভোজ পাতি, অনেক লোকক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। ¹⁷পাছত ভোজনৰ সময় হোৱাত, তেওঁ নিজৰ এজন দাসক পঠাই নিমন্ত্ৰিত সকলক কলে, আহক, এতিয়া ভোজন যুগুত হৈছে।

¹⁸তাতে সকলো লোকে একে ভাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথম জনে তেওঁক কলে, মই এডৰা মাটি কিনিছোঁ; মই তোমাক মিনতি কৰিছোঁ; মই সেই মাটি চাবলৈ যাব লাগে। ¹⁹আন এজনে কলে, মই পাঁচ হাল বলদ কিনিছোঁ; সেইবাবে ময়ো তোমাক মিনতি কৰিছোঁ, মই পথাৰত প্ৰমাণ চাবলৈ যাওঁ;। ²⁰আন এজনে কলে, মই এগৰাকীক বিয়া কৰালো, এই কাৰণে যাব নোৱাৰো।

²¹তেতিয়া সেই দাসে আহি মহাশয়ৰ আগত লোক সকলৰ সম্বাদ দিলে। তেতিয়া ঘৰৰ গৰাকীয়ে ক্ৰুদ্ধ হৈ তেওঁৰ দাসক কলে, তুমি নগৰৰ আলি আৰু সৰু বাটলৈ বেগাই ওলাই দৰিদ্ৰ, কোঙা, অন্ধ, খোৰা এনে লোক সকলক ইয়ালৈ মাতি আনাইগৈ। ²²পাছত সেই দাসে কলে, হে মহাশয় আপোনাৰ আজ্ঞাৰ দৰে হৈছে; তথাপি এতিয়াও ঠাই আছে।

²³তেতিয়া ঘৰৰ গৰাকীয়ে দাসক কলে, ৰাজবাট আৰু আলিবাটলৈ ওলাই যোৱা আৰু মোৰ ঘৰ ভৰাবলৈ লোক সকলক উচতাই আনাইগৈ। ²⁴কিয়নো মই আপোনালোকক কওঁ, সেই নিমন্ত্ৰিত লোক সকলৰ এজনেও মোৰ ভোজনৰ আশ্বাদ নাপাব”।

প্ৰকৃত শিষ্যৰ লক্ষণ

²⁵তেতিয়া যীচুৰ সঙ্গ সঙ্গ এদল মানুহ গৈ আছিল, যাওঁতে তেওঁ মুখ ঘূৰাই সেই লোক সকলৰ ফালে চাই কলে-, ²⁶“কোনোৱে মোৰ ওচৰলৈ আহি নিজৰ মাক, বাপেক, তিৰোতা, সন্তান, ভায়েক, ভনীয়েক আনকি নিজৰ প্ৰাণকো অপ্ৰিয় বুলি নামানে, তেনেহলে তেওঁ মোৰ শিষ্য হব নোৱাৰে। ²⁷যি কোনোৱে নিজৰ ক্ৰুচ লৈ মোৰ পাছত আহিব নোৱাৰে, তেওঁ মোৰ শিষ্য হব নোৱাৰে।

²⁸কিয়নো গড় কাৰেং বান্ধিবলৈ মন কৰিলে, প্ৰথমতে বহি তাৰ কিমান খৰচ আৰু ইয়াক সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ সমৰ্থ আছে নে নাই, এই বিষয়ে গণনা নকৰা আপোনালোকৰ মাজত কোন আছে? ²⁹তেওঁ ভেটি তুলি যদি সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰে, তেন্তে এই কৰ্ম চাই থকা লোক সকলে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰি কব ধৰিব, ³⁰“এই মানুহজনে সাজিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে কিন্তু সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰিলে।”

³¹অথবা অন্য এজন ৰজাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰথমতে বহি চিন্তা নকৰিবনে, যে তেওঁৰ দহ হাজাৰ সৈন্যই বিপক্ষৰ বিশ হাজাৰ সৈন্যৰ বিৰুদ্ধে যুজিব পাৰিব নে নোৱাৰিব? ³²যদি নোৱাৰে তেন্তে সি জন ৰজা দূৰৈত থাকোতেই, কটকী পঠিয়াই সন্ধিৰ কথা সুধিব।

³³এতেকে আপোনালোকৰ যি কোনোৱে নিজৰ সৰ্বস্ব ত্যাগ নকৰে, তেওঁ মোৰ শিষ্য হব নোৱাৰে।

³⁴লোণ হলে উত্তম; কিন্তু যদি লোণৰো সোৱাদ নাইকিয়া হয়, তেন্তে ইয়াক কিহেৰে পুণৰাই সোৱাদ কৰা হব? ³⁵সি মাটিৰ বা সাৰৰ ভেটিৰ কাৰণেও উপযুক্ত নহব; তাতে মানুহে সেইবোৰ বাহিৰলৈ পেলাই দিব। যি জনৰ শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।

১৪ অধ্যায় 15

মন পালটোৱা পাপী মানুহৰ পৰিত্ৰাণত ঈশ্বৰৰ যে আনন্দ হয়, সেই বিষয়ৰ তিনিটা দৃষ্টান্ত

¹সেই সময়ত কৰ সংগ্ৰহকাৰী আৰু পাপী লোক সকলে যীচুৰ কথা শুনিবৰ বাবে আহিছিল। ²তেতিয়া ফৰীচী আৰু অধ্যাপক সকলে গৰিহণা কৰি কলে, “এই লোক জনে পাপী লোক সকলক গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে ভোজন-পানো কৰে। ”

³তেতিয়া তেখেত সকলক এই দৃষ্টান্ত দি তেওঁ কলে, “এশ মেৰ থকা কোনো মানুহৰ যদি এটা হেৰায়, ⁴তেনেহলে তেওঁ সেই নিৰানব্বৈটা মেৰক হাবিৰ মাজতে এৰি হেৰুৱাটোক বিচাৰি নাযাব নে? ⁵আৰু যেতিয়া হেৰুৱাটোক বিচাৰি পায়, তেতিয়া আনন্দিত হয় আৰু নিজৰ কান্ধত তুলি ঘৰলৈ আনে।

⁶এইদৰে যেতিয়া তেওঁ ঘৰ আহি পায়, তেতিয়া বন্ধু আৰু চুবুৰীয়া সকলক মাতি একত্ৰিত কৰি তেওঁলোকক কয়, “মোৰ সৈতে আনন্দ কৰা; কিয়নো মই হেৰোৱা মেৰ-পোৱালিটো পালোঁ”। ⁷মই আপোনালোকক কওঁ, সেইদৰে মন পালটন নকৰা নিৰানব্বই জন ধাৰ্মিক লোকৰ অৰ্থে যিমান আনন্দ, মন পালটোৱা এজন পাপীৰ অৰ্থে, স্বৰ্গত তাতকৈ অধিক আনন্দ হব।

⁸অথবা কোনো এজনী মহিলাৰ দহোটা আধলিৰ যদি এটা হেৰাই, তেওঁ চাকি জ্বলাই ঘৰ সাৰি তাক নোপোৱালৈকে নিবিচাৰিব নে? ⁹আৰু হেৰুৱাতো বিচাৰি পালে, তেওঁ নিজৰ বন্ধু আৰু চুবুৰীয়া সকলক একলগে গোটায় কয়, “মোৰ সৈতে আনন্দ কৰা; কিয়নো যি আধলিটো

হেৰুৱাইছিলো সেইটো পালোঁ"। ¹⁰সেইদৰে মই আপোনালোকক কওঁ, মন পালটোৱা এজন পাপীৰ অৰ্থে, ঈশ্বৰৰ দূতবোৰৰ সাক্ষাতে আনন্দ হয়। "

¹¹তেওঁ পুনৰ কলে, "কোনো এজন মানুহৰ দুজন পুতেক আছিল; ¹²সৰুটোৱে বাপেকক কলে, "দেউতা সম্পত্তিৰ যি ভাগ মই পাওঁ, সেই ভাগ মোক দিয়ক।" তেতিয়া তেওঁ নিজৰ সম্পত্তি সিহঁতক ভগাই দিলে।

¹³অলপ দিনৰ পাছত, সেই জন সৰু পুতেকে সকলো গোটাই দূৰ দেশলৈ যাত্ৰা কৰি তাত লম্পট আচৰণ কৰি সকলো সম্পত্তি অপব্যয় কৰিলে। ¹⁴তাতে সকলো ব্যয় হোৱাত, সেই দেশত তেওঁৰ বৰ আকাল হল, আৰু তাতে সৰু পুতেক জনে কষ্ট পাবলৈ ধৰিলে। ¹⁵তেতিয়া তেওঁ গৈ সেই দেশৰ এজন মানুহৰ আশ্ৰয় ললে। তাতে সেই মানুহ জনে তেওঁক গাহৰি চৰাবলৈ নিজৰ পথাৰলৈ পঠাই দিলে। ¹⁶তেওঁ গাহৰিয়ে খোৱা দানাৰে তৃপ্ত হবলৈ বৰ হেপাঁহ কৰিলে, কাৰণ তাতে তেওঁক কোনেও একো খাবলৈ দিয়া নাছিল।

¹⁷শেষত, এদিন তেওঁ চেতনা পাই কলে, "মোৰ পিতৃৰ ওচৰত বহুত চাকৰে পেত ভৰাই খাবলৈ পাই কিন্তু ইয়াত মই ভোকৰ জ্বালাত মৰিছো। ¹⁸মই এতিয়া দেউতাৰ ঘৰলৈ গৈ এই কথা কয়, 'স্বৰ্গৰ অহিতে আৰু আপোনাৰ দেখাত পাপ কৰিলো; ¹⁹আপোনাৰ পুত্ৰ বুলি মতাৰ যোগ্য নহওঁ; মোক আপোনাৰ এটা চাকৰৰ নিচিনাকৈ হলেও ৰাখক'।

²⁰পাছত তেওঁ তেনে ভাবেৰেই দেউতাকৰ ওচৰলৈ আহিল। কিন্তু তেওঁ ঘৰৰ পৰা দূৰৈত থাকোতেই, দেউতাকে দেখিলে আৰু তেওঁক চাই মৰম লগাত চুমা খালে। ²¹তেতিয়া পুতেকে কলে, "দেউতা স্বৰ্গৰ অহিতে আৰু আপোনাৰ দেখাত, মই পাপ কৰিলোঁ। আপোনাৰ পুত্ৰ বুলি মোক মাতিবলৈও মই এতিয়া যোগ্য নহওঁ"।

²²কিন্তু বাপেকে দাসবোৰক কলে, আটাইতকৈ উত্তম বস্ত্ৰ বেগাই আনি এওঁক পিন্ধাই দে; এওঁৰ হাতত আঙঠি, ভৰিত জোতা দে; ²³পোহনীয়া দামুৰিতো আনি মাৰা আহা, আমি ভোজন কৰি, ৰং কৰোঁহক; ²⁴কিয়নো মোৰ এই লৰা মৰি গৈছিল আৰু এতিয়া এওঁ জীৱন পাইছে। এওঁ হেৰাই গৈছিল কিন্তু এতিয়া বিচাৰি পাইছে। "এনেদৰে কৈ তেওঁ আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে।

²⁵সেই সময়ত বৰ পুতেক পথাৰত আছিল। পাছত তেওঁ আহি ওচৰ পাই, বাজনা আৰু নচাৰ শব্দ শুনিলে। ²⁶তেতিয়া দাসবোৰৰ এটাক মাতি সুধিলে, "এইবোৰ নো কি হৈছে"? ²⁷তেতিয়া দাস জনে কলে "তোমাৰ ভায়েৰা আহিল; আৰু তোমাৰ পিতৃয়ে তেওঁক সুস্থ শৰীৰে পোৱা হেতুকে, পোহনীয়া দামুৰিটো মাৰিব দিলে।"

²⁸তেতিয়া তেওঁৰ খং উঠিল আৰু ভিতৰলৈ যাবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে; পাছত দেউতাক ওলাই আহিল আৰু তেওঁক বিনয়েৰে বুজালে, ²⁹তেতিয়া বৰ পুত্ৰই বাপেকক উত্তৰ দি কলে, "চাওঁক, ইমান বছৰে মই আপোনাৰ সেৱা কৰিলো, কেতিয়াও মই আপোনাৰ আজ্ঞা উলঙ্ঘন কৰা নাই; তথাপি মোৰ বন্ধুসকলৰ লগত প্ৰীতি ভোজ কৰিবলৈ এটি ছাগলী পোৱালিও আপুনি মোক দিয়া নাই। ³⁰কিন্তু আপোনাৰ সৰু লৰা বেশ্যাৰ লগত সকলো ধন খৰছ এতিয়া ঘূৰি আহিছে আৰু আপুনি সি ঘূৰি অহোতেই তাৰ কাৰণে পোহনীয়া দামুৰিটো মাৰিলে"।

³¹তেতিয়া বাপেকে সেই ল'ৰাক কলে, "বোপা তুমি সদায় মোৰ লগত আছা আৰু মোৰ যি যি আছে, সকলো তোমাৰেই। ³²কিন্তু তোমাৰ এই ভায়েৰা মৰা হৈয়ো আকৌ জীয়াই উঠিল; হেৰোৱা হৈয়ো পালো; এই কাৰণে আমি প্ৰীতি ভোজ পাতি আনন্দ কৰিব লাগে।"

১৫ অধ্যায় 16

ধন ব্যৱহাৰ কৰাৰ বিষয়ে এটা দৃষ্টান্ত

¹যীচুৱে শিষ্য সকলক ক'লে: "এজন ধনী মানুহৰ এজন ঘৰগিৰী^[1] আছিল, এই ঘৰগিৰীয়ে ধনী মানুহ জনৰ সম্পদ নষ্ট কৰিছে বুলি অভিযোগ আনিলে।

²তেতিয়া সেই ধনী ব্যক্তি জনে ঘৰগিৰী দায়িত্বত থকা ব্যক্তি জনক মাতি ক'লে, এইবোৰ তোমাৰ বিষয়ে মই কি শুনিছো? তোমাৰ কামৰ হিচাব মোক দিয়া, তুমি আৰু মোৰ ঘৰগিৰী দায়িত্বত থাকিব নোৱাৰা।'

³তেতিয়া সেই ঘৰগিৰী দায়িত্বত থকা ব্যক্তি জনে মনতে ভাবিলে, 'এতিয়া মই কি কৰিম, যদি মোক এই কৰ্মৰ পৰা অতৰাই দিয়ে, মই দিন হাজিৰা কৰি খাবলৈ মোৰ শক্তি নাই আৰু ভিক্ষা কৰিবলৈও মোৰ লাজ লাগে। ⁴মোক ঘৰগিৰী দায়িত্বৰ পৰা অতৰালেও লোক সকলে যাতে তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ মোক নিমন্ত্ৰণ কৰে, সেই কাৰণে কি কৰিব লাগিব তাক মই জানিছো।'

⁵তাৰ পাছত তেওঁ ধনী মানুহ জনৰ প্ৰতিজন ধৰুৱাক মাতিলে আৰু তেওঁ প্ৰথম জনক সুধিলে, 'আমাৰ গৰাকীক কিমান ঋণ পৰিশোধ কৰিবলৈ আছে?' ⁶তেওঁ ক'লে, এশ মোন তেলা। ঘৰগিৰীয়ে তেওঁক ক'লে, 'তোমাৰ তালিকা পত্ৰ খন লোৱা আৰু ইয়াতে সোনকালে পঞ্চাশ লিখা। ⁷তাৰ পাছত আন জনক সুধিলে, 'তোমাৰ কিমান দিব লগীয়া ঋণ আছে?' তেওঁ ক'লে এশ মোন ঘেঁহু। তেতিয়া তেওঁক ক'লে " তোমাৰ তালিকা পত্ৰ খন লোৱা আৰু আশী লিখা। "

⁸তেওঁ সকলো কাম আগ-পাছ বিচাৰ কৰি বুদ্ধিমান লোকৰদৰে কৰিছিল। এই হেতুকে ধনী লোক জনে ঘৰগিৰীক শলাগিলে, কিয়নো পোহৰৰ সন্তানতকৈ এই জগতৰ সন্তানবোৰ নিজ জাতিলৈ অধিক বুদ্ধিৱন্ত। ⁹মই তোমালোকক কওঁ, অযথার্থ ধনেৰে আপোনালোকে নিজলৈ বন্ধু লাভ কৰে, কিন্তু যেতিয়া সম্পদৰ অন্ত পৰিব, তেতিয়া তেওঁলোকে আপোনালোকক অনন্ত নিবাসত গ্ৰহণ কৰিব।

¹⁰যি জন অলপ কথাত বিশ্বাসী তেওঁ অধিক কথাত বিশ্বাসী; যি জন সৰুতকৈ সৰুত অধৰ্মি, তেওঁ অধিকতো অধৰ্মি।

¹¹এই কাৰণে পাৰ্থিৱ ধনত যদি অবিশ্বাসী হোৱা, তেন্তে প্রকৃত ধনত আপোনাক কোনে বিশ্বাস কৰিব? ¹²যদি অন্য লোকৰ বিষয়ত বিশ্বাসী নহোৱা, তেন্তে যি আপোনাৰ নিজৰ তাক কেনেকৈ আপোনাক দিব।

¹³কোনো চাকৰে দুজন গৰাকীৰ ওচৰত খাটিব নোৱাৰে, কিয়নো তেতিয়া তেওঁ এজনক ঘিণ কৰি আন জনক ভাল পাব, নাইবা এজনত আসক্তহৈ আন জনক হয় গ্ৰাণ কৰিব। আপোনালোকে ঈশ্বৰ আৰু ধন এই দুয়োটা বিষয়তে একেলগে খাটিব নোৱাৰা।"

¹⁴এই কথাবোৰ শুনি, ধন লুতীয়া ফৰীচী সকলে তেওঁক উপলুঙা কৰিলে। ¹⁵তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকে মানুহৰ আগত নিজকে নিজে ধাৰ্মিক দেখুৱাওঁতা, কিন্তু ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ হৃদয় জানে; এতেকে মানুহৰ মাজত যি উত্তম, ঈশ্বৰে দেখাত সেয়ে ঘিণলগীয়া।

¹⁶যোহন অহালৈকে বিধান আৰু ভাববাদী সকলৰ বাক্য আছিল; তেতিয়াৰ পৰা ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ শুভবৰ্তা ঘোষণা কৰা হৈছে, প্রতিজনে অতি আগ্ৰহেৰে সেই ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছে। ¹⁷কিন্তু বিধানৰ এক বিন্দু লুপ্ত হোৱাতকৈ আকাশ আৰু পৃথিবী লুপ্ত হোৱা সহজ।

¹⁸যি কোনোৱে নিজৰ পত্নিক বিবাহ বিচ্ছেদ কৰি অন্য মহিলাক বিবাহ কৰায়, তেওঁ ব্যভিচাৰ কৰে; যদি সেই পৰিত্যক্তা মহিলা গৰাকীক আন কোনো লোকে বিয়া পাতে তেৱোঁ ব্যভিচাৰ কৰে।

¹⁹কোনো এজন ধনী মানুহ আছিল। তেওঁ বেঙেনা বৰণীয়া শণ সূতাৰ কাপোৰ পিন্ধি, প্রতিদিনে নিজৰ বহুত সম্পত্তিত উল্লাস কৰি আছিল।

²⁰লাজাৰ নামেৰে গোটেই শৰীৰত ঘা লগা এজন মগনীয়া সেই ধনী ব্যক্তি জনৰ দুৱাৰত থোৱা হৈছিল। ²¹সেই ধনী ব্যক্তি জনৰ টেবুলৰ তলত পৰা থোৱা বস্ত্ৰেৰে পেট পুৰাবলৈ মগনীয়া জনে আশা কৰি বৈ থাকিছিল। তাতে কুকুৰবোৰেও আহি তাৰ ঘাঁবোৰ চেলেকি থাকে।^[2]

²²কালক্ৰমে সেই মগনীয়া জন মৰিল, স্বৰ্গদূত সকলে আহি অব্ৰাহামৰ কোলালৈ তেওঁক লৈ গ'ল। পাছত ধনী ব্যক্তি জনো মৰিল তাতে তেওঁক মৈদাম দিয়া হল। ²³ধনী ব্যক্তি জনে নৰকত অতি যাতনা পাই ওপৰলৈ চকু তুলি চাই বহু দূৰত অব্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ কোলাত লাজাৰক দেখা পালে।

²⁴তেতিয়া ধনী ব্যক্তি জনে চিঞৰি ক'লে, " পিতৃ অব্ৰাহাম, মোৰ প্রতি দয়া কৰক আৰু লাজাৰক ইয়ালৈ পঠাই দিয়ক। তেওঁ আঙুলিৰ আগ পানীত জুবুৰিয়াই, মোৰ জিভা চোঁচ কৰিবলৈ তেওঁক পঠিয়াই দিয়ক।"

²⁵কিন্তু অব্ৰাহামে তেওঁক ক'লে, 'বোপা, তুমি জীয়াই থকা কালত যেনেদৰে নিজকলৈ সুখত আছিলি, সেইদৰে লাজাৰে দুখ পাইছিল, এতিয়া সেই কথা সোঁৱৰণ কৰা; কিন্তু এতিয়া তেওঁ ইয়াত শান্তিত আছে আৰু তুমি হলে যাতনা পাই আছ। ²⁶এতিয়া তোমাৰ আৰু আমাৰ মাজত এক মহাশূন্য স্থাপন কৰা আছে। আমি ইচ্ছা কৰিলেও ইয়াৰ পৰা তুমি থকা ঠাইলৈ যাব নোৱাৰো'।

²⁷ধনী ব্যক্তি জনে ক'লে, "হে পিতৃ, তেনেহলে দয়া কৰি লাজাৰক মোৰ দেউতাৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিয়ক। ²⁸তাতে মোৰ পাঁচ জন ভাই আছে, সিহতক যেন তেওঁ গৈ, আহিবলগীয়া এই যাতনাৰ ঠাইৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দি সান্নিধ্য কৰি দিয়ে।

²⁹কিন্তু অব্ৰাহামে তেওঁক ক'লে, তেওঁলোকৰ বাবে মোচি আৰু ভাববাদী সকল আছে; তেওঁলোকৰ কথা শুনক।' ³⁰তেতিয়া সেই ধনী ব্যক্তি জনে ক'লে, "তেনে নহওঁক পিতৃ অব্ৰাহাম, কিন্তু মৃত সকলৰ মাজৰ পৰা যদি কোনো এজন তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ যায়, তেনেহলে তেওঁলোকে মন পালটাব।

³¹তেতিয়া তেওঁক অব্ৰাহামে ক'লে, " যদি তেওঁলোকে মোচি আৰু ভাববাদী সকলৰ বাক্য নুশুনে, তেনেহলে মৃত সকলৰ মাজৰ পৰা কোনো এজন উঠি গৈ কলেও তেওঁলোকে নুশুনিব।"

16:1 ^[1]

16:21 ^[2]

১৬ অধ্যায় 17

বিঘিনি, ক্ষমা, বিশ্বাস, আৰু নম্ৰতাৰ বিষয়ে শিক্ষা

¹যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "যিহৰ দ্বাৰা পাপ হয়, সেয়া আহিবই: কিন্তু যাৰ দ্বাৰা আহে, তেওঁ সন্তাপৰ পাত্ৰ। ²সকলক মাজৰ এজনকো যদি কোনোৱে পাপৰ পথত লৈ যায়, তেনেহলে তেওঁৰ ডিঙিত জাঁত আৰি সাগৰত পেলাই দিয়া ভাল। ³তোমালোকে নিজৰ বিষয়ত সাৱধান হোৱা। তোমাৰ ভায়ে যদি পাপ কৰে, তেওঁক তিৰস্কাৰ কৰা আৰু তেওঁ যদি অনুতাপ কৰে তেনেহলে তেওঁক ক্ষমা কৰা। ⁴তেওঁ যদি এদিনৰ ভিতৰত তোমাৰ বিৰুদ্ধে সাত বাৰ পাপ কৰে আৰু সাত বাৰেই উভতি আহি কয়, "মই মন-পালটন কৰিছোঁ"; তেতিয়াও তেওঁক ক্ষমা কৰিবা। "

⁵তেতিয়া পাঁচনি সকলে প্ৰভুক ক'লে, " আমাৰ বিশ্বাস বঢ়াই দিয়ক। " ⁶তেতিয়া প্ৰভুৱে কলে, " এটি সৰিয়হ গুটিৰ সমান যদি তোমালোকৰ বিশ্বাস হয়, তেনেহলে তুমি এই নুনি গছক কব পাৰিবা 'উভালি যা আৰু সাগৰত ৰোৱা হ'; তেতিয়া দেখিবা সি তোমাৰ কথা শুনিছে।

⁷তোমালোকৰ মাজত কাৰোবাৰ দাসে হাল বাই, বা ভেৰা চৰাই পথাৰৰ পৰা যেতিয়া আহে, তেতিয়া তেওঁক কবা নে-"তুমি এতিয়াই আহা, ভোজনত বহা। " ⁸তাতকৈ তেওঁক নকবা নে, "মোৰ খোৱা বস্তু যুগুত কৰা আৰু মই খাই বৈ আজৰি নহওঁ মানে, কঁকালত গামোচা বান্ধি মোৰ আলপৈচান ধৰা; পাছত তুমিও খোৱা-বোৱা কৰিবা। " ⁹সেই দাসে তেওঁৰ আজ্ঞা দিয়া অনুসাৰে কাৰ্য কৰা কাৰণে তেওঁক কি ধন্যবাদ দিব?

¹⁰তোমালোকৰ বাবেও সেই একেই কথাৰ প্ৰযোজ্য। তোমালোকক যি কাৰ্য কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়া হৈছে, সেইদৰে সকলোবোৰ কাৰ্য কৰাৰ পাছত কবা, 'আমি অযোগ্য দাস, আমাৰ কৰ্তব্যহে আমি কৰিলোঁ। ' "

দহ জন কুষ্ঠ ৰোগীক সুস্থ কৰা

¹¹যীচুৱে যিৰূচালেমলৈ যাওঁতে, চমৰীয়া আৰু গালীলৰ কাষেদি গৈ আছিল। ¹²সেই সময়ত এখন গাঁৱত সোমোওঁতে দহ জন কুষ্ঠ ৰোগীয়ে দূৰত থিয় হৈ তেওঁক দেখা দি, ¹³বৰ মাতৰে ক'লে, "হে যীচু, মহাশয়, আমাক দয়া কৰক। "

¹⁴তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক দেখি ক'লে, "তোমালোকে গৈ পুৰোহিত সকলৰ আগত নিজকে নিজে দেখুওৱাওঁ। " পাছত তেওঁলোক গৈ থাকোতে শুচি হ'ল। ¹⁵তাতে তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে, নিজকে সুস্থ হোৱা দেখি, বৰ মাতৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি উলটি আহিল; ¹⁶আৰু যীচুৰ চৰণত উবুৰি হৈ পৰি তেওঁৰ স্তুতি কৰিবলৈ ধৰিলে; সেই লোক জন, চমৰীয়া আছিল। ¹⁷ইয়াকে দেখি যীচুৱে কলে, " তোমালোক দহ জনেই শুচি নহলা নে? তেনেহলে আন ন জন ক'ত? ¹⁸এই অন্য জাতি মানুহ জনৰ বাহিৰে আন কোনো এজনে ঈশ্বৰক স্তুতি কৰিবলৈ কিয় উলটি নাছিল? " ¹⁹পাছত যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "উঠা আৰু যোৱা; তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে। "

ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আগমণৰ বিষয়ে শিক্ষা

²⁰ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কেতিয়া আহিব বুলি ফৰীচী সকলে এই কথা সোধাত, তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, ²¹"ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য দৃশ্যৰূপে নাহে; ইয়াতে বা সেইখিনিতে চোৱা, এনে কথা কোনোৱে নকব; কাৰণ চাওঁক, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আপোনালোকৰ ভিতৰতে আছে। "

²²পাছত যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "যি কালত তোমালোকে মানুহৰ পুত্ৰৰ এটা দিন দেখিবলৈ ইচ্ছা কৰিবা, কিন্তু দেখিবলৈ নাপাবা, সেই কাল আহিব। ²³মানুহবোৰে তেতিয়া চোৱা, সৌ তাত আছে; চোৱা, ইয়াত আছে, এই বুলি তোমালোকক ক'ব; কিন্তু তোমালোক নাযাবা আৰু তেওঁলোকৰ পাছে পাছে নচলিবা। ²⁴কিয়নো বিজুলীয়ে যেনেকৈ আকাশৰ এফালে ওলালে, আকাশৰ আন ফাললৈকে পোহৰ কৰে, মানুহৰ পুত্ৰৰ দিনতো সেইদৰেই হ'ব।

²⁵কিন্তু প্ৰথমতে তেওঁ অনেক দুখ ভোগ কৰি, এই কালৰ মানুহৰ দ্বাৰাই অগ্ৰাহ্য হ'ব লাগিব। ²⁶নোহৰ সময়ত যেনেকুৱা হৈছিল, মানুহৰ পুত্ৰৰ সময়তো তেনেকুৱাই হ'ব। ²⁷নোহ জাহাজত উঠা দিনলৈকে লোক সকলে ভোজন-পান কৰিছিল, বিয়া কৰিছিল আৰু বিয়াও দিছিল।

²⁸সেইদৰে লোটৰ সময়তো লোক সকলে ভোজন-পান কৰিছিল, কিনা-বেচা, ৰুৱা-পোতা আৰু ঘৰ সাজিছিল। ²⁹কিন্তু যিদিনা লোট চদোমৰ পৰা ওলাই আহিল, সেই দিনাই আকাশৰ পৰা জুই আৰু গন্ধক বৰষিল আৰু সেই ঠাইৰ সকলোকে ধ্বংস কৰিলে। ³⁰সেইদৰে মানুহৰ পুত্ৰ প্ৰকাশিত হোৱা দিনতো হ'ব। ³¹সেইদিনা কোনোবা যদি ঘৰৰ ওপৰত আছে কিন্তু তেওঁৰ নিজৰ বস্তুবোৰ যদি ঘৰৰ ভিতৰত আছে, তেন্তে তেওঁ বস্তুবোৰ আনিবলৈ নানামক। তেনেদৰে কোনোবা যদি পথাৰত আছে, তেওঁ কোনো বস্তু লবলৈ উলটি নাহক।

³²লোটৰ তিৰোতাক সোঁৱৰা। ³³যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ ৰাখিবলৈ বিচাৰে, তেওঁ তাক হেৰুৱাব। কিন্তু যি কোনোৱে প্ৰাণ হেৰুৱায়, তেওঁ তাক বচাব।

³⁴মই তোমালোকক কওঁ, সেই ৰাতি দুজন মানুহ একে শয্যাতে থাকোঁতে, এজনক গ্ৰহণ কৰা হ'ব, আন জনক ত্যাগ কৰা হ'ব। ³⁵দুজনী তিৰোতাই একে লগে জাঁতেৰে ডলি থাকোঁতে এজনীক গ্ৰহণ কৰা হ'ব। ³⁶দুজন মানুহ পথাৰত থাকোঁতে এজনক গ্ৰহণ কৰা হ'ব, এজনক ত্যাগ কৰা হ'ব।" ³⁷তেতিয়া তেওঁলোকে উত্তৰ দি তেওঁক সুধিলে, "ক'ত প্ৰভু?" তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "য'ত মৰা শ থাকে, তাতে শপুনো গোট খায়।"

১৭ অধ্যায় 18

সফল প্ৰাৰ্থনাৰ বিষয়ে দুটা দৃষ্টান্ত

¹নিৰাশ নোহোৱাকৈ তেওঁলোকে যেন সকলো সময়তে প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত, এই বিষয়ে বুজি পাবৰ কাৰণে যীচুৱে তেওঁলোকক এই দৃষ্টান্ত দি কলে, ²"এখন নগৰত ঈশ্বৰলৈ ভয় নকৰা, মানুহকো নমনা, এনে এজন বিচাৰক আছিল।

³সেই নগৰত এজনী বাৰী মহিলাও আছিল; তেওঁ সেই বিচাৰকৰ ওচৰলৈ আহি নিবেদন কৰিলে যে, অন্যাৰ্যৰ প্ৰতিকাৰ কৰি মোৰ বিপক্ষৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰক। ⁴তাতে তেওঁ কিছু দিনলৈ সন্মত নহ'ল; কিন্তু পাছত নিজৰ মনতে ক'লে, মই যদিও ঈশ্বৰক ভয় নকৰোঁ, আৰু মানুহকো নামানো, ⁵তথাপি এই বিধবা গৰাকীয়ে মোক বাৰে বাৰে আমনি দিয়াৰ কাৰণে, অন্যাৰ্যৰ প্ৰতিকাৰ কৰি উদ্ধাৰ কৰিম; নহলে তেওঁ পুণৰ আহি মোক আমনি দিব।"

⁶পাছত প্ৰভুৱে ক'লে, সেই অধাৰ্মিক বিচাৰকে কি কয় 'শুনা। ⁷তেন্তে ঈশ্বৰলৈ দিনে ৰাতিয়ে কাকুতি কৰা তেওঁৰ যি মনোনীত লোকৰ ভালৰ অৰ্থে তেওঁ শত্ৰুক শাস্তি দিবলৈ পলম কৰে, তেওঁ অন্যাৰ্যৰ প্ৰতিকাৰ কৰি সেই লোকক উদ্ধাৰ নকৰিব নে? ⁸মই তোমালোকক কওঁ, তেওঁ সোনকালে আহিব আৰু অন্যাৰ্যৰ প্ৰতিকাৰ কৰি তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিব। তথাপি যেতিয়া মানুহৰ পুত্ৰ আহিব, তেতিয়া পৃথিৱীত বিশ্বাস পাব নে?"

⁹ইয়াৰ পাছত, নিজকে ধাৰ্মিক বুলি ভবা আৰু আন লোকক হেয়জ্ঞান কৰা, এনে কিছুমান লোকৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ এই দৃষ্টান্ত দিলে। ¹⁰"দুজন মানুহে ধৰ্মধামত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ গ'ল; তেওঁলোকৰ এজন ফৰীচী, আন জন কৰ সংগ্ৰহকাৰী।

¹¹ফৰীচীয়ে থিয় হৈ নিজৰ মতে এইদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, "হে ঈশ্বৰ, মই আন মানুহৰ নিচিনা অপহাৰক, অন্যাৰ্যকাৰী, ব্যভিচাৰী, নাইবা এই কৰ সংগ্ৰহকাৰী জনৰ নিচিনাও নহওঁ, এই কাৰণে মই তোমাৰ স্তুতি কৰোঁ। ¹²মই সপ্তাহত দুবাৰ লযোন দিওঁ; আৰু মোৰ সকলো আয়ৰ দশম ভাগ দান কৰোঁ।"

¹³কিন্তু কৰ সংগ্ৰহকাৰী সকলে আতৰত থিয় হৈ, স্বৰ্গৰ ফালে চকু তুলিবলৈ সাহস নকৰিলে, কিন্তু নিজৰ হিয়া ভুকুৱাই ভুকুৱাই ক'লে, "হে ঈশ্বৰ, মই এজন পাপী; মোলৈ প্ৰায়শ্চিত্তৰ দ্বাৰাই প্ৰসন্ন হওঁক।" ¹⁴মই তোমালোকক কওঁ, সেই ব্যক্তি জন ধাৰ্মিক বুলি গন্য নহব, কিন্তু এই জনহে গন্য হৈ নিজৰ ঘৰলৈ গ'ল; কিয়নো যি কোনোৱে নিজকে নিজে বৰ বুলি মানে, তেওঁক সৰু কৰা হ'ব; কিন্তু যি কোনোৱে নিজকে নিজে সৰু বুলি মানে, তেওঁক বৰ কৰা হ'ব।"

শিশু সকললৈ যীচুৰ অনুগ্ৰহ

¹⁵এদিন লোক সকলে নিজ নিজ শিশুবোৰক যীচুৱে চুই আশীৰ্বাদ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে; কিন্তু শিশ্য সকলে এইবোৰ দেখি তেওঁলোকক ডাৰি দিলে। ¹⁶তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ওচৰলৈ মাতি কলে, শিশুবোৰক মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিয়া, নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এনেকুৱা লোকৰ বাবে।" ¹⁷এই দৃষ্টান্তটো দিয়াৰ পাছত তেওঁ ক'লে, "তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে শিশুবোৰৰ নিচিনা হৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁ তাত কোনোমতে সোমাবলৈ নাপাব।"

এজন ধনী শাসনকৰ্তাৰ প্ৰশ্ন আৰু উত্তৰ

¹⁸এজন ধনী শাসনকৰ্তাই সুধিলে-"হে সৎ গুৰু, মই কি কৰি অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হ'ম?" ¹⁹যীচুৱে কলে, "কিয় মোক সৎ বুলি কৈছা? ঈশ্বৰৰ বাহিৰে সৎ কোনো নাই।" ²⁰তুমি ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাবোৰ জানা নে, ব্যভিচাৰ নকৰিবা, নৰ-বধ নকৰিবা, চুৰ নকৰিবা, মিছা সাক্ষ্য নিদিবা, তোমাৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰিবা।" ²¹তাতে শাসনকৰ্তাই ক'লে, "ডেকা কালৰে পৰা মই এই সকলো বোৰ পালন কৰি আছো।"

²²যীচুৱে এই কথা শুনি, তেওঁক ক'লে, "এতিয়াও এটা বিষয়ত তোমাৰ ক্ৰটি আছে; তোমাৰ যি যি আছে, আটাইবোৰ বেছি দৰিদ্ৰ সকলক বিলাই দিয়া, তেতিয়াহে স্বৰ্গত তোমাৰ ধন হব; তাৰ পাছত মোৰ পাছে পাছে আহা।" ²³তেওঁ যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ শোকাভূৰ হ'ল, কিয়নো তেওঁ বৰ ধনী আছিল।

24তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক দেখি ক'লে, "ধনৱন্ত লোক সকল ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমোৱা কেনে দুঃসাধ্য! 25কিয়নো ধনী লোক "ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত" সোমোৱাতকৈ, বেজীৰ বিন্ধাৰে উট সৰকি যোৱাই সহজ।

26যি সকল লোকে এই কথা শুনিলে তেওঁলোকে ক'লে, "তেন্তে কোনে পৰিত্ৰাণ পাব?" 27যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, "যিবোৰ কথা মানুহৰ দেখাত অসাধ্য, সেইবোৰ কৰ্ম ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত সাধ্য।"

28তেতিয়া পিতৰে ক'লে, "চাওঁক, আমি নিজৰ সকলো এৰি আপোনাৰ পাছে পাছে আহিলো।" 29তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কাৰণে যি কোনোৱে ঘৰ, তিৰোতা, ভায়েক, মাক-বাপেক, বা সন্তান সকলক ত্যাগ কৰে, 30এই পৃথিৱীত তেওঁৰ অধিক গুণ, আৰু পৰকালত "অনন্ত জীৱন" নাপাব, এনে কোনো নাই।"

নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থান বিষয়ে তৃতীয় বাৰ জনোৱা

31পাছত তেওঁ বাৰ জন পাঁচনিক লগত লৈ তেওঁলোকক ক'লে, "চোৱা, আমি যিৰূচালেমলৈ যাত্ৰা কৰিছোঁ; তাতে ভাববাদী সকলৰ দ্বাৰাই যি যি লিখা আছে, সেই সকলো কথা মানুহৰ পুত্ৰত সিদ্ধ হ'ব। 32কিয়নো পৰজাতি লোকৰ হাতত তেওঁক শোধাই দিয়া হ'ব; তাতে মানুহে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰিব, অপমান কৰিব, তেওঁৰ গাত খুই পেলাব, 33আৰু চাবুকোৰে কোবাই তেওঁক বধ কৰিব; পাছত তিনি দিনৰ দিনা তেওঁ আকৌ উঠিব।"

34কিন্তু এই কথা তেওঁ কিয় ক'লে, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে একো নুবুজিলে; তেওঁলোকৰ পৰা এই বাক্য গোপন কৰি ৰখাৰ বাবে, যি বাক্য কোৱা হ'ল; সেই বাক্যৰ বিষয়ে তেওঁলোকে একো নাজানিলে।

যিৰীহোত এজন অন্ধক চকু দিয়া

35পাছত তেওঁ যিৰীহোৰ ওচৰ পোৱাত, এজন অন্ধই বাটৰ কাষত বহি ভিক্ষা কৰি আছিল। 36তাতে মানুহৰ দল এটাই সেই বাটেদি যোৱা শুনি, তেওঁ তাৰ কাৰণ সুধিলে। 37তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "নাচৰতীয়া যীচু এই বাটেদি গৈ আছে।"

38তেতিয়া তেওঁ ৰিঙিয়াই ক'লে, "হে যীচু, দায়ুদৰ সন্তান, মোক দয়া কৰক।" 39তাতে তেওঁক মনে মনে থাকিবৰ বাবে আগে আগে যোৱা মানুহবোৰে আহি তেওঁক ডাবি দিলে; কিন্তু তেওঁ তেতিয়া বেচিকৈ আটাহ পাৰি ক'লে, "হে দায়ুদৰ সন্তান, মোক দয়া কৰক।"

40তেতিয়া যীচু থমকি ৰ'ল আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ মানুহ জনক আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে। 41পাছত তেওঁ ওচৰলৈ অহাত, যীচুৱে তেওঁক সুধিলে, "মই কি কৰাটো তোমাৰ ইচ্ছা?" তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "হে প্ৰভু, মই যেন দেখিবলৈ পাওঁ।"

42তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি দৃষ্টি পোৱা; তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক ৰক্ষা কৰিলে।" 43সেই সময়ত তেওঁ দৃষ্টি পালে আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল; মানুহবোৰে এই কাৰ্য দেখা পাই ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিব ধৰিলে।

১৮ অধ্যায় 19

চক্ৰেয়ৰ মন পালটন

1পাছত যীচু যিৰীহো নগৰত সোমাই সেই নগৰৰ মাজেদি যাবলৈ ধৰিলে। 2সেই নগৰত চক্ৰেয় নামৰ এজন মানুহ আছিল। তেওঁ কৰ সংগ্ৰহক সকলৰ প্ৰধান আৰু ধনী আছিল।

3তেওঁ যীচুক চাবলৈ অৰ্থাৎ যীচু নো কোন হয় জানিবৰ বাবে, তেওঁক চাবলৈ বহুত চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু মানুহৰ ভিৰ বেছি হোৱা বাবে যীচুক দেখা নাপালে, কাৰণ তেওঁ চুটি-চাপৰ লোক আছিল। 4সেয়েহে তেওঁ সকলোৰে আগত বেগাই গ'ল আৰু যি পথেৰে যীচু আহি আছিল, সেই পথৰ কাষত থকা ডিমৰু গছ এজোপাত উঠি যীচুক চাবলৈ ধৰিলে।

5পাছত যীচুৱে সেই ঠাই পাওঁতে, ওপৰলৈ চাই তেওঁক দেখি ক'লে, "হে চক্ৰেয়, বেগাই নামি আহা, কিয়নো মই আজি তোমাৰ ঘৰত থাকিব লাগে।" 6তেতিয়া তেওঁ বেগাই নামি আহি, আনন্দেৰে তেওঁক আলহী কৰি ৰাখিবলৈ লৈ গ'ল। 7তাকে দেখি সকলোৱেই ভোৰভোৰাই কবলৈ ধৰিলে, "এওঁ এজন পাপী মানুহৰ ঘৰত আলহী হ'বলৈ গৈছে।"^[1]

৪তেতিয়া চক্ৰেই প্ৰভুৰ আগত থিয় হৈ ক'লে, "হে প্ৰভু, চাওঁক মোৰ যি সম্পত্তি আছে, তাৰ আধাখিনি দৰিদ্ৰ লোকক দান কৰোঁ আৰু মিছা অপবাদ দি, কোনো মানুহৰ পৰা যদি কিবা লৈছোঁ, তেন্তে তাৰ চাৰি গুণ^[2] ওভোতাই দিওঁ।" ৯তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "আজি এই ঘৰলৈ পৰিত্ৰাণ আহিল; কিয়নো এৱোঁ অৱ্ৰাহামৰেই সন্তান। ১০কাৰণ, যি হেৰাল, তাক বিচাৰি ৰক্ষা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰ আহিল।"^[3]

দহ মিনা ৰূপৰ দৃষ্টান্ত

১১তেতিয়া লোক সকলে এইবোৰ কথা শুনি আছিল, তেতিয়া তেওঁ যিৰূচালেমৰ ওচৰ পোৱাত আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এতিয়াই প্ৰকাশিত হ'ব বুলি তেওঁলোকে ভাবি থকাত, তেওঁ পুনৰ এটা কথা দৃষ্টান্ত দি কবলৈ ধৰিলে,^[4] ১২"এজন ভদ্ৰবংশীয় লোকে তেওঁৰ নিজৰ বাবে ৰাজপদ লৈ উলটি আহিবলৈ দূৰ দেশলৈ যাত্ৰা কৰিলে।

১৩তেওঁ যোৱা সময়তে তেওঁৰ দহ জন দাসক মাতি আনি, তেওঁলোকক দহ মিনা* ৰূপ দি ক'লে, 'মই আহি নোপোৱালৈকে বেপাৰ কৰিবা'

১৪কিন্তু তেওঁৰ স্বদেশীয় সকলে তেওঁক ঘিণ কৰি, তেওঁৰ পাছত দূত পঠাই কোৱালে, বোলে, 'আমাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ, সেইজন মানুহ আমাক নালাগে।' ১৫তাৰ পাছত তেওঁ ৰাজপদ লৈ উলটি আহিল আৰু যি সকল দাসক তেওঁ ধন দি গৈছিল, তেওঁলোকে কি ব্যৱসায় কৰিলে; সেই বিষয়ে জানিবৰ বাবে তেওঁলোকক মাতি পঠালে।

১৬তেতিয়া প্ৰথম জন দাসে আহি ক'লে, 'হে প্ৰভু, আপোনাৰ মিনাৰ দ্বাৰাই দহ মিনা লাভ পোৱা হ'ল।' ১৭তাতে তেওঁ তাক ক'লে, 'চাবাইচ, উত্তম দাস; তুমি অতি অলপ বিষয়তে বিশ্বাসী হ'লা; তুমি দহ খন নগৰৰ ওপৰত ক্ষমতাপ্ৰাপ্ত হোৱা।'

১৮পাছত দ্বিতীয় জন দাসে আহি ক'লে, 'হে প্ৰভু, আপোনাৰ মিনাৰ দ্বাৰাই পাঁচ মিনা হ'ল।' ১৯তাতে ভদ্ৰবংশীয় লোক জনে তেওঁক ক'লে, 'তুমিও পাঁচ খন নগৰৰ ওপৰত ক্ষমতাপ্ৰাপ্ত হোৱা।'

২০আৰু আন এজন দাসে আহি ক'লে, 'হে প্ৰভু, মই আপোনাৰ মিনা গামোচাতে বান্ধি ৰাখিছোঁ, এয়া চাওঁক, ২১কিয়নো আপুনি কঠিন মানুহ, যিহক থৈ যোৱা নাই, তাকে তোলে আৰু যিহক বোৱা নাই, তাকে দায়; এই হেতুকে মই আপোনালৈ ভয় কৰিলোঁ।'

২২ভদ্ৰবংশীয় লোক জনে তেওঁক ক'লে, 'হেৰ দুই দাস, তোৰ নিজৰ মুখৰ কথাৰেই তোৰ সোধ-বিচাৰ কৰিম; মই কঠিন মানুহ, যিহকে থোৱা নাই, তাকে তোলে, যিহকে বোৱা নাই, তাকে দাওঁ, ইয়াকে তই জানিছিলি; ২৩তেন্তে কি কাৰণে মোৰ ধন মহাজনৰ হাতত নখলি? মহাজনৰ তাত থোৱা হ'লে, মই আহি সুতে সৈতে তাক উলিয়াই ললোঁহেঁতেন?'

২৪পাছত ওচৰত থিয় হৈ থকা সকলক তেওঁ ক'লে, 'ইয়াৰ পৰা সেই মিনা লৈ, যাৰ দহ মিনা আছে, তাক দিয়া।' ২৫তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, 'হে প্ৰভু, তাৰ দহ মিনা আছেই।'

২৬'মই তোমালোকক কওঁ, যাৰ আছে, তেওঁকেই দিয়া হ'ব;'^[5] কিন্তু যাৰ নাই, তেওঁৰ যি আছে, তাকো তেওঁৰ পৰা নিয়া হ'ব। ২৭কিন্তু মোৰ সেই যি শত্ৰুবোৰে, সিহঁতৰ ওপৰত মই ৰাজত্ব কৰাতো নিবিচাৰিলে, সিহঁতক ইয়ালৈ আনি মোৰ আগতে বধ কৰাইক।''

যীচুৰ জয়-যাত্ৰা

২৮এই সকলো কথা কোৱাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকৰ আগে আগে যিৰূচালেম অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলে।

২৯পাছত তেওঁ জৈতুন পৰ্বতৰ কাষৰ বৈৎফগী আৰু বৈথনিয়া গাৱঁৰ ওচৰ পোৱাত, তেওঁ দুজন শিষ্যক এই আদেশ দি পঠিয়াই ৩০ক'লে, "সনুখৰ গাওঁ খনলৈ তোমালোক যোৱা; তাত সোমাওঁতে, কোনো মানুহে কেতিয়াও নুঠা এটা গাধ পোৱালি বান্ধি থোৱা দেখিবা; সেই পোৱালিটো মুকলি কৰি মোৰ ওচৰলৈ আনাই; ৩১আৰু তাক কিয় মেলিছা বুলি যদি কোনোবাই তোমালোকক সোধে, তেন্তে এইদৰে ক'বা, 'প্ৰভুৰ ইয়াৰ প্ৰয়োজন আছে।''

৩২তেতিয়া যি সকলক পঠোৱা হ'ল, তেওঁলোকে যীচুৱে কোৱাৰদৰেই সকলোকে পালে। ৩৩তেওঁলোকে গৈ গাধ পোৱালিটো মেলেতেই তাৰ গৰাকী সকলে সুধিলে, "গাধ পোৱালিটো কিয় মেলিছা?" ৩৪তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, "প্ৰভুক ইয়াৰ প্ৰয়োজন আছে।" ৩৫পাছত যীচুৰ ওচৰলৈ সেই গাধ পোৱালিটো আনিলে আৰু তেওঁলোকে নিজ নিজ কাপোৰ তাৰ পিঠিত পাৰি দি, তাৰ ওপৰত যীচুক বহুৱালে; ৩৬আৰু তেওঁ গৈ থাকোতে মানুহবোৰে তেওঁলোকৰ কাপোৰবোৰ বাটত পাৰি দিলে।

৩৭পাছত তেওঁ যিৰূচালেমৰ ওচৰ আহি পাওঁতে জৈতুন পৰ্বতৰ পৰা নামি যোৱা ঠাইত, গোটেই শিষ্য সকলে, যি যি পৰাক্ৰম-কাৰ্য্য দেখিছিল, তাৰ কাৰণে বৰ মাতেৰে ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে, ৩৮বোলে, "প্ৰভুৰ নামেৰে যি জন ৰজা আহিছে,^[6] তেওঁ ধন্য! স্বৰ্গত কুশল, ^[7] আৰু উৰ্দ্ধলোকত প্ৰশংসা হওক!"

³⁹তেতিয়া লোক সকলৰ মাজৰ পৰা ফৰীচী সকলৰ কোনো কোনোৱে আহি তেওঁক ক'লে, "হে গুৰু, আপোনাৰ শিষ্য সকলক ডবিয়াওক।

⁴⁰তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, " মই তোমালোকক কওঁ, এওঁলোকে মনে মনে থাকিলে, শিলবোৰে আটাই পাৰিব। "

যিক্ৰচালেমৰ কাৰণে বিলাপ কৰা

⁴¹পাছত যীচু ওচৰলৈ আহি যিক্ৰচালেম নগৰ দেখি কান্দিলে ⁴²আৰু কলে, " হয়! হয়! তোমাৰ এইদিনত শান্তিজনক কি, সেই বিষয়ে তুমি জনা হ'লে! কিন্তু এতিয়া তোমাৰ চকুৰ পৰা সেইবোৰ লুকুৱা হৈছে।

⁴³কিয়নো তোমাৰ কৃপাদৃষ্টিৰ কাল তুমি নজনা কাৰণে, যি কালত তোমাৰ শত্ৰুবোৰে তোমাৰ চাৰিওফালে গড় বান্ধি তোমাক বেৰি ধৰিব আৰু চাৰিওফালৰ পৰা তোমাক আগচি ধৰিব, ⁴⁴সেই কালত তেওঁলোকে তোমাক আৰু তোমাৰ ভিতৰত থকা সন্তান সকলক একেলগে মাটিৰ সমান কৰিব। তোমাৰ এটা শিলৰ ওপৰত এটা শিল থাকিব নিদিব; কাৰণ তোমাৰ তত্ত্বাবধানৰ বাবে ঈশ্বৰ যে তোমাৰ ওচৰলৈ আহিল, সেই কথা তুমি নুবুজিলা। "

মন্দিৰ পৰিস্কাৰ কৰা

⁴⁵পাছত^[8] তেওঁ যিক্ৰচালেম মন্দিৰত সোমাই, তাত থকা বিক্ৰেতা সকলক বাহিৰ কৰিবলৈ ধৰিলে, আৰু ⁴⁶সিহঁতক ক'লে, " লিখা আছে, 'মোৰ ঘৰ প্ৰাৰ্থনাৰ ঘৰ হ'ব,'^[9] কিন্তু তোমালোকে তাক ডকাইতৰ গুহা কৰিলাইক।"^[10]

⁴⁷তেতিয়াৰে পৰা যীচুৱে নিতৌ সেই মন্দিৰত উপদেশ দি আছিল। তাৰ প্ৰধান পুৰোহিত, অধ্যাপক আৰু প্ৰধান লোক সকলে তেওঁক বধ কৰিবলৈ ছল বিচাৰিলে; ⁴⁸কিন্তু সকলো মানুহে তেওঁৰ কথা একান্তমনে শুনি থকাত, তেওঁলোকে কি কৰিব পাৰিব, তাৰ একো নিশ্চয় কৰিব নোৱাৰিলে।

19:7 ^[1]

19:8 ^[2]

19:10 ^[3]

19:11 ^[4]

19:26 ^[5]

19:38 ^[6]

19:38 ^[7]

19:45 ^[8]

19:46 ^[10]

19:46 ^[9]

১৯ অধ্যায়। 20

যীচুৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

¹এদিন যীচুৱে যিক্ৰচালেম মন্দিৰত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰি, লোক সকলক যেতিয়া উপদেশ দি আছিল, তেতিয়া পৰিচাৰক সকলৰ সৈতে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। ²তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "আমাক কোৱা, তুমি কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰিছা? বা তোমাক এই ক্ষমতা দিওঁতা জন কোন?"

³তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "ময়ো তোমালোকক এটা প্ৰশ্ন সোধোঁ, তোমালোকে মোক উত্তৰ দিয়া! ⁴যোহনৰ বাপ্তিস্ম স্বৰ্গৰ পৰা, নে মানুহৰ পৰা হৈছিল?"

⁵তেতিয়া তেওঁলোকে ইজনে সিজনে বিবেচনা কৰি ক'লে, "'স্বৰ্গৰ পৰা' বুলি যদি কওঁ, তেন্তে তেওঁত কিয় বিশ্বাস নকৰিলা বুলি তেওঁ ক'ব।

⁶কিন্তু আমি যদি কওঁ-"মানুহৰ পৰা", তেনেহলে লোক সকলে আমাক শিল দলিয়াই মাৰিব; কাৰণ লোক সকলে যোহনক এজন ভাববাদীৰূপে দৃঢ় বিশ্বাস কৰে।"

⁷তেওঁলোকে তেতিয়া উত্তৰ দি ক'লে, " সেয়ে ক'ৰ পৰা আহিল, সেই বিষয়ে আমি নাজানো। " ⁸তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " তেনেহলে, কি ক্ষমতাৰে মই এইবোৰ কৰোঁ, সেই বিষয়ে ময়ো তোমালোকক নকওঁ। "

কেইজনমান বিশ্বাসঘাতক খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

9পাছত তেওঁ লোক সকলৰ আগত এই দৃষ্টান্ত দি ক'বলৈ ধৰিলে, " এজন মানুহে দ্রাক্ষাবাৰী পাতি^[1] তাক খেতিয়ক সকলৰ হাতত গতাই দি বহু দিনৰ কাৰণে আন দেশলৈ গ'ল। 10পাছত সেই খেতিয়ক সকলে দ্রাক্ষাবাৰীৰ গুটিৰ অংশ তেওঁক যেন দিয়ে, এই কাৰণে বতৰৰ দিনত, তেওঁ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ এজন দাসক পঠাই দিলে। কিন্তু খেতিয়ক সকলে তেওঁক কোবাই, শুদা-হাতে খেদি দিলে।

11আকৌ তেওঁ আন এজন দাসক পঠিওৱাত, তেওঁলোকে তেওঁকো কোবাই, অপমান কৰি শুদা-হাতে খেদি দিলে। 12তৃতীয় বাৰ আন এজনক পঠিওৱাত, তেওঁলোকে তেওঁকো আঘাত কৰি বাহিৰলৈ পেলাই দিলে।

13তেতিয়া দ্রাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে ক'লে, 'মই কি কৰিম? মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰক পঠাই দিম; কিজানি তেওঁলোকে তেওঁক আদৰ কৰিব!' 14কিন্তু খেতিয়ক সকলে তেওঁক দেখি ইজনে সিজনে কোৱা-মেলা কৰি ক'লে, 'এৱেঁই উত্তৰাধিকাৰী;^[2] আহা, উত্তৰাধিকাৰ আমাৰ হ'বলৈ এওঁক বধ কৰোঁহক।'

15এই বুলি তেওঁলোকে তেওঁক দ্রাক্ষাবাৰীৰ পৰা বাহিৰ কৰি বধ কৰিলে। এই হেতুকে সেই দ্রাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে তেওঁলোকক কি কৰিব?

16তেওঁ আহি সেই খেতিয়ক সকলক সংহাৰ কৰি, আন লোকৰ হাতত দ্রাক্ষাবাৰী দিব। "তেতিয়া এই কথা শুনা লোক সকলে ক'লে, " এনে নহওঁক! "

17তাতে তেওঁ তেওঁলোকলৈ চাই ক'লে, " এই লিখা বচনৰ অৰ্থ কি?

'তেন্তে ঘৰ-সজা সকলে যি শিল অগ্ৰাহ্য কৰিলে, সেয়ে চুকৰ প্ৰধান শিল হ'ল'?'^[3]

18সেই শিলৰ ওপৰত যি কোনো পৰিব, তেওঁ ডোখৰ-ডোখৰকৈ ভাগি যাব; কিন্তু যাৰ ওপৰত সেই শিল পৰিব, তেওঁক ধূলিৰ দৰে গুড়ি কৰি পেলাব। "

ৰাজকৰ, পুনৰুত্থান আৰু দায়ুদৰ সন্তানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

19অধ্যাপক আৰু প্ৰধান পুৰোহিত সকলে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যীচুৱে এই দৃষ্টান্ত ক'লে বুলি জানি, সেই সময়তেই তেওঁক হাতে-হাতে ধৰিবলৈ উপায় বিচাৰিলে; কিন্তু লোক সকলৰ বাবে ভয় কৰিলে। 20তাতে তেওঁলোকে তেওঁলৈ সান্নিধ্যৰ সতৰ্ক দৃষ্টি ৰাখি, তেওঁৰ কথাত যেন দায় ধৰিব পাৰে আৰু তেওঁক দেশাধিপতিৰ ক্ষমতা আৰু শাসনত যেন শোধাই দিব পাৰে, এই কাৰণে সাধুৰ বেশ ধৰা কিছুমান চোৰাংচোৱা পঠাই দিলে।

21পাছত তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, " হে গুৰু, আপুনি যথার্থৰূপে কথা কৈছে আৰু উপদেশ দিছে আৰু কাৰো মুখলৈ নাচাই সঁচাকৈ ঈশ্বৰৰ পথ দেখুৱাইছে, ইয়াক আমি জানো। 22কিন্তু আইনমতে আমি চীজাৰক কৰ দিব পায় নে নাপায়? "

23যীচুৱে তেওঁলোকৰ চতুৰালি বুজি তেওঁলোকক ক'লে, 24" মোক এটা আধলি দেখুওৱা। ইয়াত কাৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তি আৰু নাম দিয়া আছে? "তেওঁলোকে ক'লে, " চীজাৰৰ। "

25তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " তেন্তে যি চীজাৰৰ, সেই চীজাৰক দিয়া আৰু যি ঈশ্বৰৰ, তাক ঈশ্বৰক দিয়া। " 26তাতে অধ্যাপক আৰু প্ৰধান পুৰোহিত সকলে লোক সকলৰ আগত তেওঁৰ কথাত দোষ ধৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁৰ উত্তৰত কেৱল বিস্ময় মানি নিজম দি থাকিল।

27পাছত পুনৰুত্থান নাই বুলি কোৱা চন্দুকী সকলৰ কোনো কোনোৱে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, 28" হে গুৰু, ককাই-ভাইৰ মাজৰ পত্নী থকা কোনো এজন যদি নিঃসন্তান হৈ মৰে, তেন্তে, তেওঁৰ ভায়েক বা ককায়েকে সেই পত্নীক বিয়া কৰাই মৃত জনলৈ বংশ উৎপন্ন কৰিব, এই বুলি মোচিয়ে আমালৈ লিখিলে।

29বাৰু, কোনো সাত জন ভাই-ককাই আছিল; প্ৰথম জনে বিয়া পাতি নিঃসন্তান হৈ মৰিল। 30ক্ৰমান্বয়ে দ্বিতীয় জনে তাইৰে সৈতে বিয়া পাতিলে আৰু 31তৃতীয় জনেও তাইকেই বিয়া কৰিলে; সেইদৰে সাত জনেই সন্তান নথকাকৈ মৰিল। 32অৱশেষত সেই পত্নীও ঢুকাল। 33এতিয়া পুনৰুত্থানৰ সময়ত তেওঁ কোন জনৰ পত্নী হব, কাৰণ সাত জনেই তেওঁক বিয়া কৰাইছিল?

34তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "এই যুগৰ সন্তান সকলে বিয়া কৰাই আৰু বিয়া দিয়াও হয়; 35কিন্তু যি সকলে সেই যুগৰ আৰু মৃত লোক সকলৰ মাজৰ পৰা পুনৰুত্থান পাবৰ যোগ্য বুলি^[4] গণ্য হয়, তেওঁলোকে বিয়া নকৰাই আৰু বিয়া দিয়াও নহয়। 36তেওঁলোকৰ মৃত্যু হ'ব নোৱাৰে; কাৰণ, তেওঁলোক স্বৰ্গদূত সকলৰ তুল্য; আৰু পুনৰুত্থানৰ সন্তান হোৱা বাবে তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ সন্তান হয়।

37মোচিয়ে জোপোহা জোপাৰ কথাত^[5] প্ৰভুক, অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ, ইচহাকৰ ঈশ্বৰ, যাকোবৰ ঈশ্বৰ বুলি মতাত, মৃত যে পুনৰ্জীৱিত হয়, তেওঁ ইয়াকে প্ৰকাশ কৰিছিল। 38এতিয়া তেওঁ মৃত লোকৰ ঈশ্বৰ নহয়, কিন্তু জীৱিত লোক সকলৰহে ঈশ্বৰ; কিয়নো তেওঁৰ সম্বন্ধে সকলো জীয়াই আছে।"^[6]

39তাতে কোনো কোনো অধ্যাপকে উত্তৰ দি ক'লে, "হে গুৰু, আপুনি ভাল কৈছে।" 40কিয়নো তেওঁক পুনৰ কোনো কথা সুধিবলৈ তেওঁলোকৰ সাহস নহ'ল।

41যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "খ্ৰীষ্ট যে দায়ুদৰ সন্তান, ইয়াক কেনেকৈ কয়? 42কিয়নো দায়ুদে নিজে গীতমালাত কৈছে,^[7]

প্ৰভুৱে মোৰ প্ৰভুক ক'লে,

'মোৰ সোঁহাতে বহি থাকা,

43যেতিয়ালৈকে মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ ভৰি-পীৰা নকৰোঁ।'

44এইদৰে দায়ুদে তেওঁক 'প্ৰভু' বুলিলে; তেন্তে তেওঁ কেনেকৈ দায়ুদৰ সন্তান হ'ব পাৰে?"

অধ্যাপক সকলৰ পৰা সৱধানে থাকিবলৈ আদেশ

45পাছে সকলো লোকে শুনাকৈ, তেওঁ তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, 46"এতেকে তেওঁলোকলৈ সৱধান হোৱা, যি অধ্যাপক সকলে দীঘল বস্ত্ৰ পিন্ধি ফুৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে আৰু হাট-বজাৰত নমস্কাৰ বিচাৰে, নাম-ঘৰত প্ৰধান আসন আৰু ভোজনত প্ৰধান ঠাইবোৰ ভাল পায়; 47আৰু বাৰী-বিধৱা সকলৰ ঘৰ-বাৰী গ্ৰাস কৰি দীঘল প্ৰাৰ্থনাৰে ছদ্মবেশ ধৰে, তেওঁলোকে অৱশ্যে অধিক দণ্ড পাব।"

20:9 ^[1]

20:14 ^[2]

20:17 ^[3]

20:35 ^[4]

20:37 ^[5]

20:38 ^[6]

20:42 ^[7]

২০ অধ্যায়। 21

প্ৰকৃত দানশীলা মহিলাক প্ৰশংসা কৰা

1পাছত^[1] তেওঁ চকু তুলি চাই, ধনী লোক সকলক উঁৰালত দান সুমুৱাই দিয়া দেখিলে। 2কোনো এগৰাকী দুখীয়া বিধৱাই তাত দুই পইচা সুমুৱাই দিয়াও দেখিলে। 3তাতে তেওঁ ক'লে, "মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, সেই লোক সকলতকৈ এই দুখীয়া বিধৱা গৰাকীয়ে অধিক দিলে।"^[2]

4কিয়নো তেওঁলোক সকলোৱে নিজ নিজ অতিৰিক্ত ধনৰ পৰা দান দিলে। কিন্তু তেওঁৰ নাটনি হোৱাতো, জীৱিকালৈ যি আছিল, সেই আটাইখিনিকে দিলে।

খ্ৰীষ্টৰ পুনৰাগমনৰ বিষয়ে জনোৱা

5পাছত কোনো কোনোৱে 'উত্তম শিল আৰু উৎসৰ্গ কৰা দ্ৰব্যেৰে যিকচালেম মন্দিৰ কেনে বিভূষিত' বুলি কোৱাত, তেওঁ ক'লে, 6"এই যিবোৰ বস্তু দেখিছা; যেতিয়া সময় আহিব, ইয়াৰ এটা শিলৰ ওপৰত এটা শিল নাথাকিব, সকলোবোৰ পেলোৱা হ'ব।"

7তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "হে গুৰু, তেন্তে এইবোৰ কেতিয়া হ'ব? আৰু এইবোৰ ঘটিবলৈ উদ্যত হোৱাৰ চিন কি?" 8তাতে যীচুৱে ক'লে, "তোমালোক যেন ভ্ৰান্ত নোহোৱা, এই কাৰণে সৱধান হোৱা।"^[3] কিয়নো অনেকে মোৰ নামেৰে আহি, 'ময়েই সেই জন' আৰু 'কাল ওচৰ', এই বুলি যেতিয়া ক'ব; তেতিয়া তোমালোকে তেওঁলোকৰ পাছত নাযাব। 9যেতিয়া তোমালোকে ৰণ আৰু হুৰামুৰাৰ বাৰ্তা শুনা, তেতিয়া ভয়াতুৰ নহ'ব; ^[4] কিয়নো এই সকলোবোৰ ঘটিবই লাগিব; কিন্তু তেতিয়াই শেষ নহয়।"

- 10তেতিয়া তেওঁ পুনৰ তেওঁলোকক ক'লে, "জাতিৰ বিৰুদ্ধে জাতি, ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে ৰাজ্য উঠিব; 11আৰু বৰ বৰ ভূমিকম্প হ'ব, ঠায়ে ঠায়ে আকাল আৰু মহামাৰী হ'ব; আকাশৰ পৰা ভয়ঙ্কৰ লক্ষণ আৰু মহৎ চিন ওলাব।
- 12কিন্তু এই সকলো ঘটনা ঘটাৰ পূৰ্বতে, মানুহে তোমালোকৰ ওপৰত হাত দি তোমালোকক তাড়না কৰিব; নাম-ঘৰ আৰু বন্দীশালত শোধাই দিব; 13আৰু মোৰ নামৰ কাৰণে তোমালোকক ৰজা আৰু দেশাধিপতিৰ আগলৈ নিয়া হ'ব। 13সাক্ষ্যৰ অৰ্থে এটা সুযোগ পাবলৈ এই সকলো কথা তোমালোকলৈ ঘটিব।
- 14এতেকে উত্তৰ দিবলৈ আগেয়ে চিন্তা নকৰিবলৈ, তোমালোকৰ মনত নিশ্চয় কৰা; 15কিয়নো তোমালোকৰ বিৰোধী সকলৰ কোনেও প্ৰতিশোধ বা প্ৰত্যুত্তৰ কৰিব নোৱাৰা বাক্য আৰু জ্ঞান মই তোমালোকক দিম। 16
- 16আৰু পিতৃ-মাতৃ, ভাই-ককাই, জ্ঞাতি-কুটুম্ব আৰু বন্ধু সকলৰ দ্বাৰাই তোমালোক শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পিত হ'ব, তাতে তোমালোকৰ কিছুমানক তেওঁলোকে বধ কৰাব। 17তোমালোক মোৰ নামৰ বাবে সকলোৰে ঘৃণাৰ পাত্ৰ হ'ব। 18কিন্তু তোমালোকৰ মূৰৰ এডালো চুলি নষ্ট নহ'ব। 19তোমালোকে নিজ ধৈৰ্য্যেৰে, 18 নিজ নিজ প্ৰাণ লাভ কৰিব।
- 20যেতিয়া যিৰূচালেম সৈন্য সকলৰ দ্বাৰাই বেৰি ধৰা দেখিবা, তেতিয়া তাৰ ধ্বংস ওচৰ চাপিল বুলি জানিবা। 21তেতিয়া যিহূদিয়াত থকা লোক সকল পৰ্বতলৈ পলাই যাওঁক; আৰু নগৰ খনত থকা লোক সকল ওলাই যাওঁক; আৰু গাৱঁ ভূৱৈ থকা মানুহ নগৰৰ ভিতৰলৈ নোসোমোওঁক। 22এই দিনবোৰ হ'ল প্ৰতিশোধৰ দিন; শাস্ত্ৰৰ বাণী অনুসাৰে সিদ্ধ হবলৈ এইদৰে হ'ব।
- 23সেই সময়ত গৰ্ভৱতী আৰু পিয়াহ দিয়া তিবোতা সকলৰ সন্তাপ হ'ব! কিয়নো দেশ খনত অতিশয় দুখ আৰু এই লোক সকলৰ ওপৰত ক্ৰোধ হ'ব। 24তেওঁলোক তৰোৱালৰ আঘাতত পৰিব আৰু সকলো দেশলৈ বন্দী কৰি নিয়া হ'ব; আৰু পৰজাতি মানুহৰ কাল সম্পূৰ্ণ নোহোৱালৈকে যিৰূচালেম পৰজাতি মানুহৰ ভৰিৰে গচকা হ'ব।
- 25তেতিয়া সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু তৰাবোৰত নানা চিন ওলাব। পৃথিবীতো, সাগৰ আৰু টোৰ তৰ্জ্জন-গৰ্জ্জনৰ কাৰণে ব্যাকুল হোৱা জাতিবোৰৰ ক্ৰেশ হ'ব। 26পৃথিবীত যি যি ঘটিব, তাৰ চিন্তাত আৰু ভয়ত মানুহবোৰ বিমূৰ্ছিত হ'ব; কিয়নো আকাশৰ শক্তিবোৰ লৰোৱা হ'ব।
- 27তেতিয়া পৰাক্ৰম আৰু মহা-প্ৰতাপেৰে মানুহৰ পুত্ৰক মেঘত অহা দেখিবা। 28কিন্তু এইবোৰ ঘটনা ঘটিবলৈ আৰম্ভ হ'লে, মূৰ দাঙি ওপৰলৈ চোৱা, কিয়নো তোমালোকৰ পৰিত্ৰাণ ওচৰ চাপিছে।"
- 29পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি ক'লে, "ডিমক আদি সকলো গছ চোৱা; 30সেইবোৰ কুহি পাত মেলা দেখিলে, তেতিয়া জহকাল ওচৰ হৈছে বুলি তোমালোকে নিজে জানা। 31সেইদৰে, যেতিয়া তোমালোকে এইবোৰ ঘটা দেখিবা, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ওচৰ হৈ আহিছে বুলি জানিবা।
- 32মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এই কালৰ লোক সকল লুপ্ত হোৱাৰ আগেয়ে সকলো ঘটিব। 33স্বৰ্গ আৰু পৃথিবী লুপ্ত হ'ব; কিন্তু মোৰ বাক্য লুপ্ত নহ'ব। 10
- 34কিন্তু জীৱিকাৰ চিন্তা, মত্ততা আৰু অপৰিমিত ভোজনৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ হৃদয় যেন ভাৰাগ্ৰস্ত নহয় আৰু ফাল্ৰ নিচিনা 11 সেই দিন তোমালোকলৈ যেন অকস্মাতে নাহে, এই কাৰণে তোমালোকে নিজে সাৱধানে থাকিবা। 12 35কিয়নো সেই দিন পৃথিবীত বসতি কৰা সকলো লোকৰ ওপৰলৈ আহিব।
- 36কিন্তু এই সকলো ঘটিব লগা ঘটনাৰ পৰা তোমালোক সাৰিবৰ বাবে আৰু মানুহৰ পুত্ৰৰ আগত থিয় হবলৈ যেন সমৰ্থ হোৱা, এই কাৰণে সকলো সময়তে পৰ দি প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিবা।"
- 37সেই সময়ত তেওঁ দিনত মন্দিৰত গৈ উপদেশ দি আছিল; আৰু ৰাতি বাহিৰলৈ গৈ, জৈতুন নামেৰে পৰ্বতত কটাইছিল। 38সকলো মানুহে মন্দিৰত তেওঁৰ কথা শুনিবৰ বাবে ৰাতিপুৱা সোনকালে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল।

21:1 [1]

21:3 [2]

21:8 [3]

21:9 [4]

21:12 [5]

21:15 [6]

21:17 [7]

21:19 [8]

21:27 [9]

21:33 [10]

21:34 [11]

21:34 [12]

২১ অধ্যায়। 22

যীচুৰ বিপক্ষে কুমন্ত্রণা

¹সেই সময় খমিৰ নোহোৱা পৰ্বৰ ওচৰ হোৱাত, (এই পৰ্বক নিস্তাৰ পৰ্ব বোলা হয়), ²প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলে কেনেকৈ যীচুক বধ কৰিব পাৰে, তাৰে উপায় বিচাৰিলে; কিয়নো তেওঁলোকে লোক সকলক ভয় কৰিছিল।

³তেতিয়া বাৰ জন পাঁচনিৰ মাজৰ যিহূদা, যাৰ উপনাম ইষ্কৰিয়োতীয়া, তেওঁৰ ভিতৰত চয়তান সোমাল। ⁴তাতে তেওঁ গৈ, কেনেকৈ যীচুক তেওঁলোকৰ হাতত শোধাই দিব পাৰে, সেই বিষয়ে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু সেনাপতি সকলৰ সৈতে কথা-বাৰ্তা হ'ল।

⁵তেতিয়া তেওঁলোকে আনন্দিত হ'ল আৰু তেওঁক ধন দিবলৈ সন্মত হ'ল। ⁶তাতে তেওঁ মান্তি হ'ল^[1] আৰু লোক সকল নথকা সময়ত, তেওঁলোকৰ হাতত তেওঁক শোধাই দিবলৈ সুযোগ বিচাৰিলে।

যীচুৱে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ পালন কৰা আৰু প্ৰভু-ভোজ স্থাপন কৰা

⁷খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ দিন, যি দিনা নিস্তাৰ-পৰ্বৰ মেৰ বলি দিব লাগে, সেই দিন উপস্থিত হোৱাত, ⁸যীচুৱে পিতৰ আৰু যোহনক পঠিয়াই দি ক'লে, "তোমালোক যোৱা, আমি ভোজন কৰিবলৈ নিস্তাৰ পৰ্বৰ ভোজ যুগুত কৰাওঁ।" ⁹তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "আমি ক'ত যুগুত কৰাতো আপুনি ইচ্ছা কৰে?"

¹⁰তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "চোৱা, তোমালোকে নগৰৰ ভিতৰত সোমালেই, পানী একলহ লৈ অহা এজন মানুহে তোমালোকক লগ ধৰিব। তেওঁ যি ঘৰত সোমায়, তোমালোকে তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ সেই ঘৰত সোমাবা।" ¹¹তেতিয়া ঘৰৰ গৰাকীক কৰা, "গুৰুৱে তোমাক কৈছে, বোলে মই যি ঠাইত মোৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ খাম, সেই আলহী-কোঠালি ক'ত আছে?"

¹²তাতে সেই মানুহে সজোৱা ওপৰ-মহলৰ এটা ডাঙৰ কোঠালি তোমালোকক দেখুৱাই দিব। তাতে তোমালোকে যুগুত কৰিব।" ¹³তেতিয়া তেওঁলোক গ'ল আৰু তেওঁ কোৱাৰদৰে তাত সকলোবোৰ পালে। পাছত তেওঁলোকে তাতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ যুগুত কৰিলে।

¹⁴সময় হোৱাত, তেওঁ পাঁচনি সকলৰ সৈতে ভোজনত বহিল। ¹⁵তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "মোৰ দুখ ভোগৰ আগেয়ে তোমালোকে সৈতে এই নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ খাবলৈ মই বৰ ইচ্ছা কৰিলোঁ।" ¹⁶কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত এয়ে সিদ্ধ নোহোৱালৈকে, মই এই ভোজ পুনৰ নাখাওঁ।"

¹⁷পাছত যীচুৱে পান-পাত্ৰ লৈ স্তুতি কৰি ক'লে, "এইটো লোৱা আৰু তোমালোকৰ মাজত ভগাই লোৱা; ¹⁸কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আহি নোপোৱালৈকে মই এতিয়াৰ পৰা আৰু দ্ৰাক্ষাশুটিৰ ৰস পান নকৰোঁ।"

¹⁹তাৰ পাছত^[2] পিঠা লৈ তেওঁ স্তুতি কৰিলে আৰু ভাঙি তেওঁলোকক দি ক'লে, "এয়ে তোমালোকৰ কাৰণে দান কৰা মোৰ শৰীৰ; মোক সুৰ্ভাৰিবলৈ ইয়াকে কৰিব।" ²⁰পিঠা ভোজন কৰাৰ পাছত, সেইদৰে পান-পাত্ৰকো লৈ ক'লে, "তোমালোকৰ কাৰণে উলিওৱা মোৰ তেজৰ দ্বাৰাই হোৱা যি নতুন নিয়ম, সেয়ে এই।"

²¹কিন্তু চোৱা, মোক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিওঁতা জন মোৰে সৈতে মেজতে আছে। ²²কিয়নো যেনেকৈ নিৰূপন কৰা হৈছিল,^[3] তেনেকৈ মানুহৰ পুত্ৰৰ গতি হ'ব হয়, কিন্তু যি মানুহৰ দ্বাৰাই তেওঁক শোধাই দিয়া হ'ব, তেওঁ সন্তাপৰ পাত্ৰ! " ²³তাতে তেওঁলোকৰ মাজৰ কোনে এই কৰ্ম কৰিব, সেই বিষয়ে ইজনে সিজনে সোধা-সুধি কৰিবলৈ ধৰিলে।

শিষ্য সকলক অনুযোগ কৰা, আৰু পিতৰক সতৰ্ক কৰা

²⁴তেওঁলোকৰ মাজত কোন জনক শ্ৰেষ্ঠ বুলি মনা হ'ব, সেই বিষয়ে তেওঁলোকৰ ভিতৰত বাদ-বিবাদ হ'ল।^[4] ²⁵কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "অনা-ইহুদী ৰজা সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত ক্ষমতা পোৱা সকলক 'উপকাৰক' বুলি কোৱা হয়।

26কিন্তু তোমালোক তেনেকুৱা নহবা। তোমালোকৰ মাজত যি জন শ্ৰেষ্ঠ, তেওঁ সৰু জনৰ নিচিনা হওক; আৰু যি জন প্ৰধান, তেওঁ পৰিচাৰকৰ নিচিনা হওক। 27কিয়নো বিবেচনা কৰাচোন, কোন শ্ৰেষ্ঠ? ভোজনত বহা জন নে, পৰিচাৰক জন? ভোজনত বহা জন নহয় নে? কিন্তু মই পৰিচাৰকৰ নিচিনাকৈ তোমালোকৰ মাজত আছো।^[5]

28কিন্তু তোমালোক মোৰ সকলো পৰীক্ষাৰ সময়ত, মোৰ লগত থকা লোক হৈছা। 29মোৰ পিতৃয়ে যেনেকৈ মোলৈ ৰাজ্য নিয়োজন কৰি থ'লে, সেইদৰে তোমালোকে মোৰ ৰাজ্যৰ^[6] ভিতৰত, 30মোৰ মেজত যেন ভোজন-পান কৰিবা, এই কাৰণে ময়ো তোমালোকৰ বাবে ৰাজ্য নিয়োজন কৰি থৈছোঁ। তাতে তোমালোকে সিংহাসনত বহি ইস্ৰায়েলৰ বাৰ ফৈদৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবা।

31চিমোন, চিমোন, চোৱা, ধান চলাবদৰে চালিবলৈ, চয়তানে তোমালোকক তাৰ নিজৰ কৰি ল'ব খুজিলে; 32কিন্তু তোমাৰ বিশ্বাস যেন লোপ নাপায়, এই কাৰণে, মই তোমাৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ; আৰু^[7] তুমি মন পালটোৱাৰ পাছত, তোমাৰ ভাইসকলকো বিশ্বাসত স্থিৰ হৈ থাকিবলৈ উদগাবা।

33পাছত পিতৰে তেওঁক ক'লে, "হে প্ৰভু, আপোনাৰ সৈতে বন্দীশাল আৰু মৰণলৈকো যাবৰ বাবে মই যুগুত হৈ আছো।" 34তেতিয়া যীচুৱে ক'লে, "হে পিতৰ, মই তোমাক কওঁ, তুমি যে মোক জানা, ইয়াকে তিনি বাৰ অস্বীকাৰ নকৰালৈকে, আজি কুকুৰাই ডাক নিদিব।"

35পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "মই যেতিয়া বিনা পাদুকা, মোনা আৰু জোলোঙাৰে, তোমালোকক পঠিয়াইছিলো, তেতিয়া তোমালোকৰ কোনো বস্ত্ৰৰ অভাৱ হৈছিল নে? তেওঁলোকে ক'লে, "কোনো অভাৱ হোৱা নাছিল।" 36তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "কিন্তু এতিয়া যাৰ মোনা আছে, তেওঁ তাক লওঁক; সেইদৰে জোলোঙাও লওঁক; আৰু যাৰ তৰোৱাল নাই, তেওঁ নিজৰ চোলা বেচি এখন তৰোৱাল কিনক।

37কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, এই যি বচন লিখা^[8] আছে, সেয়ে মোত সিদ্ধ হ'ব লাগে; 'তেওঁ অধৰ্মী সকলৰ লগত গণ্য হ'ল।' কিয়নো মোৰেই সম্বন্ধীয় কথা সিদ্ধ হৈ আহিছে। 38তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, "হে প্ৰভু, চাওঁক! ইয়াত দুখন তৰোৱাল আছে।" তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "সেয়ে যথেষ্ট।"

গেৎচিমানীত যীচুৰ আন্তৰিক যাতনা

39পাছত তেওঁ বাহিৰলৈ ওলাই, তেওঁৰ নিয়মৰ দৰে জৈতুন পৰ্বতলৈ গ'ল; আৰু শিষ্য সকল তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। 40সেই ঠাই পাই তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "পৰীক্ষাত যেন নপৰা, এই কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা।"^[9]

41পাছত তেওঁ শিল এটাৰ দলি সমান আতৰ গৈ আঁঠুকাটি প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, 42"হে পিতৃ, যদি তোমাৰ ইচ্ছা হয়, তেন্তে এই পান-পাত্ৰ মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ কৰা; তথাপি মোৰ ইচ্ছা নহয়,^[10] তোমাৰেই ইচ্ছা সিদ্ধ হওক।"

43তেতিয়া স্বৰ্গৰ পৰা এজন দুতে তেওঁক দেখা দি, শক্তি দান কৰিলে। 44পাছত তেওঁ অতি যাতনা পাই^[11] বৰকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব ধৰিলে; আৰু গোট বান্ধি মাটিলৈ বৈ যোৱা তেজৰ নিচিনাকৈ, তেওঁৰ ঘাম তেজময় হৈ গ'ল।

45পাছত তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰি উঠি, শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু তেওঁলোকক শোকত ভাগৰি শুই যোৱা দেখি ক'লে, 46"তোমালোকে কিয় শুইছা? পৰীক্ষাত যেন নপৰা, এই কাৰণে উঠি প্ৰাৰ্থনা কৰা।"

শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পিত হোৱা

47তেওঁ কথা কৈ থাকোতেই, বাৰ জন পাঁচনিৰ লগৰ যিহুদাৰ নেতৃত্বত এদল মানুহ আহি সেই ঠাইত উপস্থিত হ'ল। তাতে তেওঁ চুমা খাবলৈ যীচুৰ ওচৰ চাপি গ'ল। 48কিন্তু যীচুৱে তাক ক'লে, "হে যিহুদা, তুমি চুমাৰেহে মানুহৰ পুত্ৰক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিছা নে?"

49পাছত কি ঘটিব, তাকে দেখি তেওঁৰ সঙ্গী সকলে ক'লে, "হে প্ৰভু, আমি তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিম নে?" 50আৰু তেওঁলোকৰ কোনো এজনে মহাপুৰোহিতৰ এজন দাসক আঘাত কৰি, তাৰ সোঁ কাণ খন কাটি পেলালে। 51তেতিয়া যীচুৱে সমিধান দি ক'লে, "ইয়াকো সহন কৰা।" পাছে তেওঁৰ কাণ খন চুই, তেওঁক সুস্থ কৰিলে।

52তেতিয়া তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অহা প্ৰধান পুৰোহিত, ধৰ্মধামৰ সেনাপতি আৰু পৰিচাৰক সকলক যীচুৱে ক'লে, "যেনেকৈ ডকাইতৰ বিৰুদ্ধে ওলাই আহা, তেনেকৈ মোৰ বিৰুদ্ধেও তোমালোকে তৰোৱাল আৰু টাঙোন লৈ ওলাই আহিলা নে? 53যেতিয়া মই নিতৌ তোমালোকৰ লগত মন্দিৰত আছিলো, তেতিয়া তোমালোকে মোৰ বিৰুদ্ধে হাত নেমেলিলা; কিন্তু এয়ে তোমালোকৰ সময় আৰু আন্ধাৰৰ পৰাক্ৰম।"

পিতৰে যীচুক তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰা

54 পাছত তেওঁলোকে তেওঁক ধৰি নিলে, আৰু মহা-পুৰোহিতৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল; কিন্তু পিতৰে এক দূৰত্ব ৰাখি পাছে পাছে গ'ল। 55 পাছত চোতালৰ মাজ মজিয়াত তেওঁলোকে জুই জ্বলাই একেলগে বহোতে, পিতৰেও তেওঁলোকৰ মাজত বহিল।

56 তেওঁ বহি থাকোঁতে জুইৰ পোহৰত, কোনো এজনী চাকৰণীয়ে দেখা পাই, তেওঁলৈ একে-থৰে চাই ক'লে, "এই মানুহ জনো তেওঁৰ লগত আছিল।" 57 কিন্তু তেওঁ অস্বীকাৰ কৰি ক'লে, "হে নাৰী, মই তেওঁক চিনি নাপাও।" 58 অলপ সময়ৰ পাছত, আন এজনে তেওঁক দেখা পাই ক'লে, "তুমিও তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন।" কিন্তু পিতৰে ক'লে, "হে'ৰা, মই নহওঁ।"

59 প্ৰায় এঘণ্টা মানৰ পাছত, আন কোনো এজনে দৃঢ়কৈ ক'লে, "সচা, এই মানুহ জনেই তেওঁৰ লগত আছিল; কিয়নো তেওঁ এজন গালীলীয়া।"

60 কিন্তু পিতৰে ক'লে, "হে'ৰা', তুমি কি কৈছা, মই তেওঁক নাজানোৱেই।" এই কথা কওঁতেই, কুকুৰাই ডাক দিলে।

61 তাতে প্ৰভুৱে ঘূৰি পিতৰলৈ চাওঁতে, এই যি কথা প্ৰভুৱে তেওঁক কৈছিল, "কুকুৰাই ডাক দিয়াৰ আগেয়ে, তুমি তিনি বাৰ মোক অস্বীকাৰ কৰিবা।" 62 সেই কথা সূঁৱৰি তেওঁ বাহিৰলৈ গৈ, অতি শোকেৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে।^[12]

63 পাছত যি সকল লোকে যীচুক ধৰি ৰাখিছিল, তেওঁলোকে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰি কোবালে, 64 আৰু কাপোৰেৰে তেওঁৰ চকু বান্ধি সুধিলে, "তোমাক কোনে মাৰিলে, ইয়াক ভাববাণীৰে কোৱা?" 65 আৰু নিন্দা কৰি যীচুৰ বিৰুদ্ধে আন আন বহু কথা ক'লে।

মহা-সভাৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ

66 পাছত দিন হ'লত, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলৰ সৈতে লোক সকলৰ পৰিচালক সকল গোট খালে। তেওঁলোকে তেওঁক মহাসভালৈ আনিলে, 67 তেওঁলোকে কলে, "তুমি যদি খ্ৰীষ্ট হোৱা, তেনেহলে আমাক কোৱা।" কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "যদিও তোমালোকক কওঁ, তথাপি তোমালোকে মোক বিশ্বাস নকৰিবা, 68 আৰু যদিও শুধো, তথাপি উত্তৰ নিদিবা।

69 কিন্তু এতিয়াৰ পৰা মানুহৰ পুত্ৰ ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰমৰ সোঁহাতে বহি থাকিব।"^[13] 70 তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "তেন্তে তুমি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ নে?" যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকেই কোৱা যে, মই হওঁ।" 71 তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে, "আমাৰ অন্য সাক্ষ্যৰ কি প্ৰয়োজন আছে? কিয়নো আমি নিজে এওঁৰ মুখৰ পৰাই এতিয়া শুনিছোঁ।"

22:6 ^[1]

22:19 ^[2]

22:22 ^[3]

22:24 ^[4]

22:27 ^[5]

22:29 ^[6]

22:32 ^[7]

22:37 ^[8]

22:40 ^[9]

22:42 ^[10]

22:44 ^[11]

22:62 ^[12]

22:69 ^[13]

২২ অধ্যায়। 23

পীলাত আৰু হেৰোদৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ; প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা

1 ইয়াৰ পাছত তেওঁলোকৰ গোটেই লোক সকলে উঠি পীলাতৰ আগলৈ যীচুক লৈ আহিল। 2 তেওঁলোকে তেওঁক অপবাদ দি কবলৈ ধৰিলে, বোলে, "আমি দেখিছোঁ যে এই মানুহ জন চীজাৰক কৰ দিবলৈ নিষেধ কৰোতা আৰু নিজকে নিজে অভিষিক্ত ৰজা বুলি আমাৰ জাতিৰ মানুহক বিপথে নিওঁতা।"

³তেতিয়া পীলাতে তেওঁক সুধিলে, "তুমি ইহুদী সকলৰ ৰজা নে?" তাতে যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, "তুমিয়েই কৈছা।" ⁴তেতিয়া পীলাতে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু লোক সকলক কলে, "মই এই মানুহ জনৰ বিৰুদ্ধে কোনো দোষ বিচাৰি নাপালো।"^[1] ⁵কিন্তু তেওঁলোকে পুণৰ কলে, "এই মানুহ জনে গালীলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি গোটেই যিহুদিয়াত আৰু এতিয়া এই ঠাইতো লোক সকলক উপদেশ দি উচতাই আছে।"

⁶পীলাতে ইয়াকে শুনি, মানুহ জন গালীলীয়া নে? এই বুলি সুধিলে। ⁷পাছত তেওঁক হেৰোদ ৰজাৰ এলেকাৰ ভিতৰৰ বুলি পীলাতে জানিবলৈ পোৱাত, তেওঁক হেৰোদৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে; কিয়নো সেই সময়ত তেওঁ যিহুচালেমতে আছিল।

⁸যেতিয়া হেৰোদে যীচুক দেখিলে, তেওঁ অতিশয় আনন্দিত হল; কিয়নো বহু দিনৰ পৰা তেওঁক চাবলৈ ইচ্ছা কৰি আছিল। তেওঁ তেওঁৰ বিষয়ে শুনিছিল, সেয়ে তেওঁ কৰা আচৰিত কাৰ্য চাবলৈ তেওঁ আশাও কৰিছিল। ⁹তেতিয়া হেৰোদে অনেক কথা সুধিলে, কিন্তু যীচুৱে তেওঁক একো উত্তৰ নিদিলে।^[2] ¹⁰আৰু প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলে উগ্ৰ হৈ বৰকৈ তেওঁক অপবাদ দি আছিল।

¹¹পাছত হেৰোদে তেওঁৰ সেনা সকলোৰে সৈতে যীচুক হয়জ্ঞান আৰু বিদ্ৰূপ কৰি,^[3] ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধাই পীলাতৰ ওচৰলৈ আকৌ পঠাই দিলে।

¹²সেইদিনৰ পৰা হেৰোদ আৰু পীলাত পৰস্পৰ বন্ধু হল (ইয়াৰ আগেয়ে তেওঁলোকৰ মাজত শত্ৰু ভাব আছিল)।

¹³পাছত পীলাতে প্ৰধান পুৰোহিত, শাসনকৰ্তা সকলক আৰু লোক সমূহক মাতি গোট খুৱালে। ¹⁴আৰু তেওঁলোকক কলে, "লোক সকলক অপথে নিওঁতা বুলি, এই মানুহ জনক মোৰ ওচৰলৈ আনিলা; কিন্তু চোৱা মই তোমালোকৰ আগত সোধ-বিচাৰ কৰি, তোমালোকে অপবাদ দিয়া কথাত তেওঁৰ একো দোষ নাপালোঁ।

¹⁵হেৰোদেও একো দোষ নাপালে; কিয়নো তেওঁ পুনৰ আমাৰ ওচৰলৈ এওঁক পঠিয়াই দিলে আৰু চোৱা, এওঁ প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য কোনো কৰ্ম কৰা নাই। ¹⁶এই হেতুকে এওঁক শাস্তি দি এৰি দিম।" *^[4] ¹⁷সেই পৰ্বৰ সময়ত তেওঁলোকলৈ এজনক মুকলি কৰি দিব লগীয়া আছিল।

¹⁸কিন্তু সকলোৱে একেলগে আটাই পাৰি কলে, "ইয়াক দূৰ কৰক; বাৰাক্বাক আমাৰ বাবে মুকলি কৰক।"^[5] ¹⁹সেই বাৰাক্বাই নগৰৰ মাজত ৰাজদ্রোহ আৰু নৰ বধ কৰাৰ কাৰণে তাক বন্দীশালত থোৱা হৈছিল।

²⁰তাতে পীলাতে যীচুক মুকলি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰি, তেওঁলোকক আকৌ কলে, ²¹কিন্তু তেওঁলোকে আটাই পাৰি কলে, "তাক ক্ৰুচত দিয়ক, ক্ৰুচত দিয়ক।" ²²তেতিয়া তেওঁ তৃতীয় বাৰো তেওঁলোকক কলে, "কিয়? এই মানুহ জনে কি দোষ কৰিলে? প্ৰাণদণ্ডৰ কোনো কাৰণ মই বিচাৰি পোৱা নাই; এই হেতুকে এওঁক শাস্তি দি এৰি দিম।"

²³কিন্তু তেওঁলোকে দাবী কৰিলে; তেওঁক যেন ক্ৰুচত দিয়া হয়, এই আশয়েৰে আঁকোৰগোজ হৈ বৰ মাতেৰে নিবেদন কৰিলে। তাতে পীলাত তেওঁলোকৰ বৰ মাতত পতিয়ন গ'ল। ²⁴তেতিয়া পীলাতে তেওঁলোকৰ সেই নিবেদনৰ দৰে কৰিবলৈ ৰায় দিলে। ²⁵পাছত ৰাজদ্রোহ আৰু নৰ বধ কৰাৰ কাৰণে বন্দীশালত থোৱা যি জনক তেওঁলোকে খুজিছিল, সেই জনক তেওঁ মুকলি কৰি দিলে। কিন্তু যীচুক তেওঁলোকৰ ইচ্ছাত শোধাই দিলে।

ক্ৰুচত যীচুৰ মৃত্যু

²⁶পাছত তেওঁলোকে তেওঁক লৈ যাওঁতে গাঁৱৰ পৰা অহা চিমোন নামেৰে এজন কুৰীণীয়া মানুহক ধৰি যীচুৰ পাছে পাছে ক্ৰুচটো লৈ যাবলৈ তেওঁৰ কান্ধত তুলি দিলে।

²⁷তাতে মানুহৰ এটা বৃহৎ দল আৰু তেওঁলৈ হিয়া ভুকুৱাই বিলাপ কৰা অনেক মহিলা তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। ²⁸কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকলৈ ঘূৰি কলে, "হে যিহুচালেমৰ জীয়াৰী সকল, মোৰ বাবে নাকাল্পিবা, নিজৰ বাবে আৰু তোমালোকৰ সন্তান সকলৰ বাবে ক্ৰন্দন কৰা।

²⁹কিয়নো চোৱা, যি সময়ত বন্ধ্যা তিৰোতা, সন্তান নোহোৱা গৰ্ভ আৰু পিয়াহ নিদিয়া স্তনক ধন্য বুলিব, এনে কাল আহিছে। ³⁰তেতিয়া লোক সকলে পৰ্ব্বতবোৰক কবলৈ ধৰিব, 'আমাৰ ওপৰত পৰা', উপপৰ্ব্বতবোৰক কবলৈ ধৰিব, 'আমাক ঢাকি ধৰা'।^[6] ³¹কিয়নো কেচা গছত যদি তেওঁলোকে এইবোৰ কৰ্ম কৰে, তেন্তে শুকান গছত কি কৰা যাব?"

³²সেই সময়ত দুজন দুষ্কৰ্মী মানুহকো তেওঁৰ লগত বধ কৰিবলৈ লৈ যোৱা হল।

³³পাছত মূৰৰ লাউখোলা^[7] নামেৰে ঠাই পোৱাত, তাতে তেওঁক আৰু তেওঁৰ সোঁফালে এজন আৰু বাওঁফালে এজন, এইদৰে সেই দুজন দুষ্কৰ্মী মানুহকো ক্ৰুচত দিলে। ³⁴তেতিয়া যীচুৱে কলে, "হে পিতৃ, এওঁলোকক ক্ষমা কৰা; ^[8] কিয়নো এওঁলোকে কি কৰিছে, সেই বিষয়ে নাজানে।" পাছত তেওঁলোকে চিঠি খেলি তেওঁৰ বস্ত্ৰ ভগাই ললে। ³⁵আৰু লোক সকলে থিয় হৈ চাই থাকোতে^[9] শাসনকৰ্তা সকলে তেওঁক উপহাস কৰি কলে,^[10] "ই আন লোককহে ৰক্ষা কৰিব পাৰিলে। যদি ই ঈশ্বৰৰ সেই অভিষিক্ত জন আৰু তেওঁৰ মনোনীত জন হয়, তেন্তে নিজকে নিজে ৰক্ষা কৰক।"

³⁶সেনাবোৰেও ওচৰলৈ আহি, তেওঁক চিৰকা যাচি^[11] ঠাট্টা কৰি কলে, ³⁷" আপুনি যদি ইহুদী সকলৰ ৰজা হয়, তেনেহলে নিজকে নিজে ৰক্ষা কৰক। " ³⁸আৰু

" এওঁ ইহুদী সকলৰ ৰজা "

এইবুলি লিখা এখন জাননী তেওঁৰ ওপৰত লিখি দিলে।

³⁹তেতিয়া ক্ৰুচত আঁৰি থোৱা সেই দুজন দুষ্কৰ্মীৰ এজনে তেওঁক উপহাস কৰি কলে, " আপুনি খ্ৰীষ্ট নহয় নে? আপুনি নিজকে আৰু আমাকো ৰক্ষা কৰক। " ⁴⁰কিন্তু আন জনে সেই দুষ্কৰ্মীক ডাবি দি কলে, " তুমি একেই দণ্ডত থাকিও ঈশ্বৰলৈ ভয় নকৰানে? ⁴¹আমি হলে দণ্ডৰ যোগ্য পাত্ৰ; আমি নিজ নিজ কৰ্মৰ উচিত ফল পাইছো। কিন্তু এই জনে একো অনুচিত কৰ্ম কৰা নাই। "

⁴²পাছত তেওঁ কলে, " হে যীচু, আপুনি আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ আহিলে, মোকো সূৰাঁৰিব। " ⁴³যীচুৱে তেওঁক কলে, " মই তোমাক স্বৰূপকৈ কওঁ, তুমি আজিয়েই পৰমদেশত মোৰ সঙ্গী হবা। "

⁴⁴তেতিয়া বাৰ মান বজাৰ সময় হ'ল আৰু তিনি বজালৈকে গোটেইখন দেশৰ ওপৰত আন্ধাৰ হল; ⁴⁵সূৰ্যও লুপ্ত হৈ গ'ল আৰু মন্দিৰৰ আঁৰ-কাপোৰ^[12] খন মাজেদি ফাটি গল।

⁴⁶পাছত যীচুৱে বৰ মাতেৰে কলে, " হে পিতৃ, তোমাৰ হাতত মোৰ আত্মা সমৰ্পন কৰিছোঁ। "^[13] এই বুলি কৈ, তেওঁ প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে।

⁴⁷তেতিয়া যি যি হ'ল, তাকে দেখি, এশৰ সেনাপতিয়ে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি ক'লে, " এই মানুহ জন সঁচাকৈ ধাৰ্মিক আছিল। "

⁴⁸এই দৃশ্য চাবলৈ যি সকল লোক আহিছিল, তেওঁলোকে এই সকলো ঘটনা দেখি হিয়া ভুকুৱাই উলটি গ'ল। ⁴⁹কিন্তু তেওঁৰ চিনাকি লোক আৰু যি তিব্বোতা সকল গালীলৰ পৰা তেওঁৰ পাছে পাছে আহি আছিল, তেওঁলোকেও আতৰত থিয় হৈ এইবোৰ ঘটনা চাই আছিল।

যীচুক মৈদাম দিয়া

⁵⁰তেতিয়া তাত উপস্থিত থকা ইহুদী সকলৰ অৰিমাথিয়া নগৰৰ যোচেফ নামেৰে উত্তম আৰু ধাৰ্মিক হিচাপে জনাজাত যি ধাৰ্মিক মেলুৱৈ জন আছিল, ⁵¹সেই মেলুৱৈ জনে তেওঁলোকৰ আলোচনা আৰু কৰ্মতো সন্মতি দিয়া নাছিল, তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল।^[14]

⁵²এই ব্যক্তি জনে পীলাতৰ ওচৰলৈ গৈ যীচুৰ দেহ বিচাৰিলে। ⁵³পাছত তেওঁক নমাই শন সূতাৰ মিহি কাপোৰেৰে মেৰিয়াই, আগেয়ে কোনো ব্যক্তিৰ দেহ নোথোৱা শিলত খান্দি উলিওৱা এটা মৈদামত শুৱাই থলে।

⁵⁴সেইদিন আয়োজনৰ দিন আছিল আৰু বিশ্ৰামবাৰো ওচৰ চাপিছিল। ⁵⁵তাতে তেওঁৰ সৈতে গালীলৰ পৰা অহা তিব্বোতা সকলে^[15] তেওঁৰ দেহ কেনেকৈ থোৱা হল, সেই বিষয়ে চাবলৈ আহিছিল। ⁵⁶পাছত উলটি আহি, সুগন্ধি দ্ৰব্য আৰু তেল যুগুত কৰিলে। পাছত তেওঁলোকে বিধানৰ দৰে বিশ্ৰাম বাৰে জিৰণি ললে।

23:4 ^[1]

23:9 ^[2]

23:11 ^[3]

23:16 ^[4]

23:18 ^[5]

23:30 ^[6]

23:33 ^[7]

23:34 ^[8]

23:35 ^[10]

23:35 ^[9]

23:36 ^[11]

23:45 ^[12]

23:46 ^[13]

23:51 ^[14]

23:55 ^[15]

২০ অধ্যায়। 24

যীচুৰ পুনৰুত্থান, শিষ্যসকলক দৰ্শন দিয়া

¹কিন্তু সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা অতি দোকমোকালিতে, তেওঁলোকে যুগুত কৰা সুগন্ধি দ্ৰব্য লগত লৈ মৈদামৰ ওচৰলৈ আহিল। ²তেওঁলোকে মৈদামৰ মুখৰ পৰা শিল চটা বগৰাই খোৱা দেখিলে। ³পাছত তেওঁলোক মৈদামৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল কিন্তু তাত প্ৰভু যীচুৰ দেহ দেখা নাপালে।

⁴তাতে তেওঁলোকে এই বিষয়ে সংশয় কৰি থাকোতে, সেই ঠাইত চক্ৰমকীয়া বস্ত্ৰ পিন্ধা দুজন পুৰুষ তেওঁলোকৰ ওচৰত আহি থিয় হ'ল। ⁵পাছত তিৰোতা সকলে ভয় পাই মাটিৰ ফালে মূৰ দোৱাই থাকোতে, সেই দুতে তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে মৃত লোকৰ মাজত জীৱিত জনক কিয় বিচাৰিছা?"

⁶"তেওঁ ইয়াত নাই, কিন্তু তেওঁ উঠিল! তেওঁ গালীল দেশত থাকোতেই, যি কথা কৈছিল, তোমালোকে সেই কথা সোঁৱৰণ কৰা, ⁷তেওঁ কৈছিল বোলে, মানুহৰ পুত্ৰ পাপী লোকৰ হাতত সমৰ্পিত হ'ব আৰু ক্ৰুচত হত হৈ, তৃতীয় দিনা পুনৰায় উঠিব লাগিব।"

⁸সেই সময়ত তেওঁ কোৱা কথাবোৰ তিৰোতা সকলৰ মনত পৰাত, ⁹তেওঁলোকে মৈদামৰ পৰা ঘূৰি গৈ, এঘাৰ জন পাৰ্চনিকে আদি কৰি সকলোকে এই সকলো কথাৰ সম্বাদ দিলে। ¹⁰তেওঁলোকৰ মাজত মগদলীনী মৰিয়ম, যোহানা আৰু যকোবৰ মাক মৰিয়ম আছিল; আৰু তেওঁলোকে সৈতে আন কেইজনীয়েও পাঁচনি সকলক এইবোৰ কথা কলে।

¹¹কিন্তু পাঁচনি সকলৰ দৃষ্টিত সেইবোৰ অনৰ্থক কথা যেন লগাত, তেওঁলোকে তিৰোতা সকলক অবিশ্বাস কৰিলে। ¹²তথাপিও পিতৰে উঠি মৈদামলৈ লৰি গৈ, চাপৰি চাই কেৱল শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰ কেইখন দেখিলে। পাছে যি ঘটিল তাতে তেওঁ বিস্ময় মানি নিজ ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

¹³পাছত তেওঁলোকৰ মাজৰ দুজনে সেই দিনাই যিৰুচালেমৰ পৰা চাৰে সাত মাইল দূৰত থকা ইম্বায়া নামৰ এখন গাঁৱলৈ গৈ আছিল।

¹⁴তেওঁলোক দুয়ো জনে এই সকলো ঘটনাৰ বিষয়ে কথোপকথন কৰি গৈ আছিল।

¹⁵তেওঁলোকে কথোপকথন আৰু সোধা সুধি কৰি থাকোতেই, যীচুৱে নিজে ওচৰলৈ আহি তেওঁলোকৰ সৈতে যাব ধৰিলে। ¹⁶কিন্তু তেওঁলোকে যেন তেওঁক চিনিব নোৱাৰে, এই কাৰণে তেওঁলোকৰ চকু বন্ধ হ'ল।

¹⁷যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, "তোমালোকে ইজনে সিজনে কি কথা পাতি গৈ আছা?" তাতে তেওঁলোক মলিন মুখেৰে থিয় হৈ ব'ল। ¹⁸তেতিয়া ক্লিয়পা নামৰ এজনে উত্তৰ দি ক'লে, "যি যি কথা এই কেইদিনত ঘটি আছে, সেইবোৰ কথা যিৰুচালেমত বাস কৰি কেৱল আপুনিয়ে নাজানে হ'বলা?"

¹⁹যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে "কি কথা?" তেওঁলোকে তেওঁক কলে, "যি নাচৰতীয়া যীচু, ঈশ্বৰ আৰু সকলো লোকৰ সাক্ষাতে কৰ্মত আৰু বাক্যত পৰাক্ৰমী ভাববাদী আছিল, ²⁰তেওঁক আমাৰ প্ৰধান পুৰোহিত আৰু শাসনকৰ্তা সকলে কেনেকৈ প্ৰাণদণ্ডৰ অৰ্থে শোধাই দি ক্ৰুচত দিলে।

²¹কিন্তু যি জনে ইস্ৰায়েল লোকক মুক্ত কৰিব, তেৱেঁই সেইজন বুলি আমি আশা কৰিছিলোঁ। কিন্তু এই সকলোৰ উপৰিও এই কথা ঘটা আজি তিনি দিন হৈছে।

²²ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ লগৰ কেইবাগৰাকী তিৰোতাইয়ো ৰাতিপুৱাই মৈদামলৈ গৈ আমাক বিস্ময় লগালে; ²³কিয়নো তেওঁৰ দেহ নাপাই উলটি আহি ক'লে যে, তেওঁলোকে দূত সকলক দেখা পালে আৰু তেওঁ জীৱিত হ'ল বুলি কোৱা শুনিলে। ²⁴পাছত আমাৰ লগৰ কেইজনমান মানুহ মৈদামলৈ গৈ তিৰোতা সকলে কোৱাৰ দৰেই দেখিলে; কিন্তু তেওঁক দেখা নাপালে।

²⁵যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "হে নিৰ্বোধ আৰু ভাববাদীয়ে কোৱা সকলো কথাত বিশ্বাস কৰিবলৈ ভোতোহা চিন্তৰ মানুহ! ²⁶শ্ৰীষ্টে দুখ ভোগ কৰি নিজৰ প্ৰতাপত সোমাব নেলাগিছিল নে?" ²⁷পাছত তেওঁ মোটিৰ পৰা আৰু সকলো ভাববাদীৰে পৰা আৰম্ভ কৰি গোটেই শাস্ত্ৰত নিজৰ বিষয়ে লিখা কথা তেওঁলোকক বুজাই দিলে।

²⁸এনেদৰে তেওঁলোকে যাব বিচৰা গাঁৱৰ ওচৰ পোৱাত, যীচুৱে আৰু দুৰ পথ যাবলৈ থকা যেন দেখুৱালে। ²⁹কিন্তু তেওঁলোকে যীচুক বৰকৈ অনুৰোধ কৰি ক'লে-"চাওঁক, এতিয়া দিনৰ শেষ; প্ৰায় সন্ধিয়া হবলৈ হৈছে। আপুনি আমাৰ সৈতে থাকি যাওঁক।"

³⁰তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ সৈতে থাকিল। পাছত তেওঁ ভোজন কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ লগত বহোঁতে পিঠালৈ আশীৰ্বাদ কৰি ভাঙি তেওঁলোকক দিলে। ³¹এনেতে তেওঁলোকৰ চকু মুকলি হ'ল আৰু তেওঁক চিনি পালে; তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰা অদৃশ্য হল। ³²পাছত তেওঁলোকে পৰস্পৰে কোৱা-কুই কৰি কলে, "বাটত আহি থাকোতে তেওঁ যেতিয়া আমাৰ সৈতে কথোপকথন কৰিছিল আৰু শাস্ত্ৰৰ অৰ্থ বুজাই দিছিল, তেতিয়া আমাৰ হৃদয় প্ৰজ্বলিত নহৈছিল নে?" ³³সেই সময়তে তেওঁলোক দুজন উঠি, যিৰুচালেমলৈ উলটি আহিল; তাতে একে ঠাইতে গোট খোৱা এঘাৰ জন আৰু লগত থকা সকলক দেখা পাই, ³⁴তেওঁলোকক ক'লে, "নিশ্চয় প্ৰভু উঠিল; আৰু চিমোনক দেখা দিলে।"

³⁵পাছত বাটত যি যি হ'ল আৰু পিঠা ভাঙোতে তেওঁক কেনেকৈ চিনি পালে, সেই সকলোবোৰ সেই দুজন লোকে তেওঁলোকক ক'লে।

যীচুৰ স্বৰ্গাৰোহণ

³⁶এইবোৰ কথা কৈ থাকোতেই যীচু নিজে তেওঁলোকৰ মাজত থিয় হৈ কলে, " তোমালোকৰ শান্তি হওক। " ³⁷কিন্তু ভূত দেখিছোঁ বুলি ভাবি, তেওঁলোক ভয়াতুৰ আৰু আতংকিত হ'ল।

³⁸তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, তোমালোকৰ মনত কিয় উশুল-থুশুল লাগিছে? আৰু তোমালোকৰ অন্তৰত কি কাৰণে প্ৰশ্ন জাগিছে?

³⁹মোৰ হাত আৰু ভৰি চাই জ্ঞাত হোৱা যে মইহে, মোক স্পৰ্শ কৰি চোৱা। যি দৰে মোক দেখিছা, সেইদৰে আত্মাৰ হ'লে হাড়-মঙহ নাই;

⁴⁰ইয়াকে কৈ তেওঁ নিজৰ হাত ভৰি তেওঁলোকক দেখুৱালে।

⁴¹কিন্তু তেওঁলোক আনন্দিত হ'লেও, তেতিয়াও অবিশ্বাস কৰি বিস্ময় মানি থকা বাবে, যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, " তোমালোকৰ কিবা খোৱা বস্তু আছে নে? " ⁴²তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক এডোখৰ ভজা মাছ দিলে। ⁴³যীচুৱে তাকে লৈ তেওঁলোকৰ আগত খালে।

⁴⁴আৰু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " মোচিৰ বিধানত, ভাববাদী সকলৰ পুস্তকত আৰু গীতমালাত মোৰ বিষয়ে যি যি বচন লিখা আছে, সেই সকলো সিদ্ধ হ'ব লাগে বুলি তোমালোকৰ লগত থাকোতেই, যি কথা মই কৈছিলোঁ, মোৰ সেই কথা এই।

⁴⁵তেতিয়া শাস্ত্ৰ বুজিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকৰ চকু মুকলি কৰি দিলে; ⁴⁶আৰু তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "এইদৰে লিখা আছে, যে খ্ৰীষ্টে দুখ-ভোগ কৰি তৃতীয় দিনা মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা পুনৰায় উঠিব। ⁴⁷আৰু যিৰুচালেমৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সকলো জাতিৰ আগত মন-পালটন আৰু পাপ মোচনৰ কথা তেওঁৰ নামেৰে ঘোষণা কৰা হ'ব। ⁴⁸তোমালোক এই সকলোৰে সাক্ষী আছা। ⁴⁹চোৱা মোৰ পিতৃয়ে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই প্ৰতিজ্ঞা তোমালোকলৈ পঠাই দিমা। কিন্তু ওপৰৰ পৰা শক্তি নোপোৱালৈকে এই নগৰতে থাকা।

⁵⁰পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক বৈথনিয়া গাৱঁৰ সন্মুখলৈকে আগবঢ়াই আনি, তেওঁ হাত উঠাই তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ⁵¹এইদৰে তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰি থকা সময়ত, তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰা পৃথক হ'ল আৰু তেওঁক স্বৰ্গলৈ নিয়া হল।

⁵²তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক স্তুতি কৰি, অতি আনন্দেৰে যিৰুচালেমলৈ উলটি আহিল; ⁵³আৰু সদায় ধৰ্মধামত ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি থাকিল।

যোহন

Chapter 1

ঈশ্বৰৰ বাক্যই মানুহৰূপে জন্ম গ্ৰহণ কৰিলে

¹আদিতে বাক্য আছিল; বাক্য ঈশ্বৰৰ সৈতে আছিল আৰু সেই বাক্যই স্বয়ং ঈশ্বৰ। ²এই বাক্য আদিতে ঈশ্বৰে সৈতে আছিল। ³তেওঁৰ দ্বাৰাই সকলো সৃষ্টি হ'ল আৰু যি সকলো হ'ল, সেইবোৰৰ এটাও তেওঁৰ অবিহনে নহ'ল। ⁴জীৱন বাক্যতেই আৰু সেই জীৱনেই সকলো মানুহৰ বাবে পোহৰ। ⁵সেই পোহৰ আন্ধাৰত উজ্জ্বলি উঠিল আৰু আন্ধাৰে তাক পৰাভূত নকৰিলে।

⁶ঈশ্বৰে যোহন নামেৰে এজন মানুহক পঠিয়াইছিল। ⁷তেওঁ সেই পোহৰৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিবলৈ এজন সাক্ষীৰূপে আহিছিল যাতে তেওঁৰ দ্বাৰাই সকলোৱে বিশ্বাস কৰে। ⁸যোহন নিজে সেই পোহৰ নাছিল; তেওঁ সেই পোহৰৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিবলৈহে আহিছিল।

⁹সেই পোহৰ জগতলৈ আহিছিল আৰু সকলো মানুহকে পোহৰ দিয়া, সেই সত্য পোহৰ আছিল। ¹⁰তেওঁ জগততে আছিল; জগত তেওঁৰ দ্বাৰাই সৃষ্টি হৈছিল, কিন্তু জগতে তেওঁক নাজানিলে। ¹¹যি জগত তেওঁৰ নিজৰেই, তেওঁ সেই ঠাইলৈ আহিল, কিন্তু তেওঁৰ নিজৰ লোকেই তেওঁক গ্ৰহণ নকৰিলে। ¹²কিন্তু যিমান মানুহে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তেওঁৰ নামত বিশ্বাস কৰিলে, সেই লোক সকলক ঈশ্বৰৰ সন্তান হ'বলৈ তেওঁ ক্ষমতা দিলে। ¹³তেওঁলোকৰ জন্ম তেজৰ পৰা বা মাংসিক ইচ্ছাৰ পৰা বা মানুহৰ ইচ্ছাৰ পৰা হ'ল, এনে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰাহে হৈছে। ¹⁴সেই বাক্যই মাংস^[1] হ'ল; অনুগ্ৰহ আৰু সত্যতাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ আমাৰ মাজত বসতি কৰিলে; তাতে পিতৃৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ হিচাপে তেওঁৰ যি মহিমা, সেই মহিমা আমি দেখিলোঁ। ¹⁵যোহনে তেওঁৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দি চিঞৰি ক'লে, "যি জনৰ বিষয়ে মই কৈছিলোঁ, এৱেঁই সেই জন। 'যি জন মোৰ পাছত আহিছে, তেওঁ মোতকৈ আগ হ'ল, কাৰণ তেওঁ মোৰ পূৰ্বেও আছিল।"

¹⁶আমি সকলোৱে তেওঁৰ সেই পূৰ্ণতাৰ পৰা অনুগ্ৰহৰ ওপৰিও বিনামূলীয়া অনুগ্ৰহ পালো। ¹⁷কাৰণ মোচিৰ দ্বাৰা বিধান দিয়া হৈছিল; কিন্তু অনুগ্ৰহ আৰু সত্যতা যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাহে আহিল। ¹⁸ঈশ্বৰক কোনেও কেতিয়াও দেখা নাই; পিতৃৰ কোলাত থকা একমাত্ৰ পুত্ৰই তেওঁক প্ৰকাশ কৰিলে।

যীচুৰ বিষয়ে যোহনৰ সাক্ষ্য

¹⁹যোহনে এই সাক্ষ্য দিলে: ইহুদী সকলে যিৰূচালেমৰ পৰা কেইজনমান পুৰোহিত আৰু লেবীক যোহনৰ ওচৰলৈ পঠালে। তেওঁলোকে আহি যোহনক সুধিলে, "আপুনি কোন?" ²⁰যোহনে অস্বীকাৰ নকৰি মুকলিকৈ উত্তৰ দিলে, " মই খ্ৰীষ্ট নহয়। " ²¹তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "তেন্তে কোন? আপুনি এলিয়া নেকি?"

তেওঁ ক'লে, "নহয়, মই নহওঁ;"

তেওঁলোকে ক'লে, "তেন্তে আপুনি সেই ভাৱবাদী নেকি?"

তেওঁ উত্তৰ দিলে, "নহওঁ।"

²²তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, " তেনেহলে আপুনি কোন হয়? আমাক কওক যাতে যি সকলে আমাক পঠাইছে, তেওঁলোকক আমি উত্তৰ দিব পাৰো। আপোনাৰ নিজৰ বিষয়ে আপুনি কি কয়?" ²³তেওঁ ক'লে,

" যিচয়া ভাৱবাদীয়ে যিদৰে কৈছিল,

ময়েই সেই মাত, যি জনে মৰুপ্ৰান্তত ৰিঙিয়াই কয়,

প্ৰভুৰ পথ পোন কৰা।"^[2]

²⁴যোহনৰ ওচৰলৈ যি সকলক পঠোৱা হৈছিল, তেওঁলোক ফৰীচী সম্প্ৰদায়ৰ আছিল। তেওঁলোকে যোহনক সুধিলে, ²⁵"আপুনি যদি খ্ৰীষ্টও নহয়, এলিয়াও নহয় বা ভাৱবাদীও নহয়, তেন্তে কিয় বাস্তৱ দিছে?" ²⁶যোহনে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, "মই হ'লে পানীতহে বাস্তৱ দিছো, কিন্তু আপোনালোকৰ মাজত এনে এজন থিয় হৈ আছে, যি জনক আপোনালোকে চিনি নাপায়। ²⁷তেরেই সেই লোক যি জন মোৰ পাছত আহিছে। মই তেওঁৰ ভবিষ্য পাদুকাৰ ফিটা খুলিবৰো যোগ্য নহওঁ।

২৪য'দন নদীৰ সিপাৰে বৈংখনিয়া গাৱঁত, য'ত যোহনে বাপ্তিস্ম দি আছিল, তাতে এই সকলো ঘটিল।

ঈশ্বৰৰ মেৰ-পোৱালি

২৯পাছদিনা যোহনে যীচুক তেওঁৰ ওচৰলৈ অহা দেখি ক'লে, "সোৱা চোৱা, ঈশ্বৰৰ মেৰ পোৱালি, জগতৰ পাপ বহন কৰি নিওঁতা জন! ৩০এৱেঁই সেই লোক যি জনৰ বিষয়ে মই কৈছিলোঁ যে, 'যি জন মোৰ পাছত আহিছে, তেওঁ মোতকৈ আগ হ'ল, কাৰণ তেওঁ মোৰ বহু আগেয়ে আছিল।

৩১মই তেওঁক চিনি পোৱা নাছিলো; কিন্তু তেওঁ যেন ইস্রায়েলবাসীৰ আগত প্ৰকাশিত হব পাৰে, সেইবাবে মই আহি পানীত বাপ্তিস্ম দিছো।"

৩২তাৰ পাছত যোহনে সাক্ষ্য দি ক'লে, "মই স্বৰ্গৰ পৰা আত্মাক কপৌৰ নিচিনাকৈ নামি অহা, আৰু তেওঁৰ ওপৰত থকা দেখিলোঁ। ৩৩মই তেওঁক চিনি নাপালো। কিন্তু যি জনে পানীত বাপ্তিস্ম দিবলৈ মোক পঠালে, তেৱেঁ মোক কৈছিল, 'তুমি যি জনৰ ওপৰত আত্মাক নামি অহা দেখিবা, তেৱেঁ সেই জন, সেইজনে পবিত্ৰ আত্মাত বাপ্তিস্ম দিব।' ৩৪মই সেয়া দেখিলোঁ আৰু সাক্ষ্যও দিওঁ যে, এওঁ ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।"

যীচুৰ প্ৰথম শিষ্য সকল

৩৫পাছদিনা যোহন, তেওঁৰ দুজন শিষ্যৰে সৈতে থিয় হৈ আছিল। ৩৬সেই সময়তে তেওঁলোকে যীচুক খোজকাটি যোৱা দেখি যোহনে ক'লে, "সোৱা, ঈশ্বৰৰ মেৰ-পোৱালিক চোৱা!"

৩৭সেই দুজন শিষ্যই যোহনৰ কথা শুনি যীচুক অনুসৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে। ৩৮যীচুৱে মুখ ঘূৰাই তেওঁলোকক পাছে পাছে অহা দেখি ক'লে, "তোমালোকক কি লাগে?" তেওঁলোকে যীচুক ক'লে, "ৰন্ধি, অৰ্থাৎ গুৰু, আপুনি ক'ত থাকে?" ৩৯যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "আহা, চোৱাহি।" তেতিয়া তেওঁলোকে গৈ তেওঁৰ থকা ঠাই চালে আৰু সেই দিনা তেওঁৰ লগতে থাকিল, কাৰণ তেতিয়া প্ৰায় সন্ধিয়া হবলৈ হৈছিল।

৪০যি দুজনে যোহনৰ কথা শুনি, তেওঁৰ পাছে পাছে গৈছিল তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন হৈছে চিমোন পিতৰৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়। ৪১তেওঁ প্ৰথমতে তেওঁৰ ককায়েক চিমোনক লগ পাই ক'লে, "আমি মচীহক অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্টক দেখা পালোঁ।"

৪২আন্দ্ৰিয়ই চিমোনক যীচুৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল। যীচুৱে তেওঁলৈ চাই ক'লে, "তুমি যোহনৰ পুতেক চিমোন, তোমাক কৈফা বুলি মতা হব।" "কৈফা" নামৰ অৰ্থ 'পিতৰ' অৰ্থাৎ শিল।

যীচুৱে ফিলিপ আৰু নথনেলক আমন্ত্ৰণ কৰা

৪৩পাছদিনা যীচুৱে যেতিয়া গালীল প্ৰদেশলৈ যাবৰ বাবে ইচ্ছা কৰিলে, তেতিয়া যীচুৱে ফিলিপক দেখা পাই ক'লে, "মোৰ পাছে পাছে আহা।"

৪৪ফিলিপ বৈৎ-চৈদা গাৱঁৰ লোক আছিল। আন্দ্ৰিয় আৰু পিতৰো সেই একে গাৱঁৰে লোক আছিল। ৪৫ফিলিপে পাছত নথনেলক দেখা পাই ক'লে, "মোটি আৰু ভাৱবাদী সকলে যি জনৰ বিষয়ে বিধান-শাস্ত্ৰত লিখিছিল, আমি তেওঁক দেখা পালোঁ; তেওঁ নাচৰত নিবাসী যোচেফৰ পুতেক যীচু।

৪৬নথনেলে ফিলিপক ক'লে, "নাচৰতৰ পৰা কোনো উত্তম বস্ত্ৰ জানো ওলাব পাৰে?" ফিলিপে তেওঁক ক'লে, "আহি চোৱাহি।" ৪৭যীচুৱে নথনেলক নিজৰ ফালে আহি থকা দেখি, তেওঁৰ বিষয়ে ক'লে, "এওঁক চোৱা, এজন প্ৰকৃত ইস্রায়েলী লোক। তেওঁৰ ভিতৰত একো ছলনা নাই!" ৪৮নথনেলে যীচুক সুধিলে, "আপুনি মোক কেনেকৈ চিনি পালে?" যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "ফিলিপে তোমাক মতাৰ আগেয়ে যেতিয়া তুমি ডিমৰু গছৰ তলত আছিলো, মই তেতিয়াই তোমাক দেখিছিলোঁ।"

৪৯নথনেলে তেওঁক উত্তৰ দিলে, "ৰন্ধি, আপুনিযেই ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ! আপুনিযেই ইস্রায়েলৰ ৰজা!" ৫০যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "তোমাক ডিমৰু গছৰ তলত দেখিছিলোঁ, এই কথা কোৱাৰ কাৰণেই বিশ্বাস কৰিছা নেকি? ইয়াতকৈয়ো অনেক মহৎ বিষয় তুমি দেখিবলৈ পাবা।"

৫১যীচুৱে ক'লে, "মই তোমালোকক সচাকৈয়ে কওঁ, তোমালোকে স্বৰ্গৰ দুৱাৰ মুকলি হোৱা দেখিবা আৰু ঈশ্বৰৰ দূত সকলে মানুহৰ পুত্ৰৰ ওপৰেদি উঠি যোৱা আৰু নামি অহা দেখিবা।"

1:14 [1]

1:23 [2]

১ অধ্যায় ২

কানা নগৰৰ বিয়াত যীচুৰ প্ৰথম আচৰিত চিন

¹তিন দিনৰ দিনা গালীল প্ৰদেশৰ কানা নগৰত এখন বিয়া হৈছিল আৰু যীচুৰ মাক তাত আছিল। ²সেই বিয়ালৈ যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলকো নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল।

³পাছত যেতিয়া দ্ৰাক্ষাৰস শেষ হৈ আহিল, তেতিয়া যীচুৰ মাকে আহি যীচুক ক'লে, “তেওঁলোকৰ দ্ৰাক্ষাৰস শেষ হ'ল।” ⁴যীচুৱে তেওঁক ক'লে, “হে নাৰী, এই কথাত মোৰ সৈতে কি কাম? মোৰ এতিয়াও সময় হোৱা নাই।” ⁵তেওঁৰ মাকে দাস সকলক ক'লে, “এওঁ তোমালোকক যিহকে কয়, তাকে কৰিবাহঁক।”

⁶সেই ঠাইতে ইহুদী সকলৰ ৰীতি অনুসাৰে শুচি হবৰ কাৰণে পাথৰৰ ছয়টা পানী খোৱা শিলৰ পাত্ৰ আছিল। সেইবোৰৰ প্ৰত্যেকতে আশীৰ পৰা এশ লিটাৰ পানী ধৰে। ⁷যীচুৱে দাসবোৰক ক'লে, “পাত্ৰকেইটাত পানী ভৰাই দিয়া।” দাসবোৰে তেতিয়া পাত্ৰকেইটাৰ কাণলৈকে পানী ভৰাই দিলে। ⁸তাৰ পাছত যীচুৱে সিহঁতক ক'লে, “এতিয়া তাৰ পৰা অলপ উলিয়াই ভোজৰ অধিকাৰীৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা।” তাতে দাসবোৰে সেইদৰে কৰিলে। ⁹ভোজৰ অধিকাৰীয়ে পানীৰ পৰা হোৱা সেই দ্ৰাক্ষাৰস চাকি চালে; কিন্তু সেই বস ক'ৰ পৰা আহিল, তেওঁ নাজানিলে। যি দাসবোৰে পানী তুলিছিল, সিহঁতেহে জানিলে। তেতিয়া ভোজৰ অধিকাৰীয়ে দৰাক মাতি ক'লে, ¹⁰“সাধাৰণতে সকলো মানুহে প্ৰথমে উত্তম দ্ৰাক্ষাৰস পৰিবেশন কৰে আৰু অতিথি সকলে সেয়া ইচ্ছা মতে খোৱাৰ পাছত, তেওঁলোকক আগতকৈ নিম্নমানৰ দ্ৰাক্ষাৰস পৰিবেশন কৰে। কিন্তু তোমালোকে হ'লে এতিয়ালৈকে উত্তম দ্ৰাক্ষাৰস ৰাখি থৈছা।” ¹¹গালীল প্ৰদেশৰ কানা নগৰত এই প্ৰথম আচৰিত চিনৰ কাৰ্য কৰি যীচুৱে নিজৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিলে। তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিলে।

¹²তাৰ পাছত যীচুৱে তেওঁৰ মাক, ভায়েকহঁত আৰু শিষ্য সকলৰ সৈতে কফৰনাহুমলৈ গ'ল আৰু তাতে তেওঁলোক কিছুদিন থাকিল।

যীচুৱে যিৰুচালেমলৈ গৈ মন্দিৰ পৰিষ্কাৰ কৰা

¹³ইহুদী সকলৰ নিস্তাৰ-পৰ্বৰ পালনৰ সময় ওচৰ হোৱাত যীচু যিৰুচালেমলৈ গ'ল। ¹⁴তেওঁ তাত গৈ দেখিলে যে মন্দিৰৰ মাজত লোক সকলে ষাঁড়-গৰু, ভেড়া, পাৰচৰাই বেচি আছে আৰু ধন সলোৱা লোক সকলো তাত বহি আছে। ¹⁵তেতিয়া তেওঁ কিছুমান ৰছীৰে এডাল চাবুক বনাই ললে আৰু সেইডালেৰে ষাঁড়-গৰু, ভেড়াৰে সৈতে সকলোকে মন্দিৰৰ পৰা খেদাই দিলে, আৰু ধন সলোৱা সকলৰ টকা-পইচা সকলো বাকি দি সিহঁতৰ মেজবোৰ লুটিয়াই পেলালে। ¹⁶যি সকলে পাৰচৰাই বেচিছিল, তেওঁলোকক ক'লে, “ইয়াৰ পৰা এইবোৰ লৈ যোৱা! মোৰ পিতৃৰ গৃহক ব্যৱসায়ৰ গৃহ নকৰিবা।”

¹⁷ইয়াতে শাস্ত্ৰত লিখা এই কথা তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ মনত পৰিল: “তোমাৰ গৃহৰ প্ৰতি মোৰ আগ্ৰহে মোক গ্ৰাস কৰিব।”^[1]

¹⁸তেতিয়া ইহুদী নেতা সকলে যীচুক সুধিলে, “এইবোৰ কৰিবলৈ যে তুমি অধিকাৰ পাইছা, তাৰে কি প্ৰমাণ তুমি আমাক দেখুৱাব পাৰিবা?”

¹⁹যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, “তোমালোকে এই মন্দিৰ ভাঙি পেলোৱা, মই তিনি দিনত তাক তুলি ধৰিম।”

²⁰তেতিয়া ইহুদী সকলে ক'লে, “এই মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰোঁতে ছয়চল্লিশ বছৰ লাগিছিল আৰু তুমি তাক তিন দিনতে তুলিবা নে?” ²¹কিন্তু যীচুৱে মন্দিৰ বুলি নিজৰ দেহ-মন্দিৰৰ বিষয়লৈহে সেই কথা কৈছিল। ²²সেয়ে, পাছত যেতিয়া যীচুক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তোলা হ'ল, তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ মনত পৰিল যে তেওঁ এই কথাই কৈছিল। তেতিয়া তেওঁলোকে ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ কথা আৰু যীচুৰ এই কথাত বিশ্বাস কৰিলে।

²³নিস্তাৰ পৰ্বৰ সময়ত যিৰুচালেমত থাকোতে যীচুৱে যিবোৰ আচৰিত কাম কৰি চিন দেখুৱালে, সেইবোৰ দেখি বহু মানুহে তেওঁৰ নামত বিশ্বাস কৰিলে। ²⁴কিন্তু যীচুৱে হ'লে তেওঁলোকৰ ওপৰত নিজে কোনো বিশ্বাস স্থাপন নকৰিলে, কাৰণ তেওঁ সকলো লোককে জানিছিল।

²⁵মানুহৰ সম্পৰ্কে কোনো লোকৰ সাক্ষ্যৰ প্ৰয়োজন তেওঁৰ নাছিল; কিয়নো মানুহৰ অন্তৰত কি আছে, তেওঁ নিজে তাক জানিছিল।

2:17 ^[1]

২ অধ্যায় ৩

যীচুৰ ওচৰলৈ নীকদীমৰ আগমণ

¹ফৰীচী সকলৰ মাজত নীকদীম নামেৰে এজন লোক আছিল। তেওঁ ইহুদী পৰিষদৰ এজন অধিকাৰী আছিল। ²এদিন ৰাতি তেওঁ যীচুৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “ৰব্বি, আমি জানো যে আপুনি ঈশ্বৰৰ ওচৰৰ পৰা অহা এজন শিক্ষক। কিয়নো আপুনি এই যি যি আচৰিত চিন দেখুৱাইছে, ঈশ্বৰ সঙ্গী নহ'লে এনে চিন কোনেও দেখুৱাব নোৱাৰে।”

³উত্তৰত যীচুৱে নীকদীমক ক'লে, “মই আপোনাক সচাকৈয়ে কওঁ, নতুন জন্ম নহ'লে, কোনেও ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য দেখা পাব নোৱাৰে।” ⁴নীকদীমে তেওঁক ক'লে, “মানুহ বুঢ়া হ'লে, কেনেকৈ তেওঁৰ জন্ম হ'ব পাৰে? তেওঁ দ্বিতীয় বাৰ মাকৰ গৰ্ভত সোমাই জন্ম গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব নে?”

⁵যীচুৱে উত্তৰ দিলে, “মই আপোনাক সচাকৈয়ে কৈছো, জল আৰু আত্মাৰ পৰা জন্ম নহ'লে, কোনেও ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমাব নোৱাৰে।”

⁶শৰীৰৰ পৰা যাৰ জন্ম হয়, সেয়ে শৰীৰ হয় আৰু আত্মাৰ পৰা যাৰ জন্ম হয়, সেয়ে আত্মা হয়। ⁷মই যে আপোনাক ‘আপোনালোকৰ নতুনকৈ জন্ম হোৱা প্ৰয়োজন’ বুলি ক'লো, এই কথাত বিস্মিত নহ'ব। ⁸বায়ুৱে যি দিশলৈ ইচ্ছা কৰে সেই দিশলৈকে বয়। আপুনি তাৰ শব্দ শুনিবলৈ পায়, কিন্তু ক'ৰ পৰা আহে বা ক'লেনো যায়, সেই বিষয়ে আপুনি নাজানে। আত্মাৰ পৰা যি সকলৰ জন্ম হয়, তেওঁলোক সকলোৰে তেনেকুৱা হয়।”

⁹নীকদীমে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, “এইবোৰ কেনেকৈ হ'ব পাৰে?”

¹⁰যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, “ আপুনি ইস্ৰায়েলৰ শিক্ষক হৈয়ো এইবোৰ কথা নুবুজে নে? ¹¹আপোনাক সচাকৈয়ে কওঁ, আমি যি জানো তাকে কওঁ আৰু যি দেখোঁ সেই বিষয়ত সাক্ষ্য দিওঁ, কিন্তু আপোনালোকে আমাৰ সাক্ষ্য গ্ৰহণ নকৰে। ¹²মই আপোনালোকক পাৰ্থিৱ বিষয়ৰ কথা ক'লে আপোনালোকে যদি বিশ্বাস নকৰে, তেন্তে মই স্বৰ্গীয় বিষয়ৰ কোনো কথা ক'লে কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিব? ¹³যি জন স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহিল, সেই মানুহৰ পুত্ৰৰ বাহিৰে কোনো স্বৰ্গলৈ উঠা নাই। ¹⁴মোচিয়ে যেনেকৈ মৰুপ্ৰান্তত সাপক ওপৰত তুলিছিল, তেনেকৈ মানুহৰ পুত্ৰকো অৱশ্যেই ওপৰত উঠোৱা হ'ব, ¹⁵যাতে তেওঁত বিশ্বাস কৰা সকলোৱে অনন্ত জীৱন পাব পাৰে।

¹⁶কাৰণ ঈশ্বৰে জগতক ইমান প্ৰেম কৰিলে যে, তেওঁ নিজৰ একমাত্ৰ পুত্ৰকে দান কৰিলে, যাতে যি কোনোৱে তেওঁত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ নষ্ট নহয়, কিন্তু অনন্ত জীৱন পায়। ¹⁷কিয়নো জগতক দোষী সাব্যস্ত কৰিবলৈ নহয়, কিন্তু জগতে তেওঁৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ পাবলৈহে ঈশ্বৰে পুত্ৰক জগতলৈ পঠিয়ালে। ¹⁸তেওঁত বিশ্বাস কৰা জনৰ সোধ-বিচাৰ কৰা নহয়; বিশ্বাস নকৰা জনক দোষী কৰা হ'ল, কিয়নো তেওঁ একমাত্ৰ ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ নামত বিশ্বাস কৰা নাই। ¹⁹সোধ-বিচাৰৰ কাৰণ এয়ে যে, জগতলৈ পোহৰ আহিল, কিন্তু মানুহে পোহৰতকৈ আন্ধাৰক অধিক প্ৰেম কৰিলে; কাৰণ তেওঁলোকৰ কৰ্ম মন্দ আছিল। ²⁰কিয়নো যি জনে কু-আচৰণ কৰে, তেওঁ পোহৰক ঘৃণা কৰে আৰু তেওঁৰ কৰ্ম যেন প্ৰকাশ নাপায়, এই কাৰণে তেওঁ পোহৰলৈ নাহে। ²¹কিন্তু যি জনে সত্য আচৰণ কৰে, তেওঁ পোহৰৰ ওচৰলৈ আহে যাতে সেই পোহৰত স্পষ্ট বুজা যায় যে তেওঁৰ সকলো কৰ্ম ঈশ্বৰৰ বাধ্যতাত হৈছে।

যীচু আৰু বাপ্তিস্মদাতা যোহন

²²তাৰ পাছত যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল যিহুদিয়া প্ৰদেশলৈ গ'ল। তাত তেওঁ শিষ্য সকলৰ সৈতে কিছুদিন থাকি লোক সকলক বাপ্তিস্ম দি আছিল। ²³যোহনেও চালীম নামৰ গাওঁ খনৰ ওচৰতে থকা ঐনোন নামৰ ঠাই খনত বহুত পানী থকাৰ কাৰণে তাতে বাপ্তিস্ম দি আছিল আৰু লোক সকলেও তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি বাপ্তিস্ম লৈছিল। ²⁴তেতিয়াও যোহন বন্দীশালত বন্দী হোৱা নাছিল।

²⁵সেই সময়ত ইহুদী ৰীতি অনুসাৰে শুচি হোৱাৰ বিষয়টো লৈ যোহনৰ কেইজনমান শিষ্য আৰু এজন ইহুদী মানুহৰ মাজত তৰ্ক-বিতৰ্কৰ সৃষ্টি হ'ল। ²⁶পাছত তেওঁলোকে যোহনৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, “ৰব্বি, যৰ্দন নদীৰ সিপাৰে যি জন লোক আপোনাৰ লগত আছিল আৰু যি জনৰ বিষয়ে আপুনি সাক্ষ্য দিছিলে, চাওক, তেওঁ বাপ্তিস্ম দি আছে। আৰু সকলো মানুহ তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈ আছে।”

²⁷যোহনে উত্তৰ দিলে, “স্বৰ্গৰ পৰা দিয়া নহ'লে কোনেও একোকে লাভ কৰিব নোৱাৰে। ²⁸মই কৈছিলোঁ যে ‘মই খ্ৰীষ্ট নহওঁ, কিন্তু মোক তেওঁৰ আগেয়ে পঠোৱা হৈছে’ এই কথাৰ সাক্ষ্য তোমালোকে নিজেই দিব পাৰা। ²⁹যি জনৰ হাতত কইনাক দিয়া হয়, তেওঁ দৰা। কিন্তু দৰাৰ বন্ধু জন থিয় হৈ থাকে আৰু দৰাৰ কথা শুনে। দৰাৰ মাত যেতিয়া শুনে বন্ধু জন অতিশয় আনন্দিত হয়। তেনেহলে মোৰো সেই আনন্দ সম্পূৰ্ণ হ'ল।

³⁰তেওঁ বাঢ়ি বাঢ়ি যাব লাগে, কিন্তু মই হ'লে সৰু হৈ হৈ যাব লাগে।

স্বৰ্গৰ পৰা যি জন আহিল

31 যি জন ওপৰৰ পৰা আহিছে, তেওঁ সকলোৰে ওপৰত। যি জন জগতৰ পৰা আহে, তেওঁ জগতৰ আৰু তেওঁ জাগতিক কথাহে কয়; কিন্তু যি জন স্বৰ্গৰ পৰা আহিছে, তেওঁ সকলোতকৈ উৰ্দ্ধত। 32 তেওঁ যি দেখিলে আৰু শুনিলে, তাৰে সাক্ষ্য দিয়ে; কিন্তু তেওঁৰ সাক্ষ্য কোনেও গ্ৰহন নকৰে। 33 যি জনে তেওঁৰ সাক্ষ্য গ্ৰহন কৰিছে, তেওঁ তাৰ দ্বাৰাই প্ৰমাণ কৰে যে ঈশ্বৰেই সত্য। 34 কাৰণ ঈশ্বৰে যি জনক পঠিয়াইছে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ কথাকে কয়; ঈশ্বৰে তেওঁক জোখ-মাপ কৰি তেওঁৰ আত্মা দিয়া নাই। 35 পিতৃয়ে পুত্ৰক প্ৰেম কৰে আৰু তেওঁৰ হাতত সকলো শোধাই দিলে। 36 পুত্ৰত বিশ্বাস কৰা জনৰ অনন্ত জীৱন আছে; পুত্ৰক অমান্য কৰা জনে জীৱনৰ দৰ্শন নাপাব, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধহে তেওঁৰ ওপৰত থাকে।”

৩ অধ্যায় 4

যীচু আৰু চমৰীয়া তিৰোতা

1 যোহনতকৈ যীচুৱে যে বেছি শিষ্য কৰি বাপ্তিস্ম দি আছে, এই কথা ফৰীচী সকলে শুনিলে বুলি যীচুৱে জানিব পাৰিলে; 2 যদিও যীচুৱে নিজে বাপ্তিস্ম দিয়া নাছিল, কিন্তু তেওঁৰ শিষ্য সকলেহে দিছিল। 3 তেতিয়া তেওঁ যিহূদিয়া প্ৰদেশ এৰি পুনৰ গালীল প্ৰদেশলৈ গ’ল। 4 গালীললৈ যোৱাৰ সময়ত তেওঁ চমৰীয়া প্ৰদেশৰ মাজেদি যাব লগা হ’ল।

5 তেওঁ চমৰীয়াৰ চুখৰ নামৰ এখন নগৰলৈ আহিল। এই নগৰ খন যাকোবে তেওঁৰ পুত্ৰক যোচেফক যি ডোখৰ মাটি দিছিল, তাৰ ওচৰতে আছিল। 6 সেই ঠাইতে যাকোবৰ নাদ আছিল। যাত্ৰা কৰি শান্ত হৈ পৰাত যীচুৱে গৈ সেই নাদৰ দাঁতিত বহিল। তেতিয়া সময় প্ৰায় ভৰ-দুপৰীয়া আছিল।

7 এনে সময়তে চমৰীয়াৰ এগৰাকী মহিলাই পানী তুলিবলৈ আহিল। যীচুৱে তেওঁক ক’লে, “মোক অলপ পানী খাবলৈ দিয়াছোন।” 8 সেই সময়ত যীচুৰ শিষ্য সকলে নগৰলৈ খোৱা বস্ত্ৰ কিনিবলৈ গৈছিল। 9 সেই চমৰীয়া মহিলা গৰাকীয়ে যীচুক ক’লে, “আপুনি এজন ইহুদী মানুহ হৈয়ো মোৰ পৰা কেনেকৈ পানী খাব খুজিছে? মইতো চমৰীয়া মহিলা!” কিয়নো সেই সময়ত ইহুদী সকলে চমৰীয়া সকলৰ লগত কোনো ধৰণৰ মিলা প্ৰীতি নাছিল। 10 যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক’লে, “তুমি যদি জানিলাহেঁতেন যে ঈশ্বৰৰ দান কি আৰু কোনে তোমাক ‘মোক পানী খাবলৈ দিয়া’ বুলি কৈছে, তেন্তে তুমিয়েই তেওঁক খুজিলাহেঁতেন আৰু তেওঁ তোমাক জীৱনময় পানী দিলেহেঁতেন।”

11 সেই মহিলাই তেতিয়া উত্তৰ দিলে, “মহাশয়, আপোনাৰ ওচৰত পানী তুলিবলৈ পাত্ৰ নাই আৰু নাদটোও গভীৰ; তেনেহলে আপুনি ক’ৰ পৰা সেই জীৱনময় পানী পাব? 12 আপুনি জানো আমাৰ পিতৃপুৰুষ যাকোবতকৈ মহান? তেওঁ আমাক এই নাদটো দি গ’ল। তেওঁ নিজে এই নাদৰ পানী খাইছিল। তেওঁৰ সন্তান আৰু পশুবোৰেও ইয়াৰ পানী খাইছিল।” 13 যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক’লে, “এই পানী খোৱা প্ৰতিজনৰ আকৌ পিয়াহ লাগিব; 14 কিন্তু মই যি পানী দিম, তাক যি কোনোৱে পান কৰে, তেওঁৰ কোনো কালে পিয়াহ নালাগিব। বৰং মই যি পানী তেওঁক দিম, সেই পানী তেওঁৰ ভিতৰত অনন্ত জীৱনলৈকে বুৰবুৰাই ওলাই থকা পানীৰ ভুমুক হ’ব।” 15 সেই মহিলাই তেওঁক ক’লে, “হে মহাশয়, মোৰ পিয়াহ যেন নালাগে আৰু পানী তুলিবলৈ যেন ইয়ালৈ আহিব নালাগে, এই কাৰণে সেই পানী মোক দিয়ক।”

16 যীচুৱে তেওঁক ক’লে, “যোৱা, তোমাৰ স্বামীক ইয়ালৈ মাতি আনাগৈ।” 17 সেই মহিলাই উত্তৰ দি তেওঁক ক’লে, “মোৰ স্বামী নাই।” যীচুৱে তেওঁক ক’লে, “তুমি ঠিকেই কৈছা যে তোমাৰ স্বামী নাই। 18 কিয়নো তোমাৰ স্বামী পাঁচ জন হৈ গ’ল আৰু এতিয়া যি জন আছে, তেওঁ তোমাৰ স্বামী নহয়; সেয়ে তুমি যি কৈছা ই সঠিক!”

19 সেই তিৰোতাই যীচুক ক’লে, “মহাশয়, মই দেখিছোঁ, আপুনি এজন ভাৱবাদী। 20 আমাৰ পিতৃপুৰুষ সকলে এই পৰ্বতৰ ওপৰত ভজনা কৰিছিল; কিন্তু আপোনালোক ইহুদী সকলে কয় যে যিৰূচালেমেই সেই ঠাই য’ত লোক সকলে ভজনা কৰা উচিত।” 21 যীচুৱে তেওঁক ক’লে, “হে নাৰী, মোৰ কথা বিশ্বাস কৰা! এনে কাল আহিছে যেতিয়া তোমালোকে পিতৃ ঈশ্বৰৰ ভজনা এই পৰ্বতত নাইবা যিৰূচালেমত নকৰিব। 22 তোমালোকে যিহক নাজানা, তাৰ ভজনা কৰা; আমি যিহক জানো তাৰ ভজনা কৰোঁ; কিয়নো পৰিত্ৰাণ ইহুদী লোকৰ মাজৰ পৰাই আহিছে। 23 কিন্তু যি কালত স্বৰূপ ভকত সকলে আত্মাৰে আৰু সত্যেৰে পিতৃৰ ভজনা কৰিব, এনে কাল আহিছে, এনেকি এতিয়াই সেই সময় হৈছে; কিয়নো পিতৃয়ে এনেকুৱা ভকত সকলকহে বিচাৰে। 24 ঈশ্বৰেই আত্মা আৰু তেওঁৰ ভজনা কৰা সকলে আত্মাৰে আৰু সত্যেৰে তেওঁক ভজনা কৰিব লাগে।” 25 সেই মহিলাই তেওঁক ক’লে, “মচীহ, যি জনক খ্ৰীষ্ট বোলা হয়, তেওঁ যে আহি আছে সেই বিষয়ে মই জানো। তেওঁ যেতিয়া আহিব, তেতিয়া আমাক সকলো কথা জনাব।” 26 যীচুৱে তেওঁক ক’লে, “তোমাৰে সৈতে কথা-বাৰ্তা হোৱা ময়েই সেই মচীহ।”

27 তেনে সময়তে তেওঁৰ শিষ্য সকল ঘূৰি আহিল আৰু এগৰাকী মহিলাৰ সৈতে যীচুক কথা পাতি থকা দেখি আচৰিত হ’ল। তথাপি কোনেও তেওঁক এই কথা নুসুধিলে “আপুনি কি বিচাৰিছে?” বা “কি কাৰণে আপুনি তেওঁৰ লগত কথা পাতিছে?”

২৪সেই মহিলা গৰাকীয়ে তেতিয়া নিজৰ কলহ তাতে এৰি থৈ নগৰলৈ গৈ লোক সকলক মাতি ক'লে, ২৯“আহাঁছোন, এজন মানুহক চোৱাঁহি; মই যি সকলো কৰিলোঁ, তেওঁ সেই সকলোকে মোক ক'লে। এইজনেই সেই খ্ৰীষ্ট নেকি?” ৩০তেতিয়া লোক সকলে নগৰৰ পৰা ওলাই যীচুৰ ওচৰলৈ আহিব ধৰিলে।

৩১ইয়াৰ মাজতে শিষ্য সকলে তেওঁক অনুৰোধ কৰি ক'লে, “ৰব্বি, আপুনি অলপ মান কিবা খাই লওঁক।” ৩২কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, “মোৰ এনে আহাৰ খাবলগীয়া আছে, যিহৰ বিষয়ে তোমালোকে নাজানা।” ৩৩শিষ্য সকলে পৰস্পৰে কোৱাকুই কৰিবলৈ ধৰিলে, “তেনেহলে কি কোনোবাই তেওঁলৈ খোৱা-বস্তু আনি দিলে নেকি?” ৩৪যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, “মোক পঠোৱা জনৰ ইচ্ছা পালন কৰা, আৰু তেওঁৰ কাৰ্য সিদ্ধ কৰাই মোৰ আহাৰ। ৩৫তোমালোকে প্ৰায়েই নোকোৱানে ‘আৰু চাৰিমাহ বাকী আছে, তাৰ পাছতে ধান দাবৰ সময় হ’ব?’ কিন্তু, মই হ’লে তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে চকু তুলি পথাৰলৈ চোৱা, এতিয়াও দাবলৈ ধান পকি আছে। ৩৬যি জনে দায়, তেওঁ বেচ পায় আৰু অনন্ত জীৱনলৈ শস্য চপায়; তাতে যি জনে ধান ৰোৱে আৰু ধান দায়, দুয়োৱে একেলগে আনন্দ কৰে। ৩৭ইয়াত এই কথাটো সত্য যে, ‘এজনে ৰোৱে আৰু আন জনে দায়। ৩৮মই তোমালোকক এনে শস্য দাবলৈ পঠালোঁ, যিহৰ কাৰণে তোমালোকে শ্রম কৰা নাই; তাৰ কাৰণে আনলোকে পৰিশ্রম কৰিলে আৰু তোমালোকে তেওঁলোকেই শ্রমৰ শস্য গোটাইছা।”

৩৯যি মহিলা গৰাকীয়ে সাক্ষ্য দিছিল যে “মই যি সকলো কৰিলোঁ, তেওঁ মোক সেই সকলোকে ক'লে”, তেওঁৰ কথাত সেই নগৰৰ অনেক চমৰীয়া মানুহে যীচুত বিশ্বাস কৰিলে। ৪০লোক সকলে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক তেওঁলোকৰ লগত কিছুদিন থাকিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। তেওঁ তাত দুদিন থাকিল। ৪১তেওঁৰ কথা শুনি অনেকে বিশ্বাস কৰিলে। ৪২তেওঁলোকে সেই মহিলা গৰাকীক ক'লে, “এতিয়া যে আমি বিশ্বাস কৰিছোঁ, কেৱল তোমাৰ কথাতে নহয়, কিন্তু আমি নিজেই তেওঁৰ কথা শুনি বুজি পালো যে, এওঁ সচাকৈয়ে জগতৰ ত্ৰাণকৰ্তা।”

এজন ৰাজ-কৰ্মচাৰীৰ পুতেকক সুস্থ কৰা

৪৩দুদিনৰ পাছত তেওঁ তাৰ পৰা গালীল প্ৰদেশলৈ গ'ল। ৪৪কাৰণ যীচুৱে নিজে কৈছিল যে এজন ভাৱবাদীৰ নিজ দেশত মৰ্য্যদা নাই; ৪৫তেওঁ যেতিয়া গালীল প্ৰদেশলৈ আহিল, তেতিয়া গালীলীয়া লোক সকলে তেওঁক সাদৰেৰে গ্ৰহণ কৰিলে; কাৰণ তেওঁলোকো সেই নিস্তাৰ পৰ্বৰ সময়ত যিৰূচালেমলৈ গৈছিল আৰু তাতে নিস্তাৰ পৰ্বৰ সময়ত তেওঁ যি কৰিছিল, সেই সকলো তেওঁলোকে দেখিছিল।

৪৬পাছত তেওঁ গালীল প্ৰদেশৰ কাৰ্না নগৰলৈ পুনৰ আহিল। ইয়াতে তেওঁ পানীক দ্ৰাক্ষাৰসলৈ পৰিণত কৰিছিল। তেতিয়া কফৰনাহুম নগৰত কোনো এজন ৰাজ-কৰ্মচাৰীৰ পুত্ৰ অসুস্থ হৈ আছিল। ৪৭তেওঁ যেতিয়া শুনিলে যে যীচু যিহূদীয়াৰ পৰা গালীল প্ৰদেশলৈ ঘূৰি আহিছে, তেতিয়া তেওঁ যীচুৰ ওচৰলৈ গৈ অনুৰোধ কৰি ক'লে, যীচুৱে যেন আহি তেওঁৰ ল'ৰাক সুস্থ কৰি দিয়ে; কিয়নো তেওঁৰ ল'ৰা জন তেতিয়া মৰোঁ মৰোঁ অৱস্থাত আছিল। ৪৮যীচুৱে তেতিয়া তেওঁক ক'লে, “আপোনালোকে কোনো অদ্ভুত চিন আৰু আচৰিত কাৰ্য নেদেখিলে, মোৰ ওপৰত বিশ্বাস নকৰিব।” ৪৯সেই ৰাজ-কৰ্মচাৰী জনে তেওঁক ক'লে, “মহাশয়, দয়া কৰি মোৰ ল'ৰাটিৰ মৃত্যু নহওতেই আহক!” ৫০যীচুৱে তেওঁক ক'লে, “ঘৰলৈ যাওক, আপোনাৰ ল'ৰা জনে জীৱন পালে।” মানুহ জনে যীচুৱে কোৱা কথাত বিশ্বাস কৰিলে আৰু ঘৰলৈ গুছি গ'ল। ৫১তেওঁ যেতিয়া ঘৰলৈ উলটি গৈ আছিল, তেতিয়া বাটত তেওঁৰ দাসবোৰে লগ পাই ক'লে, “আপোনাৰ ল'ৰা জন জীয়াই উঠিল।” ৫২তেতিয়া তেওঁ সিহঁতক সুধিলে, “সি কেতিয়াৰ পৰা ভাল হ'বলৈ ধৰিলে?” সিহঁতে তেওঁক ক'লে, “যোৱাকালি দুপৰীয়া সময়ত তাৰ জ্বৰ এৰিলে।”

৫৩ল'ৰাটোৰ বাপেকে বুজিব পাৰিলে যে ঠিক সেই সময়তে যীচুৱে তেওঁক কৈছিল, “আপোনাৰ ল'ৰা জনে জীৱন পালে।” তেতিয়া সেই ৰাজ-কৰ্মচাৰী আৰু তেওঁৰ ঘৰৰ সকলোৱে যীচুত বিশ্বাস কৰিলে। ৫৪যীচুৱে পুণৰ যিহূদীয়াৰ পৰা গালীল প্ৰদেশলৈ গৈ এইটো দ্বিতীয় অদ্ভুত চিন দেখুৱালে।

৪ অধ্যায় ৫

যীচুৱে এজন ৰোগীক বিশ্রাম বাবে সুস্থ কৰা

১এই ঘটনাৰ পাছত যীচু যিৰূচালেমলৈ গ'ল, কাৰণ সেই সময়ত ইহুদী সকলৰ এটা পৰ্ব আছিল।

২যিৰূচালেমত মেৰ-দ্বাৰৰ ওচৰত এটা পুখুৰী আছে। ইব্ৰী ভাষাত সেই পুখুৰীটোক ‘বৈথেচদা’ বোলা হয়। পুখুৰীটোত পাঁচোটা চালি দিয়া ঘাট আছিল। ৩-৪সেইবোৰত কণা, খোৰা, নিচলা আদি কৰি অনেক ৰুগীয়া মানুহ পৰি থাকে। সেই লোকসকলে পানীত খলকনি উঠাৰ অপেক্ষাত থাকে। কাৰণ সময়ে সময়ে প্ৰভুৰ এজন দূতে সেই পুখুৰীলৈ নামি গৈ পানীত আলোড়ন তোলে আৰু সেই আলোড়নৰ পাছতেই প্ৰথমে যি জনে পানীত নামিব পাৰে, তেওঁৰ যিকোনো ৰোগ ভাল হৈ যায়। ৫তাত আঠত্ৰিশ বছৰ ধৰি বেমাৰ ভোগ কৰি থকা এজন ৰুগীয়া মানুহ আছিল।

৬যীচুৱে তেওঁক পৰি থকা দেখি আৰু বহু দিনৰ ৰোগী যেন জানি, তেওঁক সুধিলে, “তুমি সুস্থ হ'বলৈ ইচ্ছা কৰা নে?” ৭ৰোগী জনে তেওঁক উত্তৰ দিলে, “মহাশয়, যেতিয়া পানীত খলকনি উঠে, তেতিয়া পুখুৰীত নমাই দিবলৈ মোৰ কোনো মানুহ নাই; সেয়ে, মই যাওঁতে যাওঁতে মোতকৈ

আগেয়ে আনে নামেগৈ।”^৪যীচুৱে তেওঁক ক’লে, “উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ খোজ কাঢ়ি ফুৰা।”^৯তেতিয়াই সেই মানুহ জনে সুস্থ হ’ল আৰু নিজৰ শয্যা তুলি লৈ খোজ কাঢ়িবলৈ ধৰিলে।

^{১০}সেই দিনটো বিশ্রাম বাৰ আছিল; সেয়েহে ইহুদী সকলে সুস্থ হোৱা জনক ক’লে, “আজি বিশ্রাম বাৰ; বিধানৰ মতে শয্যা তুলি নিব নাপায়।”
^{১১}কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক উত্তৰ দিলে, “যি জনে মোক সুস্থ কৰিলে, সেই জনেই মোক ক’লে, বোলে তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ খোজ কাঢ়ি ফুৰা।”
^{১২}তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, “তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ খোজ কাঢ়ি যোৱা’ বুলি কোৱা সেই মানুহ জন কোন?”^{১৩}কিন্তু সুস্থ হোৱা মানুহ জনে ‘তেওঁ কোন আছিল’ তাক জনা নাছিল। কিয়নো সেই ঠাইত অনেকে ডিৰ কৰাত, যীচু আতৰি গৈছিল।^{১৪}পাছত যীচুৱে মন্দিৰত তেওঁক দেখা পাই ক’লে, “চোৱা তুমি এতিয়া সুস্থ হ’লা!! আৰু পাপ নকৰিবা, যাতে তোমাৰ অধিক ক্ষতি নহয়।”^{১৫}তেতিয়া সেই মানুহে গৈ ইহুদী সকলক ক’লে, “যি জনে মোক সুস্থ কৰিলে, তেওঁ যীচু।”

পুত্ৰৰ অধিকাৰ

^{১৬}এই কাৰণতে ইহুদী সকলে যীচুক তাড়না কৰিবলৈ ধৰিলে, কাৰণ তেওঁ বিশ্রাম বাৰে এইবোৰ কৰ্ম কৰিলে।^{১৭}যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “মোৰ পিতৃয়ে এতিয়ালৈকে কৰ্ম কৰি আছে, ময়ো কৰিছোঁ।^{১৮}যীচুৰ এই কথাৰ কাৰণে ইহুদী সকলে তেওঁক বধ কৰিবলৈ উপায় বিচাৰিলে। কিয়নো যীচুৱে যে কেৱল বিশ্রাম বাৰৰ বিধান লঙ্ঘন কৰিলে, এনে নহয়, তেওঁ ঈশ্বৰক নিজৰ পিতৃ বুলি মাতি নিজকে ঈশ্বৰৰ সমান কৰিলে।

^{১৯}ইয়াৰ উত্তৰত যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “মই সচাকৈয়ে আপোনালোকক কওঁ, পুত্ৰই নিজৰ পৰা একো কৰিব নোৱাৰে। পিতৃক যি যি কৰা দেখে, কেৱল তাকেহে কৰিব পাৰে।^{২০}কাৰণ, পিতৃয়ে পুত্ৰক ভাল পায় আৰু নিজে যি কৰে সেই সকলোকে পুত্ৰক দেখুৱায়। আপোনালোক যেন অধিক আচৰিত হৈ যায়, তাৰ বাবে তেওঁ ইয়াতকৈয়ো মহৎ মহৎ কৰ্ম পুত্ৰক দেখুৱাব।^{২১}পিতৃয়ে যেনেকৈ মৃতকক তুলি জীৱন দিয়ে, পুত্ৰয়ো যি জনকে ইচ্ছা কৰে, তেওঁক জীৱন দিয়ে।^{২২}পিতৃয়ে কোনো জনৰ সোধ-বিচাৰ নকৰে, কিন্তু সমস্ত বিচাৰৰ ভাৰ তেওঁ পুত্ৰক দিলে,^{২৩}যাতে পিতৃক যেনেকৈ সকলোৱে সন্মান কৰে, তেনেকৈ পুত্ৰকো যেন সন্মান কৰে; যি জনে পুত্ৰক সন্মান নকৰে, তেওঁ তেওঁক পঠোৱা পিতৃকো সন্মান নকৰে।^{২৪}মই সচাকৈয়ে কওঁ, যি জনে মোৰ কথা শুনি মোক পঠোৱা জনত বিশ্বাস কৰে, তেওঁৰ অনন্ত জীৱন আছে আৰু তেওঁ দোষীৰূপে বিবেচিত নহ’ব, কিন্তু মৃত্যুৰ পৰা জীৱনলৈ পাব হ’ল।

^{২৫}আপোনালোকক সচাকৈয়ে কওঁ, যি সময়ত মৃত লোকে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ মাত শুনিব, এনে সময় আহি আছে, বৰং আহি পালেহি আৰু যি সকলে শুনিব, তেওঁলোক জীৱ।^{২৬}কিয়নো পিতৃ নিজে যেনেকৈ জীৱনৰ আধিকাৰী, তেনেকৈ তেওঁ পুত্ৰকো নিজে জীৱনৰ অধিকাৰী হবলৈ দিলে।

^{২৭}পিতৃয়ে সেই পুত্ৰৰ হাতত মানুহৰ সকলো সোধ-বিচাৰৰ ক্ষমতা দিলে, কাৰণ তেওঁ মানুহৰ পুত্ৰ।

^{২৮}এই কথা শুনি বিস্মিত নহ’ব; কিয়নো এনে সময় আহিছে, যি সকল মৈদামত আছে, তেওঁলোক সকলোৱে মনুষ্য পুত্ৰৰ মাত শুনিব^{২৯}আৰু ওলাই আহিব। সৎকৰ্ম কৰা সকল জীৱনৰ পুনৰুত্থানলৈ, দুষ্টকৰ্ম কৰা সকল সোধ-বিচাৰৰ পুনৰুত্থানলৈ ওলাই আহিব।

প্ৰভু যীচুৰ বিষয়ে সাক্ষ্য

^{৩০}মই নিজে একো কৰিব নোৱাৰো; যেনেকৈ শুনো, তেনেকৈয়ে বিচাৰ কৰোঁ আৰু মোৰ বিচাৰ ন্যায্য; কিয়নো মই মোৰ নিজৰ ইচ্ছা বিচৰা নাই, কিন্তু যি জনে মোক পঠাইছে, তেওঁৰ ইচ্ছাহে বিচাৰোঁ।^{৩১}মই যদি কেৱল নিজৰ বিষয়ে নিজে সাক্ষ্য দিওঁ, তেন্তে মোৰ সেই সাক্ষ্য সত্য নহয়।

^{৩২}আন এজন আছে, যি জনে মোৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিয়ে আৰু মই জানো যে তেওঁ মোৰ বিষয়ে যি সাক্ষ্য দিয়ে, সেই সাক্ষ্য সত্য।

^{৩৩}আপোনালোকে যোহনৰ ওচৰলৈ লোক পঠাইছিল আৰু যোহনে সত্যৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিছিল।^{৩৪}অৱশ্যে মোৰ মানুহৰ পৰা পোৱা সাক্ষ্যৰ প্ৰয়োজন নাই; তথাপি মই এইবোৰ কথা কৈছো, যাতে আপোনালোকে পৰিত্ৰাণ পাব পাৰে।^{৩৫}সেই যোহন আছিল এটি প্ৰদীপ স্বৰূপ, তেওঁ নিজে জ্বলি পোহৰ বিলাই আছিল। আপোনালোকে অলপ কালৰ বাবে তেওঁৰ পোহৰত আনন্দ উপভোগ কৰিবলৈ ইচ্ছুক হৈছিল।

^{৩৬}কিন্তু মোৰ যি সাক্ষ্য আছে, সেয়া যোহনৰ সাক্ষ্যতকৈয়ো মহত্বপূৰ্ণ; কাৰণ পিতৃয়ে মোক যি কামবোৰ সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ দিছে, মই সেইবোৰ কামেই কৰিছোঁ আৰু সেইবোৰে মোৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিয়ে যে পিতৃয়ে মোক পঠাইছে।^{৩৭}সেই পিতৃ, যি জনে মোক পঠালে, তেওঁ মোৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিছে। আপোনালোকে তেওঁৰ মাত কোনোকালে শুনা নাই; তেওঁৰ আকৃতিও দেখা নাই।^{৩৮}তাৰ উপৰি তেওঁৰ বাক্যও আপোনালোকৰ অন্তৰত নাই; কিয়নো যি জনক তেওঁ পঠালে, আপোনালোকে সেই জনক বিশ্বাস নকৰে।

^{৩৯}আপোনালোকে সকলো ধৰ্মশাস্ত্ৰ অতি মনোযোগ সহকাৰে পঢ়ে, কাৰণ আপোনালোকে ভাৱে সেইবোৰৰ মাজেদিয়ে আপোনালোকে অনন্ত জীৱন পাব। সেই শাস্ত্ৰবোৰে মোৰ বিষয়েই সাক্ষ্য দিছে;^{৪০}তথাপি আপোনালোকে জীৱন লাভ কৰিবলৈ, মোৰ ওচৰলৈ আহিব নিবিচাৰে।

^{৪১}মই মানুহৰ প্ৰশংসা(মহিমা) পাবলৈ চেষ্টা নকৰো;^{৪২}কিন্তু মই আপোনালোকক জানো যে, আপোনালোকৰ অন্তৰত ঈশ্বৰৰ প্ৰতি প্ৰেম নাই।

^{৪৩}মই মোৰ পিতৃৰ নামেৰে আহিছোঁ আৰু আপোনালোকে মোক গ্ৰহণ নকৰে; কিন্তু আন কোনো যদি নিজৰ নামেৰে আহে, আপোনালোকে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিব।^{৪৪}আপোনালোকে এজনে আন জনৰ পৰা প্ৰশংসা(মহিমা) পাবলৈ আশা কৰে, কিন্তু যি প্ৰশংসা(মহিমা) একমাত্ৰ ঈশ্বৰৰ

পৰা পোৱা যায়, তালৈ আশা নকৰে। সেয়ে আপোনালোকে কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিব পাৰিব? ⁴⁵নাভাবিব যে পিতৃৰ আগত মই আপোনালোকক দোষী কৰিম; আপোনালোকক দোষী কৰোঁতা আন এজন আছে। যি মোচিৰ ওপৰত আপোনালোকে আশা কৰিছে, তেৱেঁই আপোনালোকক দোষী কৰিছে। ⁴⁶আপোনালোকে যদি মোচিক বিশ্বাস কৰে, তেন্তে মোকো বিশ্বাস কৰিলেহেঁতেন; কিয়নো মোচিয়ে মোৰেই বিষয়ে লিখিছে। ⁴⁷কিন্তু তেওঁৰ লিখনি যদি আপোনালোকে বিশ্বাস নকৰে, তেন্তে কেনেকৈ মোৰ কথা বিশ্বাস কৰিব?"

৫ অধ্যায় 6

যীচুৱে পাঁচ হাজাৰ মানুহক খুউৱা

¹ইয়াৰ পাছত যীচু গালীল সাগৰৰ সিপাৰলৈ গ'ল। এই সাগৰক তিবিৰিয়া সাগৰো কোৱা হয়। ²তেতিয়া বহু মানুহৰ এটা দল যীচুৰ পাছে পাছে গ'ল, কাৰণ যীচুৱে ৰোগী সকললৈ যি যি কৰিছিল, সেই সকলো আচৰিত কাৰ্যৰ চিনবোৰ তেওঁলোকে দেখা পাইছিল। ³পাছত যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল পাহাৰৰ ওপৰলৈ উঠি গৈ বহিল। ⁴সেই সময়ত ইহুদী সকলৰ নিস্তাৰ-পৰ্বৰ দিন ওচৰ চাপি আহিছিল। ⁵যীচুৱে ওপৰৰ ফালে চাই দেখিলে যে এক বৃহৎ মানুহৰ দল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি আছে। তেতিয়া তেওঁ ফিলিপক সুধিলে, "এওঁলোকক খোৱাবৰ কাৰণে আমি ক'ৰ পৰা পিঠা কিনিবলৈ পাম?" ⁶ফিলিপক পৰীক্ষা কৰিবলৈকে যীচুৱে এইকথা ক'লে, কাৰণ যীচুৱে কি কৰিব তাক তেওঁ নিজে জানিছিল। ⁷ফিলিপে উত্তৰ দিলে, "এওঁলোক প্ৰত্যেকে যদি অলপকৈয়ো পায়, তথাপি দুশ আধলি(দীনাৰ)ৰ পিঠা কিনিলেও যথেষ্ট নহ'ব।" ⁸যীচুৰ শিষ্য সকলৰ মাজত এজনৰ নাম আছিল আন্দ্ৰিয়। তেওঁ চিমোন পিতৰৰ ভায়েক। তেওঁ যীচুক ক'লে, ⁹"ইয়াত এজন সৰু ল'ৰা আছে আৰু তেওঁৰ ওচৰত পাঁচোটা যৱৰ পিঠা আৰু দুটা সৰু মাছ আছে; কিন্তু ইমান মানুহৰ মাজত তাৰে কি হ'ব?" ¹⁰যীচুৱে ক'লে, "লোক সকলক বহিবলৈ দিয়া।" সেই ঠাইতে ভালেমান ঘাঁহ আছিল। তেতিয়া সকলো লোক তাৰ ওপৰতে বহিল। তাত পুৰুষৰ সংখ্যাই প্ৰায় পাঁচ হাজাৰ আছিল। ¹¹তাৰ পাছত যীচুৱে সেই পিঠাকেইখন লৈ ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি বহি থকা সকলৰ মাজত ভগাই দিলে। তেনেদৰে তেওঁ পাছত মাছো ভগাই দিলে। যিয়ে যিমান বিচাৰিলে সিমানকৈ পালে।

¹²তেনেকৈ তেওঁলোক পৰিতৃপ্ত হোৱাৰ পাছত যীচুৱে শিষ্য সকলক ক'লে, "যি টুকুৰাবোৰ বাকী থাকিল, তাৰ একোৱেই যেন নষ্ট নহয়; সেইবোৰ একেলগে গোটাই লোৱা।" ¹³তেতিয়া শিষ্য সকলে সেইবোৰ গোটালে আৰু লোক সকলে খোৱাৰ পাছত সেই পাঁচোটা যৱৰ পিঠাৰ যি টুকুৰাবোৰ বাকী থাকিল, সেইবোৰ গোটাই তেওঁলোকে বাৰটা পাচি পূৰ কৰিলে। ¹⁴যীচুৰ এই আচৰিত কাৰ্য দেখি লোক সকলে কবলৈ ধৰিলে, "জগতলৈ যি জন ভাৱবাদী অহাৰ কথা আছে, এওঁ নিশ্চয়ে সেই ভাৱবাদী।"

¹⁵যেতিয়া যীচুৱে বুজিলে যে লোক সকলে তেওঁক জোৰ কৰি তেওঁলোকৰ ৰজা পাতিবৰ কাৰণে ধৰি নিবলৈ উদ্যত হৈছে; তেতিয়া তেওঁ আতৰি অকলে সেই পাহাৰলৈ পুণৰ উঠি গ'ল।

যীচুৱে পানীৰ ওপৰত খোজ কঢ়া

¹⁶যেতিয়া সন্ধ্যা নামি আহিল, যীচুৰ শিষ্য সকল সাগৰৰ তীৰলৈ নামি গ'ল। ¹⁷তেওঁলোকে গৈ এখন নাৱত উঠিল আৰু কফৰনামুহ নগৰৰ ফালে সাগৰ পাৰ হৈ যাবলৈ ধৰিলে। ইতিমধ্যে আন্ধাৰ হৈ গৈছিল, কিন্তু যীচু তেতিয়াও তেওঁলোকৰ ওচৰ আহি নাপালে। ¹⁸বৰ জোৰেৰে বতাহ বলাত সাগৰত টো উঠিছিল। ¹⁹শিষ্য সকলে নাও বাই প্ৰায় পাঁচ ছয় কিলোমিটাৰমান যোৱাৰ পাছত দেখিলে, যীচু সাগৰৰ ওপৰেদি খোজ কাঢ়ি নাৱৰ ওচৰলৈ আহি আছে। তাকে দেখি তেওঁলোকে অতিশয় ভয় খালে। ²⁰তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "এয়া মইহে! ভয় নকৰিবা।"

²¹শিষ্য সকলে যীচুক নাৱত তুলি লবলৈ বিচাৰিলে আৰু তেওঁলোক যি ঠাইলৈ গৈ আছিল, নাও খন তেতিয়াই সেই ঠাই পালেগৈ।

জীৱনৰ আহাৰৰ বিষয়ে শিক্ষা

²²পিছদিনা খনৰ কথা। যি সকল লোক সাগৰৰ আন পাৰত থিয় হৈ আছিল, তেওঁলোকে দেখিছিল যে কেৱল মাত্ৰ এখন নাৱৰ বাহিৰে সেই ঠাইত আন এখনো নাও নাছিল আৰু যীচু তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে তাত নুঠিল, অকল শিষ্য সকলহে আতৰি গৈছিল। ²³কিন্তু, প্ৰভুৱে ধন্যবাদ দিয়াৰ পাছত লোক সকলে যি ঠাইত পিঠা খাইছিল, সেই ঠাইৰ ওচৰতে তিবিৰিয়াৰ পৰা অহা কিছুমান নাও আছিল। ²⁴সেয়ে, লোক সকলে যেতিয়া জানিলে যে যীচু আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল সেই ঠাইত নাই, তেতিয়া তেওঁলোকে সেই নাওবোৰত উঠি যীচুক বিচাৰি কফৰনামুহলৈ গ'ল।

²⁵সাগৰৰ সিটো পাৰত তেওঁলোকে যীচুক দেখা পাই ক'লে, "ৰবি, আপুনি ইয়ালৈ কেতিয়া আহিল?" ²⁶যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, "মই আপোনালোকক অতি সত্যৰূপে কওঁ, আপোনালোকে আচৰিত চিন দেখিছে কাৰণে নহয়, বৰং পিঠা খাই তৃপ্ত হোৱাৰ কাৰণেহে মোক বিচাৰিছে। ²⁷ক্ষয়ণীয় আহাৰৰ কাৰণে শ্ৰম কৰিবলৈ এৰক; কিন্তু অনন্ত জীৱনলৈকে যি আহাৰ থাকে তাৰ কাৰণে শ্ৰম কৰক। সেই আহাৰ মানুহৰ পুত্ৰই আপোনালোকক দিব; কিয়নো পিতৃ ঈশ্বৰে তেওঁৰ ওপৰত নিজৰ মোহৰ মাৰিলে।"

28লোক সকলে তেওঁক সুধিলে, “তেনেহলে ঈশ্বৰৰ কৰ্ম কৰিবলৈ আমি কি কৰিব লাগে?” 29যীচুৱে উত্তৰ দিলে, “ঈশ্বৰে যি জনক পঠালে, আপোনালোকে তেওঁত বিশ্বাস কৰাই হৈছে ঈশ্বৰৰ মনোনীত কৰ্ম।” 30তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, “আমি দেখি বিশ্বাস কৰিবলৈ আপুনি কি এনে কাৰ্য কৰি আচৰিত চিন দেখুৱাব? আপুনি কি কৰ্ম কৰিব? 31আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলে মৰুপ্ৰান্তত মান্না খাইছিল; যেনেকৈ শাস্ত্ৰত লিখা আছে, ‘তেওঁ তেওঁলোকক খাবলৈ স্বৰ্গৰ পৰা ৰুটি দিলে।’” [1]

32যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “মই আপোনালোকক সচাকৈয়ে কওঁ, স্বৰ্গৰ পৰা সেই ৰুটি মোচিয়ে আপোনালোকক দিয়া নাছিল, কিন্তু মোৰ পিতৃয়েহে আপোনালোকক স্বৰ্গৰ পৰা প্ৰকৃত ৰুটি দিয়ে 33কিয়নো স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহি যিহে জগতক জীৱন দান কৰে, সেয়ে ঈশ্বৰে দিয়া ৰুটি।” 34লোক সকলে ক’লে, “তেন্তে প্ৰভু, সেই ৰুটি আমাক সকলো সময়তে দিয়ক।”

35যীচুৱে তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, “জীৱন দিওঁতা আহাৰ ময়েই; যি জন মোৰ ওচৰলৈ আহে, তেওঁৰ কেতিয়াও ভোক নালাগিব; আৰু যি জনে মোত বিশ্বাস কৰে, তেওঁৰ কেতিয়াও পিয়াহ নালাগিব। 36মই আপোনালোকক কৈছোয়ে যে, আপোনালোকে মোক দেখিছে, কিন্তু আপোনালোকে বিশ্বাস নকৰে। 37পিতৃয়ে মোক যি সকলক দিছে, তেওঁলোক সকলোৱেই মোৰ ওচৰলৈ আহিব; আৰু মোৰ ওচৰলৈ অহা জনক মই কেতিয়াও বাহিৰ কৰি নিদিম। 38কিয়নো মই মোৰ নিজৰ ইচ্ছা পূৰ কৰিবলৈ স্বৰ্গৰ পৰা নামি অহা নাই, কিন্তু মোক পঠোৱা জনৰ ইচ্ছা পূৰ কৰিবলৈহে নামি আহিছোঁ। 39মোক পঠোৱা জনৰ ইচ্ছা এই যে, তেওঁ মোক যি সকলক দিলে, তেওঁলোকৰ এজনকো যেন মই নেহেৰুৱাও, কিন্তু শেষৰ দিনা তেওঁলোক সকলোকে যেন মই উঠাও। 40মোৰ পিতৃৰ ইচ্ছা এই-যি কোনোৱে পুত্ৰক দেখি তেওঁত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ যেন অনন্ত জীৱন পায়; আৰু শেষৰ দিনা মই তেওঁক তুলিম।”

41পাছত ইহুদী নেতা সকলে যীচুৰ বিষয়ে ভোৰভোৰনি আৰম্ভ কৰিলে; যিহেতু তেওঁ কৈছিল, “স্বৰ্গৰ পৰা নমা আহাৰ ময়েই;” 42সেই নেতা সকলে কৈছিল, “এওঁ যোচেফৰ পুতেক যীচু, যাৰ বাপেক-মাকক আমি জানো, সেইজনেই নহয়নে? তেন্তে ‘মই স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহিছোঁ’ এই কথা এতিয়া তেওঁ কেনেকৈ কৈছে?” 43যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক’লে, “আপোনালোকে নিজৰ মাজত সেই ভোৰভোৰনি বন্ধ কৰক। 44যি জনে মোক পঠাইছে, সেই পিতৃয়ে চপাই নললে, কোনেও মোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰে; আৰু মই শেষৰ দিনা তেওঁক তুলিম। 45ভাববাদী সকলৰ পুস্তকত এইবুলি লিখা আছে, ‘তেওঁলোক সকলোৱে ঈশ্বৰৰ পৰা শিক্ষা লাভ কৰিব।’ [2] যি জনে পিতৃৰ পৰা শুনি শিক্ষা পাইছে, তেৱেঁই মোৰ ওচৰলৈ আহে। 46কোনোৱে যে পিতৃক দেখিলে, এনে নহয়, কেৱল যি জন ঈশ্বৰৰ পৰা হয়, তেৱেঁই পিতৃক দেখিলে। 47মই সচাকৈয়ে কৈছোঁ, যি জনে বিশ্বাস কৰে, সেই জনৰ অনন্ত জীৱন আছে। 48জীৱন দিওঁতা আহাৰ ময়েই। 49আপোনালোকৰ পিতৃপুৰুষ সকলে মৰুপ্ৰান্তত মান্না খাইছিল আৰু তেওঁলোক মৰিল।

50স্বৰ্গৰ পৰা নামি অহা আহাৰ এয়ে; যি মানুহে ইয়াক খায়, তেওঁ পুনৰ নমৰে। 51স্বৰ্গৰ পৰা নমা জীৱনময় আহাৰ ময়েই। যদি কোনোৱে এই আহাৰ খায়, তেন্তে তেওঁ চিৰকাল জীৱ; আৰু জগতৰ জীৱনৰ কাৰণে মই যি আহাৰ দিম, সেয়ে মোৰ মাংস [3]।”

52এই কথাত ইহুদী সকল খঙত জ্বলি উঠি পৰস্পৰে বাকযুদ্ধত লিপ্ত হৈ ক’লে, “কেনেকৈ এই মানুহ জনে তেওঁৰ দেহৰ মাংস আমাক খাবলৈ দিব পাৰে?” 53যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “সচাকৈয়ে মই আপোনালোকক কওঁ, মানুহৰ পুত্ৰৰ মাংস নাখালে আৰু তেওঁৰ তেজ পান নকৰিলে, আপোনালোকৰ ভিতৰত জীৱন নাই। 54যি কোনোৱে মোৰ মাংস খায়, আৰু মোৰ তেজ পান কৰে, তেওঁৰ অনন্ত জীৱন আছে; আৰু শেষৰ দিনা মই তেওঁক তুলিম। 55কিয়নো মোৰ মাংসই প্ৰকৃত ভক্ষ্য আৰু মোৰ তেজেই প্ৰকৃত পানীয়। 56যি জনে মোৰ মাংস খায় আৰু মোৰ তেজ পান কৰে, সেইজন মোত থাকে, ময়ো তেওঁত থাকোঁ। 57যেনেকৈ জীৱিত পিতৃয়ে মোক পঠালে আৰু পিতৃৰ কাৰণে মই জীৱিত আছোঁ, তেনেকৈ যি কোনোৱে মোক ভোজন কৰে, তেৱোঁ মোৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব। 58স্বৰ্গৰ পৰা নমা আহাৰ এয়েই। পিতৃপুৰুষ সকলে যেনেকৈ খায়ো মৰিল, তাৰ নিচিনা নহয়; যি জনে এই আহাৰ খায়, সেই জন চিৰকাল জীৱ।” 59এই সকলো কথা যীচুৱে কফৰনামুত উপদেশ দিয়াৰ সময়ত নাম-ঘৰত ক’লে।

অনন্ত জীৱনৰ বাক্য যীচুত আছে

60যীচুৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ অনেকে এই কথা শুনি ক’লে, “ই বৰ কঠিন শিক্ষা; কোনে ইয়াক গ্ৰহণ কৰিব পাৰে?” 61যীচুৱে নিজৰ মনতে জানিব পাৰিছিল যে তেওঁৰ শিষ্য সকলে এই বিষয়ত বু বু বা বা কৰি আছে; সেয়ে তেওঁ শিষ্য সকলক সুধিলে, “এই কথাত তোমালোকে মনত বিঘিনি পাইছা নেকি? 62মানুহৰ পুত্ৰক যেতিয়া উদ্ভূত তেওঁৰ আগৰ থকা ঠাইলৈ উঠা দেখিবা, তেতিয়া তোমালোকে কি ক’বা? 63আত্মাইহে জীৱন দিয়ে। মাংস একো উপকাৰত নাহে; মই তোমালোকক যিবোৰ কথা কৈছোঁ, সেই কথাই আত্মা আৰু জীৱন। 64কিন্তু তোমালোকৰ মাজত এনে কিছুমান আছে, যি সকলে বিশ্বাস নকৰে।” কিয়নো যীচুৱে আদিৰে পৰা জানিছিল, কোনে কোনে বিশ্বাস নকৰে আৰু কোনে তেওঁক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিব। 65তেওঁ পুনৰ ক’লে, “এই কাৰণে মই তোমালোকক কৈছিলোঁ যে, পিতৃয়ে ইচ্ছা নকৰিলে কোনেও মোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰে।”

66ইয়াৰ পাছতে তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ অনেক উলটি গ’ল; তেওঁৰ লগত পুনৰ অহা যোৱা নকৰিলে। 67যীচুৱে তেতিয়া সেই বাৰ জন পাঁচনিক ক’লে, “তোমালোকেও যাবলৈ ইচ্ছা কৰানে?” 68চিমোন পিতৰে তেওঁক উত্তৰ দিলে, “প্ৰভু, আমি কাৰ ওচৰলৈ যাম? অনন্ত জীৱনৰ কথা আপোনাৰ ওচৰতহে আছে। 69আমি বিশ্বাস কৰিছোঁ আৰু জানিছোঁ যে আপুনিয়েই ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ জন।” 70যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে,

“মই তোমালোক বাৰ জনক মনোনীত কৰা নাই নে? কিন্তু তোমালোকৰ মাজতো এজন দিয়াবল(চয়তান) আছে।”⁷¹ইয়াত ঈশ্বৰিয়োতীয়া চিমনৰ পুত্ৰ যিহূদাৰ বিষয়ে কৈছিল; কিয়নো যদিও তেওঁ বাৰ জনৰ মাজৰ এজন আছিল, তথাপি তেওঁ পাছত যীচুক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিছিল।

6:31 [1]

6:45 [2]

6:51 [3]

৬ অধ্যায় 7

পঁজা-পৰ্বৰ সময়ত প্ৰভু যীচুৰ উপদেশ

যীচুৰ ভায়েক সকলৰ অবিশ্বাস

¹তাৰ পাছত যীচুৱে গালীল প্ৰদেশৰ মাজতে ঘূৰি ফুৰিলে। ইহুদী সকলে তেওঁক বধ কৰিবলৈ সুযোগ বিচাৰি থকাত যীচুৱে যিহূদীয়া প্ৰদেশলৈ যাবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে।²তেতিয়া ইহুদী সকলৰ পঁজা-পৰ্বৰ^[1] সময় প্ৰায় ওচৰ চাপিছিল।³সেই কাৰণতে যীচুৰ ভায়েকহঁতে তেওঁক ক’লে, “তুমি যি যি কাম কৰিছা, সেইবোৰ তোমাৰ শিষ্য সকলে দেখা পাবৰ বাবে তুমিও এই ঠাই এৰি যিহূদীয়ালৈ যোৱা।⁴যদি কোনোবাই নিজে জনাজাত হ’ব বিচাৰে, তেন্তে তেওঁ গোপনে একো নকৰে। তুমি যেতিয়া এইবোৰ কামকে কৰা, তেন্তে জগতৰ সন্মুখত নিজকে দেখুওৱা।”⁵কিয়নো তেওঁৰ ভায়েক সকলে তেওঁত বিশ্বাস কৰা নাছিল।⁶সেয়ে যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “মোৰ নিৰূপিত সময় এতিয়াও অহা নাই, কিন্তু তোমালোকৰ সময় সদায় আছে।⁷জগতে তোমালোকক ঘৃণা কৰিব নোৱাৰে; মোকহে ঘৃণা কৰে; কিয়নো মই জগতৰ বিষয়ে এই সাক্ষ্য দিওঁ যে, জগতৰ সকলো কাম মন্দ।

⁸তোমালোকে পৰ্বলৈ যোৱা; মোৰ সময় এতিয়াও পূৰ্ণ হোৱা নাই, সেয়ে মই এতিয়া পৰ্বলৈ নাযাওঁ।”⁹তেওঁলোকক এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত যীচু গালীল প্ৰদেশতে থাকি গ’ল।¹⁰তেওঁৰ ভায়েক সকল পৰ্বলৈ গ’ল আৰু পাছত তেওঁ তালৈ গ’ল। কিন্তু তেওঁ মুকলিকৈ যোৱা নাছিল, গোপনে গ’ল।¹¹পৰ্বৰ সময়ত ইহুদী সকলে যীচুক বিচাৰি সোধা-সুধি কৰিলে, “সেই মানুহ জন ক’ত আছে?”¹²লোক সকলৰ মাজত যীচুৰ বিষয়ে নানা ধৰণৰ আলোচনা হবলৈ ধৰিলে। কোনো কোনোৱে ক’লে, “তেওঁ এজন ভাল মানুহ।” আন কিছুমানে আকৌ ক’লে, “নহয়, নহয়, তেওঁ লোক সকলক ভুল পথত লৈ গৈছে।”¹³কিন্তু ইহুদী সকলৰ ভয়ত তেওঁৰ বিষয়ে কোনেও মুকলিকৈ একো কথা নক’লে।

¹⁴যেতিয়া পৰ্বৰ আধা সময় পাৰ হ’ল, তেতিয়া যীচুৱে মন্দিৰলৈ গৈ উপদেশ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।¹⁵তাতে ইহুদী সকলে অতিশয় আচৰিত হৈ ক’লে, “এই লোক জনে কেতিয়াও কোনো শিক্ষা নোলোৱাকৈ ইমানবোৰ ধৰ্ম কথা কেনেকৈ জানিলে?”¹⁶যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক’লে, “এই উপদেশ মোৰ নিজৰ নহয়, মোক পঠোৱা জনৰহে।”¹⁷যদি কোনোৱে তেওঁৰ ইচ্ছা পালন কৰিবলৈ বিচাৰে, তেন্তে তেওঁ জানিব যে এই শিক্ষা ঈশ্বৰৰ পৰা আহিছে নে মই নিজৰ পৰা কৈছো।¹⁸যি জনে নিজৰ পৰা কথা কয়, তেওঁ নিজৰ মৰ্য্যদা বিচাৰে; কিন্তু যি জনে পঠোৱা জনৰ গৌৰৱ বিচাৰে, তেন্তে তেওঁ সত্য, আৰু তেওঁৰ ভিতৰত একো অসাধুতা নাই।¹⁹মোচিয়ে জানো আপোনালোকক বিধান দিয়া নাই? কিন্তু আপোনালোকৰ কোনেও যে সেই বিধান পালন নকৰে। আপোনালোকে মোক কিয় বধ কৰিবলৈ বিচাৰিছে?²⁰লোক সকলে উত্তৰ দিলে, “তোমাক ভুতে পাইছে; তোমাক কোনে বধ কৰিবলৈ বিচাৰিছে?”²¹যীচুৱে উত্তৰত তেওঁলোকক ক’লে, “মই এটা কাম কৰিলোঁ, তাতে আপোনালোক সকলোৱে বিশ্বাস মানিছে।²²মোচিয়ে আপোনালোকক চুন্নৎ কৰাৰ ৰীতি দিলে আৰু আপোনালোকে বিশ্বাসবাৰেও এজন মানুহৰ চুন্নৎ কৰে। (মূলত: এই বিধান মোচিৰ পৰা নহয়, কিন্তু পিতৃপুৰুষ সকলৰ পৰাহে আহিছে;)²³মোচিৰ বিধান যেন উলঙ্ঘন কৰা নহয়, এই যুক্তিতে যদি বিশ্বাস বাৰেও মানুহৰ চুন্নৎ কৰা হয়, তেন্তে মই বিশ্বাস বাৰে এজন মানুহক সম্পূৰ্ণভাৱে সুস্থ কৰিলোঁ কাৰণে আপোনালোকৰ মোৰ ওপৰত কিয় খং উঠিছে?²⁴উপৰুৱাকৈ চাই বিচাৰ নকৰিব, বৰং ন্যায় বিচাৰ কৰক।”

²⁵তেতিয়া যিৰূচালেমৰ কেইজনমান লোকে ক’লে, “যি জনক তেওঁলোকে বধ কৰিবলৈ বিচাৰিছে, এৱেঁই জানো সেই জন নহয়?²⁶কিন্তু চোৱা, এওঁতে মুকলিকৈ কথা কৈ আছে, তথাপি তেওঁলোকে এওঁক একো কোৱা নাই। তেনেহলে, এনে হব পাৰে নেকি, শাসনকৰ্তা সকলে সচাঁই জানিব পাৰিছে যে এই লোক জনেই খ্ৰীষ্ট?²⁷এওঁ ক’ৰ পৰা আহিছে, তাক আমি জানো; কিন্তু খ্ৰীষ্ট আহিলে, কোনেও নাজানিব, তেওঁ ক’ৰ পৰা আহিছে।”²⁸তেতিয়া যীচুৱে মন্দিৰত উচ্চস্বৰে শিক্ষা দি ক’লে, “আপোনালোকে মোক জানে আৰু মই ক’ৰ পৰা আহিছোঁ, সেই বিষয়েও জানো। মই নিজ ইচ্ছাৰে অহা নাই, কিন্তু যি জনে মোক পঠালে, তেওঁ সত্য; তেওঁক আপোনালোকে নাজানে।²⁹মই হ’লে তেওঁক জানো; কিয়নো মই তেওঁৰ পৰা আহিছোঁ আৰু তেৱেঁই মোক পঠিয়ালে।”³⁰তাতে সেই লোক সকলে তেওঁক ধৰিবলৈ উপায় বিচাৰিলে; তথাপি কোনেও তেওঁৰ গাত হাত নিদিলে; কিয়নো তেতিয়া তেওঁৰ সময় হোৱা নাছিল।³¹কিন্তু লোক সকলৰ অনেকে তেওঁত বিশ্বাস কৰিলে। তেওঁলোকে ক’লে, “এই লোক জনে অনেক আচৰিত কাম কৰিছে। কিন্তু খ্ৰীষ্ট যেতিয়া আহিব, তেতিয়া তেওঁ এওঁতকৈ অধিক আচৰিত চিনৰ কাৰ্য কৰিব নেকি?”

যীচুক বন্দী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা

³²লোক সকলে যে যীচুক বিষয়ে এনেবোৰ কথা কোৱা-কুই কৰি আছে, ফৰীচী সকলে শুনিবলৈ পালে। তেতিয়া প্রধান পুৰোহিত আৰু ফৰীচী সকলে তেওঁক বন্দী কৰিবলৈ বিষয়া সকলক পঠিয়াই দিলে। ³³যীচুৱে ক'লে, "মই অলপ কালহে আপোনালোকৰ লগত আছো। তাৰ পাছত যি জনে মোক পঠিয়াইছে, মই তেওঁৰ ওচৰলৈ যাম। ³⁴আপোনালোকে মোক বিচাৰিব, কিন্তু নাপাব; আৰু মই যি ঠাইলৈ যাম, আপোনালোক তালৈ যাব নোৱাৰিব।" ³⁵ইহুদী সকলে তেতিয়া পৰস্পৰে কথা পাতিলে, "আমি যে তেওঁক বিচাৰি নাপাম, তেওঁনো ক'লৈ যাব? গ্ৰীক সকলৰ মাজত যি সকল ইহুদী বাস কৰিছে, তালৈ গৈ গ্ৰীক সকলক শিক্ষা দিব নেকি?" ³⁶তেওঁ যে কৈছে, 'মোক বিচাৰিবা, কিন্তু নাপাবা, আৰু মই যি ঠাইত থাকিম, তালৈ যাব নোৱাৰিবা', এইটোনো কি কথা?"

বিশ্বাসীজনে পবিত্ৰ আত্মা পাব

³⁷পৰ্বৰ শেষৰ দিন-যি দিনটো পৰ্বৰ প্রধান দিন, সেইদিনা যীচুৱে থিয় হৈ, ডাঙৰ মাতৰে ক'লে, "কোনো মানুহৰ যদি পিয়াহ লাগে, তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহি পান কৰক। ³⁸যি কোনোৱে মোত বিশ্বাস কৰে, ধৰ্মশাস্ত্ৰত কোৱাৰ দৰে, তেওঁৰ ভিতৰৰ পৰা জীৱনময় জলৰ নৈবোৰ ওলাই বৈ যাব।" ³⁹যীচুক বিশ্বাস কৰা সকলে যে আত্মা পাব, সেই বিষয়ে তেওঁ এই কথা ক'লে। কিয়নো তেতিয়ালৈকে আত্মা দিয়া হোৱা নাছিল, কাৰণ তেতিয়ালৈকে যীচু মহিমাৰিত হোৱা নাছিল।

⁴⁰এই সকলো কথা শুনি, লোক সকলৰ কোনো কোনোৱে ক'লে, "এওঁ সচাই সেই ভাৱবাদী।" আন কিছুমানে ক'লে, "এওঁ খ্ৰীষ্ট।" ⁴¹কিন্তু কিছুমানে ক'লে, "কি? খ্ৰীষ্ট জানো গালীল প্ৰদেশৰ পৰা ওলাব? ⁴²ধৰ্মশাস্ত্ৰত কোৱা নাই জানো, খ্ৰীষ্ট যে দায়ুদৰ বংশৰ পৰা হব আৰু দায়ুদ যি বৈথেলহম চহৰত আছিল, তেওঁ তাৰ পৰাই আহিব?" ⁴³এইদৰে যীচুক বিষয়ে লোক সকলৰ মাজত মতভেদৰ সৃষ্টি হ'ল। ⁴⁴তেওঁলোকৰ কোনো কোনোৱে তেওঁক ধৰিবলৈ বিচাৰিলে, তথাপি কোনেও তেওঁৰ গাত হাত নিদিলে।

⁴⁵তেতিয়া যি বিষয়া সকলক পঠোৱা হৈছিল, তেওঁলোক প্রধান পুৰোহিত আৰু ফৰীচী সকলৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিল। তেওঁলোকে সিহঁতক সুধিলে, "তাক কিয় নানিলা?" ⁴⁶তেতিয়া বিষয়া সকলে উত্তৰ দিলে, "সেই জনৰ দৰে কোনো মানুহে কেতিয়াও আগেয়ে কথা কোৱা নাই।" ⁴⁷তেতিয়া ফৰীচী সকলে উত্তৰ দিলে, "তোমালোকো তেনেহলে ভোল গলা নেকি? ⁴⁸শাসনকৰ্ত্তা বা ফৰীচী সকলৰ মাজৰ কোনোবাই জানো তাক বিশ্বাস কৰিছে? ⁴⁹কিন্তু এই লোক সকলে বিধানৰ একোকে নাজানে, তেওঁলোক অভিযন্তা।" ⁵⁰তেওঁলোকৰ মাজৰ নীকদীম, যি জনে আগেয়ে তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈছিল, সেই জনে তেওঁলোকক ক'লে, ⁵¹"প্ৰথমে কোনো মানুহৰ কথা নুশুনিলে আৰু তেওঁৰ কৰ্ম নাজানিলে, আমাৰ বিধানে জানো তেওঁক দোষী কৰে?" ⁵²তাতে তেওঁলোকে তেওঁক উত্তৰ দিলে, "তুমিও গালীল প্ৰদেশৰ মানুহ নেকি? বিচাৰি চোৱা, দেখিবা যে গালীল প্ৰদেশৰ পৰা কোনো ভাৱবাদীৰ আবিৰ্ভাৱ হোৱা নাই।"

এজনী ব্যভিচাৰিণী তিৰোতা, আৰু তাইৰ অপবাদকাৰী সকল

⁵³[2] তাৰ পাছত ইহুদী সকল নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ গুছি গ'ল।

7:2 [1]

7:53 [2]

৭ অধ্যায় ৪

¹যীচু জৈতুন পৰ্বতলৈ গ'ল। ²অতি ৰাতিপুৱাতে তেওঁ পুণৰ মন্দিৰলৈ আহিল; তেতিয়া সকলো মানুহ তেওঁৰ ওচৰলৈ অহাত তেওঁ বহি তেওঁলোকক উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে। ³তেনেতে বিধানৰ অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকলে ব্যভিচাৰ-কৰ্মত ধৰা এগৰাকী মহিলাক আনি তেওঁলোকৰ মাজত থলে। ⁴তেওঁলোকে যীচুক সুধিলে, "হে গুৰু, এই মহিলা গৰাকী ব্যভিচাৰ-কৰ্ম কৰোঁতেই ধৰা পৰিল।" ⁵এতিয়া, মোচিৰ বিধানত আমাক আজ্ঞা দিছে যে, এনে মহিলাক শিল দলিয়াই মাৰিব লাগে। এনে স্থলত আপুনি তাইৰ বিষয়ে কি কয়?" ⁶তেওঁলোকে যীচুক পৰীক্ষা কৰিবলৈ এই কথা ক'লে, যাতে তেওঁৰ নামত দোষাৰোপ কৰিবলৈ কিবা সূত্ৰ পাব পাৰে। কিন্তু যীচুৱে তললৈ মূৰ কৰি আঙুলিৰে মাটিত লিখিবলৈ ধৰিলে। ⁷কিন্তু তেওঁলোকে যেতিয়া বাৰে বাৰে তেওঁক সুধিবলৈ ধৰিলে, তেওঁ মূৰ দাঙি তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকৰ মাজত যি জন নিষ্পাপী, তেৱেঁই প্ৰথমে তাইলৈ শিল দলিয়াওক।" ⁸পাছত তেওঁ পুণৰ বাৰ তললৈ মূৰ কৰি মাটিত আঙুলিৰে লিখিব ধৰিলে। ⁹এই কথা শুনি তেওঁলোকৰ বয়সীয়া সকলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি শেষৰ জনলৈকে এজন এজনকৈ সকলো বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। অৱশেষত কেৱল যীচু আৰু তেওঁলোকৰ মাজত থিয় হৈ থকা সেই মহিলা গৰাকীহে সেই ঠাইত থাকিল। ¹⁰যীচুৱে উঠি সেই মহিলা গৰাকীক সুধিলে, "হে নাৰী, তোমাক অপবাদ দিয়া সকল ক'ত গ'ল? তোমাক কোনেও দোষী নকৰিলে নেকি?" ¹¹তাই ক'লে, "নাই, কোনেও নকৰিলে প্ৰভু।" যীচুৱে ক'লে, "ময়ো দোষী নকৰোঁ; যোৱা, এতিয়াৰ পৰা পুনৰ পাপ নকৰিবা।"

যীচু জগতৰ পোহৰ

¹²ইয়াৰ পাছত যীচুৱে আকৌ লোক সকলৰ লগত কথা কবলৈ ধৰিলে, “মই জগতৰ পোহৰ; যি জন মোৰ পাছে পাছে আহে, তেওঁ আন্ধাৰত নুফুৰি, জীৱনৰ পোহৰ পাব।” ¹³তেতিয়া ফৰীচী সকলে তেওঁক ক’লে, “তোমাৰ সাক্ষ্য সত্য নহয়, কাৰণ তুমি নিজে নিজৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিছা।” ¹⁴যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক’লে, “যদিও মই নিজৰ বিষয়ে নিজে সাক্ষ্য দিছোঁ, তথাপি মোৰ সাক্ষ্য সত্য; কিয়নো মই ক’ৰ পৰা আহিলো, আৰু ক’লৈ গৈ আছোঁ, সেই বিষয়ে মই জানো; কিন্তু আপোনালোকে মই ক’ৰ পৰা আহিছোঁ, বা ক’লৈ যাওঁ সেই বিষয়ে নাজানে। ¹⁵আপোনালোকে মাংসিক ভাব অনুসাৰে সোধ-বিচাৰ কৰিছে; মই এনেদৰে লোকৰ বিচাৰ নকৰো। ¹⁶তথাপি যদি বিচাৰ কৰোঁ, তেনেহলে মোৰ সোধ-বিচাৰ সত্য; কিয়নো মই অকলশৰীয়া নহওঁ; মইতো আছোঁৱেই, আৰু মোক পঠোৱা পিতৃও আছে। ¹⁷আপোনালোকৰ বিধানত লিখা আছে, দুজনৰ সাক্ষ্য যদি একে হয়, তেন্তে ই সত্য হয়। ¹⁸মই নিজৰ বিষয়ে নিজে সাক্ষ্য দিছোঁ, আৰু মোক পঠোৱা পিতৃয়েও মোৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিছে।” ¹⁹তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুক সুধিলে, “তোমাৰ পিতৃ ক’ত আছে?” যীচুৱে উত্তৰ দিলে, “আপোনালোকে মোকো নাজানে আৰু মোৰ পিতৃকো নাজানে; মোক জনা হ’লে মোৰ পিতৃকো জানিলেহেঁতেন। ²⁰মন্দিৰত ধনৰ ভঁৰাল-ঘৰৰ কাষত থাকি শিক্ষা দিওঁতে তেওঁ এইবোৰ কথা ক’লে; তথাপি তেতিয়াও তেওঁৰ সময় উপস্থিত হোৱা নাই বাবে কোনেও তেওঁক বন্দী নকৰিলে।

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যুৰ বিষয়ে জনোৱা

²¹পাছত তেওঁ আকৌ ফৰীচী সকলক ক’লে, “মই যাওঁ; আপোনালোকে মোক বিচাৰিব, কিন্তু আপোনালোক নিজ নিজ পাপতে মৰিব। মই যি ঠাইলৈ যাওঁ, সেই ঠাইলৈ আপোনালোকে যাব নোৱাৰে।” ²²তেতিয়া ইহুদী সকলে ক’লে, “এওঁ কি আপোনঘাতী হ’ব নেকি? কিয়নো ‘মই যি ঠাইলৈ যাওঁ আপোনালোকে সেই ঠাইলৈ যাব নোৱাৰে’ বুলি যে কৈছে?” ²³তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, “আপোনালোক তলৰ পৰা আহিছে আৰু মই ওপৰৰ পৰা আহিছোঁ; আপোনালোক এই জগতৰ; কিন্তু মই এই জগতৰ নহওঁ। ²⁴এই কাৰণতে আপোনালোকক ক’লো যে, ‘আপোনালোক নিজ নিজ পাপ সমূহতে মৰিব’; আপোনালোকে যদি বিশ্বাস নকৰে যে ময়েই সেই জন, তেন্তে আপোনালোক নিজ নিজ পাপ সমূহত মৰিব।” ²⁵তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে “তুমি নো কোন?” যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “সেই বিষয়ে প্ৰথমৰে পৰা মই আপোনালোকক কৈ আছোঁ।” ²⁶আপোনালোকৰ বিষয়ে ক’বলৈ আৰু বিচাৰ কৰিবলৈ অনেক কথা মোৰ আছে। কিন্তু মোক যি জনে পঠিয়াইছে, তেওঁ সত্য; মই তেওঁৰ পৰা যি শুনিছোঁ, সেই বিষয়ে জগতক কৈছোঁ।” ²⁷তেওঁ যে পিতৃৰ বিষয়ে এই কথা ক’লে ইয়াক তেওঁলোকে বুজি নাপালে। ²⁸সেয়ে যীচুৱে ক’লে, “আপোনালোকে যেতিয়া মানুহৰ পুত্ৰক ওপৰলৈ তুলিব, তেতিয়া আপোনালোকে জানিব যে ময়েই সেই জন আৰু মই নিজৰ পৰা একো নকৰোঁ। পিতৃয়ে যেনেকৈ মোক শিকাইছে, মই সেইদৰেই এইবোৰ কথা কৈছোঁ।” ²⁹মোক যি জনে পঠালে, তেওঁ মোৰ লগত আছে। তেওঁ মোক অকলশৰীয়াইকৈ ৰখা নাই, কিয়নো মই সদায় তেওঁৰ সন্তোষ জনক কাম কৰোঁ।” ³⁰যীচুৱে যেতিয়া এইবোৰ কথা কৈ আছিল, অনেকে তেওঁত বিশ্বাস কৰিলে।

যীচুৰ বিৰুদ্ধে ইহুদী সকল

³¹যি ইহুদী সকলে তেওঁক বিশ্বাস কৰিলে, যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “মোৰ বাক্যতে যদি আপোনালোক থাকে, তেন্তে সঁচাকৈয়ে আপোনালোক মোৰ শিষ্য; ³²আৰু আপোনালোকে সত্যক জানিব আৰু সেই সত্যই আপোনালোকক মুক্ত কৰিব।” ³³তেওঁলোকে তেওঁক উত্তৰ দিলে, “আমি অৱাহামৰ বংশধৰ; আৰু কেতিয়াও কাৰো সেৱাকৰ্ম কৰা নাই; তেনে স্থলত ‘আপোনালোকক মুক্ত কৰা হ’ব’, এনে কথা তুমি কেনেকৈ কৈছা?”

³⁴যীচুৱে উত্তৰ দিলে, “মই আপোনালোকক সঁচাই কওঁ, যি কোনোৱে পাপ-আচৰণ কৰে তেওঁ পাপৰ দাস। ³⁵দাস পৰিয়ালত চিৰকাল নাথাকে, কিন্তু পুত্ৰ হ’লে সদায় থাকে। ³⁶এই কাৰণে পুত্ৰই যদি আপোনালোকক মুক্ত কৰে, তেনেহলে আপোনালোক অৱশ্যেই মুক্ত হ’ব। ³⁷আপোনালোক যে অৱাহামৰ বংশধৰ, সেই বিষয়ে মই জানো; কিন্তু আপোনালোকে মোক বধ কৰিবলৈ উপায় বিচাৰি ফুৰিছে; কাৰণ আপোনালোকৰ অন্তৰত মোৰ বাক্যই ঠাই নাপায়। ³⁸মই মোৰ পিতৃৰ ওচৰত যি দেখিলোঁ, সেই বিষয়েই কৈ থাকো আৰু আপোনালোকেও আপোনালোকৰ পিতৃৰ পৰা যি শুনিছে, তাকেই কৰি থাকে।”

³⁹তাৰ উত্তৰত তেওঁলোকে যীচুক ক’লে, “আমাৰ পিতৃ অৱাহাম।”

যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “আপোনালোক যদি অৱাহামৰ সন্তান হয়, তেনেহলে অৱাহামে যি কৰিলে, আপোনালোকেও তেনে কৰ্ম কৰিলেহেঁতেন। ⁴⁰ঈশ্বৰৰ ওচৰৰ পৰা যি সত্য মই শুনিছোঁ, তাকেই আপোনালোকক কৈছোঁ। তথাপি এতিয়া আপোনালোকে মোকে বধ কৰিবলৈ বিচাৰিছে; কিন্তু অৱাহামতো এনে কৰ্ম কৰা নাই। ⁴¹আপোনালোকৰ পিতৃয়ে যি কৰ্ম কৰে, আপোনালোকে তাকে কৰে।”

তেওঁলোকে তেতিয়া যীচুক ক’লে, “আমি জাৰজ সন্তান নহওঁ; আমাৰ এজন পিতৃ আছে, তেওঁ ঈশ্বৰ।” ⁴²যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, “ঈশ্বৰ আপোনালোকৰ পিতৃ হোৱা হ’লে, আপোনালোকে মোক প্ৰেম কৰিলেহেঁতেন; কিয়নো মই ঈশ্বৰৰ ওচৰৰ পৰা আহিছোঁ; মই নিজৰ পৰা অহা নাই, কিন্তু ঈশ্বৰেহে মোক পঠিয়ালে। ⁴³আপোনালোকে মোৰ কথাবোৰ কিয় নুবুজে? তাৰ কাৰণ এই যে আপোনালোকে মোৰ কথাবোৰ শুনি

সহন কৰিব পৰা নাই।⁴⁴ চয়তান আপোনালোকৰ পিতৃ আৰু আপোনালোক তাৰ পৰা হৈছে। সেইকাৰণে আপোনালোকে আপোনালোকৰ সেই পিতৃৰ অভিলাম্ব পূৰ্ণ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে। চয়তান আদিৰে পৰা নৰ-বধী; সি সত্যত নাথাকে, কিয়নো তাৰ ভিতৰত সত্য নাই। সি যেতিয়া মিছা কথা কয়, তেতিয়া সি নিজৰ স্বভাৱৰ পৰাই কয়। কাৰণ সি মিছলীয়া আৰু মিছলীয়াৰ বাপেক।⁴⁵ মই সত্য কথা কওঁ বাবে আপোনালোকে মোক বিশ্বাস নকৰে।⁴⁶ আপোনালোকৰ মাজৰ কোনে মোক পাপী বুলি দোষী কৰিব পাৰে? মই যদি সত্য কথা কৈছো, তেন্তে আপোনালোকে কিয় মোক বিশ্বাস নকৰে? ⁴⁷ যি জন ঈশ্বৰৰ লোক, তেওঁ ঈশ্বৰৰ কথা শুনে। আপোনালোকে সেইবাবেই নুশুনে, কাৰণ আপোনালোক ঈশ্বৰৰ লোক নহয়।"

⁴⁸ ইহুদী সকলে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "আমি সচাকৈয়ে জানো কোৱা নাছিলো যে তুমি এজন চমৰীয়া, আৰু তোমাৰ ভিতৰত এটা ভূত আছে?" ⁴⁹ যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "মোক ভূতে পোৱা নাই, বৰঞ্চ মই মোৰ পিতৃক সন্মান কৰোঁ; কিন্তু, আপোনালোকে মোক অসন্মান কৰে। ⁵⁰ মই মোৰ নিজৰ মৰ্যাদা নিবিচাৰোঁ; কিন্তু এজন আছে যি জনে বিচাৰে আৰু তেওঁ বিচাৰো কৰে। ⁵¹ মই আপোনালোকক সচাকৈয়ে কওঁ, "কোনোৱে যদি মোৰ বাক্য পালন কৰে, তেওঁ কোনো কালে মৃত্যুক নেদেখিব।"

⁵² ইহুদী সকলে তেওঁক ক'লে, "এতিয়া আমি সচাই বুজিছো যে তোমাৰ গাত ভূত আছে। অৱাহাম আৰু ভাৱবাদী সকল মৰি গ'ল, কিন্তু তুমি কৈছা, কোনোৱে যদি মোৰ বাক্য পালন কৰে, তেওঁ কোনো কালে মৃত্যুভোগ নকৰিব।" ⁵³ তুমি কি আমাৰ ওপৰ পিতৃ অৱাহামতকৈয়ো মহান হ'লা নেকি? তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল আৰু ভাৱবাদী সকলৰো মৃত্যু হ'ল; তুমি নিজকে কোন বুলি ভাৱিছা?"

⁵⁴ যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "মই যদি নিজে নিজক মহিমাশিত কৰোঁ, তেন্তে মোৰ মহিমাৰ একো মূল্য নাই; কিন্তু মোৰ পিতৃ, যি জনক আপোনালোকে আপোনালোকৰ ঈশ্বৰ বুলি দাবী কৰে, তেৱেঁই মোক গৌৰৱান্বিত কৰে। ⁵⁵ আপোনালোকে তেওঁক নাজানে; মই হ'লে তেওঁক জানো; মই তেওঁক নাজানো বুলি যদি কওঁ, তেন্তে আপোনালোকৰ নিচিনা মিছলীয়া হ'ম। কিন্তু মই তেওঁক জানো, আৰু তেওঁৰ বাক্য পালন কৰোঁ।

⁵⁶ আপোনালোকৰ ওপৰ পুৰুষ অৱাহামে মোৰ দিন দেখাৰ আশাত উল্লাসিত হৈছিল; তেওঁ সেই দিন দেখিলে আৰু আনন্দ কৰিলে।"

⁵⁷ ইহুদী সকলে যীচুক ক'লে, "তোমাৰ বয়স এতিয়াও পঞ্চাশ বছৰ হোৱাই নাই আৰু তুমি অৱাহামক দেখিলা নে?" ⁵⁸ যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "সচাকৈয়ে মই আপোনালোকক কওঁ, অৱাহামৰ জন্মৰ আগৰে পৰা মই আছো।" ⁵⁹ তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক মাৰিবৰ কাৰণে শিল তুলি ল'লে। কিন্তু যীচুৱে গোপনে মন্দিৰৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

৮ অধ্যায় ৯

যীচুৱে এজন অন্ধক দৃষ্টি দিয়া

¹ যীচুৱে বাটেদি গৈ থকাৰ সময়ত এজন ওপজাৰে পৰা অন্ধ মানুহক দেখিলে। ² তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক সুধিলে, "ৰন্ধি এই মানুহ কাৰ পাপৰ কাৰণে অন্ধ হৈ উপজিল? সি নিজে পাপ কৰিলে নে তেওঁৰ মাক-বাপেকে কৰিলে?" ³ যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "সি নিজেও পাপ কৰা নাই, তাৰ মাক-বাপেকেও কৰা নাই, কিন্তু এওঁৰ মাধ্যমেদি ঈশ্বৰৰ কৰ্ম প্ৰকাশিত হ'বলৈহে হৈছে। ⁴ আমি দিন থাকোতেই মোক পঠোৱা জনৰ কৰ্ম কৰিব লাগে। ৰাতি হৈ আহিছে, তেতিয়া কোনেও কৰ্ম কৰিব নোৱাৰিব। ⁵ যিমান দিন মই জগতত আছো, মইয়ে জগতৰ পোহৰ।" ⁶ এই কথা কোৱাৰ পাছত তেওঁ মাটিত থুই পেলোই, থুইৰে বোকা কৰিলে আৰু অন্ধ লোক জনৰ চকুত সেই বোকা লিপি দিলে। ⁷ তাৰ পাছত তেওঁক ক'লে, "যোৱা; চিলোহৰ পুখুৰীত গৈ ধুই পেলোৱা।" ('চিলোহ'ৰ অনুবাদিত অৰ্থ পঠোৱা হ'ল); তেতিয়া মানুহ জনে গৈ ধুলে আৰু দৃষ্টি পাই ঘূৰি আহিল।

⁸ তাকে দেখি তেওঁৰ প্ৰতিবেশী আৰু যি সকলে তেওঁক আগেয়ে ভিক্ষা কৰা দেখিছিল, তেওঁলোকে কবলৈ ধৰিলে, "ই সেই জন মানুহ নহয় নে, যি জনে বহি ভিক্ষা মাগি থাকে?" ⁹ কোনো কোনোৱে ক'লে, "হয়, ইয়েই সেই জন।" আন কোনোবাই ক'লে, "নহয়; কিন্তু ই দেখাত তাৰ নিচিনা।" কিন্তু মানুহ জনে নিজে ক'লে, "হয়, মই সেই জনেই হওঁ।"

¹⁰ তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "তেনেহ'লে তোমাৰ চকু কেনেকৈ মুকলি হ'ল?" ¹¹ তেওঁ উত্তৰ দিলে, "যীচু নামৰ মানুহ জনে মাটি বোকা কৰিলে আৰু মোৰ চকুত সেই বোকা লিপি ক'লে, চীলোহলৈ গৈ ধুই পেলোৱা; সেইদৰে মই গৈ ধোৱাত দেখা পালোঁ।" ¹² তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "সেই জন ক'ত আছে?" তেওঁ ক'লে "মই নাজানো।"

যীচুৱে আৰোগ্য কৰা অন্ধ জনক ইহুদী সকলে প্ৰশ্ন কৰা

¹³ যি জন মানুহ আগেয়ে অন্ধ আছিল, লোক সকলে তেওঁক ফৰীচী সকলৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। ¹⁴ যি দিনা যীচুৱে বোকা কৰি তেওঁৰ চকু মুকলি কৰিছিল, সেই দিনটো বিশ্ৰাম বাৰ আছিল। ¹⁵ সেইকাৰণে ফৰীচী সকলে আকৌ তেওঁক প্ৰশ্ন সুধিলে যে তেওঁ কেনেকৈ দৃষ্টি ঘূৰাই পালে। তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তেওঁ মোৰ চকুত বোকা লগাই দিলে, আৰু মই ধুই দিয়াত এতিয়া মই দেখা পাওঁ।" ¹⁶ তাতে ফৰীচী সকলৰ কিছুমানে ক'লে, "এই মানুহ ঈশ্বৰৰ ওচৰৰ পৰা অহা নাই; কিয়নো সি বিশ্ৰাম বাৰ পালন নকৰে।" কিন্তু আন কোনো কোনোৱে ক'লে, "কিন্তু পাপী মানুহে

কেনেকৈ এনে আচৰিত কাম কৰিব পাৰে?" এইদৰে তেওঁলোকৰ মাজত ভাগ ভাগ হ'ল। ¹⁷সেয়ে, তেওঁলোকে আকৌ সেই অন্ধ জনক সুধিলে, "যি মানুহ জনে তোমাৰ চকু মুকলি কৰিলে, তুমি তেওঁৰ বিষয়ে কি কোৱা?" মানুহ জনে ক'লে, "তেওঁ এজন ভাৱবাদী।"

¹⁸মানুহ জনৰ মাক-বাপেকক মাতি আনি নুসুধা পৰ্যন্ত ইহুদী সকলে বিশ্বাস নকৰিলে যে এই মানুহ জন আগতে অন্ধ আছিল আৰু এতিয়া দেখা পাইছে। ¹⁹তেওঁলোকে তেওঁৰ মাক-বাপেকক সুধিলে, "এই জন তোমালোকৰ সেই ল'ৰা জন হয় নে, যি জনৰ বিষয়ে তোমালোকে কৈ থাকা যে সি অন্ধ হৈয়ে জন্মিছিল। তেন্তে সি এতিয়া কেনেকৈ দেখা পাইছে?" ²⁰তেওঁৰ মাক-বাপেকে উত্তৰ দিলে, "আমি জানো, ই আমাৰে ল'ৰা আৰু সি ওপজাৰে পৰা অন্ধ আছিল। ²¹কিন্তু সি এতিয়া কেনেকৈ দৃষ্টি পাইছে, তাক নাজানো; আৰু কোনে তাৰ চকু মুকলি কৰিলে, সেই বিষয়েও নাজানো; তাৰ বয়স হৈছে, তাকে সুধক, সিয়ে নিজৰ বিষয়ে নিজে ক'ব। ²²ইহুদী সকলৰ ভয়তে তেওঁৰ মাক-বাপেকে এই কথা ক'লে। কিয়নো ইহুদী সকলে আগেয়ে স্থিৰ কৰিছিল যে কোনোৱে যদি যীচুক মচীহ(খ্ৰীষ্ট) বুলি স্বীকাৰ কৰে, তেন্তে তেওঁক নাম-ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰা হ'ব। ²³এই কাৰণতে, তেওঁৰ মাক-বাপেকে ক'লে, "সি বয়সীয়া; তাক সোধক।"

²⁴তেতিয়া তেওঁলোকে আগেয়ে অন্ধ হৈ থকা মানুহ জনক দ্বিতীয় বাৰ মাতি ক'লে, "ঈশ্বৰৰ মহিমা কৰা; সেই মানুহ যে এজন পাপী তাক আমি জানো।" ²⁵তাতে তেওঁ উত্তৰ দিলে, "তেওঁ পাপী হয় নে নহয়, তাক মই নাজানো; কিন্তু এটা বিষয় জানো যে মই অন্ধ আছিলো আৰু এতিয়া দেখা পাইছো।" ²⁶তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "তেওঁ তোমাক কি কৰিলে? তোমাৰ চকু কেনেকৈ মুকলি কৰিলে?" ²⁷তেওঁ উত্তৰ দিলে, "মইতো আপোনালোকক অথনিয়ে ক'লো, কিন্তু আপোনালোকে নুশুনিলে; তেন্তে আকৌ কি কাৰণে শুনিব খোজিছে? আপোনালোকেও তেওঁৰ শিষ্য হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে নেকি? ²⁸তেতিয়া তেওঁলোকে সেই মানুহক ধিক্কাৰ দি ক'লে, "তইহে তাৰ শিষ্য; আমি হ'লে মোচিৰ শিষ্য।" ²⁹ঈশ্বৰে যে মোচিৰ কথা ক'লে, তাক আমি জানো; কিন্তু এই মানুহ ক'ৰ পৰা আহিছে, তাক আমি নাজানো।" ³⁰সেই মানুহে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "কি বিশ্বয়জনক বিষয়! তেওঁ কৰ পৰা আহিছে তাক আপোনালোকে নাজানো, অথচ তেওঁ মোৰ চকু মুকলি কৰিলে। ³¹আমি জানো যে, ঈশ্বৰে পাপী লোকৰ কথা নুশুনে; কিন্তু যি জনে ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰে আৰু তেওঁৰ ইচ্ছা পালন কৰে সেই জনৰ কথা, ঈশ্বৰে শুনো। ³²জগত সৃষ্টি হোৱাৰে পৰা কেতিয়াও শূন্য নাই যে কোনোবাই এজন ওপজাৰে পৰা অন্ধ লোকৰ চকু মুকলি কৰিলে। ³³সেই মানুহ যদি ঈশ্বৰৰ ওচৰৰ পৰা অহা নাই, তেনেহ'লে একোকে কৰিব নোৱাৰিলেহঁতেন।" ³⁴তেওঁলোকে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "তইতো সম্পূৰ্ণ পাপতে জন্ম পাইছ! এতিয়া তই আমাকে শিকাও নে?" তাৰ পাছত ইহুদী সকলে তেওঁক নাম-ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে।

³⁵যীচুৱে শুনিলে যে ইহুদী নেতা সকলে সেই লোক জনক নাম-ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে। পাছত যীচুৱে তেওঁক দেখা পাই সুধিলে, "তুমি মানুহৰ পুত্ৰক বিশ্বাস কৰিছা নে?" ³⁶তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, "প্ৰভু, তেওঁ কোন? মোক কওক, মই যেন তেওঁক বিশ্বাস কৰিব পাৰোঁ।" ³⁷যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি তেওঁক দেখা পাল; আৰু তোমাৰে সৈতে কথা পাতি থকা জনেই সেই জন।" ³⁸তেতিয়া মানুহ জনে ক'লে, "প্ৰভু, মই বিশ্বাস কৰিছোঁ" এই বুলি তেওঁ যীচুক সেৱা কৰিলে। ³⁹যীচুৱে ক'লে, "মই এই জগতলৈ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ আহিছোঁ, যাতে যি সকলে দেখা নাপায়, তেওঁলোকে দেখা পায় আৰু যি সকলে দেখা পায়, তেওঁলোক যেন অন্ধ হয়।" ⁴⁰কেইজনমান ফৰীচীও যীচুৰ লগত আছিল। তেওঁলোকে ইয়াকে শূনি যীচুক সুধিলে, "আমিও অন্ধ নেকি? ⁴¹যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোক যদি অন্ধ হ'য়, তেন্তে আপোনালোকৰ কোনো পাপেই নহ'লহঁতেন; কিন্তু তোমালোকে এতিয়া কৈছা, 'আমি দেখিছোঁ,' গতিকে তোমালোকৰ পাপ থাকি গ'ল।

৯ অধ্যায় 10

প্ৰভু যীচু সজৰখীয়া

¹যীচুৱে ক'লে, "মই সচাকৈ আপোনালোকক কওঁ, যি জনে ভেড়াৰ গৰাললৈ সোমোঁতে দুৱাৰেদি নোসোমায়, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে আন কোনো ফালে বগাই সোমায়, সি এটা চোৰ আৰু ডকাইত। ²যি জনে দুৱাৰেদি সোমায়, তেওঁ ভেড়াৰখীয়া। ³দ্বাৰ-ৰক্ষকে ভেড়াৰখীয়াক দুৱাৰ মেলি দিয়ে। ভেড়াবোৰে তেওঁৰ মাত শুনে আৰু তেওঁ নিজৰ ভেড়াবোৰক নাম ধৰি ধৰি মাতি বাহিৰলৈ লৈ যায়। ⁴নিজৰ সকলো ভেড়াক বাহিৰ কৰাৰ পাছত তেওঁ ভেড়াবোৰৰ আগে আগে যায় আৰু ভেড়াবোৰ তেওঁৰ পাছে পছে গৈ থাকে, কিয়নো সিহঁতে তেওঁৰ মাত বুজি পায়। ⁵সিহঁতে এজন অচিনাকি লোকৰ পাছত কেতিয়াও নাযাব, বৰং সিহঁত তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা পলাইহে যাব। কাৰণ সিহঁতে অচিনাকি লোকৰ মাত চিনি নাপায়। ⁶যীচুৱে তেওঁলোকক এই দৃষ্টান্তটো ক'লে; কিন্তু তেওঁ যে কি কব বিচাৰিছে, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে নুবুজিলে।

⁷তেতিয়া যীচুৱে পুনৰ তেওঁলোকক ক'লে, "মই আপোনালোকক সচাকৈ কওঁ, ময়েই ভেড়াৰ গৰালৰ দুৱাৰ। ⁸মোৰ আগেয়ে যি সকল আহিল, তেওঁলোক সকলোৱেই চোৰ আৰু ডকাইত; কিন্তু ভেড়াবোৰে সিহঁতৰ কথা নুশুনিলে।

⁹ময়েই দুৱাৰ; যি কোনোৱে মোৰ মাজেদি সোমায়, তেওঁ ৰক্ষা পাব। তেওঁ ভিতৰলৈ আৰু বাহিৰলৈ অহা-যোৱা কৰিব, আৰু চৰণীয়া ঠাই পাব।

¹⁰চোৰে কেৱল চুৰ, বধ, আৰু বিনাশ কৰিবলৈহে আহে; কিন্তু মই হ'লে, তেওঁলোকে যেন জীৱন পায় আৰু তাকেই যেন প্ৰচুৰকৈ পায়, এই কাৰণে আহিলো।

¹¹ময়েই সজ ভেড়াৰখীয়া; সজ ভেড়াৰখীয়াই তেওঁৰ ভেড়াৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণকো দিয়ে। ¹²কিন্তু এজন বেতনভোগী দাস, তেওঁ নিজে ভেড়াৰখীয়া নহয় আৰু ভেড়াবোৰ তেওঁৰ নিজৰ নহয়; সেইবাবে তেওঁ যেতিয়া ৰাংকুকুৰ অহা দেখে, ভেড়াবোৰ এৰি পলাই যায়; তাতে

বাংকুকুৰে সিহঁতক ধৰি লৈ যায় আৰু সিহঁত চাৰিওফালে ছিন্ন-ভিন্ন হৈ পৰে। ¹³এজন বেতনভোগী দাস হোৱাৰ কাৰণে তেওঁ পলাই যায়; ভেড়াবোৰলৈ তেওঁৰ কোনো চিন্তা নাথাকে।

¹⁴ময়েই সজ ভেড়াৰখীয়া; মই নিজৰ ভেড়াবোৰক জানো আৰু মোৰ মেৰবোৰেও মোক জানে; ¹⁵পিতৃয়ে মোক জানে আৰু ময়ো পিতৃক জানো। মই মোৰ ভেড়াৰ বাবে নিজৰ প্ৰাণকো দিওঁ। ¹⁶মোৰ এনে অনেক ভেড়া আছে, যি এই গৰালৰ নহয়। মই অৱশ্যেই সিহঁতক আনিব লাগে। সিহঁতেও মোৰ মাত শুনিব আৰু তেতিয়া সকলো একেটা জাক হ'ব আৰু সিহঁতৰ ৰখীয়াও হ'ব এজন। ¹⁷পিতৃয়ে মোক এইবাবেই প্ৰেম কৰে; কাৰণ মই নিজৰ প্ৰাণ সমৰ্পণ কৰোঁ যেন পুনৰায় তাক পাব পাৰোঁ। ¹⁸কোনেও মোৰ পৰা মোৰ প্ৰাণ হৰণ নকৰে, কিন্তু মই নিজৰ পৰাই তাক সমৰ্পণ কৰোঁ। তাক সমৰ্পণ কৰাৰ ক্ষমতা মোৰ আছে, আৰু পুনৰায় তাক পোৱাৰ ক্ষমতাও মোৰ আছে; এই আশ্বা মই মোৰ পিতৃৰ পৰা পাইছোঁ।”

¹⁹এনেবোৰ কথাৰ কাৰণে ইহুদী সকলৰ মাজত আকৌ মতৰ অমিল হবলৈ ধৰিলে। ²⁰তেওঁলোকৰ মাজৰ অনেকে ক'লে, “ইয়াক ভুতে পাইছে; ই বলিয়া; ইয়াৰ কথা তোমালোকে কিয় শুনা?” ²¹আন সকলে ক'লে, “কিন্তু এই সকলো কথাতো এজন ভুতে পোৱা মানুহে কোৱা কথা নহয়। ভুতে জানো অন্ধৰ চকু মুকলি কৰিব পাৰে?”

নিজৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

²²তাৰ পাছত যিৰূচালেমত মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ পৰ্ব^[1] উপস্থিত হ'ল। ²³সেই সময়ত শীতকাল আছিল; যীচুৱে মন্দিৰত চলোমনৰ বাৰাণ্ডাত খোজকাঢ়ি আছিল। ²⁴তেনেতে ইহুদী সকলে তেওঁক আগুৰি ধৰি ক'লে, “আৰু কিমান কাল তুমি আমাক সন্দেহৰ দোমোজাত ৰাখিবা? তুমিয়ে যদি খ্ৰীষ্ট হোৱা, তেন্তে আমাক স্পষ্টকৈ কোৱা।” ²⁵যীচুৱে উত্তৰ দিলে, “মই আপোনালোকক ক'লো, কিন্তু আপোনালোকেতো বিশ্বাসেই নকৰে; মোৰ পিতৃৰ নামেৰে মই যি সকলো কৰ্ম কৰিছোঁ, সেইবোৰেই মোৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিছে। ²⁶তথাপি আপোনালোকে বিশ্বাস নকৰে; কাৰণ আপোনালোক মোৰ ভেড়াৰ জাকৰ মাজৰ নহয়। ²⁷মোৰ ভেড়াবোৰে হ'লে মোৰ মাত শুনে। মই সেই সকলক জানো, আৰু সেই সকল মোৰ পাছে পাছে আহে; ²⁸মই সেই সকলক অনন্ত জীৱন দিওঁ; তাতে তেওঁলোক কোনো কালে বিনষ্ট নহ'ব, আৰু কোনেও মোৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক কাঢ়ি নল'ব। ²⁹মোৰ পিতৃ, যি জনে তেওঁলোকক মোক দিলে, তেওঁ সবাতোকৈ মহান; সেই পিতৃৰ হাতৰ পৰা তেওঁলোকক কোনেও কাঢ়ি ল'ব নোৱাৰে। ³⁰মই আৰু পিতৃ এক।”

³¹তেতিয়া ইহুদী সকলে তেওঁক মাৰিবলৈ আকৌ শিল তুলি ল'লে। ³²যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দিলে, “পিতৃৰ পৰা অনেক ভাল কৰ্ম কৰি মই আপোনালোকক দেখুৱালোঁ; সেইবোৰৰ কোন কৰ্মৰ কাৰণে আপোনালোকে মোক শিল দলিয়াই মাৰিব বিছাৰিছে?” ³³ইহুদী সকলে তেওঁক উত্তৰ দিলে, “ভাল কৰ্মৰ কাৰণে আমি তোমাক শিল দলিয়াই মাৰিব বিচৰা নাই, কিন্তু তুমি মানুহ হৈয়ো, নিজকে ঈশ্বৰ বুলি ঈশ্বৰক নিন্দা কৰিছা, সেইকাৰণেহে বিচাৰিছোঁ।” ³⁴যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দিলে, “আপোনালোকৰ বিধান-শাস্ত্ৰত জানো এইদৰে লিখা নাই ‘মই ক’লো, তোমালোক ঈশ্বৰ’^[2] ? ³⁵যি সকল লোকলৈ ঈশ্বৰৰ বাক্য আহিছিল, সেই লোক সকলক তেওঁ যদি ঈশ্বৰ বুলি ক'লে (ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচন অলৰ, এই বচন কেতিয়াও ভংগ নহয়), ³⁶তেনেহলে যি জনক পিতৃয়ে পবিত্ৰ কৰিলে আৰু জগতলৈ পঠালে, তেওঁক আপোনালোকে কয় নেকি যে ‘তুমি ঈশ্বৰ নিন্দা কৰিছা,’ কাৰণ ময়ো ক'লো যে ‘মই ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ’? ³⁷মোৰ পিতৃৰ কাৰ্য যদি মই নকৰো, তেনেহলে মোক বিশ্বাস নকৰিব; ³⁸কিন্তু যদি কৰোঁ, মোক বিশ্বাস নকৰিলেও, অন্তত: সেই কাৰ্যক বিশ্বাস কৰক, যাতে আপোনালোকে জানিব পাৰে আৰু বুজিব পাৰে যে পিতৃ মোত আছে আৰু মই পিতৃত আছোঁ।” ³⁹তেতিয়া তেওঁলোকে আকৌ যীচুক ধৰিবলৈ উপায় বিচাৰিলে; কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা ওলাই গ'ল।

⁴⁰পাছত যৰ্দনৰ সিপাৰত য'ত যোহনে প্ৰথমতে বাপ্তিস্ম দিছিল, যীচু সেই ঠাইলৈ পুণৰ গ'ল আৰু তাতে থকিল। ⁴¹তাতে অনেক লোক যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু কোৱাকুই কৰিবলৈ ধৰিলে “যোহনে একো আচৰিত চিন নকৰিব পাৰে সঁচা, কিন্তু এই লোকৰ বিষয়ে তেওঁ যি যি কথা কৈছিল, সেই সকলোৱেই সত্য।” ⁴²আৰু সেই ঠাইত অনেকে যীচুক বিশ্বাস কৰিলে।

10:22 ^[1]

10:34 ^[2]

১০ অধ্যায় 11

লাজাৰৰ মৃত্যু আৰু পুণৰজীৱন

¹বৈথনিয়া গাৱঁৰ লাজাৰ নামৰ এজন ব্যক্তিৰ অসুখ হৈছিল। মৰিয়ম আৰু তাইৰ বায়েক মাৰ্থা সেই গাৱঁতে থাকে। ²এওঁ সেই জনী মৰিয়ম, যি গৰাকীয়ে পাছত প্ৰভুৰ ওপৰত বহুমূল্য সুগন্ধি তেল ঢালি নিজৰ চুলিৰে প্ৰভুৰ চৰণ মচি দিছিল। তেওঁৰে ভায়েক এই লাজাৰ অসুস্থ আছিল। ³সেয়ে লাজাৰৰ বায়েক ভনীয়েক দুজনীয়ে যীচুলৈ এই কথা কৈ পঠিয়ালে, “প্ৰভু, চাওকহি, আপুনি যাক ভাল পায়, তেওঁ নৰিয়াত পৰি আছে।”

৪যীচুৱে এই কথা শুনি ক'লে, "এই অসুখ তেওঁৰ মৃত্যুৰ কাৰণে হোৱা নাই, কিন্তু ঈশ্বৰৰ গৌৰৱৰ কাৰণেই হৈছে, যেন তাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ মহিমাম্বিত হয়।"

৫মাৰ্থা, তেওঁৰ ভনীয়েক আৰু লাজাৰক যীচুৱে প্ৰেম কৰিছিল। ৬তেওঁ যেতিয়া শুনিলে যে লাজাৰ অসুস্থ, তেতিয়া তেওঁ যি ঠাইত আছিল তাতে পুনৰ দুদিন থাকিল। ৭তাৰ পাছতহে তেওঁ শিষ্য সকলক ক'লে, "ব'লা, আমি পুণৰ যিহূদীয়ালৈ যাওঁ।"

৮শিষ্য সকলে তেওঁক ক'লে, "ৰব্বি, এই কিছুদিনৰ আগেয়ে ইহুদী সকলে আপোনাক শিল দলিয়াই মাৰিবলৈ বিচাৰিছিল; আকৌ তালৈকে যায় নে?" ৯যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "দিনটোত বাৰ ঘণ্টা পোহৰ হৈ নাথাকে জানো? কোনোৱে যদি দিনত ফুৰে, তেন্তে তেওঁ উজুতি নাখায়; কিয়নো তেওঁ এই জগতৰ পোহৰ দেখে। ১০কিন্তু কোনোৱে যদি ৰাতি ফুৰে, তেন্তে তেওঁ উজুতি খায়; কিয়নো পোহৰ তেওঁৰ মাজত নাই।" ১১এই কথা কোৱাৰ পাছত তেওঁ শিষ্য সকলক ক'লে, "আমাৰ বন্ধু লাজাৰ টোপনি গৈছে; তেওঁক টোপনিৰ পৰা জগাবলৈ মই যাওঁ।" ১২তাতে শিষ্য সকলে তেওঁক ক'লে, "প্ৰভু, তেওঁ যদি টোপনি গৈছে, তেন্তে ভাল হৈ যাব।" ১৩যীচুৱে লাজাৰৰ মৃত্যুৰ বিষয়ে কৈছিল, কিন্তু শিষ্য সকলে ভাৱিলে যে যীচুৱে স্বাভাৱিক টোপনিত জিৰণি লোৱাৰ কথা কৈছে। ১৪যীচুৱে তেতিয়া স্পষ্টকৈ তেওঁলোকক ক'লে, "লাজাৰ মৰিল। ১৫তোমালোকৰ বাবে মই আনন্দিত হৈছো যে মই তাত নাছিলো; কাৰণ তোমালোকে যেন বিশ্বাস কৰিব পাৰা। আহা, আমি তেওঁৰ ওচৰলৈ যাওঁ।" ১৬তেতিয়া থোমা, যি জনক দিদুমো বোলা হয়, তেওঁ লগৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "ব'লা, আমিও যাওঁ, আমিও যীচুৰ লগতে মৰিব পাৰিম।"

বৈথনিয়াত যীচু

১৭যীচুৱে আহি শূনিৰ পাৰিলে যে লাজাৰক মৈদাম দিয়া চাৰিদিন হ'ল। ১৮বৈথনিয়া যিৰূচালেমৰ ওচৰতে, প্ৰায় দুই মাইলমানৰ দূৰত্ব; ১৯ইহুদী সকলৰ অনেকেই মাৰ্থা আৰু মৰিয়মক ভায়েকৰ কাৰণে শান্তনা দিবলৈ আহিছিল। ২০এনেতে মাৰ্থাই যেতিয়া যীচু আহিছে বুলি শুনিলে, তেতিয়া তেওঁৰ লগত দেখা কৰিবলৈ গ'ল; কিন্তু মৰিয়ম তেতিয়াও ঘৰতে বহি আছিল। ২১মাৰ্থাই যীচুক ক'লে, "হে প্ৰভু, আপুনি ইয়াত থকা হ'লে, মোৰ ভাই নমৰিলেহেঁতেন; ২২কিন্তু এতিয়াও মই জানো যে, ঈশ্বৰৰ আগত আপুনি যিহকে যাচনা কৰিব, ঈশ্বৰে আপোনাক তাকে দিব।" ২৩যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ ভায়েৰা পুনৰায় উঠিব।" ২৪মাৰ্থাই তেওঁক ক'লে, "মই জানো, শেষৰ দিনা পুনৰুত্থানৰ কালত সি পুনৰায় উঠিব।" ২৫যীচুৱে মাৰ্থাক ক'লে, "ময়েই পুনৰুত্থান আৰু জীৱনো; যি কোনোৱে মোক বিশ্বাস কৰে, তেওঁ মৰিলেও জীব; ২৬আৰু যি কোনোৱে জীয়াই থাকি মোত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ কোনো কালে নমৰিব। তুমি কি এই কথা বিশ্বাস কৰা নে?" ২৭তেওঁ ক'লে, "হয় প্ৰভু; মই বিশ্বাস কৰিছোঁ যে জগতলৈ যি জন আহিব লগা আছে, আপুনিয়েই সেই অভিশক্ত জন, ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ; খ্ৰীষ্ট।"

যীচুৱে ক্ৰন্দন কৰিলে

২৮এই কথা কৈ, মাৰ্থা তাৰ পৰা আতৰি গ'ল আৰু ভনীয়েক মৰিয়মক গুপতে মাতি ক'লে, "গুৰু আহিল, আৰু তোমাক মাতিছে।" ২৯মৰিয়মে তাকে শূনি ততাতৈয়াকৈ উঠি তেওঁৰ ওচৰলৈ গ'ল। ৩০যীচুৱে তেতিয়াও গাঁৱৰ মাজত প্ৰৱেশ কৰা নাছিল। মাৰ্থাই যি ঠাইতে তেওঁৰ লগত দেখা কৰিবলৈ আহিছিল, তেওঁ সেই ঠাইতে আছিল। ৩১যি ইহুদী সকল মৰিয়মৰ সৈতে ঘৰত আছিল আৰু তেওঁক শান্তনা দি আছিল, তেওঁলোকে মৰিয়মক বেগাই উঠি বাহিৰলৈ যোৱা দেখি, তেওঁৰ পাছে পাছে আহিল। তেওঁলোকে ভাৱিলে যে মৰিয়মে মৈদামৰ ওচৰত কান্দিবলৈ গৈছে। ৩২যি ঠাইত যীচু আছিল, মৰিয়মে সেই ঠাই পাই, তেওঁৰ চৰণত পৰি ক'লে, "হে প্ৰভু, আপুনি ইয়াত থকা হ'লে, মোৰ ভাই নমৰিলেহেঁতেন।" ৩৩যীচুৱে যেতিয়া দেখিলে যে মৰিয়মে কান্দিছে আৰু তেওঁৰ লগত অহা ইহুদী সকলেও কান্দিছে, তেতিয়া তেওঁ আত্মাত যন্ত্ৰণা পালে আৰু গভীৰ ভাবে উদ্ভিন্ন হৈ পৰিল। ৩৪তেওঁ ক'লে, "তোমালোকে তেওঁক ক'ত ৰাখিছা?" তেওঁলোকে ক'লে, "প্ৰভু, আহি চাওকহি।" ৩৫যীচুৱে ক্ৰন্দন কৰিলে। ৩৬ইহুদী সকলে ক'লে, "চোৱা, তেওঁ লাজাৰক কিমান যে ভাল পাইছিল!" ৩৭কিন্তু তেওঁলোকৰ কোনো কোনোৱে ক'লে, "যি জনে এজন অন্ধৰ চকু মুকলি কৰিলে, তেওঁ এই মানুহ জনৰো মৃত্যু নহবলৈ এনে একো কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন নে?"

৩৮তেতিয়া যীচুৱে পুনৰ নিজে অন্তৰত যন্ত্ৰণা পালে, আৰু মৈদামৰ ওচৰলৈ গ'ল। সেই মৈদাম এটা গুহা আছিল। গুহাৰ মুখত এচটা শিল পাতি থোৱা আছিল। ৩৯যীচুৱে ক'লে, "শিলচটা গুচাই দিয়া।" মৃত লাজাৰৰ বায়েক মাৰ্থাই যীচুক ক'লে, "প্ৰভু, এতিয়া শৰীৰ পচি দুৰ্গন্ধ হৈছে; কিয়নো সি মৰাৰ আজি চাৰি দিন হ'ল।" ৪০যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মই জানো তোমাক কোৱা নাছিলো, যদি বিশ্বাস কৰা, তেন্তে ঈশ্বৰৰ মহিমা দেখিবলৈ পাৰা?" ৪১তেতিয়া লোক সকলে শিলচটা আতৰাই দিলে। যীচুৱে ওপৰলৈ চকু তুলি ক'লে, "হে পিতৃ, তুমি মোৰ কথা শুনাৰ কাৰণে মই তোমাক ধন্যবাদ দিওঁ। ৪২মই জানো, তুমি সকলো সময়তে মোৰ কথা শূনি থাক। কিন্তু মোৰ চাৰিওফালে থিয় হৈ থকা লোক সকলৰ কাৰণে মই এইকথা কৈছো, তেওঁলোকে যেন বিশ্বাস কৰে যে তুমি মোক পঠাইছা।" ৪৩ইয়াকে কৈ, তেওঁ ডাঙৰ মাতেৰে কলে, "লাজাৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহা!" ৪৪তেতিয়াই মৃত লাজাৰ সেই মৈদামৰ পৰা বাহিৰ ওলাই আহিল। তেওঁৰ হাত ভৰি মৈদামৰ কাপোৰেৰে মেৰিয়াই বন্ধা আছিল আৰু তেওঁৰ মুখ এখন গামোছাৰে বন্ধা আছিল। যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "বান্ধ খুলি দিয়া আৰু তেওঁক যাবলৈ দিয়া।"

৪৫মৰিয়মৰ ওচৰলৈ যি সকল ইহুদী লোক আহিছিল, সেই লোক সকলৰ মাজৰ অনেকে যীচুৱে যি কৰিলে তাকে দেখি তেওঁক বিশ্বাস কৰিলে।

৪৬কিন্তু তেওঁলোকৰ কিছুমানে ফৰীচী সকলৰ ওচৰলৈ গৈ, যীচুৱে যি কৰিলে, সেই সকলোকে তেওঁলোকক জনালে। ৪৭তেতিয়া প্ৰধান পুৰোহিত আৰু ফৰীচী সকলে একেলগে পৰিষদক লগত লৈ মহাসভা পাতি ক'লে, "আমি কি কৰিম? এই মানুহে দেখোন অনেক আচৰিত

চিনৰ কাৰ্য কৰিছে; ⁴⁸তাক যদি আমি এইভাৱে এনেয়ে এৰি দিওঁ, তেন্তে সকলো মানুহে তাক বিশ্বাস কৰিব। তেতিয়া ৰোমীয়া সকলে আহি আমাৰ জাতি আৰু ঠাই উভয়কে অধিকাৰ কৰি ল'ব। ⁴⁹কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজত কায়াফা নামৰ এজন, যি জন সেই বছৰত মহা-পুৰোহিত হৈছিল, তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে একোকে নাজানা। ⁵⁰তোমালোকে ভাৰিও নোচোঁৱা যে, সকলোৰে লগতে আমাৰ জাতিৰ বিনাশ হোৱাতকৈ বৰং আপোনালোকৰ পক্ষে সকলো লোকৰ কাৰণে এজন মানুহৰ মৃত্যু হোৱা ভাল। ⁵¹এই কথা কায়াফাই যে নিজৰ পৰা ক'লে এনে নহয়; কিন্তু সেই বছৰত মহা-পুৰোহিত হোৱা বাবে ভাৱবাণী স্বৰূপে ক'লে যে, সকলো জাতিৰ কাৰণে যীচুৱে মৃত্যুবৰণ কৰিব লাগিব। ⁵²কিন্তু যীচুৱে যে কেৱল ইহুদী জাতিৰ কাৰণে মৃত্যুবৰণ কৰিব, তেনে নহয়; কিন্তু ঈশ্বৰৰ যি সকলো সন্তান চাৰিওফালে সিঁটৰতি হৈ আছে, সেই সকলোকে যেন একত্ৰিত কৰিব পাৰে, এই কাৰণে যীচুৱে মৃত্যুবৰণ কৰিব। ⁵³সেইদিনা খনৰ পৰা তেওঁলোকে যীচুক বধ কৰিবলৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰিবলৈ ধৰিলে।

⁵⁴সেয়ে, যীচুৱে তেতিয়া প্ৰকাশ্যে ইহুদী সকলৰ মাজত চলা-ফুৰা বন্ধ কৰি দিলে। তেওঁ সেই ঠাইৰ পৰা মৰুপ্ৰান্তৰ ওচৰৰ দেশত থকা ইফ্ৰয়িম নামেৰে এখন নগৰলৈ গ'ল আৰু তাত তেওঁ শিষ্য সকলৰ সৈতে থাকিল।

⁵⁵ইহুদী সকলৰ নিস্তাৰ-পৰ্বৰ দিন ওচৰ চাপি আহিছিল আৰু বহুলোকে দেশৰ পৰা পৰ্বৰ আগেয়ে নিজক শুচি কৰিবৰ কাৰণে যিৰুচালেমলৈ গ'ল। ⁵⁶তাত তেওঁলোকে যীচুক বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকে মন্দিৰত থিয় হৈ পৰস্পৰে কোৱাকুই কৰিলে, "তেওঁ কি এই পৰ্বলৈ নাহিব নেকি? আপোনালোকে কি ভাৱে?" ⁵⁷প্ৰধান পুৰোহিত আৰু ফৰীচী সকলে এই আজ্ঞা দিছিল যে, যীচু ক'ত আছে তাক যদি কোনোবাই জানে, তেন্তে খবৰটো তেওঁলোকক জনাওঁক যাতে তেওঁলোকে তেওঁক ধৰিব পাৰে।

১১ অধ্যায় 12

যীচুক সুগন্ধি তেল ঘঁহা আৰু ইয়াৰ অৰ্থ

¹[1] নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ছয়দিনৰ আগতে যীচু বৈথনিয়া গাওঁলৈ আহিল, সেই ঠাইত লাজাৰে বাস কৰিছিল। এই জন লাজাৰকে যীচুৱে মৃত্যুৰ পৰা তুলিছিল।^[2] ²সেই ঠাইতে তেওঁলোকে যীচুৰ কাৰণে ৰাতিৰ আহাৰ যুগুত কৰিলে। মাৰ্থাই খোৱা আহাৰ বাঢ়ি দিছিল, যীচুৰ লগত যি সকলে ভোজনত বহিছিল তেওঁলোকৰ মাজতে লাজাৰো আছিল। ³তেতিয়া মৰিয়মে বহুমূল্য বিশুদ্ধ জটামাংসীৰ সুগন্ধি তেল আনি যীচুৰ চৰণত ঘঁহিলে আৰু নিজৰ চুলিৰে যীচুৰ চৰণ মচি দিলে; তেতিয়া সেই তেলৰ সু-গন্ধই গোটেই ঘৰ জুৰিলে।

⁴তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ যি জনে তেওঁক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিব, সেই ঈষ্কৰিয়োতীয়া যিহুদাই মৰিয়মৰ এই কাৰ্যক বিৰোধ কৰিলে আৰু ক'লে, ⁵"আমি এই তেল তিনিশ আধলি(দীনাৰ)ত বিক্ৰি কৰি, দৰিদ্ৰ সকলৰ মাজত কিয় দান নকৰিলো?" ⁶তেওঁ যে দৰিদ্ৰ সকললৈ চিন্তা কৰি এই কথা কৈছিল, এনে নহয়, কিন্তু তেওঁ চোৰ; তেওঁৰ হাতত ধনৰ জোলোঙা আছিল, সেই কাৰণে তাৰ ভিতৰত যি দিয়া যায়, তাকে তেওঁ চোৰ কৰে, এই কাৰণতে তেওঁ এনে কথা কৈছিল।

⁷তেতিয়া যীচুৱে ক'লে, "তেওঁক অকলে থাকিবলৈ দিয়া! মোক মৈদামত থোৱা দিনৰ কাৰণে তেওঁক এই সুগন্ধি ৰাখিবলৈ দিয়া হৈছিল।

⁸কিয়নো দৰিদ্ৰ সকল তোমালোকৰ লগত সদায় থাকিব; কিন্তু মই তোমালোকৰ লগত সদায় নাথাকোঁ।"

⁹ইহুদী সকলৰ বহুতে গম পালে যে, যীচু বৈথনিয়াতে আছে। তেতিয়া তেওঁলোক তালৈ আহিল, কিন্তু যীচুক চাবৰ কাৰণে যে আহিল এনে নহয়, যি জন লাজাৰক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা যীচুৱে তুলিছিল, সেই জন লাজাৰক চাবলৈহে তেওঁলোক আহিল। ¹⁰সেয়েহে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে লাজাৰক বধ কৰিবলৈ চক্ৰান্ত কৰিব ধৰিলে; ¹¹কিয়নো সেই কাৰণে বহুতো ইহুদী লোকে যীচুত বিশ্বাস কৰিছিল।

যীচু জয়-যাত্ৰা

¹²পাছদিনা নিস্তাৰ-পৰ্বলৈ অহা লোক সকলে শুনিবলৈ পালে যে, যীচু যিৰুচালেমলৈ আহিছে। ¹³তেতিয়া তেওঁলোকে খেজুৰ পাত হাততলৈ তেওঁক আগ বঢ়াবলৈ নগৰলৈ গল আৰু চিঞৰি-চিঞৰি ক'লে, "জয়! জয়! যি জন প্ৰভুৰ নামেৰে আহিছে, ঈশ্বৰে তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰক। ইস্ৰায়েলৰ ৰজাক ঈশ্বৰে আশীৰ্বাদ কৰক।"^[3]

¹⁴তেতিয়া যীচুৱে এটা গাধ পোৱালী দেখা পালে আৰু তেওঁ তাৰ ওপৰত বহিল, যেনেকৈ শাস্ত্ৰত লিখা আছে

¹⁵"তোমালোকে ভয় নকৰিবা, হে চিয়োন জীয়াৰী;

চোৱা তোমালোকৰ ৰজা আহিছে,

তেওঁ গাধ পোৱালীৰ ওপৰত উঠি আহিছে।"

16 এই সকলো বিষয় তেওঁৰ শিষ্য সকলে প্ৰথমতে বুজি পোৱা নাছিল; কিন্তু যেতিয়া যীচু মহিমাশিত হৈ উত্তোলিত হ'ল, তেতিয়া তেওঁলোকৰ মনত পৰিল যে, শাস্ত্ৰত এই বিষয়ে লিখা আছিল আৰু তেওঁলোকে তেওঁৰ কাৰণে এনে কৰ্ম কৰিছিল।

17 যেতিয়া যীচুৱে লাজাৰক মৈদামৰ পৰা উঠি আহিবলৈ কৈছিল আৰু তেওঁক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা জীৱিত কৰি তুলিছিল, সেই সময়ত যি সকল লোক তেওঁৰ লগত আছিল, তেওঁলোকে এই বিষয়ে আন লোকৰ আগত সাক্ষ্য দিবলৈ ধৰিলে। 18 এই কাৰণে লোক সকলে তেওঁক দেখা কৰিবলৈ আহিল, কিয়নো তেওঁলোকে শুনিছিল যে, এই আচৰিত কাৰ্যবোৰ তেওঁ কৰিছে। 19 তাতে ফৰীচী সকলে ইজনে সিজনে মাজত কোৱাকুই কৰি কলে, "তোমালোকে দেখিলা, আমাৰ সকলো চেষ্টা ব্যৰ্থ হল। চোৱা, গোটেই জগত খনে তেওঁৰ পাছত গ'ল"।

কেইজনমান গ্ৰীক লোকে যীচুৰ লগত সাক্ষাৎ কৰা

20 সেই সময়ত নিস্তাৰ পৰ্ব উপাসনা কৰিবৰ বাবে লোক সকল যিৰুচালেমলৈ আহিছিল, তেওঁলোকৰ মাজত কেইজনমান গ্ৰীক মানুহ আছিল। 21 তেওঁলোকে গালীল দেশৰ বৈৎ-চৈদা গাওঁৰ পৰা ফিলিপৰ ওচৰলৈ আহি অনুৰোধ কৰি ক'লে, "হে মহাশয়, আমি যীচুক চাবলৈ ইচ্ছা কৰোঁ।" 22 ফিলিপে আহি আন্দ্ৰিয়ক এই কথা ক'লে; তেতিয়া আন্দ্ৰিয়ই ফিলিপে সৈতে আহি যীচুক জনালে।

23 যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "মানুহৰ পুত্ৰ মহিমাশিত হ'বৰ সময় হৈছে। 24 মই তোমালোকক অতি স্বৰূপকৈ কওঁ, ধানৰ গুটি এটি যদি মাটিত পৰি মৰি নাযায়, তাতে সি অকল এটা গুটি হৈয়েই থাকে; কিন্তু যদি মৰে, তেন্তে তাত অনেক গুটি ধৰে।

25 যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ প্ৰিয় বুলি মানে, তেওঁ তাক হেৰুৱাই আৰু যিকোনোৱে এই জগতত নিজৰ প্ৰাণ অপ্ৰিয় বুলি মানে, তেওঁ অনন্ত জীৱনলৈ তাক ৰাখে। 26 কোনোৱে যদি মোৰ পৰিচৰ্যা কৰিব খোজে, তেন্তে তেওঁ মোৰ পাছে পাছে আহক; তাতে মই যি ঠাইত থাকোঁ, মোৰ সেৱক জনো সেই ঠাইতে থাকিব; কোনোৱে যদি মোৰ সেৱা কৰে, তেন্তে মোৰ পিতৃয়ে তেওঁক সমাদৰ কৰিব।

27 এতিয়া মোৰ প্ৰাণ ব্যাকুল হৈছে আৰু মই কি ক'ম? হে পিতৃ, এই সময়ৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰা, ইয়াকে ক'ম নে? কিন্তু এই কাৰণেহে মই এই সময়লৈ আহিলো। হে পিতৃ, তোমাৰ নাম মহিমাশিত কৰা"। 28 তেতিয়া স্বৰ্গৰ পৰা এটা বাণী আহিল আৰু ক'লে, "মই মহিমাশিত কৰিলো, আকৌ মহিমাশিত কৰিম"। 29 তেতিয়া তাতে লোক সকল থিয় হৈ আছিল আৰু তেওঁলোকে ইয়াক মেঘ-গৰ্জন বুলি কলে; কিছুমানে কলে, "স্বৰ্গৰ দূতে তেওঁৰ সৈতে কথা ক'লে"।

30 যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, "মোৰ কাৰণে এই বাণী হোৱা নাই, তোমালোকৰ কাৰণেহে এই বাণী হ'ল। 31 এতিয়া এই জগতৰ সোধ-বিচাৰ হৈছে; এতিয়া এই জগতৰ শাসনকৰ্তাক বাহিৰ কৰা হ'ব; 32 আৰু মই পৃথিৱীৰ পৰা উত্তোলিত হ'লে, সকলোকে মোৰ ওচৰলৈ আকৰ্ষণ কৰিম।"

33 তেওঁৰ মৃত্যু কেনে ধৰণে হব, সেই বিষয়ে বুজাবলৈ তেওঁ এই কথা ক'লে।

34 তাতে লোক সকলে তেওঁক উত্তৰ দি কলে, "আমি বিধান-শাস্ত্ৰত শুনিছোঁ, খ্ৰীষ্ট চিৰকাল থাকিব; তেন্তে এনে কথা আপুনি কেনেকৈ কৈছে যে, 'মানুহৰ পুত্ৰ উত্তোলিত হব? মানুহৰ পুত্ৰনো কোন?'" 35 তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকৰ মাজত এতিয়াও অলপ কাল পোহৰ আছে। যেতিয়ালৈকে পোহৰ আছে, আগবাঢ়ি থাকা; যাতে আন্ধাৰে তোমালোকক পিছ নেপেলাই। যি জন আন্ধাৰত ফুৰে, তেওঁ ক'লে যায় সেই বিষয়ে নাজানে। 36 যেতিয়ালৈ পোহৰ আছে, তেতিয়ালৈকে পোহৰৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখা; যাতে তোমালোক পোহৰৰ সন্তান হোৱা"।

যীচুৱে এই সকলো কথা কৈ তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা গৈ নিজক লুকুৱালে।

37 সেই কথা সিদ্ধ হ'বলৈ, তেওঁ তেওঁলোকৰ আগত বহুত আচৰিত কৰ্ম কৰিলে, কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁত বিশ্বাস নকৰিলে; 38 যাতে যিচয়া ভাববদীৰ সেই কথাষাৰ যেন সম্পূৰ্ণ হয়, কিয়নো তেওঁ কৈছিল,

"হে প্ৰভু, আমি কোৱা সংবাদ কোনে বিশ্বাস কৰিলে?

আৰু প্ৰভুৰ বাহুবল কাৰ আগত প্ৰকাশিত হ'ব?"

39 কাৰণ এই বিষয়ে তেওঁলোকে বিশ্বাস নকৰিলে, যিচয়াই আকৌ তেওঁলোকক কৈছিল,

40 তেওঁ তেওঁলোকৰ চকু অন্ধ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ অন্তৰ কঠোৰ কৰিলে,

নহ'লে তেওঁলোকে নিজ চকুৰে দেখিলেহেঁতেন আৰু হৃদয়েৰে নিজকে বুজিলেহেঁতেন

আৰু ঘূৰিলেহেঁতেন

আৰু তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলেহেঁতেন"।

⁴¹যিচিয়াই এই বিষয়ে ক'লে, কাৰণ তেওঁৰ গৌৰৱ তেওঁ দেখিছিল আৰু সেয়েহে তেওঁ কৈছিল। ⁴²তথাপি শাসনকৰ্তা সকলৰ মাজৰ অনেকে যীচুত বিশ্বাস কৰিলে; কিন্তু তেওঁলোকক নাম-ঘৰৰ পৰা নিষিদ্ধ কৰাৰ ভয়তে ফৰীচী সকলৰ কাৰণে তেওঁলোকে স্বীকাৰ নকৰিলে; ⁴³কিয়নো তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা প্ৰশংসা(মহিমা)তকৈ মানুহৰ পৰা পোৱা প্ৰশংসা(মহিমা)ক বেছি প্ৰেম কৰিছিল।

⁴⁴যীচুৱে বৰ মাত্ৰে ক'লে, "যি কোনোৱে মোক বিশ্বাস কৰে, তেওঁ মোক নহয়, কিন্তু মোক পঠোৱা জনকহে বিশ্বাস কৰে। ⁴⁵আৰু যি কোনোৱে মোক দেখে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনকেই দেখে।

⁴⁶মই এই জগতলৈ পোহৰহৈ আহিছোঁ, গতিকে যি কোনোৱে মোক বিশ্বাস কৰে, তেওঁ যেন আন্ধাৰত নাথাকে। ⁴⁷কোনোৱে মোৰ কথা শুনিও যদি পালন নকৰে, তথাপি মই তেওঁৰ সোধ-বিচাৰ নকৰোঁ; কিয়নো মই জগতৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ অহা নাই; কিন্তু জগতৰ পৰিত্ৰাণ কৰিবলৈহে আহিলোঁ।

⁴⁸যি কোনোৱে মোক অগ্ৰাহ্য কৰে, আৰু মোৰ কথাও গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁৰ সোধ-বিচাৰ কৰোঁতা এজন আছে; মই যে বাৰ্তা দিছোঁ শেষৰ দিনা সেই বাৰ্তাই তেওঁৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব। ⁴⁹কিয়নো মই নিজৰ পৰা এই কথা কোৱা নাই; কিন্তু মোক পঠোৱা পিতৃয়ে মই কি কব লাগে, কি শিক্ষা দিব লাগিব, এই বিষয়ে মোক আজ্ঞা কৰিলে। ⁵⁰মই জানো যে, তেওঁৰ আজ্ঞাত অনন্ত জীৱন আছে; এই হেতুকে মই যি যি কথা কওঁ, পিতৃয়ে মোক কোৱাৰ দৰেই কওঁ।

12:1 [1]

12:1 [2]

12:13 [3]

১২ অধ্যায় 13

যীচুৱে শিষ্য সকলৰ ভৰি ধুই দিয়া

¹ইহুদী সকলৰ নিস্তাৰ পৰ্বৰ পূৰ্বে যীচুৱে জানিব পাৰিলে, যে এই জগতৰ পৰা পিতৃৰ ওচৰলৈ তেওঁৰ যোৱাৰ সময় ওচৰ চাপি আহিছে; সেয়েহে জগতত থকা নিজৰ লোক সকলক সকলো সময়তে প্ৰেম কৰি তেওঁলোকক শেষলৈকে প্ৰকৃত প্ৰেমৰ প্ৰমাণ দিলে। ²ইতিমধ্যে চয়তানে যীচুক বিশ্বাসঘাতকতা কৰিবলৈ চিমোনৰ পুত্ৰ ঈষ্কাৰিয়োতীয়া যীছদাৰ মনত কু-বুদ্ধি সুমুৱাই দিলে।

³যীচুৱে জানিছিল যে, পিতৃয়ে তেওঁক সকলো বস্তুৰ ওপৰত ক্ষমতা দিছে; তেওঁ ঈশ্বৰৰ পৰা আহিছে আৰু পুনৰাই তেওঁ ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ উভতি যাব। ⁴তেওঁ ৰাতি আহাৰ খোৱা ঠাইৰ পৰা উঠি আহিল আৰু গাত লোৱা কাপোৰ খন থৈ, এখন গামোচা ললে আৰু নিজৰ কঁকাল বান্ধিলে, ⁵তাৰ পাছত চৰিয়াত পানী বাকি লৈ তেওঁ শিষ্য সকলৰ ভৰি ধুৱাবলৈ ধৰিলে আৰু কঁকালত বান্ধি লোৱা গামোচাৰে তেওঁলোকৰ ভৰি মচিলে।

⁶তাতে তেওঁ চিমোন পিতৃৰ ওচৰলৈ অহাত, পিতৃৰে তেওঁক ক'লে, "হে প্ৰভু আপুনি মোৰ ভৰি ধুৱাব নে?" ⁷যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "মই কি কৰিছোঁ তুমি এতিয়া বুজি নাপাবা; কিন্তু এই বিষয়ে পাছত বুজি পাবা"। ⁸পিতৃৰে তেওঁক ক'লে "আপুনি মোৰ ভৰি কেতিয়াও নুধুৱাব"। যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "যদি তোমাৰ ভৰি নুধুৱাওঁ, তেন্তে মোৰে সৈতে তোমাৰ একো সম্পৰ্ক নাই।" ⁹তেতিয়া চিমোন পিতৃৰে তেওঁক ক'লে, "হে প্ৰভু, মোৰ অকল ভৰি ধুই দিয়াই নহয়, কিন্তু মোৰ হাত আৰু মূৰো ধুৱাওক।"

¹⁰যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "গা ধোৱা লোকৰ ভৰি ধোৱাৰ বাহিৰে, আন একো ধুবৰ প্ৰয়োজন নাই; কিয়নো তেওঁৰ গোটেই শৰীৰ পৰিষ্কাৰ আছে। তোমালোকো পৰিষ্কাৰ হৈ আছে, কিন্তু সকলোৱেই নহয়।" ¹¹কোনে তেওঁক বিশ্বাসঘাতকতা কৰিব, সেই বিষয়ে যীচুৱে জানিছিল; এই কাৰণে তেওঁ ক'লে, "তোমালোক সকলো শুচি নহয়।"

¹²যীচুৱে তেওঁলোকৰ ভৰি ধুৱাই উঠি, নিজৰ পিন্ধা কাপোৰ লৈ আকৌ বহিল; পাছত তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকৰ কাৰণে মই যি কৰিলো, সেই বিষয়ে তোমালোকে বুজিলা নে? ¹³তোমালোকে যে মোক 'গুৰু' আৰু 'প্ৰভু' মাতিছা, সেয়া ঠিকেই কৈছা; কিয়নো মই সেয়েই হওঁ। ¹⁴এতেকে প্ৰভু আৰু গুৰু যি মই; মই যদি তোমালোকৰ ভৰি ধুৱালোঁ, তেন্তে তোমালোকেও ইজনে সিজনে ভৰি ধুই দিয়া উচিত।

¹⁵কিয়নো মই তোমালোকলৈ যি দৰে কৰিলোঁ, তোমালোকেও যেন সেইদৰে কৰা, এই কাৰণে তোমালোকক আৰ্হি দেখুৱালোঁ।

¹⁶মই তোমালোকক অতি স্বৰূপকৈ কওঁ, নিজ গৰাকীতকৈ দাস দাঙৰ নহয়; আৰু পঠোৱা জনতকৈ পাঁচনি ডাঙৰ নহয়। ¹⁷তোমালোকে এই সকলোবোৰ পালন কৰা; এইবোৰ পালন কৰিলে, তোমালোক আশীৰ্বাদৰ ভাগী হবা। ¹⁸তোমালোকৰ সকলোৰে বাবে এই বিষয়ে কথা কৈছো এনে নহয়; কিন্তু যি সকলক মই জানো তেওঁলোককহে মনোনীত কৰিলোঁ, তেওঁলোকক জানো; কিন্তু ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচন সিদ্ধ হ'বলৈ; 'যি জনে মোৰ পিঠা খায়, সেই জনে মোৰ বিৰুদ্ধে গৈব দাঙিলে।'

¹⁹এইদৰে যেতিয়া ঘটিব, তেতিয়া ময়েই যে সেই জন হয়, ইয়াক তোমালোকে যেন বিশ্বাস কৰা, এই কাৰণে ঘটাৰ আগেয়ে, মই এতিয়াৰ পৰা তোমালোকক কৈ আছো। ²⁰মই তোমালোকক অতি স্বৰূপকৈ কওঁ, মই যি জনক পঠাই দিওঁ, তেওঁক যি কোনাৰে গ্ৰহণ কৰে; তেওঁ মোকেই গ্ৰহণ কৰে আৰু যি কোনাৰে মোক গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনকেই গ্ৰহণ কৰে।"

যীচুক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিওঁতা জন প্ৰকাশিত হোৱা

²¹এই কথা কৈ, যীচুৱে আত্মাত বিৰক্তি পাই সাক্ষ্য দি ক'লে, "মই তোমালোকক অতি সটাকৈ কওঁ, তোমালোকৰ মাজৰ এজনেই মোক বিশ্বাসঘাতকতা কৰিবা।" ²²শিষ্য সকলে ইজনে সিজনৰ মুখলৈ চাব ধৰিলে, কিন্তু কোন জনৰ বিষয়ে এই কথা কলে, সেই বিষয়ে নজনাবৰ বাবে তেওঁলোক আচৰিত হল।

²³যীচুৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ এজনক তেওঁ বহুত প্ৰেম কৰিছিল সেই শিষ্য জনে মেজৰ কাষত হেলনীয়া হৈ পৰি যীচুৰ বুকুৰ কাষতে আছিল।

²⁴তেতিয়া চিমোন পিতৰে ইঙ্গিত দি সেই শিষ্য জনক সুধিলে, "তেওঁ কাৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে, সোধাচোন?" ²⁵তেতিয়া তেওঁ যীচুৰ বুকুলৈ হলি গৈ সুধিলে, "হে প্ৰভু, সেই জননো কোন?"

²⁶যীচুৱে উত্তৰ দিলে, 'মই যি জনক এই পিঠা ডোখৰ ভাঙি জুবুৰিয়াই ভগাই দিম, তেৱেঁই সেই জন'। তেতিয়া তেওঁ পিঠা ডোখৰ জুবুৰিয়াই লৈ, ঈশ্বৰিয়োতীয়া চিমোনৰ পুতেক যিহূদাক দিলে। ²⁷সেই পিঠা ডোখৰ পোৱাৰ পাছতেই, চয়তান তেওঁৰ ভিতৰ সোমাল। তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি যি কাম কৰিবলৈ লৈছা, সেই কাম বেগতে কৰা।"

²⁸কিন্তু তেওঁ কিয় এই কথা কলে, সেই বিষয়ে তেওঁৰ লগত মেজত ভোজন কৰিবলৈ বহা লোক সকলৰ কোনেও বুজি পোৱা নাছিল। ²⁹কিয়নো কিছুমানে ভাবিলে যে, যিহূদাৰ লগত ধনৰ জোলাঙা থকাৰ কাৰণে, "পৰ্বলৈ যি যি লাগে সেইবোৰ কিনিবলৈ নাইবা দৰিদ্ৰ সকলক কোনো বস্তু দিবলৈ" যীচুৱে তেওঁক এই কথা ক'লে,। ³⁰তাতে তেওঁ সেই পিঠা ডোখৰ গ্ৰহণ কৰি, তেতিয়াই বাহিৰলৈ গ'ল। সেই সময়, নিশাৰ সময় আছিল।

জীৱনৰ বিষয়ে শিষ্য সকলৰ সৈতে যীচুৰ কথোপকথন

³¹যেতিয়া সেই ঠাইৰ পৰা যিহূদা বাহিৰলৈ ওলাই গল, যীচুৱে ক'লে, "এতিয়া মানুহৰ পুত্ৰ মহিমাশ্ৰিত হ'ল, ঈশ্বৰো তেওঁৰ যোগেদি মহিমাশ্ৰিত হল। ³²ঈশ্বৰ যদি তেওঁৰ যোগেদি মহিমাশ্ৰিত হল, তেতিয়া ঈশ্বৰেও মানব পুত্ৰক নিজৰ যোগেদি মহিমাশ্ৰিত কৰিব, তেওঁ তৎক্ষণাতই কৰিব।"

³³মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল, তোমালোকৰ লগত মই অলপ সময়হে আছো। তোমালোকে মোক বিচাৰিবা; কিন্তু ইহুদী সকলক যেনেকৈ কৈছিলোঁ যে, "মই যি ঠাইলৈ যাওঁ, সেই ঠাইলৈ তোমালোকে যাব নোৱাৰা", তেনেকৈ এতিয়া তোমালোককো কৈছোঁ।

³⁴মই তোমালোকক এটা নতুন আজ্ঞা দিওঁ, তোমালোকে পৰস্পৰে প্ৰেম কৰিবা; মই যেনেকৈ তোমালোকক প্ৰেম কৰিলোঁ, তেনেকৈ তোমালোকেও পৰস্পৰে প্ৰেম কৰিবা। ³⁵তোমালোকৰ যদি পৰস্পৰৰ মাজত প্ৰেম থাকে, তেন্তে তোমালোক যে মোৰ শিষ্য হয়, ইয়াক তাৰ দ্বাৰাই সকলোৱে জানিব।"

³⁶চিমোন পিতৰে তেওঁক সুধিলে, "হে প্ৰভু, আপুনি ক'লে যায়? "যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, "মই য'লৈ যাওঁ, তালৈ তুমি এতিয়া মোৰ পাছে পাছে আহিব নোৱাৰা; কিন্তু পাছত তুমি মোৰ পাছে পাছে আহিবা।" ³⁷পিতৰে তেওঁক ক'লে, "হে প্ৰভু, এতিয়াই নো কি কাৰণে আপোনাৰ পাছে পাছে যাব নোৱাৰো? মই আপোনাৰ কাৰণে মোৰ প্ৰাণকো দিম।" ³⁸যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, "মোৰ কাৰণে তোমাৰ প্ৰাণ দিবা নে? মই তোমাক অতি স্বৰূপকৈ কওঁ, তুমি মোক দোকমোকালিতে কুকুৰাই ডাক দিয়াৰ আগেয়ে তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰিবা।"

১০ অধ্যায় 14

¹তোমালোকৰ হৃদয় ব্যাকুল নহওক। ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰা আৰু মোকো বিশ্বাস কৰা। ²মোৰ পিতৃৰ ঘৰত অনেক থকা ঠাই আছে; আৰু নথকা হ'লে তোমালোকক ক'লোহেঁতেন; কিয়নো মই তোমালোকলৈ ঠাই যুগুত কৰিবলৈ যাওঁ। ³যদি মই যাওঁ আৰু তোমালোকলৈ ঠাই যুগুত কৰোঁ, তেনেহলে মই যি ঠাইত থাকোঁ, তোমালোকো সেই ঠাইতে থাকিবলৈ পাবা, এই কাৰণে মই আকৌ আহি তোমালোকক মোৰ ওচৰলৈ লৈ যাম।

⁴মই যি ঠাইলৈ যাওঁ, তোমালোকে তাৰ বাট জানা।" ⁵থোমাই যীচুক ক'লে, "হে প্ৰভু, আপুনি ক'লে যায়, তাকেই আমি নাজানো; তেনেহলে বাট নো আমি কেনেকৈ জানিম?" ⁶যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "ময়েই বাট, সত্য আৰু জীৱন; মোৰ যোগেদি নগ'লে, পিতৃৰ ওচৰলৈ কোনো নাযায়।

⁷তোমালোকে মোক জনা হ'লে, মোৰ পিতৃকো জানিলাহেঁতেন; এতিয়াৰ পৰা তোমালোকে তেওঁক জানিছা আৰু দেখিছাও।"

⁸ফিলিপে যীচুক ক'লে, "হে প্ৰভু, পিতৃক আমাক দেখুৱাওঁক সেয়ে আমালৈ যথেষ্ট হব।" ⁹যীচুৱে ক'লে, "হে ফিলিপ, তোমালোকৰ সৈতে ইমান দিন থকাতো তুমি মোক চিনি পোৱা নাই নে? যি জনে মোক দেখিলে, তেওঁ মোৰ পিতৃকেই দেখিলে; ইয়াৰ পাছতো পিতৃক দেখুৱাওঁক বুলি কেনেকৈ কব পাৰিলা?"

10মই যে পিতৃত আছো আৰু পিতৃও যে মোৰ লগত আছে, ইয়াক তুমি বিশ্বাস নকৰা নে? মই যি যি কথা তোমালোকক কওঁ, সেইবোৰ নিজৰ পৰা নকওঁ; কিন্তু পিতৃয়ে মোৰ লগত থাকি তেওঁৰ কাৰ্যবোৰ সম্পন্ন কৰে। 11মই যে পিতৃত আছো, আৰু পিতৃও যে মোৰ লগত আছে, মোৰ এই কথাত বিশ্বাস কৰা; নাইবা মই কৰা কাৰ্যবোৰৰ কাৰণে মোক বিশ্বাস কৰা।

12মই তোমালোকক অতি স্বৰূপকৈ কওঁ, মই যি যি কাৰ্য কৰোঁ, মোক বিশ্বাস কৰা জনেও তেনেকুৱা কাৰ্য কৰিব আৰু তাতকৈয়ো মহৎ মহৎ কাৰ্য কৰিব; কিয়নো মই পিতৃৰ ওচৰলৈ যাওঁ। 13তোমালোকে মোৰ নামেৰে যিহকে খুজিবা, মই তাকে পূৰ্ণ কৰিম; তাতে পিতা, পুত্ৰৰ দ্বাৰাই যেন মহিমাম্বিত হয়। 14তোমালোকে মোৰ নামেৰে যদি কিবা খোজা, তেন্তে সেয়া মই পূৰ্ণ কৰিম।

15তোমালোকে যদি মোক প্ৰেম কৰা, তেন্তে মোৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিবা। 16আৰু মই পিতৃৰ ওচৰত নিবেদন কৰিম, তেওঁ যাতে তোমালোকক আন এজন সহায়কৰ্তা দিয়ে আৰু তেওঁ যেন চিৰকাল তোমালোকৰ লগত থাকে। 17সেই সত্যৰ আত্মিক জগতে গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে; কিয়নো জগতে তেওঁক নেদেখে আৰু নাজানেও; তোমালোকে হ'লে তেওঁক জানা; কিয়নো তেওঁ তোমালোকৰ সঙ্গ সঙ্গৈ থাকে আৰু তেওঁ তোমালোকৰ মাজত থাকিব।

18মই তোমালোকক অনাথকৈ এৰি নাযাওঁ; মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ আকৌ আহিম। 19অলপ সময়ৰ পাছত জগতে মোক পূৰ্ণ দেখিবলৈ নাপায়, কিন্তু তোমালোকে হ'লে মোক দেখা পাবা; কাৰণ মই জীয়াই আছো বাবে তোমালোকো জীয়াই থাকিবা। 20সেই দিনা তোমালোকে জানিবা যে, মই পিতৃত আছো আৰু তোমালোকো মোত আছা, ময়ো তোমালোকত আছো।

21যি জনে মোৰ আজ্ঞা পাই পালন কৰে, সেই জনে মোক প্ৰেম কৰে; আৰু যি জনে মোক প্ৰেম কৰে, সেই জন মোৰ পিতৃৰ প্ৰেমৰ পাত্ৰ হ'ব আৰু ময়ো সেই জনক প্ৰেম কৰি, তেওঁৰ আগত নিজকে প্ৰকাশ কৰিম। 22তেতিয়া ঈশ্বৰিয়োতীয়া নহয়, আন যিহুদাই তেওঁক ক'লে, "হে প্ৰভু, কিবো হ'ল যে, আপুনি জগতৰ আগত প্ৰকাশিত নহয়, কিন্তু আমাৰ আগত নিজকে প্ৰকাশ কৰিব?"

23যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "কোনোৱে যদি মোক প্ৰেম কৰে, তেন্তে তেওঁ মোৰ বাক্য পালন কৰিব; মোৰ পিতৃয়ে তেওঁক প্ৰেম কৰিব, আৰু আমি তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁৰে সৈতে নিবাস কৰিম। 24যি জনে মোক প্ৰেম নকৰে, সেই জনে মোৰ বাক্যও পালন নকৰে; আৰু যি বাক্য তোমালোকে শুনিবলৈ পাইছা, সেই বাক্য মোৰ নহয়, কিন্তু মোক পঠোৱা পিতৃৰহে।

25মই তোমালোকৰ লগত থাকোতেই, এইবোৰ কথা তোমালোকক ক'লোঁ; 26কিন্তু সেই সহায়কৰ্তা পবিত্ৰ আত্মা, যি জনক পিতৃয়ে মোৰ নামেৰে পঠিয়াব, তেওঁ তোমালোকক সকলো শিক্ষা দিব আৰু মই তোমালোকক যি যি কৈছো, এই আটাই কথা তোমালোকক সোঁৱৰাব। 27মই তোমালোকলৈ শান্তি এৰি যাওঁ, মোৰ শান্তি তোমালোকক দিওঁ; জগতে যেনেকৈ দিয়ে মই তেনেকৈ নিদিওঁ। তোমালোকৰ হৃদয় ব্যাকুল নহওক, আৰু ভয়াতুৰো নহওক।

28মই তোমালোকক যি দৰে কলোঁ, সেই বিষয়ে তোমালোকে শুনিলো, মই গৈ তোমালোকৰ ওচৰলৈ পুনৰ আহিম। মোক প্ৰেম কৰা হ'লে, মই পিতৃ ওচৰলৈ যাব ওলোৱাৰ কাৰণে তোমালোকে আনন্দ কৰিলাহেঁতেন; কিয়নো পিতৃ মোতকৈ মহান। 29এইবোৰ ঘটনা কালত তোমালোকে যেন বিশ্বাস কৰা, এই কাৰণে ঘটনাৰ আগেয়ে, মই তোমালোকক এইবোৰ কথা ক'লোঁ।

30তোমালোকৰ সৈতে মই অধিক কথা এতিয়া নহ'ম, কিয়নো জগতৰ অধিকাৰী আহিছে; আৰু মোৰ ওচৰত তাৰ একো নাই। 31কিন্তু মই যে পিতৃক প্ৰেম কৰোঁ, আৰু পিতৃয়ে মোক দিয়া আজ্ঞাবোৰ মই যে পালন কৰোঁ, এই বিষয়ে জগতে জানিবলৈ; এতিয়া উঠা, আমি ইয়াৰ পৰা যাওঁহক।

১৪ অধ্যায় 15

কাৰ্যৰ বিষয়ে শিষ্য সকলৰ সৈতে যীচুৰ কথোপকথন

1"ময়েই প্ৰকৃত দ্ৰাক্ষালতা; মোৰ পিতৃ খেতিয়ক। 2যি যি ডালত গুটি নধৰে, তেওঁ সেইবোৰ গুচাই পেলায় আৰু যি যি ডালত গুটি ধৰে; সেইবোৰত পুনৰ অধিক গুটি ধৰিবলৈ পৰিষ্কাৰ কৰি দিয়ে।

3মই তোমালোকক কোৱা শিক্ষাৰ যোগেদি তোমালোক এতিয়া পৰিষ্কৃত হৈছা। 4তোমালোক মোত সংযুক্ত হৈ থাকা, ময়ো তোমালোকৰ সৈতে সংযুক্ত হৈ থাকিম। দ্ৰাক্ষালতাত লাগি নাথাকিলে, ডালত যেনেকৈ গুটি ধৰিব নোৱাৰে, তেনেকৈ মোৰ লগত নাথাকিলে, তোমালোকে ফলবন্ত হব নোৱাৰিবা।

5ময়েই দ্ৰাক্ষালতা, তোমালোক ডাল; যি জন মোৰ লগত থাকে আৰু ময়ো যি জনত থাকোঁ, সেই জন বহু ফলৱান হয়; কিয়নো মোৰ বাহিৰে তোমালোকে একো কৰিব নোৱাৰা। 6কোনোৱে যদি মোৰ লগত নাথাকে, তেন্তে তেওঁক শুকান ডালৰ দৰে বাহিৰলৈ পেলোৱাত, সি শুকাই যায় আৰু সেইবোৰ গোটাই জুইত পেলাই দিয়া হয়, তাতে সেইবোৰ পোৰা যায়। 7তোমালোক যদি মোত থাকা আৰু মোৰ শিক্ষাও যদি তোমালোকত থাকে, তেন্তে যি ইচ্ছা কৰা, তাকে খোজা, সেয়াই তোমালোকলৈ কৰা হব।

^৪ইয়াতে মোৰ পিতৃ মহিমাধিত হয়, তোমালোকে অধিক ফল ধৰি নিজকে প্ৰমাণ কৰা যে, তোমালোকে মোৰ প্ৰকৃত শিষ্য। ^৭পিতৃয়ে যেনেকৈ মোক প্ৰেম কৰিলে, ময়ো তোমালোকক তেনেকৈ প্ৰেম কৰিলোঁ; তোমালোকে মোৰ প্ৰেমতে থাকা।

^{১০}যদি মোৰ আজ্ঞা পালন কৰা, তেন্তে, মই যেনেকৈ পিতৃৰ আজ্ঞা পালন কৰি, তেওঁৰ প্ৰেমত থাকোঁ; তোমালোকো তেনেকৈ তেওঁৰ প্ৰেমতে থাকিব। ^{১১}মোৰ আনন্দ তোমালোকত যেন থাকে আৰু তোমালোকৰ আনন্দ যেন সম্পূৰ্ণ হয়, এই কাৰণে তোমালোকক এইবোৰ কথা মই ক'লোঁ।

^{১২}এই মোৰ আজ্ঞা, মই যেনেকৈ তোমালোকক প্ৰেম কৰিলোঁ, তেনেকৈ তোমালোকেও পৰস্পৰে প্ৰেম কৰিবা। ^{১৩}বন্ধুৰ বাবে নিজৰ প্ৰাণ দিয়াৰ দৰে শ্ৰেষ্ঠ প্ৰেম আন ক'তো নাই।

^{১৪}তোমালোকক মই যি যি আজ্ঞা দিওঁ, সেইবোৰ যদি পালন কৰা, তেন্তে তোমালোক মোৰ বন্ধু। ^{১৫}এতিয়াৰ পৰা মই তোমালোকক দাস বুলি নকওঁ, কিয়নো প্ৰভুৱে যি কৰে দাসে সেই বিষয়ে নাজানে। মই তোমালোকক বন্ধু বুলি কওঁ, কিয়নো মোৰ পিতৃৰ পৰা যি যি শুনিলোঁ; সেই বিষয়বোৰ তোমালোকক জনালোঁ।

^{১৬}তোমালোকে যে মোক মনোনীত কৰিলা এনে নহয়, মইহে তোমালোকক মনোনীত কৰিলোঁ; আৰু তোমালোক যেন ফলৱন্ত হোৱা, তাতে তোমালোকৰ ফল যেন স্থায়ী হয়। মোৰ নামেৰে পিতৃৰ আগত যি খুজিবা, সেয়াই তেওঁ তোমালোকক দিব, এই কাৰণে তোমালোকক নিযুক্ত কৰিলোঁ। ^{১৭}মই তোমালোকক এইবোৰ আজ্ঞা দিছো, তোমালোকে পৰস্পৰে ইজনে সিজনক প্ৰেম কৰিবা।

^{১৮}জগতে যদি তোমালোকক ঘৃণা কৰে, তেন্তে জানিব লাগে যে তোমালোকক ঘৃণা কৰাৰ পূৰ্বে মোকেই ঘৃণা কৰিলে। ^{১৯}তোমালোক জগতৰ হোৱা হ'লে, জগতে তোমালোকক নিজৰ লোকৰদৰে ভাল পালেহেঁতেন; কিন্তু তোমালোক জগতৰ নোহোৱা। মই তোমালোকক জগতৰ মাজৰ পৰা মনোনীত কৰিলোঁ, এই কাৰণে জগতে তোমালোকক ঘৃণা কৰে।

^{২০}মই তোমালোকক যি শিক্ষা দিলো সেই বিষয়ে সোঁৱৰণ কৰা, 'এজন দাস তেওঁৰ গৰাকীতকৈ ডাঙৰ নহয়'। তেওঁলোকে যদি মোক তাড়না কৰিলে, তেন্তে তোমালোককো তাড়না কৰিব; মোৰ বাক্য যদি পালন কৰে, তেন্তে তোমালোকৰ বাক্যও পালন কৰিব। ^{২১}কিন্তু যি জনে মোক পঠিয়ালে, তেওঁক তেওঁলোকে নজনাৰ কাৰণে, মোৰ নামৰ কাৰণে তোমালোকক এইদৰে কৰিব। ^{২২}মই আহি তেওঁলোকক কথা নোকোৱা হ'লে, তেওঁলোকৰ পাপ নহ'লেহেঁতেন; কিন্তু এতিয়া পাপৰ বিষয়ে আপত্তি দৰ্শাবলৈ তেওঁলোকৰ কোনো উপায় নাই।

^{২৩}যি জনে মোক ঘৃণা, সেই জনে মোৰ পিতৃকো ঘৃণা কৰে। ^{২৪}যি কৰ্ম আন কোনোৱে কেতিয়াও কৰা নাই, মই তেওঁলোকৰ মাজত তেনে কৰ্ম নকৰা হ'লে, তেওঁলোকৰ পাপ নহলেহেঁতেন; কিন্তু এতিয়া মোক আৰু মোৰ পিতৃৰ কৰ্মকো তেওঁলোকে দেখিলে, তথাপি তেওঁলোকে আমাক ঘৃণা কৰিলে। ^{২৫}বিধান-শাস্ত্ৰৰ এই বাক্য পূৰ্ণ হবলৈ, এই সকলো ঘটিল; যেনেদৰে তেওঁলোকৰ শাস্ত্ৰত লিখা আছে, 'কোনো কাৰণ নোহোৱাতো তেওঁলোকে মোক ঘৃণা কৰিলে'।

^{২৬}কিন্তু যেতিয়া সেই সহায়কৰ্তা আহিব, পিতৃৰ পৰা ওলোৱা, তেওঁৰ সেই অগ্ৰসৰ হোৱা সত্যৰ আত্মা মই তোমালোকলৈ পঠাম, তেওঁ মোৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিব। ^{২৭}তোমালোক আদিৰে পৰা মোৰ লগত থকাৰ কাৰণে, তোমালোকেও সাক্ষ্য দিব।

১৫ অধ্যায় 16

^১মই তোমালোকক এই সকলোবোৰ কথা এই কাৰণে কলোঁ, যাতে তোমালোকৰ নিজৰ বিশ্বাসত বিঘিনি নজন্মে। ^২মানুহবোৰে নাম-ঘৰৰ পৰা তোমালোকক বাহিৰ কৰিব, সেই কালত তোমালোকক বধ কৰোঁতা প্ৰতিজনে ঈশ্বৰৰ সেৱা কৰিছোঁ বুলি ভাবিব, এনে কাল আহি আছে।

^৩তেওঁলোকে মোৰ পিতৃক আৰু মোক নজনাৰ কাৰণে এনে কৰ্মবোৰ কৰিব। ^৪কিন্তু যেতিয়া সেই সময় আহিব, তেতিয়া মই কোৱা কথাবোৰ তোমালোকে যেন সোঁৱৰিবা, এই কাৰণে মই এইবোৰ কথা তোমালোকক ক'লোঁ। মই তোমালোকৰ লগত থকাৰ কাৰণে, এইবোৰ কথা আৰম্ভণিৰে পৰা কোৱা নাছিলো।

^৫কিন্তু যি জনে মোক পঠিয়াইছে, এতিয়া মই তেওঁৰ ওচৰলৈ ঘূৰি যাওঁ; তথাপি তোমালোকৰ কোনেও মোক এইদৰে সুধিব নিবিচৰা, 'তুমি নো কলৈ গৈ আছা?' ^৬কিন্তু মই তোমালোকক এইবোৰ কথা কোৱা কাৰণে, তোমালোকৰ হৃদয় বেজাৰৰে ভৰি পৰিছে।

^৭তথাপি, মই তোমালোকক সঁচাকৈ কৈছো; মই যোৱাই তোমালোকৰ পক্ষে ভাল, কিয়নো মই নগ'লে, তোমালোকৰ ওচৰলৈ সেই সহায়কৰ্তা নাহিব; কিন্তু মই গ'লে তোমালোকৰ ওচৰলৈ তেওঁক পঠিয়াই দিম।

^৮তেওঁ যেতিয়া আহিব, তেওঁ পাপৰ বিষয়ে, ধাৰ্মিকতাৰ বিষয়ে আৰু সোধ-বিচাৰৰ বিষয়ে, জগতক দোষৰ প্ৰমাণ দিব। ^৯তেওঁ পাপৰ সম্পৰ্কত চেতনা দিব, কিয়নো তেওঁলোকে মোক বিশ্বাস নকৰে; ^{১০}ধাৰ্মিকতাৰ বিষয়ে বুজাব, কিয়নো মই এতিয়া পিতৃৰ ওচৰলৈ যাওঁ, তোমালোকে মোক এতিয়া দেখিবলৈ নাপাবা; ^{১১}আৰু সোধ-বিচাৰৰ বিষয়ে চেতনা দিব, কিয়নো এই জগতৰ শাসনকৰ্তাৰ সোধ-বিচাৰ কৰা হ'ল।

¹²তোমালোকক ক'বলৈ মোৰ অনেক কথা আছে, কিন্তু সেই কথা এতিয়া গ্ৰহণ কৰিবলৈ অতিৰিক্ত হব। ¹³কিন্তু সেই সত্যৰ আত্মা যেতিয়া আহিব, তেতিয়া তেওঁ আটাই সত্যলৈ তোমালোকক পথ দেখুৱাই নিব; কিয়নো তেওঁ নিজৰ পৰা একো কথা নক'ব; কিন্তু যি কথা শুনিব, সেই বিষয়েহে ক'ব আৰু তোমালোকক ভবিষ্যতৰ কথা জনাব। ¹⁴তেওঁ মোক মহিমাশিত কৰিব; কিয়নো মোৰ যি আছে, তেওঁ তাৰ পৰা লৈ, তোমালোকক জনাব।

¹⁵পিতৃৰ যি যি আছে, সেই সকলো মোৰ; এই হেতুকে মই ক'লোঁ, সত্যৰ আত্মাই মোৰ পৰা সকলো গ্ৰহণ কৰি তোমালোকৰ আগত ঘোষণা কৰিব। ¹⁶কিছু সময়ৰ পাছত তোমালোকে মোক দেখিবলৈ নোপোৱা; কিন্তু আকৌ অলপ সময়ৰ পাছত, মোক দেখিবলৈ পাবা।"

¹⁷তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ কোনো কোনোৱে পৰস্পৰৰ মাজত আলোচনা কৰি ক'লে, "তেওঁ আমাক কি কবলৈ বিচাৰিছে, কিছু সময়ৰ পাছত মোক দেখিবলৈ নোপোৱা; কিন্তু আকৌ অলপ সময়ৰ পাছত মোক দেখিবলৈ পাবা; 'কাৰণ মই পিতৃৰ ওচৰলৈ যাওঁ'? তেওঁ এই কথা কিয় কলে আমি বুজি পোৱা নাই"। ¹⁸এতেকে তেওঁলোকে ক'লে, "তেওঁনো এইটো কি কৈছে, 'অলপ সময়'? তেওঁ কি কথা কৈ আছে আমি নাজানো।"

¹⁹যীচুৱে দেখিলে যে তেওঁলোকে তেওঁক সুধিবৰ বাবে আগ্ৰহী, সেয়েহে মনৰ ভাব বুজি পাই তেওঁলোকক ক'লে, "মই যে তোমালোকক কলোঁ, 'কিছু সময়ৰ পাছত তোমালোকে মোক দেখিবলৈ নোপোৱা, কিন্তু আকৌ অলপ সময়ৰ পাছত মোক দেখিবলৈ পাবা', এই কথাৰ ওপৰত তোমালোকে আলোচনা কৰি আছা নে?" ²⁰মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, তোমালোকে ক্ৰন্দন আৰু বিলাপ কৰিবা, কিন্তু জগতে আনন্দ কৰিব; তেতিয়া তোমালোকে শোক কৰিবা; কিন্তু পাছত তোমালোকৰ সেই শোক আনন্দ হৈ যাব। ²¹প্ৰসৱৰ সময়ত উপস্থিত হোৱাত মহিলাই প্ৰসৱৰ বেদনাত দুখ পায়; কিন্তু সন্তান ওপজিলেই, জগতলৈ এটি শিশু জন্ম হোৱাৰ আনন্দত, বেছি সময়লৈ সেই বেদনা তেওঁৰ মনত নাথাকে।

²²ঐক সেইদৰে তোমালোকেও এতিয়া দুখত আছা; কিন্তু মই আকৌ তোমালোকক দেখা দিম; তেতিয়া তোমালোকৰ হৃদয় আনন্দিত হ'ব আৰু তোমালোকৰ সেই আনন্দ কোনেও তোমালোকৰ পৰা কাঢ়ি নিব নোৱাৰিব। ²³সেই দিনা মোক একো প্ৰশ্ন নুসুধিবা। মই তোমালোকক সচাকৈ কওঁ, তোমালোকে মোৰ নামেৰে পিতৃৰ আগত যদি কিবা খোজা, তেন্তে তেওঁ তোমালোকক দিব। ²⁴এতিয়ালৈকে মোৰ নামেৰে তোমালোকে একো খোজা নাই; খোজা, তেহে পাবা, তেতিয়া তোমালোকৰ আনন্দ পৰিপূৰ্ণ হব।

²⁵এইবোৰ কথা উপমাৰে মই তোমালোকক ক'লোঁ, যি সময়ত মই তোমালোকক উপমা দিব নোৱাৰিম, প্ৰকাশকৈ পিতৃৰ কথা জনাম, এনে সময় আহিছে।

²⁶সেইদিনা যি খোজা, মোৰ নামেৰে খুজিবা; আৰু মই তোমালোকক কোৱা নাই যে, মই তোমালোকৰ হৈ পিতৃ ওচৰত বিচাৰিম; ²⁷কিয়নো পিতৃয়ে নিজেই তোমালোকক প্ৰেম কৰে; কাৰণ তোমালোকে মোক প্ৰেম কৰিলা আৰু মই যে পিতৃৰ পৰা আহিছোঁ, ইয়াকে বিশ্বাস কৰিলা। ²⁸মই পিতৃৰ ওচৰৰ পৰা জগতলৈ আহিলোঁ; আকৌ জগতক এৰি এতিয়া মই পিতৃৰ ওচৰলৈ যাওঁ।"

²⁹তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলে ক'লে, "চাওক, আপুনি এতিয়া স্পষ্টকৈ কব ধৰিছে; আপুনি কোনো কথা অস্পষ্টকৈ কৈ থকা নাই। ³⁰এতিয়া আমি বুজি পালো যে আপুনি সকলো জানে, কোনো ব্যক্তিয়ে আপোনাক সুধাৰ আগতেই আপুনি তাৰ উত্তৰ দিব পাৰে, আপুনি যে ঈশ্বৰৰ পৰা আহিছে, ইয়াকে আমি বিশ্বাস কৰিছোঁ। ³¹যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "এতিয়া বিশ্বাস কৰিছা নে?"

³²চোৱা, এনে সময় আহিছে, আৰু প্ৰকৃতে এনে সময় আহিব, যেতিয়া তোমালোকে নিজ নিজ সা-সম্পত্তিত গোট গোট হৈ থাকিবা আৰু মোক অকলশৰীয়াকৈ এৰি যাবা, তথাপি মই অকলশৰীয়া নহওঁ, কিয়নো পিতৃ মোৰ লগত আছে। ³³এই কাৰণে মই তোমালোকক এইবোৰ কথা কলোঁ, যাতে তোমালোকে মোৰ শান্তি পোৱা। জগতত তোমালোকে কষ্ট পাবা; কিন্তু নিৰ্ভয় হোৱা; মই জগতৰ ওপৰত জয় কৰিলোঁ।"

১৬ অধ্যায় 17

যীচুৰ প্ৰাৰ্থনা

¹যীচুৱে এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত, স্বৰ্গলৈ চকু তুলি ক'লে, "হে পিতৃ, এতিয়া সময় হৈছে; তোমাৰ পুত্ৰক মহিমাশিত কৰা, যাতে তোমাৰ পুত্ৰো তোমাক মহিমাশিত কৰিব পাৰে। ²যিদৰে সকলোকে অনন্ত জীৱন দিবলৈ তুমি সকলো মানুহৰ ওপৰত তোমাৰ পুত্ৰক অধিকাৰ কৰিবলৈ দিলা।

³এইটোৱে অনন্ত জীৱন; একমাত্ৰ সত্য ঈশ্বৰ যি তুমি, তোমাক আৰু তুমি পঠোৱা যীচু খ্ৰীষ্টক তেওঁলোকে যেন জানে। ⁴তুমি মোক যি কৰ্ম কৰিবলৈ দিছিলি, সেয়া মই সিদ্ধ কৰি পৃথিৱীত তোমাক মহিমাশিত কৰিলোঁ। ⁵এতিয়া, হে পিতৃ, তোমাৰ সান্নিধ্যৰে মোক মহিমাশিত কৰা। জগত সৃষ্টিৰ পূৰ্বে তোমাৰ সৈতে মোৰ যি মহিমা আছিল, সেই মহিমাৰে, এতিয়া মোক মহিমাশিত কৰা।

⁶তুমি এই জগতৰ মাজৰ পৰা যিসকল মানুহক মোক দিলা, সেই সকলৰ আগত মই তোমাৰ নাম প্ৰকাশ কৰিলোঁ; তেওঁলোক তোমাৰেই আছিল, তুমি তেওঁলোকক মোক দিলা; আৰু তেওঁলোকে তোমাৰ বাক্য ধৰি ৰাখিছে। ⁷এতিয়া তেওঁলোকে জানিছে, তুমি মোক যি যি দিছিলি,

সেই সকলোৱেই যে, তোমাৰ কাষৰ পৰাই হৈছে।^৪কিয়নো তুমি যি বাক্য মোক দিলা, সেই বাক্য মই তেওঁলোকক দিলোঁ আৰু তেওঁলোকে সেই সকলোকে গ্ৰহণো কৰিলে, মই যে তোমাৰ পৰা আহিলো, ইয়াকে তেওঁলোকে সচাকৈ জানিলে আৰু তুমি যে মোক পঠালা সেয়াও বিশ্বাস কৰিলে।

^৯মই তেওঁলোকৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ। মই গোটেই জগতৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা নাই, কিন্তু যিসকলক মোক দিলা, তেওঁলোকৰ কাৰণেহে কৰিছোঁ; কিয়নো তেওঁলোক তোমাৰ।^{১০}মোৰ সকলো বস্তু তোমাৰ আৰু যি যি তোমাৰ, সেই সকলোৱেই মোৰ; মই তোমাৰ যোগেদিয়েই সেইবোৰত মহিমাম্বিত হৈছোঁ।^{১১}মই এই জগতত বেছি দিন নাথাকোঁ; কিন্তু এই লোকসকল হ'লে জগতত থাকিব, মই তোমাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। হে পবিত্ৰ পিতৃ, আমি যেনেকৈ এক হৈ আছো, তেওঁলোকো তেনেকৈ যেন এক হব পাৰো।

^{১২}মই তেওঁলোকৰ লগত থকা সময়ত, তুমি যি নাম মোক দিছা, তোমাৰ সেই নামত মই তেওঁলোকক ৰক্ষা কৰিলোঁ; আৰু মই তেওঁলোকক পহৰা দিলোঁ; তাতে তেওঁলোকৰ এজনো বিনষ্ট নহ'ল, কেৱল বিনাশৰ পুত্ৰহে শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ কৰিবলৈ বিনষ্ট হ'ল।^{১৩}কিন্তু এতিয়া মই তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ; এই কাৰণে জগতত থাকোতেই এইবোৰ কথা কৈছোঁ। মোৰ আনন্দ যেন তেওঁলোকে সম্পূৰ্ণৰূপে পায়।^{১৪}মই তোমাৰ বাক্য তেওঁলোকক দিলোঁ; কিন্তু জগতে তেওঁলোকক ঘৃণা কৰে, কাৰণ তেওঁলোক জগতৰ নহয়; মই যেনেকৈ জগতৰ নহওঁ।

^{১৫}তেওঁলোকক এই জগতৰ পৰা নিবলৈ মই তোমাক প্ৰাৰ্থনা নকৰো, কিন্তু তুমি তেওঁলোকক মন্দ শক্তিৰ পৰা ৰক্ষা কৰা।^{১৬}তেওঁলোক জগতৰ নহয়, মই যেনেকৈ জগতৰ নহওঁ।^{১৭}তোমাৰ বাক্যই সত্য; সত্যতাৰে তোমাৰ সেৱা কৰিবলৈ তেওঁলোকক পবিত্ৰ কৰা।

^{১৮}তুমি যেনেকৈ মোক জগতলৈ পঠালা, ময়ো তেনেকৈ তেওঁলোকক জগতলৈ পঠালোঁ।^{১৯}তেওঁলোকৰ কাৰণে মই নিজকে নিযুক্ত কৰিছোঁ, যাতে তেওঁলোকো সত্যতাৰ যোগেদি তোমাৰ সেৱাত নিজকে নিযুক্ত কৰিব পাৰে।

^{২০}মই কেৱল এওঁলোকৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা নকৰো, কিন্তু এওঁলোকৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই মোক বিশ্বাস কৰা সকলোৰে কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ,^{২১}গতিকে তেওঁলোক যেন সকলোৱে এক হয়; হে পিতৃ, তুমি যেনেকৈ মোৰ লগত আছা, তেনেকৈ ময়ো তোমাৰ লগত আছো, তেনেকৈ তেওঁলোকেও যেন আমাৰ লগত থাকে, তাতে জগতে যেন বিশ্বাস কৰে তুমি যে মোক পঠিয়ালা।

^{২২}আৰু তুমি মোক যি মহিমা দিলা, সেই মহিমা ময়ো তেওঁলোকক দিলো, সেইকাৰণে তেওঁলোক এক; আমি সকলোৱেই যেন এক হব পাৰো, তাৰ বাবে-^{২৩}মই তেওঁলোকক আৰু তুমি মোৰ লগত থাকিবা, এইদৰে তেওঁলোক যেন সম্পূৰ্ণকৈ এক হয়, জগতে যাতে জানে তুমি মোক পঠিয়াইছা, আৰু তুমি যেনেকৈ মোক প্ৰেম কৰিলা, তেনেকৈ তেওঁলোককো প্ৰেম কৰা।

^{২৪}হে পিতৃ, মই বিচাৰো, তুমি মোক যি দিছা, যি ঠাইত মই আছো, তেওঁলোকো যেন মোৰ লগত সেই ঠাইত থাকে, তুমি যি মহিমা মোক দিছা সেই মহিমা যেন তেওঁলোকে দেখিবলৈ পায়; কাৰণ জগত স্থাপন কৰাৰ পূৰ্বেই তুমি মোক প্ৰেম কৰিলা।

^{২৫}হে ন্যায়াৱান পিতৃ, জগতে তোমাক নাজানিলে, কিন্তু মই তোমাক জানিলোঁ; আৰু তুমি যে মোক পঠালা, সেয়া তেওঁলোকেও জানিলে।^{২৬}তুমি কোন হয়, সেই বিষয়ে মই তেওঁলোকৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰিছোঁ, আৰু ইয়াৰ পাছতো মই ইয়াকে কৰি থাকিম, তেতিয়া তুমি মোক যেনে প্ৰেম কৰা, তেওঁলোকেও একেদৰে আন লোকক প্ৰেম কৰিব আৰু মই তেওঁলোকৰ লগত থাকিম।

১৭ অধ্যায় ১৪

যীচুক ধৰি, হানন আৰু কায়াফাৰ আগলৈ নিয়া। পিতৰে তেওঁক অস্বীকাৰ কৰা

^১যীচুৱে এইবোৰ কথা কৈ, কিদ্ৰোণ উপত্যকাৰ সিপাৰে য'ত এখন বাগিছা আছিল, সেই ঠাইলৈ তেওঁ শিষ্য সকলৰ সৈতে তালৈ ওলাই গ'ল; আৰু সেই বাগিচাত তেওঁ আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকল সোমাল।^২শক্ৰৰ হাতত শোধাই দিয়া যিহুদায় সেই ঠাই চিনি পাইছিল; কিয়নো যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক লগত লৈ বহুত বাৰ সেই ঠাইলৈ গৈছিল।^৩তেতিয়া যিহুদায় প্ৰধান পুৰোহিত, ফৰীচী সকলৰ বিষয়া আৰু সৈন্যৰ দল এটাৰ সৈতে জোঁৰ, আৰিয়া আৰু অস্ৰ-শস্ত্ৰ লৈ, সেই ঠাইত উপস্থিত হ'ল।

^৪তেতিয়া যীচুৱে, তেওঁৰ প্ৰতি কি ঘটিবলৈ গৈ আছে সেই বিষয়ে আগেয়ে জনাৰ বাবে, তেওঁলোকৰ আগলৈ ওলাই গৈ তেওঁ সুধিলে, "তোমালোকে কোন জনক বিচাৰিছা?"^৫তেওঁলোকে উত্তৰ দিলে, "নাচৰতীয়া যীচুক"। যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "ময়েই সেই জন"। তেওঁক শক্ৰৰ হাতত শোধাই দিয়া যিহুদাও তেওঁলোকৰ সৈতে থিয় হৈ আছিল।

^৬যেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "ময়েই সেই জন", তেতিয়া তেওঁলোক পাছ হুঁহকি আহিল আৰু মাটিত পৰি গ'ল।^৭তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক আকৌ সুধিলে, "তোমালোকে কোন জনক বিচাৰিছা?" তেওঁলোকে ক'লে, "নাচৰতীয়া যীচুক"।

^৮যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "মই তোমালোকক কৈছো, ময়েই সেই জন; এতেকে যদি মোক বিচাৰিছা, তেন্তে এওঁলোকক যাবলৈ দিয়া"।^৯তেওঁ আগেয়ে কোৱা কথা সম্পূৰ্ণ হবলৈ এইবোৰ ঘটিল; তেওঁ কৈছিল "মোক যি সকলক দিলা, তেওঁলোকৰ এজনকো মই হেৰুওৱা নাই"।

¹⁰তেতিয়া চিমোন পিতৰৰ, এখন তৰোৱাল আছিল, তেওঁ সেই তৰোৱাল ফাঁকৰ পৰা উলিয়াই, মহা-পুৰোহিতৰ দাসক ঘাপ মাৰি, তাৰ সোঁ কাণ খন কাটি পেলালে। সেই দাসৰ নাম আছিল 'মল্ক'। ¹¹তেতিয়া যীচুৱে পিতৰক ক'লে, "তৰোৱাল ফাকত সুমুৱাই থোৱা; পিতৃয়ে মোক যি পান-পাত্ৰ দিলে, মই তাতে পান নকৰিম নে?"

¹²তেতিয়া সৈন্য দল আৰু তেওঁলোকৰ সেনাপতি আৰু ইহুদী সকলৰ ৰথীয়াবোৰে যীচুক ধৰি বান্ধি, ¹³প্ৰথমতে হাননৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল; কিয়নো তেওঁ সেই বছৰত মহা-পুৰোহিত হোৱা কায়াফাৰ শহুৰেক আছিল। ¹⁴এই কায়াফাই ইহুদী সকলক পৰামৰ্শ দিছিল যে, 'লোক সকলৰ কাৰণে এজন মানুহ মৰা ভাল'।

¹⁵তেতিয়া চিমোন পিতৰ আৰু আন এজন শিষ্য যীচুৰ পাছে পাছে গ'ল। সেই শিষ্যৰ মহা-পুৰোহিতৰ সৈতে চিনাকি থকাত, যীচুৰে সৈতে মহা-পুৰোহিতৰ চোতাললৈ সোমাই গ'ল। ¹⁶কিন্তু পিতৰ দুৱাৰৰ বাহিৰত থিয় হৈ থাকিল। এই হেতুকে মহা-পুৰোহিতৰ চিনাকি সেই আন শিষ্যই আকৌ বাহিৰলৈ আহি, দুৱাৰী মহিলা গৰাকীক কৈ, পিতৰক ভিতৰলৈ আনিলে।

¹⁷তাতে সেই দুৱাৰী মহিলা গৰাকীয়ে পিতৰক ক'লে, "তুমিও এই মানুহ জনৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ এজন নহয় নে"? তেওঁ কলে "মই নহয়"।

¹⁸সেই ঠাইতে দাস আৰু ৰক্ষকবোৰে ঠাণ্ডাৰ কাৰণে জুই জ্বলাইছিল আৰু থিয় হৈ জুই পুৱাই আছিল; পিতৰেও সিহঁতৰ লগত থিয় হৈ জুই পুৱাই আছিল।

¹⁹তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে যীচুক, তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ আৰু শিক্ষাৰ বিষয়ে সুধিলে। ²⁰যীচুৱে তেওঁক উত্তৰ দিলে, "মই জগতৰ আগত মুকলিকৈ ক'লোঁ; মই নাম-ঘৰত আৰু ধৰ্মধামত, ইহুদী সকলৰ গোট খোৱা ঠাইত সদায় শিক্ষা দিলোঁ আৰু কেতিয়াও গুপতে একো কোৱা নাই। ²¹তোমালোকে মোক কিয় সুধিছা? তেওঁলোকক সোধা যি সকলে মোৰ কথা শুনিলে, তেওঁলোকক মই কি ক'লো, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে জানে"।

²²যীচুৱে এইবোৰ কথা কোৱাত, ওচৰত থিয় হৈ থকা ৰথীয়াবোৰৰ মাজৰ এজনে যীচুক চৰ মাৰিলে আৰু ক'লে, "এনে ধৰণৰ উত্তৰ মহা-পুৰোহিতক কিয় দিছা"? ²³যীচুৱে তেওঁক উত্তৰ দিলে, "যদি মই কিবা অন্যান্য কথা কৈছো, তেতিয়া হলে অন্যান্য কথাৰ প্ৰমাণ দিয়া; কিন্তু যদি ভাল কথা কৈছো, তেন্তে মোক কিয় মাৰিছা?" ²⁴তাৰ পাছত হাননে যীচুক, মহা-পুৰোহিত কায়াফাৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে, যীচুক তেতিয়া বান্ধি থোৱা আছিল।

²⁵তাতে চিমোন পিতৰে থিয় হৈ জুই পুৱাই আছিল। তাত থকা মানুহবোৰে তেওঁলোকক সুধিলে, "তুমিও তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ এজন নহয় নে"? তেওঁ অস্বীকাৰ কৰি ক'লে, "মই নহয়"। ²⁶মহা-পুৰোহিতৰ এজন দাসে, যি জনৰ কাণ পিতৰে কাটি পেলাইছিল, তেওঁৰ সমক্ষীয় এজনে ক'লে, "মই তোমাক তেওঁৰ লগত বাগীচাত দেখা নাছিলো নে"? ²⁷তেতিয়া পিতৰে আকৌ অস্বীকাৰ কৰিলে; আৰু সেই সময়তে তক্ষণাত কুকুৰাই ডাক দিলে।

পীলাতৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ আৰু প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা

²⁸ইয়াৰ পাছত তেওঁলোকে যীচুক কায়াফাৰ ঘৰৰ পৰা প্ৰিটৰিয়ামলৈ লৈ গ'ল; তেতিয়া সময় ৰাতিপুৱা আছিল; তেওঁলোকে নিজেই প্ৰিটৰিয়ামৰ ভিতৰত সোমাবলৈ মন নকৰিলে, জানোছা তেওঁলোক অশুচি হৈ পৰে, কিয়নো তেওঁলোকে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ খাবলৈ আশা কৰি আছিল।

²⁹এতেকে পীলাতে বাহিৰলৈ গৈ তেওঁলোকক সুধিলে, "তোমালোকে এই মানুহ জনৰ বিপক্ষে কি গোচৰ আনিছা?" ³⁰তেওঁলোকে উত্তৰ দি পীলাতক ক'লে, "এই লোক জন দুষ্কৰ্মী নোহোৱা হ'লে, আপোনাৰ হাতত এওঁক শোধাই নিদিলাহেতেন"।

³¹তেতিয়া পীলাতে তেওঁলোকক ক'লে, 'এওঁক লৈ যোৱা তোমালোকৰ বিধানৰ মতে তেওঁৰ সোধ-বিচাৰ কৰা'। ইহুদী সকলে তেওঁক ক'লে, "কাকো প্ৰাণদণ্ড দিবলৈ বিধান অনুসৰি আমাৰ ক্ষমতা নাই"। ³²কি দৰে তেওঁৰ মৃত্যু হব এই বিষয়ে যীচুৱে যি কথা ইঙ্গিত দিছিল, সেই ধৰণে মৰিবলৈ এই ইঙ্গিত সিদ্ধ হ'বলৈ এনে হ'ল।

³³এতেকে পীলাতে আকৌ প্ৰিটৰিয়ামৰ ভিতৰলৈ সোমাই গৈ, যীচুক সুধিলে " তুমি ইহুদী সকলৰ ৰজা নে? " ³⁴যীচুৱে উত্তৰ দিলে, " তুমি নিজেই এই কথা সুধিছা নে নাইবা অন্য লোকে মোৰ বিষয়ে তোমাক এই কথা সুধিবলৈ ক'লে? " ³⁵পীলাতে উত্তৰ দিলে, " মই জানো ইহুদী মানুহ? তোমাৰ স্বজাতিয় লোক আৰু প্ৰধান পুৰোহিত সকলে মোৰ হাতত তোমাক শোধাই দিলে; তুমি কি কৰ্ম কৰিলা? "

³⁶যীচুৱে উত্তৰ দিলে, " মোৰ ৰাজ্য এই জগতৰ নহয়; মোৰ ৰাজ্য এই জগতৰ হোৱা হ'লে ইহুদী সকলৰ হাতত যাতে মোক শোধাই দিব নোৱাৰে তাৰ কাৰণে মোৰ সেৱক সকলে মোক ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰাণপণে যুদ্ধ কৰিলেহেতেন; কিন্তু এতিয়া মোৰ ৰাজ্য ইয়াত নহয়। " ³⁷তেতিয়া পীলাতে তেওঁক ক'লে, " তেন্তে তুমি ৰজা নে? যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "মই যে ৰজা হওঁ, ইয়াক তুমিয়েই কৈছা। সত্যতাৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিবলৈ মই জন্ম ধৰি এই জগতলৈ আহিলো। যি কোনোৱে এই সত্যৰ পক্ষত আছে, তেওঁলোকে মোৰ কথা শুনে"।

³⁸পীলাতে তেওঁক ক'লে, "সত্য নো কি?" এই কথা সুধি তেওঁ পুনৰ বাহিৰত থকা ইহুদী সকলৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকক ক'লে, "মই এই মানুহ জনৰ একো দোষ দেখা পোৱা নাই। ³⁹তোমালোকৰ এটা নিয়ম আছে, সেই নিয়ম অনুসাৰে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ সময়ত মই তোমালোকলৈ এজনক

এৰি দিব লাগে, তোমালোকৰ যদি ইচ্ছা হয়, তেনেহলে মই তোমালোকলৈ ইহুদী সকলৰ ৰজাক এৰি দিম নে?"⁴⁰ তেতিয়া তেওঁলোকে আকৌ আটাহ পাৰি ক'লে, "এই মনুহ জনক নহয় কিন্তু বাৰাৰ্বাক এৰি দিয়ক"। সেই বাৰাৰ্বাক এটা ডকাইত আছিল।

১৮ অধ্যায় 19

¹তেতিয়া পীলাতে যীচুক চাবুকেৰে কোবাবলৈ আদেশ দিলে। ²তাৰ পাছত সৈন্য সকলে কাঁইটেৰে কিৰীটি সাজি যীচুৰ মূৰত দি, বেঙেনা বৰণীয়া কাপোৰ পিন্ধালে; ³ইয়াৰ পাছত তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি কবলৈ ধৰিলে, "অভিনন্দন, হে ইহুদী সকলৰ ৰজা, জয় হওক"! এইদৰে কৈ তেওঁক চৰ মাৰিবলৈ ধৰিলে।

⁴পীলাতে আকৌ বাহিৰলৈ গৈ মানুহবোৰক ক'লে, "চোৱা, মই এওঁত একো দোষ নাপালো আৰু সেয়েহে তোমালোকে জানিবৰ কাৰণে, এওঁক তোমালোকৰ সন্মুখলৈ উলিয়াই আনিছো।" ⁵এনেতে যীচুক কাঁইটৰ কিৰীটি আৰু বেঙেনা বৰণীয়া কাপোৰেৰে বাহিৰলৈ উলিয়াই আনিলে। পীলাতে তেওঁলোকক ক'লে " চোৱা এইজনেই সেই মানুহ! " ⁶তেতিয়া প্ৰধান পুৰোহিত আৰু ৰক্ষক সকলে যীচুক দেখি, আটাহ পাৰি ক'লে, " ক্ৰুচত দিয়ক, ক্ৰুচত দিয়ক "। পীলাতে তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোকে নিজে এওঁক নি ক্ৰুচত দিয়াগৈ; কিয়নো মই এওঁত একো দোষ নাপালো "।

⁷ইহুদী সকলে পীলাতক উত্তৰ দিলে, " আমাৰ এক বিধান আছে, সেই বিধানৰ মতে তাৰ প্ৰাণদণ্ড হোৱা উচিত; কিয়নো সি নিজকে নিজে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ বুলি দাবী কৰে "। ⁸তেতিয়া পীলাতে এই কথা শুনি বৰ ভয় পালে, ⁹তেওঁ প্ৰিটৰিয়মৰ ভিতৰলৈ সোমাই যীচুক আকৌ সুধিলে, " তুমি ক'ৰ পৰা আহিছা? "কিন্তু যীচুৱে তেওঁক একো উত্তৰ নিদিলে।

¹⁰তেতিয়া পীলাতে তেওঁক ক'লে, " তুমি মোক একো কথা নোকোৱা নে? তোমাক যে এৰি দিবলৈ মোৰ ক্ষমতা আছে আৰু তোমাক ক্ৰুচত দিবলৈকো মোৰ ক্ষমতা আছে, ইয়াক তুমি নাজানা নেকি? " ¹¹যীচুৱে তেওঁক উত্তৰ দিলে, " ওপৰৰ পৰা ক্ষমতা নিদিয়া হ'লে, মোৰ বিৰুদ্ধে তোমাৰ একো ক্ষমতা নহ'লহেঁতেন; এই কাৰণে, যি জনে তোমাৰ হাতত মোক শোধাই দিলে; তেওঁৰেই পাপ গুৰুতৰ। "

¹²এই উত্তৰ শুনি পীলাতে তেওঁক এৰি দিবলৈ উপায় বিচাৰিলে; কিন্তু ইহুদী সকলে আটাহ পাৰি ক'লে, "যদি এওঁক এৰি দিয়ে, তেন্তে আপুনি চীজাৰৰ বন্ধু নহয়; যি কোনোৱে নিজকে নিজে ৰজা পাতে, তেওঁ চীজাৰৰ বিৰুদ্ধে কথা কয়।" ¹³এইবোৰ কথা শুনি, পীলাতে যীচুক পুনৰ বাহিৰলৈ অনালে, আৰু ইব্ৰী ভাষাৰে যাক গৰুখা বোলে, এনে শিলপতা নামেৰে ঠাইত সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ বিচাৰৰ আসনত বহিল।

¹⁴তেতিয়া নিস্তাৰ-পৰ্বৰ আয়োজনৰ দিনৰ প্ৰায় বাৰটা বজাৰ সময় হৈছিল আৰু পীলাতে ইহুদী সকলক ক'লে, "চোৱা, এয়া তোমালোকৰ ৰজা!" ¹⁵তেতিয়া তেওঁলোকে আটাহ পাৰি ক'লে, "দূৰ কৰক, দূৰ কৰক, ক্ৰুচত দিয়ক"। পীলাতে তেওঁলোকক ক'লে, তোমালোকৰ ৰজাক নো ক্ৰুচত দিম নে? প্ৰধান পুৰোহিত সকলে উত্তৰ দিলে, "চীজাৰৰ বাহিৰে আমাৰ আন ৰজা নাই। " ¹⁶তেতিয়া পীলাতে যীচুক ক্ৰুচত দিবলৈ, তেওঁলোকৰ হাতত শোধাই দিলে।

যীচুৰ ক্ৰুচত মৃত্যু

¹⁷তাৰ পাছত তেওঁলোকে যীচুক বাহিৰলৈ লৈ আহিল আৰু নিজৰ কাৰণে ক্ৰুচৰ ভাৰ বৈ, ইব্ৰী ভাষাৰে যাক গলগথা^[1] বোলে, এনে মূৰৰ লাউখোলা নামেৰে ঠাইলৈ লৈ গ'ল। ¹⁸সেই ঠাইতে তেওঁলোকে যীচুক ক্ৰুচত দিলে। তেওঁৰ লগত আন দুজনক মানুহক দুইকাষে ৰাখি যীচুক মাজত ক্ৰুচত দিলে।

¹⁹পীলাতে এখন জাননী লিখি ক্ৰুচৰ ওপৰত লগাই দিলে। তাত এই কথা লিখা আছিল, "নাচৰতীয়া যীচু, ইহুদী সকলৰ ৰজা"। ²⁰এই জাননী ইব্ৰী, ৰোমীয়া আৰু গ্ৰীক ভাষাৰে লিখা আছিল; আৰু যীচুক ক্ৰুচত দিয়া ঠাই নগৰৰ ওচৰ হোৱাত, ইহুদী সকলৰ বহু লোকে সেই জাননী খন পঢ়িলে। ²¹এই কাৰণে ইহুদী সকলৰ প্ৰধান পুৰোহিত সকলে পীলাতক ক'লে, "ইহুদী সকলৰ ৰজা' এই কথা নিলিখিব; কিন্তু 'মই ইহুদী সকলৰ ৰজা', এই বুলি এওঁ কৈছিল, ইয়াকে লিখক।" ²²পীলাতে উত্তৰ দিলে, "মই যি লিখিলোঁ, লিখিলোঁৱেই"।

²³পাছত সৈন্য সকলে যীচুক ক্ৰুচত দিলে, তেওঁৰ পিন্ধা কাপোৰ চাৰি ভাগ কৰি, গাইপতি এভাগ এভাগ ল'লে; আৰু তেওঁৰ চোলাও ল'লে। সেই চোলা সিয়নি নোহোৱাকৈ ওপৰৰে পৰা গোটেইটো বোৱা আছিল। ²⁴এই কাৰণে তেওঁলোকে পৰস্পৰে ক'লে, "এইটো চোলা আমি ফালি নেপেলাও, কিন্তু এইটো পাবৰ বাবে চিঠি খেলোৱা হওক।" শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ হবলৈ এনে হ'ল।

"তেওঁলোকে নিজৰ মাজত মোৰ পিন্ধা কাপোৰ ভাগ বাঁটি ল'লে।

ইয়াক নাফালি কোনে পাব চিঠি খেলালে"।

²⁵এতেকে সৈন্য সকলে এইবোৰ কৰ্ম কৰিলে। যীচুৰ ক্ৰুচৰ ওচৰতে তেওঁৰ মাক, মাকৰ ভনীয়েক, ক্লোপাৰ তিৰোতা মৰিয়ম, আৰু মগদলীনী মৰিয়ম থিয় হৈ আছিল। ²⁶যেতিয়া যীচুৱে তেওঁৰ মাক আৰু যি শিষ্যক তেওঁ প্ৰেম কৰিছিল, সেই শিষ্য ওচৰত থিয় হৈ থকা দেখিলে, তেতিয়া

তেওঁ মাকক ক'লে, "হে নাৰী, চোৱা, তোমাৰ পুত্ৰ! ²⁷তেতিয়া তেওঁ সেই শিষ্যকো ক'লে, "চোৱা, সোৱা তোমাৰ মাতৃ"! সেই সময়ৰে পৰা সেই জন শিষ্যই তেওঁক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল।

²⁸ইয়াৰ পাছত যীচুৱে বুজিলে যে সকলো কৰ্ম এতিয়া শেষ হ'ল; সেয়েহে শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ হ'বৰ কাৰণে ক'লে, "মোৰ পিয়াহ লাগিছে"।

²⁹সেই ঠাইত চিৰকাৰে পূৰ হোৱা এটা পাত্ৰ আছিল; তাতে তেওঁলোকে চিৰকাৰে পূৰ হোৱা স্পঞ্জ এডোখৰ এচোব এডালত লগাই, তেওঁৰ মুখত দিলে। ³⁰তাতে যীচুৱে সেই চিৰকা পাই ক'লে, "সিদ্ধ হ'ল"; তাৰ পাছত তেওঁ মূৰ দোৱাই আত্মা অৰ্পণ কৰিলে।

যীচুক মৈদাম দিয়া

³¹সেই দিন আয়োজন-দিন হোৱাত, বিশ্ৰাম বাৰত দেহ ক্ৰুচৰ ওপৰত নাথাকে, (কিয়নো সেই বিশ্ৰাম বাৰ বৰ-দিন আছিল,) এই কাৰণে তেওঁলোকৰ ভৰি ভাঙি, দেহ তললৈ নমাবৰ বাবে ইহুদী সকলে পীলাতৰ ওচৰত গৈ সুধিলে। ³²তাতে সৈন্য সকলে আহি, যীচুৰ লগত ক্ৰুচত দিয়া, প্ৰথম আৰু দ্বিতীয়জনৰো ভৰি ভাঙিলে। ³³কিন্তু যেতিয়া যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁৰ মৃত্যু হোৱা দেখি, ভৰি নাভাঙিলে।

³⁴তথাপি সৈন্য সকলৰ এজনে বৰছাৰে খোঁচ মাৰি তেওঁৰ কোষ হানিলে; আৰু তেতিয়াই তাৰ পৰা তেজ আৰু পানী ওলাই আহিল। ³⁵এই ঘটনা যি জনে দেখিলে সেই জনে আহি এই বিষয়ে সাক্ষ্য দিলে, তেওঁৰ সাক্ষ্য সত্য; আৰু তেওঁ জানে যে তেওঁ সত্য কথা কৈছে, এই কাৰণে তোমালোকেও যেন বিশ্বাস কৰা।

³⁶কিয়নো "তেওঁৰ এডাল হাড়ো ভঙা নহব", ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ এই বচন সিদ্ধ হ'বলৈহে, এই সকলো ঘটনা ঘটিল। ³⁷ধৰ্মশাস্ত্ৰই পুনৰ আন এঠাইত কৈছে, "তেওঁলোকে যি জনক বিক্ৰিলে, সেই জনলৈকে দৃষ্টি কৰিব"।

³⁸ইয়াৰ পাছত অৰিমাথিয়া নগৰৰ যোচেফ নামেৰে যীচুৰ এজন শিষ্যই, যি জন ইহুদী সকলৰ ভয়ত গোপনে আছিল, সেই জনে যীচুৰ দেহ নিবৰ বাবে পীলাতৰ ওচৰত গৈ সুধিলে; তাতে পীলাতে অনুমতি দিয়াত, তেওঁ গৈ যীচুৰ দেহটো নমাই লৈ গ'ল। ³⁹তেওঁৰ লগত নীকদীমো আহিছিল, এই জনে প্ৰথমবাৰ ৰাতি যীচুক চাবলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈছিল, তেৱোঁ আহি গন্ধৰসেৰে মিহলি হোৱা ত্ৰিশ কিলোগ্ৰাম মিহলি কৰা সুগন্ধি আনিলে।

⁴⁰এইদৰে তেওঁলোকে যীচুৰ দেহ লৈ, ইহুদী সকলৰ মৈদামত থোৱা ৰীতি অনুসৰি সেই সুগন্ধি সানি শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰেৰে মেৰিয়াই তেওঁক মৈদামত থলে। ⁴¹আৰু যি ঠাইত যীচুক ক্ৰুচত দিয়া হৈছিল, সেই ঠাইতে এখন বাগিচা আছিল; সেই বাগিচাতে কেতিয়াও কোনো লোকক নোখোৱা, এনে এটা নতুন মৈদামো আছিল।

⁴²কাৰণ সেই দিনা ইহুদী সকলৰ আয়োজন-দিন হোৱাত, সেই মৈদাম ওচৰত থকা কাৰণে, তেওঁলোকে তাতে যীচুক শুৱাই থলে।

19:17 ^[1]

১৯ অধ্যায় 20

¹সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা অতি ৰাতিপুৱা, আন্ধাৰ থাকোতেই, মগ্দলীনী মৰিয়মে মৈদামৰ ওচৰত গৈ, মৈদামৰ পৰা শিলচটা আতৰাই থোৱা দেখিলে।

²তাতে তেওঁ দৌৰ মাৰি, চিমোন পিতৰ আৰু যীচুৰ প্ৰিয় সেই আন শিষ্যৰ ওচৰলৈ গৈ, তেওঁলোকক ক'লে, কোনোবাই প্ৰভুক মৈদামৰ পৰা নিলে; কিন্তু তেওঁক ক'ত থলে, সেই বিষয়ে আমি নাজানো।

³তাতে পিতৰ আৰু সেই আন শিষ্য সকল বাহিৰলৈ ওলাই আহি মৈদামৰ ওচৰলৈ গ'ল। ⁴তেওঁলোক দুয়ো একেলগে দৌৰি গ'ল, কিন্তু অন্য শিষ্য জন পিতৰক পাছ পেলাই আগত দৌৰি গৈ আগেয়ে মৈদামৰ ওচৰ পালেগৈ; ⁵আৰু তেওঁলোকে চাপৰি চাই, পৰি থকা শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰ দেখিলে, কিন্তু মৈদামৰ ভিতৰলৈ নোসোমাল। ⁶তাতে চিমোন পিতৰে তেওঁৰ পাছে পাছে আহি মৈদামত সোমাল, আৰু দেখিলে যে, শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰ কেইখন সেই ঠাইতে পৰি আছে, ⁷কিন্তু যি গামোচা তেওঁৰ মূৰত আছিল, সেই গামোচা সেইবোৰ কাপোৰৰ লগত নাই, সুকীয়াকৈ এঠাইত মেৰিয়াই থোৱা আছে।

⁸ইয়াৰ পাছত যি জন শিষ্য মৈদামলৈ প্ৰথমতে গৈছিলে তেওঁ ভিতৰলৈ সোমাই সকলো দেখি বিশ্বাস কৰিলে। ⁹কাৰণ ধৰ্মশাস্ত্ৰত এই কথা কোৱা হৈছে যে মৃত লোক সকলৰ মাজৰ পৰা তেওঁ পুনৰায় উঠিব, শাস্ত্ৰৰ এই শিক্ষা তেওঁলোকে এতিয়ালৈকে বুজা নাই। ¹⁰তাতে সেই দুজন শিষ্য পুনৰ নিজৰ ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

মগদলীনী মৰিয়মে পুনৰুত্থিত যীচুক দেখা পোৱা

¹¹কিন্তু মৰিয়মে মৈদামৰ বাহিৰত থিয় হৈ কান্দি আছিল; আৰু কান্দি কান্দি মৈদামৰ ভিতৰলৈ মূৰ দোৱাই চকু ফুৰালে, ¹²যীচুৰ দেহ শুৱাই থোৱা ঠাইৰ মূৰ-শিতানত এজন আৰু ভৰি-পথানত এজন, এনেদৰে দুজন শুল্ক বস্ত্ৰ পৰিধান কৰা স্বৰ্গৰ দূতক বহি থকা দেখিলে। ¹³তেতিয়া তেওঁলোকে মৰিয়মক সুধিলে, "হে নাৰী, কিয় কান্দিছা?" তেওঁ ক'লে কোনোবাই মোৰ প্ৰভুক নিলে; কিন্তু তেওঁক ক'ত থলে নাজানো"।

¹⁴এইকথা কৈ, তেওঁ পাছ ফাললৈ মূখ ঘূৰাই, যীচুক থিয় হৈ থকা দেখিলে; কিন্তু তেৱেঁই যে যীচু, তেওঁ চিনি নাপালে। ¹⁵তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক সুধিলে, "হে নাৰী, তুমি কিয় কান্দিছা? কোন জনক নো বিচাৰিছা?" তেতিয়া তেওঁ বাৰীচোৱা বুলি ভাবি তেওঁক ক'লে, "হে মহাশয়, আপুনি যদি তেওঁক এই ঠাইৰ পৰা নিলে, তেন্তে ক'ত থলে, মোক কওক; মই তাৰ পৰা তেওঁক লৈ যাম।"

¹⁶যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "অ', মৰিয়ম"। তাতে তেওঁ মূখ ঘূৰাই ইব্ৰী ভাষাৰে ক'লে "ৰব্বুণি" ইয়াৰ অৰ্থ, হে "শুক"। ¹⁷যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি মোক নুচুবা, কিয়নো মোৰ পিতৃৰ ওচৰলৈ এতিয়ালৈকে মই উঠা নাই। কিন্তু তুমি মোৰ ভাই সকলৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকক কোৱা গৈ, যি জন মোৰ পিতৃ আৰু তোমালোকৰো পিতৃ; আৰু মোৰ ঈশ্বৰ আৰু তোমালোকৰো ঈশ্বৰ, তেওঁৰ ওচৰলৈ মই উঠি যাওঁ।" ¹⁸তেতিয়া মগদলীনী মৰিয়ম গ'ল আৰু শিষ্য সকলক এই সম্বাদ দিলে যে, "মই প্ৰভুক দেখিলোঁ"। মৰিয়মে তেওঁলোকক জনালে যে তেৱেঁই মোক এই কথা ক'লে।

শিষ্য সকল আৰু থোমাৰ বিশ্বাস

¹⁹এতিয়া সন্ধ্যাৰ সময়, এই দিন সপ্তাহৰ প্ৰথম দিন আছিল, শিষ্য সকল এটা ঘৰত গোট খালে। তেওঁলোক থকা ঘৰৰ দুৱাৰবোৰ ইহুদী সকলৰ ভয়ত বন্ধ কৰি ল'লে, তেতিয়া যীচুৱে আহি তেওঁলোকৰ মাজত থিয় হৈ ক'লে "তোমালোকৰ শান্তি হওক"। ²⁰এই কথা কোৱাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকক তেওঁৰ হাত দুখন আৰু কোষ দেখুৱালে। তাতে শিষ্য সকলে প্ৰভুক দেখি আনন্দ কৰিলে।

²¹এই কাৰণে যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ ক'লে, "তোমালোকৰ শান্তি হওক, পিতৃয়ে যেনেকৈ মোক পঠালে, ময়ো তেনেকৈ তোমালোকক পঠিয়াই দিম"। ²²এই কথা কৈ তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰত নিশ্বাস পেলাই ক'লে, "পবিত্ৰ আত্মা গ্ৰহণ কৰা"। ²³তোমালোকে যি সকলৰ পাপ ক্ষমা কৰিবা, তেওঁলোকৰ পাপ ক্ষমা কৰা হব; আৰু যি সকলৰ পাপ ক্ষমা নকৰা, তেওঁলোকৰ পাপ ক্ষমা কৰা নহব।"

²⁴থোমা, বাৰ জনৰ মাজৰ যাক দিদুমো বোলে, তেওঁ যীচু অহা সময়ত তেওঁলোকৰ লগত নাছিল। ²⁵এতেকে আন শিষ্য সকলে তেওঁক ক'লে, "আমি প্ৰভুক দেখিলোঁ"। কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তেওঁৰ হাতত গজালৰ চিন নেদেখিলে আৰু গজালৰ চিনত মোৰ আঙুলি নুসুমুৱালে, আৰু তেওঁৰ কোষত হাত নুসুমুৱালে মই কোনোমতে বিশ্বাস নকৰোঁ।"

²⁶আকৌ আঠ দিনৰ পাছত, তেওঁৰ শিষ্য সকল থোমাৰ সৈতে ভিতৰত থাকোঁতে, দুৱাৰ বন্ধ হৈ থকাতো, যীচুৱে আহি মাজত থিয় হৈ ক'লে, "তোমালোকৰ শান্তি হওক"। ²⁷তেতিয়া তেওঁ থোমাক ক'লে, "ইয়াত তোমাৰ আঙুলি দি, মোৰ হাত চোৱা; আৰু তোমাৰ হাত মেলি, মোৰ কোষত সুমুৱা। অবিশ্বাসী নহৈ বিশ্বাসকাৰী হোৱা"।

²⁸থোমাই উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু, হে মোৰ ঈশ্বৰ"। ²⁹যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মোক দেখাৰ কাৰণেহে তুমি বিশ্বাস কৰিছা। যি সকলে নেদেখিও বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোকেই ধন্য"।

উপসংহাৰ—এই শুভবাতা লিখাৰ উদ্দেশ্য

³⁰যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ আগত ইয়াতকৈয়ো অনেক চিন দেখুৱাইছিল, যি বোৰ এই পুস্তকত লিখা নাই। ³¹কিন্তু যীচু যে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ খ্ৰীষ্ট, ইয়াক যেন তোমালোকে বিশ্বাস কৰা, বিশ্বাস কৰি তেওঁৰ নামত যেন জীৱন পোৱা, এই কাৰণে এইবোৰ কথা লিখা হ'ল।

২০ অধ্যায় 21

গালীল সাগৰৰ তীৰত যীচুৱে কেইজনমান শিষ্যক দৰ্শন দিয়া

¹[1] এই সকলোবোৰ ঘটি যোৱাৰ পাছত যীচুয়ে নিজকে তিবিৰিয়া সাগৰৰ দাঁতিত শিষ্য সকলৰ সন্মুখত দেখা দিলে। এই ভাবে যীচুৱে পুনৰ শিষ্য সকলক দৰ্শন দিলে: ²[2] চিমোন পিতৰ আৰু যাক দিদুমো বোলে, সেই থোমা, আৰু গালীল প্ৰদেশৰ কানা নগৰত থকা নথনেল আৰু চিবদীয়ৰ পুতেক দুজন আৰু আন দুজন যীচুৰ শিষ্য, এওঁলোক সকলোৱে একে ঠাইতে আছিল। ³চিমোন পিতৰে তেওঁলোকক ক'লে, "মই মাছ মাৰিবলৈ যাওঁ"। তেওঁলোকে ক'লে "আমিও, তোমাৰ লগত যাওঁ"। এই বুলি তেওঁলোক ওলাই গৈ নাৱত উঠিল; কিন্তু সেই ৰাতি তেওঁলোকে একোকে নাপালে।

⁴পাছত ৰাতি পুৱালত, যীচু বামত থিয় হ'ল; কিন্তু তেওঁ যে যীচু, ইয়াক সেই শিষ্যকেইজনে নাজানিলে। ⁵তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, "হেৰ যুব সকল, তোমালোকৰ লগত কিবা খোৱা বস্তু আছে নে?" তেওঁলোকে তেওঁক উত্তৰ দিলে, "নাই"। ⁶তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "নাৱৰ সোঁফালে জাল পেলোৱা, তেতিয়াহে পাবা"। তাতে তেওঁলোকে জাল পেলালে আৰু বহুত মাছ লাগিল, মাছৰ ভৰত, জাল টানি তুলিবই নোৱাৰিলে।

⁷তেতিয়া যীচুৰ প্ৰিয়(প্ৰেমৰ) শিষ্যই পিতৰক ক'লে, "এৱেঁই প্ৰভু"। যেতিয়া চিমোন পিতৰে এই কথা শুনিলে যে, এৱেঁই ঈশ্বৰ, তেতিয়া তেওঁ গাত চোলা পিন্ধি নিজেই জাঁপ মাৰি সাগৰত পৰিল (কিয়নো তেওঁ সাধাৰণভাবে কাপোৰ পিন্ধি আছিল)। ⁸কিন্তু আন শিষ্যকেইজনে, মাছে সৈতে জাল টানি টানি নাৱেৰে আহিল; তেওঁলোক বাম পাবলৈ বেছি দূৰ নাছিল, কিয়নো তেওঁলোক বামৰ পৰা দূশ হাত মানৰ অধিক আতৰত নাছিল। ⁹পাছত তেওঁলোক বামত উঠিল, তাতে কয়লাৰ জুইৰ ওপৰত মাছ আৰু পিঠা দেখিলে।

¹⁰যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "এতিয়া যিবোৰ মাছ ধৰিলা তাৰ পৰা কিছুমান মাছ আনাগৈ"। ¹¹তেতিয়া চিমোন পিতৰে নাৱত উঠি, এশ দুইকুৰি তেৰ টা; বৰ মাছেৰে ভৰি থকা জাল টানি বামলৈ তুলিলে; ইমানবোৰ মাছ লাগিলতো, জাল নাফাটিল।

¹²যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "আহা তোমালোকে পুৱাৰ আহাৰ ভোজন কৰাহি"। তেতিয়া, তেৱেঁই যে প্ৰভু, ইয়াকে জানি "তুমি নো কোন?" এই বুলি সুধিবলৈ শিষ্য সকলৰ মাজৰ কোনো এজনৰ সাহস নহ'ল। ¹³পাছত যীচুৱে আহি, পিঠা আৰু মাছ লৈ তেওঁলোকক দিলে। ¹⁴মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা উঠাৰ পাছত, এইদৰে তৃতীয় বাৰ যীচুৱে শিষ্য সকলক দৰ্শন দিলে।

যীচুৱে পিতৰক প্ৰশ্ন ধৰা, আৰু আদেশ দিয়া

¹⁵তেওঁলোকে আহাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত, যীচুৱে চিমোন পিতৰক সুধিলে, "হে যোহনৰ পুতেক চিমোন, তুমি এওঁলোককৈ মোক অধিক প্ৰেম কৰা নে?" পিতৰে তেওঁক ক'লে, "হয় প্ৰভু; মই যে আপোনাক প্ৰেম কৰোঁ, আপুনি জানে"। যীচুৱে তেওঁক ক'লে "মোৰ মেৰ পোৱালি সকলক চৰোৱা"। ¹⁶পুনৰ দ্বিতীয় বাৰ তেওঁ সুধিলে, "হে যোহনৰ পুতেক চিমোন তুমি মোক প্ৰেম কৰা নে?" পিতৰে তেওঁক ক'লে, "হয় প্ৰভু; আপোনাক মই প্ৰেম কৰোঁ, এই বিষয়ে আপুনি জানে"। যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মোৰ মেৰবোৰ প্ৰতিপালন কৰা"।

¹⁷তৃতীয় বাৰ তেওঁ সুধিলে, "হে যোহনৰ পুতেক চিমোন, তুমি মোক প্ৰেম কৰা নে?" পিতৰে অসন্তোষ কৰি ক'লে, তেওঁ কিয় আকৌ তৃতীয় বাৰ এই কথা সুধিলে, "তুমি মোক ভাল পোৱা নে?" তেওঁ ক'লে "হে প্ৰভু, আপুনি সকলো জানে; মই যে আপোনাক প্ৰেম কৰোঁ, আপুনি জানে"। যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মোৰ মেৰবোৰক চৰোৱা"। ¹⁸মই তোমাক সচাকৈ কওঁ, তুমি ডেকা কালত, নিজে নিজৰ কঁকাল বান্ধি, য'লৈকে ইচ্ছা ত'লৈকে গৈছিল; কিন্তু যেতিয়া তুমি বুঢ়া হ'বা, তেতিয়া হাত মেলিবা আৰু আন লোকে তোমাৰ কঁকাল বান্ধি, তোমাৰ য'লৈ যাবৰ ইচ্ছা নাই, ত'লৈকে তোমাক লৈ যাব"।

¹⁹তেতিয়া যীচুৱে এই সকলো কথাৰে বুজাই দিলে যে তেওঁ কেনে মৰণেৰে ঈশ্বৰক মহিমাশিত কৰিব। এই বুলি যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মোৰ পাছে পাছে আহা"।

²⁰তেতিয়া পিতৰে মুখ ঘূৰাই, যি জনে ৰাতিৰ ভোজনৰ সময়ত, যীচুৰ বুকুলৈ হাউলি গৈ সুধিছিল "হে প্ৰভু, আপোনাক শত্ৰু হাতত কোনে শোধাই দিব?" যীচুৰ সেই প্ৰিয় শিষ্যক পাছে পাছে অহা দেখিলে। ²¹তাতে পিতৰে তেওঁক দেখি, যীচুক সুধিলে, "হে প্ৰভু, এই মানুহ জনৰ কি অৱস্থা হ'ব?"

²²তেতিয়া যীচুৱে ক'লে, "মই অহালৈকে তেওঁ যেন মোক ৰখি থাকে", মই যদি এনেদৰে থকাটো বিচাৰো, তেনেহলে তাৰ পৰা তোমাৰ কি হব? তুমি মোক অনুসৰণ কৰা"। ²³এই কথা ভাই সকলৰ মাজত বিয়পি গ'ল; সেই শিষ্য নমৰিব বুলি যীচুৱে তেওঁক কোৱা নাই; কিন্তু "মই অহালৈকে তেওঁ যেন মোক ৰখি থাকে, মই যদি এনেদৰে থকাটো বিচাৰো, তেনেহলে তাত তোমাৰ কি কাম? অকল ইয়াকেহে কৈছিল।"

²⁴যি জনে এইবোৰৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিছে আৰু এইবোৰ লিখিলে, এৱেঁই সেই শিষ্য; আমি জানো যে, তেওঁৰ সাক্ষ্য সত্য।

²⁵ইয়াৰ বাহিৰেও যীচুৱে বহু কৰ্ম কৰিলে। সেই সকলোকে এটা এটাকৈ লিখিবলৈ গ'লে, যিমানবোৰ পুস্তক হ'ব, বোধ কৰোঁ, সিমানবোৰ পৃথিবীতো নধৰিব।

21:1 [1]

21:2 [2]

পাঁচনি

Chapter 1

শিষ্য সকলৰ সন্মুখত প্ৰভু যীচুৰ স্বৰ্গাৰোহণ

¹হে থিয়ফিল, মই প্ৰথম প্ৰৱন্ধত আৰম্ভণীৰে পৰা যীচুক স্বৰ্গলৈ নিয়া দিনলৈকে তেওঁ যি যি কৰ্ম কৰিলে আৰু উপদেশ দিলে, সেই সকলোবোৰৰ বিষয়ে লিখিলো। ²পাছত তেওঁক ওপৰলৈ তুলি নিয়া দিনলৈকে তেওঁ মনোনীত কৰা পাঁচনি সকলক পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই নিৰ্দেশনা দিলে। ³ত্ৰুচীয়া মৃত্যুৰ দুখভোগৰ পাছত তেওঁ পাঁচনি সকলৰ আগত সময়ে সময়ে দেখা দি নিজকে জীৱিত প্ৰমাণ কৰিলে। এইদৰে যীচুৱে চল্লিশ দিনলৈকে দৰ্শন দি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথা ঘোষণা কৰিলে। ⁴এদিন পাঁচনি সকলৰ সৈতে সমবেত হোৱা সময়ত তেওঁ এই আত্মা দিলে, "তোমালোকে যিৰুচালেম এৰি নাযাবা, কিন্তু মোৰ পৰা পিতৃৰ যি অঙ্গীকাৰ শুনিলা, সেই অঙ্গীকাৰলৈকে বাট চাই থাকা। ⁵যোহনে পানীতহে বাপ্তিস্ম দিলে, কিন্তু কিছুদিনৰ পাছত তোমালোকক পবিত্ৰ আত্মাত বাপ্তিস্ম দিয়া হ'ব।" ⁶পুনৰ গোট খোৱা সময়ত তেওঁলোকে যীচুক সুধিলে, "হে প্ৰভু, ইস্ৰায়েলক আপুনি এই কালতে পুনৰাই ৰাজ্য দিব নে?" ⁷তেতিয়া তেওঁলোকক তেওঁ ক'লে, "যি কাল আৰু সময় পিতৃয়ে নিজৰ অধিনত ৰাখিছে, সেই বিষয়ে তোমালোকে জানিবলৈ নোপোৱা। ⁸কিন্তু যেতিয়া তোমালোকৰ ওপৰত পবিত্ৰ আত্মা আহিব, তেতিয়া তোমালোক আত্মাত শক্তিশালী হ'বা। তেতিয়া তোমালোকে যিৰুচালেম আদি কৰি গোটাই যিহূদিয়া, চমৰীয়া দেশত আৰু পৃথিবীৰ সীমালৈকে মোৰ সাক্ষী হ'বা।" ⁹এই কথা কোৱাৰ পাছত প্ৰভু যীচুক আকাশলৈ তুলি নিয়া হ'ল আৰু এচপৰা মেঘে তেওঁক ঢাকি ধৰিলে। তাতে তেওঁলোকে ওপৰলৈ ৰ' লাগি চাই থাকিল, কিন্তু পুনৰবাৰ প্ৰভু যীচুক দেখা নাপালে। ¹⁰এইদৰে আকাশলৈ একেথৰে চাই থাকোতে, হঠাৎ বগা বস্ত্ৰ পৰিধান কৰা দুজন লোক তেওঁলোকৰ ওচৰত থিয় হ'ল আৰু তেওঁলোকক কলে, ¹¹"হে গালীল দেশৰ লোক সকল, তোমালোকে কিয় আকাশলৈ ৰ' লাগি চাই ৰৈছা? এইজন যীচুক তোমালোকৰ কাষৰ পৰা স্বৰ্গলৈ নিয়া হ'ল। তোমালোকে তেওঁক যেনেকৈ স্বৰ্গলৈ যোৱা দেখিলা, সেইৰূপে তেওঁ আকৌ আহিব।" ¹²তাৰ পাছত পাঁচনি সকল জৈতুন নামৰ পাহাৰৰ পৰা যিৰুচালেমলৈ উভতি আহিলা। এই পাহাৰ যিৰুচালেমৰ পৰা বিশ্রাম দিনলৈ^[1] যোৱা বাটৰ সমান দূৰত অৱস্থিত। ¹³যেতিয়া তেওঁলোকে যিৰুচালেম নগৰ গৈ পালে, তাত তেওঁলোকে পিতৃৰ, যোহন, যাকোব, আন্দ্ৰিয়, ফিলিপ, থোমা, বাৰ্থলময়, মথি, আলফয়ৰ পুতেক যাকোব, উদ্যোগী চিমন আৰু যাকোবৰ পুতেক যিহূদা থকা ঘৰৰ ওপৰৰ কোঠালিলৈ গ'ল। ¹⁴তাতে তেওঁলোকে কেইগৰাকী মান মহিলা, যীচুৰ মাক মৰিয়ম আৰু তেওঁৰ ভায়েক সকলৰ সৈতে সকলোৱে এক মনেৰে প্ৰাৰ্থনাত লাগি থাকিল।

যিহূদাৰ পদত মত্তথিয়ক নিযুক্ত কৰা

¹⁵সেই সময়ছোৱাত প্ৰায় এশ বিশ জন শিষ্য গোট খোৱাত, পিতৃৰে উঠি ক'লে, ¹⁶"হে ভাই সকল, শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ হ'বলৈ যীচুক বন্দী কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল; কিয়নো যীচুক বন্দী কৰা সকলক যিহূদাই বাট দেখুওৱাৰ বিষয়ে পবিত্ৰ আত্মাই দায়ুদৰ মুখেৰে পূৰ্বতে প্ৰকাশ কৰিছিল। ¹⁷তেওঁ আমাৰ মাজৰেই এজন আছিল আৰু এই পৰিচৰ্যা কাৰ্যৰ ভাগো পাইছিল। ¹⁸দুষ্কৰ্ম কৰি পোৱা ধনেৰে তেওঁ এডোখৰ মাটি কিনিলে আৰু তাতে তলমূৰকৈ পৰি যিহূদাৰ পেট ফাটি নাড়ী টুকুৰ সকলো ওলাল। ¹⁹এই কথা যিৰুচালেমত নিবাস কৰা আটাই মানুহৰ মাজত বিয়পি পৰিল আৰু সেয়েহে তেওঁলোকৰ ভাষাত সেই মাটিৰ নাম হকলদামা, অৰ্থাৎ তেজৰ মাটি হ'ল।" ²⁰পিতৃৰে পুনৰ ক'লে, "কিয়নো গীতমালা পুথিত লিখা আছে,

তেওঁৰ থকা ঠাই নিৰ্জন হওক,

তাত কোনো মানুহ নাথাকক;

(গীতমালা ৬৯:২৫)

আৰু আনে তেওঁৰ অধ্যক্ষ পদ পাওঁক।

(গীতমালা ১০৯:৮)

²¹গতিকে, প্ৰভু যীচুক যোহনে বাপ্তিস্ম দিয়া দিনৰে পৰা স্বৰ্গলৈ নিয়া দিনলৈকে যিসকল লোকে আমাৰ মাজত চলা-ফুৰা কৰিছিল, ²²সেই লোক সকলৰ মাজৰ এজন নিশ্চয়কৈ আমাৰ সৈতে তেওঁৰ পুনৰুত্থানৰ সাক্ষী হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে।" ²³তেতিয়া লোক সকলে যোচেফ, যি জনক বাৰ্চৰ্বা অথবা যুষ্ট নামেৰেও জনা যায় আৰু মত্তথিয়; এই দুয়োজনকে আগলৈ আনিলে। ²⁴পাছত তেওঁলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, "হে প্ৰভু, তুমি অন্তৰ্যামী, সকলোৰে অন্তৰ জানা। যিহূদাই পাপ কৰি নিজৰ যাবলগীয়া ঠাইলৈ যোৱাত, ²⁵সেই ঠাইত এই দুয়ো জনৰ মাজৰ কোন

জনক তুমি এই পৰিচৰ্যা আৰু পাঁচনি পদ পাবলৈ মনোনীত কৰিছা, সেয়া প্ৰকাশ কৰা।" ²⁶পাছত তেওঁলোকে দুয়ো জনৰ কাৰণে চিঠি খেলোতে মন্তথিয়ৰ নাম উঠিল আৰু তেওঁ এঘাৰ জন পাঁচনিৰ লগত গণিত হ'ল।

1:12 ^[1]

১ অধ্যায়। ২

পঞ্চাশ-দিনীয়া পৰ্বৰ দিনা পবিত্ৰ আত্মা নমা

¹পঞ্চাশ-দিনীয়া পৰ্বৰ দিনা যীচুৱে মনোনীত কৰা পাঁচনিসকল এঠাইত একেলগে গোট খাই আছিল। ²সেই সময়ত অতিশয় বেগেৰে ধুমুহা বতাহ বলা'ৰ নিচিনা এটা শব্দ স্বৰ্গৰ পৰা অকস্মাতে আহি যি ঘৰত পাঁচনিসকল বহি আছিল, সেই গোট্টেই ঘৰটো জুৰিলে। ³তেতিয়া তেওঁলোকৰ আগত জিভাৰ সদৃশ জুই ওলাই প্ৰতি জনৰ ওপৰত বৈ থাকিল। ⁴সেই সময়ত তেওঁলোক সকলোৱে পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ হৈ, আত্মাই নিৰ্দেশ দিয়াৰ দৰে আন আন ভাষাৰে কথা কবলৈ ধৰিলে।

⁵সেই সময়ত যিৰুচালেমত বাস কৰা ইহুদী সকল আৰু আকাশৰ তলত থকা সকলো দেশৰ পৰা অহা ধৰ্মীয় ভক্তসকল সেই ঠাইত আছিল।

⁶যেতিয়া স্বৰ্গৰ পৰা অহা সেই শব্দ তেওঁলোকে শুনিবলৈ পালে, তেতিয়া তেওঁলোক একগোট হ'ল আৰু প্ৰতি জনে তেওঁলোকৰ নিজ ভাষাৰে পাঁচনিসকলক কথা কোৱা শুনি কিংকৰ্তব্যবিমূঢ় হ'ল; ⁷তাতে তেওঁলোকে বিস্ময় মানিলে আৰু আচৰিত হৈ নিজৰ মাজতে ভুৰভুৰালে আৰু কলে, "যি সকলে এই কথা কৈছে, তেওঁলোক গালীলৰ মানুহ নহয় নে?" ⁸যদি সেয়ে সত্য হয়, তেনেহলে আমি প্ৰতিজনে নিজ নিজ মাতৃ-ভাষাত কেনেকৈ শুনিবলৈ পাইছো?" ⁹পাৰ্থিয়া, মাদিয়া, এলাম, মেচুপতেমিয়া, যিছদা, কাপদকিয়া, পন্ত, এচিয়া, ¹⁰ফিৰ্গিয়া, পামফুলিয়া, মিচৰ, এই সকলো দেশৰ মানুহ আৰু কুৰীণীৰ ওচৰৰ লুবিয়াৰ সীমাত থকা সকল, ৰোম নগৰৰ পৰা অহা ইহুদী সকল আৰু ইহুদী ধৰ্ম লোৱা বিদেশী লোকসকল, ¹¹ক্ৰীত আৰু আৰব দেশৰ মানুহবোৰে নিজ নিজ মাতৃ-ভাষাত ঈশ্বৰৰ মহৎ কাৰ্যৰ কথা কৈ থকা শুনিবলৈ পোৱাত ¹²তেওঁলোকে বিস্ময় মানি সংশয় মনেৰে কোৱাকুই কৰি কলে "এই সকলোবোৰৰ অৰ্থ কি?" ¹³কিন্তু কিছু সংখ্যক লোকে কলে, "এইবোৰ মানুহ ন দ্ৰাক্ষাৰসেৰে মতলীয়া হৈছে।"

পিতৰৰ বক্তৃতা

¹⁴তেতিয়া পিতৰে এঘাৰ জন পাঁচনিৰে সৈতে থিয় হৈ বৰ মাতেৰে কলে, "হে ইহুদী লোক সকল, হে আটাই যিৰুচালেম নিবাসীসকল, এই কথা আপোনালোকৰ জ্ঞাত হওঁক আৰু মোৰ কথালৈ কাণ দিয়ক। ¹⁵আপোনালোকে যেনেকৈ ভাবিছে, তেনেকৈ এওঁলোক মতলীয়া নহয়, কাৰণ এতিয়া পুৱাৰ ন মানহে বাজিছে। ¹⁶কিয়নো এই সকলো কথা যোৱেল ভাববাদীৰ যোগে কোৱা হৈছিলঃ

¹⁷"ঈশ্বৰে কৈছে, শেষৰ দিনা সকলো মানুহৰ ওপৰত মোৰ আত্মা বাকি দিম,

তাতে তোমালোকৰ সতি-সন্ততি সকলে ভবিষ্যত বাণী প্ৰচাৰ কৰিব,

তোমালোকৰ যুৱক সকলে দৰ্শন পাব, তোমালোকৰ বৃদ্ধ লোকসকলে সপোন দেখিব।

¹⁸আৰু সেই কালত মই তোমালোকৰ দাস-দাসীসকলৰ ওপৰত মোৰ আত্মা বাকি দিম, তাতে তেওঁলোকে ভবিষ্যত বাণী প্ৰচাৰ কৰিব

¹⁹আৰু মই আকাশত অদ্ভুত লক্ষণ আৰু পৃথিবীতো নানা চিন যেনে, তেজ, জুই আৰু ধোঁৱা স্বৰূপ মেঘ দেখুৱাম।

²⁰প্ৰভুৰ সেই মহৎ আৰু প্ৰসিদ্ধ দিন অহাৰ পূৰ্বেই, সূৰ্য আন্ধাৰ আৰু চন্দ্ৰ তেজৰ দৰে হ'ব।

²¹কিন্তু যি কোনোৱে প্ৰভুৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰে, সি পৰিত্ৰাণ পাব।"

²²হে ইস্ৰায়েলী লোকসকল, এই কথাবোৰ শুনক; নাচৰতীয়া যীচু আপোনালোকলৈ ঈশ্বৰৰ মনোনীত জন যে হয়, এই বিষয়ে আপোনালোকে জানি আছে। ঈশ্বৰে যে তেওঁৰ দ্বাৰাই আচৰিত আৰু অদ্ভুত কৰ্ম আৰু চিন আপোনালোকৰ আগত দেখুৱালে, সেয়াও আপোনালোকে জানে।

²³কাৰণ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা তেওঁ নিৰ্ণীত আৰু পূৰ্ব-জ্ঞানেৰে তেওঁক তোলা হ'ল, কিন্তু আপোনালোকে তেওঁক দুষ্টৰ হাতৰ দ্বাৰাই ক্ৰুচত তুলি বধ কৰিলে। ²⁴কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁক মৃত্যুৰ যাতনাৰ পৰা মুক্ত কৰি জীয়ালে, কিয়নো তেওঁ মৃত্যুৰ বন্ধনত থকা অসাধ্য।

²⁵তেওঁৰ বিষয়ে দায়ুদে কৈছিল, বোলে,

"মই সদায় প্ৰভুক মোৰ সন্মুখত দেখিলোঁ;

মই লৰচৰ নহবলৈ তেওঁ মোৰ সোঁ ফালে থাকে;

²⁶এই হেতুকে মোৰ মন আনন্দিত হৈছে, মোৰ জিভাই উল্লাস কৰিছে

আৰু মোৰ শৰীৰেও ভাৰষাৰে বাস কৰিব;

²⁷কিয়নো তুমি পৰলোকত মোৰ আত্মাক নেৰিবা

আৰু তোমাৰ পবিত্ৰজনাক ক্ষয় পাবলৈ নিদিবা।

²⁸তুমি মোক জীৱনৰ পথ দেখুৱাবা আৰু তোমাৰ সন্মুখত যি আনন্দ, তাৰে মোক পূৰ কৰিবা।"

²⁹হে ভাই সকল, পিতৃকুলপতি দায়ুদৰ কথা আপোনালোকৰ আগত স্পষ্টকৈ কব পাৰোঁ যে, তেওঁ মৰিল আৰু তেওঁক মৈদামত থোৱা হ'ল, তেওঁৰ সেই মৈদাম আজিলৈকে আমাৰ মাজত আছে। ³⁰কিন্তু নিজে এজন ভাববাদী হৈ তেওঁৰ বংশৰ পৰা এজনক তেওঁৰ সিংহাসনত বহুৱাবলৈ, ঈশ্বৰে শপত খাই যি অঙ্গীকাৰ কৰিছিল, ³¹সেই অঙ্গীকাৰৰ বিষয়ে জানিবলৈ পোৱাত, ভবিষ্যতৰ ঘটনালৈ চাই খ্রীষ্টৰেই পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে কলে যে-

"তেওঁক পৰলোকত ত্যাগ কৰা নহ'ল আৰু তেওঁৰ শৰীৰো ক্ষয় নাপালে।"

³²সেই যীচুকৈ ঈশ্বৰে পুনৰায় মৈদামৰ পৰা জীৱিত কৰিলে, সেই ঘটনাৰ সাক্ষী আমি আছো। ³³এতেকে উক্তোক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ সোঁহাতে ওখ পদ পাই আৰু পবিত্ৰ-আত্মাৰ বিষয়ে পিতৃৰ পৰা প্ৰতিজ্ঞা পাই আপোনালোকে যি দেখিছে আৰু শুনি আছে, এইবোৰ তেওঁ বাকি দিলে।

³⁴কিয়নো দায়ুদ হলে স্বৰ্গলৈ উঠা নাই, কিন্তু তেওঁ নিজেই এই কথা কলে,

"প্ৰভুৱে মোৰ প্ৰভুক কলে, মোৰ সোঁ ফালে বহি থাকা,

³⁵যেতিয়ালৈকে মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ ভৰিৰ পীৰা নকৰোঁ।"

³⁶এই কাৰণে ইস্ৰায়েলৰ সকলো মানুহে ইয়াক নিশ্চয়কৈ জনা উচিত যে, যি জনক অৰ্থাৎ যি জন যীচুক আপোনালোকে ক্ৰুচত দিলে, ঈশ্বৰে হলে তেওঁক প্ৰভু আৰু খ্রীষ্ট পাতিলে।

তিনি হাজাৰ লোক মঙলীভুক্ত হোৱা

³⁷এই কথা শুনি তেওঁলোকৰ হৃদয় বিস্মিত, পিতৃৰ আৰু আন পাঁচনিসকলক তেওঁলোকে কলে, "হে ভাই সকল, আমি এতিয়া কি কৰিম?"

³⁸তেতিয়া পিতৃৰে তেওঁলোকক কলে, "আপোনালোকে পাপ ক্ষমা পাবলৈ অনুতপ্ত হওঁক আৰু যীচু খ্রীষ্টৰ নামেৰে প্ৰতিজনে বাপ্তিস্ম গ্ৰহণ কৰক, তেনে কৰিলেহে আপোনালোকে পবিত্ৰ আত্মা পাব। ³⁹কিয়নো আপোনালোক আৰু আপোনালোকৰ সন্তানসকললৈ আৰু দূৰৈত থকা লোকসকলৰ কাৰণেও এই অঙ্গীকাৰ আছে যে, আমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰে সকলোকে নিমন্ত্ৰণ কৰিব।

⁴⁰ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ ভালেমান কথাৰে সাক্ষ্য দি তেওঁলোকক উদগণি দিলে আৰু কলে, "এই কুটিল লোকৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰক।"

⁴¹তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁৰ কথা গ্ৰহণ কৰি বাপ্তিস্ম ললে আৰু সেই দিনাই প্ৰায় তিনি হাজাৰ লোকক তেওঁলোকৰ লগত লগ লগোৱা হ'ল।

⁴²পাছত তেওঁলোকে পাঁচনিসকলৰ উপদেশত, সহভাগিতাত, পিঠা ভঙাত আৰু প্ৰাৰ্থনাত লাগি থাকিল।

⁴³তাতে পাঁচনিসকলৰ দ্বাৰাই অনেক অদ্ভুত লক্ষণ আৰু চিন যেতিয়া দেখুওঁৱা হ'ল, তেতিয়া সকলো লোকৰ ভয় লাগিল ⁴⁴আৰু বিশ্বাস কৰা সকলোৱে একলগ হৈ সকলো সম্পত্তি উমৈহতীয়াকৈ ভাগ কৰিলে। ⁴⁵আৰু তেওঁলোকৰ স্হাৱৰ আৰু অস্হাৱৰ সম্পত্তি বেচি যাৰ যি প্ৰয়োজন, সেইদৰে সকলোকে ভগাই দিলে।

⁴⁶তাৰ পাছত সকলোৱে এক উদ্দেশ্যত সদায় মন্দিৰলৈ গৈ থাকিল আৰু ঘৰে ঘৰে পিঠা ভাঙি ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি, সকলোৱে আনন্দেৰে খোৱা-বোৱা কৰিলে ⁴⁷আৰু ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি সকলো লোকৰ আদৰৰ পাত্ৰ হ'ল। প্ৰভুৱে দিনে দিনে পৰিত্ৰাণ পোৱা লোকসকলক তেওঁলোকৰ লগত লগ লগাই দিলে।

২ অধ্যায়। ৩

পিতৰে এজন খোৰাক সুস্থ কৰা আৰু তাৰ ফল

¹এদিন প্ৰাৰ্থনাৰ সময়ত, অৰ্থাৎ আবেলি প্ৰায় তিনি মান বজাত পিতৰ আৰু যোহন যিৰুচালেম মন্দিৰলৈ গৈ আছিল। ²তেনে সময়ত সেই মন্দিৰলৈ অহা লোক সকলৰ ওচৰত ডিম্বা মাগিবলৈ সেই মন্দিৰৰ সুন্দৰ নামৰ দুৱাৰ-মুখত যি জনক সদায় খোৱা হৈছিল, তেনে ওপজাৰে পৰা খোৰা মানুহ এজনক কিছুলোকে কঢ়িয়াই আনিলে। ³তেওঁ পিতৰ আৰু যোহনক সেই মন্দিৰত সোমাবলৈ ধৰা দেখি, ডিম্বা পাবলৈ বিনয় কৰিলে। ⁴তেতিয়া পিতৰ আৰু যোহনে তেওঁলৈ একেথৰে চাই কলে, “আমালৈ চোৱা”। ⁵তেতিয়া তেওঁ কিছু পোৱাৰ আশাত তেওঁলোকলৈ চাই থাকিল। ⁶তেতিয়া পিতৰে কলে, “মোৰ লগত ৰূপ সোণ একো নাই, কিন্তু যি আছে তাকে তোমাক দিওঁ; নাচৰতীয়া যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে উঠি ফুৰা”। ⁷তাকে কৈ তেওঁ তাৰ সোঁ হাতত ধৰি তুলি দিয়াত ভৰি আৰু গাঁঠিয়ে বল পালে। ⁸তাতে সেই মগনীয়াই লাফ মাৰি থিয় হৈ খোজকাঢ়ি ফুৰিলে আৰু ডেও দি দি ঈশ্বৰক স্তুতি কৰি তেওঁলোকৰ সৈতে মন্দিৰত সোমাল। ⁹তাতে সকলো লোকে তেওঁক খোজকাঢ়া আৰু ঈশ্বৰক স্তুতি কৰা দেখিলে। ¹⁰পাছত তেওঁলোকে তেওঁক ধৰ্মধামৰ সুন্দৰ দুৱাৰত বহি ডিম্বা খোজা মানুহ জন বুলি জানিবলৈ পোৱাত, তেওঁলৈ যি ঘটিল, সেই বিষয়ে বৰ আচৰিত হ’ল আৰু বিস্ময় মানিলে।

¹¹সেই সুস্থ হোৱা খোৰা জনে পিতৰ আৰু যোহনক ধৰি থকা দেখি সকলো লোকে বিস্ময় মানিলে আৰু তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ বেগাই আহিল; তাতে তেওঁলোক থকা সেই ঠাই চলোমনৰ বাৰাণ্ডা বুলি জনাজাত আছিল। ¹²ইয়াকে দেখি পিতৰে লোক সকলক কলে-“হে ইস্ৰায়েলীয়া লোক সকল, আপোনালোকে কিয় ইয়াত এই কাৰ্য দেখি বিস্ময় মানিছে? আমি আমাৰ শক্তিতে বা ভক্তিতে এই মানুহ জনক খোজ কঢ়ালোঁ বুলি ভাবি আমাৰ ফালে কিয় একেথৰে চাই আছে? ¹³যি জন যীচুক আপোনালোকে শত্ৰুৰ হাতত সোধাই দিলে আৰু পীলাতে এৰি দিবলৈ কোৱাৰ পাছতো তেওঁক এৰি দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে; অব্ৰাহাম, ইচহাক, যাকোবৰ ঈশ্বৰ, অৰ্থাৎ আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ ঈশ্বৰে নিজৰ সেৱক সেই যীচু খ্ৰীষ্টক মহিমাশ্ৰিত কৰিলে। ¹⁴কিন্তু সেই পবিত্ৰ আৰু ধাৰ্মিক জনক অস্বীকাৰ কৰি, নৰ-বধী এটাকহে মোকলাই দিবৰ বাবে আপোনালোকে নিবেদন কৰিলে। ¹⁵আৰু জীৱনদাতা জনক আপোনালোকে বধ কৰিলে; কিন্তু ঈশ্বৰে মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তেওঁক তুলিলে, তাৰ সাক্ষী আমি আছো। ¹⁶আৰু তেওঁৰ নামত বিশ্বাস কৰাৰ কাৰণে, এই যি মানুহ জনক আপোনালোকে চিনি পাইছে, এওঁক তেওঁৰ নামেই বলৱান কৰিলে আৰু তেওঁ জন্মোৱা বিশ্বাসে আপোনালোকৰ সন্মুখত এওঁক সম্পূৰ্ণ সুস্থ কৰি খোজ কঢ়ালে।

¹⁷হে ভাই সকল মই জানিছোঁ, আপোনালোকৰ শাসনকৰ্তা সকলে আৰু আপোনালোকে নুবুজিয়ে সেই কৰ্ম কৰিলে। ¹⁸কিন্তু ঈশ্বৰে পূৰ্বতে ভাববাদী সকলৰ মুখেৰে খ্ৰীষ্টৰ দুখভোগৰ বিষয়ত যি কথা কোৱাইছিল, সেই বিষয়কে তেওঁ এই ৰূপে সিদ্ধ কৰিলে। ¹⁹এই কাৰণে মনপালটাই ঘূৰি আহক যাতে, আপোনালোকৰ পাপ মোচন হয় আৰু প্ৰভুৰ সন্মুখৰ পৰা শান্তিযুক্ত কাল যেন আহে; ²⁰আৰু আপোনালোকৰ কাৰণে নিৰূপিত খ্ৰীষ্টক অৰ্থাৎ যীচুক যেন তেওঁ পঠাই দিয়ে। ²¹ঈশ্বৰে পবিত্ৰ ভাববাদী সকলৰ দ্বাৰা যি যি সময়ৰ কথা পূৰ্বতে কৈছিল, সকলো বিষয়ৰ পুনঃস্থাপনৰ সেই সময়লৈকে স্বৰ্গই এই যীচু খ্ৰীষ্টক গ্ৰহণ কৰাৰ আৱশ্যক আছে। ²²মোচিয়ে কৈছিল, “প্ৰভু পৰমেশ্বৰে আপোনালোকৰ ভাই সকলৰ মাজৰ পৰা মোৰ নিচিনা এজন ভাববাদী উৎপন্ন কৰিব আৰু তেওঁ আপোনালোকক যি কথা কব, সেই সকলো কথা আপোনালোকে শুনিব। ²³কিন্তু সেই ভাববাদীৰ কথা যি কোনো প্ৰাণীয়ে নুশনে, তেওঁক নিজৰ লোকৰ মাজৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হব”। ²⁴ইয়াৰ উপৰিও চমুলৈ আদি কৰি যিমানবোৰ ভাববাদীয়ে কথা কলে, সকলোৱে এই সময়ৰ বিষয়েই কৈ গ’ল। ²⁵আপোনালোক সেই ভাববাদী সকলৰ সন্তান আৰু আপোনালোকৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ সৈতে ঈশ্বৰে কৰা সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ উত্তৰাধিকাৰী; তেওঁ অব্ৰাহামক কৈছিল “তোমাৰ বংশত পৃথিৱীৰ সকলো জাতিয়ে আশীৰ্বাদ পাব।” ²⁶আপোনালোকৰ প্ৰতিজনক নিজ দুষ্টতাৰ পৰা ঘূৰাই আশীৰ্বাদ দিবলৈ ঈশ্বৰে তেওঁৰ পুত্ৰ যীচুক প্ৰথমতে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ পঠালে।

৩ অধ্যায় 4

ইহুদী মহাসভাত পিতৰ আৰু যোহন

¹পিতৰ আৰু যোহনে লোকসমূহৰ মাজত কথা কৈ থাকোতে মন্দিৰৰ পুৰোহিত, সেনাপতি আৰু চদ্দুকী সকলে তেওঁলোকৰ ওচৰত আহি উপস্থিত হল। ²পিতৰ আৰু যোহনে লোকসকলক যীচুৰ বিষয়ে শিক্ষা দিয়াত আৰু মৃতলোকৰ মাজৰ পৰা যীচুৰ পুনৰ্জন্ম হোৱা বিষয়তো ঘোষণা কৰি থকাত তেওঁলোক অতি বিৰক্ত হ’ল। ³তেওঁলোকে পিতৰ আৰু যোহনক ধৰিলে আৰু তেতিয়া সন্ধিয়া সময় হোৱা বাবে, পাছদিনা পুৱা নোহোৱালৈকে কাৰাগাৰত বন্দী কৰি থলে। ⁴কিন্তু যিসকলে শিক্ষা শুনিছিল, তেওঁলোকৰ মাজৰ বহুত মানুহে বিশ্বাস কৰিলে; সেই বিশ্বাসীসকলৰ সংখ্যা হিচাপ কৰোতে প্ৰায় পাঁচ হাজাৰ পোৱা গ’ল।

⁵পাছদিনা ইহুদী সকলৰ প্ৰধান নেতা, জেষ্ঠ লোক আৰু বিধানৰ শিক্ষকসকল একেলগে যিৰুচালেমত মিলিত হ’ল। ⁶তাতে মহাপুৰোহিত হানন উপস্থিত আছিল। তেওঁৰ বাহিৰেও কায়ফা, যোহন, আলেকজেন্দাৰ আৰু মহাপুৰোহিতৰ পৰিয়ালৰ বহুত লোক উপস্থিত আছিল। ⁷তেওঁলোকে পিতৰ আৰু যোহনক মাজত থিয় কৰাই সুধিলে-“তোমালোকে কি শক্তিতে বা কি নামেৰে এই কাৰ্য কৰিছা?” ⁸তেতিয়া পিতৰে পবিত্ৰ আত্মাৰে

পৰিপূৰ্ণ হৈ তেওঁলোকক কলে-"হে লোকসমূহৰ শাসনকৰ্তা আৰু জেষ্ঠ লোকসকল, ⁹আজি এজন অসুস্থ মানুহলৈ কৰা উপকাৰ দেখি, তেওঁ কি উপায়েৰে সুস্থ হ'ল সেই বিষয় জানিবৰ বাবে আপোনালোকে আমাক এই বিষয়ে বিচাৰ কৰি প্ৰশ্ন সুধিছে নেকি? ¹⁰সেয়াই যদি হয়, আপোনালোক আৰু ইস্রায়েলৰ আটাইলোকে ইয়াকে জানক যে, যি যীচু খ্ৰীষ্টক আপোনালোকে ক্ৰুচত দিছিল আৰু তেওঁক ঈশ্বৰে মৈদামৰ পৰা তুলিলে আৰু সেই নাচৰতীয়া যীচুৰ নামেৰে এই ব্যক্তিজন সুস্থ হৈ ইয়াত আপোনালোকৰ আগত থিয় হৈ আছে। ¹¹যি শিলক আপোনালোকৰদৰে ঘৰ সাজোতাই অৱহেলা কৰিলে, সেই যীচু খ্ৰীষ্টই হৈছে সেই শিল। সেই শিলক চুকৰ প্ৰধান শিল কৰা হ'ল। ¹²তেওঁৰ বাহিৰে আন কতো পৰিত্ৰাণ নাই, কিয়নো স্বৰ্গৰ তলত আৰু মানুহৰ মাজত যাৰ দ্বাৰা আমি উদ্ধাৰ পাম, এনে আন কোনো নাম নাই"। ¹³পিতৰ আৰু যোহনৰ সাহস দেখি আৰু তেওঁলোক লিখা-পঢ়া নজনা লোক বুলি জানিবলৈ পোৱাত, তেওঁলোকে বিস্ময় মানিলে। তেওঁলোকে জনিলে যে, পিতৰ আৰু যোহন যীচুৰ লগত আছিল। ¹⁴সেই সুস্থ হোৱা লোকজন তেওঁলোকৰ মাজত থিয় হৈ থকা দেখি, ইহুদী নেতা সকলে পিতৰ আৰু যোহনৰ বিৰুদ্ধে একো কব নোৱাৰিলে।

¹⁵তেওঁলোকে পাঁচনিসকলক সভা কক্ষৰ পৰা ওলাই যাবলৈ আজ্ঞা দিলে আৰু নিজৰ মাজতে আলোচনা কৰি ক'লে- ¹⁶"এই লোকসকলক লৈ কি কৰা যায়? এওঁলোকে যে এক আচৰিত কাম কৰিলে যিক্ৰচালেমত থকা সকলোৱে জানিছে আৰু আমিও তাক অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ। ¹⁷কিন্তু মানুহৰ মাজত যেন এই কথা বিয়পি নাযায়, সেই কাৰণে এওঁলোকক এই নামেৰে আনলোকৰ আগত কোনো কথা নকবলৈ আমি সাৱধান কৰি দিওঁহক"। ¹⁸তেতিয়া তেওঁলোকে পিতৰ আৰু যোহনক মাতি আনি, যীচুৰ নামেৰে কোনো কথা নকবলৈ আৰু উপদেশ নিদিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ¹⁹কিন্তু পিতৰ আৰু যোহনে উত্তৰত তেওঁলোকক ক'লে-"আপোনালোকেই বিচাৰ কৰি কওঁক 'ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা অমান্য কৰা বা আপোনালোকৰ আজ্ঞা পালন কৰা' ইয়াৰ ভিতৰত কোনটো বিষয় আমি পালন কৰা উচিত হব? ²⁰কিয়নো আমি যিবোৰ দেখিলোঁ আৰু শুনিলো, সেই বিষয়বোৰ নোকোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰোঁ"।

²¹পাছত পুনৰবাৰ সতৰ্ক কৰি পিতৰ আৰু যোহনক যাবলৈ এৰি দিলে। কিয়নো তেওঁলোকে পিতৰ আৰু যোহনক শাস্তি দিবলৈ একো উপায় নাপালে, ইয়াৰ উপৰিও তেওঁলোকে কৰা কাৰ্যবোৰ দেখি লোকসমূহে ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি আছিল। ²²আৰু যি জন লোক সুস্থ হৈছিল, সেই মানুহজনৰ বয়স চল্লিশ বছৰৰ বেচি আছিল।

²³পিতৰ আৰু যোহনক এৰি দিয়াৰ পাছত, তেওঁলোক সঙ্গীসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু প্ৰধান পুৰোহিত, জেষ্ঠ লোকসকলে যি যি কৈছিল, সেই সকলোবোৰ কথা তেওঁলোকক জনালে। ²⁴এইবোৰ কথা শুনি সকলোৱে একেলগে উচ্চস্বৰে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, "প্ৰভু, আকাশমণ্ডল, পৃথিবী, সাগৰ আৰু এই সকলোৰে মাজত যি যি আছে, সকলোৰে সৃষ্টিকৰ্তা তুমিয়েই। ²⁵তুমি তোমাৰ দাস, আমাৰ পিতৃপুৰুষ দায়ুদৰ মুখেৰে পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা এই কথা কৈছিল,

জাতিবোৰ কিয় ক্ৰুদ্ধ হ'ল?

লোকসমূহে কিয় অসাৰ চিন্তা কৰে?

²⁶ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ অভিষিক্ত জনৰ বিৰুদ্ধে

জগতৰ ৰজাসকল একেলগে উঠিছে,

শাসনকৰ্তাসকল একগোট হৈছে। (গীতমালা ২:১-২ পদ)

²⁷হয়, এই নগৰতে তুমি অভিষিক্ত কৰা তোমাৰ পবিত্ৰ দাস যীচুৰ বিৰুদ্ধে হেৰোদ আৰু পত্নীয় পীলাত; অনা-ইহুদী আৰু ইস্রায়েলী সকলৰ সৈতে একেলগ হৈছিল। ²⁸তোমাৰ হাতেৰে আৰু তোমাৰ ইচ্ছাত যি ঘটিব বুলি তুমি পূৰ্বতে ঠিক কৰিছিলি, সেই কাৰ্য সিদ্ধ হ'বলৈকে তেওঁলোক একত্ৰিত হ'ল। ²⁹হে প্ৰভু, এতিয়া তেওঁলোকৰ এই ভীতি প্ৰদৰ্শন শূন্য! তোমাৰ সেৱক সকলক তোমাৰ বাক্য অতি সাহসেৰে কবলৈ অনুগ্ৰহ দান কৰা। ³⁰তোমাৰ পবিত্ৰ দাস যীচুৰ নামেৰে সুস্থ কৰিবলৈ, আচৰিত কাৰ্য আৰু চিন দেখুৱাবলৈ তুমি তোমাৰ হাত আগবঢ়াই দিয়া"। ³¹এনেদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ পাছত, যি ঠাইত তেওঁলোক গোট খাই আছিল; সেই ঠাই কঁপিবলৈ ধৰিলে আৰু সকলোৱে পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল। তাৰ পাছত তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বাক্য সাহসেৰে কবলৈ ধৰিলে।

বিশ্বাসীসকলৰ সহভাগিতা

³²বিশ্বাসীসকল মনে-প্ৰাণে এক হৈ আছিল। তেওঁলোকৰ কোনেও নিজৰ সম্পত্তিক নিজৰ বুলি দাবী নকৰিলে, বৰং তেওঁলোকে আটাই বস্তু উম্মেহতীয়াকৈ ৰাখিলে। ³³পাঁচনিসকলে মহাশক্তিৰে প্ৰভু যীচুৰ পুনৰুত্থানৰ সাক্ষ্য দিলে আৰু তেওঁলোক সকলোৱে মহা আশীৰ্ব্বাদ প্ৰাপ্ত হল। ³⁴তেওঁলোকৰ মাজত কোনো এজনৰে একো অভাৱ নাছিল, কিয়নো যিসকলৰ ঘৰ-বাৰী বা মাটি আছিল, তেওঁলোকে সেইবোৰ বেচি সেই সম্পত্তিৰ মূল্য আনি পাঁচনিসকলৰ চৰণত থৈছিল। ³⁵পাছত বিশ্বাসীসকলৰ যাৰ যেনেকৈ প্ৰয়োজন, তেনেকৈ পাঁচনিসকলে সকলোকে ভগাই দিয়ে।

³⁶যোচেফ নামৰ লেবী বংশৰ এজন মানুহ আছিল। তেওঁ কুপ্ৰ দ্বীপৰ পৰা আহিছিল আৰু পাঁচনিসকলে তেওঁক বাৰ্ণকা বুলি মাতিছিল। এই নামৰ অৰ্থ “উৎসাহদাতা”। ³⁷যোচেফৰ এডোখৰ মাটি আছিল। তেওঁ সেই মাটি বেচি পোৱা ধন পাঁচনিসকলৰ চৰণত আনি থলে।

৪ অধ্যায়। ১

অননয় আৰু চাফীৰা

¹তেতিয়া অননয় নামেৰে এজন লোক আৰু তেওঁৰ ভাৰ্যা চফীৰাই এডোখৰ মাটি বিক্ৰী কৰিলে। ²অননয়ই তেওঁৰ ভাৰ্যাৰ জ্ঞাতসাৰেই সেই ধনৰ কিছু অংশ নিজলৈ লুকাই ৰাখি, এক অংশ আনি পাঁচনিসকলৰ চৰণত থলে। ³তেতিয়া পিতৰে তেওঁক কলে-“হে অননয়, পবিত্ৰ আত্মাৰ ওচৰত মিছা মাতিবলৈ চয়তানক তুমি কিয় তোমাৰ হৃদয়ত কাৰ্য কৰিবলৈ দিলা? কিয় তুমি মাটি বেছা ধনৰ কিছু অংশ নিজলৈ লুকাই ৰাখিলা? ⁴সেই মাটি যেতিয়া বিক্ৰী হোৱা নাছিল, তেতিয়া সেই মাটি জানো তোমাৰেই নাছিল? এতিয়া বেচাৰ পাছতো তুমিয়েই সেই ধনৰ গৰাকী নাছিলানে? তেজ্ঞে এনে কাম কৰিবলৈ তুমি তোমাৰ মনত কেনেকৈ ঠিৰাং কৰিলা? তুমি মানুহৰ আগত নহয়, ঈশ্বৰৰ আগতহে মিছা কথা ক’লা”। ⁵এই কথা শুনাৰ লগে লগে অননয়ই মাটিত পৰি প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে। যিবোৰ মানুহে এই কথা শুনিলে, তেওঁলোকে বৰ ভয় খালে। ⁶পাছত যুবকসকল আগবাঢ়ি আহি তেওঁক কাপোৰেৰে মেৰিয়াই বাহিৰলৈ নি মৈদাম দিলে।

⁷প্ৰায় তিনি ঘণ্টা মানৰ পাছত, অননয়ৰ স্ত্ৰী চাফীৰা সেই ঠাইলৈ আহিলা কিন্তু কি ঘটিল, সেই বিষয়ে তেওঁ নাজানিলে। ⁸পিতৰে তেওঁক সুধিলে-“কোৱাছোন, তোমালোকে বাৰু এই মাটি ইমান টকাতে বেচিলা নে? ”তেতিয়া তেওঁ কলে, “হয় ইমানতে বেচা হল।” ⁹তেতিয়া পিতৰে চাফীৰাক কলে, “প্ৰভুৰ আত্মা পৰীক্ষা কৰিবলৈ তোমালোকে কেনেকৈ একমত হল? চোৱা, যিসকলে তোমাৰ স্বামীক মৈদাম দিব গৈছিল; তেওঁলোক আহি দুৱাৰৰ ওচৰ পাইছেহি, তেওঁলোকে তোমাকো বাহিৰলৈ লৈ যাব।” ¹⁰তেতিয়াই পিতৰৰ চৰণত পৰি চফীৰাই প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে। যুবকসকলে ভিতৰলৈ আহি, চাফীৰাকো মৃত দেখিলে। তেতিয়া তেওঁকো বাহিৰলৈ নি তেওঁৰ স্বামীৰ কাষতে মৈদাম দিলে। ¹¹মণ্ডলীৰ সকলো লোকে যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেওঁলোকে অতিশয় ভয় খালে।

¹²পাছত পাঁচনিসকলৰ দ্বাৰাই মানুহৰ মাজত অনেক চিন আৰু আচৰিত কাৰ্য হবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোক সকলোৱে চলোমনৰ বাৰাণ্ডত গোট খাইছিল। তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যও একে আছিল। ¹³যদিও সকলোৱে তেওঁলোকক সমাদৰ কৰিলে, তথাপিও আন লোকসকলে তেওঁলোকৰ মাজত সোমাবলৈ সাহস নকৰিলে। ¹⁴কিন্তু ইয়াৰ মাজৰে অনেক পুৰুষ আৰু মহিলাই বিশ্বাস কৰি প্ৰভুৰ বিশ্বাসত যোগ দিলে। ¹⁵ইয়াৰ উপৰিও লোকসকলে পিতৰ অহা-যোৱা কৰোতে তেওঁৰ ছাঁ যেন ৰোগীসকলৰ গাত পৰে, এই আশাৰে ৰোগীসকলক বিচনা আৰু খাটত তুলি বাটৰ কাষত থলেহি। ¹⁶যিৰূচালেমৰ ওচৰ-পাজৰৰ নগৰৰ পৰা বহু মানুহে ৰুগীয়া আৰু অশুচি আত্মাই ধৰা লোকসকলক লৈ আহিল আৰু তেওঁলোকক সুস্থ কৰা হ’ল।

¹⁷কিন্তু মহা পুৰোহিত আৰু তেওঁৰ লগৰ অৰ্থাৎ চন্দুকী দলৰ লোকসকল ঈৰ্ষাত জ্বলি উঠিল ¹⁸তেওঁলোকে পাঁচনিসকলক ধৰি আনি ৰাইজৰ কাৰাগাৰত বন্দী কৰি থলে। ¹⁹কিন্তু ৰাতি হলত প্ৰভুৰ এজন দূত আহি বন্দীশালৰ দুৱাৰ খুলি তেওঁলোকক বাহিৰলৈ যাব দি কলে, ²⁰“যোৱা, তোমালোকে গৈ মন্দিৰত থিয় হৈ, অনন্ত জীৱনৰ সকলো কথা লোকসকলৰ আগত কোৱাগৈ”। ²¹আজ্ঞা অনুসাৰে তেওঁলোকে ৰাতি পুৱাতে মন্দিৰত সোমাই উপদেশ দিলে। আনফালে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু তেওঁৰ সংগীসকলে আহি ইহুদী সকলৰ জেষ্ঠ লোকসকলৰ এক মহাসভা মাতিলে আৰু পাঁচনিসকলক বন্দীশালৰ পৰা আনিবলৈ মানুহ পঠালে। ²²কিন্তু সেই লোকসকলে বন্দীশাললৈ গৈ তেওঁলোকক দেখা নাপালে আৰু উভতি আহি ক’লে, ²³“আমি বন্দীশালৰ দুৱাৰ টানকৈ বান্ধি থোৱা দেখিলোঁ আৰু ৰখীয়াবোৰেও দুৱাৰত থিয় হৈ আছে; কিন্তু দুৱাৰ খুলি ভিতৰত তেওঁলোকক দেখা নাপালোঁ।” ²⁴এই কথা শুনি মন্দিৰৰ সেনাধিপতি আৰু প্ৰধান পুৰোহিতসকলে ইয়াৰ পৰিণতি কি হব বুলি ভাবি হতবুদ্ধি হ’ল। ²⁵তেনেতে কোনোবা এজনে আহি জনালে যে, “আপোনালোকে যিসকল মানুহক বন্দীশালত থৈছিল, সেই মানুহবোৰে মন্দিৰত থিয় হৈ লোকসকলক উপদেশ দি আছে।” ²⁶তেতিয়া সেনাধিপতিজনে তেওঁৰ লোকসকলৰ সৈতে সেই ঠাইলৈ গৈ পাঁচনিসকলক লৈ আহে। তাতে মানুহবোৰে পাথৰ মাৰিব পাৰে বুলি ভয় খাই তেওঁলোকে পাঁচনিসকলক কোনো বেয়া ব্যৱহাৰ নকৰিলে। ²⁷পাছত তেওঁলোকক আনি সভাত উপস্থিত কৰোতে, প্ৰধান পুৰোহিতে তেওঁলোকক প্ৰশ্ন কৰিলে, ²⁸“এই নামেৰে উপদেশ নিদিবলৈ আমি তোমালোকক কঠোৰ আজ্ঞা দিছিলোঁ; তথাপিও তোমালোকে নিজৰ শিক্ষাৰে যিৰূচালেম পূৰ্ণ কৰিছা আৰু সেই মানুহৰ ৰক্তপাতৰ বাবে আমাক দোষী কৰিব বিচাৰিছা।” ²⁹তেতিয়া পিতৰ আৰু আন পাঁচনিসকলে উত্তৰ দি কলে, “আমি মানুহৰ নহয়, ঈশ্বৰৰহে আজ্ঞা মনা উচিত। ³⁰যি জনক আপোনালোকে কাঠত ওলোমাই হত্যা কৰিলে, আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ ঈশ্বৰে সেই জন যীচুক মৃত্যুৰ পৰা জীয়ালে। ³¹সেই যীচুক ঈশ্বৰে ৰজা আৰু ত্ৰাণকৰ্তা হিচাবে নিজৰ সোঁ-হাতে বহুৱাই উন্নত কৰিলে, যাতে ইস্ৰায়েলী সকলে মন পালটন কৰে আৰু যীচুৱে যেন তেওঁলোকৰ পাপ ক্ষমা কৰিব পাৰে। ³²এই কথাৰ আমি সাক্ষী আছো আৰু যিসকল ঈশ্বৰৰ বাধ্য হয়, ঈশ্বৰে তেওঁলোকক যি পবিত্ৰ আত্মা দিছে, সেই পবিত্ৰ আত্মাও ইয়াৰ সাক্ষী।” ³³এই কথা শুনি মহাসভাৰ সভ্যসকল খঙত জ্বলি উঠিল আৰু পাঁচনিসকলক বধ কৰিবলৈ বিচাৰিলে। ³⁴কিন্তু তেতিয়া গমলীয়েল নামৰ এজন ফৰীচী, যি জন সকলো মানুহৰে সন্মানিত বিধানৰ এজন অধ্যাপক, তেওঁ থিয় হ’ল আৰু পাঁচনিসকলক অলপ সময়ৰ কাৰণে বাহিৰলৈ নিবৰ বাবে নিৰ্দেশ দিলে। ³⁵তাৰপাছত তেওঁ ক’লে, “হে ইস্ৰায়েলী সকল, এই লোকসকলক লৈ আপোনালোকে যি কৰিবলৈ গৈছে, সেই বিষয়ে সাৱধান হওঁক। ³⁶কিয়নো কিছুদিনৰ আগেয়ে থুদা নামৰ এজনে আহি, নিজকে বৰ এজন বুলি দাবী কৰিছিল আৰু কম-বেচি পৰিমাণে প্ৰায় চাৰিশ মানুহে থুদাৰ লগ হৈছিল। তেওঁক বধ কৰা হ’ল আৰু তেওঁৰ অনুগামীবোৰও সিঁচৰিত হৈ কোনো চিন-চাব নোহোৱা হ’ল। ³⁷এই

মানুহজনৰ পাছত, লোকপিয়লৰ সময়ত গালীলৰ যিহূদা নামৰ এজন ওলাল আৰু তেওঁ ভালেমান মানুহক নিজৰ ফাললৈ আনিলে; তেওঁ নিহত হোৱাত তেওঁৰ অনুগামী সকলো ছিন্ন-ভিন্ন হৈ গ'ল।

³⁸এতিয়া মই আপোনালোকক কওঁ, এই লোকসকলৰ পৰা দূৰৈত থাকক আৰু তেওঁলোকক এৰি দিয়ক; কিয়নো এই পৰিকল্পনা বা কৰ্ম যদি মানুহৰ পৰা হয়, তেন্তে ই ব্যৰ্থ হ'ব। ³⁹কিন্তু যদিহে ঈশ্বৰৰ পৰা হয়, তেনেহলে আপোনালোকে তেওঁলোকক বন্ধ কৰিব নোৱাৰিব। হয়তো দেখিব যে, আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধেই যুদ্ধ কৰিছে।" তেতিয়া, তেওঁলোকে এই পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিলে। ⁴⁰তাৰপাছত তেওঁলোকে পাঁচনিসকলক ভিতৰলৈ মাতি আনি কোবাই, যীচুৰ নামেৰে কোনো কথা নকবলৈ নিৰ্দেশ দি যাবলৈ দিলে। ⁴¹পাঁচনিসকলে যীচুৰ নামত অপমান পোৱাৰ যোগ্য হোৱাৰ কাৰণে আনন্দিত হৈ মহাসভাৰ পৰা গুছি গল। ⁴²ইয়াৰ পাছত তেওঁলোকে প্ৰতিদিনে মন্দিৰত আৰু সকলো ঘৰতে গৈ শিক্ষা দিবলৈ ধৰিলে আৰু যীচুৱেই যে খ্ৰীষ্ট এই কথা প্ৰচাৰ কৰি থাকিল।

৫ অধ্যায়। 6

সাতজন পৰিচাৰকক নিযুক্ত কৰা

¹সেই সময়ত শিষ্যসকলৰ সংখ্যা দিনে দিনে বৃদ্ধি হৈ আছিল। গ্ৰীকভাষী ইহুদী সকলে স্থানীয় ইব্ৰী ভাষী ইহুদী সকলৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ আনিলে যে, খাদ্য বিতৰণৰ সময়ত প্ৰতিদিনে তেওঁলোকৰ বিধবাসকলক অৱহেলা কৰা হৈছে।

²তেতিয়া বাৰজন পাঁচনিয়ে সকলো শিষ্যকে মাতি আনি কলে-"আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ বাক্য অৱহেলা কৰি ভোজন পৰিবেশন কৰাৰ নিচিনা কথাত লাগি থকা সঠিক কাৰ্য হোৱা নাই। ³এই কাৰণে হে ভাই সকল, আপোনালোকে নিজৰ মাজৰ পৰা সাতজন সুখ্যাতি সম্পন্ন আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ, জ্ঞানী লোকক বাছি লওঁক। আমি তেওঁলোকৰ ওপৰত এই কামৰ ভাৰ দিম। ⁴ইয়াৰ পাছত আমি প্ৰাৰ্থনা আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ পৰিচৰ্চাত সদায় লাগি থাকিব পাৰিম।"

⁵তেওঁলোকৰ এই প্ৰস্তাৱ শুনি সকলোৱে সন্তোষ পালে আৰু তেওঁলোকে তেতিয়া এই লোকসকলক মনোনীত কৰিলে-স্তিফান, (তেওঁ বিশ্বাসী আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ্ণ আছিল); ফিলিপ, প্ৰথৰ, নিকানৰ, তীমোন, পাৰ্মিনা আৰু আন্তিয়খিয়াৰ নিকলায় (এই ব্যক্তিজনে ইহুদী ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছিল)। ⁶বিশ্বাসীসকলে এই সাত জন লোকক পাঁচনিসকলৰ আগলৈ আনিলে আৰু পাঁচনিসকলে প্ৰাৰ্থনা কৰি তেওঁলোকৰ ওপৰত হাত দিলে।

⁷তাৰপাছত ঈশ্বৰৰ বাক্য চৌদিশে বিয়পি গল আৰু শিষ্যসকলৰ সংখ্যা যিৰুচালেমত দ্ৰুতগতিত বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ উপৰিও ইহুদী পুৰোহিতসকলৰ মাজৰ অনেকে খ্ৰীষ্টীয় বিশ্বাসৰ অনুগামী হৈ শৰণ ললে।

স্তিফানক ধৰি মহাসভালৈ অনা

⁸স্তিফানে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আৰু শক্তিৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ লোকসমূহৰ মাজত বহু অলৌকিক আৰু আচৰিত কাৰ্য কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁹কিন্তু লিবৰ্তীন নামৰ সমাজৰ কেইজনমান ব্যক্তিৰ লগতে কুৰীণীয়া, আলেকজেন্দ্ৰিয়া, কিলকিয়া আৰু এচিয়াৰ কিছুমান ব্যক্তিয়ে স্তিফানৰ সৈতে তৰ্ক কৰিলে। ¹⁰কিন্তু স্তিফানে যি জ্ঞান আৰু আত্মাৰে কথা কলে, সেই কথাক তেওঁলোকে প্ৰতিৰোধ কৰিব নোৱাৰিলে। ¹¹তেতিয়া তেওঁলোকে কিছুলোকক গুপতে উচটাই এইবুলি কবলৈ দিলে যে, "আমি শুনিছো স্তিফানে মোচি আৰু ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে নিন্দা কৰিছে।" ¹²এনেদৰে তেওঁলোকে জনসাধাৰণ, জেষ্ঠ লোক আৰু অধ্যাপক সকলক উত্তেজিত কৰি তুলিলে আৰু তেওঁলোকে স্তিফানক ধৰি মহাসভালৈ আনিলে। ¹³তেওঁলোকে মিছা সাক্ষী দি থিয় কৰালে আৰু ক'লে, "এই মানুহজনে পবিত্ৰ স্থান আৰু বিধানৰ বিৰুদ্ধে কথা কবলৈ নেৰে। ¹⁴কিয়নো আমি তেওঁক কোৱা শুনিছো যে, এই নাচৰতীয়া যীচুৱে এই ঠাই নষ্ট কৰিব আৰু মোচিয়ে আমাক দিয়া বিধানও সলনি কৰিব।" ¹⁵তেতিয়া সভাত বহা সকলোৱে তেওঁলৈ একেখৰে চাই থাকিল আৰু স্তিফানৰ মুখ স্বৰ্গদূতৰ মুখৰ নিচিনা দেখিলে।

6:9 [1]

৬ অধ্যায়। 7

¹তেতিয়া মহা পুৰোহিতে স্তিফানক সুধিলে-"এইবোৰ কথা সঁচা নেকি?" ²স্তিফানে ক'লে-"হে ভাই সকল আৰু পিতৃসকল, মোৰ কথা শুনক। আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ অৱাহাম হাৰোণত বসবাস কৰাৰ আগেয়ে যেতিয়া মেচোপতামিয়াত আছিল, সেই সময়ত গৌৰৱময় ঈশ্বৰে তেওঁক দেখা দি ক'লে- ³"তুমি তোমাৰ দেশ আৰু জ্ঞানি-কুটুম্বক এৰি, মই যি দেশ তোমাক দেখুৱাম, সেই দেশলৈ যোৱা।" ⁴তেতিয়া তেওঁ কলদিয়া সকলৰ দেশ এৰি হাৰোণ নগৰলৈ আহি বসতি কৰিলে। পাছত তেওঁৰ পিতৃৰ মৃত্যু হোৱাত আপোনালোকে এতিয়া বসতি কৰা এই দেশলৈ ঈশ্বৰে সেই ঠাইৰ পৰা তেওঁক আনিলে। ⁵নিজৰ অধিকাৰৰ কাৰণে ঈশ্বৰে তেওঁক একোকে নিদিলে; এনেকি এখোজ মাটিও নিদিলে। কিন্তু তেওঁক আৰু তেওঁৰ

ভাবীবংশৰ অধিকাৰৰ অৰ্থে ঈশ্বৰে এই দেশ দিব বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে; যদিও অৱ্ৰাহামৰ সেই সময়লৈকে কোনো সন্তান নাছিল। ⁶ঈশ্বৰে তেওঁক এই দৰে কৈছিল, "তোমাৰ বংশধৰসকলে বিদেশত প্ৰৱাস কৰিব। সেই দেশৰ মানুহে তেওঁলোকক চাৰিশ বছৰ ধৰি দাসত্বৰ বন্ধনত ৰাখিব আৰু অত্যাচাৰ কৰিব।" ⁷ঈশ্বৰে ইয়াকো কলে, "তেওঁলোকে যি জাতিৰ দাসত্ব খাটিব, মই সেই জাতিৰ সোধ-বিচাৰ কৰিম; তাৰ পাছত তেওঁলোকে ওলাই আহি এই ঠাইতে মোৰ সেৱা-উপাসনা কৰিব।" ⁸ইয়াৰ পিছত ঈশ্বৰে অৱ্ৰাহামক চূনং কৰাৰ নিয়ম দিলে। সেয়েহে, অৱ্ৰাহামে নিজৰ পুত্ৰ ইচহাক জন্ম হোৱাত, আঠ দিনৰ দিনা তেওঁৰ চূনং কৰালে। পাছত ইচহাকৰ পুত্ৰ যাকোব আৰু যাকোবৰ পুত্ৰ বাৰ জন গোষ্ঠীৰ পিতৃকুল হ'ল।

⁹পাছত সেই পিতৃকুলসকল যোচেফৰ প্ৰতি ঈৰ্ষান্বিত হৈ তেওঁক মিচৰ দেশলৈ বেচিলে, কিন্তু ঈশ্বৰ তেওঁৰ সঙ্গী আছিল। ¹⁰সকলো ক্লেশৰ পৰা ঈশ্বৰে উদ্ধাৰ কৰি তেওঁক মিচৰ দেশৰ ৰজা ফৰৌণৰ সাক্ষাতে অনুগ্ৰহ আৰু জ্ঞান দান কৰিলে। তাতে ফৰৌণে তেওঁক মিচৰ দেশৰ আৰু নিজ গৃহৰ অধিকাৰী পাতিলে। ¹¹গোটেই মিচৰ আৰু কনান দেশত ভীষণ আকাল হোৱাত, মহাক্লেশ হ'ল আৰু আমাৰ পিতৃপুৰুষ সকলৰ খাদ্য বস্ত্ৰৰ অভাৱ হ'ল। ¹²কিন্তু যাকোবে মিচৰ দেশত শস্য থকাৰ বাৰ্তা পাই, প্ৰথমতে আমাৰ পিতৃ-পুৰুষ সকলক তালৈ পঠালে। ¹³দ্বিতীয় বাৰ যোৱাত যোচেফে ককায়েক সকলৰ ওচৰত নিজৰ পৰিচয় দিলে আৰু ফৌৰণেও যোচেফৰ পৰিয়ালৰ বিষয়ে জ্ঞাত হ'ল।

¹⁴তেতিয়া যোচেফে তেওঁৰ ককায়েক সকলক পিতৃ যাকোব আৰু জ্ঞাতি-কুতুম্ব সকলক মিচৰ দেশলৈ আনিবলৈ উভটাই পঠালে; তেওঁলোক মুঠ পয়সত্তৰজন আছিল। ¹⁵তাতে যাকোব মিচৰ দেশলৈ গ'ল। সেই ঠাইতে তেওঁৰ আৰু আমাৰ পিতৃ-পুৰুষ সকলো মৰিল। ¹⁶তেওঁলোকৰ দেহ চিখিমলৈ নি মৈদাম দিয়া হ'ল; সেই মৈদাম অৱ্ৰাহামে চিখিমত হমোৰৰ পুতেকহঁতৰ পৰা ধন দি কিনিছিল। ¹⁷ঈশ্বৰে অৱ্ৰাহামৰ আগত শপত কৰি যি অঙ্গীকাৰ কৰিছিল, সেই অঙ্গীকাৰ পূৰ্ণ হোৱাৰ সময় ওচৰ হোৱাত; মিচৰত তেওঁৰ লোকসকল বৃদ্ধি পাই বিস্তাৰিত হল। ¹⁸তাৰ পিছত মিচৰত আন এজন ৰজা আহিল। তেওঁ যোচেফৰ সম্বন্ধে নাজানিছিল। ¹⁹সেইজন ৰজাই আমাৰ জাতিৰ লোকসকলক প্ৰৱৰ্ণনা কৰি আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ প্ৰতি কু-ব্যৱহাৰ কৰিলে। এনেকি শিশুবোৰ জীয়াই নাখাৰিবলৈ তেওঁলোকৰ নৱজাত কেটুৱাবোৰ ৰাহিৰত পেলাই দিবলৈ দিলে। ²⁰সেই সময়তে মোচিৰ জন্ম হ'ল। তেওঁ ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত অতি সুন্দৰ আছিল। তিনিমাহলৈকে তেওঁ পিতৃৰ গৃহত প্ৰতিপালিত হৈছিল। ²¹পাছত তেওঁক বাহিৰলৈ পেলাই দিয়াত, ফৰৌণৰ জীয়েকে তেওঁক তুলি নি নিজৰ পুত্ৰ স্বৰূপে প্ৰতিপালন কৰিলে। ²²মোচি মিচৰীয়া সকলৰ সকলো বিদ্যাত শিক্ষিত হৈ উঠিল। বাক্য আৰু কাৰ্যত তেওঁ মহা-ক্ষমতাসালী হল। ²³যেতিয়া মোচিৰ বয়স প্ৰায় চল্লিশ বছৰ, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ ইস্ৰায়েলী ভাইসকলক চাবলৈ মন কৰিলে। ²⁴এজন ইস্ৰায়েলী লোকক বেয়া ব্যৱহাৰ কৰা দেখি, মোচিয়ে ইস্ৰায়েলী জনৰ পক্ষক সমৰ্থন কৰিলে আৰু মিচৰীয়া জনক প্ৰহাৰ কৰি সেই ব্যৱহাৰৰ প্ৰতিশোধ ললে। ²⁵মোচিয়ে ভাৱিছিল যে, তেওঁৰ স্বজাতীয় ভাই সকলে হয়তো বুজিব ঈশ্বৰে যে তেওঁৰ হতুৱাই তেওঁলোকক মুক্ত কৰিব কিন্তু তেওঁলোকে নুবুজিলে। ²⁶পাছদিনাখন দুজন ইস্ৰায়েলীয়ে নিজৰ মাজত যেতিয়া কাজিয়া কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকক মিলন কৰিবৰ কাৰণে কলে, 'হে লোকসকল, তোমালোক পৰস্পৰে ভাই হৈ, ইজনে সিজনৰ প্ৰতি কিয় দুখজনক ব্যৱহাৰ কৰিছা?' ²⁷কিন্তু যিজনে নিজৰ নিকটৱৰ্তীজনক দুখজনক ব্যৱহাৰ কৰিছিল, তেওঁ মোচিক ঠেলা মাৰি আতৰাই কলে 'আমাৰ ওপৰত কোনে তোমাক শাসনকৰ্তা আৰু বিচাৰক পাতিলে?' ²⁸কালি যেনেকৈ মিচৰীয়া জনক বধ কৰিলা, তেনেকৈ মোকো বধ কৰিব খোজা নে?' ²⁹এই কথা শুনি মোচি মিদিয়ন দেশলৈ পলাই গৈ তাত প্ৰবাসী ৰূপে থাকিল আৰু সেই ঠাইতে তেওঁৰ দুজন পুত্ৰৰ জন্ম হ'ল। ³⁰এনেদৰে চল্লিশ বছৰ পূৰ্ণ হ'ল। চীনয় পৰ্বতৰ ওচৰৰ অৰণ্যত এক জ্বলন্ত জোপোহাৰ শিখাৰ মাজত ঈশ্বৰৰ দূতে তেওঁক দৰ্শন দিলে। ³¹এই দৰ্শন দেখি মোচি আচৰিত হ'ল আৰু ভালদৰে চাবলৈ যেতিয়া ওচৰ চাপি গ'ল, তেতিয়া প্ৰভুৰ এই বাণী শুনিলে- ³²'মই তোমাৰ পিতৃ-পুৰুষ সকলৰ ঈশ্বৰ; অৱ্ৰাহাম, ইচহাক আৰু যাকোবৰ ঈশ্বৰ।' মোচি ভয়তে কঁপিবলৈ ধৰিলে আৰু সেই জলন্ত জোপোহাটো চাবলৈও সাহস নকৰিলে। ³³পাছত প্ৰভুৱে তেওঁক কলে, 'তোমাৰ ভৰিৰ পৰা পাদুকা সোলোকোৱা। কিয়নো যি ঠাইত তুমি থিয় হৈ আছা, সেয়ে পবিত্ৰ ভূমি। ³⁴মিচৰ দেশত থকা মোৰ মানুহবোৰৰ দুৰৱস্থা মই নিশ্চয়কৈ দেখিছোঁ আৰু তেওঁলোকৰ আৰ্তনাদও শুনিছোঁ। সেয়েহে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মই নামি আহিলো। এতিয়া আহা, মই তোমাক মিচৰ দেশলৈ পঠাওঁ।'

³⁵এইজনেই সেই মোচি, যিজনক তেওঁলোকে প্ৰত্যাখান কৰি কৈছিল, 'কোনে তোমাক এজন শাসনকৰ্তা আৰু বিচাৰক পাতিলে?' তেৱেঁই সেইজন, যিজনক ঈশ্বৰে শাসনকৰ্তা আৰু উদ্ধাৰকৰ্তা স্বৰূপে স্বৰ্গদূতৰ দ্বাৰা জোপোহাৰ মাজত দেখা দি পঠাই দিলে। ³⁶মোচিয়ে মিচৰ দেশত, লোহিত সাগৰত আৰু মৰুভূমিৰ মাজত চল্লিশ বছৰলৈকে নানা অদ্ভুত লক্ষণ আৰু চিন দেখুৱাই তেওঁলোকক মিচৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিলে। ³⁷এইজন মোচিয়েই ইস্ৰায়েলী ভাইসকলক কৈছিল, "ঈশ্বৰে তোমালোকৰ মাজৰ পৰা মোৰ নিচিনা এজন ভাববাদী উৎপন্ন কৰিব।"

³⁸তেৱেঁই মৰুপ্ৰান্তত আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ সৈতে এক সহভাগীতাত আছিল। চীনয় পৰ্বতত স্বৰ্গদূতে তেওঁৰ সৈতেই কথা কৈছিল আৰু তেৱেঁই আমাক জনাবলৈ জীৱনময় বাক্য পাইছিল। ³⁹কিন্তু আমাৰ ওপৰ পিতৃসকলে তেওঁৰ বশৱতী হবলৈ অসম্মত হৈ তেওঁক অগ্ৰাহ কৰি মিচৰ দেশলৈ উভতি যাবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল। ⁴⁰সেই সময়ত তেওঁলোকে হাৰোণক কলে, "মোচিয়ে আমাক মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি আনিলে; কিন্তু তেওঁৰ কি হ'ল আমি তাক নাজনো। গতিকে, আমাক বাট দেখুৱাই নিবলৈ দেৱতাবোৰৰ মূৰ্তি সাজি দিয়ক।" ⁴¹তেতিয়া তেওঁলোকে এটা দামুৰিৰ মূৰ্তি সাজিলে আৰু সেই মূৰ্তিৰ আগত বলিদান উৎসৰ্গ কৰিলে। তেওঁলোকে নিজ হাতেৰে কৰা কাৰ্যত আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁴²তেওঁলোকৰ এই কাৰ্য দেখি ঈশ্বৰ তেওঁলোকৰ বিমুখ হ'ল; ঈশ্বৰে তেওঁলোকক আকাশৰ গ্ৰহ, তৰাবিলাকক পূজা কৰিবলৈ এৰি দিলে; ভাববাদী সকলৰ পুস্তকত এইদৰে লিখা আছে,

"হে ইস্ৰায়েল জাতি, তোমালোকে চল্লিশ বছৰলৈকে মৰুপ্ৰান্তত

মোৰ কাৰণে পশু বলি আৰু নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিছিল নে?

⁴³তোমালোকে মোলকৰ তষু আৰু ৰিফন দেবতাৰ তৰাৰ

মূর্তিবোৰ পূজা কৰিবলৈ সাজিলা,

আৰু সেইবোৰকহে তোমালোকে গ্ৰহণ কৰিলা।

সেয়েহে মই তোমালোকক বাবিলৰ সিফাললৈ লৈ যাম।"^[1]

⁴⁴মৰুপ্ৰান্তত আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ ওচৰত সাক্ষ্য-তম্বু আছিল। ঈশ্বৰে মোচিক যিদৰে আজ্ঞা দিছিল আৰু মোচিয়ে যি আৰ্হি দেখিছিল, সেই আৰ্হিতে এই তম্বু তৈয়াৰ হৈছিল। ⁴⁵পৰৱৰ্তীকালত আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলে যিহোচুৱাৰে সৈতে সেই তম্বু কঢ়িয়াই এই ঠাইলৈ আনিছিল। সেই সময়ত আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ সনুখৰ পৰা ঈশ্বৰে অন্য জাতিবোৰক খেদাই দিয়াত তেওঁলোকে প্ৰৱেশ কৰি এই ঠাই অধিকাৰ কৰিলে। সেই তম্বু দায়ুদৰ দিনলৈকে এই ঠাইত আছিল। ⁴⁶দায়ুদে ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাই যাকোবৰ ঈশ্বৰ থাকিবৰ কাৰণে এটি আবাস বনাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ⁴⁷কিন্তু চলোমনেহে তেওঁলৈ এটা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিলে। ⁴⁸কিন্তু সৰ্বোপৰিজনা হাতেৰে সজা গৃহবোৰত নাথাকে; এই বিষয়ে ভাববাদীয়ে কৈছিল,

⁴⁹"প্ৰভুৱে কৈছে,

স্বৰ্গ মোৰ সিংহাসন,

আৰু পৃথিবী মোৰ ভৰিৰ পিৰা;

মোৰ কাৰণে তুমি কেনেকুৱা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবা?

নাইবা, মোৰ জিৰণি লোৱা ঠায়েই বা কত?

⁵⁰মোৰ হাতে জানো এই আটাইবোৰ স্ৰজা নাই"?^[2]

⁵¹হে ঠাৰ-ডিঙীয়া লোকসকল,^[3] হৃদয় আৰু কাণৰ চুলুং নোহোৱা লোক, আপোনালোকে সদায় পবিত্ৰ আত্মাৰ প্ৰতিৰোধ কৰে; পূৰ্ব-পুৰুষ সকলে যেনেদৰে কৰিছিল, আপোনালোকে সেইদৰেই কৰিছে। ⁵²এনে কোনোবা ভাববাদী আছিল নে, যিজনক আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলে নিৰ্যাতন কৰা নাছিল? যিসকল ভাববাদীয়ে ধাৰ্মিকজনৰ আগমণৰ কথা আগেয়ে কৈছিলে, সেই ভাববাদী সকলকো তেওঁলোকে হত্যা কৰিলে আৰু এতিয়া আপোনালোকে সেই ধাৰ্মিকজনকো শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দি হত্যা কৰালে। ⁵³স্বৰ্গৰ দূতবোৰৰ মাধ্যমেদি আপোনালোকে বিধান পায়ো, সেই বিধান পালন নকৰিলে।"

স্তিফানৰ মৃত্যু

⁵⁴এইবোৰ কথা শুনি মহাসভাৰ সদস্য সকলৰ হৃদয় স্তিফানৰ প্ৰতি খঙত জ্বলি উঠিল আৰু নিজৰ দাঁত কৰচিলে। ⁵⁵কিন্তু তেওঁ পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ, স্বৰ্গৰ ফাললৈ একেখৰে চাই ঈশ্বৰৰ মহিমা দেখিলে; তেওঁ যীচুক ঈশ্বৰৰ সোঁ-ফালে থিয় হৈ থকা দেখিলে। ⁵⁶স্তিফানে ক'লে, "চাওঁক, মই স্বৰ্গৰ দুৱাৰ মুকলি হোৱা আৰু মানুহৰ পুত্ৰক ঈশ্বৰৰ সোঁ-ফালে থিয় হৈ থকা দেখিছোঁ"। ⁵⁷তেতিয়া মহাসভাৰ সদস্য সকলে নিজৰ কাণত সোপা দি বৰ মাতোৰে চিঞৰি উঠিল আৰু সকলোৱে একেলগে তেওঁৰ ফালে চোটা ললে। ⁵⁸পাছত তেওঁক ধৰি নগৰৰ বাহিৰলৈ উলিয়াই আনি শিল দলিয়াবলৈ ধৰিলে। সাক্ষীবোৰে নিজৰ নিজৰ কাপোৰবোৰ চৌল নামৰ এজন ডেকাৰ ভৰিৰ কাষত থলে। ⁵⁹তেওঁলোকে শিল দলিয়াই থাকোতে স্তিফানে প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, "হে প্ৰভু যীচু, মোৰ আত্মা গ্ৰহণ কৰক।" ⁶⁰পাছত তেওঁ আঁঠুকাঢ়ি বৰ মাতোৰে কলে, "হে প্ৰভু, এওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে এই পাপ গণ্য নকৰিব।" ইয়াকে কৈ তেওঁ চলি পৰিল আৰু মহা-নিদ্ৰা গ'ল।

7:43 ^[1]

7:50 ^[2]

7:51 ^[3]

৭ অধ্যায়। ৪

¹স্তিফানক বধ কৰা কথাত চৌলৰো সন্মতি আছিল।

সেই সময়ত যিৰুচালেমত থকা মণ্ডলীৰ বিৰুদ্ধে বৰ তাড়না হৈছিল আৰু পাঁচনিসকলৰ বাহিৰে আন বিশ্বাসীসকল সমগ্ৰ যিহূদা আৰু চমৰিয়া দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে সিচৰিত হৈ গ'ল। ²ভক্ত লোকসকলে স্তিফানক মৈদাম দিলে আৰু তেওঁৰ কাৰণে বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে। ³কিন্তু চৌলে ঘৰে ঘৰে গৈ পুৰুষ আৰু মহিলাক বলোৱে ধৰি আনি বন্দীশালত থৈ মণ্ডলীত উৎপাত কৰিব ধৰিলে।

⁴কিন্তু, যিসকল বিশ্বাসী সিচৰিত হৈ গ'ল, তেওঁলোকে সকলো ঠাইতে শুভবাবাৰ্তাৰ বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলে। ⁵ফিলিপে চমৰীয়া নগৰলৈ গৈ খ্ৰীষ্টৰ কথা কবলৈ ধৰিলে। ⁶তাতে ফিলিপে কৰা আচৰিত কৰ্মবোৰৰ শুনি আৰু দেখি লোকসকলে একান্ত মনেৰে তেওঁৰ কথা শুনিব ধৰিলে। ⁷কিয়নো অশুচি আত্মাই ধৰা অনেক মানুহৰ পৰা ভূতবোৰে আটাই পাৰি ওলাই গল; বহুতো পক্ষাঘাত ৰোগী আৰু খোৰা লোকসকলক সুস্থ কৰা হল। ⁸তাতে সেই নগৰত মহা আনন্দ হ'ল।

⁹সেই নগৰতে আগেয়ে মায়াকৰ্ম অভ্যাস কৰা চিমোন নামেৰে এজন মানুহ আছিল। সেই মানুহ জনে চমৰীয়া বাসীৰ আগত নিজকে বৰ এজন লোক বুলি দাবী কৰি চমক লগাইছিল। ¹⁰সৰুৰ পৰা ডাঙৰলৈকে সকলো চমৰীয়া বাসীয়ে তেওঁৰ কথাত মনোযোগ দিছিল; তেওঁলোকে কৈছিল, "এইজন ঈশ্বৰৰ মহান শক্তিশালী ব্যক্তি"। ¹¹তেওঁ ভালেমান দিন ধৰি মায়াকৰ্মৰে চমক দেখুৱাৰ কাৰণে মানুহবোৰে তেওঁক মানিছিল। ¹²কিন্তু ফিলিপে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ বিষয়ে ঘোষণা কৰাত তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰিলে আৰু বিশ্বাস কৰা সকলো পুৰুষ আৰু মহিলাক বাপ্তিস্ম দিয়া হ'ল। ¹³পাছত সেই চিমোনে নিজেও বিশ্বাস কৰি বাপ্তিস্ম ল'লে; তাৰ পাছত তেওঁ ফিলিপৰ লগত থাকি আচৰিত চিন আৰু কাৰ্যবোৰ সিদ্ধ হোৱা দেখি বিশ্বাস মানিলে।

¹⁴চমৰীয়া বাসীয়ে এনেদৰে ঈশ্বৰৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰা শুনি যিৰুচলেমত থকা পাঁচনিসকলে পিতৰ আৰু যোহনক তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে। ¹⁵পিতৰ আৰু যোহনে সেই ঠালৈ আহি তাত থকা লোকসকলে যেন পবিত্ৰ আত্মা পায়, তাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ¹⁶কিয়নো তেতিয়ালৈকে তেওঁলোকৰ ওপৰত পবিত্ৰ আত্মা অহা নাছিল; কেৱল তেওঁলোকক প্ৰভু যীচুৰ নামত বাপ্তিস্মহে দিয়া হৈছিল। ¹⁷পাছত পাঁচনিসকলে লোকসমূহৰ ওপৰত হাত থলে আৰু তেওঁলোকে তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা পালে।

¹⁸চিমোনে যেতিয়া দেখিলে যে পাঁচনিসকলে হাত দিয়াত পবিত্ৰ আত্মা দান কৰা হৈছে, তেতিয়া তেওঁ পাঁচনিসকলক ধন যাচি কলে, ¹⁹"এই ক্ষমতা মোকো দিয়ক, ময়ো যেন যিজনৰ ওপৰতে হাত ৰাখো, তেওঁ যেন পবিত্ৰ আত্মা পায়।"

²⁰কিন্তু পিতৰে চিমোনক ক'লে, "তুমি আৰু তোমাৰ ধন ধ্বংস হওঁক; কিয়নো তুমি ভাবিলা ঈশ্বৰৰ দান ধনেৰে কিনিব পৰা যায়। ²¹আমাৰ এই কামত তোমাৰ কোনো ভাগ বা অংশ নাই, যিহেতু ঈশ্বৰৰ আগত তোমাৰ হৃদয় শুদ্ধ নহয়। ²²তুমি এই দুষ্টতাৰ পৰা মন-পালটোৱা আৰু প্ৰভুৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰা; হয়তো তোমাৰ মনৰ এই মন্দ চিন্তা তেওঁ ক্ষমাও কৰিব পাৰে। ²³কিয়নো মই দেখিছোঁ, তোমাৰ মন তিতা পিত্তৰ নিচিনা আৰু তুমি পাপৰ বন্ধনত আছা"।

²⁴তেতিয়া চিমোনে উত্তৰ দিলে, "আপোনালোকে যি কৈছে, তাৰ কোনো কথাই মোৰ জীৱনত যেন নঘটে, এই কাৰণে আপোনালোকেই মোৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰক।"

²⁵এইদৰে পিতৰ আৰু যোহনে প্ৰভুৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দি বাক্য প্ৰচাৰ কৰি যিৰুচালেমলৈ উলটি আহিল; বাটত তেওঁলোকে চমৰীয়া সকলৰ বিভিন্ন গাৱঁত শুভবাবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলে।

²⁶পাছত ঈশ্বৰৰ এজন দূতে ফিলিপক কলে, "উঠা, দক্ষিণ ফাললৈ যি পথ যিৰুচালেমৰ পৰা গাজালৈ নামি গৈছে, সেই পথেদি নামি যোৱা" (এই পথটো মৰুভূমিৰ মাজত আছিল)। ²⁷তেতিয়া ফিলিপে প্ৰস্তুত হৈ সেই বাটেদি গ'ল। বাটত ইথিওপিয়া দেশৰ এজন মানুহক লগ পালে; তেওঁ ইথিওপিয়াৰ ৰাণী কান্দাকীৰ সকলো ধন-সম্পদ চোৱা-চিতা কৰা নপুংসক ৰাজ কৰ্মচাৰী আছিল। ঈশ্বৰৰ ভজনা কৰিবলৈ তেওঁ যিৰুচালেমলৈ আহিছিল। ²⁸তেওঁ নিজৰ ৰথত বহি উভটি গৈ থাকোতে যিচয়া ভাববাদীৰ পুস্তক পঢ়ি গৈছিল। ²⁹এনে সময়তে আত্মাই ফিলিপক কলে, "তুমি কাষলৈ গৈ সেই ৰথৰ লগে লগে যোৱা"। ³⁰তেতিয়া ফিলিপে ওচৰলৈ লৰি গৈ, তেওঁ যিচয়া ভাববাদীৰ পুস্তক পঢ়া শুনি সুধিলে, "আপুনি যি পঢ়িছে, সেই বিষয়ৰ অৰ্থ জানো বুজি পাইছে"? ³¹তেওঁ ক'লে-"কোনোবাই মোক বুজাই নিদিলে, মই কেনেকৈ বুজি পাম?" তাতে তেওঁ ফিলিপক ৰথত উঠি তেওঁৰ সৈতে বহিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে।

³²শাস্ত্ৰৰ যি অংশটো তেওঁ পঢ়িছিল, সেয়া এই-

"মাৰিবলৈ নিয়া মেৰ পোৱালিৰ নিচিনাকৈ তেওঁক আনিলে আৰু নোম কটীয়াৰ আগত ভেড়া পোৱালী নিজম হৈ থকাৰদৰে তেওঁ নিজৰ মুখ নেমেলিলে।

³³তেওঁ অপমানিত হোৱা কালত, ন্যায় বিচাৰ কৰা নহ'ল,

তেওঁৰ বংশৰ কথা কোনে কব? কিয়নো পৃথিবীৰ পৰা তেওঁৰ জীৱন লৈ যোৱা হ'ল"।

³⁴এই কথা পঢ়ি নপুংসকে ফিলিপক সুধিলে, "মিনতি কৰিছোঁ, ভাববাদীয়ে কাৰ বিষয়ে এই কথা কৈছে? নিজৰ বিষয়ে নে অন্য কাৰোবাৰ বিষয়ে কৈছে?" ³⁵তেতিয়া ফিলিপে মাত লগাই যিচয়া পুস্তকৰ এই শাস্ত্ৰাংশৰ পৰা আৰম্ভ কৰি তেওঁৰ আগত যীচুৰ শুভবাবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলে।

³⁶এইদৰে বাটত যাওঁতে যাওঁতে এডোখৰ জলাশয়ৰ ওচৰ পোৱাত নপুংসকে কলে, "চাওঁক, ইয়াতে পানী আছে; গতিকে বাপ্তিস্ম লোৱাত এতিয়া মোৰ কি বাধা আছে?" ³⁷ফিলিপে কলে, "যদি সমস্ত মনেৰে বিশ্বাস কৰিছা, তেন্তে বাধা নাই।" তেতিয়া বিষয়াজনে কলে, "যীচু খ্ৰীষ্ট ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ, ইয়াক মই বিশ্বাস কৰিছোঁ।" ³⁸তাতে বিষয়াজনে ৰথ ৰাখিবলৈ আজ্ঞা কৰিলে। ফিলিপ আৰু নপুংসক বিষয়াজন পানীত নামিল; ফিলিপে তেওঁক বাপ্তিস্ম দিলে। ³⁹যেতিয়া তেওঁলোক পানীৰ পৰা উঠিল, প্ৰভুৰ আত্মাই ফিলিপক কাঢ়ি লৈ গল; তাতে নপুংসকে তেওঁক পুনৰ

দেখা নাপালে। তেওঁ আনন্দ মনেৰে নিজ বাটে গুছি গ'ল। ⁴⁰কিন্তু ফিলিপ পুনৰ আচন্দোদ নগৰত উপস্থিত হ'ল আৰু সেই অঞ্চলৰ সকলো নগৰে নগৰে গৈ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰি চীজাৰিয়া পালে।

চমৰীয়াত ফিলিপৰ প্ৰচাৰ 9

চৌলৰ মন-পালটন আৰু শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ

¹সেই সময়ত চৌলে প্ৰভুৰ শিষ্য সকলক ভয় দেখুওৱাৰ লগতে বধ কৰাৰ ভাবুকিও দিবলৈ ধৰিলে। তেওঁ যিৰূচালেমত মহা-পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ গ'ল, ²আৰু দম্বেচক নগৰত থকা নাম-ঘৰৰ সমাজলৈ লিখা অনুমতি পত্ৰ ললে যাতে তেওঁ সেই পথৰ যি কোনো পুৰুষ বা মহিলাক পালেই তেওঁলোকক যেন ধৰি বান্ধি যিৰূচালেমলৈ আনিব পাৰে। ³এই উদ্দেশ্যেৰে যাত্ৰা কৰি দম্বেচক নগৰৰ ওচৰ পাওঁতে অকস্মাতে আকাশৰ পৰা পোহৰ ওলাই তেওঁৰ চাৰিওফালে প্ৰকাশিত হ'ল; ⁴তেওঁ তৎক্ষণাত মাটিত পৰিল আৰু এক আকাশ-বাণী শুনিবলৈ পালে, বোলে, "হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় তাড়না কৰিছা?"

⁵চৌলে উত্তৰ দি কলে-"হে প্ৰভু, আপুনি কোন?" তেতিয়া প্ৰভুৱে কলে, "যি জনক তুমি তাড়না কৰি আছা, মই সেই যীচু; ⁶কিন্তু উঠা, নগৰত সোমোৱা, তাতে তুমি কি কৰিব লাগিব, সেই বিষয়ে তোমাক কোৱা হ'ব।" ⁷তেওঁৰ লগত যোৱা মানুহবোৰে তাত কোনো ব্যক্তিক দেখা নাপালে কিন্তু সেই আকাশ-বাণী শনি অবাৰ হৈ থাকিল।

⁸পাছত চৌলে মাটিৰ পৰা উঠি চকু মেলি একো নেদেখিলে। তেতিয়া আন লোকে তেওঁক হাতত ধৰি দম্বেচকলৈ আনিলে। ⁹তাতে তেওঁ তিন দিনলৈকে দৃষ্টিহীন হৈ থাকিল আৰু ভোজন-পানো নকৰিলে।

¹⁰সেই সময়ত দম্বেচকত থকা অননিয় নামেৰে এজন শিষ্যক প্ৰভুৱে দৰ্শন দি কলে, "হে অননিয়া।" তেওঁ ক'লে, "হে প্ৰভু, চাওঁক, মই আছো।"

¹¹তেতিয়া প্ৰভুৱে তেওঁক কলে, "তুমি উঠি পোন নামৰ আলিবাটেৰে গৈ যিহুদাৰ ঘৰত তাৰ্চ নগৰৰ চৌল নামৰ ব্যক্তিজনৰ খবৰ লোৱাগৈ; তাতে তুমি দেখিবা, তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰি আছে।" ¹²তেতিয়া চৌলে দৃষ্টি পাবৰ কাৰণে অননিয় নামেৰে এজন মানুহ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ গাত হাত দিয়া, এনে দৰ্শনত দেখা পালে।

¹³কিন্তু অননিয়ই উত্তৰ দিলে, "হে প্ৰভু, সেই মানুহে যিৰূচালেমত আপোনাৰ লোক সকলৰ কিমান অপকাৰ কৰিলে, সেই বিষয়ে মই অনেকৰ পৰা শুনিলোঁ। ¹⁴আৰু ইয়াতো আপোনাৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰা লোক সকলক বান্ধিবলৈ তেওঁ প্ৰধান পুৰোহিত সকলৰ পৰা ক্ষমতা লৈ আহিছে।" ¹⁵কিন্তু প্ৰভুৱে তেওঁক কলে, "তুমি যোৱা, কিয়নো অনা-ইহুদী আৰু ৰজা সকলৰ লগতে ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ আগত মোৰ নাম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, সেইজন মোৰ মনোনীত পাত্ৰ। ¹⁶কিয়নো তেওঁ মোৰ নামৰ কাৰণে কিমান দুখভোগ কৰিব লাগিব, ইয়াকে মই তেওঁক দেখুৱাম।"

¹⁷তেতিয়াই অননিয় গ'ল আৰু সেই ঘৰত সোমাই চৌলক বিচাৰি উলিয়ালে। তাৰ পাছত তেওঁ চৌলৰ গাত হাত দি কলে, "হে ভাই চৌল, আপুনি যেন দৃষ্টি পায় আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হয়, এই কাৰণে আপুনি অহা বাটত যিজন প্ৰভু যীচুৱে আপোনাক দেখা দিলে, তেৱেঁই মোক আপোনাৰ ওচৰলৈ পঠালে।" ¹⁸তেতিয়াই তেওঁৰ চকুৰ পৰা মাছৰ বাকলিৰ নিচিনা এচটা ওলাই আহিল আৰু পুনৰায় দৃষ্টি পালে; তাৰ পাছত তেওঁ উঠি বাস্তাইজিত হ'ল। ¹⁹ইয়াৰ পাছত তেওঁ খোৱা-বোৱা কৰি বলৱান হ'ল। এনেদৰে কিছু দিন তেওঁ শিষ্য সকলৰ সৈতে দম্বেচকতে থাকিল।

²⁰আৰু যীচু যে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়, এই কথা নাম-ঘৰবোৰত তেওঁ ঘোষণা কৰিবলৈ ধৰিলে। ²¹তাতে সকলোৱে শনি বিস্ময় মানি কলে, "বোলে, যিজন যিৰূচালেমত এই নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰা সকলক লগ-ভগ কৰিছিল আৰু এতিয়াও তেনে লোকক বান্ধি প্ৰধান পুৰোহিতৰ আগলৈ নিবৰ আশয়েৰে এই ঠাইলৈকো আহিছে, সেই জন এৱেই নহয় নে?" ²²কিন্তু চৌলে অধিক শক্তিমান হৈ, এই যীচুৱেই যে খ্ৰীষ্ট হয়, ইয়াৰ প্ৰমাণ দি দম্বেচকত থকা ইহুদী সকলক নিৰুত্তৰ কৰিলে।

²³এনেদৰে বহু দিনৰ পিচত ইহুদী সকলে তেওঁক বধ কৰিবলৈ চক্ৰান্ত কৰিলে। ²⁴আৰু তেওঁলোকে তেওঁক বধ কৰিবলৈ দিনে-ৰাতিয়ে দুৱাৰ বোৰত খাপ দি থাকিল; কিন্তু চৌলে তেওঁলোকৰ চক্ৰান্ত বুজি পালে। ²⁵তাৰ পাছত তেওঁৰ শিষ্য সকলে ৰাতিতেই তেওঁক পাচিত ভৰাই, গড়েদি নমাই দিলে।

²⁶পাছত চৌলে যিৰূচালেমলৈ গৈ শিষ্য সকলৰ লগ লবলৈ চেষ্টা কৰাত, সকলোৱে তেওঁলৈ ভয় কৰিলে, আৰু তেওঁ যে শিষ্য হয়, ইয়াকো বিশ্বাস নকৰিলে। ²⁷কিন্তু বাৰ্ণবাই তেওঁক পাঁচনিসকলৰ আগলৈ আনিলে। ইয়াৰ পাছত দম্বেচকৰ পথত কেনেকৈ চৌলে প্ৰভুক দেখা পাইছিল, আৰু প্ৰভুৱে তেওঁৰ আগত কি কথা কৈছিল, আৰু তেওঁ কেনেকৈ দম্বেচকত যীচুৰ নামত সাহসেৰে প্ৰচাৰ কৰিছিল, সেই সকলো কথা তেওঁলোকৰ আগত বৰ্ণনা কৰিলে।

²⁸তৌলে তেওঁলোকৰ লগত যিক্ৰচালেমত অহা যোৱা কৰি প্ৰভু যীচুৰ নামেৰে সাহসেৰে প্ৰচাৰ কৰিলে। ²⁹তাতে তেওঁ গ্ৰীক-ভাষী ইহুদী সকলৰ সৈতে কথাপকথন আৰু বাদ-বিবাদ কৰিলে, কিন্তু তেওঁলোকে তেওঁক বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। ³⁰ভাই সকলে এই বিষয়ে জানিবলৈ পোৱাত তেওঁক চীজাৰিয়ালৈ নি তাৰ নগৰলৈ পঠাই দিলে।

পিতৰৰ দুটা আচৰিত কাৰ্য

³¹সেই সময়ত গোটেই যিহুদিয়া, গালীল, আৰু চমৰীয়া দেশৰ মণ্ডলীসমূহ শান্তিত আছিল; বিশ্বাসী সকল সংখ্যাত বৃদ্ধি হৈ প্ৰভুৰ ভক্তিত আৰু পবিত্ৰ আত্মাই দিয়া উদগণিত জীৱন-যাপন কৰিছিল। ³²তাৰ পাছত পিতৰে ঠায়ে ঠায়ে ফুৰি লুদ্দা নগৰৰ নিবাসী পবিত্ৰ লোক সকলৰ ওচৰ পালেগৈ।

³³সেই ঠাইতে পক্ষাঘাত ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ আঠ বছৰ শয্যাত পৰি থকা ঐনিয়া নামেৰে এজন মানুহক দেখিলে। ³⁴পিতৰে তেওঁক কলে, "হে ঐনিয়া, যীচু খ্ৰীষ্টই আপোনাক সুস্থ কৰিছে; আপুনি উঠি আপোনাৰ শয্যা চপাই লওঁক;" তাতে তেওঁ তেতিয়াই উঠি থিয় হ'ল। ³⁵পাছত লুদ্দা আৰু চাৰোণ-নিবাসী সকলেও প্ৰভুলৈ মন-পালটালে।

³⁶আৰু যাক ভাষাত দৰ্কা অৰ্থাৎ হৰিণী বুলি মাতে, দান দিয়া আৰু সৎকৰ্মেৰে পূৰ্ণ হৈ থকা টাবিথা নামৰ শিষ্য এজনী যাকোত আছিল। ³⁷সেই সময়ত তেওঁ নৰিয়াত পৰি মৃত্যু হোৱাত, লোক সকলে তেওঁক ধুৱাই ওপৰ কোঁঠালিত শুৱাই থলে।

³⁸তাতে লুদ্দা নগৰ যাকোৰ ওচৰ হোৱাত, আৰু পিতৰো তাতে আছে বুলি শুনি, শিষ্য সকলে তেওঁৰ ওচৰলৈ দুজন মানুহ পঠিয়াই মিনতি কৰালে, বোলে, "পলম নকৰি আমাৰ ইয়ালৈ আহক।" ³⁹তেতিয়া পিতৰ উঠি তেওঁলোকৰ লগত গৈ তাত উপস্থিত হোৱাত, লোক সকলে তেওঁক ওপৰ কোঁঠালিলৈ নিলে আৰু বিধবা সকলে তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ কান্দি কান্দি, দৰ্কাই তেওঁলোকৰ লগত থাকোতে প্ৰস্তুত কৰা চোলা আদি কাপোৰ দেখুৱাবলৈ ধৰিলে।

⁴⁰কিন্তু পিতৰে তেওঁলোক আটাইকে বাহিৰলৈ যাব দি আঁঠুকাটি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; পাছত মৃতদেহৰ ফাললৈ ঘূৰি চাই কলে, "হে টাবিথা উঠা।" তেতিয়া তেওঁ চকু মেলি পিতৰক দেখি বহিল। ⁴¹তাতে তেওঁ টাবিথাক হাতত ধৰি তুলিলে; পাছত পবিত্ৰ লোক আৰু বিধবা সকলক মাতি, তেওঁলোকৰ আগত তেওঁক জীৱিত দেখুৱালে। ⁴²এই কথা যাকোৰ সকলো ঠাইতে জনাজাত হৈ যোৱাত, অনেক মানুহে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিলে। ⁴³তাৰ পাছত পিতৰে যাকোত, চিমোন নামেৰে এজন মুচিয়াৰৰ ঘৰত বহু দিন থাকিল।

৯ অধ্যায়। 10

পৰজাতি সকলক মণ্ডলীত ভুক্ত কৰা

¹চীজাৰিয়া নগৰত ইটালীয়া নামৰ সৈন্যদলৰ কৰ্ণীলিয় নামেৰে এজন এশৰ সেনাপতি আছিল। ²তেওঁ এজন ভক্ত লোক আছিল, তেওঁৰ ঘৰৰ সকলোৱে ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখিছিল। তেওঁ আন লোক লোকক দান কৰিছিল আৰু সদায় ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল।

³এদিন আবেলি প্ৰায় তিনি মান বজাত, দৰ্শনত "হে কৰ্ণীলিয়!" বুলি তেওঁক মাতা ঈশ্বৰৰ এজন দূতক স্পষ্টকৈ দেখিলে। ⁴তেতিয়া কৰ্ণীলিয়ই দূতলৈ তথা লাগি চাই ভয় খাই কলে, "কি কয় প্ৰভু?" দূতে তেওঁক কলে, "তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু দান সোৱৰণীয় ৰূপে ঈশ্বৰৰ আগত গ্ৰহণীয় হ'ল।" ⁵এতিয়া যাকোত মানুহ পঠিয়াই চিমোন, যাৰ প্ৰখ্যাত নাম পিতৰ, তেওঁক মাতি পঠোৱা, ⁶তেওঁ সাগৰৰ তীৰত নিবাস কৰা চিমোন নামৰ চমাৰৰ ঘৰত আলহী হৈ আছে।"

⁷এনেদৰে কৰ্ণীলিয়ক কৈ স্বৰ্গদূত গুচি গ'ল, তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ দুজন লগুৱা আৰু আলপৈচান ধৰাসকলৰ মাজৰ ভক্ত সৈন্য এজনক মাতি আনি, ⁸তেওঁলোকক সকলো কথা তেওঁ বুজাই কলে, আৰু যাকোতলৈ পঠাই দিলে।

⁹পাছদিনা বাৰমান বজাত তেওঁলোকে নগৰৰ ওচৰ পালে, সেই সময়ত পিতৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ বাবে ঘৰৰ ওপৰলৈ উঠিছিল। ¹⁰তেতিয়া তেওঁৰ ভোক লগাত খাবলৈ ইচ্ছা কৰিলে, কিন্তু লোক সকলে আহাৰ যুগুত কৰি থাকোতে তেওঁ মুৰ্ছিত হৈ পৰিল; ¹¹আৰু আকাশ খন মুকলি হৈ, চাৰি চুকত ধৰি পৃথিবীলৈ নমাই দিয়া ডাঙৰ কাপোৰৰ নিচিনা কোনো এটা পাত্ৰ নমা দেখিলে। ¹²তাত সকলো বিধৰ চাৰিঠেঙীয়া জন্তু, উৰগ আৰু আকাশৰ চৰাইবোৰ আছিল।

¹³তেতিয়া তেওঁলৈ এনে বাণী হ'ল বোলে: "উঠা, মাৰি খোৱা।" ¹⁴কিন্তু পিতৰে কলে, "হে প্ৰভু, এনে নহওক; কিয়নো মই কোনোধৰণৰ বৰ্জিত আৰু অশুচি বস্তু কেতিয়াও খোৱা নাই।" ¹⁵দ্বিতীয়বাৰ তেওঁলৈ এই বাণী হ'ল: "ঈশ্বৰে যিহকে শুচি কৰিলে, তাক তুমি বৰ্জিত নুবুলিবা।"

¹⁶এইদৰে তিনি বাৰ ঘটিল আৰু সেই পাত্ৰ তেতিয়াই আকাশৰ ওপৰলৈ তুলি নিয়া হ'ল।

17তেতিয়া পিতৰে যি দৰ্শন দেখিলে; সেই দৰ্শনৰ অৰ্থ কি হ'ব পাৰে ইয়াকে চিন্তা কৰি থাকোতেই, কৰ্ণীলিয়ই পঠোৱা মানুহ কেইজনে সুধি সুধি চিমনৰ ঘৰলৈ আহি দুৱাৰ মুখত থিয় হ'ল, 18আৰু মাত লগাই সুধিলে, "বোলে সেই চিমন ইয়াত থাকে নে যিজনৰ প্ৰখ্যাত নাম পিতৰ?"

19তেতিয়া পিতৰে সেই দৰ্শনৰ কথা ভাবি থাকোতেই, আত্মাই (পবিত্ৰ আত্মাই) তেওঁক কলে, "চোৱা, তিনি জন মানুহে তোমাক বিচাৰিছে।

20তুমি উঠা আৰু নামি যোৱা। তেওঁলোকে সৈতে সংশয় নকৰি যোৱা; কিয়নো মইহে তেওঁলোকক পঠালোঁ।" 21তেতিয়া পিতৰে নামি গৈ সেই মানুহ কেইজনক কলে, "তোমালোকে যিজনক বিচাৰিছা, সেইজন ময়েই। তোমালোকে কি কাৰণত আহিলা?"

22তেওঁলোকে কলে, "কৰ্ণীলিয় নামেৰে ধাৰ্মিক আৰু ঈশ্বৰক উপাসনা কৰা আৰু গোটেই ইহুদী জাতিৰ আগত সুখ্যাতি পোৱা এনে এজন এশৰ সেনাপতিয়ে আপোনাক তেওঁৰ ঘৰলৈ মতাই নি, আপোনাৰ পৰা কথা শুনিবলৈ স্বৰ্গদূতৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ আদেশ পাইছে।" 23তেতিয়া পিতৰে তেওঁলোকক ৰাতিটো তেওঁৰ তাতে থকাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিলে।

পাছদিনা তেওঁ যাহোত থকা ভাই সকলৰ মাজৰ কেইজনমানক লগত লৈ তেওঁলোকৰ সৈতে যাত্ৰা কৰিলে।

24তাৰ পাছদিনা তেওঁলোকে চীজাৰিয়ালৈ আহিলা। কৰ্ণীলিয়ই নিজৰ জ্ঞাতি আৰু আত্মীয় বন্ধু সকলক গোট খুৱাই তেওঁলোকলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল।

25পিতৰ ঘৰত সোমোওঁতে কৰ্ণীলিয়ই দেখা কৰি তেওঁক সন্মান জনাবলৈ চৰণত পৰি প্ৰণাম কৰিলে। 26কিন্তু পিতৰে তেওঁক তুলি ধৰি কলে, "উঠা; ময়ো মানুহহে।"

27তাৰ পাছত যেতিয়া পিতৰে তেৱেঁ সৈতে কথা কৈ কৈ ঘৰত সোমাল, বহু মানুহ গোট খাই থকা দেখি, 28তেওঁলোকক কলে, "অন্য জাতিৰ কোনো মানুহৰ লগ লোৱা নাইবা তেওঁৰ তালৈ যোৱা যে ইহুদী মানুহৰ বাবে নিষেধ, ইয়াক আপোনালোকে জানে। কিন্তু কোনো মানুহক বৰ্জিত বা অশুচি নুবুলিবলৈ ঈশ্বৰে মোক দেখুৱালে। 29এই হেতুকে মোক মাতোতে কোনো আপত্তি নকৰাকৈ মই আহিলো। গতিকে এতিয়া সুধিছোঁ, কিয়নো আপোনালোকে মোক মাতিলা।"

30তেতিয়া কৰ্ণীলিয়ই কলে, "আজি চাৰি দিন হ'ল ঠিক এই সময়ত অৰ্থাৎ আবেলি তিনি মান বজাত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলো; তেতিয়া চাওঁক, উজ্জ্বল বস্ত্ৰ পিন্ধা এজন মানুহ মোৰ আগত থিয় হ'ল। 31তেওঁ কলে, 'হে কৰ্ণীলিয়, তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা গ'ল আৰু তুমি দুখীয়াক দিয়া দান ঈশ্বৰৰ আগত সোঁৱৰণ কৰা হ'ল। 32এতেকে যাহোতলৈ মানুহ পঠিয়াই, সাগৰৰ দাঁতিত চিমন নামেৰে এজন চমাৰৰ ঘৰত আলহী হৈ থকা চিমন, যাৰ প্ৰখ্যাত নাম পিতৰ, তেওঁক মাতি আনা গৈ। 33এই হেতুকে মই তেতিয়াই আপোনাৰ তালৈ মানুহ পঠালোঁ। আপুনি যে এতিয়া আহি পালে, ভাল কৰিলে। এতেকে প্ৰভুৱে যি আজ্ঞা আপোনাক দিলে, সেই সকলো বিষয় শুনিবলৈ আমি সকলোৱে এতিয়া ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে উপস্থিত আছোঁ।"

34তেতিয়া পিতৰে মাত দিলে আৰু কলে,

"ইয়াকে মই নিশ্চয়কৈ উপলব্ধি কৰিছোঁ যে, ঈশ্বৰ কাৰো পক্ষপাতি নহয়। 35বৰং সকলো জাতিৰ মাজত যি জনে তেওঁলৈ ভয় ৰাখি ধাৰ্মিক আচৰণ কৰে, সেইজন তেওঁৰ গ্ৰহণযোগ্য হয়।

36যি জন সকলোৰে প্ৰভু, সেই যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মিলনৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰোঁতে, ঈশ্বৰে যি বাক্য ইস্ৰায়েলৰ লোক সকললৈ পঠালে, 37আৰু যোহনে বাপ্তিস্মৰ কথা ঘোষণা কৰাৰ পাছত, গালীলৰ পৰা আৰম্ভ হৈ গোটেই যিহুদিয়ালৈকে বিয়পি গ'ল, সেই বাক্য আপোনালোকে নিজেও বুজি আছে।

পিতৰৰ বক্তৃতা আৰু তাৰ ফল

38সেয়ে এই যে, যেনেকৈ ঈশ্বৰে নাচৰতীয়া যীচুক পবিত্ৰ আত্মা আৰু মহিমাৰে অভিষেক কৰিলে; তেনেকৈ তেওঁ বিভিন্ন ঠাইত সং কৰ্ম কৰি, চয়তানৰ পৰা দুখ পোৱা সকলক সুস্থ কৰিছিল; কাৰণ ঈশ্বৰ তেওঁৰ সহায় আছিল।

39আৰু ইহুদী সকলৰ গাৱেঁ-ভুয়ে গৈ আৰু যিৰুচালেমতো তেওঁ যি যি কৰ্ম কৰিছিল, সেই সকলো কৰ্মৰ সাক্ষী আমি আছোঁ। এই যীচুকেই তেওঁলোকে কাঠত আৰি বধ কৰিলে। 40কিন্তু এইজনকে প্ৰকাশিত কৰিবলৈ ঈশ্বৰে তেওঁক তৃতীয় দিনা তুলিলে, 41আটাই মানুহৰ আগত নহয়, কিন্তু তেওঁ মৃত বিলাকৰ মাজৰ পৰা উঠাৰ পিছত তেৱেঁ সৈতে ভোজন-পান কৰা ঈশ্বৰৰ মনোনীত সাক্ষী যি আমি, আমাৰ আগতহে প্ৰকাশিত হবলৈ দিলে।

42জীৱিত আৰু মৰা দুয়োৰো বিচাৰকৰ্তা হবলৈ ঈশ্বৰে যিজনক নিযুক্ত কৰিলে, তেৱেঁই সেই জনা, এই কথা সকলো লোকৰ আগত ঘোষণা কৰিবলৈ আৰু সাক্ষ্য দিবলৈ তেওঁ আমাক আজ্ঞা দিলে। 43তেওঁৰ পক্ষে সকলো ভাববাদীয়েও সাক্ষ্য দিয়ে যাতে তেওঁত বিশ্বাস কৰা সকলোৱে তেওঁৰ নামেৰে পাপ-মোচন পায়।

⁴⁴পিতৰে এই কথা কৈ থাকোতেই, শুনি থকা সকলোৰে ওপৰত পবিত্ৰ আত্মা আহিলা। ⁴⁵তাতে পিতৰৰ লগত অহা চুল্লং হোৱা বিশ্বাসী সকলে অনা-ইহুদী সকলৰ ওপৰতো পবিত্ৰ আত্মা বাকি দিয়া দেখি বিস্ময় মানিলে।

⁴⁶কাৰণ সেই অনা-ইহুদী সকলে নানা ভাষাৰে কথা কৈ ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰা তেওঁলোকে শুনিবলৈ পালে। তেতিয়া পিতৰে উত্তৰ দি কলে, ⁴⁷"আমাৰ নিচিনাকৈ পবিত্ৰ আত্মা পোৱা এওঁলোক বাপ্তাইজিত নহবলৈ কোনোবাই জলক বাধা দিব পাৰে নে?" ⁴⁸তেতিয়া তেওঁ যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে তেওঁলোকক বাপ্তাইজিত হবলৈ আজ্ঞা দিলে। পাছত সেই ঠাইতে তেওঁলোকক কিছুদিন থাকিবলৈ তেওঁ মিনতি কৰিলে।

১০ অধ্যায় 11

¹পাছত পাঁচনিসকল আৰু যিহুদিয়াত থকা ভাই সকলে শুনিবলৈ পালে যে, অনা-ইহুদী লোকেও ঈশ্বৰৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰিলে। ²পাছত যেতিয়া পিতৰ যিক্ৰচালেমলৈ আহিল, তেতিয়া চুল্লং হোৱা মানুহবোৰে তেওঁক নিন্দা কৰিলে; ³তেওঁলোকে কলে, "তুমি চুল্লং নোহোৱা মানুহবোৰৰ লগত সহযোগ কৰি, সিহঁতৰ সৈতে খোৱা-বোৱা কৰিলা!"

⁴কিন্তু পিতৰে এই কথা বিতং ভাৱে বৰ্ণনা কৰি তেওঁলোকক কলে, ⁵"মই যাকো নগৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকোতেই মুচ্ছা গ'লো আৰু দৰ্শনত চাৰি চুকত ধৰি স্বৰ্গৰ পৰা নমোৱা ডাঙৰ কাপোৰৰ নিচিনা কোনো এটা পাত্ৰ মোৰ ওচৰলৈ নামি অহা দেখিলোঁ; ⁶তেতিয়া তালৈ মন কৰি একেখৰে চাই থাকোতে তাত পৃথিবীৰ চাৰি-ঠেঙীয়া জন্তু আৰু বনৰীয়া জন্তু, উৰণ আৰু আকাশৰ চৰাই এই সকলোকে দেখিলোঁ।"

⁷আৰু তেতিয়া "হে পিতৰ, উঠি মাৰি খোৱা!" এই বুলি মোলৈ কোৱা এটা বাণীও শুনিিলোঁ। ⁸মই কলোঁ, "হে প্ৰভু, এনে নহওক: কিয়নো কোনো বৰ্জিত বা অশুচি বস্তু মোৰ মুখত কেতিয়াও দিয়া নাই.", ⁹কিন্তু পুনৰ আকাশৰ পৰা নে স্বৰ্গৰ পৰা উত্তৰ আহিল, "ঈশ্বৰে যিহকে শুচি কৰিলে, সেইবোৰ তুমি বৰ্জিত নুবুলিবা।" ¹⁰এইদৰে তিনিবাৰ ঘটৰ পাছত সেই সকলোবোৰ আকৌ স্বৰ্গলৈ তুলি নিয়া হ'ল।

¹¹আৰু চোৱা, তেতিয়াই চীজাৰিয়াৰ পৰা মোৰ ওচৰলৈ পঠোৱা তিনিজন মানুহ, মই যি ঘৰত আছিলো, তাত উপস্থিত হ'ল। ¹²তাতে একো সংশয় নকৰাকৈ তেওঁলোকৰ লগত যাবলৈ আত্মাই মোক আজ্ঞা দিলে। পাছত এই ছয়জন ভায়ে মোৰ লগত গ'ল আৰু আমি সেই মানুহৰ ঘৰত গৈ সোমালো। ¹³তাতে তেওঁ আমাক কলে, কেনেকৈ এজন দুতে তেওঁৰ ঘৰত থিয় হৈ কৈছিল যে, "যাকোলে মানুহ পঠাই, যাৰ প্ৰখ্যাতি নাম পিতৰ, সেই চিমনক মাতি পঠোৱা।" ¹⁴তাতে তুমি আৰু তোমাৰ ঘৰৰ সকলোৱে যাৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ পাবা, সেই কথা তেওঁ তোমাক কবা।"

¹⁵পাছে মই কথা কবলৈ ধৰোতেই, পূৰ্বতে আমাৰ ওপৰত যেনেকৈ পবিত্ৰ আত্মা নামিছিল, তেনেকৈ তেওঁলোকৰ ওপৰতো নামিল। ¹⁶"যোহনে হলে পানীতহে বাপ্তিস্ম দিলে কিন্তু তোমালোকক হ'লে পবিত্ৰ আত্মাত বাপ্তিস্ম দিয়া হ'ব", প্ৰভুৱে কোৱা এই কথা মোৰ মনত পৰিল।

¹⁷এতেকে আমি প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰাৰ বাবে ঈশ্বৰে যি দান আমাক দিলে সেই একে দান তেওঁলোককো দিলে, গতিকে ঈশ্বৰক প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ মই নো কোন? " ¹⁸এই কথা শুনি তেওঁলোকে কোনো সহঁৰি নিদি বৰং ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি কলে, " তেনেহলে, ঈশ্বৰে অনা-ইহুদী লোককো জীৱনৰ অৰ্থে মন-পালটন দান কৰিলে।"

¹⁹ইতিপূৰ্বে যিবোৰ মানুহে স্তিফানৰ মৃত্যুৰ ক্ষেত্ৰত হোৱা বেজাৰৰ কাৰণে গোট গোট হৈ আছিল, তেওঁলোকে ফৈনীকিয়া, কুপ্ৰ, আৰু আন্তিয়খিয়ালৈকে ফুৰি, ইহুদী লোকৰ বাহিৰে আন কাৰো আগত ঈশ্বৰৰ বাক্য প্ৰচাৰ নকৰিলে। ²⁰কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজৰ কুপ্ৰ আৰু কুৰীণীৰ কিছুমান আন্তিয়খিয়ালৈ আহি গ্ৰীক সকলৰ আগত প্ৰভু যীচুৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলে। ²¹আৰু প্ৰভুৰ হাত তেওঁলোকৰ সহকাৰী হ'ল, তাতে বহুসংখ্যক লোকে বিশ্বাস কৰি প্ৰভুলৈ আহিলা।

²²পাছত তেওঁলোকৰ সবিশেষ বাৰ্তা যিক্ৰচালেমত থকা মণ্ডলীৰ কাণত যেতিয়া পৰিল, তেতিয়া মণ্ডলীয়ে বাৰ্ণক্সাক আন্তিয়খিয়ালৈ পঠিয়াই দিলে। ²³তেওঁ তাত উপস্থিত হৈ, ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ দেখি আনন্দিত হ'ল; আৰু হৃদয়ৰ আগ্ৰহেৰে প্ৰভুত আসক্ত হৈ থাকিবলৈ সকলোকে উদগালে। ²⁴কিয়নো তেওঁ সাধু মানুহ আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে বিশ্বাসত পৰিপূৰ্ণ আছিল, তাতে মানুহৰ এটা ডাঙৰ দলে প্ৰভুত যোগ দিলে।

²⁵পাছত বাৰ্ণক্সাই চৌলক বিচাৰিবলৈ তাৰ নগৰলৈ গ'ল। ²⁶আৰু তেওঁক পাই আন্তিয়খিয়ালৈ লৈ আহিলা। তাতে তেওঁলোকে গোটেই বছৰ মণ্ডলীত গোট খোৱা বহু লোকক উপদেশ দিলে। এই আন্তিয়খিয়া নগৰতেই শিষ্য সকলক প্ৰথমে খ্ৰীষ্টিয়ান বুলি মতা হ'ল।

²⁷সেই সময়ত কিছুমান ভাববাদী যিক্ৰচালেমৰ পৰা আন্তিয়খিয়ালৈ আহিলা। ²⁸আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ আগাব নামেৰে এজনে উঠি, আত্মাৰ দ্বাৰাই চালিত হৈ জনালে যে, গোটেই পৃথিবীত বৰ আকাল হ'ব আৰু ক্লৌদিয়ৰ দিনত সেয়ে ঘটিব।

²⁹তাতে শিষ্য সকলৰ প্ৰতিজনে শক্তি অনুসাৰে, যিহুদিয়াত নিবাস কৰা ভাই সকলৰ উপকাৰৰ কাৰণে সহায় পঠিয়াবলৈ সিদ্ধান্ত ললে। ³⁰পাছত সেইদৰে কাৰ্য কৰি, বাৰ্ণক্সা আৰু চৌলৰ হাতত পৰিচাৰক সকললৈ ধন পঠিয়াই দিলে।

১১ অধ্যায় 12

যাকোবক বধ কৰা আৰু পিতৰৰ উদ্ধাৰ

¹সেই সময়ত হেৰোদ ৰজাই মণ্ডলীৰ কোনো কোনো লোকক অত্যাচাৰ কৰিব ধৰিলে ²আৰু তেওঁ যোহনৰ ককায়েক যাকোবক তৰোৱালেৰে বধ কৰিবলৈ হুকুম দিলে।

³এই কাৰ্যত ইহুদী সকল সন্তুষ্ট হোৱা দেখি, তেওঁ পিতৰকো বন্দী কৰিলে। তেতিয়া খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ দিন আছিল। ⁴পিতৰক বন্দী কৰি হেৰোদে বন্দীশালত ৰাখিলে। তেওঁক পহৰা দিবৰ কাৰণে চাৰিজনকৈ চাৰিটা সৈন্য দলক নিযুক্ত কৰিলে আৰু তেওঁ মনতে ভাবিলে যে, নিস্তাৰপৰ্বৰ পিছত পিতৰক জনসাধাৰণৰ ওচৰত বিচাৰৰ বাবে হাজিৰ কৰাব।

⁵এইদৰে পিতৰক বন্দীশালত ৰাখিলে, কিন্তু তেওঁৰ বাবে মণ্ডলীৰ লোক সকলে নিৰন্তৰে ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল। ⁶পাছত তেওঁক বাহিৰলৈ আনিবৰ বাবে সিদ্ধান্ত লোৱা দিনাখনৰ আগ-ৰাতি, পিতৰ দুজন সৈন্যৰ মাজত দুডাল শিকলিৰে বন্ধা হৈ টোপনিত আছিল আৰু প্ৰহৰীবোৰে দুৱাৰ মুখত বন্দীশাল পহৰা দি আছিল।

⁷সেই সময়ত প্ৰভুৰ এজন দূত আহি উপস্থিত হ'ল আৰু সেই কোঠালিটো পোহৰেৰে উজ্বল হৈ উঠিল। তাতে চাপৰ মাৰি পিতৰক জগাই দূত কলে, "বেগাই উঠা।" তেতিয়া তেওঁৰ হাতৰ পৰা শিকলিৰ বন্ধ সুলকি পৰিল। ⁸দূতে তেওঁক কলে, "কঁকাল বান্ধি পাদুকা পিন্ধা।" পিতৰে সেইদৰে কৰিলে। দূতে তেওঁক কলে, "তোমাৰ কাপোৰ গাত লৈ মোৰ পাছে পাছে আহা।"

⁹পাছে পিতৰে দূতক অনুসৰণ কৰি বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। কিন্তু দূতে কৰা কৰ্ম যে সঁচা, ইয়াকে নাভাবি দৰ্শন পোৱা বুলি ভাবিলে। ¹⁰এইদৰে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় প্ৰহৰীবোৰক পাৰ কৰি নগৰলৈ অহা-যোৱা কৰা যিখন লোহাৰ দুৱাৰ আছিল, সেয়া নিজে নিজে তেওঁলোকলৈ মুকলি হৈ গ'ল। তাতে তেওঁলোক বাহিৰলৈ আহি বাটৰ এমুৰ পাওঁতে তৎক্ষণাত দূতে তেওঁৰ লগ এৰিলে।

¹¹তেতিয়া পিতৰে চেতনা পাই কলে, "প্ৰভুৱে তেওঁৰ দূত পঠিয়াই হেৰোদৰ হাতৰ পৰা আৰু ইহুদী লোকৰ সকলো আকাংক্ষাৰ পৰা মোক যে উদ্ধাৰ কৰিলে, এতিয়াহে মই নিশ্চয়কৈ জানিছোঁ।" ¹²ইয়াকে তেওঁ জনাৰ পাছত, মাৰ্ক নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা যি যোহন, তেওঁৰ মাক মৰিয়মৰ ঘৰলৈ গ'ল; তাতে অনেক লোক গোট খাই প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল।

¹³তেতিয়া তেওঁ বাহিৰৰ দুৱাৰত টুকুৰিওৱাত, ৰোদা নামেৰে এজনী চাকৰণীয়ে মাত দিবলৈ আহিল। ¹⁴তাতে তাই পিতৰৰ মাত শূনি বুজি পাই, আনন্দত দুৱাৰ মেলিবলৈ পাহৰি ভিতৰলৈ লৰি গৈ, পিতৰ দুৱাৰ মুখত থিয় হৈ আছে বুলি কলেগৈ। ¹⁵তেতিয়া তেওঁলোকে তাইক কলে, "তই পাগলি হৈছ।" কিন্তু তাই সঁচা বুলি দৃঢ়তাৰে নিশ্চিত ভাবে কলে। তেওঁলোকে কলে, "তেনেহলে সেইজন তেওঁৰ দূতহে হ'ব।"

¹⁶কিন্তু পিতৰে দুৱাৰত বাৰে বাৰে টুকুৰিয়াই আছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে দুৱাৰ মেলি দিয়াত, তেওঁক দেখি বিস্ময় মানিলে। ¹⁷পিতৰে নিজম দি থাকিবলৈ হাতেৰে ইংগিত দি, প্ৰভুৱে কেনেকৈ তেওঁক বন্দীশালৰ পৰা মুকলি কৰি আনিলে, তাৰ বৃত্তান্ত তেওঁলোকৰ আগত বৰ্ণনা কৰিলে। আৰু কলে, "তোমালোকে যাকোব আৰু ভাই সকলক এই সংবাদ দিবা।" ইয়াকে কৈ তেতিয়াই তেওঁ ওলাই আন ঠাইলৈ গুচি গ'ল।

¹⁸পাছে ৰাতিপুৱা হ'ল, পিতৰৰ নো কি হ'ল, এই বুলি সৈন্য সকলৰ মাজত বৰ হুলস্থূল লাগিল। ¹⁹তেতিয়া হেৰোদে তেওঁক বিচাৰি নাপাই, প্ৰহৰী সকলৰ সোধ-বিচাৰ কৰি প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা দিলে। তেতিয়া তেওঁ যিহুদীয়াৰ পৰা চীজাৰিয়ালৈ গ'ল আৰু তাতে থাকিল।

²⁰তুৰীয়া আৰু চীদোনীয়া সকলৰ প্ৰতি হেৰোদৰ অতিশয় ক্ৰোধ আছিল। কিন্তু তেওঁলোকে একে আলোচনাৰে তেওঁৰ আগলৈ গৈ, ব্লাস্ত নামেৰে ৰজাৰ ভিতৰুৱাল ফুকনক তেওঁলোকৰ ফলীয়া কৰি, শান্তি স্থাপন কৰিবলৈ নিবেদন কৰিলে, কাৰণ এই ৰজাৰ দেশৰ পৰাই তেওঁলোকৰ দেশলৈ খোৱা বস্ত্ৰবোৰ আহিছিল। ²¹এটা নিৰূপিত দিনত হেৰোদে ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধি সিংহাসনৰ পৰা তেওঁলোকলৈ ভাষণ দিছিল।

²²তেতিয়া লোক সকলে ৰিঙিয়াই কলে, "এয়া এজন ঈশ্বৰৰ মাত, মানুহৰ মাত নহয়।" ²³কিন্তু সেই প্ৰশংসা ঈশ্বৰক নিদিয়াত, প্ৰভুৰ দূতে তেতিয়াই তেওঁক আঘাত কৰিলে আৰু পোকে খোৱাত, তেওঁ প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে।

²⁴কিন্তু ঈশ্বৰৰ বাক্য ব্যাপক হাৰত বিয়পি গ'ল। ²⁵এইদৰে বাৰ্ণব্বা আৰু চৌলে যি কৰ্মৰ দায়িত্ব পাইছিল, সেয়া তেওঁলোকে সিদ্ধ কৰিলে, আৰু মাৰ্ক নামেৰে প্ৰখ্যাত হোৱা যোহনক লগত লৈ যিৰূচালেমৰ পৰা উভতি আহিল।

১২ অধ্যায় 13

শুভবাত্তা প্রচাৰ কৰিবলৈ পৌলৰ প্ৰথম যাত্ৰা

¹আন্তিয়খিয়াত থকা মণ্ডলীত কেইজনমান ভাৰবাদী আৰু উপদেশক আছিল। তেওঁলোক বাৰ্ণব্বা, চিমোন, যিজনক নিগ্ৰ বোলে, কুৰীণীৰ লুকীয়া, হেৰোদ ৰজাৰ লগত প্ৰতিপালিত হোৱা মন্থেম আৰু চৌল। ²যি সময়ত তেওঁলোকে প্ৰভুৰ উপাসনা কৰি লঘোন দি আছিল, সেই সময়তে পবিত্ৰ আত্মাই কলে, "যি কৰ্ম কৰিবলৈ মই বাৰ্ণব্বা আৰু চৌলক মাতিলোঁ, সেই কৰ্মৰ নিমিত্তে তেওঁলোকক মোলৈ পৃথক কৰি দিয়া।" ³তাতে তেওঁলোকে লঘোন দি প্ৰাৰ্থনা কৰি, সেই দুজনৰ ওপৰত হাত দি পঠিয়াই দিলে।

⁴এইদৰে পবিত্ৰ আত্মাৰ বাধ্য হৈ বাৰ্ণব্বা আৰু চৌল চিলুকিয়ালৈ গ'ল; তাৰ পৰা জাহাজেৰে কুপ্ৰ দ্বীপলৈ গ'ল। ⁵তাতে চালামী নগৰ পাই, ইহুদী সকলৰ নাম-ঘৰবোৰত ঈশ্বৰৰ বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলে। সেই সময়ত যোহনো তেওঁলোকৰ পৰিচাৰক হৈ আছিল।

⁶এইদৰে তেওঁলোকে সেই দ্বীপটোৰ চাৰিওফালে ফুৰি পায়ঃ নগৰলৈকে গ'ল, তাতে বাৰ-যীচু নামেৰে যি এজন ইহুদী মানুহ মায়াবী আৰু ভাঁৰি-কোৱা ভাববাদী আছিল, তেওঁক দেখা পালে। ⁷তেওঁ বুদ্ধিমান চৰ্জ্জিয় পৌল নামে দ্বীপৰ অধিপতিৰ লগত আছিল। সেই অধিপতিয়ে চৌল আৰু বাৰ্নব্বাক মাতি পঠিয়াই ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল। ⁸কিন্তু ইলুমাই, অৰ্থাৎ সেই মায়াবীয়ে (কিয়নো এয়ে তেওঁৰ নামৰ অৰ্থ) অধিপতিক বিশ্বাসৰ পৰা আতৰাই অনাৰ উদ্দেশ্যেৰে তেওঁলোকৰ প্ৰতিৰোধ কৰিলে।

⁹তাতে চৌল, যিজনক পৌলো বোলে, তেওঁ পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ, তেওঁলৈ শ্বিহৰ দৃষ্টিৰে চালে ¹⁰আৰু কলে, "হেৰৌ সকলো কপট আৰু দুষ্কৰ্মেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱাটো, চয়তানৰ পুতেক আৰু সকলো প্ৰকাৰ ন্যায়াৰ শত্ৰু, তই প্ৰভুৰ সৰল পথ বিপৰীত কৰিবলৈ ৰখা নাই নে?"

¹¹আৰু এতিয়া চা, প্ৰভুৰ হাত তোৰ ওপৰত আছে আৰু তই কিছু সময়লৈকে সূৰ্য নেদেখি অন্ধ হৈ থাকিবি।" তেতিয়াই ইলুমাইৰ চকু জলকতবক লাগিল আৰু অন্ধকাৰময় হ'ল; তেতিয়া তেওঁক হাতত ধৰি নিবলৈ তেওঁ মানুহ বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। ¹²এই ঘটনা দেখি, সেই অধিপতিয়ে প্ৰভুৰ উপদেশত বিশ্বাস মানি বিশ্বাস কৰিলে।

আন্তিয়খিয়াত শুভবাত্তা প্ৰচাৰ কৰা

¹³ইয়াৰ পাছত পৌল আৰু তেওঁৰ লগৰ কেইজনে পায়ঃ নগৰৰ পৰা সমুদ্ৰ-পথেদি পাম্ফুলিয়া দেশৰ পৰ্গা নগৰলৈ গ'ল। কিন্তু যোহনে তেওঁলোকক এৰি, যিক্ৰচালেমলৈ উলটি আহিল। ¹⁴পৌল আৰু তেওঁৰ লগৰ কেইজনে পৰ্গাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি পিচিদিয়া দেশৰ আন্তিয়খিয়া নগৰ পাই তাতে বিশ্ৰামবাৰে নামঘৰত সোমাই বহিল। ¹⁵তাতে বিধান আৰু ভাববাদী সকলৰ বাক্য পঢ়াৰ পাছত, নাম-ঘৰৰ গৰাকীসকলে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ কৈ পঠিয়ালে বোলে, "হে ভাই সকল, মানুহবোৰলৈ তোমালোকৰ যদি কোনো উদগণিৰ কথা আছে, তেন্তে সেই বিষয়ে কোৱা।"

¹⁶তেতিয়া পৌলে উঠি, হাতেৰে ইংগিত দি কলে, "হে ইস্ৰায়েলীয়া মানুহবোৰ আৰু হে ঈশ্বৰ ভয়কাৰী লোকসকল, শুনক। ¹⁷এই ইস্ৰায়েলীয় সকলৰ ঈশ্বৰে আমাৰ ওপৰ-পুৰুষ সকলক মনোনীত কৰিলে আৰু মিচৰ দেশত প্ৰবাসী হৈ থকা সময়ত মানুহবোৰৰ উন্নতি সাধন কৰি, তাৰ পৰা নিজ পৰাক্ৰমেৰে তেওঁলোকক বাহিৰ কৰি আনিলে। ¹⁸আৰু দুকুৰিমান বছৰলৈকে মৰুপ্ৰান্তত তেওঁলোকক পিতৃৰ নিচিনাকৈ প্ৰতিপালন কৰিলে।

¹⁹পাছত তেওঁ কনান দেশৰ সাত জাতিক উচ্ছেদ কৰি, তেওঁলোকৰ দেশখনক উত্তৰাধিকাৰ স্বৰূপে ইস্ৰায়েলী সকলক দিলে। ²⁰এইদৰে প্ৰায় চাৰি শ পঞ্চাশ বছৰ পাৰ হৈ গ'ল। তাৰ পাছত, চমুৱেল ভাববাদীৰ সময়লৈকে বিচাৰকৰ্তা সকলক নিযুক্ত কৰিলে।

²¹পাছত তেওঁলোকে এজন ৰজা বিচৰাত, ঈশ্বৰে বিন্যামীনৰ ফৈদৰ কীচৰ পুত্ৰ চৌলক চল্লিশ বছৰলৈকে ৰাজত্ব কৰিবলৈ দিলে। ²²ইয়াৰ পাছত ঈশ্বৰে ৰজাৰ শাসনৰ পৰা তেওঁক আতৰাই, তেওঁলোকৰ ৰজা হবলৈ দায়ুদক মনোনীত কৰিলে। আৰু দায়ুদৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে সাক্ষ্য দি কলে, 'মোৰ মনৰ দৰে এজনক, অৰ্থাৎ যিচয়ৰ পুত্ৰ দায়ুদক পালো; তেওঁ মোৰ সকলো ইচ্ছা পূৰ্ণ^[1] কৰিবা।'

²³এইজন মানুহৰ বংশৰ পৰা ঈশ্বৰে অসীকাৰ কৰাৰ দৰে এজন ত্ৰাণকৰ্তা, অৰ্থাৎ যীচুক ইস্ৰায়েলী লোকৰ আগত উপস্থিত কৰিলে। ²⁴যীচু অহাৰ আগেয়ে, যোহনে ইস্ৰায়েলী লোক সকলৰ আগত মন-পালটনৰ বাস্তিস্মৰ কথা ঘোষণা কৰিলে। ²⁵যোহনে তেওঁৰ কাৰ্য সম্পন্ন কৰোঁতে, এই কথা কৈছিল, 'আপোনালোকে মোক কোন বুলি ভাবিছে? মই সেইজন নহওঁ। কিন্তু শুনক, এনে এজন মোৰ পাছত আহি আছে, যিজনৰ চৰণৰ পাদুকাৰ বান্ধ খুলিবৰো মই যোগ্য নহওঁ।'

²⁶হে ভাই সকল, হে অব্ৰাহামৰ বংশৰ সন্তানসকল আৰু আপোনালোকৰ মাজৰ ঈশ্বৰ ভয়কাৰী সকল, আমালৈ এই পৰিত্ৰাণৰ বাক্য পঠোৱা হৈছে। ²⁷কিয়নো যিক্ৰচালেম নিবাসী আৰু তেওঁলোকৰ শাসনকৰ্তা সকলে তেওঁক নাজানি আৰু প্ৰত্যেক বিশ্ৰাম-বাৰত পঢ়া ভাববাদীসকলৰ বাক্যকো নুবুজি, যীচুক দোষাৰোপ কৰি, সেই বাক্য পূৰ্ণ কৰিলে।

28আনকি প্ৰাণদণ্ডৰ কোনো কাৰণ বিচাৰি নাপাই, তেওঁক বধ কৰিবলৈ পীলাতৰ আগত নিবেদন কৰিলে, 29আৰু তেওঁৰ বিষয়ে যি যি কথা লিখা আছিল; তেওঁলোকে সেই সকলোকে সম্পন্ন কৰি তেওঁক কাঠৰ পৰা নমাই মৈদামত শুৱাই থলে।

30কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁক মৃতবোৰৰ মাজৰ পৰা তুলিলে 31আৰু গালীলৰ পৰা যিৰূচালেমলৈ তেওঁৰ লগত অহা সকলক তেওঁ অনেক দিনলৈ দেখা দি থাকিল। তেওঁলোকেই এতিয়া লোক সকলৰ আগত তেওঁৰ সাক্ষী হৈ আছে।

32গতিকে আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ আগত কৰা অঙ্গীকাৰৰ বিষয়ে, আমি আপোনালোকক এই শুভবাৰ্তা জনাইছো: 33ঈশ্বৰে যীচুক মৃত্যুৰ পৰা তুলি, সেই অঙ্গীকাৰ আমাৰ সন্তানসকললৈ সিদ্ধ কৰিলে। এই বিষয়ে গীতমালাৰ দুই নম্বৰ গীতত লিখা আছে, বোলে,

'তুমি মোৰ পুত্ৰ, আজি মই তোমাক জন্ম দিলো।' 34ঈশ্বৰে যীচুক যে মৃতবোৰৰ মাজৰ পৰা তুলিলে, আগলৈ ক্ষয় নাপাবলৈহে তুলিলে। এই বিষয়ে ঈশ্বৰে কৈছিল:

'দায়ুদৰ ওচৰত যি যি পবিত্ৰ আৰু সত্য প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলো, সেই সকলো মই তোমালোকক দিমা।'

35এইদৰে আন গীতত তেওঁ কৈছে,

'তুমি তোমাৰ পবিত্ৰ জনক ক্ষয় পাবলৈ নিদিবা।' 36কিয়নো দায়ুদে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দৰে কৰ্ম কৰি, তেওঁৰ সময়ত মানুহবোৰৰ উপকাৰ সাধন কৰিলে আৰু মহা-নিদ্ৰা গ'ল, আৰু তেওঁৰ পিতৃ-পুৰুষসকলৰ লগত মৈদামত থোৱা হোৱাত ক্ষয় পালে, 37কিন্তু যি জনক ঈশ্বৰে তুলিলে, সেই জনে ক্ষয় নাপালে।

38এই কাৰণে, হে ভাই সকল, সেই জনৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ আগত পাপ-মোচনৰ বিষয় প্ৰচাৰ কৰা হৈছে। 39আৰু মোচিৰ বিধানৰ দ্বাৰাই যি যি দোষৰ পৰা আপোনালোকে মুক্ত হব পৰা নাই; সেই আটাই দোষৰ পৰা সকলোৱে যীচুত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰা মুক্ত হয়, ইয়াক আপোনালোকে জানি লওঁক।

40এতেকে সাৱধান হওঁক, যাতে কোনো ভাৱবাদী সকলৰ পুস্তকত লিখা এই বাক্য মতে আপোনালোকলৈ যেন নঘটে, ভাৱবাদীসকলে কৈছে-

41'হে হেয়জ্ঞানকাৰী সকল, তোমালোকে চোৱা, বিস্ময় মানা, আৰু অন্তৰ্হিত হোৱা;

এনে কৰ্ম মই তোমালোকৰ দিনত কৰিম,

কিয়নো যি কৰ্মৰ বিৱৰণ কোনোৱে তোমালোকক কলেও, তোমালোকে সেই বিৱৰণ কোনোমতে বিশ্বাস নকৰিবা।" "

42পাছত পৌল আৰু বাৰ্ণব্বা ওলাই যাবলৈ ধৰোঁতে, মানুহবোৰে নিবেদন কৰি কলে, " অহা বিশ্ৰাম-বাৰতো এইদৰে প্ৰচাৰ কৰা হওঁক।"

43তেতিয়া নাম-ঘৰৰ সমাজ ভাঙিলত, অনেক ইহুদী আৰু ইহুদী-ধৰ্ম লোৱা ভক্ত সকলে পৌল আৰু বাৰ্ণব্বাক অনুসৰণ কৰিলে, তাতে তেওঁলোকৰ সৈতে কথা-বতৰা হৈ, ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহত থিৰ হৈ থাকিবলৈ তেওঁলোকক উদগণি দিলে।

44তাৰ পাছৰ বিশ্ৰাম-বাৰত নগৰৰ প্ৰায় সকলো মানুহে ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনিবলৈ গোট খালে। 45কিন্তু ইহুদী সকলে লোকসমূহক দেখি, ঈৰ্ষাৰে পুৰ হৈ নিন্দা কৰি কৰি পৌলে কোৱা কথা অৱমাননা কৰিলে।

46তাতে পৌল আৰু বাৰ্ণব্বাই সাহসেৰে কলে, "প্ৰথমতে আপোনালোকক ঈশ্বৰৰ বাক্য কোৱা উচিত আছিল। কিন্তু আপোনালোকে নিজকে দুৰ কৰি অনন্ত জীৱনৰ অযোগ্য দেখুৱালে, সেয়ে চাওঁক, আমি অনা-ইহুদী লোক সকলৰ মাজলৈ ঘূৰিলোঁ। 47কিয়নো প্ৰভুৱে আমাক এনে আজ্ঞা দিলে,

'তোমাক মই পৰজাতি লোকৰ পোহৰ কৰি থলোঁ,

যেন তুমি জগতৰ সীমালৈকে পৰিত্ৰাণস্বৰূপ হোৱা।"

48অনা-ইহুদী লোকে ইয়াকে শুনি আনন্দিত হৈ ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ প্ৰশংসা কৰিলে। যি সকলক অনন্ত জীৱন পাবলৈ নিৰূপিত আছিল, সেই সকলোৱে বিশ্বাস কৰিলে। 49এইদৰে প্ৰভুৰ বাক্য সেই ঠাইৰ গোটেই অঞ্চলত বিয়পি গ'ল।

50কিন্তু ইহুদী সকলে, ভক্ত ভদ্ৰ মহিলা সকলক আৰু নগৰৰ প্ৰধান লোকক উচটাই, পৌল আৰু বাৰ্ণব্বাক তাড়না কৰি, তেওঁলোকৰ সীমাৰ পৰা খেদাই দিলে। 51তাতে তেওঁলোকে ভৰিৰ ধূলি সিহঁতৰ অহিতে জোকাৰি পেলাই, ইকনিয় নগৰলৈ গ'ল। 52আৰু শিষ্যসকল আনন্দেৰে আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল।

১৩ অধ্যায় 14

ইকনিয়ত পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাই

¹পাছত পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাই ইকনিয় নগৰত সোমাই, দুয়ো একেলগে ইহুদী সকলৰ নাম-ঘৰলৈ গ'ল। তাত তেওঁলোকে এনেকৈ কথা ক'লে যে, ইহুদী আৰু গ্ৰীক সকলৰ বহু লোকে বিশ্বাস কৰিলে। ²কিন্তু অবিশ্বাসী ইহুদী সকলে অনা-ইহুদী সকলক উচটাই তেওঁলোকৰ মনবোৰ বিশ্বাসী ভাই সকলৰ অহিতে বিষময় কৰি তুলিলে। ³সেয়ে, পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাই প্ৰভুত থাকি, সাহসেৰে প্ৰচাৰ কৰি সেই নগৰতে বেছ কিছু দিন থাকিল। প্ৰভুৱে তেওঁলোকৰ মাধ্যমেদি অদ্ভুত লক্ষণ আৰু কাৰ্য কৰি দেখুৱাই তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ বাক্যৰ সাক্ষ্য দিলে। ⁴তাতে নগৰৰ লোক সকলৰ মাজত দুটা দল হ'ল; এটা দলে ইহুদী সকলৰ আৰু আনটো দলে পাঁচনি সকলৰ পক্ষ ললে। ⁵পাছত অনা-ইহুদী আৰু ইহুদী সকলে নিজৰ নেতা সকলৰ সৈতে লগ হৈ পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাক অপমান কৰিবলৈ আৰু শিল দলিয়াই মাৰিবলৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰিলে। ⁶কিন্তু পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাই এই বিষয়ে জানিবলৈ পোৱাত লুকায়নিয়া দেশৰ লুম্বা ও দৰ্বী নগৰ আৰু তাৰ ওচৰ-পাজৰৰ অঞ্চললৈ পলাই গ'ল। ⁷তেওঁলোকে সেই ঠাইবোৰতো শুভবাব্তা প্ৰচাৰ কৰিলে।

⁸লুম্বা নগৰত ভৰিত বল নোহোৱা, কেতিয়াও খোজ নকঢ়া ওপজাৰে পৰা খোৰা লোক এজন বহি আছিল আৰু ⁹তেওঁ পৌলৰ কথাবোৰ শুনি আছিল। পৌলে তেওঁৰ ফালে একেথৰে চাই দেখিলে যে লোক জনৰ সুস্থ হবৰ বাবে বিশ্বাস আছে। ¹⁰পৌলে তেতিয়া বৰ মাতেৰে লোক জনক ক'লে, "তুমি তোমাৰ দুই ভৰিত ভৰ দি থিয় হোৱা।" তাতে মানুহ জন লাফ মাৰি উঠিল আৰু খোজ কাঢ়ি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। ¹¹পৌলে কৰা এই কাৰ্য যেতিয়া লোক সকলে দেখা পালে, তেওঁলোকে লুকায়নিয়া ভাষাত উচ্চস্বৰে কবলৈ ধৰিলে, "মানুহৰ ৰূপ লৈ দেৱতাবোৰ আমাৰ মাজত অৱতীৰ্ণ হৈছে।" ¹²তেওঁলোকে বাৰ্ণক্বাক "দ্যুপিতৰ" * আৰু পৌল যিহেতু প্ৰধান বক্তা আছিল, সেয়েহে তেওঁক "মেকুৰীয়" * বুলি কবলৈ ধৰিলে।^[1]

¹³নগৰৰ ঠিক বাহিৰতে দ্যুপিতৰৰ যি মন্দিৰ আছিল, তাৰ পুৰোহিতে কেইটামান ষাঁড় গৰু আৰু ফুলৰ মালা লৈ নগৰৰ দুৱাৰমুখলৈ আহিল; পুৰোহিত আৰু মানুহবোৰে সেইবোৰৰ বলি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ বিচাৰিলে। ¹⁴কিন্তু পাঁচনি বাৰ্ণক্বা আৰু পৌলে যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ পোছাক ফালি দৌৰি বাহিৰলৈ গৈ লোক সকলক উদ্দেশ্য কৰি চিঞৰি চিঞৰি ক'লে, ¹⁵"ৰাইজ সকল, আপোনালোকে কিয় এইবোৰ কৰিছে? আমিও আপোনালোকৰ দৰে সকলো অনুভৱ কৰিব পৰা সাধাৰণ মানুহ। আমি আপোনালোকক শুভবাব্তা শুনাবলৈ আহিছো। এই অসাৰ বিষয়বোৰ ত্যাগ কৰি, যি জন ঈশ্বৰে স্বৰ্গ, পৃথিৱী, সমুদ্ৰ আৰু তাৰ মাজত থকা সকলোকে স্ৰজন কৰিলে, সেই জীৱন্ত ঈশ্বৰলৈ আপোনালোক ঘূৰিব আহিব লাগে। ¹⁶অতীতত তেওঁ সকলো জাতিক নিজৰ ইচ্ছানুসাৰে চলিবলৈ দিছিল। ¹⁷কিন্তু তথাপিও তেওঁ নিজৰ বিষয়ে প্ৰমাণ নিদিয়াকৈ নাথাকিল। তেওঁ সকলোৰে মঙ্গল কৰে। তেওঁ আকাশৰ পৰা বৰষুণ আৰু বিভিন্ন ঋতুত শস্য দিয়ে। তেওঁ আপোনালোকলৈ আহাৰ যোগায় আৰু আপোনালোকৰ হৃদয় আনন্দেৰে পূৰ্ণ কৰে।" ¹⁸এইবোৰ কথা কৈ পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাই তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যে বলি উৎসৰ্গ কৰাৰ পৰা লোক সকলক কোনো মতেহে বাধা দি ৰাখিলে।

¹⁹ইয়াৰ পাছত আন্তিয়থিয়া আৰু ইকনিয়ৰ পৰা কেইজনমান ইহুদী লোক আহি তাত থকা লোক সকলক প্ৰৰোচিত কৰাত মানুহবোৰে পৌললৈ শিল দলিয়ালে আৰু পাছত তেওঁ মৰিল বুলি ভাবি তেওঁক নগৰৰ বাহিৰলৈ টোচৰাই লৈ গ'ল। ²⁰কিন্তু বিশ্বাসী সকল আহি তেওঁক আশুৰি ধৰি থিয় হ'ল আৰু তাৰ পাছত তেওঁ উঠি পুনৰ নগৰলৈ গ'ল। পিছদিনা পৌল, বাৰ্ণক্বাৰে সৈতে দৰ্বীলৈ গ'ল।

²¹সেই নগৰত তেওঁলোকে শুভবাব্তা প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু বহুলোক যীচুৰ অনুগামী হ'ল। পুনৰ তেওঁলোক লুম্বা, ইকনিয় আৰু আন্তিয়থিয়ালৈ উলটি গ'ল। ²²তাত তেওঁলোকে শিষ্যসকলৰ মনোবল শক্তিশালী কৰিলে আৰু বিশ্বাস অটুট ৰাখিবলৈ উৎসাহ যোগালে। তেওঁলোকে শিষ্য সকলক ক'লে যে, "অনেক দুখ-ভোগৰ মাজেদি আমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব।" ²³পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাই প্ৰাৰ্থনা আৰু উপবাসেৰে সৈতে প্ৰত্যেকটো বিশ্বাসী মণ্ডলীত শিষ্য সকলৰ কাৰণে পৰিচালক সকলক নিয়োগ কৰিলে আৰু যিজন প্ৰভুত তেওঁলোকে বিশ্বাস স্থাপন কৰিলে, তেওঁৰ হাতত তেওঁলোকক সঁপি দিলে। ²⁴ইয়াৰ পাছত তেওঁলোক পিচিদিয়া প্ৰদেশৰ মাজেদি পাম্ফুলিয়ালৈ আহিল। ²⁵তেওঁলোকে পৰ্গাত বাক্য প্ৰচাৰ কৰি আন্তালিয়ালৈ গ'ল। ²⁶তাৰ পৰা পৌল আৰু বাৰ্ণক্বাই জাহাজেৰে আন্তিয়থিয়ালৈ আহিল। যি কাৰ্য তেওঁলোকে এতিয়া সম্পূৰ্ণ কৰিলে, সেই কাৰ্যৰ কাৰণে এই নগৰতে তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহলৈ সমৰ্পিত কৰা হৈছিল। ²⁷আন্তিয়থিয়া পোৱাৰ পাছত তেওঁলোকে মণ্ডলীৰ বিশ্বাসী সকলক একত্ৰিত কৰিলে। ঈশ্বৰে তেওঁলোকলৈ যি যি কৰিলে আৰু কেনেকৈ তেওঁ অনা-ইহুদী সকললৈ বিশ্বাসৰ দুৱাৰ মুকলি কৰি দিলে, সেই সকলো কথা বিৱৰি ক'লে। ²⁸তাৰ পাছত পৌল আৰু বাৰ্ণক্বা অনুগামী সকলৰ লগত সেই ঠাইত ভালেমান দিনলৈকে থাকিল।

14:12 ^[1] মেকুৰীয়-গ্ৰীক সকলৰ বিশ্বাস মতে যিজন দেৱতাসকলৰ বাৰ্তাবাহক আছিল।

১৪ অধ্যায় 15

যিক্ৰচালেমত পৰিষদীয় সভা

¹যিহুদা প্ৰদেশৰ পৰা কেইজন মান লোক আহি বিশ্বাসী ভাইসকলক এই শিক্ষা দিলে যে, “মোচিৰ বিধান অনুসাৰে চুল্লত কাৰ্য নকৰিলে, আপোনালোকে উদ্ধাৰ নাপাব।” ²পৌল আৰু বাৰ্ণব্বাই এই শিক্ষাৰ বিৰোধিতা কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত তৰ্ক-বিতৰ্ক হ’ল। পাছত ভাই সকলে সিদ্ধান্ত ললে যে, এই বিষয়ৰ মীমাংসাৰ কাৰণে পৌল, বাৰ্ণব্বা আৰু আন কেইজনমান যিক্ৰচালেমত থকা পাঁচনি আৰু পৰিচাৰক সকলৰ ওচৰলৈ যাওঁক। ³এই সিদ্ধান্তৰে মঙলীয়ে তেওঁলোকক যিক্ৰচালেমলৈ পঠাই দিলে। তেওঁলোকে ফৈনীকিয়া আৰু চমৰিয়া দেশৰ মাজেদি গ’ল আৰু অনা-ইহুদী সকল যে খ্ৰীষ্ট বিশ্বাসী হৈছে, সেই বিষয়ে ঘোষণা কৰিলে। এনেদৰে তেওঁলোকে বিশ্বাসী ভাইসকলক অতি আনন্দিত কৰিলে। ⁴পাছত তেওঁলোক যেতিয়া যিক্ৰচালেম পায়হি, তেতিয়া মঙলী, পাঁচনি আৰু পৰিচাৰক সকলে তেওঁলোকক আদৰণি জনালে। ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ লগত থাকি যি যি কৰিলে, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে সকলো কথা জনালে। ⁵কিন্তু ফৰিচী সকলৰ মাজৰ পৰা অহা কেইগৰাকীমান বিশ্বাসী থিয় হ’ল আৰু ক’লে, “অনা-ইহুদী বিশ্বাসীসকলৰ চুল্লত কৰা আৱশ্যক আৰু মোচিৰ বিধান পালন কৰিবলৈ তেওঁলোকক আত্মা দিয়া হওঁক।”

⁶পাছত পাঁচনি আৰু পৰিচাৰক সকলে এই বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ একগোট হ’ল। ⁷বহু সময় ধৰি হোৱা তৰ্ক-বিতৰ্কৰ পিছত পিতৰে উঠি তেওঁলোকক ক’লে, “ভাই সকল আপোনালোকে জানে যে, অনেক দিনৰ আগেয়ে ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ মাজত মোক মনোনীত কৰিছিল যেন অনা-ইহুদী লোকে মোৰ মুখেৰে শুভবাৰ্তাৰ বাক্য শুনি বিশ্বাস কৰে। ⁸ঈশ্বৰে সকলোৰে হৃদয় জানে। তেওঁ আমাক যেনেকৈ পবিত্ৰ আত্মা দান কৰিছিল, অনা-ইহুদী সকলকো সেইদৰে পবিত্ৰ আত্মা দান কৰি তেওঁলোকলৈ সাক্ষ্য দিছিল। ⁹আমাৰ আৰু তেওঁলোকৰ মাজত ঈশ্বৰে একো প্ৰভেদ নাৰাখিলে, বৰঞ্চ বিশ্বাস কৰাৰ পাছত তেওঁলোকৰ হৃদয়ো ঈশ্বৰে শুচি কৰিলে। ¹⁰গতিকে, আমাৰ পিতৃ-পুৰুষ আৰু আমি যি যুৱলিৰ বোজা বব পৰা নাই, সেই বোজা অনা-ইহুদী বিশ্বাসীসকলৰ কান্ধত তুলি দি এতিয়া আপোনালোকে কিয় ঈশ্বৰৰ পৰীক্ষা কৰিছে? ¹¹কিন্তু আমি বিশ্বাস কৰোঁ যে, তেওঁলোকেও আমাৰ দৰেই প্ৰভু যীচুৰ অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ লাভ কৰিব।”

¹²তেতিয়া সকলো মানুহ নীৰৱ হৈ গ’ল আৰু বাৰ্ণব্বা আৰু পৌলৰ যোগেদি অনা-ইহুদী সকলৰ মাজত ঈশ্বৰে যি আচৰিত কৰ্ম আৰু চিন দেখুৱালে, সেই সকলো ঘটনা মানুহবোৰে তেওঁলোকৰ পৰা শুনিলে। ¹³তেওঁলোকে কথা কৈ শেষ কৰাৰ পাছত যাকোবে কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, “ভাই সকল, মোৰ কথা শুনক। ¹⁴চিমোন পিতৰে ক’লে, কেনেকৈ ঈশ্বৰে প্ৰথমবাৰৰ বাবে অনা-ইহুদী সকলক প্ৰেম কৰিলে আৰু নিজৰ নামৰ কাৰণে অনা-ইহুদী সকলৰ মাজৰ পৰা কিছুলোকক গ্ৰহণ কৰিলে। ¹⁵এই বিষয়ত ভাৱবাদী সকলৰ কথাৰো মিল আছে, যেনেকৈ লিখা আছে: *^[1]

¹⁶এইবোৰৰ পিছত মই উলটি আহিম,

দায়ুদৰ ভাঙি যোৱা পঁজা মই পুনৰায় গঢ়িম

মই তাৰ ভগ্নাৱশেষ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰি থিক কৰিম,

¹⁷যাতে মানৱ জাতিৰ অৱশিষ্ট অংশই প্ৰভুৰ অৰেষণ কৰিব পাৰে;

মোৰ নামেৰে আমন্ত্ৰিত সকলো অনা-ইহুদীও ইয়াৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

¹⁸যি জন প্ৰভুৱে বহু পূৰ্বেই এই বিষয়বোৰ জনাইছিল, তেওঁ এই কথা কৈছে।”

¹⁹এই কাৰণে মোৰ মতামত এই যে, যিসকল অনা-ইহুদী লোক ঈশ্বৰলৈ ঘূৰিছে; আমি তেওঁলোকক কষ্ট দিয়া উচিত নহয়। ²⁰বৰং আমি তেওঁলোকলৈ এই কথা লিখি জনাওঁ যে, তেওঁলোকে যেন মূৰ্তি-পূজা বিষয়ক কোনো অশুচিতা*^[2], ব্যভিচাৰ আৰু টেটু চেপি মৰা প্ৰাণীৰ মাংস আৰু তেজ খোৱা, এই সকলোবোৰৰ পৰা পৃথকে থাকে। ²¹কিয়নো পূৰ্বকালৰে পৰা প্ৰত্যেক নগৰতে মোচিৰ বিধান প্ৰচাৰ কৰা লোক সকল আছে আৰু প্ৰত্যেক বিপ্ৰামবাৰে ইহুদী সকলৰ নাম-ঘৰত তেওঁলোকে সেইবোৰ পঢ়ে।

²²তেতিয়া গোটেই মঙলীৰ সৈতে পাঁচনি আৰু পৰিচাৰক সকলে যাকোবৰ কথাত সমৰ্থন দিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা যিহুদা আৰু চীল, নামৰ মঙলীৰ দুজন নেতাক বাচি লৈ পৌল আৰু বাৰ্ণব্বাৰ লগত আন্তিয়খিয়ালৈ পঠাবলৈ ঠিক কৰিলে। এই যিহুদাক বাৰ্চব্বা বুলিও মতা হয়।

²³তেওঁলোকৰ হাতত এইদৰে এখন পত্ৰ লিখি পঠালে: “আন্তিয়খিয়া, চিৰিয়া আৰু কিলকিয়াৰ অনা-ইহুদী বিশ্বাসী ভাই সকলৰ সন্মীপলৈ-পাঁচনি, পৰিচাৰক আৰু বিশ্বাসী ভাই সকলৰ শুভেচ্ছা। ²⁴আমি শুনিবলৈ পাইছো যে, আমাৰ মাজৰ পৰা গৈ কেইজনমান লোকে আমাৰ নিৰ্দেশ অবিহনে আপোনালোকক শিক্ষা দি মন অস্থিৰ কৰিছে আৰু আপোনালোকক নানা সমস্যাক মাজত পেলাইছে। ²⁵সেয়েহে আমি কেইজনমানক মনোনীত কৰিবলৈ একমত হ’লো আৰু তেওঁলোকক আমাৰ প্ৰিয় ভাই বাৰ্ণব্বা আৰু পৌলৰ সৈতে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ পঠালো। ²⁶পৌল আৰু বাৰ্ণব্বাই আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামৰ কাৰণে নিজৰ জীৱন বিপদাপন্ন কৰিছে; ²⁷এই কাৰণে আমি যিহুদা আৰু চীলক পঠালো। তেওঁলোকে আপোনালোকক একেবোৰ কথাকে কব। ²⁸কিয়নো পবিত্ৰ আত্মা আৰু আমাৰ কাৰণে এইটোৱেই ভাল যেন দেখিলোঁ যে,

প্ৰয়োজনীয় এই বিষয়বোৰৰ বাহিৰে অতিৰিক্ত কোনো বোজা আপোনালোকৰ ওপৰত জাপি দিয়া নহ'ব: ²⁹আপোনালোকে মূৰ্তিৰ ওচৰত উৎসৰ্গ কৰা বস্তুবোৰৰ পৰা বিৰত থাকক। তেজ আৰু টেটু-চেপা দি মৰা কোনো প্ৰাণীৰ মাংস আৰু তেজ নাখাব; কোনো ব্যভিচাৰ নকৰিব। এই সকলোবোৰৰ পৰা নিজক আতৰাই ৰাখিলে, আপোনালোকৰ মঙ্গল হ'ব। ইতি।"

³⁰পৌল, বাৰ্ণক্বা আৰু সেই লোক সকলক পঠাই দিয়াৰ পাছত তেওঁলোক আন্তিয়থিয়ালৈ গ'ল। তাতে তেওঁলোকে লোক সকলক একত্ৰিত কৰি চিঠি খন দিলে। ³¹পাছত লোক সকলে চিঠি খন পঢ়ি উৎসাহিত হৈ আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে। ³²যিহূদা আৰু চীল নিজেও ভাৰবাদী হোৱাত তেওঁলোকে বহুতো কথাৰে ভাই সকলক উৎসাহ দি শক্তি যোগালে। ³³এইদৰে যিহূদা আৰু চীল কিছুদিন তাত থকাৰ পাছত, তেওঁলোকক পঠোৱা লোক সকলৰ ওচৰলৈ উলটি যাবৰ কাৰণে ভাই সকলৰ পৰা কুশলে বিদায় ললে। ³⁴[3] ³⁵কিন্তু পৌল আৰু বাৰ্ণক্বা আন্তিয়থিয়াতে থাকিল। তেওঁলোকে আন আন লোকেৰে সৈতে প্ৰভুৰ বাক্যৰ পৰা উপদেশ দি প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে।

শুভবৰ্তা প্ৰচাৰত পৌলৰ দ্বিতীয় যাত্ৰা আৰু বাৰ্ণক্বাৰ সৈতে মতানৈক্য

³⁶কিছুদিনৰ পিছত পৌলে বাৰ্ণক্বাক ক'লে, " বলা, যিবোৰ নগৰত আমি প্ৰভুৰ বাক্য ঘোষণা কৰিছিলোঁ, সেই ঠাইবোৰলৈ আমি এতিয়া উভটি যাওঁ আৰু ভাই সকলক দেখা কৰো; তাতে তেওঁলোক কেনে আছে তাক চাওঁগৈ। ³⁷তেতিয়া বাৰ্ণক্বাই তেওঁলোকৰ লগত যোহনকো নিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। এই যোহনক মাৰ্ক বুলিও মতা হয়। ³⁸কিন্তু পৌলে ভাৱিলে, মাৰ্কক লগত নিয়াটো ভাল নহ'ব, কাৰণ পাম্ফুলিয়াত মাৰ্কে তেওঁলোকৰ লগ এৰি উভতি গৈছিল। পাছত তেওঁলোকৰ লগত কাম কৰিবলৈও নগ'ল। ³⁹তাৰ ফলত তেওঁলোক দুয়োৰে মাজত মত বিৰোধ হ'ল। পাছত পৰস্পৰে পৃথক হৈ গ'ল। বাৰ্ণক্বাই মাৰ্কক লগত লৈ জাহাজেৰে কুপ্ৰ দ্বীপলৈ যাত্ৰা কৰিলে। ⁴⁰কিন্তু পৌলে চীলক মনোনীত কৰিলে আৰু ভাই সকলে তেওঁক প্ৰভুৰ অনুগ্ৰহৰ হাতত তুলি দিলে। পাছত তেওঁলোক তাৰ পৰা ওলাই গ'ল। ⁴¹পৌলে চিৰিয়া আৰু কিলকিয়া দেশৰ মাজেদি গৈ মণ্ডলী সমূহক অধিক শক্তিশালী কৰিলে।

15:15 [1]

15:20 [2]

15:34 [3]

১৫ অধ্যায় 16

পৌল আৰু চীলৰ লগত তীমথিয়

¹তাৰ পাছত পৌল দৰ্বী আৰু লুস্ত্ৰা চহৰলৈ গ'ল। তাতে তীমথিয় নামৰ এজন খ্ৰীষ্টৰ শিষ্য আছিল। তীমথিয়ৰ মাতৃ আছিল এগৰাকী ইহুদী খ্ৰীষ্টীয় বিশ্বাসীনী মহিলা আৰু পিতৃ গ্ৰীক লোক আছিল। ²লুস্ত্ৰা আৰু ইকনিয় চহৰৰ ভাই সকলে তীমথিয়ক অতি প্ৰশংসা কৰিছিল। ³পৌলে যাত্ৰাত তীমথিয়কো নিজৰ লগত লৈ যাবলৈ বিচাৰিলে আৰু সেয়ে তেওঁক চুম্বৎ কৰালে; কাৰণ সেই অঞ্চলবোৰত ইহুদী লোক আছিল আৰু তেওঁলোকে তীমথিয়ৰ পিতৃ গ্ৰীক জাতিৰ বুলি জানিছিল। ⁴পাছত তেওঁলোক নগৰবোৰৰ মাজেদি যাওঁতে যিক্ৰচালেমত পাঁচনি আৰু পৰিচাৰক সকলে লিখি দিয়া নিৰ্দেশনাবোৰ পালন কৰিবলৈ মণ্ডলীবোৰক জনালে। ⁵এইদৰে মণ্ডলীবোৰ বিশ্বাসত দৃঢ় হৈ দিনে দিনে লেখত বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে।

ইউৰোপত শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ

⁶পবিত্ৰ আত্মাই পৌল আৰু তেওঁৰ সংগী সকলক এচিয়া দেশত বাক্য প্ৰচাৰ কৰিবলৈ বাধা দিলে, তেতিয়া তেওঁলোক ফৰুগিয়া আৰু গালাতীয়াৰ অঞ্চলবোৰৰ মাজেদি গ'ল। ⁷আৰু মুচিয়াৰ সীমান্ত অঞ্চলত আহি তেওঁলোকে বিখুনিয়ালৈ যাবৰ বাবে চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু প্ৰভু যীচুৰ আত্মাই তেওঁলোকক যাবলৈ নিদিলে। ⁸সেয়েহে, তেওঁলোকে মুচিয়া পাৰ হৈ ত্ৰোৱা নগৰলৈ গুচি গ'ল। ⁹নিশা পৌলে এটা দৰ্শন দেখিলে যে, এজন মাকিদনিয়া মানুহে থিয় হৈ তেওঁক মিনতি কৰি কৈছে "মাকিদনিয়ালৈ আহি আমাক সহায় কৰা।" ¹⁰পৌলে এই দৰ্শন পোৱাৰ পাছত আমি শীঘ্ৰেই মাকিদনিয়ালৈ যাবৰ কাৰণে প্ৰস্তুত হ'লো। কাৰণ, আমি বুজি পালো যে মাকিদনিয়াৰ লোক সকলৰ আগত শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবৰ বাবে ঈশ্বৰে আমাক মাতিছে।

লুদিয়াৰ মন পৰিবৰ্তন

¹¹পাছত ত্ৰোৱা এৰি আমি জাহাজেৰে পোনে পোনে চামথাকীলৈ গলো আৰু পিছদিনা নিয়াপলি নগৰলৈ আহিলো। ¹²তাৰ পৰা আমি মাকিদনিয়াৰ ফিলিপী নগৰলৈ গলো। ফিলিপী নগৰ খন সেই এলেকাৰ এখন উল্লেখনীয় নগৰ আৰু ই এক ৰোমান উপনিৱেশ। আমি এই নগৰত বহু দিন থাকিলো।

¹³বিশ্রাম বাবে আমি নগৰৰ দুৱাৰৰ বাহিৰেদি নদীৰ কাষলৈ গলো; ভাৰিছিলো, তাত নিশ্চয় প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ বাবে ঠাই আছে। তাতে যি মহিলা সকল আহি একেলগে মিলিত হৈছিল, পাছত আমি তেওঁলোকৰ কাষত বহি কথা কবলৈ ধৰিলো। ¹⁴সেই মহিলা সকলৰ মাজত থুয়াতীৰা চহৰৰ ঈশ্বৰৰ উপাসনা কৰা লুদীয়া নামৰ এগৰাকী মহিলাও আছিল আৰু তেওঁ বেঙুনীয়া কাপোৰৰ ব্যৱসায় কৰিছিল। তেওঁ আমাৰ কথা শুনি আছিল। তাতে পৌলে যি কথা কৈ আছিল, সেই কথা মন দি শুনিবলৈ প্ৰভুৱে লুদীয়াৰ হৃদয় মুকলি কৰিলে। ¹⁵তাতে লুদীয়া আৰু পৰিয়ালৰ সকলোৱে বাপ্তিস্ম^[1] ললে আৰু আমাক অনুৰোধ কৰি ক'লে, “যদিহে মোক আপোনালোকে প্ৰভুৰ বিশ্বাসকাৰিণী বুলি বিবেচনা কৰে তেন্তে মোৰ ঘৰত আহি থাককহি।” এইদৰে তেওঁ আমাক বৰকৈ জোৰ কৰিলে।

ফিলিপী নগৰত পৌলৰ প্ৰচাৰ। বন্দীশালত পৌল আৰু চীল

¹⁶এদিন আমি যেতিয়া প্ৰাৰ্থনাৰ ঠাইলৈ গৈ আছিলো, তেতিয়া এক অশুভ আত্মা লক্ষ্য এজনী অল্পবয়সীয়া ছোৱালী আমাৰ আগত আহি উপস্থিত হ'ল। অশুভ আত্মাৰ প্ৰভাৱত তাই ভৱিষ্যতৰ কথা কব পাৰিছিল আৰু এনেদৰে তাই মালিকবোৰক বহু লাভৱান কৰিছিল। ¹⁷এই ছোৱালীজনীয়ে পৌল আৰু আমাৰ পিছে পিছে চিঞৰি চিঞৰি কৈ গ'ল “এই মানুহবোৰ সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ দাস। তেওঁলোকে পৰিত্ৰাণৰ পথৰ বিষয়ে আপোনালোকৰ আগত ঘোষণা কৰিছে।” ¹⁸এইদৰে তাই ভালেমান দিনলৈকে কৈ আছিল। শেষত পৌলে বিৰক্ত হৈ, পিছলৈ ঘূৰি সেই আত্মাক ক'লে, “মই তোকে যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামত আজ্ঞা দিছো, তাইৰ পৰা বাহিৰ ওলা।” তেতিয়া লগে লগে সেই আত্মা বাহিৰ ওলাই গ'ল।

¹⁹তাৰ পাছত তাইৰ মালিকবোৰে যেতিয়া দেখিলে যে, তেওঁলোকৰ লাভৰ আশা নোহোৱা হ'ল, তেতিয়া তেওঁলোকে পৌল আৰু চীলক ধৰি চৌচৰাই বজাৰলৈকে আনি কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। ²⁰তাৰ পাছত তেওঁলোকক শাসনকৰ্তা সকলৰ ওচৰলৈ নি ক'লে, “এওঁলোক ইহুদী মানুহ আৰু আমাৰ নগৰত এওঁলোকে গণ্ডগোল আৰম্ভ কৰিছে। ²¹এওঁলোকে এনেবোৰ শিক্ষা দিছে, যিবোৰ ৰোমান নাগৰিক হিচাবে গ্ৰহণ কৰা বা পালন কৰা আমাৰ কাৰণে নীতি বিৰুদ্ধ।” ²²তেতিয়া আন জনতাও একেলগে পৌল আৰু চীলৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ'ল। শাসনকৰ্তা সকলে পৌল আৰু চীলৰ কাপোৰ ফালি সিহঁতক বেতেৰে কোবাবলৈ আদেশ দিলে। ²³অতিকৈ মাৰধৰ কৰাৰ পাছত তেওঁলোকক বন্দীশালত সুমুৱাই থলে আৰু কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষক কঢ়া পহৰা দিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে। ²⁴কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষই এই নিৰ্দেশ পাই পৌল আৰু চীলক জেলৰ ভিতৰ কক্ষলৈ নি কাঠৰ বেৰিত তেওঁলোকৰ ভৰি আৱদ্ধ কৰি বান্ধি থলে।

²⁵তেতিয়া প্ৰায় মাজনিশা। পৌল আৰু চীলে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰাৰ্থনা কৰি স্তুতি-গীত গাই আছিল। আন কয়দী সকলেও তেওঁলোকে গোৱা স্তুতি-গীত শুনি আছিল। ²⁶এই সময়তে হঠাৎ এক বৰ ভূমিকম্প হ'ল আৰু বন্দীশালৰ ভেঁটি পৰ্য্যন্ত কঁপি উঠিল। তেতিয়া বন্দীশালৰ সকলো দুৱাৰ আৰু কয়দী সকলৰ শিকলিবোৰ খোল খাই গ'ল। ²⁷কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষই টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই কাৰাগাৰৰ দুৱাৰবোৰ মুকলি দেখি, নিজৰ তৰোৱাল উলিয়াই আত্মঘাতী হবলৈ বিচাৰিলে। কিয়নো তেওঁ ভাৱিলে যে, কয়দীবোৰ পলাই গ'ল। ²⁸কিন্তু পৌলে চিঞৰি বৰ মাতেৰে ক'লে, “নিজৰ ক্ষতি নকৰিব। আমি সকলো ইয়াতে আছো।” ²⁹তেতিয়া কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষই কাৰোবাক চাকি আনিবলৈ কৈ ভিতৰলৈ দৌৰি গ'ল আৰু ভয়তে কঁপি কঁপি পৌল আৰু চীলৰ আগত উবুৰি খাই পৰিল। ³⁰তেওঁলোকক বাহিৰলৈ আনি সুধিলে, “মহাশয় সকল, পৰিত্ৰাণ পাবলৈ হ'লে মই কি কৰিব লাগিব? ” ³¹তেওঁলোকে ক'লে, “প্ৰভু যীচুত বিশ্বাস কৰক, তেতিয়া আপুনি আৰু আপোনাৰ ঘৰৰ সকলোৱে পৰিত্ৰাণ লাভ কৰিব।” ³²তেওঁলোকে তাৰ পাছত কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষৰ লগতে তেওঁৰ ঘৰৰ সকলোকে প্ৰভুৰ বাক্য ক'লে। ³³কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষই সেই নিশাই পৌল আৰু চীলক লৈ গৈ তেওঁলোকৰ আঘাতৰ ঠাইবোৰ ধুই দিলে আৰু তেওঁ সপৰিয়ালে তেতিয়াই বাপ্তিস্ম গ্ৰহণ কৰিলে। ³⁴তেওঁ পৌল আৰু চীলক নিজৰ ঘৰলৈ আনি খাবলৈ দিলে আৰু পৰিয়ালৰ আটায়ে ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰাত, তেওঁ সমস্ত পৰিয়ালে সৈতে অতিশয় আনন্দ কৰিলে।

³⁵পিছদিনা পুৱা শাসনকৰ্তা সকলে পৰীয়া সকললৈ এই বাৰ্তা দি পঠালে, “সেই মানুহকেইজনক এৰি দিয়া।” ³⁶কাৰাগাৰৰ অধ্যক্ষই সেই কথা পৌলক জনাই ক'লে, “শাসনকৰ্তা সকলে আপোনালোকক এৰি দিবৰ কাৰণে আমাৰ ওচৰলৈ বাৰ্তা পঠাইছে; গতিকে আপোনালোক এতিয়া ওলাই আহক আৰু শান্তিৰে গুছি যাওঁক।” ³⁷কিন্তু পৌলে তেওঁলোকক ক'লে, “আমি ৰোমান নাগৰিক; আমাক বিনা বিচাৰেৰে ৰাইজৰ আগত কোবাই কাৰাবন্দী কৰি থলে। এতিয়া তেওঁলোকে আমাক গোপনে এৰি দিব বিচাৰিছে নেকি? এইটো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোক নিজে ইয়ালৈ আহি আমাক বাহিৰলৈ উলিয়াই নিব লাগিব।” ³⁸পৰীয়া সকলে শাসনকৰ্তা সকলৰ ওচৰলৈ গৈ এই সম্বাদ দিলে। তেতিয়া এই সম্বাদ পাই তেওঁলোকে পৌল আৰু চীলক ৰোমান লোক বুলি জানিলে আৰু তেওঁলোকে ভয় খালে। ³⁹পাছত শাসনকৰ্তা সকলে আহি তেওঁলোকৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলে আৰু বন্দীশালৰ পৰা বাহিৰলৈ আনি নগৰ এৰি যাবলৈ তেওঁলোকক অনুৰোধ কৰিলে। ⁴⁰পৌল আৰু চীল কাৰাগাৰৰ পৰা ওলাই লুদীয়াৰ ঘৰলৈ গ'ল। তাতে তেওঁলোক গৈ ভাই সকলৰ লগত দেখা হ'ল আৰু তেওঁলোকক উৎসাহ উদ্দীপনা দিলে। তাৰ পিছত পৌল আৰু চীলে নগৰ এৰি গুছি গ'ল।

16:15 [1]

১৬ অধ্যায় 17

পৌল আৰু চীল থিচলনীকিত

¹ইয়াৰ পিছত তেওঁলোক আফ্ৰিকালি আৰু আপল্লোনিয়া নগৰৰ মাজেদি থিচলনীকি চহৰলৈ গ'ল। তাত ইহুদী সকলৰ এটা নামঘৰ আছিল।
²পৌলে তেওঁৰ নিয়ম অনুযায়ী ইহুদী সকলৰ নাম-ঘৰলৈ গ'ল আৰু একেৰাহে তিনিটা বিশ্রাম বাৰত তেওঁলোকৰ সৈতে শাস্ত্ৰৰ পৰা যুক্তিৰে আলোচনা কৰিলে।³তেওঁ শাস্ত্ৰীয় বচন মেলি ব্যাখ্যা কৰিলে যে, খ্ৰীষ্টই দুখভোগ কৰা আৰু মৃত্যুৰ পৰা পুণৰ্জীৱিত হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছিল। তেওঁ আকৌ ক'লে, “এই যি যীচুক মই আপোনালোকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰিছোঁ, সেই যীচুৱেই হৈছে খ্ৰীষ্ট।”⁴তাতে কিছুমান ইহুদীয়ে এই কথাত সন্মতি জনাই পৌল আৰু চীলৰ লগত যোগ দিলে। তাৰোপৰি অনেক ঈশ্বৰ ভক্ত গ্ৰীক আৰু গণ্য-মান্য মহিলা সকলকে ধৰি এক বৃহৎ দলে তেওঁলোকৰ লগত যোগ দিলে।⁵কিন্তু বিশ্বাস নকৰা ইহুদী সকলে হিংসা কৰি বজাৰ অঞ্চলৰ পৰা কিছুমান দুষ্ট লোকক মাতি আনি একগোট কৰিলে আৰু নগৰৰ মাজত গণ্ডগোল লগাই দিলে। পৌল আৰু চীলক বিচাৰি মানুহবোৰৰ মাজলৈ নিবৰ বাবে তেওঁলোকে যাচোনৰ ঘৰ আক্ৰমণ কৰিলে।⁶কিন্তু তাত তেওঁলোকক নাপাই যাচোন আৰু কোনো কোনো ভাইক টানি আনি চহৰৰ শাসনকৰ্তাৰ আগলৈ লৈ গ'ল আৰু চিঞৰি কবলৈ ধৰিলে, “যি লোক সকলে সমগ্ৰ পৃথিৱী উলট-পালট কৰিছে, তেওঁলোক এতিয়া ইয়াতো উপস্থিত হৈছে,⁷আৰু যাচোনে তেওঁলোকক আলহী কৰি ৰাখিছে। এই লোক সকলে চীজাৰৰ আজ্ঞা অমান্য কৰি কৈ ফুৰিছে যে, যীচু নামৰ আন এজন ৰজা আছে।”
⁸এইবোৰ কথা শুনি সমবেত জনতা আৰু নগৰৰ শাসনকৰ্তা সকল উদ্ভিগ্ন হৈ পৰিল।⁹তেওঁলোকে যাচোন আৰু আন লোক সকলৰ পৰা জৰিমনা ললে আৰু জৰিমনা আদায় দিয়াৰ পাছত তেওঁলোকক যাবলৈ এৰি দিলে।

¹⁰সেই ৰাতিয়েই ভাই সকলে পৌল আৰু চীলক বিৰয়ালৈ পঠাই দিলে। সেই ঠাই পাই তেওঁলোক ইহুদী সকলৰ নাম-ঘৰলৈ গ'ল।¹¹থিচলনীকিৰ লোক সকলতকৈ বিৰয়াৰ লোক সকল উদাৰ মনোভাৱাপন্ন আছিল। তেওঁলোকে অতি আগ্ৰহেৰে বাক্য শুনি গ্ৰহণ কৰিলে আৰু সত্যতা জানিবলৈ প্ৰতিদিনে শাস্ত্ৰৰ বাক্য অনুসন্ধান কৰিলে।¹²ইয়াৰ ফলত তেওঁলোকৰ মাজৰ অনেকে বিশ্বাস কৰিলে। এই বিশ্বাসী সকলৰ মাজত কেইজনমান প্ৰভাৱশালী গ্ৰীক মহিলা আৰু বহুত পুৰুষও আছিল।¹³কিন্তু পৌলে বিৰয়াত ঈশ্বৰৰ বাক্য প্ৰচাৰ কৰি আছে বুলি শুনিবলৈ পাই থিচলনীকিৰ ইহুদী সকল সেই ঠাইলৈ আহি লোক সকলক উত্তেজিত কৰিলে।¹⁴ভাই সকলে তেতিয়াই পলম নকৰি পৌলক সাগৰৰ তীৰলৈ পঠাই দিলে; কিন্তু চীল আৰু তীমথিয় বিৰয়াতে থাকিল।¹⁵যিসকল লোকে পৌলক লগত লৈ গৈছিল, তেওঁলোকে তেওঁক আখিনি চহৰলৈ লৈ গ'ল আৰু পৌলক তাত এৰিলে। পাছত তেওঁলোকে পৌলৰ পৰা চীল আৰু তীমথিয়ৰ কাৰণে এই আদেশ লৈ আহিল যে, তেওঁলোকে যেন অতি সোনকালে পৌলৰ লগ লয়।

পৌল আখিনি নগৰত

¹⁶আখিনি চহৰত পৌলে চীল আৰু তীমথিয়ৰ কাৰণে অপেক্ষাত থাকোতে, সেই চহৰ প্ৰতিমাবোৰেৰে পূৰ্ণ হৈ থকা দেখিলে। তাতে তেওঁৰ অন্তৰ-আত্মা অতি ব্যথিত হৈ উঠিল।¹⁷সেয়ে তেওঁ ইহুদী আৰু ঈশ্বৰক উপাসনা কৰা গ্ৰীক সকলৰ লগত নাম-ঘৰত যুক্তিৰে আলোচনা কৰিলে। বজাৰ অঞ্চলতো প্ৰতিদিনে লগ পোৱা লোক সকলৰ লগত আলোচনা কৰিলে।¹⁸তাতে ইপিকুৰী আৰু স্তোয়িকী দৰ্শন-শাস্ত্ৰৰ দাৰ্শনিক কেইজনমানে পৌলৰ লগত তৰ্ক-যুদ্ধত লিপ্ত হ'ল। কিছুমানে ক'লে, “এইজনে বকবকাই কি কবলৈ বিচাৰিছে?” আন কোনোবাই ক'লে, “ই দেখিছোঁ কোনোবা বিদেশী দেৱতাবোৰৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিছে।” কাৰণ পৌলে যীচু আৰু তেওঁৰ পুনৰ্জন্মৰ বিষয়ে কৈ আছিল।¹⁹তেওঁলোকে পৌলক ধৰি আৰেয়পাগৰ সভালৈ নি সুধিলে, “আপুনি এই যি নতুন শিক্ষা দিছে, সেইটো কি, সেই বিষয়ে আমি জনিব পাৰোঁ নে?”²⁰কিয়নো আপুনি কিছুমান অদ্ভুত কথা আমাক শুনাইছে। গতিকে এই কথাবোৰৰ অৰ্থ কি, সেই বিষয়ে আমি জানিব বিচাৰোঁ।”²¹আখিনিৰ লোক সকলে আৰু তাত থকা বিদেশী সকলেও মাত্ৰ কিছুমান নিত্য নতুন বিষয় লৈ আলোচনা কৰি বা শুনি আজৰি সময় কটায়।

²²তেতিয়া পৌলে আৰেয়পাগৰ সভাৰ মাজত থিয় হৈ ক'লে, “হে আখিনিৰ জনগণ, মই দেখিছোঁ যে আপোনালোক সকলো ক্ষেত্ৰতে অতিশয় ধৰ্মপ্ৰাণ মানুহ।²³কিয়নো মই ঘূৰি ফুৰোতে আৰু আপোনালোকে উপাসনা কৰা বস্তুবোৰ লক্ষ্য কৰোতে, 'অবিদিত ঈশ্বৰলৈ বেদি' বুলি লিখা এটা বেদি দেখা পালোঁ। এতেকে আপোনালোকে নাজানি যি জনৰ উপাসনা কৰিছে, তেওঁৰ সম্বন্ধে মই আপোনালোকৰ ওচৰত প্ৰচাৰ কৰিছোঁ।²⁴ঈশ্বৰ, যি জন পৃথিৱী আৰু তাত থকা সকলো বস্তুৰ সৃষ্টিকৰ্তা, তেওঁ স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীৰ গৰাকী। তেওঁ মনুষ্যৰ হাতেৰে সজা মন্দিৰত নিবাস নকৰে।²⁵মনুষ্যৰ হাতৰ সেৱা কাৰ্য তেওঁৰ প্ৰয়োজন নাই। তেওঁৰতো একোৰে অভাৱ নাই কাৰণ তেওঁ নিজেই সকলোকে জীৱন, নিশ্বাস আৰু আন সকলো দিয়ে।²⁶এজন মানুহৰ পৰা ঈশ্বৰে সমগ্ৰ মানৱ জাতি সৃষ্টি কৰিলে যাতে তেওঁলোকে গোটেই পৃথিৱীতে বসবাস কৰিব পাৰে। ঈশ্বৰে, মানুহে বসবাস কৰা ঠাইৰ সীমা আৰু নিৰ্দ্ধাৰিত কাল ঠিক কৰিলে।²⁷সেয়ে, মানুহে ঈশ্বৰক বিচাৰিব লাগে আৰু বিচাৰি যেন শেষত তেওঁক লগ পায়। আচলতে, তেওঁ আমাৰ কাৰো পৰা দুৰৈত নাই।²⁸কিয়নো আমি তেওঁতে জীয়াই আছোঁ, চলা-ফুৰা কৰিছোঁ আৰু আছোঁ, যেনেকৈ আপোনালোকৰ কবি সকলৰ এজনে কৈছে, 'কাৰণ আমিও তেওঁৰ সন্তান।'²⁹আমি যদি ঈশ্বৰৰ সন্তান হওঁ, তেন্তে মানুহৰ শিল্পকলা আৰু চিন্তাৰে সজা সোণ, ৰূপ বা পাথৰৰ মূৰ্তিৰ দৰে ঈশ্বৰৰ ঐশ্বৰিকতাক আমি কল্পনা কৰিব নালাগে।³⁰এই কাৰণতে, মানুহৰ অজ্ঞানতাৰ এনে কালছোৱাক ঈশ্বৰে ক্ষমাৰ চকুৰে চাইছে কিন্তু এতিয়া তেওঁ সকলো ঠাইতে আটাই মানুহক মন পালটন কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছে।³¹কিয়নো তেওঁ এনে এটা দিন নিৰূপন কৰিছে যিদিনা তেওঁ মনোনিীত কৰা লোক জনৰ দ্বাৰাই গোটেই পৃথিৱীক ধাৰ্মিকতাত বিচাৰ কৰিব। ঈশ্বৰে সেই লোকক মৃতবোৰৰ মাজৰ পৰা তুলি সকলোৰে আগত তেওঁৰ প্ৰমাণ দিলে।

³²আখিনীৰ লোক সকলে যেতিয়া মৃত সকলৰ পুনৰুত্থানৰ কথা শুনিলে, কেইজনমানে পৌলক ঠাট্টা-মস্কৰা কৰিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু আন কোনো কোনোৱে ক'লে, "এই বিষয়ে আমি আকৌ এবাৰ আপোনাৰ পৰা শুনিম।" ³³ইয়াৰ পিছত পৌলে তেওঁলোকক এৰি গুছি গ'ল। ³⁴কিন্তু কেইজনমানে আহি পৌলক লগ ধৰিলে আৰু বিশ্বাস কৰিলে। সেই বিশ্বাসী সকলৰ মাজত আৰেয়পাগৰ সদস্য দিয়নুচিয়, দামাৰী নামৰ এগৰাকী মহিলা আৰু তেওঁলোকৰ লগত আন কেইজনমান আছিল।

১৭ অধ্যায় 18

কৰিন্থত পৌল

¹ইয়াৰ পিছত পৌলে আখিনী এৰি কৰিন্থলৈ গ'ল। ²তাতে তেওঁ পন্ত দেশত জন্মা আক্লিলা নামৰ এজন ইহুদীক দেখা পালে; সেই সময়ত তেওঁ, তেওঁৰ ভাৰ্য্যা প্ৰিক্সিল্লাক লৈ ইটালী দেশৰ পৰা আহিছিল, কাৰণ ক্লৌদিয়ই সকলো ইহুদীকে ৰোম এৰি যাবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল। পৌল তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহিল। ³তেওঁলোক যিহেতু ব্যৱসায়ত পৌলৰ দৰে তম্বু বনোৱা লোক আছিল, সেয়েহে পৌলে তেওঁলোকৰ লগতে থাকি কাম কৰিবলৈ ধৰিলে। ⁴প্ৰত্যেক বিশ্ৰামবাৰে পৌলে নামঘৰত যুক্তি-পৰামৰ্শৰে ইহুদী আৰু গ্ৰীক সকলক বিশ্বাস কৰিবলৈ প্ৰত্যয় জনায়। ⁵চীল আৰু তীমথিয় মাকিদনিয়া দেশৰ পৰা অহাৰ পাছত পৌলে আত্মাৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ ইহুদী সকলৰ আগত যীচুৱেই যে খ্ৰীষ্ট হয়, সেই সাক্ষ্য দিলে ⁶যেতিয়া ইহুদী সকলে পৌলৰ বিৰুদ্ধাচৰণ কৰি তেওঁক অপমান কৰিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া পৌলে তেওঁলোকৰ ফালে নিজৰ কাপোৰ জোকাৰি ক'লে, "আপোনালোকৰ তেজৰ দায় আপোনালোকৰ মূৰৰ ওপৰতে থাকক; মোৰ কোনো দোষ নাই। এতিয়াৰ পৰা মই অনা-ইহুদী সকলৰ ওচৰলৈ যাওঁ।" ⁷পাছত, তেওঁ তাৰপৰা গৈ ঈশ্বৰৰ উপাসনা কৰা তীত-যুষ্ট নামেৰে এজনৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। তেওঁৰ ঘৰ নাম-ঘৰৰ কাষতে আছিল। ⁸পৌলৰ কথা শুনি নামঘৰৰ গৰাকী ক্ৰীস্পে আৰু তেওঁৰ ঘৰৰ সকলোৱে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি বাপ্তিস্ম গ্ৰহণ কৰিলে। কৰিন্থীয়া সকলৰ মাজৰ বহু লোকে তেওঁৰ পৰা শুভবাৰ্তা শুনি বাপ্তিস্ম গ্ৰহণ কৰিলে। ⁹প্ৰভুৱে ৰাতি পৌলক দৰ্শন দি কলে "তুমি ভয় নকৰিবা, মনে মনে নাথাকি, প্ৰচাৰ কৰা; ¹⁰মই তোমাৰ লগত আছো, কোনেও তোমাক হানি কৰিব নোৱাৰে, মোৰ বহু লোক এই নগৰত আছো।" ¹¹তাতে পৌলে এবছৰ ছয় মাহ তেওঁলোকৰ মাজত থাকি ঈশ্বৰৰ বাক্য শিকালে। ¹²তেতিয়া গাল্লিয়ো আখায়া দেশৰ অধিপতি হৈ থকা সময়ত ইহুদী সকলে, পৌলৰ বিপক্ষে উঠি, তেওঁক সোধ-বিচাৰৰ বাবে আনিলে; ¹³তেওঁলোকে কলে, "এই লোকজনে বিধানৰ বিৰুদ্ধে গৈ ঈশ্বৰৰ উপাসনা কৰিবলৈ মানুহবোৰক উচটনি দিছে।" ¹⁴পৌলে যেতিয়া কথা কবলৈ ইচ্ছা কৰিলে, তেতিয়া গাল্লিয়োৱে ইহুদী সকলৰ উদ্দেশ্যে কলে, "হে ইহুদী সকল, এয়ে অন্যায় বা আপত্তি জনক গোচৰ হোৱা হলে, মই তোমালোকৰ ওজৰ আপত্তি মানিলো হয়। ¹⁵কিন্তু এই সকলো প্ৰশ্ন তোমালোকৰ বাক্য, নাম বা বিধানৰ বাদ-বিচাৰৰ কাৰণেহে ব্যৱহাৰ হয়, তেনেহলে এই বিষয়ে তোমালোকে নিজে বিচাৰ কৰি চাবা, এই বিষয়ে বিচাৰ কৰিবলৈ মই উৎসাহিত নহওঁ।" ¹⁶পাছত গেল্লিয়োৱে তেওঁলোকক বিচাৰকৰ আসনৰ পৰা আতৰ কৰিলে। ¹⁷তাতে তেওঁলোকে নামঘৰৰ গৰাকী চোস্থিনিক বলপূৰ্বক ধৰি আনি বিচাৰকৰ আসনৰ ওচৰত মাৰধ কৰিলে, সিহতে কৰা কামবোৰত গেল্লিয়োৱে মনোযোগ নিদিলে। ¹⁸পৌলে, সেই ঠাইতে বহু দিনলৈকে থাকি, ভাই সকলৰ পৰা বিদায় লৈ সাগৰীয় পথেদি চিৰিয়া দেশলৈ যাত্ৰা কৰিলে; তেওঁৰ লগত প্ৰিক্সিলা আৰু আক্লিলাও গ'ল। তেওঁ কিংক্ৰিয়াত নিজৰ মূৰ খুৰাইছিল; কিয়নো তেওঁৰ কোনো সংকল্প আছিল। ¹⁹ইয়াৰ পাছত তেওঁলোক যেতিয়া ইফিচ নগৰ পালে, প্ৰিক্সিলা আৰু আক্লিলাক তাতে থাকিবলৈ দি পৌলে নিজে নাম-ঘৰত সোমাই ইহুদী সকলে সৈতে বাদ-বিচাৰ কৰিলে। ²⁰তাতে আৰু কিছুদিন থাকিবলৈ তেওঁলোকে পৌলক অনুৰোধ কৰিলে, কিন্তু তেওঁ অমান্তি হল। ²¹"ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা হলে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আকৌ আহিম।" এই বুলি কৈ, সাগৰীয়-পথেদি ইফিচলৈ যাবৰ বাবে জাহাজেৰে যাত্ৰা কৰিলে। ²²পাছত চীজাৰিয়াত নামি, যিৰুচালেমলৈ গৈ মণ্ডলীক আন্তৰিক অভিনন্দন জনাই, তাৰ পৰা আন্তিয়খিয়ালৈ আহিল। ²³তেওঁ কিছুদিন তাতে থাকি, তাৰ পৰা গালাতীয়া আৰু ফৰুগিয়া দেশেদি ফুৰি ফুৰি সকলো শিষ্যক উৎসাহিত কৰিলে। ²⁴সেই সময়ত আপল্লো নামেৰে এজন ইহুদী মানুহ ইফিচলৈ আহিছিল। তেওঁ আলেকজেন্দ্ৰিয়া নিবাসী, এজন সুবক্তা আৰু ধৰ্মীয় বিষয়ত নিপুণ আছিল। ²⁵তেওঁ যোহনৰ বাপ্তিস্মৰ বিষয়ে শিক্ষা পাইছিল আৰু আত্মাত উৎসাহিত হৈ ঈশ্বৰৰ বাক্য বিশদৰূপে ঘোষণা কৰিছিল; কিন্তু তেওঁ যোহনৰ বাপ্তিস্মৰ বিষয়েহে জানিছিল। ²⁶পাছত তেওঁ নাম-ঘৰত সাহসেৰে প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে; তেতিয়া প্ৰিক্সিলা আৰু আক্লিলাই তেওঁৰ এই কথা শুনাত, তেওঁক তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল আৰু ঈশ্বৰৰ পথৰ বিষয়ে বিশদভাবে বুজাই দিলে।

²⁷যেতিয়া তেওঁ আখায়া দেশলৈ যাব বিছাৰিলে; ভাই সকলে উৎসাহ দি তেওঁক আদৰি লবলৈ শিষ্য সকললৈ পত্ৰ লিখি প্ৰেৰণ কৰিলে; তাতে তেওঁ সেই ঠাই পোৱাত অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস কৰা সকলক মহৎ উপকাৰ সাধন কৰিলে। ²⁸কিয়নো যীচু যে খ্ৰীষ্ট হয়, তেওঁ শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰাই এই বিষয়ে প্ৰমাণ কৰি দেখুৱালে, তাতে তেওঁ সৰ্বস্বসাধাৰণৰ আগত ইহুদী সকলৰ আপত্তি খণ্ডন কৰিলে।

১৮ অধ্যায় 19

¹আপল্লো কৰিন্থত থকা সময়ত পৌলে উচ্চভূমি অঞ্চলৰ মাজেদি আহি ইফিচ চহৰ পালেহি; তাতে তেওঁ কেইজনমান শিষ্যক লগ পালে।

²পৌলে তেওঁলোকক সুধিলে, "আপোনালোকে যেতিয়া বিশ্বাস কৰিলে, তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা পালে নে"? তেওঁলোকে তেওঁক কলে, "পবিত্ৰ আত্মা দিয়া হৈছে নে নাই, সেই বিষয়ে আমি শুনিবলৈকে নাপালোঁ।"

- ³তেতিয়া তেওঁ কলে, "তেনেহলে আপোনালোকে কি কাৰণত বাপ্তাইজিত হ'ল?" তেওঁলোকে কলে, "যোহনৰ বাপ্তিস্ম লোৱা দেখি"। ⁴তেতিয়া পৌলে কলে, "যোহনে লোক সকলক কৈছিল, "যি জন মোৰ পাছত আহিছে, তেওঁত অৰ্থাৎ যীচুত বিশ্বাস কৰা; এই বুলি তেওঁ তেওঁলোকক মন পালটনৰ বাপ্তিস্মৰে বাপ্তাইজ কৰিলে।"
- ⁵এই কথা শুনি তেওঁলোকে প্ৰভু যীচুৰ নামেৰে বাপ্তাইজিত হ'ল। ⁶ইয়াৰ পাছত পৌলে যেতিয়া তেওঁলোকৰ গাত হাত দিলে, তেতিয়া তেওঁলোকৰ ওপৰলৈ পবিত্ৰ আত্মা আহিল; তাতে তেওঁলোকে নানা ভাষাৰে কথা কৈ ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিলে। ⁷তেওঁলোক প্ৰায় বাৰ জন মান মানুহ আছিল।
- ⁸পাছত পৌল নামঘৰলৈ গ'ল আৰু সেই ঠাইত তিনি মাহ মান থাকি নিৰ্ভীক ভাবে প্ৰচাৰ কৰিলে; আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য-বিষয়ক কথাৰে বাদ-বিচাৰ কৰি লোক সকলক মনোনিবেশ কৰিবলৈ তেওঁ বুজাই দিলে। ⁹কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজৰ কিছুমান লোকৰ মন কঠোৰ আৰু অবাধ্য হ'ল। তেওঁলোকে লোক সকলৰ আগত খ্ৰীষ্টীয় পথৰ নিন্দা কৰিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক তাতে এৰি শিষ্য সকলক পৃথকে তুৰান্ন নামেৰে এজনৰ পঢ়াশালীলৈ নি নিতৌ কথোপকথন কৰিব ধৰিলে। ¹⁰এইদৰে তেওঁ দুবছৰলৈ সেই ঠাইতে থাকিল, আৰু এছিয়াত বাস কৰা সকলো ইহুদী আৰু গ্ৰীক সকলে প্ৰভুৰ বাক্য শুনিবলৈ পালে।
- ¹¹ঈশ্বৰে পৌলৰ হতুৱাই এনে পৰাক্ৰম-কাৰ্য কৰালে যে, ¹²তেওঁৰ গাৰ পৰা গামোচা বা কাপোৰ নৰিয়া মানুহৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱাত, তেওঁলোকৰ ৰোগ আতৰিল আৰু দুষ্ট আত্মাবোৰো ওলাই যোৱাত তেওঁলোক মুক্ত হ'ল।
- ¹³কিন্তু দেশ ভ্ৰমি ফুৰা কেইজনমান ইহুদী ভূত খেদাওঁতাই, দুষ্ট আত্মাই ধৰাসকলৰ আগত প্ৰভু যীচুৰ নাম, নিজৰ কামত ব্যৱহাৰ কৰি কয়, "যি জনাৰ কথা পৌলে প্ৰচাৰ কৰিছে, সেই যীচুৰ শপত দি তোমালোকক আজ্ঞা দিছে।" ¹⁴স্ক্ৰিবা নামৰ ইহুদী প্ৰধান পুৰোহিত এজনৰ সাতজন পুতেকে এই কৰ্ম কৰিছিল।
- ¹⁵তাতে দুষ্ট আত্মাই উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, "যীচুক জানো, পৌলকো চিনি পাওঁ; কিন্তু তোমালোক নো কোন?" ¹⁶এই বুলি সেই দুষ্ট আত্মাই ধৰা মানুহজনে তেওঁলোকৰ ওপৰত জাঁপ মাৰি আটাইকে বশ কৰি বলেৰে পৰাজয় কৰিলে; তেতিয়া তেওঁলোক উলঙ্গ আৰু আঘাত পাই, সেই ঘৰৰ পৰা পলাল। ¹⁷পাছত ইফিচত নিবাস কৰা ইহুদী আৰু গ্ৰীক সকলে এই কথা শুনি সকলোৱে ভয় পালে আৰু প্ৰভু যীচুৰ নাম মহিমাম্বিত হ'ল।
- ¹⁸তেতিয়া বিশ্বাস কৰা সকলৰ বহু লোক আহি, নিজ নিজ কৰ্ম স্বীকাৰ কৰিলে ¹⁹আৰু মায়াকৰ্ম কৰা সকলৰ ভালেমান লোকে নিজ নিজ পুস্তক গোটাই আনি সকলোৰে আগত পুৰি পেলালে। সেইবোৰৰ মূল্য গণনা কৰি পঞ্চাশ হাজাৰ ৰূপৰ মুদ্ৰা পালে। ²⁰এইদৰে মহা-পৰাক্ৰমেৰে প্ৰভুৰ বাক্য চৌদিশে বিয়পি গল।
- ²¹এই কাৰ্য সম্পন্ন হোৱাত পৌলে মাকিদনিয়া আৰু আখায়া দেশেদি ফুৰি যিক্ৰচালেমলৈ যাবৰ বাবে মন কৰি ক'লে, 'তালৈ যোৱাৰ পাছত মই ৰোম নগৰকো দেখা পাব লাগিব।' ²²তাতে তেওঁৰ পৰিচৰ্যা কৰা সকলৰ মাজৰ তীমথিয় আৰু ইৰাস্তচ, এই দুজনক মাকিদনিয়ালৈ পঠিয়াই দি তেওঁ নিজে এচিয়া দেশত কিছু দিন থাকিল।
- ²³সেই সময়ত ইফিচত এই পথৰ সজাগতাৰ বিষয়ে বৰ গোলমাল লাগিল। ²⁴কিয়নো আৰ্তেমী দেৱীৰ ৰূপৰ মন্দিৰ^[1] সজা দীমিত্ৰিয় নামেৰে এজন সোণাৰী আছিল; তেওঁ শিল্পকাৰ সকলক বহুত কাম যোগাই দিছিল; ²⁵পাছত তেওঁ তেওঁলোকক আৰু একে ব্যৱসায়ৰ কাৰিকৰ সকলক একগোট কৰি কলে-"হে লোকসকল, এই ব্যৱসায়ৰ দ্বাৰাই আমাৰ সম্পত্তি হৈছে, ইয়াক আপোনালোকে জানে। ²⁶কিন্তু 'যিবোৰ হাতেৰে সাজে, সেইবোৰ ঈশ্বৰ নহয়' পৌলে এই কথা কৈ, অকল ইফিচৰ নহয়, প্ৰায় গোটেই এচিয়াৰ বহু লোকক প্ৰভাষিত কৰি অপথে নিলে, ইয়াক আপোনালোকে দেখিছে আৰু শুনিও আছে। ²⁷ইয়াতে যে অকল আমাৰ ব্যৱসায়ৰ অপযশ হোৱাৰ শঙ্কা আছে, এনে নহয়; গোটেই এচিয়া, এনে কি গোটেই জগত খনে পূজা কৰা যি আৰ্তেমী মহা-দেৱী, তেওঁৰ মন্দিৰক একো যেন গণ্য নকৰাৰ আৰু তেওঁক তেওঁৰ ঐশ্বৰ্য্যৰ পৰা আতৰোৱাৰ আশঙ্কা আছে।"
- ²⁸এই কথা শুনি,তেওঁলোকে খঙত জ্বলি উঠি ৰিঙিয়াই কলে, "ইফিচীয়া সকলৰ আৰ্তেমী মহান।" ²⁹তেতিয়া গোটেই নগৰত হুলস্থূল লাগিল। পৌলৰ লগত ফুৰা মাকিদনিয়াৰ গায় আৰু আৰিষ্টাৰ্থ নামৰ লোক দুজনক তেওঁলোকে ধৰি নি একে মনেৰে মঞ্চলৈ উঠি গ'ল। ³⁰সেই সময়ত পৌলে লোক সকলৰ মাজত সোমাবলৈ মন কৰিলে কিন্তু শিষ্য সকলে তেওঁক যাবলৈ নিদিলে। ³¹এচিয়াৰ কেইজনমান খেলৰ অধিকাৰীয়ে পৌলৰ বন্ধু হৈ, তেওঁৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠাই মঞ্চত দেখা নিদিবলৈ তেওঁক মিনতি কৰিলে। ³²সভাত গণ্ডগোল হোৱাত বেলেগ বেলেগ কথাৰে চিঞৰি আছিল আৰু কি কাৰণে গোট খাইছিল, সেই বিষয়ে সৰহ ভাগ মানুহে নাজানিলে। ³³পাছত ইহুদী সকলে আলেকজেন্দাৰক আগলৈ ঠেলি লোক সকলৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই আনিলে। তাতে আলেকজেন্দাৰে হাত চাপৰি দি, লোক সকলৰ আগত বহলাই কবলৈ বিচাৰিলে; ³⁴কিন্তু তেওঁ ইহুদী মানুহ বুলি গম পাই, "ইফিচীয়া সকলৰ আৰ্তেমী মহান!" এই কথা কৈ সকলোৱে দুঘণ্টা মানলৈকে একে মাতেৰে চিঞৰি থাকিল।
- ³⁵পাছত নগৰৰ কেৰাণীয়ে লোক সকলক ক্ষান্ত কৰি কলে, "হে ইফিচৰ লোকসকল, কোনে ইফিচ নগৰত মহান-আৰ্তেমীক আকাশৰ পৰা তললৈ পৰা মূৰ্তিবোৰৰ মন্দিৰৰ-ৰক্ষক বুলি লোক সকলৰ মাজত নজনা কোন আছে? ³⁶এইবোৰ কথা অখণ্ডনীয় হোৱাৰ কাৰণে, আপোনালোকে বিচাৰ নকৰাকৈ একো নকৰি ক্ষান্ত হৈ থকা উচিত। ³⁷কিয়নো এই যি মানুহবোৰক আপোনালোকে ইয়ালৈ আনিলে, তেওঁলোক পবিত্ৰ বস্তুৰ অপহাৰক বা আমাৰ দেৱীৰ নিন্দক নহয়।

³⁸এতেকে কোনো মানুহৰ ওপৰত দীমীত্ৰিয়ৰ আৰু তেওঁৰ লগৰ কাৰিকৰ সকলৰ যদি কোনো গোচৰ থাকে, তেন্তে আদালত খোলা আছে, তাতে গৈ ইজনে সিজনক উত্তৰ-প্ৰত্যুত্তৰ কৰিব পাৰে। ³⁹কিন্তু যদি আপোনালোকৰ আন বিষয়ৰ কোনো সমস্যা থাকে, তেন্তে নিয়মিত সভাত সেই বিষয়ৰ নিষ্পত্তি হব। ⁴⁰কিয়নো আজিৰ হুৰামুৰাৰ কোনো কাৰণ নথকাত, আমাৰ ওপৰত গোচৰ চলিবৰ শঙ্কা আছে আৰু এই জনতা গোট খোৱাৰ বিষয়ে আমি একো উত্তৰ দিব নোৱাৰিম।" ⁴¹এই বুলি তেওঁ সভা সামৰিলে।

19:24 ^[1]

১৯ অধ্যায়। 20

¹পাছত সেই হাই-উৰুমি শাস্ত হোৱাত, পৌলে শিষ্যসকলক পঠিয়াই লোকসমূহক উৎসাহিত কৰিলে আৰু বিদায় লৈ মাকিদনীয়ালৈ যাবৰ বাবে ওলাল। ²পাছত সেই অঞ্চলেদি ফুৰি, বিভিন্ন কথাবে শিষ্যসকলক উদগণি দি, তেওঁ গ্ৰীচ দেশ পালেগৈ। ³তাত তিনি মাহ থাকি, সমুদ্ৰ-পথেদি চিৰিয়া দেশত যাবলৈ উদ্যত হোৱাত, ইহুদী সকলে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চক্ৰান্ত কৰিলে। তেতিয়া তেওঁ মাকিদনীয়াইদি উলটি যাবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিলে।

⁴তাত কিছুমান ব্যক্তিও তেওঁৰ লগত যাবলৈ ওলাল। বিৰয়া নগৰৰ পুহৰ পুতেক চোপাত্ৰ, থিচলনীকীয়াৰ আৰিষ্টাৰ্থ আৰু চিকুণ্ড, দৰ্বী নগৰৰ গায় আৰু তীমথিয়, এচিয়াৰ তুখিক আৰু ত্ৰফিম, এই কেইজন লোক এচিয়ালৈকে তেওঁৰ লগত গ'ল। ⁵কিন্তু এওঁলোকে আগবাঢ়ি যোৱাত, ত্ৰোৱাত আমালৈ বৈ আছিল। ⁶পাছত খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ দিন পাৰহৈ যোৱাত, আমি ফিলিপীৰ পৰা জাহাজেৰে যাত্ৰা কৰি গৈ, পাঁচ দিনত ত্ৰোৱাত তেওঁলোকক লগ পালো; তাত সাত দিন থাকিলোঁ।

⁷আমি যেতিয়া সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনটোত পিঠা ভাঙিবলৈ এক গোট হলো; পৌলে বিশ্বাসীসকলক উপদেশ দি আছিল, পাছদিনা তেওঁ যাবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱাত, মাজৰাতিলৈকে বক্তৃতা দি আছিল। ⁸তেতিয়া আমি গোট খোৱা সেই ওপৰৰ কোঠালিত বহু চাকি জ্বলি আছিল।

⁹তাত খিড়িকীত বহি উতুখ নামেৰে এজন ডেকা ঘোৰ টোপনিত মগ্ন হোৱাত, তৃতীয় মহলাৰ পৰা তললৈ পৰিল; পাছত তেওঁক মৃত অৱস্থাত পালে। ¹⁰তেতিয়া পৌলে নামি গৈ তাৰ গাত পৰি আকোঁৱালি ধৰি কলে, "আপোনালোকে কন্দা-কটা নকৰিব; কিয়নো এওঁৰ শৰীৰত প্ৰাণ আছে।

¹¹ইয়াৰ পাছত তেওঁ ওপৰলৈ গৈ পিঠা ভাঙি খালে আৰু বহু সময়লৈকে, অৰ্থাৎ ৰাতিপুৱালৈকে কথোপকথন কৰি কৰি, তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা এইদৰে গলগৈ। ¹²পাছত তেওঁলোকে সেই লৰাক জীৱিত দেখি, বৰ শান্তনা পালে।

¹³পাছত আমি আগবাঢ়ি গৈ পৌলক আ:চ নগৰত তুলি লোৱাৰ মনোভাবেৰে জাহাজত উঠি তালৈ যাত্ৰা কৰিলোঁ; কিয়নো পৌলে খোজকাঢ়ি যাবলৈ বিচৰাত আমি সেইদৰে থিৰাং কৰিলো। ¹⁴আ:চ নগৰত তেওঁ আমাক লগ ধৰিলে, ইয়াৰ পাছত আমি তেওঁক লগত লৈ মিতুলীনী দ্বীপলৈ যাত্ৰা কৰিলোঁ।

¹⁵ইয়াৰ পৰা জাহাজেৰে যাত্ৰা কৰি পাছদিনা, খীয় দ্বীপৰ সন্মুখ পালোঁ আৰু দ্বিতীয় দিনা চামঃদ্বীপত লগাই, আমি পাছদিনা মিলীত নগৰ পালোঁ। ¹⁶কাৰণ পৌলে আগতেই সিদ্ধান্ত কৰিছিল যে ইফিচত তেওঁ নাথাকিব, এচিয়াতো সময় অতিবাহিত নকৰিব; কিয়নো পঞ্চাশ-দিনীয়া পৰ্বৰ সময়ত যিৰুচালেমত উপস্থিত থাকিবলৈ তেওঁ ইচ্ছা কৰিলে।

¹⁷পাছত তেওঁ মিলীতৰ পৰা ইফিচলৈ মানুহ পঠাই, মণ্ডলীৰ বৃদ্ধলোকক মতাই আনিলে। ¹⁸তেওঁলোক তেওঁৰ ওচৰলৈ অহাত, তেওঁ কবলৈ ধৰিলে "মই এচিয়ালৈ অহাৰ প্ৰথম দিনাৰে পৰা আপোনালোকৰ লগত সকলো সময়ত থাকি, সম্পূৰ্ণ নম্ৰতা আৰু চকু-লোৰে, ¹⁹আৰু ইহুদী সকলৰ চক্ৰান্তৰ দ্বাৰাই মোলৈ ঘটা পৰীক্ষাতো কেনেকৈ প্ৰভুৰ দাস্যকৰ্ম কৰিলোঁ ²⁰আৰু কেনেকৈ আপোনালোকৰ আগত, কোনো হিত কথা কবলৈ আৰু সৰ্বসাধাৰণৰ আগত আৰু ঘৰে ঘৰে আপোনালোকক উপদেশ দিবলৈ পাছ নুহঁহকিলোঁ, ²¹আৰু ঈশ্বৰলৈ মন-পালটন আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰাৰ বিষয়ে ইহুদী আৰু গ্ৰীক সকলৰ আগত সাক্ষ্য দিলোঁ; সেই সকলো বিষয় আপোনালোকে নিজে জানিছে।

²²আৰু এতিয়া চাওঁক, মই পবিত্ৰ আত্মাৰ নিৰ্দেশত আৱদ্ধ হৈ যিৰুচালেমলৈ যাব ওলাইছো; তাতে মোলৈ কি কি ঘটিব, সেই বিষয়ে নাজানো; ²³কেৱল ইয়াকে জানিছোঁ যে, বন্ধন আৰু ক্লেপে মোলৈ বাট চাই আছে বুলি পবিত্ৰ আত্মাই নগৰে নগৰে মোক সাক্ষ্য দিছে। ²⁴কিন্তু ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ শুভবাৰ্তাৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিয়া আৰু মোৰ দৌৰ, অৰ্থাৎ প্ৰভু যীচুৰ পৰা পোৱা মোৰ যি পৰিচৰ্যাৰ কাৰ্য, সেই কাৰ্য সম্পন্ন কৰাৰ লগত তুলনা কৰিবলৈ গলে, মোৰ প্ৰাণ মোলৈ প্ৰিয় বুলি একোতে গণ্য নকৰোঁ। ²⁵এতিয়া চাওঁক, যিসকলৰ মাজত মই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰি ফুৰিলোঁ, সেই সকলৰ মাজত, আপোনালোকে মোৰ মুখ ইয়াৰ পাছত যে দেখিবলৈ নাপাবা, ইয়াকো মই জানিছোঁ। ²⁶এই হেতুকে মই যে আটাইৰে তেজৰ পৰা শুচি, ইয়াৰ সাক্ষ্য আজি দিছোঁ; ²⁷কিয়নো আপোনালোকক ঈশ্বৰৰ আটাই পৰিকল্পনা জনাবলৈ পাছ নুহঁহকিলোঁ।

²⁸আপোনালোকে নিজৰ বাবে আৰু পবিত্ৰ আত্মাই যি সকলৰ মাজত আপোনালোকক অধ্যক্ষ পাতিলে, সেই সকলোৱে সাৱধান হৈ, ঈশ্বৰে নিজৰ তেজেৰে যি মণ্ডলীক কিনিিলে, সেই মণ্ডলীক প্ৰতিপালন কৰক। ²⁹মই যোৱাৰ পাছত, দুৰ্জন ৰাংকুকুৰবোৰে আপোনালোকৰ মাজত সোমাই, জাকলৈ নিৰ্দ্দয় আচৰণ কৰিব; ³⁰আৰু আপোনালোকৰ মাজৰ পৰাও কোনো কোনো মানুহ ওলাই, সিহঁতৰ পাছে পাছে শিষ্যবিলাকক আকৰ্ষণ কৰি বিপথে নিবলৈ বিচাৰিব, ইয়াক মই জানিছোঁ।

³¹এতেকে আপোনালোকে পৰ দি থাককা মই যে চকু-লোৰে তিনি বছৰলৈকে দিনে-ৰাতিয়ে প্ৰতিজনক সচেতন কৰিবলৈ নেৰিলোঁ, ইয়াকো সোঁৱৰণ কৰক। ³²এতিয়া, যি ঈশ্বৰে আপোনালোকক বিশ্বাসত বৃদ্ধি কৰিব পাৰে আৰু পবিত্ৰীকৃত হোৱা সকলৰ মাজত উত্তৰাধীকাৰ দিব পাৰে, তেওঁলৈ আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ বাক্যলৈ আপোনালোকক সমৰ্পন কৰি দিলো।

³³মই কাৰো ৰূপ বা সোণ বা কাপোৰত লোভ কৰা নাই। ³⁴মই আৰু মোৰ সঙ্গী সকলৰ প্ৰয়োজনলৈ মোৰ এই হাতেৰে উপাৰ্জন কৰিলো, এই বিষয়ে আপোনালোকে নিজে জানে। ³⁵সকলো বিষয়তে মই আপোনালোকক আৰ্হি দেখুৱালোঁ; আপোনালোকে সেইদৰে পৰিশ্ৰম কৰি, দুৰ্বল সকলক উপকাৰ কৰা উচিত আৰু প্ৰভু যীচুৰ বাক্য সোঁৱৰা উচিত। তেওঁ নিজে কৈছিল-"গ্ৰহণ কৰাতকৈ দান কৰা ধন্য।"

³⁶এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত, তেওঁ আঁঠু লৈ সকলোৰে সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ³⁷পাছত সকলোৱে বৰ ক্ৰন্দন কৰিলে আৰু পৌলৰ ডিঙিত ধৰি চুমা খালে। ³⁸"মোৰ মুখ আৰু দেখিবলৈ নাপাব" বিশেষকৈ এই কথাৰ কাৰণে তেওঁলোকে গভীৰ ভাৱে শোক কৰিলে; পাছত তেওঁক জাহাজলৈকে আগবঢ়াই থৈ আহিল।

২০ অধ্যায়। 21

¹সেই ঠাইত আমি তেওঁলোকৰ পৰা পৃথক হৈ জাহাজেৰে পোন বাটেদি কো দ্বীপলৈ গৈ পাছদিনা ৰোদঃ দ্বীপ পালো। তাৰ পৰা আমি পাতাৰা নগৰলৈ যাত্ৰা কৰিলো। ²পাতাৰাত ফৈনীকিয়া অঞ্চলেদি যোৱা এখন জাহাজ পোৱাত, আমি সেই জাহাজত উঠি যাত্ৰা কৰিলো।

³পাছত কুপ্ৰ দ্বীপ দেখা পাই, তাক বাঁওহাতে এৰি, চিৰিয়া দেশলৈ গৈ, তুৰ নগৰত নামিলো; কিয়নো তাত জাহাজৰ মাল-বস্তু দিবলগীয়া আছিল।

⁴সেই ঠাইৰ শিষ্যসকলক বিচাৰি পোৱাত, আমি তাতে সাত দিন থাকিলো; তেওঁলোকে পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই পৌলক যিৰুচালেমলৈ যাবৰ বাবে মানা কৰিলে।

⁵আমি সেই কেইদিন তাতে থাকি ওলাই যাওঁতে, তেওঁলোকে লৰা-তিৰোতাৰ সৈতে সকলোৱে নগৰৰ বাহিৰলৈকে আমাক আগবঢ়াই থলে আৰু সাগৰৰ তীৰত আঁঠু লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি, পৰম্পৰে বিদায় ললে। ⁶আমি জাহাজত উঠিলো কিন্তু তেওঁলোকে নিজ নিজ ঘৰলৈ উলটি গল।

⁷পাছত আমি তুৰৰ পৰা গৈ, তলিমায়ি পাই, সমুদ্ৰ-যাত্ৰা শেষ কৰিলোঁ আৰু ভাইসকলক মঙ্গলবাদ জনাই তেওঁলোকৰ লগত এদিন থাকিলোঁ।

⁸পিছ দিনা আমি তাৰ পৰা ওলাই গৈ, চীজাৰিয়া পালো। তাতে সাত জনৰ মাজৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰক যি ফিলিপ, তেওঁৰ ঘৰত থাকিলোঁ। ⁹তাত তেওঁৰ ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰা চাৰিজনী অবিবাহিতা জীয়েক আছিল।

¹⁰তাত আমি কেইদিনমান থাকোঁতে, যিহুদীয়াৰ পৰা আগাব নামেৰে এজন ভাববাদী আহিল। ¹¹তেওঁ আমাৰ ওচৰলৈ আহি পৌলৰ ককালৰ পৰা টঙালি লৈ নিজৰ হাত ভৰি বান্ধি কবলৈ ধৰিলে, "পবিত্ৰ আত্মাই এই কথা কৈছে যাৰ এই টঙালি, সেই মানুহক যিৰুচালেমত ইহুদী সকলে এইদৰে বান্ধি পৰজাতি লোকৰ হাতত শোধাই দিব। "

¹²এই কথা শুনি তাত থকা লোকসকলে আৰু আমিও পৌলক এই ঠাই এৰি যিৰুচালেমলৈ নাযাবৰ বাবে মিনতি কৰিলোঁ। ¹³তেতিয়া পৌলে উত্তৰ দিলে, "আপোনালোকে কান্দি কান্দি মোৰ হৃদয় বিদাৰি, কি কৰিব বিছাৰিছে? কিয়নো মই প্ৰভু যীচুৰ নামৰ কাৰণে, যিৰুচালেমত কেৱল বান্ধ খাবলৈ নহয়, মৰিবলৈকো যুগুত হৈ আছো। " ¹⁴তাত পৌলে আমাৰ কথা গ্ৰহণ কৰিবলৈ নিবিচৰাত, আমি ক্ষান্ত হলো আৰু কলোঁ, "প্ৰভুৰ যি ইচ্ছা সেয়ে হওঁক। "

¹⁵তাৰ পাছত আমাৰ সম্বল গোটাটো প্ৰস্তুত হলো আৰু যিৰুচালেমলৈ যাত্ৰা কৰিলোঁ। ¹⁶তাত চীজাৰিয়াৰ পৰাও কিছুমান শিষ্য আমাৰ লগত আহিল। ম্লাচোন নামেৰে কুপ্ৰ দ্বীপৰ তেওঁৰ যি পুৰণি শিষ্যৰ ঘৰত আমি আলহী হৈ থকাৰ কথা আছিল, তেওঁকো লগত লৈ অহা হ'ল।

¹⁷আমি যিৰুচালেম পোৱাত, ভাই সকলে আনন্দেৰে আমাক গ্ৰহণ কৰিলে। ¹⁸পাছদিনা পৌল আমাৰ সৈতে যাকোবৰ তাত সোমোৱাত পৰিচাৰকসকলো তাত উপস্থিত হ'ল। ¹⁹পাছত তেওঁ তেওঁলোকক মঙ্গলবাদ কৰিলে আৰু ঈশ্বৰে তেওঁৰ পৰিচৰ্যাৰ দ্বাৰাই পৰজাতি লোকৰ মাজত যি যি কৰিলে; সেই বিষয়ে এটা এটাকৈ বৰ্ণনা কৰিলে।

²⁰এই কাৰ্যবোৰ শুনি তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিলে আৰু তেওঁক কলে, "হে ভাই, তুমি জানা যে, ইহুদী লোকৰ মাজত বিশ্বাস কৰা সকলৰ যি লোক আছে আৰু তেওঁলোক সকলোৱে বিধানত উৎসাহী। ²¹কিন্তু তোমাৰ বিষয়ে তেওঁলোকে এই সম্বাদ পালে; তুমি বোলে, পৰজাতি সকলৰ মাজত থকা ইহুদী লোকক মোচিক ত্যাগ কৰিবলৈ শিকাইছা আৰু কৈছা বোলে, তেওঁলোকে লৰাৰ চুল্ল কৰিব নালাগে আৰু ৰীতি মতে আচৰণ কৰিব নালাগে। ²²এতেকে কি হব? তুমি আহিলা বুলিও তেওঁলোকে অৱশ্যে শুনিছে। ²³এতেকে আমি তোমাক এটা কথা কওঁ, তুমি তাকে কৰা; সঙ্কল্প কৰা আমাৰ চাৰিজন মানুহ আছে; ²⁴তেওঁলোকৰ লগত একেলগে নিজকে শুচি কৰা আৰু তেওঁলোকৰ মূৰ খুৰাবলৈ তুমি খৰচ দিয়া। এই বিষয়ে যি সম্বাদ পালে, সেয়ে যে একো নহয়, আৰু তুমি যে নিজে বিধান পালন কৰি নিয়মিতৰূপে চলিছা, সেই বিষয়ে সকলোৱে জানিব।

²⁵কিন্তু পৰজাতি সকলৰ মাজত বিশ্বাস কৰা সকলৰ বিষয়ে হলে, তেওঁলোকে মুৰ্তিক দিয়া প্ৰসাদ, টেটু-চেপা দি মৰা জন্তুৰ মাংস আৰু তেজ খোৱা আৰু ব্যভিচাৰৰ পৰা নিজকে ৰাখিবলৈ আমি নিশ্চয় কৰি লিখি পঠালোঁ।" ²⁶তেতিয়া পৌলে সেই মানুহকেইজনক লৈ পাছদিনা মন্দিৰত সোমাল আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনৰ কাৰণে নৈৱেদ্য উৎসৰ্গ হোৱালৈকে, শুচি কৰা কাৰ্যত কিমান দিন লাগিব, সেই বিষয়ে জনালে।

²⁷কিন্তু সেই সাত দিন প্ৰায় শেষ হ'লত, এচিয়া দেশৰ ইহুদী সকলে তেওঁক মন্দিৰত দেখি, গোটেই লোকসমূহক উচতাই, তেওঁক ধৰি ৰিঙিয়াই কলে, ²⁸"হে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকল, সহায় কৰা; যি মানুহে আমাৰ জাতিৰ বিধানৰ আৰু এই ঠাইৰ বিৰুদ্ধে আটাই ঠাইতে সকলো লোকক শিক্ষা দিব লাগিছে, এইজনেই তেওঁ। ইয়াৰ বাহিৰেও গ্ৰীক মানুহকো মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ আনি, এই পবিত্ৰ ঠাই অপবিত্ৰ কৰিলে।" ²⁹কিয়নো তেওঁলোকে আগেয়ে ত্ৰফিম নামেৰে ইফিচীয়া এজনক নগৰৰ মাজত পৌলৰ লগত দেখিছিল; আৰু তেওঁ তাক মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ আনিছিল বুলি তেওঁলোকে ভাবিছিল।

³⁰তাতে গোটেই নগৰ অস্থিৰ হোৱাত, মানুহবোৰ লৰি আহি পৌলক ধৰি মন্দিৰৰ পৰা বাহিৰলৈ টানি লৈ গল আৰু তেতিয়াই দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰা হল। ³¹এইদৰেই তেওঁলোকে তেওঁক বধ কৰিবলৈ যত্ন কৰোতেই, যিৰুচালেমৰ গোটেইখনত ছলুস্থল লগাৰ কথা সৈন্য দলৰ হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে শুনিলে,

³²তেতিয়াই তেওঁ সেনাবোৰৰ সৈতে এশৰ সেনাপতিবিলাকক লগত লৈ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ বেগাই আহিল। তাতে তেওঁলোকে হাজাৰৰ সেনাপতি আৰু সেনাবোৰক দেখি, পৌলক কোবাবলৈ এৰিলে। ³³পাছত হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে ওচৰলৈ আহি, তেওঁক ধৰি, দুডাল শিকলিৰে বান্ধিবলৈ আজ্ঞা দিলে; পাছত সুধিলে-"এইটো কোন আৰু কি নো কৰিলে"।

³⁴তাতে লোকসমূহৰ মাজত বেলেগ বেলেগ মানুহে বেলেগ বেলেগ কথাৰে ৰিঙিয়া-ৰিঙি কৰাত, কোলাহলৰ কাৰণে তেওঁ একো নিশ্চয় কৰিব নোৱাৰি, পৌলক দুৰ্গৰ ভিতৰলৈ নিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ³⁵পাছত জখলাত উঠোতে, লোকসমূহৰ উগ্ৰতাৰ কাৰণে, সেনাবোৰৰ দ্বাৰাই তেওঁক দাঙি নিয়া হল; ³⁶কিয়নো লোকসমূহে পাছে পাছে গৈ ৰিঙিয়াই ৰিঙিয়াই কলে, "তাক দূৰ কৰক"।

³⁷পাছত পৌলক দুৰ্গৰ ভিতৰলৈ নিবলৈ ধৰোতেই, তেওঁ হাজাৰৰ সেনাপতিক কলে, "আপোনাৰ আগত মই কিছু কথা কবলৈ পাৰোঁ নে"?

³⁸তাতে তেওঁ সুধিলে, "তুমি গ্ৰীক ভাষা কবজানা নে? যি জন মিচৰীয়াই ইয়াৰ আগেয়ে ঘাতক সকলৰ মাজৰ চাৰি হাজাৰ মানুহক উচতাই লগত লৈ অৰণ্যলৈ গৈছিল, তুমি সেইজন নোহোৱা নে"?

³⁹কিন্তু পৌলে কলে, "মই কিলিকিয়া দেশৰ তাৰ্চ নগৰৰ ইহুদী মানুহ, সামান্য মানুহ নহওঁ। বিনয় কৰোঁ, মানুহবোৰৰ আগত কথা কবলৈ মোক অনুমতি দিয়ক"। ⁴⁰পাছত তেওঁক অনুমতি দিয়াত, পৌলে জখলাৰ ওপৰত থিয় হৈ, মানুহবোৰৰ সমুখত হাত দাঙি সম্ভাষণ জনালে; তাৰ পাছত লোকসমূহ অতি নিজম দি থাকিল আৰু তেওঁ ইব্ৰী ভাষাৰে তেওঁলোকক কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে,

২১ অধ্যায় ২২

¹হে ভাই আৰু পিতৃসকল, এতিয়া আপোনালোকৰ আগত মই নিজৰ পক্ষে যি উত্তৰ দিম, সেই বিষয়ে শুনকচোন।

²যেতিয়া লোকসকলে ইব্ৰী ভাষাৰে কথা কোৱা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোক নিমাত হ'ল। তেওঁ কলে,

³"মই ইহুদী মানুহ, কিলিকিয়া দেশৰ তাৰ্চ নগৰ মোৰ ওপজা ঠাই, কিন্তু এই নগৰত প্ৰতিপালিত হৈ, গমলীয়েলৰ চৰণত ঠিকমতে শিক্ষা পালোঁ; আৰু আজি আপোনালোক যেনে হৈ আছে, ময়ো সেইদৰে ঈশ্বৰলৈ উৎসাহী হৈ আছিলোঁ।" ⁴আৰু এই পথৰ পুৰুষ আৰু মহিলা সকলক বান্ধি বন্দীশালত শোধাই দি, আনকি মৰণলৈকে তেওঁলোকৰ ওপৰত তাড়না কৰিছিলোঁ। ⁵এই বিষয়ে মহাপুৰোহিত আৰু বৃদ্ধলোক সকলৰ সমাজখনো মোৰ সাক্ষী আছে। তেখেত সকলৰ পৰাই পত্ৰ লৈ, দম্বেচকত যি সকল এই পথৰ ভাই আছিল, সেই লোক সকলক দণ্ড দি বান্ধি যিৰুচালেমলৈ আনিবৰ কাৰণে তালৈ যাত্ৰাও কৰিছিলোঁ।

⁶কিন্তু মই যাত্ৰা কৰি দম্বেচকৰ ওচৰ পাওঁতে, দুপৰীয়া সময়ত অকস্মাতে আকাশৰ পৰা উজ্বল পোহৰ আহি মোৰ চাৰিওফালে প্ৰকাশিত হ'ল।

⁷তাতে মই মাটিত বাগৰি পৰিলো আৰু "হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় তাড়না কৰিছা?" মৌলৈ কোৱা এনে বাণী শুনিলোঁ। ⁸মই উত্তৰ দিলোঁ, "হে প্ৰভু, আপুনি কোন?" তেওঁ মোক কলে, "তুমি যিজনক তাড়না কৰিছা, মই সেই নাচৰতীয়া যীচু।"

⁹মোৰ সঙ্গী সকলেও সেই পোহৰ দেখিবলৈ পালে, কিন্তু মোক কথা কোৱা জনৰ মাত শুনা নাছিল। ¹⁰পাছত মই সুধিলোঁ, 'প্ৰভু, মই কি কৰিব লাগিব?' প্ৰভুৱে মোক কলে, 'উঠা আৰু দম্বেচকলৈ যোৱা; তাতে তুমি কৰিবলগীয়া যি যি আছে, সেই সকলোবোৰৰ বিষয়ে তোমাক তাতে কোৱা হ'ব।' ¹¹সেই পোহৰৰ প্ৰতাপৰ কাৰণে মই দেখা পোৱা নাছিলোঁ, সেয়েহে সঙ্গী সকলৰ হাতত ধৰি দম্বেচকলৈ গ'লো।

¹²পাছে সেই নগৰ নিবাসী ইহুদী সকলৰ মাজত সুখ্যাতি পোৱা অনন্য নামেৰে বিধানৰ ভক্ত এজনক লগ পালো। ¹³পাছত তেওঁ আহি মোৰ ওচৰত থিয় হৈ কলে, 'হে ভাই চৌল, দৃষ্টি পোৱা।' সেই মুহূৰ্ততে মই তেওঁক দেখা পালোঁ।

14পাছত তেওঁ মোক কলে, 'আমাৰ ওপৰ-পুৰুষ সকলৰ ঈশ্বৰে তোমাক মনোনীত কৰিলে, যাতে তুমি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা জানা আৰু ধাৰ্মিকজনক^[2] দেখা পোৱা। এতিয়া তেওঁৰ মুখৰ বাক্য শুনা; 15কাৰণ যি যি দেখিলা, শুনিলা, সকলো মানুহৰ আগত তেওঁলৈ তাৰ সাক্ষী হ'বা। 16এতিয়া কিয় পলম কৰিছা? উঠা, তেওঁৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰি বাস্তাইজিত হৈ, নিজৰ পাপ ধুই পেলোৱা।'

17তাৰ পাছত মই যিৰুচালমলৈ উলটি আহি ধৰ্মধামত প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকোঁতে মুৰ্ছা গ'লো। 18তাতে তেওঁ^[3] মোক কোৱা শুনিলা, 'তুমি লৰালৰিকৈ যিৰুচালেমৰ পৰা বেগাই ওলাই যোৱা, কিয়নো এই মানুহবোৰে তুমি মোৰ বিষয়ে দিয়া সাক্ষ্য গ্ৰহণ নকৰিব।'

19মই ক'লো, 'হে প্ৰভু, মই যে প্ৰত্যেক নাম-ঘৰত সোমাই তোমাক বিশ্বাস কৰা সকলক কোবাই কোবাই বন্দীশালত থৈছিলোঁ 20আৰু তোমাৰ সাক্ষী স্তিফানৰ বক্তৃতাৰ সময়ত, ময়ো নিজে ওচৰত থিয় হৈ সন্মতি দি, তেওঁক বধ কৰা সকলৰ কাপোৰ ৰাখিছিলোঁ।' 21কিন্তু তেওঁ মোক কলে, 'যোৱা, কিয়নো মই তোমাক দুৰৈত থকা অনা-ইহুদী সকলৰ ওচৰলৈ পঠিয়ায়।'

ইহুদী সকলে যিৰুচালেমত পৌলক বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা

22এইখিনিলৈকে তেওঁৰ কথা শুনি, তেওঁলোকে চিঞৰি কলে, "এনে মানুহক পৃথিৱীৰ পৰা দূৰ কৰক: কিয়নো সি জীয়াই থকাৰ যোগ্য নহয়।"

23তেওঁলোকে ৰিঙিয়াই ৰিঙিয়াই, নিজৰ নিজৰ কাপোৰ পেলাই, ওপৰলৈ ধূলি উৰুৱাই থাকোঁতে, 24হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে পৌলক দুৰ্গৰ ভিতৰলৈ নিবলৈ আজ্ঞা দিলে আৰু তেওঁৰ অহিতে মানুহবোৰে কি কাৰণত এনেদৰে আটাই পাৰিছে, সেই বিষয়ে জানিবলৈ তেওঁক চাবুকেৰে কোবাই সুধিবলৈ আজ্ঞা দিলে।

25পাছত তেওঁক চাবুকেৰে কোবাবলৈ চামৰাৰ জৰীৰে বন্ধা হ'ল, তেতিয়া পৌলে ওচৰত থিয় হৈ থকা এশৰ সেনাপতিক কলে, "বিনা দণ্ডাজ্ঞাৰে ৰোমীয়া মানুহক চাবুকেৰে কোবাবলৈ আইন মতে আপোনালোকৰ ক্ষমতা আছে নে?" 26এশৰ সেনাপতিয়ে এই কথা শুনি হাজাৰৰ সেনাপতিৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, "আপুনি কি কৰিবলৈ উদ্যত হৈছে? কিয়নো এই মানুহজন এগৰাকী ৰোমীয় নাগৰিক।"

27তেতিয়া হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে আহি তেওঁক কলে, "মোক কোৱাচোন, তুমি এগৰাকী ৰোমীয় নাগৰিক নে?" পৌলে কলে, "হয়"। 28হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে উত্তৰ দিলে, "মই ভালেমান ধন ভৰিহে নাগৰিকত্ব লাভ কৰিছিলোঁ।" কিন্তু পৌলে কলে, "মই জন্মতেই এজন ৰোমীয় নাগৰিক।"

29তেতিয়া যিসকলে তেওঁৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ উদ্যত হৈছিল, তেওঁলোকে তেতিয়াই তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা গুচি গ'ল আৰু হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে পৌল এগৰাকী ৰোমীয় নাগৰিক বুলি জানি ভয় খালে, কাৰণ তেওঁ নিজে তেওঁক বন্ধাইছিল।

মহা-সভাৰ আগত পৌলৰ বক্তৃতা আৰু তেওঁৰ উদ্ধাৰ

30পাছদিনা ইহুদী সকলে পৌলক কি অপবাদ দিছিল, হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে তাৰ নিশ্চয়তা জানিব বিচাৰিলে। গতিকে তেওঁক বাস্কোনৰ পৰা মুকলি কৰি দিলে আৰু প্ৰধান পুৰোহিত সকল আৰু মহা-সভাৰ সকলোকে গোট খাবলৈ আজ্ঞা দিলে। পাছত তেওঁ পৌলক নমাই আনি তেওঁলোকৰ মাজত উপস্থিত কৰালে।

22:3 ^[1]

22:14 ^[2]

22:18 ^[3]

২২ অধ্যায় 23

1পৌলে মহা-সভালৈ পোনপটীয়াকৈ চাই কলে, "হে ভাই সকল, মই সকলো বিষয়তে উত্তম বিবেকেৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰজাৰ দৰে আজিলৈকে আচৰণ কৰি আছোঁ।"^[1] 2এনেতে অননিয় নামেৰে মহা-পুৰোহিতে, ওচৰত থিয় হৈ থকাসকলক তেওঁৰ মুখত মাৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে। 3তেতিয়া পৌলে তেওঁক কলে, "হে বগাকৈ লিপা গড়, ঈশ্বৰে আপোনাকহে অঘাত কৰিবলৈ উদ্যত হৈ আছে। আপুনি বিধানৰ মতে মোৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ বহি আছে, নে সেই বিধান উলঙ্ঘন কৰি মোক মাৰিবলৈ আজ্ঞা দিছে?"

4তাতে ওচৰত থিয় হৈ থকাসকলে কলে, "তই ঈশ্বৰৰ মহা-পুৰোহিতক অপমান কৰ নে?" 5পৌলে কলে, "হে ভাই সকল, এওঁ যে মহা-পুৰোহিত, সেই বিষয়ে মই জনা নাছিলোঁ। কিয়নো লিখা আছে,^[2]

তুমি স্বজাতীয় লোকৰ শাসনকৰ্ত্তাক কু-বাক্য নুবুলিবা।"

6পাছত পৌলে তেওঁলোকৰ এভাগ ফৰীচী, এভাগ চন্দুকী বুলি জানি, মহা-সভাত ৰিঙিয়াই কলে, "হে ভাই সকল, মই ফৰীচী, আৰু এজন ফৰীচীৰ পুতেক। কাৰণ মৃতসকলৰ পুনৰুত্থানৰ আশাৰ বিষয়ে মোৰ সোধ-বিচাৰ হৈছে।" 7তেওঁ এই কথা কওঁতে, ফৰীচী আৰু চন্দুকী সকলৰ

মাজত বিবাদ হ'ল, আৰু লোকসমূহ দুভাগত ভাগ হ'ল।⁸কিয়নো চন্দুকী সকলে পুনৰুত্থান, স্বৰ্গদূত আৰু আত্মা, এইবোৰ নাই বুলি কয়,^[3] কিন্তু ফৰীচী সকলে সেইবোৰ স্বীকাৰ কৰে।

⁹তাতে বৰকৈ হুলস্থূল হ'ল আৰু ফৰীচী সকলৰ ফলীয়া অধ্যাপক সকলৰ কেইজনমানে উঠি বাগ্যুদ্ৰ কৰি কলে, "আমি এই মানুহজনত একো দোষ নাপাও। যদি কোনো আত্মা নাইবা দুতে দম্বেচকৰ পথত সচাকৈ তেওঁৰ সৈতে কথা কলে;" ¹⁰তেতিয়া অতিশয় বিবাদ হ'ল, তেওঁলোকে পৌলক ডোখৰ ডোখৰ কৰিব বুলি হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে ভয় কৰি, সেনাবোৰক নামি গৈ তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা তেওঁক বলেৰে কাঢ়ি দুৰ্গৰ ভিতৰলৈ নিবলৈ আজ্ঞা দিলে।

¹¹তাতে সেই ৰাতি প্ৰভুৱে তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ কলে,^[4] "নিৰ্ভয় হোৱা, কিয়নো যিৰুচালেমত যেনেকৈ মোৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিলা, ৰোম নগৰতো তেনেকৈ সাক্ষ্য দিব লাগিব।"

¹²পাছ দিন ৰাতিপুৱা হোৱাত ইহুদী সকলে এক পৰামৰ্শ হৈ, পৌলক বধ নকৰালৈকে আমি ভোজন-পান নকৰোঁ বুলি, শপতেৰে নিজকে বান্ধিলে। ¹³সেই চক্ৰান্ত কৰা লোক চল্লিশ জনতকৈ অধিক আছিল।

¹⁴তেওঁলোকে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু পৰিচাৰক সকলৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, "পৌলক বধ নকৰালৈকে আমি একো নাখাওঁ, এই শপত খাই নিজকে বান্ধিলোঁ।" ¹⁵এই কাৰণে আপোনালোকৰ মহা-সভাৰ সৈতে এই বিষয়ে আৰু ভালকৈ জানিবৰ ছলেৰে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ তাক আনিবলৈ হাজাৰৰ সেনাপতিৰ আগত আবেদন কৰিব, তেতিয়া সি আপোনালোকৰ ওচৰ আহি নাপাওঁতেই আমি তাক বধ কৰিবলৈ সাজু হৈ থাকিম।"

¹⁶কিন্তু পৌলৰ ভাগিনিয়েকে(ভনীয়েকৰ ল'ৰাই) তেওঁলোকৰ এই খাপ দিয়া কথা শুনি, দুৰ্গত সোমাই পৌলক কলেগৈ। ¹⁷তেতিয়া পৌলে এজন এশৰ সেনাপতিক মাতি কলে, "এই ডেকাক হাজাৰৰ সেনাপতিৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা, কিয়নো তেওঁৰ আগত এই বিষয়ে কোনো সন্মত জনাবলৈ আছে।"

¹⁸তেতিয়া তেওঁ তাক লগত লৈ হাজাৰৰ সেনাপতিৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, "আপোনাৰ আগত এই ডেকাৰ কিবা কথা কবলৈ আছে বুলি বন্দীয়াৰ পৌলে মোক মাতি আপোনাৰ ওচৰলৈ ইয়াক আনিবলৈ মিনতি কৰিলে।" ¹⁹হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে তাক হাতত ধৰি লৈ, এফলীয়া হৈ গুপতে সুধিলে, "মোক কবলৈ তোমাৰ কি কথা আছে?"

²⁰ডেকাজনে কলে, "আপুনি পৌলৰ বিষয়ে সুধি জানিব খোজাৰ নিচিনাকৈ, তেওঁক কালিলৈ মহা-সভালৈ যেন লৈ যাব, আপোনাৰ আগত এনে নিবেদন কৰিবলৈ ইহুদী সকলে সিদ্ধান্ত কৰিছে।" ²¹এতেকে আপুনি তেওঁলোকৰ কথা নুশুনিব, কাৰণ তেওঁলোক চল্লিশ জনতকৈ অধিক মানুহে পৌলক বধ নকৰালৈকে ভোজন-পান নকৰোঁ বুলি শপতেৰে নিজকে বান্ধি খাপ দি আছে। আনকি তেওঁলোক সঁজু হৈ আপোনাৰ অনুমতিলৈ বাট চাই আছে।

²²তেতিয়া হাজাৰৰ সেনাপতিয়ে সেই ডেকাক বিদায় দিয়াৰ পূৰ্বে এই আদেশ দিলে, "তুমি যে এইবোৰ কথা মোৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলা, পুনৰ কাকো নকবা।" ²³তেতিয়া তেওঁ এশৰ সেনাপতি সকলৰ দুজনক ওচৰলৈ মাতি আনি আজ্ঞা দিলে, "ৰাতি ন বজাত চীজাৰিয়া যাবলৈ দুশজন সৈন্য, সত্তৰ জন অশ্বাৰোহী আৰু দুশ বৰছা-ধাৰী সৈন্য যুগুত কৰা।" ²⁴আৰু পৌলক নিৰাপদে ফীলিক্স দেশাধিপতিৰ ওচৰলৈ বহুৱাই লৈ যোৱা বাহনো যুগুত কৰিবলৈ তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে।

²⁵পাছত তেওঁ এইদৰে পত্ৰ লিখি দিলে,

²⁶" মহামহিম শ্ৰীযুক্ত ফীলিক্স দেশাধিপতিলৈ ক্লৌদিয় লুচিয়ৰ নমস্কাৰ। ²⁷এই মানুহজনক ইহুদী লোকে ধৰি বধ কৰিবলৈ উদ্যত হৈছে, সেনাবোৰে সৈতে গৈ, এওঁ এজন ৰোমীয় মানুহ বুলি জানি, মই এওঁক ৰক্ষা কৰিলোঁ।

²⁸পাছত কি কাৰণে তেওঁলোকে এওঁক অপবাদ দিছে, তাক জানিবৰ মনেৰে তেওঁলোকৰ মহা-সভালৈ এওঁক নিয়াও হৈছিল। ²⁹তাতে প্ৰাণদণ্ডৰ বা কাৰাদণ্ডৰ যোগ্য এনে কোনো অপবাদ দিয়া নাই, কেৱল তেওঁলোকৰ বিধানৰ বাদ-বিচাৰত কোনো দোষ ধৰা যেন পালোঁ। ³⁰পাছত এওঁৰ বিৰুদ্ধে কৰা চক্ৰান্তৰ কথা মোক জনোৱা হ'ল আৰু সেয়ে সিদ্ধ হোৱাৰ আগলুক দেখি, মই তৎক্ষণাত এওঁক আপোনাৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলো আৰু এওঁৰ গুচৰীয়া সকলকো আপোনাৰ আগত এওঁৰ বিৰুদ্ধে গোচৰ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলোঁ। ইতি

³¹পাছত সেনা সকলে আজ্ঞা অনুসাৰে ৰাতিতে পৌলক তুলি, আন্তপাত্ৰি নগৰলৈ নিলে। ³²কিন্তু পাছদিনা অশ্বাৰোহী সকলক তেওঁৰ লগত যাবলৈ দি দুৰ্গলৈ উলটি আহিল। ³³পাছত তেওঁলোকে চিজাৰিয়া পাই, দেশাধিপতিক পত্ৰ খন দি, তেওঁৰ আগত পৌলকো হাজিৰ কৰালে।

³⁴তেতিয়া তেওঁ সেই পত্ৰ পঢ়ি পৌল কোন প্ৰদেশৰ বুলি সুধিলে; পাছে কিলিকিয়াৰ বুলি জানি, ³⁵তেওঁ কলে, "তোমাৰ গুচৰীয়াবোৰ আহিলেহে মই তোমাৰ কথা শুনিম।" তেতিয়া তেওঁ হেৰোদৰ প্ৰিটৰিয়মত ৰাখিবলৈ তেওঁক আজ্ঞা দিলে।

23:1 [1]

23:5 [2]

23:8 [3]

23:11 [4]

২৩ অধ্যায় 24

দেশাধিপতিৰ আগত পৌলৰ বিচাৰ

¹পাঁচ দিনৰ মূৰত, মহা-পুৰোহিত অননিয়েই কেইজনমান বৃদ্ধলোক আৰু তৰ্তুল্ল নামেৰে এজন উকীলে সৈতে আহি দেশাধিপতিৰ আগত পৌলৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ দিলে। ²তাৰ পাছত পৌল দেশাধিপতিৰ আগত আহি থিয় হ'ল, তৰ্তুল্লই তেওঁক দোষাৰোপ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু দেশাধিপতিক কলে, "হে মহামহিম ফীলিক্স, আপোনাৰ দ্বাৰাই আমি মহাশান্তি ভোগ কৰিছোঁ আৰু আপোনাৰ দূৰদৰ্শিতাই আমাৰ জাতিলৈ অনেক উন্নতি সাধন কৰিছে, ³সকলোৱে ইয়াক সম্পূৰ্ণ কৃতজ্ঞতাৰে স্বীকাৰ কৰিছোঁ। ⁴গতিকে আপোনাৰ অধিক সময় আমি যেন নলওঁ, এই কাৰণে নিবেদন কৰোঁ, আপুনি অনুগ্রহ কৰি আমাৰ অলপ কথা শুনক। ⁵কিয়নো আমি দেখিবলৈ পালোঁ, যে এই মানুহটো মহামাৰী স্বৰূপ আৰু গোটেই জগত নিবাসী ইহুদী সকলৰ মাজত ৰাজদ্রোহ কৰাওঁতা আৰু নাচৰতীয়া সকলৰ দলৰ অগ্ৰণী। ⁶ইয়াৰ বাহিৰেও, ই ধৰ্মধাম অশুচি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল; সেই বাবে আমি তাক আটক কৰি ৰাখিলোঁ।

⁷কিন্তু প্ৰধান সেনাপতি লুচিয় আহি বৰ বলেৰে আমাৰ হাতৰ পৰা পৌলক কাঢ়ি আনিলে। ⁸আপুনি ইয়াৰ সোধ-বিচাৰ কৰিলে, আমি যি যি অপবাদ ইয়াক দিছোঁ, সেই বিষয়ে সকলো বুজিব পাৰিব।" ⁹তাতে ইহুদী সকলেও একেলগ হৈ পৌলক দোষাৰোপ কৰিলে আৰু এইবোৰ কথা সচা বুলি কলে।

¹⁰পাছত দেশাধিপতিয়ে পৌলক কবলৈ সজ্জত দিয়াত, পৌলে কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, "আপুনি অনেক বছৰৰ পৰা এই জাতিৰ বিচাৰকৰ্ত্তা হৈ আছে, ইয়াকে জানি মই হৰ্ষিত মনেৰে নিজৰ পক্ষে উত্তৰ দিব খুজিছোঁ।

¹¹কাৰণ অনুসন্ধান কৰিলে আপুনি জানিব পাৰিব যে, মই ভজনা কৰিবলৈ যিৰূচালেমলৈ যোৱা আজি বাৰ দিন মাথোন হৈছে; ¹²তাত এওঁলোকে মন্দিৰত বা নাম-ঘৰত বা নগৰতেই হওঁক, কোনো ব্যক্তিৰ সৈতে মোক বাদ-বিচাৰ বা লোক সকলক উচটাই উত্তেজিত কৰি অশান্তি সৃষ্টি কৰাও কোনেও দেখা নাই; ¹³আৰু এতিয়া যি যি অপবাদ মোক দিছে, এই বিষয়ে একো প্ৰমাণ আপোনাৰ আগত দিব নোৱাৰে।

¹⁴কিন্তু আপোনাৰ আগত মই ইয়াকে স্বীকাৰ কৰোঁ যে, বিধানৰ সকলো কথা, যি পথক এখেত সকলে বিধৰ্ম বোলে, সেই পথ অনুসাৰে মই ওপৰ-পুৰুষ সকলৰ ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰোঁ আৰু ভাববাদী সকলৰ পুস্তকত যি যি লিখা আছে, সেই সকলোকে বিশ্বাস কৰোঁ। ¹⁵আৰু ধাৰ্মিক অধাৰ্মিক, এই দুবিধ লোকৰ পুনৰুত্থান হব বুলি এখেত সকলে যি আশাৰে বাট চাই আছে, ঈশ্বৰত ময়ো সেই আশা কৰোঁ। ¹⁶এই কাৰণে ঈশ্বৰলৈ আৰু মনুহলৈ নিৰ্ব্বিয়ে বিবেক ৰক্ষা কৰিবলৈ ময়ো সদায় যত্ন কৰি আছোঁ। ¹⁷এতিয়া কিছু বছৰৰ মূৰত মই নিজৰ জাতিৰ মানুহক দান আনি দিবৰ বাবে আৰু নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আহিছিলো। ¹⁸এতিয়া সেই কাৰ্যতেই এচিয়াৰ কিছুমান ইহুদী লোকেহে মোক যিৰূচালেম মন্দিৰত শুচীকৃত উৎসৰত পালে; মোৰ লগত আন কোনো ব্যক্তিও নাই, কিন্তু এখেত সকলেহে হুৰামূৰা লগালে। ¹⁹ইয়াৰ উপৰিও মোৰ অহিতে যদি এখেত সকলৰ কোনো কথা আছিল, তেনেহলে আপোনাৰ ওচৰত ব্যক্তিসমূহে নিজে আহি গোচৰ দিব লাগিছিল।

²⁰নতুবা, মই মহা-সভাৰ আগত থিয় হৈ থাকোঁতে, এই একেই লোক সমূহে মোৰ কি দোষ পালে, সেই বিষয়ে এখেত সকলে নিজেই কোৱা উচিত আছিল; ²¹নহলে এতিয়া যি বিষয়ৰ কথা মই আপোনালোকৰ আগত চিঞৰি কৈছোঁ, তেনেদৰে, 'মৃত বিলাকৰ পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে আজি আপোনালোকৰ আগত মোৰ সোধবিচাৰ হৈছে'।"

²²ফীলিক্সে সেই পথৰ বিষয়ে ভালকৈ জনাত, বিচাৰ স্থগিত ৰাখি তেওঁলোকক কলে, "লুচিয় হাজাৰৰ সেনাপতি যিৰূচালেমৰ পৰা আহিলে আপোনালোকৰ কথা সম্পূৰ্ণকৈ জানিব পাৰিম।" ²³পাছত পৌলক পহৰা দিবলৈ, কিন্তু মৰমেৰে আৰু সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ অহা তেওঁৰ আত্মীয় সকলক নিষেধ নকৰিবলৈ তেওঁ এশৰ সেনাপতিক আজ্ঞা দিলে।

²⁴কিছু দিনৰ পাছত ফীলিক্সে, দ্ৰুচিলা নামৰ তেওঁৰ ইহুদী ভাৰ্য্যাৰ সৈতে আহি, পৌলক মতাই আনি, খ্ৰীষ্ট যীচুত যি বিশ্বাস, সেই বিষয়ে তেওঁৰ পৰা শুনিলে। ²⁵তেওঁ ধাৰ্মিকতা, ইন্দ্ৰিয় দমন, আৰু ভবিষ্যত সোধ-বিচাৰৰ বিষয়ে যুক্তি দেখুৱাওঁতে, ফীলিক্সে ত্ৰাসযুক্ত হৈ উত্তৰ দিলে; "এতিয়া সম্প্ৰতি যোৱা; মই আজৰি পালে পাছত তোমাক মতাই আনিম।"

²⁶আৰু পৌলে তেওঁক ধন দিব বুলি তেওঁ আশা কৰি, ঘনে ঘনে তেওঁক মতাই কথোপকথন কৰিলে। ²⁷কিন্তু দুবছৰৰ মূৰত পৰ্কিয় ফীষ্টে ফীলিক্সৰ পদ পালে, তাতে ফীলিক্সে ইহুদী সকলৰ প্ৰিয় পাত্ৰ হবলৈ ইচ্ছা কৰি, তেওঁ পৌলক ৰখীয়াৰ অধিনত থৈ গ'ল।

২৪ অধ্যায় ২৫

¹ফীষ্ট সেই প্ৰদেশলৈ আহি, তিন দিনৰ পাছত চীজাৰিয়াৰ পৰা যিৰুচালেমলৈ গ'ল। ²তাতে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে আৰু ইহুদী সকলৰ প্ৰধান লোকে তেওঁৰ আগত পৌলক বিৰুদ্ধে দৃঢ়ভাৱে জনালে। ³এনে উদ্দেশ্যেৰে ফীষ্টক অনুগ্ৰহ যাচনা কৰি নিবেদন কৰিলে, যাতে তেওঁ মানুহ পঠাই পৌলক যিৰুচালেমলৈ লৈ আহে, আৰু তেওঁলোকে যেন বাটতে খাপ দি পৌলক বধ কৰিব পাৰে, সেই বিষয়ে পৰিকল্পনা কৰিব ধৰিলে।

⁴কিন্তু ফিষ্টে তেওঁলোকক উত্তৰ দিলে, যে পৌলক চিজাৰিয়াত বন্দী কৰি ৰখা হৈছে আৰু সেয়েহে সোনকালে তেওঁ নিজে তালৈকে যাব।

⁵গতিকে, তেওঁ কলে, "যদি সেই মানুহৰ কোনো দোষ আছে, তেন্তে তোমালোকৰ মাজৰ কেইজনমান শক্তিমন্ত লোকে মোৰে সৈতে গৈ, তেওঁৰ ওপৰত গোচৰ কৰক।"

⁶পাছত তাত আঠ দহ দিনতকৈ বেছি দিন নাথাকি, তেওঁ চিজাৰিয়ালৈ গুচি গ'ল। পাছদিনা তেওঁ সোধৰ আসনত বহি, পৌলক আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে। ⁷পাছত তেওঁ উপস্থিত হোৱাত যিৰুচালেমৰ পৰা অহা ইহুদী সকলে তেওঁৰ চাৰিওফালে থিয় হৈ, তেওঁক অনেক বিষয়ত গুৰুতৰ দোষ দিব ধৰিলে কিন্তু তেওঁলোকে একো প্ৰমাণ দেখুৱাব নোৱাৰিলে। ⁸তেতিয়া পৌলে নিজৰ পক্ষে উত্তৰ দি কব ধৰিলে, "ইহুদী সকলৰ বিধানৰ, বা ধৰ্ম্মধামৰ, বা চিজাৰৰ বিৰুদ্ধে মই একো অপৰাধ কৰা নাই।"

⁹কিন্তু ফীষ্টে ইহুদী সকলৰ প্ৰিয় পাত্ৰ হোৱাৰ ইচ্ছা কৰিলে। তেওঁ উত্তৰ দি পৌলক কলে, "তুমি যিৰুচালেমলৈ গৈ, তাতে মোৰ আগত এইবোৰৰ বিষয়ে, তোমাৰ সোধ-বিচাৰ হবলৈ ইচ্ছা কৰা নে?" ¹⁰পৌলে কলে, "মই চিজাৰৰ সোধৰ আসনৰ আগত থিয় হৈ আছো; ইয়াতে মোৰ সোধ-বিচাৰ হোৱা উচিত। মই যে ইহুদী সকলৰ একো অন্যায় কৰা নাই, ইয়াক আপুনিও ভালদৰে জানি আছে।

¹¹এতেকে মই যদি অন্যায়কাৰী হৈছোঁ, বা প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য কোনো কৰ্ম কৰিলোঁ, তেন্তে মৰিবলৈকো অমান্তি নহওঁ। কিন্তু তেখেত সকলে মোক যিবোৰ অপবাদ দিছে, সেইবোৰ যদি সঁচা নহয়, তেন্তে তেখেত সকলৰ হাতত মোক শোধাই দিবলৈ কাৰো শক্তি নাই। মই চিজাৰক আপীল কৰোঁ।" ¹²তেতিয়া ফীষ্টে মন্ত্ৰী সকলৰ সৈতে পৰামৰ্শ কৰি পৌলক কলে, "তুমি চিজাৰত আপীল কৰিলা; এতিয়া তোমাক চিজাৰৰ আগলৈ লৈ যোৱা হ'ব।"

আগ্ৰিগ্ন ৰজাৰ আগত পৌলৰ বক্তৃতা

¹³কিছু দিনৰ পাছত আগ্ৰিগ্ন ৰজা আৰু বৰ্ণীকীয়ে চিজাৰিয়ালৈ আহি, ফীষ্টক মঙ্গলবাদ কৰিলে। ¹⁴তেওঁ তাত বহু দিন থকাত, ফীষ্টে ৰজাৰ আগত পৌলৰ বিষয়ে জনালে; তেওঁ কলে, "ফীলিক্সে বন্দী কৰি ৰখা এজন বন্দীয়াৰ ইয়াত আছে।" ¹⁵যেতিয়া মই যিৰুচালেমত আছিলো, তেতিয়া ইহুদী সকলৰ প্ৰধান পুৰোহিত আৰু পৰিচাৰক সকলে তেওঁৰ বিষয়ে মোক জনাই, বিচাৰ আৰু দণ্ডাজ্ঞা যাচনা কৰিছিল। ¹⁶তেতিয়া মই তেওঁলোকক উত্তৰ দিলো, যি জনৰ নামত অভিযোগ দিয়া হৈছে, তেওঁ যেতিয়ালৈকে অভিযোগকাৰীৰ সন্মুখত আত্মপক্ষ সমৰ্থন কৰিবলৈ নোৱাৰে, তেতিয়ালৈকে তেওঁক কোনো লোকৰ হাতত শোধাই দিয়া ৰোমীয় লোকৰ নিয়ম নাই;

¹⁷তেতিয়া তেখেত সকলে আহি ইয়াতে গোট খোৱাত, অলপো পলম নকৰি, পাছ দিনাই মই সোধৰ আসনত বহি, বন্দী কৰি ৰাখি থোৱা মানুহজনক আনিবলৈ আজ্ঞা দিলোঁ। ¹⁸পাছত গুচৰীয়াবোৰে তেওঁৰ চাৰিওফালে থিয় হৈ, যি দুষ্কৰ্মৰ অপবাদ তেখেত সকলে দিব বুলি মই ভাবিছিলোঁ, এনে একো অপবাদ নিদিলে। ¹⁹কিন্তু তেখেত সকলে নিজৰ ধৰ্ম্মৰ বিষয়ে আৰু পৌলে যিজনক জীৱিত বুলিছিল, এনে যীচু নামৰ কোনো মৃত এজনৰ বিষয়ৰ ওপৰতহে তেখেত সকলৰ মত-পাৰ্থক্য আছিল।

²⁰তাতে এনেকুৱা বাদ-বিচাৰৰ বিষয়বোৰত সংশয় কৰি মই তেওঁক সুধিলোঁ, তুমি যিৰুচালেমলৈ গৈ, এইবোৰৰ বিষয়ে তোমাৰ সোধ-বিচাৰ হবলৈ মন কৰা নে?

²¹কিন্তু পৌলে ৰাজাধিৰাজৰ পৰা নিষ্পত্তি পাবৰ কাৰণে ৰক্ষিত থাকিবলৈ আপীল কৰাত, মই চিজাৰিয়ালৈ নপঠিওঁৱালৈকে, তেওঁক ৰাখিবলৈ আজ্ঞা দিলোঁ। ²²তেতিয়া আগ্ৰিগ্নই ফীষ্টক কলে, "সেই মানুহ জনৰ কথা শুনিবলৈ মোৰ মন গৈছে।" ফীষ্টে কলে, "কালিলৈ তেওঁৰ কথা শুনিবলৈ পাবা।"

²³পাছ দিনা আগ্ৰিগ্ন আৰু বৰ্ণীকী বৰ প্ৰতাপেৰে আহি, হাজাৰৰ সেনাপতি সকলক আৰু নগৰৰ মানুহবোৰৰ সৈতে ৰাজদৰবাৰত সোমাল আৰু ফীষ্টৰ আজ্ঞাৰে পৌলক তেওঁলোকৰ আগলৈ নিয়া হল। ²⁴তেতিয়া ফীষ্টে কলে, "হে ৰজা আগ্ৰিগ্ন আৰু আমাৰ সৈতে ইয়াত উপস্থিত থকা লোক সমূহ আপোনালোকে এই মানুহজনক যে দেখিছে, এইজনেই সেই ব্যক্তি; যি জনৰ বিষয়ে যিৰুচালেমৰ আৰু ইয়াত থকা ইহুদী লোক সকলেও মোৰ আগত আবেদন কৰি আটাই পাৰি কৈছিল, "ই আৰু জীয়াই থকা উচিত নহয়।"^[1]

²⁵কিন্তু মই জানিব পাৰিলোঁ, এওঁ প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য একো কৰা নাই; আৰু এওঁ নিজে ৰাজাধিৰাজৰ ওচৰত আপীল কৰাৰ বাবে মই পঠাবলৈ নিশ্চয় কৰিলোঁ। ²⁶কিন্তু আমাৰ ৰাজাধিৰাজলৈ ইয়াৰ বিষয়ে লিখিবলৈ একো নিশ্চয়তা নাপালোঁ। এই কাৰণে এওঁক আপোনালোকৰ আগলৈ আনিলো। এতেকে বিচাৰ কৰাৰ পাছত, মই যাতে লিখিবৰ বাবে কোনো কথা পাওঁ, হে আগ্ৰিগ্ন ৰজা, সেয়েহে বিশেষকৈ আপোনাৰ আগলৈ ইয়াক আনিলো। ²⁷কিয়নো কোনো বন্দীয়াৰক পঠাওঁতে, তেওঁৰ অহিতে দিয়া অপবাদ নজনোৱাতো, মই অযুক্তিকৰ যেন দেখোঁ।

25:24 ^[1]

২৫ অধ্যায় 26

¹যেতিয়া আগ্ৰিঞ্জাই পৌলক নিজৰ পক্ষত কথা কবলৈ অনুমতি দিলে, তেতিয়া পৌলে হাত মেলি নিজৰ পক্ষে উত্তৰ দিব ধৰিলে।

²তেওঁ কলে, "হে ৰজা আগ্ৰিঞ্জ, ইহুদী সকলে মোৰ বিষয়ে যি অভিযোগ দিছে; সেই বিষয়ে আজি আপোনাৰ সন্মুখত আত্মপক্ষ সমর্থন কৰিবলৈ পাই নিজকে মই ধন্য মানিছো। ³ইহুদী সকলৰ মাজত বিশেষকৈ যিবোৰ নীতি-নিয়ম আৰু বাদ-বিচাৰ আছে, সেই সকলোবোৰৰ বিষয়ে আপোনাৰ জ্ঞান আছে; সেইবাবেই বিনয় কৰোঁ আপুনি যেন ধৈৰ্য্য ধৰি মোৰ কথাবোৰ শুনে।

⁴মোৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ বিষয়ে ডেকা কালৰে পৰা নিজ জাতিৰ লোক সকলে আৰু যিৰুচালেমত থকা সকলো ইহুদী লোকে জানে। ⁵ইয়াৰ উপৰিও তেখেত সকলে ইয়াকো জানে যে, মই ফৰীচী হৈয়ো কি দৰে আমাৰ ধৰ্মৰ সকলো কঠিন নিয়মবোৰ পালন কৰি প্ৰকৃত ফৰীচী এজনৰ দৰেই জীৱন-যাপন কৰিছিলোঁ। এই বিষয়ে তেখেত সকলে সাক্ষীও দিব পাৰে।"

⁶"ঈশ্বৰে আমাৰ পূৰ্ব পুৰুষ সকলৰ আগত যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, ^[1] সেইবোৰ পূৰ্ণ হোৱাৰ বাবেহে মই এতিয়া সোধ-বিচাৰত পৰি, থিয় হৈ আছো। ⁷সেই অঙ্গীকাৰৰ ফল পাবলৈ আমাৰ বাৰটা জাতিয়ে, ৰাতিয়ে দিনে উৎসাহেৰে আৰাধনা কৰি, আশা কৰি আছে। সেই আশাৰ কাৰণে, হে মহাৰাজ, ইহুদী সকলে মোক অপবাদ দিছে। ⁸ঈশ্বৰে যদি মৃতলোকক পুনৰুত্থিত কৰে তেনেহলে আপোনালোকে কিয় অবিশ্বাস্য বোধ কৰিছে?

⁹ময়ো সেইদৰে নাচৰতীয়া যীচুৰ নামৰ বিৰুদ্ধে অনেক বিপৰীত আচৰণ কৰিব লাগে বুলি নিজে ভাবিছিলোঁ, ¹⁰আৰু সেইদৰেই যিৰুচালেমত কৰিছিলোঁ। অৰ্থাৎ প্ৰধান পুৰোহিতৰ পৰা ক্ষমতা পাই, অনেক পবিত্ৰ লোকক বন্দীশালত থৈছিলোঁ আৰু তেখেত সকলক বধ কৰাৰ সময়ত, মই নিজে সন্মতিও প্ৰকাশ কৰিছিলোঁ। ¹¹এনেদৰে মই তেখেত সকলক শাস্তি দি যীচু খ্ৰীষ্টৰ নিন্দা কৰিবলৈ জোৰ কৰিছিলোঁ। তেখেত সকলৰ বিৰুদ্ধে ক্ষোভ ইমানেই তীব্ৰ হৈ উঠিছিল যে, তেখেত সকলক তাড়না কৰিবৰ বাবে মই বিদেশৰ চহৰ সমূহলৈকো যাত্ৰা কৰিছিলোঁ।

¹²এইদৰে প্ৰধান পুৰোহিতৰ সকলৰ পৰা ক্ষমতা আৰু আজ্ঞা-পত্ৰ পোৱাৰ পাছত, দম্বেচক নগৰলৈ যাত্ৰা কৰোঁতে, ¹³হে মহাৰাজ, দুপৰীয়া বাটৰ মাজত সূৰ্যৰ ৰশ্মিতকৈয়ো দীপ্তিমান এটি পোহৰ আকাশৰ পৰা আহি মোৰ আৰু মোৰ লগত যাত্ৰা কৰি থকা লোক সকলৰ চাৰিওফালে প্ৰকাশিত হ'ল। ¹⁴তেতিয়া আমি সকলোৱে মাটিত বাগৰি পৰিলো আৰু এনেতে মই ইব্ৰী ভাষাৰে কোৱা এটি বাণী শুনিছোঁ, " হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় তাড়না কৰিছা? জোঙত লাথি মৰা তোমালৈ টান ";

¹⁵তেতিয়া মই সুধিলোঁ, " হে প্ৰভু, আপুনি কোন "? তেতিয়া প্ৰভুৱে কলে, " যি জনক তুমি তাড়না কৰিছা, মই সেই যীচু। ¹⁶এতিয়া উঠা, তোমাৰ ভৰিত ভৰ দি থিয় হোৱা; কিয়নো, তুমি যি দৰ্শনত মোক দেখা পাল্লা আৰু ইয়াৰ পিছত এই মানুহবোৰৰ আৰু অনা-ইহুদী সকলৰ হাতৰ পৰা তোমাক উদ্ধাৰ কৰি যি দৰ্শনত মই তোমাক দেখা দিম, সেই সকলো বিষয়ৰ প্ৰচাৰক আৰু সাক্ষী হবলৈ তোমাক মনোনীত কৰিবৰ বাবে মই দৰ্শন দিলোঁ; ¹⁷আৰু তেওঁলোকে যেন মোক বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই পাপ-মোচন আৰু পবিত্ৰীকৃত হোৱা লোক সকলৰ মাজত ভাগ পায়, ¹⁸এই মনোভাৱেৰে তেওঁলোকৰ চকু মুকলি হবলৈ ^[2] আৰু অন্ধকাৰৰ পৰা পোহৰলৈ, চয়তানৰ অধিনৰ পৰা ঈশ্বৰলৈ ঘূৰিবৰ কাৰণে, তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ মই তোমাক পঠাওঁ। "

¹⁹পৌলে এনেদৰে পুনৰ কবলৈ ধৰিলে-" হে ৰজা আগ্ৰিঞ্জ, মই সেই স্বৰ্গীয় দৰ্শনক অমান্য নকৰি ²⁰দম্বেচক আৰু যিৰুচালেমত থকা লোক সকলৰ আগত, পাছত যিহুদীয়া আৰু তাৰ সকলো অঞ্চলৰ লগতে অনা-ইহুদী সকলৰ আগতো মই প্ৰচাৰ কৰিলো, যাতে তেখেত সকলে মন-পালটাই ঈশ্বৰলৈ ঘূৰে আৰু মন-পালটনৰ যোগ্য আচৰণ ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে কৰে। ²¹সেই কাৰণে ইহুদী সকলে ধৰ্মধামত মোক ধৰি বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

²²এনেতে ঈশ্বৰৰ পৰা উপকাৰ পাই, আজিলৈ থিৰে আছো; ²³আৰু খ্ৰীষ্টৰ দুখভোগৰ পাত্ৰ হয় বা নহয় আৰু মৃতলোকৰ পুনৰুত্থানত প্ৰথম হৈ নিজ জাতি আৰু অনা-ইহুদী সকললৈ পোহৰ প্ৰকাশ কৰিব বা নকৰিব, ইয়াৰ বিষয়ে মই সৰু বৰ সকলোৰে আগত সাক্ষ্য দিওঁতে, ভাৱবাদী সকলে আৰু মোচিয়ে যি যি ঘটনাবুলি কৈছিল, সেই বিষয়ৰ বাহিৰে অন্য একো কথা কোৱা নাই। "

²⁴তেওঁ এইদৰে নিজৰ পক্ষে উত্তৰ দিওঁতে, ফীষ্টে বৰ মাতেৰে কলে, " হে পৌল, তুমি বলীয়া হৈছা; সৰহ বিদ্যাই তোমাক বলীয়া কৰিছে। "

²⁵কিন্তু পৌলে কলে-" হে মহামহিম ফীষ্ট, মই বলীয়া হোৱা নাই; সত্য আৰু সুবোধৰ কথাহে কৈছোঁ। কিয়নো ৰজায়ো এই বিষয়ে জানে; এই কাৰণেহে মই তেওঁৰ আগত সাহসেৰে কৈছোঁ। ²⁶কিয়নো মই সুনিশ্চিত যে, এই বিষয়বোৰ প্ৰকাশ্যৰূপে ঘটিছে। এইবোৰ লুকুৱাই ৰাখিব নোৱাৰি কাৰণ ইয়াক গোপনে কৰা হোৱা নাই।

²⁷হে ৰজা আগ্ৰিঞ্জ, আপুনি ভাৱবাদী সকলৰ কথা বিশ্বাস কৰে নে? মই জানো আপুনি বিশ্বাস কৰে। ²⁸তেতিয়া আগ্ৰিঞ্জই পৌলক কলে, " তুমি মোক খ্ৰীষ্টিয়ান কৰিবলৈ অলপ কথাৰেই মোৰ প্ৰবৃত্তি জন্মাব খুজিছা। " ²⁹কিন্তু পৌলে কলে " অকল আপুনিয়েই নহয়, যি সকলে আজি মোৰ কথা শুনিছে, সেই সকলোৱে অলপ কথাৰে হওক, বা বহু কথাৰে হওক, এই শিকলিৰ বন্ধনৰ বাহিৰে, সকলো ভাৱে যেন মোৰ নিচিনা হয়, ঈশ্বৰৰ আগত এই প্ৰাৰ্থনা মই কৰিছোঁ। "

³⁰তেতিয়া ৰজা, দেশাধিপতি, বৰ্ণীকী আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে বহা লোক সকলে উঠি, ³¹আতৰ হৈ গৈ পৰস্পৰে কথা-বাৰ্তা কৰি কলে, " এই মানুহ জনে বন্ধন বা প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য একো কৰ্ম কৰা নাই। " ³²তেতিয়া আত্ৰীপ্লই ফীষ্টক কলে, " এই মানুহ জনে চিভাৰৰ ওচৰত আপীল নকৰা হ'লে মুকলি হব পাৰিলেহেতেন। "

26:6 [1]

26:18 [2]

২৫ অধ্যায় 27

ৰোমলৈ পৌলৰ জল-যাত্ৰা, আৰু বাটত জাহাজ ভঙা

¹পাছত যেতিয়া আমাৰ ইটালী দেশলৈ জাহাজেৰে যোৱাৰ কথা নিশ্চিত হ'ল, তেওঁলোকে পৌল আৰু অন্য কিছুমান কাৰাবন্দীক ৰাজাধিৰাজৰ সৈন্য দলৰ যুলিয় নামৰ এজন এশৰ সেনাপতিৰ হাতত শোধাই দিলে। ²আত্ৰামুক্তিৰ পৰা আহি থকা এখন জাহাজত আমি উঠিলোঁ। এই জাহাজ খন এচিয়া দেশৰ সমুদ্ৰ-পথৰ উপকূলৰ কাষে কাষে যাত্ৰা কৰাৰ কথা আছিল। তাতে আমাৰ লগত থিচলনীকী নগৰৰ মাকিদনিয়াৰ আৰিষ্টাৰ্থ আছিল।

³পাছ দিনা আমি চীদোন নগৰৰ পাৰত নামিলো। ⁴তাতে যুলিয়ই পৌলক দয়াৰে গণ্য কৰি বন্ধু-বান্ধৱ সকলৰ ওচৰলৈ গৈ প্ৰাণ জুৰাই আহিবলৈ দিলে। সেই ঠাইৰ পৰা আমি জলযাত্ৰা কৰি যাওঁতে সন্মুখত বতাহ পালো, সেই বাবে কুপ্ৰ দ্বীপৰ কাষেদি যাবলৈ ললো। ⁵পাছত কিলিকিয়া আৰু পাম্ফুলিয়াৰ সন্মুখত থকা সাগৰ পাৰ হৈ, লুকিয়া দেশৰ মুৰা নগৰ পালোঁ। ⁶সেই ঠাইতে এশৰ সেনাপতিয়ে, ইটালী দেশলৈ যোৱা আলেকজেন্দ্ৰিয়া নগৰৰ এখন জাহাজ লগ পোৱাত, আমাক তাতে তুলি দিলে।

⁷এনেদৰে বহু দিন লাহে লাহে গৈ, কোনো প্ৰকাৰে ক্লীদৰ ওচৰ পালো, তাতে বতাহে আমাক বাধা দিয়াত আগুৱাই যাব নোৱাৰি, ক্ৰীতী দ্বীপৰ সুৰক্ষিত এলেকাৰ কাষে কাষে চল্‌মোনীৰ সন্মুখেদি আহি, ⁸কোনো প্ৰকাৰে সুন্দৰ ঘুলি নামেৰে এখন ঠাই পালোঁ; এই ঠাইৰ ওচৰত লাচেয়া নগৰ আছিল।

⁹এইদৰে বহু সময় নষ্ট হ'ল আৰু আমাৰ সমুদ্ৰ-যাত্ৰাও অতি বিপদজনক হৈ উঠিছিল; ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ উপবাস পৰ্বৰ দিনো পাৰ হৈ গ'ল, সেয়েহে পৌলে তেওঁলোকক পৰামৰ্শ দিব ধৰিলে; ¹⁰তেওঁ কলে যে, "হে লোক সকল, মই দেখিছোঁ যে এই যাত্ৰাত আমাৰ বিপদ আৰু বহু ক্ষতি হব; ইয়াত আমাৰ অকল সামগ্ৰী আৰু জাহাজেৰে নহয়; আনকি আমাৰ প্ৰাণো সংকটত পৰিব। " ¹¹কিন্তু এশৰ সেনাপতিয়ে পৌলে কোৱা কথাটোকৈ জাহাজৰ পথ নিৰ্মাণ কৰা লোক জনৰ আৰু জাহাজৰ গৰাকীৰ কথাতহে বেছি গুৰুত্ব দিলে।

¹²সেই বন্দৰটো শীতকালত থাকিবৰ বাবে বেছি সুবিধাজনক নোহোৱাত, দক্ষিণ-পশ্চিম আৰু উত্তৰ-পশ্চিম দিশে থকা ক্ৰীতীৰ ফৈনীক বন্দৰ যদি কোনো প্ৰকাৰে পাব পাৰে, তাতে শীত কালৰ সময়খিনি থাকিবৰ আশাৰে বেছি ভাগ নাবিকে তালৈ যাবলৈ ওলোৱা বিষয়টোত মত দিলে। ¹³পাছত দক্ষিণৰ বতাহ অলপ বলিবলৈ ধৰাত, তেওঁলোকৰ অভিপ্ৰায় সিদ্ধ হোৱা বুলি ভাবি, জাহাজ মেলি ক্ৰীতীৰ ওচৰেদি যাবলৈ ধৰিলে।

¹⁴কিন্তু অলপ সময়ৰ পাছতে উৰাকুলো নামৰ বৰ ধুমুহা বতাহ দ্বীপটোৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ বলিব ধৰিলে; ¹⁵তেতিয়া আমাৰ জাহাজ খন সেই ধুমুহাৰ মাজত সোমাই পৰিল। বাধা নেউচি আগবাঢ়িব নোৱাৰাত বতাহৰ গতিত চলি যাবৰ বাবে জাহাজ খনত পাল তৰি দিয়া হ'ল; তেতিয়া বতাহৰ বলতে জাহাজ খন চলি যাব ধৰিলে। ¹⁶এনেদৰে আমি কৌদা নামেৰে এটা সৰু দ্বীপৰ আঁৰে আঁৰে গৈ থাকিলো; তাতে কোনো প্ৰকাৰে জাহাজৰ লগত থকা সৰু নাও খন তুলি লবলৈ সক্ষম হ'ল।

¹⁷তাৰ পাছত নাও খন তুলিলে, তাত থকা ৰছী ব্যৱহাৰ কৰি কোনো প্ৰকাৰেৰে জাহাজ খন তলেদি মেৰাই বান্ধিলে; কিন্তু চুৰ্ত্তি নামৰ বালিৰ বাধাটোত জাহাজ খন লাগিব বুলি ভাবি ভয় খালে আৰু পাল নমাই দি, আগবাঢ়ি যাব ধৰিলে। ¹⁸তাতে ধুমুহাৰ প্ৰকোপ বাঢ়ি যোৱাত জাহাজ খন বেয়াকৈ চলং-পলং কৰিবলৈ ধৰাত, পাছ দিনা তেওঁলোকে জাহাজ খনৰ পৰা কিছুমান সামগ্ৰী পেলাবলৈ ধৰিলে।

¹⁹তিনি দিনৰ দিনা তেওঁলোকে নিজ হাতে জাহাজৰ সঁজুলিবোৰ পেলাই দিলে। ²⁰ধুমুহাৰ প্ৰকোপ ক্ৰমে বাঢ়ি থকাত আৰু কেইবাদিনলৈ সূৰ্য, তৰাও নোলোৱাকৈ থকাত আমাৰ প্ৰাণ-ৰক্ষাৰ সকলো আশা নোহোৱা হৈছিল।

²¹তাতে তেওঁলোকে কেইবাদিনো অনাহাৰে থকাত, পৌলে তেওঁলোকৰ মাজত থিয় হৈ কলে, "হে লোক সকল, আপোনালোকৰ এই বিপদ আৰু ক্ষতি নহলেহেতেন যদি মোৰ কথা শুনি ক্ৰীতীৰ পৰা জাহাজ এৰি নিদিলেহেতেন। ²²কিন্তু এতিয়াও মই পৰামৰ্শ দিওঁ, আপোনালোকে সাহস কৰক; কিয়নো আপোনালোকৰ মাজৰ কোনো জীৱৰে প্ৰাণ হানি নহব, মাত্ৰ জাহাজ খনৰহে ক্ষতি হব।

²³কিয়নো মই যিজন ঈশ্বৰৰ লোক আৰু যি জনৰ মই আৰাধনা কৰোঁ; তেওঁৰ দূতে যোৱাৰাতি মোৰ ওচৰত থিয় হৈ এই কথা কলে, 'হে পৌল ভয় নকৰিবা। ²⁴চিভাৰৰ আগত তুমি থিয় হব লাগিব আৰু চোৱা, তোমাৰ লগত যোৱা সকলো মানুহক ঈশ্বৰে তোমাক দিলে। ' ²⁵এই কাৰণে,

হে মোৰ প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে সাহস কৰক; কিয়নো মোক যেনেকৈ কলে, তেনেকৈ নিশ্চয় ঘটিব। ঈশ্বৰত মোৰ এনে বিশ্বাস আছে।
²⁶কিন্তু আমি কোনো এটা দ্বীপত উঠিব লাগিব।"

²⁷এনেদৰে ধুমুহাৰ মাজত ইফাল-সিফাল কৰি আন্দ্রিয়া সমুদ্ৰত প্ৰায় চৌদ্ধ ৰাতি পাৰ হৈ যোৱাত, মাজনিশা জাহাজৰ খালাটী সকলে বামৰ ওচৰ পালেহি বুলি ভাবিলে।

²⁸তাতে তেওঁলোকে পানী জোখোতে প্ৰায় এক শ বিশ ফুট পালে আৰু অলপ সময়ৰ পাছত আকৌ জোখাত নব্বৈ ফুট পালে। ²⁹কোনো শিলাময় ঠাইত লাগিব বুলি ভয় কৰি, জাহাজৰ পাছ-ফালে লঙ্গৰ পেলালে আৰু ৰাতিপুৱাবৰ বাবে বাট চাই থাকিল।

³⁰নাৱৰীয়া সকলে জাহাজ খনৰ আগফালে লঙ্গৰ পেলোৱাৰ ছলেৰে সাগৰত নাও খন নমাই পেলোৱাৰ উপায় কৰি থাকোতে, ³¹চৌলে এশৰ সেনাপতি আৰু সেনাবোৰক কলে, "যদিহে এইবোৰ মানুহ জাহাজত নাথাকে তেন্তে আপোনালোকেও নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব।"

³²তেতিয়া পলাবলৈ খোজা লোকসকলে নাৱৰ লেজু কাতি তাক পানীত উঠি যাবলৈ দিলে।

³³পাছত ৰাতি পুৱাৰ সময়ত, পৌলে সকলোকে আহাৰ কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। তেওঁ কলে "আজি চৌদ্ধ দিন আপোনালোকে বাট চাই একো নোখোৱাকৈ অনাহাৰে আছে, ³⁴সেই বাবে আপোনালোকক মিনতি কৰিছোঁ, আপোনালোকে যেন অলপ আহাৰ গ্ৰহণ কৰে, কিয়নো সেয়ে আপোনালোকৰ জীয়াই থকাত উপকাৰ স্বৰূপ হব; কাৰণ আপোনালোকৰ কোনোজনৰে মূৰৰ এডাল চুলিও নষ্ট নহব।" ³⁵ইয়াকে কৈ তেওঁ পিঠা লৈ, সকলোৰে আগত ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি পিঠাটো ভাঙি ভোজন কৰিলে।

³⁶তেতিয়া সকলোৱে উৎসাহিত হৈ নিজ নিজ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলে। ³⁷জাহাজত আমি দুই শ ছয়সওৰ জন লোক আছিলো। ³⁸সকলোৱে আহাৰ কৰি তৃপ্ত হোৱাত, তেওঁলোকে জাহাজ খনৰ ওজন কমাবলৈ ঘেঁৰোৰ সাগৰত দলিয়াই দিলে।

³⁹পাছত যেতিয়া দিন হ'ল, তেতিয়াও তেওঁলোকে সেই অঞ্চল চিনি নাপালে কিন্তু সমান তীৰেৰে এডোখৰ ঘূপীয়া ঠাই দেখি জাহাজ খন তাত সুমুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। ⁴⁰সেই বাবে লঙ্গৰবোৰ কাতি সাগৰত পেলাই দিলে আৰু একে সময়তে হালিৰ বান্ধ খুলি দি, বতাহত পাল তৰি সেই তীৰলৈ আগবাঢ়ি গল। ⁴¹কিন্তু জাহাজ খন আহি আহি দুখন সাগৰৰ সঙ্গম স্থলতৰ এক অশান্ত অঞ্চলত সোমাই পৰিল; তাতে জাহাজৰ আগ অংশটো বালিত খুন্দা খোৱাত, জাহাজ খন নলৰাকৈ লাগি ধৰিল আৰু পাছ অংশটো ভাঙি যাব ধৰিলে।

⁴²সেনা সকলে বন্দীবোৰ সাঁতুৰি পলায় বুলি ভাবি তেওঁলোকে সেই বন্দী সকলক বধ কৰাৰ আচনি কৰিছিল; ⁴³কিন্তু এশৰ সেনাপতিয়ে পৌলক ৰক্ষা কৰাৰ মনেৰে নিজে সেনা সকলৰ উদ্দেশ্যৰ পৰা তেওঁলোকক নিষেধ কৰি, এই আজ্ঞা দিলে যে, "যিবোৰে সাঁতুৰিব জানে, সেইবোৰে যেন আগেয়ে জাঁপ মাৰি সাঁতুৰি বামলৈ যাওঁক"; ⁴⁴আৰু বাকিবোৰে জাহাজৰ কাঠৰ পাট বা আন কোনো জাহাজৰ বস্তুৰ সহায় লৈ পাছে পাছে যাবলৈ কোৱাত, আমি সকলোৱে বামত উঠি ৰক্ষা পালোঁ।

২৭ অধ্যায় 28

¹এনেদৰে সকলোৱে নিৰাপদে বামত উঠি ৰক্ষা পোৱাৰ পাছত, আমি সেই দ্বীপটোৰ নাম মিলিতা বুলি জানিলোঁ। ²তাত থকা স্থানীয় লোক সকলে আমাক কেৱল মৰম দেখুৱাই নহয়, কিন্তু তেতিয়া ঘন বৰষুণ আৰু জাৰৰ কাৰণে তেওঁলোকে জুই জ্বৰলাই আমাক গ্ৰহণ কৰিলে।

³কিন্তু পৌলে যেতিয়া এমুঠি খৰি গোটাই জুইত দিলে তেতিয়া জুইৰ তাপ পাই এটা ক'লা সাপ ওলাই আহি তেওঁৰ হাতত মেৰিয়াই ধৰিলে।

⁴তাতে স্থানীয় লোক সকলে তেওঁৰ হাতত সাপ ওলমি থকা দেখি ইজনে সিজনক কবলৈ ধৰিলে, "এই মানুহজন নিশ্চয়কৈ এজন হত্যাকাৰী; সাগৰৰ পৰা ৰক্ষা পায়ো, ন্যায় দিওঁতাই ইয়াক জীয়াই থাকিব নিদিলে।"

⁵কিন্তু যেতিয়া তেওঁ জোকৰ মাৰি সাপটোক জুইত পেলাই দিয়া দেখিলে; আনফালে তেওঁৰ একো ক্ষতিও নহ'ল, ⁶তেতিয়া তাত উপস্থিত থকা লোক সকলে তেওঁৰ গা জ্বৰ হৈ উখহি উঠিব বা অকস্মাতে পৰি মৰিব বুলি ভাবিছিল। কিন্তু বহু সময় তেওঁৰ একো হোৱা নেদেখি, সিহঁতে মত সলনি কৰি কলে যে, "তেওঁ এজন দেৱতা"।

⁷সেই ঠাইৰ ওচৰত পুৱিয় নামেৰে দ্বীপটোৰ প্ৰধান লোক জনৰ মাটি আছিল। তেৱেঁই আমাক আদৰণি জনাই, প্ৰেম-ভাৱে তিন দিন আলহী কৰি ৰাখিলে; ⁸আৰু সেই সময়তে পুৱিয়ৰ পিতৃৰ জ্বৰ আৰু গ্ৰহণী ৰোগ হৈ আছিল। পৌলে তাতে সোমাই গাত হাত দি প্ৰাৰ্থনা কৰি তেওঁক সুস্থ কৰিলে। ⁹এনেদৰে সুস্থ কৰাৰ পাছত সেই দ্বীপত আন যিমান ৰোগী আছিল সেই সকলো আহি সুস্থ হ'ল। ¹⁰তেতিয়া তেওঁলোকে আমাক অনেক আদৰ-সাদৰ কৰিলে আৰু আমাৰ যোৱাৰ সময়তো নানা প্ৰয়োজনীয় বস্তু আনি জাহাজত তুলি দিলে।

¹¹তিনি মাহৰ পাছত আমি আলেকজেন্দ্ৰিয়া নগৰৰ পৰা দিয়স্কৰী, অৰ্থাৎ যজা লৰাৰ চিন থকা জাহাজ খনত উঠি যাত্ৰা কৰিলোঁ; এই জাহাজ খন জাৰকালি আহি এই দ্বীপটোত আছিল। ¹²এনেদৰে আমি চুৰাকুচ নগৰলৈ আহিলো আৰু সেই ঠাইতে তিন দিন থাকিলোঁ।

¹³তাৰ পৰা যাত্ৰা কৰি আমি বীগিয়া নগৰ পালোঁ; এদিন পিছত দক্ষিণৰ বতাহ বলাত, দ্বিতীয় দিনা পুতিয়লী নগৰ পালোঁহি। ¹⁴তাত কেইবাজনো ভাই পালোঁ, তেওঁলোকে আমাক সাত দিন থাকিবলৈ নিমন্ত্ৰণ দিলে; এইদৰে আমি ৰোমলৈ যাত্ৰা কৰিলোঁ। ¹⁵তাৰ পৰা ভাই সকলে আমাৰ সম্বাদ শুনি আমাক আগবঢ়াই নিবলৈ অগ্নিয় হাট আৰু তিনি চৰাইলৈকে আহিছিল; পৌলে তেওঁলোকক দেখি ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি সাহস পালে।

¹⁶ৰোম নগৰত সোমোৱাৰ পাছত, পৌলক তেওঁৰ পহৰা দিয়া সেনাৰ সৈতে নিজৰ মতে থাকিবলৈ অনুমতি দিলে।

ৰোমত থকা ইহুদী সকলৰ আগত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথা প্ৰচাৰ কৰা

¹⁷পাছত তিন দিনৰ মূৰত পৌলে ইহুদী সকলৰ প্ৰধান লোক সকলক মতাই আনি গোট খুৱালে আৰু তেওঁলোক গোট খোৱাত, তেওঁ কলে, "হে ভাই সকল, মই মোৰ জাতিৰ নাইবা পূৰ্ব পুৰুষৰ বীতিৰ বিৰুদ্ধে একো কৰা নাই; তথাপি যিৰুচালেমৰপৰা নিয়া হৈ ৰোমীয় লোক সকলৰ হাতত মই বন্দী হিচাপে সমৰ্পিত হৈছিলোঁ। ¹⁸তেখেত সকলে মোৰ সোধ-বিচাৰ কৰি মোক মুক্ত কৰিবলৈ কামনা কৰিলে, কিয়নো মোক প্ৰাণদণ্ড দিয়াৰ একো কাৰণ নাছিল।

¹⁹কিন্তু যেতিয়া ইহুদী সকলে আপত্তি কৰিলে, মই চিভাৰৰ ওচৰত আপীল কৰিবলৈ বাধ্য হলো; কিন্তু এনে নহয় যে, মই মোৰ জাতিক কোনো অপবাদ দিছিলো। ²⁰এই কাৰণে আপোনালোকক চাবলৈ আৰু কথা-বাৰ্তা হবলৈ মাতিলোঁ, কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ আশাৰ কাৰণেহে মই এই শিকলিৰ বান্ধনত আছোঁ।"

²¹তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক কলে, "আমি তোমাৰ বিষয়ে যিহুদীয়াৰ পৰা কোনো পত্ৰকে পোৱা নাই আৰু ভাই সকলৰ মাজৰ পৰাও কোনো ইয়ালৈ আহি তোমাৰ বিষয়ে দুষ্কৰ্মৰ খবৰ দিয়া নাই বা কোৱা নাই। ²²কিন্তু তোমাৰ মত কি, সেই বিষয়ে আমি তোমাৰ পৰা শুনিবলৈ খোজোঁ; কিয়নো এই মতৰ বিষয়ে আমি জানো যে, ই সকলো ঠাইতে নিন্দিত হৈছে।"

²³পাছত তেওঁলোকে তেওঁলৈ এটা দিন নিৰ্ধাৰণ কৰিলে আৰু বহুলোকে তেওঁক লগ পাবলৈ তেওঁ বসতি কৰা ঠাইলৈ আহিল। তেওঁ মানুহবোৰৰ আগত ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথাৰ সাক্ষ্য প্ৰদান কৰিলে আৰু ৰাতিপুৱাৰ পৰা সন্ধিয়ালৈকে মোচিৰ^[1] বিধান আৰু ভাববাদীৰ পুস্তকৰ পৰা কথা উলিয়াই তেওঁলোকক প্ৰবৃত্তি দিলে। ²⁴তেওঁৰ কথা কিছুমান লোকে বিশ্বাস কৰিলে আৰু কিছুমান লোকে বিশ্বাস নকৰিলে।

²⁵তাৰ পাছত পৌলে যেতিয়া কলে, "পবিত্ৰ আত্মাই যিচয়া ভাৱবাদীৰ দ্বাৰাই আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ বিষয়ে ভালদৰে কৈছিল," সেই কথাত পৰস্পৰৰ এক মত নোহোৱাত, তেওঁলোক বিদায় লবলৈ ধৰিলে।^[2] ²⁶পৌলে কৈছিল, "এই মানুহবোৰৰ ওচৰলৈ গৈ কোৱা,

" তোমালোকে শুনাত শুনিবা কিন্তু নুবুজিবা;

দেখোঁতে দেখিবা কিন্তু নাজানিবা;

²⁷কিয়নো এই মানুহবোৰৰ অন্তৰ অনুজ্জ্বল হৈ পৰিছে,

তেওঁলোকৰ কাণো শুনিবলৈ গধুৰ,

তেওঁলোকে নিজ নিজ চকু বন্ধ কৰিলে;

নহ'লে তেওঁলোকে দেখিলেহেঁতেন,

আৰু কাণেৰে শুনিলেহেঁতেন,

আৰু অন্তৰেৰে বুজিলেহেঁতেন,

আৰু ঘূৰি আহিলেহেঁতেন,

আৰু মই তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলোহেঁতেন। "

²⁸⁻²⁹সেইকাৰণে আপোনালোকে জানিব যে, ঈশ্বৰৰ এই ত্ৰাণকৰ্তা জনক অনা-ইহুদী সকলৰ মাজলৈ পঠোৱা হৈছে আৰু তেওঁলোকে তেওঁৰ বিষয়ে শুনিবও।"

³⁰পাছত পৌলে দুবছৰলৈকে নিজে ভাড়া লোৱা ঘৰত থাকিলে আৰু যিমান মানুহ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, সেই আটাই লোককে তেওঁ গ্ৰহণ কৰিলে। ³¹তাতে তেওঁ কোনো বাধা নোপোৱাকৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ বিষয়ে সাহসেৰে প্ৰচাৰ কৰি থাকিল।

28:23 ^[1]

28:25 ^[2]

ৰোমীয়া

১ অধ্যায় ১

মঙ্গলাচৰণ আৰু আভাস

¹মই পৌল, যীচু খ্ৰীষ্টৰ এজন দাস আৰু ঈশ্বৰৰ শুভবৰ্তাৰ কাৰণে পৃথক হোৱা আমলিত পাঁচনি; ²যি শুভবৰ্তাৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে পূৰ্বতে তেওঁৰ ভাববাদী সকলৰ যোগেদি পবিত্ৰ বিধানত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, ³সেয়ে তেওঁৰ পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টৰ বিষয়ৰ শুভবৰ্তা; যি জনে মানৱ ৰূপে দায়ুদৰ বংশত জন্মিছিল।

⁴তেওঁ পবিত্ৰ আত্মাৰ শক্তিৰ যোগেদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰূপে ঘোষণা কৰা হৈ পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰা মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থিত হ'ল, তেৱেঁই আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্ট। ⁵তেওঁৰেই দ্বাৰাই আমি তেওঁৰ নামৰ কাৰণে, সকলো জাতিৰ মাজত বিশ্বাস ৰূপ আত্মাধীনতাৰ অৰ্থে অনুগ্ৰহ আৰু পাঁচনি পদ পালোঁ; ^[1] ⁶সেই জাতিবোৰৰ মাজত আপোনালোকো যীচু খ্ৰীষ্টৰ আমলিত ^[2] লোক।

⁷ৰোমত থকা ঈশ্বৰৰ যি প্ৰিয় লোক আৰু তেওঁক বিশ্বাস কৰা সেই পবিত্ৰ লোক সকল; আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক।

⁸প্ৰথমতে, যীচু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি আপোনালোক সকলোৰে বিষয়ে মই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰিছোঁ, কাৰণ গোটেই জগতত আপোনালোকৰ বিশ্বাস প্ৰচাৰিত হ'ল। ⁹কিয়নো ঈশ্বৰ মোৰ সাক্ষ্য, যি জনক মই নিজ আত্মাৰে সৈতে তেওঁৰ পুত্ৰৰ শুভবৰ্তাৰ সেৱা কৰোঁ আৰু সেই জনৰ ওচৰত মই নিৰন্তৰে আপোনালোকৰ নাম উল্লেখ কৰি, ¹⁰মোৰ প্ৰাৰ্থনা কালত সদায় অনুৰোধ কৰোঁ, আৰু শেষত মই যেন কোনো প্ৰকাৰে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ ওচৰত আহিবলৈ সফল হওঁ।

¹¹কিয়নো মই আপোনালোকক চাবলৈ অতিশয় হাবিয়াহ কৰি আছোঁ, যাতে মই আপোনালোকক কোনো আত্মিক বৰৰ ভাগী কৰিব পাৰোঁ, আৰু তাতে আপোনালোকেও যেন সুস্থিৰ থাকিব পাৰে। ¹²আপোনালোকৰ আৰু মোৰ, উভয় পক্ষৰ আন্তৰিক বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ মাজত নিজেও আশ্বাস পাবলৈ, মই ইচ্ছা কৰিছোঁ।

¹³হে ভাই সকল, মই নিবিচাৰো যে, আপোনালোকে এই কথা নজনাকৈ থাকক; মই বাৰে বাৰে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আহিব বিচাৰিছিলোঁ। যেনেকৈ মই আৰু অনা-ইহুদী লোক সকলে ফল পাইছোঁ, তেনেকৈ আপোনালোকেও পাওক; কিন্তু এতিয়ালৈকে বাধা পাই আছোঁ। ¹⁴গ্ৰীক, বিদেশী, জ্ঞানী আৰু অজ্ঞানী, এই সকলোৰে ওচৰত মই ধৰুৱা হৈ আছোঁ। ¹⁵এই হেতুকে ৰোমত থকা যি আপোনালোক, আপোনালোকৰ আগতে মই সাধ্য অনুসাৰে শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছুক আছোঁ।

¹⁶কিয়নো শুভবৰ্তাত মই লাজ নাপাও; কাৰণ প্ৰথমে ইহুদী, পাছত গ্ৰীক লোকলৈ আৰু বিশ্বাস কৰা প্ৰত্যেক জনলৈ, এয়া পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ শক্তি। ^[3] ¹⁷কিয়নো ইয়াত ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা ^[4] বিশ্বাসৰ পৰা বিশ্বাসলৈ প্ৰকাশিত হৈ আছে; এই বিষয়ে লিখাও আছে, "ধাৰ্মিক জন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীৱ।" ^[5]

দেৱপূজক সকলৰ পাপ-অৱস্থা

¹⁸যি সকলে অধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই সত্যক নিবাৰণ কৰে, ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ সেই অধৰ্মি আৰু ভক্তিহীন লোক সকললৈ স্বৰ্গৰ পৰা প্ৰকট হয়;

¹⁹কাৰণ ঈশ্বৰৰ বিষয়ে যি জানিব পৰা যায়, সেয়ে প্ৰকাশিত হৈ আছে। কিয়নো ঈশ্বৰে সেই বিষয়ে সিহঁতক শিক্ষিত কৰিলে।

²⁰কিয়নো ঈশ্বৰৰ সেই অদৃশ্য গুণবোৰৰ বিষয়ে, জগত সৃষ্টিৰ কালৰে পৰা তেওঁ সৃষ্টি কৰা সকলোকে বোধগম্য ^[6] হৈ স্পষ্টকৈ দেখা গৈছে, যাতে তেওঁৰ অনাদি অনন্ত পৰাক্ৰম আৰু ঐশ্বৰিক স্বভাৱৰ বিষয়ে আপোনালোকৰ একো নজনাব কাৰণ নাথাকে; ²¹কিয়নো ঈশ্বৰৰ বিষয়ে জানিও, তেওঁক ঈশ্বৰ বুলি তেওঁলোকে স্তুতি বা ধন্যবাদো নকৰিলে; কিন্তু নিজৰ তৰ্ক-বিতৰ্কত অজ্ঞানী হ'ল আৰু তেওঁলোকৰ অবোধ হৃদয় অন্ধকাৰময় হ'ল।

²²নিজক জ্ঞানী দাবীদাৰ কৰি, তেওঁলোক মুৰ্খ হ'ল; ²³আৰু ক্ষয়শীল মানুহ, চৰাই, চাৰি-ঠেঙীয়া জন্তু আৰু উৰগ আদিৰ আকাৰযুক্ত প্ৰতিমূৰ্তিৰে সৈতে তেওঁলোকে চিৰস্থায়ী ঈশ্বৰৰ মহিমাক সলনা-সলনি কৰিলে।

24 এই কাৰণে তেওঁলোকৰ শৰীৰক অমৰ্য্যদা কৰিবলৈ, ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ অভিলাষেৰে তেওঁলোকক অশুচিতালৈ শোধাই দিলে।^[7]

25 তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ সত্যতাক মিছাৰ সৈতে সাল-সলনি কৰি সৃষ্টিকৰ্তাৰ সলনি সৃষ্ট বস্তুবোৰৰ আৰাধনা আৰু সেৱা কৰিলে; সেই জন সৃষ্টিকৰ্তা চিৰকাল ধন্য। আমেন।

26 এই কাৰণে, ঈশ্বৰে তেওঁলোকক অনাদৰযুক্ত কামাভিলাষলৈ শোধাই দিলে; কিয়নো তেওঁলোকৰ স্ত্ৰী লোক সকলে স্বাভাৱিক সঙ্গ এৰি, স্বভাৱৰ বিপৰীত সঙ্গ কৰিলে; 27 সেইদৰে পুৰুষ সকলেও স্বাভাৱিক স্ত্ৰী সঙ্গ এৰি, পৰস্পৰে কামায়িৰে দক্ষ হৈ পুৰুষে সৈতে পুৰুষে লাজৰ কৰ্ম সাধন কৰি নিজকে নিজলৈ ভ্ৰান্তিৰ উচিত প্ৰতিফল আনিলে।^[8]

28 তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ অৱগত হবলৈ নিবিচাৰিলে, সেই কাৰণে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক লম্পট মন দি, অনুচিত কৰ্মবোৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকক এৰি দিলে।

29 তেওঁলোক সকলো অধাৰ্মিকতা, দুষ্টতা, লোভ আৰু ঈৰ্ষাৰে ভৰি থকা। তেওঁলোক নৰবধী, বিবাদ, ছল আৰু শত্ৰুতাৰে পৰিপূৰ্ণ; 30 তেওঁলোক পৰচৰ্চা, পৰনিন্দা কৰোঁতা, ঈশ্বৰৰ ঘৃণাৰ পাত্ৰ; হিংসাত্মক, উদ্ধত, অহংকাৰী, কুকল্পনা জন্মোৱা, পিতৃ-মাতৃক নমনা লোক। 31 তেওঁলোক অজ্ঞানী, অনিৰ্ভৰযোগ্য, স্নেহহীন আৰু নিৰ্দয় লোক।

32 আৰু এইদৰে আচৰণ কৰা সকল যে মৃত্যুৰ যোগ্য, ঈশ্বৰৰ এই বিচাৰ জানিও, তেওঁলোকে সেইদৰে আচৰণ কৰে; কেৱল সেয়ে নহয়, কিন্তু তেনেকুৱা আচৰণ কৰা সকলক সন্মতিও দিয়ে।

1:5 ^[1]

1:6 ^[2]

1:16 ^[3]

1:17 ^[4]

1:17 ^[5]

1:20 ^[6]

1:24 ^[7]

1:27 ^[8]

১ অধ্যায় 2

ইহুদী আদি কৰি মনুষ্য মাত্ৰেই পাপ অৱস্থা

1 হৈ লোকৰ সোধ-বিচাৰ কৰা মানুহ, এই কাৰণে আপোনালোকক ক্ষমা কৰা নহব, কিয়নো যি কথাত আপোনালোকে লোকৰ সোধ-বিচাৰ কৰে, সেই কথাত নিজক দোষী কৰি আছে; কাৰণ লোকৰ বিচাৰ কৰা যি আপোনালোক, আপোনালোকে নিজেও সেই একে আচৰণ কৰি আছে। 2 আৰু এনে আচৰণ কৰা সকলৰ বিৰুদ্ধে ঈশ্বৰৰ দণ্ডাজ্ঞা যে সত্যৰ দৰে হয়, ইয়াক আমি জানো।

3 কিন্তু বিবেচনা কৰকচোন, আপোনালোক যি সকলে এনে আচৰণ কৰা সকলৰ বিচাৰ কৰি আছে, তাতে নিজেও একে কৰ্ম কৰি, ঈশ্বৰৰ দণ্ডাজ্ঞাৰ পৰা সাৰিম বুলি ভাবিছে নে? 4 নে আপুনি তেওঁৰ অনুগ্ৰহ, ধৈৰ্য আৰু চিৰসহিষ্ণুতাৰূপ ধন হেয়জ্ঞান কৰিছে? যি ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহে আপোনাক মন পালটন কৰাৰ পথত লৈ যায়, সেই বিষয়ে আপুনি নাজানে নে?

5 কিন্তু আপোনাৰ কঠিনতা আৰু খেদহীন হৃদয়ে, ন্যায়ৱান ঈশ্বৰৰ সোধ-বিচাৰ প্ৰকাশ হোৱা ক্ৰোধৰ সেই দিনলৈ^[1] নিজৰ বাবে ক্ৰোধ সাঁচিছে।

6 তেওঁ প্ৰতিজনক নিজ নিজ কৰ্ম অনুসাৰে প্ৰতিফল দিব;^[2] 7 যি সকলে সৎকৰ্মত ধৈৰ্য ধৰি মহিমা, সন্মান আৰু অক্ষয়তা বিচাৰে, তেওঁলোকক অনন্ত জীৱন দিব।

8 কিন্তু বিৰোধী লোক সকললৈ আৰু সত্যক অমান্য কৰি অধাৰ্মিকতাক মান্য কৰা সকললৈ ক্ৰোধ আৰু কোপ হ'ব; 9 তাতে সকলো মানুহৰ প্ৰাণৰ, প্ৰথমতে ইহুদী, পাছত গ্ৰীকলোকৰো, তেনে কুকৰ্ম সাধন কৰা সকলোৰে, ক্লেস আৰু সঙ্কট ঘটিব।

10 কিন্তু প্ৰথমে ইহুদী, পাছত গ্ৰীক লোকলৈ সৎকৰ্ম সাধন কৰা সকলো লোকলৈ গৌৰৱ, মৰ্য্যদা, আৰু শাস্তি হ'ব; 11 কিয়নো ঈশ্বৰৰ সৈতে কোনো পক্ষপাত নাই। 12 সেয়েহে বিধান নাজানি যি সকলে পাপ কৰিলে, সেই সকলোৰে বিধান অবিহনে বিনাশ হ'ব^[3] আৰু একেদৰে যি সকলে বিধান জানিও পাপ কৰিলে, তেওঁলোকৰ বিধানৰ দ্বাৰাই সোধ-বিচাৰ হ'ব।

13 কিয়নো ঈশ্বৰৰ আগত বিধান শুনা সকল ধাৰ্মিক নহয়, কিন্তু বিধান পালন কৰা সকলহে ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত হ'ব; 14 কাৰণ যেতিয়া বিধানহীন অনা-ইহুদী সকলে স্বভাৱতে বিধানৰ কৰ্ম কৰে, তেতিয়া সেই বিধানহীন সকলৰ বিধান তেওঁলোকেই হয়।

¹⁵এনেদৰে তেওঁলোকে বিধানৰ যি প্ৰয়োজনীয় কৰ্ম নিজ নিজ হৃদয়ত লিখা থকা দেখুৱাইছে; আৰু তেওঁলোকৰ বিবেকেও সেই বিষয়ে সাক্ষ্য দি তেওঁলোকৰ মনৰ ভাৱেৰে নিজকে হয়তো অভিযুক্ত বা সমৰ্থন কৰে, ¹⁶আৰু যি দিনা মোৰ শুভবাৰ্তাৰ দৰে ঈশ্বৰে খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই লোক সকলৰ গুপ্ত বিষয়ৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব, ¹⁴ সেই দিনা এনে ঘটিব।

¹⁷আপুনি যদি নিজকে ইহুদী বুলি কয়, তেনেহলে বিধানত নিৰ্ভৰ কৰক আৰু ঈশ্বৰত আনন্দেৰে গৌৰৱ কৰক, ¹⁸আৰু বিধানৰ পৰা শিক্ষা পোৱাত, তেওঁৰ ইচ্ছা জানক আৰু সেই বিষয়ে পৃথক হ'লে সেইবোৰক পৰীক্ষা কৰক; ¹⁹নিজকে অন্ধ সকলৰ পথদৰ্শক বুলি বিশ্বাস কৰি আন্ধাৰত থকা সকললৈ পোহৰ হওক, ²⁰অজ্ঞানক জ্ঞান দিওঁতা, শিশু সকলৰ গুৰু আৰু বিধানত থকা সকলো জ্ঞান আৰু সত্যতাৰ বিষয়ে আপুনি জানক।

²¹তেন্তে হে লোকক শিক্ষা দিওঁতা, আপুনি নিজকে শিক্ষা নিদিয়ে নে? হে চুৰ নকৰিবলৈ ঘোষণা কৰা জন, আপুনি চুৰ নকৰে নে? ²²হে ব্যভিচাৰ নকৰিবলৈ কোৱা জন, আপুনি ব্যভিচাৰ নকৰে নে? হে মূৰ্তিপূজাবোৰক ঘিণ কৰা জন, মন্দিৰবোৰৰ পৰা আপুনি লুট নকৰে নে?

²³হে বিধানত গৌৰৱ কৰা জন, আপুনি বিধান উলঙ্ঘন কৰি ঈশ্বৰৰ অসন্মান নকৰে নে? ²⁴কিয়নো "ঈশ্বৰৰ নাম তোমালোকৰ কাৰণেই অনা-ইহুদী সকলৰ মাজত নিন্দিত হৈছে", ঠিক এনেদৰে লিখাও আছে।⁵

²⁵কাৰণ আপুনি যদি বিধান পালন কৰে, তেন্তে প্ৰকৃততে আপোনাৰ চুন্নতৰ লাভ হয়; কিন্তু আপুনি যদি বিধান-উলঙ্ঘনকাৰী হয়, তেন্তে আপুনি চুন্নৎ নোহোৱাৰ সমান হ'ল। ²⁶এতেকে চুন্নৎ নোহোৱা জনে যদি বিধানৰ বিধিবোৰ পালন কৰে, তেন্তে অচুন্নৎ জনো চুন্নৎ বুলি গণিত নহ'ব নে? ²⁷আৰু বিধান-পালনকাৰী স্বাভাৱিক অচুন্নৎ জনে, চুন্নৎ হয়ো বিধান উলঙ্ঘন কৰা যি আপুনি, আপোনাৰ সোধ-বিচাৰ শাস্ত্ৰ অনুসাৰে তেওঁ নকৰিব নে?

²⁸কিয়নো মাত্ৰ বাহ্যিকভাৱে ইহুদী হলেই প্ৰকৃত ইহুদী হব নোৱাৰি আৰু মাংসত কৰা যি বাহিৰৰ চুন্নৎ সেই জনো চুন্নৎ নহয়; ⁶ ²⁹কিন্তু যি জন ভিতৰে ইহুদী, তেওঁহে ইহুদী হয়; আৰু আখৰেৰে নহয়, কিন্তু আত্মাৰে, হৃদয়ৰ যি চুন্নৎ, সেয়েহে চুন্নৎ; ⁷ তেওঁৰ প্ৰশংসা মানুহৰ পৰা নহয় কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰাহে হয়।

2:5 ^[1]

2:6 ^[2]

2:12 ^[3]

2:16 ^[4]

2:24 ^[5]

2:28 ^[6]

2:29 ^[7]

২ অধ্যায় 3

¹তেনেহ'লে ইহুদী সকলৰ এনে কি সুবিধা আছে, যি অন্য লোকৰ নাই? চুন্নতৰেই বা মূল্য কি? ²সকলো ফালৰ পৰা ইহুদী সকলৰ বহুতো সুবিধা আছে; তাৰ মাজৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টো হ'ল, ঈশ্বৰে তেওঁৰ শিক্ষা প্ৰথমে ইহুদী সকলকেই দিছিল।

³কাৰণ কোনো কোনো ইহুদী সকলে যদি অবিশ্বাস কৰে, তেতিয়া কি হ'ব? তেওঁলোকৰ অবিশ্বাসে ঈশ্বৰৰ বিশ্বাস যোগ্যতা বিফল কৰিব নে?

⁴কোনো প্ৰকাৰে এনে নহব। সকলো মানুহ মিছলীয়া হ'লেও, ঈশ্বৰক সত্য বুলি মনা হওক; এই বিষয়ে লিখাও আছে,¹¹

"তুমি যেন নিজৰ কথাত ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত হ'বা,

আৰু সকলো বিচাৰত জয়ী হ'বা।"

⁵কিন্তু আমাৰ অধাৰ্মিকতাই যদি ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা প্ৰকাশ কৰে, তেন্তে আমি কি ক'ম? ক্ৰোধ সফলকাৰী ঈশ্বৰ অধাৰ্মিক নে? মই সাধাৰণ মানুহৰ যুক্তিৰে কৈছো। ⁶এনে যেন কেতিয়াও নহওক। কিয়নো তেতিয়া ঈশ্বৰে কেনেকৈ জগতৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব?

⁷কিন্তু মোৰ মিছাৰ দ্বাৰাই যদি ঈশ্বৰৰ সত্যতা তেওঁৰ মহিমাৰ অৰ্থে উপচি পৰে, তেন্তে আকৌ পাপী বুলি এতিয়াও মোৰ কিয় সোধ-বিচাৰ কৰা হয়? ⁸"ভালৰ অৰ্থে কুকৰ্ম কৰোঁক", এই কথাষাৰ আমি কৈছো বুলি যেনেকৈ কোনো লোকে আনৰ আগত আমাৰ নিন্দা কৰি কয়, তেনেকৈ আমিও কিয় নকওঁ? এনে কথা কোৱা সকলৰ ন্যায় দণ্ডাজ্ঞাৰ যোগ্য।

⁹তেন্তে কি? আমি আনতকৈ উত্তম নে? কোনো মতে নহওঁ; কিয়নো আমি আগেয়ে দুয়ো ইহুদী আৰু গ্ৰীক সকলক এই দায় দিলোঁ যে তেওঁলোক সকলোৱেই পাপৰ অধিন। ¹⁰এই বিষয়ে লিখাও আছে,¹²

"ধাৰ্মিক কোনো নাই; এজনো নাই।

11বিবেচক কোনো নাই।

ঈশ্বৰক বিচৰাও কোনো নাই।

12সকলো অপথে গ'ল, একেবাৰে অকৰ্মন্য হ'ল;

সদাচৰণকাৰী কোনো নাই, এজনো নাই।

13সিহঁতৰ ডিঙিৰ নলী মুকলি মৈদামৰ নিচিনা^[3]।

সিহঁতে জিভাৰে প্ৰতাৰণা কৰে।

সিহঁতৰ ওঠৰ তলত কালসৰ্পৰ বিষ থাকে^[4]।

14সিহঁতৰ মুখ অভিশাপ আৰু কটুবাক্যৰে পৰিপূৰ্ণ^[5]।

15সিহঁতৰ ভৰি ৰক্তপাত কৰিবলৈ বেগী^[6]।

16সিহঁতৰ সকলো পথত বিনাশ আৰু দুৰ্দৰ্শা হয়।

17সিহঁতে শান্তিৰ পথ নাজানিলে।

18সিহঁতৰ চকুৰ আগত ঈশ্বৰলৈ ভয় নাই^[7]।"

19আমি জানো যে বিধানে যি যি কয়, বিধানৰ অধিনত থকা লোক সকলকহে কয়, যাতে তাৰ দ্বাৰাই সকলোৰে মুখ বন্ধ হয় আৰু গোটেই জগত ঈশ্বৰৰ আগত দণ্ডনীয় হয়। 20কিয়নো বিধানৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই কোনো মানুহ তেওঁৰ আগত ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত নহ'ব;^[8] কাৰণ বিধানৰ দ্বাৰাই পাপৰ বিষয়ে জ্ঞান জন্মে।^[9]

যীচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰা সকলৰ ধাৰ্মিকতা লাভ

21কিন্তু এতিয়া, যি বিষয়ত বিধান-শাস্ত্ৰ আৰু ভাববাদী সকলে সাক্ষ্য দিলে, ঈশ্বৰে এনে বিষয়ত ধাৰ্মিকতা বিনাবিধানে প্ৰকাশিত কৰিছে;

22ঈশ্বৰৰ সেই ধাৰ্মিকতা যীচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস কৰা সকলোলৈ দিয়া হয়, কিয়নো ঈশ্বৰত কোনো প্ৰভেদ নাই।^[10]

23কাৰণ সকলোৱে পাপ কৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ল, 24কিন্তু খ্ৰীষ্ট যীচুত যি মুক্তি, তাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহত বিনামূল্যে ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত হ'ল।^[11]

25কাৰণ ঈশ্বৰে যীচু খ্ৰীষ্টক তেওঁৰ তেজৰ দ্বাৰাই বিশ্বাসৰ প্ৰতিকাৰ স্বৰূপে, তেওঁৰ ধৈৰ্য্য-গুণত, পূৰ্বে কৰা নানা পাপৰ দণ্ড নিদিয়াকৈ থকাৰ কাৰণে, নিজ ধাৰ্মিকতা দেখুৱাবলৈ, তেওঁ যীচু খ্ৰীষ্টক দান কৰিলে। 26তেওঁ পুত্ৰ যীচুক দান কৰি আজিও দেখুৱাই যে, তেওঁ ন্যায়াৱান। ঈশ্বৰে এই কাৰ্য কৰিছে যাতে, তেওঁৰ ন্যায়াপৰায়ণতা থাকে আৰু যদি কোনোৱে যীচুত বিশ্বাস কৰে, তেৱেঁ যেন ধাৰ্মিক ৰূপে প্ৰমাণিত হয়।

27তেনেহ'লে আত্ম-স্বাঘা ক'ত? তাক দূৰ কৰা হ'ল। কেনেকুৱা বিধানেৰে? কৰ্মবোৰৰ দ্বাৰাই নে? নহয়; বিশ্বাসৰ বিধানেৰেহে। 28এতেকে আমি সিদ্ধান্ত কৰিছোঁ যে, বিধানৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা নহয়, বিশ্বাসেৰেহে মানুহ ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত হয়।^[12]

29ঈশ্বৰ অকল ইহুদী সকলৰ ঈশ্বৰ নে? তেওঁ অনা-ইহুদী সকলৰো ঈশ্বৰ নহয় জনো? অৱশ্যে, অনা-ইহুদী সকলৰো ঈশ্বৰ হয়। 30প্ৰকৃততে ঈশ্বৰ যদি এজন, চুল্লং হোৱা সকলক বিশ্বাসৰ কাৰণে আৰু অচুল্লং সকলক বিশ্বাসৰ দ্বাৰাইহে ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত কৰিব।

31তেন্তে আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই বিধান লুপ্ত কৰিছোঁ নে? এনে যেন কেতিয়াও নহওক; ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে আমি বিধান স্থিৰহে কৰিছোঁ।

3:4 ^[1]

3:10 ^[2]

3:13 ^[3]

3:13 ^[4]

3:14 ^[5]

3:15 [6]

3:18 [7]

3:20 [8]

3:20 [9]

3:22 [10]

3:24 [11]

3:28 [12]

৩ অধ্যায় 4

অব্রাহামৰ বৃত্তান্ত

1

তেন্তে শৰীৰৰ সম্বন্ধে হোৱা আমাৰ উপৰি-পুৰুষ যি অব্রাহাম, তেওঁৰ বিষয়ে আমি কি ক'ম? ²কিয়নো অব্রাহামে যদি কৰ্মৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত হৈছিল, তেন্তে গৌৰৱ কৰাৰ কাৰণ তেওঁৰ আছিল; কিন্তু ঈশ্বৰৰ আগত সেই গৌৰৱ কৰাৰ কোনো কাৰণ নাছিল। ³কাৰণ ধৰ্মশাস্ত্ৰই কি কৈছে?^[1] অব্রাহামে ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰাত, সেই বিশ্বাস তেওঁলৈ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে গণিত হ'ল।

⁴কৰ্মকাৰীৰ বেচ অনুগ্রহৰ পৰা বুলি গণিত নহয়, কিন্তু সেয়া পাবলগীয়া বুলিহে গণিত হয়। ⁵কিন্তু যি জন কৰ্মকাৰী নহয় কিন্তু অধাৰ্মিক সকলক ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰা জনক বিশ্বাস কৰে, তেওঁৰ সেই বিশ্বাস ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে প্ৰমাণিত হয়।

⁶এইদৰে দাযুদেও কৈছিল, 'সেই ব্যক্তি ধন্য যি ব্যক্তিৰ ধাৰ্মিকতা ঈশ্বৰে গণনা কৰে কিন্তু তেওঁৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা নহয়', ⁷এই বিষয়ে কোৱা আছে,^[2] বোলে-

"যি সকলৰ অধৰ্ম ক্ষমা কৰা হ'ল,

আৰু যি সকলৰ পাপ চকা হ'ল, তেওঁলোক ধন্য;

⁸যি মানুহৰ অৰ্থে প্ৰভুৱে পাপ গণনা নকৰিব, তেওঁ ধন্য।"

⁹তেন্তে সেই ধন্যবাদ কেৱল চুন্নৎ হোৱা সকললৈ নে, নে কেৱল অচুন্নৎ সকললৈ হয়? কিয়নো আমি কওঁ, "অব্রাহামৰ বিশ্বাস ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে গণিত হ'ল;" ¹⁰তেন্তে কি ধৰণে গণিত হ'ল? তেওঁ চুন্নৎ হোৱা অৱস্থাত, নে চুন্নৎ নোহোৱা অৱস্থাত? চুন্নৎ হোৱা অৱস্থাত নহয় কিন্তু চুন্নৎ নোহোৱা অৱস্থাতহে গণিত হ'ল।

¹¹চুন্নৎ নোহোৱা অৱস্থাত অব্রাহামৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই যি ধাৰ্মিকতা আছিল, তাৰ ছাব স্বৰূপে তেওঁ সেই চুন্নতৰূপ চিন পাইছিল, যাতে চুন্নৎ নোহোৱা অৱস্থাত বিশ্বাস কৰা সকলোৰে তেওঁ পিতৃ হয়^[3] আৰু ধাৰ্মিকতা যেন তেওঁলোকলৈ গণিত হয়; ¹²আৰু যাতে তেওঁ কেৱল চুন্নৎ হোৱা সকলৰ পিতৃ নহয় কিন্তু আমাৰ পিতৃ অব্রাহামৰ অচুন্নৎ অৱস্থাত যি বিশ্বাস আছিল, সেই লোক সকলেও যদি অব্রাহামৰ বিশ্বাসৰ পথত চলে তেন্তে তেওঁলোকো অব্রাহামৰ সন্তান।

¹³কিয়নো সেই প্ৰতিজ্ঞা অব্রাহাম বা তেওঁৰ বংশলৈ কৰা হৈছিল যে, তেওঁ জগতৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব, সেয়ে বিধানৰ দ্বাৰাই নহয়, কিন্তু তেওঁৰ বিশ্বাসৰ ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাইহে হৈছিল। ¹⁴কিয়নো বিধানৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক হোৱা সকল যদি উত্তৰাধিকাৰী হয়, তেন্তে বিশ্বাস ব্যৰ্থ হ'ল আৰু সেই প্ৰতিজ্ঞাও বিফল হ'ল; ¹⁵কিয়নো বিধানে ক্ৰোধ সাধন কৰায়;^[4] কিন্তু য'ত বিধান নাই, তাত উলঙ্ঘনো নাই।

¹⁶এই কাৰণে বংশবোৰৰ সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ নিশ্চিত উত্তৰাধিকাৰী হবলৈ তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই অনুগ্রহেৰেহে হব লাগিব; আৰু কেৱল বংশবোৰৰ বিধানৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক হোৱা সকলেই নহয় কিন্তু অব্রাহামৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক হোৱা সকলেও সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ অন্তৰ্ভুক্ত হব; (যি অব্রাহাম আমাৰ সকলোৰে পিতৃ ¹⁷আৰু যিদৰে লিখা আছে,^[5] মই তোমাক অনেক জাতিৰ আদিপিতৃ পাতিলো।) আব্রাহামে ঈশ্বৰত বিশ্বাস ৰাখি, তেওঁৰ সাক্ষাতে আছিল, কিয়নো তেওঁ বিশ্বাস কৰা ঈশ্বৰে মৃত লোকক জীৱন দান কৰে আৰু জড়ক জীৱলৈ সোধাধন কৰে।

¹⁸"...আৰু তোমাৰ বংশ এইদৰে হ'ব,"^[6] এই বাক্য অনুসাৰে অনেক জাতিৰ পিতৃ হ'বলৈ, আশা নোহোৱাতো, তেওঁ ঈশ্বৰত আশা ৰাখি বিশ্বাস কৰিলে; ¹⁹আৰু বিশ্বাসত দুৰ্বল নহৈ, নিজৰ প্ৰায় এশ বছৰ বয়সৰ শৰীৰক আৰু চাৰাৰ গৰ্ভক মৰাৰ নিচিনা অৱস্থাকো মন কৰিছিল যদিও, ²⁰ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত সংশয় কৰি অবিশ্বাস কৰা নাছিল; কিন্তু ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই মহিমাময় প্ৰতিজ্ঞাৰ বাবে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি, বিশ্বাসত বলৱান হ'ল।

²¹ঈশ্বৰে তেওঁক যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই প্ৰতিজ্ঞা সম্পূৰ্ণভাৱে সিদ্ধ কৰিব পাৰে বুলি তেওঁ জানিছিল। ²²এই কাৰণে সেই বিশ্বাস তেওঁলৈ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে গণিত হ'ল।

²³তেওঁলৈ গণিত হ'ল বুলি যে, কেৱল তেওঁৰ উপকাৰৰ বিষয়ে লিখা হ'ল, এনে নহয়; ²⁴কিন্তু আমাৰ বাবেও লিখা হ'ল আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচুক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তোলা জনক বিশ্বাস কৰা যি আমি, আমালৈকো গণিত হ'ব। ²⁵সেই যীচু আমাৰ অপৰাধৰ কাৰণে সমৰ্পিত হ'ল; ^[7] আৰু আমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে তেওঁক তোলা হ'ল।^[8]

4:3 ^[1]

4:7 ^[2]

4:11 ^[3]

4:15 ^[4]

4:17 ^[5]

4:18 ^[6]

4:25 ^[7]

4:25 ^[8]

৪ অধ্যায় 5

¹এই কাৰণে আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত হোৱাত, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি ঈশ্বৰৰ সৈতে আমাৰ শান্তি আছে। ²তেওঁৰ যোগেদি আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ভিতৰত সোমাবলৈ পাওঁ^[1], ইয়াতে আমি অনুগ্ৰহ পাই স্থিৰেও আছোঁ। ইয়াতে আমি আনন্দ কৰোঁ, এই ভাৱসালৈয়ে এদিন ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ অংশীদাৰ হম।

³অকল সেয়ে নহয়, কিন্তু আমাৰ নানা দুখ কষ্টৰ মাজতো আমি উল্লাস কৰোঁ^[2]। কিয়নো আমি জানো যে, এই সকলো দুখকষ্টই আমাক ধৈৰ্যৰ পথত আগবঢ়াই লৈ যায়। ⁴ধৈৰ্য্যই বক্তিত্ব গঠন কৰে আৰু ব্যক্তিত্বই আশা জন্মায়। ⁵সেই আশাই লাজত নেপেলায়; কিয়নো আমাক দান কৰা পবিত্ৰ আত্মাৰ যোগেদি আমাৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ প্ৰেম বাকি দিয়া হৈছে।

⁶কিয়নো ইতিপূৰ্বে যেতিয়া আমি দুৰ্বল আছিলো, তেতিয়া খ্ৰীষ্টে উপযুক্ত সময়ত ঈশ্বৰক ভক্তি নকৰা সকলৰ কাৰণে আপোন প্ৰাণ দিলে।

⁷ধাৰ্মিক লোকৰ কাৰণে কোনো এজনে প্ৰাণ নিদিয়ে; সৎলোকৰ কাৰণে প্ৰাণ দিবলৈকো অৱশ্যে কোনো জনৰ সাহস থাকিব পাৰে।

⁸কিন্তু ঈশ্বৰে আমাৰ বাবে তেওঁৰ প্ৰেমৰ^[3] প্ৰমাণ দিছে, কাৰণ ইতিপূৰ্বে যেতিয়া আমি পাপী আছিলো, তেতিয়া খ্ৰীষ্টে আমাৰ বাবে আপোন প্ৰাণ দিলে। ⁹এতেকে এতিয়া খ্ৰীষ্টৰ তেজেৰে ধাৰ্মিক বুলি গণিত হোৱাত, কিমান অধিক গুণে আমি তেওঁৰ তেজৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাম^[4]।

¹⁰কিয়নো যেতিয়া শত্ৰু আছিলো, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুৰ যোগেদি যদি আমি ঈশ্বৰে সৈতে মিলন হ'লোঁ, তেন্তে সেই মিলনৰ যোগেদি আমি কিমান অধিক গুণে তেওঁৰ জীৱনৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ পাম; ¹¹অকল সেয়ে নহয়, যি জনৰ যোগেদি আমি ঈশ্বৰে সৈতে এতিয়া মিলন হব পাৰিলো, সেই জন প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰত আমি উল্লাসো কৰি আছোঁ।

আদমৰ লগত খ্ৰীষ্টৰ তুলনা

¹²এতেকে যেনেকৈ এজন মানুহৰ যোগেদি পাপ জগতলৈ আহিল, সেইদৰে পাপৰ যোগেদি মৃত্যুও আহিল; আৰু সকলোৱে পাপ কৰাত, সেই মৃত্যু সকলো মানুহৰ মাজত বিয়পি গ'ল। ¹³কিয়নো বিধান দিয়ালৈকে জগতত পাপ আছিল; কিন্তু য'ত বিধান নাই, তাত পাপকো গণনা কৰা নাযায়।

¹⁴তথাপি যি সকলে আদমৰ আঞ্জা-লঙ্ঘনৰ দৰে পাপ কৰা নাই, আদমৰ পৰা মোচিলৈকে তেওঁলোকৰ ওপৰতো মৃত্যুৱে ৰাজত্ব কৰিছিল; সেই আদম আহিব লগীয়া জনৰ^[5] প্ৰতিৰূপ আছিল।

¹⁵কিন্তু অপৰাধ যেনেকুৱা, অনুগ্ৰহৰ বৰ তেনে ধৰণৰ নহয়। কিয়নো এজনৰ অপৰাধৰ বাবে যদি অনেকৰ মৃত্যু হ'ল, তেন্তে কিমান অধিক ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আৰু এজন মানুহৰ অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাই অহা দান, সেয়ে যীচু খ্ৰীষ্টত অনেকলৈ উপচি পৰিল^[6]।

¹⁶পাপ কৰা এজনৰ দ্বাৰাই যেনে হ'ল, অনুগ্ৰহৰ দান তেনে নহয়; কিয়নো এজনৰ পৰাই দণ্ডৰ ৰায় দিয়া হ'ল; কিন্তু অনেক অপৰাধৰ পাছতো ধাৰ্মিকতালৈ অনুগ্ৰহৰ বৰ দিয়া হ'ল। ¹⁷কাৰণ এজনৰ অপৰাধত যদি, এজনৰ দ্বাৰাই মৃত্যুৱে ৰাজত্ব পালে, তেন্তে যি সকলে অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ দানত উপচয় হয়, তেওঁলোকে অধিক গুণে এজনৰ দ্বাৰাই জীৱনত ৰাজত্ব পাব, সেই জন যীচু খ্ৰীষ্ট।

¹⁸এতেকে যেনেকৈ এটা অপৰাধৰ যোগেদি সকলো মানুহলৈ দণ্ডৰ আদেশ দিয়া হ'ল, তেনেকৈ ধাৰ্মিকতাৰ এটা কাৰ্যৰ যোগেদি সকলো মানুহৰ বাবে জীৱনৰ ধাৰ্মিকতালৈ অনুগ্ৰহৰ বৰ দিয়া হ'ল। ¹⁹কিয়নো এজন মানুহৰ আত্মা-লজ্জাৰ যোগেদি যেনেকৈ অনেকক পাপী বুলি গণিত কৰা হ'ল, তেনেকৈ এজনৰ আত্মা পালনৰ যোগেদি অনেকক ধাৰ্মিক কৰা হ'ব।

²⁰ইয়াৰ বাহিৰেও অপৰাধ অধিক হ'বলৈ বিধান সোমাই আহিল; কিন্তু যি ঠাইত পাপ অধিক হ'ল, সেই ঠাইত অনুগ্ৰহ একেবাৰে উপচি পৰিল^[7]। ²¹সেই কাৰণে যেনেকৈ মৃত্যুত পাপে ৰাজত্ব পালে, তেনেকৈ আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি অনন্ত জীৱনৰ অৰ্থে অনুগ্ৰহে ধাৰ্মিকতাৰ ৰাজত্ব পায়।

5:2 ^[1]

5:3 ^[2]

5:8 ^[3]

5:9 ^[4]

5:14 ^[5]

5:15 ^[6]

5:20 ^[7]

অধ্যায় ৫ ৬

বিশ্বাসৰ ফল ধৰ্মাচৰণ

¹তেনেহলে আমি কি ক'ম? অনুগ্ৰহ অধিক হ'বলৈ পাপ কৰি থাকিম নে? ²এনে নহওক। পাপৰ সম্বন্ধে মৰা যি আমি, আমি তাত পুণৰ কেনেকৈ জীয়াই থাকিম? ³নতুবা, আমি যিমান লোক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ উদ্দেশ্যে বাপ্তাইজিত হ'লো, সকলোৱে যে তেওঁৰ মৃত্যুৰ উদ্দেশ্যেহে বাপ্তাইজিত হ'লো, ইয়াক আপোনালোকে নাজানা নে কি?

⁴এতেকে পিতৃৰ মহিমাৰ যোগে যেনেকৈ খ্ৰীষ্টক মৃত সকলৰ মাজৰ পৰা তোলা হ'ল, তেনেকৈ আমিও যেন জীৱনৰ নতুনতাত চলোঁ, এই কাৰণে বাপ্তিস্মৰ যোগেদি আমি তেওঁৰ সৈতে মৃত্যুৰ উদ্দেশ্যে মৈদামত থোৱা হ'লোঁ^[1]। ⁵কিয়নো তেওঁৰ মৃত্যুৰ সাদৃশ্যেৰে আমি যদি সংযুক্ত হ'লোঁ, তেন্তে উত্থানৰ সাদৃশ্যেৰেও সংযুক্ত হ'ম।

⁶আমি যেন পুণৰ পাপৰ সেৱক নহওঁ, এই কাৰণে এই পাপময় শৰীৰ বিনষ্ট হ'বৰ বাবে, আমাৰ পুৰণি পুৰুষক^[2] তেওঁৰ সৈতে ক্ৰুচত দিয়া হ'ল, ইয়াক আমি জানো; ⁷কিয়নো যি জন মৰিল, তেওঁ পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ধাৰ্মিক বুলি গণিত হ'ল।

⁸কিন্তু আমি যদি খ্ৰীষ্টে সৈতে মৰিলোঁ, তেন্তে তেওঁৰ সৈতে যে জীৱনৰো ভাগী হ'ম^[3], সেই বিষয়ে আমি বিশ্বাস কৰোঁ। ⁹কিয়নো মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তোলা যি খ্ৰীষ্ট, তেওঁ পুণৰ কেতিয়াও নমৰে আৰু মৃত্যুৱে যে তেওঁৰ ওপৰত পুণৰ প্ৰভুত্ব কৰিব নোৱাৰে, ইয়াকো আমি জানো।

¹⁰কাৰণ তেওঁ যি মৃত্যু ভোগ কৰিলে, সেয়া পাপৰ উদ্দেশ্যে এবাৰেই ভোগ কৰিলে; কিন্তু তেওঁ যি জীৱন ভোগ কৰিছে, সেই জীৱন ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে ভোগ কৰিছে। ¹¹সেইদৰে আপোনালোকেও নিজক পাপৰ উদ্দেশ্যে মৰা বুলি গণ্য কৰক, কিন্তু ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে খ্ৰীষ্ট যীচুত জীয়া বুলি গণ্য কৰক^[4]।

¹²এতেকে আপোনালোকে শৰীৰৰ অভিলাষৰ বশীভূত হ'বলৈ, আপোনালোকৰ মৰ্ত্য শৰীৰত পাপক ৰাজত্ব কৰিবলৈ নিদিব। ¹³নিজ নিজ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰক অধাৰ্মিকতাৰ সঁজুলি স্বৰূপে পাপলৈ সমৰ্পণ নকৰিব; কিন্তু নিজকে ঈশ্বৰলৈ সমৰ্পণ কৰক। মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা জীৱিত ৰূপে আৰু নিজ নিজ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰ ধাৰ্মিকতাৰ সঁজুলি স্বৰূপে ঈশ্বৰলৈ সমৰ্পণ কৰক। ¹⁴কিয়নো আপোনালোকৰ ওপৰত পাপক প্ৰভুত্ব কৰিবলৈ নিদিব^[5]; কাৰণ আপোনালোক বিধানৰ অধিন নহয়, কিন্তু অনুগ্ৰহৰ অধিন হৈ আছে।

¹⁵তেন্তে কি? আমি বিধানৰ অধিন নহয়, কিন্তু অনুগ্ৰহৰ অধিন হোৱাৰ কাৰণে পাপ কৰিম নে? এনে নহওক। ¹⁶মৃত্যুৰ কাৰণে পাপ নাইবা ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে আত্মা পালন, এই উভয়ৰ মাজত যাৰ ওচৰত আপোনালোকে নিজক আত্মা-পালনৰ অৰ্থে দাস স্বৰূপে সমৰ্পণ কৰে, সেইটোৰ আত্মা পালন কৰি যে তাৰ দাস হয়, ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নে?

¹⁷কাৰণ আগেয়ে আপোনালোক পাপৰ দাস আছিল, কিন্তু এতিয়া যি আদৰ্শৰ শিক্ষালৈ সমৰ্পিত হ'ল আৰু অন্তৰেৰে সৈতে সেই বিষয় মানিবলৈ যে আপোনালোক আত্মাধীন হ'ল, তাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ হওক। ¹⁸আপোনালোকক পাপৰ পৰা মুক্ত কৰা হ'ল, এতিয়া আপোনালোক ধাৰ্মিকতাৰ দাস।

¹⁹আপোনালোকৰ মাংসৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে, মই মানুহৰ দৰে কৈছোঁ। কিয়নো আপোনালোকে যেনেকৈ পূৰ্বতে অধৰ্মৰ কাৰণে, নিজ নিজ অঙ্গ-প্রত্যঙ্গবোৰক অশুচি আৰু অধৰ্ম অধীনত সমৰ্পণ কৰিছিল, তেনেকৈ এতিয়া পবিত্ৰতা লাভৰ কাৰণে, নিজ নিজ অঙ্গ-প্রত্যঙ্গবোৰক দাস স্বৰূপে ধাৰ্মিকতাৰ অধীনত সমৰ্পণ কৰক। ²⁰কাৰণ যেতিয়া আপোনালোক পাপৰ দাস আছিল, তেতিয়া ধাৰ্মিকতাৰ সম্বন্ধে স্বাধীন আছিল। ²¹তেন্তে যি যি বিষয়ত এতিয়া আপোনালোকে লাজ পাই আছে, তেতিয়া সেইবোৰত আপোনালোকৰ ফল কি আছিল? কিয়নো সেইবোৰৰ পৰিণাম আছিল মৃত্যু।

²²কিন্তু এতিয়া আপোনালোক পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হোৱাত, আপোনালোকে পবিত্ৰতা লাভৰ ফল পাইছে; আৰু ইয়াৰ পৰিণাম অনন্ত জীৱন। ²³কিয়নো পাপৰ বেচ মৃত্যু^[6]; কিন্তু আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰে দিয়া বিনামূলীয়া দান অনন্ত জীৱন।

6:4 ^[1]

6:6 ^[2]

6:8 ^[3]

6:11 ^[4]

6:14 ^[5]

6:23 ^[6]

৬ অধ্যায় 7

যীচুৰ যোগে ব্যৱস্থাৰ পৰা মুক্তি পোৱা যায়।

¹হে ভাই সকল, মানুহ যিমান কাল জীয়াই থাকে, সিমান কাললৈহে যে বিধানে তাৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব কৰে, ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নেকি? (যি সকলে বিধান জানে, মই সেই বিধান জনা সকলক কৈছোঁ)

²কাৰণ সধৱা স্ত্ৰী, জীয়াই থকা স্বামীৰে সৈতে বিধানেৰে বন্ধা, কিন্তু স্বামীৰ মৃত্যু হ'লে তেওঁৰ স্বামীৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত হয়। ³এতেকে তেওঁৰ স্বামী জীৱিত থাকোতেই যদি তেওঁ আন পুৰুষৰ সৈতে সহবাস কৰে, তেতিয়া তেওঁক ব্যভিচাৰীণী বোলা যায়। কিন্তু স্বামীৰ মৃত্যু হ'লে তেওঁ বিধানৰ পৰা মুক্ত হয়, পাছত আন পুৰুষৰ হ'লেও, তেওঁ ব্যভিচাৰীণী নহয়।

⁴সেইদৰে, হে মোৰ ভাই সকল, আমি যেন ঈশ্বৰলৈ ফল উৎপন্ন কৰোঁ^[1], এই কাৰণে আপোনালোকো আন এজনৰ, অৰ্থাৎ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা উদ্ধৃত কৰোঁতা জনৰ হ'বলৈ, খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰৰ যোগেদি বিধানৰ সম্বন্ধে মৃত হ'ল। ⁵কিয়নো যেতিয়া আমি মাংসৰ বশত আছিলো, তেতিয়া মৃত্যুলৈ ফল উৎপন্ন কৰিবলৈ^[2], বিধানৰ যোগেদি হোৱা পাপৰ অভিলাষবোৰৰ বাবে আমাৰ অঙ্গ-প্রত্যঙ্গবোৰে নিজ নিজ কাৰ্য সাধন কৰিলে।

⁶কিন্তু এতিয়া আমি বিধানৰ পৰা মুক্ত হ'লো; যিহতে বন্ধ আছিলো, তাৰ সম্বন্ধে আমি মৃত হ'লো। গতিকে এতিয়া আমি আখৰৰ লিখনিৰ প্ৰাচীনতাৰে নহয়, কিন্তু আমাৰ নতুনতাৰে সেৱাকৰ্ম কৰোঁ।

ব্যৱস্থালম্বী লোকৰ দুৰ্ভাগ্য

⁷তেন্তে আমি কি ক'ম? বিধানেই পাপ নে? এনে নহওক। কিন্তু পাপনো কি, সেই মই বিষয়ে আগতে নাজানিছিলোঁ; কেৱল বিধানৰ যোগেদিহে জানিবলৈ পালো। "কিয়নো তুমি লোভ নকৰিবা," বিধানে ইয়াক নোকোৱা হ'লে, লোভ নো কি সেই বিষয়ে নাজানিলোহেঁতেন। ⁸কিন্তু পাপে ছল পাই, সেই আঞ্জাৰ যোগেদি মোৰ অন্তৰত লোভ আদি সকলো অভিলাষ সাধন কৰিলে, কিয়নো বিধান অবিহনে পাপ মৃত।

⁹পূৰ্বতে বিধান অবিহনে মই জীয়াই আছিলো, কিন্তু পাছত সেই আঞ্জা অহাত, পাপ পুনৰায় জীয়াই উঠিল আৰু মই মৰিলোঁ। ¹⁰দেখা গ'ল যে, জীৱনৰ কাৰণে দিয়া যি আঞ্জা, সেই আঞ্জা মোৰ বাবে মৃত্যুজনক হ'ল।

¹¹কিয়নো পাপে ছল পাই, সেই আঞ্জাৰ যোগেদি মোক ভুলায় আৰু তাৰ দ্বাৰাই ই মোক বধ কৰিলে। ¹²এই কাৰণে বিধান পবিত্ৰ, আঞ্জাও পবিত্ৰ, ন্যায়পৰায়ণ আৰু উত্তম।

¹³তেন্তে যি উত্তম, সেয়ে মোলৈ মৃত্যুজনক হ'ল নে? এনে নহওক। কিন্তু যি উত্তম, তাৰ দ্বাৰাই পাপে মোৰ জীৱনত মৃত্যু সাধন কৰাৰ যোগেদি সেয়ে পাপ বুলি প্ৰকাশ পায় আৰু আঞ্জাৰ দ্বাৰাই পাপ যেন অতিশয় পাপ পূৰ্ণ হয়, এই কাৰণে পাপহে মোৰ বাবে মৃত্যুজনক হ'ল। ¹⁴কিয়নো বিধান যে আত্মিক, সেই বিষয়ে আমি জানো, কিন্তু মই হ'লে মাংসিক। মই পাপৰ অধিনলৈ বিক্রীত হ'লো।

¹⁵কাৰণ মই যি সাধন কৰোঁ, সেই বিষয়ে মই আচলতে নাজানো। কিয়নো মোৰ ইচ্ছা অনুসাৰে আচৰণ নকৰোঁ; কিন্তু যিহকে ঘিণাও, তাকেই কৰোঁ^[3]। ¹⁶কিন্তু মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে যদি নকৰোঁ, তেন্তে বিধান যে উত্তম, ইয়াক স্বীকাৰ কৰোঁ।

¹⁷কিন্তু এতিয়া মই নহয়, মোৰ জীৱনত নিবাস কৰা পাপেহে তাক সাধন কৰিছে। ¹⁸কিয়নো মই জানো যে, মোৰ জীৱনত, অৰ্থাৎ মোৰ মাংসত উত্তমতা বাস নকৰে।^[4] ইচ্ছা কৰিবলৈ মই সমৰ্থ, কিন্তু উত্তমতা সাধন কৰিবলৈ হ'লে নোৱাৰো।

¹⁹কিয়নো যি উত্তমতালৈ ইচ্ছা হয়, তাক নকৰো; কিন্তু যি মন্দলৈ মোৰ ইচ্ছা নাই, তাকেই কৰোঁ। ²⁰কিন্তু মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে যদি মই নকৰো, তেন্তে মই নহয়, মোৰ জীৱনত নিবাস কৰা পাপেহে তাক সাধন কৰিছে। ²¹এতেকে বিচাৰি পাইছোঁ যে, যেতিয়া উত্তম কৰ্ম কৰিবলৈ মোৰ ইচ্ছা হয়, তেতিয়া মন্দ মোৰ ওচৰত থাকে, এনে এক ধাৰণা মোৰ হৈছে।

²²কিয়নো মই আন্তৰিক পুৰুষৰ দৰে ঈশ্বৰৰ বিধানত সন্তুষ্ট হৈছোঁ; ²³কিন্তু মোৰ মনৰ বিধানৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা আৰু মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধিনত মোক বন্দী কৰা, এনে আন এক ধাৰণা মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ বোৰত দেখোঁ।

²⁴হায়, হায়, মই কেনে দুৰ্ভাগীয়া মানুহ! এই মৃত্যুৰ দেহৰ পৰা মোক কোনে নিস্তাৰ কৰিব? ²⁵আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি মই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ। এতেকে এহাতে মই আপোন মনেৰে ঈশ্বৰৰ বিধানৰ, কিন্তু আনহাতে মাংসেৰে পাপৰ বিধানৰ সেৱাকৰ্ম কৰোঁ।

7:4 ^[1]

7:5 ^[2]

7:15 ^[3]

7:18 ^[4]

৭ অধ্যায় ৪

ঐশ্বৰিক অনুগ্ৰহ পোৱা লোকৰ সৌভাগ্য

¹এই কাৰণে এতিয়া খ্ৰীষ্ট যীচুত থকা সকলৰ কোনো দণ্ডাজ্ঞা নাই। ²কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত মোৰ জীৱনক আত্মাৰ বিধানত পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত কৰিলে।

³বিধান মাংসৰ কাৰণে দুৰ্বল হোৱাত যি কৰিব নোৱাৰিলে, সেয়েহে ঈশ্বৰে নিজৰ পুত্ৰক পাপৰ অৰ্থে উৎসৰ্গিত হ'বলৈ, পাপময় মাংসৰ সাদৃশ্যেৰে^[1] পঠিয়ালে, আৰু মাংসত পাপৰ দণ্ডাজ্ঞা দিলে। ⁴তেওঁ সেইটোৱে কৰিলে, যাতে আমাৰ জীৱনত যেন বিধানৰ বিধান সিদ্ধ কৰা হয়; সেয়েহে আমি মাংসিকৰ দৰে নহয়, কিন্তু আত্মা অনুসাৰে চলোঁ^[2] আহক। ⁵কিয়নো মাংস অনুসাৰে জীয়াই থকা সকলে মাংসিক বিষয় ভাবে; কিন্তু আত্মা অনুসাৰে জীয়াই থকা সকলে আত্মিক বিষয় ভাবে।

⁶কাৰণ মাংসৰ ভাব হ'ল মৃত্যু; কিন্তু আত্মাৰ ভাব হৈছে জীৱন আৰু শান্তি, ⁷কিয়নো মাংসৰ ভাব ঈশ্বৰলৈ শত্ৰুতা;^[3] কাৰণ সেয়ে ঈশ্বৰৰ বিধানৰ বশীভূত নহয় আৰু হ'বও নোৱাৰে। ⁸যি সকলে মাংসৰ বশত আছে, তেওঁলোকে ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিব নোৱাৰে।

⁹যিয়েই নহওক, আপোনালোক মাংসৰ বশত নহয় কিন্তু আত্মাৰ বশতহে আছে, আৰু সেয়াই যদি সত্য হয়, তেন্তে ঈশ্বৰৰ আত্মা আপোনালোকৰ অন্তৰত বাস কৰে। কিন্তু যি জনত খ্ৰীষ্টৰ আত্মা নাই, তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ নহয়। ¹⁰যদি খ্ৰীষ্ট আপোনালোকৰ জীৱনত থাকে, তেন্তে পাপৰ কাৰণে এই শৰীৰ মৰা; কিন্তু ধাৰ্মিকতাৰ বাবে আত্মাই জীৱন।

¹¹যি জনে খ্ৰীষ্ট যীচুক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তুলিলে, তেওঁৰ আত্মা যদি আপোনালোকৰ জীৱনত থাকে, তেনেহলে খ্ৰীষ্ট যীচুক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তোলা জনে আপোনালোকত নিবাস কৰা তেওঁৰ আত্মাৰ যোগেদি, আপোনালোকৰ মৰ্ত্যু দেহকো জীয়াব।

¹²এতেকে হে ভাই সকল, আমি মাংসৰ বশত জীৱন যাপন কৰিবলৈ মাংসৰ ধৰুৱা নহওঁ। ¹³কাৰণ আপোনালোকে যদি মাংসৰ বশত জীৱন যাপন কৰে, তেন্তে আপোনালোক যেনে হ'লেও মৰিব; কিন্তু আত্মাৰ দ্বাৰাই যদি শৰীৰৰ কৰ্মবোৰ বধ কৰা^[4] হয়, তেনেহলে আপোনালোক জীৱ।

¹⁴কিয়নো যিমান লোক ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা চালিত হয়, সেই সকলোৱে ঈশ্বৰৰ সন্তান। ¹⁵সেয়েহে আপোনালোকে ভয় কৰিবলৈ পুনৰায় দাসত্বৰ আত্মা পাইছে, এনে নহয়; কিন্তু যি আত্মাৰ দ্বাৰা আমি আৰু, পিতৃ বুলি মাঠোঁ, এনে তোলনীয়া পুত্ৰৰ আত্মা পালে।

¹⁶আমি যে ঈশ্বৰৰ সন্তান, এই বিষয়ে পবিত্ৰ আত্মাই নিজে আমাৰ আত্মাৰ সৈতে সাক্ষ্য দিয়ে। ¹⁷আমি যদি সন্তান হওঁ, তেন্তে উত্তৰাধিকাৰীও হওঁ। খ্ৰীষ্টে সৈতে মহিমাৰিত হ'বলৈ যদিহে আমি তেৱেঁ সৈতে দুখভোগ কৰোঁ, তেনেহলে আমি ঈশ্বৰৰ উত্তৰাধিকাৰী আৰু খ্ৰীষ্টে সৈতেও উত্তৰাধিকাৰী হওঁ।^[5]

¹⁸কিয়নো আমাৰ বাবে যি প্ৰতাপ প্ৰকাশিত হ'ব, তাৰে সৈতে বৰ্তমান সময়ৰ দুখৰ তুলনা কৰিবলৈ মই কোনো বিষয় যোগ্য নহয় বুলি গণ্য কৰোঁ। ¹⁹কাৰণ ঈশ্বৰৰ সন্তান সকল প্ৰকাশিত হোৱালৈ, সৃষ্টিৰ আশাই বাট চাই আছে।

20 কাৰণ সৃষ্টি খন যে আপোন ইচ্ছাৰে অসাৰতাৰ বশীকৃত হ'ল,^[6] এনে নহয়; কিন্তু বশকৰ্তাৰ কাৰণেহে হ'ল; সেয়ে এই আশাৰে হ'ল যে,
21 সৃষ্টিখনে নিজেও যেন ক্ষয়মূলক দাসত্বৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ সন্তান সকলৰ প্ৰতাপ মূলক মুক্তি পাব। 22 কিয়নো এতিয়াও গোটেই সৃষ্টিয়ে
প্ৰসন্ন বেদনাৰ দৰে দুখ পাই একেলগে কেঁকাই আছে, ইয়াক আমি জানো।

23 অকল সেয়ে নহয়, আত্মাৰ প্ৰথম ফল পোৱা যি আমি, আমিও তোলনীয়া পুত্ৰৰ বাবলৈ বাট চাই, আমাৰ শৰীৰৰ মুক্তিৰ অপেক্ষাৰে অন্তৰত
কেঁকাই আছে। 24 কিয়নো আমি আশাৰেহে পৰিত্ৰাণ পালোঁ; কিন্তু দেখাত যি আশা, সেয়েই আশা নহয়; কাৰণ যিহক দেখা যায়, তালৈ কোনে
আশা কৰে? 25 কিন্তু আমি যিহক দেখা নাই, তালৈ যদি আশা কৰোঁ, তেন্তে ধৈৰ্য্যেৰেহে তালৈ বাট চাই থাকোঁ।

26 সেই একেদৰে আত্মায়ো আমাৰ দুৰ্বলতাত উপকাৰ কৰে।^[7] কাৰণ, উচিত মতে কি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে, সেই বিষয়ে আমি নাজানো; কিন্তু
আত্মাই নিজে আমাৰ বাবে অনিৰ্বৰ্চনীয় কেঁকনিৰে নিবেদন কৰে। 27 আত্মাৰ ভাব কি, সেই বিষয়ে অন্তৰ্ঘ্যামী ঈশ্বৰে জানে, কাৰণ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা
অনুসৰি, তেওঁ পবিত্ৰ লোকৰ বাবে নিবেদন কৰে।

28 আমি জানো যে, যি সকলে ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰে, সেই সকল তেওঁৰ অভিপ্ৰায় অনুসাৰে আমলিত,^[8] তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁ মঙ্গলৰ অৰ্থে
সকলো উত্তম কাৰ্য একেলগে কৰিছে। 29 কিয়নো ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যেন অনেক ভাই সকলৰ মাজত প্ৰথমে জন্মা হয়, এই কাৰণে ঈশ্বৰে যি সকলক
আগেয়ে জানিলে, তেওঁলোকক তেওঁৰ সেই পুত্ৰৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ অনুৰূপ হ'বলৈ,^[9] আগেয়ে নিৰূপণো কৰিলে; 30 আৰু যি সকলক আগেয়ে
নিৰূপণ কৰিলে, তেওঁলোকক আমলিত গণিত কৰিলে। যি সকলক আমলিত গণিত কৰিলে, তেওঁলোকক ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰিলে; আৰু যি সকলক
ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰিলে, তেওঁলোকক মহিমাঘিতো কৰিলে।

31 তেতিয়াহলে এইবোৰ কথাত আমি কি ক'ম? যদি ঈশ্বৰ আমাৰ সপক্ষ হয়, তেন্তে আমাৰ বিপক্ষ কোন হ'ব পাৰে? 32 যি জনে নিজৰ পুত্ৰকো
মৰম নকৰি, আমাৰ আটাইৰে কাৰণে তেওঁক শোধাই দিলে, সেই জনে আমাক অনুগ্ৰহ কৰি তেওঁৰ সৈতে সকলো নিদিব নে?

33 ঈশ্বৰৰ মনোনীত সকলৰ বিৰুদ্ধে কোনে অপবাদ দিব? ঈশ্বৰেহে ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰোঁতা। 34 দণ্ডাজ্ঞা দিওঁতা নো কোন? যি জন মৰিল,
এনে কি, মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তোলাও হ'ল, সেই জন খ্ৰীষ্ট যীচু; তেওঁ ঈশ্বৰৰ সোঁফালে থাকি, আমাৰ কাৰণে নিবেদনো কৰি আছে।^[10]

35 খ্ৰীষ্টৰ প্ৰেমৰ পৰা কোনে আমাক বিচ্ছিন্ন কৰিব পাৰে?^[11] ক্লেশ বা সঙ্কট, তাড়না বা আকাল, বস্ত্ৰহীনতা বা প্ৰাণ সংশয় বা তৰোৱাল,
এইবোৰে পাৰে নে? 36 এই বিষয়ে লিখাও আছে,^[12]

"আমি তোমাৰ কাৰণে ওৰে দিনটো হত হ'ব লাগিছোঁ।

কাটিবলৈ নিয়া মেৰৰ দৰে আমি গণিত হ'লোঁ।"

37 তথাপি আমাক প্ৰেম কৰা জনৰ যোগেদি, এই সকলো কথাত আমি জয়তকৈয়ো জয়যুক্ত।^[13] 38 কিয়নো মোৰ এনে দৃঢ় বিশ্বাস আছে যে,
তাৰ পৰা মৃত্যু বা জীৱন, স্বৰ্গৰ দূত বা শাসনকৰ্তা, বৰ্তমান বা ভবিষ্যত বিষয় বা পৰাক্ৰম, 39 ওপৰ বা তল বা আন কোনো সৃষ্ট বস্তুৱেই আমাক
প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুত থকা ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ পৰা বিচ্ছিন্ন কৰিব নোৱাৰে।

8:3 ^[1]

8:4 ^[2]

8:7 ^[3]

8:13 ^[4]

8:17 ^[5]

8:20 ^[6]

8:26 ^[7]

8:28 ^[8]

8:29 ^[9]

8:34 ^[10]

8:35 ^[11]

8:36 ^[12]

8:37 ^[13]

৮ অধ্যায় ৯

ইস্রায়েলৰ পতনত ঈশ্বৰৰ দোষ নাই

¹মই খ্রীষ্টৰ অধিনত সত্য কওঁ, মিছা নকওঁ, আৰু মোৰ বিবেকেও পবিত্ৰ আত্মাৰ অধিনত মোৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিছে যে, ²মোৰ হৃদয়ত অতি দুখ আৰু নিৰন্তৰ যাতনা হৈছে।

³কিয়নো যি সকল শৰীৰৰ সম্বন্ধে মোৰ স্বজাতীয়, মোৰ সেই ভাই সকলৰ কাৰণে মই নিজেই খ্রীষ্টৰ পৰা শাপগ্ৰস্ত হ'বলৈ ইচ্ছা কৰিব পাৰিলোঁহেঁতেন।^[1] ⁴তেওঁলোক ইস্রায়েলীয়া। তেওঁলোক তোলনীয়া পুত্ৰ,^[2] ঐশ্বৰ্য, নানা ধৰ্ম-নিয়ম, বিধান-শাস্ত্ৰ, আৰাধনা, আৰু প্রতিজ্ঞা সমূহ, তেওঁলোকৰ হয়। ⁵ওপৰ-পুৰুষ সকলো তেওঁলোকৰেই; আৰু শৰীৰৰ সম্বন্ধে খ্রীষ্টও তেওঁলোকৰ পৰাই হ'ল। যি জন সৰ্বোপৰি, সেই ঈশ্বৰ যুগে যুগে ধন্য। আমেন।

⁶কিন্তু ঈশ্বৰৰ বাক্য যে বিফল হৈ পৰিল, এনে নহয়। কিয়নো ইস্রায়েলৰ পৰা হোৱা সকলোৱে যে ইস্রায়েল, এনে নহয়। ⁷তেওঁলোক অব্ৰাহামৰ বংশ হোৱাত, সকলো যে তেওঁৰ সন্তান, সেয়াও নহয়; কিন্তু "ইচহাকৰ পৰাহে তোমাৰ বংশ বিখ্যাত হ'ব।"^[3]

⁸এই শাস্ত্ৰীয় বচনৰ অৰ্থ হ'ল; শৰীৰৰ যি সন্তান, তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ সন্তান নহয়; কিন্তু প্রতিজ্ঞাৰ যি সন্তান, তেওঁলোকেহে বংশ বুলি গণিত হয়। ⁹কিয়নো প্রতিজ্ঞাৰ বাক্য এই^[4]: এনেকুৱা সময়ত মই আহিম, তেতিয়া চাৰাৰ এটি পুত্ৰ হ'ব।

¹⁰অকল সেয়ে নহয়; কিন্তু বিবেকাও এজনৰ পৰা, আমাৰ পিতৃ ইচহাকৰ পৰা গৰ্ভৱতী হোৱাত, ¹¹সন্তান নৌ ওপজোঁতেই আৰু ভাল বা বেয়া একো নকৰোঁতেই, কৰ্মৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু আমল্ৰণকাৰীৰ ইচ্ছাৰ কাৰণে, ঈশ্বৰৰ মনোনীতৰ দৰে^[5] হোৱা অভিপ্ৰায়ত থিৰে থাকিবলৈ, ¹²তেওঁক কোৱা গৈছিল, বোলে, "বৰটোৱে সৰুটোৱে সোৱাকৰ্ম কৰিব।" ¹³এই বিষয়ে লিখাও আছে:^[6] "মই যাকোবক প্ৰেম কৰিলোঁ, কিন্তু এটোক ঘিণ কৰিলোঁ।"

¹⁴তেন্তে আমি কি ক'ম? ঈশ্বৰত অধাৰ্মিকতা আছে নে? এনে নহওক। ¹⁵কিয়নো তেওঁ মোচিক কৈছিল, "মই যি জনক দয়া কৰোঁ, তেওঁকেই দয়া কৰিম; আৰু যি জনক কৃপা কৰোঁ, তেওঁকেই কৃপা কৰিম।"^[7] ¹⁶এতেকে এয়ে, ইচ্ছা কৰা বা দৌৰ মৰা জনৰ পৰা নহয়, কিন্তু দয়াকাৰী ঈশ্বৰৰ পৰাহে হয়।

¹⁷কিয়নো ধৰ্মশাস্ত্ৰই ফৰৌণকো কৈছে, "তোমাত মোৰ পৰাক্ৰম যেন দেখুৱাম, তাৰ বাবে আৰু গোটেই জগতত মোৰ নাম প্ৰচাৰিত হ'বৰ বাবে, মই তোমাক তুলিলোঁ।"^[8] ¹⁸এতেকে যি জনৰ বাবে তেওঁৰ ইচ্ছা হয়, তেওঁকেই তেওঁ দয়া কৰে আৰু যি জনৰ বাবে তেওঁৰ ইচ্ছা হয়, তেওঁকেই তেওঁ কঠিন কৰে।

¹⁹তেতিয়া আপুনি মোক ক'ব, বোলে, "তেনেহলে তেওঁ আকৌ দোষ ধৰে কিয়? কিয়নো তেওঁৰ ইচ্ছাৰ প্ৰতিৰোধ কোনে কৰিলে?" ²⁰হে অবাধ্য লোক, ঈশ্বৰক প্ৰত্যুত্তৰ কৰা তুমি নো কোন? নিৰ্মিত বস্তুৱে, "তুমি মোক এনেকুৱা কিয় কৰিলা" বুলি নিৰ্মাণকৰ্ত্তাক ক'ব নে? ²¹একে লদা মাটিৰে সমাদৰলৈ এটা, অনাদৰলৈ এটা, এনে দুবিধ পাত্ৰ বনাবলৈ, মাটিৰ ওপৰত কুমাৰৰ ক্ষমতা নাই নে?^[9]

²²ঈশ্বৰে, নিজ ক্ৰোধ দেখুৱাবৰ বাবে আৰু পৰাক্ৰম জনাবৰ ইচ্ছাৰে যদি বিনাশৰ কাৰণে যুগুত হোৱা ক্ৰোধৰ পাত্ৰ সকলক অধিক চিৰসহিষ্ণুতাৰে সহন কৰিলে,^[10] ²³আৰু যি সকলক প্ৰতাপৰ কাৰণে তেওঁ আগেয়ে প্ৰস্তুত কৰিলে, সেই অনুগ্ৰহৰ পাত্ৰবোৰত নিজ প্ৰতাপৰূপ ধনৰ বিষয় জনোৱাৰ অভিপ্ৰায়েৰে দয়াও সাধন কৰিলে, ²⁴তেওঁ আমাক তেনেকুৱা দয়াৰ পাত্ৰ বুলি, কেৱল ইহুদী সকলৰ মাজৰ পৰা নহয়, কিন্তু অনা-ইহুদী সকলৰ মাজৰ পৰাও আমল্ৰণ কৰিলে। ²⁵সেইদৰে তেওঁ হোচেয়াৰ পুস্তকতো কৈছে:^[11]

"যি লোক মোৰ নহয়, তেওঁক মোৰ লোক বুলি,

আৰু অপ্ৰিয় জনীক প্ৰেমৰ বুলি মাতিম।

²⁶আৰু " তোমালোক মোৰ লোক নোহোৱা ", এই কথা যি ঠাইত তেওঁলোকক কোৱা হৈছিল,

তাত তেওঁলোক জীৱনময় ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি প্ৰখ্যাত হ'ব।"

²⁷কিন্তু ইস্রায়েলৰ বিষয়ে যিচয়াই এই কথা ঘোষণা কৰে,^[12] "ইস্রায়েলৰ সন্তান সকলৰ সংখ্যা যদিও সমুদ্ৰৰ বালিৰ নিচিনা হয়, তথাপি অৱশিষ্ট ভাগেহে পৰিত্ৰাণ পাব। ²⁸কিয়নো প্ৰভুৱে তেওঁৰ বাক্য সংক্ষিপ্ত আৰু সমাপ্ত কৰি, পৃথিৱীত সিদ্ধ কৰিব। ²⁹এই বিষয়ে যিচয়া আগেয়ে কৈছিল,^[13]

" বাহিনী সমূহৰ প্ৰভুৱে আমাৰ বাবে সঁচ নৰখা হ'লে,

আমি চদোমৰ নিচিনা হ'লোঁহেঁতেন

আৰু ঘমোৰা নগৰৰ তুল্য হ'লোঁহেঁতেন।

নিজৰ দোষত ইস্রায়েলৰ পতন

³⁰তেন্তে আমি কি ক'ম? অনা-ইহুদী সকলে ধাৰ্মিকতালৈ কাৰ্য নকৰিও, ধাৰ্মিকতা পালে; ³¹কিন্তু ইস্রায়েল লোকে ধাৰ্মিকতাৰ বিধানলৈ কাৰ্য কৰিও, সেই বিধান নাপালে।

³²কি কাৰণে? কিয়নো তেওঁলোকে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই নহয়, কৰ্মৰ দ্বাৰাইহে পোৱা যায় বুলি কাৰ্য কৰিলে। উজুটি খুউৱা শিলত তেওঁলোকে উজুটি খালে; ³³এই বিষয়ে লিখাও আছে, ^[14]

"চোৱা, মই চিয়োনত উজুটি খুউৱা শিল, অৰ্থাৎ বিয় জনক শিল থ'ম।

তেওঁত বিশ্বাস কৰা জন লাজত নপৰিব।"

9:3 ^[1]

9:4 ^[2]

9:7 ^[3]

9:9 ^[4]

9:11 ^[5]

9:13 ^[6]

9:15 ^[7]

9:17 ^[8]

9:21 ^[9]

9:22 ^[10]

9:25 ^[11]

9:27 ^[12]

9:29 ^[13]

9:33 ^[14]

৯ অধ্যায় 10

¹হে ভাই সকল, তেওঁলোকৰ বাবে মোৰ হৃদয়ৰ বাঞ্ছা আৰু ঈশ্বৰৰ আগত জনোৱা প্ৰাৰ্থনা এই যে, তেওঁলোকে যেন পৰিত্ৰাণ পায়। ^[1] ²ঈশ্বৰলৈ তেওঁলোকৰ আগ্ৰহ আছে বুলি মই তেওঁলোকৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিছোঁ; কিন্তু সেই আগ্ৰহ জ্ঞান অনুসাৰে নহয়। ³কাৰণ তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা নাজানি, নিজৰ ধাৰ্মিকতা স্থাপন কৰিবলৈ বিচাৰি, ^[2] ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাৰ বশীভূত নহ'ল।

⁴কিয়নো ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে বিশ্বাস কৰা প্ৰত্যেক জনৰ বাবে খ্ৰীষ্ট হ'ল বিধানৰ সম্পূৰ্ণতা। ^[3] ⁵কাৰণ মোচিয়ে লিখিছে যে, যি মানুহে ব্যৱস্থামূলক ধাৰ্মিকতা পালন কৰে, তেওঁহে এই ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰাই জীৱ।

⁶কিন্তু বিশ্বাসমূলক ধাৰ্মিকতাই এইদৰে কয়, ^[4] "তুমি নিজ হৃদয়ত নক'বা যে, স্বৰ্গলৈ কোন উঠিব? (অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্টক নমাই আনিবলৈ) ⁷বা, অগাধ ঠাইলৈ কোন নামিব? (অৰ্থাৎ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা খ্ৰীষ্টক তুলি আনিবলৈ)।"

⁸কিন্তু ই কি কয়?

"সেই বাক্য তোমাৰ ওচৰত,

তোমাৰ মুখত আৰু তোমাৰ হৃদয়তে আছে।"

সেয়ে আমি ঘোষণা কৰা বিশ্বাসৰ বাক্য। ⁹কিয়নো আপুনি যদি নিজ মুখেৰে যীচুক প্ৰভু বুলি স্বীকাৰ কৰে ^[5] আৰু ঈশ্বৰে যে তেওঁক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তুলিলে, ইয়াক যদি হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰে, তেনেহলে পৰিত্ৰাণ পাব। ¹⁰কাৰণ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা হয়; আৰু পৰিত্ৰাণৰ কাৰণে মুখেৰে স্বীকাৰ কৰা হয়।

¹¹কিয়নো ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচনে কৈছে,^[6] "যি কোনোৱে তেওঁত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ লাজত নপৰিব"। ¹²কাৰণ ইহুদী বা গ্ৰীক ইয়াৰ মাজত একো প্ৰভেদ নাই; কিয়নো সকলোৰে একমাত্ৰ প্ৰভু আছে; যিমান মানুহে তেওঁক বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁ ধনৱান। ¹³কাৰণ যি কোনোৱে প্ৰভুৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰে, তেওঁ পৰিত্ৰাণ পাব।^[7]

¹⁴এতেকে যি জনক তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰা নাই, সেই জনৰ আগত কেনেকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব? আৰু যি জনৰ বিষয়ে শুনা নাই, তেওঁত নো কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিব? আৰু ঘোষণাকাৰী নহ'লে, কেনেকৈ শুনিব? ¹⁵আৰু পঠোৱা নহ'লে, কোনে ঘোষণা কৰিব? এই বিষয়ে লিখাও আছে, ^[8] "মঙ্গলৰ শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰা সকলৰ ভৰি কেনে সুন্দৰ!"

¹⁶কিন্তু সকলোৱে যে শুভবৰ্তা মানি ললে, এনে নহয়; কাৰণ যিচয়ায়ো কৈছে,^[9] "হে প্ৰভু, আমি কোৱা বৰ্তা কোনে বিশ্বাস কৰিলে?"

¹⁷এতেকে শ্ৰৱণৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস আৰু খ্ৰীষ্টৰ বাক্যৰ দ্বাৰাইহে শ্ৰৱণ হয়।

¹⁸কিন্তু মই কওঁ, "তেওঁলোকে জানো শুনিবলৈ পোৱা নাই? অৱশ্যে পালে।

তেওঁলোকৰ স্বৰ গোটেই পৃথিৱীলৈ,

আৰু তেওঁলোকৰ কথা জগতৰ সীমালৈকে বিয়পি গ'ল।"^[10]

¹⁹তদুপৰি মই কওঁ, "ইস্ৰায়েলৰ লোকে জানো জানিবলৈ পোৱা নাই?" প্ৰথমতে মোচিয়ে কৈছে,^[11]

"নগণ্য জাতিৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ ঈৰ্ষা জন্মায়।

নিৰ্বোধ জাতিৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ খং তোলাম।"

²⁰আৰু যিচয়ায়ো অতি সাহস কৰি কৈছে,^[12]

"যি সকলে মোক নিবিচাৰিলে, তেওঁলোকে মোক পালে।

যি বিলাকে মোৰ বিষয়ে নুসুধিলে, তেওঁলোকৰ আগত মই প্ৰকাশিত হ'লোঁ।"

²¹কিন্তু ইস্ৰায়েলৰ লোকৰ বিষয়ে তেওঁ কৈছে, "আজ্ঞা নমনা আৰু আপত্তি কৰা লোকলৈ মই ওৰে দিনটো হাত মেলিলোঁ।"

10:1 ^[1]

10:3 ^[2]

10:4 ^[3]

10:6 ^[4]

10:9 ^[5]

10:11 ^[6]

10:13 ^[7]

10:15 ^[8]

10:16 ^[9]

10:18 ^[10]

10:19 ^[11]

10:20 ^[12]

১০ অধ্যায় 11

পতিত ইস্ৰায়েলে শেষত পৰিত্ৰাণ পাব

¹তেনেহলে মই কওঁ, ঈশ্বৰে নিজ লোকক ত্যাগ কৰিলে নে? এনে নহওক; কিয়নো ময়ো অৱ্ৰাহামৰ বংশৰ বিন্যামীন ফৈদৰ এজন ইস্ৰায়েলীয়া।

²ঈশ্বৰে আগেয়ে জনা নিজ লোকক ত্যাগ কৰা নাই। নতুবা, এলিয়াৰ বিৱৰণত শাস্ত্ৰই কি কৈছে, সেই বিষয়ে আপোনালোকে নাজানে নে? তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ লোকৰ বিৰুদ্ধে ঈশ্বৰৰ আগত কিদৰে নিবেদন কৰিছিল?^[1] তেওঁ কৈছিল, ³"হে প্ৰভু, লোক সকলে তোমাৰ ভাববাদী সকলক বধ কৰিলে, তোমাৰ বেদিবোৰ খান্দি পেলালে; আৰু এতিয়া মইহে অৱশিষ্ট আছোঁ; মোৰো প্ৰাণ তেওঁলোকে বিচাৰি আছে।"

⁴কিন্তু উত্তৰত ঈশ্বৰে তেওঁক কি কয়? " বাল দেৱতাৰ আগত আঁঠু নোলোৱাকৈ থকা এনে সাত হাজাৰ মানুহ মই নিজলৈ অৱশিষ্ট ৰাখিলোঁ। "

⁵এইদৰে বৰ্তমান কালতো অনুগ্রহেৰে মনোনীত কৰা অৱশিষ্ট লোক আছে।

⁶কিন্তু সেয়ে যদি অনুগ্রহেৰে হয় তেন্তে কৰ্মেৰে নহয়; অন্যথা সেই অনুগ্রহ, অনুগ্রহ হৈ নাথাকে। ⁷তেন্তে কি? ইস্ৰায়েলে যি বিচাৰিছে, সেই পোৱা নাই, কিন্তু মনোনীত লোকেহে তাক পালে; অৱশিষ্ট সকলক কঠিন কৰা হ'ল। ⁸এই বিষয়ে এইদৰে লিখাও আছে, " ঈশ্বৰে সিঁহতক মুৰ্ছাজনক আত্মা, আৰু যাতে নেদেখিব, এনে চকু আৰু যাতে নুশুনিব, এনে কাণ দিলে; আজিলৈকে তেওঁলোক সেইদৰেই আছে। "

⁹আৰু দায়ুদেও কৈছে,^[2]

" সিঁহতৰ ভোজনৰ মেজ, সিঁহতলৈ ফাল

আৰু কুন্দা, বিঘিনি আৰু প্ৰতিফলস্বৰূপ হওক;

¹⁰সিঁহতে নেদেখিবলৈ, সিঁহতৰ চকু অন্ধকাৰময় হওক। "

আৰু আপুনি সিঁহতৰ পিঠি সদায় কুঁজী কৰক।

¹¹তেন্তে মই কওঁ, তেওঁলোকে পৰিবলৈ উজুটি খালে নে? এনে নহওক। কিন্তু তেওঁলোকৰ অন্তৰ্জালা জন্মাবলৈ তেওঁলোকৰ অপৰাধৰ দ্বাৰাই অনা-ইহুদী সকলৰ পৰিত্ৰাণ হ'ল। ¹²পাছত তেওঁলোকৰ অপৰাধেই যদি জগতৰ ধন আৰু তেওঁলোকৰ হানিয়েই যদি অনা-ইহুদী সকলৰ ধন হয়, তেনেহলে তেওঁলোকৰ পৰিপূৰ্ণতা তাতকৈ কিমান অধিক হ'ব?

¹³এতিয়া অনা-ইহুদী লোক যি আপোনালোক, আপোনালোকক মই কৈছোঁ। যেতিয়ালৈকে মই অনা-ইহুদী সকলৰ নিযুক্ত পাঁচনি হৈ আছো, মোৰ সেই পৰিচৰ্যা পদৰ গৌৰৱ কৰিছোঁ; ¹⁴কিজানি কোনোমতে মোৰ স্বজাতীয় সকলৰ অন্তৰ্জালা জন্মাই, তেওঁলোকৰ কিছুমানৰ পৰিত্ৰাণ কৰাব পাৰোঁ।

¹⁵কিয়নো তেওঁলোকক ত্যাগ কৰাই যদি জগতৰ মিলন হয়, তেন্তে তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰাই মৃত সকলৰ জীৱন লাভৰ বাহিৰে আন কি হ'ব পাৰে? ¹⁶যদি সনা পিঠাগুৰিৰ প্ৰথম ভাগ পবিত্ৰ, তেন্তে গোটেই লদাই পবিত্ৰ; আৰু যদি শিপা পবিত্ৰ, তেন্তে ডালবোৰো পবিত্ৰ।

¹⁷কিন্তু কেতবোৰ ডাল যদি ভাঙি পেলোৱা হ'ল আৰু আপুনি বনৰীয়া জলফাই গছ হৈয়ো, যদি সেইবোৰৰ মাজত কলম স্বৰূপে লগোৱা হ'ল আৰু আপুনি জলফাইৰ শিপাৰ ৰসৰ সহভাগী হ'ল, ¹⁸তেন্তে ডালবোৰৰ বিৰুদ্ধে দৰ্প নকৰিব। যদিও দৰ্প কৰে, তথাপি আপুনি যে শিপাক ভৰণ-পোষণ দি আছে, এনে নহয়, কিন্তু শিপাইহে আপোনাক ভৰণ-পোষণ দি আছে।

¹⁹ইয়াতে আপুনি ক'ব, " মোক কলম স্বৰূপে লগাবলৈহে ডালবোৰ ভাঙি পেলোৱা হ'ল। " ²⁰সচাঁ, তেওঁলোকৰ অবিশ্বাসৰ কাৰণে সেইবোৰ ভাঙি পেলোৱা হ'ল, আপুনি হ'লে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই স্থিৰ হৈ আছে। উচ্চমনা নহ'ব, বৰং ভয় কৰক।^[3] ²¹কাৰণ যদি ঈশ্বৰে স্বাভাৱিক ডালবোৰক মৰম নকৰিলে, তেন্তে আপোনাকো মৰম নকৰিব।

²²এতেকে ঈশ্বৰৰ মধুৰ আৰু তীক্ষ্ণ ভাব চাওক। এফালে যি সকল ইহুদী পৰিল, তেওঁলোকৰ বাবে হৈছে তীক্ষ্ণ ভাব; আনফালে আপোনালোকৰ বাবে হৈছে ঈশ্বৰৰ মধুৰ ভাব। যদি আপুনি সেই মধুৰ ভাবত থাকে, তেতিয়াহে; নহ'লে, আপুনিও কটা যাব।

²³যদি সেইবোৰ অবিশ্বাসত নাথাকে, তেনেহলে সেইবোৰকো কলম স্বৰূপে লগোৱা হ'ব; কিয়নো সেইবোৰক পুনৰ কলম স্বৰূপে লগাবলৈ ঈশ্বৰ সক্ষম। ²⁴কাৰণ স্বাভাৱিক বনৰীয়া জলফাই গছৰ পৰা কটা যোৱা যি আপুনি, আপুনি যদি স্বভাৱৰ বিপৰীতে উত্তম জলফাই গছত কলম স্বৰূপে লগোৱা হ'ল, তেন্তে স্বাভাৱিক ডাল যি সেইবোৰ, সেই ইহুদী সকল কিমান অধিক নিঃসন্দেহে নিজৰ জলফাই গছত কলম স্বৰূপে লগোৱা হ'ব।

²⁵কিয়নো, হে ভাই সকল, আপোনালোকে যেন নিজকে জ্ঞানৱন্ত বুলি নামানে, এই কাৰণে, যেতিয়ালৈকে অনা-ইহুদী লোকৰ পৰিপূৰ্ণতা নহয়, তেতিয়ালৈকে কিছু পৰিমাণে ইস্ৰায়েলী লোকৰ যে কঠিনতা জন্মিল, এই নিগূঢ়-তত্ত্ব আপোনালোকে নজনাকৈ থকা মোৰ ইচ্ছা নাই।

²⁶এইদৰে সকলো ইস্ৰায়েলী লোকে পৰিত্ৰাণ পাব; এই বিষয়ে লিখাও আছে:^[4]

চিয়োনৰ পৰা উদ্ধাৰকৰ্তা আহিব;

তেওঁ যাকোবৰ বংশৰ পৰা ভক্তি-লঙ্ঘন দূৰ কৰিব;

²⁷আৰু এয়েই তেওঁলোকে সৈতে মোৰ নিয়ম হ'ব,

তেতিয়া মই তেওঁলোকৰ পাপ গুচাম।"

²⁸এফালে তেওঁলোক শুভবাৰ্তাৰ সম্বন্ধে আপোনালোকৰ কাৰণে শক্ৰ; কিন্তু আনফালে ঈশ্বৰৰ মনোনীতৰ সম্বন্ধে তেওঁলোক ওপৰ-পুৰুষ সকলৰ কাৰণে প্ৰিয়পাত্ৰ। ²⁹কিয়নো ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ বৰ আৰু আমল্গণ অপৰিৱৰ্তনীয়।

³⁰কাৰণ যেনেকৈ আপোনালোকে আগেয়ে ঈশ্বৰৰ অবাধ্য আছিল, কিন্তু এতিয়া তেওঁলোকৰ অবাধ্যতাৰ কাৰণে দয়া পালে, ³¹তেনেকৈ এতিয়া এই ইহুদী সকলেও যেন আপোনালোকৰ দয়া প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে দয়া পায়, তাৰ বাবে তেওঁলোক এতিয়া অবাধ্য হ'ল; ³²কিয়নো ঈশ্বৰে সকলোকে দয়া কৰিবৰ বাবে, সকলোকে অবাধ্যতাত বন্ধ কৰিলে।

³³ঈশ্বৰৰ জ্ঞান আৰু বুদ্ধিৰূপ ধন কেনে গভীৰ! তেওঁৰ বিচাৰবোৰ বোধৰ কেনে অগম্য! আৰু তেওঁৰ পথ অনুসন্ধান কৰা কেনে অসাধ্য!

³⁴"কিয়নো প্ৰভুৰ মন কোনে জানিলে?

আৰু তেওঁৰ মল্লণাকাৰীয়ে বা কোন হ'ল?

³⁵নতুবা কোনে ঈশ্বৰলৈ আগেয়ে দিলে

যে, তাৰ বাবে তেওঁক প্ৰতিদান কৰিব লাগে?"

³⁶কিয়নো সকলো বস্তু তেওঁৰ পৰা, তেওঁৰ দ্বাৰাই আৰু তেওঁৰ কাৰণেই হয়; তেওঁৰেই মহিমা চিৰকাল হওক। আমেন।

11:2 ^[1]

11:9 ^[2]

11:20 ^[3]

11:26 ^[4]

১১ অধ্যায় 12

ধৰ্মাচৰণ কৰাৰ বিষয়ে নানা বিধান

¹এতেকে, হে ভাই সকল, ঈশ্বৰৰ সকলো কৰুণাৰ দ্বাৰাই মই আপোনালোকক এই মিনতি কৰোঁ যে, আপোনালোকে নিজ নিজ শৰীৰক ঈশ্বৰৰ গ্ৰহণীয়, জীৱিত, আৰু পবিত্ৰ বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰক; এয়েই আপোনালোকৰ যুক্তিসঙ্গত আৰাধনা। ²আপোনালোক জগতৰ অনুৰূপ নহ'ব; কিন্তু মন নতুন কৰাৰ যোগেদি ৰূপান্তৰিত হওক, তাতে আপোনালোকে পৰীক্ষা কৰি জানি লওঁক, কোনটো উত্তম, গ্ৰহণীয় আৰু সিদ্ধ, কিয়নো এয়ে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা।

³কিয়নো মোক দিয়া অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাই মই আপোনালোকৰ প্ৰত্যেক জনক কওঁ যে, উপযুক্ত বিবেচনাতকৈ কোনেও নিজকে বৰ বুলি বিবেচনা নকৰক; কিন্তু ঈশ্বৰে যাক যি পৰিমাণে বিশ্বাস দিলে, তেওঁ সেই অনুসাৰে নিজৰ বিষয়ে গভীৰ মনেৰে বিবেচনা কৰক।

⁴কাৰণ আমাৰ এই শৰীৰত যেনেকৈ অনেক অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ আছে, অথচ সেই সকলো অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গৰ একে ৰূপৰ কাৰ্য নহয়, ⁵তেনেকৈ আমিও অনেক হৈ খ্ৰীষ্টত এক দেহ হওঁ আৰু প্ৰতিজনে পৰস্পৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ হৈ আছোঁ।^[1]

⁶কিন্তু আমাক দিয়া অনুগ্ৰহৰ দৰে, আমি পৃথক পৃথক অনুগ্ৰহৰ বৰ প্ৰাপ্ত হৈছোঁ।^[2] সেই বৰ যদি ভাববাণী হয়, তেন্তে বিশ্বাসৰ পৰিমাণেৰে সেয়া কওঁহক। ⁷যদি পৰিচৰ্যাৰ বৰ হয়, তেন্তে পৰিচৰ্যাতে থাকোহক; বা শিক্ষা দিওঁতাই শিক্ষা দিয়া কাৰ্যত থাকোহক। ⁸উদগাওঁতাই উদগোৱা কাৰ্যত থাকক; দান দিওঁতাই দানশীলতাৰে দান কৰক; শাসন কৰা জনে যত্নেৰে শাসন কৰক; দয়া কৰা জনে হৰ্ষিত মনেৰে দয়া কৰক।^[3]

⁹প্ৰেম অকল্পিত হওক। যি মন্দ, তাক ঘিণ কৰক; যি উত্তম, তাত আসক্ত হওক। ¹⁰দ্ৰাতৃ-প্ৰেমত পৰস্পৰ স্নেহশীল হওক; আৰু সমাদৰ কৰা কথাত, ইজনে সিজনতকৈ আগ হওক।^[4]

¹¹যত্নত এলেছৱা নহ'ব; আত্মাত উৎসাহী হওক; প্ৰভুৰ সেৱাকৰ্ম কৰক। ¹²আশাত আনন্দ কৰক; ক্লেশত সহনীয় হওক;^[5] প্ৰাৰ্থনাত লাগি থাকক;^[6] ¹³পবিত্ৰ লোক সকলৰ অভাৱ দূৰ কৰা কথাত, তেওঁলোকৰ সহভাগী হওক; অতিথি-সেৱাত আসক্ত হওক।

¹⁴যি সকলে আপোনালোকক তাড়না কৰে, তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰক; শাও নিদি আশীৰ্বাদ কৰক।^[7] ¹⁵যি সকলে আনন্দ কৰে, তেওঁলোকে সৈতে আনন্দ কৰক; যি সকলে ক্ৰন্দন কৰে, তেওঁলোকে সৈতে ক্ৰন্দন কৰক। ¹⁶আপোনালোকৰ পৰস্পৰৰ ভাব একে হওক। বৰ বৰ বিষয়বোৰ চিন্তা নকৰি, সামান্য লোকৰ দৰে চলক।^[8] নিজৰ নিজৰ মানত জ্ঞানী নহব।

¹⁷অপকাৰৰ সলনি কাৰো অপকাৰ নকৰিবা। সকলো মানুহে দেখাত যি উত্তম, সেই উত্তমলৈ চিন্তা কৰক। ¹⁸যদি হ'ব পাৰে, তেনেহলে আপোনালোকৰ সাধ্য অনুসাৰে সকলো মানুহৰ সৈতে শান্তিৰে থাকক।

¹⁹হে প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে অন্যায়ৰ প্ৰতিকাৰ নকৰিব, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধলৈ ঠাই থ'ব; কিয়নো এনেদৰে লিখা আছে,^[9] প্ৰভুৱে কৈছে, "প্ৰতিকাৰ কৰা মোৰ কৰ্ম; মইহে প্ৰতিফল দিম।"

²⁰"কিন্তু যদি তোমাৰ শত্ৰুৰ ভোক লাগে, তেন্তে তেওঁক ভোজন কৰোঁৱা;

যদি তেওঁৰ পিয়াহ লাগে, তেন্তে জল পান কৰোঁৱা;

তেনে কৰিলে তেওঁৰ মূৰত জ্বলি থকা আঙঠা দ'ম কৰি থবা"^[10]

²¹কুকৰ্মৰ দ্বাৰাই পৰাজিত নহৈ, ভাল কৰ্মৰ দ্বাৰাই কুকৰ্মক পৰাজয় কৰক।^[11]

12:5 ^[1]

12:6 ^[2]

12:8 ^[3]

12:10 ^[4]

12:12 ^[5]

12:12 ^[6]

12:14 ^[7]

12:16 ^[8]

12:19 ^[9]

12:20 ^[10]

12:21 ^[11]

১২ অধ্যায় 13

ৰজা আৰু মনুষ্য-সমাজৰ প্ৰতি কৰ্তব্য

¹প্ৰত্যেক ব্যক্তিয়ে ক্ষমতা পোৱা সকলৰ^[1] বশীভূত হওক; কিয়নো ঈশ্বৰৰ পৰা নাহিলে, কোনোৱে কতৃত্ব নাপায়; আৰু যি যি আছে, সেইবোৰ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই নিৰূপিত। ²এতেকে যি জনে সেই ক্ষমতাৰ প্ৰতিৰোধ কৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাৰ প্ৰতিৰোধ কৰে; আৰু যি সকলে প্ৰতিৰোধ কৰে, তেওঁলোকে নিজেই নিজলৈ দণ্ডাৰ মতি আনে।

³কিয়নো শাসনকৰ্তা সকল ভাল কৰ্মলৈ নহয় কিন্তু কুকৰ্মলৈহে ভয়ৰ কাৰণ হয়। আপুনি ক্ষমতালৈ নিৰ্ভয়ে থাকিব খোজা নে? তেনেহলে ভাল কৰ্ম কৰক, তেতিয়াহে প্ৰশংসা পাব; ⁴কিয়নো আপোনাৰ ভালৰ কাৰণে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ পৰিচাৰক হৈছে। কিন্তু আপুনি যদি কুকৰ্ম কৰে, তেনেহলে ভয় কৰিব; কিয়নো তেওঁ তৰোৱাল বৃথা ধৰিছে, এনে নহয়; কাৰণ তেওঁ ঈশ্বৰৰ পৰিচাৰক, দুৰাচাৰী লোকলৈ ক্ৰোধৰ অৰ্থে তেওঁ প্ৰতিফল দিওঁতা। ⁵এই কাৰণে বশীভূত হওক, অকল ক্ৰোধৰ ভয়ত নহয়; বিবেকৰ কাৰণেও ঈশ্বৰৰ বশীভূত হ'ব লাগে।

⁶আৰু এই কাৰণে আপোনালোকে দিবলগীয়া কৰ আদায় দিয়ক; কিয়নো তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ সেৱক হৈ, সেই কৰ্মতেই লাগি থাকে। ⁷যাৰ যি পাব লগীয়া, তেওঁ তাক দিয়ক; কৰ দিবলগীয়া কৰ দিয়ক; মাচুল দিবলগীয়া কৰ মাচুল দিয়ক; ভয় কৰিব লগা জনক ভয় কৰক; সন্মান কৰিবলগীয়া জনক সন্মান কৰক।

⁸পৰস্পৰে প্ৰেম কৰাৰ বাহিৰে, আন কোনো কথাত আপোনালোক কাৰো ধৰুৱা নহ'ব; কিয়নো যি জনে আন লোকক প্ৰেম কৰে, তেওঁ বিধানকো সিদ্ধ কৰিলে।^[2] ⁹কিয়নো "ব্যভিচাৰ নকৰিবা, নৰ-বধ নকৰিবা, চুৰ নকৰিবা, লোভ নকৰিবা"-আদি কৰি আন কোনো আজ্ঞাও যদি আছে, তেন্তে এই কথাতে এইবোৰো পোৱা যায়-"তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা।" ¹⁰প্ৰেমে চুবুৰীয়াৰ অনিষ্ট সাধন নকৰে; এই কাৰণে প্ৰেমেৰে বিধান পালন কৰা হয়।

¹¹এই কাৰণে আপোনালোকে এই কাল জনে যে, এতিয়াই টোপনিৰ পৰা সাৰ পাবৰ সময় হ'ল;^[3] কিয়নো প্ৰথমে যেতিয়া আমি বিশ্বাস কৰিলোঁ, তেতিয়াতকৈ এতিয়া পৰিত্ৰাণ আমাৰ ওচৰ হ'ল। ¹²ৰাতিৰ অধিক ভাগ গ'ল, দিন ওচৰ চাপিল; এই কাৰণে আহক, আন্ধাৰৰ কৰ্ম এৰি থৈ পোহৰৰ সাজ পিন্ধোঁক।^[4]

¹³ৰঙ্গৰস, মত্ততা, লম্পট-আচৰণ, কামাভিলাষ, বিবাদ আৰু ঈৰ্ষা, এইবোৰ ত্যাগ কৰি, দিনৰ উপযুক্ত শিষ্টাচৰণ কৰোঁক।^[5] ¹⁴কিন্তু আপোনালোকে প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ সেই নৈতিক চৰিত্ৰ স্বীকাৰ কৰক আৰু অভিলাষ পূৰ্ণ কৰিবৰ বাবে নিজ নিজ মাংসৰ অৰ্থে একো আয়োজন নকৰিব।

13:1 ^[1]

13:8 ^[2]

13:11 ^[3]

13:12 ^[4]

13:13 ^[5]

১০ অধ্যায় 14

বিশ্বাসত দুৰ্বল ভাই সকলৰ প্ৰতি কৰ্তব্য

¹যি জন বিশ্বাসত দুৰ্বল, তেওঁক আপোনালোকে গ্ৰহণ কৰক; কিন্তু বিভিন্ন মত, বিবাদ, বা সোধ-বিচাৰ কৰিবৰ অৰ্থে নহয়। ²কোনো এজনৰ সকলো বস্তু খাবলৈ বিশ্বাস আছে; কিন্তু আনহাতে যি জন দুৰ্বল, তেওঁ কেৱল শাক-পাচলিহে খায়।

³যি জন লোকে সকলো খায়, তেওঁ নোখোৱা জনক হয়জ্ঞান নকৰক আৰু যি জনে নাখায়, তেওঁ খোৱা জনৰ বিচাৰ নকৰক; কিয়নো ঈশ্বৰে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলে। ⁴আপুনি লোকৰ দাসৰ যে বিচাৰ কৰিছে, আপুনি নো কোন? তেওঁ নিজ প্ৰভুৰ আগত হয় থিৰে থাকে নাইবা পৰে; কিন্তু তেওঁক থিৰ কৰা যাব; কিয়নো প্ৰভুৱে তেওঁক থিৰ কৰিব পাৰে।

⁵কোনো এজনে যদি এটা দিনক আন দিনতকৈ অধিক মান্য কৰে; আনহাতে কোনোৱে সকলো দিনকে সমানে মান্য কৰে, কিন্তু প্ৰতিজনে নিজ নিজ মন বিশ্বাসত দৃঢ় কৰি ৰাখক। ⁶যি জনে বিশেষ দিন মানে, তেওঁ প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে সেই দিন মানক; যি জনে খায়, তেওঁ প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে খাওক; কিয়নো তেওঁ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰে। যি জনে নাখায়, তেওঁ প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে নাখাওক; আৰু ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰক।

⁷কিয়নো আমাৰ কোনেও নিজৰ কাৰণে নিজীয়ে আৰু কোনেও নিজৰ কাৰণে নমৰেও। ⁸কিয়নো যদি আমি জীওঁ, তেন্তে প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে জীওঁ; আৰু যদি মৰোঁ, তেন্তে প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যেই মৰোঁ; এই কাৰণে যদিও জীওঁ বা মৰোঁ, আমি প্ৰভুৰেই হৈ আছোঁ।^[1] ⁹কিয়নো মৃত্যু হোৱা সকলৰ আৰু জীৱিত সকলৰ প্ৰভু হ'বলৈ, খ্ৰীষ্ট মৰিল আৰু জীয়াই উঠিল।

¹⁰কিন্তু আপুনি কিয় নিজৰ ভায়েৰাৰ সোধ-বিচাৰ কৰিছে? আপোনাৰ ভায়েৰাক নো কিয় হয়জ্ঞান কৰিছে? কিয়নো আমি সকলোৱে ঈশ্বৰৰ বিচাৰৰ আসনৰ আগত থিয় হ'ম।^[2] ¹¹কাৰণ এনেকৈ লিখা আছে,^[3] প্ৰভুৱে কৈছে,

"মোৰ জীৱনৰে শপত, প্ৰভুৱে যে কৈছে, 'সকলোৱে মোৰ আগত আঁঠু ল'ব,

আৰু প্ৰত্যেক জিভাই ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ কৰিব।"

¹²এনেদৰে আমি প্ৰতিজনে ঈশ্বৰৰ আগত নিজৰ বিষয়ে হিচাব দিব লাগিব।

¹³এইকাৰণে আমি কেতিয়াও পৰস্পৰৰ সোধ-বিচাৰ নকৰিম; কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে আপোনালোকে এই বিচাৰ কৰক, কোনেও যেন নিজ ভাইৰ আগত বিপত্তিজনক বস্তু বা ফাল্দ পাতি নাৰাখে।^[4]

¹⁴স্বভাৱতে কোনো বস্তু যে অশুচি নহয়, ইয়াক মই জানো আৰু প্ৰভু যীচুত দৃঢ় বিশ্বাস কৰোঁ; কিন্তু যি জনে যি বস্তু অশুচি বুলি জ্ঞান কৰে, তেওঁলৈ সেই বস্তু অশুচি হয়। ¹⁵কিয়নো আপোনাৰ খোৱা বস্তুৰ দ্বাৰাই যদি আপোনাৰ ভাই দুঃখিত হয়, তেন্তে আপুনি প্ৰেম আচৰণ কৰা নহ'ল। যি জনৰ কাৰণে খ্ৰীষ্ট মৰিল, সেই জনক আপোনাৰ খোৱা বস্তুৰ দ্বাৰাই বিনষ্ট নকৰিব।^[5]

¹⁶এতেকে আপোনালোকৰ ভাল কৰ্মবোৰ আন লোকৰ ঠাট্টা নিন্দাৰ কাৰণ হবলৈ নিদিব; ¹⁷কিয়নো ভোজন বা পান কৰাই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য নহয়; ^[6] কিন্তু ধাৰ্মিকতা, শান্তি আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ আনন্দ, এইবোৰহে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সাৰ।

¹⁸কাৰণ এই বিষয়ত যি জনে খ্ৰীষ্টৰ সেৱাকৰ্ম কৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ গ্ৰহণকাৰী আৰু ব্যক্তি সকলৰ আগতো পৰীক্ষা সিদ্ধ। ¹⁹এতেকে শান্তিজনক আৰু পৰস্পৰৰ উন্নতি সাধক যি যি আছে, সেইবোৰহে অনুসৰণ কৰোঁ আহক।

²⁰খোৱা বস্তুৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ কৰ্ম বিনষ্ট নকৰিব। সকলো বস্তু শুচি; তথাপি যি মানুহে যি ভোজন কৰিলে তেওঁলৈ বিঘিনি জন্মে, সেইটোৱেই তেওঁলৈ মন্দ। ²¹মঙহ খোৱা বা দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰা বা আন যি কাৰ্যৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ ভায়েৰাই দোষী হয়, সেইবোৰ নকৰাই উচিত।^[7]

²²আপোনাৰ যি নিৰ্দিষ্ট বিশ্বাসবোৰ আছে, সেইবোৰ আপোনাৰ আৰু ঈশ্বৰৰ মাজত ৰাখক। যি জনে যি বিষয়ক যোগ্য জ্ঞান কৰে, সেই বিষয়ত নিজৰ বিচাৰ নকৰা জন ধন্য। ²³কিন্তু সংশয় কৰা জনে যদি খায়, তেন্তে তেওঁক দোষী কৰা হ'ল; কিয়নো সেয়ে বিশ্বাসমূলক নহয়; আৰু যি যি বিশ্বাসমূলক নহয়, সেই সকলোৱেই পাপ।

14:8 ^[1]

14:10 ^[2]

14:11 ^[3]

14:13 ^[4]

14:15 ^[5]

14:17 ^[6]

14:21 ^[7]

১৪ অধ্যায় 15

¹কিন্তু বলৱন্ত যি আমি, আমি নিজক সন্তুষ্ট নকৰি, দুৰ্বল লোক সকলৰ দুৰ্বলতাকৰূপ ভাৰ বোৱা উচিত। ²আমাৰ প্ৰতিজনে নিজ চুবুৰীয়াক ধৰ্মত বৃদ্ধি কৰিবলৈ, তেওঁৰ ভাললৈ চাই, তেওঁক সন্তুষ্ট কৰক।^[1]

³কিয়নো খ্ৰীষ্টয়ো নিজকে নিজে সন্তুষ্ট নকৰিলে; কিন্তু যেনেদৰে লিখা আছে, বোলে, "তোমাক নিন্দা কৰা সকলৰ নিন্দাও মোৰ ওপৰত পৰিল", ঠিক সেইদৰে হ'ল; ⁴কিয়নো আগেয়ে যিবোৰ কথা লিখা হৈছিল,^[2] সেইবোৰ আমি ধৈৰ্য্যেৰে আৰু শাস্ত্ৰৰ শাস্ত্ৰনাৰে ভাৰসা পাবলৈ আমাৰ শিক্ষাৰ কাৰণে লিখা হৈছিল।

⁵এতিয়া যি জন ধৈৰ্য্য আৰু শাস্ত্ৰনাৰ ঈশ্বৰ, তেওঁ আপোনালোকক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ মত অনুসাৰে এক মন হবলৈ সাহায্য প্ৰদান কৰক; ⁶এইদৰে আপোনালোকে এক মনেৰে আৰু একস্বৰেৰে আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ প্ৰশংসা কৰক।

ইহুদী আৰু অনা-ইহুদী সকলৰ প্ৰতি যীচুৰ প্ৰেম

⁷এতেকে ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ অৰ্থে, যেনেকৈ খ্ৰীষ্টে আপোনালোকক গ্ৰহণ কৰিলে, তেনেকৈ আপোনালোকেও ইজনে সিজনক গ্ৰহণ কৰক।

⁸কিয়নো মই কওঁ, ওপৰ পুৰুষ সকলক দিয়া প্ৰতিজ্ঞাবোৰ নিশ্চিত কৰিবলৈ আৰু ঈশ্বৰৰ সত্যতাৰ পক্ষে খ্ৰীষ্টক চুলুং হোৱা সকলৰ পৰিচাৰক কৰা হ'ল। ⁹আৰু অনা-ইহুদী লোকেও ঈশ্বৰৰ দয়াৰ অৰ্থে তেওঁক গৌৰৱান্বিত কৰিবলৈ, এই বিষয়ে এনে ধৰণে লিখাও আছে,^[3]

"এই কাৰণে মই অনা-ইহুদী সকলৰ মাজত তোমাৰ স্তুতি কৰিম;

আৰু তোমাৰ নামেৰে গীতো গাম।"

¹⁰আকৌ কৈছে,^[4]

"হে অনা-ইহুদী সকল, তেওঁলোকৰ সৈতে আনন্দ কৰ।"

¹¹আকৌ,^[5]

"প্ৰভুৰ প্ৰশংসা কৰা, হে সকলো অনা-ইহুদী

আৰু সকলোৱে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰক।"

¹²আকৌ যিচয়ায়ো কৈছে,^[6]

"যিচয়ৰ পৰা এনে এটি গজালি যিচয়ৰ বংশৰ কোনো এজন লোকা ওলাব,

যি জনে অনা-ইহুদী সকলৰ ওপৰত শাসন কৰিবলৈ উঠিব,

আৰু তেওঁত অনা-ইহুদী লোক সকলে ভাৰসা কৰিব।"

¹³এতেকে আপোনালোকে যেন পবিত্ৰ আত্মাৰ শক্তিয়ে আশাত উপচি পৰিব পাৰে, তাৰ বাবে আশাৰ আকৰ ঈশ্বৰে আপোনালোকক আৰু বিশ্বাস কৰাৰ সকলোকে আনন্দ আৰু শান্তিৰে পৰিপূৰ্ণ কৰক।

নিজৰ বিষয়ে পৌলৰ নানা কথা আৰু মঙ্গলবাদ

¹⁴হে মোৰ ভাই সকল, আপোনালোকৰ বিষয়ে মোৰ নিজৰো এই দৃঢ় বিশ্বাস আছে যে, আপোনালোক সকলোৱে জ্ঞানত আৰু পৰস্পৰক চেতনা দিবলৈ সমৰ্থ হৈ মঙ্গলভাৱত পৰিপূৰ্ণ হৈ আছে।

¹⁵কিয়নো ঈশ্বৰে মোক দিয়া এই অনুগ্রহৰ কাৰণে, আপোনালোকক পুনৰ সোঁৱৰাবলৈ কিছু মান বিষয়ত বেছি সাহসেৰে লিখিলোঁ। ¹⁶অনা-ইহুদী সকলে যেন পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰীকৃত নৈবেদ্য স্বৰূপে পৰম গ্ৰহণীয় হয়, এই আশয়েৰে, মই অনা-ইহুদী সকলৰ বাবে খ্ৰীষ্ট যীচুৰ সেরকৰূপে, ঈশ্বৰৰ শুভবাৰ্তাৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ পালোঁ।

¹⁷এতেকে, ঈশ্বৰ সম্বন্ধীয় কাৰ্যৰ বিষয়ে, খ্ৰীষ্ট যীচুত মোৰ স্নাঘা আছে। ¹⁸কিয়নো মই যে কোনো কাম কৰিছোঁ, এনে কথা মই কোৱা নাই। মোৰ বাক্য আৰু কাৰ্যৰ দ্বাৰা অনা-ইহুদী সকলক ঈশ্বৰৰ বাধ্য কৰিবৰ বাবে খ্ৰীষ্টই মোৰ যোগেদি যি কৰিছে, ইয়াৰ বাহিৰে আন একো কথা কৰিবলৈ সাহস নকৰো। ¹⁹তেওঁ আচৰিত চিন আৰু আলৌকিক কাৰ্য আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাই এই সকলো সাধন কৰিলে; তাতে মই যিৰূচালেমৰ পৰা ইল্লুৰিয়ালৈকে আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালে খ্ৰীষ্টৰ শুভবাৰ্তা সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰচাৰ কৰিব পাৰিলো।

²⁰এইদৰে য'ত খ্ৰীষ্টৰ নাম কেতিয়াও প্ৰচাৰ কৰা হোৱা নাই, সেই ঠাইত খ্ৰীষ্টৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰাই মোৰ লক্ষ্য। অন্য লোকে স্থাপন কৰা মূলৰ ওপৰত সাজিবলৈ মই নিবিচাৰিলো। ²¹যেনেকৈ লিখা আছে,^[7] বোলে,

"যি সকলৰ আগত তেওঁৰ বিষয়ে সম্বাদ দিয়া নাই, তেওঁলোকে দেখিব,

আৰু যি সকলে শুনা নাই, তেওঁলোকে বুজিব।"

²²এই কাৰণে মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে অনেক বাৰ বাধা পালোঁ; ²³কিন্তু এতিয়া এইবোৰ অঞ্চলত মোৰ কাৰ্য কৰিবলৈ ঠাই নাই, আৰু বহু বছৰ ধৰি আপোনালোকৰ ওচৰত যাবলৈ ইচ্ছা কৰিছিলোঁ।

²⁴যেতিয়া মই স্পেন দেশলৈ যাত্ৰা কৰিম, মই আশা কৰোঁ যে, মই আপোনালোকক দেখা পাম আৰু তেতিয়া আপোনালোকৰ কথাত কিছু সময় তৃপ্ত হৈ, পাছত আপোনালোকৰ দ্বাৰাই তালৈ আগবঢ়াই থোৱা হ'ম। ²⁵কিন্তু মই এতিয়া পবিত্ৰ লোকৰ পৰিচৰ্যাৰ অৰ্থে যিৰূচালেমলৈ যাওঁ।

²⁶কিয়নো মাকিদনিয়া আৰু আখায়া দেশীয় লোক সকলে যিৰূচালেমত থকা পবিত্ৰ লোক সকলৰ মাজৰ দৰিদ্ৰ সকলৰ অৰ্থে, কিছু দান কৰিবলৈ ভাল দেখিলে।^[8] ²⁷হয়, তেওঁলোকে সেই বিষয়ে সন্তোষজনক দেখিলে আৰু প্ৰকৃততে তেওঁলোকে যিৰূচালেমত থকা পবিত্ৰ লোক সকলৰ ধৰুৱাও আছিল। কিয়নো অনা-ইহুদী সকল যদি অপাৰ্থিৰ বিষয়ত তেওঁলোকৰ সহভাগী হ'ল, তেন্তে পাৰ্থিৰ বিষয়তো তেওঁলোকৰ শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ ধৰুৱা হ'ল।^[9]

²⁸এতেকে মই যেতিয়া সেই কাৰ্য সমাপ্ত কৰিম, অৰ্থাৎ সেই দান ৰূপ ফল প্ৰমাণসিদ্ধ কৰি তেওঁলোকক শোধাই দিয়াৰ পাছত, মই স্পেইন দেশৰ যাত্ৰাত থাকোতে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাম। ²⁹আৰু মই জানো যে, আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাওঁতে, খ্ৰীষ্টৰ আশীৰ্বাদৰ পৰিপূৰ্ণতাৰে যাম।

³⁰হে ভাই সকল, মই অনুৰোধ কৰোঁ, প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামৰ দ্বাৰাই আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ প্ৰেমৰ দ্বাৰাই আপোনালোকে মোৰ অৰ্থে, ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰক আৰু মোৰে সৈতে প্ৰাণপণে যত্ন কৰক; ³¹যাতে যিহুদীয়াত থকা আজ্ঞা নমনা সকলৰ পৰা মই যেন ৰক্ষা পাব আৰু যিৰূচালেমলৈ মোৰ যি পৰিচৰ্যা, সেয়ে পবিত্ৰ লোক সকলৰ আগত যেন গ্ৰহণীয় হয়। ³²আৰু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আনন্দেৰে গৈ, আপোনালোকৰ সৈতে যেন মোৰ প্ৰাণ জুৰাব পাৰিম।

³³শান্তিৰ আৰু ঈশ্বৰ আপোনালোক সকলোৰে লগত থাকক। আমেন।

15:2 ^[1]

15:4 ^[2]

15:9 ^[3]

15:10 ^[4]

15:11 ^[5]

15:12 ^[6]

15:21 ^[7]

15:26 ^[8]

15:27 ^[9]

১৫ অধ্যায় 16

১৬ অধ্যায়

¹মই আপোনালোকক নিবেদন কৰিছোঁ যে, কিংক্ৰিয়া নগৰৰ মণ্ডলীৰ পৰিচাৰিকা ফৈবি নামেৰে আমাৰ ভনীক, ²আপোনালোকে পবিত্ৰ লোক সকলৰ যোগ্যমতে প্ৰভুত তেওঁক গ্ৰহণ কৰিব আৰু আপোনালোকৰ পৰা যদি কোনো ধৰণৰ সাহায্য বিচাৰে, তেনেহলে সাহায্য কৰিব; কিয়নো তেওঁ অনেক লোকৰ সহায় আৰু মোৰ নিজৰো উপকাৰ কৰিছিল।

³খ্ৰীষ্ট যীচুত মোৰ সহকাৰী হোৱা প্ৰিঙ্কা আৰু আঙ্কিলাক মঙ্গলবাদ দিব; ⁴তেওঁলোকে মোৰ প্ৰাণৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ দিবলৈ সাজু আছিল; মই তেওঁলোকক ধন্যবাদ দিওঁ আৰু কেৱল মই নহয়, অনা-ইহুদী সকলৰ আটাই মণ্ডলী সকলো লোকে তেওঁলোকক ধন্যবাদ দিছে; ⁵আৰু তেওঁলোকৰ ঘৰত গোট খোৱা মণ্ডলীকো আপোনালোকে মঙ্গলবাদ দিব। খ্ৰীষ্টৰ উদ্দেশ্যে হোৱা এচিয়া দেশৰ প্ৰথম ফল, মোৰ যি প্ৰিয় ইপেনিত, তেওঁকো মঙ্গলবাদ দিব।

⁶যি মৰিয়মে আপোনালোকৰ কাৰণে বহু পৰিশ্ৰম কৰিলে, তেওঁক মঙ্গলবাদ দিব। ⁷মোৰ জ্ঞাতি আৰু লগৰ বন্দীয়াৰ আৰু পাঁচনি সকলৰ মাজত প্ৰসিদ্ধ হোৱা, মোতকৈয়ো আগেয়ে খ্ৰীষ্টত আশ্ৰয় লোৱা, যি আন্দৰ্নিক আৰু যুনিয়, তেওঁলোকক মঙ্গলবাদ দিব। ⁸প্ৰভুত মোৰ প্ৰিয় আমল্লিয়াতক মঙ্গলবাদ দিব।

⁹খ্ৰীষ্টত আমাৰ সহকাৰী উৰ্বাণক আৰু মোৰ প্ৰিয় স্তাখুক মঙ্গলবাদ দিব। ¹⁰খ্ৰীষ্টত পৰীক্ষাসিদ্ধ, আপিল্লিক মঙ্গলবাদ দিব। আৰিষ্টবুলৰ পৰিয়ালক মঙ্গলবাদ দিব। ¹¹মোৰ জ্ঞাতি হেৰুদিয়োনক মঙ্গলবাদ দিব। নাৰ্কিচইতৰ যি সকল প্ৰভুত আছে, তেওঁলোকক মঙ্গলবাদ দিব। ¹²প্ৰভুত পৰিশ্ৰমকাৰিণী ক্ৰফেনা আৰু ক্ৰফোচাক মঙ্গলবাদ দিব। যি প্ৰিয় পৰ্চীয়ে প্ৰভুত বহু পৰিশ্ৰম কৰিলে, তেওঁক মঙ্গলবাদ দিব। ¹³প্ৰভুত মনোনীত ৰফক, আৰু মোৰ মাতৃস্বৰূপা তেওঁৰ মাকক মঙ্গলবাদ দিব। ¹⁴অচুকুত, ফ্লিগোন, হৰ্মা, পাত্ৰোবা, হৰ্মি, আৰু এওঁলোকৰ লগৰ ভাই সকলক মঙ্গলবাদ দিব।

¹⁵ফিললগ, যুলিয়া, নীৰিয় আৰু তেওঁৰ ভনীয়েক আৰু ওলুস্প, এওঁলোকক আৰু এওঁলোকৰ লগত থকা সকলো পবিত্ৰ লোককো মঙ্গলবাদ দিব। ¹⁶আপোনালোকে পৰস্পৰে পবিত্ৰ চুমাৰে মঙ্গলবাদ কৰিব। খ্ৰীষ্টৰ সকলো মণ্ডলীয়ে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে।

¹⁷হে ভাই সকল, মই আপোনালোকক মিনতি কৰোঁ যে, যি সকলে দল দল হৈ গোট সৃষ্টি কৰি পাপক প্ৰৰোচিত কৰে, তেওঁলোকৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিব। আপোনালোকে যি সত্যৰ শিক্ষা পালে, তেওঁলোক সেই শিক্ষাৰ বিপৰীত; এনেকুৱা লোকৰ পৰা আপোনালোক দূৰত থাকিব।^[1]

¹⁸কিয়নো তেনেকুৱা লোকে আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্টৰ সেৱাকৰ্ম নকৰি, নিজ নিজ পেটৰ সেৱাকৰ্ম কৰে; আৰু মধুৰ বাক্য আৰু সুন্দৰ কথাৰে নিৰ্দোষী লোকৰ মন ভুলায়।

¹⁹কিয়নো আপোনালোকৰ আজ্ঞাধীনতাৰ কথা সকলো ঠাইতে বিয়পি পৰিছে। সেয়েহে মই আপোনালোকৰ কথাত আনন্দ কৰোঁ; কিন্তু আপোনালোক উত্তম বিষয়ত জ্ঞানী আৰু মন্দ বিষয়ত যেন শুদ্ধ হয়, এয়ে মোৰ বাঞ্ছা। ²⁰আৰু শান্তিৰ আৰু ঈশ্বৰে অতি সোনকালে চয়তানক আপোনালোকৰ ভৰিৰ তলত মৰ্দন কৰিব।^[2] আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ আপোনালোকৰ লগত থাকক।

²¹মোৰ সহকাৰী তীমথিয় আৰু স্বজাতীয় লুকিয়া, যাচোন আৰু চোচিপাত্ৰ, এওঁলোকে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে। ²²আৰু এই পত্ৰ লিখক যি মই, তৰ্ভিয়ই, প্ৰভুত আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছোঁ।

²³মোৰ আৰু গোট্টেই মণ্ডলীৰ আলহী শুশ্ৰূষা কৰোঁতা গায়ে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে। এই নগৰৰ ভৰালী ইৰাস্তচে আৰু ক্লাৰ্ড ভায়ে তোমালোকক মঙ্গলবাদ কৰচে। ²⁴কিছুমান পুৰণি অনুলিপিত এইদৰে লিখা আছে: ২৪ পদ-আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ তোমালোক সকললৈ হওক।

²⁵এতিয়া যীচু খ্ৰীষ্টৰ বিষয়ে যি শুভবাতা মই প্ৰচাৰ কৰিলো, সেই শুভবাতাৰ মাধ্যমত আপোনালোকক স্থিৰ ৰাখিবলৈ ঈশ্বৰৰ ক্ষমতা আছে। অনাদি কালৰে পৰা ঈশ্বৰে তেওঁৰ ৰহস্য গোপনে ৰাখিছিল, কিন্তু এতিয়া শুভবাতাৰ মাধ্যমত সেয়া প্ৰকাশ পালে আৰু সেইদৰেই মই প্ৰচাৰ কৰিলো। ²⁶সম্প্ৰতি অনাদি ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাৰ দৰে ভাববাদী সকলে লিখা শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰাই এতিয়া প্ৰকাশিত হ'ল আৰু আজ্ঞাধীনতাৰ কাৰণে সকলো অনা-ইহুদী লোকৰ আগত জনোৱা হ'ল। ²⁷যি একমাত্ৰ প্ৰজ্ঞাৱান ঈশ্বৰ, যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই, তেওঁৰেই মহিমা চিৰকাল হওক। আমেন।

16:17 ^[1]

16:20 ^[2]

১ কৰিষ্টীয়া

‘প্ৰথম কৰিষ্টীয়া পত্ৰ’ৰ পাতনি

যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 55 বছৰৰ পাছত পাচনি পৌলে ‘প্ৰথম কৰিষ্টীয়া পত্ৰ’খন লিখিছিল (1:1)। তেওঁ কৰিষ্টীয়া মণ্ডলীলৈ লিখা দুখন পত্ৰৰ ভিতৰত এইখন প্ৰথম পত্ৰ। মাকিদনিয়াৰ পৰা কৰিষ্টীয়া পৰিদৰ্শন কৰিবলৈ সঙ্কল্প লোৱাৰ পূৰ্বে ইফিচীয়াত থকাৰ সময়ত সম্ভৱত তেওঁ এই পত্ৰখন লিখিছিল (16:5-9)।

মণ্ডলীত হোৱা অমঙ্গলজনক কাৰ্য, যেনে-বাদ-বিবাদ আৰু ব্যভিচাৰী কাৰ্যৰ বিষয়ে মণ্ডলীৰ কিছুমান সদস্যৰ পৰা পৌলে সন্মাদ পাইছিল, সেয়ে তেওঁ এই পত্ৰত সেই বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে। ব্যভিচাৰী কাৰ্যৰ কাৰণে কৰিষ্টীয়া নগৰ জনাজাত আছিল, সেয়ে এই সমস্যাৰ বিষয়ে মণ্ডলী সন্মুখীন হোৱাটো আচৰিত জনক নাছিল। প্ৰথম কৰিষ্টীয়া 13 অধ্যায়টো বিশেষভাৱে প্ৰেমৰ বিষয়ে জনাজাত।

চমু বিৱৰণঃ পৌলে কৰিষ্টীয়াৰ লোকসকলক সন্মায়ন জনোৱা আৰু তেওঁলোকৰ বাবে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিয়া (1:1-9)। তাৰ পাছত তেওঁ কৰিষ্টীয়া মণ্ডলীত হোৱা বিভাজনৰ সন্মাদ পাই সেই বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে (1:10, 4:21)। পৰবৰ্তী বিষয় হ’ল ব্যভিচাৰী কাৰ্য আৰু ইজনে সিজনক ন্যায়ায়লৈ লৈ যোৱা (5-6)। ইয়াৰ পাছত তেওঁ বিবাহ, মূৰ্তিৰ আগত বলিদান দিয়া, সমজোৱা উপাসনা, আত্মিক বৰ আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে নিৰ্দেশ দিছে (7-15)। সৰ্বশেষত তেওঁ কিছুমান ব্যৱহাৰিক আৰু ব্যক্তিগত বিষয় লিখি সামৰণী মাৰিছে (16)।

Chapter 1

মঙ্গলাচৰণ

¹মই পৌল, ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰা আমন্ত্ৰিত খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পাঁচনি, আৰু আমাৰ ভাই চোস্থিনি-

²এই পত্ৰ কৰিষ্টত থকা ঈশ্বৰৰ যি মণ্ডলী; খ্ৰীষ্ট যীচুৱে পবিত্ৰ কৰি যি সকলক পবিত্ৰ লোক হ’বলৈ আমন্ত্ৰণ কৰিলে, তেখেতসকলৰ আৰু সকলো ঠাইতে যি সকল লোকে আমাৰ অৰ্থাৎ তেখেতসকলৰ আৰু আমাৰো প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰে, সেই সকলোৰে সমীপলৈ।

³আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক।

⁴খ্ৰীষ্ট যীচুত ঈশ্বৰে যি অনুগ্ৰহ আপোনালোকক দান কৰিলে, তাৰ কাৰণে মই সদায় মোৰ ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ। ⁵আপোনালোক খ্ৰীষ্ট যীচুত সকলো বিষয়ত তেওঁৰ সৈতে সকলো বাক্যত আৰু জ্ঞানত উপচি পৰিছে। ⁶তেওঁ আপোনালোকক উপচাই দিছে আৰু এইদৰেই আপোনালোকৰ মাজত খ্ৰীষ্ট সম্পৰ্কীয় সাক্ষ্য সত্যৰূপে প্ৰমাণিত হৈ আছে। ⁷সেই কাৰণে আপোনালোকৰ আত্মিক বৰৰ কোনো অভাৱ নাই আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্ট প্ৰকাশিত হোৱা দিনলৈ আপোনালোকে আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰি আছে। ⁸তেওঁ আপোনালোকক শেষলৈকে বলৱন্ত কৰিব, যাতে আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ সেইদিন পৰ্যন্ত আপোনালোক নিৰ্দোষী, হৈ থাকিব। ⁹ঈশ্বৰ বিশ্বাসযোগ্য; তেৱেঁই আপোনালোকক তেওঁৰ পুত্ৰ, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ সহভাগিতা লাভৰ কাৰণে আমন্ত্ৰণ কৰিছে।

কৰিষ্টীয়া মণ্ডলীত অমিলতা

¹⁰কিন্তু মোৰ প্ৰিয় ভাইসকল, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামত মই আপোনালোকক বিনয় কৰোঁ যে, আপোনালোকৰ পৰম্পৰাৰ মাজত যেন মতৰ মিল থাকে; আৰু আপোনালোকৰ মাজত কোনো বিভেদ নাথাকক। আপোনালোক সকলোৰে যেন একে মন আৰু এক উদ্দেশ্য হয়। ¹¹মোৰ ভাইসকল, মই ক্লোয়ীৰ ঘৰৰ লোক সকলৰ পৰা শুনিবলৈ পাইছো যে, আপোনালোকৰ মাজত নানা বাক-বিতণ্ডা হৈ আছে। ¹²এতিয়া মই এই কথা ক’বলৈ বিচাৰিছো যে, আপোনালোক প্ৰতিজনে কয় “মই পৌলৰ দলৰ” অথবা “মই আপল্লোৰ দলৰ” নাইবা “মই কৈফাৰ”^[1] বা “মই খ্ৰীষ্টৰ দলৰ”। ¹³তেনেহলে এইদৰে খ্ৰীষ্টক ভাগ কৰা হৈছে নেকি? পৌলক জানো আপোনালোকৰ কাৰণে ক্ৰুচত দিয়া হৈছিল? আপোনালোকে জানো পৌলৰ নামেৰে বাপ্তিস্ম লৈছিল? ¹⁴মই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ যে ক্ৰীস্প আৰু গায়ৰ বাহিৰে আপোনালোকৰ আন কোনো এজনকো মই বাপ্তিস্ম দিয়া নাই। ¹⁵গতিকে কোনেও ক’ব নোৱাৰিব যে আপোনালোকে মোৰ নামেৰে বাপ্তিস্ম লৈছে। ¹⁶অৱশ্যে হয়, ষ্টিফেনৰ পৰিবাৰৰ লোক সকলকো মই বাপ্তিস্ম দিছোঁ। এওঁলোকৰ বাহিৰে আন কোনো এজনক বাপ্তিস্ম দিছোঁ বুলি মোৰ মনত নপৰে। ¹⁷কিয়নো খ্ৰীষ্টই মোক বাপ্তিস্ম দিবৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবৰ কাৰণেহে পঠাইছে। খ্ৰীষ্টৰ ক্ৰুচৰ পৰাক্ৰম যেন বিফল নহয়, সেয়ে তেওঁ মোক এই শুভবাৰ্তা মানুহৰ জ্ঞানেৰেও প্ৰচাৰ কৰিবলৈ পঠোৱা নাই।

খ্ৰীষ্টৰ ক্ৰুচৰ শুভবাৰ্তাৰ উৎকৃষ্টতা

¹⁸বিনাশৰ পথত চলা লোক সকললৈ ক্ৰুচৰ শিক্ষা মুৰ্খতা। কিন্তু ঈশ্বৰে পৰিত্ৰাণ কৰা যি আমি, আমালৈ ই ঈশ্বৰৰ শক্তিস্বৰূপ। ¹⁹কাৰণ এইদৰে লিখা আছে:

“মই জ্ঞানী সকলৰ জ্ঞান নষ্ট কৰিম;

মই বুদ্ধিমান সকলৰ বুদ্ধি ব্যৰ্থ কৰিম”^[2]

²⁰জ্ঞানী লোক ক’ত? পণ্ডিত লোকেই বা ক’ত? এই জগতৰ তাৰ্কিক লোক বা ক’ত? ঈশ্বৰে জানো জগতৰ জ্ঞানক মুৰ্খতালৈ পৰিণত কৰা নাই?

²¹সেয়ে ঈশ্বৰৰ নিজ জ্ঞানত যেতিয়া জানিলে যে, জগতে নিজৰ জ্ঞানেৰে ঈশ্বৰক নাজানিলে; তেতিয়া প্ৰচাৰৰ মুৰ্খতাক যি সকলে বিশ্বাস কৰে, সেই সকলক বক্ষা কৰাত ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট হ’ল। ²²ইহুদী সকলে পৰাক্ৰম কাৰ্যৰ চিন বিচাৰে আৰু গ্ৰীক সকলে প্ৰজ্ঞাৰ অন্বেষণ কৰে। ²³কিন্তু আমি হ’লে ক্ৰুচত হত হোৱা খ্ৰীষ্টৰ সম্বন্ধেহে প্ৰচাৰ কৰোঁ। ইহুদী লোক সকললৈ এই কথা এক বিঘিনি স্বৰূপ আৰু গ্ৰীক সকলৰ ওচৰত মুৰ্খতা স্বৰূপ।

²⁴কিন্তু ইহুদী লোকেই হওক বা গ্ৰীক লোকেই হওক, ঈশ্বৰে যি সকলক আমন্ত্ৰণ কৰিছে, সেই সকলো আমন্ত্ৰিত লোকৰ বাবে খ্ৰীষ্ট ঈশ্বৰৰ শক্তি আৰু জ্ঞান। ²⁵কাৰণ ঈশ্বৰৰ যি মুৰ্খতা, সেয়া মানুহৰ জ্ঞানতকৈ অধিক জ্ঞানসম্পন্ন আৰু ঈশ্বৰৰ যি দুৰ্বলতা, সেয়া মানুহৰ শক্তিতকৈ অধিক শক্তিশালী।

²⁶হে ভাইসকল, ঈশ্বৰে যে আপোনালোকক আহ্বান কৰিছে, সেই বিষয়ে অলপ ভাৱি চাওক। মানুহৰ বিচাৰত আপোনালোক বহুতেই জ্ঞানী আছিল, এনে নহয়; ক্ষমতাসম্পন্ন ব্যক্তিও যে আছিল, এনে নহয় নাইবা অনেকে যে অভিজাত বংশত জন্মিছিল, তেনেও নহয়। ²⁷কিন্তু ঈশ্বৰে জ্ঞানৰন্তক লাজ দিবলৈ জগতৰ মুৰ্খবোৰক^[3] মনোনীত কৰিলে আৰু বলৱন্তক লাজ দিবলৈ ঈশ্বৰে জগতৰ দুৰ্বলবোৰক মনোনীত কৰিলে। ²⁸জগতত যি তুচ্ছ আৰু ঘৃণিত, যাৰ কোনো মূল্যই নাই, সেই সকলক ঈশ্বৰে মনোনীত কৰিলে যাতে, জগতৰ মূল্যৱান সকলক তেওঁ মূল্যহীন কৰিব পাৰে।

²⁹ঈশ্বৰে এই কাম কৰিলে যাতে, কোনো মানুহে তেওঁৰ ওচৰত অহংকাৰ কৰিব নোৱাৰে। ³⁰কাৰণ ঈশ্বৰৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই আপোনালোক এতিয়া খ্ৰীষ্ট যীচুৰ লগত যুক্ত হ’ল। খ্ৰীষ্টই হৈছে আমাৰ বাবে ঈশ্বৰে দিয়া জ্ঞান, তেৱেঁই আমাৰ জীৱনৰ ধাৰ্মিকতা, পবিত্ৰতা আৰু মুক্তি। ³¹সেয়েহে শাস্ত্ৰত লিখা আছে, “যি জনে গৰ্ব কৰে, তেওঁ প্ৰভুতেই গৰ্ব কৰক।”^[4]

1:12 ^[1]

1:19 ^[2]

1:27 ^[3]

1:31 ^[4]

১ অধ্যায় 2

¹হে প্ৰিয় ভাইসকল, যেতিয়া মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ গৈ ঈশ্বৰৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব প্ৰচাৰ কৰিছিলোঁ, তেতিয়া মই শুৱলা বক্তৃতাবে বা জ্ঞানৰ উত্তমতাৰে প্ৰচাৰ কৰা নাছিলোঁ। ²কিয়নো মই সিদ্ধান্ত লৈছিলোঁ যে, আপোনালোকৰ মাজত থকাৰ সময়ত কেৱল যীচু খ্ৰীষ্ট আৰু তেওঁৰ ক্ৰুচীয় মৃত্যুৰ বাহিৰে আন একোৱেই নজনাম।

³মই আপোনালোকৰ ওচৰত দুৰ্বলতাৰে সৈতে ভয়ত অতিশয় কঁপি আছিলোঁ। ⁴তাতে মোৰ কথা আৰু মোৰ প্ৰচাৰত কোনো জ্ঞানযুক্ত মনোমোহা ভাষা নাছিল, কিন্তু সেইবোৰত আত্মাৰ^[1] শক্তিৰ প্ৰমাণ আছিল, ⁵যাতে আপোনালোকৰ বিশ্বাস মানুহৰ জ্ঞানত নিৰ্ভৰশীল নহৈ ঈশ্বৰৰ শক্তিত নিৰ্ভৰশীল হয়।

ঈশ্বৰৰ জ্ঞানৰ উৎকৃষ্টতা

⁶তথাপি যি সকল লোক পৰিপক্ক, সেই লোক সকলৰ মাজত অৱশ্যে আমি জ্ঞানৰ কথা কওঁ; সেই জ্ঞান এই পাৰ্থিৱ জগতৰ নহয় নাইবা এই যুগৰ বিনাশৰ পাত্ৰ শাসনকৰ্তা সকলৰ জ্ঞান নহয়; ⁷কিন্তু আমি নিগূঢ়-তত্ত্ব ঈশ্বৰৰ জ্ঞানৰ কথা কওঁ। এই জ্ঞান গুপ্ত আছিল আৰু ঈশ্বৰে এই বিষয়ে আমাৰ গৌৰৱৰ অৰ্থে যুগবোৰৰ পূৰ্বেই স্থিৰ কৰিছিল। ⁸এই যুগৰ শাসনকৰ্তা সকলৰ কোনেও সেই জ্ঞানৰ বিষয়ে জনা নাছিল। কিয়নো, জনা হ’লে, তেওঁলোকে মহিমাৰ্ণ প্ৰভুক ক্ৰুচত নিদিলেহেঁতেন; ⁹কিন্তু এইদৰে লিখা আছে,

‘চকুৱে যি যি নেদেখিলে,

কাণে যি যি নুশুনিলে,

মনেও যি নাভাবিলে,

সেই সকলো ঈশ্বৰক যি সকলে প্ৰেম কৰে,

সেই সকলৰ বাবে তেওঁ যুগুত কৰিলে', [2]

¹⁰কিন্তু ঈশ্বৰে আত্মাৰ দ্বাৰাই সেইবোৰ আমাৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে; কাৰণ আত্মাই সকলো বিষয়ৰ অনুসন্ধান কৰে; এনে কি, ঈশ্বৰৰ নিগূঢ়ত্বৰো অনুসন্ধান কৰে। ¹¹কোনো এজনৰ মনৰ কথা তেওঁত থকা আত্মাৰ বাহিৰে আন কোনে জানিব পাৰে? সেইদৰে ঈশ্বৰৰ গভীৰ বিষয়বোৰো ঈশ্বৰৰ আত্মাত বাহিৰে, আন কোনেও নাজানে। ¹²আমি জগতৰ আত্মা পোৱা নাই, কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰা তেওঁৰ আত্মাহে পালোঁ, যাতে ঈশ্বৰে অনুগ্ৰহেৰে আমাক যি সকলো দান কৰিলে, সেইবোৰ যেন বুজি পাওঁ। ¹³আমি সেই দানবোৰৰ বিষয়ে কওঁতে, মনুষ্যৰ জ্ঞানৰ পৰা শিক্ষা পাই নকওঁ, কিন্তু আত্মাৰ পৰা শিক্ষা পাইহে কওঁ। আত্মিক বিষয় বুজাবলৈ আত্মিক জ্ঞানেৰে কওঁ। ¹⁴কিন্তু যি সকলৰ ভিতৰত ঈশ্বৰৰ আত্মা নাই, তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ কথা গ্ৰাহ্য নকৰে; কিয়নো তেওঁৰ মানত সেইবোৰ মুৰ্খতা। তেওঁ সেই কথাৰ তত্বও পাব নোৱাৰে। কিয়নো সেই বিষয়বোৰ মাত্ৰ আত্মিকৰূপেহে বিচাৰ কৰা হয়। ¹⁵কিন্তু আত্মিক ব্যক্তি জনে সকলো বিষয়কে বিচাৰ কৰে; তেওঁ আন কাৰো বিচাৰৰ অধীন নহয়।

¹⁶“কিয়নো, প্ৰভুৰ মন কোনে বুজি পাব পাৰে যে তেওঁ প্ৰভুক নিৰ্দেশ দিব পাৰে?” [3]

কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ মন আমাৰ অন্তৰত আছে।

2:4 [1]

2:9 [2]

2:16 [3]

২ অধ্যায় 3

প্ৰচাৰক সকল; ঈশ্বৰৰ পৰিচাৰক

¹প্ৰিয় ডাইসকল, মই আত্মিক লোকক কোৱাৰ দৰে আপোনালোকক ক'ব পৰা নাই, বৰং খ্ৰীষ্টত আপোনালোক শিশু হোৱা বাবে, আপোনালোকক মাংসিক লোকক কোৱাৰ দৰে ক'লো। ²মই আপোনালোকক টান আহাৰ নুখুৱাই, গাখীৰ খুৱাইছিলোঁ; কিয়নো তেতিয়া আপোনালোকে খাব নোৱাৰিছিল; এনে কি, এতিয়াও নোৱাৰে; ³কাৰণ আপোনালোক এতিয়াও মাংসিক হৈ আছে। কিয়নো আপোনালোকৰ মাজত ঈৰ্ষা আৰু বিবাদ থাকাত আপোনালোক জানো মাংসিক নহয়? জগতৰ সাধাৰণ মানুহৰ দৰেই আচাৰ-ব্যৱহাৰ নকৰে নে? ⁴কিয়নো কোনোৱে “মই পৌলৰ লোক” আৰু আন কোনোৱে “মই আপল্লোৰ লোক”, এইদৰে আপোনালোকে জাগতিক মানুহৰ দৰেই ব্যৱহাৰ কৰা নাই নে?

⁵তেনেহলে আপল্লো কোন? বা পৌল কোন? এওঁলোক মাথোন ঈশ্বৰৰ পৰিচাৰকাৰী; এওঁলোকৰ যোগেদি আপোনালোক বিশ্বাসী হ'ল। প্ৰভুৱে প্ৰতিজনকে নিজ নিজ কাৰ্যবোৰ দিলে; ⁶মই ৰুলো, আপল্লোৱে পানী দিলে, কিন্তু ঈশ্বৰেহে বঢ়ালে। ⁷এতেকে ৰোওঁতা জন একো নহয় আৰু পানী দিওঁতা জনো একো নহয়; কিন্তু ঈশ্বৰ, যি জনে বৃদ্ধি কৰে, তেৱেই সকলো। ⁸যি জনে ৰুৱে আৰু যি জনে পানী দিয়ে, দুয়ো এক। তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজৰ কৰ্ম অনুসাৰে নিজৰ পুৰস্কাৰ পাব। ⁹কিয়নো আমি পৰস্পৰে ঈশ্বৰৰ সহকৰ্মী। আপোনালোক ঈশ্বৰৰ শস্যক্ষেত্ৰ, ঈশ্বৰে সজা গৃহস্বৰূপ।

¹⁰ঈশ্বৰৰ যি অনুগ্ৰহ মোক দিয়া হ'ল, তাৰ দ্বাৰাই দক্ষ ঘৰ-সাজোঁতাৰ দৰে মই ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলোঁ আৰু তাৰ ওপৰত আনে সাজে। কিন্তু কেনেকৈ তেওঁ তাৰ ওপৰত সাজিছে, সেই বিষয়ত প্ৰত্যেকেই যেন সাৱধান হয়। ¹¹কিয়নো যি ভিত্তি আগেয়ে স্থাপন কৰা হ'ল, তাৰ বাহিৰে আন ভিত্তিমূল কোনেও স্থাপন কৰিব নোৱাৰে; যীচু খ্ৰীষ্টই হৈছে সেই ভিত্তিমূল। ¹²এই ভিত্তিমূলৰ ওপৰত যদি সোণ, ৰূপ, মূল্যবান ৰত্ন, কাঠ, খেৰ বা নৰাৰে কোনোৱে সাজে, ¹³তেনেহলে তেওঁৰ কৰ্ম প্ৰকাশিত হ'ব; কিয়নো সেই দিনৰ^[1] পোহৰে তাক প্ৰকাশ কৰিব। কাৰণ সেইদিন অগ্নি প্ৰকাশিত হ'ব; তাতে প্ৰতিজনৰ কৰ্ম কেনেকুৱা, অগ্নিয়ে নিজেই তাক পৰীক্ষা কৰিব।

¹⁴তাৰ ওপৰত সজা কোনো জনৰ কৰ্ম যদি ৰয়, তেনেহলে তেওঁ পুৰস্কাৰ পাব। ¹⁵আৰু কোনো জনৰ সজা কৰ্ম যদি পোৰে, তেনেহলে তেওঁৰ হানি হ'ব; অৱশ্যে তেওঁ নিজে উদ্ধাৰ পাব, যদিও তেওঁৰ অৱস্থা এনে লোকৰ দৰে হ'ব, যি জনে অগ্নিৰ মাজেদি পাব হৈ ৰক্ষা পাব।

¹⁶আপোনালোক যে ঈশ্বৰৰ মন্দিৰ, আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মা যে আপোনালোকত নিবাস কৰে, ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নে? ¹⁷কোনোৱে যদি ঈশ্বৰৰ মন্দিৰ নষ্ট কৰে, তেনেহলে ঈশ্বৰে তেওঁকো নষ্ট কৰিব; কিয়নো ঈশ্বৰৰ মন্দিৰ পবিত্ৰ আৰু আপোনালোকো তেনে মন্দিৰ।

¹⁸কোনেও নিজকে নিজে নুডুলাওক। আপোনালোকৰ মাজৰ কোনোৱে যদি এই যুগৰ কথাত নিজকে জ্ঞানী বুলি ভাবে, তেনেহলে তেওঁ জ্ঞানী হ'বলৈ মুৰ্খ হওক। ¹⁹কাৰণ ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত এই জগতৰ জ্ঞান মুৰ্খতাস্বৰূপ। কিয়নো লিখা আছে,

'তেওঁ(ঈশ্বৰে) জ্ঞানী সকলক তেওঁলোকৰ ধূৰ্ততাত ধৰে'।^[2]

²⁰পুনৰায়, "জ্ঞানী সকলৰ ভাবনা অসাৰ বুলি প্ৰভুৱে জানে।"^[3]

²¹এতেকে কোনেও যেন মানুহক লৈ গৰ্ব নকৰে! কিয়নো সকলো আপোনালোকৰেই; ²²পৌল, আপল্লো বা কৈফাই^[4] হওক নাইবা এই জগত, জীৱন বা মৃত্যুয়েই হওক, বৰ্তমান বা ভবিষ্যতৰ সকলো বিষয়, এই সকলো আপোনালোকৰ; ²³আপোনালোক খ্ৰীষ্টৰ আৰু খ্ৰীষ্ট ঈশ্বৰৰ।

3:13 ^[1]

3:19 ^[2]

3:20 ^[3]

3:22 ^[4]

৩ অধ্যায় 4

যীচু খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনি সকল

¹লোক সকলৰ মাজত আমাৰ পৰিচয় এয়ে হওক যে, আমি খ্ৰীষ্টৰ সেৱক আৰু ঈশ্বৰৰ নিগূঢ় তত্ত্বৰূপ ধনৰ তত্ত্বাৱধায়ক। ²কিন্তু তত্ত্বাৱধায়ক জন যেন বিশ্বাসযোগ্য হয়, মানুহে এনে গুণ বিচাৰে। ³মোৰ বিষয়ে আপোনালোকৰ দ্বাৰা বা আন কোনো মানুহৰ বিচাৰ সভাৰ দ্বাৰা যে, মোৰ বিচাৰ হয়, ই মোৰ বাবে অতি সামান্য কথা। কিয়নো মই মোৰ নিজৰেই বিচাৰ নকৰোঁ। ⁴কিয়নো মই মোৰ নিজৰ বিৰুদ্ধে থকা একো অভিযোগৰ বিষয়ে নাজানো। কিন্তু তাৰ অৰ্থ এয়ে নহয় যে, মই নিৰ্দোষী^[1] বুলি প্ৰমাণিত; কাৰণ যি জনে মোৰ সোধ-বিচাৰ কৰে, তেওঁ প্ৰভু।

⁵এতেকে আপোনালোকে প্ৰভু অহাৰ পূৰ্বেই অৰ্থাৎ সেই ঠিক কৰা সময়ৰ আগেয়ে একো বিষয়ৰে বিচাৰ নকৰিব। তেৱেই আন্ধাৰৰ গুপ্ত বিষয়বোৰ পোহৰলৈ আনিব আৰু হৃদয়ৰ উদ্দেশ্যবোৰো প্ৰকাশ কৰিব। সেই কালত প্ৰতিজনে ঈশ্বৰৰ পৰা নিজৰ নিজৰ প্ৰশংসা পাব।

⁶প্ৰিয় ভাইসকল, আপোনালোকৰ কাৰণে মই মোৰ নিজৰ আৰু আপল্লোৰ উদাহৰণ দি এই সকলো কথা ক'লো যাতে আপোনালোকে আমাৰ পৰা এই শিক্ষা পাই যে,

"শাস্ত্ৰত যি যি লিখা আছে তাক অতিক্ৰম কৰি যাব নালাগে।"

আপোনালোকৰ কোনেও যেন এজনৰ পক্ষ হৈ আন জনৰ বিপক্ষে গৰ্ব নকৰে। ⁷কিয়নো আপুনি যে আন লোক সকলতকৈ বিশিষ্ট সেয়া কোনে দেখা পায়? ঈশ্বৰৰ পৰা যি দান হিচাপে পোৱা নাই, তেনে কি বস্তুৱেই বা আপোনাৰ আছে? আপুনি যেতিয়া দান হিচাপে পাই, তেতিয়া দান যেন পোৱা নাই, এনে দ্বিধাবোধ কৰি অহংকাৰ কিয় কৰে?

⁸আপোনালোকৰ যি প্ৰয়োজন সেই সকলো পাই আপোনালোক এতিয়া পূৰ্ণ হৈ আছে! এতিয়া আপোনালোক ধনৱন্ত হৈছে! আমাক বাদ দিয়েই আপোনালোকে ৰাজত্ব পাইছে! অৱশ্যে, আপোনালোকে ৰাজত্ব পালে ভালেই হয়, তেনেহলে আপোনালোকৰ সৈতে আমিও ৰাজত্ব পাম।

⁹কাৰণ, মোৰ ধাৰণা হয়, পাঁচনি সকল যি আমি, ঈশ্বৰে আমাক বধ কৰিবলৈ নিয়া লোক সকলৰ দৰে সমদলত শেষৰ শাৰীত প্ৰদৰ্শন কৰি ৰাখিছে। সেয়েহে আমি জগতৰ, স্বৰ্গৰ দূতৰ আৰু মনুষ্যৰ আগত এক প্ৰদৰ্শনীৰ পাত্ৰ হৈছোঁ। ¹⁰আমি খ্ৰীষ্টৰ অৰ্থে মুৰ্খ হৈছোঁ, কিন্তু আপোনালোক খ্ৰীষ্টত জ্ঞানৱন্ত হৈছে। আমি দুৰ্বল, কিন্তু আপোনালোক বলৱন্ত। আপোনালোক মান্যৱন্ত, কিন্তু আমি অনাদৃত। ¹¹এই সময়লৈকে আমি ভোক আৰু পিয়াহত কষ্ট পাইছোঁ। পিন্ধনত আমাৰ জীৰ্ণ বস্ত্ৰ, আমাক নিষ্ঠুৰভাৱে আঘাত কৰা হৈছে, আমি গৃহহীন। ¹²আমি নিজ হাতেৰে কাম কৰি কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিছোঁ। লোকে যেতিয়া আমাক নিন্দা কৰে, আমি আশীৰ্বাদ কৰিছোঁ; যেতিয়া তাড়না কৰে, আমি সহন কৰিছোঁ; ¹³কোনোৱে নিন্দা কৰিলে, বিনম্ৰতাৰে কথা পাতো। এতিয়ালৈকে আমি যেন জগতৰ আৱৰ্জনা আৰু আটাইতকৈ মলিন বস্তুস্বৰূপ হৈ আছোঁ।

¹⁴মই আপোনালোকলৈ যে এইবোৰ কথা লিখি লাজ দিছোঁ, এনে নহয়; কিন্তু মোৰ প্ৰিয় সন্তান বুলি চেতনাহে দিছোঁ। ¹⁵কিয়নো খ্ৰীষ্টত যদিও আপোনালোকৰ দহ হাজাৰ গুৰু থাকিব পাৰে, কিন্তু পিতৃ অনেক নাই; কাৰণ খ্ৰীষ্ট যীচুত শুভবাৰ্তাৰ দ্বাৰা ময়েই আপোনালোকৰ পিতৃ স্বৰূপ হ'লো। ¹⁶এতেকে বিনয় কৰোঁ, আপোনালোক মোৰ অনুকাৰী হওক।

¹⁷এই অভিপ্ৰায়েৰে মই তীমথিয়ক আপোনালোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছোঁ। তেওঁ প্ৰভুত মোৰ প্ৰিয় আৰু বিশ্বাসযোগ্য পুত্ৰ; তেওঁ আপোনালোকক খ্ৰীষ্টত মোৰ পন্থাবোৰৰ বিষয়ে সোঁৱৰাই দিব, মই এইবোৰ শিক্ষা সকলো ঠাইত আৰু সকলো মণ্ডলীতে দি থাকোঁ। ¹⁸মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ নাই যোৱা বাবে কোনো কোনো অহংকাৰী হৈ উঠিছে। ¹⁹কিন্তু প্ৰভুৰ ইচ্ছা হ'লে, মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ সোনকালে যাম; তেতিয়া

যি সকল অহংকাৰী হৈ উঠিছে, তেওঁলোকৰ কথা নহয়, কিন্তু তেওঁলোকৰ পৰাক্ৰম জানিব বিচাৰিম।²⁰কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কথাত নহয়, পৰাক্ৰমতহে হয়।²¹আপোনালোকৰ কি ইচ্ছা? মই লাঠি লৈ আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যামনে? নে প্ৰেমেৰে আৰু মৃদুতাৰ আত্মাৰে যাম?

4:4 [1]

৪ অধ্যায় 5

মণ্ডলীত নৈতিক সমস্যা

¹আমি শুনিছোঁ যে, আপোনালোকৰ মাজত ব্যভিচাৰ আছে; যি ব্যভিচাৰী কাৰ্য অনা-ইহুদী সকলৰ মাজতো নাই। এনে কি শুনিবলৈ পাইছোঁ আপোনালোকৰ মাজৰ এজনে নিজৰ পিতৃৰ ভাৰ্য্যাকে ৰাখিছে।²তথাপি আপোনালোকে নিজৰ বিষয়ে অহংকাৰহে কৰি আছে! ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে আপোনালোকে জানো শোক কৰা উচিত নাছিল? এনে কৰ্ম যি জন ব্যক্তিয়ে কৰিছে, তেওঁক যেন আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়া হয়।

³শৰীৰেৰে অনুপস্থিত থাকিলেও, আত্মাত মই আপোনালোকৰ লগত আছোঁ; যি ব্যক্তিয়ে এনে প্ৰকাৰৰ কাৰ্য কৰিছে, উপস্থিত থকাৰ দৰে মই তেওঁৰ বিষয়ে বিচাৰ কৰিলোঁ।⁴আপোনালোকে যেতিয়া আমাৰ প্ৰভু যীচুৰ নামেৰে একত্ৰিত হয়, মোৰ আত্মাও আমাৰ প্ৰভু যীচুৰ শক্তিত সেই ঠাইত থকাত মই এই মানুহৰ বিচাৰ কৰিলোঁ।⁵তেনেকুৱা মানুহক মাংসৰ বিনাশৰ অৰ্থে চয়তানৰ হাতত শোধাই দিয়া উচিত, যাতে প্ৰভু যীচুৰ দিনা তেওঁৰ আত্মাই পৰিত্ৰাণ পায়।

⁶আপোনালোকে অহংকাৰ কৰা ভাল নহয়; অলপ খমিৰে যে সনা পিঠাগুড়িৰ গোটেই লদা ফুলাই, ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নে?

⁷নিজকে শুচি কৰি পুৰণি খমিৰ দূৰ কৰি পেলাওক, যাতে আপোনালোক সনা পিঠাগুড়িৰ নতুন লদা হ'ব পাৰে; কাৰণ আপোনালোকতো এতিয়া খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ দৰে। পুৰণি খমিৰ দূৰ কৰক। কাৰণ আমাৰ নিস্তাৰপৰ্বৰ মেঘ পোৱালিৰূপে যি জনক বলিদান কৰা হ'ল, তেওঁ খ্ৰীষ্ট।⁸এতেকে আহক, আমি পুৰণি খমিৰৰ পিঠাৰ দৰে পাপ স্বভাৱ আৰু দুষ্টতাৰে নহয়, কিন্তু খমিৰবিহীন পিঠাৰ দৰে সৰলতা আৰু সত্যতাৰ পৰ্ব পালন কৰোঁহক।

⁹মই মোৰ পত্ৰত লিখিছিলোঁ যে, আপোনালোকে যেন ব্যভিচাৰী মানুহৰে^[1] সৈতে আলাপ-ব্যৱহাৰ নকৰে।¹⁰কিন্তু সেই বুলিয়েই যে এই জগতৰ ব্যভিচাৰী, লোভী, প্ৰৱঞ্চক বা মূৰ্তিপূজক লোক সকলৰ সৈতে একেবাৰে আলাপ-ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগে, এনে নহয়; কাৰণ সেয়ে হ'লে, আপোনালোক জগতৰে বাহিৰ হ'ব লগা হ'ব।¹¹মই এতিয়া আপোনালোকলৈ লিখিছোঁ যে, খ্ৰীষ্টত বিশ্বাসী বুলি পৰিচিত কোনো ভাই যদি ব্যভিচাৰী, লুভীয়া, মূৰ্তিপূজক, নিন্দক, মতলীয়া, প্ৰৱঞ্চক হয়, তেনেহলে তেওঁৰে সৈতে আলাপ-ব্যৱহাৰ, এনে কি, খোৱা বোৱাও নকৰিব।

¹²কাৰণ মণ্ডলীৰ বাহিৰৰ মানুহৰ বিচাৰ কৰিবলৈ মোৰ কি দৰকাৰ? মণ্ডলীৰ ভিতৰৰ মানুহৰ বিচাৰ জানো আপোনালোকে নকৰে?¹³কিন্তু বাহিৰৰ মানুহৰ বিচাৰ ঈশ্বৰেহে কৰে।

“আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা সেই দুষ্ট লোকক বাহিৰ কৰি দিয়ক।”^[2]

5:9 [1]

5:13 [2]

৫ অধ্যায় 6

বিবাদ আৰু ব্যভিচাৰবিষয়ক কথা

¹আপোনালোকৰ মাজত কাৰোবাৰ যদি কোনো এজন ভাইৰ বিৰুদ্ধে কোনো অভিযোগ কৰাৰ কাৰণ থাকে, তেনেহলে তেওঁ কোন সাহসত ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোকৰ ওচৰলৈ নাযায়, এজন অবিশ্বাসী বিচাৰকৰ অৰ্থাৎ অধাৰ্মিক লোকৰ কাষলৈ গৈ বিচাৰৰ সমাধান বিচাৰে?

²আপোনালোকে জানো নাজানে, যে ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোক সকলেই জগতৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব? যেতিয়া আপোনালোকেই জগতৰ বিচাৰ কৰিব, তেনেহলে এতিয়া আপোনালোকে জানো অতি সামান্য বিষয়বোৰ বিচাৰ কৰিব নোৱাৰে? ³আপোনালোকে নাজানে নেকি যে, আমি স্বৰ্গৰ দূত সমূহৰো বিচাৰ কৰিম? যদি সেয়ে হয়, তেনেহলেতো এই জীৱন সম্পৰ্কীয় বিষয়বোৰ অতি সাধাৰণ কথা। ⁴এতেকে আপোনালোকৰ দ্বাৰায়েই যদি দৈনিক জীৱন সম্পৰ্কীয় বিষয়বোৰৰ সোধ-বিচাৰ কৰা হয়, তেনেহলে যি সকল মণ্ডলীৰ লোক নহয়, এনে লোকক আপোনালোকে কিয় বিচাৰকৰ আসনত বহুৱাই? ⁵আপোনালোকক লাজ দিবৰ কাৰণে মই এই কথা কৈছোঁ। আপোনালোকৰ মাজত সঁচাই এনে কোনো জ্ঞানৱান লোক এজনো নাই নেকি, যি জনে ভাই, ভনী সকলৰ মাজত বিবাদ হ'লে, সেইবোৰ সোধ-বিচাৰ কৰি নিস্পত্তিৰ বাবে ঠাৱৰ কৰিব পাৰে? ⁶কিন্তু তাৰ সলনি এনেকুৱা হয় যে, এজন বিশ্বাসী ভায়ে আন বিশ্বাসী ভাইৰ বিৰুদ্ধে আদালতলৈ যায় গোচৰ দিয়ে, তাকো অবিশ্বাসী সকলৰ আগত।

7 আপোনালোকে যদি এইদৰে ইজনে সিজনৰ বিৰুদ্ধে গোচৰ দি থাকে, তেনেহলে এটাই প্ৰমাণ হ'ব যে আপোনালোক পৰাজিত হৈ আছে। তাতকৈ বৰঞ্চ অন্যায় সহন নকৰে কিয়? নিজৰো হানি হ'বলৈ কিয় নিদিয়? 8 কিন্তু তাৰ সলনি আপোনালোকে নিজেই অন্যায় কৰি আছে আৰু আন লোকক ঠগাই আছে; আৰু তেওঁলোক আপোনালোকৰ নিজৰেই ভাই-ভনী।

9 যি সকলে অধৰ্ম আচৰণ কৰে তেওঁলোক যে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰী নহ'ব, সেই বিষয়ে আপোনালোকে নাজানে নেকি? আপোনালোক ভ্ৰান্ত নহ'ব; যি সকল অনৈতিক যৌনাচাৰত ব্যভিচাৰী, অধৰ্মি, মূৰ্তিপূজক, পৰস্ত্ৰীগামী, পুৰুষ বেশ্যা, পুংমৈথুনী আদি অভ্যাসত লিপ্ত হয়, 10 যি সকল চোৰ, লুণ্ঠীয়া, মতলীয়া, পৰনিন্দাকাৰক আৰু প্ৰৱঞ্চক, তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰী নহ'ব। 11 আপোনালোকো কোনো কোনো তেনেকুৱা লোক আছিল; কিন্তু এতিয়া আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মাৰে আপোনালোক ধৌত হ'ল, পবিত্ৰীকৃত হ'ল, আৰু ধাৰ্মিক বুলি গণিত হ'ল।

12 "মোঁলে সকলো বিধান সন্মত", কিন্তু সকলোৱেই হিতজনক নহয়। সকলো কৰিবলৈ মোৰ অধিকাৰ (অৰ্থাৎ মোঁলে সকলো অবাধ) আছে, কিন্তু একোৰে মই দাস নহ'ম। 13 "পেটৰ কাৰণেই আহাৰ; আহাৰৰ কাৰণেও পেট"; কিন্তু ঈশ্বৰে এই দুয়োকো লোপ কৰিব। তথাপি শৰীৰ ব্যভিচাৰৰ কাৰণে নহয়, প্ৰভুৰ কাৰণেহে আৰু প্ৰভুও শৰীৰৰ কাৰণেহে; 14 ঈশ্বৰে নিজৰ শক্তিতে প্ৰভুক তুলিলে আৰু আমাকো তুলিব। 15 আপোনালোকৰ শৰীৰ যে, খ্ৰীষ্টৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ, ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নে? তেনেহলে, খ্ৰীষ্টৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰ লৈ, বেশ্যাৰ দেহৰ সৈতে যুক্ত কৰিব নে? এনে নহওক। 16 যি জন বেশ্যাত আসক্ত লোক, তেওঁ তাইৰে সৈতে এক দেহ হয়, ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নেকি? কিয়নো শাস্ত্ৰত আছে, "তেওঁলোক দুয়ো এক দেহ হ'ব"। 17 কিন্তু যি জন প্ৰভুত আসক্ত লোক, তেওঁ তেওঁৰ সৈতে এক আত্মা হয়। 18 ব্যভিচাৰৰ পৰা পলাওক। মানুহে যি পাপ কাৰ্য কৰে, সেইবোৰ তেওঁৰ শৰীৰৰ বাহিৰত কৰে; কিন্তু যি কোনোৱে যৌনপাপ কৰে, তেওঁ নিজৰ শৰীৰৰ বিৰুদ্ধেই পাপ কৰে।

19 আপোনালোকৰ শৰীৰ যে ঈশ্বৰৰ মন্দিৰ আৰু ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা পবিত্ৰ আত্মা যে আপোনালোকৰ অন্তৰত থাকে, ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নে কি? আপোনালোক এতিয়া নিজৰ নহয়। 20 কিয়নো আপোনালোক (মুক্তিৰ অৰ্থে) মূল্য দি কিনা হৈছে; এই হেতুকে আপোনালোকৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰক মহিমাধিত কৰক।

৬ অধ্যায় 7

বিবাহ বিষয়ক বিধান

1 এতিয়া আপোনালোকে মোঁলে যি বিষয়ে লিখিছিল, সেই বিষয়ে উত্তৰ দিওঁ; এজন পুৰুষে বিয়া নকৰাই ভাল^[1]; 2 কিন্তু নানান ব্যভিচাৰ কাৰ্যত পৰীক্ষিত নহ'বলৈ প্ৰতিজন পুৰুষৰ নিজা ভাৰ্যা হওক আৰু প্ৰতি গৰাকী মহিলাৰ নিজা স্বামী হওক। 3 শৰীৰৰ অধিকাৰ হিচাপে স্বামীয়ে ভাৰ্যাক আৰু সেইদৰে ভাৰ্য্যায়ো স্বামীক তেওঁৰ পাবলগীয়া দিয়ক। 4 ভাৰ্য্যাৰ নিজৰ শৰীৰৰ ওপৰত কোনো ক্ষমতা নাই, স্বামীৰহে আছে; সেইদৰে স্বামীৰো নিজ শৰীৰৰ ওপৰত কোনো ক্ষমতা নাই, ভাৰ্য্যাৰহে আছে। 5 আপোনালোকে ইজনে সিজনক শৰীৰৰ মিলনত বঞ্চিত নকৰিব; কেৱল প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ বাবে দুয়োৱে এক পৰামৰ্শ হৈ অলপ সময়ৰ কাৰণে পৃথকে থাকিব পাৰে; পাছত পুনৰ একেলগে মিলিত হ'ব, যাতে ইন্দ্ৰিয়ৰ আত্মসংযমৰ অভাৱত চয়তানে আপোনালোকক পৰীক্ষিত নেপেলায়। 6 মই এই সকলো কথা আপোনালোকক আজ্ঞাৰ দিয়াৰ দৰে যে কৈছোঁ, এনে নহয়; কিন্তু অনুমতিহে মাথোন দিছোঁ। 7 মোৰ ইচ্ছা, সকলোৱেই যেন মোৰ নিচিনা হয়। কিন্তু প্ৰত্যেকে ঈশ্বৰৰ পৰা ভিন্ন ভিন্ন বৰ দান পাইছে, এজনে এক প্ৰকাৰে, আন জনে আন প্ৰকাৰে।

8 অবিবাহিত আৰু বিধৱা সকলক মই কওঁ, তেওঁলোকে মোৰ নিচিনাকৈ যদি থাকিব পাৰে, তেনেহলে ভাল। 9 কিন্তু ইন্দ্ৰিয়-দমন কৰিব নোৱাৰিলে, বিয়া হোৱা উচিত; কিয়নো কামাঞ্চিত জ্বলাতকৈ বিয়া কৰোঁৱাই ভাল।

10 এতিয়া বিবাহিত লোক সকলক মই এই আজ্ঞা দিওঁ, অৱশ্যে মই নহয়, এই আজ্ঞা প্ৰভুৰেই, "কোনো ভাৰ্য্যাই যেন স্বামীক পৰিত্যাগ নকৰে।"

11 কিন্তু যদি তেওঁ স্বামীক এৰি গুছি যায়, তেনেহলে তেওঁ বিয়া নকৰাকৈ থকা উচিত অথবা তেওঁ যেন স্বামীৰ সৈতে মিলন হওক; আৰু "স্বামীয়েও নিজ ভাৰ্য্যাক পৰিত্যাগ নকৰক।"

12 এতিয়া আন সকলোলৈকে অৱশ্যে প্ৰভুৱে নহয়, কিন্তু মইহে কওঁ, যদি কোনো ভাইৰ খ্ৰীষ্টত অবিশ্বাসী ভাৰ্যা থাকে আৰু তেওঁ যদি স্বামীৰ সৈতে থাকিবলৈ সন্মত হয়, তেনেহলে স্বামীয়ে তেওঁক পৰিত্যাগ নকৰক। 13 আকৌ কোনো মহিলাৰ যদি অবিশ্বাসী স্বামী থাকে আৰু সেই স্বামী যদি তেওঁৰ সৈতে থাকিবলৈ সন্মত হয়, তেনেহলে তেওঁ যেন সেই স্বামীক পৰিত্যাগ নকৰে। 14 কিয়নো বিশ্বাসী ভাৰ্য্যাৰ যোগেদিয়ে সেই অবিশ্বাসী স্বামীয়ে আৰু বিশ্বাসী স্বামীৰ যোগেদিয়ে সেই বিশ্বাস নকৰা ভাৰ্য্যাই পবিত্ৰতা লাভ কৰে; এনে নহ'লে, আপোনালোকৰ সন্তানবোৰ অশুচি হ'লহেঁতেন; কিন্তু এতিয়া সিহঁত পবিত্ৰ সন্তান। 15 তথাপি অবিশ্বাসী সঙ্গীজনে বিশ্বাসীজনক যদি এৰি গুছি যাব বিচাৰে, তেনেহলে তেওঁ যাওঁক। এনে কথাত ভাই বা ভনী গৰাকী তেওঁলোকৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ বাধ্য-বাধকতাৰ কাৰণে দাসত্বত নাথাকিব। ঈশ্বৰে আমাক শান্তিতে থাকিবৰ কাৰণে আমল্ৰণ কৰিছে। 16 হে বিশ্বাসী ভাৰ্যা, তোমাৰ স্বামীক তুমি পৰিত্ৰাণ কৰাব পাৰিবা নে, সেই কথা তুমি কেনেকৈ জানা? হে বিশ্বাসী স্বামী, তোমাৰ ভাৰ্য্যাক তুমিও পৰিত্ৰাণ কৰাব পাৰিবা নে, সেই কথা তুমি কেনেকৈ জানা?

ঈশ্বৰৰ আহ্বান অনুসাৰে জীৱন-যাপন কৰা

17 প্রভুৱে যাক যেনে দায়িত্ব দিছে আৰু ঈশ্বৰে যাক যিহলৈ আমন্ত্রণ কৰিছে, প্রতিজনে সেই অনুসাৰেই জীৱন-যাপন কৰক। সকলো মণ্ডলীতে মই এই নিয়ম কৰিছোঁ। 18 কোনোবা চুন্নং হোৱা অৱস্থাত আমন্ত্রিত হৈছে নেকি? তেওঁ চুন্নং হোৱাতে থাকক; কোনোবা চুন্নং নোহোৱা অৱস্থাত আমন্ত্রিত হৈছে নেকি? তেওঁৰ চুন্নং হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। 19 চুন্নং হওক বা নহওক, সেইটো গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা পালন কৰাই হ'ল গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। 20 ঈশ্বৰে যাক যি অৱস্থাতে আমন্ত্রণ কৰিছে, তেওঁ সেই অৱস্থাতে থাকক। 21 যেতিয়া ঈশ্বৰে আপোনাক আমন্ত্রণ কৰিছিল, তেতিয়া আপুনি দাস আছিল নেকি? ইয়াকে লৈ একো চিন্তা নকৰিব; অৱশ্যে যদি মুক্ত হোৱাৰ সুযোগ পায়, তেনেহলে সেই সুযোগ গ্ৰহণ কৰক। 22 দাস অৱস্থাত যি জনক প্রভুৱে আমন্ত্রণ কৰিলে, তেওঁ প্রভুৰ মুক্ত লোক। সেইদৰে যি জনক মুক্ত অৱস্থাত বিশ্বাসলৈ আমন্ত্রণ কৰিলে, তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ দাস। 23 মূল্য দি আপোনালোকক (মুক্তিৰ অৰ্থে) কিনা হৈছে, সেয়ে মানুহৰ দাস নহ'ব। 24 হে ভাইসকল, আমি প্রতিজন যি অৱস্থাত বিশ্বাসলৈ আমন্ত্রিত হালোঁ, সেই অৱস্থাতে আমি ঈশ্বৰে সৈতে থাকোঁহক।

বিবাহ বিষয়ক প্ৰশ্ন

25 যি সকলৰ বিয়া হোৱা নাই, তেখেতসকলৰ বিষয়ে মই প্রভুৰ পৰা কোনো আজ্ঞা পোৱা নাই; তথাপি এই বিষয়ত এজন বিশ্বাসযোগ্য লোক হিচাপে প্রভুৰ দয়াত মই নিজস্ব মত প্ৰকাশ কৰিছোঁ। 26 সেয়ে মোৰ ভাব হয়, বৰ্তমান এই সঙ্কটময় সময়ৰ কাৰণে এজন ব্যক্তিৰ পক্ষে তেওঁ যেনে আছে, তেনে থাকাই ভাল। 27 আপুনি ভাৰ্যাৰ সৈতে প্রতিজ্ঞাৰ দ্বাৰা বিবাহ বন্ধনত আছে নেকি? তেনেহলে মুক্ত হ'বলৈ চেষ্টা নকৰিব। আপুনি ভাৰ্যাৰ পৰা মুক্ত হৈ আছে নেকি অৰ্থাৎ অবিবাহিত নেকি? তেনেহলে ভাৰ্যা পাবলৈ চেষ্টা নকৰিব। 28 কিন্তু আপুনি যদি বিয়াও কৰাইছে, তাত আপোনাৰ কোনো পাপ নহয়। কোনো কুমাৰীয়ে যদি বিয়া কৰাই, তেনেহলে তেওঁ পাপ নকৰে। কিন্তু যি সকলে বিয়া কৰাই, তেখেতসকলে জীৱনত নানা ধৰণৰ সমস্যা পৰিব লাগিব। মই এই সকলোৰে পৰা আপোনালোকক ৰেহাই দিব বিচাৰোঁ।

29 কিন্তু, হে ভাইসকল, মই ইয়াকে কওঁ, সময় কম। এতিয়াৰ পৰা যি সকলৰ ভাৰ্যা আছে, তেখেতসকলে এনেভাৱে চলক যেন তেখেতসকলৰ ভাৰ্যা নাই; 30 যি সকলে ক্ৰন্দন কৰিছে, তেখেতসকলে এনেভাৱে চলক যেন ক্ৰন্দন কৰা নাই; যি সকলে আনন্দ কৰিছে, তেখেতসকলে এনেভাৱে চলক যেন আনন্দ কৰা নাই; যি সকলে কোনো বস্তু ক্ৰয় কৰিছে, তেখেতসকলে এনেভাৱে চলক যেন তেখেতসকলৰ নিজৰ একো নাই। 31 যি সকল লোক জগতৰ বিষয় সমূহত জড়িত, তেখেতসকলে যেন সম্পূৰ্ণভাৱে তাত আসক্ত নহয়; কাৰণ এই জগতৰ ধাৰা লুপ্ত হ'ব ধৰিছে।

32 মই বিচাৰো, আপোনালোকে যেন চিন্তা-ভাৱনাৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকিব পাৰে। অবিবাহিত জনে প্রভুৰ বিষয়বোৰ ভাৱে; তেখেতে চিন্তা কৰে, কেনেকৈ তেখেতে প্রভুক সন্তুষ্ট কৰিব। 33 কিন্তু বিবাহিত পুৰুষে জগতৰ বিষয়বোৰ ভাৱে; তেখেতে চিন্তা কৰে কেনেকৈ ভাৰ্যাক সন্তুষ্ট কৰিব। 34 তেখেতে ঈশ্বৰ আৰু ভাৰ্যা দুয়ো দিশত ভাগ হয়। সেইদৰে এগৰাকী অবিবাহিতা বা কুমাৰী মহিলাই প্রভুৰ বিষয়ে চিন্তা কৰে, যাতে তেখেত দেহ আৰু আত্মাত পবিত্ৰ হয়। কিন্তু বিবাহিতা মহিলাই জগতৰ বিষয়বোৰ ভাৱে; তেখেতে চিন্তা কৰে কেনেকৈ স্বামীক সন্তুষ্ট কৰিব। 35 মই আপোনালোকৰ হিতৰ অৰ্থেই এই কথা কৈছোঁ। আপোনালোকৰ ওপৰত কোনো বিধিৰ বোজা জাপি দিবলৈ নহয়, কিন্তু আপোনালোকে যেন শিষ্ট আচৰণ কৰে আৰু মনোযোগেৰে প্রভুত আসক্ত হৈ থাকে।

36 তথাপি যদি কোনো মানুহৰ বোধ হয় যে, তেখেতৰ কুমাৰী বাগদান কৰা জনীৰ প্ৰতি ন্যায় আচৰণ কৰা নাই, যদি তেখেতৰ বিয়াৰ বয়স পাৰ হৈ গৈছে আৰু যদি তেখেতৰ বিয়া হোৱাৰ অতি প্ৰয়োজন বোধ হয়, তেনেহলে তেখেতে নিজৰ ইচ্ছামতে সেই কুমাৰীক বিয়া কৰক; তাত পাপ নহয়। 37 কিন্তু যদি তেখেতে বিয়া নকৰাবলৈ মনতে সিদ্ধান্ত লয়, তেনেহলেও তেখেতৰ ওপৰত কোনো চাপ নাই। তেখেত নিজৰ ইচ্ছাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে, আৰু তেখেতে যদি সেই কুমাৰীক কুমাৰীভাৱে ৰাখিব বিচাৰে, তেনেহলে তেখেতে ঠিক কাৰ্যই কৰে। 38 এতেকে যি জনে তেখেতৰ বাগদান কৰা কুমাৰীক বিয়া কৰায়, তেখেতে ঠিক কাৰ্যই কৰে আৰু বিয়া নকৰা জনেও তাতকৈ ভাল কৰ্ম কৰে।

39 স্বামী যিমান দিন জীয়াই থাকে, সিমান দিনলৈকে ভাৰ্যা তেখেতৰ বন্ধনত আবদ্ধ থাকে। কিন্তু স্বামীৰ মৃত্যু হ'লে তেখেত মুক্ত; তেতিয়া যাকে ইচ্ছা কৰে, সেই জনলৈকে বিয়া হ'ব পাৰে; অৱশ্যে সেই লোক যেন প্রভুত বিশ্বাসকাৰী হয়। 40 কিন্তু মোৰ বিবেচনাত তাই যেনেকৈ আছে, যদি তেনেকৈয়ে থাকে, তেনেহলে পুনৰ অধিক সুখী হ'ব। মই ভাৱো যে, মোৰ সৈতে ঈশ্বৰৰ আত্মা আছে।

7:1 [1]

৭ অধ্যায় ৪

দেৱতাৰ প্ৰসাদ সম্বন্ধে

¹এইবাৰ মই দেৱতাৰ মূৰ্তিলৈ উৎসৰ্গ কৰা প্ৰসাদৰ বিষয়ে কৈছোঁ। আমি জানো যে “আমাৰ সকলোৰে জ্ঞান আছে”। জ্ঞানে অহংকাৰ জন্মায়, কিন্তু প্ৰেমে গঢ় দিয়ে। ²যদি কোনোৱে কিবা বিষয়ত সকলো জানো বুলি ভাৱে, তেনেহলে যিৰূপে জনা উচিত, সেইভাৱে এতিয়াও নাজানে।

³কিন্তু কোনোৱে যদি ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰে, তেনেহলে ঈশ্বৰে সেই জনক জানে।

⁴মূৰ্তিলৈ উৎসৰ্গ কৰা প্ৰসাদৰ খোৱাৰ বিষয়ে কওঁ; আমি জানো যে “জগত খনত মূৰ্তি বুলি প্ৰকৃততে একোৱে নাই” আৰু “এজন ঈশ্বৰৰ বাহিৰে আন ঈশ্বৰ নাই”। ⁵কিয়নো স্বৰ্গতে হওক বা পৃথিৱীতে হওক, দেৱ-দেৱী বুলি কোৱা “বহুতো দেৱতা আৰু বহুতো প্ৰভু” থাকিলেও, ⁶কিন্তু আমাৰ কাৰণে একমাত্ৰ এজন পিতৃ ঈশ্বৰ আছে। তেওঁৰ পৰাই সকলোবোৰ সৃষ্টি কৰা হৈছে আৰু আমি তেওঁৰ কাৰণেই জীয়াই আছোঁ। আমাৰ প্ৰভুও মাত্ৰ এজন। তেওঁ যীচু খ্ৰীষ্ট। তেওঁৰ দ্বাৰাই সকলো সৃষ্ট হ’ল আৰু আমিও জীয়াই আছোঁ।

⁷কিন্তু সকলোৰে এনে জ্ঞান সঁচাকৈ নাই; কিয়নো কোনো লোকৰ পূৰ্বৰ মূৰ্তিপূজাৰ অভ্যাস এতিয়ালৈকে থকাত, সেই লোকসকলে মূৰ্তিলৈ উৎসৰ্গ কৰা খোৱা বস্তু এতিয়াও প্ৰসাদ বুলি খায়; তাতে এনে লোকৰ বিবেক দুৰ্বল হোৱা বাবে নিজকে অশুচি অনুভৱ কৰে। ⁸খোৱা বস্তুৰ দ্বাৰা আমি ঈশ্বৰৰ আগত গ্ৰহণযোগ্য নহওঁ। আমি নাখালেও আমাৰ ক্ষতি নহয় বা খালেও আমাৰ লাভ নহয়।

⁹কিন্তু সাৱধান! যি সকল বিশ্বাসত দুৰ্বল, আপোনালোকৰ এই স্বাধীনতা সেই লোক সকললৈ যেন উজুটি খুউৱা মুঢ়াস্বৰূপ নহয়। ¹⁰আপোনাৰ জ্ঞান আছে; কিন্তু যি জনৰ বিবেক দুৰ্বল, সেই জনে যদি আপোনাক দেৱতাৰ মন্দিৰত বহি প্ৰসাদ খোৱা দেখা পায়, তেনেহলে সেই লোক জনে জানো মূৰ্তিলৈ উৎসৰ্গ কৰা খোৱা বস্তু খাবলৈ উৎসাহিত নহ’ব? ¹¹এইদৰে আপোনাৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা সেই দুৰ্বল বিবেকৰ ভাই বা ভনী, যাৰ কাৰণে খ্ৰীষ্ট মৰিল, তেখেতসকল বিনষ্ট হয়। ¹²আপোনালোকে আপোনালোকৰ ভাই-ভনী সকলৰ বিৰুদ্ধে এইদৰে পাপ কৰি তেখেতসকলৰ দুৰ্বল বিবেকত আঘাত কৰিলে, আপোনালোকে খ্ৰীষ্টৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰা হয়। ¹³এতেকে খোৱা বস্তুৱে যদি মোৰ ভাই-ভনীৰ বাবে বিঘিনি স্বৰূপ হয়, তেনেহলে ভাই-ভনীৰ পাপৰ কাৰণ নহ’বলৈ মই পুনৰ কেতিয়াও মঙহ নাখাওঁ।

৮ অধ্যায় ৯

¹মই স্বাধীন নহয় নে? মই পাঁচনি নহয় নে? আমাৰ প্ৰভু যীচুক মই জানো দেখা নাই? প্ৰভুত কৰা মোৰ কৰ্মৰ ফল আপোনালোকেই জানো নহয়?

²মই আনলোকলৈ পাঁচনি নহ’লেও, একমাত্ৰ আপোনালোকেই মোক পাঁচনি পদ পোৱা লোক বুলি মানে; কিয়নো প্ৰভুত মই যে এজন পাঁচনি তাৰ মোহৰ আপোনালোকেই।

³আমাৰ সোধ-বিচাৰ কৰা সকলৰ বাবে, তেখেতসকলৰ ওচৰত আমাৰ উত্তৰ এয়ে। ⁴আমাৰ জানো ভোজন আৰু পান কৰাৰ ক্ষমতা নাই?

⁵অন্যান্য পাঁচনি আৰু প্ৰভুৰ নিজৰ ভায়েকসকলৰ লগতে কৈফায়ো যেনেকৈ কৰে, তেনেকৈ আমাৰ জানো কোনো বিশ্বাসীক ভাৰ্যা হিচাপে লগত লৈ যাবলৈ ক্ষমতা নাই? ⁶বাৰ্ণকা আৰু ময়েই কেৱল জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰিবৰ কাৰণে কাৰ্য কৰিব লাগে নেকি?

⁷কোন সৈনিকে নিজৰ খৰছত সৈন্য দলত থাকে? যি জনে দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতে তেখেতে কি তাৰ ফল নাখায়? এনে কোন আছে যি জনে পশুৰ জাকক প্ৰতিপালন কৰে, কিন্তু সেই পশুৰ গাখীৰ পান নকৰে? ⁸মই মানুহৰ বিচাৰ বুদ্ধিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি জানো এই কথা কৈছোঁ? কিন্তু ঈশ্বৰৰ বিধানে জানো এই সকলো কথা নকয়?

⁹[1] কাৰণ মোচিৰ বিধান-শাস্ত্ৰত লিখা আছে, “আপোনালোকে মৰণা মাৰোঁতে গৰুৰ মুখত মোখোৰা নাবান্ধিব”, ঈশ্বৰে মাত্ৰ গৰুৰ কথা ভাবি এই কথা কৈছে নে? ¹⁰কিন্তু এনে নহয়, আমাৰ কথা ভাৱিয়েই এই সকলো কথা কৈছে, নহয় নে? শাস্ত্ৰত আমাৰ কাৰণেই এই সকলো লিখা হৈছে, কাৰণ যি জনে হাল বায়, সেই জনে শস্য পোৱাৰ আশা কৰিয়েই হাল বায়; আৰু যি জনে মৰণা মাৰে, সেই জনে শস্যৰ পৰা খাদ্য পাবলৈ মৰণা মাৰে। ¹¹আমি আপোনালোকৰ কাৰণে আত্মিক কঠিয়া সিঁচি যদি আপোনালোকৰ পৰা মাংসিক শস্য দাওঁ, তেনেহলে সেয়া জানো অধিক বেচি পোৱা হয়?

¹²যদি আপোনালোকৰ ওপৰত এই ক্ষমতা আনে দাবী কৰে, তেনেহলে আমাৰ তাতকৈয়ো অধিক দাবী নাথাকিব নে? আমি আপোনালোকৰ ওপৰত এই অধিকাৰ কৰিব বিচৰা নাই, কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ শুভবাৰ্তাত কোনো বাধা নজন্মিবৰ বাবে আমি সকলো সহন কৰিছোঁ। ¹³আপোনালোকে জানে নে, যি সকলে^[2] পবিত্ৰ মন্দিৰত সেৱা কৰে, তেওঁলোকে খোৱা বস্তু মন্দিৰৰ পৰা পায় আৰু যি সকলে নিতৌ বেদীৰ ওপৰত নৈবেদ্য উৎসৰ্গ কৰে, তেওঁলোকে তাৰ ভাগ পায়। ¹⁴এইদৰে শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰক সকলৰ কাৰণেও ঈশ্বৰে নিয়ম কৰিলে যে, তেওঁলোকৰ জীৱিকা সেই শুভবাৰ্তাৰ পৰাই হ’ব।

¹⁵কিন্তু মই আপোনালোকলৈ এই অধিকাৰ প্ৰয়োগ কৰা নাই, আপোনালোকৰ পৰা তেনেধৰণৰ সহায় পাবলৈও লিখা নাই। এই বিষয়ত মই গৰ্ব কৰোঁ। কিয়নো কোনো লোকৰ দ্বাৰাই অৱহেলিত হোৱাতকৈ মই মৰাই ভাল। ¹⁶কাৰণ মই শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলেও তাৰ বাবে গৰ্ব কৰা নাই, কাৰণ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰা মোৰ কৰ্তব্য, আৰু যদি মই শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ নকৰোঁ; তেতিয়াহলে এইটো মোৰ কাৰণে অতি সন্তাপৰ বিষয় হ'ব।

¹⁷কিয়নো মই যদি নিজৰ ইচ্ছাৰে প্ৰচাৰ কৰোঁ, তেনেহলে মোৰ পুৰস্কাৰ আছে। তথাপি মোৰ ওপৰত দিয়া সেই তহাৰায়কৰ দায়িত্ব ভাৰ আছে বাবেই মই কৰোঁ। ¹⁸তাতে মই কি পুৰস্কাৰ পাম? যেতিয়া আমি শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰোঁ, তেতিয়া এই শুভবাৰ্তা মই বিনামূলীয়াকৈ প্ৰচাৰ কৰোঁ। এনেদৰে প্ৰচাৰ কৰাৰ কাৰণে আমাৰ যি বেতন পোৱাৰ ক্ষমতা আছে, তাক আমি ব্যৱহাৰ কৰা নাই।

¹⁹যদিও মই সকলোৰে পৰা স্বাধীন হওঁ, তথাপি মই নিজকে সকলোৰে দাস কৰিলোঁ, যেন তাতে মই অনেকক খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে জয় কৰিব পাৰোঁ।

²⁰ইহুদী সকলক জয় কৰিবৰ কাৰণে, ইহুদী সকলৰ ওচৰত ইহুদীৰ নিচিনা হ'লো। যদিও মই বিধান নামানো; কিন্তু নিজে বিধানৰ অধীন হোৱা সকলক জয় কৰিবলৈ বিধানৰ অধীন হোৱা জনৰ নিচিনা হ'লো।

²¹বিধানৰ বাহিৰত যি সকল আছে, তেখেতসকলক জয় কৰিবলৈ মই বিধানহীন হৈ থকা লোকৰ দৰে হ'লোঁ। যদিও মই নিজে ঈশ্বৰৰ বিধানৰ বাহিৰত নহওঁ, কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ বিধানৰ অধীনত থাকোঁ। ²²দুৰ্বল সকলক পাবলৈ, তেখেতসকলৰ ওচৰত দুৰ্বল সকলৰ দৰে দুৰ্বল হ'লোঁ; যাতে তেখেতসকলক ৰক্ষা কৰিব পাৰোঁ। ²³মই যি কৰোঁ, সেই সকলোকেই শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে, অৰ্থাৎ আশীৰ্বাদৰ সহভাগী হ'বলৈহে কৰোঁ।

²⁴আপোনালোকে নাজানা নে, দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত অনেকে দৌৰ মাৰে: কিন্তু এজনেহে বঁটা পায়? সেয়ে এনেকৈ দৌৰক, যাতে পুৰস্কাৰ পাব পাৰে। ²⁵ক্ৰীড়াবিদসকলে যি অভ্যাস কৰে, সেয়া খেলত জিকিবলৈ কৰে, আৰু তেখেতসকলে সকলোভাৱে ইন্দ্ৰিয়-দমন কৰে। এইবোৰ তেখেতসকলে বিনাশী কিৰীটি পাবলৈ কৰে, কিন্তু আমি হ'লে, অবিদ্যাকীৰীটি পাবলৈ ইয়াকে কৰোঁ। ²⁶এতেকে মই এক লক্ষ্য কৰি দৌৰ মাৰোঁ, কিন্তু লক্ষ্য নকৰাকৈ নহয়; মুষ্টিযুদ্ধ কৰোঁ, কিন্তু বায়ুত ঘোচা মৰাৰ দৰে নামাৰোঁ; ²⁷কিন্তু লোকৰ আগত ঘোষণা কৰি, শেষত নিজে যেন ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত অগ্ৰাহ্য নহওঁ, এই কাৰণে মই নিজ শৰীৰকো আঘাত কৰি নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখিছোঁ।

9:9 [1]

9:13 [2]

৯ অধ্যায় 10

সৱধানতা আৰু ভাতৃ-প্ৰেম আদি

¹হে প্ৰিয় ভাইসকল, আপোনালোকে নজনাকৈ থকা মোৰ ইচ্ছা নাই যে, আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকল মেঘৰ^[1] তলত আছিল, আৰু সকলোৱেই সাগৰৰ^[2] মাজেদি পাৰ হৈছিল। ²মোচিত সকলোৱে মেঘ আৰু সাগৰত বাপ্তাইজিত হ'ল। ³তেওঁলোক সকলোৱেই একে আত্মিক আহাৰ^[3] ভোজন কৰিছিল, ⁴আৰু সকলোৱেই একে আত্মিক জল^[4] পান কৰিছিল। কিয়নো যি আত্মিক শিল তেওঁলোকৰ লগত গৈছিল, সেই শিলেই খ্ৰীষ্ট।

⁵তথাপি তেওঁলোকৰ অধিক ভাগ লোকৰ ওপৰত ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট নহ'ল; কিয়নো তাৰ প্ৰমাণ এই যে, তেওঁলোকক মৰুপ্ৰান্তত নিপাত কৰা হ'ল।

⁶এই সকলো ঘটনা আমাৰ বাবে এক আৰ্হি স্বৰূপ হ'ল; সেয়েহে তেওঁলোকে যেনেকৈ কামনা কৰিছিল, তেনেকৈ আমিও যেন মন্দ বিষয়ৰ কামনা নকৰোঁ।

⁷তেওঁলোকৰ মাজৰ কিছুমানে যেনেকৈ মূৰ্তিপূজক হৈছিল, আপোনালোক তেনে নহ'ব; সেই বিষয়ে এনেদৰে লিখা আছে; "মানুহবোৰে ভোজন-পান কৰিবলৈ বহিল আৰু পাছত যোন কামনাৰে নাচিবলৈ উঠিল"। ⁸তেওঁলোকৰ কিছুমানে যেনেকৈ যোনপাপ কৰাত; একেদিনাই তেইশ হাজাৰ মানুহ মৰা পৰিল, তেনেকৈ আমি ব্যভিচাৰ নকৰোঁহক। ⁹তেওঁলোকৰ কিছুমানে যেনেকৈ ঈশ্বৰক পৰীক্ষা কৰাত, সাপৰ দ্বাৰাই বিনষ্ট হ'ল, তেনেকৈ আমি যেন প্ৰভুক পৰীক্ষা নকৰোঁ। ¹⁰তেওঁলোকৰ কিছুমান লোকে অভিযোগ কৰি ধ্বংসকাৰী স্বৰ্গৰ দূতৰ কবলত মৃত্যু হ'ল, আপোনালোক তেনেকৈ অভিযোগ নকৰিব।

¹¹তেওঁলোকলৈ আৰ্হি স্বৰূপে এইবোৰ ঘটিছিল; আৰু শেষৰ যুগৰ মানুহ যি আমি, আমাক চেতনা দিবলৈ এইবোৰ লিখা আছে। ¹²এই কাৰণে যি কোনোৱে স্থিৰ আছোঁ বুলি ভাবে, তেওঁ নপৰিবৰ বাবে সৱধান হওক। ¹³যি যি প্ৰলোভন মানুহবোৰৰ মাজলৈ আহে, সেইবোৰৰ বাহিৰে আন পৰীক্ষা আপোনালোকলৈ ঘটা নাই; কিন্তু ঈশ্বৰ বিশ্বাসযোগ্য; তেওঁ আপোনালোকলৈ শক্তিৰ অতিৰিক্ত পৰীক্ষা ঘটিবলৈ নিদিব; কিন্তু আপোনালোকে যেন সহিব পাৰিব, তাৰ কাৰণে পৰীক্ষাৰ সৈতে সাৰিবলৈ তেওঁ উপায় কৰি দিব।

¹⁴এই কাৰণে, হে মোৰ প্ৰিয় ভাইসকল সকলো প্ৰকাৰৰ মূৰ্তিক উপাসনা কৰাৰ পৰা দূৰৈত থাকক। ¹⁵মই আপোনালোকক বুদ্ধিমান যেন ভাবি কওঁ, আপোনালোকে নিজে মোৰ কথা বিবেচনা কৰি চাব। ¹⁶আমি যি আশীৰ্বাদৰ পানপাত্ৰক আশীৰ্বাদ কৰোঁ, সেয়ে খ্ৰীষ্টৰ তেজৰ সহভাগিতা

নহয় নে? আৰু যি পিঠা ডাঙো, সেয়ে খ্ৰীষ্টই দান কৰা শৰীৰৰ সহভাগিতা নহয় নে? ¹⁷কিয়নো অনেক যি আমি, সকলোৱেই এক পিঠাত অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ যোগেদি আমি অনেক লোক হলেও এক শৰীৰৰ ভাগী হলোঁ।

¹⁸ইস্ৰায়েল জাতিৰ কথা চিন্তা কৰক। যি লোকে উৎসৰ্গ কৰা বলিৰ মাংস খায়, তেওঁলোক বেদীৰ সহভাগী নহয় নে? ¹⁹তেনেহলে মই কি কথা কৈছোঁ? দেৱতালৈ উৎসৰ্গ কৰা প্ৰসাদৰ কোনো তাৎপৰ্য আছে নে? বা মূৰ্তিবোৰৰ কোনো বাস্তবতা আছে?

²⁰তেনে নহয়; কিন্তু অনা-ইহুদী লোকে যি যি বলিদান কৰে, তাক ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে নহয়, ভূত, পিশাচৰ উদ্দেশ্যেহে কৰে, ইয়াকেহে কৈছোঁ; আৰু আপোনালোক ভূত, পিশাচৰ সহভাগী হোৱা মোৰ ইচ্ছা নাই। ²¹আপোনালোকে প্ৰভুৰ পান-পাত্ৰ আৰু ভূত, পিশাচৰ পান-পাত্ৰ, এই উভয়ত পান কৰিব নোৱাৰে; প্ৰভুৰ মেজ আৰু ভূত, পিশাচৰ মেজ এই উভয়ৰে ভাগীও হ'ব নোৱাৰে। ²²নতুবা, আমি প্ৰভুৰ ঈৰ্ষা^[5] জন্মাব খুজিছোঁ নে কি? আমি জানো তেওঁতকৈ বলৱন্ত?

²³সকলো বিধান সন্মত, কিন্তু সকলোৱেই হিতজনক নহয়; সকলো অবাধ কিন্তু সকলোৱেই বৃদ্ধি নকৰে। ²⁴প্ৰতিজনে নিজৰ হিত নিবিচাৰি, পৰৰ হিত বিচাৰক। ²⁵যি কোনো মাংস বজাৰত বেচে, দোষাদোষ জ্ঞানৰ কাৰণে একো নুসুধি-নুপুচি (বিচাৰ নকৰাকৈ) সেইবোৰ ভোজন কৰিব; ²⁶কিয়নো জগত আৰু তাৰ পৰিপূৰ্ণতা প্ৰভুৰেই। ²⁷খ্ৰীষ্টক অবিশ্বাস কৰা সকলৰ কোনোৱে আপোনালোকক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে, আপোনালোক যদি যাবলৈ সন্মত হয়, তেনেহলে দোষাদোষ জ্ঞানৰ কাৰণে একো নুসুধি-নুপুচি (বিচাৰ নকৰাকৈ), যি কোনো বস্তু আপোনালোকৰ আগত থোৱা হয়, সেই বস্তুকে ভোজন কৰিব।

²⁸কিন্তু কোনোৱে যদি আপোনালোকক, “এয়ে বলি দিয়া আহাৰ হয় বুলি কয়,” তেনেহলে সেই কথা জনোৱা জনৰ কাৰণে আৰু দোষাদোষ জ্ঞানৰ কাৰণে, সেই দ্ৰব্য ভোজন নকৰিব। ²⁹দোষাদোষ জ্ঞান বুলি যে কৈছোঁ, সেয়ে আপোনাৰ নহয়, আনৰহে; কিয়নো মোৰ স্বাধীনতা অন্যৰ দোষাদোষ জ্ঞানৰ দ্বাৰাই কিয় সোধ-বিচাৰ কৰা হয়? ³⁰মই যদি কৃতজ্ঞতাৰে ভোজন কৰোঁ, তেনেহলে যি বস্তুৰ কাৰণে ধন্যবাদ কৰোঁ, তাৰ কাৰণে মই নিন্দিত হওঁ কিয়?

³¹এতেকে আপোনালোকে ভোজন-পান আদি যি যি কৰ্ম কৰে, সকলোকে ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ অৰ্থে কৰিব। ³²তেনেকৈ আপোনালোকো ইহুদী, কি গ্ৰীক বা ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীৰ কাৰোৱে বিধিনি জনক নহয়; ³³কিন্তু অনেকে পৰিত্ৰাণ পাবলৈ, মই নিজৰ হিত নিবিচাৰি আনৰ হিত বিচাৰি, সকলো বিষয়তে সকলোকে সন্তুষ্ট কৰোঁ। তাতে সকলোৱে পৰিত্ৰাণ পায়।

10:1 ^[1]

10:1 ^[2]

10:3 ^[3]

10:4 ^[4]

10:22 ^[5]

১০ অধ্যায় 11

ঈশ্বৰৰ আৰাধনা বিষয়ক কথা

¹মই যেনেকৈ খ্ৰীষ্টৰ অনুকাৰী, আপোনালোকো তেনেকৈ মোৰ অনুকাৰী হওক।

²আপোনালোকে সকলো বিষয়তে যে, মোক সোঁৱৰণ কৰিছে আৰু মই দিয়া বিধিবোৰ পালন কৰি আছে, তাৰ কাৰণে মই আপোনালোকৰ প্ৰশংসা কৰিছোঁ। ³কিন্তু খ্ৰীষ্ট যে প্ৰত্যেক পুৰুষৰ মূৰ স্বৰূপ, আৰু পুৰুষ মহিলাৰ মূৰ স্বৰূপ আৰু ঈশ্বৰ খ্ৰীষ্টৰ মূৰ স্বৰূপ, ইয়াক যেন আপোনালোকে জানে, এই মোৰ ইচ্ছা। ⁴যি কোনো পুৰুষে মূৰ ঢাকি প্ৰাৰ্থনা কৰে, বা ঐশ্বৰিক ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰে, তেওঁ নিজৰ মূৰক অমৰ্য্যাদা কৰে। ⁵কিন্তু যি কোনো মহিলাই উদং মূৰে প্ৰাৰ্থনা কৰে, বা ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰে, তেওঁ নিজৰ মূৰ অমৰ্য্যাদা কৰে; কিয়নো তেওঁ মূৰ খুৰাই দিয়াৰ নিচিনা হয়। ⁶কাৰণ মহিলাই যদি ওৰণি নলয়, তেনেহলে চুলিও কটা যাওঁক; কিন্তু চুলি কটা বা মূৰ খুৰুৱা যদি লাজৰ কথা হয়, তেনেহলে তেওঁ ওৰণি লওঁক। ⁷কিয়নো পুৰুষ ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তি আৰু গৌৰৱ স্বৰূপ হোৱা বাবে, ওৰণি লোৱা তেওঁৰ উচিত নহয়; কিন্তু মহিলা হ'লে পুৰুষৰহে গৌৰৱ। ⁸কিয়নো পুৰুষ মহিলাৰ পৰা নহয়, কিন্তু মহিলাহে পুৰুষৰ পৰা হ'ল।

⁹মহিলাৰ কাৰণে পুৰুষ নহয়, পুৰুষৰ কাৰণেহে মহিলাক স্ৰজা হৈছিল। ¹⁰সেয়েহে স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ^[1] কাৰণে মহিলা সকলে নিজৰ মূৰত ক্ষমতাৰ চিন ৰখা কৰ্তব্য।

¹¹তথাপি যি কি নহওক, প্ৰভুত মহিলা অবিহনে পুৰুষ স্বাধীন নহয়, পুৰুষৰ অবিহনে মহিলাও স্বাধীন নহয়। ¹²কিয়নো যেনেকৈ পুৰুষৰ পৰা মহিলা আহিল। তেনেকৈ পুৰুষো মহিলাৰ দ্বাৰাই আহিল; কিন্তু সকলোৱে ঈশ্বৰৰ পৰাহে আহিল। ¹³আপোনালোকে মনতে বিচাৰ কৰি চাওক, মহিলাই উদং মূৰেহে ঈশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত নে? ¹⁴প্ৰকৃতিয়ে নিজেও আপোনালোকক নিশিকায় নে যে, পুৰুষৰ দীঘল চুলি হোৱা

তেওঁলৈ অনাদৰজনক? ¹⁵কিন্তু মহিলাৰ দীঘল চুলি হোৱাই তেওঁলৈ গৌৰৱজনক; কিয়নো সেই দীঘল চুলি ওৰণিৰ অৰ্থে দিয়া হ'ল। ¹⁶কিন্তু কোনোৱে যদি বাদ-বিবাদলৈ মন কৰে, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীবোৰৰ আৰু আমাৰো এনে কোনো দম্ভৰ নাই।

প্ৰভু-ভোজৰ বিষয়ে উপদেশ

¹⁷এই আদেশৰ লগতে পুনৰ এটা কথা কওঁ, এই কথাত মই প্ৰশংসা নকৰোঁ; সেই কথা হ'ল এই যে, আপোনালোকে ভাললৈ নহয়, বেয়ালৈহে গোট খায়। ¹⁸কাৰণ প্ৰথমে যেতিয়া আপোনালোক মণ্ডলীত গোট খায়, তেতিয়া আপোনালোকৰ মাজত ভিন ভিন দল হয়, ইয়াকে মই শুনিলোঁ আৰু কিছু কিছু বিশ্বাসো কৰিলোঁ। ¹⁹কিয়নো আপোনালোকৰ মাজৰ পৰীক্ষাসিদ্ধ (প্ৰকৃত) মানুহবোৰ প্ৰকাশিত হ'বলৈ, আপোনালোকৰ মাজত নানা মতো হ'ব লাগে। ²⁰তাতে আপোনালোক যেতিয়া একে ঠাইতে গোট খায়, তেতিয়া প্ৰভুৰ ভোজ ভোজন কৰা নহয়; ²¹কিয়নো ভোজন কৰোঁতে, প্ৰতিজনে আনৰ আগেয়ে নিজৰ নিজৰ ভোজহে গ্ৰহণ কৰে; তাতে কোনো জনৰ ভোক থাকে, কোনো জন মতলীয়া হয়। ²²তেনেহলে ভোজন-পান কৰিবলৈ, আপোনালোকৰ নিজ নিজ ঘৰ সঁচাকৈ নাই নে? নাইবা ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীক হেয়জ্ঞান কৰি, দীনহীন সকলক লাজ দিয়ে নে? মই আপোনালোকক কি ক'ম? এই কথাত আপোনালোকক প্ৰশংসা কৰিম নে? আপোনালোকক প্ৰশংসা নকৰোঁ।

²³কিয়নো যি শিক্ষা মই প্ৰভুৰ পৰা পাই আপোনালোকক দিলোঁ, সেয়ে এই, “প্ৰভু যীচুক যি ৰাতি শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছিল, ²⁴সেই ৰাতিয়েই তেওঁ পিঠা লৈ, ধন্যবাদ কৰি ভাঙি ক'লে, ‘তোমালোকৰ কাৰণে এই মোৰ শৰীৰ। এই শৰীৰ তোমালোকৰ বাবে ভঙা হ'ব; মোক সুঁৱৰিবৰ অৰ্থে, তোমালোকে ইয়াকে কৰিবা’।

²⁵এইদৰে ভোজনৰ পাছত, তেওঁ পান-পাত্ৰকো লৈ ক'লে, ‘এই পান-পাত্ৰ মই দান কৰা, মোৰ তেজৰ দ্বাৰাই হোৱা নতুন নিয়ম; তোমালোকে যিমান বাৰ ইয়াক পান কৰা, সিমান বাৰ মোক সুঁৱৰিবৰ অৰ্থে, ইয়াকে কৰিবা’। ²⁶কিয়নো আপোনালোকে যিমান বাৰ এই পিঠা খায় আৰু এই পাত্ৰত পান কৰে, প্ৰভু নহালৈকে সিমান বাৰ আপোনালোকে তেওঁৰ মৃত্যু প্ৰচাৰ কৰি আছে।”

²⁷এতেকে যি কোনোৱে অযোগ্যৰূপে প্ৰভুৰ সেই পিঠা খায় বা সেই পাত্ৰত পান কৰে, তেওঁ প্ৰভুৰ শৰীৰ আৰু তেজৰ দোষী হ'ব। ²⁸কিন্তু মানুহে নিজে নিজৰ পৰীক্ষা কৰাৰ পাছত সেই পিঠা ভোজন কৰক আৰু সেই পাত্ৰত পান কৰক। ²⁹কিয়নো যি কোনোৱে সেই শৰীৰ বিবেচনা নকৰি সন্দেহ কৰে আৰু ভোজন-পান কৰে, তেওঁ নিজ দণ্ড ভোজন-পান কৰে। ³⁰এই কাৰণে আপোনালোকৰ মাজত বহুত মানুহ দুৰ্বলী আৰু ৰুগীয়া; আৰু বহুত মানুহ নিদ্ৰিত হ'ল।

³¹কিন্তু আমি নিজৰ বিচাৰ নিজে সত্যৰূপত কৰা হ'লে, আমাৰ বাবে দণ্ডাজ্ঞা নহলহেঁতেন। ³²কিন্তু আমি যাতে জগতৰে সৈতে দণ্ড নাপাম, এই কাৰণে আমাৰ সোধ-বিচাৰ হোৱাত প্ৰভুৰ পৰা শাস্তি পাইছোঁ।

³³এতেকে, হে মোৰ ভাইসকল, আপোনালোকে যেতিয়া ভোজন-পান কৰিবলৈ গোট খায়, তেতিয়া ইজনে সিজনলৈ বাট চাই থাকিব ³⁴আৰু আপোনালোকৰ গোট খোৱাটো যেন দণ্ডৰ কাৰণ নহয়, এই কাৰণে কোনো জনৰ যদি ভোক লাগে, তেনেহলে তেওঁ ঘৰতে খাই আহক। অৱশিষ্ট কথাবোৰৰ বিষয়ে, মই যেতিয়া যাম, তেতিয়া নিৰ্দেশনা দিম।

11:10 ^[1]

১১ অধ্যায় 12

পবিত্ৰ আত্মাৰ নানা বিধ বৰ প্ৰদান

¹হে ভাইসকল, আত্মিক বৰৰ বিষয়ে আপোনালোকে নজনাকৈ থকা মোৰ ইচ্ছা নাই। ²আপোনালোকে জানে, যেতিয়া আপোনালোক মূৰ্তিপূজক আছিল, তেতিয়া নিৰ্ৰাক মূৰ্তিবোৰৰ ওচৰলৈ গৈছিল, আৰু সেইবোৰে আপোনালোকক চালিত কৰিছিল। ³এই কাৰণে মই আপোনালোকক জনাইছোঁ যে, ঈশ্বৰৰ আত্মাৰে কথা কওঁতা কোনেও ‘যীচু শাপগ্ৰস্থ’ বুলি নকয়; আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই নহ'লে, কোনেও ‘যীচু প্ৰভু’ বুলিব নোৱাৰে।

⁴নানা প্ৰকাৰ আত্মিক বৰ আছে, কিন্তু আত্মা এক; ⁵আৰু পৰিচৰ্যা অনেক বিধ কিন্তু প্ৰভু এক; ⁶কৰ্মসাধক গুণো অনেক বিধ, কিন্তু ঈশ্বৰ এক, তেওঁ সকলোতে সকলো কৰ্মৰ সাধনকৰ্তা।

⁷কিন্তু হিতৰ কাৰণে প্ৰতিজনকে আত্মা-প্ৰকাশক গুণ দিয়া হৈছে। ⁸তাতে আত্মাৰ দ্বাৰাই এজনক বুদ্ধিৰ কথা, একে আত্মাৰ ইচ্ছা অনুসাৰে আন জনক জ্ঞানৰ কথা, ⁹একে আত্মাৰে আন জনক বিশ্বাস দিয়া হৈছে; সেই একে আত্মাৰ দ্বাৰাই কোনোক সুস্থ কৰিব পৰা বৰ, ¹⁰আন কোনো জনক পৰাক্ৰম কাৰ্য সাধন কৰিবলৈ, আন কোনোক ভাববাণী ক'বৰ, আন কোনোক আত্মাবোৰ বিচাৰ কৰিবৰ, আন কোনোক নানা বিধ ভাষা ক'বৰ, আৰু আন কোনোক নানা ভাষাৰ অৰ্থ প্ৰকাশ কৰিবলৈ বৰ দিয়া হৈছে; ¹¹কিন্তু সেই একমাত্ৰ আত্মাই যাকে যি বৰ দিবলৈ মন কৰে, সেইদৰে তেওঁক ভাগ-বাঁটি দি সকলোকে সাধন কৰিছে।

¹²কিয়নো যেনেকৈ শৰীৰ এক আৰু তাৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ অনেক, কিন্তু সেই শৰীৰৰ সকলো অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ অনেক হ'লেও এক শৰীৰ হয়, তেনেকৈ খ্ৰীষ্টও এক। ¹³কাৰণ আমি ইহুদী হওঁ বা গ্ৰীক হওঁ, দাস হওঁ বা স্বাধীন হওঁ, সকলোৱেই এক শৰীৰ হ'বলৈ এক আত্মাত বাপ্তিস্ম গ্ৰহণ কৰিলোঁ; আৰু সকলোৱে এক আত্মা পান কৰিবলৈ পালোঁ।

¹⁴কিয়নো শৰীৰ এক অঙ্গ নহয়, কিন্তু অনেক। ¹⁵ভৰিয়ে যদি কয়, মই হাত নোহোৱা কাৰণে শৰীৰৰ অংশ নহওঁ, তেনেহলে সি সেই কাৰণে শৰীৰৰ অংশ নহয়, এনে নহয়। ¹⁶আৰু কাণেও যদি কয়, মই চকু নোহোৱা কাৰণে শৰীৰৰ অংশ নহওঁ, তেনেহলে সি সেই কাৰণে যে শৰীৰৰ অংশ নহয়, এনে নহয়। ¹⁷গোটেই শৰীৰেই চকু হোৱা হ'লে, শ্ৰৱণ ক'ত হ'লহেঁতেন? আৰু গোটেইটো কাণ হোৱা হ'লে, ঘ্ৰাণ ক'ত হ'লহেঁতেন?

¹⁸কিন্তু এতিয়া ঈশ্বৰে নিজ ইচ্ছামতে অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰক, এনে কি, সেইবোৰৰ প্ৰত্যেকক শৰীৰত লগাই দিলে। ¹⁹নতুবা আটাইবোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ এক অঙ্গ হোৱা হ'লে, তেনেহলে শৰীৰ ক'ত হ'লহেঁতেন? ²⁰কিন্তু এতিয়া অনেক অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ হলেও, শৰীৰ এক।

²¹আৰু তোমাত মোৰ প্ৰয়োজন নাই বুলি চকুৱে হাতক ক'ব নোৱাৰে; বা তোমালোকত মোৰ প্ৰয়োজন নাই বুলি মূৰে ভৰি দুখনক ক'ব নোৱাৰে। ²²কওক ছাৰি, শৰীৰৰ যি যি অঙ্গ আন অঙ্গতকৈ দুৰ্বল বোধ হয়, সেই সকলো অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গও প্ৰয়োজনীয়হে হয়। ²³শৰীৰৰ যি যি অঙ্গ আনতকৈ অনাদৰণীয় জ্ঞান কৰোঁ, সেইবোৰক অধিক আদৰেৰে ভূষিত কৰোঁ; ²⁴আৰু আমাৰ শৰীৰৰ কুৰূপ অঙ্গবোৰেও অধিক শোভা পায়। কিন্তু আমাৰ সুৰূপ অঙ্গবোৰৰ একো প্ৰয়োজন নাই।

²⁵কিন্তু শৰীৰত যেন বিভেদ নহয়, বৰং অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰে পৰস্পৰে হিত চিন্তা কৰে, এই কাৰণে ঈশ্বৰে অনাদৰণীয়টোক অধিক আদৰণীয় কৰি, শৰীৰ সংগঠিত কৰিলে। ²⁶তাতে এক অঙ্গই দুখ পালে, তাৰে সৈতে সকলো অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গই দুখ পায়; আৰু এক অঙ্গই মৰ্যদা পালে, তাৰে সৈতে সকলো অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গই আনন্দ কৰে। ²⁷আপোনালোক খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰ আৰু একো একোজনই এক এক অঙ্গ স্বৰূপ।

²⁸আৰু ঈশ্বৰে মণ্ডলীত প্ৰথমে পাঁচনি সকলক, দ্বিতীয়তে ভাববাদী সকলক, তৃতীয়তে উপদেশক সকলক স্থাপন কৰিলে; তাৰ পাছত পৰাক্ৰম কাৰ্য কৰোতাসকলক, তাৰ পাছত সুস্থ কৰিব পৰা বৰ থকাসকলক, উপকাৰক সকলক, শাসন-পদ পোৱা সকলক আৰু নানা ভাষা কওতা সকলক নিযুক্ত কৰিলে। ²⁹সকলোৱেই পাঁচনি নে? সকলোৱেই ভাববাদী নে? সকলোৱেই উপদেশক নে? সকলোৱেই পৰাক্ৰম কাৰ্য কৰোতা নে?

³⁰সকলোৱেই সুস্থ কৰিব পৰা বৰ পাইছে নে? সকলোৱেই পৰভাষা কয় নে? সকলোৱেই অৰ্থ বুজাই দিয়ে নে? ³¹কিন্তু উত্তম উত্তম বৰলৈ হাবিয়াহ কৰক; তথাপি তাতকৈয়ো এক উত্তম পথ মই আপোনালোকক দেখুৱাওঁ।

১২ অধ্যায় 13

প্ৰেমৰ উৎকৃষ্টতা

¹যদিও মই মানুহৰ বা স্বৰ্গ দূতৰ ভাষাৰে কথা কওঁ, তথাপি মোৰ প্ৰেম নাথাকিলে, মই কেৱল বাজি থকা কাঁহ, বা বাদ্য কৰি থকা তালস্বৰূপ হৈছোঁ। ²যদি মই ভাববাণী কোৱা বৰ পাওঁ, সকলো নিগূঢ়-তত্ত্ব আৰু সকলো বিদ্যা জানো আৰু পৰ্বত আতৰাৰ পৰা মোৰ যদি এনে বিশ্বাসো থাকে, তথাপি মোৰ প্ৰেম নাথাকিলে, মই একো নহওঁ। ³আৰু দৰিদ্ৰক খুৱাবলৈ যদি মোৰ সৰ্বস্ব ব্যয় কৰোঁ আৰু পুৰি ভস্ম হ'বলৈ মোৰ শৰীৰকো শোধাই দিওঁ, তথাপি মোৰ প্ৰেম নাথাকিলে, তাত মোৰ একো লাভ নাই।

⁴প্ৰেম সহনশীল আৰু স্নেহশীল; প্ৰেমে হিংসা নকৰে বা গৰ্ব নকৰে; ই অহংকাৰী, ⁵বা অশিষ্টাচাৰী নহয়। ই নিজৰ লাভ নিবিচাৰে, সহজে কুপিত নহয়, আৰু ই আন লোকে কৰা অন্যায়েৰ হিচাব নলয়। ⁶ই অধাৰ্মিকতাত আনন্দ নকৰে, কিন্তু সত্যতাত আনন্দ কৰে, ⁷প্ৰেমে সকলোকে আকোৱালি লয়, সকলোকে বিশ্বাস কৰে, সকলোতে আশা কৰে, আৰু সকলোকে সহ্য কৰে।

⁸প্ৰেম কেতিয়াও লুপ্ত নহ'ব; কিন্তু ভাববাণী হ'লে, লোপ হ'ব; পৰভাষা হ'লে, আতৰি যাব; জ্ঞান হ'লে, লুপ্ত হ'ব। ⁹কিয়নো আমাৰ জ্ঞান খণ্ডমাত্ৰ আৰু আমাৰ ভাবোক্তিও খণ্ডমাত্ৰ; ¹⁰কিন্তু সম্পূৰ্ণতা উপস্থিত হ'লে, সেই খণ্ডবোৰ লুপ্ত হ'ব। ¹¹যেতিয়া মই শিশু আছিলোঁ, তেতিয়া শিশুৰ নিচিনাকৈ কথা কৈছিলোঁ, শিশুৰ দৰে ভাবিছিলোঁ, শিশুৰ দৰে বিবেচনাও কৰিছিলোঁ। যেতিয়া বয়স পালোঁ, তেতিয়াৰ পৰা শিশুৰ সকলো কথা এৰি পেলালোঁ। ¹²কিয়নো এতিয়া আমি দৰ্পণত দেখাৰ দৰে, অস্পষ্টকৈ দেখিছোঁ; কিন্তু তেতিয়া মুখা-মুখিকৈ দেখিম। এতিয়া মোৰ জ্ঞান খণ্ডমাত্ৰ; কিন্তু তেতিয়া, মই যেনেকৈ সম্পূৰ্ণকৈ জনা হ'লোঁ, তেনেকৈ সম্পূৰ্ণ ৰূপত জানিব পাৰিম। ¹³কিন্তু এতিয়া তিনিটা বিষয় আছে: বিশ্বাস, আশা, প্ৰেম; এই কেইটাৰ মাজত প্ৰেমেই শ্ৰেষ্ঠ।

১০ অধ্যায় 14

আত্মিক দানৰ বিষয়

¹আপোনালোকে প্ৰেমৰ পাছে পাছে যাওঁক; আৰু আত্মিক বৰবোৰলৈ একান্ত মনেৰে হাবিয়াহ কৰক, বিশেষকৈ ঐশ্বৰিক ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিবৰ হাবিয়াহ কৰক। ²কিয়নো যি জনে বিশেষ ভাষা (পৰভাষা) কোৱাৰ ক্ষমতা পাইছে, তেওঁ কোনো মানুহৰ সতে নহয় ঈশ্বৰৰ সতেহে কথা কয়; কাৰণ তেওঁ কি কথা কয় কোনেও নুবুজে, কিন্তু তেওঁ আত্মাৰ দ্বাৰাই নিগূঢ়-তত্ত্ববোৰৰ বিষয়ে কয়। ³কিন্তু যি জনে ঐশ্বৰিক ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰে, তেওঁ মানুহবোৰক আত্মিকতাত বৃদ্ধি কৰিবলৈ আৰু আশ্বাস আৰু সান্ত্বনা দিবলৈ কথা কয়। ⁴যি জনৰ পৰভাষা ক'বলৈ ক্ষমতা আছে, তেওঁ নিজকে আত্মিকতাত বৃদ্ধি কৰে; কিন্তু যি জনে ঐশ্বৰিক ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰে, তেওঁ মণ্ডলীক বৃদ্ধি তোলে।

⁵আপোনালোক সকলোৱে যেন পৰভাষা কয়, এই মোৰ ইচ্ছা; কিন্তু তাতকৈ ভাবোক্তি যেন প্ৰচাৰ কৰে, ইয়ালৈ মোৰ বৰ ইচ্ছা। পৰভাষা কোৱা জনে যদি মণ্ডলীয়ে আত্মিকতাত বৃদ্ধি পাবলৈ অৰ্থ নুবুজায়, তেনেহলে এনে জনতকৈ ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰা জন শ্ৰেষ্ঠ।

⁶এতিয়া, হে প্ৰিয় ভাইসকল, মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ গৈ যদি পৰভাষা কওঁ, কিন্তু আপোনালোকৰ ওচৰত প্ৰকাশিত বাক্য, বা ভাববাণী, বা কোনো শিক্ষা বিষয়ে যদি নকওঁ, তেনেহলে আপোনালোকৰ কিবা লাভ হ'বনে?

⁷শব্দ কৰা নিষ্প্ৰাণ বস্তুৰ মাজতো বাঁহী হওক, বা বীণা হওক, শূৱলা স্বৰ সৃষ্টি কৰি স্পষ্টকৈ শূৱলা ধ্বনিত যদি নাবাজে, তেনেহলে বাঁহীৰে বা বীণাৰে কি সুৰ বজোৱা হয়, সেই বিষয়ে কেনেকৈ জনা যাব? ⁸কাৰণ ৰণ-শিঙাৰ মাত যদি অস্পষ্ট হয়, তেনেহলে যুদ্ধলৈ কোনে নিজকে সজাব? ⁹ঠিক সেইদৰে আপোনালোকেও যদি সহজে বুজিব পৰা কথা জিভাৰে নকয়, তেনেহলে যি কোৱা হয়, সেই বিষয়ে কেনেকৈ জানিব? কিয়নো এইবোৰ কথা আপোনালোকে বতাহত কোৱাৰ নিচিনা হ'ব।

¹⁰জগতত বহু প্ৰকাৰৰ ভাষা আছে, তথাপি তাৰ অৰ্থ নোহোৱা ভাষা এটাও নাই। ¹¹কিন্তু মই যদি সেই ভাষাৰ অৰ্থ নুবুজোঁ, তেনেহলে যি জনে কয়, তেওঁৰ বাবে মই বিদেশীৰ নিচিনা হ'ম; আৰু সেই কোৱা জনো মোৰ বাবে বিদেশীৰ নিচিনা হ'ব।

¹²এতেকে লোকৰ ক্ষেত্ৰতো ঠিক তেনে ধৰণৰেই, আপোনালোকে আত্মাৰ বিবিধ বৰলৈ হাবিয়াহ কৰিছে যেতিয়া, মণ্ডলীৰ আত্মিক বৃদ্ধিৰ বাবে উপচি পৰিবলৈ উৎসাহী হওক।

¹³এই কাৰণে যি জনে পৰভাষা কয়, তেওঁ যেন অৰ্থও বুজাই দিব পাৰে, তাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰক। ¹⁴কিয়নো পৰভাষাৰে যদি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, তেনেহলে মোৰ আত্মাই প্ৰাৰ্থনা কৰে, কিন্তু মোৰ হৃদয় ফলহীন হয়। ¹⁵তেনেহলে মই কি কৰা উচিত? মই আত্মাৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিম আৰু মনৰেও প্ৰাৰ্থনা কৰিম। মই আত্মাৰে গীত গাম আৰু মনৰেও গীত গাম? ¹⁶নতুবা আপুনি যদি আত্মাৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিছে, কিন্তু যি সকলে শুনিবলৈ দৰ্শক হিচাপে তালৈ আহে, তেওঁ যদি বুজি নাপাই, তেনেহলে কেনেকৈ আপোনাৰ সেই ধন্যবাদত 'আমেন' ক'ব? কাৰণ আপুনি কি কৈছে, তেওঁলোকে বুজি নাপালে।

¹⁷কিয়নো আপুনি হ'লে, বহুত ভালকৈ ধন্যবাদ কৰিছে, কিন্তু অন্য লোক সকলক আত্মিক ভাবে গঢ়ি তোলা নহ'ল। ¹⁸মই যে আপোনালোকতকৈ বেছি পৰভাষা কওঁ, তাৰ কাৰণে মই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰিছোঁ; ¹⁹তথাপি মণ্ডলীত পৰভাষাৰে দহ হাজাৰ কথা কোৱাতকৈ, মানুহক শিক্ষা দিবলৈ, বুজি পোৱাকৈ বৃদ্ধিৰে পাঁচটা কথা কোৱা ভাল বুলি ভাবোঁ।

²⁰হে প্ৰিয় ভাইসকল, আপোনালোক বিবেচনাত শিশুৰ দৰে নহ'ব; কিন্তু মন্দ বিষয়ত শিশু সকলৰ দৰে হৈ, চিন্তা আৰু বিবেচনাত বয়সস্থ লোকৰ দৰে হওক। ²¹বিধান-শাস্ত্ৰত লিখা আছে,

“প্ৰভুৱে কৈছে, পৰভাষা কোৱা লোকৰ দ্বাৰাই, আৰু বিদেশী সকলৰ ওঁঠৰ দ্বাৰাই, মই এই লোকক কথা ক'ম;

কিন্তু তাক কৰিলেও, তেওঁলোকে মোৰ কথা নুশুনিব।”

²²এই কাৰণে বেলেগ বেলেগ ভাষাৰে কথা কোৱা, বিশ্বাস কৰা সকলৰ কাৰণে নহয়, অবিশ্বাসী সকলৰ কাৰণে চিন হয়; কিন্তু ঐশ্বৰিক ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰা, বিশ্বাস নকৰা সকলৰ কাৰণে নহয়, বিশ্বাস কৰা সকলৰ বাবেহে হয়। ²³এতেকে গোটেই মণ্ডলীয়ে যেতিয়া একগোট হয়, আৰু আটাইলোকে যদি পৰভাষা কৈ থাকে, তেতিয়া সাধাৰণ বা কোনো অবিশ্বাসী মানুহ সেই স্থানত প্ৰৱেশ কৰিলে, তেওঁলোকে আপোনালোকক বলীয়া বুলি নক'ব নে?

²⁴সকলোৱে যদি ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰে আৰু অবিশ্বাসী, সাধাৰণ কোনো এজন মানুহ যদি সেই স্থানলৈ আহে, তেনেহলে সেই ভাববাণী শুনি তেওঁ নিজৰ পাপৰ বিষয়ে সচেতন আৰু ভাববাণীৰ দ্বাৰাই তেওঁ বিচাৰ প্ৰাপ্ত হয়; ²⁵এইদৰে শুনা লোক জনৰ হৃদয়ৰ কোনো গুপ্তকথা প্ৰকাশ পায়। তাতে তেওঁ মাটিত উবুৰি হৈ পৰি, সঁচাকৈ 'আপোনালোকৰ মাজত ঈশ্বৰ আছে', এই বুলি ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰিব।

²⁶এতেকে হে প্ৰিয় ভাইসকল আপোনালোকে কি কৰিব? যেতিয়া আপোনালোক এঠাইত গোট খায়, তেতিয়া কোনো জনে গীত, কোনো জনে উপদেশ, কোনো জনে প্ৰকাশিত বাক্য, কোনো জনে পৰভাষা^[1], কোনো জনে তাৰ অৰ্থ ভাঙি কৰি কথা ক'ব। কিন্তু এই সকলো যেন মণ্ডলী বৃদ্ধি কৰিবলৈ কৰা হয়। ²⁷কোনোৱে যদি পৰভাষা কয়, তেনেহলে দুজন, বা তাতকৈ অধিক হ'লেও, তিনি জনে পাল অনুক্ৰমে কওক; আৰু এজনে অৰ্থ বুজাই দিয়ক। ²⁸কিন্তু অৰ্থ বুজাই দিওঁতা যদি কোনো নাই, তেনেহলে তেওঁ মণ্ডলীত নিজম দি থাকি, কেৱল নিজৰ আৰু ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে কথা কওক।

²⁹আৰু ভাববাদী দুই বা তিনি জনে কথা কওক, আন সকলে বিবেচনা কৰি চাওক। ³⁰কিন্তু উপাসনাত বহি থকা সকলৰ কোনো জনৰ আগত কিবা কথা প্ৰকাশিত হ'লে, প্ৰথম জন নিজম দি থাকক।

³¹কিয়নো আপোনালোক সকলোৱেই এজন এজনকৈ ঐশ্বৰিক ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰি, আন এজনক শিকাওক আৰু সকলোকে উদগাওক।

³²কিয়নো ভাববাদী সকলৰ আত্মা ভাববাদী সকলৰ বশত থাকে। ³³কিয়নো ঈশ্বৰে কেতিয়াও বিশৃংখল সৃষ্টি নকৰে, কিন্তু তেওঁ, শান্তি দিওঁতা ঈশ্বৰ হয়। যেনেকৈ পবিত্ৰ লোক সকলৰ মণ্ডলীত, ³⁴তেনেকৈ আপোনালোকৰ মণ্ডলী সমূহতো মহিলা সকল নিজম দি থাকক; কিয়নো কথা ক'বলৈ তেওঁলোকক অনুমতি দিয়া নাযায়; কিন্তু তেওঁলোকে নিবেদন কৰি থাকক, বিধান-শাস্ত্ৰেও সেইদৰেই কয়। ³⁵কিন্তু তেওঁলোকে যদি কিবা সুধি শিক্ষা পাব খোজে, তেনেহলে ঘৰতে নিজ নিজ স্বামীক সোধক; কিয়নো মণ্ডলীত মহিলা মানুহে কথা কোৱা লাজৰ বিষয়। ³⁶নতুবা, ঈশ্বৰৰ বাক্য আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা ওলাইছিল নে? বা অকল আপোনালোকৰ ওচৰলৈহে আহিছিল নে?

³⁷কোনোৱে যদি নিজকে নিজে ভাববাদী বা আত্মিক বুলি মানে, তেনেহলে মই আপোনালোকলৈ যিবোৰ কথা লিখিছোঁ, সেইবোৰ ঈশ্বৰৰ আদেশ বুলি তেওঁ জানক। ³⁸কিন্তু কোনোৱে যদি নাজানে, তেনেহলে তেওঁ নাজানক। ³⁹এই কাৰণে, হে মোৰ ভাইসকল, ঐশ্বৰিক ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিবলৈ হাবিয়াহ কৰক আৰু পৰভাষা ক'বলৈ নিষেধ নকৰিব। ⁴⁰কিন্তু সকলো কৰ্ম সুন্দৰকৈ আৰু শালিনতা বজাই ৰাখি কৰা হওক।

14:26 ^[1]

১৪ অধ্যায় 15

পুনৰুত্থানৰ বিষয়

¹হে প্ৰিয় ভাই সকল, যি শুভবৰ্তা মই আপোনালোকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰিলোঁ, সেয়া আপোনালোকক জনাইছোঁ; সেইবোৰ আপোনালোকে গ্ৰহণ কৰিলে, আৰু তাতে থিৰেও আছে; ²আৰু যি বাক্যৰ দ্বাৰাই মই আপোনালোকৰ আগত শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলোঁ, সেয়া যদি আপোনালোকে ধৰি আছে, তেনেহলে তাৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণো পাইছে; নতুবা আপোনালোকে বৃথাই বিশ্বাস কৰিলে।

³কিয়নো মই যি শিক্ষা পালোঁ, তাৰে এই প্ৰধান শিক্ষা আপোনালোকক দিলোঁ যে, ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচন অনুসাৰে খ্ৰীষ্ট আমাৰ পাপৰ কাৰণে মৰিল;

⁴আৰু তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল; আৰু ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচন অনুসাৰে তৃতীয় দিনা পুনৰুত্থিত হ'ল;

⁵আৰু তেওঁ কৈফাক দেখা দিলে; পাছত সেই বাৰ জনক, ⁶আৰু তাৰ পাছত পাঁচশতকৈ অধিক ভাইসকলক একে সময়তে দেখা দিলে; তেওঁলোকৰ অধিক ভাগ এতিয়ালৈকে আছে, কিন্তু কোনো কোনো নিদ্ৰিত হ'ল। ⁷পাছত যাকোবক আৰু তাৰ পাছত পাঁচনি সকলৰ আগত তেওঁ দেখা দিলে।

⁸সকলোৰে শেষত অকালত জন্মাৰ নিচিনা যি মই, মোকো দেখা দিলে^[1]। ⁹কিয়নো পাঁচনি সকলৰ মাজত মই সকলোতকৈ সৰু, এনে কি, পাঁচনি নাম পাবৰো যোগ্য নহওঁ; কাৰণ মই ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীক তড়না কৰিছিলোঁ।

¹⁰তথাপি মই যি হৈছোঁ; ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহেৰেহে হৈছোঁ; আৰু মোলৈ তেওঁৰ যি অনুগ্ৰহ, সেয়ে ব্যৰ্থ নহ'ল; কিন্তু মই তেওঁলোকতকৈ অধিক পৰিশ্ৰম কৰিলোঁ; অকল ময়েই যে কৰিলোঁ, এনে নহয়, ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহে মোৰ লগত কৰিলে। ¹¹এতেকে মই বা তেওঁলোক যেনে হওক, আমি সেইদৰে ঘোষণা কৰিলোঁ আৰু আপোনালোকে সেইদৰে বিশ্বাস কৰিলে।

¹²কিন্তু খ্ৰীষ্টক যে মৃতবোৰৰ মাজৰ পৰা তোলা হ'ল, ইয়াক যদি ঘোষণা কৰা হয়, তেনেহলে মৃতবোৰৰ পুনৰুত্থান নাই বুলি আপোনালোকৰ কোনো কোনো লোকে কেনেকৈ কয়? ¹³যদি মৃতবোৰৰ পুনৰুত্থান নাই, তেনেহলে খ্ৰীষ্টকো তোলা নহ'ল; ¹⁴আৰু খ্ৰীষ্টক যদি তোলা নহ'ল, তেনেহলে আমাৰ ঘোষণা বৃথা, আপোনালোকৰ বিশ্বাসো বৃথা।

¹⁵আৰু আমি ঈশ্বৰৰ মিছা সাক্ষী দিছোঁ বুলি ওলাই পৰিম; কাৰণ আমি ঈশ্বৰৰ বিষয়ে এই সাক্ষ্য দিলোঁ যে, তেওঁ খ্ৰীষ্টক তুলিলে; ¹⁶কিয়নো, যদি মৃতবোৰক তোলা নহয়, তেনেহলে খ্ৰীষ্টকো তোলা নহ'ল; ¹⁷আৰু যদি খ্ৰীষ্টক তোলা নহ'ল, তেনেহলে আপোনালোকৰ বিশ্বাস অস্বাৰ্থক; আপোনালোক এতিয়াও নিজ নিজ পাপতেই আছে।

18তেনেহ'লে খ্ৰীষ্টৰ আশ্ৰয়ত নিদ্রিত হোৱা সকলো বিনষ্ট হৈছে। 19খ্ৰীষ্টত আমাৰ যি আশা, সেয়ে যদি অকল এই জীৱনৰ আয়ুস কাললৈ হয়, তেনেহলে আমি সকলো মানুহতকৈ অধিক দয়া নপোৱাকৈ আছোঁ।

20কিন্তু এতিয়া খ্ৰীষ্ট নিদ্রিত লোকৰ মাজৰ পৰা উথিত হ'ল, তেৱেঁই মৃত লোক সকলৰ মাজত প্ৰথম ফল। 21কিয়নো মৃত্যু মনুষ্যৰ দ্বাৰাই হোৱাত, মৃতবোৰৰ পুনৰুত্থানো মনুষ্যৰ দ্বাৰাই হ'ল।

22কাৰণ আদমত যেনেকৈ সকলো মৰে, তেনেকৈ খ্ৰীষ্টত সকলোৱে জীৱন পাব। 23কিন্তু প্ৰতিজনে নিজ নিজ শ্ৰেণীত জীৱন পাব; প্ৰথম ফল খ্ৰীষ্ট, খ্ৰীষ্টত যি সকল মনোনীত, তেওঁৰ আগমণত সেই মৃত লোক সকলেই উঠিব।

24ইয়াৰ পাছত শেষ হ'ব; কিয়নো তেওঁ সকলো শাসনকৰ্তাৰ ক্ষমতা, আৰু পৰাক্ৰম লোপ কৰি পিতৃ ঈশ্বৰৰ হাতত ৰাজ্য শোধাই দিব।

25কিয়নো যেতিয়ালৈকে তেওঁ সকলো শত্ৰুক তেওঁৰ ভৰিৰ তল নকৰে, তেতিয়ালৈকে তেওঁ ৰাজত্ব কৰিব লাগিব। 26শেষ শত্ৰু যি মৃত্যু, তাকো ধ্বংস কৰা হ'ব।

27কিয়নো 'তেওঁ সকলোকে বশীভূত কৰি তেওঁৰ ভৰিৰ তলত থলে'। কিন্তু 'সকলোৱে বশীভূত হ'ব' বুলি যেতিয়া তেওঁ কয়, তেতিয়া যি জনে সকলোকে তেওঁৰ বশীভূত কৰিলে, তেওঁ যে সেইবোৰৰ পৰা বাহিৰ, এয়ে প্ৰকাশিত হয়। 28আৰু সকলোৱেই খ্ৰীষ্টৰ বশীভূত হ'লে, পুত্ৰ নিজে পিতৃ ঈশ্বৰৰ অধীন হ'ব। যেন ঈশ্বৰ, যি জনে তেওঁক সকলোৰে ওপৰত অধিকাৰ কৰিবলৈ দিছে, তেৱেঁই সৰ্বেসৰ্বা হয়।

29আৰু মৃতবোৰৰ কাৰণে বাপ্তিস্ম গ্ৰহন কৰা লোকে কি কৰিব? যদি মৃতবোৰক সমুলি তোলা নহয়, তেনেহলে তেওঁলোকৰ কাৰণে সেই লোক কিয় বাপ্তাইজিত হয়? 30আৰু আমিও বা কিয় প্ৰতি মুহূৰ্তত সঙ্কটত পৰো?

31হে প্ৰিয় ভাইসকল, আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুত আপোনালোকৰ বিষয়ে মোৰ যি গৰ্ব আছে, তাৰ দোহাই দি কৈছোঁ, প্ৰতি দিনেই মই মৃত্যু হ'ব ধৰিছোঁ। 32মই যদি মানুহৰ দৰেহে ইফিচত বনৰীয়া জন্তুৰে সৈতে যুদ্ধ কৰিলোঁ, তেনেহলে মোৰ কি লাভ হ'ল? মৃতবোৰক যদি তোলা নহয়, তেনেহলে "আহক, আমি ভোজন-পান কৰোঁহক; কিয়নো কালিলৈ আমি মৰিম"।

33আপোনালোক ভ্ৰান্ত নহ'ব; কু-সঙ্গই সৎ আচৰণক নষ্ট কৰে। 34ধাৰ্মিকভাৱে সচেতন হওক। পাপ নকৰিব; কিয়নো ঈশ্বৰৰ কথাত কোনো কোনো জনৰ যোগ্য জ্ঞান নাই। আপোনালোকে লাজ পাবলৈ মই এই কথা কৈছোঁ।

35কিন্তু কিছুমানে কয়, "মৃতবোৰ কেনেকৈ পুনৰুত্থিত হ'ব? আৰু কেনেকুৱা শৰীৰৰ সৈতে তেওঁলোক আহিব?" 36হে নিৰ্বোধ, তুমি যি বীজ ৰোপণ কৰিছা, সি নমৰা পৰ্যন্ত নগজে; 37আৰু পাছত যি ডাল ওলাব, সেয়া তুমি ৰোৱা নাই। গাম হওক, বা আন কোনো ধানেই হওক, তুমি গুটি মাথোন ৰোপণ কৰিছা; 38কিন্তু ঈশ্বৰে নিজ ইচ্ছাৰে তাক গা দিয়ে, আৰু প্ৰত্যেক গুটিক নিজ নিজ গা দিয়ে। 39সকলো মণ্ডহ একে ৰূপ মণ্ডহ নহয়; কিন্তু মানুহ বা পশুৰ হওক, চৰাই বা মাছৰেই হওক, বেলেগ বেলেগ আকৃতিৰ মণ্ডহ আছে। 40এইদৰে স্বৰ্গীয় শৰীৰ আছে, পাৰ্থিৱ শৰীৰো আছে; কিন্তু স্বৰ্গীয় শৰীৰবোৰৰ কান্তি (প্ৰভাৱ) এক প্ৰকাৰ আৰু পাৰ্থিৱ শৰীৰবোৰৰ কান্তি (প্ৰভাৱ) এক প্ৰকাৰ। 41সূৰ্যৰ গৌৰৱ এক প্ৰকাৰৰ উজ্বল, চন্দ্ৰৰ গৌৰৱ আন এক ধৰণৰ, নক্ষত্ৰবোৰৰো গৌৰৱ অন্য ধৰণৰ; আকৌ তৰাবোৰৰ ক্ষেত্ৰতো এটা তৰাতকৈ আনটো তৰাৰ উজ্বল ভিন্ন হয়।

42সেইদৰে মৃতবোৰৰ পুনৰুত্থানো একে। যিহক ৰোৱা যায়, সেয়ে ক্ষয়ৰ পাত্ৰ; যিহক তোলা হয়, সেয়ে অক্ষয়তাৰ পাত্ৰ; 43যিহক ৰোৱা যায়, সেয়ে অনাদৰৰ পাত্ৰ; যিহক তোলা হয়, সেয়ে গৌৰৱৰ পাত্ৰ; যিহক ৰোৱা যায়, সেয়ে দুৰ্বলতাৰ পাত্ৰ; যিহক তোলা হয়, সেয়ে প্ৰভাৱৰ শক্তি;

44যিহক ৰোৱা যায়, সেয়ে স্বাভাৱিক দেহ, যিহক তোলা হয়, সেয়ে আত্মিক শৰীৰ। যদি দৈহিক শৰীৰ আছে, তেনেহলে আত্মিক শৰীৰো আছে।

45এইদৰে লিখাও আছে, "প্ৰথম মানুহ আদম জীৱনময় প্ৰাণী হ'ল; কিন্তু শেষৰ আদম জীৱনদায়ক আত্মা হ'ল।" 46তথাপি আত্মিক যি, সেয়ে প্ৰথম নহয়; কিন্তু স্বাভাৱিক যি সেয়েহে প্ৰথম, যি আত্মিক সেয়ে পাছত হ'ল।

47প্ৰথম মানুহ পৃথিৱীৰ ধূলিৰ পৰা হোৱা, মূন্ময়; কিন্তু দ্বিতীয় মানুহ স্বৰ্গৰ পৰা অহা। 48সেই মূন্ময় জন যেনে আছিল, মূন্ময়বোৰো তেনে; আৰু সেই স্বৰ্গীয় লোকসকলো, স্বৰ্গীয় লোকৰ দৰে। 49আৰু আমি যেনেকৈ সেই মূন্ময় জনৰ প্ৰতিমূৰ্তি ধাৰণ কৰিলোঁ, তেনেকৈ সেই স্বৰ্গীয় জনৰ প্ৰতিমূৰ্তিও ধাৰণ কৰিম।

50কিন্তু হে ভাইসকল আপোনালোকক কওঁ, মাংস আৰু তেজ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰী হ'ব নোৱাৰে; আৰু ক্ষয়শীল অক্ষয়তাৰ অধিকাৰী হ'ব নোৱাৰে। 51চাওক, মই আপোনালোকক এটি নিগূঢ়-তত্ত্ব কওঁ, আমি সকলোৱেই নিদ্রিত নহ'ম; কিন্তু চকুৰ পচাৰতে ৰূপান্তৰিত হ'ম।

52এক মুহূৰ্ততে যেতিয়া শেষ তুৰী বাজিব, তেতিয়া চকুৰ পলকতে সেয়া ঘটিব। তুৰি যেতিয়া বাজিব, তেতিয়া মৃত লোক সকল অক্ষয়শীল হৈ উথিত হ'ব আৰু আমি সকলোৱেই ৰূপান্তৰিত হ'ম। 53কিয়নো এই ক্ষয়শীল দেহাই অক্ষয়তাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধিব আৰু এই মৃত্যুৰ পাত্ৰই অমৰতাক পিন্ধিব লাগিব।

54পাছত যেতিয়া এই ক্ষয়ৰ দেহাই অক্ষয়তাক আৰু এই মৃত্যুৰ দেহাই অমৰতাক পিন্ধিব, তেতিয়া এই যি কথা লিখা আছে, বোলে-

"জয়ৰ অৰ্থে মৃত্যুক গিলি খোৱা হ'ল, সেয়ে সিদ্ধ হ'ব।"

55“হে মৃত্যু, তোমাৰ জয় ক’ত?

হে মৃত্যু, তোমাৰ হুল ক’ত?”

56মৃত্যুৰ হুল পাপ আৰু পাপৰ শক্তি বিধান। 57কিন্তু ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ, তেওঁ আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই আমাক জয় দান কৰিলে।

58এতেকে, হে মোৰ প্ৰিয় ভাইসকল আপোনালোকে সুস্থিৰ আৰু দৃঢ় সংকল্প কৰক, ঈশ্বৰৰ কাৰ্যত সকলো সময়তে নিজকে সম্পূৰ্ণৰূপে সপি দিয়ক। আপোনালোকে জানে যে, ঈশ্বৰৰ বাবে কৰা পৰিশ্ৰম ব্যৰ্থ নহয়।

15:8 [1]

১৫ অধ্যায় 16

দান তোলাৰ বিধান; পত্ৰৰ উপসংহাৰ

1পবিত্ৰ লোক সকলৰ কাৰণে দান তোলাৰ বিষয়ে হ’লে, মই গালাতীয়াৰ মণ্ডলী সমূহক যেনেকৈ আদেশ দিলোঁ, তেনেকৈ আপোনালোকেও কৰিব। 2সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা আপোনালোকৰ উপাৰ্জনৰ পৰা প্ৰতিজনে নিজ নিজ আয় অনুসাৰে সাঁচি ৰাখিব। মই যেতিয়া আপোনালোকৰ ওচৰত উপস্থিত হ’ম, তেতিয়া যেন দান তোলা নহয়।

3এই কাৰণে মই যেতিয়া উপস্থিত হ’ম, তেতিয়া আপোনালোকে যি সকলক যোগ্য বুলি বিবেচনা কৰে তেওঁলোকৰ হাতত সেই দান যিক্ৰমচালেমলৈ দি পঠাব। আমি লিখি দিয়া এখন পত্ৰ তেওঁলোকে প্ৰমাণ স্বৰূপে লৈ যাব। 4যদি ময়ো যাওঁ, তেনেহলে তেওঁলোকো মোৰ লগতে যাব।

5কিন্তু যেতিয়া আমি মাকিদনিয়া হৈ, (মাকিদনিয়াৰ মাজেদি) যাত্ৰা কৰিম, তেতিয়া মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আহিম। 6আপোনালোকৰ লগত কিজানি কিছুদিন থাকিম, হয়তো জাৰ-কালো আপোনালোকৰ লগত কটাম; পাছত মই যাবলগীয়া ঠাইলৈ যাবৰ বাবে আপোনালোকেই মোক যোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিব পাৰিব।

7এতিয়া মই যাত্ৰা পথত আপোনালোকৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ বিচৰা নাই; কাৰণ প্ৰভুৰ ইচ্ছা হ’লে, আপোনালোকৰ লগত কিছুদিন থাকিবলৈ মই আশা কৰি আছোঁ। 8কিন্তু পঞ্চাশ-দিনীয়া পৰ্বলৈকে মই ইফিচত থাকিম; 9কিয়নো কাৰ্যসাধক এখন বহল দুৱাৰ মোৰ বাবে মুকলি হৈছে; আৰু তাত বিৰোধী বহুত আছে।

10এতিয়া যদি আপোনালোকৰ ওচৰত তীমথিয় উপস্থিত হয়, তেনেহলে তেওঁ যাতে আপোনালোকৰ তাত নিৰ্ভয়ে থাকে, কিয়নো তেওঁ মোৰ দৰেই প্ৰভুৰ কাৰ্য কৰে, কোনেও যেন তেওঁক হয়জ্ঞান নকৰে। 11কিন্তু তেওঁ যেন মোৰ ওচৰলৈ আহে, এই কাৰণে আপোনালোকে তেওঁক কুশলে আগবঢ়ায় থ’ব; কিয়নো তেওঁক ভাই সকলৰ সৈতে অহালৈ, মই বাট চাই আছোঁ। 12এতিয়া আপল্লো ভাইৰ প্ৰসংগত কওঁ, আমি তেওঁক দৃঢ়তাৰে সকলো প্ৰকাৰে ভাই সকলৰ সৈতে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে, মই তেওঁক বহুত মিনতি কৰিলোঁ; কিন্তু এতিয়া যাবলৈ তেওঁ ঠিৰাং কৰা নাই; তথাপি যেতিয়া সুযোগ পাব, তেতিয়া তেওঁ আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাব।

13আপোনালোক সজাগ হৈ থাকক; বিশ্বাসত সুস্থিৰ হোৱা, পুৰুষসকলৰ দৰে শক্তিমন্ত হওক। 14আপোনালোকৰ সকলো কৰ্ম প্ৰেমেৰে কৰা হওক।

15হে ভাই সকল মই আপোনালোকক এই মিনতি কৰিছোঁ, (স্তিফানাৰ পৰিয়াল, যি আখায়া দেশৰ প্ৰথম ফলস্বৰূপ আৰু তেওঁলোকে যে পবিত্ৰ লোকৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ স্ব-ইচ্ছাৰে ভাৰ ল’লে, সেই বিষয়ে আপোনালোকে জানে;) 16আপোনালোকে এনেকুৱা লোকৰ কাৰ্যত, সাহায্য আৰু পৰিশ্ৰম কৰা সকলৰ বশীভূত হওক।

17আমি সকলো আনন্দিত হৈছো, কাৰণ স্তিফান, ফৰ্দুনাৰ আৰু আখায়িক ইয়ালৈ আহোতে, আপোনালোক নথকা বাবে মোৰ যি অভাৱ আছিল, সেই অভাৱ তেওঁলোকে সম্পূৰ্ণ কৰিলে। 18কাৰণ তেওঁলোকে আপোনালোকৰ নিচিনাকৈ মোৰ আত্মা জুৰালে; এতেকে আপোনালোকে এনে লোকৰ চিনাকি দিবলৈ নাপাহৰিব।

19এতিয়া দেশৰ মণ্ডলী সমূহে আপোনালোকক শুভেচ্ছা জনাইছে। আক্কিলা, প্ৰিঙ্কা আৰু তেওঁলোকৰ ঘৰত গোট খোৱা মণ্ডলীয়ে আপোনালোকক প্ৰভুত শুভেচ্ছা জনাইছে। 20সকলো ভাইসকলে আপোনালোকক শুভেচ্ছা জনাইছে। আপোনালোকেও পৰস্পৰে ইজনে সিজনক পবিত্ৰ চুমাৰে শুভেচ্ছা জনাব।

21মই পৌলে, নিজ হাতেৰে এই শুভেচ্ছা বাণী লিখি পঠালোঁ। 22কোনোৱে যদি প্ৰভুক প্ৰেম নকৰে, তেওঁ শাপগ্ৰস্ত হওক। আমাৰ প্ৰভু আহক।

23প্ৰভু যীচুৰ অনুগ্ৰহ আপোনালোকৰ লগত থাকক। 24খ্ৰীষ্ট যীচুত মোৰ প্ৰেম আপোনালোক সকলোৰে লগত থাকক। আমেন।

২ কৰি

‘দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া পত্ৰ’ৰ পাতনি

যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 55-56 বছৰৰ পাছত পাঁচনি পৌলে দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া পত্ৰখন লিখিছিল (1:1)। ‘কৰিন্থীয়া মণ্ডলী’লৈ লিখা পৌলৰ এইখন দ্বিতীয় পত্ৰ। পণ্ডিত সকলে বিশ্বাস কৰে যে, পূৰ্বতে পৌলে কৰিন্থৰ লোকসকললৈ বহুতো পত্ৰ লিখিছিল। 2:3-4 পদত উল্লেখ কৰা পত্ৰৰ বিষয়ে আমাৰ কোনো নকল নাই। সম্ভৱত মাকিদনিয়াত থাকোতে পৌলে দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া পত্ৰখন লিখিছিল (2:13)।

দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া পত্ৰখন বেছি ব্যক্তিগত আৰু আবেগিক পত্ৰ, সেয়ে ই অসাধাৰণ। কৰিন্থীয়া মণ্ডলীৰ বিষয়ে তীতৰ পৰা ভাল প্ৰতিবেদন পোৱাৰ বাবে পৌলে আনন্দ প্ৰকাশ কৰিছে। এই পত্ৰত নতুন নিয়মৰ পৰা দান দিয়া বিষয়ৰ শিক্ষা আমি বিতংভাৱে পাওঁ। যিক্ৰচালেমত থকা বিশ্বাসী সকলক সহায় কৰিবৰ অৰ্থে ধন সংগ্ৰহ কৰিবলৈ, পৌলে দিয়া নিৰ্দেশ এই অংশত পোৱা যায় (8-9)। মণ্ডলীৰ বাহিৰৰ পৰা অহা কিছুমান ভুৱা পাঁচনিয়ে মণ্ডলীত পৌলৰ বিৰুদ্ধে কিছুমান লোকক বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ উত্তেজিত কৰিছিল। তেওঁলোকে পৌলৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে সন্দেহ কৰিছিল, যাৰ বাবে ‘দ্বিতীয় কৰিন্থীয়া পত্ৰ’ৰ শেষৰ ফালে তেওঁ যে, যীচু খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনি সেই বিষয়ে তেওঁ নিজৰ ক্ষমতা দৃঢ়ভাৱে উল্লেখ কৰিছে।

চমু বিৱৰণঃ পৌলে মণ্ডলীক সম্ভাষণ জনায় পত্ৰখন আৰম্ভ কৰিছে (1:1-7)। পৰৱৰ্তী খণ্ডত, যাত্ৰাৰ পৰিকল্পনা সলনি হোৱা, তেওঁলোকৰ বিষয়ে পোৱা প্ৰতিবেদন আৰু তেওঁৰ আগৰ পত্ৰৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ বিষয়ে পৌলে উল্লেখ কৰিছে (1:8, 7:16)। ইয়াৰ পাছত যিক্ৰচালেমৰ বিশ্বাসী সকলৰ বাবে ধন সংগ্ৰহ কৰাৰ বিষয়ে পৌলে নিৰ্দেশ দিছে (8:1, 9:15)। অৱশেষত পৌলে তেওঁৰ পাঁচনিবাব প্ৰতিৰক্ষা কৰাৰ বিষয় আৰু তেওঁৰ পৰৱৰ্তী পৰিদৰ্শনৰ বিষয়ে সতৰ্ক কৰি লিখিছে (10:1, 13:10)।

Chapter 1

মঙ্গলাচৰণ; পোৱা উপকাৰৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ

¹ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসাৰে হোৱা খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পাঁচনি পৌল, আৰু তীমথিয় ভাই; কৰিন্থত থকা ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীৰ আৰু গোটেই আখায়া দেশত থকা সকলো পবিত্ৰ লোকৰ সমীপলৈ: ²আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক।

³আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ ধন্য হওক; তেৱেঁই দয়ালু পিতৃ আৰু সকলো সান্ত্বনাৰ ঈশ্বৰ। ⁴আমি নিজে ঈশ্বৰৰ পৰা যি সান্ত্বনা পাওঁ, সেই সান্ত্বনাৰে যেন ক্ৰেশত থকা সকলক সান্ত্বনা দিব পাৰোঁ, এই কাৰণে তেওঁ আমাৰ ক্ৰেশৰ মাজত আমাক সান্ত্বনা দিয়ে।^[1]

⁵কিয়নো খ্ৰীষ্টৰ দুখ আমাৰ বাবে যেনেকৈ উপচি পৰে, তেনেকৈ খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই আমাৰ সান্ত্বনাও উপচি পৰে। ⁶কিন্তু আমি যদি যন্ত্ৰণাগ্ৰস্ত, তেনেহলে সেয়ে আপোনালোকৰ সান্ত্বনা আৰু পৰিত্ৰাণা নাইবা আমি যদি সান্ত্বনা প্ৰাপ্ত, তেনেহলে সেয়া জনো আপোনালোকৰ সান্ত্বনাৰ বাবে আৰু সেই সান্ত্বনাই আমি ভোগ কৰা একে দুখকে ধৈৰ্যৰে সহন কৰাই নিজ কাৰ্য সাধন কৰে। ⁷আৰু আপোনালোক যেনেকৈ দুখভোগৰ, তেনেকৈ সান্ত্বনাৰো যে সহভাগী ইয়াকে জানিবলৈ পাই,^[2] আপোনালোকৰ অৰ্থে আমাৰ আশা নিশ্চিত হৈ আছে।

⁸কিয়নো, হে ভাই সকল, এচিয়াত আমাৰ ওপৰত যি ক্ৰেশ ঘটিছিল, সেই বিষয়ে আপোনালোকে নজনাকৈ থকা আমাৰ ইচ্ছা নাই: সেই ক্ৰেশত অধিক পৰিমাণে শক্তিৰ অতিৰিক্তৰূপে এনে ভাৰগ্ৰস্ত হ’লোঁ যে, আমাৰ জীৱনৰো আশা নাছিল। ⁹প্ৰকৃতপক্ষে, আমি মৃত্যুদণ্ড পোৱাৰ যোগ্য আছিলোঁ। সেয়েহে আমি নিজৰ ওপৰত ভাৰসা নকৰোঁহক, কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে যি জন মৃত্যুৰ পৰা তোলোঁতা, সেই জন ঈশ্বৰত ভাৰসা ৰাখোঁহক। ¹⁰তেৱেঁই ইমান ভয়ঙ্কৰ মৃত্যুৰ পৰা আমাক উদ্ধাৰ কৰিলে আৰু কৰি আছে আৰু আগলৈকো উদ্ধাৰ কৰি থাকিব^[3] বুলি আমি তেওঁতেই আশা ৰাখিছোঁ;

¹¹ইয়াতে আপোনালোকেও প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ যোগেদি আমাৰ বাবে সহায় আগবঢ়াইছে। এইদৰে অনেক লোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ দ্বাৰাই যি অনুগ্ৰহ আমাক কৰা হ’ল, তাৰ কাৰণে আমাৰ হৈ অনেক লোকে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি আছে।

পৌলক দিয়া ঐক্য, মিছা অপবাদৰ বিষয়ে তেওঁৰ উত্তৰ

¹²এতিয়া আমাৰ স্নাঘা এয়ে যে, আমাৰ বিবেকে সাক্ষ্য দিয়ে, মাংসিক জ্ঞানেৰে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহেৰে জগতলৈ, এনে কি, অধিক পৰিমাণে আপোনালোকলৈ ঈশ্বৰে দিয়া পবিত্ৰতা আৰু অকপটতাৰে সৈতে আমি আচৰণ কৰিলোঁ। ¹³আপোনালোকে পঢ়িব নোৱাৰা আৰু

বুজি নোপোৱা, এনে কোনো কথা আমি আপোনালোকলৈ লিখা নাই; এই বিষয়ত মই সুনিশ্চিত। ¹⁴এনেদৰে আপোনালোকে আগেয়েও আমাক কিছু পৰিমাণে বুজি পাইছে, আমাৰ প্ৰভু যীচুৰ দিনত যেনেকৈ আপোনালোক আমাৰ, তেনেকৈ আমিও আপোনালোকৰ স্নাঘাৰ কাৰণ হ'ম।

¹⁵কাৰণ এই বিষয়লৈ মই দৃঢ় প্ৰত্যয়েৰে প্ৰথমে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাম, তাতে আপোনালোকে দুগুণ আনন্দ পাবলৈ দ্বিতীয় বাৰো যাব পাৰিম। ¹⁶মই পৰিকল্পনা কৰিছোঁ যে, আপোনালোকক দেখা কৰিম, পাছত তাৰ পৰাই মাকিদনিয়া প্ৰদেশলৈ যাম, আৰু পাছত মাকিদনিয়াৰ পৰা আপোনালোকৰ ওচৰলৈ উলটি আহি, যিহূদীয়ালৈ যাবৰ বাবে আপোনালোকৰ দ্বাৰাই আগবঢ়ায় থোৱা হ'ম।

¹⁷যেতিয়া এই ধৰণে ভাবিলো, মই জানো অস্থিৰতা দেখুৱাইছিলোঁ? নাইবা মই যি ভাবো, সেয়ে মোত 'হয়, হয়', পাছে 'নহয়, নহয়' হ'বলৈ, মই মাংস অনুসাৰে ভাবো নে? ¹⁸কিন্তু ঈশ্বৰ বিশ্বাসী; এই কাৰণে আপোনালোকক এবাৰ 'হয়', পাছত 'নহয়', এই ধৰণে আমি নকওঁ।

¹⁹কিয়নো আমাৰ দ্বাৰাই, অৰ্থাৎ মোৰ, চীলৰ আৰু তীমথিয়ৰ^[4] দ্বাৰাই আপোনালোকৰ আগত যি জনৰ কথা প্ৰচাৰ কৰা হৈছিল, সেই জনা ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্ট বাবে, 'হয়' পাছত 'নহয়' এনে নহয়; কিন্তু তেওঁত চিৰকাল 'হয়'হে হয়। ²⁰কিয়নো ঈশ্বৰৰ সকলো প্ৰতিজ্ঞা তেওঁত 'হয়'। এই কাৰণে, আমাৰ যোগেদি ঈশ্বৰৰ মহিমা হ'বলৈ, তেওঁৰ দ্বাৰাই 'আমেন' বুলিও কওঁ।

²¹এতিয়া এই জন ঈশ্বৰে, আপোনালোকৰ সৈতে আমাকো খ্ৰীষ্টত স্থিৰ কৰিছে আৰু আমাক অভিশপ্ত কৰিলে।^[5] ²²তেৱেঁই আমাৰ হৃদয়ত বহিনাস্বৰূপে পবিত্ৰ আত্মা দি আমাৰ জীৱনত মোহৰো মাৰিলে।^[6]

²³আপোনালোকক তিৰস্কাৰ নকৰিবৰ বাবে, মই কৰিছলৈ যোৱা নাই, এই বিষয়ত ঈশ্বৰকহে মোৰ সাক্ষী হ'বলৈ আহ্বান কৰিলোঁ। ²⁴আমি যে আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব কৰিছোঁ, এনে নহয়, কিন্তু আপোনালোকৰ আনন্দৰ সহকাৰী হৈছোঁ, কিয়নো আপোনালোক বিশ্বাসত স্থিৰ হৈ আছে।

1:4 [1]

1:7 [2]

1:10 [3]

1:19 [4]

1:21 [5]

1:22 [6]

১ অধ্যায় 2

¹সেয়েহে কিছুমান দুখজনক পৰিস্থিতিৰ বাবে পুনৰাই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ নাযাওঁ বুলি মই নিজৰ বিষয়ত বিবেচনা কৰিলোঁ। ²কিয়নো মই যদি আপোনালোকক বেজাৰ দিওঁ তেনেহলে মোক আনন্দিত কৰোঁতা কোন থাকিব? কেৱল মোৰ দ্বাৰাই বেজাৰ পোৱা সেই লোক সকলেই থাকিব?

³আৰু এই সকলোবোৰ কথা লিখিলোঁ, যাতে যেতিয়া মই আহিম, তেতিয়া যি জনৰ ওচৰৰ পৰা আমি আনন্দ পোৱা উচিত, সেই জনৰ পৰা যেন দুখ পাবলগীয়া নহয়। কিয়নো আপোনালোকৰ বিষয়ে মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস এই যে, মোৰ আনন্দত আপোনালোক সকলোৱে আনন্দিত হ'ব।

⁴বহু কষ্ট, মনো-বেদনা, আৰু চকুৰপানীৰে আপোনালোকলৈ লিখিলোঁ। মই আপোনালোকক দুখ দিবলৈ বিচৰা নাই, কিন্তু বুজাবলৈ বিচাৰিছোঁ যে, মই আপোনালোকক কিমান প্ৰেম কৰোঁ।

⁵কিন্তু কোনোৱে যদি দুখ দি থাকে, তেনেহলে তেওঁ অকল মোক দুখ দিলে, এনে নহয়; বেছি বঢ়াই নকলেও মই এটা কথা কওঁ যে, তেওঁ আপোনালোক সকলোকে দুখ দিলে। ⁶এনে মানুহলৈ অধিক ভাগ লোকে দিয়া শাস্তিয়েই যথেষ্ট। ⁷এতেকে তাতকৈ এনে মানুহক আপোনালোকে ক্ষমা কৰক আৰু সান্ত্বনা দিয়া উচিত। নহলে তেওঁ হয়তো অতিৰিক্ত মনৰ দুখত হতাশ হৈ পৰিব।

⁸মই আপোনালোকক উৎসাহিত কৰিছোঁ, এনে ব্যক্তিক যে আপোনালোকে এতিয়াও প্ৰেম কৰে, ইয়াকে মুকলিভাবে বুজিব দিয়ক। ⁹কিয়নো সকলো বিষয়ত আপোনালোক আজ্ঞাধীন হয় নে নহয়, তাৰ প্ৰমাণ পোৱাৰ আশয়েৰে লিখিলোঁ।

¹⁰যদি আপোনালোকে কোনো এজনৰ দোষ ক্ষমা কৰে, তেনেহলে ময়ো সেইদৰে ক্ষমা কৰোঁ। এই কাৰণে মই যদি কিবা ক্ষমা কৰিলোঁ, তেনেহলে যি ক্ষমা কৰিলোঁ, খ্ৰীষ্টৰ সাক্ষাতে আপোনালোকৰ কাৰণেই ইয়াক কৰিলোঁ; ¹¹কিয়নো চয়তানে যেন আমাৰ ওপৰত ছল নাপায়। কাৰণ তাৰ পৰিকল্পনা আমি নজনা নহওঁ।

ঐশ্বৰিক নতুন নিয়মৰ উৎকৃষ্টতা

¹²খ্রীষ্টৰ শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবৰ কাৰণে মই ত্ৰোৱা নগৰলৈ আহোতে, যদিও প্ৰভুৰ দ্বাৰাই মোলৈ এখন দুৱাৰ মুকলি কৰা হৈছিল, ¹³মোৰ ভাই তীতক তাতে লগ নোপোৱাত, মোৰ আত্মাত একো শান্তি নাপালোঁ; সেয়েহে তেওঁলোকক এৰি বিদায় লৈ মাকিদনীয়ালৈ আহিলোঁ।

¹⁴কিন্তু সেই ঈশ্বৰ ধন্য, যি জনাই আমাক সদায় খ্রীষ্টত জয়যুক্ত হ'বলৈ পথ দেখুৱাই আৰু আমাৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ জ্ঞানৰূপ সুগন্ধ সকলো ঠাইতেই প্ৰকাশ কৰে। ¹⁵কিয়নো পৰিত্ৰাণৰ পাত্ৰ আৰু বিনাশৰ পাত্ৰ সকলৰ মাজত আমি ঈশ্বৰলৈ খ্রীষ্টৰ সুঘ্ৰাণ স্বৰূপ। ¹⁶যি সকল হেৰাই গৈছে, তেওঁলোকৰ ওচৰত আমি মৃত্যুৰ পৰা উৎপন্ন মৃত্যুজনক গন্ধ; কিন্তু যি সকলে পৰিত্ৰাণ পালে, তেওঁলোকৰ ওচৰত আমি জীৱনৰ পৰা উৎপন্ন জীৱনদায়ক গন্ধ। এনে কৰ্মৰ যোগ্য কোন আছে? ¹⁷কিয়নো অধিক ভাগ মানুহৰ দৰে আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যত ভাঁজ দিওঁতা নহওঁ; কিন্তু অকপটতাৰে কোৱাৰ দৰে, আৰু ঈশ্বৰৰ পৰা শিক্ষা পাই কোৱাৰ দৰে, আমি ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে, খ্রীষ্টত কথা কওঁ।

২ অধ্যায় 3

¹আমি নিজৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ আকৌ আৰম্ভ কৰিছোঁ নে? নাইবা আপোনালোকলৈ বা আপোনালোকৰ পৰা সুখ্যাতিৰ পত্ৰ পাবলৈ, কোনো কোনো লোকৰ নিচিনাকৈ আমাৰো প্ৰয়োজন আছে নে? ²আমাৰ হৃদয়ত লিখা আৰু সকলো মানুহে পঢ়ি জনিব পৰা সুখ্যাতিৰ পত্ৰ আপোনালোকেই হৈ আছে।^[1] ³আপোনালোক আমাৰ দ্বাৰাই খ্রীষ্টৰ পৰা সম্পাদিত হোৱা পত্ৰ স্বৰূপে প্ৰকাশিত হ'ল, সেয়ে চিয়াইহীৰে নহয়, কিন্তু জীৱনময় ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰাইহে লিখা; শিলৰ ফলিতো নহয়, কিন্তু মাংসময় হৃদয়ৰূপ ফলিতহে লিখা হ'ল।

⁴আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰতি এয়ে দৃঢ় প্ৰত্যয় আমি খ্রীষ্টৰ দ্বাৰাই পালোঁ। ⁵আমি নিজে নিজে মীমাংসা কৰিবলৈ নিজ গুণেৰেই যে যোগ্য হওঁ, এনে নহয়; কিন্তু আমাৰ সেই যোগ্যতা ঈশ্বৰৰ পৰাহে হয়। ⁶তেৱেই আমাক নতুন নিয়ম (বিধান)ৰ পৰিচাৰক হ'বলৈ যোগ্য কৰিলে।^[2] সেয়া আখৰৰ নহয়, কিন্তু আত্মাৰহে; কিয়নো আখৰৰ লিখনি সমূহে বধ কৰে, কিন্তু আত্মাই জীৱন দিয়ে।

⁷কিন্তু মৃত্যুৰ যি পৰিচৰ্যা শিলত কটা^[3] আখৰৰ লিখনিৰে প্ৰমাণিত হ'ল, সেয়ে এনে মহিমাশিত (প্ৰতাপযুক্ত) হৈছিল যে, ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলে মোচিৰ মূখলৈ একেথৰে চাব নোৱাৰিলে,^[4] যদিও সেই মহিমা ক্ৰমান্বয়ে কমি গৈছিল, ⁸তেনেহলে আত্মাৰ পৰিচৰ্যা তাতকৈয়ো মহিমাশিত নহ'ব নে?

⁹কিয়নো দণ্ডাজ্ঞাৰ পৰিচৰ্যা যদি মহিমাশিত হয়, তেনেহলে ধাৰ্মিকতাৰ পৰিচৰ্যা তাতকৈয়ো অধিক মহিমাশিত হয়! ¹⁰কাৰণ এনে অতিৰিক্ত মহিমাৰ কাৰণে এই বিষয়ে সেই মহিমায়ুক্ত পৰিচৰ্যাৰ মহিমা (গৌৰৱ) নাইকিয়া হ'ল। ¹¹কাৰণ লুপ্ত হৈ যোৱাটো যদি মহিমায়ুক্ত, তেনেহলে সদায় থকাটো তাতকৈ অধিক মহিমায়ুক্ত।

ঈশ্বৰৰ সহ-কাৰ্যকাৰী সকলৰ পৰিচৰ্যা পদ

¹²আমাৰ এনে আশা থকাত, আমি অতি উদাৰ চিত্তেৰে কথা কওঁ, ¹³আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোক সকলে, সেই লুপ্ত হৈ যোৱা মহিমাৰ (প্ৰতাপৰ) শেষ যেন একেথৰে চাবলৈ নাপায়, এই কাৰণে মোচিয়ে যেনেকৈ তেওঁৰ মুখত ওৰণি ল'লে, আমি তেনেকৈ নকৰোঁ।

¹⁴কিন্তু তেওঁলোকৰ মন কঠিন কৰা হ'ল। কিয়নো যেতিয়া পুৰণি বিধান পঢ়া হয়, তেতিয়া তেওঁলোকে আজিও সেই একে ওৰণি লয়। সেই ওৰণি এতিয়াও আতৰাই দিয়া হোৱা নাই, কাৰণ একমাত্ৰ খ্রীষ্টৰ যোগেদিহে সেয়া সম্ভৱ হ'ল। ¹⁵কিন্তু এতিয়ালৈকে মোচিৰ পুস্তক পঢ়োঁতে, তেওঁলোকৰ হৃদয়ত সদায় ওৰণি আছে। ¹⁶কিন্তু যেতিয়া কোনো ব্যক্তি প্ৰভুলৈ ঘূৰে, তেতিয়া সেই ওৰণি সেই ব্যক্তিৰ পৰা আতৰাই দিয়া হয়।

¹⁷প্ৰভুৱেই আত্মা; আৰু প্ৰভুৰ আত্মা য'ত, তাতেই স্বাধীনতা। ¹⁸আৰু আমি সকলোৱে, ওৰণি নোলোৱা মুখেৰে দৰ্পণত দেখাৰ দৰে প্ৰভুৰ মহিমা (গৌৰৱ) চাওতে চাওতে, সেই মহিমাৰ পৰা মহিমা পাই, আত্মাৰূপ প্ৰভুৰ দ্বাৰাই পৰিণত হোৱাৰ দৰে পৰিণত হৈ, সেই একে প্ৰতিমূৰ্তিৰ হ'ব লাগিছোঁ।

3:2 [1]

3:6 [2]

3:7 [3]

3:7 [4]

৩ অধ্যায় ৪

তেওঁলোকৰ সৰলতা আৰু সাহস

¹এতেকে আমি এই পৰিচৰ্যা পদ পোৱাত, আৰু একেদৰে দয়া লাভ কৰাত, কেতিয়াও আমি নিৰুৎসাহ নহওঁ। ²ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে সকলো লজ্জাজনক পথ আৰু গোপন কাৰ্য ত্যাগ কৰিলোঁ। আমি শঠতাৰে (ধুৰ্ভাচাৰী হৈ) জীৱন যাপন নকৰিলো, আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যত কোনো ভাঁজ নিদিলো। সত্যতা প্ৰকাশৰ যোগেদি আমি ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত আৰু প্ৰতিজন মানুহৰ বিবেকৰ ওচৰতো নিজকে যোগ্য-পাত্ৰ দেখুৱাইছোঁ।

³কিন্তু আমাৰ শুভবাৰ্তা যদি ওৰণিৰে ঢকা হয়, তেনেহলে সেয়া বিনাশৰ পাত্ৰ সকললৈহে ঢকা হয়; ⁴ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তি^[1] যি খ্ৰীষ্ট, তেওঁৰ মহিমা প্ৰকাশক শুভবাৰ্তাৰ দীপ্তি যেন প্ৰকাশিত নহয়, এই কাৰণে এই যুগৰ জগতৰ অধিকাৰীয়ে^[2] সেই অবিশ্বাসী লোক সকলৰ মন (জ্ঞান-চকু) অন্ধ কৰিলে।

⁵কাৰণ আমি নিজক নহয়, কিন্তু যীচু খ্ৰীষ্টক প্ৰভু আৰু যীচুৰ কাৰণে নিজক আপোনালোকৰ দাস^[3] বুলি প্ৰচাৰ কৰোঁ। ⁶যীচু খ্ৰীষ্টৰ মুখত ঈশ্বৰৰ মহিমা প্ৰকাশক জ্ঞানৰূপে দীপ্তি প্ৰকাশ কৰিবলৈ, যিজনো ঈশ্বৰে ক'লে, “কিয়নো আন্ধাৰৰ মাজৰ পৰা পোহৰ প্ৰকাশিত হ'ব”, সেইজনো ঈশ্বৰে আমাৰ হৃদয়ত পোহৰ প্ৰকাশ কৰিলে।

তেওঁলোকৰ দুৰ্বলতা আৰু ধৈৰ্য

⁷শক্তিৰ বাহুল্যতা যেন আমাৰ পৰা নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ হয়, এই কাৰণে মাটিৰ পাত্ৰ যি আমি, আমাৰ জীৱনত সেই দীপ্তিৰূপ ধন আছে। ⁸আমি সকলোতে ক্লেশ ভোগ কৰিও, ঠেকত পৰা নহওঁ; উদিগ্ন হৈয়ো, নিৰাশ নহওঁ; ⁹তাড়না পায়ো, অনাথ নহওঁ; পেলোৱা হৈয়ো, বিনষ্ট নহওঁ। ¹⁰যীচুৰ জীৱন আমাৰ শৰীৰত প্ৰকাশিত হ'বলৈ, আমি সদায় শৰীৰত যীচুৰ মৃত্যু লৈ ফুৰিছোঁ^[4]।

¹¹কিয়নো জীয়াই থকা যি আমি, আমাৰ মৰ্ত্য মাংসত যীচুৰ জীৱন প্ৰকাশিত হ'বলৈ, আমি যীচুৰ কাৰণে সদায় মৃত্যুৰ হাতত সমৰ্পিত হৈ আছোঁ। ¹²এইদৰে মৃত্যুৰে আমাৰ জীৱনত, কিন্তু জীৱনে আপোনালোকৰ জীৱনত নিজ কাৰ্য সাধন কৰি আছে।

¹³কিন্তু যেনেকৈ লিখা আছে,^[5] বোলে “মই বিশ্বাস কৰিলোঁ, এই হেতুকে কথা ক'লোঁ”; তেনেকৈ আমিও সেই একেই বিশ্বাসজনক আত্মা পোৱাত, বিশ্বাস কৰিছোঁ, এই হেতুকে কথা কৈছোঁ। ¹⁴কাৰণ যি জনে প্ৰভু যীচুক তুলিলে^[6] তেৱেঁই যে, যীচুৰ লগত আমাকো তুলিব আৰু তেওঁলোকে সৈতে আমাকো উপস্থিত কৰাব, সেই বিষয়ে আমি জানো। ¹⁵কিয়নো এইবোৰ আপোনালোকৰ কাৰণেহে হৈছে, যাতে অনেক লোকে ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ অৰ্থে অনুগ্ৰহ পায় ধন্যবাদত উপচি পৰে।

স্বৰ্গ-বাসৰ আশা

¹⁶এই কাৰণে আমি নিৰুৎসাহ নহওঁ। যদিও আমাৰ বাহ্যিক পুৰুষ বিনষ্ট হৈ আছে, তথাপি আমাৰ আন্তৰিক পুৰুষ দিনে দিনে নতুন হৈ উঠিছে। ¹⁷আমাৰ এই দুখ-কষ্ট ক্ষণিকীয়া, এই ক্ষণিকীয়া আৰু লঘু ক্লেশে আমাৰ জীৱনলৈ আনিবলগীয়া শ্ৰেষ্ঠ শাস্ত্ৰ মহিমাৰ যি অনন্তকালীয়া প্ৰভাৱ, তাৰ লগত আমাৰ দুখ-কষ্টৰ কোনো তুলনাই নহয়। ¹⁸এই কাৰণে দৃশ্য বস্তুলৈ নাচাই, অদৃশ্য বস্তুলৈ চাই থাকোঁহক। কাৰণ দৃশ্য বস্তু অলপদিনীয়া; কিন্তু অদৃশ্য বস্তু অনন্তকালীয়া।

4:4 ^[1]

4:4 ^[2]

4:5 ^[3]

4:10 ^[4]

4:13 ^[5]

4:14 ^[6]

৪ অধ্যায় ৫

¹কিয়নো আমি জানো যে, যি তম্বুৰূপ পাৰ্থিৱ ঘৰত আমি আছোঁ, সেয়া যদি ভগ্ন হয়, তেনেহলে বিনাহাতে সজা ঈশ্বৰে থাকিবলৈ দিয়া এক অনন্তকালীয়া ঘৰ স্বৰ্গত আছে। ²কাৰণ আমি ইয়াৰ ভিতৰত কেঁকাই থাকি, স্বৰ্গৰ পৰা হোৱা আমাৰ সেই ঘৰৰূপ বস্ত্ৰেৰে ঢকা হ'বলৈ অতিশয় হাবিয়াহ কৰিছোঁ। ³বাস্তৱিকতে তাৰে ঢকা হ'লে, আমি উলঙ্গ হৈ নপৰিম।

⁴আমি যে কেঁকাই আছোঁ, এই তম্বুত থাকি, ভাৰগ্ৰস্তহৈহে কেঁকাই আছোঁ; কাৰণ আমি বিবস্ত্ৰ হ'বলৈ ইচ্ছা নকৰোঁ; কিন্তু জীৱনৰ দ্বাৰাই যেন মৰ্ত্যক গিলি পেলোৱা হয়, এই কাৰণে বস্ত্ৰেৰে ঢকা হ'বলৈহে ইচ্ছা কৰোঁ। ⁵ইয়াৰ বাবে যি জনে আমাক প্ৰস্তুত কৰিলে, তেওঁ ঈশ্বৰ; আৰু তেৱেঁই আমাক বহিনাস্বৰূপে পবিত্ৰ আত্মা দিলে।

⁶এতেকে সদায় দৃঢ় বিশ্বাসী হোৱা কাৰণে জানিব যে, এই শৰীৰত নিবাস কৰালৈকে প্ৰভুৰ পৰা দূৰত প্ৰবাস কৰিছোঁ; ⁷(কিয়নো আমি দেখাৰ দ্বাৰাই চলা নাই, বিশ্বাসৰ দ্বাৰাইহে চলিছোঁ;) ⁸এতেকে আমি সাহিয়াল হৈছোঁৱেই; শৰীৰৰ পৰা দূৰত প্ৰবাস কৰিছোঁ আৰু প্ৰভুৰ লগত নিবাস কৰাই ভাল দেখিছোঁ।

⁹এই হেতুকে নিবাস কৰোঁ বা প্ৰবাস কৰোঁ, তেওঁৰ প্ৰিয়পাত্ৰ হ'বলৈহে আমি যত্ন কৰি আছোঁ। ¹⁰কিয়নো প্ৰতিজনে কৰা কৰ্ম ভাল হওক বা বেয়া হওক, শৰীৰৰ দ্বাৰাই কৰা কৰ্মৰ ফল পাবলৈ, আমি সকলোৱে খ্ৰীষ্টৰ বিচাৰৰ আসনৰ আগত প্ৰকাশিত হ'ব লাগিব।

প্ৰচাৰক সকলৰ কাৰ্য, পৰীক্ষা আৰু লক্ষ্য

¹¹এই কাৰণে প্ৰভুৰ ভয় কি, ইয়াক জানিবলৈ পোৱাত আমি লোক সকলক প্ৰবৃত্তি কৰাইছোঁ; কিন্তু ঈশ্বৰৰ আগত আমি প্ৰকাশিত হৈ আছোঁ আৰু মই আশা কৰোঁ যে, আপোনালোকৰ বিবেকতো আমি প্ৰকাশিত হৈ আছোঁ। ¹²আপোনালোকলৈ আমি আকৌ আমাৰ প্ৰশংসা আগবঢ়াইছোঁ, এনে নহয়, কিন্তু যি সকলে হৃদয়ৰ কথাত নহয়, মৌখিক কথাত গৌৰৱ কৰে, তেওঁলোকৰ আগত আপোনালোকে আমাৰ অৰ্থে গৌৰৱ কৰি উত্তৰ দিবলৈহে আপোনালোকক উপায় দিছোঁ।

¹³কিয়নো আমি যদি হতবুদ্ধি হৈছোঁ, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ কাৰণেহে হৈছোঁ, আৰু আমি যদি সুবিবেচক, তেনেহলে সেয়া আপোনালোকৰ বাবে।

¹⁴কাৰণ খ্ৰীষ্টৰ প্ৰেমে আমাক সীমাবদ্ধ কৰি ৰাখিছে; কিয়নো আমি নিশ্চয় কৰিলোঁ যে, সকলোৰে কাৰণে এজন মৰিল, এতেকে সকলোৱে মৰিল। ¹⁵আৰু খ্ৰীষ্টে সকলোৰে বাবে মৰিল, এই আশয়েৰে জীৱন পোৱা সকলে যেন নিজৰ কাৰণে জীয়াই নাথাকি, তেওঁলোকৰ অৰ্থে মৃত্যুভোগ কৰা আৰু পুনৰ্জীৱিত হোৱা জনৰ বাবেহে যেন জীয়াই থাকে।

¹⁶এই কাৰণে এতিয়াৰে পৰা কোনো এজনকে আমি মাংস অনুসাৰে নাজানিম; একেদৰে খ্ৰীষ্টক আগেয়ে মাংস অনুসাৰে জানিলেও, এতিয়াৰ পৰা নাজানিম। ¹⁷এতেকে কোনো যদি খ্ৰীষ্টত আছে, তেনেহলে তেওঁ নতুন সৃষ্টি। পুৰণিবোৰ লুপ্ত হ'ল; চাওক, সকলো নতুন হ'ল।

¹⁸কিন্তু যি ঈশ্বৰে খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই তেওঁৰে সৈতে আমাক মিলন কৰালে, আৰু সেই মিলনৰ পৰিচৰ্যা পদ আমাক দিলে; সেই ঈশ্বৰৰ পৰাই এই সকলো হয়। ¹⁹সেই মিলনৰ কথা এই, ঈশ্বৰে খ্ৰীষ্টত জগত খনক মিলন কৰিলে, তেওঁলোকৰ পাপময় বাধাবোৰ গণনা নকৰিলে; আৰু সেই মিলনৰ বাৰ্তা আমাক গতাই দিলে।

²⁰এতেকে ঈশ্বৰে আমাক ৰাজদূত পাতিলে, আৰু আমাৰ দ্বাৰাই মিনতি কৰোঁৱাৰ দৰে আমি খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে ৰাজদূতৰ কৰ্ম কৰিছোঁ। খ্ৰীষ্টৰ হৈ এই বিনয় কৰোঁ: “আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ সৈতে মিলন হওক!” ²¹তেওঁ আমাক খ্ৰীষ্টত ঈশ্বৰীয় ধাৰ্মিকতা স্বৰূপ হ'বলৈ, পাপ নকৰা জনকে পাপী কৰি, তেওঁকে আমাৰ পাপৰ বাবে ক্ৰুচত বলি স্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিলে।^[1]

5:21 ^[1]

৫ অধ্যায় 6

¹সেয়ে আমি খ্ৰীষ্টৰ সহকাৰী হৈ, এই মিনতিও কৰিছোঁ যে, আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ ব্যৰ্থৰূপে গ্ৰহণ কৰা নহ'ব। ²কিয়নো তেওঁ কৈছে,^[1]

“মই গ্ৰাহ্য-কালত তোমাক মনযোগ দিলোঁ;

আৰু পৰিত্ৰাণৰ দিনা তোমাৰ উপকাৰ কৰিলোঁ।”

চাওক, এতিয়া পৰমগ্ৰাহ্য কাল; এতিয়াই পৰিত্ৰাণৰ দিনা। ³সেই পৰিচৰ্যা পদ যেন কলঙ্কিত নহয়, এই কাৰণে আমি কোনো কথাত বিঘিনি নজন্যাও।

⁴বৰং আমি নিজক ঈশ্বৰৰ পৰিচাৰক হিচাপে, আমাৰ এই সকলো কৰ্মৰ দ্বাৰাই যোগ্য-পাত্ৰ দেখুৱাইছোঁ; সেয়েহে অনেক প্ৰকাৰ ধৈৰ্য, ক্লেস, দুখ, সঙ্কট, ⁵কোব, বন্দীশালত থকা, হ্ৰাসুৰা, কঠোৰ পৰিশ্ৰম, পৰ দিয়া, লঘোন, ⁶শুদ্ধতা, জ্ঞান, চিৰসহিষ্ণুতা, মৰম, পবিত্ৰ আত্মাত, প্ৰকৃত প্ৰেম;

⁷সত্যৰ বাক্যত, ঈশ্বৰৰ শক্তিত, সোঁ আৰু বাওঁফালে ধাৰ্মিকতাৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰ সৈতে, সকলো সময়ত যোগ্য-পাত্ৰ দেখুৱাইছোঁ।

^৪আমি মৰ্যদা আৰু অমৰ্যদা, কু-যশ আৰু সু-যশ, প্ৰবঞ্চকৰ নিচিনা, কিন্তু সত্যবাদী; ^৯অবিদিতৰ নিচিনা, কিন্তু সকলোৰে বাবে সুবিদিত; মৰো মৰো হোৱাৰ নিচিনা, কিন্তু চাওক জীয়াই আছোঁ; শাস্তি পোৱাৰ নিচিনা, কিন্তু হত হোৱা নাই। ^{১০}শোকত থকাৰ নিচিনা, কিন্তু সদায় আনন্দিত; দৰিদ্ৰৰ নিচিনা, কিন্তু অনেকক ধনৱন্ত কৰোঁতা; একো নথকাৰ নিচিনা, কিন্তু আমাৰ সকলো আছে।

কৰিন্থীয়া সকলৰ প্ৰতি পৌলৰ উদগণি

^{১১}হে কৰিন্থীয়া সকল, আমি আপোনালোকৰ বাবে, আমাৰ সকলো সত্যতাৰ বিষয়ে ক'লো আৰু আমাৰ হৃদয়ো মুকলি। ^{১২}আমি আপোনালোকৰ বাবে আমাৰ প্ৰেম হৃদয়ত মুকলি নকৰাকৈ ৰখা নাই, কিন্তু আপোনালোকেহে নিজৰ নিজৰ প্ৰেম আমাৰ বাবে মুকলি নকৰাকৈ ৰাখিছে। ^{১৩}কিন্তু একে প্ৰকাৰৰ প্ৰতিদান পাবলৈ মই মোৰ সন্তানসকলক কোৱাৰ দৰে কওঁ, আপোনালোকৰ হৃদয় বহলভাৱে মুকলি কৰক।

^{১৪}অবিশ্বাসী সকলৰ সৈতে আপোনালোক অসমানভাবে সংযুক্ত নহব; কিয়নো ধাৰ্মিকতা আৰু অধাৰ্মিকতাৰ মাজত পৰস্পৰৰ কি সম্পৰ্ক? আন্ধাৰে সৈতে পোহৰৰ বা কি সহভাগিতা? ^{১৫}বেলিয়াল (চয়তান)ৰ^[২] সৈতে খ্ৰীষ্টৰ কি ঐক্য? অবিশ্বাসী জনৰ লগত বিশ্বাস কৰা জনৰ কি সম্পৰ্ক? ^{১৬}আৰু মূৰ্তিবোৰৰ সৈতে ঈশ্বৰৰ মন্দিৰৰ কি ঐক্য? কিয়নো আমি জীৱনময় ঈশ্বৰৰ মন্দিৰ; এই বিষয়ে ঈশ্বৰে কৈছে,^[৩] বোলে,

“মই তেওঁলোকৰ মাজত বসতি কৰি থাকিম আৰু অহা-যোৱা কৰিম;

মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ'ম

আৰু তেওঁলোক মোৰ লোক হ'ব।”

^{১৭}এতেকে,

প্ৰভুৱে কৈছে,^[৪] “তোমালোকে সিহঁতৰ মাজৰ পৰা ওলাই আহা

আৰু পৃথক হোৱা,

আৰু কোনো অশুচি বস্তুক নুচুবা,

তাতে মই তোমালোকক গ্ৰহণ কৰিম,

^{১৮}আৰু তোমালোকৰ পিতৃ হ'ম আৰু তোমালোকো মোৰ পো-জী হ'ব,

ইয়াক সৰ্বশক্তিমান প্ৰভুৱে কৈছে”।

6:2 ^[১]

6:15 ^[২]

6:16 ^[৩]

6:17 ^[৪]

৬ অধ্যায় ৭

^১এই হেতুকে, হে প্ৰিয় ভাইসকল, এইবোৰ প্ৰতিজ্ঞা পোৱাৰ পাছত, আহক, আমি শৰীৰ আৰু আত্মাৰ সকলো অশুচিতাৰ পৰা নিজকে শুচি কৰি, ঈশ্বৰৰ ভয়ত পবিত্ৰতা সিদ্ধ কৰোঁহক।

^২আপোনালোকৰ হৃদয়ত আমাক ঠাই দিয়ক! আমি কাৰো অন্যায় কৰা নাই, কাৰো অনিষ্ট কৰা নাই, কাকো ঠগোৱাও নাই। ^৩মই আপোনালোকৰ দোষ ধৰিবলৈ এই কথা কৈছোঁ, এনে নহয়; কিয়নো আমাৰে সৈতে মৰিবলৈ আৰু জীয়াই থাকিবলৈকো আপোনালোক আমাৰ হৃদয়ত আছে বুলি আগেয়ে কৈছিলোঁ। ^৪আপোনালোকলৈ মোৰ আত্মবিশ্বাস অধিক, আপোনালোকৰ অৰ্থে মোৰ স্নাঘাও অধিক; এইদৰে আমাৰ সকলো ক্লেসত, মই সান্ত্বনাৰে পূৰ্ণ হৈ আছোঁ আৰু আনন্দত একেবাৰে উপচি পৰিছোঁ।

^৫কিয়নো যেতিয়া আমি মাকিদনিয়া দেশলৈ আহিলোঁ, আমাৰ শাৰীৰিক একো জিৰণি নাছিল; বৰং সকলোতে অশান্তিহে পাইছিলোঁ; বাহিৰত বিৰোধ আৰু অন্তৰত ভয় আছিল। ^৬কিন্তু নম্ৰ সকলৰ সান্ত্বনাদাতা ঈশ্বৰে তীতৰ আগমণৰ দ্বাৰাই আমাক সান্ত্বনা দিলে; ^৭কেৱল তেওঁৰ আগমণৰ দ্বাৰায়েই নহয়, কিন্তু আপোনালোকৰ হাবিয়াহ, শোক আৰু আমাৰ কাৰণে আপোনালোকৰ উৎসাহৰ কথা কওঁতে, আপোনালোকৰ কথাত তেওঁ পোৱা সান্ত্বনাৰেও আমাক এনে সান্ত্বনা দিলে যে, তাৰেই মই অধিক আনন্দ পালোঁ।

^৪কিয়নো মোৰ সেই পত্ৰ দ্বাৰাই আপোনালোক দুঃখিত হ'লেও মই অনুতপ্ত নহওঁ। আগেয়ে অনুতপ্ত হৈছিলোঁ যদিও, এতিয়া দেখিলোঁ যে মোৰ পত্ৰখনে আপোনালোকক দুঃখিত কৰিলে, কিন্তু সেই পত্ৰই মাথোন অলপ সময়হে আপোনালোকৰ দুখ জন্মাইছিল, ^৯এতিয়া আনন্দ কৰিছোঁ; কিয়নো আপোনালোক দুঃখিত হোৱাৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু দুঃখিত হোৱাৰ দ্বাৰাই যে আপোনালোকৰ মন-পালটন হ'ল, সেই কাৰণেহে আপোনালোক ঈশ্বৰে বিচৰাৰ দৰে দুঃখিত হৈছিল, যাৰ ফলত আমাৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ একো হানি নহ'ল। ^{১০}কাৰণ ঈশ্বৰে বিচৰা মনোদুখে, অনুতপ্ত নোহোৱাকৈয়ে পৰিত্ৰাণলৈ মন-পালটন কৰায়; কিন্তু জগতৰ (সংসাৰৰ) মনোদুখে অপৰিৱৰ্তনীয় মৃত্যু সাধন কৰে।

^{১১}কিয়নো, ঈশ্বৰৰ মহৎ ইচ্ছাৰ দৰে হোৱা সেই মনোদুখেই আপোনালোকৰ অন্তৰত কেনে যত্ন, কেনে দুখৰ খণ্ডন, কেনে বিৰক্তি, কেনে ভয়, কেনে হাবিয়াহ, কেনে উৎসাহ, কেনে প্ৰতিকাৰ সাধন কৰিলে! সেইবোৰ কথাত আপোনালোকে সকলো প্ৰকাৰে নিজকে নিৰ্দোষী বুলি প্ৰমাণ কৰিলে। ^{১২}যদিওঁবা মই আপোনালোকলৈ লিখিছিলোঁ,^[১] তথাপি অন্যায় কৰা জনৰ কাৰণে বা অপকাৰ পোৱা জনৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু আমাৰ অৰ্থে আপোনালোকৰ যি যত্ন, সেয়ে ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত আপোনালোকৰ বাবে যেন প্ৰকাশিত হয়, এই কাৰণেহে লিখিছিলোঁ।

^{১৩}এতেকে আমি সান্ত্বনা পালোঁ।

আৰু আমাৰ সেই সান্ত্বনাৰ ওপৰিও তীতৰ আনন্দত আমি পুনৰ অধিক আনন্দ পালোঁ; কাৰণ আপোনালোক সকলোৰে দ্বাৰাই তেওঁৰ আত্মা সজীৱ কৰা হ'ল। ^{১৪}যদিও মই তেওঁৰ আগত আপোনালোকৰ অৰ্থে গৰ্ব কৰিলোঁ, তথাপি মোক লাজত পেলোৱা হোৱা নাই। কিন্তু আপোনালোকৰ অৰ্থে আমি কোৱা সকলো কথা সত্য আছিল, সেয়ে তীতৰ সন্মুখত কৰা গৰ্ব সত্য হিচাপে প্ৰমাণিত হ'ল।

^{১৫}আৰু আপোনালোকে তেওঁৰ আজ্ঞাধীন হৈ, ভয় আৰু কম্পনেৰে যে তেওঁক গ্ৰহন কৰিছিল, সেই কথা তেওঁ সোঁৱৰণ কৰোঁতে, আপোনালোকলৈ তেওঁৰ স্নেহ অতি অধিক হ'ল। ^{১৬}সকলো বিষয়তে মই যে আপোনালোকত ভাৰসা কৰিছোঁ, ইয়াতে মই আনন্দ কৰিছোঁ।

7:12 ^[১]

৭ অধ্যায় ৪

দানশীলতাৰ উৎকৃষ্ট ফল

^১হে প্ৰিয় ভাইসকল, মাকিদনিয়া প্ৰদেশৰ মণ্ডলী সমূহক দিয়া ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে মই আপোনালোকক জনাওঁ যে, ^২ক্লেসৰূপ মহা-পৰীক্ষাতো তেওঁলোকৰ আনন্দ অধিক হ'ল আৰু তেওঁলোকৰ অতি দৰিদ্ৰতা দানশীলতাৰূপ ধনত উপচি পৰিল।

^৩কিয়নো মই সাক্ষ্য দিছোঁ যে, তেওঁলোকে নিজ শক্তি অনুসাৰে দিয়াৰ উপৰি, সাধ্যৰ অতিৰিক্ত পৰিমাণে দিলে, আৰু ^৪নিজ ইচ্ছাৰে অনেক মিনতি কৰি, পবিত্ৰ লোক সকলৰ সহভাগিতাত পৰিচৰ্যা কাৰ্যৰ সহভাগী হ'বলৈ আমাৰ আগত যাচনা কৰিলে; ^৫আৰু কেৱল আমি আশা কৰা অনুযায়ী নহয়, কিন্তু প্ৰথমে প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে, শেষত ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দৰে আমাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকে নিজকে দিলে।

^৬সেই বাবে আমি তীতক উৎসাহিত কৰিলোঁ, কিয়নো যেনেকৈ তেওঁ আগেয়ে আপোনালোকৰ লগত কাৰ্য আৰম্ভ কৰিছিল, তেনেদৰেই আপোনালোকক সেই অনুগ্ৰহতো যেন পৰিপূৰ্ণ কৰে। ^৭কিন্তু আপোনালোকে, বিশ্বাস, বাক্য, জ্ঞান, সকলোবিধ যত্ন আৰু প্ৰেম, এই সকলোতে যেনেকৈ আমাৰ বাবে উপচি পৰিছে, তেনেকৈ সেই অনুগ্ৰহতো উপচি পৰিবলৈ চেষ্টা কৰক।

^৮এই কথা আজ্ঞা দিয়াৰ দৰে কোৱা নাই, কিন্তু আন ব্যক্তিৰ যত্নৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ প্ৰেমৰ সত্যতা তুলনা কৰি প্ৰমাণ কৰিছোঁ। ^৯কিয়নো আপোনালোকে প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ জানে। তেওঁ ধনী আছিল যদিও, তেওঁৰ দৰিদ্ৰতাৰ দ্বাৰাই আপোনালোক যেন ধনী হয়, তাৰ বাবে তেওঁ দৰিদ্ৰ হ'ল।

^{১০}এই বিষয়টো আপোনালোকৰ পক্ষে উপযুক্ত, সেই কাৰণে মই পৰামৰ্শহে দিছোঁ; কিয়নো আপোনালোকে এবছৰৰ আগেয়ে কোনো কাৰ্য কৰিবলৈ বিচাৰিছিল, কেৱল সেয়াই নহয়, কিন্তু নিজ ইচ্ছাৰে কৰিবলৈ প্ৰস্তুতো আছিল। ^{১১}এতিয়া সেই কাৰ্য সিদ্ধ কৰক। যেনেকৈ আপোনালোকৰ ইচ্ছা আৰু প্ৰস্তুততা আছিল, তেনেকৈ শক্তি অনুসাৰে সেই কাৰ্য সিদ্ধও কৰক। ^{১২}কিয়নো যদি কাৰ্য কৰিবলৈ আগ্ৰহ থাকে, তেনেহলে এইটো ভাল আৰু গ্ৰহণীয় বিষয়, কিন্তু ব্যক্তি জনৰ যি ভিত্তি আছে, সেই অনুসাৰে, তেওঁৰ যি নাই, সেই অনুসাৰে নহয়।

^{১৩}কিয়নো আন লোক সকলে কাৰ্য নকৰি জিৰণি ল'ব আৰু আপোনালোকে কাৰ্যৰ দায়িত্ব ল'ব, এনে নহয়; কিন্তু সকলোৰে ন্যায্য হওক। ^{১৪}এই বৰ্তমান সময়ত আপোনালোকৰ প্ৰাচুৰ্যতাই তেওঁলোকৰ অভাৱ পূৰ্ণ কৰিব। এইদৰে তেওঁলোকৰ প্ৰাচুৰ্যতায়ো আপোনালোকৰ অভাৱ পূৰ্ণ কৰিব আৰু ইয়াতে সকলোৰে বাবে সমতা স্থাপন হয়; ^{১৫}যি দৰে লিখাও আছে,^[১]

“যি জনে অধিক গোটাইছিল, তেওঁৰ একো নাথাকিল;

কিন্তু যি জনে অলপ গোটাইছিল, তেওঁৰ অভাৱ নহ'ল”।

16কিন্তু ঈশ্বৰক ধন্যবাদ, কিয়নো তেওঁ আপোনালোকৰ অৰ্থে তীতৰ হৃদয়ত সেই একে আন্তৰিক যত্ন জন্মালে, যি যত্ন আপোনালোকৰ বাবে মোৰ আছিল। 17তেওঁ আমাৰ উদগণিয়ে গ্ৰহণ কৰিলে, এনে নহয়; কিন্তু তাতকৈয়ো অধিক উৎসাহী হৈ, নিজ ইচ্ছাবে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আহিল।

18তাতে তীতৰ সৈতে আমাৰ এজন ভাই, যি জনে শুভবাবাৰ্তা ঘোষণা কৰা বিষয়ত সকলো মণ্ডলীৰ মাজত প্ৰশংসা লাভ কৰিছে; সেই জন ভাইক আমি তেওঁৰ লগত পঠাই দিলোঁ। 19তেওঁ কেৱল মৰ্যদা পোৱা ব্যক্তিয়ে নহয়, কিন্তু প্ৰভুৰ গৌৰৱ আৰু আমাৰ প্ৰস্তুততাৰ অৰ্থে, আমাৰ যোগেদি সাধিত হ'ব লগা প্ৰভুৰ অনুগ্ৰহৰ কাৰ্যত আমাৰ সহযাত্ৰী হ'বলৈ মণ্ডলী সকলৰ দ্বাৰাই পৰিচাৰকৰূপে মনোনীত হোৱা। 20আমাৰ দ্বাৰাই সংগ্ৰহ হ'ব লগা এই মহা-দানৰ বিষয়ত কোনোবাই কৰিব বিচৰা অভিযোগৰ কাৰণৰ পৰা আমি দূৰত আছোঁ। 21যি বিষয় সন্মানীয়, সেই বিষয়তহে আমি যত্নশীল হৈছোঁ, কেৱল প্ৰভুৰ দৃষ্টিত নহয়, কিন্তু মানুহৰ দৃষ্টিতো^[2] হৈছোঁ।

22আৰু তেওঁৰ সৈতে আন এজন ভাইক আমি পঠিয়ালোঁ। তেওঁক আমি অনেকবাৰ অনেক বিষয়ত পৰীক্ষা কৰি এইবোৰ কাৰ্যত উৎসাহী পালোঁ আৰু আপোনালোকৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ দৃঢ় বিশ্বাসৰ কাৰণে এইবাৰ অধিক উৎসাহী দেখিলোঁ। 23তীতৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁ মোৰ সহভাগী আৰু আপোনালোকৰ প্ৰতি মোৰ কৰ্মৰ সহকাৰী। আমাৰ ভাই দুজনৰ বিষয়ে হ'লে, তেওঁলোক মণ্ডলী সমূহৰ দ্বাৰা পঠিওৱা আৰু খ্ৰীষ্টৰ গৌৰৱ স্বৰূপ। 24এতেকে আপোনালোকৰ প্ৰেম প্ৰকাশ কৰক, আৰু আন মণ্ডলীবোৰৰ মাজত আপোনালোকৰ বিষয়ে যি গৰ্ব কৰিছিলোঁ, সেয়া প্ৰকাশ কৰক।

8:15 ^[1]

8:21 ^[2]

৮ অধ্যায় 9

1কিয়নো পবিত্ৰ লোক সকলৰ পৰিচৰ্যা কৰা কাৰ্যৰ বিষয়ে মই আপোনালোকলৈ লিখাৰ প্ৰয়োজন নাই। 2মই আপোনালোকৰ কামনা জানো, যাৰ বিষয়ে মই মাকিদনিয়া সকলৰ আগত আপোনালোকৰ পক্ষে গৰ্ব কৰিছিলোঁ। মই তেখেত সকলক কৈছিলোঁ যে, এবছৰৰ আগৰ পৰাই আখায়া প্ৰস্তুত হৈ আছিল; আৰু আপোনালোকৰ সেই আগ্ৰহে অধিক ভাগ মানুহক প্ৰভাৱত পেলালে।

3এতিয়া মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ ভাই সকলক পঠিয়ালোঁ, যাতে আপোনালোকৰ পক্ষে আমাৰ সেই গৰ্ব যেন ব্যৰ্থ নহয় আৰু মই যেনেকৈ কৈছিলোঁ, তেনেকৈ আপোনালোক যেন প্ৰস্তুত হৈ থাকে। 4নহলে মাকিদনিয়াৰ পৰা মোৰ লগত অহা কোনো মানুহে যদি আপোনালোকক অপ্ৰস্তুত পায়, তেনেহলে আমি আপোনালোকৰ প্ৰতি সেই দৃঢ় আশা ৰখাত, আমি লাজত পৰিম; মই আপোনালোকৰ বিষয়ে এনে একো কথা নকওঁ, কাৰণ আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ ওপৰত মই নিশ্চিত হৈ আছোঁ। 5সেই কাৰণে মই ভাই কেইজনক উৎসাহিত কৰিবলৈ প্ৰয়োজন দেখিলো, আৰু আপোনালোকৰ ওচৰত পঠিয়াম বুলি ভাবিলোঁ; আপোনালোকে পূৰ্বৰে পৰা প্ৰতিজ্ঞা কৰা সেই আশীৰ্বাদ স্বৰূপ দান, সেই বিষয়ে তেখেত সকলে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আহি যেন আয়োজন কৰে। এই বিনামূলীয়া আশীৰ্বাদ দানৰ দৰে যেন যুগুত থাকে, কিন্তু আপোনালোকে বাধ্যত পৰি দান কৰিলে, এনে যেন নহয়।

6কিন্তু সেই বিষয়ে সাৰ কথা এই: যি জনে অলপকৈ বয়, তেওঁ অলপকৈ চপাব; আৰু যি জনে অধিককৈ বয়, তেওঁ অধিককৈ চপাব।^[1]

7প্ৰতিজনে নিজৰ হৃদয়ত যেনেকৈ ঠাৱৰ কৰিলে, তেনেকৈ দিয়ক। মনোদুখেৰে যেন নহয় বা আৱশ্যকতাৰেও যেন নিদিয়; কিয়নো হৰ্ষিত মনেৰে দিয়া জনক ঈশ্বৰে প্ৰেম কৰে।^[2]

8ঈশ্বৰে আপোনালোকক সকলো অনুগ্ৰহত বৃদ্ধি কৰিব পাৰে, গতিকে সকলো সময়তে আপোনালোকৰ সকলো জোৰাওকৈ থাকাত, আপোনালোক সকলো সংকস্মত যেন উপচি পৰে। 9এই বিষয়ে যি দৰে লিখাও আছে,^[3]

'তেওঁ নিজ ধন-সম্পত্তি দৰিদ্ৰ সকলক বিলাই দি, দান কৰিলে;

তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা চিৰকাললৈকে থাকে'।

10যি জনে কঠীয়া সিচোতাজনক সিৰ্চিবলৈ কঠীয়া আৰু ভোজনৰ কাৰণে আহাৰ যোগাই, তেৱেঁই আপোনালোকৰ কঠীয়া যোগাই বাহুল্য কৰিব আৰু আপোনালোকৰ ধাৰ্মিকতাৰ ফল বৃদ্ধি কৰিব; 11এইদৰে আপোনালোক সকলো দানশীলতাৰ অৰ্থে সকলো বিষয়তে ধনৱন্ত হ'ব, আৰু সেই দানশীলতাই আমাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰলৈ ধন্যবাদ সাধন কৰাৰ।

12কিয়নো এই দান দি সেৱা কৰা কাৰ্যই পবিত্ৰ লোকৰ অভাৱ পূৰ কৰিছে, অকল এয়ে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ অনেক ধন্যবাদত ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যেও উপচি পৰিছে। 13আপোনালোকক এই পৰিচৰ্যা কৰা কাৰ্যত পৰীক্ষাৰ দ্বাৰাই অনুমোদিত কৰা হ'ল; আপোনালোকে ঈশ্বৰক মহিমাধিত কৰিছে, কিয়নো আপোনালোকে খ্ৰীষ্টৰ শুভবাবাৰ্তাৰ বিষয়ে স্বীকাৰ কৰি বশৱৰ্তী হোৱা কাৰণে আৰু তেখেত সকললৈ আৰু আন লোকলৈও আপোনালোকে ভালেমান দান কৰিলে। 14তেওঁলোকে আপোনালোকলৈ অতিশয় হাবিয়াহ কৰি আপোনালোকৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনাত আছে, কিয়নো ঈশ্বৰৰ সেই মহৎ অনুগ্ৰহ আপোনালোকৰ ওপৰত আছে। 15ঈশ্বৰৰ বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰা দানৰ^[4] কাৰণে তেওঁৰ ধন্যবাদ হওক।

9:6 [1]

9:7 [2]

9:9 [3]

9:15 [4]

৯ অধ্যায় 10

পৌলৰ বিপক্ষ লোক সকলৰ প্ৰতি তেওঁৰ উত্তৰ

¹মই, যি পৌল, নিজে খ্ৰীষ্টৰ মৃদু আৰু কোমল স্বভাৱেৰে আপোনালোকক মিনতি কৰিছোঁ, মই আপোনালোকৰ সাক্ষাতে নম্ৰ কিন্তু অসাক্ষাতে আপোনালোকৰ প্ৰতি সাহিয়াল। ²মই আপোনালোকক মিনতি কৰিছোঁ যে, যেতিয়া মই আপোনালোকৰ সৈতে থাকো, তেতিয়া যেন মই আত্মবিশ্বাসৰ সাহসেৰে সাহসী নহওঁ; কিন্তু যেতিয়া আমাক যি সকলে মাংস অনুসাৰে চলা বুলি জ্ঞান কৰিব, তেতিয়া সেই সকলৰ বিৰুদ্ধে মই যেনে আৱশ্যকতা জ্ঞান কৰিছোঁ, উপস্থিত কালত তেনে সাহসেৰে মই সাহিয়াল হম।

³কিয়নো আমি মাংসত থাকিলেও, মাংস অনুসাৰে যুদ্ধ নকৰোঁ; ⁴(কিয়নো আমাৰ যুদ্ধ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰে^[1] কৰা মাংসিক যুদ্ধ নহয়, কিন্তু স্বৰ্গীয় শক্তিৰ দ্বাৰাই দুৰ্গও বিনাশ কৰাৰ যোগ্য, ইয়াতে কোনো ভুল ধাৰণা নাথাকক।)

⁵আমি ঈশ্বৰৰ জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা সকলো অহংকাৰৰ বিষয়বোৰ ভাঙি পেলালো, আৰু সকলো ভাব বন্দী কৰি, খ্ৰীষ্টৰ আজ্ঞাধীন কৰিছোঁ; ⁶আৰু আপোনালোকৰ আজ্ঞাধীনতা সম্পূৰ্ণ হ'লে, সকলো অবাধ্যতাৰ প্ৰতিকাৰ সাধিবলৈ যুগুত হৈ আছোঁ।

⁷সমুখত যি আছে, সেয়া আপোনালোকে স্পষ্ট দৃষ্টিৰে চাওক। কোনোৱে যদি নিজকে খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনি বুলি নিজ প্ৰমাণত বিশ্বাস কৰে, তেনেহলে তেখেত যেনেকৈ খ্ৰীষ্টৰ, আমিও তেনেকৈ বুলি তেখেতে নিজে পুনৰায় বিবেচনা কৰি জানক। ⁸আমাৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে যদিও কিছু অধিক গৰ্ব কৰোঁ, এই ক্ষমতা প্ৰভুৱে আপোনালোকক বিনষ্ট কৰিবৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু আপোনালোকক বৃদ্ধি কৰিবলৈ দিলে। তথাপি সেই বিষয়ে মই লজ্জিত নহ'ম।

⁹মোৰ পত্ৰবোৰৰ দ্বাৰাই, মই আপোনালোকক ভয় দেখুওৱা নাই; ¹⁰কিয়নো কিছুমান ব্যক্তিয়ে কয়, “তেখেতৰ পত্ৰবোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু শক্তিশালী, কিন্তু শাৰীৰিকভাৱে তেখেত দুৰ্বল আৰু তেখেতৰ বাক্য শুনা অযোগ্য।”

¹¹আমি অনুপস্থিত থকা সময়ত পত্ৰৰ দ্বাৰাই বিষয়বোৰ যেনেদৰে লিখিছোঁ, উপস্থিত হ'লে আমি কাৰ্যতো তেনেকুৱাই বুলি, সেই মানুহবোৰে বিবেচনা কৰি জানিব। ¹²কিয়নো নিজকে নিজে প্ৰশংসা কৰা লোক সকলৰ লগত আমি নিজক গণনা বা তুলনা কৰিবলৈ সাহস নকৰোঁ; কিয়নো যেতিয়া তেওঁলোকে ইজনে সিজনক জোখে আৰু নিজকে আন এজনৰ লগত তুলনা কৰে, তেতিয়া তেওঁলোকে যেন নিজকে সুক্ষ্মদৃষ্টি কৰে।

¹³কিন্তু আমি হ'লে অপৰিমিত ৰূপে গৰ্ব নকৰো, কিন্তু ঈশ্বৰে যিহৰ দ্বাৰাই আমাৰ অংশৰ পৰিমাণ নিৰূপণ কৰি, আপোনালোকৰ ওচৰলৈকে পোৱা কৰিলে, আমি সেই পৰিমাণ অনুসাৰে গৰ্ব কৰিম। ¹⁴কিয়নো আপোনালোকৰ সেই খিনিলৈকে আমাৰ স্বভৱ নথকাৰ দৰে, আমি নিজক ডাঙৰ কৰা নাই; কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰোঁতে কৰোঁতে, আমি আপোনালোকৰ ওচৰ গৈ পাইছিলোঁ।

¹⁵আমি যে অপৰিমিত ৰূপে আনৰ পৰিশ্ৰমৰ কথাত গৰ্ব কৰিছোঁ, এনে নহয়; কিন্তু আশা কৰোঁ, লোকৰ বিশ্বাস বাঢ়িলে, আমাৰ পৰিমাণ-জৰী অনুসাৰে আপোনালোকৰ মাজত বাহুল্যৰূপে যেন বৃদ্ধি হ'ম। ¹⁶আমি আপোনালোকৰ সিমূৰে থকা অঞ্চলতো শুভবাৰ্তাৰ প্ৰচাৰ কৰিব পাৰিম। আমি আন লোকৰ অঞ্চলত কৰা কামৰ গৰ্ব নকৰিম।

¹⁷“কিন্তু যি জনে গৰ্ব কৰে, তেওঁ প্ৰভুতেই গৰ্ব কৰক।”^[2]

¹⁸কিয়নো যি জনে নিজকে নিজে যোগ্য-পাত্ৰ দেখুৱাই, তেখেত অনুমোদিত নহয়; কিন্তু যি জনক প্ৰভুৱে যোগ্য-পাত্ৰ জ্ঞান কৰে, তেখেতহে অনুমোদিত।

10:4 [1]

10:17 [2]

১০ অধ্যায় ১১

^১মই বিচাৰো যেন আপোনালোকে মোৰ যৎকিঞ্চিৎ অজ্ঞানতাৰ প্ৰতি সহন কৰে, প্ৰকৃততে আপোনালোকে মোৰ প্ৰতি সহন কৰি আছে।

^২কিয়নো মই আপোনালোকক ঐশ্বৰিক অন্তৰ্জালাৰে সঁচা কৰোঁ; কাৰণ খ্ৰীষ্টৰ হাতত নিৰ্দোষী কন্যা স্বৰূপে সমৰ্পণ কৰিবৰ হাবিয়াহেৰে, আপোনালোকক একমাত্ৰ স্বামী খ্ৰীষ্টলৈ বাগ্‌দান কৰিলোঁ।

^৩কিন্তু মই ভয় কৰোঁ, যেনেকৈ সেই সৰ্পই তাৰ ধূৰ্ততাৰে হাৰাক ভুলাইছিল,^[১] তেনেদৰে খ্ৰীষ্টলৈ আপোনালোকক যি সৰল আৰু শুদ্ধ ভাব আছে, সেই ভাব যেন কোনো প্ৰকাৰে কিজানি বিপথে লৈ যায়। ^৪কিয়নো যি জন যীচুৰ কথা আমি ঘোষণা কৰোঁ, এনে আন কোনো যীচুৰ কথা কোনোৱে যদি আহি ঘোষণা কৰে বা আপোনালোকে যি আত্মা পোৱা নাই, এনে অন্যবিধ আত্মাও যদি পোৱা; নাইবা যি শুভবৰ্তা আপোনালোকে গ্ৰহণ কৰা নাই, এনে অন্যবিধ^[২] শুভবৰ্তাও যদি গ্ৰহণ কৰে, তেনেহলে আপোনালোকে সেয়া ভালকৈ সহন কৰক।

^৫কাৰণ মোৰ মতে, সেই অতি প্ৰধান পাঁচনি সকলতকৈ মই অলপো নিকুষ্ট নহয়। ^৬কিন্তু যদিও বক্তৃতাত মই অ-প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত হওঁ, কিন্তু মই জ্ঞানত হ'লে অ-প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত নহওঁ; সকলো ধৰণে আৰু সকলো বিষয়কে আমি আপোনালোকক প্ৰকাশ কৰিলোঁ।

^৭আপোনালোক সন্মানিত হ'বলৈ, মই নিজকে নম্ৰ কৰি বিনামূল্যে ঈশ্বৰৰ শুভবৰ্তা আপোনালোকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰোঁতে, মই পাপ কৰিলোঁ নে? ^৮মই আন মণ্ডলী সমূহৰ ধন অপহৰণ কৰিলোঁ আৰু তেওঁলোকৰ সাহায্য গ্ৰহণ কৰিলোঁ, যাতে ইয়াৰ যোগেদি মই আপোনালোকৰ পৰিচৰ্যা কৰিব পাৰোঁ। ^৯আৰু আপোনালোকৰ লগত থাকোঁতে, যেতিয়া মোৰ নাটনি হৈছিল, তেতিয়া মই আপোনালোকৰ কোনো এজনৰে ওপৰত ভাৰ নিদিলাঁ;^[৩] কিয়নো ভাই সকলে মাকিদনিয়াৰ পৰা আহি মোৰ অভাৱৰ সময়ত সহায় কৰিলে; আৰু কোনো বিষয়তে আপোনালোকৰ ওপৰত ভাৰ নিদিয়াকৈ মই নিজকে ৰাখিলোঁ; আৰু মই নিজকে এনেদৰেই ৰাখিম।

^{১০}খ্ৰীষ্টৰ সত্যতা যেনেকৈ মোৰ লগত বাস কৰি আছে, তেনেদৰে মোৰ এই গৰ্ব আখায়াৰ সকলো অঞ্চলত বন্ধ কৰা নহব। ^{১১}আৰু কিয়? মই আপোনালোকক প্ৰেম নকৰাৰ কাৰণে নে? ঈশ্বৰে জানে, মই যে আচলতে প্ৰেম কৰোঁ।

^{১২}কিন্তু মই এতিয়া যি কৰি আছোঁ, ভৱিষ্যতেও ইয়াকে কৰি থাকিম; যাতে ছিদ্ৰ বিচৰা লোক সকলে যি বিষয়ত গৰ্ব কৰে, সেই বিষয়ত যেন তেওঁলোক আমাৰ নিচিনা হ'ব পৰে, আৰু আমি যেন তেওঁলোকৰ সেই ছিদ্ৰ পাবৰ উপায় খণ্ডন কৰিব পাৰোঁ। ^{১৩}কিয়নো তেনেকুৱা মানুহ ভাৰিকোৱা পাঁচনি, প্ৰবঞ্চক কাৰ্যকাৰী; তেওঁলোক খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনিৰ বেশ ধৰা মানুহ।

^{১৪}এই কথা আচৰিত নহয়, কিয়নো চয়তানে নিজেও দীপ্তিময় দূতৰ বেশ ধৰে। ^{১৫}এতেকে তাৰ দাস সকলেও ধাৰ্মিক দাস সকলৰ বেশ ধৰাটো বৰ মহৎ বিষয় নহয়; কিন্তু তেওঁলোকৰ নিজ কৰ্মৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ শেষ হ'ব।^[৪]

^{১৬}মই আকৌ কৈছোঁ, আপোনালোকৰ কোনেও মোক অজ্ঞান বুলি নাভাবিবা; কিন্তু যদিও ভাবে, তাৰ বাবে মোক অজ্ঞানৰ দৰেই গ্ৰহণ কৰিব, যাতে মই যৎকিঞ্চিৎ গৰ্ব কৰিব পাৰোঁ। ^{১৭}মই যি দৰে এই আত্মবিশ্বাসী গৰ্ব কথা কৈছোঁ, তেনেদৰে প্ৰভুৱে উদগণি নিদিয়ো কিন্তু মই নিশ্চিত জ্ঞানেৰে কৈছোঁ। ^{১৮}কিয়নো অনেকে মাংস অনুসাৰে গৰ্ব কৰে, সেই বাবে ময়ো গৰ্ব কৰিম।

^{১৯}কিয়নো আপোনালোকে জ্ঞানৰন্ত হৈ আনন্দেৰেহে অজ্ঞানবোৰক সহন কৰে। ^{২০}কাৰণ কোনোৱে যদি আপোনালোকক দাস কৰে, কোনোৱে যদি আপোনালোকৰ মাজত মতভেদ জন্মাই, কোনোৱে যদি আপোনাৰ পৰা লাভ বিচাৰে, কোনোৱে যদি নিজকে অহংকাৰ কৰে, কোনোৱে যদি আপোনালোকক চৰ মাৰে, তথাপি আপোনালোকে সহন কৰে। ^{২১}হয়, আমি এক প্ৰকাৰ দুৰ্বলীয়েই আছিলোঁ, ইয়াক মই লাজ পাই স্বীকাৰ কৰিছোঁ। যেতিয়া যি কোনো কথাত যদি কোনো ব্যক্তিয়ে গৰ্ব কৰে, মই যদি অজ্ঞানতাৰে কৈছোঁ, তেনেহ'লে মইয়ো গৰ্ব কৰিম।

^{২২}তেখেত সকল ইব্ৰী লোক নে? মইয়ো হওঁ। তেখেত সকল ইস্ৰায়েলীয়া নে? মইয়ো হওঁ। তেখেত সকল অৱ্ৰাহামৰ বংশ নে? মইয়ো হওঁ।

^{২৩}তেখেত সকল খ্ৰীষ্টৰ দাস নে? (মই যদি হত বুদ্ধিৰ দৰে কৈছোঁ), মই তাতোকৈ অধিক; তাৰ প্ৰমাণ অধিক পৰিশ্ৰমত, বন্দীশালৰ অধিক বন্ধনত, অতিৰিক্ত কোবত, অনেকবাৰ প্ৰাণৰ সংশয়ৰ সন্মুখীন হ'লো।

^{২৪}অৰ্থাৎ পাঁচ বাৰ ইহুদী সকলৰ হাতেৰে 'এক কম দুকুৰি' (উনচল্লিশ) কোব খাইছিলোঁ। ^{২৫}তিনি বাৰ বেতৰ কোব খাইছিলোঁ, এবাৰ শিলৰ দলি খাইছিলোঁ,^[৫] তিনি বাৰ জাহাজ ভগাৰ দুখ পালোঁ, অগাধ জলত এদিন এৰাতি থাকিলোঁ; ^{২৬}অনেক যাত্ৰাত, নদীৰ সংকটত, ডকাইতৰ সংকটত, স্বজাতীয় সকলৰ পৰা হোৱা সংকটত, অনা-ইহুদী সকলৰ পৰা হোৱা সংকটত, নগৰত থাকি পোৱা সংকটত, মৰুভূমিত থাকি পোৱা সংকটত, সাগৰত থাকি পোৱা সংকটত, ভাৰিকোৱা ভাই সকলৰ মাজত থাকি পোৱা সংকটত।

^{২৭}পৰিশ্ৰম আৰু দুৰ্ভোগত আৰু বহু ৰাতিৰ টোপনি-খতিত, লঘোনে থকাত আৰু পিয়াহত আৰু একো খাদ্য নোহোৱাত, জাৰ পোৱাত আৰু উদঙে থকাত, মই এই সকলো ভোগ কৰিছিলোঁ। ^{২৮}এইবোৰ বিষয় বাদ দিলেও, বিশেষকৈ সকলো মণ্ডলীৰ চিন্তাই মোৰ দৈনিক ভাৰস্বৰূপ হৈ আছে। ^{২৯}কাৰ দুৰ্বলতাত মই দুৰ্বল হোৱা নাই? যেতিয়া কোনো এজনে আন এজনক পাপত পেলাই, তেতিয়াই মোৰ অন্তৰত দুখৰ জ্বালা নহয় নে?

30মই যদি গৰ্ব কৰিব লগা হয়, তেনেহলে মোৰ নানা দুৰ্বলতাৰ বিষয়ে মই গৰ্ব কৰিম। 31মই যে মিছা নকওঁ, সেই বিষয়ে প্ৰভু যীচুৰ পিতৃ ঈশ্বৰ, যি জন চিৰকাল ধন্য, তেওঁ জানে।

32দম্বেচকত ৰজা আৰিতাৰ তলৰ অধিপতিয়ে মোক ধৰিবৰ আশয়েৰে দম্বেচকীয়া সকলৰ নগৰ পহৰা দিয়াইছিল; 33কিন্তু খিড়িকিয়েদি পাচিৰে গড়েদি নমাই দিয়াত, তেওঁৰ হাতৰ পৰা সাৰিলোঁ।

11:3 [1]

11:4 [2]

11:9 [3]

11:15 [4]

11:25 [5]

১১ অধ্যায় 12

পৌলৰ স্বৰ্গীয় দৰ্শন

1মই গৰ্ব কৰিব পাৰোঁ, যদিও ই হিতজনক নহয়; কিন্তু নানা দৰ্শন আৰু প্ৰভুৰ প্ৰকাশিত বিষয়ৰ কথা ক'ম। 2খ্ৰীষ্টত আশ্ৰয় লোৱা এনে এজন মানুহক মই জানো, যি জনে চৌদ্ধ বছৰৰ আগেয়ে, শৰীৰত নে নিঃশৰীৰেৰে সেই বিষয়ে মই নাজানো, ঈশ্বৰেহে জানে, তেখেতক তৃতীয় স্বৰ্গলৈ নিয়া হৈছিল।

3আৰু এনে এজন মানুহক মই জানো, শৰীৰত নে বিনাশৰীৰেৰে সেয়ে মই নাজানো, ঈশ্বৰে জানে; 4তেখেতক পৰমদেশলৈ^[1] নিয়া হৈছিল, তাতে তেওঁ অনিৰ্বৰ্চনীয় আৰু মানুহে ক'ব নোপোৱা কথা শুনিবলৈ পাইছিল। 5তেনেকুৱা জনৰ অৰ্থে মই গৰ্ব কৰিম; কিন্তু নানা দুৰ্বলতাৰ বাহিৰে, মোৰ নিজৰ অৰ্থে আন একো কথাত গৰ্ব নকৰোঁ।

6কাৰণ যদিও গৰ্ব কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰোঁ, তথাপি মই অজ্ঞান নহ'ম; কিয়নো মই সত্য ক'ম; আৰু গৰ্ব কৰাৰ পৰা আতৰত থাকিম, যাতে কোনেও মোক শ্ৰেষ্ঠ বুলি জ্ঞান নকৰে; কিন্তু মোক যি দৰে দেখে বা যি দৰে মোৰ কথা শুনে, সেইদৰেহে মোক জ্ঞান কৰক। 7আৰু সেই প্ৰকাশিত বিষয়ৰ অনুপমতাত মই যেন অতিশয় গৰ্ব নকৰোঁ। সেই কাৰণে মোৰ শৰীৰত এটা কাঁইট আছে, মোক ডুকুৱাবলৈ চয়তানৰ এক দূত দিয়া হ'ল; যাতে মই অধিক গৰ্বিত হৈ নপৰোঁ।

8সেই কাঁইট মোৰ পৰা যেন দূৰ হয়, সেই বিষয়ে মই প্ৰভুৰ আগত তিনি বাৰ নিবেদন কৰিলোঁ। 9তাতে তেওঁ মোক ক'লে, 'মোৰ যি অনুগ্ৰহ, সেয়ে তোমাৰ বাবে জুৰিব; কিয়নো দুৰ্বলতাত মোৰ শক্তি সিদ্ধ হয়'; সেই বাবে মই মহা-আনন্দেৰে মোৰ নানা দুৰ্বলতাত গৰ্বহে কৰিম, কিয়নো তাতে খ্ৰীষ্টৰ শক্তি মোৰ ওপৰত বাস কৰে।

10এই হেতুকে খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে মই দুৰ্বলতা, অপমান, দৰিদ্ৰতা, তাড়না, সঙ্কট, এইবোৰত সন্তুষ্ট হওঁ; কিয়নো যেতিয়া মই দুৰ্বল, তেতিয়াই মই বলৱান।

11মই নিৰ্বোধ হ'লো! এনে হ'বলৈ আপোনালোকে মোক বাধ্য কৰিলে, কিয়নো আপোনালোকৰ দ্বাৰাই মই প্ৰশংসিতহে হ'ব লাগিছিল; কিয়নো মই একো নহলেও,^[2] 'অতি প্ৰধান পাঁচনি' সকলতকৈ অলপো নিকৃষ্ট নাছিলো। 12আপোনালোকৰ মাজত সকলো ধৈৰ্য, আচৰিত চিন, অদ্ভুত লক্ষণ আৰু পৰাক্ৰম কাৰ্যৰ দ্বাৰাই সঁচা পাঁচনিৰ সঁচা চিনবোৰ প্ৰকাশিত হৈছিল। 13মই যে নিজে আপোনালোকৰ ভাৰস্বৰূপ হোৱা নাই; এই বিষয়ৰ বাহিৰে আপোনালোকে আন কোনো কথাত অন্য মণ্ডলীতকৈ যদি নিকৃষ্ট হ'ল, তেনেহলে মোৰ এই অপৰাধটো ক্ষমা কৰক।

কৰিন্থীয়া সকলকৰ প্ৰতি শেষ নিবেদন

14চাওক! তৃতীয় বাৰ মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাবলৈ যুগুত হৈছোঁ আৰু এইবাৰো ভাৰস্বৰূপ নহ'ম, কিয়নো আপোনালোকৰ সম্পত্তি নহয়, আপোনালোককহে বিচাৰো; কাৰণ মাক-বাপেকৰ কাৰণে সন্তানে সাঁচিব লগা নহয়, সন্তানৰ কাৰণেহে মাক-বাপেকে সাঁচিব লগা হয়।

15সেইদৰে ময়ো আপোনালোকৰ প্ৰাণৰ কাৰণে আনন্দেৰে ব্যয় কৰিম আৰু ব্যয় কৰাও হ'ম। যদি মই আপোনালোকক অধিক প্ৰেম কৰোঁ, তেনেহলে মোক আপোনালোকে কমকৈ প্ৰেম কৰিব নে?

16কিন্তু যি দৰে মই আপোনালোকক ভাৰ দিয়া নাছিলো, কিন্তু চতুৰ হৈ ছলেৰে আপোনালোকক ধৰিলো, 17তেনেদৰে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যি সকলক পঠালোঁ, তেখেত সকলৰ কোনো এজনৰ দ্বাৰা মই আপোনালোকক ফুচুলাইছিলো নে? 18আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাবলৈ তীতক উৎসাহিত কৰি, তেওঁৰ লগত সেই ভাইকো পঠিয়াইছিলো। তাতে তীতে আপোনালোকক ফুচুলাইছিল নে? আমি দুয়ো একে বাটেৰে চলা নাই জানো? আমি একে খোজ লোৱা নাই নে?

¹⁹আপোনালোকে ইমান সময়ে, আমি নিজকে নিৰ্দোষী দেখুৱাবলৈ যত্ন কৰিছোঁ বুলি ভাবিছে নে? আমি ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত থকি খ্ৰীষ্টত কৈ আছোঁ; আৰু হে প্ৰিয় সকল, আপোনালোক বৃদ্ধি হ'বলৈহে এইবোৰ কথা কৈছোঁ।

²⁰কিয়নো মোৰ ভয় আছে যে, মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যোৱা সময়ত আপোনালোকক যি ৰূপত দেখিবলৈ ইচ্ছা নকৰোঁ, কিজানি সেইৰূপত দেখিম আৰু আপোনালোকে মোক যিৰূপে দেখিবলৈ ইচ্ছা নকৰে, মোক সেইৰূপত দেখে; তাতে কিজানি আপোনালোকৰ মাজত বাদ-বিবাদ, ঈৰ্ষা, খং-ৰাগ, বিৰোধ, পৰচৰ্চা, দৰ্প, হুৰামুৰা, এই সকলো ঘটিব; ²¹তাতে পুনৰ আহিলে, মোৰ ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ আগত মোক সৰু কৰিব; আৰু মই সেই অনেক লোকৰ কাৰণে শোক কৰিব লাগিব। কাৰণ যি সকলে আগেয়ে পাপ কৰিছিল, তেওঁলোকে সেই অশুচি কাৰ্যবোৰৰ পৰা মন-পালটন নকৰি, ব্যভিচাৰ আৰু লম্পট আচৰণত যেনেদৰে চলি আছিল, তেনেদৰে চলি থাকিল।

12:4 ^[1]

12:11 ^[2]

১২ অধ্যায় 13

¹তৃতীয় বাৰ ধৰি মই আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আহি আছোঁ। দুই বা তিনি জন সাক্ষীৰ মুখেৰে সকলো কথা নিশ্চয় কৰা হ'ব। ^[1] ²আগেয়ে পাপ কৰা সকলক আৰু আন সকলোকে মই দ্বিতীয় বাৰ উপস্থিত হৈ কোৱাৰ দৰে, সেই বিষয়ে আকৌ কৈছোঁ: 'যদি আকৌ আহো মই তেখেত সকলক শাস্তি নিদিয়াকৈ নাথাকিম'।

³মই আপোনালোকক এই কথা কৈছোঁ, কিয়নো খ্ৰীষ্টে যে মোৰ দ্বাৰাই কথা কয় তাৰে প্ৰমাণ আপোনালোকে বিচাৰি আছে; তেওঁ আপোনালোকলৈ দুৰ্বল নহয়, কিন্তু আপোনালোকৰ মাজত বলৱান। ⁴কিয়নো দুৰ্বলতাৰ দ্বাৰাই তেওঁক ক্ৰুচত দিয়া হৈছিল, কিন্তু ঈশ্বৰৰ শক্তিৰ দ্বাৰাই তেওঁ জীয়াই আছে। আমিও তেওঁত দুৰ্বল আছোঁ, কিন্তু ঈশ্বৰৰ শক্তিৰ কাৰণে, আমি তেওঁৰে সৈতে আপোনালোকৰ লগত জীৱন-যাপন কৰিম।

⁵আপোনালোক বিশ্বাসত আছে নে নাই, সেই বিষয়ে জানিবলৈ নিজক পৰীক্ষা কৰক, আৰু সেই বিষয়ে সত্যতাৰ প্ৰমাণ চাওক। যীচু খ্ৰীষ্ট যে আপোনালোকৰ অন্তৰত বাস কৰি থাকে, সেই বিষয়ে আপোনালোকে অনুভৱ নকৰে নে? যদি নকৰে তেনেহলে আপোনালোক অপ্ৰমাণিক লোক। ⁶আৰু মই সুনিশ্চিত যে, আপোনালোকে আমাক অপ্ৰমাণিক লোক বুলি গণিত নকৰিব।

⁷এতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ আগত এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আপোনালোকে যাতে কোনো ধৰণৰ কুকৰ্ম নকৰে। আমি পৰীক্ষাসিদ্ধ বুলি প্ৰকাশিত হ'বলৈ নহয়, কিন্তু আমি অপ্ৰমাণিকৰ নিচিনা হ'লেও, আপোনালোকে যেন উচিত কৰ্ম কৰে। ⁸কিয়নো সত্যৰ বিপক্ষে আমাৰ একো শক্তি নাই, কিন্তু সত্যৰ পক্ষে আছে।

⁹কাৰণ যেতিয়া আমি দুৰ্বল কিন্তু আপোনালোক বলৱন্ত, তেতিয়া আমি আনন্দ কৰোঁ; আৰু আপোনালোকৰ সম্পূৰ্ণতাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনাও কৰোঁ। ¹⁰এই কাৰণে বিনষ্ট কৰিবলৈ নহয়, কিন্তু বৃদ্ধি কৰিবলৈ প্ৰভুৱে মোক যি ক্ষমতা দিলে, সেই ক্ষমতাৰ দৰে, মই উপস্থিত কালত যেন কঠিন ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগিব, এই অভিপ্ৰায়েৰে অনুপস্থিত থাকোঁতে, এইবোৰ কথা লিখিছোঁ।

¹¹শেষতে, হে ভাই সকল, আপোনালোকে আনন্দ কৰক! সিদ্ধ হোৱা কৰ্ম কৰক, শাল্লনায়ুক্ত হওক, একে মনৰ লোক হওক, ^[2] মিলেৰে শাস্তিত থাকক; তাতে প্ৰেম আৰু শান্তিৰ আঁকৰ ঈশ্বৰ আপোনালোকৰ লগত থাকিব। ¹²পবিত্ৰ চুমাৰে পৰস্পৰে মঙ্গলবাদ কৰক।

¹³সকলো পবিত্ৰ লোকে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে।

¹⁴প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ, ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ সহভাগিতা আপোনালোকৰ লগত থাকক।

13:1 ^[1]

13:11 ^[2]

গালা

‘গালাতীয়া পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘গালাতীয়া পত্ৰ’ খন পাঁচনি পৌলে লিখিছিল (1:1)। যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পাছত প্ৰায় 48 পৰা 57 বছৰৰ ভিতৰত গালাতীয়াত থকা মণ্ডলীবোৰলৈ পৌলে এই পত্ৰ লিখিছিল। গালাতীয়া লোকসকল সম্ভৱত ৰোম প্ৰদেশৰ গালাতীয়াত বাস কৰিছিল। পৌলে পত্ৰ লিখাৰ সময়ত, তেওঁ ক’ত আছিল, সেই বিষয়ত পণ্ডিত সকল সঠিক নহয়; কিন্তু সম্ভৱত ‘ইফিচ’ আৰু ‘কৰিন্থ’ এই দুখন নগৰতে তেওঁ আছিল।

পৌলে খ্ৰীষ্টৰ অনুসৰণকাৰী সকলক সম্বোধন কৰি, গালাতীয়াৰ মণ্ডলী সমূহত থকা ইহুদী আৰু অনা ইহুদী উভয় ব্যক্তিলৈ উদ্দেশ্য কৰি লিখিছিল। তেওঁ বিশেষকৈ ভুল শিক্ষাৰ সন্মুখীন হোৱাৰ বিষয়ে লিখিছিল। বিশেষকৈ চুল্লংৰ বিষয়ে পুৰণি নিয়মত যি উল্লেখিত আছে, সেই শিক্ষাই খ্ৰীষ্টীয়ান সকলক যে ইহুদীৰ বিধান অনুসৰণ কৰিবলৈ নকয়, সেই বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে। খ্ৰীষ্টীয়ান সকলৰ ভিতৰত কিছু সংখ্যক দল আছে যাক যিহুদা নিবাসী বুলি কয়, তেওঁলোকে অনা-ইহুদী খ্ৰীষ্টীয়ান লোক সকলে চুল্লং কৰাটো বিচাৰিছিল, আৰু পৌলৰ পাঁচনিবাবৰ ক্ষমতাৰ বিষয়েও প্ৰশ্ন কৰিছিল। পৌলে নিজৰ কিছুমান কাহিনী কৈ তেওঁৰ পাঁচনি বাবৰ প্ৰতিৰক্ষা কৰে (1:11, 2:14)। একমাত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টক বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই যে, পৰিত্ৰাণ পোৱা যায়, সেই বিষয়ে ব্যাখ্যা কৰি শুভবৰ্ত্তাক সুৰক্ষিত কৰে (2:16); আৰু এয়া যে, মানুহে কৰিব নোৱাৰে কিন্তু ঈশ্বৰে দেখুওৱা দয়াৰহে পৰিণাম, এই বিষয়ে উল্লেখ কৰে।

চমু বিৱৰণঃ পৌলে গালাতীয়াৰ মণ্ডলীবোৰলৈ সম্ভাষণ জনায় তেওঁৰ পত্ৰ আৰম্ভ কৰিছে (1:1-5)। পৌলে নিজৰ পটভূমিৰ পৰা কিছুমান কথা ব্যাখ্যা কৰি নিজৰ শিক্ষা দিয়াৰ অধিকাৰ সুৰক্ষিত কৰিছে। তেওঁ বিধানৰ দ্বাৰা জীৱন যাপন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা, আৰু এয়া যে কাৰ্যকৰী নহ’ল, সেই বিষয়ে দেখুৱাইছে (1:6, 2:21)। পৰবৰ্ত্তী বিষয় হৈছে, বিধানৰ নিয়ম বাখ্যা আৰু পৰিত্ৰাণৰ অনুগ্ৰহ (3-4)। তাৰ পাছত তেওঁ ভাল খ্ৰীষ্টীয় জীৱনৰ কাৰণে কিছুমান সাধাৰণ নিৰ্দেশ দিছে (5-6:10)। পৌলে শুভেচ্ছা জনায় আৰু ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই পৰিৱৰ্ত্তন হোৱা নতুন জীৱন যে বাহিৰা নিয়ম নীতিতকৈ যেনে চুল্লং কৰাতকৈ বহু বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ, সেয়ে এই বিষয় মনত ৰাখিবলৈ অনুৰোধ কৰি তেওঁৰ পত্ৰ সমাপ্ত কৰে (6:11-18)।

Chapter 1

¹মই পৌল, এজন পাঁচনি। এই পাঁচনি পদ কোনো মানুহৰ পৰা বা মানুহৰ দ্বাৰাই মই পোৱা নাই, কিন্তু যীচু খ্ৰীষ্ট আৰু পিতৃ ঈশ্বৰ, যি জনে যীচুক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তুলিছিল, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই মই পাঁচনি নিযুক্ত হ’লো।

²মই আৰু মোৰ সহবৰ্ত্তী যি সকলো ভাই আছে, আমাৰ সকলোৰে পৰা এই পত্ৰ গালাতীয়াৰ^[1] মণ্ডলীবোৰৰ সন্মিললৈ।

³আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক; ⁴তেওঁ আমাৰ পাপ সমূহৰ কাৰণে নিজকে উছৰ্গা কৰিলে, যাতে আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসাৰে তেওঁ আমাক বৰ্ত্তমান মন্দ সংসাৰৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে। ⁵সেই পিতৃ ঈশ্বৰৰ মহিমা চিৰকাল হওক। আমেন।

শুভবৰ্ত্তা এটাই

⁶খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহত যি জনে আপোনালোকক আমন্ত্ৰণ কৰিলে, আপোনালোক ইমান সোনকালে তেওঁৰ পৰা অন্যবিধ শুভবৰ্ত্তালৈ ঘূৰি গৈছে দেখি মই আচৰিত মানিছো। ⁷আচলতে কোনো অন্য শুভবৰ্ত্তা নাই। কিন্তু কিছুমান লোক আছে, যি সকলে আপোনালোকক বিভ্ৰান্ত কৰে আৰু খ্ৰীষ্টৰ শুভবৰ্ত্তা বিকৃত কৰিবলৈ বিচাৰে। ⁸কিন্তু আমি আপোনালোকৰ আগত যি শুভবৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰিলোঁ, তাৰ বাহিৰে আন শুভবৰ্ত্তা, আমিহেই হওক বা স্বৰ্গৰ দূতেই হওক, কোনোৱে যদি আপোনালোকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰে, তেনেহলে তেওঁ অভিশপ্ত হওক। ⁹আমি আগেয়ে যেনেকৈ কৈছিলোঁ, এতিয়া মই পুনৰ কৈছোঁ, “আপোনালোকে যি শুভবৰ্ত্তা গ্ৰহণ কৰিলে, তাৰ বাহিৰে আন শুভবৰ্ত্তা, কোনোৱে যদি আপোনালোকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰে, তেনেহলে তেওঁ অভিশপ্ত হওক।”

¹⁰মই এতিয়া মানুহৰ নে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা বিচাৰিছোঁ? অথবা, মই মানুহক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ নেকি? মই যদি এতিয়াও মানুহক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ, তেনেহলে মই খ্ৰীষ্টৰ দাস নহওঁ।

পৌলৰ পাঁচনি বাবৰ বিৱৰণ

¹¹ভাই সকল, মই আপোনালোকক জনাবলৈ বিচাৰো যে, মই যি শুভবৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰিছোঁ, সেয়া কোনো মানুহৰ মত অনুসাৰে নহয়। ¹²কাৰণ মই মানুহৰ পৰা তাক পোৱা নাই আৰু মোক শিকোৱাও নাই; কিন্তু যীচু খ্ৰীষ্টই নিজে এই বিষয়ে মোৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে।

¹³আপোনালোকেতো শুনিছে যে, ইহুদী ধৰ্ম পালন কৰাৰ সময়ত মই কি ভাৱে জীৱন-যাপন কৰিছিলোঁ; কেনে নিৰ্মমভাৱে ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীৰ ওপৰত অধিক পৰিমাণে তাড়না কৰি, তাক ধ্বংস কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ¹⁴ইহুদী ধৰ্ম চৰ্চ্চাত মোৰ সমসাময়িক আনসকলতকৈ মই অনেক আগবাঢ়ি গৈছিলোঁ। পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ পৰম্পৰাগত ৰীতি-নীতি পালনত মই যথেষ্ট উৎসাহী আছিলোঁ। ¹⁵কিন্তু ঈশ্বৰে মোক মাতৃ-গৰ্ভৰে পৰা বাছি ল'লে আৰু তেওঁৰ অনুগ্রহেৰে মোক আমল্ৰণ কৰিলে। ¹⁶মই যেন অনা-ইহুদী সকলৰ আগত তেওঁৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে শুভবাব্তা প্ৰচাৰ কৰোঁ; সেয়ে, ঈশ্বৰে যেতিয়া নিজ পুত্ৰক মোৰ জীৱনত প্ৰকাশ কৰিবলৈ সন্মত হৈছিল, তেতিয়া মই ক্ষণিকৰ বাবেও কোনো মানুহৰ (মাংস আৰু তেজেৰে) সৈতে কোনো পৰামৰ্শ নকৰিলোঁ; ¹⁷এনে কি মোতকৈ আগেয়ে হোৱা পাঁচনি সকলক লগ পাবলৈ যিক্ৰচালেমলৈও নগ'লো; কিন্তু মই আৰব দেশলৈ গৈছিলোঁ আৰু পাছত পুনৰ দশ্মেচকলৈ উলটি আহিলোঁ।

¹⁸ইয়াৰ তিনি বছৰৰ পাছত, মই কৈফাৰে সৈতে চিনা পৰিচয় হ'বলৈ যিক্ৰচালেমলৈ গ'লো আৰু তেওঁৰ লগত পোন্ধৰ দিন থাকিলোঁ। ¹⁹তাত প্ৰভুৰ ভায়েক যাকোবৰ বাহিৰে আন কোনো পাঁচনি পদ পোৱা লোকক মই দেখা নাপালোঁ। ²⁰চাওক, ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত মই আপোনালোকৰ ওচৰত এই যি সকলো কথা লিখিছোঁ, সেইবোৰ মিছা নহয়।

²¹তাৰ পাছত মই চিৰিয়া আৰু কিলিকিয়াৰ শাসনাধীন অঞ্চলবোৰলৈ গ'লো; ²²তেতিয়াও খ্ৰীষ্টত আশ্ৰয় লোৱা যিহুদীয়াৰ মণ্ডলীবোৰৰ সৈতে মোৰ ব্যক্তিগত সাক্ষাত-পৰিচয় হোৱা নাছিল ²³কিন্তু তেওঁলোকে কেৱল শুনিবলৈ পাইছিল, “যি জনে পূৰ্বতে আমাক তাড়না কৰিছিল, যিবোৰ তেওঁ পূৰ্বে ধ্বংস কৰিবলৈ বিচাৰিছিল, এতিয়া তেওঁ সেই বিশ্বাসৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰিছে।” ²⁴আৰু তেওঁলোকে মোৰ বাবে ঈশ্বৰৰ মহিমা কৰিবলৈ ধৰিলে।

1:2 ^[1]

১ অধ্যায় ২

পাঁচনি সকলে পৌলক গ্ৰহণ কৰা

¹চৌদ্দ বছৰ পাৰ হ'ল। মই বাৰ্ণক্ৰাৰ সৈতে যিক্ৰচালেমলৈ পুনৰ গৈছিলোঁ, লগত তীতকো লৈছিলোঁ। ²ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা প্ৰকাশিত আজ্ঞা অনুসাৰে মই তালৈ গৈছিলোঁ। যি শুভবাব্তা মই অনা-ইহুদী সকলৰ মাজত প্ৰচাৰ কৰি থাকো, তাকে তেওঁলোকৰ আগত বাখ্যা কৰিলোঁ; কিন্তু সেই ঠাইৰ গণ্য-মান্য নেতা সকলৰ ওচৰত মই সকলোবোৰ গোপনে ক'লো। মই বিচাৰিছিলোঁ, তেওঁলোকে যেন বুজিব পাৰে যে, মই বৃথাই দৌৰি থকা নাই বা বৃথাই দৌৰিলোঁ বুলি যেন নাভাৱে। ³মোৰ সঙ্গী তীতক গ্ৰীক মানুহ হোৱা সত্ত্বেও তেওঁক চুন্নৎ কৰিবলৈ বাধ্য নকৰিলে। ⁴গুপ্তচৰৰ দৰে পঠোৱা কেইজনমান ভণ্ড খ্ৰীষ্টিয়ান ভাইৰ কাৰণে এনে হ'ল। খ্ৰীষ্ট যীচুৰ বিশ্বাসী হিচাপে আমাৰ যি স্বাধীনতা আছে, তাত দোষ উলিয়াবলৈ তেওঁলোক গোপনে সোমাইছিল যাতে আমাক ইহুদী ৰীতি-নীতিৰ দাস কৰিব পাৰে। ⁵কিন্তু শুভবাব্তাৰ সত্য যেন আপোনালোকৰ লগত থাকে, সেয়ে এক মুহূৰ্তৰ কাৰণেও সেই ভণ্ড বিশ্বাসী ভাই সকলৰ বশ্যতা স্বীকাৰ কৰি তেওঁলোকৰ বশৱৰ্তী নহ'লো।

⁶মণ্ডলীত যি সকল মান্যৱস্ত বুলি খ্যাত, তেওঁলোকে হ'লে মোক একোকে নজনাৰে। তেওঁলোক কি প্ৰকাৰৰ লোক আছিল, তাতে মোৰ একো প্ৰয়োজন নাই। ঈশ্বৰে মানুহৰ সমাদৃত বিষয়বোৰ গ্ৰহণ নকৰে। ⁷এই মান্যৱস্ত লোক সকলে দেখিলে যে, ঈশ্বৰে মোক অচুন্নৎ সকলৰ ওচৰত শুভবাব্তা প্ৰচাৰৰ দায়িত্ব দিছে, যেনেকৈ চুন্নৎ হোৱা সকলৰ ওচৰত শুভবাব্তা প্ৰচাৰৰ দায়িত্ব ভাৰ পিতৰৰ ওপৰত দিছিল। ⁸কিয়নো চুন্নৎ হোৱা সকলৰ প্ৰতি যি ঈশ্বৰে পিতৰৰ হৈ পাঁচনি পদৰ কাৰ্য সাধন কৰিছে, তেওঁ অনা-ইহুদী সকলৰ কাৰণে মোৰ হৈয়ো একে পাঁচনি পদৰ কাৰ্য সাধন কৰিছে; ⁹যেতিয়া মান্য হিচাপে খ্যাত নেতা যাকোব, কৈফা আৰু যোহনে বুজি পালে যে, মই ঈশ্বৰৰ পৰা বিশেষ অনুগ্রহ পাইছোঁ, তেতিয়া মোক আৰু বাৰ্ণক্ৰাক কৰমৰ্দন কৰি তেওঁলোকৰ সহভাগিতাত গ্ৰহণ কৰিলে। তেওঁলোক ৰাজী হ'ল যে, আমি অনা-ইহুদী সকলৰ ওচৰলৈ যাম আৰু তেওঁলোক চুন্নৎ হোৱা সকলৰ ওচৰলৈ যাব; ¹⁰তেওঁলোকৰ কেৱল মাত্ৰ এটা অনুৰোধ আছিল যে, আমি যেন দৰিদ্ৰ সকলৰ কথা মনত ৰাখো। অৱশ্যে, এই কাৰ্য কৰিবলৈ মোৰো ইচ্ছা আছিল।

পিতৰ আৰু পৌলৰ মতৰ অমিল

¹¹কৈফা যেতিয়া আন্তিয়খিয়ালৈ আহিল, তেতিয়া মই তেওঁৰ সন্মুখতে তেওঁক সাৱধান কৰিলোঁ; কাৰণ তেওঁ ভুল কৰিছিল। ¹²কিয়নো যাকোবৰ ওচৰৰ পৰা কেইজনমান ইহুদী লোক আহিছিল আৰু তেওঁলোক অহাৰ আগেয়ে, কৈফাই অনা-ইহুদী সকলৰ সৈতে খোৱা-বোৱা কৰি আহিল। কিন্তু যেতিয়া তেওঁলোক আহিল, তেতিয়া চুন্নৎ হোৱা লোক সকললৈ ভয় কৰি কৈফাই অনা-ইহুদী সকলৰ সঙ্গ এৰি নিজক পৃথকে ৰাখিছিল।

¹³অন্যান্য বিশ্বাসী ইহুদী সকলেও কৈফাৰ লগত এই কপট আচৰণত যোগ দিছিল। এনে কি বাৰ্ণক্ৰাও তেওঁলোকৰ কপটতাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈছিল। ¹⁴কিন্তু মই যেতিয়া দেখিলোঁ যে, তেওঁলোক শুভবাব্তাৰ সত্যতা অনুসাৰে সৰল পথত চলা নাই, তেতিয়া মই কৈফাক সকলোৰে সন্মুখত ক'লো, “আপুনি এজন ইহুদী হৈয়ো যদি ইহুদী সকলৰ দৰে আচৰণ নকৰি, অনা-ইহুদী সকলৰ দৰে আচৰণ কৰে, তেনেহলে যি সকল অনা-ইহুদী তেওঁলোকক ইহুদী সকলৰ দৰে জীৱন-ধাৰণ কৰিবলৈ জোৰ কৰিছে কিয়?” ¹⁵আমি জন্মসূত্ৰে ইহুদী, “অনা-ইহুদী পাপী” নহয়।

¹⁶তথাপি আমি জানো যে কোনেও বিধানৰ কৰ্মেৰে নহয়, কিন্তু অকল যীচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাইহে ধাৰ্মিক বুলি গণিত হয়; সেই কাৰণে

আমিও খ্রীষ্ট যীচুৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিছোঁ যেন আমিও বিধানৰ কৰ্মেৰে নহয়, কিন্তু খ্রীষ্টত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত হওঁ। কিয়নো বিধানৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই কোনো মানুহেই ধাৰ্মিক বুলি গণিত নহ'ব।

¹⁷কিন্তু আমি ইহুদী সকলে খ্রীষ্টত ধাৰ্মিক ৰূপে ঈশ্বৰৰ গ্ৰহণীয় হ'বলৈ গৈ যদি নিজে পাপী হৈ পৰো, তেনেহলে তাৰ অৰ্থ এয়ে নেকি যে, খ্রীষ্ট পাপৰ সেরক? কেতিয়াও নহয়! ¹⁸কিয়নো, মই যিহকে ডাঙিলোঁ, তাকে যদি মই আকৌ সাজোঁ, তেনেহলে মই নিজকে নিজে অপৰাধী বুলি প্ৰমাণ কৰোঁ। ¹⁹মইতো বিধানৰ দ্বাৰাই বিধানৰ উদ্দেশ্যে মৰিলোঁ, যাতে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে জীয়াই থাকিব পাৰোঁ। ²⁰মই খ্রীষ্টে সৈতে ক্ৰুচত হত হ'লো; মই জীয়াই আছোঁ বুলিলেও, সেয়ে এতিয়া মই নহয়, খ্রীষ্টহে মোৰ লগত জীয়াই আছে; মোৰ শৰীৰত যি জীৱন এতিয়া আছে, ঈশ্বৰৰ পুত্ৰত কৰা বিশ্বাসতহে মই সেই জীৱন-যাপন কৰিছোঁ। তেওঁ মোক প্ৰেম কৰিলে আৰু মোৰ কাৰণে নিজকে সমৰ্পণ কৰিলে। ²¹ঈশ্বৰৰ এই অনুগ্ৰহ মই ব্যৰ্থ নকৰোঁ; কিয়নো বিধান পালনৰ দ্বাৰাই যদি ধাৰ্মিকতা হয়, তেনেহলে খ্রীষ্ট অকাৰণে মৰিল।

২ অধ্যায় ৩

বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ পোৱা যায়

¹হে অবুজ গালাতীয়া লোক, কাৰ চকুৱে আপোনালোকক মুগ্ধ কৰি পেলাইছে? আপোনালোকৰ চকুৰ আগতেই যীচু খ্রীষ্ট ক্ৰুচত হত হোৱা বুলি জানো মই স্পষ্টভাৱে বৰ্ণনা কৰা নাছিলো? ²মই কেৱল এই বিষয়ে আপোনালোকৰ পৰা জানিব বিচাৰো যে, আপোনালোকে কি বিধানৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই আত্মা পালে নেকি? নে বাৰ্তা শুনি বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই পালে? ³আপোনালোক ইমানেই অবুজ নে? আত্মাৰে আৰম্ভ কৰি, এতিয়া মাংসিক আচৰণত কিয় সমাপ্ত কৰিবলৈ গৈ আছে? ⁴আপোনালোকে বৃথাই ইমান দুখভোগ কৰিলে, যদিহে সঁচা অৰ্থত সেই দুখভোগৰ কোনো অৰ্থই নাথাকে? ⁵গতিকে কওকচোন, যি জনে আপোনালোকক আত্মা দান কৰে আৰু আপোনালোকৰ মাজত পৰাক্ৰম কাৰ্য সাধন কৰে, তেওঁ বিধানৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই কৰে নে বাৰ্তা শুনি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই কৰে?

⁶যেনেকৈ অৱ্ৰাহামে “ঈশ্বৰক বিশ্বাস কৰিছিল আৰু সেই বিশ্বাসেই তেওঁৰ পক্ষে ধাৰ্মিকতাৰ স্বীকৃতি দিলে।” ⁷তেনেদৰে আপোনালোকেও এই কথা জানক যে, যি সকলে বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোকেই অৱ্ৰাহামৰ সন্তান। ⁸ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচনত এই বিষয়ে পূৰ্বেই লিখা আছিল যে, ঈশ্বৰে অনা-ইহুদী সকলক বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰে। অৱ্ৰাহামৰ ওচৰত এই শুভবাৰ্তা আগেয়ে ঘোষণা কৰা হৈছিল, “সকলো জাতিয়ে তোমাৰ মাধ্যমত আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হ'ব।” ^[1] ⁹সেয়েহে, অৱ্ৰাহাম বিশ্বাসী হোৱাত যেনেকৈ আশীৰ্বাদ পাইছিল, তেনেকৈ বিশ্বাসী সকলো অৱ্ৰাহামে সৈতে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয়।

¹⁰কিয়নো যিমান মানুহে বিধান-শাস্ত্ৰৰ কৰ্মৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, সেই সকলোৱেই শাপগ্ৰস্ত; কিয়নো শাস্ত্ৰত লিখা আছে, “বিধানত যি সকলো লিখা আছে, তাৰ সকলো কথা যি জনে পালন নকৰে, তেওঁ শাপগ্ৰস্ত।” ^[2] ¹¹এতিয়া এইটো সুস্পষ্ট যে বিধানৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত কোনো ধাৰ্মিক বুলি গণিত নহয়, কাৰণ “ধাৰ্মিক জন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব।” ^[3] ¹²বিধানৰ লগত বিশ্বাসৰ সম্বন্ধ নাই। কিন্তু “যি জনে বিধানৰ সকলো কথা পালন কৰে, তেওঁ বিধানৰ মাজতে জীৱিত থাকিব।” ^[4] ¹³খ্রীষ্টই মূল্য দি বিধানৰ শাপৰ পৰা আমাক মুক্ত কৰিলে। কাৰণ, তেওঁ আমাৰ কাৰণে শাপস্বৰূপ হ'ল; কিয়নো লিখা আছে, “যি জনক কাঠ(ক্ৰুচত)ত অৰাঁ হয়, তেওঁ শাপগ্ৰস্ত।” ^[5] ¹⁴খ্রীষ্টই নিজৰ ওপৰত এই অভিশাপ লোৱাৰ এয়ে উদ্দেশ্য আছিল যে, যি আশীৰ্বাদ অৱ্ৰাহামে লাভ কৰিছিল, সেই আশীৰ্বাদ খ্রীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই অনা-ইহুদী সকলেও যেন লাভ কৰিব পাৰে আৰু বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আমি যেন প্ৰতিজ্ঞা কৰা, সেই আত্মা ঈশ্বৰৰ পৰা পাব পাৰোঁ।

বিধান আৰু প্ৰতিজ্ঞা

¹⁵ভাই সকল, মই এজন মানুহৰ দৰে কৈছোঁ। মানুহৰ মাজত এবাৰ যেতিয়া এখন নিয়ম-পত্ৰ থিৰ কৰা হয়, সেই নিয়ম-পত্ৰ কোনেও বাতিল কৰিব নোৱাৰে আৰু তাত একো যোগ দিবও নোৱাৰে। ¹⁶ঈশ্বৰে অৱ্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ বংশলৈ প্ৰতিজ্ঞাবোৰ কৰিছিল। ইয়াত বহু বচনত “বংশবোৰলৈ” বুলি অনেকৰ বিষয়ে কোৱা নাই, কিন্তু কেৱল এজনকহে “তোমাৰ বংশলৈ” বুলি ক'লে; সেই বংশ খ্রীষ্ট। ¹⁷এতিয়া মই ইয়াকে কওঁ, পূৰ্বতে ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই নিয়মৰ চুক্তি থিৰ কৰা হ'ল আৰু তাৰ চাৰি শ ত্ৰিশ বছৰৰ পাছত বিধান আহিল। তাতে পূৰ্বৰ সেই নিয়মৰ চুক্তি প্ৰতিজ্ঞাৰ কৰাৰ দ্বাৰা বাতিল হৈ নাযায়। ¹⁸উত্তৰাধিকাৰ যদি বিধান পালনৰ জৰিয়তে প্ৰাপ্ত হয়, তেনেহলে সেয়া পুনৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু ঈশ্বৰে বিনামূল্যে এই উত্তৰাধিকাৰ এক প্ৰতিজ্ঞাৰ যোগেদি অৱ্ৰাহামক দিলে। ¹⁹তেনেহলে ঈশ্বৰে বিধান কিয় দিলে? বিধান লঙ্ঘন কৰাৰ দ্বাৰা অপৰাধ বুজিবলৈ বিধান দিয়া হৈছিল; যি জনৰ ওচৰত ঈশ্বৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, অৱ্ৰাহামৰ সেই বংশ নহালৈকে, তাতে বৰ্তি থাকিবলৈ বিধান দিয়া হৈছিল। স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ যোগেদি এজন মধ্যস্থকাৰীৰ দ্বাৰাই এই বিধান নিৰূপিত কৰা হৈছিল। ²⁰এতিয়া এজন মধ্যস্থকাৰীৰ উপস্থিতিয়ে ইয়াকে বুজায় যে, তাত এজনতকৈ অধিক লোক আছে; কিন্তু ঈশ্বৰ হ'লে এজনহে।

²¹তেনেহলে বিধান ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাবোৰৰ বিৰুদ্ধে নেকি? নিশ্চয় এনে নহয়! যদি জীৱন দিব পৰা, এনে এক বিধান থাকিলহেঁতেন, তেনেহলে ধাৰ্মিকতা সঁচাকৈ সেই বিধান পালন কৰাৰ দ্বাৰাই হ'লহেতেন। ²²কিন্তু ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচনে সকলোকে পাপৰ অধীনত ৰাখিলে। সেই বাবেই যীচু খ্রীষ্টক বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই আমাক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ সেই প্ৰতিজ্ঞা; যেন যি সকলে বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোক সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ অধিকাৰী হয়।

²³খ্রীষ্টত এই বিশ্বাস অহাৰ আগেয়ে, যেতিয়ালৈকে ঈশ্বৰে আমাৰ ওচৰত বিশ্বাসৰ সেই কথা প্ৰকাশ নকৰিলে, আমি বিধানৰ অধীনত বন্দী আৰু ৰক্ষিত আছিলোঁ। ²⁴এইদৰে খ্রীষ্ট নহালৈকে বিধান আমাৰ কঠোৰ অভিভাৱক হ'ল, যাতে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আমি ধাৰ্মিক বুলি গণিত হ'ব পাৰোঁ। ²⁵কিন্তু এতিয়া যিহেতু বিশ্বাস আমাৰ মাজত আহিল, আমি পুনৰ কঠোৰ অভিভাৱকৰ অধীন নহওঁ। ²⁶কিয়নো খ্রীষ্ট যীচুত কৰা বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আপোনালোক সকলো ঈশ্বৰৰ সন্তান হৈছে। ²⁷কাৰণ আপোনালোক যি সকলে খ্রীষ্টত বাস্তব লৈছে, তেওঁলোক সকলোৱেই নিজক খ্রীষ্টৰে চাকিলে। ²⁸এতিয়া খ্রীষ্ট যীচুত যি সকল আছে, তেওঁলোকৰ মাজত ইহুদী কি গ্ৰীক, দাস কি স্বাধীনৰ কোনো পাৰ্থক্য নাই; পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ মাজত কোনো ভেদাভেদ নাই। কিয়নো খ্রীষ্ট যীচুত আপোনালোক সকলোৱেই এক। ²⁹আপোনালোক যদি খ্রীষ্টৰ হয়, তেনেহলে আপোনালোক অৱাহামৰ বংশধৰও হৈছে আৰু অৱাহামৰ ওচৰত ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, আপোনালোক তাৰ উত্তৰাধিকাৰীও হৈছে।

3:8 [1]

3:10 [2]

3:11 [3]

3:12 [4]

3:13 [5]

৩ অধ্যায় 4

¹কিন্তু মই কওঁ, উত্তৰাধিকাৰী শিশু হৈ থাকালৈকে, সৰ্বস্বৰ গৰাকী হ'লেও তাতে তেওঁ আৰু দাসৰ মাজত একো প্ৰভেদ নাথাকে; ²কিন্তু পিতৃৰ নিৰূপিত সময়লৈকে তেওঁ ন্যায় ৰক্ষক আৰু তত্ত্বাৱধায়ক সকলৰ অধীনত থাকে।

³এনেকৈ আমি যেতিয়া শিশু অৱস্থাত আছিলোঁ, আমিও তেনেকৈ পৰৰ মৌলিক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বিশ্ব জগতৰ বিধিৰ অধীনত দাস আছিলোঁ; ⁴কিন্তু যেতিয়া কাল সম্পূৰ্ণ হ'ল, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ নিজ পুত্ৰক পঠাই দিলে, যি জন মহিলাৰ পৰা জন্ম পোৱা আৰু ব্যৱস্থা বিধানৰ অধীনত জন্ম হোৱা, ⁵তেওঁ যাতে বিধানৰ অধীনত থকা সকলোকে মুক্ত কৰিব পাৰে, তাতে আমি সকলোৱে যেন তেওঁৰ সন্তান ৰূপে স্বীকৃত হওঁ।

⁶কাৰণ আপোনালোক আটাইয়ে ঈশ্বৰৰ সন্তান, ঈশ্বৰে তেওঁৰ পুত্ৰৰ আত্মা নিজৰ ওচৰৰ পৰা আমাৰ হৃদয়লৈ পঠায় দিলে; সেই আত্মাই, “আৰু, পিতৃ”, এই বুলি মাতে। ⁷এই কাৰণে আপুনি পুনৰ আগৰ দৰে দাস নহয়, কিন্তু সন্তান হৈছে; যিহেতু সন্তান হৈছে, সেয়েহে ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই উত্তৰাধিকাৰীও হৈছে।

ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহত থিৰে থাকিবলৈ নিবেদন

⁸পূৰ্বতে আপোনালোকে যেতিয়া ঈশ্বৰক জনা নাছিল, তেতিয়া যিবোৰ স্বাভাৱিকৰূপে ঈশ্বৰ নহয়, সেইবোৰৰ সেৱাকৰ্ম কৰিছিল। ⁹কিন্তু এতিয়া আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ পৰিচয় পালে, ইয়াৰ উপৰি ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই পৰিচিত হ'ল; এনে স্থলত কেনেকৈ পুনৰ সেই দুৰ্বল আৰু দীনহীন জগতৰ প্ৰাথমিক বিধিলৈ উলটি যাব? কেনেকৈ পুনৰ সেই বিধিবোৰৰ সেৱাকৰ্ম কৰিব পাৰিব?

¹⁰আপোনালোকে বিশেষ বিশেষ দিন, মাহ, ঋতু আৰু বছৰ এইবোৰ পালন কৰি আছে। ¹¹আপোনালোকৰ কাৰণে মোৰ ভয় হয়; জানোচা মই যি পৰিশ্ৰম কৰিলোঁ, সেয়ে কিজানিবা কেনেকৈ ব্যৰ্থ হয়।

¹²হে ভাই সকল, বিনয় কৰি কৈছোঁ, আপোনালোক মোৰ নিচিনা হওক; কিয়নো ময়ো আপোনালোকৰ নিচিনা হৈছোঁ। আপোনালোকে মোৰ একো অন্যায় কৰা নাছিল। ¹³মোৰ শৰীৰৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে, মই যে প্ৰথম বাৰ আপোনালোকৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিছিলোঁ, সেই বিষয়ে আপোনালোকে জানে। ¹⁴মোৰ মাংসত আপোনালোকৰ যি পৰীক্ষা হৈছিল, সেই বিষয়ত আপোনালোকে হেয়জ্ঞান আৰু ঘৃণাবোধ কৰা নাছিল; বৰং ঈশ্বৰৰ এজন দূত, এনে কি খ্রীষ্ট যীচুৰ নিচিনাকৈ মোক গ্ৰহণ কৰিছিল।

¹⁵এতিয়া আপোনালোকৰ সেই আনন্দ ক'ত? কিয়নো আপোনালোকৰ পক্ষে মই সাক্ষ্য দিছিলোঁ যে, সাধ্য হোৱা হ'লে আপোনালোকে নিজ নিজ চকুকো কাঢ়ি মোক দিলেহেঁতেন। ¹⁶এতিয়া আপোনালোকক সত্য কথা কোৱা বাবে, মই আপোনালোকৰ ওচৰত শত্ৰু হ'লোঁ নে?

¹⁷সেই লোক সকল আপোনালোকৰ প্ৰতি আগ্ৰহী, কিন্তু কোনো ভাল উদ্দেশ্যৰ বাবে আগ্ৰহী নহয়। তেওঁলোকে আপোনালোকক মোৰ কাষৰ পৰা অতৰাই অনিবলৈ বিচাৰে, যাতে আপোনালোকে তেওঁলোকৰ প্ৰতি আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰে। ¹⁸অৱশ্যে আগ্ৰহ দেখুওৱা ভাল, যদিহে সৎ উদ্দেশ্যেৰে তাক কৰা হয়। অকল মই আপোনালোকৰ তাত উপস্থিত থাকোতে যে ভাল, এনে নহয়, কিন্তু সকলো সময়তে থকা ভাল।

¹⁹হে মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল, আপোনালোকৰ কাৰণে পুনৰ এবাৰ প্ৰসন্ন যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিছোঁ; যেতিয়ালৈকে আপোনালোকত খ্রীষ্টৰ আকাৰ উৎপন্ন নহয়, তেতিয়ালৈকে ভোগ কৰি আছে। ²⁰এতিয়া আপোনালোকৰ ওচৰত যাবৰ বাবে মোৰ মন গৈ আছে, আৰু তাত বেলেগ ভাবে এই সকলো কথা আপোনালোকৰ লগত আলোচনা কৰিব পাৰিলোঁ হয়। আপোনালোকৰ বাবে মই বিবুদ্ধিত পৰি আছোঁ।

²¹হে বিধান-শাস্ত্ৰৰ অধীন হ'ব খোজা সকল, মোক কওকচোন, আপোনালোকৰ মাজৰ কোনে বিধানৰ কথা শুনিবলৈ নিবিচাৰে? ²²কিয়নো লিখা আছে যে, আব্রাহামৰ দুজন পুত্ৰ আছিল; দাসীৰ গৰ্ভত ওপজা এজন, স্বাধীন জনীৰ গৰ্ভত ওপজা এজন। ²³কিন্তু দাসীৰ যি জন, সি মাংস অনুসাৰে জন্মিছিল; কিন্তু স্বাধীন জনীৰ যি জন, সেই জন প্ৰতিজ্ঞাৰ গুণেহে জন্মিছিল।

²⁴এইবোৰ কথাৰ এটা আন প্ৰকাৰ ভাবাৰ্থ আছে; কিয়নো এই দুজনীয়েই দুই বিধান (নিয়ম) হৈছে; এক নিয়ম চিনয় পৰ্বতৰ পৰা দাসত্বৰূপ অৱস্থাত প্ৰসৰ কৰোঁতা; সেয়ে হৈছে হাগাৰ। ²⁵কিয়নো আৰব দেশত হাগাৰ শব্দৰ অৰ্থ, চীনয় পৰ্বত; আৰু বৰ্তমান যিৰুচালেমকো বুজায়; কিয়নো নিজ সন্তানৰ সৈতে এতিয়াও বন্দী অৱস্থাত আছে।

²⁶কিন্তু উৰ্দুলোকত থকা যিৰুচালেম স্বাধীন; তেওঁ হৈছে, আমাৰ মাতৃ।

²⁷কিয়নো লিখা আছে,

'হে প্ৰসৰ নকৰা বক্ষ্যা আনন্দ কৰা, তোমালোকৰ মাজৰ যি গৰাকীয়ে সন্তান প্ৰসৰ কৰা নাই;

বৰ মাতৃৰে উল্লাস আৰু হৰ্ষনাদ কৰা;

কিয়নো স্বামী থকা জনীতকৈ অনাথিনী জনীৰ সন্তান অধিক হ'ব'।

²⁸এতিয়া হে ভাই সকল, ইচহাকৰ দৰে আমিও প্ৰতিজ্ঞাৰ সন্তান হৈছোঁ। ²⁹কিন্তু তেতিয়া যেনেকৈ মাংস অনুসাৰে জন্ম পোৱা জনে আত্মা অনুসাৰে জন্ম পোৱা জনক তাড়না কৰিছিল, তেনেকৈ এতিয়াও হৈ আছে।

³⁰কিন্তু ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচনে কি কয়? 'দাসী আৰু তাইৰ পুতেকক খেদি দিয়া; কিয়নো স্বাধীন জনীৰ পুতেকৰ সৈতে, দাসীৰ পুতেকে উত্তৰাধিকাৰী নাপাব'। ³¹এতেকে হে ভাই সকল, আমি দাসীৰ সন্তান নহওঁ; সেই স্বাধীন গৰাকীৰহে সন্তান হওঁ।

8 অধ্যায় 5

¹খ্ৰীষ্টে আমাক স্বাধীন কৰিছে, যাতে আমি স্বাধীন ভাবে থাকিব পাৰোঁ; এতেকে সুস্থিৰ হওক, পুনৰ দাসত্বৰূপ যুৱলিৰ বন্ধনত নপৰিব।

²চাওক, মই পৌলে আপোনালোকক কৈ আছোঁ, যদি আপোনালোকে চুন্নৎ কৰা যোগেদি পুনৰ বিধিবোৰলৈ ঘূৰি যায়, তেনেহলে খ্ৰীষ্টত আপোনালোকৰ একো লাভ নহ'ব।

³পুনৰ মই সকলো মানুহক সাক্ষ্য দি কওঁ যে, আপোনালোকে যদি চুন্নৎ হ'বলৈ বিচাৰি আছে, তেতিয়াহলে প্ৰতিজনে বিধান পালন কৰিব লাগিব। ⁴পূৰ্বতে আপোনালোক খ্ৰীষ্টৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ আছিল, আপোনালোক সকলোৱে বিধানৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক হ'বলৈ বিচাৰিছিল; এইদৰে আপোনালোক অনুগ্ৰহৰ পৰা খহি পৰিছিল।

⁵কিয়নো আমি আত্মাৰ যোগেদি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিকতাৰ আশা লৈ বাট চাই আছোঁ। ⁶কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত চুন্নৎ আৰু অচুন্নতৰ একো সাৰ্থকতা নাই, কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰেমৰ যোগেদি একমাত্ৰ বিশ্বাসে কাৰ্য সাধন কৰে। ⁷আপোনালোকে ভালদৰে দৌৰিছিল; পাছত কোনে আপোনালোকক সত্যক নামানিবলৈ বাধা জন্মালে? ⁸যি জনে আপোনালোকক প্ৰবোচনা কৰিছে, সেই জন আপোনালোকক আহ্বান কৰা জনৰ পৰা অহা নহয়।

⁹অলপ খমিৰে সনা পিঠাগুড়িৰ আটাইখিনিকে ফুলায়। ¹⁰আপোনালোকে যে আন কোনো বিষয় নাভাবে, এই বিষয়ে প্ৰভুত আমাৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস আছে; কিন্তু যি জনে আপোনালোকক অস্থিৰ কৰে, সেই জনে নিজ দণ্ড ভোগ কৰিব, তেওঁ যি কোনোৱে নহওক।

¹¹হে ভাই সকল, মই যদি চুন্নৎ হোৱা বিধান ৰাজহুৱা ভাবে প্ৰচাৰ কৰোঁ, তেনেহলে মই কিয় এতিয়াও নিৰ্যাতন ভোগ কৰি আছোঁ? কিন্তু চুন্নতৰ প্ৰয়োজন সমন্ধে যদি এতিয়াও কওঁ, তেতিয়া হ'লে, ক্ৰুচৰ বিধিনি লুপ্ত হ'লহেঁতেন। ¹²যি সকলে আপোনালোকক ভুল ধাৰণা দি আছে, তেওঁলোকে নিজে আগুৱাই যাওঁক আৰু নিজে নিজৰ অণুকোষো ছেদন কৰক।

¹³হে ভাই সকল, আপোনালোক স্বাধীনতাৰ বাবেহে আমন্ত্ৰিত হ'ল। আপোনালোকৰ এই স্বাধীনতা কেৱল মাংসৰ অভিলাষ পূৰ কৰিবৰ কাৰণে নহওক; কিন্তু প্ৰেমৰ যোগেদি এজনে আন জনৰ সেৱাকৰ্ম কৰক। ¹⁴কিয়নো সকলো বিধান সিদ্ধ হৈ এটা আজ্ঞাতে স্থিৰ আছে, সেইটো হ'ল, 'তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা'। ¹⁵কিন্তু আপোনালোকে যদি পৰস্পৰৰ মাজত খোৱা-কামোৰা কৰি থাকে, তেনেহলে সাৱধান হ'ব, যাতে আপোনালোকে এইদৰে ইজনে সিজনৰ অনিষ্ট সাধন নকৰে।

আত্মাৰ বশত থিৰে থাকিবলৈ উদগণি

¹⁶কিন্তু মই কওঁ, আপোনালোকে আত্মাৰে চলক; তাতে কোনোমতে আপোনালোকৰ মাংসৰ অভিলাষ পুৰ নকৰিব। ¹⁷কিয়নো মাংসই আত্মাৰ বিৰুদ্ধে আৰু আত্মাই মাংসৰ বিৰুদ্ধে অভিলাষ কৰে; কাৰণ আপোনালোকে যি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তাক যেন আপোনালোকে নকৰে, তাৰ কাৰণে এই দুয়ো পৰস্পৰ বিৰুদ্ধা-বিৰুদ্ধী। ¹⁸কিন্তু আপোনালোকে যদি আত্মাৰ দ্বাৰাই চালিত হয়, তেনেহলে আপোনালোক বিধানৰ অধীন নহয়।

¹⁹এতিয়া মাংসৰ কাৰ্যবোৰ দৃশ্যমান। সেয়ে ব্যভিচার, অশুচি কাৰ্য, লম্পট আচৰণ, ²⁰মূৰ্তিপূজা, মায়াকৰ্ম, নানা বিধ শত্ৰুতা, বিবাদ, ঈর্ষা, খং-ৰাগ, বিৰোধ বিভেদ, নানামত অসূয়া, মত্ততা, ²¹হিংসুক, মতলীয়া, মতলীয়া হৈ হাই-কাজিয়া কৰা, আৰু এইবোৰৰ নিচিনা আন আন অপৰাধ কৰ্ম; এই সকলো বিষয়ৰ ওপৰত মই যেনেকৈ পূৰ্বতে আপোনালোকক সৱধান কৰি কৈছিলোঁ, তেনেকৈ এতিয়াও কৈছোঁ, যি সকলে এনে আচৰণ কৰে, তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত অধিকাৰ নাপাব।

²²কিন্তু আত্মাৰ ফল হ'ল, প্ৰেম, আনন্দ, শান্তি, চিৰসহিষ্ণুতা, দয়া, মঙ্গলভাৱ, বিশ্বাস, ²³মুদুভাব, ইন্দ্ৰিয়-দমন। এইবোৰৰ বিৰুদ্ধে কোনো বিধান নাই। ²⁴আৰু যি সকল খ্ৰীষ্ট যীচুৰ, তেওঁলোকে মাংসিক অভিলাষেৰে সৈতে কু-ভাৱনা আৰু আসক্তিক ত্ৰুচত দিলে। ²⁵আমি যদি আত্মাৰে জীয়াই থাকো, তেনেহলে আত্মাৰে চলোঁক। ²⁶সেয়েহে আমি ইজনে সিজনেৰ খং তুলি আৰু ইজনে সিজনে হিংসা কৰি, অনৰ্থক অহংকাৰ নকৰোঁহক।

৫ অধ্যায় 6

¹হে ভাই সকল, কোনো মানুহ যদি কোনো অপৰাধত পৰে, তেনেহলে আত্মিক যি আপোনালোক, আপোনালোকে মুদুশীল আত্মাৰে তেনেকুৱা জনক পুনৰ সুস্থ কৰক; কিন্তু পাছত নিজে নিজৰ পৰীক্ষাত নপৰিবৰ বাবে আপুনিও সৱধান হ'ব। ²আপোনালোকে ইজনে সিজনেৰ ভাৰ কঢ়িয়াওক আৰু খ্ৰীষ্টৰ বিধান সম্পূৰ্ণকৈ পালন কৰক।

³কিয়নো কোনোৱে একো নহৈয়ো যদি নিজকে বৰ মানে, তেনেহলে তেওঁ নিজকে প্ৰতাৰণা কৰে। ⁴প্ৰতিজনে নিজ কৰ্ম বিবেচনা কৰক; আৰু তেতিয়া তেওঁ অন্যৰ তুলনাত নহয় কিন্তু নিজৰ বিষয়তহে গৌৰৱ কৰাৰ কাৰণ পাব। ⁵কিয়নো প্ৰতিজনে নিজে নিজৰ ভাৰ ব'ব।

⁶যি জনে বাক্যৰ শিক্ষা পায়, তেওঁ শিক্ষকৰ সৈতে সকলো ভাল বস্তুৰ ভাগ দিয়ক। ⁷আপোনালোক ভ্ৰান্ত নহ'ব, ঈশ্বৰক প্ৰতাৰণা নকৰিব। কিয়নো মানুহে যিহকে ৰুৱে তাকেহে দাব। ⁸কাৰণ যি জনে নিজৰ মাংসৰ উদ্দেশ্যে ৰুৱে, তেওঁ মাংসৰ পৰা ক্ষয়ৰূপ শস্য দাব; কিন্তু যি জনে আত্মাৰ উদ্দেশ্যে ৰুৱে, তেওঁ আত্মাৰ পৰা অনন্ত জীৱনৰূপ শস্য দাব।

⁹আমি ভাল কৰ্ম কৰি কৰি যেন ক্লান্ত নহওঁ; কিয়নো আমি ক্লান্ত নহ'লে উচিত সময়ত দাবলৈ পাম। ¹⁰এই হেতুকে আহক, সুযোগ পালে সকলোৰে বাবে, বিশেষকৈ পৰিয়াল স্বৰূপ বিশ্বাস কৰা লোক সকলৰ বাবে উত্তম কৰ্ম কৰোঁ আহক।

¹¹চাওক, মই নিজ হাতেৰে কিমান দিঘলীয়া চিঠি আপোনালোকলৈ লিখিলোঁ। ¹²যিসকল লোকে মাংসিক ৰূপে ভাল প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব বিচাৰে, সেই সকলেহে আপোনালোকক চুন্ন হ'বলৈ বাধ্য কৰাই, কিন্তু তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টৰ ত্ৰুচৰ অৰ্থে তাড়না নাপাবৰ কাৰণেহে ইয়াকে কৰে। ¹³কিয়নো চুন্ন হোৱা সকলে নিজেও বিধান পালন নকৰে; আপোনালোকৰ মাংসত তেওঁলোকে যেন গৌৰৱ কৰিব পাৰে, এই কাৰণে আপোনালোক চুন্ন হোৱাতো তেওঁলোকে ইচ্ছা কৰে।

¹⁴কিন্তু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ ত্ৰুচৰ বাহিৰে আন কোনো কথাত গৌৰৱ কৰা মোৰ পৰা নহওক; তেওঁৰ দ্বাৰাই জগত খন মোৰ বাবে আৰু মই জগত খনৰ বাবে ত্ৰুচত হত হ'লোঁ। ¹⁵কিয়নো চুন্নতো একো নহয়, অচুন্নতো একো নহয়; কিন্তু নতুন সৃষ্টিহে গুৰুত্বপূৰ্ণ। ¹⁶যিমান মানুহ এই সূত্ৰ অনুসাৰে চলিব, তেওঁলোকৰ ওপৰত শান্তি আৰু দয়া থাকক; আৰু ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰৰ ওপৰতো থাকক।

¹⁷এতিয়াৰ পৰা কোনেও মোক অসুবিধা নিদিয়ক; কিয়নো মই নিজ শৰীৰত যীচুৰ নানা চিন লৈ ফুৰি আছোঁ।

¹⁸ভাই সকল, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ আপোনালোকৰ আত্মাৰ লগত থাকক। আমেন।

ইফি

‘ইফিচীয়া পত্ৰ’ৰ পাতনি

যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ 60 বছৰৰ পাছত কলচীয়া লোকসকললৈ পত্ৰ লিখাৰ প্ৰায় একে সময়তে ‘ইফিচ’ৰ লোক সকললৈ পত্ৰ লিখিছিল (1:1)। অধিক সংখ্যক পণ্ডিতে মানি লয় যে, কলচীয়াৰ লোকসকললৈ লিখা পত্ৰত যি দৰে পৌলে ব্যক্তিগত শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছে, সেইদৰে ইফিচৰ লোক সকললৈ লিখা পত্ৰত ইয়াৰ অভাৱ দেখা যায়। এই কাৰণে হয়তো প্ৰদেশৰ বিভিন্ন মণ্ডলীৰ মাজত ইয়াক বিতৰণ কৰিবলৈ সঙ্কল্পবদ্ধ। পৌলে ইয়াকো উল্লেখ কৰিছে যে, যেতিয়া তেওঁ পত্ৰ লিখিছিল, তেতিয়া তেওঁ বন্দিশালত আছিল (3:1, 4:1 6:20)। তুথিকে ইফিচীয়া মণ্ডলী পৰিদৰ্শন কৰিবলৈ যোৱাৰ সময়ত, পৌলে তেওঁৰ হাতত এই পত্ৰ পঠিয়াই দিছিল (6:21-22)।

ইফিচ এখন ডাঙৰ নগৰ আছিল, আৰু এচিয়া প্ৰদেশত (বাইবেলৰ নতুন নিয়মৰ সময়ত এচিয়া এখন প্ৰদেশ আছিল) ৰোমান সকলৰ ৰাজধানী আছিল। গ্ৰীক সকলৰ আৰ্ত্তেমী দেৱীৰ মন্দিৰৰ বাবে ইফিচীয়া প্ৰখ্যাত আছিল (পাঁচনিকৰ্ম 19:23-31)। ইফিচীয়াৰ মণ্ডলী শক্তিশালীৰূপে আৰম্ভ হৈছিল, কিন্তু পাছত আত্মসন্তুষ্টিত পৰিচালিত হৈছিল (প্ৰকাশিতবাক্য 2:1-7)।

ঈশ্বৰে কেনেকৈ তেওঁৰ লোকসকলক নিৰ্বাচন কৰে, আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই যে তেওঁলোকক পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে; সেই বিষয়ে পৌলে তেওঁৰ এই পত্ৰৰ প্ৰথম ভাগত ব্যাখ্যা কৰিছে। তেওঁ মণ্ডলীক এটা শৰীৰ আৰু যীচু খ্ৰীষ্ট ইয়াৰ মূৰস্বৰূপ আৰু এটা গৃহৰ চুকৰ প্ৰধান শিলস্বৰূপে তুলনা কৰিছে। এই পুস্তকৰ দ্বিতীয় অংশত পৌলে খ্ৰীষ্টীয় জীৱন-যাপনৰ বিষয়ে নিৰ্দেশ দিছে।

চমু বিৱৰণঃ প্ৰথম অধ্যায়ৰ 1-2 পদত পৌলে নিজৰ পৰিচয় আৰু ইফিচৰ লোক সকলক শুভেচ্ছা জনাইছে। তাৰ পাছত তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ সৈতে মণ্ডলীৰ সম্পৰ্কৰ বিষয়ে ব্যাখ্যা কৰিছে (1:3, 3:21)। এইদৰে পৌলে খ্ৰীষ্টীয় লোকসকলে কি দৰে জীৱন যাপন কৰিব লাগে সেই বিষয়ে লিখিছে (4:1, 6:20)। অৱশেষত পৌলে কিছুমান সামৰণী মন্তব্য দি সমাপ্ত কৰে (6:21-24)।

Chapter 1

পৰিত্ৰাণৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা

¹মই পৌল, ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পাঁচনি। খ্ৰীষ্ট যীচুত বিশ্বাস কৰা ইফিচৰ পবিত্ৰ লোক সকলৰ সমীপলৈ; ²আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টই আপোনালোকক অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি দান কৰক।

যীচু খ্ৰীষ্টত আত্মিক আশীৰ্বাদ লাভ

³আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা হওক। তেওঁ স্বৰ্গীয় ঠাইবোৰত থকা সকলো আত্মিক আশীৰ্বাদেৰে সৈতে খ্ৰীষ্টত আমাক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ⁴জগত সৃষ্টিৰ পূৰ্বতে ঈশ্বৰে খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰা সকলক মনোনীত কৰিলে। আমি যেন ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত পবিত্ৰ আৰু নিষ্কলঙ্ক হওঁ, এই কাৰণে তেওঁ আমাক মনোনীত কৰিলে। ⁵ঈশ্বৰে প্ৰেমৰ দ্বাৰাই পূৰ্বৰে পৰা আমাক যীচু খ্ৰীষ্টৰ মাধ্যমেদি নিজৰ তোলনীয়া সন্তান ৰূপে নিৰূপণ কৰিলে। এই কাৰ্য ঈশ্বৰে নিজৰ মনোবাঞ্ছাৰে সম্পন্ন কৰিলে। ⁶ঈশ্বৰে এই সকলো কৰিলে, যাতে তেওঁৰ প্ৰিয় যীচু খ্ৰীষ্টত আমাক যি অনুগ্ৰহ বিনামূল্যে দান কৰিলে, সেই গৌৰৱময় অনুগ্ৰহৰ প্ৰশংসা হয়। ⁷কিয়নো ঈশ্বৰৰ সেই প্ৰিয়জনত, তেওঁৰ তেজৰ দ্বাৰা আমি মুক্তি পালোঁ; তেওঁৰ উপচি পৰা অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰা আমি পাপৰ ক্ষমা পালোঁ। ⁸সেই অনুগ্ৰহ তেওঁ আমালৈ সকলো জ্ঞান আৰু বুদ্ধিত উপচাই দিলে।

⁹আমাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ জ্ঞাত পৰিকল্পনাৰ গোপনীয় সত্য, তেওঁৰ ইচ্ছা অনুসাৰে খ্ৰীষ্টত প্ৰদৰ্শন কৰিলে। ¹⁰ঈশ্বৰে স্থিৰ কৰি ৰাখিছিল যে, নিৰূপিত সময় পূৰ্ণ হলে পৰিকল্পনাৰ কাৰ্য-সাধনৰ অৰ্থে তেওঁ স্বৰ্গত আৰু এই জগতত থকা সকলোকে একগোট কৰি খ্ৰীষ্টৰ অধীনলৈ আনিব। ¹¹ঈশ্বৰে নিজৰ ইচ্ছাৰ মন্ত্ৰণা অনুসাৰে সকলো কাৰ্য সাধন কৰে। তেওঁৰ পৰিকল্পনাৰ দৰে আগেয়ে যি যি স্থিৰ কৰি ৰাখিছিল, সেইদৰেই তেওঁ আমাক খ্ৰীষ্টত মনোনীত কৰি ল’লে। ¹²আমি যি সকলে আগেয়ে খ্ৰীষ্টত আশা ৰাখিছো, সেই সকলৰ পৰাই যেন তেওঁৰ মহিমাৰ প্ৰশংসা হয়, সেই বাবেই তেওঁ আমাক মনোনীত কৰি ল’লে। ¹³আপোনালোকেও খ্ৰীষ্টতে সত্যৰ বাক্য, পৰিত্ৰাণ লাভৰ শুভবৰ্তা শুনি তেওঁত বিশ্বাস কৰিলে। আপোনালোকক উত্তৰাধিকাৰৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞায়ুক্ত পবিত্ৰ আত্মাৰে মোহৰ মৰা হ’ল। ¹⁴ঈশ্বৰে দিয়া সকলো অধিকাৰ লাভ নকৰালৈ সেই আত্মা আমাৰ মুক্তি দিনৰ উত্তৰাধিকাৰৰ বহিৰা স্বৰূপ হৈ আছে। এই সকলোবোৰৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ প্ৰশংসা হ’ব।

খ্রীষ্টত আশ্রয় লোৱা সকলৰ পৰমাৰ্থিক সৌভাগ্য

¹⁵এই কাৰণে মই যেতিয়া প্ৰভু যীচুত আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ কথা আৰু ঈশ্বৰৰ মনোনীত পবিত্ৰ লোক সকলৰ প্ৰতি আপোনালোকৰ প্ৰেমৰ কথা শুনিলো, ¹⁶তেতিয়াৰে পৰা মই আপোনালোকৰ কাৰণে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিবলৈ আৰু মোৰ প্ৰাৰ্থনা কালত আপোনালোকৰ নাম উল্লেখ কৰিবলৈ ৰখা নাই। ¹⁷মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ যে, আপোনালোকক আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ ঈশ্বৰ অৰ্থাৎ সেই গৌৰৱময় পিতৃয়ে আত্মিক জ্ঞান দিয়ক আৰু তেওঁক বুজিবলৈ নিজৰ তত্ত্ব-জ্ঞান প্ৰকাশ কৰক। ¹⁸ঈশ্বৰৰ আমন্ত্ৰণ যি আশা আৰু মনোনীত পবিত্ৰ লোক সকলৰ মাজত তেওঁৰ যি উপচি পৰা গৌৰৱময় উত্তৰাধিকাৰ, তাক আপোনালোকৰ হৃদয়ৰ চকুৱে যেন দেখা পায়; ¹⁹আৰু ঈশ্বৰৰ শক্তিৰ কাৰ্যসাধক গুণ অনুসাৰে বিশ্বাস কৰা যি আমি, আমাৰ মাজত তেওঁৰ শক্তিৰ যি অতিৰিক্ত মহাশক্তিয়ে কাৰ্য কৰিছে, সেই বিষয়েও যেন আপোনালোকে জানিব পাৰে। ²⁰সেই মহাশক্তিৰেই তেওঁ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা খ্ৰীষ্টক তুলিলে আৰু নিজৰ সোঁ হাতে স্বৰ্গীয় ঠাইত বহুৱালে। ²¹সকলো শাসন, ক্ষমতা, পৰাক্ৰম, আৰু প্ৰভুত্ব আদি কৰি যিমান নাম ইহলোক আৰু পৰলোকত উল্লেখ কৰা যায়, সেই সকলো নামৰ উদ্ভূত খ্ৰীষ্টৰ নাম স্থাপিত হ'ল। ²²ঈশ্বৰে সকলোকে খ্ৰীষ্টৰ চৰণৰ তলত বশীভূত কৰিলে আৰু তেওঁকেই সকলোৰে মূৰ কৰি মণ্ডলীক দান কৰিলে; ²³সেই মণ্ডলী তেওঁৰ শৰীৰ; তেওঁৰ পৰিপূৰ্ণতাই সকলো বিষয় সকলো প্ৰকাৰে পূৰ্ণ কৰে।

১ অধ্যায় ২

মৃত্যুৰ পৰা জীৱন লাভ

¹পূৰ্বতে আপোনালোক নিজ অপৰাধ আৰু পাপবোৰত মৰি আছিল। ²এইবোৰৰ সৈতে আপোনালোকে জীৱন-যাপন কৰি জগতৰ নিয়ম অনুসাৰে চলি আছিল। আপোনালোকে আকাশৰ মন্দ শক্তিৰ অধিকাৰীৰ অনুসৰণকাৰী হৈ, অবাধ্যতাৰ সন্তান সকলৰ জীৱনত কাৰ্য কৰি থকা দুষ্ট আত্মাৰ দৰে চলি আছিল। ³আমি সকলোৱেই এসময়ত মাংস আৰু মনৰ ইচ্ছাৰে কাৰ্য কৰিছিলোঁ আৰু আমাৰ মাংসিক কু-অভিলাষবোৰৰ কামনা পূৰ্ণ কৰি সেই বিশ্বাসবিহীন লোক সকলৰ মাজত জীয়াই আছিলোঁ। আমিও আন সকলোৰে নিচিনা, স্বভাৱতে ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধৰ সন্তান আছিলোঁ। ⁴কিন্তু দয়াত উপচি পৰা ঈশ্বৰে যি মহা প্ৰেমেৰে আমাক প্ৰেম কৰিলে, ⁵তাৰ কাৰণে আমি অপৰাধত মৰি থকা কালতেই, খ্ৰীষ্টৰ সৈতে তেওঁ আমাক নতুন জীৱন দিলে; অনুগ্ৰহেৰে আপোনালোকে পৰিত্ৰাণ পালে; ⁶তেওঁ আমাক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ সৈতে তুলিলে আৰু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ সৈতে স্বৰ্গীয় ঠাইবোৰত বহুৱালে। ⁷ঈশ্বৰে এই কাম কৰিলে, যাতে খ্ৰীষ্ট যীচুত আমাৰ বাবে তেওঁৰ যি স্নেহ, তাৰ দ্বাৰাই যেন ভাবী যুগত তেওঁৰ উপচি পৰা অনুগ্ৰহক যুগে যুগে প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। ⁸কিয়নো অনুগ্ৰহৰ যোগেদি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আপোনালোকে পৰিত্ৰাণ পালে; আৰু সেয়ে আমাৰ পৰা নহয়; কিন্তু সেয়া ঈশ্বৰৰহে এক দান। ⁹কোনোও যেন গৰ্ব কৰিব নোৱাৰে, সেয়ে কৰ্মৰ পৰাও নহয়। ¹⁰কিয়নো আমি ঈশ্বৰৰ কাৰিকৰী; ঈশ্বৰে আমাৰ কাৰণে আগেয়ে যি পৰিকল্পনা কৰিলে, সেই পথত চলিবলৈ আৰু সং কাম কৰিবলৈ ঈশ্বৰে আমাক খ্ৰীষ্ট যীচুত সৃষ্টি কৰিলে।

খ্ৰীষ্টত এক

¹¹মনত ৰাখিব যে, মাংসত আপোনালোক অনা-ইহুদী লোক আছিল; মাংসত হাতেৰে যি সকলৰ চুল্লং কৰা হৈছে অৰ্থাৎ যি সকলে নিজকে চুল্লং কৰা লোক বুলি কয়, তেওঁলোকে আপোনালোকক অচুল্লং লোক বুলি কয়। ¹²সেই সময়ত আপোনালোক খ্ৰীষ্টৰ পৰা পৃথক হৈ আছিল; আপোনালোক ইস্ৰায়েলৰ নাগৰিক নাছিল; প্ৰতিজ্ঞায়ুক্ত বিধান সমূহৰ লগত আপোনালোকৰ কোনো সম্বন্ধ নাছিল; আপোনালোকৰ আশা নাছিল; এই জগতত আপোনালোক ঈশ্বৰবিহীন আছিল। ¹³আগেয়ে আপোনালোক ঈশ্বৰৰ পৰা বহুত দূৰৈত আছিল, কিন্তু এতিয়া খ্ৰীষ্ট যীচুত থকাৰ কাৰণে তেওঁৰ তেজৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ অনা হ'ল। ¹⁴তেৱেঁই আমাৰ শান্তি। কিয়নো তেওঁ ইহুদী আৰু অনা-ইহুদী উভয়কে এক কৰিলে। খ্ৰীষ্টই ক্ৰুচত নিজৰ দেহ উৎসৰ্গ কৰি আমাৰ পৰম্পৰৰ মাজৰ ঘৃণা আৰু শত্ৰুতাৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি পেলালে। ¹⁵খ্ৰীষ্ট যীচুৱে সমস্ত আজ্ঞা আৰু বিধান লোপ কৰিলে, যাতে দুই দলৰ পৰা নিজে এক নতুন লোকৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে আৰু তাৰ দ্বাৰাই শান্তি স্থাপন হয়। ¹⁶তেওঁলোকৰ মাজত থকা শত্ৰুতাৰ অৱসান ঘটাই ক্ৰুচৰ দ্বাৰাই উভয় পক্ষক এক দেহত ঈশ্বৰে সৈতে মিলন কৰিবৰ কাৰণে তেওঁ এইদৰে কৰিলে। ¹⁷খ্ৰীষ্টই আহি আপোনালোক যি সকল দূৰৈত আছিল, তেওঁলোকৰ আগতো শুভবৰ্তা আৰু তেওঁৰ শান্তি প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু যি সকল ওচৰত আছিল তেওঁলোকৰ আগতো শান্তি প্ৰচাৰ কৰিলে। ¹⁸কিয়নো খ্ৰীষ্টৰ মাধ্যমেদি আমি উভয় পক্ষৰ লোকে এক আত্মাৰে পিতৃৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে অধিকাৰ পালোঁ।

¹⁹হে অনা-ইহুদী সকল, আপোনালোক এতিয়াৰ পৰা পুনৰ অতিথি বা বিদেশী নহয়; কিন্তু ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোকৰ সৈতে আপোনালোকো সহ-নাগৰিক আৰু ঈশ্বৰৰ পৰিয়াল স্বৰূপ হৈছে। ²⁰এইবোৰৰ ভিত্তিমূল পাঁচনি আৰু ভাৱবাদী সকল; খ্ৰীষ্ট যীচু স্বয়ং সেই ভিত্তিমূলৰ চুকৰ প্ৰধান শিল আৰু সেই ভিত্তিমূলৰ ওপৰতে আপোনালোক গঁথা হৈ আছে। ²¹যীচুৰ শক্তিত ঈশ্বৰৰ পৰিয়ালৰ সকলো গাঁথনি একেলগে সংলগ্ন হ'ল, আৰু প্ৰভুৰ কাৰণে এক পবিত্ৰ গৃহ স্বৰূপে বৃদ্ধি পাইছে। ²²তেওঁতেই আপোনালোক একেলগে গঁথা হৈ, আত্মাত ঈশ্বৰৰ এক আবাস ৰূপে গঢ়ি উঠিছে।

২ অধ্যায় ৩

অনা-ইহুদী সকলৰ কাৰণে পৌলৰ কাম

¹এই কাৰণে মই পৌল, আপোনালোক অনা-ইহুদী লোকৰ কাৰণে খ্ৰীষ্ট যীচুৰ এজন বন্দী। ²আপোনালোকে শুনিছে যে আপোনালোকৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহৰ কাৰ্যৰ ভাৰ তেওঁ মোক দিলে। ³সেইদৰে ঈশ্বৰে মোক তেওঁৰ যি প্ৰকাশিত বাক্য জানিবলৈ দিলে, সেই সত্যৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব বিষয়ে মই আপোনালোকলৈ আগেয়ে অলপ লিখিছিলো। ⁴আপোনালোকে সেইবোৰ পঢ়িলে, খ্ৰীষ্ট সম্বন্ধীয় সত্যৰ এই নিগূঢ় তত্ত্ব মোৰ অন্তৰ্দৃষ্টি বুজিব পাৰিব। ⁵সেই নিগূঢ় তত্ত্ব আত্মাৰ দ্বাৰা এতিয়া যিভাৱে তেওঁৰ পবিত্ৰ ভাৱবাদী আৰু পঁচনি সকলৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰা হ'ল, আগৰ যুগৰ ব্যক্তি সকলৰ ওচৰত এই ভাবত জনোৱা হোৱা নাছিল। ⁶শুভবাৰ্তাৰ দ্বাৰাই অনা-ইহুদী সকল খ্ৰীষ্ট যীচুত যুক্ত হৈ ইহুদী সকলৰ সৈতে সহ অধিকাৰী, এক শৰীৰৰ সদস্য আৰু প্ৰতিজ্ঞাত সহভাগী হয়। ⁷ঈশ্বৰে নিজৰ পৰাক্ৰম কাৰ্য সাধন কৰি মোক যি অনুগ্রহ দিলে, ঈশ্বৰৰ সেই বিশেষ অনুগ্রহ দানৰ ফলত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰাৰ কাৰণে মই এজন দাস হ'লো।

⁸ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোক সকলৰ মাজত মই অতি নগণ্যতকৈও নগণ্য; তথাপি ঈশ্বৰে মোক এই অনুগ্রহ দান কৰিলে, যাতে মই খ্ৰীষ্টত থকা ধাৰণাতীত সম্পদৰ শুভবাৰ্তা অনা-ইহুদী সকলৰ ওচৰলৈ গৈ ঘোষণা কৰোঁ; ⁹আৰু সকলো বস্তুৰে সৃষ্টিকৰ্তা ঈশ্বৰৰ নিগূঢ় পৰিকল্পনাৰ কথা সকলোকে জনাওঁ। এই নিগূঢ় সত্য পূৰ্ব কালৰে পৰা ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা গুপ্ত আছিল।

¹⁰ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা এই যে, মণ্ডলীৰ যোগেদি স্বৰ্গীয় স্থানবোৰত আধিপত্য আৰু ক্ষমতা প্ৰাপ্ত শাসনকৰ্তা সকলৰ ওচৰত ঈশ্বৰৰ নানাবিধ জ্ঞান জনোৱা হয়; ¹¹তাতে তেওঁ আমাৰ খ্ৰীষ্ট যীচুত নিজৰ অনন্ত কালৰ পৰিকল্পনা অনুসাৰে কাৰ্য কৰিলে। ¹²খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই আমি সাহস আৰু দৃঢ় প্ৰত্যয়েৰে সৈতে ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিত আহিবলৈ সমৰ্থ হ'লোঁ। ¹³গতিকে মোৰ নিবেদন এই যে, আপোনালোকৰ কাৰণে মই যি ক্লেস ভোগ কৰিছোঁ, তাৰ বাবে আপোনালোক নিৰুৎসাহ নহব; সেই সকলোবোৰেই আপোনালোকৰ গৌৰৱ।

¹⁴এই কাৰণে মই পিতৃৰ ওচৰত আঁঠু লৈছোঁ। ¹⁵সেই পিতৃৰ পৰাই স্বৰ্গত আৰু এই জগতত থকা প্ৰত্যেক পৰিয়ালে নাম পাইছে। ¹⁶ঈশ্বৰে নিজৰ উপচি পৰা প্ৰতাপ অনুসাৰে এনে শক্তি আপোনালোকক দান কৰক যাতে, তেওঁৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ আন্তৰিক পুৰুষ শক্তিশালী হয়। ¹⁷বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ হৃদয়বোৰত খ্ৰীষ্ট নিবাস কৰক, যাতে আপোনালোক তেওঁৰ প্ৰেমৰ ভিত্তিমূলত শিৰা ধৰি সুদৃঢ় হয়।

¹⁸তাতে আপোনালোক আৰু ঈশ্বৰৰ সকলো পবিত্ৰ লোক সকলে যেন খ্ৰীষ্টৰ প্ৰেমৰ গভীৰতা, উচ্চতা, দৈৰ্ঘ্যতা আৰু বিস্তাৰতা বুজি পাব পাৰে।

¹⁹খ্ৰীষ্টৰ অদ্বিতীয় মহান প্ৰেম যেন আপোনালোকে উপলব্ধি কৰিব পাৰে, তাতে ঈশ্বৰৰ সকলো পৰিপূৰ্ণতাৰে আপোনালোক পূৰ্ণ হ'ব।

²⁰আমাৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ যি শক্তিয়ে কাৰ্য কৰে, তেওঁ সেই শক্তি অনুসাৰে আমি যি যাচনা কৰোঁ বা চিন্তা কৰোঁ, তাতকৈও অধিক বেচি কৰিব পাৰে। ²¹মণ্ডলীত আৰু খ্ৰীষ্ট যীচুত যুগে যুগে সদাসৰ্বদায় তেওঁৰেই মহিমা হওক। আমেন।

৩ অধ্যায় ৪

মণ্ডলীত ঐক্যতা বক্ষা কৰিবলৈ উদগণি

¹এতেকে প্ৰভুত বন্দীয়াৰ যি মই; মই আপোনালোকক এই মিনতি কৰোঁ যে, ঈশ্বৰে যি আমল্লগেৰে আপোনালোকক আমল্লিত কৰিলে; সেই আমল্লগৰ যোগ্য আচৰণ কৰি জীৱন-যাপন কৰক। ²আপোনালোকে সকলো সময়তে অতি নম্ৰভাৱে, মৃদুতাৰে আৰু সহিষ্ণুতাৰে প্ৰেমত থাকি পৰস্পৰক গ্ৰহণ কৰক। ³শান্তিৰ বন্ধনত থাকি আত্মাৰ ঐক্য ৰাখিবলৈ যত্নৱান হওক।

⁴শৰীৰ এক আত্মাও এক; ঠিক সেইদৰে আপোনালোক সকলো এক আমল্লগৰ আশাৰ কাৰণে আমল্লিত হ'ল। ⁵এজনেই প্ৰভু, এক বিশ্বাস, এক বাপ্তিস্ম আৰু ⁶এজনেই ঈশ্বৰ, যি জন সকলোৰে পিতৃ; তেওঁ সকলোৰে ওপৰত, সকলোতে ব্যাপ্ত আৰু সকলোৰে অন্তৰত আছে।

⁷খ্ৰীষ্টই যি পৰিমাণৰ অনুগ্রহ আমাৰ কাৰণে ৰাখিছে, সেই পৰিমাণ অনুসাৰে আমাক প্ৰতিজনকে দান কৰিছে। ⁸শাস্ত্ৰত লিখাৰ দৰে,

তেওঁ ওপৰলৈ উঠিল,

বন্দীয়াৰ সকলক বন্দী কৰি নিলে,

আৰু লোক সকলক নানা বৰ দান দিলে।

⁹যেতিয়া কোৱা হৈছে, “তেওঁ ওপৰলৈ উঠিল” ইয়াৰ অৰ্থ কি? এই কথাত এইটোৱে বুজা নাযায় নে, যে তেওঁ পৃথিৱীৰ তল ভাগলৈও নামিছিল?

¹⁰যি জন নামিছিল, তেওঁ সেই একেই ব্যক্তি; যি জনে সকলো পূৰ্ণ কৰিবৰ কাৰণে আকাশতকৈ বহুত ওপৰলৈ উঠিল।

¹¹সেই খ্রীষ্টই লোক সকলক এইৰূপে বৰ দান দিলে; কিছুমানক পাঁচনি, কিছুমানক ভাৰবাদী, কিছুমানক শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰক, কিছুমানক পালক আৰু শিক্ষক হ'বলৈ দিলে। ¹²ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোক সকলক প্ৰস্তুত কৰিবৰ বাবে, পৰিচৰ্যাৰ কাৰ্য কৰিবলৈ আৰু খ্রীষ্টৰ শৰীৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ তেওঁ এই সকলো বৰ দান দিলে। ¹³যেতিয়ালৈকে আমি সকলোৱে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ বিষয়ক বিশ্বাসৰ আৰু জ্ঞানৰ ঐক্যতাত এক নহও আৰু সম্পূৰ্ণ সিদ্ধতা অৰ্থাৎ খ্রীষ্টৰ নিচিনাকৈ সম্পূৰ্ণ সিদ্ধ নহওঁ, তেতিয়ালৈকে আমি কাৰ্য কৰি বৃদ্ধি পাই থাকিম।

¹⁴তেতিয়া পুণৰ আমি শিশুৰ নিচিনা হৈ নাথাকো। ভ্ৰান্তিজনক প্ৰৱৰ্ত্তনাৰ ধূৰ্ত্ততাত মানুহৰ ছলনাৰ দ্বাৰা ভুল শিক্ষা পাই বতাহত চলং-পলং হৈ ইফালে সিফালে নিয়া নহওঁ। ¹⁵কিন্তু প্ৰেমৰ সৈতে সত্য কথা কম আৰু সকলোভাৱে যি খ্রীষ্ট মূৰ স্বৰূপ, তেওঁৰ উদ্দেশ্যে সকলো বিষয়ত আমি বৃদ্ধি পাম। ¹⁶মানুহৰ শৰীৰৰ অঙ্গবোৰ যেনেদৰে একেলগে যুক্ত হৈ থাকে আৰু সেইবোৰে কৰণীয় কাৰ্য সাধন কৰি গোটেই শৰীৰৰ বৃদ্ধি কৰে, সেইদৰে খ্রীষ্টৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা সকলো বিশ্বাসী, খ্রীষ্টৰ শৰীৰত সংযুক্ত আৰু সংলগ্ন হৈ পৰস্পৰৰ সৈতে প্ৰেমত একত্ৰিত হৈ বৃদ্ধি সাধন কৰে। কিয়নো শৰীৰৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ পৰস্পৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল।

¹⁷এতেকে প্ৰভুৰ হৈ মই দৃঢ়ভাৱে কওঁ যে, বিশ্বাস নকৰা অনা-ইহুদী লোক সকলৰ দৰে আপোনালোকে জীৱন-যাপন নকৰিব। কিয়নো তেওঁলোকৰ মনৰ চিন্তা অসাৰ। ¹⁸কিয়নো ভাল-বেয়া বিষয়ত তেওঁলোকৰ হৃদয় অন্ধকাৰময় আছিল। তেওঁলোকে হৃদয়ৰ কঠিনতাৰ কাৰণে তেওঁৰ বাৰ্তা নাজানিলে, আৰু সেই বাবেই ঈশ্বৰে আমাক দিয়া অনন্ত জীৱনৰ পৰা তেওঁলোক বঞ্চিত হৈ থাকে। ¹⁹তেওঁলোকৰ বিবেক অসাৰ হৈছে; তেওঁলোক সকলো প্ৰকাৰৰ লোভত পৰি অশুচি কৰ্মবোৰত লিপ্ত হৈ কামনাৰ হাতত নিজক শোধাই দিছে।

²⁰কিন্তু আপোনালোক হলে খ্রীষ্টৰ বিষয়ে এইবোৰ শিক্ষা পোৱা নাই; ²¹আপোনালোকে তেওঁৰ বিষয়ে শুনিছে আৰু যীচুত থকা সত্যতাৰ বিষয়েও শিক্ষা পালে, ²²আপোনালোকে প্ৰৱৰ্ত্তনাপূৰ্ণ অভিলাষত নষ্ট হোৱা পুৰাতন পুৰুষ অৰ্থাৎ পূৰ্বকালৰ জীৱন-যাপনৰ বন্ধন সোলোকাই থবলৈ শিক্ষা পালে। ²³সেই শিক্ষা অনুসাৰে আপোনালোক যেন নিজৰ নিজৰ মনৰ আত্মাত পুনৰায় নতুন হৈ উঠি, ²⁴সত্যতাৰ ধাৰ্মিকতা আৰু পবিত্ৰতাত ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ দৰে সৃষ্ট হোৱা নতুন পুৰুষক যেন পিন্ধিব পাৰে।

²⁵সেয়ে, আপোনালোকে মিছা এৰি, প্ৰতিজনে নিজ নিজ ওচৰ চুবুৰীয়াই সৈতে সত্য আলাপ কৰক; কিয়নো আমি ইজনে সিজনৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ হৈ আছোঁ। ²⁶ক্ৰুদ্ধ হৈ, ক্ৰোধৰ প্ৰভাৱত পাপ নকৰিব; বেলি মাৰ নৌ যাওঁতেই আপোনালোকৰ কোপ শান্ত হওক; ²⁷আপোনালোকে চয়তানক সুযোগ নিদিব।

²⁸যি জনে চুৰ কৰে, তেওঁ পুনৰ চুৰ নকৰক; কিন্তু অভাৱত পৰা লোকক দান কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ব কাৰণে, নিজ হাতেৰে সৎ ব্যৱসায়ত পৰিশ্ৰম কৰক। ²⁹আপোনালোকৰ মুখৰ পৰা কোনো বেয়া কথা নোলাওক, কিন্তু উপদেশমূলক কথাৰে পৰস্পৰক গঢ়ি তোলাক; তেতিয়া সেই ভাল কথা শুনা সকলক অনুগ্ৰহ দান কৰিব। ³⁰মুক্তি দিনৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ যি পবিত্ৰ আত্মাত আপোনালোকক মোহৰ মৰা হ'ল, তেওঁক অসন্তুষ্ট নকৰিব।

³¹সকলো কটুবাক্য, খং, ক্ৰোধ, দ্বন্দ-কাজিয়া, নিন্দা আটাই হিংসাৰে সৈতে এই সকলো আপোনালোকৰ পৰা দূৰ হওক। ³²পৰস্পৰৰ প্ৰতি স্নেহশীল হওক আৰু কোমল চিত্তৰ লোক হওক; ঈশ্বৰে আপোনালোকক যেনেকৈ খ্রীষ্টত ক্ষমা কৰিলে, তেনেকৈ আপোনালোকেও পৰস্পৰে ক্ষমা কৰক।

8 অধ্যায় 5

পোহৰত জীৱন-যাপন কৰা

¹এতেকে আপোনালোক ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় সন্তান হিচাপে তেওঁৰ অনুকাৰী হওক। ²খ্রীষ্টে যেনেকৈ আপোনালোকক প্ৰেম কৰিলে আৰু আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে সুগন্ধযুক্ত নৈবেদ্য আৰু বলি স্বৰূপে নিজকে শোধাই দিলে, তেনেকৈ আপোনালোকেও প্ৰেমৰ পথত চলক।

³আপোনালোকৰ মাজত যেন ব্যভিচাৰ আদি কোনো ধৰণৰ অনৈতিক বা অশুচি কৰ্ম আৰু লোভ নাথাকক; সেইবোৰৰ বিষয়ে কথা-বাৰ্তাও নহওক; ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোকৰ এয়ে উচিত; ⁴আপোনালোকৰ কথা-বাৰ্তা মাত্ৰ ধন্যবাদযুক্ত হওক। লজ্জাজনক অশ্লিলতা, নিৰ্বোধ বলকনি, নিম্নমানৰ ৰসিকতা আপোনালোকৰ মাজত নহওক।

⁵আপোনালোকে নিশ্চয়ে জানে যে, যি সকলে ব্যভিচাৰ কৰে, যি সকলে অশুচি আৰু যি সকল লোক লুভীয়া (সেই সকল লোকক মূৰ্তিপূজক বুলি কোৱা হয়), তেওঁলোকৰ কাৰণে খ্রীষ্টৰ আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত কোনো স্থান নাই। ⁶অনৰ্থক বাক্যৰ দ্বাৰা আপোনালোকক ভুলাবলৈ কাকো নিদিব; কিয়নো এইবোৰৰ কাৰণে অবাধ্যতাৰ সন্তান সকলৰ ওপৰলৈ ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ নামি আহে। ⁷গতিকে, আপোনালোক তেওঁলোকৰ সহভাগী নহব।

⁸কিয়নো পূৰ্বতে আপোনালোক যদিও আন্ধাৰত আছিল কিন্তু এতিয়া প্ৰভুত সংযুক্ত হৈ পোহৰত আছে। সেয়ে পোহৰৰ সন্তান সকলৰ দৰে জীৱন-যাপন কৰক। ⁹কাৰণ সকলো মঙ্গলভাৱ, ধাৰ্মিকতা আৰু সত্যতাই হৈছে পোহৰৰ ফল। ¹⁰প্ৰভুৰ সন্তোষজনক যি, সেই বিষয়ে

আপোনালোকে শিকক। ¹¹আন্ধাৰৰ ফলহীন কাৰ্যবোৰৰ অংশীদাৰ নহব; বৰং সেইবোৰৰ দোষ দেখুৱাই দিয়ক; ¹²কিয়নো তেওঁলোকে গুপতে যি যি কৰে, সেইবোৰ উচ্চাৰণ কৰিবলৈকো লাজৰ বিষয়। ¹³পোহৰৰ দ্বাৰাই সকলো প্ৰকাশিত হয় ¹⁴কিয়নো পোহৰতে সকলো স্পষ্ট হৈ পৰে। সেই বাবে কোৱা হৈছে:

‘হে টোপনিওৱা জন সাৰ পোৱা

আৰু মৃত লোক সকলৰ মাজৰ পৰা উঠা;

তাতে আপোনালোকৰ ওপৰত খ্ৰীষ্টই

পোহৰ দিব’।

¹⁵এতেকে কিদৰে জীৱন-যাপন কৰিছে, তালৈ সাৱধানে দৃষ্টি কৰক; অজ্ঞানৰ দৰে নহয়, কিন্তু জ্ঞানীৰ দৰে চলক; ¹⁶সুসময়ক কি নি ল’ব; কিয়নো এই সময় মন্দ। ¹⁷এই হেতুকে আপোনালোক নিৰ্বোধ নহব, কিন্তু প্ৰভুৰ ইচ্ছা কি তাক জ্ঞাত হওক।

¹⁸দ্ৰাক্ষাৰসেৰে মতলীয়া নহব; কিয়নো তাত নষ্টামি আছে; কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হওক; ¹⁹ধৰ্মগীত, স্তুতি-গীত আৰু আত্মিক গানেৰে আপোনালোকে পৰস্পৰে আলোচনা কৰক আৰু প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে হৃদয়েৰে গান আৰু প্ৰসংগা কৰক। ²⁰সদায় আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে সকলো বিষয়ৰ কাৰণে পিতৃ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰক। ²¹খ্ৰীষ্টৰ ভয়ত ইজনে সিজনৰ বশীভূত হওক।

স্বামী-ভাৰ্য্যাৰ কাৰণে শিক্ষা

²²হে ভাৰ্য্যা সকল, আপোনালোক যেনেকৈ প্ৰভুৰ, তেনেকৈ নিজ নিজ স্বামীৰো বশীভূত হওক; ²³কিয়নো খ্ৰীষ্ট যেনেকৈ মণ্ডলীৰ মূৰ আৰু নিজেই শৰীৰৰ ত্ৰাণকৰ্তা, তেনেকৈ স্বামীও ভাৰ্য্যাৰ মূৰ স্বৰূপ হৈছে। ²⁴মণ্ডলী যেনেকৈ খ্ৰীষ্টৰ বশীভূত, তেনেকৈ সকলো বিষয়ত ভাৰ্য্যা সকলো নিজ নিজ স্বামীৰ বশীভূত হওক।

²⁵হে পুৰুষ সকল, খ্ৰীষ্টে যেনেকৈ মণ্ডলীক প্ৰেম কৰিলে আৰু তাৰ কাৰণে নিজকে শোধাই দিলে, তেনেকৈ আপোনালোকেও নিজ নিজ ভাৰ্য্যাক প্ৰেম কৰক; ²⁶মণ্ডলী যেন পবিত্ৰ হয়, তাৰ বাবে তেওঁ আমাক বাক্যৰূপে জলস্নানত ধুই শুচি কৰিলে। ²⁷তেওঁ মণ্ডলীক পৰিষ্কাৰ কৰিলে, যাতে তেওঁ নিজৰ আগত মণ্ডলীক গৌৰৱময়, দাগ থকা বা শোটোৰা পৰা আদি কৰি একো ঘৃণ নথকা, পবিত্ৰ আৰু নিষ্কলঙ্কৰূপে উপস্থিত কৰিব পাৰে। ²⁸সেইদৰে স্বামী সকলে নিজ নিজ ভাৰ্য্যাক, নিজ নিজ শৰীৰ বুলি প্ৰেম কৰা উচিত। যি জনে নিজ ভাৰ্য্যাক প্ৰেম কৰে, তেওঁ নিজকেই প্ৰেম কৰে। ²⁹কিয়নো কোনেও নিজৰ শৰীৰক কেতিয়াও ঘৃণা নকৰে; কিন্তু পৰিপূৰ্ণ কৰি তাৰ যত্ন লয়। সেইদৰে খ্ৰীষ্টয়ো মণ্ডলীক ভালপায়। ³⁰কাৰণ আমি তেওঁৰ শৰীৰৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ। ³¹এই কাৰণে মানুহে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক এৰি, নিজ তিৰোতাত আসক্ত হ’ব আৰু তাতে দুয়ো এক দেহ হ’ব।^[1] ³²ই এক মহান গোপন সত্য, কিন্তু মই আচলতে খ্ৰীষ্ট আৰু তেওঁৰ মণ্ডলীৰ বিষয়েহে কৈছোঁ। ³³যি কি নহওক, আপোনালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাৰ্য্যাক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰক আৰু ভাৰ্য্যায়ো উচিত মতে নিজৰ স্বামীক সন্মান কৰক।

5:31^[1]

৫ অধ্যায় 6

¹হে সন্তান সকল, প্ৰভুত তোমালোকে পিতৃ-মাতৃৰ আজ্ঞাধীন হোৱা; কিয়নো এয়ে উচিত। ²“তোমালোকে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰা”^[1] এয়ে প্ৰতিজ্ঞায়ুক্ত প্ৰথম আজ্ঞা। ³তেতিয়াহে তোমালোকৰ কল্যাণ হ’ব আৰু জগতত দীৰ্ঘ আয়ুসলৈ জীৱিত থাকিবা।”^[2]

⁴হে পিতৃ সকল, আপোনালোকে নিজ নিজ সন্তান সকলৰ খং নোতোলাব; কিন্তু প্ৰভুৰ শিক্ষা আৰু অনুশাসনত তেওঁলোকক প্ৰতিপালন কৰক।

⁵দাস সকল, তোমালোক যেনেকৈ খ্ৰীষ্টৰ, তেনেকৈ গভীৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৰ্মপনেৰে সৈতে সতৰ্কতাৰে জগতত থকা নিজৰ প্ৰভু সকলৰ আজ্ঞাধীন হোৱা; ⁶কেৱল চকুৰে চাই থকা সময়ত সন্তুষ্ট দিয়া চাকৰৰ দৰে মানুহৰ সন্তোষজনক নহৈ, বৰং নিজকে খ্ৰীষ্টৰ দাস ৰূপে মনে চিত্তে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা পালন কৰি প্ৰভু সকলৰ সেৱাকৰ্ম কৰা। ⁷তোমালোকে আনন্দ মনেৰে এনেদৰে কাম কৰিবা, যাতে মানুহক নহয়; ঈশ্বৰৰহে সেৱা কৰিছা। ⁸মনত ৰাখিবা, তোমালোক দাস বা স্বাধীন, যিয়েই নহোৱা প্ৰতিজনে সকলো সৎকৰ্মৰ কাৰণে নিজে প্ৰভুৰ পৰা পুৰস্কাৰ পাবা।

⁹আপোনালোক যি সকল প্ৰভু, আপোনালোকেও আপোনালোকৰ দাস সকলক সেই একে ব্যৱহাৰ কৰক। তেওঁলোকক ভয় নেদেখুৱাই এৰি দিয়ক, কাৰণ আপোনালোকে জানে যে, স্বৰ্গত তেওঁলোক আৰু আপোনালোকৰ এজনেই প্ৰভু আছে, আৰু তেওঁত কোনো পক্ষপাত নাই।

ধর্মযুদ্ধ আৰু সেই যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ।

¹⁰অৱশেষত, প্ৰভুত আৰু তেওঁৰ শক্তিৰ পৰাক্ৰমত বলৱন্ত হওক।

¹¹ঈশ্বৰৰ আটাই যুদ্ধৰ সাজ পিন্ধি লওঁক, যাতে চয়তানৰ নানা বিধ কৌশলৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ'ব পাৰে। ¹²কিয়নো তেজ আৰু মাংসৰ সৈতে আমাৰ মালযুদ্ধ হোৱা নাই; কিন্তু আধিপত্য, ক্ষমতা, এই অন্ধকাৰ যুগৰ শাসনকৰ্তা, আৰু স্বৰ্গীয় ঠাইবোৰৰ মন্দ শক্তিৰ দলবোৰৰ সৈতে হৈছে।

¹³এই হেতুকে, আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ আটাই সাজ-পোছাক পিন্ধি লওঁক; মন্দ দিনত চয়তানক প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'বৰ কাৰণে সকলোকে সিদ্ধ কৰি থিৰে থাকক।

¹⁴এতেকে সত্যেৰে কঁকাল বান্ধি, ধাৰ্মিকতাৰ বুকুৱৰি পিন্ধি, ¹⁵শান্তিৰ শুভবাৰ্তা ঘোষণাৰ কাৰণে প্ৰস্তুততাৰ ভৰিত জোতা পিন্ধি থিৰে থাকক।

¹⁶যিহেৰে আপোনালোকে চয়তানৰ সকলো শক্তিশালী অগ্নিময় শৰ সমূহ নুমাৰ পাৰে, এনে বিশ্বাসৰ ঢাল লওঁক:

¹⁷পৰিত্ৰাণৰ^[3] শিৰস্ত্ৰাণ আৰু আত্মাৰ তৰোৱালৰূপ ঈশ্বৰৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰক। ¹⁸সকলো প্ৰাৰ্থনা আৰু নিবেদনেৰে সকলো সময়তে আত্মাত প্ৰাৰ্থনা কৰক; আৰু ইয়াৰ কাৰণে পৰ দি, ঈশ্বৰৰ সকলো পবিত্ৰ লোকৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ ধৈৰ্য আৰু নিবেদনত লাগি থাকক।

¹⁹মোৰ কাৰণেও প্ৰাৰ্থনা কৰিব, যাতে শুভবাৰ্তাৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব সাহসেৰে প্ৰচাৰ কৰিবলৈ মই মুখ মেলিবৰ সময়ত উপযুক্ত কথা মোক দিয়া হয়।

²⁰কিয়নো মই শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে শিকলিৰে বন্ধা হৈও এজন ৰাজদূতৰ কাম কৰিছোঁ। প্ৰাৰ্থনা কৰিব, বন্দীশালতো ঘিভাৰে শুভবাৰ্তা কোৱা উচিত, মই সেইভাৱে যেন সাহসেৰে কবলৈ পাৰিম।

শেষ কথা

²¹মই কেনে আছোঁ, কি কৰিছোঁ, সেই বিষয়ে প্ৰিয় ভাই আৰু প্ৰভুৰ বিশ্বাসযোগ্য সেৱক তুখিকৰ পৰা সকলো জানিব পাৰিব। ²²আপোনালোকে যেন আমাৰ বিষয়ে জানিব পাৰে আৰু তেওঁ যেন আপোনালোকৰ হৃদয়ত আশ্বাস দিয়ে, এই আশয়েৰেই মই তেওঁক আপোনালোকৰ ওচৰলৈ পঠালোঁ।

²³পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টই ভাই সকলক শান্তি আৰু বিশ্বাস সহিত প্ৰেম দান কৰক। ²⁴আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতি যি সকলে অক্ষয় প্ৰেম কৰে, সেই সকলোৰে লগত অনুগ্ৰহ থাকক।

6:2 ^[1]

6:3 ^[2]

6:17 ^[3]

ফিলি.

Chapter 1

ফিলিপীয়া সকলৰ প্রতি পৌলৰ প্ৰেমৰ নমস্কাৰ

¹খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দাস পৌল আৰু তীমথিয়, খ্ৰীষ্ট যীচুত থকা যি সকল পবিত্ৰ লোক ফিলিপিত আছে তেখেত সকলৰ সৈতে তেখেত সকলৰ অধ্যক্ষ আৰু পৰিচাৰক সকলৰ সন্মীপলৈ। ²আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক।

³মই আপোনালোকৰ প্রতিটো ভাৱেৰে মোৰ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ। ⁴প্ৰতিবাৰে মই আপোনালোকৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, এয়া সদায় এটা আনন্দৰ নিবেদন হয়। ⁵প্ৰথম দিনৰে পৰা এতিয়ালৈকে শুভবাৰ্তা ঘোষণাৰ কাৰ্যত আপোনালোকৰ সহভাগিতা থকাৰ বাবে মই ধন্যবাদ কৰোঁ। ⁶যি জনে আপোনালোকত সংকৰ্ম আৰম্ভ কৰিলে, সেই জনে যীচু খ্ৰীষ্টৰ আগমণৰ দিনলৈকে^[1] সিদ্ধ কৰি থাকিব বুলি দৃঢ় প্ৰত্যয় কৰিলো।

⁷আপোনালোক সকলোৰে বিষয়ে এনে ন্যায় ভাব ৰখা মোৰ উচিত; কাৰণ আপোনালোক মোৰ হৃদয়ত আছে। কিয়নো মই বন্দী অৱস্থাত থাকোতে আৰু শুভবাৰ্তাৰ পক্ষত উত্তৰ আৰু প্ৰমাণ দিয়া কথাত যি অনুগ্ৰহ পালোঁ, তাৰে আপোনালোকো সহভাগী হৈছে। ⁸কাৰণ খ্ৰীষ্ট যীচুৰ স্নেহত মই আপোনালোকৰ কাৰণে কিমান হাবিয়াহ কৰোঁ, সেই বিষয়ে ঈশ্বৰ মোৰ সাক্ষী আছে।

⁹আৰু মই প্ৰাৰ্থনা কৰি আছোঁ যাতে আপোনালোকে প্ৰেম, জ্ঞান আৰু সকলো বিবেচনাত অধিক অধিককৈ উপচি পৰে। ¹⁰মই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আপোনালোকে যাতে যি যি শ্ৰেষ্ঠ, সেইবোৰ বিবেচনা কৰি, সেইদৰে নিৰ্ণয় কৰিব পাৰে আৰু এইদৰে খ্ৰীষ্টৰ দিনৰ অপেক্ষাৰে নিৰ্দোষী আৰু নিৰ্বিন্ম হওক। ¹¹নিবেদন কৰোঁ, আপোনালোক যেন ঈশ্বৰৰ মহিমা আৰু প্ৰশংসাৰ অৰ্থে^[2], যীচু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি ধাৰ্মিকতাৰ ফলেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়।

¹²এতিয়া হে ভাই সকল, আপোনালোকে এই কথা জানি লোৱাতো মই ইচ্ছা কৰোঁ যে, মোলৈ যি যি ঘটিল, সেইবোৰ শুভবাৰ্তাৰ বাবে বাধা হোৱাৰ বিপৰীতে বৃদ্ধিৰ অৰ্থেহে ঘটিল। ¹³কাৰণ খ্ৰীষ্টত মোৰ যি বন্ধন, সেয়ে গোটেই প্ৰিটৰিয়মত আৰু আন সকলোৰে আগত প্ৰকাশিত হ'ল। ¹⁴আৰু সেয়ে খ্ৰীষ্টত থকা ভাই সকলৰ অধিক ভাগে মই বন্ধনত থকা অৱস্থাত প্ৰভুত দৃঢ় বিশ্বাস ৰাখিছে, আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্য নিৰ্ভয়ৰূপে ক'বলৈ অধিক সাহস কৰিছে।

¹⁵কোনো কোনোৱে ঈৰ্ষাৰে আৰু বিবাদেৰে আৰু কোনো কোনোৱে সন্তাৱেৰে খ্ৰীষ্টক ঘোষণা কৰে। ¹⁶এভাগে প্ৰেমৰ কাৰণে ঘোষণা কৰে, ইয়াৰ চিন স্বৰূপে মই শুভবাৰ্তাৰ পক্ষত উত্তৰ দিবলৈ নিযুক্ত হৈছো বুলি জানিছোঁ। ¹⁷কিন্তু কিছুমানে স্বাৰ্থপৰতাৰে আৰু আন্তৰিকতাহীন ভাৱে খ্ৰীষ্টক প্ৰচাৰ কৰে, তেখেত সকলে শুদ্ধ ভাবেৰে নহয়, কিন্তু মোৰ বন্ধন ক্লেশযুক্ত কৰিবৰ আশয়েৰেহে তাকে কৰে।

¹⁸তাতেই বা কি হ'ল? কপটেৰেই হওক বা সত্যেৰেই হওক, কোনো প্ৰকাৰে খ্ৰীষ্ট প্ৰচাৰিত হৈ আছে; ইয়াতে মই আনন্দহে কৰিছোঁ, আৰু আনন্দ কৰি থাকিম। ¹⁹কিয়নো মই জানো যে, আপোনালোকৰ প্ৰাৰ্থনা আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ আত্মাৰ উপকাৰৰ যোগেদি মোৰ পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে, সেয়ে মোলৈ ঘটিব।

²⁰এয়ে মোৰ আকাংক্ষা আৰু আশা সিদ্ধ হ'ব যে, মই কোনোমতে লজ্জিত নহম। কিন্তু সাহসেৰে যেনেকৈ সদায়, তেনেকৈ এতিয়াও জীৱনৰ দ্বাৰাই হওক বা মৰণৰ দ্বাৰায়েই হওক^[3], মোৰ শৰীৰত খ্ৰীষ্ট মহিমাশিত হ'ব। ²¹কিয়নো মোৰ পক্ষে জীয়াই থকা হৈছে খ্ৰীষ্ট, মৰাই হৈছে লাভ।

²²কিন্তু মাংসত জীয়াই থকাই যদি মোৰ পক্ষে কৰ্মৰ ফল উৎপন্ন কৰোঁতা হয়, তেনেহলে কোনটো মনোনীত কৰিম, সেই বিষয়ে মই নাজানো।

²³কিন্তু মই এই দুটাৰ চেপাৰ মাজত সোমাই আছোঁ। ইয়াৰ পৰা গৈ, খ্ৰীষ্টৰ লগত থাকিবলৈ মোৰ ইচ্ছা; কিয়নো সেয়ে অতি অধিক গুণে উত্তম! ^[4] ²⁴কিন্তু এতিয়া আপোনালোকৰ কাৰণে শৰীৰত জীৱিত থকাই অধিক প্ৰয়োজন হৈছে।

²⁵আৰু ইয়াকে মই দৃঢ় প্ৰত্যয় কৰি থাকিম বুলি জানিছোঁ; হয়, আৰু বিশ্বাসত আপোনালোকৰ বৃদ্ধি আৰু আনন্দ হ'বৰ বাবে আপোনালোক সকলোৰে লগত থাকিবলৈ পাম। ²⁶মোৰ বাবে আপোনালোকৰ স্নাঘাৰ কাৰণ খ্ৰীষ্ট যীচুত উপচি পৰা উচিত, যিহেতু মই আপোনালোকৰ সৈতে পুনৰাই উপস্থিত আছোঁ। ²⁷মই যদি আপোনালোকক চাবলৈ যাওঁ, নাইবা অনুপস্থিতো থাকোঁ, তথাপি আপোনালোকে যে এক আত্মাৰে থিৰ হৈ আছে আৰু এক মনেৰে শুভবাৰ্তাৰ সমন্ধীয় বিশ্বাসৰ পক্ষে প্ৰাণপণ কৰিছে, সেই বিষয়ে যেন আপোনালোকৰ পৰা শুনিবলৈ পাম, ইয়াৰ বাবেই আপোনালোকে খ্ৰীষ্টৰ শুভবাৰ্তাৰ যোগ্য জীৱন-যাপন কৰক, এয়ে মাত্ৰ মোৰ নিবেদন।

²⁸আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধী সকলৰ বাবে কোনো বিষয়ত ত্ৰাসযুক্ত নহ'ব; সেয়ে তেখেত সকলৰ অৰ্থে বিনাশ, কিন্তু আপোনালোকৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ পৰাই পৰিত্ৰাণৰ প্ৰমাণ হয়। ²⁹কিয়নো, খ্ৰীষ্টত কেৱল বিশ্বাস কৰিবলৈ নহয়, কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে দুখ ভোগ কৰিবলৈকো^[5], আপোনালোকক

তেওঁৰ কাৰণে অনুগ্ৰহ দান কৰা হ'ল, ³⁰যিহেতু আপোনালোকে আগেয়ে মোক যি ৰূপত যুদ্ধ কৰা দেখিলে, আৰু এতিয়াও কৰি থকা শুনিছে, সেইদৰে আপোনালোকেও যুদ্ধ কৰক।

1:6 ^[1]

1:11 ^[2]

1:20 ^[3]

1:23 ^[4]

1:29 ^[5]

Chapter 2

২ অধ্যায়

ঐক্য, সহন আৰু প্ৰেম আদি প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে উদগণি

¹এতেকে খ্ৰীষ্টত যদি কোনো আশ্বাস, প্ৰেমৰ যদি কোনো সান্ধনা, আত্মাৰ যদি কোনো সহভাগিতা আৰু কোনো স্নেহ আৰু দয়া থাকে,

²তেনেহলে আপোনালোকে একে বিষয় ভাবি, এক প্ৰেমৰ, এক মনৰ আৰু এক ভাবৰ লোক হৈ মোৰ আনন্দ পৰিপূৰ্ণ কৰক।

³আপোনালোকে বিৰোধ বা অনৰ্থক দৰ্পেৰে একো নকৰিব; কিন্তু নম্ৰভাবে প্ৰত্যেকে নিজতকৈ অানক উত্তম বুলি মান্য কৰক। ⁴প্ৰতিজনে নিজৰ বিষয়ে নহয়, কিন্তু অানৰ বিষয়ে ভাবক।^[1]

⁵খ্ৰীষ্ট যীচুত যি ভাব, সেয়ে আপোনালোকৰ হওক^[2],

⁶যি জনৰ অস্তিত্ব ঈশ্বৰ-ৰূপী^[3] আছিল।

তেওঁ ঈশ্বৰৰ সমান হলেও তাক কাঢ়ি লোৱা বুলি নামানিলে।

⁷বৰং নিজকে শূণ্য কৰিলে।

আৰু তেওঁ দাসৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিলে।

তেওঁ মানুহৰ নিচিনা হৈ অৱতীৰ্ণ হ'ল।

আৰু তেওঁ আকাৰ-প্ৰকাৰত মানুহৰ দৰে হ'ল।

⁸তেওঁ নিজকে সৰু কৰি মৃত্যুলৈকে,

এনে কি ক্ৰুচীয় মৃত্যুলৈকে আজ্ঞাধীন হ'ল^[4]।

⁹এই কাৰণে ঈশ্বৰে তেওঁক অতি ওখ পদ দিলে,

আৰু সকলো নামতকৈ সেই শ্ৰেষ্ঠ নাম^[5] তেওঁক দান কৰিলে,

¹⁰যাতে স্বৰ্গত, পৃথিৱীত আৰু পৃথিৱীৰ তলত নিবাস কৰা সকলোৱে^[6] যীচুৰ নামত আঁঠু লয়^[7]।

¹¹আৰু যীচু খ্ৰীষ্ট যে প্ৰভু, ইয়াক যেন পিতৃ ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ অৰ্থে সকলো জিভাই স্বীকাৰ কৰে।

¹²এতেকে, হে মোৰ প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে যেনেকৈ সদায় আজ্ঞাধীন আছিল, তেনেকৈ মোৰ সাক্ষাতে যি ৰূপ, কেৱল সেইদৰে নহয়, কিন্তু এতিয়া মোৰ অনুপস্থিতিত অধিককৈ ভয় আৰু কম্পনেৰে নিজ নিজ পৰিত্ৰাণ সম্পন্ন কৰক^[8]। ¹³কিয়নো ঈশ্বৰে নিজৰ হিত-সঙ্কল্পৰ কাৰণে আপোনালোকৰ অন্তৰত ইচ্ছা কৰোঁতা আৰু কাৰ্য সাধন কৰোঁতা, এই উভয়ৰ সাধনকৰ্তা হৈছে।

¹⁴বিবাদ আৰু তৰ্ক-বিতৰ্ক নোহোৱাকৈ সকলো কৰ্ম কৰক; ¹⁵যাতে ঈশ্বৰৰ নিষ্কলঙ্ক সন্তান^[9] হ'বৰ কাৰণে, আপোনালোক যেন পবিত্ৰ, নিৰ্দোষী আৰু শুদ্ধ হয় আৰু জগতত যি কুটিল আৰু বিপথগামী লোক আছে, তেখেত সকলৰ মাজত আপোনালোক দীপ্তি স্বৰূপ হওক।

¹⁶জীৱনৰ বাক্য ধাৰণ কৰক, এয়ে খ্ৰীষ্টৰ আগমণৰ দিনত মোৰ বাবে স্নাঘাৰ কাৰণ হ'ব; কিয়নো মই বৃথা দৌৰ মৰা নাই আৰু বৃথা পৰিশ্ৰমো কৰা নাই।

¹⁷কিন্তু আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰূপ যজ্ঞত আৰু সেৱাৰ কাৰ্যত, যদিওবা মই নৈবেদ্য স্বৰূপে ঢলা যাওঁ, তথাপি মই আনন্দ কৰোঁ; আৰু আপোনালোক সকলোৰে সৈতে আনন্দ কৰোঁ। ¹⁸এই বিষয়ে আপোনালোকেও আনন্দ কৰক আৰু মোৰে সৈতে আনন্দ কৰক।

¹⁹কিন্তু আপোনালোকৰ বিষয়ে জানিবলৈ পোৱাত মই যেন সন্তুষ্ট হ'ম, এই কাৰণে সোনকালে আপোনালোকৰ তালৈ তীমথিয়ক পঠাবৰ বাবে মই প্ৰভু যীচুত আশা কৰিছোঁ। ²⁰কিয়নো আপোনালোকৰ বিষয়ে সঁচাকৈ চিন্তা কৰিবলৈ তীমথিয়ৰ মনৰ দৰে আন লোক মোৰ কোনো নাই।

²¹কাৰণ সকলোৱে যীচু খ্ৰীষ্টৰ বিষয়ে নহয়, নিজৰ বিষয়েহে চেষ্টা কৰে।

²²কিন্তু আপোনালোকে তীমথিয়ৰ পৰীক্ষাসিদ্ধ গুণৰ বিষয়ে জানে, কাৰণ তেওঁ পিতৃৰ লগত পুত্ৰ যেনে, তেনেকৈ মোৰ লগতো শুভবাৰ্তাৰ অৰ্থে সেৱাকৰ্ম কৰিলে। ²³এতেকে মোৰ কি ঘটিব, সেই বিষয়ে জনা মাত্ৰকে তেওঁক পঠিয়াবৰ বাবে মই আশা কৰিছোঁ। ²⁴কিন্তু মই নিজেও সোনকালে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাম বুলি প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিছোঁ।

²⁵মোৰ অভাবত সেৱা শুশ্ৰূষা কৰোঁতা আপোনালোকৰ পাঁচনি, অখচ মোৰ ভাই, সহকাৰী আৰু সহসেনা যি ইপাফ্ৰদীত, তেখেতক আপোনালোকৰ তালৈ পঠিয়াবলৈ মই প্ৰয়োজন দেখিলোঁ। ²⁶কিয়নো তেখেত নৰিয়াত পৰা বাৰ্তা আপোনালোকে শুনিলে, তেওঁ আপোনালোকৰ কাৰণে অতিশয় হাবিয়াহ কৰিছিল আৰু তেওঁ বৰ উদ্বিগ্ন হৈছিল। ²⁷তেখেত নৰিয়াত পৰি মৃতপ্ৰায় হৈছিল হয়, কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁলৈ দয়া কৰিলে। অকল তেওঁলৈ নহয়, কিন্তু মোৰ দুখৰ ওপৰি দুখ যেন নঘটে, এই কাৰণে, মোলৈকো দয়া কৰিলে।

²⁸এতেকে আপোনালোকে তেওঁক পুনৰাই দেখি যেন আনন্দিত হয় আৰু মোৰ শোকো যেন কম হয়, এই কাৰণে তেখেতক পঠিয়াবলৈ ইচ্ছা কৰিলোঁ। ²⁹সম্পূৰ্ণ আনন্দেৰে আপোনালোকে প্ৰভুত থাকি ইপাফ্ৰদীতক গ্ৰহণ কৰিব আৰু তেনেকুৱা মানুহক আদৰণীয় জ্ঞান কৰিব, ³⁰কিয়নো মোৰ সেৱা শুশ্ৰূষাত আপোনালোকৰ যি যি ত্ৰুটি আছিল, তাক সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ, তেখেত প্ৰাণপণ কৰি খ্ৰীষ্টৰ কাৰ্যৰ কাৰণে মৃতপ্ৰায় হৈছিল।

2:4 [1]

2:5 [2]

2:6 [3]

2:8 [4]

2:9 [5]

2:10 [6]

2:10 [7]

2:12 [8]

2:15 [9]

Chapter 3

৩ অধ্যায়

পৌলৰ খ্ৰীষ্টীয় জীৱন

¹শেষতে, হে মোৰ ভাই সকল, প্ৰভুত আনন্দ কৰক। এই একে কথাকে আপোনালোকলৈ লিখিবৰ বাবে মোৰ কোনো সমস্যা হোৱা নাই আৰু সেইবোৰে আপোনালোকক নিৰাপদে ৰাখিব।

²সেই কুকুৰহঁতলৈ সাৱধানে থাকিব। সেই দুষ্কৰ্মকাৰী সকলৰ প্ৰতি সাৱধান হওক আৰু যি সকলে ছিন্ন-ভিন্ন কৰিব বিচাৰে, সিহঁতলৈকো^[1] সাৱধানে থাকক। ³কিয়নো আমি হে প্ৰকৃততে চুন্নৎ হোৱা লোক। আমি ঈশ্বৰৰ আত্মাৰে আৰাধনা কৰোঁ আৰু খ্ৰীষ্ট যীচুত গৌৰৱ কৰোঁ আৰু মাংসত একো ভাৰসা নকৰোঁ।

⁴তথাপি মই হ'লে মাংসতো ভাৰসা কৰিলে কৰিব পাৰোঁ। কোনোৱে যদি মাংসত ভাৰসা কৰিব পাৰে বুলি ভাবে, তেনেহলে তাতকৈ মই অধিক ভাৰসা কৰিব পাৰোঁ। ⁵মই অষ্টম দিনত চুন্নৎ হোৱা ইস্ৰায়েল জাতিৰ, বিন্যামীন ফৈদৰ, ইব্ৰী সকলৰ মাজৰ এজন আৰু বিধানৰ সম্বন্ধে এজন ফৰীচী।

⁶মই উদ্যমেৰে মণ্ডলীৰ তাড়নাকাৰী^[2] আৰু বিধানৰ ধাৰ্মিকতাৰ সম্বন্ধে নিৰ্দোষী আছিলোঁ। ⁷কিন্তু মোৰ পক্ষে যি যি লাভ আছিল, সেই সকলোকে খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে মই মূল্যহীন যেন মানিলো;

⁸মোৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ জ্ঞানৰ উত্তমতাৰ কাৰণে, মই সকলোকে মূল্যহীন যেনহে মানিছো; আৰু তেওঁৰ কাৰণে সকলোকে অগ্ৰাহ্য কৰিলো, যাতে মই তেওঁক লাভ কৰিব পাৰোঁ। ⁹আৰু এতিয়া মই তেওঁক বিচাৰি পালোঁ। মোৰ নিজ ধাৰ্মিকতা, বা বিধানৰ পৰা পোৱা ধাৰ্মিকতাৰে ধাৰ্মিক নহয়; ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে মই খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা ধাৰ্মিকতাৰে, ধাৰ্মিক হ'লোঁ। ¹⁰এই ধাৰ্মিকতা তেওঁক জনাৰ যোগেদি তেওঁৰ পুনৰুত্থানৰ শক্তি আৰু তেওঁৰ দুখভোগৰ সহভাগিতাত^[3] মই খ্ৰীষ্টৰ মৃত্যুৰ সমৰূপ হৈ তেওঁৰ দ্বাৰাই ৰূপান্তৰিত হৈছো; ¹¹যাতে কোনো প্ৰকাৰে মৃত লোকৰ পুনৰুত্থানৰ ভাগী হ'ব পাৰোঁ।

¹²মই এইবোৰ এতিয়ালৈ গ্ৰহণ কৰিব পৰা নাই, সেই বাবে মই এতিয়াও সিদ্ধ হোৱা নাই; কিন্তু যি কাৰণত খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই মোক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা হ'ল, মই যেন কোনো প্ৰকাৰে সেইবোৰক মোৰ অধীনত কৰিব পাৰোঁ, তাৰ বাবে মই চলি আছোঁ। ¹³হে ভাই সকল, মই যে সেয়া মোৰ অধীনত কৰিলো, সেই বিষয়ে এনে ভাব এতিয়ালৈকে কৰা নাই; কিন্তু মই এই কাম কৰোঁ: পাছত থকা সকলোকে পাহৰি, আগত থকা বোৰলৈহে যত্ন কৰোঁ। ¹⁴খ্ৰীষ্ট যীচুত ঈশ্বৰে কৰা স্বৰ্গীয় আমল্ৰণৰ বটাৰ অৰ্থে ঘাইকৈ আগবাঢ়ি গৈ আছোঁ।^[4]

¹⁵এতেকে আমি যিমান সিদ্ধ লোক আছোঁ, সকলোৱে সেইৰূপে ভাবক আৰু যদি কোনো বিষয়ত আপোনালোকৰ অন্য ভাব থাকে, তেনেহলে ঈশ্বৰে সেই বিষয়ে আপোনালোকলৈ প্ৰকাশ কৰিব। ¹⁶যি কাৰণতেই হওক, আমি যি পথত এইখিনি পালন কৰোঁ, তাতেই যেন অনুসৰণ কৰি চলোঁ।

¹⁷হে ভাই সকল, আপোনালোকেও মোৰ অনুকাৰী হওক আৰু আপোনালোকৰ আৰ্হি স্বৰূপ যি আমি, আৰু আমাৰ দৰে যি সকলে জীৱন-যাপন কৰে, তেখেত সকলক অনুসৰণ কৰক। ¹⁸মই আপোনালোকক বাৰে বাৰে কৈছোঁ, এতিয়াও চকুলো তুকিয়েই কওঁ, আপোনালোকৰ অনেকে জীয়াই থাকিও, খ্ৰীষ্টৰ ক্ৰুচৰ শত্ৰু হৈ আছে; ¹⁹তেখেত সকলৰ শেষগতি সৰ্বনাশ, পেটেই তেখেত সকলৰ ঈশ্বৰ, নিজ নিজ লাজত তেখেত সকলৰ গৌৰৱ আছে, তেখেত সকলে পাৰ্থিৱ বিষয়বোৰৰ বিষয়ে ভাবি থাকে।

²⁰কিয়নো আমি যি ৰাজ্যৰ মানুহ, সেই ৰাজ্য স্বৰ্গত আছে, আৰু স্বৰ্গৰ পৰাই আহিব বুলি আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টলৈ অপেক্ষা কৰি আছোঁ;^[5] ²¹তেওঁ যি কাৰ্যসাধক গুণেৰে সকলোকে বশীভূত কৰিব পাৰে, তেনেদৰেই তেওঁ আমাৰ এই নীহ অৱস্থাৰ শৰীৰক ৰূপান্তৰ কৰি, তেওঁৰ প্ৰতাপৰ শৰীৰৰ সমৰূপ কৰিব।^[6]

3:2 ^[1]

3:6 ^[2]

3:10 ^[3]

3:14 ^[4]

3:20 ^[5]

3:21 ^[6]

Chapter 4

৪ অধ্যায়

¹এতেকে, হে মোৰ প্ৰিয় আৰু ইষ্ট ভাই সকল, আপোনালোকেই মোৰ আনন্দ আৰু কিৰীটি স্বৰূপ; প্ৰেমৰ বন্ধু সকল, এনেদৰেই প্ৰভুত আপোনালোকে স্থিৰে থাকক।

²মই ইবদিয়া আৰু চুল্লখীক বিনয় কৰি আছোঁ, প্ৰভুত তেওঁলোক যেন এক মনৰ হয়। ³প্ৰকৃততে, মই আপোনালোককো নিবেদন কৰোঁ, হে মোৰ সৎ বন্ধু সকল, আপোনালোকে সেই ভনী দুজনীক সহায় কৰক; কিয়নো তেখেত সকলে ক্লীমেস্ত আৰু মোৰ সহকাৰী সকলৰ সৈতে শুভবাৰ্তাৰ বাবে মোৰ সহিত প্ৰাণপণ কৰিছিল; আৰু এই লোক সকলৰ নাম জীৱন পুস্তকত^[1] লিখা আছে।

⁴আপোনালোকে প্ৰভুত সদায় আনন্দ কৰক; পুনৰায় কওঁ, আনন্দ কৰক। ⁵আপোনালোকৰ ক্ষান্ত স্বভাৱ সকলো মানুহে জানক। প্ৰভু অহাৰ সময় ওচৰ। ⁶আপোনালোকে একোঁলৈ চিন্তা নকৰিব,^[2] কিন্তু সকলো বিষয়তে আপোনালোকৰ যাচনা, ধন্যবাদযুক্ত প্ৰাৰ্থনা আৰু নিবেদনেৰে সৈতে ঈশ্বৰৰ আগত জনোৱা হওক। ⁷তাতে সকলো বুদ্ধিতকৈ উত্তম, যি ঈশ্বৰৰ শক্তি, সেয়ে খ্ৰীষ্ট যীচুত আপোনালোকৰ হৃদয় আৰু ভাবনাক পহৰা দিব।

⁸শেষতে, হে ভাই সকল, যি যি সত্য, আদৰণীয়, ন্যায়, শুদ্ধ, প্ৰেমময়, আৰু সুখ্যাতিযুক্ত যি কোনো সদগুণ আৰু যি কোনো প্ৰশংসায়ুক্ত, সেইবোৰ বিষয় আলোচনা কৰক। ⁹আপোনালোকে যি যি শিকিলে, গ্ৰহণ কৰিলে, শুনিলে আৰু মোক যেনে দেখিলে, তেনেদৰে সকলোৱে আচৰণ কৰক; তাতে শান্তিৰ আঁকৰ ঈশ্বৰ আপোনালোকৰ লগত থাকিব।

শেষ কথা

10মই প্ৰভুত অতিশয় আনন্দিত, কাৰণ মোৰ উপকাৰৰ অৰ্থে আপোনালোকৰ চিন্তা শেষত পুনৰ্জীৱিত হ'ল। যদিও আপোনালোকে আগতে চিন্তা কৰিছিল, কিন্তু তেতিয়া সহায় কৰিবলৈ কোনো সুবিধা পোৱা নাছিল। **11**নাটনিৰ বিষয়ে মই যে এই কথা কৈছোঁ, এনে নহয়; কিয়নো মই সকলো ধৰণৰ অৱস্থাতে সন্তুষ্ট হৈ থাকিবলৈ শিকিলোঁ।^[3] **12**মই অভাৱৰ সময়ত থাকিবলৈ জানো আৰু প্ৰাচুৰ্যতাৰ সময়টো থাকিবলৈ জানো; সকলো বিষয়তে মই তুষ্ট হ'বলৈ আৰু ক্ষুধিত হ'বলৈ, উপচয় ভোগ কৰিবলৈ আৰু অভাৱত থাকিবলৈ শিক্ষিত হ'লোঁ। **13**মই খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই সকলো কাম সিদ্ধ কৰিব পাৰোঁ, কিয়নো তেওঁ মোক বলৱান কৰে।^[4]

14তথাপি আপোনালোক যে, মোৰ ক্লেসত সহভাগী হ'ল, সেই বিষয়ে বৰ ভাল কৰিলে। **15**হে ফিলিপীয়া সকল, আপোনালোকে নিজেও জানে যে শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰাৰ আৰম্ভণিতে যেতিয়া মই মাকিদনিয়াৰ পৰা প্ৰস্থান কৰিছিলোঁ, তেতিয়া কোনো মঙলীয়ে দান দিয়া বা দান লোৱাৰ কথাত, মোৰ সহভাগী নহ'ল; কেৱল আপোনালোকেহে হৈছিল; **16**এনে কি, মই থিচলনীকীত থাকোঁতেও, আপোনালোকে এবাৰতকৈ বেছি মোৰ প্ৰয়োজনীয় উপকাৰ পঠিয়াইছিল। **17**মই যে দান বিচাৰিছোঁ, সেয়ে নহয়, কিন্তু আপোনালোকৰ হিচাবত বহু লাভজনক ফল দেখিবলৈহে বিচাৰিছোঁ।

18সকলো বিষয়তে মোৰ প্ৰচুৰতা আছে। মই সম্পূৰ্ণ হ'লোঁ। মই ইপাফ্ৰদীতৰ দ্বাৰাই আপোনালোকৰ পৰা উপহাৰবোৰ পালোঁ, সেয়া সুগন্ধৰ আহ্বাণ স্বৰূপ^[5] আৰু ঈশ্বৰৰ গ্ৰাহ্য আৰু সন্তোষজনক যন্ত্ৰ স্বৰূপ।^[6] **19**আৰু মোৰ ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ সকলো অভাৱ, প্ৰতাপেৰে নিজ ধন অনুসাৰে খ্ৰীষ্ট যীচুত পূৰ্ণ কৰিব। **20**এতিয়া আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ মহিমা চিৰকাল হওক। আমেন।

21খ্ৰীষ্ট যীচুত থকা সকলো পবিত্ৰ লোকক মঙ্গলবাদ দিব। মোৰ লগৰ ভাই সকলে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে। **22**সকলো পবিত্ৰ লোকে, বিশেষকৈ চীজাৰৰ ঘৰৰ লোক সকলে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে।

23প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ আপোনালোকৰ আত্মাৰ লগত থাকক।

4:3 ^[1]

4:6 ^[2]

4:11 ^[3]

4:13 ^[4]

4:18 ^[5]

4:18 ^[6]

কল

'কলচীয়া পত্ৰ'ৰ পাতনি

এই পত্ৰ পাঁচনি পৌলে কলচীৰ লোক সকলক উদ্দেশ্য কৰি লিখিছে (1:1)। যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 60 বছৰৰ পাছত, সম্ভৱতঃ ৰোম দেশৰ বন্দীশালত থকাৰ সময়ত তেওঁ এই পত্ৰ লিখিছিল। পৌলে বন্দীশালত থকা সময়ত লিখাৰ বাবে 'ইফিচীয়া' আৰু 'ফিলিমন'ৰ সৈতে 'কলচীয়া' পত্ৰক লোক সকলে "বন্দীশালৰ পত্ৰ" বুলি কয়। পৌলে এই পত্ৰ কলচী নগৰৰ মণ্ডলীলৈ লিখিছিল। কলচীয়া 2:1 পদত তেওঁ উল্লেখ কৰা মতে, তেওঁ কলচীত মণ্ডলী আৰম্ভ কৰা নাছিল, কিন্তু তাৰ বাবে তেওঁ নিশ্চয়কৈ কিছু দ্বায়িত্ব অনুভৱ কৰিছিল। ইফ্ৰাখীয়া কলচীৰ পৰা হোৱা হেতুকে, তেওঁ মণ্ডলী স্থাপন কৰাটো সম্ভৱ হ'ল।

কলচীয়া মণ্ডলীত হোৱা কিছুমান ভুল শিক্ষাৰ বাবে পৌল চিন্তিত আছিল। তেওঁ এই বিষয়ে পত্ৰ লিখাৰ বাবে বহু সময় অতিবাহিত কৰিছিল। তাত কিছুমান ইহুদী খ্ৰীষ্টীয়ান দল আছিল, যিসকলে আন খ্ৰীষ্টীয়ান লোকসকলক পুৰনি নিয়মৰ ইহুদী বিধান, বিশেষকৈ চুন্নতৰ বিষয়টো বাধ্যতামূলকভাৱে পালন কৰাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। ঈশ্বৰৰ গ্ৰহণ যোগ্য হ'বৰ বাবে খ্ৰীষ্টীয়ান লোকসকলক যীচু খ্ৰীষ্টৰ বাহিৰে আন একোৰেই যে, প্ৰয়োজন নাই; সেই বিষয়ে পৌলে বিশেষভাৱে এই পত্ৰত লিখিছে (1:15-20) আৰু মানুহৰ যুক্তিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি দিয়া শিক্ষাৰো কোনো মূল্য নাই বুলি কৈছে (2:8)।

চমু বিৱৰণঃ পৌলে কলচীয়া মণ্ডলীক শুভেচ্ছা জনায় পত্ৰ আৰম্ভ কৰিছিল (1:1-2)। তাৰ পাছত তেওঁ কলচীত হোৱা ভুল শিক্ষাৰ ওপৰত বিশেষভাৱে প্ৰতিক্ৰিয়া ব্যক্ত কৰি, খ্ৰীষ্টৰ মহিমাৰ বিষয়ে লিখিছে (1:3, 3:4)। পৌলে এই পত্ৰৰ আধা ভাগত বিশেষকৈ খ্ৰীষ্টীয় জীৱন যাপনৰ বিষয়ে নিৰ্দেশ দিয়াত সময় অতিবাহিত কৰিছে (3:5, 4:6)। পৌলে শুভেচ্ছা জনায়, আৰু আন মণ্ডলী সমূহত উচ্চস্বৰে পত্ৰ পঢ়িবলৈ নিৰ্দেশ দি এই পত্ৰ সমাপ্ত কৰিছে (4:7-18)।

Chapter 1

কলচীয়া সকলৰ প্ৰতি প্ৰেমৰ নমস্কাৰ

¹মই পৌল, ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পাঁচনি আৰু আমাৰ ভাই তীমথিয়, ²কলচীত থকা খ্ৰীষ্টত বিশ্বাসী ভাই আৰু পবিত্ৰ লোক সকলৰ সন্মীপলৈ। আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক।

³আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পিতৃ ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনায় আপোনালোকৰ কাৰণে সদায় আমি প্ৰাৰ্থনা কৰি আছোঁ।

⁴আমি শুনিবলৈ পালোঁ যে, খ্ৰীষ্ট যীচুত আপোনালোকৰ যি বিশ্বাস আৰু ঈশ্বৰৰ কাৰণে পৃথক কৰি ৰখা পবিত্ৰ লোক সকলৰ প্ৰতি যি প্ৰেম আছে, ⁵কিয়নো আপোনালোকৰ কাৰণেও আশা-ধনৰ বিষয় স্বৰ্গত সাঁচি থোৱা হৈছে। এই বিষয়ে সত্য বাক্য, শুভবৰ্তাত আপোনালোকে প্ৰথমে শুনিলে; ⁶আৰু যিদিনা আপোনালোকে সত্যৰূপে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ কথা শুনিলে আৰু জানিলে, সেই দিনাৰ পৰাই এই শুভবৰ্তাই আপোনালোকৰ মাজত যেনেকৈ ফল ধৰিছিল, তেনেকৈ গোটেই জগততে উপস্থিত হৈ ফল ধৰি বাঢ়ি আছে।

⁷সেইবোৰ আপোনালোকে আমাৰ প্ৰিয় সহদাস ইপাফ্ৰাৰ পৰাই শিকিলে; তেখেত আমাৰ কাৰণে খ্ৰীষ্টৰ বিশ্বাসী পৰিচাৰক; ⁸আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ যি প্ৰেম আপোনালোকৰ লগত আছে, সেই বিষয়ে তেখেতেই আমাক জনালে।

খ্ৰীষ্টৰ মহিমা আৰু পৰিত্ৰাণ-সাধক কাৰ্য

⁹এই কাৰণে সেই কথা শুনা দিনৰে পৰা, আমি আপোনালোকৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ নেৰিলো, আপোনালোক সকলোৱে আত্মিক জ্ঞান আৰু বুদ্ধিৰ সম্বন্ধে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা বিষয়ক তত্ত্ব-জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হওক। ¹⁰আমি এনে ধৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰি আছোঁ যাতে, সকলো ভাবে সন্তুষ্ট কৰিবৰ অৰ্থে আপোনালোকে যেন প্ৰভুত যোগ্যৰূপে জীৱন-যাপন কৰে^[1] আৰু তেওঁৰ সেই তত্ত্ব-জ্ঞানত বাঢ়ি সকলো সৎকৰ্মত ফলৱন্ত হয়।

¹¹আমি নিবেদন কৰোঁ যে, আপোনালোকে যেন সম্পূৰ্ণ সহন আৰু চিৰসহিষ্ণুতাৰ অৰ্থে, তেওঁৰ মহিমাৰ পৰাক্ৰম অনুসাৰে সকলো শক্তিয়ে শক্তিশাল হয়। ¹²আমি নিবেদন কৰোঁ আৰু আনন্দেৰে সৈতে তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰোঁ, কাৰণ পিতৃয়ে আমাক পবিত্ৰ লোক সকলৰ যি অধিকাৰ পোহৰত আছে, সেই অধিকাৰ^[2] অংশীদাৰ হ'বলৈ যোগ্য কৰিলে।

¹³তেৱেই আমাক অন্ধকাৰৰ ক্ষমতাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি নিজ প্ৰেমৰ পুত্ৰৰ ৰাজ্যত স্থানান্তৰ কৰি থ'লো। ¹⁴তেওঁৰ সেই পুত্ৰত আমাৰ মুক্তি, পাপৰ ক্ষমা আছে।

¹⁵সেই পুত্ৰ অদৃশ্য ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তি^[3]। তেওঁ গোটেই সৃষ্টিৰ প্ৰথমজাত; ¹⁶কিয়নো যি যি স্বৰ্গত আৰু এই জগতত, দৃশ্য আৰু অদৃশ্য বস্তু আছে, সেই সকলোবোৰ তেওঁতেই সৃষ্ট হ'ল। সিংহাসন হওক বা প্ৰভুত্ব হওক, আধিপত্য হওক বা ক্ষমতা হওক, এই সকলোবোৰ তেওঁৰ দ্বাৰাই আৰু তেওঁৰ কাৰণে সৃষ্টি কৰা হ'ল। ¹⁷তেওঁ সকলোৰে পূৰ্বৰ পৰা আছে আৰু সকলোবোৰ তেওঁৰেই নিয়ন্ত্ৰণত আছে।

¹⁸তেৱেই হৈছে, তেওঁৰ শৰীৰ স্বৰূপ মণ্ডলীৰ মূৰা। তেৱেই আদি আৰু মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা প্ৰথমজাত^[4], এই কাৰণে সকলো বিষয়তে তেওঁ অগ্ৰগণ্য হ'ল। ¹⁹সেই কাৰণে ঈশ্বৰে আনন্দেৰে সিদ্ধান্ত ল'লে যে, তেওঁত সকলো সম্পূৰ্ণতা^[5] বাস কৰা উচিত; ²⁰আৰু তেওঁৰ দ্বাৰাই সকলোবোৰ তেওঁৰে সৈতে মিলন সাধন কৰিলে। এই জগতত থকা হওক বা স্বৰ্গত থকা হওক, তেওঁৰ ক্ৰুচৰ পুত্ৰৰ তেজৰ দ্বাৰাই শান্তি স্থাপন কৰিবলৈ ঈশ্বৰে সকলোতে ভাল দেখিলে।

²¹আপোনালোকেও পূৰ্বতে ঈশ্বৰৰ পৰা অসম্পৰ্কীয় আৰু দুষ্কৰ্মত থাকি মনেৰে শত্ৰু হোৱা লোক আছিল। ²²তথাপি ঈশ্বৰে তেওঁৰ দৃষ্টিত আপোনালোকক পবিত্ৰ, নিষ্কলঙ্ক আৰু নিৰ্দোষীৰূপে উপস্থিত কৰিবৰ বাবে খ্ৰীষ্টৰ মাংসময় শৰীৰত মৃত্যুৰ দ্বাৰাই এতিয়া পুনৰ মিলন সাধন কৰিলে। ²³আপোনালোকে যি শুভবাৰ্তা শুনিছে, তাতে যদি বিশ্বাস কৰি স্থিৰে থাকে আৰু শুভবাৰ্তাৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা যি আশা আপোনালোকে পালে, সেই আশাৰ মূলৰ পৰা যদি আতৰি নাযায়, তেনেহলে খ্ৰীষ্টে সকলোবোৰ সম্পন্ন কৰিব আৰু স্বৰ্গৰ তলত থকা সকলো সৃষ্টিৰ মাজত সেই একে শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰিত হৈ আছে; মই পৌল, এই শুভবাৰ্তাৰ এজন দাস।

²⁴এতিয়া আপোনালোকৰ কাৰণে মোৰ যি দুখভোগ, তাতেই মই আনন্দ কৰিছোঁ, আৰু খ্ৰীষ্টৰ নানা ক্লেশৰ^[6] যি অৱশিষ্টখিনি অপূৰ্ণ হৈ আছে, সেই খিনি মই তেওঁৰ শৰীৰ স্বৰূপ মণ্ডলীৰ কাৰণে মোৰ মাংসত পূৰ্ণ কৰিছোঁ। ²⁵সেই বাক্য সম্পূৰ্ণকৈ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, আপোনালোকৰ কাৰণে ঈশ্বৰে মোক দিয়া ঘৰগিৰীবাৰ অনুসাৰে মই সেই মণ্ডলীৰ পৰিচাৰক হৈ আছোঁ। ²⁶সেই নিগূঢ়-তত্ত্ব যুগে যুগে আৰু পুৰুষে পুৰুষে গুপ্ত আছিল, কিন্তু এতিয়া তেওঁৰ পবিত্ৰ লোকৰ আগত প্ৰকাশিত হৈছে; ²⁷ঈশ্বৰে তেওঁৰ মূল্যবান মহিমাময় নিগূঢ় তত্ত্ব অনা-ইহুদী সকলৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰিবলৈ মনস্থ কৰিলে, সেই নিগূঢ় তত্ত্ব সকলো লোকৰ কাৰণে; আৰু সেই নিগূঢ় তত্ত্ব হ'ল স্বয়ং খ্ৰীষ্ট, যি জন আপোনালোকৰ মাজত আছে। তেৱেই আমাৰ গৌৰৱৰ আশা।

²⁸সেই জন তেৱেই, যি জনৰ বিষয়ে আমি প্ৰচাৰ কৰি আছোঁ। আমি প্ৰত্যেক জনকে সতৰ্ক কৰোঁ আৰু সকলো প্ৰজ্ঞাৰে প্ৰতিজনক শিক্ষা দি খ্ৰীষ্টক প্ৰচাৰ কৰোঁ যাতে খ্ৰীষ্টে সকলোকে ঈশ্বৰৰ ওচৰত সিদ্ধ লোক ৰূপে উপস্থিত কৰিব পাৰে। ²⁹তেওঁৰ কাৰ্যসাধক শক্তিয়ে মোৰ জীৱনত পৰাক্ৰমেৰে কাৰ্য সাধন কৰি আছে^[7], সেই শক্তি অনুসাৰে তেওঁৰ কাৰণে প্ৰাণপণ কৰি মই পৰিশ্ৰমো কৰি আছোঁ।

1:10 ^[1]

1:12 ^[2]

1:15 ^[3]

1:18 ^[4]

1:19 ^[5]

1:24 ^[6]

1:29 ^[7]

১ অধ্যায় 2

¹আপোনালোকৰ কাৰণে মই কিমান কঠোৰ প্ৰতিকূল অৱস্থাৰ মুখা-মুখি হৈছোঁ, সেই বিষয়ে আপোনালোকে জনাটো মই বিচাৰোঁ। যি সকল লায়দিকেয়াত আছে, আৰু যিমান মানুহে মোৰ মাংসময় মুখ দেখা নাই, সেই সকলৰ বাবেও মোৰ যুজ হৈ আছে। ²মই বিচাৰোঁ তেখেত সকলৰ হৃদয়ে যেন আশ্বাস পায় আৰু তেখেত সকলে প্ৰেমত সংযুক্ত হৈ সম্পূৰ্ণ নিশ্চয়তায়ুক্ত বুদ্ধিৰূপ সকলো ধনত ধনী হ'বৰ বাবে যেন ঈশ্বৰৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব সঁচাকৈ জানে; সেই নিগূঢ় তত্ত্বই হ'ল, খ্ৰীষ্ট। ³সেই খ্ৰীষ্টেই জ্ঞান আৰু বিদ্যাৰ সকলো ধন গুপ্ত আছে।

⁴কোনেও যেন আপোনালোকক প্ৰলোভন-বাক্যেৰে নুভুলায়, এই কাৰণে মই এইবোৰ কথা কৈছোঁ। ⁵সেয়েহে মই শাৰীৰিক ভাবে উপস্থিত নাথাকিলেও, আত্মাৰে আপোনালোকৰ লগত আছোঁ; আৰু আনন্দ কৰি আপোনালোকৰ সু-ৰীতি আৰু খ্ৰীষ্টত আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ যি অলৰতা, সেয়া চাই আছোঁ।

⁶এতেকে আপোনালোকে খ্ৰীষ্ট যীচুক যেনেকৈ প্ৰভুৰূপে গ্ৰহণ কৰিলে, তেনেকৈ তেওঁতেই জীৱন-যাপন কৰক।^[1] ⁷তেওঁতেই দৃঢ় ৰূপে শিপি ধৰি, তেওঁত গঁথা হৈ, যেনেকৈ শিক্ষা পাইছিল, তেনেকৈ বিশ্বাসত স্থিৰ হৈ থাকক, আৰু ধন্যবাদত উপচি পৰক।

বিশ্বাস আৰু সদাচৰণত থিৰে থাকিবলৈ উদগণি

⁸কোনোৱে যেন আপোনালোকক দৰ্শন-বিদ্যা আৰু প্ৰবঞ্চনাৰ দ্বাৰাই বন্দী কৰি নিনিয়ে, এই কাৰণে সাৱধান হ'ব; সেইবোৰ মানুহ পুৰুষে পুৰুষে চলাই অহা বিধান আৰু জগতৰ প্ৰাথমিক বিধিৰ অনুৰূপ, খ্ৰীষ্টৰ অনুৰূপ নহয়। ⁹কিয়নো তেওঁত শাৰীৰিক ভাবে ঈশ্বৰত্বৰ সকলো স্বভাৱ সম্পূৰ্ণ নিবাস কৰে।

¹⁰যি জন সকলো আধিপত্য আৰু ক্ষমতাৰ মুৰ, তেওঁতেই আপোনালোক সম্পূৰ্ণৰূপে পূৰ্ণ হৈ আছে। ¹¹তেওঁতেই আপোনালোকো বিনাহাতে কৰা চুলতৰ যোগেদি চুলৎ কৰোৱা হ'ল, এয়া মাংসময় শৰীৰৰ পাপ স্বভাৱ কাটি পেলোৱাৰ দ্বাৰাই খ্ৰীষ্টত আপোনালোক চুলৎ হ'ল। ¹²বাপ্টিস্মত আপোনালোক তেওঁৰ সৈতে মৈদামত থোৱা হ'ল^[2] আৰু যি জনে তেওঁক মৃত্যুৰ তুলিলে, সেই জনা ঈশ্বৰৰ কাৰ্য সাধন শক্তি বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ সৈতে তোলাও হ'ল।^[3]

¹³আৰু আপোনালোকে যেতিয়া অপৰাধত আৰু মাংসৰ অচুলতত মৃত আছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ সৈতে আপোনালোকক জীয়ালে, আৰু বাস্তৱিক তেওঁ আমাৰ সকলো অপৰাধ ক্ষমা কৰিলে। ¹⁴আমাৰ বিৰুদ্ধে ধাৰৰ অভিযোগ থকা হাতে লিখা যি আজ্ঞাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ খন আমাৰ বিপক্ষে আছিল, সেই খন তেওঁ মচি পেলালে^[4] আৰু গজাল মাৰি ক্ৰুচত লগাই, সেই খন দূৰ কৰিলে। ¹⁵তেওঁ সকলো আধিপত্য আৰু শাসনকৰ্তাবোৰক অপসাৰিত কৰিলে, আৰু তেওঁলোকক মুকলিভাবে প্ৰকাশিত কৰিলে আৰু তেওঁৰ ক্ৰুচৰ যোগেদি এটা বিজয়ৰ শোভাযাত্ৰাত তেওঁলোকক চালিত কৰিলে।

¹⁶এতেকে কোনেও আপোনালোকক ভোজনত বা পান কৰাত বা উৎসৱত বা ন জোনত বা বিশ্ৰামবাৰৰ কথাত, বিচাৰ নকৰক। ¹⁷এই সকলো ভাবী বিষয়ৰ ছাঁ মাথোন; কিন্তু প্ৰকৃত সত্য হৈছে খ্ৰীষ্ট।

¹⁸কোনো এজনকে প্ৰতাৰণাপূৰ্ণ নম্ৰতাৰ দ্বাৰা আৰু স্বৰ্গৰ দূত সকলক কৰা সেৱা-কাৰ্য্যৰ দ্বাৰা নিজকে বঁটাৰ পৰা অপহৃত হ'বলৈ নিদিবা। এনে লোক সকলে নানা দৰ্শনৰ কথাত প্ৰভাৱিত কৰি নিজৰ মাংসময় মনৰ গৰ্বত বৃথা গৰ্বিত হয়। ¹⁹কিন্তু সংস্পৰ্শ আৰু বন্ধনবোৰৰ দ্বাৰাই প্ৰতিপালিত আৰু দৃঢ়ৰূপে সংযুক্ত হোৱা গোটেই শৰীৰ যি জনৰ পৰা ঐশ্বৰিক ৰূপত বৃদ্ধি পাই বাঢ়ি আছে, সেই মূৰ স্বৰূপ খ্ৰীষ্টক অৱলম্বন নকৰে।

²⁰যদি আপোনালোকে জগতৰ পাপপূৰ্ণ বিধিবোৰৰ বিশ্বাসত খ্ৰীষ্টৰ সৈতে একেলগে মৰিল, তেনেহলে কিয় জগতৰ বিশ্বাসত জীৱন-যাপন কৰি বশীভূত হৈ আছে: ²¹"সেইবোৰক নধৰিব, নাচাকিব, নুচুবও?" ²²উল্লেখ কৰা এই সকলো বিষয় ব্যৱহাৰ কৰাৰ পাছত সকলো বিনষ্ট হ'ল; কিয়নো এই সকলোবোৰ মানুহৰ আজ্ঞা আৰু শিক্ষা অনুসাৰে আছিল। ²³এইবোৰ বিধান মানুহে বনোৱা ধৰ্মৰ জ্ঞান, আৰু নিজ ইচ্ছাৰ আৰাধনা, প্ৰতাৰণাপূৰ্ণ নম্ৰতা আৰু শাৰীৰিক দুখ দিয়া, কিন্তু এইবোৰ মাংসৰ অভিলাষ দমন কৰিবলৈ সাৰ্থক নহয়।

2:6 ^[1]

2:12 ^[2]

2:12 ^[3]

2:14 ^[4]

২ অধ্যায় 3

¹এতেকে আপুনি যদি খ্ৰীষ্টৰ সৈতে তোলা হ'ল; তেনেহলে য'ত ঈশ্বৰৰ সোঁ হাতে খ্ৰীষ্ট বহি আছে, সেই ঠাইৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰক। ²ওপৰৰ বিষয়বোৰ ভাবক, কিন্তু পৃথিৱীত যি আছে সেই বিষয়ে নাভাবিব; ³কিয়নো আপোনালোকৰ মৃত্যু হ'ল আৰু ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ জীৱন খ্ৰীষ্টৰ সৈতে গুপ্ত ৰাখিছে। ⁴আমাৰ জীৱন স্বৰূপ^[1] খ্ৰীষ্ট যেতিয়া প্ৰকাশিত হ'ব, তেতিয়া তেওঁৰ সৈতে আপোনালোকো প্ৰতাপত প্ৰকাশিত হ'ব।^[2]

⁵এতেকে আপোনালোকে জাগতিক সকলো বিষয়কে মাৰি পেলাওঁক^[3]; ব্যভিচাৰ, অশুচিতা, কামাভিলাষ, কু-অভিলাষ আৰু লোভৰ দৰে মূৰ্তিপূজা, ⁶এইবোৰৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ অবাধ্যতাৰ সন্তান সকলৰ ওপৰলৈ আছে। ⁷পূৰ্বতে আপোনালোকে যেতিয়া এইবোৰত জীৱন-যাপন কৰি আছিল, তেতিয়া আপোনালোকেও এইবোৰত চলিছিল। ⁸কিন্তু এতিয়া ক্ৰোধ, খং, কু-অভিলাষ, নিন্দা আৰু মুখৰ পৰা ওলোৱা অবচনীয়া বচন, এইবোৰ দূৰ কৰক।

⁹ইজনে সিজনক মিছা কথা নক'ব, কিয়নো আপোনালোকে তাৰ কৰ্মৰ সৈতে আগৰ পুৰুষক ফটা বস্ত্ৰ দৰে সোলোকাই পেলালে; ¹⁰আৰু নতুন স্বভাৱক পিন্ধিলে; এনেদৰে সৃষ্টিকৰ্তাৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ দৰে তত্ত্ব জ্ঞানত পুনৰ নতুন কৰোৱা হ'ল। ¹¹এই জ্ঞানত কোনো গ্ৰীক বা ইহুদী, চুলৎ বা অচুলৎ, অসভ্য লোক, স্কুথীয়া^[4], দাস, স্বাধীন, এনে কোনো থাকিব নোৱাৰে; কিন্তু খ্ৰীষ্টই সকলো বিষয় আৰু সকলোতে থাকে।

¹²এতেকে ঈশ্বৰৰ মনোনীত জন, প্ৰিয় আৰু পবিত্ৰ লোক সকলৰ যি উপযুক্ত, সেই মতে দয়া, স্নেহ, মধুৰ ভাব, নম্ৰতা, মৃদুতা আৰু চিৰসহিষ্ণুতা, এই সকলোকে পিন্ধক; ¹³আপোনালোক পৰস্পৰ সহনীয় হওক; ইজনে সিজনেৰে প্ৰতি দয়ালু হওক; আৰু যদি কাৰোবাৰ বিৰুদ্ধে কাৰোবাৰ দোষ দিয়াৰ কাৰণ থাকে, তেনেহলে পৰস্পৰে ক্ষমা কৰক; কিয়নো প্ৰভুৱে যেনেকৈ আপোনালোকক ক্ষমা কৰিলে, আপোনালোকেও তেনেকৈ ক্ষমা কৰক। ¹⁴এই সকলোৰে ওপৰত প্ৰেমত থাকক; ই সৰ্বসিদ্ধিৰ বান্ধনি।

¹⁵এতিয়া আপোনালোকৰ সকলোৰে হৃদয়ত খ্ৰীষ্টৰ শান্তিয়ে কৰ্তৃত্ব কৰক; আপোনালোক তাৰ কাৰণেই এক শৰীৰত আমলিত হ'ল; আৰু কৃতজ্ঞ হওক। ¹⁶খ্ৰীষ্টৰ বাক্যই আপোনালোকৰ সৈতে বাহুল্যৰূপে বাস কৰক। লগতে পৰস্পৰে সকলো জ্ঞানেৰে শিক্ষা আৰু চেতনা দি, ধৰ্মগীত, স্তুতি-গীত আৰু আত্মিক গানেৰে ঈশ্বৰলৈ হৃদয়েৰে ধন্যবাদ সহিত কৃতজ্ঞ হওক। ¹⁷আৰু আপোনালোকে যি কৰিব পাৰে, সেইবোৰ বাক্যতে হওক বা কাৰ্যতে হওক, ^[5] সকলোকে প্ৰভু যীচুৰ নামত কৰক; আৰু তেওঁৰ দ্বাৰাই পিতৃ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰক।

¹⁸হে ভাৰ্য্যা সকল, আপোনালোক নিজ নিজ স্বামীৰ বশীভূত হওক ^[6], কিয়নো এয়ে প্ৰভুৰ মতে উচিত। ¹⁹হে পুৰুষ সকল, আপোনালোকে নিজ নিজ ভাৰ্য্যক প্ৰেম কৰক আৰু তেওঁলোকলৈ তিতা ব্যৱহাৰ নকৰিব। ²⁰হে সন্তান সকল, আপোনালোকে সকলো বিষয়তে পিতৃ-মাতৃৰ আজ্ঞাধীন হওক; ^[7] কিয়নো প্ৰভুত সেয়ে সন্তোষজনক। ²¹হে পিতৃ সকল, আপোনালোকে নিজ নিজ সন্তান সকলক প্ৰৰোচিত কৰি নাথাকিব, তাতে তেওঁলোক যেন নিৰাশ নহয়।

²²হে দাস সকল, আপোনালোকে সকলো বিষয়তে মাংস-সম্বন্ধীয় নিজ নিজ প্ৰভু সকলৰ আজ্ঞাধীন হওক। আপোনালোক চকুৰ সন্মুখত, মানুহৰ সন্তোষজনক নহৈ কিন্তু আন্তৰিকতাৰে প্ৰভুলৈ ভয় ৰাখি, তেওঁলোকৰ সেৱা কৰক। ²³আপোনালোকে যি কৰে, সেইবোৰ মানুহৰ উদ্দেশ্যে নহয়, কিন্তু প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যেৰে মনে চিত্তে সৈতে কৰক; ²⁴আপোনালোকে প্ৰভুৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ স্বৰূপ প্ৰতিদান পাব বুলি আপোনালোকে জানে। আপোনালোকে প্ৰভু খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে সেৱাকৰ্ম কৰক। ^[8] ²⁵কিয়নো যি জনে অন্যায় কৰে, তেওঁ নিজে কৰা অন্যায়ৰ প্ৰতিফল পাব আৰু তাত পক্ষপাতীত্ব নাই।

3:4 ^[1]

3:4 ^[2]

3:5 ^[3]

3:11 ^[4]

3:17 ^[5]

3:18 ^[6]

3:20 ^[7]

3:24 ^[8]

৩ অধ্যায় 4

¹হে প্ৰভু সকল, আপোনালোকে নিজ দাস সকলৰ প্ৰতি যি ন্যায় আৰু সাম্য, সেয়া তেওঁলোকক দিয়ক ^[1] আৰু জানক যে স্বৰ্গত আপোনালোকৰো এজন প্ৰভু আছে।

²আপোনালোকে প্ৰাৰ্থনাত লাগি থাকক আৰু ধন্যবাদেৰে সচেতন থাকিব ^[2]। ³আমাৰ কাৰণেও প্ৰাৰ্থনা কৰিব, যাতে খ্ৰীষ্টৰ যি নিগূঢ়-তত্ত্ব ^[3] কাৰণে অামি বন্ধ হৈ আছোঁ; সেই নিগূঢ়-তত্ত্ব ক'বলৈ ঈশ্বৰে যেন আমাৰ বাবে বাক্যৰ দুৱাৰ মেলি দিয়ে। ⁴আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰক যাতে, মই যি দৰে কোৱা উচিত, সেইদৰে যেন স্পষ্টকৈ প্ৰকাশ কৰিব পাৰোঁ।

⁵বাহিৰা লোকৰ প্ৰতি জ্ঞানেৰে আচৰণ কৰিব আৰু সময়ক জ্ঞানেৰে ব্যৱহাৰ কৰিব। ⁶আপোনালোকৰ বাৰ্তালাপ যেন সদায় অনুগ্ৰহযুক্ত হৈ থাকক আৰু আশ্বাসদায়ক লোণৰদৰে, কোন জনক কেনেকৈ উত্তৰ দিব লাগে, সেই বিষয়ে যেন আপোনালোকে জানি লওঁক।

শেষ কথা

⁷তুথিকে আপোনালোকক মোৰ বিষয়ে সকলো কথা জনাব। তেওঁ এজন প্ৰিয় ভাই, বিশ্বাসযোগ্য পৰিচাৰক আৰু প্ৰভুত এজন সহদাস। ⁸মই তেওঁক নিৰ্দিষ্ট কৰি আপোনালোকৰ তালৈ পঠিয়ালোঁ, যাতে আপোনালোকে আমাৰ বিষয়ে জানিব পাৰে আৰু তেওঁ যেন আপোনালোকৰ হৃদয়ত আশ্বাস দিয়ে। ⁹আৰু তেওঁৰ লগত ওনীচিমক ^[4] পঠিয়ালো, তেওঁ আপোনালোকৰ বিশ্বাসযোগ্য আৰু প্ৰিয় ভাই; তেওঁলোকে ইয়াৰ সকলো কথা আপোনালোকক জনাব।

¹⁰মোৰ লগৰ বন্দিয়াৰ আৰিষ্টাৰ্খ, আৰু বাৰ্ণব্বাৰ কুটুম্ব মাৰ্ক^[5], (তেওঁৰ বিষয়ে আপোনালোকে যদি এইদৰে লিখা আদেশ পত্ৰ পায়, তেনেহলে গ্ৰহন কৰিব, “যদি তেওঁ আপোনালোকৰ তালৈ যায়, গ্ৰহন কৰিব”); ¹¹আৰু যীচু, যাক যুষ্ট বোলে, এওঁলোকে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে; এওঁলোক চুল্লং হোৱা লোক আৰু কেৱল এওঁলোকেই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কাৰণে মোৰ সহকাৰী; এওঁলোক মোৰ বাবে সান্ত্বনা।

¹²ইপাফ্ৰাই আপোনালোকক মঙ্গলবাদ জনাইছে। তেওঁ আপোনালোকৰ মাজৰ এজন আৰু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দাস। তেওঁ সদায় প্ৰাৰ্থনাৰে আপোনালোকৰ পক্ষে প্ৰাণপণ কৰিছে, যাতে আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ সকলো ইচ্ছাত সিদ্ধ আৰু নিশ্চয়কৈ স্থিৰে থাকে। ¹³কিয়নো মই তেওঁৰ সাক্ষ্য দিছোঁ যে, তেওঁ আপোনালোকৰ আৰু লায়দিকেয়া আৰু হিয়ৰাপলিত থকা সকলৰ কাৰণে বৰ পৰিশ্ৰম কৰিছে। ¹⁴লুক^[6] নামৰ প্ৰিয় চিকিৎসক আৰু দীমায়ো আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে।

¹⁵লায়দিকেয়াত থকা ভাই সকলক, নুম্ফাক আৰু তেওঁলোকৰ ঘৰত গোট খোৱা মণ্ডলীক মঙ্গলবাদ দিব। ¹⁶আপোনালোকৰ তাত এই পত্ৰ পাঠ কৰা হ'লে, লায়দিকেয়াত থকা মণ্ডলীতো যেন পাঠ কৰা হয়, এনে চেষ্টা কৰিব; আৰু লায়দিকেয়াৰ পৰা যি পত্ৰ পাব, সেই পত্ৰ আপোনালোকেও পাঠ কৰিব। ¹⁷আৰ্থিপ্লক এই কথা ক'ব, “আপুনি প্ৰভুত যি পৰিচৰ্যা পদ পালে, সেয়া সিদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে তালৈ সাৱধান হ'ব।”

¹⁸মোৰ এই মঙ্গলবাদ, মই পৌলে, নিজ হাতেৰে লিখিলোঁ। আপোনালোকে মোৰ শিকলিৰ বন্ধন সুঁৱৰিব। আপোনালোকৰ লগত অনুগ্ৰহ থাকক।

4:1 ^[1]

4:2 ^[2]

4:3 ^[3]

4:9 ^[4]

4:10 ^[5]

4:14 ^[6]

১ খিচল

‘প্রথম খিচলনীকীয়া পত্ৰ’ৰ পাতনি

পাঁচনি পৌলে খিচলনীকীৰ লোকসকললৈ লিখা এইখন প্ৰথম পত্ৰ (1:1)। যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 51 বছৰৰ পাছত পৌলে লিখা এইখনেই হয়তো প্ৰথম পত্ৰ; যিখন বাইবেলৰ এটা অংশস্বৰূপ হ’ল। খিচলনীকীত থকা মণ্ডলীলৈ যেতিয়া পত্ৰ লিখিছিল, তেতিয়া তেওঁ কৰিন্থীত আছিল। সেই মণ্ডলী তেওঁ দ্বিতীয় বাৰ শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে স্থাপন কৰিছিল (পাঁচনিকৰ্ম 17:1-10)। ‘পাঁচনি সকলৰ কৰ্ম’ পুস্তকত কৈছে যে, এই মণ্ডলী কিছুমান ইহুদী আৰু বহুতো গ্ৰীক লোকৰ দ্বাৰা গঠন কৰা হৈছিল।

পৌলে মণ্ডলী স্থাপন কৰাৰ পাছত, বেছি দিনলৈকে খিচলনীকীয়াত থাকিব পৰা নাছিল; সেয়ে তেওঁ পাছত তাত থকা বিশ্বাসী লোকসকলক উদগণি দিবলৈ এই পত্ৰ লিখি পঠিয়াইছিল। এই পত্ৰত বহুতো বিষয় থকাৰ লগতে খ্ৰীষ্টীয় লোকসকলে কিদৰে জীৱন যাপন কৰিব লাগে, সেই বিষয়ে বিভিন্ন সাধাৰণ নিৰ্দেশনা জড়িত হৈ আছে। এই পত্ৰত পৌলে যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বিতীয় আগমনৰ বিষয়ত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে। অৱশ্যে এই বিষয়ত খিচলনীকীয়া মণ্ডলীৰ বিশ্বাসী সকল বিশেষভাৱে আগ্ৰহী আছিল। ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ কি দৰে জীৱন যাপন কৰিব লাগে, সেই বিষয়ে প্ৰেৰণা যোগাবৰ বাবে যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বিতীয় আগমনৰ ওপৰত পৌলে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে (5:6-8)।

চমু বিৱৰণঃ পৌলে এই পত্ৰত মণ্ডলীক শুভেচ্ছা জনায় আৰু তেওঁলোকৰ বাবে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি আৰম্ভ কৰিছে (1)। তাৰ পাছত তেওঁৰ কাৰ্য আৰু তিমথীয়েই অনা বাতৰিৰ বিষয়ে ব্যাখ্যা কৰিছে (2-3)। পৰৱৰ্তী অংশত যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বিতীয় আগমনৰ ভিত্তিত কিদৰে খ্ৰীষ্টীয় লোক সকলে জীৱন যাপন কৰিব লাগে সেই বিষয়ে পৌলে নিৰ্দেশনা দিছে (4:1, 5:15)। পৌলে পুনৰ মণ্ডলীলৈ শুভেচ্ছা জনায় আৰু মণ্ডলীৰ প্ৰত্যেক লোকক পত্ৰখন পঢ়িবলৈ কৈ এই পত্ৰৰ সামৰণি কৰিছে (5:16-28)।

Chapter 1

¹মই পৌল, চীল আৰু তীমথিয়, পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টত থকা খিচলনীকীয়া সকলৰ মণ্ডলীৰ সমীপলৈ; অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি আপোনালোকলৈ হওক।

²আমি সদায় প্ৰাৰ্থনা কালত আপোনালোক সকলোৰে নাম সোঁৱৰণ কৰোঁ আৰু আপোনালোকৰ কাৰণে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ।

³আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ কাৰ্য, প্ৰেমৰ পৰিশ্ৰম আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টত যি আশা আছে, সেই আশাক দৃঢ়ভাৱে আৰু ধৈৰ্যেৰে যে আপোনালোকে ধৰি ৰাখিছে, সেয়েহে এইবোৰ কথা সোঁৱৰণ কৰি নিৰন্তৰে আমি প্ৰাৰ্থনাত পিতৃ ঈশ্বৰক ধন্যবাদ কৰি আছোঁ।

⁴হে ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় ভাই সকল, আপোনালোক যে মনোনীত লোক, সেই বিষয়ে আমি জানো; ⁵কাৰণ আমাৰ দ্বাৰা প্ৰচাৰিত শুভবৰ্তা কেৱল কথাৰে আপোনালোকলৈ অহা নাছিল; কিন্তু পৰাক্ৰম, পবিত্ৰ আত্মা আৰু অধিক নিশ্চয়তাৰে আপোনালোকলৈ আহিছিল। তাতে আমি কেনে ধৰণৰ লোক, সেই বিষয়ে আপোনালোকৰ লগত থকাৰ সময়ত আপোনালোকে নিজে জানিছিল। ⁶বহু ক্লেৰৰ মাজত পবিত্ৰ আত্মাই দিয়া আনন্দৰ সৈতে আপোনালোকে সেই শুভবৰ্তা গ্ৰহণ কৰি আমাৰ আৰু প্ৰভুৰ অনুকাৰী হ’ল। ⁷তাৰ ফলত আপোনালোক মাকিদনিয়া আৰু আখায়াত থকা সকলো বিশ্বাসী লোকলৈ আহি হৈছে। ⁸মাত্ৰ মাকিদনিয়া^[1] আৰু আখায়া^[2] অঞ্চলতে যে আপোনালোকৰ পৰা প্ৰভুৰ বাক্য বিয়পি পৰিছে এনে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ প্ৰতি আপোনালোকৰ যি বিশ্বাস, সেই বৰ্তা সকলো ঠাইতে বিয়পি পৰিছে। এই বিষয়ে আমি একো কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। ⁹কাৰণ লোক সকলে আমাক জনাইছে যে, আপোনালোকে কিদৰে আমাক গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু কি ভাবে আপোনালোকে মূৰ্তি পূজাৰ পৰা ঘূৰি জীৱন্ত আৰু সত্য ঈশ্বৰৰ সেৱা কৰি আছে। ¹⁰ঈশ্বৰে যি পুত্ৰক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তুলিলে, তেওঁ ঘূৰি অহালৈ স্বৰ্গত অপেক্ষাও কৰি আছে। সেই পুত্ৰ যীচুৱেই আমাক আহিব লগা ক্ৰোধৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব।

1:8 ^[1]

1:8 ^[2]

১ অধ্যায় 2

খিচলনীকীত পৌলৰ কাৰ্য

¹প্ৰিয় ভাই সকল, আপোনালোকে নিজেই জানে যে, আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আমাৰ যোৱা অৰ্থহীন নহ’ল; ²আপোনালোকে এই কথাও জানে যে, আমি আগেয়ে ফিলিপী নগৰত অনেক দুখভোগ কৰিছিলোঁ আৰু আমাক অপমানিত কৰা হৈছিল। তেতিয়া নানা বিৰোধিতাৰ মাজতো আমি আপোনালোকৰ আগত শুভবৰ্তা কবলৈ আমাৰ ঈশ্বৰত সাহস পালোঁ।

³কিয়নো আমাৰ উপদেশ ভুল শিক্ষাৰ পৰা নহয়, অশুচিতামূলক উদ্দেশ্যৰ পৰাও নহয় বা ছলনায়ুক্ত নহয়; ⁴কিন্তু যেনেকৈ ঈশ্বৰে আমাক বিচাৰ কৰি বিশ্বাসী গণ্য কৰিলে আৰু শুভবৰ্তা জনোৱাৰ ভাৰ দিলে; তেনেকৈ আমি মানুহক সন্তুষ্ট নকৰি আমাৰ হৃদয়ৰ পৰীক্ষা কৰোঁতা ঈশ্বৰকহে সন্তুষ্ট কৰি কওঁ। ⁵আপোনালোকে জানে যে, আমি কোনো কালে তোষামোদ কৰা বাক্য কোৱা নাই বা লোভ ঢাকিবলৈ ছলনা কৰি কোনো কথা কোৱা নাই; ঈশ্বৰ ইয়াৰ সাক্ষী। ⁶আমি আপোনালোকৰে হওক বা আনৰে হওক, কোনো মানুহৰ পৰা পাঁচনি হিচাপে মান মৰ্যদা বিচৰা নাই; অৱশ্যে খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনি হোৱা বাবে আমি এই ক্ষমতা দাবী কৰিব পাৰিলোহেঁতেন। ⁷মাকে নিজৰ সন্তানক লালন-পালন কৰাৰ নিচিনাকৈ আমিও আপোনালোকৰ ওচৰত অতি মৃদুশীল আছিলোঁ। ⁸এইদৰে আপোনালোকৰ প্ৰতি আমি অধিক স্নেহশীল আছিলোঁ। আপোনালোকক কেৱল ঈশ্বৰৰ শুভবৰ্তা দিয়াতে সন্তুষ্ট নাছিলো, কিন্তু আপোনালোকৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ দিবলৈও আমি সন্মত আছিলোঁ; কাৰণ আমাৰ বাবে আপোনালোক অতি প্ৰিয়। ⁹ভাই, আপোনালোকে সোঁৱৰণ কৰক; আমাৰ পৰিশ্ৰম আৰু কষ্ট নিশ্চয় মনত আছে। আপোনালোকৰ কাৰো ওপৰত বোজা নহবলৈ, আমি ৰাতিয়ে-দিনে কাম কৰি আপোনালোকৰ আগত ঈশ্বৰৰ শুভবৰ্তা ঘোষণা কৰিছিলোঁ।

¹⁰আপোনালোকৰ দৰে বিশ্বাসী সকলৰ মাজত আমি কেনে পবিত্ৰ, ধাৰ্মিক, আৰু সৎ আচৰণকাৰী আছিলোঁ, তাৰ সাক্ষী আপোনালোক আছিল আৰু ঈশ্বৰো আছে। ¹¹আপোনালোকে জানে, পিতৃয়ে নিজৰ সন্তান সকলক ব্যৱহাৰ কৰাৰ দৰে আমিও আপোনালোকৰ প্ৰতিজনক উপদেশ, উৎসাহ আৰু সাক্ষ্য দিছিলোঁ যাতে, ¹²যি জন ঈশ্বৰে আপোনালোকক তেওঁৰ ৰাজ্য আৰু মহিমালৈ আমন্ত্ৰণ কৰিলে, সেই জন ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত আপোনালোকে যেন যোগ্য জীৱন-যাপন কৰে।

¹³এই কাৰণতে আমি সকলো সময়তে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনাওঁ; ঈশ্বৰৰ বাক্য যেতিয়া আপোনালোকে আমাৰ পৰা পাইছিল, তেতিয়া মানুহৰ বাক্য বুলি নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ বাক্য বুলিহে গ্ৰহণ কৰিছিল, আৰু এই বাক্য সত্যৰূপে ঈশ্বৰৰ বাক্য। এই বাক্যই বিশ্বাস কৰা সকলোৰে মাজত কাৰ্য সাধন কৰি আছে।

¹⁴হে ভাই সকল, যিহূদা^[1] ত খ্ৰীষ্ট যীচুত ঈশ্বৰৰ যি মণ্ডলী সমূহ আছে, আপোনালোকৰ অৱস্থা সেই মণ্ডলীবোৰৰ নিচিনা; ইহুদী সকলৰ পৰা তেওঁলোকে যিবোৰ দুখ-কষ্ট ভোগ কৰিছে, সেই একে নিৰ্যাতন আপোনালোকেও স্বজাতীয় লোকৰ হাতত ভোগ কৰি আছে। ¹⁵ইহুদী সকলে প্ৰভু যীচুক আৰু ভাববাদী সকলক হত্যা কৰিছিল আৰু এতিয়া আমাকো তাড়না কৰি আছে। তেওঁলোকে ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট নকৰে, কিন্তু তেওঁলোক সকলোৰে বিপক্ষত থাকে। ¹⁶আমি অনা-ইহুদী সকলক পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ পাবৰ বাবে শিক্ষা দিওঁ, কিন্তু তেওঁলোকে আমাক পৰিত্ৰাণৰ কথা কবলৈ যাওতে বাধা আৰোপ কৰে। সেয়েহে ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ চূড়ান্ত ৰূপত তেওঁলোকলৈ নামি আহিছে।

¹⁷ভাই সকল, হৃদয়ৰ পৰা নহলেও, আপোনালোকৰ পৰা কিছুদিনৰ কাৰণে আমি শৰীৰিক ভাবে আতৰত আছোঁ; কিন্তু আপোনালোকৰ মুখ পুণৰ দেখা পাবলৈ আমি অতি উৎসুক হৈ আছোঁ; সেয়েহে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ অধিক চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ¹⁸এই কাৰণে আমি, প্ৰকৃততে মই পৌলে দুই এবাৰ আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যাব খুজিছিলোঁ; কিন্তু চয়তানে আমাক বাধা জন্মালে। ¹⁹কিয়নো আমাৰ প্ৰভু যীচুৰ আগমণৰ দিনা তেওঁৰ সাক্ষাতে আপোনালোকেই জানো আমাৰ আশা, আনন্দ আৰু গৌৰৱৰ মুকুট নহ'ব? ²⁰বাস্তৱিক আপোনালোকেই সঁচা অৰ্থত আমাৰ গৌৰৱ আৰু আনন্দ।

2:14 ^[1]

২ অধ্যায় 3

¹গতিকে আমি যেতিয়া ধৈৰ্য ধৰিব নোৱাৰিলো, তেতিয়া আখিনি নগৰত অকলে থাকিবলৈকে মনস্থ কৰিলোঁ। ²সেয়েহে, আপোনালোকক বিশ্বাসত দৃঢ় কৰিবলৈ আৰু আশ্বাস দিবলৈ আমি খ্ৰীষ্টৰ শুভবৰ্তাত ঈশ্বৰৰ পৰিচাৰক আমাৰ যি ভাই তীমথিয়, তেওঁক আপোনালোকৰ ওচৰলৈ পঠাইছিলো, ³যাতে এনেবোৰ ক্লেসৰ মাজত আপোনালোক কোনোৱে হতাশ নহয়। কাৰণ আপোনালোকে জানে যে ক্লেসৰ কাৰণেই আমি নিযুক্ত হৈছো।

⁴সেই বিষয়ে আমি আপোনালোকৰ লগত থাকোতেই ক্লেস যে আমাৰ ওপৰত আহিব সেই কথা আগেয়ে কৈছিলোঁ। পাছত সেইদৰে ঘটিল, সেই বিষয়ে আপোনালোকে জানে। ⁵সেই বিষয়ে ময়ো পুনৰ সহিব নোৱাৰি, আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ স্থিতি জানিবৰ কাৰণে তেওঁক পঠিয়াইছিলো। আমাৰ ভয় হৈছিল, হয়তো চয়তানে আপোনালোকক পৰীক্ষাত পেলালে আৰু আমাৰ সকলো পৰিশ্ৰম ব্যৰ্থ হ'ল। ⁶কিন্তু তীমথিয়ই আপোনালোকৰ ওচৰৰ পৰা ঘূৰি আহি আপোনালোকৰ বিশ্বাস আৰু ভালপোৱাৰ শুভ সংবাদ আমাক দিলেহি; তেওঁ জনালে যে, আপোনালোকে আমাক প্ৰেম ভাৱেৰে সকলো সময়তে সোঁৱৰণ কৰি আছে। আমাক দেখা পাবলৈ যেনেকৈ আপোনালোকে ইচ্ছা কৰে তেনেকৈ আমিও আপোনালোকক চাবৰ কাৰণে অতিশয় হাবিয়াহ কৰি আছোঁ। ⁷এই কাৰণে ভাই সকল, আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ যোগেদি আমাৰ সকলো দুখ ক্লেসতো আমি সান্ত্বনা পাওঁ।

⁸কিয়নো আপোনালোক প্ৰভুত থিৰে থকাৰ বাবে আমি এতিয়া জীয়াই আছোঁ। ⁹আপোনালোকৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে আমি যি আনন্দেৰে আনন্দিত হৈছোঁ, তাৰ প্ৰতিদান স্বৰূপে কেনেকৈ যে আপোনালোকৰ কাৰণে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিব পাৰিম, আমি নাজানো! ¹⁰আপোনালোকৰ মুখ আমি যেন দেখা পাওঁ আৰু আপোনালোকৰ বিশ্বাসত যি অভাৱ আছে, সেয়া যেন পূৰণ কৰিব পাৰোঁ, এই বাবে দিনে-ৰাতিয়ে অতিকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি আছোঁ।

¹¹পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচুৱে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ পথ সুগম কৰি দিয়ক। ¹²আপোনালোকলৈ আমাৰ প্ৰেম যেনে, তেনেকৈ ইজনে সিজনেলৈ আৰু সকলো লোকলৈ প্ৰভুৱে আপোনালোকৰ প্ৰেম বঢ়াই উপচাই দিয়ক। ¹³ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ হৃদয় দৃঢ় কৰিব। আমাৰ প্ৰভু যীচু যেতিয়া তেওঁৰ সকলো পবিত্ৰ লোকে সৈতে আহিব, তেতিয়া তেওঁৰ সেই আগমণৰ কালত আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচুৰ আগত আপোনালোক যেন পবিত্ৰতাৰে নিৰ্দোষী হৈ থিয় হ'ব পাৰিব, তাৰ বাবেই আমি প্ৰাৰ্থনা কৰি আছোঁ।

৩ অধ্যায় 4

খ্ৰীষ্টিয়ান জীৱন-যাপন

¹সৰ্বশেষত, হে প্ৰিয় ভাই সকল, ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিবৰ কাৰণে কি ৰূপে জীৱন-যাপন কৰিব লাগে, এই বিষয়ে আপোনালোকে আমাৰ পৰা যি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলে, সেইভাৱেই আপোনালোকে চলিছে। আমি প্ৰভু যীচুত থাকি আপোনালোকক উদগাওঁ আৰু পৰামৰ্শ দিওঁ, আপোনালোকে যেন অধিককৈ সেইভাৱে জীৱন-যাপন কৰে। ²কাৰণ প্ৰভু যীচুৰ নামৰ দ্বাৰাই আমি আপোনালোকক কি কি আদেশ দিছিলোঁ, সেই বিষয়ে আপোনালোকে জানে। ³কিয়নো ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা এই যে, আপোনালোক যেন পবিত্ৰ হয় অৰ্থাৎ সকলো ধৰণৰ ব্যভিচাৰৰ পৰা যেন দূৰৈত থাকে। ⁴আপোনালোক প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ ভাৰ্যাৰ লগত কেনেদৰে পবিত্ৰতাৰে আৰু সন্মানজনক ভাৱে সহবাস কৰিব লাগে, সেই বিষয়ে জানে। ⁵ঈশ্বৰক নজনা অনা-ইহুদী সকলৰ নিচিনা অবৈধ মাংসিক কামনাৰ বশত চলিব নালাগে। ⁶এই বিষয়ত কোনেও যেন সীমা পাৰ নহয় আৰু তেওঁৰ ভাইক নঠগায়; আমি আগেয়ে আপোনালোকক জনাইছিলোঁ আৰু সাৱধান কৰি দিছিলোঁ যে, এই সকলো বিষয়ৰ কাৰণে প্ৰভুৱে তেওঁলোকক দণ্ড দিব। ⁷কিয়নো ঈশ্বৰে আমাক অশুচিতালৈ নহয়, পবিত্ৰতালৈহে আমল্ৰণ কৰিলে। ⁸এতেকে যি জনে এই শিক্ষা অগ্ৰাহ্য কৰে, তেওঁ মানুহক নহয়, কিন্তু যি জনে তেওঁৰ পবিত্ৰ আত্মা আপোনালোকক দান কৰিলে, সেই ঈশ্বৰকেই অগ্ৰাহ্য কৰে।

⁹ভাতৃ প্ৰেমৰ বিষয়ে হলে আপোনালোকলৈ লিখা অপ্ৰয়োজন; কিয়নো এজনে আন জনক প্ৰেম কৰাৰ শিক্ষা আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ পৰাই শিকিছে। ¹⁰বাস্তৱতে সমুদায় মাৰ্কিন্দিনিয়া প্ৰদেশৰ সকলো বিশ্বাসী ভাইকে আপোনালোকে প্ৰেম কৰে। কিন্তু হে ভাই সকল, আমাৰ পৰামৰ্শ এই যে আপোনালোকে যেন প্ৰেমত অধিককৈ উপচি পৰে। ¹¹আমি আপোনালোকক পুণৰ পৰামৰ্শ দিওঁ, আপোনালোকে শান্তিপূৰ্ণ জীৱন কটোৱাৰ বাবে আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰক; আমি দিয়া আজ্ঞা অনুসাৰে নিজৰ কাৰ্যত মনোযোগ দিয়ক, নিজ হাতেৰে পৰিশ্ৰম কৰক। ¹²আপোনালোকে এনেদৰে জীৱন কটোওঁক যাতে বিশ্বাস নকৰা বাহিৰা লোকে আপোনালোকৰ সন্মানপূৰ্ণ উপযুক্ত আচাৰ-ব্যৱহাৰক মান্য কৰিব পাৰে আৰু আপোনালোকৰ যেন একোৰে অভাৱ নহয়।

যীচু খ্ৰীষ্টৰ পুণৰাগমণ

¹³প্ৰিয় ভাই সকল, যি সকল লোক নিদ্ৰিত^[1] হ'ল তেওঁলোকৰ কি হ'ব সেই সম্বন্ধে আপোনালোকে একো নজনাকৈ থকাটো আমি নিবিচাৰোঁ; কাৰণ আশাহীন অন্য লোকৰ নিচিনাকৈ আপোনালোক শোকাকুল হোৱাটো আমি নিবিচাৰোঁ। ¹⁴কিয়নো যীচু মৰি পুনৰায় উঠিল, ইয়াক যদি আমি বিশ্বাস কৰোঁ, তেনেহলে আমি ইয়াকো বিশ্বাস কৰোঁ যে, ঈশ্বৰে যীচুৰ আশ্ৰয়ত মৃত্যু হোৱা সকলকো যীচুৰ লগত লৈ যাব।

¹⁵প্ৰভুৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই আমি আপোনালোকক এই কথা কওঁ যে, আমি যিমান লোক জীয়াই আছোঁ আৰু প্ৰভুৰ আগমণত যিমান লোক অৱশিষ্ট থাকিম, আমি সকলোৱে সঁচাকৈ সেই মৃত লোক সকলতকৈ আগেয়ে নাযাওঁ। ¹⁶কিয়নো প্ৰভু নিজে জয়ধ্বনি, প্ৰধান স্বৰ্গৰ দূতৰ স্বৰ, আৰু ঈশ্বৰৰ তুৰী বাদ্যৰে সৈতে স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহিব; তেতিয়া খ্ৰীষ্টৰ আশ্ৰয়ত মৰা লোক সকল প্ৰথমে উঠিব; ¹⁷তাৰ পাছত আমি যি সকল জীয়াই থাকিম, সেই সময়ত আকাশত প্ৰভুৰ লগ লবলৈ তেওঁলোকৰ সৈতে আমাকো মেঘৰ মাজত তুলি নিয়া হ'ব আৰু এইদৰে আমি সদায় প্ৰভুৰ সঙ্গী হম। ¹⁸এতেকে, এইবোৰ কথাৰ দ্বাৰাই আপোনালোকে পৰস্পৰক সান্ত্বনা দিয়ক।

4:13 ^[1]

৪ অধ্যায় 5

প্ৰভুৰ আগমণৰ কাৰণে প্ৰস্তুত হোৱা

¹প্ৰিয় ভাই সকল, এতিয়া সেই কাল বা সেই সময়ৰ কথা মই আপোনালোকলৈ একো লিখাৰ প্ৰয়োজন নাই। ²কিয়নো আপোনালোকে নিজেই ভালদৰে জানে যে, ৰাতি যেনেকৈ চোৰ আহে, প্ৰভুৰ দিনটোও তেনেকৈয়ে আহিব। ³যেতিয়া লোক সকলে 'শান্তি আৰু নিৰাপত্তা'ৰ কথা কব, তেতিয়া হঠাতে হোৱা গৰ্ভৱতীৰ প্ৰসৱ বেদনাৰ নিচিনাকৈ, তেওঁলোকলৈ^[1] বিনাশ আহিব আৰু তেওঁলোক কোনোমতেই সাৰিব নোৱাৰিব। ⁴কিন্তু হে ভাই সকল, চোৰৰ আহিব পৰাকৈ সেইদিন আপোনালোকৰ ওচৰত উপস্থিত হবলৈ, এতিয়া আপোনালোক পুনৰ আন্ধাৰত থকা নাই;

৫কিয়নো আপোনালোক সকলোৱেই পোহৰ আৰু দিনৰ সন্তান। আমি ৰাতি বা আন্ধাৰৰ লোক নহওঁ। ৬এই হেতুকে আহক, আমি আন লোকবোৰৰ নিচিনাকৈ টোপনিয়াই নাথাকি, পৰ দি চেতনায়ুক্ত হৈ থাকোঁক। ৭কিয়নো যি সকলে টোপনিয়াই, তেওঁলোকে ৰাতিহে টোপনিয়ায়; যি সকল মদ্যপায়ী, তেওঁলোক ৰাতিহে মাতাল হয়। ৮কিন্তু আমি হলে দিনৰ সন্তান হোৱাত, আহক আমি সংযমী হওঁ; বিশ্বাস আৰু প্ৰেমৰ বুকুৰি পিন্ধি, মূৰত পৰিত্ৰাণৰ আশাৰূপ নিশ্চয়তাৰ টকয়া পিন্ধোঁক। ৯কিয়নো আমি ক্ৰোধৰ পাত্ৰ হ'বলৈ নহয়, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ লাভ কৰিবলৈহে ঈশ্বৰে আমাক মনোনীত কৰিলে; ১০আমি জীয়াই থাকো বা নিদ্ৰিত অৱস্থাতেই থাকো, আমি যেন তেওঁৰ লগতেই জীৱিত থাকিব পাৰোঁ, এই কাৰণে যীচুৱে আমাৰ কাৰণে প্ৰাণ দিলে। ১১এতেকে আপোনালোকে এতিয়া যেনেকৈ আছে, তেনেকৈয়ে পৰম্পৰে সান্ত্বনা দি থাকক আৰু এজনে আন জনক গঢ় দি তোলাক।

শেষ কথা

১২ভাই সকল, আমি বিনয় কৰোঁ, যি লোক সকলে আপোনালোকৰ মাজত পৰিশ্ৰম কৰে আৰু প্ৰভুত আপোনালোকৰ ওপৰত পৰিচালনাত আছে, আৰু আপোনালোকক উপদেশ দিয়ে, সেই লোক সকলক আপোনালোকে সন্মান কৰক।

১৩আমি পুণৰ কওঁ, আপোনালোকে তেওঁলোকৰ কাৰ্যৰ কাৰণে প্ৰেমৰ মনোভাৱেৰে অতিশয়ৰূপে তেওঁলোকক সন্মান কৰক আৰু পৰম্পৰৰ মাজত শান্তি বজায় ৰাখক। ১৪ভাই সকল, আমি আপোনালোকক এই উপদেশ দিওঁ, অনিয়মত চলা লোকক আপোনালোকে সাৱধান কৰক; নিৰুৎসাহী লোকক উৎসাহ দিয়ক, দুৰ্বল লোকৰ সাৰথি হওক আৰু সকলোৰে প্ৰতি সহিষ্ণু হওক।

১৫সাৱধান, কোনেও যেন অপকাৰৰ সলনি কাৰো অপকাৰ নকৰে। কিন্তু পৰম্পৰৰ আৰু সকলোৰে কাৰণে যি উত্তম, তেনে কৰ্ম কৰিবলৈ যেন চেষ্টা কৰে। ১৬সকলো সময়তে আনন্দত থাকক। ১৭নিৰন্তৰে প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকক। ১৮সকলো বিষয়তে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিয়ক; কিয়নো আপোনালোকৰ প্ৰতি খ্ৰীষ্ট যীচুত ঈশ্বৰৰ এই ইচ্ছা।

১৯পবিত্ৰ আত্মাক নুমাৰ। ২০ভাৱবাণী হেয়জ্ঞান নকৰিব। ২১সকলো বিষয় বিবেচনা কৰি যি বিষয় ভাল, তাকে ধৰি ৰাখক। ২২সকলো প্ৰকাৰৰ মন্দৰ পৰা পৃথকে থাকক।

২৩শান্তিদাতা ঈশ্বৰে আপোনালোকক সম্পূৰ্ণৰূপে পবিত্ৰ কৰক; আৰু আপোনালোকৰ আত্মা, প্ৰাণ, আৰু শৰীৰ আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ আগমণৰ দিন পৰ্যন্ত নিৰ্দোষীৰূপে সম্পূৰ্ণকৈ ৰক্ষিত হওক। ২৪যি জনে আপোনালোকক আমন্ত্ৰণ কৰিছে, তেৱেঁই সেয়া কৰিব, কাৰণ তেওঁ বিশ্বাসী। ২৫ভাই সকল, আমাৰ কাৰণেও প্ৰাৰ্থনা কৰিব।

২৬সকলো ভাইকে পবিত্ৰ চুমা^[২] ৰে শুভেচ্ছা জনাব। ২৭মই আপোনালোকক প্ৰভুৰ যোগেদি এই অনুৰোধ কৰোঁ যে, এই পত্ৰ যেন সকলো ভাইৰ আগত পাঠ কৰি শুনোৱা হয়। ২৮আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ আপোনালোক সকলোৰে লগত থাকক।

5:3 ^[1]

5:26 ^[2]

২ খিচল

‘দ্বিতীয় খিচলনীকীয়া পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘খিচলনীকীয়া সকলৰ প্ৰতি দ্বিতীয় পত্ৰ’খন সাধু পৌলে লিখিছিল (1:1)। প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 51 বছৰ পাছত, ‘প্ৰথম খিচলনীকীয়া পত্ৰ’ৰ পিচতেই তেওঁ এই পত্ৰখন লিখিছিল। খিচলনীকীয়াত থকা মণ্ডলীসমূহলৈ এই পত্ৰখন লিখোতে পৌল কৰিবলৈ আছিল। তেওঁৰ দ্বিতীয় শুভবৰ্তা প্ৰচাৰ যাত্ৰাৰ কালত এই মণ্ডলী সমূহ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল (পাঁচনিকৰ্ম 17:1-10)। ‘পাঁচনি সকলৰ কৰ্ম’ৰ পুস্তকখনে ক’ব খোজে যে, কিছুমান ইহুদী আৰু অনেক গ্ৰীক লোকক লৈ এই মণ্ডলী সমূহ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল।

খিচলনীকীয়াৰ মণ্ডলী সমূহে শেষকাল আৰু খ্ৰীষ্টৰ দ্বিতীয় আগমনৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিছিল, কাৰণ পৌলে ইয়াৰ বিষয়ে যথেষ্ট কথা খিচলনীকীয়াসকললৈ দিয়া পত্ৰখনত লিখিছে। ‘দ্বিতীয় খিচলনীকীয়া পত্ৰ’ৰ প্ৰায় অৰ্ধভাগতেই শেষকালৰ বিষয়ে উল্লেখ আছে। সাধু পৌলে এই পত্ৰত আলস্যৰ বিষয়েও সারধান কৰি দিছে। প্ৰত্যেক ব্যক্তিয়ে নিজৰ আহাৰৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰা উচিত।

চমু বিৱৰণঃ ইয়াত সাধু পৌলে আৰম্ভণীতে নিজকে আৰু তেওঁ সহচৰ সকলক পৰিচয় কৰাইছে (1:1-2)। তাৰ পিছত তেওঁ খিচলনীকীত থকা মণ্ডলীসমূহৰ বাবে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিছে (1:3-12)। দ্বিতীয় অধ্যায়ত সাধু পৌলে শেষকালৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে। তাৰ পিছত তেওঁ আলস্য আৰু পৰিশ্ৰমৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বিষয়ে দোহাৰিছে (3:1-15) ইয়াত সাধু পৌলে পুণৰ মণ্ডলী সমূহক সন্তোষ জনাই সামৰণী মাৰিছে (3:16-18)।

Chapter 1

¹পৌল, চীল আৰু তীমথিয়, আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টত থকা খিচলনীকীয়া সকলৰ মণ্ডলীৰ সন্মিলনে- ²পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি আপোনালোকৰ সহবৰ্তী হওক।

³ভাই সকল, আপোনালোকৰ কাৰণে আমি সদায় ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ; আমি এনেদৰে ধন্যবাদ কৰা উচিত, কাৰণ আপোনালোকৰ বিশ্বাস অতিশয়ৰূপে বৃদ্ধি পাইছে আৰু আপোনালোক সকলোৱে প্ৰেমত পৰম্পৰৰ প্ৰতি উপচি পৰিছে; ⁴আপোনালোকে যি সকলৰ পৰা তাড়না আৰু ক্লেস সহন কৰি আছে, সেই সকলৰ মাজতো আপোনালোকে যে বিশ্বাস আৰু ধৈৰ্যত স্থিৰে আছে, তাৰ কাৰণে আমি ঈশ্বৰৰ বিভিন্ন মণ্ডলীত আপোনালোকৰ বিষয়ে কে গৰ্ব বোধ কৰোঁ।

ঈশ্বৰৰ বিচাৰৰ বিষয়ে পৌলৰ শিক্ষা

⁵এইবোৰ বিষয় ঈশ্বৰৰ ন্যায় সোধ-বিচাৰৰ এক স্পষ্ট লক্ষণ, যাৰ ফলত ঈশ্বৰৰ যি ৰাজ্যৰ কাৰণে আপোনালোকে দুখভোগ কৰিছে, সেই ৰাজ্যৰ যোগ্যপাত্ৰৰূপে আপোনালোক গণিত হ’ব। ⁶ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত ন্যায়-বিচাৰ এই, যি সকলে আপোনালোকক ক্লেস দিয়ে, তেওঁ সেই সকলক নিশ্চয় ক্লেস দিব, ⁷আৰু আপোনালোক যি সকলে এতিয়া ক্লেস পাইছে, আপোনালোকক আমাৰ লগত ঈশ্বৰে বিশ্রাম দিব। যেতিয়া প্ৰভু যীচু তেওঁৰ পৰাক্ৰমেৰে দূত সকলৰ সৈতে স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহি প্ৰকাশিত হ’ব, তেতিয়া এইবোৰ ঘটিব। ⁸যি সকলে ঈশ্বৰক নাজানে আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচুৰ শুভবৰ্তাৰ আশ্ৰয় পালন নকৰে, সেই লোক সকলক তেওঁ জ্বলন্ত অগ্নিত প্ৰতিপোধ লব। ⁹তেওঁলোক প্ৰভুৰ লগত থকাৰ পৰা আৰু তেওঁৰ পৰাক্ৰমৰ প্ৰতাপৰ পৰা দূৰৈত থাকি, বিনাশৰ অৰ্থে অনন্ত দণ্ড ভোগ কৰিব। ¹⁰সেইদিনা যীচু যেতিয়া নিজৰ পবিত্ৰ লোক সকলৰ দ্বাৰা মহিমাম্বিত হবলৈ আহিব, তেতিয়া বিশ্বাস কৰা সকলোৱে আচৰিত হ’ব; আপোনালোকো সেই বিশ্বাসী সকলৰ মাজত আছে, কাৰণ আপোনালোকে আমাৰ সাক্ষ্য বিশ্বাস কৰিলে। ¹¹এই কাৰণে আমিও আপোনালোকৰ বাবে সদায় প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকো, যাতে আমাৰ ঈশ্বৰে আপোনালোকক তেওঁৰ আমল্ৰণৰ যোগ্যপাত্ৰ বুলি গণ্য কৰিব। তাতে তেওঁৰ শক্তিত আপোনালোকে যেন মঙ্গলভাৱেৰে সকলো ভাল কাম কৰাৰ ইচ্ছা আৰু বিশ্বাসৰ প্ৰতিটো কাৰ্য যেন সম্পূৰ্ণ কৰে; ¹²আমাৰ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ অনুসাৰে আমাৰ প্ৰভু যীচুৰ নাম যেন আপোনালোকৰ দ্বাৰাই মহিমাম্বিত হয় আৰু আপোনালোকো তেওঁত মহিমাম্বিত হওক।

১ অধ্যায় ২

যীচুৰ পুণৰাগমন

¹হে ভাই সকল, এতিয়া আমি আপোনালোকক অনুৰোধ কৰোঁ যে, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ আগমণ আৰু তেওঁৰ ওচৰত আমি গোট খোৱাৰ বিষয়ে আপোনালোকে জানি লওক- ²আমি আপোনালোকক কওঁ, 'প্ৰভুৰ দিন ইতিমধ্যে আহিল' এই বুলি আপোনালোকৰ মন সহজতে অস্থিৰ নহওক নাইবা ব্যাকুল নহওক। কোনো কোনোৱে হয়তো আত্মাৰ দ্বাৰাই বা অন্য কাৰোবাৰ কথাৰ দ্বাৰাই অথবা আমি লিখা কোনো চিঠিৰ দ্বাৰাই এই বুলি কব পাৰে। ³আপোনালোকক কোনোৰূপে কাকো ভুলাবলৈ নিদিব; কিয়নো সেইদিন অহাৰ আগেয়ে ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে ধৰ্ম পৰিত্যাগ কৰা দেখা যাব। সেই অবাধ্যতাৰ পুৰুষ যি বিনাশৰ পুত্ৰ, সি প্ৰকাশিত হ'ব; ⁴ঈশ্বৰ নামেৰে খ্যাত আৰু উপাসনাৰ যোগ্য যি সকলো আছে, সেই অবাধ্যতাৰ পুৰুষে সকলোৰে বিৰুদ্ধে থিয় হৈ নিজকে ওখত প্ৰতিস্থিত কৰিব। এনে কি, ঈশ্বৰৰ মন্দিৰত বহি নিজকে নিজে ঈশ্বৰ বুলি প্ৰচাৰ কৰি দেখুৱাব। ⁵এইবোৰ যে ঘটিব সেই কথা মই আপোনালোকৰ লগত থাকোতেই আপোনালোকক কৈছিলোঁ; সেই বিষয়ে আপোনালোকৰ মনত নপৰে নে? ⁶সেই অবাধ্যতাৰ পুৰুষক কেৱল তাৰ নিৰূপিত কালতহে প্ৰকাশিত হবলৈ কিহে বাধা দি ৰাখিছে, সেয়া আপোনালোকে জানে। ⁷কিয়নো ঈশ্বৰৰ অবাধ্যতাৰ সেই গোপন তত্ত্বই এতিয়াও কাৰ্য সাধন কৰি আছে; কেৱল এজন আছে যি জনে বৰ্তমান তাক প্ৰকাশ হোৱাত বাধা দি ৰাখিছে; তাক দূৰ নকৰা পৰ্যন্ত বাধা দিয়ে থাকিব। ⁸তাৰ পাছত সেই অবাধ্যতাৰ পুৰুষ জন প্ৰকাশিত হ'ব আৰু প্ৰভু যীচুৱে তেওঁৰ মুখৰ নিশ্বাসৰ দ্বাৰাই তাক ধ্বংস কৰিব আৰু তেওঁৰ আগমণৰ আবিৰ্ভাৱৰ দ্বাৰাই তাক শেষ কৰিব। ⁹চয়তানৰ শক্তিত সেই অবাধ্যতাৰ পুৰুষ আহিব। সি সকলো মিছা পৰাক্ৰম কাৰ্য, আচৰিত চিন আৰু অদ্ভুত লক্ষণ দেখুৱাব; ¹⁰বিনাশ পথৰ যাত্ৰী সকলক অধাৰ্মিকতাৰ ছলনাৰে সকলো ধৰণৰ প্ৰৱৰ্ত্তনা কৰিব। কিয়নো, এই লোক সকলে পৰিত্ৰাণ পাবৰ কাৰণে সত্যতাৰ প্ৰেমৰ কাৰ্যক গ্ৰহণ নকৰিলে। ¹¹সেয়েহে তেওঁলোকে যাতে মিছাত বিশ্বাস কৰিব, তাৰ বাবে ঈশ্বৰে তেওঁলোকলৈ এক ভ্ৰান্তিজনক কাৰ্য কৰা শক্তি পঠাব। ¹²যি সকলে সত্যতাত বিশ্বাস নকৰাকৈ অধাৰ্মিকতাত আনন্দিত হ'ল, সেই লোক সকলৰ সোধ-বিচাৰ হ'ব।

প্ৰভু থিৰে থাকিবলৈ উপদেশ

¹³প্ৰভুৰ প্ৰিয় ভাই সকল, আপোনালোকৰ কাৰণে ঈশ্বৰক সকলো সময়তে ধন্যবাদ দিয়া আমাৰ কৰ্তব্য; কিয়নো আত্মাই আপোনালোকক পবিত্ৰতালৈ আনিলে আৰু সত্যক বিশ্বাস কৰাৰ মাধ্যমেৰে পৰিত্ৰাণ পাবৰ কাৰণে ঈশ্বৰে আদিৰে পৰা আপোনালোকক প্ৰথম ফলৰূপে মনোনীত কৰিলে। ¹⁴আমাৰ শুভবাৰ্তাৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণ পাবলৈ তেওঁ আপোনালোকক আমন্ত্ৰণ কৰিলে যাতে আপোনালোকে আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ গৌৰৱৰ ভাগী হয়। ¹⁵এই হেতুকে, হে ভাই সকল, থিৰে থাকক; পত্ৰৰ দ্বাৰা বা কথাৰ দ্বাৰাই যি যি শিক্ষা আমি আপোনালোকক দিলোঁ, সেই সকলোকে ধৰি ৰাখক।

¹⁶এতিয়া আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টে নিজে আৰু যি জনে আমাক প্ৰেম কৰি, আমাক অনন্ত সান্ত্বনা আৰু ভৱিষ্যতৰ উত্তম আশা অনুগ্ৰহেৰে দিলে, আমাৰ সেই পিতৃ ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ হৃদয়ক সান্ত্বনা দিয়ক; ¹⁷আৰু সকলো সংকৰ্ম আৰু সদবাক্যত আপোনালোকৰ মন সুস্থিৰ কৰক।

২ অধ্যায় ৩

প্ৰাৰ্থনাৰ কাৰণে অনুৰোধ

¹শেষতে, হে ভাই সকল, আমাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰক। প্ৰাৰ্থনা কৰক যাতে আপোনালোকৰ মাজত প্ৰভুৰ বাক্য যেনেকৈ দ্ৰুতগতিত প্ৰসাৰিত হৈছিল, তেনেকৈ বিস্তাৰিত আৰু গৌৰৱান্বিত হওক; ²প্ৰাৰ্থনা কৰক যেন দুৰাচাৰী আৰু দুষ্ট লোকৰ হাতৰ পৰা আমি ৰক্ষা পাবোঁ; কিয়নো, সকলো লোকৰ যে বিশ্বাস আছে, এনে নহয়। ³কিন্তু, প্ৰভু বিশ্বাসী; তেৱেঁই আপোনালোকক সুস্থিৰ কৰিব আৰু দুষ্ট শক্তি চয়তানৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব।

⁴আপোনালোকৰ সম্বন্ধে প্ৰভুত আমাৰ দৃঢ় বিশ্বাস আছে যে, আমি দিয়া সকলো আদেশ আপোনালোকে পালন কৰিছে আৰু আগলৈও কৰি থাকিব। ⁵প্ৰভুৱে আপোনালোকৰ হৃদয়ক ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আৰু খ্ৰীষ্টৰ ধৈৰ্যৰ পথত চলাওঁক।

অনিয়মকৈ চলাৰ বিষয়ে উপদেশ

⁶ভাই সকল, আমি আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে আপোনালোকক এই আদেশ দিওঁ যে, কোনো ভায়ে যদি অনিয়মকৈ চলে আৰু আমাৰ পৰা আপোনালোকে পোৱা শিক্ষা অনুসাৰে নচলে, তেনেহলে তাৰ লগ এৰক। ⁷কিয়নো আমাৰ অনুকাৰী কেনেকৈ হ'ব লাগে, সেই বিষয়ে আপোনালোকে নিজে জানে। আপোনালোকৰ মাজত থকাৰ সময়ত আমি অনিয়মকৈ চলা নাছিলোঁ; ⁸মূল্য নিদিয়াইক আমি কাৰো আহাৰ গ্ৰহণ

কৰা নাছিলো। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে আমি আপোনালোকৰ কাৰো ওপৰত বোজা নহবলৈ দিনে-ৰাতিয়ে পৰিশ্ৰম আৰু কষ্টেৰে কাম কৰিছিলোঁ।⁹ ইয়াত আমাৰ যে ক্ষমতা নাই, এনে নহয়; কিন্তু আপোনালোক যেন আমাৰ অনুকাৰী হয়, তাৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত আমি আৰ্হি হবলৈহে ইয়াকে কৰিলোঁ।

¹⁰ কাম কৰিবলৈ যদি কোনোৱে অসম্মত হয়, তেনেহলে তেওঁ আহাৰো গ্ৰহন নকৰক, এই বুলি আপোনালোকৰ মাজত থাকোতেই, আমি আপোনালোকক আদেশ দিছিলোঁ।¹¹ কাৰণ, আমি শুনিবলৈ পাওঁ যে, আপোনালোকৰ কোনো কোনোৱে অনিয়মকৈ চলে আৰু একো কাম নকৰি অনাধিকাৰ চৰ্চা কৰি ফুৰে।¹² এনে লোক সকলক আমি প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে আদেশ আৰু উপদেশ দিওঁ, তেওঁলোকে শান্তভাবে কাম কৰি নিজৰ নিজৰ আহাৰ ভোজন কৰক।¹³ হে খিচলনীকীয়াৰ ভাই সকল, সৎ কাম কৰাত আপোনালোক কেতিয়াও নিৰুৎসাহ নহ'ব।¹⁴ এই পত্ৰৰ দ্বাৰাই জনোৱা আমাৰ বাক্য কোনোৱে যদি নামানে, তেনেহলে আপোনালোকে সেই মানুহক চিনি ৰাখিব আৰু তেওঁ লাজ পাবলৈ তেওঁ সৈতে আলাপ-ব্যৱহাৰো নকৰিব; ¹⁵ কিন্তু তেওঁক শত্ৰুৰদৰে জ্ঞান নকৰিব, বৰং ভাই বুলি চেতনা দিয়ক।

শেষ কথা

¹⁶ এতিয়া শান্তিদাতা প্ৰভুৱে নিজে সকলো সময়ত সকলোভাৱে আপোনালোকক শান্তি দান কৰক। প্ৰভু আপোনালোক সকলোৰে সঙ্গী হওক।¹⁷ মোৰ এই শুভেচ্ছা, মই পৌলে নিজ হাতে লিখিলোঁ; এয়েই মোৰ প্ৰত্যেক পত্ৰৰ চিন; মই এনেকৈয়ে লিখোঁ।¹⁸ আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহ আপোনালোক সকলোৰে লগত থাকক।

১ তীম

‘তীমথিয়ৰ প্ৰতি প্ৰথম পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘তীমথিয়ৰ প্ৰতি প্ৰথম পত্ৰ’, পুস্তকখন হৈছে পঁচনি পৌলৰ পৰা তেওঁৰ শিষ্য তীমথিয়লৈ লিখা এখন ব্যক্তিগত পত্ৰ। প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 62-64 বছৰৰ পিছত বোধহয় এই পত্ৰখন লিখিছে। এই পত্ৰখন সাধু পৌলে জীৱনৰ শেষ ভাগত লিখিছিল। তীমথিয়ৰ সৈতে সাধু পৌলৰ ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক আছিল আৰু সেয়ে তেওঁ বহুবাৰ নিজৰ পুত্ৰ বুলি উল্লেখ কৰিছে (ফিলিপীয়া 2:22, 1 তীমথিয় 1:2, 1:18)।

মণ্ডলীৰ পৰিবৰ্তে ব্যক্তিলৈ লিখা চাৰিখন পত্ৰৰ মাজত, এইখন পত্ৰও এখন বুলি সাধু পৌলৰ পৰা সন্মোদন কৰা হৈছে। আন তিনিখন পত্ৰ হৈছে ‘দ্বিতীয় তীমথিয়’, ‘তীত’ আৰু ‘ফিলীমন’। ‘তীমথিয়ৰ প্ৰথম পত্ৰ’ত মণ্ডলীৰ উপসনা (2:1-15), মণ্ডলীৰ নেতৃত্বত থকা লোকসকলৰ অৰ্হতা (3:1-13), আৰু ভূৱা শিক্ষা (1:3-11, 4:1-5, 6:2-5) দিয়া সকলৰ পৰা সাৱধানে থাকিবলৈ নিৰ্দেশসমূহ দিয়া হৈছে। মণ্ডলীবোৰৰ মাজত নেতৃত্ব বহন কৰিবলৈ কেনেকৈ পৌলে তীমথিয়ক প্ৰশিক্ষণ দিছিল, সেই বিষয়েও এই পত্ৰত প্ৰকাশ কৰিছে। বৰ্তমান মণ্ডলীসমূহ পৰিচালনা কৰিবলৈ স্থানীয় নেতৃত্বত থকা লোকসকলৰ বাবে এই পত্ৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ, ইয়াত অনেক আচৰণ-বিধি উল্লেখ কৰা আছে।

চমু বিৱৰণঃ ইয়াত সাধু পৌলে আৰম্ভণীতে তীমথিয়ক সন্তোষ জনাইছে (1:1-2)। তাৰ পিছত তেওঁ ভূৱা শিক্ষকসকলৰ বিৰুদ্ধে সাৱধান হ’বলৈ কৈছে (1:3-11)। কেনেকৈ তেওঁ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞ, এই বিষয়টো সাধু পৌলে ইয়াত বাখ্যা কৰিছে (1:12-19)। তাৰ পিছত তেওঁ উপাসনা আৰু মণ্ডলীৰ নেতৃত্বৰ বিষয়ে তীমথিয়ক নিৰ্দেশ দিছে (2-3)। ইয়াত সাধু পৌলে তীমথিয়ক কিছুমান চূড়ান্ত নিৰ্দেশ দি পত্ৰখনৰ সামৰণি মাৰিছে (4-6)।

Chapter 1

মঙ্গলবাদ

¹মই পৌল, আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰৰ আদেশ অনুসাৰে খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পঁচনি আৰু খ্ৰীষ্ট যীচু আশা, ²বিশ্বাসী হিচাবে মোৰ এজন প্ৰকৃত পুত্ৰ তীমথিয়ৰ সন্নিপাতে, পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পৰা অনুগ্ৰহ, দয়া আৰু শান্তি হওক।

ভ্ৰান্ত শিক্ষকৰ বিষয়ে সতৰ্ক কৰি দিয়া

³মাকিদনীয়ালৈ যোৱাৰ সময়ত মই তোমাক যি কৈছিলোঁ, এতিয়াও সেই বিষয়ে কওঁ-তুমি ইফিচতে থাকা, তাতে কিছুমান লোকক পুণৰ ভুল শিক্ষা নিদিবলৈ আদেশ দিব পাৰিবা। ⁴কাৰণ তেওঁলোকে বাধাৰহে সৃষ্টি কৰে। গল্প-কথা আৰু অন্তহীন বংশ তালিকাত মনোযোগ নিদিবা। এইবোৰে অযথা তৰ্ক-বিতৰ্কৰ সৃষ্টি কৰে আৰু ঈশ্বৰৰ কামত সহায় নকৰে। ঈশ্বৰৰ কাম বিশ্বাসৰ দ্বাৰা হয়।

⁵এই আদেশৰ উদ্দেশ্য হৈছে, প্ৰেম; যি প্ৰেম নিৰ্মল চিত্ত, সৎ বিবেক আৰু অকপট বিশ্বাসৰ পৰা হয়।^[1] ⁶এইবোৰৰ পৰা কোনো কোনো এফলীয়া হৈ অনর্থক কথাৰ বাবে বিপথে গ’ল। ⁷তেওঁলোকে বিধানৰ অধ্যাপক হ’বলৈ ইচ্ছা কৰে, কিন্তু তেওঁলোকে নিজৰ কথা নিজেই নুবুজে বা যি বিষয়ে জোৰ দি কয়, সেই সম্বন্ধেও নাজানে। ⁸কিন্তু বিধান যে কোনো লোকে আইনসংগত ভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিলে উত্তম হয়, ইয়াক আমি জানো;

⁹তথাপি, বিধান ধাৰ্মিক লোকৰ নহয়, কিন্তু সেয়া দিয়া হৈছিল, সেই লোক সকলৰ কাৰণে, যি সকল বিধানহীন আৰু বিদ্রোহী, ভক্তিহীন আৰু পাপী, অশুচি, আৰু অধাৰ্মিক, যি সকল পিতৃবধী, মাতৃবধী, নৰবধী, ¹⁰ব্যভিচাৰী, সমকামী, দাস বিক্ৰীৰ সৰবৰাহকাৰী, মিছলীয়া, মিছা সাক্ষী আৰু সত্য শিক্ষাৰ বিপৰীতে আন কাম কৰোতা, ¹¹পৰমধন্য ঈশ্বৰৰ গৌৰৱময় শুভবাৰ্তা অনুসাৰে সেই শিক্ষাৰ ভাৰ তেওঁ মোৰ ওপৰত দিলে।

¹²যি জনাই মোক শক্তি দিলে^[2] আৰু মোক বিশ্বাসী জ্ঞান কৰি পৰিচৰ্যা পদত নিযুক্ত কৰিলে, সেই প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুক মই ধন্যবাদ জনাওঁ।

¹³যদিও আগেয়ে মই খ্ৰীষ্টৰ নিন্দক আছিলোঁ, অত্যাচাৰী আৰু হিংস্ৰ আছিলোঁ, তথাপি তেওঁ মোক দয়া কৰিলে; কাৰণ মই নুবুজি,^[3] বিশ্বাস নকৰাকৈ সেইবোৰ কৰিছিলোঁ। ¹⁴কিন্তু আমাৰ প্ৰভুৰ অনুগ্ৰহ, খ্ৰীষ্ট যীচুত বিশ্বাস আৰু প্ৰেমৰ সৈতে মোক বাহুল্যৰূপে দিয়া হ’ল।

¹⁵পাপী লোকৰ পৰিত্ৰাণ কৰিবৰ কাৰণে খ্ৰীষ্ট যীচু যে জগতলৈ আহিল, এই কথা বিশ্বাসযোগ্য আৰু সকলোৱে গ্ৰহণ কৰিবৰ যোগ্য। আৰু এই পাপী লোকৰ মাজত ময়েই প্ৰধান। ¹⁶এই কাৰণেই মোক প্ৰথমে দয়া কৰা হ’ল, যাতে প্ৰধান পাপী যি মই, মোৰ যোগেদি যেন যীচু খ্ৰীষ্টই তেওঁৰ

অসীম সহনশীলতা দেখুৱাব পাৰে আৰু অনন্ত জীৱন পাবলৈ যি সকলে তেওঁৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব, সেই সকলৰ বাবে মোক এক দৃষ্টান্ত স্বৰূপে ৰাখিলে। ¹⁷এতিয়া অনন্ত কালৰ ৰজালৈ, আৰু চিৰস্থায়ী, অদৃশ্য একমাত্ৰ ঈশ্বৰলৈ মৰ্যদা আৰু গোঁৱৰ চিৰকাল হওক। আমেন।

¹⁸মই তোমাক এই আদেশ দিওঁ, হে মোৰ পুত্ৰ তীমথিয়; মই তোমাৰ সম্বন্ধে জনোৱা ভাৱবাণীৰ দৰে, তুমি তাতে একমত হৈ সেই অনুসাৰে যেন উত্তম যুজুত প্ৰাণপণ কৰা। ¹⁹আৰু তুমি যেন বিশ্বাস আৰু উত্তম বিবেক ৰক্ষা কৰি চলা। কোনো কোনো লোকে সেই বিশ্বাস আৰু উত্তম বিবেক ত্যাগ কৰাত, তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰূপ নৌকা ভগ্ন হ'ল। ²⁰তেওঁলোকৰ ভিতৰত হুমিনায় আৰু আলেকজেন্দাৰ নামৰ দুজনো আছে। এওঁলোকে যেন নিন্দা কৰিবলৈ পুণৰ নিশিকে, তাৰ বাবে মই এওঁলোকক চয়তানৰ হাতত সমৰ্পণ কৰি দিলোঁ।^[4]

1:5 ^[1]

1:12 ^[2]

1:13 ^[3]

1:20 ^[4]

১ অধ্যায় 2

প্ৰাৰ্থনাৰ বিষয়; স্ত্ৰীলোকৰ কৰ্তব্য

¹মোৰ প্ৰথম নিবেদন এই যে, সকলোবোৰ মানুহৰ কাৰণে অনুৰোধ, প্ৰাৰ্থনা, নিবেদন আৰু ধন্যবাদ কৰা হওক। ²ইয়াৰ বাবে ৰজা আৰু অধিকাৰী সকলৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে, যাতে আমি সকলোৱে ঈশ্বৰভক্তি আৰু সততাৰ থাকি ক্ষান্ত আৰু শান্তিপূৰ্ণ জীৱন-যাপন কৰিব পাৰোঁ; ³এয়ে আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত উত্তম আৰু গ্ৰহণীয়। ⁴তেওঁৰ ইচ্ছা এয়ে যে, সকলো মানুহে যেন পৰিত্ৰাণ আৰু সত্যৰ জ্ঞান পায়।^[1]

⁵কাৰণ ঈশ্বৰ এজন আৰু তেওঁৰ সৈতে মানুহৰ মাজত মধ্যস্থও এজন, তেৱেঁই মনুষ্য খ্ৰীষ্ট যীচু; ⁶তেওঁ সকলো মানুহৰ কাৰণে মুক্তিৰ মূল্য হিচাবে নিজৰ জীৱন দান কৰিলে। যীচুৰ এই কাৰ্যই সঠিক সময়ত সকলোকে সাক্ষ্য দিলে।^[2] ⁷এই সাক্ষ্য দিবৰ কাৰণে মোক এজন ঘোষণাকাৰী আৰু পাঁচনি ৰূপে নিযুক্ত কৰিলে। মই বিশ্বাস আৰু সত্যত অনা-ইহুদী সকলৰ শিক্ষক হোঁ। মই সত্য কথা কওঁ; মই মিছা নকওঁ।

⁸মোৰ ইচ্ছা এয়ে যে, সকলো ঠাইতে পুৰুষ সকলে ক্ৰোধ আৰু বাদ-বিবাদৰ মনোভাৱ নাৰাখি পবিত্ৰ হাত দাঙি প্ৰাৰ্থনা কৰক। ⁹সেইদৰে মই বিচাৰো, মহিলা সকলেও সুলাজ, নম্ৰ আৰু সুবোধেৰে সৈতে পৰিপাটি পোছাকেৰে নিজকে ভূষিত কৰক; নানা ধৰণৰ কেশ-বিন্যাস কৰি, সোণ বা মুক্তা পিন্ধি অথবা বহুমূল্য কাপোৰেৰে নহয়; ¹⁰কিন্তু ঈশ্বৰভক্তি স্বীকাৰ কৰা বিষয়ত হ'লে, সৎ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰভক্তিৰ পৰিচয় দিয়াই মহিলা সকলৰ উচিত।^[3]

¹¹মহিলা সকলে সম্পূৰ্ণ বাধ্যতা আৰু নীৰৱতাৰে বশৱৰ্তী হৈ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰক। ¹²শিক্ষা দিবৰ বাবে বা পুৰুষৰ ওপৰত ক্ষমতা চলাবৰ বাবে মই মহিলাক অধিকাৰ নিদিওঁ; কিন্তু শান্তভাবে থাকিবলৈহে কওঁ।

¹³কিয়নো প্ৰথমে আদমক পাছতহে হাৱাক নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল; ¹⁴আৰু আদমক ভুলুউৱা নহ'ল কিন্তু মহিলা গৰাকীক সম্পূৰ্ণভাৱে ভুলাই অপৰাধত পেলালে;^[4] ¹⁵তথাপি যদি সুবোধেৰে সৈতে বিশ্বাস, প্ৰেম আৰু পবিত্ৰতাত থাকি তেওঁলোকে জীৱন-যাপন কৰে, তেনেহলে মহিলাই সন্তান প্ৰসৱৰ দ্বাৰাই ৰক্ষা পাব।

2:4 ^[1]

2:6 ^[2]

2:10 ^[3]

2:14 ^[4]

২ অধ্যায়। 3

অধ্যক্ষ আৰু পৰিচাৰক বাব

¹কোনোৱে যদি অধ্যক্ষ পদৰ বাবে আকাংক্ষা কৰে, তেনেহলে তেওঁ উত্তম কৰ্মলৈ ইচ্ছা কৰে, এই কথা বিশ্বাসযোগ্য। ²এতেকে অধ্যক্ষ নিৰ্দোষী, এজনী তিৰোতাৰ স্বামী, আত্মসংযমী, সচেতন, মহৎ, অতিথি সেৱক, শিক্ষা দিয়াত নিপুন, ³আৰু মদপী বা প্ৰহাৰক নহৈ, ক্ষান্ত স্বভাৱী, নিৰ্কিৰোথী, নিৰ্লোভী, অৰ্থাৎ ধনক প্ৰেম নকৰা উচিত।

- ⁴সেই লোক জনে যেন নিজৰ ঘৰৰ লোক সকলক উত্তমৰূপে শাসন কৰে আৰু তেওঁৰ সন্তানবোৰে যেন সকলো সন্মানেৰে তেওঁক মানি চলে।
⁵কিয়নো এজন লোকে যদি নিজৰ ঘৰৰ লোক সকলকেই শাসন কৰিব নোৱাৰে, তেনেহলে তেওঁ কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীৰ তত্ত্বাৱধান কৰিব?
- ⁶তেওঁ নতুন শিষ্য হ'ব নালাগে, কিয়নো তেওঁ যেন গৰ্ব-অহংকাৰত নপৰে আৰু চয়তানৰ নিচিনা তেওঁ যেন দণ্ড পোৱা নহয়।⁷ইয়াৰ ওপৰিও তেওঁ বাহিৰত থকা লোক সকলৰ মাজত সুখ্যাতিযুক্ত হোৱা দৰকাৰ, যাতে তেওঁ নিন্দিত নহয় আৰু চয়তানৰ ফান্দত নপৰে; এই কাৰণে সুখ্যাতি থকা লোক হ'ব লাগে।
- ⁸সেইদৰে পৰিচাৰক (ডিকন) সকল ধীৰ, শ্ৰদ্ধাৰ যোগ্য হ'ব লাগে; তেওঁলোক দুতলীয়া কথকী, দ্ৰাক্ষাৰসত অতি আসক্ত থকা আৰু কুচ্ছিত লাভ বিচৰা লোক হ'ব নালাগে।⁹তেওঁলোকে সদায় নিৰ্মল বিবেকত বিশ্বাসৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব সাঁচি ৰখা উচিত।¹⁰প্ৰথমে তেওঁলোকে নিজকে পৰীক্ষা কৰক, পাছত নিৰ্দোষী হলেহে পৰিচাৰক (ডিকন)ৰ কাৰ্য কৰক।
- ¹¹পৰিচাৰিকা মহিলা সকলো সন্মানৰ যোগ্য হ'ব লাগে। তেওঁলোক যেন অপবাদক নহয়, কিন্তু নিজক সংযম কৰি ৰখা, ধীৰ, আৰু সকলো বিষয়তে বিশ্বাসযোগ্য হয়।¹²পৰিচাৰক (ডিকন) সকলে এগৰাকী মহিলাৰ স্বামী হৈ নিজ নিজ সন্তান আৰু নিজ ঘৰ খন উত্তমৰূপে শাসন কৰক।¹³কিয়নো যি পৰিচাৰক (ডিকন) সকলে উত্তমৰূপে পৰিচাৰকৰ কাৰ্য কৰে, তেওঁলোকে নিজলৈ সুনাম অৰ্জন কৰে আৰু খ্ৰীষ্ট যীচুত তেওঁলোক বিশ্বাসত সাহসী হয়।
- ¹⁴মই তোমাৰ বাবে এইবোৰ কথা লিখিলোঁ আৰু সোনকালে মই তোমাৰ তালৈ যাবলৈ আশা কৰি আছোঁ।¹⁵কিন্তু মই যদি পলমো কৰোঁ, তথাপি তুমি সত্যতাৰ স্তম্ভ^[1] আৰু ভিত্তিমূল স্বৰূপ যি ঈশ্বৰৰ গৃহ, সেয়ে জীৱনময় ঈশ্বৰৰ মণ্ডলীত কেনেদৰে জীৱন-যাপন কৰিব লাগে, সেই বিষয়ে জানিবৰ বাবে এইবোৰ কথা তোমালৈ লিখিলোঁ; কিয়নো মণ্ডলী হৈছে সত্যৰ স্তম্ভ আৰু ভিত্তিমূল।

¹⁶আৰু একেলগে আমি একমত হৈ কওঁ যে,

‘ঈশ্বৰভক্তিৰ নিগূঢ় সত্য অতি মহান।

তেওঁ মাংসত প্ৰকাশিত হ’ল,

আত্মাত ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰা হ’ল,

দূতবোৰৰ দ্বাৰাই দেখা পোৱা গ’ল,

অন্যান্য জাতি সকলৰ আগত ঘোষণা কৰা হ’ল,

জগতত লোকসকলে বিশ্বাস কৰা হ’ল,

মহিমাৰে তুলি নিয়া হ’ল’।

3:15 ^[1]

৩ অধ্যায়। 4

অধ্যক্ষৰ উপযুক্ত ব্যৱহাৰ

¹পবিত্ৰ আত্মাই স্পষ্টকৈ কৈছে যে, আহিবলগীয়া দিনত কিছুমান মানুহ বিশ্বাসৰ পৰা আতৰি গৈ^[1] ভ্ৰান্তিজনক আত্মাত আৰু ভূতবোৰৰ শিক্ষাত তেওঁলোকে মনযোগ দিব, ²কপট অাচৰণেৰে মিছা কথা কোৱা সকলৰ দ্বাৰাই এইবোৰ শিক্ষা দিয়া হ’ব। এনে লোক সকলে নিজৰ বিবেকৰ বিৰুদ্ধে তপত লোৰ দাগ দি নিজক অসাৰ কৰে।

³এনে মিছলীয়াবোৰে বিয়া কৰাবলৈ নিষেধ কৰে আৰু কিছুমান খাদ্যও খাবলৈ নিষেধ কৰে, কিন্তু যি খাদ্য ঈশ্বৰে স্ৰজন কৰিছে; সেই খাদ্য যি সকলে সত্যক জানি বিশ্বাস কৰিলে, তেওঁলোকে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।⁴কিয়নো ঈশ্বৰৰ সৃষ্ট সকলো বস্তুৱেই উত্তম আৰু ধন্যবাদেৰে সৈতে গ্ৰহণ কৰিলে, একোৱেই অগ্ৰাহ্য নহয়,⁵কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ দ্বাৰাই সকলোকে পবিত্ৰ কৰা হয়।

⁶এই সকলো কথা ভাই সকলক মনত পেলাই দিলে, তুমি খ্ৰীষ্ট যীচুৰ এজন উত্তম পৰিচাৰক হবা। কাৰণ বিশ্বাসৰ বাক্য আৰু উত্তম শিক্ষাৰ অনুকাৰী হৈ তুমি প্ৰতিপালিত হৈছা।^[2] ⁷কিন্তু নিন্দায়ুক্ত, অসাৰ, আৰু বুঢ়ী মানুহৰ অনৰ্থক গল্প-কথাত মন নিদি, ঈশ্বৰভক্তি নিপুণ হ’বলৈ অভ্যাস কৰিবা।⁸কিয়নো শৰীৰচৰ্চ্চাই কেৱল অলপহে উপকাৰ কৰে, কিন্তু ঈশ্বৰভক্তি সকলো বিষয়ত লাভজনক, কাৰণ সেয়ে বৰ্তমান আৰু ভবিষ্যত জীৱনৰ আয়ুস লাভৰ নিশ্চয়তা প্ৰদান কৰে।

^৯এই কথা বিশ্বাসযোগ্য আৰু সকলোৱে গ্ৰহন কৰিব পৰা, সম্পূৰ্ণ উপযোগী। ^{১০}কিয়নো এই আশাৰে আমি পৰিশ্ৰম কৰোঁ আৰু প্ৰাণপণে কষ্ট কৰোঁ। কাৰণ যি জন সকলো লোকৰ, বিশেষকৈ বিশ্বাসী সকলৰ ত্ৰাণকৰ্তা, সেই জীৱনময় ঈশ্বৰৰ ওপৰত আমি আশা কৰোঁ।

^{১১}তুমি এইবোৰ কথা আজ্ঞা দিয়া আৰু শিকোৱা। ^{১২}তোমাৰ অলপ বয়সক হেয়জ্ঞান কৰিবলৈ কাকো নিদিবা; কিন্তু তুমি বাক্যত, আচাৰ-ব্যৱহাৰত, প্ৰেমত, বিশ্বাসত আৰু শুদ্ধতাত, বিশ্বাস কৰা লোক সকলৰ আৰ্হি হোৱা। ^{১৩}মই নোযোৱালৈকে তুমি লোক সমূহক পঢ়োৱাত, উদগণি দিয়াত আৰু শিক্ষা প্ৰচাৰ কৰা কাৰ্যত মনোযোগ দি থাকিবা।

^{১৪}যি বৰ তোমাক দিয়া হৈছে, সেই বৰ অৱহেলা নকৰিবা; পৰিচাৰক সকলে যি সময়ত তোমাৰ ওপৰত হাত দিছিল, সেই সময়ত সেই বৰ ভাৱবাণীৰ দ্বাৰাই তোমাৰ ওপৰত অৰ্পিত হৈছিল। ^{১৫}এই বিষয়বোৰত মনোযোগ দি কাৰ্য কৰা আৰু সেইদৰে চলা, তেতিয়াই সকলো লোকে তোমাৰ বিশ্বাসৰ বৃদ্ধি আৰু বিশ্বাসৰ ভেটি দেখা পাব। ^{১৬}তুমি নিজৰ জীৱন আৰু শিক্ষা দিয়া বিষয়ত সাৱধান হোৱা আৰু এই দায়িত্ববোৰ পালন কৰিবা। ইয়াকে কৰিলে তুমি নিজকে আৰু তোমাৰ কথা শুনা লোক সকলকো পৰিত্ৰাণ কৰাব পাৰিবা।^[৩]

4:1 ^[1]

4:6 ^[2]

4:16 ^[3]

৪ অধ্যায়। ৫

^১বৃদ্ধ সকলৰ প্ৰতি কটুবাক্য ব্যৱহাৰ নকৰিবা, কিন্তু তেওঁলোকক পিতৃৰ নিচিনাকৈ, ডেকা সকলক ভাইৰ নিচিনাকৈ উৎসাহিত কৰিবা। ^২বৃদ্ধা মহিলা সকলক মাতৃৰ নিচিনাকৈ আৰু যুৱতী সকলক সম্পূৰ্ণ শুদ্ধতাৰে ভনীৰ নিচিনাকৈ বিনয় কৰিবা।

^৩যি সকল প্ৰকৃত বিধৱা, সঁচাই অকলশৰীয়া সেই সকলক সমাদৰ কৰিবা। ^৪কিন্তু যদি কোনো বিধৱাৰ সন্তান বা নাতি-নাতিনী থাকে, তেনেহলে তেওঁলোকে প্ৰথমে নিজৰ ঘৰৰ লোক সকলৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা-ভক্তি দেখুৱাবলৈ আৰু নিজ পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি উপকাৰ কৰিবলৈ শিকক, কিয়নো এয়ে ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত গ্ৰহণীয়।

^৫কিন্তু যি গৰাকী প্ৰকৃত বিধৱা আৰু অকলশৰীয়া, তেওঁ ঈশ্বৰত কৰা বিশ্বাস সুনিশ্চিত ৰাখি, ৰাতিয়ে-দিনে নিবেদন আৰু প্ৰাৰ্থনাত আসক্ত থাকক। ^৬কিন্তু যি গৰাকী ইন্দ্ৰিয় সুখত মগ্ন থাকে, তেওঁ জীয়াই থাকিও মৰা।

^৭এইবোৰৰ বিষয়ে তুমি আদেশ দিবা, যাতে তেওঁলোক নিৰ্দোষী হয়। ^৮কিন্তু কোনোৱে যদি আপোন লোকৰ, বিশেষকৈ নিজৰ ঘৰৰ পৰিয়ালৰ বাবে চিন্তা নকৰে, তেনেহলে তেওঁ বিশ্বাস অস্বীকাৰ কৰিলে আৰু এজন অবিশ্বাসী লোকতকৈয়ো অধম হ'ল।

^৯গৰাকী বিধৱা বুলি এনে মহিলা সকলৰ নাম তালিকাভুক্ত হওক: যি গৰাকীৰ বয়স ষাঠিতকৈ কম নহয় আৰু তেওঁ এজন স্বামীৰ ভাৰ্যা আছিল। ^{১০}তেওঁৰ এনেবোৰ সংকামৰ কাৰণে সুনাম থকা উচিত; অৰ্থাৎ যদি তেওঁ সন্তানবোৰক লালন-পালন কৰি থাকে, আলহী সুধি থাকে, পবিত্ৰ লোক সকলৰ ভৰি ধুৱাই থাকে, ক্লেশ পোৱাবোৰৰ উপকাৰ কৰে, আৰু সকলো সংকৰ্মৰ অনুগামী হৈ থাকে, এই সকলো সংকৰ্মৰ বাবে সেই জনীয়ে সুখ্যাতি পোৱা উচিত।

^{১১}কিন্তু যুৱতী বিধৱা সকলক গ্ৰহণ নকৰিবা, কিয়নো তেওঁলোকে ইন্দ্ৰিয়-সুখাভিলাষিনী হৈ খ্ৰীষ্টৰ বিৰুদ্ধে গৈ বিয়া হ'বলৈ ইচ্ছা কৰিব।

^{১২}এইদৰে তেওঁলোকে পূৰ্বৰ শপত প্ৰত্যাহাৰ কৰি নিজলৈ দণ্ডাজ্ঞা লৈ আহে। ^{১৩}ইয়াৰ উপৰি তেওঁলোকে ঘৰে ঘৰে ঘূৰি ফুৰি অকৰ্মন্য হৈ পৰে আৰু মাত্ৰ অকৰ্মন্যই নহয়, পৰচৰ্চা আৰু লোকৰ কামত হস্তক্ষেপ কৰি, অনর্থক কথাবোৰ ক'বলৈ শিকে, এইবোৰ তেওঁলোকে কৰা উচিত নহয়।

^{১৪}এতেকে মোৰ আজ্ঞা এই যে, যুৱতী বিধৱা সকলে তিৰস্কাৰৰ অৰ্থে শত্ৰুক কোনো সুযোগ নিদিবৰ বাবে তেওঁলোকে পুণৰ বিয়া কৰাওক, সন্তানৰ মাক হওক, আৰু ঘৰ-সংসাৰ চলাওক। ^{১৫}কিয়নো ইতিমধ্যে কোনো কোনোৱে এনেদৰে চয়তানৰ পাছত বিপথে গ'ল। ^{১৬}যদি কোনো বিশ্বাসী মহিলাৰ মাজত বিধৱা সকল থাকে, তেনেহলে মণ্ডলীক ভাৰগ্ৰস্ত নকৰি তেৱেঁই সেই সকলৰ উপকাৰ কৰক, যাতে মণ্ডলীয়ে প্ৰকৃত বিধৱা সকলক সাহায্য কৰিব পাৰে।

^{১৭}যি যি পৰিচাৰক সকলে উত্তমৰূপে পৰিচালনা কৰে, বিশেষকৈ যি সকলে বাক্য প্ৰচাৰ কৰাত আৰু শিক্ষাত পৰিশ্ৰম কৰে, তেওঁলোক দুগুণ সমাদৰৰ যোগ্য-পাত্ৰ বুলি গণিত হওক। ^{১৮}কিয়নো ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচনত কৈছে,^[1] “মৰণা মাৰোঁতে গৰুৰ মুখত মোখোৰা নাবান্ধিবা” আৰু “বনুৱা নিজ বেচৰ যোগ্য।”

^{১৯}পৰিচাৰক সকলৰ বিৰুদ্ধে অহা অপবাদ দুই তিনি জন সাক্ষী নহলে গ্ৰহণ নকৰিবা। ^{২০}আনবোৰে যেন ভয় কৰে, এই কাৰণে পাপী সকলক সকলোৰে আগত তিৰস্কাৰ কৰিবা।

²¹ঈশ্বৰ, খ্ৰীষ্ট যীচু আৰু মনোনীত দূত সকলৰ সাক্ষাতে মই তোমাক এইবোৰ বিধান মানি চলিবলৈ দৃঢ় নিৰ্দেশনা দিছোঁ। কিন্তু সম্পূৰ্ণ সত্য নজনাকৈ তুমি কোনো বিচাৰ নকৰিবা আৰু পক্ষপাতেৰে একো নকৰিবা।^[2] ²²কাৰো ওপৰত হঠাতে হাত নিদিবা আৰু অন্য লোকৰ পাপৰ অংশীদাৰ নহ'বা। নিজকে নিৰ্দোষী কৰি ৰাখিবা।

²³তুমি কেৱল পানী নাখাবা, কিন্তু তোমাৰ পেটৰ কাৰণে আৰু সঘনাই হৈ থকা অসুখৰ কাৰণে অলপ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰিবা। ²⁴কোনো কোনো মানুহৰ পাপ সুস্পষ্ট আৰু বিচাৰ-পথত অগ্ৰগামী হয় আৰু কোনো কোনো লোকৰ পাপ পাছত স্পষ্ট হয়। ²⁵ঠিক সেইদৰে মানুহৰ সৎ কৰ্মবোৰো সহজে প্ৰকাশ পায়। যদিও সেইবোৰৰ কিছুমান স্পষ্ট ৰূপত দেখা পোৱা নাযায়, তথাপি সেইবোৰক চিৰদিনৰ বাবে গুপ্ত কৰি ৰাখিব নোৱাৰি।

5:18 ^[1]

5:21 ^[2]

৫ অধ্যায়। 6

নানা বিষয়ত চেতনা-বাক্য

¹ঈশ্বৰৰ নাম আৰু শিক্ষা যেন নিন্দিত নহয়, সেই বাবে 'দাসত্বৰ যুৱলিৰ' অধীন হোৱা দাস সকলে^[1] নিজ নিজ প্ৰভুক সম্পূৰ্ণ সমাদৰেৰে যোগ্য জ্ঞান কৰক। ²আৰু যি সকল দাস প্ৰভুৰ বিশ্বাসী, তেওঁলোক পৰস্পৰ ভাই। সেই বাবে দাস সকলে তেখেত সকলক অসন্মান কৰা উচিত নহয়। বৰং তেওঁলোকে অধিক ভাল ভাবেৰে সেৱা কাৰ্য কৰা উচিত, যিহেতু যি সকলে সেৱা লাভ কৰিছে, তেওঁলোকে বিশ্বাসী আৰু প্ৰিয়। এইবোৰ কথা শিকোৱা আৰু ঘোষণা কৰা।

³কোনোৱে যদি ভিন্ন শিক্ষা দিয়ে আৰু নিৰাময় সত্য বাক্য, যি বাক্য আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ; সেই বাক্য গ্ৰহন নকৰে, তেওঁ আচলতে ঐশ্বৰীক শিক্ষা গ্ৰহণ নকৰে আৰু ঈশ্বৰভক্তিৰ অনুরূপ শিক্ষাত মান্তি নহয়। ⁴তেওঁ অহংকাৰী আৰু একোকে নাজানে। তেওঁ বাগযুদ্ধৰ যোগেদি অনৰ্থক বাদ-বিবাদ কৰে; এইবোৰৰ পৰাই হিংসা, বিবাদ, নিন্দা, দুষ্ট-ধাৰণাৰ উৎপন্ন হয়। ⁵এনে মন-ভ্ৰষ্ট আৰু সত্যহীন মানুহবোৰৰ পৰাই দ্বন্দ্ব-কাজিয়া উৎপন্ন হয়। তেওঁলোকে সত্যৰ পৰা আতৰি যায় আৰু ঈশ্বৰভক্তিক জাগতিক লাভৰ উপায় বুলি ভাৱে।

⁶কিন্তু যি কৰিবা, আচলতে সন্তুষ্ট মনেৰে কৰিবা; কিয়নো ঈশ্বৰভক্তিতে সকলো লাভ বিলীন হৈ থাকে।^[2] ⁷কিয়নো আমি এই জগতলৈ একোকে অনা নাই আৰু ইয়াৰ পৰা একো লৈ যাবও নোৱাৰোঁ। ⁸সেই বাবে আমি অন্ন-বস্ত্ৰতে সন্তুষ্ট হ'ব লাগে।

⁹কিন্তু যি সকলে ধনৱন্ত হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁলোকে পৰীক্ষা আৰু ফান্দত পৰে আৰু নানা ধৰণৰ মূৰ্খ আৰু হানিজনক অভিলাষত পৰি যি যি কৰে সেইবোৰে তেওঁলোকক ধ্বংস আৰু বিনাশলৈ লৈ যায়। ¹⁰ধনক প্ৰেম কৰাই সকলো মন্দ পথৰ মূল। তালৈ আকাংক্ষা কৰি, কোনো কোনো মানুহে বিশ্বাসৰ পৰা ভ্ৰান্ত হৈ যাতনা ৰূপ শলাৰে নিজকেই খোচ মাৰে।

¹¹কিন্তু, হে ঈশ্বৰৰ লোক, তুমি এই সকলোৰে পৰা পলোৱা। ধাৰ্মিকতা, ঈশ্বৰভক্তি, বিশ্বাস, প্ৰেম, ধৈৰ্য, মৃদুভাৱ, এইবোৰক পাবলৈ চেষ্টা কৰা।

¹²বিশ্বাসৰ উত্তম যুদ্ধত প্ৰাণপণ কৰা। যি অনন্ত জীৱনৰ বাবে তুমি আমন্ত্ৰিত হ'লা আৰু অনেক সাক্ষীৰ আগত যি উত্তম বিশ্বাস স্বীকাৰ কৰিলা, তাক তুমি ধাৰণ কৰি থাকা।

¹³সকলোৰে জীৱন দিওঁতা ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে আৰু যি জনে পত্তীয় পীলাতৰ আগত সেই উত্তম স্বীকাৰৰূপে সাক্ষ্য^[3] দিছিল, সেই খ্ৰীষ্ট যীচুৰ সাক্ষাতেও, মই তোমাক এই আজ্ঞা দিছোঁ যে, ¹⁴আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ আবিৰ্ভাৱ নোহোৱালৈকে, এই আদেশ নিষ্কলঙ্ক আৰু নিৰ্দোষীকৈ ৰাখিবা।

¹⁵সেই পৰমধন্য ঈশ্বৰ, যি জন একমাত্ৰ পৰাক্ৰমী, ৰাজত্ব কৰা ৰজা আৰু শাসন কৰা প্ৰভু, তেৱেঁই সঠিক সময়ত তেওঁক আবিৰ্ভাৱ কৰাব।

¹⁶তেৱেঁই একমাত্ৰ মৃত্যু নোহোৱা আৰু অগম্য দীপ্তি-নিবাসী। কোনো মানুহে কেতিয়াও তেওঁক দেখা নাই আৰু দেখা পাবও নোৱাৰে।^[4] তেওঁৰেই সমাদৰ আৰু অনন্ত পৰাক্ৰম হওক। আমেন।

¹⁷যি সকল এই জগতত ধনৱন্ত, তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিয়া যে, তেওঁলোক উচ্চমনা নহওক আৰু তেওঁলোকে অনিশ্চিত ধন-সম্পদত ভাৰসা নকৰক। যি জনা ঈশ্বৰে ভোগ কৰিবলৈ সকলোকে বাহুল্যৰূপে আমাক দিছে, সেইজনা ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰক। ¹⁸তেওঁলোকক ভাল কৰ্ম কৰিবলৈ; ভাল কৰ্মবোৰত ধনী হৈ উদাৰ আৰু ভগাই ল'বলৈকো ইচ্ছুক হ'বলৈ কোৱা উচিত। ¹⁹আৰু সেইৰূপে প্ৰকৃত জীৱন-ধাৰণ কৰি পৰকালৰ বাবে নিজৰ অৰ্থে তেওঁলোকে উত্তম ভিত্তিমূল স্বৰূপ ধন সাঁচক।^[5]

²⁰হে তীমথিয়, তোমাক যি^[6] গতাই দিয়া হ'ল, তাক পহৰা দি সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিবা। তথাকথিত মিথ্যা জ্ঞানৰ অসাৰ কথা-বতৰা আৰু তৰ্ক-বিতৰ্কৰ মাজলৈ নাযাবা ²¹কোনো কোনোৱে সেই ধৰণৰ জ্ঞান প্ৰকট কৰি স্বীকাৰ কৰা বিশ্বাসৰ পথৰ পৰা এফলীয়া হৈ গ'ল। ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ তোমালোক সকলোৰে লগত থাকক।

- 6:1 [1]
- 6:6 [2]
- 6:13 [3]
- 6:16 [4]
- 6:19 [5]
- 6:20 [6]

২ তীম

‘তীমথিয়ৰ প্ৰতি দ্বিতীয় পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘তীমথিয়ৰ প্ৰতি দ্বিতীয় পত্ৰ’ পুস্তকখন, পাঁচনি পৌলৰ শিষ্য তীমথিয়লৈ লিখা তেওঁৰ দ্বিতীয় পত্ৰ। সাধু পৌলৰ জীৱনৰ শেষৰ ভাগত এই পত্ৰখন লিখিছিল। এই সময়ত তেওঁ ৰোমৰ বন্দীশালত আছিল (1:16)। তীমথিয়ৰ সৈতে সাধু পৌলৰ ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক আছিল আৰু প্ৰায়েই তেওঁক নিজৰ পুত্ৰ বুলি উল্লেখ কৰিছে (ফিলিপীয়া 2:22, 1 তীমথিয় 1:2, 1:18)।

মণ্ডলীৰ পৰিবৰ্তে ব্যক্তিলৈ লিখা পত্ৰ চাৰিখনৰ ভিতৰত এই পত্ৰখনো এখন, সাধু পৌলে এইদৰেই সম্বোধন কৰিছে। আন তিনিখন পত্ৰ হৈছে ‘প্ৰথম তীমথিয়’, ‘তীত’ আৰু ‘ফিলীমন’। যি সময়ত এই দ্বিতীয় তীমথিয় পুস্তকখন লিখা হৈছিল, সেই সময়ত ৰোম সাম্ৰাজ্যত বসবাস কৰা খ্ৰীষ্টিয়ান সকলক অত্যাচাৰ কৰা হৈছিল। ইয়াৰ কাৰণেই হয়তো সাধু পৌল কাৰাগৰত আছিল, আৰু তীমথিয়ক কষ্ট সহ্য কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল। যিদৰে ‘প্ৰথম তীমথিয় পত্ৰ’ত সাধু পৌলে তীমথিয়ক ভূঁৱা শিক্ষকসকলৰ বিষয়ে বহুবাৰ সান্নিধ্য কৰি দিছিল (1 তীমথিয় 1:16-18); সেইদৰে তীমথিয়ক ইয়াকো কৈছিল যে, তেওঁলোকৰ সন্মুখত এক কঠিন সময় ৰৈ আছে (3:1)।

চমু বিৱৰণঃ সাধু পৌলে আৰম্ভণীতে তীমথিয়ক সন্তোষ জনাইছে (1:1-2), তাৰ পাছত তেওঁক উৎসাহিত কৰিছে (1:3-18)। আৰু সহ্য কৰিবলৈ তেওঁক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে (2:1-13)। তাৰ পিছত তেওঁ কিছুমান সামূহিক নিৰ্দেশ দিছে (2:14-26)। তাৰ পাছত ভবিষ্যতে হ’বলগীয়া ঘটনাসমূহ আৰু পুনৰ ইয়াৰ সঁহাৰি জনাবলৈ সান্নিধ্য কৰি দিছে (3:1-4: 8)। পৌলে তীমথিয়ৰ কাৰণে কিছুমান ব্যক্তিগত মন্তব্য দি সামৰণি মাৰিছে (4:9-24)।

Chapter 1

মঙ্গলাচৰণ; ধৈৰ্য আৰু সহন প্ৰকাশ কৰিবলৈ নিবেদন

¹মই পৌল, খ্ৰীষ্ট যীচুত থকা জীৱনৰ প্ৰতিজ্ঞা অনুসৰি, ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পাঁচনি; ²প্ৰিয় পুত্ৰ তীমথিয়ৰ সমীপলৈ: পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পৰা অনুগ্ৰহ, দয়া আৰু শান্তি তোমালৈ হওক।

³মই ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ, যি জন ঈশ্বৰক মোৰ পূৰ্বপুৰুষৰ দিনৰে পৰা আৰাধনা কৰি অহা হৈছে, সেই জন ঈশ্বৰক মই নিৰ্মল বিবেকেৰে^[1] আৰাধনা কৰোঁ; সেই জনৰ ওচৰত নিতৌ দিনে-ৰতিয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ সময়ত তোমাক সোঁৱৰণ কৰোঁ, ⁴তোমাৰ চকুলো আনন্দেৰে পূৰ হোৱা চাবলৈ মই অতিশয় হাবিয়াহ কৰি আছোঁ। ⁵যি বিশ্বাস প্ৰথমে তোমাৰ বুঢ়ী মা লোয়ী আৰু তোমাৰ মাতৃ উনীকীৰ অন্তৰত বাস কৰিছিল, তেনে অকপট বিশ্বাস তোমাৰ অন্তৰতো বাস কৰিছে বুলি মই সুনিশ্চিত।

⁶এই কাৰণে মই তোমাক সোঁৱৰাইছো যে, মোৰ হাত তোমাৰ ওপৰত দিয়াৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ যি অনুগ্ৰহৰ বৰ^[2] তোমাক দান কৰা হ’ল, সেই বৰ পুনৰ জাগ্ৰত কৰা। ⁷কিয়নো ঈশ্বৰে আমাক ভয়ৰ আত্মা দিয়া নাই, কিন্তু শক্তি,^[3] প্ৰেম আৰু আত্ম-সংযমৰ আত্মা দিলে।

⁸এতেকে আমাৰ প্ৰভুৱে দিয়া সাক্ষ্যৰ বিষয়ে আৰু তেওঁৰ অৰ্থে বন্দীয়াৰ হোৱা যি মই পৌল, মোৰো বিষয়ে তুমি লজ্জিত নহবা, কিন্তু ঈশ্বৰৰ শক্তি অনুসাৰে, শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে মোৰে সৈতে ক্লেৰ ভোগ কৰা; ⁹কাৰণ তেৱেঁই আমাক পৰিত্ৰাণ কৰিলে আৰু পবিত্ৰ আমল্লেণেৰে আমল্লেণো কৰিলে। এয়া আমাৰ কৰ্মৰ দৰে নহয়, কিন্তু তেওঁৰ নিজ অভিপ্ৰায় আৰু অনুগ্ৰহদৰেহে কৰিলে। এই অনুগ্ৰহ অনাদি কালৰ পূৰ্বে খ্ৰীষ্ট যীচুত আমাক দিয়া আছিল। ¹⁰কিন্তু এতিয়া আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা খ্ৰীষ্ট যীচুৰ আবিৰ্ভাৱৰ দ্বাৰাই প্ৰকাশিত হ’ল; যি জনে মৃত্যুক বিনাশ কৰি,^[4] শুভবাৰ্তাৰ দ্বাৰাই জীৱন আৰু অক্ষয়তাক পোহৰলৈ আনিলে। ¹¹সেই শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে মোক ঘোষণাকাৰী, পাঁচনি আৰু শিক্ষক হিচাপে নিযুক্ত কৰিলে^[5]।

¹²এই কাৰণে মই এইবোৰ দুখ ভোগ কৰিলেও লজ্জিত^[6] নহওঁ; কিয়নো মই যি জনক বিশ্বাস কৰিলোঁ, তেওঁক জানো আৰু তেওঁৰ হাতত মই নিজকে অৰ্পণ কৰি দিলোঁ,^[7] তাতে তেওঁ যে সেই দিনৰ (ন্যায় বিচাৰৰ দিনৰ) কাৰণে মোক পহৰা দি ৰাখিবলৈ সমৰ্থ, ইয়াকে দৃঢ় প্ৰত্যয় কৰিছোঁ। ¹³মোৰ যি যি কথা শুনিলা, সেইবোৰ নিৰাময় বাক্যৰ আৰ্হি হিচাপে লৈ খ্ৰীষ্ট যীচুৰ সম্বন্ধীয় বিশ্বাস আৰু প্ৰেমত ধাৰণ কৰা। ¹⁴যি উত্তম দান তোমাক গতাই দিয়া হৈছে, সেই দান আমাত নিবাস কৰা পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই পহৰা দি ৰাখিবা।

¹⁵ফুগিল আৰু হৰ্মগিনি আদি কৰি এচিয়াত থকা সকলোৱেই মোৰ পৰা বিমূখ হ’ল। এই বিষয়ে তুমি জানি আছা। ¹⁶অনীচিমৰ ঘৰৰ লোক সকলক প্ৰভুৱে দয়া কৰক, কিয়নো তেওঁ বাৰে বাৰে মোৰ প্ৰাণ জুৰাইছিল আৰু মই বন্দীশালৰ শিকলিত থাকিলেও লাজ নাপাইছিল; ¹⁷বৰং

ৰোম নগৰত থাকোঁতে, তেওঁ অতি কষ্টেৰে মোক বিচাৰি পাইছিল, ¹⁸তেওঁ যাতে সেইদিনা (ন্যায় বিচাৰৰ দিনা) প্ৰভুৰ পৰা দয়া পায়, প্ৰভুৱে এনে অনুগ্ৰহ কৰক, আৰু ইফিচতো তেওঁ কিমান সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিছিল, সেই বিষয়েও তুমি ভালকৈ জনা।

1:3 [1]

1:6 [2]

1:7 [3]

1:10 [4]

1:11 [5]

1:12 [6]

1:12 [7]

১ অধ্যায় 2

¹এতেকে হে মোৰ পুত্ৰ, খ্ৰীষ্ট যীচুত থকা যি অনুগ্ৰহ, তাৰ দ্বাৰাই তুমি বলৱান হোৱা। ^[1] ²আৰু অনেক সাক্ষীৰ আগত মোৰ পৰা যি যি শুনিলে, সেই সকলো কথা অন্য লোকক শিকাবলৈ, বিশ্বাসযোগ্য লোক সকলক সমৰ্পণ কৰা।

³খ্ৰীষ্ট যীচুৰ এজন উত্তম সৈনিকৰ দৰে তুমি মোৰে সৈতে ক্লেস সহন কৰা। ⁴কোনো এজন লোক সৈনিকৰ কামত থাকোঁতে জীৱন নিৰ্বাহৰ অৰ্থে অন্য কোনো ব্যবসায়ত নিজকে আৱদ্ধ হ'বলৈ নিদিয়ে, কিন্তু যি জনে তেওঁক এই পদ দিলে, তেওঁকহে সন্তুষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। ⁵একেদৰে কোনো এজন খেলুৱৈয়ে যদিও জিকিবলৈ যত্ন কৰে, তথাপি তেওঁ যদি বিধান অনুসাৰে পালন নকৰে, তেনেহলে তেওঁক মুকুটেৰে বিড়ম্বিত কৰা নহয়।

⁶পৰিশ্ৰমী খেতিয়কে প্ৰথমেই তেওঁৰ শস্যৰ ভাগ ভোগ কৰিব লাগে। ⁷মই যি যি কলোঁ, সেই বিষয়ে বিবেচনা কৰিবা, কিয়নো প্ৰভুৱে সকলো বিষয় বুজিবলৈ তোমাক জ্ঞান দিব।

⁸মোৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰৰ দৰে, মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তোলা, দায়ুদৰ বংশৰ যীচু খ্ৰীষ্টক সোঁৱৰণ কৰা। ⁹সেই শুভবাৰ্তাৰ সম্বন্ধে মই শিকলিৰ বন্ধনত থাকি দুষ্কৰ্মীৰ দৰে ক্লেস ভোগ কৰিছোঁ। কিন্তু ঈশ্বৰৰ সেই বাক্যত হ'লে শিকলিৰ বন্ধন নাই। ¹⁰এই কাৰণে যি সকলক মনোনীত কৰা হ'ল অৰ্থাৎ তেওঁলোকেও অনন্ত গৌৰৱেৰে সৈতে যেন খ্ৰীষ্ট যীচুত থকা পৰিত্ৰাণ লাভ কৰিব পাৰে, তাৰ কাৰণে মই এই সকলোবোৰকে সহন কৰিছোঁ।

¹¹এই কথা বিশ্বাসযোগ্য:

'আমি যদি তেওঁৰ সৈতে মৰিলোঁ, তেনেহলে তেওঁৰে সৈতে জীৱনৰো ভাগী হ'ম।

¹²আমি যদি সহন কৰোঁ, তেনেহলে তেওঁৰ সৈতে ৰাজস্বও কৰিম।

আমি যদি তেওঁক অস্বীকাৰ কৰোঁ, তেনেহলে তেওঁ আমাক অস্বীকাৰ কৰিব।^[2]

¹³আমি বিশ্বাসভাজন নহলেও, তেওঁ বিশ্বাসীযোগ্য হৈ থাকে,

কিয়নো তেওঁ নিজকে অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে'।^[3]

¹⁴তুমি এই সকলো কথা তেখেত সকলক সোঁৱৰাই থাকিবা, আৰু বাগযুদ্ধ নকৰিবলৈ প্ৰভুৰ সাক্ষাতে তেখেত সকলক দৃঢ় আজ্ঞা কৰা, কিয়নো বাগযুদ্ধবোৰে একো লাভ নজনাই কিন্তু শূন্য লোক সকলক নাশ কৰে। ¹⁵তুমি নিজকে পৰীক্ষাসিদ্ধ লোক, লাজৰ যোগ্য নোহোৱা কৰ্মী আৰু সত্যৰ বাক্য শুদ্ধকৈ কোৱাত নিপুন^[4] হ'বলৈ ঈশ্বৰৰ অনুমোদন পাবৰ বাবে যত্ন কৰা।

¹⁶কিন্তু নিন্দায়ুক্ত অসাৰ কথাবোৰৰ পৰা পৃথক থাকিবা, কিয়নো এইবোৰে অধিকৰূপে ঈশ্বৰক অশ্ৰদ্ধা কৰিবলৈ বাট দেখুৱাই লৈ যায়।

¹⁷এনে কথাবোৰ বিয়পি পৰে আৰু গেলা 'ঘা'ৰদৰে নষ্ট কৰি বিস্তাৰ লাভ কৰে, এনে লোকবোৰৰ ভিতৰতে হুমিনায় আৰু ফিলীতো আছে,

¹⁸তেওঁলোক সত্য পথৰ পৰা ভ্ৰষ্ট হোৱা। তেওঁলোকে পুনৰুত্থান হৈ যোৱা বুলি প্ৰচাৰ কৰি কিছুমান লোকৰ বিশ্বাস বিনষ্ট কৰিছে।

¹⁹তথাপি ঈশ্বৰে স্থাপন কৰা দৃঢ় ভিত্তিমূল থিকে থাকে আৰু তাৰ ওপৰত এই কথা মোহৰ মৰা আছে, বোলে, "প্ৰভুৱে তেওঁৰ লোক সকলক জানে",^[5] আৰু "যি কোনোৱে প্ৰভুৰ নাম লয়, তেওঁ অধাৰ্মিকতাৰ পৰা দূৰ হওক।"^[6]

²⁰ডাঙৰ ঘৰত কেৱল সোণ ৰূপৰ পাত্ৰহে থাকে, এনে নহয়, কাঠৰ আৰু মাটিৰ পাত্ৰও থাকে। তাৰে কিছুমান সমাদৰৰ কাৰণে আৰু কিছুমান অনাদৰৰ কাৰণে। ²¹এতেকে কোনোৱে যদি এইবোৰৰ পৰা নিজকে শুচি কৰি ৰাখে, তেনেহলে তেওঁ সমাদৰৰ পাত্ৰ, পবিত্ৰীকৃত, ঘৰৰ প্ৰভু গৰাকীৰ কাৰ্যৰ বাবে উপযোগী আৰু সকলো সৎ কৰ্মৰ বাবে প্ৰস্তুত থাকিব।

²²তুমি যৌৱন কালৰ অভিলাষ^[7] পৰা পলোৱা আৰু যি সকলে নিৰ্মল চিত্তেৰে প্ৰভুক আহ্বান কৰে, তেওঁলোকৰ সৈতে ধাৰ্মিকতা, বিশ্বাস, প্ৰেম, শান্তি অন্বেষণ কৰা। ²³কিন্তু মুৰ্খতা আৰু অযথা তৰ্ক-বিতৰ্কৰ পৰা দূৰত থাকা। কিয়নো এইবোৰে বিৰোধ জন্মায় কাজিয়া সৃষ্টি কৰে।

²⁴প্ৰভুৰ দাসে বিৰোধ কৰিব নালাগে, কিন্তু সকলোকে মৃদুশীল, শিক্ষা দিয়াত নিপুন আৰু অপকাৰত সহনীয় হৈ, ²⁵বিৰোধ কৰাবোৰক মৃদুভাবে শিক্ষা দিব লাগে। তেতিয়া সেই সত্যৰ তত্ত্ব জ্ঞানৰ অৰ্থে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক মন-পালটনৰ বৰ দিব; ²⁶আৰু চয়তানৰ ইচ্ছা সাধনৰ অৰ্থে তাৰ ফালত বন্দী হৈ থাকিলেও, তেওঁলোকে চেতনা পাই ওলাই আহিব পাৰিব।

2:1 ^[1]

2:12 ^[2]

2:13 ^[3]

2:15 ^[4]

2:19 ^[5]

2:19 ^[6]

2:22 ^[7]

২ অধ্যায় 3

শেষ-কালত হবলগীয়া ভ্ৰষ্টতাৰ বিষয়ে চেতনা-বাক্য

¹কিন্তু ইয়াকে জানিবা যে, শেষ-কালত ভয়ঙ্কৰ সময় উপস্থিত হ'ব। ²কিয়নো সেই কালত মানুহবোৰ নিজকে নিজে প্ৰেম কৰোঁতা, ধন লুভীয়া, দৰ্পী, অহংকাৰী, নিন্দক, পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি অবাধ্য, অকৃতজ্ঞ, অপবিত্ৰ, ³স্নেহহীন, ক্ষমা নিদিয়া, অপবাদক, ইন্দ্ৰিয়-দমন নকৰা, উগ্ৰ, উত্তম বিষয়ক ঘিণাওঁতা, ⁴বিশ্বাসঘাতক, আঁকোৰগোজ, মদগৰ্ভী, ঈশ্বৰ প্ৰেম কৰাতকৈ নিজৰ সুখ প্ৰিয় হ'ব।

⁵তেওঁলোকে ধাৰ্মিকতাৰ আকাৰ ধাৰণ কৰিব, কিন্তু তাৰ শক্তি অস্বীকাৰ কৰিব। এনে লোক সকলৰ পৰা তুমি আতৰি থাকিবা। ⁶কিয়নো তেওঁলোকৰ কিছুমান মানুহে, পৰৰ ঘৰত সোমাল, আৰু দুৰ্বল মনৰ তিৰোতা সকলক মোহিত কৰি বন্দীনীৰ তুল্য কৰিলে আৰু পাপত ভাৰাক্ৰান্ত কৰি নানা বিধ অভিলাষেৰে চালিত কৰিলে। ⁷এই তিৰোতা সকলে সদায় নতুন শিক্ষা পাবৰ বাবে চেষ্টা কৰে, কিন্তু সত্যৰ তত্ত্ব-জ্ঞান পাবলৈ হলে কেতিয়াও সমৰ্থ নহয়।

⁸যেনেকৈ যান্নি আৰু যামব্ৰিয়ে মোচিৰ বিৰোধীতা কৰিছিল,^[1] তেনেকৈ এই মিছা শিক্ষক সকলেও সত্যতাৰ প্ৰতিৰোধ কৰিছিল। তেখেত সকল মন ভ্ৰষ্ট আৰু বিশ্বাসৰ সম্বন্ধে অপ্ৰমাণিক। ⁹কিন্তু তেখেত সকলে অধিক আগবাঢ়ি নোৱাৰিব, কিয়নো সেই দুজনৰ দৰে, তেখেত সকলৰো মুৰ্খতা^[2] সকলোৰে আগত প্ৰকাশিত হ'ব।

¹⁰এতিয়া তুমি মোৰ শিক্ষা, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, অভিপ্ৰায়, বিশ্বাস, চিৰসহিষ্ণুতা, প্ৰেম, ধৈৰ্য, ¹¹তাড়না আৰু দুখভোগ, সেই সকলোৰে অনুগামী হলা, আৰু আন্ত্ৰিয়খিয়া, ইকনিয়, আৰু লুম্ভাত মৌলৈ কি ঘটনা ঘটিছিল, সেই বিষয়েও তুমি জানা। মই এনে ধৰণৰ তাড়না সহন কৰিছোঁ যে, সেইবোৰ তাড়নাৰ পৰা ঈশ্বৰেহে মোক উদ্ধাৰ কৰিলে।^[3] ¹²আৰু বাস্তবিকতে যি সকলে খ্ৰীষ্ট যীচুত ভক্তিভাবে জীৱন-যাপন কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, এনে লোক সকলে তাড়না পাব।^[4] ¹³কিন্তু দুষ্ট আৰু প্ৰবঞ্চক সকলে কিছুমান লোকক বিপথে লৈ যাব আৰু নিজেও ভ্ৰান্ত হৈ অধিকৰূপে মন্দ হৈ যাব।

¹⁴কিন্তু তুমি যি যি শিকিলা আৰু দৃঢ়তাৰে যি বিশ্বাস পালা, সেই শিক্ষাতে স্থিৰে থাকা, কিয়নো কোন ব্যক্তিৰ পৰা সেই শিক্ষা পালা, সেই বিষয়ে তুমি জানা। ¹⁵আৰু যি পবিত্ৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰই খ্ৰীষ্ট যীচুৰ সম্বন্ধীয় বিশ্বাসৰ যোগেদি তোমাক পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে জ্ঞানী কৰিব পাৰে, তাকো তুমি শিশু কালৰে পৰা জানা।

¹⁶সকলো ধৰ্মশাস্ত্ৰ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা নিশ্বাসিত (অনুপ্ৰাণিত হোৱা) আৰু শিক্ষাৰ বাবে, অনুযোগৰ বাবে, শুধৰণিৰ বাবে আৰু ধাৰ্মিকতা সম্বন্ধীয় শিক্ষাত লাভজনক^[5]; ¹⁷যাতে ঈশ্বৰৰ লোকসকল সিদ্ধ আৰু সকলো সৎ কৰ্মৰ কাৰণে সুসজ্জিত হ'ব পাৰে।

3:8 ^[1]

3:9 ^[2]

3:11 [3]

3:12 [4]

3:16 [5]

৩ অধ্যায় 4

বুদ্ধ বন্দীয়াৰ পৌলৰ শেষ কথা

¹মই ঈশ্বৰৰ আৰু যি জন জীৱিত আৰু মৃত লোকৰ ভাবী বিচাৰকৰ্তা,^[1] সেই খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দৃষ্টিত আছোঁ, তেওঁৰ আবিৰ্ভাৱ আৰু ৰাজ্য হ'ব; মই তোমাক নিৰ্দেশ দিওঁ যে, ²তুমি বাক্য ঘোষণা কৰা; সময়ত আৰু অসময়তো যুগুত হৈ থাকিবা; সম্পূৰ্ণ ধৈৰ্য আৰু উপদেশেৰে অনুযোগ কৰা, ডবিওৱা আৰু উদগণি দিয়া।

³কিয়নো লোক সমূহে নিৰাময় শিক্ষা সহিব নিবিচৰা, এনে সময় আহিব। তেতিয়া তেখেত সকলৰ খজুওৱা কাণে শুনিব বিচৰা শিক্ষা শুনিবলৈ, নিজ নিজ অভিলাষ অনুসাৰে নিজৰ চৌপাশে দ'মে দ'মে শিক্ষক কৰি ল'ব। ⁴তেনেকুৱা লোকবোৰে সত্যৰ পৰা কাণ ঘূৰাই, পৌৰাণিক কথালৈ মনোযোগ দিব। ⁵কিন্তু তুমি, সকলো বিষয়তে চেতনায়ুক্ত হৈ থাকা, ক্লেস সহন কৰা, শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰকৰ কাৰ্য কৰা, তোমাৰ পৰিচৰ্যা কৰ্ম সম্পূৰ্ণ কৰা।

⁶কিয়নো সম্প্ৰতি মই যজ্ঞৰ নৈবেদ্য স্বৰূপে চলা হৈছোঁ, আৰু মোৰ প্ৰাণ-নৌকা মেলিবৰ সময় উপস্থিত হৈছে। ⁷মই সেই উত্তম যুদ্ধত প্ৰাণপণ কৰিলোঁ, নিৰূপিত পথৰ শেষলৈকে দৌৰিলোঁ,^[2] বিশ্বাস ৰাখিলোঁ। ⁸মোৰ বাবে যি ধাৰ্মিকতাৰূপ কিৰীটি সাঁচি ৰখা হৈছে,^[3] সেই কিৰীটি ধাৰ্মিক বিচাৰকৰ্তা প্ৰভুৰ দ্বাৰা সেইদিনা মোক দিয়া হ'ব; আৰু অকল মোকে নহয়, কিন্তু তেওঁৰ আবিৰ্ভাৱক প্ৰেম কৰা সকলোকে দিব।

⁹মোৰ ওচৰলৈ সোনকালে আহিবলৈ তুমি যত্ন কৰা; ¹⁰কিয়নো দীমাই এই বৰ্তমান সংসাৰৰ প্ৰেমত পৰিল,^[4] আৰু মোক ত্যাগ কৰি খিচলনীকীলৈ গ'ল; ক্ৰীষ্ণেন্ত গালাতীয়ালৈ আৰু তীত দালমাতিয়ালৈ গ'ল।

¹¹একমাত্ৰ লুকহে মোৰ লগত আছে। তুমি মাৰ্কক লগত লৈ আহিবা; কিয়নো পৰিচৰ্যা কৰ্মত তেওঁ মোৰ বাবে উপকাৰী। ¹²তুখিকক ইফিচলৈ পঠালোঁ। ¹³ত্ৰোৱা নগৰত মই যি বৰ চোলাটো কাৰ্পৰ হাতত এৰি আহিলোঁ, তুমি আহোতে সেই চোলাটো আৰু পুস্তকবোৰ, বিশেষকৈ ছালত লেখা পুস্তক আৰু সামগ্ৰীবোৰ লৈ আহিবা।

¹⁴আলেকজেন্দাৰ কঁহাৰে মোৰ অপকাৰ কৰিলে; তেওঁৰ কৰ্ম অনুসাৰে প্ৰভুৱে তেওঁক প্ৰতিফল দিব। ¹⁵তেওঁলৈ তুমিও সাৱধান হ'বা; কিয়নো তেওঁ অতিশয়ৰূপে আমাৰ বাক্যৰ প্ৰতিৰোধ কৰিছিল। ¹⁶মই প্ৰথম বাৰ নিজৰ পক্ষে উত্তৰ দিয়াৰ সময়ত, কোনেও মোৰ ফলীয়া হৈ উপস্থিত নহ'ল; সকলোৱে মোক ত্যাগ কৰিলে; এয়ে তেওঁলোকলৈ গণিত নহওক।

¹⁷কিন্তু মোৰ দ্বাৰাই যেন ঘোষণা কাৰ্য সিদ্ধ হয় আৰু সকলো অনা-ইহুদী লোকে যেন শুনিবলৈ পায়, এই কাৰণে প্ৰভুৱে মোৰ ওচৰত থিয় হৈ^[5] মোক বলৱান কৰিলে; তাতে মই সিংহ^[6] ৰ মুখৰ পৰা ৰক্ষা পালোঁ।^[7] ¹⁸প্ৰভুৱে মোক সকলো দুষ্কৰ্মৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব^[8] আৰু তেওঁৰ স্বৰ্গীয় ৰাজ্যৰ অৰ্থে ৰক্ষা কৰিব; তেওঁৰ মহিমা চিৰকাল হওক। আমেন।

¹⁹তুমি প্ৰিঙ্কা, আক্সিলাক আৰু অনীচিমৰ ঘৰ লোক সকলক মঙ্গলবাদ দিবা। ²⁰হৰাস্তচ কৰিবহুত থাকিল, কিন্তু ত্ৰফিম নৰিয়া পৰাত মই তেওঁক মিলীতত থৈ আহিলোঁ। ²¹তুমি জাৰ-কালিৰ আগেয়ে আহিবলৈ যত্ন কৰিবা। উবুল, পুদেস্ত, লীন, ক্লোদিয়া ভনী আৰু সকলো ভাইয়ে তোমাক মঙ্গলবাদ কৰিছে।

²²প্ৰভু তোমাৰ আত্মাৰ লগত থাকক। তোমালোকৰ সৈতে তেওঁৰ অনুগ্ৰহ থাকক। আমেন।

4:1 [1]

4:7 [2]

4:8 [3]

4:10 [4]

4:17 [5]

4:17 [6]

4:17 [7]

4:18 [8]

তীত

Chapter 1

মঙ্গলাচৰণ; মণ্ডলী শাসন সম্বন্ধীয় কথা

¹মই পৌল ঈশ্বৰৰ দাস আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নিযুক্ত পাঁচনি, ঈশ্বৰৰ মনোনীত লোকৰ বিশ্বাস সুদৃঢ় কৰিবলৈ আৰু ঐশ্বৰিক আচৰণৰ সত্যৰ জ্ঞান প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ মই সহায় কৰোঁ। ²সেই অনন্ত জীৱনৰ^[1] আশাত আমাৰ এই বিশ্বাস আৰু জ্ঞান লাভ হয়। অনাদি কালৰ পুৰুষেই মিছা নোকোৱা ঈশ্বৰে এই জীৱন দিয়াৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল। ³ঈশ্বৰে তেওঁৰ বাক্য ঠিক ঠিক সময়ত প্ৰচাৰ কৰাৰ দ্বাৰাই প্ৰকাশ কৰিলে। ঈশ্বৰে সেই কাৰ্যৰ ভাৰ মোৰ হাতত তুলি দিলে। আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা অনুসাৰে মই সেই বাক্য প্ৰচাৰ কৰোঁ।

⁴সাধৰণ বিশ্বাসৰ দৰে যথার্থ পুত্ৰ তীতৰ সমীপলৈ। পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা খ্ৰীষ্ট যীচুৰ পৰা অনুগ্ৰহ, দয়া আৰু শান্তি তোমালৈ হওঁক।

⁵অসম্পূৰ্ণ কাৰ্যবোৰ সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ আৰু মোৰ আদেশ অনুসাৰে নগৰে নগৰে পৰিচাৰকক নিযুক্ত কৰিবলৈকো, ক্ৰীতী দ্বীপত মই তোমাক থৈ আহিলো।

⁶যি জন নিৰ্দোষী, এগৰাকী মহিলাৰ স্বামী, যি জনৰ সন্তান সকল বিশ্বাসী আৰু দুষ্ট বা অবাধ্য বুলি পৰিচিত নহয়, তেনে ব্যক্তি পৰিচাৰকৰূপে গণ্য হব।^[2] ⁷ঈশ্বৰৰ লোক সকলক পৰিচালিত কৰা লোক ঈশ্বৰৰ ঘৰগিৰীৰদৰে। সেয়ে, সেই ব্যক্তিৰ সুনাম থকাটো প্ৰয়োজন। তেওঁ অহংকাৰী, অলপতে ক্ৰোধী, মদপী, প্ৰহাৰক আৰু কুচ্ছিত, লাভ বিচৰা হব নালাগে।

⁸কিন্তু অতিথি সেৱক, সাধুক স্নেহ কৰোঁতা, বিবেচক, ন্যায় কৰোঁতা, পবিত্ৰ আৰু আত্মসংযমী হ'ব লাগে। ⁹আৰু নিৰাময় শিক্ষাত আশ্বাস দিবলৈ আৰু আপত্তি দৰ্শোৱা সকলক অনুযোগ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'বৰ কাৰণে, উপদেশৰ অনুৰূপ বিশ্বাসযোগ্য বাক্যত আসক্ত হব লাগে।

¹⁰কিয়নো বিশেষকৈ চুন্নৎ হোৱা লোক সকলৰ মাজত অনর্থক বাক্য কওঁতা, শৃংখলাহীন, ভাঙনা কৰোঁতা আৰু অনেক অবাধ্য লোক আছে।

¹¹তেওঁলোকৰ মুখ বন্ধ কৰা আৱশ্যক; তেওঁলোক এনেকুৱা মানুহ যে, কুচ্ছিত লাভৰ কাৰণে তেওঁলোকে অনুচিত শিক্ষা দি কোনো কোনো পৰিয়ালৰ সকলোকে বিনষ্ট কৰে।

¹²তেওঁলোকৰ এজন স্বদেশীয় ভাববাদীয়ে কৈছে, যে "ক্ৰীতীৰ মানুহবোৰ মিছলীয়া, বেয়া, হিংসুক জন্তু আৰু এলেহুৱা ভাতভাৰী।" ¹³এই সাক্ষ্য সঁচা। তেওঁলোক যেন বিশ্বাসত নিৰাময় হয়, এই কাৰণে তুমি তেওঁলোকক কঠোৰ অনুযোগ কৰিবা।

¹⁴ইহুদী সকলৰ আখ্যানবোৰত আৰু সত্যৰ পৰা বিমুখ হোৱা মানুহবোৰৰ আদেশলৈ মন দি সময়ৰ অপব্যৱহাৰ নকৰিবা।

¹⁵শুচি সকলৰ বাবে সকলোৱেই শুচি; কিন্তু কলুষিত আৰু বিশ্বাস নকৰা সকলৰ বাবে একোৱেই শুচি নহয়। বৰং তেওঁলোকৰ মন আৰু বিবেক, এই উভয়ে কলুষিত। ¹⁶ঈশ্বৰক জানো বুলি তেওঁলোকে মুখেৰে স্বীকাৰ কৰে, কিন্তু কাৰ্যত তাক অস্বীকাৰ কৰে।^[3] তেওঁলোক ঘিণলগীয়া, আজ্ঞা নমনা আৰু সকলো সংকৰ্মৰ বাবে অনুপযোগী।

1:2 ^[1]

1:6 ^[2]

1:16 ^[3]

১ অধ্যায় 2

মণ্ডলীভুক্ত নানা লোকক দিব লগীয়া শিক্ষাৰ বৃত্তান্ত

¹কিন্তু তুমি নিৰাময় শিক্ষাৰ সৈতে উপযুক্ত কথা ক'বা। ²পৰিচাৰক সকল যেন পৰিমিত ভোগী, ধীৰ, বিবেচক, বিশ্বাসত গভীৰ, প্ৰেমত আৰু ধৈৰ্যত নিৰাময় হয়।

³সেইদৰে পৰিচাৰীক সকলেয়ো যেন পবিত্ৰ লোক সকলৰ দৰে আচাৰ-ব্যৱহাৰ দেখুৱায় আৰু অপবাদিকা বা বহু দ্ৰাক্ষাৰসৰ আসক্ত নহয়। তেওঁলোকে যি উত্তম, সেই শিক্ষা তেওঁলোকে দিয়ক। ⁴ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে যেন যুৱতী সকলক তেওঁলোকৰ চিন্তাধাৰাত সুস্থিৰ হবলৈ, পতি-

প্ৰিয়া আৰু সন্তান-প্ৰিয়া হবলৈ উৎসাহিত কৰে, বিবেচক হবলৈ, ⁵নিৰ্দোষী, ঘৰ-ধৰোতা, সু-স্বভাবী, আৰু নিজ নিজ স্বামীৰ বশীভূতা হবলৈ শিকাই বুজাই সুবুদ্ধি কৰি তোলে; তেওঁলোকে এনে শিক্ষা দিয়ক, যাতে ঈশ্বৰৰ বাক্য নিন্দিত নহয়।

⁶সেইদৰে যুৱক সকলকো সুবোধ হবলৈ উদগোৱা। ⁷নিজে সকলো বিষয়তে সৎ কৰ্মৰ আৰ্হি হৈ, শিক্ষা দিওঁতে শুদ্ধতা, ধীৰতা আৰু অনিন্দনীয় নিৰাময় বাক্য প্ৰকাশ কৰিবা; ⁸তেতিয়া বিৰোধী মানুহে আমাৰ বিষয়ে কোনো কু-কথা কবলৈ নোপোৱাত, লাজ পাব।

⁹দাস সকলে সকলো বিষয়ত তেওঁলোকৰ প্ৰভু সকলৰ আজ্ঞাধীন হব লাগে। তেওঁলোকৰ প্ৰতি সন্তোষ-দায়ক হব লাগে, কিন্তু উত্তৰা-উত্তৰি নকৰি ¹⁰আৰু হাত লৰ নহৈ, বৰং সকলোতে উত্তম বিশ্বস্ততা দেখুৱাবৰ বাবে তেওঁলোকক উদগোৱা, তাতে আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰৰ শিক্ষাই সকলো বিষয়তে তেওঁলোকক ভূষিত কৰক।^[1]

¹¹কিয়নো সকলো মানুহলৈ পৰিত্ৰাণ অনা ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ প্ৰকাশিত হ'ল; ¹²আৰু আমি ভক্তি লঙ্ঘন আৰু সাংসাৰিক অভিলাষ অস্বীকাৰ কৰি, গম্ভীৰ, ধাৰ্মিক আৰু ভক্তিভাবে এই বৰ্তমান সংসাৰত যেন জীৱন যাপন কৰোঁ, সেই অনুগ্ৰহে এনে শিক্ষা আমাক দিছে। ¹³এতিয়া আমি পৰম ধন্য আশা সিদ্ধিৰ অৰ্থে মহান ঈশ্বৰ আৰু আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা যীচু খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতাপৰ আবিৰ্ভাৱৰ বাবে যেন অপেক্ষা কৰি থাকো।

¹⁴আমাক সকলো অধৰ্মৰ পৰা মুক্ত আৰু শুচি কৰিবলৈ যীচুৱে নিজকে উৎসৰ্গ কৰিলে, যাতে আমি মূল্যৱান ব্যক্তি সকলৰদৰে সকলো সৎকৰ্মত উদ্যোগী হওঁ। ¹⁵তুমি এইবোৰ কথা কৈ সম্পূৰ্ণ ক্ষমতাৰে উদগোৱা আৰু অনুযোগ কৰিবা; তোমাক হেয়জ্ঞান কৰিবলৈ কাকো নিদিবা।

2:10 ^[1]

২ অধ্যায় 3

¹তুমি তেখেত সকলক সোঁৱৰাবা; তেখেত সকলে যেন আধিপত্য আৰু ক্ষমতা পোৱা লোক সকলৰ বশীভূত হৈ তেওঁলোকৰ আজ্ঞা পালন কৰে, সকলো সৎকৰ্মত যুগুত হয় থাকে, আৰু ²কোনো ব্যক্তিক নিন্দা নকৰি, নিৰ্বিৰোধী আৰু ক্ষান্ত স্বভাবী হৈ সকলো মানুহৰ প্ৰতি মৃদুভাব প্ৰকাশ কৰক।

³কিয়নো পূৰ্বে আমিও নিৰ্বোধ, আজ্ঞা নমনা, ভ্ৰান্ত, নানা বিধ অভিলাষ আৰু সুখভোগৰ দাস্য-কৰ্ম কৰা, হিংসা আৰু ঈৰ্ষাত কাল নিওৱা, ঘৃণনীয় আৰু পৰস্পৰে ঘৃণাকাৰী আছিলো।

⁴কিন্তু যেতিয়া আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা ঈশ্বৰৰ মধুৰ স্বভাব আৰু মনুষ্য জাতিলৈ প্ৰেম প্ৰকাশিত হল, ⁵তেতিয়া আমি কৰা ধৰ্ম-কৰ্মৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু তেওঁ নিজ দয়া অনুসাৰে নতুন জন্মৰ^[1] স্নান আৰু পবিত্ৰ আত্মাই নতুন কৰাৰ দ্বাৰাই আমাৰ পৰিত্ৰাণ কৰিলে।

⁶তাৰ কাৰণে সেই আত্মা আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰে আমাৰ ওপৰত বাহুল্যৰূপে বাকি দিলে, ⁷যাতে তেওঁৰ অনুগ্ৰহত আমি ধাৰ্মিক বুলি গনিত হৈ অনন্ত জীৱনৰ আশা অনুসাৰে উত্তৰাধিকাৰী^[2] হব পাৰো।

⁸এই কথা বিশ্বাসযোগ্য। ঈশ্বৰৰ বিশ্বাস কৰা সকলে যাতে তেওঁলোকৰ সন্মুখত থকা সৎকৰ্মত লাগি থাকিবলৈ চিন্তা কৰে, তাৰ কাৰণে তোমাক এই আজ্ঞা মই দিছোঁ। এইবোৰ কথা সকলো লোকৰ পক্ষে উত্তম আৰু লাভজনক।

⁹কিন্তু মূঢ় বাদ-বিচাৰ, বংশাৱলী বিবাদ আৰু বিধানৰ বিষয়ে বাগযুদ্ধ, এই সকলোৰে পৰা তুমি পৃথকে থাকিবা; কিয়নো সেইবোৰ অনুপকাৰী আৰু অনৰ্থক। ¹⁰দলভেদী মানুহক দুই এবাৰ চেতনা দিয়াৰ পাছত তেনেলোকক অগ্ৰাহ্য কৰিবা; ¹¹তেনেধৰণৰ মানুহ যে বিপথগামী আৰু নিজ প্ৰমাণত দোষী হৈ পাপ কৰে, সেই বিষয়ে তুমি জানা।

শেষ-আদেশ আৰু মঙ্গলবাদ

¹²মই তোমাৰ তালৈ আৰ্ত্তিমা বা তুখিকক পঠালো, নীকপলিত মোৰ ওচৰলৈ বেগাই আহিব বাবে তুমি যত্ন কৰিবা; কিয়নো মই সেই ঠাইতে জাৰ-কালি কটাবলৈ স্থিৰ কৰিলোঁ। ¹³পণ্ডিত চিনাক আৰু আপল্লকো অতি যত্নেৰে পঠাবা, যাতে তেওঁলোকৰ একোৰে অভাৱ নহয়।

¹⁴আমাৰ মানুহবোৰ যেন নিষ্ফল নহয়, তাৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় অভাৱ দূৰ কৰিবলৈ সৎকৰ্মত লাগি থাকিবৰ বাবে শিকক।

¹⁵মোৰ লগত থকা সকলোৱে তোমাক মঙ্গলবাদ কৰিছে। বিশ্বাসত থাকি আমাক প্ৰীতি কৰা সকলক মঙ্গলবাদ দিবা। তোমালোক সকলোৰে লগত অনুগ্ৰহ থাকক। আমেন।

3:5 ^[1]

3:7 ^[2]

ফিলী

‘ফিলীমনৰ প্ৰতি পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘ফিলীমনৰ প্ৰতি পত্ৰ’ অতি চুটি পুস্তক। এই পত্ৰখন পাঁচনি পৌলৰ দ্বাৰাই লিখা হৈছিল (1:1)। সাধু পৌল বন্দী অৱস্থাত থকা সময়ত এই পত্ৰখন লিখিছিল। সম্ভৱতঃ তেওঁ ৰোমত থাকোঁতে এই পত্ৰখন লিখিছিল। প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 61 বছৰৰ পিছত এই পত্ৰখন লিখিছিল। হয়তো সেই সময়ত তেওঁ ৰোমত আছিল। সেই সময়তে বোধহয় তেওঁ ‘কলচীয়া পত্ৰ’ খনো লিখিছিল।

এই পত্ৰখন তেওঁ ফিলীমন নামৰ এজন ব্যক্তিলৈ লিখিছিল। ফিলীমন এজন মণ্ডলীৰ সদস্য আৰু দাস (ক্ৰীতদাস)সকলৰ গৰাকী আছিল। সাধু পৌলে তেওঁলৈ লিখি জনাইছিল যে, ওনীচিমাচক যেন শাস্তি নিদিয়; এইজন দাস ফিলীমনৰ ওচৰৰ পৰা পলাই গৈছিল। ৰোমান বিধি অনুসৰি ওনীচিমাচক মৃত্যুদণ্ড দিবলৈ ফিলীমনৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ আছিল। কিন্তু ওনীচিমাচক এজন খ্ৰীষ্টীয়ান ভাইৰ দৰে গ্ৰহণ কৰিবলৈ সাধু পৌলে এক প্ৰভাৱশালী বিতৰ্কৰে ফিলীমনক উৎসাহিত কৰিছিল। কেৱল সেয়াই নহয়, সাধু পৌলে তেওঁৰ লগে লগে পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ ওনীচিমাচক যেন অনুমতি দিয়ে, তাৰ বাবেও পৰামৰ্শ দিছিল (1:13-14)।

চমু বিৱৰণঃ সাধু পৌলে ফিলীমনক সম্ভাষণ জনোৱা (1:1-3)। তাৰ পিছত ফিলীমনে ওনীচিমাচক খ্ৰীষ্টীয়ান ভাইৰ দৰে গ্ৰহণ কৰিবলৈ সাধু পৌলৰ নিবেদন (1:4-21)। অৱশেষত, সাধু পৌলে তেওঁৰ কিছুমান পৰিকল্পনা বাখ্যা কৰি, শুভেচ্ছা পঠিয়াই সামৰণি মাৰিছে (1:22-15)

Chapter 1

ফিলীমনৰ দাস ওনীচিমক প্ৰেমেৰে গ্ৰহণ কৰিবলৈ নিবেদন

¹খ্ৰীষ্ট যীচুৰ বন্দীয়াৰ পৌল^[1] আৰু আমাৰ ভাই তীমথিয়ৰ^[2] পৰা আমাৰ প্ৰিয় ভাই আৰু সহকৰ্মী ফিলীমনৰ প্ৰতি, ²আৰু আমাৰ ভনী আঞ্জিয়া, সহসেনা আৰ্থিগ্ন আৰু তোমাৰ ঘৰত গোট খোৱা মণ্ডলীৰ প্ৰতি, ³আমাৰ পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি কামনা কৰিলোঁ।

⁴মোৰ প্ৰাৰ্থনাত মই তোমাৰ নাম উল্লেখ কৰি, সদায় মোৰ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ দিওঁ, ⁵কিয়নো প্ৰভু যীচুৰ প্ৰতি তোমাৰ বিশ্বাস আৰু ঈশ্বৰৰ সকলো পবিত্ৰ লোকৰ প্ৰতি থকা তোমাৰ প্ৰেমৰ কথা শুনিবলৈ পালোঁ। ⁶তোমাৰ বিশ্বাসৰ সহভাগিতা যেন আমাৰ লগত থকা সকলো উত্তম বিষয়ৰ জ্ঞানত খ্ৰীষ্টত কাৰ্যসাধক হয়, এনে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। ⁷হে ভাই, তোমাৰ প্ৰেমত মই অতি আনন্দ আৰু সন্তোষ পালোঁ, কিয়নো তোমাৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোক সকলৰ হৃদয় পুনৰাই সজীৱ কৰা হ’ল।

⁸গতিকে যি উচিত সেইটো কৰিবৰ বাবে তোমাক আজ্ঞা দিবলৈ যীচু খ্ৰীষ্টত মোৰ সাহস আছে, ⁹তথাপি মই তোমাক, প্ৰেমৰ কাৰণে ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে অনুৰোধ কৰোঁ। মই পৌল, বৃদ্ধ হৈছোঁ আৰু এতিয়া খ্ৰীষ্ট যীচুৰ কাৰণে মই বন্দী।

¹⁰মোৰ বন্দী অৱস্থাত জন্ম^[3] হোৱা বিশ্বাসৰ পুত্ৰ ওনীচিমৰ প্ৰসংগত মই তোমাক অনুৰোধ কৰোঁ; ¹¹তেওঁ আগেয়ে তোমাৰ অনুপকাৰী আছিল, কিন্তু এতিয়া তোমাৰ আৰু মোৰ বাবেও উপকাৰী হ’ল। ¹²যি জন মোৰ প্ৰাণৰ প্ৰিয়, তেওঁকেই মই তোমাৰ ওচৰলৈ উভতাই পঠালোঁ।

¹³শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে হোৱা মোৰ বন্ধনত, তোমাৰ সলনি তেওঁ যেন মোৰ পৰিচৰ্যা কৰে, এই কাৰণে মই তেওঁক লগত ৰাখিব খুজিছিলোঁ।

¹⁴কিন্তু তোমাৰ অনুমতি অবিহনে মই একো কৰিবলৈ আৱশ্যক নেদেখিলোঁ, সেয়েহে তোমাৰ সৎ গুণ উপায়ন্তৰ হৈ কৰা নহওক, কিন্তু স্ব-ইচ্ছাৰে হওক। ¹⁵সম্ভৱতঃ তেওঁক চিৰকাল পাবৰ বাবে, তোমাৰ পৰা কিছু সময়ৰ কাৰণে পৃথক কৰা হৈছিল। ¹⁶এজন দাসৰ দৰে নহয়, কিন্তু দাসতকৈ শ্ৰেষ্ঠ, বিশেষকৈ মোৰ বাবে এজন প্ৰিয় ভাইৰ দৰে; মাংস^[4] আৰু প্ৰভু উভয়তে তোমালৈও অধিক প্ৰিয়।

¹⁷যদি তুমি মোক সহভাগী^[5] বুলি গণ্য কৰা তেনেহলে মোৰ তুল্য বুলি তেওঁক গ্ৰহণ কৰিবা। ¹⁸আৰু তেওঁ যদি তোমাক কিবা অন্যায় কৰিলে বা ধৰুৱা হৈছে, তেনেহলে তাক মোৰ বুলিয়েই গণনা কৰিবা। ¹⁹মই পৌল, নিজ মনৰ সৈতে নিজ হাতে লিখিলোঁ, মই পৰিশোধ কৰিম। তোমাৰ জীৱনৰ কাৰণে তুমি যে মোৰ ওচৰত ঋণী, কিন্তু সেই বিষয়ে মই কোৱা নাই। ²⁰হয় ভাই, প্ৰভুত মোক আনন্দিত হ’বলৈ দিয়া আৰু খ্ৰীষ্টত মোৰ প্ৰাণ পুনৰ সতেজ কৰা।

²¹তোমাৰ আনুগত্যত আত্মবিশ্বাস^[6] আছে, সেয়েহে মই তোমালৈ লিখিলোঁ^[7], তুমি মই কোৱাতকৈও অধিক কৰিবা বুলি জানিছোঁ। ²²কিন্তু সেই একে সময়তে, মোলৈ এটা থকা ঠাই যুগুত কৰি ৰাখিবা^[8]; মই আশা কৰোঁ তোমালোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ দ্বাৰাই মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ অনুমতি পালোঁ^[9]।

²³খ্রীষ্ট যীচুৰ সম্বন্ধে মোৰ লগৰ বন্দীয়াৰ ইপাফ্ৰাই^[10] তোমাক মঙ্গলবাদ কৰিছে; ²⁴আৰু মাৰ্ক, আৰিষ্টাৰ্থ, দীমা আৰু লুক, মোৰ এই সহকাৰী সকলেও মঙ্গলবাদ কৰিছে।

²⁵আমাৰ^[11] প্ৰভু যীচু খ্রীষ্টৰ অনুগ্ৰহ তোমালোকৰ আত্মাৰ লগত থাকক। আমেন।

1:1 [1]

1:1 [2]

1:10 [3]

1:16 [4]

1:17 [5]

1:21 [6]

1:21 [7]

1:22 [8]

1:22 [9]

1:23 [10]

1:25 [11]

ইব্রী

‘ইব্রীসকলৰ প্ৰতি পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘ইব্রীসকলৰ প্ৰতি পত্ৰ’ পুস্তকখন এখন উৎসাহজনক পত্ৰ। ইয়াত ‘পুৰণি নিয়ম’ত প্ৰকাশ কৰা ভবিষ্যত বাণীসমূহ প্ৰভু যীচুৱে কেনেকৈ সমাধান কৰিলে, সেই বিষয়ে প্ৰকাশ কৰিছে। এই পুস্তকখন উপদেশ সদৃশ লিখা হৈছে। ইব্রী পুস্তকখনত পুৰণি নিয়মৰ প্ৰায় 60 তকৈ অধিক ভাববাণী অতি স্পষ্টভাৱে প্ৰভু যীচুৱে সমাধা কৰা আৰু ইহুদী পুৰোহিতসকলৰ কৰণীয় কাৰ্য উল্লেখ কৰা হৈছে। সেই বাবেই এই পুস্তকখন ইহুদী খ্ৰীষ্টিয়ান সকলৰ বাবে উৎসাহজনক পুস্তক বুলি কোৱা হয়। প্ৰভু যীচুৱে কেনেকৈ ‘পুৰণি নিয়ম’ৰ বিধি সমাধা কৰিলে, আৰু এতিয়া পুৰোহিতসকলে যে কেতিয়াও বলি উৎসৰ্গ কৰিব নালাগিব, এই বিষয়ে এই পত্ৰত উল্লেখ কৰা হৈছে। প্ৰভু যীচুৱে যে সকলো পাপৰ বাবে প্ৰায়চিত্তৰ বলিস্বৰূপ, আৰু ইয়াক যে একেবাৰতেই প্ৰকাশ কৰা হ’ল, সেই বিষয়েও উল্লেখ আছে। এই পত্ৰখনে বৰ্তমানৰ খ্ৰীষ্টিয়ান সকলক, প্ৰভু যীচুক অনুসৰণ কৰি ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ আৰু আনকি তেওঁত বিশ্বাস ৰাখিবলৈ উৎসাহিত কৰিছে (12:2)।

এই পুস্তকখন কোনে লিখিছে, সেই বিষয়ে কোনেও সঠিক নাজানে, কিন্তু শাস্ত্ৰজ্ঞাসকলে কয় যে, সম্ভৱতঃ তেওঁলোক পাঁচনি পৌল, লুক নাইবা বাৰ্নাবা। এই পুস্তকখন কেতিয়া লিখা হৈছিল, সেই বিষয়েও সঠিক জনা নাযায়। কিন্তু অনেকে ক’ব খোজে যে, প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় 70 বছৰৰ পিছত ইয়াক লিখা হৈছিল। 70 খ্ৰীষ্টাব্দত যিৰূচালেম ধ্বংস কৰা হৈছিল, কিন্তু এই পত্ৰখনৰ লিখকে কয় যে, তেতিয়ালৈকে যিৰূচালেম ধ্বংস কৰা হোৱা নাছিল। ৰোম নগৰত (13:24) ইব্রী পুস্তকখন লিখা হৈছিল, আৰু বোধহয় কেইবাখনো মণ্ডলীৰ মাজত ইয়াক প্ৰচাৰ কৰা হৈছিল।

চমু বিৱৰণঃ লিখকে দেখুৱাই যে, প্ৰভু যীচু ভাববাদী আৰু দূতসকলতকৈ শ্ৰেষ্ঠ (1:1-4:13)। এইদৰে তেওঁ দেখুৱাইছে যে, প্ৰভু যীচু যিৰূচালেমত থকা ঈশ্বৰৰ মন্দিৰৰ পৰিচৰ্যা কৰা পুৰোহিতসকলতকৈ শ্ৰেষ্ঠ (4:14-7:28)। আনকি ঈশ্বৰে মোচিৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ লোকসকলৰ লগত কৰা বিধিৰ ‘পুৰণি নিয়ম’তকৈ প্ৰভু যীচুৰ পৰিচৰ্যা শ্ৰেষ্ঠ (8:1-10:31)। এই সকলোৰ পিছত, প্ৰভু যীচু সকলোতকৈ যে, শ্ৰেষ্ঠ এই বিষয়ে লিখকে কেইবাটাও ব্যৱহাৰিক পৰামৰ্শ বৰ্ণনা কৰিছে (10:32-13:17)। অৱশেষত লিখকে কিছুমান উৎসাহজনক বাক্যৰে আৰু সম্ভাষণেৰে এই পত্ৰখনৰ সামৰণি মাৰিছে (13:18-25)।

Chapter 1

যীচু স্বৰ্গৰ দূত সকলতকৈ মহান

¹পূৰ্বকালত ঈশ্বৰে ভাৱবাদী সকলৰ মাধ্যমেদি বহু বাৰ নানাভাৱে আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ সৈতে কথা পাতিছিল। ²কিন্তু এতিয়া এই শেষৰ দিনবোৰত ঈশ্বৰে তেওঁৰ পুত্ৰৰ দ্বাৰাই আমাৰ লগত কথা ক’লে; ঈশ্বৰে সেই পুত্ৰকেই সকলোৰে উত্তৰাধিকাৰী হ’বলৈ নিযুক্ত কৰিলে আৰু তেওঁৰ যোগেদি সমগ্ৰ জগতখনো সৃষ্টি কৰিলে। ³সেই পুত্ৰ ঈশ্বৰৰ গৌৰৱময় পোহৰ। ঈশ্বৰৰ সকলো গুণৰ পূৰ্ণ প্ৰতিবিম্ব; পুত্ৰই ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰম বাক্যৰ দ্বাৰাই সকলো ধৰি ৰাখিছে। সেই পুত্ৰই সকলো মানুহক পাপৰ পৰা শুচি কৰিলে আৰু তাৰ পাছত স্বৰ্গত মহিমাময় ঈশ্বৰৰ সোঁ হাতে ওখ সিংহাসনত বহিল।

⁴ঈশ্বৰে তেওঁৰ পুত্ৰক যি নাম দিলে, সেই নাম যেনেকৈ স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ নামতকৈ অধিক উত্তম, তেনেকৈ তেওঁ স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ তুলনাত অনেক মহান হৈ উঠিল।

⁵কাৰণ, ঈশ্বৰে কেতিয়াবা সেই স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ মাজত কোনো এজনক কৈছিল নেকি যে,

“তুমি মোৰ পুত্ৰ; আজি মই তোমাৰ পিতৃ হ’লো?”^[1]

আকৌ, তেওঁ কেতিয়াবা তেওঁলোকক কৈছিল নেকি যে,

“মই তেওঁৰ পিতৃ আৰু তেওঁ মোৰ পুত্ৰ হ’ব?”^[2]

⁶পুণৰ, ঈশ্বৰে যেতিয়া সেই প্ৰথমে জন্মা জনক জগতলৈ আনিলে, তেতিয়া তেওঁ ক’লে,

“ঈশ্বৰৰ সমস্ত দূত সকলে তেওঁৰ আৰাধনা কৰক।”

⁷স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে কৈছে,

“তেওঁ নিজৰ দূত সকলক বায়ুৰূপে আৰু নিজৰ

সেৱক সকলক অগ্নিশিখাৰূপে তৈয়াৰ কৰে।”^[3]

⁸কিন্তু পুত্ৰৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে ক’লে,

“হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ সিংহাসন চিৰকাল স্থায়ী,

তোমাৰ ৰাজ্যৰ শাসন, ন্যায়ৰ শাসন।

⁹তুমি ধাৰ্মিকতাক প্ৰেম কৰিলা আৰু দুৰাচাৰীক ঘিণ কৰিলা; এই কাৰণে ঈশ্বৰে, তোমাৰ ঈশ্বৰে তোমাৰ সঙ্গী সকলতকৈ তোমাক অধিক আনন্দৰূপে তেল সানি অভিষিক্ত কৰিলে।”^[4]

¹⁰“হে প্ৰভু, তুমি আদিতে এই জগতৰ ভিত্তিমূল স্থাপন কৰিলা। আকাশ-মণ্ডলো তোমাৰ হাতৰ কৰ্ম।

¹¹সেইবোৰ ধ্বংস হৈ যাব; কিন্তু তুমি নিত্য; সেই সকলো কাপোৰৰ দৰে পুৰণি হৈ যাব।

¹²তুমি চাদৰৰ দৰে সেইবোৰক নুৰিয়াবা, কাপোৰৰ দৰে সেইবোৰ সলোৱা হ’ব, কিন্তু তুমি হ’লে সদায় একে আছা আৰু তোমাৰ বছৰবোৰৰ কেতিয়াও শেষ নহ’ব।”^[5]

¹³কিন্তু ঈশ্বৰে স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ মাজৰ কোনো জনক কেতিয়াবা এই কথা কৈছে নে যে,

“মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ ভৰি-পীৰা

নকৰোঁমানে, তুমি মোৰ সোঁ হাতে বহি থাকাক?”^[6]

¹⁴সকলো স্বৰ্গৰ দূতেই জানো সেৱাকাৰী আত্মা নহয়? তেওঁলোকক পৰিত্ৰাণ পাবলগীয়াসকলক পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ পঠোৱা হ’ল।

1:5 ^[1]

1:5 ^[2]

1:7 ^[3]

1:9 ^[4]

1:12 ^[5]

1:13 ^[6]

১ অধ্যায় 2

পাপৰ উদ্ধাৰৰ বিষয়ে সতৰ্ক কৰা

¹এই কাৰণে আমি যি শুনিছো, তাত পুনৰ অধিককৈ মনোযোগ দিয়া উচিত, যাতে আমি ঘাটলৈ চাপি আহি, পুনৰ ঘাটৰ পৰা কোনো প্ৰকাৰে দূৰলৈ ভটিয়াই নাযাওঁ। ²কিয়নো যি বাক্য স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ দ্বাৰাই কোৱা হৈছিল, সেই বাক্য সত্য বুলি প্ৰমাণিত হ’ল; পাপ-আচৰণ কৰা আৰু ঈশ্বৰৰ আদেশ অমান্য কৰা প্ৰত্যেকেই ন্যায়ৰ শাস্তি যোগ্যৰূপে পালে; ³তেনেহলে এনে এক মহৎ পৰিত্ৰাণ অগ্ৰাহ্য কৰিলে আমি কেনেকৈ ৰক্ষা পাব পাৰোঁ? এই উদ্ধাৰৰ কথা প্ৰথমে প্ৰভুৰ দ্বাৰাই ঘোষণা কৰা হৈছিল আৰু যি সকলে শুনিলে, তেওঁলোকে আমাৰ ওচৰত সেই উদ্ধাৰৰ সত্যতা প্ৰমাণ কৰিলে। ⁴ঈশ্বৰে নানা চিন, অদ্ভুত লক্ষণ, অনেক পৰাক্ৰম কাৰ্য আৰু নিজৰ ইচ্ছা অনুসাৰে পবিত্ৰ আত্মাৰ নানা বৰদানৰ দ্বাৰা এই বিষয়ে সাক্ষ্য প্ৰদান কৰিলে।

যীচুৱে পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে

⁵আমি যি ভাবী জগতৰ বিষয়ে কথা কৈছোঁ, সেই বিষয় ঈশ্বৰে স্বৰ্গৰ দূত সকলৰ অধীনত ৰখা নাই। ⁶কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে, কোনো এজনো কোনো এঠাইত এই সাক্ষ্য দি কৈছে,

“মানুহনো কি, তুমি যে তেওঁক সোঁৱৰণ কৰা? অথবা

মানুহৰ পুত্ৰই বা কি, তুমি যে তেওঁলৈ দৃষ্টি কৰা?

⁷তুমি স্বৰ্গৰ দূত সকলতকৈ মানুহক অলপহে সৰু কৰিলা;

কিন্তু তুমি তেওঁকেই মহিমা আৰু সন্মানৰ মুকুটেৰে

বিভূষিত কৰিলা;

⁸আৰু সকলো বস্তু তুমি তেওঁৰ ভৰিৰ তলত ৰাখিলা।”^[1]

কিয়নো ঈশ্বৰে সকলোকে তেওঁৰ অধীন কৰিলে। তেওঁৰ কৰ্তৃত্বৰ বাহিৰত তেওঁ একোৱেই নাৰাখিলে। অৱশ্যে আমি এতিয়ালৈকে সকলো তেওঁৰ অধীনত দেখা নাই। ⁹তথাপি আমি যীচুক দেখিছোঁ, যি জনক স্বৰ্গৰ দূত সকলতকৈ অলপহে সৰু কৰা হ’ল; তেওঁ দুখভোগ কৰি মৃত্যুবৰণ কৰাৰ কাৰণে তেওঁক মহিমা আৰু সন্মানৰ ৰাজমুকুট পিন্ধোৱা হ’ল। সেয়েহে, ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহত প্ৰত্যেক মানুহৰ বাবে যীচুৱে মৃত্যুৰ আশ্বাদ ল’লে।

¹⁰সকলো ঈশ্বৰৰ কাৰণে আৰু সকলো তেওঁৰ যোগেদি হ’ল। সেই বাবে অনেক সন্তানক ঈশ্বৰে গৌৰৱৰ ভাগী কৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে দুখভোগৰ মাজেদি পৰিত্ৰাণৰ আদিকৰ্তাই সঠিক কাৰ্যটো সিদ্ধ কৰিলে, এইটোৱে আছিল ঈশ্বৰৰ বাবে উপযুক্ত কাৰ্য। ¹¹যি জনে পবিত্ৰ কৰে আৰু যি সকলক পবিত্ৰ কৰা হয়, সেই সকলোৱে একে জন ঈশ্বৰৰ পৰিয়ালৰ লোক। সেই কাৰণে যি জনে পবিত্ৰ কৰে সেই যীচুৱে লোক সকলক ভাই বুলি মাতিবলৈ তেওঁ লাজ নাপায়। ¹²যীচুৱে কৈছে,

“মোৰ ভাই সকলৰ আগত মই তোমাৰ নাম প্ৰচাৰ

কৰিম, সহভাগীতাৰ মাজত তোমাৰ গুণ কীৰ্তন কৰিম।”^[2]

¹³তেওঁ আকৌ কৈছে,

“মই তেওঁকহে বিশ্বাস কৰিম।”^[3]

তেওঁ আকৌ ইয়াকো কৈছে,

“চোৱা, এয়া মই আৰু মোৰ সন্তান সকল, ঈশ্বৰে

যি সকলক মোক দিছে।”^[4]

¹⁴ঈশ্বৰৰ সেই সকলো সন্তান তেজ আৰু মাংসৰ মানুহ। সেয়েহে যীচুৱে নিজেও সেই সন্তান সকলৰ দৰে এই উভয়ৰ সহভাগী হ’ল, যাতে মৃত্যুৰ মাধ্যমেদি মৃত্যুৰ ক্ষমতা যাৰ হাতত আছে, সেই চয়তানক শক্তিহীন কৰিব পাৰে, আৰু ¹⁵মৃত্যুৰ ভয়ত যি সকলে গোটেই জীৱন দাসত্বত কটাইছিল, তেওঁলোকক মুক্ত কৰি মিলন সাধন কৰিব পাৰে।

¹⁶বাস্তৱিক এই কথা সত্য যে, যীচুৱে স্বৰ্গৰ দূত সকলক সহায় কৰা নাই, কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে অব্ৰাহামৰ বংশধৰ সকলকহে সহায় কৰিছে।

¹⁷সেই বাবেই যীচু সকলো দিশৰ পৰা তেওঁৰ ভাই সকলৰ দৰে হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছিল, যাতে ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে তেওঁ এজন দয়ালু আৰু বিশ্বাসযোগ্য মহা-পুৰোহিত হ’ব পাৰে আৰু মানুহে পাপৰ পৰা ক্ষমা পাব পাৰে। ¹⁸কিয়নো যীচুৱে নিজে পৰীক্ষা আৰু দুখভোগৰ মাজেদি গৈছিল, সেই বাবে যি সকল লোক পৰীক্ষাৰ সন্মুখীন হয়, তেওঁলোকক তেওঁ সহায় কৰিব পাৰে।

2:8 ^[1]

2:12 ^[2]

2:13 ^[3]

2:13 ^[4]

২ অধ্যায় 3

যীচু মোচিতকৈ মহান

¹এই কাৰণে, হে স্বৰ্গীয় আমল্গণৰ সহভাগী পবিত্ৰ ভাই সকল, আপোনালোকে যীচুলৈ মনোযোগ কৰক। তেওঁ আমি স্বীকাৰ কৰা পাঁচনি আৰু সেই মহা-পুৰোহিত। ²ঈশ্বৰৰ পৰিয়ালৰ সমস্ত লোক সকলৰ প্ৰতি মোচি যেনেকৈ বিশ্বাসী আছিল, তেনেকৈ যীচু নিজেও তেওঁক নিযুক্ত কৰা ঈশ্বৰৰ প্ৰতি বিশ্বাসী আছিল। ³কোনো লোকে যেতিয়া গৃহ নিৰ্মাণ কৰে, তেতিয়া গৃহতকৈ গৃহ নিৰ্মাতাৰ মৰ্যদা যেনেকৈ অধিক হয়, সেইদৰে ঈশ্বৰে যীচুক মোচিতকৈ অধিক গৌৰৱৰ যোগ্যপাত্ৰৰূপে গণিত কৰিলে। ⁴কাৰণ প্ৰত্যেক গৃহ কোনো জনৰ দ্বাৰাই নিৰ্মাণ কৰা হয়, কিন্তু যি জনে সকলোকে নিৰ্মাণ কৰিলে, তেওঁ ঈশ্বৰ। ⁵মোচি সঁচাকৈয়ে ঈশ্বৰৰ সমস্ত গৃহৰ সেৱকৰূপে বিশ্বাসযোগ্য আছিল। ভৱিষ্যতত যি যি কোৱা হ’ব, সেই সকলোৰে সম্বন্ধে মোচিয়ে সাক্ষ্য দি আছিল; ⁶কিন্তু পুত্ৰ হিচাপে খ্ৰীষ্ট হৈছে ঈশ্বৰৰ সেই গৃহৰ বিশ্বাসযোগ্য। যদিহে আমি আমাৰ নিশ্চিত আশাৰ সম্পৰ্কে সাহস আৰু গৰ্ব দুটকৈ ধৰি ৰাখো, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ গৃহত আমি সকলোৱে বিশ্বাসী হওঁ।

অবিশ্বাসৰ বিষয়ে সতৰ্ক কৰা

7 এই কাৰণে পবিত্ৰ আত্মাই যেনেকৈ কৈছে:

“আজি যদি তোমালোকে ঈশ্বৰৰ মাত শুনিবলৈ পোৱা,

8 তেনেহলে তোমালোকৰ হৃদয়বোৰ কঠিন নকৰিবা,

যেনেকৈ ইস্ৰায়েলীয়া সকলে বিদ্ৰোহৰ দিনত কৰিছিল,

মৰুপ্ৰান্তত সেই সময়ত পৰীক্ষা কৰাৰ দৰে নকৰিবা।

9 তাত তোমালোকৰ ওপৰ-পুৰুষ সকলে চল্লিশ বছৰ ধৰি মোৰ কাৰ্যবোৰ দেখিছিল,

তথাপি তেওঁলোকে মোক পৰীক্ষা কৰাৰ দ্বাৰাই বিদ্ৰোহ কৰিছিল,

10 গতিকে, মই এই জাতিত বিৰক্ত হ'লো,

মই ক'লো, এওঁলোক সদায় ভ্ৰান্ত হৃদয়ৰ লোক;

তেওঁলোকে মোৰ পথ নাজানিলে;

11 তাত মই ক্ৰুদ্ধ হৈ এই শপত খালোঁ, “এওঁলোক মোৰ বিশ্ৰামত কেতিয়াও সোমাবলৈ নাপাব।” [1]

12 ভাই সকল, আপোনালোকে সতৰ্কতাৰে চলিব যাতে, কেনেকৈ জীৱনময় ঈশ্বৰৰ পৰা খহি পৰিবলৈ আপোনালোকৰ মাজত কোনো এজন বিশ্বাসীৰে দুষ্ট হৃদয় নহয়। 13 যি সময়লৈকে ‘আজি’ বোলা সময় আছে, সেই সময়লৈ আপোনালোকে প্ৰতিদিনে এজনে আন জনক উৎসাহ দিয়ক, তাত আপোনালোকৰ কোনো এজনৰ হৃদয় পাপৰ ছলনাত পৰি কঠিন নহওক। 14 আৰম্ভণীতে খ্ৰীষ্টত আমাৰ যি বিশ্বাস আছিল, যদি শেষলৈকে আমি সেই বিশ্বাসত নিশ্চিত হৈ থাকো, তেনেহলে আমি খ্ৰীষ্টৰ সহভাগী; 15 এই বিষয়ে ইয়াকে কোৱা হৈছে,

‘আজি যদি তোমালোকে তেওঁৰ মাত শুনিবলৈ পোৱা,

তেনেহলে তোমালোকৰ হৃদয় কঠিন নকৰিবা,

যেনেকৈ ইস্ৰায়েলী সকলে সেই বিদ্ৰোহৰ দিনত কৰিছিল’। [2]

16 কোনে ঈশ্বৰৰ মাত শুনাৰ পাছতো তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছিল? তেওঁলোক সেই সকল লোকেই নহয় নে, যি সকলক মোচিয়ে মিচৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰি লৈ আহিছিল? 17 ঈশ্বৰে চল্লিশ বছৰ ধৰি কাৰ ওপৰত ক্ৰুদ্ধ আছিল, সেই লোক সকলৰ ওপৰতে নহয় নে, যি সকলে পাপ কৰিছিল আৰু যি সকলৰ মৃতদেহ মৰুপ্ৰান্তত পৰি আছিল? 18 ঈশ্বৰে কাৰ বিৰুদ্ধে শপত খাই কৈছিল, “এওঁলোকে মোৰ বিশ্ৰামত সোমাবলৈ নাপাব?” যি সকল অবাধ্য, তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে নহয় নে? 19 ইয়াতে আমি দেখো যে, বিশ্বাস নকৰা বাবেই তেওঁলোক সোমাব নোৱাৰিলে।

3:11 [1]

3:15 [2]

৩ অধ্যায় 4

ঈশ্বৰৰ লোক সকলৰ বাবে বিশ্ৰাম

1 এতেকে আমি সতৰ্ক হ'ব লাগে, যাতে আপোনালোকৰ মাজৰ কোনো ব্যক্তিকে ঈশ্বৰৰ বিশ্ৰামত সোমোৱাৰ যি প্ৰতিজ্ঞা, সেই প্ৰতিজ্ঞাত যেন অযোগ্য দেখা নাযায়। 2 ইস্ৰায়েলী লোক সকলৰ আগত যেনেকৈ ঈশ্বৰৰ বিশ্ৰামৰ বিষয়ে শুভ সংবাদ ঘোষণা কৰা হৈছিল, তেনেকৈ আমাৰ আগতো কৰা হৈছে। কিন্তু সেই শুভ সংবাদৰ শিক্ষা শুনিও তেওঁলোকৰ কোনো লাভ নহ'ল; কাৰণ তেওঁলোকে সেইবোৰ শুনি বিশ্বাসেৰে গ্ৰহণ নকৰিলে। 3 এতিয়া আমি যি সকলে বিশ্বাস কৰিছোঁ, সেই লোকসকলেহে সেই বিশ্ৰামত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ পাম; যি দৰে কোৱা হৈছে:

“মই ক্ৰুদ্ধ হৈ শপত খালোঁ,

এওঁলোকে মোৰ বিশ্রামত

সোমাবলৈ নাপাব।”^[1]

যদিও জগতৰ আৰম্ভণীৰ পৰাই সৃষ্টি কাৰ্য শেষ কৰি ঈশ্বৰে এই কথা কৈছিল।⁴কিয়নো এঠাইত সপ্তম দিনৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে কৈছিল,
“ঈশ্বৰে সপ্তম দিনা তেওঁৰ সকলো কৰ্মৰ পৰা বিশ্রাম কৰিলে।”

⁵পুনৰায় তেওঁ কৈছে, “এওঁলোক মোৰ

বিশ্রামত সোমাবলৈ নাপাব।”

⁶এতেকে কিছুমান লোকৰ প্ৰৱেশৰ বাবে এতিয়াও ঈশ্বৰৰ বিশ্রাম আছুতীয়াকৈ ৰখা আছে আৰু ঈশ্বৰৰ বিশ্রামৰ শুভ সংবাদ যি ইস্রায়েলী লোক সকলে প্ৰথমে শুনিছিল, তেওঁলোকৰ অবাধ্যতাৰ কাৰণে তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বিশ্রামত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিলে।⁷তেতিয়া ঈশ্বৰে পুণৰ এটা দিন স্থিৰ কৰিলে আৰু সেই দিনৰ বিষয়ে তেওঁ ক’লে, “আজি।” বহুত দিনৰ পাছত ৰজা দাযুদৰ যোগেদি তেওঁ এই দিনৰ বিষয়ে পুনৰায় কৈছিল,

“আজি যদি তোমালোকে তেওঁৰ মাত শুনিবলৈ পোৱা,

তেনেহলে তোমালোকৰ হৃদয় কঠিন নকৰিবা।”^[2]

⁸কিয়নো যিহোচুৱাই তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ বিশ্রামত লৈ যাব পৰা হ’লে, ঈশ্বৰে পাছত আন এটা দিনৰ “আজি” বোলা কথাটো নক’লেহেঁতেন।

⁹এতেকে ঈশ্বৰৰ লোকৰ কাৰণে সেই সপ্তম দিনৰ (বিশ্রামবাৰৰ) বিশ্রাম সংৰক্ষিত আছে।¹⁰কিয়নো যেনেকৈ ঈশ্বৰে তেওঁৰ কৰ্ম শেষ কৰি বিশ্রাম কৰিছিল, তেনেকৈ যি কোনোৱে ঈশ্বৰৰ বিশ্রামত প্ৰৱেশ কৰে, তেৱোঁ নিজৰ কৰ্মৰ পৰা বিশ্রাম পায়।

¹¹সেই কাৰণে আহক, আমি সেই বিশ্রামত সোমাবলৈ যত্ন কৰোঁহক। আমি কোনেও যেন সেই অবাধ্য ইস্রায়েলীয় লোক সকলৰ দৰে অবিশ্বাসৰ পুৰণি আৰ্হি অনুসৰণ কৰি পতিত নহম।

¹²কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাক্য জীৱনময়, কাৰ্যসাধক আৰু আটাই দুখৰীয়া তৰোৱালতকৈও চোকা। এই বাক্য প্ৰাণ আৰু আত্মা, গাঠি আৰু মজ্জা এই সকলোকে ভেদ কৰালৈকে বিস্কোতা, মনৰ ভাৱনা আৰু অভিপ্ৰায়কো বিচাৰ কৰোঁতা।¹³সৃষ্টিৰ একো বস্তুৱেই ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিৰ অগোচৰ নহয়; তেওঁৰ চকুৰ আগত সকলোৱেই উদং আৰু মুকলি। তেওঁৰ ওচৰত আমি অৱশ্যেই হিচাব দিব লাগিব।

যীচু মহা-পুৰোহিত

¹⁴স্বৰ্গবোৰৰ মাজেদি যোৱা আমাৰ এজন মহান মহা-পুৰোহিত আছে। তেওঁ ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু। গতিকে আহক, আমি আমাৰ বিশ্বাস দৃঢ়কৈ ধৰি ৰাখোঁহক।¹⁵কিয়নো আমাৰ মহা-পুৰোহিত এনেকুৱা নহয় যে, তেওঁ আমাৰ দুৰ্বলতাত আমাৰ লগত দুখ উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰে; কাৰণ তেওঁ পাপ নকৰাকৈয়ে সকলো বিষয়ত আমাৰ দৰে পৰীক্ষিত হৈছিল।¹⁶এতেকে সাহসিকতাৰ সৈতে অনুগ্ৰহৰ সিংহাসনৰ ওচৰলৈ আহক, যাতে আমাৰ প্ৰয়োজনত সহায় হ’বলৈ আমি দয়া লাভ কৰি অনুগ্ৰহ পাব পাৰোঁ।

4:3 ^[1]

4:7 ^[2]

8 অধ্যায় 5

হাৰোণতকৈ যীচুৰ মহত্ব

¹প্ৰতিজন ইহুদী মহা-পুৰোহিতক লোক সকলৰ মাজৰ পৰা মনোনীত কৰা হয়। লোক সকলৰ পক্ষ হৈ ঈশ্বৰৰ বিষয়ক সেৱা কাৰ্যৰ বাবে তেওঁক নিযুক্ত কৰা হয়, যাতে তেওঁ মানুহৰ পাপৰ কাৰণে উপহাৰ আৰু বলিদান উৎসৰ্গ কৰে।²মানুহৰ অজ্ঞতা আৰু ভ্ৰান্ত অৱস্থাত মহা-পুৰোহিত জনে তেওঁলোকৰ প্ৰতি সহানুভূতিশীল হ’ব পাৰে, যিহেতু তেৱোঁ আন লোক সকলৰ দৰে নিজৰ দুৰ্বলতাৰ দ্বাৰা বেষ্টিত।³যেনেকৈ আন লোক সকলৰ পাপৰ কাৰণে তেওঁ বলি উৎসৰ্গ কৰে, তেনেকৈ নিজে দুৰ্বল হোৱা কাৰণে নিজৰ কাৰণেও তেওঁ সেই বলি উৎসৰ্গ কৰা আৱশ্যক।

⁴মহা-পুৰোহিত হোৱা সন্মানৰ বিষয় আৰু কোনেও এই সন্মান নিজে ল’ব নোৱাৰে। কিন্তু ঈশ্বৰে যি জনক আমন্ত্ৰণ কৰে তেৱেঁই সেই সন্মান পায়, যি দৰে হাৰোণক এই কাৰ্যত আমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল।

⁵সেইদৰে খ্ৰীষ্টেও মহা-পুৰোহিত হৈ নিজে মহিমা ল’বলৈ নিজকে মনোনীত নকৰিলে। কিন্তু ঈশ্বৰেই তেওঁক ক’লে:

“তুমি মোৰ পুত্ৰ,

আজি মই তোমাৰ পিতৃ হ’লো।”^[1]

⁶সেইদৰে আন এঠাইত কৈছে:

“তুমি চিৰকালৰ কাৰণে

মন্কিচেদকৰ^[2] বীতি অনুসাৰে হোৱা এজন পুৰোহিত।”^[3]

⁷যীচু যেতিয়া এই জগতত নিজ শৰীৰত বাস কৰিছিল, যি জনে তেওঁক মৃত্যুৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব পাৰে, সেই ঈশ্বৰৰ ওচৰত চকুলোৰে সৈতে অতিশয় ক্ৰন্দন কৰি অনুৰোধ আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। ঈশ্বৰৰ প্ৰতি থকা ঈশ্বৰীয় ভয়ৰ কাৰণে, ঈশ্বৰে তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলে। ⁸যীচু ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হোৱা সত্ত্বেও দুখভোগ কৰিছিল, আৰু তাৰ মাজেদিয়েই তেওঁ বাধ্যতাৰ শিক্ষা পালে; ⁹এইভাৱে যীচুৱে মহা-পুৰোহিতৰূপে পূৰ্ণ সিদ্ধতা লাভ কৰিলে আৰু সেয়ে তেওঁৰ বাধ্য হোৱা সকলোৰে কাৰণে তেওঁ অনন্ত পৰিত্ৰাণৰ উৎস হ’ল; ¹⁰আৰু মন্কিচেদকৰ বীতি অনুসাৰে হোৱা মহা-পুৰোহিত বুলি ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই অভিহিত হ’ল।

যীচুত থিৰে থাকিবলৈ আৰু ধৰ্মিকতাত বৃদ্ধি পাবৰ অৰ্থে যত্ন কৰিবলৈ উদগণি

¹¹যীচুৰ বিষয়ে আমাৰ অনেক কথা ক’বলৈ আছে; কিন্তু আপোনালোকৰ কাণ গধুৰ হোৱা বাবে সেই বিষয় বুজাবলৈ টান। ¹²ইমান দিনে আপোনালোক শিক্ষক হৈ উঠিব লাগিছিল, কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে এতিয়াও কোনোৱে যেন পুনৰাই আপোনালোকক ঈশ্বৰৰ বচন সমূহৰ আদিকথাকৰূপ বৰ্ণমালা শিকায়, আপোনালোকৰ এনে প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। আপোনালোক এনেকুৱা মানুহ হ’ল যে, টান আহাৰ নহয়, গাখীৰহে আপোনালোকৰ প্ৰয়োজন হৈ আছে। ¹³কিয়নো যাৰ ভোজন মাথোন গাখীৰ, তেওঁতো এতিয়াও শিশু। ধাৰ্মিকতা সম্বন্ধীয় শিক্ষাত সেই ব্যক্তিৰ কোনো অভিজ্ঞতা নাই। ¹⁴কিন্তু টান আহাৰ হ’লে সম্পূৰ্ণ বয়সপ্ৰাপ্ত সকলৰ বাবেহে অৰ্থাৎ তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ কঠিন শিক্ষাবোৰ বুজি অভ্যাস কৰে; তেওঁলোকে ভুল আৰু শুদ্ধ বিচাৰ কৰাত নিপুণ হৈ ভাল-বেয়া নিৰ্ণয় কৰিবলৈ শিকিছে।

5:5 ^[1]

5:6 ^[2]

5:6 ^[3]

৫ অধ্যায় 6

¹এতেকে খ্ৰীষ্টৰ বিষয়ে আমি যি প্ৰাথমিক শিক্ষা পালোঁ, তাক পাছ পেলাই, আহক আমি পৰিপূৰ্ণতাৰ ফালে আগবাঢ়ি যাওঁ। পুনৰায় যেন আমি মৃত কৰ্মৰ পৰা মন-পালটন আৰু ঈশ্বৰৰ ওপৰত বিশ্বাস, ²নানাবিধ বাপ্তিস্ম আৰু হাত দিয়াৰ বিষয়ে শিক্ষা, মৃত লোকৰ পুনৰুত্থান আৰু স্থায়ী অনন্ত দণ্ডৰ বিষয়ে নতুনকৈ ভিত্তিমূল স্থাপন নকৰোঁ। ³অৱশ্যে, ঈশ্বৰে অনুমতি দিলে আমি তাকেই কৰিম। ⁴কিয়নো যি সকলে এবাৰ পোহৰ প্ৰাপ্ত হৈছে, তেওঁলোকেই স্বৰ্গীয় দানৰ আশ্বাদ পালে আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ সহভাগী হ’ল। ⁵কিন্তু যি সকলে ঈশ্বৰৰ মঙ্গলময় বাক্যৰ আশ্বাদ পালে, ভাবী যুগৰ নানা পৰাক্ৰমৰ বিষয়ে জানিলে, ⁶আৰু তাৰ পাছত যদি তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে গৈ ভ্ৰষ্ট হয়, তেনেহলে তেওঁলোকক পুনৰ মন-পালটন কৰা অসাধ্য; কাৰণ তেওঁলোকে নিজৰ অৰ্থে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰক পুণৰ ক্ৰুচত দিলে আৰু প্ৰকাশ্যৰূপে মানুহৰ আগত তেওঁক নিন্দাৰ পাত্ৰ কৰিলে।

⁷যি মাটিয়ে তাৰ ওপৰত ঘনে ঘনে পৰা বৰষুণ শুহি লয় আৰু সেই মাটি চহাই কাম কৰা সকলৰ কাৰণে সেই মাটিয়ে প্ৰয়োজনীয় শাক-পাচলি আদি উৎপন্ন কৰে, সেই মাটিয়ে ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ পায়। ⁸কিন্তু সেই মাটিয়ে যদি কাঁইট গছ আৰু পুলি কাঁইট উৎপন্ন কৰে, তেনেহলে ই অকামিলা হৈ যায় আৰু সেই মাটি অভিশপ্ত হ’বলৈ গৈ আছে। তাৰ শেষগতি জ্বলন।

যীচুত আশ্ৰয় লোৱা সকলে পৰিত্ৰাণ পাব

⁹প্ৰিয় বন্ধু সকল, যদিও আমি এইবোৰ কথা কৈছোঁ, তথাপি আপোনালোকৰ বিষয়ে হ’লে আমাৰ এনে দৃঢ় বিশ্বাস আছে যে, আপোনালোকৰ অৱস্থা ইয়াতকৈয়ো ভাল আৰু আপোনালোকে যি কৰি আছে, সেয়া পৰিত্ৰাণ লাভৰে পদক্ষেপ। ¹⁰কিয়নো ঈশ্বৰ এনে অধাৰ্মিক বিচাৰক নহয় যে, আপোনালোকৰ পৰিশ্ৰম আৰু তেওঁৰ নামৰ বাবে পবিত্ৰ লোক সকলৰ প্ৰতি আপোনালোকে যি সেৱা যত্ন কৰিলে আৰু এতিয়াও একে সেৱা যত্ন কৰি প্ৰেম দেখুৱাই আছে; ঈশ্বৰে এইবোৰ কেতিয়াও নাপাহৰে। ¹¹আমি বিচাৰো, আপোনালোক প্ৰত্যেক জনে যেন শেষ পৰ্যন্ত একেই ধৰণৰ আগ্ৰহ দেখুওৱা লোক হয়। তাতে আপোনালোকে সম্পূৰ্ণকৈ নিশ্চিত হ’ব যে, আপোনালোকৰ আশা পূৰ্ণ হ’ব। ¹²আপোনালোক এলেহুৱা

হোৱাটো আমি নিবিচাৰোঁ। আমি বিচাৰো, যি সকলে বিশ্বাস আৰু ধৈৰ্যৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা সমূহ লাভ কৰে, আপোনালোক তেওঁলোকৰ অনুকাৰী হওক।

ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ নিশ্চয়তা

¹³ঈশ্বৰে যেতিয়া অৱ্ৰাহামলৈ এটি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰতকৈ মহান কোনো নথকাত তেওঁ নিজৰ নামেৰেই শপত খাইছিল। ¹⁴তেওঁ কৈছিল, “মই অৱশ্যেই তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিম আৰু অতিশয়ৰূপে তোমাৰ বংশও বৃদ্ধি কৰিম।”^[1] ¹⁵তাতে অৱ্ৰাহামে ধৈৰ্যেৰে অপেক্ষা কৰিলে আৰু পাছত তেওঁ সেই প্ৰতিজ্ঞাৰ ফল পালে।

¹⁶মানুহে নিজতকৈ মহান কোনো ব্যক্তিৰ নামেৰেই শপত খায়। শপতৰ দ্বাৰা নিজৰ প্ৰতিজ্ঞা ৰক্ষাৰ নিশ্চয়তা দান কৰিলে, তেওঁলোকৰ সকলো বিবাদৰ অৱসান হয়। ¹⁷সেইদৰে ঈশ্বৰে তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ উত্তৰাধিকাৰী সকলক শপতৰ মাধ্যমেদি নিশ্চয়তা দি অধিক স্পষ্টৰূপে দেখুৱাব বিচাৰিলে যে তেওঁৰ সেই উদ্দেশ্য অপৰিবৰ্তনীয়। ¹⁸ঈশ্বৰে এই কাৰ্য দুটা অপৰিবৰ্তনীয় বিষয়ৰ দ্বাৰাই কৰিছিল, যি বিষয়ত ঈশ্বৰে মিছা-কোৱা অসাধ্য। আমি যি সকলে ঈশ্বৰৰ ওচৰত আশ্ৰয় বিচাৰি পলাই আহিলোঁ, আমি আমাৰ আগত থকা আশাক যেন দৃঢ়তাৰে ধৰিবলৈ প্ৰচুৰ উৎসাহ পাওঁ, তাৰ কাৰণে ইয়াকে কৰিলোঁ। ¹⁹আমাৰ যি আশা আছে, সেই আশা আমাৰ প্ৰাণৰ লঙ্গৰ স্বৰূপ; সেয়ে নিশ্চিত আৰু দৃঢ়। সেই আশাই আঁৰ-কাপোৰৰ ভিতৰ ফালে মন্দিৰৰ মহা পবিত্ৰ স্থানত আমাক প্ৰৱেশ কৰায়। ²⁰যীচু, যি জন মন্কিচেদকৰ ৰীতি অনুযায়ী চিৰকালৰ বাবে মহা-পুৰোহিত হ'ল, তেওঁ আমাৰ কাৰণে অগ্ৰগামী হৈ সেই ঠাইত প্ৰৱেশ কৰিলে।

6:14 ^[1]

৬ অধ্যায় 7

যীচুৰ পৌৰোহিত্য সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ, সিদ্ধ, চিৰস্থায়ী

¹এই মন্কিচেদক চালেমৰ ৰজা আৰু সৰ্বোপৰি ঈশ্বৰৰ পুৰোহিত আছিল। অৱ্ৰাহামে যেতিয়া ৰজা সকলক পৰাস্ত কৰি উলটি আহিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ লগত অৱ্ৰাহামৰ সাক্ষাৎ হ'ল আৰু মন্কিচেদকে অৱ্ৰাহামক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ²অৱ্ৰাহামে যি সকলো অধিকাৰ কৰিছিল, তাৰ পৰা দহ ভাগৰ এভাগ তেওঁক দিছিল; “মন্কিচেদকৰ” নামৰ অৰ্থ হৈছে “ধাৰ্মিকতাৰ ৰজা” আৰু তেওঁ “চালেমৰ ৰজা” অৰ্থাৎ “শান্তিৰাজ”। ³মন্কিচেদকৰ পিতৃ, মাতৃ বা তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষৰ কোনো বংশতালিকা নাছিল। তেওঁৰ আৰম্ভণ আৰু শেষ জীৱনৰ কোনো নথি-পত্ৰ নাই। ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ দৰে তেওঁ হৈছে চিৰকালৰ পুৰোহিত।

⁴এতিয়া বিবেচনা কৰি চাওক, এই মন্কিচেদক কিমান মহান পুৰুষ আছিল, যি জনক আমাৰ আদিপিতৃ অৱ্ৰাহামে যুদ্ধত লুট কৰা উত্তম বস্ত্ৰৰ দহ ভাগৰ এভাগ দিছিল। ⁵লেবীৰ সন্তান সকলৰ মাজৰ যি সকলে পুৰোহিত বাব পালে, তেওঁলোকে নিজৰ ভাই ইস্ৰায়েলীয় সন্তান সকলৰ পৰা বিধান অনুসাৰে দশমাংশ গ্ৰহণ কৰাৰ আদেশ পালে, যদিও তেওঁলোক উভয়েই অৱ্ৰাহামৰ বংশধৰ। ⁶কিন্তু মন্কিচেদক, যি জন লেবীৰ বংশধৰ নোহোৱাতো তেওঁ অৱ্ৰাহামৰ পৰা দশম ভাগ লৈছিল আৰু যি জনৰ ওচৰত ঈশ্বৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই অৱ্ৰাহামক তেওঁ আশীৰ্বাদো কৰিছিল। ⁷এই বিষয়ত কোনো সন্দেহ নাই যে, সৰু লোকেই সকলো সময়ত ডাঙৰৰ পৰা আশীৰ্বাদ লাভ কৰে। ⁸এফালে দেখা যায়, যি সকলে দশম ভাগ পায়, তেওঁলোক মৃত্যুৰ অধীন মানুহ; কিন্তু আনফালে, যি জনে অৱ্ৰাহামৰ পৰা দহ ভাগৰ এভাগ পালে তেওঁ জীয়াই আছে বুলি সাক্ষ্য পোৱা হৈছে। ⁹পুণৰ ইয়াক এনেকৈয়ো ক'ব পাৰি যে, লেবীয়ে দহ ভাগৰ এভাগ পাইছিল আৰু তেওঁ নিজেও অৱ্ৰাহামৰ যোগেদি দহ ভাগৰ এভাগ দিলে; ¹⁰কিয়নো মন্কিচেদকৰ সৈতে যেতিয়া অৱ্ৰাহামৰ সাক্ষাৎ হৈছিল তেতিয়া লেবী তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ অৱ্ৰাহামৰ শৰীৰৰ ভিতৰত আছিল।

যীচু মন্কিচেদকৰদৰে পুৰোহিত

¹¹লেবীয়া পৌৰোহিত্যৰ অধীনত লোক সকলে বিধান পালে; এতেকে সেই লেবীয়া পুৰোহিতৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই যদি পূৰ্ণতা লাভ কৰিব পাৰি, তেনেহলে আন এজন পুৰোহিতৰ প্ৰয়োজন নহ'লহেঁতেন, যি জন প্ৰথম লেবীয়া পুৰোহিত হাৰোণৰ ৰীতিৰ নিচিনা নহয়, কিন্তু মন্কিচেদকৰ ৰীতিৰ নিচিনা আছিল। ¹²যেতিয়া পুৰোহিতৰ সলনি হয়, তেতিয়া বিধানো সলনি হোৱা আৱশ্যক। ¹³যি জনৰ বিষয়ে এই সকলো কথা কোৱা হৈছে, তেওঁতো অন্য এক ফৈদৰ; সেই ফৈদৰ পৰা কোনেও কেতিয়াও বেদীৰ কৰ্ম কৰা নাই। ¹⁴কাৰণ ই সুস্পষ্ট যে আমাৰ প্ৰভু যীহুদা ফৈদৰ পৰা আহিছে আৰু এই বংশৰ বিষয়ে পুৰোহিত হোৱাৰ বিষয়ে মোচিয়ে কেতিয়াও একো কোৱা নাই।

¹⁵এইবোৰ বিষয় অধিক পৰিস্কাৰ হৈ যায়, যেতিয়া মন্কিচেদকৰদৰে আন এজন পুৰোহিতৰ উৎপন্ন হ'ল। ¹⁶এই নতুন পুৰোহিত জন মানৱীয় ৰীতি-নীতি আৰু বিধান অনুযায়ী পুৰোহিত হোৱা নাই, কিন্তু তেওঁ এক ধ্বংসহীন জীৱনৰ শক্তিৰ যোগেদি তেনে হ'ল। ¹⁷কিয়নো শাস্ত্ৰই তেওঁৰ বিষয়ে এই সাক্ষ্য দিছে,

তুমি চিৰকালৰ বাবে

মন্দিৰচৈদ্যকৰ ৰীতি অনুসাৰে পুৰোহিত হৈছা।

¹⁸পুৰাণি বিধান দূৰ কৰা হ'ল, কাৰণ ই দুৰ্বল আৰু নিষ্ফল হৈ পৰিছিল। ¹⁹কিয়নো মোচিৰ বিধানে একোকে সিদ্ধ কৰিব নোৱাৰিলে। এতিয়া আমাৰ ওচৰত এক উত্তমতাৰ আশা আছে আৰু সেই আশাৰ মাজেদি আমি ঈশ্বৰৰ ওচৰ চাপি যাওঁ।

²⁰এই উত্তমতাৰ আশা ঈশ্বৰে এক শপত নোলোৱাকৈ হোৱা নাছিল; কিন্তু আন সকল পুৰোহিত হোৱাৰ সময়ত হ'লে ঈশ্বৰে কোনো শপত লোৱা নাছিল। ²¹ঈশ্বৰে যীচুৰ মহা-পুৰোহিত কৰাৰ সময়ত এক শপত খালে,

“প্ৰভুৱে শপত খালে আৰু তেওঁ এই বিষয়ত নিজৰ

মন পৰিৱৰ্তন নকৰিব: ‘তুমি চিৰকালৰ এজন পুৰোহিত’।”^[1]

²²এই শপতৰ দ্বাৰাই যীচু উত্তমতাৰ এক বিধানৰ জামিনদাৰী হ'ল।

²³লেবী সকলৰ অনেকেই এজনৰ পাছত আন জন পুৰোহিত হ'ল আৰু মৃত্যু হোৱাৰ কাৰণে কোনো এজনে অনন্তকাল পৰিচৰ্যা কৰি যাব নোৱাৰিলে। ²⁴কিন্তু যীচু চিৰকাল জীৱিত আছে বাবে তেওঁৰ পুৰোহিত পদো চিৰস্থায়ী। ²⁵সেয়েহে যি সকলে যীচুৰ মাধ্যমেদি ঈশ্বৰৰ কাষ চাপে, তেওঁলোকক যীচুৱে সম্পূৰ্ণকৈ ৰক্ষা কৰিব পাৰে; কাৰণ তেওঁলোকৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ওচৰত নিবেদন কৰিবলৈ যীচু সদায় জীয়াই আছে।

²⁶এনেকুৱা নিষ্পাপ, শুদ্ধ, পবিত্ৰ, পাপী সকলৰ পৰা পৃথক হোৱা এজন মহা-পুৰোহিত আমাৰ বাবে প্ৰয়োজন আছিল। আকাশ-মণ্ডলৰ উদ্ভূতো তেওঁক তুলি নিয়া হৈছিল। ²⁷আন মহা-পুৰোহিত সকলৰ নিচিনাকৈ প্ৰতিদিনে প্ৰথমে নিজৰ আৰু তাৰ পাছত লোক সকলৰ পাপৰ কাৰণে বলি উৎসৰ্গ কৰাৰ তেওঁৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই, কাৰণ তেওঁ নিজকে বলিৰূপে উৎসৰ্গ কৰাৰ দ্বাৰাই এই কাম সকলোৰে কাৰণে এবাৰেই সাধন কৰিলে। ²⁸কিয়নো বিধান অনুসাৰে যি মহা-পুৰোহিত সকলক নিযুক্ত কৰা হয়, তেওঁলোক দুৰ্বল মানুহ; কিন্তু বিধানৰ পাছত ঈশ্বৰৰ শপত বাক্যৰ দ্বাৰা যি জনক মহা-পুৰোহিতৰূপে নিযুক্তি দিয়া হ'ল, তেওঁ চিৰকালৰ অৰ্থে সিদ্ধ, ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।

7:21 ^[1]

৭ অধ্যায় ৪

যীচু আমাৰ মহা-পুৰোহিত

¹এতিয়া আমি যি বিষয়ে ক'বলৈ লৈছোঁ, তাৰ সাৰ কথা হৈছে, আমাৰ এজন মহা-পুৰোহিত আছে; যি জন স্বৰ্গত মহিমাময় সিংহাসনৰ সোঁফালে বহিল। ²তেওঁ মহা-পবিত্ৰ স্থানত প্ৰকৃত উপাসনা তন্ত্ৰৰ সেৱক হৈছে। সেই তন্ত্ৰ কোনো মৰ্ত্যৰ দ্বাৰা স্থাপন কৰা নহয়, কিন্তু প্ৰভুৰ দ্বাৰা স্থাপিত হৈছে।

³প্ৰত্যেক মহা-পুৰোহিতক বলি আৰু উপহাৰ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ নিযুক্ত কৰা হয়। এতেকে এই মহা-পুৰোহিত সকলেও কিবা বস্তু উৎসৰ্গ কৰিব লাগে। ⁴কিন্তু খ্ৰীষ্ট যদি জগতত থাকিলহেঁতেন, তেওঁ এজন পুৰোহিত হ'ব নোৱাৰিলেহেঁতেন; কিয়নো আগৰ বিধান অনুসাৰে উপহাৰ আদি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ পুৰোহিত আছে; ⁵পুৰোহিত সকলৰ এই কাম স্বৰ্গীয় কামৰ এক নমুনা আৰু ছাঁয়া মাথোন। কিয়নো মোচিয়ে যেতিয়া সেই উপাসনা তন্ত্ৰটো নিৰ্মাণ কৰিবলৈ লৈছিল, তেতিয়া তেওঁক ঈশ্বৰে এই বুলি সতৰ্ক কৰি দিছিল, “চাবা, পাহাৰৰ ওপৰত তোমাক যি নমুনা দেখুওৱা হ'ল, ঠিক সেইদৰে নিৰ্মাণ কৰিবা।”

⁶কিন্তু এতিয়া, খ্ৰীষ্টক যি কাৰ্যত নিয়োগ কৰা হৈছে, সেয়া সেই মহা-পুৰোহিত সকলতকৈয়ো অধিক গুণে উত্তম। কাৰণ তেওঁ এক উত্তম বিধানৰ মধ্যস্থ হৈছে, যি বিধান আগতকৈ অধিক গুণে শ্ৰেষ্ঠ। এই বিধান, শ্ৰেষ্ঠ বিষয়ৰ প্ৰতিজ্ঞাবোৰৰ ওপৰত স্থাপিত হৈছে। ⁷কিয়নো, সেই প্ৰথম বিধান নিৰ্দোষী হোৱা হ'লে, দ্বিতীয়টোৰ কোনো প্ৰয়োজন নহ'লেহেঁতেন।

⁸কিন্তু ঈশ্বৰে লোক সকলৰ মাজত দোষ-ত্ৰুটি দেখাত ক'লে,

‘প্ৰভুৱে কৈছে, চোৱা! সময় আহিছে, মই

ইস্ৰায়েলৰ আৰু যিহুদাৰ লোক সকলৰ সৈতে এটা নতুন নিয়ম সম্পন্ন কৰিম,

⁹যি সময়ত মই মিচৰ দেশৰ পৰা

তেওঁলোকৰ ওপৰ-পুৰুষ সকলক হাতত ধৰি

উলিয়াই আনিছিলো, সেই সময়ত তেওঁলোকৰ
কাৰণে যি বিধান দিছিলোঁ, এই নতুন বিধান,
সেই বিধান অনুসাৰে নহ'ব।
তেওঁলোকে মোৰ সেই বিধানত নচলিল বাবে
মই পুনৰ তেওঁলোকলৈ মনোযোগ নিদিলোঁ'। প্ৰভুৱে এই কথা কৈছে।

¹⁰প্ৰভুৱে পুনৰ কৈছে,
'সেই সময়ৰ পাছত, ইস্রায়েল-বংশৰ কাৰণে মই এই নিয়ম স্থাপন কৰিম';
'তেওঁলোকৰ চিন্তিত মোৰ বিধান দিম, আৰু
তেওঁলোকৰ হৃদয়ত তাক লিখিম;
মই তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হম
আৰু তেওঁলোক মোৰ লোক হ'ব।

¹¹"প্ৰভুক জানা", এই বুলি নিজৰ
প্ৰতিবেশীক আৰু নিজ নিজ ভায়েকক কোনো লোকে পুনৰ শিক্ষা নিদিব।
কাৰণ সৰুৰ পৰা বৰলৈকে সকলোৱে মোক জানিব।

¹²মই তেওঁলোকৰ প্ৰতি দয়া দেখুৱাই, অধাৰ্মিকতাৰ কাৰ্যবোৰ ক্ষমা কৰিম;
তেওঁলোকৰ সকলো পাপ মই পুনৰ সোঁৱৰণ নকৰিম'।"^[1]

¹³ঈশ্বৰে এই নিয়মক 'নতুন' বুলি কৈ 'প্ৰথমটোক পুৰণি কৰিলে', অৰ্থাৎ অপ্ৰচলিত কৰিলে। কিন্তু যিটো পুৰণি, সেয়া জীৰ্ণপ্ৰায় বুলি ঘোষণা কৰিলে আৰু ই শীঘ্ৰেই অদৃশ্য হ'বলৈ উদ্যত হৈ আছে।

8:12 ^[1]

৮ অধ্যায় 9

পুৰণি ব্যৱস্থা অনুযায়ী উপাসনা

¹সেই প্ৰথম ব্যৱস্থাত এই জগতত সেৱা উপাসনা কৰিবলৈ নানা বিধান দিয়া হৈছিল আৰু উপাসনাৰ বাবে এটি মহা-পবিত্ৰ স্থান আছিল। ²সেই অনুসাৰে এটা তম্বু নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল আৰু তাৰ ভিতৰত এটা কোঠালি যুগুত কৰিছিল। সেই তম্বুৰ প্ৰথম অংশক 'পবিত্ৰ স্থান' বোলা হয়, তাতে দীপাধাৰ, মেজ আৰু ঈশ্বৰলৈ উৎসৰ্গ কৰা বিশেষ পিঠা থাকে।

³আৰু দ্বিতীয় আঁৰ-কাপোৰৰ পাছফালে আন এটা অংশ আছিল, সেই অংশক 'মহা-পবিত্ৰ স্থান' বোলা হৈছিল। ⁴এই অংশত ধূপ জ্বলোৱাৰ কাৰণে সোণৰ বেদী আৰু ব্যৱস্থাৰ নিয়ম-চন্দুক আছিল; ইয়াৰ চাৰিওফালে সোণৰ পতা মৰা আছিল আৰু তাৰ ভিতৰত আছিল মান্না থকা সোণৰ ঘট, হাৰোণৰ লাখুটি (যত কুঁহি ওলাইছিল) আৰু বিধান থকা দুখন শিলৰ ফলি। ⁵সেই চন্দুকৰ ওপৰত প্ৰতাপৰ দুটা সোণৰ^[1] কৰুৰ আছিল, সিহঁতৰ পাখিবোৰে সেই চন্দুকৰ ঢাকনিৰ ওপৰত ছাঁ দি ৰাখিছিল। এই সকলোৰ বিষয়ে আমি এতিয়া ভাঙি পাতি ক'বলৈ নোৱাৰিম।

⁶এইদৰে সেইবোৰ নিৰ্মিত হোৱাত পুৰোহিত সকলে উপাসনাৰ কাৰ্য সিদ্ধ কৰিবলৈ প্ৰথম কোঁঠালিত সদায় সোমায়; ⁷কিন্তু দ্বিতীয়টোত হ'লে, কেৱল মহা-পুৰোহিতে অকলে বছেৰেকত এবাৰ সোমায়; তেওঁ নিজৰ পাপৰ কাৰণে আৰু মানুহবোৰে নাজানি কৰা পাপৰ কাৰণে উৎসৰ্গ কৰা পশুৰ তেজ নোলোৱাকৈ নোসোমায়।

⁸ইয়াতে পবিত্ৰ আত্মাই জনাইছে যে যিমান দিন এই প্ৰথম উপাসনাৰ তম্বু থাকিব সিমান দিনলৈ সেই মহা-পবিত্ৰ স্থানত সোমোৱা প্ৰৱেশৰ পথ খোলা নহব। ⁹ই আজিৰ কাৰণে এটা দৃষ্টান্ত স্বৰূপ; উৎসৰ্গিত বলি আৰু উপহাৰে উপাসনাকাৰীৰ বিবেকক সম্পূৰ্ণ ৰূপে নিখুঁত কৰিব পৰা নাই।

¹⁰এইবোৰ কেৱল আহাৰ, পানীয় আৰু নানা বিধ বাহ্যিক শুচিতাৰ স্নান; এই সকলো নতুন আদেশ নহালৈকে মাংসিক ধৰ্ম-বিধি মাত্ৰ।

নতুন ব্যৱস্থা অনুযায়ী উপাসনা

11 ভৱিষ্যত মঙ্গলৰ মহা-পুৰোহিত স্বৰূপে খ্ৰীষ্ট আহিল, তেওঁ অধিক মহত্ব আৰু অধিক সিদ্ধতাৰ তম্বুৱেদি আহিল, এই তম্বু মানুহৰ হাতেৰে বনোৱা নহয়, এই জগতৰ কোনো বস্তুৱেদিও নহয়। 12 ছাগলীৰ আৰু দামুৰিৰ তেজ উৎসৰ্গ কৰাৰ গুণে নহয়, কিন্তু তেওঁ নিজৰ তেজৰ গুণে খ্ৰীষ্ট একেবাৰতে সকলোৰে কাৰণে অতি পবিত্ৰ স্থানত সোমাই আমাৰ বাবে অনন্তকাল স্থায়ী মুক্তি উপাৰ্জন কৰিলে।

13 ছাগলী বা ষাড়ৰ তেজ আৰু চেঁউৰীৰ ভস্ম, উৎসৰ্গ কৰা এইবোৰ অশুচি মানুহৰ ওপৰত চতিয়াই তেওঁলোকৰ শৰীৰৰ পবিত্ৰ কৰে।

14 তেনেহলে যি জনে অনন্ত আত্মাৰে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে নিৰ্দোষী বলি স্বৰূপে নিজকে উৎসৰ্গ কৰিলে, সেই খ্ৰীষ্টৰ তেজে আমাৰ বিবেকক মৃত কৰ্মৰ পৰা কিমান অধিক গুণে পবিত্ৰ কৰিব! যাতে আমি জীৱনময় ঈশ্বৰৰ সেৱা কৰিব পাৰোঁ।

15 সেই কাৰণে খ্ৰীষ্টে নতুন নিয়মৰ মধ্যস্থ হ'ল। যাতে ঈশ্বৰে যি সকলক আমন্ত্রণ কৰি অনন্ত কালৰ অধিকাৰ দিয়াৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তেওঁলোকে যেন অধিকাৰ পায়। কাৰণ প্ৰথম বিধান চলি থকাৰ সময়ত তেওঁলোকে যি পাপ কৰিলে, সেই পাপৰ পৰা তেওঁলোকক মুক্তি দিবলৈ খ্ৰীষ্টই আপোন প্ৰাণ দিলে।

16 কোনোবাই নিয়ম-পত্ৰ^[2] কৰি গ'লে, যি জনে নিয়ম-পত্ৰ কৰে, তেওঁৰ মৃত্যুৰ প্ৰমাণ পোৱা আৱশ্যক। 17 মৃত্যু ঘটিলেহে নিয়ম-পত্ৰ কাৰ্যকৰী হয়; কাৰণ নিয়ম-পত্ৰ কৰা জন জীয়াই থকালৈকে সেই নিয়ম-পত্ৰ কাৰ্যকৰী নহয়। 18 ঠিক সেইদৰে সেই প্ৰথম বিধান তেজ উৎসৰ্গ নকৰাকৈ স্থাপন নহ'ল। 19 সকলো লোকৰ ওচৰত বিধানৰ প্ৰতিটো আদেশ ঘোষণা কৰাৰ পাছত মোচিয়ে উৎসৰ্গ কৰা দামুৰি আৰু ছাগলীৰ তেজ লৈ তাৰ লগত পানী মিহলাই উজ্বল ৰঙা বৰণীয়া মেৰৰ নোম আৰু এচোব বনেৰে সৈতে বিধান পুস্তক আৰু সকলো মানুহৰ ওপৰত চতিয়াই দিছিল। 20 তেতিয়া তেওঁ কৈছিল, “ঈশ্বৰে তোমালোকৰ উদ্দেশ্যে দিয়া যি বিধানৰ আজ্ঞা, এয়ে সেই নিয়মৰ উৎসৰ্গিত তেজ।” 21 উপাসনা তম্বু আৰু সেৱা কাৰ্যত ব্যৱহৃত সকলো পাত্ৰৰ ওপৰত মোচিয়ে সেইদৰে উৎসৰ্গিত বলিৰ তেজ ছটিয়াই দিছিল। 22 বিধানৰ মতে প্ৰায় সকলোকেই তেজেৰে শুচি কৰা হয়; তেজ উলিওৱা নহ'লে পাপ-মোচন নহয়।

23 এতেকে যি স্বৰ্গীয় বিষয়ৰ নকল মাত্ৰ, সেইবোৰ এই উপায়েৰে শুচি কৰা হোৱা আৱশ্যক; কিন্তু আচল যি স্বৰ্গীয় বিষয়, সেয়ে ইয়াতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বলিদানৰ দ্বাৰাই শুচি কৰা হোৱা আৱশ্যক। 24 কিয়নো প্ৰকৃতিৰ প্ৰতিৰূপ মাত্ৰ যি হাতে কৰা পবিত্ৰ স্থান, সেয়া সত্যৰ নকলহে মাত্ৰ। খ্ৰীষ্ট সেই ঠাইত নোসোমাল; কিন্তু সম্প্ৰতি আমাৰ কাৰণে তেওঁ ঈশ্বৰৰ সাক্ষাতে উপস্থিত হ'বলৈ স্বৰ্গতহে সোমাল। 25 কিন্তু মহা-পুৰোহিতে যেনেকৈ পৰৰ তেজ লৈ বছৰে বছৰে পবিত্ৰ স্থানত সোমায়, তেনেকৈ তেওঁ বাৰে বাৰে নিজকে উৎসৰ্গ কৰিবলৈ যে সোমাল, এনে নহয়; 26 সেয়ে হোৱা হলে জগত স্থাপনৰে পৰা তেওঁ অনেকবাৰ দুখভোগ কৰিব লাগিলহেঁতেন; কিন্তু এতিয়া তেওঁ আত্ম-বলিদানৰ দ্বাৰাই পাপ নাশৰ অৰ্থে যুগবোৰৰ শেষত এবাৰ মাথোন প্ৰকাশিত হ'ল। 27 আৰু যেনেকৈ এবাৰ মাথোন মৰিবলৈ আৰু তাৰ পাছত সোধ-বিচাৰ মানুহৰ কাৰণে নিৰূপিত আছে, 28 তেনেকৈ খ্ৰীষ্টও অনেকৰ পাপৰ ভাৰ ববৰ কাৰণে এবাৰ উৎসৰ্গিত হ'ল; আৰু দ্বিতীয় বাৰ হ'লে পাপৰ ববলৈ নহয়, কিন্তু তেওঁলৈ অপেক্ষা কৰি থকা সকলক তেওঁ পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে দৰ্শন দিব।

9:5 [1]

9:16 [2]

৯ অধ্যায় 10

নতুন নিয়ম অনুসাৰে যজ্ঞৰ উৎকৃষ্টতা

1 কিয়নো বিধান ভাবি মঙ্গলৰ ছায়া বিশিষ্ট হৈ, বিধান সেইবোৰ বিষয়ৰ প্ৰকৃত ৰূপ নহয়। সেয়েহে যি সকল পুৰোহিতে ঈশ্বৰৰ উপাসনা কৰিবলৈ আছে, তেওঁলোকে বছৰ বছৰ একে ৰূপে বাৰে বাৰে বলিদান কৰে; কিন্তু বিধানে সেইবোৰৰ দ্বাৰাই চাপি যোৱা সকলক কেতিয়াও সিদ্ধ কৰিব নোৱাৰে। 2 পৰা হ'লে, উৎসৰ্গ কৰা স্থগিত হ'লহেঁতেন নহয় নে? কিয়নো আৰাধনাকাৰী সকল এবাৰ শুচিকৃত হোৱা হ'লে, তেওঁলোকৰ কোনো পাপ বিবেক পুনৰ নাথাকিলেহেঁতেন। 3 কিন্তু সেই সকলোবোৰৰ দ্বাৰাই বছৰে বছৰে পাপহে সোঁৱৰণ কৰা হৈছে। 4 কিয়নো পাপ গুচাবলৈ উৎসৰ্গিত বলি ষাড় আৰু ছাগলীৰ তেজৰ সাধ্য নাই। 5 এই হেতুকে খ্ৰীষ্টে জগতত সোমোৱা কালত কয়,

তুমি বলিদান আৰু নৈবেদ্যলৈ ইচ্ছা নকৰিলা, কিন্তু মোৰ বাবে শৰীৰ যুগুত কৰিলা;

6 হোমত আৰু পাপাৰ্থক বলিদান উৎসৰ্গ কৰাত তুমি সন্তুষ্ট নহ'লা;

7 তেতিয়া মই কলৌ, চোৱা মই আহিলোঁ, পুস্তকত মোৰ বিষয়ে যেনেদৰে লিখা আছে, হে ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ ইচ্ছা পালন কৰিবলৈ আহিলোঁ।^[1]

8 তেওঁ পূৰ্বৰ বিৱৰণ অনুসৰি কয়, “বলিদান, নৈবেদ্য, হোম আৰু পাপাৰ্থক বলিদানলৈ তুমি ইচ্ছা নকৰিলা, আৰু সেইবোৰত সন্তুষ্টও নহ'লা”, যদিও এইবোৰ বলিদান বিধান অনুসৰি উৎসৰ্গ কৰা হয়। 9 তাৰ পাছত ক'লে, “চোৱা মই তোমাৰ ইচ্ছা পালন কৰিবলৈ আহিলোঁ।” তেওঁ

দ্বিতীয়টো স্থাপিত কৰিবৰ কাৰণে, প্ৰথমটো আতৰাই পেলালে। ¹⁰সেইদৰে দ্বিতীয়টো স্থাপিত হোৱাৰ যোগেদি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰে আমি যীচু খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰ বলিদান স্বৰূপে একেবাৰে উৎসৰ্গ হোৱাৰ দ্বাৰাই সকলো পবিত্ৰীকৃত হলোঁ। ¹¹প্ৰতিজন পুৰোহিতে থিয় হৈ দিনে দিনে সেৱা কাৰ্য কৰি, যি প্ৰকাৰৰ বলিদানে কেতিয়াও পাপ গুচাব নোৱাৰে, সেই একে প্ৰকাৰৰ বলিদান বাৰে বাৰে উৎসৰ্গ কৰি থাকে; ¹²কিন্তু খ্ৰীষ্টে হ'লে, সকলো সময়ৰ বাবে একমাত্ৰ পাপাৰ্থক বলিদান উৎসৰ্গ কৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ সোঁফালে বহিল। ¹³তেতিয়াৰে পৰা তেওঁ শত্ৰু সকলক তেওঁৰ ভৰি-পীৰা নকৰা পৰ্যন্ত অপেক্ষা কৰি আছে। ¹⁴কাৰণ তেওঁ পবিত্ৰ কৰা সকলক একমাত্ৰ উৎসৰ্গিত নৈবেদ্যৰ দ্বাৰাই সদাকালৰ অৰ্থে সিদ্ধ কৰিলে। ¹⁵ইয়াৰ উপৰি পবিত্ৰ আত্মায়ো আমাক সাক্ষ্য দিছে; সেয়েহে প্ৰথমে তেওঁ কৈছে,

¹⁶সেই দিনৰ পাছত প্ৰভুৱে কৈছে,

'তেওঁলোকৰ সৈতে মই এই নিয়ম কৰিম। মই

তেওঁলোকৰ হৃদয়ত মোৰ বিধান গাঠি দিম,

আৰু তেওঁলোকৰ মনত সেইবোৰ লিখি দিম'^[2] ;

¹⁷এই কথা কোৱাৰ পাছত তেওঁ পুনৰ

কয়: 'মই তেওঁলোকৰ পাপ আৰু অধৰ্মবোৰ পুনৰ সোঁৱৰণ নকৰিম'^[3] ।

¹⁸সেয়েহে এবাৰ যেতিয়া সেই সকলো পাপ-মোচন কৰা হ'ল, এনে স্থলত পাপৰ বাবে পুনৰ বলিদান উৎসৰ্গ কৰাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই।

ধৈৰ্য ধৰি থাকিবলৈ উদগণি

¹⁹এতেকে, হে ভাই সকল, সেই মহা-পবিত্ৰ স্থানত প্ৰৱেশ কৰাৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ আমাৰ আছে। যীচুৰ তেজৰ গুণত আমি নিৰ্ভিকতাৰ সৈতে সেই ঠাইত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰোঁ। ²⁰তেওঁ আমাৰ কাৰণে সেই আঁৰ-কাপোৰৰ মাজেদি এটা পথ মুকলি কৰিলে, অৰ্থাৎ তেওঁৰ শৰীৰৰ যোগেদি আমাৰ বাবে সেই পথে মুকলি কৰি দিলে, সেই পথ নতুন আৰু জীৱনময়। ²¹আৰু আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ গৃহৰ ওপৰত নিযুক্ত এজন মহান পুৰোহিত থকাত, ²²সেয়েহে আহক, আমাৰ হৃদয় কু-বিবেকৰ পৰা নিৰ্মল কৰা হোৱাত, সত্য হৃদয়ৰ সহিত সম্পূৰ্ণ নিশ্চয়তামুক্ত বিশ্বাসেৰে ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ চাপি যাওঁহক, ²³এতিয়া আহক, আমাৰ শৰীৰো শুদ্ধ পানীৰে ধুওৱা হোৱাত, আমি স্বীকাৰ কৰা আশাক অবিশ্বাস নকৰি দৃঢ় ৰূপে ধৰি ৰাখোঁহক; কিয়নো যি জনে প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে তেওঁ বিশ্বাসযোগ্য। ²⁴সেয়েহে প্ৰেমত আৰু সৎকৰ্মত উদগণি দিবলৈ পৰস্পৰে গভীৰ ভাবে চিন্তা কৰি চাওঁ আহক; ²⁵কোনো কোনো জনৰ দস্তৰ মতে আমি গোট হৈ সমৱেত হোৱাৰ অভ্যাস ত্যাগ নকৰোঁ আহক; কিয়নো দিন যিমান ওচৰ হৈ আহিছে, সিমানে অধিককৈ পৰস্পৰে পৰস্পৰক উদগাওঁহক।

²⁶যদি সত্যৰ তত্ত্ব-জ্ঞান পোৱাৰ পাছত আমি জানি শুনি পাপ-আচৰণ কৰোঁ, তেনেহলে পাপৰ কাৰণে বলিদান কৰা পুনৰ বাকী নাথাকে;

²⁷কৱল সোধ-বিচাৰৰ এক ৰকম ভয়ংকৰ অপেক্ষা, আৰু ঈশ্বৰৰ বিপক্ষ সকলক গ্ৰাস কৰিবলৈ উদ্যত হৈ থকা অনন্ত জুই বৈ থাকিব। ²⁸যি কোনোৱে মোচিৰ বিধান অৱহেলা কৰে, তেওঁ দুই বা তিনি সাক্ষীৰ প্ৰমাণেৰে, নিৰ্দয়ভাবে মৰিব লগা হয়। ²⁹তেনেহলে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰক যি জনে ভৰিৰ তলত গছকে, আৰু নিয়মৰ যি তেজৰ দ্বাৰাই তেওঁ পবিত্ৰীকৃত হৈছিল, সেই তেজক যি জনে অশুচি কৰে, আৰু অনুগ্ৰহৰ আত্মাৰ অপমান কৰে, সেই জন আপোনালোকৰ বিবেচনা অনুসৰি, তেওঁ তাতকৈ কিমান দুৰ্য্যোৰ দণ্ডৰ যোগ্য-পাত্ৰ বুলি গণিত হ'ব! ³⁰কিয়নো আমি জানো, তেওঁ কৈছে, "প্ৰতিশোধ লোৱা মোৰ কৰ্ম, মইহে প্ৰতিফল দিম"; আৰু কৈছে, "প্ৰভুৱে নিজৰ লোক সকলৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব।"

³¹সেয়েহে জীৱনময় ঈশ্বৰৰ হাতত পৰা অতি ভয়ংকৰ কথা।

³²সেই পূৰ্বকালৰ দিনবোৰ সোঁৱৰণ কৰক, আপোনালোকে পোহৰ পোৱাৰ পাছত, যিবোৰ দুখ আৰু কষ্ট ভোগ কৰিব লগা হৈছিল, তথাপি আপোনালোক স্থিৰ আছিল। ³³কেতিয়াবা লোক সকলে আপোনালোকক প্ৰকাশ্যে নিন্দা কৰিছিল আৰু বহু মানুহৰ সন্মুখত আপোনালোক নিৰ্যাতিত হৈছিল। কেতিয়াবা অন্য লোকৰ ওপৰত আপোনালোকৰ দৰে নিৰ্যাতন হোৱা দেখি, আপোনালোকেও সেই লোক সকলক সহায় কৰিছিল। ³⁴যি সকল কাৰাগাৰত বন্দী আছিল, আপোনালোক তেওঁলোকৰ সহানুভূতিশীল কৰিছিল। আপোনালোকৰ কোনো বস্ত্ৰ কোনোবাই বাজেয়াপ্ত কৰিলেও, আপোনালোকে আনন্দ কৰিছে; কাৰণ আপোনালোকে জানিব পাৰিছে যে, এইবোৰ বস্ত্ৰতকৈ উৎকৃষ্ট আৰু চিৰস্থায়ী এটা সম্পদ আপোনালোকৰ বাবে আছে। ³⁵এতেকে আপোনালোকে আত্মবিশ্বাস নেহেৰুৱাব, এই আত্মবিশ্বাসে আপোনালোকক মহা-পুৰস্কাৰ আনি দিব। ³⁶কিয়নো আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা পালন কৰি প্ৰতিজ্ঞাৰ ফল যেন পায়, তাৰ বাবে আপোনালোকৰ সহনশীলতাৰ প্ৰয়োজন আছে।

³⁷"কিয়নো অলপতে আহিব লগা জন আহিব ধৰিছে, পলম নকৰিব। ³⁸কিন্তু মোৰ ধাৰ্মিক জন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব; আৰু যদি হুঁহকি যায়, তেনেহলে মোৰ প্ৰাণ সেই জনত সন্তুষ্ট নহ'ব"^[4] ।"

³⁹যিবোৰে সৰ্বনাশলৈ হুঁহকি যায়, আমি তেওঁলোকৰ মাজৰ নহওঁ; কিন্তু যি সকলে নিজৰ প্ৰাণ লাভ কৰিবৰ বাবে বিশ্বাস কৰিলে, আমি সেই সকলৰ মাজৰহে হৈছোঁ।

10:7 [1]

10:16 [2]

10:17 [3]

10:38 [4]

১০ অধ্যায় 11

বিশ্বাসৰ মহাত্ম্য বিশ্বাসৰ বীৰ সকলৰ তালিকা

¹বিশ্বাস হৈছে, আশা কৰা বিষয়ৰ নিশ্চিত জ্ঞান, অদৃশ্য বিষয়ৰ প্ৰমাণ প্ৰাপ্তি। ²কিয়নো তাতেই বিশ্বাসৰ দ্বাৰা আমাৰ বৃদ্ধ পুৰুষ সকলে সাক্ষ্য পাইছিল। ³বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আমি বুজিলো যে, এই জগত খন ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ যোগেদি স্থাপন কৰা হ'ল; তাতে দৃশ্যবস্তুবোৰ যে প্ৰকাশিত বস্তুবোৰৰ পৰা উৎপন্ন কৰা হ'ল, এনে নহয়।

⁴বিশ্বাসৰ গুণে হেবেলে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে কয়িনতকৈয়ো উত্তম বলিদান উৎসৰ্গ কৰিলে; আৰু তাৰ দ্বাৰায়ে তেওঁ যে ধাৰ্মিক, ইয়াৰে সাক্ষ্য পালে। ঈশ্বৰে তেওঁৰ উপহাৰৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিছিল; আৰু তাৰ দ্বাৰাই তেওঁ মৃত হৈয়ো এতিয়ালৈকে কথা কৈ আছে। ⁵বিশ্বাসৰ গুণে, হনোকে মৃত্যু নেদেখিবৰ কাৰণে, তেওঁক লোকান্তৰলৈ নিয়া হ'ল; তাতে তেওঁক পোৱা নগ'ল; কিয়নো ঈশ্বৰে তেওঁক লোকান্তৰলৈ নিলে; কাৰণ লোকান্তৰলৈ নিয়াৰ পূৰ্বেই, তেওঁ যে ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিলে, ইয়াৰ সাক্ষ্য পালে। ⁶কিন্তু বিনা বিশ্বাসেৰে ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰা অসাধ্য; কিয়নো ঈশ্বৰ যে আছে, আৰু তেওঁ যে তেওঁক বিচৰা লোকৰ পুৰস্কাৰ দিওঁতা হয়, ইয়াকে তেওঁৰ ওচৰলৈ চপা মানুহে বিশ্বাস কৰিব লাগে। ⁷বিশ্বাসৰ গুণে নোহে, ভাবি বিষয়ত আদেশ পাই ভয়তে নিজৰ পৰিয়ালৰ পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে এখন জাহাজ নিৰ্মাণ কৰিলে, আৰু তাৰ দ্বাৰাই জগতক দোষী কৰি, নিজে বিশ্বাসমূলক ধাৰ্মিকতাৰ অধিকাৰী হ'ল।

⁸অব্ৰাহামে বিশ্বাস গুণে যি দেশলৈ তেওঁক আহ্বান কৰিছিল, উত্তৰাধিকাৰ গ্ৰহন কৰিবৰ বাবে সেই দেশলৈ তেওঁ বাধ্য হৈ গ'ল; কিন্তু ক'লে যাব লাগে, সেই বিষয়ে নাজানিও ওলাই গৈছিল। ⁹এইদৰে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই তেওঁ বিদেশীৰ দৰে প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত প্ৰবাসী হৈ থাকিল। সেই একে প্ৰতিজ্ঞাৰ সহধিকাৰী ইচহাক আৰু যাকোবৰ সহিত তম্বুত বাস কৰিছিল; ¹⁰কিয়নো যি নগৰৰ প্ৰতিস্থাপক আৰু নিৰ্মাণকৰ্তা ঈশ্বৰ, সেই ভিত্তিমূল থকা নগৰ বাবে তেওঁ অপেক্ষা কৰি আছিল। ¹¹বিশ্বাসৰ যোগেদি অব্ৰাহাম আৰু চাৰায়ো অতিৰিক্ত বয়সত বংশ উৎপাদনৰ শক্তি পালে; কিয়নো তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰা জনক বিশ্বাসীযোগ্য বুলি জ্ঞান কৰিছিল। ¹²এই হেতুকে এজনৰ পৰা, সেই মৃত্যু তুল্য জনৰ পৰাই, লেখত আকাশৰ তৰাবোৰৰ সমান, আৰু সাগৰৰ তীৰত থকা বালিৰ নিচিনা অসংখ্য লোকৰ জন্ম হ'ল।

¹³সেই সকলো বিশ্বাসত মৰিল; তেওঁলোকে প্ৰতিজ্ঞাবোৰৰ ফল নাপালে; কিন্তু দুৰৈতে সেইবোৰক দেখি নমস্কাৰ কৰিছিল; আৰু নিজে যে পৃথিৱীত বিদেশী আৰু প্ৰবাসী, তাক স্বীকাৰ কৰিছিল। ¹⁴কিয়নো যি সকল লোকে এনেকুৱা কথা ক'লে, তেওঁলোকে যে নিজ দেশৰ বাবে সচেষ্ট আছিল, এয়া স্পষ্ট। ¹⁵তেওঁলোকে যি দেশৰ পৰা ওলাই আহিছিল, তালৈ মন কৰা হ'লে, অৱশ্যে উলটি যাবলৈ সু-সময় পালেহেঁতেন। ¹⁶কিন্তু এতিয়া তেওঁলোকে তাতকৈ এটি উত্তম স্বৰ্গীয় দেশলৈ আকাংক্ষা কৰে; এই হেতুকে ঈশ্বৰে, তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ বুলি প্ৰখ্যাত হ'বলৈ লাজ নাপায়; কিয়নো তেওঁলোকৰ কাৰণে তেওঁ এখন নগৰ যুগুত কৰিলে।

¹⁷অব্ৰাহামে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই পৰীক্ষিত হোৱা সময়ত ইচহাকক উৎসৰ্গ কৰিলে। হয়, তেওঁ সেই প্ৰতিজ্ঞা গ্ৰহন কৰি নিজৰ একমাত্ৰ পুত্ৰক উৎসৰ্গ কৰিলে। ¹⁸যি জনৰ বিষয়ে কৈছিল, "ইচহাকৰ জৰিয়তে তোমাৰ বংশধৰ সকলক দেখা পাবা।" ¹⁹কাৰণ ঈশ্বৰে যে মৃত লোকৰ মাজৰ পৰাও তুলিব পাৰে, ইয়াকে অব্ৰাহামে দৃঢ় বিশ্বাস কৰিছিল, আৰু তাৰ পৰা দৃষ্টান্ত স্বৰূপে তেওঁক পুনৰায় পালেও। ²⁰বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ইচহাকে ভবিষ্যত বিষয়ৰ কথাত যাকোব আৰু এচোক আশীৰ্বাদ কৰিলে। ²¹বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই যাকোবে, মৰণ-কালত যোচেফৰ পুত্ৰ দুজনৰ প্ৰতিজনক আশীৰ্বাদ কৰিলে; আৰু নিজৰ লাখুটিৰ মূৰত ভৰ দি আৰাধনাও কৰিলে। ²²বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই যোচেফে অন্তিম কালত মিচৰ দেশৰ পৰা ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলক ওলাই যোৱাৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিলে, আৰু নিজৰ অস্থিৰ বিষয়ে আজ্ঞা দিলে।

²³এইটো আছিল বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই মোচি জন্মৰ পাছত যেতিয়া তিনি মাহলৈ মাক-বাপেকৰ দ্বাৰাই লুকুৱাই থোৱা হৈছিল; কিয়নো তেওঁলোকে দেখিছিল যে, লৰা জন অতি সুন্দৰ। তেওঁলোকে ৰজাৰ আজ্ঞালৈকো ভয় নকৰিলে। ²⁴বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই মোচি বয়সত বৃদ্ধি পায় বাঢ়িবলৈ ধৰিলে, আৰু ফৰোণৰ জীয়েকৰ পুত্ৰ বুলি প্ৰখ্যাত হ'বলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে; ²⁵কিয়নো তেওঁ পাপৰ অলপদিনীয়া সুখভোগ কৰাতকৈ, ঈশ্বৰৰ লোকৰ লগত দুখভোগ কৰাকে মনোনীত কৰিলে, ²⁶আৰু মিচৰৰ সকলো সম্পত্তিতকৈ খ্ৰীষ্টৰ নিন্দা মহা ধন জ্ঞান কৰিলে; কিয়নো তেওঁ পুৰস্কাৰ-দানলৈ দৃষ্টি কৰিছিল। ²⁷বিশ্বাসৰ গুণে তেওঁ ৰজাৰ ক্ৰোধলৈ ভয় নকৰি, মিচৰ দেশ ত্যাগ কৰিলে; কিয়নো অদৃশ্য জনক দেখা পোৱাৰ দৰে তেওঁ থিৰে থাকিল। ²⁸আৰু প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলৰ সংহাৰকৰ্ত্তাই তেওঁলোকক স্পৰ্শ নকৰিবৰ কাৰণে, তেওঁ বিশ্বাসৰ গুণে নিস্তাৰপৰ্ব পালন আৰু উৎসৰ্গিত বলিৰ তেজ লগোৱা কাৰ্য কৰিলে। ²⁹বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকে, শুকান মাটিয়েদি যোৱাৰ দৰে, লোহিত সাগৰৰ মাজেদি যাত্ৰা কৰিলে; কিন্তু মিচৰ দেশৰ লোক সকলে আহিবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে তেওঁলোকক গ্ৰাস কৰা হ'ল। ³⁰বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই সাত দিন যিৰীহোৰ গড় প্ৰদক্ষিণ কৰোঁতে সেই গড় খহি পৰিল। ³¹বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ৰাহাব বেষ্যাই চোৰাংচোৱা সকলক শান্তিৰে আলহীৰূপে গ্ৰহন কৰোঁতে, অবাধ্য সকলৰ লগত তেওঁ বিনষ্ট নহ'ল।

³²আৰু অধিক কি ক'ম, গিদিয়োন, বাৰাক, চিমচোন, যিশ্বহ, দায়ুদ, চমূৱেল, আৰু ভাৱবাদী সকল, এই সকলোৰে বৃত্তান্ত ক'বলৈ গলে সময় নোজোৰে; ³³তেওঁলোকে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই নানা ৰাজ্য পৰাজয় কৰিলে, ধাৰ্মিকতাৰ কৰ্ম কৰিলে, প্ৰতিজ্ঞাৰ ফল পালে, সিংহবোৰৰ মুখ বন্ধ কৰিলে, অগ্নিৰ তাপ নুমুৱালে, ³⁴তৰোৱালৰ মুখৰ পৰা হাত সাৰিলে, দুৰ্বলতাৰ পৰাও বলৱন্ত হ'ল, যুদ্ধত পৰাক্ৰমী হ'ল, অন্য জাতিৰ সৈন্যবোৰক হৰুৱালে। ³⁵তিৰোতা সকলে নিজ নিজ মৃত লোকক পুনৰুত্থানৰ দ্বাৰাই পুনৰায় পালে; আৰু আন লোক সকলে শ্ৰেষ্ঠ পুনৰুত্থানৰ ভাগী হ'বৰ কাৰণে, মুক্তি অগ্ৰাহ্য কৰি, যন্ত্ৰণা-যন্ত্ৰত প্ৰহাৰৰ দ্বাৰাই হত হ'ল। ³⁶আন আন মানুহে বিদ্ৰূপ আৰু চাবুকৰ কোব, বন্ধন আৰু বন্দীশালৰ পৰীক্ষা পালে; ³⁷তেওঁলোকক শিল দলিয়াই মৰা হ'ল, কৰতেৰে ফলা হ'ল, তেওঁলোক নানা ধৰণৰ পৰীক্ষাৰে পৰীক্ষিত হ'ল; তেওঁলোকক তৰোৱালেৰে বধ কৰা হ'ল; তেওঁলোকে দীনহীন, আৰু ক্লেস আৰু অত্যাচাৰ প্ৰাপ্ত হৈ, মেঘ আৰু ছাগলীৰ ছাল পিন্ধি ফুৰিছিল; ³⁸(এই জগত তেওঁলোকৰ যোগ্য নাছিল;) তেওঁলোক নিৰ্জন ঠাইত, পৰ্বতত, গুহাত, আৰু পৃথিৱীৰ গহ্বৰত ফুৰিছিল।

³⁹এই সকলোৱে, বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই সাক্ষ্য পালেও, প্ৰতিজ্ঞাৰ ফল নাপালে; ⁴⁰কিয়নো ঈশ্বৰে আমাৰ কাৰণে কোনো শ্ৰেষ্ঠ বিষয় যুগুত কৰি ৰাখিলে, সেয়েহে আমাৰ অবিহনে তেওঁলোকক সিদ্ধ হ'বলৈ নিদিলে।

১১ অধ্যায় 12

বীৰত্ব আৰু ধৈৰ্য আদি অৱলম্বন কৰিবলৈ আশ্বাসবাক্য

¹এতেকে ইমানবোৰ সাক্ষীয়ে আমাক চাৰিওফালে বেৰি থকা দেখি, আহক, আমিও আটাই বাধা আৰু আমাক লগ ধৰি থকা পাপ দূৰ কৰি আমাৰ আগত থকা দৌৰৰ পথত ধৈৰ্যৰে দৌৰোঁক, ²আহক আমাৰ বিশ্বাসৰ আদি আৰু সিদ্ধিকৰ্তা যীচুলৈ চাই থাকোঁক; তেওঁ তেওঁৰ আগত থকা আনন্দৰ কাৰণে অপমানকে হেয়জ্ঞান কৰি, ক্ৰুচ যন্ত্ৰণা সহন কৰি, ঈশ্বৰৰ সিংহাসনৰ সোঁফালে বহিল।

³এতেকে আপোনালোকে যেন নিজ নিজ প্ৰাণৰ ক্লান্তিত ক্লান্ত নহ'ব, এই কাৰণে যি জনে নিজৰ বিৰুদ্ধে কৰা পাপী সকলৰ এনে প্ৰতিবাদ সহন কৰিছিল, তেওঁলৈ মনোযোগ কৰোঁ আহক। ⁴আপোনালোকে পাপৰ লগত যুদ্ধ কৰি এতিয়াও তেজ বোৱালৈকে প্ৰতিৰোধ কৰা নাই; ⁵আৰু স্মৰণাতীত যি আশ্বাসৰ বাণীয়ে পুত্ৰ বুলি আপোনালোকৰ লগত কথা-বাৰ্তা কৰিছে, সেয়ে কয়,

'হে মোৰ পুত্ৰ, প্ৰভুৰ

শাসন হেয়জ্ঞান

নকৰিবা, আৰু তেওঁৰ

পৰা অনুযোগ পালে

ক্লান্ত নহবা';

⁶কিয়নো প্ৰভুৱে যাক প্ৰেম কৰে, তেওঁক শাসন কৰে, আৰু তেওঁ গ্ৰহন কৰা প্ৰতিজন পুত্ৰক শাস্তি দিয়ে; এই কথা আপোনালোকে পাহৰিলে।

⁷আপোনালোকে যি সহন কৰি আছে, সেয়ে আপোনালোকৰ শৃঙ্খলাৰ অৰ্থে, ঈশ্বৰে পুত্ৰ সকলৰ প্ৰতি যেনেকৈ, তেনেকৈ আপোনালোকৰ প্ৰতিও ব্যৱহাৰ কৰি আছে; কিয়নো পিতৃয়ে শাসন নকৰা এনে কোন পুত্ৰ আছে? ⁸কিন্তু সকলোৱে যি শাসনৰ সহভাগী হ'ল, সেই শাসনৰ ভাগী যদি আপোনালোক নহয়, তেনেহলে আপোনালোক জাৰজহে পুত্ৰ নহয়। ⁹ইয়াৰ বাহিৰেও আমাৰ যি মাংসিক পিতৃ সকল আছিল, তেওঁলোকে আমাক শাসন কৰিছিল, আৰু আমি তেওঁলোকক সমাদৰ কৰিছিলোঁ; পাছত তাতকৈ যি জন আত্মা সমূহৰ পিতৃ, তেওঁৰ বশীভূত হৈ জীৱন ধাৰণ নকৰিম নে? ¹⁰তেওঁলোকে হ'লে, যেনেকৈ উচিত দেখিছিল, তেনেকৈ অলপ দিনৰ কাৰণে শাসন কৰিছিল; কিন্তু তেওঁ হ'লে আমাৰ হিতৰ কাৰণে, আমাক তেওঁৰ পবিত্ৰতাৰ ভাগী কৰিবৰ কাৰণে শাসন কৰে। ¹¹সকলো শাসন উপস্থিত হোৱাৰ সময়ত আনন্দৰ বিষয় নহয়, কিন্তু দুখৰ বিষয় যেন দেখা যায়, তথাপি পাছত তাৰ দ্বাৰাই অভ্যাগ পোৱা লোক সকলক ধাৰ্মিকতাৰ শাস্তিযুক্ত ফল দিয়ে।

¹²এই কাৰণে আপোনালোকে ওলমি পৰা হাত আৰু জঠৰ আঁঠু পোন কৰক; ¹³আৰু খোৰাই যেন বিপথগামী নহয়, কিন্তু সুস্থ হওক, আৰু নিজৰ নিজৰ ভৰিত থিয় হৈ, বাট পোন কৰক।

¹⁴সকলোৰে সহিত শাস্তি অনুসৰণ কৰক, আৰু যি পবিত্ৰতাৰ অবিহনে কোনেও প্ৰভুৰ দৰ্শন নাপাব, সেই পবিত্ৰতাকো খেদি যাওঁক; ¹⁵পাছত জানো কোনোৱে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহবিহীন হয়, বা কোনো তিতাৰ মূল ওলাই আপোনালোকৰ বিঘিনি জমোৱাত, তাৰ দ্বাৰাই অধিক ভাগ অশুচি হৈ যায়; ¹⁶বা এগাঁজ আহাৰৰ কাৰণে নিজ জ্যেষ্ঠাধিকাৰ বেচা যি এচো, তেওঁৰ নিচিনা কোনো অধাৰ্মিক, বা কোনো ব্যভিচাৰী হয়, তালৈ সাৱধানে দৃষ্টি ৰাখিব। ¹⁷কিয়নো আপোনালোকে জানে যে, এচোৱে পাছত সেই আশীৰ্বাদৰ অধিকাৰী হ'বৰ বাবে ইচ্ছা কৰিলে আৰু চকুলোৰে সযত্নে বিচাৰিলতো, অগ্ৰাহ্য হ'ল, কাৰণ তেওঁ মন-পালটন কৰিবলৈ ঠাই নাপালে।

¹⁸কিয়নো যেতিয়ালৈ অহা নাই স্পৰ্শনীয়, আৰু অগ্নিৰে প্ৰজ্জ্বলিত পৰ্বত, আন্ধাৰ, ধুমুহা, ¹⁹বতাহ, তুৰীৰ ধ্বনি, আৰু বাক্যৰ শব্দ, তেতিয়ালৈ সেই মাত শুনা লোক সকলে এই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যে, তেওঁলোকক যেন পুনৰ কোনো বাক্য কোৱা নহয়; ²⁰কিয়নো কোনো পশুৱেও যদি সেই পৰ্বত স্পৰ্শ কৰে, তেনেহলে তাক শিল দলিয়াই মৰা হ'ব, এই আজ্ঞা তেওঁলোকে সহিব নোৱাৰিলে, ²¹আৰু সেই দৰ্শন এনে ভয়ঙ্কৰ যে, মোচিয়ে কৈছিল, মই বৰ ভয় পাই কঁপি আছোঁ; ²²কিন্তু চিয়োন পৰ্বত, জীৱনময় ঈশ্বৰৰ নগৰ, স্বৰ্গীয় যিক্ৰচালেম, আৰু তাত দহ হাজাৰ স্বৰ্গৰ দূতে গুণ-কীৰ্তন কৰে। ²³স্বৰ্গত নাম লিখা প্ৰথমে জন্ম পোৱা সকলৰ মহাসভা আৰু মণ্ডলী, সকলোৰে বিচাৰকৰ্তা ঈশ্বৰ, সিদ্ধ হোৱা ধাৰ্মিক লোক সকলৰ আত্মা সমূহ, ²⁴নতুন নিয়মৰ মধ্যস্থ যীচু, আৰু হেবলতকৈ অতি উত্তম কথা কওঁতা জনৰ চতিয়াই দিয়া তেজ, এই সকলোৰ ওচৰলৈ অপোনালোক আহিল।

²⁵সাৱধান, বাক্য কওঁতা জনক আপোনালোকে অগ্ৰাহ্য নকৰিব, কিয়নো যি জনে পৃথিৱীত আদেশ দিছিল, সেই জনক অগ্ৰাহ্য কৰা সকলেই যদি নাসাৰিল, তেনেহলে যি জনে স্বৰ্গৰ পৰাই আদেশ দিলে, তেওঁৰ কৰা বিমুখ হলে আমি যে নাসাৰিম; এই কথা কিমান অধিক গুণে নিশ্চয়! ²⁶তেতিয়া তেওঁৰ ধ্বনিয়ে জগত লৰাইছিল; কিন্তু এতিয়া তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰি কৈছে যে, পুনৰ এবাৰ কেৱল মই জগত লৰাম, এনে নহয় আকাশকো লৰাম। ²⁷ইয়াতে, 'পুনৰ এবাৰ', এই শব্দই, অলৰ বস্ত্ৰবোৰ থাকিবৰ কাৰণে, নিৰ্মিত বস্ত্ৰৰ দৰে লৰোৱা বস্ত্ৰবোৰ দূৰ কৰা বুজাইছে। ²⁸যিহেতু আমি অলৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰী হ'লো; সেয়েহে আহক, প্ৰশংসা আৰু ভক্তিপূৰ্ণ ভয়েৰে সৈতে গ্ৰহণযোগ্যভাবে ঈশ্বৰৰ কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ আৰু আৰাধনা কৰোঁহক; ²⁹কিয়নো আমাৰ ঈশ্বৰ গ্ৰাসকাৰী অগ্নিস্বৰূপ।

১২ অধ্যায় 13

নানা ধৰ্মবিধি আৰু শেষ কথা

¹ভাতৃ-প্ৰেম চলি থাকক। ²আপোনালোকে অতিথি সেৱা নাপাহৰিব; কিয়নো তাৰ দ্বাৰাই কোনো কোনোৱে নাজনাকৈয়ে স্বৰ্গৰ দূত সকলকেই শুভ্ৰমা কৰিলে। ³বন্দীয়াৰ সকলক লগৰ বন্দীয়াৰ যেন গণ্য কৰি তেওঁলোকক সোঁৱৰণ কৰক; নিজেও শৰীৰত জীয়াই থকা বুলি জ্ঞান কৰি অত্যাচাৰ পোৱা সকলক সোঁৱৰণ কৰক। ⁴সকলোৰে মাজত বিবাহ আদৰণীয়, আৰু তাৰ শয্যা শুচি হওক; কিয়নো ব্যভিচাৰী আৰু পৰম্পৰাগামী সকলৰ সোধ-বিচাৰ ঈশ্বৰে কৰিব। ⁵আপোনালোকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ নিৰ্ভোভী হওক, অৰ্থাৎ ধন সম্পত্তিক প্ৰেম কৰা নহওক; আপোনালোকৰ যি আছে, তাতে আপোনালোক সন্তুষ্ট হৈ থাকক; কিয়নো তেৱেঁ কৈছে,

'মই তোমাক কেতিয়াও

নেৰিম, কেতিয়াও

ত্যাগ নকৰিম'।

⁶এতেকে আমি সাহসেৰে ক'ব পাৰোঁ যে,

'প্ৰভু মোৰ সহায়কৰ্তা;

মই ভয় নকৰিম;

মানুহে মোক কি

কৰিব'?

⁷আপোনালোকৰ যি নায়ক সকলে আপোনালোকক ঈশ্বৰৰ বাক্য কৈ গ'ল, তেওঁলোকক সোঁৱৰণ কৰক; আৰু তেওঁলোকৰ জীৱন, আচৰণৰ শেষগতি চাই-চিন্তি, তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰ অনুকাৰী হওক। ⁸যীচু খ্ৰীষ্ট কালি, আজি, আৰু চিৰকাললৈকে সেই একে হৈ আছে। ⁹আপোনালোক নানা বিধ নতুন শিক্ষাৰ দ্বাৰাই বিপথে চালিত নহ'ব; কিয়নো সেই আহাৰ ব্যৱহাৰ কৰা সকলৰ হিতজনক নহ'ল, সেই আহাৰৰ দ্বাৰাই নহয়, অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাইহে হৃদয় স্থিৰ কৰা ভাল। ¹⁰যি বেদীত ভোজন কৰিবলৈ তন্তুত আৰাধনা কৰা সকলৰ ক্ষমতা নাই, এনে এটি বেদি আমাৰ আছে। ¹¹কিয়নো যি যি প্ৰাণীৰ তেজ পাপৰ বলিদান স্বৰূপে মহা-পুৰোহিতৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰ স্নানৰ ভিতৰলৈ উৎসৰ্গ কৰিবৰ বাবে নিয়া হয়, সেইবোৰৰ শৰীৰ চাউনিৰ বাহিৰে পোৰা যায়। ¹²এই কাৰণে যীচুৱেও, তেওঁৰ নিজৰ তেজৰ দ্বাৰাই লোক সকলক পবিত্ৰ কৰিবলৈ, নগৰৰ দুৱাৰৰ বাহিৰত মৃত্যুভোগ কৰিলে। ¹³এতেকে আহক, তেওঁৰ নিন্দাৰূপ ভাৰ বৈ, ছাউনিৰ বাহিৰে তেওঁৰ ওচৰলৈ আমি যাওঁহক। ¹⁴কিয়নো ইয়াত আমাৰ কোনো চিৰস্থায়ী নগৰ নাই; কিন্তু আমি সেই আহিবলগীয়া নগৰ চাই আছোঁ। ¹⁵এতেকে আহক, আমি তেওঁৰেই দ্বাৰাই সদায় ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে স্তৱৰূপ যজ্ঞ, তেওঁৰ নাম স্বীকাৰকাৰী ওঁঠৰ ফল উৎসৰ্গ কৰোঁহক। ¹⁶কিন্তু উপকাৰ আৰু সহভাগিতাৰ কাৰ্য নাপাহৰিব; কিয়নো এনে যজ্ঞত ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট হয়।

- 17 আপোনালোকে আপোনালোকৰ নায়ক সকলক মান্য কৰি তেওঁলোকৰ বশীভূত হওক; কিয়নো হিচাপ দিব লগা লোক সকলৰ দৰে তেওঁলোকে আপোনালোকৰ প্ৰাণৰ কাৰণে প্ৰহৰী কাৰ্য কৰিছে; এতেকে তেওঁলোকে যেন সেই কৰ্ম আৰ্ত্তস্বৰেৰে নকৰি আনন্দেৰে কৰিব পাৰিব, তাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ বশীভূত হওক; কিয়নো আৰ্ত্তস্বৰেৰে কৰিলে আপোনালোকৰ একো হিত নহ'ব।
- 18 আপোনালোকে আমাৰ কাৰণেও প্ৰাৰ্থনা কৰিব; কিয়নো আমিও আমাৰ সৎ বিবেক আৰু সকলো বিষয়তে সদাচৰণ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰি আছোঁ, আৰু ইয়াক আমি দৃঢ় প্ৰত্যয় কৰোঁ; 19 কিন্তু মোক যেন পুনৰ আপোনালোকৰ বাবে সোনকালে দিয়া হয়, এই কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ মই আপোনালোকক অধিক মিনতি কৰিছোঁ। 20 এতিয়া শান্তিৰ ঈশ্বৰে, যি জন অনন্তকাল স্থায়ী নিয়মৰ তেজৰ গুণে মেঘবোৰৰ মহান বক্ষক, আমাৰ প্ৰভু যীচুক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা পুনৰায় আনিলে, তেওঁ নিজৰ ইচ্ছা সাধনৰ অৰ্থে আপোনালোকক সকলো সদবিষয়ত সিদ্ধ কৰক; 21 তেওঁৰ দৃষ্টিত যি উত্তম, আৰু সন্তোষজনক, সেয়া তেওঁ যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই আমাত কাৰ্য কৰক; তেওঁৰ মহিমা চিৰকাল হওক। আমেন।
- 22 হে ভাই সকল, মই আপোনালোকক উৎসাহিত কৰোঁ, আপোনালোকে এই উদগণিৰ বাক্য সহন কৰিব; কিয়নো মই সংক্ষেপে আপোনালোকৰ বাবে লিখিলোঁ। 23 আমাৰ ভাই তীমথিয়ক জেলৰ পৰা মুকলি কৰা হৈছে, ইয়াকে জানিবা; তেওঁ সোনকালে আহিলে, তেওঁ সৈতে মই আপোনালোকক দেখা কৰিবলৈ যাম।
- 24 আপোনালোকে আপোনালোকৰ নায়ক সকলক আৰু সকলো পবিত্ৰ লোকক মঙ্গলবাদ দিব। ইটালী দেশৰ লোক সকলে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ কৰিছে।
- 25 আপোনালোক সকলোৰে লগত অনুগ্ৰহ থাকক। আমেন।

যাকোব

‘যাকোবৰ প্ৰতি পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘যাকোবৰ প্ৰতি পত্ৰ’ পুস্তকখন যাকোব নামৰ কোনো এজন ব্যক্তিয়ে লিখিছিল। যথাসম্ভৱ তেওঁ প্ৰভু যীচুৰ ভাই আছিল, যি জন আদি মণ্ডলীৰ এজন নেতাও আছিল আৰু প্ৰথম যিৰুচালেমৰ মহাসভাত অংশগ্ৰহণো কৰিছিল (পাঁচনিৰ কৰ্ম 15:23)। পাঁচনি পৌলে তেওঁক মণ্ডলীৰ ‘লাই-খুটা’ বুলিও কৈছে (গালাতীয়া 2:9)। শাস্ত্ৰজ্ঞাসকলে ধাৰণা কৰে যে, যাকোবৰ পুস্তকখন প্ৰভু যীচুৰ জন্মৰ পৰা প্ৰায় 50 বছৰৰ পাছত লিখা। যিহেতু যাকোব যিৰুচালেম মণ্ডলীৰ এজন নেতা আছিল, সেয়েহে তেওঁ সম্ভৱতঃ যিৰুচালেমত থকা সময়তে এই পুস্তকখন লিখিছিল।

যাকোবে এই পুস্তকখন সিঁচৰিত হৈ থকা “বাৰ জনগোষ্ঠীৰ” প্ৰতি লিখিছিল (1:1)। যাকোবৰ পুস্তকখন সকলো খ্ৰীষ্টিয় লোকৰ কাৰণেও প্ৰযোজ্য, কিন্তু তেওঁৰ শব্দ প্ৰয়োগৰ পৰা বুজা যায় যে, সম্ভৱতঃ যাকোবে পোনপতিয়াকৈ এই পত্ৰখন ইহুদী খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকলৰ বাবে লিখিছিল; কাৰণ এই পুস্তকখন বহু সংখ্যক পাঠকক উদ্দেশ্য কৰি লিখা, আৰু বহু বিষয় ব্যক্ত কৰিছে। যাকোবে বিশ্বাস আৰু কৰ্মৰ সম্বন্ধৰ বিষয়েও গুৰুত্ব দি লিখিছে। প্ৰকৃত বিশ্বাস কৰ্মত প্ৰকাশ পায় (2:17)। তেওঁ ধনী ব্যক্তি সকলক পক্ষপাত কৰাৰ বিৰুদ্ধে সকিয়নী দিছে, আৰু আমি কি ক’ও, তাৰ প্ৰতিও সাৱধান হ’বলৈ কৈছে।

চমু বিৱৰণঃ যাকোবে তেওঁৰ পাঠক সকলক সন্তোষ জনাইছে (1:1)। ইয়াতে তেওঁ তাড়না পোৱা কালত ধৈৰ্য্যশীল বা সহনশীল হ’বলৈ খ্ৰীষ্টিয়ান সকলক উৎসাহিত কৰিছে (1:2-27)। তাৰ পাছত জীৱন-যাপনৰ মাধ্যমেৰে বিশ্বাসত থকাতো যে কিমান প্ৰয়োজন, সেই বিষয়ে তেওঁ দোহাৰিছে (2:1-26)। তাৰ পিছত বাক্য (ঈশ্বৰৰ বাক্য) যে কিমান শক্তিশালী, সেই বিষয়ে তেওঁ সোৱৰাই দিছে (3:1-12)। জগতৰ জ্ঞানতকৈ ঐশ্বৰীক জ্ঞান যে কিমান পৃথক, এই বিষয়েও যাকোবে এই পত্ৰত বৰ্ণনা কৰিছে (3:13 4:10) তেওঁ ইয়াত গৰ্বী বা অহংকাৰী নহ’বলৈ তেওঁৰ পাঠকসকলক সকিয়নী দিছে (4:11-5:6)। শেষত কিছুমান সাধাৰণ পৰামৰ্শ দি যাকোবে তেওঁৰ পত্ৰখনৰ সামৰণি মাৰিছে। (5:7-20)

Chapter 1

ধৈৰ্য ধৰিবৰ আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্য পালন কৰিবৰ আৱশ্যকতা

¹মই যাকোব, ঈশ্বৰ আৰু প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ এজন দাস, সিঁচৰিত হৈ থকা বাৰ ফৈদৰ লোকৰ ওচৰলৈ এই সন্তোষণ। ²হে মোৰ ভাই সকল, আপোনালোকে যেতিয়া নানা বিধ পৰীক্ষাত পৰে, তেতিয়া সেই বিষয়ক অতি আনন্দৰ বিষয় বুলি মানিব,^[1] ³কিয়নো আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ পৰীক্ষাই যে সহন ক্ষমতা জন্মায়,^[2] সেই বিষয়ে আপোনালোকে জানে।

⁴এই কাৰণে ধৈৰ্যক সিদ্ধ কাৰ্য-বিশিষ্ট কৰা হওক, যাতে আপোনালোকে একোতে অসম্পূৰ্ণ নহৈ সিদ্ধ আৰু সম্পূৰ্ণ হয়। ⁵কিন্তু আপোনালোকৰ কাৰোবাৰ যদি জ্ঞান^[3] ৰ অভাৱ হয় তেনেহলে যি জন দিওঁতা ঈশ্বৰ, যি জনে গৰিহণা নকৰাকৈ মুক্তহস্তে সকলোকে দান কৰে, তেওঁক যাচনা কৰক^[4] আৰু তাতে আপোনালোকক দিয়া হ’ব।

⁶কিন্তু সন্দেহ নকৰি, বিশ্বাসেৰে যাচনা কৰক; কিয়নো যি জনে সংশয় কৰে, তেওঁ বতাহে বলোৱা আৰু ওপৰলৈ উধুৱা সাগৰৰ টোৰ নিচিনা হয়। ⁷এনে মানুহে যে প্ৰভুৰ পৰা কিবা পাব, ইয়াক তেওঁ নাভাবক; ⁸কিয়নো সেই মানুহ, দুই মনৰ; তেওঁ নিজৰ সকলো গতিতে অস্থিৰ।

⁹যি ভাই আৰ্থিকভাবে দুৰ্বল হৈয়ো নম্ৰ; তেওঁ নিজ উন্নতিত গৌৰৱ কৰক; ¹⁰যি জন ধনৱান, তেওঁ ঈশ্বৰে শিকোৱা নম্ৰতাত আনন্দ কৰক; কিয়নো বনৰীয়া ফুল এটাৰ নিচিনা তেওঁ লুপ্ত হৈ যাব।^[5] ¹¹কাৰণ সূৰ্য অতি তাপৰ সৈতে উদয় হয় আৰু তুণ শুকুৱায়, তাতে তাৰ ফুল সৰি পৰে আৰু তাৰ সৌন্দৰ্য্যও নষ্ট হয়। এনেদৰে ধনৱান মানুহো নিজ উন্নতিৰ মাজতেই মলিন হৈ যাব।

¹²যি মানুহে পৰীক্ষা সহন কৰে, তেওঁ ধনা; কিয়নো পৰীক্ষা সাফল্য হ’লে, প্ৰভুক প্ৰেম কৰা সকলক জীৱনৰূপ কিৰীটি^[6] দিবলৈ প্ৰভুৱে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে, সেয়া তেওঁ পাব। ¹³কিন্তু যেতিয়া পৰীক্ষিত হয়, তেতিয়া কোনোৱে যেন এই বুলি নকওঁক ‘ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই মই পৰীক্ষিত হৈছোঁ’, কিয়নো মন্দ বিষয়ত ঈশ্বৰ নিজেও অপৰীক্ষিত আৰু কোনো লোকৰ পৰীক্ষাও তেওঁ নকৰে।

¹⁴কিন্তু প্ৰত্যেক ব্যক্তি নিজৰ কু-অভিলাষৰ দ্বাৰাই প্ৰলোভিত হয় আৰু ফুচুলনিত পৰি পৰীক্ষিত হয়। ¹⁵তাতে সেই কু-অভিলাষে গৰ্ভধাৰণ কৰি পাপ প্ৰসৰ কৰে; পাছত পাপ পূৰ্ণতাপ্ৰাপ্ত হ’লে, তাৰ ফলাফল হয় মৃত্যু। ¹⁶হে মোৰ প্ৰিয় ভাই সকল, আপোনালোক ভ্ৰান্ত নহব।

17সকলো উত্তম দান আৰু সকলো সিদ্ধ বৰ ওপৰৰ পৰাহে হয়, আৰু আকাশৰ জ্যোতি^[7] বোৰ সেই পিতৃৰ পৰা তললৈ নামি আহে। ছাঁ যি দৰে সলনি হয়, তেনেদৰে তেওঁৰ কোনো পৰিৱৰ্তন নহয়। 18ঈশ্বৰে তেওঁৰ নিজ ইচ্ছাৰে সত্য বাক্যৰ দ্বাৰাই আমাক জীৱন দিলে^[8] যাতে তেওঁৰ সৃষ্ট বস্তুবোৰৰ মাজত আমি যেন এবিধ প্ৰথম ফল হওঁ।

19হে মোৰ প্ৰিয় ভাই সকল, আপোনালোকে এই কথা জানে যে প্ৰত্যেক ব্যক্তি শুনিবলৈ খৰ, ক'বলৈ ধীৰ আৰু ক্ৰোধলৈয়ো ধীৰ হওক।

20কিয়নো মানুহৰ ক্ৰোধে ঐশ্বৰিক ধাৰ্মিকতা সাধন নকৰে। 21এতেকে আপোনালোকে সকলো অশুচি আৰু হিংসাৰ অধিকতা দূৰ কৰি, যি বোৱা বাক্য আপোনালোকৰ প্ৰাণৰ পৰিত্ৰাণ কৰিবৰ বাবে সমৰ্থ,^[9] তাক নম্ৰভাৱে গ্ৰহণ কৰক।

22কেৱল শুনোতা হৈ নিজক নুভুলাব, কিন্তু বাক্য পালন কৰোঁতা হওক।^[10] 23কিয়নো কোনোৱে যদি বাক্য পালন কৰোঁতা নহয়, কেৱল মাথোন শুনোতা হয়, তেনেহলে সেই লোক দৰ্পণত নিজৰ স্বাভাৱিক মুখ দেখা পোৱা মানুহৰ নিচিনা হয়; 24কাৰণ তেওঁ নিজকে চাই গুচি যায়, তাতে তেওঁ কেনেকুৱা আছিল, তাক তেতিয়াই পাহৰি যায়। 25যি কোনোৱে স্বাধীনতা স্বৰূপ সিদ্ধ বিধানৰ বাবে চাপৰি দৃষ্টি কৰে আৰু চাই থাকে আৰু শুনি পাহৰি যোৱা নহয় কিন্তু পালন কৰোঁতা হয়, তেওঁহে নিজ কাৰ্যত ধন্য হ'ব।

26কোনোৱে যদি নিজকে ধাৰ্মিক বুলি মানে, কিন্তু নিজৰ জিভা দমন^[11] নকৰি নিজৰ হৃদয়ক ভুলায়, তেনেহলে সেই মানুহৰ ধৰ্ম-কৰ্ম ব্যৰ্থ।

27মাউৰা আৰু বিধৱা সকলক তেওঁলোকৰ ক্ৰেশৰ কালত চাবলৈ যোৱা আৰু জগতৰ পৰা নিজকে নিষ্কলঙ্কৰূপে ৰাখা, এয়েই পিতৃ ঈশ্বৰৰ আগত শুদ্ধ আৰু নিৰ্মল ধৰ্ম-কৰ্ম।

1:2 ^[1]

1:3 ^[2]

1:5 ^[3]

1:5 ^[4]

1:10 ^[5]

1:12 ^[6]

1:17 ^[7]

1:18 ^[8]

1:21 ^[9]

1:22 ^[10]

1:26 ^[11]

১ অধ্যায় 2

অকপট প্ৰেম আৰু বিশ্বাসৰ আৱশ্যকতা

1হে মোৰ ভাই সকল, আমাৰ গৌৰৱময় প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ সম্বন্ধীয় বিশ্বাস, পক্ষপাতেৰে ধাৰণ নকৰিব। 2কিয়নো যদি আপোনালোকৰ সভালৈ সোণৰ আঙঠি আৰু সুল্দৰ বস্ত্ৰেৰে এজন মানুহ সোমাই আহে আৰু মলিয়ন বস্ত্ৰেৰে দৰিদ্ৰ এজনো আহে, 3তেতিয়া আপোনালোকে সেই পৰিষ্কাৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা জনক যদি মনোযোগেৰে কয়, “আপুনি ইয়াতে স্বচ্ছন্দে বহক” আৰু সেই দৰিদ্ৰ জনক যদি কয়, “তই তাতে থিয় হৈ থাক” বা “মোৰ এই ভৰি-পীৰাৰ তলতে বহ”; 4তেনেহলে আপোনালোকে নিজৰ মাজতে প্ৰভেদ ৰাখি, কু-বিবেচনা কৰা বিচাৰকতা সকলৰ দৰে পক্ষপাতী নহ'ল নে?

5হে মোৰ প্ৰিয় ভাই সকল, শুনক, জগতত যি সকল দৰিদ্ৰ^[1], ঈশ্বৰে তেওঁলোকক বিশ্বাসত ধনৱন্ত আৰু তেওঁক প্ৰেম কৰা সকলৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰা ৰাজ্যৰ অধিকাৰী কৰিবলৈ আপোনালোকক মনোনীত কৰা নাই নে? 6কিন্তু আপোনালোকে সেই দৰিদ্ৰ সকলক কিয় সম্মান নকৰিলে! ধনৱন্ত লোকে আপোনালোকক অত্যাচাৰ নকৰে নে? তেওঁলোকে আপোনালোকক সোধ-বিচাৰৰ আসনৰ সন্মুখলৈ টানি নিনিয়ে নে? 7আৰু যি নামেৰে আপোনালোক নিমন্ত্ৰীত হৈছে, সেই উত্তম নাম^[2] ক তেওঁলোকে নিন্দা নকৰে নে?

8যদিহে বিধান-শাস্ত্ৰ^[3] ৰচনত লিখাৰ দৰে, “তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰিবা”,^[4] এই ৰাজকীয় বিধান যদি আপোনালোকে সত্য ৰূপত সিদ্ধ কৰে, তেনেহলে আপোনালোকে ভাল কৰিছে; 9কিন্তু যদি পক্ষপাত কৰে, তেনেহলে পাপ কৰিছে, আৰু আত্মা-লঙ্ঘনকাৰী বুলি বিধানৰ দ্বাৰাই দোষী কৰা হৈছে।

10কিয়নো কোনোৱে যদি সকলো বিধান পালন কৰোঁতে, এটা বিধানো যদি তেওঁৰ ক্ৰটি হয়, তেনেহলে তেওঁ সকলো আইন ভংগ কৰিলে আৰু দোষী হ'ল।^[5] 11কিয়নো যি জন ঈশ্বৰ, তেওঁ কৈছে, “তুমি ব্যভিচাৰ নকৰিবা”,^[6] সেই জন ঈশ্বৰেই পুনৰ কৈছিল, “তুমি নৰ-বধ নকৰিবা।” এই হেতুকে আপোনালোকে ব্যভিচাৰ নকৰিও যদি নৰ-বধ কৰে, তেনেহলেও ঈশ্বৰৰ বিধান লঙ্ঘনকাৰী হ'ল।

¹²যি লোক সকলৰ সোধ-বিচাৰ স্বাধীনতা স্বৰূপ বিধানৰ দ্বাৰাই হ'ব, আপোনালোকে নিজকে সেই লোক সকলৰ নিচিনা কথা কৈ সেইবোৰ পালন কৰক। ¹³কিয়নো যি জনে দয়া নকৰে, সোধ-বিচাৰো তেওঁলৈ নিৰ্দয়ী হয়। দয়াই বিচাৰত জয়ী হৈ স্নাঘা কৰে!

¹⁴হে মোৰ ভাই সকল, কোনোবাই যদি কয় যে তেওঁৰ বিশ্বাস আছে, কিন্তু যদি কৰ্ম নাথাকে তেনেহলে কি লাভ? সেই বিশ্বাসে তেওঁক পৰিত্ৰাণ দিব পাৰিব নে? ¹⁵কোনো ভাই বা ভনী উদঙে আৰু দৈনিক আহাৰৰ অভাৱত থাকিলে, ¹⁶আপোনালোকৰ মাজৰ এজনে যদি সিহঁতক কয়, "তোমালোকে কুশলে যোৱা আৰু উম লগাই তৃপ্ত হবা;" কিন্তু আপোনালোকে সিহঁতৰ শৰীৰৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তু যদি নিদিয়, তেনেহলে কি লাভ? ¹⁷ঠিক সেইদৰে বিশ্বাসৰ লগত যদি কৰ্ম নাথাকে, তেনেহলে সি অকলে মৰা।

¹⁸তথাপি কোনোবাই ক'ব পাৰে, "তোমাৰ বিশ্বাস আছে আৰু মোৰ কৰ্ম আছে।" বাক, তেনেহলে বিনাকৰ্মৰে আপোনাৰ বিশ্বাস মোক দেখুৱাওঁক আৰু মই মোৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই আপোনাক মোৰ বিশ্বাস দেখুৱাম। ¹⁹ঈশ্বৰ এজন বুলি আপুনি বিশ্বাস কৰিছে; ভাল কৰিছে; ভুতবোৰেও সেই কথাত বিশ্বাস কৰে আৰু ভয়ত চিঞৰে। ²⁰কিন্তু, হে নিৰ্বোধ মানুহ, কৰ্মহীন বনুৱাৰ বিশ্বাস যে ব্যৰ্থ, ইয়াক আপুনি জানিবলৈ ইচ্ছা কৰে নে?

²¹আমাৰ পিতৃ অৱাহামে বেদীৰ ওপৰত নিজ পুত্ৰ ইচহাকক উৎসৰ্গ কৰাৰ সময়ত, সেই কৰ্মৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত হোৱা নাছিল নে?^[7] ²²এইদৰে চালে দেখিব যে, বিশ্বাস তেওঁৰ কৰ্মৰ সহকাৰী আছিল আৰু সেই কৰ্মৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস সিদ্ধ হ'ল। ²³এই শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ হ'ল,^[8] যত কোৱা আছে, "অৱাহামে ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰাত, সেই বিশ্বাস তেওঁলৈ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে গণিত হ'ল" আৰু সেই বাবে তেওঁক ঈশ্বৰৰ মিতিৰ বোলা হ'ল।^[9] ²⁴আপোনালোকে দেখিছে যে কৰ্মৰ দ্বাৰাই মানুহ ধাৰ্মিক বুলি গণিত হয়, কেৱল বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই নহয়।

²⁵সেইদৰে ৰাহব বেশ্যামো^[10] কৰ্মৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত নহ'ল নে; যেতিয়া তেওঁ বাৰ্তাবাহক^[11] সকলক আলহী কৰি ৰাখিছিল আৰু পাছত আন বাটেদি পঠিয়াই দিছিল? ²⁶কিয়নো যেনেকৈ আত্মা-বিহীন শৰীৰ মৰা, তেনেকৈ কৰ্মবিহীন বিশ্বাসো মৰা।

2:5 ^[1]

2:7 ^[2]

2:8 ^[3]

2:8 ^[4]

2:10 ^[5]

2:11 ^[6]

2:21 ^[7]

2:23 ^[8]

2:23 ^[9]

2:25 ^[10]

2:25 ^[11]

২ অধ্যায় 3

জিভাক দমন কৰি ৰাখিবৰ আৱশ্যকতা

¹হে মোৰ ভাই সকল, আপোনালোকৰ মাজত অনেক লোকে শিক্ষক হোৱাৰ কাৰণে চেষ্টা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই, কাৰণ আপোনালোকে জানে যে আমাৰ^[1] দৃঢ় সোধ-বিচাৰ হ'ব। ²কিয়নো আমি সকলোৱে অনেক বিষয়ত ক্ৰটি কৰোঁ। কোনো লোক এজনে যদি বাক্যত ক্ৰটি নকৰে, তেওঁহে সিদ্ধ লোক, আনকি নিজ শৰীৰকো সম্পূৰ্ণৰূপে দমন কৰিবলৈ সেই জন সমৰ্থ।

³যোঁৰাবোৰ আমাৰ বশীভূত হ'বলৈ আমি যেতিয়া সিহঁতৰ মুখত লেকাম বান্ধি দিওঁ, তেতিয়া আমি সিহঁতৰ গোটেই শৰীৰটোকে ঘূৰাব পাৰোঁ।

⁴লক্ষ্য কৰিব যে, কেনেকৈ অতি ডাঙৰ জাহাজবোৰে প্ৰচণ্ড বায়ুৰ দ্বাৰাই চালিত হ'লেও, সেইবোৰক অতি সৰু বৃত্তাকাৰ হালিৰেহে গুৰিয়ালৰ ইচ্ছা অনুসাৰে ঘূৰুওৱা যায়।

⁵সেইদৰে জিভাও অতি ক্ষুদ্ৰ অঙ্গ কিন্তু ই মহা-দৰ্পৰ কথা কয়। লক্ষ্য কৰক, যে সৰু জুইৰ ফিৰিঙতি এটিয়ে কিমান ডাঙৰ হাবি পুৰি পেলায়!

⁶সেইদৰে জিভাও হৈছে এক অগ্নিস্বৰূপ; আমাৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰৰ মাজত জিভা অধৰ্মময় জগত স্বৰূপ; সেয়ে গোটেই শৰীৰক কলঙ্কিত কৰি আমাৰ জীৱনৰ পথৰ লগতে নিজেও নৰকৰ অগ্নিৰে প্ৰজ্জ্বলিত হয়।

⁷কিয়নো পশু, পক্ষী, উৰগ আৰু জলজন্তু আদি কৰি সকলোৰে স্বভাৱক মানুহৰ স্বভাৱৰ দ্বাৰাই বশ কৰা হৈছে আৰু বশ কৰি অহা হৈছে;

⁸কিন্তু জিভাক দমন কৰিবলৈ মানুহৰ মাজত কাৰো সাধ্য নাই; সেয়ে অশান্ত দুষ্টতা স্বৰূপ, মৃত্যুজনক বিহেৰে পৰিপূৰ্ণ।

⁹তাৰেই আমি আমাৰ পিতৃ প্ৰভুৰ ধন্যবাদ কৰোঁ; আৰু তাৰেই ঈশ্বৰৰ সদৃশ্যেৰে হোৱা লোক সকলক অভিশাপ দিওঁ। ¹⁰একে মুখৰ পৰাই আশীৰ্বাদ আৰু অভিশাপৰ কথা ওলায়। হে মোৰ ভাই সকল, এনে হোৱা উচিত নহয়।

¹¹একেটা ভূমুকৰ বিন্ধাইদি নিৰ্মল আৰু তিতা, একেলগে দুবিধ পানী ওলাই নে? ¹²হে মোৰ ভাই সকল, ডিমৰু গছত জলফাই নাইবা দ্ৰাক্ষালতাত ডিমৰু ফল ধৰিব পাৰে নে? ^[2] তেনেদৰে লুণীয়া পানীয়েও সোৱাদ পানী উৎপন্ন কৰিব নোৱাৰে।

¹³আপোনালোকৰ মাজত জ্ঞানী আৰু সুবুদ্ধি থকা লোক কোন? তেওঁ সদাচৰণৰ দ্বাৰাই জ্ঞানমূলক মৃদুতাত নিজ কাৰ্য দেখুৱাওঁক। ¹⁴কিন্তু আপোনালোকৰ হৃদয়ত যদি তিক্ততা, ঈৰ্ষা আৰু বিৰোধ^[3] থাকে, তেনেহলে সত্যৰ বিৰুদ্ধে স্নাঘা নকৰিব আৰু মিছাকৈয়ো নক'ব।

¹⁵এনে জ্ঞান ওপৰৰ পৰা নামি অহা নহয়, কিন্তু সেয়ে পাৰ্থিৱ, ইন্দ্ৰিয়াসক্ত আৰু ভৌতিক। ¹⁶কিয়নো যি ঠাইতে ঈৰ্ষা আৰু বিৰোধ^[4] থাকে, তাতেই দ্বন্দ আৰু আটাই কুকৰ্ম থাকে। ¹⁷কিন্তু ওপৰৰ পৰা অহা যি জ্ঞান, সেয়ে প্ৰথমে শুদ্ধ, পাছত শান্তিযুক্ত, ক্ষান্ত স্বভাৱী, কোমল-স্বভাৱী, দয়া আদি উত্তম ফলেৰে^[5] পৰিপূৰ্ণ, অকপট আৰু নিৰ্মল। ¹⁸যি সকল লোক মিলনকাৰী^[6], তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই ৰোপন কৰা শান্তিৰে ধাৰ্মিকতাৰ ফল পোৱা যায়।

3:1 ^[1]

3:12 ^[2]

3:14 ^[3]

3:16 ^[4]

3:17 ^[5]

3:18 ^[6]

৩ অধ্যায় 4

নানা বিধ চেতনা-বাক্য

¹আপোনালোকৰ মাজত হাই-কাজিয়া আৰু বিৰোধ নো ক'ৰ পৰা হয়? আপোনালোকৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গত যুদ্ধ কৰা যি যি কু-অভিলাষ, সেইবোৰৰ পৰা নহয় নে? ²আপোনালোকৰ যি নাই, তাকে পাব বিচাৰে কিন্তু নাপায়। তেতিয়া আপোনালোকে বধ কৰে আৰু হিংসা কৰে, কিন্তু আপোনালোকৰ অভিলাষ পূৰণ নহয়; সেয়েহে আপোনালোকে কাজিয়া কৰে, মাৰ-পিত কৰে। আপোনালোকে যি বিচাৰে, সেয়া নাপায়, কাৰণ আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ ওচৰত নিবিচাৰে। ³আপোনালোকে বিচাৰে, আৰু বিচাৰিলেও নাপায়, কাৰণ আপোনালোকে অসৎ উদ্দেশ্য ৰাখি বিচাৰে। আপোনালোকে কেৱল নিজৰ ভোগ-বিলাস পূৰণ কৰিবৰ কাৰণে বস্তু বিচাৰে।

⁴হে ব্যভিচারী^[1] সকল, জগতৰ মিত্ৰতাই ঈশ্বৰৰ শত্ৰুতা, ^[2] ইয়াক আপোনালোকে নাজানে নে? এতেকে যি জনে জগতৰ প্ৰেমিক হবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ নিজকে নিজে ঈশ্বৰৰ শত্ৰু কৰি লয়। ⁵অথবা ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচনে অনর্থকৰূপে কয় বুলি আপোনালোকে ভাবিছে নে? যি আত্মা তেওঁ আমাত নিবাস কৰাইছিল, সেই আত্মাই ঈৰ্ষালৈ অতিশয় হাবিয়াহ কৰে নে?

⁶কিন্তু ঈশ্বৰে আমাক অতিকৈ অনুগ্ৰহ দান কৰে। শাস্ত্ৰে এইদৰে কয়, ^[3] "ঈশ্বৰ অহংকাৰী লোকৰ বিপক্ষ হয়, কিন্তু নম্ৰ লোক সকলক তেওঁ অনুগ্ৰহ দান কৰে।" ⁷এতেকে আপোনালোক ঈশ্বৰৰ বশীভূত হওক আৰু চয়তানক^[4] প্ৰতিৰোধ কৰক; তাতে সি আপোনালোকৰ মাজৰ পৰা পলাই যাব।

⁸ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ চাপি আহক; তাতে তেৱোঁ আপোনালোকৰ ওচৰলৈ চাপিব। হে পাপ কৰ্ম কৰোঁতা সকল, আপোনালোকৰ হাত পৰিষ্কাৰ কৰক আৰু হে দুই মনৰ মানুহ, আপোনালোকৰ হৃদয় শুচি কৰক। ⁹ব্যাকুল হৈ শোক আৰু ক্ৰন্দন কৰক; আপোনালোকৰ হাঁহি শোক হৈ যাওঁক, আৰু আপোনালোকৰ আনন্দ বিষাদ হৈ যাওঁক। ¹⁰প্ৰভুৰ দৃষ্টিত আপোনালোকে নিজকে নত কৰক, তাতে তেওঁ আপোনালোকক উন্নত কৰিব।

¹¹হে ভাই সকল, আপোনালোকে ইজনে সিজনৰ বিৰুদ্ধে কথা নক'ব; ^[5] যি জনে ভাই^[6] ৰ বিৰুদ্ধে কথা কয় আৰু ভাইৰ সোধ-বিচাৰ কৰে, সেই জনে বিধানৰ বিৰুদ্ধে কথা কয় আৰু ঈশ্বৰৰ বিধানৰ সোধ-বিচাৰ কৰে, তেনেস্থলত সেই জন বিধান পালনকাৰী নহয় কিন্তু বিচাৰকৰ্তাহে হয়। ¹²বিধান দিওঁতা আৰু বিচাৰকৰ্তা এজন মাথোন আছে, তেৱেঁই হৈছে ঈশ্বৰ। তেওঁ পৰিত্ৰাণ কৰিবলৈ আৰু বিনষ্ট কৰিবলৈকো সমৰ্থ। কিন্তু চুবুৰীয়াৰ সোধ-বিচাৰ কৰা যি তুমি, তুমি নো কোন?^[7]

¹³শুনক, আপোনালোকে কয় যে, আজি বা কাইলৈ আমি অমুক নগৰলৈ গৈ, তাতে এবছৰ থাকি বেহা-বেপাৰ কৰি লাভ কৰিম; ¹⁴কিন্তু কালিলৈ কি ঘটিব, সেই বিষয়ে আপোনালোকে নাজানে আৰু আপোনালোকৰ জীৱন নো কি? কিয়নো এখন্তেক দেখা পোৱা হৈ পাছত দেখা নোপোৱা যি ভাপ, আপোনালোক সেই ভাপস্বৰূপ।

¹⁵তাৰ সলনি বৰং এইদৰে আপোনালোকে কোৱা উচিত যে, “যদি প্ৰভুৱে ইচ্ছা কৰে, আমি জীয়াই থাকিম, আৰু এই কৰ্ম বা সেই কৰ্ম কৰিব পাৰিম।” ¹⁶কিন্তু এতিয়া আপোনালোকে নিজৰ নিজৰ পৰিকল্পনাত অহংকাৰ কৰি আছে; এনে অহংকাৰ অতি মন্দ। ¹⁷এতেকে যি জনে সং কৰ্ম কৰিবলৈ জানিও, উচিত ভাবে নকৰে, সেই জনে পাপ কৰে।

4:4 ^[1]

4:4 ^[2]

4:6 ^[3]

4:7 ^[4]

4:11 ^[5]

4:11 ^[6]

4:12 ^[7]

8 অধ্যায় 5

¹এতেকে চাওক, হে ধনৱন্ত লোক, আপোনালোকৰ বাবে যি যি দুৰ্দশা আহিব ধৰিছে, তাৰ কাৰণে হাহাকাৰ কৰি ক্ৰন্দন কৰক^[1]।

²আপোনালোকৰ ধন-সম্পত্তি গেলি পচি যাব; আপোনালোকৰ কাপোৰবোৰ পোকে খোৱা হ'ব। ³আপোনালোকৰ সোণ-ৰূপ ক্ষয়ণীয় হ'ব আৰু সেই ক্ষয়ণীয়তাবোৰে আপোনালোকৰ বিপক্ষে সাক্ষ্য দিব আৰু সেইবোৰে জুইৰ নিচিনা হৈ আপোনালোকৰ মঙহ খাব। আপোনালোকে শেষ কালতহে ধন সাঁচিলে।

⁴চাওক, আপোনালোকৰ পথাৰৰ শস্য দোৱা বনুৱাবোৰৰ যি বেচ আপোনালোকে প্ৰবঞ্চনা কৰি ৰাখি নিদিলে, সেই বেচেই আটাহ পাৰিছে; আৰু সেই দাওনী সকলৰ আৰ্ত্তস্বৰ বাহিনীগণৰ প্ৰভুৰ কাণত পৰিছে। ⁵আপোনালোকে জগতত সুখভোগ আৰু ইন্দ্ৰিয়-সুখাভিলাষেৰে জীয়াই থাকিলে; হত্যাৰ দিনটো আপোনালোকে নিজ নিজ হৃদয় তৃপ্ত কৰিলে। ⁶যি জনে আপোনালোকক প্ৰতিৰোধ নকৰে, সেই ধাৰ্মিক লোক জনক আপোনালোকে দোষী কৰি বধ কৰিলে।

সহিষ্ণুতা আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ সম্বন্ধে আশ্বাস

⁷এতেকে, হে ভাই সকল, প্ৰভুৰ আগমণলৈ সহন কৰি থাকক। চাওক, খেতিয়কে খেতিৰ বহুমূল্য শস্য পৃথিৱীৰ পৰা পাবৰ বাবে বাট চাই থাকে আৰু যেতিয়ালৈকে প্ৰথম আৰু পাছৰ বৰষুণ নাপাই, তেতিয়ালৈকে সহন কৰি থাকে। ⁸আপোনালোকেও সহন কৰক, নিজ নিজ হৃদয় থিৰে ৰাখক; কাৰণ প্ৰভুৰ আগমণ ওচৰ পালেহি।^[2]

⁹হে ভাই সকল, আপোনালোকৰ যাতে সোধ-বিচাৰ নহ'ব, তাৰ কাৰণে ইজনে সিজনৰ বিৰুদ্ধে আৰ্ত্তস্বৰ নকৰিব। চাওক, বিচাৰকৰ্তা দুৱাৰ-মুখতে থিয় হৈ আছে। ¹⁰হে ভাই সকল, যি ভাববাদী সকলে প্ৰভুৰ নামেৰে কথা কৈ গ'ল, তেখেত সকলক^[3] ক্লেশ-সহন আৰু চিৰসহিষ্ণুতাৰ অৰ্থে আৰ্হি বুলি মানিব। ¹¹চাওক, যি সকলে সহন কৰে, তেওঁলোকক আমি ধন্য বুলি কওঁ। ইয়োৱৰ ধৈৰ্যৰ বিষয়ে আপোনালোকে শুনিছে^[4] আৰু প্ৰভুৰ কাৰ্যৰো শেষ^[5] দেখিলে যে, প্ৰভু অতি স্নেহৱান আৰু দয়ালু।

¹²কিন্তু, হে মোৰ ভাই সকল, বিশেষকৈ আপোনালোকে স্বৰ্গৰ, নাইবা এই জগতৰ বা আন কোনো নামৰ শপতেৰে শপত নাখাব; কিন্তু আপোনালোকে যেন সোধ-বিচাৰত নপৰে এই কাৰণে আপোনালোকৰ ‘হয়’ যেন ‘হয়’ হওক আৰু ‘নহয়’ যেন ‘নহয়’ হওক।

¹³আপোনালোকৰ মাজত কোনোবাই ক্লেশ ভোগ কৰি আছে নে? তেওঁ প্ৰাৰ্থনাত বাধ্য হওক। কোনোবা হৰ্ষিত হৈছে নে? তেওঁ গীত গান কৰক।

¹⁴কোনোবা নৰিয়াত পৰি আছে নে? তেওঁ মণ্ডলীৰ পৰিচাৰক সকলক মাতক; পাছত তেওঁলোকে প্ৰভুৰ নামেৰে তেওঁৰ গাত তেল সানি তেওঁৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰক; ¹⁵তাতে বিশ্বাসমূলক প্ৰাৰ্থনাই সেই নৰিয়া জনক ৰক্ষা কৰিব আৰু প্ৰভুৱে তেওঁক তুলিব; আৰু যদিও তেওঁ পাপ কৰিলে, তথাপি ক্ষমা কৰা যাব।

¹⁶এতেকে আপোনালোক সুস্থ হ'বৰ বাবে ইজনে সিজনৰ আগত নিজ নিজ পাপ স্বীকাৰ কৰিব আৰু ইজনে সিজনৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিব। ধাৰ্মিক জনৰ নিবেদন কাৰ্য সাধন কৰাত মহা-শক্তি বিশিষ্ট। ¹⁷এলিয়া,^[6] আমাৰ নিচিনা সুখ-দুখ অনুভূতিশীল লোক হৈয়ো, তেওঁ বৰষুণ নহ'বলৈ দুঢ় প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; তাতে তিনি বছৰ ছয় মাহলৈকে দেশত বৰষুণ নহ'ল। ¹⁸পাছত আকৌ প্ৰাৰ্থনা কৰাত, আকাশৰ পৰা বৰষুণ হ'ল আৰু দেশৰ মাটিয়ে নিজ ফল উৎপন্ন কৰিলে।

¹⁹হে মোৰ ভাই সকল, আপোনালোকৰ মাজৰ কোনো এজন যদি সত্যৰ পৰা ভ্ৰান্ত হয় আৰু তেওঁক যদি কোনোবাই ঘূৰাই আনে, ²⁰তেনেহলে তেওঁ ইয়াকে জানক যে, যি জনে কোনো এজন পাপীক ভ্ৰষ্ট পথৰ পৰা ঘূৰাই আনে, তেওঁ সেই জনৰ প্ৰাণক মৃত্যুৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব আৰু তেওঁৰ পাপ সমূহ ঢাকা হ'ব।^[7]

- 5:1 [1]
- 5:8 [2]
- 5:10 [3]
- 5:11 [4]
- 5:11 [5]
- 5:17 [6]
- 5:20 [7]

১ পিত

‘পিতৰৰ প্ৰথম পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘পিতৰৰ প্ৰথম পত্ৰ’ পাঁচনি পিতৰে এই পত্ৰখন লিখিছিল। পিতৰ নিজে কোন আছিল আৰু তেওঁ কালৈ এই পত্ৰ লিখিছে, সেই বিষয়ে এক আভাস দি এই পত্ৰখন আৰম্ভ কৰিছে। পিতৰে সকলো বিদেশী খ্ৰীষ্টিয়ানৰ প্ৰতি এই পত্ৰ লিখিছে, যি লোকসকলক পিতৰে “প্ৰবাসী ব্যক্তি” (1:1, 1:17 আৰু 2:11) নামেৰে আখ্যা দিছে। কিয়নো তেওঁলোক বিভিন্ন দেশত সিঁচৰতি হৈ আছিল আৰু অনেক সময়ত লিখাৰ দৰেই তেওঁৰ পাঠকসকলৰ প্ৰতি এই পত্ৰখনো পঠিয়াইছে। কিছুমান ক্ষেত্ৰত ইফিচীয়াসকললৈ পোলে লিখা পত্ৰৰ লগত এই পত্ৰৰ মিল থকাৰ কাৰণে, অনেকে বিশ্বাস কৰে যে, ‘প্ৰথম পিতৰ পত্ৰ’খন খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পৰৱৰ্তীকালৰ প্ৰায় 65 চনৰ সমসাময়িক সময়ত, ইফিচীয়া পত্ৰখনৰ পাছত লিখা হৈছিল। পিতৰে এই পত্ৰ ৰোম নগৰৰ পৰা লিখিছিল। এই নগৰক তেওঁ বেবিলন (5:13) বুলি কৈছে।

এই পত্ৰ লিখাৰ উদ্দেশ্য জনাই পিতৰে প্ৰকাশ কৰিছে যে, “আপোনালোকক উৎসাহিত কৰিবলৈ আৰু সাক্ষ্য দিবলৈ এয়া হৈছে ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত অনুগ্ৰহ” (5:12)। 1 পিতৰ 2:11-3:7, ইফিচীয়া 5:18-6:9 আৰু কলচীয়া 3:18-4:6 পদবোৰৰ মাজত বহুতো সামঞ্জস্য আছে। এই তিনিটা অংশই পাৰিবাৰিক সম্পৰ্ক গঠন আৰু অধিকাৰীসকলৰ প্ৰতি বাধ্য হোৱাৰ বিষয়ে উপদেশ দিছে। দুখ-কষ্ট, তাড়নাৰ সময়ত খ্ৰীষ্টিয়ানসকলক সহনশীল হ’বলৈ পিতৰে উৎসাহিত কৰিছে; কাৰণ অন্তিম কাল ওচৰ (4:1)।

চমু বিৱৰণ: পিতৰে নিজৰ পৰিচয় দিয়া আৰু পাঠকসকলৰ উদ্দেশ্যে তেওঁৰ সম্বোধন (1:1-2) পাছত তেওঁলোক যি পৰিত্ৰাণৰ অংশীদাৰ আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনৰ কাৰণে ইয়াৰ অৰ্থ কি (1:3-2:10), সেই পৰিত্ৰাণৰ বাবে পিতৰে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিছে। তাৰ পাছত বিশ্বাসীসকলে জগতত কেনেদৰে উত্তম জীৱন কটাব লাগে, সেই বিষয়ে উপদেশ দিয়াৰ লগতে স্বামী-ভাৰ্যা, দাস-প্ৰভুৰ মাজৰ বিভিন্ন সম্বন্ধবোৰৰ বিষয়ে লিখিছে (2:11-4:11)। বিশ্বাসীসকলক তাড়নাৰ সময়ত সহনশীল হ’বলৈ আহ্বান কৰিছে (4:12-5:11)। অৱশেষত তেওঁ চিঠিৰ সামৰণি মাৰে (5:12-14)।

Chapter 1

মঙ্গলাচৰণ

¹মই পিতৰ, যীচু খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনি; যি সকল প্ৰবাসী লোক পন্ত, গালাতীয়া, কোল্লাদকিয়া, এচিয়া আৰু বিথুনিয়া দেশত গোট গোট হৈ আছে, সেই প্ৰবাসী, মনোনীত লোক সকলৰ সমীপলৈ।

²এতিয়া পিতৃ ঈশ্বৰৰ পূৰ্বজ্ঞান অনুসাৰে যীচু খ্ৰীষ্টৰ আঞ্জাধীন হ’বলৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই শুচি কৰা হ’ল আৰু তেওঁৰ তেজ ছটিয়াই দিয়া হ’ল। আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ হওক আৰু আপোনালোকৰ শান্তি বৃদ্ধি হওক।

³ঈশ্বৰ আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পিতৃ ধন্য; তেওঁৰ প্ৰচুৰ দয়া অনুসাৰে মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা যীচু খ্ৰীষ্টৰ পুনৰ্জন্মৰ দ্বাৰাই জীৱনময় আশাৰ কাৰণে আৰু অক্ষয়, নিৰ্মল আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ কাৰণে আমাক নতুন জন্ম^[1] দিলে; ⁴সেই উত্তৰাধিকাৰ স্বৰ্গত আপোনালোকৰ কাৰণে সঞ্চিত আছে; ই চিৰস্থায়ী, কলঙ্কিত নহয়; ই অম্লান। ⁵শেষৰ কালত প্ৰকাশিত হ’বলৈ যুগুত হোৱা পৰিত্ৰাণৰ কাৰণে, ঈশ্বৰৰ শক্তিত আপোনালোকো বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ৰক্ষিত হৈ আছে।

⁶এই কথা ভাবি আপোনালোকে আনন্দ কৰি আছে; তথাপি এতিয়া বিভিন্ন দুখ-কষ্টই আপোনালোকক অলপ সময়ৰ কাৰণে শোকৰ অনুভৱ দি আছে। ⁷আপোনালোকৰ এই বিশ্বাস সঁচাকৈ পৰীক্ষাসিদ্ধ হ’ব লাগে, কিয়নো আপোনালোকৰ বিশ্বাস সোণতকৈও মূল্যবান। বিশ্বাসৰ পৰীক্ষাত যদি আপোনালোকৰ বিশ্বাস অটল দেখা যায়, তেনেহলে যীচু খ্ৰীষ্টৰ পুনৰাগমনৰ সময়ত আপোনালোকে কিমান গৌৰৱ, প্ৰশংসা, মৰ্যদা পাব।

⁸তেওঁক আপোনালোকে দেখা নাই, কিন্তু আপোনালোকে তেওঁক প্ৰেম কৰিছে; এতিয়াও আপোনালোকে তেওঁক দেখা নাই কিন্তু আপোনালোকে তেওঁক বিশ্বাস কৰি আছে আৰু আপোনালোক অনিৰ্বচনীয় উল্লাসত মহা আনন্দিত হৈ গৌৰৱময় হৈছে। ⁹এতিয়া আপোনালোকৰ নিজৰ বিশ্বাসৰ ফল আপোনালোকে গ্ৰহণ কৰিছে, সেয়া আপোনালোকৰ প্ৰাণৰ পৰিত্ৰাণ। ¹⁰যি ভাববাদী সকলে আপোনালোকৰ কাৰণে নিৰূপিত অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে ভাববাণী কৰিছিল, তেখেত সকলে সেই পৰিত্ৰাণৰ বিষয়ে যথেষ্ট বিচাৰ আৰু অনুসন্ধান কৰিছিল।

¹¹কেনেকুৱা ধৰণৰ পৰিত্ৰাণ আহিবলগীয়া আছিল, সেই বিষয়ে তেখেত সকলে অনুসন্ধান কৰি জানিব বিচাৰিছিল। এই বিষয়ে খ্ৰীষ্টৰ আত্মাই কোৱা সেই কাল বা সময়ৰ কথাও অনুসন্ধান কৰি জানিবলৈ বিচাৰিছিল। খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতি ঘটিবলগীয়া দুখভোগ আৰু পাছত তেওঁলৈ আহিবলগীয়া মহিমাবোৰৰ বিষয়ে সেই আত্মাই তেখেত সকলক আগতীয়াকৈ কৈছিল।^[2] ¹²এই ভাববাদী সকললৈ প্ৰকাশিত হ’ল যে, তেখেত সকলে নিজৰ

কাৰণে নহয়, কিন্তু আপোনালোকৰ কাৰণে সেই সকলো বিষয়ৰ পৰিচৰ্যা কৰিছিল; সেই সকলো সম্বাদ, স্বৰ্গৰ পৰা পঠোৱা পবিত্ৰ আত্মাৰে যি সকলে আপোনালোকৰ আগত শুভবাবৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিছিল, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই সম্প্ৰতি আপোনালোকক দিয়া হ'ল; এই বিষয়বোৰ স্বৰ্গৰ দূত সকলেও প্ৰকাশ হোৱাটো ইচ্ছা কৰে।

খ্ৰীষ্টীয় স্বভাৱ

¹³এতেকে মনৰ কঁকাল বান্ধক। আপোনালোকৰ চিন্তা শান্ত হওক। যীচু খ্ৰীষ্ট প্ৰকাশিত হোৱা কালত আপোনালোকলৈ যি অনুগ্ৰহ দিয়া হ'ব, সেই অনুগ্ৰহত সম্পূৰ্ণৰূপে ভাৰসা ৰাখক। ¹⁴আজ্ঞাধীন হোৱা সন্তান সকলৰ যেনে উপযুক্ত, তেনেকৈ আপোনালোক পূৰ্বৰ অজ্ঞান অৱস্থাৰ অভিলাষৰ অনুৰূপ নহব। ¹⁵আপোনালোকক আমন্ত্ৰণ কৰা জন যেনে পবিত্ৰ, আপোনালোকো সকলো আচাৰ-ব্যৱহাৰত তেনে পবিত্ৰ হওক। ¹⁶কিয়নো লিখা আছে, ^[3] 'তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা, কাৰণ মই পবিত্ৰ'। ¹⁷আৰু যি জনে পক্ষপাত নকৰাকৈ ^[4] প্ৰত্যেক জনৰ কৰ্ম অনুসাৰে সোধ-বিচাৰ কৰে, তেওঁক যদি পিতৃ বুলি মাতিছে, তেনেহলে আপোনালোকৰ জীৱন-যাপনৰ কাল ভক্তিত ভয়েৰে নিয়াব।

¹⁸আপোনালোকে জানে যে, আপোনালোকৰ পূৰ্বপুৰুষৰ পৰা চলি অহা অসাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ পৰা, আপোনালোক সোণ, ৰূপ আদিৰ ক্ষয়ণীয় বস্তুৰ দ্বাৰাই যে মুক্ত হ'ল, এনে নহয়, ¹⁹কিন্তু নিৰ্দোষী আৰু নিষ্কলঙ্ক মেঘ-পোৱালি স্বৰূপ ^[5] খ্ৰীষ্টৰ বহুমূল্য তেজৰ দ্বাৰাইহে মুক্ত হ'ল।

²⁰জগত স্থাপনৰ পূৰ্বৰে পৰা তেওঁ মনোনীত আছিল, কিন্তু কালৰ শেষত, তেওঁ আপোনালোকৰ কাৰণে প্ৰকাশিত হ'ল; ²¹তেওঁৰ দ্বাৰাই আপোনালোক, মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা তেওঁক তোলোঁতা আৰু গৌৰৱ দিওঁতা ঈশ্বৰৰ বিশ্বাসকাৰী লোক হ'ল; তাতে আপোনালোকৰ বিশ্বাস আৰু দৃঢ় আশা ঈশ্বৰত আছে।

²²আপোনালোকে সত্যৰ আজ্ঞাধীনতাৰ দ্বাৰা অকপট ভাতৃপ্ৰেমৰ অৰ্থে নিজৰ প্ৰাণ শুচি কৰিবলৈ ^[6], পৰস্পৰক হৃদয়েৰে আন্তৰিক প্ৰেম কৰক। ²³কিয়নো আপোনালোক ক্ষয়ণীয় বীজৰ পৰা নহয়, অক্ষয় বীজৰ পৰা, ঈশ্বৰৰ জীৱনময় আৰু চিৰকাল স্থায়ী যি বাক্য, সেই বাক্যৰ দ্বাৰাই নতুন জন্ম পোৱা হৈছে। ^[7]

²⁴কাৰণ

মনুষ্য মাতে তৃণ সদৃশ, আৰু তাৰ সকলো গৌৰৱ তৃণৰ ফুল সদৃশ।

তৃণ শুকাই আৰু ফুলো সৰে;

²⁵কিন্তু প্ৰভুৰ বাক্য চিৰকাল থাকে; ^[8]

যি বাক্য আপোনালোকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰা হ'ল, এয়ে সেই শুভবাবৰ্তাৰ বাক্য।

1:3 ^[1]

1:11 ^[2]

1:16 ^[3]

1:17 ^[4]

1:19 ^[5]

1:22 ^[6]

1:23 ^[7]

1:25 ^[8]

১ অধ্যায় 2

¹এতেকে সকলো মন্দ, প্ৰৱৰ্ণনা, কপটতা, হিংসা আৰু পৰচৰ্চা, দূৰ কৰক। ²নতুনকৈ জন্ম হোৱা শিশু সকলৰ দৰে, মিহলি নোহোৱা শুদ্ধ আত্মিক গাখীৰলৈ অতিশয় হাবিয়াহ কৰক, আৰু তাৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে আপোনালোকে বৃদ্ধি হওক, ^[1] ³যদিহে আপোনালোকে প্ৰভু স্নেহশীল বুলি আশ্বাদ পালে।

⁴তেওঁৰ ওচৰলৈ আহক, যি জন জীৱনময় শিল মানুহৰ দ্বাৰাই অগ্ৰাহ হ'ল, কিন্তু তেওঁ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই মনোনীত আৰু বহুমূলীয়া হ'ল।

⁵আপোনালোকে নিজেও জীৱন্ত শিলৰ দৰে গঁথা হৈ, যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ পৰমগ্ৰাহ আত্মিক যজ্ঞ ^[2] উৎসৰ্গ কৰিবলৈ, পবিত্ৰ পুৰোহিত সমূহ হ'বৰ অৰ্থে এক আত্মিক ঘৰ ^[3] হৈ উঠিছে।

⁶কিয়নো ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ বচনত এইদৰে লিখা আছে, ^[4]

চোৱা, মই চিয়োনত মনোনীত আৰু বহুমূল্য চুকৰ এক প্ৰধান শিল স্থাপন কৰোঁ;

যি জনে তেওঁত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ কোনোমতে লাজত নপৰিব।

⁷এতেকে বিশ্বাস কৰা যি আপোনালোক, আপোনালোকৰ কাৰণেই সেই শিল বহুমূল্য; কিন্তু,

অবিশ্বাস কৰা সকলৰ কাৰণে, ঘৰ-সজীয়া সকলে যি শিল অগ্ৰাহ্য কৰিলে,

সেয়ে চুকৰ প্ৰধান শিল হ'ল,

⁸আৰু,

'উজুটি খুউৱা শিল,

আৰু বিঘ্নজনক শিল হ'ল'।

তেওঁলোক বিঘ্নজনক, তেওঁলোকে বাক্য অমান্য কৰাত উজুটি খায়, তাৰ কাৰণে তেওঁলোক নিযুক্তও হৈছিল।

⁹কিন্তু আপোনালোক মনোনীত বংশ, ৰাজকীয় পুৰোহিত সমূহ, পবিত্ৰ জাতি, আৰু ঈশ্বৰৰ নিজ অধিকাৰৰ অৰ্থে এক বিশেষ লোক হৈছে; এইদৰে আপোনালোকক আন্ধাৰৰ পৰা তেওঁৰ আচৰিত পোহৰলৈ আমন্ত্ৰণ কৰিলে, যাতে আপোনালোকে তেওঁৰ আচৰিত কৰ্মবোৰ প্ৰকাশ কৰে। এই কাৰণে,

¹⁰'আগেয়ে আপোনালোক প্ৰজা নাছিল,

কিন্তু এতিয়া ঈশ্বৰৰ প্ৰজা হ'ল;

দয়াৰ পাত্ৰ নাছিল,

কিন্তু এতিয়া দয়াৰ পাত্ৰ হ'ল'।^[5]

নানা বিধ আশ্বাসবাক্য

¹¹হে প্ৰিয়সকল, এই জগতত আপোনালোক বিদেশী আৰু প্ৰবাসী; সেয়েহে মই আপোনালোকক মিনতি কৰোঁ যে, প্ৰাণৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা মাংসিক অভিলাষৰ পৰা পৃথকে থাকক।^[6] ¹²আপোনালোকক অনা-ইহুদী সকলে যি বিষয়ত দুষ্কৰ্মকাৰী বুলি বিৰোধী কথা কয়, সেই বিষয়ত তেওঁলোকে আপোনালোকৰ সংকৰ্ম দেখি^[7] কৃপাদৃষ্টিৰ দিনা যেন ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰে, তাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ মাজত আপোনালোকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ উত্তম হওক।

¹³আপোনালোকে প্ৰভুৰ কাৰণে মনুষ্যৰ দ্বাৰাই স্থাপিত সকলো ৰীতিৰ বশীভূত হওক;^[8] যেনেদৰে ৰজা সকলোৰে ওপৰ, ¹⁴আৰু দেশাধিপতি সকলক, দুষ্কৰ্মকাৰী সকলৰ প্ৰতিকাৰৰ অৰ্থে আৰু সংকৰ্মকাৰী সকলৰ প্ৰশংসাৰ অৰ্থে তেওঁৰ দ্বাৰাই পঠোৱা হৈছে বুলি, তেওঁলোকৰ বশীভূত হওক। ¹⁵আপোনালোকে সং কৰ্ম কৰি কৰি যেন নিৰ্বোধ লোক সকলৰ অজ্ঞানতাক নিৰুত্তৰ কৰে, ঈশ্বৰৰ এই ইচ্ছা। ¹⁶আপোনালোকে স্বাধীন লোকৰ দৰে হয়; কিন্তু সেই স্বাধীনতাক^[9] দুষ্টতাৰ ঢাকনি নকৰিব, বৰং ঈশ্বৰৰ দাস সকলৰ দৰে জীৱন-যাপন কৰক। ¹⁷সকলোকে সমাদৰ কৰক। ভাইমাত্ৰকে প্ৰেম কৰক। ঈশ্বৰৰলৈ ভয় ৰাখক। ৰজাক সমাদৰ কৰক।

¹⁸হে দাস সকল, তোমালোক সম্পূৰ্ণ ভয়েৰে নিজ নিজ প্ৰভুৰ বশীভূত হোৱা; কেৱল উত্তম আৰু ক্ষান্ত স্বভাৱী সকলৰ নহয়, কিন্তু কুটিল-মনৰ লোক সকলৰো বশীভূত হোৱা। ¹⁹কিয়নো কোনোৱে যদি ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে বিবেকৰ কাৰণে অন্যায়ে ভোগ কৰি দুখ সহন কৰে, তেনেহলে সেয়েই প্ৰশংসনীয়। ²⁰কাৰণ পাপ কৰি ভুকু খাই যদি সহন কৰা, তেনেহলে তাত কি প্ৰশংসা আছে? কিন্তু সং কৰ্ম কৰি দুখভোগ কৰি যদি সহন কৰা, তেনেহলে সেয়েহে ঈশ্বৰৰ আগত গ্ৰহণীয়।

²¹কাৰণ তাৰ বাবেই তোমালোক আমন্ত্ৰিত হ'লা; কিয়নো তোমালোক যেন খ্ৰীষ্টৰ খোজৰ অনুগামী হোৱা, এই কাৰণে তেওঁ তোমালোকৰ অৰ্থে দুখভোগ কৰি, তোমালোকৰ কাৰণে এটি আৰ্হি থৈ গ'ল।

²²তেওঁ কোনো পাপ নকৰিলে;^[10]

তেওঁৰ মুখত কোনো ছলনা পোৱা নগ'ল;

²³তেওঁ নিন্দিত হলেও কাকো নিন্দা নকৰিলে;^[11] দুখ পোৱা কালত, ডাবি-ধমকি নিদিলে, কিন্তু ন্যায্যৰূপে বিচাৰ কৰোঁতা জনৰ ওপৰত ভাৰ দিলে।

²⁴তাতে আমি যেন পাপৰ সম্বন্ধে মৰি, ধাৰ্মিকতাৰ সম্বন্ধে জীয়াই থাকো, ^[12] আৰু এই কাৰণে তেওঁ নিজ শৰীৰত আমাৰ ভাৰ বৈ কাঠ(ক্ৰুচ)ৰ ওপৰলৈ নিলে। তেওঁৰ কোব খোৱা সাঁচৰ দ্বাৰাই আপোনালোক সুস্থ হ'ল। ²⁵আপোনালোকে সকলোৱে ভ্ৰান্ত মেৰৰ নিচিনাকৈ ভ্ৰমি ফুৰিছিল; কিন্তু এতিয়া আপোনালোকৰ প্ৰাণৰ ৰক্ষক আৰু অধ্যক্ষৰ ওচৰলৈ আপোনালোক উভতি আহিছে।

2:2 [1]

2:5 [2]

2:5 [3]

2:6 [4]

2:10 [5]

2:11 [6]

2:12 [7]

2:13 [8]

2:16 [9]

2:22 [10]

2:23 [11]

2:24 [12]

২ অধ্যায় 3

¹সেইদৰে হে ভাৰ্য্যা সকল, আপোনালোক নিজ নিজ স্বামীৰ বশীভূত হওক; যদিও তেখেত সকলৰ কোনো কোনোৱে ঈশ্বৰৰ বাক্য অমান্য কৰে, তথাপি নিজ নিজ ভাৰ্য্যাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰাই, ²আৰু আপোনালোকৰ ভয়যুক্ত নিৰ্মল আচাৰ-ব্যৱহাৰ দেখি, তাৰ দ্বাৰাই যেন বিনাবাক্যেৰে তেওঁলোকক পোৱা যায়, সেই বাবে স্বামীসকলৰ বশীভূত হওক।

³কেশ-বেশ আৰু সোণৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধা বা নানা আকৰ্ষণীয় বস্ত্ৰ পৰিধান; এনে বাহ্যিক ভূষণ আপোনালোকৰ নহওক। ⁴কিন্তু আপোনালোকৰ হৃদয়ত নিৰ্দোষীৰূপে চিৰস্থায়ী হৈ থকা শান্ত আৰু নম্ৰ আত্মা আপোনালোকৰ ভূষণ হোৱা উচিত, এয়াই ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত মহা মূল্যৱান।

⁵কিয়নো আগৰ কালত যি পবিত্ৰ তিৰোতা সকলে ঈশ্বৰত ভাৰসা ৰাখিছিল, তেখেত সকলেও নিজ নিজ স্বামীৰ বশীভূত হৈ, সেইদৰে নিজক বিভূষিত কৰিলে; ⁶সেইদৰে চাৰাই অব্ৰাহামৰ আজ্ঞা মানিলে আৰু তেওঁৰ প্ৰভু বুলি মাতিলে। এতিয়া আপোনালোকেও যদি উচিত কৰ্ম কৰে আৰু আপোনালোকৰ কোনো সমস্যাৰ বাবে যদি ভয় নাথাকে, তেনেহলে আপোনালোক তেওঁৰ জীয়াৰী।

⁷সেইদৰে হে স্বামী সকল, আপোনালোকতকৈ স্ত্ৰী সকল দুৰ্বল সহকাৰিণী, জীৱনৰূপ অনুগ্ৰহ গ্ৰহন কৰোতা উত্তৰাধিকাৰী বুলি স্বীকৃতি দিয়ক, তাতে আপোনালোকৰ প্ৰাৰ্থনাত যেন বাধা নজন্মে, এই কাৰণে তেখেত সকলৰ সৈতে জ্ঞানমতে সহবাস কৰি তেখেত সকলক সমাদৰ কৰক।

⁸অৱশেষত কণ্ট, আপোনালোক সকলোৱে একে চিত্তৰ, আনৰ দুখত দুঃখী, স্নেহশীল, প্ৰেম কৰোতা আৰু নম্ৰ হওক। ⁹অপকাৰৰ সলনি অপকাৰ, আৰু তিৰস্কাৰৰ সলনি তিৰস্কাৰ নকৰক, বিৰোধিতাত পুনৰায় আশীৰ্বাদ কৰক, কিয়নো ইয়াৰ বাবে আপোনালোক আমন্ত্ৰিত, আপোনালোক ক্ষমতাপূৰ্ণ আশীৰ্বাদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা লোক। ^[1] কিয়নো আশীৰ্বাদৰ অধিকাৰী হ'বৰ কাৰণে আপোনালোক আমন্ত্ৰিত হ'ল।

¹⁰“কাৰণ, ^[2] যি জনে জীৱনক প্ৰেম কৰিবলৈ, আৰু মঙ্গলৰ দিন চাবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেখেতে কু-কথাৰ পৰা নিজৰ জিভা, আৰু ছলনা-বাক্যৰ পৰা নিজৰ ওঁঠ ৰাখক;

¹¹কু-পথৰ পৰা ঘূৰক আৰু ভাল কৰ্ম কৰক। শান্তি বিচাৰক আৰু তাতে লাগি থাকক।

¹²কিয়নো প্ৰভুৰ চকুৱে ধাৰ্মিক সকলক দৃষ্টি কৰে, আৰু তেওঁৰ কাণে তেখেত সকলৰ প্ৰাৰ্থনা শুনে। কিন্তু যি সকল কু-কৰ্মী, তেখেত সকললৈ প্ৰভুৰ মুখ বিৰোধী।”

¹³যি ভাল, তালৈ যদি আপোনালোক উৎসাহী হয়, তেনেহলে আপোনালোকক কোনে ক্ষতি কৰিব? ¹⁴কিন্তু ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে যদিও দুখভোগ কৰিব লগা হয়, তথাপি আপোনালোক ধন্য; কিন্তু তেওঁলোকৰ ভয়ত ভয়াতুৰ নহ'ব ^[3] আৰু ব্যাকুল নহ'ব।

¹⁵ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে খ্ৰীষ্টক প্ৰভু হিচাপে আপোনালোকৰ হৃদয়ত পবিত্ৰ ৰূপে মানিব; যি কোনোৱে আপোনালোকৰ অন্তৰত থকা আশাৰ বিষয়ে বিচাৰ লয়, তেওঁক আপোনালোকে নিজৰ পক্ষে উত্তৰ দিবলৈ সঠম থাকিব, কিন্তু নম্ৰতা আৰু সন্মানৰে সৈতে এইবোৰ কৰিব। ¹⁶যি সকলে খ্ৰীষ্টত থাকি কৰা আপোনালোকৰ সদাচৰণৰ নিন্দা কৰে, আপোনালোক যি বিষয়ত নিন্দিত হয়, সেই বিষয়ত তেওঁলোক যেন লাজত পৰিব, এই কাৰণে আপোনালোকে উত্তম বিবেক ৰাখিব। ¹⁷কিয়নো কুকৰ্ম কৰি দুখভোগ কৰাতকৈ, ঈশ্বৰৰ যদি এনে ইচ্ছা হয়, তেনেহলে সৎ কৰ্ম কৰি দুখভোগ কৰা বেছি ভাল।

¹⁸কিয়নো খ্রীষ্টয়ো সেই পাপৰ সম্বন্ধে এবাৰ দুখ-ভোগ কৰিলে। আমাক ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ নিবলৈ, অধাৰ্মিক সকলৰ কাৰণে ধাৰ্মিক জনে, অৰ্থাৎ খ্রীষ্টে পাপবোৰৰ কাৰণে কেৱল এবাৰ দুখভোগ কৰিলে; তেওঁ মাংসত হত হ'ল, কিন্তু আত্মাত হ'লে পুনৰ্জীৱিত হ'ল; ¹⁹সেই আত্মাৰে তেওঁ গ'ল আৰু এতিয়া কয়দত (কাৰাগাৰত) থকা আত্মাবোৰৰ ওচৰত গৈ প্ৰচাৰ কৰিলে। ²⁰সেইবোৰ নোহৰ সময়ত ঈশ্বৰৰ আবাধ্য আছিল। নোহৰ জাহাজ তৈয়াৰ কৰাৰ সময়ত ঈশ্বৰ সহিষ্ণু হৈ তেওঁলোকৰ বাবে অপেক্ষা কৰিছিল। ঈশ্বৰে অলপ মানুহক ৰক্ষা কৰিলে, তাতে আঠ টা আত্মা সেই জলৰ পৰা উদ্ধাৰ পালে।

²¹সেই জল বাপ্তিস্মৰ প্ৰতীক, যাৰ যোগে আপোনালোকে ৰক্ষা পালে। সেই বাপ্তিস্মৰ যোগেদি শৰীৰৰ ময়লা আতৰোৱা নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ওচৰত সং বিবেক বজায় ৰখাৰ কাৰণে এক আবেদন। যীচু খ্রীষ্টৰ পুনৰুত্থানৰ যোগেদিহে আপোনালোকে ৰক্ষা পালে। ²²তেওঁ স্বৰ্গলৈ গ'ল। তেওঁ ঈশ্বৰৰ সোঁ-হাতে বহিল। স্বৰ্গৰ দূত সকল, বিধিসংগত শাসন, আৰু পৰাক্ৰম, অৱশ্যে তেওঁলৈ সমৰ্পন কৰক।

3:9 ^[1]

3:10 ^[2]

3:14 ^[3]

৩ অধ্যায় 4

শুচিতা, সংযম আৰু দুখভোগ সম্বন্ধীয় কথা

¹এতেকে, খ্রীষ্টই মাংসত দুখভোগ কৰাৰ কাৰণে, নিজকে সেই একে অভিপ্ৰায়েৰে সুসজ্জিত কৰক। যি জনে মাংসত দুখভোগ কৰে, সেই জনে পাপৰ পৰা ক্ষান্ত হয়। ²এনে ব্যক্তিয়ে মাংসিক অভিলাষত জীৱন-যাপন নকৰে। কিন্তু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ দৰে মানৱ জীৱনৰ অৱশিষ্ট সময় কটায়।

³যিহেতু অনা-ইহুদী সকলে কৰি অহা, ইন্দ্ৰিয়পৰায়ণতা, আবেগ, সুৰাসক্ত, পানার্থক আমোদ-প্ৰমোদ, ঘিণলগীয়া মূৰ্তিপূজা-এইবোৰত যি সময় পাৰ কৰি আহিলে, সেয়াই যথেষ্ট। ⁴তাতে আপোনালোকে তেওঁলোকৰ সৈতে সেইবোৰ কৰ্ম নকৰা দেখি তেওঁলোকে আচৰিত মানি আপোনালোকক নিন্দা কৰে। ⁵কিন্তু যি জন জীৱিত আৰু মৃত লোক সকলৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ যুগুত আছে, তেওঁৰ আগত তেওঁলোকে হিচাব দিব লাগিব। ⁶কিয়নো যি সকল মৰিল, তেওঁলোকৰ আগত এই অভিপ্ৰায়েৰে শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰা হৈছিল, যদিও তেওঁলোকৰ বিচাৰ যিহেতু মানৱ শৰীৰত হ'ব, আত্মাত তেওঁলোক সেই অনুসাৰে ঈশ্বৰলৈ জীৱিত।

⁷কিন্তু সকলোৰে শেষ ওচৰ চাপিছে; এতেকে প্ৰাৰ্থনাৰ কাৰণে সুবোধ আৰু সচেতন হৈ থাকক; ^[1] ⁸বিশেষকৈ আপোনালোকৰ মাজত পৰস্পৰে আগ্ৰহযুক্ত প্ৰেম ৰাখক; কিয়নো প্ৰেমে পাপ সমূহ ঢাকে। ⁹আপত্তি নকৰাকৈ ইজন-সিজনৰ প্ৰতি অতিথিপৰায়ণ হওক।

¹⁰আপোনালোকে যেনেকৈ অনুগ্ৰহৰ বৰ পালে, ^[2] তেনেকৈ ঈশ্বৰৰ বহুবিধ অনুগ্ৰহৰূপ ধনৰ উত্তম তত্ত্বাৱধানকৰদৰে, আপোনালোকে পৰস্পৰক সেৱা শুশ্ৰূষা কৰক; ¹¹যদি কোনোৱে কথা কয়, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰদৰে কওক; যদি কোনোৱে সেৱা শুশ্ৰূষা কৰে, তেনেহলে ঈশ্বৰে দিয়া শক্তি অনুসাৰে কৰক; এইদৰে সকলো বিষয়তে যীচু খ্রীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰ মহিমাশিত হয়; তেওঁৰেই মহিমা আৰু পৰাক্ৰম চিৰকাল হওক। আমেন।

¹²হে প্ৰিয় লোক সকল, আপোনালোকক পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে আপোনালোকৰ মাজত যি অগ্নিময় কষ্টৰ জুই জ্বলিছে, ^[3] এইবোৰত আপোনালোকে বিস্মিত নহ'ব, আৰু ইয়াক কোনো অদ্ভুত বিষয় বুলিয়ো মনত নাভাবিব। ¹³কিন্তু খ্রীষ্টৰ দুখভোগৰ সহভাগী হোৱা বাবে আপোনালোকে আনন্দ কৰক, ^[4] ইয়াৰ উপৰি তেওঁৰ গৌৰৱ প্ৰকাশিত হোৱা সময়ত আপোনালোকে অধিক আনন্দ আৰু উল্লাস কৰিব পাৰিব। ¹⁴আপোনালোক ধন্য, যদি আপোনালোকে খ্রীষ্টৰ নামৰ কাৰণে নিন্দিত হয়; কাৰণ ঈশ্বৰৰ আত্মা আৰু গৌৰৱৰ আত্মা আপোনালোকৰ ওপৰত স্থিৰ হৈ আছে।

¹⁵কিন্তু আপোনালোকৰ মাজত কোনেও যেন নৰবধী, চোৰ, কুকৰ্মকাৰী বা পৰচৰ্চাকাৰী বুলি দুখভোগ নকৰক; ¹⁶যদি কোনো এজনে খ্রীষ্টিয়ান হোৱা কাৰণে দুখভোগ কৰে, তেনেহলে লজ্জিত নহওক; কিন্তু সেই নামেৰে ঈশ্বৰক মহিমাশিত কৰক।

¹⁷কিয়নো ঈশ্বৰৰ পৰিয়াল বৰ্গৰ সৈতে সোধ-বিচাৰৰ সময় আৰম্ভ হৈছে; আৰু সেয়ে যদি প্ৰথমে আমাৰ সৈতে আৰম্ভ হয়, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ শুভবাৰ্তা নমনা সকলৰ শেষগতি কি হ'ব? ¹⁸আৰু যদি

ধাৰ্মিক লোকেই কোনো প্ৰকাৰেহে পৰিত্ৰাণ পায়,

তেনেহলে ভক্তিহীন আৰু পাপিষ্ঠ লোকে ক'ত মুখ দেখুৱাব?

¹⁹এই কাৰণে যি সকল লোকে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসাৰে দুখভোগ কৰে, সেই লোক সকলে সং কৰ্ম কৰি, নিজ নিজ প্ৰাণক বিশ্বাসী সৃষ্টিকৰ্তাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰক।

4:7 [1]
 4:10 [2]
 4:12 [3]
 4:13 [4]

৪ অধ্যায় 5

নম্র হোৱা আৰু জাগি থকাৰ আৱশ্যকতা

¹মই আপোনালোকৰ মাজৰ পৰিচাৰক সকলক দৃঢ় আহ্বান জনাও যে, ময়ো সহকৰ্মী সকলৰ এজন পৰিচাৰক আৰু খ্ৰীষ্টৰ দুখভোগৰ এজন সাক্ষী; প্ৰকাশিত হ'বলৈ উদ্যত হোৱা গৌৰৱৰ সহভাগী।^[1] ²গতিকে, মই আপোনালোকক দৃঢ় আহ্বান কৰোঁ, হে পৰিচাৰক সকল, ঈশ্বৰৰ মেম্বৰ জাকক আপোনালোকে যত্ন লওঁক। তেওঁলোকক প্ৰতিপালন কৰক, অৱশ্যে আৱশ্যকতাৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসাৰে কৰক। তেওঁলোকৰ যত্ন, অসৎ ধনৰ বাবে নকৰিব কিন্তু স্ব-ইচ্ছাৰে কৰক। ³যি সকল লোকৰ ওপৰত আপোনালোক তত্ত্বাৱধায়ক, তেওঁলোকৰ ওপৰত প্ৰভুত্বৰে অধিকাৰ নকৰিব; কিন্তু জাকৰ আৰ্হি হৈ^[2] তেওঁলোকৰ তত্ত্বাৱধান কৰক; ⁴যেতিয়া প্ৰধান ৰক্ষক প্ৰকাশিত হ'ব, তেতিয়া আপোনালোকে ঐশ্বৰ্যৰূপ অন্ধান (অন্ধান মহিমাময়) কিৰীটি^[3] পাব।

⁵সেইদৰে হে ডেকা লোক সকল, আপোনালোক পৰিচাৰক সকলৰ বশীভূত হওক; আপোনালোক সকলোৱে নম্ৰতাৰে নিজকে ভালদৰে মেৰিয়াই বান্ধি লওঁক আৰু ইজনে সিজনক সেৱা কৰক; যিহেতু,

ঈশ্বৰে অহংকাৰী সকলক প্ৰতিৰোধ কৰে,

কিন্তু নম্ৰ সকলক অনুগ্ৰহ দান কৰে।^[4]

⁶সেই কাৰণে ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰমী হাতৰ অধীনত নিজকে নম্ৰ কৰক, তাতে উপযুক্ত সময়ত ঈশ্বৰে আপোনালোকক উন্নত কৰিব।

⁷আপোনালোকৰ সকলো চিন্তাৰ ভাৰ তেওঁৰ ওপৰত পেলাই দিয়ক;^[5] কিয়নো আপোনালোকৰ কাৰণে তেওঁ চিন্তা কৰে।

⁸সচেতন হওক, পৰ দি থাকক। আপোনালোকৰ শত্ৰু চয়তানে গুজৰি থকা সিংহৰ নিচিনাকৈ যি কোনো এজনকে গ্ৰাস কৰিবলৈ গোপনে উপায় বিচাৰি ফুৰিছে।^[6] ⁹তাৰ বিৰুদ্ধে থিয় হওক। আপোনালোকৰ বিশ্বাস দৃঢ় কৰি ৰাখক। এইটো জানিব যে, গোটেই জগতত থকা আপোনালোকৰ ভাতৃ সকলেও একে দুখভোগ কৰি আছে।

¹⁰আপোনালোকে অলপ সময় দুখভোগ কৰাৰ পাছত, সকলো অনুগ্ৰহৰ ঈশ্বৰ, যি জনে অনন্ত গৌৰৱৰ বাবে আপোনালোকক খ্ৰীষ্টত আমন্ত্ৰণ কৰিছে, তেৱেঁই আপোনালোকক সিদ্ধ, সুস্থিৰ আৰু বলৱন্ত কৰিব। ¹¹তেওঁৰ পৰাক্ৰম চিৰকাল হওক। আমেন।

¹²মই ষ্টীলক বিশ্বাসী ভাই হিচাপে গণ্য কৰোঁ আৰু তেওঁৰ যোগেদি সংক্ষেপে এই পত্ৰ আপোনালোকলৈ লিখিলোঁ। আপোনালোকক প্ৰবোধ দিলোঁ আৰু এয়ে ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত অনুগ্ৰহ বুলি সাক্ষ্যও দিলোঁ। মই আপোনালোকক দৃঢ় আহ্বান কৰোঁ আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত অনুগ্ৰহৰ সাক্ষ্য দান কৰি, এই পত্ৰ লিখিলোঁ। ইয়াতে আপোনালোক দৃঢ় হৈ থাকক। ¹³আপোনালোকৰ সৈতে মনোনীত হোৱা বাবিল দেশত থকা মণ্ডলীয়ে আৰু মোৰ পুত্ৰ মাৰ্কে আপোনালোকক মঙ্গলবাদ জনাইছে। ¹⁴প্ৰেমৰ চুমাৰে আপোনালোকে পৰস্পৰক মঙ্গলবাদ দিয়ক। খ্ৰীষ্টত যি সকল আছে, আপোনালোক সকলোৰে শান্তি হওক।

5:1 [1]
 5:3 [2]
 5:4 [3]
 5:5 [4]
 5:7 [5]
 5:8 [6]

২ পিত

‘পিতৰৰ দ্বিতীয় পত্ৰ’ৰ পাতনি

পাঁচনি পিতৰে তেওঁৰ এই দ্বিতীয় পত্ৰখন লিখিছিল বুলি পত্ৰখনে প্ৰকাশ কৰে; কিন্তু বহুতো পণ্ডিতে আজিও ইয়াক সত্য বুলি নাভাৱে। সম্ভৱতঃ পিতৰৰ হৈ আন কোনো ব্যক্তিয়েহে লিখিছিল। লেখকে প্ৰকাশ কৰিছে যে, যীচুৰ জীৱনকালৰ আৰু বিশেষভাৱে যীচু ৰূপান্তৰিত হোৱা সময়ত তেওঁ নিজে এজন প্ৰত্যক্ষ সাক্ষী আছিল (1:17-18)। পিতৰে যদি এই পত্ৰখন লিখিছিল, তেন্তে সম্ভৱতঃ তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পাছত, 65 পৰা 69 খ্ৰীষ্টাব্দৰ ভিতৰত, ঠিক মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তত ৰোম নগৰত লিখিছিল। ‘প্ৰথম পত্ৰ’খনৰ পাছত লিখনীৰ তাৰিখ দি পিতৰে নিজেও এইখন তেওঁৰ ‘দ্বিতীয় পত্ৰ’ বুলি উল্লেখ কৰিছে (3:1)। সকলো খ্ৰীষ্টিয়ানসকলক সন্মোদন কৰি তেওঁ এই পত্ৰ লিখিছে।

বিশ্বাসীসকলে উত্তম জীৱন-যাপন কৰি ভণ্ড শিক্ষকসকলক (2) অনুসৰণ কৰাৰ পৰা সাৱধানে থাকিবলৈ পিতৰে উদগণি দি এই পত্ৰ লিখিছে। যিসকল লোকে যীচুৰ পুণৰ আগমণৰ সময় বহুত দীঘলীয়া হৈছে বুলি কয়, সেই লোকসকলৰ প্ৰতি ধ্যান নিদিবলৈ তেওঁ বিশ্বাসীসকলক উৎসাহিত কৰিছে। তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ উনুকিয়াই দিছে যে, ঈশ্বৰে পলম নকৰে কিন্তু প্ৰত্যকজন লোকে যেন পৰিত্ৰাণ পায়, ঈশ্বৰে তাকে বিচাৰে (2 পিতৰ 3:8-9)। এক উত্তম পবিত্ৰ জীৱন-যাপনৰ অৰ্থে ই এক কাৰণ (3:14)।

চমু বিৱৰণ: পিতৰে নিজৰ বিষয়ে পৰিচয় দাঙি ধৰিছে আৰু তেওঁৰ পাঠকসকলক সন্মোদন কৰিছে (1:1-2) তাৰ পাছত তেওঁ বিশ্বাসীসকলক উত্তম জীৱন যাপন কৰিবলৈ সোঁৱৰাই দিছে, কিয়নো ঈশ্বৰে আমাক সক্ষম কৰিছে (1:3-21)। পাছত তেওঁ ভণ্ড শিক্ষকসকলৰ বিৰুদ্ধে সাৱধান কৰি দি শেষ অৱস্থাত সেই ভণ্ড শিক্ষকসকললৈ কি ঘটিব, সেই বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে। শেষত যীচুৰ দ্বিতীয় আগমণৰ কাৰণে উত্তম জীৱন-যাপন কৰি যুগুত হ’বলৈ বিশ্বাসীসকলক উদগণি উপদেশ দি পিতৰে পত্ৰখনৰ সামৰণি মাৰিছে। (3:1-17)।

Chapter 1

¹মই চিমোন পিতৰ, যীচু খ্ৰীষ্টৰ এজন দাস আৰু পাঁচনি। যি সকলে আমাৰ ঈশ্বৰ আৰু ত্ৰাণকৰ্তা যীচু খ্ৰীষ্টৰ ধাৰ্মিকতাৰ মাধ্যমত আমি লাভ কৰাৰ দৰে একেই অমূল্য বিশ্বাস লাভ কৰিছে, সেই সকলৰ সন্মীপলৈ।

²ঈশ্বৰ আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচুক গভীৰভাৱে জনাৰ মাজেদি আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি বাহুল্যৰূপে হওক।

বিশ্বাসত থিৰে থাকিবলৈ উদগণি

³যি জনে নিজৰ মহিমা আৰু সদগুণেৰে আমাক আমন্ত্ৰণ কৰিলে, তেওঁক গভীৰভাৱে জনাৰ মাধ্যমেদি তেওঁৰ ঐশ্বৰিক শক্তিয়ে আমাক ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ভক্তিপূৰ্ণ জীৱন-যাপন কৰিবলৈ সকলো বিষয় দান কৰিলে। ⁴তেওঁ এইবোৰৰ দ্বাৰাই আমাক মূল্যবান আৰু অতি মহৎ প্ৰতিজ্ঞাবোৰ দান কৰিলে। তেওঁ এনেদৰে কৰিলে যাতে আপোনালোকে সেই প্ৰতিজ্ঞাবোৰৰ দ্বাৰাই জগতৰ মন্দ অভিলাষবোৰৰ দুৰ্নীতিৰ পৰা মুক্ত হৈ ঐশ্বৰিক স্বভাৱৰ সহভাগী হ’ব পাৰে।

⁵ইয়াৰ কাৰণে আপোনালোকৰ বিশ্বাসৰ মাধ্যমেৰে সদগুণ লাভ কৰিবলৈ নিজে সম্পূৰ্ণৰূপে যত্ন কৰক। সদগুণৰ লগতে আপোনাৰ জ্ঞানো বৃদ্ধি কৰক। ⁶জ্ঞানৰ লগত ইন্দ্ৰিয়-দমন, ইন্দ্ৰিয়-দমনৰ লগত ধৈৰ্য, ধৈৰ্যৰ লগত ঈশ্বৰভক্তি, ⁷ঈশ্বৰ-ভক্তিৰ লগত পৰম্পৰৰ মাজত ভাতৃ-স্নেহ আৰু ভাতৃ-স্নেহৰ লগত প্ৰেম বৃদ্ধি কৰক। ⁸কিয়নো আপোনালোকৰ যদি এই সকলো গুণ থাকে আৰু সেইবোৰ আপোনালোকৰ মাজত বৃদ্ধি পায়, তেনেহলে আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ তত্ত্ব-জ্ঞানত আপোনালোক কমহীন বা নিষ্ফল নহ’ব। ⁹যি জনৰ এই সকলো গুণ নাই, তেওঁ ওচৰতহে দেখে; আচলতে তেওঁ অন্ধ। তেওঁক যে পূৰ্বৰ পাপ সমূহৰ পৰা শুচি কৰা হৈছে, সেই বিষয় তেওঁ পাহৰি গ’ল।

¹⁰এতেকে ভাই সকল, ঈশ্বৰে যে আপোনালোকক আমন্ত্ৰণ আৰু মনোনীত কৰিছে, সেই বিষয়ে আপোনালোকে নিজে নিশ্চিত হ’বৰ কাৰণে অধিক যত্ন কৰক। এইবোৰ কৰিলে, আপোনালোকে উজুটি নাখাব। ¹¹তাতে আমাৰ প্ৰভু আৰু ত্ৰাণকৰ্তা যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনন্ত ৰাজ্যত আপোনালোকক অতি আন্তৰিকতাৰে প্ৰৱেশ কৰোঁৱা হ’ব।

¹²এই হেতুকে, যদিও আপোনালোকে এই সকলোবোৰ জানে আৰু যি সত্য, তাত থিৰে আছে, তথাপি মই সকলো সময়তে আপোনালোকক এই বিষয়বোৰ মনত পেলাই দিবলৈ প্ৰস্তুত থাকিম; ¹³কিন্তু মই এইটো সঠিক বুলি ভাৱো যে, যিমান দিন মই এই তম্বুৰূপ অস্থায়ী দেহত থাকিম, সিমান দিনলৈকে এই বিষয়বোৰ সোঁৱৰাই দি আপোনালোকক জাগ্ৰত কৰি ৰখা মোৰ উচিত। ¹⁴কিয়নো মই জানো যে, শীঘ্ৰেই মই মোৰ তম্বু গুচাম; আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টই ইয়াকে মোক জনালে। ¹⁵মই আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছোঁ, যাতে মোৰ মৃত্যুৰ পাছতো আপোনালোকে এই সকলো বিষয় সকলো সময়তে মনত ৰাখে।

ঈশ্বৰৰ বাক্য বিশ্বাসযোগ্য

¹⁶আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰাক্ৰম আৰু তেওঁৰ আগমণ সম্বন্ধে আপোনালোকক জনাওঁতে আমি চতুৰতাৰে সজা কোনো গল্প-কথা কোৱা নাছিলো। আমি তেওঁৰ মহিমা নিজৰ চকুৰে দেখিছিলোঁ। ¹⁷কিয়নো, “এওঁ মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, এওঁতেই মই পৰম সন্তুষ্ট,” স্বৰ্গৰ গৌৰৱময় প্ৰতাপৰ দ্বাৰা তেওঁলৈ অহা এই বাণীৰ মাধ্যমেদি খ্ৰীষ্টই পিতৃ ঈশ্বৰৰ পৰা সন্মান আৰু গৌৰৱ পাইছিল। ¹⁸আমি যেতিয়া তেওঁৰ লগত সেই পবিত্ৰ পাহাৰত আছিলোঁ, তেতিয়া স্বৰ্গৰ পৰা কোৱা এই মাত নিজে শুনিছিলো। ¹⁹ভাববাদী সকলৰ এই বাক্য আমাৰ ওচৰত অধিকৰূপে নিশ্চিত হৈছে আৰু সেই বিষয়ত মনোযোগ দিয়া আপোনালোকৰ পক্ষে ভাল। সেই বাক্য এক অন্ধকাৰ ঠাইত জ্বলি থকা চাকিৰ নিচিনা। যেতিয়ালৈকে ৰাতিপুৱা নহয় আৰু আপোনালোকৰ হৃদয়ত প্ৰভাতী তৰাৰ উদয় নহয়, তেতিয়ালৈকে অন্ধকাৰৰ মাজতো সেয়ে পোহৰ দিব। ²⁰সকলোৰে ওপৰত প্ৰথমে ইয়াকে জানি থওঁক যে, ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ কোনো ভাৱবাণী (বচন), ভাৱবাদীজনৰ নিজৰ যুক্তি-ব্যখ্যাৰ পৰা নাহে; ²¹ভাৱবাণী কেতিয়াও মানুহৰ ইচ্ছাৰে নাহে, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ পৰিচালনাত ভাৱবাদী সকলে ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা কথা কয়।

১ অধ্যায় ২

ভণ্ড শিক্ষকৰ পৰা পৃথকে থাকিবলৈ উদগণি

¹অতীতত ইস্ৰায়েলবাসীৰ মাজত যেনেদৰে মিছলীয়া ভাৱবাদী সকল আছিল, তেনেদৰে আপোনালোকৰ মাজলৈকো ভণ্ড শিক্ষক সকল আহিব। তেওঁলোকে মনে মনে এনেকুৱা কিছুমান বিৰোধী ভ্ৰান্ত মতবাদ লৈ আহিব, এয়ে লোক সকলক ধ্বংস কৰি দিব। এনে কি যি জনে তেওঁলোকক (মুক্তিৰ অৰ্থে) কিনি ল’লে, সেই প্ৰভুকো অস্বীকাৰ কৰিব; এইদৰে তেওঁলোকে শীঘ্ৰেই নিজলৈ ধ্বংস মাতি আনিব। ²অনেকে সেই ভণ্ড শিক্ষক সকলৰ লম্পট আচৰণ অনুসৰণ কৰিব; তেওঁলোকৰ প্ৰৰোচনাত মানুহে সত্যৰ পথৰ বিষয়ে নিন্দা কৰিব। ³তেওঁলোকে লোভৰ বশত ছলাহী কথাৰে আপোনালোকৰ পৰা অৰ্থ লাভ কৰিব। এই ভণ্ড শিক্ষক সকলৰ বিৰুদ্ধে বিচাৰৰ শাস্তি অনেক দিনলৈ অপেক্ষা কৰি নাথাকিব; তেওঁলোকৰ বিনাশ পলম কৰা নহয়।

⁴স্বৰ্গৰ দূত সকলে যেতিয়া পাপ কৰিছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁলোকক এৰি দিয়া নাছিল; বৰং বিচাৰৰ দিন পৰ্যন্ত অন্ধকূপৰ বন্ধনত ৰক্ষিত হ’বলৈ তেওঁ সেই সকলক নৰকত পেলাই দিলে। ⁵ঈশ্বৰে সেই পুৰণি জগতকো এৰি দিয়া নাছিল; ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ভক্তিহীন লোক সকলৰ ওপৰলৈ তেওঁ জলপ্লাৱন আনিলে; কেৱল নোহ আৰু তেওঁৰ লগত আন সাত জনক তেওঁ ৰক্ষা কৰিলে। এই নোহে লোক সকলক ধাৰ্মিকতাৰ পথত চলাৰ সম্বন্ধে প্ৰচাৰ কৰিছিল। ⁶চদোম আৰু ঘমোৰা নগৰ ভস্ম কৰি ঈশ্বৰে সেই নগৰৰ লোক সকলক বিচাৰ কৰি শাস্তি দিছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰে ভাবী কালত ঈশ্বৰৰ ভক্তিহীন লোকৰ শেষ অৱস্থা কি হ’ব তাকেই উদাহৰণ স্বৰূপে স্থাপন কৰিলে। ⁷কিন্তু লোটক তেওঁ ৰক্ষা কৰিছিল। লোট ধাৰ্মিক লোক আছিল। সেই নগৰৰ বিধানহীন মানুহবোৰৰ অনৈতিক চাল-চলনত তেওঁ অতি ব্যথিত হৈছিল। ⁸সেই ধাৰ্মিক লোক জনে বিধানহীন মানুহবোৰৰ মাজত বাস কৰিছিল আৰু তেওঁৰ ধাৰ্মিক আত্মাই প্ৰতিদিনে এই লোক সকলৰ অধাৰ্মিক কাৰ্যবোৰ দেখি আৰু সেইবোৰৰ বিষয়ে শুনি যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিছিল। ⁹গতিকে যি সকল ঈশ্বৰভক্ত লোক, তেওঁলোকক কেনেদৰে পৰীক্ষাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব লাগে, প্ৰভুৱে জানে। যি সকলে ঈশ্বৰক ভক্তি নকৰে, অধাৰ্মিক লোক; তেওঁলোকক কেনেদৰে বিচাৰৰ দিনা শাস্তি দিয়া হ’ব, সেই বিষয়েও প্ৰভুৱে জানে।

¹⁰এই দণ্ড বিশেষভাৱে সেই লোকসকলৰ বাবে, যি সকলে অশুচিতাৰ মাংসিক অভিলাষবোৰত সংযুক্ত হৈ চলে, আৰু কতৃষ্ণক হেয়জ্ঞান কৰে। এই ভণ্ড শিক্ষক সকল দুঃসাহসী আৰু তেওঁলোকে নিজৰ ইচ্ছামতে চলে। তেওঁলোকে এনে কি স্বৰ্গীয় মহিমাৰে পূৰ্ণ সকলকো নিন্দা কৰিবলৈ ভয় নকৰে। ¹¹সকলো মনুষ্যতকৈয়ো স্বৰ্গৰ দূত সকল অধিক শক্তিশালী আৰু ক্ষমতাশালী, তথাপি প্ৰভুৰ ওচৰত তেওঁলোকৰ সম্বন্ধে কোনো দোষ, অভিযোগ উপস্থাপন নকৰে।

¹²কিন্তু জ্ঞানহীন, বুদ্ধিহীন পশুবোৰ নিজৰ স্বভাৱগত বাসনাৰ অধীন, যাৰ জন্ম মৰিবৰ বাবেই হৈছে; ভণ্ড শিক্ষক সকলো এনে বিচাৰ-বুদ্ধিহীন পশুৰ নিচিনা; তেওঁলোকে যি নাজানে, সেই বিষয়ে নিন্দা কৰে। নিজৰ মন্দতাতে সিহঁত ধ্বংস হৈ যাব। ¹³নিজৰ অধাৰ্মিক কামৰ বেচ হিচাপে সিহঁতে কষ্টভোগ কৰিব। এই লোক সকলে দিনৰ বেলা অন্যায় কাম কৰি আনন্দ কৰে। সেই সকল আপোনালোকৰ মাজত অপৰিস্কাৰ দাগ আৰু কলঙ্ক স্বৰূপ। তেওঁলোকে আপোনালোকৰ লগত ভোজন-পান কৰি নিজৰ প্ৰতাৰণাপূৰ্ণ সুখ উপভোগ কৰে; ¹⁴সকলো মহিলাৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ চকু ব্যভিচাৰেৰে ভৰা আৰু তেওঁলোকে পাপ কাৰ্য কৰি কেতিয়াও সন্তুষ্ট নহয়; আৰু যি সকল চঞ্চলমনা, সেই সকলক ভুল পথত লৈ যায়। তেওঁলোকৰ প্ৰাণ কেৱল লোভ কৰাত অভ্যস্ত; তেওঁলোক অভিশপ্ত সন্তান। ¹⁵এই ভণ্ড শিক্ষক সকলে পান পথ ত্যাগ কৰি অপথে গৈছে। তেওঁলোকে বিয়োৰৰ পুত্ৰ বিলিয়মক অনুসৰণ কৰে; বিলিয়মে অধাৰ্মিক কাৰ্যক প্ৰেম কৰিলে আৰু তাৰে বেচ পাবলৈ উচিত দেখিছিল। ¹⁶কিন্তু বিলিয়মে তেওঁৰ অপৰাধৰ কাৰণে এটা গাধৰ পৰা কঠোৰ ধমক পালে। গাধ পশু হোৱা বাবে কথা ক’ব নোৱাৰে। কিন্তু সেই গাধই মানুহৰ মাতৰে কথা কৈ ভাৱবাদীৰ মুৰ্খ কাৰ্যত বাধা দিছিল।

¹⁷এই লোক সকল পানী নথকা ভূমুকৰ নিচিনা আৰু ধুমুহা বতাহে চলাই নিয়া মেঘস্বৰূপ। তেওঁলোকৰ কাৰণে ঘোৰ আন্ধাৰ সাঁচি খোৱা হৈছে। ¹⁸কিয়নো তেওঁলোকে অসাৰতাৰ গৰ্ব কথা কয় আৰু মানুহক মাংসিক অভিলাষ পূৰ্ণ কৰাৰ বাসনা জগায়। যি সকলে ভুল পথত জীৱন-যাপন কৰা লোক সকলৰ সঙ্গৰ পৰা হাত সাৰি আহিবলৈ চেষ্টা কৰে, এনে লোক সকলক তেওঁলোকে পাপ স্বভাৱৰ মাংসিক অভিলাষলৈ প্ৰলুক কৰে।

¹⁹এই ভণ্ড শিক্ষক সকলে তেওঁলোকক স্বাধীনতা দিয়াৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰে, কিন্তু নিজেই সেই সকলো নিন্দনীয় কামৰ দাস হৈ থাকে। কাৰণ যিহে এজন মানুহক জয় কৰি পৰিচালনা কৰে, তেওঁ তাৰে দাস হয়। ²⁰কিয়নো প্ৰভু আৰু ত্ৰাণকৰ্তা যীচু খ্ৰীষ্টক গভীৰভাৱে জনাৰ ফলত জগতৰ অশুচিতাৰ পৰা হাত সাৰি অহাৰ পাছতো যদি, সেই একেই পাপৰ জীৱনলৈ পুণৰাই ঘূৰি যায়, তেনেহলে তেওঁলোকৰ প্ৰথম অৱস্থাতকৈ শেষ অৱস্থা অধিক বেয়া হ'ব। ²¹কাৰণ যি পবিত্ৰ বিধান তেওঁলোকে লাভ কৰিছিল, তাৰ পৰা যদি উলটি যায়, তেনেহলে তেওঁলোকৰ বাবে সেই ধাৰ্মিকতাৰ পথ নজনাই ভাল আছিল। ²²তেওঁলোকৰ ক্ষেত্ৰত এই প্ৰবাদ সত্য হৈছে, "কুকুৰে নিজৰ বমিলৈ ঘূৰে আৰু গাহৰিক ধুউৱা হলেও সি বোকালৈকে আকৌ উলটি যায়।"

২ অধ্যায় 3

খ্ৰীষ্টৰ পুনৰাগমনলৈ বাট চাই থকা উচিত

¹হে প্ৰিয় সকল, মই আপোনালোকলৈ লিখা এইখন দ্বিতীয় পত্ৰ; এই উভয়ৰ দ্বাৰাই সোঁৱৰণ কৰাই আপোনালোকৰ নিৰ্মল মনক চেতনা দিছোঁ; ²পবিত্ৰ ভাৱবাদী সকলে পূৰ্বতে কোৱা কথাবোৰ আৰু আপোনালোকৰ পাঁচনি সকলে পোৱা ত্ৰাণকৰ্তা প্ৰভুৰ আজ্ঞা আপোনালোকে যেন সোঁৱৰণ কৰে, তাৰ বাবে এই পত্ৰ লিখিছোঁ। ³প্ৰথমে ইয়াকে জানিব যে, শেষ-কালত বিদ্ৰূপিত আসক্ত বিদ্ৰূপকাৰী লোকবোৰ উপস্থিত হ'ব; তেওঁলোকে নিজ নিজ কু-অভিলাষ অনুসাৰে চলিব। ⁴তেওঁলোকে ক'ব আমাৰ পিতৃৰ আগমণৰ প্ৰতিজ্ঞা কি হ'ল? কাৰণ আমি জানো, আমাৰ পিতৃপুৰুষ মৰাৰ সময়ৰ পৰা এতিয়ালৈ, এনে কি সৃষ্টিৰ আদিৰে পৰা এতিয়ালৈ একেদৰেই ঘটি আছে।"

⁵কাৰণ তেওঁলোকে পূৰ্বে কি ঘটিছিল সেই বিষয়ক স্মৰণ নকৰি পাহৰি গ'ল। প্ৰথমে যে আকাশমণ্ডল জলৰ পৰা আৰু জলৰ দ্বাৰাই পৃথিৱী আৰু ঈশ্বৰৰ মুখৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই সকলো সৃষ্টি হ'ল। ⁶পাছত সেই পানীৰ দ্বাৰাই জগত জলপ্লাবিত হ'ল, আৰু ঈশ্বৰে সেই জলপ্লাবনৰ দ্বাৰা জগতক নষ্ট কৰিলে; ⁷একে বাক্যৰ গুণে বৰ্তমান এই কালৰ আকাশমণ্ডল আৰু এই জগত জুইৰ দ্বাৰাই ধ্বংস হ'বলৈ সংৰক্ষিত হৈ আছে, একেদৰে ভক্তিহীন মানুহবোৰো বিচাৰ আৰু বিনাশ হোৱাৰ দিনলৈকে ৰক্ষিত হৈ আছে।

⁸কিন্তু, প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে এই কথা নাপাহৰিব যে ঈশ্বৰৰ এদিনেই হাজাৰ বছৰৰ নিচিনা আৰু হাজাৰ বছৰেই এদিনৰ নিচিনা।

⁹প্ৰভুৱে নিজ প্ৰতিজ্ঞাৰ কথাত তেনে পলম নকৰে; কোনোৱে যদি পলম কৰা বুলি ভাবে, এনে নহয় ঈশ্বৰে কোনো এজনো যাতে বিনষ্ট নহয়, কিন্তু সকলোৱে যেন মন-পালটন কৰে সেয়ে তেওঁ আমাৰ কাৰণে ধৈৰ্য ধৰি আছে।

¹⁰কিন্তু চোৱাৰ অহাৰ দৰে প্ৰভুৰ দিন আহিব, সেইদিনা আকাশমণ্ডল ডাঙৰ শব্দ কৰি গুচি যাব। আকাশৰ সকলো বস্তু জুইত জ্বলি ধ্বংস হ'ব; পৃথিৱী আৰু তাৰ সকলো বস্তু পোৰা যাব।

¹¹এইদৰে আটাইবোৰ ধ্বংস হ'বলৈ যোৱা দেখি, আপোনালোকে চিন্তা কৰকচোন, পবিত্ৰ ভক্তি আৰু আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ যোগেদি আপোনালোক কেনেকুৱা লোক হোৱা উচিত? ¹²পৰম আগ্ৰহেৰে ঈশ্বৰৰ সেই দিনৰ অপেক্ষাত থকা কাৰণে আকাশমণ্ডল পুৰি লয়প্ৰাপ্ত হ'ব আৰু মূলবস্তুবোৰ দগ্ধ হৈ গলি যাব। ¹³কিন্তু তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ দৰে, আমি নতুন আকাশমণ্ডল আৰু নতুন জগতলৈ অপেক্ষা কৰি আছোঁ; সেইবোৰত ধাৰ্মিকতা নিবাস কৰে।

¹⁴এতেকে, হে প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে এই সকলো ঘটনা ঘটিব বুলি অপেক্ষা কৰি আছে, সেয়েহে আপোনালোকে যেন ঈশ্বৰৰ লগত নিষ্কলঙ্ক আৰু নিৰ্দোষী হৈ শান্তিৰে থাকিব পাৰে, তাৰ কাৰণে যত্ন কৰক। ¹⁵মনত ৰাখিব, আমাৰ ঈশ্বৰৰ দীৰ্ঘ-সহিষ্ণুতাই আপোনালোকক পৰিত্ৰাণৰ সময় দিছে; এইদৰে আমাৰ প্ৰিয় ভাই পৌলেও ঈশ্বৰে দিয়া জ্ঞান অনুসাৰে আপোনালোকলৈ লিখিলে; ¹⁶আৰু এইবোৰ বিষয়ৰ প্ৰসঙ্গ কৰি সকলো পত্ৰত লিখিলে; কোনো কোনো ঠাইত বুজিবলৈ টান কথা আছে; অজ্ঞ আৰু বিশ্বাসত দুৰ্বল মানুহবোৰে ধৰ্মশাস্ত্ৰৰ অন্যান্য কথাৰ যেনেকৈ বিকৃত অৰ্থ কৰে, তেনেকৈ পৌলৰ কথাৰ বিকৃত অৰ্থ কৰি নিজকেই বিনাশৰ পথত লৈ যায়।

¹⁷এতেকে, হে প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে এই সকলো বিষয় আগেয়ে জানি সাৱধানে থাকক, আপোনালোক অনৈতিক কাৰ্য কৰা লোকৰ ভ্ৰান্তি পথত নাযাব। নিজ বিশ্বাসৰ স্থিৰতাৰ পৰা যেন পতিত নহয়, এই কাৰণে সাৱধানে থাকক। ¹⁸আমাৰ প্ৰভু আৰু ত্ৰাণকৰ্তা যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহত আৰু জ্ঞানত বাঢ়ি বাঢ়ি যাওঁক। এতিয়া আৰু চিৰকাললৈকে তেওঁৰ মহিমা হওক। আমেন।

১ যো

‘যোহনৰ প্ৰথম পত্ৰ’ৰ পাতনি

‘যোহনৰ প্ৰথম পত্ৰ’খন পাঁচনি যোহনে লিখিছিল। তেওঁ এই পত্ৰ খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পাছত, খ্ৰীষ্টাব্দ 50 পৰা 100 ভিতৰত লিখিছিল। যোহনে নিজকে এই পত্ৰৰ লেখক হিচাবে পৰিচয় দিয়া নাই; কিন্তু লেখকজন যে যীচুৰ জীৱন আৰু পুণৰুত্থানৰ এজন প্ৰত্যক্ষ সাক্ষী আছিল, সেই কথা প্ৰথম অধ্যায়ত উল্লেখ আছে (1:1-3)। যোহনে লিখা শুভবাৰ্তাৰ লিখনীৰ প্ৰকাশভঙ্গীৰ সৈতে এই পত্ৰ খনৰ লিখনীৰ ঘনিষ্ঠভাৱে মিল থকা দেখা যায়। বিশ্বাস কৰা হয় যে ‘যোহনে লিখা শুভবাৰ্তা’খন যোহনে লিখিছিল আৰু প্ৰথম যোহন, দ্বিতীয় যোহন আৰু তৃতীয় যোহন, এই তিনিখন পত্ৰও তেওঁ ইফিচত থকাৰ সময়ত লিখিছিল।

যি সময়ত “খ্ৰীষ্টাৰি” বুলি কোৱা এদল মিথ্যা শিক্ষকৰ দ্বাৰা মণ্ডলীলৈ ভয়াবহতা আহিছিল, সেই সময়ত যোহনে এই পত্ৰখন সকলো খ্ৰীষ্টিয়ান লোকলৈ লিখিছিল। এই লোকসকলে বিশ্বাস কৰিছিল যে, যীচু ঈশ্বৰ আছিল, কিন্তু পৃথিৱীত থাকোতে তেওঁ প্ৰকৃততে ৰক্ত-মাংসৰে গঠিত এজন মানৱীয় দেহৰূপী নাছিল। এই কাৰণতে যোহনে যীচুৰ জীৱনৰ তেওঁ যে এজন প্ৰত্যক্ষ সাক্ষী আৰু যীচুক যে তেওঁ নিজ হাতেৰে স্পৰ্শ কৰিছিল, সেই বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে (1:1-3)। যোহনে নিজৰ আনন্দ সম্পূৰ্ণ কৰিবৰ বাবে (1 যোহন 2:26), পাপ কাৰ্য কৰাৰ পৰা বিশ্বাসীসকল বিৰত থাকিবলৈ (1 যোহন 2:1), ভণ্ড শিক্ষকসকলৰ পৰা বিশ্বাসীসকলক সুৰক্ষা দিবলৈ (1 যোহন 2:26) আৰু বিশ্বাসীসকলক পৰিত্ৰাণৰ নিশ্চয়তা দিয়াৰ (5:13) উদ্দেশ্যে এই পত্ৰ লিখিছিল।

চমু বিৱৰণ: যোহনে নিজৰ পত্ৰৰ পাতনিত পত্ৰখন লিখাৰ এক অভিপ্ৰায় ব্যক্ত কৰিছে (1:1-4)। তাৰ পাছত ঈশ্বৰ কেনেকৈ পোহৰস্বৰূপ হৈছে, সেই বিষয়ে যোহনে বাখ্যা কৰিছে আৰু আমাক যীচুৰ দৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলৈ তেওঁ আহ্বান জনাইছে (1:5-3:10)। প্ৰত্যেকে ইজনে সিজনক প্ৰেম কৰা আজ্ঞাৰ বিষয়ে তেওঁ আমাক সোঁৱৰাই দিছে (3:11-5:12)। তেওঁ 5:13-21 পদত পত্ৰখনৰ সামৰণি মাৰিছে।

Chapter 1

ঈশ্বৰৰ সৈতে সহভাগিতাৰ শুভ ফল

¹যি আদিৰে পৰা আছিল^[1], যি আমি শুনিলোঁ, যি চকুৰে দেখিলোঁ, যি আমি মনোযোগেৰে দৃষ্টি কৰি দেখিলোঁ আৰু যি আমাৰ হাতেৰে অনুভৱ কৰিলোঁ, সেই জীৱনৰ বাক্যৰ প্ৰসঙ্গত, ²(আৰু সেই জীৱন প্ৰকাশিত আছিল^[2]), আমি দেখিছিলোঁ, সাক্ষ্য বহন কৰিছিলোঁ আৰু আপোনালোকলৈ সেই অনন্ত জীৱন ঘোষণা কৰোঁ, যি পিতৃৰ সৈতে আছিল আৰু সকলো লোকৰ বাবে প্ৰকাশিত হ’ল);

³সেয়া আমি দেখিলোঁ, শুনিলোঁ আৰু আপোনালোকলৈ ঘোষণাও কৰিলোঁ, গতিকে আপোনালোকেও আমাৰ সৈতে সহভাগীতা ৰাখিব। আমাৰ যি সহভাগীতা, সেয়া পিতৃৰ সৈতে আৰু পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টৰ সৈতে সহভাগীতা।^[3] ⁴আৰু আপোনালোকৰ আনন্দ যেন সম্পূৰ্ণ হয়, সেই কাৰণে আমি এইবোৰ কথা লিখিছোঁ।

⁵আমি যি বাৰ্তা তেওঁৰ পৰা শূনি আপোনালোকৰ আগত ঘোষণা কৰিছোঁ, সেই বাৰ্তাই হ’ল, ঈশ্বৰ পোহৰ আৰু তেওঁত আন্ধাৰ অকণ মানো নাই। ⁶সেয়েহে আমি যদি তেওঁৰ সৈতে সহভাগিতাত আছোঁ বুলি কওঁ আৰু আমি আন্ধাৰত চলোঁ,^[4] তেনেহলে আমি মিছলীয়া আৰু সত্যৰ আচৰণ আমাৰ নাই। ⁷কিন্তু তেওঁ যেনেকৈ পোহৰত আছে, তেনেকৈ আমিও যদি পোহৰত চলোঁ, তেনেহলে পৰস্পৰ মাজত আমাৰ সহভাগিতা আছে আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ, যীচুৰ তেজে সকলো পাপৰ পৰা আমাক শুচি কৰে।

⁸আমাৰ পাপ নাই বুলি যদি কওঁ, তেনেহলে আমি নিজেই নিজকে ভুলাওঁ; আৰু আমাৰ অন্তৰত সত্যতা নাই। ⁹কিন্তু আমি যদি আমাৰ পাপবোৰ স্বীকাৰ কৰোঁ,^[5] তেনেহলে বিশ্বাসী আৰু ধাৰ্মিক যি তেওঁ, তেওঁ আমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰে আৰু সকলো অধৰ্মৰ পৰা আমাক শুচি কৰে। ¹⁰আমি পাপ কৰা নাই বুলি যদি কওঁ, তেনেহলে তেওঁক মিছলীয়া পাটোঁ আৰু আমাৰ অন্তৰত তেওঁৰ বাক্য নাই।

1:1 ^[1]

1:2 ^[2]

1:3 ^[3]

1:6 ^[4]

1:9 ^[5]

১ অধ্যায় ২

¹হে মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল, আপোনালোকে যেন পাপ নকৰে, এই আশয়েৰে মই আপোনালোকলৈ এইবোৰ কথা লিখিছোঁ। কিন্তু কোনোৱে যদি পাপ কৰে, তথাপি পিতৃৰ আগত আমাৰ সহায়কৰ্তা*^[1] ধাৰ্মিক যীচু খ্ৰীষ্ট আছে। ²তেৱেঁই আমাৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্ত^[2] কৰোঁতা; কেৱল আমাৰেই নহয়, গোটেই জগতৰে। ³আৰু আমি তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ যদি পালন কৰোঁ, তেনেহলে তাৰ দ্বাৰাই আমি জানিম যে, তেওঁক আমি জানিলোঁ।

⁴কোনোৱে যদি কয়, “মই ঈশ্বৰক জানো”, কিন্তু তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ পালন নকৰে; তেনেহলে তেওঁ এজন মিছলীয়া আৰু সেই সত্য তেওঁৰ অন্তৰত নাই। ⁵কিন্তু যি জনে তেওঁৰ বাক্য পালন কৰে, তেওঁৰ অন্তৰত ঈশ্বৰৰ প্ৰেম সত্য ৰূপত সিদ্ধ হ’ল। তাৰ দ্বাৰাই আমি জানো যে, তেওঁত আমি আছোঁ। ⁶মই তেওঁত থাকোঁ, এই বুলি যি কোনোৱে কয়, তেওঁ যেনে আচৰণ কৰিলে, তেৱোঁ তেনে আচৰণ কৰা উচিত।^[3]

⁷হে প্ৰিয় সকল, মই আপোনালোকলৈ কোনো নতুন আজ্ঞা লিখা নাই, কিন্তু আদিৰে পৰা আপোনালোকে যি পাই আহিছে, এনে পুৰণি আজ্ঞাকে লিখিছোঁ; আপোনালোকে আগেয়ে যি বাক্য শুনিলে, সেয়ে এই পুৰণি আজ্ঞা। ⁸অৱশ্যে মই আপোনালোকলৈ এটা নতুন আজ্ঞা লিখিছোঁ, এই কথা খ্ৰীষ্টত আৰু আপোনালোকতো সত্য হয়; কাৰণ আন্ধাৰ আতৰি যাব ধৰিছে আৰু সম্প্ৰতি প্ৰকৃত পোহৰ হ’ব ধৰিছে।

⁹মই পোহৰতে আছোঁ, এই বুলি যি কোনোৱে নিজ ভাইক ঘিণ কৰে, তেওঁ এতিয়ালৈকে আন্ধাৰতে আছে। ¹⁰যি কোনোৱে নিজ ভাইক প্ৰেম কৰে, তেওঁ পোহৰত থাকে আৰু তেওঁৰ অন্তৰত বিয়জনক একো নাই। ¹¹কিন্তু যি কোনোৱে নিজ ভাইক ঘিণ কৰে, তেওঁ আন্ধাৰত আছে আৰু আন্ধাৰত ফুৰে; ক’লে যায় সেই বিষয়ে তেওঁ নাজানে; কাৰণ আন্ধাৰে তেওঁৰ চকু অন্ধ কৰিলে।

ঈশ্বৰিক সত্যতা আৰু প্ৰেমত থিৰে থাকিবলৈ উদগণি

¹²হে প্ৰিয় সন্তান সকল, যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামৰ গুণে আপোনালোকৰ পাপ ক্ষমা কৰা হ’ল; এই কাৰণে মই আপোনালোকলৈ লিখিছোঁ। ¹³হে পিতৃ সকল, মই আপোনালোকলৈ লিখিছোঁ, কাৰণ যি জন আৰম্ভণিৰে পৰা আছে, তেওঁক আপোনালোকে জানিলে; হে যুৱক সকল, মই তোমালোকলৈ লিখিছোঁ, কাৰণ তোমালোকে পাপ আত্মাক জয় কৰিলা। হে শিশু সকল, মই তোমালোকলৈ লিখিলোঁ, কাৰণ তোমালোকে পিতৃক জানিলা। ¹⁴হে পিতৃ সকল, যি জন আদিৰে পৰা আছে, তেওঁক আপোনালোকে জানিছে; এই কাৰণে আপোনালোকলৈ লিখিলোঁ। হে ডেকা সকল তোমালোক বলৱন্ত আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্য তোমালোকৰ অন্তৰত আছে আৰু তোমালোকে পাপ আত্মাক জয় কৰিছা; ^[4] এই কাৰণে তোমালোকলৈ লিখিলোঁ।

¹⁵আপোনালোকে জগতক বা জগতত থকা বিষয়বোৰক প্ৰেম নকৰিব; কোনোৱে যদি জগতক প্ৰেম কৰে, তেনেহলে পিতৃৰ প্ৰেম তেওঁৰ অন্তৰত নাই।^[5] ¹⁶কিয়নো জগতত যিবোৰ আছে, অৰ্থাৎ মাংসৰ অভিলাষ, চকুৰ অভিলাষ, আৰু জীৱন কালৰ অহংকাৰ, এইবোৰ পিতৃৰ পৰা উৎপন্ন নহয়, জগতৰ পৰাহে হয়। ¹⁷জগত আৰু জগতৰ কামনা-বাসনা শেষ হৈ গুচি যাব ধৰিছে; কিন্তু যি জনে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা পালন কৰে, তেওঁ চিৰকাললৈকে থাকে।

¹⁸হে শিশু সকল, শেষ-কাল উপস্থিত হৈছে। আৰু খ্ৰীষ্টাৰি^[6] আহিব লাগিছে, এই যি কথা তোমালোকে শুনিলে, সেইদৰে এতিয়াই অনেক খ্ৰীষ্টাৰি আহিল; ইয়াৰ দ্বাৰাই আমি জানো যে, শেষ-কাল উপস্থিত হৈছে। ¹⁹তেওঁলোক আমাৰ মাজৰ পৰা ওলাই গ’ল, কিন্তু আমাৰ সম্বন্ধীয় নাছিল; কিয়নো আমাৰ সম্বন্ধীয় হোৱা হ’লে, আমাৰ লগতে থাকিলহেঁতেন; কিন্তু তেওঁলোক প্ৰকাশিত হ’বলৈ, অৰ্থাৎ তেওঁলোক সকলোৱেই যে আমাৰ সম্বন্ধীয় নহয়, এই বিষয়ে প্ৰকাশিত হ’বলৈ তেওঁলোক ওলাই গ’ল।

²⁰কিন্তু আপোনালোকে পবিত্ৰ জনৰ পৰা অভিশিক্ত হৈছে,^[7] আৰু আপোনালোকে সত্যক জানে। ²¹আপোনালোকে সত্যক নাজানে বুলি যে মই এইবোৰ আপোনালোকলৈ লিখিছোঁ, এনে নহয়; কিন্তু আপোনালোকে সত্যক আৰু সত্যত যে কোনো মিছা নাই, এই বিষয়েও জানিছে কাৰণেহে মই লিখিলোঁ।

²²যীচু সেই অভিশিক্ত জন বুলি যি জনে অস্বীকাৰ কৰে, তেওঁৰ বাহিৰে প্ৰকৃত মিছলীয়া আন কোন আছে? সেই জনেই খ্ৰীষ্টাৰি; তেওঁ পিতৃ আৰু পুত্ৰকো অস্বীকাৰ কৰে। ²³যি জনে পুত্ৰক অস্বীকাৰ কৰে, তেওঁ পিতৃকো পোৱা নাই; কিন্তু যি জনে পুত্ৰক স্বীকাৰ কৰে, তেওঁ পিতৃকো পালে।

²⁴আপোনালোকে আদিৰে পৰা যি যি শুনিলে, সেয়ে আপোনালোকৰ অন্তৰত থাকক। আদিৰে পৰা শুনা সেই কথা আপোনালোকৰ অন্তৰত যদি থাকে, তেনেহলে আপোনালোকে পুত্ৰত আৰু পিতৃতো থাকিব, ²⁵আৰু এয়ে আমাৰ আগত কৰা তেওঁৰ প্ৰতিশ্ৰুতিপূৰ্ণ প্ৰতিজ্ঞা; অনন্ত জীৱন। ²⁶যি সকলে আপোনালোকক বিপথগামী কৰে, তেওঁলোকৰ প্ৰসংগতো মই আপোনালোকলৈ এইবোৰ কথা লিখিলোঁ।

²⁷তেওঁৰ পৰা আপোনালোক অভিশিক্ত হোৱাত, আৰু সেই অভিশিক্ত আপোনালোকৰ অন্তৰত থকাত, আপোনালোকক আন কোনোবাই শিক্ষা দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু তেওঁৰ সেই অভিশিক্ত যেনেকৈ সকলো বিষয়তে আপোনালোকক শিক্ষা দি আছে আৰু সেয়ে সত্য, মিছা নহয় আৰু আপোনালোকে সেই শিক্ষাৰে তেওঁতে থাকক।^[8]

²⁸আৰু এতিয়া, হে মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল আপোনালোকে তেওঁত থাকক; তেওঁ প্ৰকাশিত হলে আমি সাহিয়াল হ'ম আৰু তেওঁৰ আগমণৰ সময়ত তেওঁৰ সন্মুখত লজ্জিত নহ'ম। ²⁹যদি আপোনালোকে জানিছে যে, তেওঁ ধাৰ্মিক; তেনেহলে ধাৰ্মিকতাপূৰ্ণ আচৰণ কৰা প্ৰতিজন যে, তেওঁৰ পৰা জন্ম পোৱা হয়, ইয়াকে আপোনালোকে জানিব।

2:1 [1]

2:2 [2]

2:6 [3]

2:14 [4]

2:15 [5]

2:18 [6]

2:20 [7]

2:27 [8]

২ অধ্যায় 3

ঈশ্বৰৰ প্ৰেম; ঈশ্বৰৰ প্ৰতি প্ৰেম

¹ভাবি চাওক, পিতৃয়ে আমাক কেনে প্ৰেম প্ৰদান কৰিলে, আমি যেন ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি অভিহিত হওঁ আৰু আমি হৈছোও! ^[1] এই বাবে জগতে আমাক নাজানে, কাৰণ জগতে তেওঁক নাজানিলে। ²হে প্ৰিয় সকল, এতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান; কিন্তু পাছত কি হ'ম, সেয়ে এতিয়ালৈকে প্ৰকাশিত হোৱা নাই। কিন্তু আমি জানো যে, খ্ৰীষ্ট যেতিয়া প্ৰকাশিত হ'ব, তেতিয়া আমি তেওঁৰ নিচিনাই হ'ম। ^[2] তেওঁ যেনেকুৱা আছে, তেনেকুৱাই তেওঁক দেখিম। ³আৰু তেওঁৰ ওপৰত যি ব্যক্তিৰ এনে নিৰ্মল আস্থা বা আত্মবিশ্বাস আছে, তেওঁ যেনে শুচি, তেওঁ তেনেকৈ নিজকে শুচি কৰে।

⁴যি কোনোৱে পাপ-আচৰণ কৰে, তেওঁ বিধান লঙ্ঘন কৰে; আৰু বিধান লঙ্ঘন কৰাই পাপ। ⁵আপোনালোকে জানে যে, পাপ দূৰ কৰিবলৈ ^[3] তেওঁ প্ৰকাশিত হ'ল আৰু তেওঁত কোনো পাপ নাই। ⁶যি কোনোৱে তেওঁত থাকে, তেওঁ পাপ নকৰে; যি কোনোৱে পাপ কৰে, তেওঁ তেওঁক দেখা নাই আৰু জনাও নাই।

⁷হে প্ৰিয় সন্তান সকল, আপোনালোকক ভুলাবলৈ কাকো নিদিব; যি কোনোৱে ধাৰ্মিকতা আচৰণ কৰে, খ্ৰীষ্ট যেনে ধাৰ্মিক, তেওঁ তেনে ধাৰ্মিক হয়। ⁸যি কোনোৱে পাপ-আচৰণ কৰে, তেওঁ চয়তানৰ; ^[4] কিয়নো চয়তানে আদিৰে পৰা পাপ কৰি আছে। চয়তানৰ কৰ্ম লুপ্ত কৰিবৰ কাৰণে ^[5] ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ প্ৰকাশিত হ'ল।

⁹যি জন ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পোৱা হয়, তেওঁ পাপ-আচৰণ নকৰে; কাৰণ ঈশ্বৰৰ বীজ তেওঁৰ অন্তৰত থাকে। তেওঁ পাপ কৰিব নোৱাৰে; কাৰণ ঈশ্বৰৰ পৰা তেওঁৰ জন্ম হ'ল। ¹⁰ইয়াতে প্ৰকাশ পায় কোন ঈশ্বৰৰ সন্তান আৰু কোন চয়তানৰ সন্তান! যি কোনোৱে ধাৰ্মিকতাৰ আচৰণ নকৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ সন্তান নহয়। যি জনে নিজ ভায়েকক প্ৰেম নকৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ সন্তান নহয়।

¹¹কিয়নো আমি যেন পৰস্পৰে প্ৰেম কৰোঁ, এই বাৰ্তা আপোনালোকে আদিৰে পৰা শুনি আছে। ¹²আপোনালোক কয়িনৰ নিচিনা নহব। কয়িন চয়তানৰ লোক আছিল আৰু তেওঁ পাপ আত্মাৰ পৰা হ'ল আৰু নিজ ভায়েকক বধ কৰিলে, ^[6] পাছে তেওঁ কি কাৰণে তেওঁক বধ কৰিলে? কাৰণ তেওঁৰ কৰ্ম মন্দ আছিল, কিন্তু তেওঁৰ ভায়েক ধাৰ্মিক আছিল।

ঈশ্বৰৰ সন্তানে ভাতৃ-প্ৰেম দেখুৱায়

¹³হে ভাই সকল, জগতে যদি আপোনালোকক ঘৃণা কৰে, তেনেহলে তাত বিস্ময় নামানিব। ¹⁴আমি ভাই সকলক প্ৰেম কৰাৰ কাৰণে বুজি পাওঁ যে, আমি মৃত্যুৰ পৰা জীৱনলৈ পাব হ'লোঁ, ইয়াকে জানো। যি কোনোৱে প্ৰেম নকৰে, তেওঁ মৃত্যুতেই থাকে। ¹⁵যি কোনোৱে নিজ ভাইক ঘিণ কৰে, তেওঁ এজন নৰবধী। কোনো নৰবধীৰ অন্তৰত অনন্ত জীৱন নাথাকে, ইয়াক আপোনালোকে জানে। ¹⁶খ্ৰীষ্টে আমাৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ দিয়াতেই, আমি প্ৰেমৰ তত্ত্ব জানিবলৈ পালোঁ। আমিও ভাই সকলৰ কাৰণে নিজ নিজ প্ৰাণ দিয়া উচিত। ¹⁷কিন্তু যি জনৰ জগতত জীৱিকাৰ উপায় আছে, তেওঁ নিজ ভাইৰ অভাৱ দেখিও যদি স্নেহ নকৰি হৃদয় বন্ধ কৰি থয় আৰু তেওঁৰ পৰা নিজ স্নেহ আটক কৰে, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম কেনেকৈ তেওঁৰ অন্তৰত থাকিব? ¹⁸হে প্ৰিয় সকল, আহক; আমি কেৱল বাক্যৰ দ্বাৰাই বা জিভাৰে নহয়, কৰ্ম আৰু সত্যেৰে প্ৰেম কৰোঁহক।

¹⁹ইয়াৰ দ্বাৰাই আমি জানো যে, সত্যৰ পৰা হওঁ; কাৰণ আমাৰ হৃদয়ে নিশ্চিত কৰে, ²⁰আৰু তেওঁৰ উপস্থিতিত আমাৰ অন্তৰ আশ্বাসত থাকিব। কিয়নো আমাৰ অন্তৰে আমাক দোষী কৰে। ঈশ্বৰ আমাৰ হৃদয়তকৈ মহান আৰু তেওঁ সকলো জানে। ²¹হে প্ৰিয় সকল, আমাৰ হৃদয়ে যদি আমাক দোষী নকৰে, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে আমাৰ সাহস আছে; ²²আৰু আমি যিহকে যাচনা কৰোঁ, সেয়ে আমি তেওঁৰ পৰা পাওঁ। কিয়নো আমি তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰোঁ আৰু তেওঁৰ দৃষ্টিত যি যি সন্তোষজনক, সেই কৰ্ম আমি কৰোঁ।

²³তেওঁৰ পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামত আমি যেন বিশ্বাস কৰোঁ আৰু তেওঁ আমাক দিয়া আজ্ঞাৰ দৰে আমি যেন পৰম্পৰে প্ৰেম কৰোঁ, এয়ে তেওঁৰ আজ্ঞা। ²⁴আৰু যি জনে ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰে, তেওঁ ঈশ্বৰত থাকে আৰু ঈশ্বৰো তেওঁত থাকে। তেওঁ যে আমাৰ লগত থাকে, ইয়াকে তেওঁ আমাক দিয়া আত্মাৰ দ্বাৰাই আমি জানো।

3:1 [1]

3:2 [2]

3:5 [3]

3:8 [4]

3:8 [5]

3:12 [6]

৩ অধ্যায় 4

¹হে প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে সকলো আত্মাত বিশ্বাস নকৰিব; কিন্তু সেই আত্মা ঈশ্বৰৰ হয় নে নহয়, সেই বিষয়ে জানিবৰ বাবে আত্মাবোৰ পৰীক্ষা কৰি চাব; কাৰণ জগতত বহুত ভুৱা ভাববাদী ওলাল। ²আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ আত্মাক এনেদৰে জানিব পাৰিব-যীচু খ্ৰীষ্ট যে মাংসত আহিল, এই কথা যিবোৰ আত্মাই স্বীকাৰ কৰে, সেই আত্মা ঈশ্বৰৰ; ³আৰু যি আত্মাই যীচুক স্বীকাৰ নকৰে, সেইবোৰ ঈশ্বৰৰ নহয়; সেয়ে খ্ৰীষ্টাৰিৰ আত্মা। এই বিষয়ে আপোনালোকে শুনিছে, এইবোৰ ইতিমধ্যে জগতত এতিয়া উপস্থিত হৈ আছে।

⁴হে প্ৰিয় সন্তান সকল, আপোনালোক হ'ল ঈশ্বৰৰ আৰু আপোনালোকে সেই আত্মাবোৰৰ ওপৰত জয় কৰিলে; কিয়নো জগতত থকা জনতকৈ আপোনালোকত থকা জন মহান। ⁵এইবোৰ আত্মা জগতৰ; এই কাৰণে জগতৰ কথাহে কয় আৰু জগতেও এইবোৰৰ কথা শুনে।

⁶আমি হ'লে ঈশ্বৰৰ লোক; যি জনে ঈশ্বৰক জানে, তেওঁ আমাৰ কথা শুনে; যি জন ঈশ্বৰৰ নহয়, তেওঁ আমাৰ কথা নুশুনে। ইয়াৰ দ্বাৰাই আমি সত্যৰ আত্মা আৰু ভ্ৰান্তিৰ আত্মাক জানিব পাৰোঁ।

⁷হে প্ৰিয় লোক সকল আহক, আমি পৰম্পৰে প্ৰেম কৰোঁহক; কিয়নো প্ৰেম ঈশ্বৰৰ পৰা হয়। যি কোনোৱে প্ৰেম কৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পোৱা আৰু তেওঁ ঈশ্বৰক জানে। ⁸যি জনে প্ৰেম নকৰে, তেওঁ ঈশ্বৰক নাজানে; কিয়নো ঈশ্বৰেই প্ৰেম।

⁹ঈশ্বৰৰ একমাত্ৰ পুত্ৰৰ দ্বাৰাই আমি জীৱন লাভ কৰিবলৈ ঈশ্বৰে যে, তেওঁক জগতলৈ পঠালে, ইয়াতে আমাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম প্ৰকাশিত হ'ল।

¹⁰ঈশ্বৰক যে আমি প্ৰেম কৰিলোঁ, এনে নহয়; কিন্তু তেওঁহে আমাক প্ৰেম কৰিলে আৰু আমাৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্ত হ'বলৈ নিজ পুত্ৰক পঠাই দিলে, ইয়াতেই প্ৰেম আছে।^[1]

¹¹হে প্ৰিয় সকল, ঈশ্বৰে আমাক যদি এনে প্ৰেম কৰিলে, তেনেহলে আমিও পৰম্পৰে প্ৰেম কৰা উচিত। ¹²ঈশ্বৰক কোনেও কেতিয়াও দেখা নাই; আমি যদি পৰম্পৰে প্ৰেম কৰোঁ, তেনেহলে ঈশ্বৰ আমাৰ লগত থাকে আৰু তেওঁৰ প্ৰেম আমাৰ মাজত সিদ্ধ হয়। ¹³আমি জানো যে, তেওঁ আমাৰ মাজত আছে; আৰু আমিও তেওঁৰ লগত আছোঁ। এই বিষয়ে আমি জানো, কাৰণ ঈশ্বৰে তেওঁৰ আত্মাক আমাৰ বাবে দান কৰিলে।

¹⁴আমি দেখিছোঁ আৰু সাক্ষ্য দিছোঁ যে, পিতৃয়ে জগতৰ ত্ৰাণকৰ্তা হ'বলৈ তেওঁৰ পুত্ৰক পঠাই দিলে।

¹⁵যীচু যে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ; ইয়াক যি জনে স্বীকাৰ কৰে, ঈশ্বৰ তেওঁৰ অন্তৰত থাকে আৰু তেওঁ ঈশ্বৰত থাকে। ¹⁶আমালৈ ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আছে, এই কথা আমি জানো আৰু বিশ্বাসো কৰোঁ। ঈশ্বৰ প্ৰেম আৰু যি জন প্ৰেমত থাকে, তেওঁ ঈশ্বৰত থাকে আৰু ঈশ্বৰো তেওঁত থাকে।

¹⁷এই প্ৰেমে আমাৰ ক্ষেত্ৰত এনেদৰে পূৰ্ণতা পালে যে, আমি সোধ-বিচাৰৰ দিনা আত্মবিশ্বাসী^[2] হৈ থিয় হ'ব পাৰিম; কিয়নো তেওঁ যেনেকুৱা, আমিও এই জগতত তেনেকুৱাই আছোঁ। ¹⁸প্ৰেমত ভয় নাই, কিন্তু সিদ্ধ প্ৰেমে ভয়ক দূৰ কৰে; কাৰণ ভয়ৰ সৈতে শাস্তি জড়িত থাকে। কিন্তু যি জনে ভয় কৰে, তেওঁ প্ৰেমত সিদ্ধতা লাভ কৰা নাই।

¹⁹আমি প্ৰেম কৰোঁ, কাৰণ তেৱেই প্ৰথমে আমাক প্ৰেম কৰিলে। ²⁰কোনোৱে যদি কয়, "মই ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰোঁ", কিন্তু তেওঁ যদি নিজ ভাইক ঘৃণা কৰে, তেনেহলে তেওঁ মিছলীয়া; কিয়নো ভাইক যদি তেওঁ দেখিও প্ৰেম কৰা নাই, তেনেহলে যি জনক দেখা নাই, এনে ঈশ্বৰক তেওঁ প্ৰেম কৰিব নোৱাৰে। ²¹যি জনে ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰে, তেওঁ আপোন ভাইকো প্ৰেম কৰক; এই আজ্ঞা^[3] আমি তেওঁৰ পৰা পালোঁ।

4:10 [1]

4:17 [2]

4:21 [3]

৪ অধ্যায় 5

বিশ্বাসৰ জয়

¹যীচু যে সেই অভিযুক্ত(খ্রীষ্ট) জন হয়, ইয়াক যি জনে বিশ্বাস কৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পোৱা; আৰু যি জনে জন্ম দিওঁতাক প্ৰেম কৰে, তেওঁ তেওঁৰ পৰা জন্ম পোৱা জনকো প্ৰেম কৰে। ²আমি যেতিয়া ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰোঁ আৰু তেওঁৰ আজ্ঞা পালন কৰোঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ সন্তান সকলকো যে প্ৰেম কৰোঁ, ইয়াকে জানো। ³কিয়নো আমি যেন ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰোঁ, ঈশ্বৰে দিয়া প্ৰেমৰ অভিপ্ৰায় এয়েই; আৰু তেওঁৰ আজ্ঞাবোৰ ব'বলৈ গধুৰ নহয়।^[1]

⁴যি সকল ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পোৱা, তেওঁলোকে জগতক জয় কৰে।^[2] আৰু জগতক জয় কৰা যি জয়, সেয়ে আমাৰ বিশ্বাস। ⁵যীচু যে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়, ইয়াক যি জনে বিশ্বাস কৰে, তেওঁৰ বাহিৰে জগতক জয় কৰোঁতা কোন?

⁶জল আৰু তেজেদি অহা জন তেৱেই; তেওঁ হ'ল যীচু খ্রীষ্ট; তেওঁ কেৱল জলেৰে নহয়, কিন্তু জল আৰু তেজ, এই উভয়েৰে আহিল; ই সত্য।

⁷কিয়নো সাক্ষ্য দিওঁতা তিনিটা; ⁸আত্মা, জল, আৰু তেজ, এই তিনিওৰো সাক্ষ্য এক।

⁹আমি যদি মানুহবোৰৰ সাক্ষ্য গ্ৰহণ কৰোঁ, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ সাক্ষ্য তাতকৈয়ো শ্ৰেষ্ঠ; কিয়নো এয়ে ঈশ্বৰৰ সাক্ষ্য যে, তেওঁ নিজৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিলে। ¹⁰যি জনে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰত বিশ্বাস কৰে, সেই সাক্ষ্য তেওঁৰ অন্তৰত থাকে; ^[3] যি জনে ঈশ্বৰত বিশ্বাস নকৰে, ঈশ্বৰে তেওঁক মিছলীয়া পাতিলে; কিয়নো নিজৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে ঈশ্বৰে যি সাক্ষ্য দিলে, তেওঁ সেই কথাত বিশ্বাস কৰা নাই।

¹¹সেই সাক্ষ্য এই যে, ঈশ্বৰে আমাক অনন্ত জীৱন দিলে আৰু সেই জীৱন তেওঁৰ পুত্ৰত আছে। ¹²যি জনে পুত্ৰক পালে, তেওঁৰ জীৱন আছে; ^[4] যি জনে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰক পোৱা নাই, তেওঁৰ জীৱন নাই।

¹³ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ নামত বিশ্বাস কৰা যি আপোনালোক, আপোনালোকৰ যে অনন্ত জীৱন^[5] আছে, সেই বিষয়ে আপোনালোকে জানিবৰ বাবে এইবোৰ কথা মই আপোনালোকলৈ লিখিলোঁ। ¹⁴এই বিষয়ত আমাৰ দৃঢ় আস্থা আছে যে, আমি যদি তেওঁৰ ইচ্ছা অনুসাৰে তেওঁৰ ওচৰত যি কোনো বিষয় বিচাৰো, তেনেহলে তেওঁ আমাৰ যাচনা শুনে; ¹⁵আৰু আমি যদি সঁচাকৈ জানো যে, আমাৰ যাচনাৰ বিষয় তেওঁ শুনে; তেনেহলে আমি জানিব লাগে যে, আমি তেওঁৰ ওচৰত যি যি বিচাৰিছোঁ, সেই সকলো পালোঁ।

¹⁶কোনোৱে যদি নিজ ভাইক মৃত্যুজনক নোহোৱা পাপ কৰা দেখে তেনেহলে তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰক আৰু ইয়াৰ যোগেদি তেওঁ মৃত্যুজনক নোহোৱা পাপ কৰা লোকক জীৱন দিব। মৃত্যুজনক পাপ আছেই; তাৰ বিষয়ে নিবেদন কৰিবলৈ মই নকওঁ।^[6] ¹⁷সকলো অধৰ্মই পাপ; কিন্তু মৃত্যুজনক নোহোৱা পাপো আছে।

¹⁸আমি জানো যে, ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পোৱা জনে পাপ নকৰে; কিন্তু যি জনে ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পালে, ঈশ্বৰে তেওঁক পাপ আত্মাৰ পৰা ধৰি ৰাখে; আৰু পাপ-আত্মাই তেওঁক স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে। ¹⁹আমি জানো যে, আমি ঈশ্বৰৰ হওঁ আৰু গোটেই জগত মিছাকৈয়ে পাপ আত্মাৰ অধীনত আছে।

²⁰আমি ইয়াকো জানো যে, ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ আহিল আৰু তেওঁ আমাক সেই জ্ঞান দিলে; ইয়াৰ দ্বাৰা আমি জানো কোন সত্য আৰু এতিয়া আমি সেই সত্য ঈশ্বৰত আছোঁ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যীচু খ্রীষ্টতো আছোঁ। এয়ে সত্য ঈশ্বৰ আৰু অনন্ত জীৱন। ²¹তেৱেই সত্য ঈশ্বৰ আৰু অনন্ত জীৱন। হে প্ৰিয় সন্তান সকল, মূৰ্তিবোৰৰ পৰা নিজক দূৰৈত ৰাখক।

5:3 [1]

5:4 [2]

5:10 [3]

5:12 [4]

5:13 [5]

5:16 [6]

২যো

'যোহনৰ দ্বিতীয় পত্ৰ'ৰ পাতনি

'যোহনৰ দ্বিতীয় পত্ৰ'খন পাঁচনি যোহনে লিখিছিল। খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পাছত, খ্ৰীষ্টাব্দ 50 পৰা 100 ভিতৰত তেওঁ এই পত্ৰখন লিখিছিল। যোহনে নিজক এই পত্ৰৰ লেখক হিচাবে পৰিচয় দিয়া নাই, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ নিজকে পৰিচাৰক বুলিহে উল্লেখ কৰিছে। যোহনে লিখা শুভবৰ্তাৰ পোৱা বিষয়-বস্তুৰ লগত 'যোহনৰ দ্বিতীয় পত্ৰ'খনৰ বিষয়-বস্তুৰ ঘনিষ্ঠ মিল আছে। ইজনে সিজনক প্ৰেম কৰিবলৈ যীচুৱে দিয়া আজ্ঞাৰ ওপৰত যোহনে যেনেদৰে গুৰুত্ব দিছে আৰু যীচুৰ আজ্ঞা পালন কৰি যেনেদৰে তেওঁক প্ৰেম কৰাৰ সমীকৰণ তেওঁ কৰিছে, এই কথা বিশেষৰূপে স্পষ্ট হৈছে (1:5-6, যোহন 15:9-10)। বিশ্বাস কৰা হয় যে যোহনে লিখা শুভবৰ্তাখন যোহনে লিখিছিল আৰু 1 যোহন, 2 যোহন আৰু 3 যোহন, এই তিনিখন পত্ৰও তেওঁ ইফিচত থকাৰ সময়ত লিখিছিল।

ঈশ্বৰৰ মনোনীত মহিলা আৰু তেওঁৰ সন্তানসকলক সন্মোদন কৰি যোহনে এই পত্ৰখন লিখিছে। সম্ভৱতঃ তেওঁ কোনো এক বিশেষ মণ্ডলীৰ প্ৰসঙ্গত এই পত্ৰ লিখিছে। বিশ্বাসীসকল যাতে উৎসাহিত হয় আৰু ভণ্ড শিক্ষকসকলৰ পৰা যাতে তেওঁলোক সাৱধানে থাকে, এয়ে আছিল যোহনে লিখা এই পত্ৰৰ মূল উদ্দেশ্য।

চমু বিৱৰণ: পত্ৰখন যাৰ কাৰণে লিখা হৈছে, সেই কথা উল্লেখ কৰি আৰু গ্ৰহণকাৰী ব্যক্তিসকলৰ প্ৰতি অভিনন্দন জনাই যোহনে পত্ৰৰ পাতনি দিছে (1:1-3)। তাৰ পাছতে তেওঁ মণ্ডলীক উৎসাহিত কৰিছে আৰু সকলোতকৈ মহান আজ্ঞাৰ বিষয়ে তেওঁলোকক সোঁৱৰাই দিছে (1:4-6)। ভণ্ড শিক্ষকসকলৰ সন্মুখে তেওঁলোকক সতৰ্ক কৰি দিছে (1:7-11)। নিজ ঠাইৰ মণ্ডলীৰ বিশ্বাসীসকলৰ পৰা শুভেচ্ছা আগবঢ়াই যোহনে চিঠিখনৰ সামৰণি মাৰিছে (1:12-13)।

Chapter 1

এগৰাকী খ্ৰীষ্টিয়ান মহিলাৰ প্ৰতি পত্ৰ

¹ঈশ্বৰৰ মনোনীত সেই ভদ্ৰ মহিলা পৰিচাৰিকা আৰু তেখেতৰ সন্তান সকলক মই সত্য প্ৰেম কৰোঁ; একমাত্ৰ ময়েই নহয়, কিন্তু যি সকলে সত্যক জানে তেওঁলোকেও প্ৰেম কৰে। ²কাৰণ সেই সত্য আমাৰ অন্তৰত আছে আৰু আমাৰ সৈতে চিৰকাল থাকিব। ³পিতৃ ঈশ্বৰৰ পৰা আৰু পিতৃৰ পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰাও অনুগ্ৰহ, দয়া আৰু শান্তি, সত্যত আৰু প্ৰেমত আমাৰে সৈতে আছে।

⁴আমি পিতৃৰ পৰা পোৱা আজ্ঞা গ্ৰহণ কৰাৰ দৰে আপোনাৰ কিছুমান সন্তানে সত্যত চলি থকা দেখি, মই অতি আনন্দিত হৈছোঁ। ⁵হে ভদ্ৰ মহিলা^[1], এতিয়া মই আপোনাক মিনতি কৰোঁ যে, আপোনালৈ মই কোনো এটা নতুন আজ্ঞা লিখা নাই, কিন্তু আমি আৰম্ভণিৰে পৰা পোৱাৰ দৰে পৰস্পৰে প্ৰেম কৰা উচিত^[2]। ⁶আৰু প্ৰেম এইটোৱে হয়, য'ত আমি তেওঁৰ আজ্ঞা অনুসাৰে চলোঁ।^[3] এই আজ্ঞা আপোনালোকে আৰম্ভণিৰে পৰা শুনি আহিছে, সেয়েহে ইয়াতে আপোনালোকে চলক।

⁷কিয়নো অনেক প্ৰৱঞ্চক জগতত ওলাল; তেওঁলোকে যীচু খ্ৰীষ্টক মাংসত অহা বুলি স্বীকাৰ নকৰে। এওঁলোকেই প্ৰবঞ্চক আৰু খ্ৰীষ্টাৰি।

⁸আপুনি নিজকে চাওক, যি বিষয়ৰ বাবে আমাৰ কৰ্ম কৰিবলগীয়া আছে, সেয়া নেহেৰুৱাব, কিন্তু সম্পূৰ্ণ পুৰস্কাৰ গ্ৰহণ কৰক।^[4] এই কাৰণতে নিজলৈ সাৱধান হ'ব।

⁹যি কোনোৱে খ্ৰীষ্টৰ উপদেশত নাথাকি সীমা পাৰ হৈ যায়, তেওঁত ঈশ্বৰ নাই; যি জনে সেই উপদেশত থাকে, তেওঁত পিতৃ আৰু পুত্ৰ, এই উভয়েই আছে। ¹⁰যদি কোনো এজন আপোনাৰ ওচৰলৈ আহে আৰু এনে উপদেশ আপোনালোকৰ ওচৰলৈ লৈ নাহে, তেনেলোকক ঘৰত গ্ৰহণ নকৰিব আৰু শুভেচ্ছাও নজনাৰ। ¹¹যি জনে তেনেলোকক শুভেচ্ছা জনায়, তেওঁ তেনেলোকৰ দুষ্কৰ্মৰ অংশীদাৰ হয়।

¹²আপোনালোকলৈ লিখিবৰ বাবে মোৰ অনেক কথা আছে আৰু সেইবোৰ চিঠি আকাৰে কাগজৰ পাতত লিখিবলৈ মই ইচ্ছা নকৰোঁ। কিন্তু আমাৰ আনন্দ যেন সম্পূৰ্ণ হয়, সেয়েহে আপোনালোকৰ ওচৰলৈ গৈ মুখা-মুখি হৈ কথা পাতিবৰ বাবে মই আশা কৰি আছোঁ। ¹³আপোনাৰ মনোনীত ভনীয়েৰাৰ সন্তান সকলে আপোনাক শুভেচ্ছা জনাইছে।

1:5 [1]

1:5 [2]

1:6 [3]

1:8 [4]

ওযো

যোহনৰ তৃতীয় পত্ৰৰ পাতনি

'যোহনৰ তৃতীয় পত্ৰ'খন পাঁচনি যোহনে লিখিছিল। খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পাছত, খ্ৰীষ্টাব্দ 50 পৰা 100 ভিতৰত তেওঁ এই পত্ৰখন লিখিছিল। যোহনে নিজক এই পত্ৰৰ লেখক হিচাবে পৰিচয় দিয়া নাই, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ নিজকে পৰিচাৰক বুলিহে উল্লেখ কৰিছে (1:1)। 2 যোহন 1:1 পদত যোহনে একেৰূপ কাৰ্য কৰাৰ উদ্ধৃতি দিছে। বিশ্বাস কৰা হয় যে, যোহনে লিখা শুভবাৰ্তাখন যোহনে লিখিছিল আৰু তেওঁ যেতিয়া ইফিচত আছিল, তেতিয়া তেওঁ 'প্ৰথম যোহন', 'দ্বিতীয় যোহন' আৰু 'তৃতীয় যোহন' এই তিনিখন পত্ৰ লিখিছিল।

এই পত্ৰখন যোহনে গায় নামৰ এজন বিশ্বাসী ভাইক সম্বোধন কৰি লিখিছে। যোহনে গায়ক এজন বন্ধুৰূপে সম্বোধন কৰিছে আৰু তেওঁৰ এলেকাৰ মাজেদি যাত্ৰা কৰা খ্ৰীষ্টিয়ান ভাইসকলৰ প্ৰতি অতিথিপৰায়ণ হ'বলৈ যোহনে তেওঁক পৰামৰ্শ দিছে।

চমু বিৱৰণ: যোহনে তেওঁৰ চিঠিৰ পাতনি দিছে (1:1)। তাৰ পাছত তেওঁ গায়ক উদগণি দিছে, আৰু তেওঁক ভাইসকলৰ প্ৰতি অতিথিপৰায়ণতা প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিছে (1:2-8)। যোহনে দিয়ত্ৰিফি আৰু দীমীত্ৰিয় নামৰ দুজন লোকৰ সম্বন্ধেও বৰ্ণনা দিছে (1:9-12)। অৱশেষত তেওঁ নিজৰ চিঠিৰ সামৰণি মাৰিছে। (1:13-14)।

Chapter 1

গায় নামৰ এজন ব্যক্তিৰ প্ৰতি পত্ৰ

¹মই পৰিচাৰক, মই যি জনক সত্যৰে প্ৰেম কৰোঁ, সেই প্ৰিয় গায়ৰ সন্নীপলৈ।

²হে প্ৰিয়জন, আপোনাৰ প্ৰাণ যেনে কুশলপ্ৰাপ্ত, তেনেকৈ সকলো বিষয়তে আপোনাৰ কুশল আৰু সু-স্বাস্থ্য হওক, এই মোৰ প্ৰাৰ্থনা। ³যেতিয়া ভাই সকলে আহি আপোনাৰ অন্তৰত থকা সত্যৰ বিষয়ে, অৰ্থাৎ আপুনি যে সত্যক ধৰি ৰাখি জীৱন-যাপন কৰি আছে, সেই বিষয়ে সাক্ষ্য দিয়াত, মই অতিশয় আনন্দিত হ'লোঁ। ⁴মোৰ সন্তান সকল সত্যত চলাৰ বাৰ্তা শুনিলে যি আনন্দ জন্মে, সেই বিষয়তকৈ অধিক আনন্দ মোৰ আন ক'ত নাই।

⁵হে প্ৰিয়, আপুনি ভাই আৰু অচিনাকি ভাই সকলৰ কাৰণে যেতিয়া কৰ্ম কৰিলে, সেয়া আছিল আপোনাৰ বিশ্বাসযোগ্যতাৰ অনুশীলন, ⁶তেওঁলোকে আপোনাৰ জন্ম হোৱা প্ৰেমক দেখিলে আৰু সাক্ষ্য ৰূপে মণ্ডলীৰ সন্মুখত আপোনাৰ প্ৰেমৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দিলে। ঈশ্বৰৰ সন্তুষ্ট হোৱাকৈ তেওঁলোকৰ যাত্ৰা পথত আপুনি আগবঢ়াই সাহায্য কৰিলে ভাল হ'ব। ⁷কিয়নো তেওঁলোকে অনা-ইহুদী সকলৰ পৰা একো নলৈ, প্ৰভুৰ নামৰ কাৰণে ওলাই গৈছিল। ⁸এতেকে আমি সত্যৰ সহকাৰী হ'বলৈ, এনে লোক সকলক প্ৰতিপালন কৰা উচিত।

⁹মই মণ্ডলীলৈ কিছু কথা লিখিছিলো; কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰাধান্যৰ অভিলাষী দিয়ত্ৰিফিয়ে মোৰ ক্ষমতা স্বীকাৰ নকৰে। ¹⁰এই কাৰণে মই যদি যাওঁ, তেতিয়া তেওঁ কৰা সকলো কৰ্ম মই তেওঁক সোঁৱৰাম, তেওঁ আমাৰ বিৰুদ্ধে হাস্যকৰ ভাবে অসৎ কথাবোৰ কয়; আৰু এই কৰ্মবোৰৰ সৈতে কোনো কৰ্মসূচী নথকাত, তেওঁলোকে নিজেও ভাই সকলক গ্ৰহণ নকৰে আৰু গ্ৰহণ কৰিব খোজা সকলোকো বাৰণ কৰি মণ্ডলীৰ পৰা বাহিৰ কৰে।

¹¹হে প্ৰিয়, আপুনি দুৰ্দ্ধৰ্মৰ অনুকাৰী নহ'ব, কিন্তু সৎ কৰ্মৰ অনুকাৰী হওক। যি জনে সৎ কৰ্ম কৰে, তেওঁ ঈশ্বৰৰ হয়; যি জনে দুৰ্দ্ধৰ্ম কৰে, তেওঁ ঈশ্বৰক দেখাই নাই। ¹²দীমীত্ৰিয় সকলোৰে বাবে সাক্ষ্য, এনে কি, স্বয়ং সত্যৰ দ্বাৰায়ো সাক্ষ্য দিয়া হৈছে; আমিও সাক্ষ্য দিছোঁ; আৰু আমাৰ সাক্ষ্য যে সত্য,^[1] সেই বিষয়ে আপুনি জানে।

¹³আপোনালৈ লিখিবৰ বাবে মোৰ অনেক কথা আছিল; কিন্তু চিয়ঁহী আৰু কলমেৰে লিখিবলৈ মই ইচ্ছা নকৰোঁ; ¹⁴বৰং আশা কৰোঁ যে, আপোনাক অতি সোনকালে দেখিবলৈ পাম আৰু তেতিয়া মুখা-মুখি হৈ কথা-বতৰা পাতিম। ¹⁵আপোনাৰ শান্তি হওক। আপোনাৰ বন্ধু সকলে^[2] আপোনাক সন্তুষ্ট জনাইছে। আপুনিও আপোনাৰ বন্ধু সকলক^[3] মোৰ নামেৰে সন্তুষ্ট জনাব।

1:12 ^[1]

1:15 ^[2]

1:15 ^[3]

যিহু

‘যিহুদাৰ পত্ৰ’ৰ পাতনি

লেখকৰ নাম অনুসাৰেই এই পত্ৰখনক ‘যিহুদাৰ পত্ৰ’ বুলি কোৱা হয়। যিহুদাই নিজৰ বিষয়ে যীচুৰ ভায়েক যাকোবৰ ভাই বুলি পৰিচয় দিছে। সেয়ে তেৱোঁ যীচুৰ ভাইসকলৰ মাজৰ এজন বুলি বিশ্বাসত লোৱা হয় (যিহুদা ১)। আমি নাজানো, এই পত্ৰখন পুৰণি নিয়মৰ প্ৰসঙ্গক লৈ কোনো এক নিৰ্দিষ্ট মণ্ডলীৰ কাৰণে অভিপ্ৰেত আছিল নে নাই; সম্ভৱতঃ ইহুদী লোকসকলৰ মাজতে যিহুদাৰ মূল পাঠকসকল গঢ়ি উঠিছিল। তথাপিও যিহুদাই তেওঁৰ পত্ৰখনত “যিসকল আমন্ত্ৰিত লোক, যিসকলে পিতৃ ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰে আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে ৰক্ষিত” (যিহুদা ১) সেই সকলো লোককে সম্বোধন কৰিছে। খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পাছত, সম্ভৱতঃ ৬০ খ্ৰীষ্টাব্দত এই পত্ৰখন লিখা হৈছিল।

যিহুদাই সকলো খ্ৰীষ্টিয়ান লোকক উদ্দেশ্য কৰি এই পত্ৰখন লিখিছিল। এই পত্ৰ যোগে তেওঁলোকক ভণ্ড শিক্ষকসকলৰ দ্বাৰা বিপথে পৰিচালিত নহবলৈ সতৰ্ক কৰি দিয়াই আছিল, তেওঁৰ এই পত্ৰ লিখাৰ উদ্দেশ্য (যিহুদা ৪)। তেওঁ নিজৰ তৰ্কবোৰক শক্তিশালী কৰি তোলাত গুৰুত্ব দি পুৰণি নিয়মৰ ঘটনাবোৰ উল্লেখ কৰিছে। ভণ্ড শিক্ষকসকলৰ বিৰুদ্ধে সতৰ্ক কৰা আৰু চদোম-ঘমোৰা, স্বৰ্গদূতৰ উদ্ধৃতি দিয়া আদিকে ধৰি (যিহুদা ৪, ২পিতৰ ২:১), এই পত্ৰৰ বহুতো ধাৰণাক ‘পিতৰৰ দ্বিতীয় পত্ৰ’ত লিখা হৈছে।

চমু বিৱৰণ: প্ৰথমতে, যিহুদাই তেওঁৰ পাঠকসকলক সম্বোধন কৰিছে (১-২)। দ্বিতীয়তে, তেওঁ ভণ্ড শিক্ষকসকলৰ বিৰুদ্ধে বিশ্বাসীসকলক সতৰ্ক কৰি পত্ৰ লিখাৰ উদ্দেশ্য বাখ্যা কৰিছে (৩-৪)। পাছত তেওঁ পুৰণি নিয়মৰ ঘটনা আৰু লোকসকলৰ পৰা উদাহৰণ দাঙি ধৰিছে (৫-১৬)। তাৰ পাছত তেওঁ সাৱধানতাৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ প্ৰতিক্ৰিয়া কেনে হোৱা উচিত, সেই বিষয়ে কৈছে (১৭-২০)। অৱশেষত তেওঁ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি পত্ৰৰ সামৰণি মাৰিছে (২৪-২৫)।

Chapter 1

বিশ্বাসৰ পক্ষে প্ৰাণপণ কৰিবলৈ নিবেদন

¹যিহুদা, যীচু খ্ৰীষ্টৰ এজন দাস আৰু যাকোবৰ ভাই; পিতৃ ঈশ্বৰত যি সকল প্ৰিয় পাত্ৰ আৰু যি সকল যীচু খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে ৰক্ষিত^[1] আছে, সেই আমন্ত্ৰিত লোকসকলৰ সমীপলৈ: ²আপোনালোকলৈ দয়া, শান্তি আৰু প্ৰেম বাহুল্যৰূপে হওক।

³হে প্ৰিয় সকল, আমাৰ সকলোৰে পৰিত্ৰাণৰ বিষয়ে লিখিবলৈ মই প্ৰয়োজন বোধ কৰোঁতে, ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ লোকসকলৰ ওপৰত এবাৰ সমৰ্পিত হোৱা বিশ্বাসৰ পক্ষে প্ৰাণপণ^[2] কৰিবলৈ দৃঢ় আহ্বান কৰি আপোনালোকলৈ লিখিলোঁ। ⁴কিয়নো কোনো কোনো মানুহ গোপনে আপোনালোকৰ মাজত সোমাল; তেওঁলোক যে দণ্ডৰ পাত্ৰ হ’ব, এই বিষয়ে পূৰ্বৰে পৰা লিখা আছে। তেওঁলোক ভক্তিহীন লোক। তেওঁলোকে আমাৰ ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহক লম্পট আচৰণত সলনি কৰে আৰু আমাৰ একমাত্ৰ অধিপতি আৰু প্ৰভুক, অৰ্থাৎ যীচু খ্ৰীষ্টক অস্বীকাৰ কৰে।

⁵কিন্তু এই বিষয়ে আপোনালোকে সকলো কথা জানিলেও, আপোনালোকক সোঁৱৰাব খোজো যে, প্ৰভুৱে মিচৰ দেশৰ পৰা তেওঁৰ লোক সকলক ৰক্ষা কৰি উলিয়াই আনিলে, আৰু পাছত যি সকল লোকে তেওঁক বিশ্বাস নকৰিলে, সেই লোক সকলক তেওঁ বিনষ্ট কৰিলে।^[3] ⁶আৰু যি স্বৰ্গৰ দূত সকলে নিজৰ আধিপত্য নাৰাখি, নিজ বাসস্থান ত্যাগ কৰিলে, তেওঁলোকক তেওঁ মহা-দিনৰ সোধ-বিচাৰৰ অৰ্থে, অনন্ত দণ্ডৰ বন্ধনেৰে বান্ধি অন্ধকূপৰ অধীনত ৰাখিলে।

⁷এইটো ঠিক চদোম আৰু ঘমোৰা নগৰৰ নিচিনা, আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালৰ নগৰবোৰ তেওঁলোকৰ দৰে বেশ্যাগমন আৰু পুংমৈথুনৰ অভিলাষত লিপ্ত হ’ল। তেওঁলোকে অনন্ত জুইৰ শাস্তি ভোগ কৰি আমাৰ আগত আৰ্হি হৈ আছে। ⁸তথাপি এইদৰে এই লোক সকলে সপোন দেখি তেওঁলোকৰ শৰীৰক অশুচি কৰে, প্ৰভুত্বক অৱহেলা কৰে আৰু মহিমাৰ অধিকাৰী সকলৰ বিৰুদ্ধে নিন্দা কৰে।

⁹কিন্তু প্ৰধান স্বৰ্গৰ দূত মীখায়েলে যেতিয়া মোচিৰ মৃতদেহৰ বিষয়ে চয়তানৰ লগত বাদানুবাদেৰে বিচাৰ কৰি বাগযুদ্ধ কৰিলে, তেতিয়া তাৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ নিন্দা বা অপমান নকৰিলে; কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁ ক’লে, “প্ৰভুৱে তোমাক ডৰিয়াওক।” ¹⁰কিন্তু তেওঁলোকে যি বিষয়ক নাজানে, সেই বিষয়কে নিন্দা কৰে; জ্ঞানহীন পশুবোৰৰ দৰে তেওঁলোকে যিহক স্বাভাৱিকৰূপে জানে, তাতেই নষ্ট হয়। ¹¹তেওঁলোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তেওঁলোকে কয়িনৰ^[4] পথত গমন কৰিলে আৰু মূল্য পোৱাৰ অৰ্থে বিলিয়মৰ^[5] ত্ৰাস্তিকৰূপ পথত লৰ ধৰিলে আৰু কোৰহৰ^[6] প্ৰতিবাদত তেওঁলোক বিনষ্ট হ’ল।

¹²তেওঁলোক হ’ল, আপোনালোকৰ প্ৰেম-ভোজত একেলগে ভোজন কৰোঁতে, পানীৰ তলত লুকাই থকা বিঘ্নজনক শিলস্বৰূপ। তেওঁলোকে নিৰল্জ্জভাবে নিজকে নিজে নিৰ্ভয়েৰে প্ৰতিপালন কৰে। তেওঁলোক বতাহৰ দ্বাৰাই চলাই নিয়া পানী নথকা মেঘ; তেওঁলোক হেমন্ত-কালৰ

ফলহীন^[7] গছ, উঘালি পৰা গছ, আৰু দুবাৰ মৰা। ¹³তেওঁলোক নিজৰ লাজ স্বৰূপে ফেন উলিওৱা সাগৰৰ প্ৰচণ্ড টো,^[8] তেওঁলোক ভ্ৰমণকাৰী তৰাৰ নিচিনা; সেইবোৰৰ কাৰণে তেওঁলোকলৈ চিৰকলীয়া ঘোৰ আন্ধাৰ সাঁচি খোৱা হৈছে।

¹⁴আদমৰ পৰা সপ্তম পুৰুষ যি হনোক,^[9] তেওঁ তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যে ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰি কৈছিল, “চোৱা, প্ৰভু নিজৰ অযুত অযুত পবিত্ৰ লোকৰ সৈতে, ¹⁵সকলো লোকৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ আৰু ভক্তিহীন সকলে নিজৰ সকলো ভক্তিহীন কাৰ্যৰ দ্বাৰাই যি ভক্তি লঙ্ঘন কৰিলে আৰু ভক্তিহীন পাপী লোকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যি কঠিন কথা ক’লে, সেই সকলোবোৰ বিষয়ত থকা দোষৰ প্ৰমাণ দিবলৈ আহিলা।” ¹⁶তেওঁলোক বিবাদকাৰী, স্ব-ভাগ্য নিন্দক আৰু নিজ নিজ অভিলাষৰ অনুগামী; তেওঁলোকৰ মুখে গৰ্ব-কথা কয়; তেওঁলোকে লাভৰ অৰ্থে মানুহক মুখেৰে প্ৰশংসা কৰে।

¹⁷কিন্তু, হে প্ৰিয় সকল, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনি সকলে পূৰ্বতে কোৱা কথা আপোনালোকে সোঁৱৰণ কৰক; ¹⁸তেওঁলোকে আপোনালোকক ক’লে, “শেষ-কালত নিজ নিজ ভক্তিহীন অভিলাষৰদৰে চলা বিদ্ৰূপকাৰী সকল উপস্থিত হ’ব।” ¹⁹তেওঁলোক দলভেদ কৰোঁতা আৰু ইন্দ্ৰিয়াসক্ত। তেওঁলোক পবিত্ৰ আত্মা নথকা।

²⁰কিন্তু, হে প্ৰিয় সকল, আপোনালোকে নিজৰ পৰম পবিত্ৰ বিশ্বাসৰূপ ভিত্তিমূলত নিজক গাঁথি লওঁক আৰু পবিত্ৰ আত্মাত প্ৰাৰ্থনা কৰক;

²¹ঈশ্বৰৰ প্ৰেমক ধৰি ৰাখক আৰু অনন্ত জীৱনৰ অৰ্থে, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দয়ালৈ অপেক্ষা কৰি থাকক।

²²আৰু যি সকলে সন্দেহ কৰে, এনে লোক সকলক দয়া কৰক; ²³কিছুলোকক জুইৰ পৰা থাপ মাৰি আনি ৰক্ষা কৰক আৰু কিছুমান লোকক ভয়েৰে দয়া কৰক, মাংসৰ দ্বাৰা কলঙ্কিত বস্ত্ৰ যিণ কৰক।

²⁴এতিয়া যি জনে আপোনালোকক বাধাৰ পৰা ধৰি ৰাখিবলৈ সমৰ্থ আৰু তেওঁৰ প্ৰতাপৰ আগত নিৰ্দোষীৰূপে অসীম আনন্দৰ সৈতে উপস্থিত কৰিবলৈও সমৰ্থ, ²⁵তেৱেঁই একমাত্ৰ ঈশ্বৰ, আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা; প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰা তেওঁৰেই মহিমা, মহত্ব, অধিকাৰ আৰু ক্ষমতা, যুগৰ পূৰ্বতে আৰু এতিয়া আৰু চিৰকাললৈ হওক। আমেন।

1:1 [1]

1:3 [2]

1:5 [3]

1:11 [4]

1:11 [5]

1:11 [6]

1:12 [7]

1:13 [8]

1:14 [9]

প্ৰ বা

'যোহনৰ প্ৰকাশিত বাক্য'ৰ পাতনি

'যোহনৰ প্ৰকাশিত বাক্য' নতুন নিয়মৰ পুস্তক সমূহৰ ভিতৰত শেষৰ পুস্তক। খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ পাছত, প্ৰায় 95 খ্ৰীষ্টাব্দত পাঁচনি যোহনৰ দ্বাৰা শেষত এই পুস্তকখন লিখা হৈছিল। তেওঁ 'যোহনে লিখা শুভবৰ্তা' আৰু 'প্ৰথম যোহন', 'দ্বিতীয় যোহন' আৰু 'তৃতীয় যোহন', এই তিনিখন পত্ৰও লিখিছিল। "যীচুৱে যাক ভাল পায়" (যোহন 13:23) তেনে এজন ব্যক্তি ৰূপেও যোহন জনাজাত আছিল। যেতিয়া তেওঁ পাত্ৰ দ্বীপত নিৰ্বাসিত হৈ আছিল, তেতিয়া তেওঁ এই পুস্তকখন লিখিছিল; কাৰণ যীচু খ্ৰীষ্টৰ শুভবৰ্তা ঘোষণা কৰিবৰ বাবেই তেওঁক নিৰ্বাসিত কৰা হৈছিল (প্ৰকাশিত বাক্য 1:9)।

যোহনৰ প্ৰকাশিত বাক্য পুস্তকখন লিখাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য হ'ল, পাঠকসকলক ভৱিষ্যতৰ আশা দিয়া আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতি বিশ্বাসী হৈ থাকিবলৈ উৎসাহ দিয়া। কাৰণ যীচুৰ পুণৰ আগমণৰ সময় অতি ওচৰ (1:3, 22:7)। তেওঁ সকলো সাধাৰণ বিশ্বাসীলৈ আৰু 2-3 অধ্যায়ত সাতটা নিৰ্দিষ্ট মণ্ডলীলৈও লিখিছিল। যোহনে নিজৰ লিখনীক ভাৱবাণী ৰূপে আখ্যা দিছে (1:3) আৰু দৰ্শনৰ মাধ্যমেদি তেওঁ যি সকলো দেখা পাইছিল, সেই সকলোকে বৰ্ণনা কৰিবলৈ গোটেই পুস্তকখনত বহুতো প্ৰতীক চিহ্ন বা ৰূপক ব্যৱহাৰ কৰিছে। এই পুস্তকখন পুৰণি নিয়মৰ, বিশেষকৈ জখৰীয়া 6:1-8) পদৰ কিছুমান অংশৰ সৈতে মিল আছে। শান্তি দিয়াৰ উদ্দেশ্যে মিচৰ দেশলৈ পঠোৱা মহামাৰীৰ সৈতেও সাতটা শিঙা আৰু সাতটা পানপাত্ৰৰ অধিক মিল আছে (যাত্ৰাপুস্তক 7-9)। প্ৰকাশিত বাক্যই অন্তিম কালৰ বিষয়ে জনায় যে, যীচু বিজয়ী হ'ব আৰু যীচুৰ ওপৰত বিশ্বাস স্থাপন কৰা সকলো লোক তেওঁৰ লগত চিৰকাল বসবাস কৰিব। এই পুস্তকে আপোনালোকক সতৰ্ক কৰি ৰাখক আৰু যীচু যে পুণৰায় শীঘ্ৰে আহি আছে, তাৰ বাবে আপোনালোকক ভৱিষ্যতৰ আশা দিয়ক।

চমু বিৱৰণ: যোহন নিজে কোন হয় আৰু কেনেকৈ তেওঁ এই ভৱিষ্যতবাণীপূৰ্ণ দৰ্শন প্ৰাপ্ত কৰিছে, সেই কথাৰে আৰম্ভ কৰিছে (1:1-1:20) তেওঁ যীচুৰ পৰা পোপপটীয়াকৈ সাতটা মণ্ডলীলৈ পোৱা এক বৰ্তা দিছে (1:1-3:22)। তাৰ পাছত তেওঁ সাতটা মোহৰ (4:1-8:5) আৰু সাতটা শিঙাৰ বৰ্ণনা কৰিছে (8:6-11:19) ইয়াৰ পাছত যোহনে সাতটা মূৰ থকা নাগৰ বিৰুদ্ধে পুত্ৰ সন্তানৰ যুদ্ধৰ বৰ্ণনা কৰিছে (12:1-14:20) তাৰ পাছত তেওঁ ক্ৰোধৰ সাতটা পানপাত্ৰৰ বিষয়ে লিখিছে (15:1-16:18) পাছত ঈশ্বৰ কেনেদৰে তেওঁৰ শত্ৰুবোৰৰ ওপৰত জয়ী হয়, যোহনে তাৰ বৰ্ণনা দিছে (17:1-20:15)। অৱশেষত তেওঁ অন্তিম কালত যি নতুন স্বৰ্গ আৰু নতুন পৃথিৱী আহিব, তাৰ বৰ্ণনা দিছে (21:1-22:21)

Chapter 1

মঙ্গলবাদ; স্বৰ্গনিবাসী যীচুৰ দৰ্শন

¹অলপতে যি যি ঘটিবলগীয়া আছে, সেই বিষয়ে যীচু খ্ৰীষ্টে তেওঁৰ দাস সকলক দেখুৱাবৰ কাৰণে, ঈশ্বৰে তেওঁত সমৰ্পণ কৰা তেওঁৰ প্ৰকাশিত বাক্য। এই বাক্য তেওঁ দূতৰ যোগেদি তেওঁৰ দাস যোহনক জনালে। ²যোহনে ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ সাক্ষ্যৰ বিষয়ে, যি যি দেখা পালে, সেই সকলোৰে বিষয়ে সাক্ষ্য দিলে। ³যি জনে এই ভাববাণীৰ বাক্যবোৰ পঢ়ে, তেওঁ ধন্য; আৰু যি সকলে শুনে আৰু ইয়াত লিখা কথাবোৰ পালন কৰে, তেওঁলোকো ধন্য; কিয়নো কাল ওচৰ।

⁴যোহন, এচিয়াত থকা সাত মণ্ডলীৰ প্ৰতি: যি জন হয়, যি জন আছিল, আৰু যি জন আহিব, তেওঁৰ পৰা আৰু তেওঁৰ সিংহাসনৰ সন্মুখত থকা সাত আত্মাৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক, ⁵আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰা, যি জন বিশ্বাসযোগ্য সাক্ষী, মৃত সকলৰ মাজত প্ৰথমে জন্ম পোৱা আৰু পৃথিৱীৰ ৰজা সকলৰ অধিকাৰী, তেওঁৰ পৰা আপোনালোকলৈ অনুগ্ৰহ আৰু শান্তি হওক। যি জনে আমাক প্ৰেম কৰে আৰু নিজৰ তেজেৰে আমাক পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিলে, ⁶আৰু তেওঁ আমাক ৰাজ্য স্বৰূপ কৰিলে, ঈশ্বৰৰ আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ উদ্দেশ্যে পুৰোহিত কৰিলে, তেওঁৰ মহিমা আৰু পৰাক্ৰম সদা-সৰ্বদায় হওক।^[2] আমেন।

⁷চাওক, তেওঁ মেঘৰ সৈতে আহিছে;^[3]

আটাই চকুৱে তেওঁক দেখিব,

যি সকলে তেওঁক বিক্ষিপ্তে,^[4] তেওঁলোকেও তেওঁক দেখিব;

আৰু পৃথিৱীৰ সকলো ফৈদে তেওঁৰ কাৰণে হিয়া ডুকুৱাব;

হয়, আমেন।

⁸প্ৰভু পৰমেশ্বৰে কৈছে-"মই আলফা আৰু ওমেগা", "যি জন আছে, যি জন আছিল আৰু যি জন আহিব, সেই সৰ্বশক্তিমান।"^[5]

⁹আপোনালোকৰ ভাই আৰু যীচুৰ সম্বন্ধীয় ক্লেসভোগ, ৰাজ্য আৰু ধৈৰ্যত আপোনালোকৰ সহভাগী মই যোহন, ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু যীচুৰ সাক্ষ্যৰ কাৰণে পাত্ৰ নামেৰে দ্বীপত আছিলোঁ। ¹⁰মই প্ৰভুৰ দিনত আত্মাত আছিলোঁ; মোৰ পাছফালে তুৰীৰ মাতৰ দৰে বৰ মাত শুনিবলৈ। ¹¹তেতিয়া সেই মাতে মোক ক’লে, “তুমি যি দেখিলা, সেইবোৰ পুথিৰ নুৰাত লিখি, ইফিচ, স্মূৰ্ণা, পৰ্গাম, থুয়াতীৰা, চান্দি, ফিলাদেলফিয়া আৰু লায়দিকেয়া, এই সাত মণ্ডলীলৈ পঠাই দিবা।”

¹²তাতে মোক কথা কোৱা সেই কণ্ঠস্বৰ চাবলৈ ঘূৰিলোঁ আৰু তাতে মই সোণৰ সাতটা দীপাধাৰা দেখিলোঁ। ¹³আৰু সেই দীপাধাৰা কেইটাৰ মাজত মানুহৰ পুত্ৰৰ নিচিনা^[6] এজনক দেখা পালোঁ; তেওঁৰ বস্ত্ৰ ভৰিলৈকে পিন্ধা আৰু বুকু সোণৰ টঙালিৰে বন্ধা।

¹⁴তেওঁৰ মূৰ আৰু চুলি, বগা মেঘৰ নোম আৰু হিমৰ নিচিনা বগা; তেওঁৰ চকু অগ্নিশিখাৰ তুল্য; ¹⁵তেওঁৰ চৰণ চক্চকীয়া পিতলৰ নিচিনা, একেবাৰে অগ্নিশালত মসৃণ কৰা পিতলৰ নিচিনা আৰু তেওঁৰ কণ্ঠ, ক্ষিপ্ৰ গতিত বাগৰি থকা পানীৰ নিচিনা আছিল। ¹⁶তেওঁৰ সোঁ হাতত সাতোটা তৰা আছিল; তেওঁৰ মুখৰ পৰা দুধৰীয়া চোকা তৰোৱাল এখন ওলাইছিল।^[7] তেওঁৰ মুখ মণ্ডল জিলিকি আছিল, একেবাৰে সূৰ্যৰ পৰা নিৰ্গত হোৱা পোহৰৰ দৰে শক্তিশালী আছিল।

¹⁷যেতিয়া মই তেওঁক দেখিছিলোঁ, তেতিয়া মৰা মানুহৰ নিচিনা হৈ তেওঁৰ চৰণত পৰিলোঁ। তাতে তেওঁ নিজৰ সোঁ হাত মোৰ গাত দি ক’লে, “ভয় নকৰিবা। মই প্ৰথম আৰু শেষ, ¹⁸আৰু জীয়াই থকা জন। মই মৃত হ’লো, কিন্তু চোৱা, চিৰকাললৈকে জীৱন্ত হৈ আছোঁ; মৃত্যু আৰু মৃত লোকৰ চাবিবোৰো মোৰ হাতত আছে।

¹⁹গতিকে তুমি কি দেখিলা, এতিয়া কি আছে আৰু ইয়াৰ পাছত এই ঠাইত কি ঘটিব, এই সকলোবোৰ লিখা। ²⁰মোৰ সোঁ হাতত যি সাতোটা তৰা দেখিলা, তাৰ গুপ্ত অৰ্থ এই যে, সেই সাতোটা তৰাই হৈছে সাত মণ্ডলীৰ দূত আৰু সেই সাতোটা দীপাধাৰেই হৈছে সাত মণ্ডলী।”

1:5 ^[1]

1:6 ^[2]

1:7 ^[3]

1:7 ^[4]

1:8 ^[5]

1:13 ^[6]

1:16 ^[7]

১ অধ্যায় 2

এচিয়াত থকা সাত মণ্ডলীৰ প্ৰতি স্বৰ্গনিবাসী যীচুৰ আদেশ

¹ইফিচত থকা মণ্ডলীৰ দূতলৈ তুমি এই কথা লিখাঃ

‘এই সকলো কথা সেই জনৰ, যি জনে নিজৰ সোঁ হাতত সাতোটা তৰা ধাৰণ কৰে; আৰু যি জনে সাতোটা সোণৰ দীপাধাৰৰ মাজত অহা-যোৱা কৰে, তেওঁ এই কথা কয়, ²“তোমাৰ কৰ্ম, পৰিশ্ৰম আৰু ধৈৰ্য মই জানো, তুমি দুষ্ট সকলক সহিব নোৱাৰা; যি সকলে নিজকে পাঁচনি বোলে, কিন্তু পাঁচনি নহয়, তেওঁলোকক পৰীক্ষা কৰি অসত্য পাল।

³তোমাৰ ধৈৰ্যশীলতাৰ স্থায়িত্ব মই জানো, তুমি মোৰ নামৰ কাৰণে গৈ আছা আৰু ক্লান্ত হোৱা নাই। ⁴কিন্তু তোমাৰ বিৰুদ্ধে মোৰ কথা আছে, তুমি তোমাৰ প্ৰথম প্ৰেম এৰিলা। ⁵এতেকে তুমি ক’ৰ পৰা পৰিলা, তাক সোঁৱৰণ কৰা। মন-পালটন কৰা আৰু প্ৰথমে কৰা কাৰ্যকে তুমি কৰা। যদি মন-পালটন নকৰা, তেনেহলে মই তোমাৰ ওচৰলৈ আহিম আৰু তোমাৰ দীপাধাৰা নিজ ঠাইৰ পৰা স্থানচ্যুত কৰিম।

⁶কিন্তু এটা গুণ তোমাৰ আছে-নীকলাইতীয়া^[1] সকলে যি কৰ্ম কৰে, সেইবোৰক তুমি ঘৃণা কৰা; ময়ো সেইবোৰ ঘৃণা কৰোঁ। ⁷যদি তোমাৰ কাণ আছে, তেনেহলে মণ্ডলীবোৰলৈ আত্মা কি কৈছে, সেয়া শুনা। যি জনে জয় কৰে, তেওঁক মই ঈশ্বৰৰ পৰমদেশত থকা জীৱন-বৃক্ষৰ ফল ভোজন কৰিবলৈ দিম।^[2]

⁸স্মূৰ্ণাত থকা মণ্ডলীৰ দূতলৈ এই কথা লিখাঃ

যি জন প্ৰথম আৰু শেষ; যি জন মৰিল আৰু যি জন পুনৰ জীৱিত, তেৱেঁ এইবোৰ কথা ক’লে, ⁹“মই জানো তোমাৰ ক্লেসভোগ আৰু দৰিদ্ৰতা (কিন্তু তুমি ধনী) আৰু এই নিন্দা, যিবোৰে কয়, তেওঁলোক ইহুদী (কিন্তু নহয়, তেওঁলোক চয়তানৰ সমাজ)।

¹⁰তোমাৰ আসন্ন দুখভোগলৈ ভয় নকৰিবা।^[3] চোৱা! তোমালোকৰ পৰীক্ষাৰ অৰ্থে, চয়তানে তোমালোকৰ কোনো কোনো বন্দীশালত পেলাবলৈ উদ্যত আছে, তাতে দহ দিনলৈ তোমালোকৰ ক্লেশ হ'ব। তুমি মৃত্যু পৰ্যন্ত বিশ্বাসযোগ্য হৈ থাক; তাতে মই জীৱনৰূপ কিৰীটি তোমাক দিম।^[4] ¹¹যদি তোমাৰ কাণ আছে, মণ্ডলীবোৰলৈ আত্মাই কি কৈছে শুনা। যি জনে জয় কৰে, তেওঁৰ দ্বিতীয় মৃত্যুৰ দ্বাৰা হানি নহব'।^[5]

¹²পৰ্গামত থকা মণ্ডলীৰ দূতলৈ এই কথা লিখাঃ

“যি জনৰ দুধৰীয়া চোকা তৰোৱাল আছে, তেওঁ এই কথা কয়, ¹³‘মই জানো তুমি ক’ত নিবাস কৰিছা; য’ত চয়তানৰ সিংহাসন আছে, তুমি তাতে নিবাস কৰিছা। তথাপি তুমি মোৰ নাম নিবিড় ভাবে ধাৰণ কৰিলা আৰু তোমাৰ বিশ্বাসত মোক অস্বীকাৰ নকৰিলা। তাত সেইদিনা চয়তানে নিবাস কৰিছিল। তাতে মোৰ সাক্ষী আন্তিপাকক বধ কৰা হৈছিল, তেওঁ মোৰ বিশ্বাসযোগ্য আছিল।

¹⁴কিন্তু তোমাৰ বিৰুদ্ধে মোৰ কিছুমান কথা আছে, তুমি কিছুমান লোকক ৰাখিছা, যি সকলে নিবিড় ভাবে বিলিয়মৰ শিক্ষা ধৰি আছে; যি জনে ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ আগত বিঘিনি পেলাবলৈ বালাকক শিক্ষা দিছিল। সেইদৰে তেওঁলোকে মূৰ্তিৰ সনুখত বলিদান কৰা প্ৰসাদ খাইছিল আৰু ব্যভিচাৰ কৰিছিল। ¹⁵একেদৰে তুমিও কিছুমান লোকক ৰাখিছা, যি সকলে নীকলাইতীয়া সকলৰ শিক্ষাক নিবিড় ভাবে ধৰি ৰাখিছে।

¹⁶এতেকে মন-পালটন কৰা, যদি নকৰা; মই তোমাৰ ওচৰত আহিবলৈ পলম নকৰিম আৰু তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে মই মুখৰ পৰা ওলোৱা তৰোৱালেৰে যুদ্ধ কৰিম। ¹⁷যদি তোমাৰ কাণ আছে, মণ্ডলীবোৰলৈ আত্মাই কি কৈছে শুনা। যি জনে জয় কৰে, তেওঁক মই কিছুমান গুপ্ত মান্না দিম;^[6] আৰু এটি বগা শিলো তেওঁক দিম; সেই শিলৰ ওপৰত এটি নতুন নাম^[7] লিখা আছে, গ্ৰহণ কৰা জনৰ বিনে আন কোনেও সেই নাম নাজানে’।”

¹⁸থুয়াতীৰাত থকা মণ্ডলীৰ দূতলৈ এই কথা লিখাঃ

“যি জনৰ চকু অগ্নিশিখাৰ নিচিনা আৰু চৰণ ঘাঁহি চক্চকীয়া কৰা পিতলৰ নিচিনা, সেই জনা ঈশ্বৰৰ পুত্ৰই এই কথা কয়, ¹⁹‘তুমি কৰা কৰ্ম-তোমাৰ প্ৰেম, বিশ্বাস, সেৱা আৰু তোমাৰ সহিষ্ণু ধৈৰ্যশীলতা মই জানো; সাম্প্ৰতিক তোমাৰ যি পৰিচৰ্যা, সেয়াও প্ৰথম কৰ্মতকৈ অধিক।

²⁰তথাপি তোমাৰ বিৰুদ্ধে মোৰ কথা আছে-যি জনীয়ে নিজকে ভাৱবাদিনী বুলি কয়, সেই ঈজেবল মহিলাক তুমি সহন কৰি আছা। সেই মহিলাই মোৰ দাস সকলক ব্যভিচাৰ কৰিবলৈ শিকালে আৰু মূৰ্তিলৈ বলিদান কৰা প্ৰসাদ খাবলৈ দি ভুল পথে পৰিচালনা কৰিলে। ²¹মন-পালটন কৰিবলৈ মই তেওঁক সময় দিলোঁ, কিন্তু তেওঁ নিজ ব্যভিচাৰৰ পৰা মন পালটাবলৈ ইচ্ছা নকৰে।

²²চোৱা, মই তেওঁক ৰোগশয্যাতে পেলাম; আৰু যি সকলে তেওঁৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰে, তেওঁলোকক মহা-ক্লেশতে পেলাম; যদিহে তেওঁলোকে সেই মহিলাই কৰা কৰ্মৰ পৰা মন-পালটন নকৰে। ²³মৃত্যুৰ দ্বাৰাই মই তেওঁৰ সন্তান সকলক আঘাত কৰিম; তাতে মই যে মন আৰু হৃদয়ৰ অনুসন্ধানকাৰী,^[8] সেই বিষয়ে সকলো মণ্ডলীয়ে জানিব; আৰু তোমালোকৰ প্ৰত্যেক জনকো নিজ নিজ কৰ্মৰ দৰে প্ৰতিফল দিম।

²⁴কিন্তু থুয়াতীৰাত অৱশিষ্ট থকা তোমালোকৰ যি সকলে এই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা নাই আৰু কিছুমানে কোৱা চয়তানৰ গভীৰ বিষয়বোৰক তোমালোকৰ যি সকলে নাজানা, তেওঁলোকক মই কওঁ-তোমালোকৰ ওপৰত মই আন কোনো ভাৰ নিদিওঁ, ²⁵কিন্তু তোমালোকৰ যি আছে, মই নাহোঁমানে, তাক ধৰি ৰাখা।

²⁶যি জনে জয় কৰি শেষলৈকে মোৰ কৰ্মবোৰ পালন কৰে,

তেওঁক জাতিবোৰৰ ওপৰত অধিকাৰ দিম;

²⁷মই যেনেকৈ পিতৃৰ পৰা পালোঁ, সেইদৰে

তাতে কুমাৰৰ পাত্ৰ যেনেকৈ ডোখৰ ডোখৰ হয়,

তেনেকৈ লোহাৰ দণ্ডেৰে তেওঁলোকক শাসন কৰিম।

²⁸সেইদৰে মই তেওঁক প্ৰভাতীয় তৰা^[9] দিম। ²⁹মণ্ডলীবোৰলৈ আত্মাই যি কথা কৈছে, যাৰ কাণ আছে, তেওঁ তাক শুনক’।”

2:6 ^[1]

2:7 ^[2]

2:10 ^[3]

2:10 ^[4]

2:11 ^[5]

2:17 ^[6]

2:17 ^[7]

2:23 [8]

2:28 [9]

১ অধ্যায় 3

¹চাৰ্দ্দিত থকা মণ্ডলীৰ দূতলৈ এই কথা লিখাঃ

‘যি জনে ঈশ্বৰৰ সাত আত্মা আৰু সাতোটা তৰা ধাৰণ কৰি আছে, তেওঁ এই কথা কয়, “তুমি কৰা কৰ্ম মই জানো, তুমি যে জীয়াই আছা, তাত এটা খ্যাতি আছে; কিন্তু তুমি মৃত। ²জাগ্ৰত হোৱা আৰু যি আছে বলৱান কৰা, কিন্তু তুমি চতুৰ্দ্দেশে মৰা; কাৰণ মোৰ ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত তোমাৰ কোনো কাৰ্য মই পূৰ্ণ সমাপ্ত নাপালোঁ।

³এতেকে তুমি কি গ্ৰহণ কৰিলা আৰু শুনিলা, সেইবোৰ সোঁৱৰণ কৰা, পালন কৰা আৰু মন-পালটোৱা। কাৰণ তুমি যদি জাগ্ৰত নোহোৱা, তেনেহলে মই চোৰৰ নিচিনাকৈ আহিম,^[1] আৰু কোন সময়ত মই তোমাৰ বিৰুদ্ধে আহিম, সেই বিষয়ে তুমি নাজানিবা। ⁴কিন্তু যি সকলে নিজৰ কাপোৰ অশুচি নকৰিলে, এনে কিছুমান লোকৰ নাম চাৰ্দ্দিত আছে। তেওঁলোকে মোৰ সৈতে অহা-যোৱা কৰিব, তেওঁৰ কাপোৰ বগা আৰু তেওঁলোক যোগ্য।

⁵যি জনে জয় কৰে, তেৱোঁ সেইদৰে বগা বস্ত্ৰেৰে বিভূষিত হ’ব; আৰু মই জীৱন পুস্তকৰ পৰা তেওঁৰ নাম মোহাৰি নুগুচাম; মোৰ পিতৃৰ সন্মুখত আৰু দূত সকলৰ সন্মুখত মই তেওঁৰ নাম স্বীকাৰ কৰিম।^[2] ⁶যদি তোমাৰ কাণ আছে, মণ্ডলী সমূহলৈ আত্মাই কোৱা কথা শুনা।”

⁷ফিলাদেলফিয়াত থকা মণ্ডলীৰ দূতলৈ এই কথা লিখাঃ

‘যি জন পবিত্ৰ আৰু সত্য, তেওঁ এই কথা কয়-

যি জনে দায়ুদৰ চাবি ধাৰণ কৰি আছে,

যি জনে মেলিলে কোনেও বন্ধ নকৰিব

আৰু বন্ধ কৰিলে কোনেও নেমেলিবা।

⁸তোমাৰ কৰ্ম মই জানো। চোৱা, যি দুৱাৰ কোনেও বন্ধ কৰিব নোৱাৰে, এনে এখন মেলা দুৱাৰ তোমাৰ সন্মুখত দিলোঁ। মই জানো যে, তোমাৰ অলপ শক্তি থকাতো মোৰ বাক্য পালন কৰি, মোৰ নাম অস্বীকাৰ নকৰিলা। ⁹চোৱা! চয়তানৰ সমাজৰ যি লোক সকলে নিজকে ইহুদী বোলে, কিন্তু ইহুদী নহয়, বৰং মিছাকৈয়ে কয়; এনেকুৱা মানুহক উপস্থিত কৰাই মই তোমাৰ চৰণত প্ৰণিপাত কৰাম, তাতে মই যে তোমাক প্ৰেম কৰিলোঁ, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে জানিব। ¹⁰তুমি মোৰ ধৈৰ্যৰ কথা সহন কৰি পালন কৰাত, যি পৰীক্ষাৰ কাল পৃথিৱী নিবাসী সকলক পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে, গোটেই জগতৰ ওপৰলৈ আহিবলৈ উদ্যত আছে, সেই কালৰ পৰা ময়ো তোমাক ৰক্ষা কৰিম। ¹¹মই বেগাই গৈ আছোঁ; তোমাৰ কিৰীটি যেন কোনেও নলয়, এই কাৰণে তোমাৰ যি আছে, সেইখিনিকে ধৰি ৰাখা।

¹²যি জনে জয় কৰে, তেওঁক মোৰ ঈশ্বৰৰ মন্দিৰত থকা স্তম্ভ স্বৰূপ কৰিম, তেওঁ তাৰ পৰা কেতিয়াও বাহিৰলৈ নাযাব। তেওঁৰ ওপৰত মোৰ ঈশ্বৰৰ নাম লিখিম আৰু মোৰ ঈশ্বৰৰ নগৰ, যি নতুন যিৰূচালেম,^[3] স্বৰ্গৰ মোৰ ঈশ্বৰৰ ওচৰৰ পৰা নামিব, তাৰ নাম আৰু মোৰ নতুন নাম লিখিম। ¹³যি জনৰ কাণ আছে, মণ্ডলীবোৰলৈ আত্মাই কোৱা কথা তেওঁ শুনক”।

¹⁴লায়দিকেয়াত থকা মণ্ডলীৰ দূতলৈ এই কথা লিখাঃ

‘যি জন আমেন, যি জন বিশ্বাসযোগ্য আৰু সত্য সাক্ষী, যি জন ঈশ্বৰৰ সৃষ্টিৰ আদি, তেওঁ এই কথা কয়; ¹⁵মই তুমি কৰা কৰ্ম জানো, তুমি চৈচা নোহোৱা, তপতো নোহোৱা। তুমি হয় চৈচা, নহয় তপত হোৱা ভাল আছিল। ¹⁶এইদৰে তপতো নোহোৱা, চৈচাও নোহোৱা, কেৱল কুহুমীয়া হোৱাৰ বাবে মই নিজ মুখৰ পৰা তোমাক ঝাঁতিয়াই পেলাবলৈ উদ্যত হৈ আছোঁ।

¹⁷কাৰণ তুমি কৈছা, মই ধনী, ধন সাঁচিলো, মোৰ একোৰে অভাৱ নাই; কিন্তু তুমিয়েই যে দয়া নোপোৱা, দিনহীন, দৰিদ্ৰ, অন্ধ আৰু উলঙ্গ, তাক নাজানা। ¹⁸এতেকে মই তোমাক এই পৰামৰ্শ দিছোঁ যে, তুমি ধনী হ’বলৈ, জুইত খপা সোণ আৰু তোমাৰ উলঙ্গতাৰ লাজ প্ৰকাশিত নহ’বলৈ, বস্ত্ৰাধিত হ’বলৈ বগা বস্ত্ৰ আৰু দৃষ্টি পাবৰ কাৰণে, চকুত সানিবলৈ চকুৰ মলম, এই সকলোকে মোৰ পৰা কিনা।^[4]

¹⁹যি সকলক মই প্ৰেম কৰোঁ, সেই সকলোৱে কেনেকৈ জীৱন-ধাৰণ কৰা উচিত, তাৰ বাবে মই তেওঁলোকক অনুযোগ কৰোঁ আৰু শাস্তি দিওঁ। এই কাৰণে তুমি উদ্যোগী হৈ মন-পালটোৱা। ²⁰চোৱা, মই দুৱাৰত থিয় হৈ টুকুৰিয়াই থাকোঁ। কোনোৱে যদি মোৰ মাত শুনি দুৱাৰ মেলি দিয়ে, তেনেহলে মই তেওঁৰ গৃহলৈ আহিম আৰু তেওঁৰ সৈতে মই ভোজন কৰিম, আৰু তেৱোঁ মোৰে সৈতে ভোজন কৰিব।^[5]

21মই নিজে যেনেকৈ জয় কৰি^[6] মোৰ পিতৃৰ সৈতে তেওঁৰ সিংহাসনত বহিলোঁ, তেনেকৈ যি জনে জয় কৰে, তেওঁকো মোৰে সৈতে মোৰ সিংহাসনত মই বহিবলৈ দিম। 22যি জনৰ কাণ আছে, মণ্ডলীবোৰলৈ আত্মাই কোৱা কথা তেওঁ শুনক”^[7]।

3:3 ^[1]

3:5 ^[2]

3:12 ^[3]

3:18 ^[4]

3:20 ^[5]

3:21 ^[6]

3:22 ^[7]

৩ অধ্যায় 4

স্বৰ্গনিবাসী লোকৰ আৰু তেওঁলোকৰ আৰাধনাৰ দৰ্শন

1সেই সকলোৰ পাছত মই চাই দেখিলোঁ, স্বৰ্গত এখন দুৱাৰ মেলা আছে আৰু মোৰে সৈতে কথা হোৱা, তুৰীৰ মাতৰ দৰে, যি মাত মই প্ৰথমে শুনিছিলোঁ, তেনে মাতৰে কোনোবাই ক’লে, “ইয়ালৈ উঠি আহা; ইয়াৰ পাছত যি যি ঘটিব লাগে, সেইবোৰ মই তোমাক দেখুৱাম”। 2তেতিয়া মই আত্মাত আছিলোঁ আৰু মই দেখা পালোঁ, স্বৰ্গত এখন সিংহাসন স্থাপন কৰা আছিল, তাতে কোনো এজন লোক বহি আছিল। 3সেই বহি থকা জন দেখিবলৈ সূৰ্য্যকান্ত আৰু চান্দীয়া মণিৰ নিচিনা। সেই সিংহাসনৰ চাৰিওফালে এখন ৰামধনু (মেঘধনু) আছিল,^[1] সেই ৰামধনু (মেঘধনু) খন দেখিবলৈ মৰকত মণিৰ নিচিনা আছিল।

4সেই সিংহাসন খনৰ চাৰিওফালে চৌবিশ খন সিংহাসন আছিল; সেই সিংহাসনবোৰৰ ওপৰত বগা বস্ত্ৰ আৰু মুৰত সোণৰ কিৰীটি পিন্ধা চৌবিশ জন পৰিচাৰক বহি আছিল। 5সেই সিংহাসনৰ পৰা বিজুলীৰ দৰে পোহৰ, গুজৰণি, আৰু তীব্ৰ মেঘ-গজৰ্জন ওলাইছিল; সেই সিংহাসনৰ আগত জ্বলি থকা অগ্নিৰ সাতোটা প্ৰদীপ আছিল, আৰু সেইবোৰেই আছিল ঈশ্বৰৰ সাত আত্মা।

6সেই সিংহাসনৰ সন্মুখত এখন স্ফটিকৰ দৰে স্বচ্ছ সমুদ্ৰ আছিল। সেই সিংহাসনৰ চাৰিওফালে চাৰি প্ৰাণী আছিল, তেওঁলোকৰ আগফাল আৰু পাছফাল চকুৰেই পৰিপূৰ্ণ আছিল।

7প্ৰথম প্ৰাণী সিংহৰ নিচিনা, দ্বিতীয় প্ৰাণী দামুৰিৰ নিচিনা, তৃতীয় প্ৰাণী মানুহৰ নিচিনা মুখ থকা আৰু চতুৰ্থ প্ৰাণী উড়ি ফুৰা ঈগল পক্ষীৰ নিচিনা আছিল। 8সেই চাৰি প্ৰাণীৰ প্ৰত্যেকৰ ছয় খনকৈ ডেউকা আৰু সেই প্ৰাণীবোৰৰ বাহিৰে ভিতৰে চকুৰেই পৰিপূৰ্ণ আছিল। তেওঁলোকে অবিৰাম দিনে-ৰাতিয়ে এই বুলি কৈ থাকে,

‘পবিত্ৰ, পবিত্ৰ, পবিত্ৰ^[2]

প্ৰভু পৰমেশ্বৰ, সকলোৰে ওপৰত শাসনকৰ্তা,

যি জন আছিল, এতিয়াও আছে আৰু আহিবলগীয়া জন’।

9যেতিয়া সেই প্ৰাণীবোৰে চিৰকাল সিংহাসনত বহা সেই জীৱিত জনৰ মহিমা, সমাদৰ আৰু ধন্যবাদ কৰিব, 10তেতিয়া সেই চৌবিশ জন পৰিচাৰকে সিংহাসনত বহা জনৰ আগত দণ্ডৱৎ হৈ চিৰকাল জীৱিত জনৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি, সেই সিংহাসনৰ আগত তেওঁলোকৰ কিৰীটিবোৰ পেলাই ক’য়,

11‘হে আমাৰ প্ৰভু, আমাৰ ঈশ্বৰ,

তুমিয়েই মহিমা, সমাদৰ আৰু পৰাক্ৰম পোৱাৰ যোগ্য;

কিয়নো তুমিয়েই সকলোকে স্ৰজিলা,

তোমাৰ ইচ্ছাৰ কাৰণে সকলোবোৰ আছে, আৰু সকলোবোৰ সৃষ্ট হ’ল।”

4:3 ^[1]

4:8 ^[2]

৪ অধ্যায় ৫

ঈশ্বৰৰ মেস পোৱালিৰ স্বৰ্গীয় মহিমা

¹তেতিয়া মই দেখিলোঁ 'সেই জনৰ সোঁ হাতে সিংহাসনত এজন বহি আছে, এটা পুথিৰ নুৰা আগফালে আৰু পাছফালে লিখা আৰু সাতোটা ছাবৰে ছাব মৰা আছিল। ²মই এজন প্ৰভাৱশালী দূত দেখিলোঁ; তেওঁ বৰ মাত্ৰে এই কথা ঘোষণা কৰিলে, "এনে কোন ব্যক্তি আছে, যি জনে এই নুৰাটো খুলিব আৰু তাৰ ছাববোৰ মেলিবৰ বাবে উপযুক্ত?"

³স্বৰ্গত বা এই জগতত বা এই জগতৰ তলত থকা কোনেও সেই নুৰা মেলিব বা সেই নুৰাটোৰ ভিতৰফালে চাব নোৱাৰিলে। ⁴তেতিয়া মই অনেক ক্ৰন্দন কৰিলোঁ, কাৰণ সেই নুৰাটো মেলিব বা ভিতৰফাল চাবলৈ কোনো এজন যোগ্য ব্যক্তি পোৱা নগ'ল। ⁵কিন্তু সেই পৰিচাৰক সকলৰ এজনে মোক ক'লে, "তুমি ক্ৰন্দন নকৰিবা; চোৱা! যি জন যিছদা ফৈদৰ সিংহ আৰু দায়ুদৰ মূলস্বৰূপ,^[1] তেওঁ জয়যুক্ত হৈ সেই নুৰা আৰু তাৰ সাতোটা ছাব মেলিবলৈ সমৰ্থ হ'ল"।

⁶তেতিয়া মই সেই সিংহাসনৰ আৰু চাৰি জীৱিত প্ৰাণীৰ মাজত আৰু সেই পৰিচাৰক সকলৰ মাজত, হত হোৱাৰ নিচিনা মেস-পোৱালি এটা থিয় হৈ থকা দেখিলোঁ; তেওঁৰ সাতোটা শিং আৰু সাতোটা চকু আছিল-এইবোৰ পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইতে পঠোৱা সাতোটা ঈশ্বৰৰ আত্মা। ⁷তেওঁ আহি সিংহাসনত বহি থকা জনৰ সোঁ হাতৰ পৰা সেই নুৰাটো ল'লে।

⁸যেতিয়া তেওঁ সেই নুৰাটো ল'লে তেতিয়া জীৱিত প্ৰাণী চাৰিটা আৰু সেই চৌবিশ জন পৰিচাৰকে নিজে মেস-পোৱালি জনৰ সন্মুখলৈ আহি উৰুৰি হৈ পৰিল। তেখেত সকলৰ হাতত গাইপতি বীণা আৰু পবিত্ৰ লোক সকলৰ প্ৰাৰ্থনা স্বৰূপ^[2] সুগন্ধি ধূপেৰে পৰিপূৰ্ণ সোণৰ বাটি আছিল।

⁹আৰু তেখেত সকলে এটি নতুন গীত গালে:

'নুৰাটো ল'বলৈ আৰু তাৰ চাব মেলিবলৈ

আপুনি যোগ্য।

কিয়নো আপুনি হত হ'ল আৰু আপোনাৰ তেজৰ সৈতে আপুনি ঈশ্বৰৰ কাৰণে

সেই সকলো জাতিবোৰৰ মাজৰ পৰা প্ৰতিটো ফৈদ, ভাষা, মানুহ আৰু জাতিক কিনিলে^[3]।

¹⁰আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ সেৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকক ৰাজ্য স্বৰূপ আৰু পুৰোহিত পাতিলে,

তাতে তেওঁলোকে পৃথিৱীৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব'।

¹¹তেতিয়া মই চাওতে, সেই সিংহাসনৰ চাৰিওফালে অনেক স্বৰ্গৰ দূতৰ মাত শুনিবলৈ; তেওঁলোকৰ সংখ্যা ২০০,০০০,০০০ আছিল; তেওঁলোকৰ সৈতে সেই জীৱিত প্ৰাণী চাৰিটা আৰু পৰিচাৰক সকলো আছিল।

¹²তেওঁলোক সকলোৱে বৰ মাত্ৰে ক'লে,

"হত হোৱা যি মেস-পোৱালি, তেৱেঁই পৰাক্ৰমী, ধন, জ্ঞান, শক্তি, সমাদৰ, মহিমা আৰু প্ৰশংসা পোৱাৰ যোগ্য"।

¹³আৰু স্বৰ্গত, এই জগতত, এই জগতৰ তলত আৰু সাগৰত যি সকলো সৃষ্ট বস্তু আছে, সেই সকলোৱে কোৱা শুনিবলৈ,

"সিংহাসনত বহি থকা জন আৰু মেস-পোৱালি জনৰ প্ৰশংসা, মৰ্যদা, মহিমা আৰু পৰাক্ৰম চিৰকাল হওক"।

¹⁴আৰু সেই জীৱিত প্ৰাণী চাৰিটাই ক'লে, "আমেন"! আৰু সেই পৰিচাৰক সকলে সমৰ্পিত হৈ মাটিত পৰি আৰাধনা কৰিলে'।

5:5 [1]

5:8 [2]

5:9 [3]

৫ অধ্যায় 6

এখন পৃথিৰ সাতোটা নুৰা মেলা দৰ্শন

¹পাছত মই সেই মেঘ-পোৱালি জনে সাতোটা ছাবৰ এটা মেলা দেখিলোঁ আৰু তেতিয়া সেই চাৰি জীৱিত প্ৰাণীৰ কোনো এটাই মেঘৰ নিচিনা গৰজি উঠা মাতেৰে কোৱা শুনিবলৈ, “আহা”! ²তেতিয়া মই চাওতে সেই ঠাইত এটা বগা ঘোঁৰা দেখিলোঁ আৰু তাৰ অস্বাৰোহী জনৰ হাতত এখন ধনু আছিল, আৰু তেওঁক এটা কিৰীটি দিয়া হ’ল; তাতে তেওঁ জয় লাভ কৰোঁতাৰ দৰে জয় কৰিবলৈ ওলাই গ’ল।

³যেতিয়া সেই মেঘ পোৱালিয়ে দ্বিতীয় ছাবটো মেলিলে, তেতিয়া মই দ্বিতীয় জীৱিত প্ৰাণীটোৱে কোৱা শুনিবলৈ, “আহা”! ⁴তেতিয়া আৰু এটা ঘোঁৰা ওলাল, সি জুইৰ দৰে বঙা আৰু মানুহবোৰে পৰস্পৰে যাতে বধ কৰিব সেই কাৰণে তাত উঠা জনক পৃথিৱীৰ পৰা শান্তি দূৰ কৰিবলৈ দিয়া হ’ল; এই অস্বাৰোহী জনক এখন বৃহৎ আকাৰৰ তৰোৱাল দিয়া হ’ল।

⁵যেতিয়া সেই মেঘ পোৱালিয়ে তৃতীয় ছাবটো মেলিলে, তেতিয়া তৃতীয় জীৱিত প্ৰাণীটোৱে এই বুলি কোৱা শুনিবলৈ “আহা”! তেতিয়া মই এটা ক’লা ঘোঁৰা দেখিলোঁ; আৰু তাত উঠা অস্বাৰোহী জনৰ হাতত এখন পাল্লা আছিল। ⁶পাছত সেই চাৰি জীৱিত প্ৰাণীৰ মাজৰ পৰা ওলোৱা মাতৰ দৰে, এই কথা মই শুনিবলৈ, বোলে, “প্ৰায় এক কিলোগ্ৰাম ঘেঁহু ধানৰ মূল্য এক দিনৰ মজুৰী (দীনাৰ); প্ৰায় তিনি কিলোগ্ৰাম যৱ ধানৰ মূল্য এক দিনৰ মজুৰী (দীনাৰ); কিন্তু তেল আৰু দ্ৰাক্ষাৰসৰ হানি নকৰিব।”।

⁷যেতিয়া সেই মেঘ পোৱালিয়ে চতুৰ্থ ছাবটো মেলিলে, তেতিয়া চতুৰ্থ জীৱিত প্ৰাণীটোৱে এই বুলি কোৱা শুনিবলৈ, “আহা”! ⁸তেতিয়া মই এটা অনুজ্জ্বল বৰণৰ ঘোঁৰা দেখিলোঁ; তাৰ ওপৰত উঠা অস্বাৰোহী জনৰ নাম মৃত্যু; আৰু পৰলোক তাৰ পাছে পাছে আহি আছিল। তেওঁলোকক দিয়া তৰোৱালেৰে আকাল, মৃত্যু আৰু পৃথিৱীৰ বনৰীয়া জন্তুৰ দ্বাৰাই বধ কৰিবলৈ পৃথিৱীৰ চাৰিভাগৰ এভাগৰ ওপৰত সেই উভয়ক ক্ষমতা দিয়া হ’ল।

⁹যেতিয়া মেঘ পোৱালিটোৱে পঞ্চম ছাব মেলিলে, তেতিয়া বেদীৰ তলত, যি লোক সকল ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু নিজে পোৱা সাক্ষ্যৰ কাৰণে হত হৈছিল, তেওঁলোকৰ জীৱাত্মা দেখিলোঁ। ¹⁰তেওঁলোকে বৰ মাতেৰে ৰিঙিয়াই ক’লে, “হে সকলোৰে শাসনকৰ্তা, পবিত্ৰ আৰু সত্য প্ৰভু, সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ আৰু পৃথিৱীত বাস কৰা সকলক আমাৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিফল দিবলৈ, তুমি কিমান কাল পলম কৰিবা?” ¹¹তেতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক জনক বগা বস্ত্ৰ দিয়া হ’ল আৰু তেওঁলোকক এই কথা কোৱা হ’ল যে, যেতিয়ালৈ তেওঁলোকৰ সহদাস, আৰু ভাইসকলক তেওঁলোকৰ নিচিনাকৈ বধ কৰা নহ’ব, আৰু সেই সকলো সংখ্যা পূৰ নোহোৱালৈকে, তেওঁলোকে অলপ কাল ক্ষান্ত হ’ব লাগিব।

¹²পাছত মেঘ পোৱালিটোৱে ষষ্ঠ ছাবটো মেলিলে, তেতিয়া মই চাই দেখিলোঁ যে, মহা-ভূমিকম্প হ’বলৈ ধৰিলে; আৰু চট কাপোৰৰ নিচিনা সূৰ্য ক’লা হ’ল; চন্দ্ৰ গোটেইটো তেজৰ নিচিনা হ’ল। ¹³আৰু বৰ বতাহে লৰোৱা ডিমৰু গছৰ অপৰ্ণিতা গুটি (শীতকালৰ গুটি) সৰি পৰাৰ দৰে আকাশৰ তৰাবোৰ পৃথিৱীত পৰিবলৈ ধৰিলে।^[1] ¹⁴আকাশমণ্ডল নুৰিওৱা পৃথিৱীৰ দৰে লুপ্ত হ’ল; আটাই পৰ্বত আৰু দ্বীপবোৰক নিজ নিজ ঠাইৰ পৰা লৰোৱা হ’ল।

¹⁵তেতিয়া পৃথিৱীৰ সকলো ৰজা, প্ৰধান লোক, সেনাপতি, ধনৱন্ত আৰু বলৱন্ত, দাস আৰু স্বাধীন লোক সকলে গুহাত আৰু পৰ্বতৰ শিলৰ মাজত নিজক লুকুৱাই ৰাখিলে। ¹⁶তাতে সেই পৰ্বত আৰু শিলবোৰক তেওঁলোকে ক’লে, “আমাৰ ওপৰত পৰি,^[2] সেই সিংহাসনত বহি থকা জনৰ সন্মুখৰ পৰা আৰু মেঘ-পোৱালি জনৰ ক্ৰোধৰ পৰা আমাক লুকুৱাই ৰাখা; ¹⁷কিয়নো তেওঁলোকৰ ক্ৰোধৰ সেই মহা-দিন আহিল আৰু সেইদিন কোনে সহিব পাৰে?”

6:13 ^[1]

6:16 ^[2]

৬ অধ্যায় 7

ঈশ্বৰৰ দাসবোৰক ছাব মৰাৰ আৰু স্বৰ্গীয় সুখৰ বৰ্ণনা

¹তাৰ পাছত পৃথিৱী বা সাগৰ বা কোনো গছৰ ওপৰত বতাহ যেন নবলায়, এই কাৰণে পৃথিৱীৰ চাৰি বায়ু ধৰি, পৃথিৱীৰ চাৰি চুকত থিয় হৈ থকা চাৰি জন স্বৰ্গৰ দূত দেখিলোঁ। ²পাছত আৰু এজন দূতক, জীৱনময় ঈশ্বৰৰ ছাব লৈ, পূব দিশৰ পৰা উঠি অহা দেখিলোঁ। তেওঁ বৰ মাতেৰে ৰিঙিয়াই, পৃথিৱী আৰু সাগৰক অনিষ্ট কৰিবলৈ ক্ষমতা পোৱা সেই চাৰি জন দূতক ক’লে, ³“আমি নিজ ঈশ্বৰৰ দাস সকলৰ কপালত ছাব নামাৰোঁ মানে,^[1] তোমালোকে পৃথিৱী বা সাগৰ বা গছ-গছনিবোৰক অনিষ্ট নকৰিবা।”

⁴পাছত সেই ছাব মৰা সকলৰ সংখ্যা শুনিবলৈ: ইস্ৰায়েলৰ সকলো ফৈদৰ মুঠে এক লাখ চৌৱাশ্লিশ হাজাৰ ছাব মৰা হ’ল:

5'যিহুদা ফৈদৰ ছাব মৰা বাৰ হাজাৰ,

ৰুবেনৰ ফৈদৰ মৰা বাৰ হাজাৰ,

গাদৰ ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

6'আচৰ ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

নপ্তালী ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

মনচি ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

7'চিমিয়োন ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

লেবী ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

ইচাখৰ ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

8'জবুলুন ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

যোচেফ ফৈদৰ বাৰ হাজাৰ,

বিন্যামীন ফৈদৰ ছাব মৰা বাৰ হাজাৰ'।

9'এইবোৰৰ পাছত মই চাই দেখিলোঁ যে, কোনেও গণিব নোৱাৰা এক বৰ লোক সকল, য'ত সকলো জাতি, ফৈদ, লোক আৰু ভাষাৰ, বগা বস্ত্ৰ পিন্ধি আৰু হাতত খেজুৰ পাত লৈ সেই সিংহাসন আৰু মেষ-পোৱালি জনৰ আগত থিয় হৈ আছিল; 10'আৰু তেওঁলোকে বৰ মাতৰে ৰিঙিয়াই ক'লে,

"পৰিত্ৰাণ সিংহাসনত বহি থকা আমাৰ ঈশ্বৰৰ আৰু মেষ পোৱালিৰ।"[2]

11'সকলো স্বৰ্গৰ দূতে সেই সিংহাসনৰ পৰিচাৰক সকলৰ আৰু চাৰি জীৱিত প্ৰাণীৰ চাৰিওফালে থিয় হৈ আছিল; আৰু তেতিয়া তেওঁলোকে সিংহাসনৰ আগত সমৰ্পণ কৰি মাটিত মূৰ দোৱাই, ঈশ্বৰক আৰাধনা কৰিলে, 12'আৰু ক'লে,

"আমেন! প্ৰশংসা, মহিমা, জ্ঞান, ধন্যবাদ, সমাদৰ, পৰাক্ৰম আৰু শক্তি চিৰকাল আমাৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি হওক! আমেন।"

13'তেতিয়া সেই পৰিচাৰক সকলৰ এজনে মোক সুধিলে, "বগা বস্ত্ৰ পিন্ধা এওঁলোক কোন আৰু ক'ৰ পৰা আহিল?" 14'তেতিয়া মই তেওঁক ক'লো, "হে মোৰ প্ৰভু, আপুনি জানে।" তেতিয়া তেওঁ মোক ক'লে, "এওঁলোক সেই মহা-ক্লেশৰ পৰা অহা লোক; এওঁলোকে মেষ পোৱালিৰ তেজেৰে নিজ বস্ত্ৰ ধুই বগা কৰিলে।"[3]

15'এই কাৰণে, এওঁলোকে ঈশ্বৰৰ সিংহাসনৰ আগত আছে,

আৰু দিনে-ৰাতিয়ে তেওঁৰ মন্দিৰত তেওঁৰ আৰাধনা কৰে।

আৰু সিংহাসনত বহা জনাই এওঁলোকৰ ওপৰত নিজ তম্বু তৰিব।

16'এওঁলোকৰ কেতিয়াও ভোক-পিয়াহ নালাগিব;

এওঁলোকৰ গাত ৰ'দ বা কোনো পোৰা তাপ নপৰিব।[4]

17'কিয়নো সিংহাসনৰ মাজত থকা মেষ-পোৱালি জনে এওঁলোকক চৰাব,[5]

আৰু জীৱনময় জলৰ ভুমুকৰ ওচৰলৈ নিব,

আৰু ঈশ্বৰে এওঁলোকৰ চকুৰ পৰা আটাই চকুলো মচি গুচাব।"[6]

7:3 [1]

7:10 [2]

7:14 [3]

7:16 [4]

7:17 [5]

7:17 [6]

৬ অধ্যায় ৪

সাত জন তুৰী বাদক স্বৰ্গৰ দূতৰ দৰ্শন

¹পাছত সেই মেষ পোৱালিয়ে যেতিয়া সপ্তম ছাব মেলিলে, তেতিয়া স্বৰ্গত প্ৰায় আধা ঘণ্টামান নিস্তন্ধতাৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল। ²আৰু ঈশ্বৰৰ আগত থিয় হৈ থকা যি সাত জন দূতক দেখিলোঁ; তেওঁলোকক সাতোটা তুৰী দিয়া হ'ল।

³পাছত সোণৰ ধূপবাতি লোৱা আন এজন দূত আহি বেদীৰ ওচৰত উপস্থিত হ'ল; আৰু সিংহাসনৰ আগত থকা সোণৰ বেদীৰ ওপৰত সকলো পবিত্ৰ লোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ সৈতে, তেওঁক ভালেমান ধূপ দিয়া হ'ল। ⁴তাতে সকলো পবিত্ৰ লোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰে সৈতে দূতৰ হাতৰ পৰা ধূপৰ ধূৱা ঈশ্বৰৰ সন্মুখলৈ উঠিল। ⁵পাছত দুতে ধূপবাতি লৈ, তাত বেদীৰ পৰা জুই ভৰাই ল'লে। আৰু যেতিয়া তেওঁ এইবোৰ পৃথিৱীলৈ পেলাই দিলে, তেতিয়া মেঘ-গজ্জন, গাজনি, বিজুলী আৰু ভূমিকম্প হ'ল।

⁶পাছত সাতোটা তুৰী লোৱা এই সাত জন দূতে তুৰী বজাবলৈ নিজক যুগুত কৰিলে।

⁷পাছত প্ৰথম জন দূতে বজাওঁতে, তেজ মিহলি কৰা শিল আৰু জুই উপস্থিত হ'ল। সেইবোৰক পৃথিৱীলৈ পেলোৱা হ'ল; তেতিয়া পৃথিৱীৰ তিনি ভাগৰ এভাগ পোৰা হ'ল, গছৰো তিনি ভাগৰ এভাগ পোৰা হ'ল আৰু সকলো কেচা তৃণো পোৰা হ'ল।

⁸পাছত দ্বিতীয় দূতে বজাওঁতে, অগ্নিৰে জ্বলি থকা মহা-পৰ্বতৰ নিচিনা কিবা এটা সাগৰত পেলোৱা হ'ল। তেতিয়া সাগৰৰ তিনি ভাগৰ এভাগ তেজ হ'ল ⁹আৰু সাগৰত থকা সৃষ্ট বস্তুৰ ভিতৰৰ জীৱ-জন্তু তিনি ভাগৰ এভাগ মৰিল, জাহাজবোৰৰো তিনি ভাগৰ এভাগ নষ্ট হ'ল।

¹⁰পাছত তৃতীয় দূতে বজাওঁতে, আৰিয়াৰ নিচিনা জ্বলি থকা এটা বৰ তৰা আকাশৰ পৰা খহি, নদীৰ তিনি ভাগৰ এভাগত আৰু জলৰ ভূমুকবোৰত পৰিল। ¹¹সেই তৰাৰ নাম তিজতা (নাগদানা)।^[1] তাতে জলৰ তিনি ভাগৰ এভাগ তিতা হ'ল আৰু পানী তিতা হোৱাত সেই পানীৰ কাৰণে অনেক মানুহ মৰিল।

¹²পাছত চতুৰ্থ দূতে বজাওঁতে, সূৰ্যৰ তিনি ভাগৰ এভাগ, চন্দ্ৰৰ তিনি ভাগৰ এভাগ আৰু তৰাবোৰৰো তিনি ভাগৰ এভাগ যেন আন্ধাৰ হ'ল; আৰু দিনৰ তিনি ভাগৰ এভাগ পোহৰ নাইকিয়া হ'ল আৰু ৰাতিৰো সেইৰূপ হ'ল, এই কাৰণে সেইবোৰৰ প্ৰত্যেকৰ তিনি ভাগৰ এভাগ আঘাত প্ৰাপ্ত হ'ল।

¹³পাছত মই চাওতে আৰু শুনাতে, এটা ঈগল পক্ষীয়ে আকাশৰ মাজত উৰি উৰি বৰ মাতেনে এই কথা কোৱা শুনিলোঁ, “যি তিনি জন দূতে তুৰী বজাবলৈ উদ্যত আছে, তেওঁলোকৰ সেই অৱশিষ্ট তুৰী-ধ্বনীত পৃথিৱীত বাস কৰা লোক সকলৰ সন্তাপ, সন্তাপ, সন্তাপ হ'ব”।

8:11 [1]

৮ অধ্যায় ৯

¹তেতিয়া পঞ্চম দূতে তেওঁৰ তুৰী বজালে। আকাশৰ পৰা পৃথিৱীলৈ সৰি পৰা এটা তৰা দেখিবলৈ পালোঁ। অগাধ ঠাইৰ কুণ্ডৰ^[1] চাবি তেওঁক দিয়া হ'ল। ²তাতে তেওঁ সেই অগাধ ঠাইৰ কুণ্ড মেলোতে, কুণ্ডৰ পৰা বৰ অগ্নিকুণ্ডৰ ধূৱাৰ নিচিনাকৈ ধূৱা উঠিল; তাতে সেই কুণ্ডৰ ধূৱাৰে সূৰ্য আৰু আকাশ অন্ধকাৰময় হ'ল।

³সেই ধূৱাৰ পৰা কচুৱা ফৰিংবোৰ পৃথিৱীত ওলাল; আৰু সেইবোৰক, পৃথিৱীৰ কেঁকোৰা-বিছাৰ ক্ষমতাৰ নিচিনা ক্ষমতা দিয়া হ'ল। ⁴আৰু পৃথিৱীৰ কোনো তৃণ, বা কোনো কেচা শাক বা কোনো গছ অনিষ্ট কৰিবলৈ দিয়া নহ'ল, কিন্তু যি সকলৰ কপালত ঈশ্বৰৰ ছাব নাই, অকল তেনে লোক সকলক অনিষ্ট কৰিবলৈ সেইবোৰক কোৱা হ'ল।

⁵সেই লোক সকলক বধ কৰিবলৈ তেওঁলোকক অনুমতি দিয়া হোৱা নাই, কিন্তু লোক সকলক পাঁচ মাহলৈকে যাতনা দিবৰ বাবে, সেইবোৰক ক্ষমতা দিয়া হ'ল। কেঁকোৰা-বিছাই মানুহক বিস্মাত যেনে যাতনা, সেইবোৰে দিয়া যাতনাও তেনে। ⁶সেই কালত লোক সকলে মৃত্যুক বিচাৰিব, কিন্তু কোনোমতে তাক নাপাব; তেওঁলোকে মৰিবলৈ আকাংক্ষা কৰিব, কিন্তু মৃত্যু তেওঁলোকৰ পৰা পলাব।

⁷সেই ফৰিংবোৰৰ আকৃতি, যুদ্ধৰ অৰ্থে সুসজ্জিত কৰা ঘোঁৰাৰ নিচিনা। তেওঁলোকৰ মূৰত সোণৰ কিৰীটি থকা যেন দেখা যায় আৰু সিহঁতৰ মুখ মানুহৰ মুখৰ নিচিনা। ⁸মহিলাৰ চুলিৰ নিচিনা সিহঁতৰ চুলি আছিল; সিহঁতৰ দাঁত সিংহৰ দাঁতৰ নিচিনা। ⁹লোহাৰ বুকুৰিৰ নিচিনা সিহঁতৰ বুকুৰি আছিল; সিহঁতৰ ডেউকাৰ শব্দ, ৰণলৈ ল'ৰি যোৱা ঘোঁৰা লগোৱা ৰথৰ শব্দৰ নিচিনা।

¹⁰কোঁকোৰা-বিছাৰ নিচিনা সিহঁতৰ নেজ হলেৰে সৈতে আছিল; আৰু পাঁচ মাহলৈকে মানুহক অনিষ্ট কৰিবলৈ সিহঁতৰ ক্ষমতা সিহঁতৰ নেজত আছিল। ¹¹অগাধ ঠাইৰ দূত সিহঁতৰ ওপৰত বজা আছিল। তাৰ নাম ইব্ৰী ভাষাত আবদ্দোন আৰু গ্ৰীক ভাষাত আপল্লুয়োন।

¹²এই প্ৰথম সন্তাপ গ'ল; চোৱা! ইয়াৰ পাছত এতিয়াও দুটা দুৰ্যোগ আহি আছে।

¹³পাছত ষষ্ঠ দূতে তেওঁৰ তুৰী বজাওঁতে, ঈশ্বৰৰ সন্মুখত থকা সোণৰ বেদীৰ শিং চাৰিটাৰ পৰা এটা মাত শুনিলাঁ। ¹⁴তাৰ পৰা কোনোবাই তুৰী লোৱা সেই ষষ্ঠ দূতক ক'লে, “ফৰাং (ইউফ্ৰেটিচ) মহা-নদীৰ ওপৰত যি চাৰি দূত বন্ধ আছে, তেওঁলোকক মেলি দিয়া।” ¹⁵তেতিয়া লোক সকলৰ তিনি ভাগৰ এভাগক বধ কৰিবলৈ, যি চাৰি দূতক সেই ঘণ্টা, দিন, মাহ আৰু বছৰৰ কাৰণে যুগুত কৰা হৈছিল, তেওঁলোকক মেলি দিয়া হ'ল।

¹⁶আৰু ঘোঁৰাত উঠা সৈন্যৰ সংখ্যা দুই হাজাৰ লাখ (২০০,০০০,০০০) আছিল। তেওঁলোকৰ সংখ্যা মই শুনিলাঁ; ¹⁷আৰু দৰ্শনত মই সেই ঘোঁৰাবোৰ আৰু তাত উঠি থকা সকল, যি সকলে চলাইছিল, এইৰূপে দৰ্শন পালোঁ: তেওঁলোকৰ বুকুৰি ৰঙা অগ্নিময়, ডাঠ নীলবৰ্ণ আৰু গন্ধকময় হালধীয়া। আৰু ঘোঁৰাবোৰৰ মূৰ, সিংহৰ মূৰৰ নিচিনা; সেইবোৰৰ মুখৰ পৰা জুই, ধূঁৱা আৰু গন্ধক ওলায়।

¹⁸সেইবোৰৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা জুই, ধূঁৱা আৰু গন্ধক, এই তিনি উৎপাতৰ দ্বাৰাই মানুহৰ তিনি ভাগৰ এভাগ বধ কৰা হ'ল। ¹⁹কিয়নো সেই ঘোঁৰাবোৰৰ ক্ষমতা, সিহঁতৰ মুখত আৰু নেজত আছে; কাৰণ সিহঁতৰ নেজ সাপৰ নিচিনা আৰু মূৰ থকা; তাৰে সিহঁতে আঘাত কৰি যাতনা দিয়ে।

²⁰এই উৎপাতবোৰৰ দ্বাৰাই যি অৱশিষ্ট লোক সকলক বধ কৰা নহ'ল, তেওঁলোকে দেখিব, শুনিব, আৰু ফুৰিব নোৱাৰা এনে সোণ, ৰূপ, পিতল, শিল আৰু কাঠেৰে সজা মূৰ্তি^[2] আৰু দেৱতাবোৰৰ উপাসনা কৰিবলৈ নেৰিলে আৰু এই অভিপ্ৰায়েৰে নিজ নিজ হাতে কৰা কৰ্মৰ পৰা মন-পালটন নকৰিলে। ²¹তেওঁলোকে নৰ-বধ, মায়া কৰ্ম, ব্যভিচাৰ, চুৰ, সেইবোৰৰ পৰাও মন-পালটন নকৰিলে।

9:1 ^[1]

9:20 ^[2]

৯ অধ্যায় 10

এজন বলৱান স্বৰ্গৰ দূত আৰু এটা সৰু পুথিৰ নুৰাৰ দৰ্শন

¹তেতিয়া আন এজন বলৱান দূতক মই স্বৰ্গৰ পৰা নমা দেখিলোঁ। তেওঁ মেঘেৰে আবৃত আৰু তেওঁৰ মূৰৰ ওপৰত ৰামধনু (মেঘধনু) আছিল। তেওঁৰ মুখ সূৰ্যৰ নিচিনা, তেওঁৰ ভৰি অগ্নিস্তম্ভবোৰৰ নিচিনা। ²তেওঁৰ হাতত এটা পুথিৰ সৰু নুৰা আছিল আৰু তেওঁৰ সোঁ ভৰি সমুদ্ৰত, বাওঁ ভৰি মাটিত আছিল।

³আৰু সিংহৰ গোজৰনিৰ দৰে বৰ মাত্ৰেৰে ৰিঙিয়ালে; তেওঁ ৰিঙিয়াওঁতে, মেঘ-গজ্জৰ্ন সাতোটায়ে মাত লগালে। ⁴সেই সাতোটা মেঘ-গজ্জৰ্নে ৰিঙিয়াওঁতে, মই লিখিবলৈ উদ্যত হ'লোঁ; এনেতে এই আকাশী বাণী শুনিলাঁ, “মেঘ-গজ্জৰ্ন সাতোটাই যি যি ক'লে, সেইবোৰ ছাব মাৰি ৰাখিবা।”

⁵পাছত সেই দূতে সমুদ্ৰ আৰু মাটিৰ ওপৰত থিয় হৈ আকাশলৈ নিজৰ সোঁ হাত দঙা দেখা পালোঁ, ⁶আকাশমণ্ডল আৰু তাত যি যি আছে, এই জগত আৰু তাত যি যি আছে, সাগৰ আৰু তাতো যি যি আছে, সেই সকলোৰে সৃষ্টিকৰ্তা চিৰকাল জীয়াই থকা যি জনা, সেই জীৱন্ত জনাৰ নাম লৈ তেওঁ শপত খালে যে, “আৰু পলম নহ'ব। ⁷কিন্তু সপ্তম দূতে যিটো সময়ত তুৰী বজাবলৈ উদ্যত হ'ব, সেই ধৰ্মনিৰ সময়ত, ঈশ্বৰৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব, তেওঁৰ দাস যি ভাববাদী সকল, তেওঁলোকক ঘোষণা কৰিবলৈ দিয়া শুভ সংবাদ অনুসাৰে সিদ্ধ হ'ব।”

⁸তেতিয়া মই শুনা সেই স্বৰ্গীয়-বাণীয়ে মোৰে সৈতে আকৌ কথা হৈ ক'লে, “সমুদ্ৰ আৰু মাটিৰ ওপৰত থিয় হৈ থকা সেই দূতৰ হাতত যি মেলা পুথিৰ নুৰা আছে, তুমি গৈ তাক লোৱা।” ⁹তেতিয়া মই সেই দূতৰ ওচৰলৈ গৈ পুথিৰ সৰু নুৰাটো মোক দিবৰ বাবে তেওঁক ক'লো। তেতিয়া তেওঁ মোক ক'লে, “পুথিৰ নুৰাটো লোৱা আৰু ইয়াক খাই পেলোৱা। ই তোমাৰ পেট তিতা হ'বলৈ দিব, কিন্তু তোমাৰ মুখত ই মৌৰ দৰে সোৱাদ লাগিব।”^[1]

¹⁰তেতিয়া মই দূতৰ হাতৰ পৰা সেই পুথিৰ সৰু নুৰাটো ল'লো আৰু খালোঁ। সেয়ে মোৰ মুখত মৌৰ নিচিনা সোৱাদ লাগিছিল; কিন্তু তাক খোৱাৰ পাছত, মোৰ পেট তিতা হ'ল। ¹¹পাছত মোক কোৱা হ'ল, “তুমি অনেক লোকৰ, সকলো জাতিৰ, ভাষাৰ আৰু অনেক ৰজাৰ বিষয়ে আকৌ ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিব লাগিব।”

10:9 ^[1]

১০ অধ্যায় 11

ঈশ্বৰৰ দুজন সাক্ষীৰ দৰ্শন; সপ্তম তুৰীবাদ্য

1 পাছত মাপ-দণ্ডৰ (জোখ-মাপ কৰা স্কেলৰ) নিচিনা এডাল নল মোক দিয়া হ'ল; আৰু মোক কোৱা হ'ল, "উঠা, তুমি ঈশ্বৰৰ মন্দিৰ, বেদী আৰু সেইবোৰক প্ৰণিপাত কৰা সকলক জোখা। 2 কিন্তু মন্দিৰৰ বাহিৰৰ চোতাল বাদ দিবা, তাক নুজুখিবা; কিয়নো তাক অনা-ইহুদী সকলক দিয়া হ'ল। তাতে তেওঁলোকে বিয়াল্লিশ (দুকুৰি দুই) মাহলৈকে পবিত্ৰ নগৰ গচকিব।

3 মোৰ দুজন সাক্ষীক মই ক্ষমতা দিম; তাতে তেওঁলোকে মৰাপাতৰ চট পিন্ধি, এহেজাৰ দুশ ষাঠি দিন ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিব।" 4 তেওঁলোকৰ পৃথিৱীৰ প্ৰভুৰ আগত থিয় হৈ থকা দুজোপা জলফাই গছ আৰু দুটা দীপাধাৰ স্বৰূপ। 5 তেওঁলোকক কোনোৱে যদি অনিষ্ট কৰিব খোজে, তেনেহলে তেওঁলোকৰ মুখৰ পৰা জুই ওলায় আৰু তেওঁলোকৰ শত্ৰুবোৰক গ্ৰাস কৰে। কোনোৱে যদি তেওঁলোকক অনিষ্ট কৰিব খুজিব, তেনেহলে একেদৰে তেওঁ হত হ'ব লাগিব।

6 তেওঁলোকে ভাববাণী কোৱা দিনত যেন বৰষুণ নবৰ্ষে, আকাশক বন্ধ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ এনে ক্ষমতা আছে; আৰু যিমান বাৰ পানীক তেজ কৰিবলৈ আৰু সকলো উৎপাতেৰে পৃথিৱীক আঘাত কৰিবলৈ তেওঁলোকে ইচ্ছা কৰিব, সিমান বাৰ তেনে কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ ক্ষমতা আছে। [1] 7 তেওঁলোকে যেতিয়া নিজ সাক্ষ্য সমাপ্ত কৰিব, তেতিয়া সেই অগাধ ঠাইৰ পৰা পশু উঠি আহিব, সি তেওঁলোকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিব, যুদ্ধ কৰি তেওঁলোকক জয় কৰিব, আৰু তেওঁলোকক বধ কৰিব।[2]

8 তাতে চদোম আৰু মিচৰ, এই আত্মিক নাম থকা যি নগৰত তেওঁলোকৰ প্ৰভুক ক্ৰুচত দিয়া হ'ল, সেই মহা-নগৰৰ আলিতে তেওঁলোকৰ মৰা শৰ পৰি থাকিব। 9 নানা লোক, ফৈদ, ভাষা আৰু সকলো জাতিৰ লোকে চাৰে তিনি দিনলৈকে তেওঁলোকৰ সেই মৃতদেহবোৰ চাই থাকিব, তেওঁলোকৰ এই মৃতদেহবোৰ মৈদামত থবলৈ অনুমতি নিদিব।

10 আৰু পৃথিৱী নিবাসী সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত আনন্দিত হৈ ৰং কৰিব, আৰু ইজনে সিজনলৈ উপহাৰ পঠাব; কিয়নো সেই দুজনে পৃথিৱী নিবাসী সকলক যাতনা দিছিল। 11 চাৰে তিনি দিনৰ পাছত তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ পৰা প্ৰাণবায়ু সোমোৱাই, তেওঁলোক আৰু মোৰ দুজন সাক্ষীক মই ক্ষমতা দিলো। তেওঁলোকে নিজ নিজ ভৰিৰে থিয় হ'ল; তেতিয়া যি সকলে তেওঁলোকক চাই আছিল, তেওঁলোকৰ অতিশয় ভয় লাগিল। 12 পাছত তেওঁলোকে নিজলৈ কোৱা এই মহা স্বৰ্গীয়-বাণী শুনিলে, "ইয়ালৈ তোমালোক উঠি আহা!" তাতে তেওঁলোক মেঘ-ৰখত স্বৰ্গলৈ উঠি গ'ল; আৰু তেওঁলোকৰ শত্ৰু সকলে তেওঁলোকলৈ চাই আছিল।

13 সেই ক্ষণতে বৰ ভূমিকম্প হ'ল; তাতে নগৰৰ দহ ভাগৰ এভাগ পৰিল। সেই ভূমিকম্পৰ দ্বাৰাই সাত হাজাৰ লোক হত হ'ল; আৰু অৱশিষ্ট সকলে ভয়ত স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ মহিমা স্বীকাৰ কৰিলে।

14 এই দ্বিতীয় সন্তাপ হৈ গ'ল, চোৱা! তৃতীয় সন্তাপ বেগাই আহিছে।

15 পাছত সপ্তম দুতে তুৰী বজাওঁতে, স্বৰ্গত এইদৰে মহা-বাণীবোৰ হ'ল, বোলে,

"এই জগতৰ ৰাজ্য, আমাৰ প্ৰভুৰ আৰু তেওঁৰ খ্ৰীষ্টৰ হ'ল।

আৰু তেওঁ চিৰকাল ৰাজশাসন কৰিব।"

16 আৰু ঈশ্বৰৰ আগত নিজ নিজ সিংহাসনত বহি থকা সেই চৌবিশ জন পৰিচাৰকে উবুৰি হৈ পৰি, ঈশ্বৰক প্ৰণিপাত কৰি, 17 তেওঁলোকে ক'লে,

"হে বৰ্তমান, ভূত আৰু সৰ্বশক্তিমান প্ৰভু পৰমেশ্বৰ, আমি তোমাৰ ধন্যবাদ কৰোঁ;

কিয়নো তুমি নিজ মহাপৰাক্ৰম গ্ৰহণ কৰিলা, আৰু ৰাজত্ব কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলা।

18 আৰু অনা-ইহুদী সকলৰ খং উঠিছিল,

কিন্তু তোমাৰ ক্ৰোধ উপস্থিত হ'ল,

আৰু মৃত সকলৰ সোধ-বিচাৰৰ

আৰু তোমাৰ দাস ভাববাদী সকলক,

পবিত্ৰ লোক সকলক আৰু তোমাৰ নামত ভয় কৰা

সক বৰ সকলোকে পুৰস্কাৰ দিয়াৰ আৰু পৃথিৱী নাশকবোৰক নাশ কৰিবৰ সময় উপস্থিত হ'ল।"

^{১৯}পাছত স্বৰ্গত থকা ঈশ্বৰৰ মন্দিৰৰ দুৱাৰ যেতিয়া মুকলি কৰা হ'ল; তেতিয়া তেওঁৰ বিধানৰ নিয়ম-চলুক দেখা গ'ল। তাতে বিজুলী, গাজনি, মেঘ-গজৰ্জন, ডুমিকম্প আৰু মহা-শিলাবৃষ্টি হ'ল।

11:6 [1]

11:7 [2]

১১ অধ্যায় 12

সূৰ্য্যক পিন্ধা এজনী তিৰোতা আৰু তেওঁৰ শত্ৰু নাগ

^১পাছত স্বৰ্গত এটা মহৎ চিন দেখা গ'ল: এজনী তিৰোতা দেখা গ'ল; তেওঁ কাপোৰৰ সৈতে সূৰ্য্যক পিন্ধিছিল আৰু তেওঁৰ ভৰিৰ তলত চন্দ্ৰ আছিল আৰু তেওঁ মূৰত বাৰটা তৰাৰ কিৰীটি পিন্ধিছিল। ^২তেওঁ গৰ্ভৱতী আছিল আৰু প্ৰসৱ কৰিবৰ কাৰণে প্ৰসৱ-বেদনাৰে পীড়িত হৈ আটাই পাৰি আছিল।

^৩আৰু স্বৰ্গত আন এটা চিন দেখা গ'ল: চোৱা! তাত এটা ৰঙা বৃহৎ আকাৰৰ ড্ৰেগন^[1] আছিল; তাৰ সাতটা মূৰ, দহটা শিং আৰু মূৰত সাতটা কিৰীটি আছিল। ^৪তাৰ নেজে আকাশৰ তৰাবোৰৰ তিনি ভাগৰ এভাগ টানি আনিলে আৰু পৃথিৱীত পেলাই দিলে। প্ৰসৱ কৰিবলৈ উদ্যত হোৱা সেই তিৰোতাই প্ৰসৱ কৰাৰ লগে লগে, তেওঁৰ সন্তানক খাবলৈ সেই ড্ৰেগন তেওঁৰ সন্মুখত থিয় হৈ আছিল।

^৫পাছত সেই তিৰোতাই এটি পুত্ৰ সন্তান প্ৰসৱ কৰিলে, তেওঁ লোহাৰ দণ্ডেৰে সকলো জাতিক শাসন কৰিবা।^[2] সেই পুত্ৰক ঈশ্বৰৰ আৰু তেওঁৰ সিংহাসনৰ ওচৰলৈ তুলি নিয়া হ'ল; ^৬আৰু সেই তিৰোতা এক হাজাৰ দুশ ষাঠি দিনলৈকে প্ৰতিপালিত হ'বলৈ মৰুপ্ৰান্তত ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই যুগুত কৰি থোৱা যি ঠাই আছিল, সেই ঠাইলৈ পলাই গ'ল।

^৭এতিয়া স্বৰ্গত যুদ্ধ হ'ল। মিখায়েল আৰু তেওঁৰ দূত সকলে সেই ড্ৰেগনৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিলে; সেই ড্ৰেগন আৰু তাৰ দূত সকলেও যুদ্ধ কৰিলে।

^৮কিন্তু সেই ড্ৰেগন যথেষ্ট শক্তিশালী নোহোৱাত বলে নোৱাৰিলে; সেয়েহে স্বৰ্গত সি আৰু তাৰ দূত সকলে অধিক সময় থাকিবৰ বাবে ঠাই নাপালে। ^৯সেই ড্ৰেগন, যি দিয়াবল বা চয়তান নামেৰে বিখ্যাত; সেই পুৰণি সাপে^[3] গোটেই জগতৰ ভ্ৰান্তি জন্মায়, তাক পৃথিৱীলৈ পেলোৱা হ'ল;^[4] আৰু তাৰ দূত সকলকো তাৰ লগতে পেলোৱা হ'ল।

^{১০}তেতিয়া মই স্বৰ্গত বৰ মাত্ৰে কোৱা এই বাণী শুনিবলৈ:

“এতিয়া পৰিত্ৰাণ, শক্তি,

আৰু ৰাজ্য, আমাৰ ঈশ্বৰৰ

আৰু অধিকাৰ তেওঁৰ অভিষিক্ত জনৰ অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্টৰ হ'ল।

কিয়নো আমাৰ ভাই সকলৰ শত্ৰু, যি অপবাদকে

দিনে-ৰাতিয়ে আমাৰ ঈশ্বৰৰ আগত তেওঁলোকৰ অপবাদ দিয়ে,^[5] তাক পেলোৱা হ'ল।

^{১১}তেওঁলোকে মেঘ পোৱালিৰ তেজ আৰু নিজ নিজ সাম্ব্যৰূপ বাক্যৰ দ্বাৰাই তাক জয় কৰিলে,

তেওঁলোকে মৃত্যু পৰ্যন্ত নিজৰ প্ৰাণক প্ৰিয় জ্ঞান কৰি ভালপায় নাথাকিল।^[6]

^{১২}এই কাৰণে, হে স্বৰ্গ আৰু তাত নিবাস কৰা সকল, তোমালোকে আনন্দ কৰা!

কিন্তু হে পৃথিৱী আৰু সমুদ্ৰ, তোমালোকৰ সন্তাপ হ'ব;

কিয়নো চয়তান তোমালোকৰ তালৈ নামি গ'ল;

আৰু তাৰ কাল অলপ হোৱা দেখি সি অতি ক্ৰুদ্ধ হৈছে।”

^{১৩}পাছত সেই ড্ৰেগনে দেখিলে যে, তাক পৃথিৱীত পেলোৱা হ'ল, ইয়াকে দেখি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰা সেই তিৰোতাক সি তাড়না কৰিলে। ^{১৪}কিন্তু সেই তিৰোতাক মৰুপ্ৰান্তলৈ উৰি যাবৰ কাৰণে ডাঙৰ ঈগল^[7] পক্ষীৰ নিচিনা দুখন ডেউকা দিয়া হ'ল; তেওঁ সেই ঠাইত, সেই সাপৰ সন্মুখৰ পৰা দুৰৈত এক কাল, দুই কাল আৰু আধা কাললৈকে, অৰ্থাৎ তিনি বছৰ ছমাহলৈকে তেওঁ প্ৰতিপালিত হয়।

¹⁵পাছত সেই ড্ৰেগনে সেই তিৰোতাক লক্ষ্য কৰি তাৰ মুখৰ পৰা নদীৰ পানীৰ নিচিনা জলপ্ৰবাহ বোবাই দিলে; সেই পানীৰ সোঁত এনেদৰে বৈ আহিল, যাতে তাইক উটুৱাই নিব পাৰে। ¹⁶কিন্তু পৃথিৱীয়ে সেই তিৰোতাক উপকাৰ কৰিলে। নিজৰ মুখ মেলিলে, আৰু ড্ৰেগনে মুখৰ পৰা উলিয়াই পঠোৱা সেই নদী গ্ৰাস কৰিলে। ¹⁷তাতে সেই তিৰোতালৈ সেই ড্ৰেগনৰ খং উঠিল, আৰু তেওঁৰ বংশৰ অৱশিষ্ট লোক, যি সকলে ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা পালন কৰে আৰু যীচুৰ সাক্ষ্য ধাৰণ কৰে; সেই লোক সকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল। ¹⁸তেতিয়া সেই ড্ৰেগন গৈ সমুদ্ৰৰ তীৰত থিয় হ'ল।

12:3 [1]

12:5 [2]

12:9 [3]

12:9 [4]

12:10 [5]

12:11 [6]

12:14 [7]

১২ অধ্যায় 13

দুটা অদ্ভুত পশুৰ দৰ্শন

¹তেতিয়া^[1] মই সাগৰৰ পৰা এটা পশুক উঠা দেখিলোঁ। তাৰ দহোটা শিং, সাতোটা মূৰ আছিল। তাৰ শিঙত দহোটা কিৰীটি আৰু মূৰত ঈশ্বৰক নিন্দা কৰা কিছুমান নাম লিখা আছিল। ²সেই যি পশু মই দেখিলোঁ, সি নাহৰফুটুকী বাঘৰ নিচিনা আছিল। তাৰ ভৰি ভালুকৰ নিচিনা আৰু সিংহৰ মুখৰ নিচিনা তাৰ মুখ। সেই ড্ৰেগনে নিজৰ শক্তি সেই পশুক দিলে, আৰু তাৰ নিজৰ সিংহাসন আৰু ক্ষমতা চলাবলৈ অধিকাৰো তাক দিলে।

³পাছত পশুৰ মূৰবোৰৰ মাজৰ এটা মূৰত মৰাকৈ কটা এটা ঘা যেন দেখিলোঁ; কিন্তু সেই মৃত্যুজনক ঘা সুস্থ কৰা হ'ল, ইয়াকে দেখি গোটেই জগত খনে সেই পশুৰ কথাত আচৰিত মানিলে আৰু তাক অনুসৰণ কৰিলে। ⁴তাতে সকলোৱে সেই ড্ৰেগনকো প্ৰণিপাত কৰিলে, কিয়নো সি পশুক নিজৰ ক্ষমতা দিলে, আৰু তেওঁলোকে পশুকো প্ৰণিপাত কৰি ক'লে, "এই পশুৰ তুল্য কোন আছে, আৰু ইয়াৰে সৈতে কোনে যুদ্ধ কৰিব পাৰে?"

⁵সেই পশুক বৰ বৰ কথা ক'বলৈ আৰু ঈশ্বৰক নিন্দা কৰা বাক্য কোৱা মুখ দিয়া হ'ল। বিয়াল্লিশ মাহলৈকে কাৰ্য কৰিবলৈ তাক অধিকাৰ দিয়া হ'ল। ⁶তাতে সেই পশুৱে নিজ মুখ মেলি ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে নিন্দা কৰিব ধৰিলে, লগতে তেওঁৰ নাম, তেওঁৰ বাসস্থান আৰু তেওঁৰ সৈতে নিবাস কৰা স্বৰ্গনিবাসী সকলোকে নিন্দা কৰিবলৈ ধৰিলে।

⁷সেই পশুক পবিত্ৰ লোকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকক জয় কৰিবলৈ তাক অনুমতি দিয়া হ'ল। ইয়াৰ উপৰি সকলো ফৈদ, লোক, ভাষা আৰু সকলো জাতিৰ ওপৰত তাক অধিকাৰ দিয়া হ'ল। ⁸তাতে জগত স্থাপনৰ পূৰ্বৰে পৰা^[2] হত হোৱা সেই মেঘ পোৱালিৰ জীৱন পুস্তকত যি সকলৰ নাম লিখা নাই, পৃথিৱী নিবাসী সেই সকলো লোকে তাক প্ৰণিপাত কৰিব।

⁹কাৰোবাৰ যদি কাণ আছে, তেওঁ শুনক।

¹⁰কোনোৱে যদি বন্দী অৱস্থাৰ কাৰণে হয়,

তেওঁ বন্দী অৱস্থালৈ যাব।

কোনোৱে যদি তৰোৱালেৰে বধ কৰে,

তেৱোঁ তৰোৱালেৰে হত হ'ব লাগিব।

ইয়াত পবিত্ৰ লোক সকলৰ সহনশীলতা আৰু বিশ্বাস আছে।

¹¹তাৰ পাছত মই আন এটা ড্ৰেগনক পৃথিৱীৰ পৰা উঠা দেখিলোঁ। তাৰ মেঘ পোৱালিৰ নিচিনা দুটা শিং আছে আৰু সি ড্ৰেগনৰ দৰে কথা কয়।

¹²সি এই প্ৰথম পশুটোৰ সকলো অধিকাৰ, প্ৰথম পশুটোৰ উপস্থিতে পালন কৰে আৰু যি প্ৰথম পশুৰ মৃত্যুজনক ঘা সুস্থ কৰা হ'ল, সেই পশুক পৃথিৱী আৰু তাত নিবাস কৰা সকলোকে প্ৰণিপাত কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে।

¹³সি নানা আলৌকিক চিন দেখুৱায়; এনে কি, লোক সকলৰ সাক্ষাতে স্বৰ্গৰ পৰা পৃথিৱীলৈ অগ্নি নমায়। ¹⁴এইদৰে সেই পশুৰ সাক্ষাতে যি যি চিন দেখুৱাবলৈ তাক ক্ষমতা দিয়া হ'ল, তাৰ দ্বাৰাই সি পৃথিৱীত বাস কৰা সকলক ভ্ৰান্তি জন্মায়; বিশেষকৈ, যি পশু তৰোৱালৰ আঘাতৰ ঘা পায়ো জীয়াই উঠিল, সেই পশুৰ এটা প্ৰতিমূৰ্তি নিৰ্মাণ কৰিবলৈ পৃথিৱী নিবাসী সকলক ক'লে।

¹⁵তাক সেই পশুৰ প্ৰতিমূৰ্তিত প্ৰাণ-বায়ু দিবলৈ ক্ষমতা দিয়া হ'ল, যাতে সেই প্ৰতিমূৰ্তিয়ে কথা ক'ব পাৰে আৰু সেই পশুৰ প্ৰতিমূৰ্তিক প্ৰণিপাত নকৰা সকলক যেন বধ কৰাৰ আদেশ দিব পাৰে। ¹⁶তাতে সি গুৰুত্বহীন আৰু ক্ষমতাশালী, ধনী আৰু দৰিদ্ৰ, স্বাধীন আৰু দাস, প্ৰত্যেকৰে সোঁ হাতত বা কপালত এটা বিশেষ চিহ্নৰ ছাব ল'বলৈ বাধ্য কৰালে; ¹⁷যি সকলৰ সেই পশুৰ ছাব, বা সেই পশুৰ নাম, বা তাৰ নামৰ সংখ্যা নাই, তাক এনে কৰিলে যে, তেওঁ কিনা-বেচা কৰাতো অসম্ভৱ হ'ল।

¹⁸ইয়াত জ্ঞানৰ কথা আছে; যদি কাৰোবাৰ বুদ্ধি আছে, তেওঁ সেই পশুৰ সংখ্যা গণনা কৰক; কিয়নো এইটো এজন মানুহৰ সংখ্যা। তেওঁৰ সংখ্যা হ'ল ছয় শ ছয়ষষ্ঠি।

13:1 [1]

13:8 [2]

১০ অধ্যায় 14

স্বৰ্গীয় মেঘ-পোৱালি আৰু তেওঁৰ সঙ্গী সকল; পৃথিৱীৰ শস্য দোৱা আৰু দ্ৰাক্ষাগুটি কটা

¹তাৰ পাছত মই চাই দেখিলোঁ, সেই মেঘ-পোৱালি চিয়োন পৰ্বতৰ ওপৰত থিয় হৈ আছিল। তেওঁৰ সৈতে এক লাখ চৌৱাল্লিশ হাজাৰ লোক আছিল; তেওঁলোকৰ কপালত তেওঁৰ নাম আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ নাম লিখা আছিল। ²মই স্বৰ্গৰ পৰা এটা মাত শুনিলো, সেই মাত অগাধ জলৰ দৰে আৰু প্ৰৱল মেঘ-গৰ্জ্জনৰ শব্দৰ নিচিনা আছিল। মই শুনা সেই মাত, বীণা বজাওঁতা সকলে নিজ নিজ বীণাত বজোৱা মাতৰ নিচিনাও আছিল।

³তেওঁলোকে সেই সিংহাসনৰ সন্মুখত থকা সেই চাৰি প্ৰাণী আৰু পৰিচাৰক সকলৰ আগত এটা নতুন গীত গালে; পৃথিৱীৰ পৰা কিনি লোৱা এই এক লাখ চৌৱাল্লিশ হাজাৰ লোকৰ বাহিৰে আন কোনোৱে সেই গীত শিকিব নোৱাৰিলে। ⁴তেওঁলোক তিৰোতা সকলৰ সঙ্গত অশুচি হোৱা নাই; কাৰণ তেওঁলোক অমৈথুন। সেই মেঘ-পোৱালি য'লৈকে যায়, তেওঁলোকো তেওঁৰ পাছে পাছে তালৈ যায়। ঈশ্বৰৰ আৰু সেই মেঘ পোৱালিৰ উদ্দেশ্যে প্ৰথম ফল^[1] হিচাপে তেওঁলোকক মনুষ্য সকলৰ মাজৰ পৰা কিনি লোৱা হ'ল। ⁵তেওঁলোকৰ মুখত কোনো মিছা কথা পোৱা নগ'ল; তেওঁলোক নিৰ্দোষী।^[2]

⁶পাছত আকাশৰ মাজত আন এজন স্বৰ্গৰ দূতক উড়ি ফুৰা দেখিলোঁ; তেওঁ পৃথিৱীত বসতি কৰা লোক সকলৰ ওচৰত, পৃথিৱীৰ সকলো জাতি, ফৈদ, ভাষা আৰু সাধাৰণ লোক সকলৰ আগত প্ৰচাৰ কৰিবলৈ তেওঁৰ লগত অনন্তকালীয়া শুভবাৰ্তা আছিল। ⁷তেওঁ বৰ মাতৰে ক'লে, “ঈশ্বৰক ভয় কৰা আৰু তেওঁৰ মহিমা স্বীকাৰ কৰা; কিয়নো তেওঁৰ সোধ-বিচাৰৰ সময় আহিল। যি জনে স্বৰ্গ, এই জগত, সাগৰ, জলৰ ভুমুকবোৰ, এই সকলোৰে সৃষ্টি কৰিলে, সেই জন সৃষ্টিকৰ্তাৰ আৰাধনা কৰা।

⁸তাৰ পাছত প্ৰথম স্বৰ্গৰ দূত জনক অনুসৰণ কৰি দ্বিতীয় দূত এজনে ক'লে, “যি বাবিলে (বেবিলনে) নিজ ব্যভিচাৰৰ ক্ৰোধৰূপ দ্ৰাক্ষাৰস সকলো জাতিক পান কৰাইছিল, সেই মহা-বাবিল (মহা বেবিলন) পৰিল, পৰিল।”^[3]

⁹পাছত আন এজন তৃতীয় স্বৰ্গৰ দূতে, তেওঁলোকৰ পাছে পাছে আহি বৰ মাতৰে ক'লে, “কোনোৱে যদি সেই পশু আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্তিক প্ৰণিপাত কৰে আৰু নিজৰ কপালত বা হাতত ছাব লয়, ¹⁰তেনেহলে ঈশ্বৰৰ কোপৰ পান-পাত্ৰত যি ক্ৰোধৰূপ দ্ৰাক্ষাৰস মিহলি নোহোৱাকৈ যুগুতাই ৰখা হৈছে, তাক তেওঁ পান কৰিব লাগিব। যি ব্যক্তিয়ে সেই পান কৰিব, তেওঁ পবিত্ৰ স্বৰ্গৰ পবিত্ৰ দূত সকলৰ সাক্ষাতে আৰু সেই মেঘ পোৱালিৰ সাক্ষাতে জুই আৰু গন্ধকত যাতনা পাব।

¹¹তেওঁলোকৰ যাতনাৰ ধোৱা চিৰকাল উঠি থাকিব। সেই পশু আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্তিক আৰাধনা কৰা সকলৰ আৰু যি কোনোৱে তাৰ নামৰ ছাব লয়, সেই সকলৰ দিনে-ৰাতিয়ে একো জিৰণি নাই। ¹²ইয়াকে পবিত্ৰ লোক সকলৰ দীৰ্ঘসহিষ্ণু ধৈৰ্য বুলি কোৱা হয়, যি সকলে ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা আৰু যীচুত থকা বিশ্বাস পালন কৰে।”

¹³পাছত এই স্বৰ্গীয়-বাণী শুনিলোঁ, “লিখা: এতিয়াৰ পৰা যি সকলে প্ৰভুত মৰে,^[4] সেই মৃতসকল ধন্য।” “এয়ে সঁচা।” আত্মাই কৈছে, “তেওঁলোকে নিজ নিজ পৰিশ্ৰমৰ পৰা জিৰণি পাব; কিয়নো তেওঁলোকৰ কৰ্ম তেওঁলোকৰ অনুগামী।”

¹⁴পাছত মই চাই বগা মেঘ আৰু তাৰ ওপৰত মানুহৰ পুত্ৰৰ নিচিনা^[5] এজনক বহি থকা দেখিলোঁ। তেওঁৰ মূৰত সোণৰ কিৰীটি আৰু হাতত চোকা কাচি আছিল। ¹⁵পাছত মন্দিৰৰ পৰা আন এজন স্বৰ্গৰ দূত ওলাই, মেঘত বহি থকা জনক বৰকৈ ৰিঙিয়াই ক'লে, “তোমাৰ কাচি লগাই

শস্য দোৱা। কিয়নো দাবৰ সময় হ'ল; কাৰণ পৃথিৱীত শস্য পকি খৰখৰীয়া হ'ল।" ¹⁶তেতিয়া মেঘত বহি থকা জনে পৃথিৱীত কাচি লগালে; তাতে পৃথিৱীৰ শস্য দোৱা হ'ল।

¹⁷পাছত স্বৰ্গত থকা মন্দিৰৰ পৰা আন এজন স্বৰ্গৰ দূত ওলাল; তেওঁৰ হাততো এখন চোকা কাচি আছিল। ¹⁸পাছত আন এজন স্বৰ্গৰ দূত যজ্ঞৰ বেদীৰ পৰা ওলাল, জুইৰ ওপৰত তেওঁক ক্ষমতা হৈছিল। তেওঁ সেই চোকা কাচি লোৱা জনক বৰ মাতেৰে ৰিঙিয়াই ক'লে, "তোমাৰ চোকা কাচি লগাই পৃথিৱীৰ দ্ৰাক্ষালতাৰ থোকবোৰ কাচি গোটোৱা; কিয়নো তাৰ গুটি ভালকৈ পকিল।"

¹⁹তাতে সেই স্বৰ্গৰ দূতে পৃথিৱীত নিজৰ কাচি লগাই, পৃথিৱীৰ দ্ৰাক্ষালতাৰ থোপাবোৰ কাচি গোটাই, ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধৰূপ মহা পেৰাশালত পেলাই দিলে। ²⁰নগৰৰ বাহিৰত সেই পেৰাশাল গচকাত, শালৰ পৰা তেজ ওলাই, ঘোঁৰাৰ লেকামৰ সমান ওখ হৈ, এক শ আশী মাইল (এক হাজাৰ ছয় শ ষ্টেদিয়া) বিয়পি গ'ল।

14:4 [1]

14:5 [2]

14:8 [3]

14:13 [4]

14:14 [5]

১৪ অধ্যায় 15

সাতোটা শেষ উৎপাতকাৰী নতুন দৰ্শন

¹তেতিয়া মই স্বৰ্গত আন এটা মহৎ আৰু আচৰিত চিন: সাতোটা উৎপাতৰ ওপৰত ক্ষমতা পোৱা সাত জন দূত দেখিলোঁ, সেইবোৰেই শেষ উৎপাত; কিয়নো সেইবোৰত ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ সমাপ্ত হয়।

²পাছত জুইৰে মিহলি হোৱা এখন আয়নাৰ দৰে সমুদ্ৰ দেখিলোঁ; আৰু যি সকল সেই পশু আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্তি আৰু তাৰ নামৰ নম্বৰৰ ওপৰত জয়যুক্ত হ'ল, তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ বীণা লৈ সেই দৰ্পণৰ নিচিনা সমুদ্ৰৰ পাৰত থিয় হৈ থকা দেখিলোঁ;

³সেই লোক সকলে ঈশ্বৰৰ দাস মোচিৰ গীত^[1] আৰু সেই মেঘ পোৱালিৰ গীত গান কৰি ক'লে,

"আপোনাৰ কৰ্ম মহৎ আৰু আচৰিত,

সকলোৰে ওপৰত শাসন কৰা, হে প্ৰভু পৰমেশ্বৰ।

হে জাতিবোৰ ৰজা, আপোনাৰ পথ ন্যায় আৰু সত্য।

⁴আপোনাক কোনে ভয় নকৰিব, হে প্ৰভু

আৰু কোনে আপোনাৰ নাম প্ৰশংসা নকৰিব?

কিয়নো কেৱল আপুনি পবিত্ৰ;

সকলো জাতিয়ে আপোনাৰ আগত আহি

আপোনাক আৰাধনা কৰিব।

কিয়নো আপোনাৰ ন্যায় প্ৰকাশিত কৰা হ'ল।"

⁵তাৰ পাছত মই দেখিলোঁ, সেই অতি পবিত্ৰ ঠাইত থকা সাক্ষ্য-তম্বুৰ মন্দিৰ স্বৰ্গত মেলা হ'ল; ⁶সেই অতি পবিত্ৰ স্থানৰ পৰা সেই সাতোটা উৎপাতৰ ওপৰত ক্ষমতা পোৱা সাত জন দূত ওলাল; তেওঁলোক শুদ্ধ আৰু উজ্জল মণিৰে বিভূষিত আৰু সোণৰ টঙালিৰে তেওঁলোকৰ বুকু বন্ধা আছিল।

⁷পাছত সেই চাৰি জীৱিত প্ৰাণীৰ এটাই সেই সাত জন দূতক চিৰকাল জীয়াই থকা ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধেৰে পুৰ হোৱা সাতোটা সোণৰ বাটি দিলে।

⁸ঈশ্বৰৰ প্ৰতাপ আৰু পৰাক্ৰমৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা ধোৱাৰে মন্দিৰ পৰিপূৰ্ণ হ'ল;^[2] আৰু সেই সাত জন দূতৰ সাতোটা উৎপাত সমাপ্ত নোহোৱালৈকে কোনেও সেই মন্দিৰত সোমাব নোৱাৰিলে।

15:3 [1]

15:8 [2]

১৫ অধ্যায় 16

¹পাছত মন্দিৰৰ পৰা এটা মহা-বাণী কোৱা শুনিলো আৰু সেই সাত জন দুতলৈ এইদৰে ক'লে, “তোমালোকে যোৱা আৰু ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধৰ সেই সাতোটা বাটি পৃথিৱীত বাকি দিয়া।”

²তেতিয়া প্ৰথম জন দুতে গৈ পৃথিৱীত নিজৰ বাটি বাকি দিলে; তাতে সেই পশুৰ ছাব থকা আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্তিক প্ৰণিপাত কৰা লোক সকলৰ গাত জঘন্য আৰু ক্লেৰ-দায়ক বিষম ঘা হ'ল।^[1]

³দ্বিতীয় জন দুতে সাগৰত নিজৰ বাটি বাকি দিলে; তাতে সেয়ে মৃত লোকৰ তেজৰ নিচিনা হ'ল; আৰু সাগৰত থকা আটাই জীৱিত প্ৰাণী মৰিল।

⁴তৃতীয় জন দুতে নদী আৰু জলৰ ভুমুকবোৰত নিজৰ বাটি বাকি দিলে; তাতে সেয়ে তেজ হৈ বৈ গ'ল। ⁵তেতিয়া জলৰ দুত জনক এই কথা কোৱা শুনিবলৈ,

“তুমি তোমাৰ ন্যায়ত ন্যায়ৱান, যি জন আছে আৰু যি জন আছিল, সেই জন পবিত্ৰ,

কিয়নো তুমি এনে সোধ-বিচাৰ উপনিত কৰিলা।

⁶যিহেতু তেওঁলোকে তোমাৰ পবিত্ৰ লোক আৰু ভাৱবাদী সকলৰ ৰক্তপাত কৰিলে,

আৰু তুমিও তেওঁলোকক পান কৰিবলৈ তেজ দিলা;

তেওঁলোক ইয়াৰ যোগ্য।”

⁷পাছত মই বেদীয়ে এই কথা কোৱা শুনিবলৈ,

“হয়, হে সকলোৰে ওপৰত শাসন কৰা প্ৰভু পৰমেশ্বৰ,

তোমাৰ বিচাৰ-আজ্ঞাবোৰ সত্য আৰু ন্যায়।”

⁸চতুৰ্থ দুত জনে সূৰ্যৰ ওপৰত নিজৰ বাটি বাকি দিলে; আৰু মানুহক জুইৰে তাপিত কৰিবলৈ তেওঁক ক্ষমতা দিয়া হ'ল। ⁹তেতিয়া মানুহবোৰে বৰ তাপেৰে তাপিত হ'ল, আৰু উৎপাতৰ ওপৰত ক্ষমতা থকা ঈশ্বৰৰ নামক নিন্দা কৰিলে। সিহঁতে তেওঁৰ মহিমা স্বীকাৰ নকৰিলে আৰু মন-পালটন নকৰিলে।

¹⁰পঞ্চম দুত জনে পশুৰ সিংহাসনৰ ওপৰত নিজৰ বাটি বাকি দিলে; তাতে তাৰ ৰাজ্য অক্ষকাৰময় হ'ল; আৰু তেওঁলোকে মনোকষ্টত নিজ নিজ জিভা কামুৰিলে; ¹¹আৰু নিজ নিজ বেদনা আৰু ঘা বোৰৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰক নিন্দা কৰি নিজ নিজ কৰ্মৰ পৰা মন-পালটন নকৰিলে।

¹²ষষ্ঠ দুত জনে ফৰাৎ (ইউফ্ৰেটিচ) মহা-নদীত নিজৰ বাটি বাকি দিলে; তাতে পূব দিশৰ পৰা অহা ৰজা সকলৰ পথ প্ৰস্তুত কৰিবলৈ, সেই নদীৰ পানী শুকাই গ'ল। ¹³পাছত সেই ড্ৰেগনৰ^[2] মুখৰ পৰা, পশুৰ^[3] মুখৰ পৰা আৰু ভাৰিকোৱা ভাৱবাদীৰ মুখৰ পৰা, ডেকুলিৰ সদৃশ তিনটা অশুচি আত্মা ওলোৱা দেখিলোঁ। ¹⁴কিয়নো সিহঁত ভূতবোৰৰ আত্মা, আচৰিত চিন দেখুৱাওঁতা; সিহঁতে সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰৰ সেই মহা-দিনৰ যুদ্ধলৈ গোটেই জগতৰ ৰজা সকলক গোট খুৱাবৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ ওলাই গ'ল।

¹⁵(মন কৰিবা! মই চোৰৰ^[4] নিচিনাকৈ আহিম। ধন্য এনে লোক যি জনে নিজ গাত বস্ত্ৰ ৰাখি^[5] জাগি থাকে, যাতে তেওঁ উলঙ্গ হৈ বাহিৰলৈ ওলাব নালাগে আৰু তেওঁৰ লাজ আন লোকে দেখা নাপায়)। ¹⁶পাছত সিহঁতে ইব্ৰী ভাষাত 'হৰমাগিদ্দোন' বোলা এখন ঠাইত ৰজা সকলক গোট খোৱালে।

¹⁷সপ্তম দুত জনে আকাশত নিজৰ বাটি বাকি দিলে; তাতে সেই মন্দিৰ আৰু সিংহাসনৰ পৰা এই মহা-বাণী ওলাল, 'এইটো কৰা হ'ল'।

¹⁸তেতিয়া বিজুলী, গুজৰনি, মেঘ-গৰ্জ্জন আৰু মহা-ভূমিকম্প হ'ল, তেনে ভূমিকম্প পৃথিৱীত মনুষ্য সৃষ্টি হোৱা দিনৰে পৰা কেতিয়াও হোৱা নাছিল; এই ভূমিকম্প অতি ভয়ানক আছিল। ¹⁹তাতে মহা-নগৰ খন তিনি ভাগত বিভক্ত হ'ল আৰু অনা-ইহুদী সকলৰ নগৰবোৰ পৰিল; আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰূপ দ্ৰাক্ষাৰসেৰে পৰিপূৰ্ণ পান-পাত্ৰ সেই মহান বাবিলক দিবলৈ, ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিতে তাক সোঁৱৰণ কৰা গ'ল।

²⁰আৰু আটাই দ্বীপ নোহোৱা হ'ল, পৰ্বতবোৰো পুনৰ পোৱা নগ'ল। ²¹আৰু মানুহৰ ওপৰত, আকাশৰ পৰা পঞ্চাশ কিলোগ্ৰাম, পঞ্চাশ কিলোগ্ৰাম, গধুৰৰ মহা-শিলাবৃষ্টি হ'ল; এই শিলা-বৃষ্টিৰূপ উৎপাতৰ কাৰণে মানুহে ঈশ্বৰক নিন্দা কৰিলে; কিয়নো সেই উৎপাত অতি ভয়ানক।

16:2 [1]

16:13 [2]

16:13 [3]

16:15 [4]

16:15 [5]

১৬ অধ্যায় 17

মহা-বেশ্যা বাবিল মহা-নগৰীৰ বৰ্ণনা

¹পাছত সেই সাতোটা বাটি লোৱা সাত জন দূতৰ এজন আহিল আৰু মোক ক'লে, “আহা, মই তোমাক অনেক পানীৰ ওপৰত বহি থকা সেই মহা-বেশ্যাৰ দণ্ড দেখুৱাওঁ, ²তাইৰ সৈতে পৃথিৱীৰ ৰজা সকলে ব্যভিচার কৰিলে আৰু তাইৰ ব্যভিচারৰূপ দ্ৰাক্ষাৰসৰ দ্বাৰাই পৃথিৱী নিবাসী সকলক মতলীয়া কৰা হ'ল।”

³তেতিয়া দূত জনে মোক আত্মাত মৰুপ্ৰান্তলৈ লৈ গ'ল; তাতে ঈশ্বৰক নিন্দা কৰা নামেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা আৰু সাতোটা মূৰ, দহোটা শিং থকা এটা উজ্বল ৰঙা বৰণীয়া পশুৰ ওপৰত বহি থকা এজনী মহিলা দেখিলোঁ। ⁴সেই মহিলা গৰাকী বেঙেনা বৰণীয়া আৰু উজ্বল ৰঙা বৰণৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা, সোণ আৰু বহুমূল্য মণি-মুকুতাৰ অলঙ্কাৰ পৰিধান কৰা; তাইৰ হাতত ঘিণলগীয়া (অশুচি) বস্ত্ৰ আৰু তাইৰ ব্যভিচারৰূপ মলিৰে পৰিপূৰ্ণ এটা সোণৰ পান-পাত্ৰ আছিল; ⁵আৰু তাইৰ কপালত এই নাম লিখা আছিল, সেয়ে নিগূঢ়-তত্ত্ব, “মহান বাবিল (বেবিলন), পৃথিৱীৰ বেশ্যা সকলৰ আৰু ঘিণলগীয়া বস্ত্ৰৰ মাতৃ।”

⁶সেই মহিলাক পবিত্ৰ লোক সকলৰ তেজত আৰু যীচুৰ সাক্ষী সকলৰ তেজত মতলীয়া হোৱা দেখিলোঁ। মই তাইক দেখি অতি বিস্ময় মানিলোঁ।

⁷তাতে সেই দূতে মোক ক'লে, “তুমি কিয় বিস্ময় মানিলা? সেই তিৰোতা আৰু তাইক লৈ ফুৰি থকা সেই সাতোটা মূৰ আৰু দহোটা শিং থকা পশুৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব মই তোমাক বুজাই কমা।

⁸তুমি যি পশুক দেখিলা, সি আছিল, কিন্তু সম্প্ৰতি নাই; সি অগাধ ঠাইৰ পৰা উঠি পাছত বিনাশৰ ঠাইলৈ যাবৰ বাবে উদ্যত হৈছে; আৰু জগত স্থাপনৰে পৰা জীৱন পুস্তকত যি সকলৰ নাম লিখা নাই, ^[1] এনে পৃথিৱী নিবাসী সকলে যেতিয়া সেই পশুক দেখিব, তেতিয়া যিটো আছিল, সম্প্ৰতি নাই, কিন্তু উপস্থিত হ'বলগীয়া, সেইটোক দেখি তেওঁলোকে বিস্ময় মানিব।

⁹ইয়াত বুজি পাবৰ বাবে জ্ঞানী মনৰ প্ৰয়োজন। যিবোৰৰ ওপৰত সেই মহিলা গৰাকী বহি আছে, সেই সাতোটা মূৰ হৈছে সাতোটা পৰ্বত; আৰু সেইবোৰেই সাত জন ৰজাও। ¹⁰তেওঁলোকৰ পাঁচ জন পতিত হ'ল, এজন বৰ্তমান আছে, আৰু আন জন এতিয়াও অহা নাই; কিন্তু আহিলেও তেওঁ অলপ কালহে থাকিব।

¹¹আৰু যি পশু আছিল, সম্প্ৰতি নাই, সি নিজেই অষ্টম ৰজা, কিন্তু সেই শ্ৰেণীৰে সাত জনৰ এজন; সি বিনাশৰ ঠাইলৈ যাব।

¹²আৰু তুমি দেখা সেই দহোটা শিঙেই, দহ জন ৰজা; তেওঁলোকে এতিয়াও ৰাজ্য পোৱা নাই; কিন্তু এক ঘণ্টাৰ কাৰণে সেই পশুৰে সৈতে সেই কেইজনেও ৰাজ অধিকাৰ পাব। ¹³তেওঁলোকে এক পৰামৰ্শ হৈ নিজৰ শক্তি আৰু অধিকাৰ সেই পশুক দিব। ¹⁴তেওঁলোকে মেঘ পোৱালিৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিব; কিন্তু মেঘ পোৱালিয়ে তেওঁলোকৰ ওপৰত জয় কৰিব; কিয়নো তেওঁ প্ৰভুৰো প্ৰভু, ৰজাৰো ৰজা আৰু তেওঁৰ সৈতে থকা সকলো আমন্ত্ৰিত, ^[2] মনোনীত আৰু বিশ্বাসযোগ্য।”

¹⁵সেই দূত জনে মোক আকৌ ক'লে, “তুমি যি পানী দেখিলা, য'ত সেই বেশ্যা বহি আছে, সেই পানীবোৰেই অনেক প্ৰজা, সাধাৰণ লোক, সকলো জাতি আৰু ভাষাৰ লোক সকল।

¹⁶তুমি দেখা সেই দহোটা শিং আৰু পশুৰে সেই বেশ্যাক ঘিণ কৰিব। তাইক অনাথ আৰু উলঙ্গ কৰি তাইৰ মঙহ খাব আৰু তাইক সম্পূৰ্ণৰূপে জুইত পুৰি পেলাব। ¹⁷কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাক্য সিদ্ধ নোহোৱালৈ তেওঁৰ মনস্থ পুৰ কৰিবলৈ ^[3] আৰু এক মনৰ হৈ তেওঁলোকৰ নিজ নিজ ৰাজ্য পশুক দিবৰ বাবে, ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ মনত প্ৰবৃত্তি জন্মালে।

¹⁸তুমি যি মহিলাক দেখিলা, তাই পৃথিৱীৰ ৰজা সকলৰ ওপৰত ৰাজত্ব পোৱা সেই মহা-নগৰ।”

17:8 [1]

17:14 [2]

17:17 [3]

১৭ অধ্যায় 18

বাবিল (বেবিলন) মহা-বেশ্যাৰ বিনাশ

¹এইবোৰ ঘটনা ঘটাৰ পাছত মই আন এজন দূতক স্বৰ্গৰ পৰা নমা দেখিলোঁ; তেওঁ অধিক অধিকাৰ পোৱা আৰু তেওঁৰ প্ৰতাপত পৃথিৱী খন দীপ্তিময় হ'ল। ²তেওঁ বলৱান মাতেৰে ৰিঙিয়াই ক'লে,

“পৰিল, পৰিল^[1] সেই বাবিল (বেবিলন) মহা-নগৰ!

তাই ভূতবোৰৰ বাসস্থান হৈ পৰিছে,

সকলো অশুচি আত্মাৰ কয়দখানা

আৰু আটাই অশুচি আৰু ঘিণলগীয়া চৰাই বাস কৰা ঠাই^[2] হ'ল।

³কিয়নো সকলো জাতি তাইৰ

ব্যভিচাৰৰ ক্ৰোধৰূপ দ্ৰাক্ষাৰসৰ দ্বাৰাই পতিত হ'ল।

আৰু পৃথিৱীৰ ৰজা সকলে তাইৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিলে,

তাইৰ বিলাসিতা শক্তিৰ প্ৰভাৱত পৃথিৱীৰ সদাগৰ সকল ধনৱন্ত হ'ল।”

⁴পাছত আন এক স্বৰ্গীয় বাণীত এনেদৰে কোৱা শুনিলোঁ,

“হে মোৰ লোক সকল, তোমালোকে যেন তাইৰ পৰা ওলাই আহা^[3]

যাতে তোমালোকে তাইৰ পাপৰ অংশীদাৰ নোহোৱা,

আৰু তাইৰ উৎপাতৰ ভাগ নোপোৱা।

⁵কিয়নো তাইৰ পাপ স্বৰ্গলৈ বৃদ্ধি পালে,

আৰু তাইৰ অধৰ্ম ঈশ্বৰে সোঁৱৰণ কৰিলে।

⁶তাই যি দৰে দিলে, তোমালোকেও তাইক সেইদৰে প্ৰতিফল দিয়া,

আৰু তাইৰ কৰ্ম অনুসাৰে দুগুণত দুগুণ প্ৰতিফল দিয়া;

যি পান-পাত্ৰত পেয় যুগুত কৰিলে, সেই পান-পাত্ৰত তোমালোকেও তাইলৈ দুগুণ পেয় যুগুত কৰা।

⁷তাই নিজকে যিমান গৌৰৱ আৰু বিলাসিতা কৰিছিল

তাইক সিমান যাতনা আৰু শোক দিয়া।

কিয়নো তাই মনতে কয়,

‘মই ৰাণীৰ দৰে হৈ বহি আছোঁ;

মই বিধৱা নহওঁ

আৰু মই শোকৰ দিন কেতিয়াও নেদেখিম’।^[4]

⁸সেই বাবে তাইৰ সকলো উৎপাত:

মৃত্যু শোক আৰু আকাল;

একেদিনাই উপস্থিত হ'ব।

তাইক জুইত পুৰি পেলোৱা যাব,

কিয়নো তাইৰ বিচাৰকৰ্তা প্ৰভু পৰমেশ্বৰ বলৱান।

⁹পৃথিৱীৰ যি ৰজা সকলে তাইৰে সৈতে ব্যভিচাৰ আৰু বিলাসিতা কৰিছিল, তেওঁলোকে তাইক পোৰাৰ ধুঁৱা যেতিয়া দেখিব, তেতিয়া তাইৰ কাৰণে ক্ৰন্দন কৰি হিয়া ভুকুৱাব।^[5] ¹⁰তাইৰ যাতনাৰ ভয়ত দুৰৈত থিয় হৈ এইদৰে ক'ব,

'হায় হায়, মহা-নগৰ, তুমি সন্তাপৰ পাত্ৰ,

পৰাক্ৰমী বাবিল (বেবিলন) নগৰ!

কিয়নো এঘণ্টাৰ ভিতৰতে তোমাৰ দণ্ডাজ্ঞা হ'ল।

¹¹পৃথিৱীৰ সদাগৰ সকলে তাইৰ কাৰণে ক্ৰন্দন আৰু শোক কৰিছে, ¹²কিয়নো তেওঁলোকৰ বাণিজ্য-দ্ৰব্য, অৰ্থাৎ সোণ, ৰূপ, বহুমূলীয়া মণি, মুকুতা, শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰ, বেঙেনা বৰণীয়া কাপোৰ, পাট কাপোৰ, উজ্বল ৰঙা বৰণীয়া কাপোৰ, চন্দন আদি কাঠ, হাতী-দাঁতৰ আটাই পাত্ৰ আৰু বহুমূল্য কাঠৰ, পিতলৰ, লোহাৰ আৰু মৰ্মৰ শিলৰ সকলো পাত্ৰ, ¹³ডালচেনি, মচলা, ধূপ, সুগন্ধি তেল, ধূনা-ওঁঠা, দ্ৰাক্ষাৰস, তেল, মিহি আটাগুড়ি, ঘেঁহু ধান, মেৰ, ঘোঁৰা আৰু ৰথ, দাস, আৰু মানুহৰ প্ৰাণবোৰ, এতিয়া কোনেও নিকিনে।

¹⁴তোমাৰ প্ৰাণৰ অভিলাষিত ফলবোৰ তোমাৰ পৰা গুচি গ'ল।

সকলো শোভা আৰু দীপ্তি তোমাৰ পৰা নোহোৱা হৈ গ'ল;

সেইবোৰ কেতিয়াও পুনৰ নাপাবা।

¹⁵এই সকলো বস্তুৰে যি সদাগৰ সকল তাইৰ পৰা ধনৱন্ত হৈ গ'ল, তেওঁলোকে তাইৰ যাতনা দেখি ভয়তে দুৰৈত থিয় হৈ, ক্ৰন্দন আৰু শোক কৰিব। ¹⁶তেওঁলোকে ক'ব,

'হায় হায়, সেই মহা-নগৰ সন্তাপৰ পাত্ৰ

যি শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰ পিন্ধা,

বেঙেনা বৰণীয়া আৰু উজ্বল ৰঙা বৰণীয়া কাপোৰ পিন্ধা

আৰু সোণ, বহুমূলীয়া মণি আৰু মুকুতাৰে অলঙ্কৃত হোৱা!'

¹⁷এঘণ্টাৰ ভিতৰতে এই সকলো ধন-সম্পত্তি ধ্বংস হ'ল।

জাহাজৰ চাৰেং সকল, জাহাজেৰে ঠায়ে ঠায়ে অহা-যোৱা কৰা লোক সকল আৰু নাৱিক সকলকে আদি কৰি যিমান সমুদ্ৰ-ব্যৱসায়ী লোক আছে, সেই সকলোৱে দুৰৈত থিয় দি থাকিল।

¹⁸তাইক পোৰাৰ ধুঁৱা দেখি তেওঁলোকে ৰিঙিয়াই ক'লে, 'এই মহা-নগৰ তুল্য কোন নগৰ আছে?' ¹⁹আৰু তেওঁলোকে নিজৰ মুৰত ধুলি পেলাই ক্ৰন্দন আৰু শোক কৰি ৰিঙিয়াই ক'লে,

'হায় হায়, সেই মহা-নগৰ সন্তাপৰ পাত্ৰ

য'ত সকলো জাহাজৰ গৰাকী সকল

সাগৰত থাকি যি নগৰ ধনৰ বাহুল্যতাৰ দ্বাৰাই ধনৱন্ত হৈ গ'ল,

এঘণ্টাৰ ভিতৰতে তাইৰ ধ্বংস হ'ল।"

²⁰[6] "হে স্বৰ্গ,

পবিত্ৰ লোক, পাঁচনি আৰু ভাৱবাদী সকল,

তোমালোকে তাইৰ বিষয়ে আনন্দ কৰা,

কিয়নো ঈশ্বৰে তোমালোকৰ সোধ-বিচাৰ তাইৰ ওপৰত কৰিলে!"

²¹পাছত এজন বলৱান দূতে এখন জাঁতৰ নিচিনা এচটা ডাঙৰ শিল তুলি লৈ সাগৰত দলিয়াই ক'লে,

"এইদৰে বাবিল (বেবিলন) মহা-নগৰক বলেৰে পেলোৱা হ'ব,

আৰু কেতিয়াও দেখা নাযাব।^[7]

22বীণা বজোৱা, গায়ন-বায়ন,

বাঁহীবাদক আৰু কালি বজোৱা সকলৰ মাত

তোমাৰ মাজত পুনৰ কেতিয়াও শুনা নাযাব।

আৰু কোনো প্ৰকাৰ শিল্পকাৰী লোক

তোমাৰ মাজত কেতিয়াও পোৱা নাযাব।

জাঁত-ঘৰৰ মাত,

তোমাৰ মাজত কেতিয়াও শুনা নাযাব;

23চাকিৰ পোহৰ তোমাৰ মাজত কেতিয়াও দেখা নাযাব।

দৰা আৰু কন্যাৰ মাত, তোমাৰ মাজত কেতিয়াও শুনা নাযাব,

কিয়নো তোমাৰ সদাগৰ সকল পৃথিৱীৰ ৰাজকুমাৰ আছিল,

আৰু তোমাৰ মায়াকৰ্মৰ দ্বাৰাই সকলো জাতিবোৰ ভ্ৰান্ত হ'ল।

24ভাৱবাদী আৰু পবিত্ৰ লোক সকলকে আদি কৰি যিমান লোকক পৃথিৱীত বধ কৰা হ'ল, সেই সকলোৰে তেজ এই নগৰৰ ভিতৰত পোৱা গ'ল।”

18:2 ^[1]

18:2 ^[2]

18:4 ^[3]

18:7 ^[4]

18:9 ^[5]

18:20 ^[6]

18:21 ^[7]

১৮ অধ্যায় 19

বাবিল (বেবিলন)ৰ বিনাশৰ কাৰণে স্বৰ্গত আনন্দ

1এইবোৰ ঘটনা ঘটাব পাছত, মই স্বৰ্গত থকা বৃহৎ এদল মানুহৰ মহাধ্বনি শুনিলোঁ, বোলে,

“হাল্লিলুয়া।

পৰিত্ৰাণ, মহিমা আৰু পৰাক্ৰম আমাৰ ঈশ্বৰৰ।

2তেওঁৰ সকলো সোধ-বিচাৰ, সত্য আৰু ন্যায়;

তেওঁ সেই মহা-বেশ্যাৰ বিচাৰ কৰিলে,

সেই বেশ্যাই নিজৰ বেশ্যা-কৰ্মৰ দ্বাৰা পৃথিৱী ভ্ৰষ্ট কৰিছিল।

যি ৰক্তপাত তাইয়ে বোৱাইছিল,

তেওঁ নিজৰ সেই দাস সকলৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ ল'লে।”

3আৰু তেওঁলোকে পুণৰাই ক'লে,

“হাল্লিলুয়া!

আৰু তাইৰ ধোঁৱা চিৰকাল তাইৰ পৰা উঠি থাকিব।”

৪পাছত সেই চৌবিশ জন পৰিচাৰক আৰু চাৰি জীৱিত প্ৰাণীয়ে সিংহাসনত বহি থকা ঈশ্বৰক দণ্ডতে আৰাধনা কৰিলে। তেওঁলোকে ক’লে,
“আমেনা হাল্লিলুয়া!”

৫তেতিয়া সিংহাসনৰ পৰা পুনৰ এটা মাত ওলাল, বোলে,

“হে ঈশ্বৰৰ দাস সকল,

হে তেওঁৰ ভয়কাৰী সকল,

তোমালোক সৰু বৰ সকলোৱে

আমাৰ ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰা।”

৬পাছত বৃহৎ এদল মানুহৰ মাতৰ নিচিনা, নিনাদিত কৰা পানীৰ মাতৰ নিচিনা আৰু ঘোৰ মেঘ-গজ্জৰ্নৰ মাতৰ দৰে এই বাণী শুনিলোঁ,
“হাল্লিলুয়া!

কিয়নো যি জন প্ৰভু

আৰু পৰমেশ্বৰ, আমাৰ সকলোৰে শাসনকৰ্তা,

তেওঁ ৰাজত্ব গ্ৰহণ কৰিছে।^[1]

৭আহা, আমি অতি আনন্দেৰে উল্লাসিত হৈ

তেওঁৰ মহিমা স্বীকাৰ কৰোঁহক;

কিয়নো সেই মেঘ পোৱালিৰ বিবাহ^[2] উপস্থিত হ’ল;

আৰু তেওঁৰ ভাৰ্যাই^[3] নিজকে যুগুত কৰিলে।”

৮আৰু পিঙ্কিবৰ কাৰণে তাইক সন্মতিৰ সৈতে,

শণ সূতাৰ উজ্জল আৰু শুদ্ধ মিহি কাপোৰ দিয়া হ’ল;

(কিয়নো সেই মিহি বস্ত্ৰ, পবিত্ৰ লোকৰ ধাৰ্মিকতাৰ কৰ্ম)।

৯পাছত দূত জনে মোক ক’লে, “তুমি এই কথা লিখা: মেঘ পোৱালিৰ বিবাহৰ ভোজলৈ যি সকল নিমন্ত্ৰিত হৈছে তেওঁলোক ধন্য।” তেওঁ মোক
পুনৰ ক’লে, “এইবোৰ ঈশ্বৰৰ সত্য বাক্য।” ১০তেতিয়া তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিবলৈ মই তেওঁৰ চৰণত পৰিলোঁ। কিন্তু তেওঁ মোক ক’লে, “সান্নিধান,
এনে নকৰিবা! মই তোমাৰ সহদাস আৰু যীচুৰ সাক্ষ্য ধাৰণ কৰা তোমাৰ ভাই সকলৰো সহদাস; ঈশ্বৰকহে প্ৰণিপাত কৰা, কিয়নো যীচুৰ
সাক্ষ্যই ভাৱবাণীৰ আত্মা।”

ৰাজাধিৰাজ যীচুৰ জয়-যাত্ৰা

১১তেতিয়া মই স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি কৰা দেখিলোঁ; আৰু মই চাওতে তাত এটা বগা ঘোঁৰা দেখিলোঁ; তাৰ ওপৰত উঠা জনক বিশ্বাসযোগ্য আৰু
সত্য বোলে; তেওঁ ধাৰ্মিকতাৰে সোধ-বিচাৰ আৰু যুদ্ধ কৰে।^[4] ১২তেওঁৰ চকু অগ্নিশিখা আৰু তেওঁৰ মূৰত অনেক কিৰীটি আছে। তেওঁৰ এটা
নাম লিখা আছে, কিন্তু সেই নাম তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। ১৩তেওঁ পিন্ধা বস্ত্ৰ তেজত জুবুৰিওৱা;^[5] তেওঁৰ নাম হ’ল, ‘ঈশ্বৰৰ
বাক্য’।^[6]

১৪স্বৰ্গীয় সৈন্য সকলে শণ সূতাৰ বগা আৰু শুদ্ধ মিহি কাপোৰ পিন্ধি, বগা ঘোঁৰাবোৰৰ ওপৰত উঠি তেওঁৰ পাছে পাছে গ’ল। ১৫তেওঁ জাতি
সকলক আঘাত কৰিবলৈ তেওঁৰ মুখৰ পৰা এখন চোকা তৰোৱাল ওলায় আৰু তেওঁ লোহাৰ দণ্ডেৰে তেওঁলোকক শাসন কৰিব; আৰু
সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰৰ প্ৰচণ্ড ক্ৰোধক প্ৰকাশ কৰাৰ পৰাশাল তেৱেঁই গচকে। ১৬তেওঁৰ বস্ত্ৰত আৰু কৰণত, এই নাম লিখা আছে, “ৰজা
সকলৰো ৰজা আৰু প্ৰভু সকলৰো প্ৰভু।”

¹⁷পাছত মই সূৰ্যত থিয় হোৱা এজন দূত দেখিলোঁ; তেওঁৰ মুৰৰ ওপৰত আকাশত উড়ি ফুৰা সকলো পক্ষীক বৰ মাতেৰে ৰিঙিয়াই ক'লে,^[7] “আহা, তোমালোকে ঈশ্বৰৰ ভোজনৰ বাবে একলগ হোৱা। ¹⁸তোমালোকে ৰজা সকলৰ মঙহ, সেনাপতি সকলৰ মঙহ, শক্তিমন্ত সকলৰ মঙহ, ঘোঁৰা আৰু তাত উঠি থকাবোৰৰ মঙহ, দুয়ো স্বাধীন আৰু দাস, সৰু আৰু বৰ সকলোৰে মঙহ আহি খোৱা।”

¹⁹পাছত সেই পশু আৰু পৃথিৱীৰ ৰজা সকল আৰু তেওঁলোকৰ সৈন্যবোৰকো গোট খোৱা দেখিলোঁ। তেওঁলোকে সেই ঘোঁৰাত উঠা জনৰ লগত তেওঁৰ সৈন্যৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওলাই আহিছিল। ²⁰তেতিয়া পশু আৰু তাৰে সৈতে যি ভাঁৰী-কোৱা ভাৱবাদীয়ে তাৰ আগত আচৰিত চিন দেখুৱাইছিল, যাৰ দ্বাৰাই সেই পশুৰ ছাব মাৰি লোৱা সকলক আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্তিক প্ৰণিপাত কৰাবোৰক ভুলাইছিল, সেই দুয়োকো বন্দী কৰা হ'ল আৰু গন্ধকেৰে জ্বলি থকা জুইৰ সৰোবৰত, জীয়াই জীয়াই দুয়োকো পেলোৱা হ'ল।

²¹আৰু অৱশিষ্ট সকলক সেই ঘোঁৰাত উঠা জনৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা তৰোৱালৰ দ্বাৰাই বধ কৰা হ'ল; আৰু সকলো চৰাইবোৰ সিহঁতৰ মঙহেৰে তৃপ্ত হ'ল।

19:6 ^[1]

19:7 ^[2]

19:7 ^[3]

19:11 ^[4]

19:13 ^[5]

19:13 ^[6]

19:17 ^[7]

১৯ অধ্যায় 20

হাজাৰ বছৰৰ বৰ্ণনা

¹তেতিয়া মই এজন দূতক স্বৰ্গৰ পৰা নামি অহা দেখিলোঁ, তেওঁৰ হাতত সেই অগাধ ঠাইৰ চাবি আৰু এডাল বৰ শিকলি আছিল। ²তেওঁ সেই ড্ৰেগন, সেই পুৰণি সৰ্প;^[1] যি দিয়াবল আৰু চয়তান, তাক ধৰি, এহেজাৰ বছৰলৈ বান্ধি ৰাখিলে। দূত জনে সেই অগাধ ঠাইত তাক পেলাই দি, সেই ঠাইৰ মুখ বন্ধ কৰিলে, আৰু তাৰ ওপৰত চাব মাৰি দিলে। ³তাক এনেদৰে অগাধ ঠাইত পেলাই দিয়াৰ কাৰণ এয়ে যে, সি যেন জাতিবোৰক, যেতিয়ালৈ সেই এহেজাৰ বছৰ পূৰ নহয়, তেতিয়ালৈকে ভুলাব নোৱাৰে। তাৰ পাছত অলপ কালৰ বাবে সি মুক্ত হ'ব লাগিব।

⁴পাছত মই কেইখন মান সিংহাসন দেখিলোঁ। সেইবোৰৰ ওপৰত যি লোক সকল বহি আছিল, তেওঁলোকক সোধ-বিচাৰৰ^[2] ভাৰ দিয়া হ'ল; আৰু মই সেই লোক সকলৰ জীৱাত্মা দেখিলোঁ; যি সকলক যীচুৰ সাক্ষ্যৰ কাৰণে আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ কাৰণে মূৰ ছেদন কৰা হৈছিল আৰু যি সকলে সেই পশু বা তাৰ প্ৰতিমূৰ্তিক প্ৰণিপাত কৰা নাছিল আৰু নিজৰ কপালত আৰু হাতত তাৰ ছাব লোৱা নাছিল, তেওঁলোকে জীৱিত হ'ল আৰু এহেজাৰ বছৰ খ্ৰীষ্টৰ সৈতে ৰাজত্ব কৰিলে।^[3]

⁵মৃত সকলৰ অৱশিষ্ট লোক সেই হাজাৰ বছৰ পূৰ নহোৱালৈকে জীৱিত নহ'ল। এয়ে প্ৰথম পুনৰুত্থান। ⁶যি জনে এই প্ৰথম উত্থানৰ^[4] ভাগী হয়, তেওঁ ধন্য আৰু পবিত্ৰ লোক। তেওঁলোকৰ ওপৰত দ্বিতীয় মৃত্যুৰ কোনো ক্ষমতা নাই; তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ আৰু খ্ৰীষ্টৰ পুৰোহিত হৈ তেওঁ সৈতে এহেজাৰ বছৰ ৰাজত্ব কৰিব।

শেষ-কালৰ বিচাৰ আৰু নতুন যিৰুচালেমৰ বৰ্ণনা

⁷যেতিয়া সেই হাজাৰ বছৰ পূৰ হ'ব, চয়তান নিজ বন্দীশালৰ পৰা মুক্ত হ'ব আৰু, ⁸তেতিয়া সি ওলাই আহি, পৃথিৱীৰ চাবি চুকত থকা (গোগ আৰু মাগোগ^[5]) জাতি সকলক ভুলাই, সৈন্যৰ দল যোগাৰ কৰি, ৰণলৈ গোট খুৱাব। তেওঁলোকৰ সংখ্যা সাগৰৰ বালিৰ সমান হ'ব।

⁹সিহঁতে পৃথিৱীৰ বিস্তাৰেদি গৈ, পবিত্ৰ লোক সকলৰ ছাউনি আৰু প্ৰিয় নগৰ বেৰি ধৰিলে; কিন্তু স্বৰ্গৰ পৰা জুই পৰি, সিহঁতক গ্ৰাস কৰিলে।

¹⁰আৰু সিহঁতক ভুলুৱা চয়তানক, গন্ধক আৰু জুইৰ সৰোবৰত পেলোৱা হ'ল যত সেই পশু আৰু ভাঁৰী-কোৱা ভাৱবাদী সকলো আছে; আৰু সিহঁতে চিৰকাললৈকে দিনে-ৰাতিয়ে যাতনা ভোগ কৰিব।

¹¹তাৰ পাছত মই এখন ডাঙৰ বগা সিংহাসন,^[6] আৰু তাৰ ওপৰত বহি থকা জনক দেখিলোঁ; তেওঁৰ উপস্থিতিত এই জগত আৰু আকাশমণ্ডল পলাই গ'ল^[7] কিন্তু সেইবোৰৰ কাৰণে যাবলৈ ঠাই পুনৰ পোৱা নগ'ল। ¹²সেই সিংহাসনৰ আগত সৰু বৰ সকলো মৃত সকলক থিয় হৈ থকা দেখিলোঁ; আৰু কেইখন মান পুস্তক মেলা হ'ল; পাছত পুনৰ এখন পুস্তক মেলা হ'ল, এয়া জীৱন পুস্তক। সেই পুস্তকবোৰত লিখা মতে^[8] মৃত সকলৰ নিজ নিজ কৰ্ম অনুসাৰে সোধ-বিচাৰ কৰা হ'ল।

¹³তেতিয়া সাগৰে নিজৰ লগত থকা মৃত সকলক শোধাই দিলে; মৃত্যু আৰু পাতালেও নিজৰ লগত থকা মৃত সকলক শোধাই দিলে; তাতে সেই মৃত লোক সকলক নিজ নিজ কৰ্ম অনুসাৰে সোধ-বিচাৰ কৰা হ'ল। ¹⁴পাছত মৃত্যু আৰু পাতালকো সেই জুইৰ সৰোবৰত পেলোৱা হ'ল। সেই অগ্নিৰ সৰোবৰেই দ্বিতীয় মৃত্যু; ¹⁵আৰু জীৱন পুস্তকত যি কোনো জনৰ নাম পোৱা নগ'ল, তেওঁলোকক সেই জুইৰ সৰোবৰত পেলোৱা হ'ল।

20:2 [1]

20:4 [2]

20:4 [3]

20:6 [4]

20:8 [5]

20:11 [6]

20:11 [7]

20:12 [8]

২০ অধ্যায় 21

¹তাৰ পাছত মই নতুন আকাশমণ্ডল আৰু এখন নতুন জগত^[1] দেখিলোঁ; কিয়নো প্ৰথম আকাশমণ্ডল আৰু প্ৰথম জগত খন গুচি গ'ল; সমুদ্ৰও নাছিল। ²আৰু দৰাৰ কাৰণে বিভূষিতা কন্যা যেনে, তেনেকৈ যুগুত হোৱা, সেই পবিত্ৰ নগৰ, নতুন যিৰুচালেমক, স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ পৰা নমা দেখিলোঁ।

³পাছত মই সেই সিংহাসনৰ পৰা এই মহা স্বৰ্গীয়-বাণী শুনিবলৈ, “সোৱা চোৱা! লোক সকলৰ সহিত ঈশ্বৰৰ নিবাস আৰু তেওঁলোকৰ সহিত তেওঁ নিবাস কৰিব। তেওঁলোক তেওঁৰ নিজ লোক হ'ব, আৰু ঈশ্বৰ নিজে সঙ্গী হৈ তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ হ'ব^[2]। ⁴তেওঁলোকৰ চকুৰ পৰা আটাই চকুলো মচি গুচাব,^[3] তাতে মৃত্যু পুনৰ নহব; শোক বা ক্ৰন্দন বা বেদনাও পুনৰ নহব। আগৰবোৰ গুচি গ'ল।”

⁵পাছত সিংহাসনৰ ওপৰত বহা জনে ক'লে, “চোৱা! মই সকলোকে নতুন কৰোঁ।” তেওঁ পুনৰ ক'লে, “লিখা, কিয়নো এইবোৰ কথা বিশ্বাসযোগ্য আৰু সত্য।” ⁶পাছত তেওঁ মোক ক'লে, “এই সকলো হ'ল! মই আলফা আৰু ওমেগা, আদি আৰু অন্ত। পিয়াহ লগা জনক মই জীৱন-জলৰ ডুমুকৰ পানী বিনামূল্যে দিম।^[4]”

⁷যি জনে জয় কৰে, তেওঁ এইবোৰৰ অধিকাৰী হ'ব; মই তেওঁৰ ঈশ্বৰ হ'ম আৰু তেওঁ মোৰ পুত্ৰ হ'ব। ⁸কিন্তু যি সকল ভয়াতুৰ, অস্থিাসী, ঘিণলগীয়া, নৰবধী, ব্যভিচাৰী, মায়াবী, মূৰ্তিপূজক আৰু সকলো মিছলীয়া সকলে, জ্বলি থকা গন্ধক আৰু জুইৰ সৰোবৰত নিজ নিজ ভাগ পাব।^[5] সেয়াই দ্বিতীয় মৃত্যু।”

⁹তেতিয়া শেষৰ সাত উৎপাতেৰে পৰিপূৰ্ণ সাতোটা বাটি লোৱা সাত জন দূতৰ এজন আহিল, আৰু মোৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, “ইয়ালৈ আহা। মই তোমাক সেই কন্যা, মেঘ পোৱালিৰ ভাৰ্যাক দেখুৱাম।” ¹⁰তাতে তেওঁ মোক আত্মাত এখন ডাঙৰ ওখ পৰ্বতলৈ নিলে, আৰু স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰৰ পৰা নামি অহা সেই পবিত্ৰ নগৰ, যাক যিৰুচালেম বুলি কয়, সেই নগৰ দেখুৱালে।

¹¹সেই নতুন যিৰুচালেম ঈশ্বৰৰ মহিমাৰে পূৰ্ণ আছিল আৰু তাৰ জ্যোতি বহুমূলীয়া মণি, স্ফটিকৰ দৰে নিৰ্মল সূৰ্য্যকান্ত মণিৰ নিচিনা আছিল।

¹²তাত ওখ আৰু ডাঙৰ গড় আৰু বাৰ খন দ্বাৰ আছিল; সেই বাৰ খন দ্বাৰত বাৰ জন দূত থাকে আৰু সেই দ্বাৰত ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ বাৰ ফৈদৰ নাম লিখা আছিল। ¹³তাৰে তিনি খনৰ দ্বাৰ পূব ফালে, তিনি খন দ্বাৰ উত্তৰ ফালে, তিনি খন দ্বাৰ দক্ষিণ ফালে আৰু তিনি খন দূৱাৰ পশ্চিম ফালে।

¹⁴আৰু নগৰৰ গড়ৰ বাৰটা ভিত্তিমূল; তাত মেঘ পোৱালিৰ বাৰ জন পাঁচনিৰ বাৰটা নাম আছে।

¹⁵আৰু সেই নগৰ আৰু তাৰ দুৱাৰবোৰ আৰু তাৰ গড় জুখিবৰ কাৰণে, মোৰে সৈতে কথা হোৱা জনৰ এডাল পৰিমাণ জোখা সোণৰ দণ্ড আছিল।

¹⁶সেই নগৰ চাৰি-চুকীয়া, তাৰ দীঘে-পথালিয়ে সমান। পাছত তেওঁ পৰিমাণ জোখা দণ্ড ডালেৰে নগৰ খনৰ জোখ লৈ পোন্ধৰ শ মাইল পালে; দীঘে-পথালিয়ে আৰু উচ্চতাত সমান। ¹⁷পাছত তেওঁ গড়ৰ মাপ জুখিলে, তেতিয়া মানুহৰ হিচাপত এশ চৌৱাল্লিশ কিউবিট পালে (অৰ্থাৎ দুই শ বাইশ ফুট), এইদৰে মানুহৰ দৰে দূতেও জোখ ল'লে।

¹⁸সেই গড়ৰ গাঁঠনি সূৰ্য্যকান্ত মণিৰ আৰু নগৰ খন শুদ্ধ সোণৰ পৰিষ্কাৰ দৰ্পণৰ নিচিনা। ¹⁹নগৰৰ গড়ৰ ভিত্তিমূলবোৰ আটাইবিধ বহুমূলীয়া মণিৰে বিভূষিত আছিল। ²⁰প্ৰথম মূল সূৰ্য্যকান্তৰ, দ্বিতীয় নীলকান্তৰ, তৃতীয় তাম্ৰমণিৰ, চতুৰ্থ মৰকতৰ, পঞ্চম বৈদুৰ্য্যৰ, ষষ্ঠ চান্দীয় মণিৰ, সপ্তম স্বৰ্ণমণিৰ, অষ্টম গোমেদকৰ, নৱম পদ্মবাগৰ, দশম লশুনীয়াৰ, একাদশ পেৰোজৰ, দ্বাদশ কটাহেলাৰ আছিল।

²¹সেই বাৰটা দ্বাৰত বাৰটা মুকুতা আছিল, আৰু প্ৰত্যেকটো দ্বাৰে এটা এটা মুকুতাৰে সজা হৈছিল। নগৰৰ আলিবাট শুদ্ধ সোণৰ আৰু পৰিষ্কাৰ আয়নাৰ নিচিনা আছিল। ²²তাৰ ভিতৰত মই কোনো মন্দিৰ নেদেখিলোঁ, কিয়নো সৰ্বশক্তিমান প্ৰভু পৰমেশ্বৰ আৰু সেই মেঘ-পোৱালি জনে তাৰ মন্দিৰ।

²³সেই নগৰত দীপ্তিৰ বাবে সূৰ্য বা চন্দ্ৰৰ প্ৰয়োজন নাই; কিয়নো তাত ঈশ্বৰৰ মহিমাই দীপ্তি দিয়ে, আৰু মেঘ-পোৱালি জন তাৰ প্ৰদীপ স্বৰূপ। ^[6] ²⁴জাতিবোৰে সেই দীপ্তিত অহা-যোৱা কৰিব; আৰু পৃথিৱীৰ ৰজা সকলে নিজৰ প্ৰতাপ তাৰ ভিতৰলৈ আনিব। ²⁵তাৰ দ্বাৰবোৰ দিনত কেতিয়াও বন্ধ নহব; (কিয়নো তাত ৰাতি নহব)।

²⁶তেওঁলোকে জাতি সকলৰ প্ৰতাপ আৰু মৰ্যদা তাৰ ভিতৰলৈ আনিব।^[7] ²⁷আৰু কোনো অশুচি বস্তু তাৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ নকৰিব। তাতে ঘিণলগীয়া কৰ্ম কৰা আৰু মিছা কথা কোৱা কোনেও তাৰ ভিতৰত কেতিয়াও প্ৰৱেশ নকৰিব, কিন্তু কেৱল যি সকলৰ নাম সেই মেঘ পোৱালিৰ জীৱন পুস্তকত লিখা আছে, তেওঁলোকেহে ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিব।

21:1 ^[1]

21:3 ^[2]

21:4 ^[3]

21:6 ^[4]

21:8 ^[5]

21:23 ^[6]

21:26 ^[7]

২১ অধ্যায় 22

¹পাছত সেই দূত জনে মোক জীৱন-জলৰ সেই নদী দেখুৱালে, সেই পানী স্ফটিকৰ নিচিনা উজ্জ্বল। ঈশ্বৰ আৰু মেঘ পোৱালিৰ সেই সিংহাসনৰ পৰা সেই নদী, ²তাৰ আলিবাটৰ মাজেৰে বৈ গৈছিল। সেই নদীৰ ইপাৰে-সিপাৰে জীৱন-বৃক্ষ^[1] আছিল; সেই বৃক্ষই বাৰ বিধ ফল উৎপন্ন কৰিছিল আৰু প্ৰতি মাহে তাত ফল ধৰে। সেই বৃক্ষৰ পাত জাতি সকলক সুস্থ কৰাৰ কাৰণে।

³তাতে কোনো শাও নহ'ব। সেই নগৰত ঈশ্বৰ আৰু সেই মেঘ পোৱালিৰ সিংহাসন থাকিব আৰু তেওঁৰ দাস সকলে তেওঁক আৰাধনা কৰিব।

⁴তেওঁলোকে তেওঁৰ মুখ দেখা পাব;^[2] আৰু তেওঁলোকৰ কপালত তেওঁৰ নাম লিখা থাকিব। ⁵তাতে ৰাতিও নহ'ব; আৰু চাৰিৰ পোহৰ বা সূৰ্যৰ পোহৰ তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজন নহব; কিয়নো প্ৰভু পৰমেশ্বৰে তেওঁলোকক দীপ্তি দিব আৰু তেওঁলোকে চিৰকাল ৰাজত্ব কৰিব।

চেতনা আৰু প্ৰতিজ্ঞায়ুক্ত শেষ কথা

⁶পাছত দূত জনে মোক ক'লে, "এইবোৰ কথা বিশ্বাসযোগ্য আৰু সত্য; প্ৰভু, যি জন ভাৱবাদী সকলৰ আত্মাৰ ঈশ্বৰ, তেওঁ তেওঁৰ দাস সকলক যি যি অলপতে ঘটিব লগা আছে, সেই বিষয়ে দেখুৱাবলৈ নিজ দূতক পঠিয়ালে; ⁷আৰু চোৱা! মই বেগাই আহি আছোঁ; যি জনে এই পুস্তকৰ ভাৱবাদীৰ কথাবোৰ পালন কৰে, তেওঁ ধন্য।"

⁸মই, যোহানেই এইবোৰ কথা শুনিলোঁ আৰু এই সকলো দেখিলোঁ; যেতিয়া মই এনে শুনি-দেখি সেই দূত জনক (যি জনে এই সকলোকে মোক দেখুৱালে) তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিবলৈ তেওঁৰ চৰণত পৰিলোঁ। ⁹তেতিয়া তেওঁ মোক ক'লে, "সাৱধান, এনে নকৰিব!^[3] মইয়ো তোমাৰ সহদাস আৰু তোমাৰ ভাই ভাৱবাদী সকলৰ আৰু এই পুস্তকত লিখা বাক্য পালন কৰোঁতা সকলৰো সহদাস; ঈশ্বৰকহে প্ৰণিপাত কৰা।"

¹⁰পুনৰায় তেওঁ মোক ক'লে, "এই পুস্তকৰ ভাৱবাদী কৰা বাক্যবোৰ ছাব মাৰি বন্ধ নকৰিব, কিয়নো কাল ওচৰ চাপিছে। ¹¹যি জন অন্যায্যকাৰী, তেওঁক পুনৰ অন্যায্য কৰি থাকিবলৈ দিয়া; যি জন অধাৰ্মিক, তেওঁ পুনৰ অধৰ্ম কৰি থাকক; যি জন ধাৰ্মিক, তেওঁ পুনৰ ধৰ্ম আচৰণ কৰক; যি জন পবিত্ৰ লোক, তেওঁ পবিত্ৰ হৈ থাকক।"

¹²"চোৱা! মই বেগাই আহি আছোঁ; মই দিবলগীয়া পুৰস্কাৰ মোৰ লগত আছে, যাৰ যেনে কৰ্ম, তেওঁক তেনে প্ৰতিফল দিয়া হ'ব।"^[4] ¹³মই আলফা আৰু ওমেগা, প্ৰথম আৰু শেষ, আদি আৰু অন্ত।

¹⁴যি সকল জীৱন-বৃক্ষৰ অধিকাৰী আৰু দুৱাৰেদি নগৰত সোমাবৰ কাৰণে নিজ নিজ বস্ত্ৰ ধোৱে,^[5] সেই লোক সকল ধন্য। ¹⁵কিন্তু বাহিৰৰ কুকুৰবোৰ, মায়াদীবোৰ, ব্যভিচাৰীবোৰ, নৰবধীবোৰ আৰু মূৰ্তিপূজকবোৰ আৰু মিছা কথাক প্ৰেম কৰা আৰু মিছা কথাক অভ্যাগ প্ৰতিজন লোক বাহিৰত থাকে।

¹⁶মই যীচুৱে, মণ্ডলী সমূহৰ কাৰণে তোমালোকক এইবোৰ কথাৰ সাক্ষ্য দিবলৈ, মোৰ দূতক পঠালোঁ। মই দায়ুদৰ মূল আৰু বংশ,^[6] উজ্জ্বল প্ৰভাতীয় তৰা।"^[7]

¹⁷আত্মা আৰু কন্যা^[8] কয়, “আহা!” আৰু যি জনাই শুনে, তেওঁ কয়, “আহা।” যি জনৰ পিয়াহ লাগে, তেওঁ আহক আৰু যি জনে ইচ্ছা কৰে, তেওঁ বিনামূল্যে জীৱন জল গ্ৰহণ কৰক।

¹⁸এই পুস্তকৰ ভাৱবাণীৰ বাক্য শুনা প্ৰতিজনলৈ মই এই সাক্ষ্য দি কৈছোঁ: ‘কোনোৱে যদি এই বাক্যবোৰত কিবা যোগ কৰে, তেনেহলে এই পুস্তকত লিখা উৎপাতবোৰো ঈশ্বৰে সেই জনৰ ওপৰত যোগ কৰিব; ¹⁹আৰু কোনোৱে যদি এই ভাৱবাণীৰ পুস্তকৰ বাক্যবোৰৰ পৰা কিবা গুচায়, তেনেহলে এই পুস্তকত লিখা জীৱন-বৃক্ষ আৰু পবিত্ৰ নগৰৰ পৰা ঈশ্বৰে তেওঁৰ ভাগ গুচাব’।

²⁰যি জনে এই কথাৰ সাক্ষ্য দিছে, তেওঁ কৈছে, “হয়! মই বেগাই আহি আছোঁ।” আমেন! হে প্ৰভু যীচু, আহক!

²¹প্ৰভু যীচুৰ অনুগ্ৰহ সকলোৰে লগত থাকক; আমেন।

22:2 ^[1]

22:4 ^[2]

22:9 ^[3]

22:12 ^[4]

22:14 ^[5]

22:16 ^[6]

22:16 ^[7]

22:17 ^[8]

অবদানকাৰী

Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকাৰী

Ajit Kumar Singha
Antoney Raj
Basanta Kumar Sarma
Cdr. Thomas Mathew
Dr. Bobby Chellappan
Hinal Prakash
Jobby Prasannan
Jumi Devi
Kanika Dhar
Kavita Bora
Merlyn Easa
Numali Tara
Rev. Tarun Singha
Rinu John
Sangeet Momin
Shojo John
Door43 World Missions Community

Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকাৰী

eBible.org
Clint Yale
Dr. Maurice A. Robinson
Ulrik Sandborg-Petersen
Door43 World Missions Community